

Gia Đình Cực Phẩm Cha Cường Hãn Con Trai Thiên Tài Mẹ Phúc Hắc

Contents

Gia Đình Cực Phẩm Cha Cường Hãn Con Trai Thiên Tài Mẹ Phúc Hắc	13
1. Chương 1: Mong Đợi Sinh Nhật	13
2. Chương 2: Bán Cho Cấp Trên	15
3. Chương 3: Tử Lam Cô Nương Rất Tà Ác	17
4. Chương 4: Thành Toàn Cho Các Người	18
5. Chương 5: Bị Hạ Được Rồi	19
6. Chương 6: Một Đêm Giá Bao Nhiêu?	21
7. Chương 7: Yêu Tinh Hóa Thân	22
8. Chương 8: Không Có Tiền Trả Rồi.	23
9. Chương 9: Nữ Nhân,cô Chọc Tới Ta.	25
10. Chương 10: Đại Họa Ấp Đến	26
11. Chương 11: Học Bổng Du Học Nước Mỹ	28
12. Chương 12: Duyên Phận Bỏ Qua	29
13. Chương 13: Trở Về..sơ Ngộ	31
14. Chương 14: Con Trai Thiên Tài	33
15. Chương 15: Hâm Mộ Hi Bảo Bối.	34
16. Chương 16: Ăn Cơm Cũng Có Thể Làm Bậy.	35
17. Chương 17: Không Có Mắt Còn Điếc	37
18. Chương 18: Thiên Tài Trong Thiên Tài	38
19. Chương 19: Con Riêng	39
20. Chương 20: Lau Mắt Mà Nhìn	40
21. Chương 21: Gặp Nhau	41
22. Chương 22: Hãn Không Nhớ Nàng	43
23. Chương 23: Dạy Đỗ Nha Đầu Hư	44
24. Chương 24: Điều Tra Tài Liệu Mặc Thiếu Thiên	45
25. Chương 25: Thân Phận Cha Có Đầu Mối	47
26. Chương 26: Các Loại Tin Đồn	48
27. Chương 27: Đại Di Mụ Viếng Thăm	49
28. Chương 28: Hi Hi Gọi Điện Thoại , Tử Lam Bị Hiếu Lầm.. . . .	51
29. Chương 29: Gặp Phải Sao Chổi	52
30. Chương 30: Phim Cấp 4 .. Hấp Dẫn	54
31. Chương 31: Trọng Nhược Tình Gây Khó Khăn	56
32. Chương 32: Tử Lam Rất Bình Tĩnh	57
33. Chương 33: Mặc Thiếu Thiên Rất Phúc Hắc	58
34. Chương 34: Nữ Nhân Vô Hại	60
35. Chương 35: Công Ty Đối Đầu	61
36. Chương 36: Nam Nhân Này Thật Yêu Nghiệt	63
37. Chương 37: Không Phải Người Chịu Thua Thiệt	64
38. Chương 38: Quan Hệ Không Bình Thường	66
39. Chương 39: Lục Tử Thịnh Rất Sủng Nàng	67

40. Chương 40: Khó Chịu Cực Hạn	69
41. Chương 41: Vị Hôn Thê	70
42. Chương 42: Mỹ Nhân Hồng Hách	72
43. Chương 43: Sóng Ngầm Mãnh Liệt	73
44. Chương 44: Mặc Tổng Rất Anh Minh	75
45. Chương 45: Cuộc Sống Của Những Người Có Tiền	76
46. Chương 46: Tử Lam Phúc Hắc	77
47. Chương 47: Nam Nhân Cạn Bã	79
48. Chương 48: Nụ Hôn Trả Ôn	80
49. Chương 49: Bị Chê	82
50. Chương 50: Nhân Vật Nguy Hiểm	84
51. Chương 51: Cưng Chiều Mẹ Con Nàng	85
52. Chương 52: Hi Hi Thiên Tài	86
53. Chương 53: Một Đám Củi Mục Thiên Tài	88
54. Chương 54: Lừa Bịp Chuyện Tình	89
55. Chương 55: Hi Hi Quá Cơ Trí Rồi	90
56. Chương 56: Giả Bộ Nai Tơ	91
57. Chương 57: Có Người Theo Đuổi	93
58. Chương 58: Nụ Cười Giấu Kim Châm	95
59. Chương 59: Mặc Thiếu Thiên Phát Hỏa	97
60. Chương 60: Công Cụ Kiếm Tiền	98
61. Chương 61: Trong Vòng Mười Năm Không Cho Phép Muốn Đứa Bé.	99
62. Chương 62: Người Không Xứng	100
63. Chương 63: Xác Thực Đủ Cực Phẩm	102
64. Chương 64: Quà Tặng Tốt Nhất	103
65. Chương 65: Chợt Nhớ Tới Hắn	105
66. Chương 66: Thật Là Không Có Phẩm Đức	106
67. Chương 67: Cha Thật Tinh Mắt	108
68. Chương 68: Thợ Trang Điểm (Bất Nam Bất Nữ)	109
69. Chương 69: Không Chê Nàng Hắn Sẽ Chết Sao	109
70. Chương 70: Tiệc Rượu	111
71. Chương 71: Điểm Áp Quân Phương	112
72. Chương 72: Gặp Lại Người Tình Củ	113
73. Chương 73: A Thị Loại Ngựa Số 1	114
74. Chương 74: Mẹ ! Người Thật Quá Đúng Giờ	119
75. Chương 75: Tử Lam Cô Nường Nổi Giận	123
76. Chương 76: Mẹ Tranh Thủ Giành Cha Về Đi	127
77. Chương 77	133
78. Chương 78: Mặc Thiếu Thiên Đính Hôn	138
79. Chương 79: Ghen Tức Đại Phát	142
80. Chương 80: Người Yêu Thích Ta!	149
81. Chương 81: Không Cần Thận Đắc Tội	152
82. Chương 82	159
83. Chương 83: Không Bị Khống Chế Tình Cảm	162
84. Chương 84: Đáng Đáp Không Đủ Hấp Dẫn Người!	165
85. Chương 85: Có Hạnh Phúc Không	169
86. Chương 86: Giới Thiệu Một Mỹ Nữ	170
87. Chương 87	172
88. Chương 88: Tử Lam Cô Nường Lời Đồn Đãi	173
89. Chương 89: Say Rượu Dễ Làm Bậy	177
90. Chương 90: Cô Có Con Trai ?	182
91. Chương 91: Tôi Sẽ Không Để Cho Cô Mạnh Khỏe!	186
92. Chương 92: Trọng Nhược Tình Mang Thai	190
93. Chương 93: Một Đoạn Video	193

94. Chương 94: Chọc Tới Hi Hi Bảo Bối	197
95. Chương 95: Cô Ấy Là Nữ Nhân Của Tôi	201
96. Chương 96: Làm Tặc Cũng Tương Đối Có Phẩm Vị	204
97. Chương 97: Khí Thế Nữ Vương.	208
98. Chương 98: Một Vui Mừng Khổng Lồ.	212
99. Chương 99: Nghi Vấn Về Năng Lực mặc Thiếu Thiên	217
100. Chương 100: Đúng Lúc Thăng Thấn!	224
101. Chương 101: Ngăn Mẹ Ta Lại!	228
102. Chương 102: Cha Con Gặp Nhau	233
103. Chương 103: Cha Và Con Trai Trò Chuyện	237
104. Chương 104: Tỷ Tỷ, Ta Sai Rồi!	242
105. Chương 105: Thủ Đoạn Hi Hi.	246
106. Chương 106: Hai Cha Con Một Đức Hạnh.	250
107. Chương 107: Mạnh Mẽ Đối Với Kẻ Thù	257
108. Chương 108: Mẹ Nó ! Anh Giả Vờ Sao ?	261
109. Chương 109: Cha Người Quả Thật Quá Cực Phẩm Luôn Đây Nhé !	267
110. Chương 110: Miễn Cường Ăn Em	271
111. Chương 111: Cha Nào Con Nấy.	275
112. Chương 112: Người Máy Biến Thái.	279
113. Chương 113: Lo Lắng Rung Chuyển A Thị	284
114. Chương 114: Chỉ Bằng Cậu , Cũng Muốn ?	288
115. Chương 115: Không Chiếm Được , Sẽ Phá Hủy	292
116. Chương 116: Bạo Lực, Thật Không Đáng Yêu!	296
117. Chương 117: Tử Lam Mẫu Tử Giáo Dục.	300
118. Chương 118: Một Cuộc Sóng Gió	304
119. Chương 119: Mặc Thiếu Thiên Rất Thất Bại!	308
120. Chương 120: Mẹ Con Chung Một Chiến Tuyến	314
121. Chương 121: Là Lãng Mạn Hay Là Lãng Phí?	320
122. Chương 122: Đứa Bé Là Của Anh!!	324
123. Chương 123: Ngực Lớn Nhưng Không Có Não	328
124. Chương 124: Giữ Lấy Người Đàn Ông Bằng Ba Bước!!	331
125. Chương 125: Người Phía Sau Bức Màn Là Ai?	335
126. Chương 126: Dần Dần Đến Gần!!	338
127. Chương 127: Tán Tỉnh Ở Công Viên!!!	342
128. Chương 128: Bí Mật Của Mặc Thiếu Thiên	345
129. Chương 129: Gen Hắc Đạo Cường Đại	350
130. Chương 130: Cửa Ngực Cùng Hợp Tung Sâu Xa	354
131. Chương 131: Tự Làm Bậy Không Thể Sống	358
132. Chương 132: Tư Thế Mập Mờ	363
133. Chương 133: Người Một Nhà	369
134. Chương 134: Dấu Hiệu Của Một Người Đàn Ông Tốt!	372
135. Chương 135: Sẽ Đối Với Mẹ Dịu Dàng Một Chút!	376
136. Chương 136: Bi Tình Lộ Tuyến	379
137. Chương 137: Tử Lam Động Tình	383
138. Chương 138: Mặc Tổng Mà Hoàn Lương, Thì Heo Mẹ Biết Trèo Cây	387
139. Chương 139: Lâm Tiểu Thư, Em Trở Nên Dịu Dàng! Edit: Tử Tranh	390
140. Chương 140: Chuyện Cũ Của Mặc Thiếu Thiên!!!	394
141. Chương 141: Cảm Xúc Hiếm Hoi	398
142. Chương 142: Khát Vọng Thân Tình	404
143. Chương 143: Bản Lãnh Của Hi Hi	408
144. Chương 144: Cha, Cha Thật Phúc Hắc	411
145. Chương 145: Hai Nhà Kết Thân	413
146. Chương 146: Cha Con Đàm Phán	420
147. Chương 147: Mọi Người Châm Chọc!!	423

148. Chương 148:	Hôn Nhân, Do Bản Thân Lựa Chọn!!	427
149. Chương 149:	Tử Lam Mất Tích !	430
150. Chương 150:	Cha Con Cùng Lên Trận !	434
151. Chương 151:	Cha Con Tâm Sự	438
152. Chương 152:	Đến Tột Cùng Là Ai!	442
153. Chương 153:	Phạm Pháp Thì Như Thế Nào ?	446
154. Chương 154:	Hi Hi Vương Giả Phong Phạm	449
155. Chương 155:	Tài Xế Cũng Điên Cuồng !	453
156. Chương 156:	Không Chiếm Được Tâm, Phải Có Được Người Của Cô!	457
157. Chương 157:	Mặc Lưu Ly Trầm Lặng Thần Bí !	461
158. Chương 158:	Khi Yêu Đã Thành Chuyện Củ	465
159. Chương 159:	Tra Được Dấu Vết	468
160. Chương 160:	Con Nhất Định Phải Đi Cứu Mẹ!	472
161. Chương 161:	Ông Biết Tôi Là Gì Của Mặc Thiếu Thiên Không ?	478
162. Chương 162:	Tử Lam Cũng Rất Bạo Lực !	482
163. Chương 163:	Chuyện Củ Không Mấy Vẽ Vang	486
164. Chương 164:	Tử Lam Ngổ Ngang Trong Gió	490
165. Chương 165:	Tử Lam Giáo Dục.	493
166. Chương 166:	Thái Độ Tử Lam	497
167. Chương 167:	Mặc Tổng Sự Tình Không Thể Tưởng Tượng	500
168. Chương 168:	Phòng Ăn Dùng Cơm.	504
169. Chương 169:	Tử Lam Thật Lòng Nhức Nhối A!	508
170. Chương 170:	Mối Tình Đầu Của Mặc Thiếu Thiên (Tiểu Tam Xuất Hiện)	512
171. Chương 171:	Mặc Tổng ‘cờ Đỏ Bồng Bềnh’!!! (ý Bảo Có Rất Nhiều Phụ Nữ Ở Bên)	515
172. Chương 172:	Vài Chuyện Của Mối Tình Đầu!!	519
173. Chương 173:	Vẫn Còn Có Lương Tâm	523
174. Chương 174:	Mặc Tổng Bá Đạo Hôn Sâu!!!	527
175. Chương 175:	Lâm Tử Lam Cùng Diệp An Nhiên Gặp Mặt!!!!	531
176. Chương 176:	Tiêu Dật Tới A Thị!!!!	537
177. Chương 177:	Mẹ Tức Giận!!!	541
178. Chương 178:	Kiểu Người Đàn Ông Thích!!!	544
179. Chương 179:	Phản Đối Mạnh Mẽ !	548
180. Chương 180:	Dụng Tâm Của Tiêu Dật!!!!	552
181. Chương 181:	Không Cách Nào Ghét Tiêu Dật!!!!	556
182. Chương 182:	Mềm Không Được Sẽ Bắt Đầu Cứng	560
183. Chương 183:	Mặc Tổng Bắt Đầu Hành Động	564
184. Chương 184:	Cùng Nhau Đi Xã Giao	568
185. Chương 185:	Gần Quan Được Ban Lộc !	573
186. Chương 186:	Cuộc Đối Thoại ‘gió Thổi Mây Trôi’!!!	577
187. Chương 187:	Cùng Nhau Đi Dạo Trung Tâm Mua Sắm!!!	581
188. Chương 188:	Hi Hi Phát Giác!!!!	585
189. Chương 189:	Thân Phận Của Lưu Ly!!!	590
190. Chương 190:	Vô Tình Gặp Gỡ Ở Nhà Mới!!!!	594
191. Chương 191:	Cha Con Tức Giận !	597
192. Chương 192:	Cảnh Thần Cũng Điên Cuồng!!!!	601
193. Chương 193:	Hành Động Ái Muội !!!	605
194. Chương 194:	Trong Nhà Vệ Sinh Cũng Jq (Có Gian Tình)	609
195. Chương 195:	Cô Ta Là Đang Khoe Mẽ Sao???	613
196. Chương 196:	Đánh Cuộc Bằng Một Nụ Hôn	618
197. Chương 197:	Lần Đầu Tiên Thổ Lộ Tình Cảm	621
198. Chương 198:	Tình Cảm Ấm Dần Lên	625
199. Chương 199:	Bắt Đầu Cách Thức Giáo Dục	629
200. Chương 200:	Trận Chiến Của Hoa Hoa Công Tử !	633
201. Chương 201:	Mặc Thiếu Thiên Khó Xử	637

202. Chương 202:	Mặc Tổng Bắt Đầu Thổ Lộ	642
203. Chương 203:	Tôi Muốn Biết Khả Năng Của Anh	646
204. Chương 204:	Diệp An Nhiên Khiêu Khích !	650
205. Chương 205:	Chi Phiếu Một Trăm Vạn!!!	654
206. Chương 206:	Mặc Thiếu Thiên Cảm Động!!!	657
207. Chương 207:	Nguyên Nhân Diệp An Nhiên Ra Đi.	661
208. Chương 208:	Một Cuộc Điện Thoại Gây Hiểu Lầm.	664
209. Chương 209:	Mặc Tổng Cũng Tuyệt Hảo.	668
210. Chương 210:	Liều Minh Cứu Lâm Tử Lam.	673
211. Chương 211:	Mặc Tổng Cường Chế Yêu!	677
212. Chương 212:	Diệp An Nhiên Chạm Mặt Hi Hi.	680
213. Chương 213:	Hi Hi Dịu Dàng Phương Thức !	684
214. Chương 214:	Điên Cuồng Yêu !	688
215. Chương 216:	Không Nên Dây Dưa Vào Người Không Nên Chọc.	692
216. Chương 217:	Kỹ Thuật Lái Xe Của Tử Lam Cô Nương.	696
217. Chương 218:	Gặp Được Tôi, Là Cô Ấy Có Phúc Mấy Đời	700
218. Chương 219:	Thù Hận Của Mặc Thiếu Thiên	703
219. Chương 220:	Mặc Tiên Sinh Kể Lại Những Chuyện Đã Qua	707
220. Chương 221:	Một Đánh Cuộc Hoa Lệ Ra Đời	711
221. Chương 222:	Sinh Vật Biến Thái	715
222. Chương 223:	Dùng Miệng Đút Cho Anh	719
223. Chương 224:	Không Bằng, Anh Tán Tỉnh Em	723
224. Chương 225:	Đứng Ở Trên Đỉnh Núi, Mắt Nhìn Xuống Thế Giới	726
225. Chương 226:	Hôm Qua Ngủ Như Thế Nào Thì Hôm Nay Ngủ Như Thế Đó	729
226. Chương 227:	Bi Kịch Của Mặc Thiếu Thiên !	733
227. Chương 228:	Cả Đêm Tắm Nước Lạnh	740
228. Chương 229:	Mặc Thiếu Thiên Phát Hiện Là Do Diệp An Nhiên Làm	746
229. Chương 230:	Mặc Thiếu Thiên Bảo Hộ Diệp An Nhiên	749
230. Chương 231:	Chỉ Là Lần Này Thôi, Lần Sau Không Thể Chiếu Theo Lệ Này Nữa.	753
231. Chương 232		757
232. Chương 233:	Sợ Em Bị Lừa Chạy Mất	761
233. Chương 234:	Phương Thức Ghen Đặc Biệt	766
234. Chương 235:	Hiệu Ứng Tình Thân	768
235. Chương 236:	Cậu Có Phải Là Người Hay Không?	772
236. Chương 237:	Kết Quả Đắc Tội Với Tử Lam !	776
237. Chương 238:	Mặc Gia Điều Người Kỳ Lạ	779
238. Chương 239:	Phô Trương Lớn, Bao Lì Xì To	783
239. Chương 240:	Thúc Đẩy Phát Triển	788
240. Chương 241:	Hai Phút Đồng Hồ Kiếm Mười Triệu	792
241. Chương 242:	Người Phụ Nữ Của Cậu Thì Như Thế Nào?	796
242. Chương 243:	Quả Nhiên Là Người Một Nhà	800
243. Chương 244:	Về Công Hay Tư Điều Muốn Ở Cùng Nhau	804
244. Chương 245:	Nữ Tiếp Viên Hàng Không Xinh Đẹp Phá Hư Chuyện Tốt	807
245. Chương 246:	Hạnh Phúc Khi Đi Chung Với Nhau	814
246. Chương 247:	Dùng Cái Này Giải Quyết	818
247. Chương 248:	Coi Anh Như Hi Hi Đi!	821
248. Chương 249:	Cha Sẽ Cố Gắng!	825
249. Chương 250:	Giúp Anh Giải Quyết Lần Đầu!	829
250. Chương 251:	Lâm Tử Lam Cảm Động	833
251. Chương 252:	Rất Tục, Rất Cầu Huyết	837
252. Chương 253:	Mặc Thiếu Thiên Cũng Sẽ Không Dịu Dàng!	841
253. Chương 254:	Thú Tính Đại Phát	844
254. Chương 255:	Bảo Bối Muốn Có Em Gái	848
255. Chương 256:	Vận Động Làm Chưa Xong	852

256. Chương 257:	Con Hoang Sanh Con Hoang	856
257. Chương 258:	Cách Giải Quyết Khi Cùng Phụ Nữ Cãi Nhau	862
258. Chương 259:	Hi Hi Muốn Có Nhiều Lượng Follower	866
259. Chương 260:	Mặc Gia Có Một Nhị Thế Tổ	873
260. Chương 261:	Người Không Có Ngày Mai	880
261. Chương 262:	Diệp An Nhiên Không Nhịn Được	884
262. Chương 264:	Bữa Tối Thịnh Soạn	888
263. Chương 265:	Bắt Cóc Mặc Lão	893
264. Chương 266:	Yêu Em Mới Khó Khăn Làm Sao	897
265. Chương 267:	Cẩn Thận Diệp An Nhiên	900
266. Chương 268:	Anh Đứng Hối Hận	904
267. Chương 269:	Cô Ta Sẽ Không Chết Tâm	907
268. Chương 270:	Diệp An Nhiên Không Cam Lòng	912
269. Chương 271:	Mặc Thiếu Thiên Cũng Tuyệt Hảo	916
270. Chương 272:	Người So Với Cha Người Càng Chán Ghét Ta	920
271. Chương 273:	Không Đồng Ý Liên Bắt Cóc Ông	924
272. Chương 274:	Rốt Cuộc Cũng Giải Quyết Được Mặc Lão	927
273. Chương 275:	Mặc Lão Hẹn Gặp Lâm Tử Lam	931
274. Chương 276:	Điều Kiện Của Mặc Lão	935
275. Chương 277:	Mặc Thiếu Thiên Càng Vô Lại	939
276. Chương 278:	Mặc Lão Gọi Trở Về Mặc Gia	943
277. Chương 279:	Sâu Sắc Trao Đổi	947
278. Chương 280:	Ba Người Đàn Bà Thành Cái Chợ	949
279. Chương 281:	Gặp Người Quen Cũ	954
280. Chương 282:	Hoa Hồng, Hoa Hồng Tôi Nhớ Tỷ !	960
281. Chương 283:	Chứng Sợ Hãi Trước Khi Đính Hôn	966
282. Chương 284:	Em Rất Miễn Cường, Nhưng Cũng Mua Nó	971
283. Chương 285:	Đính Hôn Bắt Đầu	975
284. Chương 286:	Mưu Kế Của Diệp An Nhiên	979
285. Chương 287:	Người Đòi Trước Làm Bậy	983
286. Chương 288:	Lễ Đính Hôn	987
287. Chương 290:	Hi Hi Chết Vấn Diệp An Nhiên !	991
288. Chương 291:	Rốt Cuộc Diệp An Nhiên Muốn Cái Gì ?	995
289. Chương 292:	Mất Tích Bí Ẩn	999
290. Chương 293:	Gặp Gỡ Sara	1003
291. Chương 294:	Nhất Định Phải Tìm Được Cô Ấy!	1007
292. Chương 295:	Mặc Thiếu Thiên Vạch Trần Mọi Chuyện	1011
293. Chương 296:	Một Trò Chơi Mà Thôi!	1014
294. Chương 297:	Biết Thân Phận Diệp An Nhiên	1018
295. Chương 298:	Tam Đại Truyền Kỳ	1020
296. Chương 299:	Quan Hệ Phức Tạp	1023
297. Chương 300:	Đề Nghị Của Hi Hi	1026
298. Chương 301:	Hi Hi An Bài	1030
299. Chương 302:	Kế Hoạch Thành Công	1035
300. Chương 303:	Tình Cảnh Của Lâm Tử Lam	1038
301. Chương 304:	Hận Không Thể Bóp Chết Cô	1042
302. Chương 305:	Muốn Chạy Trốn Đi Ra Ngoài	1046
303. Chương 306:	Thăm Dò Mafia	1050
304. Chương 307:	Trúng Đạn	1054
305. Chương 308:	Đắc Tội Quá Nhiều	1058
306. Chương 309:	Mưu Kế Của Hi Hi Và Hoa Hồng	1061
307. Chương 310:	Chiếc Nhẫn Bí Mật	1066
308. Chương 311:	Thích Nam Nhân Có Sắc Đẹp	1070
309. Chương 312:	Tô Cẩn Nhi Có Mục Tiêu	1074

310. Chương 313:	Âm Mưu Của Diệp An Nhiên	1078
311. Chương 314:	Để Cho Chúng Ta Chơi Một Chút	1082
312. Chương 315:	Kịch Tác Ác Của Hi Hi	1085
313. Chương 316:	Tuyệt Chiêu Của Hách Tôn	1089
314. Chương 317:	Có Biện Pháp	1094
315. Chương 318:	Con Của Cô Đã Chết!	1097
316. Chương 320:	Mặc Thiếu Thiên Mất Không Chết	1102
317. Chương 321:	Hi Hi Cũng Mất Không Chết !	1111
318. Chương 322:	Trai Cò Tranh Nhau, Ngự Ông Đắc Lợi	1117
319. Chương 323:	Lâm Tử Lam, Cô Phải Chết !	1122
320. Chương 324:	Vì Anh Ta, Chuyện Gì Cũng Có Thể..	1130
321. Chương 325:	Hi Hi Chơi Xỏ	1134
322. Chương 326:	Muốn Người Chết	1138
323. Chương 327:	Trò Chơi Không Phân Thắng Bại	1142
324. Chương 328:	Hi Hi Muốn Báo Thù!	1146
325. Chương 329:	Tĩnh Nham Hoài Nghi Hi Hi	1150
326. Chương 330:	Hi Hi Phá Hủy Mafia !	1153
327. Chương 331:	Yêu Hận Lẫn Lộn !	1158
328. Chương 332:	Tận Mắt Chứng Kiến Quá Trình Phẫu Thuật	1162
329. Chương 333:	Tô Cần Nhi Ghen	1166
330. Chương 334:	Ác Mộng Tĩnh Dậy	1169
331. Chương 335:	Lưu Ly Báo Cho Biết Tin Tức	1173
332. Chương 336:	Không Thấy Mặc Thiếu Thiên	1177
333. Chương 337:	Lưu Ly, Cô Có Chuyện Gạt Tôi!	1182
334. Chương 338:	Quay Về A Thị	1186
335. Chương 339:	Mặc Gia Rung Chuyển Lo Lắng	1190
336. Chương 340:	Cha Con Khắc Sâu Nói Chuyện	1194
337. Chương 341:	Mặc Lão Bà Ỗ Tô	1199
338. Chương 342:	Lưu Ly Biết Tin Tức	1203
339. Chương 343:	Biết Được Tin Tức	1207
340. Chương 344:	Lên Đường Sang Pháp	1211
341. Chương 345:	Một Chút Tin Tức Cũng Không Có	1215
342. Chương 346:	Thế Giới Xung Quanh Đều Là Người Thân	1215
343. Chương 347:	Chuyện Không Thể Tưởng Tượng Nổi	1220
344. Chương 348:	Tìm Được Câu Trả Lời	1224
345. Chương 349:	Có Một Số Việc Không Tránh Khỏi	1228
346. Chương 350		1232
347. Chương 351:	Người Thần Bí Tặng Rượu	1233
348. Chương 352:	Một Lời Của Hoa Hồng Thức Tỉnh Người Trong Mơ	1237
349. Chương 353:	Tìm Ra Địa Điểm	1243
350. Chương 354:	Người Trong Lâu Đài Cổ	1244
351. Chương 355:	Lâm Tử Lam Đối Với Tiêu Dật	1248
352. Chương 356:	Mặc Thiếu Thiên Trò Chuyện Cùng Tiêu Dật	1249
353. Chương 357:	Tô Cần Nhi Nhiệt Tình Như Đổng Lửa	1253
354. Chương 358:	Thật Sự Quên Rồi Sao?	1258
355. Chương 359:	Xông Vào Trấn Nhỏ Thần Bí	1262
356. Chương 360:	Hi Hi Dũng Cảm	1266
357. Chương 361:	Người Thần Bí Bảo Vệ Thôn Trang	1270
358. Chương 362:	Mặc Tổng Phong Nhã Tài Hoa	1274
359. Chương 363:	Hi Hi Cùng Người Bảo Vệ Đàm Phán	1277
360. Chương 364:	Tô Cần Nhi Pk Hách Tôn	1281
361. Chương 365:	Đại Nạn Không Chết, Trong Tương Lai Tất Có Hạnh Phúc	1286
362. Chương 366:	Tự Sát	1290
363. Chương 367:	Có Người Lạnh Khóc Như Băng, Có Người Tình Cảm Như Lửa	1294

364. Chương 368:	Mặc Thiếu Thiên Khí Thê Náo Nhiệt	1298
365. Chương 369:	Bốn Người Lúng Túng	1302
366. Chương 370:	Người Đứng Ở Đỉnh Cao Thế Giới	1306
367. Chương 371:	Mặc Thiếu Thiên Nhà Giàu Mới Nổi Làn Thứ Nhất	1310
368. Chương 372:	Em Yêu Anh Không?	1315
369. Chương 373:	Phụ Nữ Mất Trí Nhớ Không Tốt	1319
370. Chương 374:	Tô Cẩn Nhi Vì Phạm Lời Thề	1323
371. Chương 375:	Thân Thê Của Tô Cẩn Nhi	1326
372. Chương 376:	Hách Tôn Giúp Tô Cẩn Nhi	1330
373. Chương 377:	Anh Càng Lạnh, Tôi Càng Nhiệt Tình!	1334
374. Chương 378:	Hai Cha Con Phúc Hắc	1338
375. Chương 379:	Tử Lam Dùng Mỹ Nhân Kế	1342
376. Chương 380:	Mỹ Nhân Kế Thành Kế Phản Gián	1347
377. Chương 381:	Em Gái Còn Có Thể Sống Lại Sao?	1351
378. Chương 382:	Kế Hoạch Đóng Gói Lâm Tử Lam Mang Đi	1357
379. Chương 383:	Trình Độ Bình Tĩnh Của Lâm Tử Lam	1363
380. Chương 384:	Chuyện Riêng Của Hi Hi Cùng Hoa Hồng	1367
381. Chương 385:	Em Sẽ Phải Phụ Trách Với Anh	1375
382. Chương 386:	Vô Sĩ Không Giới Hạn	1380
383. Chương 387:	Con Trai Cô Đồng Ý Kết Hôn Với Tôi!!!	1386
384. Chương 388:	Kẻ Địch Của Tiêu Dật Phía Trước Phía Sau	1394
385. Chương 389:	Mặc Thiếu Thiên Cũng Có Nhược Điểm	1402
386. Chương 390:	Mặc Tổng Ba Câu Nói Không Rời Bản Chất	1411
387. Chương 391:	Cha Rất Có Sức Quyến Rũ	1416
388. Chương 392:	Mặc Thiếu Thiên Lưu Manh Vô Sĩ	1424
389. Chương 393:	Phụ Tử Mặc Gia Náo Nhiệt	1428
390. Chương 394:	Mặc Thiếu Quần Coi Trọng Hoa Hồng	1432
391. Chương 395:	Mặc Thiếu Quần Quá Khác Thường	1439
392. Chương 396:	Mẫu Nam Nhân Hoa Hồng Thích !	1443
393. Chương 397:	Hi Hi Cơ Trí	1448
394. Chương 398:	Trong Đầu Có Chip	1453
395. Chương 399:	Cơn Ác Mộng Của Lâm Tử Lam	1460
396. Chương 400:	Một Màn Rất Ấm Áp	1464
397. Chương 401:	Lâm Tử Lam Giả Bộ Không Giống Sao?	1467
398. Chương 402:	Lâm Tử Lam Cũng Phát Hiện Ra Cái Gì	1475
399. Chương 403:	Hi Hi Pk Tĩnh Nham	1479
400. Chương 404:	Lý Thuận Trà Trộn Ở Thành Phố A Đến Phút Cuối	1482
401. Chương 405:	Ép Hi Hi Ra Mặt	1486
402. Chương 406:	Hi Hi Đùa Giỡn Tĩnh Nham	1491
403. Chương 407:		1495
404. Chương 408:	Bác Sĩ Biến Thái	1495
405. Chương 409:	Phòng Tắm Cũng Có Thể Kích Tình	1499
406. Chương 410:	Quan Hệ Ấm Lên	1503
407. Chương 411:	Kết Quả Kiểm Tra	1506
408. Chương 412:	Mặc Thiếu Muốn Thử Xe Chấn	1510
409. Chương 413:		1514
410. Chương 414:	Cảm Ơn Em Lại Yêu Anh	1518
411. Chương 415:	Mẹ Con Muốn Cha Từ Lâu Rồi	1523
412. Chương 416:	Mặc Thiếu Quần Có Mục Đích	1528
413. Chương 417:	Bi Kịch Của Mặc Nhị Thiếu Gia	1533
414. Chương 418:	Bộ Ngực Cực Phẩm	1536
415. Chương 419:	Hạnh Phúc Của Cha Và Con Trai!	1541
416. Chương 420:	Trở Về Công Ty	1544
417. Chương 421:	Chuyện Của Cảnh Thần Và Trần Mặc	1548

418. Chương 422:	Khôi Phục Trí Nhớ	1553
419. Chương 423:	Mặc Thiếu Thiên Nghe Lời Ai	1557
420. Chương 424:	Mặc Thiếu Thiên Khảo Nghiệm Vấn Đề	1560
421. Chương 425:	Mặc Thiếu Thiên Toán Tính Phúc Lợi Cho Mình	1564
422. Chương 426:	Mặc Thiếu Thiên Cầu Hôn Lần Nữa	1569
423. Chương 427:	Làm Bản Thân Phận Hi Hi!	1573
424. Chương 428:	Cha Nào Con Nấy	1578
425. Chương 429:	Hi Hi Cùng Mặc Lão Đàm Phán	1582
426. Chương 429-2:	Hi Hi Cùng Mặc Lão Đàm Phán (2)	1585
427. Chương 430:	Mặc Nhị Thiếu Đuổi Theo Hoa Hồng	1586
428. Chương 431:	Hi Hi Cùng Mặc Lão Nói Chuyện	1590
429. Chương 432:	Bản Tính Hi Hi Tà Ác	1598
430. Chương 433:	Trò Đùa Kịch Thích	1604
431. Chương 434:	Cha, Vậy Cha Là Gì?	1611
432. Chương 435:	Một Trăm Vạn Hiếu Kính Mẹ	1615
433. Chương 436:	Hi Hi So Với Mặc Thiếu Thiên Còn Lợi Hại Hơn	1619
434. Chương 437:	Hi Hi Khí Phách	1623
435. Chương 438:	Hi Hi Cảm Động	1627
436. Chương 439:	Đàm Phán Thành Công	1631
437. Chương 440:	Lâm Tử Lam Tức Giận, Hậu Quả Rất Nghiêm Trọng	1634
438. Chương 441:	Buổi Tối Muốn Cùng Mẹ Con Làm Công Tác	1638
439. Chương 442:	Tặng Cho Em Một Món Quà	1642
440. Chương 443:	Mang Theo Bảo Bối Diệt Tiểu Tam	1646
441. Chương 444:	Cảnh Thần Đi Xem Mắt	1650
442. Chương 445:	Vị Hôn Thê Của Mặc Thiếu Thiên	1654
443. Chương 446:	Cảnh Thần Múa Cột	1657
444. Chương 447:	Bởi Vì Là Em	1662
445. Chương 448:	Phương Thức Ghen Bất Đồng Với Người Khác	1665
446. Chương 449:	Vị Hôn Thê Đến Thăm	1669
447. Chương 450:	Cảnh Thần Ngất Xỉu	1673
448. Chương 451:	Tớ Không Phải Tiểu Tam?	1677
449. Chương 452:	Tình Yêu Trong Lòng Khó Mở Miệng (1)	1680
450. Chương 453:	Anh Muốn Bao Nuôi Tôi Sao?	1684
451. Chương 454:	Tình Yêu Ở Trong Lòng Khó Nói (2)	1688
452. Chương 455:	Giết Người Đứng Sau Hại Lâm Tử Lam	1691
453. Chương 456:	Kế Hoạch Của Hai Cha Con	1695
454. Chương 457:	Thư Kí Xinh Đẹp Mới	1699
455. Chương 458:	Thư Ký Mới Dung Mạo Rất Giống Người Kia	1703
456. Chương 459:	Vô Tình Gặp Ở Bệnh Viện	1707
457. Chương 460:	Lâm Tử Lam Ghen Rất Đặc Biệt	1711
458. Chương 461:	Trở Thành Cường Giả	1714
459. Chương 462:	Hi Hi Rất Nguy Hiểm	1718
460. Chương 463:	Cậu Biết Tổng Thống Sao?	1722
461. Chương 464:	Tôn Trọng Lựa Chọn Của Bảo Bối	1726
462. Chương 465:	Vi An Và Lâm Tử Lam	1733
463. Chương 466:	Lâm Tử Lam Nghi Ngờ Vi An	1736
464. Chương 467:	Dục Cầu Không Thỏa Là Gì? (dục Vọng Chưa Được Thỏa Mãn)	1740
465. Chương 468:	Dùng Đồ La Để Cân Nhắc Tình Cảm	1747
466. Chương 469:	Mặc Thiếu Thiên Biết Được Chân Tướng Chuyện Nhiều Năm Trước	1751
467. Chương 470:	Tin Tưởng Mặc Thiếu Thiên	1754
468. Chương 471:	Mặc Thiếu Thiên Làm Điểm Tâm	1758
469. Chương 472:	Gả Vào Hào Môn	1762
470. Chương 473:	Lịch Sử Mặc Tổng.	1765
471. Chương 474:	Mặc Tổng, Người Đàn Ông Chu Toàn Thỏa Đáng	1769

472. Chương 475: lời Giải Thích Dư Thừa	1773
473. Chương 476: Hạnh Phúc Có Chút Không Thực Tế.	1778
474. Chương 477: Mặc Lão Nghi Ngờ Vi An	1786
475. Chương 478: Súng Bắn Tỉa	1790
476. Chương 479: Cùng Người Thú	1794
477. Chương 480: Hi Hi Pk Hoa Hồng	1801
478. Chương 481 : Hi Hi Lấy Lòng.	1805
479. Chương 482: Kế Hoạch Của Hihi	1810
480. Chương 483: Tin Nhắn De Dọa	1813
481. Chương 484: Hôn Lễ Tiến Hành	1821
482. Chương 485: Chị Em Sinh Đôi Của Lâm Tử Lam	1825
483. Chương 486: Bảo Bối Bị Bắt Cóc	1829
484. Chương 487: Tung Tịch Của Hi Hi	1833
485. Chương 488: Ngược Đãi Hi Hi	1837
486. Chương 489 : Người Đứng Sau Lưng Vi An.	1843
487. Chương 490: Dùng Lâm Tử Lam Đổi Lấy Hi Hi	1848
488. Chương 491: Có Tin Tức Hi Hi	1852
489. Chương 492: Tìm Được Hi Hi	1856
490. Chương 493: Tôi Nói Rồi, Tôi Sẽ Bảo Vệ Cậu	1860
491. Chương 494: Muốn Lâm Tử Lam Chết	1863
492. Chương 495: Thật Không Đau Lòng Sao?	1867
493. Chương 496: Thành Công Thoát Hiểm, Hi Hi Gặp Nguy	1871
494. Chương 497: Người Có Thể Cứu Hi Hi	1875
495. Chương 498:	1878
496. Chương 499: Một Nhà Ba Người Vẫn Nói Nhiều Như Cũ	1882
497. Chương 500: Đắc Tội Ai, Đừng Đắc Tội Hi Hi!	1886
498. Chương 501: Hoa Hồng Cũng Không Vừa	1890
499. Chương 502: Hoa Hồng Hung Dữ.	1895
500. Chương 503: Bay Đi Chicago.	1899
501. Chương 504: Đến Chicago.	1903
502. Chương 505	1906
503. Chương 506: Mặc Thiếu Thiên Cùng Bạch Dạ.	1911
504. Chương 507: Không Phải Bệnh, Cũng Không Phải Trúng Độc.	1916
505. Chương 508: Ý Định Của Bạch Dạ	1920
506. Chương 509: Lâm Tử Lam Gián Tiếp Bị Lây Bệnh.	1923
507. Chương 510: Vì Đứa Bé, Không Nên Hại Người Vô Tội	1927
508. Chương 511	1932
509. Chương 512: Tháo Gỡ Khúc Mắc.	1936
510. Chương 513: Mặc Thiếu Thiên, Em Yêu Anh.	1941
511. Chương 514: Trùng Cổ	1944
512. Chương 515: Biện Pháp Kéo Dài Sự Sống Cho Hi Hi	1948
513. Chương 516: Người Đứng Sau Là Tiêu Dật? !	1952
514. Chương 517: Bạch Dạ Đáng Yêu	1958
515. Chương 518: Chết Cũng Sẽ Chết Bên Cạnh Em	1964
516. Chương 519: Lưu Ly Đến Thăm	1970
517. Chương 520: Iq Hi Hi Là Siêu Thiên Tài.	1974
518. Chương 521: Tám Chuyện Tình Yêu Đầy Cầu Huyết	1980
519. Chương 522: Hi Hi Tán Gái Không Thành Công.	1985
520. Chương 523: Mối Tình Sâu Đậm Của Tiêu Dật	1990
521. Chương 524: Đàn Ông Phụ Tình	1994
522. Chương 525: Lưu Ly Thăm Mến Tạp Ni?	1998
523. Chương 526: Hi Hi Không Thể Cứu Được	2004
524. Chương 527: Không Phải Là Tất Cả Đàn Ông Đều Xấu.	2012
525. Chương 528: Cổ Tình.	2016

526. Chương 529:	Thanh Thanh Giúp Hi Hi.	2019
527. Chương 530		2023
528. Chương 531:	Biết Được Thanh Thanh Đã Chết	2027
529. Chương 532:	Tâm Bệnh Cần Có Tâm Được	2031
530. Chương 533:	Hi Hi Có Bệnh Kén Ăn	2035
531. Chương 534:	Hi Hi Phát Hiện Chân Tướng.	2039
532. Chương 535:	Hi Hi Cảm Động.	2045
533. Chương 536:	Hi Hi Nghĩ Thông Suốt	2051
534. Chương 537		2055
535. Chương 538:	Trở Về Thành Phố A	2059
536. Chương 539:	Không Giống Hi Hi	2063
537. Chương 540:	Mặc Thiếu Quần Rất Hai	2067
538. Chương 541:	Đàn Ông Nguy Hiểm Nhất Là Vào Buổi Sáng.	2071
539. Chương 542:	Đau Lòng Mặc Vũ	2075
540. Chương 543:	Tâm Tư Mặc Vũ.	2078
541. Chương 544:	Mặc Thiếu Thiên Là Một Người Cha Tốt.	2082
542. Chương 545:	Cung Ấi Lâm Cảm Ơn.	2086
543. Chương 546:	Mặc Tổng Chịu Đựng Trước Khi Kết Hôn.	2090
544. Chương 547:	Từ Từ Pk Tiểu Ly	2094
545. Chương 548:	Nam Nữ Kết Đôi.	2098
546. Chương 549		2102
547. Chương 550:	Hoa Hồng Cảm Mến Hách Tôn.	2106
548. Chương 551:	Cô Dâu Đẹp Nhất	2110
549. Chương 552:	Chọc Người Nào Chớ Chọc Dâu Phụ	2114
550. Chương 553:	Lang Yêu Dê	2118
551. Chương 554:	Cam Kết Đẹp Nhất	2123
552. Chương 555:	Không Say Không Về	2131
553. Chương 556:	Tiết Mục Mặc Tổng Biểu Diễn	2135
554. Chương 557:	Bốn Loại Vũ Điệu, Bốn Loại Tình Yêu	2140
555. Chương 558		2144
556. Chương 559:	Vì Hùng Phong	2148
557. Chương 560:	Trần Mặc Rất Khổ Sở	2152
558. Chương 561:	Hi Hi Đi	2159
559. Chương 562:	Hách Tôn Pk Hoa Hồng	2166
560. Chương 563:	Kết Thúc Chính Văn	2170
561. Chương 564:	Ngoại Truyện: Trần Mặc Và Cảnh Thần 1	2174
562. Chương 565:	Ngoại Truyện: Trần Mặc Và Cảnh Thần 2	2178
563. Chương 566:	Ngoại Truyện: Trần Mặc Và Cảnh Thần 3	2183
564. Chương 567:	Ngoại Truyện: Trần Mặc Và Cảnh Thần 4	2187
565. Chương 568:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 5	2192
566. Chương 569:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 6	2196
567. Chương 570:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 7	2200
568. Chương 571:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 8	2205
569. Chương 572:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 9	2212
570. Chương 573:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 10	2219
571. Chương 574:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 11	2223
572. Chương 576:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 13	2228
573. Chương 577:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 14	2232
574. Chương 578:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 15	2236
575. Chương 579:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 16	2241
576. Chương 580:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 17	2245
577. Chương 581:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 18	2250
578. Chương 582:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 19	2255
579. Chương 583:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 20	2262

580.	Chương 584:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 21	2268
581.	Chương 585:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 22	2272
582.	Chương 586:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 23	2277
583.	Chương 587:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 24	2281
584.	Chương 588:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 25	2285
585.	Chương 589:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 26	2289
586.	Chương 590:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 27	2293
587.	Chương 591:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 28	2298
588.	Chương 592:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 29	2301
589.	Chương 593:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 30	2305
590.	Chương 594:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 31	2309
591.	Chương 595:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 32	2313
592.	Chương 596:	Ngoại Truyện : Cảnh Thần Và Trần Mặc 33	2317
593.	Chương 597:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 34	2321
594.	Chương 598:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 35	2325
595.	Chương 599:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 36	2329
596.	Chương 600:	Ngoại Truyện : Cảnh Thần Và Trần Mặc 37	2333
597.	Chương 601:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 38	2337
598.	Chương 602:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 39	2339
599.	Chương 603:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 40	2343
600.	Chương 604:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 41	2348
601.	Chương 605:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 42	2352
602.	Chương 606:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 43	2356
603.	Chương 607:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 44	2360
604.	Chương 608:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 45	2364
605.	Chương 609:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 46	2367
606.	Chương 610:	Ngoại Truyện : Hoa Hồng Và Hách Tôn	2371
607.	Chương 611:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 9	2375
608.	Chương 573:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 10	2382
609.	Chương 574:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 11	2387
610.	Chương 575:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 12	2391
611.	Chương 576:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 13	2391
612.	Chương 577:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 14	2396
613.	Chương 578:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 15	2400
614.	Chương 579:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 16	2404
615.	Chương 580:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 17	2409
616.	Chương 581:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 18	2414
617.	Chương 582:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 19	2418
618.	Chương 583:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 20	2426
619.	Chương 584:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 21	2432
620.	Chương 585:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 22	2436
621.	Chương 586:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 23	2441
622.	Chương 587:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 24	2445
623.	Chương 588:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 25	2449
624.	Chương 589:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 26	2453
625.	Chương 590:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 27	2457
626.	Chương 591:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 28	2461
627.	Chương 592:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 29	2465
628.	Chương 593:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 30	2469
629.	Chương 594:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 31	2473
630.	Chương 595:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 32	2477
631.	Chương 596:	Ngoại Truyện : Cảnh Thần Và Trần Mặc 33	2481
632.	Chương 597:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 34	2485
633.	Chương 598:	Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 35	2489

634. Chương 599: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 36	2493
635. Chương 600: Ngoại Truyện : Cảnh Thần Và Trần Mặc 37	2497
636. Chương 601: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 38	2501
637. Chương 602: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 39	2503
638. Chương 603: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 40	2507
639. Chương 604: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 41	2512
640. Chương 605: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 42	2515
641. Chương 606: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 43	2519
642. Chương 607: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 44	2524
643. Chương 608: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 45	2527
644. Chương 609: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 46	2531

Gia Đình Cực Phẩm Cha Cường Hãn Con Trai Thiên Tài Mẹ Phúc Hắc

Giới thiệu

Bạn trai vì thăng chức lại đem nàng bán cho cấp trên(tình một đêm)thật là cầu huyết!Sau khi biết đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-dinh-cuc-pham-cha-cuong-han-con-trai-thien-tai-me-phuc-hac>

1. Chương 1: Mong Đợi Sinh Nhật

“Tử Lam,hôm nay là sinh nhật của em,anh đang ở phòng 109 khách sạn Kim Như em mau đến đây!Đừng vào nhầm phòng đấy nhé!Còn nữa,đêm nay em phải mặc thật xinh đẹp biết không,tình yêu của anh.”

Tử Lam cầm điện thoại cười thật hạnh phúc “được,em sẽ tới liền,anh chờ em chút xíu nha!”

“ ừm,đến nhanh nha em,anh yêu em”.

“em cũng vậy”

Nói xong điện thoại kết thúc.

Tử Lam cầm điện thoại di động,nhớ tới vừa rồi bạn trai Hứu Nhược Trung gọi điện thoại đến,nàng thật kinh ngạc và cũng thật hạnh phúc khi anh ấy biết sinh nhật của nàng,còn đặc biệt chúc mừng.Khóe miệng không khỏi nhếch lên cười.

Hai người quen nhau hai năm rồi,Nhược Trung vẫn luôn rất bận,vốn tưởng rằng năm nay sinh nhật một mình nàng trôi qua,nàng không ngờ thế nhưng Nhược Trung lại chủ động gọi điện thoại cùng nàng một đôi tận hưởng sinh nhật với nàng.

Cho nên nàng rất vui mừng!

Cũng cảm giác thật hạnh phúc biết bao!

Làm xong công việc nàng vội vã về nhà đeo bộ trang sức thanh nhã, mặc bộ váy sinh đẹp, trang điểm nhẹ nhàng. Ngắm mình trong gương một lần cuối thật kỹ sau đó chạy thật nhanh đến Kim Như khách sạn.

Bầu trời đêm nay, gió nhẹ, trời đầy sao lấp lánh lóe sáng như trên châu rậm rạp chần chịt khảm sâu vào đêm đen. Cũng giống như ánh mắt của Tử Lam lấp lánh động lòng người, đêm nay tâm tình nàng không khỏi kích động khó nói được nên lời.

Tử Lam mặc chiếc váy màu lam nhạt dài tới gối lộ ra đôi chân thon dài trắng nõn, tóc dài xỏa ở phía sau, môi hồng răng trắng làn da bóng loáng mịn màng như da em bé, nhìn vào ai cũng muốn cắn một cái. Đôi mắt như ánh mặt trời sáng rõ.

Nàng là mỹ nữ vạn người khó tìm nên dù nàng mặc gì cũng đặc biệt xinh đẹp dễ nhìn, mặc quần áo gì xem cũng đẹp mắt.

Đứng trước cửa Kim Như khách sạn, khóe miệng như có như không nụ cười yếu ớt. Hít vào một hơi thật sâu, bước đi nhẹ nhàng tiêu sái vào thang mái.

Lầu 2 phòng 109 ..

Tử Lam nhìn số phòng, nghĩ thầm chắc là ở đây đúng rồi.

Nàng nhấn chuông cửa, rất nhanh cửa liền mở ra.

Nhưng là có ai nói cho nàng biết chuyện gì đang xảy ra hay không? Người bên trong là một gã đàn ông chừng 40 đầu hói một mông, bụng phệ, béo ú, nhất là nụ cười của hắn rất có tính cách dâm tà khiến da đầu mình tê dại, một suy nghĩ bất an lẩn quẩn trong đầu. Người này nàng không biết hắn à nha!

Nàng đi nhầm phòng rồi sao?

Tử Lam nhìn thật kỹ trên mã số, 109 đúng mà mình đâu có đi nhầm, thật là nhức đầu..

“Cô là ...” Mộ Ngôn Tâm nhăn đôi mày thanh tú hỏi nàng. Khi nhìn ánh mắt nàng có vẻ kinh ngạc bờ ngõ, còn có chút mâu thuẫn chán ghét. Mắt hắn hiện lên giao hoạt toan tính với nàng. Nhìn từ đầu đến chân rồi nhìn từ chân lên đầu nàng rất xinh đẹp không chê vào đâu được..chắc chắn đúng là một cái vụ vật trời sinh. Gật đi hết những suy nghĩ dâm tà, hắn nở một nụ cười thân thiện đối với Tử Lam. Con mắt sắp cắn câu làm sao để nó chạy thoát được khỏi lòng bàn tay của mình.

“Xin hỏi, cô có phải là Lâm Tử Lam không?” Mộ Ngôn Tâm nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Nàng mỉm cười lễ phép gật đầu chào hỏi với hắn “vâng, tôi đúng là Lâm Tử Lam, còn ngài là..”

“Tôi là cấp trên của Hứa Nhược Trung hẳn hạnh được làm quen, Cô Lâm xin mời vào trong nói chuyện..” Mộ Ngôn Tâm vừa nói xong ời Tử Lam vào phòng.

Tử Lam có nhiều suy nghĩ mâu thuẫn với Mộ Ngôn Tâm cũng không tiện cự tuyệt dù sao hắn cũng là cấp trên của Hứa Nhược Trung tối thiểu nàng cũng phải biết lễ phép vốn có, nghĩ tới đây nàng cũng đi vào theo.

Cửa phía sau bị đóng sập lại, Tử Lam cảm nhận có một đôi mắt nóng rực dính chặt trên người nàng.

“Lâm tiểu thư, cô muốn uống chút gì hay không? một ly rượu đỏ nhé!” giọng nói của Mộ Ngôn Tâm ở phía sau hỏi nàng.

Tử Lam nhìn lại phía sau Mộ Ngôn Tâm với cái bụng phệ thân hình ục ịch lại đang cười nhìn nàng. Tử Lam cảm thấy rất muốn nôn ra hết những gì mới ăn vừa này, cũng may định lực của nàng rất cao xem cũng nhiều phim kinh dị nên cố gắng đối thoại giao tiếp. Nàng tự thôi miên chính mình phải nhẫn nhất định phải nhẫn hắn là sếp của Nhược Trung nàng cũng không tiện nói nhiều chỉ cần đợi Nhược Trung trở lại, Tử Lam chỉ lắc đầu “cảm ơn, tôi không cần đâu thưa ông”.

Mộ Ngôn Tâm tự rót ỉnh một ly rượu, uống cạn, nhưng đôi mắt hắn vẫn thủy chung dính chặt trên người Tử Lam không rời, ánh mắt đó giống như hận không thể đem nàng ăn sống nuốt tươi gặm luôn cả xương của nàng.

“ A,a nha...ừm..Forceddeepointoh!”Đang lúc ấy trong phòng khách truyền đến từng giọng tiếng rên rỉ của phụ nữ,hơn nữa từng giọng nói tiếng anh vẫn không ngừng,loại âm thanh đó khiến Tử Lam không không khỏi nổi lên một tầng da gà.Theo tiếng kêu nhìn lại nàng thấy trên tivi đang diễn ra cảnh JA âu ỹ .Từng động tác khiến người xem muốn rút cặp mắt kiếng.Tử Lam hai gò má đỏ bừng,cả người dường như hóa đá.

Mộ Ngôn Tâm nhìn thấy Tử Lam như vậy,hắn để ly rượu xuống đi tới gần nàng “Ngượng ngùng à Lâm tiểu thư,cô cũng biết đàn ông chúng ta ở phương diện này cũng cần giải quyết sinh lý...”

Tử Lam càng lúc càng cảm thấy có cái gì đó không đúng,nếu là một cặp trên tốt nhất định trước mặt nữ nhân phải hạn chế lời nói cử chỉ không được xem là đúng..

Đối với những lời giải thích của hắn nàng thật sự không muốn nghe nữa rồi. “ Ông cứ tiếp tục xem tôi không dám làm phiền,xin phép tôi ra ngoài gọi điện thoại xiu”.Nói đúng hơn là nàng muốn nhanh nhanh rời khỏi chỗ quỷ quái này.

Vậy mà lúc này Mộ Ngôn Tâm nhanh chân nhào tới đột nhiên ôm chặt lấy Tử Lam từ phía sau khiến nàng hốt hoảng.Bây giờ không biết chuyện gì xảy ra với mình nữa thì nàng đúng là đồ ngốc..

2. Chương 2: Bán Cho Cấp Trên

“Cô không cần chống đối hay kháng cự với tôi Lâm tiểu thư à,Hứa Nhược Trung hẳn không nghe điện thoại của cô đâu..”Thanh âm của Mộ Ngôn Tâm vang lên bên tai Tử Lam khiến dạ dày của cô bắt đầu buồn nôn.

Tử Lam vô cùng ghét nam nhân gần nàng với khoảng cách như vậy,dù Hứa Nhược Trung quá lắm cũng chỉ nắm tay nàng mà thôi,căn bản chưa từng cùng nàng tiến thêm một bước nào nữa.

Mà bây giờ...

Tử Lam hận không thể tát hắn mấy bạt tay cho hả giận.

“ Ông định làm gì..?” Tử Lam cả kinh nói “tôi cho ông biết, Nhược Trung sắp đến đây,mời ông buông tay..”

Mộ Ngôn Tâm nghe nàng nói sao thật buồn cười,sẵn tiện nói luôn cho nàng chết tâm “Xem ra bây giờ cô chưa hiểu rõ tình huống của mình ak..haha”.

“Ông có ý gì..”Tử Lam nhú mày hỏi,một cổ dự cảm bất an lan tỏa trong lòng.khiến cô lạnh hết cả sống lưng.

Mộ Ngôn Tâm ôm Tử Lam thật chặt vào lòng, ‘cự vật’ cương cứng trong chiếc quần lót áp sát vào người cô hẳn với giọng nói khàn khàn dâm dục mồm cười trả lời “Có ý gì à..haha..Đúng là một cô gái gốc gác nghèo,bị người ta bán mà còn giúp họ đếm tiền nữa à..haha..Hứa Nhược Trung vì muốn thăng chức,liền đem cô đưa cho ta.cô yên tâm,chỉ cần cô phục vụ tôi thật tốt,thì chức vị quản lý chính trị là của hắn chắc chắn rồi...ngoan nào cô gái..đừng làm ta mất hứng thì ta sẽ không biết cái gì gọi là thương hoa tiếc ngọc đâu nha..haha”.

Thì ra là vậy...

Hứa Nhược Trung lại đem nàng đưa cho nam nhân khác,hắn xem nàng là gì..một con đĩ không hơn không kém sao..được lắm..

Thật đúng là một tên khốn nạn..chết tiệt..

Nhưng ngẫm lại tình huống hiện giờ của nàng thật là bi ai nha,nếu như liều mạng chống đối thì nàng dám chắc nàng còn,sức lực của nàng sao đâu lại hắn được.Lấy cứng đối cứng chỉ nàng thua thiệt,ừm nhất định phải suy nghĩ biện pháp vẹn toàn..hay là..

Nhìn Mộ Ngôn Tâm chuẩn bị hôn nàng,Tử Lam bỗng nhiên nở nụ cười quỷ rởn mê người,né tránh nụ hôn của hắn “ ông chờ một chút”.

Mộ Ngôn Tâm nổi giận chất vấn “ chuyện gì nữa?”Nhưng âm thanh vẫn dè dặt xuống hết mức mềm mỏng.Hắn cứ tưởng nàng là một con mèo hoang đầy nanh vuốt làm hắn phải tốn xiu công phu để thu thập không ngờ rằng nàng nhanh vậy thay đổi sắc mặt.Thăm nghĩ nàng này giờ diễn trò để cho tăng cảm giác tình thú vậy thôi.Xem ra hắn quả thật là lo lắng nhiều rồi..

“Vậy cô em muốn thế nào..?” Mộ Ngôn Tâm bộ dáng thích thú, chỉ cần mỹ nhân yêu cầu gì hắn cũng sẽ đáp ứng chỉ cần lát nữa hắn và nàng..thoải mái là được.

“Không bằng chúng ta chơi một trò chơi đặc biệt nha đại gia nha..!” Tử Lam đề nghị với Mộ Ngôn Tâm nhưng xẹt qua ở góc nhìn không thấy trong ánh mắt có tia giảo hoạt.

“Tốt,cô em muốn nghĩ chơi cái gì nè..” Mộ Ngôn Tâm cảm thấy rất kích thích với đề nghị của nàng.

Tử Lam đưa mắt nhìn quanh căn phòng, chợt nàng thấy một cái còng tay trên bàn, nhếch miệng giảo hoạt cười một góc nào đó Mộ Ngôn Tâm không phát giác sau đó mỉm cười nhìn hắn “ đại gia à,vậy ngài trước tiên cởi bỏ hết quần áo của mình ra đi..”.

Mộ Ngôn Tâm chấn động hưng phấn không giấu được nên không phát hiện mình đang rơi vào bẫy mà Tử Lam thiết kế sẵn để hắn tự nhảy vào.Ngay sau đó hắn xấu xa cười một tiếng,một bộ mặc dục niệm tràn lấp. “Thì ra là thích chơi loại này nha...”.

Nói xong thoáng chốc hắn mang y phục trên người cởi sạch,một bộ dáng trần trụi không mảnh vải nàng nhìn hắn mà sắp nôn ra hết.Một con ‘heo giống’ không hơn không kém..ai lấy hắn làm chồng đúng là thật bi ai cho bà xã của hắn quá.

Dù gì sớm muộn cũng cởi nên hắn làm luôn một thể cho khỏi vướng bận việc quần áo,nên không cần hắn phải bận tâm suy nghĩ.

Tử Lam nhìn hắn từ trên xuống dưới sau đó bĩu bĩu cái miệng nhỏ của mình..haiz..Chym nhỏ như vậy cũng bày đặt ra ngoài chơi gái thật là không cảm thấy hổ thẹn gì hết.Mặc dù khinh bỉ hắn 100 lần trong lòng nhưng ngoài mặt nàng vẫn tươi cười làm như thèm muốn và rất ngưỡng mộ hắn vậy.Nàng cũng tự tán dương mình thật nhiều,sang năm đi đóng phim chắc là diễn viên điện ảnh xuất sắc nhất.

Tử Lam ánh mắt ẩn nấp giảo hoạt giờ lên còng tay trước mặt lắc lư qua lại “ chơi cái này chắc là kích thích lắm nha..”Nàng mỉm cười càng thêm quyến rũ và dụ hoặc.

Mộ Ngôn Tâm lồng ngực phập phồng,nhìn thấy nụ cười của nàng hắn mềm nhũn cái gì cũng nghe theo nàng.đầu hắn bắt đầu mê muội “tốt,tốt,rất tốt..nhanh đến đây nào.”hắn bộ dáng như quỷ thần xui khiến cái gì cũng không cần biết đồng ý hết.

Tử Lam đẩy hắn nằm xuống giường,nàng còng tay hắn lại sau đó rất nhanh hắn bị khóa lại trên chiếc giường.

Mộ Ngôn Tâm chưa kịp phản ứng,nhắm mắt lại,hưng phấn mà hô hào “ bảo bối à,nhanh đến đây,ngược đãi ta đi...nhanh nào..”

Tử Lam cười ta ác một tiếng,trong con ngươi trong suốt thoáng qua một tia vận vẹo nhưng Mộ Ngôn Tâm đang nhắm mắt lại nên hắn không nhìn thấy được. “ được, đừng nóng vội...”Nàng nói xong lui về sau một bước dùng hết sức vận dụng giày cao gót đá thẳng về phía chym nhỏ của hắn một cái.

“Ngược,ngược,ngược em gái ngươi..thích ngoạn phải không lão nương cho ngươi ngoạn thật vui thật thoải mái..đồ hồn dân đi chết đi..mẹ kiếp”

“Á.....Á...”một tiếng kêu thảm thiết như heo chọc tiết của mỗ mỗ gái nào đó cũng may căn phòng được cách âm tốt nên không ảnh hưởng gì đến người khác.Lúc hắn cảm thấy có cái gì hình như không đúng vừa mờ mắt ra thì hắn đã biết thì ra ả muốn ngược đãi của mình. “ đau quá,chắc chết mất..ui..ui..má ơi”.Hai tay xuyết xoa ôm chặt lấy mệnh căn của chính mình,ngủ quan vận vẹo đau không thở nổi.Thậm chí vận dụng hết sức lực cũng mắng không ra một câu.Hắn thề trong đời hắn xui xẻo nhất là gặp phải Lâm tiểu thư này..

Tử Lam khuôn mặt tươi tắn cười rực rỡ(cười trên nỗi đau người khác chính xác 100% là đây nek anh em),nàng vẻ mặt vô tội nhún nhún vai thờ dãi “không phải đại gia ngài kêu lão nương ngược đãi hay sao,lúc này ngài cực kỳ cực kỳ mời gọi ta mà sao giờ này lại tức giận?Như vậy không phải là em bé ngoan đó nha!Rất đau sao...haiz...cũng không biết có đoạn tử tiết tôn không nữa..ai da..thiện tai thiện tai..không phải ta muốn như vậy đâu,ta cũng vì bất đắc dĩ mới đi tới bước đường này..có trách thì ngài nên trách Hứa Nhược Trung đi nha..là hắn kêu ta tới đây..hắn cũng bảo ta đối với ngài như vậy ak..”

3. Chương 3: Tử Lam Cô Nường Rất Tà Ác

Tử Lam trời sinh tính tình phúc hắc, người không phạm ta ta không phạm người. Người đã phạm ta thì người chết chắc không cần bàn cãi.

“Tiện nhân..mày đi chết đi, xem ông đây thế nào giáo huấn mày, đồ oắt con miệng còn chưa dứt sữa..”. Nói xong hắn hùng hổ nhào về phía Tử Lam chuẩn bị đánh nằng nhưng giữa chừng té ngã về phía sau trông thật chật vật (ông này quên tay mình đang bị chi còng vào giường ngủ vậy mà còn hung hăng thấy gúm, chỉ Tử Lam đập chết hắn đi, hung hăng đập vào chym hắn em ủng hộ chi hết mình nha..haha). Nhìn về phía tay bị còng, hắn tức giận điên cuồng.

“Đáng chết, mau thả tao ra..hựh”.

“ ai da, ông tưởng tui ngu như ông à..nằm mơ đi..thả ông ra..haha..trừ khi tôi không muốn sống nữa mới làm như vậy. Tôi nói này Mộ tiên sinh, ngài chym nhỏ thì giấu ở quần đi về sau chớ mang ra ngoài mà chơi gái, nói thật chẳng lẽ ông không tự cảm giác xấu hổ nhục nhã sao, nếu là tôi hừ..tìm miếng đậu hủ đập đầu vô đó tự sát cho rồi. Tôi cũng đồng cảm với ông nhỏ không phải là cái tội đứng không..chắc chắc..tôi cũng thay ông mà cảm thấy bị ai quá..” Tử Lam bộ dáng cực kỳ chăm chọc nói.

Lời như vậy đối với bất kỳ nam nhân nào khi nghe được cũng đều có cảm giác tâm hồn bị tổn thương trầm trọng. Vậy mà mỗi nữ nào đó nói ra vẻ mặt trông rất chi là vô tội, giống như là nói ‘thời tiết hôm nay tốt lắm’. (tỷ cử lắm, muội ủng hộ tỷ hai tay hai chân luôn nek).

Mộ Ngôn Tâm cũng không ngoại lệ à..Tiện nhân dám mắng hắn thảm hại như vậy..Thẹn quá hóa giận làm gương mặt mỗi đêm tắc nào đó trở nên cực kỳ vụn vẹo. Xưa đã xấu nay càng xấu hơn nha!

Những lời như vậy, có thể nói với trình độ mặt không đỏ tim không đập mạnh hơi thở không gấp, nữ nhân trong thiên hạ này sợ chắc chỉ có mình nàng đạt được cảnh giới tối cao như vậy. (âm thầm giơ ngón cái với tỷ)

“Tiện nhân...câm mồm..người có thật là một cô gái hay không, những lời vô sỉ như vậy mà cũng dám nói ra...mau thả tao ra..nếu không tao không bỏ qua ày đâu..”.

Tử Lam cười một tiếng, lui về phía sau bật tất cả đèn sáng khắp căn phòng. Nàng cầm điện thoại của hắn lên quang vào toilet, quần áo cũng bỏ vào bồn tắm xả nước vào. Nàng nhìn hắn ra vẻ như lâm vào suy nghĩ cố gắng bác bỏ suy nghĩ nào đó, cuối cùng nàng cười thật tươi, vỗ vào đầu mình một cái. “nha, vậy mà mình lại quên, đối với người vô sỉ như hắn thì mình chỉ còn cách vô sỉ gấp 10 lần của hắn mới được..haha.” Thế là mỗi nữ nào đó cười tà ác một tiếng cầm điện thoại di động của mình lên hướng chym nhỏ của mỗi đêm tắc chụp hình xong lại tiếp tục quay phim..mặc cho hắn kêu gào thảm thiết hay chửi bới nàng như thế nào.

Nghỉ đến hắn sau này không còn bộ dáng phách lối, cũng có lẽ sau vụ này hắn không dám ra ngoài tìm nữ nhân nữa nàng cảm thấy thật sướng khoái, muốn ngừng cười mà không được nữa. Thật ra nàng cũng rất có lòng tốt lúc cầm điện thoại của hắn sẵn tiện gửi cho vợ hắn vài tấm hình chụp được coi là ‘hot’ nhất..cũng không thể trách nàng..nàng là một cô gái có tấm lòng bồ tát nha.

“Mày đến cùng đã làm cái gì?” Khi nhìn thấy nụ cười tà ác của Tử Lan hắn cảm thấy lạnh sống lưng. Mộ Ngôn Tâm kích động kêu gào, không ngừng giải dựa nhưng vẫn không hề hấn gì đối với chiếc còng tay.

“Mộ tiên sinh ak, tôi cũng không có làm gì a..bất quá chỉ đem hình ông quảng bá trên mạng sẵn tiện gửi mấy tấm cho bà nhà ông..ân..là vậy đó..ah mà tôi còn sẵn tay nhấn địa chỉ khách sạn cho gia đình ông chắc không lâu nữa sẽ có người đến giúp ông rời khỏi đây thôi..nha..ông xem tôi có được xem là một người tốt không đây..nhớ sau này không được xem thường nữ nhân..bye..không hẹn ngày gặp lại nha Mộ tiên sinh..”.

Mộ Ngôn Tâm giận đỏ mặt tía tay không ngừng mắng nàng “gái điểm thú, chết đi..mày dám phát tán lên mạng ông thế sẽ không bỏ qua ày..”

Nếu quả thật phát tán những tấm hình đó lên mạng, hắn về sau dám chắc không bao giờ dám ra đường gặp người..

Tử Lam mỉm cười vô tội giơ lên túi xách lên cao sau đó vỗ vỗ mấy cái thản nhiên nói “tôi cũng rất chờ mong mọi người sau khi thấy hình của ông thời điểm không mảnh vải che thân với lại..nhất định sẽ rất vui

nha!gieo gió ắt gặp bão..nếu biết như thế trước kia đừng làm..hại người chỉ thêm hại mình mà thôi phải không Mộ tiên sinh..?” Nói xong nàng quay người rời đi cũng chẳng thèm đóng cửa lại.

“Lâm Tử Lam,tao nhất định sẽ không bỏ qua ày..”.Mộ Ngôn Tâm phía sau gào thét hận không thể giết chết nàng ngay lập tức.Xong rồi..cả đời hần đến đây là xong rồi..

Vừa đến cửa vẫn chưa thấy hả giận,nàng quay người lại hướng chỗ đó của hần đập thêm một cái thật mạnh “ khốn kiếp,đi chết đi”.haiz..đúng thật là tâm tình tốt hơn được xiu..Đập xong trong lòng sảng khoái rất nhiều.

Nhìn hần đau không còn sức kêu gào,Tử Lam mới mỉm cười xoay người rời đi.

Ra đến thang máy Tử Lam lấy điện thoại gọi cho Hứa Nhược Trung,nhưng hần đã tắt máy.

Hứa Nhược Trung! Khốn kiếp..

Đang lúc ấy thì điện thoại của nàng vang lên,không chút suy nghĩ liền nghe.

“Này,Tiểu Từ..”

“Tử Lam,cậu đang ở đâu?Tớ đang ở KTV,tớ vừa nhìn thấy Hứa Nhược Trung cùng một đám nữ nhân chơi rất ..đáng sợ..cậu mau tới đây đi..”

Còn rất nhiều lời chưa nói hết vậy mà Tử Lam đã cúp điện thoại.

Tử Lam lao ra khỏi khách sạn,đón một chiếc taxi liền hướng quầy rượu Mị Sắc đi.

Bên trong quầy rượu..Tiếng người huyền não,âm nhạc kích thích màng nhĩ của mọi người.Trong sàn nhảy nhiều người chơi hết mình,điên cuồng..nhảy..

4. Chương 4: Thành Toàn Cho Các Người

Tử Lam chạy vào một căn phòng riêng,thời điểm nhìn thấy Hứa Nhược Trung cùng một nhóm người ngồi chung một chỗ thật là vui vẻ,trong ngực hần hai tay ôm nữ nhân(thật là ức chế,thằng khốn tao chà đạp mày),bọn họ cười cười nói nói rất thân mật.

Khốn kiếp,nam nhân của nàng lại đem nàng ột nam nhân khác,còn hần ở nơi đây tình chàng ý thiếp cùng nữ nhân khác.Tử Lam tức giận run người..

“Hứa Nhược Trung”.Tử Lam hô lên một tiếng vang vọng khắp phòng.

Nhất thời mọi ánh mắt đồng thời hướng về phía cửa ra vào..nhìn Tử Lam.Hứa Nhược Trung chứng kiến nàng đang nổi điên trên mặt hần tràn đầy khiếp sợ,sau đó mỉm cười bước về phía nàng nhỏ giọng gọi nàng “Tử Lam..”.

Tử Lam ánh mắt lạnh băng cả căn phòng dường như nhiệt độ hạ xuống mức thấp nhất,nàng tươi cười tiến từng bước về phía hần.

“Em..em làm sao lại đến chỗ này..?”Hứa Nhược Trung lạnh cả sống lưng cố gắng nặn ra nụ cười hần cho là anh tuần siêu tái nhất của mình hỏi nàng.

Đáp lại hần là một cái tát vang dội và một rượu vào mặt “khốn kiếp”.Tử Lam nghiêng rằng nghiêng lợi khê buông ra hai tiếng lạnh thấu xương.

Hứa Nhược Trung hóa đá tại chỗ,hần không ngờ một người con gái thanh thuần mềm yếu thế nhưng mới vừa gặp hần không cần nói nhiều trực tiếp động thủ với hần.

Lúc này,nữ nhân ngồi phía sau lưng Hứa Nhược Trung bỗng nhiên tiến tới thẳng hướng Tử Lam quát lớn “Lâm Tử Lam cô bị điên cái gì vậy?Như thế nào lại đánh người?Tôi nói cho cô biết Trung căn bản không có thích qua cô,người anh ấy thích là tôi,Trung chẳng qua là chỉ muốn lợi dụng cô thôi,tự xem mình là gì của anh ấy không biết nhục..”.

Nghe lời của nàng,Tử Lam bỗng nhiên ngây dại,thật nực cười, bản thân nàng đúng thật là tự mình đa tình..hai năm qua bị người ta xem như món đồ chơi.Nàng có mắt như mù thật mà..một tên cận bã vậy mà nàng giờ này mới biết bộ mặt thật của hắn..(nhưng cũng chưa muộn mà phải không tỳ) ..

“Vậy ta sẽ thành toàn cho các người..đôi cầu nam nữ”.Tử Lam cười to nhìn về phía Hứa Nhược Trung khinh bỉ thốt ra một câu “ khôn kiếp..lão nương đây bỏ người..sau này nhớ kỹ nhé thằng tòi”.

Nói xong nàng định bỏ đi nhưng nhớ tới cái gì đó nàng hướng về phía nữ nhân phía sau Hứa Nhược Trung nói tiếp “hôm nay Hứa Nhược Trung có thể đem tôi dâng cho người khác mua vui để đạt được mục đích của hắn,thì sẽ có ngày hắn cũng đưa cô cho người đàn ông khác mà thôi..haha”

Nói xong nàng tiêu sái đi mất..

Nữ nhân bên cạnh Hứa Nhược Trung không cho là đúng vẫn ân cần quan tâm hắn “Như thế nào?còn đau không để em xoa cho anh nha...”.

Ban đêm,Mị Sắc quây rượu..Hôm sau..

Hai nữ nhân cùng nhau uống rượu,không ai khác chính là Lâm Tử Lam cùng cô bạn Tiểu Tư.

“Cậu nói đi,có phải mình ngốc lắm không,mình đúng thật có mắt như mù lại đi coi trọng tên khốn Hứa Nhược Trung.”.Tử Lam thật hoài nghi ánh mắt mình thật có vấn đề.

“không có gì,cái đồ rác rưởi ấy cậu cần gì phải suy nghĩ nhiều ệt..hôm nào tớ giới thiệu cho cậu mấy anh sinh viên khoa y ‘ thật hot’ nha..mấy anh ấy chuyên về ‘nhân khoa’ nữa nha,cậu có thể vừa kiểm tra mắt vừa ngắm nhìn trai đẹp,tiền lợi đôi đường.”

“cậu đi chết đi..bạn bè bao năm với nhau mà cậu lại đối với mình như thế ư..hức”.

“hahaha..tớ không thèm nói nữa tớ đi toilet xú nha..”.

Còn lại một mình Tử Lam ngồi uống rượu một mình..vừa uống vừa nhìn bốn phía..chợt nàng sững sốt vì nàng thấy Hứa Nhược Trung,tại sao hắn lại ở nơi này?Lúc nàng nhìn thấy Hứa Nhược Trung thì cùng lúc đó hắn cũng nhìn về phía nàng,hắn từng bước về phía nàng.. “Tử Lam,thật tình cờ..”

5. Chương 5: Bị Hạ Dược Rồi

Tử Lam vẫn ngồi đó tiếp tục uống rượu,xem Hứa Nhược Trung như người vô hình.

“Tử Lam..thật xin lỗi..”Hứa Nhược Trung không vì nàng làm lơ mình mà bỏ qua nàng..hôm nay hắn nhất định phải cho nàng biết đắc tội với hắn sẽ không có kết quả tốt.Chuyện hôm qua,nàng phá hỏng kế hoạch của hắn dày công sắp đặt..hừ..để xem nàng còn vênh váo với hắn nữa không.

Uống nhiều rượu nên nàng có chút say,đôi mắt sất bén nhìn thẳng vào Hứa Nhược Trung nhàn nhạt mở miệng “anh Hứa,xin lỗi tôi không quen biết anh,cút xa ra dùm tôi ,một tí..”.

“Tử Lam,anh biết anh sai rồi,hôm nay anh thật lòng xin lỗi em..mong em bỏ qua cho anh..”

Nàng cười thật to, khinh bỉ hắn,nếu hắn là người đàn ông có lương tri thì sẽ không đối xử với nàng như vậy..đưa nàng cho người đàn ông khác..xem nàng như món đồ chơi đùa bỡn trong lòng bàn tay.

“Cút,tôi không muốn nhìn thấy anh thêm một lần nào nữa,chỉ khiến tôi bấn loạn..xéo ngay”.Tử Lam thản nhiên,nụ cười trên môi như có như không.Nàng mới không vì một tên ‘không bằng cảm thú’ mà khổ sở,chẳng qua là nàng cười bản thân ánh mắt có vấn đề mới yêu nhầm một tên khốn.Yêu say đắm trong suốt hai năm..mất mù thật mà,hôm nào nàng nhất định phải đi bệnh viện kiểm tra mắt mới được..Nàng cực kỳ không muốn trường hợp tương tự xảy ra nữa..haiz.

“Tử Lam,anh rất yêu em,thực sự không còn cách nào nữa nên anh mới hành động sai lầm như thế..còn về nữ nhân kia căn bản anh không yêu cô ấy,trong lòng anh chỉ có mình em mà thôi..em tha lỗi cho anh nhé Tử Lam”.Hứa Nhược Trung ẩn nhẫn đối với Tử Lam..hắn chờ..tí nữa nàng sẽ biết tay hắn..

“Đủ rồi anh Hứa,tôi nghĩ những lời này anh nên dùng với những hồng nhan tri kỷ ngốc nghếch kia thì hữu dụng hơn..tôi không muốn nghe anh nói gì hết..tránh xa tôi ra một chút..hy vọng không bao giờ gặp lại anh..”Tử Lam nhẹ giọng đuổi khách,đối với nàng hấn bây giờ chẳng là gì hết,hấn muốn nói thì cứ ra chỗ khác mà nói..nàng không tin cũng lười nghe hấn lải nhải bên tai..phiền..

Nàng là một cô gái kiên cường,lý trí..

Hứa Nhược Trung không ngờ nàng lại khó đối phó như vậy,đủ thâm độc,hấn nói thế nào cũng không để ý..hừ hừ..có thể nào cũng chỉ là một nai tơ..muốn đấu với hấn không có cửa đâu.

Gương mặt hấn vắn vẹo,đôi mắt xanh đen thoáng hung dữ,vì Tử Lam không nhìn đến hấn nên nàng không phát hiện ra..

“Coi như chúng ta chia tay nhưng anh nghĩ bản thân cần thiết nói với em một tiếng xin lỗi”Hấn nói xong bưng ly rượu một hơi uống cạn..

Hứa Nhược Trung cầm chai rượu trên bàn rót một ly,ngón tay út vừa động một viên thuốc ‘kích tình cực phẩm’ rơi vào trong rượu.Hấn cầm ly rượu nhìn nàng vẻ mặt thật thành khẩn ”anh thừa nhận anh là thằng khốn kiếp nhưng anh hy vọng em uống ly rượu này,đây là anh tạ lỗi với em,anh bảo đảm sau khi em uống xong,anh từ nay về sau không bao giờ làm phiền em nữa..”

Tử Lam sững sốt một lúc mới hoàn toàn bình phục lại,nhìn ly rượu trong tay Hứa Nhược Trung không chán chờ uống cạn “rượu đã uống xong,anh Hứa không dám làm phiền..mong anh nhớ thật kỹ những lời anh vừa nói..đi thông thả..”

”Được,anh đồng ý“.Nhìn nàng uống cạn ly rượu,Hứa Nhược Trung khoe miệng nâng lên..hấn nghĩ thầm trong bụng ‘lát nữa để xem cô khóc như thế nào?’.

”Có thể đi rồi chưa anh Hứa..”Tử Lam nhìn hấn lạnh giọng hỏi.

Hứa Nhược Trung liếc nàng một cái,xoay người tiêu sái rời đi..

Do nàng uống say nên nhìn nhầm hay sao ấy,hình như lúc xoay người một khắc kia Hứa Nhược Trung cười một cách rất lạnh lùng toan tính..cùng hấn lúc vừa nãy hoàn toàn không phù hợp..chắc nàng suy nghĩ quá nhiều rồi.

Hứa Nhược Trung vừa đi,tiểu Từ cũng đã trở lại bên nàng.

“Mới vừa rồi người tới là ai vậy cậu..?”Tiểu Từ hỏi nàng.

“Hứa Nhược Trung..”Tử Lam nhếch miệng thần nhiên nói.

“ah,hấn tới đây làm gì,hấn còn mặt mũi đến đây gặp cậu sao?Cũng may cho hấn,nếu vừa rồi tớ mà ở đây thì nhất định hấn sẽ được đẹp mặt luôn..à mà Tử Lam cậu vừa rồi có máng hấn một câu giúp mình không vậy?”Tiểu Từ thở phò phò hỏi Tử Lam.

Tử Lam nhìn cô bạn thân của mình lắc lắc đầu nói“hấn đến nói với mình một tiếng xin lỗi..”

“cậu tin những gì hấn nói không..?”Tiểu Từ nhìn Tử Lam đợi nàng nói ra suy nghĩ của bản thân.

“dĩ nhiên..tin mới là lạ..a”

“ha ha...”Hai người đều nở nụ cười có chút say rượu..

“Hấn là tên ‘mặt người dạ thú’ ngay cả đôi mắt ‘hỏa nhãn kim tinh’ của tớ cũng bị hấn lừa,có thể thấy được hấn lòng dạ sâu bao nhiêu,Tử Lam,không được mắc bẫy của hấn nữa biết không..?”Tiểu Từ nhìn Tử Lam trịnh trọng khuyên nhủ.

“Cậu yên tâm,sẽ không bao giờ có chuyện như thế nữa..”Tử Lam vỗ ngực bảo đảm. Lúc này Tử Lam đột nhiên cảm thấy có chút không thoải mái..

“Cậu làm sao vậy..?”

“không có việc gì,tớ đi toilet cái..”Tử Lam nói xong nhanh chân hướng toilet chạy đi. Tiểu Từ nhìn nàng lắc đầu,mỉm cười“tớ vừa trở về,cậu lại đi ngay..”

Lúc này,một chiếc xe thể thao dừng ngay trước cửa quán rượu,nhân viên tiến lên mở cửa.Mặc Thiếu Thiên từ trên xe bước xuống,với chiều cao 1m85,bộ Armani màu đen càng tôn thêm dáng người cao lớn thon dài.Một đôi mắt thâm thúy lạnh lùng nhìn vào tường như một vòng xoáy lạnh lùng khiến người khác không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.Ngủ quan tinh xảo như một tác phẩm nghệ thuật đẹp mắt,gương mặt tà mị tăng thêm một phần thần bí hấp dẫn.

“Mặc tổng,chào ngày”.Hai bảo vệ hoan nghênh Mặc Thiếu Thiên vào cửa.

Mặc Thiếu Thiên trông mắt đảo qua,lưỡi nhác hạ mắt bước vào..

6. Chương 6: Một Đêm Giá Bao Nhiêu?

Vừa thấy Tử Lam đi về hướng toilet,Hứa Nhược Trung cấp tốc theo sau..Nhưng lúc này điện thoại cấp trên gọi đến bảo hắn có việc gấp cần gặp..lập tức Hứa Nhược Trung nhanh chóng rời đi,dù trong lòng tiếc hận..Công việc quan trọng hơn,loại gái nào hắn chưa từng gặp,coi như không phải hắn thì cũng là thằng khác,cuối cùng con khốn ấy cũng sẽ bị chà đạp..Nhếch miệng cười quay đầu ly khai.

Tử Lam đứng trước cửa toilet,dựa sát vào tường,gò má hồng hồng,đôi mắt nhiễm sương,thân thể cũng dần dần trở nên nóng ran.Nàng thở gấp,tự lôi kéo cổ áo của mình,toàn thân khô nóng khó nhin.Hơi nóng tập trung về phía bụng,hạ thân mơ hồ có cảm giác tê ngứa,chỉ trong nháy mắt cảm giác tê ngứa biến thành khó nhin.

Đáng chết! Thuốc kích tình..xong rồi..

Tại sao có thể như vậy?Trong đầu chợt thoáng qua..ly rượu Hứa Nhược Trung đưa cho nàng..chết tiệt..tại sao mình lại sơ xuất như vậy..

Càng nghĩ tới nàng thêm tức giận.Trong lòng thầm mắng Hứa Nhược Trung ngàn vạn lần chưa đủ..Nhất định hắn có ý đồ xấu với nàng..không thể để hắn thành công,nàng không cam tâm..

Cũng tại nàng mềm lòng nên mới bị tên khốn kia tính kế..Lâm Tử Lam ơi là Lâm Tử Lam,mày tự cho là khôn ngoan giờ chịu khổ thấy chưa..?.

Nỗ lực áp chế thân thể khó chịu,vừa bước đi hai chân nàng lại mềm nhũn ngã xuống.Thầm nghĩ chắc là ‘hôn’ mặt đất nhưng đúng lúc này nàng lại rơi vào ngực một người đàn ông.

Trên người hắn có tư vị rất dễ chịu,nhàn nhạt mùi thuốc lá cũng không phải mùi nước hoa khiến nàng rất thoải mái!

Tử Lam ngẩng đầu,nhìn đến gương mặt kia làm nàng ngẩn người giây lát!

Ngũ quan hoàn mỹ như điêu khắc,khuôn mặt cực kỳ tinh xảo tà mị..yêu nghiệt..thật là yêu nghiệt à..Hắn có một loại khí chất ưu nhã vương giả tôn quý,đáng tiếc..chắc chắn..cặp mắt kia quá lạnh..

Mặc Thiếu Thiên không vui khi bị nhìn bằng ánh mắt trần trụi như vậy,gương mặt hắn vận vẹo,chán ghét nơi khóe mắt,hắn chán ghét ôm ấp yêu thương đối với nữ nhân.Khinh thường liếc nàng một cái,đẩy nàng ra bước đi..

Ai ngờ,Tử Lam lẩm bẩm một câu làm hắn điên người “ah,dạo này người làm nghề ‘ngư lang’ đều đẹp trai vậy sao..?”Nàng cũng nghe nói trong cả nước quây rượu Mị Sắc ‘trai bao’ ở đây nổi danh là đẹp mắt nhất!(>.<)>

Hiện tại Mặc Thiếu Thiên bị Tử Lam xem như là ‘trai bao’ cũng phải..Chỉ là ‘ngư lang’ này có phải hay không đáng vấp cũng quá dễ nhìn.Nếu vậy lão nương đêm nay cũng xem như là không chịu thiệt thòi..thà nàng tìm ‘ngư lang’ còn hơn bị tên cặn bã Hứa Nhược Trung thượng..phi..phi..nàng phải nhỏ chết hắn.Khó chịu quá..ưm..

Mặc Thiếu Thiên hóa đá,mặt đen lại..đôi mắt hẹp dài nheo lại nguy hiểm quay sang nhìn nàng.

Mẹ nó,hắn vậy mà bị coi là ‘ngư lang’,con mắt nào nhìn thấy hắn giống ‘ngư lang’.Nữ nhân không biết sống chết này dám nói hắn như vậy?Chắc nàng không biết chữ ‘chết’ viết làm sao rồi..

Mặc Thiếu Thiên muốn mở miệng phản bác nhưng Tử Lam đột nhiên kéo hắn lại thô lỗ nói “Ah,người này đáng vấp không tệ,nói đi anh một đêm bao nhiêu tiền?” Nhìn nàng muốn bao nhiêu vô lại có bấy nhiêu vô lại,nhưng việc quan trọng nhất hiện nay là phải nhanh chóng ‘giải quyết’.Tử Lam cơ thể nóng ran,nàng sắp chóng đờ không được rồi..

Mặc Thiếu Thiên cả người toát ra hơi thở nguy hiểm,đôi mắt sắc bén nhìn nàng hỏi “Cô nói cái gì?hử”

Nãy giờ không có nhìn thẳng vào nàng giờ thấy nàng làm hắn thậm cảm thấy ngoài ý muốn.Ngây ngẩn..hắn thật sự như thế.

Nàng không giống như những nữ nhân khác trang điểm,bôi son..ngược lại nàng mang một vẻ đẹp tự nhiên,thanh thuần,da trắng nõn,môi hồng răng trắng,mái tóc dài như mực óng ả buông xuống dưới,đôi mắt sáng rõ linh động thật xinh đẹp..tuyệt..chỉ một chữ tuyệt mà thôi.

Thấy nàng một khắc kia,trong lòng Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên có chút rung động.

“Lỡ tai anh có phải gặp vấn đề gì không..?Tôi hỏi anh một đêm giá bao nhiêu..?”Tử Lam nổi giận,nàng bây giờ gấp lắm rồi mà còn gặp trường hợp như vậy nữa,chẳng lẽ năm nay là năm hạn của nàng..khóe không ra nước mắt.

“Nga”Hắn Mặc Thiếu Thiên là tổng giám đốc công ty RT,gia trị con người hắn không biết bao nhiêu trăm triệu..hôm nay lại bị một nữ nhân coi thành ‘Ngư Lang’?.

Một cổ tự ái cao trào..gân xanh trên trán dày đặc..

Mặc Thiếu Thiên nắm lấy tay nàng kéo thân thể mềm mại của nàng vào lòng ôm chặt,từ trên cao nhìn xuống ra lệnh cho nàng “đem lời cô vừa mới nói,lấy lại ..!”

“Tại sao?Anh rốt cuộc có bán hay không?Không bán tôi đi tìm người khác..”Tử Lam nhiệt độ cơ thể cao quá,dựa vào người Mặc Thiếu Thiên làm nàng cảm thấy rất thoải mái,rất mát,rất dễ chịu,môi nàng mấp máy rên rỉ..“ừm..a..”

Mặc Thiếu Thiên nhìn nàng bằng ánh mắt thâm thúy,gióng như đầm sâu,hơi thở hắn căng lúc càng nguy hiểm,khóe môi chứa đựng ý cười,một nụ cười mỉ hoặc...yêu nghiệt.

“Tôi sẽ khiến cho cô vì lời nói hôm nay phải trả giá thật lớn”.Nói xong Mặc Thiếu Thiên ôm ngang người Tử Lam bước nhanh về hướng phòng ngủ riêng của hắn..

7. Chương 7: Yêu Tinh Hóa Thân

Mặc Thiếu Thiên nhanh chóng đưa Tử Lam về hướng phòng riêng của mình,Tử Lam cả người khó chịu bám chặt vào người Mặc Thiếu Thiên bước đi rất khó khăn..thoáng suy nghĩ trong đầu về những chuyện sắp xảy ra với nàng,gióng như nàng hiện tại lên nhằm thuyền giặc vậy..Tử Lam gương mặt đen lại..là sợ.

Dược tính phát tác,Tử Lam cả người vận vẹo,hai gò má đỏ bừng nàng sờ soạng khắp người Mặc Thiếu Thiên tìm cảm giác mát mẻ thoải mái..

Những hành động của Tử Lam như có một loại kích thích trí mạng đối với Mặc Thiếu Thiên,cả người nàng thơm ngát,đôi mắt nhiễm một tầng hơi nước,nàng đẹp như một đóa mẫu đơn..từ sâu trong cơ thể Mặc Thiếu Thiên có cảm giác rất kích thích,hắn hiện tại rất muốn nàng.

Bản thân Tử Lam là một cô gái thanh thuần chưa nếm trải mùi đời,hiện tại sắc mặt nàng rất đỏ,tựa vào người Mặc Thiếu Thiên,nàng dùng bộ ngực mềm mại thỉnh thoảng cọ vào lồng ngực cường tráng của hắn,thỉnh thoảng ngậm nga vài tiếng..nhìn nàng giống như một yêu tinh hóa thân đầy dụ hoặc.Mặc Thiếu Thiên thì thầm bên tai Tử Lam “tiểu yêu tinh..có ai nói cho cô biết rằng cô rất mê người..đêm nay gia sẽ hết mình với cô em”.Hắn rất cố gắng ấn nhả,giọng nói có chút khàn.

“ Nóng,thật sự rất nóng..ừm..rất khó chịu..a..”Tử Lam cả người mềm mại không xương dán trên người Mặc Thiếu Thiên,thân thể nóng kinh người..nàng hiện tại đầu óc trống rỗng không còn biết gì hết.

Cửa phòng vừa mở, Mặc Thiếu Thiên thô lỗ đè Tử Lam lên tường, hướng môi nàng hôn lên. Môi nàng thật ngọt ngào mềm mại để hắn phải mất một lúc, khiến hắn hôn thật mê say.

Âm thanh cửa phòng vừa đóng hắn giữ chặt sau ót Tử Lam, thật sâu đòi lấy những ngọt ngào của nàng.

Sức lực Mặc Thiếu Thiên rất lớn đè nàng vào tường một cách thô bạo, thân hình mảnh mai của Tử Lam đập vào tường, nàng hít một hơi khí lạnh..cũng khiến Tử Lam tỉnh táo thêm chút.

Mẹ nó, không thể nhẹ thêm chút à. Chưa từng thấy ‘ngư lang’ nào như vậy, thô lỗ không chịu nổi..

“Này, này.. khoan đã.. chờ một chút!” Tử Lam đẩy Mặc Thiếu Thiên ra, mặt nàng rất đỏ đôi môi hồng nhuận thật mê người, Mặc Thiếu Thiên rất muốn.. phi thường muốn ăn nàng.. giờ này dù nàng có ý định bỏ đi cũng không được rồi, lửa nàng tạo nên thì nàng nhất định phải dập.

“Thế nào, muốn tạo thêm chút tình thú phải không..” Mặc Thiếu Thiên nhếch môi hỏi ngược lại, đôi mắt dài hẹp ngẩng nhìn nàng, thoảng một chút đùa giỡn nơi khóe mắt. Tử Lam cả người nóng ran, nhưng nàng cường chế chịu đựng, nhìn thẳng vào Mặc Thiếu Thiên. Mẹ nó, đẹp trai như vậy ra ngoài làm ‘ngư lang’ thật quá phí của trời..

Miệng đắng lưỡi khô, Tử Lam lè lưỡi liếm môi một cái “anh trước tiên phải nói cho tôi biết giá anh đêm nay bao nhiêu tiền, nhiều quá tôi sợ tôi không trả nổi..”

Nữ nhân đáng chết, vẫn không quên chuyện này, hắn là muốn bức điên hắn mới chịu hay sao?

Chợt, gương mặt yêu nghiệt của Mặc Thiếu Thiên áp sát nàng, trên môi hắn mang theo nụ cười tà ác “xem ra cô còn chưa rõ ràng tình huống hiện tại của mình, không bằng, nghiệm chứng trước kỹ thuật của tôi đi..”. Mặc Thiếu Thiên ôm Tử Lam quàng nàng qua phía giường lớn.

Tử Lam chỉ thấy một hồi trời đất quay cuồng, chưa kịp hiểu việc gì đang xảy ra, Mặc Thiếu Thiên nhanh chóng đè lên thân thể nàng.. nóng quá.. đầu óc thoảng qua.. có lẽ nàng biết hiện giờ mình thật sự muốn cái gì.. ừm.. ừ.. những tiếng ngậm nga phát ra nàng không thể kiềm chế.

Mặc Thiếu Thiên hôn lên cánh môi kiều diễm của nàng, nuốt vào tiếng rên rỉ của Tử Lam, đầu lưỡi linh hoạt cạy mở hàm răng, kịch liệt dây dưa đảo xoắn thỏa thích. Mùi vị trẻ trung, ngây ngô khiến hắn không thể nào tưởng tượng được, cảm giác thật mất hồn. Nữ nhân này thật là một yêu tinh !

Mặc Thiếu Thiên chưa bao giờ có loại cảm giác này đối với nữ nhân, hắn xưa giờ gặp dịp thì chơi không quan trọng, hiện tại hắn hung hăng muốn nàng.. đầu Mặc Thiếu Thiên như sắp nổ tung, ‘cực vật’ cương cứng như muốn chọc thủng quần hắn.

Tử Lam bị động thừa nhận nụ hôn của Mặc Thiếu Thiên, nụ hôn của hắn rất bá đạo, cường thế làm cho người nào cũng không thể chống đỡ nhưng cũng không cách nào cự tuyệt !

Nam nhân này tại sao lại bá đạo như vậy?

Em gái người, trong lòng âm thầm hỏi thăm 18 đời tổ tông nhà hắn.. Tử Lam có cảm giác mới vừa tránh được miệng hổ giờ thì tự mình nhảy vào miệng sói.. thật quá bi ai..

Đạo này ‘ngư lang’ làm ăn khó khăn lắm sao mà nhìn hắn cảm giác cứ như rất đói khát..?

Dáng vấp không tẻ, rất yêu nghiệt.. phải biết rằng A Thị có rất nhiều thiếu phụ tịch mịch...hắn làm sao trong công việc gặp khó khăn được..

Tử Lam càng nghĩ khuôn mặt càng cười tà ác, nếu như Mặc Thiếu Thiên biết nàng giờ phút này nghĩ về hắn như vậy nhất định hắn sẽ bóp chết nàng ngay lập tức.

8. Chương 8: Không Có Tiền Trả Rồi.

Tử Lam là một cô gái rất phức tạp.. luôn có những suy nghĩ táo bạo. Nàng nằm ở đó, thân thể càng lúc nóng lên, đối mặt với sự vuốt ve của Mặc Thiếu Thiên thể nhưng bản thân nàng trở nên khát vọng.. Thậm chí nàng hận không thể hoán đổi vị trí từ bị động đổi thành chủ động, nói là làm ngay.. nhưng Mặc Thiếu Thiên

đã tu luyện thành tinh rồi,thể nên chưa hành động ý nghĩ đã bị bóp chết ngay từ trong trứng.Tử Lam chỉ có thể nằm yên..mặc cho số phận..bị động thì bị động..

Mặc Thiếu Thiên lôi kéo y phục của Tử Lam cởi ra sạch sẽ, nàng không ngừng vận vẹo thân thể khiến ‘cự vật’ cương cứng của hắn đâm nhè nhẹ vào tiểu huyết nóng ẩm.

“ôi” Mặc Thiếu Thiên hít một ngụm khí lạnh,tiểu yêu tinh thật mê người..

Mặc Thiếu Thiên ngón tay phủ lên mặt huyết,cảm nhận sự ẩm ướt bên trong,nhẹ dùng một ngón tay chậm rãi thăm dò vào.Bên tai nghe tiếng Tử Lam tỉnh tề rên rỉ,chậm rãi ra vào để nàng thích ứng.Cảm nhận được trên người nàng khác thường nhiệt độ dường như hắn đã nghĩ ra nàng gặp phải chuyện gì..không phải là bị người ta bỏ thuốc đi..!

Khó trách tại sao nàng lại nhạy cảm và nhiệt tình,thì ra là như vậy?

Chết tiệt!

Vừa nghĩ đến nếu người nàng gặp không phải hắn mà là một nam nhân khác..để cho người khác hưởng thụ hết sự ngọt ngào của nàng,trong lòng hắn tổng cảm thấy rất khó chịu..nói đúng hơn là ghen tức.

Đối với Mặc Thiếu Thiên,hắn không thiếu nữ nhân,hắn cũng không bao giờ chủ động lấy lòng nữ nhân,toàn là nữ nhân chủ động lấy lòng hắn.Hắn chỉ cần nằm yên một chỗ sẽ tự động có người tiến lên phục vụ..

Nhưng nữ nhân trước mắt này lại khiến cho hắn kiềm lòng không được phải động thủ âu yếu yêu thương.Nàng thật có loại bản lãnh như vậy..

Để cho hắn có một loại suy nghĩ kích động thường thức từng nấc da thịt của nàng,rồi lại hận không được lập tức chiếm nàng,muốn nàng điên cuồng..

Lưu loát kéo tất cả y phục xuống,da nàng trắng mịn như da em bé vì ẩn nấp và đỏ lên.Mặc Thiếu Thiên đè lên người nàng,mềm nhẹ hôn,mút gần xuống chiếc cổ mỹ lệ,hôn lên bộ ngực sữa trắng mịn mềm mại,nâng cao chiếc eo thon,nhẹ nhàng mút quả hồng mềm nho nhỏ trên ngực,nhẹ nhàng bú mút,lại khe khẽ gặm cắn...

Tử Lam thật sự rung động,có một loại kích thích thoải mái khó tả..!

‘Ngư lang’ chính là ‘ngư lang’,kỹ thuật không tệ !

Lúc này,Tử Lam chợt nhớ tới cái gì,híp đôi mắt dụ hoặc nhìn Mặc Thiếu Thiên “Xem ra anh đáng vấp không tệ,làm ăn nhất định rất tốt,cho hỏi anh tắm rửa chưa?” (đây cũng là một loại phá hư phong cảnh đó tỷ ơi..haiz..)

Nàng rất thích sạch sẽ,ý nàng là muốn kêu hắn đi tắm cho sạch..nàng không chịu được bẩn..

Mặc Thiếu Thiên mặt đen lại trên trán chảy xuống mấy đường hắc tuyến..hơi thở nguy hiểm,nụ cười lạnh băng..thực con mẹ nó tức à..

Nàng như vậy mà ghét bỏ hắn bản?

Bao nhiêu nữ nhân tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường chờ hắn,hắn đều không cần..hiện tại nàng lại dám ghét bỏ hắn bản..! Hừ..

Hắn sẽ để nàng trả giá cao vì điều này..Mỗi nam nhân nào đó cười rất gian ác..

Nghĩ tới đây,Mặc Thiếu Thiên cuối người xuống,chống đỡ tách hai chân Tử Lam ra,mỉm cười giá rét “xem ra cô còn không biết mình sai ở chỗ nào,xem tôi đây như thế nào trừng phạt cô..”.

Tử Lam da đầu tê dại,run run..như cảm nhận được việc không hay sắp xảy ra..

Mặc Thiếu Thiên cầm ‘cự vật’ để ngay mặt huyết dùng sức đâm thẳng vào bên trong....

“Anh không tắm cũng được..ít nhất anh phải mang ‘bao’ vào...á....á....”Tử Lam chết lặng,lệ rơi đầy mặt...

Tử Lam còn chưa có nói hết vậy mà đột nhiên bị ‘tập kích’, ‘cự vật’ nam nhân xuyên thẳng vào người nàng.Tử Lam cặp mắt trừng lớn,hét lên một tiếng..

“ A....A....A....A..”

Cảm giác thân thể mình bị người xé rách làm hai,nóng hừng hực,đau quá..hiện tại nàng thật muốn chết đi..

Con bà nó,thật sự là đau muốn chết...

“Đau...huhu..đau quá..đợi chút...này anh gì đó ơi..làm ơn trước lấy ra ngoài..ừ..đem nó ra ngoài..huhu”.Tử Lam khổ sở cầu xin,giờ nàng sắp chết rồi..

Mặc Thiếu Thiên cũng không ngờ,nàng lại trình trắng như vậy..hoàn mỹ..hắn là người đầu tiên chiếm được nàng..để cho hắn mê mang...trầm luân.

Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng cười tà ác nhìn nàng “hiện tại mới kêu..muộn rồi..”.Nói xong hắn bắt đầu luật động trên người nàng.

Em gái người,bây giờ ‘ngư lang’cũng lớn lối như vậy sao..?

Không sợ nàng sáng mai không trả tiền cho hắn hay sao mà dám như vậy đối với nàng...huhu..khóc không ra nước mắt..tự tạo nghiệt không thể sống..tự lấy đá đập vào chân mình là những suy nghĩ lúc này của nàng...

“a...ừm...ừ..đau quá..”...

9. Chương 9: Nữ Nhân,cô Chọc Tới Ta.

Cả đêm triền miên...

Sáng hôm sau khi Tử Lam tỉnh lại,toàn thân nàng đau đớn chưa xót..cảm giác thật không tốt chút nào..có chút tủi thân mặc cảm.

Chết tiệt! Nam nhân này là cầm thú sao?Có cần như vậy đối khát..

Tử Lam nhìn nam nhân đang nằm ngủ trên giường,lông mi dài,ngủ quan tinh xảo mà xinh đẹp,lúc hắn ngủ thiếu một phần sắc bén,nhiều hơn một phần lưỡi biếng tà mị..

Hắn khóa thân lộ nửa người trên,chăn trắng vừa lúc che kín mộng,ánh mặt trời chiếu xuống làn da lúa mạch,khiêu gợi không cách nào tưởng được..oa..nhìn mỹ nam ngủ cũng thật đẹp mắt..

Ai,thật đáng tiếc!

Nam nhân đẹp trai như vậy lại ra ngoài làm nghề ‘ngư lang’ làm cái gì?

Tử Lam vừa oán thầm,vừa chịu đựng hạ thân đau đớn,gắng gượng thân thể vội vã mặc quần áo tử tế!

Vừa định móc tiền ra trả nhưng nàng lại phát hiện trên người nàng thể nhưng một xu cũng không có!Cũng may,hắn còn đang ngủ nếu như hiện tại hắn thức dậy bảo nàng trả tiền thì nàng không biết đào cái hang nào mà trốn nữa...Đêm qua hùng hổ hỏi hắn bao nhiêu tiền...giờ đây..nhục à...!Thật là mất mặt quá!

Bây giờ phải làm sao?Tử Lam vò đầu bứt tóc suy nghĩ nát óc.Hay là nàng gọi tiểu Từ đến cho nàng mượn ít tiền..mà cũng không được..nếu như vậy thì thật con mẹ nó nhục..tiểu Từ không cười nàng đến chết mới thôi..ai da..

Chẳng lẽ ăn xong rồi bỏ chạy..?Đây không phải là tác phong hằng ngày của nàng nha!

Nghĩ tới nghĩ lui,chợt Tử Lam nhìn thấy chiếc lắc tay trên tay mình..Đây là quà sinh nhật ba ba đã tặng cho nàng..Nếu lấy nó đưa cho hắn chắc cũng trả đủ tiền đêm qua đi..

Mặc dù trong lòng không muốn bỏ lại chiếc lắc tay,nhưng nàng không phải là loại ăn quỵt..vuốt ve thêm lần nữa mới tiếc hận cắn răng tháo xuống.

Lấy lắc tay để trên bàn,Tử Lam cầm bút viết thêm vài chữ để lại xem như lời xin lỗi.Nhủ thầm trong bụng,nam nhân à đừng thức dậy lúc này nha..cầu cho hắn ngủ thêm xíu nữa,sau khi nàng rời đi hắn thức lại là được rồi..Tử Lam xoay người bước đi nhẹ nhẹ,cẩn thận đóng cửa phòng lại.

Mặc Thiếu Thiên tỉnh dậy là giữa trưa rồi,đang ngủ mê say thì bị một cuộc điện thoại đánh thức!

Xoay người vươn tay,cầm lấy điện thoại di động nhấn nút nghe “tôi nghe..”giọng nói cực kỳ lười nhác..buồn ngủ.

“Mặc tổng,xảy ra chuyện rồi..”.Trợ lý Mạc Lương nói

Mặc Thiếu Thiên đôi mắt nhanh chóng mở ra,cặp mắt hoa đào sáng ngời tinh thần phấn chấn “ đã xảy ra chuyện gì nói mau..”

“Ngài đồng sự trưởng nói muốn mở cuộc họp cổ đông chọn tổng giám đốc mới...”.Trợ lý Mạc Lương lời nói kính cẩn,gấp gáp..

Nghe thế,Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng cười châm biếm “bà ta hình như rất gấp..không kịp cho đứa con trai phá sản của bà ta vào công ty RT mà đã nhanh chóng hành động rồi..Cũng không chịu điều tra kỹ lưỡng xem bản thân bà ta được bao nhiêu phần thắng..Mạc Lương,cậu ở đó sắp xếp,tôi lập tức trở về ngay!”

“Vâng,Mặc tổng..”

Cúp điện thoại,trên mặt Mặc Thiếu Thiên mang theo một nụ cười hung dữ,bà ta muốn đấu với hắn cũng không biết tự lượng sức mình.Xoay người nhìn về phía nữ nhân bên cạnh..

Chết tiệt! Bên cạnh trống toát,không còn bóng dáng của nàng,nếu như trên giường không còn dấu lạc hồng chứng minh đêm qua nàng ở đây thì hẳn tưởng đêm qua chỉ là mộng.

Nữ nhân chết tiệt này,thế nhưng để cho nàng chạy thoát!

Ngẫm lại,nha đầu này tư vị không tệ,đêm qua để hắn dục tiên dục tử điên cuồng vì nàng.Trong đầu thoáng lên bóng dáng nàng đêm qua hầu hạ dưới thân hắn,dáng vẻ cầu xin tha thứ trông thật đáng yêu.Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười nhạt.

Không thể để cho nàng thoát khỏi bàn tay của hắn,hắn còn muốn nàng tiếp tục hầu hạ hắn..

Mặc Thiếu Thiên mặc xong quần áo chỉnh tề,liếc mắt sang, trên bàn có một tờ giấy và một chiếc lắc tay..rất dễ nhận thấy là Lâm Tử Lam lưu lại,ngoài nàng ra không có người nào có thể đi vào căn phòng này,như nhú mày Mặc Thiếu Thiên cầm lên đọc.

“ Thật sự xin lỗi anh,tôi quên mang theo tiền..chiếc lắc tay này xem ra cũng đủ trả tiền đêm qua của anh! Xin lỗi,không hẹn gặp lại!”

Mặc Thiếu Thiên khòe miệng co quắp một cái !

Nữ nhân chết tiệt này,nhất định phải khiêu chiến đến ranh giới cuối cùng của hắn,muốn bức hắn điên mới chịu hay sao?

Tốt ! rất tốt !

Mặc Thiếu Thiên đem tờ giấy vò thành một cục quăng vào thùng rác.,nghe tiếng kéo kẹt..cầm lên chiếc lắc tay nhoén miệng cười lạnh.

Nữ nhân,cô chọc tới ta rồi...chuẩn bị hậu sự đi..!

10. Chương 10: Đại Họa Ấp Đến

Ngô Đồng phố,phong cảnh cũng như tên..xung quanh trồng thật nhiều cây ngô đồng..nhìn toàn cảnh xung quanh ai cũng sẽ nghĩ ngay đến một chữ “ nghèo”.

Nhưng người sống nơi này vĩnh viễn không thể nào giống như tên đẹp như vậy ‘ngô đồng’,ngây ngô thuần khiết.

Khi Tử Lam vừa bước chân vào cổng nhà nàng thì một khung cảnh hoành tráng khiến nàng giận đỏ mặt.Tất cả đồ đạc của nàng từ bé đến lớn nằm ngổn ngang trên đất,mấy thứ linh tinh nằm rải rác khắp sân.Chuyện gì đang xảy ra vậy trời?Có phải nàng đang nằm mơ không..hay là ba ba của nàng chuyển nhà đi mà không nói với nàng.Nhặt lên từng món xếp lại,đến khi Kiều Phương từ trong nhà bước ra nàng mới hiểu chuyện gì xảy ra với đồ của nàng.

Kiều Phương cầm trong tay đồ của Tử Lam định ném tiếp thì Lâm Mặc Thiên ngăn Kiêu Phương lại, bà ta lớn tiếng la hét “tôi nói cho ông biết, chúng ta còn muốn sống yên ổn qua ngày, nếu nó vẫn còn sống tại căn nhà này thì sau này chúng ta không có ngày nào tốt đẹp, hôm nay, có nó thì không có tôi, có tôi thì không thể nào có nó được..ông nghe rõ chưa..?”

Kiều Phương quấy rối, Lâm Mặc Thiên trên mặt hoàn toàn bất đắc dĩ, ông cũng không biết làm sao cho vừa lòng, một bên là con gái một bên là bà vợ. Lâm Mặc Thiên nhỏ giọng khuyên nhủ “bà đừng như vậy có được không? nói thế nào Tử Lam cũng là nữ nhi của tôi, bà đuổi nó đi thì nó ở chỗ nào mà sống..Lâm nhi còn quá nhỏ bà thông cảm bỏ qua cho nó đi..”

“ Nó thích đi nơi nào thì đi nơi đó, không liên quan đến chúng ta, nếu nó vẫn còn tiếp tục ở đây thì chúng ta phải chịu mỗi ngày đều có người tới đe dọa sao?” Kiêu Phương kêu gào vừa lúc Lâm Mặc Thiên ngăn người bà liền cầm đồ của Tử Lam ném ra cửa.

Vừa vặn rơi xuống chân Tử Lam..

“Lâm nhi...con về khi nào..” Lâm Mặc Thiên lẩm bẩm kêu một tiếng.

Lâm Tử Lam nhìn ba ba của mình một lúc rồi dời ánh mắt sang Kiêu Phương, nổi giận, nàng thật sự rất giận. Nhìn thẳng tấp vào Kiêu Phương bằng ánh mắt lạnh thấu xương.

“Kiêu Phương, bà nổi điên cái gì vậy hả..? Tôi khi nào thì trêu chọc bà hả..? Ai cho phép bà tùy tiện động vào đồ của tôi..ai cho phép bà làm như vậy?” Tử Lam tức giận run người, thét lên nhìn chằm chằm Kiêu Phương.

Kiều Phương là ba ba cưới về làm vợ hai, mẹ của nàng sau khi sinh nàng xong không bao lâu thì mẹ chết, ba ba cưới Kiêu Phương nhưng quan hệ giữa nàng và bà ấy luôn đối chọi gai gắt. Bởi vì Kiêu Phương đối với nàng từ nhỏ đến lớn không đánh thì mắng, lâu ngày Tử Lam cũng luyện ra mồm mép lợi hại, hiện tại Kiêu Phương đối với nàng nhiều lắm là lăm nhăm không dám động tay động chân với nàng, nhưng hôm nay lại đi chọc nàng, ném tất cả đồ của nàng ra bên ngoài..nàng giận rất giận..dám chọc vào nàng ư..hừ.

Quả nhiên khi nhìn thấy Tử Lam với ánh mắt như muốn giết người Kiêu Phương bỗng nhiên run sợ, sắc mặt bà hơi hoãn lại một chút, nhưng vẫn như củ dướng vẽ vượn nanh múa vuốt “Lâm Tử Lam, mày về vừa đúng lúc, nhanh chóng thu thập rồi rút ngay..”

“Nơi này là nhà ta, nếu phải ra đi thì cũng chính là bà không phải tôi nha! Kiêu Phương, xin hỏi bà có tư cách gì mà muốn đuổi tôi đi hả?” Tử Lam hỏi ngược lại, gương mặt thanh thuần mang theo một cỗ tức giận không nhỏ, Tử Lam nhếch miệng cười khinh bỉ.

“Tại sao đuổi mày à..Mày bên ngoài đắc tội người nào để người ta tìm đến nhà, trước kia tao nhin mày đều được hết nhưng chuyện này mày không đi là hại tao với ba ba của mày, mày hận tao không sao nếu như ba ba mày có chuyện gì không hay xảy ra thì mày đúng thật là một đứa con bất hiếu”.Kiêu Phương hét lớn nhìn Tử Lam xem nàng sẽ suy nghĩ ra sao về việc này.

Đắc tội người khác..

Tử Lam nhú chặt chân mày không biết đến cùng đã xảy ra chuyện gì!

“Đủ rồi” Chợt Lâm Mặc Thiên hô lên một tiếng, ông nổi danh tính tình dễ chịu, nhưng bây giờ hô to một tiếng khiến Kiêu Phương cũng sợ hết hồn.

“Tử Lam là con gái của ta, nơi nào cũng không được đi” Lâm Mặc Thiên khuôn mặt uy nghiêm hô lên một tiếng.

Nghe ba ba bảo vệ nàng làm lòng Tử Lam cảm giác rất ấm áp.

“Nếu như nó không đi, ông cứ chờ ngày ngày có người tới đe dọa sau đó tìm người đến đánh chết ông luôn đi, hừ..” Kiêu Phương nói xong tức giận thở phì phò, xoay người bước vào nhà đóng cửa.

Lúc này, Tử Lam bước nhanh đến bên cạnh Lâm Mặc Thiên, nàng ngu ngơ không hiểu chuyện gì đang xảy ra ở đây, nghe Kiêu Phương nói luyên thuyên nhưng không hiểu gì hết, nàng phải hỏi rõ ba ba mới được “cha! rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì..”

“Con yên tâm đi, không có chuyện gì hết..con đừng lo lắng nhiều, cố gắng học thật tốt là được rồi..việc nhà đã có cha giải quyết” Lâm Mặc Thiên cố gắng an ủi nàng.

“Cha, con gái biết nhà mình thực sự đã xảy ra chuyện phải không? Nếu không Kiều Phương sẽ không nổi điên như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải hay không chuyện này có liên quan đến con? Cha hãy nói thật cho con biết..xin cha” Tử Lam nhất định hỏi cho ra lẽ, hành động của Kiều Phương nói cho con gái biết nhất định có việc nghiêm trọng ảnh hưởng đến ba ba của nàng, chuyện này có liên quan đến nàng!

11. Chương 11: Học Bổng Du Học Nước Mỹ

Vì Tử Lam ép hỏi không nói sự thật không được, cuối cùng Lâm Mặc Thiên phải kể ra tất cả ngọn nguồn sự việc cho nàng biết.

Tất cả mọi chuyện đều do cấp trên của Hứa Nhược Trung là ông Mộ Ngôn Tâm quấy rối. Hắn cho người đến nhà nàng hung hăng đập phá, còn đe dọa ba ba của nàng, chỉ cần một ngày nàng vẫn còn sống trong căn nhà này hắn sẽ mỗi ngày cho người đến đây gây chuyện!

Sau khi nghe ba ba kể lại, nàng tức giận đến sắp nổ tung!

Hôm trước nàng chỉ phát tán hình ảnh trên mạng là đối với hắn rất thiện tâm rồi..nếu biết hắn hôm nay đối với gia đình nàng như vậy thì hôm đó dứt khoát ‘phế’ hắn luôn mới hả cơn giận này..tên khốn chết tiệt..cầu cho hắn cả đời thân bại danh liệt ngốc đầu lên không nổi, tốt nhất là ăn cơm cũng bị nghẹn chết!

Tử Lam quay sang nhìn Lâm Mặc Thiên đầy áy náy, nếu không phải vì nàng ba ba của nàng sẽ không gặp chuyện không tốt như vậy. Nhưng nếu như có thể làm lại nàng nhất định chơi chết tên khốn nạn Mộ Ngôn Tâm cho hả giận!

“ Cha, người đừng lo lắng nữa, chuyện này con sẽ tự giải quyết ổn thỏa..cha vào nhà đi..”

Tử Lam cất bước định đi tìm Mộ Ngôn Tâm nhưng Lâm Mặc Thiên làm sao không hiểu ý định của con gái mình.

“ Lam nhi! con đứng lại đó cho ta...nếu con có ý định đi tìm tên họ Mộ kia thì con sau này không cần gọi ta là cha nữa! Hắn có quyền có tiền lại hung ác, con đi tìm hắn rất nguy hiểm, cha không cho phép con tự ý quyết định như vậy..con là một cô gái đi tìm hắn thì thế nào đây? Người cuối cùng chịu thiệt thòi vẫn là con mà thôi! Nghe lời cha biết không, trừ khi ta chết..nếu không con không được đi tìm hắn nữa..”. Lâm Mặc Thiên cố gắng khuyên ngăn Tử Lam để nàng không hành động sai trái..

“Cha nói đi, con làm sao có thể ngồi im để người khác đe dọa khi dễ cha mình được” Tử Lam chưa xót nói, không ngờ việc nàng làm lại ảnh hưởng đến ba ba.

“Mục đích của hắn không phải là cha, tất cả chuyện này đều nhằm vào con, nếu hôm nay con thật sự rời nhà bỏ đi chẳng lẽ để hắn được như ý nguyện? Cha không sao cả con cứ yên tâm, cha chỉ hy vọng con bình bình an an mà sống!” Lâm Mặc Thiên cảm khái nói ra suy nghĩ của mình với cô con gái nhỏ!

Tử Lam nghe một hồi, nội tâm đau nhói chóp mũi ề ảm, nước mắt rưng rưng nhào vào lòng Lâm Mặc Thiên khóc thút thít “ cha..con gái nghe lời cha..con nhất định sẽ sống thật tốt, có một ngày sẽ làm cha hạnh diện về con..cha yên tâm, sau này con sẽ biết tự chăm sóc bản thân không để cha bận tâm vì con nữa..”

Lâm Mặc Thiên móc ra một sấp tiền dày cộm nhét vào tay Tử Lam nhỏ nhẹ nói “cha nơi này có ít tiền, con cầm lấy ra ngoài thuê phòng ở tạm mấy ngày, sau khi sự việc lắng xuống con hãy trở về đây sống với ba, cửa lớn nhà mình luôn chào đón con”.

“ Không, con không cần đâu cha! Đây là tiền riêng của cha, thứ lỗi con gái không thể nhận được..con lớn rồi, con biết tự lo cho bản thân”. Tử Lam lập tức đem tiền nhét lại vào tay cha mình.

“ Cha chỉ có một đứa con gái là con, tiền này cha cũng là để dành cho con mà thôi, nghe lời cha mau cầm!”. Lâm Mặc Thiên cứng rắn cất tiếng, giọng nói đầy uy nghiêm.

Bất đắc dĩ Tử Lam buộc phải nhận số tiền này, trong lòng nàng thầm nghĩ sau này nàng phải làm ra thật nhiều tiền phụng dưỡng cha già.

Đang lúc này điện thoại di động của nàng vang lên!

Nhìn đến số điện thoại gọi tới, Tử Lam lau nước mắt hít vào một hơi thật sâu nhấn nút nghe.

“alo, mình nghe nè tiểu Từ..”

“Lâm Tử Lam, cậu đi chết ở đâu tới giờ mới bắt máy, dám để ỉnh leo cây...cậu cái đồ vô lương tâm.” Tiểu Từ bên kia giọng nói hung hăng, từng tiếng gầm gừ truyền sang làm Tử Lam suýt nữa điếc một bên tai.

Tử Lam chợt nhớ đêm qua cùng từ tiểu Từ uống rượu, nàng bảo với tiểu Từ là nàng sẽ trở lại ngay vậy mà xảy ra chuyện kia.....Tử Lam vội vàng nói xin lỗi “ Thật xin lỗi, là mình không đúng, ngày hôm qua xảy ra chút chuyện nên mình đi trước, hôm nào tớ mời cậu một chiều xem như là tớ xin lỗi được không tiểu Từ xinh đẹp đáng yêu!”

“Này, được lắm! Cậu không được quên biết không?” Tiểu Từ giọng nói có chút bốn cọt “Vẫn là cậu nhanh nhẹn mời mình một bữa đi nha, có việc này nhất định phải nói với cậu, chúc mừng cậu Tử Lam!”

“Chúc mừng! Chúc mừng cái gì vậy tiểu Từ?” Tử Lam vẽ mặt ngu ngơ như lọt vào một tầng sương mù.

“Cậu còn không biết chuyện gì nữa hay sao..nha nha..cậu nhận được một suất học bổng du học sang Mỹ tuần sau khởi hành xuất phát rồi, tên của cậu có trong danh sách sáng nay rồi!” Tiểu Từ bộ dáng đáng đáng đáng tròn nằm ngả lắn trên giường trò chuyện với Tử Lam.

“Cái gì?cậu nói..cậu nói thật không?”Tử Lam gương mặt tràn đầy kinh ngạc..nàng chỉ sợ đây chỉ là giấc mộng mà thôi.

“Dĩ nhiên là thật rồi, chính tay mình cầm lên danh sách mà, làm sao có thể sai được.Cậu yên tâm, nhân lực của mình tốt lắm..mình thấy có tên cậu nên nhanh chóng báo cho cậu biết ngay, thấy tớ đối với cậu thật tốt đúng không nè!”Tiểu Từ giọng nói nghịch ngợm.

Tử Lam cảm khái..thật là ông trời không tuyệt đường nàng mà! Cảm ơn ông trời đã giúp nàng trong lúc dầu sôi lửa bỏng này..Tử Lam nhảy cẫng lên..haha cười lớn.

“Được, mình biết rồi, cảm ơn cậu nhiều nha tiểu Từ”

“Không cần khách khí, nhớ mời mình ăn cơm đừng quên là được rồi..haha”

“Không thành vấn đề..”

Cúp điện thoại...

Lâm Mặc Thiên nhìn Tử Lam có vẻ rất vui mừng, đến nỗi vừa nhảy vừa cười nhin không được hồi nàng “Chuyện gì làm con vui mừng đến thế?”

“ Cha, con nói cho người biết một tin tức thật tốt..con gái của cha nhận được một suất học bổng du học sang Mỹ..haha” Tử Lam vui mừng ôm chầm Lâm Mặc Thiên, cả người run run..

“Thật tốt quá!” Nghe đến tin tức như vậy, Lâm Mặc Thiên cả kinh, sau đó vui mừng bật khóc “Cha cũng biết con là một người rất có tiền đồ, cha hãnh diện về con..con gái”.

“Cha, người yên tâm, chờ con kiếm thật nhiều tiền, nhất định con gái sẽ hảo hảo hiếu kính ngài !”

12. Chương 12: Duyên Phận Bỏ Qua

Đồ dùng mang theo của Tử Lam không nhiều nhưng đối với nàng tiện lợi và hữu ích rất nhiều.

Trong phi trường, chỉ có ba ba và tiểu Từ hôm nay tiễn nàng! Hai người quan trọng nhất đời nàng chính là ba ba và tiểu Từ..nghĩ đến sắp phải xa bọn họ một thời gian, lòng nàng chua xót không thôi!

“Lam Nhi, nhớ ở bên kia chăm sóc ỉnh thật tốt biết không? Rảnh rồi thì thường xuyên gọi điện thoại về cho cha biết không?....” Lâm Mặc Thiên cầm tay Tử Lam liên tục dặn dò nàng.

“vâng, con sẽ tự chăm sóc mình thật tốt, cha hãy yên tâm..con gái cha rất thông minh nha, không có việc gì làm khó được con đâu..haha...cha, người ở nhà cố gắng giữ gìn sức khỏe thật tốt nha, phỉ cha không được

tốt,bác sĩ dặn không được hút thuốc nhiều cha nhớ chưa..” Tử Lam khuyên nhủ ba ba của nàng,mặc dù Tử Lam là một cô gái kiên cường mạnh mẽ có lúc rất tinh quái hay gây chuyện một chút nhưng cô đối với Lâm Mặc Thiên rất hiếu thuận.

“Àn,cha biết rồi,cha sống tại nhà đều tốt lắm chỉ tội cho con sắp phải đi xa” Lâm Mặc Thiên có chút thương cảm,nói thế nào Tử Lam cũng là nữ nhi duy nhất của ông..từ bé đến giờ vẫn sống bên cạnh ông nhưng hôm nay...haiz..

Tử Lam mỉm cười thật tươi,cố gắng ép lại những giọt nước mắt không để nó rơi xuống.Nàng biết,nếu nàng khóc ba ba sẽ càng thêm thương tâm vì nàng..

Tiểu Từ hốc mắt đỏ ửng nhìn Tử Lam nói ” Tử Lam,cậu yên tâm,minh sẽ thường xuyên lui tới chăm sóc bá phụ dùm cậu,cậu sang đó sống có một mình phải chăm sóc bản thân thật tốt,còn nữa,không cho phép cậu chịu bất kỳ uất ức nghe chưa,chỉ cho phép một mình tớ khi để cậu thôi đó...không cho phép cậu quên tớ!”Tiểu Từ nhào tới ôm Tử Lam thật chặt,nàng rất ghét cảm giác phải lập tức xa cô bạn thân nhiều năm này..Tiểu Từ khóc rất thương tâm.

” Cậu yên tâm,tớ rất chung tình sẽ không yêu ai ngoài cậu đâu,nhớ..sau này tớ không thêm lấy chồng bám lấy cậu cho đến khi chết mới thôi...haha đến khi đó đừng bảo tớ phiền nha!” Tử Lam trêu ghẹo tiểu Từ,nàng không muốn thấy tiểu Từ khóc.

Tiểu Từ đang khóc tê tâm liệt phế,bỗng nghe Tử Lam nói khoe miệng nhếch lên vừa khóc vừa cười xem rất đáng yêu ” cậu thật là,lúc nào cũng thích trêu mình..ghét cậu thật đấy”

Ba người nhìn nhau không nhịn được cười to...

Ngay lúc này truyền thanh vang lên.

“Máy bay G678 đến nước Mĩ còn 5 phút nữa cất cánh,xin quý khách lưu ý tập trung vào phòng chờ..chuẩn bị lên máy bay.....”

Tử Lam bước đi có chút nặng nề,quay đầu nhìn lại hai người phía sau ” Tạm biệt mọi người,con đi đây,hai người trở về đi..”

Ly biệt luôn khiến con người ta thương cảm..cha..tiểu Từ..con sẽ rất nhớ hai người. Tử Lam nói thầm trong lòng..

Lâm Mặc Thiên nhìn Tử Lam thêm lần nữa “Nhớ chăm sóc mình thật tốt,nếu cảm thấy không được thì hãy về đây,cha nuôi con...”

“Àn,con biết ...người đừng lo lắng cho con,nhớ chú ý sức khỏe,đừng chỉ lo chăm sóc Kiều Phương,bà ấy biết cách tự chăm sóc mình..”

Lâm Mặc Thiên gạt đầu một cái!

Tiểu Từ cũng nhìn Tử Lam,đôi mắt sớm ướt đẫm,nàng thút thít ” Tử Lam,nhớ,không được để ỉnh chịu bất kỳ uất ức biết không..có chuyện gì phải gọi điện thoại ỉnh biết đó,coi như bay đến nước Mĩ mình cũng sẽ giúp cậu...”

Tử Lam cười một tiếng,trên thế giới này hai người thân nhất của nàng vẫn đang đứng đây..nàng cảm thấy rất may mắn..hạnh phúc.

“được,minh cũng sắp lên máy bay rồi,cậu và cha mình cùng nha trở về đi nha!”

Lâm Mặc Thiên cùng tiểu Từ cũng gạt đầu một cái,Tử Lam lúi cúi hành lý tiêu sái bước đi.

Lâm Mặc Thiên cùng tiểu Từ nhìn Tử Lam bước đi,tiểu Từ nhìn Lâm Mặc Thiên nói “đi thôi bá phụ,chúng ta cùng nhau trở về..”

“Ừm”Lâm Mặc Thiên gạt đầu một cái,hai người xoay người bước ra khỏi phi trường.

Tử Lam kéo rương hành lý đi vài bước, chợt Tử Lam dừng lại,nàng quay đầu nhìn phương hướng bọn họ biến mất,hốc mắt cũng hồng hồng.

Nàng kiềm chế không được rơi nước mắt,vì nàng biết nếu nàng khóc sẽ khiến khoảnh khắc ly biệt càng thêm bi thương,nàng sẽ thật nhanh trở lại bên cạnh họ..

” Cha!Tiểu Từ chờ ta trở lại...!”

Xoay người,bước đi..

Chợt đổi diện đưng phải một người,hộ chiếu cùng vé máy bay của nàng rớt xuống đất..

“Thật xin lỗi,ta không phải cố ý ”Người kia vội vàng xin lỗi.

Tử Lam lắc đầu một cái,mỉm cười “không sao ” Ngồi xổm xuống đất nhặt đồ đạc của nàng. (tỷ ngồi,anh ấy đi xẹt qua không ai thấy ai)

Vậy mà lúc này,Mặc Thiếu Thiên cũng vừa mới xuống máy bay,đang lúc mọi người ngồi xuống giúp nàng nhặt đồ vừa vặn góc độ hai người đều bị chặn lại không nhìn thấy nhau.

Mặc Thiếu Thiên đi về phía trước,Tử Lam cũng đứng lên xoay người hướng ngược lại bước đi.

Tử Lam vừa đi vào trong,Mặc Thiếu Thiên chợt quay đầu lại,nhìn phía sau chẳng có gì cả..Một cảm giác mất mát ,giống như có thứ gì đó rất quan trọng vừa bị đánh mất ..Mặc Thiếu Thiên ngăn người giấy lát.

“Có chuyện gì sao Mặc Tổng?” Mặc Lương hỏi..

Mặc Thiếu Thiên nhíu chặt lông mày,suy tư chốc lát lắc đầu một cái ” không có gì..”

Nói xong liền hướng phía cửa bước đi

“xe để ở đâu..?”

“Ngay cửa ra vào..!”

“Tôi có việc ra ngoài một chuyến,tự các người trở về đi ”

” dạ ”

Mặc Thiếu Thiên nhanh chóng lái xe hướng Cửa Ngục chạy đi,hôm nay hẳn thu được tin tức của nữ nhân đáng chết kia..trên môi Mặc Thiếu Thiên mỉm cười rất yêu nghiệt !

(bỏ qua tỷ ấy mất rồi huynh ơi,tìm được nàng lại là chuyện của 7 năm sau..liệu sau 7 năm sẽ xảy ra những biến cố gì đối với hai người..tiểu tam..tranh giành..hãm hại..kịch tính...nhớ đón xem)

Bước vào cửa máy bay,Tử Lam quay đầu lại nhìn một chút sau lưng,nhìn không trung nàng thì thầm ” Cha,tiểu Từ..chờ ta trở lại....Tổ quốc vĩ đại,chờ ta..rất nhanh sẽ quay về”

13. Chương 13: Trở Về..sơ Ngộ

7 năm sau...

Bên trong phi trường,một bóng dáng mỹ lệ, nàng đẹp một cách thuần túy,đơn giản chiếc áo chiffon màu hoàng quất cùng chiếc quần cụt, một đôi giày cao gót ba tấc,tóc quần tùy tiện thả xuống phía sau,gương mặt xinh đẹp như một yêu tinh bị che một nửa bởi kính mát..phong cách lười biếng.. hấp dẫn vô số ánh mắt.Nàng chính là Lâm Tử Lam du học Mĩ 7 năm trước đây ! (>__<)

Tay kéo vali bước đi,nhàn nhã,trang phục bắt mắt ,khóe miệng nụ cười như có như không...Nhiều người thấy Tử Lam,nhìn không được phải đứng im ngẩn nhìn!

Trải qua bảy năm tôi luyện,trên người của nàng càng thêm nhiều hơn một phần tự tin,bình tĩnh thông dong..

Tử Lam vẫn đứng im đó,treo trên khóe miệng một nụ cười nhàn nhạt,dường như nàng đang chờ ai đó...

“Mẹ! hành lý con đã sắp xếp lại rồi..Từ a đi đến chưa mẹ?”Lúc này,từ sau lưng nàng truyền ra một âm thanh non nớt.

Phấn điều ngọc trác,khuôn mặt nhỏ nhắn,da trắng mịn màng,so với nàng bé có năm phần giống,còn năm phần kia...Bảo bối,ngủ quan tinh xảo đáng yêu nhìn thấy thật hận không được xông lên hung hăng hôn lên má vài cái,gương mặt đáng yêu mang theo nụ cười nhàn nhạt.Không phải siêu cấp đẹp trai tiểu bảo bối Lâm Tử Hi thì còn ai vào đây!

Tử Lam quay đầu lại,nhìn con trai bảo bối của mình cùng đồng hành lý phía sau bé,nàng cúi người xuống hôn lên mặt Hi Hi một cái ” con trai bảo bối,vất vả con rồi..” Ánh mắt Tử Lam không giấu được vẻ cưng chiều đối với bé.

Hi Hi “ạ” một tiếng,có thể cưng chiều mẹ bao nhiêu,bé sẽ làm hết mình chỉ muốn mẹ được vui vẻ..

“Bảo bối,con thật biết nghe lời..chụt chụt..”Tử Lam tranh thủ ăn thêm xú đậu hủ của con trai bảo bối!

“Tử Lam....” Lúc này một âm thanh thanh thúy vang vọng khắp phi trường.

Tử Lam vừa quay đầu lại ,liền thấy tiểu Từ nhào tới ôm chặt lấy nàng ” choáng nha!rốt cuộc cậu cũng chịu trở về,làm tớ cứ tưởng cậu bị anh nào quyến rũ quên cả lối về..quên luôn cả tớ !Phải phạt cậu thật nặng mới được..”.

Tử Lam cười,nàng đến nước Mĩ 7 năm vẫn luôn cùng tiểu Từ giữ liên lạc,cùng nhau nói chuyện phiếm trên MSN.

Đang nói hăng say,đột nhiên tiểu Từ đẩy nhẹ Tử Lam ra nhìn chằm chằm nàng từ trên xuống dưới ” oa, Tử Lam cậu càng ngày càng xinh đẹp nga..ai nhìn ra được cậu lại có bảo bối 7 tuổi cơ đấy ”

Tử Lam cười trừ,ngoài ra nàng biết nói gì hơn nữa!

” Cậu đi một cái chính là 7 năm,tớ cứ tưởng cậu không bao giờ trở lại nữa đấy!”

“Ít lắm mồm cho tớ,gioi thệu với cậu,con trai tớ Hi Hi !”

“nga,con trai bảo bối của ta..từ nay về sau con sẽ là con ta,mới không thêm mẹ Tử Lam nữa đâu..phải không Hi Hi bảo bối ?”Tiểu Từ con người đầy giáo hoạt thích thú.

Tiểu Từ này..cứ thích không làm mà hưởng sao được.Mới vừa gặp mặt lại đi giành con trai với nàng...haiz..

” Xin chào Từ a di ,con chính là Hi Hi..!” Bé tặng cho tiểu Từ một nụ cười siêu cấp đẹp trai.

“trời ạ,so với trong video thì con còn đẹp trai hơn rất nhiều” Tiểu Từ kích động,hận không thể giành con trai bảo bối với Tử Lam

Tiểu Từ nhanh như điện, bổ nhào tới Hi Hi ‘bep’ ‘bep’ hôn mấy cái lên mặt bé !

Hi Hi gương mặt co quắp,khóe miệng bé giật giật mấy cái ! Từ a di có cần kích động như vậy không? Cũng không trách Từ a di được,bởi vì sức hấp dẫn của bé quá kinh người.

Sau một lúc hồi han ân cần,ba người chuẩn bị rời đi lại xảy ra sự cố nhỏ..

Hi Hi nhìn tiểu Từ và Tử Lam vẻ mặt quần bách.. ” Từ a di ,mẹ..hai người đứng im chỗ này..con có việc phải đi toilet xúu..haha ” sống ở đời có mấy việc phải gấp gấp giải quyết..tỷ như đi vệ sinh..

“À, chúng ta đi cùng con nhé ” Tiểu Từ quan tâm hỏi,nàng sợ bé bị lạc đường.

” Không cần,một mình con đi là được rồi..” Hi Hi ưu nhã nói.

Tiểu Từ lại quay sang nhìn Tử Lam trách móc ” cậu không sợ Hi Hi lạc đường àk? Lỡ gặp bọn bắt cóc buôn người thì làm sao..? ”

Tử Lam nhếch môi xem thường ” bé không đem người khác lừa bán ta liền cảm ơn trời !” Hi Hi của nàng rất thông minh..làm sao bị người khác lừa được..

Đi nhà cầu xong Hi Hi rửa tay hong khô,lúc này bé lại gặp được một người..Hi Hi lỡ tay vẩy nước vào người hắn..

Hi Hi tu dưỡng thật tốt,lễ phép vội vàng xin lỗi ” Thật xin lỗi,ta không phải cố ý”.

Ngẩn đầu, bé sững sờ trong giây lát,sau đó lộ ra nụ cười ưu nhã giảo hoạt.

Giọng nói của bé,làm lòng hẳn cảm thấy mềm nhũn..giống như có vật gì đó hung hăng chạm vào tâm hẳn..

Hắn cuối đầu nhìn vào Hi Hi nhưng cùng lúc bé gạt đầu một cái quay đầu bước đi.

Mặc Thiếu Thiên chỉ nhìn thoáng qua gò má của bé, bóng lưng Hi Hi càng ngày càng xa.Trong lòng Mặc Thiếu Thiên thể nhưng cảm thấy có chút mất mát..

14. Chương 14: Con Trai Thiên Tài

Hi hi mới vừa đi ra đi, Mặc Lương liền tiến vào, nhìn Mặc Thiếu Thiên thâm tình hỏi, “Mặc tổng, thế nào?”

Mặc Thiếu Thiên thu hồi ánh mắt trả lời “Không có gì!” Xoay người đi vào.

Mặc Lương nhún nhún bả vai, không nói gì nữa.

Hi hi đi ra ngoài, Tử Lam nhìn bé, “Tại sao lâu như vậy?”

“Không có gì, chúng ta đi thôi!” Hi hi nói.

Tử Lam cũng không suy nghĩ nhiều cùng tiểu Từ đi ra ngoài.

Tiểu Từ mở cửa chiếc xe hơi Chery QQ của mình ra, chở Hi Hi cùng Tử Lam đi về.

“Đúng rồi, cha mình như thế nào?Sống có tốt không?” Tử Lam hỏi.

Tiểu Từ lái xe, thở dài một cái, “Vốn là tớ hôm nay muốn cùng bá phụ cùng nhau ra phi trường đón cậu, nhưng Kiều Khương vừa nghe đến cậu trở lại bà ta la hét ầm ĩ , nên bá phụ không đến được,cậu cũng đừng buồn”

Tử Lam gạt đầu một cái nhà nhạt trả lời, “Không ngờ 7 năm qua rồi,Kiều Phương vẫn như vậy,không chịu thay đổi một chút xíu, hôm nào tớ nhất định sẽ trở về thăm cha một lúc!”

Hi hi lúc này tiến tới bên cạnh Tử Lam “Mẹ, chớ vì những người không đáng giá mà cảm thấy phiền não,bảo bối sẽ đau lòng!”

Nghe Hi Hi nói một câu,còn hơn nàng nghe mười câu chuyện cười!

Tử Lam nghiêng đầu nhìn Hi Hi ánh mắt triều mến “Mẹ ngươi là một người yếu ớt sao? Chờ chúng ta ổn định, sẽ đón ông ngoại con mang về phụng dưỡng!”

“Ừ, đến lúc đó Hi Hi sẽ chăm sóc thật tốt mẹ cùng ông ngoại đấy!” Hi hi ngoan ngoãn nói.

Tử Lam cười một tiếng, đời này nàng duy nhất cảm thấy may mắn nhất một chuyện , chính là ông Trời ban cho nàng một bảo bối thiên tài,cực kỳ đáng yêu! Nàng rất thỏa mãn!

Căn nhà nhỏ đơn sơ nằm ở lầu 3, ba phòng ngủ một phòng khách. Gian phòng ánh sáng đầy đủ, Tử Lam đứng bên cửa sổ nhìn cảnh vật tươi mát bên ngoài, đôi môi nàng lên cười hạnh phúc. Nơi này nàng cùng Hi Hi hai người ở đủ rồi, coi như ba ba tới ở, cũng đủ! Nơi đây là tổ ấm hạnh phúc của nàng và Hi Hi..

Tiểu Từ đi tới, nhìn bốn phía, khoe miệng nâng lên nụ cười thỏa mãn “Như thế nào? Cũng không tệ lắm đi?”

“Ừ, rất tốt!” Tử Lam đánh giá.

“Đó là đương nhiên, nghe nói cậu phải trở lại, tớ liền vội vàng đi tìm căn phòng, rốt cuộc tìm được một nơi như vậy lấy ánh sáng tốt, hơn nữa còn là lầu ba, trên dưới nhìn cũng rất dễ dàng!” Từ từ nói.

“Tiểu Từ cậu thật đáng yêu quá đi mất!Chỉ có cậu là hiểu tớ nhất”

“Cậu đốt đèn đỏ mắt cũng không thể tìm được một người bạn thứ 2 giống tớ đâu đấy...hừ!” Bọn họ nhiều năm bạn bè, so với chị em ruột còn thân hơn !

Khi hai người bắt đầu nói chuyện phiếm, Hi Hi đã bắt đầu thu dọn đồ đạc, quét dọn phòng. Bé trước tiên đem ghế sa lon thu thập một tý, “Mẹ, người trước nghỉ ngơi một chút, ta đi trước quét dọn vệ sinh!”

“Ừ, ngoan, không cần làm việc vất vả quá biết không, nếu không mẹ sẽ cảm thấy rất đau lòng đấy!” Tử Lam cười ngọt ngào nói.

“Vâng ạ!”

Nói xong Tử Lam an vị ngồi xuống, cũng lôi kéo Tiểu Từ ngồi bên cạnh nàng. Tiểu Từ nhìn Tử Lam thắc mắc hỏi, “Cậu thế nhưng để cho bảo bối quét dọn vệ sinh?”

Tử Lam chợt nhíu mày, không có chút dáng vẻ nào cảm thấy không ổn “Thế nào? Việc nhà đều là bảo bối làm, con trai thiên tài mà, chỉ cần học sơ một lần bé đều làm rất tốt, rất hoàn mỹ, như thế nào cậu hâm mộ đi...?”

Tiểu Từ nhìn Hi Hi, động tác của bé rất nhanh, hơn nữa giống như làm việc nhà rất thuần thục lưu loát, làm rất sạch sẽ, hơn nữa trên khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn của bé đều mang nụ cười ưu nhã, một chút xú oán hận cũng không có!

Đối với Hi Hi mà nói, có thể phục vụ mẹ là phúc khí cả đời của bé !

15. Chương 15: Hâm Mộ Hi Bảo Bối.

Tiểu Từ nhìn Hi Hi rất lo lắng, bé mới bao nhiêu tuổi đầu vậy mà bà mẹ vô lương tâm nào đó để cho bé bắt đầu làm việc nhà rồi. Những đứa bé khác bằng tuổi Hi Hi đều được cha mẹ cưng yêu nâng niu chiều chuộng, vậy mà Hi Hi lại..Nàng cũng không biết nên vui hay nên buồn nữa!

Tiểu Từ chợt nghiêng đầu nhìn Tử Lam bằng ánh mắt chất vấn ” Cậu như vậy mà ngược đãi Hi Hi sao? Đó là con trai ruột cậu mang thai 9 tháng 10 ngày mới sinh ra bé, chứ không phải cậu nhặt bé về nuôi dưỡng..trời ạ ”

Khi không bị tiểu Từ lớn tiếng chất vấn, khiến Tử Lam sợ hết hồn..Lấy tay vịn chặt vào trái tim còn đang nhảy loạn của nàng, dùng vẻ mặt ‘chuyện đó đương nhiên’ gạt đầu nhìn tiểu Từ. Xưa nay đàn ông trông nhà nàng đều phải biết hầu hạ phục vụ phụ nữ chuyện xuống bếp là điều tất nhiên trong cuộc sống!

” Cậu..cậu..thật vô lương tâm..” Tiểu Từ vẫn tức giận thở phì phò.

“Từ a di, đây là việc Hi Hi nên làm, có thể phục vụ mẹ là phúc khí của Hi Hi, hưởng chi ban đầu lúc mẹ sinh Hi Hi ra xuýt chút nữa vì khó sinh mà chết, nếu không có mẹ thì sẽ không có Hi Hi ” Bé vì Tử Lam nên nhanh chóng hòa giải cục diện bế tắc này..không thể vì chuyện không đâu mà làm mất hòa khí..tất cả đều là người một nhà với nhau!

Tiểu Từ nghe xong lời Hi Hi nói, nhất thời hết ý kiến ,ánh mắt nhìn về phía Tử Lam..

Tử Lam nhìn Hi Hi đau lòng nói với bé ” Con là món quà đặc biệt mà ông trời ban ẹ , sau này con không được có những suy nghĩ sai lầm như vậy, hiểu không bảo bối..”

“Tuân lệnh mẹ yêu !”

Nhìn hai mẹ con Tử Lam mỉm cười vui vẻ, tiểu Từ cũng rất cảm động !

Vì vậy nàng cũng không tiện nói gì thêm nữa !

Mỗi gia đình, đều muôn màu muôn vẻ..có lẽ giữa hai mẹ con bọn họ có sự yêu thương quan tâm chăm sóc lẫn nhau nhưng lại dùng phương thức riêng của mình để diễn đạt..

Sau khi Hi Hi thu thập xong tất cả, tiểu Từ đề nghị hôm nay cả nhà ra ngoài ăn một bữa , chào mừng Tử Lam trở về !

Tử Lam cùng Hi Hi đều đồng ý !

Vì vậy chiếc xe Chery QQ bắt đầu lăn bánh... (chuẩn bị ngồi vào đầu bút tóc..nha cả nhà ơi!)

Ba người ngồi trong căn phòng nhỏ ! Gọi bốn món ăn..đặc biệt một mâm lớn Tôm Hùm nhỏ,tiểu Từ cùng Tử Lam bắt đầu không có hình tượng..mắt hai người nhìn chăm chăm vào những con tôm,miệng nuốt nước miếng ừng ực..xoắn tay áo lên..đại chiến Tôm Hùm bắt đầu..thật hoành tráng..!

” Quả nhiên, sau 7 năm quán ăn này Tôm Hùm vẫn là ngon nhất..làm tớ nhớ mãi không quên..về là phải chiến ngay..ừ..ừ..ngon quá..” Tử Lam vừa động thủ vừa cảm khái..

” chết tiệt ! cậu không phải vì nhớ tớ nên mới trở về sao? ” Tiểu Từ ánh mắt lạnh băng lườm Tử Lam nhưng tay nàng vẫn không ngừng nghỉ..liên tục hoạt động..lột tôm ăn !

“thật ra thì mình vì nhớ cậu, sau đó mới nghĩ đến món Tôm Hùm ở nhà hàng này..ừm..nha..là như vậy đó..”

“... ..” tiểu Từ hoàn toàn câm nín..

Hi Hi nhìn tướng ăn hai người bọn họ, lắc đầu cười khở, sau đó cầm Tôm Hùm lên bóc vỏ bỏ vào chén của Tử Lam ” mẹ, ăn đi..”

Hành động của Hi Hi làm tiểu Từ cả thấy rất thương tâm, đưa trong tay nàng rút lạch cạch lên mâm ,mặt đầy hâm mộ “Hi Hi bảo bối, ta cũng muốn...”

Hi Hi cười,bé cầm Tôm Hùm lên bóc vỏ bỏ vào chén của tiểu Từ ” Từ a đi..ăn đi ”

Ai nói nữ nhi mới yêu mẹ nhất!

Hi Hi bảo bối yêu mẹ bé cực kỳ .

Hi Hi ra đời đối với tiểu Từ là một sự kích thích,nàng thật hận không được bảo bối như Hi Hi,tiểu Từ cũng muốn tìm một ‘trao bao’ sinh con một mình !

Một ‘trao bao’ sinh ra một tiểu thiên tài.

Đây là tiểu Từ nhìn Hi Hi sau đó đưa kết luận như vậy !

Nhưng Tử Lam cho rằng nàng nói bừa, thiên tài cũng phải thừa hưởng Gen tốt , không phải ai cũng có thể sinh ra được..Lúc này tiểu Từ mới bỏ đi ý nghĩ kích động muốn sinh đứa bé.

Tử Lam nhìn tiểu Từ bộ dáng hận không được độc chiếm Hi Hi ,bất đắc dĩ đứng lên ” hai người ăn tiếp đi , tớ muốn vào toilet xú ”

“Đi đi đi đi ”

Tiểu Từ hận không được hiện tại độc chiếm hi hi, để cho hắn giúp mình bóc vỏ tôm, hưởng thụ một chút quan tâm của con trai bảo bối .

“Mẹ đi nhanh về nhanh, gấp sắc lang nhớ kêu bảo bối!” Hi hi hô.

“Biết.”

Nghe đối thoại của bọn họ, tiểu Từ thật hận Hi Hi không phải là nàng sinh .

“Hi Hi bảo bối, về sau con cũng phải đối với Từ a đi tốt giống như mẹ con biết không?”

“Àn” Hi Hi cười , tiếp tục giúp đỡ tiểu Từ bóc vỏ Tôm , trên mặt thủy chung đều mang một nụ cười ưu nhã mê người.

16. Chương 16: Ăn Cơm Cũng Có Thể Làm Bậy.

“Thiếu Thiên, anh chừng nào thì về nhà em ăn cơm đây? Ba ba cũng thúc giục em nhiều lần!” Một âm thanh từ một căn phòng riêng truyền ra.

“Em nói cho bác Trọng biết , dạo này anh rất bận !” Mặc Thiếu Thiên thanh âm nghe không chút dè dặt,có vẻ không được vui.

“Ừm, Thiếu Thiên, hôm nay dẫn em về nhà có được hay không? Em muốn với anh. Ở chung một chỗ!” Nữ nhân nũng nịu nói, một cái tay ở trước ngực Mặc Thiếu Thiên vẽ vòng tròn.

Động tác kia có nghĩa gì, chắc hẳn mỗi người đàn ông đều hiểu .

Mặc Thiếu Thiên sững sốt một chút, ngay sau đó nâng lên đôi môi tà mị, “Thật ra thì, ở chỗ này chúng ta cũng có thể làm!” Nói xong đột nhiên đem thân thể nàng đè xuống bàn, hướng về phía môi của nàng liền hôn lên.

Ngụ ý, cần gì về nhà đây?

“Ừm, anh đối với người ta nhẹ một chút được không.”

Vừa vặn lúc này Tử Lam đi tới cửa gian phòng đó, nghe được bên trong đối thoại, sau đó là một hồi ưm ưm a a thanh âm, Tử Lam run một cái , thật là ăn cơm cũng có thể làm chuyện này...? Đâu phải thời kỳ động đực đâu mà bấy bậ hết sức, nàng bĩu môi cười khinh bỉ..

Chắc hẳn tinh lực dồi dào..động dục lung tung..cường hãn nha !

Nhưng là, vì tò mò, Tử Lam còn là hướng cánh cửa kia nhìn.

Mẹ nó, ngay cả cửa đều không khép lại mới ghê chứ! định chiếu phim JA miễn phí hay sao..

Cũng chính là trong nháy mắt đó, Mặc Thiếu Thiên đang hôn ngực Trọng Nhược Tình, trông mắt đảo qua, liền nhìn đến nữ nhân phía ngoài đi qua.

Chỉ là trong nháy mắt đó, hắn cũng nhận ra nàng!

Chính là nữ nhân chết tiết đêm hôm đó ! được lắm , lần này hắn không để nàng chạy thoát giống 7 năm trước..chuyện đó đối với hắn là một sỉ nhục..

Mặc dù có chút cảm giác nàng không giống 7 năm trước, nhưng là gương mặt đó, hắn vĩnh viễn cũng không bao giờ quên được!

Một giây kế tiếp, Mặc Thiếu Thiên hung hăng đẩy Trọng Nhược Tình liền đuổi theo.

Trọng Nhược Tình đang chìm trong nụ hôn của Mặc Thiếu Thiên , chợt bị đẩy ra, nàng không vui “Này, Thiếu thiên anh đi đâu vậy?

Nàng cũng đuổi theo hắn ra bên ngoài.

Vậy mà lúc này, Tử Lam vừa đứng khúc quanh, đẩy ra cửa toilet đi vào.

Mặc Thiếu thiên đuổi theo ra tới thời điểm, vừa vặn cùng Tử Lam bỏ qua, tựa như 7 năm trước một dạng, chỉ là trong nháy mắt, bỏ qua.

“Chuyện gì xảy ra vậy Thiếu Thiên ?” Trọng Nhược Tình đuổi tới, nhìn Mặc Thiếu Thiên nghi vấn hỏi , hắn mới vừa rồi bởi vì chuyện gì khẩn trương như vậy? Ngay cả nàng cũng bị đẩy ra...

Nàng rất để ý!

Mặc Thiếu Thiên nhìn khắp bốn phía, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Tử Lam, hai hàng lông mày như chim ưng sắc bén nhíu lên, “Không có gì, chỉ là thấy một người quen!”

“Người quen?” Trọng Nhược Tình cũng nhìn bốn phía, căn bản không thấy người nào , rồi sau đó nàng quay đầu lại nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cái gì người quen à? Sẽ không phải là người tình cũ?” Trọng Nhược Tình thử hỏi, con người lại nhìn chăm chú vào gương mặt yêu nghiệt của Mặc Thiếu Thiên.

Nghe xong lời của nàng..., Mặc Thiếu Thiên ngoái đầu nhìn lại, con người thâm thúy nhìn Trọng Nhược Tình, gương mặt điêu khắc hoàn mỹ nâng lên một nụ cười vô tình chăm chọc hỏi , “Thế nào? Em hiện tại cũng bắt đầu muốn quản lý anh à..ghen hả”

Trọng Nhược Tình sững sờ giây lát, Mặc Thiếu Thiên là người cường hãn bướng bỉnh, lại không theo lẽ thường , ghét nhất nữ nhân không thức thời, nếu như hạn chế hắn, như vậy hắn sẽ rất nhanh sẽ rời bỏ ngay, đây cũng là nguyên nhân nàng có thể ở bên cạnh hắn ngày ngộ lâu như vậy.

Nàng thản nhiên cười, ôm chầm Mặc Thiếu Thiên, “Chỉ là em rất để ý anh, chẳng qua em không lo lắng, bởi vì anh dù chơi thế nào , cuối cùng vẫn là về bên cạnh em!” Trọng Nhược Tình tự tin nói.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, không trả lời lời của nàng..., bởi vì đối với chuyện tương lai , ngay cả hần đều không dám chắc, nàng làm sao tự tin như vậy?

Chẳng qua nếu như nàng có thể ngoan ngoãn, hẳn có lẽ sẽ cưới nàng!

17. Chương 17: Không Có Mắt Còn Điếc

“Đi thôi, chúng ta trở về!” Mặc Thiếu Thiên mở miệng.

“Ừ, chẳng qua em muốn đi toilet, anh chờ em một lát!” Trọng Nhược Tình nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái đi ra lấy xe trước.

Trọng Nhược Tình mặc váy màu đen lộ nửa trên rất hấp dẫn, bên ngoài mặc một cái áo khoác nhỏ màu đỏ, một đôi chân đẹp thon dài lộ ra bên ngoài, dưới chân một đôi giày cao gót màu bạc, cả người tràn đầy phong tình hấp dẫn.

Tử Lam rửa tay có một tật xấu,nàng không thích hong khô, nàng thích để tự nhiên.

Nàng vừa muốn đi ra ngoài, cửa đã tự động mở ra, Trọng Nhược Tình đi vào, hai người vừa lúc không để ý liên đụng vào nhau tay nàng làm ướt quần áo Trọng Nhược Tình một mảng.

“Thật ngại qua tôi không phải cố ý.” Tử Lam vội vàng xin lỗi.

“Này, người làm gì đấy ?” Trọng Nhược Tình vội vàng nhìn y phục mình , chút nữa còn phải cùng Mặc Thiếu Thiên đi chơi, nếu ướt như vậy thật là xấu hổ..cũng tại nữ nhân này gây ra.

Trọng Nhược Tình cau mày, “Cô đi đường đều không có mở mắt mà nhìn hay sao? Không biết bộ y phục của ta đây rất đắt tiền sao?”

Lập tức,y tưởng xin lỗi trong lòng Tử Lam biến mất trong nháy mắt .

Thật con mẹ nó ngang ngược mà..nàng muốn tu dưỡng tốt nhưng có kẻ lại không muốn như vậy ! Kiểm chuyện phải không? nàng bồi tới cùng...

Nhìn Trọng Nhược Tình, “Cô nói tôi đi đường không có mắt vậy cô thì sao..cô cũng chẳng phải không có mắt sao..?”

Trọng Nhược Tình nghe xong lời này,nổi giận, ngẩng đầu nhìn Tử Lam, nhìn nàng chằm chằm, “Cô nói cái gì?”

“Xem ra cô không chỉ không có mắt,mà còn bị điếc!” Tử Lam phi thường bình tĩnh nói.

Tử Lam xưa giờ nếu ai kính nàng một thước nàng sẽ kính người ta một trượng..có người muốn gây sự thì nàng phụng bồi..gặp phật giết phật..gặp ma giết ma..sợ ai sao..nghĩ muốn vô lại với nàng..nàng không bao giờ khách khí.

“Cô —— cô dám nói chuyện với tôi như vậy? Cô không biết ta là ai sao?” Trọng Nhược Tình tức giận hô.

“Tôi không cần thiết cũng không cần biết cô là ai, nhớ giữ vững tu dưỡng bản thân!” Tử Lam khước miệng mang theo nụ cười thản nhiên, trực tiếp đi đi ra ngoài.

Trọng Nhược Tình kinh ngạc đứng tại chỗ, cho tới bây giờ vẫn chưa có người nào dám dùng thái độ như vậy nói với nàng, quá kiêu ngạo rồi, nhưng ngại vì Mặc Thiếu Thiên vẫn còn ở bên ngoài đợi nàng, nàng nhanh lên đi vào, trang điểm lại, thu thập một tý đi ra ngoài.

Mặc Thiếu Thiên an vị ở trong xe, thấy Trọng Nhược Tình tức giận đằng đằng ngồi lên xe, liếc mắt nhìn nàng, “Thế nào?”

“Tức chết em rồi, ở toilet gặp phải một nữ nhân điên, lại dám giáo huấn em, nói em không có giáo dục! ?” Trọng Nhược Tình thở phì phò nói.

Mặc Thiếu Thiên nhếch môi cười, nghĩ thầm người nào lại dám dạy dỗ Trọng Nhược Tình? Sau lưng của nàng có thể lực mà người bình thường cũng không dám chọc vào!

Trọng Nhượng Tình không ngờ Mặc Thiếu Thiên như vậy thờ ơ hờ, nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên, “Em bị người khác khi dễ, anh vậy mà không nhúc nhích, không chút nào để ý!”

Mặc Thiếu Thiên khoe miệng chứa đựng nhàn nhạt nụ cười, thâm thúy trông mắt làm cho người khác nhìn không rõ lắm, “Ba em là Thị trưởng thành phố, ai dám như vậy cả gan chọc giận em?”

“Ghét, anh lại trêu chọc em..”

Mặc Thiếu Thiên thu liễm đôi mắt cười tà tếu...không hề nói tiếp.

Trọng Nhượng Tình mới hít sâu một hơi, “Thôi, không tức giận!” Nghiêng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Thiếu Thiên, chúng ta tìm một chỗ tiếp tục chuyện mới vừa rồi có được hay không.”

18. Chương 18: Thiên Tài Trong Thiên Tài

Một tuần lễ đầu sau khi Tử Lam trở về rất thuận lợi vui vẻ..

Nàng nhanh chóng tìm cho Hi Hi một trường học..

Là trường học tư nhân, nghe nói rất nhiều nhà có tiền cũng đưa con đến đây học, vì để cho khởi đầu Hi Hi không thua thiệt ai, nàng cũng cho Hi Hi tiến vào.

Những năm này, nàng ở nước Mỹ cũng đã tích góp được một chút tiền, đủ để Hi Hi hưởng thụ những điều tốt đẹp.

Mặc dù Hi Hi rất thông minh, không giống những đứa bé bình thường, nhưng nàng cũng không thể sơ sót, con trai của nàng phải trở thành thiên tài trong thiên tài!

Sáng sớm, lúc Tử Lam thức dậy, đã nghe mùi thơm ngào ngạt bữa ăn sáng do con trai bảo bồi làm.

“Mẹ, mau mau rửa mặt, lập tức có thể ăn rồi...!” Hi Hi ở phòng bếp thét lên.

“OK ” đáp một tiếng, Tử Lam đi nhanh vào phòng tắm.

Mười phút sau, Tử Lam rửa mặt xong, từ bên trong đi ra, đúng lúc, Hi Hi vừa làm xong bữa ăn sáng, mặc tạp dề nhỏ nhắn bé bưng điểm tâm từ phòng bếp đi ra.

“Mẹ, có thể ăn rồi...!” Hi hi cười nói.

Tử Lam nhìn bữa ăn sáng phong phú đầy dinh dưỡng, cảm động muốn rơi nước mắt.

“Ai, bảo bồi, không con, mẹ cũng không biết làm thế nào sinh tồn!” Tử Lam phát biểu cảm khái, mặc dù được con trai phục vụ nhưng nàng cũng cảm thấy có chút áy náy, nhưng cũng rất hưởng thụ, bởi vì bảo bồi nhà nàng, thông minh rất dọa người, năng lực cũng mạnh kinh người.

Hi Hi cười một tiếng, “Mẹ, người có thể yên tâm, bảo bồi sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh người !”

“Vậy sau này cũng không được lấy vợ!” Tử Lam bĩu môi nói.

Hi Hi nghiêm túc suy nghĩ, gật đầu một cái, “Ừ, không cưới, con liền phục vụ mẹ cả đời!”

Tử Lam cảm động, tiến tới trên mặt Hi Hi ‘bep’ hôn một cái, “Con trai ngoan, mẹ chắc chắn để cho con lấy vợ, mau dọn điểm tâm lên ăn, một lát mẹ đưa con đi học!”

“Ừm!” Hi Hi gật đầu một cái, cười vui vẻ.

Trường tiểu học Trí Quang....

Giống như những gì Tử Lam nghĩ, nơi này đều là những đứa bé thiên tài đến học, từng chiếc xe hơi nổi tiếng cũng dừng ở cửa, cũng chỉ một mình Tử Lam thuê xe mang Hi Hi đến, vì thế, nàng nhận được không ít ánh mắt ghét bỏ khinh bỉ. Tử Lam giật giật khoe môi, ngược mặt lên nhìn trời hỏi thầm..nghèo cũng là cái tội sao?

Chỉ là Tử Lam cùng Hi Hi đều không để ý, trực tiếp đi vào báo danh.

Cũng không phải là nàng không thêm để ý, chỉ là thời điểm vừa đến nước Mỹ , chợt phát hiện mình mang thai, rất nhiều đồng học cũng khuyên nàng phá thai , nhưng nàng dứt khoát quyết định muốn sinh bé ra , khi đó, nàng luôn bị không ít ngôn luận cùng ánh mắt khinh bỉ, nhưng nàng đều không thêm để ý, bởi vì cuộc sống là của mình, mặc kệ người ta nói như thế nào, đều không ảnh hưởng đến nàng.. Vận mệnh bản thân thì phải tự mình nắm lấy.. cùng người khác không quan trọng..

Vì Hi Hi nàng trễ nãi một năm việc học, nhưng nàng tuyệt không hối hận, bởi vì Hi Hi chính là kiêu ngạo duy nhất của đời nàng!

Sau khi ghi danh , Hi Hi phải ở lại trường để học..

“Mẹ, buổi chiều hôm nay có phải mẹ muốn đi phỏng vấn xin việc?” Hi Hi bảo bố hỏi.

“Ừ, đúng a!” Tử Lam gật đầu.

“Vậy thì tốt, bảo bố tan học xong đi siêu thị mua thật nhiều thức ăn chiều nay mở tiệc ăn mừng!” Hi hi nói.

” Bảo bố tin tưởng mẹ nhất định có thể phỏng vấn thành công sao?” Tử Lam hỏi, thật ra về phần tự tin điểm này , nàng cũng có chút chút.

“Tất nhiên, mẹ ở nước Mỹ cầm không ít giải thưởng lớn , mẹ không trúng tuyển, trừ phi mấy người đó tất cả là người mù!”

“Ha ha ha. Được, chờ tin tức tốt của mẹ!”

“Dạ, bảo bố biết rồi ạ !”

Tử Lam tiếp tục hôn lên mặt Hi Hi thêm một cái nữa, luyến tiếc rời đi.

Nhìn mẹ lên tắc xi, biến mất ở trước mặt của mình, Hi Hi mới thu hồi ánh mắt cứng chiu , khóe miệng chứa đựng nụ cười, xoay người liền tiến về phía trong đi đến..

19. Chương 19: Con Riêng

Vậy mà lúc này tiểu Hi Hi của chúng ta rất không khéo đụng phải một nhóm người !

“Thật xin lỗi!” Hi Hi lui về phía sau một bước, vội vàng xin lỗi, từ nhỏ lớn lên ở nước Mỹ bé tu dưỡng cực tốt, một cậu bé cực kỳ đáng yêu, lễ phép hiểu chuyện.

Cung Ái Lâm nhất thời cau mày, không vui lui về phía sau một bước, “Về sau đi đứng cẩn thận một chút, đừng lỗ mãng liều lĩnh nữa đấy!”

Giọng điệu ghét bỏ, khiến Hi Hi không khỏi nhú mày, ngẩng đầu lên quan sát người trước mặt.

Cung Ái Lâm thật nhanh nhìn thoáng qua gương mặt Hi Hi, chợt sửng sốt, ánh mắt lần nữa ngừng ở trên mặt của bé.

“Người ——“

Cung Ái Lâm có chút nói không ra lời, khuôn mặt nhỏ nhắn này , cùng hần giống nhau như đúc.

Đột nhiên để cho nàng nhớ tới Mặc Thiếu Thiên khi còn bé, gương mặt đó quả thật giống nhau như đúc.

Này , giữa hai lông mày tà ác cùng ưu nhã cùng tồn tại, đều giống nhau cực hạn.

Hi Hi cũng không biết bà ấy tại sao khi nhìn đến bé sẽ có phản ứng lớn như thế, chẳng lẽ bé đáng đáp rất giống người khác?

Nghĩ tới đây, Hi Hi ưu nhã cười một tiếng, “Vị phu nhân này, ta đã nói xin lỗi !”

Ngay cả cách ngụy trang nụ cười, đều giống nhau như một!

Lúc này, bảo bố tôn tử Mặc gia đứng bên cạnh Cung Ái Lâm tiến lên, Mặc Vũ cũng lên tiếng, “Bà nội, cậu này cùng tiểu thúc giống nhau quá!”

Một đứa bé cũng có thể nhìn ra, cung Ái Lâm càng thêm hoài nghi.

“Người tên là gì?” Cung Ái Lâm mặt lạnh hỏi.

Hi hi nhìn bọn họ, ánh mắt rơi vào người Mặc Vũ, chắc hai người cùng tuổi không khác nhiều lắm, nhưng thời điểm nhắc tới Mặc tiểu thúc, Mặc Vũ chân mày cũng thoáng qua một tia khinh bỉ, rất dễ nhận thấy, Mặc Vũ có thể có hình dạng nét mặt này, đều là bị người lớn dạy bảo!

Hi Hi rất không thích loại cảm giác đó!

Nhưng bé lại duy trì hình tượng ưu nhã của mình, hướng bọn họ cười một tiếng, “Ta nghĩ ta không cần thiết nói cho các người biết ta tên là cái gì đi?”

Nói xong trực tiếp đi tới.

Cung Ái Lâm nhìn bóng lưng của bé, chân mày vắn lên, ở trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Vậy mà lúc này, Hi Hi chợt quay đầu lại nhìn bà, “Nếu như bà nghĩ muốn tra ra thân thế của ta, như vậy ta chỉ có thể nói cho bà biết, bà cái gì cũng không tra được! Chết tâm đi...” Nói xong nâng lên nhàn nhạt nụ cười, rời đi.

Cung Ái Lâm nhất thời đứng tại chỗ, một đứa bé thế nhưng biết dùng phương pháp tới kích nàng!

Hiện tại, nàng đã đem bé cùng Mặc Thiếu Thiên quy làm một loại rồi!

Phương thức giáo dục của Tử Lam rất đặc biệt, có cái gì nói cái nấy, chưa bao giờ cùng đứa bé giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo.

Cho nên khi Hi Hi hỏi cha bé là ai thì nàng nói cho bé biết, nàng cũng không biết cha của bé là người nào, tên gọi là gì, cho nên bé chính là ông trời ban cho nàng bảo bối.

Nhưng một năm trước ở nước Mĩ, lần thứ nhất ngoài ý muốn, thời điểm bé mở ra tạp chí quốc tế trên tạp chí gặp qua một người, cùng bé đáng dấp có tám phần tương tự, người kia giống như chính là họ Mặc, gọi Mặc Thiếu Thiên.

Hình như là tổng giám đốc tập đoàn MK....

20. Chương 20: Lau Mắt Mà Nhìn

Tử Lam cầm trong tay hồ sơ của mình thẳng hướng công ty MK xin phỏng vấn.

Thật ra thì thiết kế châu báu, Tử Lam vẫn luôn rất thích, thời điểm đi học nàng liền thích vẽ phong phú nhiều loại châu báu, nhưng khi nàng thật trở thành một nhà thiết kế trang sức, loại cảm giác đó, là tràn đầy tự tin.

Thời gian 7 năm ở Mĩ, nàng dùng thời gian 6 năm, trở thành một người thiết kế sư ưu tú, vốn sự nghiệp thiết kế ở nước Mĩ rất tốt để cho nàng phát triển, nhưng nàng quyết định trở lại, vì bên này, nàng có rất nhiều điều không bỏ được..

Tỷ như cô bạn thân tiểu Từ cùng ba ba kính yêu!

Nàng đều không bỏ được.

Cho nên Tử Lam mang theo bảo bối trở lại..

Tập đoàn MK mấy năm nay là tập đoàn phát triển nhanh nhất trong những tập đoàn lớn khác ở A Thị, rất nhiều hành nghề, giải trí, nhà hàng, khách sạn, địa ốc, bất động sản các loại, nhưng châu báu mới là ngành chủ yếu phát triển nhất của tập đoàn MK, ở trên quốc tế, cũng là ông trùm.

Nghe nói tổng giám đốc MK nhậm chức mới bảy năm, đem một công ty bình thường phát triển thành một tập đoàn quốc tế, một điểm này, Tử Lam thật rất khâm phục, cho nên nàng mới phải lựa chọn MK! (chọn đi rồi chết không được đổ thừa tại ai..tỷ tự chọn mà..kaka)

Nơi này chẳng những có thể phát triển được, điều nàng quan tâm nhất ở đây chính là tiền lương rất cao..

Nàng thành công xin được việc làm nơi này , thì tiền học phí của Hi Hi cũng không thành vấn đề !

Nghĩ tới đây, nàng nhất thời có kích thích!

Tử Lam mặc một cái quần cụt màu đen, bộ quần áo trắng đen hòa hợp, một đôi giày cao gót màu bạc, phong cách mới lạ lại không mất vẻ thanh thuần.

Vốn là đối với lần này phỏng vấn, nàng là tràn đầy lòng tin, hơn nữa mười phần, nhưng chứng kiến tới khi nàng nộp đơn thì nàng liền thật sâu hoài nghi...

Quả nhiên, Oan Gia Ngõ Hẹp!

Người phỏng vấn nàng gồm hai nam và một nữ , mà nữ nhân này lại là...

Trọng Nhược Tình ngồi đối diện với nàng, nhìn tài liệu trong tay, khóe miệng lại chứa đựng một nụ như có như không .

Vốn là chỉ cần nhìn tài liệu Tử Lam là cảm thấy rất OK , nhưng nhìn thấy nữ nhân hồng hách hôm trước dám giáo huấn nàng trong toilet, đáp án trong nháy mắt liền thay đổi.

Trọng Nhược Tình hiện tại liền sẽ cho cô ta biết, đắc tội với nàng kết quả là cái gì!

“Lâm Tử lam?” Trọng Nhược Tình nhíu mày, ngón tay thon dài nhìn tài liệu trong tay, khẽ đọc tên của nàng, thanh âm, lại ý vị sâu xa.

Tử Lam vẫn như cũ mang theo mỉm cười nghề nghiệp trả lời, “Đúng!”

“Trong hồ sơ cô có 5 năm kinh nghiệm học ở Mỹ?” Trọng Nhược Tình hỏi.

“Không sai!”

Tử Lam cũng không biết tại sao, nét mặt của Trọng Nhược Tình rõ ràng nói cho nàng biết, cô ấy sẽ không tuyển dụng nàng, nhưng cô ấy hỏi cái này hỏi cái kia vòng vo , chỉ là Tử Lam cũng không muốn cùng nàng nhiều lời, nhất nhất trả lời câu hỏi của nàng ta, đây là cơ bản nhất vấn đề lễ phép.

“Vậy phiền cô nói một chút,đối với thiết kế đá quý và ý tưởng của cô!” Trọng Nhược Tình chậm rãi nói.

Theo tôi,hiện nay đối với với đại đa số người mà nói, bọn họ thiết kế trọng tâm chính là vì thỏa mãn nhiều hơn nhu cầu của nữ nhân, vậy thời điểm thiết kế cũng sẽ lựa chọn ngoại hình hoa lệ , tất cả phương diện cũng sẽ lựa chọn tốt nhất, nhưng là mọi người quên mất châu báu vốn thiết kế lấy ý tưởng chính là khiến người ta cảm thấy hạnh phúc cùng thực tế, châu báu, danh như ý nghĩa chính là kim cương, kim cương đại biểu vĩnh hằng, một đời một thế, cho nên ý tưởng thiết kế của tôi chính là phải có linh hồn, mới có thể đưa sản phẩm ra thị trường trong nước và quốc tế !”

Tử Lam tự tin đưa ra ý tưởng của bản thân!

Hai vị chủ khảo nhận đơn bên cạnh Trọng Nhược Tình đối với nàng lộ ra ánh mắt đầy thương thức, gật đầu liên tục, ngay cả Trọng Nhược Tình sắc mặt của nàng cũng rất không được, không ngờ nữ nhân này thật sự có tài!

21. Chương 21: Gặp Nhau

Nhưng bất chấp nàng biểu hiện suất sắc đến cỡ nào , Trọng Nhược Tình cũng không cho Tử Lam trúng tuyển vào làm trong công ty..

Trọng Nhược Tình nhìn tài liệu trong tay , mở miệng, “Nói không sai, thật sự không nhìn ra Lâm tiểu thư ở phương diện nào cũng không tệ, chỉ là.” Trọng Nhược Tình ngẩng đầu nhìn Tử Lam, “Hồ sơ cá nhân của cô có nhắc đến, cô ở nước Mỹ đảo Rhodes học viện thiết kế nhưng tạm nghỉ học một năm đúng không?”

“Đúng!” Tử Lam cũng không muốn giấu giếm.

“Tại sao?” Trọng Nhược Tình hỏi.

Tử Lam nhú mày, nhìn nàng, “Đây là chuyện riêng của tôi ! Cùng với việc tôi nộp đơn xin phỏng vấn thì có liên quan gì đến nhau ?”

Trọng Nhược Tình lười biếng nhếch đầu lông mày lên, đem tư liệu đẩy tới trước mặt Tử Lam, “Rất xin lỗi, công ty chúng tôi đã đủ người, mặc dù cô các phương diện điều kiện không tệ, nhưng công ty tôi yêu cầu đặc biệt cao!”

Kết quả đúng như nàng dự đoán..không sai chút nào..nữ nhân đó cố tình lấy việc công trả thù riêng nàng mà !Chết tiệt ! Nàng thăm hỏi thăm 18 đời tổ tông nhà nó!

Hai người nhận đơn phỏng vấn nhìn Trọng Nhược Tình nêu thắc mắc, “Chúng tôi cảm thấy nguyên nhân này không hợp lý, Lâm tiểu thư có kinh nghiệm làm việc có thể tuyển dụng!”

“ Quản lí Vương , anh cảm thấy tôi nói không đúng, hay là chế độ công ty không đúng?” Trọng Nhược Tình hỏi ngược lại.

Trọng Nhược Tình thân phận gì, bọn họ cũng đều biết, cũng không dám đắc tội với cô, nhất thời hai quản lý cũng trầm mặc.

Tử Lam đứng lên, cầm lấy hồ sơ của mình không muốn dây dưa nữa nói “Nếu quý công ty tuyển dụng nhân viên với tác phong như vậy , tôi nghĩ tôi cũng sẽ không lựa chọn đối tượng như vậy để hợp tác, không hẹn gặp lại!” Nói xong, Tử Lam xoay người muốn đi.

Vậy mà lúc này, cửa chợt mở ra.

Mặc Thiếu Thiên đi vào, hần vốn là tìm Trọng Nhược Tình , nhưng vừa vặn nghe đến Tử Lam phát biểu một phen, để cho hần cảm thấy. Rất có ý nghĩa.

” Mặc tổng ”

” Mặc tổng ”

Trọng Nhược Tình mặc dù cùng Mặc Thiếu Thiên là quan hệ tình lữ, nhưng trong công ty, nàng vẫn phải là gọi Mặc Thiếu Thiên một tiếng Mặc tổng.

“Ừm!” Mặc Thiếu Thiên miễn cưỡng đáp một tiếng, ngược mắt, tìm kiếm người vừa nói lúc nãy , khi ánh mắt nhìn qua Tử Lam, hần nhất thời sững sờ.

Tử Lam đang chuẩn bị rời đi, khi cửa vừa mở , thời khắc nhìn thấy người vừa tiến vào thì bỗng chốc, trái tim nàng thiếu chút nữa ngưng đập, đầu nàng trong nháy mắt trống rỗng..khiếp sợ..nàng thật sự không tin vào mắt mình.

Tại sao lại là hần..?

Mặc dù 7 năm trước nàng cùng hần có với nhau một đêm ân ái, Tử Lam đã sớm quên mất hần , nhưng đối diện với người có 9 phần cùng con trai bảo bối nàng giống nhau, nàng chính là muốn quên đi cũng không quên được a!

Trong đầu nàng lúc này chỉ có một suy nghĩ duy nhất đó là chạy...!

“Ta đi trước!” Tử Lam vội vàng mà nói một tiếng, xoay người muốn đi.

“Chờ một chút.”

Đang lúc ấy thì, Mặc Thiếu Thiên chợt mở miệng.Hần làm sao không biết nàng định làm gì,muốn chạy hả, không dễ như vậy đâu..

Mà bước chân Tử Lam vừa tới cửa , cũng trong nháy mắt dừng lại.

Mẹ nó, dừng cái gì mà dừng, nàng không phải nên co cẳng chạy thật nhanh hay sao? Tại sao khi nghe đến lời của hần , bước chân nàng không hiểu tại sao không nhắc lên được nữa..

Nàng muốn nghe cái gì?Tử Lam lẩm bẩm trong lòng..

Tử Lam đưa lưng về phía Mặc Thiếu Thiên, giống như đang chờ hần mở miệng.

22. Chương 22: Hắc Không Nhớ Nàng

Mặc Thiếu Thiên đi tới, nhìn hai quản lý phụ trách xét tuyển nhân viên mới, nhíu mày không vui.

“Nếu hồ sơ và ý tưởng suất sắc, tại sao không được trúng tuyển?” Mặc Thiếu Thiên nghi vấn hỏi.

Hai quản lý đều đem ánh mắt nhìn về phía Trọng Nhược Tình. Ý là chuyện không liên quan đến bọn họ, tất cả đều do nàng.

Mặc Thiếu Thiên con người tinh mịch không thấy đáy nhìn về phía Trọng Nhược Tình.

Trọng Nhược Tình ngửa mặt nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên giải thích “Cô ta lý lịch xác thực đủ điều kiện, nhưng giữa chừng tạm nghỉ học, cũng không chịu đứng ra giải thích hợp lý, cho nên em không thể biết cô ấy có thể đảm nhiệm vai trò thiết kế sư được hay không!”

Mặc Thiếu Thiên vận lông mày, liếc mắt nói “Tôi không nhớ rõ công ty lúc nào thì nhiều quy định như vậy, nhưng thật sự công ty cần chính là những ý tưởng sáng tạo, táo bạo trong thiết kế!” Mặc Thiếu Thiên âm thanh lạnh băng giáo huấn, ngụ ý, hắc nhận định Lâm Tử Lam đảm nhiệm chức vụ thiết kế sư.

Hai vị quản lý đồng thanh hô “Chúc mừng Lâm tiểu thư, cô được trúng tuyển!”

Tử Lam sững sờ, không biết chuyện gì đang xảy ra?

Nàng còn chưa kịp nói chuyện, Trọng Nhược Tình lại nhanh chóng lên tiếng.

“Mặc tổng.” Trọng Nhược Tình hô một tiếng, hắc bây giờ là muốn cho nàng cảm thấy khó chịu sao?

Nàng không tuyển dụng người hắc thì đang làm ngược lại ý nàng.

Sẽ không phải là cảm thấy nữ nhân kia có chút nhan sắc mới tuyển nàng ta đi?

Nhưng lời Mặc Thiếu Thiên đã nói ra nàng còn có thể làm gì được nữa..tức chết nàng mà ! Hừ !

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên xoay người đi ra ngoài, ngay sau đó nghe được thanh âm của hắc, “Nhược Tình, em theo anh ra ngoài một chút!” Nói xong Mặc Thiếu Thiên liền đi ra.

Nghe được Mặc Thiếu Thiên gọi, Trọng Nhược Tình cầm lên tài liệu trên bàn liền đi theo ra ngoài, lúc ngang qua Tử Lam dừng lại một chút, cặp mắt nàng hung hăng lườm Tử Lam mấy cái.....hậm hực bước đi.

Không sợ rớt cặp mắt ra ngoài luôn hay sao mà nhìn nàng ghê vậy...Ganh tị sắc đẹp với chị hắc?Tử Lam thầm khinh bỉ nàng..

Chuyện cũng thật bất ngờ quá đi, làm nàng không kịp tiếp thu..Một phút trước rõ ràng mình không được tuyển vậy mà chớp mắt mọi chuyện thay đổi ngay lập tức !

Hơn nữa quan trọng nhất là nam nhân kia, không nhớ rõ nàng? HA HA HA

Mới vừa rồi lúc hắc nhìn nàng, ánh mắt bình thản không có thay đổi, giống như hắc chưa từng gặp nàng bao giờ ! thật tốt qua..haha..cầu cho hắc viễn cũng đừng nhớ đến nàng nha !

Không nhớ cũng đúng, 7 năm trước giữa bọn họ căn bản giống như chuồn chuồn lướt nước một dạng, không nhớ rõ nàng cũng không gì kỳ quái, chỉ là, tại sao trong lòng của nàng thế nhưng dâng lên một cỗ chua xót!

Nàng cảm thấy không được tự nhiên, nàng nhớ hắc, thế nhưng hắc lại không nhớ rõ nàng!

Chỉ là như vậy cũng tốt, hắc không nhớ rõ nàng, gặp mặt nhau cũng sẽ không cảm thấy lúng túng.

Quan trọng nhất là, hắc sẽ không phát hiện sự tồn tại của Hi Hi bảo bối.

Nghĩ tới đây, nhất thời Tử Lam cảm giác thỏa mãn rất nhiều, nâng lên nụ cười hoàn mỹ, xoay người đi ra ngoài.

Tử Lam mới vừa đi ra ngoài, vừa đến một chỗ khúc quanh, liền nghe đến một đoạn đối thoại.

” Thiếu Thiên, anh tại sao lại muốn tuyển cô ta?” Trọng Nhược Tình kiêu mị hỏi, cùng với bộ dạng nữ vương hống hách lúc này hoàn toàn khác xa.

“Thế nào, em đối với cô ấy thành kiến giống như thật lớn!” Mặc Thiếu Thiên thản nhiên nói, thanh âm nghe không ra bao nhiêu tình cảm.

“Ngày đó chính là cô ta đung em trong toilet , còn dùng bộ dạng hung hăng dạy dỗ em nữa đó !” Trọng Nhược Tình tức giận nói, cánh tay còn quần lên bờ vai của Mặc Thiếu Thiên.

Chốc lát, trầm thấp tiếng cười, từ tính dễ nghe, rồi lại lãnh khốc vô tình, “Nhược Tình, em làm việc phải công và tư rõ ràng , hơn nữa em cũng biết gần đây thị trường châu báu trang sức đang cạnh tranh kịch liệt, anh chỉ muốn thật nhiều nhân tài gia nhập vào công ty của chúng ta, anh hi vọng em cũng có thể làm được!”

Mặc Thiếu Thiên nói không sai rất có đạo lý, Trọng Nhược Tình cũng hiểu, cũng chỉ có thể chấp nhận như vậy .

Nàng chợt nhú mày, vươn cánh tay vòng qua ôm chặt Mặc Thiếu Thiên “Được, em biết phải làm thế nào rồi !”

“Ừm!”

“Vậy hôm nay chúng ta đi nơi nào ăn cơm?”

“Em toàn quyền quyết định đi!”

23. Chương 23: Dạy Đỗ Nha Đầu Hư

Tử Lam đang đứng ở khúc quanh vô tình nghe được đối thoại của bọn họ, nhìn hai người thâm tình ôm hôn , nàng nhú mày giây lát.

Vốn nàng đối với việc hấn không nhớ nàng, có chút hoài nghi, nhưng hiện tại, nàng đã không có nghi ngờ gì nữa.

Không ngờ Mặc Thiếu Thiên lại rất tinh mắt đấy! (nếu tỷ biết thiên ca vẫn nhớ, tỷ không bay ngược lại sang Mĩ mới lạ..nghiệt duyên mà)

Nàng không dám chắc năng lực hiện tại của nàng bao nhiêu, nhưng trên phương diện thiết kế, nàng tương đối có phần rất tự tin về mình!

Nàng ở nước Mĩ nhận được rất nhiều phần thưởng, đâu phải là giả đâu...

Hiện tại nàng hoàn toàn thả lỏng tâm tình yên tâm công tác..

Nghĩ tới đây, Tử Lam hớn hờ xoay người bỏ đi , không làm phiền người ta âu yếm yêu thương.

Mặc Thiếu Thiên giống như phía sau lưng có thêm một đôi mắt, hấn thật đặc ý, sau khi nàng quay người bỏ đi,Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên nở một nụ cười tà mị yếu ớt, ngay sau đó buông Trọng Nhược Tình trong ngực ra.

“Anh làm sao vậy Thiếu Thiên ?” Trọng Nhược Tình hỏi, nàng không đơn giản chỉ là nhân viên quản lý của công ty ,nàng còn là vị hôn thê chưa cưới của Mặc Thiếu Thiên..

Tin đồn, Mặc Thiếu Thiên nữ nhân có thể tạo thành mấy chục đội banh, nhưng duy nhất có thể ở lâu bên cạnh hấn ở A Thị này chỉ có thiên kim của Thị Trưởng là Trọng Nhược Tình.

Cho nên, tất cả mọi người đều đồn rằng, Mặc Thiếu Thiên có thể là yêu Trọng Nhược Tình , nếu không, sẽ không đối nhiều người như vậy,mà Trọng Nhược Tình lại có thể ở bên cạnh hấn ngày ngò lâu như thế !

Tóm lại trong mắt mọi người , chuyện không sớm thì muộn hai người cũng sẽ cưới nhau thôi !

“Nơi này là công ty!” Mặc Thiếu Thiên nhàn nhạt nói, mới vừa nhu tình yêu thương,hiện tại không còn xót lại gì ngoài vô tình hờ hững.

Trọng Nhược Tình cũng không thấy điểm nào kỳ quái, chỉ là cười một cái “Được, em đi làm việc đây, buổi tối gặp!”

“Ừm!” Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, đợi Trọng Nhược Tình rời đi, hắn cũng xoay người đi, gương mặt tà mị nở một nụ cười, vẫn như cũ đẹp trai làm cho người ta tim đập thành thịch.

Nữ nhân này, hắn muốn để cho nàng biết 7 năm trước đắc tội với hắn kết quả sẽ là gì !

Thế nhưng dám gọi hắn là ‘ngưu lang’ ...

Lại dám trả cho hắn phí dịch vụ.. Cầm trên tay chiếc lắc tay mỉm cười thích thú..

Chờ xem hắn như thế nào giáo huấn nàng..

Tử Lam buổi chiều đi dạo phố mua một ít nhu yếu phẩm cần dùng trong nhà.

Lúc nàng trở về đã hơn sáu giờ chiều, vừa vào cửa liền nhìn thấy Hi Hi trên người mang tiểu tạp đề ở trong phòng bếp bận việc, trên bàn đã bày rất nhiều món ăn, thơm ngào ngạt, bảo đảm khách sạn quốc tế 5 sao đầu bếp ở đó nấu cũng không ngon bằng bé đầu nha !

Nhìn bóng dáng Hi Hi bận rộn, trong lòng Tử Lam có một chút áy náy xót xa.

Nhưng hết cách rồi, nàng từ lúc sinh ra đến lớn, cái gì đều biết, chỉ là không biết làm cơm, Hi Hi lại nói, nàng làm thức ăn, Darling đều không ăn.(Darling là con chó nhỏ của Hi Hi) (>_<.)

Mặc dù điểm này khiến Tử Lam có chút thất bại, nhưng thật may vì nàng có một con trai thiên tài, vì vậy nàng không cảm thấy bản thân thất bại lắm..

“Bảo bối, mẹ yêu con!” Tử Lam đổi dép tiến vào, trên mặt Hi Hi liền rơi xuống một cái hôn.

Hi hi thấy mẹ trở lại, lộ ra một nụ cười ưu nhã, “Mẹ, con cũng yêu người, mau rửa tay, lập tức liền ăn cơm!”

Tử Lam gật đầu một cái, nhanh đi rửa tay .

Rửa tay xong, Tử Lam ngồi vào bàn ăn, nhìn những thức ăn kia, nước miếng chảy dài, con trai làm cơm, luôn là đa dạng chồng chất, nàng ăn hoài không chán!

“Mẹ, hôm nay phỏng vấn như thế nào?” Hi hi hỏi.

Tử Lam ăn như gió cuốn mây bay, nghe Hi Hi hỏi mới dừng lại xiu trả lời ” nói chung hồ sơ mẹ không một chút tí vết nào chỉ có một số người thích làm khó dễ nhưng cuối cùng mẹ vẫn được trúng tuyển” Nói xong nàng vui đầu tiếp tục ăn..

24. Chương 24: Điều Tra Tài Liệu Mặc Thiếu Thiên

Nghe Tử Lam kể đầu đuôi về việc phỏng vấn của nàng, Hi Hi bảo bối cười vui vẻ ” Ánh mắt mấy người đó cũng không tệ xem ra còn có chút ánh mắt, mẹ là một nhân tài hiếm có, nếu không tuyển mẹ đối với họ là tổn thất lớn ”

Tử Lam nghe xong cũng cười ” Lời bảo bối nghe như thế nào cũng thật hay ! ”

Nếu Mặc Thiếu Thiên biết con trai hắn bảo hắn có chút ánh mắt...

Hình tượng này....

Ha ha ha ! càng suy nghĩ càng cảm thấy thật buồn cười nha !

Chợt Tử Lam nhớ tới một chuyện, buong chén đũa xuống, nhìn Hi Hi ” con trai bảo bối, nói ẹ biết, trình độ máy tính của con đáng sợ đến mức nào rồi hả.. ”

” Dạ ” Hi Hi suy nghĩ một chút lại nói ” đến nay còn chưa gặp phải đối thủ ”

” Tí nữa giúp mẹ tra một số việc được không ? ”

” Mẹ muốn tra cái gì ? ” Hi Hi vừa ăn tùy ý hỏi .

” Một lát nói cho con biết ! ” Tử Lam không dám nói chỉ Hi Hi biết nàng muốn tra tư liệu về cha bé .

” Ân ” Hi Hi gật đầu một cái , không sao cả , nếu mẹ muốn nói cho bé biết thì tự mẹ sẽ nói , bé không bao giờ ép mẹ.. ví như chuyện của cha..

Sau một hồi chiến đấu mê say , Tử Lam ấn đến bụng căng tròn , xoa bụng một cái thật sướng khoái . Không phải nàng ham ăn mà do tay nghề Hi Hi quá lợi hại , nhìn trên bàn thức ăn hết sạch , Tử Lam cười hài lòng.. ăn đồ Hi Hi nấu dù có ăn đến chết cũng không sao..

Ăn xong , hai mẹ con đi vào phòng ngủ của Hi Hi..

Mở máy tính ra , ngón tay Hi Hi lướt thật nhanh trên bàn phím , thao tác thuần thục , bộ dáng kia , tốc độ kia không phải ai cũng có thể làm được giống bé .

Hi Hi nghiêng đầu sang nhìn Tử Lam ” mẹ muốn tra cái gì nè , để bảo bối giúp mẹ ”

” Ách ” Tử Lam ngượng ngùng..

” Con có thể xâm nhập vào hệ thống tập đoàn MK mà không bị người khác phát hiện không ? ”

Hi Hi nhếch môi cười yếu ớt ” một đĩa thức ăn ” thao tác trên ngón tay bé rất nhanh liền tiến vào hệ thống nội bộ tập đoàn MK.

”Xong rồi, hiện tại tất cả tài liệu tập đoàn MK đều ở nơi này, mẹ người muốn tra cái gì đều xem được !” Hi Hi buông lỏng nói.

Tử Lam ngây ngẩn cả người , nhìn hình ảnh trên máy vi tính , chỉ mới 20 giây đã xong ” Nhanh vậy à...haha bảo bối thật lợi hại nga ”

Nàng biết con trai mình là một thiên tài , thiên tài siêu cấp ,bé thường không có việc gì làm thì phá các hệ thống trang web của người khác , thỉnh thoảng khiêu khích họ.Nhưng MK là tập đoàn quốc tế..vậy mà đối với bé chỉ mất 20 giây..thật sự là nghịch thiên mà.

Do thực lực Hi Hi quá mạnh mẽ hay là do hệ thống tập đoàn MK qua yếu nên không chịu nổi một kích của bé..

Hi Hi bình tĩnh cười một tiếng , đối với bé chỉ cần một đĩa thức ăn là được rồi , việc này căn bản đối với bé không thành vấn đề.

Thấy Tử Lam kinh hãi nhìn Hi Hi với vẻ mặt kinh dị , bé cảm thấy có chút vũ nhục về năng lực và sự thông minh của bé..

” Chuyện này cũng đơn giản mà mẹ , nếu muốn lấy toàn bộ thông tin cơ mật , chỉ cần vài phút là xong..phá hủy hết nó cũng như vậy thôi.. ” Hi Hi nói thật.

“.....”Tử Lam hoàn toàn câm nín..

Có Hi Hi ở đây nàng muốn nhìn tư liệu Mặc Thiếu Thiên cũng ngại , suy nghĩ một lát... ” Bảo bối, có thể rút ẹ ly nước hay không? ”

Hi Hi ánh mắt đen nhánh tỏa ra ánh sáng , đối với yêu cầu của mẹ bé không bao giờ từ chối ” vâng , mẹ , người từ từ xem nha ! ” Nói xong Hi Hi đứng dậy đi ra ngoài.

” Một ly nước ép táo nhé con trai ! ”

” Ân ”

Cửa phòng vừa đóng , Tử Lam nhanh chóng ngồi vào vị trí Hi Hi vừa này , mở tư liệu..

Quả nhiên , tìm được Mặc Thiếu Thiên..

Mặc Thiếu Thiên tuổi 26

Giới tính : nam , cái này ai mà không biết

Bối cảnh : Mặc tổng giám đốc tập đoàn MK , là nhị thiếu gia nhà họ Mặc , bảy năm trước tiếp nhận MK , chỉ trong 1 năm mang MK phát triển lớn mạnh..

Tài liệu rất nhiều thông tin nhưng Tử Lam chỉ xem vội vả đại khái một chút , không ngờ hẳn tên là Mặc Thiếu Thiên , hơn nữa còn là tổng giám đốc tập đoàn MK , người này chỉ trong vòng một năm đã đem MK phát triển sang thị trường quốc tế.....

Quả nhiên là một thiên tài ..!

Nàng cuối cùng cũng biết vì sao Hi Hi lại thông minh và mạnh mẽ như vậy..!

Vấn đề đều ở Gen di truyền..

Ngay lúc này cửa bị mở ra ” mẹ , đây là nước táo của người ”

Mà Tử Lam cũng nhanh tay đem tư liệu Mặc Thiếu Thiên đóng lại , nhìn nước trái cây trên bàn mỉm cười ” bảo bối , cảm ơn con , có con thật tốt quá ! ”

25. Chương 25: Thân Phận Cha Có Đầu Mối

Hi Hi ưu nhã cười, ánh mắt bình thản, không nhìn ra gợn sóng.

Tử Lam bưng ly nước trái cây, đứng lên, “Tốt lắm, mẹ xem xong rồi, cảm ơn con!”

“Nhanh như vậy? Mẹ không xem thêm chút gì sao?” Hi Hi bảo bối tiến tới hỏi.

“ Mẹ chỉ xem một chút tài liệu nhân viên, để ngày mai đến chỗ làm, không cần dầm phải địa lôi là tốt rồi!” Tử Lam ngại ngừng cười nói , sau đó đứng dậy, đem máy tính trả lại Hi Hi.

“ Con nhớ nghỉ sớm một chút, không nên thức khuya nhiều quá ngày mai còn phải đến trường !” Tử Lam không quên dặn dò bé.

“OK!”

Tử Lam lại gần, trên trán Hi Hi khẽ hôn một cái , mặt nở nụ cười từ tính, “Bảo bối, ngủ ngon!”

“Mẹ ngủ ngon!” Hi Hi cũng đáp lại trên mặt Tử Lam một cái hôn.

Tử Lam vừa bưng nước trái cây đi ra ngoài, Hi Hi liền ngồi xuống máy tính trước mặt, trên mặt ưu nhã cười nhìn bóng dáng Tử Lam đi ra, trong nháy mắt bé thay đổi hoàn toàn , ánh mắt cũng biến thành giảo hoạt .

Mới vừa rồi mẹ cố ý đem bé đi, nhất định là có nguyên nhân không muốn để bé biết..

Hắn không có ở đây nhìn chằm chằm mẹ không có nghĩa là bé không có cách biết được.

Nhất định là có cái gì không muốn bé biết , mà bé cùng mẹ là người thân mật nhất , không muốn cho bé biết chỉ có một việc đó là. Cha!

Vừa nghĩ tới, Hi Hi nhanh tay cầm con chuột, theo căn cứ mới vừa xem ghi chép, tìm được mẹ mới vừa rồi nhìn cái gì.

Quả nhiên.

Nằm trong dữ liệu của bé.

Mẹ xem ghi chép chỉ có một!

Hi Hi click mở.

Quả nhiên.

Mặc Thiếu Thiên!

Là một nam nhân!

Cái tên này đặc biệt quen tai !

Đây không phải là tên của cha bé hay sao !

Đang suy nghĩ , khi chứng kiến ảnh chụp của Mặc Thiếu Thiên giữa hai lông mày tà ác cùng ưu nhã tồn tại , hai cha con gương mặt có 9 phần giống nhau , bé không còn nghi ngờ Mặc Thiếu Thiên có phải là cha bé không nữa rồi...bởi vì rất giống nhau.

Hi Hi cảm thấy kinh ngạc , bé vẫn cảm thấy mình lớn lên giống mẹ nhưng khi chứng kiến những tấm hình này bé biết trước kia bé đã sai..

Hiện tại ngũ quan của bé có vẻ non nớt..

Mặc Thiếu Thiên ngoại hình nhìn có chút yêu nghiệt..

Nếu đúng thật người này là cha của bé , vậy sau này khi bé lớn lên cũng sẽ có bộ dáng yêu nghiệt giống cha mình ! o()o

Mặc Thiếu Thiên , tổng giám đốc tập đoàn MK , nhị thiếu gia của Mặc gia , 7 năm trước tiếp nhận tập đoàn MK , chỉ trong một năm đem tập đoàn MK phát triển lớn mạnh !

Nhưng Hi Hi biết cha bé còn có một thân phận rất đặc biệt rất ít người biết đến , cha bé là người sáng lập ra Cửa Ngục , gần gũi mấy năm liền trở thành băng đảng đứng đầu hắc đạo , trong hắc đạo xảy ra rung động rất lớn..

Quả nhiên cùng bé đều là thiên tài !

Mặc dù lớn lên không khác biệt lắm , cũng đều là thiên tài , nhưng khi bé giám định DNA Mặc Thiếu Thiên cùng với bé giống nhau , bé càng thêm xác nhận cha bé chính xác 100% là Mặc Thiếu Thiên..

Trên thế giới này đáng tin nhất là DNA không sai vào đâu..

Mẹ thế nhưng đi làm tại công ty MK , nhiều khi có một số chuyện xem ra không cần bé an bài , hy vọng sẽ phát triển tốt theo quỹ đạo của nó...Mong cha và mẹ có thể ở bên nhau ...

26. Chương 26: Các Loại Tin Đồn

Tử Lam sau khi trở về phòng của mình , nàng bỏ ly nước trái cây lên bàn , nhìn xung quanh căn phòng một màu sắc mang phong cách ấm áp , đơn giản , ưu nhã giống như con người của nàng , làm cho người ta cảm thấy thoải mái..

Tử Lam ngồi lên giường , dựa vào gối , lấy ra máy tính bảng , nhanh chóng gõ cái tên Mặc Thiếu Thiên..

Kết quả làm cho Tử Lam muốn rớt con mắt...

Trừ bối cảnh , thân phận , Mặc Thiếu Thiên còn là người đàn ông hoàng kim độc thân có giá trị nhất A Thị , nhiều nhất chính là xì-căn-đan của hắn....

Căn cứ theo hình chụp , Mặc Thiếu Thiên đối bạn gái trình độ chóng mặt..hai ngày một cô ..hơn nữa đại đa số là người có danh tiếng , minh tinh , người mẫu , ca sĩ ...

Mẹ nó ! Thì ra là một hoa tâm củ cải , số đào hoa choáng thật..

Thậm chí có mấy nữ minh tinh mà nàng biết, đều thuộc quyền sở hữu của Mặc Thiếu Thiên..

Rõ là rất lạm tình....đủ cường hãn... đủ khiến Tử Lam chết lặng..

Gương mặt xinh đẹp yêu nghiệt , nhưng lại rất lạm tình , thời điểm ông trời sanh ra hắn nhất định đã ngủ thiếp đi..

Chỉ là Lâm Tử Lam nghĩ , nàng như thế nào lại xem Mặc Thiếu Thiên là ‘ngưu lang’ ?

Hiện tại trở thành cấp dưới của hắn , cũng không biết Mặc Thiếu Thiên có thật sự không nhớ rõ nàng hay còn là như thế nào , nhưng là nếu như có một ngày Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới nàng , cũng không biết có thể hay không bóp chết nàng ngay lập tức ..

Trước mắt Tử Lam hiện lên hình ảnh Mặc Thiếu Thiên vươn nanh múa vuốt , gương mặt tà ác , từng bước từng bước tiến lên bộ dáng giống như hận không thể bóp chết nàng ngay tức khắc..

Quả nhiên ! Nàng còn trẻ quá ngu ngốc !

Đều do nàng quá ngu ngốc mới đem tổng giám đốc tập đoàn MK làm thành ‘ngư lang’ !

Xem ra những ngày tháng sau này của nàng, phải sống trong lo sợ hãi hùng , làm sao nàng có thể vượt qua được đây..thậm chí Tử Lam tà ác nghĩ , cầu cho Mặc Thiếu Thiên tốt nhất là gặp tai nạn xe cộ hay bị cái gì kích thích dẫn đến mất trí nhớ , tốt nhất là vĩnh viễn đều không cần nhớ gì cả...

Tử Lam gương mặt độc ác đầy ảo tưởng..

Sáng sớm ngày thứ 2 ,sau khi ăn xong bữa ăn sáng của bảo bối , nàng bắt đầu đi làm.

Bảo bối cũng không cần nàng đưa đi học , tự bé có thể đi , Tử Lam phát hiện có một đứa con trai thiên tài khiến nàng yên tâm hơn nhiều..

Nàng ăn mặc rất thanh lịch , hít vào một hơi thật sâu tiến vào tập đoàn MK.

Gương mặt tinh xảo , dung nhan xinh đẹp , Tử Lam mặc một cái áo màu trắng , phía dưới một chiếc quần cụt ,một đôi giày cao gót màu nhạt , cả người nàng thanh thuần trẻ trung đáng yêu..

Trang phục đơn giản , tôn lên vẻ đẹp thanh thuần thoải mái ,thoải mái toát ra từ bên trong nội tâm ,trời sinh nàng phong cách tự tin , làm cho người khác nhìn không muốn dời mắt..

Nàng nhìn thế nào cũng không giống một bà mẹ có đứa con 7 tuổi .

Vừa vào công ty , Tử Lam nghe đủ loại âm thanh hít khí..chắc lưỡi..

”Nàng chính là nhà thiết kế mới hay sao..đẹp quá !

” Dáng vấp thật trẻ trung , thật xinh đẹp a , nhìn giống như sinh viên chưa tốt nghiệp đại học..! ”

“Đoán chừng là nhờ vào gương mặt xinh đẹp này mới được tuyển dụng , cũng không biết bò lên giường của ai..”

” Ta nghe nói Mặc tổng tự mình bổ nhiệm đó..”

“Vậy thì ta không cảm thấy kỳ quái khi nàng lấy được chức vị này rồi..”

Phòng thiết kế như nổ tung , oanh tạc..

Tử Lam vừa vào công ty , nghe đến những lời thô thức xỉ xầm nhưng nàng tuyệt không thềm để ý ..người có thực lực sẽ được công nhận và kính trọng của mọi người.

Chỉ là danh tiếng của Mặc Thiếu Thiên cũng thật là thú vị , chỉ cần dính vào hắn một xíu là nàng bị thú vị lây lan...chết tiệt !

Thật may nàng không thềm để ý những nghị luận , đi nhanh lên phòng dân sự ký một loạt hợp đồng điều khoản rất lưu loát.

Bộ phận thiết kế cũng không nhiều người chỉ có ba người..

Một nam, hai nữ.

Nam chính là Trần Mặc , nữ chính là Cảnh Thần cùng Hình Nguyệt , dĩ nhiên hiện tại còn thêm nàng nữa..

27. Chương 27: Đại Di Mục Viếng Thăm

Từ lúc Tử Lam bước vào có ánh mắt nhìn nàng rất thân thiện cũng có những ánh mắt khinh bỉ , đối với Tử Lam nàng coi thường hành động đó của họ..

Điều khiến Tử Lam bất ngờ nhất đó là Trọng Nhược Tình thế nhưng lại là trưởng phòng thiết kế .

Tử Lam nghĩ nếu như nàng đi làm trong công ty nhất định sẽ chạm mặt Trọng Nhược Tình nhưng vĩnh viễn nàng không ngờ rằng nàng lại xui xẻo như vậy, đúng là oan gia ngõ hẹp mà thật con mẹ nó đời quá đen !

Quả nhiên trời cao thật quá trớ trêu ! Tử Lam âm thầm oán trách ông trời..

Tử Lam nhìn Trọng nhược Tình nàng nở một nụ cười rạng rỡ hào phóng ” Chào trưởng phòng ”.

Trọng Nhược Tình vẫn ngồi im tại vị trí ,ngẩng đầu lên dùng một ánh mắt sắc bén nhìn Tử Lam ‘ nữ nhân này vào trong tay nàng chỉ có một con đường chết ’ !

“Hoan nghênh cô gia nhập tập đoàn MK phòng thiết kế ” Trọng Nhược Tình giả vờ giả vệt đứng lên cầm tay Tử Lam chào hỏi..

“Cảm ơn , ta rất vinh hạnh ! ” Tử Lam cũng cười bắt tay , nhưng nàng biết những ngày sắp tới đây nàng sẽ được ‘ chăm sóc ’ rất tận tình đây..

Nhưng giữa hai người ngăm hiểu nhau nụ cười đều không tới khóe mắt ..

” Lâm tiểu thư, tôi có một câu muốn khuyên cô, hãy làm tốt trọng trách chức vụ của mình , nếu như cô không đảm nhiệm được phần công tác này , tôi sẽ lập tức khai trừ cô , biết không ” Trọng Nhược Tình giọng nói đầy cao ngạo hống hách.

Nói thật , Tử Lam xem thường Trọng Nhược Tình nhưng nàng sợ nhất là có một ngày Mặc Thiếu Thiên nhớ ra tất cả , khi đó nàng chết chắc không cần bàn cãi..

Chỉ là...đang đứng dưới mái hiên thì cho người ta một xú mặt mũi..

Tử Lam nở một nụ cười rất chuyên nghiệp ” trưởng phòng cứ yên tâm , nếu có một ngày tôi không đảm nhiệm được thì tôi sẽ tự động viết đơn từ chức..”

Nhìn Tử Lam nụ cười vô hại khiến trong lòng Trọng Nhược Tình cảm thấy không được thoải mái chút nào.

” Tốt lắm , tất cả đi ra ngoài làm việc đi ! ” Trọng Nhược Tình giọng nói có vẻ không vui.

Tử Lam cũng không nói thêm gì nữa nàng tự động ra ngoài.

Cùng đồng hành với Tử lam là Cảnh Thần nhìn nàng nhỏ giọng thắc mắc hỏi ” Cô có phải là đắc tội với cô ta rồi không ? ”

” Có sao..” Tử Lam nhún mày hỏi ngược lại.

” Cô ta giống như là đang cố ý ghym cô ”

” Cô ấy chắc là đại di mụ viếng thăm ” Tử Lam mỉm cười giảo hoạt nói.

” Phụt ” Cảnh Thần nhin không được bật cười , lần đầu tiên có người dám nói Trọng Nhược Tình như thế.

Nếu lời này để Trọng Nhược Tình nghe thấy nhất định sẽ nổi điên.

Cảnh Thần quay sang nhìn Tử Lam âm thầm gờ ngón tay cái với nàng , nữ nhân này thoạt nhìn rất thanh thuần tuyệt đối không giống với nữ nhân tuổi ngoài 20 , nhưng nàng ta lại phúc hắc , hài hước ,tự tin , khôi hài , không điều bộ làm cho người ta có cảm giác thật thoải mái dễ gần gũi.

Hai người ra đến bên ngoài nhìn mọi người tùm lại nói chuyện bát quái..

Tử Lam đứng thẳng tắp tự tin giới thiệu về mình ” Chào mọi người ! Tôi tên là Lâm Tử Lam rất hân hạnh được hợp tác với mọi người ,về sau xin mọi người chăm sóc nhiều hơn ! ”

Tử Lam mỉm cười rực rỡ rất chói mắt , một nụ cười rất tự tin.

Trần Mặc dẫn đầu trả lời ” mỹ nhân , chúng ta về sao cần phải chăm nhiều hơn ”

Hình Nguyệt nhìn Trần Mặc coi thường một cái nói ” sắc phôi ”

Dứt lời Hình Nguyệt cũng quay sang nhìn Tử Lam một cái nói tiếp “Cô yên tâm , có chúng ta ở đây mấy ‘ sắc phôi ’ đừng hòng chiếm được tiện nghi của cô..”

Cả phòng đồng loạt cười ầm lên..

Tử Lam rất thích không khí như vậy , mọi người cười cười nói nói , làm việc rất dễ dàng!

Phòng của Mặc Thiếu Thiên cũng nằm chung một tầng lầu , phòng thiết kế ở phía tây còn phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên ở phía đông.

Cách nhau không xa nhưng Tử Lam thường tránh đi về phía đông , nên cũng không đối mặt với Mặc Thiếu Thiên.

28. Chương 28: Hi Hi Gọi Điện Thoại , Tử Lam Bị Hiểu Lầm..

Ngày đầu tiên vào công ty , Tử Lam bận túi bụi nhưng đối với nàng chỉ là một chút chuyện vặt..

Không khí làm việc ở đây rất tốt làm Tử Lam yêu thích không thôi , trừ một số người thích phá hủy môi trường ô nhiễm không khí như Trọng Nhược Tình..ngoài ra ai ai cũng rất thân thiện.

Cứ như vậy bình an vô sự đến buổi trưa.

Trước mấy phút nghỉ trưa , Trọng Nhược Tình cầm lên túi sách đi trước , bước chân có vẻ rất gấp , sắc mặt đỏ thắm , thoát nhìn rất vui mừng..

Cả phòng thiết kế đều biết , có thể làm Trọng Nhược Tình vui vẻ hưng phấn như vậy ngoài Mặc Thiếu Thiên ra còn ai khác nữa..

Nhất định là hẹn nhau ăn cơm rồi !

Trọng Nhược Tình vừa đi , cả phòng thiết kế tinh tảo hẳn lên..

Cũng là lúc mọi người bàn nhau trưa nay đi ăn cơm ở đâu.

Vậy mà lúc này Cảnh Thần quay sang hỏi Tử Lam “Cô có muốn cùng tôi ăn cơm chung không? Tôi sẽ giới thiệu cho cô phòng ăn của nhân viên công ty chúng ta ”

Tử Lam nhú mày suy nghĩ , nói thật nàng cũng thích cô gái hào phóng sáng khoái như Cảnh Thần.

Gật đầu một cái ” tốt, chúng ta đi ”

Vì vậy hai người hướng phòng ăn thẳng tiến.

Chắc ! Chắc ! Tử Lam cảm khái quan sát bốn phía.

Phòng ăn tập đoàn MK thật xa hoa , to gấp 2 lần phòng ăn Bill lam ở Mĩ..

Có thể thấy được Mặc Thiếu Thiên vung tay rất hào phóng , phòng ăn không chỉ rất lớn mà món ăn ở đây cũng rất phong phú , ngay cả đầu bếp đều là từ những khách sạn 5 sao mời đến .

Mặc Thiếu Thiên đúng là một người thông minh , đem dạ dày nhân viên văn phòng nuôi thật tốt , coi như nghỉ bỏ đi chỗ khác làm thì làm sao có đãi ngộ được như vậy..

Tử Lam nhìn không được trong lòng chăm chọc một phen.

Mới vừa bắt đầu ăn một chút , chuông điện thoại của nàng lại vang lên..

Tử Lam cầm điện thoại di động lên ,nhìn thấy số gọi đến ,trên môi nhàn nhạt cười yếu ớt bấm nút nghe.

” Bảo bối.. ”Tử Lam thân mật gọi.

” Mẹ ,ngày đầu tiên đi làm như thế nào, tất cả đều tốt phải không ” Đầu điện thoại bên kia Hi Hi hỏi.

” Không tệ , vẫn tốt ”

” Vậy mẹ có gặp được người quen nào không ? ”

” Không có ” Người quen không có nhưng oan gia ngõ hẹp có một người , Tử Lam nói thầm trong lòng.

” Ai , đáng tiếc ” Hi Hi thở dài.

” Đáng tiếc cái gì ? ” Tử Lam thắc mắc hỏi ngược lại bé.

“Dạ không có gì , chỉ là con chính là đồng hồ báo thức đúng giờ của mẹ , nhắc nhở mẹ đúng giờ phải ăn cơm đấy biết không ” Hi Hi thân thiết nói.

” Yên tâm , đang ăn ”

Này, con trai đối với nàng như vậy thật không hợp lý , người ta là mẹ nhắc con trai ăn cơm , còn nàng là con trai nhắc mẹ ăn cơm..đây là đạo lý gì đây !

” Một mình mẹ à ”

” Không phải , là cùng đồng nghiệp ”

” Có muốn bảo bối giúp mẹ mỗi ngày đưa cơm trưa ”

” Mặc dù bữa trưa ở đây không ngon bằng nhà mình nhưng miễn cưỡng cũng chấp nhận được ” Tử Lam nói đều là lời thật lòng , dạ dày nàng được Hi Hi chiều hư , nên nàng miễn cưỡng ăn cơm ở đây, sợ Hi Hi đến công ty thì mọi việc sẽ càng thêm rắc rối.

” Vậy tốt rồi , mẹ cố gắng ăn nhiều thêm một chút , đừng làm việc quá mệt mỏi , chiều về bảo bối nấu cơm bù lại cho người ”

” Ừm , mẹ biết rồi ”

” tạm biệt mẹ ”

” tạm biệt ”

Cúp điện thoại , vừa quay lại nàng liền thấy khuôn mặt tò mò của Cảnh Thần đối với nàng.

“Thế nào, trên mặt tôi dính cơm sao ? ” Tử Lam hỏi.

” Tử Lam ,bạn trai cô rất quan tâm cô nha ! Tôi vô cùng hiếu kỳ , người như thế nào mới xứng đôi với cô đây ”

Bạn trai !

Tử Lam gương mặt đen lại..

Xem ra Cảnh Thần hiểu lầm Hi Hi là bạn trai của nàng thật rồi ! Thật là sức tưởng tượng đầy phong phú .

” Tôi không có bạn trai , mới vừa rồi là con trai tôi gọi tới ”

Cảnh Thần đang ngậm cơm xuýt tí nữa thì phun ra hết..

Con trai...?????

29. Chương 29: Gặp Phải Sao Chổi

” Cô..cô..cô nói cái gì ? Cô có con trai..” Cảnh Thần hoài nghi lỗi tai mình hôm nay có bị gì không , thậm chí nghĩ chắc là nàng nghe nhầm rồi.

Tử Lam xem ra chỉ mới hơn 20 tuổi một chút , làm sao lại có đứa bé ..

Tử Lam cũng không xem chuyện đó là vấn đề gì to tát nên gật đầu một cái ” Ừ, đúng á ”

” Nhận nuôi..” Cảnh Thần cho là không phải con ruột.

Tử Lam đỏ mặt hời..trên trán xuất hiện thêm mấy đường hắc tuyến.

” Con ruột của tôi ”

“Cô đã kết hôn ? ” Cảnh Thần càng thêm kinh hãi.

” Vẫn chưa..” Tử Lam thật thà trả lời.

” Bé mấy tuổi rồi ? ” Cảnh Thần âm thầm đỏ mặt hời lạnh..nuốt nước miếng hỏi tiếp.

” 7 tuổi ”

Cảnh Thần thiếu chút nữa muốn phun cơm ra...

7 tuổi , thời điểm đó Tử Lam còn chưa có trưởng thành.

Hoặc là vừa mới trưởng thành..

Nghĩ đến đây Cảnh Thần dùng sức lắc đầu, đem những ý nghĩ vừa rồi bỏ đi.

Tử Lam ngược lại rất thẳng thắn , hào phóng cười ” khi đó tôi còn trẻ ngu ngốc á ”

Nghe Tử Lam nói làm Cảnh Thần bật cười..

Sau đó hai người vừa ăn vừa nói chuyện rất vui vẻ.

Hai người đều là người thẳng tính nên trò chuyện có rất nhiều chủ đề giống nhau rất hòa hợp , càng tán gẫu càng vui vẻ ..

Tử Lam đem chuyện phát sinh giữa nàng và Trọng Nhược Tình lần đầu tiên gặp nhau ở dạng tình huống nào cho Cảnh Thần nghe.

” Không trách được cô ta lại đối với cô đầy địch ý như thế ” Cảnh Thần phát biểu một câu.

” Hết cách rồi , oan gia ngõ hẹp ” Tử Lam cảm khái.

” Tôi thật lòng khuyên cô một câu , chớ chọc vào con khổng tước xù lông đó , cô ta tựa như một ngôi sao chói , chọc giận cô ta , cô ta sẽ lấy đuôi quét cô đấy ” Cảnh Thần thật lòng nói.

Ngôi sao chói..haha..

Lời này nói thật chính xác..chuẩn không cần chỉnh luôn nha !

” Bỏ thân phận bạn gái Mặc Tổng , bỏ luôn cha nàng là Thị Trưởng , Trọng Nhược Tình cái gì mà bằng được chúng ta.. ” Cảnh Thần khinh bỉ thốt ra một câu sau đó lại tiếp tục cảm khái ” Chúng ta nỗ lực đi lên nhưng thủy chung vẫn thua người ta ở vạch xuất phát ! Đây là chuyện không có cách nào thay đổi được..haiz ”

” Có đạo lý ” Tử Lam vỗ vai Cảnh Thần nói.

” Cho nên , cô không nên chọc vào ổ kiến lửa đó biết không , hơn nữa không nên tiếp cận Mặc Tổng , thấy thì tránh xa một chút nếu như bị Trọng Nhược Tình nhìn thấy , cô chờ bị khai trừ đi..” Cảnh Thần nhìn Tử lam trịnh trọng nhắc nhở nàng.

“...” Tử Lam hoàn toàn câm nín..nàng sợ Mặc Thiếu Thiên như sợ cọp vậy, làm gì có việc đi tiếp cận hắn..còn về Trọng Nhược Tình..Xem ra chính xác là một con khổng tước xù lông..

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện rất nhanh hai người đã ăn xong , lúc bọn họ trở về rất nhiều đồng nghiệp vẫn còn tiếp tục ăn cơm.

Bọn họ ăn tương đương nửa thời gian nghỉ trưa , bởi vì Tử Lam nói còn chút đồ cần phải thu thập nên Cảnh Thần cùng với nàng liền quay trở về.

Thời điểm vừa đi vào phòng làm việc Cảnh Thần ngưng ngừng nói với Tử Lam ” Tử Lam , cô vào trước đi , tôi muốn đi toilet xù ”

Tử Lam liền gật đầu ” Ân, cô đi đi ”

Cảnh Thần nhanh chóng bỏ đi.

Tử Lam ngồi vào bàn làm việc , nhưng vừa mới ăn xong nên nàng cảm thấy có chút khát , rất nhanh nàng đến phòng giải khát .

Tập đoàn MK nhìn quanh toàn những trang thiết bị tốt nhất , ngay cả phòng giải khát cũng không ngoại lệ , vật dụng bên trong tất cả đều có sẵn , rất tiện nghi cho người sử dụng..

Tử Lam xưa nay không thích cà phê nên nàng rót ỉnh một ly nước lọc , vừa định đi về phòng làm việc nàng lại nghe một âm thanh phía ngoài cửa truyền vào..hình như họ sắp tiến vào bên trong phòng giải khát.

“Thiếu Thiên , lâu rồi anh chưa tới phòng làm việc của em ngồi một lát..hiện tại không có ai.” Trọng Nhược Tình âm thanh mềm mại đầy dụ hoặc.

Giọng nói vừa rồi chính xác là của Trọng Nhược Tình..

Mặc dù Trọng Nhược Tình chỉ nói một câu nhưng Tử Lam biết chính là nữ nhân sao chói đó.

Cái này không phải trọng điểm , trọng điểm là Thiếu Thiên..

Thiếu Thiên....sắc..em gái người..tại sao lại dẫn tên ôn thần Mặc Thiếu Thiên đó đến đây ! Chết tiệt ! Muốn động đực thì cút ra xa một chút.. sao hết lần này đến lần khác lại ám nàng..

Tử Lam không muốn đối mặt với Mặc Thiếu Thiên , trong đầu nàng chỉ nghĩ một điều là nàng phải trốn ngay..nhưng phòng giải khát không có chỗ nào để cho nàng trốn...Liếc mắt nhìn quanh căn phòng , Tử Lam nhanh chóng phát hiện hành lang phía ngoài..nàng nhanh chóng trốn ra cố gắng áp chế sự tồn tại của bản thân đến mức thấp nhất...

Không phải nàng muốn nghe lén bọn họ nói chuyện mà vì tình thế ép buộc..nàng cũng không muốn cũng lười nghe nhưng chẳng lẽ nàng phải tự bịt lỗ tai mình lại hay sao..

Vừa lúc hai người bọn họ tiến vào...

Lời nói Trọng Nhược Tình đầy ám hiệu.. mờ ám..dụ hoặc...Mặc Thiếu Thiên.

” Mọi người cũng sắp trở lại hết rồi ” Mặc Thiếu Thiên tiếp lời.

” Thời gian còn 20 phút , Thiếu Thiên , vào với em một chút đi ! ” Trọng Nhược Tình vẫn không chịu từ bỏ , cả người dán sát vào ngực Mặc Thiếu Thiên nũng nịu , bên tai hắt thì thầm..tư thế đó khiến nam nhân nào cũng có thể nổi lên phản ứng..nguyên thủy.

Tử Lam nổi hết da gà khi nghe Trọng Nhược Tình đang bắt đầu động tình dụ hoặc..Khốn kiếp..muốn gì thì đi chỗ khác nhanh nhanh dùm nàng một chút..để nàng chịu đựng lâu quá chắc chiều nay nàng phải khám bác sĩ tâm lý..điên với mấy người này ghê..

Tử Lam quay mặt vào tường bắt đầu vẽ vòng tròn...âm thầm hỏi thăm tổ tiên hai người chết tiệt bên ngoài..

30. Chương 30: Phim Cấp 4 .. Hấp Dẫn

Trong lúc Tử Lam đang vẽ vòng tròn và âm thầm hỏi thăm tổ tiên ai đó thì trong phòng cảnh xuân nóng bỏng tiếp diễn..

Hôn nhau rồi... tiếp theo sẽ là gì đây..

Con mẹ nó , thực lộ liễu ,mặc dù mọi người chưa có vẻ nhưng cũng không nên làm bấy nơi công cộng như thế chứ..tên họ Mặc kia tinh trùng lên não rồi hay sao..?

Mặc Thiếu Thiên ép Trọng Nhược Tình sát vách trực tiếp hôn xuống cổ rồi lại xuống ngực Trọng Nhược Tình..Mặc Thiếu Thiên kéo quần lót Trọng Nhược Tình xuống nâng vấy lên..tách 2 chân Trọng Nhược Tình ra..ngón tay thăm dò vào bên trong..những tiếng rên khẽ phát ra từ miệng Trọng Nhược Tình..

Tử Lam muốn rút con mắt xuống..Hai người quần quýt không để ý tới ngoài hành lang còn có một người đang sờ sờ xem phim cấp 4 trực tiếp..

Mặc Thiếu Thiên nâng cả người Trọng Nhược Tình chuẩn bị tiến vào công thành chiếm đất thì lúc này một việc không tốt đã xảy ra....

Tử Lam đang xem phim miễn phí bỗng nhiên chân va vào một chậu hoa , vô tình đánh vỡ nó..

” Choang ”

Tử Lam khóc không ra nước mắt...

Mặc Thiếu Thiên dừng ngay động tác..mặt đen lại quát... ” Ai..”

“Người nào ? ” Trọng Nhượng Tình ánh mắt vẫn còn mê mang vì động tình , liếc nhìn về hướng hành lang hỏi..người nào dám phá hỏng chuyện tốt của nàng.

” Khụ ! Khụ ! ” Tử Lam giả bộ ho khan vài tiếng cũng bước ra.

Tử Lam mỉm cười vô hại nói tiếp ” thật xin lỗi , tôi cái gì cũng không nghe được , cái gì cũng không thấy... ha ha.. hai người tiếp tục đi nha , tôi có việc phải đi trước đây ,không quấy rầy..”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam cười thản nhiên thật sự rất đẹp rất chói mắt..

Trọng Nhượng Tình cũng nhìn Tử Lam đồng thời chân mày không vui nhàu lại..Tại sao lại là nữ nhân chết tiệt kia..

“Cô làm sao lại ở chỗ này? ” Trọng Nhượng Tình không vì bị người ta phát hiện mà cảm thấy xấu hổ hay ngại ngùng vẫn tiếp tục nhìn Tử Lam chằm chằm.

Tử Lam nhìn một chút ly nước trên tay mình rồi lại nhìn Trọng Nhượng Tình như nhìn một kẻ ngốc trả lời ” đến đây đương nhiên là để uống nước chứ cô nghĩ tôi đến đây là để làm gì? suy bụng người ra bụng mình sao ? ” Tử Lam vẫn cười vô hại như vậy , chẳng lẽ Trọng Nhượng Tình muốn nói nàng đến đây là để nhìn lên hay sao..nực cười..mặc dù nàng có nhìn chút chút..có chết nàng cũng không khai ra đâu !

Trọng Nhượng Tình bị Tử Lam xem như một người ngốc khi hỏi vấn đề đó, nàng cư nhiên không còn lời nào để phản bác lại , hậm hực, hừ hừ liếc Tử Lam với ánh mắt độc ác.

Mặc Thiếu Thiên khoe miệng nâng lên ” Tôi còn tưởng rằng Lâm tiểu thư trốn ở đây chủ yếu là để nhìn lên chúng tôi nữa chứ ” Ánh mắt sắc bén đầy hứng thú nhìn Tử Lam.

Em gái người , cái tên tinh trùng lên não, bại hoại...chết tiệt..cầu trời cho Hi Hi bảo bối lớn lên tuyệt đối không được giống hần..

Tử Lam thật sự muốn phun một ngụm nước miếng lên mặt Mặc Thiếu Thiên !

Có cái gì đẹp mắt mà bảo là nàng cố ý rình xem..? Phi ! phi !Nàng âm thầm phỉ nhổ hần..

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy nhưng trên khuôn môi vĩnh viễn vẫn mang một nụ cười chuyên nghiệp nhìn Mặc Thiếu Thiên đáp ” Mặc tổng là đang kể chuyện cười cho tôi sao ? ” Huống chi có cái gì đẹp mắt chứ..

Mặc Thiếu Thiên cười lạnh một cái , cũng không nói gì thêm nhìn Trọng Nhượng Tình ánh mắt đầy thâm ý ” anh đi về phòng trước ” , xong xoay người bỏ đi.

” Ân , em biết rồi ” Trọng Nhượng Tình gật đầu một cái xem như đã hiểu.

Sau khi Mặc Thiếu Thiên rời đi , Trọng Nhượng Tình trợn mắt nhìn Tử Lam , hừ một cái mới xoay người đi ra.

“Này trưởng phòng, cô để quên đồ kia.. ” Tử Lam ánh mắt giảo hoạt nhìn về phía chiếc quần lót màu đỏ của ai kia..quên mang đi ! Nàng có lòng tốt nha , sợ Trọng Nhượng Tình ‘ mát mẻ ’ quá !

Trọng Nhượng Tình hừ thêm mấy tiếng, cầm quần lót bỏ vào túi xách bỏ đi. Thù này , hôm nay nàng sẽ nhớ rõ..sẽ đòi lại tất cả..

Cảnh Thần cũng đã trở lại , thấy Trọng Nhượng Tình bộ dạng như sắp giết người bước vào phòng làm việc sau đó đóng sập cửa lại ..Cảnh Thần đi nhanh đến bên cạnh Tử Lam..

” Cô lại đắc tội với sao chổi nữa rồi à ? ” Không phải là hỏi mà là khẳng định.

Tử Lam nhún mày cười khổ một tiếng ” Chỉ là không cẩn thận phá hư ‘ chuyện tốt ’ của người ta mà thôi ” Tử Lam về mặt đầy ý cười , ám hiệu với Cảnh Thần.Nói xong Tử Lam nhanh chân trở về vị trí của mình.

Cảnh Thần sững sờ , há hốc miệng ,định không để ý nhưng vẫn tò mò bám theo Tử Lam hỏi tiếp ” phim JA sao.. đồng cung sống người thật việc thật sao? ” Cảnh Thần gương mặt hứng thú cười gian ác...

” Chưa tới mức độ đó ”

” Vậy cỡ phim cấp mấy ? ”

” Chắc là cấp 4 đi ”

” Thôi đi, không có gì hấp dẫn hết.” Cảnh Thần trề môi bất mãn nói.Nàng hơi thất vọng..

Nhân viên tất cả điều trở lại làm việc ..Bỗng nhiên cửa phòng Trọng Nhượng Tình mở ra , dáng vẻ cao cao tại thượng thông báo.

” Tất cả chú ý , 10 phút sau bắt đầu họp ”

Nói xong quay sang nhìn Tử Lam ánh mắt đầy thâm ý và độc ác , trên môi mang theo một nụ cười lạnh lùng.

Tuyên bố xong trực tiếp trở về phòng làm việc.

Mọi người sau khi nghe được tin tức cũng nhanh chóng thu thập tài liệu chút nữa họp..

Cảnh Thần nhìn Tử Lam bĩu môi ” Nhìn bộ dáng kia của cô ta thật sự có vấn đề , hình như là chuẩn bị ‘ chăm sóc ’ cô đó , tự cầu nhiều phúc đi người chị em ”

Tử Lam bất đắc dĩ nhún nhún vai, ai bảo oan gia ngõ hẹp ! Bình đến tướng chặn , nước đến đất ngăn thôi chứ biết sao giờ.. haiz..cũng tại tên ôn thần và ngôi sao chổi kia ám nàng thúì hoắc..

10 phút sau , trong phòng họp rộng lớn...

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở ghế chủ vị , sau đó là trưởng phòng thiết kế , vâng , chính là Trọng Nhượng Tình , tiếp theo là đám người Tử Lam..

31. Chương 31: Trọng Nhượng Tình Gây Khó Khăn

Mặc dù hôm nay là ngày đầu tiên Tử Lam vào làm tại MK , nhưng nàng đã nhanh chóng thích nghi với công việc hiện tại của mình.

Ở Mi nàng học chuyên ngành thiết kế trang sức , dù môi trường làm việc có hơi khác biệt nhưng tổng thể rất hài hòa.

Trọng Nhượng Tình là trưởng phòng thiết kế nên người đầu tiên đứng ra phát biểu chính là nàng..

Mặc dù Mặc Thiếu Thiên là tổng giám đốc nhưng hôm nay hắn ngồi ở đây chủ yếu là để lắng nghe..

Hắn một bộ dáng vương giả , tư thế lười nhác ngồi trên ghế chủ vị , đôi mắt hẹp dài híp lại rất tà mị và yêu nghiệt.

Nếu như Tử Lam mỗi ngày đều không gặp mặt Hi Hi với bộ dáng thu nhỏ của Mặc Thiếu Thiên đã lâu , nàng khó bảo đảm bản thân đủ trấn định nếu không nàng sợ mình sẽ trực tiếp nhào đến ‘bep’ vài cái hôn lên mặt của hắn.

Có trời mới biết Tử Lam cần bao nhiêu sự nhẫn nại !

” Tất cả mọi người điều biết , gần đây thị trường châu báu đang cạnh tranh rất gay gắt , hiện tại điều chúng tôi cần nhất là những mẫu thiết kế sáng tạo phù hợp với thị trường , tháng sau tôi muốn thấy là năng lực thật sự của các bạn và những mẫu thiết kế sáng tạo độc đáo nhất của mỗi người .., ai có ý kiến gì với yêu cầu của tôi xin mời ” Trọng Nhượng Tình chậm rãi mở miệng , ánh mắt sắc bén quét về phía mọi người.

Chính xác mà nói là hướng về phía Lâm Tử Lam !

Gương mặt tuyệt sắc nở một nụ cười hoàn mỹ “Lâm thiết kế , cô vừa du học từ Mi về , không biết cô có ý kiến gì không ..? ”

Mở miệng câu đầu tiên là nhắm thẳng vào Tử Lam rồi ..

Tử Lam ngồi tại chỗ , sắc mặt thản nhiên , khoe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt yếu ớt , về vấn đề Trọng Nhược Tình vừa nêu ra đối với nàng mà nói không có khả năng tạo nên áp lực.. chỉ cần cho nàng một đĩa thức ăn là được..

Cảnh Thần ngồi kế bên âm thầm mắng chửi Trọng Nhược Tình vô sỉ , rõ ràng là cố ý làm khó Tử Lam để có cơ đuổi việc nàng mà..Mặc dù Cảnh Thần rất bất bình nhưng cũng không dám nói ra..

“Tháng sau những mẫu thiết kế sắp ra mắt của công ty chúng ta sẽ được giới thiệu ra thị trường nhưng cũng sẽ có những công ty lớn nhỏ khác quyết liệt cạnh tranh”Tử Lam bình tĩnh đứng lên, chậm rãi mở miệng.

Tất cả mọi người đều im lặng lắng nghe Tử Lam nói tiếp về ý tưởng của mình..

” Bởi vì tháng sau là lễ tình nhân Valentine , mọi người nên biết thời điểm Valentine lượng châu báu trên thị trường sẽ được tiêu thụ số lượng cực lớn , nhiều người sẽ chọn vào ngày này để mua một chiếc nhẫn để cầu hôn , hoặc mua trang sức làm quà tặng ! ” Tử Lam thản nhiên nói tiếp.

Trọng Nhược Tình lại hất mặt khinh thường ” Lâm thiết kế , đừng nói những lời vô ích nữa , ai làm thiết kế lại không biết vấn đề này ..”

Ngụ ý là Tử Lam có cái khác thì nói ra đừng lảm nhảm những lời vô nghĩa.

Trọng Nhược Tình nhận thấy Lâm Tử Lam cũng là một người bình thường , chẳng qua là có chút nhan sắc , cho nên thừa dịp này Trọng Nhược Tình phải hạ nhục nàng để Tử Lam biết đặc tội với nàng phải có kết quả như thế nào..

Trọng Nhược Tình lời nói rõ ràng là xem thường Lâm Tử Lam ! Không để nàng vào mắt..

Mặc Thiếu Thiên chứng kiến không khỏi nhíu nhíu chân mày một chút , ánh mắt chăm chú nhìn Lâm Tử Lam..

Tử Lam khoe miệng hơi nhếch lên , không thèm để ý lời nói vừa rồi của Trọng Nhược Tình , nàng tiếp tục mở miệng trình bày.

” Cho nên sắp tới công ty chúng ta sẽ phải lựa chọn ra những mẫu thiết kế tốt nhất chất lượng tốt nhất đưa ra thị trường tiêu thụ.. mọi người có đều nghĩ lễ Valentine sẽ chỉ dừng lại ở những cặp tình lữ mà không giành cho những người độc thân hay sao ? ” Tử Lam vút ra một vấn đề nan giải ọi người.

Lời nàng vừa nói quả nhiên hấp dẫn sự chú ý mọi người ở đây..

Trọng Nhược Tình chân mày cũng nhăn lại , không nhịn được có thêm mấy phần tò mò nhưng nàng cũng không quên nói lời châm chọc Tử Lam ” Lâm thiết kế ,cô nói nhảm cái gì đó , Valentine đương nhiên là giành cho tình lữ rồi ” Độc thân mà cũng trải qua nữa sao..

32. Chương 32: Tử Lam Rất Bình Tĩnh

Valentine dành cho tình lữ , ý nghĩ này đã ăn sâu trong suy nghĩ của mỗi người..

” Theo báo cáo thống kê ,trừ những người đã kết hôn người già và trẻ em , độc thân chiếm 30% chẳng lẽ Valentine tình lữ có thể qua còn người độc thân thì không được hay sao?” Khi nàng nói những lời này toàn bộ phòng họp đều trầm mặc.

Trong đầu trong lòng mọi người Valentine giống như chỉ dành cho những cặp tình lữ , chưa bao giờ nghĩ nó cũng dành cho người độc thân..

Lời Tử Lam vừa nói khiến mọi người rơi vào trầm tư..

Mặc Thiếu Thiên lười biếng dựa vào ghế , gương mặt ngao ngễ nhìn Tử Lam , đôi mắt tinh mịch làm cho người ta không biết hắn đang nghĩ gì.

” Lâm thiết kế , có ý tưởng gì tốt xin cứ nói..” Trần Mặc nhin không được mở miệng phá vỡ im lặng ,tò mò hỏi ,Trần Mặc là một nhân tài nên hắn cảm thấy ý tưởng của Tử Lam rất tốt , rất khả thi.

Ít nhất trước mắt chưa có ai nghĩ đến vấn đề này..

“Đúng vậy Tử Lam , cô có ý tưởng gì hay nói ra ọi người tham khảo ” Cảnh Thần cũng tò mò hỏi.

Tử Lam nhìn mọi người , ánh mắt trong suốt ,tỏa ra ánh sáng sinh động ,nhưng sắc mặt nàng trầm tĩnh ôn hòa ” Theo ta nhận thấy, thời điểm diễn ra Valentine thiết kế ra trang sức mà cả người độc thân cùng những đôi tình lữ đều dùng được , chúng ta sẽ có thể đem 30% châu báu nắm lại trong tay , ta nghĩ năm nay số lượng tiêu thụ rất đọt phá ! ”

Lời của Tử Lam một lần nữa khiến mọi người sửng sốt thêm lần nữa.

Mọi người đắm chiêu riêng của bản thân..

Trọng Nhược Tình khoe miệng mang theo chế cười lên tiếng ” Lâm thiết kế , cô có biết cô đang nói gì ở đây không? Dám nói thiết kế trang sức Valentine dành cho người độc thân , đây không phải là nguyên rửa người ta chia tay hay sao..? ”

Tử Lam không nhanh không chậm nhìn về phía Trọng Nhược Tình khẽ buông lời “Cho nên cần hai mẫu thiết kế ”

Tình lữ hay độc thân đều có mẫu thiết kế riêng.

Mặc Thiếu Thiên trầm mặc giây lát , không thể không thầm khen Lâm Tử Lam rất thông minh , ý tưởng rất lớn mật mới mẻ độc đáo , táo bạo..

Trọng Nhược Tình bị Tử Lam phản bác sắc mặt có chút khó coi , nàng nghĩ muốn hôm nay gây khó dễ cho Lâm Tử Lam nhưng không ngờ Lâm Tử Lam lại khó chơi như vậy..

” Lâm thiết kế , mặc dù ý tưởng của cô rất lớn mật , cùng người khác lại bất đồng , cô đã tính đến độ nguy hiểm rất cao hay không? Ngộ nhờ ban bố ra sau đó tiêu thụ không được , chẳng những mất đi một số tiền lớn mà cũng sẽ liên lụy đến danh dự công ty , phải biết rằng những năm nay những dự án ra nước ngoài tăng mạnh , lấy thị trường tiêu thụ và những mẫu thiết kế năm nay làm chủ đạo đẩy nhanh tiến độ phát triển làm gia tăng các dự án , cái Case này đối với tập đoàn có ảnh hưởng rất lớn về sau ”

Bàn về hiểu biết ý nghĩ Mặc Thiếu Thiên thì Tử Lam chắc là số 1 ..

NHất là tăng dự án nước ngoài , Mặc Thiếu Thiên thêm thường đã lâu , trừ khi tình thế bắt buộc nếu không hẳn sẽ không để những việc ngoài ý muốn xảy ra..

Mà Tử Lam ý tưởng rất lớn nhưng độ nguy hiểm cũng rất cao.

Mọi người điều nghĩ, ý tưởng của Lâm Tử Lam nhất định sẽ bị loại bỏ..

Tử Lam còn chưa mở miệng nói gì thì lúc này Mặc Thiếu Thiên đã lên tiếng , hần cau mày tựa hồ đang suy nghĩ cái gì ,mấp máy môi , trong tay chuyển động bút ” Tôi cảm thấy ý tưởng Lâm thiết kế rất tốt , rất có ý nghĩa , tôi nghĩ nhất định thành tích sẽ không đi xuống , ngộ nhờ thành tích cũng không tệ.”

” Tôi cũng cảm thấy vậy , Tử Lam mặc dù ý tưởng bất đồng nhưng nghe ra rất tốt ” Cảnh Thần cũng nói, nàng thật lòng cảm thấy ý tưởng của Tử Lam cũng không tệ ,mặt khác nàng đương nhiên là có suy nghĩ riêng muốn ủng hộ Tử Lam..nhìn bộ dáng Trọng Nhược Tình thật đáng ghét.

33. Chương 33: Mặc Thiếu Thiên Rất Phức Hắc

Thấy hai người liên tục đồng ý với cách nói của Tử Lam , Trọng Nhược Tình sắc mặt nhìn không tốt chút nào..

” Ý tưởng mặc dù rất tốt nhưng cũng cần phải có người đồng ý đảm nhiệm mới được ” Trọng Nhược Tình lạnh lùng nói.

Bất kể tốt xấu , người nói phải chịu trách nhiệm..

Nếu ý tưởng này là của người khác nói ra thì Trọng Nhược Tình nhất định sẽ đồng ý ngay..nhưng là do Tử Lam nên nàng tuyệt đối không đồng ý.

Trong lòng Trọng Nhược Tình không khỏi có dịch ý rất lớn với Tử Lam.

Không hiểu sao nàng cũng không rõ mình tại sao lại như vậy nữa.. (tình địch mạnh mẽ nhất không cảm thấy địch ý mới sợ..)

Tử Lam khoe miệng mang theo nụ cười yếu ớt , im lặng ..

Lời cần nói nàng đều đã nói..

Còn áp dụng hay không còn tùy thuộc vào quyết định cuối cùng của Mặc Thiếu Thiên.

Trọng Nhược Tình quay sang nhìn Mặc Thiếu Thiên ” Mặc tổng , anh cảm thấy thế nào ? ”

Tất cả vấn đề đẩy cho Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên ngồi trên ghế bộ dáng phong hoa tuyệt đại , dung nhan bức người , giữa lông mày mang theo phiêu lãng yêu mị , giờ tay nhắc chân mang theo vẻ cao quý, giống như một yêu tinh gây họa nhân gian.

Hắn một tay chống cằm, hai mắt híp lại , giống như đang suy tư cái gì.

Trọng Nhược Tình nhìn Mặc Thiếu Thiên , khoe miệng nâng lên một nụ cười nhạt , nụ cười cho người chiến thắng, nàng biết Thiếu Thiên sẽ ủng hộ ý kiến của nàng.

Có lẽ , nàng nghĩ nàng hiểu rất rõ con người Mặc Thiếu Thiên !

Mọi ánh mắt đều hướng về Mặc Thiếu Thiên chờ nghe đáp án cuối cùng của hắn..

Mọi người đưa ra ý kiến , thực hành hay không đều do quyết định của Mặc Thiếu Thiên mà thôi..

Không khí ngọt ngào vài giây trôi qua...

Tử Lam trên môi vẫn mang theo nụ cười như có như không , đối với nàng mà nói có đồng ý hay không nàng cũng không tổn thất gì..

Trọng Nhược Tình như vậy mà muốn gây khó khăn với nàng.. nằm mơ.

Nhưng Tử Lam khinh thường xem Trọng Nhược Tình là đối thủ của nàng.

Thật ra , Tử Lam cũng không hiểu rõ ý định trong đầu Mặc Thiếu Thiên lúc này , nam nhân này có chút tà khí lưu manh nhưng trực giác nói cho nàng biết người đàn ông này quả thật không đơn giản một chút nào , thậm chí rất nguy hiểm..

Cho nên nàng không muốn suy đoán hay tìm tòi nghiên cứu tâm tư của hắn..

Mặc Thiếu Thiên ngược mặt , ánh mắt nhìn về hướng Trần Mặc ” Trần Mặc chuyện này cậu cảm thấy thế nào ? ”

Trần Mặc sững sờ , hắn biết Mặc Thiếu Thiên nói như vậy là có ý gì , chẳng qua là muốn cho Trọng Nhược Tình một bậc thang để đi xuống.

Nghĩ tới đây , hắn bình tĩnh mở miệng trả lời ” Tôi cảm thấy ý tưởng của Lâm thiết kế rất mới mẻ sáng tạo , mặc dù tồn tại nguy cơ rất lớn nhưng theo tôi nghĩ một công ty muốn phát triển lớn mạnh thì nhất định gặp phải nhiều nguy hiểm , chúng ta không thể lựa chọn bảo thủ , dậm chân tại chỗ chính là lui bước. Tôi cảm thấy ý tưởng của Lâm thiết kế rất tốt , nếu như thành công , công ty chúng ta sẽ tiến triển thêm một bước rất lớn , hoặc là có thể nắm bắt được các dự án của Mĩ sắp tới.

Đây là cảm tưởng của Trần Mặc , lời nói của hắn rất có trọng lượng khiến lòng tin mọi người tăng lên gấp bội.

Trần Mặc nói không sai , dậm chân mãi chính là lui bước !

Mặc Thiếu Thiên là một người hiểu thắng , hắn tuyệt đối không nhường thua , chớ nói đến chuyện hắn chịu lui bước.

Mặc Thiếu Thiên bỏ xuống trầm tư , tuyên bố ” được , vậy thì theo ý tưởng của Lâm thiết kế mà làm ’

Trọng Nhược Tình vừa nghe vội vàng mở miệng định ngăn cản ” Mặc tổng...”

” Nếu cái này điều do Lâm thiết kế nghĩ ra vậy sẽ do cô thi hành , toàn quyền phụ trách ” Mặc Thiếu Thiên hạ lệnh ra.

Tử Lam trợn trắng mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên , hoàn toàn câm nín..

Nếu nói nàng toàn quyền phụ trách , chính là bắt nàng phải gánh vác tất cả trách nhiệm.

Từ bắt đầu đến kết thúc..

Trong lòng Tử Lam cảm thấy Mặc Thiếu Thiên rất phúc hắc.

Hắn nói như vậy là để giữ mặt mũi cho Trọng Nhược Tình cũng làm cho kế hoạch của hắn vẫn sẽ được tiến hành..

Người chịu khổ lại chính là nàng..

Tên ôn thần chết tiệt !

34. Chương 34: Nữ Nhân Vô Hại

Dễ nhận thấy Mặc Thiếu Thiên là một người đàn ông có lòng dạ rất sâu , hắn thích tính kế lên người đối phương..

Vì vậy Tử Lam nhanh chóng đứng đầu hòng súng , nếu có chuyện gì xảy ra , nàng nhất định sẽ phải đứng ra chịu trách nhiệm.

Nếu lúc này nàng từ chối , thì chứng tỏ năng lực của nàng chưa đủ , vừa đủ để Trọng Nhược Tình thừa cơ hạ nhục nàng một cách thậm tệ .

Mặc dù Tử Lam rất thích vận hành ở MK nhưng vì Mặc Thiếu Thiên nên nàng cũng có ý định rời khỏi , nhưng tuyệt đối không dùng loại phương thức này , nàng muốn đi thì tự mình viết đơn từ chức để lại..

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên , nàng nở một nụ cười rất chuyên nghiệp tiếp nhận nhiệm vụ hắn đưa ” Vâng , tôi sẽ đem toàn lực hoàn thành ”

Trọng Nhược Tình đầu thế để nàng được thoải mái như vậy mà sống , nàng nhếch miệng cười lạnh nhìn Tử Lam ” Lâm Tử Lam cô mới vừa gia nhập công ty MK , để chứng minh thực lực của cô , tôi có một case cần cô đi làm giúp , không thành vấn đề gì đối với cô phải không ? ” Trọng Nhược Tình cầm lên một sấp tài liệu nhìn thẳng Tử Lam nói.

Tử Lam sững sốt.. Con bà nó.. đúng là sao chổi mà..ôn thần kết hợp với sao chổi rất con mẹ nó xứng đôi..hừ hừ..

Mọi người cũng hoàn toàn hóa đá...

Trọng Nhược Tình sao lại ép người quá đáng như vậy ?

Lòng dạ hẹp hòi , không đạt mục đích thì không bỏ qua..lòng dạ rắn rết..Đây là nhận định chung của mọi người ở đây về Trọng Nhược Tình trừ Mặc Thiếu Thiên ra.

“Chuyện này tôi nghĩ là nên thôi đi , Tử Lam hiện giờ đang ôm trên người một case quan trọng làm sao có thể an bài cô ấy đi làm thêm nhiệm vụ khác nữa? ” Cảnh Thần nhin không được vì Tử Lam nói chuyện.

“Thân là thiết kế sư công ty MK chẳng lẽ chỉ cần làm một cái case sao? Có những lúc phải cần nhiều case cùng nhau làm , Lâm Tử Lam cô nghĩ sao , không có vấn đề gì chứ ? ” Trọng Nhược Tình giọng nói đầy khiêu khích.

Tất cả mọi người đều nhận ra Trọng Nhược Tình là đang cố ý nhằm vào Lâm Tử Lam.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn ra nhưng không nói gì , mím chặt môi.

Hắn ngược lại muốn nhìn xem , tiếp theo Tử Lam sẽ làm như thế nào ?

Nữ nhân đó luôn bộ dạng co quắp khóe miệng , vênh vểnh nhìn vô hại nhưng ai biết sau lưng lại cất giấu huyền cơ gì !

Tử Lam sững sờ một lúc , ngay sau đó mỉm cười vô hại ” Dĩ nhiên không thành vấn đề ”

Nàng đưa bàn tay trắng nõn như ngọc thạch , mảnh khảnh nhỏ xinh ra tiếp nhận.

Hạng mục này xem ra không dễ giải quyết rất khó mà hoàn thành..

Nếu không, Trọng Nhược Tình mới không có tốt bụng như vậy giao cho nàng đi làm ..

Nhìn Tử Lam tiếp nhận hồ sơ , Trọng Nhược Tình nhếch miệng cười khê vì âm mưu đã thực hiện được.

Lâm Tử Lam nhận case này ngược lại khiến Mặc Thiếu Thiên rất kinh ngạc.

Biết rõ cái bẫy mà vẫn cứ nhảy vào. Nữ nhân ngu ngốc !

Nhưng Mặc Thiếu Thiên vẫn bảo trì im lặng , khóe miệng ngoắc ngoắc để lại một câu ” Tan hợp ” Liền xoay người đi ra ngoài.

Nhìn hai người lãnh đạo cấp cao đều đi mất , mọi người liền tỉnh táo hẳn lên nhanh chóng thu thập đồ đạc trở về .

Trần Mặc ngồi đối diện Tử Lam , đứng lên vừa dọn dẹp tài liệu , vừa cười ôn nhu ” Lâm thiết kế , ý tưởng của cô rất mới mẻ độc đáo tôi rất bội phục cô ”

” Trần tiên sinh quá khách khí rồi , thiết kế của anh làm tôi rất bội phục ” Khiêm tốn điều là cách tốt nhất để kéo gần cự ly với bất kỳ người nào.

Trần Mặc cười ôn hòa ” Vậy cũng chớ gọi anh là Trần tiên sinh , gọi một tiếng Trần Mặc là được rồi ”

” Vậy sau này anh cũng đừng gọi em là Lâm thiết kế , trực tiếp gọi một tiếng Tử Lam là ok rồi.

Hai người nhìn nhau cười sảng khoái..

Trần Mặc rất thưởng thức Tử Lam , nàng là nữ nhân sảng khoái lưu loát thanh thuần như hoa sen vậy , ánh mắt Trần Mặc không khỏi tán thưởng thêm mấy phần..

35. Chương 35: Công Ty Đối Đầu

Cảnh Thần ngồi bên cạnh Tử Lam cả hai cùng nhau dọn dẹp đồ..

” Tử Lam , sao chối đó căn bản là muốn gây khó dễ với cô mà...cô tại sao không chịu từ chối á !” Cảnh Thần nhện không được lên tiếng hỏi.

Tử Lam cũng cười một tiếng thu dọn đồ đạc ” Nếu như tôi không nhận , cô ta sẽ càng nghĩ nhiều biện pháp ép tôi phải nhận, vậy thì tại sao tôi lại không nhận luôn cho rồi , sẵn tiện để thời gian yên lặng được thêm một ít ”

Trần Mặc nhìn Tử Lam bằng ánh mắt đầy thưởng thức.

Cảnh Thần gật đầu một cái xem như đã hiểu ” Nói cũng đúng ”

” Chỉ là Trọng Nhược Tình cũng quá hẹp hòi , xảy ra một số chuyện nhỏ nhặt vậy mà cũng để bụng luôn gây khó khăn cho cô ” Cảnh Thần đáng vẻ đầy chăm chọc nói.

Lúc này , Cảnh Thần tùy ý cầm lên hồ sơ case mới của Tử Lam mở ra xem nhất thời ngây ngẩn cả người .

” Mẹ kiếp ! ” Cảnh Thần giận quá nhện không được buông ra lời thô tục.

Nhất thời Trần Mặc cùng Tử Lam ngẩn người..

” Thế nào? ” Trần Mặc nhìn cảnh thần hỏi , hẳn cũng là lần đầu tiên nghe Cảnh Thần nói chuyện như thế , vẫn có chút ngoài ý muốn , khóe miệng không khỏi nâng lên nhạn nhạt độ cong.

Tử Lam cũng tiến đến gần Cảnh Thần hỏi ” Có chuyện gì nghiêm trọng sao Cảnh Thần ”

” Là JP công ty ” Cảnh Thần khẽ thốt ra mấy lời..bộ dạng nàng hiện giờ giận đỏ mặt.

” JP ? ” Tử Lam cũng vận lòng mày hỏi ngược lại.

Trần Mặc gân xanh trên trán cũng nổi lên , Trọng Nhược Tình này cũng thật là quá đáng !

Tử Lam như đang lạc vào sương mù không biết chuyện gì đang xảy ra khiến hai người bọn họ cứ xử như vậy.

” JP là công ty như thế nào ? Hai người có thể nói cho tôi biết một chút không ” Tử Lam càng thêm thắc mắc.

Cảnh Thần cùng Trần Mặc làm sao mà không biết rõ được công ty JP là như thế nào..

Cảnh Thần mở miệng giải thích ” JP là công ty đối thủ của chúng ta ”

Tử Lam nhún mày càng thêm lợi hại..có thể kẹp chết một con gián.

” Nga ” Thì ra là như vậy.. đủ thâm đủ độc..!

Trọng Nhược Tình xem ra là rất coi trọng nàng nên rất ‘ đặc biệt chăm sóc’ nàng nhiều như vậy..

” Cũng không biết công ty JP cố ý gây khó khăn cho chúng ta hay sao ấy , nghe nói mẫu thân tổng giám đốc qua đời , lúc còn sống bà rất yêu thích một sợi dây chuyền nhưng vô tình làm mất rồi , cho nên tìm thiết kế sư công ty chúng ta hỗ trợ nhưng không miêu tả cũng không có bản vẽ mẫu thiết kế về sợi dây chuyền đó.. căn bản chúng ta không có cách nào làm..quan trọng nhất là trên sợi dây chuyền đó có đính một viên Thiên Lam kim cương hiếm có nữa ..” Cảnh Thần thở dài kể lại sự tình.

Cho nên mới nói , đây là một nhiệm vụ không thể nào hoàn thành !

” Cái case này bị thất bại nhiều lần , không ngờ Trọng Nhược Tình sẽ bắt cô đi làm ! Xem ra , thật có lòng gây khó dễ cho cô” . Lần này đến phiên Trần Mặc cảm khái.

Tử Lam nhún mày ” Thật là một case khó giải quyết ! ”

” Nếu JP công ty cố gắng tạo ra vấn đề gây khó khăn với công ty chúng ta tại sao Mặc tổng lại không để ý tới việc này ?” Tử Lam rất tò mò , Mặc Thiếu Thiên xem ra không phải là loại người dễ dàng để người khác gây khó dễ với hắn..

” Cái này tôi cũng bó tay , không biết gì hết ” Cảnh Thần nhún nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Tử Lam suy nghĩ một chút , sau đó nhìn cảnh thần ” Trước giúp tôi mang tất cả tài liệu có liên quan đến để tôi xem qua một lát ”

” Không thành vấn đề ! ”

Vì vậy ba người đi ra khỏi phòng họp..

Tử Lam ngồi tại bàn làm việc nhìn sắp tài liệu Cảnh Thần đưa cho nàng, sau đó nhìn từ trên xuống dưới..ánh mắt Tử Lam tỏa sáng , nhoẽn miệng cười thật tươi..

Buổi chiều sau giờ làm việc , Cảnh Thần cùng Trần Mặc cùng đi tới bên cạnh Tử Lam.

” Tử Lam , hôm nay là ngày đầu tiên cô vào làm trong công ty , chúng ta cùng nhau tổ chức nghi thức hoan nghênh , buổi tối chúng ta cùng nhau đi ăn cơm với nhau nhé ! ” Cảnh Thần vui vẻ mời nàng.

Tử Lam suy nghĩ một chút mới trả lời ” Để sao khi tôi hoàn thành xong case Valentine xong rồi ăn mừng hoan nghênh người mới cũng không muộn , nếu không sẽ không phải là hoan nghênh mà là bữa cơm đưa tiễn rồi ! ” Nàng khôi hài trêu ghẹo hai người bọn họ.

Cảnh Thần cùng Trần Mặc nghe xong cũng không nhịn được bật cười sảng khoái ” Được rồi ! Chúc cô sớm ngày thành công ! ”

” Cảm ơn mọi người ! ”

36. Chương 36: Nam Nhân Này Thật Yêu Nghiệt

Hôm sau..

Tử Lam vào công ty , sau khi xử lý xong một số việc , nàng cầm lên case về công ty JP nhìn một chút , mọi việc nàng chuẩn bị rất sẵn sàng chỉ còn chờ gió đông nữa..

Nghĩ tới đây , Tử Lam đứng lên hướng phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên đi tới..

Nàng phát hiện ra , cái thế giới này đúng thật là kỳ diệu , người mình càng không muốn gặp lại càng ỉn nhìn thấy..tỷ như Mặc Thiếu Thiên.

Đi vào khu vực phòng làm việc Mặc Thiếu Thiên khiến cho Tử Lam ngạc nhiên , nàng phát hiện nơi này trang thiết bị mang phong cách trái ngược với tính tình đào hoa bá đạo của hắn.

Toàn bộ một màu xám tro đầy phong cách , giản lược , hào phóng nhưng không cảm thấy trầm muộn..

Xem ra ánh mắt Mặc Thiếu Thiên không đến nỗi hồng hồng hết như con người của hắn...

Tử Lam đứng trước cửa phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên , hít thở thật sâu một cái , lấy hết dũng khí gõ cửa phòng của hắn..

” Cốc..cốc ”

” Vào đi.. ”

Giọng nói trầm thấp từ tính của Mặc Thiếu Thiên bên trong truyền ra.

Hít sâu thêm lần nữa , Tử Lam mới đẩy cửa bước vào.

Đây là lần thứ 2 nàng nhìn thẳng trực tiếp vào hắn như vậy..Lần đầu tiên là đêm 7 năm trước..

Mặc Thiếu Thiên dựa vào ghế làm việc , nét mặt rất chuyên chú và nghiêm túc.

Gò má của hắn cực kỳ mê người , hình dáng trong nhu có cương đẹp như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo , một thân cao quý ưu nhã cũng rất lạnh lùng kiên cường dung hợp lại cùng một chỗ càng tỏa ra một sức hấp dẫn quyến rũ đặc biệt..

Trên người hắn vẫn màu đen áo sơ mi , cổ áo hơi rộng mở lộ ra một mảng lớn da thịt săn chắc , ánh sáng xuyên qua khe cửa chiếu vào trên người hắn càng làm hắn trở nên rất dụ hoặc mê người ..Không ngờ lúc đang làm việc hắn thật sự cũng rất quyến rũ chết người thật.

Ý thức được mình đang nghĩ gì , Tử Lam nhanh chóng trấn tĩnh bản thân nhỏ nhẹ gọi hắn một tiếng ” Mặc tổng ! ”

Mặc Thiếu Thiên đang chăm chú vào đồng văn kiện trên bàn , sau khi nghe được âm thanh hấp dẫn truyền vào tai , hắn lập tức ngừng đầu lên nhìn nàng bằng ánh mắt tràn đầy hứng thú.

Ánh mắt hắn như vậy khiến Tử Lam cả kinh..

Đôi mắt hẹp dài con ngươi híp lại , giữa 2 lông mày mang theo một cổ tà khí bá đạo , thời điểm khi nhìn thấy Tử Lam hắn lười biếng nhíu mày !

Nam nhân này thật là yêu nghiệt !

Tuyệt đối là một yêu nghiệt..

Chỉ là một cái nhíu mày hay một ánh mắt của hắn cũng gây ra lực sát thương kinh khủng với trái tim nhỏ bé của bất kỳ nữ nhân nào.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam ,môi mỏng khẽ mở ” Lâm tiểu thư , tìm ta có việc gì không ? ” (không gọi Lâm thiết kế gọi Lâm tiểu thư cho hay)

Tử Lam nỗ lực để cho nàng bình tĩnh lại , không thêm chú ý đến dáng vẻ yêu nghiệt của hắn nữa.

” Tìm Mặc tổng đương nhiên là có chuyện ” Nàng cũng thật bình thản trả lời .

Mặc Thiếu Thiên buông tài liệu trên tay xuống bàn lười biếng dựa vào ghế phía sau nhàn nhạt hỏi tiếp ” có việc gì , cứ nói ”

Tử Lam tiến tới đem xấp tài liệu trên tay bỏ xuống trước mặt Mặc Thiếu Thiên ” Mặc tổng mời ngài xem qua ”

Mặc Thiếu Thiên chau mày , mở ra xem , thì ra là case mà Trọng Nhược Tình cố ý đưa cho Lâm tử Lam ” Đây không phải là case mà Trọng Nhược Tình giao cho cô sao ? ”

” Bản thiết kế tôi đã vẽ xong hiện tại chỉ cần Mặc tổng vui lòng bỏ ra một viên Thiên Lam kim cương nữa là hoàn thành ” Tử Lam thản nhiên nói .

Mặc Thiếu Thiên mi tâm nhíu lại , tròng mắt xoay chuyển thêm vài lần ,ngước mắt lên nhìn thẳng vào Tử Lam thêm vài phần thâm thúy khó dò ” Ai nói cho cô rằng tôi sẽ bỏ ra thiên Lam kim cương? ”

” Tập đoàn MK cùng tập đoàn JP là 2 tập đoàn đối nghịch nhau , JP công ty cho MK một case nếu như làm không được sẽ bị xem thường nếu MK không có thiết kế sư nào nhìn thấy bản mẫu hoặc từng gặp qua đây chuyện kia làm sao mà hoàn thành, vậy là Mặc tổng vẫn chưa nhìn ra vấn đề chủ yếu của Case kia đi ..” Tử Lam tiếp tục phỏng đoán.

Mặc Thiếu Thiên nghe nàng nói xong , mím môi , khóe miệng vẫn mang theo một nụ cười như có như không.

” Cô cứ khẳng định như vậy sao ? ”

” Giống như tính khí Mặc tổng , sẽ không chịu để người ta khiêu khích đi ? ”

” Cô dường như rất hiểu rõ về con người ta ? ”

Tử Lam hơi sững sờ sau đó mở miệng cười ” Đây là việc nhỏ , đến đây đi làm mà không tìm hiểu về cấp trên của mình một chút là không được ! ”

37. Chương 37: Không Phải Người Chịu Thua Thiệt

Mặc Thiếu Thiên nhìn nữ nhân trước mắt này , nàng luôn một bộ dạng mỉm cười vô hại , một đôi mắt sáng rõ lại trong suốt như lưu ly làm cho người ta không bao giờ thấy được suy nghĩ chân thật của nàng , dường như nụ cười là vũ khí bí mật của nàng cũng là bức tường phòng bị chặt chẽ của nàng.

Mặc Thiếu Thiên môi mỏng hơi nhếch lên , khóe miệng mang theo một nụ cười vô tình lạnh lùng , hẳn không muốn giả vờ ngơ ngẩn cùng nàng ” Tôi có Thiên Lam kim cương thì sao , tại sao tôi phải cho cô ? ”

” Mặc tổng , đây không phải là cho cá nhân tôi mà là công ty , đừng quên tôi đang làm việc tại công ty MK này , dùng nó để làm case cho công ty này ...” Tử Lam từng câu từng chữ rõ ràng trình bày với Mặc Thiếu Thiên.

” Đó là phạm vi trong công việc của cô , Thiên Lam kim cương là vật sở hữu riêng của tôi , và tôi cũng không có trách nhiệm cống hiến ra , cô hiểu chưa Lâm tiểu thư ? ”

” Mặc tổng , chẳng lẽ anh muốn nhìn thấy công ty mất đi một khoản tiền lớn hay sao? ”

” Tôi căn bản không để việc này vào mắt..”

Tử Lam phát hiện , người đàn ông này thật khó đối phó..

” Cái case này ta không để trong mắt nhưng đối với cô mà nói cũng là một vấn đề để chứng minh năng lực của cô..” Mặc Thiếu Thiên khóe miệng nâng lên một nụ cười yêu nghiệt rất đáng đánh đòn , tư từ tiến lại gần nàng..

Trên người Mặc Thiếu Thiên mang theo nhàn nhạt mùi thơm thuốc lá , rất có ý vị nam nhân .

Tử Lam cảm nhận hương thơm quen thuộc này , nàng không khỏi nhớ tới chuyện xảy ra vào 7 năm trước , gương mặt có chút ửng hồng , Tử Lam nhanh chân lùi về sau một bước tránh tiếp cận với hắn .

Sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên ” Mặc tổng không bằng nói thẳng ,như thế nào anh mới chịu cống hiến Thiên Lam kim cương ? ”

Đúng là một nữ nhân thông minh !

Liếc mắt có thể nhìn ra Mặc Thiếu Thiên hẳn có âm mưu..

Mặc Thiếu Thiên đôi mắt hẹp dài híp lại , đôi con ngươi thâm thúy tỏa ra ánh sáng ” Tôi chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn , cô có đồ vật gì để đổi không ? ”

Tử Lam hoàn toàn câm nín..

Nàng có cái gì để đổi hay sao ?

Toàn thân nàng một bộ y phục trị giá mấy trăm đồng tiền lấy gì để đổi một viên Thiên Lam kim cương giá trị liên thành đây..?

Tử Lam mỉm cười nhìn Mặc Thiếu Thiên ” Mặc tổng , coi như anh mua tôi cũng không trị giá bằng một viên Thiên Lan kim cương á ! ”

Ngụ ý, nàng không có gì để đổi..

Nhưng Tử Lam vẫn không quên trong lòng âm thầm ‘ chăm sóc ’ tổ tiên nhà hần , công việc thiết kế tại MK cũng khó làm quá nha ,nàng vì công ty làm việc vậy mà cấp trên lại bàn điều kiện nữa chứ ..thật con bà nó điên thật..lý nào lại như vậy.

Mặc Thiếu Thiên khoe môi ngoác ngoác ” Cô tự nhiên là hiểu rõ ý tôi muốn gì..? ”

Em gái người , con mẹ nó , hiểu rõ ..hiểu rõ cái rắm !

” Nếu như cô đồng ý với tôi một cái điều kiện ta liền cho cô ” Mặc Thiếu Thiên tiếp tục mở miệng.

Điều kiện ?

Một cái điều kiện đổi lấy một viên kim cương ?

Có phải hay không quá đơn giản ..

Nhưng cho tới nay Mặc Thiếu Thiên là người chưa bao giờ chịu thua thiệt.

Tử Lam hai mắt trong suốt nhìn hần ” Mặc tổng vậy nếu anh muốn tôi giết người phóng hỏa tôi cũng phải làm hay sao? ”

” Cô có bản lĩnh này sao..? ” Mặc Thiếu Thiên cười lạnh hỏi ngược lại.

Dĩ nhiên.....không có !

” Mặc tổng , vậy anh muốn tôi đồng ý với anh điều kiện gì ? ”

” Tạm thời chưa nghĩ ra...chỉ cần cô đồng ý với ta là được rồi ” Mặc Thiếu Thiên trong mắt xẹt qua một chút giảo hoạt nhưng Tử Lam không nhìn thấy.

Mặc dù Tử Lam có chút lo lắng , nhưng Mặc Thiếu Thiên hẳn không phải là đại gian đại ác đi..cũng sẽ không yêu cầu quá đáng với nàng .

Suy nghĩ một chút , Tử Lam gật đầu ” Được , tôi đồng ý với anh ”

Nghe nàng đồng ý khoe miệng Mặc Thiếu Thiên không khỏi nâng lên một chút .

Chẳng hiểu sao Tử Lam nhìn nụ cười thoáng qua trên mặt Mặc Thiếu Thiên khiến nàng run sợ , Tử Lam có cảm giác đang nhảy vào cái bẫy người ta tạo sẵn...

Bây giờ nàng hối hận có còn kịp hay không ?

Mặc Thiếu Thiên cũng không cho nàng cơ hội hối hận , dứt khoát lưu loát mở ra ngăn kéo lấy ra một cái hộp , trực tiếp ném cho Tử Lam .

Tử Lam cầm lên , mở ra nhìn thử quả nhiên là Thiên Lam kim cương hiếm thấy , sáng bóng thuần khiết , ánh đèn chiếu xuống , hết sức mê người ! Cực phẩm á !

” Mặc tổng ,nếu không còn chuyện gì nữa , tôi xin phép đi ra ngoài trước ” Tử Lam vừa cất xong Thiên Lam kim cương , vừa muốn nhanh chân đi ra ngoài.

” Nhớ mang giá tiền nâng lên thật cao cho tôi”

Tử Lam vừa bước tới cửa thì lúc này giọng nói của Mặc Thiếu Thiên từ phía sau lưng nàng truyền đến.

Tử Lam đen mặt..

Hắn quả nhiên là một người không bao giờ chịu thua thiệt !

Cuối cùng người thua thiệt lại là nàng ! Bị người ta đem bán còn vui vẻ giúp người ta đếm tiền nữa ! Khóc không ra nước mắt..

38. Chương 38: Quan Hệ Không Bình Thường

Mặc Thiếu Thiên ngồi trên ghế , mắt vẫn nhìn theo hướng Tử Lam vừa rời khỏi . Con người hẹp dài nheo lại ,ngủ quan xinh đẹp nâng lên một nụ cười yêu nghiệt ..

Hắn muốn con cá nhỏ từ từ cắn câu....

Nữ nhân chết tiết kia , hắn muốn cho nàng biết , kết quả khi đắc tội với hắn là như thế nào..... (đùa với lửa có ngày phỏng tay ...Thiên ca chuẩn bị tiếp chiêu đi !)

Tử Lam mới vừa bước ra phòng , bỗng nhiên cảm thấy lạnh sống lưng , cảm giác như gió lạnh thổi sù sù vào lưng nàng ..

Uy lực của Mặc Thiếu Thiên thật là ghê gớm..

Mặc dù Tử Lam đã đi ra ngoài đã xa nhưng cảm giác rét lạnh vẫn còn lưu lại trên người nàng.

Tử Lam lắc đầu một cái , cố gắng loại bỏ hết những suy nghĩ vừa rồi ra khỏi đầu , Tử Lam nhanh chân trở về vị trí làm việc của nàng dùng thời gian nhanh nhất vẽ xong mẫu thiết kế , xong nhanh chân rời khỏi công ty MK thuê taxi đến công ty JP ..

Một chiếc quần cụt màu trắng kết hợp áo chiffon màu hoàng quất ,mang một đôi giày màu đỏ nhỏ xinh càng tôn thêm vẻ đẹp tự tin thanh thuần đáng yêu của Tử Lam.

Thời điểm Tử Lam xuất hiện tại công ty JP thu hút rất nhiều ánh mắt si mê ngẩn nhìn nàng..Tử Lam nhanh chóng cho nhân viên tập đoàn JP thông báo cho tổng giám đốc là hôm nay đại diện công ty MK đến đưa bản vẽ thiết kế.

Rất nhanh Tử Lam được mời trực tiếp lên phòng Lục tổng tập đoàn JP..

Thư ký mời Tử Lam bước vào ,lúc này Lục Tử Thịnh đang chăm chú vào đồng văn kiện trên bàn.

” Lục tổng , người của tập đoàn MK đến rồi !” Thư ký thông báo một tiếng.

Lục Tử Thịnh ngẩng đầu lên vốn định không thèm để ý người đến là ai trực tiếp gây khó dễ thế là xong .. nhưng người đến..lại là một người mà 7 năm nay hắn thầm thương trộm nhớ..Lục Tử Thịnh nhất thời ngây người..

” Tử Lam ? ” Lục Tử Thịnh đột nhiên đứng lên , nhìn người đang đứng trước mắt mình , gương mặt hắn không giấu được vui mừng và tràn đầy kinh ngạc.

” Lục tổng ! ” Tử Lam mỉm cười vui vẻ chào Lục Tử Thịnh một tiếng , cũng chính là ‘ học trưởng ’ của nàng !

Một tiếng ‘ Lục tổng ’ vang lên nghe thật xa cách , đáy lòng Lục Tử Thịnh cảm thấy xót xa , rất không thích cách nàng gọi hắn như vậy .

Lục Tử Thịnh nhanh chóng khôi phục sắc mặt , nhìn thư ký ” Cô đi ra ngoài trước đi ” Sau đó nghĩ cái gì đó lại nói tiếp ” Vui lòng mang cho tôi 2 ly cà phê ”

” Vâng , Lục tổng ”

Sau khi thư ký lui ra ngoài , trong gian phòng chỉ còn lại hai người Tử Lam và Lục Tử Thịnh bên trong.

” Học trưởng ” Tử Lam mỉm cười thân thiết nhìn Lục Tử Thịnh.

Lục Tử Thịnh cũng mỉm cười gật đầu ” Em ngồi xuống trước đi ”

Tử Lam mỉm cười ngồi đối diện với Lục Tử Thịnh .

“Em về khi nào vậy ? ” Lục Tử Thịnh hỏi .

” Em về được hơn một tuần rồi ạ ”

” Tại sao về cũng không gọi điện thoại cho anh ? ” Giọng nói của Lục Tử Thịnh có chút buồn .

” Vừa trở về em vội vàng tìm phòng ở , rồi lại tìm việc làm inh nên chưa gọi cho anh được , thật có lỗi với anh Học trưởng ” Tử Lam cười ngượng ngùng .

Lục Tử Thịnh ngẩng người giây lát , sau đó mỉm cười , đang định nói gì với Tử Lam nhưng cửa phòng làm việc bị gõ xuống.

” Vào đi ”

Lục Tử Thịnh hô một tiếng , cửa phòng được mở ra , cô thư ký đặt 2 ly cà phê lên bàn rồi lập tức bước ra ngoài.

Tử Lam nhìn Lục Tử Thịnh sau đó mở miệng trước ” Học trưởng , hôm nay em đại biểu cho công ty MK đến đây ”

Lục Tử Thịnh sững sờ..Nhìn Tử Lam rồi lại hỏi nàng ” Em đến đây là vì công việc của MK ? ” Chân mày hắn khẽ nhíu lên ,nhìn Tử Lam bằng ánh mắt không thể tin được.

” Vâng ” Tử Lam vẫn mỉm cười gật đầu một cái .

Nàng cũng không biết Lục Tử Thịnh tại sao lại có vẻ mặt như vậy , Tử Lam cũng không kịp suy nghĩ nhiều , trực tiếp đưa tài liệu mẫu thiết kế cho Lục Tử Thịnh ” Học trưởng , anh nhìn thử xem ”

Lục Tử Thịnh sững sờ giây lát , liền cầm tài liệu trong tay Tử Lam mở ra nhìn ,ngay khi thấy bản mẫu thiết kế , Lục Tử Thịnh cả người ngây ngẩn..

Kết quả giống như hắn suy đoán !

39. Chương 39: Lục Tử Thịnh Rất Sùng Nàng

Lục Tử Thịnh xem bản mẫu thiết kế của Tử Lam , nàng vẽ rất đẹp , từng nét bút đường cong tràn đầy tính chất nghệ thuật .

Mẫu thiết kế Tử Lam mang đến cùng sợi dây chuyền đã mất của mẹ hắn giống nhau như đúc.

Mẫu thiết kế nhìn rất đặc sắc , bắt mắt ...nếu sản xuất ra thành phẩm nhất định sẽ rất ấn tượng nhưng vẫn đầy tình cảm ý nghĩa .

Lục Tử Thịnh nhìn bản mẫu thiết kế ánh mắt hiện ra thêm mấy phần tán thưởng , sau đó hắn đóng mẫu thiết kế lại ..

” Anh xem có đúng như sợi dây chuyền của Bác gái không , nếu sai chỗ nào cứ nói em sẽ sửa lại ” Rất trùng hợp , mấy năm trước lúc Tử Lam tham gia tiệc sinh nhật của Lục Tử Thịnh , lúc đó nàng chú ý đến sợi dây chuyền mà mẹ của Lục Tử Thịnh mang trên cổ , khi đó nàng liền đối với thiết kế trang sức rất có hứng thú , cho nên không nhịn được hỏi thêm mấy câu ,Lục Tử Thịnh lúc ấy cũng kiên nhẫn giải thích cho nàng nghe.

Không ngờ hôm nay nàng thực sự dùng đến.

Lục Tử Thịnh gật đầu một cái..nghe ngẫm suy nghĩ nói tiếp ” 7 năm rồi , không ngờ em vẫn nhớ rõ về nó ”... anh cũng vậy 7 năm rồi không bao giờ quên yêu em , nhưng những lời này hẳn vẫn giấu kín mãi trong tim.

” Đối với những sự vật tốt đẹp , em tương đối khắc sâu và không bao giờ quên , nhất là đối với những mẫu thiết kế về trang sức. ” Tử Lam vừa cười vừa nói , nàng đối với thiết kế trang sức rất có thiên phú nên nàng không bao giờ quên .

Lục Tử Thịnh gật đầu tán thưởng ” Em đã từng gặp qua sợi dây chuyền này , nên anh đối với mẫu thiết kế của em rất hài lòng , vì nó rất hoàn mỹ , hoàn mỹ đến không thể bắt bẻ.

” Anh nói như vậy , case này của em hẳn là đã được hoàn thành rồi phải không ?”

” Ừm , anh đồng ý ”

Hai người nhìn nhau cười rất vui vẻ .

Lục Tử Thịnh cầm bút lên , rất lưu loát ký tên vào sau đó trả case lại cho Tử Lam.

” Học trưởng , sao anh không nhìn kỹ rồi hãy ký tên vào..” Tử Lam nhắc nhở.

Nói thế nào khoản tiền trong đây cũng không phải là số nhỏ.

” Anh tin tưởng em ”

Tin tưởng ... Lục Tử Thịnh mãi mãi tin tưởng Tử Lam..hắn không cần suy nghĩ nhiều , chỉ cần nàng vui là được.

Trong lòng Tử Lam rất cảm động..cảm động vì có một người sẵn sàng tin tưởng nàng vô điều kiện nhưng cảm giác này chưa phải là yêu.. nàng không yêu Lục Tử Thịnh, hiện tại chưa yêu..tương lai nàng không dám chắc có bị hắn làm rung động hay không nữa..hiện tại bên cạnh nàng chỉ cần có Hi Hi là được rồi..

Tử Lam đưa tay nhận lấy tài liệu trên tay Lục Tử Thịnh , nàng nhìn hắn bằng ánh mắt kiên định nói ” Em nhất định sẽ không để cho anh thất vọng ! ”

Lục Tử Thịnh cười yêu chiều , ánh mắt đầy sủng nịnh nhìn Tử Lam !

Nhìn đồng hồ trên tay , thời gian cũng không còn sớm ” Có thể cùng anh ăn cơm trưa không ? ”

Tử Lam suy nghĩ một lát gật đầu ” Ân ” Nói thật hiện giờ nàng cũng đang đói bụng muốn chết đây .

Vì vậy , sau đó Lục Tử Thịnh nhanh chóng đặt bàn tại nhà hàng trước ..

Bên trong phòng ăn ..

Phòng ăn được trang trí một màu sắc ấm áp , phong cách thiết kế nhã nhặn rất lịch sự..điểm đặc biệt mà Tử Lam chú ý ở đây..nhà hàng giống như thiết kế dành cho tình lứa đôi !

Lục Tử Thịnh gọi hai phần thịt bò đặc biệt 9 phần chín một phần sống cùng một chai rượu đỏ..

Hắn rất biết cách săn sóc Tử Lam từ chút từng chút một , thịt bò cũng cắt sẵn giúp nàng ...” Tử Lam , em mau ăn đi ” không quên kèm theo một nụ cười siêu cấp đẹp trai . Nếu nói Mặc Thiếu Thiên đẹp trai bá đạo thì Lục Tử Thịnh là người đàn ông lịch sự ôn nhu..Là người thứ 2 trong danh sách những người đàn ông hoàng kim có giá trị nhất ở A Thị .

Tử Lam nhìn Lục Tử Thịnh cười ôn nhu thân thiết ” Cảm ơn anh ! Học trưởng ”

Lục Tử Thịnh nhìn nàng cười khiến trái tim hắn đập loạn nhịp , nàng thật đẹp , nụ cười của Tử Lam rực rỡ như gió xuân , đôi mắt trong suốt như nước , xinh đẹp động lòng người .

Cô gái nhỏ xinh 7 năm trước giờ đây lột xác càng tăng thêm vẻ yêu mị chín chắn nhưng phần thanh thuần kia mãi không bao giờ thay đổi .. nàng vẫn là nàng..người con gái hắn mãi yêu !

Hai người nhìn nhau vừa ăn vừa trò chuyện , không khí thật ấm áp hài hòa như một đôi tình lứa thật sự nhưng sự thật không phải như vậy chỉ là ‘ chàng có ý mà nàng vô tình ’ .

” Anh không ngờ em lại vào làm tại MK , nếu như anh biết sớm hơn nhất định sẽ giành em về phía công ty của anh đây ” Lục Tử Thịnh nhìn nàng trêu đùa ..

Tử Lam cười khổ ” Học trưởng cứ thích nói đùa em hoài ”

” Anh nói đây là sự thật , Tử Lam , của chính công ty JP luôn rộng mở chào đón em ” Trong giọng nói của hắn có chút kiên quyết cố chấp ..

” Được , chờ đến khi em cùng đường nhất định sẽ sang công ty ám anh không tha luôn nha ! ha ha ”

” Lúc nào anh cũng hoan nghênh em yên tâm ”

Hai người vừa cười vừa nói chuyện phiếm , trên mặt Lục Tử Thịnh thủy chung vẫn mang theo một nụ cười sủng nịnh nhìn Tử Lam .

Trong lòng hắn , Tử Lam là báu vật không gì sánh bằng , từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng trên học đường , khoảnh khắc đó hắn biết hắn đã yêu nàng , nhưng lúc ấy Tử Lam lại đang có bạn trai , hắn vẫn không bỏ cuộc vẫn thủ hộ bên cạnh nàng , khi biết nàng chia tay hắn lập tức đến nhà tìm nàng nhưng nàng lại đi xuất ngoại . (tội nghiệp ghê chưa)

Lục Tử Thịnh sắp xếp bay sang Mỹ gặp Tử Lam một lần nhưng lại không dám thổ lộ tình cảm của hắn cho nàng biết ...Vì khi đó hắn còn trẻ chưa có sự nghiệp..

Mấy năm này , hắn vẫn luôn độc thân , là vì đợi nàng..

Trời cao cuối cùng cũng ban cho hắn thêm cơ hội .. nàng đã trở về.. lần này hắn nhất định dừng cảm theo đuổi nàng..đến khi nàng đồng ý làm vợ hắn mới thôi..

40. Chương 40: Khó Chịu Cực Hạn

Lục Tử Thịnh tuyên thệ trong lòng , hắn nhất định hảo hảo quý trọng cơ hội này ! Nghĩ xong hắn lại cười rất thỏa mãn..

Tử Lam nhìn Lục Tử Thịnh tươi cười , nàng cảm thấy hắn so với trước kia càng thêm một phần chắc chắn hơn , bàn về vóc người hay dung mạo của hắn cũng thuộc loại hiếm có.

Lúc nàng qua Mỹ được một tháng , nàng cũng đã từng gặp qua Lục Tử Thịnh một lần , nhưng cảm giác của nàng chỉ là vui khi gặp phải đồng hương của mình , hai người rất thân thiết vui vẻ . Bây giờ ngồi đây , nàng cảm nhận được hắn rất biết cách chăm sóc nàng , hắn cũng trở nên rất thành thực và càng thêm chắc chắn.. lại càng tăng thêm một phần hấp dẫn..

Nàng nhìn hướng Lục Tử Thịnh cười một cái sau đó bắt đầu ăn..

Hai người vừa ăn vừa nói rất vui vẻ hài hòa..

Nên không chú ý được cách đó không xa..có một đôi mắt sắc bén thẳng tắp nhìn về phía bên này từ nãy giờ không rời mắt.

Mặc Thiếu Thiên đôi mắt khẽ nheo lại , con người thâm thúy làm cho người ta không thể nhìn ra tâm tình hiện tại của hắn , từ lúc Tử Lam cùng Lục Tử Thịnh hai người bước vào , Mặc Thiếu Thiên vẫn luôn chú ý tới họ .

Giữa các bàn với nhau có một rèm che , nhưng ở góc độ của Mặc Thiếu Thiên vừa vặn có thể quan sát Tử Lam rất rõ ràng nhưng Tử Lam lại không dễ dàng phát hiện.

Nhìn hai người bọn họ vừa nói vừa cười , tâm tình hắn lúc này không được tốt lắm , Mặc Thiếu Thiên khẽ nhíu mày.

Giữa bọn họ là quan hệ thể nào ?

Nếu như Mặc Thiếu Thiên không nhìn lầm thì người nam nhân kia chính là Lục tổng của tập đoàn JP , là công ty đối đầu cùng hắn !

Hôm nay , nữ nhân chết tiết kia không phải tìm Lục Tử Thịnh là bàn công việc hay sao , tại sao lại cùng nhau ăn cơm thân mật như thế ?

Hoặc là , nàng dùng phương pháp ‘đặc biệt ’ kia để thuận lợi làm việc..

Không đúng , Mặc Thiếu Thiên luôn cảm thấy ánh mắt Lục Tử Thịnh nhìn nàng rất thâm tình và tràn đầy cưng chiều sủng nịnh.. ánh mắt đó chỉ dành cho những người yêu nhau , căn bản giữa bọn họ không phải là lần đầu tiên gặp mặt , có lẽ quen nhau từ rất lâu..

Chẳng lẽ bọn họ là người tình !

Loại ý nghĩ này vừa thoáng qua trong đầu , Mặc Thiếu Thiên lập tức mỉm cười lạnh lùng nhìn hai người bọn họ , đáy lòng hắn bỗng nhiên sinh ra một cổ tức giận mãnh liệt .

Trên thương trường hắn cùng Lục Tử Thịnh luôn đối chọi rất gay gắt , tranh giành với nhau từng hợp đồng làm ăn..mọi việc điều liên quan đến nhau..đều tranh giành quyết liệt..giữa hai người không khỏi có chút liên quan đến nhau..thường xuyên đặc biệt ‘chăm sóc’ đối phương.

Lục Tử Thịnh mặc dù bề ngoài rất ôn hòa , đáng vẻ thành thực hào phóng nhưng thực tế bộ mặt thật của hắn so ra không giống bề ngoài của hắn như vậy..

Mà hiện tại Lục Tử Thịnh lại dùng một ánh mắt dịu dàng cưng chiều nhìn Lâm Tử Lam ..

Từng ánh mắt , nụ cười , động tác chăm sóc của Lục Tử Thịnh làm cho Mặc Thiếu Thiên cực kỳ khó chịu !

Nữ nhân kia hình như không một chút đáng vẻ gì gọi là bài xích hành động của hắn , bộ dạng cười nói của hai người cực kỳ giống những đôi tình nhân đang yêu nhau thắm thiết !

Nếu như nàng thực sự là nữ nhân của Lục Tử Thịnh , như vậy nàng xâm nhập vào công ty hắn là vì làm gì ?

Gián điệp sao ?

Nhận thức được điều này khiến Mặc Thiếu Thiên không khỏi nhếch miệng lên nhợt nhạt cười lạnh , con người đảo qua khi nhìn thấy thân thể hai người tiến lại gần nhau , đôi mắt Mặc Thiếu Thiên dấy lên hai ngọn lửa giận , gân xanh trên trán nổi lên cuộn cuộn , tay siết chặt thành nắm đấm .

Chết tiết ! Áp sát lại gần làm cái gì ? Hừ ! Hừ !

Nhìn nụ cười của Tử Lam thật chói mắt , tại sao khi nàng gặp hắn lại hoàn toàn khác xa đến như vậy...lúc nào gặp hắn nàng cũng sẵn sàng tư thế phòng bị vậy mà khi hướng về nam nhân khác nàng lại cười chân thật vui vẻ đến thế ..

Nữ nhân đáng chết !

Giống như bảo bối của mình bị người khác đến cướp đoạt , loại tâm tình này hắn vô cùng khó chịu !

Trọng Nhược Tình ngồi đối diện Mặc Thiếu Thiên , nhìn hắn hiện tại ở đây nhưng lòng hắn không yên ổn , nàng kêu liên tục mấy tiếng mà Mặc Thiếu Thiên không hề trả lời , hơn nữa ánh mắt vẫn nhìn về một phương hướng không rời , Trọng Nhược Tình cũng quay sang nhìn theo , liền thấy một bóng dáng phía xa xa..người này nàng không thể nào không biết được..

41. Chương 41: Vị Hôn Thê

Trọng Nhược Tình nhận ra hai người đó không phải là Lâm Tử Lam cùng Lục Tử Thịnh sao.

Mặc dù biết rõ như vậy nhưng Trọng Nhược Tình vẫn xem như chưa từng thấy gì , nàng đường đường là thiên kim của Thị Trưởng nên tu dưỡng rất tốt..

Quan trọng nhất là Mặc Thiếu thiên là người không bao giờ thích nữ nhân có tâm kế .

Nàng nghiêng đầu quay sang nhìn Mặc Thiếu Thiên giả vờ ngu ngơ hỏi hắn ” Cô ta không phải là Lâm Tử Lam thiết kế sư mới vào làm trong công ty hay sao? ”

” Ừm ” Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng đáp một tiếng , tiếp tục ăn thịt bò bít tết của mình .

” Xem ra case em giao cô ta đi làm lại không một chút nào gây khó khăn với cô ta.. ” Trọng Nhược Tình giọng điệu lập lờ nhưng trên môi vẫn mỉm cười rất dịu dàng nhìn Mặc Thiếu Thiên .

Nghe được lời của Trọng Nhược Tình lúc này....Mặc Thiếu Thiên liếc nàng một cái , đôi mắt tinh mịch làm cho người khác không rõ ràng lắm suy nghĩ của hắn ..nhưng Mặc Thiếu Thiên vẫn không nói gì thêm .(mình biết vì sao Thiên ca liếc Nhược Tình vì cô ta sai Tử Lam làm case này khiến hai người kia mới thân mật như vậy đó)

Mặc Thiếu Thiên không lên tiếng , Trọng Nhược Tình nghĩ thầm , nếu thật sự Lục Tử Thịnh cùng Lâm Tử Lam thật sự yêu nhau như vậy đối với nàng không phải rất tốt sao.

Không biết tại sao trong lòng nàng lại âm thầm xem Lâm Tử Lam là cái gai trong mắt muốn nhổ bỏ.

Nhận thức được điều này nàng cũng cảm thấy thật buồn cười , mặc kệ , chỉ cần Lâm Tử Lam cách xa Mặc Thiếu Thiên và yêu người khác là được , như vậy nàng sẽ thật thoải mái yên tâm.

Nghĩ lại chuyện vừa rồi , nàng nhìn thấy ánh mắt Mặc Thiếu Thiên xuất thần nhìn về phương hướng kia là vì sao ?

Là bởi vì Lâm Tử Lam hay sao ?

Nhận thức được điều này càng làm nàng không thoải mái xịu nào..

Mặc Thiếu Thiên chỉ là của nàng , một mình nàng mà thôi , ai cũng không có quyền mơ tưởng nam nhân của nàng ! Nàng không cho phép chuyện này xảy ra..

Trọng Nhược Tình nâng mắt lên nhìn Mặc Thiếu Thiên , cân nhắc một mới nói ” Thiếu Thiên , mới vừa rồi anh nhìn cái gì vậy ? ”

Nghe Trọng Nhược Tình thắc mắc hỏi....Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng , con người tinh mịch nhìn nàng mỉm cười trả lời ” Thế nào ? ”

” Anh không phải là đang nhìn Lâm Tử Lam đó chứ ? ” Trọng Nhược Tình thận trọng nhỏ nhẹ hỏi , khóe miệng mang theo mấy phần nghịch ngợm chỉ sợ Mặc Thiếu Thiên giận nàng vì hỏi vấn đề không nên hỏi .

Mặc Thiếu Thiên ngược mắt , con mắt lơ đãng nhìn lướt qua trên người Lâm Tử Lam sau đó nhìn sang Trọng Nhược Tình hần ưu nhã nhíu mày hỏi tiếp ” Thế nào ? Ghen sao ? ”

” Đâu có ” Trọng Nhược Tình bật cười phủ nhận .

Trong chớp mắt , Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng nở một nụ cười vô lại thật yêu nghiệt nhìn Trọng Nhược Tình nói ” Em yên tâm , tối nay anh nhất định sẽ dùng hành động tới nói cho em biết ! Đáp án em nhất định sẽ thật hài lòng ” Giọng nói rất mập mờ .(mình biết Thiên ca định làm gì tối nay.. ha ha..XXYY)

Một câu nói làm mặt Trọng Nhược Tình nhất tời đỏ lên..nũng nịu một câu , bộ đáng ghen thùng đổ mặt.

Nữ nhân cho dù cường đại thế nào nhưng trước mặt nam nhân mình yêu thích vẫn phải dịu dàng ngại ngùng một chút. Huống chi Trọng Nhược Tình không phải nữ nhân cường đại , nàng chỉ bị gia thế làm hư hỏng và phách lối một chút thôi..

Mặc Thiếu Thiên vô lại , yêu nghiệt , tà mị , những điều này mọi người ai ai cũng biết , mặc dù Trọng Nhược Tình bên cạnh Mặc Thiếu Thiên đã lâu nhưng cũng không khỏi bị một ánh mắt của hắn liên mê hoặc..

Nhìn bộ dáng đổ mặt của Trọng Nhược Tình , khóe miệng Mặc Thiếu Thiên vẫn mang một nụ cười tà tứ , nhưng suy nghĩ của hắn lúc này đã chạy đi chỗ nào mất rồi.

Sáu năm trước , khi hắn gặp Trọng Nhược Tình , khi đó vì một nụ cười của nàng nên hắn liền để nàng bên cạnh hắn tới giờ này , dĩ nhiên cũng một phần là vì thân phận thiên kim của Thị Trưởng của nàng, sáu năm qua hai người sống bên cạnh nhau cũng không tệ , mặc dù Trọng Nhược Tình có chút tùy hứng nhưng về phương diện công việc rất đúng mực , đối với hắn cũng rất có lòng.

Mặc Thiếu Thiên nghĩ , nếu như phải tìm người để kết hôn , người kia nhất định là Trọng Nhược Tình không phải ai khác.

42. Chương 42: Mỹ Nhân Hồng Hách

Ăn cơm xong , Tử Lam cùng Lục Tử Thịnh cùng nhau nói lời từ biệt sau đó nhanh chóng trở về công ty làm việc.

Mọi người đều kinh ngạc , case thế nhưng Tử Lam có thể dễ dàng hoàn thành, một case khó vậy mà chỉ trong thời gian ngắn nàng đã hoàn thành xong.

Khiến mọi người càng thêm mở rộng tầm mắt !

Không ít người đối với Tử Lam rất bội phục , điều này cũng nói lên thực lực của nàng như thế nào.

Nhất là Cảnh Thần, bộ dáng hưng phấn chạy đến trước mặt Tử Lam liền hỏi ” Tử Lam , làm sao cô đem một nhiệm vụ khó khăn như vậy hoàn thành rất nhanh chóng vậy, có thể biến việc không thể thành có thể , tôi rất khâm phục cô đó ”

Tử Lam cười cười ” Không có gì là không thể nào , sợi dây chuyền kia vào 7 năm trước tôi đã nhìn thấy , ấn tượng khắc sâu trong đầu cho nên việc này không làm khó được tôi vậy thôi ”

” Cô lại không chịu nói sớm cho tôi biết ,làm hại tôi phải lo lắng cho cô ”

” Hôm qua tôi cũng mới biết đấy thôi , thật xin lỗi đã quên nói với cô một tiếng ” Tử Lam hào phóng xin lỗi.

” Có cái gì mà phải xin lỗi , tôi chỉ đùa cô một chút thôi , Cô làm xong case này cũng xem như là hạ mã uy của Trọng Nhược Tình một chút ” Chuyện này khiến Cảnh Thần cảm thấy rất thoải mái.

Tử Lam nhìn nàng, mỉm cười “Nếu như vậy thật , chỉ sợ cuộc sống sao này của tôi chắc khó trôi qua ” Tử Lam giả vờ thở dài nói.

Cảnh Thần đồng cảm gật đầu một cái , sau đó nói một câu ý vị sâu xa ” Mỹ nhân , luôn bị người khác ganh tỵ sắc đẹp ah...”

” Trưởng phòng chúng ta cũng là mỹ nhân a ” Tử Lam vui đùa nói một câu.

” Haiz , mỹ nhân hồng hách mà thôi ! ” Cảnh Thần không khách khí lớn tiếng nói , nàng sớm đã không ưa Trọng NHƯỢC Tình này , nếu không phải xem trọng tiền lương rất cao ở MK nàng đã sớm bỏ đi rồi..

Tử Lam cười cười không nói gì cả , nhưng vừa xoay người lại thấy Trọng Nhược Tình ngay trước mắt..

Nhất thời ngây ngẩn người.... ..

Sắc mặt Trọng Nhược Tình bây giờ có thể nói là đen hơn cả than để hình dung.

Tử Lam vừa nhìn thấy Trọng Nhược Tình nàng liền lấy tay va vào người Cảnh Thần để nhắc nhở , Cảnh Thần hiểu ý quay đầu lại liền thấy Trọng Nhược Tình vẫn đứng im đó nhìn về phía nàng.

Cảnh Thần le lưỡi một cái , con bà nó , thật là không thể sau lưng nói xấu người khác mà..

Cảnh Thần bộ dáng âm thịnh dương suy nhìn Trọng Nhược Tình khẽ chào ” Chào Trưởng Phòng ”

Trọng Nhược Tình mặc dù trong lòng rất tức giận nhưng hiện tại là nơi công chúng cũng không tiện phát tác..

Thật ra từ lúc ăn cơm trưa nhìn thấy Lâm Tử Lam cùng Lục Tử Thịnh cái phút kia , kết quả nàng đã suy đoán rồi , sẽ không nằm ngoài dự đoán của nàng.. (chắc nghĩ Lam tỷ XXYY với Thịnh ca đó)

Hiện tại nàng đối với Lâm Tử Lam khinh bỉ thêm mấy phần.

Nữ nhân dựa vào thân thể để làm việc thì có cái gì đáng giá được khâm phục đâu..hừ hừ.

(con này , tao chà đạp mày..không tự nhìn kỹ mình xem mình thuộc dạng người nào..hừ hừ..Lam tỷ người ta thuần khiết nha)

Dịch ý của Trọng Nhược Tình trong lúc lơ đãng lại tăng thêm mấy phần đối với Tử Lam.

Nghĩ tới đây , Trọng Nhược Tình lắc mông đi vào phòng , thời điểm ngang qua Tử Lam nàng dừng lại , liếc Tử Lam ,nhếch miệng cười khi dễ buông ra những lời sỉ nhục xem thường ” Lâm tiểu thư , case cô làm thế nào để hoàn thành , cô so với ta chắc có lẽ hiểu rõ hơn , tôi cũng không muốn nói cô cái gì , nhưng cô tốt nhất phải biết khiêm tốn một chút cho tôi , ở sau lưng nói tôi cái gì , đừng trách tôi không khách khí ” Trọng Nhược Tình lời nói tràn đầy cảnh cáo.

Mặc dù thanh âm của Trọng Nhược Tình không lớn nhưng mấy người chung quanh vẫn nghe được.

Trong lời nói của Trọng Nhược Tình có ý gì , Tử Lam không phải nghe không hiểu nhưng nàng lười hiểu cũng chẳng thèm để vào trong mắt.

Tử Lam dựa vào chính thực lực của nàng đấy , ai muốn nghĩ sao mặc kệ họ .

Nàng chỉ cười không thèm để ý tới..

Trọng Nhược Tình hung hăng liếc Tử Lam một cái xoay người trở về phòng làm việc..

Trọng Nhược Tình vừa đi vào Cảnh Thần lập tức bu lại Tử Lam ” Cô ta nói vậy là có ý gì?”

Tử Lam lắc đầu một cái ” nghe không hiểu ”

Cảnh Thần xì mũi coi thường Trọng Nhược Tình ” Thôi đi , rõ ràng chính là ganh tỵ với cô đó, nhưng rõ ràng là ta nói xấu cô ấy vậy mà lại tính hết trên người cô ! Tử Lam , thật xin lỗi cô , là tôi liên lụy cô ! ”

” Phải là tôi liên lụy cô mới đúng , nhưng mà loại chuyện như vậy về sau chúng ta phải tập thành thói quen mới được ” Tử Lam lạnh nhạt nói.

Cảnh Thần nhìn Tử Lam hai người cùng cười...

43. Chương 43: Sóng Ngầm Mãnh Liệt

Sắp đến giờ tan ca , Cảnh Thần và Trần Mặc hẹn tất cả anh em phòng thiết kế tối nay cùng nhau ăn cơm , đi KTV ca hát , một là chính thức hoan nghênh Tử Lam gia nhập công ty MK phòng thiết kế , hai là ăn mừng nàng hoàn thành một case lớn .

Lần này Tử Lam cũng không tiện nói gì nữa .

Cự tuyệt thì có vẻ nàng đang làm kiêu ngạo..

Vì vậy , Cảnh Thần len lén hỏi Tử Lam ” Cô nói việc này có nên nói với Trọng Nhược Tình một tiếng hay không ? ”

Tử Lam suy nghĩ một chút đề nghị ” Nói thì sao , cô ấy cũng chưa chắc sẽ đi , không nói thì có vẻ chúng ta hẹp hòi , dù sao cô ta cũng là trưởng phòng , là cấp trên của chúng ta , nên nói một tiếng cũng chẳng ăn nhằm gì ”

Cảnh Thần gật đầu một cái ” Cô nói cũng có lý , tốt nhất nên nói một tiếng với cô ấy , tốt nhất là không đi chúng ta càng thêm vui vẻ ”

Tử Lam cười , xem ra Cảnh Thần đối với Trọng Nhược Tình thành kiến cũng không nhỏ .

” Cô ta có đi hay không đối với chúng ta cũng không ảnh hưởng gì đến việc chúng ta vui chơi ” Tử lam cười thật lòng nói.

Cảnh Thần cũng cười bày tỏ nàng đã hiểu rõ.

Trần Mặc cùng nhau thương lượng đêm nay đi nơi nào chơi được , đang lúc này của tự nhiên bị mở ra..

” Mặc tổng ..”

” Mặc tổng...”

Mọi người đồng thanh chào một tiếng.

Nghe vậy , trong lòng Tử Lam không khỏi run rẩy một hồi , cùng Cảnh Thần ngược mắt nhìn ra phía cửa.

Lúc này , Mặc Thiếu Thiên bước vào , vóc người hần thon dài cao lớn , chiều cao 1m8 thật có mỹ cảm , gương mặt tinh xảo tỏa ra thần thái bức người , nhìn hần thật yêu nghiệt !

Yêu nghiệt gây họa nhân gian .

Tử Lam âm thầm mắng Mặc Thiếu Thiên trong lòng..

Mỗi lần nhìn thấy hần , Tử Lam không khỏi nghĩ tới Hi Hi bảo bối , hai người cùng nhau một bộ dạng , một lớn một nhỏ như khuôn đúc ra.

Hai người như nhau , nhưng Hi Hi bảo bối còn nhỏ gương mặt vẫn còn non nớt , có lúc Tử Lam suy nghĩ , Hi Hi bảo bối lớn lên có phải bộ dạng giống như Mặc Thiếu Thiên bây giờ hay không ? sẽ rất yêu nghiệt câu hồn người như vậy sao ?

Suy nghĩ hồi lâu , Tử Lam có cảm giác không muốn nghĩ đến Mặc Thiếu Thiên nữa.Không nên đem Hi Hi bảo bối đánh đồng với hần được , Hi Hi của nàng lớn lên sẽ không hành động như Mặc Thiếu Thiên.....lạm tình...ong bướm..

Mặc Thiếu Thiên vừa bước vào ánh mắt hung hăng nhìn lướt qua Tử Lam một cái.

Ánh mắt đó khiến Tử Lam cả kinh , nhưng không hiểu hần như vậy là có ý gì , nàng đâu có chọc ghẹo gì hần đâu..

” Mặc tổng ”

Tử Lam cùng Cảnh Thần bộ dáng lễ phép chào Mặc Thiếu Thiên một cái.

” Mọi người đang thương lượng cái gì ? ” Mặc Thiếu Thiên nghi vấn hỏi.

Lúc này Trần Mặc mở miệng ..” Chúng tôi hiện tại đang bàn tính xem tối nay đi đâu ăn cơm ca hát để ăn mừng Tử Lam gia nhập công ty ”

Mặc Thiếu Thiên lười biếng nhún mày , môi mỏng mấp máy nhưng không nói gì càng khiến mọi người không nhìn ra hiện tại hần đang suy nghĩ cái gì.

Cảnh Thần đôi mắt đảo một vòng sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên nói ” Mặc tổng , ngày đầu tiên Tử Lam vào công ty làm việc đã hoàn thành một case lớn như vậy , có phải hay không cần có cái gì khen thưởng khích lệ ”

Tử Lam mới không hiểm lạ gì hần tưởng thưởng...Cảnh Thần này tự dưng đem tên ôn thần vào đây làm gì không biết..Khóc không ra nước mắt thật mà !

Nàng chỉ muốn cách xa hần càng xa càng tốt à !

Mặc Thiếu Thiên lại típ tục nhún mày ” đây cũng là hiểu được năng lực làm việc của cô ấy , hơn nữa thời điểm bàn về case cô ấy cũng thật vui vẻ phải không Lâm tiểu thư ? ” Nói xong đôi mắt nhìn về phía Tử Lam càng thêm mấy phần sắc bén và không chút độ ẩm.

Tử Lam cũng cảm thấy trong không khí lạnh thêm vài phần , nhưng nàng thủy chung vẫn không hiểu Mặc Thiếu Thiên nói vậy có nghĩa gì..

Nàng duy trì nụ cười , bộ dạng lắng nghe dạy bảo nhìn Mặc Thiếu Thiên ” Mặc tổng nói rất đúng ”

Nói như thế nhưng trong lòng Tử Lam lại đem 18 đời tổ tông nhà Mặc Thiếu Thiên ra chăm sóc hỏi han ân cần , em gái người Mặc Thiếu Thiên , tên ôn thần chết tiệt !

Mặc Thiếu Thiên thấy nàng một bộ dạng thần nhiên cười trong lòng bỗng nhiên cảm thấy rất tức giận không lý do.

Nàng đối với Lục Tử Thịnh thì luôn tươi cười tự nhiên và âm áp còn đối với hần luôn là một bộ dạng cười giả dối..

Trong lòng Mặc Thiếu Thiên càng tức giận tăng thêm nữa..

Dĩ nhiên , Cảnh Thần nhìn không hiểu giữa bọn họ sóng ngầm mãnh liệt vẫn như củ cười nói ” Tuy rằng như thế , nhưng Mặc tổng tối nay anh có thể tham gia cùng với tất cả anh em trong phòng chúng tôi ăn mừng một bữa vì sự gia nhập của Tử Lam ? ”

44. Chương 44: Mặc Tổng Rất Anh Minh

Mặc Thiếu Thiên mặc dù nổi danh thủ đoạn sắc bén , ác độc nhưng mà đối với nhân viên công ty mình vẫn rất rộng rãi điều này người nào cũng biết rõ cho nên Cảnh Thần mới cả gan dám nói chuyện như thế với Mặc Thiếu Thiên.

Tử Lam nhìn ra Mặc Thiếu Thiên đối với nàng tỏ ra rất bất mãn , Cảnh Thần mời như vậy không phải là chờ hần cự tuyệt hay sao ?

Tử Lam không ôm hy vọng bao nhiêu đối với việc này , tốt nhất là hần không đồng ý !

Nhưng thật sự Cảnh Thần chỉ mời qua loa có lệ chứ không thực sự nghĩ như vậy..

Ai ngờ , Mặc Thiếu Thiên lại đâm chiêu một lát mở miệng ” Được , không thành vấn đề , hôm nay tôi mời , địa điểm mọi người cứ tùy tiện chọn lựa ..

Một câu nói khiến mọi người ngớ ngẩn ...

Mặc tổng thực sự mời bọn họ ăn cơm ?

Tử Lam cũng ngây người , ai có thể cho nàng biết , Mặc Thiếu Thiên hôm nay có bị làm sao hay không hay là vàng đầu rồi cũng nên.

Kịp phản ứng trước tiên chính là Trần Mặc , hần cũng có mấy phần không tin nên mở miệng ” Mặc tổng hôm nay mời , tất cả anh em phòng thiết kế cùng đi ”

Cảnh Thần cũng phụ họa ” Mặc tổng là ông chủ tốt nhất ”

Mọi người đồng thanh hoan hô..

Từng người từng người khen Mặc Thiếu Thiên không ngớt..

Chỉ có Tử Lam đứng một bên cười yếu ớt , bộ dáng không có chút gì tỏ vẻ rất hưng phấn.

Nàng không muốn cùng Mặc Thiếu Thiên có bất kỳ tiếp xúc nào bởi vì Tử Lam biết giấy không thể gói được lửa.

Nếu như tiếp xúc nhiều quá ,Mặc Thiếu Thiên nhất định sẽ phát hiện sự tồn tại của Hi Hi bảo bối ! (không may cho tỷ là Hi Hi sẽ làm trái ý nghĩ của Tỷ , đem Tử Lam bán cho Mặc Thiếu Thiên chỉ để đổi lấy một vụ làm ăn...kaka)

Vì vậy tất cả mọi người đồng loạt hẹn tối nay hợp mặt.

Cảnh Thần vui vẻ tuyên bố , tối nay mọi người không cần tiết kiệm tiền cứ vui chơi thả ga vì tất cả đã có Mặc tổng lo liệu.

Trần Mặc cười khoái chí nói , khó có cơ hội làm thịt Mặc Tổng nhất định phải tìm chỗ tốt nhất không cần vì Mặc tổng mà tiết kiệm tiền..

Phòng thiết kế khung cảnh hết sức náo nhiệt.

Mọi người tan việc trên mặt tràn đầy hưng phấn thích thú.

Có người thuê xe cũng có người tự đi xe riêng của mình tất cả cùng nhau đến điểm hẹn.

Tử Lam tranh thủ thời gian gọi một cuộc điện thoại về nhà cho Hi Hi bảo bối

” Mẹ đây bảo bối , tối nay mẹ không về nhà ăn cơm được , con nhớ ăn cơm thật nhiều biết không ! ”

” Không về nhà ăn cơm ? Tại sao vậy mẹ ?” Hi Hi hỏi .

“Vì đồng nghiệp tổ chức tiệc ăn mừng mẹ gia nhập công ty , cho nên hôm nay mẹ phải lưu lại ” Tử Lam nói sự thật với bé.

” Tất cả mọi người cùng nhau đi ăn cơm à mẹ ”

” Ừm , đúng a ”

” Đi chơi vui về nha mẹ , nhớ uống ít rượu , phải đề phòng mấy tên ‘ sắc lang ’ biết chưa”

Tử Lam cười hì hì một tiếng ” Yên tâm , mẹ học qua công phu phòng lang rất tốt ”

Hi Hi không cho là đúng ” Sắc lang khó lòng phòng bị ”

” Ân , mẹ biết rồi ”

“Nhớ có chuyện gì phải gọi điện thoại cho bảo bối biết , bảo bối nhất định sẽ đến ngay lập tức ”

” Ừm , mẹ biết rồi , chúc con ăn cơm ngon miệng ”

” Vâng, chúc mẹ đi chơi vui vẻ ”

Cuộc điện thoại vui vẻ của hai mẹ con kết thúc..

Tử Lam nở một nụ cười thỏa mãn hạnh phúc , tắt điện thoại , sau đó xoay người..

Ngay khi phát hiện người đang đứng phía sau lưng nàng khiến Tử Lam sợ hết hồn..

45. Chương 45: Cuộc Sống Của Những Người Có Tiền

Mặc Thiếu Thiên vẽ mặt âm trầm đứng sau lưng nàng..

Hắn đã nghe được những gì ?

Trong lòng Tử Lam rối như tơ vò.. từ giây phút phát hiện Mặc Thiếu Thiên đang đứng phía sau tim nàng dường như ngừng đập . Cầu trời hắn không nghe được gì ... nếu không chuyện về Hi Hi không giấu được bao lâu nữa rồi.

” Tại sao anh lại đứng ở đây ? ” Tử Lam bỗng nhiên thốt lên , có lẽ bởi vì trong lòng nàng chột dạ nên hỏi một câu rất ngớ ngẩn , nàng rất sợ Mặc Thiếu Thiên nghe được nội dung cuộc điện thoại vừa rồi .

Mặc Thiếu Thiên vẫn nhất mặt cười lạnh , thấy nàng khẩn trương như vậy có phải hay không mới vừa rồi là gọi điện thoại cho Lục Tử Thịnh sợ bị người khác nghe được.

” Tôi vì cái gì không thể ở đây được..? ” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại .

Khóe miệng Tử Lam co giật liên tục..

Được rồi , nàng không muốn cùng hắn cãi cọ nhiều như vậy , tranh thủ tránh xa cho chắc.

Vì vậy , Tử Lam nhanh chóng thay đổi sắc mặt , tặng cho hắn một nụ cười thật tươi thật đẹp mắt ” Là tôi không đúng , Mặc Tổng, anh đứng chỗ nào cũng được , đây là công ty thuộc quyền sở hữu của anh mà ”

Lần đầu tiên nàng nhìn hắn cười thật vui vẻ đẹp mắt như vậy , hắn cảm thấy nụ cười này thật chói mắt !

Trên mặt Mặc Thiếu Thiên thoáng chốc vui vẻ hắn lên xoay người rời đi .

Tử Lam vẫn đứng tại chỗ , có chút sửng sốt , đại gia thì như thế nào ?

Mặc dù tới MK mới mấy ngày nhưng nàng đã quen với tính tình hay thay đổi thất thường của Mặc Thiếu Thiên , nàng lắc đầu một cái để bản thân không được suy nghĩ nhiều , nàng cũng theo ra bên ngoài .

Bởi vì Mặc Thiếu Thiên tối nay cũng đi nên sự hiện diện của Trọng Nhược Tình là không thể thiếu .

Trọng Nhượng Tình phải truy Mặc Thiếu Thiên suýt sao nàng chỉ sợ bị người khác đoạt mất hần .

Cho nên hai người bọn họ ngồi cùng xe.

Tử Lam cùng Cảnh Thần và Trần Mặc nói chuyện với nhau rất hợp ý nên ba người ngồi trên xe Trần Mặc , trên đường rất tiện để trò chuyện .

Những người khác có thuê xe có đi nhờ xe tất cả cùng nhau lên đường.

Quầy rượu Cối Thiên Thai..

Mấy năm nay mới mở cửa , nhưng cấp bậc rất cao , thiết bị câu toàn , phục vụ hạng nhất.

Nơi này mặc dù là quầy rượu nhưng là một quầy rượu rất xa hoa , người đến đây toàn bộ là danh nhân và những người có tiền , bọn họ về mặt sinh hoạt hay trong công việc có gì không thuận lợi , sau giờ tan việc sẽ tới nơi này để phát tiết hay phóng túng bản thân .

Nhưng nơi này không phải là bất luận người nào cũng có thể vào được .

Nơi đây tiêu phí rất cao .

Rất khéo , người mở quầy rượu này lại là huynh đệ của Mặc Thiếu Thiên , mà hần cũng là khách quen ở đây , khách VIP của quán.

Cho nên lúc Mặc Thiếu Thiên mang theo rất nhiều người tiến vào cũng không ai gây khó dễ , rất nhanh mọi người đã tiến vào phòng rượu Cối Thiên Thai .

Chuyện này cũng làm ọi người rất hưng phấn , Cối Thiên Thai rất đặc biệt , bọn họ cuối cùng cũng có thể tiến vào .

Mặc Thiếu Thiên bao một gian phòng rất lớn , bên trong đầy đủ mọi thứ cần thiết , mọi người chơi ở bên trong rất là Happy !

Tử Lam là một người rất thích sự yên tĩnh , mọi người dù có chơi ồn ào thế nào cũng đều không ảnh hưởng đến nàng , nhưng nhân vật quan trọng đêm nay là nàng nên không tránh khỏi bị mọi người mời rượu , chơi trò chơi , nên nàng không khỏi uống nhiều một chút.

Thật ra thì chơi với bọn họ thật sự rất vui vẻ , niềm vui xuất phát từ nội tâm , sau giờ tan việc , trong tâm mọi người đều tồn tại một chút toan tính cá nhân , nhưng tất cả đều tháo xuống tất cả phòng bị chơi rất thoải mái.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam ngồi đối diện cách đó không xa , đôi mắt sắc bén luôn nhìn chăm chăm vào nàng , mỗi lần nàng cười hần đều cảnh thấy thật chói mắt.

Nữ nhân này đối với ai cũng cười thật vui vẻ chân thật như vậy , duy nhất đối với hần là không như thế !

Lúc này Trọng Nhượng Tình ngồi bên cạnh Mặc Thiếu Thiên ” Em thật sự không ngờ anh đáp ứng và đưa bọn họ đến nơi này ” Trọng Nhượng Tình giọng nói ê ẩm , bởi vì trường hợp ăn mừng này là danh cho Lâm Tử Lam , cho nên trong lòng Trọng Nhượng Tình có chút lo lắng.

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu quay sang nhìn Trọng Nhượng Tình , con ngươi sâu thẳm ” Thân phận em là trưởng phòng thiết kế , anh dẫn bọn họ đi ăn , thế nào ,em không thích sao ? ”

” Em chỉ là ngoài ý muốn thôi , em không nghĩ anh sẽ đồng ý những trường hợp như vậy”

46. Chương 46: Tử Lam Phúc Hắc

Mặc Thiếu Thiên vẽ mặt không vui nhìn Trọng Nhượng Tình , một cái tay nhẹ nhàng vuốt tóc nàng , ánh mắt thâm thúy ” Em nghĩ nhiều rồi , anh biết rõ em theo chân bọn họ chung đụng không được tốt lắm , cho nên anh mới mời bọn họ ăn một bữa cơm chẳng lẽ như vậy không tốt sao? ”

Ánh mắt thâm thúy , giọng nói chắc chắn , làm cho người khác không thể không tin lời hần đang nói.

” Thật sự là như vậy phải không ? ”

” Em không tin sao ? ” Mặc Thiếu Thiên nhún mày , giọng nói lạnh lùng một chút.

Trọng Nhược Tình nhìn Mặc Thiếu Thiên sau đó mỉm cười ” Em tin ” sau đó vươn tay ôm Mặc Thiếu Thiên ” Em tin tưởng anh sẽ không bao giờ gạt em ” .

Mặc Thiếu Thiên nhìn Trọng Nhược Tình ôm mình , khước miệng nhếch lên không nói gì thêm nữa .

Mà cách đó không xa , Tử Lam thật sự uống không được nữa rồi.

Trong đám người ,dễ nhận thấy Tử Lam sắc mặt nàng rất hồng vẻ đẹp thanh thuần nhìn vào rất kiều mị rất dụ hoặc .

” Không được , tôi thật sự không được nữa rồi, các người uống trước , tôi đi toilet ” Nói xong Tử Lam lảo đảo đi ra ngoài .

Tử Lam đã bao lâu không uống nhiều như vậy , hôm nay quả thật nàng không thể chịu nổi .

Nàng đi có chút gấp , không cẩn thận va vào một người .

” Ngại quá...xin lỗi ” Tử Lam theo bản năng nói một tiếng xin lỗi với họ.

” Tử Lam ? ” Đối phương kinh ngạc kêu lên .

Nghe được có người kêu tên nàng , Tử Lam lập tức cau mày ngược mắt nhìn về đối phương.

Ngay khi thấy gương mặt đó thì Tử Lam ngây người ..

Tại sao lại là hắn ? Đúng là con bà nó oan gia ngõ hẹp mà ! Hừ hừ !

Hứa Nhược Trung nhìn Tử Lam trong mắt có vui mừng cũng có phức tạp ” Em.. em tại sao lại ở chỗ này ? ”

Tử Lam bây giờ so với 7 năm trước càng nhiều thêm một phần ý vị , không chỉ là thanh thuần ,càng nhiều thêm một phần lạnh lùng kiều mị .

Hứa Nhược Trung là bạn trai cũ của nàng !

Là một nam nhân thối nát..

Vào 7 năm trước , chính hắn đã đem nàng bán cho cấp trên nhưng chuyện không được như ý của hắn , sau đó chuyện của nàng và hắn tại quầy rượu Mị Sắc ,hắn lại tiếp tục hại nàng nên mới có chuyện xảy ra giữa nàng và Mặc Thiếu Thiên tình một đêm , nàng lại sinh ra Hi Hi bảo bối.

Thời điểm sau đó nàng thật hận Hứa Nhược Trung , nam nhân đã hủy hoại cuộc đời nàng, nhưng từ lúc nàng sinh Hi Hi thì nỗi hận kia đã không còn nữa , bây giờ nàng đối với hắn chỉ có khinh thường .

Tử Lam hừ lạnh hất tay của Hứa Nhược Trung ra , mặt nàng lạnh lùng nhìn hắn ” Tôi làm sao lại không thể ở chỗ này ? ”

Nơi này dành cho những người có địa vị danh phận lui tới , ngay cả hắn cũng mất thật lớn hơi sức tâm tư mới tiến vào được , còn nàng , tại sao nàng lại ở chỗ này ,thời gian 7 năm qua nàng đã đi nơi nào ?

Hứa Nhược Trung cau mày ” Chẳng lẽ em được người khác bao nuôi ? ”

Hắn hoàn toàn suy đoán theo bản năng.

Nhất thời mặt Tử Lam liền biến sắc .

Quả nhiên là một nam nhân thối nát , căn bản của xã hội !

Tử Lam quay sang nhìn hắn , nhếch miệng lên cười châm chọc ” Anh cho rằng tất cả mọi người đều sẽ giống như anh sao anh Hứa ? ”

Hứa Nhược Trung cau mày sắc mặt không vui ” Em nói cái gì ? Lời này của em là có ý gì ? ”

” Có ý gì anh so với tôi không phải càng rõ ràng hơn sao ? ” Nói xong Tử Lam cũng không còn muốn cùng hắn nói thêm cái gì , nàng quay đầu bỏ đi .

Hứa Nhược Trung một phát bắt được tay nàng ” Em chờ một chút ”

Tử Lam quay đầu lại ánh mắt lạnh lùng nhìn hấn ” buông tay , đồ cặn bã đê tiện ”

Hứa Nhược Trung sắc mặt càng thêm khó chịu, gân xanh nổi đầy trên trán .

Đang lúc giằng co gây cản , một nữ nhân tiến đến ” anh yêu , có chuyện gì vậy ? ”

Một nữ nhân xinh đẹp mặc một bộ váy màu đen trong rất đẹp mắt hấp dẫn , một cánh tay khoát lên bả vai Hứa Nhược Trung thanh âm nhu nhu hỏi , sau đó ánh mắt nhìn Tử Lam nhướn mày ” Cô ta là ai ? ”

Hứa Nhược Trung nhất thời không biết giới thiệu làm sao.

Tử Lam chân mày chợt nhảy lên , đôi mắt trong suốt thoáng qua một chút giảo hoạt , trong lòng tràn đầy phúc hắc .

Nàng cười một tiếng , nụ cười thanh thuần thân thiện ” Hứa Nhược Trung , không ngờ anh vẫn còn tiếp tục làm nghề này ? ”

47. Chương 47: Nam Nhân Cặn Bã

Anna cau mày , ánh mắt nghi ngờ nhìn Hứa Nhược Trung không hiểu chuyện gì đang xảy ra ” Có ý gì ? ”

” Nghe đồn Hứa Nhược Trung trước kia được một bà bị AIDS bao nuôi nhưng giờ bà ấy đã qua đời rồi , haiz... không biết hấn có hay không đã kiểm tra qua một chút về mình ..? ” Tử Lam cười hỏi , ngay khi thấy ánh mắt nữ nhân kia tràn đầy khiếp sợ , đáy mắt Tử Lam thoáng qua một chút giảo hoạt đắc chí.

” Lời đồn về Hứa Nhược Trung cô nói là thật sao ? ” Anna hoảng sợ hỏi .

” Sự thật không phải thế , em không nên nghe lời cô ta nói nhảm ” Hứa Nhược Trung tiến về phía Anna muốn giải thích .

” Anh cách xa tôi một chút đi ” Anna hoảng sợ lui về phía sau mặt mũi biến sắc , cảm giác hấn mang trên người căn bệnh thật kinh khủng ghê tởm .

Hứa Nhược Trung bắt đầu nhìn nàng giải thích ” Anna , em phải tin tưởng anh , cô ấy là bạn gái trước kia của anh , cô ấy chỉ muốn trả thù anh nên mới cố ý nói như vậy để chia rẽ chúng ta mà thôi ! ”

” Đúng vậy á , thời điểm tôi phát hiện anh mắc bệnh nên tôi mới lập tức bỏ anh để tránh anh lây bệnh cho tôi ” Tử Lam không nhanh không chậm nói tiếp.

Để xem người còn gì mà giải thích nữa không ? Tử Lam mỉm cười rất tà ác .

” Cô..” Hứa Nhược Trung cảm tức nhìn Tử Lam , ánh mắt của hấn hiện tại rất muốn giết người.

Bạn gái của Hứa Nhược Trung lui lại vài bước nhìn hấn bằng sắc mặt độc ác ” Hứa Nhược Trung , tôi thật sự nhìn lầm anh , nếu như tôi có xảy ra chuyện gì nhất định tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu ”

Nói xong quay người vội vã chạy mất.

” Anna ! Anna ! ” Hứa Nhược Trung vội vàng kêu hai tiếng , cuối cùng nhìn theo bóng dáng chạy mất .

Tử Lam đứng im một bên , sắc mặt rất hồng , khóe miệng nâng lên một nụ cười hả hê , nàng cười thật sảng khoái ..

Hứa Nhược Trung lại tức giận không chịu được nhất thời quay sang nhìn tử Lam bộ dáng hung thần ác sát quát lớn ” Lâm Tử Lam ”

Tử Lam vẫn bình tĩnh khinh thường quét mắt nhìn hấn một cái , nhếch miệng cười lạnh ” Đây là trừng phạt của tôi đối với hành động bỉ ổi của anh năm ấy , nếu như anh thật sự là một người đàn ông , phải biết dựa vào bản lĩnh thật sự của mình , dựa vào nữ nhân thì được xem là cái gì ? ”

” Cô.....”

Tử Lam cũng lười cùng hấn nói nhảm xoay người muốn đi .

Hứa Nhược Trung lại một phát bắt được nàng ” Muốn đi , đâu có dễ như vậy ?”

Tử Lam sững sờ liếc mắt nhìn hắn quát ” Buông tay ”

” Không thả , cô làm gì được tôi ”

Tử Lam cảm giác mình có mắt như mù trước kia tại sao lại coi trọng tên cận bã này .

Bảy năm không thấy không ngờ trình độ đề tiện của hắn càng tăng chứ không giảm chút nào.

Tử Lam nổi giận vừa muốn phát tác , sau lưng lại vang lên một giọng nói không nóng không lạnh.

” Buông tay ! ”

Tử Lam sững sờ , âm thanh này...nàng lạnh hết cả sống lưng !

Hứa Nhược Trung cũng là sững sờ , ngay sau đó quay đầu lại nhìn , ngay khi biết người đến là Mặc Thiếu Thiên sắc mặt hắn lập tức hoàn toàn thay đổi .

Người trong thương trường nếu như không biết Mặc Thiếu Thiên là ai thì đúng thật là có mắt như mù rồi , người này nhất định không thể đụng vào..

Hứa Nhược Trung bộ mặt chân chó nhìn Mặc Thiếu Thiên ” Mặc tổng ”

Mặc Thiếu Thiên tiến tới sắc mặt âm trầm ánh mắt lạnh lùng đảo qua nhìn tay Hứa Nhược Trung vẫn còn kéo lấy tay Tử Lam không buông , hắn tức giận quát lớn ” buông ra ”

Hứa Nhược Trung không nói hai lời vội vàng buông tay Tử Lam ra ” Mặc tổng ngài...”

” Cút...”

Hứa Nhược Trung sắc mặt càng ngày càng khó coi hơn , đứng tại chỗ không dám phản bác thêm lời nào nữa .

” Là tự động đi ra ngoài hay là để tôi tìm người ném ra ngoài ? ” Mặc Thiếu Thiên sâu kín hỏi , ánh mắt bén nhọn lạnh nhạt .

Mặc Thiếu Thiên là ai , ở A Thị này hắn là nhân vật rất có mặt mũi , tổng giám đốc tập đoàn MK , hắn là người giàu có nhất nhì tại A Thị này , địa vị vô cùng quý trọng .

Một câu nói của hắn cũng đủ làm A Thị rung chuyển ..

Hứa Nhược Trung không cam lòng ,nhưng lại không thể làm gì , liếc mắt nhìn Tử Lam một cái , nắm chặt quả đấm trên tay không cam lòng rời đi.

Nhìn Hứa Nhược Trung bỏ đi , Tử Lam thở ra một hơi , ngược mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên ” Cảm ơn anh Mặc Tổng ! ”

48. Chương 48: Nụ Hôn Trả Ôn

Mặc Thiếu Thiên cuối đầu , ánh mắt tĩnh mịch nhìn Tử Lam ” Hắn là ai ? ”

” Một nam nhân cận bã không đáng nhắc tới ” Tử Lam tùy ý nói , nàng vẫn không thích tiếp xúc nhiều hơn với hắn như vậy , nếu không phải vì Hứa Nhược Trung bỏ thuốc vào rượu thì nàng cùng Mặc Thiếu Thiên sẽ không xảy ra chuyện ngày hôm ấy và cũng không tưởng nhầm hắn là ‘ Ngưu lang ’ .

Trong tiềm thức , Tử Lam không bao giờ muốn nhắc đến chuyện này nữa .

Mặc Thiếu Thiên lại nhíu mày , ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm Tử Lam , đôi con ngươi giống như có ma lực , hắn muốn nhìn xem đáy lòng của nàng đang nghĩ gì ?

Ánh mắt như vậy khiến Tử Lam kinh hãi .

Nam nhân này thực sự quá yêu nghiệt ..

Tử Lam không muốn cùng Mặc Thiếu Thiên tiếp xúc quá gần , tinh thần nàng sẽ bị hao hụt , quyết định tốt nhất giờ này là chạy , nói là làm ngay , nàng nhanh chân quay đầu chuẩn bị đi khỏi .

” Cô muốn đi đâu ? ” Mặc Thiếu Thiên một phát bắt được tay nàng .

” Phòng vệ sinh ” Tử Lam ngượng ngùng trả lời .

” Đi phòng vệ sinh làm gì ? ” Mặc Thiếu Thiên tiếp tục chất vấn .

Tử Lam trợn trắng mắt khóc không ra nước mắt .

Mặc Thiếu Thiên , anh hỏi vấn đề có văn hóa thật đấy ! Mẹ kiếp ! Người ta đi toilet đương nhiên là để giải quyết ‘ chuyện buồn ’ riêng của mỗi người ..

Mặc Thiếu Thiên một bộ dáng lưu manh giả danh trí thức không buông Tử Lam ra ” Tôi cho phép cô được đi chưa ? ”

” Nếu không thì anh muốn thế nào ? ” Tử Lam thật sự rất bức với tên ôn thần này .

” Mới vừa rồi là tôi đã giúp cô một lần , cô cứ như vậy là tính đi sao ? ”

” Tôi đã nói cảm ơn anh rồi còn gì ? ”

” Một câu cảm ơn liền xong hay sao .. đâu có dễ dàng như vậy ? ” Mặc Thiếu Thiên cười tà tứ nhìn Tử Lam .

” Nếu như vậy , Mặc tổng xin hỏi anh còn muốn gì nữa ? ”

Chết tiệt ! Tên này sao cứ bám nàng mãi không tha ! Kiếp trước nàng thiếu nợ hắn sao ?

Hai người đối thoại , càng lúc càng hăng sai , có lẽ là do tác dụng của rượu , Tử Lam ngẩn đầu nhìn thẳng vào mắt Mặc Thiếu Thiên .

Sắc mặt Tử Lam hồng hồng hết sức mê người ..

Ngay lập tức Mặc Thiếu Thiên kéo Tử Lam qua đê nàng dựa vào vách tường , thân thể hắn áp sát nàng khít khao.

” Anh định làm gì đấy ?” Tử Lam vặn lòng mày không vui hỏi .

Mặc Thiếu Thiên lại giam cầm nàng thật chặt không buông , híp đôi mắt lại , môi mông khê mở , giọng nói từ tính phát ra ” Cô và Lục Tử Thịnh quan hệ giữa hai người là như thế nào ? Hả ? ”

Lục Tử Thịnh ?

Tử Lam nhú mày suy nghĩ..

Mặc Thiếu Thiên nói như vậy là ý gì ?

Tử Lam nhìn hắn vẽ mặt ngu ngơ hỏi ” Mặc tổng , ý của anh là gì ? ”

” Ý trên mặt chữ ” Mặc Thiếu Thiên khê buông mấy tiếng trong giọng nói có chút vị chua mà hắn không phát hiện ra .

” Xin lỗi ! Đây là vấn đề liên quan cá nhân tôi và tôi cũng không có trách nhiệm phải khai báo với anh ? ” Tử Lam cười lạnh nhìn Mặc Thiếu Thiên.. Hắn là cái gì chứ , chuyện riêng của nàng mà cũng đi hỏi , hắn có bị ám đầu không đấy .

Nghe nàng nói , Mặc Thiếu Thiên nhìn chằm chằm đôi môi rất mê người đang mấp má .

Đột nhiên hắn cười !

Một nụ cười rất mê hoặc yêu nghiệt !

Nhưng nụ cười đó của hắn lại khiến Tử Lam dựng hết tóc gáy ... da gà mọc toàn thân..cứ như nàng hiện tại đang đứng dưới hầm đầy băng .

Một giây kế tiếp Tử Lam chưa biết chuyện gì đã xảy ra, gương mặt Mặc Thiếu Thiên phóng đại trước mặt nàng , môi hân áp vào môi nàng !

Trực tiếp cạy hàm răng Tử Lam ra , môi lưỡi quần quýt lấy nàng , một nụ hôn rất nồng bỏng cuồng nhiệt , cướp đoạt hết những mật ngọt ở nàng .. nụ hôn ấy cũng giống như hân rất bá đạo.

Trong một khắc kia đầu óc Tử Lam bắt đầu trống rỗng..

Nàng không có đẩy Mặc Thiếu Thiên ra cũng không có từ chối ..

Ngược lại , rất hưởng thụ nụ hôn này !

Đôi môi Mặc Thiếu Thiên rất mềm rất mỏng , rất lạnh , để nàng nhớ tới một câu người ta vẫn thường nói , nam nhân môi mỏng rất bạc tình !

Tử Lam nhắm mắt lại , đầu có chút hỗn loạn..

Đang lúc này Trọng Nhược Tình đi tới thấy cảnh này , la lên một tiếng mới ngừng lại hai người đang kích tình hôn sâu ..

Mặc Thiếu Thiên buông Tử Lam ra đôi mắt tà mị híp lại nhỏ giọng nói bên tai Tử Lam ” Nụ hôn này xem như báo đáp việc vừa rồi tôi đã giúp cô ! ”

Tử Lam thầm mắng hân vô sỉ , nàng cũng tự kiểm điểm lại bản thân...Chẳng lẽ nàng lại là một sắc nữ..mới vừa rồi nàng tại sao không đẩy hân ra...huhu..

Nhìn Mặc Thiếu Thiên ngênh ngang tiêu sái bỏ đi , đem Trọng Nhược Tình ôm chặt vào trong ngực sau đó cùng nhau tiến vào trong phòng hai người đáng vẽ thật thân mật , nhìn người bên cạnh hân không phải là nàng..

Chẳng biết sao đáy lòng cảm thấy thật chut xót .

Tử Lam lắc lắc đầu để ình tỉnh táo lại , nàng bĩu môi , trong lòng âm thầm mắng Mặc Thiếu Thiên..đúng là một nam nhân lạm tình !

49. Chương 49: Bị Chê

Thời điểm Tử Lam trở về phòng , bên trong mọi người vẫn đang chơi rất hăng hái vui vẻ , nàng cảm thấy bản thân không thể tiếp tục uống nữa nên ngồi yên một góc , cố gắng giữ vững bản thân thật tỉnh táo.

Đúng 11h khuya , tất cả chuẩn bị trở về .. đêm nay mọi người chơi thật thoải mái.

Trước cửa quán rượu mọi người nhanh chân tìm cách trở về nhà .

Đa số đều thuê xe trở về.. Tử Lam cũng tính toán như thế ..

Lúc này Mặc Thiếu Thiên ôm Trọng Nhược Tình bước ra vừa lúc nhìn thấy Tử Lam đứng đón xe .

” Lâm tiểu thư ,nhà cô ở đâu ? có muốn hay không tôi cùng Thiếu Thiên tiễn cô một đoạn ? ” Trọng Nhược Tình cười tự đắc , khoe khoang chiếm hữu Mặc Thiếu Thiên với Tử Lam.

” Cảm ơn ! Không cần đâu ” Tử Lam cười cười nhún nhường , ánh mắt thủy chung vẫn không nhìn đến Mặc Thiếu Thiên dù chỉ một lần .

Ngay lúc này một chiếc xe con dừng ngay trước mặt Tử Lam.

Cảnh Thần bên trông thò đầu ra gọi nàng ” Tử Lam , mau lên xe ”

Tử Lam quay đầu lại liền biết đó là xe của Trần Mặc , nàng nháy mắt với Cảnh Thần một cái , tới thật đúng lúc !

Nàng xoay người nhìn Trọng Nhược Tình và Mặc Thiếu Thiên nói một tiếng ” Không làm phiền hai người , tôi xin phép đi trước ”

Mở cửa , ngồi vào xe rồi đi .

Mặc Thiếu Thiên nhìn bóng lưng Tử Lam rời đi , con người hần từ từ tối xuống , sâu không thấy đáy

” Cô ấy lại tìm cô gây phiền toái nữa sao ? ” Cảnh Thần nhìn Tử Lam hỏi .

” Không có , chỉ là thích lấy le một chút hư vinh thôi ! ” Tử Lam giải thích .

Lúc Tử Lam trở về đến nhà , cảm giác say rượu đã hoàn toàn biến mất !

Đã muộn thế này rồi vậy mà Bảo bối vẫn không chịu ngủ một mực chờ đợi nàng.

Chỉ cần nghĩ tới trong nhà còn có Hi Hi , nàng đã cảm thấy cuộc sống tràn đầy hy vọng .

” Bảo bối , mẹ đã trở lại ” Tử Lam hô lên một tiếng .

Hi Hi đang ở bên trong phòng bếp làm đông làm tây.

” Mẹ , người đã về rồi á ” Hi Hi tiến tới , vừa đến gần Tử Lam bé cau mày nhìn ” Mẹ , người uống rượu? ”

Tử Lam đen mặt , hồng bét rồi , nàng đã quên dạn dò của Bảo bối !

Nàng hướng Bảo bối bộ dạng chân chó cười lấy lòng bé ” chỉ uống một chút thôi ”

Hi Hi lại nhú mày , có vẻ như không tin lắm ..

Tử Lam vội vàng nói sang chuyện khác ” Đã trễ thế này , con ở đây làm gì ? ”

” Biết chắc mẹ chưa ăn gì nên con ở đây nấu mì ẹ ”

Tử Lam tiến đến gần Hi Hi ” Bảo bối con thật tốt với mẹ ” Đang định hôn lên mặt bé một cái nhưng Hi Hi lại đẩy nàng ra .

” Mẹ , người đi tắm trước đi ! ” Chân mày non nớt của Hi Hi nhíu lại nhìn Tử Lam từ trên xuống dưới.

Trên trán Tử Lam đầy hắc tuyến !

Bảo bối , con ghét bỏ mẹ sao ?

Không thể như vậy á !

Nhưng hết cách rồi , ai bảo nàng đã đồng ý với bảo bối mà không làm được .

Vì vậy , Tử lam rất ngoan ngoãn đi tắm !

Mới vừa đi được mấy bước Hi Hi lại nhắc nhở ” Mẹ , người đi tắm nhớ mang theo quần áo nha ”

Tử Lam ngẩn người , quay đầu lại nhìn Bảo bối nhú nhú mày , hướng gian phòng của mình đi vào .

Trong phòng tối đen như mực , Tử Lam vừa muốn mở đèn chợt cảm thấy sau lưng có người tập kích đến .

Nàng quay người lại định tập kích lại bị một đôi tay bắt giữ ôm vào lòng , ngay sau đó liền đem nàng đặt lên giường

Hai cổ thân thể dán chặt vào nhau....

Tử Lam nhân cơ hội vươn tay sờ tới chốt mở đèn trên tường ” lạch cạch ” một tiếng mở ra !

Nhất thời cả gian phòng một mảnh sáng ngời..

Tử Lam nhìn gương mặt tuần tú phóng đại trước mắt , nhếch miệng lên cười nhàn nhạt , lại mang theo mấy phần vui mừng ” Tiêu Dật ! ”

Tiêu Dật đang đề trên người nàng , gương mặt tuần tú câu hồn đoạt phách cười ” Em thiếu chút nữa đã bị anh tập kích rồi ”

” Em nhất định sẽ dùng võ thuật đề phòng lang sói không chút lưu tình tập kích ngay ”

” Được , nhưng công phu mèo 3 chân của em cũng không biết là ai đã dạy cho em nữa , định đánh sư phụ sao ? ”

” Làm sao anh biết em ở nơi này ? ” Tử Lam nhìn Tiêu Dật hỏi .

Tiêu Dật lại cúi người , hít một hơi trên người nàng sau đó không vui cau mày nói ” Hôm nay em uống rượu ? ”

50. Chương 50: Nhân Vật Nguy Hiểm

Tử Lam đẩy Tiêu Dật đang đè trên người nàng xuống , gật đầu nói ” Em có uống một chút”

Tiêu Dật nhú nhú mày nhưng không nói gì thêm nữa .

Tử Lam lại hỏi hắn ” Sao anh biết nơi này mà tới đây ”

” Vì anh nhớ em ! ” Tiêu Dật nhìn Tử Lam đang đỏ mặt , con ngươi hẹp dài tràn đầy sủng nịnh yêu thương , hắn trực tiếp trả lời Tử Lam không vòng vo . Hắn nhớ nàng thật sự !

Tử Lam cũng không cảm thấy câu trả lời của Tiêu Dật có vấn đề gì , quan hệ giữa hai người suốt 7 năm nay giống như một đôi bạn thân mà cũng không phải bạn ... ” Khi nào thì anh sẽ đi ? ”

” Đêm nay , 12 giờ anh sẽ lên máy bay ! ”

” Sao nhanh vậy anh ? ”

” Cho nên nếu em về trễ thêm một chút thì anh sẽ trực tiếp đi tìm em ” Cả người Tiêu Dật tiến tới bên cạnh Tử Lam chuẩn bị hôn nàng một cái .

Tử Lam vươn tay , sử dụng võ thuật phòng lang sói một quyền xuất ra chặn ngay hành động của Tiêu Dật lại.

Tiêu Dật khóc không ra nước mắt ! Hắn có bị xem là tự lấy đá đập chân mình hay không ? Hắn dạy nàng thuật phòng sói .. giờ muốn hôn nàng một cái cũng không được.. bởi vì hiện tại hắn đang bị.... (đổ các bạn Dật ca bị ai ... làm thành ra như vậy..không phải Lam tỷ đâu nha !)

” Ừm” Tiêu Dật một tay che ngực , không nhin được rên lên một tiếng .

Tử Lam phát hiện có điều gì đó không đúng ở đây , bình thường nàng làm sao đã thương được Tiêu Dật nhất định là có chuyện xảy ra , Tử Lam vận lòng mày vội vàng hỏi ” Anh bị làm sao ? Có phải bị thương rồi không ? ”

” Ừm ” Tiêu Dật gật đầu một cái , hắn định giấu Tử Lam không cho nàng biết , hắn sợ nàng phải đau lòng không yên. Gương mặt anh tuần ngũ quan đẹp mắt nhìn hắn như một thần tiên lưu lạc nhân gian , pha lẫn chút tà mỵ , bởi vì nhin đau mà có chút tái nhợt .

(Tội cho Dật ca mỗi lần về thăm Lam tỷ là Thiên ca dùng mọi thủ đoạn thủ tiêu Dật ca làm cho Dật ca không thể nào gặp Lam tỷ .. Thiên ca ghen kinh người !)

Mặc dù Tử Lam có chút rượu trong người nhưng nàng không phải là người say rồi hồ đồ , nhớ lại chuyện xảy ra vừa rồi Tử Lam đưa tay ra vén quần áo chỗ nàng vừa mới tập kích Tiêu Dật ” Cho em nhìn xem anh bị như thế nào ? ”

Tử Lam vừa muốn vén lên y phục , Tiêu Dật liền một phát bắt được tay của nàng đặt lên khoe miệng hắn hôn một cái ” Anh không sao đâu em đừng lo , chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi ! ” Động tác của Tiêu Dật thật mập mờ nhưng cũng thực có mỹ cảm .

Tử Lam vận lòng mày , ánh mắt nhìn chằm chằm vào hắn , nàng cảm thấy lo lắng bất an cho Tiêu Dật .

” Còn nữa , em không được tùy tiện vén đồ của nam nhân rất nguy hiểm ” Tiêu Dật thật sự đang bị thương , hắn không bao giờ muốn đổi gặt nàng chuyện gì , bởi vì hắn thích cảm giác nàng vì hắn lo lắng nhưng hắn không thích Tử Lam thấy được vết thương của mình , không muốn nàng đau lòng , không muốn nàng dính vào những chuyện máu tanh của Hắc đạo .

Giữa hai người bọn họ có một loại ăn ý vô hình , nếu gọi là bằng hữu thì hơi ái muội , nếu gọi là tình thân thì lại càng trân quý hơn , nếu gọi là tình yêu thì hiểu rõ đối phương hơn.

Quan hệ của hai người thì không thể nào dùng từ chính xác để hình dung. (không phải thiên ca làm quá thì Dật ca cười Lam tỷ lâu ừ)

7 năm trước , lúc Tử Lam còn đang du học ở Mỹ , một buổi tối nàng đang trên đường đi học về vô tình phát hiện Tiêu Dật đang bị thương rất nặng Tử Lam cứu hẩn một mạng từ đó hai người quen biết .

Tử Lam chỉ biết Tiêu Dật là người không bình thường , hẩn có một thể lực Hắc đạo rất lớn hình như là một cái tập đoàn gì đó , lần đó cũng chính vì hoàn thành nhiệm vụ Tiêu Dật bị người ta đánh lén nên mới bị thương rồi được nàng cứu .

Tử Lam cứu Tiêu Dật , từ đó về mặt sinh hoạt của nàng Tiêu Dật luôn âm thầm giúp đỡ , về sau cuộc sống của nàng và Hi Hi mới không chịu bất kỳ cực khổ nào nữa .

Chỉ là quan hệ giữa hai người ở Mỹ không ai được biết đến , nàng chỉ biết bên cạnh Tiêu Dật có một cận vệ gọi là Ảnh Dạ , mỗi lần gọi điện thoại nàng gặp hẩn để hỏi chuyện tình của Tiêu Dật , muốn liên lạc Tiêu Dật cũng thông qua Ảnh Dạ mới gặp được.

Tử Lam nghĩ , cho dù Tiêu Dật là một nhân vật rất nguy hiểm nhưng hẩn sẽ tuyệt đối không là chuyện thương tổn đến nàng .

Điểm này nàng chắc chắn không bao giờ nghi ngờ !

Giữa bọn họ như có một sợi dây vô hình gắn kết lẫn nhau , ăn ý hoàn hảo ..

51. Chương 51: Cưng Chiều Mẹ Con Nàng

Tử Lam nhìn Tiêu Dật muốn nói gì nhưng hẩn nhanh chóng kéo nàng , hai người hướng phía phòng khách đi ra .

” Được rồi , em không nên dùng ánh mắt đó nhìn anh như vậy .. anh đang rất đói bụng đây này , chúng ta nhanh ra xem Bảo bối đang nấu món ngon nào ngoài đây ” Tiêu Dật nói xong cũng không quản Tử Lam có đồng ý hoặc tình nguyện hay không liền kéo nàng đi .

Tài nấu ăn của Hi Hi không chê vào đâu được , mặc dù chỉ là một tô mì nhưng mùi thơm lại tỏa ra bốn phía !

Hi Hi bảo bối thật lợi hại !

Tiêu Dật đi ra ngoài nhìn Hi Hi cười triêu mến ” Bảo bối , để Dật thúc thúc ném thử xem tài nấu nướng của con có tiến bộ hơn trước không đây ! ” Nói xong trực tiếp ngồi xuống bàn cầm đũa bắt đầu ăn.

Hi Hi ưu nhã cười một cái ” Mời Dật thúc thúc tùy ý thưởng thức ” Vừa nói bé lại vừa tiến vào phòng bếp lấy ra một mâm thức ăn khác chuẩn bị sẵn cho Tử Lam.

Tử Lam rót cho Tiêu Dật một ly nước nàng cũng nhanh ngồi xuống bàn , đối với tài nấu nướng của Bảo bối nàng không chút nào lo lắng .

Quả thật , Tiêu Dật vừa mới ăn một miếng đã khen không ngớt miệng ” Bảo bối , tài nấu nướng của con càng ngày càng xuất thần nhập hóa rồi đó ! ”

” Bởi vì cho tới bây giờ con chưa một lần dám lười biếng ! ” Hi Hi vừa nói xong cũng từ phòng bếp đi ra đặt cái mâm trên tay xuống trước mặt Tử Lam ” miệng của mẹ đối với thức ăn có nhu cầu rất cao , hay soi mói đủ thứ nên con mới phải không ngừng tiến bộ không được lùi bước để có thể làm mẹ hài lòng ”

Tử Lam cười , nàng cũng không biết nên nói cái gì lúc này !

” Bảo bối , con nên cảm tạ mẹ mới đúng , nếu không phải mẹ thì con làm sao có thể ngày càng tiến bộ vượt bậc trong nấu ăn ” Tử Lam trịnh trọng nói .

Hi Hi đen mặt !

Được rồi , đối với bé , mẹ nói gì cũng đều đúng cả .

” Cảm ơn mẹ ! ” Hi Hi mỉm cười nhìn Tử Lam .

” Không cần khách khí ! ” Tử Lam mỉm cười .

Tiêu Dật nhìn hai mẹ con họ , khóe miệng hần không khỏi cong lên , hai mắt từ từ nheo lại rất thần bí làm cho người khác không rõ hần đang nghĩ gì .

Ánh mắt đó tràn đầy cương chiều và bao dung ...

Sẽ có một ngày hần nhất định sẽ đem bọn họ sống bên cạnh hần mãi mãi , sẽ cho bọn họ những gì tốt đẹp nhất của cuộc sống , yêu thương hai mẹ con bọn họ..

Mặc dù Hi Hi không phải là con trai ruột của hần , dù là thế nhưng Tử Lam lại chính là người con gái hần yêu thương hơn cả tính mạng , hần sẽ chịu đựng ..

Lúc này Tử Lam như chợt nhớ tới cái gì , nàng nhìn Tiêu Dật hỏi ” Anh định trực tiếp về Mỹ luôn hay sao ? ”

” Không , anh đi một chuyến sang Italy , bên kia xảy ra chút việc anh phải đi giải quyết , có lẽ mất một khoảng anh mới trở về , hiện tại anh không yên lòng hai mẹ con của em nên nhanh tới xem em trước rồi mới đi ” Tiêu Dật ánh mắt nhìn Tử Lam , sắc thái trong đôi mắt xanh biếc sâu kín ..

” Ân , em và bảo bối không sao đâu anh đừng lo ! ” Tử Lam cười cười , gạt đầu một cái ,cũng không hỏi chuyện gì vì nàng tin tưởng vào năng lực của Tiêu Dật , tin tưởng hần nhất định sẽ làm xong mọi việc.

Coi như nàng hỏi cũng chỉ để càng thêm lo lắng bất an , khiến hần không an tâm làm việc.

Hi Hi vẫn ngồi im đó ,nghe cuộc đối thoại của Tử Lam và Tiêu Dật , con người nhỏ nhỏ thoáng qua một chút giảo hoạt , khóe miệng giật giật , yên lặng đem những lời Tiêu Dật vừa nói ghi tạc ở trong lòng.... ..

52. Chương 52: Hi Hi Thiên Tài

Trước lúc đi , Tiêu Dật đưa cho Hi Hi một tấm thẻ , bởi vì hần biết rõ , nếu đưa cho Tử Lam nàng nhất định sẽ không nhận lấy..vì vậy cách tốt nhất đó là đưa cho Hi Hi bảo bối .

Hi Hi bộ dáng rất rộng rãi thu ngay..

Ngu sao mà không lấy !

Cuộc sống thì làm sao có thể thiếu tiền.. ai lại đi chê tiền trong khi tự dâng đến cửa .

Huống chi , nếu như bé không thu , Dật thúc thúc nhất định sẽ nghĩ ra nhiều cách ép buộc bé phải nhận lấy .

Cho nên bé chọn cách nhanh gọn , trực tiếp thu ngay khỏi phải vòng vo chi ết !

Hi Hi cũng không hiếm lạ gì với số tiền này , nhưng đây là chút tâm ý mà Dật thúc thúc dành ẹ bé , nếu như bọn họ không nhận Dật thúc thúc cũng sẽ cho người quan sát hai mẹ con họ !

Hi Hi cũng là vạn bất đắc dĩ mà thôi !

Tiền , đối với Hi Hi rất dễ dàng kiếm được , cách thức không khác Dật thúc thúc và cha bé là bao , nhưng Hi Hi phải cố gắng tiếp tục che giấu mẹ dù biết rằng giấy không gói được lửa .

Dật thúc thúc còn để lại cho bé một vật vô cùng đặc biệt..

Là một sợi dây chuyền..

Dật thúc thúc nói đây là một sợi dây chuyền cảm ứng..

Nếu bọn họ gặp phải chuyện gì mà không thể liên lạc được với thúc ấy , Dật thúc thúc sẽ lần theo manh mối lợi dụng cảm ứng của sợi dây chuyền mà tìm được .. (sợi dây chuyền giúp Lam tỷ thoát một kiếp tử nạn)

Mặc dù hiện tại mẹ và bé vẫn bình yên vô sự , nhưng bé lại cả giác được cuộc sống sau này của hai mẹ con sẽ trải qua rất rung động lòng người , khiến Hi Hi cảm giác thật hưng phấn !

Trực giác của Hi Hi luôn luôn đúng không sai bao giờ ..

Bé cảm thấy vật này rất hữu dụng có thể lưu lại .

Ít nhất hiện tại bé cảm thấy Dật thúc thúc không bao giờ làm bất cứ chuyện gì tổn thương đến mẹ bé , có lẽ thúc ấy thật lòng quan tâm đến mẹ !

Vì vậy , Hi Hi rất sẵn lòng nhận món quà này .

Hi Hi còn dùng bộ dáng đáng yêu dễ thương của trẻ con nhìn Tiêu Dật ” Đây chuyện này bảo bố nhất định sẽ đeo trên người của mẹ , cảm ơn Dật thúc thúc ! ”

Đúng là một đứa bé ngoan !

Tiêu Dật ôm Hi Hi hôn một cái ” Bảo bố , con thật là hiểu chuyện ! Hôm nào xong việc Dật thúc thúc sẽ lại đến thăm con ! ”

” Vâng, đến lúc đó bảo bố nhất định sẽ làm thật nhiều món ăn ngon chiêu đãi thúc nha ” Hi Hi cười nói như một đứa trẻ .

Tiêu Dật cười nhìn Hi Hi dặn dò thêm mấy câu ” Chăm sóc mẹ con thật tốt , có chuyện gì xảy ra phải nhanh chóng gọi cho Dật thúc thúc biết không ”

Hi Hi khẽ mỉm cười ” Ân , bảo bố nhất định ghi nhớ ! ”

Mẹ bé , bé nhất định phải hảo hảo bảo vệ ..

Tiêu Dật sắp đến giờ lên máy bay nên nhanh chóng bước ra không quên dặn Hi Hi thêm một số chuyện , lúc đi , Tử Lam muốn đưa Tiêu Dật ra sân bay nhưng Tiêu Dật từ chối , khuya rồi hẳn phải để nàng nghỉ sớm , hẳn không muốn có người phát hiện ra hai mẹ con bọn họ có liên quan đến hắn , như vậy sẽ nguy hiểm ẹ con Tử Lam rất nhiều. Cuối cùng , Tiêu Dật một mình cất bước rời đi , trong lòng mang theo thật nhiều tiếc nuối bất an , giống như hẳn sắp mất đi vật gì đó rất quan trọng .

Tiêu Dật đã nói như vậy Tử Lam cũng không kiên trì muốn đưa hắn đi nữa , trong người nàng có chút rượu nên cảm thấy có chút buồn ngủ. Sau khi Tiêu Dật đi , nàng nhanh chóng tắm rửa , leo lên giường gặp Chu Công ngay !

Đợi tất cả yên tĩnh trở lại ...

Trong phòng ngủ Hi Hi đèn vẫn sáng nhàn nhạt .

Máy vi tính trên bàn mở ra , con người nho nhỏ ngồi trước máy tính , mới vừa rồi còn bộ dáng cười ưu nhã giờ phút này trên mặt đầy vẻ nghiêm túc , nghiêm nghị phiên bản thu nhỏ của Mặc Thiếu Thiên .

Ngón tay quen thuộc linh hoạt điều khiển trên bàn phím , nhập vào liên tục dãy số , sau đó tiến vào không gian của một tổ chức .

Vừa mới tiến vào liền thấy ghi chép vô số chuyện phiếm , bọn họ đang trò chuyện những vấn đề nóng bỏng .

” Tạp Ni , vụ buôn bán thuốc nổ lần trước như thế nào ? Bên cảnh sát Quốc Tế đuổi kịp anh chưa ? ”

” Con mẹ nó , nếu như đuổi kịp , tôi còn là Tạp Ni sao ? Chỉ là Quốc Tế bên kia còn nhìn chằm chằm vào tôi , hiện giờ tôi đang suy nghĩ biện pháp thoát khỏi hắn. Mẹ nó ! ” Chuyện này khiến Tạp Ni cực kỳ khó chịu .

Tổ chức khủng bố bắt đầu quấy....Sát thủ hàng đầu thế giới xuất hiện...

53. Chương 53: Một Đám Củi Mục Thiên Tài

” Ha..ha..đáng đời , ai kêu người đụng vào AA đầu họng súng , mảnh đất kia bọn họ mới vừa đầu tư xuống
” Mặc Tử hả hê cười nói .

” Quản nó khi gió địa bàn của ai , dù sao cũng đã nổ tung hết rồi ” Tạp Ni giọng nói cực kỳ phách lối .

” Ha..ha , Tạp Ni người tính tình cứ như vậy phách lối nhưng mà ta thích ” Thẩm Dạ Thiên chợt nói thêm vào .

” Cút ! ”

Hi Hi vừa lên tới liền thấy bọn họ đang nói về những vấn đề nóng bỏng như vậy .

Bé không để ý ai hết liền trực tiếp nói thẳng vào vấn đề ...

” Tạp Ni , anh bây giờ ở nơi nào ? ”

” Tổng bộ ”

” Anh tra một chút xem bên Italy đã xảy ra chuyện gì ? ” Hi Hi hỏi .

Tạp Ni sững sờ sau đó nét mặt nghiêm túc ” Tốt ” Đáp một tiếng lập tức bắt đầu tra xét.

Hi Hi ngồi chờ trước máy tính , ngón tay gõ theo tiết tấu chứng tỏ bé hiện giờ rất gấp .

Mấy phút sau Tạp Ni trở lại ” Italy tình hình hiện giờ nhìn chung sóng êm gió lặng giống như không có chuyện gì , nhưng mà tôi lại tra ra được gần đây rất nhiều người đặt vé máy bay đi La Mã ”

Italy , La Mã là thị trường giao dịch Hắc đạo lớn nhất Hắc Ám Vương Quốc .

Tiêu Dật qua bên kia nhất định là bên đó xảy ra chuyện gì rồi .

Trực giác của Bảo Bối rất mãnh liệt .

Lúc này , Tạp Ni còn nói thêm ” Tra được , hai ngày trước Mafia Italy cùng nước Mỹ Liên minh tập đoàn xảy ra hỏa quân chiến đấu ! Hiện tại có người địa phương bị bộ phận AA bắt đi.”

” Mẹ nó , Mafia cùng Liên Minh đổ máu rồi hả ? ” Mặc Tử ngạc nhiên hỏi .

” Chỉ là một chút tranh chấp , chết không nhiều ” Tạp Ni nói .

” Cũng không có nhận được tin tức nào xì ra ” Mặc Tử nói tiếp.

” Chuyện này xảy ra ở La Mã nhất định là bị đè ép xuống mức thấp nhất rồi ” Thẩm Dạ Thiên bộ dáng cơ trí nói .

Thời điểm mọi người đang bàn tán sôi nổi , Tạp Ni đột nhiên hỏi ” Hi Hi , có phải là có chuyện gì hay không ? ”

Hi Hi suy nghĩ một chút liền mở miệng ” Tiêu Dật đi Italy ”

” Làm sao người biết ? ” Mặc Tử hỏi.

” Ta tự có cách của mình ”

Hi Hi nói những lời này rất cường hãn , một câu nói làm Mặc Tử im lặng .

Lúc này Tạp Ni lại hỏi ” Giờ người nghĩ như thế nào ? ”

” Chúng ta không phải còn đồng hàng lớn đang ở Italy hay sao ? ” Hi Hi hỏi ngược lại.

Tạp Ni vận lòng mày suy nghĩ ” Cho nên người là hoài nghi hần.....?”

” Ta không thể xác định được nhưng cảm giác này rất mãnh liệt , đám hàng kia nhất định sẽ xảy ra vấn đề
” Hi Hi suy đoán nói .

Tạp Ni lập tức hiểu ý ” Tôi sẽ cho người trông chừng nghiêm ngặt không thể để chuyện không may xảy ra.”

” Mấy ngày nay anh nhất định phải chú ý mọi hoạt động của Tiêu Dật tại Italy thật kỹ biết không ?” Hi Hi tiếp tục dặn dò .

” Nếu như Tiêu Dật dám động vào hàng , chính là muốn đối nghịch cùng chúng ta , hần nhất định sẽ không dễ gì động được lô hàng đó ..

” Tiêu Dật không đơn giản như người tưởng đâu , nếu như hần dám động tuyệt đối không để cho người khác tra được là hần đã làm. ” Thẩm Dạ Thiên nói .

” Hần có can đảm dám đụng vào , toàn bộ tổ chức Khủng Bố lập tức sẽ tiến đánh vào hang ổ của hần không còn manh giáp ” Mặc Tử tức giận nói tiếp.

” Người có thể thử một chút ! ” Thẩm Dạ Thiên lại nói tiếp .

54. Chương 54: Lừa Bịp Chuyện Tình

” Tiêu Dật không phải đèn đã cạn dầu, nếu có thể dễ dàng động vào hang ổ của hần thì có lẽ Tiêu Dật không còn sống đến ngày hôm nay ” Thẩm Dạ Thiên sâu kín nói .

Ai cũng biết , điều Thẩm Dạ Thiên nói vừa rồi rất có lý !

Đạo lý này , Mặc Tử cũng hiểu , chỉ là nếu Tiêu Dật thật sự làm như những suy luận vừa rồi của mọi người , thì đồng nghĩa hần đã tạo thêm inh một địch thủ .

Trong giới Hắc đạo , cấm kỵ nhất chính là các bang phái liên kết lại với nhau , như vậy sẽ xảy ra nhiều sóng to gió lớn , nếu bang không được liên thủ sẽ phải đối đầu trước sau với nhiều thế lực , như vậy sẽ rất nguy hiểm .

Cho nên giữa Hắc đạo cũng sẽ không dễ xảy ra những quan hệ lộn xộn như vậy.

Hi Hi suy nghĩ một chút ” Tạp Ni , nếu thật sự Tiêu Dật đụng đến lô hàng đó thì anh hãy đưa cho hần 1/10 lô hàng đó luôn đi ”

” Tại sao? ” Mặc Tử vội vàng hỏi , sau đó bổ sung thêm một câu ” Hi Hi , hôm nay người có bị phát sốt không đây ? ”

” Tôi không có phát sốt , tôi nợ Tiêu Dật một ân tình nên cho hần 1/10 coi như tôi trả lại ân tình đó cho hần ” Hi Hi nói .

Mẹ bé ,bé sẽ nuôi , tiền Tiêu Dật cho bé sẽ dùng cách vô hình trả lại , còn về nợ ân tình , bé đưa 1/10 lô hàng coi như báo đáp tất cả .

Bởi vì Tiêu Dật là một người có dã tâm rất lớn , không có gì đối với hần hấp dẫn hơn lô hàng kia.

” Người biết Tiêu Dật ? ” Mặc Tử dừng lại một chút hỏi Hi Hi.

” Có chút giao thiệp ” Hi Hi bình tĩnh trả lời .

” Hần là người như thế nào? có phải hay không giống như người khác thường nói , hần bộ dạng rất anh tuấn phiêu dật ? ” Mặc Tử rất tò mò , mọi người đều nói Tiêu Dật đẹp trai không ai bì nổi , mỗi người một cách nói riêng không ai giống ai .

Hi Hi rất nghiêm túc suy nghĩ một chút ” Rất giống như thần tiên , đẹp trai lắm ”

” 1/10 hàng không phải là con số nhỏ ? ” Tạp Ni bộ dạng suy nghĩ nói.

Hi Hi lại nhếch môi cười ” mọi người yên tâm , chúng ta sẽ không lỗ lã , đến lúc đó chúng ta sẽ đòi lại gấp 10 lần như vậy ”

Điểm này Hi Hi rất có lòng tin..

Mọi người đối với lời nói của Hi Hi rất có lòng tin.

” Người đã nói như vậy thì ta sẽ cho hần 1/10 , nhưng mà Hi Hi , chúng ta sẽ rất mất mặt đấy ! Vô duyên vô cớ vứt bỏ 1/10 hàng ” Tạp Nị bộ đang rất vô tội .

Hi Hi cười một tiếng ” Tôi tin tưởng mọi người sẽ đem số hàng này vứt hết sức đẹp mắt ” Hi Hi cười hết sức phúc hắc .

Tạp Nị “ ”

Mặc Tử “ ”

Thẩm Dạ Thiên “ ”

Lúc này Mặc tử nói ” Chuyện lô hàng không cần bàn tiếp cứ y như vậy đi , Hi Hi , người mau giúp ta tiến vào hệ thống nội bộ Cửa Ngục đi ”

” Cửa Ngục ? ” Hi Hi sửng sốt ngay sau đó hỏi ” Anh tiến vào hệ thống nội bộ Cửa Ngục để làm gì?”

” Lần trước đại ca Cửa Ngục là Mặc Thiếu Thiên dám trên địa bàn Châu Á ngụy trang khẩu trừ hàng của chúng ta , thiếu chút nữa chặn đường lui của anh em , món nợ này ta không tính với hần ta không phải là Mặc Tử !” Lần này Mặc Tử cực kỳ tức giận nói.

Nhắc đến Mặc Thiếu Thiên , Mặc Tử vẫn đang một bụng tức không có chỗ để phát tiết , Mặc Thiếu Thiên không trả giá hần nhất định không nuốt trôi cục tức này.

Hi Hi ngây ngẩn cả người ...

Mặc Thiếu Thiên là cha của bé , Hi Hi cũng chưa bao giờ làm ra chuyện lừa bịp như vậy.

55. Chương 55: Hi Hi Quá Cơ Trí Rồi

Nếu như Mặc Tử và Mặc Thiếu Thiên hai người cùng nhau quyết đấu , mà Mặc Thiếu Thiên bị thua như vậy Hi Hi cũng chấp nhận .

Tài nghệ không bằng người , Hi Hi cũng không có biện pháp .

Nhưng nếu như dùng biện pháp xâm nhập hệ thống như thế , Hi Hi liền

Hi Hi cũng không thể nói cho bọn họ biết , Mặc Thiếu Thiên có thể là cha của bé , nếu quả thật như vậy bé dám chắc đám người này sẽ điên hết .

Cuối cùng Hi Hi suy nghĩ nói “Tôi tạm thời không có cách nào xâm nhập hệ thống nội bộ Cửa Ngục ?”

” Why ? ”

“Hệ thống gần đây xảy ra một chút vấn đề , không được hoàn thiện nếu như tôi cứ kiên quyết xâm nhập Cửa Ngục nhất định sẽ bị bọn họ truy theo cuối cùng sẽ tra ra được tôi luôn đấy ” Bất đắc dĩ , Hi Hi chỉ có thể nói láo như vậy.

Nếu như bé thực sự muốn xâm nhập , thật sự cho tới bây giờ cũng không ai có thể tra ra vị trí thực sự của bé .

Chỉ là hiện tại , bé không muốn làm ra chuyện tình này ,huống chi người kia lại chính là cha của bé , Hi Hi tình nguyện để mọi người giao tranh với nhau , người nào thắng người nào thua điều không liên hệ tới bé , nếu dùng biện pháp như thế , Hi Hi cảm thấy không công bằng chút nào ”

Mặc Tử suy nghĩ một chút mới bằng lòng bỏ qua , bởi vì hần biết cái nào nặng cái nào nhẹ , thân phận của Hi hi được toàn bộ tổ chức bảo mật , Hi Hi là lá bài chủ chốt của tổ chức , nếu như thân phận của HI Hi bị tiết lộ ra ngoài thì hậu quả thật sự rất khủng khiếp.

Hai việc nặng nhẹ , Mặc Tử cân nhắc một chút , cuối cùng cắn răng nghiêng lợi không cam lòng ” Nếu để cho lão tử bắt được hần , ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hần ! ” Mặc Tử hung hăng nói , cũng là chứng minh hần tạm thời bỏ qua việc này cho Mặc Thiếu Thiên.

Hi Hi lập tức rùng mình một hồi .

Bé sợ sẽ có một ngày cha cùng bọn người Hợp Tung quyết chiến sinh tử.

Hi Hi lại là người trung gian... như vậy bé sẽ rất đau khổ !

Hi Hi cũng không dám nghĩ tiếp tục nữa liền đổi sang đề tài khác ” Hoa Hồng đâu? ”

” Gần đây không biết nhận nhiệm vụ theo nam nhân kia tới đâu rồi , chạy lòng vòng khắp thế giới , cô ấy cũng ít online nên không ai biết rõ hoa Hồng hiện tại như thế nào? ” Tạp Ni nói .

” Ok ! Mọi việc cứ như vậy đi , ta off đây !” Hi Hi vừa định offline nhưng bé lại nhớ tới một chuyện ” Dạ Thiên , anh giúp tôi coi chừng khu vực bên Đông Nam Á , tôi gần đây có chút việc không thể online thường xuyên ”

Thẩm Dạ Thiên cười rất狡 hoạt ” Được , không thành vấn đề , nhưng phí dịch vụ thì không thể thiếu nhé ! ”

” Được , điều kiện tùy anh ”

” Đồng ý ! ”

Hi Hi cười , tất cả bọn họ được xem là phần tử nguy hiểm , người trong hắc đạo luôn sống ngoài vòng pháp luật nhưng có trời mới biết bọn họ thực sự là một đám người Thiên tài à , tùy tiện chọn ra một người cũng có thiên phú đi bầm hơn người , tỷ như bé về phương diện máy vi tính tràn đầy tiềm năng , Mặc Tử có thiên phú về phương diện súng ống... tất cả bọn họ tổ hợp lại sáng lập nên một Hợp Tung vang danh trong giới Hắc đạo.

Mỗi người đều có một cách sinh tồn riêng , điều mà tất cả mọi người luôn chú trọng đó là một chữ ‘ tín ’ , bọn họ có thể kết hợp lại với nhau là vì bọn họ tin tưởng lẫn nhau , điểm này Hi Hi cảm thấy rất tốt.

” Hi Hi , mấy người chúng ta ở đây điều chưa từng gặp qua cậu , cậu có muốn hay không cùng chúng tôi trò chuyện qua video ? ” Mặc Tử chuẩn bị phát Video .

Một giây kế tiếp Hi Hi quả nhiên logout !

” Mẹ nó ! Không đến nỗi phản ứng như vậy đi ! ” Mặc Tử giận chửi bậy .

Tạp Ni cười hòa giải ” Sớm đoán được kết quả như thế vậy mà người vẫn muốn nói ra ? ”

” Các người không thấy Hi Hi hôm nay trông là lạ hay sao? ” Thẩm Dạ Thiên đôi mắt sâu kín nói .

” Ta không phát hiện ra điều gì ? ” Tạp Ni như lạc vào sương mù .

” Người nói thẳng ra sẽ chết sao ? Vòng vo vớ vẩn ..”

” Máy vi tính Hi Hi làm sao xảy ra vấn đề được ? ”

” Người nói là....hắn đang cố ý ! ”

Có điều gì mờ ám ở đây....

56. Chương 56: Giả Bộ Nai Tơ

Logout xong , Hi Hi vẫn ngồi đó suy nghĩ , nếu như theo khuynh hướng phát triển hiện tại , có lẽ giữa Cửa Ngục và Hợp Tung sẽ càng ngày càng đối chọi gay gắt , cuối cùng sẽ xảy ra những chuyện không thể nào ngăn cản được .

Hi Hi nghĩ , bé nhất định phải làm điều gì đó ngăn cản việc này không cho nó xảy ra !

Nghĩ tới đây , Hi Hi nằm trên giường lăn qua lăn lại suy nghĩ những bước đi đầu tiên trong kế hoạch của bé...

Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một biện pháp duy nhất đó là Cha yêu mẹ , sau đó hai người kết hôn và sống chung với nhau , cả nhà bọn họ đại đoàn viên , tiếp theo sau đó Hợp Tung và Cửa Ngục liên minh lại với nhau trở thành người một nhà !

Mọi người đều phát triển thật tốt...!

Ừm , cái biện pháp này không tệ !

Mặc dù suy nghĩ có chút kỳ lạ nhưng kết quả sẽ toàn vẹn cả đôi đường !

Huống chi cha đẹp trai như vậy , mẹ lại đẹp không kém ,hai người bọn họ nhìn vào là biết ngay trời sinh một đôi không chê vào đâu được ! Cha và mẹ rất xứng đôi à nha !

Hơn nữa hai người bọn họ kết hợp lại với nhau mới có thể sinh ra Hi Hi thành một thiên tài hiếm có , điều đó cũng chứng tỏ cha và mẹ bé kết hợp với nhau là tuyệt phối !

Càng nghĩ càng Happy ! Cuối cùng Hi Hi vỗ đầu một cái , ừ , cứ làm như thế !

Nhiều Happy thì quyết định như vậy luôn đi á !

Thế là nhóc nào đó cảm thấy Happy nên quyết định kết hợp cha và mẹ bé lại với nhau !

Hôm sau.....

Tử Lam rời giường , như mọi ngày nàng dọn dẹp xong chuẩn bị đi làm .

Nhưng Hi Hi hôm nay hình như có điều gì rất kỳ quái , không chỉ làm điểm tâm cho nàng , ngay cả việc chọn y phục cũng là do Hi Hi giúp nàng lựa chọn và phối hợp !

Bình thường Tử Lam ăn mặc và trang điểm rất nhạt , trời sanh nàng rất phù hợp với y phục và trang sức thanh nhã !

Nhìn lại toàn thân từ trên xuống dưới , hôm nay nàng ăn diện so với bình thường càng thêm điểm lệ và yêu mỵ , bởi vì Hi Hi lựa chọn trang phục cho nàng mang đậm phong cách rất bắt mắt .

Một chiếc áo Chiffon màu đỏ làm nổi bật lên làn da trắng như tuyết của nàng , kết hợp cùng chiếc quần cụt màu trắng ôm sát dọc theo đôi chân thon dài , dưới chân một đôi giày cao gót màu bạc .Nhìn Tử Lam đáng vẻ thanh thuần tươi mới , nhìn vào cứ như một cô gái tuổi 20 mặc dù Tử Lam năm nay chỉ mới 24 tuổi mà thôi !

” Bảo bối , mẹ đi làm không phải đi tuyển mỹ nữ , nên không cần phải ăn mặc như vậy ! ” Tử Lam đen mặt nói .

Thật ra Tử Lam thích mặc nhất là màu tím và trắng hơn !

Hi Hi cũng chỉ cười một tiếng ” Mẹ , mặc dù bình thường người rất đẹp , nhưng nếu như càng tô điểm hơn cho vẻ đẹp của mình thì người khác khi ngắm nhìn mẹ họ sẽ rất thoải mái và mẹ làm việc cũng sẽ cảm thấy thoải mái hơn .

” Nhưng mẹ đã là mẹ một đứa nhỏ , ăn mặc thành ra như vậy có điểm giống như đang giả nai tơ ? ”Tử Lam tà mị con người nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi lắc đầu một cái bộ mặt phớt lờ ” Không , mẹ vốn rất non ! Tại sao lại nói mình giả nai tơ ! Mẹ không phải là giả dạng nai tơ , những người trong thiên hạ bọn họ mới giả dạng nai tơ nếu nhìn thấy mẹ cũng nên đập đầu chết hết cho rồi ! ”

Lời này Tử Lam nghe cũng đặc biệt thoải mái !

” Được rồi....! ” Tử Lam mặc dù không biết mục đích thật sự của Hi Hi nhưng lòng yêu thích cái đẹp , mọi người đều có , dĩ nhiên Tử Lam cũng không ngoại lệ vì vậy nàng nghe theo lời Hi Hi nói .

Nhìn mẹ nghe lời , Hi Hi cũng cười , đây mới là mục đích của bé á , bé thậm chí hận không thể ẹ mặc bộ đáng trẻ hơn 8 9 tuổi , nhưng chỉ sợ khẩu vị của cha nhẹ , cần nhắc cuối cùng Hi Hi nên ẹ ăn mặc bộ đáng cỡ 20 tuổi là hợp lý .

Ăn sáng xong Tử Lam phải chuẩn bị xuất phát đi làm .

Trước khi ra cửa Hi Hi tặng cho nàng một nụ hôn ” Mẹ , chúc người nhiều may mắn ! ”

Tử Lam sững sờ không rõ chân tướng nhưng vẫn hôn ngược lại Hi Hi một cái ” Cảm ơn bảo bối ! ” Xong nàng nhanh chóng xuất phát đến chỗ làm .

Tử Lam không biết , nàng đang bị Hi Hi tính kế á !

57. Chương 57: Có Người Theo Đuổi

Như thường ngày , Tử Lam đi vào công ty nhưng hôm nay có một việc rất kỳ lạ xảy ra với nàng ! Tất cả nhân viên 100% đều quay đầu nhìn Tử Lam muốn rút con mắt !

” Lâm tiểu thư ! hôm nay cô rất đẹp ! ” Những người đi ngang qua nàng đều nói câu đó.

Một người thì Tử Lam cảm thấy bình thường nhưng nhiều người điều nói như vậy khiến nàng không khỏi cả người hơi khó chịu.

Tử Lam vẫn duy trì nụ cười trên môi , mặc dù cả người cứng ngắc , nàng vẫn lễ phép gật đầu chào với họ ” Cảm ơn ! ”

Nàng chỉ mới bước vào công ty nhưng tin đồn lan truyền khắp nơi rằng phòng thiết kế có một mỹ nữ .

Tử Lam đối với người nào cũng luôn tỏ ra ôn hòa , chỉ cần không xâm phạm vào điểm mấu chốt của nàng ! Nên trong thời gian vừa qua Tử Lam được mọi người biết đến là một cô gái xinh đẹp nhu thuận !

Khi Tử Lam đặt chân vào phòng thiết kế , những câu khen tặng vẫn không ngừng lại .

Tử Lam mỉm cười yếu ớt .. Nhưng trong lòng kêu khổ , Hi Hi nhà nàng hết chuyện để cho nàng mặc thật xinh đẹp làm gì , giờ nàng lại trở thành tâm điểm của mọi người bàn tán .

Cảnh Thần vừa thấy nàng liền nhanh chân chạy đến cảm thán ” Tử Lam , cô ăn mặc bắt mắt như vậy không sợ Trọng Nhược Tĩnh lại ganh tỵ sắc đẹp với cô , sau đó kiếm cớ gây chuyện với cô sao ? ”

Tử Lam nhún mày cười khổ , nàng cũng không muốn chơi nổi như vậy đâu ” Nếu như cô ấy cố tình gây sự thì tôi cũng xin được phụng bồi đến cùng thôi ”

” Ha ha , cô yên tâm , hôm nay sao chổi đó không có đi làm đâu ” Cảnh Thần bộ mặt đắc chí , trêu đùa Tử Lam. Nhưng không thể không nói , Tử Lam hôm nay trông đẹp hơn mọi ngày ... không biết đã câu mất linh hồn bao nhiêu chàng trai ở công ty này, nhưng đáng tiếc nàng lại là mẹ đẻ nhỏ !

” Tại sao hôm nay cô ấy không đi làm ? ” Tử Lam không biết lý do gì mà sao chổi đó hôm nay không bám theo tên ôn thần kia như keo dính mà lại nghỉ việc..

Cảnh Thần nhún nhún vai ” Có quỷ mới biết ! ” Không đi làm luôn thì càng tốt , nàng mới không thêm nhìn đến mặt cô ta , nữ nhân hống hách khó ưa , không biết ánh mắt Mặc tổng có bị sao không ấy ? Tiêu chuẩn nhìn người kém quá , nếu như là nàng thì nàng nhất định sẽ chọn cô gái như Tử Lam cười về làm vợ ..

Hai người nhìn nhau cười ... Không khí có vẻ rất trong lành khi không có sự xuất hiện của Trọng Nhược Tĩnh .

Đang lúc Tử Lam tâm tình vui vẻ bắt đầu vào công việc thì một chuyện kỳ lạ đã xảy ra ..Một giọng nam trầm ấm chỉ đích danh tìm nàng ” Xin lỗi vị nào là Lâm Tử Lam ! ”

Mọi người đồng loạt hướng về phía cửa , chỉ thấy một nhân viên bưu kiện trên tay ôm một bó hoa Bách hợp , kiểu cách thật đẹp mắt .

Nhất thời mọi ánh mắt hâm mộ hướng về Tử Lam giống như hận người không được nhận hoa là các nàng , về phần Tử Lam , nàng lại ngây người không biết chuyện gì , ai lại đi tặng hoa cho nàng mà quan trọng nhất là biết nàng thích loại hoa nào.Trầm mặc suy nghĩ cuối cùng Tử Lam cũng lên tiếng ” Là tôi ! ”

” Lâm tiểu thư hoa của cô ,xin vui lòng ký nhận giúp ! Cảm ơn ! ” Nhân viên bưu kiện trên môi mỉm cười ôn hòa trao bó hoa cho nàng .

Tử Lam nhận hoa nhưng nàng cũng muốn biết người tặng là ai ” Xin lỗi , có thể cho tôi biết người nào đã gửi không ? ”

Anh nhân viên có vẽ khó xử ” Người gửi không có lưu danh tính , nhưng phía trên có một tấm danh thiếp kèm theo thư cô ”

” Nga ” Tử Lam nhanh chóng đặt bút ký tên nhận hàng sau đó ôm bó hoa vào người ” Cảm ơn anh ! ”

” Cảm ơn cô ” Sau một tiếng cảm ơn nhân viên bưu kiện lập tức rời đi , để lại Tử Lam đang trầm mặc suy nghĩ người tặng hoa là ai.

Cảnh Thần rất hưng phấn tiến đến bên cạnh Tử Lam ” Tử Lam , thật là hạnh phúc nha ! Được tặng luôn một bó hoa thật to , tôi ganh tỵ với cô đến chết mất ! Nói thật đi , người nào hôm nay đã tặng hoa cho cô đây ? ”

Tử Lam lắc đầu khó hiểu nhìn Cảnh Thần giải thích ” Tôi cũng không biết người tặng là ai ”

” Nếu như người này muốn theo đuổi cô tại sao không tặng hoa hồng mà lại tặng bách hợp ? ” Cảnh Thần cảm thấy khó hiểu , người nào lại bị ám đầu như vậy .

Rất nhanh Tử Lam nói một câu giải thích rõ vấn đề thắc mắc trong đầu Cảnh Thần ” Tôi dị ứng với hoa hồng nên không thích , trong các loại hoa , tôi chỉ thích bách hợp thôi ! ”

Cảnh Thần rất kinh ngạc về chuyện này , trề trề môi , nhìn Tử Lam mỉm cười sâu kín hỏi ” Xem ra người tặng hoa đối với cô hiểu rất rõ nha ! ”

Tử Lam cau mày , không thèm để ý tới những suy luận vắn vơ của Cảnh Thần nữa , nàng cầm tấm danh thiếp lên nhìn ” Lucky to meet you, Happy every day! ” Duy nhất chỉ một câu Anh ngữ , chết tiệt , người nào lại chơi trò thần bí nữa đây !

Có lòng tặng thì nàng cũng sẽ nhận thôi , đưa đến tận cửa không nhận phí quá !

Nhìn lại tấm thiệp không ký tên ...

Cảnh Thần càng thêm thắc mắc ” Không có ký tên , vậy người tặng là ai ? ”

Tử Lam nhún nhún vai chuẩn bị ngồi vào bàn làm việc ” Tôi cũng không biết là ai cả ”

” Xem ra , Tử Lam thật có số đào hoa nha , chắc là có người đang muốn theo đuổi cô đây ! ” Cảnh Thần đang trêu đùa Tử Lam bỗng nhiên giật mình nhớ tới điều gì nhìn vào Tử Lam cười mập mờ ” Chẳng lẽ người tặng hoa lại là Lục tổng của tập đoàn JP ta nghe nói hai người các người ngày xưa lại học cùng trường , anh ta lại là học trưởng của cô nữa , giữa hai người quan hệ thật không tầm thường nha ! ”

Một câu nói của Cảnh Thần làm cả phòng ầm ầm nghị luận , không biết lời Cảnh Thần nói có thật hay không , nhưng chuyện Tử Lam cùng Lục Tử Thịnh mọi người ai ai cũng đều biết đôi chút , nhất thời mọi ánh mắt tò mò đều hướng về Tử Lam .

Tử Lam cũng nhú nhú mày , thật sự nàng không biết người gửi là ai , chẳng lẽ thật sự là Lục Tử Thịnh sao ? Thật sự hẳn biết rõ sở thích của nàng , điều này không sai , khả năng là hẳn cũng rất cao .. không hiểu sao trong lòng Tử Lam lại cảm thấy trong việc này không đơn giản như vậy , trực giác nói cho nàng biết người này không phải là Lục Tử Thịnh !

Trong phòng thiết kế một mảnh ồn ào , không biết ai đã hô một tiếng ” Mặc tổng ” làm cả phòng yên lặng ngay lập tức !

Tất cả quay người lại , miệng im thin thít gật đầu chào !

Mặc Thiếu Thiên đứng đó , toàn thân một bộ quần áo màu đen đem dáng người hần càng thêm anh tuấn , gương mặt yêu nghiệt mang theo vẻ đẹp tà mỵ , lạnh lùng , khoe miệng cười như không cười , khi nhìn thấy Tử Lam trên tay ôm một bó hoa vẽ mặt hẳn tức khắc chuyển sang một nụ cười chăm chăm ..

Tặng hoa !

Thật là quá ngây thơ !

58. Chương 58: Nụ Cười Giấu Kim Châm

Theo cách nghĩ của Mặc Thiếu Thiên phương pháp tặng hoa để theo đuổi nữ nhân là một việc làm rất ngây thơ !

(vậy mà sau này lại có người làm việc rất ngây thơ này nữa mới ghê)

Bởi vì hần từ trước đến nay chưa từng theo đuổi nữ nhân nào cả , tất cả nữ nhân chỉ cần nhìn thấy hần sẽ tự động ngã vào lòng hần.

” Xem ra mọi người rất rảnh rỗi , không cần làm việc nữa hay sao ? ” Mặc Thiếu Thiên gương mặt sâu kín nói ra những lời này , thanh âm không lớn , giọng điệu lạnh lùng kinh người . Giống như hần giẫm phải bom vậy !

Một câu nói của hần , mọi người ã ão nhanh chóng trở về cương vị của mình , tiếp tục làm việc.

Tử Lam là người thức thời , nàng không muốn xung đột gì với Mặc Thiếu Thiên nên quay người định ôm hoa trở về bàn làm việc .

Ông trời đâu để nàng được như ý ..

” Lâm tiểu thư” Chợt , Mặc Thiếu Thiên gọi nàng lại , âm thanh như gọi hồn người chết ! Cả người Tử Lam cứng ngắc , da gà nổi đầy người . Nàng cũng không biết sao nữa , mỗi lần tiếp xúc với hần nàng lại cảm thấy không được tự nhiên..

Tử Lam ngẩn người , có một số việc nàng không phải muốn tránh là có thể tránh được . Ví dụ như tên ôn thần này ! Âm hồn bất tán..

Tử Lam điều chỉnh lại cảm xúc cá nhân , nở một nụ cười yếu ớt quay sang nhìn Mặc Thiếu Thiên ” Mặc tổng , có chuyện gì sao? ”

Khuôn mặt trắng trẻo mịn màng như da em bé , trên môi một nụ cười my hoặc, đôi môi mềm mại đỏ xinh , ngũ quan đẹp mắt nhìn nàng như một đóa kim liên mới nở , thuần khiết , đáng yêu , lại có chút yêu my , trên tay Tử Lam đang ôm một bó hoa thật lớn vào ngực , nhìn nàng thêm mấy phần thanh thuần huyền ảo ...kết hợp với bộ trang phục càng tôn lên vẻ đẹp vốn có của nàng.

Con người Mặc Thiếu Thiên hí híp lại , hần thế nhưng bị nàng mê hoặc..Nữ nhân này thật biết cách mê hoặc người khác.. chết tiệt !

” Về sau phải biết khiêm tốn một chút , cô tới đây là để làm việc , thế nhưng ăn mặc như vậy sẽ khiến mọi người nghĩ rằng cô là bình hoa đấy ” Mặc Thiếu Thiên gương mặt yêu nghiệt cười nói , ánh mắt hần lóe lên một tia sáng rồi vụt tắt , hần luôn làm cho người ta có cảm giác nhìn không thấu nội tâm hần hiện tại đang nghĩ gì.

Nụ cười hần không phải là tiểu lý tàng đao , mà chính là trọng nụ cười đó giấu toàn kim châm ! Quả nhiên thật độc...âm hiểm khiến Tử Lam lạnh hết cả sống lưng.

Giết người không cần thấy thương tích ! Lực sát thương kinh người !

Mặc dù hôm nay nàng ăn mặc thật đẹp mắt , nhưng hần lại không muốn những ánh mắt thêm muốn nhìn chăm chăm vào nàng như thế ? Hần không thích , thật sự không thích những ánh mắt đó vẫn đặt trên người nàng .

Tử Lam khóe miệng giật giật liên tục , Mặc Thiếu Thiên , em gái người ! Có cần mở miệng ra liền nói những lời độc ác đến như vậy sao? Đành ông gì mà giống mấy bà bán cá ngoài chợ quá , ăn mặc thế nào là quyền tự do cá nhân của mỗi người , hần , tại sao hần lại muốn quản việc này với nàng nữa , chết tiệt ! tên ôn thần khôn kiếp !

Kiếp trước nàng mắc nợ hần sao ?

Mẹ nó , dám nói nàng là bình hoa , ở tập đoàn MK bao nhiêu là nữ nhân so với nàng ăn mặc còn đẹp hơn , hần tại sao không đi nói những người đó , lại thích gây sự với nàng là sao ? Tức quá , hừ hừ !

Không được , nàng là một cô gái rất có tu dưỡng , tức giận là ma quỷ ! Không thể tiếp tục như vậy ! Phải bình tĩnh , nhất định phải bình tĩnh !

Mặc dù trong lòng Tử Lam rất bất mãn , hận không thể nhào tới xé miệng hắn ra cho hả giận nhưng hiện tại nàng đang đứng dưới mái hiên nhà người ta cho nên cũng không tiện phát tác , đành vậy , nhịn thôi ” Dạ , tạ ơn Mặc tổng đã nhắc nhở , về phần tôi có phải hay không giống với bình hoa thì tôi tin thời gian sẽ chứng minh tất cả , hướng chỉ ánh mắt mọi người đều là sáng như tuyết đấy thôi ! ”

Nàng cười nhún nhường , giống như chuyện này đối với nàng không quan tâm cũng không thèm để ý tới !

Mặc Thiếu Thiên gật đầu vừa ý , nụ cười trên khóe miệng càng sâu hơn , chỉ là nụ cười không đạt tới đáy mắt . Hắn làm sao không biết nữ nhân đó đang nghĩ gì trong lòng. Trên mặt thì cười nhưng trong lòng chắc có lẽ đang thầm mắng hắn. Thấy nàng tức giận mà không cách nào phát tác hắn cảm thấy thật sảng khoái .

” Cho nên trong thời gian mọi người chưa chứng thực được vậy thì cô tốt nhất ăn mặc khiêm tốn lại một chút cho tôi , biết không ? ” Lời nói của hắn thật bá đạo.

Tóm lại một câu , cô nhất định phải phục tùng nghe theo !

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên , hắn cũng đang nhìn cô , nhất thời ánh mắt hai người bắn ra vô số tia lửa , đối chọi gay gắt..

Hai người đối thoại mọi người nhìn vào thì cảm thấy thật bình thường nhưng có mấy ai biết được đây thật sự là một cuộc chiến không thấy máu , sóng ngầm mãnh liệt !

Cảnh Thần nhìn Tử Lam rồi lại nhìn sang Mặc Thiếu Thiên , nàng cảm thấy giữa hai người bọn họ có điểm gì đó là lạ ! Không được bình thường ...

” Được , tôi biết rồi ! ” Tử Lam thu lại ánh mắt đầy sát khí , nàng không muốn cùng hắn tiếp tục dây dưa , cho nên biện pháp duy nhất đó là nàng phải thỏa hiệp !

Bảo bối á , điều là do con gây họa , khi không bắt mẹ ăn mặc thành ra như vậy làm chi ,được rồi , để cho Mặc Thiếu Thiên có cơ hội đâm nàng một cái thật đau luôn á !

Mặc Thiếu Thiên thích nhất nhìn thấy Tử Lam bộ dáng tức giận nhưng phải phục tùng mệnh lệnh , cảm giác rất có tính khiêu chiến , so với hắn nhận được một case khó có được xem ra thú vị hơn rất nhiều , rất có cảm giác thành tựu .

” Ngày mai , tôi muốn thấy những mẫu thiết kế mới của cô nằm trên bàn làm việc của tôi , hiểu không Lâm tiểu thư ? ” Nói xong hắn xoay người muốn đi về phòng .

Ngày mai....

Mẹ nó ! Mặc Thiếu Thiên đúng thật là cố ý mà !

Chỉ là , tính tình của nàng quật cường , những việc như vậy mà muốn làm khó nàng hay sao ... nằm mơ đi , như vậy chỉ càng làm nàng càng trở nên cường悍 .

Một ngày thì tính là cái gì ! Nàng chỉ cần 3 tiếng là hoàn thành xong tất cả ...

” Tôi biết rồi , Mặc tổng ! ” Tử Lam cả người tức giận nhưng vẫn gật đầu đồng ý .

Mặc Thiếu Thiên vừa bước đi được mấy bước , như nhớ tới cái gì , hắn liếc mắt sang nhìn Tử Lam ” Ah, đúng rồi , về sau yêu đương thì có thể ở nhà mà yêu , không được phép cho người đem hoa đưa đến công ty ! ” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam nhếch miệng lên cười khiêu khích ,sau đó bổ sung thêm một câu ” Tôi dị ứng đối với phấn hoa...”

Mẹ nó ! Dị ứng em gái người đó Mặc Thiếu Thiên ! Tử Lam trong lòng gào thét mắng chửi tổ tông nhà hắn !

59. Chương 59: Mặc Thiếu Thiên Phát Hỏa

Bởi vì yêu cầu của Mặc Thiếu Thiên đề ra , khiến bầu không khí làm việc càng trở nên ngưng trọng , nặng nề .

Còn mấy ngày nữa sẽ lập tức đến lễ Valentine , vào thời gian đó công ty sẽ tổ chức hợp báo giới thiệu sản phẩm sắp tới , mọi người trần trượng đưa ra những mẫu thiết kế mới đặc sắc phù hợp với nhu cầu thiết yếu của người tiêu dùng.

Mặc dù Trọng Nhược Tình hiện tại không có ở đây nhưng tiến độ công việc không vì vậy mà chậm trễ , ngược lại càng hoàn thành nhanh chóng , nghiêm túc , không khí làm việc cũng tốt hơn thường ngày .

Tử Lam cũng rất bận rộn , vốn nàng muốn làm xong case của công ty JP nhưng không ngờ tên ôn thần chết tiệt Mặc Thiếu Thiên cố tình gây sự nên hiện tại lượng công việc của nàng càng thêm nhiều .

Đến gần giữa trưa ..mọi người vẫn không chú ý đến thời gian.

Mãi đến 12h trưa , Tử Lam mới từ trong công việc ngẩng đầu , bóng dáng bận rộn của mọi người , tập trung thương thảo , tiến độ công việc tăng thêm.

Không khí làm việc như vậy Tử Lam rất yêu thích !

Công việc tại MK có một điểm rất tốt ,thời gian ăn cơm vừa đến bọn họ cũng sẽ dừng lại công việc đi ăn cơm .

Kim đồng hồ vừa đúng 12h , mọi người đồng loạt tan sở , buông lỏng tâm tình .

Cảnh thần mỉm cười đi đến trước mặt nàng ” Tử Lam , trưa nay cô định sẽ ăn gì ? ”

Tử Lam lắc đầu từ chối , nàng là một người tận tâm trong công việc , chưa giải quyết xong tất cả nàng không ngừng , huống chi case này rất quan trọng đối với MK ...” Các người đi đi , hôm nay tôi có mang theo bữa trưa , lát nữa tùy tiện ăn một chút là được ”

Cảnh Thần mặc dù chưa tiếp xúc nhiều với Tử Lam , nhưng theo nàng nhận thấy , Tử Lam rất cố chấp trong công việc , nếu Tử Lam đã nói vậy thì thôi , Cảnh Thần nhìn Tử Lam cười ” Cô thật là có phúc nha , cơm trưa cũng chuẩn bị sẵn , thôi , bọn tôi đi trước đây ! Cố lên nha Tử Lam ”

” Ăn ” Tử Lam gật đầu , sau đó tiếp tục chăm chỉ làm việc.

Khi Cảnh Thần vừa đi khỏi , Tử Lam lấy cơm mà Hi Hi đã chuẩn bị sẵn , nàng vừa làm vừa ăn , không lười biếng một chút nào .

Cuối cùng Tử Lam làm xong tất cả khi kim đồng hồ chỉ đúng 3 giờ , nàng thả lỏng cả người , uốn lưng vặn vai một lúc cho đỡ mệt, ngồi liên tục cả ngày khiến nàng có chút nhức mỏi , thư giãn xong , nàng cảm thấy có chút khát nước nên cầm ly lên bước về hướng phòng giải khát .

Vị trí của phòng giải khát rất gần với phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên , nàng thật tình cũng không muốn đi đến đó nhưng vì khát quá Tử Lam bấm bụng đi luôn , chết thì chết!

Bận bịu cả ngày , Tử Lam thật sự rất mệt mỏi , nàng có ngày hôm nay điều do Mặc Thiếu Thiên ban tặng , nàng tự hứa với lòng , nếu có cơ hội nàng nhất định sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời .

Chăm chỉ làm việc , hoàn thành xuất sắc các nhiệm vụ được giao , Tử Lam cảm nhận như thế cuộc sống đầy thách thức và ý nghĩa .

Nàng cầm trên tay một cốc nước , tiến về phía cửa sổ hưởng thụ ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu vào người nàng , cảm giác mệt mỏi sau một ngày làm việc vất vả cũng tiêu tán đi bớt .

Khung cảnh nên thơ và ý nghĩa như thế lại bị một hồi âm thanh vang ra từ phòng làm việc Mặc Thiếu Thiên phá hỏng hết..

” Tôi không biết anh tại sao lại được tuyển vào công ty làm việc , anh cảm thấy anh có thể đảm nhiệm phần công tác này sao? Anh nghĩ gì vậy , làm sao lại cầm cái thứ đồ bỏ đi này cho tôi xem ... ” Giọng Mặc Thiếu Thiên chứa đựng vô số bức tức truyền ra .

” Điều tôi muốn là bản thiết kế hoàn hảo , chứ không phải là một đồng đồ bỏ đi này , anh hiểu chưa ? Tôi không thích nghe các anh nói nhảm ...”

” Anh ngày mai không cần đến công ty làm việc nữa.. ! ”

Giọng nói này ở công ty MK ngoài Mặc Thiếu Thiên ra thì còn ai vào đây nữa .. mắng chửi rất có bài bản nha !

Nghe được âm thanh Tử Lam bắt giắc lui về sau một bước , nàng đứng ngay cửa phòng giải khát , hướng về phòng làm việc Mặc Thiếu Thiên nhìn .

Chỉ thấy một nhân viên nhếch nhác từ bên trong lui ra , vẻ mặt y như đưa đám vậy .

Nàng đứng cách xa vậy mà vẫn bị ảnh hưởng kinh khủng đến mấy sợi dây thần kinh , tội cho anh nhân viên kia , đứng luôn ngay trong trung tâm bảo tố .

Nhịn không được , Tử Lam ngoắc ngoắc anh nhân viên đó lại ” Anh không bị sao chứ ? ”

Anh nhân viên lắc đầu một cái mặt mày buồn thiu ” Cũng không biết Mặc Tổng hôm nay thế nào nữa ... haiz..tự nhiên bị ăn quả đắng luôn ! ”

” Anh đừng buồn nữa , hôm nay Mặc tổng tâm tình không được tốt lắm ! ” Một anh nhân viên khác tiến lên an ủi .

Nghe được đối thoại của hai người đó , Tử Lam cau mày ..

Chuyện gì khiến Mặc Thiếu Thiên tâm tình không được tốt , lại phát hỏa lớn như vậy ?

Hay là...

Hôm nay hẳn dẫm phải bom..

60. Chương 60: Công Cụ Kiểm Tiền

Lúc này , thư ký của Mặc Thiếu Thiên bước vào phòng giải khát .

Vô tình nàng thấy Tử Lam nhìn vào phòng giám đốc trông có vẻ rất tò mò , liền nói với Tử Lam ” Hôm nay cũng thật kỳ quái , Mặc tổng cũng ít khi nổi giận như vậy ? ”

Nghe xong Tử Lam sững sờ , không ngờ nàng sẽ nói như vậy . Theo Tử Lam nhận thấy , Mặc Thiếu Thiên là một người rất phúc hắc , có thể phát hỏa như vậy xem ra cũng thật hiếm có .

Tử Lam uống một hớp nước ” Đúng vậy á , tôi cũng không ngờ hẳn lại có thể phát hỏa lớn như vậy ? ”

Thư ký lắc đầu một cái ” Mỗi tuần vào ngày thứ 6 , tính khí Mặc Tổng điều trở nên không tốt như vậy ? ”

” Tại sao ? ” Tử Lam chăm chú lắng nghe , nàng muốn biết lý do gì khiến hẳn trở nên như thế !

Thư ký cầm ly cà phê đưa lên môi uống muện chút lại tiếp tục nói ” Bởi vì mỗi khi đến thứ 6 Mặc tổng sẽ phải trở về Mặc gia một chuyến .”

Tử Lam cau mày suy nghĩ ...Muốn hỏi thêm chút thông tin nhưng không hỏi được .

Nói xong thư ký cũng nhanh chân xoay người đi mất ..không nói thêm gì nữa .

Lưu lại một mình Tử Lam đứng đó , không hiểu ..

Bên trong phòng làm việc....

Mặc Thiếu Thiên đứng nhìn ngoài cửa sổ , môi mím chặt , ánh mắt u buồn nhìn về phía xa xa , đôi mắt hẳn thâm thúy , tỉnh mịch , cô đơn .Thật sâu dưới đáy mắt ẩn chứa hàng ngàn hàng vạn hận ý !

Mỗi lần nhận được điện thoại Cung Ái Lam gọi đến , Mặc Thiếu Thiên nhịn không được nổi giận .

Bởi vì , buổi tối hẳn lại phải về cái nhà chết tiệt kia !

Ở Mặc gia có một quy định , mỗi tuần phải về nhà ít nhất một ngày , đây là quy củ ai cũng phải tuân theo .

Những người sinh sống trong căn nhà đó lại không bao giờ hoan nghênh sự hiện diện của hắn , mà hắn cũng thật sự không thích căn nhà kia , nhưng phải tuân theo quy cũ trở về .

Tám giờ tối..

Xe Mặc Thiếu Thiên xuất hiện ngay cổng biệt thự Mặc gia..

Hắn mới vừa bước vào cửa , bên trong không khí lập tức thay đổi , mới vừa rồi còn tiếng nói tiếng cười ngay thời điểm nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên, không khí lập tức hạ thấp xuống .

” Ô , mọi người nhìn xem một chút , Mặc tổng của chúng ta trở lại rồi ...”Người vừa mới lên tiếng là Mặc Thiếu Quần , hắn là tam thiếu gia nhà họ Mặc , là em cùng cha khác mẹ với Mặc Thiếu Thiên.

Mặc gia có 3 con trai và một đứa con gái .

Lão đại Mặc Thiếu Vân đã kết hôn , có một con trai tên là Mặc Vũ . Lão nhị Mặc Thiếu Thiên , lão tam Mặc Thiếu Quần , tứ muội Mặc Lưu Ly .

Mặc Thiếu Vân , Mặc Thiếu Quần và Mặc Lưu Ly đều do Cung Ái Lam sinh ra , Mặc Lưu Ly hiện tại đang du học bên Mỹ ,ba người bon họ đều là anh em ruột với nhau .

Mặc Thiếu Thiên chẳng qua chỉ là một đứa con riêng mà thôi !

Ở Mặc gia , trừ quần gia sẽ ân cần hỏi han hắn mấy câu , Mặc Thiếu Thiên chẳng qua chỉ là công cụ kiếm tiền cho cái gia đình này , căn bản hắn không được hoan nghênh.

Hắn cũng không thích trở về cái gia đình thối nát này , không muốn liên quan đến dòng họ Mặc này , nếu như hắn không phải còn một việc chưa được hoàn thành , chỉ sợ cả đời này Mặc Thiếu Thiên cũng sẽ không bao giờ bước về cái nhà này dù chỉ một phút giây .

Đối với sự chăm sóc của Mặc Thiếu Quần , Mặc Thiếu Thiên không thèm để ý đến , hắn là một người ngu dốt không đáng để bận tâm , nếu như Mặc Thiếu Thiên chấp nhứt so đo thì là hắn cố tình hạ thấp trí thông minh của bản thân .

Mặc Thiếu Thiên đi thẳng một hơi đến trước mặt Mặc Ân Thiên , không cam tâm tình nguyện mở miệng gọi một tiếng ” Cha ! ”

Mặc Ân Thiên ngồi thẳng lưng trên ghế Salon , nhàn nhạt trả lời ” Ân ”

Cung Ái Lam ngồi sát bên Mặc Ân Thiên nhưng Mặc Thiếu Thiên giả vờ như không nhìn thấy .

Cung Ái Lâm cũng không thèm để ý tới , bà đối với tính cách của Mặc Thiếu Thiên dường như cũng dưỡng thành thói quen rồi .

61. Chương 61: Trong Vòng Mười Năm Không Cho Phép Muốn Đứa Bé.

Mặc Thiếu Quần không cam lòng bị làm ngơ, đi tới trước mặt Mặc Thiếu Thiên, “Mặc Thiếu Thiên người không nghe ta đang nói chuyện với người sao?”

Mặc Thiếu Thiên quét mắt nhìn hắn một cái, “Ta không cùng thiếu nào nói chuyện!”

Mặc Thiếu Quần nổi giận, trừng mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên “Người..... Người nói người nào thiếu nào đây? Người tính làm gì đó? Người mới là đồ.....Người...”

Mắt thấy hai người sắp cãi nhau, quần gia lúc này thích hợp mở miệng, “Lão gia, phu nhân có thể ăn cơm rồi!”

Lúc này, Mặc Ân Thiên đứng lên, “Ăn cơm”.

Ngay sau đó Cung Ái Lâm cũng đứng dậy, đi tới bàn ăn.

Chiến tranh giữa Mặc Thiếu Thiên và Mặc Thiếu Quần cũng chấm dứt lúc quần gia lên tiếng. Mặc Thiếu Thiên dời tầm mắt từ trên người hắn đến bàn ăn. Mặc Thiếu Quần cảm tức nhìn hắn, miễn cưỡng đi đến bàn ăn.

Một bàn ăn gia đình, trừ Mặc Lưu Ly, tất cả đều có mặt đầy đủ.

Mặc Thiếu Thiên biết, hắn ở trong cái nhà này không được hoan nghênh nên không định mở miệng nói chuyện. Chỉ là hắn không nói chuyện nhưng không có nghĩa là người một nhà này không bắt hắn nói chuyện.

Mặc Ân Thiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Hôn sự của người cùng Nhược Tình người định như thế nào?”

Mặc Thiếu Thiên nhú mày nghĩ, lúc nào thì bọn họ quan tâm tới hôn sự của hắn đây, “Chờ một thời gian nữa đi, tôi bây giờ chưa có ý định kết hôn!” Mặc Thiếu Thiên nhàn nhạt nói.

“Phải không, hay còn có nguyên nhân khác?” Lần này nói chuyện là Cung Ái Lâm, bà ta nhìn Mặc Thiếu Thiên, vẻ mặt trấn định nhưng trong mắt tất cả đều mang theo thách thức.

Mặc Thiếu Thiên nghe bà ta nói..., không khỏi cảm thấy tức giận. Hắn nâng mí mắt lên, khoe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt không rõ thâm ý, “Cho dù là nguyên nhân gì, tôi cũng không cần nói với các người! Hôn sự của ta, ta tự biết làm chủ!”

Lời của hắn lập lòe nước đôi, làm Cung Ái Lâm căn bản không suy ra được cái gì, cũng làm cho bà ta ảo tưởng lung tung.

Kể từ ngày nhìn thấy đứa bé đó, bà ta thật sự có sai người dò tìm bối cảnh của đứa bé đó, nhưng thật như nó nói, không tra được bất kỳ đầu mối nào. Bối cảnh sạch sẽ, cùng Mặc Thiếu Thiên không có bất cứ quan hệ nào.

Nhưng không biết vì sao, bà ta có cảm giác mãnh liệt, đứa bé kia cùng hắn (Mặc Thiếu Thiên) giống nhau như đúc, giống đến kinh người.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Cung Ái Lâm, trong mắt bà ta chứa đựng lo lắng, không thể thoát khỏi ánh nhìn của hắn, nhưng hắn không biết bà ta đang lo lắng cái gì.

“Chúng ta không làm chủ được, nhưng là người đừng quên, giữa chúng ta còn có một hiệp nghị mười năm , người đã đồng ý ký vào thì không được phép phá hủy nó!” Cung Ái Lâm nhắc nhở.

Mặc Thiếu Thiên nghe thấy thế, neho mắt lại nhìn chằm chằm Cung Ái Lâm.

Thấy Mặc Thiếu Thiên ần nhẹn, Mặc Thiếu Quần cười hài lòng. Nguyên tưởng rằng Mặc Thiếu Thiên sẽ nổi giận, nhưng không, vài phút sau, hắn (Mặc Thiếu Thiên) chỉ ngoắc ngoắc môi, “Ta sẽ không quên!”.

Không phải là mười năm không có đứa bé sao!

Hắn ký!

Vì mẫu thân, hắn ký!

Huống chi, hắn cũng không muốn có đứa bé, một mình hắn đi trên con đường này, không chừng sẽ có một ngày chết oan chết uổng, cho nên căn bản hắn không nghĩ tới điều này, và cũng không muốn nghĩ tới.

Quan trọng là hắn không muốn đứa bé giống hắn, từ nhỏ đã gặp phải bi kịch. Cho nên, nếu chưa thoát khỏi Mặc gia, hắn cũng không tính sẽ có một đứa con!

62. Chương 62: Người Không Xứng

Nhìn bộ dạng chắc chắn của Mặc Thiếu Thiên , Cung Ái Lâm càng không hiểu..Rõ ràng rất giống nhau như khuôn đúc ra vậy mà hắn sao lại dám chắc chắn như thế ?

Chẳng lẽ cảm giác của bà sai rồi sao ? Trực giác nói cho bà biết chuyện này không đơn giản như thế ..

Đứa bé kia cùng Mặc Thiếu Thiên thật sự không có bất kỳ quan hệ nào sao ?

Mấy ngày nay bà lệnh ấy người thân tín đặc biệt chú ý nhất cử nhất động của Mặc Thiếu Thiên , nhưng cũng không phát hiện ra điều gì khác thường .

Xem ra bà thật sự suy nghĩ quá nhiều rồi !

Cung Ái Lâm nhìn Mặc Thiếu Thiên một cái , đôi mắt diễm lệ xẹt qua một tia lãnh huyết , khóe miệng ngoắc ngoắc ” Vậy thì tốt ”

Mặc Thiếu Thiên nhú nhú mày , không nói gì thêm ..

Lúc này , Cung Ái Lâm mở miệng thêm lần nữa ” Thiếu Quân đã trưởng thành , đúng lúc cũng cần đến công ty rèn luyện một chút rồi , người khi nào thì giúp hần an bài ! ”

Đây mới đúng là mục đích hôm nay Cung Ái Lâm gọi hần về !

Mặc Thiếu Thiên liên tục ăn mấy thứ linh tinh , đầu cũng không ngẩng lên , giọng nói lạnh nhạt ” Ta sẽ an bài ”

Mặc Thiếu Quân cười đắc chí ” Ta muốn cùng người chức vị ngang nhau ”

Vừa nghe lời này , Mặc Thiếu Thiên ngậy ngẩng cả người , tay dừng lại , nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Quân cười lạnh ,thật nực cười , hần cảm thấy Mặc Thiếu Quân mắc bệnh thiếu não không nhẹ nha !

Cùng hần chức vị ngang bằng !

Hần muốn là được sao ?

Ngay cả Cung Ái Lâm cũng giật mình , không ngờ Mặc Thiếu Quân lại nói ra yêu cầu như thế , nếu Mặc Thiếu Quân thật sự có thể đảm nhận được MK thì bà cần gì phải ký hiệp định 10 năm với Mặc Thiếu Thiên !

Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Thiếu Quân , khóe môi lạnh lùng giương lên ” Cùng ta chức vị ngang bằng , đầu người chẳng lẽ bị nước vào rồi sao ? ”

Mặc Thiếu Quân liền biến sắc , giận dữ nói ” Người có ý gì hả ? ”

Mặc Thiếu Thiên cười châm chọc , gương mặt hần cũng vì vậy mà càng tăng thêm mấy phần yêu nghiệt , phong hoa tuyệt đại , nhìn rất chói mắt ” Ý của ta là.....người không xứng ! ”

Nói xong đứng dậy muốn đi .

Mặc Thiếu Quân đứng lên dùng tay chụp vào bàn hét lớn ” Mặc Thiếu Thiên , người nghĩ ta không xứng vậy người thì xứng sao.. không phải ta thì còn ai vào đây ? Người thật sự cho rằng MK là của người sao ? Người chẳng qua là một công cụ kiếm tiền thôi , sớm muộn , MK sẽ là của ta , đến lúc đó ta sẽ cho người cút ngay ! ”

Mặc Thiếu Quân ở phía sau hò hét !

Bước chân Mặc Thiếu Thiên lập tức dừng lại , quay đầu sang nhìn Mặc Thiếu Quân bằng ánh mắt trào phúng ” Thật sao ? Vậy phải xem người có năng lực này hay không ? ”

” Mặc Thiếu Thiên , người đừng đắc chí , chờ đến khi hiệp ước kia kết thúc , đó cũng là ngày người phải cút khỏi MK ” Mặc Thiếu Quân vẫn tiếp tục kêu gào , hần không cam lòng !

Mặc Thiếu Thiên làm như không nghe thấy , xoay người muốn đi .

Vậy mà lúc này , Mặc Vũ từ phía xa chạy đến trước mặt Mặc Thiếu Thiên ,đôi mắt sụp xuống mở miệng ” Nhị thúc , tại trường học , con thật sự đã gặp được một cậu bé cùng nhị thúc giống nhau như đúc.....”

Mặc Thiếu Thiên nhất thời giật mình

Cung Ái Lâm cũng bất ngờ , không ngờ Mặc Vũ lại đem chuyện này nói ra , bà muốn ngăn lại cũng không kịp nữa rồi . Cung Ái Lâm chợt ngược mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên , chú ý từng điểm biến hóa của hần, muốn nhìn qua nét mặt hần có lộ ra điều gì không ...nhưng bà không thấy hần có chút khác thường nào .

Mặc Thiếu Thiên đứng im tại chỗ , đôi mắt híp lại liếc nhìn Cung Ái Lâm ,nhếch miệng cười lạnh !

Thì ra đây mới thật sự là nguyên nhân khiến Cung Ái Lâm điện thoại hối thúc hần phải trở về , bà nói những lời đó chủ yếu là để dò xét hần , sợ hần bên ngoài thật sự có đứa bé !

Cung Ái Lâm thật sự cẩn thận đến thế !

Khóe miệng Mặc Thiều Thiên nâng lên nhất mực cười lạnh , không nói thêm điều gì , xoay người rời đi .

63. Chương 63: Xác Thực Đủ Cực Phẩm

Ban đêm...

Hi Hi đặc biệt đứng ở cửa chờ Tử Lam trở về .

Tử Lam vừa vào cửa , trên tay ôm một bó hoa tươi , vẻ mặt cực kỳ mệt mỏi .

Hi Hi ” Oa ” một tiếng , dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Tử Lam ” Hoa này đẹp quá nha ! Ai tặng ẹ vậy ? ”

Tử Lam lườm bé một cái trả lời cộc lốc ” Không biết ” Nói xong đem bó hoa tươi trực tiếp ném sang người Hi Hi , bé phản ứng mau lẹ đưa tay ra chụp lấy , Tử Lam cả người mệt mỏi , cởi giày xong bay thẳng lên ghế sofa nằm bất động trên đó thở dài .

Hi Hi đem hoa tươi đi cắm , sau đó ân cần chạy tới , nhìn Tử Lam đầy thâm ý , nở một nụ cười siêu cấp đẹp trai ” Mẹ thân yêu , cực khổ mẹ rồi ... ” Nói xong đem bàn tay nhỏ bé dấm lưng bóp vai cả người Tử Lam .

” Không có việc gì sao lại ân cần quan tâm chăm sóc như thế ! Không phải con đang làm việc gì xấu nên mới như vậy sao ? Có âm mưu gì nói ”

” Thật sự không có âm mưu gì đâu mẹ đừng nghĩ lung tung ! Chỉ là Bảo bối thấy mẹ đi làm mệt mỏi nên mới mát xa ẹ thư giãn xịu thôi , mẹ , hôm nay công việc nhiều lắm sao ? ” Hi Hi chột dạ nhưng vẫn duy trì nụ cười trên môi giả ngu ngơ . Mẹ đúng thật là nhạy cảm quá nha ! Suýt chút bé bị lộ tẩy rồi ..

” Ừ , hôm nay công việc của mẹ cần phải làm nhiều hơn mọi ngày ! ” Tử Lam bộ dáng hậm hực , nhắc tới nàng lại ghét cay ghét đắng cái tên họ Mặc kia , nàng đâu có chọc ghẹo gì hần đâu chứ .

” Mệt như vậy à , vậy mẹ thả lỏng người xịu để bảo bối giúp người giảm bớt mệt mỏi , mẹ , hôm nay trong công ty có xảy ra chuyện gì kỳ lạ không ? ” Hi Hi giả vờ ngây thơ , tiếp tục hỏi nàng .

Tử Lam suy nghĩ một chút , sau đó nàng lấy tay chỉ chỉ về phía hoa tươi vẻ mặt tức giận ” Hoa đó , không biết là kẻ nào hôm nay đã đưa đến công ty , làm hại mẹ bị Tổng giám đốc ột trận thê thảm , đây cũng được xem là một chuyện đặc biệt kỳ đi ”

Hi hi .

” Tại sao ? ” Hi Hi cũng không hiểu chuyện tại sao lại có thể như vậy ..bé giống như chữa lợn lành thành lợn què rồi , thật sự bé chỉ muốn cha có chút ghen đối với mẹ , sẽ đặc biệt để ý đến mẹ bé mà thôi ..đâu ngờ .. haiz.

Tử Lam bắt đầu dĩ nhiên ” Mặc Thiều Thiên , hần mắng mẹ bởi vì một lý do cực kỳ buồn cười , hần nói hần dị ứng với phấn hoa ! ”

Hi Hi hoàn toàn câm nín ..

Cớ như vậy mà cũng lấy ra nói được hay sao ? Đây cũng quá không hợp lý đi !

” Lấy cớ ! ” Hi Hi mạnh miệng phát biểu một câu .

” Ân , mẹ cũng nghĩ giống như Bảo bối vậy ! Chắc chắn như thế ! ” Tử Lam gật đầu phụ họa theo bé .

” Tổng giám của mẹ thật không có ánh mắt mà , hoa tươi đẹp như vậy , được đóng gói tỉ mỉ đẹp mắt như thế...” Hi Hi nói lẩm bẩm một mình .

Nghe được câu này , ánh mắt Tử Lam tràn đầy hoài nghi nhìn sang Hi Hi , đôi mắt mèo xinh đẹp nheo lại
” Bảo bối , hoa này không phải là do con đưa chứ ! ”

Hi Hi cả kinh , sau đó phũ sạch quan hệ ” Con vô tội ! ”

Đôi mắt Tử Lam hí lại ” Thật sự không phải con sao ? ”

Hi Hi bộ dạng vệt chết cứng mỗ , gật đầu khẳng định ” Ân , bảo bối vô tội , thật sự đó ...nếu mẹ không tin
Bảo bối có thể thề với trời ! ”

” Vậy con liền thề đi ! ” Tử Lam nhìn Hi Hi không chớp mắt .. bộ dạng xem kịch vui .

“ ” Hi Hi biết không thể gạt được mẹ nữa rồi !

Mẹ quả thật là rất cường hãn nha !

” Được rồi , hoa đó là do Bảo bối đưa đến ”

” Hừ , mẹ đã sớm nghĩ ra là con đang giở trò quỷ trong chuyện này ! Nói mau , con có mục đích gì ? ”

” Con nào có mục đích gì á , bảo bối chỉ muốn mẹ cảm thấy vui vẻ một chút nên mới nghĩ ra việc tặng hoa , để mẹ làm việc không cảm thấy mệt mỏi.... Chỉ là , không ngờ tổng giám của mẹ lại là người cực phẩm như vậy , lại đem mẹ dạy dỗ thành ra như vậy ” Hi Hi lập tức giả trang một bộ dáng đáng yêu vô tội .

Tử Lam nhìn bé thật lâu , nàng cũng không biết vì sao nữa , dạo này cảm thấy Hi Hi hơi là lạ , nhưng nàng nghĩ mãi cũng không ra lạ ở điểm nào , liếc nhìn bé thật lâu cũng không phát hiện được gì , cuối cùng mới thôi ” Được , tạm thời tin tưởng con ”

Hi Hi lập tức thở ra một hơi .

Tử Lam lại lầm bầm thêm một câu ” Hắn quả thật đủ cực phẩm á ! ”

Hôm sau , chủ nhật .

Hôm nay Tử Lam không cần đi làm , sáng sớm nàng hưng phấn kéo Hi Hi ra ngoài đi dạo , quan trọng là nàng dẫn Hi Hi đến thăm ông ngoại của bé .

Nàng về nước lâu như vậy nhưng chưa có dịp về nhà thăm ba ba một lần !

Nói thật , ở nước ngoài mấy năm , Tử Lam chỉ biết gọi điện thoại cho ông để giảm bớt nhớ thương, cái cảm giác nhớ nhung đó rất hành hạ nàng , mãi cho đến khi Tử Lam có Hi Hi , nàng càng cảm nhận tình cảm thiên liêng của cha mẹ đối với con cái , vượt xa tất cả .

Hi Hi vô cùng tán thành , bé cũng chưa từng gặp qua ông ngoại !

Vì vậy , Tử Lam nhanh chóng gọi cho Lâm Mạc Thiên một cuộc điện thoại , Lâm Mạc Thiên không để nàng đến nhà (trong nhà có Kiều Phương khó ưa) nên hẹn bên ngoài gặp mặt.

64. Chương 64: Quà Tặng Tốt Nhất

Tại một nhà hàng ..

Hi Hi cùng Tử Lam hai mẹ con ngồi xuống hội hợp và lo lắng ..

Tử Lam nhìn Hi Hi ” Bảo bối , xin lỗi , lâu như vậy mẹ mới cho con gặp mặt ông ngoại ”

Hi Hi cười một tiếng , bé không trách mẹ về chuyện này ” Mẹ , người thân của mẹ chính là người thân của Bảo bối , bảo bối nhất định sẽ hiếu thuận yêu thương ông ngoại giống như mẹ vậy ”

Nghe được lời Bảo bối vừa nói , Tử Lam cảm thấy trong lòng rất thỏa mãn ” Cảm ơn con , Bảo bối ! ”
Nàng cúi người sang , hôn trên mặt Hi Hi một cái ..Bảo bối của nàng là một đứa bé rất hiểu chuyện !

Đang lúc ấy , trước cửa nhà hàng một chiếc taxi dừng lại ..

Lâm Mạc Thiên từ trên xe bước ra , từ khoảnh khắc ông vừa xuất hiện Tử Lam biết ngay người đó thật sự là ba ba kính mến của nàng .

Không giống 7 năm trước cả người cường tráng , Lâm Mạc Thiên mặc một bộ y phục chất phác đơn giản , tóc hơi điểm bạc , gương mặt cương nghị ngày nào giờ đầy dấu vết năm tháng .

Chứng kiến Lâm Mạc Thiên phút chốc kia , Tử Lam không khỏi vành mắt hồng hồng .

Lâm Mạc Thiên đi vào , Tử Lam đứng lên nhanh chóng chạy ra nghênh đón ông .

” Cha.... ” Giọng nói của Tử Lam phát ra có chút run rẩy , nghẹn ngào.

Lâm Mạc Thiên từ khi nhìn thấy Tử Lam ông cũng ngay lập tức sững sờ ,ngay sau đó gương mặt tang thương lộ ra một nụ cười thật thà , triều mến , giờ phút này ông thật sự rất vui , nghẹn ngào gọi hai tiếng ” Lam nhi ! ”

” Cha..... ” Tử Lam nhanh chóng tiến lên ôm chầm lấy Lâm Mạc Thiên .

Lâm Mạc Thiên cười hắc hắc , sau đó nhìn Tử Lam ” Bảy năm không thấy , con gái cha giờ thành một cô nương ...Càng ngày càng xinh đẹp nha Nhưng có vẻ hơi gầy một chút ”

Hốc mắt Tử Lam càng thêm đỏ ” Cha , người cũng gầy ! ”

” Cha già rồi....”

Nghe Lâm Mạc Thiên nói , Tử Lam cảm thấy trong lòng chua xót .

” Cha...người về sống chung với con đi , hiện tại con rất có năng lực sẽ nuôi nổi người mà ! ” Tử Lam nhìn Lâm Mạc Thiên tha thiết nói với ông.Đây cũng là nguyện vọng của nàng .

Lâm Mạc Thiên cười triều mến ” Không cần , cha cùng Kiều Phương sống với nhau rất tốt , con không cần phải lo lắng cho cha....” Lâm Mạc Thiên không muốn liên lụy Tử Lam chịu khổ vì ông .

Tử Lam mím môi nhìn Lâm Mạc Thiên...Nàng biết hiện giờ trong lòng ông đang nghĩ gì , tất cả những việc ông làm đều muốn tốt cho nàng , Tử Lam đau lòng không thôi .

Lúc này , Hi Hi đi lên ” Mẹ , trước tiên mời ông ngoại ngồi xuống cùng nhau nói chuyện đi ”

Một tiếng này làm hai người bon họ bừng tỉnh.

Lâm Mạc Thiên nhìn cậu bé phía sau Tử Lam kinh ngạc hỏi ” Đây là cháu ngoại của ta sao ? ”

Mặc dù ông đã từng nghe tiểu Tử nói qua nhưng chính thức gặp mặt lại càng khiến ông có chút kinh ngạc .

Tử Lam gật đầu một cái ” Bảo bối của con tên là Hi Hi ...Lâm Tử Hi ”

Lâm Mạc Thiên nhìn đáng yêu dễ thương đáng yêu của Hi Hi không khỏi kích động dang rộng tay ra gọi bé ” Hi Hi tới bên này ông ngoại ôm con một cái ..”

Hi Hi khéo léo lễ phép đi tới bên cạnh Lâm Mạc Thiên ,ngọt ngào gọi một tiếng ” Ông ngoại ” , xong bé vòng tay ôm lấy thân mình gầy gò của ông .

Một tiếng này làm đáy lòng Lâm Mạc Thiên mềm mại ngọt ngào vô cùng .

” Ngoan ” Lâm Mạc Thiên vui mừng đáp lại một tiếng , sau đó lại vội vàng lục lọi trên người , thò dài ” Lần đầu tiên gặp mặt , ông ngoại cũng không có gì để cho con...”

Hi Hi liền hiểu ngay ý Lâm Mạc Thiên là gì vội vàng ngăn lại ” Ông ngoại , người đã cho con một quà tặng rất lớn ! ”

Lâm Mạc Thiên như rơi vào một tầng sương mù , ông cau mày suy nghĩ , không hiểu Hi Hi nói có nghĩa gì , ông chưa đưa quà tặng mà ?

Hi Hi lại cười tiếp tục nói ” Ông ngoại , người đã tặng cho con một người mẹ tốt nhất trên thế giới này ! ”

Một câu nói làm cả hai người Tử Lam và Lâm Mạc Thiên đầu tiên là sững sờ , ngay sau đó cũng cười .

” Cho nên , con còn muốn cảm ơn ông ngoại nhiều hơn thế nữa ! ” Hi Hi giọng nói ngọt ngào dễ thương .

Vốn là Lâm Mạc Thiên lo lắng về việc Tử Lam chưa kết hôn mà có con , nhưng kể từ sau khi gặp được Hi Hi ông càng hiểu rõ tại sao Tử Lam tuyệt không hối hận .

65. Chương 65: Chợt Nhớ Tối Hắc

Một nhà ba người vừa ăn vừa nói chuyện , không khí thật hài hòa ấm áp .

Lâm Mạc Thiên rất vui mừng vì những thành tựu mà Tử Lam có được , còn có một đứa con trai thông minh đáng yêu như Hi Hi , ông cảm thấy rất an ủi .

” Cha , Kiều Phương đối với cha có tốt không ? ”

Thật ra thì Lâm Mạc Thiên không cho hai mẹ con Tử Lam về nhà thì nàng mơ hồ cũng đoán ra được một chút .

Lâm Mạc Thiên vừa cùng Hi Hi chơi đùa vừa trả lời ” Rất tốt , con yên tâm đi , cha không có việc gì đâu ”

Tử Lam không cho là vậy , nàng nhìn Lâm Mạc Thiên chua xót nói ” Cha , nếu như cảm thấy có gì không được , cha liền theo chúng con gia đình mình sống chung một chỗ ! ”

” Ông ngoại ,bảo bối rất thích ông ngoại về sống chung với bảo bối nha ! Ông ngoại có thể kể chuyện xưa cho bảo bối nghe nữa ...bảo bối thật sự rất thích ” Hi Hi bộ dáng làm nũng với Lâm Mạc Thiên , muốn bao nhiêu đáng yêu có bấy nhiêu đáng yêu !

” Không cần đâu , cha cùng với Kiều Phương dù gì cũng là vợ chồng hợp pháp với nhau , nếu như cha chuyển đến đâu thì nhất định Kiều Phương cũng sẽ đi theo , cha không muốn tạo thêm cho con nhiều phiền toái ,dù sao cha chúng đã sống bên đó mấy chục năm nên cũng cảm thấy quen ! ” Lâm Mạc Thiên gương mặt tràn đầy bất đắc dĩ , khó xử .

” Nhưng...”

” Lam nhi ! Cha chỉ cần biết cuộc sống hiện tại của con rất tốt là được rồi , con có thể thường xuyên đến thăm cha , cha đã cảm thấy thật thỏa mãn , cuộc sống hiện tại cha cũng không muốn thay đổi ” Lâm Mạc Thiên lời nói kiên định không để cho Tử Lam nói thêm điều gì nữa .

Lâm Mạc Thiên rất kiên trì , nếu ông đã nói ra như vậy , Tử lam cũng không dám cưỡng cầu thêm điều gì nữa , lời nói của ông nói thế nào cũng có mấy phần đạo lý , Kiều Phương dù gì cũng là vợ chồng hợp pháp với ông .

” Ân , vậy thì sau này cha phải thường xuyên tới thăm con và Hi Hi , xem chỗ ở của chúng con ” Lời nàng có chút buồn..

Lâm Mạc Thiên gật đầu một cái ” Cha biết rồi , cha sẽ thường xuyên tới thăm cháu ngoại của cha nữa đây ! ” Vừa nói xong , Lâm Mạc Thiên đưa tay sang sờ sờ đầu Hi Hi .

Tử Lam cười hạnh phúc nhìn hai ông cháu đang thân thiết với nhau .

Tiếp theo Tử Lam mang Hi Hi cùng với Lâm Mạc Thiên cùng nhau đi dạo , sẵn tiện mua cho Lâm Mạc Thiên vài bộ đồ .

Mặc dù Lâm Mạc Thiên liên tục nói không cần nhưng Tử Lam vẫn kiên trì muốn mua cho ông , bởi vì trừ việc này ra nàng cũng không biết làm cái gì để tỏ lòng hiếu thuận với ông .

Vì vậy đi dạo một buổi chiều , Tử Lam mua cho Hi Hi mấy bộ y phục , mua cho Lâm Mạc Thiên mấy bộ y phục mãi cho đến rất khuya mới trở về đến nhà !

Lâm Mạc Thiên thuê taxi về trước Tử Lam cùng Hi Hi cũng từ biệt ông rồi trở về , ngang qua siêu thị lân cận ghé vào mua thêm ít thức ăn , hai mẹ con mới về nhà !

Vừa vào đến cửa , Tử Lam nhanh chóng vứt giày chạy thật nhanh vào phòng tắm , tắm .

Hi Hi bắt đắc dĩ lắc đầu , nhìn mẹ bề ngoài xem ra chuẩn mỹ nữ đến cỡ nào vậy mà vừa về đến nhà cứ như vậy bộ dáng lôi thôi lếch thếch .

Hi Hi đem giày đi cất , sau đó mang những thứ mới vừa mua tại siêu thị mang vào bếp bắt đầu nấu cơm .

Nghe bên trong phòng tắm phát ra tiếng ca hát của mẹ , Hi Hi cảm thấy cuộc sống như vậy quá hạnh phúc !

Bé rất cảm ơn mẹ đã đưa bé đến thế giới này , để cho bé tận hưởng cuộc sống đầy màu sắc cùng tình cảm ấm áp triều mến của mẹ dành cho bé .

Hai mươi phút sau , Tử Lam tắm xong từ bên trong đi ra , mặc trên người chiếc áo ngủ màu lam nhạt , tóc ướt xỏa ngang vai , nhìn thấy Hi Hi vẫn còn đang nấu cơm , nàng lười biếng nằm trên ghế sofa , tận hưởng không khí ấm áp .

Cầm iPad trên tay , lướt mấy vòng nhìn những tin tức ..

Không biết tại sao trong đầu nàng lại hiện ra hình ảnh Mặc Thiếu Thiên tức giận ở công ty , chuyện gì đã khiến hắn phát hỏa lớn như vậy ? Nàng thật tò mò nha !

Còn lời nói của cô thư ký kia có nghĩa gì , tại sao mỗi tuần khi trở về nhà tâm tình hắn cũng sẽ không được tốt ?

Tử Lam trầm ngâm trong những suy nghĩ mà chưa tìm ra câu trả lời chính thức , đột nhiên điện thoại di động của nàng lại vang lên , nàng giật mình hoảng sợ , cố gắng phục hồi tinh thần lại , nàng đưa tay cầm điện thoại đang để trên bàn .

Ai sẽ là người gọi tới ? Vì chuyện gì ?

66. Chương 66: Thật Là Không Có Phẩm Đức

Một số điện thoại không được lưu tên , không biết sao khi nhìn thấy những con số lạ lẫm này bắt chợt trong lòng Tử Lam cảm thấy rất khẩn trương .

Do dự một chút chưa chịu nghe máy , Tử Lam tự nói với mình phải bình tĩnh , bình tĩnh ...

Sau khi tâm trạng Tử Lam ổn định như cũ , cuối cùng quyết định nghe cuộc điện thoại này.

” Xin chào ! Tôi là Lâm Tử Lam ! ” Giọng của nàng dù thế nào cũng có chút khẩn trương .

” Cô đang ở đâu ? ” Đối phương hỏi nàng có một giọng nói trầm thấp từ tính .

Một khắc kia , Tử Lam cho rằng mình đã nghe nhầm rồi , sửng sốt chốc lát , nàng hỏi ” Ai vậy ? ”

” Mặc Thiếu Thiên ” Giọng điệu bình thản làm người ta không hiểu hắn muốn gì .

“...” Chết tiệt ! Giờ này hắn gọi nàng làm gì ? Sao lại biết số điện thoại của nàng .

Quả nhiên , nàng không có nghe nhầm , nhưng hắn gọi cho nàng làm gì ?

Tử Lam không khỏi chợt dạ , mắt hướng về phòng bếp Hi Hi đang nấu cơm , âm thanh nàng đề thấp xuống hết mức có thể ..

” Mặc tổng , có chuyện gì không ? ” Nàng nhỏ giọng hỏi .

” Mặc Thiếu Thiên hơi nhíu mày , mở miệng yêu cầu ” Hiện tại , ra ngoài..”

” À ” Tử Lam ngu ngơ , ra ngoài gì ?

” À cái gì mà à ! Bây giờ lập tức ra bên ngoài ! ” Mặc Thiếu Thiên không kiên nhẫn nói lại thêm lần nữa .

” Mặc tổng , giờ đã khuya lắm rồi , có chuyện gì không thể để sáng ngày mai nói không được sao ? ” Giọng nàng sâu kín hỏi lại .

” Lâm Tử Lam , không cần kò kè mặc cả với tôi , đừng quên cô từng đồng ý với tôi một điều kiện ! Bây giờ cô lập tức ra ngoài cho tôi ! ” Mặc Thiếu Thiên tức giận thực sự , nữ nhân này thực không nghe lời , rất biết cách chọc giận hắn , hừ !

“” Tử Lam bộ mặt yếu xù như bong bóng xì hơi .

Nàng còn có thể nói gì sao ?

Cũng không biết hắn bị khỉ gió gì , hơn nữa đêm lại muốn nàng ra ngoài với hắn , mặc dù trong lòng nàng vạn lần không muốn đi nhưng nàng đã đồng ý với hắn sẽ làm một việc theo yêu cầu của hắn .

” Được rồi , đợi chút ! ”

” Còn nữa , nhớ ăn mặc thật xinh đẹp biết không ” Mặc Thiếu Thiên không quên nhắc nhở nàng điều này .

Tử Lam giận nghiêng răng nghiêng lợi , lúc thì nói nàng giống bình hoa , giờ thì bắt nàng mặc thật đẹp không hiểu trong đầu hắn chứa những gì ?

Tắt điện thoại , Tử Lam âm thầm suy nghĩ làm sao để nói chuyện này với bảo bối , vì vậy Tử Lam đứng lên đi thẳng đến cửa phòng bếp nhìn Hi Hi về mặt đầy ái náy ” Bảo bối , mẹ muốn đi ra ngoài một xíu”

Hi Hi rất bình thản , ngay cả đầu cũng không ngẩng lên nhìn Tử Lam một cái ” Ân , mẹ đi đi ”

“” Tử Lam giật mình , bảo bối trả lời trôi chảy thuận lợi , thậm chí một câu tra hỏi cũng không .

Tử Lam có chút kinh ngạc , nhưng lại không dám quá hưng phấn quá mức , nàng sợ Bảo bối ngộ nhỡ phát hiện sẽ không tốt cho lắm !

Nàng chỉ hướng Hi Hi nói thêm một câu với bé ” Ừm , rất nhanh mẹ sẽ trở về ! ”

” Dạ , bảo bối biết ” Mặc dù đầu không ngẩng nhưng Hi Hi biết người mẹ bé sắp gặp là ai ? Mẹ làm sao giấu bé được chứ , haiz , mẹ không nói bé cũng không hỏi . Trong con người thoát chút giáo hoạt ...

Tử Lam trở về phòng , tùy tiện mặc một bộ y phục , liền bước chân ra khỏi nhà , nàng căn bản đem lời dặn dò lúc nãy của Mặc Thiếu Thiên ném sau lưng ..kêu nàng mặc đẹp là nàng sẽ làm theo lời hắn nói sao ?

Mới vừa xuống lầu , một chiếc Lamborghini chạy vụt tới trước mặt nàng , Tử Lam cả kinh , khi vừa nhìn thấy người đến là Mặc Thiếu Thiên con người nàng trong phút chốc mở to , tràn đầy kinh ngạc và khiếp sợ .

” Anh...anh tại sao lại ở chỗ này ...? ” Tử Lam hoảng sợ hỏi , trong mắt chứa đựng lo lắng bất an , nàng không muốn hắn xuất hiện nơi đây .

” Nữ nhân đúng thật là phiền toái , cút lên xe ngay cho tôi ” Mặc Thiếu Thiên ra lệnh cho nàng , đúng thật là một nữ nhân cứng đầu không nghe lời , bảo nàng mặc xinh đẹp vậy mà có chịu nghe hắn đâu , thích chống đối hắn lắm hay sao ?

Tử Lam thật lòng nhận thấy Mặc Thiếu Thiên đúng thật là một người không có phẩm đức mà , thường thích làm người khác lẩn qua lẩn lại , nhưng nàng không thêm so đo với hắn , việc quan trọng bây giờ là mang hắn cút xa chỗ này càng nhanh càng tốt , để tránh hắn sẽ thấy những điều không nên thấy...chẳng hạn như Hi Hi bảo bối của nàng ! Vì thế Tử Lam chỉ có thể ngoan ngoãn bước lên xe.

Mới vừa thắt dây an toàn , Tử Lam không khỏi hiếu kỳ nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi ” Mặc tổng , làm sao anh biết nhà tôi ở nơi này ? ”

Mặc Thiếu Thiên nhếch môi cười xem thường câu hỏi của nàng ” Muốn biết địa chỉ của cô , rất khó sao ? ”

“” Tử Lam không nói nên lời , có cần như vậy coi thường nàng hay sao ?

Nhìn hắn cười Tử Lam cảm thấy nụ cười ấy rất huyền ảo , một cảm giác hư vô đập vào trái tim nàng .

Mặc Thiếu Thiên chột nheo lại con người tỉnh mạch , tiến lại gần nàng , nhỏ giọng mở miệng ” Cô thật giống như lo lắng sự xuất hiện của tôi tại nơi này.....? ”

Tim Tử Lam như ngừng đập , cả người nàng chợt run lên vội vàng lui về phía sau , gương mặt trắng nõn nhỏ nhắn thanh thuần động lòng người mỉm cười thật tươi nhìn Mặc Thiếu Thiên ” Đâu có , tôi chỉ sợ người khác hiểu lầm mà thôi”

67. Chương 67: Cha Thật Tinh Mắt

Nhíu chặt mày có vẻ nghiền ngẫm suy nghĩ về vấn đề hần vừa nói , thật ra Mặc Thiếu Thiên chỉ đùa với Tử Lam nhưng không ngờ nàng lại phản ứng mạnh mẽ như vậy ? Đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chăm vào nàng .

Ánh mắt ấy không khỏi khiến lòng Tử Lam cảm thấy hoang mang !

Mấy giây trôi qua , Mặc Thiếu Thiên mới quyết định đem ánh mắt ấy dời đi , lại nhìn vào y phục trên người nàng , hần không khỏi tức giận ” Chẳng phải tôi đã nói với cô rằng hôm nay phải ăn mặc xinh đẹp hơn mọi ngày sao ? Cô làm như vậy là có ý gì ? ”

Giờ này Tử Lam mới đưa mắt nhìn xuống toàn thân từ trên xuống dưới , nàng cảm thấy mình như vậy là tốt rồi , một bộ y phục thanh thuần , đầu tóc búi đơn giản linh động , phục sức trang nhã . Hần còn muốn gì nữa ? Nàng không thích mặc cầu kỳ giống hần nói thì đã sao ...

” Mặc tổng , anh gọi tôi ra đây không phải là để đánh giá cách ăn diện của tôi chứ ? Nếu xong rồi thì tôi xin phép được đi về ! ” Tử Lam nhất mực cười yếu ớt .

” Cô nghĩ có thể mặc như thế để tham dự tiệc rượu sao , phong cách riêng của cô đó à , chắc sẽ rất nổi tiếng trên các tờ báo ngay mai đi ! ” Mặc Thiếu Thiên đôi mắt giảo hoạt , nụ cười tà ác .

Tử Lam giật mình sửng sốt giây lát , nhíu mày khó hiểu ” Tiệc rượu ? Tiệc rượu gì ? ” Ngay sau đó nàng phản ứng kịp ” Anh để cho tôi cùng anh đi tham dự tiệc rượu ? ”

” Nếu không cô cho rằng trẻ thế này tôi còn gọi cô ra ngoài để làm gì ? ” Mặc Thiếu Thiên vừa nói vừa liếc Tử Lam một cái , đôi mắt xanh đen chợt lóe sáng .. rất nhanh hần đã dấu đi không để Tử Lam phát hiện .

” Những chuyện như thế này , anh không phải nên tìm bạn gái của anh thì thích hợp hơn sao ? Tìm tôi làm gì ? ” Tử Lam bất mãn phản bác .

” Nếu như có ở đây , cô nghĩ tôi sẽ tìm cô tạm thời thế vào hay sao.....? ” Mặc Thiếu Thiên lạnh nhạt nói ra một câu .

” ” Tử Lam há hốc miệng nhìn Mặc Thiếu Thiên .

Thì ra là vậy.....

Nhưng không biết vì sao , khi nghe những lời này , trong lòng Tử Lam có một cảm giác thật là lạ , thật mơ hồ .

Đúng thế , nàng cảm thấy chua xót , đau lòng khi biết kết quả này !

Đang lúc Tử Lam vẫn còn đắm chìm trong những suy nghĩ mông lung , Mặc Thiếu Thiên im lặng lái xe rời đi .

Chiếc Lamborghini vừa khuất bóng

Trên ban công nhanh chóng xuất hiện một cái bóng nho nhỏ , Hi Hi đứng im trên ban công , bàn tay nhỏ bé chống cằm , bộ dáng khoan thai tự đắc , nhìn chiếc xe biến mất khỏi tầm mắt , nhếch miệng đắc chí cười yếu ớt , kế hoạch được thực hiện theo ý bé , không nằm ngoài dự đoán của bé !

Biển số xe phách lối quen thuộc...

Nếu như bé nhớ không lầm , lúc bé tra toàn bộ về cha hình như bé đã thấy chiếc xe đó nha ! Đừng nói bé nhìn không ra chiếc xe vừa nãy chở mẹ đích xác là của cha đi !

Tất cả mọi chuyện đang diễn ra , giống như không cần bé làm gì , chuyện cũng đã phát triển theo quỹ đạo của nó....

Ăn , không tệ ! Không tệ !

Cha đúng thật là rất có ánh mắt !

Mặc Thiếu Thiên trực tiếp lái xe đưa Tử Lam đến một nhà tạo mẫu nổi tiếng .

Tử Lam ngồi song song bên cạnh Mặc Thiếu Thiên , nâng đôi mắt nghi hoặc nhìn vào hấn ” Anh sẽ không thực sự để tôi như vậy mang đến dự tiệc rượu đấy chứ ? ”

Mặc Thiếu Thiên không nhìn đến nàng , lái xe đến nơi hấn sắp xếp sẵn từ trước , ngừng xe lại , kéo dây an toàn bỏ ra , nhìn Tử Lam ” Cô không sợ mất mặt nhưng tôi thì sợ , xuống xe ! ” Nói xong khốc khốc đẩy cửa bước nhanh xuống xe .

68. Chương 68: Thợ Trang Điểm (Bất Nam Bất Nữ)

Edit : Oanh Love

Sắc Màu nhìn Tử Lam , không biết vì sao hấn cứ có cảm giác nữ nhân trước mặt thật đặc biệt , so sánh với những nữ nhân trước kia của Mặc Thiếu Thiên vẫn có vẻ bất đồng..

Nhất là Trọng Nhược Tình .

Căn bản bọn họ là hai loại phong cách nữ nhân !

Nữ nhân trước mặt hấn luôn có cảm giác không nói nên lời .

Dù chỉ một cảm giác thoáng qua tròng lòng Quý Sắc Màu nhưng hấn nhanh chóng bỏ qua , tiếp tục bắt đầu vào công việc chuyên môn của mình , nâng lên một nụ cười hoàn mỹ ” OK ! Không thành vấn đề ... ”

Mặc Thiếu Thiên lúc này mới thỏa mãn gật đầu , sau đó nhìn Tử Lam ” Tôi đi đổi y phục khác , cô ở nơi này chờ , 30 phút sau tôi sẽ đến đón cô ! ”

Tử Lam gật đầu nhú mày ” Tốt ”

Con người Quý Sắc Màu quét trên người Mặc Thiếu Thiên một chút , sau đó mới lướt sang nhìn Tử Lam nhàn nhạt mở miệng ” Cùng tôi vào đi ! ”

Giọng nói kia , thể hiện sự bất mãn của hấn lúc này !

Trên mặt Tử Lam chỉ yếu ớt mỉm cười , ung dung bình tĩnh đi theo vào . Nhìn Tử Lam bước vào , Mặc Thiếu Thiên cũng xoay người rời đi .

Quý Màu Sắc , thợ trang điểm chuyên nghiệp , hấn là thợ trang điểm nổi tiếng nhất thế giới !

Lúc hấn vừa tròn 23 tuổi , đã đoạt rất nhiều giải thưởng lớn trên toàn thế giới , chuyên ngành hóa trang cho các minh tinh Hollywood.

Nhưng trong mấy năm vừa qua , không biết vì lý do gì lại xuất hiện tại A Thị , tùy tiện mở một cửa tiệm thật lớn nhưng không nguyện ý hóa trang cho các minh tinh .

Mặc dù như vậy , nhưng vì danh tiếng của hấn quá lớn nên có rất nhiều người đến tiệm tìm gặp nhờ cậy hấn , Quý Màu Sắc chỉ phán một câu duy nhất ‘ trong một tháng hấn sẽ chỉ tiếp nhận trang điểm cho 3 người ’ .

Nhưng chỉ cần người đến là Mặc Thiếu Thiên , hấn nhất định tiếp đãi không cần điều kiện.

Bên ngoài đồn đãi , nói Quý Màu Sắc thích Mặc Thiếu Thiên.

69. Chương 69: Không Chê Nàng Hấn Sẽ Chết Sao

Edit : Oanh Love

Hóa trang xong , Tử Lam nhìn mình trong gương , nàng lại có mấy phần hoảng hốt .

Kỹ thuật của Quý Màu Sắc không chệch vào đâu được . Mặc dù vẫn như củ đồ trang sức trang nhã nhưng Tử Lam nhìn mặt của mình tinh xảo lên rất nhiều , dường như nàng có cảm giác làn da trước kia vốn rất được nhưng bây giờ nhìn lại càng thêm trắng muốt sáng ngời , thoáng chốc nàng có chút không tin tưởng người đang đứng trong gương chính là nàng .

Quý Màu Sắc nhìn thành quả trong 20 phút vừa qua nhìn không được chắc chắn vài tiếng sau đó nói với Tử Lam ” Khí chất của cô rất thích hợp với những đồ trang sức trang nhã , trang điểm đậm thì cô lại càng tăng thêm mấy phần yêu mỹ ”

Tử Lam cười một tiếng ” Tôi rất tin tưởng vào kỹ thuật của anh ”

Xong phần hóa trang , việc tiếp theo chính là chọn lễ phục cho nàng . Quý Màu Sắc nhìn Tử Lam , hẳn có cảm giác nếu mặc quần áo màu trắng sẽ không thể tôn lên tất cả khí chất của nàng , màu xanh dương lại có vẻ đơn điệu...cuối cùng hẳn lại chọn ra một bộ lễ phục màu xanh ngọc .

Bắt mắt , cao quý lại càng tăng thêm mấy phần kiều mỹ của nữ nhân .

Tử Lam mặc bộ lễ phục vào càng làm nổi bật bản thân nàng , Quý Màu Sắc ánh mắt nhìn Tử Lam điều là thưởng thức.

Không có ai so với nữ nhân này thích hợp hơn với bảo thạch màu xanh dương rồi .

Đường cong ưu nhã , sắc thái liêu lĩnh , trang điểm tinh xảo , y phục lộng lẫy cùng một đầu tóc được uốn quăn , cả người nàng lộ ra một cổ phẩm chất cao quý , yên lặng trầm tĩnh lại không kém phần kiều mỹ , nhìn Tử Lam như những tinh linh trong bầu trời đêm , cảm giác thật mê người .

Quý Màu Sắc cơ hồ dám đoán chắc , tối nay nàng nhất định sẽ đánh bại tất cả nữ nhân trong buổi tiệc .

Thời điểm Quý Màu Sắc đang âm thầm than thở , Mặc Thiếu Thiên lại xuất hiện phía sau lưng Tử Lam.

Chứng kiến Tử Lam đang ngắm mình trong gương , hẳn lại có mất phần kinh ngạc , mất hồn vì nàng .

Mặc dù hẳn biết nữ nhân này rất đẹp nhưng nhìn từ phía sau lưng của nàng , đường cong thể nhưng cũng rất mê người , làn da trắng mịn dưới ánh đèn như ẩn như hiện , thật sáng bóng , thật mê người ...

Đôi con ngươi tinh mịch kia không khỏi nheo lại...

Quý Màu Sắc nhìn thấy sự xuất hiện đột ngột của Mặc Thiếu Thiên , hướng hẳn nhìn lại nhú nhú mày , sau đó cười trông thật quyến rũ ” Như thế nào Mặc tổng ? Còn điều gì chưa hài lòng cứ nói ! ”

Lời Quý Màu Sắc vừa thốt ra , Tử Lam cũng quay đầu lại , mới biết Mặc Thiếu Thiên đã tới.

Lúc này Mặc Thiếu Thiên một thân chính trang , màu trắng áo sơ mi , tây trang áo khoát màu đen , ngực áo mở rộng mấy nút lộ ra da thịt rắn chắc khỏe mạnh , hẳn mặc âu phục cho tới bây giờ điều như vậy , mặc bất quy tắc nhưng cố tình lại cho ra một cổ phong cách dã tính , kín kẽ liêu lĩnh , làm cho không có người nào có thể bỏ qua ánh mắt nhìn vào hẳn .

Hắn chính là con cưng của trời , không chỉ có một khuôn mặt tốt , ngay cả vóc người cũng tốt , ghen cũng tốt vô cùng .Trời sanh vóc người hẳn mặc quần áo gì cũng thuộc về phong cách riêng của mình .

Tử Lam ngoắc ngoắc môi nhìn hẳn .

Mặc Thiếu Thiên hồi hồn , tròn mắt ngừng trên người nàng ,khóe miệng cười chế giễu ” Ủ , có thể biến mục nát thành thần kỳ ! ”

“”

Tử Lam thật lòng cảm thấy , hẳn không chọc tức nàng hẳn sẽ chết sao ?

Quả nhiên nàng không nên kỳ vọng gì vào hẳn được ..

Nhưng Quý Màu Sắc nhìn hai người bọn họ , con ngươi híp lại , cảm giác , giữa bọn họ có một loại không khí đặc biệt...Mặc Thiếu Thiên đối với nữ nhân này , không giống nhau !

70. Chương 70: Tiệc Rượu

Edit : Co Ba La

Quý Màu Sắc nhìn bọn họ, con người híp lại, cảm giác giữa họ có một loại không khí đặc biệt.....Mặc Thiều Thiên đối với nữ nhân này không giống nhau!

Rõ ràng nữ nhân này rất đẹp, làm cho người ta rung động, thế mà hắn còn chê.

Trực giác của Quý Màu Sắc nói cho hắn biết, Mặc Thiều Thiên có ý với cô gái kia.

Tử Lam nhìn ánh mắt của hắn, đều mang một loại đặc biệt tham muốn giữ lấy.

Tử Lam thấy lời nói ác độc của Mặc Thiều Thiên, cũng từ từ đi tới nhếch miệng phản kích, "Này Mặc tổng, anh không sợ tôi đây gỗ mục làm mất mặt anh?"

Mặc Thiều cũng không nói tiếp, chỉ nâng tay hướng mặt Tử Lam tiến tới.

Tử Lam nhìn hắn, ánh mắt va về mặt đều có loại cảm giác kinh ngạc phóng to.

Mặc Thiều Thiên cũng sẽ có ánh mắt sâu tình như vậy?...

Tử Lam có chút hốt hoảng, nhìn có chút không quá chân thật đi.

Không khỏi Tử Lam cũng cảm giác không khí ngưng tụ rồi, cô cũng không dám lộn xộn, chỉ đứng ở đó dùng đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Mặc Thiều Thiên đang hướng mặt mình di chuyển.

Hắn định làm gì?

Chẳng biết sao tim Tử Lam đột nhiên đập nhanh, mặt cô cũng bắt đầu đỏ lên

Đúng lúc ấy, Mặc Thiều Thiên dùng ngón tay nhẹ nhàng vén sợi tóc ra sau tai cô, sau đó ở tai cô thì thào một câu, "Tối hôm nay, cô không thoát được đâu....."

Những lời nói này nhìn như bình thường nhưng Tử Lam nghe thế nào cũng cảm thấy là lạ.

Mặc Thiều Thiên chỉ cười một tiếng, rồi xoay người đi.

^^

Ban đêm, bóng đêm bao trùm, ánh đèn lần lượt thay đổi.

Xe chạy trên đường hơn nửa tiếng, cuối cùng cũng dừng lại trước cửa một khách sạn.

Thu Uyên...

Tử Lam tham gia dạ vũ không phải ít, nhưng lần này cô lại thấy khẩn trương, mà cô cũng không biết mình khẩn trương gì nữa.

"Cái đó..... Mặc tổng, tôi xuất hiện vậy có hơi kỳ quái, theo lý hắn phải là Nhược Tình ra sân chứ? Đổi thành tôi, người khác không chừng sẽ hiểu lầm!"

Nghe vậy Mặc Thiều Thiên lạnh lùng lướt mắt nhìn, thâm thúy trong con ngươi toát ra vẻ tức giận, "Lâm Tử Lam, cô bây giờ không phải nữa đường muốn bỏ cuộc đi."

"Tôi chỉ là cảm thấy có chút kỳ quái thôi!"

"Không có gì lạ, đừng quên chuyện cô đồng ý với tôi!" Mặc Thiều Thiên nhắc nhở.

.....

Được rồi.

Quả nhiên nàng thấp cổ bé miệng không thể chống lại hắn, nàng nhẫn!

Mộ Ngôn Tâm sắp xuất hiện, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Hi Hi và Mặc Thiếu Thiên khi nào cha con mới gặp nhau ? Gặp nhau trong hoàn cảnh nào đây ?

Mặc Thiếu Thiên có thể ở bên cạnh Tử Lam được hay không ?

Tiêu Dật cùng Mặc Thiếu Thiên ai mạnh hơn ? Người nào thành công chiếm được trái tim Tử Lam ? Hi Hi rốt cuộc chọn người cha hoa tâm của mình hay sẽ chọn người đã chăm sóc mẹ con bé suốt 7 năm qua ?

Trọng Nhược Tình sẽ có kết cục ra sao?

Mời các bạn đón đọc những chương hấp dẫn tiếp theo..Nóng bỏng...Kịch tính..Hấp dẫn..

71. Chương 71: Diễm Áp Quần Phương

Edit : Oanh Love

Khách sạn trang hoàng xa hoa lộng lẫy để hình dung , Kim Hoàng sắc cửa , ánh đèn sáng ngời chiếu xuống trông thật xinh đẹp lại có chút mộng ảo .

Nhưng hấp dẫn ánh mắt là những nữ nhân có danh tiếng và những người đàn ông hoàng kim độc thân , hôm nay tất cả mọi người đều có mảnh lời riêng của mình để đạt được mục đích .

Tử Lam choàng tay với Mặc Thiếu Thiên làm dậy lên một cuộc oanh động .

Cơ hồ ánh mắt tất cả mọi người đều hướng ra cửa nhìn hai người bọn họ .

” Nữ nhân kia là ai ? Là người của tập đoàn nào ? Ta chưa từng nghe nói qua ! ” Nhiều vấn đề khiến mọi người thắc mắc không hiểu nhưng mãi không có câu trả lời chính xác.

” Không phải là bạn gái mới của Mặc Thiếu Thiên đấy chứ ? ” Một người tò mò đoán bậy đoán bạ .

” Nói giỡn , chẳng lẽ cô không biết bạn gái của Mặc tổng là Trọng Nhược Tình , ở A Thị nàng là thiên kim của Thị Trường đấy , danh chánh ngôn thuận vừa là bạn gái vừa là vị hôn thê...”

” Vậy nữ nhân kia lại là bạn gái tạm thời hay sao ? ”

” Sai , là bạn gái trên giường tạm thời mà thôi ...hahaha ”

“ ”

Các loại giải thích , các loại tiếng cười chế giễu bên tai vang lên , Mặc Thiếu Thiên mặt không chút thay đổi đi vào , gương mặt yêu nghiệt phong hoa tuyết đại của hắn , cái loại khí thế cường đại toát ra không khỏi khiến người khác sinh lòng khâm phục , hắn giống như trời ánh sáng , đi tới nơi nào cũng sẽ đưa tới vô số ánh mắt , nam nữ già trẻ đều nhìn hắn không rời mắt .

Tử Lam đi theo Mặc Thiếu Thiên , nàng bình thường tính tình thích khiêm tốn , cũng không nhận được bị hắn lây nhiễm , sống lưng thẳng tắp , đồng dạng cũng mặt mỉm cười , ôn hòa , mê người , đối với những lời bên cạnh chăm chọc dường như không nghe thấy gì cả .

Dù trường hợp gì hay trong hoàn cảnh nào , nàng chỉ biết một chữ ‘ nhận ’ trên hết .

Mỉm cười chính là vũ khí bí mật tốt nhất !

Mặc dù mọi người đều có những suy đoán khác nhau nhưng dễ có thể nhận thấy , Tử Lam vừa xuất hiện liền áp đảo tất cả những nữ nhân đang có mặt nơi này .

Ánh mắt phái nữ tràn đầy ước ao và ghen tỵ với Tử Lam , phái nam thì hoàn toàn thưởng thức vẻ đẹp của nàng , ánh mắt trần trụi muốn thiêu đốt nàng , tiếc hận người không thể bên cạnh nàng là họ mà không phải Mặc Thiếu Thiên . Đủ loại ánh mắt nhưng cũng có thể nói rõ , Tử Lam hôm nay là diễm áp hùng phương , thật là kinh diễm .

Mặc Thiếu Thiên khoe miệng câu lên , hình như rất quen với ánh mắt mọi người cũng không thèm để ý . Chỉ là , ánh mắt muốn độc chiếm của những nam nhân kia khi nhìn Tử Lam khiến hắn cực kỳ khó chịu ...Nữ nhân chết tiệt này , đi đến đâu cũng điều trêu hoa ghẹo nguyệt..thật bực mình !

Trực tiếp mang Tử Lam qua người chủ buổi tiệc chào hỏi ” Kiều bá phụ , chúc mừng người ”

Kiều Vi Thiên đang cùng người khác nói chuyện , nghe được âm thanh lập tức xoay người , ngay khi thấy người đến là Mặc Thiếu Thiên lập tức cười ha hả lên ” Thiếu Thiên , con tới rồi à , còn không phải là nhờ con ủng hộ nên bá phụ mới có thể nhẹ nhàng như vậy , bá phụ còn phải cảm ơn con ! ”

” Bá phụ đừng khách khí , ngài và cha con có giao tình nhiều năm , đương nhiên việc mà Thiếu Thiên con có thể giúp thì làm sao khoanh tay đứng nhìn !” Mặc Thiếu Thiên cũng khách khí nói lại vài câu xã giao .

” Được , bá phụ trước cảm ơn con ! ” Nói xong đôi mắt lướt qua nhìn Tử Lam đang bên cạnh Mặc Thiếu Thiên , thoáng chút ông sửng sốt , ngay sau đó nheo mắt lại nhìn Mặc Thiếu Thiên ” Vị này là...? ”

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu nhìn sang Tử Lam , con người híp lại , đôi mắt tinh mịch bỗng nhiên lóe sáng .

Tử Lam thấy Mặc Thiếu Thiên không lên tiếng , liền chủ động cười nói chuyện ” Kiều tống ngài khỏe chứ , tôi là nhân viên của Mặc Tổng tên Lâm Tử Lam ! ” Tử Lam vừa nói vừa vươn tay ra , nàng cũng thoáng thấy được sự nghi ngờ trong con người Kiều Vi Thiên , dường như ông không tin lắm về điều này !

Trường hợp này vốn là Trọng Nhược Tình mới đúng , nhưng nàng lại xuất hiện ở chỗ này nên cũng cần phải giải thích rõ ràng !

” Chào Lâm tiểu thư ” Kiều Vi Thiên cũng đưa tay ra cầm ,ngay sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên cười với hần ” Ánh mắt con thật không tệ chút nào ...nhớ đừng quên lát nữa mời bạn gái nhảy một bản nhé ! ”

” Vâng ! Con biết rồi ! ” Mặc Thiếu Thiên đồng ý , ánh mắt nhìn Tử Lam có chút hờn giận , vì nàng nhanh chóng phôi sạch quan hệ không đồng ý làm bạn gái của hần dù chỉ trên danh nghĩa một đêm nay....

(Chương sau kịch liệt hôn nhau trong sàn nhảy ... hình ảnh được đưa lên những bài báo sáng mai...)

72. Chương 72: Gặp Lại Người Tình Cũ

Edit : Oanh Love

Mặc Thiếu Thiên cùng Tử Lam , nam nhân thì cực kỳ yêu nghiệt , nữ nhân thì thanh thuần xinh đẹp . Không thể nghi ngờ , họ là một đôi được chú ý nhất trong buổi tiệc .

Không ít danh nhân nổi tiếng trong thương trường có ý đến bắt chuyện với Mặc Thiếu Thiên nhưng hần chỉ mỉm cười nhẹ nhàng ứng đối , thái độ chỉ qua loa có lệ mà thôi ! Tử Lam chỉ có nhiệm vụ mỉm cười đứng im bên cạnh hần sắm vai một cô bạn gái cho có lệ !

Thật ra thì nàng đối với Mặc Thiếu Thiên càng ngày càng hiểu rõ hơn , hần không chỉ giỏi về kinh doanh Châu báu mà trên những phương diện làm ăn khác cũng cực kỳ thành đạt tỷ như : khách sạn , địa ốc , du lịch ..phần là kiếm tiền hần đều kinh doanh thật tốt !

Cho nên trong thương trường , Mặc Thiếu Thiên rất được nổi tiếng , hần là người mảnh khảnh ác độc , quả quyết , làm cho người ta không thể không khâm phục , hơn nữa bạn gái hần còn là thiên kim của Thị Trường nên làm việc gì cũng rất dễ dàng , cho nên càng làm cho nhiều người phải ghen tị .

Bởi vì Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối là con cưng của trời , không chỉ có bề ngoài suât sắc , bối cảnh hoa lệ hùng hậu , thành công trong công việc , hần so với những người khác quả thật là một nam nhân được mọi người nghĩ đến , điều kiện gì cũng tốt cũng hoàn mỹ về mọi mặt không chê vào đâu được .

Làm cho nhiều người phải ước ao cùng ghen tị với hần !

Tử Lam lạnh nhạt đứng bên cạnh Mặc Thiếu Thiên , nhìn gò má của hần , nhìn hần hòa nhập vào mọi người , chợt nàng cảm thấy thật hiểu kỳ với Mặc Thiếu Thiên .

Hần đến tốt cùng là một nam nhân như thế nào ?

Ngày đó Mặc Thiếu Thiên giận dữ vì cái gì ? Tại sao thư ký của hần nói chỉ cần nhận được điện thoại từ nhà gọi đến tính tình của hần sẽ bỗng nhiên đại biến ?

Thời điểm Tử Lam đang nghi ngờ , Mặc Thiếu Thiên chợt đến gần nàng , gương mặt rất đáng đánh đòn , nhếch miệng cười yêu nghiệt ” Lâm tiểu thư , tôi rất mê người sao ? ”

Tử Lam ngẩn ra , ngược đôi mắt u mê không rõ nhìn Mặc Thiếu Thiên , không hiểu hắn nghĩ gì ? Cuồng tự kỷ sao ..

” Cô đang nhìn tôi với ánh mắt hận không thể nhanh chóng ăn tôi vào bụng à ...” Giọng nói từ tính của Mặc Thiếu Thiên thổi nhẹ bên lỗ tai Tử Lam , đôi môi vô ý hay cố ý cọ cọ vào lỗ tai nàng !

“ ”

Tử Lam cả người run rẩy , ngay sau đó mặt đỏ rần , lỗ tai trắng xanh cũng ửng đỏ !

Mặc Thiếu Thiên thấy bộ dáng ngượng ngùng đỏ ửng của Tử Lam , làn da trắng mịn bóng chốc hồng hồng trông thật đáng yêu , đáy lòng hắn không khỏi vui mừng ” Muốn ăn thì trực tiếp một chút không cần ngại , tôi lúc nào cũng nhiệt liệt hoan nghênh...”

” Mặc Tổng , đây là nơi công chúng ! ” Tử Lam trịnh trọng nhắc nhở , mặc dù nàng thẹn thùng nhưng phải cố gắng trấn định với con sắc quỷ này , không thể bị hạ gục như vậy !

” Nếu như cô nguyện ý , chúng ta cũng có thể tìm địa phương vắng vẻ một chút” Mặc Thiếu Thiên khuôn mặt cười tà tứ , mập mờ !

“” Ngửa đực ! Tử Lam ngay lập tức mắng Mặc Thiếu Thiên 100 lần trong lòng , hắn đừng có chỗ nào cũng động dục có được không ?

Ý của nàng không phải như thế vậy mà hắn cũng xuyên tạc ra chuyện đó ...đầu óc hắn chắc toàn ý nghĩ không được thuần khiết !

Cùng Mặc Thiếu Thiên nói chuyện , Tử Lam đúc kết được một kinh nghiệm , nói chuyện với hắn toàn ông nói gà bà nói vịt , hắn toàn đưa ra những lời khiến nàng lập tức cảm miệng ...nên Tử Lam quyết định không cần nói nhiều với hắn làm chi .

Đang lúc này thì một nữ nhân ăn mặc xinh đẹp tiến tới ..

” Mặc Tổng ..! ”

Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại , chứng kiến người tới là ai thì chợt nhíu mày ” Anna ? Đã lâu không gặp ! ”

Nét mặt kia giống như mới gặp lại người tình củm một dạng !

Cô gái kia tên là Annna , vóc người cao gầy , rất có lực hấp dẫn , nụ cười diễm lệ , mắt đẹp quét qua người Tử Lam , khinh thường , trực tiếp to gan dùng một tay khoát lên vai Mặc Thiếu Thiên giọng nói đầy dụ hoặc ” Có hứng thú đơn độc hàn huyên cùng em một chút không ? ”

Lời nói ý tứ thật rõ ràng !

Tử Lam là một người luôn luôn biết thức thời , hướng chi nàng cũng muốn thoát khỏi nam nhân yêu nghiệt này , nàng cũng muốn cho Mặc Thiếu Thiên bị mấy nữ nhân kia quấn chặt không thở nổi .

Tử Lam thức thời buông cánh tay Mặc Thiếu Thiên ra ...

Mặc Thiếu Thiên lông mày vừa nhíu , ngay sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Tử Lam , sắc mặt hắn cực kỳ không vui ” Cô làm gì đấy ? ”

Định đem hắn ném cho nữ nhân khác để dễ dàng trốn tránh sao ? Đâu có dễ dàng đến thế ! Hừ Hừ !

73. Chương 73: A Thị Loại Ngựa Số 1

Edit : Oanh Love

Mặc Thiếu Thiên lông mày vừa nhíu , ngay sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Tử Lam , sắc mặt hắn cực kỳ không vui ” Cô làm gì đấy ? ”

Định đem hắt ném cho nữ nhân khác để dễ dàng trốn tránh sao ? Đâu có dễ dàng đến thế ! Hừ Hừ !

Tử Lam khẽ mỉm cười ” Tôi muốn đi toilet ! ”

Đôi mắt nhắm lại , tựa hồ đang phân biệt thật giả trong lời nói của nàng nhưng Tử Lam thủy chung mang theo mỉm cười ánh mắt nhìn thẳng vào hắt .

Nhìn thấy nàng cười , Mặc Thiếu Thiên ngây thơ cảm thấy chói mắt !

Anna nhìn Tử Lam , trong lòng hừ lạnh một tiếng , coi như nàng còn biết thức thời !

Nhưng Mặc Thiếu Thiên lại nhìn Tử Lam , ngay sau đó mỉm cười yêu nghiệt tiến lại gần Tử Lam ” Có cần tôi cùng cô đi không ? ”

Khóe miệng Tử Lam kịch liệt co rút nhìn Mặc Thiếu Thiên ” Cảm ơn ý tốt của Mặc tổng , tôi tự biết đường ...”

” Thế nào , sợ tôi ăn cô sao ? ” Mặc Thiếu Thiên tà ác nói .

” Mặc tổng....không dám làm phiền anh..tôi đi trước ” Tử Lam không thèm nói thêm nữa câu với hắt .

Mặc Thiếu Thiên chau chau mày ” Vậy thì tốt , đi nhanh về nhanh , tôi chờ cô ! ”

Tử Lam khẽ mỉm cười , không nói gì thêm , cũng không nhìn Anna một cái , xoay người rời đi !

Anna nhìn Tử Lam đi khỏi , sắc mặt khó coi dần dần chuyển biến tốt hơn ” Mặc tổng , anh lâu rồi không có tìm em ...”

” Quá bận rộn , không có thời gian ! ”

” Vậy hôm nay sao không tìm em làm bạn gái bên cạnh anh đêm nay ? ” Anna tiếp tục hỏi .

Mặc Thiếu Thiên vẫn nhìn theo bóng lưng Tử Lam , miễn cưỡng quay đầu lại nhìn nàng ” Anna , gần đây trông cô hơi mập...”

“”

Tử Lam sau khi đi , theo bản năng quay đầu lại tìm hiểu xem , lại thấy Mặc Thiếu Thiên cùng Anna quấn lấy nhau , Tử Lam thở dài trong bụng , ngựa chung quy vẫn là ngựa , mãi mãi không thay đổi tính tình ! Haiz !

Lắc đầu một cái đi thẳng vào toilet ..

Tiệc rượu , rất nhiều người bắt đầu thừa cơ hội trao đổi , làm hết sức mình vì công ty tranh thủ lợi ích , nghe những lời nói toàn dối trá , những nụ cười qua loa , Tử Lam cảm thấy cả người không được tự nhiên , nàng không thích những trường hợp như vậy , nhưng không thể không tham gia .

Cuộc sống chính là như vậy , có rất nhiều chuyện điều thân bất do kỷ .

Từ toilet đi ra ngoài , Tử Lam không thấy bóng dáng Mặc Thiếu Thiên , nàng cảm thấy không khí có chút ngột ngạt nên muốn tìm một chỗ thoải mái để hóng mát một chút .

Vừa đúng lúc nhân viên bưng rượu đi ngang qua , Tử Lam cầm lấy một ly rượu đỏ bưng ra hướng ban công .

Ban đêm , gió nhẹ thổi tới , Tử Lam cảm thấy thật thoải mái .

Mỗi lần tiệc rượu , nàng đều sẽ len lén trốn ra ngoài ban công hít thở không khí trong lành một lát , mọi người đều ở bên trong , ban công sẽ rất ít người thậm chí chỉ có một mình nàng .

Ngay vào lúc này , nàng nghe một âm thanh thổn thức .

” Một tổng , ngài nhẹ một chút , nhẹ một chút , ưm.....một lát sẽ có người tới đấy !” Giọng nói của một cô gái từ sát vách vọng tới .

Tử Lam cau mày ...

” Yên tâm , mọi người đều ở bên trong , ai sẽ tới nơi này” Lúc này âm thanh nam nhân truyền đến , hơi thở có vẻ gấp gáp .

Tử Lam

Nàng chẳng lẽ không phải người sao ?

” Nhưng ngộ nhỏ có người thấy rồi sao ? ” Cô gái có chút do dự .

” Cô yên tâm đi , sẽ không sao đâu , chỉ cần cô thuận lợi cho tôi vào..sẽ rất nhanh xong..” Nam nhân không kiên nhẫn dụ dỗ .

” Nhưng.....”

” Xem ra cô không muốn lên chức trợ lý tổng giám rồi ..” Giọng nam nhân có vẻ nặng nề.

” Không phải như vậy Mộ tổng ..? ” Cô gái vội vàng giải thích .

” Vậy thì phải ngoan ngoãn biết không ...”

Một loạt âm thanh va chạm da thịt , y phục ,động tác không tính là nhỏ .

” Ưm...a...Mộ tổng...em khó chịu quá ! ” Cô gái ngậm nga âm thanh từ bên kia truyền qua !

Tử Lam đứng ở ban công , hàn loạt âm thanh truyền đến , nàng tự nhiên biết âm thanh này biểu hiện cái gì .

Dù sao nàng cũng là mẹ một đứa bé 7 tuổi , nói không biết , cũng quá dã dối đi .

Chỉ là Tử Lam suy nghĩ , thực trạng bây giờ những nữ nhân bán mình rất có giá trị hay sao ?

Chẳng lẽ sau này không hối hận hay sao ?

Nàng cũng không khi dễ họ , bởi vì mỗi người đều có một cuộc sống riêng ,đó là lựa chọn của họ , nhưng riêng Tử Lam , nàng không tán thành bản thân sẽ như thế !

Chợt nghĩ đến đêm 7 năm trước , Hứa Nhược Trung cũng vì muốn thăng chức nên đưa nàng cho nam nhân khác

Con người có lúc , muốn có gì đó quá nhiều , cũng sẽ trở nên thâm lam !

Tử Lam cũng vô ý nghe được chuyện không nên nghe , liền muốn rời đi .

Nhưng nàng không may mắn đụng phải chậu hoa làm phát ra âm thanh .

Đang lúc ấy , người bên kia cũng nghe được động tĩnh , lập tức ngừng đầu .

” Là người nào ? ” Bên kia tức giận hô một tiếng .

Tử Lam vừa ngừng đầu , thời điểm chứng kiến người kia thì trong lòng nàng bỗng nhiên cảm thấy rất căng thẳng .

Phương hướng nàng đứng , vừa lúc có thể thấy gương mặt người đó .

” Người nào ở bên kia ? ” Giọng nam nhân quát lớn thêm lần nữa .

Tử Lam không nói hai lời , nhanh chân bỏ chạy .

Tử Lam cũng không ngờ người gọi Mộ tổng kia lại là hắn người mà 7 năm trước suýt tí nữa đã nhúng chàm nàng .

Mộ Ngôn Tâm ..

Bảy năm trước , hắn là cấp trên của Hứa Nhược Trung , lúc ấy Hứa Nhược Trung vì muốn thăng chức , đưa nàng cho cấp trên cũng chính là Mộ Ngôn Tâm.

Sau khi nàng biết chuyện này , sẵn tiện bày mưu kế bỏ chạy , còn tiện tay phát tán những hình ảnh lỏa thể của Mộ Ngôn Tâm ...

Lúc ấy tuổi trẻ khí thịnh , lại thực sự làm cái chuyện kia .

Không nghĩ tới , sau đó Mộ Ngôn Tâm lại phái người tới tìm nàng , đến nhà liên tục quấy rối , cũng vì việc này nàng phải sang nước ngoài sống 7 năm .

Không ngờ , sau thời gian 7 năm , nàng lại gặp lại hắn trong tình huống này .

Tử Lam cũng không biết hắn có nhìn thấy mặt nàng hay không nữa , tăng nhanh bước chân hướng đồng người bước tới .

” Phan ” Nàng đập đầu vào một bức tường thật rắn chắc .

” Xin lỗi , tôi không cố ý ! ” Tử Lam theo bản năng nói xin lỗi .

” Lâm tiểu thư , cái này có được xem là tự động muốn ôm ấp yêu thương sao ? ” Một giọng nói hài hước từ trên đỉnh đầu nàng truyền xuống .

Giọng nói này hết sức quen thuộc .

Tử Lam ngẩng đầu lên , đập vào mắt nàng là gương mặt yêu nghiệt của hắn , Mặc Thiếu Thiên .

Nàng có thể rút lại tiếng xin lỗi vừa rồi hay không ?

” Mặc tổng ! ”

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày , nhìn hướng sau lưng nàng một chút ” Cô làm gì hốt hoảng như vậy ? Có người đuổi theo à ? ”

Hắn rất ít khi thấy bộ dáng hoảng loạn của nàng như vậy .

Rất nhanh , Tử Lam định tâm lại , gặp phải Mặc Thiếu Thiên , Mộ Ngôn Tâm có muốn làm gì nàng cũng điều không có biện pháp thôi .

Nàng lắc đầu một cái ” Không có ! ”

” Không có gì sao cô lại hốt hoảng làm gì ? Mới vừa rồi cô đã đi đâu ? Tôi tìm cô nửa ngày không thấy ? ” Mặc Thiếu Thiên không vui hỏi , độ nhạy bén của hắn rất cao , một chút xiu chuyện hắn cũng sẽ phát hiện .

Tử Lam ngẩn người , nhìn hắn , đột nhiên sao hắn lại đi tìm nàng , không phải đang vui vẻ bên Anna sao , khó hiểu , nhíu mày hỏi ” Anh tìm tôi để làm gì ? ”

Vừa hỏi , Mặc Thiếu Thiên cảm thấy không được vui , hung hăng nhìn nàng .

Hảo , hảo , hảo , Tử Lam coi như chịu thua đi !

Nàng cười một tiếng , hướng Mặc Thiếu Thiên nở một nụ cười thật tươi ” Tôi đang đùa xiu ấy mà ”

Lúc này Mặc Thiếu Thiên mới thu lại lãnh khí một chút .

Tử Lam nhìn lại phía sau hắn ” Vị tiểu thư kia đâu rồi ? ”

Mặc Thiếu Thiên chột nheo con ngươi , áp sát nàng , ở bên tai nói nhỏ ” Lâm tiểu thư , chẳng lẽ cô đang ghen sao ? ”

Tử Lam khẽ mỉm cười ” Tôi tương đối thích đồ ngọt ! ”

” Ngán chết cô luôn đi ! ”

Thời điểm hai người đang cãi nhau , đèn trong phòng bỗng nhiên tắt hết , âm thanh nhẹ nhàng vang lên ...

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam , chột làm tư thế mờ .

Một khắc kia , thân sỹ ưu nhã , cực kỳ giống bạch mã hoàng tử trong những câu chuyện , lòng Tử Lam cũng thấy rung động , tim đập loạn nhịp .

” Nhảy một điệu đi ! ” Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng mỉm cười .

Tử Lam không có lý do gì cự tuyệt , tay nàng nhẹ nhàng thả lên tay Mặc Thiếu Thiên .

Vì vậy , hai người tiến vào sàn nhảy .

Vũ khúc thanh u động lòng người , Tử Lam nghe thật thoải mái .

Waltz , là vũ điệu tình yêu đẹp nhất trên toàn thế giới .

Tử Lam thật ra vô cùng thích cảm giác như thế !

Bốn phía khiêu vũ rất nhiều , nhưng chân chính chỉ có Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên thật sự giống một đôi yêu nhau , nổi bật trên tất cả .

Tử Lam thật mỹ lệ , Mặc Thiếu Thiên rất yêu nghiệt đẹp trai , hai người trên sàn nhảy là một đôi được chú ý nhất , nhưng Mặc Thiếu Thiên cố tình nhảy mập mờ như vậy , quả thật muốn đem Tử Lam ôm sát vào trong ngực , Tử Lam càng muốn đẩy ra hẳn lại càng ôm chặt vào .

Tử Lam thật hết ý kiến .

” Mặc tổng ! ”

Nàng ngược mắt cảnh cáo hẳn , nhưng bắt gặp ánh mắt thâm thúy Mặc Thiếu Thiên đang nhìn nàng .

Mặc Thiếu Thiên nhìn nàng , hẳn cười thật yêu nghiệt , thật hoa lệ .

Đôi tròng mắt kia , sáng như những ánh sao , lại thâm thúy như một vòng xoáy khổng lồ , chỉ cần nàng vô ý sẽ dễ bị hút vào bên trong .

Nhìn ánh mắt nóng bỏng của hẳn , lỗ tai Tử Lam nóng lên.

” Đang suy nghĩ gì ? ” Âm thanh Mặc Thiếu Thiên nhẹ nhàng từ tính bên tai Tử Lam vang lên .

Tử Lam nỗ lực để bình tĩnh lại , nàng nói ” Mặc tổng , nhảy Waltz mà thôi , không cần ôm như vậy ái muội chứ ? ”

” Ái muội sao ? Là cô nghĩ quá nhiều , nhảy Waltz là dung hợp cả nam lẫn nữ với tư thế mập mờ ái muội , cô nhìn xem những người kia có ai nghĩ như cô không ? ” Mặc Thiếu Thiên nghiêm chỉnh nói , rất có bộ dạng chân lý .

Tử Lam hết ý kiến .

Những lời này toàn là ngụy biện á .

Chỉ là Tử Lam cũng lười tranh cãi với hẳn .

Nàng vừa muốn nhúc nhích , âm thanh Mặc Thiếu Thiên lại truyền đến ” Không cho phép lộn xộn ! ”

Mặc Thiếu Thiên âm thanh từ tính mang theo một chút tà mị .

Tử Lam lườm hẳn một cái , phối hợp khiêu vũ cùng hẳn .

Vậy mà lúc này , nàng lại bỗng nhiên có cảm giác hạ thân , giống như có một vật thô nóng chĩa vào bụng nàng ...

Tử Lam cả kinh , phản ứng kịp . Mẹ kiếp !

Khiêu vũ cũng có thể xảy ra chuyện như thế này sao ?

Mặc Thiếu Thiên , rốt cuộc đầu óc hẳn toàn những thứ gì a a a !

Nam nhân này chỉ phát tình ngựa đực .

Tử Lam thật muốn mắng chửi người ngay lúc này .

Mặc Thiếu Thiên nhìn nàng , khóe miệng mang theo một nụ cười yếu ớt , mê hoặc lòng người , ánh mắt thâm thúy , hẳn đang động tình , thật sự rất muốn nàng !

Tử Lam vauwf muốn nói gì , lại ngẩng đầu thấy đôi mắt thâm thúy trông mắt đen như mực , lại cảm giác tất cả nhường lời sắp nói điều nghẹn lại ở họng , không nói nên lời .

Đột nhiên , Mặc Thiếu Thiên cúi người , hướng phía môi của nàng hôn lên .

Tử Lam cả kinh , muốn đẩy hấn ra , lại bị hấn ôm chặt hơn , Tử Lam cảm giác thân thể nàng cũng dần nóng lên , thân thể hai người ma sát bắt đầu phát hỏa .

Những người xung quanh , ánh mắt khác thường điều hướng tới hai người họ....

Không ngờ nhảy một bản cũng có thể kích tình bản ra tứ phía .

Tiếng nhạc vừa chấm dứt , mọi người chung quanh dừng lại , từ từ tản đi .

Tử Lam cũng nhân cơ hội này đẩy Mặc Thiếu Thiên ra , mặt đỏ rần . Mọi người điều khiêu vũ bình thường , hấn thì ở nơi này hôn nàng á !

Thật may là ánh đèn hơi tối một chút , nếu không , không biết bao nhiêu người sẽ nhìn thấy cảnh này !

Tử Lam kiềm chế sự tức giận , nhìn Mặc Thiếu Thiên , bĩu môi ” Mặc tổng , anh thật sự là A Thị loại ngựa số 1 luôn á ! ” Khiêu vũ cũng có thể xảy ra phản ứng , hấn hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu này .

Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng nhìn nàng , khinh thường ” Tôi chỉ là loài ngựa tìm đúng giống thôi ”

Tử Lam bỏ đi , không muốn cùng hấn cãi vã về vấn đề này !

74. Chương 74: Mẹ ! Người Thật Quá Đúng Giờ

Edit : Oanh Love

Lúc trở về , Tử Lam muốn tự thuê xe nhưng Mặc Thiếu Thiên cứ kiên trì muốn đưa nàng về nhà !

Tử Lam cũng không tiện từ chối , dù sao tránh cũng không được .

Một đường lái xe đi về ,Tử Lam nhìn hấn ” Mặc tổng , từ nay về sau giữa chúng ta không nợ nần gì nhau ! ”

Mặc Thiếu Thiên lái xe , khoe miệng thoáng qua nhợt nhạt nụ cười ” Ai nói ? ! ”

Tử Lam cảm tức nhìn hấn ” Tôi đồng ý chuyện của anh , đã làm xong ”

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu quay sang liếc nàng ” Cô đã làm xong chuyện mà tôi yêu cầu , nhưng trên người cô hiện tại đang mặc quần áo này điều do tôi bỏ tiền ra ...” Cho nên nói cô còn thiếu nợ tôi !

”” Tử Lam thật lòng từ trước đến giờ chưa từng gặp qua người nào không biết xấu hổ như Mặc Thiếu Thiên .

” Y phục , tôi sẽ trả lại cho anh ”

” Vậy thì tốt , cởi ra liền đi ! Thuận tiện tôi mang đi luôn ”

” Mặc tổng , anh có thể đối với nữ nhân có chút phong độ được không ? ” Tử Lam nghiêng răng nghiêng lợi .

Mặc Thiếu Thiên yêu nghiệt cười một tiếng ” Đối với ai cũng được nhưng với cô thì không thể ! ”

” Mặc tổng , kiếp trước tôi mắc nợ anh sao ? ” Không đúng sao , hấn lúc nào nhìn nàng cũng điều không vừa mắt a.

Mặc Thiếu Thiên nhất thời bật cười , nghiêng đầu sang nhìn nàng , nghiêm túc nói ” Đời này cô nhất định thiếu nợ tôi , khi nào tôi nói trả xong mới thôi ! ”

Hấn ám chỉ chính là đêm ấy vào 7 năm trước , nữ nhân này dám coi hấn là Ngưu lang , còn dám bỏ lại lác tay làm phí trả cho hấn , không giáo huấn dạy dỗ nàng thật tốt , sao hấn nuốt nổi cục tức này vào bụng được .

Lúc này Tử Lam lại nhớ đến Hi Hi .

Đời này nàng thiếu nợ hần duy nhất chính là Hi Hi !

” Như thế nào ? Lâm tiểu thư bỗng nhiên chợt nhớ đến thiếu nợ tôi cái gì sao ? ” Mặc Thiếu Thiên chất vấn .

Tử Lam kiên quyết lắc đầu ” Không có !”

Chuyện Hi Hi hoàn toàn là ngoài ý muốn của nàng .

Hơn nữa , là nàng trả tiền nên có nghĩa cả hai không ai nợ ai mới đúng !

Nhắc tới cũng cảm thấy có chút kỳ quái , Mặc Thiếu Thiên dường như không nhớ rõ chuyện này , vào đêm 7 năm trước , hần đường đường là tổng giám đốc công ty MK bị người ta xem là Ngưu lang , hần là một người cao cao tại thượng đối với chuyện này xem như là một loại sỉ nhục lớn đối với hần mới phải .

Hơn nữa còn cả đời khắc cốt ghi tâm .

Nhưng tại sao hần không bao giờ nhớ đến !

Hay là nói , năng lực hồi phục của hần rất chậm nên đã quên mất .

Không có đạo lý á !

Tử Lam thế nào cũng nghĩ không thông trong chuyện này .

Nàng chợt nghiêng đầu quay sang nhìn Mặc Thiếu Thiên , thận trọng dò xét ” Mặc tổng , tôi có thể hỏi anh một vấn đề được không ? ”

” Nói ”

Tử Lam do dự lựa lời mà nói , nàng phải hỏi như thế nào để hần không khỏi hoài nghi , ngộ nhờ Mặc Thiếu Thiên vốn là quên mất lại được nàng nhắc nhở không khéo hần lại nhớ tất cả , nàng không phải tự tìm đường chết hay sao ?

Suy nghĩ một chút , nàng cuối cùng cũng mở miệng ” Anh có bao giờ quên đi một việc gì ? ”

Mặc Thiếu Thiên giật mình thần thờ không chú ý đường đi , suýt nữa xảy ra tai nạn , Tử Lam cả người nghiêng sang hướng Mặc Thiếu Thiên , cũng may theo quán tính hần chụp được tay lái điều khiển xe mới may mắn thoát khỏi gặp nạn .

Mẹ nó ! Mặc Thiếu Thiên , anh có cần kích động như thế không ?

Mặc Thiếu Thiên quay đầu nhìn nàng , ánh mắt thâm trầm ” Tại sao hỏi như thế ? ”

Nàng chắc lưỡi hít hà , ngay sau đó cười nói ” Chỉ là tùy tiện hỏi một chút ...”

Ai ngờ , Mặc Thiếu Thiên nhú mày , giả dạng thâm trầm suy tư ” Ân , não bộ tôi từng chịt qua tác động ...nên có một số chuyện không nhớ rõ ”

Mặc Thiếu Thiên cực kỳ thích thú với việc giả bộ mất trí nhớ lừa gạt nữ nhân trước mắt này .

Nếu như huynh đệ Cửa Ngục biết hần như thế , nhất định sẽ cười đến rụng rốn luôn .

Tử Lam trề môi một cái .

Thì ra là như vậy .

Không trách được .

Như vậy cũng tốt , quên mất cũng được , nàng sẽ không cần mỗi lần nhớ đến tâm lại bồi hồi xúc động

Nhưng không biết vì cái gì , đáy lòng Tử Lam dâng lên nhàn nhạt mất mát , xót xa .

Mặc Thiếu Thiên nhìn nàng , nheo con ngươi lại , thanh âm từ tính tà mị ” Làm sao cô biết tôi có chuyện không nhớ lại ? ”

Định giả bộ với hần , vậy làm tới cùng luôn đi !

Nàng nhất thời ghen hòng , không biết nói sao ” Cái đó.....”

” Cô trước kia biết tôi sao ? Tôi đã quên cô mà cô vẫn còn nhớ tôi phải không ? ” Mặc Thiếu Thiên híp con ngươi lại .

Tử Lam không biết phải biện bạch như thế nào nữa đây ?

” Không biết , tôi chỉ là một tiểu nhân vật , ở nước Mỹ suốt 7 năm làm sao quen biết đại nhân vật như Mặc tổng ngài ! ” Tử Lam cười , vội vàng làm lành nói sang hướng khác .

Nhìn nàng bộ dáng khấn trương , Mặc Thiếu Thiên cảm thấy thật thú vị , ý niệm chơi đùa kiểu này thật đã , đáy lòng muốn chọc nàng thật thích thú .

” Thật sao ? Trong lòng tôi vẫn luôn có cảm giác hình như đã quen cô từ lâu rồi thì phải ? Cảm giác rất quen thuộc đối với cô.. ” Nói xong liền lại gần Tử Lam , dáng người cao lớn ôm thật chặt Tử Lam áp sát vào trong xe .

Trên người hắn có một mùi vị chỉ thuộc riêng về hắn , nhàn nhạt mùi thuốc lá , thoang thoảng khiến Tử Lam cảm thấy thoải mái dễ chịu , mùi vị rất nam tính .

Đêm , rất đen

Hai người ngồi trong xe , đôi mắt Mặc Thiếu Thiên đen như mực sâu sắc nhìn nàng .

Mặc Thiếu Thiên ngũ quan tinh xảo , âm nhu như được điêu khắc tỉ mỉ tinh tế đẹp một cách hoàn mỹ .

Tử Lam cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên , bị hắn nhìn chằm chằm gương mặt nàng có chút ửng hồng , nhịp tim phá lệ đập rất nhanh , đáy lòng nàng dâng lên một cổ cảm giác kỳ quái .

Nàng đối với sắc đẹp luôn có lực khống chế , nhưng Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi đáng vấp y chang không khác nhau , nhiều lần nàng nhìn Mặc Thiếu Thiên tựa như nhìn thấy Hi Hi một dạng , thiếu chút nữa nhào tới hôn một cái , thật may mắn hắn cùng Hi Hi có chút điểm khác nhau .

Hi Hi khéo léo thật đáng yêu a !

Mặc Thiếu Thiên cứ tiến lại gần , Tử Lam cũng liền lùi về sau khoe miệng co quắp , nhìn hắn gương mặt yêu nghiệt tinh xảo càng lúc càng phóng to trước mặt nàng , Tử Lam tim đập rộn lên , thần kinh cũng bắt đầu căng thẳng .

Mặc Thiếu Thiên nhìn nàng chằm chằm , trải qua trang phục tỉ mỉ nàng trông đẹp hơn , gương mặt ửng hồng , đôi môi đỏ tươi thật mê người , đẹp đến nỗi khiến người ta hít thở không thông .

Cổ họng hắn hoạt động , đôi mắt dục vọng sắc bén , nhìn đôi môi đỏ mọng càng kích thích hạ thân hắn bắt đầu xảy ra phản ứng , hình ảnh 7 năm trước hiện ra trong đầu , Mặc Thiếu Thiên kích động muốn nếm thử những ngọt ngào của nàng ngay lập tức .

Thời điểm đôi môi Mặc Thiếu Thiên sắp chạm vào môi nàng , Tử Lam cả người nóng ran , theo bản năng nàng quay mặt sang chỗ khác .

Nàng hoảng hốt nhìn Mặc Thiếu Thiên ” Mặc tổng , khuya lắm rồi , tôi phải về.. ”

Nghe nàng nhắc nhở , Mặc Thiếu Thiên thu hồi tầm mắt , chỉ là không có thưởng thức được ngọt ngào của nàng trong lòng hắn không một chút vui sướng .

Tử Lam kéo dây nịt an toàn chuẩn bị bước xuống xe .

Mặc Thiếu Thiên liếc nàng ” Không mời tôi lên nhà ngồi một chút sao ? ”

Nàng giật mình , không thể nào để hắn lên nhà được !

Vào lúc này , Hi Hi bảo bối khẳng định đang ngồi trên lầu chờ nàng trở về , Mặc Thiếu Thiên mà lên đây không phải hắn sẽ phát hiện sao ?

Không cần nói nhiều , chỉ cần bất cứ ai nhìn thấy gương mặt Hi Hi nàng không khiến người khác hoài nghi cũng hơi khó khăn .

Tử Lam mỉm cười ” Đã muộn rồi , nếu Mặc tổng đi lên sẽ khó trách người khác hiểu lầm , dù sao anh cũng nên về nhà mình mà ngồi đi , nhà tôi quá nhỏ , chứa không nổi đại nhân vật như anh .”

Nàng cười ôn hòa , mở cửa xe đi xuống ” Mặc Tổng , ngủ ngon , mai gặp lại , Bye ! ”

Mặc Thiếu Thiên nhìn nàng , hừ lạnh hai tiếng , sau đó khởi động xe vội vã đi .

Nhìn hẳn chạy thật nhanh biến mất khỏi chung cư nàng mới lên lầu .

Lúc trở về cũng đã muộn rồi , vừa đúng 12h khuya .

Nàng vừa đi vào , đèn phòng khách cũng chợt sáng lên .

Tử Lam nhìn Hi Hi đứng ở cửa , nàng nở một nụ cười đẹp mắt nhất ” Bảo bối , con chưa đi ngủ à ! ”

” Mẹ thân ái còn chưa trở lại , bảo bối làm sao ngủ được , bảo bối còn tưởng rằng mẹ định cả đêm không về nữa chứ ! ” Mặc dù Hi Hi nói như vậy , nhưng bé mới vừa rồi đứng trên sân thượng nhìn thấy một màn trong xe nhưng nhìn từ xa khôn rõ ràng lắm .

Hi Hi kích động nắm chặt tay , chỉ tiếc cha có chút khiếm tốn không thể hôn được cái miệng nhỏ nhắn của mẹ .

Quá kém rồi !

Đổi thành bé thì mẹ nhất định sẽ tự động dâng nụ hôn đấy !

” Mẹ làm sao có thể như thế chứ , bảo bối thân ái ! ”

Hi Hi đi tới , chứng kiến Tử Lam trên người một bộ trang phục lộng lẫy , há miệng thật lớn ” Mẹ , thời điểm người đi ra ngoài đâu phải mặc bộ y phục này ? ”

Tử Lam suy nghĩ một chút ” Ân , mẹ phải bồi lão bản tham gia dạ tiệc ”

” Tại sao lão bản lại để ẹ đi đây ? ” Hi Hi cười .

” Bởi vì mẹ người sinh ra thật xinh đẹp có tiềm chất diễm áp quần phượng ” Tử Lam bắt đầu tự luyện .

Hi hi , mẹ có cần tự luyện đến trình độ này không !

Nàng nhìn vẻ mặt của Hi Hi ” Thế nào ? Bảo bối không tin lời mẹ nói sao ? ”

” Không , không , mẹ nói điều là chân lý , mẹ là Mỹ nhân đẹp nhất ở Châu Á này , tiên trên trời còn không đẹp bằng mẹ .” Hi Hi cười nói , vuốt mông ngựa .

Tử Lam cười cười , trong lòng đắc chí !

Hi Hi vui sướng vội vàng chạy tới ” Mẹ , người có đói bụng không ? Có muốn ăn khuya không ? ”

” Không cần đâu bảo bối , mẹ có chút mệt nên uống một ly rượu đỏ là được rồi ”

” Vậy thì tốt , mẹ nhanh tắm rồi đi ngủ nha ! ”

” Ân , bảo bối cũng ngủ sớm một chút , chớ thức đêm , cẩn thận lớn lên không tăng chiều cao nữa ! ” Tử Lam yêu thương dặn dò .

” Vâng ”

Tử Lam mới đi được mấy bước lại quay đầu lại nhìn HI HI ” Cái đó , bảo bối”

” Mẹ còn cái gì phân phó sao ? ” Hi Hi vẻ mặt ngây thơ vô hại .

” Bảo bối.....” Suy nghĩ một chút , nàng cũng không biết phải nói thế nào nữa ” Mẹ có một việc , không biết nói làm sao với bảo bối ..” Nàng có chút do dự .

Giữa nàng và Hi Hi không tồn tại bí mật , trừ việc hiện tại nàng đang gạt Hi Hi về việc Mặc Thiếu Thiên là cha của bé , bởi vì thật sự nàng không biết phải nói như thế nào a.

Hi Hi cũng vậy , trừ chuyện bé làm lãnh đạo hắc đạo ra bé cũng không gạt mẹ chuyện nào khác .

Giữa hai mẹ con là không có bí mật .

Hi Hi sợ khi bé nói ra , mẹ nhất định sẽ không chịu nổi đã kích này .

Cho nên giữa hai người cũng là vì tốt cho nhau mới giấu diếm .

Dĩ nhiên Hi Hi cũng biết mẹ đang gạt bé là chuyện gì , cho nên hiện tại tính đi tính lại đối với mẹ cũng không công bằng nhưng bé có thể thông cảm cho khổ tâm của mẹ , vì vậy Hi Hi cười thật rục rờ ” Như vậy , chờ đến khi nào mẹ nghĩ xong thì nói cho bảo bối biết ”

Tử Lam cũng cảm thấy , chờ đến khi Hi Hi phát hiện rồi hãy nói cũng không muộn .

Nàng rất cảm tạ ông trời ban cho nàng một bảo bối ngoan ngoãn thấu hiểu lòng người khác như vậy , cười ôn hòa triều mến ” Được rồi , cảm ơn bảo bối ! ”

Hi Hi cười một tiếng ” Không khách khí ! ”

Nàng xoay người định sẽ đi tắm chợt Hi Hi phía sau gọi lại ” Mẹ ! ”

” Hả ” Tử Lam vội quay đầu lại .

” Mẹ , người về thật đúng giờ ! ” Hi Hi đưa ngón tay cái lên khen ngợi .

Tử Lam .

Bị chính con trai mình nói về đúng giờ , nàng cảm giác thấy kỳ quái thế kia ?

” Còn nữa , môi của mẹ hình như hóa trang phai rồi”

Tử Lam , nhớ đến nụ hôn của Mặc Thiếu Thiên , điều do con ngựa đực kia , không nói hai lời vội vàng tiến vào phòng tắm .

Phía sau Hi Hi cười lăn lộn đau cả ruột

75. Chương 75: Tử Lam Cô Nương Nổi Giận

Edit : Oanh Love

Sáng sớm thứ 2 đầu tuần

Như ngày thường nàng bắt đầu đi làm .

Chỉ là , nàng không ngờ mình lại là nhân vật nổi tiếng khắp A Thị !

Hình chụp hôm qua Mặc Thiếu Thiên cùng nàng tay trong tay tham dự dạ vũ được các tờ báo đăng ở trang đầu , thậm chí ở các bìa tạp chí cũng đều như vậy .

Trong khoảng thời gian ngắn , nàng lập tức trở thành nữ nhân mới của Mặc Thiếu Thiên trong miệng tất cả mọi người .

Bản thân nàng thật xinh đẹp , vóc người cao gầy , xuất hiện liền tỏa sáng , hưởng chỉ mảnh lối kiếm tiền của các nhà báo chuyên săn lùng chuyện tình của Mặc Thiếu Thiên để kiếm tiền , tự nhiên các bài báo sẽ buôn bán thật nhiều , vô tình đưa nàng lên đầu ngọn sóng to gió lớn .

Mọi người đều nói , nếu mình tình nào muốn thành danh trong một đêm thì nhất định phải đi cùng với Mặc Thiếu Thiên dù chỉ một đêm thôi cũng sẽ được như ý .

Quả thế !

Hình Tử Lam được đưa ra ngoài , liền đưa tới rất nhiều ảnh hưởng lớn , ngay cả trên mạng điểm kỳ tích cũng hơn 100 vạn người truy cập , bình luận cũng không giống nhau .

Mọi người rồi rít suy đoán Tử Lam hẳn là nhân vật nổi tiếng nào , hoặc người mẫu...nhưng dù thế nào họ cũng không bao giờ nghĩ ra nàng thật sự chỉ là một nhà thiết kế mà thôi .

Tử Lam có thói quen ăn điểm tâm sáng ở nhà sau đó đến công ty xem một chút bài báo mới ra ngày hôm nay , nhiều khi cũng không xem kỹ cho lắm , vì vậy tin tức truyền tải bất tận .

Đọc xong bài báo , Tử Lam trở về ngồi tại vị trí làm việc của nàng .

Nhưng vừa mới ngồi xuống , Cảnh Thần giống như một cơn gió nhẹ nhàng tới đây , cầm tờ báo vỗ vỗ trước mặt nàng ” Tử Lam , cô nói cho tôi biết , không phải tôi bị hoa mắt , người này có phải là cô không ? ”

Nàng còn cảm thấy hôm nay Cảnh Thần bị làm sao , nhưng chứng kiến người trong hình đột nhiên đứng lên !

Con mẹ nó !

Nàng nhớ ngày hôm qua không có ký giả ở đó mà ?

Tại sao hôm nay lại có những tấm hình này ?

Nhìn qua báo chí , nàng cùng Mặc Thiếu Thiên tay trong tay xuất hiện , hai người cùng nhau mỉm cười , giống như một đôi kim đồng ngọc nữ , xem ra hai người trông thật xứng đôi .

Hai người một chỗ xuất hiện trong hình , còn thêm một tấm khác chính là nàng cùng Mặc Thiếu Thiên khiêu vũ , ngay cả hình Mặc Thiếu Thiên hôn nàng cũng có.....trời ạ !

Chỉ là chụp không được rõ ràng , động tác kia giống như là hôn nhau Nhưng xem cũng không quá rõ ràng cho lắm .

Bài báo kia còn ghi rõ một hàng chữ to ” Tổng giám đốc MK dẫn theo người tình mới vui mừng xuất hiện một chỗ tại dạ vũ , bạn gái củ tình cảm gặp nguy cơ ! ”

Tấm hình chiếm hết 1/2 diện tích bìa tờ báo .

Tử Lam khé miệng kịch liệt co giật , cái gì cũng không nói thành lời .

Không trách được hôm nay nàng vào công ty , mọi ánh mắt nhìn nàng tràn đầy khác thường .

Cảnh Thần kích động nhìn nàng ” Tử Lam”

Nàng nghiêng đầu quay sang nhìn Cảnh Thần ” Hình này đúng là tôi , nhưng chuyện không phải giống như cô nghĩ đâu ...”

” Hiện tại người cả công ty đều cho rằng cô cùng Mặc tổng là một đôi , quan trọng nhất là sau khi Trọng Nhược Tình nhìn thấy được không biết sẽ nghĩ sao ? Cô ấy chắc sẽ phát điên ! ” Cảnh Thần phân tích rõ ràng .

Tử Lam “”

Cảnh Thần phân tích có đạo lý .

Bình thường xác nhận Trọng Nhược Tình rất không vừa mắt nàng , xảy ra chuyện tình như vậy nhất định cô ấy sẽ phát điên .

Cũng không phải nàng sợ ‘sao chổi ’ ấy , chỉ là xưa nay nàng không muốn cùng người khác dây dưa .

Lần này , ngay cả Trần Mặc cũng tiến lên nhìn Tử Lam ” Mặc tổng chính là ranh giới cuối cùng của Trọng Nhược Tình , Tử Lam hôm nay cô dấn lên địa lôi rồi ” cho nàng một ánh mắt ‘ tự cầu nhiều phúc ’ đi nha !

Tử Lam ””

Trải qua cảnh báo của hai người bọn họ , trong lòng Tử Lam cũng có chút cảm giác .

Ngay lúc này , có người thông báo phải họp , nàng cũng không kịp nghĩ quá nhiều liền vội vàng thu đồ đạc đi họp .

Vừa vào phòng họp , chứng kiến Mặc Thiếu Thiên một khác kia , nàng thật lòng cảm thấy , Mặc Thiếu Thiên sinh ra thật là một nam nhân yêu nghiệt .

Một cái áo sơ mi màu đen , ống tay áo xắn lên một chút lộ ra cánh tay bèn chắc có lực , cả người cũng tản ra phong cách yêu nghiệt mê hoặc .

Lướt qua thật nhanh trên người hắn , liền thu hồi tầm mắt , sau đó nàng cũng ngồi xuống vị trí của mình .

Cổ tình chỗ ngồi của nàng lại gần Mặc Thiếu Thiên nhất !

Mặc Thiếu Thiên nhìn nàng , ánh mắt điều mang nụ cười , hôm nay thời điểm hắn nhìn thấy hình đăng trên các bài báo và tạp chí , cảm giác đầu tiên của hắn chính là ...Ủm ...hình chụp không sai...rất hợp với ý của hắn !

Tử Lam vì muốn tránh ọi người nói xấu nàng nên cố ý cùng Cảnh Thần đổi vị trí cho nhau.

Còn chưa ngồi xuống , Mặc Thiếu Thiên lại nhàn nhạt mở miệng ” Cảnh Thần tiểu thư cùng Lâm tiểu thư hoán đổi vị trí đi ! ”

Nhất thời mọi người sững sốt , ánh mắt đồng thời điều hướng về phía Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên .

Tình ý quá mức rõ ràng !

Tử Lam đen mặt lườm hắn một cái .

Mặc Thiếu Thiên , tên này có thể khiêm tốn một chút hay không ? Hắn có thể biết cái gì gọi là khiêm tốn không đây ?

Nhất thời nàng quần bách , sớm biết hắn sẽ như thế nàng nhất định từ đầu không đổi rồi , hiện tại có vẻ hơi chột dạ .

Tử Lam vẫn ngồi xuống chỗ cũ , Mặc Thiếu Thiên hung hăng nhìn chăm chăm nàng , còn nàng thì không nhìn hắn nữa...

Valentine càng lúc càng gần , tất cả mọi người điều thương thảo về chuyện hợp báo sắp tới , vốn nàng đang chú ý lắng nghe , bỗng nhiên cảm giác có một cái chân đá nhẹ nhẹ vào chân nàng .

Tử Lam cau mày , phương hướng đó là từ Mặc Thiếu Thiên .

Nàng nghiêng đầu nhìn về Mặc Thiếu Thiên phát hiện hắn cũng đang nhìn về phía nàng...

Phút chốc 4 mắt nhìn nhau , nàng cũng có một loại tư vị tình ý !

Hơn nữa dáng vấp hắn thật yêu nghiệt , cười lên càng có một sức hấp dẫn mãnh liệt , nàng chột dạ vội vàng quay mặt sang chỗ khác tiếp tục lắng nghe .

Mặc Thiếu Thiên hình như bất mãn lại dùng chân nhẹ nhàng vuốt ve chân nàng ..

Tử lam cau mày tức giận , nhưng cũng không dám lộn xộn , hiện tại trên bàn biết bao nhiêu con mắt đang nhìn bọn họ

Mặc Thiếu Thiên thấy Tử Lam vẫn không có phản ứng vì vậy tiếp tục vuốt ve , to gan nhích chân dần dần cao lên đùi nàng ...

Tử Lam chịu không nổi khiêu khích của hắn , vội vàng thu chân lại...

Mặc Thiếu Thiên nghĩ tới , nha đầu chết tiệt này muốn giả vờ phải không ?

Được , cô cứ tiếp tục giả bộ đi .

Hắn lại đưa chân qua !

Lúc này , Trần Mặc ngồi sát Tử Lam cả người hắn run rẩy , dùng một ánh mắt kinh dị ngạc nhiên nhìn chăm chăm Mặc Thiếu Thiên.. (kakaka...Thiên ca đưa chân qua vuốt ve nhâm chân Mặc ca ..haha..Lam tỷ rút chân về mất rồi)

Dùng chân vuốt ve người không thể nghi ngờ đó chính là một động tác tán tỉnh ..

Mặc Thiếu Thiên cứ như vậy khiến da gà Trần Mặc rơi đầy đất ..

Tử Lam nhìn bọn họ nàng vui đầu nhin cười đến sắp chết vì ghen .

Mặc Thiếu Thiên cũng phát hiện mình tán tỉnh nhầm người rồi vì vậy cố gắng ho khan một tiếng ” Tiếp tục họp đi”

Trần Mặc liếc Tử Lam một cái , hiện giờ hắn không biết chuyện gì đang xảy ra nữa thì hắn là đồ ngốc . Gạt hết những suy nghĩ ra khỏi đầu , Trần Mặc tiếp tục chuyên tâm vào cuộc họp .

Tử Lam cuối đầu thật thấp , trong lòng cười sảng khoái , bây giờ nàng thật sự muốn vỗ bàn một cái cho sảng khoái .

Mặc Thiếu Thiên , cho anh đá đá đá , ha ha ha ha !

Mặc Thiếu Thiên bộ dạng ủy khuất , mặt lạnh , ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm Tử Lam nhưng Tử Lam mới không thèm nhìn đến hắn .

Tan họp , thời điểm mọi người trở về làm việc , Mặc Thiếu Thiên chợt lên tiếng ” Lâm tiểu thư , cô lưu lại ...”

Trên mặt mọi người không giấu được vẻ kinh ngạc , nhưng khi nhìn sắc mặt cực kỳ thú vị của Mặc Thiếu Thiên ai cũng không dám nhiều lời , thu thập nhanh chóng đi ra ngoài.

Tử Lam cố gắng nhin cười nhìn hắn ” Còn có việc gì sao Mặc tổng ? ”

” Có chút chuyện muốn cùng cô thương lượng một chút , cô lưu lại ! ” Mặc Thiếu Thiên chỉ nói một câu , nghe ra giống như đang ra lệnh cho nàng .

Nàng có thể nói gì sao ? Người ta đường đường là Boss đấy..

Cảnh Thần liếc nhìn Tử Lam cho nàng một ánh mắt ‘ tự cầu nhiều phúc ’ sau đó nhanh chóng đi ra ngoài .

Trần Mặc cũng tặng cho nàng một ánh mắt đồng tình , nhanh chân bỏ đi .

Nhất thời trong phòng chỉ còn lại hai người Mặc Thiếu Thiên và Tử Lam .

Không khí có điểm quái dị

Mặc Thiếu Thiên vẫn ngồi im trên ghế nhìn Tử Lam , ánh mắt đó như hận không được ngay lập tức đem đầu Tử Lam bẻ ra xem nàng đang nghĩ gì ..

” Không biết Mặc tổng anh muốn thảo luận cái gì ? ” Tử lam mỉm cười vô hại .

” Cô đang trốn tránh tôi sao ? ” Mặc Thiếu Thiên không phải hỏi mà là chắc chắn như thế.

Tử Lam cười rất chuyên nghiệp ” Mặc tổng nói đùa , tôi tại sao lại muốn trốn tránh anh?”

Hắn cảm thấy nàng cười trông thật chói mắt ..

Mặc Thiếu Thiên đột nhiên đứng lên lại gần Tử Lam , gương mặt lãnh khí ” Tại sao ? Trong lòng cô rõ ràng ”

Đối mặt với sự đột ngột đến gần của hắn , Tử Lam ngăn người ra ” Không rõ ràng lắm , kính xin Mặc tổng nói thẳng ra luôn đi ”

Nàng vừa nói xong liền muốn lui về sau , ngay lập tức Tử Lam bị Mặc Thiếu Thiên khóa chặt lại.

Tử lam cau mày , tư thế bọn họ bây giờ trông thật kỳ quái , mập mờ nữa chứ .

Tử Lam tựa lên bàn hội nghị , Mặc Thiếu Thiên trực tiếp đè lên nàng , tay nàng đặt lên lồng ngực cường tráng của hắn , tư thế muốn bao nhiêu mập mờ có bấy nhiêu mập mờ , nếu có người thấy được bọn họ lúc này thì dù nàng có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thoát .

” Lâm Tử Lam , chẳng lẽ cô thật sự yêu tôi à ? ” Âm thanh từ tính trầm thấp của Mặc Thiếu Thiên quanh quẩn bên tai Tử Lam .

Đáy lòng nàng cảm thấy rất căng thẳng , vừa muốn phản bác .

” Phan ” một tiếng , cửa phòng họp đột nhiên bị đẩy ra .

Mặc Thiếu Thiên vừa muốn nổi giận , là người nào không muốn sống tự nhiên chạy vào , nhưng khi biết người đến là Trọng Nhượng Tình thì hẩn cau mày .

” Nhượng Tình...! ”

Trọng Nhượng Tình hấp tấp xông vào , chứng kiến Mặc Thiếu Thiên đang ôm Tử Lam , nhất thời nổi giận lôi đình.

” Các người ? ”

Tử Lam cũng cau mày nhìn về phía Trọng Nhượng Tình ! Thật con mẹ nó có cần xui đến vậy hay không ? Cũng tại tên nam nhân chết tiết này...

Lúc này Trọng Nhượng Tình tiến lên không nói hai lời kéo Mặc Thiếu Thiên ra , hướng mặt Tử Lam ” chất ” một tiếng , một cái tát đánh thẳng vào mặt Tử Lam .

Một cái tát này Trọng Nhượng Tình đã dùng hết toàn lực , đánh đến đầu ngón tay cũng cảm thấy tê dại .

Tử Lam bị đánh không hề phòng bị , chỉ thấy trên mặt đau rát , nàng quay đầu sang nhìn Trọng Nhượng Tình chất vấn ” Cô đang làm gì đấy ? ”

Trọng Nhượng Tình tức giận điên lên , ngay cả khuôn mặt xinh đẹp cũng trở nên vặn vẹo ” Lâm Tử Lam , đồ tiện nhân , thừa dịp tao không ở đây mày dám quyến rũ Thiếu Thiên hả ? ”

Tử Lam cau mày ...

Trọng Nhượng Tình chưa đủ hả giận tiếp tục vung tay lên chuẩn bị cho Tử Lam thêm một cái tát nhưng bị Mặc Thiếu Thiên kịp thời ngăn chặn .

Trọng Nhượng Tình nhìn Mặc Thiếu Thiên bằng ánh mắt tràn đầy kinh ngạc ” Thiếu Thiên , anh...”

” Trọng Nhượng Tình , em náo đủ chưa ? ” Mặc Thiếu Thiên gầm nhẹ một tiếng , đối với việc Trọng Nhượng Tình cố tình gây sự hẩn cảm thấy có chút chán ghét .

Trọng Nhượng Tình cả kinh , dùng ánh mắt không thể tin nhìn Mặc Thiếu Thiên , đáy lòng đau nhói giống như có hàng trăm mũi dao hung hăng đâm vào tim nàng .

Mặc Thiếu Thiên quay sang nhìn Tử Lam , giữa hai lông mày tràn đầy lo lắng ” Cô có sao không ? ” Hẩn nhẹ giọng hỏi thăm , tay của hẩn vừa vươn qua định xem nàng như thế nào nhưng giữa chừng Tử Lam kịp thời ngăn lại . Mặc Thiếu Thiên cảm thấy khó chịu trong lòng , đúng hẩn đau lòng khi thấy nàng bị đánh như thế .

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên bằng ánh mắt xa cách , nói gần từng chữ ” Mặc tổng , dù sao cũng không nên để người khác hiểu lầm thì tốt hơn ! ”

Mặc Thiếu Thiên đầu lông mày nhíu chặt .

Tử Lam nhìn sang Trọng Nhượng Tình nghiêm túc nói ” Tôi không cần biết cô đã thấy những gì ,cũng không cần biết cô đã nghe được điều gì rồi , nhưng mà tôi chính xác nói cho cô biết , tôi không có quyền rũ Mặc Thiếu Thiên , cũng không có những quan hệ bất thường nào với nhau , một cái tát này , tôi chịu ,nhưng tuyệt đối sẽ không có lần sau , còn nữa nếu cô còn như vậy thì đừng trách sao tôi không khách khí với cô .”

Nói xong , Tử Lam một đường xuyên qua hai người bọn họ , đi thẳng ra ngoài .

Bóng lưng nàng tiêu sái , ung dung , hoa lệ

76. Chương 76: Mẹ Tranh Thủ Giành Cha Về Đi

Edit : Oanh Love

Sau khi từ phòng họp đi ra , Tử Lam dùng tay sờ sờ gương mặt chỗ mới vừa bị tát . Thật con mẹ nó đau chết lão nương á !

Một cái tát này , cũng không phải là Tử Lam không muốn đánh trả , chỉ là nàng ít nhiều gì cũng có chút áy náy , nàng cùng Mặc Thiếu Thiên đã từng hôn nhau , giữa bọn họ xảy ra biết bao chuyện mập mờ , một cái tát này xem như nàng trả lại tất cả .

Về sau nàng đối với hai người kia , vĩnh viễn tránh càng xa càng tốt .

Mới vừa rồi trong phòng hội nghị , động tĩnh lớn như vậy , người bên ngoài đương nhiên có thể ít nhiều nghe được một chút , cho nên lúc Tử Lam mới vừa bước ra mọi người bộ dạng hết hoảng ai làm việc này .

Thật ra thì lòng hiếu kỳ ai ai cũng có , nàng cũng không chấp nhứt làm chi , đi một mạch trở về phòng thiết kế .

Ngay lúc này , Hi Hi lại gọi điện thoại tới .

Tử Lam vừa đi vừa nghe...

” Mẹ nghe nè Bảo bối ! ”

” Mẹ , bảo bối không quấy rầy mẹ làm việc chứ ? ” Hi Hi cười .

” Không có ! ”

” A , mẹ , chúc mừng , chúc mừng a.... ” Hi Hi bộ dạng phúc hắc cực kỳ .

Tử Lam .

” Chúc mừng cái gì ? ” Nàng có cái gì mà cần chúc mừng ? Chẳng lẽ chúc mừng nàng mới vừa rồi bị tát sao ?

” Chúc mừng mẹ trong một đêm trở thành nữ nhân nổi tiếng khắp A Thị á ! ”

Đáy lòng Tử Lam đột nhiên cảm thấy căng thẳng , chẳng lẽ hôm nay Hi Hi đã xem mấy tờ báo kia rồi .

” Bảo bối , sáng nay con đã xem báo ? ”

” Dĩ nhiên , mẹ thân ái chỉ trong một đêm nổi tiếng , bảo bối làm sao mà không biết được đây ? Cũng chỉ là chú ý thấy một nam nhân , cùng với bảo bối giống nhau như đúc...” Hi Hi chắc chắn mấy cái .

Tử Lam hoàn toàn chết lặng .

” Mẹ , nam nhân kia có quan hệ gì với bảo bối không vậy ? ”

Tử Lam .

Quả nhiên giấy không gói được lửa !

Nàng cũng biết , nếu như Hi Hi nhìn thấy tạp chí nhất định sẽ đoán được , một bộ não siêu cấp thông minh không phải là dễ trang trí !

” Nếu không tại sao cùng bảo bối đáng vấp lại giống nhau như thế ? ” Hi Hi tiếp tục hỏi .

Tử Lam tiếp tục trầm mặc .

” Hửn chẳng lẽ là cha ta trong chuyện tình một đêm của mẹ sao ? ”

“ ”

” Mẹ , sao người không nói gì đi chứ ? ”

Tử Lam hơi mím mím môi ” Bảo bối , chuyện này để mẹ về nhà sẽ nói cho con biết tất cả được hay không ? ”

” OK , mẹ thân ái ! ” Hi Hi lưu loát đồng ý .

” Ân , chờ mẹ trở về sẽ nói rõ hơn với con ”

” Vâng , vậy con sẽ làm xong chờ mẹ trở về ! ”

” Tốt ”

” Mẹ thân ái , chiều nay gặp lại ”

” Ừm , chiều gặp lại ”

Cúp điện thoại , nàng hít thở thật sâu , có một con trai siêu cấp thông minh quả nhiên cũng không là một chuyện tốt , ít nhất muốn nghĩ nói láo cũng không được .

Một buổi chiều rất nhanh sẽ qua đi .

Nàng lướt thông tin trên mạng kiểm tra một hồi , quả nhiên xì căn đàn của Mặc Thiếu Thiên và nàng luôn được lên trang nhất , dĩ nhiên về ngôn luận các loại giải thích cũng đều không giống nhau .

Có người nói , nàng và Mặc Thiếu Thiên là một đôi kim đồng ngọc nữ .

Cũng có người nói nàng là tiểu tam phá hoại tình cảm người khác .

Tóm lại các trang đầu điều không giống nhau , mỗi người một suy nghĩ khác biệt nhưng những tin tức nóng bỏng về việc này vẫn không ngừng tràn lan trên mạng và không có xu hướng giảm đi một chút nào .

Tử Lam thở dài thật sâu , chỉ cần tin tức về Mặc Thiếu Thiên mặc kệ có đúng hay sai cũng sẽ được mọi người chú ý cao độ .

Quả nhiên cách nói , nàng một đêm xì căn đàn thành danh cũng không sai .

Nàng còn nhìn thấy một ý kiến của một người , phải tìm cho bằng được nàng xem xem nàng có thật là như vậy xinh đẹp , đoán chừng là phẫu thuật thẩm mỹ rồi .

Cái tiêu đề này vừa phát ra , phía dưới cũng có rất nhiều người rớt rít bình luận , suy đoán nghề nghiệp hiện tại của nàng .

Ngược lại , Tử Lam cũng thật sự cảm thấy may mắn , vì không ai biết thân phận đặc biệt của nàng , đây mới thật sự an toàn .

Đọc xong hết tin tức , nàng cũng bắt đầu tan ca .

Đang lúc này , Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên gọi điện thoại tới .

Nàng nhận cũng không được , không nhận cũng không xong , thôi thì nàng nhận luôn cho rồi .

” Mặc tổng , anh còn cái gì cần phân phó nữa sao ? ” Nàng giọng nói lạnh nhạt .

” Cô đang ở đâu ? ” Mặc Thiếu Thiên trực tiếp hỏi .

” Mặc tổng , xin anh nói thẳng vào chánh sự đi , nếu không có gì tôi xin phép cúp điện thoại ”

” Cô dám ! ” Mặc Thiếu Thiên phản nộ .

Tử Lam trực tiếp tắt luôn điện thoại .

Có cái gì mà nàng không dám chứ ?

Nhưng điện thoại mới vừa tắt , Mặc Thiếu Thiên lại tiếp tục gọi tới .

Chuông điện thoại không ngừng vang lên , nàng bắt đầu dĩ lại bấm nghe .

” Lâm Tử Lam , sao cô dám cúp điện thoại của tôi ? ” Âm thanh Mặc Thiếu Thiên gào thét truyền đến .

Tử Lam đầu óc hơi choáng , lấy điện thoại cách xa lỗ tai một tý , nàng cũng không muốn vô duyên vô cớ bị điếc vì nghe điện thoại nha !

” Mặc Tổng , có chuyện gì không ngại nói thẳng luôn đi ? ” Nàng vẫn như cũ giọng nói xa cách .

” Lâm Tử Lam , cô ở đây tức cái gì ? ” Mặc Thiếu Thiên không vui nói .

Nàng khẽ cười một tiếng ” Ta có thể tức cái gì ? Mặc tổng , trong chuyện này tôi và anh điều hiểu rõ , trách nhiệm không thuộc về tôi tại sao tôi phải chịu bị người ta khi dễ ” Tử Lam gần từng chữ qua kẻ răng .

Đến phiên Mặc Thiếu Thiên bắt đầu trầm mặc .

” Cô hy vọng tôi nên làm cái gì ? ” Mặc Thiếu Thiên chất vấn .

” Tôi yêu cầu Mặc Tổng nên hảo hảo quản lý chó của anh đi , đừng để thả rong ra ngoài đường lai vô có cắn người lung tung ! ” Tử Lam gần từng chữ , từng chữ .

Không nói thì thôi , vừa nhắc đến Tử Lam thật sự rất tức giận .

Mặc Thiếu Thiên sững sờ , không ngờ Tử Lam lại đem Trọng Nhược Tình so sánh với chó , nhưng rõ ràng hần nên cực kỳ tức giận mới phải , nhưng không hiểu sao hần lại cảm thấy có điểm thật buồn cười .

Tử Lam không nói gì nữa , tắt điện thoại , gọi taxi nhanh trở về nhà .

Chẳng biết tại sao phát hỏa cùng Mặc Thiếu Thiên tâm tình nàng dường như tốt hơn được đôi chút .

Trên đường ngồi taxi về nhà , tài xế cứ liên tục nhìn Tử Lam .

Nếu nàng nói không buồn bực hay mệt mỏi vì chuyện này thì điều là giả .

Về đến nhà đã gần xế chiều .

Lúc nàng trở về , Hi Hi đã chuẩn bị cơm nước sẵn sàng .

Nàng do dự một chút , cuối cùng quyết định thẳng thắn tất cả với Hi Hi , dù sao cũng là một đứa bé thông minh , nhất định sẽ phát hiện không bằng bây giờ nàng nói luôn cho rồi .

Mới vừa vào cửa , Hi Hi liền hướng nàng nở một nụ cười xán lạn .

” Mẹ , người đã về ” Hi Hi chạy tới thay nàng cầm túi xách , chăm sóc cực kỳ chu đáo .

” Ân ” Nàng gật đầu một cái .

” Mẹ mau rửa tay đi , cơm bảo bố đã chuẩn bị xong hết cả rồi ! ” Hi Hi giúp Tử Lam cất xong túi xách treo luôn áo khoác giúp nàng .

Tử Lam nhìn bóng lưng Hi Hi suy nghĩ một chút , quyết định hôm nay sẽ nói rõ ràng với bé .

” Hi Hi ! Mẹ có chuyện muốn nói với con ! ” Nàng mở miệng .

Hi Hi quay đầu lại nhìn nàng , sau đó gật đầu đi tới ngồi bên cạnh .

Vì vậy , hai mẹ con đối mặt với nhau trên ghế sofa .

Nàng trầm tư giây lát mới mở miệng nói ” Hi Hi , con không phải luôn hiếu kỳ việc cha con là người nào phải không ? ”

” Ân ” Hi Hi gật đầu , trong lòng không khỏi hưng phấn , mẹ rốt cuộc chịu lên tiếng , bé cũng không cần giả vờ nữa , như vậy thật là làm khó cho bé mà .

Nàng lúc này đưa ra một quyển tạp chí , chính là Mặc Thiếu Thiên và nàng tạo xi căn đan đêm qua , đưa cho Hi Hi xem ” Chính là hần ! ”

Oa !

Hi Hi hưng phấn .

Mẹ thế nhưng thẳng thắn như vậy !

Trong lòng Hi Hi thật sự sướng khoái , về sau bé cũng không cần giả vờ không biết , cùng mẹ chung một mái nhà , suốt ngày giả bộ như vậy thật quá vất vả .

” Thật ra thì trước đây mẹ cũng không biết hần là ai , nhưng vô tình trước sau lại gặp phải hần , hần chính là cấp trên của ta , cũng là người trong tầm hình này...Mặc Thiếu Thiên .”

” Thật à ! ” Hi Hi hỏi .

Tử Lam gật đầu một cái ” Ân , 7 năm trước , mẹ còn nhỏ , không hiểu chuyện cho hần là Ngưu lang , không ngờ hần lại chính là tổng giám đốc công ty MK , hần xác thực chính là cha của con đó Bảo bối ! ” Chuyện này rốt cuộc cũng nói ra , nàng nhất thời trong lòng cảm thấy dễ chịu rất là nhiều .

” Bảo bối ! Con sẽ không trách mẹ vì tới bây giờ mới chịu nói cho con biết đi ! ”

Hi Hi lắc đầu ” Không trách , làm sao con có thể trách mẹ được chứ ! ” Hi Hi cười ha hả .

Nhìn Hi Hi cười như vậy , nàng có cảm giác có chỗ nào không đúng , có chút kỳ quái.

Edít : Phu Van Y Y

Lúc này, Tử Lam từ trong lòng thần nhiên dâng lên một cái ý niệm, “Con chẳng lẽ trước đây đã biết chứ?”

Hi hi chợt nhú mày, có kia sao rõ ràng sao?

Hi hi phản ứng, nguyên vẹn nói cho Tử Lam. Là như vậy không sai! Hẳn đã sớm biết!

Hiện tại liền là chờ chính nàng thẳng thần mở miệng!

“Con. Con biết khi nào?” Tử Lam cau mày hỏi.

“Cái này. Cái đó.” Hi hi nói sang chuyện khác.

“Nói với ta lời nói thật!” Tử Lam xuống mệnh lệnh.

Vì vậy Hi Hii cười hắc hắc, lại làm nũng, “Nào có, con không biết, không biết, mẹ nghĩ quá nhiều.”

Nhưng là, Tử Lam trừng mắt uy hiếp nhìn Hi Hi, Hi Hi nhất thời suy sụp hạ mặt, “Được rồi.” Mẹ nổi giận lên, thật sự là rất khủng bố .

Hi Hi suy nghĩ một chút, “Đại khái là sau khi về nước ngày thứ mấy kia mà, con cũng vậy quên mất.”

“Làm sao con biết biết?” Tử Lam vẫn cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

“Con vô ý ở trên tạp chí thấy, liền nhìn đến hẳn cùng con dáng dấp một dạng, vì vậy liền vào hệ thống của hẳn, trộm hẳn DNA, sau đó làm một cái đối lập, sau đó phát hiện, hẳn chính là cha ruột của con” Bảo bối vừa nói, vừa hưng phấn, giống như mình làm một cái rất đáng gờm chuyện tình.

Mẹ nó, như vậy cũng có thể?

“Con biết tại sao không nói ẹ?” Tử Lam cau mày hỏi.

“Bởi vì con đang đợi mẹ nói cho con biết a!” “Mẹ, người nghĩ nhiều a, người theo con thẳng thần, chứng minh mẹ con chúng ta giữa thân mật vô gian, không có bí mật, nếu như người vẫn gạt con...con cũng hiểu, mẹ sợ mất đi con, cho nên con đương nhiên phải đợi mẹ nói cho con biết, nếu như mà con phơi bày, không phải để cho chúng ta mẹ con sinh ra cách ngại rồi sao?” Hi hi nói. Mặc dù là ngụy biện, nhưng là thế nào như vậy thành lập?

Có một thiên tài nhi tử, thì ra là cũng là nghiêm trọng khôn nhiều. Có thể so với mình biết sớm hơn! Tử Lam trầm mặc, nàng này khi mẹ sẽ có hay không có điểm thất bại? .

Hi hi nhìn Tử Lam, vì vậy vội vàng tiến tới dụ dỗ, “Mẹ, người chẳng lẽ tức giận chứ?”

“Không có, chỉ là con trai quá mạnh mẽ, ngay cả ta cái này khi mẹ cũng không bằng , có hơi thất vọng!” Tử Lam lắc đầu chắc chắn mà nói.

“ ”

“Mẹ, con nào dám a!” Hi Hi dụ dỗ nói, “Huống chi, con thích nhất người của là mẹ, con làm sao hơn người được !” Hi Hi nũng nịu nói.

Tử Lam lúc này mới nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hi Hi, “Vậy con thấy chuyện này có ý kiến gì không!”

“Không có !”

“Hả?”

“Người con thích nhất chính là mẹ, hẳn chỉ là cha con , nếu như hẳn biết con vậy thì biết, nếu như không biết, con vẫn còn muốn phục vụ mẹ cả đời!” Hi Hi nói nghiêm túc.

“Thật?” Tử Lam nhú mày.

“Con thề!”

“Chẳng lẽ con đối với cha con không có nửa điểm khát vọng?” Tử Lam hỏi.

“Có!” Bảo bối như nói thật nói: “nhưng mà mạnh không bằng mẹ!” Hi Hi lại bổ sung một câu cười hắc hắc mà nói.

Lần này, Tử Lam mới đầy tính gặt đầu. “Tốt lắm, vậy ta liền tạm thời tha thứ người gặt chuyện của ta!”

Tử Lam một bộ ta nhiều hào phóng bộ dạng.

Hi hi . Người cũng gặt ta!

Rốt cuộc là ai tha thứ ai vậy!

Xem đi, nam nữ địa vị chính là như thế chẳng công bằng a!

Chỉ là Hi Hi nguyện ý bao dung mẹ , Hi Hi thân sĩ cười một tiếng, “Đa tạ mẹ đại nhân tha thứ!” Hi Hi làm một tư thế cảm tạ.

Tử Lam cười một tiếng. Loại cảm giác này thật tốt, giữa mẹ con lẫn nhau cũng không có khoảng cách, không có bí mật, thật tốt.

“Mẹ, ăn cơm đi!” Hi hi vội vàng cười lạnh nói.

Tử Lam nhìn hi hi gương mặt này, không khỏi liền nhớ lại Mặc Thiếu Thiên , trong lòng xẹt qua một nụ cười khổ.

“ Mẹ làm sao vậy? ” Hi hi hỏi.

“ Không có việc gì, mẹ đi trước rửa tay ! ”

“ Ân! ”

Vì vậy, Tử Lam đứng dậy, xoay người đi rửa tay đi.

Mười phút sau, mẹ con một chỗ đang ăn cơm.

Hi Hi suy nghĩ một chút, “Mẹ, vậy người định làm gì đây?”

Tử Lam ăn mấy thứ linh tinh, “Cái gì làm sao làm?”

“Chuyện tình của người và cha a, chắc mẹ cũng thường xem tin tức !” Hi Hi nói.

Tử Lam dừng một chút, nói, “ Ta là ta, hắc như cũ là hắc, chuyện về mấy tờ báo , chỉ là một hiểu lầm , huống chi, hắc có vị hôn thê, mọi người đều biết! ”

“ Thật không mẹ ? ”

“ Thật sự ! ”

“Nhưng mẹ và cha cũng hôn môi a!” Hi hi nói

Tử Lam giật mình “ Làm sao con biết? ” .

“ Liếc mắt! ”

“ Cho dù như vậy, cũng không đại biểu cái gì! ” Tử Lam nói.

“ Mẹ, người nên nhất cử cử xí, giết chết tiểu tam, giành lại cha, dứt khoát trở thành chính phẩm phu nhân, cho con tranh thủ hưởng thụ sự ấm áp về cha!” Hi hi nói

“ Lão nương đối với hắc không có hứng thú!” Tử Lam kêu!

“ Thật? Nhưng con thế nào nghĩ thấy được một cô ẽ ấm mùi vị?” Bảo bối cười nói. .

“ Cút ——“

Hi Hi cười hắc hắc, ăn cơm, ăn cơm!

Thật ra thì bảo bối vẫn cảm thấy, cha cùng mẹ thật rất xứng đôi. Xứng đôi đến cũng có thể chế tạo ra hắc như vậy thiên tài! Trên thế giới, người nào có thứ hai?

“Đúng rồi mẹ, chúng ta chờ ở nơi này có được hay không?” Hi hi nói.

Tử Lam vừa ăn cơm, vừa cau mày, “Tại sao? Không phải ở thật tốt sao?”

“Con muốn mẹ ở tốt hơn, Xương Nguyên nhà trọ mới xây lập, ngày mai sẽ bắt đầu bán cao ốc rồi, chúng ta đi bên kia mua một hộ có được hay không?” Hi hi nói, “Nơi đó cảnh sắc mê người, chúng ta chọn cao tầng, đứng ở trên lầu có thể đem A thị một nửa cảnh sắc nhìn ở trong mắt!”.

Cao ốc Xương Nguyên ?

Tử Lam cả kinh. Nàng cũng nghe nói, kiến trúc đầu tư không biết bao nhiêu trăm triệu vào đó rồi, trở thành cao ốc ” hot ” nhất A thị hiện nay. Biết bao nhiêu người có tiền, xếp hàng chờ mua vẫn không được, haiz, dù mẹ có làm cả đời cũng chưa chắc đủ tiền để mua nó.

77. Chương 77

Lúc này, Tử Lam từ trong lòng thần nhiên dâng lên một cái ý niệm,

“Con chẳng lẽ trước đây đã biết chứ?”

Hi hi chợt nhíu mày, có kia sao rõ ràng sao? Hi hi phản ứng, nguyên vẹn nói cho Tử Lam. Là như vậy không sai! Hắc đã sớm biết! Hiện tại liền là chờ chính nàng thẳng thần mở miệng!

“Con. Con biết khi nào?” Tử Lam cau mày hỏi.

“Cái này. Cái đó.” Hi hi nói sang chuyện khác.

“Nói với ta lời nói thật!” Tử Lam xuống mệnh lệnh. Vì vậy bảo bối cười hắc hắc, lại làm nũng, “Nào có, con không biết, không biết, mẹ nghĩ quá nhiều.” Nhưng là, Tử Lam trừng mắt uy hiếp nhìn Hi Hi, Hi Hi nhất thời suy sụp hạ mặt, “Được rồi.” Mẹ nổi giận lên, thật sự là rất khủng bố. Bảo bối suy nghĩ một chút,

“Đại khái là sau khi về nước ngày thứ mấy kia mà, con cũng vậy quên mất.” “Làm sao con biết biết?” Tử Lam vẫn cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

“Con vô ý ở trên tạp chí thấy, liền nhìn đến hắc cùng con dáng dấp một dạng, vì vậy liền vào hệ thống của hắc, trộm hắc DNA, sau đó làm một cái đối lập, sau đó phát hiện, hắc chính là cha ruột của con.” Bảo bối vừa nói, vừa hưng phấn, giống như mình làm một cái rất đáng gờm chuyện tình. Mẹ nó, như vậy cũng có thể? “Con biết tại sao không nói ẹ?” Tử Lam cau mày hỏi.

“Bởi vì con đang đợi mẹ nói cho con biết a!”

“Mẹ, người nghĩ nhiều a, người theo con thẳng thắn, chứng minh mẹ con chúng ta giữa thân mật vô gian, không có bí mật, nếu như người vẫn gạt con...con cũng hiểu, mẹ sợ mất đi con, cho nên con đương nhiên phải đợi mẹ nói cho con biết, nếu như mà con phơi bày, không phải để cho chúng ta mẹ con sinh ra cách ngại rồi sao?” Hi hi nói. Mặc dù là ngụy biện, nhưng là thế nào như vậy thành lập? Có một thiên tài nhi tử, thì ra là cũng là nghiêm trọng khôn nhiều. Có thể so với mình biết sớm hơn! Tử Lam trầm mặc, nàng này khi mẹ sẽ có hay không có điểm thất bại? 10Kpd.

Hi hi nhìn Tử Lam, vì vậy vội vàng tiến tới dụ dỗ, “Mẹ, người chẳng lẽ tức giận chứ?”

“Không có, chỉ là nhi tử quá mạnh mẽ, ngay cả ta cái này khi mẹ cũng chơi, có hơi thất vọng!” Tử Lam lắc đầu chắc chắn mà nói.

“.”

“Mẹ, con nào dám a!” Hi Hi dụ dỗ nói, “Huống chi, con thích nhất người của là mẹ, con làm sao dám chơi người!” Hi Hi nũng nịu nói. Tử Lam lúc này mới nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hi Hi, “Vậy con thấy chuyện này có ý kiến gì không!”

“Không có nhìn pháp!”

“Hả?”

“Người con thích nhất chính là mẹ, hẳn chỉ là cha con, nếu như hẳn biết con vậy thì biết, nếu như không biết, con vẫn còn muốn phục vụ mẹ cả đời!” Hi Hi nói nghiêm túc. “Thật?” Tử Lam nhún mày.

“Con thề!”

“Chẳng lẽ con đối với cha con không có nửa điểm khát vọng?” Tử Lam hỏi.

“Có!” Bảo bối như nói thật nói: “nhưng mà mạnh không bằng mẹ!” Hi Hi lại bổ sung một câu cười hắc hắc mà nói. Lần này, Tử Lam mới đẩy tính gặt đầu.

“Tốt lắm, vậy ta liền tạm thời tha thứ người gạt chuyện của ta!” Tử Lam một bộ ta nhiều hào phóng bộ dạng. Hi hi. Người cũng gạt ta! Rốt cuộc là ai tha thứ ai vậy!

Xem đi, nam nữ địa vị chính là như thế chẳng công bằng a! Chỉ là Hi Hi nguyện ý bao dung mẹ của nàng đại nhân, hẳn thân sĩ cười một tiếng,

“Đa tạ mẹ đại nhân tha thứ!” Hi Hi làm một tư thế cảm tạ. Tử Lam cười một tiếng. Loại cảm giác này thật tốt, giữa mẹ con lẫn nhau cũng không có khoảng cách, không có bí mật, thật tốt.

“Mẹ, ăn cơm đi!” Hi hi vội vàng cười làm lạnh nói. Tử Lam nhìn hi hi gương mặt này, không khỏi liền nhớ lại Mặc Thiếu ngày qua, trong lòng xẹt qua một nụ cười khổ.

“Mẹ làm sao vậy?” Hi hi hỏi.

“Không có việc gì, mẹ đi trước rửa tay!”

“Àn!”

Vì vậy, Tử Lam đứng dậy, xoay người đi rửa tay đi. Mười phút sau, mẹ con một chỗ đang ăn cơm. Bảo bối suy nghĩ một chút,

“Mẹ, vậy người định làm gì đây?” Tử Lam ăn mấy thứ linh tinh,

“Cái gì làm sao làm?”

“Chuyện tình của người và cha a, chắc mẹ cũng thường xem tin tức!” Hi Hi nói. Tử Lam dừng một chút, nói,

“Ta là ta, hẳn như cũ là hẳn, chuyện tờ báo tình, chỉ là một hiểu lầm, huống chi, hẳn có vị hôn thê, mọi người đều biết!”

“Không có?”

“Không có!”

“Nhưng mẹ và cha cũng hôn môi a!” Hi hi nói.

“Làm sao người biết?” Tử Lam hỏi.

“Liếc mắt!”

“Cho dù như vậy, cũng không đại biểu cái gì!” Tử Lam nói.

“Mẹ, người nên nhất cử cử xí, giết chết chánh bài, bắt lại cha, nhất cử trở thành chính phẩm phu nhân, cho con tranh thủ một người cha!” Hi hi nói.

“Lão nương đối với hẳn không có hứng thú!” Tử Lam kêu!

“Thật? Nhưng con thể nào nghĩ thấy được một cỗ ề ẩm mùi vị?” Bảo bối cười nói. .

“Cút ——“

Bảo bối cười hắc hắc, ăn cơm, ăn cơm! Thật ra thì bảo bối vẫn cảm thấy, cha cùng mẹ thật rất xứng đôi. Xứng đôi đến cũng có thể chế tạo ra hần như vậy thiên tài! Trên thế giới, người nào có thứ hai?

“Đúng rồi mẹ, chúng ta chờ ở nơi này có được hay không?” Hi hi nói. Tử Lam vừa ăn cơm, vừa cau mày, “Tại sao? Không phải ở thật tốt sao?”

“Con muốn mẹ ở tốt hơn, Xương Nguyên nhà trọ mới xây lập , ngày mai sẽ bắt đầu bán cao ốc rồi, chúng ta đi bên kia mua một hộ có được hay không?” Hi hi nói, “Nơi đó cảnh sắc mê người, chúng ta chọn cao tầng, đứng ở trên lầu có thể đem A thị một nửa cảnh sắc nhìn ở trong mắt!” Hi hi nói.

Xương Nguyên công viên? Tử Lam cả kinh. Nàng cũng nghe nói, nơi nào kiến trúc đầu tư không biết bao nhiêu trăm triệu đâu rồi, trở thành cao ốc “hot” nhất A thị hiện nay. Không xếp hàng, số liền cũng treo không lên, đừng nói mua nhà rồi !

“Chỉ là muốn đính hôn, còn chưa có kết hôn đâu, cứ như vậy ra dáng của vẻ tiểu nhân đắc chí!” Cảnh thần lẩm bầm mà nói. Tử Lam cười cười, nhưng không có nói gì. Cảnh thần lúc này nhìn nàng,

“Tử Lam, ngươi cũng nên dừng cảm đứng ra, nhất định bắt lại Mặc tổng, khiến cho ả tức chết, té ra chỗ khác đi!” Cảnh thần nói.

Những lời này, cùng bảo bối nói, thật vẫn khác thường cùng một quan điểm. Tử Lam cười cười, “Thôi,Mặc tổng người như vậy không thích hợp với ta, hãy để cho hần gieo họa lên người khác đi đi!” Tử Lam trêu ghẹo nói. “Đó cũng không thấy được, ta đến cảm thấy ngươi cũng là người xinh đẹp, năng lực làm việc lại mạnh, lại có sức quyến rũ, không chuẩn có thể chần trệ được Mặc tổng, hần cũng không hoa tâm rồi sao!”

Cảnh thần nói. “Ngươi nói Mặc tổng không tổn tâm giống như đang nói mặt trời mọc từ hướng tây điều là cùng một dạng khô hài!”

Cảnh thần cười cười, cho tới bây giờ cũng không nhớ đến từ mấy lời nói cứ như vậy linh nghiệm. Cảnh thần đi sau, người lam ngồi tại chỗ, trong lòng thế nhưng xẹt qua một tia cảm giác kỳ quái. Ở A thị có hình dạng này một truyền thuyết. Mặc Thiếu Thiên Nhất nhất định là một tốt người tình, nhưng là hần tuyệt đối không phải là một người chồng tốt! Hần có thể ột nữ nhân tất cả mơ ước tất cả, duy chỉ có tin tưởng cùng trung thành là không. Cho nên Tử lam tin tưởng, cho dù Mặc Thiếu Thiên cùng Trọng Nhược Tình đính hôn, hần như cũ là Hoa Danh bên ngoài, sẽ không thu liễm. Cho nên Tử Lam cũng sẽ không khiến Mặc Thiếu Thiên kịp chạm đến ranh giới cuối cùng của mình, bởi vì không phải duy nhất tình cảm, Cho dù người kia nữa ưu tú, cho dù người kia là cha của bảo bối nhà nàng, nàng đều không lạ gì! Nàng thừa nhận đối với Mặc Thiếu Thiên đã từng có những tia rung động, hần làm việc thủ đoạn phong cách, để cho nàng khâm phục, nhưng là biết tin tức vào thời điểm này, cho dù có một chút xú rung động, cũng bị nàng bóp chết từ trong trứng nước rồi. Đang lúc ấy thì, điện thoại tử Lam vang lên. Thấy mã số quen, nàng nhận. “Này, học trưởng!” Tử Lam cười kêu một tiếng.

“Tử Lam, em ở đây có bận rộn gì không?” Là Lục Tử Thịnh.

“Ân, đang làm việc!”

“Buổi trưa có thì giờ rảnh không? Cùng anh ăn một bữa cơm!” Lục Tử Thịnh nói.Tử Lam suy nghĩ một chút, buổi trưa cũng không có gì chuyện, nên đồng ý,

“được!”

“Vậy thì tốt, khi nào tan việc anh tới đón em!”

“Ân!”

Nói thêm vài câu ngắn ngủn trong điện thoại, Tử Lam tắt máy rồi vội đầu vào công việc. Trong nháy mắt, đã đến buổi trưa. Tử Lam thu thập xong bản vẽ thiết kế, cùng Cảnh Thần chào hỏi một tiếng, liền đi xuống dưới lầu rồi. Tử Lam đang đi gần tới cửa, điện thoại di động lần nữa vang lên.

“Này, học trưởng. em đang đến cửa!” Tử Lam nói.

“Tử Lam, thật xin lỗi, trên đường có chút vấn, anh có thể tới muộn mấy phút!” Lục Tử Thịnh xin lỗi nói.

“A, không có việc gì!” Tử Lam hào phóng nói.

“Àn, em chờ anh một lát, xong anh lập tức tới liền!”

“được!”

Điện thoại cắt đứt, Tử Lam cũng đi tới cửa rồi. Bây giờ là tan việc Cao Phong Kỳ, trên đường thị có chút đông người. Tử Lam đứng ở trước cửa công ty, ngay vào lúc này, Mặc Thiếu Thiên dừng xe ở cửa. Nhìn thấy Tử Lam, hấn nhú nhú mày.

“Em đi đâu?” Mặc Thiếu Thiên liếc nhìn Tử Lam hỏi, lúc này nàng không phải nên ở phòng ăn nhân viên ăn cơm sao? Tại sao lại ở chỗ này?

Tử Lam quay lại nhìn Mặc Thiếu Thiên nở nụ cười nhạt, ánh mắt cũng không nhìn hấn, “Đi ăn cơm!”

Ăn cơm? Chẳng lẽ không nên ở phòng ăn nhân viên ăn sao? Nhưng Mặc Thiếu Thiên lời nói còn chưa kịp hỏi ra lời, Trọng Nhược Tình lại xuất hiện.

“Thiếu Thiên.”

Nàng hô một tiếng, khi thấy bên cạnh là Tử Lam thì sắc mặt càng thay đổi, nhưng là cũng không nói gì, trực tiếp chạy tới, trực tiếp ngồi lên xe, dừng lại trên mặt của Mặc Thiếu Thiên hôn một cái. Mặc Thiếu Thiên thất kinh sững sờ, nhưng không có nói gì. Bởi vì bọn họ trong lòng cũng có tính toán, Trọng Nhược Tình là làm cho Tử Lam nhìn. Nhưng quá đáng tiếc chính là, Tử Lam nhưng lại chưa bao giờ cho nàng là đối thủ.

“Chúng ta đi nơi nào ăn cơm?” Trọng Nhược Tình cười hỏi.

“Tùy tiện!” Mặc Thiếu Thiên thủy chung đều là bộ ôn hoà một thái độ.

“Vậy chúng ta đi chỗ cũ đi!”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, ánh mắt lại nhìn về phía đứng ở trên bậc thang Lâm Tử Lam, sau đó lòng không yên ứng phó,

“Àn!”

Lúc này, Trọng Nhược Tình nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Tử Lam, “Lâm tiểu thư có muốn hay không cùng nhau đi à?” Nét mặt kia, hay là tại khoe khoang.

“Không cần, tôi đang chờ người!”

Tử Lam nhàn nhạt nói, dáng vẻ lạnh nhạt, không xem nét mặt khoe khoang của Trọng Nhược Tình ra gì. Vừa mới dứt lời, chỉ thấy xe của Lục Tử Thịnh dừng lại trước mặt của Tử Lam, Lục Tử Thịnh từ trên xe đi xuống, một thân chính chắn có nét dịu dàng của Erya, hào hoa phong nhã, đẹp trai trẻ trung mang theo phong độ của thân sĩ, hấn đi tới trước mặt Tử Lam, ôn hoà mà nói,

” thật xin lỗi, để cho em chờ lâu!”

Tử Lam cười với hấn cười, ” không có, em cũng là vừa tới!”

“Vậy chúng ta đi!”

“Àn!”

Tử Lam cười cười, sau đó trực tiếp lên xe của Lục Tử Thịnh, cũng không nhìn sau lưng một cái.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam lên xe của Lục Tử Thịnh, sắc mặt nói không rõ ràng quỷ dị, thâm trầm. Trọng Nhược Tình cũng không ngờ đến người mà nàng hẹn lại là Lục Tử Thịnh, nhớ tới bọn họ lần đầu tiên lúc ăn cơm hậu nhìn thấy tình cảnh, như vậy cũng tốt, chỉ cần Lâm Tử Lam không đáng Mặc Thiếu Thiên xem trọng, nàng đến lúc đó nguyện ý tha cho nàng một lần! Nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên,

“Thấy vậy con người Lâm Tử Lam thật không đơn giản!” Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Trọng Nhược Tình, Trọng Nhược Tình lại nói,

“Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm!” ~~~~~

Ưu nhã bên trong phòng ăn. Lục Tử Thịnh nhìn Tử Lam, giúp nàng gấp thức ăn.

“Ăn đi Tử Lam, ăn nhiều một chút, xem đi em gầy lắm đấy!” Lục Tử Thịnh dịu dàng nói. Tử Lam cười cười, “Cám ơn học trưởng!”

Sau đó dùng chiếc đũa gấp một chút, nhai kỹ nuốt chậm ăn. Lục Tử Thịnh nhìn Tử Lam, tràn ngập ánh mắt dịu dàng và cưng chiều, nhưng là vừa nghĩ tới mấy ngày trước tờ báo, hần chân mày lại không khỏi nhíu lại.

“Tử Lam.”

Lục Tử Thịnh có lời gì muốn nói, Nhưng mà lại là không biết làm sao mở miệng. Tử lam nhìn Lục Tử Thịnh, mặc dù cùng Lục Tử Thịnh có mấy năm không có gặp, nhưng mà đối với với Lục Tử Thịnh tôn trọng vẫn phải có, dù sao lúc trước, nhà nàng khó khăn, Lục Tử Thịnh cũng rất giúp đỡ nàng.

“Học trưởng, anh có lời gì cứ nói thẳng đi!” Tử Lam hào phóng nói. Lục Tử Thịnh suy nghĩ một chút,

“Anh thấy được tờ báo, chuyện tình em với Mặc tổng, là thật sao?”

Tử Lam sững sờ, không ngờ Lục Tử Thịnh hỏi lại là chuyện này, nàng ngay sau đó lắc đầu một cái,

“Không phải!”

Giọng nói, chắc chắn. Không khỏi, Lục Tử Thịnh chính là nguyện ý tin tưởng.

“Em chỉ là theo Mặc tổng đi tham gia một cuộc dạ vũ, không ngờ sẽ bị người võ tới viết linh tinh!”

Tử Lam nhàn nhạt nói. Lục Tử Thịnh cười cười, hình như buông lỏng một hơi,

“Anh biết ngay là như vậy!”

“Hả? Cái gì?”

Tử Lam có chút nghe không rõ. Lục Tử Thịnh nhìn nàng, cười cười, “Không có gì!”

Tử Lam cũng không có hỏi nhiều. Ngay vào lúc này, điện thoại của Lục Tử Thịnh vang lên. Lục Tử Thịnh liếc mắt nhìn Tử Lam, sau đó nhận điện thoại. Là chỉ lấy thì thăm dạng.

”Này, Lục tổng.”

“Thế nào?”

“Người đang ở đâu? Ta đã ở phi trường rồi !”

“Người đâu cần gọi ta, tự mình trở về đi thôi, ta bây giờ đang ở ăn cơm!”

Nói xong Lục Tử Thịnh trực tiếp cúp điện thoại. Nhưng trong cuộc điện thoại, Tử Lam nghe rất rõ ràng.

“Học trưởng, người đó đã trở lại?” Tử Lam kinh ngạc hỏi. Lục Tử Thịnh gật đầu một cái, cũng không có phủ nhận,

“Ân!”

“Anh còn không có trở về?” Tử Lam lại hỏi.

“Ân!”

Lục Tử Thịnh vẫn như cũ gật đầu một cái, hần đang trên máy bay thấy thất lạc tờ báo, cũng đã kiểm chế không được, máy bay hạ cánh, trực tiếp lái xe đã tới rồi, nơi nào còn bắt chấp trở về a! Tử Lam không có hỏi nữa cuối đầu, cũng không biết vì sao, trong lòng thế nhưng dâng lên một cổ cảm giác kỳ quái. Cũng không muốn hỏi nữa. Lục Tử Thịnh cũng nhìn Tử Lam, cười cười, có một số việc, còn chưa tới thời điểm, một khi thời cơ chín muồi, hần nhất định sẽ nắm chặt. ~~~~~

Ăn cơm xong, Lục Tử Thịnh đưa Tử Lam đi về, nàng nói muốn tự mình trở về, nhưng Lục Tử Thịnh kiên trì muốn đưa, Tử Lam cũng không có biện pháp, nên cùng đi về. Trước khi xuống xe, Tử Lam nhìn Lục Tử Thịnh,

“Học trưởng, em lên làm việc, anh trở về nghỉ ngơi thật tốt đi!”

“Ân!”

Lục Tử Thịnh gật đầu một cái. Tử Lam xuống xe, muốn đi. Lục Tử Thịnh chợt gọi lại cô,

“Tử Lam!”

“Hả?”

Tử Lam quay đầu lại. Lục Tử Thịnh nhìn cô, hướng cô ngoắc ngoắc tay, Tử Lam nhũn mỳ một cái, nhưng cũng tiến tới rồi,

“Thì sao, học trưởng?”

Lông mi cong dày đen rậm nhìn xuống, xem ra xinh đẹp động lòng người. Lục Tử Thịnh nhìn cô, trong lòng run sợ một hồi, nhưng vẫn là bị vẻ mặt đáng yêu của cô làm cho tức cười, bàn tay hẩn tiến tới, đến tóc Tử Lam lấy xuống một lá cây khô, sau đó dùng một bộ cương chịu giọng nói,

“Xem em không để ý!”

Tử Lam nhìn Lục Tử Thịnh trong tay lá cây, cười cười, cô xinh đẹp thậm chí có mấy phần đáng yêu.

“Tốt lắm, nhanh đi đi làm đi!” Lục Tử Thịnh cương chịu cười nói.

“Ân!” Tử Lam gật đầu một cái, “Vây em đi vào, học trưởng người trở về nhớ nghỉ ngơi thật tốt!”

“Ân!” Lục Tử Thịnh gật đầu. Tử Lam cười cười, trực tiếp đi vào công ty đi. Nhìn Tử Lam đi vào, Lục Tử Thịnh mới đi lên xe rời đi. Mà đứng ở trên lầu Mặc Thiếu Thiên thấy một màn như vậy, cảm thấy chói mắt cực kỳ. Hắn đột nhiên kéo xuống rèm cửa sổ. Ăn cơm thế nhưng ăn được hiện tại! Còn như vậy lưu luyến không rời, triền triền miên miên, vẫn còn ở trước mặt mọi người thân mật hôn! Rất dễ nhận thấy, một màn kia bị Mặc Thiếu Thiên đứng ở góc độ này mà thấy bọn họ đang hôn! Cho nên mới tức giận kéo rèm cửa sổ hả giận. Ngay cả người, Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới cái gì, sau đó vắn vẹo cười.

78. Chương 78: Mặc Thiếu Thiên Đính Hôn

Edit: Phu Van Y Y

“Chỉ là muốn đính hôn, còn chưa có kết hôn đâu, cứ như vậy ra dáng của vẻ tiểu nhân đắc chí!” Cảnh thần lăm bầm mà nói.

Tử Lam cười cười, nhưng không có nói gì.

Cảnh thần lúc này nhìn nàng, “Tử Lam, cô cũng nên dừng cảm đứng ra, nhất định bắt lại Mặc tổng, khiến cho ả tức chết, té ra chỗ khác đi!” Cảnh thần nói.

Những lời này, cùng bảo bối nói, thật mặc dù khác nhau nhưng cùng một quan điểm.

Tử Lam cười cười, “ Thôi ,Mặc tổng hẳn không thích hợp với tôi , hãy để cho hắn gieo họa lên người khác đi đi!” Tử Lam trêu ghẹo nói.

“ Đó cũng không thấy được, tôi cảm thấy cô cũng là người xinh đẹp, năng lực làm việc lại mạnh , lại có sức quyến rũ , nếu có thể chinh phục được Mặc tổng, nhất định hắn sẽ bỏ tính hoa tâm !” Cảnh thần nói.

“ Cô nói Mặc tổng bỏ tính hoa tâm giống như đang nói mặt trời mọc từ hướng tây điều là cùng một dạng khôi hài! ”

Cảnh Thần cười cười , không ngờ mấy lời nói hôm nay cứ như vậy linh nghiệm.

Cảnh Thần bỏ đi , Tử Lam ngồi tại chỗ , trong lòng thế nhưng xẹt qua một tia cảm giác kỳ quái.

Ở A thì ai ai cũng nói với nhau . Mặc Thiếu Thiên Nhất nhất định là một người tình tốt , nhưng là hẳn tuyệt đối không phải là một người chồng tốt! Hẳn có thể ột nữ nhân tất cả mơ ước , duy chỉ có tin tưởng cùng trung thành là không. Cho nên Tử lam tin tưởng, cho dù Mặc Thiếu Thiên cùng Trọng Nhược Tình đính hôn, hẳn như cũ là Hoa Danh bên ngoài, sẽ không thu liễm.

Cho nên Tử Lam cũng sẽ không bao giờ để Mặc Thiếu Thiên kịp chạm đến ranh giới cuối cùng của mình, bởi vì đó không phải tình cảm duy nhất . Cho dù người kia nữa ưu tú, cho dù người kia là cha của bảo bối nhà nàng, nàng đều không lạ gì!

Nàng thừa nhận , đối với Mặc Thiếu Thiên đã từng có những tia rung động, hẳn làm việc thủ đoạn phong cách, để cho nàng khâm phục, nhưng là biết tin tức vào thời điểm này, cho dù có một chút xú rung động, cũng bị nàng bóp chết từ trong trứng nước rồi.

Đang lúc ấy thì, điện thoại tử Lam vang lên.

Thấy mã số quen, nàng nhận. “Này, học trưởng!” Tử Lam cười kêu một tiếng.

“Tử Lam , em có bận rộn gì không?” Là Lục Tử Thịnh gọi tới.

“Ân, đang làm việc!”

“Buổi trưa có thì giờ rảnh không? Cùng anh ăn một bữa cơm!” Lục Tử Thịnh nói.

Tử Lam suy nghĩ một chút, buổi trưa cũng không có gì chuyện, nên đồng ý, “được!”

“Vậy thì tốt, khi nào tan việc anh tới đón em!”

“Ân!”

Nói thêm vài câu ngắn ngủn trong điện thoại, Tử Lam tắt máy rồi vội đầu vào công việc.

Trong nháy mắt, đã đến buổi trưa. Tử Lam thu thập xong bản vẽ thiết kế, cùng Cảnh Thần chào hỏi một tiếng, liền đi xuống dưới lầu rồi.

Tử Lam đang đi gần tới cửa, điện thoại di động lần nữa vang lên. “Này, học trưởng. em đang đến cửa!” Tử Lam nói.

“Tử Lam, thật xin lỗi, trên đường có sự cố , anh có thể tới muộn mấy phút!” Lục Tử Thịnh ái náy

“A, không có việc gì!” Tử Lam hào phóng nói.

“Ân, em chờ anh một lát, xong anh lập tức tới liền!”

“ Được!”

Điện thoại cắt đứt, Tử Lam cũng đi tới cửa rồi. Bây giờ tan việc , trên đường có chút đông người. Tử Lam đứng ở trước cửa công ty, ngay vào lúc này, Mặc Thiếu Thiên dừng xe ở cửa. Nhìn thấy Tử Lam, hẳn nhúu nhúu mày.

“ Cô đi đâu? ” Mặc Thiếu Thiên liếc nhìn Tử Lam hỏi, lúc này nàng không phải nên ở phòng ăn nhân viên ăn cơm sao? Tại sao lại ở chỗ này?

Tử Lam quay lại nhìn Mặc Thiếu Thiên nở nụ cười nhạt, ánh mắt cũng không nhìn hẳn, “Đi ăn cơm!”

Ăn cơm? Chẳng lẽ không nên ở phòng ăn nhân viên ăn sao? Nhưng Mặc Thiếu Thiên lời nói còn chưa kịp hỏi ra lời, Trọng Nhược Tình lại xuất hiện.

“Thiếu Thiên.” Nàng hô một tiếng, khi thấy bên cạnh là Tử Lam thì sắc mặt càng thay đổi, nhưng là cũng không nói gì, trực tiếp chạy tới , ngồi lên xe, dừng lại trên mặt của Mặc Thiếu Thiên hôn một cái.

Mặc Thiếu Thiên thất kinh sững sờ, nhưng không có nói gì.

Bởi vì trong lòng cũng có tính toán, Trọng Nhược Tình là làm cho Tử Lam nhìn.

Nhưng quá đáng tiếc chính là, Tử Lam nhưng lại chưa bao giờ cho nàng là đối thủ.

“Chúng ta đi nơi nào ăn cơm?” Trọng Nhược Tình cười hỏi.

“Vậy chúng ta đi chỗ cũ đi!”

Lúc này, Trọng Nhượng Tình nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Tử Lam, “Lâm tiểu thư có muốn hay không cùng nhau đi à?” Nét mặt kia, hay là tai khoe khoang.

Vừa mới dứt lời, chỉ thấy xe của Lục Tử Thịnh dừng lại trước mặt của Tử Lam, Lục Tử Thịnh từ trên xe đi xuống, một thân chính chắn có nét dịu dàng của Erya, hào hoa phong nhã, đẹp trai trẻ trung mang theo phong độ của thân sĩ, hần đi tới trước mặt Tử Lam, ôn hòa mà nói, " Thật xin lỗi, để cho em chờ lâu!"

“Vây chúng ta đi!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam lên xe của Lục Tử Thịnh, sắc mặt rõ ràng quý di, thâm trầm.

Trọng Phước Tình cũng không ngờ người mà nàng hẹn lại là Lục Tử Thịnh, nhớ tới bọn họ lần đầu tiên lúc ăn cơm nhìn thấy tình cảnh , như vậy cũng tốt , chỉ cần Lâm Tử Lam không đáng giá để Mặc Thiếu Thiên xem trong , nàng đến lúc đó nguyên ý tha cho ả ta một lần!

Nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên , bữu môi khinh thường “ Lâm Tử Lam thật không đơn giản! ”

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Trọng Nhược Tình, Trọng Nhược Tình lại nói, “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm!”

Lục Tử Thịnh nhìn Tử Lam, giúp nàng gấp thức ăn. “Ăn đi Tử Lam, ăn nhiều một chút, xem đi em gầy lắm đây!” Lục Tử Thịnh diu dàng nói.

Lục Tử Thịnh nhìn Tử Lam, ánh mắt tràn ngập dịu dàng và cương chiều, nhưng vừa nghĩ tới mấy ngày trước tờ báo, hấn chân mày lại không khỏi nhíu lại. “Tử Lam. . . .” Lục Tử Thịnh có lời gì muốn nói, Nhưng mà lại là không biết làm sao mở miệng.

Tử lam nhìn Lục Tử Thịnh, mặc dù cùng Lục Tử Thịnh có mấy năm không có gặp, nhưng mà đối với với Lục Tử Thịnh tôn trọng vẫn phải có, dù sao lúc trước, nhà nàng khó khăn, Lục Tử Thịnh cũng rất giúp đỡ nàng.

Lục Tử Thịnh suy nghĩ một chút, “Anh thấy được tờ báo, chuyện tình em với Mặc tổng, là thật sao?”

Tử Lam sững sờ, không ngờ Lục Tử Thịnh hỏi lại là chuyện này, nàng ngay sau đó lắc đầu một cái, “Không phải!”

“Em chỉ là theo Mặc tử đi tham gia một cuộc dạ vũ, không ngờ sẽ bị bon phóng viên viết linh tinh!” Tử Lam nhàn nhai nói.

140

“Hả? Cái gì?” Tử Lam có chút nghe không rõ.

Lục Tử Thịnh nhìn nàng, cười cười, “Không có gì!”

Tử Lam cũng không có hỏi nhiều. Ngay vào lúc này, điện thoại của Lục Tử Thịnh vang lên. Lục Tử Thịnh liếc mắt nhìn Tử Lam, sau đó nhận điện thoại. Là chỉ lấy thì thầm dạng.

”Này, Lục tổng.”

“Thế nào?”

“Anh đang ở đâu? Tôi đã ở phi trường rồi!”

“Cậu đầu cần gọi tôi, tự mình trở về đi thôi, tôi bây giờ đang ở ăn cơm!” Nói xong Lục Tử Thịnh trực tiếp cúp điện thoại.

Nhưng trong cuộc điện thoại, Tử Lam nghe rất rõ ràng.

“Học trưởng, anh mới vừa về nước sao?” Tử Lam kinh ngạc hỏi.

Lục Tử Thịnh gật đầu một cái, cũng không có phủ nhận, “Àn!”

“Anh còn không có trở về?” Tử Lam lại hỏi.

“Àn!” Lục Tử Thịnh vẫn như cũ gật đầu một cái, hắn đang trên máy bay vô tình nhìn thấy tờ báo, cũng đã kiểm chế không được, máy bay vừa hạ cánh, hắn liền trực tiếp lái xe đến gặp nàng rồi, làm sao còn có thể nghĩ nhiều về bất cứ việc gì!

Tử Lam không có hỏi đầu đuôi nữa, cũng không biết vì sao, trong lòng thế nhưng dâng lên một cổ cảm giác kỳ quái. Cũng không muốn hỏi nữa, nàng sợ nếu như cứ tiếp tục hỏi sẽ có kết quả làm nàng khó xử.

Lục Tử Thịnh cũng nhìn Tử Lam, cười cười, có một số việc, còn chưa tới thời điểm, một khi thời cơ chín muồi, hắn nhất định sẽ nắm chặt.

~~~~~

Ăn cơm xong, Lục Tử Thịnh đưa Tử Lam đi về, nàng nói muốn tự mình trở về, nhưng Lục Tử Thịnh kiên trì muốn đưa, Tử Lam cũng không có biện pháp, nên cùng đi về.

Trước khi xuống xe, Tử Lam nhìn Lục Tử Thịnh, “Học trưởng, em lên làm việc, anh trở về nghỉ ngơi thật tốt đi!”

“Àn!” Lục Tử Thịnh gật đầu một cái.

Tử Lam xuống xe, muốn đi. Lục Tử Thịnh chợt gọi lại cô, “Tử Lam!”

“Hả?” Tử Lam quay đầu lại.

Lục Tử Thịnh nhìn cô, hướng cô ngoắc ngoắc tay, Tử Lam nhú mày một cái, nhưng cũng tiến tới rồi, “Thì sao, học trưởng?” Long mi cong dày đen rậm nhìn xuống, xem ra xinh đẹp động lòng người.

Lục Tử Thịnh nhìn cô, trong lòng run động một hồi, nhưng vẫn là bị vẻ mặt đáng yêu của cô làm cho tức cười, bàn tay hắn tiến tới, đến tóc Tử Lam lấy xuống một lá cây khô, sau đó dùng một bộ cương chịu giọng nói, “Xem em không chịu để ý gì hết!”

Tử Lam nhìn Lục Tử Thịnh trong tay cầm xuống một chiếc lá, mỉm cười, nàng không chỉ xinh đẹp thậm chí lại có thêm mấy phần đáng yêu.

“Tốt lắm, nhanh đi đi làm đi!” Lục Tử Thịnh cương chịu cười nói.

“Àn!” Tử Lam gật đầu một cái, “Vậy em đi vào, học trưởng anh trở về nhớ nghỉ ngơi thật tốt!”

“Àn!” Lục Tử Thịnh gật đầu.

Tử Lam tươi cười, trực tiếp đi vào công ty đi.

Nhìn Tử Lam đi vào, Lục Tử Thịnh mới đi lên xe rồi đi.

Mà đứng ở trên lầu Mặc Thiếu Thiên thấy một màn như vậy, cảm thấy chói mắt cực kỳ. Hắn đột nhiên kéo xuống rèm cửa sổ.

Ăn cơm thế nhưng hưng phấn vui vẻ ! Còn như vậy lưu luyến không rời, triền triền miên miên, vẫn còn ở trước mặt mọi người thân mật hôn! Hừ Hừ !

Rất dễ nhận thấy, một màn kia bị Mặc Thiếu Thiên đứng ở góc độ này hắn chỉ thấy bọn họ đang hôn nhau ! Cho nên mới tức giận kéo rèm cửa sổ hả giận.

Ngây cả người, Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới cái gì, sau đó phúc hắc cười , đôi mắt hắn chứa đựng âm mưu toan tính ....

79. Chương 79: Ghen Tức Đại Phát

Mặc Lương đi vào phòng làm việc,

“Mặc tổng, thời giờ—an đã hẹn, ba giờ 15 phút!” Mặc Thiếu Thiên uh một tiếng, ngẫu nhiên nhớ tới cái gì, “Đúng rồi, kêu Lâm Tử Lam đi cùng ta!”

“Hả?” Mặc lương có chút hoài nghi mình nghe lầm.

“Thế nào? Không có nghe rõ sao?”

Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng hồi ngược lại, chỉ cần nghĩ đến nụ hôn kia, hắn cũng rất khó chịu, giống như có đồ vật gì đó của mình bị người khác đụng tới cùng một dạng. Cảm thấy Mặc Thiếu Thiên trên người phát tia lạnh lẽo, Mặc Lương vội vàng gật đầu một cái,

“Dạ, tôi biết rồi!”

Tử Lam đang từ từ tiến vào công ty, không ngờ vừa đi vào công ty, lại nhận được phía trên ra lệnh, muốn cô đi ra ngoài gặp đối tác. Cũng không biết tại sao, Trọng Nhược Tĩnh không có ở đây, nhiệm vụ này đã đến trên đầu của nàng, Tử Lam cũng không có từ chối, trực tiếp nhận. Theo thư ký nói, Tử Lam đi tới bãi đậu xe, lại không nghĩ rằng thế nhưng thấy được Mặc Thiếu Thiên! Lúc này, cô mới chợt hiểu, người đi chung với cô là hắn! Tử Lam chỉ bất ngờ trong chốc lát rồi đi tới chào hỏi,

“Mặc tổng!” Mặc Thiếu Thiên đang đứng tựa vào xe thể thao của hắn, cao ráo thân thể xem ra tràn đầy sức quyến rũ, vậy mà khi nhìn thấy Tử Lam, ánh mắt lập tức liền ngưng tụ ở trên môi của cô, trong mắt chớp qua tia tức giận. Tử Lam chỉ là nhân nhạ nhìn, liền có thể thấy Mặc Thiếu Thiên tức giận, nghĩ thầm cũng không biết nơi nào đắc tội hắn.

“Lên xe!”

Mặc Thiếu Thiên thu hồi nhãn thần, lạnh lùng bỏ lại hai chữ, liền lên xe. Tử Lam cũng không để ý, chính xác mà nói, nàng nên thích Mặc Thiếu Thiên hỉ nộ vô thường. Tử Lam đi tới, mở ra xe ngồi xuống, mới vừa ngồi xong, Mặc Thiếu Thiên liền khởi động xe vọt chạy ra ngoài, Tử Lam sững sờ, thiếu chút nữa đụng phải đầu, có thể thấy được Mặc Thiếu Thiên là cố ý . Ánh mắt căm tức nhìn Mặc Thiếu Thiê, thấy hắn không có phản ứng, Tử Lam cũng không có nói gì . Dọc theo đường đi, Mặc Thiếu Thiên lái xe với tốc độ cao, nhìn trên đường cao tốc, vượt qua từng chiếc một xe, quả thật có loại trạng thái điên cuồng. Tử Lam mở miệng, “Mặc tổng, anh muốn chết,nhưng tôi thì không muốn chết, mong anh quý trọng sinh mạng!” Vừa mới dứt lời, chỉ một tiếng, xe ngừng lại. Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ nhìn Tử Lam, con người tràn đầy tức giận. Tử Lam thầm nghĩ, khi nào đắc tội tới hắn? Ngay vào lúc này, Mặc Thiếu Thiên chợt đề lên, không nói lời gì , hướng về phía Tử Lam môi liền hôn lên.

Tử Lam ngưng ngẩn. Mặc Thiếu Thiên hôn, bá đạo, cường thế, đầu lưỡi trực tiếp dò vào trong miệng Tử Lam, chợt thỏa thích trong lòng. Rồi buông ra.

Tử Lam nhìn hắn, có chút tức giận, “Mặc tổng, anh đang làm cái gì vậy?”

“Hôn cô!” . . . . .

Tử Lam giận, vừa muốn mở miệng, lại bị Mặc Thiếu Thiên đè lại,

“Cô cùng Lục Tử Thịnh quan hệ thế nào?”

Tử Lam cau mày, đôi tay đặt ở trước ngực cường tráng của hắn, cũng có thể cảm thấy tim đập của hắn, chỉ vậy Tử Lam cũng cảm thấy hít thở không thông, lại nỗ lực để inh trấn định,

“Mặc tổng, đây là chuyện riêng của tôi!”

“Các người ở chung một chỗ?” Mặc Thiếu Thiên không đợi câu trả lời của cô, tiếp tục hỏi.

“Không có!”

“Không có vậy hắn tại sao hôn cô?” Mặc Thiếu Thiên tức giận.

Tử Lam nhú mày, “Mặc tổng, tôi không biết anh ở đây nói gì!”

“Đừng giả bộ, tôi đều thấy được, Lâm Tử Lam, lá gan cô ghê gớm thật, lại dám ở công ty của cùng nam nhân khác hôn môi!”

Mặc Thiếu Thiên giọng nói thế nào nghe đều có một loại ê ẩm mùi vị. Tử Lam lúc này mới nhớ tới ở tại cửa ra vào lúc nãy, Lục Tử Thịnh là lấy lá cây trên đầu xuống cho cô.

“Tuy vậy, vậy thì thế nào? Chuyện này cùng Mặc tổng có gì quan hệ gì chứ?” Tử Lam hỏi ngược lại.

Đúng, đúng không có gì tất, nhưng Mặc Thiếu Thiên chính là khó chịu! Mặc Thiếu Thiên hung hăng nhìn hắn chăm chăm, sau đó vắn vẹo cười,

“Các người đã không có ở cùng nhau, hắn có thể hôn cô, ta là cái gì không thể?” . . . . .

Mẹ nó! Đây là hắn * mẹ * logic gì đó. Tử Lam nổi giận, “Mặc tổng, nếu như anh để cho tôi đi ra ngoài chính là cùng tôi nói mấy cái này, vậy là không biết xấu hổ, tôi hiện tại phải về!”

Nói xong, Tử Lam muốn đi, nhưng Mặc Thiếu Thiên nhanh tay nhanh mắt mau khóa lại cửa xe.

“Anh!” Tử Lam quay đầu lại nhìn hắn. Mặc Thiếu Thiên cũng trừng mắt nhìn cô, nhưng không có nói cái gì nữa, khởi động xe, lái đi. Dọc theo đường đi, Mặc Thiếu Thiên bộ mặt lạnh lùng, không có ý muốn nói chuyện, như vậy cũng tốt, Tử Lam cũng lười mở miệng, hai người cứ như vậy một đường trầm mặc. Nửa giờ sau, xe ở một nhà lộ thiên hưu nhàn quán ngừng lại. Mặc Thiếu Thiên xuống xe trước, Tử Lam đi theo ở đằng sau. Vừa đi vào liền nhìn đến hai người nam nhân ngồi ở bên trong, một người trong đó còn là người ngoại quốc. Mặc Thiếu Thiên đi tới, đơn giản lên tiếng chào hỏi, giới thiệu,

“Vị này là công ty chúng tôi thiết kế sư, Lâm Tử Lam!” Tử Lam hướng đối phương gật đầu mỉm cười, sau đó ngồi xuống. Mặc Thiếu Thiên trực tiếp nói thẳng vào chính đề,

“Mars, tôi nghĩ muốn hợp tác cùng tập đoàn của anh trong dự án lần này!” Mặc Thiếu Thiên là một buôn bán cao thủ, ở trên bàn đàm phán cho tới bây giờ đều không nói nhảm, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Mars thoạt nhìn là rất ôn hòa người, đối mặt Mặc Thiếu Thiên trực sáng, hắn chỉ là nụ cười nhạt nhòa cười,

“Mặc tổng, tôi theo quý công ty hợp tác qua mấy năm, các anh tiêu thụ phải không lỗi, nhưng là cùng tôi muốn ý niệm bất đồng, Mặc tổng, lần này rất xin lỗi rồi!” Mars là một tính tình sáng khoái, thấy Mặc Thiếu Thiên như thế này trực tiếp, hắn cũng định nói thẳng. Ai ngờ, Mặc Thiếu Thiên nhưng chỉ là cười một tiếng, sau đó vẩy vẩy tay, Tử Lam đưa lên tài liệu. Mặc Thiếu thiên trực tiếp đem tài liệu thối lui đến trước mặt của Mars,

“Mars, trước tiên xem cái này rồi hãy quyết định!”

Mars cau mày, mở tập tài liệu trước mặt xem. Ngay khi vừa thấy bản vẽ trước mặt thì chân mày cau lại. Nhìn đến bản phản ứng, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên một tia hả hê cười. Tử Lam mặc dù hiểu kỳ, nhưng lại là yên lặng ngồi ở một bên, trong lòng phỉ phối, Mặc Thiếu Thiên lại không biết chơi kiêu gì. Ngay khi quét phía trên bản vẽ thiết kế thì cô cũng sửng sốt. Đó không phải là cô vẽ đây sao? Đó chính là nàng nhất thời linh cảm vẽ đây tiện tay bản thảo, tại sao sẽ ở trong tay hắn? Mặc Thiếu Thiên cầm bản thiết kế của cô là muốn làm gì? Mars thấy bản thiết kế này, ánh mắt lộ ra không đồng dạng thâm tình như vậy. Mặc Thiếu Thiên nhìn,

“Mars, anh xem sơ đây chuyện này, có cảm giác gì?” Mars ngẩng đầu lên, nhìn Mặc Thiếu Thiên,

“Đây là do người nào thiết kế?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn một chút một bên Tử Lam, “Là thiết kế sư của công ty chúng tôi, Lâm Tử Lam tiểu thư!”

Quả nhiên, Mars dời ánh mắt đến trên người của Tử Lam. Mới vừa rồi Tử Lam cho Mars cảm giác chính là nữ nhân rất an tĩnh, kèm theo một khí chất lạnh nhạt, nhưng là bây giờ nhìn nàng, vì không biết nên nói gì, lại cảm giác nữ nhân này thật không đơn giản! ánh mắt Mars nhìn Tử Lam, thế nhưng nhiều hơn một phần Nhu Tình! Tử Lam, không hiểu.

“Cái này là cô vẽ sao?” Mars hỏi.

Tử Lam biết ý của Mặc Thiếu Thiên, nếu đem thiết kế của cô mang cho Mars nhìn, nhất định có mục đích. Tử Lam cười gạt đầu, “Là tôi vẽ đấy không sai, đây chỉ là tiện tay bản thảo, khiến Mars tiên sinh chê cười!”

Mặc dù là tiện tay bản thảo, nhưng lại làm cho người ta một loại rất chân thật cảm giác, vẽ đấy rất nghiêm túc, rất có cảm giác, từng cái đường cong, cũng tràn đầy mùi vị. Mars nhìn cái kia dây chuyền, ánh mắt thâm trầm.

“Lâm tiểu thư, làm sao cô biết nghĩ đến dùng nước mắt làm thành dây chuyền thiết kế linh cảm?” Mars hỏi. Hỏi cái này, Tử Lam cũng hoảng hốt, sau đó cười cúi đầu,

“Tôi không cảm thấy đó là nước mắt, tôi cảm thấy được đó là ánh mắt của mẹ tôi, trên cái thế giới này là độc nhất vô nhị!” Tử Lam cười nói, khó được tuyệt hảo lần thứ nhất. Quả nhiên, Mars nghe xong, thân thể rung rẩy, hiển nhiên bị lời nói của Tử Lam, đã động rồi. Mặc Thiếu Thiên nhìn Mars thâm tình, cười nói,

“Mars, nếu như chúng ta hợp tác thành công, sợi dây chuyền này thành chế phẩm, cũng chỉ có một cái, đưa cho ngài như thế nào?” Là lời hứa hẹn. Ngụ ý, thiết kế này làm thành một cái duy nhất cho Mars! Tử Lam sưng sốt. Mặc Thiếu Thiên làm như vậy. . . . . Mars nhìn Mặc Thiếu thiên,

“Người nói là thật?” Mặc Thiếu Thiên cười, “Ta cái gì lúc này lại lừa gạt ngài Mars tiên sinh?”

Phần hậu, Mars nhìn Mặc Thiếu thiên, sau đó cười,

“Mặc tổng, người thật là trên phương diện làm ăn đứng đầu!” Vô luận nơi tay đoạn, còn là tâm kế lên, Mặc Thiếu Thiên là nói trước nay luôn có chuẩn bị. Thật đúng là biết người biết ta Bách Chiến Bách Thắng, Mặc Thiếu Thiê không tới đánh không đem cầm trận chiến. Mặc Thiếu Thiên cũng cười phụ họa,

“Khiến cho Mars tiên sinh chê cười rồi!”

“Được, tôi đồng ý với anh!”

“Vậy cảm ơn Mars tiên sinh, còn chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!”

Vì vậy, vụ án cứ quyết định như vậy xuống. Mặc Thiếu Thiên cùng Mars thương lượng một chút chi tiết, vì vậy cáo biệt sau, Tử Lam nhìn theo Mặc Thiếu Thiên cũng liền đi nha. Tử Lam rất buồn bực, tại sao Mars nhìn thấy sợi dây chuyền sau, sẽ đồng ý hợp tác. Tử Lam là không nhận được lòng hiếu kỳ, vì vậy cũng đã hỏi. Mặc Thiếu Thiên nhìn cô,

“Bởi vì con trai của Mars cũng từng vẽ ra một thiết kế tương tự của cô nhìn cũng không sai biệt lắm, tên liền kêu nước mắt!” Nghe được câu này, đáy lòng Tử Lam đột nhiên rung rẩy.

“Nếu con hấn có, tại sao còn phải lấy của tôi?” Tử Lam hỏi.

“Bởi vì con trai anh ta bị tan nạn xe nên chết, bản thiết kế cũng bị xé bỏ rồi!” . . . . .

Vì không biết gì, Tử Lam khi nghe tin tức này, trong lòng thế nhưng run rẩy, nàng cũng là người mẹ, tự nhiên hiểu thân tình quan trọng. Nhưng là đây là trên thương trường thường gặp thủ đoạn. Tử Lam nhìn hấn,

“anh ắt có niềm tin, Mars nhất định sẽ đồng ý đúng không?”

“Ít nhất anh có chín phần nắm chắc!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam chau chau mày, “Không ngờ Mặc tổng cũng sẽ dùng thân tình mà nói cùng hợp tác!”

“Biết người biết ta Bách Chiến Bách Thắng, đây là quan hệ lợi ích lẫn nhau, anh cung cấp thứ hần cần, liền có được công việc, anh cũng không chiếm tiện nghi của hần!” Mặc Thiếu Thiên dừng lại nói. Tử Lam chính là tùy tiện nói như vậy, không ngờ Mặc Thiếu Thiên lại giải thích, cô ngẩn người, cười nói, “Mặc tổng, tôi chính là tùy tiện vừa nói, anh không phải để lòng!”

Mặc Thiếu Thiên lườm nàng một cái, quét về phía nơi khác. Tử Lam nhìn đồng hồ tay một chút, đã là năm giờ chiều bốn phần mười rồi, bắt tri bắt giác thể nhưng nói chuyện hơn hai giờ, hơn nữa bây giờ đã là giờ tan tầm.

“Mặc tổng, nếu làm việc xong rồi, như vậy tôi liền đi về trước!” Tử Lam nói qua sẽ phải xuống xe.

“Ai cho phép em đi?” Mặc Thiếu Thiên chợt mở miệng.

“Nhưng công việc đã xong rồi!”

“Ai nói?” . . . . .

Tử Lam thật lòng hết ý kiến, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp lái xe đi nha.

Edit : Phu Van Y Y

Mặc Lương đi vào phòng làm việc, “Mặc tổng , thời gian đã hẹn, 3 giờ 15 phút!”

Mặc Thiếu Thiên ‘ uh ’ một tiếng , ngẫu nhiên nhớ tới cái gì, nhếch miệng cười tà ác ra lệnh cho Mặc Lương “Đúng rồi, kêu Lâm Tử Lam đi cùng tôi!”

“Hả?” Mặc lương có chút hoài nghi mình nghe lầm.

“Thế nào? Không có nghe rõ sao?” Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng hỏi ngược lại, chỉ cần nghĩ đến nụ hôn kia, hần cũng rất khó chịu, giống như có đồ vật gì đó của mình bị người khác đụng tới cùng một dạng.

Cảm thấy Mặc Thiếu Thiên trên người phát tia lạnh lẽo, Mặc Lương vội vàng gạt đầu một cái, “Dạ, tôi biết rồi!”

Tử Lam đang từ từ tiến vào công ty, không ngờ vừa đi vào công ty, lại nhận được phía trên ra lệnh, muốn cô đi ra ngoài gặp đối tác.

Cũng không biết tại sao, Trọng Nhược Tình không có ở đây, nhiệm vụ này đã đến trên đầu của nàng, Tử Lam cũng không có từ chối, trực tiếp nhận.

Theo thư ký nói, Tử Lam đi tới bãi đậu xe, lại không nghĩ rằng thế nhưng thấy được Mặc Thiếu Thiên!

Lúc này, cô mới chợt hiểu, người đi chung với cô là hần!

Tử Lam chỉ bất ngờ trong chốc lát rồi đi tới chào hỏi, “Mặc tổng!”

Mặc Thiếu Thiên đang đứng tựa vào xe thể thao của hần, cao ráo thân thể xem ra tràn đầy sức quyến rũ, vậy mà khi nhìn thấy Tử Lam, ánh mắt lập tức liền ngưng tụ ở trên môi của cô, trong mắt chớp qua tia tức giận.

Tử Lam chỉ là nhàn nhạt nhìn, liền có thể thấy Mặc Thiếu Thiên tức giận, nghĩ thầm cũng không biết nơi nào đắc tội hần.

“Lên xe!” Mặc Thiếu Thiên thu hồi nhãn thần, lạnh lùng bỏ lại hai chữ, liền lên xe.

Tử Lam cũng không để ý, chính xác mà nói, nàng đã quen với tính cách Mặc Thiếu Thiên hỉ nộ vô thường.

Tử Lam đi tới , mở ra xe ngồi xuống , mới vừa ngồi xong, Mặc Thiếu Thiên liền khởi động xe vọt chạy ra ngoài.

Tử Lam sững sờ, thiếu chút nữa đụng phải đầu, có thể thấy được Mặc Thiếu Thiên là cố ý . Ánh mắt cảm tức nhìn Mặc Thiếu Thiên , thấy hần không có phản ứng , nàng cũng không có nói gì .

Dọc theo đường đi, Mặc Thiếu Thiên lái xe với tốc độ cao, nhìn trên đường cao tốc, vượt qua từng chiếc một xe, quả thật có loại trạng thái điên cuồng.

Tử Lam nhin không được phải mở miệng, “Mặc tổng, anh muốn chết , nhưng tôi thì không muốn chết , mong anh quý trọng sinh mạng! ”

Vừa mới dứt lời, chỉ một tiếng, xe ngừng lại.

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ nhìn Tử Lam, con ngươi tràn đầy tức giận.

Tử Lam thầm nghĩ , nàng khi nào đắc tội tới hần ?

Ngay vào lúc này , Mặc Thiếu Thiên chợt đề lên nàng , không nói lời gì , hướng về phía Tử Lam môi liền hôn lên.

Tử Lam ngơ ngẩn.

Mặc Thiếu Thiên hôn, bá đạo, cường thế, đầu lưỡi trực tiếp dò vào trong miệng Tử Lam, chợt thỏa thích trong lòng.

Rồi buông ra.

Tử Lam nhìn hần, có chút tức giận, “Mặc tổng, anh đang làm cái gì vậy?”

“ Hôn cô ! ”

“ . . . . . ”

Tử Lam giận, vừa muốn mở miệng, lại bị Mặc Thiếu Thiên đề lại, “Cô cùng Lục Tử Thịnh quan hệ thế nào?”

Tử Lam cau mày, đôi tay đặt ở trước ngực cường tráng của hần, cũng có thể cảm thấy tim đập của hần, chỉ vậy Tử Lam cũng cảm thấy hít thở không thông , lại nỗ lực để ỉnh trấn định, “Mặc tổng, đây là chuyện riêng của tôi!”

“ Các người ở chung một chỗ ? ” Mặc Thiếu Thiên không đợi câu trả lời của cô, tiếp tục hỏi.

“ Không có ! ”

“ Không có vậy hần tại sao hôn cô ? ” Mặc Thiếu Thiên tức giận.

Tử Lam nhú mày, “ Mặc tổng, tôi không biết anh ở đây nói gì ! ”

“Đừng giả bộ, tôi đều thấy được, Lâm Tử Lam, lá gan cô ghê gớm thật, lại dám ở công ty cửa cùng nam nhân khác hôn môi!” Mặc Thiếu Thiên giọng nói thế nào nghe đều có một loại ê ẩm mùi vị.

Tử Lam lúc này mới nhớ tới ở tại cửa ra vào lúc nãy, Lục Tử Thịnh là lấy lá cây trên đầu xuống cho cô.

“ Nha , vậy thì thế nào ? Chuyện này cùng Mặc tổng có gì quan hệ gì chứ ? ” Tử Lam hỏi ngược lại.

Đúng, đúng là không có quan hệ gì thật , nhưng không hiểu sao trong lòng hần cứ cảm thấy rất khó chịu , cảm giác hít thở không thông !

Mặc Thiếu Thiên hung hăng nhìn chăm chăm Tử Lam , sau đó giảo hoạt cười, “ Các người đã không có ở cùng nhau, hần có thể hôn cô, ta tại sao không thể chứ ? ”

“ . . . . . ” Mẹ nó! Đây là logic chó má gì chứ ?

Tử Lam thực sự nổi giận “ Mặc tổng, nếu như anh để cho tôi cùng đi ra ngoài chính là cùng tôi nói mấy chuyện không đâu này , vậy xin phép , tôi hiện tại phải về! ”

Nói xong, Tử Lam muốn đi, nhưng Mặc Thiếu Thiên nhanh tay nhanh mắt mau khóa lại cửa xe.

“Anh!” Tử Lam quay đầu lại mở to mắt trừng hần.

Mặc Thiếu Thiên cũng trừng mắt nhìn nàng , nhưng không có nói cái gì nữa , khởi động xe , lái đi.

Dọc theo đường đi, Mặc Thiếu Thiên bộ mặt lạnh lùng, không có ý muốn nói chuyện, như vậy cũng tốt, Tử Lam cũng lưỡi mở miệng, hai người cứ như vậy một đường trầm mặc.

Nửa giờ sau, xe ở một nhà hàng Thiên Hựu ngừng lại.

Mặc Thiếu Thiên xuống xe trước, Tử Lam đi theo ở đằng sau .

Vừa đi vào liền nhìn đến hai người nam nhân ngồi ở bên trong, một người trong đó còn là người ngoại quốc.

Mặc Thiếu Thiên đi tới, đơn giản lên tiếng chào hỏi, giới thiệu, “ Vị này là công ty chúng tôi thiết kế sư, Lâm Tử Lam!”

Tử Lam hướng đối phương gật đầu mỉm cười, sau đó ngồi xuống.

Mặc Thiếu Thiên trực tiếp nói thẳng vào chính đề, “ Mars, tôi nghĩ muốn hợp tác cùng tập đoàn của anh trong dự án lần này! ”

Mặc Thiếu Thiên là một buôn bán cao thủ, ở trên bàn đàm phán cho tới bây giờ đều không nói nhảm, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Mars thoát nhìn là một người rất ôn hòa , đối mặt với tính cách trực thẳng của Mặc Thiếu Thiên , hắn chỉ nở một nụ cười rất nhạt , “Mặc tổng, tôi cùng quý công ty hợp tác qua mấy năm , tác phong làm việc của công ty anh rất tốt , nhưng cùng ý niệm tôi muốn bắt đồng , Mặc tổng, lần này rất xin lỗi rồi !” Mars là một tính tình thẳng thắn, thấy Mặc Thiếu Thiên như thế trực tiếp, hắn cũng nói thẳng.

Ai ngờ, Mặc Thiếu Thiên chỉ cười một tiếng , sau đó vẫy vẫy tay , Tử Lam đưa lên tài liệu. Mặc Thiếu thiên trực tiếp đem tài liệu thổi lui đến trước mặt của Mars, “ Mars, trước tiên xem cái này rồi hãy quyết định! ”

Mars cau mày, mở tập tài liệu trước mặt xem. Ngay khi vừa thấy bản vẽ trước mặt thì chân mày cau lại.

Nhìn đến phản ứng của hắn , Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên một tia hắc hê cười.

Tử Lam mặc dù hiếu kỳ, nhưng vẫn duy trì yên lặng ngồi ở một bên , trong lòng tò mò Mặc Thiếu Thiên lại không biết hắn muốn giở trò gì. Ngay khi quét mắt về phía bản vẽ thiết kế ngay lập tức nàng cũng vô cùng sửng sốt.

Đó không phải là nàng vẽ đấy sao?

Đó chính là nàng nhất thời linh cảm tiện tay vẽ ra bản thảo , tại sao lại xuất hiện trong tay hắn?

Mặc Thiếu Thiên cầm bản thiết kế của cô là muốn làm gì?

Mars thấy bản thiết kế , ánh mắt tràn ngập thâm tình đau xót .

Mặc Thiếu Thiên nhìn, “ Mars, anh xem sợi dây chuyền này, có cảm giác gì ? ”

Mars ngẩng đầu lên, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Đây là do người nào thiết kế?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn một chút một bên Tử Lam, “ Là thiết kế sư của công ty chúng tôi, Lâm Tử Lam tiểu thư ! ”

Quả nhiên, Mars dời ánh mắt đến trên người của Tử Lam.

Mới vừa rồi Tử Lam cho Mars cảm giác chính là nữ nhân rất an tĩnh, kèm theo một khí chất lạnh nhạt, nhưng là bây giờ nhìn nàng , cũng không biết nên nói gì , lại cảm giác nữ nhân này thật không đơn giản !

Ánh mắt Mars nhìn Tử Lam, thế nhưng nhiều hơn một phần thưởng thức !

Tử Lam như lạc vào một tầng sương mù .. không hiểu chuyện gì đang diễn ra .

“ Cái này là cô vẽ sao ? ” Mars hỏi.

Tử Lam biết ý của Mặc Thiếu Thiên, nếu đem thiết kế của cô mang cho Mars nhìn , nhất định có mục đích.

Tử Lam cười gật đầu, “ Là tôi vẽ đấy không sai, đây chỉ là tiện tay vẽ ra bản thảo , khiến Mars tiên sinh chê cười ! ”

Mặc dù chỉ là một bản thảo tiện tay vẽ ra , nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác rất chân thật , vẽ rất nghiêm túc , rất có cảm giác , từng cái đường cong, cũng tràn đầy mùi vị.

Mars nhìn bản vẽ sợi dây chuyền trên tay , ánh mắt thâm trầm.

“Lâm tiểu thư, tại sao cô lấy linh cảm những giọt nước mắt thiết kế ra sợi dây chuyện này ? ” Mars hỏi.

Hỏi cái này, Tử Lam cũng hoảng hốt, sau đó cười cúi đầu, “ Tôi không cảm thấy đó là nước mắt , tôi cảm thấy được đó là ánh mắt của mẹ tôi, trên cái thế giới này là độc nhất vô nhị ! ” Tử Lam cười nói, khó được tuyệt hảo lần thứ nhất.

Quả nhiên, Mars nghe xong, thân thể rung rẩy, hiển nhiên bị lời nói của Tử Lam, đả động rồi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Mars thâm tình, cười nói, “ Mars, nếu như chúng ta hợp tác thành công , sợi dây chuyện này thành chế phẩm, cũng chỉ có một cái, đưa cho ngài như thế nào?”

Là lời hứa hẹn.

Ngụ ý, thiết kế này làm thành một cái duy nhất cho Mars!

Tử Lam sửng sốt. Mặc Thiếu Thiên làm như vậy. . . . .

Mars nhìn Mặc Thiếu thiên, “ Anh nói là thật? ”

Mặc Thiếu Thiên cười, “ Tôi vì cái gì lại phải lừa gạt ngài Mars tiên sinh ? ”

Kế tiếp , Mars nhìn Mặc Thiếu thiên, sau đó cười “ Mặc tổng, anh thật xứng với danh hiệu người đứng đầu trên phương diện làm ăn !”

Vô luận thủ đoạn, còn là tâm kế , Mặc Thiếu Thiên trước nay luôn có chuẩn bị.

Thật đúng là biết người biết ta Bách Chiến Bách Thắng, Mặc Thiếu Thiên không cần đánh trận nhưng vẫn chiến thắng .

Mặc Thiếu Thiên cũng cười phụ họa, “ Khiến cho Mars tiên sinh chê cười rồi ! ”

“Được , tôi đồng ý với anh ! ”

“ Vậy cảm ơn Mars tiên sinh , còn chúc chúng ta hợp tác vui vẻ! ”

Vì vậy, dự án được hợp tác thành công .

Mặc Thiếu Thiên cùng Mars thương lượng một chút chi tiết , xong hai người từ biệt nhau , Tử Lam nhìn theo Mặc Thiếu Thiên tâm tình bất định .

Nàng rất buồn bực , tại sao sau khi Mars nhìn thấy sợi dây chuyện , lại đồng ý hợp tác ngay. Tử Lam là không nhận được lòng hiếu kỳ, vì vậy cũng muốn hỏi cho rõ .

Mặc Thiếu Thiên biết trong lòng nàng đang nghĩ gì , hẳn có lòng tốt giải thích một chút ẩn tình cho nàng hiểu “ Bởi vì con trai của Mars cũng từng vẽ ra một thiết kế tương tự của cô nhìn không sai biệt lắm , tên liền kêu nước mắt ! ”

Nghe được câu này, đáy lòng Tử Lam đột nhiên rung rẩy.

“ Nếu con anh ấy đã vẽ được như thế , tại sao còn phải lấy của tôi ? ” Tử Lam hỏi.

“ Bởi vì con trai anh ta bị tan nạn xe chết, bản thiết kế cũng bị xé bỏ rồi !”

“ . . . . .” Vì không biết gì, Tử Lam khi nghe tin tức này, trong lòng thế nhưng run rẩy, nàng cũng là người mẹ, tự nhiên hiểu thâm tình quan trọng.

Nhưng đây là thủ đoạn trên thương trường thường gặp .

Tử Lam nhìn hẩn, “ Đường như anh rất có niềm tin , Mars nhất định sẽ đồng ý đúng không ? ”

“Ít nhất tôi có chín phần nắm chắc ! ” Mặc Thiếu Thiên tự tin nói.

Tử Lam chau chau mày, “ Không ngờ Mặc tổng cũng sẽ lợi dụng thâm tình khiến người khác nhất định phải hợp tác với anh ! ”

“Biết người biết ta trăm trận trăm thắng , đây là quan hệ lợi ích lẫn nhau , tôi cung cấp thứ hẩn cần , liền có được công việc , tôi cũng không chiếm tiện nghi của hẩn ! ” Mặc Thiếu Thiên dừng lại nói.

Tử Lam chỉ tùy tiện nói như vậy, không ngờ Mặc Thiếu Thiên lại giải thích, cô ngẩn người, cười nói, “ Mặc tổng, tôi chỉ tùy tiện nói một chút thôi , anh không cần phải để trong lòng! ”

Mặc Thiếu Thiên lườm nàng một cái , nhanh chóng quét mắt về hướng khác .

Tử Lam nhìn đồng hồ trên tay một chút , đã là 5 giờ chiều rồi , bắt tri bắt giác thể nhưng nói chuyện hơn 2 giờ , hơn nữa bây giờ đã là giờ tan ca .

“Mặc tổng, nếu công việc xong rồi , như vậy tôi xin phép phải đi về trước ! ” Tử Lam nói qua sẽ phải xuống xe.

“ Ai cho phép cô đi ? ” Mặc Thiếu Thiên không vui chột mồm.

“ Nhưng công việc đã xong rồi !” Tử Lam cố gắng kiềm nén xúc động muốn đánh người .

“ Ai nói ? ”

” . . . . . ” Thật con mẹ nó tức chết lão nương mà ! Còn có thiên lý nữa không vậy trời ! Đáy lòng Tử Lam âm thầm gào thét mắng chửi Mặc Thiếu Thiên .

Nàng thật lòng hết ý kiến với hắn ...

Mặc Thiếu Thiên không nói gì thêm nữa tăng ga lái xe thật nhanh về phía trước..

80. Chương 80: Người Yêu Thích Ta!

Tử Lam phải đi về, nhưng Mặc Thiếu Thiên cố tình không để cho cô trở về, nhất định phải ăn cơm xong mới về, Tử Lam cũng không từ chối được hắn, liền thuận theo. Tối về đã 8 giờ 15 phút, Mặc Thiếu Thiên đưa Tử Lam tới dưới lầu khu nhà.

“Mặc tổng, cảm ơn bữa cơm tối nay của anh, gặp lại!”

Vừa đến nơi, Tử Lam cầm túi chuẩn bị bước xuống xe. Nhưng còn chưa có mở cửa xe, lại bị Mặc Thiếu Thiên bắt được, đưa trở về chỗ cũ.

“Cô sao gấp gáp đi để làm gì?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô lạnh giọng hỏi. Tử Lam nhìn hắn, khẽ nhún mày, sau đó lộ ra nụ cười vô hại,

“Đến nhà tôi, chẳng lẽ tôi không thể đi lên sao?”

Chỉ cần vừa nhìn thấy Tử Lam cười, Mặc Thiếu Thiên càng thêm tức giận. Nữ nhân này xem ra vĩnh viễn đều là một bộ nụ cười vô hại, đối mặt với cô mọi thời điểm đều là vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười , nhưng đang đối mặt người khác thì lại cười đến vui vẻ như vậy, rất tự nhiên, đẹp như thế! Mặc Thiếu Thiên cực kỳ khó chịu! ! ! Đột nhiên, Mặc Thiếu Thiên không nói, chỉ là nhìn cô với đôi mắt thâm thúy, tản ra u ám và lại mang theo ánh sáng nguy hiểm, hung hăng nhìn Tử Lam. Tử Lam cũng nhìn hắn, nhìn ánh mắt của hắn, đáy lòng hơi ngẩn ra. Hắn sao lại có thể như vậy nhìn cô? Mặc Thiếu Thiên gương mặt tuấn tú từ từ lại gần cô, càng ngày càng gần, gần Tử Lam hô hấp cũng mau muốn ngừng lại rồi, nam nhân này rốt cuộc muốn làm gì?

“Lâm Tử Lam, cô đang sợ!”

Đột nhiên, Mặc Thiếu Thiên ở trước mặt cô dừng lại, cười ở bên tai của cô mà nói, giọng nói, chắc chắn! Tử Lam khoảng cách gần như vậy nhìn hắn, hắn ngũ quan cũng không phải rất đột xuất, nhưng là tổ hợp lại với nhau, lại tạo thành một loại không cách nào nói rõ vẻ đẹp, yêu! Tử Lam cười cười, âm thanh êm dịu,

“Mặc tổng, tôi không hiểu anh ở đây nói gì!” Hiện tại, cô không muốn cùng Mặc Thiếu Thiên trao đổi quá nhiều.

“Lâm Tử Lam, cô thích tôi!”

Mặc Thiếu Thiên chắc chắn mà nói, ánh mắt thâm u, khóe miệng cười như không cười giống như đang nói một cái chuyện rất bình thường. Nhưng lời của hắn Tử Lam nghe được trong lòng giống như quả Boom,

hung hăng co rúm một chút, sau đó chính là nhàn nhạt cười khê. Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, ánh mắt đột nhiên biến đổi, tối tăm không rõ. Tử Lam cười khê, môi đỏ mọng khê mở,

“Mặc tổng, anh nói chuyện này tôi nghe buồn cười nhất!”

Mặc Thiếu Thiên nheo lại con ngươi, không giận, lại nhìn cô, ôm cô vào thân, đem cô vây ở giữa ngực của mình. Trên người của hắn có mùi nhàn nhạt của thuốc lá, rất nhạt, cũng không ngán, càng làm cho hắn tỏa ra hơi thở tăng thêm một tia khêu gợi.

“Có phải hay không chuyện cười trong lòng cô rõ ràng nhất, nếu như không phải là sợ, tại sao nhìn thấy tôi liền muốn trốn? Gấp gáp như vậy muốn đi?”

Mặc Thiếu Thiên gi—am cầm cầm của cô, từng chữ từng chữ nói. Âm thanh của Mặc Thiếu Thiên, mang theo đầu độc, quán quanh trong lòng của Tử Lam. Mặc Thiếu Thiên ở tình trường, bách chiến bách thắng, cho dù nữ nhân như thế nào, cũng có thể bắt vào tay, cho nên đối với nữ nhân phản ứng, hắn rất dễ dàng nhìn ra sơ hở. Tử Lam cố tình phì cười một tiếng.

“Mặc tổng, anh nghĩ quá nhiều, tôi gấp gáp đi, chỉ là bởi vì không muốn làm cho người khác hiểu lầm, hơn nữa tôi cũng đã đến nhà!”

Tử Lam nhàn nhạt nói, này ngây thơ nở nụ cười, Mặc Thiếu Thiên hận không phải hung hăng xé nát.

“Thật sao?” Mặc Thiếu Thiên cơ hồ cắn răng hỏi ngược lại, rất dễ nhận thấy, hắn không tin.

“Dạ!” Tử lam nói rất khẳng định, cho nên anh đừng nghĩ quá nhiều. Mặc Thiếu Thiên nhìn nàng, con ngươi hẹp dài mị hoặc, tĩnh mịch,

“Nhưng lòng của cô nói cho tôi biết, cô thích tôi rồi!”

“Đó là anh cảm nhận nhầm!” Tử Lam nhàn nhạt nói, mới vừa nói xong, chợt nhớ tới cái gì, mắt đẹp nheo lại, “Mặc tổng hỏi như vậy, chẳng lẽ thích tôi chứ?”

Quả nhiên, Mặc Thiếu Thiên giật mình, con mắt dài nhỏ khê nheo lại. Cô nói gì? Thích cô? Làm sao có thể!

“Tôi sẽ không thích bất luận kẻ nào!”

Mặc Thiếu Thiên do dự mấy giây, phủ nhận trả lời. Hắn thừa nhận, Lâm Tử Lam là một nữ nhân rất xuất sắc, mặc kệ diện mạo, vóc người, còn là năng lực làm việc, đều là vô cùng xuất sắc, điều kiện là tương đối khá. Nhưng là, hắn không thích cô! Bởi vì, thích đối với hắn mà nói, thích là cũng không biết đó là một thứ gì! Tình cảm, chỉ biết trở thành người yếu mềm, cho nên hắn chỉ chơi, nhưng cũng không động tình. Hắn đối với cô chỉ có chinh phục! Bởi vì chưa từng có một nữ nhân nào có thể giống như cô, khơi lên chinh phục dục, hoặc là nói, chưa từng có một nữ nhân sẽ cự tuyệt hắn, cô càng cự tuyệt, hắn thì càng tò mò. Tử Lam cười một tiếng, đáp án ở hắn dự liệu bên trong. Mặt mỉm cười, vô úy vô cụ,

“Mặc tổng, có lẽ nữ nhân đối với anh mà nói giống như y phục, thích sẽ mặc, không thích liền cởi, không cần thiết chút nào, nhưng là, xin không cần lấy tôi mở xoạt, con người của tôi, mở không dậy nổi cười giỡn, cũng không chơi nổi, càng sẽ không dễ dàng yêu người!”

“Xác thực chuyện gì đó, thật sự của tôi đối với anh có chút dung túng, nhưng là vậy không đại biểu tôi thích anh, cho nên, không nên hỏi tôi có thích anh hay không, bởi vì anh vĩnh viễn cũng không biết đáp án!”

“Còn có nếu như bởi vì tôi bất đồng, khơi dậy chinh phục dục, như vậy tôi rất xin lỗi, anh có thể thu hồi chinh phục dục của mình, bởi vì tôi là sẽ không dễ dàng thích anh thật!”

Tử Lam nhìn hắn nói gần từng chữ, nhưng cũng đem Mặc Thiếu Thiên tâm tình mơ hồ trống rỗng. Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, rất dễ nhận thấy không ngờ cô sẽ nói ra những lời này. Tử Lam đẩy hắn ra, cầm lên túi của cô muốn đi,

“Mặc tổng, lời của tôi đã nói xong rồi, ngủ ngon!”

“Cô muốn cái gì?” Mặc Thiếu Thiên chợt ở phía sau hỏi một tiếng. Tử Lam quay đầu lại, tư thái kiêu ngạo cực kỳ,

“Anh muốn cái gì, liền lấy cái gì để đổi!”

Nói xong cũng phải đi, vậy mà lúc này, nàng chợt nhớ tới cái gì, quay đầu lại liếc nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Đúng rồi, Mặc tổng, chúc mừng anh sẽ phải đính hôn!”

Nói xong không để ý Mặc Thiếu Thiên thất thần, cô đóng cửa lại, ưu nhã xoay người rời đi lên lầu. Mà ngồi ở trong xe Mặc Thiếu Thiên, nhìn bóng lưng Tử Lam biến mất, sắc mặt một mảnh âm chí. Nữ nhân này như thế này mà nhẹ nhàng chúc mừng hắn! ! ! Cô mọi điểm đều không để ý! những lời này của cô, đã chọc giận hắn! Tử Lam an nhàn tiến vào khu của nhà cô. ^^^

Hi Hi đang ở trên lầu chờ, Tử Lam vừa đi lên, Hi Hi liền lập tức lộ ra một mặt nụ cười xán lạn.

“Mẹ, người trở lại?” Hi Hi cười ngọt ngào hỏi.

“Àn!”

Tử Lam gạt đầu một cái, đi vào, Hi Hi vội vàng nhận lấy túi của cô, đem vào, ân cần cực kỳ. Tử Lam đổi dép đi vào.

“Mẹ, cha đưa người trở lại hay sao?”

Hi Hi ở phía sau hỏi. Tử Lam gạt đầu một cái, cũng không muốn giấu giếm,

“Àn, làm sao con biết?”

Hi Hi cười, xe ở dưới lầu ngừng lâu như vậy, muốn không phát hiện cũng khó a, biết cũng may, không biết còn tưởng rằng bọn họ ở trong xe làm chuyện gì chút đấy! Hi Hi cười đưa tới,

“Mẹ, Người có phải hay không quyết định muốn đổi cách, nhất định bắt lại cha?”

“Nhi tử, đó là đáng xấu hổ, chẳng lẽ con muốn ẹ con làm tiểu Tam sao?” Tử Lam hỏi.

“NO NO NO!” Hi Hi giơ ngón trỏ lên nhìn phía cô quơ quơ,

“Mẹ, người xem con đã bảy tuổi rồi, phải nói Tiểu Tam, cũng là nữ nhân kia là tiểu tam đi, đừng quên, người cùng cha trước biết, còn có con cái này là kiệt tác vĩ đại, là nhi đồng IQ cao nhất toàn cầu đi, con chính là chứng cơ sống sờ sờ đây!”

Hi Hi một bộ dạng kiêu ngạo. Tử Lam bĩu môi, con cô, con thật là quá tự luyến, điểm này cũng thật giống cha con!

“Ngoan, bảo bối, mẹ chỉ cần có con là đủ rồi!” Tử Lam nói.

“Nhưng nhiều cha, cũng không nhiều a, nếu như con bắt cha lại, để cho hắn trở lại nấu cơm cho chúng ta, kéo đất vậy thật là tốt a, bảo bối về sau liền tỉnh sự rồi!” Hi Hi nói. . . . .

Tử Lam miệng co rút. Mặc Thiếu Thiên nấu cơm, kéo đất? Vậy làm sao có thể? Tử Lam tưởng tượng tới Mặc Thiếu Thiên bộ dạng cầm cái muỗng, cảm giác đầy hảo cảm ! Tử Lam trở về thực tế,

“Này chỉ sợ con phải thất vọng!”

“Tại sao?”

“Bởi vì hắn sẽ phải lập tức cùng đính hôn!” Tử Lam nhàn nhạt nói.

“Người kia thiên kim thị trưởng?” Hi hi hỏi, cũng là tuyệt không tức giận. Tử Lam gạt đầu một cái,

“Àn, chính là cô ấy!”

Tử Lam đang giáo dục đứa bé phương diện, đều là rất trực bạch , bởi vì có một số việc, còn không bằng nói thẳng ra tốt, bởi vì chớ nhìn bọn họ cũng nhỏ, thật ra thì cái gì đều hiểu! Hi hi nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó nhìn Tử Lam,

“Mẹ, người không tức giận sao?”

“Mẹ tức cái gì?”

“Chẳng lẽ mẹ cũng chưa có một chút xíu điểm tức giận sao?” Hi hi hỏi, dù là chỉ có một chút. Tử Lam suy nghĩ một chút, còn là lắc đầu một cái,

“Không có!” Chỉ là có chút không thoải mái mà thôi. Hi hi nhất thời cúi mặt, mặt bắt đắc dĩ mà lắc đầu,

“Ai, xem ra cha thật đúng là thất bại!”

Tử Lam không có nói gì, vùi ở trên ghế sa lon, yên tâm thoải mái sai bảo bảo bối,

“Bảo bối, mẹ khát nước!”

Hi hi không nói hai lời đi vào phòng bếp lấy một ly nước trái cây ra ngoài. Tử lam nửa nằm ở trên ghế so-fa, yên tâm thoải mái hưởng thụ. Hi hi đứng kế bên, suy nghĩ một chút, rồi sau đó nhìn Tử Lam, trên mặt có nét giảo hoạt cười,

“Mẹ, chúng ta tới đánh cuộc như thế nào!”

Tử Lam lười biếng nhú mày, uống nước trái cây,

“Cái gì đánh cuộc?”

“con cá là cha sẽ không theo nữ nhân kia, kết hôn!”

Hi hi nói gần từng chữ, lòng tin mười phần. Tử Lam nhú mày, nhìn hi hi,

“Bảo bối, mẹ biết con muốn cha, nhưng là Mặc gia cùng Trọng gia hôn nhân, đã là sự thật!” Hi hi khoe miệng nhếch lên, mang theo nét tự tin,

“Dù sao con tin tưởng, cha nhất định sẽ không theo nữ nhân kia đính hôn!”

Hi hi bảo bối tin tưởng, cha ánh mắt sẽ không kém như vậy, nếu như cha thật cùng nữ nhân kia đính hôn, hẳn ngay cả mình người máy cũng sẽ hoài nghi. Tử Lam bắt đắc dĩ mà lắc đầu, không biết nên nói gì, uống xong nước trái cây sau, cô đứng dậy,

“Những chuyện này đều cùng chúng ta không liên quan, tốt lắm, mẹ không thèm nghe con nói nữa, mẹ muốn đi tắm!”

“Ân, được, mẹ ngủ ngon!”

“Ngủ ngon, con cũng đi ngủ sớm một chút!”

“Ân, biết!”

Hi hi khéo léo đồng ý, trông mắt lại thoáng qua một tia giảo hoạt.

81. Chương 81: Không Cẩn Thận Đặc Tội

Edit : Oanh Love

Ban đêm..

Tại khách sạn Hoàng Gia...

Mặc Thiếu Thiên là người cuối cùng xuất hiện , thời điểm hắn tới người Trọng gia và Mặc gia đều có mặt , mọi người ngồi chung một bàn , Trọng Nhược Tình cũng đã đến .

Nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên , trên mặt Trọng Nhược Tình nở một nụ cười hạnh phúc khác ngày thường hôm nay nàng rất vui , ” Thiếu Thiên , anh đã đến ! ” Nàng cười , chạy qua nghênh đón hắn ngồi xuống bên cạnh nàng .

Nhàn nhạt liếc Trọng Nhược Tình cũng không nói gì với cô , hắn đi tới nhìn Mặc Ân Thiên chào một tiếng ” Cha ! ”

” Ân ” Giọng Mặc Ân Thiên không nóng không lạnh đáp một tiếng , đối với Mặc Thiếu Thiên xưa nay ông điều cư xử như vậy .

” Trọng Thị trưởng , chào bác ! ” Mặc Thiếu Thiên đơn giản chào một tiếng .

Trọng Chính đứng lên cười ha hả nói ” Thiếu Thiên , đến đây , nhanh ngồi xuống đi , chúng ta đang chờ cháu đấy ! ”

Mặc Thiếu Thiên nhìn lướt qua Cung Ái Lâm , trong lòng cười lạnh , không nói hai lời , trực tiếp ngồi xuống .

Những năm này , Mặc Thiếu Thiên cùng Trọng Nhược Tình ở chung một chỗ , đối với quan hệ Mặc gia cùng Mặc Thiếu Thiên và chuyện giữa Cung Ái Lâm cùng hắc bọn họ ít nhiều điều biết đến chút ít , cho nên đối với việc hắc không để một số người vào mắt ai cũng không để ý đến .

” A , không biết Trọng thị trưởng đang nói gì về cháu vậy ? ” Mặc Thiếu Thiên nhếch môi thần nhiên cười .

” Chúng ta đang nhắc về cháu , tuổi trẻ tài cao , làm ăn có đầu óc , chỉ trong vòng mấy năm ngắn ngủi , ở A Thị thuận buồm xuôi gió , nhưng Thiếu Thiên , cậu cũng trưởng thành rồi cũng nên suy nghĩ một chút về chuyện chung thân đại sự ” Trọng Chính nghiêm túc .

Khóe miệng Mặc Thiếu Thiên nở nụ cười không đạt tới đáy mắt , ” Trọng thị trưởng , có việc gì đừng ngại , xin cứ việc nói thẳng ”

Trọng Chính sững sờ chốc lát , sau đó cười ” Thiếu Thiên , chúng ta cũng biết cháu là người coi trọng sự nghiệp nhưng hôm nay đôi mắt khắp A Thị có ai sánh bằng cháu ? ”

” Thật ra thì bác và cha cháu đang thương lượng một chút , cháu cùng Nhược Tình quen biết đã lâu , tình cảm cũng rất sâu đậm có phải cũng nên định xuống hôn sự này ! ” Trọng Chính cũng bắt đầu nói thẳng vấn đề hiện tại .

” Hơn nữa Nhược Tình bao năm nay đối với cháu một mảnh chân tình , cháu đối với nó cũng rất tốt , các người là một đôi hoàn hảo được nhiều người công nhận , không bằng định xuống thời gian kết hôn ! ” Trọng Chính tiếp tục thở dài , hắc cũng muốn định xuống cuộc hôn nhân này .

Đạo lý thật rõ ràng , Trọng Chính vừa nói xong , tất cả mọi người cũng đều yên lặng chờ ý kiến cuối cùng của Mặc Thiếu Thiên , đồng ý hay không cũng đều do hắc ..

Trọng Nhược Tình cũng chăm chú nhìn Mặc Thiếu Thiên , trong lòng thấp thỏm khẩn trương chờ nghe kết quả cuối cùng .

Thời gian trôi qua mấy giây , Mặc Thiếu Thiên vẫn trầm mặc , nhíu mày nhìn về phía Trọng Chính ” Trọng thị trưởng nói thật không sai , cháu cũng đã nói với Mặc Lương chuẩn bị hợp báo rồi , ngày mai chính thức tuyên bố chuyện này ”

Lời này vừa nói ra , mọi người cả kinh ..

Cung Ái Lâm không ngờ Mặc Thiếu Thiên lại nói như vậy .

Hắc thế nhưng đồng ý ?

Đôi mắt xinh đẹp thẳng tắp nhìn chăm chăm Mặc Thiếu Thiên , sau mấy giây mới hoàn hồn , đứng vậy , hắc trừ đồng ý không còn sự lựa chọn nào khác .

Tiếp theo chính là Trọng Nhược Tình , mặc dù nàng cùng Mặc Thiếu Thiên ở chung một chỗ đã lâu nên nàng biết rõ tính tình của hắc , hắc không thích bị trói buộc cho nên không muốn kết hôn , nàng cũng không vội , lẳng lặng chờ bên cạnh hắc , bởi vì nàng thủy chung tin tưởng nàng nhất định sẽ cảm động được Mặc Thiếu Thiên , bọn họ sẽ ở cùng nhau . (có ai cảm thấy tội Trọng Nhược Tình lúc này không vậy ? yêu một người rất khổ , cuối cùng nhận được những gì ngoài 2 tiếng chia tay ...mình chỉ tội nghiệp lúc này thôi nhé , còn đoạn sau thì ...đọc tiếp sẽ biết.. hắc hắc)

Tự tin mãi cho đến một ngày Lâm Tử Lam xuất hiện , nếu không phải vì sự xuất hiện của ả nàng cũng không cần gấp gáp ép hắc định xuống hôn nhân .

” Thiếu Thiên , anh nói thật sao ? ” Trọng Nhược Tình mừng rỡ .

Mặc Thiếu Thiên quay sang nhìn nàng , ánh mắt thâm tình , nữ nhân này đã bầu bạn bên hần suốt 6 năm nhưng hần thủy chung không nghĩ muốn kết hôn với nàng .

Nhàn nhạt nở nụ cười ” Thế nào ? Không muốn sao ? ”

Không ! Nàng làm sao có thể không muốn chứ !

Nàng nguyện ý , rất nguyện ý !

Đáy lòng Trọng Nhược Tình không ngừng hô hào vì những lời này ” Thiếu Thiên , cảm ơn anh , em nhất định sẽ là một người vợ tốt ”

Nói xong , nàng nhào vào lồng ngực rắn chắc của hần , ôm thật chặt , trên môi nụ cười hạnh phúc mỹ mãn .

Mặc Thiếu Thiên nhìn nàng , khóe mắt vì cảm động mà rơi nước mắt , không hiểu sao , nữ nhân có thể vì một chút xiu chuyện sẽ khóc , lúc này trong đầu hần thể nhưng thoáng qua một gương mặt thanh thuần tươi cười .

Nữ nhân kia , chỉ sợ cũng sẽ không khóc ..

Nàng vĩnh viễn chỉ biết cười , mặc kệ bất kỳ trường hợp nào , nàng điều ngự trang rất tốt từ bản thân đến cảm xúc , mặt luôn mỉm cười .

Mặc Thiếu Thiên nhìn Trọng Nhược Tình , ánh mắt tối tăm , lúc sáng lúc tối làm cho người khác không bao giờ biết tâm tình hiện giờ của hần .

Ăn một bữa cơm , Trọng Nhược Tình lại có thể ăn rất say sưa ngon lành , đúng là tâm tình tốt , ăn cái gì cũng sẽ rất ngon miệng .

Sau bữa cơm , mọi người điều tản đi .

Đứng trước cửa , Trọng Nhược Tình lôi kéo Mặc Thiếu Thiên , gương mặt nàng ngưng ngung .

” Thiếu Thiên , cảm ơn anh , em sẽ hảo hảo yêu anh , nhất định sẽ trở thành một người vợ tốt ! ” Trọng Nhược Tình thẹn thùng nhìn Mặc Thiếu Thiên .

Nàng rất sợ tính tình bốc đồng kiêu căng của mình sẽ thể hiện trước mặt nam nhân nàng yêu mến , nên thủy chung trước mặt hần nàng điều một bộ dạng tiểu bạch thỏ.

Lâm Tử Lam !

Không biết sao trong đầu Mặc Thiếu Thiên lúc này , hữu ý hay vô ý điều xuất hiện gương mặt của nàng .

Hôn nay nữ nhân kia lại vẫn khiêu khích hần !

Muốn lấy được cái gì từ nàng , thì phải dùng cái đó để trao đổi ...

Đủ cuồng vọng , đủ phách lối nhưng lại không kiêu căng !

Khóe miệng Mặc Thiếu Thiên bất giác nở nụ cười vui vẻ thật lòng .

Trọng Nhược Tình không biết hần đang cười cái gì , nàng khó có thể thấy hần cười vui vẻ như vậy !

Nàng cho rằng hần cười vì chuyện bọn hần sắp đính hôn , cho nên tâm tình mới tốt , vì vậy nàng ôm Mặc Thiếu Thiên , cúi thấp đầu cắn môi , bên tai hần nhẹ nhàng nói ” Thiếu Thiên , em rất nhớ anh ....chúng ta thật lâu rồi không có ở cùng nhau ...”

Lời nàng vừa nói , ám chỉ cái gì , Mặc Thiếu Thiên dĩ nhiên biết !

Hần nhìn nàng bằng ánh mắt thâm trầm ” Tối nay anh còn có một số việc cần phải xử lý , em ngoan ngoãn trở về nghỉ ngơi thật tốt ! ”

Trọng Nhược Tình sững sốt , không ngờ hần lại từ chối ...

Mỗi lần nàng làm bộ dạng ám hiệu thế này , hần sẽ rất kích động bế nàng lên giường , hung hăng muốn nàng .... nhưng hôm nay là lần đầu tiên ....

Hắn thế nhưng cự tuyệt nàng ?

Trọng Nhược Tình có chút không thể tin , nhìn Mặc Thiếu Thiên lại không phát hiện có điều gì khác thường , cuối cùng nàng chỉ có thể tự nhắc nhở mình rằng nàng đã suy nghĩ quá nhiều !

Khóe miệng ngoắc ngoắc , miến cường mỉm cười ” Vậy cũng tốt , anh đừng làm việc quá mệt mỏi , nhớ nghỉ ngơi thật tốt ! ”

” Ân ” Mặc Thiếu Thiên gật đầu .

Trọng Nhược Tình lưu luyến , lái xe rời đi .

Đứng ngay tại chỗ , khóe miệng Mặc Thiếu Thiên từ từ cười lạnh...

Muốn không chế hắn sao ?

A.... ....

Bọn họ còn chưa đủ tư cách !

Muốn chơi thì chơi lớn một chút , hắn không ngại trên con đường này sẽ hy sinh bao nhiêu người .....

^^^^^^^^^^^^^^^^

Ngày hôm sau ...

Tin tức Mặc Thiếu Thiên cùng Trọng Nhược Tình đính hôn truyền khắp A Thị .

Các trang đầu , bài báo , tạp chí ... tin tức này trong khoảng thời gian ngắn thịnh hành khắp cả A Thị .

Có người nói , Trọng Nhược Tình đưa tay xua tan mây đen che đi ánh trăng , rốt cuộc tu thành chánh quả .

Cũng có người nói , Mặc Thiếu Thiên bị Trọng Nhược Tình bắt làm tù binh , còn nói Trọng Nhược Tình có thuật ‘ ngự phu ’ .

Còn có tin tức quá đáng hơn nữa là ....Mặc Thiếu Thiên và Trọng Nhược Tình có con mới cưới ...

Phút chốc , các loại tin tức , các loại bài báo bạo phát ở A Thị ... ..

Tử Lam nhìn tờ báo , cười nhạt , chuyện này ít đi ký giả sẽ thật sự an tĩnh rất nhiều , nhìn thấy kết quả như vậy , cũng coi như tốt nhất đi .

Xem ra , lời nói hôm qua của nàng , Mặc Thiếu Thiên cũng đã hiểu rõ .

Theo tin tức mới vừa tuôn ra , mấy chuyện xì căn đan của nàng và hắn mấy ngày trước cũng xem như cơn gió thoảng qua , dần dần biến mất không ai nhắc lại .

Tử Lam vẫn đi làm như thường ngày .

Mặc dù tin tức Mặc Thiếu Thiên cùng Trọng Nhược Tình đính hôn trong lòng mọi người điều ôm lòng hoài nghi , nhưng hôm nay điều được khẳng định .

Công ty không ít người điều bát quái chuyện này , chúc phúc , hâm mộ , ghen tỵ đều có , dĩ nhiên cũng không thiếu mấy người không thích Tử Lam bàn tán xôn xao , chằm biếm , khinh thường , nói nàng công dã tràng , cái gì cũng không chiếm được , đến cuối cùng Mặc tổng không phải cũng đính hôn cùng Trọng Nhược Tình sao .

Đối diện với mấy lời lẽ không chút hảo cảm này , nàng chỉ cười trừ , có một số người , một số lời nói không cần thiết phải giải thích ...

Nàng cũng không phải là gì ? Vậy thì cần gì giải thích đây ?

Tử Lam chính là người như vậy , không cần giao phó hay giải thích với ai gì cả .

Cuộc sống của nàng chỉ cần Hi Hi là đủ rồi ..

Cảnh Thần đi tới , trên tay cầm tờ báo hôm nay . Bộ dáng tiếc hận nhìn nàng ” Chuyện này rốt cuộc vẫn phải xảy ra ! ”

Tử Lam bị nét mặt của Cảnh Thần chọc cười ” Xảy ra thì sao chứ , cô sao giống oán phụ bị chồng ruồng bỏ vậy , tiếc hận làm cái gì ? ” Hơn nữa đây là chuyện không sớm hay muộn mà thôi .

” Tôi đây tiếc hận thay cô thôi ! ” Cảnh Thần bộ mặt tỉnh bơ .

” Tôi , tôi thế nào ? ” Tử Lam kinh ngạc .

” Cô không nghe mấy người trong công ty nói gì về cô sao ? Bọn họ điều nói cô trèo cao , cuối cùng vẫn bị Mặc tổng từ bỏ ...”

Tử Lam mỉm cười không nói .

Cảnh Thần nhìn nàng bất mãn ” Cô còn cười được ? ”

” Chuyện này có liên quan gì đến tôi đâu , tôi và Mặc Tổng vốn không có bất kỳ quan hệ nào , tùy bọn họ nói đi , hướng chỉ , tôi lại không thể ngăn được miệng người ta , muốn nói gì liền nói đi ... ” Tử Lam cười khỏ , miệng là của người ta , muốn nói gì sao nàng cản được .

Thời điểm nói ra câu này , Tử Lam thật lòng quên đi sự tồn tại của Hi Hi bảo bối a.

Dám nói không có quan hệ nào , vậy Hi Hi từ đâu mà có ?

Chẳng lẽ chui từ trong đá ra sao ?

Hi Hi biết được nhất định bé sẽ kháng nghị ! Kháng nghị á !

Cảnh Thần cũng hiểu biết đôi chút về tính tình Tử Lam , nên mới thuận tiện nói như vậy một chút , bất bình thay Tử Lam .

Nhìn hình chụp trên tạp chí , Cảnh Thần nhìn không được cảm thán ” Cô nói thử xem , về sau Trọng Nhược Tình và Mặc tổng sẽ hạnh phúc với nhau sao ? ”

Mặc Thiếu Thiên cứ như vậy ‘ lạm tình ’ , Trọng Nhược Tình về sau có hay không độc thủ khuê phòng , trở thành oán phụ .

Thật sự điều Cảnh Thần nói rất có lý , cũng không ai biết trước được điều gì sẽ xảy ra trong tương lai ...

Ngồi tại chỗ dọn dẹp đồ , nghe Cảnh Thần hỏi đến vấn đề nhạy cảm như vậy , Tử Lam nhú mày ” Chuyện này cũng rất khó nói nha ! Bọn họ kim đồng ngọc nữ ngược lại rất xứng đôi , chỉ là Mặc tổng quá mức ‘ lạm tình ’ , phải cần một người có tấm lòng cường đại bao dung mới được ”

Tử Lam chỉ trần thuật quan điểm của nàng !

Ban đêm. Tại khách sạn Kim. Mặc Thiếu Thiên là người cuối cùng xuất hiện, thời điểm hần đến, Trọng gia và Mặc gia hai nhà cũng đã ngồi xuống rồi, Trọng Nhược Tình cũng ở đây. Cô nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên. Lúc này, trên mặt nở rộ một gương mặt tươi sáng khác thường,

“Thiếu Thiên, anh tới rồi?”

Nói qua Trọng Nhược Tình cười nghênh đón. Mặc Thiếu Thiên nhàn nhạt liếc mắt nhìn Trọng Nhược Tình, cũng không có nói cái gì, đi tới, nhìn Mặc Ân Thiên, hô một tiếng,

“Cha!”

“Ân!”

Mặc Ân Thiên cũng không lạnh không nóng đáp một tiếng, đối với Mặc Thiếu thiên, ông luôn đều là thái độ như vậy.

“Trọng thị trưởng!”

Mặc Thiếu Thiên cũng đơn giản lên tiếng chào. Trọng Chính lại đứng lên, cười ha hả nói,

“Thiếu Thiên tới rồi, nhanh ngồi xuống đi, chúng ta đang nói tới con đó, thì con đã tới rồi!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn lướt qua Cung Ái Lâm, trong lòng nâng lên cười lạnh, không nói hai lời, trực tiếp ngồi xuống. Những năm này, Mặc Thiếu Thiên cùng Trọng Nhược Tình ở chung một chỗ, đối với Mặc Thiếu

Thiên hai nhà có quan hệ, còn có Cung Ái Lâm chuyện giữa, bọn họ cũng là biết đến, cho nên cũng thấy nhưng không thể trách, không nhìn thẳng rồi.

“A, không biết Trọng thị trưởng đang nói tôi cái gì đây?”

Mặc Thiếu Thiên nhếch môi hỏi.

“Chúng ta đang nói con tuổi trẻ tài cao, có đầu óc làm ăn, ngăn ngừa mấy năm, đang ở A thị làm thuận buồm xuôi gió, nhưng Thiếu Thiên, con cũng trưởng thành rồi, cũng nên suy nghĩ một chút chuyện lớn cả đời rồi!”

Trọng Chính nói. Mặc Thiếu Thiên khước miệng mang nụ cười, cũng không thấy rõ đáy mắt,

“Trọng thị trưởng, có lời gì không ngại nói thẳng!”

Trọng Chính sững sờ chốc lát, sau đó cười,

“Thiếu Thiên, chúng ta cũng biết con có thể duy trì, luôn nghĩ cho sự nghiệp, nhưng hôm nay đôi mắt nhìn A thị, còn có ai so sánh được với con?” Trọng Chính nói. “Thật ra thì ta với ba con thương lượng một chút, con cùng Nhược Tình biết cũng rất lâu, tình cảm cũng rất sâu, có phải hay không hãy mau đem chuyện của các con định xuống?” “Hơn nữa Nhược Tình đối với con tình hữu độc chung, con đối với Nhược Tình chúng ta cũng là rất tốt, các con đã là công nhận một đôi, không bằng tìm thời cơ—an định xuống đi!”

Trọng Chính nói. Hơn nữa nói đạo lý rõ ràng, nói vừa xong, mọi người đều im lặng, tất cả mọi người chờ Mặc Thiếu Thiên nói. Trọng Nhược Tình cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, trong lòng lại cấp thiết, vừa khẩn trương.

Thời cơ—an trôi qua mấy giây, Mặc Thiếu Thiên chợt nhíu mày, nhìn về phía Trọng Chính,

“Trọng thị trưởng nói không sai, con đã kêu Mặc Lương chuẩn bị xong bài tin tức rồi, ngày mai là có thể chính thức tuyên bố!”

Mặc Thiếu Thiên lời nói vừa nói ra, mọi người cả kinh. Hơn nữa Cung Ái Lâm, bà không ngờ Mặc Thiếu Thiên thế nhưng lại nói như vậy. Hẳn thế nhưng đồng ý? ? ? Cặp kia mắt xinh đẹp thẳng tắp nhìn chăm chăm Mặc Thiếu Thiên, sau mấy giây dần dần hồi phục màu gốc, hẳn trừ đồng ý, không có lựa chọn khác. Tiếp theo chính là Trọng Nhược Tình, mặc dù nàng cùng Thiếu Thiên ở chung một chỗ đã lâu rồi, biết rõ tính tình của hẳn, hẳn không ưa thích bị trói buộc, cho nên không muốn kết hôn, cô cũng không vội, lẳng lặng cùng với hẳn, bởi vì cô thủy chung tin tưởng, cô nhất định sẽ làm Mặc Thiếu Thiên cảm động, bọn họ sẽ ở cùng nhau. Tự tin như vậy mãi cho đến Lâm Tử Lam xuất hiện, nếu như không phải là sự xuất hiện của cô, cô cũng không biết cái này loại gấp gấp đi!

“Thiếu Thiên, anh nói là thật sao?” Trọng Nhược Tình mừng rỡ hỏi. Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn cô, ánh mắt thâm tình, nữ nhân này bồi bạn cùng cô sáu năm, nhưng lại thủy chung hẳn không muốn cùng cô cùng một chỗ. Hẳn nâng lên nhất mặt cười,

“Thế nào? Không muốn sao?”

Không, cô làm sao sẽ không muốn chứ! cô nguyện ý, rất nguyện ý! Trọng Nhược Tình ở đáy lòng hô hào những lời này, nhưng trong miệng lại nói một câu,

“Thiếu Thiên, cảm ơn anh, em nhất định sẽ là một người vợ tốt đấy!”

Nói qua xà vào trong ngực Mặc Thiếu Thiên. Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, nhìn khước mắt cô cảm động rơi nước mắt, không hiểu, tại sao một nữ nhân có thể bởi vì một chút xíu chuyện sẽ khóc ra ngoài, lúc này, trong đầu của hẳn thế nhưng thoáng qua khuôn mặt thanh thuần tươi cười. Nữ nhân kia, chỉ sợ cũng sẽ không khóc! cô vĩnh viễn chỉ biết cười, mặc kệ bất kỳ trường hợp, cô đều sẽ rất tốt ngụy trang cảm xúc bản thân, mặt mỉm cười. Mặc Thiếu Thiên nhìn Trọng Nhược Tình, ánh mắt tối tăm, lúc sáng lúc tối, làm cho người ta không nhìn ra tâm tình. Một bữa cơm, Trọng Nhược Tình có thể tính là ăn say sưa ngon lành, tâm tình tốt, ăn cái gì cũng muốn. Ăn rồi sau, mọi người tản đi rồi. Mặc gia cửa, Trọng Nhược Tình lôi kéo Mặc Thiếu Thiên, mặt ngượng ngùng.

“Thiên, cảm ơn anh, em nhất định sẽ hảo hảo yêu anh, nhất định sẽ là một người vợ tốt!”

Trọng Nhượng Tình ngượng ngừng nói. Sợ là nữa bốc đồng, nữa kiêu căng, nhìn lên nam nhân mà mình yêu mến trước mặt, đều là một hình dáng một con thỏ nhỏ ngoan ngoãn. Nhưng là, trừ Lâm Tử Lam. Vì không biết gì, Mặc Thiếu Thiên đầu óc luôn là vô ý thoáng qua gương mặt cô. Hôm nay nữ nhân kia lại vẫn khiêu khích hắn! Muốn lấy được cái gì, liền lấy cái gì để đổi! Đủ cuồng vọng, đủ phách lối, nhưng lại không kiêu căng! Mặc Thiếu Thiên khéo miệng nâng lên nụ cười nhạt. Trọng Nhượng Tình không biết hắn đang cười cái gì, nhưng là cô lại rất ít thấy đến Mặc Thiếu Thiên cười, cười như vậy, đối với cô mà nói, đúng là khó cầu được. Trọng Nhượng Tình cũng cho là hắn là bởi vì bọn họ đính hôn, cho nên mới có tâm tình tốt như vậy, vì vậy, cô ôm Mặc Thiếu Thiên, cúi thấp đầu, cắn môi, ở bên tai của hắn nhẹ nhàng nói,

“Thiếu Thiên, em rất nhớ anh. . . . . Chúng ta thật lâu cũng không có ở cùng nhau. . . . .”

Cô đang ám chỉ cái gì, Mặc Thiếu Thiên dĩ nhiên hiểu! Chỉ là vì sao. . . . . Thế nhưng hắn lại không có một chút hứng thú? Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, ánh mắt thâm trầm,

“Tôi hôm nay buổi tối còn có một ít chuyện xử lý, em ngoan ngoãn trở về, nghỉ ngơi thật tốt!”

Mặc Thiếu Thiên nói. Trọng Nhượng Tình sững sốt. Mỗi lần cô có hình dạng ám hiệu này thì Mặc Thiếu Thiên sẽ rất kích động bế cô tiến vào gi—an phòng, hung hăng muốn cô, thế nhưng lần này. . . . . Hắn thế nhưng cự tuyệt cô? Trọng Nhượng Tình có chút không thể tin được, nhìn Mặc Thiếu Thiên, lại phát hiện không được bất kỳ dấu hiệu khác thường, cuối cùng chỉ có thể nhắc nhở mình, là cô suy nghĩ nhiều quá. Trọng Nhượng Tình khéo miệng ngoắc ngoắc,

“Vậy cũng tốt, anh đừng quá mệt mỏi, nhớ nghỉ ngơi thật tốt!”

“Ân!”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu. Vì vậy Trọng Nhượng Tình lưu luyến lên xe, lái xe vội vã đi. Mà Mặc Thiếu Thiên đứng tại chỗ, khéo miệng này thoáng cười từ từ mà trở nên âm chí . . . . . Muốn không chế hắn? A. . . . . Bọn họ còn chưa đủ tư cách! Muốn làm thì phải làm lớn một chút, hắn không ngại trên con đường này sẽ hy sinh bao nhiêu người!

~~~~~

Ngày thứ hai. Mặc Thiếu Thiên cùng Trọng Nhượng Tình đính hôn tin tức liền truyền khắp cả A thị. Tờ báo tit trang đầu, trang bìa tạp chí, tin tức này, trong khoảng thời gi—an ngắn lang tủa cả A thị. Có người nói, Trọng Nhượng Tình đưa tay làm tan mây thấy ánh trăng, rốt cuộc tu thành chánh quả. Cũng có người nói, Mặc Thiếu Thiên rốt cuộc bị Trọng Nhượng Tình bắt làm tù binh, Trọng Nhượng Tình ngự phu có thuật. Còn có càng kỳ quái hơn mà nói, Mặc Thiếu Thiên cùng Trọng Nhượng Tình có con mới cưới. Đợi chút, các loại tin tức, các loại cách nói ở A thị bạo nổ. Tử Lam nhìn tờ báo, cười nhạt, chuyện này nếu như ít đi ký giả, thật sự an tĩnh rất nhiều, chỉ là kết quả như thế, không còn gì tốt hơn rồi. Xem ra, ngày hôm qua lời nói, Mặc Thiếu Thiên cũng đã hiểu. Mà theo cái này tin tức tuôn ra, Tử Lam cùng Thiếu Thiên mấy cái kia có xì căng đan chính là tiểu vu kiến đại vu, dần dần biến mất biệt tích, cũng không còn người nhắc lại. Tử Lam như thường ngày đi làm. Mặc dù đối với trước Mặc Thiếu Thiên cùng Trọng Nhượng Tình muốn đính hôn tin tức ở công ty truyền ra, tất cả mọi người ôm lấy hoài nghi, nhưng là hiện tại cũng đều khẳng định. Công ty không ít người đều ở đây bàn bát quái về chuyện này, chúc phúc, hâm mộ, ghen tỵ, đều có, dĩ nhiên cũng không thiếu được có mấy không thích Tử Lam ở phía sau bàn luận xôn xao, nói Tử Lam công dã tràng, cái gì cũng không chiếm được, Mặc tổng đến cuối cùng còn không phải là cùng Trọng Nhượng Tình đính hôn. Đối diện với mấy cái này giải thích, Tử Lam cười trừ, có vài người, có mấy lời, không có cần thiết giải thích. Cô cũng không phải là người nào, cô cần gì giải thích đây? Tử Lam chính là người như vậy, không cần với ai gi—ao phó cái gì, cũng không cần giải thích cái gì. Cuộc sống của cô, có bảo bối là đủ rồi! Lúc này, Cảnh Thần đi tới, cầm trong tay tờ báo hôm nay.

“Chuyện rốt cuộc vẫn phải xảy ra!”

Cảnh Thần một dáng vẻ tiếc hận nói. Tử Lam bị nét mặt của nàng chọc cười,

“Xảy ra liền xảy ra chứ, người kia sao làm một dáng vẻ tiếc hận thế này vì cái gì?” Hơn nữa, đây đều là chuyện sớm hay muộn.

“Tôi là thay cô tiếc hận!” Cảnh Thần có bộ mặt phớt tỉnh nói.

“Tôi? Tôi thế nào?” Tử Lam kinh ngạc.

“Cô không nghe thấy người của công ty đều ở đây phía sau nói cô cái gì không, bọn họ đều ở đây nói cô không có leo lên cành cây cao, vẫn bị Mặc tổng từ bỏ.” Cảnh thần nói.

Tử Lam cười cười. Cảnh Thần nhìn cô, “cô còn cười được?”

“Cái này thì có cái gì, ta theo Mặc tổng vốn là quan hệ thế nào cũng không có, tùy nói đi, huống chi, miệng là của người ta, tôi ngăn không được!”

Tử Lam nói, cho nên nói, thích nói thì nói thôi. Tử Lam nói câu nói này, thật lòng quên bảo bối tồn tại a! Dám nói quan hệ thế nào cũng không có, này bảo bối là thế nào ra ngoài? Chẳng lẽ kẻ đá trong đống tới hay sao? Bảo bối sau khi biết, nhất định sẽ kháng nghị, kháng nghị! ! ! Cảnh Thần là hiểu biết tính tình Tử Lam, cũng chính là như vậy thuận miệng nói một chút, thay Tử Lam rất bình dùm. Cảnh Thần cảm tạ chị, nhìn phía trên hình.

“Cô nói này Trọng Nhược Tình cần cùng Mặc tổng cùng với nhau, sẽ hạnh phúc sao?”

Đêm khuya trở về trải qua. Mặc Thiếu Thiên như vậy lạm tình, Trọng Nhược Tình về sau có thể hay không ngày ngày độc thủ vô ích à? Phải tin tưởng, Cảnh Thần thật chính là như vậy vừa tùy ý nói, vừa hỏi. Tử Lam ngồi tại chỗ, dọn dẹp đồ, nghe được cảnh thần mà nói, nhíu mày,

“Này rất khó nói, bọn họ kim đồng ngọc nữ ngược lại xứng đôi, chỉ là Mặc tổng quá mức lạm tình rồi, phải cần một người cực kỳ cường đại trong lòng mới có thể bao dung được rồi!”

Tử Lam chỉ là trần thuật ra quan điểm của cô.

82. Chương 82

Ban đêm. Tại khách sạn Kim. Mặc Thiếu Thiên là người cuối cùng xuất hiện, thời điểm hần đến, Trọng gia và Mặc gia hai nhà cũng đã ngồi xuống rồi, Trọng Nhược Tình cũng ở đây. Cô nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên. Lúc này, trên mặt nở rộ một gương mặt tươi sáng khác thường,

“Thiếu Thiên, anh tới rồi?”

Nói qua Trọng Nhược Tình cười ngênh đón. Mặc Thiếu Thiên nhàn nhạt liếc mắt nhìn Trọng Nhược Tình, cũng không có nói cái gì, đi tới, nhìn Mặc Ân Thiên, hô một tiếng,

“Cha!”

“Ân!”

Mặc Ân Thiên cũng không lạnh không nóng đáp một tiếng, đối với Mặc Thiếu thiên, ông luôn đều là thái độ như vậy.

“Trọng thị trưởng!”

Mặc Thiếu Thiên cũng đơn giản lên tiếng chào. Trọng Chính lại đứng lên, cười ha hả nói,

“Thiếu Thiên tới rồi, nhanh ngồi xuống đi, chúng ta đang nói tới con đó, thì con đã tới rồi!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn lướt qua Cung Ái Lâm, trong lòng nâng lên cười lạnh, không nói hai lời, trực tiếp ngồi xuống. Những năm này, Mặc Thiếu Thiên cùng Trọng Nhược Tình ở chung một chỗ, đối với Mặc Thiếu Thiên hai nhà có quan hệ, còn có Cung Ái Lâm chuyện giữa, bọn họ cũng là biết đến, cho nên cũng thấy nhưng không thể trách, không nhìn thẳng rồi.

“A, không biết Trọng thị trưởng đang nói tôi cái gì đây?”

Mặc Thiếu Thiên nhếch môi hỏi.

“Chúng ta đang nói con tuổi trẻ tài cao, có đầu óc làm ăn, ngăn ngừa mấy năm, đang ở A thị làm thuận buồm xuôi gió, nhưng Thiếu Thiên, con cũng trưởng thành rồi, cũng nên suy nghĩ một chút chuyện lớn cả đời rồi!”

Trọng Chính nói. Mặc Thiếu Thiên khoe miệng mang nụ cười, cũng không thấy rõ đáy mắt,

“Trọng thị trưởng, có lời gì không ngại nói thẳng!”

Trọng Chính cũng sờ chốc lát, sau đó cười,

“Thiếu Thiên, chúng ta cũng biết con có thể duy trì, luôn nghỉ cho sự nghiệp, nhưng hôm nay đôi mắt nhìn A thị, còn có ai so sánh được với con?” Trọng Chính nói. “Thật ra thì ta với ba con thương lượng một chút, con cùng Nhược Tình biết cũng rất đã lâu, tình cảm cũng rất sâu, có phải hay không hãy mau đem chuyện của các con định xuống?” “Hơn nữa Nhược Tình đối với con tình hữu độc chung, con đối với Nhược Tình chúng ta cũng là rất tốt, các con đã là công nhận một đôi, không bằng tìm thời gi—an định xuống đi!”

Trọng Chính nói. Hơn nữa nói đạo lý rõ ràng, nói vừa xong, mọi người đều im lặng, tất cả mọi người chờ Mặc Thiếu Thiên nói. Trọng Nhược Tình cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, trong lòng lại cấp thiết, vừa khẩn trương.

Thời gi—an trôi qua mấy giây, Mặc Thiếu Thiên chột nhú mày, nhìn về phía Trọng Chính,

“Trọng thị trưởng nói không sai, con đã kêu Mặc Lương chuẩn bị xong bài tin tức rồi, ngày mai là có thể chính thức tuyên bố!”

Mặc Thiếu Thiên lời nói vừa nói ra, mọi người cả kinh. Hơn nữa Cung Ái Lâm, bà không ngờ Mặc Thiếu Thiên thế nhưng lại nói như vậy. Hẳn thế nhưng đồng ý? ? ? Cặp kia mắt xinh đẹp thẳng tắp nhìn chăm chăm Mặc Thiếu Thiên, sau mấy giây dần dần hồi phục màu gốc, hẳn trừ đồng ý, không có lựa chọn khác. Tiếp theo chính là Trọng Nhược Tình, mặc dù nàng cùng Thiếu Thiên ở chung một chỗ đã lâu rồi, biết rõ tính tình của hắn, hẳn không ưa thích bị trói buộc, cho nên không muốn kết hôn, cô cũng không vội, lẳng lặng cùng với hắn, bởi vì cô thủy chung tin tưởng, cô nhất định sẽ làm Mặc Thiếu Thiên cảm động, bọn họ sẽ ở cùng nhau. Tự tin như vậy mãi cho đến Lâm Tử Lam xuất hiện, nếu như không phải là sự xuất hiện của cô, cô cũng không biết cái này loại gấp gáp đi!

“Thiếu Thiên, anh nói là thật sao?” Trọng Nhược Tình mừng rỡ hỏi. Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn cô, ánh mắt thâm tình, nữ nhân này bồi bạn cùng cô sáu năm, nhưng lại thủy chung hắn không muốn cùng cô cùng một chỗ. Hắn nâng lên nhất mạt cười,

“Thế nào? Không muốn sao?”

Không, cô làm sao sẽ không muốn chứ! cô nguyện ý, rất nguyện ý! Trọng Nhược Tình ở đáy lòng hô hào những lời này, nhưng trong miệng lại nói một câu,

“Thiếu Thiên, cảm ơn anh, em nhất định sẽ là một người vợ tốt đấy!”

Nói qua xà vào trong ngực Mặc Thiếu Thiên. Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, nhìn khoeo mắt cô cảm động rơi nước mắt, không hiểu, tại sao một nữ nhân có thể bởi vì một chút xíu chuyện sẽ khóc ra ngoài, lúc này, trong đầu của hắn thế nhưng thoáng qua khuôn mặt thanh thuần tươi cười. Nữ nhân kia, chỉ sợ cũng sẽ không khóc! cô vĩnh viễn chỉ biết cười, mặc kệ bất kỳ trường hợp, cô đều sẽ rất tốt ngụy trang cảm xúc bản thân, mặt mỉm cười. Mặc Thiếu Thiên nhìn Trọng Nhược Tình, ánh mắt tối tăm, lúc sáng lúc tối, làm cho người ta không nhìn ra tâm tình. Một bữa cơm, Trọng Nhược Tình có thể tính là ăn say sưa ngon lành, tâm tình tốt, ăn cái gì cũng muốn. Ăn rồi sau, mọi người tản đi rồi. Mặc gia cửa, Trọng Nhược Tình lôi kéo Mặc Thiếu Thiên, mặt ngượng ngùng.

“Thiên, cảm ơn anh, em nhất định sẽ hảo hảo yêu anh , nhất định sẽ là một người vợ tốt!”

Trọng Nhược Tình ngượng ngùng nói. Sợ là nữa bốc đồng, nữa kiêu căng, nhìn lên nam nhân mà mình yêu mến trước mặt, đều là một hình dáng một con thỏ nhỏ ngoan ngoãn. Nhưng là, trừ Lâm Tử Lam. Vì không biết gì, Mặc Thiếu Thiên đầu óc luôn là vô ý thoáng qua gương mặt cô. Hôm nay nữ nhân kia lại vẫn khiêu khích hắn! Muốn lấy được cái gì, liền lấy cái gì để đổi! Đủ cuồng vọng, đủ phách lối, nhưng lại không kiêu căng! Mặc Thiếu Thiên khoe miệng nâng lên nụ cười nhạt. Trọng Nhược Tình không biết hắn đang cười cái gì, nhưng là cô lại rất ít thấy đến Mặc Thiếu Thiên cười, cười như vậy, đối với cô mà nói, đúng là khó cầu được. Trọng Nhược Tình cũng cho là hắn là bởi vì bọn họ đính hôn, cho nên mới có tâm tình tốt như vậy, vì vậy, cô ôm Mặc Thiếu Thiên, cúi thấp đầu, cắn môi, ở bên tai của hắn nhẹ nhàng nói,

“Thiếu Thiên, em rất nhớ anh. Chúng ta thật lâu cũng không có ở cùng nhau.”

Cô đang ám chỉ cái gì, Mặc Thiếu Thiên dĩ nhiên hiểu! Chỉ là vì sao. Thế nhưng hắn lại không có một chút hứng thú? Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, ánh mắt thâm trầm,

“Tôi hôm nay buổi tối còn có một ít chuyện xử lý, em ngoan ngoãn trở về, nghỉ ngơi thật tốt!”

Mặc Thiếu Thiên nói. Trọng Nhược Tình sửng sốt. Mỗi lần cô có hình dạng ám hiệu này thì Mặc Thiếu Thiên sẽ rất kích động bế cô tiến vào gi—an phòng, hung hăng muốn cô, thế nhưng lần này. Hắn thế nhưng cự tuyệt cô? Trọng Nhược Tình có chút không thể tin được, nhìn Mặc Thiếu Thiên, lại phát hiện không được bất kỳ dấu hiệu khác thường, cuối cùng chỉ có thể nhắc nhở mình, là cô suy nghĩ nhiều quá. Trọng Nhược Tình khóe miệng ngoắc ngoắc,

“Vậy cũng tốt, anh đừng quá mệt mỏi, nhớ nghỉ ngơi thật tốt!”

“Àn!”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu. Vì vậy Trọng Nhược Tình lưu luyến lên xe, lái xe vội vã đi. Mà Mặc Thiếu Thiên đứng tại chỗ, khóe miệng này thoáng cười từ từ mà trở nên âm chí Muốn không chế hấn? A. Bọn họ còn chưa đủ tư cách! Muốn làm thì phải làm lớn một chút, hấn không ngại trên con đường này sẽ hy sinh bao nhiêu người!

~~~~~

Ngày thứ hai. Mặc Thiếu Thiên cùng Trọng Nhược Tình đính hôn tin tức liền truyền khắp cả A thị. Tờ báo tít trang đầu, trang bìa tạp chí, tin tức này, trong khoảng thời gi—an ngắn lang tỏa cả A thị. Có người nói, Trọng Nhược Tình đưa tay làm tan mây thấy ánh trăng, rốt cuộc tu thành chánh quả. Cũng có người nói, Mặc Thiếu Thiên rốt cuộc bị Trọng Nhược Tình bắt làm tù binh, Trọng Nhược Tình ngự phu có thuật. Còn có càng kỳ quái hơn mà nói, Mặc Thiếu Thiên cùng Trọng Nhược Tình có con mới cưới. . . . . Đợi chút, các loại tin tức, các loại cách nói ở A thị bạo nổ. Tử Lam nhìn tờ báo, cười nhạt, chuyện này nếu như ít đi ký giả, thật sự an tĩnh rất nhiều, chỉ là kết quả như thế, không còn gì tốt hơn rồi. Xem ra, ngày hôm qua lời nói, Mặc Thiếu Thiên cũng đã hiểu. Mà theo cái này tin tức tuôn ra, Tử Lam cùng Thiếu Thiên mấy cái kia có xi căng đan chính là tiểu vu kiến đại vu, dần dần biến mất biệt tích, cũng không còn người nhắc lại. Tử Lam như thường ngày đi làm. Mặc dù đối với trước Mặc Thiếu Thiên cùng Trọng Nhược Tình muốn đính hôn tin tức ở công ty truyền ra, tất cả mọi người ôm lấy hoài nghi, nhưng là hiện tại cũng đều khẳng định. Công ty không ít người đều ở đây bàn bát quái về chuyện này, chúc phúc, hâm mộ, ghen tỵ, đều có, dĩ nhiên cũng không thiếu được có mấy không thích Tử Lam ở phía sau bàn luận xôn xao, nói Tử Lam công dã tràng, cái gì cũng không chiếm được, Mặc tổng đến cuối cùng còn không phải là cùng Trọng Nhược Tình đính hôn. Đối diện với mấy cái này giải thích, Tử Lam cười trừ, có vài người, có mấy lời, không có cần thiết giải thích. Cô cũng không phải là người nào, cô cần gì giải thích đây? Tử Lam chính là người như vậy, không cần với ai gi—ao phó cái gì, cũng không cần giải thích cái gì. Cuộc sống của cô, có bảo bối là đủ rồi! Lúc này, Cảnh Thần đi tới, cầm trong tay tờ báo hôm nay.

“Chuyện rốt cuộc vẫn phải xảy ra!”

Cảnh Thần một dáng vẻ tiếc hận nói. Tử Lam bị nét mặt của nàng chọc cười,

“Xảy ra liền xảy ra chứ, người kia sao làm một dáng vẻ tiếc hận thế này vì cái gì?” Hơn nữa, đây đều là chuyện sớm hay muộn.

“Tôi là thay cô tiếc hận!” Cảnh Thần có bộ mặt phớt tỉnh nói.

“Tôi? Tôi thế nào?” Tử Lam kinh ngạc.

“Cô không nghe thấy người của công ty đều ở đây phía sau nói cô cái gì không, bọn họ đều ở đây nói cô không có leo lên cành cây cao, vẫn bị Mặc tổng từ bỏ. . . . .” Cảnh thần nói. . . . .

Tử Lam cười cười. Cảnh Thần nhìn cô, “cô còn cười được?”

“Cái này thì có cái gì , ta theo Mặc tổng vốn là quan hệ thế nào cũng không có, tùy nói đi, huống chi, miệng là của người ta, tôi ngăn không được!”

Tử Lam nói, cho nên nói, thích nói thì nói thôi. Tử Lam nói câu nói này, thật lòng quên bảo bối tồn tại a! Dám nói quan hệ thế nào cũng không có, này bảo bối là thế nào ra ngoài? Chẳng lẽ kẻ đá trong đống tới hay sao? Bảo bối sau khi biết, nhất định sẽ kháng nghị, kháng nghị! ! ! Cảnh Thần là hiểu biết tính tình Tử Lam, cũng chính là như vậy thuận miệng nói một chút, thay Tử Lam rất bình tĩnh. Cảnh Thần cầm tạp chí, nhìn phía trên hình.

“Cô nói này Trọng Nhược Tình Cẩn cùng Mặc tổng cùng với nhau, sẽ hạnh phúc sao?”

Đêm khuya trở về trải qua. Mặc Thiếu Thiên như vậy lạng lạng, Trọng Nhược Tình về sau có thể hay không ngày ngày độc thủ vô ích à? Phải tin tưởng, Cảnh Thần thật chính là như vậy vừa tùy ý nói, vừa hỏi. Tử Lam ngồi tại chỗ, dọn dẹp đồ, nghe được cảnh thần mà nói, nhíu mày,

“Này rất khó nói, bọn họ kim đồng ngọc nữ ngược lại xứng đôi, chỉ là Mặc tổng quá mức lạng lạng rồi, phải cần một người cực kỳ cường đại trong lòng mới có thể bao dung được rồi!”

Tử Lam chỉ là trần thuật ra quan điểm của cô.

83. Chương 83: Không Bị Khống Chế Tình Cảm

Ngay vào lúc này, cửa phòng làm việc Mặc Thiếu Thiên, bị người gõ. Mặc Thiếu Thiên nhìn về phía cửa,

“Vào đi!”

Vì vậy, một giây kế tiếp, Trọng Nhược Tình đẩy cửa đi vào.

“Thiếu Thiên, buổi trưa cùng nhau ăn cơm đi!”

Trọng Nhược Tình nói, ngay khi thấy Vân Dục lúc này, cười với hắn. Trước kia cô đã gặp qua Vân Dục, nhưng là chỉ là từng thấy thoáng qua, không có tiếp xúc quá nhiều. Nàng biết Mặc Thiếu Thiên có rất nhiều bằng hữu, thân phận phức tạp, cho nên cô cho tới bây giờ đều chẳng hỏi qua Mặc Thiếu Thiên chuyện riêng. Vân Dục chứng thấy Trọng Nhược Tình lúc này, chỉ là gật đầu một cái, coi như là chào hỏi, cũng không có nói thêm cái gì.

“Thiếu Thiên, cùng nhau ăn cơm trưa đi!”

Trọng Nhược Tình ôn nhu mà nói, động tác chân thành hào phóng. Mặc Thiếu Thiên liếc mắt nhìn Vân Dục,

“Cùng đi chứ!”

Vân Dục cũng không có từ chối, gật đầu một cái. Vì vậy, ba người đi ra cửa. Đúng lúc, lúc này Tử Lam cùng Cảnh Thần từ trên lầu đi xuống. Vân Dục cơ hồ vừa ra khỏi cửa liền thấy Lâm Tử Lam, mặc dù so với trước có chút sự khác biệt, nhưng là Vân Dục vừa nhìn liền nhận ra Lâm Tử Lam. Vân Dục quay đầu lại, nhìn Mặc Thiếu thiên,

“Nhân viên xinh đẹp hơn, còn có ý vị!”

Nói xong ánh mắt nhìn về phía Tử Lam. Mặc Thiếu Thiên cũng ngược mắt, nhìn qua phía bên kia, hôm nay Tử Lam mặc một cái quần cụt, áo lót một cái áo chif—fon màu trắng, áo khoác mặc một cái dưa hấu đỏ áo khoác nhỏ, dưới chân cũng đạp giày cao gót cùng màu dưa hấu hồng, xem ra, tức thanh thuần cũng không phải là tính lệ, cả người đều mang một cỗ tự cảm giác tin, cho người cảm giác rất thoải mái. Tử Lam cùng Cảnh Thần từ trên lầu đi xuống, hai người vừa nói cười, vừa đi qua, đi không nghĩ đến cùng Thiếu Thiên chạm mặt.

“Mặc tổng!” Tử Lam nhàn nhạt lên tiếng chào hỏi.

“Ân!”

Mặc Thiếu Thiên cũng nhàn nhạt đáp một tiếng. Hai người thái độ ôn hoà. Tử Lam không muốn nói nhiều, đi theo Cảnh Thần muốn rời đi. Lúc này Vân Dục nhìn Tử Lam, đi tới chủ động chào hỏi.

“Lâm tiểu thư, chào cô!”

“cô ấy là có ý gì? cô là thiết kế sư, thế nào đem cô trở thành phụ tá sai bảo?” Tử Lam cười cười,

“Ai bảo người ta là Trưởng Phòng !”

“Mẹ nó!”

Cảnh Thần không nhìn được thô tục mẫn chửi. Tử Lam cười cười, cũng không còn muốn nói cái gì, thu thập một tý tài liệu rồi rời công ty đi.

^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^

Ra khỏi công ty, Tử Lam hướng trạm xe buýt đi tới, nhưng vẫn chưa đi đến nơi, cứ có cảm giác sau lưng có đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào cô, cô quay đầu lại, rồi lại không thấy được người, rồi tiếp tục đi tiếp, lại cảm thấy có người đi theo. Tử Lam nhú nhú mày, chẳng lẽ là mình nghĩ nhầm? Đúng lúc, Tử Lam đi tới một ngã tư đường, vậy mà lúc này, điện thoại Tử Lam vang lên.

Tử Lam nhìn cũng không nhìn liền nhận.

“Này, ai vậy?”

“Là tôi!”

“Mặc tổng?”

Nghe được âm thanh Mặc Thiếu Thiên, cảm giác Tử Lam mang theo vài phần khác biệt,

“Mặc tổng có chuyện gì sao?”

“cô đang ở đâu?”

“Tôi ở bên ngoài. . . . . A. . . . . Ầm!”

Tử Lam lời nói vẫn chưa nói hết, điện thoại phịch một tiếng văng ra. Mà ở điện thoại bên kia của Mặc Thiếu Thiên, nghe được âm thanh của cô, nhất thời, cả trái tim cũng bị nhói lên.

“Này, Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam. . . . .”

Mặc Thiếu Thiên hướng về phía điện thoại kêu mấy tiếng, đối phương cũng là trống không thanh. Mặc Thiếu Thiên chấn kinh, đã xảy ra chuyện gì! Mặc Thiếu Thiên đứng mạnh lên, hô một tiếng,

“Mặc Lương, vào đây!” Nghe được âm thanh Mặc Lương chạy vội vào,

“Mặc tổng, đã xảy ra chuyện gì!”

“Lập tức dừng định vị tra vị trí Lâm Tử Lam!” Mặc Thiếu Thiên giọng nghiêm túc.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên dừng bộ dáng nghiêm túc, Mặc Lương cũng biết chuyện nghiêm trọng, không nói gì, trực tiếp sử dụng định vị trình thám tra vị trí Tử Lam. Mặc Thiếu Thiên đứng ở một bên chờ, mỗi một giây đều giống như đứng ở trên chảo nóng, nóng nảy cực kỳ.

“Tìm được rồi!”

Mặc Lương lên tiếng, Mặc Thiếu Thiên quay lại, nhìn một chút địa chỉ định vị, không nói hai lời, cầm lên chìa khóa xe đi ra ngoài. Trong lòng chỉ có một tín niệm, Lâm Tử Lam, cô ngàn vạn lần không thể có chuyện, không thể! ! ! Chỉ cần vừa nghĩ tới Lâm Tử Lam có thể có chuyện gì xảy ra, Mặc Thiếu Thiên cảm giác tim muốn nhảy ra. Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa bao giờ có cảm giác khủng hoảng giống như bây giờ! Lâm Tử Lam, cô tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì! Dựa vào địa chỉ tìm được, Mặc Thiếu Thiên lái xe tốc độ lớn nhất, trực tiếp chạy tới. Ngã tư đường. Rất nhiều người. Còn có rất nhiều xe cảnh sát, xe cấp cứu. Nơi này, rất dễ nhận thấy trải qua một cuộc chiến tranh! Hình ảnh, một mảnh hỗn độn. Ở chỗ đang hướng là cửa. Mặc Thiếu Thiên dừng xe, chìa khóa cũng không có rút ra, vọt thẳng đi ra ngoài. Tâm, đã nhảy đến cổ họng, giống như có thứ gì giữ lại cổ họng của hắn, để cho hắn khó có thể hô hấp, mắt nhìn trong đám người tìm tòi mộ bóng dáng. Chính là chỗ này không sai. Lâm Tử Lam ở chỗ này nghe điện thoại, định vị cũng là tra được nơi này. Nhưng tại sao lại nhìn không thấy cô? Nghĩ đến đây mới vừa rồi xảy ra chuyện, chỉ cần nghĩ đến Lâm Tử Lam có thể đã xảy ra chuyện, tim của hắn giống như hung hăng co rúm một chút.

“Lâm Tử Lam!”

Hắn hô một tiếng, cũng không để ý hình tượng, hiện tại hắn chỉ muốn tìm được cô! Nhưng là, âm thanh kêu lên, nhưng không có một người trả lời. Mặc Thiếu Thiên vội vàng vào trong đám người tìm kiếm. Ngay vào lúc này, một cảnh viên đi tới, ngăn cản hắn,

“Tiên sinh, như vậy rất nguy hiểm, anh không thể đi vào!”

Mặc Thiếu Thiên cả để ý đều không, muốn trực tiếp đi vào.

“Tiên sinh, bên trong đang lục soát chứng cứ, anh không thể đi vào. . . . .” Cảnh viên ngăn hắn.

“Cút ngay!”

Mặc Thiếu Thiên chợt nổi cơn thịnh nộ hô một tiếng, trên người phát ra hơi thở rét lạnh, làm cho người ta không nhìn được cứng lại. Cảnh viên瑟瑟, nhìn Mặc Thiếu Thiên ăn mặc, giá trị xa xỉ, trên người lại có thêm ngạo khí, giống như là bẩm sinh khí chất cao quý, vừa nhìn thì không phải là người bình thường. Cảnh viên biết mình không đắc tội nổi, nhưng cũng không dám sơ suất chút vụ. Mặc Thiếu Thiên nhìn hắn, cả người cũng tản ra một dòng ý lạnh, hiện tại đám có người chọc tới hắn, đó chính là tìm chết! Hắn hiện tại nhanh chóng hận không được nếu muốn giết người!

“Cút ngay!”

Mặc Thiếu Thiên hô một tiếng, đi vào bên trong.

“Mặc Thiếu Thiên. . . . .”

Lúc này, có một âm thanh êm ái bên người kêu hắn. Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu, liền thấy được Lâm Tử Lam. Một thân áo lụa trắng, rõ ràng như vậy! Chứng kiến tới cô còn sống, còn hảo hảo đứng trước mặt của hắn thì Mặc Thiếu Thiên cảm cảm giác trái tim rất cuộc trở lại bình thường. Tử Lam cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, có chút khiếp sợ, không ngờ hắn sẽ ở chỗ này, mới vừa rồi nghe được có người gọi tên tuổi nàng, nàng còn tưởng rằng là nghe lầm, không ngờ hắn là Mặc Thiếu Thiên!

84. Chương 84: Đáng Đáp Không Đủ Hấp Dẫn Người!

Mây khe cau, hắn chợt hiểu được, đôi lông mày hắn nhíu lại đột nhiên tiến tới, đè ép thân thể nhu mềm của cô, giọng dạy dỗ,

“Vật nhỏ, cô thể nhưng tính toán tôi? Hả?”

Tử Lam nhìn hắn, hiện ra đáng vẻ vô tội,

“Mặc tổng, anh xử oan tôi, tôi nơi nào tính toán với anh?”

“Còn dám nói không là?”

“Tôi chỉ là nói thật!” Tử Lam nói gần từng chữ, mắt đều mang nụ cười.

“Hừ, cho tôi thu hồi chút ít tâm tư kia của cô, nếu không, xem tôi như thế nào giáo huấn cô!”

Mặc Thiếu Thiên đè ép cô, giơ quả đấm hừ hừ cảnh cáo. Tử Lam cười, Mặc Thiếu Thiên tay, cũng không biết đụng phải nơi nào, Tử Lam nhíu mày,

“Ừm. . . . .”

Mặc Thiếu Thiên Lập tức phát hiện có cái gì không đúng,

“cô làm sao vậy?”

Hắn hỏi. Tử Lam cắn môi, giơ cánh tay lên, thể nhưng xây xát một lớp da, còn có một chút vết máu. Mặc Thiếu Thiên bắt được cánh tay của cô, chợt tà ác cười,

“Có đau hay không?”

Tử Lam nhíu mày, “Không đau!”

Mặc Thiếu Thiên chột ở trên vết thương của cô ấn xuống một cái! Nhất thời Tử Lam hít vào một ngụm khí lạnh! Dựa vào hành động Mặc Thiếu Thiên! Đau chết cô mất! Tử Lam ở trong lòng nói xấu trong lòng. Mặc Thiếu Thiên lại nhìn cô, trên mặt yêu nghiệt cười đến tà ác cực kỳ,

“Đây là trừng phạt đối với cô!” Tử Lam cảm tức nhìn hắn, hắn còn lại là không nhìn, trực tiếp đem cô lên xe, điều chỉnh tư thế ngồi, khởi động xe

.....

Xe lái thẳng vào bệnh viện. Mặc dù Tử Lam lần nữa nói không cần, Mặc Thiếu Thiên còn mang Tử Lam đi bệnh viện, xử lý vết thương một chút, băng bó một chút. Như vậy bận rộn một buổi chiều đã qua, cũng tan việc, Tử Lam không tiếp tục về công ty, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp lái xe đem Tử Lam đưa về đến nhà. Bởi vì còn không phải là rất khuya, Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam.

“Như thế nào? Không mời tôi đi lên ngồi một chút?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Tử Lam nghĩ tới, vào giờ phút này, sợ là Hi Hi cũng sắp trở về đi, Mặc Thiếu Thiên, ngộ nhờ cùng Hi Hi chạm mặt, vậy không phải tự tìm chuyện sao? Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, vẫn là được rồi!

“Mặc tổng, miếu nhỏ không dung được đại thần như ngài, ngài vẫn là trở về đi!”

Tử Lam nói. Mặc Thiếu Thiên trừng mắt nhìn cô, nữ nhân không có lương tâm, giúp cô cũng không nói cảm ơn, hắn xin đi lên ngồi một chút cũng dễ giận như vậy.

“Nhưng tôi hôm nay liền muốn vào rồi!”

Cô càng không muốn làm cho hắn đi lên, Mặc Thiếu Thiên càng tò mò. . . . . Tử Lam nhìn hắn, cô tại sao có thể quên, Mặc Thiếu Thiên là một người không theo lẽ, thường xuất bài gia hỏa !

“Mặc tổng. . . . .”

Tử Lam vừa muốn nói gì, điện thoại di động Mặc Thiếu Thiên chột vang lên. Mặc Thiếu Thiên thấy mã số, chân mày nhíu lại, còn là bấm nút nghe.

“Này. . . . .”

“Cái gì?”

“Được, ta biết rồi, lập tức đi tới!”

Đơn giản mấy câu, điện thoại bên cắt đứt. Mặc dù Tử Lam không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn sắc mặt Mặc Thiếu Thiên, hình như là đã xảy ra chuyện gì. Tử Lam đứng ở ngoài cửa sổ, nhìn hắn, khoe miệng mang theo nụ cười,

“Mặc tổng, muốn đi lên uống ly cà phê sao?”

Nét mặt kia, mười phần chân nụ cười cùng cố ý. Mặc Thiếu Thiên cảm tức nhìn cô một cái, biết rõ cô là cố ý, nhưng không biết vì sao a, thế nhưng cảm thấy rất đáng yêu, hơn nữa cô giỏi về ngụy trang, như vậy cô, giống như cái gai, lại làm cho hắn lần nữa nghĩ đến gần cô. Mặc Thiếu Thiên cũng không kịp nghĩ đến nhiều như vậy, nhìn cô,

“Hôm nào, tôi nhất định sẽ đến uống cà phê đấy!”

Tử Lam hướng hắn cười một tiếng, lại không đang nói cái gì. Mặc Thiếu Thiên quay đầu xe, lên ga một tiếng, vội vã đi. Nhìn Mặc Thiếu Thiên đi, Tử Lam mới nặng nề thở dốc một hơi, không biết chuyện này, còn có thể lừa gạt bao lâu. Thôi, không buồn lo vô cớ, lúc nào thì phát hiện tính lúc đó. Chuyện của ngày mai, ai có thể dự liệu được đây? Tử Lam có một chỗ tốt chính là như vậy, cô chưa bao giờ đi dự liệu chuyện, vĩnh viễn quý trọng hạnh phúc trước mặt. Tử Lam quay người đi lên lầu.

^^^^^^^^^^^^^^^^

Ngay vào lúc này, Hi Hi từ siêu thị trở lại, trong tay cầm túi ny lon to, bên tay còn dắt một con chó ngao Tây Tạng trắng như tuyết. Màu trắng tinh mao, xem ra tuyết bạch tuyết bạch, không phải rất lớn, nhưng

là đi theo phía sau Hi Hi, cũng rất uy vũ. Một người một chó từ bên ngoài đi về tới, thoát nhìn rất uy vũ, dễ thấy.

“dake, đi!”

Hi Hi kêu. Ngay vào lúc này, Mặc Thiếu Thiên chạy xe từ chung cư đi ra. Chỉ thấy phía trước có một đứa bé lôi kéo một con chó ngao Tây Tạng, trong tay còn cầm một cái túi lớn. Chỉ là quay lại, hần cũng không có để ý, song khi đứa bé kia ngẩng đầu lên cùng chó ngao Tây Tạng nói gì lúc này, hần hoảng hốt nhìn, đứa bé kia, giống như đã gặp qua ở nơi nào, có chút quen mặt. Vì không biết gì, không khỏi, tâm nhanh chóng nhảy lên một cái. Song khi hần nghĩ lần nữa quay đầu lại muốn nhìn rõ ràng thì điện thoại di động của hần lần nữa vang lên. Không để ý nhiều như vậy, hần bắt máy,

“Này, Vân Dục, được, ta biết rồi. . . . .”

Nói xong, mắt thông kính chiếu hậu liếc mắt nhìn, lại không thấy bóng dáng kia, Mặc Thiếu Thiên cũng không để ý nhiều như vậy, lách ô-tô rời đi. Sau khi xe rời đi, Hi Hi quay đầu lại, nhìn chiếc xe kia. Vậy hần là cha tay lái! Nhìn bảng số xe phách lối, trừ cha hần ra, hần không biết ai sẽ dùng! Ai, vốn là có thể có một tạo mộ hiện trường tốt đẹp gấp gờ, không ngờ cha không có xuống xe. Là hần đáng đáp không đủ lực hút sao?

Còn là thế nào ? Hi hi vuốt cằm của mình, thế nhưng không có đưa tới sự chú ý của cha!

“Ai, dake, ta thật đau lòng nha. . . . .”

Hi Hi hướng về phía dake nói. Dake Uông Uông kêu hai tiếng, coi như là trả lời.

“Được rồi, chúng ta trở về đi thôi!”

Nói qua hi hi mang theo dake đi trở về . . . . .

Hi hi mới vừa vào cửa thấy Tử Lam, Tử Lam mới vừa thay xong quần áo.

“Bảo bối, con đã đi đâu?” Tử Lam hỏi.

“con đi siêu thị mua đồ rồi !” Hi Hi nói.

“Cũng mua cái gì?”

“Mẹ thích ăn đều có!”

“Bảo bối thật biết nghe lời !” Tử Lam kiêu ngạo mà nói.

“Mẹ, làm sao người sớm như vậy tan việc?” Hi hi hỏi.

“Không có chuyện gì có thể làm, liền trở về sớm chút rồi !” Tử Lam nói.

“Cha đưa mẹ trở lại hay sao?” Hi Hi hỏi.

“Ân, làm sao con biết?” Tử Lam hỏi ngược lại.

“A, mới vừa rồi ở dưới lầu lúc nãy, đụng phải. . . . .”

Hi Hi cười vô hại nói. Tử Lam cả kinh, ánh mắt quái dị nhìn hần. Hi hi lúc này mới cười một tiếng,

“Nhưng là có thể con đáng đáp không đủ hấp dẫn, cha không có chú ý tới con!” . . . . .

Tử Lam lúc này mới yên lòng lại, cũng đúng, nếu như Mặc Thiếu ngày thơ phát hiện, vào giờ phút này chỉ sợ cũng xông tới. Ngay vào lúc này, dake chợt chạy đến trước mặt Tử Lam, ở trước mặt cô, dùng bộ lông cọ chân Tử Lam. Tử Lam cả kinh,

“Bảo bối. . . . .”

“Mẹ, mẹ không phải cần sợ, nó gọi dake, nó đang lấy lòng mẹ !”

Hi Hi cười nói, sau đó dọn dẹp đồ hôm nay mình mua. Tử Lam nháy một cái mắt, nhìn đồng nhất một màu tuyết trắng,

“con từ nơi nào lấy được?” Nàng nhớ hôm nay lúc ra cửa còn không có ! Hi Hi thân thể cũng sờ một chút,
“Người khác đưa!”

“Cái đó người khác?”

“Bằng hữu!” . . . . .

“Bằng hữu của con đưa cái gì không được, thế nào tiền đưa cho con một con chó a!” Tử Lam nói.

“Mẹ, đó không phải là chó, đó là chó ngao Tây Tạng được không?” Hi Hi nghiêng đầu sang chỗ khác cái chính.

“Chó ngao Tây Tạng?” Tử Lam vuốt dake tay ngơ ngẩn.

“Đó là nhất danh huyết thống thuần chuẩn nhất của chó ngao Tây Tạng!”

Hi Hi cải chính. Tử Lam ngây ngẩn cả người. Một chó ngao Tây Tạng đừng nói đất cỡ nào rồi, còn là cùng một loại đấy!

“Con lần sau trực tiếp có thể để cho người bằng hữu tiền mặt Kim tới đây!”

Tử Lam sâu kín nói. Điều này chó ngao Tây Tạng, cũng đủ bọn họ mua một bộ cao nhất biệt thự đi! . . .
. . Hi Hi rửa trái cây bưng đi qua,

“Mẹ, mẹ có thể đừng thực tế như vậy được không?”

Tử Lam lại tựa vào trên ghế sa lon, vuốt dake ,

“Cuộc sống chính là muốn đổi mặt thực tế, bảo bối, nó gọi là cái gì!”

“dake!”

Hi Hi giọng điệu cứng rắn nói xong, chợt nhìn đến cánh tay Tử Lam, con ngươi co rút lại, lập tức đi tới, cầm lấy tay nàng,

“Mẹ, mẹ bị thương?”

Tử Lam nhìn mình cánh tay, cô cố ý đổi một cái áo tay dài, không nghĩ tới vẫn là bị bảo bối phát hiện. Nàng cười cười, quơ quơ cánh tay,

“Không có việc gì, chính là không cẩn thận cọ xát một cái!”

“Thật?”

“Ân, đã đi bệnh viện nhìn rồi, chỉ là một lớp da, sau hai ngày là tốt!”

Tử Lam nói, không muốn làm cho bảo bối lo lắng cho cô. Nghe được Tử Lam nói như vậy, nhưng Hi Hi vẫn là cau mày. Vì vậy, Tử Lam khai báo quá trình chuyện xảy ra. Hi hi nhìn Tử Lam,

“Mẹ, mẹ xác định chỉ là ngoài ý muốn sao?”

Hi Hi hỏi, nét mặt kia, không có chút nào giống như vẻ mặt của một đứa bé nhỏ tuổi nên có.

“Nếu không còn có thể là cái gì?”

Tử Lam hỏi ngược lại. Hi hi cau mày, không nói ra, nhưng cứ có cảm giác là lạ ở chỗ nào. Hi hi cười,

“Mẹ biết con lo lắng ẹ, nhưng là đừng quên, mẹ con chính là một cô gái trưởng thành, ta sẽ tự bảo vệ mình , con không phải lo lắng!”

Hi Hi gật đầu một cái, hy vọng là của mình hiểu lầm. Lúc này, Hi Hi chợt nhớ tới cái gì, chạy đến gi—an phòng của mình, ngay sau đó không lâu sau lại chạy ra. Trong tay của hấn cầm một sợi dây chuyền.

“Mẹ, mẹ đeo cái này vào!”

“Đây là cái gì?”

“Cái này là Tiêu Dật thúc thúc lưu lại, phía trên có một cái nút, một khi có chuyện gì, chỉ cần mẹ theo như cái nút này, con liền sẽ tiếp thu được đấy!”

“cái này có công nghệ cao sao?”

“Tóm lại mang theo sẽ không có nguy hiểm!”

Hi Hi nói. Tử Lam cũng không có cái cọ, vì khiến bảo bối an tâm, cô làm cái gì cũng nguyện ý. Cũng là đeo dây chuyền. Thật ra thì, chỉ là nhỏ nhỏ một quả, thoát nhìn rất tinh xảo, xem ra không có cái gì không giống nhau, nhưng là chỉ cần ngón tay chạm tới phía sau, nhẹ nhàng ấn vào, mà có thể gửi đi tín hiệu đi ra ngoài. Tử Lam rất ít mang đồ trang sức, nhưng là mang theo còn rất đẹp mắt. Hi Hi nhìn mẹ mang tới, cũng mới yên lòng. Lần này, hy vọng là hắc đa tâm!

85. Chương 85: Có Hạnh Phúc Không

Edit : Oanh Love

Ngày hôm sau ...

Tin tức Mặc Thiếu Thiên cùng Trọng Nhược Tình đính hôn truyền khắp A Thị .

Các trang đầu , bài báo , tạp chí ... tin tức này trong khoảng thời gian ngắn thịnh hành khắp cả A Thị .

Có người nói , Trọng Nhược Tình đưa tay xua tan mây đen che đi ánh trăng , rốt cuộc tu thành chánh quả .

Cũng có người nói , Mặc Thiếu Thiên bị Trọng Nhược Tình bắt làm tù binh , còn nói Trọng Nhược Tình có thuật ‘ ngự phu ’ .

Còn có tin tức quá đáng hơn nữa là ....Mặc Thiếu Thiên và Trọng Nhược Tình có con mới cưới ... Phút chốc , các loại tin tức , các loại bài báo bạo phát ở A Thị ... ..

Tử Lam nhìn tờ báo , cười nhạt , chuyện này ít đi ký giả sẽ thật sự an tĩnh rất nhiều , nhìn thấy kết quả như vậy , cũng coi như tốt nhất đi .

Xem ra , lời nói hôm qua của nàng , Mặc Thiếu Thiên cũng đã hiểu rõ .

Theo tin tức mới vừa tuôn ra , mấy chuyện xì căn đan của nàng và hắc mấy ngày trước cũng xem như cơn gió thoảng qua , dần dần biến mất không ai nhắc lại .

Tử Lam vẫn đi làm như thường ngày .

Mặc dù tin tức Mặc Thiếu Thiên cùng Trọng Nhược Tình đính hôn trong lòng mọi người điều ôm lòng hoài nghi , nhưng hôm nay điều được khẳng định .

Công ty không ít người điều bắt quái chuyện này , chúc phúc , hâm mộ , ghen tỵ đều có , dĩ nhiên cũng không thiếu mấy người không thích Tử Lam bàn tán xôn xao , chăm biếm , khinh thường , nói nàng công dã tràng , cái gì cũng không chiếm được , đến cuối cùng Mặc tổng không phải cũng đính hôn cùng Trọng Nhược Tình sao .

Đối diện với mấy lời lẽ không chút hảo cảm này , nàng chỉ cười trừ , có một số người , một số lời nói không cần thiết phải giải thích ...

Nàng cũng không phải là gì ? Vậy thì cần gì giải thích đây ?

Tử Lam chính là người như vậy , không cần giao phó hay giải thích với ai gì cả .

Cuộc sống của nàng chỉ cần Hi Hi là đủ rồi ..

Cảnh Thần đi tới , trên tay cầm tờ báo hôm nay .

Bộ dáng tiếc hận nhìn nàng ” Chuyện này rốt cuộc vẫn phải xảy ra ! ”

Tử Lam bị nét mặt của Cảnh Thần chọc cười ” Xảy ra thì sao chứ , cô sao giống oán phụ bị chồng ruồng bỏ vậy , tiếc hận làm cái gì ? ”

Hơn nữa đây là chuyện không sớm hay muộn mà thôi .

” Tôi đây tiếc hận thay cô thôi ! ” Cảnh Thần bộ mặt tỉnh bơ .

” Tôi , tôi thế nào ? ” Tử Lam kinh ngạc .

” Cô không nghe mấy người trong công ty nói gì về cô sao ? Bọn họ điều nói cô trèo cao , cuối cùng vẫn bị Mặc tổng từ bỏ ...”

Tử Lam mỉm cười không nói .

Cảnh Thần nhìn nàng bất mãn ” Cô còn cười được ? ”

” Chuyện này có liên quan gì đến tôi đâu , tôi và Mặc Tổng vốn không có bất kỳ quan hệ nào , tùy bọn họ nói đi , hướng chỉ , tôi lại không thể ngăn được miệng người ta , muốn nói gì liền nói đi ... ” Tử Lam cười khở , miệng là của người ta , muốn nói gì sao nàng cản được .

Thời điểm nói ra câu này , Tử Lam thật lòng quên đi sự tồn tại của Hi Hi bảo bối a.

Dám nói không có quan hệ nào , vậy Hi Hi từ đâu mà có ?

Chẳng lẽ chui từ trong đá ra sao ?

Hi Hi biết được nhất định bé sẽ kháng nghị ! Kháng nghị á !

Cảnh Thần cũng hiểu biết đôi chút về tính tình Tử Lam , nên mới thuận tiện nói như vậy một chút , bất bình thay Tử Lam .

Nhìn hình chụp trên tạp chí , Cảnh Thần nhin không được cảm thán ” Cô nói thử xem , về sau Trọng Nhược Tình và Mặc tổng sẽ hạnh phúc với nhau sao ? ”

Mặc Thiếu Thiên cứ như vậy ‘ lạm tình ’ , Trọng Nhược Tình về sau có hay không độc thủ khuê phòng , trở thành oán phụ .

Thật sự điều Cảnh Thần nói rất có lý , cũng không ai biết trước được điều gì sẽ xảy ra trong tương lai ...

Ngồi tại chỗ dọn dẹp đồ , nghe Cảnh Thần hỏi đến vấn đề nhạy cảm như vậy , Tử lam nhú mày ”

Chuyện này cũng rất khó nói nha ! Bọn họ kim đồng ngọc nữ ngược lại rất xứng đôi , chỉ là Mặc tổng quá mức ‘ lạm tình ’ , phải cần một người có tầm lòng cường đại bao dung mới được ”

Tử Lam chỉ trần thuật quan điểm của nàng !

86. Chương 86: Giới Thiệu Một Mỹ Nữ

Hi Hi đang suy nghĩ, nếu như Mặc Thiếu Thiên biết người đùa giỡn chính là con trai của hắn, hắn sẽ mang bộ mặt gì? Có thể hay không muốn đi chết a! Hi Hi bảo bối cười thật là không có có hình tượng, sau đó có nhân nhíu mày:

“Người ta không hiểu SM là có ý gì đây. . . . .”

Hi Hi tiếp tục giả vờ mạnh, giả bộ ngu ngốc.

“Người có thể hỏi Baidu. . . . .”

“Baidu là cái gì?” . . . . .

Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối không tin một hacker không biết cái gì là Baidu.

“Người có thể cho gia mở video, gia nói cho người biết. . . . .” . . . . .

“Người ta xấu hổ. . . . .”

Hi Hi gửi một khuôn mặt xấu hổ . . . . . Hi Hi hiện tại cũng có thể nghĩ đến Mặc Thiếu Thiên ở máy vi tính bên kia có nét mặt dữ tợn.

“Hãy bớt sàm ngôn đi, người rớt cuộc là ai? Tại sao muốn hack vào hệ thống của tôi?”

Mặc Thiếu Thiên hỏi. Thân sĩ phong độ không giả bộ được đi! Hi hi vẫn như cũ cười bình tĩnh,

“Người không phải nói với người ta, người ta đau lòng, cho nên không cần thận liên nối hệ thống của người. . . . .”

Hi hi vô tội nói. . . . . Không cần thận nối? Trên thế giới dạng người này sao? Mất hứng mà có thể tùy tiện vào hệ thống nhà người ta sao? Mặc Thiếu Thiên lạnh cười. Mặc dù hắn là nói như vậy, nhưng là Mặc Thiếu Thiên lại cảm nhận được hắn không có ác ý! Trong máy vi tính hắn có rất nhiều cơ mật, nhưng là tên kia đều không có đụng chạm vào, có thể thấy được hắn là vô ý. Mặc Thiếu Thiên bên này cùng hắn trò chuyện, vừa vội vàng phản tung. Hi Hi vừa uống nước trái cây vừa sâu kín nói,

“Mặc tổng, tha cho ta tốt bụng nhắc nhở người đừng nên, người là không tra được IP của ta đâu, muốn tra lời nói, người bây giờ đoán chừng tra được nước Mỹ thôi. . . . .!”

Hi hi lời nói vừa nói, Mặc Thiếu Thiên cũng ngưng truy tung, hắn nói không sai, ngăn ngừa mấy phút, địa chỉ IP hắn vẫn luôn đang thay đổi, hắn căn bản là truy không tới, hiển nhiên, đối phương là một cao thủ Hack-er, Mặc Thiếu Thiên mặc dù rất có năng lực, nhưng là phương diện máy vi tính này, hắn thật không có nghiên cứu sâu, năng lực có hạn. Nhưng là cảm thấy Hi Hi không có ác ý, hắn cũng buông lỏng rất nhiều.

“Người rớt cuộc là ai? ” Mặc Thiếu Thiên hỏi. Hi Hi cười hắc hắc,

“Ta là ai không quan trọng!”

“Cái gì mới quan trọng?”

“Quan trọng là, Mặc tổng người đính hôn!”

“Cái này cùng người có quan hệ gì?”

“Có suy nghĩ hay không giải trừ hôn ước à?” Hi hi cười hỏi. . . . .

“Ta vì cái gì muốn giải trừ hôn ước? Chẳng lẽ người nghĩ gả cho ta?”

“Ta là nam!”

“Nếu như dung mạo người thật tốt, ta ngược lại thật ra gắng gượng hưởng dụng người!” . . . . .

Hi hi một hộp nước trái cây phun về phía máy vi tính! Mẹ nó, cha hắn làm sao sẽ cực phẩm như thế? Hắn kích động có chút nghì lật bàn rồi !

“Mặc tổng, ta đối với người không có hứng thú!” Hi hi nói thẳng. “Chỉ là Mặc tổng, cùng Trọng Nhược Tình giải trừ hôn ước, rất nhiều chỗ tốt á!” Hi hi cười nói.

“Chỗ tốt gì, nói nghe một chút!” Cùng hi hi trò chuyện, Mặc Thiếu Thiên chợt buông lỏng xuống, cả người cũng rất vừa lòng .

“Ta cho người miễn phí giới thiệu một mỹ nữ, mặc kệ diện mạo, vóc người, thông minh, đều là cao nhất đấy!”

“Nữ nhân vô tài mới là đức, còn là đàn một chút cũng tốt!”

Mặc Thiếu Thiên nói. . . . . Chẳng biết tại sao, cảm thấy vẻ đẹp của hắn tả, trong óc của hắn thể nhưng thoáng qua hình ảnh Lâm Tử Lam, nữ nhân kia nhiều rắc rối lắm, hắn lại không rõ lắm! Cho nên nói, nữ nhân còn là đàn một chút tốt!

“Mặc tổng, người tư tưởng phong kiến!”

“Ta đây là vì tính phúc suy nghĩ!” . . . . .

“Còn có cái gì tốt nơi sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi. Hi hi suy nghĩ một chút,

“Miễn phí đưa một thiên tài nhi tử!”

“Ta thích hơn mình sinh, mình nuôi!”

“Là thiên tài nhi tử a, việc nhà toàn bao!”

“Ta có thể trực tiếp thuê bảo mẫu!” . . . . .

“Mẹ nó, người cùng Trọng Nhược Tình đó ngực đại không nào, sẽ sinh ra thiên tài sao?” Hi hi không nhận được bạo tặc.

“Ta hậu thiên bồi dưỡng!”

“Vốn sinh ra đã kém cỏi, Hậu thiên vô dụng!” Hi hi hung hăng nói, thật sự cho rằng ai cũng có thể là thiên tài sao?

“Người thật giống như đối với cô ấy rất có thành kiến? Người rút cuộc là ai?” Mặc Thiếu Thiên có điều hiểu kỳ.

“Ta chỉ phải không thích nữ nhân ngực lớn không có đầu óc!”

“Vậy người thích nữ nhân có dáng vẻ gì hay sao?”

“Ta thích tuyệt đối so với người có phẩm vị!” . . . . .

Hai người vẫn nhạo báng nhau, Mặc Thiếu Thiên cũng không biết vì sao muốn cùng một hacker tấn công hẳn nói chuyện phiếm, chỉ rất là thích cảm giác như thế.

“Mặc tổng, không chấp nhận điều kiện của ta, người nhưng đến lúc đó đừng hối hận á!” Hi hi nói.

“Ta chưa bao giờ biết hai chữ kia viết như thế nào!”

Mặc Thiếu Thiên phách lối nói. Mặc Thiếu Thiên nghĩ cũng không ra, tại sao có một ngày, hẳn vì mình đã nói hối hận không kịp! Lúc hai người đang nói chuyện, chợt cửa phòng nhẹ nhàng gõ một cái, Hi Hi không nói hai lời, vội vàng tắt nút màn hình. Tử Lam đẩy cửa ra, nhìn Hi Hi,

“Con làm sao vậy? tiếng động lớn như vậy?”

Hi Hi vội vàng hiện ra khuôn mặt tươi cười,

“Không có việc gì, buổi tối có điểm kích động mà thôi!”

Ánh mắt của Tử Lam quét hẳn máy vi tính đối diện,

“Tốt lắm, không có việc gì đi ngủ sớm một chút, đừng cố quá đã muộn rồi!”

“Àn, con biết rồi!”

Hi Hi gạt đầu một cái. Vì vậy, Tử Lam lui ra ngoài. Hi Hi ngồi ở máy vi tính trước mặt, mở nút màn hình.

“Tốt lắm, Mặc tổng, ta cảm thấy buồn ngủ rồi, hôm nào có thời gian tán gẫu tiếp!”

“Về sau không cần hack hệ thống ta nữa!” Mặc Thiếu Thiên cảnh cáo.

“Ta tận lực, nhìn tâm tình!”

Mặc Thiếu Thiên gửi một cái mặt giận giữ. Hi Hi cười hắc hắc, sau đó log out.

87. Chương 87

Vừa bước vào bên trong. Trọng Nhược Tình trực tiếp đi tới quầy rượu. Bên trong quầy rượu, màu sắc rực rỡ ánh đèn cầu không ngừng xoay tròn, âm thanh tiếng tai nhức óc phần chấn lòng người, sàn nhảy bên trong nam nữ tận tình tùy ý giãy dụa, ở đây tất cả mọi người điều tự buông thả mình. Có thể người tới nơi này, phần lớn cũng là người có tiền, hơn nữa tới mục đích đúng là phát tiết, cùng nhận cảm dị tính. Bản thân Trọng Nhược Tình đã có dáng dấp xuất sắc, xinh đẹp, sự xuất hiện của cô, đưa tới không ít sự chú ý của mọi người. Mà Trọng Nhược Tình, tâm tình cũng không được tốt, uống rất nhiều rượu, sắc mặt phiền hồng, tiến lại sàn nhảy, nhắm mắt lại, tận tình nhảy, uốn éo, phóng túng. Trong đầu hồi tưởng đều là bộ dạng tuyệt tình của Mặc Thiếu Thiên! Nhớ nét mặt hẳn, cũng làm cho Trọng Nhược Tình tức giận, cũng không thể phát tiết, chỉ có thể dựa vào uống rượu, khiêu vũ để phát tiết bất mãn của mình. Trọng Nhược

Tình nhảy rất lớn mật, nhưng cũng rất dục người, làm cho người ta nhìn không khỏi máu nóng sục sôi. Vóc người của cô vốn là rất tốt, mỗi động tác đều rất yêu nghiệt. Nhảy nhảy thậm chí có người đàn ông đi lên cùng cô nhảy thân mật. Đối phương là nam nhân có dáng dấp thật tốt, Trọng Nhược Tình hí mắt nhìn hấn một cái, cũng không còn cự tuyệt, cũng rất lớn mật nhảy, một lòng nghĩ để phát tiết. Hai người càng nhảy thân càng dán chặt vào nhau, càng ngày thân thể dán càng chặt, tay người nam nhân kia tay thậm chí đều đặt ở eo của Trọng Nhược Tình.

“Tiểu thư, cô rất đẹp. . . . .”

Người nam nhân kia thì thầm bên tai Trọng Nhược Tình nói,

“Tôi giống như gặp qua cô ở nơi nào?”

Trọng Nhược Tình, thiên kim thị trưởng A thị, cũng lên rất nhiều lần tờ báo, cho nên nhất định sẽ có người từng thấy, nhưng là đi tới nơi này, đã bị sự tình không gi-ân trước mặt chiếm cứ, không thể nào nhớ tới những thứ kia. Làm sao có thể nhớ rõ được. Trọng Nhược Tình môi đỏ mọng nâng lên, con ngươi xinh đẹp quét mắt nhìn hấn một cái, nhưng không có lên tiếng.

“Có thể mời cô uống một ly được chứ?”

Người nam nhân kia mở miệng lần nữa. Trọng Nhược Tình ngẩng đầu nhìn hấn, cảm khê nâng, tư thái cao ngạo,

“anh tính làm gì đó?”

Một câu nói, nam nhân mặt liền biến sắc. Trọng Nhược Tình dừng lại khiêu vũ, vừa muốn rời khỏi sàn nhảy, người nam nhân kia lại bắt được cánh tay của cô, đem lấy cô kéo mạnh vào trong ngực, hấn cười một tiếng, hướng về phía Trọng Nhược Tình môi liền hôn lên. . . . . Trọng Nhược Tình sửng sốt. Muốn tránh thoát, lại bị nam nhân cầm giữ thật chặt, hung hăng hôn cô. Nữ nhân xem thường nam nhân, lại thường thường bị nam nhân bá đạo cho làm cảm phục. Điều này nói rõ, mặc kệ bề ngoài lại cường thế nữ nhân, trong xương cũng đang mong đợi nam nhân bá đạo, cứng rắn. Trong sàn nhảy hôn môi, một màn này người ở bên ngoài xem không coi vào đâu. Nam nhân hung hăng hôn Trọng Nhược Tình, sau đó lôi kéo cô rời khỏi sàn nhảy, hướng đi vào bên trong quầy rượu. Người nam nhân kia lôi kéo Trọng Nhược Tình liền đi tới một cái góc. Trực tiếp ấn cô lên trên tường, hướng về phía môi của cô liền hôn lên. Trọng Nhược Tình cũng không cự tuyệt, thậm chí là ghénh hợp, cũng ôm nam nhân kích tình nồng nhiệt hôn. Vậy mà lúc này, có một người vóc dáng nhỏ nhắn, một cô gái có vóc người lại rất tốt đang đi tới, nàng y phục hấp dẫn nhưng không mất tự nhiên, gương mặt tuyệt mỹ mang theo cá tính cùng dí dỏm cười, cặp mắt mỹ lệ đường nét như mắt mèo, khê nheo lại nhìn bốn phía, lười biếng, mỉa hoặc.

“Đâu rồi. . . . .”

Nàng lẩm bẩm nói, rõ ràng thấy chạy đến nơi đây, nhưng không thấy rồi. Hoa hồng hơi nhỏ một chút tức giận. Đáng chết đêm trắng, nàng nhất định sẽ tìm hấn bằng được! Hoa hồng vừa muốn đi, chợt một hồi âm thanh tiếng rên âm truyền đến. Hoa hồng sửng sốt, cô đi Đại Gi-ang Nam Bắc, làm sao sẽ nghe không ra âm thanh này là đang làm gì đó! Huống chi, ở những nơi như thế này, loại chuyện như vậy, là rất bình thường rồi! Chỉ là cô nhượng mảy, đêm trắng chẳng lẽ muốn dùng biện pháp như thế để gạt cô đi! Hoa hồng nhếch miệng lên cười nhạt, từ từ hướng bên kia đi tới. Nhưng đi tới sau, nàng mới phát hiện không phải. Trong góc cái kia một nam một nữ, y phục xốc xếch, động tác mờ ám, tư thế khoa trương, hoa hồng nhìn, sách sách xưng kỳ. Hoa hồng vốn là không muốn xem, cũng thấy nhưng không thể trách rồi, chỉ là mắt chợt đảo qua, người kia có chút quen mặt.

88. Chương 88: Tử Lam Cô Nương Lời Đồn Đãi

Hoa hồng đứng ở một bên, đôi tay ôm ngực, chặc chặc xưng độ khó cao. Lúc này, Trọng Nhược Tình toàn bộ thân quang trắng trợn ở trong ngực của nam nhân, đưa lưng về phía hấn, thân thể trước sau dung đưa, tay của đàn ông ở ngực của cô trước hung hăng vuốt ve, hai người cũng rất trầm ngâm trong không khí đó, căn bản không có phát hiện Hoa Hồng đứng ở không xa. Cảm khái xong, Hoa Hồng nhìn mấy lần, cũng không còn bao nhiêu hứng thú, vừa muốn đi, chợt mắt đảo qua, cô gái kia, giống như khá quen. . . . .

. Giống như đã gặp qua ở nơi nào! Hoa Hồng ở trong đầu nhanh chóng lục soát, chợt nhớ tới, đó không phải là người chần động mấy ngày trước một cùng Mặc Thiếu Thiên đính hôn sao kia thiên kim thị trường Trọng Nhược Tình? Mấy ngày đó, tờ báo, tạp chí cũng nói tới, tin tức của bọn họ chiếm lấy rồi, ngày ngày tít trang đầu, muốn không biết bọn họ là ai cũng khó a! Nhưng là rất rõ ràng, người nam kia là không là Mặc Thiếu Thiên! Biết Hào Môn nàng dâu không dễ làm, nhưng là không ngờ, động tác nhanh như vậy mau. Lúc này mới mới vừa đính hôn mấy ngày a, cũng còn không có kết hôn, liền bắt đầu xuất quỷ. . . .
. . Thân phận Mặc Thiếu Thiên, Hoa Hồng ít nhiều biết một chút, nghĩ tới đây, trông mắt Hoa Hồng chợt sáng lên, có một ý tưởng trong đầu ra đời. Sẽ không phải là Mặc Thiếu Thiên không cách nào thỏa mãn cô ấy chứ? Cho nên Trọng Nhược Tình mới có thể bên ngoài.....? Nghĩ đến điểm này, Hoa Hồng đã cảm thấy chơi rất tốt, nếu không thật này cấp cho Trọng Nhược Tình tìm bên ngoài lấy có a! Mặc Thiếu Thiên na phương diện không được, đây mới thật là một tin chần động, tin tức này bán đi, nhất định có thể kiếm không ít a! Mặc Thiếu hoa tâm thay nữ nhân tốc độ quả thật có thể hình dung, không ngờ hẳn cũng sẽ có lúc bị cảm sùng! Nghĩ đến điểm này là tốt rồi! Hoa Hồng nhếch miệng lên tà ác cười, vì vậy, từ trong túi lấy ra điện thoại di động, mở ra máy chụp hình, liền đem một màn kia quay lại. . . . . ^^^

Nửa giờ sau. Hoa Hồng nhìn mình hoàn mỹ thành công, Hoa Hồng nhếch miệng lên điểm lệ cười, xoay người tiêu sái rời đi. Mà trong góc kia đôi nam nữ, vẫn không biết tình huống vẫn còn tiếp tục trong. . . . .

^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^

Ngày thứ hai. Đến gần Valentine càng ngày càng gần, sản phẩm mới châu báu đưa ra thị trường cũng muốn mau tới gần, cả công ty RT nội bộ vội vàng. Vừa muốn đi họp, còn phải vừa thương thảo sản phẩm mới thiết kế cùng cấu tạo. Tử Lam lập tức nhận hai công việc, mặc dù có điểm vội, nhưng là bận rộn hơn thế này cô đều từng có trải qua, cô vận dụng thời gian hợp lý, cho nên vẫn có thể ứng phó. Chỉ là bận rộn như vậy, Trọng Nhược Tình xuất hiện, sắc mặt có chút tiêu tụy, nhưng là như cũ là tư thái nữ vương kiêu ngạo, nhìn tới Tử Lam lúc này, chỉ là hung hăng liếc mấy cái, liền trở về phòng làm việc. Từ dự liệu, hôm nay thế nhưng không có đối với Tử Lam đối chọi gay gắt. Cảnh Thần nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Tử Lam,

“Cô ấy thế nào? Tới đại di mẹ sao?”

Tử Lam lắc đầu một cái, bày tỏ không biết. Cảnh Thần cũng chau chau mày, lười nói gì rồi, cũng bận rộn nhanh đi.

Cho tới trưa, Trọng Nhược Tình cũng không có ra phòng làm việc, mọi người cũng đều vui mừng thanh tịnh. Trừ lúc xế chiều, đi họp, cái mặt Trọng Nhược Tình mới lộ diện, nhưng là cả người cũng là đáng vẻ rất nản, thoát nhìn rất hoảng hốt. Nhưng mà lại để cho người bất ngờ chính là, Trọng Nhược Tình không tiếp tục tìm Tử Lam gây phiền phức, chỉ là thỉnh thoảng hai mắt quét Tử Lam, nói vài lời, vì vậy, sản phẩm mới của Tử Lam cũng thuận lợi thẩm hạch thông qua.

Vì vậy, hơn 10 sau liền kết thúc hội nghị. Lúc xế chiều, có người truyền đến tin tức, buổi họp báo lần này sản phẩm mới sẽ hot nhất, là có thể bắt được toàn bộ ngạch phần thưởng. Đây càng nhắc lên lòng tin cùng động lực của mọi người để tiến tới. Có lúc không thể không thừa nhận, Mặc Thiếu Thiên về mặt sinh ý là rất có đầu óc, biết dùng đến cái này khích lệ mọi người tiến thủ tâm.

Tử Lam cười cười, mọi việc điều làm hết sức, loại chuyện như vậy dựa vào là linh cảm, Tử Lam cũng không miễn cưỡng mình. Còn có không tới nửa tháng chính là buổi họp báo sản phẩm mới, không chỉ là phòng thiết kế vội, ngay cả bộ phận hoạt động Operations, bộ phận tiêu thụ cũng đều rất bận. Mà Mặc Thiếu Thiên cũng cần bản phần lớn thời gian đều dùng đang họp phía trên, cả công ty, cũng lâm vào trạng thái bận rộn. Chỉ là trạng thái như vậy, làm cho người ta rất có tính tích cực, mọi người cũng đều vì buổi họp báo sản phẩm mới nỗ lực, làm tốt tác phẩm, cũng có thể lần này buổi họp báo sản phẩm mới lan truyền ra, càng có thể bắt được một khoản không nhỏ toàn bộ ngạch phần thưởng.

Vì vậy, bất tri bất giác, nửa tháng rất nhanh sẽ đã qua. Valentine lập tức tới, sản phẩm mới buổi họp báo cũng vội vàng trước Valentine. Ngày này, Tử Lam làm xong thiết kế, thật sớm tan việc đi về.

Buổi tối Hi Hi muốn đi ra ngoài mua thức ăn nấu cơm, Tử Lam khó được tâm huyết lại triển, cùng nhau đi mua đồ với Hi Hi. Mẹ con hai người tất cả đều là trang phục thoải mái, thoát nhìn rất vừa lòng, Tử Lam lúc bình thường không đi làm, đều là màu xám tro nhạt, tóc ghim lên tới mắt, thấy thế nào đều giống là một sinh viên, thanh thuần, xinh đẹp, mà nhìn qua người của vĩnh viễn sẽ không nói này đôi mẫu tử như

thế nào, thoát nhìn liền giống như là chị em. Tử Lam mua một chút đồ dùng hàng ngày, còn có một chút thạch hoa quả các loại đồ vật, Hi Hi còn lại là rất nghiêm túc chọn thức ăn. Tử Lam đang chọn đồ, lại không cẩn thận đụng phải một người.

“Ngại quá. . . . .” Tử Lam theo bản năng nói xin lỗi. Khom lưng khó khăn.

”Lâm tiểu thư?”

Đối phương khác biệt hô một tiếng. Tử Lam ngẩng đầu, thấy đối phương lúc này, cười cười, hẳn cũng là nhân viên công ty RT, mặc dù không là một ngành, nhưng là thấy qua mấy lần, hơn nữa, hẳn cũng muốn mời qua Tử Lam ăn cơm, Tử Lam cự tuyệt, nhìn đến hẳn, Tử Lam cũng rất kinh ngạc, cái siêu thị này gần chỗ ở bọn họ, nhưng là cho tới nay chưa từng thấy qua hẳn. Tử Lam cười cười với hẳn.

“Lâm tiểu thư, cô cũng mua đồ?”

“Lý tiên sinh!”

Tử Lam nhàn nhạt lên tiếng chào, sau đó tiện tay cầm mấy thứ đồ.

“Không ngờ tôi lần đầu tiên tới siêu thị bên này, thế nhưng lại đụng phải Lâm tiểu thư!” Đối phương cười nói. Tử Lam cũng cười cười,

“Tôi cũng vậy rất ít đi dạo siêu thị đây!”

“Lâm tiểu thư nhà ở gần chỗ này sao?”

“Àn, chung cư lân cận. . . . .” Tử Lam trả lời có chút không chút để ý.

“Vây. . . . .”

“Mẹ, con mua tốt lắm, mẹ mua xong rồi sao?”

Hi Hi ở phía sau hỏi một tiếng, mặt nho nhỏ, mang theo thân sĩ mà giảo hoạt cười. Mới vừa mua đồ xong, liền nhìn đến mẹ đứng ở chỗ này, mặt bất đắc dĩ đứng ở nơi đó ứng phó nói chuyện, nghĩ đến gần mẹ nàng? Không có cửa đâu! Tử Lam quay đầu lại, nhìn Hi Hi lúc này, cười một tiếng,

“Mua xong rồi!”

“Vây chúng ta đi!”

Hi Hi cười nói. Mà cái đó Lý tiên sinh càng thêm kinh ngạc, nhìn phía sau Hi Hi, sau đó nhìn Lâm Tử Lam,

“Đây là —— con trai của cô?”

Tử Lam gật đầu một cái, chuyện này ở trong công ty, vẫn chưa có người nào biết đâu, bao gồm Cảnh Thần, cô ấy chỉ biết cô có con, không biết là con của Mặc Thiếu Thiên, hiện tại sợ là, càng ngày càng không đối gặt được. Tử Lam gật đầu một cái,

“Àn, con ta!”

“Lâm tiểu thư còn chưa có kết hôn, cho nên. . . . .?”

Đây là nhận nuôi? Tử Lam sẽ không để ý, ngược lại thản nhiên cười,

“là con trai ruột của tôi, tôi chưa cưới sinh con!”

Nam nhân nghe xong ngây ngẩn cả người. Lâm Tử Lam ở công ty là đã thành tên lãnh mỹ nhân, bằng thanh ngọc khiết, thâm mền không ít, người theo đuổi cũng không ít, bây giờ lại là chưa cưới sinh con. . . . . Có thể thấy được tư sinh sống nhiều lần vào loạn! Tử Lam không có bỏ qua nét mặt khinh bỉ của hẳn, Tử Lam cũng không muốn nhiều lời đi xuống, mặc kệ người ta nghĩ như thế nào, Hi Hi đều là bảo bối của nàng. Hi Hi cũng không có coi thường, ánh mắt khẽ nheo lại, sát ý văng khắp nơi.

“Lý tiên sinh, nếu như không có chuyện gì, chúng tôi đi trước!” Tử Lam nói.

“Àn, được. . . . .”

Lý tiên sinh trả lời qua loa, trên mặt cũng mắt nét tích cực nhiệt tình. Tử Lam cũng không nhìn hấn nữa, nhìn bảo bối, cười nói,

“Đi thôi, bảo bối!”

“Ân!”

Hi hi gật đầu một cái, hai người đi ra khỏi tầm mắt Lý tiên sinh. Trả tiền xong, hai người một người cầm một túi thức ăn, đi ra khỏi siêu thị.

“A, thì ra là người kia là đồng nghiệp công ty mẹ a!”

Hi hi hỏi nói. Tử Lam gật đầu một cái,

“Không sai!”

“Như vậy hấn biết con là con của mẹ, trở lại công ty có thể hay không nói lung tung à?” Hi hi hỏi. Tử Lam suy nghĩ một chút,

“Nói thì nói chứ, con là con trai bảo bối của mẹ, đây là sự thật!”

Hi Hi bĩu bĩu môi, “Vạy vạy nhất cha biết thì làm thế nào?”

Hi hi hỏi. Tử Lam nghĩ cũng không muốn nghĩ, nhìn hấn, cuối cùng cho hai chữ,

“Rau trộn!”

^^^^^^

Ngày thứ hai, Tử Lam như thường ngày đi làm. Vừa đi vào công ty, Tử Lam cảm giác nhạy cảm đến ánh mắt mọi người nhìn cô đều là khác thường, lén lút đối với cô cũng là chỉ chỉ chỗ chỗ, ánh mắt kia, mang theo châm chọc, châm chọc cùng cười nhạo. Không cần phải nói, Tử Lam cũng biết chuyện gì xảy ra rồi. Tử Lam lại hết sức lạnh nhạt, cái gì cũng không muốn nói, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào phòng thiết kế. Cô lại không làm cái gì chuyện người không thấy được, cô sợ cái gì? Chỉ là, đúng như cô đoán đến, mọi người đều biết, chỉ là không biết Mặc Thiếu Thiên hội sẽ không biết? Cái này mới phải Tử Lam lo lắng nhất. Vừa đi vào, không ít người hướng Tử Lam vây quanh. Hình Nguyệt nói,

“Tử Lam, lời đồn đãi là thật sao? Người thật sự có con trai sao?”

Tin tức này, thật dễ cho bọn họ kinh hãi xuống. Tử Lam vừa thu dọn đồ đạc vừa gật đầu,

“Không phải lời đồn đãi, là thật!”

Mọi người miệng cũng dài ra dài, không biết nên nói gì. Vì vậy có người hỏi,

“Tử Lam, là nhận nuôi ?”

Tử Lam lắc đầu một cái, sau đó khẽ mỉm cười, “Ruột!”

Vì vậy mọi người càng thêm kinh ngạc. . . . . Cảnh Thần là biết Tử Lam có một đứa con , cũng biết là ruột, nhưng là trừ lần đó ra cũng không biết. Cô ở trước mặt của Tử Lam,

“Cô là không biết, cái đó Lý Tông nói nhiều lời khó nghe!”

Tử Lam chau chau mày,

“Tùy tiện!”

Cô cũng không thèm để ý, chính cô sanh con, mình nuôi, không có làm bất kỳ chuyện thương thiên hại lý, cho nên, cô sợ cái gì?

“Nhất định là không ăn được quả nho thì nói quả nho còn xanh, nhân cơ hội trả thù cô!” Cảnh Thần tức giận bất bình. Tử Lam cười cười,

“Chặn lại cái miệng của hấn, ngăn không được hấn khẳng bản tâm, nam nhân như thế bát quái, ngược lại hiếm thấy!”

Tử Lam ôn hoà mà nói. Vì vậy mọi người càng thêm tò mò.

“Có ý gì à?” Hình Nguyệt hỏi.

“Bởi vì Lý Tông trước theo đuổi Tử Lam, bị cự tuyệt nữa à, cho nên lần này là nhân cơ hội trả thù!”

Cảnh Thần nói. Vì vậy, Lý Tông trở thành người không nhận ra tốt, là bát quái nam cũng ở công ty triển khai.

Cái tin tức này, Trọng Nhược Tình cũng biết được ! Cả phòng thiết kế cũng biết rồi, Trọng Nhược Tình làm sao sẽ không biết ! cô vốn là cùng mọi người cho là chỉ là nhận nuôi đứa bé, không ngờ lại nghe được Tử Lam theo bọn họ thừa nhận. Cô ấy thế nhưng thật sự có một con trai ruột! Mặc dù kinh ngạc, nhưng là Trọng Nhược Tình hơn nữa là vui mừng. Tâm tình thỏa mãn buông xuống. Nếu như Lâm Tử Lam có một đứa con, vậy liền không phải là đối thủ cạnh tranh của cô, cho dù Mặc Thiếu Thiên đối với cô có chút ý nghĩa, nhưng là tuyệt đối cũng không lấy một người nữ nhân đã sanh đứa bé khác! Điểm này nắm chặt, cô vẫn phải có! Mặc Thiếu Thiên là người kiêu ngạo? Làm sao sẽ cho phép của mình thích nữ nhân đã sanh đứa bé cho người khác đây? Cho nên Lâm Tử Lam cùng Thiếu Thiên, không thể nữa rồi ! Nghĩ tới đây, Trọng Nhược Tình chợt thoải mái hơn, Lâm Tử Lam cho dù xinh đẹp nữa, cũng sẽ không uy hiếp được cô! Sợ rằng Mặc Thiếu Thiên không biết chuyện Lâm Tử Lam có một đứa con chứ? Nếu không, hẳn sẽ không làm như vậy đâu! Nghĩ tới đây, Trọng Nhược Tình nhếch miệng lên một tia hả hê cười. Tin tức này, nàng phải nói cho Mặc Thiếu Thiên! Nhìn Lâm Tử Lam sau này thế nào vẫn còn quyến rũ Thiếu Thiên của cô!

Trước đêm Valentine. buổi họp báo châu báu RT đúng hạn cử hành. Ở truyền thông, cùng trên thế giới quyền uy, tạp chí hiểu rõ tuyên truyền , buổi họp báo sản phẩm mới lần này của RT cử hành tương đối thành công.

RT vốn chính là trùm giới đá quý, sở hữu thiết kế hiện đại cùng hướng tới mọi đối tượng khách hàng, gây chú ý cao của mọi người, trải qua tuyên truyền lần này, danh tiếng mọi người rất tốt, bày tỏ rất chờ mong. Trong đó Tử Lam cùng Trần Mặc thiết kế hấp dẫn nhất, tác phẩm Tử Lam có thể nói là điểm nóng cao nhất, mọi người đều thống nhất, cùng Trần Mặc không phân cao thấp, tiếp theo chính là Cảnh Thần cùng Hình Nguyệt.

Ngắn ngủn mấy ngày, RT dự báo hóa đơn tiêu thụ đã vượt qua mấy năm trước mấy con số. Vì vậy, sản phẩm của Tử Lam hoàn toàn xứng đáng làm sản phẩm mới của buổi họp báo được lan truyền ra, trở thành người được giới thiết kế sư chú ý nhất. Mọi người rồi rít hướng Tử Lam chúc mừng, Tử Lam chỉ cười, biểu hiện rất lạnh nhạt.

Buổi chiều sắp giờ tan việc, Trần Mặc ọi người mang đến một tin tức tốt. Mặc tổng buổi tối mời khách ăn cơm, mọi người toàn bộ trình diện. Mọi người đồng tiếng hoan hô một mảnh, vốn là căng thẳng nửa tháng, lần này rốt cuộc có thể buông lỏng một chút rồi. Mà tử Lam vốn còn muốn nói trước trở về, thế nhưng một cái tin, hoàn toàn cắt đứt ý nghĩ của cô. Mặc tổng nói rồi, phải toàn bộ trình diện! cô có thể không nể tình sao? Vì vậy, mọi người rồi rít chạy tới địa điểm Mặc Thiếu Thiên chỉ định. Tử Lam vừa ra cửa, liền muốn điện thoại gọi Hi Hi.

“Này. . . . . Bảo bối!”

“Mẹ, mẹ không thể về, gọi điện thoại, nhất định là phải nói cho con biết mẹ không thể về, đúng không?”

Hi hi một câu nói trúng. Tử Lam gật đầu một cái,

“Đúng vậy a, sản phẩm mới buổi họp báo cử hành tương đối thành công, lão đạo mời ăn cơm, không thể không đi a!”

89. Chương 89: Say Rượu Dễ Làm Bậy

Edit : Oanh Love

Tử Lam gật đầu ” Đúng vậy á , buổi họp báo về sản phẩm mới tương đối thành công , lão bản mời tất cả mọi người trong phòng thiết kế cùng nhau ăn cơm , mẹ không thể không đi được ? ”

Hi Hi híp mắt , liếc nhìn Tử Lam , bé cười tà ác ” Cha cũng đi sao ? ”

” Ân , hần mời khách , không đi sao được ! ”

” Được rồi , đi đi đi đi ” Hi Hi hào phóng khích lệ Tử Lam , trong đôi mắt bé lóe sáng rồi vụt tắt .

Trong lòng Tử Lam thoáng qua một chút cảm giác rất kỳ quái , nàng nhìn Hi Hi cười lạnh ” Nếu như con còn mong đợi giữa ta và hần có cái gì đó với nhau , như vậy , chỉ có thể làm con thất vọng rồi ! Chết tâm đi ...”

” Tại sao ? ”

” Trọng Nhược Tình cũng sẽ đi nhé ! Nguyên nhân này đủ thuyết phục chưa , thân ái ” Tử Lam trực tiếp chặt đứt những ảo tưởng không nên có của Hi Hi .

Thôi đi , bé cũng không thêm để người cha này trong mắt ..hần không xứng ! Ngu ngốc không chọn mẹ lại đi chọn nữ nhân ‘ ngực bự nảo nhỏ kia ’ thật tức quá đi mất !

” Mẹ à , không nên hiểu lầm bảo bối á , con chỉ sợ mẹ uống rượu nhiều không tốt cho sức khỏe , người đừng quá đa tâm được không , thân ái ? ” Hi Hi vội vàng trưng ra bộ mặt vô tội hết mức .

” Tốt nhất là như vậy , thôi , không nói với con nữa , mẹ tắt điện thoại đây ! ”

” Vâng , mẹ , nhớ không được uống rượu biết không ? ”

” Biết rồi ....”

Vừa kết thúc cuộc điện thoại , lúc này Cảnh Thần cùng lúc cũng đi tới bên cạnh nhìn nàng ” Cùng con trai nói chuyện điện thoại à ? ”

Tử Lam gật đầu , nàng không phủ nhận việc này ” Ân , vốn là phải về nhà cùng con trai ăn cơm , nhưng lúc này có chút chuyện nên tạm thời nói với bé một tiếng ! ”

” Một mình bé ở nhà , bé không sợ sao ? ” Cảnh Thần giật mình , không dám tin..

Tử Lam bĩu môi ” Lúc 3 tuổi , bé bắt đầu không ngủ chung với mẹ rồi ! ”

Nàng cũng không biết có một con trai thiên tài như vậy là phúc hay là họa nữa , từ khi Hi Hi vừa tròn 3 tuổi , bé nói với nàng , bé là một ‘ nam nhân ’ nên không muốn ngủ chung cùng nàng nữa .. Nhức đầu ghê ! Nam nhân đâu không thấy , chỉ thấy một tiểu oa nhi thôi !

Sau việc đó , làm hại nàng mỗi đêm phải sang phòng bé canh chừng một xú , bây giờ nghĩ lại , khóe miệng Tử Lam không nhịn được nhếch miệng cười .

Nhìn nàng cười chói mắt như vậy , Cảnh Thần rất hiếu kỳ về đứa bé này , nàng nói ” Tử Lam , khi nào rảnh nhớ mang tôi đến nhà gặp bảo bối đấy nhé ! Dung mạo cô xinh đẹp như vậy chắc đáng vấp của bé cũng thật đẹp mắt không kém gì cô , phải không ? ”

Về điểm này , Tử Lam tuyệt đối tán thành cách nghĩ của Cảnh Thần về đáng vấp Hi Hi , chỉ là , nói về đáng vấp bé không giống nàng mà lại giống hần nhiều hơn ..

” Đến nhà chơi , không thành vấn đề ! Chỉ sợ hù cô một phen chết khiếp mà thôi ! ” Tử Lam bình tĩnh nói thật , nếu Cảnh Thần thấy được Hi Hi nhà nàng , nhất định sẽ bị hù dọa mất hồn .

” Tại sao ? ” Cảnh Thần ngu ngơ không hiểu , nàng làm sao mà bị hù dọa ...

Tử Lam cười một tiếng , hiện tại , nàng không muốn giải thích cho Cảnh Thần về chuyện này ” Khi nào cô đến thì biết thôi , ha ha ”

Đáng vấp Hi Hi rất giống Mặc Thiếu Thiên , sợ là khi Cảnh Thần thấy bé , sẽ hiểu được lý do tại sao hôm nay nàng nói như vậy !

Cảnh Thần cũng cười một tiếng , hứng thú về Hi Hi càng nhiều hơn ” Được , cô không được quên đấy nhé ! ”

Cùng nhau nói chuyện một hồi , đến giờ tan việc , các nhân viên tập trung đông đủ , mọi người hăng hái vui vẻ hướng nhà hàng Vân Anh tiến tới .

Nhà hàng Vân Anh ....

Mặc Thiếu Thiên ra tay rất xa xỉ , bao một phòng Vip nhất tại đây , mười mấy người ngồi chung trên hai cái bàn lớn , mọi người trầm trồ ca ngợi hẳn không dứt , đôi đũa với nhân viên quá tốt như vậy mới có động lực trong công việc .

Mặc Thiếu Thiên đối với nhân viên , trước giờ không keo kiệt với bất cứ ai , đây là biện pháp tốt nhất để lôi kéo nhân tâm mọi người .

Tất cả mọi người đều ngồi xung quanh bàn , Mặc Thiếu Thiên ngồi ngay chánh vị , kế bên hẳn đương nhiên là Trọng Nhược Tình đảm đương chức vị nữ chủ nhân . Vì kiêng dè , Tử Lam quyết định lôi kéo Cảnh Thần hướng bàn khác ngồi xuống . Ánh mắt Mặc Thiếu Thiên như muốn khoét sau lưng Tử Lam một cái lỗ thật to hẳn muốn nhìn thấu nàng , xem hiện tại trong đầu nàng đang nghĩ gì , muốn trốn tránh hẳn sao ?

Tiếc là , lúc này Tử Lam không nhìn hẳn , nàng chỉ cảm thấy ớn lạnh cả sống lưng .. chắc có lẽ , máy điều hòa trong phòng này mở to quá !

Mọi người vui vẻ cười nói , không khí rất hài hòa ..

Nhất là ba người Tử Lam cùng Cảnh Thần còn có Trần Mặc , nói chuyện vui vẻ nhất cũng náo nhiệt nhất ở đây .

Từ chỗ Tử Lam ngồi , Mặc Thiếu Thiên chỉ có thể nhìn thấy một bên gò má hoàn mỹ của nàng , mắt hẳn lúc này muốn nhìn xuyên thấu nàng .

Lúc mới dọn món ăn ra , mọi người đứng lên mời Mặc Thiếu Thiên một ly , sau đó mới bắt đầu ăn .

Sau đó không ít người hướng Tử Lam mời rượu , dù sao lần này ở buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới , mẫu thiết kế được mọi người chú ý nhất chính là của Tử Lam , dự định danh số bán ra sẽ cao nhất , phần thưởng cũng nên dành cho riêng nàng . Sản phẩm mới của công ty vượt xa những công ty cạnh tranh hiện tại trên thị trường châu báu . Mọi người rối rít hướng Tử Lam mời rượu bày tỏ chúc mừng nàng .

Tử Lam không dám từ chối , nàng sợ mọi người sẽ nói nàng quá mức kiêu căng , liền ai đưa đến nàng đều uống hết !

Thường ngày nàng đối xử với tất cả mọi người trong công ty đều hòa nhã , nên mối quan hệ giữa nàng và bọn họ tương đối tốt . Đặc biệt là những người trong bộ phận thiết kế đối với nàng cũng hiểu biết một chút , nàng là người hiền hòa cũng không chủ động cùng người khác gây chuyện , so đo thiệt hơn , mặc dù bị vướng chút tin đồn nhưng mọi người vẫn ôn hòa với nàng .

Một vòng xung quanh , Tử Lam đã uống không ít rượu vào người .

Mặt của nàng vốn nhìn rất thanh thuần, trắng nõn , hiện tại sau khi uống nhiều rượu gương mặt Tử Lam cũng dần nổi lên đỏ ửng , càng tăng thêm một chút diễm mỹ của nữ nhân .

Mọi người đối với Tử Lam cũng sớm hiểu rõ , càng thêm xem trọng nàng , nam nhân đều xem Tử Lam như tri kỷ , mặc dù công ty có lời đồn đãi rằng nàng chưa cưới đã sinh , nhưng xem ra Tử Lam lưu loát trực sáng , cũng không làm bộ kiêu căng , thật sự khó có thể khiến người ta chán ghét .

Mặc Thiếu Thiên từ đầu đến giờ vẫn chăm chú nhìn nàng , hẳn tức giận thầm mắng , nữ nhân này không muốn sống nữa sao ?

Lại đem rượu xem như nước mà uống ?

Nếu như không ngại vì sự xuất hiện của Trọng Nhược Tình ở chỗ này , hẳn nhất định sẽ tiến lên ngăn cản nàng lại .

Trọng Nhược Tình ngồi bên cạnh Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng cười lạnh , dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Tử Lam ” Không ngờ từ lượng của Lâm tiểu thư lại tốt như vậy ? Một nữ nhân lại cùng một đám nam nhân uống rượu cười nói vui vẻ như thế , không biết là dạng nữ nhân gì ? ”

Lời nói của Trọng Nhượng Tình , cách thức chăm chọc quá mức rõ ràng .

Nhưng thật ra , chuyện gì đang diễn ra , mọi người đều thấy rõ , Tử Lam rất thần nhiên , cũng không có gì đáng để nói .

Mặc Thiếu Thiên nghe được , mặt liền biến sắc , con người lạnh lùng quét qua người Trọng Nhượng Tình , không vui mở miệng cảnh cáo ” Bản thân cùng đồng nghiệp hợp tác chung đụng , có cái gì không đúng sao ? ”

Một câu nói của Mặc Thiếu Thiên , đem lời nói vừa rồi của Trọng Nhượng Tình nghẹn chết , Trọng Nhượng Tình nhìn mọi người , tất cả mọi người mím môi , ăn cơm , uống rượu , nói chuyện , nhưng Trọng Nhượng Tình không ngờ Mặc Thiếu Thiên lại trước mặt mọi người nói như vậy , nhất thời , sắc mặt Trọng Nhượng Tình càng trở nên khó coi .

Ánh mắt Trọng Nhượng Tình nhìn về phía Tử Lam , mang theo hận ý sâu đậm .

Lâm Tử Lam , cô thật là đáng chết !

^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^

Mọi người vừa uống rượu vừa nói chuyện phiếm rất vui vẻ .

Tử Lam cũng là một người có tính tình trực爽 , mọi người liên tiếp mời rượu nàng cũng uống nhiều một chút !

” Lâm tiểu thư , tôi lại kính cô một ly ! ” Một đồng nghiệp爽 khoái mời nàng .

Tử Lam lắc đầu một cái , khoát tay cười nói ” Không được , tôi thực sự không uống được nữa rồi....”

Trần Mặc ngồi bên cạnh Tử Lam , thấy vậy cũng liền đứng lên ” Tử Lam thật không thể uống nữa , không bằng , ly này tôi uống thay cô ấy đi ! ” Nói xong trực tiếp bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch , vô cùng爽 khoái cười ha hả .

Trần Mặc đứng lên uống rượu thay Tử Lam , dẫn đến tất mọi người bắt đầu ồn ào lên , mọi người cho là Trần Mặc có ý tứ với Tử Lam .

Tử Lam chỉ cười không nói , uống có hơi nhiều ” Các người tiếp tục uống đi , tôi muốn đi toilet.....” Nói xong , nàng muốn rời khỏi .

Lúc này , Cảnh Thần vội vàng đứng lên vịn nàng ” Cô làm sao vậy ? Có cần tôi đưa cô đi hay không ? ”

” Không cần , các người uống trước đi , tôi sẽ lập tức trở lại...” Vừa nói xong , nàng cất bước đi ra ngoài .

Tầm mắt Mặc Thiếu Thiên vẫn nhìn theo theo nàng , thấy nàng đi ra ngoài , hần đột nhiên đứng dậy ” Anh muốn đi toilet một chút ! ”

Lưu lại một câu nói , cũng không để ý đến Trọng Nhượng Tình bên cạnh , hần trực tiếp đi theo ra ngoài .

Tử Lam vừa vào toilet , nàng liền rửa mặt để tỉnh táo lại .

Thật ra thì , bình thường không có việc gì nàng cũng hay uống một vài ly trước khi ngủ , đó là vì nàng muốn tốt cho thân thể , không ngờ , ngày qua ngày , vô tình nàng lại luyện thành tửu lượng thật tốt .

Mới từ toilet đi ra , Tử Lam cũng không muốn nhanh như vậy phải trở về , vì vậy nàng hướng ra phía hành lang hóng mát một chút !

” Thế nào ? Say ? ”

Chợt một giọng nói tà mị từ phía sau lưng nàng truyền đến , Tử Lam quay đầu lại , đập vào mắt nàng chính là gương mặt yêu tinh của Mặc Thiếu Thiên , hần cười như không cười tiến lại gần nàng .

Đáy lòng Tử Lam chợt run lên , Mặc Thiếu Thiên bất cứ nơi nào bất cứ nơi đâu cũng có thể yêu nghiệt như vậy ...đúng thật tốt số , trời ban hần cho gương mặt hại nước hại dân á !

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên , nháy mắt một cái , nàng khẽ mỉm cười , vẽ mặt kia thậm chí có mấy phần mê ly , sắc mặt hồng hồng , lúc này nhìn Tử Lam có chút kiêu mị đặc biệt của nữ nhân .

” Chỉ là ra ngoài hóng mát một chút , bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi , tôi cần phải trở về ! ”

Nói xong , Tử Lam muốn đi ...

Mặc Thiếu Thiên bị cuốn hút bởi ánh mắt mê ly của nàng , nữ nhân này cũng có bộ mặt yêu mị như vậy sao , trong khoảng thời gian ngắn khó thể hồi hồn , chờ khi hân hoảng hết trần tỉnh , Mặc Thiếu Thiên vội tiến lên kéo nàng trở lại .

Tử Lam không biết chuyện gì đang xảy ra , chỉ biết nàng đã bị Mặc Thiếu Thiên ôm lấy xong trực tiếp đè vào tường , thân thể cao lớn của hân bao trùm lấy nàng .

” Anh....”

Lời nàng còn chưa nói xong , Mặc Thiếu Thiên đột nhiên đè Tử Lam , cúi xuống , kề sát thân thể mềm mại của nàng , hướng về phía môi của nàng ...hôn lên .

Trước sau như một bá đạo , cường thế , cuồng dã giống như con người của hân , môi chạm môi , hung hăng hôn nàng , trực tiếp cạy hàm răng đầu lưỡi quấn quýt , cuồng dã mút lấy cái lưỡi thơm tho của nàng , hút hết những ngọt ngào .

Tử Lam bị động tác cuồng dã của Mặc Thiếu Thiên , giờ phút này đầu óc nàng u mê một mảnh , đôi mắt mê ly , cả người nàng xụi lơ trong vòng tay ấm áp của hân . Tác dụng của cồn , nàng bắt đầu không lý trí mình mẫn như mọi ngày , chỉ cảm thấy miệng Mặc Thiếu Thiên lạnh lạnh mùi rượu , hình như , nàng không ghét nụ hôn của hân .

Cảm giác thân thể của nàng mềm mại , nụ hôn của Mặc Thiếu Thiên càng thêm sâu , bá đạo , cuồng dã . Nụ hôn này , từ khi nhìn thấy nàng , hân đã nghĩ trong đầu như thế rồi .

Nàng tựa vào trên tường , bị hân hôn có chút khó có thể hô hấp , đôi tay bắt được y phục của Mặc Thiếu Thiên , nàng níu thật chặt .

Mặc Thiếu Thiên cảm thấy , nàng dường như không thích , hân từ từ buông nàng ra , nhưng đôi tay vẫn ôm nàng không chịu buông ra .

Bộ ngực Tử Lam phập phồng lên xuống , há miệng thở dốc , khiến hân cảm thấy bộ dáng nàng lúc này trông thật đáng yêu , đôi mắt Mặc Thiếu Thiên hí lên , khoe miệng nâng lên một nụ cười thỏa mãn .

” Tại sao khi nhìn thấy tôi , cô lại muốn đi ? Hả ? ” Cánh tay vẫn ôm Tử Lam , gương mặt yêu nghiệt phóng đại trước mặt nàng .

Nàng có hơi say một chút , nhưng mới vừa rồi bị Mặc Thiếu Thiên hôn , không hiểu sao , mỗi khi hân tới gần , nàng cảm giác không khí giữa hai người rất mập mờ , hô hấp có chút nóng rực .

Tử Lam tựa vào tường , không giải dựa , ngược lại có chút bất đắc dĩ mở miệng ” Mặc Tổng , khoảng cách chúng ta quá gần , nóng ! ”

Một câu này của nàng khiến Mặc Thiếu Thiên dở khóc dở cười .

Nữ nhân này , thời điểm nào cũng bình tĩnh như vậy sao ?

Mặc Thiếu Thiên nhìn nàng , không chịu bỏ qua vấn đề kia ” Nói , tại sao thấy tôi lại muốn bỏ đi ? ”

” Mặc tổng , anh nghĩ quá nhiều rồi , tôi chỉ là nên đi về ! ” Nàng bình tĩnh nói , đôi mắt hơi khép lại , sắc mặt phi hồng , xem ra có chút mê ly , đẹp mê người .

Mặc Thiếu Thiên cúi người nhìn nàng , đôi môi hồng hồng , cả người nàng tỏa ra ánh sáng lộng lẫy , thanh khiết như một đóa kim liên , tâm tình Mặc Thiếu Thiên giờ này thật tốt .

” Thật sao ? ” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại , âm thanh trầm thấp .

” Vâng ! ”

” Lâm Tử Lam ! Cô nói láo ! ” Mặc Thiếu Thiên nhìn nàng , ánh mắt u oán , từng câu từng chữ chắc chắn nói .

90. Chương 90: Cô Có Con Trai ?

Edit : Oanh Love

” Lâm Tử Lam , cô nói láo ! ” Mặc Thiếu Thiên nhìn nàng bằng ánh mắt u ám , từng câu từng chữ nói rất chắc chắn .

Tử Lam sững sờ , ngay sau đó nàng hướng hần lộ ra nụ cười thản nhiên ” Mặc tổng , thực sự tôi không hiểu ý anh ? ”

” Cô yêu tôi ! ” Mặc Thiếu Thiên nhìn nàng , ánh mắt như hắc điều ngọc thạch sinh động sáng chói , chói mắt , làm nàng kinh ngạc không thôi .

Khóe miệng nàng nâng lên nhất mạt cười ” Mặc tổng , anh có sở thích cuồng tự luyện sao ? Lời này , thế nhưng đã lặp lại 2 lần rồi ! ”

” Nhưng , đây là sự thật , Lâm Tử Lam , em đừng lừa mình dối người nữa , nụ hôn mới vừa rồi đã bán đứng tất cả suy nghĩ tình cảm của em ! ” Mặc Thiếu Thiên giọng nói chắc chắn , trong âm thanh nghe có chút vui sướng khi biết được nàng cũng yêu hần .

Đúng , đáp án như vậy , để cho hần giờ phút này rất vui mừng .

Tử Lam nhìn hần ” Mặc tổng , anh là một nam nhân , tôi lại là một nữ nhân , không sai , phản ứng bình thường khi một nam nhân hôn nữ nhân thì sẽ xảy ra phản ứng , vậy thôi , còn như vậy xác định tình cảm xem ra rất mơ hồ ...” Nàng nói gần từng chữ .

Ánh mắt lạnh lùng quét về phía Tử Lam , tại sao nữ nhân này luôn có thể tìm ra lý do để cự tuyệt hần ?

Mà hần lại cực kỳ ghét cái loại cảm giác này !

” Cho nên , đừng hỏi tôi có yêu anh không ? Bất kể , anh có hỏi thêm bao nhiêu lần cũng mãi không có câu đáp án nào giành cho anh đâu ! ”

” Tại sao ? ”

” Đừng quên , không bao lâu nữa anh sẽ phải kết hôn ! ”

” Nếu anh không kết hôn , có phải hay không em sẽ thừa nhận rằng em yêu anh ? ” Mặc Thiếu Thiên nhìn nàng , ánh mắt tĩnh mịch , khiến lòng Tử Lam trầm xuống .

” Mặc tổng , anh giống như đang rất hưởng thụ về điều này ? ”

Mặc Thiếu Thiên nhếch môi ” Xác thực , em luôn cho anh một loại cảm giác bất đồng với những nữ nhân khác ! ” Hần đương nhiên là nói thật .

” Thật xin lỗi , nếu như anh nghĩ muốn chơi đùa cùng tôi một chút , xin lỗi , tôi không thể phụng bồi cùng anh , cũng không có hứng thú ! ”

” Vậy em nghĩ muốn cái gì ? ”

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên ” Vậy anh nghĩ muốn cái gì ? ”

Một câu nói , Mặc Thiếu Thiên ngây ngẩn cả người .

Hần nghĩ muốn cái gì ?

Hần cũng không biết ...

Nhưng nữ nhân này , đem đến cho hần những cảm giác mà trước đây hần chưa bao giờ có .

Nàng giống như một khối nam châm , không ngừng hấp dẫn hần , để cho hần chỉ muốn đến gần bên nàng .

Nhưng chưa từng có một nữ nhân nào lại nói với hần những lời như vậy , lông mày Mặc Thiếu Thiên dần dần nhíu chặt .

Tử Lam nhếch môi cười khỏ , đây mới là con người thật sự của Mặc Thiếu Thiên , nữ nhân đối với hắn giống như một món đồ chơi , vui thì chơi đùa không thì vứt bỏ không cần suy nghĩ . Vĩnh viễn theo đuổi mới mẻ ...

Đây cũng là lý do nàng luôn luôn tận lực khắc chế tình cảm của bản thân , cho dù Mặc Thiếu Thiên có ưu tú đến đâu , nhưng đối với hắn không bao giờ có loại cảm giác tình cảm duy nhất , nàng không cần , cũng không thêm khát loại tình cảm như thế !

” Mặc tổng , tôi là nữ nhân , nhưng giá của tôi không rẻ , muốn tôi yêu anh , cần phải cầm thứ ngang hàng tới trao đổi ! ”

Nói xong , nàng đẩy Mặc Thiếu Thiên ra muốn đi .

” Chờ một chút ! ”

Mặc Thiếu Thiên mở miệng giữ nàng lại .

Cước bộ Tử Lam cứng đờ , dừng lại .

Mặc Thiếu Thiên hung hăng lôi nàng , kéo trở về , áp sát nàng hắn nói ” Em muốn lòng của anh ? ”

Tử Lam nhếch môi ” Ngang hàng trao đổi , Mặc tổng , anh nếu nghĩ muốn lấy được những gì ở tôi thì phải dùng cái đó đến để trao đổi ! ”

Đôi mắt Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên tỏa sáng , gương mặt tà mị nâng lên nhất mực cười ” Muốn lòng của anh , được , như em mong muốn ! ”

Tử Lam cả kinh , ngây ngốc nhìn hắn , có chút sửng sờ .

Ánh mắt thâm tình nhìn nàng , hắn lại nói ” Lâm Tử Lam , anh như em mong muốn , giao trái tim cho em , nếu em dám phụ anh , nhất định chính tay anh sẽ giết chết em ! ”

Nàng có chút cảm giác giống như đang nghe nhầm ...

Nguyên nhân , do nàng uống nhiều quá phải không ?

” Thiếu Thiên , như thế nào anh lại muốn phụ lòng em ? ”

Lúc này , sau lưng chen ngang cuộc nói chuyện giữa hai người bọn họ .

Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đồng thời quay đầu lại , Trọng Nhược Tình đứng ngay sau lưng Mặc Thiếu Thiên cách đó không xa , sắc mặt ưu thương , hốc mắt rưng rưng .

Ngay khi nhìn thấy Trọng Nhược Tình , hắn cau mày .

Trọng Nhược Tình tiến lên ” Lâm Tử Lam , cái người đề tiện này , cô dám quyến rũ Thiếu Thiên của tôi sao ? ”

Chân mày Tử Lam hơi nhíu lại ..

Mặc Thiếu Thiên quay sang nhìn Trọng Nhược Tình , lớn tiếng quát ” Đủ rồi , đây là chuyện giữa chúng ta , cùng Tử Lam không có quan hệ ? ”

” Không có quan hệ sao ? Thiếu Thiên , chúng ta đã đính hôn , làm sao anh có thể đối xử với em như vậy hả ? ”

” Em yêu anh nhiều năm như vậy , làm sao anh có thể đối xử với em như thế ? ” Trọng Nhược Tình liên tục chất vấn , âm thanh mang theo run rẩy , tố cáo .

Nàng có thể chịu đựng Mặc Thiếu Thiên bên ngoài chơi gái , nhưng nàng không chấp nhận trong tim hắn có ai ngoài nàng . Không ngờ hôm nay nàng chính miệng nghe hắn thừa nhận , hắn muốn đem tim trao cho Lâm Tử Lam , tiện nhân kia có cái gì tốt đẹp chứ ?

Làm sao có thể như vậy ?

Vẫn biết , Mặc Thiếu Thiên không yêu nàng , nàng cam chịu , có thể nhịn , nhưng không cách nào chấp nhận , hẳn yêu thương nữ nhân khác !

Không thể !

Nàng tuyệt đối không chấp nhận kết quả này !

” Chuyện này , chúng ta trở về rồi hãy nói ! ” Mặc Thiếu Thiên bắt đầu cảm thấy không vui .

Đồng nghiệp bên trong nghe được một chút động tĩnh bên ngoài , nên đi ra .

Trọng Nhược Tình nhưng lại cố ý buông tay Mặc Thiếu Thiên , tức giận nhìn hắn nói ” Thiếu Thiên , coi như anh thích người khác , cũng phải tìm một nữ nhân sạch sẽ mà thích , tại sao lại tìm một nữ nhân như vậy ? ”

Lời nói của Trọng Nhược Tình quá mức khó nghe .

Nhưng Tử Lam không hề tức giận , nàng chỉ đứng im đó , chân mày khẽ nhíu .

Mặc Thiếu Thiên cố gắng kiềm chế lửa giận ” Trọng Nhược Tình , em đủ rồi , chớ quá mức , anh đã nói , chuyện này cùng Tử Lam không có quan hệ ? ”

Trọng Nhược Tình lại lạnh lùng nói thêm một câu ” Thiếu Thiên , anh biết không , nữ nhân này đã có một đứa con trai rồi , ả đang gạt anh , ả một mực lừa dối anh mà thôi ! ”

Mặc Thiếu Thiên giật mình chết lặng .

Tử Lam cũng sững sờ , không ngờ Trọng Nhược Tình sẽ đem chuyện này nói ra .

Thật ra , nàng nên sớm nghĩ đến chuyện này mới phải .

Mặc Thiếu Thiên quay sang nhìn Trọng Nhược Tình , sắc mặt trầm trọng ” Em nói bậy bạ gì đó ? ”

” Em không có nói bậy , đây là sự thật , chuyện này , người của công ty ai mà không biết , hơn nữa , Lâm Tử Lam cũng đã chính miệng thừa nhận ! ” Trọng Nhược Tình cố ý gằn từng chữ nói ra .

Mặc Thiếu Thiên sững sờ , không ít nhân viên đi ra , chứng kiến một màn này .

Chân mày Cảnh Thần cũng bắt đầu nhíu lên .

Trần Mặc cũng nhìn , ánh mắt sáng tỏ .

Tử Lam vẫn đứng im tại chỗ , khóe miệng mang theo ý cười nhợt nhạt , không có chút tức giận nào .

Mặc Thiếu Thiên quay đầu sang chỗ khác , sắc mặt thâm trầm , chân mày cũng nhíu lại hình như không tìm những lời Trọng Nhược Tình vừa nói , hắn nhìn Tử Lam ” Em thật sự có con trai ? ”

Tử Lam không biết giải thích như thế nào , cũng chưa từng nghĩ tới việc giải thích , nàng gạt đầu một cái ” Đúng ! ”

” Tại sao em lại không nói việc này cho anh biết ? ” Mặc Thiếu Thiên chất vấn .

Tử Lam cười ” Mặc tổng , đây là chuyện riêng của tôi , tại sao phải nói cho anh biết , huống chi , anh cũng chưa từng hỏi tôi về điều này ? ” Nàng nhàn nhạt nói , nụ cười kia , thản nhiên , có chút bất đắc dĩ .

Nhưng trước mắt , hắn lại thấy nụ cười ấy trông thật chói mắt !

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam , hung hăng nhìn nàng , ánh mắt kia , hình như muốn nhìn thấu nàng .

Tử Lam thừa nhận , vào giờ phút này , ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên làm lòng nàng có chút khổ sở , nhói đau .

Trọng Nhược Tình ở một bên âm thầm cười lạnh , vẻ mặt mang theo hài lòng , đắc chí . Lâm Tử Lam xem cô còn bản lĩnh gì để quỵến rũ Thiếu Thiên nữa đây ?

” Thiếu Thiên , ả vẫn luôn gạt anh ... .. ” Trọng Nhược Tình một bên vẫn tiếp tục quạt gió thổi lửa .

” Cầm miệng ! ” Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng quát một tiếng , sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Lâm Tử Lam , nắm tay nàng , kéo ra ngoài .

Trọng Nhược Tình mặc dù sửng sốt nhưng không nói gì .

Mọi người ở đây đều sửng sốt .

Đồng thời cũng biết được một tin tức , giữa 3 người , có vấn đề .

Nhưng không ai dám lăm mồm , vì vậy , yên lặng rời đi , đến như thế nào thì trở về như thế đấy .

Mặc Thiếu Thiên lôi Tử Lam xông ra ngoài , trực tiếp nhét nàng vào xe , Tử lam cũng không kháng cự , ngồi xuống .

Mặc Thiếu Thiên cụng ngồi xuống , xe bắt đầu khởi động , chạy như bay trên đường .

Mười mấy phút sau , xe ngừng lại ...

Hồ hấp Mặc Thiếu Thiên dao động , hắn không ngờ , mới vừa rồi quyết định trao ra tim mình , lại nghe được một câu chuyện buồn cười như vậy !

Chỉ cần nghĩ đến nữ nhân này , cùng nam nhân khác ở chung một chỗ , hoan ái dưới thân người khác , hơn nữa còn sinh ra một đứa con trai , Mặc Thiếu Thiên có một loại kích động muốn giết người ngay lúc này !

Nhìn nàng , hắn hỏi ” Chẳng lẽ , em không có gì muốn nói với anh sao ? ”

Nàng lắc đầu , khẳng định ” Không có ! ”

Đáng chết !

” Em có con trai , tại sao không nói cho anh biết ? ” Hắn phát giận , tại sao nàng lại có thể bình tĩnh như chuyện này cùng nàng một chút quan hệ cũng không có .

” Đây là chuyện riêng của tôi , không cần giao phó với bất luận người nào ? ”

Mặc Thiếu Thiên nắm chặt quả đấm , cố gắng khắc chế không ình bộc phát . Tiếp tục nhẫn nại hỏi .

” Con của em , năm nay bao nhiêu tuổi ? ”

Tử Lam cả kinh , rất dễ nhận thấy , nàng không ngờ Mặc Thiếu Thiên lại hỏi như vậy ?

Tầm mắt nàng chuyển sang chỗ khác , có chút không được tự nhiên trả lời ” 5 tuổi ”

Năm tuổi ! Lại là năm tuổi ư ?

Theo như hắn nghĩ , vào 7 năm trước hắn cùng nàng một đêm triền miên , nếu đứa bé ra đời , căn bản số tuổi không phù hợp .

Cho nên nói ... ..

Quả đấm Mặc Thiếu Thiên có chút không nhịn được hướng Tử Lam đánh tới.

Nàng cảm thấy hắn muốn động thủ nhưng vẫn một mực ngồi im không tránh , thẳng thẳng đối mặt .

Mặc Thiếu Thiên , anh có biết Hi Hi là con trai của anh không ?

Nếu như anh biết , có thể tức giận như thế hay không ?

Nhưng , nàng không cách nào nói cho Mặc Thiếu Thiên biết sự thật .

Tử Lam ngồi yên tại chỗ , chuẩn bị chịu đựng một quyền .

Thật lâu sau , nàng chỉ cảm giác , bên tai có một cơn gió xẹt qua , sau đó một quyền nặng nề bên tai vang lên .

Một quyền hắn không đánh trúng nàng ...nhưng đập vào cửa kính .

Tử Lam nhìn tay Mặc Thiếu Thiên , mây khê cau , thấy vẻ mặt hắn lo lắng , tang thương , lòng nàng cũng đau xót không kém .

Mặc Thiếu Thiên , tội tình gì anh phải tự hành hạ bản thân như thế ?

” Cút ! ” Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng quát một tiếng .

Thân thể Tử Lam sững sờ một chút ..

” Cút xuống xe cho tôi ! ” Mặc Thiếu Thiên quát lớn thêm lần nữa , nhưng nàng nhìn ra được , hấn đang cực lực chịu đựng .

Theo phương pháp làm việc của hấn , đối với nàng như vậy quả thật là rất nhẹ rồi !

Nàng không nói hai lời , kéo dây an toàn , bước xuống xe.

Cửa mới vừa đóng , chỉ thấy chiếc xe vèo chạy như bay về phía trước , mấy giây , không còn thấy bóng dáng ...

Tốc độ nhanh đến nỗi , những chiếc lá khô bên đường cũng bắt đầu bay tán lạn theo ..

Nàng đứng im ven đường , nhìn theo phương hướng xe biến mất ...cau mày .

Mặc Thiếu Thiên , thật xin lỗi !

Không phải em cố ý giấu diếm anh ?

Chỉ là , em chưa nghĩ đến chuyện sẽ nói cho anh biết !

Lòng ghen tị của Trọng Nhược Tình quá mạnh mẽ , nàng sợ Trọng Nhược Tình sẽ làm ra những chuyện bất lợi cho nàng và Hi Hi .

Nàng chỉ là nghĩ cho sự an toàn của Hi Hi , nên mang chuyện này đề xướng ...

Sau khi Mặc Thiếu Thiên bỏ đi , nàng đi dọc theo con đường từ từ trở về nhà .

91. Chương 91: Tôi Sẽ Không Để Cho Cô Mạnh Khỏe!

Tử Lam trở về đã gần tới trời tối, Hi Hi đã làm tốt bữa ăn khuya. Tử Lam vừa vào cửa, Hi Hi liền cười hỏi một câu,

“Mẹ, mẹ là đạp mây trở về ư, con mới vừa làm xong bữa khuya!”

Người lam cười một tiếng, sau đó đổi giày, mệt mỏi không chịu nổi,

“Ta là chân đạp trở về!”

Hi hi nghe được câu nói có hàm ý khác, nhú mày,

“Mẹ, đã xảy ra chuyện gì?”

Tử Lam đi tới, nhìn Hi Hi, suy nghĩ một chút mở miệng,

“Hấn phát hiện mẹ có con trai rồi !”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó không biết con là con hấn!” . . . . .

Kết quả nằm trong dự đoán của Hi Hi. Sợ là Mặc Thiếu Thiên biết, hiện tại sớm xông qua, làm sao sẽ khiến mẹ đi một mình trở lại !

“Cha không có làm khó mẹ sao?” Hi Hi hỏi.

“Thiếu chút nữa đánh một quyền vào mẹ!” . . . . .

“Ân, tính cách cha nóng nảy!” . . . . . Sau đó Hi Hi nhìn Tử Lam,

“Mẹ, con đã tỏ, con đồng tình mẹ!”

“ . . . . . ”

~~~~~

Mặc Thiếu Thiên biến mất. Từ ngày đó đến nay, Mặc Thiếu Thiên cũng chưa có xuất hiện. Không chỉ là công ty, còn là nơi đó, cả người giống như không trùng biến mất giống như nhau, cũng không có xuất hiện nữa. Có người nói, Mặc Thiếu Thiên xuất ngoại, tóm lại các loại cách nói đều có.

Toàn bộ cả nửa tháng trôi qua rồi, cũng không lộ diện. Tử Lam như thường ngày đi làm, tan việc.

Kể từ đó điều không thấy Mặc Thiếu Thiên, Trọng Nhược Tình cả người liền có chút hoảng hốt, khẩu vị cũng không có, đi làm cũng không có gì tính tích cực, mặc kệ hằng ngày gọi bao nhiêu cuộc điện thoại cho Thiếu Thiên, thậm chí nhờ thám tử tư, lại như cũ không tìm được bất cứ tin tức gì của hắn.

Trọng Nhược Tình tiêu tụy rất nhiều. Dù sao cô cùng Mặc Thiếu Thiên đính hôn tin tức vô cùng cấp bách, mà Mặc Thiếu Thiên lúc này biến mất.

Trọng Nhược Tình có chút bận tâm. Nhưng mà đối với Tử Lam, có đôi khi, tránh không được châm chọc, kể khổ mấy câu, nhưng là cũng không có tính tích cực như trước kia.

Cho đến có một ngày.

Trưa hôm nay, tất cả mọi người đi ra ngoài ăn cơm trưa, Tử Lam cùng Cảnh Thần cũng đi ra ngoài ăn cơm. Trọng Nhược Tình một người trong phòng làm việc. Ngay vào lúc này, điện thoại di động của nàng chợt vang lên. Nàng có chút phiền não nhận.

“Này.”.

”Tiểu thư, là ta!”

“Chuyện thao tác như thế nào?” Trọng Nhược Tình trực tiếp hỏi.

“Tra được.” Trọng Nhược Tình cau mày,

“gửi đến cho tôi, gửi đến điện thoại di động của tôi!”

“. Dạ!”

Vì vậy ngăn ngắn mấy phút điện thoại của, liền bị cắt đứt.

Trọng Nhược Tình ngồi ở trên ghế, khẽ cau mày, có chút nóng nảy.

Mấy giây, tích tích, điện thoại di động vang lên. Trọng Nhược Tình cầm điện thoại di động lên xác định. Ngay khi vừa thấy hình, mắt của Trọng Nhược Tình ánh không khỏi phóng đại, sắc mặt càng thêm tái nhợt!

Ở phi sắc trong quán rượu, Mặc Thiếu Thiên thân thể cao lớn mang trên mặt nét cười khiếp người, phong hoa tuyết luân, mà trong ngực của hắn ôm một nữ nhân, nữ nhân kia là —— Lâm Tử Lam? ? Từng tờ hình, đều là chụp ở trong quán bar! Mập mờ, hôn mê. Còn có một chút.

Mắt của Trọng Nhược Tình đỏ ngầu. cô không thể tin liếc nhìn hình, từng tờ một xem không chịu buông qua, mặc dù người phía trên cùng bộ dáng bây giờ của Lâm Tử Lam có chút không giống, nhưng là tấm mặt trái xoan, mắt xếch, cô đời này cũng sẽ không nhận lầm.

Bức tường được xây trong lòng Trọng Nhược Tình lần nữa trong nháy mắt tan rã, nếu như là nữ nhân khác, cô chỉ sẽ cười lạnh cho qua, nhưng người kia là Lâm Tử Lam, là Mặc Thiếu Thiên nói muốn gì—ao trái tim cho cô, cô không thể cứ tính như vậy! Nghĩ tới, Trọng Nhược Tình tay càng nắm càng chặt. Cuối cùng, cô không thể nhịn được.

Cầm điện thoại di động xông ra ngoài. Vừa vặn, Tử Lam cùng Cảnh Thần ăn cơm xong trở lại, vừa lên lầu liền thấy Trọng Nhược Tình tức giận đặng đặng đi ra.

“Lâm Tử Lam!”

Trọng Nhược Tình hô một tiếng. Tử Lam cùng Cảnh Thần đồng thời sửng sốt. Trọng Nhược Tình từ lúc Mặc Thiếu ngày biến mất, ít có hỏa khí lớn như vậy, bây giờ là vì cái gì! Trọng Nhược Tình nhìn Cảnh Thần ở đây, không tiện phát tác. Tử Lam nhìn Cảnh Thần,

“Cô vào trước đi, chúng ta một lát tán gẫu tiếp!”

Cảnh Thần cho dù không yên lòng, cũng chỉ có thể gật đầu một cái, đi vào. Cảnh Thần mới vừa đi, Tử Lam liền mở miệng,

“Trọng Nhược Tình phòng, tìm tôi có chuyện gì không?”

Trọng Nhược Tình xoay người, hướng về phía Tử Lam,

“Pằng”

một tiếng, một bạt tay tát vào trên mặt Lâm Tử Lam,

“Lâm Tử Lam, đồ tiện nhân!”

Lực độ, tuyệt đối khá lớn! Tử Lam bất ngờ, tóc bị cô đánh có chút xóc xếch, mặt bên kia, khóe miệng mơ hồ rỉ ra một tia vết máu.

Đây là Trọng Nhược Tình lần thứ hai đánh cô! Đau rát! Tử Lam nhẹ nhàng lấy tay lau khóe miệng một cái, ánh mắt xem ra không hề không giận. Tử Lam nhìn cô, vẻ mặt không hề không giận, không nhìn ra bất kỳ dấu hiệu nào, cô nhàn nhạt mở miệng,

“Lý do!”

Trọng Nhược Tình khóe miệng lạnh lùng nâng lên, mang theo châm chọc, châm chọc,

“Lý do? Ta đánh chính là người cái đồ tiện nhân!”

Tử Lam nhìn cô, con người trong suốt trở nên vẫn đục, ở cô câu nói sau cùng lạc âm sau, nàng chợt giơ tay

”Pằng” một tiếng, đáp lễ.

Cô lần đầu tiên bị đánh, cô có thể xem bị chó cắn rồi, cô nhịn, nhưng là cô tuyệt đối sẽ không cho phép có lần thứ hai! Dùng lời nói của Hi Hi, đối với tiện nhân, không cần nhịn nữa, bởi vì sẽ chỉ làm tiện nhân càng tới càng được voi đòi tiên.

Rất dễ nhận thấy, Trọng Nhược Tình không nghĩ tới Tử Lam lại ra tay, trong khoảng thời gian ngắn không có phản ứng tới, đợi nàng phản ứng kịp, tức giận cả người run,

“Cô thể nhưng đánh tôi?”

“Cô có thể đánh tôi, tôi là cái gì không thể đánh cô?” Tử Lam nhìn cô, nhẹ nhàng hỏi.

“Cô——”

Trọng Nhược Tình nhìn cô, nữ nhân này vô luận lúc nào thì xem ra cũng bình tĩnh như vậy, bình tĩnh để cho người khác phát điên.

Tử Lam khóe miệng lạnh lùng nâng lên,

“Trọng Nhược Tình, tôi nhấn nhịn cô lần thứ nhất, là đã cho cô mặt mũi, nhưng là đặc biệt tiến thêm thước, cô cho rằng cô là ai? Thị trưởng thiên kim? cô trừ cái danh hiệu này còn có cái gì? Tôi cho cô biết, người khác sợ ta, ta không phải sợ người, cho nên, tốt nhất chớ chọc giận tôi, bởi vì tôi cũng không phải là dễ dắc tội như vậy!”

Tử Lam một chữ một cái cảnh cáo, âm thanh mặc dù không lớn, nhưng là lực độ, lại làm cho người ta không dám chất vấn lời của cô.

Trọng Nhược Tình nhìn cô, trong khoảng thời gian ngắn lại bị lời của cô..., ghen là không biết nên nói cái gì. Ngay sau đó, cô phản ứng kịp, lạnh lùng cười,

“Lâm Tử Lam, cái người tiện nhân này, đừng ở chỗ này làm tôi sợ, cô dám quyến rũ Thiên, tôi để cho cô sống ở A thị không thể tốt hơn!”

Trọng Nhược Tình hung hãn nói. Vừa Mặc Thiếu Thiên. Vừa quyến rũ. Trọng Nhược Tình không phiền, cô đều ngán. Tử Lam nhìn cô, khóe miệng nâng lên nhàn nhạt buồn cười,

“Trọng Nhược Tình, cô là có bị chứng vọng tưởng thật sao? cô kia con mắt nhìn đến tôi quấy rầy Mặc Thiếu Thiên khi nào? Nếu như cô không phải biết sự thực là cái gì, xin mời không nên ở chỗ này nói xằng nói bậy, nói hư nói vượn được không? Ngày ngày bối mốt, cô không phải phiền à? Cô không phải phiền, ta đều ngán! Chính ta tại trịnh trọng nói cho người biết, ta không có quấy rầy Mặc Thiếu Thiên, Tôi cùng hắn không có bất kỳ quan hệ gì, các người muốn làm gì liền làm cái đó! Nhưng là xin cô không nên tại như vậy mang chất thần kinh tới mắng tôi, chất vấn tôi, cô không có tư cách, còn nữa, không cần nhiều loạn cuộc sống của tôi!”

Tử Lam nói gần từng chữ, giọng nói có chút kích động, nhưng là cô đã không có biện pháp, Trọng Nhược Tình lại có chứng vọng tưởng hại ra nông nổi như vậy!

Nghe lời của cô..., Trọng Nhược Tình nhếch miệng lên nhất mạt châm chọc cười,

“Thật sao? Cô dám nói Cô chưa cùng Thiếu Thiên ở trong quán bar ngồi làm loại chuyện đó sao? Tử Lam dám nói cô không có quấy rầy hắn sao?”

Hình tất cả đi ra, chẳng lẽ ánh mắt của cô sẽ lừa cô sao?Thật coi cô là người mù sao?

Tử Lam nghe được lời nói Trọng Nhược Tình, cau mày, không hiểu. Nhưng là cũng không có suy nghĩ nhiều như vậy,

“Trọng Nhược Tình, phải nói ta cũng nói rồi, cô thích làm sao thì dạng đó đi!”

Nói qua Tử Lam cũng không muốn cùng cô nói thêm gì nữa, xoay người muốn đi. Nói với cô, hơn phân nửa là Đàn Gảy Tai Trâu.

Cô vẫn sống ở trong suy nghĩ của mình, vô luận cô nói gì, Trọng Nhược Tình chỉ sẽ cho rằng cô đang nói xạo, cô còn có cái gì tốt nói sao?

“Lâm Tử Lam, cô đứng lại đó cho tôi!” Trọng Nhược Tình hô.

Tử Lam có chút không nhịn được,

“Cô rốt cuộc còn muốn làm gì?”

Lúc này, Trọng Nhược Tình vươn tay đưa di động cho cô nhìn, sắc mặt biến thành dữ tợn,

“Đây là cái gì? Đây chính là miệng cô nói nhiều tiếng không có quấy rầy Thiếu Thiên sao?”

Tử Lam vốn là không nghĩ để ý tới , nhưng khóe mắt đảo qua, lại thấy hình nàng trên điện thoại di động, nhất thời sửng sốt.

Người trong hình, rõ ràng là cô và Mặc Thiếu Thiên! Nhưng lại không phải bây giờ, là bảy năm trước . . .

Khi đó ở trong quán bar, nàng uống nhiều quá, bị hạ thuốc, cho nên đem Mặc Thiếu Thiên trở thành ngư lang.

Nhưng là hình tại sao ở trong tay Trọng Nhược Tình. Hình góc độ, rõ ràng cho thấy là chụp trộm.

Như vậy, là ai chụp hay sao? cô vốn cho cái đêm kia là cùng Mặc Thiếu Thiên, trừ bọn họ ra, sẽ không có người khác biết, nhưng lại không ngờ, còn sẽ có hình!

Tử Lam thật lòng có chút ngây ngẩn cả người. Trọng Nhược Tình nhìn sắc mặt cô biến hóa, bộ dáng kia, hoàn toàn ở trong mắt của Trọng Nhược Tình chính là đáng vẽ chột dạ.

“Như thế nào? Không có nghi ngờ rồi sao?”

Trọng Nhược Tình lạnh lùng cười, khóe miệng cười, bởi vì vậy vắn vẹo cười, để ặt xinh đẹp của cô cũng trở nên kinh khủng vắn vẹo.

“Nguy biện a, tiếp tục nguy biện a.” Trọng Nhược Tình cười nói, vẻ mặt có chút BT.

“Hình, từ đâu tới?”

Tử Lam từng chữ hỏi. Trọng Nhược Tình lại hỏi một đặng, trả lời một nẻo, nhìn cô cười lạnh,

“Lâm Tử Lam, cô yên tâm, tôi sẽ không để cho cô ở đây tốt hơn! Có tôi Trọng Nhượng Tình ở đây một ngày, tôi đều sẽ không để cho cô mạnh khỏe qua! Tôi nhất định sẽ làm cho cô sống không bằng chết đấy!”

Tử Lam nhìn Trọng Nhượng Tình.

92. Chương 92: Trọng Nhượng Tình Mang Thai

Edit : Oanh Love

Trọng Nhượng Tình hỏi một lần lại trả lời một lần ” Lâm Tử Lam , cô yên tâm , tôi sẽ không để cho cô có cuộc sống tốt tại A Thị .Tôi xin thề , nếu Trọng Nhượng Tình tôi một ngày còn sống ở A Thị , thì tôi quyết không để cho cô sống mạnh khỏe qua ngày . Nhất định , tôi sẽ làm cho cô sống không bằng chết ! ”

Tử Lam đứng im tại chỗ , mím môi , nhìn Trọng Nhượng Tình ...cô cũng không nói gì.

Bảy năm trước , chính xác đã xảy ra một chuyện ngoài ý muốn , nhưng theo cách nghĩ của Trọng Nhượng Tình cho dù cô muốn giải thích như thế nào , Trọng Nhượng Tình cũng sẽ không tin tưởng . (Đoạn này vô duyên nè , Lam tỷ đến trước con mẹ điên kia mà..cần gì giải thích nữa ...)

Trọng Nhượng Tình hung hăng trừng mắt nhìn Tử Lam , xoay người muốn đi , nguyên nhân có lẽ do quá kích động nên lúc cô xoay người không để ý dưới chân , đột nhiên trượt chân , cả người ngã lăn xuống bậc thang .

” A.....” Trọng Nhượng Tình hét một tiếng , cả người ngã về phía sau , lăn từ trên cao té xuống .

Do Tử Lam quay đầu sang chỗ khác , thời điểm thấy , cô đột nhiên vươn tay nghĩ muốn giúp đỡ nhưng cô không ngờ mình không giúp được gì ..

Trơ mắt nhìn Trọng Nhượng Tình từ trên cầu thang lăn xuống dưới .

Cô đứng im ngay bậc thang , có chút hoảng hốt , tuy là chỉ có mấy bậc thang , nhưng mà....

Một số người vây lại đây , nhìn Trọng Nhượng Tình ngã từ cầu thang xuống ai cũng giật mình hoảng hốt , ánh mắt nhìn Tử Lam không thể tin nổi , ánh mắt kia giống như chắc chắn người đẩy Trọng Nhượng Tình xuống chính là Tử Lam , mọi người cực kỳ hoảng sợ , sau đó hét to ” Trưởng phòng , trưởng phòng , cô làm sao vậy người đầu mau tới a , Trưởng phòng ngã cầu thang rồi ! ”

Một tiếng la này , mấy đồng nghiệp vội vàng chạy tới .

Tất cả mọi người ba chân bốn cẳng vội đến .

Mặc Thiếu Thiên vừa vào công ty , sắc mặt lo lắng , yêu nghiệt , cao quý bức người .

Ngày hôm đó , sau khi anh lái xe đi , không ngờ nhận được điện thoại của Văn Dục gọi tới , bên nước Mỹ xảy ra chút chuyện , anh liền cấp tốc bay qua ngay , đi chính là nửa tháng

Mặc Thiếu Thiên mới vừa vào công ty , nhìn thấy gương mặt hốt hoảng của mọi người .

” Đã xảy ra chuyện gì ? ” Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng nghiêm mặt hỏi một nhân viên .

” Trưởng phòng thiết kế ngã cầu thang ! ” có một nhân viên vội vàng trả lời .

Mặc Thiếu Thiên đứng đó , sửng sốt .

Một giây sau đó , anh cất bước hướng đến cầu thang đi tới .

Song, thời điểm Mặc Thiếu Thiên đi tới , Tử Lam vẫn đứng im trên cầu thang .

Phút chốc bốn mắt nhìn nhau , dường như chất chứa rất nhiều thứ tình cảm suy nghĩ phức tạp xen lẫn ..

Ánh mắt Mặc Thiếu Thiên đang nhìn Tử Lam vội vàng dời đi , nhìn về phía cầu thang , ngay khi thấy người đang nằm dưới đất , ánh mắt anh đột nhiên phóng đại .

Không nói hai lời , vội thẳng tới .

” Nhược Tình” Đầu mi Mặc Thiếu Thiên nhú lên ” Đã xảy ra chuyện gì ? ” Sắc mặt anh bắt đầu âm chỉ , mặt lạnh hời .

” Mặc tổng , tôi không biết chuyện gì đã xảy ra , chỉ biết Trưởng phòng cùng Lâm tiểu thư đang cãi nhau ở nơi này , thời điểm chúng tôi tiến vào thì đã thấy Trưởng phòng ngã cầu thang” Một nhân viên mơ hồ kể lại , ý như khẳng định người đẩy Trọng Nhược Tình xuống cầu thang chính là Tử Lam .

Tử Lam đứng im tại chỗ , nghe nhân viên thuật lại sự việc , mày cô khẽ cau .

Mặc Thiếu Thiên ngẩng đầu lên nhìn Tử Lam , ánh mắt tinh mịch làm cho người ta không biết giờ nay anh đang nghĩ gì .

Tử Lam vẫn đứng im , không nói gì , ánh mắt thẳng thẳng .

Cô không có làm , không thẹn với lương tâm .

Trọng Nhược Tình té xuống , trên mặt có vết rách , đầu tiên là thân thể cứng ngắc , con ngươi trợn to , trong nháy mắt , sắc mặt trở nên tái nhợt .

” Đau bụng của em thật đau...á...đau quá ! ” Cô một tay ôm bụng , bộ dáng rất khó chịu .

Mặc Thiếu Thiên nhìn dáng vẻ khó chịu của cô , cúi người , không nói hai lời , ôm nàng muốn đi .

” Á , máu , thật nhiều máu” Có một đồng nghiệp vội hô to .

Mặc Thiếu Thiên đang ôm Trọng Nhược Tình , anh cũng phát hiện dưới thân thể cô chảy ra rất nhiều máu ...

Tử Lam cũng nhìn vết máu trên đất , mơ hồ cô cũng đoán được chuyện gì .

Mặc Thiếu Thiên gương mặt lạnh lùng đáng sợ , ánh mắt sắc bén nhìn phía dưới của cô , trong lòng anh cũng đã đoán được đôi chút .

” Mau bấm 120 gọi xe cứu thương ! ” Mặc Thiếu Thiên hô lên một tiếng .

Một nhân viên đứng bên cạnh anh cũng bị dọa sợ nhảy dựng lên , gạt đầu liên tục , nhanh chóng gọi xe cứu thương .

Mặc Thiếu Thiên ôm Trọng Nhược Tình xông ra phía cửa , Trọng Nhược Tình lại nắm lấy y phục của anh ” Thiếu Thiên , bụng của em đau quá , em không muốn chết ! ”

” Sẽ không , em nhất định sẽ không chết” Mặc Thiếu Thiên kiên định nói ” Đừng nói gì nữa hết , để anh đưa em đến bệnh viện ! ”

” Thiếu Thiên ! ” Bàn tay Trọng Nhược Tình nắm được y phục bả vai , âm thanh run rẩy ” Thiếu Thiên , có lẽ em sắp chết rồi , nhưng trước khi chết , em có một chuyện muốn nói cho anh biết , mặc kệ anh có tin hay không , người em yêu nhất chính là anh , so với bất cứ người nào , vì anh , em có thể làm bất cứ chuyện gì em cũng có thể làm .

Trọng Nhược Tình vừa nói vừa khóc ôm Mặc Thiếu Thiên .

Lời thổ lộ như vậy , khiến cho lòng mọi người đều chua xót .

Trọng Nhược Tình là một người kiên cường đến cỡ nào vậy mà vào thời điểm ‘ trước khi chết ’ một phen thổ lộ , khiến không ít người cảm động .

Nhưng trong đó không bao gồm Tử Lam , nếu xác thực từ nội tâm .

Có lẽ nói cô lòng dạ độc ác , nhưng thật sự cô không cách nào cảm động .

Mặc Thiếu Thiên nhìn Trọng Nhược Tình , kiên định nói ” Anh bảo đảm , em sẽ không chết ! ” Mang theo giọng nói trước sao lạnh lùng bá đạo , nói xong anh ôm Trọng Nhược Tình đi mất .

Tử Lam đứng trên cầu thang , thời điểm Mặc Thiếu Thiên ôm Trọng Nhược Tình đi thoáng qua người cô , hai người chỉ thoáng qua nhau không cảm xúc nào hết lúc này .

Cảm giác khi đó giống như , phương hướng của hai người cứ như vậy đi tới mỗi người một ngã .

Cô chỉ đứng im tại chỗ , sắc mặt bình tĩnh khiến ọi người không cách nào hiểu rõ hiện giờ cô đang nghĩ gì .

Ngay khi bọn họ đi thoáng qua cô , Tử Lam có chút giật mình , cô chứng kiến ánh mắt khiêu khích của Trọng Nhược Tình hướng về cô , khóe miệng lại cười hả hê , duy nhất chỉ khiến Tử Lam cảm thấy hai chữ ... buồn cười !

^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^

Trong bệnh viện , Trọng Nhược Tình nhanh chóng được đưa vào phòng cấp cứu .

Mặc Thiếu Thiên vẫn chờ ở bên ngoài , gương mặt yêu nghiệt trở nên âm chí , thâm trầm , anh dựa vào trên tường , giống như đang suy tư cái gì .

Lúc này , Trọng Chính cùng Ân Tuệ sau khi nghe tin Trọng Nhược Tình gặp chuyện không may , cũng chạy tới .

” Thiếu Thiên , rốt cuộc xảy ra chuyện gì ? ” Trọng Chính vội vã hỏi .

Nhưng Mặc Thiếu Thiên chỉ mím môi , không nói gì .

Sau đó có một nhân viên mở miệng ” Trưởng phòng cùng Lâm tiểu thư không biết vì chuyện gì gây gổ ở cầu thang , tôi nghe tiếng hét của Trưởng phòng , chạy tới , đã nhìn thấy trưởng phòng lăn từ cầu thang xuống , mà Lâm tiểu thư thì đang đứng trên cầu thang...”

Lời nói không minh bạch tự mình thuật lại câu chuyện , lập tức đem mũi đao hướng về Tử Lam .

” Lâm tiểu thư ? Lâm tiểu thư là người nào ? ” Trọng Chính cau mày , âm lãnh hỏi .

” Chính là thiết kế sư mới của công ty , Lâm Tử Lam tiểu thư ...” Nhân viên kia mới vừa nói xong , liền bị ánh mắt hung ác của Mặc Thiếu Thiên trừng lại , nhân viên kia sợ quá không dám lại mở miệng nói tiếp .

Trọng Chính lập tức hiểu , Trọng Nhược Tình từng nói với ông về nữ nhân này , hơn nữa , đã từng cùng Mặc Thiếu Thiên náo ra xì căn đan , cũng bởi vì chuyện này , mới đốc thúc bọn họ đính hôn .

” Nhất định là cô ta , nhất định là nữ nhân kia , là ả làm hại Nhược Tình ngã cầu thang , nếu như Nhược Tình có chuyện gì , ta nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta ! ” Ân Tuệ phẫn nộ hô lên , một câu đã cho rằng việc này đều do Tử Lam gây ra .

” Trọng phu nhân ! Chuyện còn chưa được tra rõ cũng đừng nhanh như vậy kết luận ! ” Mặc Thiếu Thiên nhanh chóng phản đối cách nghĩ đó của bà , anh có thể chắc chắn khẳng định việc này không liên quan đến Tử Lam .

Trọng Chính bức tức không chịu được ” Thiếu Thiên , chuyện này , cậu nhất định phải cho chúng ta và Nhược Tình một cái công đạo ! Nhược Tình chúng ta dù sao cũng sống sung sướng từ nhỏ đến lớn , tại sao có thể bị một nhân viên quên trong công ty khi dễ như vậy ! ”

Mặc Thiếu Thiên đứng im một bên , thấy Trọng Chính tức giận như thế , liền mở miệng ” Trọng thị Trưởng , bác yên tâm , chuyện này nhất định cháu sẽ tra rõ ràng tất cả xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra , ọi người một câu trả lời thỏa đáng ! ”

” Được , tôi chờ cậu , nếu như cậu không chịu tra rõ ràng , thì tôi nhất định sẽ nhúng tay vào bắt đầu điều tra ! ”

” Trọng thị trưởng nói những lời này , là không tin cháu sao ? ” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại , âm thanh không lớn , nhưng rất có trọng lượng .

Quan hệ giữa Trọng Chính và Mặc Thiếu Thiên phối hợp lẫn nhau , không có Mặc Thiếu Thiên , chỉ sợ không có vị trí của ông ngày hôm nay , Mặc Thiếu Thiên nhìn như yêu nghiệt nhưng Trọng Chính biết hẳn không đơn giản , cho nên không bao giờ đụng đến hắn , ông biết , đắc tội với Mặc Thiếu Thiên không có cái gì tốt lành .

Ngay vào lúc này , cửa phòng cấp cứu chợt mở .

Nghe được âm thanh , Mặc Thiếu Thiên cùng vợ chồng Trọng Chính liền xông tới .

” Bác sĩ , cô ấy như thế nào ? ”

” Bác sĩ , con gái tôi như thế nào rồi ? ”

Mọi người đều đồng thanh hỏi .

Bác sĩ bước ra , tháo khẩu trang xuống ” Thân thể bệnh nhân cũng không có vết thương gì , chỉ xay xát nhẹ , nhưng quan trọng nhất chính là phải cẩn thận chăm sóc , thân thể cô ấy suy yếu rất dễ dẫn đến sinh non . ”

” Sinh non ? ”

Mọi người đều ngậm ngẩn cả người ..

” Bệnh nhân có thai được một tháng rồi , chẳng lẽ không ai biết sao ? ” Lần này Bác sĩ hỏi ngược lại .

Mọi người ai cũng giật mình sửng sốt .

Mặc Thiếu Thiên cũng không ngoại lệ .

Không ngờ Trọng Nhược Tình thế nhưng mang thai Một tháng , 1 tháng trước , thật sự bọn họ đã ở cùng nhau , khi đó Lâm Tử lam còn chưa xuất hiện trong tim anh , anh cùng Trọng Nhược Tình chính là một đôi , loại chuyện này là không thể tránh được .

Nhưng anh không ngờ , thế nhưng cô lại mang thai ?

Các biện pháp , anh đều sử dụng rất tốt

Vợ chồng Trọng Chính cũng hoảng hốt , không ngờ Trọng Nhược Tình thế nhưng có phúc khí như thế !

” Anh nói thật sao ? Bác sĩ , con gái tôi có thai ? ” Trọng Chính liên tục hỏi , giờ phút này , vui mừng đến mức quên cả thân phận Thị trưởng của mình .

” Đúng , chỉ là theo tình huống bây giờ của bệnh nhân , thân thể rất suy yếu , nhất định phải được quan tâm chăm sóc thật kỹ , cần quan sát kiểm tra thêm, xác định không còn nguy hiểm mới có thể xuất viện được ” Bác sĩ dùng cách nói nghề nghiệp chuyên môn của mình để giải thích.

” Được , vậy khi nào thì chúng tôi mới có thể vào trong thăm con gái ? ” Ân Tuệ gấp gấp hỏi .

” Lát nữa bệnh nhân sẽ được chuyển sang phòng bình thường , lúc đó mọi người đều có thể vào trong xem được ! ”

Trọng Chính gật đầu cảm ơn , sau đó Bác sĩ liền rời khỏi .

Mặc Thiếu Thiên đứng im tại chỗ , trên mặt không có một chút dấu hiệu nào của sự vui mừng khi nghe tin này .

Anh đối với đứa bé không thích , nhưng không ngờ Trọng Nhược Tình thế nhưng lại mang thai , điều này nằm ngoài dự liệu của anh ...

93. Chương 93: Một Đoạn Video

Hắn đối với đứa bé luôn luôn không ham thích, nhưng không ngờ Trọng Nhược Tình thế nhưng lại mang thai, chuyện này hẳn ngoài dự đoán. Huống chi, hắn cùng Cung Ái Lâm có một hẹn ước 10 năm, trong vòng mười năm sẽ không có đứa bé.

Nhưng là bây giờ. Trong lòng của hắn thậm chí có mơ hồ không thoải mái! Không nói ra được cảm giác kỳ quái!

Ngay vào lúc này, vợ chồng Trọng Chính đi vào hướng phòng bệnh, Mặc Thiếu Thiên cũng đi theo sau.

Bên trong phòng bệnh, Trọng Nhược Tình nằm ở trên giường, sắc mặt hơi có vẻ tái nhợt, tuy tái nhợt nhưng cũng mang theo một phần đặc biệt tuyệt mỹ. vợ chồng Trọng Chính đi vào, nhìn Trọng Nhược Tình.

“Nhược Tình.” Ân Tuệ hô một tiếng.

“Cha, mẹ!”

Trọng Nhược Tình ngồi ở trên giường, cũng hô một tiếng. Ân tuệ đi tới, ôm lấy cô,

“Nhược Tình, con chịu uất ức, như thế nào? Nơi nào còn đau không? Bác sĩ nói con mang thai, thân thể rất suy yếu, không thể lộn xộn!”

Ân Tuệ nói xong, vừa thấy thật đau lòng, cũng là nói cho Mặc Thiếu Thiên nghe. Mặc Thiếu Thiên đứng ở một bên, mặt không chút thay đổi.

Trọng Nhược Tình sửng sốt. Cái gì? Mang thai? sắc mặt của Trọng Nhược Tình tái nhợt,

“Mang thai? Lúc nào thì?”

Nhìn Trọng Nhược Tình sửng sốt, Ân Tuệ cười cười,

“Bác sĩ nói, đã được một tháng, cái đứa bé này, cũng quá không chú ý rồi!” Ân Tuệ nói.

Một tháng. Trọng Nhược Tình theo thời gian đoán, 1 tháng trước.

Trọng Nhược Tình ngây ngẩn cả người! cô không ngờ chỉ là một đêm, thế nhưng lại mang thai! Nay đã ảo não không thôi, thế nhưng lại xảy ra chuyện như vậy.

Nét mặt Trọng Nhược Tình, có chút kỳ quái. Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, trong lòng cảm giác là lạ!

“Nhược Tình, con yên tâm, chuyện này, Thiếu Thiên sẽ đối với con phụ trách!” Ân tuệ nói.

Trọng Nhược Tình lúc này mới hồi hồn, nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn cô, cũng là cũng không nói gì.

Trọng Chính đứng ở một bên, tự tin,

“Nhược Tình, con yên tâm, Thiếu Thiên nói rồi, chuyện này nhất định sẽ giao phó cho nó, con nói cho ba biết, con là thế nào bị đẩy xuống cầu thang hay sao?” Trọng Chính hỏi.

Trọng Nhược Tình liên tục bị chấp vắn có chút ngất, nhưng nhìn Mặc Thiếu ngày không có bất kỳ khác thường, cô suy nghĩ một chút, mở miệng,

“Con là bị người đẩy xuống đấy!”

“Bị người nào đẩy xuống?”

“Lâm Tử Lam!”

Trọng Nhược Tình liền đem chuyện đổ lên trên người của Tử Lam. Mặc Thiếu Thiên tay để trong túi, đột nhiên nắm chặt.

Trọng Chính đứng ở một bên, nghe được lời nói Trọng Nhược Tình, tức giận bất bình,

“Ta biết ngay là cô ta, Thiếu Thiên, tuyệt đối không thể nhẹ nhàng tha thứ bỏ qua cho nữ nhân này!”

Mặc Thiếu Thiên đắm chìm một chút, bước lên, sâu kín mở miệng,

“Cô ấy tại sao đẩy cô xuống lầu?”

Mặc Thiếu Thiên không dám nói hẳn hiểu rõ Lâm Tử Lam, nhưng là cô tuyệt đối không phải là cái loại người lòng dạ độc ác đó.

Đối với hẳn hỏi đến. Trọng Nhược Tình sửng sờ, Mặc Thiếu Thiên trong lời nói có ý tứ, rõ ràng hay là tại duy trì tin Tử Lam, Trọng Nhược Tình nghĩ đến điểm này liền có chút kích động,

“Thiếu Thiên, anh nói như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ là em cố ý lặn xuống cầu thang đổ oan cô ấy sao?”

“Tôi không phải ý này!”

“Anh chính là ý này, Thiếu Thiên, nữ nhân kia vẫn luôn đang gạt em, cô ta vẫn luôn đang gạt anh, cô ta lòng dạ độc ác, tôi chỉ là muốn hỏi cô ta một chút có biện pháp nào hay không có thể liên lạc với anh, không ngờ cô ta liền độc ác đem tôi đẩy xuống cầu thang!” Trọng Nhược Tình rất kích động nói.

“Coi như anh không phải vì tôi suy nghĩ, cũng phải vì bảo bảo của chúng ta mà suy nghĩ.”

Trọng Nhược Tình khóc nói. Ân Tuệ nhìn thấy Trọng Nhược Tình tâm tình kích động như thế, vội vàng ôm cô,

“Nhược Tình, con không cần kích động, thân thể của con rất suy yếu, không thể tức giận.”

Ân Tuệ tâm thương mà nói. Nói xong nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên, nháy mắt ra hiệu cho hắn, Mặc Thiếu Thiên lúc này mới trầm mặc một chút, đi tới,

“Cô nghĩ quá nhiều, tôi không có ý kia, cô bây giờ nghỉ ngơi thật tốt, thân thể tốt lại hả nói!”

Trọng Nhược Tình có chút kích động, nhưng lại cũng không nói gì, chỉ là gạt đầu một cái.

^^

Tử Lam sau khi tan việc trực tiếp đi về nhà.

Mặc dù trong công ty không ít lời đồn đãi, nói Tử Lam đem Trọng Nhược Tình đẩy xuống cầu thang, nhưng Tử Lam lại một câu giải thích cũng không có.

Cô tin tưởng, thủy chung đều tin tưởng rằng hắn, không tin cô, vô luận cô giải thích bao nhiêu lần bọn họ cũng sẽ không tin tưởng!

Tỷ như Cảnh Thần cùng Trần Mặc. Bọn họ thế nào cũng sẽ không tin tưởng Tử Lam sẽ đem Trọng Nhược Tình đẩy xuống cầu thang! Tử Lam cũng lười giải thích, một buổi chiều xì căng đan ở đây cả công ty đều biết.

Tử Lam sau khi trở về, trời lúc này đã tối, cả người hơi mệt. Trải qua chuyện này, thật sự cô có chút mệt mỏi rồi.

Cũng không biết vì sao a, hình ảnh Trọng Nhược Tình chảy máu vẫn quán quanh ở trong đầu của cô, xua đi không được! Vốn không phải chuyện của mình làm, cô không hổ thẹn, chỉ là một màn kia, chẳng biết tại sao, hay là tại trong đầu của cô không quên mất. Có lẽ, đáy lòng Tử Lam đã có hiểu được đôi chút.

Hi Hi làm xong cơm tối, thấy Tử Lam trở lại, cười hỏi,

“Mẹ, mẹ trở về thật đúng lúc, có thể ăn cơm!”

Tử Lam lại lắc đầu một cái,

“mẹ không ăn, hơi mệt, về phòng nghỉ ngơi trước!”

Nói qua Tử Lam hướng vào gi—an phòng của mình đi tới.

Hi Hi đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Tử Lam, hôm nay mẹ rất khác thường, đây tuyệt đối không phải cá tính của mẹ, theo cá tính của mẹ, nên đem cơm hắn làm quét sạch, mà không phải như vậy! Vì vậy, thân thể nho nhỏ đi tới, khe khẽ đẩy mở cửa phòng Tử Lam ra.

“Mẹ.”

Tử Lam vừa muốn nằm xuống, lại thấy Hi Hi.

Hi Hi nhướn mày, tâm đột nhiên nhói một cái, cho dù Tử Lam rất muốn tránh đi, nhưng là Hi Hi vẫn thấy trên mặt Tử Lam y nguyên còn dấu tay đỏ.

“Mẹ, mặt của nào thế nào? Ai đánh mẹ?”

Hi Hi đi tới, nghiêm túc hỏi.

Tử Lam không ngờ sẽ bị Hi Hi thấy, cũng không tránh né, đứa bé này quá mức thông minh, né tránh vẩn đục, sẽ chỉ làm hắn nghi ngờ nhiều hơn.

“Không có việc gì, cùng Trọng Nhược Tình có chút tranh chấp, một người một cái tát, ta cũng vậy không thiệt thòi!”

Tử Lam nói, muốn cho Hi Hi thoải mái.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Hi hi cau mày hỏi.

Hắn mới không muốn thảo luận cái gì thua thiệt hay không thiệt thòi, vấn đề có công bằng hay không, ai đánh mẹ hắn, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho người nào! Khuôn mặt nhỏ nhỏ, sát ý văng khắp nơi! Mẹ hắn, ai dám khi dễ?

Tử Lam không muốn làm cho Hi Hi nghĩ quá nhiều, tuổi của hắn thủy chung hơi nhỏ một chút, cũng không muốn nói quá nhiều,

“Bảo bối, thật không có chuyện gì, cho dù có chuyện gì, mẹ ngươi cũng vậy có thể ứng phó , OK? Cho nên không phải lo lắng!”

“Tốt lắm bảo bối, mẹ chỉ là muốn nghỉ ngơi, cho nên không phải lo lắng được không?”

Lời đều nói hết đến nước này rồi, Hi Hi cũng không tiện nói cái gì nữa, đôi tay nắm thật chặt,

“Được, mẹ tốt nhất nghỉ ngơi, nhưng mà con lại có đôi lời nghĩ nói ẹ biết, mẹ không phải thua thiệt bất luận người nào, cho nên con không muốn mẹ chịu đựng chỉ một chút xú uất ức!” Hi Hi nói.

“Àn!”

Tử Lam gật đầu một cái. Vì vậy, Hi Hi xoay người đi ra ngoài. Nhìn bóng lưng Hi Hi, cặp mắt Tử Lam sáng ngời từ từ mà trở nên ảm đạm.

^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^

Hi Hi từ phòng của Tử Lam đi ra ngoài, trực tiếp vào phòng của mình, ngồi mở máy vi tính trước mặt, đưa vào con số, tiến vào một không gian. Bên trong, vẫn như cũ nói chuyện lửa nóng hướng lên trời.

“Này, ta có một tin tức mới nhất, các người có muốn hay không nhìn?”

Hoa Hồng lo—gin nói đến, nhiều lần như vậy, Hoa Hồng lần đầu nói đến.

Tập Ni nói, “Tin tức gì? Nơi đó quốc gia lại rung chuyển rồi hả ? Ta tại sao không có nhận được?”

“Bát quái xì căng đan!” Hoa Hồng nói.

“Không có hứng thú!” Thẩm Dạ Thiên nói thẳng.

“Hoa Hồng, người dù gì cũng là liên minh tinh anh Hợp Tung, người đừng hạ thấp thân phận của mình có được hay không, chúng ta là hỗn hắc đạo , là sát thủ, là phần tử tập nã số một quốc gia, nhìn người cả ngày này chút ngẩn ngang giải trí tạp chí, có hợp với thân phận Hợp Tung của chúng ta!”

Mặc tử kích động, đem nghề nghiệp mình nói nhiều sao cao thượng, cỡ nào hữu tình !@#%\$#@, sau đó hung hăng khinh bỉ nhìn Hoa Hồng.

“Thật sao?”

Hoa hồng lạnh lùng hỏi. Ba người tập thể không nhìn.

“Được rồi, xem ra về tin tức Mặc Thiếu Thiên, các người cũng không muốn biết!” Hoa hồng sâu kín nói.

“Hắn về điểm này rách tin tức, ngày ngày tạp chí tít trang đầu, hắn lộ diện so ngôi sao làng giải trí cũng thường xuyên, cũng không cần từ các người nào biết!” Tập Ni nói.

“Ai, xem ra về chuyện tình Mặc Thiếu Thiên đội mũ xanh, không ai cảm thấy hứng thú.”

Hoa Hồng thốt ra lời này ra, ba người cùng nhau thò đầu ra.

“Cái gì?”

“Mặc Thiếu Thiên đội mũ xanh?”

“Mẹ nó, thiệt hay giả, Hoa Hồng, nói nhanh lên.”

Mặc tử có vẻ rất là kích động, hẳn cũng Mặc Thiếu Thiên nhưng từng có quan hệ , Mặc Thiếu Thiên gièm pha, chính là hẳn vui vẻ lớn nhất!

Hi Hi cũng nhìn thấy đoạn lời nói này, nhíu mày. Cha đội mũ xanh? Chuyện gì xảy ra? Hi hi còn chưa kịp hỏi ra lời. Mặc tử liền mở miệng rồi,

“Hoa Hồng nói mau!”

“Biến, mới vừa rồi là ai nói, chuyện này chút làm mất thân phận hay sao?”

Hoa Hồng chính là mang thù người. Tập Ni trực tiếp đẩy,

“Mặc tử nói, cùng chúng ta không liên quan, cùng lắm thì đá hẳn đi ra ngoài, người trước nói cho chúng ta biết!”

Mẹ nó, Mặc tử nóng nảy, nhanh chóng thiếu chút nữa đứng hàng nâng cái bàn,

“Mẹ nó, Tập Ni, không mang theo như người vậy, còn chưa phải là huynh đệ?”

“Xin cho phép lúc này, ta không đem người làm huynh đệ lần thứ nhất!”

Lòng của Mặc Tử, tan nát dưới đất! Lúc này, Hi Hi có chút không nhịn được, mở miệng,

“Hoa Hồng, rốt cuộc chuyện gì?”

Hoa hồng vừa nhìn thấy là Hi Hi, nhất thời hai mắt tỏa ánh sáng,

“Hi tử, người ở đây thế nào đều không nói chuyện?”

Hi hi chân mày nhíu chặt,

“Hoa Hồng, người nói mau, chuyện gì! ?”

Hoa hồng thấy Hi Hi cũng cảm thấy hứng thú, liền hừ hừ mở miệng,

“Xem mặt mũi của Hi tử, ta tạm thời bỏ qua cho bọn người!”

Vì vậy, trực tiếp thượng truyền một đoạn video.

“Cái này là ta trong quán rượu võ tới đây!”

Video vừa lên truyền thành công, mọi người lập tức click mở rồi.

Quả nhiên, là Trọng Nhược Tình cùng một nam nhân ở trong quán rượu làm ai video. Hi Hi dù sao vẫn là một đứa bé, thấy hình ảnh như vậy, có chút quần bách, nhưng là vẫn là nhìn một chút. Mặc tử tuân ra lời nói,

“Mẹ nó, nữ nhân này ngực ghê gớm thật, long !”

94. Chương 94: Chọc Tới Hi Hi Bảo Bối

Mặc tử tuân ra lời nói,

“Mẹ nó, nữ nhân này ngực ghê gớm thật, long !”

Tập Ni cũng nói,

“Mới nhìn giống như, tư thế cũng đủ cởi mở, này tư thế này ta đều chưa thử qua !”

“Người khó chịu!”

Mặc Tử đánh giá cho hẳn một cái, Tập Ni cũng không phản bác. Thư hậu

“Các người không cảm thấy, nữ nhân này xem ra có chút quen mặt sao?”

Thảm Dạ Thiên sâu kín hỏi.

Vậy mà Hi Hi liếc mắt một cái nhận ra được, cũng hiểu Hoa Hồng theo như lời Mặc Thiếu Thiên đội mũ xanh là chuyện gì xảy ra rồi. Bởi vì người trong hình chính là Trọng Nhược Tình! Người nam kia, hiển nhiên không phải Mặc Thiếu Thiên! Cho nên, Trọng Nhược Tình là cùng nam nhân khác làm loạn? Vì không biết gì, Hi Hi thế nhưng nâng lên nhất mạt tà ác cười. Nếu như cha thấy cái này. Như vậy hẳn đánh cuộc liền tính là thắng rồi chứ?

“Ấy là thiên kim thị trưởng A Thị nha? Cùng Mặc Thiếu Thiên đính hôn!”

Mặc Tử ngạc nhiên phát hiện.

“Coi như người có chút ánh mắt!” Hoa Hồng hừ lạnh một tiếng nói.

“Mẹ nó, mới đính hôn bao lâu a, cô gái này quá tăng lực, cũng quá kinh bạo rồi, cho Mặc Thiếu Thiên đội mũ xanh, ha ha ha, lão tử thích!”

Mặc Tử hưng phấn mà nói, sỉ nhục Mặc Thiếu Thiên, chính là hắn vui vẻ lớn nhất.

“Hoa Hồng, người từ đâu tới? Ta thật sự đặc biệt sao cảm tạ người! Mặc Thiếu Thiên đội mũ xanh, cái tin tức này ta nhất định muốn tuôn ra đi!”

Mặc Tử kích động nói. Chỉ cần ảo tưởng bộ dạng xấu xí của Mặc Thiếu Thiên xuất hiện, Mặc Tử liền phấn chấn.

“Thôi đi, ai mà thêm, ta nói cho các người biết, trọng điểm không phải cái này, trọng điểm dạ, ta hoài nghi Mặc Thiếu Thiên na, cái phương diện kia không được!” Hoa hồng sâu kín nói.

“Phốc ——”

Nói thế vừa nói ra, Hi Hi không chút khách khí phun nước.

Cha phương diện kia không được? Làm sao có thể! Nếu như không làm được như lời nói, làm sao có thể có hắn đây? Hơn nữa còn là một cao nhất thiên tài! Hơn nữa còn là một đêm liền trúng phải! Cường hãn hơn bao nhiêu người máy! Làm sao có thể phương diện nào không được! Hi Hi thật rất muốn phản bác, nhưng là hắn hết sức còn nhịn được.

Nhưng lời nói Hoa Hồng vừa nói ra, mọi người đều ngây ngẩn cả người! Một giây sau, Mặc Tử nổ tung,

“Ha ha ha ha ha. Mặc Thiếu Thiên ẹ phương diện không được, ha ha ha ha.”

Hắn giống như là giống ăn thuốc kích thích cười không ngừng.

Tạp Ni cau mày,

“Không thể nào, chúng ta mọi người đều biết, hắn đối nữ nhân tốc độ có thể so với lật sách đều nhanh, làm sao có thể không được!”

“Nếu không, liền Mặc Thiếu Thiên na diện mạo yêu nghiệt, nếu như không phải là phương diện nào không được, vị hôn thê của hắn tại sao phải đến trộm nam nhân đây?” Hoa hồng nói.

Theo như lời nói của cô, giống như không phải không có lý. Mặc Tử nói,

“Có lẽ hắn nhiều năm như vậy đối nữ nhân tốc độ, chính là vì che giấu phương diện nào hắn không được chứ? !” Mặc Tử suy đoán.

“Ta đồng ý!” Hoa hồng nói.

Hỏi mực không có bình luận.

Tạp Ni cùng Thẩm Dạ Thiên không phát biểu ý kiến.

Nhưng là về phương diện này Mặc Thiếu Thiên không được, mọi người còn là cười một chút.

“Video này, ta thu!” Mặc Tử nói.

“Mặc Tử, ánh mắt của ngươi càng ngày càng thấp cấp, nữ nhân này mặc dù vóc người đẹp, nhưng là cũng không phải là xinh đẹp như vậy, về phần còn cất giữ sao? !” Tạp Ni nói.

“Mẹ nó, đây là sĩ nhục Mặc Thiếu Thiên, lão tử mới cất giữ đấy!”

Mặc tử nói.

Sắc mặt của Hi Hi càng ngày càng đen rồi. Nếu như cha thật không được, tại sao có thể có hấn ! Hấn thật muốn vỗ bàn phản bác ra ngoài, nhưng là suy nghĩ một chút, còn là đừng hù dọa Tập Ni bọn họ, cho nên dám nhịn được.

Bảo bối ngồi trước máy vi tính mặt nghĩ tới, cứ có cảm giác là lạ ở chỗ nào. Mẹ hôm nay trở lại, tâm tình có điểm không đúng, hơn nữa trên mặt thậm chí có dấu tay đỏ tử! Nhất định là chuyện gì xảy ra. Nhưng là mẹ không nói, hấn cũng không thể nào biết được.

Chỉ cần nghĩ tới đây, tâm tình của hấn cũng không quá được, cứ có cảm giác, giống như xảy ra chuyện gì tự đắc.

Hoa hồng nhìn Hi Hi on-line nhưng không nói lời nào, suy nghĩ một chút mở miệng,

“Hi Tử, người cảm thấy nữ nhân này như thế nào?”

Hoa Hồng đơn thuần tìm đề tài vừa hỏi.

Nhưng là, đôi lông mày Hi Hi nhíu lại,

“Mất tam giác, đưa chuột lên, thấy thế nào cũng không quá quan tâm thuận mắt!”

Kế tiếp chính là một hồi ha ha ha âm thanh cười to. Cảnh giới tổn hại người, cũng quá là ngu bức rồi!

Hi Hi cau mày, muốn biết đã xảy ra chuyện gì, biện pháp tốt nhất chính là quan sát hệ thống nội bộ MK, soi sáng nơi nào màn hình giám sát, mà có thể biết rất rõ ràng.

Nghĩ tới đây, hi hi không chút do dự quan sát hệ thống nội bộ MK.

Bình thường MK tập đoàn lớn như vậy, cũng sẽ cài đặt truyền hình cáp , Hi Hi tìm được hôm nay lục tượng, sau đó nhìn.

Song khi nhìn thấy video mẹ cùng Trọng Nhược Tình ở trong hành lang thì tròn mắt khóa chặt ở phía trên.

Hấn tận mắt thấy Trọng Nhược Tình là thế nào ẹ hấn một cái tát! Hi hi thấy sau, hai quả đấm nắm chặt, tròn mắt thoáng qua một tia sát ý! Dĩ nhiên thấy Tử Lam đáp lễ một cái tát kia thì hấn cũng không có vì vậy mà cho hả giận, người sau có thể không nhìn, nhưng là người trước, nhưng tuyệt đối không lấy! Hi Hi xem xét cẩn thận lục tượng, bởi vì không âm thanh, chỉ có thể dựa vào cảm giác đi suy đoán bọn họ nói gì vậy.

Vậy mà thấy Trọng Nhược Tình lăn xuống cầu thang cái phút chốc kia, hấn thật rất muốn vỗ bàn kêu to, tốt! Ngã chết cô! Hi Hi cũng không muốn Tử Lam thiện lương như vậy, còn muốn đưa tay ra bắt cô lại, đối với Hi Hi mà nói, hoặc là chính là yêu, hoặc là chính là hận!

Hấn sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện tổn thương người của hấn thích nhất!

Cuối cùng, Hi Hi nhìn video, lại là Mặc Thiếu Thiên xuất hiện đem Trọng Nhược Tình ôm đi!

Thấy một màn kia, hi hi không khỏi tức giận! Cũng không biết tại sao! Chính là rất tức giận, rất tức giận!

Không trách được mẹ hôm nay như thế chẳng vui vẻ, Mặc Thiếu Thiên biến mất nửa tháng, phải đi tổng bộ điều chỉnh chuyện, đều là trên đường chuyện tình, cái này Hi Hi đã biết đến, nhưng là không ngờ trở lại liền đụng phải chuyện như vậy!

Hi Hi rất tức giận! Hậu quả rất nghiêm trọng! Hi Hi hận không khiến Mặc Thiếu Thiên nhìn thấy đoạn video này được, thấy rõ ràng Trọng Nhược Tình rốt cuộc là người như thế nào! Nhưng nghĩ lại, hi hi nhếch miệng lên nhất mặt tà ác cười.

Hấn tuyệt đối sẽ không dễ dàng như vậy bỏ qua cho bọn họ!

Lúc này trong đám đã náo nhiệt, chỉ là không thấy Hi Hi nói chuyện. Tập Ni tò mò hỏi,

“Hi tử, người ở đây làm gì? Tại sao không nói chuyện?”

“Đang nhìn màn hình giám sát!”

Hi Hi cắn răng nghiêng lợi.

“Cái gì màn hình giám sát?” Mặc tử hỏi.

Hi Hi không nói hai lời, trực tiếp đi đoạn lục tượng kia cắt đến trong đám đi. Mọi người vừa một hồi pháo oanh.

“Đây không phải là cô thiên kim thị trưởng sao? Ah, nữ nhân này dáng dấp không tệ, rất có ý vị, nhìn cũng quen mặt a!” Mặc tử nói.

Mặc dù không có âm thanh, mọi người cũng đều nhìn một chút. Sau đó thấy Trọng Nhược Tình lặn xuống cầu thang, sau đó Mặc Thiếu thiên xuất hiện. Thẩm Dạ Thiên cảm khái phát một câu,

“Nữ nhân thế giới, có lúc thật ác độc a, so nam nhân đều đầu âm!”

“Xem ra, chuyện này, tất cả mọi người sẽ cho rằng là nữ nhân này đẩy cô ta đi xuống!”

Mặc Tử vô ý nói một câu như vậy, sau đó lại sâu kín bổ sung thêm một câu,

“Nữ nhân này so với cô thiên kim thị trưởng kia bình tĩnh hơn nhiều, cũng có ý vị hơn nhiều, Mặc Thiếu Thiên ánh mắt có phải hay không có vấn đề à?”

Mặc Tử một câu vô tình, khiến lòng của Hi Hi lại run rẩy xuống. Cha đúng là nghĩ như vậy sao?

“Thế nhưng chảy máu, người nói cô ta sẽ không phải là mang thai chứ?” Hoa Hồng hỏi.

“Có thể!”

“Người nói đứa bé trong bụng của nàng cùng Mặc Thiếu Thiên, hay là cái đó cô ta cùng làm với yêu nam nhân?” Mặc Tử tà ác hỏi.

“Cái này, chỉ có cô ta mới biết!”

Bọn họ nói chuyện, mới để cho Hi Hi chú ý tới.

Mang thai? chân mày Hi Hi chau tức, mặc kệ đứa bé là của ai, Hi Hi cũng sẽ không tha cho cô ta!

“Hi tử, thế nhưng nhìn có cái gì tốt?”

Trừ người cuối cùng là nhân vật Mặc Thiếu thiên xuất hiện, trên căn bản theo chân bọn họ là không có bất kỳ quan hệ gì, hơn nữa bọn họ cũng không quan tâm.

Hi Hi lại hỏi một đặng, trả lời một nẻo, trực tiếp hỏi,

“Hoa hồng, người gần đây ở đó một dãy?”

“Hi Tử có phải là có chuyện gì hay không? Chỉ cần người mở miệng, mặc kệ gian nan một tí, ta đều đi, bảo đảm làm được!”

Hoa Hồng nói, cô đối với Hi Tử hảo cảm ngày càng gia tăng, chẳng những âm thanh dễ nghe, hơn nữa năng lực cũng rất cường hãn, quan trọng nhất là, Hi Tử nói qua hần đời này lấy vợ, nhất định chuyên tâm nhất! Nam nhân như vậy, ai không yêu a! Điều kiện tiên quyết là, vào giờ phút này Hi Hi cũng coi là một ”Nam nhân”.

Hi hi mặt lạnh, suy nghĩ một chút, hần muốn thật tốt đối với Trọng Nhược Tình tiến hành tinh thần hành hạ.

“Người đi cầm phần video này, đi tìm nữ nhân kia, phải đi bệnh viện tìm, lường gạt nàng! Quang minh chánh đại lường gạt!”

Hi hi nói một chút nói, dám đánh mẹ hần, hần nhất định sẽ không bỏ qua cho cô! Trong lòng, Hi Hi thật ra là rất tà ác!

“Lường gạt? Mẹ nó, ta thích nhất!”

Hoa Hồng hưng phấn mà nói, gần đây lòng người dễ thay đổi, ngày chỉ là được, quá đơn điệu rồi, cần tìm kiếm chút kích thích.

“Nhưng lường gạt bao nhiêu tiền tốt nhỉ?”

Hoa hồng rất nghiêm túc nghĩ tới.

“Giá tiền tùy người nói, thiếu một ngàn vạn đừng ở miệng, hơn nữa lường gạt tới được, đều là người đấy!”

Hi Hi nói xong, ánh mắt nảy sinh ác độc.

“Không thành vấn đề, nhưng ta có thể hỏi thăm, tại sao muốn làm như vậy?” Hoa hồng hỏi.

“Ta xem cô ta không vừa mắt! ! !”

Hi Hi nảy sinh hình ảnh ác độc, nhất thời mấy người cảm giác sau lưng lạnh như sương.

“ok, không thành vấn đề!”

Hoa hồng cũng không hỏi nhiều nữa, nàng hận không được Hi Hi cũng không nhìn nữ nhân khác một cái ! Nhìn bọn họ nói chuyện, Tạp Ni lên tiếng,

“Ta nói hoa hồng, Hi Tử để vừa mở miệng nhờ người giúp một tay người liền đồng ý giúp, chúng ta để cho người giúp một chuyện, người ra sức khước từ nhiều khó khăn tự đắc!” Mặc Tử oán trách nói.

“Ta nguyện ý, chuyện này người quản sao, có bản lãnh người khiêu chiến Hi Tử, thắng hẳn, lão nương tùy người xử trí!”

“ Vậy hay là thôi!”

“Vậy thì rút qua một bên cho ta đi!” Hoa hồng nhìn Hi Tử,

“Đã như vậy, ta bảo đảm nhiệm vụ hoàn thành, ta đi trước rồi.”

Nói xong cô liền thoát khỏi hệ thống. Mọi người thấy cái tên thành màu xám, một hồi khó có thể tiêu hóa.

Hoa Hồng mới vừa logout, Mặc Tử liền mở miệng,

“Hi Tử, xem ra hoa hồng đối với người rất không một dạng a!”

Ý ở ngoài lời, nên cũng không phải nói quá rõ rồi.

“Đúng vậy a, Hoa Hồng ở Hợp Tung chúng ta là đệ nhất mỹ nữ, gương mặt được, năng lực mạnh, hơn nữa vóc người cũng là nhất đẳng tốt, bao nhiêu người đuổi theo nàng, nàng đều nhìn không thuận mắt đâu rồi, Hi Tử, người có điểm phúc rồi...!”

Tạp Ni cũng nói .

Mặc dù Hi Hi cũng biết Hoa Hồng đối với hẳn không giống nhau, nhưng là vào giờ phút này cũng không còn tâm tình theo chân bọn họ nhạo báng.

95. Chương 95: Cô Ấy Là Nữ Nhân Của Tôi

Edit : Oanh Love

Mặc dù Hi Hi biết , Hoa Hồng đối với bé có chút cảm giác đặc biệt , có thể nói là yêu thích đi . Nhưng giờ phút này , bé cũng không còn tâm tình theo chân bọn họ đùa vui .

Nếu như hiện giờ bé bắt đầu hành động , lợi dụng đoạn video này phát tán tràn lan trên mạng , không biết khi đó Trọng Nhược Tình sẽ như thế nào điên cuồng , cho nên bé phải nhất định phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện , bắt đầu chuẩn bị ổn thỏa từ trước vì tương lai sắp xảy ra chuyện gì không ai có thể lường trước được .

” Tạp Ni , giúp tôi tìm người 24/24 âm thầm bảo vệ theo dõi động tĩnh nữ nhân này (Lâm Tử Lam) , nếu như có nguy hiểm , nhanh chóng thông báo cho tôi biết ! ” Giọng nói Hi Hi lãnh khốc chỉ đạo .

Tạp Ni cau mày ” Hi tử , cậu tại sao lại phải giúp nữ nhân kia a , tôi thừa nhận , cô ấy đáng vấp hoàn hảo , có chút vẻ thù mị , nhưng mà tôi nghĩ không nên vì cô ấy lãng phí tinh lực (tinh thần + sức lực) như vậy á ! ” Tạp Ni nói rõ ra ý nghĩ của mình , Hợp Tung bọn họ lúc nào thì trông nom những chuyện tình vụn vặt này , phải biết , bọn họ tùy tiện xuất động một cái là mấy trăm người , trông nom việc này làm cái gì ?

Hi Hi sững sốt một chút , sau đó vò đầu bứt tóc , tự đánh đầu mình thêm mấy cái mới can đảm nói ra một câu ” Cô ấy là nữ nhân của tôi ! ” Bé không biết , nói xong câu này bé có bị sét đánh không .

Lời Hi Hi vừa nói ra , mọi người đều sững sờ , ngay sau đó là hiểu rõ .

Thì ra là nữ nhân mà Hi Tử thích , không trách mới vừa rồi hắn lại có bộ dạng muốn giết người như vậy .

Tạp Ni lập tức khen ngợi ” Hi Tử , ánh mắt không tệ , chuyện này , tôi nhất định sẽ giúp cậu ! ”

Thẩm Dạ Thiên cũng bắt đầu truy vấn ” Cậu trước giờ vẫn thần bí như vậy , ha ha , rốt cuộc cũng tìm ra được một chút dấu vết của cậu rồi đấy nhé ! ”

Mặc Tử cũng nói theo ” Hi Tử , thật ra cậu cũng không phải không được (chuyện XX YY) sao ! ”

Lâu như vậy , thời điểm bọn họ vẫn tán gẫu về nữ nhân , Hi Hi đều là một bộ dáng trầm mặc , mọi người đều nói đùa rằng Hi hi là không được , thì ra sự thật không phải là như thế !

” Thật may là Hoa Hồng off trước , nếu không khi nghe những lời này , không biết trước sẽ lại xảy ra những chuyện gì nữa ! ” Thẩm Dạ Thiên sâu kín nói , phải biết tính khí Hoa Hồng , nói một không hai , hơn nữa cô ta lại đặc biệt có dụng tâm đối với Hi hi , nếu biết Hi Hi có nữ nhân , không biết hậu quả sẽ như thế nào nữa ?

Hi Hi chẳng thèm để ý đến những lời nhạo báng của bọn họ nữa ” Tóm lại , chuẩn bị sẵn sàng cho tôi ! ”

” OK ! Không thành vấn đề ! ”

” Tốt lắm , nếu không có chuyện gì nữa , tôi off trước ! ”

Sau khi nói xong , Hi Hi cũng tắt máy luôn máy vi tính .

Gương mặt nhỏ bé tỏa ra sát khí sắc bén , ai dám đụng đến mẹ bé , bé nhất định sẽ trả lại cho đối phương , gấp trăm gấp nghìn lần !

~~~~~

Về chuyện Trọng Nhược Tình mang thai nằm viện , cả Mặc gia ai cũng đều biết !

Sắc mặt Cung Ái Lâm không được tốt lắm , bà không ngờ việc bà thúc giục bọn họ đính hôn ngược lại thúc giục ra đứa bé ?

Nghĩ đến hiệp nghị cùng Mặc Thiếu Thiên , sắc mặt bà càng thúi , nhưng hiện giờ bà cũng không còn biện pháp nào , giờ phút này , bà chỉ có thể âm thầm nhịn xuống , sau đó cùng Mặc Ân Thiên đi bệnh viện thăm Trọng Nhược Tình .

Trọng Nhược Tình biết quan hệ giữa Mặc Gia và Mặc Thiếu Thiên không tốt lắm , cũng biết giữa bọn họ tồn tại những ân oán nhưng cô lại không biết về chuyện hiệp định giữa Mặc Thiếu Thiên và Cung Ái Lâm .

Cho nên , người Mặc gia đến thăm , Trọng Nhược Tình rất vui mừng , dù sao cô cũng sẽ gả vào Mặc gia , cũng xem đây là một chuyện đáng để vui mừng , mà cô cũng tin rằng , nếu như có thể lấy lòng được Mặc Ân Thiên và Cung Ái Lâm thì tin chắc những ngày cô sống tại Mặc gia sẽ rất dễ dàng thoải mái .

Hôm nay , nữ nhi duy nhất của Mặc gia , Mặc Lưu Ly cũng từ Mỹ trở về .

Tại Mặc gia , Mặc Lưu Ly được xem là một thành viên đặc biệt trong gia đình , tất cả mọi người đều không thích Mặc Thiếu Thiên nhưng duy nhất chỉ có Mặc Lưu Ly luôn nhận định Mặc Thiếu Thiên là anh trai của cô , có khi còn thương hắn hơn cả Mặc Thiếu Quân , mặc dù bọn họ chỉ là anh em cùng cha khác mẹ .

Mặc Lưu Ly xinh đẹp , tính tình rất tốt , tuyệt đối là một bông hoa tuyệt mỹ của Mặc gia .

Trong phòng bệnh , Cung Ái Lâm nhìn Trọng Nhược Tình , hỏi han ân cần ” Nhược Tình , phụ nữ mang thai phải nhớ cẩn thận , uống nhiều thuốc bổ , không cần tiếp tục đi làm nữa biết không ! ”

Trọng Nhược Tình ngồi trên giường , sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều , nghe Cung Ái Lâm quan tâm cô như vậy , để cho cô vui vẻ không ít ” Ân , cháu biết rồi , Mặc phu nhân ! ”

Lúc này , Mặc Lưu Ly cũng xuất hiện nhìn Trọng Nhược Tình mỉm cười ” Chị Nhược Tình , còn nhớ em không ? ”

Trọng Nhược Tình nhìn Lưu Ly , trang phục đơn giản , nhưng lại lộ ra một cổ khí chất thanh nhã , tinh thần nhẹ nhàng khoan thai .

Trọng Nhược Tình nhú mày một cái sau đó nở nụ cười ” Em là Lưu Ly phải không ? ”

Mặc Lưu Ly cười một tiếng ” Không sai , em cũng không ngờ chị vẫn còn nhớ rõ em như vậy ! ”

” Mấy năm không gặp , em càng ngày càng đẹp hơn ....” Trọng Nhược Tình không giấu được vẻ kinh ngạc , nhìn Mặc Lưu Ly lúc này thật sự rất đẹp , thoát tục , làm ắt người khác phải tỏa sáng khi nhìn cô .

” Chị Nhược Tình đừng trêu em nữa !” Mặc Lưu Ly mỉm cười , thanh thuần , ưu nhã , nhưng nếu nhìn thật kỹ vào đôi mắt sẽ thấy , cô thực sự không đơn giản như vẻ bề ngoài của mình ...

Nhìn người mới vừa xuất hiện trong phòng , cô cao 1m 65 , trang phục hoa lệ , phía trên một đầu tóc màu đỏ uốn quăn , nhìn vào thật yêu mị , kiều diễm , trên người cô mặc một chiếc quần cực ngắn , kết hợp cùng chiếc áo sơ mi , nút áo mở vài cái , dưới eo kết một nút thắt đẹp mắt , nâng cao bộ ngực , nhỏ nhắn mỹ lệ , không cần nói cũng biết , chỉ cần cô dùng bộ dáng nóng bỏng nảy lửa kia dạo bước trên đường bảo đảm 100 % người đều sẽ quay đầu lại ngắm nhìn cô , không quay đầu lại đều không phải là nam nhân .

Hoa Hồng tên cũng như người , mà cô cũng chưa từng che giấu vẻ đẹp của mình , ngược lại cô thích đem tất cả những gì đẹp nhất của mình đều thể hiện đầy đủ .

Giờ phút này , cô đứng nơi đó , vóc người nhỏ nhắn , nhưng lại phách lối cực kỳ .

Mặc Thiếu Thiên từng quen biết rất nhiều mỹ nữ , nhưng giờ phút này , anh rất xác định , cũng rất khẳng định , nữ nhân đang đứng trước mặt này , anh không biết !

Anh đi tới , nhìn Hoa Hồng ” Cô tìm tôi sao ? ”

Hoa Hồng ngẩng ra , đột nhiên quay sang , ngẩng đầu , giống như mèo nhỏ lười biếng đôi mắt cô nheo lại , mang theo mấy phần tức giận ” Anh đi đường không phát ra tiếng à ? ” Cô phách lối hỏi .

Mặc Thiếu Thiên vẫn nhìn cô , mặc dù anh rất yêu thích mỹ nữ , nhưng đối với những mỹ nữ bất bẻ hung ác như thế , chỉ có thể dùng chính cách hung ác hơn họ để xử sự .

Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng liếc cô , nâng lên đôi môi khinh thường ” Hãy bớt sàm ngôn đi , tìm tôi có chuyện gì ? ”

Hoa Hồng bắt đầu nhìn lướt qua Mặc Thiếu Thiên một chút , người đàn ông này , giống như đồn đãi đúng như vậy yêu nghiệt , cao quý , toàn thân cũng tỏa ra một cỗ phong thái quý tộc , nhưng chỉ tiếc anh lại quá ‘ lạt lành ‘ , cũng qua mức không có một chút nào thi sĩ phong độ .

Không hợp với khẩu vị của cô !

Trong lòng bốn cô nương đã có đối tượng rồi , cho nên đối với những nam nhân khác , cô chỉ mắt lạnh đảo qua , không để ai vào mắt .

” Tôi muốn gặp Trọng Nhược Tình , nhưng bọn họ không cho tôi vào , thật sự tôi không muốn động thủ ...” Hoa Hồng cũng không muốn nói nhảm , trực tiếp mở miệng nói thẳng vào vấn đề , âm thanh mặc dù nhẹ , nhưng lại rất khí phách , nếu như không sợ quá rêu rao , cô đã sớm giải quyết (giết chết) bọn họ đi vào rồi .

Mặc Thiếu Thiên lười biếng chột nhứ mày , Trọng Nhược Tình xảy ra chuyện , Trọng Chính an bài thêm mấy người canh giữ bên ngoài , bảo vệ an toàn cho Trọng Nhược Tình .

” Cô tìm cô ta làm gì ? Có chuyện gì , có thể trực tiếp nói với tôi ! ” Đôi mắt Mặc Thiếu Thiên cụp xuống , ánh mắt sắc bén như chim ưng , liếc sang nhìn Hoa Hồng , muốn từ trên người cô nhìn ra một chút manh mối .

Trực giác nói cho anh biết , nữ nhân này , tuyệt đối không đơn giản !

96. Chương 96: Làm Tặc Cũng Tương Đối Có Phẩm Vị

Nhìn đến phản ứng kỳ quái của Trọng Nhược Tình , Mặc Lưu Ly cũng không nói gì , đôi mắt thoáng nhìn về hướng Trọng Nhược Tình và Hoa Hồng sau đó hạ mắt xuống , đi ra ngoài.

Mặc Thiếu Thiên cũng không muốn nghe chuyện giữa bọn họ , anh cũng nhanh chóng rời khỏi .

Cửa phòng vừa khép lại , vẻ mặt Mặc Thiếu Thiên tràn đầy nghi vấn .

Ngay lúc này , bả vai anh bị người ta vỗ một cái .

” Anh ba ....! ”

Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại , nhìn thấy người vừa mới vỗ vai anh chính là Mặc Lưu Ly , trên mặt mỉm cười thoáng qua , anh nhìn cô ” Em trở về lúc nào vậy ? ”

” Hôm nay , em mới vừa xuống máy bay ! ” Mặc Lưu Ly cười nói .

” Trở về sao không gọi điện thoại thông báo cho anh một tiếng , anh ra đón ! ” Đối với Mặc Lưu Ly anh luôn yêu thương cô em gái này , Mặc Thiếu Quân thì xin miễn ...

” Anh lúc nào cũng bận rộn á , sợ là không có thời gian ột người dư thừa như em ? ” Mặc Lưu Ly cười nói , ý cô là đang ám chỉ về việc Trọng Nhược Tình .

Khóe miệng Mặc Thiếu Thiên hơi nhếch lên ” Coi như không có thời gian , anh nhất định cũng sẽ sắp xếp một chút ra đón em mà ! ”

Mặc Lưu Ly cười thầm , khuôn mặt tinh xảo động lòng người .

Hai anh em mãi mê trò chuyện hồi lâu ...

” Anh ba ...nữ nhân vừa rồi là ai ? ” Mặc Lưu Ly thắc mắc .

Ánh mắt Mặc Thiếu Thiên nhìn chằm chằm về hướng gian phòng , lắc đầu một cái ” Anh cũng không biết , nhưng là ....”

Nhưng là cái gì , Mặc Thiếu Thiên cũng không nói rõ , nhưng Mặc Lưu Ly biết , nữ nhân kia tuyệt đối không đơn giản !

^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^

Trong phòng , chỉ còn lại hai người , Trọng Nhược Tình và Hoa Hồng .

Sắc mặt Trọng Nhược Tình quá mức nặng nề , nhưng cô nhìn Hoa Hồng , vẫn giữ vững phong độ nói ” Vị tiểu thư này , cô tìm tôi , rốt cuộc là vì chuyện gì ? ”

Mặc dù cười nói , nhưng khóe miệng đang co quắp đã bán đứng tất cả suy nghĩ của cô lúc này .

Tính tình Hoa Hồng rất trực爽 , cô luôn luôn tin tưởng giác quan thứ 6 của mình , nữ nhân trước mắt luôn cho cô cảm giác thật đối trá , giả tạo .

Cô không thích nữ nhân này !

Chỉ là .....

Hoa Hồng nâng lên đôi môi đỏ thắm , nhàn nhạt cười , tiến tới nói khẽ bên tai Trọng Nhượng Tình 2 chữ ” Cô đoán....”

Đôi tay Trọng Nhượng Tình nắm chặt , khí thế hùng hổ lúc khi này bỗng chốc tiêu tan .

Đôi phương không chịu nói ra mục đích , quả thật là một sự hành hạ tàn khốc đối với cô lúc này .

Mơ hồ đoán được nhưng cô không có can đảm khẳng định .

Trong lòng Hoa Hồng đang thầm cười đến sảng khoái .

” Cô rốt cuộc là ai ? Tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì ? ” Trọng Nhượng Tình nhìn bộ dáng yêu nghiệt tỏa sáng của Hoa Hồng , cô cảm thấy thật chói mắt , trong lòng dâng lên một cỗ ganh tỵ ghen ghét , đối với Hoa Hồng đã hận lại càng hận hơn .

Hoa Hồng cùng lười vòng vo quanh co cùng Trọng Nhượng Tình , cô quyết định đánh nhanh thắng nhanh , thò tay vào túi , lấy chiếc điện thoại di động ra , mở vào phần video , bên trong đang trình diễn một màn nóng bỏng cuộng nhiệt khiến người xem muốn chảy máu mũi . Khi nghe đến âm thanh phát ra trong đoạn video đó , sắc mặt Trọng Nhượng Tình lập tức tái nhợt không còn chút máu .

Khóe miệng Hoa Hồng vĩnh viễn mang theo mỉm cười , vươn tay ra để Trọng Nhượng Tình có thể nhìn rõ hình ảnh bên trong .

Trọng Nhượng Tình nhìn thấy hình ảnh bên trong , cô té ngã trên giường không còn chút sức sống .

” Chết tiệt ! Cô làm sao có được ! ” Trọng Nhượng Tình mất hết phong độ mắng chửi , nhanh chóng đưa tay đoạt lấy chiếc điện thoại nhưng Hoa Hồng kịp phản ứng rút tay về , Trọng Nhượng Tình vồ hụt .

Chết tiệt !

Trọng Nhượng Tình ngẩng đầu lên hung hăng nhìn Hoa Hồng , Hoa Hồng cười khinh bỉ , thản nhiên nhếch môi cười ” Quỳ rước Công Tử , trong lúc vô tình tiện tay nhặt được thôi ! ”

Đôi tay Trọng Nhượng Tình siết chặt thành nắm đấm , cố gắng kiềm chế hỏi tiếp ” Cô rốt cuộc là ai ? Muốn làm gì ? Tôi đã từng đắc tội cô sao ? Tại sao lại muốn cất giữ cái này ? ”

Nếu như đoạn video và những tấm hình này , tới tay Mặc Thiếu Thiên , cô dám chắc , mối quan hệ giữa hai người bọn họ vĩnh viễn kết thúc rồi .

Cho nên ! Không thể !

Cô phải ngăn chuyện này lại ngay lúc này !

Hoa Hồng cười ưu nhã ” Tôi là ai , cô không cần thiết phải biết , tôi với cô cũng không có thù hận gì , chẳng qua tôi chỉ đơn thuần tốt bụng đưa cô đoạn Video này , sau đó cô ngoan ngoãn làm theo lời tôi nói ...đưa cho tôi số tiền tôi yêu cầu là tốt rồi ! ” Hoa Hồng trực tiếp nói ra mục đích hôn này cô có mặt nơi đây , nếu như không phải vì Hi Tử , cô mới không thêm làm chuyện này !

” Cô_____” Trọng Nhượng Tình nhìn Hoa Hồng , mặc dù cô ấy tính tình trực爽 đồng thời cũng làm cho người khác nhìn không thấu bản chất thật sự , bề ngoài cà lơ phớt phơ nhưng hình như có chút thực lực .

Trọng Nhượng Tình cau mày , gằn hỏi ” Cô chỉ muốn tiền ? ”

Hoa Hồng nhún mày , không có phủ nhận coi như là thừa nhận .

Ngay sau đó , Trọng Nhượng Tình gương mặt tái nhợt , nhếch miệng lên cười hung dữ ” Cô cho rằng có thể tùy tiện cầm một đoạn Video ra là có thể khẳng định người trong đó là tôi sao ? Cô cho rằng mọi người sẽ tin cô sao ? Tôi cho cô biết , tôi chính là thiên kim duy nhất của Thị Trưởng , đắc tội với tôi , cô nhất định sẽ không có được kết quả tốt ! ” Trọng Nhượng Tình hung hăng nói , cô muốn nhân cơ hội này hù dọa Hoa Hồng . (Xin lỗi , em tìm sai đối tượng để vui đùa rồi kưng ạ !)

Cô không ngờ , Hoa Hồng thể như một chút phản ứng sợ sệt cũng không có .

” Ai nha , tôi rất sợ đó ! ” Hoa Hồng tự nhiên làm một động tác giả bộ như cô đang rất hoảng sợ sau khi nghe Trọng Nhượng Tình nói thế !

Ngay sau đó , khoe miệng Hoa Hồng nâng lên nhất mặt cười khinh thường , sau đó từ từ tiến lại gần Trọng Nhược Tình , âm thanh trầm thấp tà mị , cực kỳ giống âm thanh lúc nửa đêm có giọng nói từ cõi âm vọng về ” Vậy cô biết tôi là ai sao ? A ..., quên nói cho cô biết , tôi chính là sát thủ số 1 trên thế giới , là một phần tử khủng bố đứng đầu , cảnh sát quốc tế không thể làm gì được tôi huống chi là một Thị Trưởng nhỏ nhẻ tại A Thị này , cô nói thử đi , các người có thể đem tôi làm sao bây giờ , cẩn thận buổi tối , các người chết thế nào cũng không biết ... .haha..”

Hoa Hồng nói xong , Trọng Nhược Tình giật mình khiếp sợ .

Cô không biết điều Hoa Hồng nói là thật hay giả , nhưng nữ nhân này cho cô cảm giác , mặc dù thoát nhìn phóng đảng không kiềm chế được , nhưng đúng thật là không đơn giản chút nào ..

Nhìn Trọng Nhược Tình trên mặt tràn đầy run sợ , Hoa Hồng nhếch miệng cười thật tươi , dám uy hiếp cô sao ? Tìm chết ! (Định viết là tìm chết nhưng nghe gớm quá ! He he)

Không giả quyết được ả ta , sau này Hoa Hồng ta còn mặt mũi nào sống trong giới hắc đạo , lấy gì giao phó cùng Hi Tử đây ?

Trọng Nhược Tình vẫn nhìn chằm chằm hoa hồng , đôi mắt sắc bén như dao , hận không thể đem Hoa Hồng lăng trì xử tử , róc từng miếng thịt của cô xuống cho hả giận . Tuy nhiên , hiện giờ cô vẫn không có biện pháp nào đối phó với Hoa Hồng .

” Như thế nào ? Vẫn chưa nghĩ xong à ? Nếu như cô không giao tiền ra , OK , tôi trực tiếp ra ngoài tìm nam nhân kia , chắc chắn anh ta sẽ rất hứng thú đối với đoạn Video này ! Tôi tin , tôi nhất định sẽ kiếm được một khoản tiền rất lớn đây ! ” Hoa Hồng hai tay ôm ngực , mỉm cười ngả ngớn nói .

Trọng Nhược Tình nhìn cô , vẫn tiếp tục ngồi bất động trên giường , nhưng hai tay cô siết chặt thành quả đấm , chứng tỏ hiện giờ cô đang rất chột dạ , cũng bán đứng suy nghĩ của cô .

” Cô cho rằng anh ấy sẽ tin tưởng sao ? Tôi cũng có thể nói , cô sử dụng kỹ thuật trên máy tính tạo ra ! ” Trọng Nhược Tình không cam tâm , phủ nhận sự thật .

Hoa Hồng thật rất muốn nói , Trọng Nhược Tình có thật sự là thiên kim của thị trưởng sao , thế nào lại ngu muội si đần thế , đến giờ này còn muốn ‘ vịt chết cứng mỏ ’ , vùng vẫy giẫy chết sao ?

” Thật sao ? Vậy phải thử một chút mới biết được thực hư thế nào ? Cái này có phải hay không chế tạo ra , cô so với tôi chắc rõ ràng hơn ...” Vừa dứt lời , Hoa Hồng đưa bàn tay trắng nõn của cô ra sờ xoàng bụng Trọng Nhược Tình , gương mặt tinh xảo yêu nghiệt lộ ra vẻ mặt đau lòng ” Đứa bé này , cũng không biết có thật sự là của nam nhân đang ở bên ngoài hay nói chính xác hơn đó là của nam nhân đẹp trai đêm đó ....? ”

Hoa Hồng nói một câu , cảnh tỉnh Trọng Nhược Tình , đề ả ta đừng suy tâm mộng tưởng hảo huyền .

Sắc mặt Trọng Nhược Tình ngay lập tức tái nhợt trở lại , mặc kệ thế nào , cô quyết không thể để đoạn video đó tới tay Mặc Thiếu Thiên được .

Không thể !

Cố gắng trấn định trở lại , Trọng Nhược Tình quan sát Hoa Hồng , chắc có lẽ ả ta cũng chỉ đơn thuần vì tiền , chỉ có thể dùng tiền giải quyết , vấn đề này xem ra cũng không có gì lớn .

Hít sâu một hơi , Trọng Nhược Tình quay sang dùng ánh mắt sắc bén nhìn Hoa Hồng , kiên định ” Nói đi , cô muốn bao nhiêu tiền ? ”

Lúc này Hoa Hồng mới cảm thấy hài lòng , nhíu mày , sớm nên như thế , cô đâu cần lãng phí nhiều thời gian như vậy !

Hoa Hồng không chút do dự duỗi tay về phía Trọng Nhược Tình .

Trọng Nhược Tình cau mày , nhìn cô , cuối cùng cắn môi mở miệng ” Tôi đưa cô 100 vạn , nhưng cô phải trả lại thẻ nhớ đó cho tôi , không thể lưu lại bản sao ! ”

100 vạn !

Hoa Hồng ngây ngẩn cả người .

Ngay sau đó trong miệng phát ra nhàn nhạt tiếng cười chăm chọc .

Giọng điệu hùng hổ như thế , tưởng rằng bỏ ra bao nhiêu tiền ấy là lớn lắm vậy .

100 vạn , cô chỉ cần tùy tiện tiêu sài một chút còn hơn số đó .

100 vạn ở trong mắt của cô , không là cộng lông gì cả ...

Không ngờ , nữ nhân này thế nhưng tri độn ngu si không chịu nổi , Mặc Thiếu Thiên như thế nào dạy dỗ ra dạng nữ nhân như thế chứ ?

” Trọng tiểu thư , cô đang nói đùa với tôi sao ? Thì ra , đường đường là Thiên kim duy nhất của thị Trưởng , chỉ đáng giá mấy đồng lẻ này à ? ” Hoa Hồng khinh bỉ ra mặt .

” Có ý gì ? 100 vạn còn chưa đủ sao ? Cô đừng có lòng tham quá đấy !” Trọng Nhược Tình giận dữ nói .

Hoa Hồng cũng có thể nghe được âm thanh nghiêng răng ‘ ken két ’ của ả ta , xót của à ?

Cô càng thêm cười chăm chọc ..

” Thôi , tôi nghĩ có lẽ tôi nên ra ngoài tìm Mặc Thiếu Thiên nói chuyện một chút , tin tưởng , anh ấy nhất định sẽ ra tay hào phóng ! ” Nói xong , Hoa Hồng xoay người , bay ra bộ dáng muốn đi .

Trọng Nhược Tình siết chặt ga giường ” Đợi chút ! ”

Hoa Hồng dừng bước , quay đầu lại nhìn Trọng Nhược Tình , hai mắt tỏa sáng ” Như Thế nào ? Nghĩ thông suốt rồi sao ? ”

” Cô muốn bao nhiêu ? ” Trọng Nhược Tình đau lòng mở miệng .

” Ít nhất 10 triệu ! ” Hoa Hồng gằn từng chữ .

Trọng Nhược Tình nghe cô nói....thiếu chút nữa phát điên ” 10 triệu ? Sao cô không đi cướp ngân hàng luôn đi ? ”

” Tin tưởng tôi , cướp ngân hàng cũng không chỉ có bấy nhiêu tiền , lần trước chúng ta cướp ngân hàng Thụy Sĩ ít nhất cũng đoạt được...” Hoa Hồng nói đến đây , cô dừng lại làm một trạng thái nhớ lại , sau đó mở miệng nói tiếp ” 100 ức ! ”

Ngụ ý , 10 triệu này xem như là tiện nghi cho ả làm rồi , còn bài đặt than thở !

Trọng Nhược Tình trợn mắt há hốc miệng , nhìn Hoa Hồng , cô cảm thấy nữ nhân trước mắt này quả thật là một người mắc bệnh thần kinh .

Cô hít sâu ” Tôi không có nhiều tiền như vậy , tôi chỉ có số tiền gần 10 triệu thôi ! ”

” Nói đùa sao , ba cô là Thị Trưởng , một năm tham ô biết bao nhiêu tiền , cô nói cô không có đủ số tiền nhỏ nhoi đó ? ”

” Cô biết đấy thôi , đó là cha tôi , nếu ông ấy đưa tôi số tiền nhiều như vậy , tôi sẽ chết chắc ! ” Trọng Nhược Tình gằn nhẹ một tiếng .

Hoa Hồng nhú mày ” Cô chết , chuyện đó chẳng liên quan gì đến tôi cả ? ”

Hoa Hồng nói một câu , rất dễ làm cho đối phương phát điên .

Trọng Nhược Tình nhìn Hoa Hồng , mặc dù cô cực kỳ hận ả ta nhưng cô lại không có biện pháp nào hết , cố gắng hít một hơi thật sâu , nỗ lực bình phục tâm tình của mình , cô nói ” Được , 10 triệu thì 10 triệu , nhưng cô nhất định phải đưa thẻ nhớ lại cho tôi , không được phép lưu bản sao để giành ! ”

” Điều đó là đương nhiên rồi ! ”

” Được , mấy ngày nữa tôi sẽ liên lạc với cô ! ”

” Ngày nào ? Trọng tiểu thư , cô cho là tôi đây là lần đầu tiên ra ngoài lẩn lộn à ? mấy ngày nữa , cô bảo tôi sẽ đi tìm ai đây ? ” Hoa Hồng chăm chọc nói .

” Hiện giờ tôi đang ở bệnh viện , trên người tôi làm sao có nhiều tiền như vậy ? Đó cũng không phải là một con số nhỏ , tôi cũng cần thời gian để đi kiếm tiền chứ ? ”

Cô ta nói cũng không sai , rất có đạo lý ...

Hoa Hồng suy nghĩ một chút , cô mỉm cười ” OK , tôi cho cô thời gian 2 ngày , nếu như không có số tiền như tôi yêu cầu , thì đoạn Video thiên kim của Thị Trưởng sẽ được trình diễn trên Internet , cả Châu Á , tôi tin tưởng mọi người đối với việc đoạn Video này sẽ cảm thấy rất hứng thú .... ” Hoa Hồng cười tà ác , liếc nhìn Trọng Nhược Tình .

Nghe lời đe dọa của Hoa Hồng xong , sắc mặt Trọng Nhược Tình càng trở nên trầm trọng ” Cô yên tâm , tôi nhất định sẽ đưa cho cô số tiền như cô yêu cầu ! ”

97. Chương 97: Khí Thế Nữ Vương.

Nghe lời nói Hoa Hồng, sắc mặt Trọng Nhược Tình của âm trầm,

“Cô yên tâm, tiền tôi nhất định chuyển tay cô!”

Nói xong cô quay sang, từ túi xách của mình lấy ra một tấm thẻ, cho Hoa Hồng.

“trong thẻ này có năm triệu, cô cầm trước đi,năm triệu còn lại, hai ngày nữa tôi sẽ chuyển vào trong thẻ đó!”

“ok!”

Hoa Hồng trực tiếp cầm lấy thẻ, hai ngón tay đang kẹp, sau đó chỉ là trong nháy mắt, liền không biết để ở nơi đâu rồi.

“Tôi chờ năm riệu của cô!”

Nói xong uốn éo người muốn đi.

“Chờ một chút!”

Trọng Nhược Tình mở miệng. Hoa Hồng ngưng ngẩn, vậy mà lúc này mới nhớ tới cái gì, trực tiếp đem ném cho nàng,

“Đồ ở bên trong!”

“Tôi làm sao biết cô có hay không còn giữ bản gốc?” Trọng Nhược Tình hỏi.

“Tôi cho cô biết không có chính là không có, không tin tôi cũng vậy không có cách nào, nhưng là không cần cố gắng khiêu khích tôi, bởi vì kết quả cô sẽ rất bị kịch!”

Nói xong, Hoa Hồng lưu lại nụ cười ý vị sâu xa, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Trọng Nhược Tình lại nhìn bóng lưng Hoa Hồng, cặp mắt càng đầy hận ý, lúc này cô cầm lên điện thoại lên, truyền ra một cái dây số,

“Này. . . . .”

Ngoài phòng bệnh, Mặc Lưu Ly cùng Mặc Thiếu Thiên vẫn còn ở nói chuyện, lúc này, Hoa Hồng đi ra ngoài.

Cô cầm một tờ chi phiếu trên tay, hai mắt sáng ngời, bộ dáng kia hình như cố ý làm cho Mặc Thiếu Thiên nhìn, cô đi ra đến bên ngoài, trông mắt, trực tiếp đem chi phiếu nhét vào trong nội y, sau đó ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên,

“Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy qua mỹ nữ a!”

Nói xong dùng ánh mắt kia khiêu khích liếc mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, nhân tiện cũng nhìn Lưu Ly một cái, thân thể xinh đẹp xoay người lắc lắc rời đi. Dáng vẻ này rất tiêu sái, rất có khuôn cách.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bóng lưng Hoa Hồng, khoe miệng chau lên, vẻ mặt quái dị không nói ra được, làm cho không người nào có thể dòm ngó hẳn rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Mặc Lưu Ly nhìn bóng dáng của Hoa Hồng, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên,

“Ca, anh không phải cảm thấy chuyện này, thật kỳ quái sao?”

Mặc Thiếu Thiên sững sờ, nghiêng đầu sang Mặc Lưu Ly, vẻ mặt tự nhiên

. . . . . * . . . . . *

Ngủ một giấc, tỉnh lại, Tử Lam cảm giác dễ chịu rất nhiều. Có lẽ là làm một mộng đẹp, Tử Lam cảm thấy tâm tình tốt rất nhiều.

Bảo bối nói rất đúng, cô không có nợ bất luận kẻ nào, cho nên cô cũng không cần nghĩ quá nhiều.

Thật ra thì có lúc dừng xem Hi Hi tuổi còn nhỏ, hẳn thật hiểu được không ít chuyện. Chỉ là còn nhỏ.

Nghĩ tới đây, Tử Lam đứng dậy, đi ra ngoài, có lúc thăng thấn ở giữa hai cá nhân là biện pháp tốt nhất.

Tử Lam mới vừa đi ra ngoài, liền nhìn đến trên bàn bày xong thức ăn thơm phức, đáy lòng Tử Lam cảm thấy cảm động.

Hi hi mặc tạp về, ở phòng bếp cùng bàn ăn ở giữa đi tới đi lui, thấy Tử Lam đang đi tới, trên mặt hẳn lộ ra nụ cười,

“Mẹ, mẹ đã tỉnh?”

Hi Hi cười, nhất thời khiến Tử Lam cảm thấy tất cả đều không quan trọng, quan trọng chính là cô có Hi Hi!

“Bảo bối, làm món ăn gì đó?” Tử Lam cười đi tới, hỏi.

Hi Hi nhú mày, “Mẹ thích ăn có nhiều!”

Tử Lam cười thầm, “Bảo bối, cực khổ rồi!”

“Mẹ, mẹ mạnh khỏe, con ngày ngày đều là như thế, mẹ cũng không còn cùng bảo bối qua khổ cực!” Hi Hi khinh bỉ nói. . . . .

Tử Lam mấp máy môi, suy nghĩ một chút, mở miệng,

“Bảo bối, mẹ có lời muốn nói cho con!”

Hi Hi hình như biết mẹ muốn nói cái gì, vì vậy đem món ăn cuối cùng bưng đi lên sau,

“Tốt, mẹ nói đi, bảo bối nghe !”

Tử Lam hít thở sâu một hơi, vì vậy, đem chuyện đều cùng Hi Hi nói rõ ràng, bao gồm cùng Trọng Nhược Tình ở công ty đã xảy ra chuyện, tất cả nói.

“Chuyện chính là như vậy!”

Tử Lam nói. sau khi Hi Hi nghe xong, sắc mặt không có chút nào biến hóa, bởi vì tất cả sự tình, hẳn đã biết vô cùng rõ ràng.

Tử Lam nhìn hẳn, “Không có nghĩ phát biểu gì một chút sao?”

Hi hi nói, “Có!”

“Cái gì?”

“Mẹ, con muốn là mẹ, liền trực tiếp đẩy cô ta đi xuống, ngã chết cô ta!”

Hi hi hung hăng nói. . . . .

“Hi Hi. . . . .”

Tử Lam nhìn hẳn. Mặc dù Trọng Nhược Tình ngang ngược kiêu ngạo, thế nhưng chỉ là cô sinh trưởng trong hoàn cảnh nông phu cô mà dưỡng thành như vậy, bản tính của cô cũng không xấu, chỉ là nói như thế

nào đây, quá mức yêu Mặc Thiếu Thiên đi! Cho nên mới phải trở nên như thế! Có lúc người khấn trương thái quá vì một vật, sẽ lo được lo mất, huống chi, Mặc Thiếu Thiên vốn cũng không phải là người dễ dàng nắm bắt, Trọng Nhược Tình biến thành như vậy, cũng hợp tình hợp lý.

“Tốt lắm, con biết rồi mẹ, con chỉ là sợ mẹ bị thương mà thôi!”

Hi hi miễn cưỡng nói, hần cũng biết mẹ là loại miệng cứng lòng mềm, muốn mẹ thật hận một người, đoán chừng, thật phải làm cái gì chuyện thập ác bất xá.

Chỉ là Hi Hi nhưng không có dễ nói chuyện như vậy, Hi Hi đối với cách nhìn chuyện, không phải yêu, chính là hận, hơn nữa rất cực đoan, đây chính là Thẩm Dạ Thiên đã từng nói, Hi Hi ở hỗn hắc đạo đúng là hạt giống tốt! Thị phi quan niệm cứ như vậy! Quá cường liệt rồi!

“Mẹ là hy vọng con hiểu được, oan gia nên cởi không nên buộc, còn có phạm là làm chuyện gì, đều muốn inh lưu một chút đường lui. . . . .” Tử Lam nói đến.

“con biết rồi, mẹ. . . . .”

Hi Hi vừa miễn cưỡng một tiếng.

Tử Lam thở dài, đối với giáo dục Hi Hi, luôn luôn đều là cái chuyện rất khó khăn, bởi vì hần kiên trì là tự nhiên cùng mấy ý tưởng và có nguyên tắc! Tử Lam chỉ cần bảo đảm, Hi Hi sẽ không làm bất kỳ chuyện gì quá giới hạn là được rồi!

“Chỉ là mẹ, con mặc kệ người ta là dạng như thế nào, chỉ cần mẹ an toàn, con liền chuyện gì cũng sẽ không làm, nhưng là chỉ cần có người thương hại tới mẹ, con liền tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hần!”

Hi hi nói gần từng chữ. Giọng nói kia, khí phách mười phần. Tử Lam gật đầu một cái,

“Con yên tâm, mẹ không có việc gì, cho nên, con hãy yên tâm, ok?”

Máu chốt là, Hi Hi không yên lòng!

“Tóm lại, mẹ sẽ rất cẩn thận, bây giờ có thể đi chứ?”

Tử Lam hỏi. Hi hi lúc này mới thoả mãn mà gật gật đầu.

“Ân!”

“Tốt lắm, bây giờ có thể ăn cơm chưa?”

“Đã sớm có thể!”

“Này nhanh ăn cơm đi, mẹ thật đói!”

Nói qua Tử Lam liền bắt đầu ăn. Hi Hi cũng đang ăn cơm,

“Mẹ, mẹ làm như vậy, các đồng nghiệp công ty của mẹ cũng sẽ cho rằng là mẹ đẩy cô ta xuống lầu đấy!”

Tử Lam nhú mày,

“Tóm lại mẹ chưa từng làm, mẹ không sợ người ta nói như thế nào!”

Đây là Tử Lam luôn luôn phong cách, người khác không tin chuyện, cô cũng sẽ không đi giải thích.

“Còn cha? Mẹ không phải sợ hần cũng hiểu lầm mẹ sao?” Hi hi đột nhiên hỏi.

Tử Lam thật bị cái vấn đề này hỏi sững sờ, nhưng là ngay sau đó cười nói,

“Nếu như hần tin tưởng mẹ, vô luận mẹ nói cái gì, hần cũng có tin tưởng, nếu như hần không tin mẹ, giống nhau, vô luận mẹ nói cái gì hần cũng sẽ không tin tưởng! Cho nên, đáp án dĩ nhiên là giống nhau!” . . . . .

Tử Lam không muốn đem Mặc Thiếu Thiên quy làm khác loại, cô thừa nhận ngày đó nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên, cô là sững sốt một chút, nhưng là trừ lần đó ra, không có nhiều hơn! Hi Hi gật đầu một cái,

“Được rồi, vậy mẹ có muốn hay không xin nghỉ hai ngày, đẳng sự tình qua hết lại đi đi làm?”

Tử Lam cũng là rất kiên quyết lắc đầu,

“Không cần, mẹ lại không làm cái gì việc trái với lương tâm tình, mẹ là cái gì muốn xin nghỉ?”

Hi hi gật đầu, ân, là mẹ rất có phong cách.

“Bảo bối ủng hộ mẹ!” Hi hi nói.

Tử Lam cười một tiếng, hai người dừng lại không nói nữa, thức ăn bị hai người ăn hết sạch. Sau khi ăn xong, Tử Lam giống như thường ngày đi làm.

Quả nhiên, như trong dự liệu cô, mọi người đối với chuyện cô cùng Trọng Nhược Tình, cũng bàn luận xôn xao, nói là Trọng Nhược Tình bị Tử Lam đẩy xuống cầu thang .

Đối mặt với lời đồn đãi phong phú như vậy, thật ra thì Tử Lam cũng đã quen. Cho nên hai mắt không nghe thấy chuyện ngoài cửa sổ, cứ theo lẽ thường, bọn họ mà nói, cũng không nghe được là một dạng.

Lúc này, Tử Lam cùng Cảnh Thần mới vừa cầm hết tài liệu trở lại, không ngờ vừa đi vào phòng thiết kế, liền nghe đến bên trong phòng làm việc bàn luận xôn xao.

“Đúng vậy a, không ngờ cô ta xem ra bình tĩnh, lại ác độc như vậy, thật là độc phụ nhân tâm a!” Một nhân viên nói.

“Đúng vậy a, cũng không biết có cái gì thâm thù đại hận, thế nhưng có thể ác tâm như vậy, thôi, chúng ta sau này vẫn còn là cách xa cô ta một chút, nếu không, không chừng ngày đó xui xẻo là chúng ta. . . . .”

Mỗi công ty, luôn có mấy cái như vậy, lại đặc biệt hại người!

Người lam nhú mày, nhìn bọn họ, ánh mắt tự nhiên, lại cũng không nói gì. Cảnh Thần nhìn Tử Lam một chút, đi ra,

“Các người ở chỗ này nói hươu nói vượn cái gì, các người thay vì có thời giờ—an ở chỗ này bát quái, không bằng làm tốt công việc chính mình, bản lãnh không có, chỉ biết bát quái người khác!”

Cảnh Thần không nhịn được đứng ra mắng ột trận.

“Chúng ta chỉ là nói sự thật, không ngờ có vài người xem ra dịu dàng như vậy, sau lưng thế nhưng độc ác như vậy, Cảnh Thần, đừng nói chúng ta không có khuyên người, cùng những người khác ở chung một chỗ thời giờ—an dài, cũng sẽ bị lây bệnh đấy!”

Mấy nữ nhân đồng nghiệp vây tại một chỗ kỳ kỳ tra tra nói.

Tử Lam thật không muốn so đo, phòng thiết kế là cô ở thời giờ—an dài nhất ở đây, thật rất không nghĩ cái chỗ này như vậy lại có không khí ngột ngạt, nhưng là có vài người, rất thích cho nên còn thương đụng!

“Cô ——“

Cảnh Thần còn chưa lên tiếng, Tử Lam lại đi ra, đập giày cao gót cao ba tấc, giống như một nữ vương,

“Các người nói tôi đẩy cô ta? Có chứng cứ gì sao? Nếu như không có, đó chính là phỉ báng, còn có muốn biết tôi có không có đẩy cô rất đơn giản, chỉ cần đi điều tra màn hình giám sát mà có thể hiểu biết rõ chân tướng rồi, như thế nào? Muốn đi hay không điều tra?”

Tử Lam thốt ra lời này ra, mọi người đều là sửng sốt. Lời của cô..., không khỏi khiến mọi người tin phục rồi.

“Ai nói cô. . . . .”

“Chính là a. . . . .”

“Thiệt là, đi đi đi, chúng ta đi làm việc đi. . . . .”

Vì vậy mấy người kia giải tán lập tức, đi làm công việc của mình.

Cảnh Thần nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Tử Lam, có lúc thật rất bội phục khí thế Tử Lam, hai câu có thể hoàn thành.

98. Chương 98: Một Vui Mừng Khổng Lồ.

Cảnh Thần nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Tử Lam, có lúc thật rất bội phục khí thế Tử Lam, hai câu có thể hoàn thành.

Nhìn mấy người bát quái giải tán lập tức, đáy lòng Cảnh Thần rất sáng khoái!

Tử Lam không muốn gây quá cứng nhắc, dù sao ở cùng phòng làm việc, nhưng là có vài người quá phận, cô cũng không cần thiết quá khách khí!

Cảnh Thần âm thầm hướng Tử Lam giơ lên một ngón tay cái, Tử Lam lại không hề nói gì, trực tiếp trở về chỗ ngồi.

Cảnh Thần cầm tài liệu, đi tới,

“Cô nương, người thật có khí thế!”

Tử Lam cười một tiếng,

“Tôi là không thẹn với lòng!”

Cảnh Thần cười một tiếng, ngồi ở đối diện Tử Lam,

“Này, theo tin tức đáng tin, Trọng Nhược Tình mang thai!”

Tử Lam sững sờ một chút, ngẩng đầu nhìn Cảnh Thần, sau đó cười nhạt,

“A, thật sao?”

“Ân, hình như là đứa bé của Mặc tổng, hiện tại nhập viện rồi, hiện tại cũng có thần khí rồi!”

Cảnh Thần nói. Tử Lam chau chau mày, không sao cả nói,

“Vây rất tốt, cô ta rốt cuộc có thể được như ý nguyện có thể gả vào Mặc gia rồi!”

Thật ra thì kết quả như vậy, Tử Lam cũng đã sớm đoán được.

“Không ngờ tốc độ nhanh như vậy, mọi người thương lượng buổi chiều mua chút đồ đi xem cô ta, mặc dù không muốn đi, nhưng là cũng không thể lộ vẻ như vậy, như thế nào, cô đi hay không đi?”

Cảnh Thần hỏi. Người làm suy nghĩ một chút,

“Tôi buổi chiều còn có chuyện, nên không đi được, tránh cho cô ta nhìn thấy tôi ngọt ngào, chỉ là mua đồ thêm một suất cho tôi!”

“Ân, được!”

Cảnh Thần gật đầu đáp một tiếng. Vì vậy, hai người tiếp tục với công việc, tất cả lời đồn, đều là phù vân.

* . . . . . *

Lúc xế chiều, tất cả mọi người đi bệnh viện thăm Nhược Tình, Tử Lam cho người ta làm một bó hoa tươi gửi sau.

Bên trong bệnh viện. Trọng Nhược Tình nhìn mọi người tới thăm, mặt mỉm cười, xem ra là mừng mang dáng vẻ hạnh phúc, tay thỉnh thoảng vuốt ve bụng, hiển thị rõ hạnh phúc, một người mẹ tư thái.

Mặc Thiếu Thiên nhìn ở trong mắt, cảm giác Trọng Nhược Tình như vậy, có chút quá mức cố ý, làm kiêu.

Người tới, đại đa số đều người muốn trèo cao, trừ Cảnh Thần cùng Trần Mặc.

“Trọng trưởng phòng, cô tốt nhất nghỉ ngơi, chuyện của công ty cũng đừng lo, chúng ta cũng sẽ làm việc cho tốt đây!” Hình Nguyệt nói.

“Ân!” Trọng Nhược Tình gật đầu một cái,

“Khổ cho các người rồi!”

“Ai, nên tôi nói, đáng sợ nhất chính là Lâm Tử Lam, thế nhưng làm ra chuyện như vậy!”

“Nhưng cô ta nói là cô ta không làm!”

“Nếu như cô ta không phải chột dạ, tại sao không tới xem một chút? Chúng ta đều tới !” Một nữ đồng chuyện nói.

“Tôi nói cũng thế, giả bộ dạng trang phục đường hoàng, tận làm một chút khiến người ta cảm thấy chuyện đáng sợ!”

“Lâm tiểu thư có thể cảm thấy có lỗi với tôi, cho nên mới chưa có tới, tôi cũng không trách cô ta!”

Trọng Nhược Tình hào phóng cười nói, mang theo tư thái, cô hào phóng cùng rộng lượng thể hiện hoàn mỹ. Giữa đồng nghiệp ở đây chút, cũng không kỳ quái,

Mặc Thiếu Thiên thấy, nhưng là nghe được Trọng Nhược Tình nói như vậy, chân mày hấn nhấn nhấn, rất không thích.

Cảnh Thần rốt cuộc nghe không nổi nữa,

“Có bản lĩnh các người đem những lời này ngay trước trước mặt Tử Lam mà nói, ở sau lưng nói người, không cảm thấy rất không có đẳng cấp sao?”

Cảnh Thần bất mãn nói. Nói xong cũng đem hoa tươi đặt ở trên bàn,

“Trọng trưởng phòng, cái này là Tử Lam nhờ ta đưa cho cô, tôi bỗng nhiên nhớ tới mình còn có một chút chuyện, nên đi về trước!”

Nói xong cũng đi. Trần Mặc cũng nói,

“Tôi cũng vậy chợt nhớ tới có chút việc, Cảnh Thần, vừa đúng thuận đường, tôi đưa cô đi!”

Cảnh Thần sững sờ, coi như Trần Mặc còn là có chút lương tâm, vì vậy, hai người cùng đi ra khỏi bệnh viện.

Mọi người nhìn Cảnh Thần dừng lại phát biểu, cũng không tiện đang nói cái gì, vì vậy liền đổi đề tài, nói chuyện một hồi, tất cả mọi người đi nha.

Mặc Thiếu Thiên cũng đi ra ngoài. Bọn họ mới vừa đi, Trọng Nhược Tình liền đem hoa tươi ném tới thùng rác ! Đối với hoa tươi chán ghét sẽ cùng đối với Tử Lam chán ghét .

Mặc Thiếu Thiên mới từ bên ngoài trở lại, đi vào liền nhìn đến một màn này. cách làm Trọng Nhược Tình, thật sự có chút quá đáng!

Nhưng Trọng Nhược Tình thấy Mặc Thiếu Thiên lúc này, vẫn như cũ mang theo mỉm cười.

“Thiếu Thiên. . . . .”

Trọng Nhược Tình mở miệng cười. Mặc Thiếu Thiên nện bước vững vàng bước đến đi tới, nhìn thùng rác hoa tươi,

“Thế nào?”

Sắc mặt Trọng Nhược Tình lúng túng,

“em dị ứng với phấn hoa. . . . .”

Dị ứng với phấn hoa? Hấn thế nào chưa bao giờ biết? Mặc Thiếu Thiên mới muốn nói gì, Trọng Nhược Tình lại khoắc ở cánh tay của hấn,

“Thiếu Thiên, chúng ta vào đi thôi!”

Nói xong, kéo cánh tay Mặc Thiếu Thiên liền đi đi vào. Bên trong phòng bệnh, Mặc Thiếu Thiên do dự thật lâu, mở miệng,

“Nhược Tình, thật sự là Lâm Tử Lam đẩy cô đi xuống?”

Trọng Nhược Tình mặt liền biến sắc, không ngờ Mặc Thiếu Thiên lần nữa hỏi cái vấn đề này! Sắc mặt cô hơi thay đổi cuối xuống, ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên,

“Anh không phải tin tưởng em sao?”

Mặc Thiếu Thiên trầm mặc. Không phải là không tin, chỉ là. . . . . Chỉ là tin tưởng Lâm Tử Lam không phải người như vậy! điểm này, giống như, không thể nghi ngờ. Có lúc, hẳn đều cảm thấy, đối với Lâm Tử Lam điều tin tưởng, vượt qua ranh giới cuối cùng của hẳn.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên trầm mặc, Trọng Nhược Tình vươn tay ôm lấy hẳn,

“Thiếu Thiên, em chẳng lẽ sẽ đem tánh mạng của mình đùa giỡn hay sao? Từ trên cầu thang té xuống, thật sẽ xảy ra chuyện!”

Mặc Thiếu Thiên vẫn như cũ nhìn Trọng Nhược Tình, không nói gì, đôi tròng mắt kia, lại thâm trầm làm cho người ta không dám chạm đến.

“Thật ra thì muốn biết chuyện ra sao chính là, chỉ cần một điều tra màn hình giám sát sẽ biết!”

Mặc Thiếu Thiên sâu kín nói. Trọng Nhược Tình mặt liền biến sắc, lại cũng không nói gì, chỉ là ôm lấy hẳn,

“Thiếu Thiên, mặc kệ xảy ra chuyện gì, ta đều em vọng anh tin tưởng, em là yêu anh. . . . .”

Mặc Thiếu Thiên muốn mở miệng nói gì, môi rung rung hạ xuống, nhưng không có mở miệng.

Ban đêm. Mặc gia. Cung ái lâm nhìn Mặc Thiếu Thiên, mặt tức giận,

“Ta mặc kệ người lấy biện pháp gì, đứa bé kia, không thể lưu!”

Cung ái lâm biết rõ chuyện nghiêm trọng, nếu như Trọng Nhược Tình mang thai, cùng Mặc Thiếu Thiên kết hôn, như vậy Trọng chính sẽ phản bội tương hưởng, bang Mặc Thiếu Thiên cùng Trọng Nhược Tình, như vậy kế hoạch tất cả của bà, liền toàn bộ lạc vô ích, MK sẽ rơi vào trong tay người khác! Cho nên, bà tuyệt đối sẽ không cho phép. Sẽ không cho phép xảy ra chuyện như vậy!

Kế hoạch Cung Ái Lâm, Mặc Thiếu Thiên dĩ nhiên rất rõ ràng. Chỉ là nhìn bà ngay mặt một bộ, sau lưng một bộ, đã nói không ra buồn cười.

Bà thật cho là mình không gì làm không được? Cho là mình có thể nắm trong tay tất cả sao? Đây mới là buồn cười nhất! khóe môi Mặc Thiếu Thiên nhếch lên cười tà,

“Thật sao? Vậy bà phải đi theo chân bọn họ nói, khiến Trọng Nhược Tình bỏ đứa bé a!”

Mặc Thiếu Thiên tà ác cười, nhất thời có một loại cảm giác phản nghịch, đứa bé này, có thể là biện pháp tốt nhất hành hạ Cung Ái Lâm!

Cung Ái Lâm mặt liền biến sắc. Mặc Thiếu Thiên đáy lòng cũng đang vui mừng cực kỳ.

“Người ——”

Cung Ái Lâm nhìn hẳn, hung hăng nhìn chăm chăm,

“Đừng quên người ký hiệp nghị!”

“Ta là không có quên, nhưng là thủy chung sẽ có ngoài ý muốn, chỉ cần bà có thể khuyên cô ta bỏ đứa bé, ta là không sao cả!”

Là có rất không tâm không có phổi người, mới có thể nói ra một phen dạng này.

Cung Ái Lâm nhìn Mặc Thiếu Thiên, ánh mắt không nói ra được hận ý. Mặc Thiếu Thiên nhìn bà,

“Nếu như không có chuyện gì, ta đi trước, đừng vì chút chuyện vặt vãnh này tìm ta nữa!”

Nói xong, không đợi này mở miệng nữa, xoay người rời đi.

Cung Ái Lâm nhìn bóng dáng Mặc Thiếu Thiên, đáy mắt càng phát hận ý, khóe miệng thoáng qua nhất mặt ánh sáng.

Mặc Thiếu Thiên mới đi, Mặc Lưu Ly liền đi đi vào.

“Mẹ. . . . .”

Cung Ái Lâm quay đầu lại, thấy Mặc Lưu Ly vào, khôi phục vẻ mặt, trở nên hòa ái hơn nhiều,

“Lưu Ly, sao con lại tới đây?”

Mặc Lưu Ly đi vào, sắc mặt trầm tĩnh,

“Mẹ, không ngờ nhiều năm như vậy, mẹ chính là không có để xuống!”

Cung Ái Lâm mặt liền biến sắc, xoay mặt,

“Đây là hấn nên được, mẹ lưu hấn đang Mặc gia, đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi !”

“Mẹ, ca chắc là sẽ không tham luyện gia sản Mặc gia đấy!”

Mặc Lưu Ly nói như đinh chém sắt, điểm này nàng rất khẳng định.

Cung Ái Lâm nghiêng đầu sang nhìn nàng, cau mày,

“Có ý tứ gì?”

Mặc Lưu Ly nhưng không có nói chuyện ngồi xuống, tài sản của Mặc Thiếu Thiên, cũng không chỉ tập đoàn MK. Chỉ là những lời này, cô không thể nói cho Cung Ái Lâm, do vấn đề thân phận hạn chế!

^^^

Mặc Thiếu Thiên trở lại biệt thự, ngồi mở máy vi tính trước mặt, sắc mặt thâm trầm. Thật ra thì muốn biết chuyện là cái dạng gì , chỉ cần xem qua màn hình giám sát liền tất cả đều biết. Vì vậy, hấn điều tra màn hình giám sát công ty, thời gi—an ở đó đoạn, tuy nhiên nó không ngờ màn hình giám sát bị người phá hủy. Căn bản không cách nào tra xét.

Mặc Thiếu Thiên chau mày lại, sắc mặt nghiêm túc, tại sao có thể có chuyện trùng hợp như vậy? Hấn mới vừa nói muốn nhìn màn hình giám sát, hiện tại liền đã bị hủy. . . . . Là ai làm? Chẳng lẽ là Trọng Nhược Tình sao? Mặc Thiếu Thiên trầm mặt, cũng là cũng không nói gì.

Ngay vào lúc này, vi tính hấn máy vang lên tích tích. Hi Hi thấy Mặc Thiếu Thiên on—line, liền chủ động tìm hấn nói chuyện phiếm.

Mặc Thiếu Thiên vừa nhìn, thấy là Hi Hi, không biết làm sao , tâm tình cũng không có.

“Hắc, Mặc đại Thiếu . . . . .”

Hi Hi hướng hấn lên tiếng chào hỏi.

“Đừng để ý tới ta, phiền lắm!” Mặc Thiếu Thiên không chút khách khí nói.

“Để cho ta đoán một chút ngươi ở đây phiền cái gì! Ân, vì nữ nhân?” Hi Hi hỏi.

“ . . . . .”

“Còn là hai nữ nhân?”

“ . . . . .”

“Hai nữ nhân chuyện xảy ra rồi, cho nên ngươi ở đây giãy giụa?”

“Câm miệng!”

Đối với cái chuyện này bị người khác biết biết rõ, Mặc Thiếu Thiên cực kỳ khó chịu!

“Xem ra ta là đã đoán đúng!” Hi Hi hả hê nói.

Mặc Thiếu Thiên mới biết người này đối với mình biết gốc biết rễ, mặc dù không có ác ý, nhưng là bị người như vậy biết gốc biết rễ, đúng là một chuyện cực kỳ khó chịu! Chỉ là. . . . . Mặc Thiếu ngày chợt nhớ tới cái gì, nhìn hấn Hi Hi,

“Người là hack—er?”

Hi hi gật đầu, “Không sai a!”

“Kỹ thuật như thế nào?”

“Đến nay không có gặp phải đối thủ!”

Hi Hi nói khí phách văng khắp nơi, dĩ nhiên, cũng là lời thật.

“Kia đối với đồ bị hủy diệt gì đó có hay không có thể tu sửa phục hồi?”

“là đồ cái gì!”

“Giúp ta điều tra công ty ta màn hình giám sát!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi hi nhếch môi cười, “Một đĩa đồ ăn, chỉ là không biết có ích lợi gì!”

“Hãy bớt sàm ngôn đi!”

Hi Hi cười hắc hắc, sau đó trực tiếp mở ra máy vi tính của mình, trực tiếp truyền cho Mặc Thiếu Thiên. Thật đơn giản vài giây. Mặc Thiếu Thiên ngây ngẩn cả người.

“Đây là cái gì?”

“Thứ người muốn!”

“Nhanh như vậy?”

Nói qua Mặc Thiếu Thiên cảm thấy kinh quái lạ, còn là điểm kích tiếp thu.

Hi Hi nhếch môi cười, không phải hấn nhanh, đó là hấn tồn tại trong máy vi tính a! Tiếp thu rất nhanh,

Mặc Thiếu Thiên trực tiếp mở ra màn hình giám sát, nhìn. Mặc dù không có âm thanh, nhưng là mở ra theo dõi lúc này, chứng kiến tới Tử Lam bình tĩnh đứng, khóe miệng mang theo nhẹ nhàng cười, cảm giác thể gì—an tất cả mọi thứ cô đều không thêm để ý tự đắc. Nhưng cũng là phần cảm giác đáng chết này, để cho hấn vừa yêu vừa hận! Hấn thậm chí cũng không biết nữ nhân này đến tột cùng quan tâm cái gì! Vậy mà khi thấy Trọng Nhược Tình tất Tử Lam một cái tát, hấn chân mày nhú lên, vậy mà một giây kế tiếp, Lâm Tử Lam như đinh chém sắt đáp lễ, cho Trọng Nhược Tình một cái tát.

Vì không biết gì, thấy Tử Lam ra tay, hấn thế nhưng cảm giác thở phào nhẹ nhõm! Thậm chí. . . . . Âm thầm thưởng thức! Có thể nhìn đến Lâm Tử Lam tức giận, thật sự là khó được!

Mặc Thiếu Thiên trầm mặc, nhìn hình ảnh, vậy mà thấy thời điểm Trọng Nhược Tình lặn xuống cầu thang, tất cả nỗi băn khoăn nhất thời tan thành mây khói! Không, phải là tại trong lòng hấn nghi vấn. Là hấn biết, mặc kệ Lâm Tử Lam nhiều hận, cô đều sẽ không làm chuyện như vậy!

“Không biết, cởi ra nghi vấn trong lòng Mặc tổng chưa!” Hi hi hỏi.

Mặc Thiếu Thiên lại trở lại,

“Kỹ thuật không tệ!” . . . . .

Vì vậy hai người vừa một hồi nhạo báng, lâm hạ sắp, Hi Hi nói.

“Mặc tổng, ngày mai cho người một cái ngạc nhiên!” Hi hi nói.

“Tại sao không hiện tại cho?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Bởi vì, ta thích, ngày mai!” Hi hi nói.

“ok, hi vọng đủ uy lực!”

“Này nhất định!”

“Đúng rồi, Mặc tổng, chúc mừng người, giống như phải làm cha rồi !” Hi hi nói.

Mặc Thiếu Thiên cau mày,

“Người rớt cuộc tin tức điều linh thông!”

“Ta đối với Mặc tổng nhưng có chú ý rất cao!” Hi hi nói.

“Cám ơn!”

“Như thế nào, Mặc tổng đối với làm cha , có cảm giác gì?”

Hi hi hỏi, chẳng biết tại sao, hỏi lên cảm giác đáy lòng, thế nhưng tay nhéo hết sức chặt , mặc dù, đứa bé kia cũng không thấy được là cha , nhưng hẳn liền không khỏi khản trương.

“Không có cảm giác!”

Mặc Thiếu Thiên trực tiếp cho ba chữ, đích xác là không có cảm giác. . . . .

Hi Hi cũng không biết là vui mừng, hay là mất mát. Cũng không có nói nhiều như vậy,

“Tốt lắm, Mặc tổng, thời gian khuya lắm rồi, ta xuống, ngày mai chờ bớt sợ hãi đi, nhớ đừng quá kích động!”

“ok!”

Vì vậy, hi hi log out, tâm tư thác loạn.

99. Chương 99: Nghi Vấn Về Năng Lực ....mặc Thiếu Thiên

Ngày hôm sau...

Một tin tức đại biến ở A Thị ...

Tin tức này quả thật vượt qua tất cả những tin tức từ trước đến nay , tạo nên một kỷ lục mới ..

Thiên kim thị trường , trước hôn nhân , lại ra ngoài ngoại tình cùng nam nhân khác . Trên trang bìa đủ loại tạp chí , trang đầu của những tin tức , ngay cả trên internet đều có đoạn video này , trong vòng một buổi sáng điểm truy cập cũng hơn 100 vạn !

Hi Hi nhìn đến kiệt tác của bé , cảm thấy hết sức hài lòng với kết quả này !

Sáng nào , sau khi làm xong điểm tâm cho Tử Lam , Hi Hi cảm giác bản thân cần phải đi ngủ , hôm qua bận rộn cả một đêm , bé thật sự có chút mệt mỏi !

Nhưng Tử Lam xưa nay cũng không phải là người khó khăn gì , cô ăn bữa sáng , biết Hi Hi đang ngủ , cô cũng không quấy rầy , liền lập tức đi làm .

Từ trước đến nay , Tử Lam đi làm luôn luôn đúng giờ , không sớm cũng không muộn đều có mặt đúng thời điểm vào công ty , sau đó đọc xong tạp chí , bước vào phòng thiết kế .

Vừa đặt chân vào cửa , cô liền thấy mọi người đều tập trung một chỗ nói nhỏ với nhau , cô cũng không biết họ đang nói gì mà vừa nói lại vừa cười , vẻ mặt hết sức bí ối .

Cảnh Thần cũng cùng mấy đồng nghiệp thần thần bí bí , châu đầu ghé tai , vô cùng thần bí .

Hầu như cô đi tới đâu , cũng đều thấy mọi người топ 5 топ 3 vây lại một chỗ , nói nhỏ , không biết đang nói gì .

Tử Lam cau mày , vô cùng nghi hoặc .

Lúc này , Cảnh Thần vô tình quay sang , thấy Tử Lam đã tới , cô vô cùng hưng phấn chạy vọt đến .

“ Tử Lam , mau nhìn , mau nhìn , tin tức trọng đại mới vừa đăng sáng nay.....”

Cảnh Thần vừa nói , vừa cầm tờ tạp chí hôm nay cho Tử Lam nhìn , Tử Lam cau mày tiếp nhận , ngay khi nhìn đến tin tức trên bìa tạp chí , nhất thời sửng sốt !

Trên đó viết rõ , Trọng Nhược Tình trong quán rượu làm xăng bậy , bị người ta ghi hình lại .

Mặc dù ánh đèn không phải rất sáng nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng gương mặt của Trọng Nhược Tình , cô ta không mãnh vải cưới ngồi trên thân nam nhân , nam nhân trong tư thế ngồi , ôm cô ta , không thấy rõ mặt nam nhân đó , nhưng toàn bộ thân hình lỏa lồ của hai người đều thấy tất cả , gương mặt mê tình ý loạn trên mặt của họ , Trọng Nhược Tình ôm đầu nam nhân , động tác nóng bỏng , tư thế mê người , nét mặt Trọng Nhược Tình hết sức phong tình , dụ hoặc , đẹp mắt hồn !

Đây là một tổ hợp hết sức kích tình , kích thích giác quan người xem..

Hình chụp sống động như thật , căn bản không phải là dùng kỹ thuật để tạo ra !

Hơn nữa , thời gian địa điểm đều có hết , lại là 1 tháng trước tại quầy rượu Công Thể !

Tử Lam nhìn tiêu đề ghi rõ , Thiên kim Thị trưởng không cam lòng chịu tịch mịch , trước khi cưới vượt tường !

Nhìn tờ tạp chí giải trí , đem Trọng Nhược Tình nói cô ta không ra gì , không để vào mắt , nhất thời từ thiên kim tiểu thư biến thành một một người đàn bà dâm dăng .

Trong bụng Tử Lam thầm nghĩ , Trọng Nhược Tình đây là đắc tội với ai ?

Lại bị đối phương hại thảm như vậy ?

Cô ta mới vừa mang thai , hình lại được đăng ra ngoài , nhất định sẽ phá hủy cô ta !

Tử Lam không nghĩ ngờ việc này là Hi Hi làm nên , vì Hi Hi không thể tiến vào quầy rượu Công Thể được .

Cho nên , Tử Lam đương nhiên nằm mơ cũng không nghĩ đến người tạo ra kiệt tác này lại là Hi Hi bảo bối của cô .

Nhưng cô làm thế nào cũng không nghĩ đến thân phận đặc biệt của Hi Hi có bao nhiêu khủng khiếp .

“ Thật không nghĩ tới , Trọng Nhược Tình sẽ đối với Mặc tổng như vậy , ra ngoài lăng nhăng , này tư thế , thật sự rất mất hồn nha !” Cảnh Thần lắc đầu , giọng nói không khỏi mang theo có chút hả hê .

Trọng Nhược Tình ngang ngược kiêu ngạo , khó tránh khỏi đắc tội không ít người , mặc dù có chút người ngoài mặt thì lấy lòng , nhưng sau lưng cũng hận không dứt, thấy ả ta bị như vậy , mọi người xem như cũng được giải hận .

“ Đúng vậy á , không ngờ Trưởng phòng bình thường xem ra cao quý hào phóng , chuyện lén lút như thế này bị vạch trần , thua thiệt cũng đều là Mặc tổng của chúng ta , đã đính hôn với nhau rồi , cuộc sống riêng vì chuyện như thế này mà loạn hết lên.....” Phụ tá Tiểu Mễ cũng nói , anh hết sức đồng tình cho Mặc Thiếu Thiên .

Mấy nhân viên ngày trước giúp đỡ Trọng Nhược Tình nói chuyện , khi chứng kiến những tấm hình này , cũng đồng loạt trầm mặt .

Bọn họ cho là Trọng Nhược Tình cùng Mặc Thiếu Thiên kết hôn , Trọng Nhược Tình chính là Tổng giám đốc phu nhân tương lai , tuy nhiên không ngờ chuyện như vậy sẽ xảy ra , bọn họ cảm thấy tin tức này vừa xuất hiện , thì chuyện kết hôn giữa Mặc Thiếu Thiên cùng Trọng Nhược Tình xem như kết thúc rồi , cho nên ai cũng duy trì trầm mặt .

Đối với Tử Lam , cũng không còn đối chọi gay gắt , dù sao , lén lút họ cũng bắt đầu bàn luận xôn xao về Trọng Nhược Tình .

Tử Lam có thói quen , yên lặng trầm tĩnh , cô nghĩ đây cũng chỉ là chuyện thường tình trong xã hội , cô cũng không cảm thấy có cái gì quan trọng.

Được một lúc , mọi người vẫn bất quá không chút nào dừng lại .

“ Chỉ là , tư thế này , xác thực đủ cỡ mở , có chút độ khó cao ! “

“ Đây coi là cái gì ? Anh không thấy tư thế trên web , quả thật là đỉnh cấp số 1 , quá kích thích , bạo lực kích tình ghê , điểm truy cập cũng đã hơn mấy triệu rồi ! “

“ Mấy người nói đi , Mặc tổng của chúng ta mạnh mẽ như vậy , chẳng lẽ cũng không đáp ứng đủ nhu cầu của cô ta sao ?”

“ Khẩu vị của Trọng Nhượng Tình xem ra cũng có bao nhiêu nặng à ? “

“ .....”

Lục Nham giả vờ thở dài , cô nói “ Ai nha , Trưởng phòng khẩu vị quá nặng , Mặc tổng chúng ta quá bận rộn không thể thỏa mãn cho cô ta , đây cũng là chuyện thường tình thôi , chỉ là không ngờ , vóc người Trưởng phòng rất tốt !” Lục Nham nhìn tờ báo , cười hết sức hề hạ , khinh thường .

Mọi người cũng cười ầm lên....

Tử Lam nhìn bọn họ “ Tốt lắm , các người đừng đùa quá mức , hình này thật hay giả cũng chưa biết được !”

Mặc kệ là thật hay giả , lần này , Trọng Nhượng Tình coi như không thoát tội .

“ Đương nhiên là thật rồi , một chút dấu vết chỉnh sửa cũng không có ! “ Lục Nham lại nói thêm “ Không biết Trưởng phòng đắc tội với ai , lại bị tước ra một đồng lớn tài liệu như vậy , cuộc sống sao này chắc chắn không mấy gì dễ chịu rồi !”

“ Cô ta đắc tội với ít người sao ?” Cảnh Thần nghiêng răng nghiêng lợi hỏi .

“ Nhưng là trước giờ đều không có việc gì xảy ra á !”

Lời của cô vừa nói xong , Lục Nham nhìn Tử Lam “ Trọng Nhượng Tình hận nhất chính là Tử Lam , sẽ không phải là do cô làm chuyện này đi ?”

“ Bệnh thần kinh , nếu như là tôi.....tôi tình nguyện uy hiếp cô ấy lấy một khoản tiền !”

Mọi người lại cười ầm lên , Tử Lam chính là như vậy , tính tình trực thẳng , khôì hài , nói chuyện cùng mọi người rất hòa hợp .

Bất quá được một lúc , mọi người lại trở về vị trí làm việc của mình , Tử Lam cũng trở về chỗ ngồi , trong bụng thầm nghĩ , Trọng Nhượng Tình rốt cuộc đắc tội với ai ? Lại bị tung ra hình như vậy , xem ra , A Thị lại bắt đầu nổi lên một hồi gió tanh mưa máu rồi !

Chỉ là sự thật nói rõ , cô ta vẫn không là cho người ta vừa mắt !

^^

Bên trong bệnh viện.

Thời điểm Trọng Nhượng Tình nhìn thấy tờ báo , quả thật cô muốn phát điên .

Cô không ngờ , đã cho nữ nhân kia tiền , hình của cô vẫn bị phát tán ra ngoài .

Y tá bệnh viện , bệnh nhân , thậm chí Bác sĩ cũng chỉ chỉ trỏ trỏ đối với cô , cô sợ đến mức núp trong phòng bệnh không dám ra khỏi cửa .

Nhìn bìa tạp chí , cô lắc đầu liên tục , lẩm bẩm “ Hình này không phải của tôi , không phải là của tôi ....không phải.....”

Mất nén lệ , điềm đậm đáng yêu , bộ dáng kia , thật làm cho người ta cảm thấy thương xót .

Nhưng vô luận nói bao nhiêu lần , cô vẫn không cách nào tự thuyết phục mình .

Đối với sự việc xảy ra ngày hôm ấy , cô thật sự cảm thấy hối hận , thậm chí cô đã cho người nam nhân kia một khoản tiền để anh ta biến mất , cô nghĩ chuyện này sẽ không có ai biết được , nhưng không nghĩ tới vẫn bị người ta phát hiện !

Hơn nữa còn đăng cả trên bìa tạp chí !

Bởi vì chuyện xì căn đan của Trọng Nhượng Tình , Trọng Chính cũng bị ảnh hưởng .

Phạm là chỉ cần địa phương ông cần xuất hiện , sẽ bị một đám ký giả vây quanh . Nhà cửa , nơi làm việc , cửa bệnh viện bị ký giả vây tới mức nước chảy không lọt !

“ Trọng thị trưởng , xin hỏi ngài , đối với chuyện này ngài có ý kiến gì không ?”

“ Trọng thị trưởng , lệnh thiên kim làm chuyện như vậy , sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ su này của ngài không ?”

“ Chuyện cùng Mặc gia kết thân sẽ bị hủy bỏ sao ?”

Liên tiếp , ném mấy vấn đề nan giải .

Trọng Chính mới vừa xuống xe , ký giả lập tức ủa tới , Trọng Chính chỉ có thể trầm mặc , bảo vệ dẹp đường mới có thể đi vào .

Bên trong phòng bệnh.

Trọng Chính cùng Ân Tuệ đều nhìn cô “ Nhược Tĩnh , chuyện này rốt cuộc là như thế nào vậy ?” Ân Tuệ không nhẫn nại hỏi cô .

“ Con không biết , con không biết , đây không phải là con , không phải là của con .....” Trọng Nhược Tĩnh vẫn lắc đầu , khóc , chỉ biết nói một câu như vậy .

Cô vốn cho là chuyện này sẽ không có người biết , nhưng không nghĩ tới vẫn bị bại lộ ra ngoài , nữ nhân chết tiết kia , nói chuyện không chịu giữ lời gì hết !

Trọng Nhược Tĩnh hận Hoa Hồng cho tới chết !

Trọng Chính trong phòng đi tới đi lui , thấy Trọng Nhược Tĩnh hiện tại cái bộ dáng này , ông thật vội muốn chết !

“ Con mau nói với cha , rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra ? Làm sao lại bị người ta hãm hại ? Tại sao con lại không cẩn thận như vậy ?” Trọng Chính tức giận khế quát .

Trọng Nhược Tĩnh ngồi trên giường , ôm đầu “ Sự thật không phải như vậy đâu cha , hình này không phải của con , nhất định là có người cố ý muốn hãm hại con , cái này không phải là của con !”

Có phải hay không , Trọng Chính rất rõ ràng !

Con gái của ông muốn làm cái gì , ông còn không rõ ràng hơn ai sao ?

Việc trước mắt cần phải giải quyết , nếu Mặc Thiếu Thiên biết chuyện này thì sẽ làm sao ?

Ông trông cậy vào Trọng Nhược Tĩnh cùng Mặc Thiếu Thiên kết hôn , đến lúc đó , có trợ lực của Mặc Thiếu Thiên , ông sẽ phát triển lớn hơn , nhưng không ngờ , thời điểm tất cả đều thuận lợi thế nhưng lại xảy ra tin tức như vậy !

Trọng Chính vừa bực vừa hận !

“ Có phải hay không , cha tin tưởng cũng chẳng ăn nhằm gì , quan trọng nhất chính là Mặc Thiếu Thiên , nó có tin tưởng con hay không đó mới là việc quan trọng nhất hiện nay !” Trọng Chính tức giận khế quát .

“ Cha , người giúp con nói chuyện cùng Thiếu thiên , cái này không phải là của con , không phải là của con....Hình này đều do người khác ghép !” Trọng Nhược Tĩnh vừa nói vừa khóc , lệ rơi đầy mặt .

Trọng Chính nhìn nữ nhi của mình , cũng đau lòng , chỉ tiếc rèn sắt không thành thép , cuối cùng ông hạ quyết tâm .

“ Trước mắt , để xem Mặc Thiếu thiên nói thế nào về việc này....” Trọng Chính khuyên nhủ.

~~~~~

Buổi tối Mặc Thiếu Thiên cùng Vân Dục mở webcam hội nghị , thương lượng chuyện của Cửa Ngục , anh ngủ rất trễ , ngày hôm sau , mới sáng sớm Vân Dục liền gọi điện thoại quấy rầy giấc ngủ của anh .

“ Cậu có bệnh hả , sớm như vậy gọi điện thoại làm chi á ?” Mặc Thiếu Thiên hướng về phía điện thoại gào thét một lúc .

“ Thiếu Thiên , mau thức dậy nhìn tin tức , vị hôn thê của cậu nổi tiếng chỉ trong một đêm ! “

“ Nhàm chán !” Mặc Thiếu Thiên đang muốn cúp điện thoại .

“ Không nhìn , nhất định cậu sẽ hối hận , cuộc sống hôm nay thật nhiều màu sắc a !” Vân Dục nhạo báng .

Mặc Thiếu Thiên cau mày , Vân Dục không bao giờ làm mấy chuyện nhàm chán , anh nhúu nhúu mày hỏi “ Đã xảy ra chuyện gì ?”

“ Đứng lên xem một chút thì biết !”

Vì vậy , Mặc Thiếu Thiên từ trên giường bò dậy , đi tìm tin tức ngày hôm nay , ngay khi nhìn đến tin tức ngày hôm nay , anh nhất thời cả kinh .

Tin tức trên bìa tạp chí , toàn là những tấm hình lỏa thể của Trọng Nhược Tình !

Đôi mắt Mặc Thiếu Thiên khẽ nheo lại , trong con ngươi thoáng qua lệ khí , nhất thời hiểu ngay ý nghĩa câu nói sau cùng của hacker , hẳn nói chuyện mừng là có nghĩa gì rồi .

Chỉ là người kia cùng Trọng Nhược Tình lại có thâm thù đại hận gì , thế nhưng lại tung ra vô số hình ảnh này .

“ Thiếu Thiên , chúc mừng a !”

“ Chúc mừng cái gì ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại.

“ Chúc mừng cậu bị người ta cho đội nón xanh , đây không phải là công khai khiêu khích uy nghiêm sao ? Trọng Nhược Tình ra ngoài ngoại tình , đây không phải nói rõ cậu ‘tính phúc’ thể lực không mạnh sao ?” Vân Dục cười đùa .

“ Năng lực tôi có mạnh hay không ? Muốn biết tự mình đến thử một chút !” Mặc Thiếu Thiên khoan thai tự đắc .

“ Nhưng Trọng tiểu thư cảm sùng cho cậu , đây chính là sự thật rành rành không thể chối cãi nhé !” Vân Dục không chịu thua , phản bác , trên chọc .

Mặc Thiếu Thiên lai câu khóe môi “ Vậy cậu có muốn hay không tính toán toán tôi cấp cho cô ấy bao nhiêu cái nón xanh ? Một ngày 365 nữ nhân tính ra !”

Bàn về rắn độc , có ai có thể cùng Mặc Thiếu Thiên tranh phong sao ?

Vân Dục không tự nhiên phải đưa ngón cái bái phục với anh !

Mặc Thiếu Thiên là một người phúc hắc , thời điểm bình thường anh đùa người ta đến chết dở sống dở .

Hai người hàn huyên bát quái một hồi lâu mới cúp điện thoại .

Vừa cúp điện thoại xong , anh lại tiếp tục xem báo , phía trên còn ghi rõ ràng thời gian và địa điểm ...1 tháng trước !

Mặc Thiếu Thiên chột cau mày .

Đứa bé.....

Anh tự biết mình dùng tất cả biện pháp tránh thai rất tốt , làm sao sẽ xuất hiện chuyện ngoại ý muốn được !

Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười lạnh .

Sợ là lúc này , người bên ngoài đang tìm anh sắp điên lên hết rồi đây .

Mặc Thiếu Thiên có 2 chiếc điện thoại , một cái dùng để liên lạc anh em bên Cửa Ngục , một cái còn lại dùng để làm hình thức liên lạc bình thường nhưng giờ đã bị tắt .

Mặc Thiếu Thiên cầm điện thoại di động lên , quả nhiên như anh dự liệu , vừa mở ra liền có cuộc điện thoại gọi tới .

Là số điện thoại của Mặc Lưu Ly.

“ Anh ba....”

“ Lưu Ly , tìm anh có việc gì sao ?”

“Anh xem báo ngày hôm nay chưa ?”

“ Ân , đã xem !” Mặc Thiếu Thiên thản nhiên nói .

“ Chuyện này là thật sao ?” Lưu Ly hỏi .

“ Anh cũng không rõ lắm , đoán chừng 9/10 là thật rồi !”

“ Anh ba , anh không sao chứ ?”

“ Mặc Thiếu Thiên chỉ nhẹ giọng cười một tiếng “ Anh có thể có chuyện gì ?”

Lưu Ly cũng mỉm cười “ Không tức giận ?”

“ Anh là cái gì phải tức giận ? Huống chi , chuyện như vậy cô ta chỉ làm lần đầu tiên , anh thì ngày ngày náo xì căn đân , đoán chừng cô ta phải tức giận , đoán chừng hiện tại cũng tức chết !”

Mặc Lưu Ly vẫn nhin không được bật cười “ Không có việc là là tốt rồi !”

“ Yên tâm , anh không sao rồi , lát nữa anh sẽ đi bệnh viện một chút !”

“ Ân, tạm biệt !”

Nói đơn giản mấy câu , liền cúp điện thoại.

Mặc Thiếu Thiên rửa mặt , liền lái xe ra cửa .

Tại cửa bệnh viện , ký giả không cam lòng vẫn vây ở cửa chờ , chờ moi được tin tức trực tiếp.

Mặc Thiếu Thiên dùng lối đi đặc biệt đi vào bệnh viện .

Vừa vào phòng bệnh , Trọng Chính nhìn đến anh “ Thiếu Thiên , cậu cuối cùng cũng đến rồi !”

Về mặt Mặc Thiếu Thiên nhàn nhạt , không quá mức .

“ Thiếu Thiên , cậu nhất định phải coi chừng Nhược Tình , nó thế nhưng một lòng một dạ với cậu , làm sao sẽ làm ra chuyện tình như vậy , nhất định là có người có lòng cố ý làm như vậy , tới phá hư cậu cùng Nhược Tình !” Trọng Chính liên tục huyền thuyên .

Khóe miệng Mặc Thiếu Thiên ngoắc ngoắc “ Trọng thị trưởng , đừng kích động , tôi còn chưa nói cái gì mà !”

Mặc Thiếu Thiên vừa nói như thế , Trọng Chính có hơi xấu hổ vài phần , lại cũng không nói gì .

Trọng Nhược Tình vừa thấy Mặc Thiếu Thiên liền nhào tới , nắm lấy ý phục khóc lóc nước mắt “ Thiếu Thiên , tin tưởng em , em không có làm , người trong mấy tấm hình kia không phải là em , không phải là em!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô , hồi tưởng lại cô của bây giờ và cô của 6 năm về trước .

Mặc dù anh biết cô ta trong thời gian ngắn , cũng biết cô ta không phải xử nữ , mặc dù anh thấy vết lác hồng nhưng nhìn đến mức độ thuần thực trên giường của cô , để cho anh không thể nào tin nổi cô là lần đầu tiên phát sinh quan hệ tình dục với anh .

Thời gian 6 năm , dường như cô chưa từng một lần làm loạn , anh cũng không phải người vô tình , 6 năm qua làm bạn bên nhau , cảm động đối với cô đương nhiên không tránh khỏi .

Mặc dù đó không phải là tình yêu !

Mặc Thiếu Thiên nhìn thẳng vào Trọng Nhược Tình , anh nói “ Nhược Tình , anh tin tưởng , em không có làm việc này , không ai có thể oan uổng được em cả !”

Ngụ ý , nếu như giống như mọi người nói , có nghĩ phủ nhận cũng khó mà phủ nhận.

“ Thật sự không phải là em , Thiếu Thiên , anh nhất định phải tin tưởng em !” Trọng Nhược Tình điên cuồng , liên tục phủ nhận .

“ Nhược Tình , nêu như em thật không có làm ra việc này , cũng không cần hỏi anh tin hay không , thanh giả tự thanh !” Mặc Thiếu Thiên nói chuyện lập lờ nước đôi.

Trọng Nhược Tình cũng biết , anh nhất định sẽ không tin , nhìn ánh mắt của anh , cô cảm thấy lạnh đến tận xương .

“ Không phải em , thật không phải là em , nhất định có người cài tang vật ! Là Lâm Tử lam , nhất định là ả ta , ả ta ghen tị em....” Trọng Nhược Tình nhanh chóng bắt đầu nói xằng nói bậy .

Nguyên bản Mặc Thiếu Thiên còn chút kiên nhẫn , nhưng Trọng Nhược Tình lại đem chuyện này đổ hết trên đầu Lâm Tử Lam thì anh cảm thấy không khỏi tức giận .

Có lúc Trọng Nhược Tình cố tình gây sự , thật làm cho người ta không khỏi tức giận !

“ Nhược Tình , không có chứng cứ chuyện gì cũng không được nói lung tung , gặp phải chuyện như vậy nhất định cũng là em đắc tội gì với người ta , em về sau còn như vậy không chịu giữ mồm giữ miệng , chỉ biết gây sự , hiện tại , ở bệnh viện này có lẽ em cũng không được thoải mái , vậy thì em về nhà nghỉ ngơi mấy ngày đi !” Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng nói , so với thái độ mới vừa rồi đúng là thay đổi 180°

Nói xong , anh quay sang nhìn Trọng Chính .

“ Thân thể Nhược Tình đã tốt hơn rất nhiều , tôi đã hỏi bác sĩ , tùy thời lúc nào cũng có thể xuất viện , hãy để cho Nhược Tình về nhà tránh mấy ngày đi , công ty còn có chuyện , tôi phải về xử lý !” Nói xong , anh xoay người bỏ đi.

Ở trong mắt Trọng Chính , Mặc Thiếu Thiên sử dụng như vậy , đã coi như tốt hơn rất nhiều rồi .

Nhìn bản thân nữ nhi như vậy , không có người nào mà không tức giận , đúng thật là quá cầu thả .

Trọng Chính cũng không tiện nói gì , chuẩn bị làm thủ tục cho Trọng Nhược Tình xuất viện .

Ai biết Trọng Nhược Tình lại nổi điên lên không chịu đi “ Không , con không đi , cha , người nhất định phải giúp con , nhất định phải giúp con , con là bị người ta hãm hại.....” (sau lần này , Lâm tử Lam liên tiếp xảy ra chuyện , nguy hiểm trùng trùng từ chương này trở lên ‘hot’)

~~~~~

Ra khỏi bệnh viện , Mặc Thiếu Thiên liền lái xe đến công ty.

Cửa công ty Mk cũng không ít ký giả đứng chờ , cùng tranh nhau phỏng vấn .

Mặc Thiếu Thiên là ai , làm sao ký giả có thể tìm được , anh tránh khỏi ký giả , đi vào công ty .

Sự xuất hiện của anh , khiến mọi người kinh hãi một trận .

Mặc Thiếu Thiên lúc này không phải nên tức giận sao ?

Không phải nên đến bệnh viện sao ?

Như thế nào lại có tâm tư đi làm ?

Nghe nói , Mặc tổng xuất hiện , không có một chút gì gọi là sinh khí , tức giận .

Xem ra , năng lực tiếp nhận của Mặc tổng rất cường hãn....

Mặc Thiếu thiên đi vào công ty , trực tiếp gọi điện thoại cho bộ phận PR để bọn họ giải quyết xong chuyện về mấy ký giả quây quanh tại cửa ra vào , thật phiền .

Qua tin tức công ty , Tử Lam biết Mặc Thiếu Thiên đã đi làm , cô có chút sững sờ , đây mới đích thực là Mặc Thiếu Thiên , làm chuyện gì cũng nằm ngoài dự đoán của mọi người !

100. Chương 100: Đúng Lúc Thẳng Thắn!

Tin tức rung chuyển A thị, mặc kệ Trọng chính nghĩ cách ngăn chặn, căn bản không cách nào ngăn chặn nổi.

Video trên web tìm người thủ tiêu rồi, nhưng vẫn còn diễn ra, cho nên mọi người vẫn cho rằng Trọng Nhược Tình đất tội người nào, nếu không sao sự tình như vậy!

Hi Hi nhìn tin tức, hài lòng thoải uồn từng ngụm, không tệ! Muốn chính là hiệu quả chỗ này!

Hi hi sẽ không cho người trực tiếp sáng khoái nhất, hẳn thích giày vò tinh thần hơn một chút xíu. Đây chính là hậu quả khi dễ mẹ hần!

Thật ra thì, Hi Hi rất bao dung! Bấy năm trong cuộc sống, không có cha làm bạn, Hi Hi nhìn mẹ gi—an trung trong công việc, bấy năm qua bị người xem thường không có ít, nhưng mẹ lại không nói câu nào, khi đó hần liền thề, hẳn muốn trở nên rất mạnh, vì mẹ thành lập một đoàn bảo vệ cường đại.

Hôm nay, thi hành một chút xíu, hẳn tuyệt đối sẽ không muốn bắt luận kẻ nào khi dễ mẹ hần! Hơn nữa Trọng Nhược Tình là nữ nhân như vậy, chuyện này đối với cô ta mà nói chính là dạy dỗ!

Đi ở trên đường, Hi Hi mặc áo vét tông nhỏ, quần ngắn, đội mũ lưỡi trai trên đầu, xem ra đẹp trai vô cùng, một bên hần đi, vừa nghĩ tới, muốn không để Mặc Thiếu Thiên thấy mặt hần? Nếu như thấy, liền chứng minh chuyện muốn che không thể che hết rồi!

Hần căn bản không có nắm chắc cha sẽ thích mẹ, cũng không biết hần sẽ sẽ không tiếp nhận sự tồn tại của mình!

Cho nên. . . . . Ai, vẫn là được rồi! Chờ sự tình tự phát triển đi! Hi Hi bỏ qua tính toán như vậy.

Ngay vào lúc này, hần xoay người một cái, bịch một cái, đụng vào một người.

Hi Hi tu dưỡng cực tốt, lỡ đụng vào người lúc này, ngẩng đầu lên, cực kỳ thân sĩ hướng đối phương nói xin lỗi,

“Thật xin lỗi, con không phải cố ý. . . . .”

Mặc Lưu Ly thật lâu chưa có trở về A thị, cho nên chưa quen thuộc hoàn cảnh ở trên đường, bị phía dưới một người va chạm, theo bản năng cúi đầu,

“Không sao!”

Không nghĩ tới ngày nay mấy đứa bé đều có lễ phép như vậy! Lưu Ly cười nói, trông mắt đảo qua, vừa nhìn thấy tới gương mặt hi hi lúc đó, nhất thời ngây ngẩn cả người.

“Con ——”

Lưu Ly phản ứng rất kỳ quái,

Hi Hi nhìn cô, cô có cái loại phản ứng này, chỉ có hai loại tình huống, một loại là bọn họ biết, một loại khác đúng là, hẳn dung mạo rất giống như người khác, cho nên cô có chút kinh ngạc. Dĩ nhiên, không phải là loại trước, bởi vì Hi Hi không biết cô!

Hi Hi cũng nhìn Lưu Ly, đầu hần đội nón lưỡi chai, xem ra vô cùng đẹp trai, hần còn cố ý nở rộ một nụ cười thân sĩ cực kỳ đáng yêu mê người,

“Tỷ tỷ xinh đẹp, thế nào sao?”

Thật ra thì Hi Hi vẫn luôn rất lịch sự, khả ái, đối với mỹ nữ càng thêm là tao nhã lễ độ, mẹ nói qua, đối với mỹ nữ nhất định phải thân sĩ, hào phóng, mà mỉm cười chính là biểu hiện tốt nhất, cho nên hi hi liền tận tình triển hiện nụ cười của mình!

Thật ra thì, có lúc, nụ cười cũng là một loại vũ khí! Vũ khí bí mật!

Lưu Ly nhìn Hi Hi, nếu như không phải là chính mắt thấy được, cô nhất định không thể tin được, chẳng lẽ đảo ngược thời gi—an rồi sao? Làm sao sẽ giống nhau như thế? Cô vĩnh viễn nhớ thời điểm lần đầu tiên

nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên, gương mặt đó, cùng bây giờ giống nhau như đúc. Quả thật có thể dùng một người để hình dung!

Nếu như không phải là mình xác, Lưu Ly nhất định cho là mình nhìn lầm rồi! Không nói khi còn bé, liền hiện tại, khuôn mẫu này cảm giác như đang lúc ẩn lúc hiện, đều giống như cực hạn.

Hơn nữa thời điểm cười, mang theo vài phần tà ác cùng giảo hoạt, giống như bả sinh đấy! Mặc Lưu Ly có mấy phần hoảng hốt!

Hi Hi nhìn Mặc Lưu Ly, thấy trong mắt cô chớp qua kinh ngạc, liền càng thêm khẳng định suy đoán của mình!

Trong đầu hần đang tìm kiếm người này, Mặc Lưu Ly! con gái út Mặc gia, ra nước ngoài du học! Hi Hi đã từng thấy qua hình của cô, cho nên nên cũng không cần thận trọng! Theo hần tra được gì đó, Mặc Lưu Ly ở Mặc gia là người duy nhất đối với cha tốt a! Ân, nếu như vậy, hần cũng không ghét cô tốt lắm!

“con, tên gọi là gì?”

Mặc Lưu Ly nhanh chóng khôi phục vẻ mặt, nhìn Hi Hi hỏi.

“Con tên là Hi Hi!” Hi Hi bình tĩnh nói, vẻ mặt không có bao nhiêu biến hóa.

“Cha con tên gì?”

“Con. . . . .”

Hi Hi vừa muốn cái gì, lúc này, cánh tay của hần chợt chấn động một cái, Hi Hi sửng sốt, ngay sau đó nhìn Mặc Lưu Ly,

“Thật xin lỗi, con còn có chuyện, đi trước!”

Nói xong Hi Hi xoay người rời đi. Mặc Lưu Ly đứng tại chỗ, cặp mắt như sao nhìn bóng lưng Hi Hi, khẽ nhú mày.

Hi hi nhướng mày, vừa đi, vừa giơ cánh tay lên. Tay linh động ở phía trên chuyển động một chút, đồng hồ đeo tay trong lập tức truyền ra một cái âm thanh.

“Hi Tử, người bây giờ ở nơi nào? Hoa Hồng bây giờ bị người đuổi giết, Cô đối với A thị không quen đường!”

Đồng hồ đeo tay trong truyền ra âm thanh Mặc tử. Hi Hi cũng không kịp nhìn Mặc Lưu Ly, liền đi tới trước.

“Bị người đuổi giết? Bị người nào?”

Hi Hi mặt lạnh hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng qua tia khắc nghiệt. Mặc Tử hiển nhiên sửng sốt,

“Người là ai? Hi Tử đâu?”

Bên trong thế nhưng truyền ra một tiếng con nít, làm cho hần kinh hãi.

Hi Hi cũng là sửng sốt, quên mở ma âm rồi, nhưng là hiện tại cũng không nghĩ được nhiều như vậy,

“Đúng là ta, trước đừng nói nhảm, nói cho ta biết, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, cô ta bây giờ là ở vị trí nào!”

Mặc dù âm thanh bé con, nhưng là giọng nói khí phách, không cho người phản bác chất vấn, Mặc Tử sửng sốt một chút, mở miệng,

“Hiện tại hướng phố Kinh Hoa, bị sáu người chia nhau bọc đánh!”

Phố Kinh Hoa? Hi hi nhìn chung quanh một chút, nơi này cách phố Kinh Hoa không xa.

“Được, ta bây giờ lập tức tới, người đem vị trí chính xác của cô ta cho ta!”

Hi Hi lạnh lùng nói, cảm thấy tính chất nghiêm trọng của chuyện này.

“Ân!”

Mặc Tử đáp một tiếng, sau đó cắt đứt lời nói, điều chỉnh xác phương hướng cho hi hi.

Hi Hi nhìn đồng hồ đeo tay, cách Hoa Hồng chỗ ở này không xa. Nhưng một mình hần, một đứa bé tuổi nhỏ, tay trói gà không chặt, đi cũng là tìm chết, mặc dù hần có não, nhưng lại không có lực, Hi Hi lần đầu tiên giận tự mình nhỏ!

Đang lúc ấy thì, Lưu Ly xuất hiện tại trước mặt của hần, nhìn hần,

“Có gì cần ta giúp giúp sao?”

Hi Hi ngẩng đầu nhìn Lưu Ly, ánh mắt lóe lên một cái, hiện tại cũng không kịp nghĩ nhiều như vậy, cứu Hoa Hồng quan trọng hơn. Vì vậy, gạt đầu,

“Có!”

Hoa Hồng ám sát trên bảng xếp hạng là Đệ Tam Danh, trên người số một số hai, nhưng lại không ngờ sẽ bị người đánh lén, hơn nữa đều là một chút thủ đoạn hèn hạ, hơn nữa lại đang ban ngày ban mặt, là dùng súng giảm âm thanh, nếu như cô ra tay, chỉ biết liên lụy nhiều người vô tội hơn! Lỗi bạo thẳng tính.

Hoa Hồng mặc dù là sát thủ, nhưng là cũng có nguyên tắc của mình, cũng không giết người vô tội! Nếu như là buổi tối, Hoa Hồng nhất định một tay giải quyết bọn họ.

Nhưng là Hoa Hồng biết là làm, bút trường này, không biết cái này sao tính đấy! Nàng ở trên đường Kinh Hoa chạy thật nhanh, tận lực đem tự đem mình thu nhỏ lại, để cho bọn họ không tìm được. Nhưng bất đắc dĩ, vẻ đẹp của nàng chính là một đạo phong cảnh tuyến, nghĩ thu nhỏ lại, nghĩ ẩn núp cũng khó khăn.

Cô chạy Phía trước, người phía sau đuổi theo. Đang lúc ấy thì, một chiếc xe con từ đối diện chạy đến,

Lưu Ly lái xe, tốc độ rất nhanh, Hi Hi ngồi ở bên trong, liếc mắt liền thấy Hoa Hồng chạy như bay, giống như là một đạo phong cảnh đầy xuân sắc, coi như chạy, cũng là phong thái trác tuyệt!

Hi hi xem qua hình Hoa Hồng, chính xác mà nói, hần nhìn qua tất cả hình người trong Hợp Tung, tuy nhiên có lúc bọn họ cũng có thói quen dịch dung, nhưng là Hi Hi lại thấy qua bộ dạng Hoa Hồng, cho nên nhìn thấy Hoa Hồng, liếc mắt một cái liền nhận ra!

“Chính là cô ta, trước mặt dừng lại!” Hi Hi nói.

Lưu Ly lái xe, trên mặt bớt đi nụ cười dịu dàng, khí chất kiên trì từ từ mà trở nên rõ ràng, bộ dáng kia, cùng cô bình thường, tưởng như hai người.

Hi Hi chú ý Hoa Hồng, không có thời gian quan sát Lưu Ly.

Lưu Ly lái xe, đúng lúc Hoa Hồng xông lên một khắc kia, Lưu Ly đột nhiên dừng xe ở trước mặt của cô.

Bước chân Hoa Hồng kịp thời dừng, một chiếc xe con ở trước mặt cô dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn từ cửa sổ lộ ra,

“Lên xe!”

Hoa Hồng sững sờ, không khỏi cau mày.

“Lên xe!”

Hi hi lần nữa hô một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng.

Hoa Hồng cũng không đoán hoài tới suy tư cái gì nhiều, một đứa bé, tổng không đến nỗi uy hiếp được cô chứ? Không nói hai lời, trực tiếp mở cửa xe, chui vào.

Vậy mà lúc này, người đuổi theo tới mắt nhìn Hoa Hồng muốn chạy trốn, giờ súng lên, liền nhắm ngay Hoa Hồng.

Thật may là Hoa Hồng nhanh tay lẹ mắt, lên xe, đóng cửa lại, đạn bắn vào trên xe, lại không phản ứng chút nào. Mẹ nó, xe chống đạn!

“Lái xe!” Hi hi nói.

Mặc Lưu Ly không nói hai lời, lập tức khởi động xe, lái lên.

Lúc này, Hoa Hồng không nói hai lời, rút súng lục ra, mở cửa sổ ra, hướng về phía sau lưng liền bắn một hồi!

Lưu Ly thông qua kính chiếu hậu liếc mắt nhìn Hoa Hồng, cô đối với Hoa Hồng ấn tượng rất sâu sắc, ở bệnh viện nhìn thấy cô lúc đó, cũng biết cô không phải một người đơn giản, vào giờ phút này, càng thêm khẳng định suy đoán của cô.

Người phía sau chưa từ bỏ ý định xông lên, Lưu Ly lái xe, đột nhiên đi vòng hướng, xe ở trên đường đánh một phiêu dật, mà đám người muốn đối tới, vừa vặn liền đứng ở trước xe mặt, cự ly, chỉ có mấy cen—ti mét, nhất thời người kia giật mình.

“Tuyệt!”

Hi Hi không nhịn được ca ngợi.

Lưu Ly lại cũng không nói gì, sau đó đổi ngược, trực tiếp lái xe là được rồi.

Hoa Hồng cũng nhân cơ hội hướng về phía sau lưng mở máy súng, cô vốn chính là Thần Thương Thủ, một người một thương, xác suất trúng 100%.

Hừ, dám đến đuổi giết cô? Chết thế nào cũng không biết! Xe đang nháo thị ở ngoài ngừng lại.

Hoa Hồng một thân áo bó sát người, đem lấy vóc người cô tôn lên hoàn mỹ, nàng đẩy cửa xe ra, lưu loát xuống xe, lấy tay chỉnh sửa một chút mái tóc phong tình vạn chủng, nhìn Hi Hi cùng Lưu Ly,

“Này, cảm ơn!”

Lưu Ly chỉ là đứng ở một bên, nhã nhặn lịch sự nhìn Hoa Hồng, hai người đều là người cực đẹp, Nhưng mà lại là bất đồng tư thái, Hoa Hồng là cái loại thuộc về đẹp phách lối, sống phóng khoáng, mang theo một cổ phóng đảng không kềm chế được cảm giác, lại chân thật tốt đẹp, mà Lưu Ly là thuộc về Trâu Tỉ người nhã nhặn lịch sự, vẻ đẹp kín kẽ, hai người mỗi người mỗi vẻ.

Ở bệnh viện lần đầu tiên nhìn thấy Hoa Hồng, Lưu Ly đã cảm thấy cô không phải là nhân vật đơn giản, hôm nay, càng chắc chắn suy đoán của cô. Chỉ là thân phận chân thật của cô, còn cần xác nhận.

“Hoa Hồng, đuổi giết cô là người của ai ?” Hi Hi nhìn cô hỏi.

Hoa Hồng sững sờ, nghiêng đầu sang nhìn chỉ có thân hình Hi Hi cao bằng một nửa cô, cau mày, thế nhưng có thể gọi ra tên tuổi bản thân cô?

“Người biết ta?”

Hi hi gật đầu một cái, xem ra đối với Hợp Tung, thân phận của hắn không đối gặt được.

“Người là ai?” Hoa Hồng hỏi,

Nhìn đến tấm mặt bạo phát đáng yêu của Hi Hi, cô liền không nhịn được đi bóp lên, muốn hung hăng chà đạp mấy cái lận.

“Người thật đáng yêu, ta tỷ tỷ ngươi có nổi danh kia sao?” Hoa Hồng cười nói. . . . .

Hi Hi canh chừng động tác của cô, im lặng tránh! Hắn ghét nhất chính là bị người chà đạp mặt của hắn a a a!

Hi Hi vừa muốn nói chuyện, lúc này, đồng hồ Hi Hi lần nữa chấn động một cái.

Hi Hi trợn mắt nhìn Hoa Hồng một cái, giơ cánh tay lên, mở ra giọng nói. âm thanh Mặc Tử truyền đến,

“Hi Tử, chuyện như thế nào?”

“Đã làm xong, Hoa Hồng bây giờ đang ở bên cạnh ta!”

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Hi Hi, hoàn toàn ngây ngẩn cả người, còn có đồng hồ đeo tay kia, người lãnh đạo tối cao Hợp Tung mới có đấy! Tất cả, hiện tại có người nào có thể nói cho cô biết, đây là chuyện gì xảy ra sao? Vừa mới dứt lời, Hoa Hồng nhìn Hi Hi,

“Người là hi tử?”

Nét mặt của cô hoàn toàn cứng lại. Hi Hi có bộ mặt phớt tỉnh gật đầu một cái,

“Dạ!”

Hoa hồng hoàn toàn trợn tròn mắt. . . . .

^^^^^

Trong công ty. Mặc Thiếu Thiên xuất hiện, cái gì bát quái ..., mọi người cũng đều thu vào, không ai dám nói nữa.

Lúc xế chiều, mở cuộc hội nghị, thái độ Mặc Thiếu Thiên khác thường, thời điểm hội nghị, hết sức chăm chú, không có chút nào để ý.

Mọi người suy đoán theo ý của mình, Mặc tổng không phải là bị cái gì kích thích a? Hoặc là chuyện của Trọng Nhược Tình, kích thích được hắn? Nhưng là những lời này, cũng chỉ là ở nơi riêng tư nói một chút, không ai dám ngay trước mặt Mặc Thiếu Thiên nói.

Cũng vì chuyện không may mấy ngày nay, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam lần đầu tiên gặp mặt. Ở giữa hai cá nhân không nói gì, chỉ là đi họp.

“Mặc tổng, về cùng Chu thị hợp tác, còn cần tìm người trước mặt đi đàm phán, anh cho là người nào đi thích hợp nhất? ”

Có người đề nghị hỏi. Mặc Thiếu Thiên cau mày, nhìn mọi người,

“Mọi người có ý kiến gì tốt sao?”

Tử Lam ngồi ở giữa, giữ vững trầm mặc. Lúc này, có người đề nghị,

“Khiến Lâm tiểu thư đi đi, ta cảm thấy được cô có thể đảm nhiệm!”

Có người đề cử Tử Lam. Tử Lam chỉ hơi hơi nhướng mày, không nói gì. Mặc Thiếu Thiên lúc này nhìn Lâm Tử Lam, ánh mắt tỉnh táo,

“Lâm tiểu thư, ý của cô như thế nào?”

Tử Lam cũng ngẩng đầu lên, nhìn hắn,

“Tôi không thành vấn đề!”

“Được, vậy hãy để cho Lâm tiểu thư đi đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Nhưng là, Lâm tiểu thư một người đi sợ là không có lực độ, còn cần một người có sức thuyết phục đi chung mới được!”

Trần Mặc nhàn nhạt nói. Ánh mắt bình tĩnh quét qua Mặc Thiếu Thiên cùng Tử Lam.

101. Chương 101: Ngăn Mẹ Ta Lại!

“Nhưng là, Lâm tiểu thư một người đi sợ là không có lực độ, còn cần một người có sức thuyết phục đi chung mới được!”

Trần Mặc nhàn nhạt nói. Ánh mắt bình tĩnh quét qua Mặc Thiếu Thiên cùng Tử Lam.

Hắn là có ý kiểm soát khiến Mặc Thiếu Thiên cùng Tử Lam đơn độc một chỗ. Nhìn ra giữa bọn họ cảm giác rất kỳ quái, Trần Mặc liền tự tiện làm chủ rồi !

Mặc Thiếu Thiên cau hạ đầu mi lại, sau đó đắm chìm trong chốc lát mở miệng,

“Vậy thì tốt, cái này case do ta theo Lâm tiểu thư thi hành, mọi người còn có chuyện gì sao?”

Mọi người nhất trí trầm mặc. Không có! Tử Lam lại sững sờ một chút, nhưng cũng không có nói gì.

“Vậy thì tốt, hi vọng ngày mai mọi người có thể nộp lên bản kế hoạch, tan họp!”

Theo một tiếng tan họp, Mặc Thiếu Thiên đứng dậy đi ra ngoài, chỉ chừa ọi người một bóng lưng.

Dáng vẻ tiêu sái này, khiến mọi người cho là, Mặc Thiếu Thiên bị thương! Bị Trọng Nhược Tình tổn thương tới, cho nên mới phải như thế khác thường! Cảnh Thần cũng nói,

“Ai, xem ra Mặc tổng chúng ta bách chiến bách thắng, cũng bị thương !” Cảnh Thần nói.

Tử Lam nhìn cảnh thần một cái, cô thế nào cảm giác Mặc Thiếu Thiên xem ra tuyệt không giống như là đáng vẻ bị thương, giống như là một dạng có chuyện gì xảy ra?.

Thực giác nói cho cô biết, Mặc Thiếu Thiên sẽ không vì chuyện này mất hứng đấy! Về phần chuyện gì, Tử Lam cũng nói không ra được, cũng không định mở miệng, nói nhiều, khó tránh khỏi làm cho người hiểu lầm!

Vì vậy, tới đúng bốn giờ chiều, Mặc Thiếu Thiên cùng Tử Lam đi ra ngoài. Hai người gặp mặt cũng không có lời gì có thể nói.

Mặc Thiếu Thiên lái xe, Tử Lam ngồi ở phía sau, thấy Mặc Thiếu Thiên không nói gì, Tử Lam cũng không biết nên nói cái gì, cũng không có ý định mở miệng.

Cùng tập đoàn Chu thị hẹn ở bên ngoài gặp mặt, dùng hai giờ nửa mới đem chuyện định xuống. Chu thị công ty mới mở, Tử Lam cũng không biết tại sao Mặc Thiếu Thiên lại lựa chọn cái công ty này đầu tư, hơn nữa lượng tiền bạc đặc biệt lớn, nhưng là Mặc Thiếu Thiên giống như đặc biệt yên tâm, cũng đặc biệt tự đắc coi trọng.

Hai giờ đa tài sao định, sau đó lại tổ chức bữa tiệc. Tử Lam dĩ nhiên là không thể rời đi, chỉ có thể lưu lại! Gọi cho Hi Hi một cú điện thoại, liền làm xong.

Mẹ không có trở lại, Hi Hi liền tự mình làm ít đồ ăn. Nghe nói, Hoa Hồng sau khi trở về, tự gi—am mình ở gi—an phòng không ra khỏi cửa! Thề, cũng không cần để ý bất kỳ kẻ nào! Hơn nữa còn tuyên bố muốn thoát khỏi Hợp Tung!

Cô rất bị tổn hươg! Cô vẫn coi Hi Tử là người tình trong mộng, lại là một đứa bé nhỏ tuổi, cái này gọi là ..... cô thế nào tiếp thu được đây?

Mặc Tử cùng Tập Ni là cố gắng dụ dỗ a, cuối cùng mới đem Hoa Hồng cô nương cho trấn định lại.

Nhưng là nghe được Hi Hi là một đứa bé bảy tuổi thì mọi người đều là khiếp sợ! Bọn họ một trong người lãnh đạo Hợp Tung, lại là một đứa bé bảy tuổi, vốn là nghe được Hoa Hồng nói như vậy, bọn họ cũng cảm thấy cô đang nói đùa, nhưng Mặc Tử có thể chứng minh, nghe được âm thanh Hi Hi, đích xác là mộ âm thanh con nít.

Cho nên tất cả mọi người nửa tin lại nửa nghi, không biết nên làm sao làm sao đây.

Buổi tối Hi Hi cơm nước xong, lên nét thời điểm, bên trong thảo luận lửa nóng hướng bốc lên. Hi Hi vừa đi lên, Mặc Tử liền nhìn đến hấn. Hỏi,

“Hi Tử, hôm nay cái âm thanh kia, mới vốn phải là âm thanh của ngươi?” Mặc Tử nỗ lực để ình bình tĩnh hỏi. !”

Hi hi biết, Hoa Hồng sau khi trở về, chuyện liền sẽ không đối gặt được, hấn cũng không còn tính toán tiếp tục giấu diếm đi, sớm muộn có một ngày muốn đối mặt, vì vậy thừa nhận,

“Ân!”

“Không phải ma âm?”

“Không phải!”

“Ngươi, mấy tuổi?” Mặc tử chưa từng có hỏi như thế qua một người, mấy tuổi? Em gái ngươi! Hi hi rất bình tĩnh nói,

“Bảy tuổi!”

Trời mới biết những lời này của Hi Hi, phá hủy bao nhiêu bền bỉ lòng của mọi người a, một đứa bé nhỏ tuổi thế nhưng theo chân bọn họ ngồi ngang hàng, điều này cũng làm cho thôi, một đứa bé, lại là một cao thủ hack-er, điều này cũng làm cho thôi, hơn nữa còn hỗn hắc nói, so với bọn hắn cũng còn bình tĩnh hơn . . .

“Mẹ nó, cái thời đại này là gì a? Đây là muốn nghịch thiên sao? ? A a a a ! ! !” Táp Ni nói,

“Ni Mã, nhất định là nghịch thiên, ta đến cùng phải hay không đang nằm mơ a!” Mặc tử nói,

“Đầu của ngươi hướng trên tường đụng , cũng biết là không phải đang nằm mơ rồi !”

“Cút!” . . . . .

“Vị Thành Niên, thế nhưng Vị Thành Niên! ! !” Mặc tử cũng cắn răng nghiêng lợi.

“ . . . . .”

“Hi tử, ngươi tại sao không nói sớm?” Thẩm Dạ Thiên cũng hỏi.

Hi hi rất bình tĩnh mở miệng, “Trước ta nói với các ngươi a, là chính các ngươi không tin, còn tuyên bố ta muốn bảy tuổi, các ngươi liền ba tuổi. . . . . Ta đều không biết mình nên nói như thế nào các ngươi mới tin đây!”

Hi hi vô cùng vô tội nói.

“Mẹ nó, ngươi nhất định phải dùng ma âm, chúng ta có thể không tin sao?”

Táp ni giận. . . . . Hi hi suy nghĩ một chút, mở miệng,

“Được rồi, là lỗi của ta. . . . .”

“Thật ra thì đi, ta không nói, cũng là chỉ vì tốt cho các ngươi của, cũng là sợ các ngươi tự ti a, các ngươi nói, ta bảy tuổi cũng đã với các ngươi ngồi ngang hàng, nếu như mà ta lớn hơn nữa một hai tuổi, các ngươi nên làm cái gì à? Ta là không đành lòng đả kích các ngươi, ta là vì các ngươi khỏe, dụng tâm lương khổ, các ngươi nên thông cảm ta mới đúng!”

Hi hi nói từng chữ từng câu lời nói, giọng nói là có nhiều thành khẩn, nhiều vô tội a!

“ . . . . .”

“ . . . . .”

Táp ni nhịn không được,

“Mẹ nó!”

Mặc tử cũng nói,

“Hi tử, ta muốn giết chết ngươi!”

“Không cần ngươi ra tay, Hoa Hồng cũng muốn giết chết hắn!”

Thẩm Dạ Thiên nói. . . . .

“Đến đây đi, nếu như các ngươi có thể tìm tới lời của ta!”

Hi hi vẫn như cũ vô hạn phách lối. . . . . Mọi người hàn huyên một hồi tử, lại trở về đề tài,

“Đúng rồi, Hi Tử, Hoa Hồng bên kia, ngươi cần phải điểm tín dụng điểm tâm tư!”

“Ngươi nhưng chúng ta sợ đắc tội nhất là lòng dạ độc ác của Hoa Hồng cô nương, Hi Tử, con đường sau này không dễ đi a!” Táp Ni nói.

“Cái gọi là, thù bị đắc tội tiểu nhân, không nên đắc tội nữ nhân, còn là một mang gai dích nữ nhân. . . . .” Mặc Tử nói qua đều có chút hả hê. . . . .

“Ta biết rồi, ta sẽ tìm nàng nói!”

Hi hi nói, một bộ lão có sở thành giọng. Vì vậy, đang chuyện trò sung sướng sắp, Táp Ni chợt nói,

“Hi tử, vậy người trước nói người nữ nhân, là chỉ?”

“Mẹ ta. . . . .”

Hi hi chuyện đương nhiên nói. . . . . Mẹ nó! Mẹ! mới gọi như vậy! Nhiều lộn xộn non a! Lúc này, Táp Ni chợt mở miệng,

“Đúng rồi Hi Tử, ta mới vừa nhận được tin tức, người. . . . . Mẹ người tối hôm nay có thể gặp nguy hiểm!”

Táp Ni không ưỡn ẹo nói. Hi Hi đang trò chuyện, nghe được lời nói Táp Ni, mặt liền biến sắc.

“Người nói cái gì?”

“Ta mới vừa nhận được tin tức, người. . . . . Mẹ người tối hôm nay gặp nguy hiểm, có người muốn mạng mẹ người” Táp Ni nghiêm nghị nói.

Biết chuyện này, đối với Hi Tử mà nói rất quan trọng. Hi Hi vừa nhớ, lúc trước hẳn nhận được điện thoại của mẹ, bảo hôm nay buổi tối có công việc, còn có bữa tiệc, hơn nữa hình như là cùng cha ở chung một chỗ! Hi hi dễ nổi nóng rồi !

“Mẹ nó, người không phải sớm nói!”

“Mới vừa nhận được tin tức!”

“Đáng chết, thời gi—an, địa điểm!” Hi hi lo lắng hỏi.

“Không rõ ràng lắm!” . . . . .

Hi hi cũng không kịp suy nghĩ nhiều như vậy, mẹ lúc này nên còn cùng cha ở chung một chỗ, hẳn cầm điện thoại gọi gọi điện thoại, nhưng là mã số lại truyền đến thật xin lỗi, ngài gọi số điện thoại máy đã đóng. . . . .

Mẹ nó! Hi Hi định ném bỏ điện thoại di động! Một giây kế tiếp, hẳn chạy như bay ra khỏi phòng, máy vi tính cũng không để ý qua!

Nhưng sau mấy giây, hẳn lại lần nữa vòng trở lại, đi tới gi—an phòng của mình, dưới sàng có một ám cách, hẳn mở ra, sau đó từ bên trong lấy ra một cái hộp. Hi hi mở ra, bên trong bắt tay vào làm súng, lựu đạn mi—ni, Grenade, còn có một chút vật phẩm nguy hiểm.

Hi hi sợ Tử Lam phát hiện, cho nên mình thiết kế một ám cách, không có ai biết. Những thứ đồ này, đều là Mặc Tử lấy được cho hẳn, hẳn không nghĩ tới hôm nay thế nhưng lại có chút công dụng! Hẳn không nói hai lời đem đồ vật thả vào trong túi xách, vọt thẳng đi ra ngoài.

Mẹ, mẹ không thể có chuyện! Không thể! Nhất định không thể bị làm sao! Hi hi xông ra ngoài. Trực tiếp ngăn cản một chiếc tắc xi! Ở trên xe, gọi điện thoại cho Tử Lam vô số lần, vẫn như cũ không gọi được!

^^^

Bữa tiệc đi qua. người của tập đoàn Chu thị đi ra. Chỉ còn lại Mặc Thiếu Thiên cùng Tử Lam hai người.

Hai người đều có uống một chút rượu, nhìn lẫn nhau, trong khoảng thời gi—an ngắn không lời nào để nói. Cuối cùng vẫn là Tử Lam mở miệng trước,

“Nếu không còn chuyện gì rồi, như vậy tôi đi về trước đây!” Tử Lam nhàn nhạt nói.

“Chẳng lẽ cô sẽ không có lời nào nói với tôi sao?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, khàn giọng hỏi.

Ở nước ngoài trong nửa tháng kia, hẳn mặc dù là có chuyện mới đi ra, nhưng hẳn đang mong đợi nữ nhân này gọi điện thoại cho hẳn, nhưng nửa tháng trôi qua, cô thế nhưng một cũng không có Ngược lại không ít cuộc gọi của Trọng Nhược Tĩnh. Hẳn một cuộc cũng không có nhận.

Tử Lam nhìn hấn, không ngờ hấn sẽ hỏi như thế, nhưng là không thể hay biết chính là, từng uống rượu Mặc Thiếu Thiên, mang theo một cổ tư vị lười biếng, nhất cử nhất động đều mang quý khí mê người. Tử Lam suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng,

“Chuyện ngày đó, không phải là tôi làm, mặc kệ anh có tin hay không. . . . .” Tử Lam mở miệng.

Cô khinh thường cùng mọi người giải thích, nhưng không biết tại sao muốn cùng Mặc Thiếu Thiên giải thích. Liên chính nàng cũng cảm thấy kỳ quái!

“Tôi tin tưởng!”

Lời nói Tử Lam vẫn chưa nói hết, liền bị Mặc Thiếu Thiên giáng đút! Hấn không phải tin tưởng, là trước nay cũng chưa có hoài nghi tới!

Tử Lam sững sờ, không ngờ Mặc Thiếu Thiên lại nói như vậy!

Tử Lam ngẩng đầu nhìn hấn, lúc này Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn cô, hấn lúc này xem ra càng có nét đẹp, ngũ quan âm nhu tinh xảo, cặp con ngươi kia tinh mịch, tỏa ra ánh sáng, giống có sức hút khổng lồ, thật sâu muốn hấp dẫn người.

Ở giữa hai cá nhân cũng không có nói chuyện, nhưng lại cảm thấy không khí đều là nóng. Lúc này, Tử Lam quay mặt, nhìn về phía nơi khác.

“Chẳng lẽ cũng không có lời khác muốn nói cùng tôi sao?” Mặc Thiếu Thiên mở miệng.

Mặc Thiếu Thiên ở trong bóng tối tôn lên, càng nhiều mấy phần tà mị mê ly, làm cho người ta không khỏi mê muội. Nhưng là phần này mê ly, cũng không thuộc về cô! Tử Lam suy nghĩ một chút, mở miệng chọt mở miệng cười,

“Đúng rồi, ta nghe nói Trọng Nhược Tình mang thai, chúc mừng anh, sẽ phải làm cha !”

Chúc mừng? Mặc Thiếu Thiên mặt liền biến sắc! Đợi lâu như vậy, cô lại dám nói chúc mừng! Hấn muốn làm cha ? cô cứ như vậy vui mừng sao? Sẽ không cảm thấy một chút không thoải mái sao? sắc mặt Mặc Thiếu Thiên rất khó nhìn.

“Cám ơn!”

Mặc Thiếu Thiên cắn răng, nói gần từng chữ.

Tử Lam nhìn dáng vẻ hấn cắn răng nghiêng lợi, không biết nơi nào lại đắc tội hấn, đều nói nữ nhân trở mặt so lật sách còn nhanh hơn, nam nhân cũng giống vậy! Quá hay thay đổi rồi ! Mặc Thiếu ngày chính là một điển hình ví dụ! Người lam cười cười, nhưng không biết nói cái gì nữa rồi.

Mặc Thiếu Thiên lại một chút đến gần nàng,

“Chẳng lẽ ngoài chuyện này, cũng không có chuyện khác muốn nói cùng tôi sao?”

Mặc Thiếu Thiên lần đầu tiên cảm thấy có cảm giác bị thất bại! Đối mặt nữ nhân này, hấn luôn là không có bất kỳ phương pháp xử lí!

Tử Lam nhìn hấn, sau đó lắc đầu một cái. Mặc Thiếu Thiên có loại cảm giác muốn giết người, nhưng không cách nào phát tiết.

“Lâm Tử Lam, cô không có lương tâm nữ nhân!”

Mặc Thiếu Thiên hung hãn nói, hận không được mở miệng cô ra.

“ . . . . .”

Tử Lam không phải là không hiểu, tình cảm của Mặc Thiếu Thiên đối với cô lúc này, cô vẫn là hiểu rõ đấy. Nhưng là cô tự nhận là không thể khống chế Mặc Thiếu Thiên, cho nên cũng không cho cơ hội lẫn nhau, bởi vì không phải duy nhất tình cảm, nàng sẽ không muốn. Tình cảm Mặc Thiếu Thiên, quá nặng nề rồi ! cô muốn không nổi!

Tử Lam càng bình thản, Mặc Thiếu Thiên thì càng muốn phát điên!

“Mặc tổng, ta. . . . .”

Một giây kế tiếp, Tử Lam còn không có phản ứng kịp, Mặc Thiếu Thiên lại đột nhiên ôm lấy cô, đem lấy cả người cô kéo đến trong ngực, hướng về phía môi của cô liền hôn lên. Rất mực mượt mà.

Tử Lam sửng sốt. đôi môi Mặc Thiếu Thiên mang theo một cỗ mùi rượu lạnh lạnh, cũng không khó ngửi, ngược lại vô cùng. . . . . Thoải mái.

Mặc Thiếu Thiên hôn cô! Hắn cũng không biết mình vì sao, liền muốn hôn cô! Biết rõ cô đã có đứa bé rồi, là mẹ của một đứa bé, nhưng hắn chính là muốn cô.

Cô giống như là một hoa anh túc, Mỹ Lệ, còn có độc, để cho hắn không khỏi nghiện.

Nếu như vừa bắt đầu hắn là muốn trừng phạt tâm tình của nàng, nhưng từ lúc nào, loại tâm thái này dần dần thay đổi, ngay cả chính hắn cũng không biết!

Mặc Thiếu Thiên hung hăng hôn cô, hôn sâu một lát, buông cô ra.

Tử Lam bị hắn hôn có chút không có thể hô hấp, nụ hôn của hắn luôn luôn bá đạo, không cho cô cơ hội thở, Tử Lam cau mày, nhìn hắn, có chút tức giận.

Mặc Thiếu Thiên cười tà, nhìn cô, gương mặt đỏ càn phát ra yêu nghiệt, mê người,

“Lâm Tử Lam, làm nữ nhân của tôi chứ? Như thế nào?”

Tử Lam lại lau môi, châm chọc cười một tiếng,

“Mặc tổng đây là muốn bao nuôi tôi sao?”

Mặc Thiếu Thiên đầu ni vừa nhíu. Tử Lam cười một tiếng,

“Mặc tổng tính toán ra bao nhiêu tiền đây?”

Mặc Thiếu Thiên chân mày nhíu sâu hơn. Tử Lam lại cười lạnh,

“Mặc Thiếu Thiên, về sau tránh tôi ra xa một chút, tôi xem không hơn anh, còn nữa, nếu có lần sau nữa hôn tôi, tôi sẽ trực tiếp gi—ao thư từ chức!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, con ngươi thật sâu khóa cô lại.

Tử Lam cũng không nhìn lại hắn một cái, xoay người rời đi.

Mặc Thiếu Thiên, người chính là một người vô dụng! Mặc Thiếu Thiên đứng tại chỗ, không có đuổi theo, nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam dần dần từ từ mất hẳn ở tầm mắt của mình, đôi mắt hắn càng phát thâm thúy . . . . .

Ngay vào lúc này, điện thoại di động của hắn chợt vang lên. Mặc Thiếu Thiên không nhận được nhận,

“Này!”

Điện thoại bên kia truyền đến âm thanh khẩn trương của Hi Hi,

“Người giữ mẹ ta lại, đừng làm ẹ ta đi, mẹ ta gặp nguy hiểm!”

102. Chương 102: Cha Con Gặp Nhau

Điện thoại bên kia truyền đến âm thanh khẩn trương của Hi Hi “ Ngài mau giữ mẹ con lại , đừng cho người đi , mẹ con sắp gặp nguy hiểm !”

Mặc Thiếu Thiên nhất thời sửng sờ , ngay sau đó hỏi “ Mẹ con là ai ?”

” Mẹ con chính là Lâm Tử Lam , ngài đừng để ẹ con đi , có người muốn giết mẹ con !” Âm thanh Hi Hi nóng nảy , liền trực tiếp nói ra .

Đầu mi Mặc Thiếu Thiên nhíu lên , anh biết Lâm Tử Lam có một đứa con trai nhưng anh không nghĩ đến bé sẽ gọi điện thoại cho anh .

Nhưng trước mắt , nghe giọng nói của bé , bé căn bản không muốn giải thích lời nói thật giả với anh .

“ Con nói thật ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại .

“ Ân , mẹ con đang gặp nguy hiểm , đừng để người đi một mình !” Hi Hi khẩn cầu , hiện tại bé rất nôn nóng , mẹ nhất định không thể xảy ra chuyện , nếu không....

Mặc Thiếu Thiên cầm điện thoại , khi anh vừa ngẩng đầu lên thì cùng lúc bóng dáng Lâm Tử Lam biến mất trong tầm mắt của anh , chẳng biết tại sao , anh rất tin tưởng cuộc điện thoại này .

Điện thoại vừa tắt , Mặc Thiếu Thiên hướng theo bóng dáng Tử Lam vừa biến mất , anh đuổi theo thật nhanh .

Tử Lam vẫn bước đi trên đường , cô vô tư không biết nguy hiểm đang cận kề mình ...Đèn ven đường vẫn sáng , cô muốn gọi một chiếc taxi , nhưng giờ này ngay cả một chiếc xe cũng không thấy .

Nơi này thuộc về biệt thự Sơn Trang , hoàn cảnh nơi đây rất tốt , bình thường , nơi này chỉ giành riêng cho những người có tiền đến đây để tiêu khiển , vốn người cũng không nhiều , hơn nữa , lúc này người càng thêm không nhiều lắm .

Quả nhiên , chỉ cần cô vừa đụng Mặc Thiếu Thiên , cô luôn sẽ là người gặp xui xẻo , không có chuyện tốt xảy ra .

Bất đắc dĩ , Tử Lam chỉ có thể tiến thêm về phía trước , vừa đi vừa tìm taxi để về nhà .

Cô dựa lưng vào ven đường , xung quanh đều là cảnh đẹp , hoàn cảnh sạch sẽ , cây cối rất nhiều , thoát nhìn rất an tĩnh .

Đang lúc ấy thì , một chiếc xe hơi từ chỗ tối chạy thật nhanh ra .

Tử Lam đứng tại chỗ , nhìn chiếc xe kia , đáy lòng không khỏi sinh ra một chút dự cảm xấu .

Cô nghĩ , chiếc xe kia giống như đang xông về phía cô .

Quả nhiên , chiếc xe kia vừa nhìn thấy Tử Lam xuất hiện , Express đột nhiên tăng ga thật nhanh , hận không thể nhanh chóng đụng chết Tử Lam ngay lập tức .

Tử Lam đứng đó , cô nhìn chiếc xe sắp đụng vào người cô , trong bụng Tử Lam chấn động , lập tức cô hướng con đường hẹp bên đường chạy đi .

Nếu như đúng theo dự đoán của cô , chiếc xe kia là muốn đụng chết cô , nếu cô còn đứng tại đây nhất định sẽ gặp chuyện không may .

Cho nên , khi chiếc xe kia vừa vọt qua , vừa vọt qua mấy mét liền lập tức ngừng lại .

Tử Lam ý thức được nguy hiểm , xoay người hướng theo đường cũ trở về , chạy thật nhanh , cô nghĩ , nếu như gặp phải Mặc Thiếu Thiên có lẽ cô có thể may mắn thoát khỏi nguy hiểm , giờ phút này , cô không thể hốt hoảng , chỉ có thể tự mình cứu mình !

Nghĩ tới đây , Lâm Tử Lam liền hướng theo đường cũ trở về , nơi này thuộc về Khách Sạn Sơn Trang , là một nơi độc lập , cho nên Tử Lam chỉ có thể hướng theo đường cũ mà chạy về , bởi vì bên ngoài hoang tàn vắng vẻ , chạy loạn chỉ có một con đường chết !

Cô vừa chạy , tay vẫn nắm chặt điện thoại di động , đáng chết , vào giờ phút này , điện thoại di động lại hết pin .

Lúc này , người trên xe mở cửa đi xuống ...

Đứng cách đó không xa , hướng theo bóng lưng Tử Lam , giơ súng lên....

“ Phan” một tiếng , dưới chân Tử Lam nghiêng một cái , suýt chút nữa ngã xuống , may mắn , phát súng kia cũng không trúng người cô .

Tử Lam đứng dậy tiếp tục bỏ chạy .

Lúc này , Mặc Thiếu Thiên vẫn đuổi theo tới , thời điểm tiếng súng vừa vang lên . đáy lòng anh chấn động , tim giống như bị thứ gì đó hung hăng thắt chặt , một giây sau , anh tăng nhanh cước bộ hướng phía trước chạy đi .

Lâm Tử Lam , cô không thể gặp chuyện không may !

Không thể !

Nếu cô dám để mình gặp chuyện không may , tôi sẽ trừng phạt cô....

Mặc Thiếu Thiên mang theo trong lòng ý niệm này , đuổi theo ...

Tử Lam hướng đường cũ chạy về , Mặc Thiếu Thiên hướng cô chạy đến .

Mấy người phía sau , thấy một phát súng vừa rồi không bắn chết Tử Lam , liền đuổi theo , rất rõ ràng , bọn họ muốn đẩy Tử Lam vào chỗ chết !

Khi Mặc Thiếu Thiên vừa chạy ra , xa xa anh đã thấy Tử Lam đang chạy về hướng mình , một khắc kia khi chứng kiến cô không xảy ra chuyện gì , cảm giác thắt chặt trong lòng mới thả lỏng đôi chút .

Cô không có việc gì !

Cô không có việc gì !

Đáy lòng giống như có âm thanh nói cho anh biết như thế !

Một khắc kia , Mặc Thiếu Thiên cảm thấy may mắn !

Lúc này , Tử Lam cũng ngẩng đầu lên , thấy được Mặc Thiếu Thiên , đầu tiên là cô sững sờ , ngay sau đó mở miệng “ Mặc Thiếu Thiên....”

Cô gọi một tiếng .

Hiện giờ nhìn thấy được anh , xác thực , trong lòng cô thoáng qua một chút cảm động , mặc kệ cái gì , lúc này thấy anh , trong lòng cô cảm động thật sự .

Mặc Thiếu Thiên chuẩn bị chạy tới bên cô , ngay lúc này , chỉ nghe được “ phanh “ một tiếng , có người sau lưng nhắm ngay thân thể Tử Lam bắn một phát súng .

Thân thể Tử Lam cứng đờ nhìn Mặc Thiếu Thiên , ánh mắt tối sầm lại , sau đó thân thể cô từ từ trượt ngã xuống ngay trước mặt Mặc Thiếu Thiên .

Mặc Thiếu Thiên nhất thời chấn kinh , phát súng kia , tựa hồ như đang bắn vào tim anh , nhìn Lâm Tử Lam ngay trước mặt mình ngã xuống , con người anh phóng đại , đáy mắt thoát ra tia lửa , đáy mắt tức giận càng phát cuồng liệt , chợt có loại kích động muốn hủy diệt thiên địa .

“ Lâm Tử Lam !” Mặc Thiếu Thiên hét lên một tiếng .

Tử Lam ngã xuống đất , vết máu sau lưng lan tràn trên chiếc áo sơ mi màu trắng , trông thật đáng sợ .

Hai tay Mặc Thiếu Thiên nắm chặt thành nắm đấm , đột nhiên anh xông lên , tốc độ cực nhanh , giống như tàn ảnh , xông đến trước mặt kẻ mới vừa nổ súng với Tử Lam , không biết anh ra tay như thế nào , người kia ngay lập tức bị chế trụ ở cổ !

Đối phương chống trả , giơ súng lên hướng về phía Mặc Thiếu Thiên , lại bị Mặc Thiếu Thiên đánh trả đoạt súng hướng trên thân thể kẻ đó nổ mấy phát súng , mang theo sự liều lĩnh , phát tiết của anh lúc này .

Trên mặt Mặc Thiếu Thiên dính không ít vết máu , khiến anh càng thêm yêu mị , giống như Satan từ trong địa ngục đi ra .

Thật ra thì một phát súng đã đủ để lấy mạng của hắn nhưng Mặc Thiếu Thiên cảm thấy một phát súng không đủ , anh hận không được đem hắn hung hăng hành hạ cho đến chết !

Ngay vào lúc này , một chiếc xe từ đằng xa chạy nhanh đến , đầu mi Mặc Thiếu Thiên nhú lại , hiện tại tới một giết một , tới hai giết hai !

Xe ngừng lại , cửa xe mở ra , Hi Hi từ trên xe bước nhanh xuống , do cự ly có vấn đề , Mặc Thiếu Thiên không thấy rõ diện mạo của bé , nhưng khi nhìn thấy người tới là một đứa bé thì sắc mặt anh lập tức thâm trầm .

Chiếc xe đuổi giết Tử Lam thấy chuyện đã làm xong , chuẩn bị lái xe bỏ đi , Mặc Thiếu Thiên giơ tay lên hướng về phía bánh xe , đột nhiên bắn một phát súng .

Xe đang chạy , không có bánh xe , lập tức xoay tròn một vòng , ngừng lại phát ra chói tai âm thanh khó nghe .

Hi Hi cũng không bỏ qua , từ trên xe bước xuống , chạy như bay thẳng đến chiếc xe kia ..

Mặc Thiếu Thiên cau mày khó hiểu , thằng nhóc kia nó muốn làm gì ?

Vậy mà , để cho anh cảm giác không thể tin được vào mắt mình , một màn đang diễn ra trước mắt , Hi Hi tiếp cận chiếc xe kia , dùng răng kéo ra khóa bom hướng về phía cửa sổ xe ném vào , động tác lưu loát , dứt khoát ...

Một giây kế tiếp , bé ôm đầu , thật nhanh theo hướng khác chạy đi .

Nguyên bản , Mặc Thiếu Thiên cảm thấy bé đang đi tìm chết , nhưng....

“ Oanh” một tiếng , tiếng bom nổ vang lên , ánh lửa ngút trời , mười phần uy lực , chiếc xe kia bị nổ bay loạn , trong đêm tối , giữa không trung ánh lên một đốm lửa đỏ , khói nghi ngút bốc lên . Nhân cơ hội này , Hi Hi cũng ôm đầu lẩn qua một bên .

Mặc dù Mặc Thiếu Thiên cách khá xa , nhưng anh cũng bị âm thanh này làm chấn động .

Sau vụ nổ , Mặc Thiếu Thiên ngẩng đầu nhìn về hướng Hi Hi , anh có chút ngây ngẩn cả người , khó có thể tưởng tượng , một đứa bé chỉ có mấy tuổi thế nhưng dùng bom ném....

Hơn nữa , lại có lòng dạ độc ác như vậy ?

Chiếc xe bị nổ nát bét , người ngồi trong xe cũng khỏi phải nói rồi ..

Sau vụ nổ , Hi Hi từ dưới đất bò dậy , nhìn chiếc xe phía sau nổ tan tành , trong lòng bé mới cảm thấy có một chút hả giận , thẳng bằng hơn nhiều , vì vậy bé vỗ vỗ đất trên người .

Mặc Thiếu Thiên cũng kịp thời phản ứng , lấy lại tinh thần , chạy đến trước mặt Tử Lam , nhìn cô .

“ Lâm Tử Lam , em làm sao vậy ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô , nhỏ giọng khê gọi .

Tử Lam ngã xuống đất , hai mắt nhắm nghiền , trên mặt không có chút huyết sắc , đôi môi cũng từ từ trở nên tái nhợt , hơi thở yếu ớt .

Hai tay Mặc Thiếu Thiên nắm chặt .

Hi Hi chạy tới , thấy Tử Lam đang nằm đó , máu chảy khắp người , khuôn mặt nhỏ nhắn của bé viết đầy không tin , bé đã tới chậm một bước sao ?

Bé nhào tới , nghẹn ngào gọi Tử Lam “ Mẹ , mẹ , người làm sao vậy rồi hả ?” Nước mắt chảy đầy trên má , nhìn thấy cảnh này thử hỏi ai không cảm thấy xót xa .

Hi Hi sợ hãi kêu , bé chưa từng có một khắc lo lắng hoảng sợ như lúc này , bé không sợ chết , nhưng bé lại rất sợ mẹ gặp chuyện không may , nỗi sợ cắn nuốt tâm linh của bé .

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi , anh hoàn toàn bị khiếp sợ !

Ai có thể nói cho anh biết , hiện tại đến cùng là chuyện gì đang xảy ra vậy ?

Hốc mắt Hi Hi rưng rưng , căn bản bé không có thời gian cùng Mặc Thiếu Thiên nói chuyện nhiều , bé ngẩng đầu lên nhìn anh “ Gọi xe cứu thương , mau gọi xe cứu thương !”

Nghe tiếng gọi của Hi Hi , nhanh chóng kéo anh về thực tế , giờ phút này , anh cũng không lo nghĩ gì , ôm ngang Tử Lam lên “ Chúng ta đưa cô ấy đi bệnh viện !”

~~~~~

Trong xe , Hi Hi nắm tay Tử Lam , một mực nói gì đó . Mặc Thiều Thiên thông qua kính chiếu hậu trong xe nhìn hai mẹ con họ , trong lòng anh không biết là tư vị gì , giống như có chuyện gì sáng tỏ nhưng anh lại không dám quá chắc chắn , tóm lại tâm tình anh bây giờ cực kỳ rối rắm , hổng biết !

Anh nỗ lực để mình không nhìn mặt Hi Hi , tập trung tinh thần lái xe thật nhanh đến bệnh viện .

Dọc theo đường đi , vượt qua biết bao nhiêu đèn đỏ anh cũng không biết , tại trung tâm thành phố , anh quả thật mạnh mẽ xông tới , mặc dù là buổi tối , nhưng trong thành phố xe vẫn còn rất nhiều , Mặc Thiều Thiên chạy như không muốn sống tăng ga vọt thật nhanh về phía trước , đoạn đường vốn phải dùng 30 phút mới tới nơi nhưng anh chỉ dùng 10 phút .

Bên trong bệnh viện , Tử Lam nằm trên giường , cô được đưa vào phòng cấp cứu đặc biệt .

Mặc Thiều Thiên nhìn Tử Lam , sắc mặt của cô giờ này tái nhợt cơ hồ trong suốt , đáy lòng của anh buồn khổ khó chịu không thôi “Lâm Tử Lam , em không được chết , em còn nợ anh một lời giải thích , nếu em dám chết anh liền ngay cả địa ngục cũng sẽ đuổi theo tìm em tính sổ !”

103. Chương 103: Cha Và Con Trai Trò Chuyện

Tử Lam được đưa vào phòng cấp cứu , Hi Hi vẫn đứng im trước cửa , bé nhìn bóng đèn đỏ đang sáng trước phòng , trong lòng khó chịu , đau xót không nói được thành lời .

Đều tại bé đã tới chậm một bước , không bảo vệ mẹ thật tốt !

Bé nên tới sớm một chút !

Nghĩ tới đây , hai tay bé nắm thật chặt thành nắm đấm .

Ngay sau đó , trên gương mặt nhỏ nhỏ thoáng qua sát ý kiên định !

Để cho bé biết , việc này là do ai làm , bé nhất định sẽ đem bọn họ róc xương lóc thịt !!!

Để cho bọn họ sống không bằng chết !

Hi Hi thề !

Mặc Thiều Thiên đứng ngay sau lưng Hi Hi , thân thể cao lớn đè nén cảm giác khác thường , áo sơ mi trắng của anh giờ đây cũng loang lổ vết máu , nhìn vào có cảm giác yêu mị cực kỳ , anh cũng nhìn cánh cửa phòng cấp cứu , một khắc kia nhìn thấy Tử Lam ngã xuống trước mặt anh , anh cảm giác tim ngừng đập đầu óc trống rỗng .

Chỉ cần nghĩ đến , trên thế giới này không có Lâm Tử Lam , nữ nhân phúc hắc này , anh cảm giác toàn bộ thế giới của anh cũng mất đi ánh sáng !

Mặc Thiều Thiên cau mày , hai quả đấm siết chặt , cả người anh cứng ngắc , trong đầu không ngừng lảo đảo .

Lâm Tử Lam , cô nhất định phải sống !

Chỉ cần cô có thể sống , để cho anh làm cái gì , anh đều nguyện ý !

Lần đầu tiên , anh lại có cảm giác tín nhiệm mãnh liệt !

Cũng lần đầu tiên , anh thế nhưng đối với nữ nhân có dạng ý niệm này , chỉ cần cô có thể vượt qua nguy hiểm , bất kể bắt anh làm cái gì , anh đều nguyện ý !

Lúc này , ánh mắt của anh nhìn về phía Hi Hi vẫn đang đứng đó , tất cả mọi chuyện trong đầu anh dường như được khâu kết lại thành một chuỗi .

Trong đầu anh thoáng hiện lên hình ảnh lần đầu tiên anh nhìn thấy cô , Tử Lam ở trong quán Bar uống rượu say , lên tiếng khiêu khích anh , vì vậy anh liền hung hăng trừng phạt cô ! (biết cách trừng phạt ghê chứ !)

Có lẽ khi đó , anh cũng đã bị cô hấp dẫn.....

Không ngờ , ngày hôm sau sau khi anh tỉnh lại , cô liền chuồn mất , chỉ lưu lại cho anh một chiếc lắc tay làm phí trả , sau đó vừa đi chính là 7 năm !

Một lần nữa khi thấy anh , cô giống như chuột gặp phải mèo , mặc dù thoát nhìn cô tài trí ôn hòa , nhưng trong lời nói luôn mang theo nhàn nhạt xa cách , đối với anh một mực tránh né !

Nếu không phải anh còn nhớ rõ về cô , ban đầu anh muốn diễn kịch từ từ trừng phạt cô , cũng sẽ không phát hiện cô còn có một đứa con trai.....

Hơn nữa , đứa bé của cô , dáng vấp cùng anh lại rất giống nhau !

Tất cả mọi thắc mắc của anh đều được phơi bày , nhưng anh có cảm giác không thực , giống như anh đang nằm mơ tưởng tượng ra .

Phút chốc kia nhìn thấy Hi Hi , anh quả thật khiếp sợ , anh điên mất rồi !

Việc quan trọng lúc này , anh phải trấn định lại .

Mặc Thiếu Thiên tiến tới , vươn tay muốn vỗ bả vai của Hi Hi nhưng cánh tay anh cứng ngắc giữa không trung , chậm chạp không có rơi xuống , giống như có đồ vật gì trở ngại đến anh .

Hi Hi dường như cảm ứng được , ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên , đôi mắt kia chứa đựng ưu sầu , khiến đáy lòng Mặc Thiếu Thiên chấn động .

Anh không biết nên nói gì , vì vậy , ngồi chồm hổm xuống trước mặt của Hi Hi , nhìn bé , dùng giọng nói dịu dàng từ tính “ Con yên tâm , mẹ con không có việc gì !”

Thân thể Hi Hi cứng đờ nhìn Mặc Thiếu Thiên , cặp mắt kia chứa đầy nước mắt , con người từ từ trở nên rõ ràng , bé hứng thú vì có Mặc Thiếu Thiên bên cạnh , Hi Hi cảm thấy bản thân bé bớt lo lắng !

Đúng , mẹ nhất định không có việc gì !

“Ấn !” Hi Hi gạt đầu , tràn đầy hy vọng , bé cùng mẹ đã trải qua 7 năm gắn bó bên nhau , mẹ nhất định sẽ không bỏ bé một mình mà ra đi ! Mẹ nhất định sẽ không chết !

Hi Hi nhìn cửa phòng cấp cứu , đôi mắt trở nên kiên định , chỉ là giữa đôi lông mày mơ hồ còn mang theo vài phần lo lắng !

Nhìn mặt của bé , Mặc Thiếu Thiên thật lâu không dời mắt nổi , hiện tại anh tuyệt đối không hoài nghi đứa bé đang đứng trước mặt không phải là con trai của anh , nếu ai có mắt , có thị lực mọi người đều có thể nhìn ra , gương mặt này cơ hồ chính là bản sau thu nhỏ của anh .

Nếu như chỉ là trùng hợp , không thể nào giống nhau tới mức như thế !

Chuyện đã xảy ra hôm nay , khiếp sợ qua đi , đầu óc cơ trí của Mặc Thiếu Thiên tỉnh táo lại , hiện tại trong lòng anh cảm giác không nói nên lời, hình như có một bí ẩn cần anh tìm ra , không biết rõ trong lòng anh sẽ càng thêm phiền não .

“ Con , tên là gì ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn bé , anh hỏi .

Hi Hi quay đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên , thôi , chuyện đã không còn giấu được nữa rồi .

“ Con tên là Hi Hi !” Hi Hi nói ra tên của mình , nhìn bé như một tiểu thần sĩ , tao nhã lễ độ .

Lần đầu tiên chính thức gặp mặt , Hi Hi đương nhiên muốn thân sĩ một chút ! Lưu lại ấn tượng thật tốt với cha bé !

Hơn nữa Hi Hi rất thích Mặc Thiếu Thiên !

Thật sự , rất yêu thích !

Nguyên nhân có lẽ là máu mủ tình thân , nên Hi Hi rất yêu thích Mặc Thiếu Thiên .

Mặc dù Mặc Tử nhiều lần đều nói Mặc Thiếu Thiên biến thái , nhưng Hi Hi vẫn cứ thích , coi như cha bé thật sự biến thái , bé cũng thích !

Hi hi một mực nỗ lực tác hợp mẹ cùng cha , có thể nói , bé thật sự rất hi vọng cha cùng mẹ có thể trở thành người một nhà !

Hơn nữa lần này gặp chuyện không may , Mặc Thiếu Thiên cũng ở đây , bé đối với Mặc Thiếu Thiên hảo cảm lại càng tăng lên không ít !

“ Con mấy tuổi ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn bé , nhíu mày hỏi , anh còn có chút cảm giác mơ màng khó có thể trở về thực tế !

Hi Hi rất thành thật khai báo “ 7 tuổi !”

7 tuổi !

Lại là 7 tuổi !

Lúc anh biết Lâm Tử Lam có một đứa con trai , hỏi cô bé mấy tuổi , cô nói cho anh biết bé 5 tuổi !

Nữ nhân đáng chết , lại dám gạt anh !

Rất rõ ràng , cô không muốn anh biết sự tồn tại của Hi Hi !

Bởi vì Hi hi là con trai của anh !

7 tuổi !

Theo thời gian đoán , vừa đúng lúc !

Nữ nhân đáng chết , âm thầm sinh hạ đứa bé của anh không nói , hơn nữa còn không chịu nói cho anh biết , không thể tha thứ !

Mặc Thiếu Thiên cảm thấy đủ mộng ảo , chỉ trong thời gian một buổi tối , anh thể nhưng nảy ra một đứa con trai 7 tuổi !

Nếu như không phải cảm giác đau lòng vẫn còn , anh nhất định sẽ cho rằng mình đang nằm mơ !

Chả trách nữ nhân kia , mỗi lần nhìn thấy anh đều sẽ mất hồn , anh còn tưởng rằng cô thích anh, không ngờ cũng là.....

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi hi .

“ Con là con trai của ta ?” Mặc Thiếu Thiên nói , giọng nói mặc dù là đang hỏi nhưng lại rất chắc chắn !

Gương mặt đó , muốn nói không phải là con trai của hắn cũng không ai tin !

“ Con không biết , hơn nữa , Mặc tổng ngài không phải là còn có con trai sao ? Vị hôn thê của ngài vẫn còn đang nằm viện đấy !” Hi Hi nhẹ nhàng nói ra một câu .

Thật ra thì bé cũng biết , đứa bé kia có thể không phải là con của Mặc Thiếu Thiên , nhưng cũng có 50 % cơ hội là của Mặc Thiếu Thiên .

Đối với chuyện này , Hi Hi cực kỳ khó chịu !

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày , theo bản năng phản bác “ Đứa bé kia không phải của ta !”

Chẳng biết tại sao , Mặc Thiếu Thiên không muốn làm cho Hi Hi có hiểu lầm !

“ Hả ? Thật sao ?” Hi Hi hỏi ngược lại , nhưng không thể phủ nhận , đáp án này bé cảm thấy thật hài lòng .

“ Con vẫn chưa trả lời vấn đề của ta mà ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi nhắc lại thêm lần nữa .

“ Mặc tổng , ngài có con trai hay không có chẳng lẽ ngài còn không biết sao ?” Hi Hi tiếp tục hỏi ngược lại .

Thật ra thì bé đã biết , trong lòng Mặc Thiếu Thiên nhất định là biết rõ đấy !

Bé hỏi như vậy , chỉ là muốn cầu xin một câu trả lời , để an ủi tâm hồn nhỏ bé của mình mà thôi !

“

Nếu như không phải Lâm Tử Lam cố tình giấu diếm , anh làm sao sẽ không biết ?

Anh đã sớm phát hiện có điều gì đó không đúng , hành động của Lâm Tử Lam thật quái dị , nhưng anh lại không ngờ cô giấu diếm anh một chuyện lớn như vậy !

“ Nếu như không phải mẹ con cố ý giấu diếm , ta có thể không biết sao ?” Đến lượt Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại Hi Hi .

“

Hi Hi im lặng .

Cha , người thông minh một đời nhất thời hồ đồ a !

Nhưng mẹ còn chưa tỉnh lại , bé không thể nói cho Mặc Thiếu Thiên biết bé chính là con của Mặc Thiếu Thiên.

Đây là bé đối với mẹ tôn trọng mến yêu !

“ Con chính là con trai của ta !” Mặc Thiếu Thiên khẳng định , không có bất kỳ hoài nghi nào .

“ Điều này , ngài phải nên hỏi mẹ con , mẹ nói phải thì là phải , ngược lại , mẹ nói không phải thì là không phải !” Hi Hi gần từng chữ nói với Mặc Thiếu Thiên .

Mặc Thiếu Thiên cau mày .

Hi Hi lại mở miệng “ Mẹ sinh ra con , nuôi con thành người , vì con , mẹ thiếu chút nữa bỏ mạng rồi , đối với con mà nói , mẹ chính là tất cả , cho nên mẹ nói người nào là cha con thì đúng là người đó !” Giọng nói Hi Hi kiên định , không có chút nào do dự .

Thật ra , vào giờ phút này , bé cũng không xác định Mặc Thiếu Thiên có thích bé hay không nữa !

Có muốn tiếp nhận sự hiện hữu của bé không!

Đối với thái độ của Mặc Thiếu Thiên , bé đoán không được !

Mặc dù Hi Hi thật sự rất yêu thích Mặc Thiếu Thiên , nhưng muốn bé thừa nhận thì phải mẹ thừa nhận mới được !

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Hi Hi , mặc dù tuổi bé còn rất nhỏ , nhưng sự thông minh của bé không ít , làm việc , nói chuyện , hơn nữa kiên quyết khác thường , quả quyết !

Không chút nào kém cõi hơn một người trưởng thành !

Mặc Thiếu Thiên phát hiện , anh không có biện pháp nào .

Đứa bé này , quá mức thông minh , đã đem lập trường của mình nói rất rõ ràng .

Thế nhưng anh lại có cảm giác không bài xích !

Đối với một đứa bé không ham thích anh , thế nhưng anh không bài xích loại cảm giác này .

Anh không bài xích Hi Hi , không bài xích , anh đã có một đứa con trai 7 tuổi !

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi hi , đôi mắt thâm thúy nhìn trên gương mặt non nớt kia , tay anh từ từ đưa tới , chạm nhẹ vào gương mặt của Hi Hi , một cổ cảm giác kỳ quái lan tràn trong lòng anh .

Có thể là hiệu ứng máu mủ tình thân , Mặc Thiếu Thiên cảm thấy tim anh cũng đập nhanh liên hồi .

Hi Hi vẫn đứng im không nhúc nhích , bé có thể cảm thấy tay Mặc Thiếu Thiên có chút run rẩy .

Thật ra , Hi Hi cũng rất lo lắng .

Bởi vì , bé không biết Mặc Thiếu Thiên có thích bé hay không !

Hi Hi vẫn đứng im không nhúc nhích , bé cảm thấy tay Mặc Thiếu Thiên đang nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của bé , trong lòng Hi Hi cảm thấy hứng thú , bé cảm thấy lòng mình an ổn khác thường , Mặc Thiếu Thiên vuốt ve như vậy , đối với bé mà nói là một sự kích động .

Đáy lòng của Hi Hi có chút thấp thỏm , mặc kệ bé kiên cường đến cỡ nào , thành thực đến cỡ nào , lại hại đến đâu nhưng bé cũng chỉ là một đứa bé !

Khát vọng được cha mẹ yêu thương cũng giống như bao đứa trẻ khác .

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi , càng nhìn càng cảm thấy yêu thích bé , đến nỗi anh không biết diễn tả như thế nào .

Hi Hi không giống với những đứa bé khác , bé thông minh , cơ trí , hơn nữa nhìn dáng vẻ thân sĩ ưu nhã , tao nhã lễ độ , xem ra hết sức đáng yêu , làm cho người ta nhìn liền muốn yêu thương bé !

Mặc Thiếu Thiên cầm lấy tay Hi hi , có chút run rẩy , tâm tình anh hết sức thấm thía kích động .

Mặc Thiếu Thiên và Hi hi ý tưởng rất giống nhau , anh cũng không biết Hi Hi có yêu thích anh không nữa !

Nhưng anh biết anh rất yêu thích Hi Hi .

Trong tim anh có một cảm giác không nói nên lời , giống như có một bàn tay chạm vào trái tim của anh , cho anh sự dể kích không nhỏ , để cho anh kích động cũng không biết phải làm sao .

Cảm giác như thế , đối với Mặc Thiếu Thiên hoàn toàn xa lạ , trước giờ anh chưa từng như thế !

Chỉ trong thời gian một buổi tối , anh được thăng chức lên làm cha , anh không chút nào chuẩn bị , thế nhưng khi sự thật xảy ra , anh cũng không ghét , ngược lại rất yêu thích .

Nhìn Hi Hi , ánh mắt anh không khỏi toát ra yêu thương sung nịnh , Mặc Thiếu Thiên hận giờ phút này anh không thể đem tất cả tất cả tất cả của mình đem cho bé , chỉ cần bé vui vẻ là được !

Có lẽ , đây chính là tình thương của cha mà mọi người thường nhắc đến !

Mặc Thiếu Thiên là một người cố chấp , từ nhỏ đã lãnh huyết lớn lên , Mặc Ân Thiên đối với anh chẳng chút nào quan tâm , thậm chí khi anh bị Cung Ái Lâm ném đường , ông cũng chưa từng liếc nhìn anh một cái .

Mặc dù anh rất ác độc , trên tay anh dính đầy máu nhưng anh đối với thân tình cũng rất khát vọng như bao người .

Hiện tại anh cơ hồ khẳng định , không , anh đã đem Hi Hi làm con trai của mình rồi !

Loại ý nghĩ này một khi khẳng định , cũng đã ăn sâu bén rễ , không cách nào phai mờ !

Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên , hai người ngồi trên ghế phòng giải phẫu , vừa tán gẫu vừa đợi .

Thời gian rất nhanh đã trôi qua ...

Hi Hi nhìn phòng giải phẫu , cau mày , mơ hồ có chút lo lắng trong lòng “ Đã 2 tiếng rồi , không biết mẹ thế nào ?”

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn về phía phòng giải phẫu , sau đó mở miệng “ Con yên tâm , mẹ con mạnh mẽ như vậy , sẽ không có việc gì !”

Hi hi cũng tin tưởng , mẹ nhất định sẽ không có việc gì !

Lúc này , Mặc Thiếu Thiên chợt đưa mắt sang nhìn Hi hi “ Đúng rồi , ai muốn giết mẹ con ? Hai mẹ con đã đắc tội với người nào ?”

Hi Hi lắc đầu “ Con không biết ! Xưa nay con và mẹ đối với mọi người luôn ôn hòa , lễ độ , làm sao sẽ đắc tội với người khác đây ?” Hi Hi hỏi ngược lại .

Chân mày Mặc Thiếu Thiên nhíu chặt “ Vậy làm sao con biết , mẹ con sắp gặp nguy hiểm ? Hơn nữa , từ đâu con có được thuốc nổ ?”

Mặc Thiều Thiên nhìn Hi Hi anh hỏi , lúc này anh mới nhớ tới việc đó .

Chỉ cần nhớ tới một màn Hi Hi ném lựu đạn , nhất thời trong lòng anh còn thấp thỏm , không yên .

“ Cái này.....”

Hi Hi không biết nên giải thích như thế nào .

“ Con tìm bạn giúp con giám thị nhất cử nhất động của mẹ , có người muốn tổn thương mẹ , cho nên con biết ngay rồi !” Hi hi cố gắng giải thích .

“ Vậy thuốc nổ từ đâu mà có ?” Mặc Thiều Thiên cũng không bỏ qua vấn đề này , anh lại tiếp tục chất vấn Hi Hi .

“ Cũng đều là bạn cho , hần nghiên cứu về thuốc nổ , con thuận miệng nói xin một ít , không ngờ , uy lực rất lớn !”

Bé cũng không muốn đem thân phận thật sự của mình ra nói cho Mặc Thiều Thiên biết .

Dù sao , Hợp Tung cùng Cửa Ngục sống chết đối đầu nhau .

Nếu bây giờ bé nói , chỉ sợ sẽ gây ra chuyện , hơn nữa Hi Hi đối với Mặc Thiều Thiên không có niềm tin tuyệt đối !

Cho nên , bé sẽ không nói thật !

Hi hi tình nguyện , bé ở trong lòng Mặc Thiều Thiên chỉ là một đứa bé đáng yêu lại thông minh là được , chuyện khác , sau này hãy nói đi .

Mặc Thiều Thiên nhìn Hi hi một bộ dạng ngây thơ vô tội , nói chuyện lại hết sức thành khẩn , xem ra không giống như đang nói láo , huống chi , coi như dù Hi hi thông minh , trừ đó ra , bé còn có thể như thế nào ? (Haha , Thiên ca sai lầm 100% khi đánh giá như vậy về Hi Hi rồi).

Vì vậy , Mặc Thiều Thiên cũng không tiếp tục hỏi nữa .

“ Chuyện này , ta nhất định sẽ cho người điều tra rõ ràng !” Mặc Thiều Thiên lại nói thêm một câu “ Con yên tâm , ta nhất định sẽ tra ra rõ ràng tất cả !” Mặc Thiều Thiên nhìn Hi Hi , anh hy vọng có thể cho bé đầy đủ cảm giác an toàn .

Mặc dù , anh rất hung hãn !

Nhưng đây là tâm lý của một người làm cha !

Chỉ là chuyện này , Hi Hi đã tìm người đi thăm dò .

Hi Hi chắc chắn , bé sẽ không bỏ qua cho những người đã làm tổn thương mẹ của bé !

Bé sẽ dùng phương thức của riêng mình đòi lại gấp trăm gấp nghìn lần !

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy , nhưng trên vẻ mặt của bé chỉ nhàn nhạt như không có chuyện gì , gạt đầu một cái , đem vẻ mặt vô tội diễn thật tốt !

104. Chương 104: Tỷ Tỷ, Ta Sai Rồi!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Hi Hi và Mặc Thiều Thiên hai người ngồi ở ghế chờ hành lang đợi. Hi Hi làm việc và nghỉ ngơi bình thường thời gian cũng rất chính quy, rất ít khi trễ như thể còn chưa ngủ, cho nên có chút buồn ngủ, lấy tay chống đỡ lấy cằm, rũ xuống rũ xuống .

Mặc Thiều Thấy thấy thế, rất là đau lòng, vì vậy, hần trực tiếp đem đầu Hi Hi đặt tại trên người của mình, để cho hần dựa vào là thoải mái một chút.

Hi hi sững sờ, hành động này của Mặc Thiếu Thiên, mặc dù rất kỳ quái, bá đạo, nhưng là thế nhưng hắn lại rất thương thức. Tựa vào trên người Mặc Thiếu Thiên, cảm thụ cái ôm rộng rãi của Mặc Thiếu Thiên, tay nhỏ bé của hắn duỗi đưa tới, ôm lấy Mặc Thiếu Thiên, nhếch miệng lên cười, sau đó nhắm hai mắt lại.

Bảy năm qua, lần đầu tiên có cha làm bạn, lần đầu tiên có thể cùng cha khoảng cách gần như vậy đến gần, những thứ này đối với Hi Hi mà nói, đều là rất đặc biệt.

Đặc biệt kích động.

Ít nhất hắn có thể cảm thấy Mặc Thiếu Thiên không ghét hắn! Cái này đủ khiến Hi Hi rất vui mừng! Mỗi đứa bé, cho dù thông minh tới đâu đi nữa, dù tâm trí thành thục như thế nào, hắn đều khát vọng có tình thương của cha.

Đây là khát vọng nguyên thủy nhất của con người.

Hi hi rất may mắn vào lúc này là Mặc Thiếu Thiên cùng với hắn! Rất may mắn!

Rất nhanh, Hi Hi liền ngủ thiếp đi.

Chờ Hi Hi ngủ thiếp đi, Mặc Thiếu Thiên mới nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi,

Mặc đại tổng giám đốc vẫn là lần đầu tiên bị một đứa bé ôm, thật rất kỳ cục, chỉ là tâm tình đó, thật tuyệt vời.

Nhìn khuôn mặt Hi Hi tinh xảo khả ái, vốn là ngũ quan bén nhọn trở nên nhu hòa, ánh mắt kia, cũng biến thành cực kỳ ôn hòa, dường như đã biến thành người khác.

Nhìn Hi Hi, hắn càng xem càng ưa thích, thấy thế nào đều nhìn không đủ tự đắc. Không ngờ đứa bé này là con của hắn! Loại tâm tình này, thật không cách nào hình dung.

Lúc biết Trọng Nhược Tình mang thai tâm tình lúc đó và bây giờ không giống nhau, khi đó, sau khi hắn biết, tâm tình rất buồn bực.

Mà lúc này, hắn thế nhưng rất ưa thích! Thích Hi Hi! Mặc dù lần đầu tiên gặp mặt, nhưng mà đối với đứa bé này, hắn thật rất ưa thích! Thậm chí cảm thấy đứa bé thông minh như vậy, đều là niềm kiêu ngạo của hắn!

Hắn không biết bảy năm qua, hắn đã bỏ lỡ cái gì, nhưng là vào giờ phút này, hắn hận không được đem tất cả tốt đẹp của mình đều cho hắn!

Coi như Lâm Tử Lam phủ nhận, hắn cũng đã cho rằng Hi Hi chính là con của hắn! nghĩ tới đây, hắn chợt nhớ tới Lâm Tử Lam, nữ nhân này lại dám gạt hắn! cô tốt nhất cho hắn một lời giải thích! Nếu không, hắn sẽ không bỏ qua cho cô!

Mặc nghĩ như thế, Mặc Thiếu Thiên còn là lấy điện thoại di động ra, gọi cho Mặc Lương một cú điện thoại, nhưng hắn muốn tra một chút là ai muốn giết Lâm Tử Lam.

Điện thoại mới vừa cắt đứt, phòng cấp cứu vừa mở ra. Bác sĩ từ bên trong đi ra, mà Hi Hi đang ngủ bên cạnh nghe âm thanh, lập tức mở mắt.

Mặc Thiếu Thiên vốn không muốn kinh động hắn, nhưng biết Hi Hi cũng ngủ không yên, thấy hắn tỉnh lại, cũng không có nói gì.

Vì vậy hai người đều đi tiến lại.

“Bác sĩ, cô ấy thế nào?”

“Bác sĩ, mẹ con thế nào?”

Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên cơ hồ đồng thời mở miệng, đồng thanh hỏi. Âm thanh cũng ra cùng một lúc.

Bác sĩ nhìn Mặc Thiếu Thiên, nhìn hắn, nhất định biết là không giàu cũng là quý nhân, nhìn bộ dáng lo lắng của Hi Hi, hơn nữa diện mạo hai người như thế giống nhau, nhận định bọn họ là cha con. Thấy thuốc lấy khẩu trang xuống,

“Bệnh nhân tạm thời không có nguy hiểm tính mạng, đạn đã đã lấy ra, thật may là không có trúng chỗ hiểm, chỉ là bệnh nhân thuốc mê còn chưa qua, cho nên ngày mai mới có thể tỉnh lại!” Bác sĩ nói.

Nghe được Bác sĩ nói không có việc gì. Hai người, một lớn một nhỏ, đồng thời buông lỏng một hơi.

Mặc Thiếu Thiên cũng cảm giác bỏ vật nặng trong người xuống, nhẹ nhõm hơn nhiều rồi. Là hẳn biết nữ nhân kia không có việc gì!

Hi Hi cũng vui mừng, thật may là mẹ không có việc gì, trên mặt cười lên.

“Cám ơn Bác sĩ!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Bác sĩ gật đầu một cái, sau đó rời đi.

Hi Hi vừa muốn ngẩng đầu muốn nói gì với Mặc Thiếu Thiên, lúc này, điện thoại di động Mặc Thiếu Thiên vang lên. Mặc Thiếu Thiên thấy mã số, Mặc Thiếu Thiên đầu mắt nhú lên, vừa muốn tắt máy, Hi Hi lại nhắc nhở,

“Nhận đi!”

Ngộ nhớ có chuyện gì ! Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi một cái, lại nhìn điện thoại, nhận.

“Lập tức trở về một chuyện!”

Trong điện thoại, âm thanh lạnh nhạt của Mặc Ân Thiên không có một tia nhiệt độ. Điện thoại mặc dù là Mặc Ân Thiên gọi tới, nhưng là Mặc Thiếu Thiên luôn biết, người sau lưng muốn gặp hắn, là Cung Ái Lâm.

Mặc Thiếu Thiên còn chưa có kịp mở miệng nói gì, điện thoại cũng đã bị cúp. Nghe đối diện truyền đến âm thanh đô đô, Mặc Thiếu ngày nắm chặt điện thoại di động, hận ý nồng đậm.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hi Hi hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi một cái, chỉ nói hai chữ,

“Không có việc gì!”

“Nếu như chú có chuyện, liền đi trước đi, mẹ đã không sao!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên không có nhìn Hi Hi, ngược lại cau mày, lập lại lần nữa,

“Không có việc gì!”

Chuyện gì cũng không an nguy Hi Hi cùng Lâm Tử Lam giờ phút này quan trọng nhất!

Được rồi, nếu Mặc Thiếu Thiên nói như vậy, Hi Hi cũng không tiện nói gì. Chỉ là, cha có thể ở lúc này không rời đi, đủ chứng minh hắn đối với mẹ quan tâm! Không tệ. Thêm điểm!

Hi Hi phát hiện, Mặc Thiếu Thiên trong lòng của hắn, càng ngày càng thêm điểm! Hắn càng ngày càng thích cha rồi !

“con muốn đi xem mẹ!” Hi Hi nhìn hắn nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn hắn, ánh mắt mềm mại, rõ ràng giống nhau đều là cha con, lại có khác biệt trời vực.

“chú cùng con đi!”

“Ân!”

Hi Hi gật đầu một cái, vì vậy hai người hướng phòng bệnh Tử Lam đi tới.

Trên giường, Tử Lam nằm ở nơi đó, sắc mặt tái nhợt, không có huyết sắc, mặc dù như thế, cô vẫn như cũ xinh đẹp làm cho không người nào có thể dời đi tầm mắt.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, đáy lòng một hồi giống như bị thương, hắn không có thói quen nhìn Lâm Tử Lam như vậy. Hắn quen nhìn cô phúc hắc hơn, ít nhất tức giận bưng bưng. Mà giờ khắc này, cô nằm ở trên giường, Mặc Thiếu Thiên lại có mấy phần không quen.

Cô thuốc mê còn chưa có hết, cho nên ngày mai mới có thể tỉnh lại.

Hi Hi nhìn mẹ một chút, chỉ cần xác định cô không có việc gì, hần an tâm.

Mới vừa đi ra phòng bệnh, Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên ngây ngẩn cả người. Trong hành lang, thấy bóng dáng nhỏ nhắn đứng cách đó không xa, mặc áo bó sát người, đem lấy đường cong khe rãnh hoàn mỹ của cô tôn lên, mà mỹ trung mang theo vài phần anh tú, đó là một loại đẹp trai tốt đẹp kết hợp lại. Mà gương mặt đó, càng thêm tinh xảo, xinh đẹp tựa như một hồ ly. zyk.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, hần đối với Hoa Hồng ấn tượng rất sâu, không ngờ lúc này cô lại xuất hiện tại nơi này! Hi Hi cũng sững sờ chỉ chốc lát, nhìn cô,

“Hoa hồng! ?”

“Con biết?” Mặc Thiếu Thiên nhú nhú mày, hỏi. Hi Hi thành thật khai báo,

“Bằng hữu của con!”

Bằng hữu.

Mặc Thiếu Thiên không biết nên như thế nào hình dung mình tâm tình của giờ khắc này, Hoa Hồng người như vậy, tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản. Huống chi, theo độ tuổi Hi Hi, bằng hữu của hần không phải đều nên lớn bằng hần sao?

Chỉ là Mặc Thiếu Thiên đã không cảm còn thấy kỳ quái, nhìn thấy Hi Hi ném tạc đạn, hần cảm thấy năng lực chịu đựng của hần đã bị hần nói ra một ít.

Hoa Hồng. Mặc Thiếu Thiên vừa đọc tới cái tên này, chợt nhớ tới cái gì, vừa muốn mở miệng hỏi, lúc này, điện thoại di động của hần lần nữa vang lên. Thấy mã số, Mặc Thiếu Thiên lập tức nhận.

“Cái gì?”

Mặc Thiếu Thiên con người phóng đại, sắc mặt biến thành dạng cực kỳ khó coi.

“Được, ta biết rồi!”

Cúp điện thoại. Hi Hi đứng ở bên cạnh Mặc Thiếu Thiên,

“Có phải hay không xảy ra chuyện gì rồi hả ?”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái.

“Vậy chú mau đi đi!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn hần, có mấy phần không yên lòng,

“Vậy còn con?”

Hi Hi lúc này, nghiêng đầu sang nhìn Hoa Hồng,

“Chú yên tâm, con không có việc gì, cô ấy sẽ giúp con!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hoa Hồng một chút, trong con người xẹt qua vài tia lo lắng. Lúc này, Hoa Hồng đi lên, nhìn Mặc Thiếu Thiên,

“Mặc tổng, anh có thể yên tâm, ta cũng coi là không là người tốt lành gì, nhưng là tuyệt đối sẽ không tổn thương Hi Hi , nhưng hần là bảo bối của ta”

Nói qua Hoa Hồng liếc mắt nhìn Hi Hi. Hi Hi run lên, thế nào có chút cảm giác tình huống không ổn?

Mặc Thiếu Thiên không ngờ Hoa Hồng trực tiếp như thế, sắc mặt tối mấy phần, nhưng là hần tin tưởng Hi Hi, hần làm việc sẽ có chừng mực . Vì vậy gật gật đầu .

“Có chuyện gọi điện thoại cho chú!”

Hi Hi gật đầu.

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên đi, mặc dù mới cùng Hi Hi gặp mặt, mặc dù rất không muốn đi, nhưng là hần lúc này có chuyện quan trọng hơn muốn đi làm.

Mặc Thiếu Thân mới đi, hi hi nhìn về phía Hoa Hồng, Hoa Hồng cười với hân . ^^^^

“Đau quá thương, thương a.”

Mới vừa đi ra bệnh viện, chính là một hồi tiếng hét của Hi Hi.

Hoa Hồng níu lấy lỗ tai của hân, kéo ra.

“Đau không? Với người làm so với ta, lòng của ta đều muốn tổn thương n lần !”

Hoa Hồng thở phì phò nói, không ngờ chính mình là khâm phục một Hi Tử lại là một đứa bé, để cho cô.....làm sao mà chịu nổi a?

Cô Hoa Hồng anh dừng một đời, còn chưa có trải qua như vậy!

“Tôi sai lầm rồi, tôi sai lầm rồi.”

Hi Hi mau nhận sai, vào giờ phút này đây là biện pháp giải quyết tốt nhất.

Hoa Hồng lúc này mới buông hân ra, khuôn mặt đẹp như Yêu Tinh còn là mang theo mấy phần sức sống,

Hi Hi cũng giận quá a, chỉ hận tuổi của mình quá nhỏ. Nhưng hân cũng là không có biện pháp a.

Hoa Hồng chính là người mang tính cách trực sảng, dám yêu dám hận, cho nên Hi Hi cũng rất thích hoa hồng. Hân nghiêng đầu sang nhìn Hoa Hồng, vội vàng làm nũng nhận lầm,

“Hoa Hồng tỷ tỷ, tôi sai lầm rồi. Tôi không cố ý muốn lừa gạt người a, tôi cũng là thật thật rất ưa thích con người tỷ tỷ a.”

Hoa Hồng bị hân ngọt ngào một tiếng Hoa Hồng tỷ tỷ cục tức toàn bộ tiêu tán.

Hoa Hồng mặc dù cũng qua Hi Hi phản đối bọn họ nói thật, nhưng là cũng rất lo lắng Hi Hi, không vì như vậy sẽ không phải lúc nghe được Tạp Ni nói Hi Hi gặp nguy hiểm, nên cái gì đều không để ý, gạt bọn họ đi tới!

Mặc dù hân chỉ là một đứa bé bảy tuổi, nhưng là dần dần giống như vô hình từ cái loại đó tình cảm khâm phục chuyển biến làm mến yêu đi.

Cô không muốn Hi Hi gặp chuyện không may đấy!

105. Chương 105: Thủ Đoạn Hi Hi.

Cô cũng không muốn hi hi gặp chuyện không may đấy!

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, mắt mèo híp lại, nửa thật nửa giả hỏi hân,

“Thật?”

Hi Hi gạt đầu như bằm tỏi, biết mẹ không có việc gì, tâm tình tâm tình tốt lên rất nhiều,

“Thật thật.”

Bộ dạng chó con rất thành khẩn khỏi phải nói nhiều rồi.

Hoa hồng liếc nhìn hân, nghe được đáp án của hân, sau đó chột nhú mày,

“ok, vậy thì tốt hơn nhiều, người lấy ta đi!”

Hi Hi nhất thời há hốc mồm, ngây ngẩn cả người.

“Gi? Thế nào? Ghét bỏ ta già sao?”

Hoa Hồng chột cau mày hỏi. Hi Hi vội vàng lắc đầu, cười nói,

“Làm sao này, Hoa Hồng tỷ tỷ xinh đẹp động lòng người , bao nhiêu cô nương cũng không sánh nổi một ngón tay của tỷ tỷ, ta làm sao sẽ ghét bỏ tỷ già !”

Hi Hi lộ ra thân sĩ mê người cười, nét mặt kia vô cùng dễ thương.

“Vây rất tốt, chờ người trưởng thành, sau đó liền lấy ta, không thể ghét bỏ ta già!”

Hoa Hồng nói gần từng chữ, giọng nói nửa thật nửa giả. Hi Hi cười gật đầu, ưu nhã mê người,

“Được, ta hỏi ý kiến mẹ ta một chút, mẹ nói được, ta liền không thành vấn đề!”

Hoa Hồng lườm hắt một cái, sau đó lại gần hắt, vịn chặt mặt non lộn xộn của hắt,

“Phải lấy ta, nếu không, người xong đời!”

“Thật là đau nha.”

Hi Hi lấy tay bụm mặt, oán trách nói.

“Ta thật sự thích người vịn mặt non lộn xộn của a.”

Hoa Hồng cười nói. Cô nghĩ phải chà đạp hắt đã lâu rồi đấy.

Hai người người một lời, ta một câu, giải trừ cái không khí ngột ngạt đó, hơn nữa ở giữa hai cá nhân trở nên trở nên tẻ nhạt, được rồi, Hoa Hồng quyết định, về sau bảo vệ Hắt ”Vị Thành Niên lão công”
Hi Hi nhìn cô hỏi,

“Làm sao cô mà biết tới?”

“Tập Ni nói cho người biết, mẹ người gặp nguy hiểm, sau đó người cũng chưa có tin tức, tất cả mọi người rất lo lắng, vì vậy ta liền đến rồi!” Hoa Hồng nói.

“Tra được là ai làm rồi sao?”

Hi Hi cau mày hỏi, cho hắt biết là ai làm, nhất định sẽ không bỏ qua hắt! Hoa Hồng lắc đầu,

“Ta là gạt Tập Ni tới!”

Ngụ ý, cô cũng không biết người nào làm.

Được rồi. Ai bảo cô lo lắng cho Hi Hi rồi sao, đang nghe Tập Ni nói hắt có thể gặp nguy hiểm, nên cái gì cũng không có chú ý, len lén chạy tới.

Hi Hi nhìn Hoa Hồng, cô dám yêu dám hận, sau khi biết chân tướng sự tình cũng không trách hắt, hơn nữa còn rất lo lắng hắt, Hi Hi rất cảm động.

“Hoa Hồng tỷ tỷ, cô thật tốt a.”

Hoa Hồng trừng mắt nhìn hắt,

“Kiểu cách!”

Hi Hi nhìn Hoa Hồng, lộ ra nụ cười mê người. Đối với mỹ nữ, nhất định phải đủ thân sĩ!

Hoa hồng nhìn Hi Hi cười, trong đầu không biết thế nào liền khắc sâu khuôn mặt yêu nghiệt của Mặc Thiếu Thiên a, cau mày hỏi,

“Hi Hi, làm sao người biết Mặc Thiếu Thiên còn ở chung một chỗ?”

“Cái này.”

Hi Hi không biết giải thích như thế nào a. Hoa Hồng cẩn thận nghĩ tới, giống như trong nháy mắt suy nghĩ hiểu rõ cái gì, vì vậy không khỏi bật thốt lên hỏi ra,

“Chẳng lẽ người chính là con của tên khốn kiếp Mặc Thiếu Thiên chứ?”

Bọn họ đáng đáp giống như vậy, Hoa Hồng lúc ấy nhìn đến bọn họ đi chung với nhau, đúng ra nên nghĩ tới, nhưng khi lúc nàng một lòng liền muốn cùng Hi Hi tính sổ, nên không muốn nghĩ nhiều như vậy.

Hiện tại hậu tri hậu giác, cảm giác rất không thích hợp, hơn nữa, Mặc Thiếu Thiên cùng Mặc Tử đi đối đầu sống chết, bọn họ công khai ở chung một chỗ.

Hi Hi trừng mắt nhìn cô. Hoa Hồng mới mị hoặc cười một tiếng, tiếp theo hỏi,

“Thật?”

Hi Hi gật đầu một cái, lộ ra nụ cười ý vị sâu xa,

“Chuyện này nha, ẹ ta nói mới tính.”

Hoa Hồng nhất thời ngẩn ngang rồi, đây rốt cuộc là tình huống thế nào? Nếu như Mặc Tử biết, không biết sẽ không điên khùng?

Hi Hi giống như xem thấu ý tưởng của cô,

“Chuyện này, cô trước không cần nói cho Mặc Tử bọn họ!”

Đặng sự tình ổn định lại, chính hắn sẽ đi nói! ^^

Mặc Thiếu Thiên mới ra khỏi bệnh viện, Mặc Ân Thiên gọi điện thoại liên tục đem hắn thúc giục trở về.

Mặc gia. Mặc Ân Thiên cùng Cung Ái Lâm đứng ở trong phòng khách, nhìn Mặc Thiếu Thiên, bộ dạng rất giống Thẩm Phán.

Đối với lần này, Mặc Thiếu Thiên sớm cũng đã quen.

“Đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Mặc Ân Thiên hỏi, tạp chí cùng tờ báo ném vào trước mặt Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên nhìn tờ báo, nhíu mày, gọi hắn trở lại chính là vì những thứ chuyện hư hỏng này?

“Chính là tờ báo nói như vậy!” Giọng nói không lạnh không nhạt.

“Qua báo chí nói có đúng không là thật?” Mặc Ân Thiên hỏi.

“Có phải thật vậy hay không, còn nhìn không ra được sao? Cha, người chừng nào thì sức phán đoán cũng giảm xuống?” Mặc Thiếu Thiên cười hỏi.

“Người ——”

Mặc Ân Thiên nhìn hắn, thở phì phò.

“đứa nhỏ trong bụng của cô, là của ai?”

Cung Ái Lâm hỏi. Cái này mới là trọng điểm của bà.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bà, hỏi ngược một câu,

“Bà cứ nói đi?”

Một câu nói của Mặc Thiếu Thiên, Cung Ái Lâm rất không xác định, Mặc Thiếu Thiên chính là cố ý, có bản lãnh Cung Ái Lâm đi tìm Trọng Chính, bà cũng muốn xem đáng về bọn hắn không hợp.

“Người định xử lý chuyện này như thế nào?”

Mặc Ân Thiên hỏi, hắn luôn luôn đối với chuyện của Mặc Thiếu Thiên mắt nhắm mắt mở, hôm nay lại không ngờ phải quản rồi.

“Cha hi vọng tôi xử lý như thế nào?”

Mặc Thiếu Thiên lần nữa hỏi ngược lại, đem vấn đề ném cho Mặc Ân Thiên.

Hắn muốn nhìn đến lúc đó một chút, cha ruột của mình, đối mặt với chuyện đứa bé như vậy, là cái thái độ gì?

Mặc Ân Thiên ngồi ở chỗ đó, không thấy rõ vẻ mặt của hắn, sững sốt mấy giây, hắn mở miệng,

“Chuyện này, ta xem là có người cố ý mà thôi, Nhược Tình không phải đứa bé như vậy.”

“Cho nên đây?”

“Bình thường cử hành ly hôn!”

Mặc Thiếu Thiên chỉ cảm thấy buồn cười! Chỉ là, đã không còn cảm giác tức giận nổi. So này tàn khóc gấp mười gấp trăm lần chuyện này, đều có ! Chuyện này với hắn mà nói, không coi vào đâu!

“Người thật là một người ba tốt của tôi a!”

Mặc Thiếu Thiên cười nói, nụ cười kia, Phong Hoa Tuyệt Đại, trong tiếng cười lại mang theo mấy phần khát máu cùng tàn nhẫn.

Mặc Ân Thiên ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, hắn cười rất giống nữ nhân kia.

Cung Ái Lâm lúc này thấy không có mở miệng, đứng ở một bên, nhìn tất cả sự tình phát triển, nếu như đứa nhỏ trong bụng Trọng Nhược Tình thật không phải của Mặc Thiếu Thiên, bà càng vui mừng!

Lúc này, điện thoại di động Mặc Thiếu Thiên vang lên , Mặc Thiếu Thiên nhìn thấy là Mặc Lương gọi tới, không nói hai lời vội vàng nhận. Nghe được lời nói đối diện, hắn cau mày.

“Tin tức chuẩn xác không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Ân!”

Mặc Lương nói rất khẳng định. Mặc Thiếu Thiên sắc mặt lo lắng,

“Được, ta biết rồi!”

Nói xong cũng cắt đứt liền đi ra phía ngoài.

“Người đi đâu?”

Âm thanh Mặc Ân Thiên ở phía sau vang lên. Mặc Thiếu Thiên bước chân ngừng ra, nghiêng mặt sang bên, nhưng không có quay đầu lại,

“Các người tính toán, không biết có thể còn đánh bao lâu!”

Nói xong lưu lại nụ cười ý vị sâu xa, xoay người rời đi. ^^^^^

Hoa hồng nhìn Hi Hi, vẻ mặt nghiêm túc,

“Tra được!”

“Là ai làm?” Hi Hi lập tức hỏi.

“Trọng Chính!”

“Trọng Chính?” Hi Hi cau mày.

“ thị trưởng A Thị, cha của Trọng Nhược Tình !” Hoa Hồng nói.

Hi Hi nghe xong, nhếch miệng lên cười tàn nhẫn. Hắn không thể nghĩ đến là Trọng Chính, mẹ cùng hắn xưa nay không có thù hận gì, hắn lại dám hạ hận tay, con gái của hắn không có ra tay, hắn ngược lại tìm chết dám ra tay!

Hi Hi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn!

Vì vậy, buổi tối khuya, ven đường đèn cũng tối xuống. Một chiếc xe thể thao màu đỏ xuyên qua ở trên đường, tốc độ cực nhanh. Trong xe một nữ, một nam, một đẹp, một bé.

Hi Hi ngồi ở trong xe, kiểm tra đồ đạc của mình, nổ bắn ra! Hoa Hồng liếc một cái,

“Định làm gì?”

“Chết không toàn thân! ! !”

Hi Hi nói gần từng chữ, nhìn như nhẹ nhõm, khoe miệng mang theo cười, nhưng là trông mắt bắn hiện ra lạnh lẽo lại làm cho đáy lòng người ta run lên.

Dám dẫm thương mẹ của hắn, là ai hắn một cũng sẽ không bỏ qua!

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, cứ có cảm giác Hi Hi ngoan có chút phi nhân loại. Đứa nhỏ này, làm thật bảy tuổi sao? Hoa Hồng cảm giác, cái thế giới này đều muốn nghịch thiên!

Nếu có người nói Hi Hi quá ác, vậy thì sai lầm rồi, đó là bởi vì khi người mình thân nhất, thích nhất bị thương tổn, mà hần là con, vô dụng, lại không cứu được mẹ loại cảm giác đó, ngay cả hần hận cô cũng hận. Huống chi, Hi Hi vốn cũng không phải là cái gì “Thiện Nam Tín Nữ”!

Xe rất nhanh chạy ở trên đường, cuối cùng ngừng lại ở cửa một nhà tiểu biệt thự độc lập. Hi Hi cùng Hoa Hồng nhảy xuống xe.

Thân hình gầy teo nhỏ, mặt một áo khoát màu đen nhỏ, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng là khí thế vương giả chi phong lại hiện ra vô cùng tinh tế.

Mà Hoa Hồng, người mặc quần áo bó màu đen, đem lấy vóc người cô khe rãnh hoàn mỹ tôn lên, cánh tay mang bao tay màu đen, mái tóc thổi trong gió, xinh đẹp. Hoa Hồng xuống xe, nhìn lên biệt thự trước mặt này,

“Địa chỉ biểu hiện, chính là chỗ này!”

Cô chỉ vào biệt thự trước mặt nói.

Hi Hi nhìn. Một cái nhà hiện đại giản lược phòng ốc, kiến trúc Châu Âu màu trắng, thoát nhìn rất hùng vĩ trung mang theo phong cách tây.

Căn nhà rất đẹp! Hi hi ca ngợi. Nhưng mà hần lắc đầu một cái, đáng tiếc. Ngay sau đó, nhếch miệng lên cười.

“Đi thôi, chúng ta đi vào!” Hi Hi nói.

Hoa Hồng nhú mày, một bộ dáng vẻ không sao cả. zypj.

Cô là một người đấu nhiều người, đều không phải là vấn đề! Vốn là nghĩ mình, nhưng Hi Hi kiên trì muốn tới, cô cũng không có biện pháp.

Bọn họ vừa muốn đi vào, lúc này, một chiếc xe con từ đằng xa chạy nhanh đến.

Ánh đèn sang ngời quét qua , Hi Hi cùng Hoa Hồng cũng không khỏi vươn tay đi ngăn cản ánh sáng. Không sợ hãi chút nào. Xe từ xa đến gần, cuối cùng dừng ở trước mặt bọn họ.

106. Chương 106: Hai Cha Con Một Đức Hạnh.

Xe từ xa lái tới từ từ đến gần cuối cùng dừng ở trước mặt bọn họ.

Hoa Hồng cau mày, Hi Hi cũng trầm mặt, ngay khi thấy người bước xuống xe thì Hoa Hồng nhìn về phía Hi Hi,

“Cha làm sao sẽ tới?”

Hi Hi lắc đầu một cái, chẳng lẽ cha cũng tra ra được?

Lúc Hi Hi đang nghĩ tới, Mặc Thiếu Thiên đã đi tới trước mặt bọn họ. Một thân Ar—mani màu đen, đem vóc người hần tôn lên thon dài cao lớn, khuôn mặt tinh xảo, giống như là từ trong tranh đi ra, cả người tràn đầy phong cách quý tộc, đẹp trai lại yêu nghiệt.

Hần bước xuống xe đến trước mặt bọn họ, liếc mắt nhìn Hi Hi, vừa liếc nhìn Hoa Hồng. Trong lòng thầm nghĩ. Hần đã sớm biết Hoa Hồng không đơn giản, nhưng không ngờ cô lại là một trong ba người quốc tế đang truy nã, tinh thông ám sát, Thần Thương Thủ, nhìn như Mỹ Lệ vô hại, thật ra thì tựa như có độc hoa hồng, ra tay ác độc.

Cô chính là một phần tử kinh khủng, Hi Hi làm sao sẽ biết cô?

Điểm này, Mặc Thiếu Thiên nghĩ không thông suốt.

Nhưng nhìn quan hệ, hai người không chỉ là bằng hữu đơn giản như vậy.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, ánh mắt kia quan sát hẩn, lại nhìn Hoa Hồng, chẳng lẽ cha đã biết? Hi hi nhìn hẩn, trên mặt lộ ra nét thử dò xét tính mỉm cười,

“Mặc tổng, chú không phải là đã đi về rồi sao? Tại sao lại ở chỗ này?”

“con thì sao? Làm sao con biết ở chỗ này?”

Mặc Thiếu Thiên hồi hồn trực tiếp hỏi, nhìn nụ cười Hi Hi, cùng nữ nhân Lâm Tử Lam kia giống như một cá mười phần.

Nhưng hẩn không biết, cũng giống như hẩn giống như một cá mười phần. Ưu nhã, rất thích lấy mỉm cười kỳ nhân, nhưng là giữa hai lông mày vẻ này tà ác với ưu nhã cùng tồn tại. Cái gọi là không phải người một nhà không vào một nhà cửa,

Hi Hi thế nhưng thừa kế Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên tất cả ưu điểm a! Tại nơi nào đây chút phương diện xem ra, Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên cũng có thể là rất giống!

“con theo liền đi dạo một chút, Mặc tổng a?”

Hi hi ngây thơ cười nói, không muốn nói cho Mặc Thiếu Thiên biết mục đích thực sự.

Nhưng là hẩn không nói, Mặc Thiếu Thiên cũng hiểu, không hiểu vậy sẽ không đuổi kịp tới nơi đây.

“Hả? Thật sao? Vậy chú cũng cùng con cùng nhau đi dạo!”

Mặc Thiếu Thiên cười nói, đối với Hi Hi, hẩn hiểu được, không thể xem như đứa bé bình thường mà đối đãi hẩn. Sự thông minh của hẩn, cũng không dưới một người trưởng thành. Thậm chí, cao hơn!

Mặc Thiếu Thiên liền buồn bực, chỉ là một kịch tình đêm mà thôi, làm sao lại sáng tạo ra một thiên tài tới như vậy a?

“Mặc tổng, chú chính là trở về đi thôi, con có người bồi rồi !”

Ngụ ý, ta không cần người, Hi Hi vẫn như cũ cười sáng ngời.

Hai cha con, một cái so cười âm tuyến.

“Không có việc gì, nhiều người đi dạo, luôn là tốt!”

Mặc Thiếu Thiên cũng cười.

Hoa Hồng ở một bên nhìn, một đại hầy, một tiểu hầy, nhìn ánh mắt của cô cũng tổn. Hai cha con này, cùng một đức hạnh. Nụ cười nguyệt trang này, đều là cùng một đức hạnh a!

“Mặc tổng, chú cũng đang vội mà, thời gian sau này cũng còn nhiều, chú đi về trước đi!” Hi Hi có chút không kiên nhẫn.

“Không vội vàng, cho dù vội, với so con với là cái vội gì? !”

Hi Hi coi như là hiểu, nếu như hẩn không nói ra mục đích, Mặc Thiếu Thiên chắc là sẽ không bỏ qua. Rất dễ nhận thấy, hẩn cũng biết mình có mục đích. Cuối cùng, Hi Hi suy sụp hạ mặt, nhìn Mặc Thiếu Thiên,

“Mặc tổng, chú nhất định phải ngăn cản con sao?”

Giọng nói đã có chút không vui. Mặc Thiếu Thiên vẫn cười như cũ, xem ra nhẹ nhàng,

“Tại sao nói như thế, ta cùng con, thế nào biến thành ngăn cản con đây? con nghĩ làm cái gì? Có cái gì ta muốn ngăn cản sao?”

Hi Hi lười phải cùng hẩn hao tổn nữa rồi, mẹ nói không sai, ngẫm , Mặc Thiếu Thiên đứng thứ nhất, không ai dám nhận đứng thứ hai!

“Con đã tra được, là Trọng Chính tìm người giết mẹ con, con nhất định phải báo thù ẹ con!”

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, nói ra mục đích của mình. Nếu như Mặc Thiếu Thiên dám ngăn cản hẩn, như vậy Hi Hi sẽ hận hẩn!

Mặc Thiếu Thiên thấy Hi hi nói mục đích, cũng nhìn đến ánh mắt kiên trì của hắn, trong lòng thoáng qua một tia đau lòng.

“Ta nhất định phải ngăn cản cô!”

Mặc Thiếu Thiên từng chữ một nói.

Hi Hi đột nhiên cau mày, nhìn Mặc Thiếu Thiên! Ngay sau đó Mặc Thiếu Thiên vừa cười vừa nói,

“Con như vậy, không phải là làm cho đối phương chết qua dễ dàng sao?” Hi Hi vừa sửng sốt.

“Loại chuyện như vậy nên để cho ta tới làm, tin tưởng ta, ta sẽ cho con, còn còn mẹ con nữa, cho hai người một công đạo!”

Mặc Thiếu Thiên cười nói, yêu nghiệt cực kỳ.

“con tại sao lại tin tưởng chú?”

“Chỉ bằng cái này!”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên cúi người, hướng về phía mặt của Hi Hi nhéo một cái.

Nhưng hắn là con hắn, hắn không hướng tới vậy hắn hướng tới người nào?

Hi Hi ánh mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên,

“Con nhớ không lầm thì hắn là nhạc phụ tương lai của chú, chú chịu?” Hi Hi nhú mày hỏi.

Mặc Thiếu Thiên cười hoa lệ lại yêu nghiệt,

“Con đều nói rồi, là tương lai, cũng không phải là bây giờ, có cái gì không bỏ được?”

“ ”

“Nhưng trong lòng con còn là cực kỳ khó chịu!” Hi Hi nói.

“Cho ta hai ngày thời gian, ta nhất định cho con một cái giá thỏa mãn!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi rất nghiêm túc nói, cũng không muốn khiến Hi Hi động thủ, bởi vì thật giết Trọng Chính lời nói rất đơn giản, một chiêu bị mất mạng, nhưng mang tới hậu quả, cũng rất nghiêm trọng. Mặc Thiếu Thiên không muốn làm cho Hi Hi mạo hiểm.

Hi Hi suy nghĩ một chút, hắn nên cho Mặc Thiếu Thiên mặt mũi này sao?

Hoa Hồng đứng ở một bên, tư thế hiên ngang, hiển nhiên mặc kệ tình huống trước mặt, cô chỉ phụ trách thi hành!

Mấy giây đi qua, Hi Hi suy nghĩ kỹ, nhìn Mặc Thiếu Thiên, vẫn như cũ cười ưu nhã đáng yêu,

“Được, Mặc tổng, con liền cho chú mặt mũi này, nhưng là nếu như kết quả con không hài lòng, con là sẽ đích thân động thủ!” Hi Hi nói. Mặc Thiếu Thiên nhú mày,

“Không thành vấn đề!”

Hi Hi đứng trước mặt của hắn, tay len lén đưa đến phía sau, sau đó sờ tới thứ gì, sau đó nắm ở trong tay.

“Chỉ là. ”

Hi Hi nhìn hắn, ánh mắt sáng ngời. Mặc Thiếu Thiên nhìn hắn, chờ đợi hắn hạ lời nói.

“Này muốn xem vận khí của hắn rồi. ”

Nói xong, Hi Hi đột nhiên vươn tay, dùng răng răng cắn rơi móc kéo, hướng về phía biệt thự Trọng Chính liền ném qua.

Mặc Thiếu Thiên nhưng phóng đại con người, nhìn động tác Hi Hi, đã tới không kịp ngăn trở. Một giây kế tiếp,

“Phanh”

Một tiếng động, biệt thự Trọng Chính đã nổ tung, ánh lửa ngút trời, không trung nâng một cổ khói đen. ăn biệt thự này, rất là hiển nhiên. Tiếng nổ mạnh vang lên, Chuông báo cũng ngay sau đó vang lên.

Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên đứng phía này, cũng không nhận được run lên. Đợi âm thanh an tĩnh lại, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi.

Hi Hi cũng là mặt bình tĩnh, đôi tròng mắt kia mang theo một tia giảo hoạt,

“Nếu như hần chưa chết như lời nói, con liền gi—ao cho chú xử trí!”

Nét mặt kia, thấy thế nào cũng không giống là một đứa bé bảy tuổi. Cứ như vậy khiến Hi Hi bỏ qua cho hần, hần không cam lòng.

Một giây kế tiếp, Mặc Thiếu Thiên ôm lấy Hi Hi,

“Tiểu tử thú, người điên rồi!”

Sau đó khiêng hần lên hướng xe của mình đi tới.

Hi Hi hướng Hoa Hồng phát phát tay, Hoa Hồng gật đầu, lên xe của mình, cũng nhanh chóng biến mất.

Nếu như không nắm chặt rời đi, một lát cảnh sát liền đến đến.

Nổ tung không phải vụ án bình thường, nhất là trong nhà thị trường nổ tung, lại càng không đơn giản, cho nên bọn họ phải mau chóng rời đi.

Trong xe, Mặc Thiếu Thiên khởi động xe, Hi Hi ngồi chỗ ghế cạnh tài xế,

“Mặc tổng, chú như thế này là muốn bắt cóc con sao?”

Mặc Thiếu Thiên cảm tức nhìn hần một cái, đứa bé này cùng hần một dạng, làm cho người ta khó lòng phòng bị. Vốn cho là hần đã đồng ý, không ngờ còn có như vậy vừa ra.

“Người chọc chuyện lớn!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Hả? Thật sao?” Hi Hi nhú mày, tư thái buông lỏng hỏi.

Còn là sao? Giọng nói kia, không khẩn trương chút nào có cảm giác nguy cơ.

Chuyện này không phải Mặc Thiếu Thiên làm, nếu như là hần tất nhiên làm không lưu dấu vết, Hi Hi tốt hơn, làm như vậy cao điều, rất dễ dàng bị người tra được .

Mặc Thiếu Thiên không muốn làm cho hần quên, hần mới chỉ có bảy tuổi!

“Mặc tổng, chú cái này là lo lắng con sẽ gặp chuyện không may? Còn là tức giận con giết chết người nhà của vị hôn thê chú sao?” Hi Hi hỏi.

Mặc Thiếu Thiên trừng mắt nhìn hần, nhưng cũng không muốn ở trong lòng đứa bé này lưu lại ấn tượng xấu. Hần thắng xe, nhìn hi Hi,

“Ta không quản chuyện bọn họ!”

Ngụ ý, hần đương nhiên lo lắng chính là Hi Hi rồi. Hi Hi lúc này mới hài lòng gọi lên khoe miệng,

“Cho nên nói, Mặc tổng đây là đang quan tâm con?”

Hi hi hỏi, đáy lòng còn chưa phải do kích động một chút.

“Con làm như vậy, nhất định sẽ đưa tới chú ý quốc tế, nhất định sẽ phái người tới tra!”

Mặc Thiếu Thiên nói . Lại làm khoe miệng đẩy lên Hi Hi,

“Con bảo đảm, bọn họ cái gì cũng không tra được!”

Điểm này tự tin, Hi Hi vẫn phải có.

Nhìn Hi Hi đáng vẻ tự tin như thế, Mặc Thiếu Thiên trong lòng không khỏi nghi ngờ, cặp kia mắt sáng ngời nhìn Hi Hi, phóng phát muốn hiểu rõ tất cả. Đứa bé này, so với hần tưởng tượng sâu không lường tới được.

“con có phải hay không có chuyện gì còn gặt ta?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Hi Hi sững sờ, không phải đâu? Đây cũng có thể phát hiện? Ta thân ái cha đại nhân, người cái này nhạy cảm sao? Chỉ là một tí tư vị, người là có thể nghĩ ra ! Xem ra Hi Hi về sau muốn càng nhỏ thêm tâm.

Hi Hi ngay sau đó đổi thành khả ái cười,

“Mặc tổng, con không biết chú nói có ý gì.”

“Không cần giả bộ, bọn họ là cái gì không tra được?”

Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Cái này.”

“Nói!”

Hi hi nhìn Mặc Thiếu thiên, con người linh động lại không có cô.

“Mặc tổng, về phần người như vậy nghiêm hình bức cung sao? Sẽ bị dọa hư ấu tiểu tâm linh của con a. . . .
. . .”

Hi hi vô tội nói, nói xong nháy nháy của mình con người, tỏ vẻ mình nhiều vô tội.

“Con còn ấu tiểu tâm linh? Con phải là còn nhỏ, người khác cũng chớ sống!” Mặc Thiếu Thiên nói.
.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên. Cha người quá không đáng yêu! Một chút tế bào hài hước cũng không có! Vì vậy Hi hi suy nghĩ một chút, mới chậm rãi mở miệng,

“Bởi vì con biết một cao thủ Hacker, hắn sẽ giúp con khắc phục hậu quả”

Chỉ cần lên nét, lợi dụng kỹ thuật hack—er, bôi bỏ tất cả hình ảnh, sao lại không được? Mặc Thiếu Thiên cau mày.

“Cao thủ hack—er?”

Hi Hi gật đầu một cái,

“Ân!”

Mặc Thiếu Thiên nghĩ tới, đoạn thời gi—an trước, có một hack—er vẫn chủ động đến gần hắn.

Chỉ là mấy ngày gần đây chưa từng xuất hiện.

Chẳng lẽ. Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ Hi Hi, chân mày thâm ý,

“Cái đó cao thủ hack—er là con?”

Hi Hi chắc lưỡi,

“Chú làm sao biết hay a?”

“Mẹ nó, quả thật là con!”

Mặc Thiếu Thiên phản ứng kịp. Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên. Cha, cha không thể văn minh một chút sao? Văn minh a!

“con là cái đó hack—er? Tại sao không còn sớm nói cho ta biết?”

Mặc Thiếu Thiên hỏi. Hi hi nói,

“Chú cũng không còn hỏi ta a!”

“Mẹ nó.”

“Mặc tổng, văn minh a, văn minh!” Hi Hi nhắc nhở.

“Vật này, từ khi gặp con, để lại ở nhà rồi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Được rồi. Hi Hi phục. Mặc Thiếu Thiên tin tể nghi tới, sau đó nhìn Hi Hi,

“Cho nên, truyền cho ta video, là con? Cho ta vui mừng cũng là con?”

Hi Hi gật đầu, sau đó cười hỏi,

“Không biết vui mừng có đủ hay không uy lực!”

Mặc Thiếu ngày nhìn Hi Hi. Hi Hi sửng sốt. Cha, ánh mắt của người có chút đáng sợ. Ai ngờ, một giây kế tiếp, Mặc Thiếu Thiên chợt ôm lấy hắn, cười nói,

“Con quả thật là con trai của ta!”

Hắc từ khó đi.

“Con nói ta làm sao lại sinh cái người này sao, một thiên tài a?”

Mặc Thiếu Thiên có điểm đặc chí. Hi Hi có thể nói, người máy vấn đề sao?

Nhưng mà đối với tất cả đây, Hi hi giữ vững trầm mặc. Chỉ là, đáy lòng cũng là kích động , xem ra, cha cũng không trách hắn, cũng không ghét hắn.

Ngay vào lúc này, bụng Hi Hi phát ra mộ âm thanh.

Mặc Thiếu Thiên nhìn hắn,

“Đói bụng?”

Hi Hi gật đầu một cái,

“Quá bận rộn, quên ăn cơm!”

“Đi, ta dẫn con đi ăn cái gì!”

Mặc Thiếu Thiên nói. Bây giờ đã lúc nửa đêm, trừ tiện nghi ra thì không nơi nào còn có mở cửa. Hi Hi lắc đầu,

“con không có thói quen ăn đồ phía ngoài!”

Hi Hi miệng cũng là rất kén a .

“Vậy làm sao bây giờ?”

Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại. Đây là hắn gặp phải chuyện, lần đầu tiên hỏi làm thế nào. Hi Hi nói,

“Mặc tổng, đưa ta về nhà, ta muốn về nhà ăn cơm!”

Mặc Thiếu Thiên sửng sốt một chút, cũng không có nhiều lời, gật đầu một cái. Hi Hi ngồi xong, Mặc Thiếu Thiên khởi động xe rời đi. ^^

Đây là Mặc Thiếu Thiên lần đầu tiên tới cái nhà này. Gi—an phòng không phải rất lớn, ba phòng ngủ một phòng khách, nhưng là bố trí cũng rất ấm áp, hiện đại giản lược phong cách trung mang theo một điểm nhỏ ấm áp.

Mặc Thiếu Thiên tưởng tượng, loại phong cách này ngược lại cùng Lâm Tử Lam thật giống . Lưu loát, giản lược.

Mặc Thiếu Thiên đi vào, Hi Hi đổi giày phải đi phòng bếp làm đông tây ăn, động tác thuần thục này, khiến Mặc Thiếu Thiên không khỏi sửng sốt.

“Con biết làm cơm?”

Mặc Thiếu Thiên kinh quái lạ hỏi. Hi Hi vừa làm, vừa bật lửa,

“Trong nhà của chúng ta, vẫn luôn là con nấu cơm a, mẹ phải đi làm, không có thời gi—an!” Hi Hi nói, giọng nói chuyện đương nhiên.

Mặc Thiếu Thiên tay nắm thành quyền. Lâm Tử Lam, cô giáo dục con cái như vậy sao? Hắn mới bảy tuổi a! Bảy tuổi! cô thể nhưng để cho hắn xuống bếp nấu cơm? Cô đến tốt cùng bạn đến cái tình trạng gì?

Chỉ là kinh ngạc ngoài, nhìn động tác thuần thục này của Hi Hi, vẫn có chút vui mừng.

Thật ra thì có một đứa con trai biết làm cơm, cũng là thật tốt a!

Xem đi, Mặc Thiếu Thiên cùng Tử Lam tất cả đều là một loại người. Chà đạp con của mình cũng như vậy là chuyện đương nhiên a!

* *

Hi Hi ở phòng bếp nấu cơm, Mặc Thiếu Thiên thừa dịp lúc này ở trong phòng nhìn chung quanh một chút.

Phòng của Hi Hi rất đơn giản, một giường lớn, một máy máy vi tính, một cái tủ treo quần áo. .

Mà phòng của Lâm Tử Lam, bố trí cũng vẫn như cũ đơn giản, nhưng lại không mất phong cách, Mặc Thiếu Thiên thậm chí cũng có thể nghĩ ra được Lâm Tử Lam ở trên chiếc giường lớn kia mỗi ngày tỉnh ngủ, cảm giác..... Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên không khỏi cười thành tiếng.

Cuối cùng, Mặc Thiếu Thiên dừng ở bên trong phòng khách, trên ghế sa lon màu tím, thoát nhìn rất có cảm giác, Mặc Thiếu Thiên ngồi lên, sau đó mở ra TV.

TV, chỉ là khiến cái nhà này nhiều một chút âm thanh, chứng minh còn có tức giận ở đây, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên cũng không có đi lưu luyến ở trong TV, mà là nhìn về phía trong hình trên bàn gỗ nhỏ bên kia.

Là Lâm Tử Lam cùng Hi Hi chụp chung. Hi Hi mặc t - shirt, quần ngắn, Tử Lam mặc áo chif—fon hầu đỏ, đôi tay khoác lên Hi Hi trên vai, ôm lấy hắn, cười sáng rỡ, giống như có trên cái thế giới này đó là vật trân quý nhất.

Hình, không giống mẹ con, ngược lại giống như chị em.

Mặc Thiếu Thiên nhìn tấm hình kia, từ từ cầm lên, ánh mắt êm ái, nhìn hình, đáy lòng cảm giác một mảnh dịu dàng.

Hắn rất hâm mộ, hâm mộ mẹ con bọn hắn, hâm mộ bảy năm đi qua, Lâm Tử Lam có thể bên người Hi Hi, cũng hâm mộ Lâm Tử Lam thể nhưng có thể như vậy sủng ái con trai của mình!

Đối với thân tình, Mặc Thiếu Thiên rất khát vọng, bởi vì thân tình đối với hắn chỉ có khi trước mười tuổi,sau mười tuổi hắn cũng không còn biết thân tình là thứ gì.

Mẹ con bọn hắn xác thực có cách hấp dẫn người. Nhất thời, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên có cảm giác mình vô cùng may mắn.

May mắn bảy năm trước biết Lâm Tử Lam, may mắn Hi Hi là con của hắn!

Ngay vào lúc này, Hi Hi làm xong cơm bưng đi ra, Mặc Thiếu Thiên đặt tấm hình trở về chỗ cũ, thân thể ngồi xong.

Hi Hi đem chén làm xong đặt ở trước mặt Mặc Thiếu Thiên.

“Mặc tổng, thời gi—an quá muộn, tùy tiện làm, chú tùy tiện dùng là tốt rồi!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn lên chén trước mặt, một chén to, tùy tiện làm, nhưng cũng sắc hương vị câu toàn.

Mặc Thiếu Thiên sững sốt. Tô mì trước mặt này đã để hắn kinh ngạc. Hắn cho là Hi Hi chỉ biết một chút đơn giản, không ngờ lại làm cho cảm giác muốn ăn như vậy có.

Nhưng mà đối với Hi Hi, năng lực chịu đựng của Mặc Thiếu Thiên một mực không ngừng gia tăng, hắn ngăn người, cầm lên chiếc đĩa,

“So này hồngбет, ta đã ăn qua rất nhiều!”

Trước kia Mặc Thiếu Thiên ở nước Mĩ, cái gì chưa từng ăn. Bụng cũng chịu qua. Ăn mì như thế này, rất nhiều.

Hi Hi nhú mảy, trực tiếp ngồi ở trên mặt thảm. Hai cha con ngồi đối diện, ăn mì. Mặc Thiếu Thiên cầm lên chiếc đĩa ăn một miếng, càng thêm kinh ngạc. Hi hi vừa ăn, vừa hỏi,

“Như thế nào?”

“Tài nấu nướng của con có thể mở một khách sạn rồi !”

“Mặc tổng tán dương rồi, tài nấu nướng của con nếu so với những bữa cơm kia của đầu bếp cấp sáu cũng muốn giỏi hơn, chú có thể ăn được con làm, đó là chú có phúc khí, con chính là chỉ làm cho người nhà con ăn!” Hi Hi vô tình nói.

Mặc Thiếu Thiên lại sững sốt. Ngẩng đầu nhìn Hi Hi.

Hi Hi cũng ngây ngẩn cả người. Hồng bét. Hẳn là không phải tính nói cái ám hiệu gì chứ.

“Con mới vừa nói cái gì?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn hẩn hỏi.

Hi Hi nhìn ánh mắt Mặc Thiếu Thiên, cha a, cha có thể không cần lộ ra ánh mắt mong đợi như vậy sao? Thật rất không thích hợp a! cha coi như tuyệt hảo, cũng muốn thông báo trước một tiếng a!

Hi Hi đang ăn cơm,

“Nghe rõ ràng còn hỏi cái gì!”

Mặc Thiếu Thiên sững sốt chốc lát, ngay sau đó nhếch miệng lên cười, cho hai chữ,

“Tự luyện!”

107. Chương 107: Mạnh Mẽ Đối Với Kẻ Thù

Ban đêm.

Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi ngủ chung .

Sau khi Hi Hi ngủ được một lúc , Mặc Thiếu Thiên đứng dậy gọi một cú điện thoại.

Ngay sau đó nói chuyện điện thoại xong , lần nữa trở lại bên người Hi Hi , nhìn bé nằm ở trên giường , nhất thời ánh mắt tràn ngập nhu tình , anh cảm thấy lòng của mình vô cùng an tĩnh , đời này , anh lần đầu tiên có loại cảm giác bình yên như thế .

Anh rất may mắn, Hi Hi là con trai của anh.

Có lúc Mặc Thiếu Thiên thầm nghĩ, anh đời này, cũng chưa từng làm việc gì tốt , sao ông trời lại ưu ái ban cho anh một đứa con trai dễ thương khả ái lại thông minh .

Anh cảm thấy , bản thân thật sự quá may mắn !

Nằm xuống bên cạnh Hi Hi , Mặc Thiếu Thiên nhẹ nhàng vươn tay ôm Hi Hi vào lòng .

Hi Hi đang ngủ , theo bản năng bé xoay người lại , vươn tay khoát lên người Mặc Thiếu Thiên , hai cha con suốt đêm ôm nhau ngủ , đêm nay , bọn họ ngủ rất an ổn , rất ấm áp .

^^

Hôm sau

A Thị xảy ra một chuyện rất oanh động .

Nhà của Trọng Chính Thị trường đêm qua bị bom phá hủy oanh tạc , phòng ốc cũng nổ hết một nửa , tất cả nhân viên trong nhà đều nằm viện , cơ quan chính phủ rất coi trọng chuyện này , tìm người điều tra , vậy mà , một phong thư đưa lên , tố cáo Trọng Chính phạm tội tham ô số tiền lên tới vài chục triệu , ngay sau đó Trọng Chính thị trường nhanh chóng được đưa vào thẩm vấn điều tra .

Chuyện này, xảy ra quá nhanh, quá đột ngột, nhưng có người mật báo, phía trên không thể coi thường , lập tức đối với Trọng chính tiến hành điều tra.

Cái tin tức này vừa ra, cả A Thị lẫn nữa tiếp tục oanh động , tất cả quan viên cấp cao rồi rít tránh né e ngại, đối với Trọng chính bày tỏ phải sạch quan hệ.

Hi Hi chứng kiến tới cái này tin tức thời điểm, chỉ nhú mày, bởi vì bé hiểu biết rõ, đây là người nào làm.

Không ngờ quả tạc đạn kia thật không có nổ chết bọn họ, coi như bọn họ vận khí tốt!

Chỉ là thị trưởng bị quy tội , tham ô hối lộ , đúng thật là chuyện rất lớn nha , nếu như tội danh thành lập , tội này không nhẹ chút nào .

Thấy kết quả này,Hi Hi coi như giảm bớt một chút tức.

Nể mặt mũi cha , trước hết tạm thời tha cho hấn một mạng !

Bên trong bệnh viện.

Tử Lam sáng sớm liền đã tỉnh, bởi vì mất máu quá nhiều, mặt của cô bạch một số gần như trong suốt, đôi môi cũng là một mảnh màu nhạt, nồng đậm lông mi bao trùm xuống, cả người hiện ra một loại khí chất yếu đuối bệnh hoạn nhưng không kém phần xinh đẹp .

Cho dù lúc này, Tử Lam cũng như thế mỹ.

Nhưng mới vừa mở mắt, cảm giác đầu tiên của cô chính là.

Đau !

Thật là đau !

Thật sự rất đau !

Tử Lam từ từ mở mắt, cảm giác đầu tiên chính là sau lưng một hồi đau rát, không khỏi khẽ rên lên mấy tiếng .

Mẹ nó !

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?

Tử Lam rất muốn mắng chửi người lúc này !

Cô đời này không sợ trời , không sợ đất , chỉ duy nhất sợ đau mà thôi !

“ Mẹ, người làm sao vậy ? ” Tử Lam mới vừa mở mắt, liền nhìn đến Hi Hii tấm khả ái mặt xuất hiện tại trước mặt của mình.

Tử Lam cảm thấy hết sức khó chịu, đầu có chút nặng, giống như làm một giấc mộng một dạng, cả người vừa mệt vừa sợ .

“ Bảo bối , mẹ không sao , chúng ta bây giờ đang ở bệnh viện à ?” Người lam nhẹ giọng hỏi, nhìn lên trước mặt địa phương, rất xa lạ.

“ Mẹ , người bị thương, bây giờ đang ở bệnh viện!” Hi Hi nói, tròn mắt hàm chứa nồng nặc lo lắng.

Nhìn bộ dạng của mẹ lúc này , đáy lòng của bé một hồi đau lòng, mẹ sợ đau, cũng không dễ dàng nói đau , luôn sợ bé lo lắng , cho nên chuyện gì đều kiềm nén trong bụng giấu kỹ .

Bây giờ kêu đau , có thể thấy được thật sự rất đau !

Hiện tại Hi Hi có chút hối hận, không có tự tay giải quyết xong Trọng Chính !

Tử Lam nhú mày, từ từ khôi phục ý thức, mặt tái nhợt, ai nhìn thấy cũng cảm thấy trong lòng xót xa .

Hi Hi thấy mẹ tỉnh lại, nhanh đi ra ngoài gọi Bác sĩ đến .

Bác sĩ nhanh chóng tiến vào , sau đó theo thường lệ cho Tử Lam kiểm tra một phen.

“ Lâm tiểu thư, ngoại trừ vết thương trên lưng , cô còn cảm thấy nơi nào đó không thoải mái nữa không ? ”
.Bác sĩ ân cần hỏi.

Tử Lam lắc đầu , cặp kia sáng rõ , nhìn vào tựa như đáy hồ trong suốt, “ Không có! ”

“ Cô có cảm thấy nhức đầu không ? ” Bác sĩ lại hỏi tiếp .

Tử Lam thành thực lắc đầu, “ Không đau! ”

“Ân, vậy thì tốt, Lâm tiểu thư , cô đã thoát khỏi nguy hiểm, chỉ là kế tiếp vẫn còn cần hảo hảo điều dưỡng , vết thương không phải một lát là có thể tốt , nên ăn nhiều thức ăn có dinh dưỡng !” Bác sĩ dặn dò lần cuối cùng .

Nghe được mẹ không còn nguy hiểm , Hi Hi rốt cuộc yên lòng , nhìn bác sĩ , lộ ra ưu nhã cười, “ Cám ơn Bác sĩ ! ”

Bác sĩ nhìn Hi Hi , đứa bé này thật đáng yêu, hiện tại cả tầng lầu Bác sĩ cùng y tá cũng bị hi Hi ưu nhã mê hoặc, vì vậy cũng cười lắc đầu, “ Không khách khí ! ” Sau khi nói xong liền mang theo y tá rời phòng bệnh .

Lúc này, Tử Lam cũng tỉnh táo rất nhiều.

Bác sĩ mới vừa đi ra , Tử Lam nhìn Hi Hi , “ Bảo bối, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ? ”

Hi Hi nhìn mẹ, sau đó hỏi , “ Mẹ, người quen đã xảy ra chuyện gì sao ? ”

Hi hi hỏi ngược lại như vậy.

Tử Lam lập tức nhíu lông mày , suy nghĩ thật kỹ về một màn gặp chuyện không may kia .

Có người lái xe đụng cô , nhưng chưa thành công, sau đó lại có người chĩa súng về hướng cô.

“ Có người muốn giết mẹ ? ” Tử Lam đột nhiên nói ra .

Mới vừa nói xong , Tử Lam liền hối hận , nhìn sang Hi Hi , cô chỉ sợ dọa Hi Hi sợ hãi .

Hi Hi vẽ mặt bình tĩnh , nhìn Tử Lam, sắc mặt trầm trầm.

Là ai ?

Là ai muốn giết cô ?

Tử Lam tự nhận là chưa cùng người nào kết thù kết oán, ai sẽ hận cô , hận đến mức muốn giết cô ?

Trừ Trọng Nhược Tình ra , cô thật không có cùng bất luận kẻ nào kết thù kết oán.

Nhưng Trọng Nhược Tình cũng không có khả năng hận cô tới mức như thế a !

Tử Lam có chút không hiểu .

Nhưng cô không muốn hù dọa Hi Hi , liền vừa cười nói xấu trong lòng, “ Mẹ đoán chừng gặp phải cướp bóc rồi, thật là xui xẻo ! ”

Cô nói này lời nói, hoàn toàn vì muốn để cho Hi Hi yên tâm .

Hi Hi lại nhìn Tử Lam , khuôn mặt nhỏ xíu bắt đầu nhăn nhó .

“ Bảo bối, con làm sao vậy ? ” Tử Lam lo lắng hỏi.

Một giây kế tiếp, Hi Hi nhào vào trong ngực Tử Lam , ôm chặt lấy cô , sau đó buồn buồn mở miệng, “ Mẹ, ta lo lắng cho người ! ”

Tử Lam sững sờ, Hi Hi hiếm khi bộ dạng như thế này , có thể thấy được chuyện xảy ra lần này thật sự dọa bé sợ !

Tử Lam vuốt tóc của bé , “ Mẹ không sao rồi, chỉ là có chút xui xẻo gặp phải cướp, mẹ sẽ không luôn xui xẻo như vậy , an tâm.”

Lời của Tử Lam ..

Chỉ đơn thuần an ủi .

Hi Hi lại ôm Tử Lam , thân thể nhỏ bé có chút run rẩy .

Tử Lam cảm nhận được , đáy lòng cô cũng run lên .

Nghĩ đến mình xảy ra chuyện lớn như vậy, Hi Hi nhất định sẽ rất sợ hãi !

“ Bảo bối, ngoan , con trước hết buông mẹ ra , mẹ bị con ôm có chút không thở nổi rồi !” Tử Lam hài hước nói.

Hi Hi nghe nói như thế , lưu luyến không rời , buông Tử Lam ra .

Tử Lam nhìn Hi Hi khẽ nói , “ Bảo bối , đỡ mẹ ngồi dậy một chút ! ” Tử Lam cố gắng chống đỡ thân thể ngồi dậy, Hi Hi vội vàng tiến tới , sau đó cầm một đệm gối đầu đặt ở phía sau của cô , đem giường ngủ từ từ nâng ột chút.

“ Bảo bối, chớ mặt mày nhăn nhó , nhìn vào giống như ông cụ non , cười ẹ một cái ! ” Tử Lam đùa với Hi Hi , cô vẫn thích thấy bộ dạng Hi Hi cười vui vẻ , phúc hắc lại giảo hoạt, nhìn Hi Hi như vậy, mới đúng thật là đáng yêu nhất .

“ Mẹ , người đừng đi làm nữa , bảo bối thật sự rất lo lắng mẹ ! ” Hi hi nói.

“ Bảo bối, mẹ chỉ là ngoài ý muốn, xui xẻo một chút gặp được cướp , không đến nỗi như thế chứ , huống chi , chúng ta không thể uống gió tây bắc mà sống a!” Tử Lam cô nương giải thích.

“ Con sẽ nuôi mẹ ! ” Hi Hi nói, ánh mắt nghiêm túc mà kiên định.

“ Bảo bối , con nuôi mẹ , có phần tâm tình này mẹ thật vui mừng , nhưng mà mẹ lại muốn sống thực tế một chút , huống chi , mẹ cũng không thể vì tránh né những chuyện ngoài ý muốn, mà cả đời không bước ra khỏi cửa !” Tử Lam than thở .

Cơ hồ Hi Hi thiếu chút nữa bật thốt lên, tiền con kiếm được thật sự mấy đời mẹ xài cũng đều không hết á !

Nhưng Hi Hi hết sức nhịn được, “ Nhưng con lo lắng cho an toàn của mẹ ! ”

“ Mẹ bảo đảm, sẽ không tái xuất hiện những chuyện ngoài ý muốn như vậy nữa !” Tử Lam bảo đảm nói.

Có phải hay không ngoài ý muốn, Hi Hi rất rõ ràng, cũng rất hiểu!

Thật ra mẹ nói cũng rất có đạo lý , là do Hi Hi có chút khẩn trương quá độ.

“ Được rồi ! ” Hi hi thỏa hiệp.

Chuyện của Trọng Chính được giải quyết , mẹ sẽ không có chuyện đi ! Nghĩ như vậy, Hi Hi cũng buông lỏng một chút.

Lúc này, Tử Lam cau mày, chợt nhớ tới cái gì , cô nhớ trước khi bị bắt , cô đã nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên .

Nhưng hiện giờ , cô lại đang ở trong bệnh viện.... ..

Cho nên.... ..

Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi, “ Bảo bối , mẹ thế nào đến bệnh viện, con có hay không nhìn thấy người nào? ” Tử Lam suy nghĩ một chút , tìm một loại không nhất rõ ràng phương thức hỏi.

“ Cái này. ” Hi Hi biết , mẹ ám chỉ có hay không nhìn thấy người nào chính là cha.

Hi Hi do dự một chút, sau đó mở miệng, “ Mẹ , có chuyện này , con muốn nói cho người biết. ”

“ Chuyện gì ? ” Tử Lam hỏi.

“ Mẹ, thật ra thì. ”

Hi Hi vừa muốn mở miệng , lúc này , cửa phòng bệnh bị đẩy ra , Mặc Thiếu Thiên rất tự nhiên đi vào, vốc người thon dài, ngũ quan yêu nghiệt, vừa đi vào , một đôi mắt bén nhọn liền khóa chặt ở trên người Tử Lam.

Tử Lam nhìn lướt qua người đang mở cửa vào , nhìn thoáng qua , song khi thấy rõ ràng người trước mặt thì cô cho là mình sinh ra ảo giác, đôi mắt cô phóng đại , cô cảm thấy thật khó có thể tin vào mắt mình .

Sặc ! Nam nhân chết tiệt kia sao lại ở chỗ này ?

Tử Lam nhìn Hi Hi , lại quay sang nhìn Mặc Thiếu Thiên một chút , hai mắt nhất thời trợn trắng .

Bây giờ là tình huống thế nào, có ai có thể nói cho cô biết không ?

Tử Lam chợt đưa tay véo chính mình một cái thật sự rất đau nha , cô không phải là đang nằm mơ ?

Một giây sau, Tử lam có loại cảm giác kích động muốn đem Hi Hi giấu đi .

108. Chương 108: Mẹ Nó ! Anh Giả Vờ Sao ?

Lúc này Tử Lam nhìn Hi Hi ” Con vừa rồi muốn cùng mẹ nói cái gì ? ”

Hi Hi vừa muốn mở miệng , lúc này , cửa phòng bệnh bị đẩy ra , Mặc Thiếu Thiên rất tự nhiên đi vào, vốc người thon dài, ngũ quan yêu nghiệt, vừa đi vào , một đôi mắt bén nhọn liền khóa chặt ở trên người Tử Lam.

Tử Lam nhìn lướt qua người đang mở cửa vào , nhìn thoáng qua , song khi thấy rõ ràng người trước mặt thì cô cho là mình sinh ra ảo giác, đôi mắt cô phóng đại , cô cảm thấy thật khó có thể tin vào mắt mình .

Sặc ! Nam nhân chết tiệt kia sao lại ở chỗ này ?

Tử Lam nhìn Hi Hi , lại quay sang nhìn Mặc Thiếu Thiên một chút , hai mắt nhất thời trợn trắng .

Bây giờ là tình huống thế nào, có ai có thể nói cho cô biết không ?

Tử Lam chợt muốn véo chính mình một cái , cô không phải là đang nằm mơ ?

Một giây sau, Tử lam có loại cảm giác kích động muốn đem Hi Hi giấu đi .

“ Bảo bối , mẹ không phải đang nằm mơ ? ” Tử Lam hỏi.

“Mẹ, người có thể thử véo chính mình là một cái ! ” Hi Hi ưu nhã cười nói, nhìn nét mặt mẹ , hoàn toàn là một bộ dạng có tật giật mình .

Mẹ , sao chợt dạ làm gì ?

Lúc này, Tử Lam nghiêng đầu sang chỗ khác trợn mắt nhìn Hi Hi một cái , Hi Hi trên mặt chỉ mỉm cười vô hại.

Mặc Thiếu Thiên đi tới, trực tiếp đi tới trước mặt của Tử Lam , cặp mắt bén nhọn hung hăng nhìn chăm chăm Tử Lam , trên mặt mặc dù cười, nhưng Tử Lam lại cảm giác bốn phía nhiệt độ giảm xuống rất nhiều.

Tử Lam cảm giác lạnh sống lưng , rợn cả tóc gáy ..

“Lâm tiểu thư.” Mặc Thiếu Thiên sâu kín mở miệng. Đôi mắt sắc bén quét khắp người cô.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên , nét mặt biểu lộ nhất mạt vô hại cười, “ Mặc tổng, thật là đúng dịp, làm sao anh biết tôi ở chỗ này?”

“Không khéo, anh là đặc biệt tới tìm em!” Mặc Thiếu Thiên vẫn như cũ cười, nhưng là nụ cười kia có chút vặn vẹo, có chút cắn răng nghiền lợi, Tử Lam thậm chí cũng có thể tưởng tượng đến bộ dạng Mặc Thiếu Thiên rất muốn ngay lập tức phải đem cô bóp chết .

Nụ cười kia , thật rùng rợn ...

Hi Hi nhìn bọn họ, “ Mẹ , các người tán gẫu, con và Hoa Hồng có chút việc , chúng ta đi ra ngoài tán gẫu một chút...!” Hi Hi cười nói.

Tử Lam ngẩng đầu nhìn Hi Hi , nhưng Hi Hi lại tặng cho cô một cái ánh mắt , mẹ , bản thân mình tự cầu xin nhiều phúc đi !

Bé nhìn một chút Mặc Thiếu Thiên , hướng anh nháy mắt mấy cái, “ Nhất định phải bình tĩnh a, ngàn vạn lần không được đánh ! ” Hi Hi cười nói.

Sau đó mang theo Hoa Hồng đi ra ngoài .

Hoa Hồng vốn còn muốn lưu lại xem kịch vui , nhưng Hi Hi lại cứng rắn kéo cô ra ngoài !

Hai người mới vừa đi ra , Hoa Hồng đang định mở miệng, Hi Hi lại nhẹ nhàng tới trên khe cửa , gương mặt tràn đầy vẻ mong đợi , thành thật mà nói, bé thật sự rất muốn nhìn cha cùng mẹ hai người thể nào khai hỏa!

Cha cường hãn, mẹ cũng không phải là quả hồng mềm, hai người ở chung một chỗ , nhất định kịch hay liên tiếp!

Hi Hi vô cùng mong đợi!

Tuyệt không lo lắng về mẹ !

“ Người làm gì thế ? ” Hoa hồng cau mày, nhìn Hi Hi hỏi.

“ Nghe lén ! ” Hi Hi mặt không đỏ, hơi thở không gấp cho cô hai chữ, liền đầu cũng không quay lại .

Hoa Hồng nhìn bé một chút, “ Tiểu tử thúì, cái gì không chịu học, lại thích học nghe lén! ” Hoa Hồng giọng nói đầy tính giáo dục , nhưng vừa mới dứt lời , cô nhú nhú mày, cũng tiếp cận thân thể , vẽ mặt tò mò cúi người ở sau lưng Hi Hi vểnh tai tập trung nghe.

“ Xích qua một tí , không nghe được !”

Hi Hi quay đầu lại, hung hăng khinh bỉ nhìn Hoa Hồng một cái.

Hoa Hồng lại cười nói, “ Dò điểm tin tức trở về , có chuyện để nói cùng Mặc tử ! ”

Bên trong gian phòng .

Hi Hi cùng Hoa Hồng vừa mới đi ra khỏi, trong phòng nhất thời chỉ còn lại hai người Mặc Thiếu Thiên cùng Tử Lam , không khí có chút mập mờ không được tự nhiên , Mặc Thiếu Thiên đứng một bên nhìn Tử Lam , sắc mặt phức tạp, anh ngược lại muốn nhìn một chút , nữ nhân này thể nào cùng anh giao phó!

Tử Lam vẫn ngồi im lặng trên giường bệnh, mắt hết nhìn trần nhà , lại nhìn xuống giường, chơi đùa ngón tay, tóm lại không nhìn Mặc Thiếu Thiên .

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô , con người đen nhánh lạnh lùng nhìn Tử Lam , cuối cùng vẫn còn do anh không nhìn được mở miệng , “ Lâm tiểu thư, chẳng lẽ em cũng chưa có cái gì muốn cùng anh nói sao ? ”

Giọng nói đều mang nhẩn nại .

Tử Lam nghe, suy nghĩ một chút, ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên .

“ Có ! ”

Mặc Thiếu Thiên sắc mặt mới thoáng hòa hoãn một chút, nếu như thẳng thắn sẽ được khoan hồng, anh ngược lại có thể xử lý nhẹ một chút !

Tử Lam suy nghĩ một chút , mở miệng cười, “ Mặc tổng, tôi bị thương , muốn xin nghỉ , sợ rằng mấy ngày nữa không có biện pháp đi làm ! ”

Mặc Thiếu Thiên mặt liền biến sắc , anh nên sớm biết , nữ nhân này chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, mới sẽ không dễ dàng giao phó như vậy !

Cô cho là không nói rõ ràng liền hết chuyện sao ?

Mặc Thiếu Thiên ánh mắt , hận không được đem cô bỏ thành hai mảnh.

“ Trừ cái này đây? Cô còn có cái gì muốn nói nữa không ? ” Mặc Thiếu Thiên lạnh giọng hỏi , anh cho cô một cơ hội cuối cùng!

Tử Lam nhú nhú mày , lần nữa nghiêm túc suy nghĩ một chút , bình tĩnh lắc đầu một cái, “ Không có ! ”

Mặc Thiếu Thiên lạnh lạnh cười một tiếng.

Tốt.

Rất tốt!

Lâm Tử Lam.

Cô được!

Cô nhất định sẽ phải hối hận!

Mặc Thiếu Thiên giận quá hóa cười , áp sát người cô , nhìn Lâm Tử Lam , “ Được , em không có , anh có ! ”

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, khoảng cách gần như thế , gương mặt tinh xảo mang theo trên môi nụ cười lạnh , gân xanh trên trán cũng hiện ra ngoài , thể hiện anh đang ẩn nhẫn tức giận.

Tử Lam tim đập nhanh hơn , không dám nhìn thẳng vào mắt của anh , rũ mí mắt xuống , nỗ lực để bình tĩnh lại.

“ Muốn nghe hay không ? ” Mặc Thiếu Thiên chất vấn , nụ cười trên mặt vẫn vẹn.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên , thủy chung trên mặt cũng treo bình tĩnh cười, cô có thể nói không muốn sao?

Có thể cự tuyệt sao?

Mặc Thiếu Thiên trưng ra vẻ mặt đã nói rõ, cô muốn cự tuyệt , anh thật sẽ xé cô ra.

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên lại gần, nhìn cô , anh mở miệng, “Hi Hi có phải là. . . .”

“ Con tôi ! ” Mặc Thiếu Thiên lời còn chưa nói hết, Tử Lam liền cắt đứt lời anh nói.

“ Bé”

“ Con tôi ! ” Tử Lam lần nữa cắn răng nói.

“ Người nào.”

“ Con tôi ! ” Dù sao Tử Lam liền một mực chắc chắn, Hi Hi con trai của cô , dù cô nói như thế cũng đâu gọi là nói sai đâu .

Mặc Thiếu Thiên hít sâu, hai quả đấm nắm chặt, “ Anh biết.”

“ Con tôi.”

“ Câm miệng ! ” Mặc Thiếu Thiên rốt cuộc nhịn không được , bạo phát ra.

“Anh hiểu biết rõ bé là con trai của em , không ai phủ nhận điều này với em cả !” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam ngẩng đầu lên , lườm anh một cái, biết rồi thì thôi , tức giận như vậy làm gì ?

Mặc Thiếu Thiên cúi người , đôi tay siết chặt thành nắm đấm nổi đầy gân xanh đặt trên giường , thân thể từ từ đưa tới, “ Anh muốn biết, Hi Hi thật sự đúng là con trai của anh phải không ? ”

Tử Lam sững sờ , mặc dù đã sớm nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên sẽ nói như vậy, thế nhưng khi anh thật như vậy nói ra , đáy lòng cô không khỏi chấn động.

Biết rõ giấy không thể gói được lửa , nhưng khi Mặc Thiếu Thiên phát hiện , để cho tâm cô nhói một cái.

Chỉ là sững sờ trong chốc lát, Tử Lam ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, mang trên mặt ý cười nhợt nhạt , giống như mới vừa rồi Mặc Thiếu Thiên nói chỉ là một chuyện cười.

“ Mặc tổng, anh đùa gì thế , Hi Hi là con trai của tôi , thế nào lại trở thành con của anh ? Anh nghĩ muốn có con trai đến điên rồi sao ? Nếu như anh thật muốn có con trai , vị hôn thê của anh Trọng Nhược Tình tiểu thư không phải đã mang thai cho anh một đứa sao ?”

Ngụ ý, cần gì tới cướp con trai của tôi !

Mặc Thiếu Thiên nghe cô nói đến những lời này , đầu tiên là giận dữ , ngay sau đó dở khóc dở cười , trên mặt anh mang theo tà tà cười, “ Lâm tiểu thư , lời này rất chua, đừng nói với anh , em ở đây là đang ghen đấy !”

Tử Lam hướng anh cười một tiếng, khê phản bác , “ Tôi thích ăn nước tương hơn !”

“ Mặc tổng, chúng ta mới gặp gỡ không bao lâu , hơn nữa giữa anh và tôi hoàn toàn trong sạch , Hi Hi thế nào lại là con của anh ? ” Tử Lam hỏi ngược lại, lời nói rõ ràng.

Nếu Mặc Thiếu Thiên không nhớ rõ cô , cô kia liền phủ nhận tất cả đó !

Hi Hi là bảo bối của cô , của cô tất cả!

Không thể vô duyên vô cớ khiến Mặc Thiếu Thiên nhận đi.

Mặc Thiếu ngày nhìn cô , cơ hồ cắn răng nghiêng lợi, “ Xem ra em rất cuộc nghĩ muốn phủ nhận tất cả ? ”

“ Tôi chỉ nói sự thật thôi ! ” Tử Lam bình thản nói, tính toán liền phủ nhận tới cùng .

Nói thật?

Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên nhất mặt cười.

Tử Lam sững sốt.

Nụ cười kia, có chút nguy hiểm.

“ Hi hi rõ ràng 7 tuổi rồi, tại sao ban đầu gạt anh , bé 5 tuổi? ” Mặc Thiếu Thiên gặng hỏi từng chút một.

Tử Lam sững sốt.

Việc này, xác thực cô không phản bác được.

Ban đầu cô vì sợ Mặc Thiếu Thiên phát hiện , nên cố ý nói dối , ai ngờ đến Mặc Thiếu Thiên thế nhưng cùng Hi Hi gặp mặt!

Tử Lam cười cười , có chút không được tự nhiên , “ Là tôi nhớ lầm rồi! ”

“ Thật sao ? Nhớ lộn ? Ngay cả con trai của mình mấy tuổi cũng không nhớ rõ , xem ra cái người làm mẹ này danh không xứng với chức a ! ” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam , không muốn bỏ qua bất luận vẻ mặt nào của cô .

“Xưng không xứng chức , cũng là chuyện của tôi , Mặc tổng , đây là chuyện riêng của tôi , hình như đâu có liên quan gì đến anh đâu! ?” Tử Lam hỏi ngược lại.

Phủ nhận , cho dù ruốc cuộc có bị đánh chết cũng phải phủ nhận á !

” Phải không ? Tại sao khi anh hỏi tới việc này em dường như có vẻ chột dạ quá vậy ? Hay là không muốn cho anh biết rõ , nên mới cố ý nói như thế ! ” Mặc Thiếu Thiên áp sát lỗ tai cô , gần từng chữ hỏi .

Ánh mắt Tử Lam lập tức nhìn về phía khác, “ Tôi không biết anh ở đây nói gì!”

“ Thật sao ? ” Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối không nổi giận , phản ứng của Lâm Tử Lam đều trong dự liệu của anh .

Tử Lam mắt nhìn nơi khác, mím môi không nói gì.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên giơ cánh tay lên , một cái lắc tay từ trong tay của anh treo ra ngoài , Tử Lam vừa quay đầu lại , liền thấy được.

Đúng là chiếc lắc tay của cô

Ba tặng cô nhân dịp sinh nhật .

Bảy năm trước , đêm ấy, sau khi cô cùng Mặc Thiếu Thiên XXOO xong , cô đã dùng nó để trả phí cho anh.
.

Tử Lam nhìn chiếc lắc tay kia , trong lòng thật sự có mấy phần nhớ nhưng , mặc dù 7 năm trôi qua rồi , lắc tay kiểu dáng đã quá hạn , nhưng là này phần nhớ nhưng cùng tâm ý vẫn còn ở đây.

Người lam nhìn chằm chằm , không ngờ anh còn giữ đến bây giờ .

Hử ! Cái gì ? Chiếc lắc tay....Ách.....

Đây cũng chính là nói rõ.

Tử Lam đột nhiên nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên bằng ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Anh không có quên?

Mặc Thiếu Thiên nhìn nét mặt của Tử Lam , chứng kiến cô tất cả vẻ mặt cùng khiếp sợ thu vào đáy mắt.

“ Như thế nào ? Còn nhớ chiếc lắc tay này sao ? ” Mặc Thiếu Thiên sâu kín hỏi.

“ Mẹ nó , anh giả vờ sao ? ” Tử Lam nhin không được, hỏi.

Mặc Thiếu Thiên cười càng thêm chắc chắn, “Lâm tiểu thư , em rốt cuộc thừa nhận!”

Tử Lam quả thật muốn phát điên!

Mẹ nó , bấy lâu nay , Mặc Thiếu Thiên toàn giả bộ với cô ?

Giả bộ không biết cô? Giả bộ không nhớ rõ cô ?

Làm hại cô ngày ngày lo lắng đề phòng, không ngờ anh căn bản là giả bộ!

Để cho cô trong lòng buồn bực thật lâu , cô thế nào thấy cũng không được khá lắm quên lãng loại nào chứ?

Cô lại vẫn thật tin tưởng rồi !

Mặc Thiếu Thiên mỉm cười , “ Nếu như mà anh không giả bộ, làm sao biết đến sự tồn tại của Hi Hi ? ”
Mặc Thiếu ngày sâu kín nói.

Tử Lam khiếp sợ , thật sự quá khiếp sợ !

Mặc Thiếu Thiên , anh thật sự quá vô sỉ !

Tử Lam nhanh chóng khôi phục vẻ mặt, ngay sau đó phủ nhận, “ Tôi thừa nhận cái gì ? Tôi không biết anh ở đây nói gì ! ”

Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng cười, “ Lâm tiểu thư, em còn muốn tiếp tục ngụy biện nữa sao ? ”

Giả bộ, nhất định làm tới cùng!

Nhưng không biết vì cái gì , khi biết mình không có bị quên lãng , đáy lòng cô thế nhưng dâng lên một cổ cảm giác kỳ quái.

“ Tôi thật sự là không biết anh ở đây nói gì , cái kia lắc tay , tôi nhìn có chút cũ kỹ ! ” Tử Lam nói.

“ Tốt ! ” Mặc Thiếu Thiên ngay sau đó chỉ nhếch môi cười , thu hồi lắc tay.

“ Em đã quên mất , vậy anh sẽ giúp em nhớ lại một chút. ”

Tử Lam cau mày.

Nhớ lại?

Thế nào nhớ lại?

Cô quay đầu lại , khi thấy Mặc Thiếu Thiên xông tới , thân thể nghiêng về phía trước , cao lớn thân thể cơ hồ bao trùm lấy Tử Lam , hai tay chống hai bên người Tử Lam , đem cô vây ở giữa hai cánh tay của anh , Mặc Thiếu Thiên cả người từ từ xông tới.

Tử Lam nhất thời khần trương , nhìn Mặc Thiếu Thiên gương mặt yêu nghiệt chậm rãi tới gần , càng lúc càng gần , hơi thở của anh phun trên mặt của cô , nhịp tim Tử Lam , không khỏi bắt đầu gia tăng tốc độ.

“ Anh nghĩ làm gì ? ” Thân thể Tử Lam lui về phía sau hỏi.

Mặc Thiếu Thiên cười tà mị, âm thanh trầm thấp, “ Giúp em nhớ lại.”

Nói xong lại càng ngày càng tiến gần hơn.

Hi Hi cùng Hoa Hồng hai người ở bên ngoài rình nghe.

Hoa Hồng hỏi, “ Mẹ nó , cha người sao có thể cường hãn như thế , đây là đang ở bệnh viện a ! ” Hoa Hồng trong lòng nói xấu .

Hi Hi cười, “ Khiêm tốn một chút.”

Bé nhất định phải thừa nhận , đối với mẹ , không cần khách sáo, nếu không, mẹ chắc là sẽ không thừa nhận ! Bé tán thành cha làm như vậy!

Tử Lam lui về phía sau , Mặc Thiếu Thiên từ từ đến gần , rất dễ nhận thấy , anh không nóng nảy , nhưng Tử Lam cũng rất khần trương.

Người đàn ông này, tình trường lão thủ, tán tỉnh càng thêm khởi nói , chỉ cần thoáng như vậy mấy cái động tác , thoáng thể hiện mình một chút sức quyến rũ của phái nam , Tử Lam liền mặt hồng tim đập rồi.

Tử Lam ở phương diện này, vốn trẻ trung , ngây ngô .

Hiện tại, càng thêm đỏ mặt không dứt.

Thân thể Mặc Thiếu Thiên đến càng gần , tư thế càng ngày càng mập mờ , nhớ lại?

Thế nào nhớ lại?

Trong đầu cô chỉ có thể tưởng tượng đến 7 năm trước cái đó kịch liệt ban đêm.

Mặt của Tử Lam hồng thành một mảnh, nhịp tim càng thêm như trống một dạng, bang bang không ngừng. Mẹ nó.

“ Đây là bệnh viện ! ” Tử Lam nhắc nhở.

Mặc Thiếu Thiên lại cười, “ Anh không ngại.”

Tử Lam có thể nói để ý sao ?

“ Mặc Thiếu Thiên , anh dám động tới thử một chút ,tôi nhất định phế bỏ anh ! ” Tử Lam thở phì phò nói , người đàn ông này quá hèn hạ rồi!

Dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào!

Mặc Thiếu Thiên cũng không đem lời uy hiếp của cô coi đó là vấn đề, “ Thử xem em phế anh trước , hay là anh lên trước em ! ”

” ”

Phía ngoài Hi Hi cùng Hoa Hồng cũng mau nín thở hồi hợp lắng nghe .

Nhưng khi nghe đến Mặc Thiếu Thiên nói câu này , vẫn là không có nhin được , “ Phốc ——” một tiếng , bật cười.

Hi Hi quay đầu lại, trừng mắt nhìn Hoa Hồng !

Hoa Hồng không nhìn thẳng , ở trong lòng nói xấu trong lòng a , Mặc Thiếu thiên, anh quả thật là một loại ngựa số 1 , đây chính là ở bệnh viện!

Bệnh viện a!

Chỉ là, cô thường thức!

Ha ha ha.

Hi hi cũng nghe , trong đầu thoáng qua các loại hình ảnh không thích hợp với trẻ em.

Cha chẳng lẽ thật sự muốn đem mẹ ăn chứ ?

Mẹ còn bị thương !

“ A, ngừng. ” Tử Lam cuối cùng không chịu nổi, hô ngừng rồi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô , nhìn cô đáng vẻ sắp phát điên , tâm tình anh lại cực kỳ tốt , ánh mắt thú vị nhìn cô , “ Như thế nào ? Nhớ rồi sao ? ”

Tử Lam cảm tức trừng mắt nhìn anh một cái , “ Mặc Thiếu Thiên, anh vô sỉ! ”

“ Mọi người ai cũng đều nói như vậy!”

109. Chương 109: Cha Người Quả Thật Quá Cực Phẩm Luôn Đây Nhé !

“ Anh chỉ muốn biết , Hi Hi đến cùng phải hay không con anh ? ! Lâm Tử Lam , đời anh cũng không có như vậy khát vọng qua một chuyện , anh hiểu biết rõ cái này , cũng không quá đáng chứ ? ” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi , thay đổi mới vừa tác phong , nói này lời nói , ánh mắt thậm chí có mấy phần chua xót.

Mặc dù biết rõ Hi Hi là con trai của anh , nhưng Lâm Tử Lam không đồng ý , Hi Hi cũng sẽ không thừa nhận , cho nên anh phải khiến Lâm Tử Lam đồng ý.

Tử Lam nhìn anh , người đàn ông này, biến hóa cũng quá mức nhanh đi !

Mới vừa rồi còn là một bộ dáng đáng đánh đòn , hiện tại liền thay đổi như vậy tuyệt hảo!

Thật đúng là làm cho người ta không có thói quen.

Nhưng Tử Lam nhìn vẻ mặt Mặc Thiếu Thiên , ánh mắt của anh , để cho tim cô cứng lại , mới vừa rồi Mặc Thiếu Thiên để cho cô tức giận , thế nhưng chính Mặc Thiếu Thiên, lại làm cho cô bất đắc dĩ , đau lòng .

Ánh mắt Tử Lam nhìn sang một bên, từ từ mở miệng. “ Hi Hi là con trai của anh , không sai. ”

Tử Lam sâu kín mở miệng, “ Nhưng , Mặc Thiếu Thiên, 7 năm qua, hai mẹ con tôi sống nương tựa lẫn nhau , Hi Hi là bảo bối của tôi , là của tôi tất cả , anh không có tư cách cướp đi ! ”

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô , mím môi nâng lên nhất mạt cười.

Tốt!

Rất tốt!

Lâm Tử Lam , cô rốt cuộc thừa nhận! .

Ngay sau đó, Mặc Thiếu Thiên trên mặt lộ ra nhất mạt quỷ dị cười.

“Lâm Tử Lam , em rốt cuộc thừa nhận!” Mặc Thiếu Thiên mỉm cười , giọng nói mặc dù không thoải mái, nhưng lại cũng sáng sủa rất nhiều.

Ít nhất, anh chính miệng nghe được Lâm Tử Lam thừa nhận , này hình như là một loại hiểu , một loại đi vào mẹ con bọn họ lệnh bài một dạng , để cho anh tâm tình không khỏi cực kỳ tốt!

Tử Lam ngẩng đầu nhìn anh , Mặc Thiếu Thiên bộ dạng chắc chắn cười , hình như đã sớm liệu đến .

Tử Lam cau mày , sắc mặt trầm xuống , “ Anh đã sớm biết ? ”

Mặc Thiếu Thiên khoe miệng hả hê nâng lên , “Thấy Hi Hi gương mặt đó , muốn không biết cũng khó đi ! ” Mặc Thiếu Thiên một câu nói toẹt ra , giọng nói chắc chắn.

Tử Lam vừa nghĩ , cũng thế.

Đây chính là chuyện cô vẫn lo lắng nhất , hôm nay rốt cuộc xảy ra.

Cũng không biết thế nào , trong lòng giống như có một tảng đá rơi xuống đất .

Thôi , biết rồi thì thôi rồi , giấy luôn không giữ giấu nổi lửa đấy!

Tử Lam nghĩ tới , tự an ủi mình.

Lúc này Mặc Thiếu Thiên lại gần , nhìn Lâm Tử Lam gương mặt liên tục biến hóa , “Lâm Tử Lam , em nói thử xem , anh nên như thế nào trừng phạt em mới phải ? ” Mặc Thiếu Thiên cười như không cười , nụ cười quỷ dị , mặc dù đang cười , nhưng là giọng nói kia , hận không được đem Tử Lam ăn sống , sống sờ sờ mà lột da , ai bảo cô không nói sớm một chút đấy!

Da đầu Tử Lam tê dại , trong đầu giống như thật có thể ảo tưởng ra Mặc Thiếu Thiên gương mặt tà ác bước từng bước đến gần ý định muốn bóp chết cô . “ Mặc tổng , chuyện lúc ban đầu , cũng là anh tình tôi nguyện , tôi gạt anh sinh hạ Hi Hi là tôi không đúng , nhưng 7 năm qua , tôi một mình đem Hi Hi nuôi dưỡng lớn lên , mà anh trừ cung cấp một ít ‘ tinh trùng ’ , thì đã cống hiến qua cái gì ? Cho nên anh đại khái làm bộ như không có đứa con trai này , chúng ta cũng sẽ không thay đổi cuộc sống của anh , quấy rầy cuộc sống hiện tại của anh !”

Mặc Thiếu Thiên mặt liền biến sắc , nhất thời trở nên âm trầm đáng sợ , “ Em nói cái gì ? ”

“ Chẳng lẽ tôi nói không đúng sao? ” Tử Lam nghiêng đầu hỏi ngược lại.

“ Hi Hi là con trai của anh , đây là sự thực không cách nào thay đổi được !” Mặc Thiếu Thiên nói gần từng chữ mạnh mẽ cường điệu .

“ Vậy anh đang giận cái gì ? ” Tử Lam hỏi ngược lại.

“ Chính anh hiện tại cảm thấy tức , nếu đã sinh ra Hi Hi rồi , tại sao không nói cho anh ? ” Mặc Thiếu Thiên nói , cái này mới đúng là trọng điểm khiến anh tức giận .

Đối với đứa bé kia (Hi Hi) , anh trừ thương yêu vẫn là tiếc nuối , hận không được đem nhưng gì tốt đẹp nhất trên thế giới này tất cả đều cho Hi Hi , anh làm sao sẽ oán hận sự xuất hiện của bé trên cái thế này chứ !

Thậm chí anh cảm thấy bé chính là trời ban cho anh bảo bối.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên , chẳng lẽ anh ta vì chuyện này mà tức giận sao ?

Chẳng biết tại sao , đáy lòng cô thể nhưng dâng lên một cỗ cảm giác kỳ quái , anh ta không ghét Hi Hi , điều này , khiến Tử Lam nho nhỏ vui vẻ một chút .

Hi Hi biết , chắc sẽ vui mừng lắm !

Đứa bé kia mặc dù không nói ra , nhưng Tử Lam biết , ai không khát vọng có cha đây?

Hi Hi mặc dù so sánh với những đứa bé khác thì tâm trí có vẻ thành thực hơn , nhưng mà đối với tình thương của cha khát vọng của Hi Hi mãnh liệt hơn so với những đứa bé bình thường khác .

Chỉ là , Hi Hi luôn hiểu chuyện nên không bao giờ nhắc trước mặt cô mà thôi !

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên , “ Ai bảo anh giả vờ quên tôi....tôi cần gì tự đứng đầu hòng súng nói cho anh biết tôi sinh con trai của anh , hưởng chi , bên cạnh anh còn có vị hôn thê , nếu như mà tôi lúc ấy làm như vậy , tôi sẽ nhận gì ngoài những lời chỉ trích , Mặc tổng , tôi nghĩ anh so với tôi chắc có lẽ hiểu rõ hơn ! ”

Cô cũng không có làm gì , Trọng Nhược Tình đã coi cô là cái dinh trong mắt , nếu như Trọng Nhược Tình biết cô sinh hạ con trai cho Mặc Thiếu Thiên , đoán chừng trực tiếp sẽ tìm người giết cô !

Mặc kệ kéo dài tới khi nào , Tử Lam luôn có thể rõ ràng cùng Mặc Thiếu Thiên giải thích một phen !

Đây cũng là điều khiến Mặc Thiếu Thiên khổ não nhất !

Nữ nhân này chẳng lẽ cũng không chịu dúi dằm một chút , làm nũng một chút sao ?

Có lẽ như vậy , anh sẽ bỏ qua cho cô !

Thế nhưng cô luôn để ý muốn phải cùng anh tranh luận !

Luôn để cho anh hận không thể bóp chết cô !

Mặc Thiếu Thiên hung hăng nhìn chằm chằm Tử Lam !

Tử Lam lại cười hỏi tiếp ” Mặc tổng , tôi nói không đúng sao ? ”

Mặc Thiếu Thiên hai tay nắm chặt ” Không đúng ! ”

Nữ nhân này còn dám hỏi anh có đúng hay không ?

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên , nhìn anh càng ngày càng tức giận , cô bĩu môi , Mặc tổng anh thật quá không phân biệt phải trái rồi , thật không đáng yêu chút nào !

” Nếu tôi nói không đúng , Mặc tổng , xin hỏi cái gì là đúng ? ” Tử Lam nghiêng đầu , chớp chớp đôi mắt nhìn anh .

Mặc Thiếu Thiên sững sốt , nếu như hoán đổi vị trí , cách làm này của Tử Lam không phải là không có lý , đây là cách làm bảo đảm nhất , nhưng đứng ở góc độ nam nhân anh cũng không cách nào hiểu !

Anh còn cực kỳ khó chịu !

” Hi Hi là con trai của anh , anh có quyền lợi biết sự tồn tại của bé ! ” Mặc Thiếu Thiên nghiêng răng khê nói tiếp , nhìn nữ nhân trước mắt này luôn tâm bình khí hòa , anh liền một hồi ngọt ngọt !

Tử Lam gật đầu một cái , không thể phủ nhận điều này , “ Ân, anh bây giờ đã biết!”

Mặc Thiếu Thiên trừng cô , nữ nhân này có lỗ hổng liền chui, anh hận không được nuốt chửng cô vào bụng .

Tử Lam thở dài , “ Mặc tổng , an nghĩ muốn nhận thức Hi Hi , OK , không thành vấn đề , nhưng anh đừng vọng tưởng cùng tôi giành bé , anh đừng quên mất , Hi Hi là tôi 9 tháng 10 ngày mang nặng đẻ đau , anh trừ cung cấp một ít ‘ tình trùng ’ ngoài ra anh đã làm được những gì ? ”

Mặc Thiếu Thiên hóa đá , giận điên người nhưng cũng không có gì phản bác được , nữ nhân này luôn là như vậy một hồi giết người không thấy máu a !

Làm cho người ta khó chịu!

Nếu như anh sớm đã biết , sẽ để yên mặc kệ sao?

Nhưng là , ngay sau đó , Mặc Thiếu Thiên trên mặt nâng lên nhất mạt vận vẹo cười , anh từ từ lại gần cô , yêu nghiệt tinh xảo gương mặt mang theo nhất mạt mê hoặc lòng người cười tà.

Tử Lam lui về phía sau , nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên cười như vậy , chính xác không có chuyện gì tốt.

“ Mặc tổng , anh nghĩ làm gì ? ” Tử Lam tràn đầy đề phòng.

Mặc Thiếu Thiên không tức không giận , nhếch miệng lên cười tà , ở bên tai của cô chậm rãi nói , “ Anh nhất định sẽ để cho em đạt tới cao triều khoái hoạt ”

Tử Lam mặc dù đã là một cô gái trưởng thành , cũng đã gặp chuyện như vậy , hiểu , nhưng Mặc Thiếu Thiên như vậy nói trắng ra những lời tình sắc , để ặt của cô không khỏi đỏ , da thịt trắng nõn lộ hồng , nhìn vào có một phen đặc biệt phong tình , đáng yêu .

“ Phốc. ” một tiếng.

Ngoài cửa Hoa Hồng nhin không được bật cười.

“ Ha ha ha ,Hi Hi , cha người quá cực phẩm luôn đấy nhé !” Hoa Hồng không nhin được châm chọc , lời như vậy cũng có thể nói ra, cô thật sự bá phục sát đất!

Hi Hi cũng không nhin được cười , gật đầu , bày tỏ hiểu.

Lời như vậy, người bình thường không ai có thể nói ra.

Cũng chỉ có cha như vậy cực phẩm !

Hi Hi thậm chí cũng có thể ảo tưởng đến mẹ luôn luôn bình tĩnh , nét mặt hiện tại vào giờ phút này , nhất định rất đặc sắc!

Mà bên trong phòng bệnh.

Tử Lam trừng mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên , “ Mặc tổng, anh thật là tinh trùng lên não rồi !” Chỉ có người như vậy, mới có thể nói ra những lời này .

Mặc Thiếu Thiên lạnh lạnh cười một tiếng , “ Lâm Tử Lam , đừng quên , 7 năm trước , thế nhưng em lại chủ động hiến thân đây ! ” Mặc Thiếu Thiên trực tiếp nói trắng ra.

Annh vĩnh viễn nhớ 7 năm trước , ngày đó anh nhàn rỗi vô sự , đi quây rượu , không ngờ vừa tới quây rượu , thì có một nữ nhân đụng vào , hần tốt bụng dịu dàng đứng lên , lại bị cô nghĩ anh là ngưi lang

Lúc ấy anh tức giận tăng vọt , cảm giác nữ nhân trước mặt có chút không biết sống chết!

Nhưng anh cũng không có thua thiệt , đem cô lẩn lộn suốt cả đêm , cho đến khi cô ngất xỉu .

Nhưng anh không ngờ qua ngày hôm sau , cô thế nhưng bỏ lại một cái lác tay phải mông chạy lấy người .

Đây đối với Mặc Thiếu Thiên mà nói , chính là sỉ nhục cả đời !

Nhưng cũng rất lạ , nữ nhân như vậy , anh chưa bao giờ gặp , chuyện anh sau đó liền đi tìm cô , nhưng cô lại xuất ngoại.

Không ngờ 7 năm sau thế nhưng lại lần nữa gặp cô , anh đương nhiên phải báo thù việc cô năm đó sỉ nhục anh rồi.

Giống nhau , lúc Mặc Thiếu Thiên đang nghĩ tới chuyện 7 năm trước , Tử Lam hiện tại cũng đang nghĩ đến .

7 năm trước người đàn ông này cùng cảm thú một dạng , đến bây giờ , cô đều khó có thể quên.

Nghĩ tới đây , gò má của Tử Lam khê ửng hồng.

Lâm Tử Lam cho tới bây giờ đều ở trước mặt của anh luôn giữ vững một bộ rất lý trí rất khô luyện , đáng vẻ rất không sao cả , mà giờ khắc này , thấy cô đỏ mặt , cũng là rất ít thấy đến. Mặc Thiếu ngày không khỏi tâm tình thật tốt.

“ Như thế nào ? Nghĩ tới ? Há ? ” Mặc Thiếu Thiên ở trước mặt cô thì thăm.

“ ” Tử Lam im lặng nhìn Mặc Thiếu Thiên.

“ Thế nào ? Không có lời nào có thể nói sao ? ” Khó được nhìn thấy bộ dáng Lâm Tử La ngậm bồ hòn , Mặc Thiếu Thiên một mực ép hỏi , không chịu bỏ qua cái cơ hội này .

“ Mặc tổng , năm đó, tôi còn trẻ ngu ngốc , mới có thể xem anh là ngưi lang , sau đó tôi biết tôi sai rồi , cũng rất hối hận , nếu không , tôi hướng anh nói lời xin lỗi ? ” Tử Lam nhủ mảy hỏi , cố ý đâm vào chỗ đau của Mặc Thiếu Thiên.

Ngoài cửa , Hoa Hồng lại một lần nữa nhin không được , bật cười.

“ Mẹ nó, Mặc Thiếu Thiên bị xem là ngu lang ? Ha ha ha , thì ra là cha người theo sát mẹ chính là như vậy quen nhau , mẹ người cũng đủ cực phẩm đấy !” Hoa Hồng liền cười , cười đến đau thắt cả ruột , nhìn vào không có hình tượng chút nào.

Hi Hi gương mặt khả ái không khỏi co quắp .

Như vậy biết kinh nghiệm, cũng đủ. Phong phú!

Mặc Thiếu Thiên sắc mặt tái xanh , “ Em còn dám nói ? Sự thật chứng minh cái gì ? Em ở dưới thân thể của anh không ngừng cầu xin tha thứ. Đêm hôm đó chính là trừng phạt tốt nhất của anh giành cho em !” Mặc Thiếu Thiên nghiêng răng khê nói .

110. Chương 110: Miễn Cường Ăn Em

Mặc Thiếu Thiên sắc mặt tái xanh , “ Em còn dám nói ? Sự thật chứng minh cái gì ? Em ở dưới thân thể của anh không ngừng cầu xin tha thứ. Đêm hôm đó chính là trừng phạt tốt nhất của anh giành cho em !” Mặc Thiếu Thiên nghiêng răng khê nói . Phần nộ không chịu nổi .

Đêm hôm đó đối với anh mà nói , thật sự là trần trụi sỉ nhục a !

Tử Lam hết ý kiến .

“ Thế nào ? Anh nói không đúng sao ?” Mặc Thiếu Thiên cắn răng nghiêng lợi hỏi ngược lại , ánh mắt hung hăng nhìn cô chằm chằm , bộ dáng kia giống như nếu như Tử Lam dám nói một câu không phải như vậy , Mặc Thiếu Thiên sẽ lập tức đem cô đè xuống áp dưới thân ngay lập tức , hung hăng muốn cô , để chứng minh lời của mình không sai , một lần nữa ôn lại chuyện 7 năm về trước ! Xem một chút , đến cùng có phải hay không anh sẽ hành động như vậy .

Tử Lam nào còn dám nói không phải ?

Chỉ là , Mặc tổng , anh có thể đừng nói trắng ra như vậy có được hay không ?

Như vậy phong tình sao ?

Giống như người khác không biết năng lực anh rất mạnh mẽ vậy , cần gì phải đắc chí đến thế !

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên , cô không muốn cùng anh tiếp tục nói về đề tài này nữa , cô ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên “ Mặc tổng , anh không phải đang nghĩ muốn nhận thức con trai sao ?”

Cho nên , có cần nên tắt yếu lời ra chuyện cũ như vậy ra nói sao ?

Thấy Tử Lam không muốn tiếp tục tranh cãi , trong lòng Mặc Thiếu Thiên thoáng thư thái một chút , coi như cô thức thời !

“ Dĩ nhiên !” Mặc Thiếu Thiên nói , con trai nhất định phải nhận thức .

Tử Lam suy nghĩ một chút , mím môi , mở miệng “ Mặc tổng , chúng ta định ra hiệp nghị với nhau , anh nghĩ muốn nhận thức con trai , có thể , tôi không có ý kiến , chỉ là con trai là của tôi , dĩ nhiên , tùy thời lúc nào anh cũng có thể nhìn thấy bé , cũng có thể dẫn bé đi chơi !” Đây là nhượng bộ lớn nhất của cô rồi.

“ Chỉ có như vậy ?” Mặc Thiếu Thiên cau mày hỏi .

Tử Lam gật đầu “ Đây là nhượng bộ lớn nhất của tôi , anh không thể tranh giành quyền nuôi dưỡng Hi Hi cùng tôi !”

Tranh quyền nuôi dưỡng ?

Chuyện này , Mặc Thiếu Thiên dĩ nhiên không nghĩ đến , anh chỉ muốn Hi Hi thật sự gọi anh một tiếng cha là tốt rồi .

Nhưng sau khi nghe Tử Lam nhắc tới , anh lại cảm thấy uất ức , có chút không cam lòng .

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên cau mày bộ dạng suy nghĩ sâu xa , cô lại bổ sung thêm “ Mặc Thiếu Thiên , anh chẳng lẽ thật sự muốn cùng tôi tranh con trai ?”

Mặc Thiếu Thiên tựa hồ như đang suy nghĩ cái gì , khi nghe được Tử Lam nói , nghiêng đầu quay sang nhìn cô , hỏi ngược lại “ Em nói thử xem ?”

Mặc Thiếu Thiên vẽ mặt nửa thật nửa giả , Tử Lam khó có thể suy đoán , cô chỉ cho anh một câu “ Mặc Thiếu Thiên , nếu anh có ý nghĩ dám theo tôi giành con trai , anh tin hay không , Hi Hi sẽ không bao giờ nhận thức anh !” Tử Lam sâu kín nói .

Cổ lẻ bàn về thủ đoạn , bàn về thế lực , cô không bằng anh , nhưng Hi Hi chính là lợi thế duy nhất của cô .

Hơn nữa , lợi thế này nhất định sẽ thắng !

Cô nói 1 , Hi Hi tuyệt đối sẽ không dám nói 2 !

Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng quay sang nhìn Tử Lam , cau mày .

Tức giận là bởi vì anh không chất vấn lời nói của Tử Lam .

Nếu như anh thật sự làm như vậy , theo tính khí của Hi Hi , đừng nói gọi anh một tiếng cha , sợ là một sắc mặt tốt cũng sẽ không cho anh .

“ Em cứ như vậy tự tin ?” Mặc Thiếu Thiên ngược lại rất chờ mong .

Tử Lam gật đầu “ Dĩ nhiên , Hi Hi là do tôi sinh , là tôi nuôi lớn , bé nhất định nghe lời của tôi !” Tử Lam từng câu từng chữ vô cùng tự tin.

Mặc Thiếu Thiên lại nhìn chằm chằm cô .

Tử Lam cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên

Bốn mắt nhìn nhau , lửa giận roẹt roẹt bốc cháy.....

Chợt , Mặc Thiếu Thiên bật cười , mỗi lần anh lộ ra nụ cười như vậy , Tử Lam đều có một loại dự cảm xấu.....

“ Thật ra thì , anh còn có một biện pháp tốt hơn !” Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng cười tà ác .

Tử Lam cau mày “ Biện pháp gì ?”

“ Là như vậy.....” Mặc Thiếu Thiên từ từ lại gần , càng ngày càng đến gần Tử Lam , gương mặt yêu nghiệt phóng to trước mặt cô “ Chúng ta kết hợp lại với nhau , cùng bảo bối giống nhau thiên tài...sinh thêm vài đứa nữa !”

Mẹ nó , anh cho rằng thiên tài tùy thời đều có thể sinh ra sao ?

Đó cần bao nhiêu tỉ lệ xác suất a !

Tử Lam sửng sốt , vẽ mặt Mặc Thiếu Thiên nửa thật nửa giả , làm cho cô không biết phải làm sao .

“ Mặc Thiếu Thiên , anh đừng động kinh !” Cô nhàn nhạt cho anh mấy chữ .

“ Anh không có động kinh !” Mặc Thiếu Thiên ngay lập tức đính chính.

“ Anh muốn con trai , để cho người khác cùng với anh sinh đi , vị hôn thê của anh không phải đang mang thai sao ? Chẳng mấy chốc anh sẽ làm cha !” Ngụ ý , không cần đến tranh giành con trai với cô !

Tử Lam ngủ một giấc , sợ là vào giờ phút này cũng không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì .

Mặc Thiếu Thiên một chút cũng không nổi giận , tiến lại gần cô , hít một hơi , sau đó hài hước nói “ Lâm tiểu thư , anh ngửi thấy được một cổ ề ẩm mùi vị !”

“ Mặc tổng , khứu giác anh chắc có vấn đề !” Tử Lam bình tĩnh nói .

“ Thật sao ?” Mặc Thiếu Thiên nhú mày , tiếp theo càng thêm liều mạng lại gần cô .

Trên người của cô có một loại mùi thơm rất nhạt , anh nghe rất thoải mái .

Tử Lam sửng sốt , mỗi một lần Mặc Thiếu Thiên đến gần , đều làm cho lòng cô sinh ra cảm giác khẩn trương .

“ Anh nghĩ làm cái gì?” Tử Lam nhìn anh hỏi , thân thể lui về phía sau.

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút , ánh mắt dừng lại trước ngực của Tử Lam nhìn lướt qua, “ Lâm tiểu thư, em nghĩ thử xem , 7 năm trước , anh làm sao lại gắng gượng ăn em.”

Tử Lam , “”

“ Hiện tại anh rất buồn bực , nếu không , chúng ta ôn lại một chút chuyện của đêm 7 năm về trước đi ? ”
Mặc Thiếu Thiên khoe miệng nhếch lên , mỉm cười.

“ Anh dám ! ” Tử Lam nổi giận.

“ Có cái gì không dám ? ” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại , vừa nói xong , ngay lập tức anh áp sát cô .

“ Mặc Thiếu Thiên , nơi này là bệnh viện ! Anh không cần mặt mũi , nhưng tôi cần ! ”

Lời của cô..., Mặc Thiếu Thiên không thêm để ý đến , lại hướng Tử Lam nhích tới gần mấy tấc.

Nhìn lên trước mặt đột nhiên phóng đại một gương mặt tinh xảo , Tử Lam cũng bắt đầu khấn trương , mùi vị thuộc về anh tràn ngập trong không khí , đem cô bao phủ, cô không chỗ có thể trốn , mặc kệ cô tránh thế nào , cũng tránh không khỏi mùi vị của anh.

Tử Lam mở to mắt nhìn anh , con ngươi tỉnh mạch của anh khiến cô hốt hoảng.

Mặc Thiếu Thiên là dạng người nào ?

Tình trường cao thủ , chỉ cần thoáng thể hiện sức quyến rũ của phái nam của mình lập tức , những ai là nữ nhân đều không cách nào chạy trốn khỏi ma chướng của anh , Tử Lam nhìn anh , mặt của anh tựa như mị hoặc , từng điểm từng điểm mê hoặc lòng của cô. . .

Tử Lam cố gắng hết sức lui về phía sau , Mặc Thiếu Thiên được voi đòi tiên tiến đến gần hơn , môi mỏng cơ hồ dán lên trên môi Tử Lam , Tử Lam cả kinh , không khỏi quay mặt , môi Mặc Thiếu Thiên chạm vào gương mặt đang đỏ của cô . Môi của anh , ấm áp, không giống người của anh lạnh lẽo như vậy , trên gương mặt cảm nhận được hơi thở nóng rực của anh , Tử Lam cảm thấy chỗ mới vừa bị anh hôn lên , đột nhiên rất nóng , giống như một ấm nước nóng đang sôi trào dữ dội , càng ngày càng nóng bỏng.

Ngoài cửa , Hi Hi cùng hoa hồng lỗ tai nhanh chóng áp sát hơn vào trên cửa.

Nghe bên trong chợt không có âm thanh , Hi Hi ngậy ngẩn cả người , nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía Hoa Hồng .

Hoa Hồng cũng là sưng sờ.

Mẹ nó, chẳng lẽ lại làm thật luôn chứ ?

Ngay vào lúc này, Mặc Lương một mình đi tới đây.

Mặc Lương tiến tới , nhìn bọn họ, “ Cái đó , Mặc tổng cuối cùng bên trong sao ? ”

Hi Hi cùng Hoa Hồng giống như không nghe thấy gì cả , tiếp tục áp lỗ tai sát lên cửa nghe lén.

Thật là hai người khó hiểu . Mặc Lương nhún mày thắc mắc , hai người kia ở chỗ này làm cái gì vậy?

Vì vậy, anh lại hắng giọng một cái , “ Xin hỏi, Lâm tiểu thư là ở phòng bệnh này sao ? ”

Mặc tổng nói cho anh biết , anh ấy sẽ tới bệnh viện thăm Lâm tiểu thư , cho nên tìm được phòng bệnh của Lâm Tử Lam , tự nhiên sẽ tìm được Mặc tổng rồi.

Mặc Lương hai lần quấy rầy, khiến Hi Hi cùng Hoa Hồng cũng rất bất mãn.

Chỉ là Hi Hi nghe được có người muốn tìm mẹ , bé mới miễn cưỡng quay đầu lại nhìn Mặc Lương.

“ Cháu là? ” Mặc Lương chứng vừa nhìn thấy gương mặt Hi Hi , miệng nhất thời há to .

“ Cháu ——”

Hi Hi nháy mắt một cái , nhìn thấy Mặc Lương kinh ngạc khi nhìn thấy bé , bé cũng hiểu , không ai không kinh ngạc khi thấy bé rất giống với dáng vấp của cha .

Hi Hi cũng không vòng vo ,trực tiếp hỏi . “ Chú tìm mẹ con hay tìm cha con ? ”

Cha ? Mặc Lương sững sốt , anh đi theo Mặc tổng suốt 7 năm , lúc nào thì Mặc tổng có một đứa con trai rồi hả ? Anh thế nào lại không hay biết ?

“ Cháu thật sự là. con trai của Mặc tổng ? ” Mặc Lương không thể tưởng tượng nổi hỏi.

Hi Hi gật đầu , mẹ ở bên trong đã thừa nhận , cho nên bé thừa nhận không có vấn đề gì chứ ?

Mặc Lương có chút khó tin , nhìn đứa bé trước mắt này cùng Mặc tổng gương mặt có 9 phần tương tự , anh luôn có một loại cảm giác giống như anh đang nằm mộng!

Hi hi tặng anh một ánh mắt bình tĩnh , “ Chú tìm cha con ? ”

Mặc Lương gật đầu , có chút chưa kịp hồi hồn.

Hi Hi chỉ chỉ tay vào gian phòng , “ Cha đang ở bên trong, chỉ là chú phải chờ bên trong xong việc mới có thể đi vào. ” Hi Hi thần bí nói.

Nghĩ tới đây Hoa Hồng hướng Hi Hi ngoắc ngoắc tay , Hi Hi vội vàng tiến tới nghe.

Hiện tại mới là đoạn quan trọng , nóng bỏng nhất a

Mặc Lương định thần , nhìn Hoa Hồng, lại nhìn Hi Hi, có chút sững sốt.

Bây giờ là tình huống thế nào?

Nhìn đến đứa bé trước mắt , thế nào cũng khoảng 7 tuổi đi!

Mặc tổng thế nào chỉ trong vòng một đêm nhiều hơn một đứa con trai 7 tuổi ?

Thế giới huyền ảo sao ?

Chỉ là , nhìn Hi Hi cùng Hoa Hồng hai người mặt tò mò dính vào trên cửa , Mặc Lương cũng không nhận được lòng hiếu kỳ , thân thể nghiêng đi , lỗ tai từ từ duỗi dài.

Bên trong phòng bệnh.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên , không nhận được phát tác ra ngoài.

“ Mặc Thiếu Thiên , cách tôi xa một chút , tôi đã cảnh cáo anh , không cho phép hôn tôi!” Tử Lam thở phì phò hô , cô rất hiếm khi nổi nóng như vậy.

Hi Hi cùng Hoa Hồng mãnh liệt thở một cái , nhân thần sáng hắc lên !

Mặc Lương ánh mắt cũng sáng lên , Mặc tổng , anh không phải thuộc dạng đói bụng tới mức như thế chứ ?

Nơi này chính là bệnh viện a!

“ Thật sao ? Lúc nào thì , anh thế nào không nhớ rõ ? ” Mặc Thiếu Thiên đùa bỡn bắt đầu giở thói vô lại.

Tử Lam nắm chặt tay thành nắm đấm, “ Mặc Thiếu Thiên , anh cách ta xa một chút , một người bệnh tật yếu đuối anh cũng khi dễ , anh có phải nam nhân không vậy ? ”

“ Có phải là nam nhân hay không , cái này cần em tới chứng thực mới được , như thế nào , có muốn hay không. ? ” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên liền tiến gần Tử Lam .

Vậy mà lúc này.

“ Phan ” một tiếng, cửa bị đụng mở tung.

Hi Hi cùng Hoa Hồng còn có Mặc Lương , ba người xuất hiện tại cửa.

Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại , Tử Lam ngồi im tại chỗ .

Mặc Thiếu Thiên nhân thần nảy sinh ác độc , rét run , sử dụng ánh mắt đưa bọn họ từng cái một nháy mắt giết.

Hoa Hồng không có lý do gì , Mặc Thiếu Thiên bỏ qua không nhìn cô , nhìn một vòng sang , chỉ thấy Hi Hi lại ưu nhã khả ái cười, một bộ vô tội, không liên quan đến con bộ dạng.

Cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Mặc Lương , Mặc Lương càng thêm vô tội lắc đầu, chuyện này không liên quan đến ta !

111. Chương 111: Cha Nào Con Nấy.

Hi Hi nhìn Mặc Lương,

“Vị thúc thúc này, nghe lén hành động là không đúng nha.”

Hi Hi ở một bên ưu nhã cười nói, một câu nói, liền đem tất cả mọi chuyện đẩy tới trên người của Mặc Lương.

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, cô giơ ngón tay cái lên, cao thủ!

Hi Hi khiêm tốn cười, chút lòng thành rồi.

Mặc Lương mặt mày méo mó, oan uổng a, chuyện này cùng hắn có quan hệ gì? Hắn mới vừa tới mà thôi, cái gì cũng không nghe được a, huống chi, đánh vào trên cửa nghe là hia người bọn họ a.

Chỉ là nhìn bộ dạng gương mặt Hi Hi cười phúc hắc, Mặc Lương cũng biết cái gì gọi là cha nào con nấy!

Ác ma! Hai người ác ma! Mặc Lương nhìn ánh mắt Mặc Thiếu Thiên lạnh lạnh quét tới, Mặc Lương cũng vội vàng lắc đầu, giải thích, bộ dáng vô tội nói,

“Mặc tổng, chuyện không liên quan đến tôi.”

Bộ dáng kia, làm cũng rất thành khẩn, rất vô tội.

Mặc Thiếu Thiên không nhìn thẳng,

“Hả? Ý của cậu là bảo bồi vu oan cho cậu?”

Mặc Thiếu Thiên đứng dậy, nhìn Hạc Lương hỏi ngược lại.

“Cái này.”

Mặc Lương nói năng có đúng hay không? Mặc dù biết rõ là bảo bồi gây chuyện, nhưng Mặc Thiếu Thiên là một mực bao che cho con hắn, làm sao sẽ tự trách con trai bảo bồi mình ! Cho nên chuyện đương nhiên cái tội danh này thì cho Mặc Lương.

“Thật chuyện không liên quan đến tôi.”

Mặc Lương khóc không ra nước mắt.

Hi Hi thì một bên cười đắc chí, cha, người Thái Thượng đạo rồi ! Bảo bồi thích người!

“Tốt lắm, tìm tôi có chuyện?”

Mặc Thiếu Thiên hỏi, âm thanh còn kèm theo vài tia là không vui mừng, chuyện tốt bị cắt đứt, tâm tình luôn là không vui.

Lúc này Mặc Lương đi tới, đến bên tai Mặc Thiếu Thiên nói nhỏ, Mặc Thiếu Thiên nghe đến sau, sắc mặt trầm xuống, nhíu mày, nghiêng đầu sang nhìn hắn.

Tử Lam cùng Hi Hi rất thức thời không có đi nghe, Hoa Hồng hơn đối với chuyện bọn họ không có hứng thú.

Mặc Thiếu Thiên trầm tư một hồi, sau đó nhìn Hi Hi cùng Tử Lam,

“Tôi có chút chuyện, đi ra ngoài trước một cái! , một lát trở lại!”

Hi Hi gật đầu một cái, cười mặt ưu nhã,

“được, cha!”

Một câu cha, Mặc Thiếu Thiên sửng sốt.

Tử Lam cũng sửng sốt.

Mặc dù chuyện đã thẳng thắn, nhưng là nghe được Hi Hi như vậy hô một tiếng cha, đối với Tử Lam mà nói, còn là một cái đánh thẳng vào!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, ánh mắt hẳn là thỏa mãn, sau đó hung hăng nhìn Tử Lam một cái, hình như muốn nói, thấy không, đây cũng là con trai của tôi!

Tử Lam ho khan hai tiếng, cũng cười rục rĩ,

“Mặc tổng mặc dù có chuyện đi làm việc, không trở lại cũng không còn quan hệ gì!”

Dù sao ở đây cũng không cần hắn, không có hắn, không ai cùng tôi giành con a.

Mặc Thiếu Thiên cảm tức nhìn cô một cái, không có lương tâm nữ nhân.

Tử Lam còn lại là hoa lệ lệ coi thường.

Mặc Thiếu Thiên đi ra ngoài, Mặc Lương cũng đi theo đi ra ngoài. Lúc này, điện thoại Hoa Hồng vang lên, Hoa Hồng cầm điện thoại di động đi ra ngoài tiếp điện thoại.

Bên trong gi-án phòng, chỉ còn lại Hi Hi cùng Tử Lam.

Vừa mới không có ai, Hi Hi liền trực tiếp nhảy ra cách xa Tử Lam chút. Tử Lam nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười,

“Bảo bối, con cách xa mẹ như vậy làm gì?”

Hi Hi vội vàng vô tội mại manh,

“Mẹ, con sai lầm rồi.”

“Con sai chỗ nào?”

Tử Lam vẫn như cũ cười, con người nheo lại, Hi Hi có lúc có cảm giác, thật ra thì mẹ so cha đáng sợ hơn một chút, mẹ là vô luận tâm tình gì, cũng sẽ mỉm cười kỳ nhân.

“Mẹ nói chỗ nào sai lầm, chính là con sai chỗ đó a.” Hi hi nói.

“ Bảo bối, người không phải thành thực ờ!”

Tử Lam cười nói. Hi Hi tiến tới,

“Mẹ, con rất thành thực, mẹ có thể tỉnh táo nghe con phân tích ẹ không?” Hi Hi hỏi.

Người Lam nhìn hắn, bảo bối thể nhưng biết dùng giọng điệu đàm phán nói với cô, thật sự là rất giống những người khác rồi, chỉ là cô hít thở sâu một hơi,

“Vậy phải xem con phân tích có đạo lý hay không!”

Vì vậy, Hi Hi cười một tiếng, vội vàng bò qua,

“Đầu tiên, mẹ, con muốn nói rõ lập trường của con, nếu mẹ không đồng ý, con sẽ không nhận cha a!” Hi Hi nói.

Người lam gật đầu, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, con cũng vậy không phải cố ý muốn cùng cha gặp mặt, thật sự là con quá lo lắng ẹ, cũng không cần thận bị lộ, mẹ không trách con chuyện này chứ?”

Hi Hi nháy mắt nhìn Tử Lam hỏi. Tử Lam cũng nhìn hắn, hỏi ngược lại,

“Vậy ý của con là trách mẹ?”

“Ân, Đúng vậy a.”

Hi Hi đương nhiên gật đầu.

“Hả?”

Tử Lam đề cao âm thanh.

“Không phải không phải, không phải trách mẹ, nhưng là bởi vì nguyên nhân là mẹ không phải sao?”

Hi Hi vội vàng chân chó mà cười cười, sau đó bộ dạng nói rất chân lý. Giống như phân tích là có một chút đạo lý như vậy.

Chỉ là Tử Lam biết, Hi Hi là ở cùng cô lượn vòng vòng, thật ra thì Tử Lam cũng không có thật sự tức giận, Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi gặp mặt, là chuyện sớm hay muộn, nếu thấy, có lẽ chính là nhất định .

Tử Lam chưa bao giờ làm trái với lý luận tự nhiên. Tử Lam nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi, giọng nói mặc dù cảnh cáo, nhưng lại tràn đầy cưng chiều,

“Tiểu tử thúì, muốn học mẹ con một ít “cáo”, con còn non lắm!”

Hi Hi cười hắc hắc,

“Hắc hắc, mẹ, vậy mẹ tức giận sao?”

Tử Lam thở dài, một giọng chấp nhận,

“Tức cái gì? Hắc là cha con , điểm này là sự thật, mẹ có thể tức cái gì!”

Hi Hi cười một tiếng,

“Con biết ngay, mẹ rất rộng rãi, rất đại độ, mẹ, mẹ rõ là.”

“Không cần nịnh hót mẹ, mẹ trước cảnh cáo con...con có thể thích cha, nhưng là không thể vượt qua mẹ!”

Tử Lam nói, giọng nói thế nhưng ê ẩm. Ai có thể nghĩ tới luôn luôn bình tĩnh Như Vân, Tử Lam vào giờ phút này thế nhưng ăn dấm vì một đứa bé? Hi hi vội vàng gật đầu,

“Tất nhiên, con thích nhất chính là mẹ!”

Nói xong, Hi Hi đi đến gần cho Tử Lam một cái hôn. Tử Lam lúc này mới hài lòng gật đầu. ^^

Mặc Thiếu Thiên ra khỏi cửa, trực tiếp đi xuống lầu rồi, trực tiếp đến một phòng bệnh phòng bệnh khác.

Rất khéo, Trọng Gia xảy ra chuyện, Trọng Nhược Tình cũng bị đưa đến nơi đây.

Trọng Nhược Tình ở bên trong, Mặc Thiếu Thiên đi vào, Trọng Nhược Tình liền nhìn đến Mặc Thiếu Thiên liền nhào tới.

“Thiếu Thiên.”

Trọng Nhược Tình nhìn Mặc Thiếu Thiên, khí sắc tái nhợt rất nhiều.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Trọng Nhược Tình, ánh mắt bình thản,

“Nhược Tình, cô tìm tôi.?”

Trọng Nhược Tình gật đầu một cái, thấy Mặc Thiếu Thiên, ánh mắt đầm lệ,

“Thiếu Thiên, ba em bị người ta mang đi, anh giúp ông ấy một chút có được hay không? Giúp ông ấy một chút.”

Trọng Nhược Tình nắm y phục Mặc Thiếu Thiên nói, bắt đầu khóc thút thít, mặt mang theo vài tia tái nhợt, làm người khác thương yêu.

Mặc Thiếu ngày cau mày, nhìn cô,

“Nhược Tình, cái này ta giúp không được cô.”

“Tại sao?”

Trọng Nhượng Tình ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên,

“Tại sao?”

Ánh mắt kia, giống như đang chấp vắn Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ba cô là kẻ khả nghi chuyện tham ô, tôi ở đây không có năng lực trong phạm vi này, tôi không có cách nào cứu hần!”

Mặc Thiếu Thiên từng chữ một bữa nói, nét mặt kia, cũng là thật bất đắc dĩ.

Nếu như Trọng Chính không có làm ra chuyện gì, có lẽ hần có thể tha hần một mạng, nhưng trước mắt, hần đối với Hi Hi làm ra cam kết, lại không thể thất hứa.

Nếu như hần thật để Trọng Chính ra ngoài, hần dám cam đoan, Hi Hi nhất định sẽ sẽ không nhận hần!

Chỉ là, Mặc Thiếu Thiên nói những thứ kia, Trọng Nhượng Tình sẽ không tin tưởng.

Bọn họ ở chung một chỗ bảy năm rồi, Trọng Nhượng Tình mặc dù nói dối với Mặc Thiếu Thiên không có 100% rất hiểu rõ, nhưng là cũng ít nhiều hiểu rõ một chút.

Mặc dù Mặc Thiếu Thiên không phải người trong giới chính trị, nhưng là thế lực của hần lại trải rộng cả A thị.

Nếu như Mặc Thiếu Thiên không cứu được, Trọng Nhượng Tình thật không nghĩ tới, còn có ai có thể cứu!

“Không, ba em là bị người oan uổng, nhà chúng em bị người cho nổ, sau đó đã có người tố cáo ba em, nhất định là có người ở đây hãm hại, có người gài tang vật ba em, Thiếu Thiên, em hiểu biết rõ, anh nhất định có biện pháp, em cầu xin anh cứu cứu ba em, trừ anh ra, không có ai có thể cứu ông ấy rồi.”

Trọng Nhượng Tình cầu xin nói, tất cả hi vọng của cô, cũng ký thác vào trên người Mặc Thiếu Thiên. Mặc Thiếu Thiên nhìn Trọng Nhượng Tình, Cô lúc nào thì ở trước mặt Hần như thể chấn chú ý hình tượng?

Không có cái này hào quang “thiên kim thị trưởng” này, Trọng Nhượng Tình cũng chỉ là một người đàn bà bình thường.

“Nhượng Tình, cô trước”

Mặc Thiếu Thiên nói, sau đó đỡ Trọng Nhượng Tình . Từ đầu tới cuối, Trọng Nhượng Tình cũng là một nữ nhân đáng thương, mặc dù hơi kiêu căng, nhưng là bản tính cũng không phải rất xấu, Mặc Thiếu Thiên không muốn tổn hại cô.

“Thiếu Thiên, em hiểu biết rõ anh nhất định có biện pháp, coi như anh không phải vì ba em phần, cũng vì đứa bé của chúng ta mà phân thượng có được hay không, xin anh ba em.”

Trọng Nhượng Tình nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, ánh mắt cầu xin. zvaq.

Cô vừa nói như thế, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên di động, cuối cùng rơi vào trên bụng của Trọng Nhượng Tình.

Khi biết lúc Trọng Nhượng Tình mang thai, hần căn bản không có cái loại cảm giác vui sướng làm cha, nhưng lúc biết được Hi Hi là con của hần, loại cảm giác đó, căn bản không cách nào bằng được.

Nhưng mà khi hần biết được, đứa nhỏ trong bụng Trọng Nhượng Tình không phải của hần, là một loại cảm giác nhẹ nhõm.

Trọng Nhượng Tình nhìn Mặc Thiếu Thiên, nhìn ánh mắt của hần ở lại trên bụng của mình, cô cho là thấy được một chút hi vọng. Nhưng là, thật lâu Mặc Thiếu Thiên mở miệng, hần nói,

“Nhượng Tình, chuyện này, tôi thật sự không thể ra sức!”

Mặc Thiếu Thiên từng chữ một nói, không muốn cho Trọng Nhượng Tình một tia hi vọng.

“Không ——“

“Nhược Tình, tôi là người, không phải thần, tôi có thủ đoạn, nhưng mà tôi lại không có bản lĩnh thông thiên, tôi thật sự không giúp được cô.”

Là không giúp, còn chưa phải muốn giúp? Trọng Nhược Tình trong nhất thời cũng không rõ ràng lắm, cuối cùng, nàng ngả nhào trên đất, ánh mắt vô hồn,

“Làm thế nào? Liền anh đều không thể giúp em...em nên làm cái gì. ? Trong bụng em đứa bé nên làm cái gì.”

Trọng Nhược Tình tự lẩm bẩm. Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, sau đó ngồi chồm hổm trên mặt đất,

“Nhược Tình, chuyện đã xảy ra, cô nên học biết đối mặt, cô trước tiên ở chỗ này nghỉ ngơi thật tốt, mấy ngày nữa tôi lại tới thăm cô.”

Trọng Nhược Tình ngồi chồm hổm trên mặt đất, cả người ngốc trệ.

Mặc Thiếu Thiên đỡ Trọng Nhược Tình , sau đó đem cô đỡ lên giường, trấn an được tâm tình của cô mới đi ra ngoài.

112. Chương 112: Người Máy Biến Thái.

Mặc Thiếu Thiên mới đi, Ân Tuệ đã vào phòng bệnh Trọng Nhược Tình.

“Nhược Tình, như thế nào?”

Ân Tuệ cũng lo lắng hỏi, từ lúc Trọng Chính bị mang đi phút chốc kia, cô đến bây giờ cũng không ăn uống được, toàn bộ trông cậy vào Trọng Nhược Tình rồi.

Trọng Nhược Tình ngồi ở trên giường, rơi lệ lắc đầu một cái. Ân Tuệ sững sờ, tùy ý hậm hặn nói,

“Người bây giờ, điều là tư lợi như vậy!”

Nói xong, bà lại nhìn Trọng Nhược Tình,

“Nhược Tình, con nhất định phải thêm chút sức, cả đời ba con tất cả đều nắm giữ ở trong tay con rồi !”

Ân Tuệ nói. Trọng Nhược Tình nhìn Ân tuệ, gật đầu một cái, nhưng nhưng mà trong nội tâm lại là vô cùng khó chịu.

^^^

Bởi vì chuyện của Trọng Chính, Mặc Thiếu Thiên cùng Trọng Nhược Tình mới kết thân, cũng ở đây bên ngoài xem ra rung chuyển lo lắng.

Mặc Thiếu Thiên cùng Mặc Lương nói một chút chuyện, mới trở về phòng bệnh Tử Lam, nhưng vừa đi đến cửa, liền nghe đến bên trong truyền tới cuộc đối thoại.

“Con nói, tối ngày hôm qua, con dẫn hắc đi nhà chúng ta rồi hả ?”

Tử Lam kinh ngạc hỏi. Hi Hi gật đầu, nặng nề,

“Đúng, mẹ!”

“Con ——”

Tử Lam tức giận im lặng, vào giờ phút này,cô vẫn còn chưa chấp nhận Mặc Thiếu Thiên, không ngờ Hi Hi lại đem người này dẫn tới trong nhà rồi!

“Mẹ, mẹ đừng tức nha, con cũng là nhìn cha không có chỗ có thể đi, mới để cho cha đi vào nhà của chúng ta a!” Hi Hi làm bộ đáng thương nói,

“mẹ nói xem, con biết rõ hắc là cha con , ta có thể bỏ lại mặc kệ hắc sao?” Hi Hi hỏi.

Mặc Thiếu Thiên không có chỗ có thể đi? Làm sao có thể! Quả thật nói giỡn! Đường đường tổng giám đốc của MK, sẽ liền chỗ ở cũng không có?

Tử Lam cảm tức nhìn Hi Hi,

“Mẹ thật sự hoài nghi con có phải hay không con ta, cánh tay của người hướng bên kia ngoặt a!”

Hi Hi cười mặt vô tội thêm thành kính,

“Mẹ, con đương nhiên là con trai ruột của mẹ, hơn nữa bảo đảm, mẹ nghĩ a, trừ mẹ ra, ai có thể sinh ra đáng yêu như thế, con trai thiên tài như vậy của ai đây?”

Hi Hi nháy mắt, lộ ra buồn cười cười nói.

“Con không chỉ đáng yêu, không ngừng thiên tài, còn bt, điểm này cũng không giống như ta!”

Tử Lam lập tức đẩy trách nhiệm.

“Mẹ, mẹ đối với cha có địch ý!” Hi hi nói khẳng định.

“Con nghĩ quá nhiều, mẹ là cái gì có thù với hần?” Tử Lam hỏi.

“Nếu không có, mẹ, mẹ thích cha phải hay không?” Hi Hi cười hỏi.

Tử Lam suy nghĩ một chút, sau đó cười nói,

“Bảo bối, mẹ con ánh mắt ta lại không cận thị, không viễn thị, ta thích ai không được, ta làm sao sẽ thích cái loại đó hoa tâm loại ngựa đây? Chẳng lẽ con không biết đất tình cha con sử sao? Cũng có thể viết một bài viết tam quốc truyền!” zvaq.

Hi Hi thật rất muốn nói, mẹ, người bò! Cách chức người cũng không mang theo như vậy!

Hi Hi vừa muốn nói gì, vậy mà lúc này, cửa chợt bị đẩy ra, Mặc Thiếu Thiên đi vào.

Vừa đi vào , ánh mắt kia hung hăng bắn chết Tử lam ngồi ở trên giường, nữ nhân này lại dám nói hần là loại ngựa? Còn tưởng là trước mặt con trai? Hần thật nên loại cho cô nhìn! ! !

Nhìn ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên na hần không được ăn luôn cô đi, Tử Lam .

Không ngờ nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến! Niên đại này, thật vẫn không thể ở sau lưng nói người a!

Tử Lam vội vàng vô tội cười, nét mặt kia, giống như chưa nói bất kỳ lời nói nào, bộ dạng tự đắc.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, lắc đầu, làm một bộ dạng không liên quan đến, ta cái gì cũng không nói!

Chỉ là, Tử Lam nâng khóe môi cười, nhú mày,

“Mặc tổng, chuyện xử lý xong?”

Mặc Thiếu Thiên hung hăng trừng mắt nhìn cô, sau đó hừ lạnh một tiếng,

“Ân!”

“Chuyện của anh đã xong, Mặc tổng, chúng ta phải thương lượng một chuyện!”

Tử Lam nặng nề mà nói.

“Chuyện gì? Phải xem tôi có không có hứng thú rồi hả ? Tôi đây chỉ loại ngựa, cũng nhìn tâm tình đấy!”

Mặc Thiếu Thiên ngữ tức giễu cợt nói.

Quả nhiên nghe được! Tử Lam bĩu môi, Mặc tổng, người quá keo!

Tử Lam còn không có mở miệng lần nữa, Mặc Thiếu Thiên lại gần trước, nhìn cô, nhếch miệng lên cười tà,

“Lâm tiểu thư, nếu như mà tôi là loại ngựa, cô là cái gì? Hả?”

Trong nháy mắt Tử Lam sửng sốt. Thế nào cũng không ngờ đến Mặc Thiếu Thiên nói ra những lời ấy. Lợi thị uống tỉnh. Còn là ngay trước mặt Hi Hi.

Hi Hi lập tức nhin không được, phù một tiếng bật cười. Cha, cha tuyệt! Ha ha ha, cha so mẹ tuyệt hơn!

Tử Lam nghiêng đầu hung hăng nhìn Hi Hi một cái, Hi Hi vội vàng im lặng, nhưng là thật không nhịn được nha, quay lưng lại, tiếp tục cười!

Tử Lam nghiêng đầu sang nhìn thẳng Mặc Thiếu Thiên,

“Mặc tổng, một trò đùa, cần gì làm thật!”

Ngoài miệng mặc dù đang nói như vậy, nhưng là trong lòng lại nói, người nhưng A Thị loại ngựa thứ nhất, hoàn toàn xứng đáng!

Mặc Thiếu Thiên lại hừ lạnh một tiếng,

“Lâm tiểu thư, trong lòng mắng người, nhớ không cần nhìn thẳng mắt người!”

“Mặc Tổng, anh nghĩ quá nhiều!”

Tử Lam cười nói.

“Tốt nhất là như vậy!”

Mặc Thiếu Thiên hừ lạnh. Hơn nữa, A thị loại ngựa thứ nhất cũng không phải là một mình Tử Lam nói như vậy, đa số quần chúng cũng nói như vậy.

Hai người người một câu, ta một câu cãi vả, Hi Hi ở một bên nhìn, nhìn tình huống không đúng, vội vàng kêu cắt đứt,

“Nha, mẹ, con đã hầm canh gà rồi!”

Nói qua Hi Hi vội vàng lấy ra canh mình hầm cách trong thủy hộp giữ ấm, rót một chén ra ngoài.

“Mẹ, cẩn thận nóng a!”

Hi Hi thận trọng bưng đến trước mặt Tử Lam, tỉ mỉ hầu hạ.

Tử Lam ngồi ở trên giường, dựa vào tường phía sau, từ trong tay Hi Hi nhận lấy, yên tâm thoải mái hưởng thụ.

Nhìn cô như thế mặt không đỏ, hơi thở không gấp khiến Hi Hi hầu hạ, Mặc Thiếu Thiên liền một hồi.
. . . Ghen tỵ!

“Cô mới vừa rồi muốn cùng tôi nói cái gì?”

Mặc Thiếu Thiên hỏi. Tử Lam vừa uống cháo gà, vừa nhàn nhạt nói,

“Quên.”

Mặc Thiếu Thiên nắm quyền! Tử Lam uống cháo gà, không vội không hỏa, nha thời điểm muốn nói với anh, anh không phải nghe, bây giờ muốn nghe, tôi còn không vui nói !

“Lâm Tử Lam! !” Mặc Thiếu Thiên lạnh rống.

Tử Lam lúc này mới ngẩng đầu nhìn hắn,

“Muốn nghe?”

“Nói nhảm!”

Mặc tổng, người vĩnh viễn đều học không được dịu dàng! Tử Lam nhấp một hớp cháo gà, sau đó lau miệng, cầm chén thả vào trên bàn, sau đó sâu kín mở miệng,

“tôi cùng bảo bối đã thương lượng, chúng ta quyết định một chuyện!”

“Chuyện gì?”

Mặc Thiếu Thiên nghe đến về Hi Hi , liền không khỏi tò mò, nhắc tới tâm tới hỏi.

Tử Lam suy nghĩ một chút, cuối cùng mở miệng,

“Mặc dù anh cùng Hi Hi quen biết nhau rồi, nhưng mà tôi lại vẫn cảm thấy, giữ vững tình huống trước mắt tốt nhất!”

“Có ý tứ gì?”

Mặc Thiếu ngày cau mày, lời này cô có ý gì!

“Ý tứ đúng là, chú là cha con không sai, nhưng là chú có cuộc sống của chú. chúng ta cũng có cuộc sống của chúng ta, cho nên cuộc sống của chúng ta còn là giữ vững bộ dáng lúc trước, giữ vững không thay đổi!”

Hi Hi mở miệng giải thích nói. Người lam gật đầu.

Chính là cái ý tứ này, đây cũng là biện pháp tốt nhất.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, giữ vững không thay đổi? Chẳng biết tại sao, trong lòng hết sức mâu thuẫn, trực tiếp thoải mái ra một câu nói,

“Không được!” Hấn phản đối.

Hi Hi là con của hấn, đây là chuyện hấn cảm giác đời này có ý nghĩa nhất, nếu như giữ vững không thay đổi, này cùng trước khác nhau ở chỗ nào? Huống chi, hấn đã cùng con đã bỏ lỡ bảy năm, không muốn tương lai cũng như vậy vượt qua!

“Tại sao?” Tử Lam hỏi.

Đúng, tại sao? Mặc Thiếu Thiên cũng không nói ra! Tóm lại, hấn chính là không thích! Vốn cho là có Hi Hi, cuộc sống của hấn sẽ có thay đổi, nhưng còn là giữ vững không xa, này cùng không nhận khác nhau ở chỗ nào sao?

Mặc Thiếu Thiên rất không thích! Tử Lam nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên, đại khái đoán được ý nghĩ của hấn.

“Mặc tổng, Hi Hi là con của anh, tôi không thể hay không màng, anh nghĩ cùng hấn quan hệ gần hơn, tùy thời có thể dẫn hấn đi chơi, tôi cũng vậy không có ý kiến, nhưng mà tôi lại cũng không muốn khiến người ngoài biết Hi Hi là con của anh!”

Tử Lam nói, nếu như người ngoài một khi biết, cuộc sống của bọn họ sẽ không có một ngày yên tĩnh.

Tử Lam cũng không ở công ty như thế nào ở lại công ty được. Khi đó, sợ rằng Trọng Nhược Tình thật sẽ nghĩ muốn giết cô đi! Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

“Tại sao?”

Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại. Hi Hi là con của hấn, tại sao không thể để cho người khác biết?

“Tôi không muốn mang tới phiền toái không cần thiết!”

Tử Lam nói, chỉ là có hấn, Trọng Nhược Tình đã ghen tỵ thành điên, nếu như mà hiểu biết rõ Hi Hi là con của Mặc Thiếu Thiên, Trọng Nhược Tình sẽ không biết làm ra chuyện gì!

Cô cũng không muốn những thứ này liên lụy đến Hi Hi.

Mặc Thiếu Thiên hiểu ý tứ lời nói Tử Lam, giọng nói của cô mặc dù nhẹ, mặc dù nhạt, nhưng lại rất có phân lượng, cô hiện tại ám chỉ chuyện Trọng Nhược Tình kia.

Nhưng là, không biết vì sao a, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy trong lòng một hồi ngọt ngọt.

Hấn cau mày, mím môi, không nói gì, giống như đang suy nghĩ chuyện gì.

Hi Hi nhìn Tử Lam, Tử Lam cũng nhìn Hi Hi một cái, dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên trầm sâu như vậy, thật đúng là không thích hợp với hấn !

Hi Hi cũng nhìn bộ dạng cau mày của Mặc Thiếu Thiên, tâm không khỏi xẹt qua một tia cảm giác áy náy, hấn cũng không muốn như vậy, nhưng là không có biện pháp a!

Thật ra thì hần rất muốn khiến cha cùng mẹ ở chung một chỗ a! Cái này là hần vẫn phần đầu nỗ lực mục tiêu, cha cùng mẹ kết hôn, Cửa Ngục cùng Hợp Tung cũng sẽ trở thành người một nhà, này thật tốt!

Nhiều tổ hợp hoàn mỹ! Nhưng là Hi Hi biết, chuyện tình cảm miễn cưỡng không đến, chỉ có thể thuận theo tự nhiên cộng thêm chút xú ngoài ý muốn.

Hần tình nguyện khiến cha cùng mẹ hai người tự nhiên phát triển tiếp. Mà trước mắt, đây là biện pháp tốt nhất! Nhưng khi nhìn cha cái bộ dáng này, hi hi lại không đành lòng.

“Mặc tổng, chẳng lẽ anh để Hi Hi nhận tổ quy tông?”

Tử Lam ngồi ở trên giường, nhìn Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ bộ dạng sâu xa, không nhịn được hỏi ngược lại.

Hần tốt nhất bỏ ý niệm này đi, bởi vì cô sẽ không đồng ý! Cũng đừng có quên nhớ, hần còn có vị hôn thê danh chánh ngôn thuận, vị hôn thê của hần trong bụng còn có một....

Nếu để cho Hi Hi nhận tổ quy tông, danh không chánh ngôn không thuận đứa bé căn bản không bị nhìn lên, Tử Lam là tuyệt đối sẽ không cho phép, cô tình nguyện mang Hi Hi theo ở bên người cô, mặc dù cô không thể cho hần đời sống vật chất tốt nhất, nhưng là cũng sẽ để cho Hi Hi vui vẻ lớn lên!

Huống chi, căn cứ Tử Lam biết được, Mặc Thiếu Thiên cùng cái nhà kia, căn bản không cùng!

Hi Hi nhận về, cũng sẽ không hạnh phúc!

Một câu nói, nhất thời nhắc nhở Mặc Thiếu Thiên. Lâm Tử Lam nói không sai.

Mặc Thiếu Thiên nghĩ tới, nhận tổ quy tông? Hần đều hận không được mình, không tính cái dòng họ này, trả như nào đây sẽ làm Hi hi nhận tổ quy tông, huống chi, có cái gì nhận tông tốt hay sao?

Hần căn bản không có nghĩ tới. Hần cho là, có Hi Hi, hần cùng Lâm Tử Lam ít nhất sẽ trở nên không giống nhau một chút, nhưng là không ngờ hai người vẫn như cũ như thế.

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, quay đầu lại nhìn Hi Hi, ánh mắt thâm trầm. “

Hi Hi, con yêu thích cha sao?”

Mặc Thiếu Thiên hỏi, nhìn Hi Hi, thâm thúy trong mắt hình như có cái gì đang chấn động.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, suy nghĩ một chút, sau đó nặng nề gật đầu một cái,

“Thích!”

Rất ưa thích rất ưa thích! Cho tới nay, cũng rất ưa thích!

Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên hài lòng cười, nói

”Cha cũng thích cha!”

Thật ra thì như vậy cũng đã đủ rồi không phải sao? Có một con trai thiên tài, con trai thiên tài có một người mẹ phúc hắc, cuộc sống đã rất vừa lòng. Mặc Thiếu Thiên ngẩng đầu nhìn Lâm Tử Lam,

“Được, cứ dựa theo cô nói làm!”

Tử Lam sửng sốt, Hi Hi cũng có chút kinh ngạc.

Mới vừa rồi còn một bộ dạng kiên quyết không đồng ý, vào giờ phút này thế nào trở nên nhanh như vậy?

Quả nhiên, tâm tình Mặc Thiếu Thiên không phải ai cũng có thể cùng thượng đấy! bt!

Tử Lam nói xấu ở trong lòng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, khóe miệng nhẹ cong,

“Lâm tiểu thư, cô mới vừa nói, tôi có thể tùy thời mang Hi Hi đi chơi, ta thuận tiện thêm một cái, ta cũng vậy tùy thời có thể đi ở cùng Hi Hi, thuận tiện qua ở bên kia!”

“Không được!” Tử Lam một hớp phủ định!

“Nếu như cô không cho, như vậy tôi cũng vậy không được!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Người làm nắm quyền, được, Mặc Thiếu thiên, xem như anh lợi hại!

“Ồ có thể, chỉ là muốn thu tiền phí mướn phòng!” Tử Lam nói.

“Lâm tiểu thư, cô thật thực dụng!”

Mặc Thiếu Thiên nói. Tử Lam cười một tiếng,

“Tôi là hợp lý thu, anh thích ở hay không!”

“Đồng ý!”

Không phải Mặc Thiếu Thiên hiện tại có đồng ý, chỉ là bây giờ còn không đúng lúc.

Nếu như Cung Ái Lâm biết Hi Hi tồn tại, nhất định sẽ không cùng bỏ qua, hơn nữa lo lắng trước mắt thế giới thượng Tam đại hắc đạo rung chuyển,

Mặc Thiếu Thiên không muốn làm cho người ta biết Hi Hi tồn tại, nếu như mà hiểu biết rõ Hi Hi tồn tại giống như hần bị nắm được điểm yếu, cho nên trước mắt theo ý Lâm Tử Lam, vừa đúng, an toàn sẽ không xảy ra chuyện.

Hi Hi nhìn Tử Lam, lại nhìn Mặc ThiếuT một chút, cười hỏi,

“Cha, mẹ, các người đây coi là thương lượng xong thật sao?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam gật đầu một cái, cam chịu. Tử Lam cũng gật đầu một cái, bày tỏ cam chịu. Hi Hi cười hắc hắc,

“Nhiều như vậy được, lẫn nhau hài hòa!”

Mặc Thiếu Thiên không lên tiếng. Tử Lam cũng không có nói.

“Đúng rồi, Mặc Thiếu Thiên!”

Tử Lam chợt nhớ tới một chuyện. Mặc Thiếu Thiên nhìn cô.

“Tôi xảy ra chuyện, đừng cho người công ty biết tôi ở đây!”

Tử Lam không muốn làm cho người của công ty biết. Mặc Thiếu Thiên gật đầu,

“Tôi đã cùng người trong bộ phận cô chào hỏi, nói cô có chuyện, xin nghỉ!”

“Àn!”

Tử Lam lúc này mới yên tâm gật đầu, Mặc Thiếu Thiên cuối cùng làm một lần hợp ý cô!

113. Chương 113: Lo Lắng Rung Chuyển A Thị

Mặc Thiếu Thiên và Hi Hi vẫn bên cạnh chăm sóc Tử Lam ...

Thỉnh thoảng Mặc Thiếu Thiên và Tử Lam có một chút cãi vã , tranh đấu một trận , Hi Hi ở một bên nhìn vào trong lòng bé cực kỳ vui vẻ , hạnh phúc .

Có một phúc hắc cha cùng một phúc hắc mẹ , mỗi ngày sẽ đều thật thú vị không bao giờ buồn tẻ .

Mãi cho đến buổi trưa , Mặc Thiếu Thiên có chuyện nên cần phải đi trước .

Chỉ còn lại Hi Hi và Tử Lam , hai mẹ con trong phòng bệnh .

Lúc này , Lâm Mặc Thiên sau khi nhận được tin tức cùng Tiểu Từ vội vàng chạy tới .

Sau khi Lâm Mặc Thiên biết Tử Lam gặp chuyện không may , dọa ông một thân mồ hôi , “ Lam nhi , con không sao chứ ? Như thế nào ? Còn nơi có nào đau nữa hay không ? ” Lâm Mặc Thiên nhìn Tử Lam hỏi han ân cần .

Tử Lam vốn rất bình tĩnh , không đau , nhưng vừa nhìn thấy Lâm Mạc Thiên tới , trên gương mặt cương nghị đầy dấu vết của năm tháng , tóc mai trắng bệch , cô liền không nhìn được lỗ mũi đau xót .

Ba của cô già thật rồi !

“ Cha , sao người lại tới đây ? Con không sao. ” Tử Lam cố nén lệ dịu dàng nói với ông .

“ Con còn dám nói thế sao , nếu như không phải là cha gọi điện thoại cho Hi Hi , thì làm sao biết được tin tức con gặp chuyện không may, con làm sao cái gì cũng không nói với cha ! ” Lâm Mạc Thiên mặc dù giọng nói mang theo lời trách cứ , nhưng lại tràn đầy đau lòng , “ Con cảm thấy như thế nào rồi , có còn nơi nào bị thương hay không ? Có đau lắm không con gái ? Ai , đang tốt lành như vậy sao tự nhiên lại gặp phải cướp ! ” Lâm Mạc Thiên than ngắn thở dài .

“ Cha, con thật sự không có việc gì đâu , người đừng lo lắng nữa ! ” Tử Lam an ủi ông , sau đó nhìn về phía Hi Hi bằng ánh mắt sắc bén .

Hi Hi nhìn thấy ánh mắt của Tử Lam , bé giả dạng vô tội , cười gượng , “ Là ông ngoại gọi điện thoại hỏi , con vốn không muốn nói , nhưng ông ngoại nói muốn đến nhà thăm mẹ ”

Hi Hi cũng không muốn khiến lão nhân gia lo lắng , nhưng cuối cùng thân bất do kỷ , Hi Hi rốt cuộc nói ra cho ông ngoại biết .

Hi Hi biết , mẹ cũng muốn gặp ông ngoại .

Tử Lam gật đầu , “ Cha , con cũng không muốn xảy ra chuyện nha , nên không gọi điện thoại thông báo cho cha biết , vì con không muốn làm cho người thêm lo lắng ! ”

Lâm Mạc Thiên thở dài , “ Cha không có bản lãnh gì , không thể ở bên cạnh các con bảo vệ các con. ”

“ Cha, đây chỉ là chuyện xảy ra ngoài ý muốn thôi ! ” Tử Lam an ủi ông , để ông thêm an tâm.

Lâm Mạc Thiên lúc này mới thở dài một cái , nhìn Tử Lam , “ Cha chỉ hy vọng các con bình bình an an sống qua ngày , không xảy ra việc gì là tốt rồi ! ”

Tử Lam gật đầu , lỗ mũi cay cay , cô nói sang chuyện khác , “ Đúng rồi , cha , người sống có tốt không ? Kiều Phương đối với người ra sao ? ”

Ngay lập tức , sắc mặt Lâm Mạc Thiên liền có chút lúng túng , sau đó cười nói , “ Tốt vô cùng , rất tốt. ”

Mỗi lần ông đều nói tốt vô cùng , nhưng Tử Lam cũng biết , không phải như thế !

Lâm Mạc Thiên nói như vậy , chỉ vì muốn an ủi cô .

Tử Lam cũng không muốn vạch trần lời nói dối của ông , cô mỉm cười , “ Cha , hiện tại người cũng đã có tuổi rồi , mặc kệ cha có ý kiến gì, con đều ủng hộ người ! ”

Lâm Mạc Thiên nhìn Tử Lam , trước kia ông muốn cưới Kiều Phương bởi vì ông không muốn Tử Lam có cảm giác mình không có mẹ , thua kém bạn bè , nhưng ông không ngờ lại cưới về một người đàn bà độc ác , đối xử với Tử Lam quá mức tệ bạc , Lâm Mạc Thiên cũng vì chuyện này cảm thấy rất hối hận , nhiều lần ông cũng nghĩ tới chuyện ly hôn, nhưng mỗi lần ông nhắc tới chuyện ly hôn, Kiều Phương luôn vừa khóc vừa gào , Lâm Mạc Thiên cảm thấy rất phiền lòng , vì vậy chuyện mới dây dưa , kéo dài tới hiện tại.

Đến bây giờ , cũng dần lãng quên , cứ như vậy chịu đựng qua ngày !

Tiểu Từ yên lặng đứng bên cạnh Lâm Mạc Thiên , cô nhìn Tử Lam.

Tử Lam ngẩng đầu lên , nhìn Tiểu Từ , mỉm cười với cô , Tiểu Từ lập tức nhào qua , ôm lấy Tử Lam .

“ Cậu xấu lắm , xảy ra chuyện lớn như thế này vì cái gì cũng không chịu báo cho tớ một tiếng ! ” Tiểu Từ ôm Tử Lam , giọng nói đầy oán trách , “ Xem ra, cậu không xem tớ là bạn thân của cậu nữa hử ! ”

Tử Lam cười một tiếng , vội vàng nhận lỗi “ Đừng , tớ biết lỗi rồi , không dám , cũng không có lần sau ! ”

“ Xem ra mức độ thành khẩn nhận lỗi của cậu cũng không tệ lắm , mình quyết định tha thứ cho cậu lần này ! ” Tiểu Từ nhìn cô , cái miệng nhỏ vênh lên trông thật đáng yêu.

Vì vậy, hai người nhìn nhau cười thật vui vẻ !

Lâm Mạc Thiên ngồi bên cạnh , nhìn Tiểu Từ cùng Tử Lam , trên mặt ông nở một nụ cười triêu mến .

Hi Hi nhanh chóng tiến tới bên cạnh Lâm Mạc Thiên “ Ông ngoại , người quên Hi Hi rồi sao ! ” Hi Hi nũng nịu nói , đúng ra nhiều người ở độ tuổi này của Lâm Mạc Thiên , ai cũng đều nghĩ sống an nhàn hưởng phúc bên con cháu nhưng ông thì không được như vậy , mặc dù bọn họ không ở chung một chỗ , ông biết Hi Hi là một đứa bé hiếu thuận , có thể thay mẹ làm chuyện gì , bé đều làm.

Lâm Mạc Thiên thấy Hi Hi khéo léo như thế , tâm tình ông cũng rất tốt .

Ôm Hi Hi đặt trên đùi của ông , mỉm cười hạnh phúc , “ Nhớ chứ , ông ngoại làm sao sẽ quên mất Hi Hi nè , nhớ lắm , lúc nào ông ngoại cũng nhớ con ! ” Lâm Mạc Thiên cười nói.

Tử Lam và Từ Từ ngồi trên giường , nhìn thấy Lâm Mạc Thiên cùng Hi Hi hai ông cháu vui đùa , hai người đều vui mừng nở nụ cười .

Lâm Mạc Thiên cùng Tiểu Từ ở bệnh viện với Tử Lam suốt hai giờ , Hi Hi ở một bên cười cười nói nói , thỉnh thoảng giả trò làm nũng , cuối cùng bọn họ cũng không rời đi, mua thức ăn , ở bệnh viện ăn cùng với Tử Lam.

Mấy người quây quần trên bàn nhỏ , ăn rất ngon , rất vui vẻ.

Mặc dù đang ở bệnh viện , mặc dù không phải thức ăn Hi Hi tự mình làm , nhưng Tử Lam ăn rất ngon , giống như tất cả mọi chuyện đều được giải quyết không vướng bận , trong lòng cảm thấy rất thoải mái , rất hạnh phúc .

Nhất là bây giờ , Lâm Mạc Thiên cùng Tiểu Từ đều có mặt nơi đây cùng với cô , cô có cảm giác , cuộc sống như thế đã rất thỏa mãn .

Tử Lam đã qua cái tuổi thơ ngây , không còn là một cô nương tính tình bốc đồng , cô bây giờ , càng muốn bình bình đạm đạm qua ngày , trải qua cuộc sống thoải mái , bình thản là tốt rồi.

Có cha , có con trai , có bằng hữu , cũng đủ rồi.

Cho nên nói , người không có cùng số tuổi , theo đuổi cũng có chỗ bất đồng.

Mãi cho đến lúc xế chiều , Lâm Mạc Thiên mới trở về , Tiểu Từ đến giờ cần phải đi làm , cũng đều rời đi , Hoa Hồng gọi cho Hi Hi một cú điện thoại , Hi Hi cũng đi , Tử Lam nhàn rỗi không còn chuyện gì nữa , cô cũng nằm xuống ngủ một giấc .

~~~~~

Bởi vì chuyện tham ô hối lộ của Trọng Chính bị truyền ra ngoài , trước mắt , mặc dù vẫn đang nằm trong vòng điều tra , nhưng chuyện này vừa truyền ra khiến A Thị một trận rung chuyển , ngay cả công ty của Mặc Thiếu Thiên cũng không khỏi có chút bị ảnh hưởng .

Mọi người rất chú ý về việc kết hôn của Mặc Thiếu Thiên cùng Trọng Nhược Tình , rất muốn biết chuyện đó sẽ vẫn được tiếp tục , hay hôn lễ sẽ bị hủy bỏ !

Vậy mà đối với lần này, Mặc Thiếu Thiên đối ngoại không công khai lộ diện , càng thêm không nói qua một câu .

Trọng Nhược Tình ở trong bệnh viện , không hề lộ diện.

Thời kỳ rung chuyển , tất cả mọi người duy trì thái độ thần bí , nhưng càng như vậy , càng dẫn tới khiến ọi người càng thêm tò mò , ngày ngày đều có ký giả ngăn tại cửa công ty cùng cửa bệnh viện.

Mặc Thiếu Thiên không phát biểu ý kiến , cũng không quản , thái độ khác thường.

Đối với chuyện nhà Trọng Chính bị ném bom , mọi người rối rít suy đoán có lẽ là do hắc đạo báo thù , chuyện này , trừ Hi Hi và Mặc Thiếu Thiên cùng Hoa Hồng biết , ngoài ra không có người thứ tư biết đến , cho nên mọi người hoài nghi thế nào , cũng sẽ không hoài nghi đến một đứa bé chỉ mới 7 tuổi làm ra .

Công việc khắc phục hậu quả Hi Hi làm rất tốt , căn bản không ai có thể tìm được dù một chút dấu vết , Mặc Thiếu Thiên tìm người cố ý điều tra kỹ một chút , anh cũng không ngờ trước đó có người đã làm rất sạch sẽ.

Không thể không nói , kỹ thuật máy tính của Hi Hi , thật sự khai phá đến mức khủng bố như vậy , Mặc Thiếu Thiên cảm thấy rất tự hào !

Chuyện này , ngoại giới không ngừng tò mò , tất cả mọi người đều tò mò , bao gồm Mặc gia , và Cung Ái Lâm .

Mặc Thiếu Thiên đoán được Mặc gia sẽ gọi anh trở về , cho nên trực tiếp tắt máy.

Cứ dựa theo tình huống trước mắt , bao nhiêu người chờ Mặc Thiếu Thiên xuất hiện phát biểu một câu , nhưng Mặc Thiếu Thiên không lên tiếng , cứ như vậy hao tổn , ọi người đầy đủ lo lắng để cho bọn họ đi suy đoán.

Mặc Thiếu Thiên ngồi trong phòng làm việc của công ty , cùng Vân Dục mở ra video hội nghị.

“ Trước đừng động thủ , Hợp Tung cũng không phải là ngồi không , đám kia quân hỏa ít nhất mười mấy tỷ, không phải con số nhỏ, liên đồng minh theo chân bọn họ hỏa binh qua , tổn thất không ít , chúng ta tạm thời án binh bất động , theo dõi nhất cử nhất động của bọn họ !” Mặc Thiếu Thiên ra lệnh.

Vân Dục gật đầu, “ Tôi sẽ thời khắc chú ý ! ”

“ Ân ! ” Mặc Thiếu Thiên gật đầu , sau đó đứng dậy , rót ỉnh một ly rượu đỏ .

Nói xong chánh sự, Vân Dục cũng không có vội vã logout , ngược lại nhìn Mặc Thiếu Thiên , bắt đầu nói chuyện phiếm.

“ Thiếu Thiên , chuyện của Trọng Chính , là cậu làm sao ? ” Vân Dục không phải suy đoán , mà là chắc chắn , ở A Thị trừ Mặc Thiếu Thiên ra còn có ai dám làm như vậy ?

Dĩ nhiên không bao gồm Hi Hi , nếu như nói là Hi Hi làm , không có chứng cứ có tính thuyết phục , dù anh có nói ra sự thật cũng sẽ bị xem như nói đùa , điều kiện tiên quyết là , Vân Dục cũng không biết đến sự tồn tại của Hi Hi .

Mặc Thiếu Thiên nhú mày , đưa ra vẻ mặt vô tội, “ Cậu ở đây nói gì , tại sao có thể là toi... tôi là loại người ấy sao ? ”

“ Rất rõ ràng, là cậu ! ” Vân Dục nói khẳng định.

Đối với danh tiếng của Mặc Thiếu Thiên đương nhiên Vân Dục là người hiểu rõ nhất.

“ Chỉ là tôi thật tò mò, động lực gì khiến cho cậu xuống tay ! ” Vân Dục tò mò hỏi.

Trước kia , chuyện Mặc Thiếu Thiên cùng Trọng Chính hợp tác , anh cũng biết , lý do vì Mặc Thiếu Thiên muốn khuếch trương công ty MK , cũng vì Cửa Ngục tìm một con đường an toàn , nhưng Mặc Thiếu Thiên là người , từ trước đến giờ tranh giấu , ngoài sáng cùng Trọng Chính hợp tác , nhưng vùng trộm góp nhặt không ít tội danh Trọng Chính tham ô hối lộ , chờ một ngày ra tay trả đũa .

Vân Dục thế nào cũng không nghĩ đến , Mặc Thiếu Thiên nhanh như vậy đã ra tay.

Mặc Thiếu Thiên dựa vào ghế , trên gương mặt tinh xảo yêu nghiệt nâng lên nhất mạt cười.

“ Cậu đoán thử xem ! ”

Vân Dục, “. . . . .”

Có thể để cho Mặc Thiếu Thiên lộ ra vẻ mặt hả hê như vậy , thật hiếm thấy .

“ Vì nữ nhân sao ? ” Vân Dục tùy ý suy đoán .

Mặc Thiếu Thiên uống rượu tư thế sững sốt.

Mắt liếc Vân Dục trong clip một cái.

Vân Dục nhìn chăm chăm vào video , không bỏ qua bất kỳ động tác bất thường nào của Mặc Thiếu Thiên , rất rõ ràng , Mặc Thiếu Thiên ngẩn ra , “ Quả thật đúng như vậy ? ” Vân Dục suy đoán.

“ Đúng như thế thì sao ! ” Mặc Thiếu Thiên không chối cãi , trực tiếp nhận định .

Không ngờ Vân Dục thế nhưng đoán trúng!

“ Giận dữ vì hồng nhan a ! ” Vân Dục giấu cột , gương mặt ưu nhã cũng nhin không được lộ ra nhất mạt cười.

Mặc Thiếu Thiên hung hăng lườm Vân Dục một cái , bưng ly rượu uống một ngụm , anh là vì con trai bảo bối được không ?

Mới không phải vì nữ nhân kia đâu!

Vân Dục tiếp tục cười , “ Có muốn hay không để cho tôi suy đoán thêm một chút , chắc chắn là vì nữ nhân kia ? ”

Mặc Thiếu Thiên nhú mày , ý tứ , mỗi mắt mong chờ.

“ Ân. . . . . ” Vân Dục kéo một dài một tiếng , sau đó nhú mày , “ Lâm Tử Lam phải không ? ”

114. Chương 114: Chỉ Bằng Cậu , Cũng Muốn ?

“ Ân. . . . . ” Vân Dục kéo một dài một tiếng , sau đó nhú mày , “ Lâm Tử Lam phải không ? ”

Mặc Thiếu Thiên uống rượu , động tác ngẩn ra , mắt nhìn lướt qua Vân Dục trong video , không ngờ cậu ta lại đoán chuẩn xác như thế.

Vân Dục chợt nhú mày , cười nói , “ Nét mặt của cậu nói cho tôi biết , tôi đoán đúng rồi ! ”

Mặc Thiếu Thiên lại nhấp một chút rượu , nhàn nhạt trả lời Vân Dục một câu , “ Cậu không làm ở đội chó săn , thật là đáng tiếc ! ”

“ Nếu như tôi đi làm ở đội chó săn , chỉ sợ Mặc tổng sẽ phải vội chết ! ”

Ngày ngày không cần làm gì nhiều , chỉ cần điều tra tư liệu của Mặc Thiếu Thiên , mỗi ngày mấy bài báo không phải tin tức sẽ đứng tít trang đầu a!

Hơn nữa Vân Dục bảo đảm , tin tức mỗi ngày , 365 ngày không ngày nào tin tức giống nhau cả , hơn nữa bảo đảm chuyện hoàn toàn chính phẩm , tuyệt không sai hoặc thổi phồng dù chỉ là một chút !

Mặc Thiếu Thiên hung hăng trừng mắt nhìn Vân Dục .

Vân Dục bình thần nở nụ cười , sau đó con ngươi thoáng qua một tia âm đạm , nhìn Mặc Thiếu Thiên , mở miệng , “ Thiếu Thiên , nếu như cậu thật sự rất thích nữ nhân kia , cậu nên làm xong tất cả chuẩn bị , đừng quên chuyện của Tiểu Ly chính là ví dụ tốt nhất ! ” Vân Dục nhắc nhở.

Nhắc tới cái này , Mặc Thiếu Thiên mặt liền biến sắc , âm trầm cực kỳ đáng sợ.

Ánh mắt tỉnh mạch , tay , nắm thật chặt ly rượu , nói ra một câu , “ Tôi tuyệt đối sẽ không khiến xảy ra chuyện như vậy ! ” (hứa rồi mà vẫn xảy ra đấy thôi ! cũng tại MTT mà ra á)

Coi như , dù đánh đổi cả tánh mạng của anh , anh cũng sẽ không để chuyện như vậy xảy ra !

Trước mắt , để Hi Hi bên cạnh Tử Lam , chính là biện pháp tốt nhất bảo vệ mẹ con bọn !

~~~~~

Trọng Chính bị giam giữ , ông trầm mặc , cái gì cũng không nói , luôn miệng chỉ nói muốn gặp Mặc Thiếu Thiên .

Mà Mặc Thiếu Thiên vẫn duy trì trầm mặc , chưa từng lộ diện.

Mặc gia nhận được tin tức , vẫn muốn gặp Mặc Thiếu Thiên , nhưng thế nào cũng liên lạc không được , Cung Ái Lâm tức giận sắp bùng nổ!

Bà thế nào cũng không nghĩ đến , Mặc Thiếu Thiên lại nhanh chóng ra tay như vậy.

Bà đã chuẩn bị xong tất cả , không ngờ Trọng Chính lại bị người ta tố cáo!

Đương nhiên , bà biết chuyện này do một tay Mặc Thiếu Thiên làm ra .

Cả A Thị này , ngoại trừ Mặc Thiếu Thiên , ai dám đắc tội Trọng Chính , hơn nữa , Trọng Chính là người cẩn thận , sẽ không dễ dàng bị người nắm được nhược điểm , cho nên , nhất định là Mặc Thiếu Thiên làm.

Trước mắt , gặp phải chuyện như vậy , Cung Ái Lâm tự nhiên sẽ không lộ diện , bà chỉ biết tính toán kế hoạch khác .

Khiến Mặc Thiếu Quân tiến vào MK , sau đó thay thế vị trí của Mặc Thiếu Thiên .

Nếu như Mặc Thiếu Quân về mặt làm ăn không có thiên phú , bà tội gì dùng Mặc Thiếu Thiên để bây giờ gặp toàn bất lợi ? Đi bước cờ nguy hiểm này , bà cũng đã cân nhắc rất nhiều mới dám mạo hiểm .

Chiều hôm đó , Mặc Ân Thiên cùng Cung Ái Lâm còn có Mặc Thiếu Quân xuất hiện tại công ty MK .

Còn chưa kịp vào phòng làm việc , Mặc Thiếu Quân cũng không biết đã đi đâu.

Bên trong phòng làm việc của Tổng giám đốc .

Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Ân Thiên , “ Cha , sao người lại tới công ty ? ” Mặc Thiếu Thiên có điểm kinh ngạc.

Mặc Ân Thiên quét mắt nhìn anh một cái , “ Đây là công ty của ta , ta không có quyền tới đây phải không ? ”

“ Ý của con không phải như thế ! ”

Mặc Ân Thiên đi tới ngồi trên ghế sofa , sau đó nghiêng đầu quay sang nhìn Mặc Thiếu Thiên , “ Con cố ý không nhận điện thoại phải hay không ? Nếu như không phải liên tục liên lạc không được con , ta sẽ tự mình chạy đến công ty sao ? ” Mặc Ân Thiên thở phì phò hỏi.

“ Điện thoại con bị rơi mất ! ” Mặc Thiếu Thiên không mảy may không lạt nói , cùng Mặc Ân Thiên nói chuyện , trừ bọn họ trên người không cách nào cắt đứt quan hệ máu mủ , chính là phần tối thiểu “ Tôn trọng ” , trừ điều đó ra , cái gì cũng không có.

“ Là mất rồi , hay là cố ý không nhận ? ” Cung Ái Lâm ở một bên lạnh giọng hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng nhất mạt cười , nhìn chằm chằm Cung Ái Lâm , trên gương mặt yêu nghiệt lạnh lùng viết rõ mấy chữ , “ Thế nào đều tốt , đều không liên quan với bà ! ”

“ Bà nói chuyện như thế mà nghe được sao ! ” Mặc Ân Thiên nhìn Cung Ái Lâm sắc mặt không được tốt , lên tiếng quát lạnh .

Mặc Thiếu Thiên không không thềm để xia đến , anh chỉ cảm thấy buồn cười , dời đi ánh mắt , nhìn về hướng khác.

Mặc Ân Thiên nhìn về phía Cung Ái Lâm , lập tức sắc mặt Cung Ái Lâm trở nên khó coi , Mặc Ân Thiên im lặng trong chốc lát lại mở miệng , “ Chuyện của Trọng Chính , có phải do con làm hay không ? ”

Mặc Thiếu Thiên chỉ nhàn nhạt trả lời , “ Không phải ! ”

“ Không phải con , còn ai vào đây ? ” Mặc Ân Thiên lại nói tiếp , “ Trừ con ra , còn ai dám làm như vậy , có thể có đầy đủ tội chứng chứng minh Trọng Chính tham ô hối lộ ? ”

Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên nhất mạt cười châm biếm , “ Cha nếu đã khẳng định như vậy , thì không cần tới hỏi ta làm gì ! ”

“ Con ——! ” Mặc Ân Thiên nhìn anh , Mặc Thiếu ngày cũng không hờn không giận , chỉ một đưa ra dáng vẻ lạnh lùng .

Những thứ này , tất cả đều bị anh dưỡng thành thói quen.

“ Tại sao muốn làm như vậy ? Mất đi Trọng Chính , về sau muốn tìm người phía bên chính phủ AA ký tên đều là vấn đề ! ” Mặc Ân Thiên nói gần từng chữ.

Mặc Thiếu Thiên không giống như loại người vọng động như vậy , mặc dù , ông đối với Mặc Thiếu Thiên hiểu rất ít , nhưng không thể không thừa nhận , Mặc Thiếu Thiên rất thông minh!

Mặc Thiếu Thiên nhin không được nâng lên nhất mặt cười lạnh , nói cho cùng , vẫn là vì lợi ích của ông ta.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày , “ Trọng Chính xuống đài , lập tức liền có người mới lên thay , hơn nữa , người vừa mới nhậm chức , đều phải dựa vào sự nâng đỡ của con , tuyệt đối so với thời điểm Trọng Chính tại vị tốt hơn gấp trăm lần , bất kể so về phương diện nào cũng không thành vấn đề ! ” Mặc Thiếu Thiên trực tiếp chỉ thẳng vấn đề , giọng nói , chắc chắn , làm cho người nghe không thể không tin tưởng.

Mặc Ân Thiên sững sốt mấy giây , nhìn Mặc Thiếu Thiên bộ dạng lại chắc chắn như thế , cực kỳ giống ông lúc còn trẻ .

Làm chuyện gì , cũng đều phải nắm chắc.

Mặc Ân Thiên nhìn Mặc Thiếu Thiên , ông có chút giật mình sững sờ .

Trong chuyện này nếu như không có sự cố gì , nhất định nó có lẽ sẽ không hành động như vậy.

Cung Ái Lâm dám xem thường ánh mắt vừa rồi của Mặc Ân Thiên , sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng mở miệng , “ Cậu cứ như vậy tự tin ? ”

“ Trọng Chính đã xuống đài , hiện tại , đây là biện pháp tốt nhất trước mắt ! ” Mặc Thiếu Thiên nói lại thêm lần nữa .

Ngụ ý , trừ như vậy , các người không có lựa chọn nào khác!

Cung Ái Lâm muốn dựa vào thế lực của Trọng Chính điều khiển , nắm chặt anh trong lòng bàn tay, quả thực là nằm mơ!

Anh đã sớm muốn đem Trọng Chính xuống đài , chỉ là nghĩ đến phần tình cảm của Trọng Nhược Tình nên mới nhân nhượng chậm chạp không động thủ , hôm nay , Trọng Chính tự tìm phiền toái , anh không đưa ông ta xuống đài , cũng không có cách nào giao phó cùng Hi Hi !

Nhìn Mặc Thiếu Thiên dáng vẻ tràn đầy tự tin , thậm chí Cung Ái Lâm nghĩ đến bà sau khi trăm tuổi , Mặc Thiếu Thiên sẽ đối đãi với mình như thế nào !

“ Chớ có đến lúc đó bê đá tự đập vào chân của mình , phá hủy MK ! ” Cung Ái Lâm không chịu bỏ qua , nuốt hận nói.

Vừa muốn dựa vào Mặc Thiếu Thiên chống đỡ công ty MK , vừa hận sự thành công cùng ưu tú của anh.

Thậm chí có lúc bà thâm nghĩ , nếu như Thiếu Quân có được một nửa tư chất làm ăn của Mặc Thiếu Thiên, bà cũng sẽ không cần lao tâm lao lực như thế .

Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng cười một tiếng , “ Vậy thì mở to mắt nhìn thử xem! ”

Rốt cuộc là người nào người nào bị thua thiệt , đến lúc đó sẽ biết !

Cung Ái Lâm lúc này quay sang , nhìn Mặc Ân Thiên một cái , Mặc Ân Thiên hoảng hốt , sau đó mấp máy môi mở miệng , “ Việc đã đến nước này , chỉ có thể như vậy , Thiếu Quân đã trưởng thành , đúng lúc cũng nên vào công ty thực tập , con an bài cho nó một chức vị trong công ty đi ! ” Mặc Ân Thiên mở miệng.

Mặc Thiếu Thiên nghe xong.

Liền nhìn cũng không nhìn Cung Ái Lâm một cái , bởi vì không cần phải hỏi , cũng biết là an bài của ai .

Thật ra thì , đây mới chính là mục đích hôm nay bọn họ tới đây .

Anh một mực không chịu nghe điện thoại , liên lạc không được , Cung Ái Lâm liên luống cuống , không nghĩ tới , hôm nay thế nhưng vì sự việc này lại tìm tới công ty .

Sợ anh gom hết tiền trong công ty chạy sao?

Mặc Thiếu Thiên xoay người , chính mình trở lại bàn làm việc , “ Tốt ! ” Anh một lời thần nhiên đồng ý ngay , sau đó giả vờ lật xem một chút tài liệu trước mặt , nhìn đi nhìn lại mấy lần , sau đó ngẩng đầu nhìn bọn họ , “ Trước mắt bộ phận marketing còn có một vị trí , để cho nó vào đảm nhiệm đi ! ”

Bộ phận Marketing !

Cung Ái Lâm còn chưa mở miệng phản đối .

Cửa , phịch một tiếng liền bị đẩy ra .

Mặc Thiếu Quân giống như giống như một cơn gió vọt vào , nổi giận đùng đùng , “ Mặc Thiếu Thiên , anh nói cái gì ? Bộ phận Marketing ? Anh cho tôi là cái gì ? ”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Thiếu Quân trước mặt , cùng nhau anh đều ghen di truyền từ cha , nhưng nhìn nó có bộ dạng gì , mặc quần jean , đi giày thể thao , áo choàng đồ ngắn , trước ngực còn treo mắt kiếng , điển hình bộ dáng công tử ăn chơi trác táng , trừ đó ra , không nhìn ra bất kỳ tư chất.

Mặc Thiếu ngày nhìn Mặc Thiếu Quân , nhếch miệng lên nhất mặt cười khinh miệt.

Một người chỉ biết sống phóng túng , hao tiền, mua xe thể thao , con nhà giàu !

“ Thế nào ? Ngại chức vị quá cao sao ? ” Mặc Thiếu Thiên sâu kín hỏi , giọng nói kia khiến Mặc Thiếu Quân nhìn vào liền nổi trận lôi đình.

“ Phi , Mặc Thiếu Thiên , anh thế nhưng khi để tôi , để cho tôi vào làm tại bộ phận marketing? Anh đem tôi làm thành cái gì ? Tôi rất rõ ràng nói cho anh biết , tôi không muốn ! ” Mặc Thiếu Quân thở phà phà , một bộ dáng gương nanh múa vuốt .

Mặc Thiếu Thiên sớm ngờ tới cậu ta nhất định sẽ phản ứng như thế , anh không nhanh không chậm nói , “ Bộ phận Marketing thì thế nào ? Mỗi người vào công ty đều là từ cơ bản nhất làm lên , tôi đã mở ra tiền lệ mới , để cho cậu trực tiếp tiếp nhận chức vị quản lý bộ phận Marketing rồi , cậu còn có cái gì bất mãn ? ” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại.

Mặc dù trên mặt thoát nhìn rất khó chịu , nhưng đáy lòng anh thật sự cảm thấy rất thoải mái !

Nó càng nóng nảy , anh sẽ lại càng bình tĩnh.

Nhìn Mặc Thiếu Quân , bộ dạng không một chút thành tựu !

“ Tôi bất mãn cái gì ? Mặc Thiếu Thiên , anh quá đem tự cao tự đại rồi , tôi cho người biết , tôi muốn chức vị , chính là cùng vị trí hiện tại của anh ngang hàng như nhau , anh cho rằng chức vị tổng giám đốc của MK thật là anh sao? Thật buồn cười , anh chẳng qua là người đảm nhiệm tạm thời thôi , chờ tôi tiến vào MK , việc đầu tiên tôi muốn làm nhất đó là đem anh đá ra khỏi đây !” Mặc Thiếu Quân phách lối hống hách kêu gào .

Hiệp nghị giữa Mặc Thiếu Thiên cùng Cung Ái Lâm , cậu đương nhiên là biết một chút , cho nên hiện tại , cậu mới sẽ không sợ gì !

Giọng nói kia , hận không được tuyên bố điều này với toàn thế giới .

Mặc Ân Thiên đứng ở một bên không nói gì.

Cung Ái Lâm càng thêm cưng chiều con trai của bà , không nói gì.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Thiếu Quân , miệng bất giác nâng lên ý cười nhẹ nhàng , xem ra mặc dù đang cười , lại lạnh lùng , lạnh khiến Mặc Thiếu Quân không dám khiêu khích.

“ Anh cười cái gì ? ” Mặc Thiếu Quân nhìn anh hỏi , tức giận bộc phát .

Mặc Thiếu Thiên liếc nhìn cậu em trai cùng cha khác mẹ của mình , nhếch miệng khinh thường “ Chỉ bằng cậu ?” Khóe miệng nụ cười lạnh hơn , âm thanh dần dần đề cao , “ Cũng muốn ? ”

“ Anh...anh nói gì ? ” Mặc Thiếu Quân càng cảm tức không chịu được , “Mặc Thiếu Thiên, anh lặp lại cho tôi !”

“ Tôi nói mười câu , cũng đều như thế , có bản lĩnh , thì cậu tới lấy , Mặc Thiếu Quân , chỉ bằng cậu cũng muốn chức tổng giám đốc ? Một người chỉ biết sống phóng túng , tôi có thể nuôi cậu xem ra cũng không tệ rồi, cậu có thể làm tổng giám đốc , chỉ sợ trên thế giới này những người tàn phế cũng có thể chạy bộ rồi ! ” Mặc Thiếu Thiên trực tiếp nói một câu , không chút nào để ý đến mặt mũi ai .

115. Chương 115: Không Chiếm Được , Sẽ Phá Hủy

“ Tôi nói mười câu , cũng đều như thế , có bản lĩnh , thì cậu tới lấy , Mặc Thiếu Quân , chỉ bằng cậu cũng muốn chức tổng giám đốc ? Một người chỉ biết sống phóng túng , tôi có thể nuôi cậu xem ra cũng không tệ rồi, cậu có thể làm tổng giám đốc , chỉ sợ trên thế giới này những người tàn phế cũng có thể chạy bộ rồi ! ” Mặc Thiếu Thiên trực tiếp nói một câu , không chừa lối thoát .

Mặc Thiếu Quân sắc mặt thay đổi bộc phát khó coi , bị Mặc Thiếu Thiên đâm trúng điểm , cậu liền thay đổi dễ dàng nổi giận , Mặc Thiếu Quân chính là như thế.

Cậu nổi giận , “ Mặc Thiếu thiên , con mẹ nó , ai cần anh nuôi , người nào cần , anh tự đâm đầu vào chỗ chết ! ” Nói xong , bắt được y phục Mặc Thiếu Thiên chuẩn bị động thủ.

Mặc Thiếu Thiên đứng im tại chỗ vẫn không nhúc nhích , chỉ đưa ra một cái tay , bắt lại cậu , so về tốc độ , còn là so sức tay , anh một cái tay cũng có thể bóp chết cậu ta !

Muốn động thủ cùng anh sao , những năm anh sống ở nước Mĩ , thời điểm dưới võ đài trong lòng đất , một mình anh tay không đánh mười người , anh chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức , cánh tay Mặc Thiếu Quân liền không thể nào không gãy được !

“ Dừng tay ! ” Hai người còn chưa kịp động thủ , Mặc Ân Thiên hô một tiếng , ngăn bọn họ lại .

Nếu quả thật động thủ , người bên ngoài nhất định có thể nghe được !

“ Các ngươi muốn làm gì ? Đừng quên , đây là công ty , muốn đánh , rút ra ngoài đánh cho ta !” Mặc Ân Thiên quát lạnh một tiếng.

Mặc Ân Thiên rất ít khi phát uy , nhưng đây là lần đầu ông như thế , tuyệt đối có lực độ.

Mặc Thiếu Quân nhìn Mặc Ân Thiên một cái , sau đó nổi giận hất Mặc Thiếu Thiên ra , thật ra thì cậu cũng biết rõ , mình cũng không phải là đối thủ của Mặc Thiếu Thiên , nếu không , cậu đã sớm động thủ , cũng không cần bị Mặc Thiếu Thiên chèn ép.

Mặc Thiếu Quân tức giận , nhưng không có bất kỳ biện pháp nào , bởi vì bị Mặc Thiếu Thiên nói trúng trọng điểm , cậu mới có thể dễ dàng tức giận như thế.

Cậu quay đầu lại nhìn Cung Ái Lâm , “ Mẹ , con không muốn làm việc ở bộ phận marketing , con muốn chức vị tổng giám đốc MK của con !”

Mặc Thiếu Thiên đứng bên cạnh , đáng vẻ không sao cả , nhìn Mặc Thiếu Quân bộ dáng không có tiền đồ , nhếch miệng lên nhất mặt cười châm chọc .

Tìm mẹ cậu ta sao , tìm ai cũng đều vô dụng!

Chẳng lẽ cả đời cậu ta mỗi lần gặp chuyện đều sẽ tìm mẹ cả sao , vậy được xem là có tiền đồ sao ?

Cung Ái Lâm nhìn Mặc Thiếu Quân , cho dù bà lòng dạ sắt đá , nhưng đối với đứa bé của mình , cũng là vô cùng cưng chiều.

Chỉ là.

Bà hiểu Mặc Thiếu Quân , hiện tại lòng của nó căn bản hạ quyết tâm được , bà thật hy vọng Mặc Thiếu Quân có thể trưởng thành , nhanh chóng tiếp nhận quản lý công ty , chỉ cần nó có thể làm được , bà đã sớm đem Mặc Thiếu Thiên ra khỏi công ty rồi , cần gì phải thừa nhận Mặc Thiếu Thiên là người của Mặc gia ?

Bà hiểu rất rõ khả năng của con trai của mình.

Cho nên hiện tại , bà không thể làm quá quyết tuyệt.

Lúc này, Cung Ái Lâm nhìn sang Mặc Ân Thiên.

Mặc Ân Thiên cup mắt xuống , mở miệng , “ Thiếu Quân dù thế nào cũng đã tốt nghiệp trường đại học danh tiếng , đã có cơ sở rất tốt , nếu đưa nó vào làm tại bộ phận quản lý marketing cũng không tránh khỏi quá uổng phí nhân tài , con xem lại lần nữa an bài cho nó một chức vị khác tốt hơn đi ! ” Mặc Ân Thiên mở miệng ra lệnh.

Tốt nghiệp trường đại học danh tiếng sao ?

Mặc Thiếu thật sự rất muốn cười.

Bỏ ra bao nhiêu tiền mua , chẳng lẽ anh không biết sao ?

Nhân tài không được trọng dụng hử ?

Mặc Thiếu Quân chỉ cần biết viết mấy chữ là có thể trở thành nhân tài rồi hả ?

Chẳng qua chỉ là một tên chỉ biết sống phóng túng tầm thường thôi !

“ Cha , con đã tận lực , con là tổng giám đốc , cũng muốn làm theo quy định , bộ phận marketing cũng không thể tùy tiện vào , huống chi , bên kia cũng có một tầm quan trọng , là trọng tâm của công ty ! ” Mặc Thiếu Thiên hiển nhiên nhất quyết không chịu nhượng bộ.

“ Vậy sao anh không đi qua đó mà làm ? ” Mặc Thiếu Quân liền phản bác .

Mặc Thiếu Thiên không nhìn cậu , cùng một người thiếu não nói chuyện , thật sự là lãng phí nước miếng của anh .

Nhìn Mặc Thiếu Thiên đáng vẻ phách lối , Mặc Thiếu Quân cảm thấy không cam lòng , cậu lôi kéo y phục Cung Ái Lâm , Cung Ái Lâm cũng không ngờ Mặc Thiếu Thiên lại kiên quyết như vậy , bà lại không đành lòng nhìn con trai của mình chịu uất ức , liền mở miệng.

“ Mặc Thiếu Thiên , đừng quên , người thừa kế chân chính của công ty Mk là Thiếu Quân , cậu an bài vị trí như vậy cho nó , vậy về sau thế nào nó còn có mặt mũi quản lý công ty ? ” Cung Ái Lâm nói gần từng chữ.

Cung Ái Lâm vừa nói ra , Mặc Thiếu Thiên mặt liền biến sắc.

“ Cậu chắc chắn cho rằng bản thân có thể làm tổng giám đốc cả đời sao ? ” Cung Ái Lâm hỏi ngược lại.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bà , ánh mắt thâm u , ngay sau đó , anh giận quá hóa cười , nhìn chằm chằm vào bà , “ Tôi làm không được , vậy tôi nhất định sẽ phá hủy nó ! ”

Thật sự cho là anh hiếm lạ với một công ty MK này sao?

Vậy thật quá khinh thường anh !

Hiện tại MK chính là tâm huyết của anh .

Coi như anh không được làm tổng giám đốc của MK nữa , cũng sẽ không đem tâm huyết nhiều năm của chính mình đưa cho người khác.

Anh tình nguyện, tự tay phá hủy tất cả !

Ai cũng đừng mơ tưởng chiếm đoạt nó !

Đây chính là phong cách của Mặc Thiếu Thiên!

Cung Ái Lâm sửng sốt.

Bà tuyệt đối tin tưởng lời nói vừa rồi của Mạc Thiếu Thiên , mấy năm nay , bà nhận thấy Mạc Thiếu Thiên càng ngày càng ưu việt , càng không dễ bị khống chế , càng ngày càng không thể nắm giữ.

Tuy nhiên có lúc thỉnh thoảng nói một hai lời phản nghịch , nhưng Cung Ái Lâm có thể cảm thấy , thực lực Mạc Thiếu Thiên giống như đang thay đổi mạnh !

Mặc dù , bà không tra ra được cậu ta rốt cuộc đang làm gì!

Nhưng mơ hồ có thể cảm thấy , nhưng cách nào xác định được!

Bà chỉ biết , Mạc Thiếu Thiên đã bắt đầu thoát khỏi bàn tay khống chế của bà , cho nên bà phải lợi dụng lợi thế , khiến Thiếu Quân tiến vào MK , quen thuộc tất cả , thuận nước đẩy thuyền trở thành tổng giám đốc của MK , sau đó mới có thể cho Mạc Thiếu Thiên rút khỏi.

Đáng tiếc , Cung Ái Lâm tính toán nước cờ tốt như vậy , nhưng lại bị Mạc Thiếu Thiên làm cho tay chân luống cuống.

Cung Ái Lâm nhìn Mạc Thiếu Thiên , không dám nói ra những lời kích thích Mạc Thiếu Thiên nữa , bởi vì bà thật sự rất sợ Mạc Thiếu Thiên tiếp theo sẽ làm ra chuyện gì , Trọng Chính chính là ví dụ tốt nhất.

Lúc trước bà quá khinh thường Mạc Thiếu Thiên rồi !

Mặc Ân Thiên cũng không nói gì , ông biết tính tình Mạc Thiếu Thiên quá mạnh mẽ , không ngờ đứa bé này lại giống tính cách của ông nhất.

Mạc Thiếu Quân nhìn thấy Cung Ái Lâm không nói gì , lại nhìn quay sang nhìn Mặc Ân Thiên, hai người đồng thời yên lặng , cậu cười lạnh , nhìn Mạc Thiếu Thiên , “ Mạc Thiếu Thiên , anh quá coi trọng chính mình rồi !”

Hiển nhiên, đơn thuần Mạc Thiếu Quân không biết thế lực Mạc Thiếu Thiên hùng mạnh hùng hãn như thế nào !

Cậu luôn cho là Mạc Thiếu Thiên dựa vào MK mới có thể có hôm nay , cho nên sẽ không dễ dàng phá hủy anh ta.

“ Muốn thử một chút , cứ tới! ” Ánh mắt Mạc Thiếu Thiên quét qua , lạnh lùng khiêu khích.

Mạc Thiếu Quân đứng tại chỗ, nhìn Mạc Thiếu Thiên , nửa tin nửa ngờ , nhưng không dám nói tiếp nữa.

Theo suy nghĩ của cậu , chỉ sợ bản thân thua thiệt , Mạc Thiếu Thiên sẽ làm ra những chuyện điên cuồng gì đối với mình !

Ngay vào lúc này , cửa phòng làm việc bị gõ mấy tiếng , thư ký đẩy cửa đi vào , nhìn bọn họ , “ Mạc tổng , mười phút sau , công ty bên Mỹ cử người của họ tới đây nói bàn về dự án lúc trước !”

Mạc Thiếu Thiên nhìn thư ký một chút , sắc mặt hơi buồn lòng , gật đầu một cái, “ Tôi biết rồi , đem tài liệu chuẩn bị sẵn sàng đi!”

Thư ký gật đầu một cái, “ Được, tôi biết rồi !” Nói xong cũng lui ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại.

Bên trong phòng tĩnh lặng sau vài giây , Mạc Thiếu Thiên lên tiếng.

“ Cha , còn có chuyện gì nữa không ? Con lập tức phải họp , công ty bên Mỹ là một trong số đối tượng chúng ta cần phải tận lực lôi kéo , không thể chậm trễ!” Mạc Thiếu Thiên mở miệng nói , ngụ ý, không có chuyện gì nữa , các người có thể đi về!

Mặc Ân Thiên nhíu mày, mặc dù ông đã không tại chức vị , chỉ là một Đồng Sự Trưởng trên danh nghĩa , thế nhưng ông biết rất rõ tầm quan trọng trong chuyện này . Công ty lớn nước Mỹ , thời điểm ông đang tại vị , mặc dù ông cố gắng thế nào cũng không tranh thủ ký hợp đồng cùng công ty lớn đó ở nước Mỹ , không ngờ đến Mạc Thiếu Thiên tại vị , người của công ty Quốc tế Mỹ thế nhưng tự mình đến nói hợp tác.

Cung Ái Lâm nữ doanh nhân trong giới làm ăn , bà cũng biết chuyện về công ty Quốc tế nước Mỹ .

Nghe được đối thoại , cũng không nhịn bắt đầu trầm mặc.

Chỉ có Mặc Thiếu Quần không biết tình huống mở miệng, “Cái gì công ty Quốc tế , cái gì không thể chậm trễ ? Không phải chỉ là ký một cái hợp đồng sao rõ ràng sao ? Có cái gì đáng giá lấy lệ ? ” Mặc Thiếu Quần không biết tình huống mở miệng, khoắc lác vô sỉ.

Nghe được Mặc Thiếu Quần nói , Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên nhất mạt châm chọc cười.

Mặc Ân Thiên cau mày , “ Con câm miệng cho ta!”

Mặc Thiếu Quần còn muốn nói tiếp , Cung Ái Lâm nhìn cậu một cái , ý bảo hẳn không nên nói lung tung.

Công ty Quốc tế Mỹ là một case lớn , không ngờ Mặc Thiếu Quần ngay cả cái này cũng không hiểu , mấy tháng này bà để cho cậu quan sát những dự án , cậu đều bỏ đi đâu hết?

Mặc Thiếu bày bị nghẹn lại , trong lòng khó chịu , “ Được rồi được rồi , con còn có chuyện, đi trước!” Nói xong, xoay người rồi đi mở cửa ra , sau đó đột nhiên đóng sập lại bỏ đi.

“ Thiếu Quần.” Cung Ái Lâm hô một tiếng , nhưng Mặc Thiếu Quần ngay cả quay đầu lại nhìn bà một cái cũng không có , trực tiếp bỏ đi.

Mặc Thiếu Thiên đứng tại chỗ trầm nghĩ , Mặc Thiếu Quần , chính là một điển hình vô tích sự .

Công ty nếu như giao cho cậu ta , kết quả chỉ có một.

Không quá 3 ngày, phá sản!

Chỉ bằng cậu ta như vậy , còn muốn làm tổng giám đốc?

Không biết tự lượng sức mình!

Mặc Thiếu Quần so sánh cùng với Hi Hi bảo bối cũng không bằng.

Mặc dù Hi Hi chỉ mới 7 tuổi , nhưng mạnh hơn cậu ta không biết gấp mười lần hay còn là gấp trăm lần.

Mặc Thiếu ngày lặng yên trầm mặc.

Làm sao anh lại có thể đem Mặc Thiếu Quần cùng Hi Hi bảo bối đánh đồng ?

Mặc Thiếu Quần , chỉ cần một đầu ngón tay của bé cũng không sánh nổi!

Làm có thể đem bọn họ ngang hàng !

Hi Hi , thật xin lỗi, cha không cố ý hạ thấp con , Mặc Thiếu Thiên ở trong lòng cùng Hi Hi thật sâu nói một lời xin lỗi.

Mặc Ân Thiên mím môi , đứng đó, làm cho người ta không nhìn ra ông rốt cuộc đang suy nghĩ gì!

Nhìn nét mặt Mặc Ân Thiên , một bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép , Mặc Thiếu Thiên ở trong lòng cười lạnh.

Cha , như thế nào ?

Đây chính là người mà cha luôn cho rằng đứa con trai suất sắc , ngay cả những điều cơ bản nhất cũng không hiểu , nhưng cố tình đứa con trai mà người không yêu thương , lại đem công ty của người phát triển ở đỉnh cao, vượt qua mong đợi của người.

Trong lòng của người chính là như thế nào ?

Mặc Ân Thiên mím môi , vẫn đứng im không nói gì.

“ Cha , còn có chuyện gì sao ? Nếu như không có , con muốn thu thập một chút rồi đi họp!” Mặc Thiếu Thiên mở miệng hỏi.

Mặc Ân Thiên biết , Mặc Thiếu Thiên đang hạ lệnh đuổi khách!

Mặc Ân Thiên không nói gì , hừ lạnh một tiếng , xoay người đi ra ngoài , Cung Ái Lâm cũng không nói , chỉ trừng mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên , sau đó đi theo Mặc Ân Thiên đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng bọn họ , khóe miệng Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng nâng lên.

116. Chương 116: Bạo Lực, Thật Không Đáng Yêu!

Bên trong bệnh viện.

Tử Lam ăn no rồi nằm ngủ một giấc, tỉnh ngủ liền ăn, khó được có thời giờ nghỉ ngơi như vậy, cô cũng không keo kiệt sử dụng, nghỉ ngơi thật tốt.

Tử Lam rất chú trọng phẩm chất cuộc sống con người, thời điểm bận rộn, cô sẽ toàn thân toàn ý làm việc, nhưng là lúc nên nghỉ ngơi, cô cũng sẽ nghỉ ngơi thật tốt.

Dù sao, mạng cũng chỉ có một, về sau tốt đẹp chính là ngày còn có rất nhiều, Tử Lam rất trân ái cái mạng nhỏ của mình.

Ngồi ở trên giường bệnh, nhàn rỗi vô sự, tùy tiện lật tạp chí xem tin tức, trước kia làm sao có thời giờ chú ý những thứ này.

Nhưng vừa nhìn, không ngờ lại thấy trong nhà Trọng Chính bị phá hủy, Trọng Chính bị bắt, hai điều này làm cho Tử Lam rất kinh ngạc.

Nàng chỉ là ngủ một giấc, Trọng Gia tại sao lại đã xảy ra chuyện? Sâu xa bên trong giống như có người ở cố ý đối phó Trọng Gia.

Tử Lam đang xem, cửa phòng bệnh bị gõ. Tử Lam để tờ báo trong tay xuống, nhẹ giọng mở miệng,

“Vào đi!”

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra.

Tử Lam thấy người vừa tiến vào thì Tử Lam sững sờ chỉ chốc lát.

Lục Tử Thịnh cầm một bó hoa tươi, đi vào, người mặc tây trang màu đen chính hắc, anh tuấn vô cùng, cùng màu trắng Hoa Bách Hợp tạo sự chênh lệch rõ ràng.

“Học trưởng, sao anh lại tới đây?” Tử Lam hỏi.

Tin tức cô gặp chuyện không may, hắc không có truyền đi a, không ngờ Lục Tử Thịnh sẽ biết.

Lục Tử Thịnh cười đi tới,

“Em đã xảy ra chuyện, thế nào cũng không có cho anh biết một tiếng?”

Tử Lam cười, sau đó ngồi dậy, Lục Tử Thịnh thấy vậy, liền đi lên, ngăn cô,

“Chớ lộn xộn, cẩn thận vết thương!”

Giọng nói tràn đầy lo lắng. Tử Lam chỉ cười,

“Em không sao, chỉ là một chút vết thương nhỏ!”

Lục Tử Thịnh nhìn Tử Lam, cho dù bị thương, cô xem ra cũng là ánh nắng tươi sáng, tràn đầy kiên cường, điều này của Lâm Tử Lam mới thật sự rất quyến rũ.

Lục Tử Thịnh nhìn Tử Lam, bị nụ cười của cô đánh bại, hắc đem hoa tươi đưa cho Tử Lam.

“Tặng cho em!”

Tử Lam nhận lấy hoa tươi,

“Cảm ơn học trưởng!”

Lúc này, Lục Tử Thịnh đem một cái tay khác trái cây đưa tới,

“Còn có cái này!”

Tử Lam thấy tới giỏ trái cây, tràn đầy vui mừng, mắt cũng thay đổi ánh sáng,

“Trái Thanh Long? !”

“Mới vừa mua, rất tươi, biết em bệnh viện nhàm chán, đặc biệt mua được cho em, đã cắt gọn rồi, trực tiếp có thể ăn!”

Lục Tử Thịnh ôn hòa mà nói, sau đó kéo một cái ghế ngồi, ngồi ở giường bên cạnh.

Tử Lam cười nhận lấy, đặt ở trước mặt của mình,

“Không ngờ học trưởng còn nhớ rõ em thích ăn cái này!”

Nói qua cô cầm một miếng đặt ở trong miệng ăn.

Tử Lam cùng các cô nương khác khẩu vị không giống nhau, người ta thích ăn dâu tây, khả ái không được, nhưng cô cố tình thích ăn Trái Thanh Long! phương pháp thưởng thức Rất không lãng mạn, nhưng lại có Lâm Tử Lam mùi vị đặc biệt.

Ăn một miếng, Tử Lam cảm thấy vô cùng thỏa mãn, Trái Thanh Long, là cô thích nhất a!

“Ăn ngon thật, cảm ơn học trưởng!”

Tử Lam cười nói, mặt thỏa mãn!

Lục Tử Thịnh nhìn cái bộ dáng này của cô lại có mấy phần đáng yêu, không khỏi cười cười.

Sửng sốt một chút, Lục Tử Thịnh nhìn Tử Lam,

“đang bình thường tại sao lại bị thương? Tra được là ai làm chưa?” Lục Tử Thịnh hỏi.

Tử Lam ngẩn người một chút, sau đó bình tĩnh tự nhiên ăn một miếng Trái Thanh Long, cười nói,

“Xui xẻo chứ, gặp phải mấy cướp, thật may là chỉ là cướp tiền!”

Lục Tử Thịnh nhú mày, lập tức lo lắng hỏi,

“Em không chuyện gì chứ? Báo cảnh sát sao?”

Tử Lam cười,

“Em đây không phải đã không sao chứ? Đã báo cảnh sát!”

Tử Lam nói, theo bản năng giấu tin tức mình bị người giết.

Chuyện này, cô không biết là người nào làm, cho nên cũng không có cần phải nói ra ngoài, nói ra sẽ chỉ càng làm nhiều người lo lắng.

Lục Tử Thịnh do dự một chút, mở miệng, gật đầu,

“Àn, vậy thì tốt, bây giờ mọi người quá cần rồi, về sau em ra vào vẫn là cẩn thận một chút!”

Tử Lam gật đầu,

“Em biết rồi!”

Vì vậy hai người ở trong phòng hàn huyên một lát, rất vui vẻ.

Lục Tử Thịnh nhìn Tử Lam, nhìn cô một cái nhăn mày cười, cũng đều tự nhiên, lý trí, Lâm Tử Lam như vậy, khiến Lục Tử Thịnh mê muội. Lục tử thịnh nhìn Tử Lam,

“Nếu như về sau em có chuyện gì, tùy thời có thể gọi điện thoại cho anh, anh đi đón em!” Lục Tử Thịnh nói.

Tử Lam nhìn hẩn,

“Đây chẳng phải là rất phiền toái sao! ?”

“Làm sao biết chứ, chỉ cần là em tìm anh, lúc nào anh cũng xuất hiện!”

“Vậy cảm ơn Học Trưởng.”

Tử Lam cười nói.

Lục Tử Thịnh nhìn cô, mím môi mỏng, sững sờ một chút, mở miệng,

“Tử Lam, em không cần nói cảm ơn với anh, có thể vì em làm những thứ này, anh cảm thấy rất vui vẻ. . . .”

Tử Lam vẫn như cũ giờ lên cười, nhìn Lục Tử Thịnh, nụ cười vẫn như cũ sáng rõ.

Lục Tử Thịnh nói rất rõ ràng rồi, nếu như cô còn không hiểu chính là kẻ ngu rồi. Tử Lam gật đầu, cười nói,

“Có thể làm học muội của học trưởng, em cũng vậy rất vui vẻ!”

Lục Tử Thịnh sững sờ một chút, nhìn nét mặt Tử Lam, cũng nhìn không cô nghĩ ra sao.

Hắn mím môi, suy nghĩ một chút, cuối cùng muốn mở miệng,

“Tử Lam, thật ra thì.”

Ngay vào lúc này, cửa bị đẩy ra, một cái bóng dáng nho nhỏ đi vào.

“Mẹ.”

Lời nói Lục Tử Thịnh bị cắt đứt, nghe thấy một tiếng mẹ, theo bản năng nghiêng đầu sang hướng phía cửa nhìn.

Tử Lam thấy bảo bối, mặt vui vẻ cười,

“Bảo bối, con đã đến rồi? !”

“Đúng, thứ mẹ muốn, con đều đem tới hết ẹ!”

Hi Hi cầm một cái túi đi tới, đi tới mép giường nhìn thấy Lục Tử Thịnh,

“Mẹ, mẹ có khách hả?”

Mà Lục Tử Thịnh nhìn Hi Hi, hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Đây là tình huống gì?

Tử Lam nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Lục Tử Thịnh, hoàn toàn không để ý, đây là nằm trong dự liệu của cô.

“Cái này là học trưởng mẹ, kêu thúc thúc!” Tử Lam nói.

Hi Hi nhìn Lục Tử Thịnh, đôi tròng mắt kia mang theo ánh sáng bén nhọn, khuôn mặt nhỏ nhắn treo ưu nhã khả ái cười,

“Thúc thúc!”

Lục Tử Thịnh thoáng thất thần, nụ cười có mấy phần mất tự nhiên, vậy mà nhìn Tử Lam,

“Cái này là con. ?”

“Con em!” Tử Lam cười nói.

“Em khi nào thì nhận nuôi đứa bé lớn như vậy!”

Hơn nữa giống như người kia, Lục Tử Thịnh có chút ngoài ý muốn.

Tử Lam cười, không có chút nào để ý,

“Không phải nhận nuôi, là con trai ruột của em”

Đối với việc bảo bối tồn tại, trừ đã từng nghĩ lừa gạt được Mặc Thiếu Thiên bên ngoài, cô cũng không để ý cùng người khác nói hi hi là con trai bảo bối của cô. Bởi vì Hi Hi là bảo bối của cô. Bảo bối chân thật nhất, cuộc sống bởi vì có hắn mới trở nên vui vẻ cùng đầy đủ.

Nghe được lời nói Tử Lam, Lục Tử Thịnh hình như có chút khó có thể tin.

Vẫn cho là Tử Lam trong cảm nhận của hắn đều là hoàn mỹ, bỗng nhiên xuất hiện một đứa con trai, để cho hắn có chút khó có thể tiếp nhận.

“Hắn mấy tuổi?” Lục Tử Thịnh cứng ngắc hỏi.

“Bảy tuổi!”

Bảy tuổi? Lục Tử Thịnh cau mày, trong đầu từ từ nhớ lại, cô là bảy năm trước mới ra khỏi nước, hơn nữa khi đó, bọn họ cùng nhau.

Cho nên khi đó, cô cũng đã mang thai sao? Lục Tử Thịnh vẫn cho là mình là gần Tử Lam nhất, nhưng chợt phát hiện, thực tế hoàn toàn đem ý tưởng hắn cho đã phá vỡ.

Khó có thể hồi tưởng lại đứa bé rốt cuộc là của ai, Lục Tử Thịnh chỉ cảm thấy tim một hồi khó chịu.

Hi hi nhìn Lục Tử Thịnh, mặt cười ưu nhã, nhìn Trái Thanh Long trước mặt Tử Lam,

“Oa, Trái Thanh Long, mẹ, mẹ thật tham lam, cũng không biết gọi bảo bối cùng nhau ăn!”

“Là thúc thúc mua, còn có rất nhiều, từ từ ăn!”

Hi Hi ngẩng đầu nhìn Lục Tử Thịnh, lộ ra mặt khả ái cười,

“Cám ơn thúc thúc!”

Lục Tử Thịnh nhìn Hi Hi gương mặt đó, đầu óc trống rỗng, chỉ là kéo ra nhàn nhạt cười.

Hi Hi cầm một miếng đặt ở trong miệng ăn,

“Ăn, ăn ngon thật!” Mặt thỏa mãn.

“Ăn ít một chút, đừng nghĩ mẹ ăn xong rồi!” Tử Lam nói. zv0y.

Thái độ Tử Lam đối với Hi Hi, chưa bao giờ giống như là đối đãi một đứa bé, bộ dạng giống như là đối đãi một người bạn.

Hi Hi liếc cô một cái, giống như đang nói..., mẹ ta khi dễ người!

Tử Lam là lấy một cười, tùy người khi dễ.

Nhìn bọn họ cười cười nói nói, Lục Tử Thịnh chỉ cảm giác đầu trống rỗng, không thể nào tiếp thu được.

Lúc này, Hi Hi lấy đồ mình mang tới ra,

“Mẹ, bảo bối thua thiệt còn nhớ thương mẹ, mang tới đồ ăn ngon ẹ!”

Nói qua Hi Hi liền lấy ra ngoài, sau đó nhìn Lục Tử Thịnh, mặt đáng yêu cười ưu nhã,

“Vị này thúc thúc, chú ăn không, bảo bối chuẩn bị có nhiều a!”

Lục Tử Thịnh nhìn Hi Hi gương mặt đó, chỉ cảm thấy hoảng hốt, sắc mặt hắn có mấy phần lúng túng, lắc đầu một cái,

“Không cần, chú bỗng nhiên nhớ tới còn có chút việc muốn làm, chú đi trước!”

Nói qua liền đứng dậy, nhìn Tử Lam,

“Anh đi mấy ngày trở lại thăm em!”

Tử Lam gật đầu một cái,

“Được, đi đường cẩn thận!”

“Àn!”

Lục Tử Thịnh gật đầu, sau đó xoay người, vội vã rời đi.

Cửa phòng vừa đóng lên, Hi Hi xác định Tử Lam, bộ mặt chắc chắn,

“Mẹ, vẻ mặt của hắn nói cho chúng ta biết hắn rất kinh ngạc, bị thương rất nặng, mẹ, hắn là không phải thích mẹ a?”

Tử Lam ở trên giường, mặt không đổi sắc,

“Ông cụ non, chớ nói lung tung!”

“con không có nói lung tung, vẻ mặt của hấn đã rất nói rõ được rồi, hơn nữa, con không tin mẹ không phải không biết!” Hi Hi nói.

Tử Lam gật đầu một cái,

“Xác thực có một chút ý tứ!”

“Cho nên, mẹ cứ tuyệt?” Hi Hi hỏi.

Tử Lam gật đầu một cái, trong lời nói ý tứ của cô, Lục Tử Thịnh đã nghe hiểu đi!

“Mẹ tâm thật độc ác, lại làm thương tổn một vị thanh niên!”

Hi Hi lắc đầu chặc chặc mà nói đến.

“Nếu như mà mẹ không thích hấn, mà cho hấn hi vọng, đây mới thực sự là độc ác!” Tử Lam nói.

Hi Hi lại một dạng nghiêm chỉnh gật đầu một cái,

“Vậy cũng được!”

Sau đó cười,

“Chỉ là, con thích!”

Nụ cười kia, xác thực có đủ phúc hắc. Hấn còn là thích cha cùng mẹ ở chung một chỗ.

Hấn thứ nhất lựa chọn, còn là cha! Tử lấy y nặng. Chỉ là, Hi Hi nghe nhớ tới cái gì, nhìn Tử Lam, nở nụ cười,

“Này mẹ, mẹ thích người nào? Cha?”

“Nói vậy, ánh mắt mẹ có tật xấu mới thích hấn!”

“Rõ ràng đúng là, còn không thừa nhận!”

“Tiểu tử thúì, lại nói cẩn thận mẹ đánh con!”

“mẹ Bao lực, thật không đáng yêu!”

“Đối với con, không cần đáng yêu!”

117. Chương 117: Tử Lam Mẫu Tử Giáo Dục.

Lục Tử Thịnh đã đi, Hi Hi cùng Tử Lam ở trong phòng bệnh.

Mẹ con hai người ngồi ở trên giường vừa ăn đồ vừa nói chuyện phiếm.

“Dì, người kia cá gọi Hoa Hồng bằng hữu đâu?” Tử Lam tùy ý hỏi.

Hi Hi nhú mày,

“Cô ấy có chuyện, đi trước một bước!”

“Ồ!”

Tử Lam gật đầu một cái, đối với chuyện của Hi Hi, rất ít hỏi tới quá nhiều, cô biết Hi Hi có chút bí mật, nhưng là hấn làm việc có chút đứng mực, cho nên Tử Lam rất ít hỏi tới.

Tử Lam ăn mấy thứ linh tinh, sau đó suy nghĩ một chút mở miệng,

“Bảo bối, mẹ muốn hai ngày nữa xuất viện!”

Tử Lam vừa ăn đồ vừa nói. Hi Hi ngược mắt nhìn cô một cái,

“Không được!”

Hai chữ thì bác bỏ.

“Tại sao?” Tử Lam hỏi.

“Mẹ, mẹ chịu những vết thương là đạn bắn, vết thương đạn bắn, mẹ cho rằng đó là dao khứa vào tay à? Mẹ phải nghỉ ngơi thật tốt, đợi đến khi mới có thể xuất viện!”

Hi Hi nói, khẩu khí kia, cực kỳ giống mười phần đại hầy Mặc Thiếu Thiên. Nhiều rất thịnh sau. Tử nhìn hần, bĩu môi,

“Nhưng bệnh viện rất nhàm chán, mẹ về nhà nghỉ ngơi cũng giống vậy!” Tử Lam nói.

“Không được!”

Hi Hi vẫn cảm thấy không ổn.

“mẹ kiên trì!”

Tử Lam giơ tay nói. Hi Hi lập tức lấy điện thoại di động ra,

“Kiên trì không có hiệu quả!”

“”

“Tiểu tử thú, hiện tại ngay cả mẹ cũng dám phản bác phải hay không?” Tử Lam hỏi.

Hi Hi nhìn mẹ, cuối cùng lấy điện thoại di động ra,

“con gọi điện thoại cho cha, xin phép một chút!”

Nói qua muốn gọi điện thoại. Tử Lam thấy thế, đoạt lấy điện thoại,

“Chuyện của mẹ, tại sao muốn hướng tới hần xin phép?”

“Nhưng.”

“Nhưng mà cái gì, ta mới phải mẹ con, con phải nghe mẹ!” Tử Lam nói.

“Cái gì cũng có thể nghe, duy chỉ có chuyện này không thể!”

Hi Hi cũng rất kiên trì lập trường của mình. Hần có thể tất cả đều nghe mẹ , nhưng là duy chỉ có chuyện này không thể đùa giỡn.

“Con —— ai, thôi, bệnh viện chạy chữa viện!”

Tử Lam thỏa hiệp, có lúc, Hi Hi cũng bướng bỉnh muốn chết.

Tính khí này, cũng không biết giống ai!

Tử Lam ăn mấy thứ linh tinh, Hi hi thấy thế, vội vàng mỉm cười,

“Mẹ, đừng nóng giận nha, nếu như mẹ buồn bực lời nói của con, con có thể cùng mẹ ra ngoài dạo dạo a!”

Tử Lam lườm hần một cái. Hi Hi cười hắc hắc,

“Đi thôi, mẹ, con cùng mẹ đi!”

Tử Lam nhú mày, cũng không còn phản đối, vì vậy, hai người đi ra ngoài.

Phía ngoài ánh mặt trời rất tốt, Tử Lam đi ra bên ngoài công viên đi một vòng, rất nhiều bệnh nhân cũng ngồi ở trên ghế phơi nắng, cũng có chút người ngồi ở vừa nói cười, cũng có rất nhiều đứa bé ở một chỗ chơi.

Ở nơi này người đâu, đều không phải là người rất khỏe mạnh, nhưng là bọn họ lại có thể tích cực lạc quan trước mặt đúng, người lam cười thâm.

Có lúc, bình thần chính là hạnh phúc. Bảo bối tìm một nơi không nhiều người lắm,

“Mẹ, ngồi ở đây!”

Hi Hi nói, hần biết mẹ xưa nay thích an tĩnh, liền đi tìm một nơi an tĩnh một chút.

Tử Lam cho bảo bối một ánh mắt, thật là hiểu cô cũng chỉ có bảo bối. Vì vậy đi tới, ở Hi Hi trên mặt hôn một cái,

“Cám ơn bảo bối!” .

“Không có gì!” Hi Hi cười nói.

Cũng thế, Tử Lam ngồi ở trên ghế. Cái phương hướng này, vừa đúng hướng về phía ánh mặt trời, phía sau là một cây, bây giờ thời tiết ôn hoà, Tử Lam mặc đồng phục bệnh nhân sạch sẽ, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn mặt trời, chậm rãi nhắm mắt lại, nong đậm cuốn vểnh lên lông mi xem ra hết sức đáng yêu, nàng nhắm mắt lại, tắm rửa ánh mặt trời, xem ra, rất thoải mái.

Tử Lam vốn là xinh đẹp, tinh xảo, mà giờ khắc này, ánh mặt trời vẩy vào trên người của cô, giống như cho cô một tầng ánh sáng hào quang, gương mặt và gò má càng lộ vẻ rõ ràng, tóc đen tùy ý xõa ở trên người của cô, xem ra có điểm giống là đặt trong ánh sáng, đẹp để cho người ta lòng say.

Hi Hi ngồi ở một bên, cùng với Tử Lam nói chuyện phiếm. Mẹ con hai người thoạt nhìn rất vừa lòng, cả trong vườn hoa, chúc mẹ con bọn hắn nhất hiển nhiên.

“Bảo bối, con như vậy cũng không hay, mặc dù con rất thông minh, nhưng là cũng muốn đi đi học a, Tiên Thiên tốt lắm, Hậu thiên vẫn còn cần nỗ lực!”

Tử Lam giáo dục nói, bảo bối học, đây chính là một vấn đề để cho cô nhức đầu.

“Mẹ, con biết rõ, con có chừng mực, chờ mẹ tốt một chút rồi, con liền đi!” Hi Hi nói.

“Có chừng mực, cũng không cần trốn lớp thầy giáo, đừng làm cho thầy giáo con gọi điện thoại ẹ!” Tử Lam cảnh cáo mà nói.

“Sẽ không, mẹ yên tâm!”

“Tại sao?” Tử Lam hỏi,

“Tại sao con như vậy ba ngày câu cá hai bữa giăng lưới , Lão sư lại vẫn cho phép như con vậy? Còn không thông báo gia đình?” Tử Lam hỏi.

Hi Hi cười thần bí,

“Mẹ, mẹ phải tin tưởng con, Thầy giáo nhất định sẽ không gọi điện thoại ẹ!”

“Nói nghe một chút!”

Hi Hi suy nghĩ một chút, quyết định mở miệng,

“Là như vậy, lần trước con cùng thầy giáo đánh cuộc, Thầy thua, cho nên thầy nên đồng ý với con, không gọi điện thoại ẹ!”

“Đánh cuộc? đánh cuộc cái gì?” Tử Lam hỏi.

“Chính là lần trước đi học, con có chút ngủ, vì vậy liền ngủ mất rồi.”

“Đi học ngủ?”

Tử Lam mặt co rút ra hạ xuống,

“Bảo bối, con biết học phí trường đó đắt cỡ nào sao? con thế nhưng đi học lại ngủ? con cái này là đang lãng phí tiền!” Tử Lam từng chữ một dạy dỗ.

“Mẹ, bình tĩnh, bình tĩnh, !”

“Không cách nào bình tĩnh!”

“Vậy coi như rồi, con liền không nói ẹ con cùng thầy giáo đánh cuộc cái gì ?” Hi Hi hỏi.

Vì vậy, vì tâm mình rất hiếu kỳ, Tử Lam lúc này mới bỏ qua,

“Nói tiếp!”

“Chỉ là có chút mệt nhọc, cho nên không cần thận ngủ thiếp đi, ai biết thầy tức giận, muốn ta thi, vì vậy con liền cùng thầy đánh cuộc, con có thể đáp ra những câu hỏi của thầy, liền cho phép con trước khóa ngủ, và không thông báo ẹ!”

“Kết quả?”

“Kết quả không cần suy nghĩ, bảo bối tất cả đều đối đáp trôi chảy a!” Hi Hi hả hê nói.

Cho nên vô luận Hi Hi thế nào trốn lớp, hoặc là đi học ngủ, Thầy giáo đều chỉ có thể giữ yên lặng.

Tử Lam mặt co rút,

“thầy giáo các con cũng thật là cởi mở, không ngừng dạy các con đánh cuộc, phương thức giáo dục cũng thật là cởi mở, điều kiện như vậy cũng có thể đồng ý!”

Hi Hi ngay sau đó cười hắc hắc,

“Là lão sư dạy Anh văn chúng con, hẳn là một nam nhân ngoại quốc, cho nên rất coi trọng chữ tín, hơn nữa đây là con cùng hãn nam nhân cùng nam nhân ở giữa ước định, hẳn phải tuân thủ!”

Hi Hi nói vô cùng hả hê.

Nam nhân cùng nam nhân ở giữa ước định? ánh mắt của Tử Lam trên dưới đem Hi Hi quan sát một phen. Bảo bối, con nhiều nhất cũng coi như người chưa vị thành niên, còn nam nhân đâu!

Hi Hi nhận được ánh mắt khi dễ của Tử Lam, bày tỏ kháng nghị,

“Mẹ, con mặc dù còn nhỏ, nhưng con cũng là một người đàn ông a, cho nên mẹ không thể xem thường con, bảo vệ phải không, con về sau so cha còn phải nam nhân!”

Hi Hi nói, bọn họ vốn là lớn lên giống, lấy gương so xuống, cũng là như thế. Chờ con lớn lên, nhất định so cha còn cường hãn hơn, so cha còn phải nam nhân a a a! ! ! zv26.

của bộ mặt Tử Lam co quắp xuống.

“Biệt giới, con chính là đừng giống hãn được, cùng yêu nghiệt tự đắc!”

Tử Lam nói xong, trong đầu không khỏi khắc sâu vào mặt yêu nghiệt của Mặc Thiếu Thiên a, vô thì vô khắc xông cô tà ác cười.

Hi Hi,

“ ”

Mẹ, cái người này coi là khi dễ cha sao? Người ta đáng đáp yêu nghiệt, cũng là một loại ưu thế a, bao nhiêu nữ nhân người trước ngã xuống, cũng chỉ có một mình mẹ việc không đáng lo a! Huống chi, cha không ngừng yêu nghiệt, cũng rất cường hãn a!

Tử Lam nhìn hãn nói,

“nam nhân yêu nghiệt cho người cảm giác rất Lạ Tình, hơn nữa rất vô dụng, cho nên, bảo bối không cần giống như hãn!” Tử Lam giáo dục nói.

Mà lúc này giờ phút này, tại phía xa công ty đi họp Mặc Thiếu Thiên rất tao nhã đánh một cái nhảy mũi. Người nào đang nói xấu hãn? ? ?

* *

Chỉ là Hi Hi còn nghiêm túc suy nghĩ một chút, gật đầu một cái, bày tỏ đồng ý,

“Đúng, cha có chút quá yêu nghiệt, con muốn so cha hơn man một chút mới được!”

“Đúng, đừng giống hãn, nhớ, con về sau muốn kết hôn, nhất định phải chung tình, đừng giống hãn cùng cá Hoa Hồ Điệp tự đắc!”

Tử Lam giáo dục, cô nhưng nhớ tình sử Mặc Thiếu Thiên, ở gần cô nhưng khi nhìn lâu đều nhìn không xong!

Tử Lam cô nương không có cảm giác đến, mình nói lời này, giọng nói có vị chua.

Hi Hi nhìn Tử Lam, sau đó rất khổ não nói,

“Mẹ, con sợ con không cách nào chung tình rồi.”

“Tại sao?” Tử Lam cau mày.

“Bởi vì con vẫn thích mẹ a, cho nên làm sao sẽ chỉ thích vợ tương lai con đây.” Hi Hi cười nói.

Tử Lam sững sờ, lập tức bị lời nói Hi Hi chọc vui.

“Tiểu tử thú, coi như con có lương tâm!” ử Lam nói.

Có lời nói này, cô cũng rất thỏa mãn!

Chỉ là, nói đi nói lại, Tử Lam nhìn Hi Hi, thật vẫn có chút hoài nghi não bộ Hi Hi kết cấu là thể nào tạo thành, đi học ngữ còn có thể đối đáp trôi chảy, chẳng lẽ thể giới thật có thiên tài như thế?

Hi Hi nhìn Tử Lam, ánh mắt kia, có điểm quái lạ .

“Mẹ, mẹ đang nhớ cái gì?” Hi Hi nhìn ánh mắt của Tử Lam, kỳ quái hỏi.

Tử Lam suy nghĩ một chút, ánh mắt vô tội trong suốt, sau đó tiến tới, bới lấy đầu Hi Hi, cảm khái nói,

“Thật muốn đẩy đầu con xem một chút, não bộ con kết cấu là cái dạng gì”

“”

“Mẹ, mẹ mạnh khỏe ghê tởm a!”

Còn đẩy đầu của hấn, suy nghĩ một chút trận kia mặt liền máu tanh ghê tởm.

“Cái gì ghê tởm, chó vũ nhục nghiên cứu y học.”

Mẹ con hai người ở bên ngoài ngây người thật lâu, nói chuyện rất lâu, mới chuẩn bị đi trở về.

Vậy mà lúc này, Ân Tuệ đỡ Trọng Nhược Tình từ bên ngoài đi trở về, Trọng Nhược Tình mấy ngày nay ốm nghén bắt đầu, có chút ói, khó chịu không thôi.

“Nhược Tình, con làm sao vậy? Còn khó chịu hơn sao?” Ân Tuệ hỏi.

Hiện tại chuyện Trọng Chính, Ân Tuệ tất cả đều dựa vào Trọng Nhược Tình rồi, chỉ có cô tốt, Trọng Chính mới có cơ hội ra ngoài!

Trọng Nhược Tình lắc đầu một cái, sắc mặt rất yếu ớt,

“con không sao!”

118. Chương 118: Một Cuộc Sóng Gió

Bây giờ Trọng Chính xảy ra chuyện, Ân Tuệ phải dựa vào Trọng Nhược Tình, chỉ có cô không bị chuyện gì thì Trọng Chính mới có cơ hội ra ngoài

Trọng Nhược Tình lắc đầu một cái, sắc mặt rất tái nhợt, “ Con không có sao ”

“Mặc Thiếu Thiên cũng thật là tệ bạc, đem con nhét vào bệnh viện xong cũng không biết tới thăm con một chút, nói thể nào thì con cũng là đang mang thai con của cậu ta ” Ân Tuệ thở phì phò nói.

Trọng Nhược Tình khổ sở nhìn Ân Tuệ cũng không nói gì.

Kể từ ngày phát tán những hình ảnh kia tới nay, Mặc Thiếu Thiên liên đối với cô lạnh nhạt đi rất nhiều.

Cô không biết anh có tin hay không nhưng mà cô biết không một người đàn ông nào chứng kiến những chuyện như vậy mà không ngại, không sinh ra tâm lý ngăn cách. Nhưng mà cô sẽ không buông tha, cũng sẽ không thừa nhận

Một khi thừa nhận, cô liền hoàn toàn vĩnh viễn mất đi Mặc Thiếu Thiên, cho nên sẽ tuyệt đối không thừa nhận với anh

Tuyệt đối sẽ không

Mới vừa nói xong, Ân Tuệ chợt nhớ tới cái gì, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Trọng Nhược Tình, “Cậu ta sẽ không phải là bởi vì chuyện xì căng đan lần trước của con mà giận dữ chứ?”

Trọng Nhược Tình không có đáp lời, im lặng có lúc chính là cam chịu, tính tình của Trọng Nhược Tình ra sao Ân Tuệ hiểu nhất.

Ân Tuệ mặt khó chịu, đàn ông khi gặp những chuyện thế này không có mấy ai là không ngại. Ngoài miệng nói không sao thật ra thì trong lòng lại nghĩ khác. Đây chính là bản tính của đàn ông, cho nên xảy ra những chuyện như thế này thua thiệt vĩnh viễn đều là phụ nữ

Nhưng mà Ân Tuệ cũng hiểu, bà đã theo Trọng Chính thời gian cũng không ngắn, đối với những chuyện này cũng có cái nhìn rất thông suốt nhưng mà bây giờ còn có thể làm gì đây, bây giờ bọn họ cần sự giúp đỡ của Mặc Thiếu Thiên.

Ân Tuệ nhìn Trọng Nhược Tình, “ Nhược Tình, mẹ biết con vì Mặc Thiếu Thiên mà chịu nhiều uất ức nhưng mà bây giờ nên lấy đại cục làm trọng, con muốn vững vàng giành lại Mặc Thiếu Thiên thì phải cùng cậu ta giải thích cho rõ, nếu không ba con có thể thật sẽ không ra được ” Ân Tuệ tận tình khuyên.

Trọng Nhược Tình gật đầu một cái, bất kể là vì cái gì, cô đều phải giữ chặt Mặc Thiếu Thiên.

Vì vậy, hai người vừa nói vừa hướng phòng bệnh đi tới.

Trong lúc này Tử Lam lại từ đối diện đi tới, Hi Hi thì ở một bên làm bạn, hai người nói cười vui vẻ, nữ thì xinh đẹp hào phóng, bé thì thoát nhìn khả ái ưu nhã, hai người cùng nhau đi tới hết sức gây sự chú ý cho người khác.

Trọng Nhược Tình cũng liếc nhìn Tử Lam.

Tử Lam cũng nhìn thấy Trọng Nhược Tình, không nghĩ tới lại gặp nhau ở chỗ này .

Trọng Nhược Tình nhìn cô, nhớ tới chuyện lúc trước trong lòng hận hết sức, “ Lâm Tử Lam? ” Trọng Nhược Tình réo với giọng nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô ta tại sao lại ở chỗ này ?

Nhìn trên người cô ta mặc đồng phục của bệnh nhân, chẳng lẽ bị bệnh ?

Trọng Nhược Tình thật muốn cầu cho Lâm Tử Lam bị bệnh chết quách đi cho xong

Tử Lam nhìn Trọng Nhược Tình, không nghĩ tới cô ta đối với mình thù hận sâu như vậy, chẳng qua là liếc nhìn xuống Hi Hi, nếu như cô ta biết được thân phận của Hi Hi chắc là sẽ càng hận hơn đi?

Lúc trước còn không muốn cho Mặc Thiếu Thiên để cho Trọng Nhược Tình biết chuyện này, không nghĩ tới bây giờ liền chạm mặt.

Tử Lam nhú mày nhưng vẫn là một bộ dạng bình thản hướng Trọng Nhược Tình lên tiếng chào, “ Trọng trưởng phòng ”

Thái độ vẫn như cũ không quá khiêm tốn làm cho người ta cảm giác rất ôn hòa nhưng càng như vậy lại càng làm Trọng Nhược Tình tức giận.

Cô ghét nhất là thấy bộ dáng này của Lâm Tử Lam.

Tử Lam nghĩ chuyện nên tới cũng sẽ tới, có tránh cũng tránh không hết, còn không bằng thản nhiên đối mặt đi

“Cô tại sao lại ở chỗ này ? ” Trọng Nhược Tình hỏi, ngay sau đó ánh mắt đảo qua một bên liền thấy Hi Hi, mà khi vừa nhìn thấy khuôn mặt của Hi Hi thì cô há hốc miệng một cái, ngây ngẩn cả người, một bộ dạng khó có thể tin.

Nếu như nói Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên giống nhau như đúc thì có lẽ hơi khoa trương nhưng mà gương mặt đó của Hi Hi cùng mặt của Mặc Thiếu Thiên như là một mô khắc xuống, ánh mắt kia, lỗ mũi, thậm chí cái trán đều giống nhau như đúc, căn bản là một bản thu nhỏ của Mặc Thiếu Thiên

Phàm là những ai biết Mặc Thiếu Thiên thì cũng sẽ không hoài nghi Hi hi có phải là con của anh hay không...

Bởi vì, thật sự là quá giống

Trọng Nhược Tình nhìn, thân thể có chút hoảng hốt.

Tại sao có thể như vậy ? ? ?

Hi Hi nhìn ánh mắt của Trọng Nhược Tình đang nhìn mình, ánh mắt kia âm hàn cực độ còn tràn đầy hận ý.

Hi Hi nhếch khóe miệng không khỏi cười lạnh, ánh mắt thoáng qua một tia sát ý, đúng là loại phụ nữ ngực to không não.

Trọng Nhược Tình thấy được sự khinh bỉ trong ánh mắt kia của Hi Hi thì không khỏi sửng sốt.

Đứa bé này ở một phương diện khác điệu bộ cũng giống hệt như Lâm Tử Lam, một cái ánh mắt đủ để đả thương người, nhìn như bình thản nhưng mà lại không đem bất luận kẻ nào để ở trong mắt.

Cái loại cốt khí kia giống như trời sanh thì đã tồn tại.

Mà đứng ở một bên là Ân Tuệ đã sớm thấy Hi Hi, bà há hốc mồm, một bộ dạng không dám tin tưởng.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Tử Lam nhìn hai người bọn họ ngây ngô cũng không có bất kỳ đích biện pháp gì, chuyện nên biết sớm muộn cũng sẽ biết, chẳng qua là hy vọng Trọng Nhược Tình không nên bị ghen tỵ che mờ lý trí, đừng làm ra chuyện gì quá đáng là tốt rồi.

“Chẳng qua là xảy ra chút tai nạn, nếu như không có chuyện gì thì tôi về trước đây ” Vừa nói xong Tử Lam liền muốn rời đi, không muốn cùng Trọng Nhược Tình nói thêm chuyện gì.

“Chờ một chút ” Trọng Nhược Tình mở miệng, ánh mắt hoảng hốt.

Tử Lam bước chân dừng lại, quay đầu lại nhìn Trọng Nhược Tình, “ Còn có chuyện gì sao Trọng trưởng phòng? ”

“Nó là của con trai của cô? ” Trọng Nhược Tình nhìn Lâm Tử Lam, cơ hồ dùng hết khí lực toàn thân để hỏi, gần từng chữ một.

Tử Lam gật đầu một cái, “ Đúng vậy ” Tử Lam thừa nhận, thẳng thắn thừa nhận.

Không có gì cần phải giấu giếm.

Trọng Nhược Tình biết Lâm Tử Lam có con trai nhưng mà lại không nghĩ tới đáng đáp đứa bé lại giống Mặc Thiếu Thiên như thế.

Nhưng mà đứa bé này nhìn thế nào cũng xấp xỉ có bảy tuổi, bảy năm trước cô với Mặc Thiếu Thiên đã ở chung một chỗ nhưng mà chưa từng gặp Lâm Tử Lam .

Trọng Nhược Tình tự nói với mình, chắc hẳn là cô đã suy nghĩ nhiều quá.

Người có khi giống người, nhất định là như vậy

Trọng Nhược Tình tự an ủi nói với mình.

Hi Hi đứng ở một bên có chút không nhịn được ưu nhã mở miệng, “ Mẹ, có thể đi rồi chứ ? ”

Tử Lam cười, nụ cười đầy cứng chịu, “ Dĩ nhiên là có thể ” Vừa nói cô ngẩng đầu nhìn Trọng Nhược Tình, “Trọng trưởng phòng, tôi còn có chuyện phải đi trước ”

Lần này không cho cô ta có cơ hội mở miệng liền dẫn Hi Hi đi.

Trọng Nhượng Tình đứng tại chỗ nhìn bóng lưng của Lâm Tử Lam và Hi Hi, sắc mặt có chút tái nhợt khi nghĩ đến dáng dấp của Hi Hi. Cô không cách nào thuyết phục được mình nhưng mà nếu sét thời gian thì không đúng, bây giờ đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Ân Tuệ cũng nhìn, có chút khó có thể tin, “ Đứa bé kia sao giống Mặc Thiếu Thiên như thế? ” Ân Tuệ hỏi.

Trọng Nhượng Tình nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Ân Tuệ, cơ hồ người sáng suốt cũng có thể nhìn ra đứa bé kia cực kỳ giống Mặc Thiếu Thiên.

~~~~~

Trọng Nhượng Tình nhìn tấm hình của Mặc Thiếu Thiên ở trong tay, nếu là Mặc Thiếu Thiên và Hi Hi đi chung một chỗ bị người khác chụp được, hai người nếu tỏ ra một bộ dạng thân mật thì chắc rằng sẽ bị người khác chụp cho cái mũ là ba con

Trọng Nhượng Tình thật chắc nắm chặt tấm hình trong tay .

Càng nắm càng chặt, cô càng lúc càng hận

Không trách được là cô cảm giác giữa Mặc Thiếu Thiên và Lâm Tử Lam có cái gì đó là lạ nhưng mà lại không nghĩ tới giữa bọn họ lại có con

Tại sao ?

Tại sao lại đối xử với cô như vậy ?

Đang lúc ấy thì Ân Tuệ vội vã đi vào.

“Nhượng Tình, ta nghe được, có ý tá chính tai nghe được đứa bé kia gọi Thiếu Thiên là ba .....”

Trọng Nhượng Tình nhất thời như là bị sét đánh.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra ? ” Ân Tuệ hỏi, đang yên đang lành tự dưng Mặc Thiếu Thiên chợt có con trai ?

Trọng Nhượng Tình nắm quả đấm, móng tay sâu hoắm lâm vào trong thịt nhưng cô không biết đau đớn.

Tại sao ? Tại sao lại đối xử với cô như vậy ?

Đều do Lâm Tử Lam, cái con hồ ly tinh đó

Nghĩ tới đây, Trọng Nhượng Tình đứng dậy chạy ra ngoài.

“Nhượng Tình .....” Ân Tuệ kêu một tiếng nhưng không có ngăn cản, mắt thấy cứ để Trọng Nhượng Tình chạy ra ngoài.

Bên trong phòng bệnh

Tử Lam cùng Hi Hi đang nói chuyện, “ Mẹ, con bây giờ thừa nhận ánh mắt của ba quả thật là có vấn đề ” Hi Hi nói.

Tử Lam tán đồng nhún mày, “ Con sớm nên thừa nhận ”

“Con là hôm nay mới được tận mắt nhìn thấy nên mới phát hiện ra đây ” Hi Hi nói.

Tử Lam nhìn Hi Hi, “.....”

Con trai à, không nên tổn thương người khác như vậy chứ

“Bất quá ta phát hiện con với ba con đều cùng một đức hạnh, thật ác độc ” Tử Lam bĩu môi nói.

Mặc dù cô cũng không thích Trọng Nhượng Tình nhưng mà lại không thích đi châm chọc người khác. Đúng hơn cũng không phải không thích mà chẳng qua là lười.

Chuyện không liên quan đến mình thì Tử Lam cũng lười đi để ý tới.

Hi Hi lại cười hắc hắc, hết sức ưu nhã khả ái, “ Đa tạ mẹ khích lệ ”

Nói cậu cùng ba cậu giống nhau Hi Hi xem như là lời khen ngợi, hơn nữa đối với mẹ, Hi Hi luôn luôn nghe lời.

Tử Lam hung hăng khinh bỉ nhìn Hi Hi một cái.

Đang lúc ấy thì, cửa phanh một tiếng liền bị đẩy ra, Tử Lam cùng Hi Hi cũng hướng lại nhìn.

Chỉ thấy Trọng Nhược Tình vọt vào.

Tử Lam cau mày, nhìn dáng vẻ vội vàng và tức giận của cô ta không khỏi nhú mày, “ Trọng trưởng phòng, còn có chuyện gì sao ? ? ”

Trọng Nhược Tình nhìn khắp bốn phía thì thấy Tử Lam ngồi ở trên giường, sau đó lại nhìn Hi Hi thì nổi lên cơn giận dữ.

“ Lâm Tử Lam, cô là cái con tiện nhân ” Trọng Nhược Tình hung hăng mắng một câu, liền xông tới.

Hi Hi vừa nghe, nhú mày, lập tức đứng lên, “Cô vừa nói cái gì ? ”

Mặc dù Hi Hi còn nhỏ nhưng là một khi đứng lên thì ánh mắt kia lạnh như băng, Trọng Nhược Tình mơ hồ thấy được hình bóng của Mặc Thiếu Thiên nhưng mà ngay sau đó cô phục hồi tinh thần lại, càng nhìn Hi Hi cô lại càng hận ghiến rằng “Mày là đứa con hoang, cút sang một bên cho ta ”

Trọng Nhược Tình đã nổi điên, nói chuyện cực kỳ khó nghe, cho dù đối với một đứa bé cũng không chú trọng lời nói.

Vốn là Tử Lam muốn mặc kệ cô ta nhưng mà vừa nghe lời này thì liền cau mày, ánh mắt thoáng qua một tia âm u. Cô lập tức đứng dậy đi tới trước mặt Trọng Nhược Tình , nâng tay lên, “ Chát ” một tiếng, một bạt tai hung hăng đánh vào trên mặt của Trọng Nhược Tình .

Cô không ít khi tức giận không có nghĩa là cô sẽ không nổi giận, khi dễ cô thì có thể nhưng mà dám nói với bảo bối như vậy cô nhất định sẽ không bỏ qua.

119. Chương 119: Mặc Thiếu Thiên Rất Thất Bại!

Nàng không tức giận, không có nghĩa là nàng sẽ không tức giận, khi dễ nàng có thể, nhưng mà dám nói tới bảo bối, nàng nhất định sẽ không bỏ qua.

Khi trước nàng nhẫn nhịn là bởi vì cảm thấy không có cần thiết chấp nhặt với cô ta, nhưng nói Hi Hi là đứa con hoang, Tử Lam liền tuyệt đối không bỏ qua.

Một cái tát kia, trong lòng Hi Hi cảm thấy rất thoải mái.

Mẹ, con thích dáng vẻ hung hãn lúc này của mẹ.

Trọng Nhược Tình bị đánh một cái tát, mắt có chút hoang mang, cô ta không ngờ Lâm Tử Lam thế nhưng lại động thủ với mình.

Nhìn Lâm Tử Lam sắc mặt tái nhợt, có chút khó tin “Cô lại dám đánh tôi?” Trọng Nhược Tình lạnh lùng hỏi.

Tử Lam nhìn cô ta, nhếch miệng cười khinh miệt “Tôi là cái gì không dám đánh cô? Cô cho rằng cô là ai? Là Tổng thống sao? Chẳng qua cô chỉ là thiên kim của một thị trường nghèo túng, ấy thế vẫn còn ở đây phách lối cái gì? Trọng Nhược Tình, tôi cho cô biết, ở trong công ty, cô là Trưởng phòng nhưng đặc biệt lại là con người không biết xấu hổ, còn chưa tới phiên cô tới nơi này kêu lên!” Tử Lam gằn từng chữ, dùng hết sức khí phách nói những lời ác độc.

Tử Lam bình thường không nổi giận, nhưng một khi nổi giận thì nàng liền đâm chỗ đau của người khác.

Trọng Nhược Tình bây giờ trong nhà nghèo túng, kiêng kỵ nhất bị người khác nói đến cái này, nhưng Tử Lam lại cố tình hướng tới chỗ đau của cô mà đâm một nhát, dám khi dễ bảo bối của nàng, ai nàng cũng không buông tha!

Hơn nữa, Tử Lam nói tới nói lui, thật có thể giết chết một người với lời nói ác độc, một hồi thấy máu.

Hi Hi đứng ở một bên nhìn, trong lòng hết sức hài lòng, mẹ, mẹ thật là rất có hình tượng rồi!

Hi Hi rất thích mẹ như thế lúc này, thật là xinh đẹp!

“Cô—“ Trọng Nhược Tình nhìn Lâm Tử Lam, bị nàng nói vậy trong lòng một hồi khó chịu, tay nắm thành quyền thật chặt.

Nhìn nữ nhân trước mặt, không ngờ cô ta sẽ nói ra những lời này, ở trong công ty luôn luôn là một nữ nhân ôn hòa nhưng giờ phút này rốt cuộc đã lộ ra diện mạo thật của cô ta.

“Lâm Tử Lam, đây mới là diện mạo thật của cô, là một nữ nhân thích nguy trang, dùng gương mặt dối trá đó để đánh nam nhân của người khác, không biết xấu hổ!” Trọng Nhược Tình tức giận mắng, phong cách của một thiên kim tiểu thư đều mất hết.

Tử Lam nâng khóe miệng lên cười một tiếng “Tôi có hay không có nguy trang, không liên hệ gì tới cô, Trọng Nhược Tình, giữ lại được mới là của mình, còn không giữ được, chỉ có thể nói cô không có bản lĩnh, ngay cả nam nhân của mình cũng không giữ được, cô tới trách ai? Tôi mà là cô, tôi liền đi tìm chỗ trốn mà không ai biết, cả đời không gặp lại, cũng sẽ không như vậy không biết mất thể diện còn tới nơi này kêu la!” Tử Lam nói gần từng chữ, đối với Trọng Nhược Tình, không cần thiết phải khách khí nữa.

Tử Lam nói chuyện như một cái gai châm rỉ máu, Trọng Nhược Tình vừa đau vừa khó chịu.

Trọng Nhược Tình nắm chặt quả đấm, cuối cùng bị Lâm Tử Lam kích thích mất hết lí trí, “Cô nói cái gì, Lâm Tử Lam, cái con người này, tôi liều mạng với cô!” Nói xong liền xông tới.

Tử Lam thấy thế, vội vàng giữ Hi Hi vừa đi đến, dùng thân thể ngăn Hi Hi lại, Trọng Nhược Tình vọt lên, Tử Lam nghiêng người sang, nhưng không ngờ lập tức vết thương bị hở miệng, Tử Lam đau rên lên một tiếng, trán cũng rỉ đầy mồ hôi.

Hi Hi phát hiện có điều không đúng, ngẩng đầu nhìn Tử Lam, mặt đầy lo lắng, “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Tử Lam sợ Hi Hi lo lắng, lắc đầu, mặt ảm đạm, “Mẹ không sao!”

Hi Hi nổi giận, đôi tay nắm chặt, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Trọng Nhược Tình, cả người tản ra khí lạnh, “Trọng Nhược Tình, cô rút ra ngoài cho tôi!”

Nhìn gương mặt giống như Mặc Thiếu Thiên, Trọng Nhược Tình một hồi tức giận, nàng vẫn ước mơ rằng một ngày nào đó sẽ sinh cho Mặc Thiếu Thiên một đứa con, nhưng cô không ngờ, người khác đã sinh cho hần một đứa con, hơn nữa còn đang đứng trước mặt mình mà kêu gào, Trọng Nhược Tình hận, giống như vật sở hữu của mình bị người khác chiếm đoạt, Trọng Nhược Tình càng thêm tức giận.

“Đồ con hoang, mày dám mắng tao!” Trọng Nhược Tình giương tay phải hướng tới người Hi Hi định đánh.

Tử Lam thấy thế, vội vàng đưa tay ra bắt giữ lấy tay Trọng Nhược Tình, nói “Trọng Nhược Tình, cô đừng quá phạm, dám thử động thủ một chút!”

Nói xong, Tử Lam dùng sức đẩy Trọng Nhược Tình một cái, dám động tới Hi Hi, Tử Lam tuyệt đối sẽ cùng cô ta liều mạng!

Trọng Nhược Tình thình lình lui về phía sau mấy bước, không cẩn thận ngã xuống mặt đất.

Trọng Nhược Tình vừa muốn phát uy, vậy mà lúc này, cửa chợt bị đẩy ra, Ân Tuệ đi vào, thấy Trọng Nhược Tình ngã ngổ dưới đất, vội vàng chạy tới, nhìn cô khẩn trương hỏi, “Nhược Tình, con làm sao vậy?”

“Con...”

Trọng Nhược Tình vừa muốn mở miệng, lại thấy ở cửa xuất hiện một bóng dáng của người khác.

“Thiếu Thiên...” Trọng Nhược Tình yếu ớt kêu một tiếng.

Mặc Thiếu Thiên không biết xuất hiện ở tại cửa lúc nào, thấy tình huống bên trong, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Tử Lam cùng Hi Hi cũng nhìn thấy đứng ở cửa là Mặc Thiếu Thiên, hai người cũng không nói gì, chỉ là một mặt âm trầm.

“Các người đang làm gì?” Mặc Thiếu Thiên đi vào, lạnh giọng hỏi.

Tử Lam đứng ở một bên, không nói gì, Hi Hi lại càng không nói gì, chỉ là lạnh lùng nhìn Trọng Nhược Tình.

“Làm sao cô biết chỗ này?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Trọng Nhược Tình hỏi.

Trọng Nhược Tình nhìn Mặc Thiếu Thiên, cực ít thấy hấn như vậy âm chỉ một mặt, vì vậy, lập tức mà dấm lệ, “Thiếu Thiên. . . . . Em chỉ là tới xem Lâm tiểu thư một chút, lại không nghĩ rằng cô ta thể nhưng lại đẩy em, em...bụng em thật là đau. . . . .”

Nói xong, tay bưng kín bụng, cau mày, giống như bộ dạng thật rất đau.

Ân Tuệ thấy thế, nhìn Lâm Tử Lam hỏi, “Cái người nữ nhân này, cô làm cái gì với Nhược Tình, cô không biết con bé đang mang thai sao? Cô thể nhưng xuống tay với con bé, thật là một nữ nhân tâm độc địa.”

Tử Lam nhìn, chỉ cảm thấy buồn cười, Trọng Nhược Tình, cô không có chiêu trò nào khác sao?

Vẫn dùng cái chiêu trò này, cô không thấy ngán à?

Ngay sau đó, khóe miệng của Tử Lam nâng lên một nụ cười lạnh, lạnh lùng nói một câu, “Tự mình làm vậy thì không thể sống được!”

Vào giờ phút này, nàng đối với Trọng Nhược Tình thương hại mà nói đã biến mất hầu như không còn rồi, người thân của mình không bị tổn thương là điều kiện tiên quyết, dám dả thương bảo bối, Tử Lam có hóa thân thành ma quỷ thì cũng sẽ tìm cô ta mà đòi lại!

“Cô ——” Ân Tuệ bị câu nói của Lâm Tử Lam chặn họng.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhàn nhạt nghe, không có bất kỳ phản ứng nào, có lúc, Lâm Tử Lam mở miệng, quả thật là lợi hại!

Nhưng hấn đã lãnh giáo qua!

Vậy mà lúc này, Trọng Nhược Tình nhìn Mặc Thiếu Thiên lẩm bẩm mở miệng, “Thiếu Thiên, bụng của em đau. . . . .”

Mặc Thiếu Thiên đến sau, chợt nhíu mày, đi tới nhìn Trọng Nhược Tình, sau đó mở miệng, “Thật sao? Tôi đưa cô gặp bác sĩ!”

Trọng Nhược Tình sững sờ, nhìn Mặc Thiếu thiên, vẻ mặt có mấy phần hoảng hốt, ngay sau đó cười gật đầu, “Được!”

Mặc Thiếu Thiên ôm cô ta rời đi.

Hi Hi cùng Tử Lam nhìn hướng bọn họ đi ra ngoài, cũng không nói gì.

* . . . . . *

Trọng Nhược Tình bên trong phòng bệnh.

Mặc Thiếu Thiên ôm cô đi vào, Trọng Nhược Tình vòng tay ôm thật chặt cổ của hấn, Mặc Thiếu Thiên đang quan tâm cô ư!

Trọng Nhược Tình nghĩ như vậy!

Nhưng vừa đem Trọng Nhược Tình thả trên giường bệnh, Ân Tuệ đi theo vào, “Thiếu Thiên, tôi đã nói với cậu.. . .”

“Đi ra ngoài!”

Mọi người sững sốt.

“Tất cả đều đi ra ngoài cho tôi!” Mặc Thiếu Thiên nói, cả người tản ra một loại lạnh lẽo, không cho người nào có thể chất vấn phản bác.

Án Tuệ sắc mặt thay đổi cực kỳ khó coi, nhìn Mặc Thiếu Thiên, cũng không phản bác, cuối cùng nhìn Trọng Nhượng Tình một chút , xoay người đi ra ngoài.

Cửa bị đóng, trong phòng chỉ còn lại Trọng Nhượng Tình cùng Mặc Thiếu Thiên.

Trọng Nhượng Tình nhìn Mặc Thiếu Thiên, mấp máy môi, do dự mấy giây mới mở miệng “Thiếu Thiên....”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Trọng Nhượng Tình, khuôn mặt yêu nghiệt làm cho người ta không nhìn ra tâm tình, chỉ là đôi tròng mắt kia, nhìn thẳng, sắc bén, ánh mắt kia giống như muốn đem Trọng Nhượng Tình nhìn thấu.

Trọng Nhượng Tình bị ánh mắt hắn nhìn như thế, đáy lòng hoảng hốt, “Thiếu Thiên, chuyện mới vừa rồi, em chỉ là đi xem Lâm tiểu thư một chút . . . .”

“Thật sao?” Mặc Thiếu Thiên khước miệng nhếch lên, nhưng mấy phần trong đó là cười khinh miệt.

Trọng Nhượng Tình đáy lòng hoảng hốt, nhìn hắn hỏi, “Thiếu Thiên, anh không phải tin tưởng em sao?”

Mặc Thiếu Thiên cười, nụ cười kia càng làm cho người ta không cách nào mà tính toán, hắn nhìn cô ta, nói gần từng chữ, “Tin tưởng? Trọng Nhượng Tình, cô đã thay đổi, không còn là cô đơn thuần như trước kia nữa. . . . .”

Nhìn biến hóa của hắn, Trọng Nhượng Tình trong lòng càng ngày càng không nắm chắc, cứng ngắc hỏi, “Thiếu Thiên, anh có ý gì? Em không hiểu.”

“Cô đã làm tôi mất đi sự tin tưởng!” Mặc Thiếu Thiên nói, âm thanh tuy nhẹ, nhưng nghe lại là lạnh lẽo tận xương.

Trọng Nhượng Tình nhìn hắn, giống như tim bị người khác đâm một nhát, cô lắc đầu giải thích, “Không phải vậy Thiếu Thiên, không phải như thế. . . . . Là Lâm Tử Lam, là cô ta đẩy em, anh tại sao không tin em?” Trọng Nhượng Tình cố gắng giải thích, giữa cô và Thiếu Thiên không thể có hiểu lầm nào nữa.

“Tôi tin!” Mặc Thiếu Thiên “vân đạm phong khinh”* mà nói, hắn lần này tin tưởng là Lâm Tử Lam đẩy cô ta, nhưng là có chuyện gì?

* nhàn nhạt, không màng đến những điều gì khác

“Cô ấy tại sao đẩy cô?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Nếu như không phải là Trọng Nhượng Tình làm chuyện gì đó, thì Lâm Tử Lam, nữ nhân lãnh tính cơ trí thế kia, làm sao sẽ động thủ với cô ta đây.

Nữ nhân kia không xem nhẹ bất luận kẻ nào, làm sao sẽ dễ dàng động thủ với Trọng Nhượng Tình, điều này làm cho hắn nghĩ cũng cảm thấy buồn cười, nếu không phải Trọng Nhượng Tình chạm đến ranh giới cuối cùng của Lâm Tử Lam, nữ nhân kia tuyệt đối sẽ không động thủ!

Điểm này, Mặc Thiếu Thiên tin chắc, hình như sự tin tưởng đối với Lâm Tử Lam, đã ăn sâu bén rễ.

“Em. . . . .” Trọng Nhượng Tình nhìn Mặc Thiếu Thiên, ánh mắt lạnh lùng này, đã làm nàng một hồi sợ hãi.

“Em chỉ là ở bệnh viện đựng phải cô ta, em nhìn đứa bé kia, nó rất giống anh, em liền hỏi quá khứ cô ta một chút mà thôi, không ngờ cô ta lại đẩy em. . . . .” Trọng Nhượng Tình sâu kín nói, như là đang nhớ lại một cái chuyện rất đáng sợ, lời của nàng..., một nửa thật, một nửa giả, nét mặt kia xem ra, thực là sự thật.

Nhưng Trọng Nhượng Tình quá khinh thường Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên là ai, làm việc trong giới hắc đạo lăn lộn bao nhiêu năm, duyệt nhân vô số, hơn nữa độ nhạy cảm hết sức bén Trọng Nhượng Tình nói dối, hắn như thế nào lại không nhìn ra!?

Quả thật gặp sự phụ!

“Vậy tôi hiện tại liền nói rõ cho cô biết, đứa bé kia, chính là con của tôi, không phải là cái đồ con hoang gì cả!” Mặc Thiếu Thiên nói, nhắc tới Hi Hi vào lúc này, trên mặt thoáng qua một sự yêu thương, nhưng chỉ chợt lóe mà vụt tắt, nhìn Trọng Nhượng Tình nét mặt hắn lại âm lãnh hết sức.

Hi Hi là bảo bối của hấn và Lâm Tử Lam, chứ không phải là đồ con hoang, nghe được điều đó, đừng nói là Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cũng phải dùng khí lực thật lớn mới có thể cưỡng chế ngăn chặn.

Trọng Nhược Tình sững sờ, mở to hai mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, sắc mặt thoát nhìn rất tái nhợt, nhưng vẫn là như cũ không ảnh hưởng vẻ đẹp của cô ta.

Mặc dù đã biết chân tướng, nhưng nghe chính miệng Mặc Thiếu Thiên nói ra, Trọng Nhược Tình cảm giác tìm một hồi thật khó chịu, giống như là có người cầm chùy ở ngực nàng đục một dạng.

Hấn có nghe đến chỗ này?

Sắc mặt của Trọng Nhược Tình cực kỳ khó coi, mơ ước của cô cho tới nay đã bị người khác hủy diệt, ở bên trong lòng Trọng Nhược Tình, Mặc Thiếu Thiên là tất cả đối với cô, nhưng không ngờ, khi biết chân tướng vào lúc này, thế nhưng như vậy lại rất tàn nhẫn.

Mặc Thiếu Thiên nhìn vẻ mặt cô ta “Trọng Nhược Tình, chuyện lần trước, tôi không muốn phơi bày việc làm của cô nhưng cô tại sao cũng không biết mà thu lại?”

Trọng Nhược Tình ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên.

“Cô cho rằng tôi tìm người hủy diệt phần video này sao, tôi liền không có cách nào sao? Qua nhiều năm như vậy, xem ra cô đối với tôi còn chưa hiểu rõ!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lời nói đối bị người phơi bày, không phải chuyện gì tốt, Trọng Nhược Tình sắc mặt tệ tới nỗi đã không cách nào hình dung ra rồi.

“Không phải vậy Thiếu Thiên, em là bởi vì quá yêu anh. . . . .” Trọng Nhược Tình cố gắng giải thích, tuy nhiên mới phát hiện ngôn ngữ có hạn, nàng không biết nên giải thích như thế nào, hoặc nói đúng hơn là nàng không có cách nào giải thích.

“Yêu không phải là cái cớ, có thể dùng nó để lừa gạt!” Mặc Thiếu Thiên chậm rãi nói, sau đó nhìn Trọng Nhược Tình, ánh mắt lạnh lạnh, “Trọng Nhược Tình, tôi nhấn nhạ cô đến đây thôi, lại có lần tiếp theo, tôi nhất định sẽ không nhạ cô nữa đâu!” Mặc Thiếu Thiên Cảnh kiện nói.

Lúc này, hấn coi như là lý giải được việc mà Lâm Tử Lam không muốn để cho người khác biết thân phận thật của Hi Hi, việc này đối với Hi Hi mà nói, đích xác là một sự tổn thương, thật may là Hi Hi tâm trí đủ lớn, đủ thông minh, nếu không, Mặc Thiếu Thiên không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.

Trọng Nhược Tình ngồi ở trên giường, mỗi một câu nói của Mặc Thiếu Thiên đều giống như một cây đao đâm lên tim cô mấy cái.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô ta, “Tự giải quyết cho tốt, không cần lại đi tìm mẹ con bọn họ gây phiền phức!” Nói xong, nhìn Trọng Nhược Tình một cái, rồi rời đi.

“Thiếu Thiên!” Trọng Nhược Tình một phát bắt được tay của hấn, nhìn hấn, “Thiếu Thiên, em là bởi vì quá yêu anh, anh tại sao không tin em? Anh không cần em nữa sao? Chúng ta lập tức kết hôn đi!” Trọng Nhược Tình nhìn hấn, hèn mọn mà nói, Mặc Thiếu Thiên đã là trời là đất của cô, không có hấn, Trọng Nhược Tình cũng không biết nên làm gì bây giờ.

Mặc Thiếu Thiên nhân tử mớ đi mấy phần, nhìn cô, “Nhược Tình, cô nên biết, tôi cho tới bây giờ cũng không có yêu cô, giữa chúng ta chẳng qua là một cuộc kết thân, nếu như không có xảy ra nhiều chuyện như vậy, có lẽ tôi có thể cùng cô kết hôn, nhưng là hiện tại, thì không thể nào. . . . . Tôi sẽ tuyên bố hủy bỏ hôn lễ qua giới truyền thông!” Mặc Thiếu Thiên nói, có lẽ người khác xem hấn là lãnh khốc vô tình, nhưng hiện tại Mặc Thiếu Thiên đã biết sự tồn tại của mẹ con họ, cần bản không cách nào không mặc kệ mà bỏ rơi họ được, hấn đột nhiên cảm thấy, đối với mẹ con Tử Lam hấn phải có trách nhiệm.

Trách nhiệm mỗi người khác nhau, Mặc Thiếu Thiên xem trọng việc này, cho đó chính là trách nhiệm.

“Không. . . . .” Trọng Nhược Tình khóc, nàng chờ mãi cho tới ngày đó, làm sao sẽ dễ dàng mà giải trừ hôn ước đây.

“Không cần, Thiếu Thiên, không cần giải trừ hôn ước, em nên làm như thế nào đây? Đứa bé của chúng ta nên làm thế nào đây?” Trọng Nhược Tình nhìn hấn hỏi, cố gắng dùng đứa bé mà giữ lại hấn.

Nghe được hai chữ đứa bé này, Mặc Thiếu Thiên mi tâm thoáng nhú lại.

Nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Trọng Nhược Tình, lướt qua bụng cô ta, dừng lại một chút, mở miệng, “Nhược Tình, phá thai đi!” Hắn trầm giọng nói.

Trọng Nhược Tình sững sờ, sắc mặt tái nhợt, không thể tin tin điều mà Mặc Thiếu Thiên nói.

“Đứa bé của tôi chỉ có một, không thể nào có đứa bé nào khác!” Cho dù có, cũng sẽ không do Trọng Nhược Tình sinh ra! Mặc Thiếu Thiên nói bằng âm thanh lạnh lùng, tàn nhẫn.

Trọng Nhược Tình nhìn hắn, “Mặc Thiếu Thiên, anh nói cái gì?”

Cuối cùng lá bài chủ chốt đã phải dùng tới, lại không nghĩ rằng Mặc Thiếu Thiên lại độc ác như thế!

“Đứa bé này, chỉ sẽ làm phụ lụy tới cô, cho nên vẫn là nên bỏ nó đi, về sau tìm người trong sạch, cô sẽ hạnh phúc đấy!” Mặc Thiếu ngày nói.

Nghe lời của hắn, Trọng Nhược Tình muốn phát điên, “Mặc Thiếu Thiên, anh đồ khốn kiếp! !”

Qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được, Mặc Thiếu Thiên thật độc ác.

“Lời nói đã đến nước này, cô tùy ý làm sao thì làm. . . . .” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên xoay người rời đi.

Trọng Nhược Tình ngồi ở trên giường, nhìn bóng lưng của hắn, ánh mắt tràn đầy ý hận, nghẹn ngào gào lên, “Mặc Thiếu Thiên, anh đồ khốn kiếp! !”

Ân Tuệ nghe được tiếng kêu, lập tức chạy vọt vào, nhìn Trọng Nhược Tình, “Nhược Tình, con làm sao vậy?”

* . . . . . *

Mặc Thiếu Thiên bước ra ngoài cửa phòng bệnh, hắn cảm thấy trong lòng vô cùng sung sướng, trải qua cuộc nói chuyện lần này, hắn chợt hiểu ra một chuyện.

Hắn tuyệt đối sẽ không cưới Trọng Nhược Tình. Hắn chỉ muốn Hi Hi, mà mẹ của con hắn phải là Lâm Tử Lam.

Nhà của họ, sẽ chỉ là Tử Lam và Hi Hi mà thôi, không có bất luận là kẻ nào khác chen vào.

Nghĩ đến điểm này, Mặc Thiếu Thiên cả người trở nên thông suốt hơn nhiều, mấy ngày liên tiếp buồn bực, giờ đây trở thành hưng không, Mặc Thiếu Thiên hăng hái tăng nhanh bước chân mà quay trở lại phòng bệnh Tử Lam,

Mặc Thiếu Thiên mới đi vào, liền nhìn thấy có bác sĩ ở đây.

“Lâm tiểu thư, cô phải chú ý một điểm, vết thương mà bị hở miệng sẽ lưu lại vết sẹo đấy!” Bác sĩ nói.

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, mặt ôn hòa, “Cám ơn bác sĩ!”

Bác sĩ gật đầu một cái, y tá thu thập đồ rồi rời đi.

Mặc Thiếu Thiên thấy tình huống này, đi nhanh vào, đi tới trước mặt Tử Lam, nhìn cô, “Em làm sao rồi vậy hả ? Vết thương bị rách ra?”

Tử Lam xem như không nhìn thấy sự hiện hữu của hắn.

Nếu như không phải là hắn chọc tới nữ nhân khác, thân là mẹ của con Mặc Thiếu Thiên, nàng tội gì chịu phân oan uống này, nàng trừ là việc là mẹ của đứa bé, còn ra quan hệ thể nào cũng không có, chịu phần này, thật oan uống cho nàng.

Nhìn Tử Lam không để ý tới hắn, Mặc Thiếu Thiên nhìn về phía Hi Hi, Hi Hi cũng làm ngơ, chứng minh, mình cũng đang tức giận.

Nếu như không phải là cha chọc tới nữ nhân khác, mẹ nó làm sao sẽ bị thương đây?

Mặc Thiếu Thiên đứng ở bên giường, nhìn Tử Lam, Tử Lam cũng không thèm nhìn hắn, nhìn Hi Hi hi, Hi Hi cũng không để ý tới hắn, hai mẹ con này cùng một dạng, loại cảm giác này, thật vô cùng. . . . . Thất bại! Mặc Thiếu Thiên mím môi, cau mày, hết sức thất bại!

120. Chương 120: Mẹ Con Chung Một Chiến Tuyến

Mặc Thiếu Thiên đứng ở mép giường nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam không thèm nhìn anh ta, coi như anh không tồn tại. Lại liếc nhìn sang Hi Hi, Hi Hi cũng không để ý tới anh, hai mẹ con cùng một biểu lộ, một dáng vẻ, loại cảm giác này, thật rất ..... thất bại

Mặc Thiếu Thiên mím môi môi, cau mày, nhất thời phát hiện mình đối với hai mẹ con bọn họ không có bất kỳ biện pháp gì, loại cảm giác này hết sức thất bại

Nhưng mà trước mắt xem ra chỉ có thể dùng sức mạnh được thôi.

Anh cúi người, tiến tới trước mặt của Tử Lam, đưa tay ra dò vết thương của nó, “Vết thương lại bị tét sao ? ” giọng nói ân cần, ánh mắt lo âu, nhưng là mặc dù như vậy Tử Lam vẫn thoát khỏi tay của anh, “Mặc tổng, người cao quý như vậy ta tiếp thụ không nổi ” Tử Lam về ngoài thì cười nhưng lòng không cười nói.

“Có đau hay không ? ” Mặc Thiếu Thiên lại hỏi. Đây chính là lần đầu tiên trong đời anh nói chuyện với một người dịu dàng như vậy... nhưng là Tử Lam vẫn không thèm để ý đến anh.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, nắm quyền, cảm giác thật là bất đắc dĩ.

Cuối cùng ánh mắt lại nhìn Hi Hi, mấp máy môi mở miệng, “Bảo bối, con thì sao, có bị thương hay không?” Mặc Thiếu Thiên quan tâm hỏi.

Lúc này Hi Hi ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên không vui mở miệng, “Không có, nhưng là lòng của con bị tổn thương” Hi Hi nói gần từng chữ sau đó xoay mặt đi.

.....

Bảo bối cố nói giọng với giận dữ, mặc dù biết rõ chuyện này với ba không có bao nhiêu quan hệ nhưng cậu cũng không cách nào xao lãng chuyện này. Nếu như không phải vì món nợ đào hoa của ba thì mẹ cũng sẽ không bị thương.

Cho nên Hi Hi rất tức giận

Tức giận nhất chính là ba lại dịu dàng ôm người ta đi ra ngoài

Hi Hi thật rất muốn hỏi, ba, lòng của người rốt cuộc hướng người nào hả ?

Lần này, Hi Hi sẽ không giúp đỡ ba đâu

Mặc Thiếu Thiên không nói, nhìn về bảo bối tức giận, anh biết mẹ con bọn họ thật sự là đang tức giận.

Tử Lam thì xem anh như không khí, việc mình mình làm, đưa tay ra muốn lấy đồ ăn nhưng lại không với tới. Mặc Thiếu Thiên thấy vậy vội vàng ân cần giúp cô bưng tới nhưng Tử Lam lại liếc một cái không thèm ăn nữa.

Đây là cố ý rõ ràng mà

Thật không thể nhịn được, anh Mặc Thiếu Thiên có bao giờ từng bị người khác đối đãi như vậy?

Mặc Thiếu Thiên nắm chặt quyền, nhìn Lâm Tử Lam rống lên, “Lâm Tử Lam, em rốt cuộc muốn sao đây? ” Cuối cùng anh không nhịn được bỏ đồ ăn xuống.

Anh làm vậy chỉ rước lấy sự xem thường của Tử Lam cùng Hi Hi!

Lâm Tử Lam ngẩng đầu lên nhìn anh mặt đầy bất mãn, “Mặc Thiếu Thiên, anh kêu gào cái gì? Lỡ tai tôi không điếc, vẫn còn nghe tốt, anh muốn hù chết tôi hả? Còn nữa, những lời này tôi đây muốn hỏi ngược lại anh, anh muốn làm gì? Tự nhiên chạy đến chỗ tôi, còn hỏi tôi muốn làm gì? Muốn gào thì chạy về chỗ vị hôn thê của anh bên kia mà gào Ở đây không hoan nghênh anh ” Tử Lam thở phì phò nói, Trọng Nhược Tình tìm cô kiếm chuyện, lại dám chửi bới Hi Hi, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Mặc Thiếu Thiên liếc nhìn cô, nữ nhân này chính là cố ý, cố ý chọc giận anh.

Cần nhắc đến chuyện về sau cùng bảo bối phát triển, Mặc Thiếu Thiên đem tức giận nhin xuống, nắm quả đấm, “Anh bảo đảm sau này sẽ không phát sinh những nữa chuyện như vậy nữa ” Mặc Thiếu Thiên nói từng câu từng chữ biểu hiện sự quyết tâm, hận không thể biểu hiện trung thành hơn.

Chỉ cần mẹ con bọn họ có thể để ý đến anh là được

“ Mặc tổng, anh lấy cái gì để bảo đảm ? ” Tử Lam nhìn anh hỏi.

“ Nhân cách ”

“ Anh có sao? ” Tử Lam châm chọc nói.

.....

“Lâm Tử Lam ” Mặc Thiếu Thiên tức giận nắm quyền, nữ nhân này nói chuyện thật là tức chết người không đền mạng

Nhưng là Hi Hi đứng một bên xem hai người gây gỗ như vậy bị chọc cho cười, nhưng là vẫn ẩn nhẫn làm ra vẻ mặt tức giận

Tử Lam làm một bộ dáng không sao cả nhìn anh nói,“Mặc Thiếu Thiên, vô luận Trọng Nhược Tình đối xử như thế nào với tôi, tôi đều nhận, nhưng mà cô ta dám nhục mạ Hi Hi, tôi sẽ không bỏ qua cho cô ta ” Lâm Tử Lam nói, lời nói hết sức bá đạo, cô chẳng qua là cảnh cáo trước mà thôi.

Bất kể Trọng Nhược Tình là ai, là thiên kim của Thị trưởng hay là vị hôn thê của Mặc Thiếu Thiên, chỉ cần dám dẫm thương Hi Hi cô cũng sẽ không bỏ qua

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, ánh mắt thâm u mà kiên định,“Anh hiểu, người nào dám tổn hại tới bảo bối anh cũng sẽ không bỏ qua ” Lời nói khẳng định, có lực.

Anh không cần chứng minh viết cái gì, nhưng là lời này một chút cũng không giả, bất kể là ai dám động vào bảo bối anh cũng sẽ không bỏ qua

Mặc Thiếu Thiên như vậy để cho Tử Lam có chút không quen, đó không phải là vị hôn thê của anh sao? Cô nói như vậy nhưng anh thế nào cũng không có một chút tức giận, ngược lại còn bênh vực ỳnh? Tử Lam trong khoảng thời gian ngắn khó có thể hiểu.

Bất quá, những thứ này Tử Lam đều không để ý, cô chỉ cần xác định bảo bối không có chuyện gì là tốt rồi.

“Chuyện này anh định làm gì ? ” Tử Lam nhìn anh hỏi, giọng nói có chút không vui nhưng không biểu lộ ở trên mặt, cô vĩnh viễn đều là một bộ dạng bình thản.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nhú mày một cái,“Ta đã nói rõ cùng cô ta là sẽ giải trừ hôn ước, nếu như cô trở lại tìm bảo bối gây sự em không ra tay thì anh cũng sẽ tự mình ra tay ” Mặc Thiếu Thiên nói.

Bất kể là ai, chỉ cần động bảo bối anh cũng sẽ không bỏ qua, bao gồm Trọng Nhược Tình.

Tử Lam sửng sốt.

Không nghĩ tới kết quả sẽ là như thế.

Mặc Thiếu Thiên lại muốn cùng Trọng Nhược Tình giải trừ hôn ước .....

Tử Lam suy nghĩ một chút, mở miệng,“Mặc Thiếu Thiên, mặc dù Hi Hi là con trai của anh, điểm này không sai, nhưng là nếu như Trọng Nhược Tình không đến gây phiền phức với chúng ta, chúng ta cũng sẽ không quấy rầy cuộc sống của các người, cho nên anh không cần bởi vì chuyện này mà phải giải trừ hôn ước với cô ta Tôi chỉ là muốn bảo đảm cô ta sẽ không tới làm tổn thương Hi Hi ” Tử Lam bình thản nói.

Cô cũng không muốn sau này Mặc Thiếu Thiên sẽ lợi dụng chuyện này để gài gủi.

Mặc Thiếu Thiên khoe miệng nhếch lên cười,“Lâm Tử Lam, em đã quá coi thường anh, bất kể là anh có biết hay không biết bảo bối tồn tại anh cũng sẽ không đi cưới cô ta ” Mặc Thiếu Thiên từng câu từng chữ nói, lúc trước muốn đính hôn chỉ là vì lợi ích.

Cùng Trọng Nhược Tình kết hôn, chỗ tốt rất nhiều, phụ thân của cô ta là Thị trưởng thành phố, có lợi cho bọn họ khai phát cơ sở bất động sản cùng dẫn nhà đầu tư từ bên ngoài vào, chỉ cần Cổ Chính ở phía trên ký tên hết thấy sự việc đều được xử lý.

Nhưng đến hôm nay anh chợt phát hiện những cái được gọi là ích lợi cùng ưu thế so với mẹ con bọn họ đều là thứ bỏ đi.

Anh tình nguyện buông tha cho những thứ thế này để đổi lấy mẹ con bọn họ.

Nhìn bộ dạng anh khẳng định như thế Tử Lam cũng không biết nói cái gì.

Nếu chuyện không liên quan đến mình thì cô cần gì phải hỏi tới nhiều như vậy, cô chỉ cần một phần đảm bảo của Mặc Thiếu Thiên là tốt rồi.

Nếu như Hi Hi gặp chuyện không may cô liền tìm Mặc Thiếu Thiên hỏi tội

Nghĩ tới đây, Tử Lam bớt giận rất nhiều, “Tôi chỉ cần anh bảo đảm bảo bối sẽ không xảy ra chuyện là tốt rồi ” Tử Lam nhàn nhạt nói.

“ Dĩ nhiên, anh bảo đảm ” Mặc Thiếu Thiên khẳng định nói.

Hi Hi ngồi ở một bên nhìn, nhìn cực phẩm ba cùng cực phẩm mẹ đang lo nghĩ vì sự an toàn của cậu mà lòng không ngừng cao hứng. Hơn nữa nghe được ba lại muốn cùng Trọng Nhược Tình giải trừ hôn ước Hi Hi nhất thời hết tức giận .

Hi Hi suy nghĩ có ý muốn mở miệng, không bằng ba mẹ kết hôn đi à, bảo bối sẽ càng hạnh phúc hơn đó.

Nhưng là Hi Hi sợ vừa mở miệng khẳng định hai người sẽ không đồng ý, cho nên vẫn là thuận theo tự nhiên đi

Hi Hi cũng không muốn ba và mẹ ở chung một chỗ là bởi vì cậu. Đến lúc đó nếu như bọn họ không hạnh phúc Hi Hi coi như trở thành tội nhân

Bất quá Hi Hi tin chắc, bọn họ cuối cùng sẽ đi tới cùng nhau, có thể chính bọn họ cũng không có phát hiện thật ra thì bọn họ rất xứng đôi.

Lời nói độc địa, phúc hắc, hung hãn, có lúc nói chuyện giọng điệu đều giống như nhau.

Hi Hi coi như đã là hiểu làm sao gen của mình lại tốt như vậy à, tất cả đều là công lao của ba và mẹ à!

Có cá tính cường hãn của ba, phúc hắc của mẹ, anh muốn không mạnh mẽ cũng không được à

Mặc Thiếu Thiên lúc này nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Hi Hi, “bảo bối, còn con? Con còn giận ba sao ? ” Mặc Thiếu Thiên nghiêm túc hỏi, chuyện này thật là trách nhiệm của anh, anh không có nghĩ đến Trọng Nhược Tình sẽ nổi điên chạy đến nơi này còn nói với Hi Hi những lời khó nghe như vậy.

Hơn nữa anh phát hiện nếu như mẹ con bọn họ tức giận anh không thật không có bất kỳ biện pháp nào, anh sợ bọn họ sẽ thật không để ý tới anh, sẽ rời bỏ anh .....

Hi Hi suy nghĩ một chút sau đó nhìn anh nhú mày nói “Ba, ba thật muốn cùng Trọng Nhược Tình giải trừ hôn ước? ” Hi Hi có chút không xác định đích hỏi.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Hi Hi cười một tiếng, “Vậy thì con cũng hết tức giận rồi .....”

.....

Đứa nhỏ này cũng quá dễ dãi đi

Tử Lam hung hăng liếc cậu một cái.

Vốn là Hi Hi tức giận chính là cái này à, thấy ba ôm Trọng Nhược Tình đi ra ngoài cậu có thể không tức sao ? Lúc ấy giận đến nổi cũng không muốn nhận người ba này nữa, nhưng mà bây giờ nghe được tin tức này Hi Hi nhất thời nguôi ngoa.

Ba à, ba quả nhiên không có để cho con thất vọng, bất kể có xảy ra chuyện gì thì Hi Hi lúc này cũng có thể tha thứ

Hi Hi cũng không coi trọng chuyện quá khứ, cậu xem trọng hơn là việc tương lai, là sau này.

Nhìn dáng vẻ Hi Hi cười thấy rằng hai mẹ con bọn họ cũng không còn tức giận anh nữa, Mặc Thiếu Thiên nhất thời cũng yên tâm rất nhiều. Mặc Thiếu Thiên đời này cũng chưa từng trải qua việc như vậy! Nếu để cho Vân Dục biết được chuyện này không biết sẽ lại đem anh giễu cợt như thế nào.

Chẳng qua là Mặc Thiếu Thiên phát hiện khi nhìn thấy hai mẹ con bọn họ vui vẻ anh cũng cảm giác được rất vui vẻ.

Lúc này Hi Hi xoay người lại đi tới trước mặt của Mặc Thiếu Thiên lộ ra nụ cười mỉm nói “Ba à, con cảm thấy ba quyết định chuyện này thật sáng suốt, ba sớm nên làm như thế ” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên cười một tiếng, nụ cười cùng Hi Hi giống nhau như đúc “Bây giờ cũng không muộn ”

Hi Hi gật gật đầu hết sức đồng ý, “Không sai không sai ” Vẫn còn chưa quá muộn.

Tử Lam cau mày, nhìn hai ba con bọn họ, cứ cảm giác là lạ ở chỗ nào.

“Anh quyết định giải trừ hôn ước với cô ta? ” Tử Lam hỏi.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Nhìn anh giống như là đang nói giỡn sao ? ”

“Còn đứa nhỏ ở trong bụng cô ta thì làm thế nào ? ” Tử Lam hỏi.

“Phá đi ” Mặc Thiếu Thiên bình thản nói.

Tử Lam đột nhiên nhíu mày, đối với chuyện như vậy thật sự là không thể tiếp nhận. Mặc dù cô rất không thích Trọng Nhược Tình thế nhưng đứa nhỏ cuối cùng là vô tội, bất kể Trọng Nhược Tình làm ra chuyện gì thập ác không thể tha nhưng trong bụng của cô cũng là một mầm sinh mạng, là vô tội

Giống như ban đầu Tử Lam biết rõ hạ sinh Hi Hi sẽ phải gánh hậu quả gì nhưng cô vẫn làm bởi vì cô yêu quý sinh mệnh. Cô nguyện ý đem Hi Hi mang tới thế giới này. Mỗi một sinh mạng đều có quyền lợi sống sót.

Có thể được làm mẹ, Tử Lam càng thêm biết được có đứa nhỏ là dạng cảm giác gì, càng thêm cảm nhận được sinh mạng thật là quý giá.

Mặc Thiếu Thiên tựa hồ nhìn ra cô nghi ngờ, mở miệng nhàn nhạt nói, “Đứa nhỏ không phải là của anh ”

Tử Lam sửng sốt.

Cái gì ?

Cô không có nghe lầm chứ

Đứa nhỏ không phải là của Mặc Thiếu Thiên?

Mặc dù biết trước được chuyện xì căng đan của Trọng Nhược Tình thế nhưng cũng không nghĩ tới đứa nhỏ kia thật không phải là của Mặc Thiếu Thiên.

Không trách Mặc Thiếu Thiên lại bình tĩnh như thế

Chẳng qua là .....

“ Làm sao người biết ? ” Tử Lam nhìn anh hỏi.

.....

Vấn đề này, thật cần truy vấn tận gốc sao ?

Lúc này Hi Hi lại mở miệng, “Mẹ, không những ba hiểu rõ chuyện này con cũng biết rõ đấy ” Hi Hi cười nói.

Tử Lam cau mày, chợt nhớ tới cái gì, “Những thứ xì căng đan kia là con làm ? ” Tử Lam chợt hiểu ra.

Hi Hi vẫn như cũ lộ nụ cười ưu nhã, mẹ, phản ứng của mẹ lần này thật chậm nga

“Thật là con làm ? ” Tử Lam hỏi.

Hi Hi gật đầu một cái, “Ai bảo cô ta trước kia khi dễ mẹ, còn vu oan ẹ là đẩy cô ta xuống lầu, không cho cô ta chút giao huân sao mà được ” Hi Hi nói với giọng đầy bao che.

Tử Lam càng thêm chắc lưỡi hít hà. Khi mà chuyện này xảy ra Tử Lam còn cảm thấy chuyện làm có chút quá đáng. Ban đầu cô cũng hoài nghi tới bảo bối nhưng là rất nhanh liền bị cô gạt đi cái ý niệm này.

Không nghĩ tới thật sự là con cô làm

Bảo bối, con thế nào lại làm như vậy , rốt cuộc là giống ai a a a

“Mẹ, mẹ làm sao vậy ? ” Hi Hi nhìn Tử Lam mở to cặp mắt tròn trịa hỏi.

Tử Lam nhìn anh, dừng lại một chút, sau đó cười nói, “Làm tốt lắm ”

Trước kia Tử Lam cảm giác mình đối với Trọng Nhược Tình hơi quá nhân từ, để cho cô một lần lại một lần được voi đòi tiên. Còn bây giờ, Tử Lam sẽ không nhường nhịn, ngay cả khi cô ta có em bé cô cũng sẽ không nhịn nữa

Hi Hi cười một tiếng, ưu nhã khả ái, “Đa tạ mẹ khích lệ ”

.....

Mặc Thiếu Thiên nhìn mẹ con bọn họ một hồi một đáp, Lâm Tử Lam giáo dục đứa nhỏ như vậy?!

Không trách sao Hi Hi hung hãn như vậy, năng lực cũng mạnh mẽ như vậy. Mặc Thiếu Thiên có chút hoài nghi, nếu như Lâm Tử Lam biết Hi Hi ném bom như đồ chơi thật không là biết là cô sẽ nghĩ sao ?

Nhưng là cái ý nghĩ này chẳng qua là Mặc Thiếu Thiên chỉ thoáng nghĩ lên trong đầu. Hi Hi không có chủ động nhắc tới dĩ nhiên là không hy vọng Tử Lam biết cho nên Mặc Thiếu Thiên cũng không có nhắc tới chuyện này, bất quá thân phận của Hi Hi còn cần phải chờ xác định

Tử Lam vẫn hơi cau mày, mặc dù chuyện này có đem giải quyết nhưng mà sau cùng là vẫn dính liểu tới một sinh mạng.

Mặc Thiếu Thiên tựa hồ nhìn ra ý nghĩ của cô, mở miệng, “Anh chẳng qua là cho cô ta sự lựa chọn, cô ta muốn bỏ thì bỏ, không thì cũng có thể sanh nó ra, nhưng là đứa nhỏ tuyệt đối không phải của anh. Anh tuyệt đối sẽ không nhận, và cũng tuyệt đối sẽ không cùng cô ta kết hôn ” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam gật đầu một cái, cũng không có nói thêm cái gì, mặc dù Tử Lam cảm thấy phá đi một mầm sinh mạng là không đúng thể nhưng là lập trường của Mặc Thiếu Thiên trong chuyện này cũng không sai. Huống chi Mặc Thiếu Thiên cũng không có cưỡng ép cô ta.

Hết thấy chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi ánh mắt tràn đầy cứng chùi, “Con trai của ta chỉ có thể là con ” Mặc Thiếu Thiên nói. Những đứa khác anh không quan tâm

Anh chính là thích Hi Hi.

Mặc Thiếu Thiên khác với Tử Lam, anh chấp nhận Hi Hi là vì Tử Lam sanh ra Hi Hi với lại là bởi vì anh yêu đứa bé này. Còn đối với người khác anh không thêm quan tâm. Coi như đứa bé trong bụng của Trọng Nhược Tình thật sự là của anh thì anh vẫn quyết định như vậy, sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Hi Hi cười nói, “Ba à, Ba cũng chưa từng có hoài nghi là đứa bé trong bụng của cô ta có thể là con của ba? ”

Mặc Thiếu Thiên rất thông minh, không đáp mà hỏi ngược lại, “Con thử nói xem? ”

.....

Hi Hi bủn môi, ba à, người quá xảo trá

“Chưa biết chừng ba còn một hạt giống như ta ở bên ngoài thì sao? ” Hi Hi vẫn như cũ nhứ mày tiếp tục hỏi.

“Giống như con là một thiên tài sao? ” Mặc Thiếu Thiên cũng cười hỏi ngược lại.

“Gì chứ, ba cho rằng thiên tài như con dễ tìm sao? Đây là cần gen di truyền tuyệt mỹ đấy ” Hi Hi đắc ý nói.

Ngụ ý là con đây là thiên tài là dựa vào công lao của ba lẫn mẹ đấy!

“Đúng vậy, cho nên con còn lo lắng cái gì ? ” Mặc Thiếu Thiên nhướn mày nói.

Hi Hi nhìn anh, “Dĩ nhiên là lo lắng, ngộ nhỡ ngày nào đó con tự nhiên có thêm mấy đứa em trai hay em gái gì đấy nhưng lại là một đám ngu ngốc con sẽ không nhận chúng đâu ” Hi Hi nói thẳng.

Mặt của Mặc Thiếu Thiên co quắp một cái nhìn cậu, “Con yên tâm, gen của ta không sản xuất ra loại ngu ngốc. Hơn nữa con cứ yên tâm, trừ một mình con ra bên ngoài không có đứa nào nữa ” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ba chắc chắn chứ ? ” Hi Hi hỏi.

.....

“Dĩ nhiên ”

“Vậy thì tốt ” Hi Hi yên lòng.

Nghe bọn họ nói mấy vấn đề về gen Tử Lam chỉ có thể ở một bên giữ vững yên lặng.

Đề tài như vậy thật không nên liên quan quá nhiều.

Tử Lam yên lặng cầm lấy trái thanh long mà ăn, tiếp tục lặng thinh.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, thấy trái thanh long bỗng dưng tâm tình vui vẻ, cũng không khách khí cầm một miếng bỏ vào trong miệng.

Tử Lam cau mày, không vui trừng anh, “Mặc Thiếu Thiên, ai cho phép anh ăn ? ”

Mặc Thiếu Thiên nhướn mày, “Ăn một miếng thì thế nào? Cũng không phải là ăn cô cô gấp gấp cái gì? ” Nói xong thưởng thức một cái, “Ừm, hương vị không tệ ”

.....

Tử Lam hung hăng khinh bỉ nhìn anh một cái..

Mặc Thiếu Thiên, lúc nói chuyện với anh thì không thể nói bình thường một chút được sao ?

“Ba à, ba cũng thích ăn trái thanh long ? ” Hi Hi ở một bên nhìn hỏi.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, “Trái cây mà ba thích nhất là trái thanh long ” Đây là điều kỳ lạ nhất trong đời Mặc Thiếu Thiên.

Tử Lam đang ăn trái thanh long động tác đột nhiên ngừng ra, có cần phải đến mức đó không ?

Sở thích có cần giống nhau như vậy sao sao ?

Làm như là người cùng một nhà vậy?

Hi Hi đang ở một bên cười toe toét, quả nhiên là người một nhà à, khẩu vị đều cùng một dạng, đặc biệt là gen của mỗi người kết hợp ra cậu là một bậc siêu thiên tài à

Thật quá trùng hợp

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi cười nghiêng ngả cũng không nói gì, lại đi lấy thêm một miếng bỏ vào trong miệng, vừa nhai vừa tán thưởng, “Hương vị quả là không tệ, người nào mua thế? ”

Hi Hi sững sốt, ngay sau đó cười nói, “Là lúc học trưởng của mẹ tới thăm mua, còn rất tươi nữa chứ. Chú Lục thật biết rõ là mẹ là ăn trái thanh long, thiệt là để tâm à” Hi Hi cười nói, nét mặt kia rõ ràng chính là cố ý

Mặc Thiếu Thiên đang ăn trái thanh long động tác bỗng ngừng ra, sau đó híp con người nhìn Lâm Tử Lam, “Lục Tử Thịnh đã tới ? ”

Tử Lam chau mày, bộ dạng không sao cả, “Ừ ”

“ Anh ta tới nơi này làm gì ? ” Mặc Thiếu Thiên hỏi, chỉ cần vừa nghĩ tới Lục Tử Thịnh cùng Tử Lam gặp mặt trong lòng liền một hồi khó chịu.

121. Chương 121: Là Lãng Mạn Hay Là Lãng Phí?

“Hắn tới nơi này làm gì?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, chỉ cần vừa nghĩ tới việc Lục Tử Thịnh cùng Tử Lam gặp mặt, trong lòng hắn liền thấy khó chịu.

Tử Lam ngẩng đầu, liếc hắn một cái, “Đương nhiên là tới thăm tôi rồi !”

“Thăm em? Hắn sẽ tốt bụng như vậy sao?” Mặc Thiếu Thiên không vui hỏi, hắn nhất định không ngờ trong giọng nói lúc này của mình, có bao nhiêu là vị chua.

Tử Lam lườm hắn một cái, “Mặc tổng, học trưởng đến thăm tôi, làm sao lại không tốt bụng hả? Ít nhất người ta so với anh còn tốt hơn, một bó hoa, còn có đem theo trái cây mà tôi thích ăn nhất, anh thì sao? Tay không , Mặc tổng, thật là càng tiền càng keo kiệt a!” Tử Lam bĩu môi nói.

Đều là nam nhân với nhau, làm sao lại khác nhau nhiều như vậy?

Mặc Thiếu Thiên cau mày.

Hắn đã có nghĩ qua là mua hay không mua hoa, nhưng mua hoa mang đến thì hắn cảm thấy hết sức kiêu cách, liền từ bỏ ý định, nhưng không ngờ đi tới nơi này lại bị chuyện đó lấy làm chủ đề nói chuyện.

Bị Lâm Tử Lam nói thế, hắn thấy hết sức khó chịu. Chính xác mà nói, Tử Lam lấy hắn so với Lục Tử Thịnh kia.

“Đừng đem anh so với hắn ta!” Mặc Thiếu Thiên sắc mặt trầm xuống, khó chịu nói.

“Tại sao lại không cần so? Mặc tổng, anh biết mình so với người ta thua xa như thế nào không?” Tử Lam nhún mày, cười hỏi.

Khó được tìm được cơ hội làm mất mặt Mặc Thiếu Thiên, nàng há có thể bỏ qua cơ hội này?

Nghe lời nói của Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cau mày, ngay sau đó khóe miệng nâng lên một cách nhạo báng nói, “Lâm tiểu thư, em ở đây mở cái quốc tế đùa giỡn gì vậy? Anh so ra kém với hắn? Em nói thử xem, anh nơi nào mà kém hắn ? Mặc kệ là so cái gì cũng không có người nào dám nói anh kém hơn hắn đâu!” Mặc Thiếu Thiên hết sức khí phách nói.

Tử Lam cười một tiếng “Mặc tổng, anh thật là tự luyện”

“Đây là sự thật” Mặc Thiếu Thiên nói một cách khẳng định.

Tử Lam lườm hắn một cái, Mặc Thiếu Thiên chợt đưa thân thể tới gần, nhìn Tử Lam, “Em nói thử xem, anh thế nào so ra kém với hắn?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Tử Lam nhún mày “Để tôi phải nói thật?”

“Nói”

Vì vậy, Tử Lam lên tiếng, “Đầu tiên, học trưởng rất tuấn tú. . . . .”

Mặc Thiếu Thiên cười một tiếng, “Điểm này còn không thể hơn sao?” Không cần phải nói, chỉ là nhìn, Mặc Thiếu Thiên cũng đã cao hơn một bậc.

“Học trưởng rất ưu tú!”

“Điểm này trực tiếp có thể vượt qua!” Mặc kệ là trình độ học vấn hay là sự nghiệp, Mặc Thiếu Thiên so với Lục Tử Thịnh xuất sắc hơn.

Tử Lam cười một tiếng, nghiêng đầu nhìn hần, “Quan trọng nhất là, học trưởng rất dịu dàng, săn sóc, rất chung tình, đối với nữ nhân rất tôn trọng, không giống như những người khác, đối nữ nhân mà so với lật sách còn nhanh hơn, chỉ với điểm này, Mặc Thiếu Thiên, anh liền không cách nào hơn được!” Tử Lam vừa nói, vừa liếc nhìn Mặc Thiếu Thiên, quả nhiên, sắc mặt hần khó nén được tức giận.

“Lâm tiểu thư, anh vẫn cảm thấy em là người có phẩm vị rất cao, hôm nay, anh mới biết em xem nam nhân bằng ánh mắt phiến diện như vậy!” Mặc Thiếu Thiên cười lạnh nói.

“Có vài người, xem ra là lịch thiệp, nhưng thật ra sau lưng lại là mặt người dạ thú, mà cũng có vài người, bề ngoài phóng dăng không kiềm chế được, nhưng nếu như có thể gặp phải một người làm cho hần rung động, hần sẽ dốc hết cả đời mình chỉ để thích mỗi mình nữ nhân đó!” Nói câu nói này, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam một cách thâm u, làm cho người ta không rõ tâm tình.

Hần cũng không biết tại sao, lúc nói câu này, trong đầu của hần thể nhưng dần hiện ra bóng dáng của Lâm Tử Lam.

Tử Lam ngẩng đầu lên, lại kịp chạm đến ánh mắt thâm u của Mặc Thiếu Thiên, đáy lòng giống như là có điều gì đó bị xúc động, run lên, theo bản năng quay mặt.

“Nguy biện!” Tử Lam đánh giá bằng hai từ.

Mặc Thiếu Thiên cũng dời đi tầm mắt, “Lâm tiểu thư, nếu như không tin, có thể chờ xem!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam nói từng chữ từng chữ.

Tử Lam cũng không nhớ đến, những lời này, thật sẽ được hần chứng thực, hơn nữa còn là dùng ở trên người của nàng.

Thật ra thì có lúc phân tích theo như lời nói của Mặc Thiếu Thiên, một chút cũng không sai.

Cái gì là nam nhân tốt?

Định nghĩa đều không giống nhau.

Có một vài nam nhân, xem ra ôn hòa, được xem như là một nam nhân tốt, nhưng sau lưng lại đi nuôi tiểu tam. Mà cũng có một vài nam nhân, chơi một cách quang minh chính đại, cho tới một ngày, gặp phải người trong lòng của hần, thế nhưng hần lại sẽ buông bỏ tất cả, chỉ vì nữ nhân ấy.

Nếu như để Tử Lam lựa chọn, nhất định sẽ lựa chọn những loại người thuộc nhóm sau. Nhưng mà trước mắt, Tử Lam đối với tình yêu lại không khát vọng, bởi vì Hi Hi, nàng càng thêm thận trọng, cho nên, những chuyện này, nàng tùy ngộ nhi an.

Tử Lam nhìn hần cười, “Tôi sẽ chờ xem người nào mà có thể làm cho Mặc tổng dốc hết cả đời!”

“Vậy em cần phải mở to hai mắt ra mà nhìn!”

“Yên tâm, tôi nhất định sẽ mở to mắt mà nhìn!”

Hai người, anh một câu, tôi một câu, chốc lát biến thành chiến trường.

Hi hi đứng ở một bên nhìn, không khỏi có chút lo lắng, cha cùng mẹ tính khí hiếu thắng như vậy, về sau ở cùng một chỗ, có đánh nhau hay không à? Thậm chí trong đầu Hi Hi dần hiện ra bộ dạng cha cùng mẹ gây gổ nhau, nhất định vô cùng. . . . . Chấn động!

Hi Hi thò đầu, nhìn bọn họ “Cha, mẹ, hai người coi như là đang gây gổ nhau sao?” Hi Hi hỏi.

Lời nói của Hi Hi đã đem hai người kéo về hiện tại.

Tử Lam nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn Hi Hi, mặt nở nụ cười, “Không có, mẹ chỉ là đang cùng cha con nói một chút về cuộc sống, nói một chút cái gì là nam nhân, bảo bối, con nhớ, lớn lên về sau nhất định phải đối với nữ nhân một cách thân thiết, biết chưa?”

Hi hi cười một tiếng, “Biết!”

Mẹ dạy bảo, Hi Hi phải tuân lệnh!

Mặc Thiếu Thiên nghe Tử Lam dạy con, trợn mắt nhìn bảo bối một cái, bảo bối nhún vai, hết cách rồi, mẹ dạy bảo không thể không nghe a!

Vì vậy một giây kế tiếp, Mặc Thiếu Thiên xoay người đi ra ngoài. Tử Lam cùng Hi Hi sững sốt. Hi Hi hỏi, “Cha tức giận?”

Tử Lam chau mày, “Hắn lúc nào thì đã biến thành người hẹp hòi như vậy rồi hả?”

Hai người mới vừa nói dứt lời, cửa lần nữa bị đẩy ra, Mặc Thiếu Thiên đi vào. Tử Lam chau mày, nhìn hắn nói, “Mặc tổng, tôi cho là anh đã đi rồi!”

Mặc Thiếu Thiên cười, “Thực tế đã chứng minh phán đoán của em sai lầm!”

Tử Lam lườm hắn một cái, thực tế đã chứng minh, người đàn ông này thù rất dai!

Vì vậy, Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên ngằm khiêu chiến, Hi Hi ở một bên nhìn phải không cũng vui mừng ư.

Mấy phút trôi qua, cửa chợt bị gõ vang.

Tử Lam cau mày, ai lại tới vào lúc này, vậy mà Mặc Thiếu Thiên lại bình tĩnh tiêu sái tự nhiên bước tới, mở cửa.

Hai người ở tại cửa ra vào nói mấy câu, vậy mà lại có mấy người đi vào, cầm trong tay từng bó hoa tươi đi vào. Một phút sau, hoa hồng đã được bày đầy cả căn phòng. Lúc này, mấy y tá đi ngang thấy một màn như vậy, không khỏi hâm mộ “Oa, thật là nhiều hoa hồng, thật là đẹp a!”

“Đúng vậy a, cả căn phòng đều là hoa hồng, tôi cho tới bây giờ cũng không có thấy qua nhiều hoa hồng như vậy, thật là đẹp. . . . .”

“Tôi thật hâm mộ cô ấy a, bạn trai cô ấy đối với cô thật là tốt. . . . .”

“Đúng vậy a, thật là đẹp. . . . .”

Ở cửa càng ngày càng tụ tập nhiều người. Một y tá ở tại cửa ra vào không ngừng hâm mộ mà nói, Mặc Thiếu Thiên nghe vậy, nhún mày, lộ rõ sự hài lòng, theo bản năng, hắn không bài xích bọn họ để mà ra giải thích, ngược lại, hắn rất thích!

Tử Lam ngồi ở trên giường, căn bản không nghe rõ ở cửa đang nói cái gì, chỉ là nhìn những thứ hoa kia hỏi, “Các người. . . . . Các người đang làm gì?” Tử Lam kinh ngạc hỏi.

Rất nhiều hoa hồng. Cả căn phòng đều là hoa hồng, mấy người giao hoa cứ đứng ở đó, cho tới khi đặt hoa xong, bày đầy cả căn phòng. Mặc Thiếu Thiên vung tay ký một chữ, bọn họ mới rời khỏi. Lúc này, Mặc Thiếu Thiên rút ra một bó hoa hồng màu trắng, sau đó đi tới trước mặt Lâm Tử Lam “Như thế nào?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Vốn là bộ mặt yêu nghiệt, bây giờ lại cầm trong tay một bó hoa hồng màu trắng, xem ra trong mơ hồ có chút không khỏi hài hòa, yêu nghiệt không dứt.

Tử Lam lúc này mới lấy lại thần trí, nhìn Mặc Thiếu Thiên, hiển nhiên mới từ trong kinh ngạc bước ra, “Những thứ này đều là do anh bảo người ta đưa tới?”

Mặc Thiếu Thiên chau mày, “Không ngờ tốc độ thật mau, về sau mua ở cửa tiệm này!” Mặc Thiếu Thiên nói một cách nhất định là vậy! . . . . .

Tử Lam ngây ngẩn cả người. Chắc rồi. “Mặc Thiếu thiên, anh điên rồi sao?” Tử Lam kinh ngạc mà nói, cái này cần bao nhiêu tiền à?

Mặc Thiếu Thiên cau mày, nhìn Tử Lam, sắc mặt không vui, “Em nói cái gì?”

“Anh đem nhiều hoa như vậy để làm gì?” Lâm Tử Lam hỏi, trong lòng một hồi co rút đau đớn. Cái này cần bao nhiêu tiền a a!

“Em không phải là không thích?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Nói hần keo kiệt thế là hần mua hết tất cả số hoa có trong cửa tiệm.

Tử Lam hết ý kiến.

Mặc Thiếu Thiên, cái này gọi là lãng mạn?

Anh nha, cái này gọi là xa xỉ, cái này gọi là lãng phí!

Hi Hi cũng nhìn, nhất thời ngây ngẩn cả người, cha, cha thật là ghê!

“Tôi thích, nhưng là. . . . . Tôi thích tiền hơn, Mặc Thiếu Thiên, cái này cần bao nhiêu tiền, tôi có thể đổi lấy tiền mặt không?” Tử Lam nhìn hần hỏi. . . . .

Mặc Thiếu Thiên tức giận, nữ nhân lúc này không phải nên rất cảm động sao? Giống như những nữ nhân khác, cảm động không thôi, nhưng. . . . . Mặc Thiếu Thiên lại quên mất một điều! Cô ấy là Lâm Tử Lam! Cùng với nữ nhân bình thường là không giống nhau! Hần làm sao sẽ trông cậy vào Lâm Tử Lam sẽ có phản ứng như những nữ nhân bình thường kia! Bọn họ xen kẽ lẫn nhau, đều là phi nhân loại. Nhìn bọn họ như vậy tuy nhiên cũng không biết bọn họ là một loại người.

“Lâm Tử Lam! ! !” Mặc Thiếu Thiên tức giận.

Tử Lam hít thở sâu một hơi, được rồi được rồi, cứ xem như Mặc Thiếu Thiên mắc bệnh đi, nàng liền lấy lại bình tĩnh, nhưng thật rất đau lòng tiền a! Tiền mặt thì tốt biết bao!

Nếu như Mặc Thiếu Thiên biết Tử Lam đang suy nghĩ cái gì, nhất định hần hận không bóp chết được cô.

“Được rồi, xem như anh có thành ý, tôi cảm ơn anh!” Tử Lam nhúc nhích mà nói.

Mặc Thiếu Thiên lúc này tức giận mới biến mất “Em thích hoa, anh mới cho người mua, Lâm Tử Lam, em thật không phải là một nữ nhân bình thường!” Mặc Thiếu Thiên hận mà nói.

“Anh cũng không phải là một nam nhân bình thường!” Tử Lam đáp lễ.

Mặc Thiếu Thiên trừng mắt nhìn Tử Lam. Lúc này, Hi Hi mở miệng, “Cha, mặc dù người như vậy rất hào phóng, nhưng là cha không biết mẹ thích hoa gì!”

Mặc Thiếu Thiên cau mày.

Hi hi mở miệng nói tiếp, “Mẹ thích Bách Hợp!”

Tử Lam nhìn bó hoa hồng màu trắng, không nói gì.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhớ lại từng có người đưa hoa Bách Hợp đến công ty cho Tử Lam, lúc ấy, hần tưởng đâu là do Lục Tử Thịnh gọi tới! Chỉ là hần biết Lâm Tử Lam thích gì hoa? Vì không biết gì, nghĩ đến cái này, Mặc Thiếu Thiên trong lòng thật khó chịu!

Hần nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Lâm Tử Lam, nghiêm nghị nói, “Bắt đầu từ bây giờ, em phải thích hoa hồng trắng!” Mặc Thiếu Thiên bá đạo mà nói.

“Mặc tổng, đây là sở thích của tôi, anh quản cũng không tránh khỏi quá rộng đi!” Tử Lam bất mãn phản bác.

“Anh quản sở thích của em, phải từ bỏ, về sau mỗi ngày anh đều cho người mang sâm hoa đến cho em, chừng nào thành sở thích của em mới thôi!” Mặc Thiếu Thiên nói. . . . .

Mặc Thiếu Thiên, anh quả nhiên không phải là người! . . . . .

Mặc Thiếu Thiên ở trong phòng bệnh cho tới buổi trưa, lúc ăn cơm, mới cùng Hi Hi đi ra ngoài.

Trong phòng, chỉ còn lại Tử Lam. Nhìn căn phòng đầy hoa hồng, với đủ màu sắc phong phú, hoa hồng trắng có, hoa hồng vàng có, một xâu chuỗi hoa hồng, thậm chí còn có hoa hồng xanh, những thứ này đều là những giống hoa rất trân quý, đặt ở trong phòng, có cảm giác như người ta đang ở trong một mảnh vườn hoa.

Lúc này, trong đầu Tử Lam dần hiện ra khuôn mặt bá đạo àm yêu nghiệt của Mặc Thiếu Thiên. Không khỏi khoe miệng Tử Lam tràn ra một chút ý cười.

Tử Lam sưng sốt, mình thế nhưng lại nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên vào lúc này mà bật cười. Cô ngẩn người, từ trên giường đi xuống, đi tới bên cạnh những bó hoa kia, cúi người ngửi một cái, Tử Lam như đang đưa bản thân vào trong một biển hoa, rất đẹp.

Thật ra thì đối với hoa tươi, Tử Lam cũng không có cái gì gọi là thích, cô thích hoa Bách Hợp là bởi vì màu trắng thuần khiết của nó, hoa hồng cứ cho người ta cảm giác rất kích tình, hỏa nhiệt, Tử Lam không có yêu, cho nên đối với hoa hồng, cô không thích, nhưng vào giờ phút này xem ra, hoa hồng xác thực rất đẹp.

Tử Lam cầm lên một đóa hoa, ở trong tay mà vuốt, nhất thời nhếch miệng cười. Ngay vào lúc này, cửa phòng bị gõ vang. Tử Lam quay đầu lại, nhìn y tá đi vào “Lâm tiểu thư, phải thay đổi thuốc rồi!” Y tá cười, đẩy một xe đẩy nhỏ đi vào.

Tử Lam gạt đầu một cái, đem hoa hồng để xuống, trở về bên giường. Y tá thuốc đưa cho Tử Lam cười nói, “Lâm tiểu thư, cô thật hạnh phúc, bạn trai của cô đối với cô thật là tốt!” Y tá tự đáy lòng mà nói, giọng nói rất hạnh phúc.

Tử Lam sưng sốt. Bạn trai? Cô ấy ý chỉ Mặc Thiếu Thiênsao?

Tử Lam cười nói, “Cô hiểu lầm rồi, anh ấy không phải là bạn trai của tôi!” Tử Lam giải thích.

Y tá sưng sốt. “Thật sao? Thật xin lỗi, tôi không biết, chỉ là nhìn hai người thật sự rất xứng đôi, anh ấy đối với cô cũng rất được, rất lãng mạn, y tá chúng tôi cũng rất hâm mộ hai người!” Y tá chân thành nói.

Tử Lam chau mày. Lãng mạn sao? Tử Lam chính là rất quan tâm tới lí trí, làm chuyện gì cũng lí trí hết cả, thật ra thì xem ra, điên cuồng như vậy một lần, không phải chuyện tình như vậy cũng rất tuyệt hay sao. Nghĩ tới đây, Tử Lam cười, “Không sao!”

Y tá cũng là tự tâm tình mà chúc phúc, Tử Lam cũng không trách cứ, nhưng tại sao khi cô nghe được Mặc Thiếu Thiên là bạn trai của cô, Tử Lam thấy đáy lòng mình cũng không có mâu thuẫn, chỉ là theo bản năng mà giải thích.

122. Chương 122: Đứa Bé Là Của Anh!!

Y tá cũng là tự tâm tình mà chúc phúc, Tử Lam cũng không trách cứ, nhưng tại sao khi cô nghe được Mặc Thiếu Thiên là bạn trai của cô, Tử Lam thấy đáy lòng mình cũng không có mâu thuẫn, chỉ là theo bản năng mà giải thích.

Y tá thay xong thuốc, “Lâm tiểu thư, nam nhân tốt nhất định phải nắm chặt a, Mặc tiên sinh là nam nhân tốt, chúng tôi chúc phúc cho hai người!”

Mặc tiên sinh là nam nhân tốt?

Khóe miệng Tử Lam giật giật nở nụ cười, cái này là chuyện buồn cười nhất thế kỉ. Chỉ là, Tử Lam cũng cười nhìn y tá, gạt đầu một cái, “Cám ơn!”

Chúc phúc luôn là điều tốt đẹp, mỉm cười là dùng để đáp tạ lại người chúc phúc ình!

Y tá vừa muốn đi ra ngoài, Tử Lam chợt nhớ tới cái gì đó, liền cầm lên một bó hoa, đưa cho y tá, “Cái này tặng cho cô, không có gì khác, chỉ là nụ cười của cô rất ngọt ngào, tôi cũng chúc cô hạnh phúc!”

Tử Lam cười nói, nội tâm thật lòng mà chúc phúc. Vào giờ phút này, trong lòng thế nhưng cảm giác rất tuyệt mang theo một chút xiu không tầm thường.

Y tá nhìn Tử Lam, cười gạt đầu, “Cám ơn!”

Y tá đi ra ngoài, Tử Lam ngồi ở bên trong phòng bệnh, nghĩ tới những gì cô y tá nói, không khỏi bật cười. Mặc tiên sinh là nam nhân tốt, mỗi lần nghĩ đến lời nói này, cô luôn không nhịn được mà bật cười. Chỉ là không thể phủ nhận là, Mặc Thiếu Thiên có chút cử chỉ điên cuồng, làm cho người ta rất kinh ngạc, nhưng là cũng không ghét. . . . .

Vì vậy, thời gian một buổi chiều, cả bệnh viện đều biết rõ phòng bệnh 215 có người mang đến trất nhiều hoa hồng. Trở thành một tin tức trong bệnh viện, mặc kệ người nào đi ngang qua đó, cũng sẽ không nhịn

được mà nhìn vào bên trong, mọi người chứng kiến thấy Tử Lam, tất cả đều là một nét mặt âm mộ, thậm chí có chút là chúc phúc.

Dĩ nhiên, không bao gồm cả Trọng Nhược Tình! Trọng Nhược Tình khi biết tin tức này, đã không có bất kỳ cử động nào. Trừ hận, chỉ có hận. Khi cô đang rơi vào hoàn cảnh này, bọn họ lại cười hạnh phúc như vậy . . . . .

Trọng Nhược Tình hận bọn họ! Hận Mặc Thiếu Thiên! Hận Lâm Tử Lam! Cực hận bọn họ!

Ngay vào lúc này, Ân Tuệ đi vào, nhìn chú ý Nhược Tình hiện tại cái bộ dáng này, trong lòng cũng là một hồi đau lòng “Nhược Tình, con ăn một chút gì đi, nếu cứ tiếp tục như vậy, thân thể của con sẽ ngã quỵ mất!” Ân Tuệ lo lắng nói, bây giờ không có Trọng Chính, Trọng Nhược Tình cũng liên gặp chuyện không may, bà ta thật sự không biết nên sao làm sao đây. Nhìn Trọng Nhược Tình ngồi ở trên giường, không có bất kỳ cử động, cứ giống như là một tòa pho tượng, không có bất kỳ sức sống nào. Nhìn con gái ruột thịt của mình biến thành như vậy, Ân Tuệ thấy thật đau lòng, ngay sau đó tức giận bất bình mà mắng, “Nam nhân đều là một loại háo sắc, có mới nới cũ, Mặc Thiếu Thiên cũng không ngoại lệ, qua cầu rút ván, quả thật không phải là người!” Ân Tuệ hận mà mắng, mắng thế nào đều không thể nào giải tỏa được nỗi hận này.

Trọng Nhược Tình làm bạn gái của Mặc Thiếu Thiên nhiều năm như vậy, mặc kệ là về mặt sinh hoạt, hay trên phương diện làm ăn đều giúp đỡ cậu ta, thế nhưng bây giờ cậu ta lại có thể nói đá văng liền đá văng ra, quá thể không còn là con người rồi. Ân Tuệ không biết trong tình huống đó, một lòng bệnh vực con gái của mình.

Trọng Nhược Tình ngồi ở trên giường, nghe được Ân Tuệ mắng Mặc Thiếu Thiên, lông mi rung rẩy, vẫn không có nói gì.

Ân tuệ nhìn con gái, vươn tay ôm lấy con, “Nhược Tình, muốn khóc cứ khóc ra đi. . . . .”

Trọng Nhược Tình ngẩng đầu nhìn Ân Tuệ, muốn nói cái gì đó, lại cái gì cũng không nói ra được, trong lòng không cam.

Ngay vào lúc này, điện thoại Ân Tuệ chợt vang lên, Ân Tuệ thấy số, liền cầm điện thoại lên nhận. “Này, Luật sư Lý. . . . . Anh nói cái gì?” Ánh mắt Ân Tuệ nháy mắt phóng đại, âm thanh cũng nâng cao “Anh nói. . . . . Là thật sao?” Ân tuệ không thể tin mà hỏi lại, phí nhiều công sức mới trả lời “Được, tôi biết rồi, tôi biết rồi. . . . .” Ân Tuệ đáp lời, sau đó bình thường cúp điện thoại.

Trọng Nhược Tình nghe được âm thanh có cái gì đó không đúng, biết là đã xảy ra chuyện gì rồi, cô ngẩng đầu nhìn mẹ, “Mẹ, đã xảy ra chuyện gì. . . . .”

Ân Tuệ thân thể hoảng hốt, thiếu chút nữa ngã xuống, thật may là Trọng Nhược Tình đỡ bà, “Mẹ, mẹ làm sao vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ân Tuệ thân thể có chút yếu ớt, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Trọng Nhược Tình, mắt rưng rưng, “Nhược Tình. . . . .”

“Mẹ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lời nói còn chưa nói ra, ân tuệ đã cất tiếng khóc lên. “Nhược Tình, mới vừa rồi luật sư gọi điện thoại tới, ba con vào lúc bị truy tố, bệnh tim tái phát. . . . .” Ân Tuệ vừa nói vừa khóc thút thít, cả thân thể đều đang run rẩy.

“Nhược Tình, nên làm cái gì đây, ba con thân thể không được tốt, con cũng biết đấy, nếu như ông ấy còn tiếp tục ở lại đó, nhất định sẽ gặp chuyện không may . . . . .”

Ân Tuệ nắm áo Trọng Nhược Tình nói, hiện tại duy nhất người bà có thể dựa vào chính là Trọng Nhược Tình.

Ai nấy cần bà đều đã cầu xin người ta giúp đỡ, nhưng những người đó không phải là không có ở nhà thì cũng là không có cách nào nhúng tay vào can thiệp, tóm lại là họ tránh va vào việc này.

Cầu xin bọn họ giúp đỡ một tay, thì người nào cũng không trông thấy, mặc kệ Ân Tuệ thế nào cầu xin, bọn họ ai cũng bảo là không được. Đây chính là thực tế, Ân Tuệ thấy rõ ràng rồi. Nhưng bà chỉ là một nữ

nhân, cũng tham gia vào mấy chuyện chính trị, căn bản là không biết cái gì. Có thể dựa vào duy nhất lúc này là Trọng Nhượng Tình và Mặc Thiếu Thiên.

Nhưng không ngờ hai đứa thế nhưng lại phát triển đến bước này, Ân Tuệ thấy mình hoàn toàn không có hi vọng rồi.

Bà nắm áo Trọng Nhượng Tình, nắm thật chặt, khóc. . . . . “Nhượng Tình, nên làm cái gì đây, chúng ta đi cầu xin Mặc Thiếu Thiên có được hay không, ba con không thể nào ở trong đó, mẹ đi cầu xin cậu ta, nhưng cậu ta căn bản không muốn gặp mẹ. . . . .” Ân Tuệ khóc nói.

Trước bởi vì chuyện tình Trọng Nhượng Tình, Ân Tuệ đã mắng Mặc Thiếu Thiên, căn bản không muốn thấy mặt Mặc Thiếu Thiên. Nhưng bây giờ. . . . . Trọng Nhượng Tình nghe vậy, cảm giác lòng của mình giống như là bị cái gì ghim vào, rất đau rất đau. Cô đã mất đi Mặc Thiếu Thiên, không thể cũng mất đi cả ba! Cô nhất định phải phục nguyên chức lại cho ba, nhất định phải thế!

Nhìn Ân Tuệ khóc, Trọng Nhượng Tình mũi cũng chua xót, trong đôi mắt nén lệ, “Mẹ, con sẽ nghĩ cách. . . .”

“Con nhất định sẽ nghĩ cách cứu cha ra ngoài!” Trọng Nhượng Tình nói gần từng chữ.

Không biết phải dùng cách gì, cô nhất định phải cứu ba ra ngoài!

. . . . .

Ngày thứ hai.

Trọng Nhượng Tình rời bệnh viện, xuất hiện tại công ty MK.

Mọi người thấy Trọng Nhượng Tình cũng hết sức kinh ngạc, không ngờ cô ta lại xuất hiện tại nơi này, hơn nữa đối với xì căng đan trước đó, gần đây đã im ắng hơn nhiều, nhưng mà đối với bọn họ, mọi người vẫn biết, chỉ là ngàn nghĩ, vạn nghĩ, nhưng không có nghĩ đến Trọng Nhượng Tình sẽ xuất hiện tại công ty.

Mọi người bàn luận xôn xao.

Trọng Nhượng Tình không để ý đến ánh mắt của mọi người, trực tiếp đi tìm Mặc Thiếu Thiên. Mặc Thiếu Thiên cũng có mấy phần kinh ngạc, không ngờ Trọng Nhượng Tình thế nhưng lại tới công ty tìm mình.

Trước đó, Ân Tuệ muốn gặp qua hắn, cũng bị hắn cự tuyệt, nhưng Trọng Nhượng Tình bây giờ còn là nhân viên của công ty, không có lí nào mà ngăn cô ta lại!

Bên trong phòng làm việc.

Mặc Thiếu ngày nhìn Trọng Nhượng Tình “Cô tìm tôi có chuyện gì?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, không có sự dịu dàng nhỏ nhẹ trong lời nói thường ngày, đối với Trọng Nhượng Tình, xảy ra chuyện kia, sự kiên nhẫn của hắn đã tiêu hao hết.

Trọng Nhượng Tình mặc y phục sắc sỡ, đứng trước mặt của hắn, sắc mặt vẫn là có mấy phần tái nhợt, nhưng vẫn như cũ, rất đẹp, không có sự sắc bén thường ngày, ngược lại lộ ra sự tiêu tụy không ít.

Mặc dù đã trang điểm qua nhưng vẫn không thể che hết sự tiêu tụy được. “Tôi tìm anh, là có chuyện muốn nói cùng anh!” Trọng Nhượng Tình nhìn Mặc Thiếu Thiên, hắn vẫn như cũ, phóng đảng không kiềm chế được, đẹp trai một cách yêu nghiệt.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, có chút ngoài ý muốn, có lẽ là không có thói quen Trọng Nhượng Tình nói chuyện như vậy, hắn nhìn cô, “Chuyện gì?”

“Cứu cha tôi, Mặc Thiếu Thiên, tôi hiểu rõ anh nhất định có cách, tôi không biết anh tại sao kiên quyết như vậy, không chịu cứu cha tôi, nhưng Mặc Thiếu Thiên đừng quên khi tôi và anh bên nhau thì ba tôi đối với anh không tệ!” Trọng Nhượng Tình nói gần từng chữ, mục đích cô ta nói ranhững lời đó là để khiến Mặc Thiếu Thiên nhớ tới, biết đâu hắn sẽ nghĩ lại.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, nhìn Trọng Nhượng Tình, “Ở bên nhau với cô, tôi đối với cha cô cũng không tồi!” Nói không sai thì chỉ là xây dựng quan hệ trên lợi ích mà thôi.

Bảy năm trước, Mặc Thiếu Thiên cùng Trọng Nhượng Tình ở bên nhau, khi đó hắn mới vừa tiếp nhận quản lý Công ti MK, mặc dù thành tích không tệ, nhưng Trọng Chính căn bản không coi hắn là gì cả, trước mặt như thế này, sau lưng lại như thế hác, trước mặt thì ông ta rất ôn hòa, nở nụ cười, luôn mở miệng mà tán thưởng, nhưng sau lưng lại cùng Cung Ái Lâm thỏa thuận.

Những chuyện này, Mặc Thiếu Thiên không phải là không biết, chỉ là qua nhiều năm như vậy, hắn không muốn nói tới mà thôi.

“Như vậy, tại sao anh không chịu giúp cha tôi một chút chút, hôm qua bệnh tim của ông ấy lại tái phát, thiếu chút nữa thì đã chết!” Trọng Nhượng Tình nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, nhìn đáng vẻ bình thản của hắn, Trọng Nhượng Tình liền không có cách nào bình tĩnh.

Tại sao, tại sao hắn có thể xem không có chuyện gì mà yên tâm thoải mái như vậy? Tại sao hắn có thể thờ ơ như vậy? Tại sao! ? ? ?

Con người Mặc Thiếu Thiên mờ đi mấy phần, hắn nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Trọng Nhượng Tình, “Nhượng Tình, cô đừng phí sức, ba cô chứng cứ xác thật, căn bản không thoát được đâu!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Trọng Nhượng Tình nói, nói cho cô biết chân tướng sự thật, để cho cô học cách biết đối mặt mà tiếp nhận sự thật.

“Không, tôi biết rõ anh nhất định có cách, Mặc Thiếu Thiên, coi như tôi van cầu anh, bây giờ tôi và anh không ở cạnh nhau, nhưng trong quá khứ là bảy năm, bảy năm đó coi như anh không yêu tôi, nhưng cũng chưa từng có chút cảm tình nào sao? Tôi đã hết mình để yêu anh!” Trọng Nhượng Tình nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, nói xong, nước mắt liền rơi xuống.

Chẳng lẽ quá khứ bảy năm tình cảm của bọn họ, thật sự là giả sao? Không có tình yêu, chẳng lẽ chút tình cảm cũng không có sao?

Mặc Thiếu Thiên nhìn Trọng Nhượng Tình, ánh mắt nheo lại.

“Thiếu Thiên, em van cầu anh, giúp em một chút có được hay không?” Trọng Nhượng Tình nhìn hắn, nói gần từng chữ, tư thái hèn mọn.

“Nhượng Tình, dù cho cô có nói thế nào đi chăng nữa, tôi chỉ có thể nói cho cô biết, tôi thật sự không có cách!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Mặc Thiếu Thiên, anh độc ác đến vậy sao?” Trọng Nhượng Tình nhìn hắn hỏi, mắt đỏ ngầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, hình như đã dùng hết sức mình.

Mặc Thiếu Thiên mím môi, nhìn Trọng Nhượng Tình, “Cô nên chấp nhận thực tế thì hơn!” Lời nói của Mặc Thiếu Thiên, hoàn toàn cắt đứt tất cả ảo tưởng của Trọng Nhượng Tình.

Trọng Nhượng Tình thấy được, Mặc Thiếu Thiên căn bản vốn không tính cứu Trọng Chính! Hắn ngày cả thử cũng không có, liền nói thẳng ra là không thể!

“Mặc Thiếu Thiên, anh thật là độc ác, tôi hận anh!” Trọng Nhượng Tình nhìn hắn nói gần từng chữ, mắt khóc nên đỏ, ánh mắt trong suốt, tràn đầy hận ý.

“Nếu như hận có thể cho cô thoải mái, cô liền hận đi!” Mặc Thiếu Thiên không ngăn ngại chút nào.

Người hận hắn rất nhiều, nên không cần phải ngại nhiều! Nói cùng với Trọng Nhượng Tình trong bảy năm qua không có tình cảm, là giả, coi như không có tình yêu thì ít nhất cũng có một chút thân tình, chuyện mà Trọng Chính làm, hắn cũng không có muốn tính liên lụy đến Trọng Nhượng Tình, nhưng Trọng Nhượng Tình làm mấy chuyện này, càng ngày càng để cho hắn cảm thấy xa lạ.

Đã thoát khỏi cái phạm vi mà Mặc Thiếu Thiên có thể bảo vệ. Nhưng nhắc tới chuyện xưa, nếu là Mặc Thiếu Thiên không chút dao động thì thật là lãnh khốc vô tình. Dù sao, bảy năm qua, Trọng Nhượng Tình đối với hắn sẵn sàng rất tỉ mỉ, hắn muốn mình không có một chút dao động nào, mới thật sự là người không tim không phổi. Hắn thương hại Trọng Nhượng Tình, nhưng sẽ không thay đổi quan điểm của mình.

Hắn đã đồng ý chuyện này với Hi Hi, thì nhất định sẽ làm được.

Trọng Nhượng Tình nhìn Mặc Thiếu Thiên, lạnh lùng cười một tiếng, “Mặc Thiếu Thiên, anh thành công rồi, tôi thật sự vô cùng hận anh!”

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, tư thái không ngần ngại chút nào.

Trọng Nhượng Tình lại mở miệng. “Mặc Thiếu Thiên, chúng ta trao đổi một điều kiện, anh thấy thế nào?” Trọng Nhượng Tình hỏi, thái độ khác thường, cô mới vừa khóc nhưng tư thái lúc này hoàn toàn bất đồng.

Mặc Thiếu ngày nhìn Trọng Nhượng Tình, cô ta lại muốn làm gì đây?

“Điều kiện gì?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Anh thích người phụ nữ Lâm Tử Lam kia, đúng không?” Trọng Nhượng Tình nhìn hấn hỏi.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, tất cả mọi người đều nói hấn thích Lâm Tử Lam? Rõ ràng như vậy sao? Thích là một thứ gì chứ, hấn đều không biết!

Mặc Thiếu Thiên cau mày, nhìn Trọng Nhượng Tình, ánh mắt có một tia không bình tĩnh, “Cô rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Trọng Nhượng Tình cười lạnh, hai quả đấm nắm chặt. “Anh thích cô ta, hơn nữa giữa các người đã có một đứa con, sự tồn tại của tôi, là dư thừa?” Trọng Nhượng Tình nhìn Mặc Thiếu Thiên, không nhanh không chậm nói. “Không, chính xác mà nói, tôi còn có đứa bé, đó là một cái hơn chứ?” Trọng Nhượng Tình cười hỏi, nụ cười kia, hết sức xinh đẹp, xem ra thậm chí còn có một tia kinh khủng.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, con người thâm thúy nhìn Trọng Nhượng Tình, cô ta đến cùng là muốn làm cái gì?

Trọng Nhượng Tình nói xong, từ từ ngẩng đầu lên, vuốt ve bụng của mình. “Mặc Thiếu Thiên, tôi biết rõ, anh thấy scandal kia, thấy đoạn video kia, liền cho là đứa bé này không phải của anh đúng không?” Trọng Nhượng Tình hỏi, giọng nói hiển thị rõ sự giễu cợt.

“Tôi thừa nhận, tôi thừa nhận cùng người kia đã xảy ra quan hệ, nhưng đứa bé này, đích xác là của anh!” Trọng Nhượng Tình nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

123. Chương 123: Ngực Lớn Nhưng Không Có Não

“Mặc Thiếu Thiên, em biết khi anh thấy xì căng đan kia, thấy đoạn video kia anh cho là đứa bé này không phải của anh đúng không?” Trọng Nhượng Tình nhìn anh nhẹ giọng hỏi, giọng nói lộ vẻ giễu cợt.

“Em thừa nhận, em thừa nhận cùng người kia trước đó có phát sinh chuyện này, đoạn video kia cũng là thật. Nhưng mà đứa bé này đích xác là của anh” Trọng Nhượng Tình nhìn Mặc Thiếu Thiên nói rõ từng câu từng chữ, nói với giọng vô cùng kiên định.

Mặc Thiếu Thiên nghe thấy lời của cô đột nhiên ngẩn đầu lên, ánh mắt thoảng qua một tia kinh ngạc, ngay sau đó nheo con ngươi lại quan sát cô, ánh mắt thâm u làm cho người khác không nhìn thấy bất kỳ tâm tình gì.

Qua một lúc sau Mặc Thiếu Thiên khước miệng nhếch lên một nụ cười khế.

“Phải không?” Mặc Thiếu Thiên nhíu mày hỏi ngược lại, phản ứng rất bình thản nhưng là loại phản ứng này nằm ngoài dự liệu của Trọng Nhượng Tình, làm cho lòng cô rất hoang mang.

Trọng Nhượng Tình nhìn anh, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra một nụ cười tái nhợt “Thế nào? Anh không tin phải không?” Trọng Nhượng Tình nhìn anh hỏi ngược lại, nhìn vẻ mặt của Mặc Thiếu Thiên nói cho cô biết là anh không tin.

Nhưng là cô nhất định phải để cho anh tin tưởng

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở trên ghế, ánh mắt nhìn thẳng Trọng Nhượng Tình truy hỏi ngược lại, “Cô đáng để cho tôi tin tưởng sao?”

Trọng Nhượng Tình mặt liền biến sắc, Mặc Thiếu Thiên nói chuyện luôn luôn khắc nghiệt, không lưu lại đường sống .

“Bất kể anh có tin hay không đứa bé vẫn là của anh ” Trọng Nhượng Tình nhìn anh nói, từng câu từng chữ thể hiện đầy sự kiên định.

Bất kể nói thế nào đứa bé chính là của anh, chính là của anh

Trọng Nhượng Tình tự dặn với mình

Mặc Thiếu Thiên khoe miệng nhếch lên, ánh mắt quét qua người cô “Thế thì sao? Cô rốt cuộc muốn nói cái gì? ” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, giữa hai hàng lông mi chau lại hiện lên vẻ thiếu kiên nhẫn.

Trọng Nhượng Tình không nghĩ tới khi Mặc Thiếu Thiên nghe được chuyện này lại là phản ứng như thế—rất bình thản. Thậm chí ngay cả một chút thần sắc kích động cũng không có, giống như là đang nghe một chuyện không liên quan đến mình.

Nhưng bây giờ cô đã không còn đường lui. Vì cứu ba, cô nhất định phải kiên trì

Bất luận bất cô làm gì thì cô cũng sẽ làm, cô không có gì để mà mặc cả!

Trọng Nhượng Tình nâng tay lên nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình sau đó ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, tựa hồ dùng hết khí lực toàn thân từ từ mở miệng, “Nếu như anh đáp ứng cứu ba của em em liền sẽ phá đi đứa bé này, sẽ không bao giờ quấy nhiễu tới cuộc sống của anh nữa và cũng sẽ không quấy rầy tới anh cùng với Lâm Tử Lam .....”

Mặc Thiếu Thiên nghe được câu này tức thì nhăn mày lại, chuyện này quả thật có chút buồn cười .

Đây là muốn uy hiếp sao?

Mặc Thiếu Thiên lười biếng hạ mi, dám uy hiếp anh quả thật là không có mấy người, thế mà Trọng Nhượng Tình lại dám uy hiếp anh? Anh cảm giác thật là buồn cười. Liếc nhìn lại Trọng Nhượng Tình giờ anh mới chợt phát hiện Vân Dục nói quả thật không sai, Trọng Nhượng Tình chính là loại phụ nữ ngực to không não, chỉ có một bộ mặt xinh đẹp nhưng không có trí khôn.

Nhìn biểu lộ của Trọng Nhượng Tình Mặc Thiếu Thiên khoe miệng nhếch lên một nụ cười khinh miệt, yêu nghiệt, hoa lệ, lại lạnh lẽo. Ánh mắt nhìn Trọng Nhượng Tình càng thêm xa lạ .

“Vậy cô cho rằng tôi sẽ lựa chọn ra sao? ” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi ngược lại, lời nói lạnh như băng, không có một chút tình cảm. Thật không nghĩ tới Trọng Nhượng Tình lại ngây thơ đến mức sẽ dùng biện pháp như thế tới uy hiếp anh .

Thật là buồn cười

“Mặc Thiếu Thiên, em chấp nhận giải trừ hôn ước với anh chỉ cần anh cứu ba của em ra ngoài. Không có em, không có đứa bé này, anh cùng cô ta sẽ không có trở ngại gì nữa ” Trọng Nhượng Tình nhìn anh kích động nói .

Mặc Thiếu Thiên khoe miệng nhếch lên. Vốn là lúc trước đối với Trọng Nhượng Tình còn có một chút thương hại, nhưng mà sau khi nghe những lời này, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy buồn cười .

“ Trọng Nhượng Tình, Cô đây là đang uy hiếp tôi sao? ” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói .

Trọng Nhượng Tình cau mày, khó hiểu nhìn Mặc Thiếu Thiên .

Mặc Thiếu Thiên nhún mày nhìn cô nói, “ Trọng Nhượng Tình, tôi nói với cô một lần cuối cùng, bất kể cô làm gì cũng đều như thế. Tôi chỉ có thể nói cho cô biết tôi quả thật không có cách nào, không có cách nào cứu ba của cô ”

Mặc Thiếu Thiên từng câu từng chữ nói, giọng nói lộ vẻ khó chịu. Không nghĩ tới Trọng Nhượng Tình lại dùng biện pháp này để tới bàn điều kiện với anh

“Tại sao? ” Trọng Nhượng Tình nhìn anh hỏi, sắc mặt tái nhợt, “ Mặc Thiếu Thiên, đây là một cơ hội rất tốt. Anh thì đến với Lâm Tử Lam, còn em em sẽ biến mất, hủy bỏ đi hôn ước và sẽ không quấy rầy nữa các người nữa. Không phải như vậy sẽ tốt hơn cho đôi bên sao?” Trọng Nhượng Tình nhìn anh kích động nói .

Đây chắc hẳn là điều mà Mặc Thiếu Thiên chờ đợi đi?

Đây cũng là hy vọng duy nhất của cô .

Nếu như chuyện này mà anh cũng không đáp ứng thì Trọng Nhượng Tình thật không còn bất kỳ biện pháp gì.

Trọng Nhượng Tình không phải là ngu. Vì cô sợ sẽ mất đi anh cho nên cô rất cẩn thận để ý. Mặc Thiếu Thiên thích Lâm Tử Lam, cô làm sao không nhìn ra?

Chẳng qua là cô giả ngu vờ đi như không biết, cho là Mặc Thiếu Thiên sẽ còn trở lại bên cạnh cô. Dù sao bọn họ đã cùng ở chung một chỗ dài như vậy, nhưng mà làm thế nào cô cũng không nghĩ tới giữa bọn họ đã có một đứa con

Đứa bé đã được bảy tuổi, Trọng Nhượng Tình có thể cảm giác được Mặc Thiếu Thiên rất thương yêu đứa bé kia

Cho nên cô nghĩ cô sẽ bằng lòng rời xa anh để đổi lấy sự bình an cho ba cô.

Cô biết mình không còn sự lựa chọn nào khác nên chỉ có thể lựa chọn con đường này .

Mặc Thiếu Thiên khòe miệng nhếch lên, tròng mắt nhướng nhẹ một cái, ngay sau đó ngẩng đầu nhìn cô khòe miệng tràn đầy sự khinh miệt cười, “ Trọng Nhượng Tình, cô thật xác định đứa bé này là của tôi sao? ” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi ngược lại .

Vốn là anh không muốn phơi bày chuyện này nhưng là không nghĩ tới Trọng Nhượng Tình lại sẽ dùng chuyện buồn cười như vậy để tới uy hiếp anh

Trọng Nhượng Tình nhìn Mặc Thiếu Thiên, ánh mắt anh thâm u như là nhìn thấy rõ được mọi thứ. Trọng Nhượng Tình chợt dạ không dám nhìn vào mắt anh .

Trọng Nhượng Tình không có trả lời, hai tay nắm chặt, mắt liếc nhìn nơi khác. Trong ánh mắt tràn đầy sự bất đắc dĩ, u buồn, cùng ai oán.

“Có phải là con của tôi hay không tôi nghĩ cô nhất định là biết rõ hơn ai hết. Bất quá nếu như cô muốn sanh nó ra thì cứ việc sanh tôi không có bất kỳ ý kiến gì hết ” Mặc Thiếu Thiên nói rõ từng câu từng chữ, thanh âm rất nhẹ nhưng có lực.

Trọng Nhượng Tình cau mày .

Không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên lại trả lời như vậy

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên chột nhứ mi ngẩng đầu nhìn cô bổ sung một câu, “ Nhưng mà tôi muốn nói cho cô biết bất kể đứa bé này có phải là của tôi hay không tôi cũng sẽ không nhận nó. Con trai của tôi chỉ có thể là Hi Hi. Cho nên tôi cho cô biết, cô có sanh nó thì ta sẽ không thừa nhận nó là con, nó cũng sẽ không nhận được sự yêu thương của tôi ”

Mặc Thiếu Thiên đem lời muốn nói nói ra rõ ràng, dứt khoát.

“Đường là do cô chọn, đứa bé cũng là ở trong bụng của cô, muốn kết quả ra sao thì tùy cô ” Mặc Thiếu Thiên đạm mạc nói, thật giống như là chuyện này đối với mình không có chút quan hệ nào.

Nếu như Trọng Nhượng Tình thật sự hiểu thì cô nên biết phải làm thế nào .

Anh cũng đã nghĩ thông suốt. Lâm Tử Lam nói không sai. Đây là một cái sinh mạng, đều có quyền lợi được tồn tại của riêng mình. Anh sẽ không cưỡng bách Trọng Nhượng Tình đi phá thai. Đây là quyền tự do của cô. Nhưng Mặc Thiếu Thiên đã đem quyền quyết định giao cho cô, về phần muốn làm gì đó là chuyện của Trọng Nhượng Tình.

Đứa bé đó có phải là của anh hay không thì giữa bọn họ đã rất rõ ràng .

Cho nên Mặc Thiếu Thiên càng không cương ngạnh yêu cầu chuyện đó.

Nhưng Trọng Nhượng Tình cũng đừng nghĩ muốn lợi dụng chuyện này để uy hiếp anh. Mặc Thiếu Thiên trời sinh ghét nhất là bị người khác uy hiếp

Trọng Nhượng Tình nhìn Mặc Thiếu Thiên, nghe xong lời của anh cô biết mình đã không còn bất kỳ hy vọng gì nữa.

“Mặc Thiếu Thiên, người thật là độc ác như vậy sao? ” Trọng Nhượng Tình nhìn anh, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, hàm răng đều run rẩy .

Ở cùng với anh bảy năm lại không nghĩ rằng Mặc Thiếu Thiên sẽ tuyệt tình như thế

Không nghĩ tới trái tim của Mặc Thiếu Thiên lại sắt đá như thế.

“Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm cho những việc mình làm mà phải trả giá lớn. Ba cô nếu làm như vậy thì sẽ phải gánh chịu hậu quả. Tôi là người, không phải là thần, cũng không có bản lãnh thông thiên. Nếu như tôi là cô, tôi sẽ an phận mình mà sống, sẽ không muốn dính líu tới chuyện này.” Mặc Thiếu Thiên nói rõ từng câu từng chữ. Đây là vì lòng tốt mà nhắc nhở trước cho Trọng Nhượng Tình.

Nếu như cô là người thông minh thì nên biết kế tiếp nên làm như thế nào .

Trọng Nhượng Tình đứng ở một bên, hai tay nắm chặt .

Tại sao, tại sao phải như vậy?

Thật chẳng lẽ đích không còn biện pháp nào sao?

Mặc Thiếu Thiên đứng dậy, cầm trong tay một phần tài liệu, “ Tôi còn có một cuộc hội nghị sắp được bắt đầu. Nếu như không có gì chuyện thì cô nên rời đi đi ” vừa nói Mặc Thiếu Thiên liền muốn đi .

Lúc này Trọng Nhượng Tình chợt xoay người nhìn Mặc Thiếu Thiên .

“ Mặc Thiếu Thiên, đến tận cùng là chuyện gì mà làm cho trái tim anh sắt đá như vậy, độc ác như vậy? Chúng ta rốt cuộc đất tị với anh ở chỗ nào? ” Trọng Nhượng Tình tê tâm phé liệt hô.

Rốt cuộc cô phải làm gì để cứu ba cô

Cô đã đến đường cùng, tất cả mọi người đối với bọn họ gặp khó khăn mà xem như không thấy. Duy nhất Mặc Thiếu Thiên là có thể giúp. Lại không nghĩ rằng vô luận cô làm gì, nói thế nào, anh đều nhẫn tâm như vậy, bỏ mặc không màng.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì để cho anh nhẫn tâm như vậy?

Thật là đã hết biện pháp, không còn tình yêu, không còn gia đình, cô sau này nên làm cái gì bây giờ? Trọng Nhượng Tình tuyệt vọng hướng Mặc Thiếu Thiên tê tâm phé liệt hô

Mặc Thiếu Thiên bỗng sững sốt, nghe được cô tiếng cô kêu bước chân ngay sau đó dừng lại, tấm lưng cường tráng đưa về phía cô, anh từ từ quay đầu lại lộ ra một nửa gò má âm u u ám.

“Cô thật muốn biết? ” Mặc Thiếu Thiên chợt nói ra một câu nói như vậy .

Trọng Nhượng Tình sững sốt, trong khoảng thời gian ngắn không hiểu Mặc Thiếu Thiên rốt cuộc muốn nói cái gì .

“Nếu như cô thật muốn biết tại sao thì đi hỏi ba cô ấy, ông ấy là người rõ ràng nhất!” Mặc Thiếu Thiên âm lãnh đích nói, nói xong lưu lại một nụ cười ý vị sâu xa, xoay người đi ra ngoài .

Trọng Nhượng Tình đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng của Mặc Thiếu Thiên, trong đầu vang lên những câu sau cùng mà Mặc Thiếu Thiên nói, thật lâu không thể hồi phục lại tinh thần.

124. Chương 124: Giữ Lấy Người Đàn Ông Bằng Ba Bước!!

Edit: Thanh Dân

Bên trong bệnh viện.

Tử Lam thế nào cũng không ngờ đến Cảnh Thần đến thăm mình, chứng kiến thấy Cảnh Thần lại có mấy phần kinh ngạc.

Cảnh Thần cầm trái cây cùng hoa tươi đi vào, thấy Tử Lam thành vậy liền hỏi, “Tử Lam, xảy ra chuyện gì vậy? Tôi nổi phải nhập viện?” Cảnh thần lo lắng nhìn Tử Lam hỏi.

Tử Lam ngồi dậy, dựa lưng vào gối, nhìn Cảnh Thần cười nói, “Thật xui xẻo, gặp phải cướp, vì vậy bất hạnh mà nhập viện!”

Cảnh Thần nhíu mày, đem trái cây mới mua vứt qua một bên “Như thế nào? Bị thương ở đâu? Còn đau không? Cướp tiền hay là cướp sắc?” Cảnh thần hỏi. . . . .

“Cướp tiền!” Tử Lam hết sức bình tĩnh nói.

“A, vậy tôi an tâm!” Cảnh Thần vỗ vỗ ngực, dáng vẻ buông lỏng một hơi nói

Tử Lam nhìn bộ dáng kia của Cảnh Thần, lại có mấy phần đáng yêu, nhin không được mà cười lên, “Đúng rồi, làm sao cô biết mà tôi?”

Cảnh Thần chau mày, “Hôm nay Trọng Nhược Tình rời bệnh viện đi tìm Mặc tổng, chúng tôi đều bàn tán chuyện này, sau đó tôi lại truy hỏi Mặc tổng cô đã đi đâu, thế là Mặc tổng nói cho tôi biết, cô ở nơi này đấy!” Cảnh thần chậm rãi nói.

Vừa mới dứt lời, Cảnh Thần lại nhìn Tử Lam, “Thế nào? Còn muốn gạt tôi à?”

“Tôi chỉ là sợ cô lo lắng mà thôi, cho nên mới chưa nói cho cô biết!” Tử Lam cũng không phủ nhận.

Cảnh Thần liếc Tử Lam một cái, sau đó một tiếng cười tràn ra, “Thôi đi, Nhóc con!”

Tử Lam cười, cảm giác có người bạn Cảnh Thần này, rất hay . Ít nhất cô ấy chân thành tha thiết, cho người khác cảm giác rất dễ chịu, rất hợp khẩu vị của Tử Lam.

Cảnh Thần ngồi ở bên giường, sau đó gọt quả táo cho Tử Lam ăn, hai người ngồi ở phòng bệnh nói chuyện phiếm.

“Cô không phải cần đi làm sao?” Tử Lam ăn táo, vừa ăn vừa hỏi.

“Ừ, tôi xin nghỉ, vốn là Trần Mặc cũng tới, kết quả là có công việc nên không có tới, để cho tôi đi đến đây, anh ta hai ngày nữa sẽ tới thăm cô đấy!” Cảnh Thần nói.

Tử Lam nghe xong, gật đầu một cái, “Ừ, tôi không sao, lúc trở về cô nói với anh ấy một tiếng, hai ngày nữa tôi có thể đi làm trở lại rồi!” Tử Lam nói.

Cảnh Thần gật đầu một cái, sau đó nhìn Tử Lam, “Tử Lam, tại sao tôi cứ có cảm giác mới hai ngày ngắn ngủi thôi, liền xảy ra thật nhiều chuyện !”

“Thế nào?”

“Cô xem, đầu tiên là Trọng Nhược Tình nằm viện, mang thai, sau đó Trọng Nhược Tình bị dính scandal, sau đó cô bị cướp, sau đó nữa là Trọng thị trưởng bị bắt, mới hai ngày ngắn ngủi, tôi cảm giác thật lắm chuyện xảy ra!” Cảnh Thần cũng là vừa nói, vừa ăn táo.

Tử Lam sững sốt. Cô cũng đã từng nghĩ tới khả năng này, không phải là trùng hợp, nhưng lại không có cách nào khác nghĩ về vấn đề này, bây giờ nghe Cảnh Thần nói như thế, những thứ này giống như có người cố ý an bài. Bởi vì Tử Lam biết, mình bị thương tuyệt đối không phải là cướp bóc đơn giản như vậy, bởi vì những người đó căn bản là muốn đẩy cô vào chỗ chết. Không có ai nói cho cô, nhưng cô biết là thế.

“Cô đang nhớ đến gì vậy?” Cảnh Thần nhìn Tử Lam hỏi.

Tử Lam lúc này mới lấy lại thần trí, nhìn Cảnh Thần, “Không có gì, tôi chỉ là đang suy nghĩ lúc nào thì có thể trở về đi làm, ở bệnh viện nhàm chán muốn chết!”

“Cô a, hiện tại thừa dịp có thời giờ—an như thế này, liền tranh thủ nghỉ ngơi đi, đừng luôn nhớ thương chuyện công việc!” Cảnh Thần nói,

“Tôi mà là cô ấy hả, tôi nhất định xin nghỉ một tháng, nghỉ ngơi thật là tốt!” Cảnh Thần hào sảng nói.

Tử Lam cười trừ, “Tôi không phải cái người có mệnh hưởng phúc!”

“Không có mệnh hưởng phúc, thì cô bây giờ cũng không thể đi làm, Mặc tổng đã tìm Trần Mặc tạm thời tiếp nhận công tác của cô rồi!” Cảnh Thần nói.

Tử Lam nghe thế cũng không có nói gì.

Lúc này, Cảnh Thần tò mò xông tới, “Tử Lam, tại sao tôi cứ có cảm giác, Mặc tổng đối với cô so với đối với người khác không có giống nhau à?”

Tử Lam nhú mày, nhìn Cảnh Thần, “Không giống nhau ở chỗ nào?”

“Dù gì cũng là không giống nhau, Mặc tổng đối với cô rất đặc biệt. . . . .” Cảnh Thần nói, cô cũng nói không ra, nhưng có cảm giác chính là không giống nhau.

Tử Lam nhú mày, sau đó gật đầu một cái, “Tôi cũng không biết đã đắc tội với anh ta nơi nào, anh ta liền thích nhằm vào tôi. . . . .”

Cảnh Thần lườm Tử Lam một cái, sau đó nói, “Cô biết ý tôi không phải thế, tôi cảm thấy được, Mặc tổng không phải thích cô chứ?” Cảnh Thần tò mò hỏi, cứ có cảm giác Mặc Thiếu Thiên đối với Tử Lam rất đặc biệt.

Tử Lam lắc đầu, “Làm sao có thể! Mặc tổng thay đổi phụ nữ chóng vánh, cô cũng không phải không biết, anh ta sẽ thích ai sao? Đừng quên anh ta bây giờ còn có vị hôn thê, coi như anh ta thích tôi, tôi cũng không đồng ý!” Tử Lam nói.

Tử Lam thà rằng thiếu tình, Mặc Thiếu Thiên mặc dù dung mạo rất yêu nghiệt, thực lực cũng không kém, nhưng Tử Lam không thích loại nam nhân lạm tình, chỉ ở điểm này, Mặc Thiếu Thiên cũng đã thất bại rồi!

“Tôi cảm thấy được Mặc tổng trừu thay đổi phụ nữ chóng vánh một chút, mấy mặt khác cũng không kém a!” Cảnh Thần nói, hơn nữa Mặc Thiếu Thiên là người rất có sức quyến rũ. . . . .

Tử Lam liếc Cảnh Thần một cái, “Người bị tẩy não đi?”

Cảnh Thần cười hắc hắc, “Mặc tổng đối với tôi mà nói, chỉ là một cảnh quan để mà thưởng thức, cho nên tôi mới có thể nói như thế!”

“Đừng nói chuyện không biết suy nghĩ!” Tử Lam nói.

Cảnh Thần ha ha ha cười một tiếng, “Chỉ là, cô thể nhưng có cơ hội à!”

“Có ý gì?”

Nói tới chỗ này, Cảnh Thần thu hồi nét mặt hài hước, nhìn Tử Lam nói, “Hôm nay Trọng Nhược Tình đi vào công ty tìm Mặc tổng, nghe đâu Trọng Nhược Tình ở trong phòng làm việc khóc rất đau lòng, có tin đồn truyền đi, nghe nói bọn họ sẽ giải trừ hôn ước!”

Cảnh Thần nói.

Sau khi nói xong rất kích động. “Tôi biết ngay mà, con người như Trọng Nhược Tình mà cả đời có thể hưởng hạnh phúc thì là trời cao có mắt như mù!” Cảnh Thần hết sức vui mừng nói.

Tử Lam sững sờ, trước đó đã nghe Mặc Thiếu Thiên nói qua, cho nên hiện tại cũng không có gì là quá kinh ngạc, nhưng là không ngờ tin tức nhanh như vậy liền bị truyền ra ngoài.

Tử Lam nhìn Cảnh Thần một cái, “Điều này cùng tôi có quan hệ gì?”

“Sự thật đã chứng minh, cô với Mặc tổng thành đôi chiếm 90%!” Cảnh Thần cười nói, sâu xa bên trong cô cứ có cảm giác Mặc Thiếu Thiên cùng Tử Lam rất giống, rất xứng đôi.

“Cô thật xem trọng tôi!” Tử Lam cười nói.

“Dĩ nhiên, tôi vẫn luôn rất coi trọng cô!” Cảnh Thần cười đi đến gần.

Tử Lam liếc cô một cái, Cảnh Thần là người có lời gì cũng đều nói thẳng ra, không để ở trong lòng, cũng là bởi vì điều này, Tử Lam rất thích cô.

Tử Lam lắc đầu, “Tôi không muốn, bỗng cô nương không chịu khẩu vị nặng như Mặc tổng đầu, tôi mà lấy hần, hần không chết thì là tôi chết!” Tử Lam hài hước nói.

“Ha ha, Tử Lam, cô thật xấu xa!” Cảnh Thần cười nói.

Tử Lam chợt nhíu mày, “Sự thật như thế!”

Cô thà cả đời không tìm được ai, cũng sẽ không tìm một người giống như Mặc Thiếu Thiên đáng vẻ hoa tâm lạm tình kia! Dù sao cô đã có bảo bối, có người nuôi, cô sợ cái gì?

Trên thế giới này, đàn ông như thế chẳng có thể tin, Tử Lam có bảo bối, cô lại cảm thấy rất may mắn, cảm thấy có một điểm tựa vững chắc, ít nhất bảo bối sẽ không bỏ cô mà rời đi!

“Cô thật là đối với Mặc tổng không có cảm giác nào sao?” Cảnh Thần hỏi.

Tử Lam quả quyết lắc đầu, “Không có!”

Cảnh Thần nhìn Tử Lam, bộ dáng của cô không giống như đang nói dối, Cảnh Thần thở dài, Tử Lam cô nương thế mà tâm cô cũng không theo đuổi a!

Nhìn Cảnh Thần với bộ dạng mất mát, Tử Lam nhìn hỏi, “Vậy còn cô?”

“Tôi? Tôi thế nào?” Cảnh Thần hỏi.

“Cô thích Trần Mặc, nói với anh ta chưa?” Tử Lam trực tiếp hỏi.

Cảnh Thần từ khuôn mặt trắng bệch chuyển sang xanh mét rồi lại đỏ ửng lên. “Cô... cô nói cái gì đó! ?”

Cảnh Thần nói chuyện cũng cà lăm rồi, ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng Tử Lam. Vẻ mặt điển hình của sự chột dạ.

Tử Lam nhìn cô, ngồi ở trên giường, một dáng vẻ rất bình tĩnh mở miệng, “Thế nào? Tôi nói không đúng?”

Cảnh Thần nỗ lực khiến cho chính mình bình thản xuống, ánh mắt nhìn về phía khác, “Tôi không biết cô đang nói gì!”

Tử Lam gật đầu một cái, “Ồ, vâng vâng vâng, không biết, vậy thì để tôi nói cho cô biết, Trần Mặc chính là một người rất ưu tú, diện mạo cũng không cần phải nói, hơn nữa không có ham mê bất lương, một lòng một dạ, người như anh ta, công ty chúng ta không thiếu nữ nhân viên theo đuổi anh ta đâu. . . . . Cô phải giữ chặt đám phụ nữ theo đuổi đó....nếu không, cô đến lúc đó cũng đừng hối hận!” Tử Lam nói gần từng chữ.

Qua lời nói của Tử Lam, Cảnh Thần cũng hơi da động. “Ai dám? Ai dám tới tôi liền diệt người đó!” Cảnh Thần nói từng chữ từng chữ, giọng nói hết sức khí phách!

Tử Lam nhìn Cảnh Thần cười, “Thế nào? Thừa nhận?”

Cảnh thần nhìn Tử Lam, “Cái gì cũng không thể gạt được cô!”

Tử Lam nhếch môi cười, đó là đương nhiên, mặc dù cô ấy không nói, nhưng Tử Lam nhìn vào mắt Cảnh Thần thì thấy rõ .

“Vậy cô nói, tôi nên làm như thế nào?” Cảnh Thần nhìn Tử Lam hỏi, dáng vẻ hi hi ha ha bình thường đã mất, lúc này là sự dịu dàng của một người phụ nữ. Cho nên nói, cường hãn hơn nữa nữ nhân, gặp phải người mình thích, cũng sẽ biến thành dịu ngoan ngay.

Tử Lam nhíu mày, “Đương nhiên là giữ lấy anh ta rồi !” Tử Lam phóng khoáng nói.

“Tôi. . . . . giữ như thế nào đây?” Cảnh Thần hỏi, bình thường nói đến chuyện người khác thì ý tưởng là vô số, nhưng vừa đến trên người mình thì liền luống cuống.

“Đương nhiên là, uống say, ép đến, nhào tới, hoàn thành, đơn giản a!” Tử Lam nhìn Cảnh Thần, hài hước nói. . . . .

Cảnh Thần sững sờ, ngay sau đó trợn mắt nhìn Tử Lam một cái, “Lâm Tử Lam, cô nghiêm chỉnh một chút có được hay không?” Cảnh Thần quát một tiếng.

Tử Lam cười “Tôi tin tưởng Trần Mặc đối với cô cũng có cảm giác, chỉ cần cô từ từ rút ngắn quan hệ của hai người lại, rồi giữ lại Trần Mặc thì là chuyện không thành vấn đề!” Tử Lam nói.

“Thật sao?” Cảnh Thần hỏi, bình thường là cô nương lưu loát nhưng khi gặp phải chuyện như vậy, liền do dự.

“Đúng vậy!” cô nương gật đầu, hết sức chắc chắn, “Từ xưa nữ truy nam cách tằng sa, cô cùng Trần Mặc rất xứng đôi, cho nên cố gắng lên, giữ lấy anh ta không thành vấn đề!”

Qua lời nói của Tử Lam, Cảnh Thần hết sức có lòng tin, cô gật đầu một cái hết sức kiên định, “Được, phải giữ lấy anh ta!”

Nói rồi cô ngẩng đầu nhìn Tử Lam, “Cô nương, cô thật phóng khoáng, thật dồi dào sinh lực!”

Dĩ nhiên ý cô là chỉ Tử Lam đã dạy nàng ba bước giữ lấy kia!

. . . . .

Trọng Nhược Tình mất rất nhiều công sức thông qua các mối quan hệ, mới có thể vào thăm Trọng Chính, nhưng không ngờ, cô nghe Trọng Chính nói, mới hiểu được Mặc Thiếu Thiên theo lời cha nói thì những lời nói kia rốt cuộc là ý gì! Lâm Tử Lam bị thương nằm viện, là do ba tìm người làm! Ông nghĩ tìm người giết Lâm Tử Lam, nhưng không ngờ lại thất bại, tiếp đó ông bị bắt, mọi chuyện xảy đến, cũng quá trùng hợp rồi!

125. Chương 125: Người Phía Sau Bức Màn Là Ai?

Trọng Chính muốn tìm người giết Lâm Tử Lam nhưng là không nghĩ tới chuyện lại không thành công, ngược lại, bây giờ ông còn bị bắt. Chuyện thật có chút quá trùng hợp đi.

Chuyện này hẳn là không phải là ngoài ý muốn mà chắc là có người đứng phía sau màn an bài.

Nhưng là ai? Ai có thể có lớn năng lực lớn như vậy lấy được những tư liệu kia ?

Trọng Nhược Tình khi biết ba làm chuyện này quả thật có chút ích kỷ

Mặc Thiếu Thiên ?

Cái ý nghĩ này chợt lóe ở trong đầu của cô làm cho da đầu Trọng Nhược Tình run lên nhưng là ngay sau liền đó bác bỏ. Nhiều năm qua ba và Mặc Thiếu Thiên cùng hợp tác làm ăn với nhau, những chuyện này Mặc Thiếu Thiên cũng có tham dự cho nên không thể nào là anh. Cho dù Mặc Thiếu Thiên có muốn giúp Lâm Tử Lam cũng không cần phải ác độc như thế

Nhưng không phải là anh thì sẽ là ai ?.

Lâm Tử Lam?

Chuyện này coi như cùng cô có chút quan hệ nhưng cô cũng không có năng lực lớn như vậy đi?! Rốt cuộc là người nào ?

Trọng Nhược Tình thật không thể nghĩ ra

Nhưng chỉ cần cô nghĩ đến dáng vẻ ba cô trong nhà giam chịu khổ, phong thái Thị trưởng trước kia đã hoàn toàn mất hết. Chỉ cần nghĩ tới những thứ này lòng của cô giống như là bị dao đâm khó chịu không thôi.

Thân thể của ba cô vốn cũng không tốt, bây giờ bệnh tim lại tái phát càng có thể sẽ không kiên trì được bao lâu

Trọng Nhược Tình nhìn thấy vậy trong lòng lại quặn đau.

Cô nên làm cái gì bây giờ?

Rốt cuộc là biện pháp gì mới có thể cứu ba

Trọng Nhượng Tình muốn điên lên rồi, cảm giác sắp sụp đổ.

Đột nhiên cô liền nghĩ đến một người, một người có thể giúp được cho ba. Trọng Nhượng Tình đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt có một tia đích sáng ngời

Trừ anh ra không còn người nào có thể

.....

Lục Tử Thịnh không nghĩ tới Trọng Nhượng Tình lại sẽ tìm đến anh.

Mấy ngày nay Trọng gia xảy ra chuyện anh cũng có để ý đến nhưng là không nghĩ tới Trọng Nhượng Tình lại sẽ tìm tới anh

Nhìn Trọng Nhượng Tình, sau khi thư ký của anh bùng tới cho cô một cốc nước liền rời đi, Lục Tử Thịnh nhìn cô trực tiếp mở miệng, “ Cô Trọng, cô tìm tôi có chuyện gì không ? ” Lục Tử Thịnh hỏi.

Mặc dù biết rõ là chuyện gì nhưng là Lục Tử Thịnh cứ hỏi.

Trọng Nhượng Tình ngồi ở trên ghế sa lon nghe được lời của Lục Tử Thịnh, cô đứng lên, trên thân cô mặc một bộ váy sáng hiện lên dáng vẻ thật đáng thương. Cô nhìn Lục Tử Thịnh suy nghĩ một chút liền mở miệng nói, “ Lục tổng, tôi tìm anh là có chuyện nhờ anh giúp một tay ” Trọng Nhượng Tình trực tiếp mở miệng nói.

Lục Tử Thịnh nhíu mày, mặc dù đã đoán được nhưng làm bộ không rõ, anh là nhíu mày nhẹ giọng mở miệng, “ Tôi cùng cô Trọng xưa nay chưa từng có qua lại, không biết cô Trọng có chuyện gì cần tôi giúp đỡ? ” Lục Tử Thịnh hỏi.

Nhiều năm gần đây Mặc Thiếu Thiên cũng là ỷ vào Trọng Chính là thị trưởng cho nên công việc mới có thể thuận lợi như thế. Mỗi quan hệ giữa anh và Trọng Chính không được xem là tốt cho nên tất cả phải đúng quy trình thủ tục, anh không có đường tắt nào. Bởi vậy công việc của anh không dễ dàng thuận lợi như Mặc Thiếu Thiên, anh cùng Trọng gia không tính là có giao tình gì

“ Tôi muốn cầu xin anh giúp ba của tôi ” Trọng Nhượng Tình nắm chặt cái túi trực tiếp mở miệng.

Lúc này nói chuyện vòng vo cũng không bằng trực tiếp mở miệng.

Lục Tử Thịnh ngồi ở trên ghế nhìn Trọng Nhượng Tình khẽ nhíu mày.

“Nếu như anh có thể giúp ba tôi, sau này nếu có chuyện gì cần tôi tôi nhất định sẽ hết sức đi làm ” Trọng Nhượng Tình kích động nói.

Lục Tử Thịnh là cô hy vọng cuối cùng của cô, cô nhất định phải nắm chắc

Lục Tử Thịnh nhìn cô, môi mỏng mím chặt nhìn Trọng Nhượng Tình. Kể từ khi chuyện của cô bị lộ ra, Trọng gia liền tiếp gặp chuyện không may. Hết thấy chuyện này giống như là có người ở phía sau điều khiển.

Chuyện giữa Trọng Nhượng Tình và Mặc Thiếu Thiên phàm là người có chút năng lực đều nghĩ được một chút phong phanh. Có người nói Mặc Thiếu Thiên muốn hủy bỏ hôn ước với Trọng Nhượng Tình. Mặc dù còn chưa có chính thức tuyên bố nhưng nhìn đến bộ dạng của Trọng Nhượng Tình thì chuyện này đã rõ mười mươi rồi.

“Trọng Nhượng Tình, cô cũng biết chuyện này rất khó giải quyết ” Lục Tử Thịnh một thân tây trang màu đen thoạt nhìn ưu nhã ôn hòa nhưng mà khi nói những lời này cặp mắt kia lại mơ hồ ánh lên sự tự tin.

“Lục tổng ba tôi là bị người ta vu oan, bây giờ chỉ có anh mới có thể giúp ba tôi. Chỉ cần anh có thể cứu được ba tôi, anh bắt tôi làm chuyện gì cũng được ” Trọng Nhượng Tình nhìn anh kiên định nói.

Lục Tử Thịnh khước miệng lại đẩy lên cười, “Có phải hay không bị vu oan thì trong lòng cô Trọng là người rõ ràng nhất, cần gì phải nói ra những lời như vậy? ” Lục Tử Thịnh nói.

Trọng Chính tham ô hối lộ người trong chính giới cùng thương giới đều biết nhưng là vì không có chứng cứ nên không có biện pháp gì.

Vậy mà chuyện này không nghĩ tới sẽ bị đưa ra ánh sáng.

Trọng Nhược Tình giải thích như vậy chỉ là thừa thãi lại còn buồn cười.

Trọng Nhược Tình mặt liền biến sắc nhìn anh, “Lục tổng, tôi chỉ muốn anh giúp ba tôi ” Trọng Nhược Tình nói.

Nhưng chuyện như vậy cô không có biện pháp nào để dính chính, cô biết rõ ba cô bị tội không có oan. Làm người ai mà chẳng có lòng tham?

Trọng Nhược Tình biết rõ hơn nữa là cô cũng là dựa vào những tiền kia mà lớn lên

Lục Tử Thịnh thoát nhìn vĩnh viễn đều là một bộ dạng rất ôn hòa, anh mím môi suy nghĩ một chút rồi ngẩng đầu lên nhìn cô, “Cô Trọng, cô nên hiểu là tất cả chứng cứ đều đã xác thực chuyện của ba của cô, căn bản là không còn biện pháp nào cả ”

Trọng Nhược Tình mặt liền biến sắc, nghe được Lục Tử Thịnh cũng nói như vậy thật chẳng lẽ không còn cách nào sao ?

Sắc mặt của Trọng Nhược Tình trở nên khó coi.

Qua một lúc sau Lục Tử Thịnh lại mở miệng, “ Cũng không phải là không còn biện pháp nào ”

Khi anh nói những lời làm Trọng Nhược Tình dấy lên một tia hy vọng. Trọng Nhược Tình ngẩng đầu nhìn Lục Tử Thịnh, “Có biện pháp gì? Lục tổng, anh không ngại thì nói thẳng đi ”

“ Chuyện của ba cô nhất định là đã có người nhúng tay vào, nhưng là cô phải nói cho tôi biết ba cô rốt cuộc đắc tội với ai? Bởi vì chuyện gì? Nếu không tôi không có cách nào giúp cô ” Lục Tử Thịnh nói.

Trọng Nhược Tình do dự mấy phần, cân nhắc chuyện nặng nhẹ cuối cùng mở miệng, “ Ba tôi không có đắc tội với người nào, chính là mấy ngày trước tìm người giết Lâm Tử Lam nhưng là không thành công ” Trọng Nhược Tình biết Lục Tử Thịnh thích Lâm Tử Lam, cô chỉ còn nước nói thẳng, hoàn toàn là đánh cuộc một lần

Quả nhiên, Lục Tử Thịnh rung lên.

“Lâm Tử Lam bị thương là do ba cô tìm người làm ? ” Lục Tử Thịnh hỏi.

Trọng Nhược Tình gật đầu một cái, “ Đúng thật là ba tôi làm nhưng mà ông chỉ là muốn giúp tôi giải quyết cô ta nên không có nghĩ quá nhiều. Suy cho cùng thì ba tôi cũng là vì muốn tốt cho tôi, tôi không thể bỏ mặc không màn. Mặc dù ông tìm người làm nhưng bọn họ không có thành công, tiếp theo là nhà chúng tôi bị kích nổ nên tôi hoài nghi nhất chính là Lâm Tử Lam làm ” Trọng Nhược Tình nói.

Đầu óc Lục Tử Thịnh vang lại những lời nói của Lâm Tử Lam đã nói với anh. Cô nói cô là gặp phải bọn cướp, nhưng giờ xem ra cô hoàn toàn biết rõ chuyện gì xảy ra nhưng lại nói dối với anh.

Cô căn bản không có xem anh người thân.

Nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới Lâm Tử Lam đã có đứa bé trái tim của anh lại quặn đau.

Lục Tử Thịnh khước miệng nhếch lên một nụ cười giễu cợt.

Trọng Nhược Tình nhìn Lục Tử Thịnh nắm chặt tay, “Lục tổng, tôi biết anh thích Lâm Tử Lam nhưng tôi muốn nói cho anh biết, cô ta đã có một đứa con, đứa bé kia đã bảy tuổi, mà đứa bé kia chính là của Mặc Thiếu Thiên ” Trọng Nhược Tình gần từng chữ nói.

Nếu như lập trường của cô và Lục Tử Thịnh giống nhau thì cơ hội anh giúp cô càng lớn.

Lục Tử Thịnh ngẩng đầu lên nhìn Trọng Nhược Tình, trong con ngươi hiện lên vẻ khiếp sợ.

Mặc dù lúc ấy anh thấy đứa bé kia cực kỳ giống Mặc Thiếu Thiên nhưng là anh cũng không hoàn toàn khẳng định. Anh muốn tra sét cho rõ nguồn ngành và cũng tra được hình ảnh của Mặc Thiếu Thiên và Lâm

Tử bảy năm trước. Lúc anh thấy được hình ảnh Lâm Tử Lam ở quán bar thì ở trong lòng của anh đã có đáp án. Mà lúc này nghe được Trọng Nhược Tình nói như vậy trong lòng của Lục Tử Thịnh vẫn rung lên.

“Anh thật sự không biết? Cô ta chính là loại phụ nữ giỏi ngụy trang, mặt ngoài thì ôn hòa nhưng chính là dùng nó để quyến rũ đàn ông ” Trọng Nhược Tình gần từng chữ nói. Mỗi khi nhắc đến Lâm Tử Lam lòng cô liền tràn đầy hận ý.

Nghe xong lời của cô Lục Tử Thịnh đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô, “Cô nói cái gì ? ”

Trọng Nhược Tình sửng sốt bị ánh mắt của anh hù dọa.

“Lục tổng, tôi nói những thứ này là vì muốn tốt cho anh, nói cho anh biết bộ mặt thật của Lâm Tử Lam mà thôi ” Trọng Nhược Tình gần từng chữ nói, hận ý đặc biệt mãnh liệt.

Quả nhiên sắc mặt của Lục Tử Thịnh trở nên cực kỳ khó chịu, “Câm miệng ” anh quát lạnh một tiếng, ưu nhã phong độ mất hết.

Trọng Nhược Tình sửng sốt, Lục Tử Thịnh dường như cảm giác được mình hơi quá đáng nhìn cô “ Cô Trọng, xin cô tôn trọng một chút, tôn trọng với người khác cũng chính là với tôn trọng với mình ” Lục Tử Thịnh tức giận nói.

Trọng Nhược Tình sửng sốt, hai tay nắm chặt, không nghĩ tới Lục Tử Thịnh lại che chở cho Lâm Tử Lam như vậy.

“Tôi chẳng qua nói thực mà thôi ” Trọng Nhược Tình không ngại phản bác nói. Khi nói đến chuyện của Lâm Tử Lam cô chưa bao giờ chịu thua thiệt.

“Đủ rồi ” Lục Tử Thịnh quay đầu, “Cô ấy là dạng người ra sao tôi so với người khác là rõ ràng nhất. Cô Trọng, chuyện của cô tôi không thể giúp, cô đi đi ” Lục Tử Thịnh lạnh lùng nói, hạ lệnh đuổi khách.

Mặc dù biết Tử Lam đã có con trai nhưng là ở đáy lòng anh anh không cho phép ai xỉ nhục Tử Lam

Nhiều năm như vậy hình ảnh Lâm Tử Lam ở trong lòng anh vẫn không bao giờ thay đổi, ngay cả khi biết hy vọng giữa anh và cô rất khó có thể xảy ra nhưng là vẫn sẽ không cho phép người khác làm thế

Trọng Nhược Tình đứng tại chỗ, không nghĩ tới kết quả sẽ như thế.

Cô càng ngày càng hận.

Tại sao, tại sao tất cả mọi người đều muốn bảo vệ cô ta

Trọng Nhược Tình không cam lòng

Cô nhìn Lục Tử Thịnh, “Tôi biết tôi nói như vậy anh khó có thể nghe lọt tai nhưng là tôi hận cô ta, là cô ta cướp đi tất cả những thứ thuộc về tôi. Tôi không thể tha thứ cho cô ta. Tôi hôm nay tôi tới đây cũng không phải muốn cùng anh đàm luận về chuyện của cô ta. Tôi chỉ là muốn xin anh giúp đỡ ba của tôi. Nếu như anh giúp ông ấy, ngày sau có chuyện gì cần chúng tôi giúp đỡ thì chúng tôi tuyệt không chối từ” Trọng Nhược Tình nói.

Lục Tử Thịnh đưa lưng về phía Trọng Nhược Tình, không nói gì, cũng không thấy mặt anh biểu lộ tâm tình gì

“Chỉ cần có thể cứu ba tôi ra chuyện gì tôi cũng có thể đáp ứng anh ” Trọng Nhược Tình nói .

126. Chương 126: Dần Dần Đến Gần!!

Edit: Thanh Dâng

“Chỉ cần có thể cứu ba tôi ra, tôi cái gì cũng có thể đồng ý với anh!” Trọng Nhược Tình nói, hiện tại cô đã là quyết đánh đến cùng.

Lục Tử Thịnh vẫn dửng dưng như cũ đưa lưng về phía cô, không có mở miệng.

Trọng Nhượng Tình cũng không nói thêm nữa, “Lục tổng, tôi cho anh thời giờ—anh suy nghĩ, hai ngày nữa, tôi sẽ sẽ liên lạc lại với anh!”

Nói xong, Trọng Nhượng Tình xoay người rời đi.

“Sau đó!” Trọng Nhượng Tình vừa đi đến cửa, Lục Tử Thịnh chợt mở miệng, bước chân Trọng Nhượng Tình ngăn ra, không khác gì Lục Tử Thịnh đã đồng ý yêu cầu của cô, đáy lòng trời dậy một cỗ hi vọng.

Lục Tử Thịnh nhìn Trọng Nhượng Tình, ánh mắt lạnh lạnh, “Chẳng lẽ cô thật không biết là người nào làm sao? Cô sở dĩ kém hơn Lâm Tử Lam là cũng bởi vì cô quá mức mù quáng, chuyện gì cũng sẽ đẩy lên trên người khác!” Lục Tử Thịnh nói gần từng chữ.

Trọng Nhượng Tình cau mày, nhìn Lục Tử Thịnh.

“Chờ cô tìm được ai làm rồi hãy nói!” Lục Tử Thịnh nói xong, cũng không nói thêm cái gì, Trọng Nhượng Tình nhìn Lục Tử Thịnh, nhíu mày, cuối cùng đi ra khỏi phòng làm việc.

Lục Tử Thịnh nhìn bóng lưng Trọng Nhượng Tình, trong đầu lần nữa thoáng hiện ra bộ dạng của Tử Lam, sắc mặt âm trầm.

Trọng Nhượng Tình đi ra khỏi Công ty Lục Thức, vừa đi đến cửa công ty, liền nhận được điện thoại của Ân Tuệ, sau đó vội vã chạy tới bệnh viện.

.....

Bên trong bệnh viện.

Cảnh Thần rời đi, chỉ có một mình Tử Lam ngồi ở trong phòng xem ti vi, có chút nhàm chán, buổi chiều, Mặc Thiếu Thiên cũng cùng bảo bối cùng nhau đi rồi.

Bảo bối vừa vào cửa, liền cười hi hi, “Mẹ, con đem cơm ẹ này!” Hi hi cười nói.

Nhìn quan hệ của Mặc Thiếu Thiên và Hi Hi gần gũi nhau vậy, trong lòng Tử Lam không khỏi ghen tỵ, nhưng lại không có cách nào, chỉ là nỗ lực coi thường cái cảm giác này.

Tử Lam ngồi ở trên giường, nhìn Hi Hi, “Sao lại đến trễ như vậy? Sắp đói chết mẹ rồi!”

Tử Lam oán trách nói, không có cách nào để ăn cơm do Hi Hi nấu, ăn cơm ở bệnh viện, Tử Lam thế nào cũng ăn không quen, cho nên ngày ngày Hi Hi chạy tới chạy lui đưa cơm cho Tử Lam.

Hi Hi quay đầu lại phía sau nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Là cha, cha nói là tới đón con, kết quả là có cuộc họp, tới đón con muộn, cho nên bây giờ mới tới!” Hi Hi nói, trực tiếp đẩy trách nhiệm lên người Mặc Thiếu Thiên.

Tử Lam quét mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó nhìn Hi Hi, chặc chặc mở miệng, “Bảo bối, con đi theo người ngay cả quan niệm về thời gian cũng không có, thì cũng bị lấy thành người không có quan niệm đấy, cái này là không được, nhất định phải từ bỏ!” Tử Lam nói.

Bảo bối chau chau mày, !

Nhưng còn phải lĩnh mệnh, “Con biết rồi!”

Mặc Thiếu Thiên lại nhìn Lâm Tử Lam, sau đó nhìn lướt qua bên trong thùng rác thấy đầy vỏ trái cây, nhếch miệng lên, đi tới, “Lâm tiểu thư, thùng rác sắp bị em lấp đầy, em xác định em còn đói không?”

Tử Lam cười một tiếng, “Dĩ nhiên, trái cây sao có thể ăn no? Mặc tổng, anh ăn cơm để no hay ăn trái cây để no?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bộ dáng Lâm Tử Lam, không biết vì sao a, người phụ nữ này nhìn thấy hấn thì cứ đưa ra bộ dạng rậm rạp đầy gai góc! Điều này làm cho hấn cảm giác cực kỳ khó chịu!

Mặc Thiếu Thiên quay sang, trực tiếp đem hoa tươi trong tay ném qua. Tử Lam bất ngờ đón lấy, sau đó nhìn hoa tươi trong tay, nhếch miệng lên, “Mặc tổng thật có tấm lòng nha, biết đi thăm bệnh là phải đem theo đồ!” Tử Lam với dáng vẻ hài hước nói.

Hi Hi cười một tiếng, “Không chỉ có vậy a, cha còn mua ẹ trái Thanh Long mà mẹ thích ăn nhất!” Hi hi vợ vàng hoả giải nói.

Cha cùng mẹ gặp mặt, thế nào cũng phải xảy ra chiến tranh sao? Chiến tranh nhỏ còn tạm được, chứ chiến tranh lớn con chống đỡ không được đâu!

“Cha ở đâu là mua ẹ con, cha là mua cho chính mình để tự ăn đấy!” Mặc Thiếu Thiên bắt măn phản bác.

“Nghe chưa, bảo bối, anh ta không phải mua là để ẹ ăn!” Người lam nói.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, người phụ nữ này nói chuyện là cứ như muốn chọc giận hẳn?

Hi Hi vợ vàng đem thức ăn chuẩn bị xong, đưa tới trước mặt Tử Lam, sau đó đưa muống, “Mẹ, nhanh ăn đi, nếu để đồ ăn nguội thì không ngon đâu!”

Tỉ mỉ dàn xếp.

Tử Lam nhìn Hi Hi, dành cho con trai một nụ cười ôn hòa, “Cám ơn bảo bối!”

Tử Lam được thích không tính là rất tao nhã, nhưng lại rất chân thật, Mặc Thiếu Thiên ở một bên nhìn, đầu tiên là cau mày, sau đó khóe miệng từ từ nâng lên dễ dàng mà cười.

Lâm Tử Lam chính là như thế, có lúc xem ra đoan trang, có khí tiết, có trí tuệ, nhưng có lúc xem ra thì cũng rất lười biếng, hẹp hòi, phức tạp. Nhưng gương mặt của Lâm Tử Lam, không thể không nói, cũng rất hấp dẫn con mắt người khác.

Ăn xong, Tử Lam để chén đầy, cái gì cũng không quản, vì vậy Hi Hi phải đi dọn dẹp. Nhìn Hi Hi làm những chuyện này, mà cha mẹ cực phẩm lại nhìn bằng ánh mắt yên tâm và thoải mái đến thế.

Hi Hi bắt đầu dĩ lạc đầu.

Mình tại sao có thể có cha mẹ cực phẩm như vậy a, nhìn con mình làm những chuyện này, mà chỉ có an lòng! ! !

Ai, quả nhiên có gen tốt là cần phải trả giá cao! Hi hi quả quyết dọn dẹp đồ.

Mặc Thiếu Thiên nhìn hoa tươi trong phòng, mặc dù hoa không còn tươi như ngày hôm qua, nhưng cũng đẹp khiến người ta cảm thấy chói mắt, chỉ là Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, “Hoa thế nào mà bị ít đi nhiều như vậy?”

Tử Lam ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, “Tặng người khác!” . . . . .

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Lâm Tử Lam, Tử Lam cũng ngẩng đầu lên, ngẫu nhiên chạm ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Tử Lam mở miệng, “Hoa tươi ở chỗ này đường nào cũng héo đi, không bằng đưa cho người khác, người khác vui vẻ, mình cũng vui vẻ lấy!” Tử Lam nhàn nhạt nói.

Không thể không nói Lâm Tử Lam mặc dù rất không lãng mạn, nhưng lại là một cô gái rất biết suy nghĩ.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, không có nói gì, thậm chí đồng ý với lời nói của Lâm Tử Lam. Hoa hồng sinh mệnh rất ngắn ngủi, nhưng nó lại khiến con người ta cảm thấy hạnh phúc. Không ngờ, Mặc Thiếu Thiên đồng tình với Lâm Tử Lam.

Nhìn cha cùng mẹ không có cãi vã, Hi Hi tốt bụng nói, “Mẹ, bên ngoài mặt trời rất tốt, nếu không con cùng mẹ ra ngoài đi dạo đi!” Tử Lam chợt nhíu mày, vô cùng đồng ý, “Được!”

Nhìn mẹ con bọn họ quyết định vui vẻ như vậy, Mặc Thiếu Thiên còn có thể nói gì sao? Chỉ có thể là ngoan ngoãn đi theo rồi.

Vì vậy, Lâm Tử Lam đi cùng với Hi Hi còn có cả Mặc Thiếu Thiên xuất hiện bên trong công viên. Bọn họ làm cho người khác phải dời tầm mắt mà nhìn, cả nhà ba người, đáng đáp thật là quá hấp dẫn người ta đi. Nam thanh, nữ tú, đứa con lại vô cùng đáng yêu, quả là một nhà hoàn mỹ!

Tử Lam đi ở phía trước, có Hi Hi bên cạnh, Mặc Thiếu Thiên đi theo sau, ánh mắt thủy chung mà chăm chú nhìn Lâm Tử Lam trước mặt, sợ là ngay cả hần cũng không có phát hiện được mình đang làm gì.

Lúc này, một đôi vợ chồng nhìn Tử Lam, cười với cô, “Tử Lam, một nhà các cháu thật hạnh phúc, chồng cháu rất tuấn tú, xem ra cũng rất thương cháu, con của cháu cũng rất đáng yêu, cháu sẽ hạnh phúc đấy!” Bà lão chân thành nhìn Tử Lam nói.

Tử Lam sửng sốt.

Nghe lời nói của bà lão, mặt không khỏi đỏ ửng lên. Sớm biết thế này thì không cần Mặc Thiếu Thiên cùng đi ra ngoài làm gì, đưa tới hiểu lầm như vậy!

Mặc Thiếu Thiên đứng ở phía sau nghe thấy thế, hơi nhếch khóe môi lên, cũng không ghét bà ấy nói như vậy, ngược lại, rất thích là đằng khác. Thậm chí còn tưởng tượng, dáng vẻ Lâm Tử Lam khi là một người vợ thì sẽ như thế nào?

Bà ấy là vợ của ông lão mà Tử Lam mới vừa đưa hoa vào hôm qua, ông tặng cho bà, nhìn bọn họ già rồi mà còn có thể hạnh phúc như vậy, Tử Lam chợt nhớ tới một câu nói: Nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già. Hình ảnh như vậy rất đẹp. Sau trăm tuổi hai người còn có thể như thế, mới là hoàn mỹ.

Tử Lam không có giải thích nhiều, nhếch miệng mỉm cười cho qua. “Cám ơn!”

Đối với lời dặn dò của người khác, đồng ý đều là chuyện tốt, Tử Lam chưa bao giờ làm trái với lời họ.

Vì vậy, bọn họ tìm đến một chỗ có ít người, Tử Lam ngồi xuống ghế phơi nắng. Mỗi ngày được phơi nắng như vậy, cũng là việc rất vừa lòng.

“Mẹ, mẹ muốn ăn cái gì không? Con đi lấy ẹ?” Hi Hi hỏi, ngụ ý, cố ý dành cho cha mẹ một khoảng thời gian riêng tư.

Tử Lam làm sao không nhìn ra?

“Không cần, mẹ mới vừa ăn no, vẫn chưa đói!” Tử Lam nhàn nhạt nói. . . . .

“Ồ!” Hi Hi thất bại, mẹ quá thông minh, không dễ lừa gạt!

Thế nhưng Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hi Hi, trên khuôn mặt yêu nghiệt lộ ra nét cười, “Bảo bối, cha muốn ăn cái gì đấy, con đi lấy Thanh Long tới đây đi, chúng ta vừa ăn vừa trò chuyện!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi cười một tiếng, cha quả thật rất hiểu tâm tình của mình.

“Dạ được!” Hi Hi lĩnh mệnh, cười một tiếng, vội vàng xoay người rời đi.

Có lúc nhất định phải để cha mẹ có khoảng thời gian riêng tư thì bọn họ mới có thể thật sớm yêu nhau, bản thân lại có thể dành thời gian làm được nhiều việc!

Tử Lam lườm Mặc Thiếu Thiên một cái, “Anh muốn ăn, thì tự mình mà đi lấy, tại sao để cho con của tôi đi chứ?” Tử Lam bất mãn nói.

Mình ngâm đắng nuốt cay nuôi lớn con trai, vô duyên vô cớ lại bị một người đàn ông muốn chia sẻ đứa con trai này, bên trong lòng Tử Lam luôn khó chịu!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, đầy căm tức, “Là con của chúng ta! ! !”

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, bất đắc dĩ nhún vai, “Đã thành thói quen, trong khoảng thời gian ngắn không đổi được!”

Mặc Thiếu Thiên trừng mắt nhìn. Rõ ràng là cố ý!

Tử Lam không nhìn thẳng, mà nhìn về phía khác. Nhìn gò má của Tử Lam, lửa giận trong Mặc Thiếu Thiên dần dần tắt, ánh mặt trời chiếu lên trên người cô, giống như là có một vầng sáng nhàn nhạt ở trên người của cô tỏa ra, rất đẹp. Da thịt của Tử Lam rất trắng, giống như là sữa tươi vậy, làn da trơn như một tấm vải lụa.

Lúc này, trong đầu của Mặc Thiếu Thiên vang lên mới lời chúc phúc của bà lão hồi nãy, Lâm Tử Lam cũng không có phản bác giải thích, có phải hay không cô ấy cùng suy nghĩ với mình? Cũng không có ghét cách nói này?

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên chợt đưa người tới, ngồi gần bên cạnh Tử Lam.

Hình như cảm thấy Mặc Thiếu Thiên đến gần, Tử Lam nghiêng đầu, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh làm gì đây?”

Trên khuôn mặt Mặc Thiếu Thiên nở ra một nụ cười hoa lệ, mở miệng.

“Lâm tiểu thư, em rất đẹp!!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam cười nói.

127. Chương 127: Tán Tỉnh Ở Công Viên!!!

Edit: Thanh Dâng

Trên khuôn mặt Mặc Thiếu Thiên nở ra một nụ cười hoa lệ, mở miệng.

“Lâm tiểu thư, em rất đẹp!!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam cười nói.

Tử Lam cau mày, đối mặt với lời khen của Mặc Thiếu Thiên, cô thậm chí có mấy phần không biết làm sao, còn có mấy phần khấn trương.

“Mặc tổng, anh có thể không cần nói những câu kinh người như vậy!!” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, nỗ lực duy trì sự trấn định của mình, trong lòng lại âm thầm nói xấu, không có việc gì tại sao anh ta lại nói những lời như vậy?

Mặc Thiếu Thiên cười như không cười, “Em nói, trước kia anh làm sao mà không phát hiện ra nhỉ?” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam đáp, “Mất anh có vấn đề!” . . . . .

Mặc Thiếu Thiên mi tâm nhíu lại, nghiêng mặt sang bên, trợn mắt nhìn Tử Lam một cái, Tử Lam chau mày, khóe miệng tràn ra một nụ cười nhẹ nhõm.

Hai người thật ra thì có lúc chung đụng, cũng có lúc rất hòa thuận.

Mặc Thiếu Thiên từ từ lại gần Tử Lam, càng ngày càng gần, Tử Lam sửng sốt, thân thể căng thẳng.

Vội nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh định làm gì?”

Mặc Thiếu Thiên lại gần, đối mặt với sự khấn trương của Tử Lam, nhếch miệng lên với một chút ý cười, “Em thử nói xem?”

Nói rồi, liền đưa mặt ngửi trên người Tử Lam một cái, “Ừ, trên người em cũng rất thơm đấy!” . . . . .

Tử Lam sửng sốt, lời này của Mặc Thiếu Thiên, cô nghe thế nào như có chút se tình ở trong đấy, vô lý, chính là âm điệu có vấn đề, dù sao thì Tử Lam nghe thấy có cái gì cực kỳ không đúng!

“Anh đừng có mà làm loạn!” Tử Lam khấn trương nói, nơi này chính là công viên, vào lúc này không có ai, không có nghĩa là sau đó không có ai tới đây.

Mặc Thiếu Thiên mím môi, khóe miệng mang theo một tia cười yếu ớt, nhìn bộ dáng khấn trương của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên càng tốt bụng mà trêu chọc, khóe miệng của Mặc Thiếu Thiên càng thêm nhếch lên.

Mặc Thiếu Thiên ngày càng lại gần, “Lâm tiểu thư, em là đang khấn trương cái gì?”

“Mặc Thiếu Thiên, nơi này là công viên!” Tử Lam gần từng chữ từng chữ nhắc nhở.

“Vậy thì thế nào?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại.

“Anh. . . . .” Tử Lam im lặng, gương mặt của Mặc Thiếu Thiên càng ngày càng phóng đại trước mặt cô, nhìn thấy nụ cười rất rõ, trong khoảng thời gian ngắn, đầu óc cô có chút choáng, không biết nên nói gì.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, đôi môi mím chặt hiện ra trước mắt, xem ra hết sức dửng dưng. Con người Mặc Thiếu Thiên trở nên thâm u, nhìn Tử Lam.

Tử Lam cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, cả người sững sốt, trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng không biết nên làm cái gì.

Mặc Thiếu Thiên từ từ lại gần, một cái tay dần dần hướng về phía cô mà đưa tới, song, khi sắp chạm vào cô, xung quanh lại phát ra một chút âm thanh, kinh động bọn họ.

Tử Lam đột nhiên phục hồi tinh thần lại, nhìn Mặc Thiếu Thiên, mặt không khỏi đỏ lên, cô thế nhưng nhìn Mặc Thiếu Thiên mê người!

Tử Lam trong lòng thầm nghĩ, có chút hận sức chịu đựng của mình quá kém.

“Anh nghĩ anh đang làm cái gì hả?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam cười một tiếng, “Lâm tiểu thư, em cho rằng anh muốn làm gì? Nơi này là công viên, em cho rằng anh muốn làm cái gì?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam hài hước hỏi ngược lại.

Giọng nói kia, rõ ràng là đang nói..., Lâm tiểu thư, em có phải hay không suy nghĩ nhiều quá rồi?

Tử Lam lườm Mặc Thiếu Thiên một cái, cách nói chuyện của Mặc Thiếu Thiên cứ như lập ra một cái bẫy, chờ người ta nhảy xuống. “Đầu óc là của Mặc tổng, ai biết anh là đang suy nghĩ cái gì?!” Tử Lam phản bác đáp lại.

“Thật sao? Nhưng Lâm tiểu thư, mới vừa rồi mặt của em, rất đỏ!” Mặc Thiếu Thiên nói, âm thanh rất nhẹ ở bên tai Tử Lam.

Tử Lam gật đầu, không phủ nhận, “Có sự tiếp xúc của người khác, đây là phản ứng tự nhiên!” Tử Lam nói rất tự nhiên.

Ngụ ý, Mặc tổng, anh không cần nghĩ quá nhiều.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, người phụ nữ này luôn là có bản lĩnh, đem một cái chuyện rất bí ẩn nói một cách vô cùng tự nhiên, lại làm cho người ta không có bất kỳ phương pháp xử lý nào.

Vậy mà lúc này, Hi Hi đang nhìn lên, mắt thấy cha sắp sửa hôn mẹ, nhưng không biết từ nơi nào phát ra âm thanh đáng chết, cắt đứt!

Hi Hi ảo não a!

Chỉ thiếu một chút nữa, một chút nữa mà thôi. . . . .

Tuy nhiên, Hi Hi không có bất kỳ cách nào.

Ai, Hi Hi cúi đầu, bất đắc dĩ mà cảm thán.

Đang lúc ấy thì, Tử Lam đảo mắt qua, liền thấy Hi Hi đang đứng ở một bên. “Bảo bối, con tính trốn ở đó bao lâu đây?” Tử Lam mắt không nhìn Hi Hi, lại bình tĩnh tự nhiên mà mở miệng.

Hi Hi .

Bị mẹ phát hiện!

Hết cách rồi, chỉ có thể nhắm mắt mà đi ra ngoài.

Hi Hi trên mặt nở ra một nụ cười khả ái, đi ra ngoài, “Cha, mẹ, hai người đang nói chuyện gì vậy?”

Hi Hi cười đi ra, làm bộ như cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không biết.

Tử Lam nhìn Hi Hi một cái, bảo bối nghĩ gì, nàng làm sao không hiểu? Đứa bé này quá thông minh, giống y Mặc Thiếu Thiên, Tử Lam nhàn nhạt, cũng không nói gì.

Mặc Thiếu Thiên lại nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn bảo bối, “Đang nói một về phản ứng tự nhiên!” Mặc Thiếu Thiên ngay cả mặt cũng không đỏ, bình tĩnh nhàn nhã nói.

Tử Lam nhìn qua, nói như vậy là cắt câu lấy nghĩa sao?

Hi Hi cũng sững sờ, ở trong lòng nhạc nhiên, cha, nói chuyện với cha, luôn là có thành phần mập mờ ở trong đó!

Tử Lam mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên “Mặc tổng, anh đừng có mà dạy hư con tôi!” Tử Lam bất mãn nói.

“Lâm Tử Lam, anh chính thức nói lại một lần nữa, là con của chúng ta!” Mặc Thiếu Thiên nghiêm nghị nói.

Tử Lam chau mày, “Ok, anh đừng có mà dạy hư con của chúng ta!”

“Lâm tiểu thư, anh đây là đang giáo dục, tính thế nào mà dạy hư con đây? Con sớm muộn cũng cần phải yêu, biết sớm một chút, có cái gì không tốt?” Mặc Thiếu Thiên phản bác.

“Mặc tổng, tôi không muốn con trở thành một người lạm tình như anh, con không cần phải biết quá nhiều, chỉ cần dành tình yêu ột người là tốt rồi!” Tử Lam cũng nói, đứng ở góc độ của người phụ nữ, cô cũng hi vọng Hi Hi về sau có thể chuyên nhất một chút, sau đó tìm một cô gái tốt, sống hạnh phúc với nhau.

“Sai, đàn ông mà không biết điều này, đều là ngu ngốc!” Mặc Thiếu Thiên phản bác.

“Chỉ dùng nửa thân dưới như động vật mới có thể nghĩ ra điều như vậy!” Tử Lam cũng phản bác. . . . .

“Con đến lúc đó cũng sẽ nghĩ như vậy!” Mặc Thiếu Thiên đáp trả. . . . .

Ván này, cha thắng được, Hi Hi nhìn dáng vẻ im lặng của mẹ, thật lòng bội phục cha. Cha, cha quá tuyệt!

Lúc này, Hi Hi vội vàng bu lại, “Cha, cha ăn đi!” Hi Hi vội vàng xông tới hoà giải.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, nhìn Hi Hi, “Bảo bối, vất vả cho con rồi!”

Hi Hi cười một tiếng, ưu nhã đáng yêu, “Có thể giúp được cha mẹ, không vất vả!”

Tử Lam nhìn Hi Hi một cái, đồ nịnh hót! Có cha liền quên mẹ!

Hi Hi nhận được ánh mắt tố cáo của mẹ, vội vàng tiến tới, “Mẹ, mẹ yên tâm, bảo bối được mẹ giáo dục, nhất định sẽ là một người đàn ông tốt!” Hi Hi cười nói.

Tử Lam lúc này mới hài lòng, gật đầu một cái, sau đó hướng về Mặc Thiếu Thiên ném một cái ánh mắt, thấy không, đây là con trai bảo bối của tôi.

Mặc Thiếu Thiên khó chịu, nhìn Hi Hi.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, cha nói cũng không sai, chỉ là lời dạy của cha xác thực không tốt lắm, cho nên cha phải sửa lại một chút rồi. . . . .”

Mặc Thiếu Thiên mặt càng tối lại.

Tử Lam cũng hài lòng mà cười một tiếng, vuốt vuốt đầu bảo bối, hết sức hài lòng, “Bảo bối, mẹ không có phí công thương con!” Lúc máu chốt, bảo bối phải cùng đứng vào lập trường của cô. Như vậy mới là con trai ngoan của Tử Lam này!

Bảo bối cười một tiếng, nhất định là vậy rồi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, mắt muốn phun ra lửa rồi.

Hi Hi chỉ có thể giả vờ là không thấy. Sợ mình mà nói hơn một câu, ánh mắt của mẹ lập tức đem mình đi giết anh.

Nhìn hai mẹ con đồng lòng với nhau, Mặc Thiếu Thiên trong lòng có chút ê ẩm, nhiều hơn là cảm thấy thỏa mãn. Trong lòng thấy sao mà may mắn, may mắn Hi Hi là con của mình, may mắn mẹ của Hi Hi là — Lâm Tử Lam! . . . . .

Hi Hi nhìn cha ngồi ở một bên mỉm môi không nói lời nào, Hi Hi cầm lấy trái Thanh Long tiến tới trước mắt đưa cho Mặc Thiếu Thiên, “Cha, cha không phải là đang tức giận đấy chứ?”

Mặc Thiếu Thiên quét mắt nhìn Hi Hi một cái, nhàn nhạt hỏi ngược lại, “Con thử nói xem?”

“Cha, chẳng lẽ cha lại nhỏ mọn như vậy chứ?” Bảo bối hỏi ngược lại.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, “Cha vẫn luôn như thế a, con không cùng cha đồng lòng, trái tim cha bằng giá!” Nói rồi, Mặc Thiếu Thiên còn vươn tay sờ sờ lên tim của mình.

Bảo bối đồ mờ hôi !& ;_@! . . . . .

Cha, cha còn có thể giả bộ nữa sao? Chỉ là Hi Hi còn là rất phối hợp, cười, bước tới, “Cha, cha không phải đang làm khó bảo bối sao?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, chờ con nói tiếp. “Thân là đàn ông, chúng ta không nên nhùng nhịn phụ nữ một chút hay sao? ?” Hi Hi nhú mào nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Huống chi, mẹ là người đã nuôi nấng mình! Cả công và tư, bảo bối đều muốn nhường mẹ một chút.

Mặc Thiếu Thiên rất nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó nhìn bảo bối, “Mẫu chốt ở đây là, mẹ con nơi nào giống phụ nữ đây?”

Hi Hi thiếu chút phun ra, “Mẹ con từ đầu tới đuôi đều là phụ nữ, hơn nữa là người phụ nữ mười phần vẹn mười!” Hi Hi nói.

“Không nhìn ra!” Mặc Thiếu Thiên sâu kín nói, người phụ nữ này đối với người nào cũng đều ra dáng, nhưng đối với mình thì lại khác!

“Cha, đó là do cha không có mắt nhìn!” Hi Hi nói.

“Ai nói cha là không biết có mắt nhìn!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Vậy cha thích mẹ con sao?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhất thời sững sờ, không ngờ Hi Hi sẽ như vậy hỏi.

Mặc Thiếu Thiên còn chưa kịp mở miệng, Tử Lam ở bên cũng ho khan một, “Hai người thảo luận vấn đề này có thể nhỏ giọng một chút không? Làm như tôi không tồn tại vậy?”

Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi, !

Hi Hi vội vàng lấy lòng cười một tiếng, “Mẹ, mẹ ăn đi!”

Tử Lam ngoắc môi, lại không cũng không nói gì.

Mặc Thiếu Thiên cũng không nói gì, đứng dậy, cầm Thanh Long mà ăn, Tử Lam trừng mắt nhìn, “Mặc tổng, anh có thể ăn ít một chút không?” . . . . .

Một nhà ba người ăn cái gì cũng không quên làm ẩm ỉ.

Mà lúc này, đứng ở trên lầu, Trọng Nhược Tình vừa vặn có thể nhìn thấy một màn này, nhìn bọn họ vừa ăn vừa náo, nụ cười kia, theo cô thấy, nó giống như là một thanh chùy bén cắm vào trong lòng của cô, rất khó chịu, đôi tay nắm thật chặt, nhìn bọn họ, cặp mắt đẹp kia từ từ trở nên u ám, ánh mắt càng tràn đầy hận ý.

128. Chương 128: Bí Mật Của Mặc Thiếu Thiên

Edit: meohocxuong

Dựa vào cái gì cô hiện tại nhà tan cửa nát còn bọn họ thì có thể hạnh phúc?

Dựa vào cái gì?

Nhìn bọn họ nói nói cười cười là đả kích lớn nhất đối với Trọng Nhược Tình !

Trọng Nhược Tình hai tay nắm chặt, hận ý càng ngày càng rõ ràng!

Lâm Tử Lam, tôi tuyệt đối sẽ buông tha cho cô!

Trọng Nhược Tình xoay người bước đi, nhưng mà vừa mới quay mình lại liền thấy được người phía sau.

Mặc Lưu Ly đứng ở phía sau, thoạt nhìn vô cùng điềm tĩnh, điềm tĩnh mang theo một loại cảm giác thần bí. Khi Trọng Nhược Tình nhìn thấy cô thì sửng sốt một chút.

“Cô Trọng!” Mặc Lưu Ly lạnh nhạt lên tiếng xem như là chào hỏi.

Trọng Nhược Tình nhìn Mặc Lưu Ly, trước kia khi ở bên cạnh Mặc Thiếu Thiên cô thường hay muốn biểu hiện tốt trước mặt của nhà họ Mặc, mà hiện tại, thật không cần thiết . . . !

Trọng Nhược Tình ánh mắt lạnh nhạt đảo qua trên người Mặc Lưu Ly, cái gì cũng không có nói liền rời đi.

Mặc Lưu Ly đứng ở tại chỗ, biểu tình lạnh nhạt, nhìn bóng dáng của Trọng Nhược Tình cuối cùng cũng không có nói cái gì.

Đã xảy ra nhiều chuyện tình như vậy nhưng cô vẫn không có bất kỳ phản ứng nào!

Lúc này, Mặc Lưu Ly đi đến chỗ Trọng Nhược Tình vừa mới đứng liền thấy được một màn ẩm áp ở dưới lầu.

Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên, còn có Lâm Tử Lam, ba người nói nói cười cười vui vẻ, thoạt nhìn thực ẩm áp. Đôi nam nữ kia thỉnh thoảng có nháo lên một chút nhưng nhìn từ góc độ khác như là liếc mắt đưa tình. Ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên tràn ngập sự cứng chịu sùng nịch. Hình ảnh này thoạt nhìn thật ẩm áp.

Mặc Lưu Ly không nhớ rõ đã bao lâu rồi không có nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên tươi cười như vậy. Thế mà hôm nay cô lại được nhìn thấy.

Ánh mắt của Mặc Lưu Ly dừng lại trên người của Tử Lam, bấy lâu nay cô luôn nghi hoặc là loại phụ nữ nào có thể làm cho Mặc Thiếu Thiên động tâm, thậm chí làm cho anh chấp nhận sinh ra con cho anh, hiện giờ thấy được quả nhiên là bất phàm.

Không thể không nói trên người cô tỏa ra một loại khí chất khác với người thường.

Thoạt nhìn tính cách cô thực thanh thuần, thanh nhã, lại trầm lặng. Nhưng là loại tính cách này tỏa ra sự mạnh mẽ làm cho người ta cảm giác khác lạ!

Một mình sinh ra Hi Hi là chuyện cần phải có sự can đảm to lớn.

Một mình nuôi con bảy năm, hơn nữa cô chưa từng chủ động đi tìm Mặc gia. Mặc Lưu Ly thậm chí là khẳng định, loại phụ nữ này không phải là loại thích trèo cao.

Hiện giờ nhìn lại Mặc Lưu Ly lại càng khẳng định.

Sợ là chỉ có loại phụ nữ như vậy mới có thể chiếm được trái tim của Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Lưu Ly khoe miệng cong lên.

Nhìn bọn họ cười, trong lòng Mặc Lưu Ly thành tâm chúc phúc!

Anh, chúc anh được hạnh phúc!

Lúc này, Hi Hi đang ở dưới lầu ẩm ỉ vui đùa, vừa ngẩng đầu liền thấy được Mặc Lưu Ly.

.....

Trong phòng bệnh.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Lưu Ly, khoe miệng mang theo một chút cười, “Em như thế nào lại đến đây?” Mặc Thiếu Thiên có điểm kinh ngạc.

Mặc Lưu Ly cũng cười nhìn Mặc Thiếu Thiên, khuôn mặt trắng trẻo mang một vẻ điềm tĩnh, “Em đương nhiên là đến để xem cháu trai bảo bối của em, còn có chị dâu tương lai của em, như thế nào? Không chào đón em hả?” Lưu Ly nhún mày hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhún mày, nghi hoặc một chút, nhưng là cũng không phản cảm lời nói của Mặc Lưu Ly.

Tuy rằng không biết Mặc Lưu Ly đã biết chuyện này từ khi nào, nhưng anh cũng không có ý định giấu giếm Lưu Ly, “Đâu có, đến đây để anh giới thiệu. Đây là Lâm Tử Lam, mẹ của bảo bối” Mặc Thiếu Thiên giới thiệu.

Lưu Ly nhìn Tử Lam, vừa rồi Lưu Ly đứng ở đằng xa xem chỉ cảm thấy Lâm Tử Lam là loại phụ nữ có khí chất rất đặc biệt. Bây giờ nhìn ở khoảng cách gần càng nhìn càng cảm thấy cô rất đẹp. Nhìn thế nào cũng không giống là mẹ của đứa bé đã được bảy tuổi.

Bất quá Mặc Lưu Ly tuyệt không có cảm giác ngoài ý muốn.

Cô hướng Lâm Tử Lam cười cười, đưa đến một bó hoa tươi, “Chào chị, em tên là Mặc Lưu Ly! Đây là tặng cho chị, em không biết anh của em đã tặng cho chị nhiều hoa như vậy, cho nên. . . . .”

Mặc Lưu Ly?

Là người của Mặc gia?

Mặc Thiếu Thiên không phải là cùng người Mặc gia bất hòa hay sao? Thoạt nhìn cùng cô em gái này cũng không có một chút bất hòa nào à!

Lâm Tử Lam trong lòng kinh ngạc vài giây, lập tức nhìn cô cười, “Không có, hoa rất đẹp, chị rất thích, cảm ơn em!” Tử Lam cười nói.

Mặc Lưu Ly cũng là ảm đạm cười, “Em chưa bao giờ biết anh của em lãng mạn như vậy, có lúc cũng tặng hoa cho người khác!” Lưu Ly cười nói.

Mặc Thiếu Thiên cau mày hỏi lại, “Phải vậy không? Lúc em sinh nhật 18 tuổi anh không phải là đã tặng cho em sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi lại.

“Đó là hoàn toàn khác nhau” Mặc Lưu Ly cười nói.

“Dù gì đó cũng là tặng!” Mặc Thiếu Thiên nói, Mặc Thiếu Thiên cũng không muốn làm cho Lâm Tử Lam nghe xong quá mức đắc chí.

Tử Lam nhìn hai người, ở trong lòng thầm nghĩ trong chốc lát, nghĩ đến tư liệu của Mặc Thiếu Thiên. Mặc Lưu Ly, là cô con gái út của Mặc gia, con gái của Cung Ái Lâm. Nghe Cảnh Thần nói Mặc Thiếu Thiên cùng người trong nhà hay bất hòa nhưng đối với Mặc Lưu Ly thì lại rất thân thiết. Cảm giác rất kỳ quái. . . . .

Mặc Lưu Ly nhìn chung quanh phòng này sau đó cười nói, “Anh, anh khi nào thì học được cách lãng mạn như vậy? Thiệt nhiều hoa à!”

Tử Lam cau mày lạnh nhạt mở miệng nói, “Anh ta không phải lãng mạn mà là lãng phí, hơn nữa chỉ là để phân bì hơn thua lãng nhách!”

Mặc Lưu Ly sững sốt lập tức nở nụ cười gạt đầu, tỏ ý đã hiểu.

Mặc Thiếu Thiên lập tức nghiêng đầu sang nhìn cô, cảm tức liếc mắt cô một cái, “Lâm tiểu thư, em thật là loại phụ nữ không biết phân biệt phải trái, tôi thực sự là lần đầu tiên được gặp”

“Cảm ơn anh đã khích lệ!” Tử Lam tuyệt không khiếm tốn.

. . . . .

Nhìn hai người cãi nhau, Hi Hi thấy nhưng không hề can thiệp mà Mặc Lưu Ly đứng ở một bên nhìn bọn họ đấu võ mồm, khóe miệng mang theo nụ cười nhạt.

Có đôi khi đó cũng là một loại hạnh phúc.

Lúc này Hi Hi đi tới nhìn Mặc Lưu Ly, “Cô, cô thật sự muốn nhận cháu làm cháu sao?”

Mặc Lưu Ly nhìn Hi Hi, khuôn mặt gần như là giống Mặc Thiếu Thiên như đúc, cô vừa xem nhện không được nhớ tới chuyện trước kia, sau đó khóe miệng gợi lên một nụ cười, “Đương nhiên, chẳng lẽ cháu không muốn nhận cô?”

“Muốn chứ, cực kì muốn!” Hi Hi gật đầu, giọng nói vô cùng thành khẩn. Sau bữa hôm kích thích đó nếu không phải là có chuyện khẩn cấp cần Hi Hi xử lý thì bé nhất định muốn cùng Mặc Lưu Ly nói chuyện gần gũi một phen. Tại vì xảy ra chuyện nên bé không có nhiều thời gian như vậy.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ, mặt nhăn lại lên tiếng hỏi, “Hai cô cháu biết nhau từ khi nào vậy?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, nhìn bộ dạng của hai người không giống như là vừa mới quen biết.

Mặc Lưu Ly khoác một tay lên Hi Hi, hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, Hi Hi nghĩ một chút rồi mở miệng, “Đây là một cuộc gặp mặt bất ngờ. . . . .”

Lưu Ly nở nụ cười một tiếng nhưng cũng rất là phối hợp, cô gật gật đầu, nghĩ nghĩ rồi mở miệng, “Có điểm kinh tâm động phách!”

“Cũng rất là kích thích!” Hi Hi nói tiếp, vẫn còn nhớ ngày nào đó.

“Cuối cùng cũng hoàn thành mỹ mãn!”

“Hơn nữa còn rất đẹp!”

. . . . .

Bọn họ người này nói một câu, người kia nói một câu, nhưng là người bên ngoài nghe chẳng hiểu gì hết, Tử Lam mơ hồ, Mặc Thiếu Thiên cũng là hoàn toàn không hiểu, nhưng là dám khẳng định bọn họ đã biết nhau từ trước.

“Nói rõ ra coi!” Mặc Thiếu Thiên cứng rắn mở miệng.

Lúc này, Hi Hi cùng Mặc Lưu Ly liếc mắt một cái sau đó cùng nghiêng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, trề miệng một lời quảng cho anh một câu, “Đây là bí mật!”

Mặc Thiếu Thiên, “. . . . .”

Tử Lam nhìn, nhin không được nở nụ cười một chút.

Mặc Lưu Ly cùng Hi Hi liếc nhìn nhau sau đó nở nụ cười.

Từ sau chuyện lần trước bọn họ chưa hề có cơ hội gặp mặt. Hi Hi đối với năng lực cùng sự thần bí của Mặc Lưu Ly vô cùng tò mò. Cô tuy rằng thoát nhìn rất được, điềm tĩnh, tiểu thư khuê các, nhưng là Hi Hi biết Mặc Lưu Ly cũng không đơn giản, đây là một loại trực giác. Hơn nữa khi Mặc Lưu Ly ở đối mặt với thời điểm nguy hiểm thì lâm nguy không sợ, đây là điều người bình thường không thể nào có được!

Mà Mặc Lưu Ly đối với Hi Hi cũng là vô cùng tò mò. Tuy rằng bé chỉ là một đứa nhỏ nhưng là khi gặp chuyện phảng ửng cũng rất nhanh, làm cho cô cảm giác đây tuyệt đối không phải là đứa bé bình thường. Lưu Ly cảm giác bé tuyệt không đơn giản. Còn cái cô được gọi là Hoa Hồng kia chính là nằm hàng thứ ba trong bảng truy nã quốc tế, như thế nào lại cùng Hi Hi chung một chỗ?

Cô vô cùng tò mò cũng có một chút lo lắng chân tướng sự việc, nhưng cái gì cũng không có nói, những chuyện chưa được nắm rõ thì cô sẽ không đi phán đoán lung tung.

Hi Hi cũng không lo lắng thân phận của bé bị bại lộ, thật không dễ dàng tra ra được thân phận của bé đâu! Ngay cả Hợp Tung đều không có tài liệu của bé, cho nên muốn tra được bé sẽ vô cùng khó khăn, điểm này Hi Hi luôn chắc chắn.

Nhưng là hai người nhất trí đạt thành hiệp nghị, tỏ vẻ, đây là bí mật!

. . . . .
. . . . .

Khi buổi chiều đến, Mặc Lưu Ly cũng không nán lại thời gian lâu, chỉ là cùng Tử Lam và Hi Hi hàn huyên trong chốc lát liền muốn rời đi .

Ngoài cửa, Hi Hi nhìn Mặc Lưu Ly, “Cô, cháu thực thích cô rồi đấy. Hoan nghênh cô thường đến thăm cháu!” Hi Hi cười nói.

Tuy rằng cô không phải em gái ruột của ba nhưng là bé cũng rất thích cô, hơn nữa, cô với ba quan hệ cũng rất tốt không phải sao?

Mặc Lưu Ly nhìn bé, “Chỉ cần lần tới chúng ta gặp mặt đừng quá khinh tâm động phách nữa là được!”

Hi Hi nở nụ cười vô cùng đáng yêu, “Chẳng lẽ cô không thấy là rất kích thích sao?”

Mặc Lưu Ly nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là gật gật đầu.

Quả nhiên là cùng một loại người!

Hi Hi nở nụ cười.

“Tốt lắm, cô đi về trước, hôm nào trở lại thăm cháu!” Mặc Lưu Ly cười nói.

Hi Hi gật gật đầu, “Cô, trên đường nhớ cẩn thận!”

Mặc Lưu Ly nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Hi sau đó cười cười xoay người rời đi.

Hi Hi vừa đi vào phòng bệnh thì Mặc Thiếu Thiên liền bước ra ngoài.

“Lưu Ly. . . . .” Mặc Lưu Ly chưa đi được mấy bước liền bị Mặc Thiếu Thiên gọi lại.

Mặc Lưu Ly dừng bước, nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Còn có chuyện gì sao anh?” Lưu Ly nhìn anh hỏi, đôi con ngươi trong suốt như nước cực kỳ mỹ lệ.

Mặc Thiếu Thiên vừa đi vừa nghĩ rồi nhấp mí mắt mở miệng, “Lưu Ly, chuyện của Hi Hi anh không có ý muốn gạt em!” Mặc Thiếu Thiên đi tới nhìn cô.

Mặc Lưu Ly gật gật đầu, trên mặt bộ dạng không sao cả cười, “Em biết!”

Cô cũng lý giải!

“Chuyện của Hi Hi anh cũng vừa mới biết được cách đây không bao lâu. Những chuyện này anh không hy vọng. . . . .”

“Anh yên tâm, em sẽ không nói với bất kỳ ai, cũng sẽ không nói cho ba mẹ” Mặc Lưu Ly mở miệng, cắt đứt lời nói của Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, sau đó gật gật đầu, “Em thật hiểu anh!”

Mặc Lưu Ly biết Mặc Thiếu Thiên đang lo lắng cái gì, những chuyện này cô tự nhiên sẽ không đi rao ra bên ngoài.

“Đương nhiên, muốn em giúp anh giữ bí mật thì phải xem anh nên lấy lòng em như thế nào!” Mặc Lưu Ly cười nói, cười vô cùng đáng yêu.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô cũng cười, trên khuôn mặt yêu nghiệt tươi cười “Nhiều năm như vậy em vẫn tham như vậy, con mèo tham ăn!”

Mặc Lưu Ly nhún mày, cười vô cùng đáng yêu.

“Như thế nào? Anh tiếc hả?” Mặc Lưu Ly hỏi.

“Đối với em anh không tiếc bất kỳ thứ gì, lúc trở về nhà anh sẽ mua cho em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Cám ơn anh!” Mặc Lưu Ly cười nói.

“Tốt lắm, nếu không có gì chuyện nên sớm trở về một chút !” Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc Lưu Ly gật gật đầu, “Vâng, em biết, em về trước đây!”

”Ừ! Mặc Thiếu Thiên cũng gật gật đầu.

Mặc Lưu Ly cũng không nói cái gì nữa xoay người rời đi.

Nhìn Mặc bóng dáng của Lưu Ly biến mất, Mặc Thiếu Thiên cũng không nói lời nào, xoay người đi vào phòng bệnh.

Trong Phòng bệnh Hi Hi đang cùng Tử Lam nói chuyện phiếm.

Sau khi nói chuyện phiếm với Hi Hi thì Tử Lam mới biết được là chuyện gì xảy ra.

Mặc Thiếu Thiên cùng người của Mặc gia bắt hòa nhưng ngoại trừ Mặc Lưu Ly được xem như là ngoại lệ.

Một người duy nhất không cùng Mặc Thiếu Thiên đối chọi gay gắt, thậm chí là còn rất thân thiết.

Mặc gia không thích Mặc Thiếu Thiên, cung Ái Lâm lại càng hay bắt bẻ mọi thứ. Nhưng Mặc Lưu Ly thì không, cô thậm chí gọi Mặc Thiếu Thiên là anh. Điều này nói rõ Mặc Lưu Ly là tiếp nhận Mặc Thiếu Thiên.

Nhưng là trong đó có sự khác biệt thật quá lớn!

Dựa theo tính cách của Mặc Thiếu Thiên, cho dù bọn họ nhận anh anh cũng chưa chắc nhận bọn họ. Anh chỉ là đối tốt với Mặc Lưu Ly, có một chút không giống tác phong của anh.

Mà bọn họ khẳng định phát sinh qua chuyện gì chính là người khác không biết mà thôi.

Tóm lại, chuyện này khó bề có thể phân biệt, mà thái độ của Mặc Thiếu Thiên lại làm cho người khác không nắm bắt được.

Mặc Thiếu Thiên đi vào, Tử Lam và Hi Hi liền dừng đàm luận chuyện này.

Những chuyện này là chuyện của Mặc Thiếu Thiên, bọn họ tuy tò mò nhưng sẽ không tham dự.

Tử Lam biết đây là bí mật của Mặc Thiếu Thiên, anh không nói, bọn họ lại càng không chủ động đi hỏi.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên đi vào, Hi Hi liền cười đi đến, “Ba, cô đi rồi hả?”

Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu, đi tới, “Ừ!”

Nói xong câu đó Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên nhìn Hi Hi, “Con và cô đã sớm biết nhau?”

Hi Hi nghĩ nghĩ rồi nói, “Dạ!”

“Làm sao biết được?” Mặc Thiếu Thiên hỏi lại.

Hi Hi mím môi, “Tình huống gặp mặt so với ba cũng không khác biệt gì lắm!” Hi Hi chỉ có thể nói như vậy, đây là bé và Mặc Lưu Ly đã có hiệp nghị trước với nhau.

. . . . .

“So với ba còn sớm hơn?”

“Một chút mà thôi. . . . .”

. . . . .

Mặc Thiếu Thiên cũng không quá tra hỏi cặn kẽ, hỏi quá cũng không tốt, con không muốn nói thì có cố hỏi thế nào thì nó cũng sẽ không nói.

Trong lúc đó di động của Mặc Thiếu Thiên vang lên.

129. Chương 129: Gen Hắc Đạo Cường Đại

Edit: meohocxuong

Trong lúc này di động của Mặc Thiếu Thiên vang lên. . . . .

Khi vừa nhìn thấy dãy số Mặc Thiếu Thiên liền nhú mày sau đó liền nhận .

“Này, Văn Dục, có chuyện gì vậy?” Mặc Thiếu Thiên hỏi. Anh cũng không có ý định lảng đi nơi khác. Hiện tại đối với mẹ con bọn họ anh cũng không muốn giấu diếm cái gì.

Sau khi nghe Văn Dục nói xong liền nhú mày, “Tin tức chuẩn xác chứ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Không nghe rõ Vân Dục đã nói cái gì thì lại nghe Mặc Thiếu Thiên nói, “Được rồi, tôi đã biết!” ngay sau đó anh liền cúp điện thoại.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Xảy ra chuyện gì sao ba?”

Mặc Thiếu Thiên nói, “Không có gì, chỉ là bên công ty có chút chuyện cần ba về xử lý một chút!” Mặc Thiếu Thiên mở miệng thản nhiên nói.

Hi Hi gật gật đầu, “Vậy thì ba đi đi!”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu nhìn bé hỏi, “Vậy còn con?”

Hi Hi mím lên nụ cười đáng yêu, “Con ở cùng với mẹ một lúc nữa, lát nữa con sẽ tự mình về!”

Mặc Thiếu Thiên nghĩ nghĩ rồi gật đầu, “Ừ, vậy con cẩn thận một chút, có chuyện gì thì lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho ba!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi gật gật đầu, “Con đã biết, ba yên tâm con sẽ không sao!” Hi Hi nói. .

Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu.

Vì thế sau khi thương lượng xong Mặc Thiếu Thiên liền đưa ánh mắt lên người Lâm Tử Lam. Cảm giác được anh đang nhìn mình Tử Lam ngẩng đầu nhìn anh hỏi, “Anh nhìn tôi làm gì?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, ánh mắt sáng quắc, “Tử Lam, chẳng lẽ em không có lời nào muốn nói với anh sao?”

Tử Lam nhìn anh nhú nhú mày sau đó mở miệng, “Có!”

“Hả?” Khóe miệng của Mặc Thiếu Thiên cong lên.

Lâm Tử Lam mấp máy môi mở miệng, “Mặc tổng, anh bây giờ dọn tới nhà của tôi ở vậy có nên đưa tiền nhà trước hay không?”

. . . . .

Mặc Thiếu Thiên quả thực không nên chờ mong cái gì!

Cô lúc nào cũng thích dội nước lạnh trên mặt người khác, anh không nên chờ mong cô nói lời hay ý đẹp gì.

Mặc Thiếu Thiên hung hăng trừng mắt liếc mắt cô một cái.

Tử Lam chau mày lại nhìn anh hỏi, “Chẳng lẽ tôi nói gì không đúng sao?”

. . . . .

Mặc Thiếu Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Lâm Tử Lam, anh dọn tới nhà của em là vinh hạnh của em, dù anh không đưa tiền nhà cho em thì em cũng phải nên cảm thấy vui vẻ mới đúng!” Mặc Thiếu Thiên gần từng chữ nói.

“Nếu không phải vì bảo bối em nghĩ rằng anh thích qua đó ở à?” Mặc Thiếu Thiên nói, giọng điệu rõ ràng là đang rất tức giận.

Anh cũng không phải là không có chỗ ở nhưng là Hi Hi muốn anh dọn qua nhà của bé. Mặc Thiếu Thiên cũng không có ý kiến. Cái phòng kia tuy nhỏ nhưng thực ấm áp, so với cái phòng rộng lớn nhưng lạnh lẽo của anh thì tốt hơn nhiều.

Cho nên anh quyết định muốn dọn ở cùng với bé.

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Mặc tổng, anh đừng quá kích động, tôi chỉ đùa một chút mà thôi. Thật ra ý tôi muốn nói là anh muốn ở thì nên giữ gìn sạch sẽ một chút, tôi không muốn khi trở về nhà thì thấy một mảnh lộn xộn!” Tử Lam nói.

“Em yên tâm, con của anh sẽ dọn dẹp sạch sẽ dùm anh!”

. . . . .

Mặc Thiếu Thiên, những lời này anh cũng nói được sao?

Bảo bối, tất cả phải trông cậy vào con rồi!

Mà anh là người làm ba mà, sao lúc nào anh cũng nhờ con vậy?

Tử Lam biết Mặc Thiếu Thiên sẽ không quan tâm tới mấy chuyện vặt vãnh ấy, toàn bộ phải trông cậy vào con rồi!

Tử Lam cảm giác được những ngày sau này con cô sẽ thật vất vả à.

Lúc trong lòng Tử Lam nói những lời này thì cô cũng không nghĩ đến từ trước đến giờ bé cũng đều hầu hạ cho cô, cô cũng có bao giờ đụng đến những việc này đâu!

Quả nhiên sanh con ra cũng chỉ là để sai bảo à!

Vì thế sau một phen đấu võ mồm thì Mặc Thiếu Thiên liền rời đi. Hi Hi ở trong bệnh viện cùng Tử Lam mãi cho đến buổi tối mới trở về.

.....

Mấy ngày nay Hi Hi đều bề bộn công việc. Từ sau hôm Hoa Hồng đến bệnh viện thì Hi Hi chưa khi nào lên mạng cả. Hầu như mỗi ngày hết chạy về nhà rồi phải chạy vào bệnh viện. Nhưng hôm nay sau khi trở về Hi Hi ăn uống xong lúc sau liền login .

Đưa vào một dãy mật mã Hi Hi liền tiến vào.

Vào khoảng thời gian này trên đây lúc nào cũng náo nhiệt.

Trong một đám video có một đoạn video ghi lại hình ảnh Hi Hi ném bom nổ tung nhà thị trưởng do chính Hoa Hồng đăng lên. Khi bọn vừa mới thấy được đoạn video này, thấy được sự anh tuấn của Hi Hi thì bọn họ vô tay tán thưởng một trận.

Mặc tử nói, "Xem đi, quả nhiên là người của bang Hợp Tung chúng ta, trời sinh đã có gen thích hợp đi làm khủng bố!

Thẩm Dạ Thiên nói, "Xem đi, đây quả thực là một mầm non tuyệt hảo. Tập Ni, chú tốt nhất là phải bồi dưỡng cẩn thận đấy!"

Tập Ni tỏ vẻ đồng ý, "Tôi cảm thấy tôi còn chưa khủng bố bằng một phần của nó, còn phải gọi nó một tiếng là 'gia gia'!"

.....

"Vậy chú cứ việc đi chết đi là được rồi!" Mặc Tử nói, không chút khách khí.

"Cút!" Tập Ni trực tiếp mắng.

Những lời này đều là chuyện phát sinh mấy ngày nay. Mấy ngày nay Hi Hi không có online thì bọn họ vẫn đều thảo luận đề tài này. Mà hôm nay khi bé vừa lên thì thấy những thứ kia.

Hi Hi vừa lên đi thì Tập Ni liền phát hiện bé, vì thế anh liền mở giọng nói, "Hi Hi, cậu rốt cục đã lộ diện, tại sao này giờ cậu không nói chuyện? !" Tập Ni hỏi. Từ khi biết Hi Hi còn nhỏ như vậy, mặc dù chút có rung động nhưng là cũng không có cái cảm giác nguy cơ gì. Hi Hi tuy rằng gia nhập Hợp Tung không phải là lâu nhất nhưng là vì Hợp Tung làm không ít chuyện tình. Hơn nữa mỗi một lần quyết định cùng phán đoán của bé đều vô cùng chính xác cho nên Tập Ni thập phần tin tưởng Hi Hi.

Trải qua Tập Ni vừa nói như thế mọi người cũng đều phát hiện Hi Hi login !

Hi Hi nghe được lời nói của Tập Ni cho nên cũng mở giọng ra nói. Lúc này đây bé cũng không có chỉnh sửa giọng nói mà dùng giọng nói thật của mình "Tôi không ở đây thì các chú cũng náo nhiệt như thế, xem ra là không cần đến tôi chút nào!"

Bé mới có bảy tuổi nên thanh quản còn chưa được phát triển, thanh âm vẫn còn non nớt đáng yêu.

Thanh âm của bé thông qua âm tần lại làm cho Tập Ni lần nữa rung động.

“Này Hi Hi, giọng nói của cậu thật đáng yêu ah!”

. . . . .

Lúc này Mặc Tử mở miệng, “Tập Ni, ngược lại giọng nói của chú thật đáng ghét!”

“Cút ——”

“Ha ha ha. . . . .”

Thẩm Dạ Thiên nói, “Này Hi Hi, mẹ của cậu thế nào rồi? Cô ấy không có việc gì chứ?”

Rốt cuộc cũng có người chủ động hỏi. Tuy rằng Hoa Hồng đã mang về tin tức, nhưng là bọn họ cũng xuất phát từ sự quan tâm nên hỏi một câu.

Hi Hi đáp lời ngữ điệu cảm ơn, “Ừm, không có gì đáng ngại, rất nhanh có thể xuất viện !”

“Hi Hi, cậu thật là trâu bò à, cậu thật sự dám lấy bom ném vào nhà thị trưởng!” Mặc Tử cười nói.

Thật sự là rất kích thích !

Dù gì Hi Hi cũng chỉ là đứa bé nhưng cũng dám một mình đối đầu với chính phủ, hơn nữa đây không thể nghi ngờ chính là hướng chính phủ khiêu khích a!

Hi Hi nhếch môi, con người xẹt qua một tia âm u, “Tôi đã nói rồi, phàm là người dám tổn thương đến người thân của tôi đều phải trả giá cái giá thật đắt!” Hi Hi nói gần từng chữ nói, thanh âm tuy rằng non nớt nhưng là lại rất rõ ràng.

Tính cách của Hi Hi là dám yêu dám hận, điều này ai ai cũng biết.

“Hi Hi, tôi đề nghị cậu lần sau trực tiếp đi nổ trụ sở chính của chính phủ thì càng hay!” Mặc Tử nói ra chủ ý đen tối.

. . . . .

Hi Hi lườm anh một cái sau đó mở miệng, “Mặc Tử, khi nào thì chú bị chính phủ quơ được thì tôi nhất định vì chú mà đem cái tòa nhà đó cho nó nổ tung!”

. . . . .

“Tôi có phải nên cảm ơn cậu trước hay không vậy?” Mặc tử hỏi lại.

Hi Hi cười, “Đương nhiên!”

. . . . .

Sau khi trêu chọc nhau một lúc thì Tập Ni mở miệng vào chủ đề chính “Hi Hi, tôi có chuyện cần thương lượng một chút với cậu”

“Nói đi!” Hi Hi thản nhiên mở miệng, giọng điệu kia tựa hồ đã biết bọn họ muốn nói gì.

“Trải qua quyết định của chúng ta, chúng ta tính toán cho cậu đến trụ sở của Hợp Tung để huấn luyện. Cậu còn nhỏ, tư chất lại mạnh mẽ như thế, tôi tin tưởng nếu cậu được huấn luyện từ nhỏ thì nhất định sau này sẽ trở thành người lãnh đạo tốt nhất của Hợp Tung!” Tập Ni kiêu ngạo nói.

Thực lực của bang Hợp Tung càng ngày càng to lớn, điều kiện huấn luyện bên trong cũng càng ngày càng được cải thiện, đến thế hệ của Hi Hi thì sẽ càng được tối ưu. Nhưng là tìm kiếm một nhân tài giống như Hi Hi thì cũng thật là khó, cho nên Hi Hi tuyệt đối là một mầm non tốt nhất trong hắc đạo.

Chuyện này từ khi Hi Hi gặp mặt Hoa Hồng thì bé đã biết kết quả sẽ là như thế. Chuyện này bé quả là từ chối không được.

Hơn nữa Hi Hi cũng không nghĩ tới từ chối, ngược lại rất thích ý.

Đối với hắc đạo, Hi Hi vừa sinh ra là đã được chú định là người của thế giới ấy, là tính cách bẩm sinh khiến bé rất thích hợp với con đường này. Không phải bé có dã tâm gì to lớn mà là Hi Hi thích loại cảm giác này, cái loại cảm giác trong bóng tối không ngừng được tôi luyện chính mình, loại cảm giác tìm sự sinh tồn vào những lúc nguy hiểm làm cho bé cảm thấy thật kích thích.

Điều này có thể nói Hi Hi trời sinh số phận đã thuộc về hắc đạo.

Hi Hi từng nghiêm túc tự hỏi vấn đề này nhưng không thể nào có đáp án.

Bé suy nghĩ một lúc rồi mở miệng, “Tôi biết sớm hay muộn sẽ có một ngày như thế nhưng là thời gian này thì không được, phải chờ chuyện này êm xuôi một thời gian thì mới có thể!” Hi Hi nói.

Bé còn có rất nhiều chuyện không bỏ xuống được, nếu bé hiện tại rời đi thì mẹ phải làm sao bây giờ?

Cho nên bé phải chờ chuyện tình của mẹ được được xử lý hoàn tất thì mới có thể chuyên tâm đi huấn luyện, nếu không bé sẽ không được an tâm.

Hi Hi có thể mặc kệ bất kỳ ai nhưng mẹ thì không thể!

Huống chi mẹ hiện tại cũng không biết thân phận của bé, bé cũng không biết nên lấy cớ gì để mà rời đi. Cho nên chờ khi chuyện được xử lý xong xuôi Hi Hi sẽ nói chuyện thẳng thắn với mẹ.

Hi Hi lo lắng điều gì Tập Ni bọn họ không phải là không biết, cũng rất cảm thông, dù sao Hi Hi mới là một đứa bé tuổi còn rất nhỏ.

“Chỉ là muốn nói trước với cậu thôi, khi nào được thì chúng ta lúc nào cũng có thể phái người đi đón cậu!” Tập Ni nói. Mặc dù anh hy vọng được gặp Hi Hi nhưng là chuyện gì cũng phải từ từ. Anh cũng hi vọng Hi Hi đến khi đó bé có thể chuyên tâm huấn luyện, không bị chuyện gì khác phân tâm.

Hi Hi gật đầu, khuôn mặt khải ái nghiêm túc nói “Tôi biết, tôi sẽ không làm trễ nãi quá lâu đâu. Chờ khi chuyện này vừa chấm dứt tôi sẽ đi tiếp nhận huấn luyện!”

130. Chương 130: Cửa Ngục Cùng Hợp Tung Sâu Xa

Edit: Phù Vân Y Y

Hi Hi gật đầu, mặt nghiêm túc mà khả ái,

“Ta hiểu biết rõ, sẽ không làm trễ nãi quá lâu, chuyện vừa kết thúc, ta liền sẽ về đi tiếp thu huấn luyện!”

Tập Ni gật đầu, đáp một tiếng, ngày này không sớm thì muộn.

Vì vậy, bọn họ trở về vấn đề chính

“Bảo bối, có chuyện muốn nói với người, chúng ta cùng Cửa Ngục có một giao dịch vũ khí!”

Thẩm Dạ Thiên nói. Hi Hi nhướng mày, lập tức hỏi,

“Lúc nào thì?”

“Hôm nay mới nhận được tin tức!” Thẩm Dạ Thiên nói.

Hi Hi chợt nhớ tới lúc Mặc Thiếu Thiên ở bệnh viện gọi cú điện thoại kia, lúc ấy hắn nói với Vân Dục, vân dục là một trong những người lãnh đạo của Cửa Ngục, lúc đó hắn không có suy nghĩ nhiều, lúc này nhớ tới, cha căn bản không phải trở lại hợp. Nghĩ tới đây, Hi Hi có chút người đau đầu.

“Lúc nào thì giao dịch?” Hi hi hỏi.

“Không sai biệt lắm, ba ngày sau!” Thẩm Dạ Thiên nói.

Hi Hi cau mày, sau đó hỏi ra một câu nói,

“Chúng ta cùng Cửa Ngục ít khi giao dịch vũ khí trực tiếp a!”

Bình thường đều sẽ là có người trung gi—an, không nghĩ tới lần này như thế này mà trực tiếp liên lạc.

“Cho nên, chúng ta lo lắng trong đó có mưu đồ!”

Tạp Ni có chút lo lắng mà nói. Hi Hi cau mày,

“Là người của Cửa Ngục tự mình liên lạc sao?”

“Đúng!” Tạp Ni đáp một tiếng.

“Các người nói, Mặc Thiếu Thiên rất cuộc là vì tiết kiệm phí trung gi—an sao, vẫn có mưu đồ a?” Mặc Tử không nhịn được tuôn ra một câu nói.

Chuyện này, bọn họ không thể không lo lắng, Mặc Thiếu Thiên xem ra là người yêu nghiệt vô hại, nhưng là rất thích ở sau lưng chen vào chém người một đao, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Mặc Tử và Mặc Thiếu Thiên coi như là biết, bọn họ Chính Diện Gi—ao Phong cũng không phải là lần một lần hai rồi.

“Mặc Thiếu Thiên là người xảo trá, làm cho người ta khó lòng phòng bị, nhưng mà buôn bán đem tới cửa, không có đạo lý không làm!” Tạp Ni nói.

Bọn họ là người chế tạo vũ khí, không có đạo lý có buôn bán lại không làm, nhưng là trên hắc đạo, đen ăn đen quá nhiều, hơn nữa Mặc Thiếu Thiên giống như vẫn cố ý nhằm vào Hợp Tung, cho nên bọn họ không thể không phòng.

Hi Hi nhìn bọn họ, “Cửa Ngục cùng Hợp Tung có phải hay không có ân oán gì?”

Hi Hi đột nhiên hỏi ra cái này. Mọi người nhất thời sửng sốt, toàn thể trầm mặc. Nhưng là Hi Hi cảm thấy, nhất định xảy ra qua chuyện gì.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hi Hi hỏi, có chút không kịp chờ đợi muốn biết năm đó xảy ra qua chuyện gì.

Sững sốt mấy giây, cuối cùng vẫn là do Tạp Ni mở miệng.

“Mấy năm trước, Cửa Ngục mới vừa quật khởi, thế lực rất lớn, trong thời gian ngắn thế lực đã khuếch trương nửa Châu Âu và châu Á, lúc ấy ngọn lửa rất nặng, Cửa Ngục nổi lên làm cái bang khác rất nhiều nơi đều không phục, sau đó Cửa Ngục đang cùng đồng minh khai hỏa, chúng ta nhân cơ hội này ra tay giúp một thanh, cho nên lần đó, Cửa Ngục tổn thất không ít. . . .” Tạp Ni chậm rãi nói.

Hi Hi há hốc mồm, không trách được như thế. Không ngờ chuyện này còn có chuyện đồng minh, quan hệ xem ra là càng ngày càng phức tạp. Hi hi có chút nhức đầu, chuyện càng ngày càng không dễ làm rồi !

Nói đến chuyện này, Mặc tử cũng không nhịn được mở miệng,

“Đây đã là chuyện tốt mấy năm, hưởng chi, đen ăn đen ở trong hắc đạo rất thường gặp, hần Mặc Thiếu Thiên người như vậy, thua thảm, đó là phải, hưởng chi, đó là do nội bộ hần có người tiết lộ tin tức, điều này cũng không trách chúng ta chiếm tiện nghi a, nếu đổi lại là bọn hần mà nói, cũng sẽ như thế!” Mặc Tử nói thẳng.

Mặc tử nói có mấy phần đạo lý, đen ăn đen ở trong hắc đạo là thường thấy nhất , hưởng chi, Cửa Ngục thế lực quá lớn, lần át tất cả, cho nên mọi người mới có thể nhất trí nói đầu mâu nhắm ngay Cửa Ngục.

“Không ngờ sau lần đó, ngục cửa mặc dù tổn thất thảm trọng, nhưng là chỉ là nguyên khí tổn thương nặng nề, qua một đoạn thời gi—an liền trở lại bình thường rồi, sau đó thế lực Cửa Ngục vẫn giữ vững rất nhiều, hơn nữa đem phần lớn thế lực cũng chuyển tới khu vực Châu Á, hần vừa đi, thế lực của chúng ta liền nhanh chóng quật khởi!” Tạp Ni nói.

Nghe bọn họ nói chuyện, Hi Hi cuối cùng hiểu, tại sao cha sẽ tìm Hợp Tung gây phiền phức rồi ! Xem ra chuyện càng ngày càng phức tạp. Hần vẫn cho là chỉ là hắc đạo ở giữa thế lực tương đối, nhưng là không ngờ giữa còn có nhiều chuyện như vậy. Hi hi cau mày,

“Cho nên, các người cảm thấy là cái gì?” Hần hỏi.

“Mặc dù mấy năm này, Cửa Ngục không ngừng cùng Hợp Tung gây phiền toái, nhưng là thể lực của hắn phần lớn cũng ở khu vực Châu Á, hơn nữa mấy năm này, hắn vẫn không có động thái gì lớn, cũng là không rõ ràng lắm hắn rốt cuộc có tâm tư gì!” Tạp Ni nói.

Hi Hi cũng không hiểu nổi, chớ nhìn hắn là con trai ruột của Mặc Thiếu Thiên, có lúc ý định Mặc Thiếu Thiên thật rất khó suy đoán. Nhưng là Hi Hi từ trong lòng hi vọng, Hợp Tung không cần cùng buồn bực xảy ra lớn xung đột, hắn đứng ở chính giữa thật sẽ rất khổ sở.

“Cái này còn phải nói sao? Mặc Thiếu Thiên nhất định là muốn trả thù!” Mặc Tử không nhịn được nói.

Cùng Mặc Thiếu Thiên gi—ao chiến nhiều, hắn đã đem Mặc Thiếu Thiên quy làm kẻ địch thuộc nhóm I.

Hi hi nhú nhú mày,

“Người hi vọng ta làm sao?”

Tạp Ni cười,

“Bảo bối, người thật là quá thông minh, ca ca ta đều lừa không được người. . . . .” . . . . .

Cái này còn phải nói sao? Bọn họ nói này này cho hắn nghe chính là để cho hắn làm chút gì sao? Nếu bình thường không có chuyện gì bọn họ cũng có thể tự mình làm chủ, cần gì nói với hắn! Biết rõ không phải là lúc, bọn họ sẽ không mở miệng, muốn mở miệng nhất định còn có chuyện.

“Rốt cuộc chuyện gì?” Hi Hi hỏi.

Tạp người mấp máy môi,

“Thật ra thì cùng Mặc Thiếu Thiên hợp tác tiếp theo, chúng ta còn có một đơn hàng lớn hơn phải giao!”

“Hàng gì? Bao nhiêu?”

“Giá trị 100 ức!” Tạp Ni nói.

“Hai cái này có quan hệ gì?” Hi Hi hỏi ngược lại.

“Người cũng biết, gần đây trên đường dây quốc tế bên kia đang tra lại nên bị chặt, cho nên chúng ta cần một điểm trung chuyển!” Tạp Ni nói.

“Cho nên?” Hi hi hỏi, mặc dù đang trong lòng đã có suy đoán.

“Chúng ta lựa chọn A thị!”

Hi Hi cũng biết là như thế.

“A thị giao dịch vũ khí mật mờ nhất, cho nên nếu như giao bên A thị, coi như có vấn đề, thế nào cũng sẽ không tra được trên đầu chúng ta!”

Tạp Ni rất nghiêm túc nói. Hi hi gật đầu một cái, đây cũng là.

“Nhưng là trung chuyển, sẽ có nguy hiểm nhất định!” Hi Hi cũng nói.

“Cho nên mới cần người hộ tống!” Tạp Ni nói.

Hi Hi trước mắt ở a thị, mặc dù hắn nhỏ tuổi, nhưng là sự thông minh của hắn không thua bọn họ, quản lý, dẫn tới thủ đoạn càng làm cho bọn họ kính nể, tóm lại một câu nói, Tạp Ni rất tin tưởng Hi Hi, lần này đối với Hi Hi mà nói cũng là một cơ hội rèn luyện tốt.

Hi hi cũng rất nghiêm túc suy nghĩ một chút,

“Không thành vấn đề, người hi vọng ta làm sao làm?”

“Đến lúc đó hai nhóm hàng cùng lúc xuất ra, sẽ có người đi theo bọn họ gi—ao dịch, người không phải tự mình lộ diện, nhưng là phải nghĩ biện pháp để cho thời gi—an gi—ao dịch cùng bọn người Cửa Ngục trong 10 phút kết thúc, sau đó bỏ chạy, sau đó cùng người Đức gi—ao dịch, thời gi—an eo hẹp gấp gấp, phải an bài xong!”

Thẩm Dạ Thiên nói, thời gian không nhiều lắm, hơn nữa hàng hóa quá nhiều, tất phải sẽ khiến cho người của chính phủ chú ý, cho nên bọn họ phải nắm chặt thời gian.

Hi Hi suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu, hết sức nghiêm túc,

“Ta biết làm thế nào rồi !”

Hi Hi đồng ý, Tạt Ni giống như là thở phào nhẹ nhõm, hoặc như là nhắc tới tâm.

“Hi Hi, hai nhóm hàng đến, người phải che giấu kỹ, không đơn giản, nhất định phải thận trọng, cẩn thận, nếu như hai nhóm hàng cũng rơi vào tay của một người trong, chúng ta sẽ tổn thất không nhỏ!”

Thẩm Dạ Thiên nhắc nhở, mặc dù biết rõ Hi Hi thông minh rất cao, nhưng là vẫn không khỏi lo lắng. Hi Hi gật đầu,

“Ta hiểu biết rõ!”

“Có cần hay không tìm người đến giúp người?”

Tạt Ni hỏi. Hi Hi lắc đầu,

“Không cần, một mình ta có thể!” Hi Hi khẳng định.

Hắn tin tưởng sẽ có biện pháp khiến Mặc Thiếu Thiên ở trong vòng mười phút kết thúc giao dịch , hiện tại chỉ hy vọng cùng nước Đức bên kia cũng có thể thuận lợi một chút! Hi Hi là như vậy nghĩ, nhưng là chuyện biến đổi thất thường, kế hoạch vĩnh viễn biến hóa khó lường, đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì, hay là muốn tùy cơ ứng biến đấy!

“Còn nữa, Mặc Thiếu Thiên là người âm hiểm xảo trá, thủ đoạn ác độc, để tâm hơi nhiều, bảo bối, người nhất định phải tăng gấp bội cẩn thận!” Mặc Tử không quên nhắc nhở. . . . .

Mặc dù Hi Hi biết quan hệ bọn họ, nhưng Mặc Thiếu Thiên thế nào cũng là cha của hắn a , Hi Hi rất muốn nói, Mặc Tử, người có thể miễn nhẹ một chút không?

Mặc Tử nói còn chưa giải hận, nếu như không phải là hắn đang có nhiệm vụ, hận không được xông tới cùng Mặc Thiếu Thiên làm một trận lớn. Hi hi nghĩ tới,

“Ta biết rõ nên làm như thế nào, yên tâm, ta sẽ không để cho hai nhóm hàng xảy ra vấn đề đấy!”

Hi Hi hết sức khẳng định. Đồng nhất đồng hàng xuống, giá trị không ít, có một chút cạm bẫy, đều là xảy ra vấn đề rất lớn, cho nên hắn nhất định phải cẩn thận. 15019264

“Thời gian cụ thể là lúc nào?”

Hi Hi nghiêm túc hỏi, gương mặt đó vào giờ phút này cực kỳ giống Mặc Thiếu Thiên, gặp phải chuyện lúc này, trầm ổn, có tâm cơ.

“Ba ngày sau, chín giờ tối, ở bến tàu!” Tạt Ni nói.

Hi hi gật đầu một cái, âm thầm ghi nhớ thời gian. . . . .

Hi Hi cùng Tạt Ni bọn họ vẫn hàn huyên tới rất khuya, tất cả đều bàn bạc thời điểm sẵn sàng, Mặc Thiếu Thiên gọi điện thoại tới, nói sẽ trễ chút mới về , kêu Hi Hi đi ngủ sớm một chút, Hi Hi lúc này mới kết thúc nói chuyện phiếm với bọn họ, logout đi ngủ đây.

Ban đêm, sao lốm đốm đầy trời. Mà trong bệnh viện, khắp nơi đều an tĩnh, trong hành lang, chỉ có y tá trực nằm ở đó vừa ngủ gục.

Tử Lam nằm ở trên giường bệnh, lăn qua lộn lại làm thế nào cũng ngủ không được , đây là lâu như vậy, nàng lần đầu tiên mất ngủ. Chẳng biết tại sao, trong đầu thế nhưng thoáng qua khuôn mặt của Mặc Thiếu Thiên, trong lòng có chút phiền muộn, cô ngồi dậy, tìm một bộ y phục khoát trên bờ vai.

Mà lúc này, Trọng Nhược Tình đẩy cửa phòng bệnh ra, mặt cô âm u từ bên trong đi ra, mang trên mặt mảnh liệt hận ý.

131. Chương 131: Tự Làm Bậy Không Thể Sống

Edit: meohocxuong

Mà lúc này cửa phòng bệnh của Trọng Nhược Tình bị đẩy ra, cô vẻ mặt âm u từ bên trong đi ra, mang trên mặt hận ý mãnh liệt, trên khuôn mặt xinh đẹp vụn vẹo đáng sợ.

Cước bộ của cô chậm rãi hướng phòng của Tử Lam đi đến.

Mà lúc này, Tử Lam đứng trước cửa sổ, trên người khoác lên chiếc áo khoác, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ cũng không biết đang suy nghĩ gì, cuối cùng, cô hít thở sâu một hơi, cái gì cũng không muốn nghĩ, đi vào làm một giấc thật ngon.

Tĩnh lại thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp lại thôi.

Mới vừa lên giường chuẩn bị ngủ, chính là lúc này cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra.

Tử Lam cả kinh, không nghĩ tới lúc này còn có thể có người tiến vào.

Tuy rằng ngọn đèn bên trong không phải rất sáng nhưng là Tử Lam như trước liếc mắt một cái có thể nhìn ra người đi tới.

Trọng Nhược Tình?

Cô ấy tới nơi này làm gì?

Tử Lam nhíu mày nhìn cô ta “Trọng Nhược Tình? Cô tới nơi này làm gì?” Tử Lam nhìn cô hỏi.

Ngữ khí mang theo vài tia không hờn không giận, sau chuyện lần trước, Tử Lam cảm thấy đối với Trọng Nhược Tình hoàn toàn không cần phải ... khách khí.

Trọng Nhược Tình đi đến, dừng lại trước mặt của cô nhìn cô, “Lâm Tử Lam, có phải là cô hãm hại ba của tôi?” Trọng Nhược Tình nhìn chằm chằm cô hỏi.

Tử Lam ngồi ở trên giường, nghe được lời của cô tôi thì cảm thấy thật buồn cười. Cô ngẩng đầu nhìn Trọng Nhược Tình khoe miệng mang theo một chút trào phúng cười, “Trọng Nhược Tình, cô có phải hay không bị bệnh vọng tưởng a? Phàm là chuyện của cô cô đều có thể đổ lên trên người của tôi? Cô không phải là quá nhàm chán sao?”

“Lâm Tử Lam cô đừng giả bộ, trừ cô ra thì còn ai vào đây?” Trọng Nhược Tình lớn tiếng nói, hai tay nắm chặt, thanh âm hỗn loạn nồng đậm hận ý.

Tử Lam của khoe miệng gợi lên một chút khinh miệt cười, “Trọng Nhược Tình, nếu cô có bệnh thì nên đi chữa bệnh, không cần ở không đi gây sự. Cô không phiền nhưng tôi cảm thấy phiền !”

“Lâm Tử Lam, cô là con tiện nhân, cô đi cướp chồng của tôi, hủy đi tất cả của tôi. Lúc cô ngủ không bị gặp ác mộng sao?” Trọng Nhược Tình nhìn cô mắng đến.

“Trọng Nhược Tình, tôi xem cô thật sự có bệnh, có cần tôi giúp cô kêu bác sĩ không?” Tử Lam không nóng không vội hỏi ngược lại, thanh âm lạnh như băng.

Thái độ không hờn không giận của cô mới là đem Trọng Nhược Tình bức điên.

Cô vĩnh viễn là một bộ dạng không hờn không giận, chính là như vậy mới để cho người khác không chỗ phát tiết, không biết nên làm gì cô bây giờ.

“Lâm Tử Lam, con tiện nhân, tôi muốn giết cô!” Nói xong, Trọng Nhược Tình không biết từ nơi nào rút ra một con dao, hướng về Lâm Tử Lam đâm tới.

Tử Lam đã học qua quyền đạo, trong phút chốc khi Trọng Nhược Tình nhào đến thì cô đã nhanh nhảy đi xuống giường, sau đó né qua một bên.

“Trọng Nhược Tình, cô điên rồi?” Lâm Tử Lam nhìn cô ta quát lạnh một tiếng.

Trọng Nhược Tình một đao không đâm trúng cô thì thật không cam lòng, nhìn Lâm Tử Lam sắc mặt lại mịt mờ, khuôn mặt xinh đẹp đều trở nên vẩn vơ, “Lâm Tử Lam, tôi là bị cô bức điên, nhà tan cửa nát, cô dựa vào cái gì có thể hạnh phúc như vậy? Con tiện nhân, đều là cô làm hại tôi biến thành cái dạng này, tôi muốn giết cô. . . . .” Nói xong Trọng Nhược Tình liền hướng Lâm Tử Lam đâm tới.

Tử Lam vươn tay ngăn trở cô ta, một tay đẩy ra.

Trọng Nhược Tình không nghĩ tới Lâm Tử Lam còn biết một chút công phu, bất quá, lúc này hận ý đã che mờ hai mắt, nhất định phải giết cô, đối với cô ta mà nói, Lâm Tử Lam chính là căn nguyên xui xẻo.

Nghĩ đến đây, cô ta lại đâm tới Tử Lam .

Tử Lam đem cô ta đẩy ra, thân hình thân hình liền hướng cửa rời đi, Trọng Nhược Tình đã bị ghen tị cùng hận ý làm mờ lý trí.

Tới cửa, Tử Lam kéo cửa ra liền chạy ra ngoài, Trọng Nhược Tình thấy thế vội vàng chạy theo.

Trọng Nhược Tình đã bị điên cuồng.

Tử Lam đang chạy trong hành lang lý thì nhìn thấy Trọng Nhược Tình theo sát ở phía sau. Tử Lam quay người, một tay đánh cho con dao rơi xuống. Chỉ là Trọng Nhược Tình có dùng một chút lực nên con dao xệt qua tay của Tử Lam, Tử Lam không quan tâm, trực tiếp bắt lấy tay của cô ta đè lên trên tường.

Tử Lam vương tay, ba của một tiếng, một bạt tay tát vào mặt của Trọng Nhược Tình.

“Trọng Nhược Tình, sự nhẫn nại của tôi là có hạn, cô thực coi tôi dễ ăn hiếp lắm phải không?” Trọng Nhược Tình nhìn cô quát lạnh một tiếng.

“Ba của cô đã vào tù, tôi cũng không ngại để cô vào chung!” Tử Lam gần từng chữ một nói.

Trọng Nhược Tình bị cô đè ở trên tường, bị lời của cô sinh ra kích thích , “Lâm Tử Lam, tôi sẽ không bỏ qua của cô, sẽ không! !” Nói xong cô dùng sức giãy dụa, Tử Lam bước lui về phía sau vài bước, Trọng Nhược Tình cả người vọt lên liền đến cùng.

Chỉ là không nghĩ tới cô ta bỗng nhiên vấp phải con dao ở dưới chân, cả người bị vừa trượt rồi đột nhiên té lăn trên đất.

Tử Lam lui về phía sau vài bước, nhìn mặt cô ta bắt đầu trở nên xanh xao trước mặt mình.

Nếu cô không có nhớ lầm hình như cô ta đang có thai mà.

Trọng Nhược Tình té trên mặt đất chỉ cảm thấy bụng một trận đau nhức, tay chậm rãi đặt lên bụng của mình, thật sự đau quá. . . . .

Bọn họ oanh động lớn như vậy đánh thức các y tá, hộ sĩ. Bọn họ nghe được thanh âm liền chạy lại đây, thế nhưng lại không nghĩ tới sẽ nhìn thấy một màn như vậy – Trọng Nhược Tình té trên mặt đất chặt vật không chịu nổi. . . . .

. . . . .

Mặc Thiếu Thiên mới chuẩn bị trở về chợt nghe bệnh viện gọi điện thoại đến, không nói hai lời trực tiếp đến bệnh viện .

Sự việc được phát sinh trước cửa phòng của Lâm Tử Lam và đã được ghi hình tường tận. Tất cả mọi người có thể nhìn ra được là Trọng Nhược Tình có ý muốn gây bất lợi cho Lâm Tử Lam mà Tử Lam chẳng qua tự phòng vệ.

Khi Mặc Thiếu Thiên đuổi tới bệnh viện thì trực tiếp chạy tới phòng của Lâm Tử Lam. “Em sao rồi?” vừa nhìn thấy Lâm Tử Lam thì anh liền khẩn trương hỏi.

Có trời mới biết khi vừa nhận được điện thoại thì trái tim anh thiếu chút nữa là nhảy ra ngoài. Khi nhìn thấy Lâm Tử Lam bình yên trước đứng trước mặt mình thì lòng anh thật nhẹ nhõm.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, nhìn đến anh vì cô mà lo lắng, mà đã khuya như thế này rồi mà anh vẫn đến làm cô hơi kinh ngạc, cô lập tức lắc đầu, “Tôi không sao! Chỉ là bị trầy xước sơ một chút mà thôi.”

Mặc Thiếu Thiên liếc mắt liền thấy được tay của Lâm Tử Lam bị băng bó, nhúu mày, con ngươi âm u nổi lên như sắp bão.

“Em ở trong này nghỉ ngơi cho tốt đi!” Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh nơi Trọng Nhược Tình ở

Trọng Nhược Tình hiện giờ đang nằm trên giường giải phẫu, hạ thân toàn bộ đều là huyết, bác sĩ đang chuẩn bị phẫu thuật cho cô thì bỗng nhiên Mặc Thiếu Thiên lại đẩy cửa mà vào. Bác sĩ nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên xông tới liền sững sốt.

“Tất cả đều đi ra ngoài cho tôi!” Mặc Thiếu Thiên nhìn chằm chằm Trọng Nhược Tình đang trên giường quát lạnh một tiếng.

“Cô ấy thật sự cần phẫu thuật gấp. . . . .”

“Đều rút ra ngoài cho tôi!” Mặc Thiếu Thiên hô, thanh âm lạnh lùng, cả người mang theo sự tức giận muốn giết người.

Chỉ cần người công tác ở trong bệnh viện này một thời gian thì không có ai không biết Mặc Thiếu Thiên. Hiện tại nhìn đến anh tức giận mọi người cũng không dám nói cái gì nữa. Cuối cùng tất cả đều buông tay rồi đi ra ngoài.

Trọng Nhược Tình nằm ở trên giường nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Thiếu Thiên. . . . .” khi nhìn đến người đàn ông này thì trong lòng cô không khỏi cảm thấy tủi thân, chôn cất tình yêu nồng nàn tận đáy lòng nhưng không có chỗ để bày tỏ.

Nói cho cùng thì Trọng Nhược Tình biến thành cái dạng này cũng là bởi vì Mặc Thiếu Thiên.

Có đôi khi tình yêu sẽ làm một người trở nên kiên cường, nhưng là có đôi khi tình yêu cũng sẽ làm ột người trở nên bị lạc mình, mất đi bản tính, trở nên điên cuồng.

Trọng Nhược Tình là người về sau.

Mặc Thiếu Thiên hai mắt hung hăng nhìn chằm chằm cô, đối với người phụ nữ này đã không còn thương tiếc hay trìu mến như ngày xưa. Cô đã hoàn toàn phá hủy lòng nhẫn nại của anh.

Mặc Thiếu Thiên đi qua bóp lấy cổ của Trọng Nhược Tình.

Trọng Nhược Tình cả người run rẩy, không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên thô bạo như thế.

“Thiếu Thiên. . . . anh . . . . anh muốn . . . . làm gì?” Trọng Nhược Tình hỏi.

“Trọng Nhược Tình, tôi đã luôn đã cảnh cáo cô, cô phải an phận thủ thường, cô như thế nào không biết sống chết như vậy! ?” Mặc Thiếu Thiên gằn giọng nói. Chỉ cần vừa nghĩ tới cô ra tay với Lâm Tử Lam thì Mặc Thiếu Thiên liền nhịn không được muốn giết người.

Trọng Nhược Tình nhìn anh, nhìn khuôn mặt người đàn ông này, cô dùng hết tâm để yêu anh. Nhưng giờ này khắc này, thế nhưng anh lại đối cô như vậy. Trong lòng cảm thấy lạnh như băng, lại cảm thấy tủi thân.

“Là cô ta cướp đi tất cả của em, lại làm hại ba của em phải đi tù. Em hận cô ta, em hận không thể giết được cô ta!” Trọng Nhược Tình nhìn anh, dùng hết khí lực toàn thân để hô. Trên mặt cô nước mắt lã chã rơi, cảm thấy sự đau đớn ở trên người không bằng một phần ngàn sự đau đớn ở trong tim.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, khóe miệng gợi lên một chút tàn nhẫn khát máu cười, “Trọng Nhược Tình, cô thật ngu ngốc. Cô không phải muốn biết ai làm hại ba của cô bị đi tù sao? Tôi hiện tại nói cho cô biết, là tôi, là tôi làm, chuyện này cùng Lâm Tử Lam không có một chút quan hệ!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nếu chuyện này không được nói rõ thì chắc rằng Trọng Nhược Tình sẽ đem tất cả cừu hận đặt trên người của Lâm Tử Lam. Tuy rằng Lâm Tử Lam không có bị thương nghiêm trọng, nhưng là anh không thể cam đoan mỗi ngày đều thủ hộ bên cạnh cô.

Chuyện này không nên cô gánh vác.

Nhưng mà Trọng Nhượng Tình vừa nghe thấy thì đột nhiên cả kinh, hai mắt phóng đại, không thể tin được nhìn Mặc Thiếu Thiên.

“Anh, anh nói cái gì?” Trọng Nhượng Tình nhìn anh ngây ngẩn cả người.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Do đó tất cả chuyện này đều không liên quan đến Tử Lam, cô cũng không cần đem mọi chuyện đổ lên người cô ấy”

Trọng Nhượng Tình nhìn Mặc Thiếu Thiên, ánh mắt mờ mịt, “Không, không phải, đây không phải là thật sự, anh gạt tôi, anh gạt tôi! !” Trọng Nhượng Tình nhìn anh nói, thanh âm càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành hét chói tai.

Giờ này khắc này Trọng Nhượng Tình thoát nhìn cực kỳ chật vật.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, ánh mắt lạnh nhạt không có nửa phần trù mẫn.

Mặc Thiếu Thiên khoé miệng lạnh lùng của nhếch lên, “Có phải thật vậy hay không tự cô đi tra xét thì sẽ rõ. Trọng Nhượng Tình, tôi vốn định tha cho cô một lần, chỉ là cô, ngàn không nên, vạn không nên, không nên động lên người của tôi!”

“Không, anh gạt tôi, anh gạt tôi, nhất định là cô ta, là cô ta, tôi sẽ không bỏ qua cho cô ta!” Trọng Nhượng Tình gào thét nói, sắc mặt tái nhợt, đầu tóc rối bời, cô nửa ngồi trên giường bệnh hạ thân một mảnh đỏ sẫm, thoát nhìn thấy ghê người.

Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng của nhìn cô, từng câu từng chữ nói, “Cô sẽ không có cơ hội đó !”

Nói xong câu đó anh xoay người đi ra ngoài.

Trọng Nhượng Tình ngồi ở trên bàn mổ, nhìn bóng dáng lạnh nhạt của Mặc Thiếu Thiên, cả người đều lâm vào tình trạng muốn sụp đổ.

Hai tay cô ôm đầu của mình thất thanh hét chói tai, “Không phải, không phải, đây không phải là thật sự. . . . . A. . . . . Mặc Thiếu Thiên, tôi hận anh! ! !”

Mặc Thiếu Thiên thậm chí cũng không quay đầu lại, anh sẽ không cho phép lại phát sinh những chuyện như vậy.

.....

Chuyện này giằng co cả đêm kinh động không ít người.

Sáng sớm hôm sau, Hi Hi nhận được tin tức, trực tiếp tiến đến bệnh viện .

May mắn mẹ không có việc gì, nếu không Hi Hi nhất định sẽ tự mình ra tay đi giết Trọng Nhượng Tình.

Bất quá khi biết được tin tức Trọng Nhượng Tình bị sảy thai thì trong lòng mới hơi dịu đi một chút.

Trọng Nhượng Tình thật sự là không biết sống chết!, Hi Hi trong lòng nghĩ.

“Mẹ, mẹ thế nào? Có bị thương không?” Hi Hi nhìn Tử Lam lo lắng hỏi.

Biết sớm như vậy thì bé nên ở trong bệnh viện cùng mẹ, nếu không cũng sẽ không khiến cho Trọng Nhượng Tình có cơ hội ra tay.

Tử Lam nhìn Hi Hi, không muốn làm cho bé lo lắng cười nói, “con yên tâm, mẹ không sao, người bị thương chính là cô ta không phải là mẹ. Con đừng quên mẹ đã luyện qua một chút quyền cước!”

Tử Lam cười nói, trải qua lần này cô thật sự đã nghĩ thông suốt. Trọng Nhượng Tình đã hận cô đến cực điểm, cô cũng không cần thiết thương hại cô ta.

Có một vài người đáng để thương hại. Có một vài người nếu mà thương hại quá mức thì sẽ trở nên thật đáng giận.

Hết thấy đều là Trọng Nhượng Tình tự làm tự chịu, không ai buộc cô.

Hi Hi nghĩ nghĩ, thật may là lúc trước Tiêu Dật đã dạy mẹ một chút công phu, xem ra quyết định này thật chính xác.

Bất quá Hi Hi trong lòng vẫn là khó chịu, “Cô ta bị như vậy cũng thật là đáng đời, chỉ bị như vậy cũng là lợi cho ả rồi!”

Hi Hi hoàn toàn là tổng thể gen di truyền của Lâm Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên, dám yêu dám hận, chuyện gì cũng yêu ghét rõ ràng.

Tử Lam cười, không có nói cái gì nữa. .

Lúc này cánh cửa bị đẩy vào thì thấy Mặc Thiếu Thiên đi vào, khi mà vừa nhìn thấy Hi Hi anh liền hỏi “Như thế nào tối sớm như vậy?”

Hi Hi cau mày, “Tại lo lắng ẹ nên liền vội vàng đi đến đây!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, ánh mắt mang theo mấy phần xin lỗi, “Lần này là ba sơ sót, bất quá ba cam đoan sẽ không tái diễn nữa!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi cam đoan nói.

Hi Hi nghĩ, tuy rằng biết Trọng Nhượng Tình bởi vì cha mà yêu sinh hận, nhưng là tất cả mọi chuyện đều là do Trọng Nhượng Tình tự mình làm, không ai bắt buộc cô. Có thể đi đến mức độ này tất cả đều là do lòng ghen tị của cô ta quá phá, không trách được người khác.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Con chỉ cảm thấy đối với Trọng gia đã xử quá nhẹ tay rồi, bọn họ căn bản là không biết sống chết!” Hi Hi tức giận nói.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, “Lúc này đây chỉ là vừa mới bắt đầu. . . . .”

Tử Lam nhìn hai người bọn họ, hình như hai người có chuyện đó đang giấu cô.

Tử Lam nhíu nhíu mày, “Các người đã làm gì với Trọng gia vậy?” Tử Lam hỏi.

Hi Hi nhất thời nghiêng đầu sang nhìn Tử Lam, biết chuyện này cũng giấu không được bao lâu liền chạy đến dựa vào người Tử Lam.

“Chuyện này không có liên quan gì đến con hết, bảo bối chỉ là một đứa nhỏ à. . . . .” Nói xong Hi Hi chạy tới ôm lấy Tử Lam.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở một bên nhìn Hi Hi, khóe miệng run rẩy một chút, bảo bối, con thực là quá...gian xảo đi?

Lúc trước ném bom vào nhà của Trọng gia sao lúc đó con không nói con là một đứa nhỏ...

Vậy mà bây giờ lại nói là chuyện không có liên quan gì đến con.

Bảo bối, lừa gạt là đức tính đáng xấu hổ a! ! !

Hi Hi thì ngoảnh mặt làm ngơ.

Bất quá bảo bối vừa nói như thế Tử Lam càng thêm khẳng định đã phát sinh chuyện gì đấy.

“Rốt cuộc chuyện gì?” Tử Lam hỏi.

Một khi lòng hiếu kỳ bị gọi lên mà không tìm được một đáp án, Tử Lam thề không bỏ qua đâu.

Hơn nữa, cô còn cảm giác được chuyện này cùng cô có liên quan,

“Không có gì, chính là một chút việc nhỏ!” Mặc Thiếu Thiên thoải mái nói.

Nhìn bộ dạng của Mặc Thiếu Thiên không có ý định nói, Tử Lam đưa ánh mắt tập trung trên người của Hi Hi .

Hi Hi ôm Tử Lam, thấy ánh mắt mẹ hướng tới mình, sau đó vô tội nhíu nhíu mày, “Mẹ, mặc cho có bất kể chuyện gì thì bảo bối sử lý hết sức . . . dịu dàng . . .”

Tử Lam miễn cưỡng cười một chút, “Bảo bối, lừa dối thật sự là rất xấu, con nên nói thật ẹ đi!”

Cuối cùng bảo bối nghĩ nghĩ, “Được rồi. . . . .”

Bé quyết định thành thật khai báo !

Vì thế bảo bối đem sự tình nói cho Tử Lam.

Tử Lam nghe được một lúc sau thì miệng dài ra, không nghĩ tới chuyện này thế nhưng đều là Mặc Thiếu Thiên làm.

Tuy rằng lúc trước cô đọc qua báo chí, từng nghĩ tới là Mặc Thiếu Thiên làm, nhưng là không có miệt mài đi tra xét. Nhưng là tưởng tượng cùng chính mình nghe được thật là khác nhau.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên lại cái gì cũng không nói.

Chuyện này nếu anh đã muốn làm thì tuyệt đối sẽ không để lại chứng cứ.

Hi Hi nhìn Tử Lam, “Mẹ, ba cũng là vì mẹ mới làm như vậy!” Hi Hi nói.

Bé thật muốn hỏi mẹ, mẹ có phải thực cảm động lắm không a?

Chỉ là Tử Lam nhú nhú mày, không muốn nghĩ sâu về chuyện này. Thái độ làm người của Mặc Thiếu Thiên cô không phải là mười phần hiểu rõ, nhưng cũng hiểu tám chín phần.

Cô chẳng qua chỉ cần một lời giải thích.

Mặc Thiếu Thiên nếu đã chịu đi thu thập chứng cứ tham ô của Trọng Chính thì đã chứng minh có một ngày thế nào cũng xảy ra chuyện như vậy.

Nói cho cùng Mặc Thiếu Thiên làm như vậy chỉ là vì Hi Hi.

Mà không phải là vì cô.

Nếu như không có Hi Hi anh cũng sẽ không làm việc này, Trọng Chính đối với anh mà nói cũng là một quân cờ hữu dụng. Sở dĩ làm như vậy là vì Hi Hi, phần tâm ý này Tử Lam xin nhận.

“Anh không biết chuyện này, Trọng Nhược Tình lại đổ tất cả trách nhiệm lên đầu của em!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam mở miệng, anh cũng không nghĩ tới Trọng Nhược Tình lại dám ra tay.

Tử Lam khước miệng cong lên..., sau đó cau mày nhìn anh, “Hận không được anh thì cô ta cũng chỉ có thể hận tôi. Mặc tổng, tôi tự dưng phải đi công mấy chuyện lằng nhằng của anh, lưng của tôi thiếu chút nữa là đi toi, anh có phải nên bày tỏ chút gì không?” Tử Lam nhịn không được nói xấu ở trong lòng.

Nói là nói như vậy, nhưng là Tử Lam không có ý trách Mặc Thiếu Thiên.

Bởi vì Tử Lam hiểu được, ghen tị thường sẽ che mờ ánh mắt. Trọng Nhược Tình sẽ mặc kệ xem xét chuyện này có liên quan đến cô hay không thì kết quả đều như nhau, cô ta đều sẽ hận cô.

Đối phó cô là chuyện sớm hay muộn.

Chỉ là Tử Lam cảm thấy, có đôi khi phụ nữ vì một người đàn ông trở nên như thế thật sự đáng giá sao?

Tử Lam hiện tại không thấy Trọng Nhược Tình đáng thương, chỉ là cảm thấy cô ta thật đáng buồn!

Yêu thương Mặc Thiếu Thiên là chuyện đáng buồn nhất trong đời cô ta bởi vì biết rõ Mặc Thiếu Thiên không hề yêu cô ta nhưng vẫn cố níu giữ!

132. Chương 132: Tư Thế Mập Mờ

Edit: Thanh Dân

Vì yêu nên bị lạc lối, do đó cô ta nhất định sẽ rơi vào một kết quả như vậy.

Lúc này, Tử Lam không có chút nào cảm thấy cô ta đáng thương, bởi vì một người đàn ông mà cô ta trở nên như vậy, này là đáng đời.

Hơn nữa, tự mình làm vậy thì không thể sống được, mỗi người đều phải vì hành động của mình mà chịu trách nhiệm, Trọng Nhược Tình nếu đã lựa chọn như vậy, cô ta cũng sẽ vì hành vi của mình mà trả giá đắt.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, nói, “Lâm tiểu thư, em muốn bồi thường cái gì? Đừng nói là bồi thường, ‘thịt’ cũng không có vấn đề gì!” . . . . .

Nghe lời nói này, Hi Hi ở một bên, nhin không được, ‘phù’ một tiếng bật cười.

Tử Lam cũng đỏ mặt, quả nhiên da mặt dày, không ai có thể so được với Mặc Thiếu Thiên.

Tử Lam ngẩng đầu lên, trợn mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc tổng, mời anh nói chuyện chú ý một chút, đây là nơi công cộng, còn nữa, đừng có mà dạy hư trẻ con!”

Mặc Thiếu Thiên không cho là đúng, “Cái này thì có là gì , dù sao bảo bối sớm muộn cũng biết!” Giáo dục không phải là dạy từ còn nhỏ hay sao!

Tử Lam liếc Mặc Thiếu Thiên một cái, đối với lối suy nghĩ này của Mặc Thiếu Thiên, sững sờ một chút, Tử Lam sau đó mở miệng, nhìn Mặc Thiếu Thiên hài hước hỏi, “Mặc tổng, xảy ra nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ anh không có chút khổ sở nào sao?”

Nói thế nào đi nữa, Trọng Nhược Tình vì yêu Mặc Thiếu Thiên nên mới thành vậy! Cho nên bây giờ cô ta điên cuồng, cũng là do ái mà sinh ra hận.

Chẳng lẽ Mặc Thiếu Thiên một chút cảm giác cũng không có sao?

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, nhìn Tử Lam hỏi ngược lại, “Anh là vì cái gì mà phải khổ sở?”

“Trọng Nhược Tình yêu anh như vậy, chuyện đã xảy ra, chẳng lẽ anh không có chút nào khổ sở sao? !” Tử Lam hỏi.

“Em cũng nói rồi, là cô ta yêu anh, còn anh, thì không thương cô ta!” Mặc Thiếu Thiên nói, âm thanh không chút tình cảm nào.

“Anh thật đúng là vô tình!”

“Đây là sự thật, anh không thương cô ta, mặc dù anh cùng cô ta bên nhau, nhưng anh không làm tổn thương cô ta chuyện gì, đây tất cả, đều là cô ta tự làm tự chịu, cô ta nên phải chịu giá đắt!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Trước kia, cùng Trọng Nhược Tình ở bên nhau, Mặc Thiếu Thiên cũng biết cô ta là người như thế nào, mà bọn họ cũng chỉ là gặp dịp thì chơi, Mặc Thiếu Thiên không có nói qua cái gì, bởi vì sau khi hai người thành đôi, Trọng Nhược Tình xác thực có được rất nhiều thứ, hơn nữa đối với Mặc Thiếu Thiên rất thân thiết, cho nên Mặc Thiếu Thiên trì trệ mà không có ra tay, cũng là cân nhắc qua Trọng Nhược Tình, nhưng hiện tại, Trọng Nhược Tình đã làm cho sự kiên nhẫn của Mặc Thiếu Thiên phai mờ rồi.

Mặc Thiếu Thiên có tình, nhưng lại không lãng phí.

Không thể không nói, những gì Mặc Thiếu Thiên nói là sự thật, Tử Lam đều biết, chỉ là đứng ở góc độ của một người phụ nữ, Tử Lam vẫn cảm thấy bị ai.

“Mặc Thiếu Thiên, sự thật chứng minh, tất cả phụ nữ yêu mến anh, đều phải nhận một nỗi bi ai!” Lâm Tử Lam không khỏi cảm khái nói.

Nghe được câu này, Mặc Thiếu Thiên không biết vì cái gì, đáy lòng lại động, Mặc Thiếu Thiên lập tức tiến tới, “Đó cũng không đúng, nếu như em yêu anh mà nói..., anh nghĩ em sẽ rất hưởng thụ!”

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên khẽ mỉm cười, “Mặc tổng, này chỉ sợ chỉ có trong suy nghĩ của anh!”

Bởi vì đó là chuyện không thể nào. Tử Lam thà thiếu chứ không ấu.

Mặc Thiếu Thiên là hoa hoa công tử thế kia, cô không thể giữ được, cũng sẽ không đi mà giữ lại, Trọng Nhược Tình như vậy, là do cô ta không có cách nào kiềm chế, để cuối cùng bản thân bị lạc lối.

Mặc Thiếu Thiên sắc mặt trầm xuống, nhìn bộ dạng chắc chắn của người phụ nữ này, đáy lòng của thấy khó chịu, chỉ là lúc nghĩ, khóe miệng của Mặc Thiếu Thiên lại nâng lên. . . . .

Nhìn Mặc Thiếu Thiên nở nụ cười yêu nghiệt, Tử Lam không nhìn thẳng, người đàn ông này không có việc gì làm liền thích cười như vậy.

Chuyện này, trong khoảng thời gian ngắn có chút oanh động.

Mặc Thiếu Thiên còn chuyện cần phải xử lý, nói rằng buổi trưa sẽ trở lại thăm Tử Lam. Còn Hi Hi ở lại bệnh viện cùng với Tử Lam, một bước cũng không chịu rời đi, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện gì bất trắc.

Nhìn bộ dáng khẩn trương của Hi Hi, Tử Lam bắt đầu dể lỏng đầu, biện pháp tốt nhất chính là xuất viện.

Lúc đầu, Hi Hi còn phản đối, nhưng vết thương của Tử Lam đã không có gì đáng ngại, nên kiên trì một phen, cuối cùng Hi Hi thỏa hiệp.

Thật ra thì mẹ trở về, Hi Hi dễ dàng chăm sóc mẹ hơn. Nghĩ tới đây, Hi Hi cũng yên lòng hơn nhiều, vậy mà lúc này, Hi Hi nhìn Tử Lam, “Mẹ, mẹ có muốn nói cho cha biết một tiếng không?”

Tử Lam nhíu mày, “Tại sao lại muốn nói cho anh ta biết?” Tử Lam hỏi ngược lại.

“Nhưng. . . . .”

“Bảo bối, con phải biết, giữa mẹ và anh ta chỉ cùng chung một điểm đó là con, trừ lần đó ra, mẹ với anh ta không có bất kỳ quan hệ gì, cho nên chuyện của mẹ, không cần cái gì cũng nói cho anh ta, ok?” Tử Lam nhìn Hi Hi nói.

Hi Hi nhìn Tử Lam, trề môi một cái, muốn nói cái gì đó, lại không nói được.

Lời mẹ nói giống như là có đạo lý. Mẹ chính là như vậy, một khi đã quyết định rồi, thì mặc kệ ai nói gì, đều không hữu dụng.

Hiện tại Hi Hi đã cùng cha biết nhau rồi, chuyện còn lại, cũng tùy duyên phận đi, Hi Hi cũng không có phản đối, nghe lời của mẹ.

Tử Lam nhìn con, “Cha con rất bận, cho nên con cũng không cần gọi điện thoại đâu, hiểu không?”

“Đã hiểu!”

“Ngoan!” Tử Lam cười nói.

Vì vậy, lúc xế chiều, Tử Lam làm thủ tục xuất viện, sau khi hoàn tất, Tử Lam liền thu dọn một ít quần áo là được rồi. Đồ không nhiều lắm, chỉ có hai ba món, thu dọn xong, Tử Lam cùng Hi Hi rời khỏi bệnh viện.

Đi ra đến bên ngoài, Tử Lam ngẩng đầu nhìn ánh nắng mặt trời, mặt trời hôm nay, đặc biệt sáng rõ, hơn nữa trời xanh mây trắng, cho con người ta có cảm giác thật thoải mái.

Ánh mặt trời tượng trưng cho sự hy vọng, cho người ta cảm giác là điều tốt đẹp, hy vọng vô hạn.

Tử Lam rất thích tắm mình dưới ánh mặt trời, thoải mái trong vòng mấy giây, Hi Hi đón xe, quay đầu lại nhìn Tử Lam, “Mẹ, có thể đi rồi!”

Vì vậy, Tử Lam vừa muốn lên xe, lúc này, có một người xuất hiện trước mặt Tử Lam – Lục tử Thịnh.

Kể từ sau khi gặp Lục Tử Thịnh cho tới khi gặp chuyện, đây là lần đầu tiên Tử Lam thấy Lục Tử Thịnh.

Lục Tử Thịnh trên người mặc tây trang, ở trong ấn tượng của Tử Lam, Lục Tử Thịnh vĩnh viễn đều là dáng vẻ như thế, nhưng nhìn, rất thích hợp với anh ta.

“Tử Lam. . . . .” Lục Tử Thịnh kêu Tử Lam một tiếng, hướng Tử Lam mà đi tới, nhân nhật mở miệng.

Tử Lam nhìn Lục Tử Thịnh, lộ ra nụ cười nhạt, “Học trưởng. . . . .”

“Có thể hàn huyên tán gẫu với em một chút được không?” Lục Tử Thịnh nhìn Tử Lam mở miệng.

Tử Lam chau mày, gật đầu một cái, “Dĩ nhiên!”

Lúc này, Hi Hi ngồi ở trong xe, nhìn Tử Lam, “Mẹ, vậy con đi về trước, mẹ cũng về sớm một chút!” Hi Hi thật ra là một người rất thức thời.

Tử Lam gật đầu, “Được rồi, trên đường đi con nhớ cẩn thận!”

“Dạ!” Hi Hi gật đầu, vì vậy Hi Hi rời đi.

.....

Trong quán cà phê.

Lục Tử Thịnh cùng Tử Lam ngồi đối diện nhau, nhưng rõ ràng lần này, hai người nói chuyện phiếm với nhau không có nhẹ nhõm vui vẻ như lần trước.

Lục Tử Thịnh nhìn Tử Lam, mở miệng nói trước, “Em bị làm sao vậy? Vết thương đỡ chưa?” Lục Tử Thịnh hỏi, mặc dù có điểm cứng nhắc, nhưng trong giọng nói tràn đầy sự lo lắng.

Tử Lam dùng muỗng khuấy cốc cà phê, nghe Lục Tử Thịnh hỏi, cười nói, “Vâng, đã đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn học trưởng đã quan tâm!” Tử Lam cười nói.

Lục Tử Thịnh nhìn Tử Lam, muốn hỏi cái gì đó, nhưng cuối cùng không có mở miệng, khi Lục Tử Thịnh biết được, tối ngày hôm qua Trọng Nhược Tình tập kích Tử Lam, hết sức tự trách bản thân mình.

Lục Tử Thịnh nghĩ Trọng Nhược Tình vì ái mà sinh hận, nhưng lại không ngờ rằng Trọng Nhược Tình sẽ có ý muốn giết Tử Lam. Lục Tử Thịnh mím môi, nhìn Tử Lam, cuối cùng mở miệng nói một câu, “Tử Lam, thật xin lỗi. . . . .”

Tử Lam cau mày, trong khoảng thời gian ngắn, không hiểu Lục Tử Thịnh nói xin lỗi là có ý gì!

“Học trưởng, tại sao muốn nói xin lỗi?” Tử Lam nhìn Lục Tử Thịnh hỏi.

Lục Tử Thịnh cũng sững sờ, nhìn khuôn mặt trắng nõn thuần khiết của Tử Lam, sau đó lúng túng cười nói, “Không có gì, chỉ là chuyện lần trước thôi, anh có việc nên rời đi sớm. . . . .”

Tử Lam nghe thế cười cười, “Không sao đâu, anh cũng có công việc của mình, không cần nói xin lỗi!” Tử Lam nói.

Bỏ qua một bên những thứ khác không nói, Tử Lam rất kính nể vị Học trưởng này, từ lúc đi học, Học trưởng đối với Tử Lam rất tốt, Tử Lam vẫn luôn nhớ.

Hiện tại, Tử Lam không muốn bởi vì chuyện yêu đương, mà dẫn đến việc hai người tránh né nhau.

“Em không trách anh sao?” Lục Tử Thịnh hỏi.

Tử Lam lắc đầu, cười nói, “Dĩ nhiên là không trách!”

Nhìn Tử Lam cười, Lục Tử Thịnh có một loại cảm giác, giống như không có gì thay đổi qua việc bắt trộm lần này, Tử Lam vẫn như trước kia, kín kẽ mà sáng rõ, nhưng trong sâu thẳm Lục Tử Thịnh biết, tất cả đều không giống nhau.

Lục Tử Thịnh nhìn Tử Lam, thật cũng không muốn nói ra, cuối cùng vẫn là mở miệng, “Tử Lam, cha của Hi Hi, là Mặc Thiếu Thiên sao?”

Tử Lam ngẩn người, phàm là gặp qua Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên, cũng sẽ không thể không hoài nghi bọn họ là cha con. Giống như loại người thông minh như Lục Tử Thịnh, cũng sẽ không thể không nhìn ra.

Tử Lam cũng không cần thiết lừa gạt Lục Tử Thịnh làm gì, cuối cùng gật đầu một cái, “Vâng, đúng vậy!”

“Hai người bảy năm trước đã biết nhau?” Lục Tử Thịnh hỏi.

Tử Lam suy nghĩ một chút, “Bảy năm trước là một cuộc gặp gỡ ngoài ý muốn, khi đó em không biết thân phận anh ta, Hi Hi là bảo bối của em, em không hối hận khi sinh ra nó!” Tử Lam nhàn nhạt nói.

Lục Tử Thịnh cẩn thận nhìn nét mặt Tử Lam, Tử Lam không giống như là đang nói dối, nhưng trong lòng Lục Tử Thịnh rất không thoải mái.

Lục Tử Thịnh rất thích Tử Lam, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới Tử Lam sinh cho Mặc Thiếu Thiên một đứa con, Lục Tử Thịnh liền cảm thấy không thoải mái.

“Mặc Thiếu Thiên, anh ta, hiện tại có biết không?” Lục Tử Thịnh hỏi.

Tử Lam gật đầu một cái, “Biết!”

“Hai người định làm như thế nào?” Lục Tử Thịnh hỏi tiếp.

Tử Lam cười nói, “Anh ta là cha của con trai em, trừ việc đó ra, không có gì khác!” Tử Lam nhàn nhạt nói.

“Giữa em và anh ta từng có thỏa hiệp, trừ có chung một đứa con trai, cũng sẽ không xảy ra bất kỳ thay đổi nào!”

Nghe như thế, chân mày Lục Tử Thịnh hơi giãn ra một chút.

Suy nghĩ một chút, Lục Tử Thịnh mở miệng, “Tử Lam, thật ra thì. . . . .”

“Em cũng không chờ đợi tình yêu, em đã có bảo bối, như thế cũng rất thỏa mãn rồi!” Tử Lam cười nói.

Những lời này, Tử Lam là cố ý nói cho Lục Tử Thịnh nghe, bởi vì Tử Lam không muốn cho Lục Tử Thịnh bất kỳ hi vọng nào.

Tử Lam biết rõ, mình chỉ là coi Lục Tử Thịnh là học trưởng mà thôi, trừ cái đó ra, không có gì khác. Tử Lam tin, Lục Tử Thịnh hiểu được lời của mình nói là có ý gì.

Vì vậy, hai người hàn huyên như thế, không khí có chút căng thẳng, Tử Lam tận lực khiến không khí hòa hoãn một chút.

Tử Lam uống một hớp cà phê, “Đúng rồi, Học trưởng, anh mới vừa rồi muốn nói cái gì?”

Lục Tử Thịnh khổ sở cười cười, “Không có gì!”

Tử Lam khuấy ly cà phê, uống vài ngụm, sau đó ngẩng đầu nhìn Lục Tử Thịnh, “Học trưởng, anh sao rồi? Chẳng lẽ còn chưa có bạn gái?” Tử Lam cười hỏi.

Sắc mặt Lục Tử Thịnh có mấy phần tối tăm, “Không có!”

“Làm sao lại như vậy? Học trưởng ưu tú như vậy, chẳng lẽ. . . . .” Tử Lam nhìn Lục Tử Thịnh, cười.

Lục Tử Thịnh canh chừng vẻ mặt Tử Lam, cũng bắt đầu bị trêu chọc, cay đắng nở nụ cười, “Trong lòng anh đã có người. . . . . Nhưng mà anh lại không biết nên làm sao nói với cô ấy!”

Tử Lam sững sờ một chút.

Lục Tử Thịnh nhìn Tử Lam, “Anh rất thích cô ấy, đã nhiều năm rồi, nhưng mà cho tới nay anh không có nói ra, anh cho là cô ấy hiểu, em nói, em cảm thấy anh có nên nói với cô ấy không?”

Tử Lam ngẩn người, sau đó mở miệng, “Trong tình huống này, em cũng không biết nên nói cái gì, chỉ là Học trưởng, em tin anh nhất định sẽ gặp được một cô gái tốt!” Tử Lam nói.

Tử Lam trả lời mập mờ, Lục Tử Thịnh ở trong lòng cười khổ một tiếng.

Tử Lam là một người phụ nữ thông minh, há có thể không hiểu anh ta đang nói gì sao? Nhìn Tử Lam, khoe miệng Lục Tử Thịnh tràn ra nụ cười khổ sở.

Hai người hàn huyên không sai biệt lắm khoảng một canh giờ mới kết thúc, Lục Tử Thịnh phải về đi họp, Tử Lam cũng trở về.

Trải qua cuộc nói chuyện lần này, Tử Lam đã xác minh thái độ của mình rồi, tin rằng Lục Tử Thịnh cũng sẽ hiểu.

. . . . .

Tử Lam mới vừa vào cửa, Hi Hi liền hô một tiếng. “Mẹ, mẹ về rồi?”

“Ừ!” Tử Lam đáp một tiếng, nhưng vừa đi vào, chuẩn bị đổi giày, liền nhìn thấy trong phòng khách có người ngồi trên sofa, một dáng dấp gia như thế, giống như người khác thiếu anh ta năm trăm vạn đồng đi.

Ngoài Mặc Thiếu Thiên, còn có thể là ai?

“Cha đã đợi mẹ lâu rồi!” Hi Hi phần nộ nói, sau đó nói hết những lời này, tự động biến mất, đem không gì—an để lại cho Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên.

Tử Lam cũng không có nói gì, trực tiếp đổi giày, đi vào.

“Mặc tổng, làm sao anh biết mà đến đây?” Tử Lam hỏi.

Nghe được câu này, Mặc Thiếu Thiên soạt một tiếng đứng lên, “Lâm Tử Lam, em xuất viện tại sao không nói với anh một tiếng?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam hỏi.

Nghe được âm thanh chất vấn của Mặc Thiếu Thiên, Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên với vẻ mặt tràn đầy tức giận, Tử Lam đi tới ghế sofa lon trước mặt, thoải mái ngồi xuống.

“Mặc tổng, tôi xuất viện, là việc của tôi, tại sao phải nói cho anh biết?” Tử Lam mắt cũng không nhìn Mặc Thiếu Thiên, nhàn nhạt nói.

“Em ——” Mặc Thiếu Thiên ngọt ngào, đôi tay nắm chặt.

Có cảm giác hận không thể xông lên mà bóp chết Tử Lam! Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên xông tới, cả hai tay đè xuống ghế salon, giam cầm Tử Lam vào lồng ngực.

“Lâm Tử Lam, cái người phụ nữ chết tiết này, em rốt cuộc là có tim hay không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, hắn hôm nay vừa xử lý xong việc, định đi tới bệnh viện thăm cô, nhưng sau khi đến bệnh viện, hắn mới biết Lâm Tử Lam đã xuất viện. Lúc ấy, làm hắn tức chết, khi hắn tới nơi này, thì nghe Hi Hi nói cô cùng Lục Tử Thịnh đi ra ngoài, hắn càng tức giận hơn, muốn đi ra ngoài tìm, nhưng hắn còn nhịn được.

Ngồi tại chỗ này, không ngờ chờ đợi ròng rã đã một tiếng đồng hồ! Không ngờ lúc trở về, người phụ nữ này lại nói chuyện mà chọc giận hắn!

Mặc Thiếu Thiên hai tay nắm chặt, nỗ lực chịu đựng cái ý nghĩ muốn bóp chết Lâm Tử Lam.

Tử Lam nửa nằm ở trên ghế salon, Mặc Thiếu Thiên chợt cử động, để cho cô sợ hết hồn, cự li bọn họ gần như vậy, khuôn mặt yêu nghiệt của Mặc Thiếu Thiên cách cô cũng chỉ có mấy centimet, ở gần đến thế, Tử Lam cũng có thể thấy rõ cả lông mi của Mặc Thiếu Thiên. . . . .

Tư thế mập mờ, hắn nửa người đè ở trên người của cô. Tử Lam theo bản năng hô hấp không thông, đối mặt với Mặc Thiếu Thiên gần như vậy, tâm tư liền rối loạn, “Tôi đương nhiên có, nếu không tôi còn có thể ngồi ở chỗ này sao?” Cô nhàn nhạt nói, nỗ lực tỏ ra bình thường một chút, trấn định một chút.

“Anh thật sự muốn móc trong bụng em ra, xem bên trong đó chứa cái gì!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, nhếch miệng lên cười như không cười.

Chẳng lẽ những ngày này, hắn làm còn chưa đủ rõ ràng sao? Tại sao người phụ nữ này luôn lmuốn từ chối hắn, cái cảm giác không thể đi vào thế giới của cô, thật làm cho hắn rất khó chịu!

Ở trên thế giới này, có thể một lần lại một lần nữa cự tuyệt Mặc Thiếu Thiên, còn có thể làm Mặc Thiếu Thiên điên đến nước này, sợ cũng chỉ có một mình Lâm Tử Lam đi!

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, môi mím lại. Nhìn vẻ mặt phát điên của Mặc Thiếu Thiên, Tử Lam nếu quả như nói gì đó kích thích hắn, sợ là hắn thật muốn móc bụng của cô ra, xem chứa cái gì bên trong.

“Được, tôi thừa nhận, tôi xuất viện mà không nói với anh, xác thực là không đúng, nhưng là Mặc tổng, anh có đứng lên rồi nói chuyện hay không?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Nhưng là Mặc Thiếu Thiên cố tình không đứng lên. Nhìn Tử Lam nằm ở trên ghế salon màu hồng, cô lại ở trong ngực của mình, loại cảm giác này, thật là lạ.

Mặc Thiếu Thiên cúi thấp đầu, nhìn Tử Lam, khóe miệng từ từ nâng lên. “Còn gì nữa không?” Mặc Thiếu Thiên trầm thấp hỏi, âm thanh mang theo một cổ từ tính.

Còn có? Còn có cái gì? Tử Lam nhìn đôi tròng mắt kia, không có a!

Nhìn dáng vẻ mờ mịt của Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên chỉ cảm thấy trong cơ thể có một kiểu chân tình nhao nhao muốn thử, nhìn đôi môi hồng của Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên liền muốn thử.

“Còn có cái gì?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, “Quên rồi?”

Tử Lam xác thực không biết còn có cái gì. Vậy mà một giây kế tiếp, Mặc Thiếu Thiên cúi người, hướng về đôi môi hồng của cô mà hôn lên.

Tử Lam cả kinh, không ngờ Mặc Thiếu Thiên hôn mình, theo bản năng đẩy Mặc Thiếu Thiên ra, nhưng cả người lại ngã ở trên ghế sofa, Mặc Thiếu Thiên cả người đè lên cô, tư thế, so với trước kia còn mập mờ hơn nhiều

133. Chương 133: Người Một Nhà

Edit: Thanh Dâng

Tử Lam cả kinh, không ngờ Mặc Thiếu Thiên hôn mình, theo bản năng đẩy Mặc Thiếu Thiên ra, nhưng cả người lại ngã ở trên ghế sofa, Mặc Thiếu Thiên cả người đè lên cô, tư thế, so với trước kia còn mập mờ hơn nhiều.

Tử Lam bị Mặc Thiếu Thiên đè ép một cái vừa vặn. Hai người muốn chồng lên nhau luôn rồi. Mặc Thiếu Thiên đè ở trên người của Tử Lam, hôn cô.

Môi của Mặc Thiếu Thiên có chút lạnh, động tác bá đạo, cường thế, giống như con người của Mặc Thiếu Thiên.

Tử Lam túm chặt áo trước ngực Mặc Thiếu Thiên, muốn đẩy hắn ra, nhưng cô lại phát hiện mình không có bất kỳ sức lực nào, Mặc Thiếu Thiên hôn càng ngày càng nóng bỏng, để tay ở trên người của Tử Lam, Tử Lam có cảm giác như mình sắp bị Mặc Thiếu Thiên hòa tan.

Mặc dù lý trí đang nhắc nhở mình, là phải đẩy Mặc Thiếu Thiên ra, nhưng đầu óc cũng không chịu nghe mình.

Mặc Thiếu Thiên hôn Lâm Tử Lam, vốn chỉ muốn trêu chọc cô, nhưng không ngờ mới vừa hôn lên môi Tử Lam, tựa như có cái gì đó, không buông ra được, càng hôn càng thấy thích thú, nhưng trong sự thích thú ấy đồng thời cũng xen lẫn một tia bạo lực, Mặc Thiếu Thiên đang trả thù!

Trả thù cái người phụ nữ không tìm không phổi này!!!

“Ừm. . . . .” một tiếng, Tử Lam phát ra âm thanh kháng nghị, nhưng Mặc Thiếu Thiên lại đem kháng nghị của cô, nuốt hết vào. Cảm thụ sự trẻ trung của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên chỉ cần nghĩ đến người phụ nữ này bấy năm qua không có bị người khác chạm qua, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Tay của Mặc Thiếu Thiên dời đi tới đường cong của cô, cảm nhận được phía dưới phụ nữ đang đáp lại, càng thêm kích lệ cho hắn, thân thể chấn động căng thẳng.

Khi bàn tay của Mặc Thiếu Thiên dò xét trong quần áo của Tử Lam, Tử Lam như thức tỉnh, muốn ra tay ngăn cản, nhưng cô không phải là đối thủ của Mặc Thiếu Thiên? Xét về thể lực, phụ nữ luôn yếu thế hơn.

Tử Lam nằm trên ghế salon, thật lòng rất muốn đẩy Mặc Thiếu Thiên ra, nhưng Mặc Thiếu Thiên cũng không cho cô cơ hội mở miệng, hung hăng hôn cô, chặn môi Tử Lam lại.

Một bàn tay khác cũng không an mà hướng vào trong quần áo Tử Lam, Tử Lam thật dở khóc dở cười, giận nhưng không cách nào để phát tiết.

“Cha, mẹ, tối hôm nay muốn ăn cái gì. . . . .” Đây là, Hi Hi từ phòng mình đi ra, ngay khi thấy trên ghế salon một màn kia thì “A a a.....!!!!!!” A một tiếng.

Mặc Thiếu Thiên cùng Tử Lam ngừng lại, hai người cùng nhau đồng loạt hướng về phía người lên tiếng.

Hi Hi đứng ở cửa phòng mình, nhìn bọn họ, cha, mẹ, hai người cũng quá kinh bạo rồi, phát triển cũng quá nhanh đi!

Chỉ là, coi như hai người muốn xxoo, thì cũng đi vào phòng rồi mà xxoo chứ. Không cần ở phòng khách a!

Đây không phải là cố tình làm khó mình sao?

Nhưng mà Hi Hi còn là rất thức thời, vội lắc đầu, “Con cái gì cũng không có thấy, không thấy gì cả. . . .” Nói xong, xoay người hướng phòng của mình đi tới, sau đó ‘phịch’ một tiếng, đóng cửa lại.

“Hai người có thể tiếp tục, con cái gì cũng không có thấy!” Cửa bị đóng, nhưng trong phòng còn truyền ra một câu nói này của Hi Hi.

Tử Lam .

Mặt lúc này đỏ ửng, đây cũng coi là quá mất mặt đi! Lại bị con trai của mình nhìn thấy!

Cầm tức mà nhìn Mặc Thiếu Thiên, ý như đang nói... đều tại anh!

Mặc Thiếu Thiên cũng không để ý tới, nhếch môi cười, chỉ là một cái hôn mà thôi, có cái gì mà ngạc nhiên?

Chỉ là, Mặc Thiếu Thiên cũng chợt nhũn mày, “Lâm tiểu thư, em mới vừa rồi cũng rất hưởng thụ nụ hôn kia. . . .” Mặc Thiếu Thiên không quên nhắc nhở.

Tử Lam trừng mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc tổng, đó là cảm nhận sai lầm của anh, bây giờ có thể buông tôi ra rồi chứ?”

“Thật sao? Lâm tiểu thư, mặt của em đỏ, em chẳng lẽ là đang xấu hổ đấy chứ?” Mặc Thiếu Thiên đùa giỡn Tử Lam.

Bởi vì Mặc Thiếu Thiên phát hiện cảm giác đùa giỡn với Lâm Tử Lam, rất hay!

“Anh chẳng những cảm nhận bị kém, mà mắt cũng có vấn đề!” Tử Lam nhắc nhở.

“Thật sao? Anh thật đúng là có vấn đề sao? Không bằng thử lại lần nữa. . . .” Nói rồi, Mặc Thiếu Thiên lần nữa tiến lại gần.

“Anh dám!” Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên có dám hay không, thì không cần phải nói, hấn trực tiếp hành động, kề sát đến Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam lập tức đẩy Mặc Thiếu Thiên ra, từ trên ghế sofa thoát ra, “Đồ thần kinh, Mặc Thiếu Thiên, anh mà còn làm loạn, thì mời anh ra khỏi nhà tôi!” Tử Lam quăng ra một câu cho Mặc Thiếu Thiên, rồi vội vàng đi về phía phòng của mình.

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở trên ghế salon, nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam, nhếch miệng lên.

Thì ra là người phụ nữ này không phải không có kẻ hở. . . .

Nghĩ đến dáng vẻ xấu hổ của cô, Mặc Thiếu Thiên khoe miệng nở một nụ cười sâu hơn, đứng dậy rồi đi tới phòng Hi Hi. . . . .

Tử Lam đi tới phòng của mình, đóng cửa lại, tựa người vào trên cửa, nghĩ đến mới vừa rồi một màn kia, trái tim cô bỗng dưng đập mạnh hơn.

Cô tựa vào trên cửa, nhắm mắt lại, nỗ lực trấn định mình lại. Lâm Tử Lam, bình tĩnh, bình tĩnh, ngàn vạn lần không được suy nghĩ nhiều như vậy.

Lâm Tử Lam mới vừa hồi phục tâm tình của mình, vậy mà lúc này, lại nghe từ phía phòng Hi Hi truyền đến âm thanh.

“A, cha, con không dám. . . .” Hi Hi lên tiếng cầu xin tha thứ.

“Tiểu quý, chẳng lẽ con ra khỏi cửa, cũng không biết xem trước xem sau một chút sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Con cũng đâu có ngờ hai người to gan ở trong phòng khách vậy đâu, cha, con thật sự là không là cố ý. . . .”

Nghe từ phòng Hi Hi âm thanh truyền ra, khóe miệng Tử Lam nở nụ cười nhạt, chính cô cũng không phát hiện là mình đang cười.

Cười có thể khiến con người ta trở nên nhẹ nhõm, Tử Lam đi tới bên giường, ngồi ở trên giường, thật lâu chưa có trở lại nhà, nằm ở trên giường, cảm giác thật thoải mái.

Nhắm mắt lại, trong đầu thoáng qua một chuỗi hình ảnh, cuối cùng khóe miệng Tử Lam mang theo một tia cười yếu ớt rồi bất tri bất giác mà ngủ thiếp đi.

Tối ngày hôm qua giăng co cả đêm, cô căn bản cũng không có ngủ ngon, mà bây giờ, nằm ở trên giường, liền ngủ thiếp đi.

Trong mộng, cô còn làm một cái mộng đẹp, về phần nằm mơ thấy gì, cô không nhớ rõ, nhưng lại rất thoải mái. Giấc ngủ này, ước chừng tới ba tiếng đồng hồ.

Vào lúc Tử Lam tỉnh lại thì trời đã tối đen rồi. Ngủ giấc này, cả người Tử Lam nhẹ nhõm hẳn ra chỉ là có một chút đói bụng, Tử Lam đứng dậy, đến phòng tắm rửa sạch sẽ, đổi một bộ quần áo mặc ở nhà màu xám tro nhạt, cảm giác rất thoải mái, tóc sấy khô một nửa rồi mở cửa đi ra ngoài.

Thời điểm mà Tử Lam bước ra, không gian bên ngoài rất hòa hài.

Hi Hi ở trong phòng bếp nấu cơm, Mặc Thiếu Thiên ngồi ở trên ghế sofa xem ti vi.

Tử Lam đi ra ngoài, đầu tiên là thấy Mặc Thiếu Thiên, “Làm sao anh còn chưa đi?”

Mặc Thiếu Thiên thấy Tử Lam tỉnh lại, biết cô mệt chết đi, cho nên không có đi quấy rầy cô, không ngờ cô lại có thể ngủ một giấc thẳng đến lúc ăn cơm, thấy cô đi ra, Mặc Thiếu Thiên đặc biệt tự hào mà nói, “Bảo bối giữ anh lại ăn cơm!”

Tử Lam nhú mày, cũng không có nói cái gì, cũng không có gì chống cự.

Lúc này, Hi Hi từ phòng bếp thò đầu ra, mặt nở nụ cười, “Mẹ, mẹ đã dậy?”

“Ừ!” Tử Lam gật đầu một cái.

“Con biết là mẹ đói bụng, bảo bối toàn làm những món mẹ thích ăn nhất, rất nhanh sẽ có thể ăn cơm rồi !” Hi Hi nói.

Tử Lam nhếch miệng lên, “Cám ơn bảo bối, vất vả cho con rồi!” Tử Lam cười nói.

Hi Hi cười một tiếng, tiếp tục nấu cơm.

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở trên ghế sofa, nhìn bọn họ nói chuyện, Tử Lam đối với hi hi là thương yêu, Hi Hi đối với Tử Lam là săn sóc, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy có một dòng nước ấm rót vào đáy lòng mình.

Mặc Thiếu Thiên chưa từng gặp qua một màn ấm áp như vậy? Từ nhỏ, khi mẹ qua đời, Mặc Thiếu Thiên liền không bao giờ biết nhà là cái gì. Không biết, cũng không khát vọng, Mặc Thiếu Thiên, hẳn tựa như một loài hoa kiêu ngạo, độc lập nở rộ, từ đầu chí cuối cũng chỉ có một mình.

Mà lúc này, Mặc Thiếu Thiên chợt phát hiện nhiều hơn khi mình có con trai, hẳn Mặc Thiếu Thiên cảm thấy giống như là trời cao quuyến luyến mà làm cho hắn tự đắc, Mặc Thiếu Thiên rất cảm động, loại cảm giác này là rất đặc biệt, rất mãnh liệt.

Mà giờ phút này, thấy Hi Hi cùng Tử Lam nói chuyện, hẳn có cảm giác hận không thể trực tiếp xen vào giữa bọn họ, đã bỏ lỡ họ bảy năm, mỗi ngày về sau, Mặc Thiếu Thiên đều không muốn bỏ lỡ nữa!

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, đi tới, “Anh đang nghĩ cái gì?”

Mặc Thiếu Thiên chợt lấy lại thần trí, nhìn cô, “Làm sao?”

“Đi giúp bảo bối một tay!” Tử Lam dùng chân đạp Mặc Thiếu Thiên một cái, giọng điệu sai bảo.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Làm sao em không đi?”

“Trong nhà của tôi có gia quy, nữ nhân không làm việc nhà!” Tử Lam lấy một lý do, nói.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, trong khoảng thời gian ngắn, không biết Tử Lam nói thật hay giả, “Thôi đi, nào nào lại có gia quy như vậy?”

“Đây là gia quy nhà tôi, muốn ăn cơm, phải ra sức!” Tử Lam thúc giục Mặc Thiếu Thiên nói, với vẻ mặt không làm thì đừng hòng nghĩ tới việc ăn cơm.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, nhú mày, mở miệng, “Anh không biết làm!”

Hắn như thế này, lúc nào thì phải xuống bếp à?

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, nghe được hắn nói không biết, không khỏi bật cười, sau đó bĩu môi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc tổng, tôi còn tưởng rằng anh là người cái gì cũng đều biết!”

Mặc Thiếu Thiên trừng mắt nhìn, hắn cái gì cũng đều biết, trừ nấu cơm.

“Mặc tổng, anh chưa từng ăn thịt heo chẳng lẽ chưa thấy qua heo chạy sao? Đi đi, bảo bảo bồi dạy cho anh!” Tử Lam nói.

Bảo bồi dạy hắn, hắn mới không cần. Hơn nữa Mặc Thiếu Thiên là một người ưa sạch sẽ, mới không cần mà đi vào bếp !

“Anh học cái này làm gì? Mới không cần, có bảo bồi là đủ rồi!” Mặc Thiếu Thiên nói, ra vẻ như có con rồi vịn sự sung túc.

“Mặc tổng, chẳng lẽ anh không biết, một người đàn ông tốt, tối thiểu cũng phải lên được phòng khách, xuống được dưới bếp sao? Cái này anh còn không biết, tính gì là đàn ông nữa!?”

“Anh là đàn ông, anh cũng không có nói anh là người đàn ông tốt!” Mặc Thiếu Thiên cãi lời. . . . .

Trên thế giới này, sợ là người nói mình không phải là người đàn ông tốt, chỉ có một mình Mặc Thiếu Thiên!

Tử Lam trừng mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh đi hay không đi? Không đi liền không cần ăn cơm!” Tử Lam nói.

Chẳng biết tại sao, Mặc Thiếu Thiên cực kỳ thích vẻ mặt như thế của Lâm Tử Lam, động tác của cô rất tự nhiên, tuyệt đối không làm bộ, hơn nữa bọn họ ở chung một chỗ chung sống với nhau cảm giác rất thoải mái. Mặc Thiếu Thiên rất không bài xích loại cảm giác này!

Mặc Thiếu Thiên không có nói cái gì nữa, mà là đứng lên đi tới nhà bếp, khoe miệng còn mang theo một tia cười yếu ớt.

134. Chương 134: Dấu Hiệu Của Một Người Đàn Ông Tốt!

Edit: Thanh Dâng

Mặc Thiếu Thiên không có nói cái gì nữa, mà là đứng lên đi tới nhà bếp, khoe miệng còn mang theo một tia cười yếu ớt.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên đi tới nhà bếp, liền vui mừng ở trên ghế sofa, thoải mái dựa vào mà xem tivi. Hết sức vừa lòng.

Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại nhìn Tử Lam nằm trên ghế sofa, không hề nói gì, đi tới nhà bếp.

“Bảo bồi, con làm xong chưa?” Mặc Thiếu Thiên đi vào, nhìn bảo bồi bận rộn nói.

“Liền xong ngay đây!” Hi Hi vừa bận rộn, vừa trả lời.

Mặc Thiếu Thiên nhìn vào nồi Hi Hi đang nấu, “Đây là cái gì?”

“Cái này là nồi canh gà hầm ẹ, như vậy vết thương mới nhanh lành!” Hi Hi nói, động tác rất nghiêm túc.

Mặc Thiếu Thiên nhìn, có vẻ như uống rất ngon đây, sau đó bĩu môi, “VẬY còn cha?”

“Cha, bữa khác cũng có thể mà!” Hi Hi nói chuyện đương nhiên. . . . .

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, rất dễ nhận thấy không hài lòng hành động của Hi Hi. Có một sự phân biệt đối xử giữa cha và mẹ.

Chỉ là Mặc Thiếu Thiên biết, Hi Hi là do Tử Lam một tay nuôi nấng, tình cảm giữa bọn họ, không phải vài ba lời mà có thể nói hết được.

Trong bảy năm qua, Mặc Thiếu Thiên ngay cả sự tồn tại của bọn họ cũng không biết, Hi Hi đón nhận hấn, đã là đối tốt với hấn rồi.

Thời gian vẫn còn rất dài, Mặc Thiếu Thiên có thể bước đi từ từ.

Chỉ là. . . . . “Cũng cho cha một chén!” Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, bình tĩnh tự nhiên mà nói.

Hi Hi ngẩng đầu, ánh mắt hung hăng khinh bỉ nhìn Mặc Thiếu Thiên. Mặc Thiếu Thiên coi như không nhìn thấy, bảo bối là con của hai người, không cần uống phí a, huống chi tài nấu nướng của Hi Hi quá đỉnh.

Thật thì đầu bếp ở khách sạn còn thua kém Hi Hi.

Hi Hi nhìn cha, “Cha, cha thật muốn uống sao, không bằng con dạy cho cha cách làm nha! ?”

Mặc Thiếu Thiên lập tức lắc đầu, “Không cần, cha mới không cần học những thứ này!”

Mặc Thiếu Thiên có chứng thích sạch sẽ, chưa bao giờ xuống bếp, lần này đi xuống bếp, đều là hấn xưa nay chưa từng thấy, nhưng mà giọng nói của Mặc Thiếu Thiên, giống như đặc biệt ghét bỏ.

Hi Hi nhíu mày, “Tại sao? Cha, muốn làm một người đàn ông tốt, nấu cơm là một trong những tiêu chuẩn đó!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên nhếch môi cười, “Người đàn ông tốt tiêu chuẩn chưa chắc như thế, hơn nữa, ai nói nhất định phải biết làm cơm mới là người đàn ông tốt?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại.

“Đương nhiên là mẹ con nói!” Hi Hi nói chuyện đương nhiên, giống như chỉ có mẹ nói mới là chân lý. . . . .

Mặc Thiếu Thiên nhìn con, hết sức khẳng định nói, “Phương thức giáo dục của mẹ con có vấn đề!”

“Mẹ con nói, đàn ông biết làm cơm mới là đàn ông tốt, cho nên mẹ mà muốn tìm ai thì, nhất định sẽ tìm người đàn ông biết làm cơm. . . . .” Hi Hi cười nói.

Mặc Thiếu Thiên đang nghe những lời này, cau mày, sau đó nhìn con hỏi, “Con rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Hi Hi khả ái cười một tiếng, “Cha, cha thích mẹ con sao?” Hi Hi hỏi.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, “Hỏi cái này để làm gì?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại, tránh cái vấn đề này.

“Trong nhà con rất quý củ, đàn ông phải biết nấu cơm!” Hi Hi nói.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì, nếu như cha thích mẹ con, thì đầu tiên phải học nấu cơm đi là vừa!” Hi Hi nói, miệng mẹ quá xảo quyệt rồi, cơm ngoài mẹ đều ăn không quen.

Mặc Thiếu Thiên ‘xuy’ cười một tiếng, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác, chợt nhớ tới cái gì đó, “Đây không phải là việc của con sao?” Mặc Thiếu Thiên nói, hấn mới không cần học nấu cơm, lỡ mất đi sự uy nghiêm của hấn thì sao.

Hi Hi bật thốt lên, “Con không thể ở bên hai người mà hầu hạ mãi được. . . . .” Lời Hi Hi vừa nói ra, lập tức hối hận.

“Tại sao? Con phải đi nơi nào?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Hi Hi suy nghĩ một chút, ngẩn người, sau đó mở miệng, “Ý của con là, khi con lớn lên con muốn xông pha ra thế giới bên ngoài một lần, cho nên sẽ không ở cùng với cha mẹ nữa. . . . .”

Mặc Thiếu Thiên lúc này mới nhếch môi cười nhẹ một tiếng, “Không sao, từ đây cho tới khi đó còn những mấy năm. . . . .”

Cha, con khi dễ cha!

Mặc Thiếu Thiên hoàn toàn tiếp nhận khi dễ!

Ngay vào lúc này, âm thanh của Từ Lam từ bên ngoài truyền đến, “Xong chưa?”

“Được rồi mẹ!” Hi Hi đáp một tiếng, vội vàng bưng đồ ăn, “Cha, giúp con bưng ra đi!” Nói rồi liền sang tay cho Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên cứng ngắc, nhìn món ăn trong tay, cuối cùng cũng nhận, vì vậy bưng mà xoay người đi ra phía ngoài. Hi Hi cũng bưng đồ đi ra.

Hi Hi mặc chiếc tạp dề nhỏ, xem ra rất đáng yêu.

“Mẹ, được rồi, có thể ăn!” Hi Hi để món ăn xuống, nói.

Từ Lam lúc này mới đứng dậy, ngẩng đầu hướng phòng bếp bên kia nhìn lướt qua thấy Mặc Thiếu Thiên cũng để món ăn xuống, Từ Lam nhếch miệng lên, hướng bàn ăn đi tới. “Mặc tổng, anh như vậy mới đúng, muốn ăn thì phải làm giúp một tay!” Từ Lam cười đi tới.

“Lâm tiểu thư, em cũng ăn, mà anh cũng đâu thấy em phải làm!!” Mặc Thiếu Thiên không quên phản bác.

Từ Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên cười, “Đây là gia quy nhà tôi, phụ nữ không làm việc nhà, đúng không, bảo bối?” Từ Lam đem lời chuyển sang Hi Hi.

Hi Hi vô cùng phối hợp, gật đầu, “Đúng, mẹ nói không sai!”

Nhìn hai người kia một xướng một họa, Mặc Thiếu Thiên trợn mắt nhìn bọn họ, cũng không còn gì để nói, ngồi xuống ăn cơm.

Lúc này, Hi Hi múc một chén canh, đưa tới trước mặt Từ Lam, “Mẹ, uống cái này rồi, rất tốt cho sức khỏe!” Hi Hi nói.

Từ Lam nhìn canh gà, mùi thơm tỏa ra bốn phía, có vẻ rất ngon, “Cám ơn bảo bối!”

Nói xong, Từ Lam hôn trên mặt Hi Hi một cái. Động tác này, bị Mặc Thiếu Thiên nhìn thấy, hành động này của Từ Lam làm cho đáy lòng của hắn giống như có thứ gì bị xúc động, rất mềm mại.

Khóe miệng của Mặc Thiếu Thiên mỉm cười, không biết vì điều gì, hắn rất muốn thân cận mẹ con bọn họ, loại cảm giác này, để cho hắn cảm thấy rất thực tế.

Lúc này, Hi Hi cũng úc cho Mặc Thiếu Thiên một chén, “Cha, cái này là của cha!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn chén cháo gà, mãn nguyện, “Cám ơn bảo bối!”

Loại cảm giác này, thật rất tuyệt.

Từ Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, mặc dù rất bất mãn việc phải san sẻ bảo bối cùng Mặc Thiếu Thiên, nhưng bất mãn cũng không được, ai bảo Hi Hi là con trai của hắn ! Vì vậy, quét mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên một cái.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Từ Lam, cười đến hết sức đắc chí, thấy không, đây cũng là con trai của anh!

Từ Lam không thèm nhìn nữa, uống canh gà của bảo bối, mặc dù là canh gà, nhưng tuyệt không có dầu mỡ, ngược lại còn có mùi thơm ngát, Từ Lam dùng một hơi để uống.

Mặc Thiếu Thiên cũng nếm, mùi vị rất ngon.

Hi Hi nhìn bọn họ, có thể cùng cha mẹ ngồi chung ăn cơm, đây là ước mơ tha thiết của Hi Hi.

“Được rồi, cha, mẹ, có thể ăn cơm rồi!” Hi Hi mở miệng nói.

Từ Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đều nhìn Hi Hi cười cười, bắt đầu ăn cơm.

Một bữa cơm, ăn rất ngon, rất thỏa mãn.

Mặc dù lâu lâu Mặc Thiếu Thiên cùng với Tử Lam lời qua tiếng lại, nhưng Hi Hi ở một bên vẫn tỉ mỉ dàn xếp, cha mẹ mà không đâu vô mồm thì lúc đó mới thật đúng là kì quái!

Một bữa cơm ba người vừa nói vừa cười, tốn một tiếng đồng hồ mới ăn xong.

Mới vừa ăn xong, Mặc Thiếu Thiên cùng Tử Lam tới ngồi ở trên ghế salon. Tử Lam luôn luôn được thưởng thức tài nghệ nấu nướng của Hi Hi, nhưng tối hôm nay, còn là ăn thật nhiều.

Mặc Thiếu Thiên cũng vui mừng, ăn không ít, mà lúc này, ngồi ở trên ghế salon, tìm một tư thế thoải mái nhất mà ngồi.

Ghế salon vốn không lớn, Tử Lam có thói quen chiếm đoạt cái ghế này, lúc này lại bị Mặc Thiếu Thiên bá đạo chiếm hết một nửa, rất không hài lòng.

“Này, làm sao anh còn chưa đi?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên bất mãn hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Tử Lam, “Đi? Đi đâu?”

Tử Lam cau mày, “Anh có ý gì? Đương nhiên là trở về nhà anh rồi!”

Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười, “Lâm tiểu thư, chẳng lẽ em không biết, khi em không có ở đây, anh một mực ở nơi này với bảo bối, em vừa trở về, liền muốn đuổi anh đi?”

“Vậy anh muốn thế nào?” Tử Lam nhìn hỏi.

“Anh không có chỗ nào có thể đi, đương nhiên là muốn ở lại chỗ này!” Mặc Thiếu Thiên nói, sau đó trực tiếp tựa người vào ghế salon, dáng vẻ đại gia kia không có ý định rời đi.

Không có chỗ nào có thể đi? Đùa gì thế.

Đường đường là Tổng giám đốc của Công ty MK, thế nhưng không có chỗ nào để đi?

Kiểu nói dối bậc thấp này, ai sẽ tin tưởng?

Cảnh Thần từng nói qua, sản nghiệp của Mặc Thiếu Thiên, nhiều đến nỗi sợ là ngay cả hắn cũng không thể đếm nổi.

Nhiều nơi quá nên hắn không biết nên đi nơi nào chứ gì?

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc tổng, anh coi anh nói dối, cũng phải cho người ta tin với chứ nhỉ? Thật không có nơi nào để đi, thì anh tới ở khách sạn đi, chớ ở nhà tôi!”

“Lâm tiểu thư, anh đã thấy người không có lương tâm, nhưng chưa từng thấy qua người không có lương tâm như vậy đấy!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam cười một tiếng, “Mọi người ai cũng vậy!”

Mặc Thiếu Thiên lườm Tử Lam một cái, Tử Lam không thèm nhìn.

“Em không cho anh ở đây, nhưng mà bảo bối khẳng định nguyện ý!” Mặc Thiếu Thiên hả hê nói.

Tử Lam cau mày, “Này, anh chẳng lẽ muốn ở đây không đi hả?”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đứng dậy, ngẩng đầu nhìn cô, sau đó con ngươi híp lại, “Lâm tiểu thư, em khẩn trương cái gì?”

Nói rồi Mặc Thiếu Thiên lại gần Tử Lam, “Em chẳng lẽ cho là, anh sẽ làm cái gì đó với em chứ?”

Tử Lam nghiêng mặt sang bên, mặt hai người cách nhau chỉ có mấy cen—timét, Tử Lam theo bản năng lui về sau một chút.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên khê mỉm cười, “Mặc tổng, anh cho rằng người người đều giống như anh, ở trong đầu toàn chứa những suy nghĩ đen tối sao?”

“Vậy em khẩn trương như vậy làm gì?” Mặc Thiếu Thiên tiến tới gần cô hỏi ngược lại.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, nhìn thẳng vào mắt của hắn "Tôi là sợ anh đồ thừa không chịu đi, Mặc tổng, anh đã ăn no, không có chuyện gì nữa thì hãy đi về trước đi!" Tử Lam nhàn nhạt nói, bỗng nhiên lại nhớ tới cái gì đó, nghiêng mặt sang bên nhìn Mặc Thiếu Thiên hắn, khẽ mỉm cười, "A, đúng rồi, đi thông thả, không tiễn!"

Thái độ nhàn nhạt của cô ấy, thật muốn tức chết người. Mặc Thiếu Thiên sớm đã biết được thái độ của người phụ nữ này là như vậy, hắn cũng không tức, chau mày, mắt rủ xuống, ánh mắt ở trước ngực của cô quét một vòng, ánh mắt tràn ngập ý tình "Nhưng anh không muốn đi, em nói phải làm thế nào. . . . ?"

135. Chương 135: Sẽ Đối Với Mẹ Dịu Dàng Một Chút!

Edit: Phù Vân Y Y

Mặc Thiếu Thiên hiểu được nữ nhân này luôn là thái độ như vậy, hắn cũng không tức, chau chau mày, tròng mắt rủ xuống, ánh mắt dừng ở trước ngực của cô quét một vòng, tràn ngập kích tình.

"Nhưng anh không muốn đi, em nói nên làm thế nào. . . . ?"

Nghe lời của hắn, nhìn cặp mắt đầy kích tình của hắn, Tử Lam ở trong lòng cười lạnh. Mặc Thiếu Thiên cái người này chỉ là ngựa đực! Ăn no cũng chỉ biết muốn những thứ này! Ở trong lòng Tử Lam hung hăng mắng.

Cho dù trong lòng đầy tức giận, Lâm Tử Lam vĩnh viễn đều sẽ không biểu hiện ở trên mặt. Cô nhìn Mặc Thiếu Thiên, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, mở miệng nói,

"Mặc tổng, thật ăn no căng lời nói, tôi đề nghị anh đi ra ngoài lỏa thể chạy!"

Mặc Thiếu Thiên nhú mày,

"Nếu lỏa thể mà chạy, anh sợ gi—ao thông bên ngoài sẽ bế tắc!" Mặc Thiếu Thiên sâu kín nói.

"Buổi tối rất ít người, nhiều nhất sáng mai anh sẽ tít trang đầu a!"

"Tít trang đầu anh ngày nào cũng lên, cũng ngán, chỉ là, hiện tại anh có còn có chuyện hứng thú muốn làm. . . . ."

Nói qua Mặc Thiếu Thiên càng lại gần Tử Lam thêm, gương mặt yêu nghiệt, mang theo nụ cười côn đồ tự đắc, cặp mắt sâu kín rất mê ly, giống như rượu đỏ, mê người, làm cho không người nào có thể chống đỡ.

Tử Lam nhìn đôi mắt kia, có chút sửng sốt.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn cô, thân thể cao lớn từ từ hướng đến gần cô. . . . . lúc sắp đụng tới Tử Lam, Tử Lam đột nhiên bỗng nhúc nhích.

"Tôi mệt rồi, đi về trước ngủ!" Nói xong, Tử Lam đứng dậy muốn đi.

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn Tử Lam cử động, hắn nhất thời có loại cảm giác bị thất bại? Chẳng lẽ sức quyến rũ của mình bị giảm xuống? Hắn rất buồn bực.

Lúc này, rửa chén xong Hi Hi từ phòng bếp đi ra,

"con có thể đi ra không?" Hắn hỏi. Ngụ ý, lần này cắt đứt, cùng hắn không có quan hệ. Không phải lỗi của hắn.

"Trở về phòng, đừng có chạy lung tung!" Mặc Thiếu Thiên hướng về phía Hi Hi nói.

"Dạ!"

Hi Hi làm một cái động tác chào, sau đó suy nghĩ một chút nói, nói,

"Cha, mềm không được, có lúc cũng là cần mạnh!"

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, Hi Hi lại là cười một tiếng,

"Cha, con đi ngủ, buổi tối sẽ đeo ống nghe lên , cha phải đối với mẹ dịu dàng một chút a, ngủ ngon !"

Nói xong Hi Hi liền đi vào trong phòng, sau đó còn vô cùng xem xét cửa.

Mặc Thiếu Thiên nghe lời nói Hi Hi, nằm ở trên ghế sofa, lưỡi biếng nhú mồm. Nữ nhân kia mềm không được cứng không xong.

Mặc Thiếu Thiên muốn đứng dậy, lúc này, điện thoại di động của hắn vang lên. Mặc Thiếu Thiên ngơ ngẩn, nhìn điện thoại di động đặt trên bàn, có chút lưỡi biếng vươn tay lấy di động nhận.

“Chuyện gì?” Mặc Thiếu Thiên hỏi. Ngay khi nghe được trong chuyện điện thoại, Mặc Thiếu Thiên nhú mồm,

“Được, tôi biết rồi, lập tức đến!”

Nói xong Mặc Thiếu Thiên cúp điện thoại, ngồi ở trên ghế sofa, sắc mặt của hắn có chút không tốt, cuối cùng mắt nhìn của phòng của Tử Lam cùng Hi Hi, con người thâm trầm vài phần, cuối cùng hắn đứng dậy, trực tiếp cầm điện thoại di động lên đi ra.

Cửa bị khóa lại, Hi Hi nghe được tiếng cửa vang, mở cửa, nhìn về phía phòng khách, quả nhiên, không có bóng dáng của cha.

Tử Lam cũng nghe đến âm thanh vang lên, mở cửa. Hai người cơ hồ cùng lúc đó mở cửa. Hi Hi dò đầu ra, nhìn qua bên cửa phòng Tử Lam, hỏi,

“Mẹ, cha đi?” Hi Hi có chút ngoài ý muốn, cha thế nhưng đi? ? ?

Tử Lam nhìn phòng khách, trống rỗng không ai, cô nhú mồm,

“đúng, Rất rõ ràng a!”

“Tại sao đi? Cha chẳng lẽ tức giận chứ?” Hi Hi nhìn Tử Lam hỏi.

Tử Lam chau chau mày, “Quý mới biết, hắn có nơi nào không thể đi, không lạc được đâu, được rồi, khuya lắm rồi, ngủ sớm một chút đi!” Tử Lam nói.

Hi Hi nhìn Tử Lam, cuối cùng gật đầu một cái, chuẩn bị đi ngủ.

Người làm đóng cửa lại, đầu óc vang vọng lời nói Hi Hi. Cuối cùng suy nghĩ một chút, không ngờ Mặc Thiếu Thiên hẹp hòi như vậy! Thôi, đi thì đi rồi, nếu hắn đang nơi này, cô sẽ ngủ không yên ổn!

Nghĩ như vậy, Tử Lam liền bò lên giường đi ngủ đây. .

Mặc Thiếu Thiên khởi động, trực tiếp đến đồn cảnh sát cửa.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Trước mặt là một nam nhân đeo kính, và một người khác là Mạc Lương.

“Trần Luật sư, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?” Mặc Thiếu Thiên mở miệng hỏi.

“Trọng Nhược Tình đã bị người ta bảo lãnh đi rồi!” Luật sư nói.

“Tại sao? Không phải là không thể bảo lãnh sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn hắn hỏi.

“Là như vậy, mặc dù Trọng tiểu thư có ý tổn thương Lâm tiểu thư, nhưng là cũng không có tạo thành thương tích, hơn nữa có chuyên gia ra mặt chứng thực, Trọng tiểu thư có chứng uất ức cường độ thấp, cho nên có thể được bảo lãnh, xuất viện tiếp nhận trị liệu!” Luật sư nói.

Chứng uất ức? Mặc Thiếu Thiên cười lạnh. Lời như vậy, có lẽ người khác còn có thể tin, nhưng là hắn, tuyệt đối sẽ không tin tưởng!

“Người nào bảo lãnh cô ta ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Trần Luật sư sững sờ, lắc đầu một cái,

“Thân phận được giữ bí mật, căn bản không tra được!”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cau mày, nhìn như vậy, chuyện không đơn giản, nhất định có người an bài. Nhưng là sẽ là ai ?

Mặc Thiếu ngày cau mày, sau đó nhìn về phía Mặc Lương,

“Nhất định phải tra ra là người nào!”

Mặc Lương gật đầu, “Vâng!”

Mặc Thiếu Thiên không tính chuyện tổn thương Trọng Nhược Tình, nhưng là nếu như không đóng chặt cô, cô ở bên ngoài, đối với Tử Lam mà nói, là một quả bom hẹn giờ! Hắn đã nói cho Trọng Nhược Tình, chuyện đều là hắn làm. Hắn không sợ Trọng Nhược Tình tìm hắn, hắn chỉ sợ Trọng Nhược Tình sẽ đi tìm mẹ con bọn họ gây phiền phức! Cho nên, hắn nhất định sẽ không để cho chuyện lần nữa diễn ra. . . . .

Ngày thứ hai, tỉnh dậy, Tử Lam cảm thấy đặc biệt thoải mái. Nhìn gi-ân phòng quen thuộc, mỗi ngày có thể ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại, đây đối với Tử Lam mà nói, cuộc sống như thế với cô là thỏa mãn nhất .

Tử Lam là một cô gái đơn giản. Sau khi Tử Lam thức dậy, thay một bộ đồ mặc ở nhà, màu xám nhạt sen kẻ màu hồng, Tử Lam mặc vào, xem ra, càng lộ vẻ tươi trẻ rất nhiều. Đáng dấp trẻ tuổi, luôn luôn là điều vô dụng nhất.

Tử Lam rửa mặt một lần, đi ra ngoài. Không ngờ, Tử Lam cho là Hi Hi dậy rất sớm, nhưng khi đi ra ngoài, lại phát hiện không có người, Tử Lam khe khẽ đẩy cửa phòng Hi Hi mở ra, lại phát hiện, Hi Hi còn đang ngủ.

Tử Lam vẫn một mực tin Hi Hi trên web đang làm chuyện gì đó, mặc dù cô không hỏi, nhưng là cô biết, Hi Hi là một người có chừng mực, cho nên cô cũng sẽ không hỏi tới, chỉ là, nhìn hẩn ngủ bộ dạng như vậy, Tử Lam cũng không nhẫn tâm quấy rầy, vì vậy khẽ đi ra ngoài.

Trước kia Tử Lam tập trung vào công việc, làm nhà thiết kế trang sức mặc dù không là một công việc nặng nhọc, nhưng là cũng không dễ dàng, có rất ít thời gi-ân đi ra ngoài, hôm nay bị thương, cô mới có thời gi-ân ra ngoài đi một chút, chỉ là, rất thoải mái.

Sáng sớm, không khí trong lành, nhiệt độ có chút hơi lạnh, Tử Lam đi ở bên ngoài, nhìn bốn phía, hai bên cây xanh tươi tốt hoa nở rộ, buôn bán dorr dào, Tử Lam cảm thấy, mỗi ngày trôi qua điều rất tốt đẹp, ánh mặt trời tràn đầy hi vọng.

Tử Lam ở bên ngoài gần chạy bộ hơn 30 phút, cuối cùng mua bữa ăn sáng trở về.

Cô không biết làm, đều sẽ mua thôi. Mặc dù không giống như bảo bối làm đồ ăn rất tốt, nhưng là sữa đậu nành, cũng là một thứ rất có dinh dưỡng.

Tử Lam vừa mới mở ra cửa, Hi Hi liền từ trong phòng đi ra, tiểu bảo bối mới vừa tỉnh ngủ, còn mặc áo ngủ, vuốt mắt, hình dáng tất cả đều rất đáng yêu.

“Bảo bối, con đã tỉnh?” Tử Lam nhìn hẩn hỏi.

Hi Hi dụi dụi con mắt, “Mẹ, làm sao mẹ sớm như vậy? Còn từ bên ngoài trở lại, mẹ đã đi đâu?” Hi Hi hỏi.

“Đi ra ngoài chạy bộ hết một vòng, xem con ngủ ngon như vậy cũng không muốn quấy rầy con!” Tử Lam nói,

“mẹ đã mua bữa ăn sáng, con đi tắm một cái, đi ra ăn cơm!”

Hi Hi mới vừa tỉnh ngủ muốn đi làm bữa ăn sáng, nghe được mẹ mua bữa ăn sáng, Hi Hi gật đầu một cái, “ạ!”

Vì vậy, Hi Hi hoảng hốt đi vào phòng tắm rửa mặt . Khoảng 10 phút đã xong, đi ra, trạng thái cả người so với lúc này không giống nhau, xem ra, tiểu thân sĩ buồn cười lại trở về rồi.

Tử Lam đã bày đồ ăn ra rồi. Hi Hi trực tiếp ngồi lên bàn ăn, chuẩn bị ăn cái gì!

“Mẹ, bảo bối quá may mắn, thế nhưng phiền đến mẹ mua bữa ăn sáng!” Hi Hi cười nói.

Mặc dù là mưa, nhưng là cũng là mẹ đi mua cho bữa ăn sáng, trước đều là cô ! Tử Lam nhìn hẩn,
“Cái người này giọng nói là ở tổ cáo trước ta đối với con không tốt sao?” Tử Lam nhúu mày hỏi.

Hi hi vội vàng cười lắc đầu, “Không có không có, mẹ đối với bảo bối tốt nhất!”

Tử Lam lúc này mới hài lòng chau chau mày, như vậy không còn sai biệt lắm.

“Tốt lắm, ăn đi!” Tử Lam nói.

Hi hi gật đầu, chuẩn bị ăn. Ngay vào lúc này, chuông cửa vang lên.

Hi Hi cau mày, giờ này ai sẽ tới? Nhưng mà vẫn là ngoan ngoãn đi mở cửa. Vừa mới mở ra cửa, liền nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên đứng ở ngoài cửa, bộ dạng long đong mệt mỏi.

“Cha?”

Bảo bối ngoài ý muốn. Mặc Thiếu Thiên thấy Hi Hi mở cửa,

“Bảo bối, chào buổi sáng!”

Nói qua không chút khách khí đi vào. Ngay sau Hi Hi đó đóng cửa lại,

“Cha, làm sao cha sớm như vậy?” Hi Hi hỏi.

Tử Lam ngồi ở trên bàn ăn, thấy Mặc Thiếu Thiên lúc này, là bất đắc dĩ. Kể từ khi cha con bọn họ quen biết nhau, tình huống như thế, sợ là phải thích ứng.

“Nhớ con, cho nên mới tới xem một chút!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Một câu nói, bảo bối đã mừng trong bụng, lập tức hỏi,

“Cha, cha ăn sáng chưa? Có muốn hay không cùng ăn?”

“Được!” Mặc Thiếu Tử đáp một tiếng.

Tử Lam cau mày, “Mẹ chỉ mua đồ ăn đủ cho hai người!”

“Không có việc gì, con lại đi làm cho cha một phần!” Hi Hi ân cần mà nói. . . . . thiếu thì làm thêm thôi.

Mặc Thiếu Thiên trợn mắt nhìn Tử Lam một cái, nữ nhân này rõ ràng chính là cố ý. Chỉ là, hẩn rất hài lòng biểu hiện của Hi Hi, cho Hi Hi một ánh mắt, bày tỏ tán thưởng, Hi Hi đi vào phòng bếp làm điểm tâm.

Mặc Thiếu Thiên cũng không khách khí, đi thẳng đến bàn ăn, có thể giống như bây giờ có lý do tùy thời xuất hiện tại nơi này, đây đối với Mặc Thiếu Thiên mà nói, là một loại mong đợi.

Tử Lam không nhìn hẩn, tiếp tục ăn bữa ăn sáng.

“Lâm Tử Lam. . . . .”

Mặc Thiếu Thiên chợt kêu tên họ của cô.

Tử Lam có chút kinh ngạc, sau đó nhìn hẩn,

“Làm gì?”

“Anh có chuyện muốn nói với em. . . . .”

Mặc Thiếu ngày nhìn cô mở miệng, lại có mấy phần do dự.

136. Chương 136: Bi Tình Lộ Tuyền

Edit: Phù Vân Y Y

“Anh có chuyện muốn nói với em. . . . .”

Mặc Thiếu ngày nhìn cô mở miệng, lại có mấy phần do dự.

“Mặc kệ sau khi nghe được sẽ là phản ứng gì, em đều có quyền biết chuyện này!” Mặc Thiếu Thiên độ dạng nghiêm chỉnh nói.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, hần rất ít khi nói chuyện như vậy, nhìn vẻ mặt của hần, nhất định là có chuyện gì.

“Chuyện gì? ?” Tử Lam nhìn hần hỏi.

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, cuối cùng mở miệng,

“Tối ngày hôm qua, Trọng Nhược Tình bị người ta bảo lãnh đi ra ngoài!”

Mặc Thiếu Thiên vừa nói xong, động tác Tử Lam ngẩn ra, tiếp theo sau đó ăn điểm tâm, không chút để ý đáp một tiếng,

“Thật sao?”

Mặc Thiếu Thiên không ngờ, Lâm Tử Lam lại là dáng vẻ rất bình thản như vậy.

Vừa muốn nói gì, lúc này, Hi Hi cũng từ trong phòng bếp đi ra, hần cũng đã nghe đến lời nói Mặc Thiếu Thiên, không vui đi ra,

“Cha, cha nói là thật sao?”

Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại nhìn Hi Hi, sau đó gật đầu một cái. Hi Hi nhếch miệng lên cười lạnh,

“Đây coi là cái gì? Chuyện này cũng có thể bảo lãnh?”

Mặc Thiếu Thiên không nói gì, nhìn mặt Hi Hi có vẻ tức giận, âm thanh của hần xen lẫn một tia không vui, nhìn vẻ mặt của hần, Mặc Thiếu Thiên cũng biết Hi Hi đang suy nghĩ gì.

“Cha cũng là hôm qua mới nhận được tin tức đấy!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi cười lạnh, “Quả nhiên, trên cái thế giới này, dù là chuyện gì cũng nên dựa vào chính mình giải quyết!” Hần không nên quá tin tưởng chuyện báo ứng!

Mặc Thiếu Thiên cùng Tử Lam đều nhìn Hi Hi, trên mặt hần tức giận, rõ ràng.

Tử Lam nhìn hi hi, biết hần đang tức giận, cũng biết hần là bởi vì lo lắng tình hình mới có thể tức giận như thế.

“Bảo bối, chúng ta là người, không phải Chúa Tể, không thể nào nắm giữ tất cả mọi chuyện, Trọng Nhược Tình mặc dù bị bảo lãnh rồi, nhưng là cô ta sẽ vì chuyện mình đã làm mà trả giá thật lớn!”

Tử Lam nhìn Hi Hi dạy bảo nói, không muốn làm cho hần bởi vì chính chuyện của mình mà quá mức kích động. Dù sao, hần vẫn chỉ là một đứa bé.

Lời nói này nói ra, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn Lâm Tử Lam, Trọng Nhược Tình đối với Tử Lam làm chuyện như vậy, cô đều có thể tâm bình khí hòa mà nói ra lời nói này, Mặc Thiếu Thiên rất khâm phục. Đối thành người khác, chỉ sợ sớm đã giận không kềm được rồi.

“Con biết rồi mẹ!”

Hi Hi nhìn Tử Lam nghe lời gật đầu. Hần thừa nhận mẹ nói không sai, nhưng là trên cái thế giới này, đã sớm trở thành cá lớn nuốt cá bé, “Thích Giả Sinh Tồn”, hần sẽ nghe lời của mẹ, nhưng là hần cũng sẽ dùng phương thức của mình đi bảo vệ mẹ!

Tử Lam hài lòng gật đầu, mặc kệ như thế nào, Hi Hi ít nhất có thể đem lời của cô nghe vào là được.

“Cha, chuyện này, cha định làm gì?” Lúc này, Hi Hi đem lời nhảm ngay Mặc Thiếu Thiên.

Chuyện này, từ hần mà bắt đầu, cho nên Hi Hi muốn nghe đề nghị của hần. Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, chau chau mày,

“Trọng gia bây giờ đã không chịu nổi một kích, hoàn toàn không có năng lực phản kích, cha lại không thêm để ý Trọng Nhược Tình, Cô ta chỉ là một nữ nhân, chỉ là, chuyện này, sau lưng có người ở giúp cô ta!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi cau mày, nhìn Mặc Thiếu Thiên,

“Là ai ?”

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Hi Hi một chút, nhìn cặp mắt tỏa sáng cực kỳ giống hắc, mấp máy môi, hắc đem tầm mắt chuyển đến trên người của Lâm Tử Lam.

Nhìn tầm mắt chuyển dời đến mình, Tử Lam cau mày,

“Các người nhìn tôi làm gì?”

“Chuyện này, người sau lưng Trọng Nhược Tình chính là Lục Tử Thịnh!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, nói gần từng chữ.

Vừa nghe đến tên này, Tử Lam kinh ngạc một chút. Không ngờ sau lưng Trọng Nhược Tình chính là Lục Tử Thịnh.

“Là hắc! ?” Hi Hi sâu kín nói, cũng có mấy phần kinh ngạc. vexp.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái.

Tử Lam mím môi, nghĩ tới lần trước cùng Lục Tử Thịnh nói chuyện trời đất, hắc muốn nói lại thôi, còn nói với cô thật xin lỗi, hôm nay nhớ tới, hắc là biết cô cùng Trọng Nhược tình xảy ra chuyện gì hay sao?

Tử Lam có chút không hiểu. Đang cùng Trọng Nhược Tình sau khi xảy ra chuyện như vậy, cô không tức giận là giả, nhưng là cô không hận, Trọng Nhược Tình là người như vậy, không có tư cách để cho cô đi hận, khi thức dậy biết cô bị cảnh sát bắt, cô cũng rất tâm bình khí hòa, đó là trừng phạt đúng tội cô ta, vậy mà hôm nay nghe được cô được người ta bảo lãnh, cô vẫn như cũ cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng là không ngờ người kia là Lục Tử Thịnh. Không phải tức giận, cũng không phải là khổ sở, mà là kinh ngạc.

Nhưng là sau khi nghĩ thông suốt, đây chính là cuộc sống, tràn đầy chuyện kinh ngạc, ngoài ý muốn, cùng phức tạp.

Nhìn ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên và Hi Hi dừng lại trên người mình, Tử Lam nhú mày hỏi.

“Vậy thì thế nào?”

“Mẹ, Lục Tử Thịnh không phải học trưởng của mẹ sao? Hắc tại sao muốn làm như vậy?” Hi Hi nhìn Tử Lam khẩn trương hỏi.

Nhìn ra hắc, Lục Tử Thịnh thích mẹ. Nhưng là không ngờ hắc thế nhưng lại giúp Trọng Nhược Tình. Chẳng lẽ bởi vì là đuổi không được mẹ mới làm như vậy sao?

Nhìn Hi Hi hỏi, Tử Lam ngoắc ngoắc khóe môi, tiếp tục ăn đồ,

“Đúng vậy a, mẹ với hắc chỉ là quan hệ học trưởng và học muội, trừ chuyện đó ra, cái gì cũng không còn, về phần hắc tại sao muốn làm như vậy, mẹ cũng không biết!” Tử Lam nhàn nhạt nói, cũng không tức giận, có cái nhìn rất thoáng.

“Mẹ, chẳng lẽ mẹ không tức giận sao?” Hi Hi cau mày hỏi.

Tử Lam lắc đầu, “Mẹ là vì cái gì phải tức giận? Mỗi người đều có quyền làm việc mà mình nghĩ, chúng ta không thể ngăn cản, hơn nữa, nếu như chuyện này đúng là bảo bối con làm, mẹ mới có thể tức chết!”

Tử Lam cười nói.

Trên cái thế giới này, chỉ cần bảo bối luôn ở bên cạnh cô, cô cái gì cũng không sợ.

Một câu nói, bảo bối nhất thời hết sức Thư Tâm. Cũng chợt hết sức rõ ràng cảm giác của mẹ!

“Mẹ, con hiểu!” Hi Hi cười nói.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Tử Lam, vốn là còn muốn hỏi ra cái gì, biết ngày đó cô cùng Lục Tử Thịnh đi ra ngoài, hắc cũng rất khó chịu, hôm nay nghe được câu này, trong lòng hắc thoải mái hơn. Hơn nữa đang nghe câu kia, bọn họ chỉ là quan hệ học trưởng cùng học muội, ngoài chuyện đó ra, cái gì cũng không có, Mặc Thiếu Thiên nhắc tới trong lòng lại thư thái nhiều hơn!

Tử Lam nhếch môi, nhìn Hi Hi cười cười.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn bọn họ,

“Các người yên tâm, chuyện này, tôi sẽ xử lý!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam chau chau mày, không có phản bác, cô biết Mặc Thiếu Thiên làm chuyện này, cũng là vì bọn họ, nếu hấn làm, Tử Lam vì sao phải phản bác?

“Được lắm, ăn điểm tâm nhanh lên một chút! !” Hi Hi nói.

Vì vậy Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên cũng tiếp tục ăn bữa ăn sáng.

Mặc dù bữa ăn sáng rất bình thường, nhưng là Mặc Thiếu Thiên lại ăn hết sức ngon miệng, bao nhiêu năm nay hấn ở đây cũng chưa từng ăn như vậy. Tốt lắm, hấn quyết định, về sau mỗi ngày đều tới đây nơi này ăn điểm tâm.

“Bảo bối, bữa ăn sáng không tệ!” Mặc Thiếu Thiên ca ngợi.

Hi Hi cười một tiếng, “Đó là đương nhiên, cũng không nhìn người nào làm! Cha nếu như cha muốn ăn, về sau tới đây, con làm cho cha ăn!”

“Lời này là con nói!” Mặc Thiếu Thiên hiện tại là chờ những lời này.

“Dĩ nhiên!” Hi Hi cũng cười nói. Có thể một nhà ba người ở một chỗ ăn dù là cái gì Hi Hi cảm giác hết sức tốt đẹp.

Nhìn bọn họ hai hết sức hap—py quyết định, Tử Lam lúc này lên tiếng khụ khụ, ho khan mấy tiếng.

Hi Hi dừng lại lời nói, nghiêng đầu sang nhìn Tử Lam. Tử Lam lên tiếng,

“Mặc Tổng, chớ dùng lời nói dụ bảo bối, một câu ca ngợi liền muốn khiến bảo bối phục vụ anh? Nếu anh muốn ăn, có rất nhiều chỗ sẵn sàng phục vụ anh mà!” Tử Lam không khách khí nói.

Mặc Thiếu Thiên lúc này buồn bực, nhìn Tử Lam,

“Anh chưa từng có ăn sáng!”

Mặc Thiếu Thiên nói, những lời này không giả, lúc nhỏ liền bị ném ra nước, đừng nói bữa ăn sáng, một ngày có thể ăn được một bữa là tốt rồi, sau khi trở về, hấn bận với tập trung vào sự nghiệp, cực ít ăn điểm tâm.

Tử Lam nhìn hấn, bởi vì này câu, thật cảm thấy rất buồn cười.

“Mặc tổng, nói giỡn cũng phải khó tin, đó là anh không ăn, chứ vẫn không có ăn?” Tử Lam không tin hỏi ngược lại.

“anh không có nói giỡn, anh cho tới bây giờ cũng không có cùng người nhà, ở chung một chỗ ăn sáng!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Người nhà. Tử Lam bị những lời này làm xúc động. Mặc Thiếu Thiên đối với Hi Hi, phải là rất khát vọng, rất quý trọng thôi.

Tử Lam ngẩng đầu liền thấy cặp mắt đầy thâm thúy của Mặc Thiếu Thiên, giống như bảo thạch Âm Dạ, phát ra ánh sáng u u, Tử Lam chạm đến ánh mắt như thế thì đáy lòng không khỏi có một chút ôn nhu, muốn phản bác cũng nói không ra.

Mặc Thiếu Thiên, anh chừng nào thì bị tình lộ tuyến, cũng muốn chào hỏi một tiếng a.

Tử Lam có chút không quen Mặc Thiếu Thiên như vậy, có thể làm cho không thể không thừa nhận, Tử Lam một khắc kia, đáy lòng giống như bị thứ gì đánh một chút.

“Tốt lắm, mau ăn đi!” Tử Lam không được tự nhiên nói, sau đó mình cúi đầu ăn bữa ăn sáng.

Lời của cô..., tương đương với chấp nhận Mặc Thiếu Thiên. Hi hi nhất thời cười,

“Cha, cha muốn ăn, tùy thời tới đây, bảo bối làm cho cha ăn!” Hi Hi hết sức vui mừng mà cười cười nói.

Mặc Thiếu Thiên cũng cười lên, “Không thành vấn đề!”

Muốn chính là chỗ này câu! Nhìn cha con hai người đoàn kết một mạch, vui mừng như vậy, Tử Lam có cảm giác bị gầy bấy! Chỉ là ở đáy lòng, Tử Lam cảm thấy, giống như vậy cũng không tồi. . . . . Ít nhất, không ghét!

Ba người ngồi chung một chỗ ăn điểm tâm, một màn này, xem ra, rất ấm áp. Mặc Thiếu Thiên chợt có chút mong đợi tới cuộc sống như thế.

Đang cái lúc này, Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới cái gì, nhìn Tử Lam,

“Mấy ngày nay, các người không có chuyện, tốt nhất ít ra ngoài một chút. . . . .”

Tử Lam nhìn hắn, “Tại sao?”

“Trọng Nhược Tình ở bên ngoài, anh có chút không yên lòng, mấy ngày tới anh có chút bận, không có thời giờ—anh ở bên cạnh các người, cho nên các người còn là hạn chế ra cửa lại. . . . .” Mặc Thiếu Thiên nói.

137. Chương 137: Tử Lam Động Tình

Edit: meohocxuong

“Bây giờ Trọng Nhược Tình ở bên ngoài, cô ta đã hoàn toàn mất đi lý trí, ai cũng không biết cô ta bước kế tiếp sẽ làm ra chuyện gì, mà anh thì không thể tùy thời canh giữ bên người hai mẹ con em, cho nên em nên cẩn thận ít ra ngoài một chút thì tốt hơn ” Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ gần từng chữ nói.

Nghe xong lời Mặc Thiếu Thiên lời, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “ Ba, ba đây là đang quan tâm tới mẹ con con sao? ” Hi Hi cười hỏi.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn bé, cười hỏi ngược lại, “ Còn chưa đủ rõ ràng sao? ”

Hi Hi cười hắc hắc, “ Rõ ràng, rõ ràng, quá rõ ràng rồi

”

Nụ cười hết sức thỏa mãn.

Tử Lam tận lực không nhìn hai người hồ động, nhìn Mặc Thiếu Thiên nhàn nhạt mở miệng, “Nếu như cô ấy một mực không xuất hiện vậy chẳng lẽ chúng ta cứ phải ẩn nấp mãi sao? ” Tử Lam hỏi ngược lại.

“Anh đã nói với cô ta, chuyện của Trọng Chính là do anh làm, về phần cô ta có tin hay không, sẽ làm gì, anh cũng không rõ ràng. Bất quá anh sẽ mau sớm tìm được cô ta xử lý chuyện này ” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam nói.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên một chút cuối cùng gật đầu một cái, cũng không có phản bác.

Lúc này nên im lặng thì cô sẽ im lặng, Tử Lam là một phụ nữ thông minh.

“Tôi sẽ tận lực tránh cô ấy, nhưng là tôi không thể bảo đảm sẽ không ra khỏi cửa ” Tử Lam nhàn nhạt nói, cô không thể bởi vì ẩn núp Trọng Nhược Tình liền đánh vỡ cuộc sống quy luật của mình, đó không phải là phong cách của cô.

Huống chi, không phải chuyện gì cứ tránh né là có thể vượt qua.

Tử Lam chỉ có thể tận lực tránh cô ta, nhưng là không thể bởi vì chuyện này liền phá hư quy luật.

Tử Lam ngược lại không phải là sợ Trọng Nhược Tình, chỉ là sợ cô phát điên tổn thương tới Hi Hi, cô nhất định không muốn nhìn thấy chuyện này.

Nếu như Trọng Nhược Tình thật làm vậy, vậy thì thật sự là chộc giận Tử Lam rồi.

“Ừ ” Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái.

Thái độ của Lâm Tử Lam rất bình thường, ôn hòa, Mặc Thiếu Thiên hiểu như vậy mới là Lâm Tử Lam.

Bất quá Mặc Thiếu Thiên chợt phát hiện, có một số lúc nguyên tắc xử lý chuyện của anh và Lâm Tử Lam là rất tương tự

Trong lúc xử lý chuyện cũng luôn duy trì trung lập, sẽ không quá đáng đuổi theo và cũng sẽ cố ý trốn tránh

“Anh biết, nếu có chuyện gì thì lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho anh ” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam cùng Hi Hi đều không có phản bác coi như là đã chấp nhận yêu cầu của anh.

Đây đối với Mặc Thiếu Thiên mà nói đã kết quả thành công lắm rồi.

Vì vậy một bữa sáng cứ như vậy mà vượt qua.

.....
Ăn sáng xong, Hi Hi thu dọn chén đĩa, Mặc Thiếu Thiên thì muốn đi làm.

Còn Tử Lam thì đương nhiên phải tiếp tục “ dưỡng thương ”.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Lâm tiểu thư, em ở nhà dưỡng thương mà vẫn được ăn lương thiệt là sướng à ” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói.

Tử Lam chau mi, “Điểm phúc lời này của công ty MK cũng rất tốt ” Tử Lam nói, sau đó nhướng mày nhìn Mặc Thiếu Thiên nhếch môi, “ Thế nào? Mặc Tổng hâm mộ sao? ”

Mặc Thiếu Thiên khoe miệng nhếch lên, hừ lạnh nói, “Anh không thèm hâm mộ thứ ấy đâu ”

Bị thương có cái gì tốt mà hâm mộ?

Điều anh hâm mộ duy nhất chính là thái độ của Hi Hi đối với Tử Lam lúc nào cũng nghe lời, để cho anh cái người làm ba này nhìn thấy mà ghen.

“Nếu như vậy Mặc Tổng cũng không cần dùng khuôn mặt biểu lộ ganh tỵ mà đi nhìn tôi ” Tử Lam hài hước nói.

Nói thật, nếu như không phải là Hi Hi bắt cô nghỉ ngơi thêm mấy ngày thì cô cũng muốn trở về đi làm. Một người ở không thì cảm thấy thời gian thật dài, cô tình nguyện cùng Cảnh Thần ở trong công ty tám chuyện, thời gian sẽ cảm thấy trôi qua thật nhanh.

Mặc Thiếu Thiên hừ lạnh một tiếng, quét nhìn cô một cái rồi ra cửa đi làm.

Lúc này Hi Hi cũng từ căn phòng đi ra, “ Mẹ, con đã dọn dẹp xong, con đi học đây ” Hi Hi nói.

Tử Lam gật đầu một cái, “Ừ ”

Vì vậy, Hi Hi thu thập sách vở của mình liền chuẩn bị đi học.

Khi Hi Hi vừa bước tới cửa thì Tử Lam chợt nhớ tới cái gì nói, “ Bảo bối, để mẹ tiễn con ” Tử Lam mở miệng sau đó đứng dậy đi theo Hi Hi xuống lầu.

“ Mẹ, con đi nha ” Hi Hi nói.

“ Bảo bối, để mẹ đưa con đi tới trường học nhé? ” Tử Lam nhìn bé hỏi.

Tử Lam có một chút không yên lòng.

Hi Hi ngẩng đầu nhìn Tử Lam, “Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ không có chuyện gì đâu, hơn nữa, con sẽ tự bảo vệ tốt ỉnh, mẹ chỉ cần ở nhà nghỉ ngơi thật tốt ” Hi Hi dặn dò.

Hi Hi quả nhiên nhìn ra đúng suy nghĩ của mình.

Tử Lam không sợ Trọng Nhược Tình, nhưng là sợ cô ta tổn thương Hi Hi, dù sao bé mới chỉ có bảy tuổi, tay còn trói gà không chặt. .

Bất quá nghe được lời của Hi Hi Tử Lam cũng yên tâm nhiều.

“Có chuyện gì thì gọi điện thoại ẹ ” Tử Lam dặn dò.

Hi Hi gật đầu, “Dạ, con biết rồi, con đi học đây ”

Tử Lam gật đầu.

vì vậy, Hi Hi lên một chiếc xe, đi học đi.

Nhìn Hi Hi đi khuất trước mặt của mình, Tử Lam mới phục hồi tinh thần lại, chuẩn bị đi về nhà.

Vừa mới đi tới lầu một chờ thang máy, liền thấy một dì hàng xóm, dì ước chừng hơn bốn mươi tuổi, thoát nhìn khuôn mặt rất hiền lành.

“Cô Lâm, chào buổi sáng ” dì Trương nhìn Tử Lam cười nói.

“Chào buổi sáng ” Tử Lam cũng hướng dì chào hỏi.

“Cô Lâm, mấy ngày nay sao không thấy cô vậy ” dì Trương mở miệng hỏi.

Tử Lam suy nghĩ một chút, “ À, mấy ngày nay cháu có chút chuyện tạm thời ra khỏi nhà ” Tử Lam nói.

Dì Trương gật đầu một cái, sau đó nhìn Tử Lam cười.

“Cô Lâm, cô thật là hạnh phúc ” dì Trương chợt nói.

Tử Lam nhìn dì Trương, không hiểu nhú mày một cái.

“Dì vẫn cho là cô độc thân mang theo con trai, không nghĩ tới cô cũng có chồng, hơn nữa chồng cô đáng đáp rất tuần tú, nói vậy anh ta đối với cô cũng rất tốt, còn có bảo bối cũng rất đáng yêu, cả nhà cô thoát nhìn thật hạnh phúc ” Dì Trương nhìn Tử Lam cười nói.

Nụ cười đó thật sự là thành tâm chúc phúc.

Tử Lam có chút quẫn bách.

Dì Trương lại cho là Mặc Thiếu Thiên là chồng của cô.

Tử Lam nghĩ vậy cảm thấy trong lòng có chút kỳ quái.

“Anh ta và bảo bối tương tá đáng đáp quả thật là y chang nhau ” dì Trương còn nói.

Nếu như không phải là chính mắt thấy được dì nhất định sẽ không tin.

Bảo bối ở trong khu này nổi danh là khéo léo, thân sĩ, không người nào không biết không người nào không hiểu, từ các bà nãi nãi cho đến các bé gái xinh đẹp đều bị bé làm mê mẩn. Nhưng là bây giờ thấy có một phiên bản phóng lớn giống Hi Hi xuất hiện, khẳng định sẽ khiến cho người ta chú ý.

Tử Lam muốn giải thích, nhưng là không biết nên giải thích thế nào.

Cũng không định giải thích.

Càng giải thích sợ chỉ càng loạn.

“Chồng cô là làm công việc gì? Dì trước giờ rất ít khi thấy anh ta ” dì Trương nhìn Tử Lam hỏi.

Tử Lam ngắc ngứ cả người, không nghĩ tới dì Trương sẽ hỏi như thế, nhất thời do dự một chút, suy nghĩ một chút mới từ từ mở miệng, “Là anh tự mở công ty ... .. công ty bề bộn nhiều việc nên anh rất ít tới nơi này ”

Khi dì Trương nghe được liền kinh ngạc cười một tiếng, sau đó cười nói, “Hèn chi, chồng cô thoát nhìn thì không phải là người bình thường, khí chất phi phàm, cô và anh ta thật là xứng đôi ” dì Trương nói.

Tử Lam chẳng qua là ngượng ngùng cười cười không có nói thêm lời nào.

Vốn là chấp nhận Mặc Thiếu Thiên có thể ra vào nhà của cô, nhưng là bây giờ đưa tới thật nhiều hiểu lầm.

Vì vậy trong thang máy, dì Trương cùng Tử Lam lại trò chuyện mấy câu, đình một tiếng, thang máy vang lên một tiếng, đến nơi Tử Lam mới đi đi ra.

“Được rồi, có lúc nào rảnh rồi thì dì cứ đến nhà cháu ” Tử Lam khách khí nói.

Dì Trương cười cười, lại nói mấy câu, thang máy bị khép lại, Tử Lam lúc này mới hướng gian phòng của mình đi tới.

Mở cửa, Tử Lam đi vào, đóng cửa lại, không biết thế nào mặt cô liền bắt đầu đỏ lên.

Không nghĩ tới lại bị người khác hiểu lầm cô và Mặc Thiếu Thiên là vợ chồng, loại cảm giác này rất kỳ quái.

Nghĩ tới đây, không biết vì sao trong đầu tự nhiên thoáng hiện lên gương mặt của Mặc Thiếu Thiên, vô lại, tà mị, hài hước, nghiêm túc ..... càng nghĩ mặt của cô lại càng đỏ.

Lúc trước cô cho là nửa thân dưới của Mặc Thiếu Thiên chính là động vật, nhưng là càng lúc càng tiếp cận Mặc Thiếu Thiên, càng phát ra hiện anh cũng là có mặt khác, ít nhất mặt khác của anh . . . Lâm Tử Lam không ghét.

Càng nghĩ tới lại càng khổ não.

Tử Lam cũng không biết mình bị sao nữa, cô muốn đẩy anh ra khỏi tâm trí của mình, nhưng càng muốn, hình ảnh của anh lại càng hiện lên.

“Lâm Tử Lam, chẳng lẽ người cũng cũng giống Mặc Thiếu Thiên là loại ngựa thích động tình sao? ” Tử Lam ở trong lòng hung hăng khinh bỉ mình.

Cuối cùng cô đi tới trước tủ lạnh, rót một ly nước đá uống vào, Tử Lam mới cảm giác tốt hơn nhiều.

Có đôi lúc cách này đúng là không tệ.

Tử Lam thanh tĩnh rất nhiều.

Sự thật chứng minh, có người dù tỉnh táo cách mấy đôi lúc cũng bị động tình.

Tử Lam uống một chén nước, ở nhà ngây ngô có chút nhàm chán, ngay vào lúc này, di động của Tử Lam vang lên, khi vừa thấy số điện thoại Tử Lam khé miệng nhếch lên một cái rồi cười nhận.

“Này, Từ Từ .....”

“Tử Lam, cậu nha, ra viện cũng không biết báo một tiếng hả? ” mới vừa nhận điện thoại, thanh âm Từ Từ liền từ bên trong truyền ra.

Tử Lam lúc này mới nghĩ đến lúc cô xuất viện cũng quên nói cho Từ Từ.

“Thật xin lỗi, tớ quên mất .....” Tử Lam xin lỗi nói.

“Này con kia, cậu ngay cả tớ cũng dám quên? Có phải hay không muốn tuyệt giao? ” Từ Từ thở phì phò nói, mặc dù tức giận, nhưng là trong giọng nói cũng mang theo vài phần làm nũng.

“Tớ thề tuyệt đối không phải vậy ” Tử Lam lập tức phủ nhận.

Đời này, trừ bảo bối và ba, Từ Từ chính là người cô thân thiết nhất.

“Như vậy thì tạm được, nhìn thái độ khẩn trương của cậu vậy tớ tha cho cậu đấy ” Từ Từ đại độ nói.

“Tốt, cảm ơn cậu đại nhân đại lượng ” Tử Lam cười nói.

“Cậu bây giờ ở nơi nào? đang nghỉ ngơi sao? ”

“Không có, đang ở nhà rất nhàm chán ” Tử Lam nói. “ Thế nào? Có chuyện gì không? ”

“Tớ đang ở siêu thị mua đồ, cậu có muốn ra không? ” Từ Từ đề nghị.

Tử Lam suy nghĩ một chút cảm thấy ý kiến không tệ.

“Được, cậu đang ở đâu tớ chạy tới ” Tử Lam nói.

Vì vậy, Từ Từ nói địa chỉ, sau đó hỏi, “Đúng rồi, thân thể của cậu vừa bị thương có đi nổi không vậy? ” Từ Từ lo lắng hỏi.

“Dĩ nhiên, tớ đã tốt lắm rồi ” Tử Lam nói.

“Được rồi, không nói nữa, để tớ đi thay quần áo rồi một lát nữa đi tìm cậu ” nói xong Tử Lam liền cúp điện thoại. Tử Lam thay một bộ quần áo, trang điểm qua loa một chút liền đi ra ngoài.

138. Chương 138: Mặc Tổng Mà Hoàn Lương, Thì Heo Mẹ Biết Trèo Cây

Edit: Thanh Dâng

Đối với việc dạo phố mua đồ mà nói, người phụ nữ ở phương diện này chính là một loại bản lãnh, cũng là người có một loại năng lực tràn trề.

Tử Lam cùng Tiểu Từ, hai người liền bắt đầu đi dạo.

Tử Lam đã thật lâu rồi chưa hề ra ngoài đi dạo, mọi thứ đều do Hi Hi mua, lần này có thể ra ngoài đi dạo phố cùng Tiểu Từ, cũng sẵn mua ít đồ.

Tử Lam chỉ mua ỉnh một bộ váy, sau đó mua một bộ quần áo cho Lâm Mặc Thiên, những thứ khác đều là mua cho bảo bối, cũng sẵn tiện mua một đôi kiếu dép nam mang trong nhà, hạn chế việc Mặc Thiếu Thiên cứ luôn mang dép của cô.

Cũng vì chuyện đôi dép, mà Tiểu Từ cố truy hỏi Tử Lam nửa ngày trời, Tử Lam kiên trì nói, chỉ là vì để tránh việc đôi dép của cô bị ‘chà đạp’.

Tiểu Từ nhìn dáng vẻ kiên trì của Tử Lam, cũng không còn gì để hỏi, cô lần này đi ra ngoài là để mua quà tặng cho ông chủ, Tử Lam mắt nhìn không tệ, cho nên bảo Tử Lam giúp đỡ, theo đề nghị của Tử Lam, cũng mua được không ít đồ, hai vừa đi dạo vừa nói chuyện phiếm, bất tri bất giác ba tiếng đồng hồ đã qua, đến buổi trưa, Tử Lam cảm thấy hơi đói, hai người mới đi ăn cái gì đó.

Hai người gặp mặt, giống như đề tài nói chuyện không hết, một mực mà nói, Tử Lam có cảm giác khí phách, nếu như Tiểu Từ cùng Cảnh Thần cùng ở một chỗ, nhất định sẽ rất náo nhiệt.

Bên trong phòng ăn, Tiểu Từ nhìn Tử Lam, “Lâm tiểu thư, cô có dám nói, cô đối với cha Hi Hi không có một chút hứng thú nào không?” Tiểu Từ hỏi.

Tử Lam nhìn Tiểu Từ, đang nghe cô ấy nói cái vấn đề này, trong lòng cô xẹt qua một tia do dự, “Tớ thừa nhận, tớ đối với anh ta cũng có chút động lòng, thế nhưng chỉ là trong nháy mắt thôi, tớ biết rõ anh ta là một ‘ngựa đực’, tớ là cái gì còn phải tự đi tìm đường chết chứ?” Tử Lam hỏi ngược lại, ở mặt tình cảm, cô vẫn luôn duy trì trạng thái lí trí.

“Cha Hi Hi là rất lạm tình , nhưng quan trọng là, anh ta đối với cậu rất đặc biệt, tớ cuối cùng có cảm giác, anh ta thích cậu, cho nên tớ cảm thấy cậu giữ lấy anh ta đi!!!” Tiểu Từ nói.

“Cậu nghĩ quá nhiều!”

“Tớ nói thật, một người đàn ông quan trọng nhất không phải là quá khứ, mà là tương lai, nếu như cha Hi Hi có thể vì cậu thay đổi, cậu có tiếp nhận anh ta không?” Tiểu Từ nhìn cô hỏi.

Tử Lam sững sốt. Vì cô mà thay đổi? Làm sao có thể? Tử Lam chưa từng nghĩ tới vấn đề này, nhưng Tiểu Từ vừa nói như thế, Tử Lam thật ngây ngẩn cả người.

Lấy lại thần trí, Tử Lam nhìn Tiểu Từ, “Tỷ lệ chuyện này xảy ra là rất ít, cho nên không cần suy nghĩ!” Tử Lam nói thẳng.

“Thôi đi, không trả lời thẳng vào vấn đề là thừa nhận, cậu cái này là đang trốn tránh vấn đề!” Tiểu Từ nhìn Tử Lam, hết sức chắc chắn mà nói.

Tử Lam lại cười với cô, “Tớ sẽ không trả lời vấn đề mà chuyện đó xảy ra là rất ít, anh ta mà có thể thay đổi, thì heo mẹ biết trèo cây!” Tử Lam hết sức không khách khí mà nói.

“ . . . . . ”

Tiểu Từ vừa muốn mở miệng nói cái gì đó, Tử Lam lại nói tiếp..., “Tiểu Từ thân ái, có thể ăn cơm chưa!” . . . . .

“Được, ăn cơm!” Tiểu Từ đáp một tiếng, hai người cùng ăn cơm, vừa ăn vừa tán gẫu.

Hai người ăn cơm, cũng có thể tốn hơn một giờ, sau khi ăn cơm xong, hai người lại đi dạo một lát, buổi chiều Tiểu Từ phải về công ty phục mệnh, cho nên Tử Lam bảo Tiểu Từ đi về trước. Sau khi Tiểu Từ trở về, Tử Lam cũng trực tiếp gọi taxi đi về.

Đi dạo một ngày, Tử Lam cảm thấy hơi mệt, hơn nữa còn là mang đôi giày cao gót ấy centimét, càng thêm mệt mỏi.

Ném đồ ở trên ghế sofa, Tử Lam liền nằm trên ghế.

Quả nhiên, đi dạo phố là một việc rất tiêu hao thể lực. Tử Lam vừa nằm xuống, liền tuyệt không muốn động rồi, nằm trên ghế sofa, mở ti vi, muốn nghỉ ngơi một chút, nhưng không ngờ xem một chút liền ngủ mất rồi.

Mãi cho đến lúc Hi Hi trở lại, vừa vào cửa, liền nhìn thấy Tử Lam nằm trên ghế sofa.

”Mẹ, con đã trở về!” Hi Hi nói.

Tử Lam lúc này mới giật mình tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn Hi Hi, “Con về rồi?”

“Dạ!” Hi Hi gật đầu đi vào, ngay khi thấy Tử Lam, “Mẹ, mẹ mệt chết đi?”

“Ừ!” Tử Lam miễn cưỡng đáp một tiếng, “Hôm nay mẹ với dì Tiểu Từ đi ra ngoài mua ít đồ, cho nên hơi mệt!”

Tử Lam cũng không ngẩng đầu lên mà nói. . . . .

Hi Hi nghe mẹ nói mới yên lòng. “Mẹ, mệt lắm không?” Hi Hi tiến tới, nhìn Tử Lam hỏi.

Tử Lam gật đầu một cái, “Ừ, có một chút!”

“Con giúp mẹ đắp bóp!” Nói xong, bàn tay nhỏ bé Hi Hi liền đưa tới.

“Ngoan!”

Vì vậy Hi Hi ân cần hầu hạ. Tử Lam ra sức hưởng thụ.

Bảo bồi đắp chân, xoa vai, thật vất vả, còn vừa mới đi học về là phải phục vụ mẹ! Nhưng Hi Hi cam tâm tình nguyện.

“Mẹ, mẹ hôm nay mua cái gì à?” Hi Hi nhìn những túi lớn túi nhỏ kia hỏi.

Nói xong liền đi tới đóng đồ kia mà lấy ra xem.

“Mua cho con mấy bộ quần áo, ông ngoại con, còn có một chút đồ gia dụng gì đó!” Tử Lam miễn cưỡng nói.

Hi Hi liếc nhìn, sau đó thấy có một đôi dép nam mang trong nhà, lập tức lấy ra.

“Mẹ, cái này là cái gì?” Hi Hi cười hỏi.

Tử Lam nhìn Hi Hi cười, lại nhìn đôi dép kia, đột nhiên cảm thấy có chút .

“Dép a!”

“Con biết là dép, cái này là mua cho ai?” Hi Hi cười hỏi.

“Mẹ đừng nói với con, là mua để dành cho con mười mấy năm sau à?” Hi Hi cười hỏi. . . . .

Nhìn bộ dạng của mẹ không có lời nào để nói, Hi Hi càng thêm khẳng định đáp án của mình, Hi Hi tiến tới, mặt cười vui vẻ, “Mẹ, cái này là mua cho cha?”

Nếu Hi Hi đã biết, Tử Lam cũng không định che giấu, gật đầu một cái, “Đúng vậy a, không sai!”

“Mẹ, mẹ thích cha rồi hả ?” Hi Hi kích động hỏi, cặp mắt kia lấp lánh nhìn Tử Lam.

Tử Lam lắc đầu, “Con nghĩ quá nhiều!”

“Vậy mẹ tại sao lại mua dép cho cha?”

“Mẹ là sợ anh ta tới nơi này nữa liền mang dép của mẹ, chân của anh ta lớn như vậy, dép của mẹ chịu không lại sự ‘chà đạp’ đấy!” Tử Lam nói. . . . .

“Chỉ là như vậy?” Hi Hi nhú mày hỏi.

“Chỉ là như vậy!” Tử Lam hết sức khẳng định nói.

Nhìn bộ dạng không thừa nhận của mẹ, Hi Hi cũng không thể tránh được, nhưng mà trong lòng hết sức khẳng định là, mẹ trong lòng bắt đầu có cha rồi.

Mặc dù mẹ không thừa nhận, nhưng Hi Hi dám khẳng định.

Hi Hi nhìn Tử Lam, lộ ra nụ cười sáng lạn.

“Mẹ, thật ra thì cha rất tốt!” Hi Hi nói.

“Tốt ở chỗ nào?” Tử Lam nhú mày hỏi ngược lại.

“Lớn lên đẹp trai này, có năng lực này, có tiền này, không thể so với người bình thường được!” Hi Hi nói, là một người chồng ‘Đệ Nhất Nhân Tuyển’, tuyệt đối không sai.

Tử Lam cau mày, “Tại sao mẹ chỉ thấy được là, lạm tình, hoa tâm, lãnh khốc vô tình?” . . . . .

Mẹ, mẹ tất yếu chê bai cha như vậy sao?

“Thế nào? Tuyệt đối không đúng?” Tử Lam hỏi ngược lại.

Hi Hi im lặng nhìn Tử Lam, nhìn ngọn lửa của mẹ vào giờ phút này, Hi Hi chỉ có thể gật đầu, “Đúng!”

Tử Lam nhếch miệng cười thỏa mãn, “Ngoan, nấu cơm đi, mẹ về phòng nghỉ ngơi một lát. . . . .”

Nói xong, Tử Lam đứng dậy, liền đi vào trong phòng.

Để lại Hi Hi một mình trong phòng khách, im lặng a a a!

. . . . .

Mà Mặc Thiếu Thiên ở trong công ty, mấy ngày nay chẳng biết tại sao, lòng luôn không yên. Lúc họp, hẳn cũng là như thế.

“Mặc tổng, anh cảm thấy như thế nào?”

“Mặc tổng. . . . .”

“Mặc tổng? ? ? ?”

Liền kêu hai tiếng, Mặc Thiếu Thiên mới phục hồi tinh thần lại, nhìn bọn họ, “Thế nào?”

Người quản lý bộ phận Mar—ket—ing nhìn Mặc Thiếu Thiên, ngẩn người, mở miệng, “Không biết Mặc tổng đối với kế hoạch phía dưới, có ý kiến gì không?”

Bọn họ nói cái gì, Mặc Thiếu Thiên căn bản cũng không có nghe được, hiện tại nào tập trung? Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Dem bản kế hoạch đến phòng làm việc của tôi, tôi xem xong rồi quyết định!” . . . . .

Người quản lý bộ phận Mar—ket—ing ngẩn người, cuối cùng vẫn là gật đầu một cái, “Vâng!”

“Cuộc họp hôm nay kết thúc, về chuyện kế hoạch, mọi người cứ làm kế hoạch cho kĩ rồi đem đến phòng làm việc của tôi, cứ như vậy đi, tan họp!”

Vì vậy, theolời Mặc Thiếu Thiên, cuộc họp kết thúc.

Mặc Thiếu Thiên đi ra phòng họp đầu tiên, mọi người không ai dám có ý kiến, cũng đều dọn dẹp đồ rồi đi ra khỏi phòng họp.

Mặc Thiếu Thiên trở lại phòng làm việc, không biết vì sao, một ngày nay tinh thần có chút lo lắng.

Vừa đi vào bên trong phòng làm việc, Mặc Lương liền gõ cửa.

“Vào đi!” Âm thanh Mặc Thiếu Thiên truyền ra.

Mạc Lương đi vào, “Mặc tổng!”

“Chuyện gì?”

“Tra được rồi!” Mạc Lương mở miệng.

Mặc Thiếu Thiên nâng con ngươi nhìn Mạc Lương, hẳn tự nhiên hiểu được đã tra ra cái gì.

“Ở nơi nào?”

“Lục Tử Thịnh sắp xếp cho Trọng tiểu thư ở tại một căn biệt thự, cái này là địa chỉ căn biệt thự kia!” Mạc Lương mở miệng, sau đó đi tới, đem địa chỉ cho Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên nhìn địa chỉ, nhíu mày.

Lục Tử Thịnh cố ý sắp xếp chỗ ở cho Trọng Nhược Tình, chính là không muốn người ta tìm được cô, nhưng vô luận hẳn giấu diếm gì đi chăng nữa, Mặc Thiếu Thiên cũng có thể tìm được.

“Mặc tổng, anh có muốn chuẩn bị xe tới đó?” Mạc Lương nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, “Không cần!”

Mạc Lương cau mày, không hiểu.

“Lục Tử Thịnh giúp cô ta, không thể không có lí do, tôi ngược lại thật muốn xem một chút, bọn họ rốt cuộc muốn làm cái gì!” Mặc Thiếu Thiên nói xong, sau đó nhếch miệng lên lạnh lùng cười.

Nụ cười ấy, mang theo vài phần bén nhọn, mấy phần chắc chắn, mấy phần hung dữ của Mặc Thiếu Thiên.

139. Chương 139: Lâm Tiểu Thư, Em Trở Nên Dịu Dàng! Edit: Tử Tranh

Tử Lam vừa tỉnh dậy liền nghe phía ngoài có âm thanh, hình như là Mặc Thiếu Thiên đang cùng Hi Hi nói chuyện, cơn buồn ngủ nhất thời biến mất.

Đứng dậy tùy ý đem tóc cột lại, kéo cửa ra liền đi ra ngoài.

Quả nhiên, Mặc Thiếu Thiên đang ở bên trong phòng khách, ánh mắt Tử Lam theo bản năng nhìn lướt qua, liền thấy Mặc Thiếu Thiên mang dép cô mới mua, hả hê đi tới đi lui.

Tử Lam ngẩn người, Mặc Thiếu Thiên liền thấy nàng.

“Em đã tỉnh?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô cười hỏi.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên cười, Tử Lam cảm giác có chút kỳ quái. Tử Lam gật đầu một cái, đi ra.

“Ừ, làm sao anh lại tới?” Vừa đi ra bên ngoài vừa hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên, “Có người hoan nghênh anh như vậy... tại sao anh có thể không đến đây?”

“Người nào hoan nghênh anh?” Cô theo bản năng hỏi ngược lại. Liền nói.

Mặc Thiếu Thiên lại đến gần cô, “Em cứ nói đi?”

Mặc Thiếu Thiên khoe miệng nở nụ cười tự đắc, nói “Lâm tiểu thư, dép rất thoải mái, anh rất thích!”

. . . . .

“ . . . . . ” Tử Lam im lặng, sớm biết như vậy cô đã không mua cặp dép kia! !

Quả thật mình tìm phiền toái ỉn!

Nhìn Tử Lam im lặng, Mặc Thiếu Thiên nhất thời vui mừng, hẳn chính là thích xem bộ dạng kinh ngạc của cô.

Rất sáng khoái !

Lúc này, Hi Hi đi ra.

Tử Lam trừng mắt liếc bé một cái, tiểu phản đồ nha!

Nàng không có ý tứ kia cũng bị hấn nói thành ý tứ kia rồi !

Hi Hi nhìn ánh mắt của mẹ, vội vàng dời đi tầm mắt làm bộ như không nhìn thấy.

Mẹ, con không phải có lòng đấy!

Ai bảo bé một hưng phần liền không nhận được đây?

Mặc Thiếu Thiên nhìn thấy ánh mắt của cô, lập tức ngăn cản tầm mắt của cô,

“Lâm tiểu thư, em thay đổi thân thiết rồi !” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói.

Tử Lam nhìn hấn cười một tiếng, “Mặc tổng, anh nghĩ quá nhiều!”

“Có phải hay không nghĩ quá nhiều, trong lòng em nhất định rõ ràng, chỉ là Lâm tiểu thư, anh thích nhìn em thay đổi!” Mặc Thiếu Thiên cười như không cười nói, bắt quá nụ cười kia, hết sức ái muội cùng thỏa mãn.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên cười, cũng biết hấn hiểu lầm, Tử Lam hướng hấn kéo ra nụ cười nhạt, cũng không có giải thích cái gì, ngược lại nhìn hấn,

“Mặc tổng, nếu anh đã ưa thích đôi dép như vậy, có hay không phải trả tiền, 32 ngàn đồng, lấy ra!”

“Tiền thì không có, có thể hay không dùng cái khác tới bồi thường?” Mặc Thiếu Thiên nhú mày hỏi ngược lại.

Hai người đấu võ mồm, càng ngày càng phúc hắc rồi.

Hi Hi ở một bên nhìn cũng vui mừng thầm.

Tử Lam thừa nhận, Mặc Thiếu Thiên càng ngày càng đùa bỡn không biết xấu hổ, nếu hấn nhận thức hấn thứ hai thì không ai dám nhận thức thứ nhất.

“Mặc tổng, A thị loại thứ nhất ngựa, anh làm sao không thẹn!” Tử Lam gần từng chữ nói.

“Lâm tiểu thư, em có phải hay không hiểu lầm cái gì? Anh chỉ nói, trừ tiền ra, có muốn hay không anh cũng cho em vật chất bồi thường một cái?” Mặc Thiếu Thiên nhú mày hỏi ngược lại.

Tử Lam “. . . . .”

Phì một tiếng, Hi Hi nhện không được bật cười, nhưng nhìn qua ánh mắt của mẹ, Hi hi lập tức biết điều mà ngậm miệng, bé dần dần xoay người, quay mặt vào trong, tiếp tục cười

. . . . .

Tử Lam ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc tổng, anh tới nơi này chính là vì nhạo báng tôi sao? Vẫn là vì bày tỏ anh đối với đôi dép này thập phần ưa thích?”

Mặc Thiếu Thiên nhếch môi, “Anh hôm nay tới là cố ý nói cho em biết một cái tin, làm bồi thường!”

. . . . .

“Đừng hiểu lầm, anh nói là thật!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói.

Tử Lam cau mày, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô,

“Là như vậy, những người trong công ty đều nhất trí quyết định để cho em nhận lấy chức vị Tổng giám thiết kế này! Dĩ nhiên là sau khi thân thể em tốt lên!” Mặc Thiếu Thiên mở miệng nói nói.

“Tại sao lại là tôi?” Tử Lam hỏi ngược lại.

“Mọi người nhất trí quyết định cho rằng em là người thích hợp nhất!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Mặc dù tôi không phủ nhận năng lực của tôi kém, nhưng là bàn về tư lịch, luận về thực lực, đều không nên là tôi!” Tử Lam nhàn nhạt nhả ra từng chữ.

“Vậy em cảm thấy phải là người nào?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại, hai mắt chăm chú tập trung vào nàng.

“Đương nhiên là Trần Mặc rồi, mặc kệ ở tư lịch, hay là ở phương diện năng lực, hẳn đều là một người xứng đáng, trước kia nếu như không phải là chú ý lời nói của Trọng Nhược Tình thì Trần Mặc hoàn toàn xứng đáng.” Tử Lam nói.

Cũng không phải là cô không muốn thăng chức, tăng lương, điều như vậy ai mà không muốn, cô cũng không phải là Thánh Nhân, nhưng là Tử Lam cô cảm thấy Trần Mặc thích hợp nhất.

Này cùng cô năng lực không liên quan.

Mặc Thiếu Thiên nghe hết đề nghị của cô, rất nghiêm túc nghĩ tới.

Mặc dù thời gian Tử Lam đến làm không tính là dài, nhưng là năng lực của cô không kém bất kì ai, Trần Mặc, hẳn cũng đã cân nhắc qua, hai người thực lực có thể xem như là ngang nhau, hẳn một mực suy tính chuyện này, nhưng là hôm nay thấy Tử Lam vì không biết lí do gì cứ như vậy nói hết rồi.

Thứ nhất, hẳn cũng muốn khiến Tử Lam đón lấy

Thứ hai, hẳn cũng muốn xem một chút Lâm Tử Lam có ý kiến gì.

Ngay khi nghe được lời cô nói, khóe miệng hẳn nâng lên nụ cười.

“Lâm tiểu thư, em cũng đã biết, lần này là một cơ hội tốt, nếu để vuột mất thì rất khó mới có lại!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam nhú mày, “Tôi hiểu biết rõ, chỉ là, tôi sẽ dựa vào năng lực của mình từng bước đi lên đấy!” Tử Lam nói từng chữ một, lời nói hết sức khí phách.

Mặc Thiếu Thiên liền thưởng thức phần này khí phách cùng rộng rãi này của cô.

“Được, anh sẽ mỗi mắt mong chờ đấy!”

“Vinh hạnh cho tôi!” Tử Lam không nhường bước chút nào. Nói dứt lời, Mặc Thiếu Thiên liền đứng dậy,

“Nếu em đã có quyết định như vậy, anh liền không ngăn cản em, anh còn có chuyện, đi trước!”

Vừa nghe đến Mặc Thiếu Thiên nói muốn đi, Hi Hi vội vàng chạy lại, “Cha, cha không phải ăn cơm mới đi sao?”

“Cha còn có chút việc, không ăn đâu! Huống chi, còn có người không muốn cha lưu lại!” Mặc Thiếu Thiên nói, tự tin nhìn hướng Tử Lam.

“Con lưu cha lại, ăn cơm rồi xong hãy đi!” Hi Hi hết sức mong đợi nói.

Mặc Thiếu Thiên ánh mắt nhìn về phía Tử Lam, Hi Hi cũng nhìn về phía cô. Nhìn ánh mắt mong đợi của con trai, cô sao có thể nhẫn tâm phá hư. Bé vẫn luôn hi vọng ba người một nhà có thể ở chung một chỗ, như những nhà bình thường khác, bình thường ở chung một chỗ, thật tốt. Suy nghĩ một chút, cô mở miệng,

“Không lưu anh nhưng cũng đâu ngăn được anh tới . . . . . Mặc tổng, anh đều không khách khí, còn cần người nào lưu anh à?” Tử Lam hỏi ngược lại.

Ngụ ý, chính là cô cũng không có phản đối.

Hi hi nhếch môi cười.

Mặc Thiếu Thiên lại nhìn Tử Lam, “Lâm tiểu thư, nếu không muốn anh lưu lại ăn cơm thì em trực tiếp nói, cần gì phải nói lời kì cục như vậy?”

. . . . .

Tử Lam phát hiện, cô lần nữa ghen lời.

“Cha, con cũng cần mua chút đồ, cha theo con đi ra ngoài có được hay không?” Hi Hi vui mừng nói.

Mặc Thiếu Thiên cũng rất muốn cùng Hi Hi ở một chỗ bồi dưỡng tình cảm, cười cười đáp một tiếng, “Dĩ nhiên có thể, muốn mua gì cha cũng cùng con đi!”

“Vậy chúng ta đi!” Hi Hi nói, vì vậy nhìn Tử Lam, “Mẹ, mẹ có muốn hay không cùng đi?”

Tử Lam lập tức nhớ tới hôm nay bị người khác hiểu lầm cô và Mặc Thiếu Thiên là vợ chồng liền lập tức lắc đầu, “Thôi, các người đi đi, nhớ mua giúp tôi vài trái thanh long!”

“Tốt!” Hi Hi đáp một tiếng, liền đi theo Mặc Thiếu Thiên ra ngoài.

Bên trong siêu thị, Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi vừa xuất hiện, thu hút không ít ánh mắt.

Một lớn một nhỏ nhìn y chang nhau, đi tới chỗ nào, tất cả đều ọi người một loại hoảng hốt ảo giác, giống như không thấy ánh mắt tò mò của mọi người, nói

“Bảo bối, con phải mua cái gì?” Mặc Thiếu Thiên rất ít khi tới siêu thị, bây giờ tới, cũng không biết nên làm gì.

“Mua một ít thức ăn, còn nữa, nước tương cũng không có!” Hi Hi nói.

Nghe lời của con, Mặc Thiếu Thiên bình tĩnh gật đầu.

Vì vậy hai cha con bắt đầu đi dạo siêu thị.

Hi Hi thường xuyên đến nơi này, cho nên tương đối quen thuộc, ngược lại, Mặc Thiếu Thiên đi theo sau lưng Hi Hi, nhìn bé chọn đồ.

Hi Hi mua thức ăn cực kỳ nghiêm túc, Mặc Thiếu Thiên cũng là tùy tiện cầm một cái ném vào trong shopping cart.

Hi Hi lại lần nữa lấy ra.

“Cha, cái này không được!” Hi hi nói.

“Tại sao?”

“Cái này không tươi, muốn làm được món ăn ngon thì phải mua thực phẩm tươi!” Hi Hi nói.

Hi Hi cùng Tử Lam đều rất dễ ăn, điều này cũng nguyên ở Hi Hi mặc kệ làm cái gì cũng vô cùng nghiêm túc.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi nghiêm túc chọn lựa, cũng không chọ bữa nữa, dù thế nào đi nữa thì hấn đối với mấy cái này là một chữ cũng không biết, lúc này, hấn tùy ý nhìn, liền thấy quầy bán thanh long, nhớ tới nữ nhân kia dặn dò, liền hướng bên kia đi tới.

Hi Hi mua xong đồ dùng cần nấu cho bữa tối thì liền chạy đi mua ngay nước tương, khi tìm thấy, Hi Hi có chút cau mày.

Mẹ nó! Đẻ cao như vậy làm gì? Khi đẻ bé với không tới sao? Hi Hi đưa tay ra đủ, làm thế nào cũng với không tới, ngay vào lúc này, một cái tay duỗi tới,

“Là cái này sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Hi hi thấy Mặc Thiếu Thiên tới liền gật đầu một cái.

“Dạ!”

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên rút ra chai nước tương đưa cho Hi Hi, “Xem ra cha tới nơi đây cũng không phải là hoàn toàn không có tác dụng đây!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Sẽ không biết chọn mua thức ăn, ít nhất cũng có khác chỗ dùng.

Hi Hi nghe Mặc Thiếu ngày lời nói này, chỉ hận mình tuổi còn nhỏ, đáng đáp chậm a!

Mẹ nó, bé muốn nhanh lên một chút trưởng thành, lớn lên!

So với cha đẹp trai hơn, cao hơn, mạnh hơn!

Nghĩ tới đây, Hi Hi đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, bé hiện tại cùng cha có ngang thế lực, vậy người nào tốt cuộc mạnh hơn một chút đây? Mặc dù Cửa Ngục thành lập trước, thế lực cũng hơn một tí nhưng là nhìn về tương lai, bọn họ cũng cùng cả quân hỏa giao dịch, có ở đây không xa về sau, thế lực của bọn họ đã trải rộng thiên hạ, hơn nữa có bé tên thiên tài này ở đây, chuyện này, là sớm muộn thôi đấy!

Thật ra thì bé cũng không kém cha đúng không?

Nghĩ tới đây, Hi Hi nhất thời ổn định một chút.

Mặc Thiếu Thiên nhìn hắn, “Con đang nghĩ cái gì?”

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu thiên, “Chính con hiện tại nghĩ, lúc nào thì mới cùng đáng đáp với cha một dạng cường đại!”

Những lời này, gián tiếp tính khen ngợi Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên khoe miệng nhếch lên, “Con trai ngoan, con còn nhỏ, cha con ưu tú như vậy, con cũng sẽ không kém đến nỗi nào đâu!” Mặc Thiếu ngày hã hê nói.

Hi hi nhìn Mặc Thiếu thiên, “Cha, cha có thể không cần tự luyện như vậy được không?”

Mặc dù sự thật như thế.

“Bảo bối, con nên rõ ràng đây là sự thật!” Mặc Thiếu Thiên không nóng không lạnh nói

. . . . .

Được rồi! Bảo bối cũng cảm thấy như thế.

Ha ha ha!

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên cầm trái hạnh long, cười hắc hắc.

Cha cũng quan tâm mẹ nha!

“Đồ mua đủ hết chưa?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Dạ!” Hi hi gật đầu, “Đủ!”

“Đi thôi, đi tính tiền!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Ngay vào lúc này, sau lưng có một máy chụp hình hướng về phía bọn họ lặng lẽ chụp lại.

140. Chương 140: Chuyện Cũ Của Mặc Thiếu Thiên!!!

Edit: Thanh Dân

Mua đồ xong, hai người liền đi về phía quầy thanh toán, Hi Hi cầm đồ, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp lấy ví tiền, rút ra một cái thẻ.

Loại cảm giác này, thật rất tốt.

Hi Hi thường xuyên đến siêu thị này, cho nên nhân viên nơi này căn bản đều biết Hi Hi.

Bọn họ nhìn Hi Hi, “Hi Hi, đây là cha con sao?”

Hi Hi gật đầu, “Đúng!”

“Cha con rất đẹp trai a!”

“Đó là đương nhiên, cũng không xem là cha của ai!” . . . . .

Những lời này, cũng không biết đang khích lệ người nào.

Sau khi Mặc Thiếu Thiên trả tiền xong, liền cùng Hi Hi đi ra ngoài.

Mặc Thiếu Thiên cầm túi đồ, Hi Hi đi tay không, vừa đi vừa nói chuyện phiếm, Hi Hi nhất thời có loại cảm khái, cảm giác có cha quả là không tệ a.

Thế nhưng bọn họ hoàn toàn không có chú ý tới, có người sau lưng cầm máy ảnh chụp lên bọn họ.

.....

“Mẹ, con và cha đã về!” Hi Hi vào cửa trước kêu một tiếng.

Tử Lam xem ti vi, nhìn bọn họ quay về, liền lười biếng quay đầu lại liếc mắt nhìn, ‘ừ’ một tiếng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, người phụ nữ này lúc làm việc và sau khi tan việc hoàn toàn là hai người, duy nhất vĩnh viễn không đổi chính là bộ dạng lí trí phúc hắc kia.

Hi Hi xách theo đồ đi vào phòng ăn nấu cơm, Mặc Thiếu Thiên cũng rất tự giác cầm trái Thanh Long đi thỉnh giáo Hi Hi cắt như thế nào.

Qua một phen giày vò, Mặc Thiếu Thiên bưng đĩa Thanh Long đi ra.

Tử Lam ngồi ở trên ghế sofa, hoàn toàn giống như là một nữ vương, chờ đợi người khác phục vụ.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam vẫn còn trong giai đoạn dưỡng thương, nên nhịn.

Trực tiếp đi tới, đem đĩa Thanh Long đặt ở trên khay trà. Sau đó liền cầm một miếng lên ăn.

Tử Lam nhú mày, nhìn đĩa Thanh Long trước mặt, cũng cầm một miếng lên ăn.

“Mặc tổng, đây là do anh cắt sao?” Tử Lam hỏi, Mặc Thiếu Thiên không muốn mở miệng nói chuyện, rồi Tử Lam lại ngay sau đó bổ sung, “Cắt thật xấu!” . . . . .

Mặc Thiếu Thiên hung hăng trợn mắt nhìn Tử Lam một cái, lập tức đem đĩa Thanh Long kéo đến trước mặt của mình, “Ngại xấu thì đừng có ăn!”

Tử Lam cau mày, lập tức vươn tay kéo đĩa đến trước mặt của mình, “Bảo bối là mua cho tôi, hà có gì mà không ăn?”

“Không phải ngại xấu sao?”

“Xấu cũng không ảnh hưởng tới mùi vị!” Tử Lam nói. . . . .

Vì vậy, hai người cứ kéo tới kéo lui, xem ra, cực kỳ ngây thơ.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu thiên, “Mặc tổng, anh không cảm thấy như vậy rất ngây thơ sao?”

Mặc Thiếu Thiên nhú mày hỏi ngược lại, “Lâm tiểu thư cũng giống vậy!” . . . . .

Ngay vào lúc này, Hi Hi từ trong phòng bếp đi ra, thấy một màn như vậy, bất đắc dĩ lắc đầu.

Cha, mẹ, hai người không cảm thấy mình rất ngây thơ sao? ! ! !

Thân là con trai của hai người, vì động tác này mà cảm thấy rất mất mặt a a a!

Hi Hi đi tới. “Cha, mẹ, nếu muốn ăn, thì bên trong vẫn còn, hai người như vậy, thật sự rất ngây thơ. . . . .” Hi Hi tỏ ra một bộ dạng ghét bỏ nói.

Câu nói của Hi Hi, nhất thời nhận lại hai phát xem thường.

Chứng kiến hai phát xem thường này, Hi Hi sững sờ, nguy rồi, nói sai rồi!

Chỉ là ngay sau đó trên mặt Hi Hi nâng lên một khuôn mặt đáng yêu kèm theo nịnh hót cười, “Cha, mẹ, con không phải có ý đó. . . . .”

“Vậy con có ý gì?” Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi cười, “Thật ra thì con nói là con, mẹ, mẹ nghĩ quá nhiều, đúng rồi, cơm làm xong rồi, có thể ăn cơm, cha, mẹ, chúng ta đi ăn cơm đi, đi ăn cơm. . . . .” Hi Hi vội vàng cười làm lạnh nói.

Thấy Hi Hi có thái độ nhận sai, thật không tẻ, Tử Lam mới quét mắt nhìn Hi Hi một cái, đứng dậy hướng về phía bàn ăn mà đi tới.

Mặc Thiếu Thiên cũng nheo lại trông mắt, nhìn đánh giá Hi Hi một chút, cũng xoay người đi về phía bàn ăn.

Hi Hi đứng ở phía sau, cả người buông lỏng, aizz, niên đại này, lời nói thật đều không cho người ta nói ra rồi !

Trên bàn ăn, một nhà ba người đang ăn cơm.

Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên cùng chung đề tài, nói chuyện rất vui vẻ. Tử Lam ở một bên đang ăn cơm, nghe bọn họ trò chuyện, chỉ là nghe, nhìn, trong lòng rất an tĩnh.

Mặc dù vừa bắt đầu có chút mâu thuẫn với Mặc Thiếu Thiên, nhưng là trải qua chung đụng, loại mâu thuẫn này đã dần dần biến mất, Tử Lam chưa bao giờ xem xét chuyện tương lai của hai người, cuộc sống của cô đều là trải qua ngày nào hay ngày đấy, ra sức hưởng thụ mỗi ngày. Nhìn bộ dạng Hi Hi vui mừng như thế, cô cũng biết mình không sai.

Mặc dù cô là mẹ của Hi Hi, nhưng cô cũng không có quyền tước đoạt tình thương của cha dành cho con.

Nhìn Hi Hi vui mừng, cô cũng liền chấp nhận Mặc Thiếu Thiên ở đây.

Ngay vào lúc này, điện thoại di động của Mặc Thiếu Thiên vang lên.

Mặc Thiếu Thiên nhìn tới số điện thoại, chân mày chau lại, nhưng mà vẫn nhấn nút trả lời.

“Cha. . . . .” Mặc Thiếu Thiên trả lời điện thoại.

“Người bây giờ ở nơi nào?” Điện thoại bên kia, Mặc Ân Thiên lạnh lùng hỏi.

“Con đang ăn cơm!” Mặc Thiếu Thiên cầm điện thoại cũng là rất lạnh lùng mà nói, chỉ là có chút buồn bực, bình thường Mặc Ân Thiên chưa bao giờ quản khi gió gì hắt, thế nhưng hôm nay lại hỏi hắt ở nơi nào.

“Lập tức trở về!” Mặc Ân Thiên lạnh lùng nói.

“Nhưng con bây giờ đang ăn cơm, có chuyện gì không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại.

“Lập tức trở về, có chuyện muốn nói với người!”

Mặc Thiếu Thiên liếc mắt nhìn Hi Hi, nhớ tới chuyện gì đó, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp trả lời một câu, “Con hôm nay buổi tối không có thời giờ—an, có chuyện gì thì ngày mai rồi hãy nói!”

Mặc Ân Thiên nghe thế, nhất thời tức giận , “Ta mặc kệ người có chuyện gì, lập tức trở về!”

Sau khi nói xong trực tiếp cúp máy.

Mặc Thiếu Thiên cầm điện thoại di động, sắc mặt âm trầm.

Tử Lam ngồi đối diện với Mặc Thiếu Thiên, cũng có thể nghe loáng thoáng được trong điện thoại phát ra âm thanh ra lệnh, không có một tia tình cảm nào, có thể thấy được, quan hệ giữa Mặc Thiếu Thiên cùng nhà họ Mặc thật rất tẻ.

Sau khi Tử Lam nghe được, liền làm bộ không nghe thấy, cũng không nói gì.

Dĩ nhiên, Hi Hi cũng nghe được. Hi Hi cũng biết cha và nhà họ Mặc quan hệ không tốt lắm, nhưng cũng không có nói rõ, mà nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, cha có phải có chuyện gì không?”

Mặc Thiếu Thiên còn đang tức giận, nhưng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy sự lo lắng của Hi Hi, hắt mới trấn định bản thân.

Hi Hi, hắt thật cảm thấy Hi Hi món quà tốt nhất mà ông trời ban cho hắt.

Nhiều năm như vậy, Mặc Ân Thiên vẫn đối với hắt vẫn như thế, mặc dù trong lòng cực kỳ khó chịu, nhưng mà đã thành thói quen.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, sững sờ một chút, sau đó nói, “Không có việc gì, ăn cơm đi!”

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, thấy cha như vậy, ‘ừ’ một tiếng, tiếp tục ăn cơm.

Mặc Thiếu Thiên lấy điện thoại di động tắt máy.

Vì vậy thời giờ tiếp đó, không khí cũng rất tốt.

Bọn họ nói chuyện, Tử Lam cũng thỉnh thoảng đáp một câu nói, có vẻ không khí rất hòa thuận, tất cả đều rất tốt.

Hi Hi rất vui.

Thật ra thì tại một vài mặt, Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi rất là giống nhau, bọn họ cũng khát vọng tình thương của cha, Mặc Thiếu Thiên nhiều năm như vậy phải vật lộn với cuộc sống trưởng thành, lập trường của hắn chỉ chính hắn hiểu, mặc dù hắn có bộ dạng bình thường phóng đảng không bị trói buộc, nhưng sau khi có Hi Hi, biết Hi Hi là con của mình, tâm tình của Mặc Thiếu Thiên kích động, một khi thừa nhận, hắn liền sẽ cho Hi Hi sung ái vô tận. Đây chính là Mặc Thiếu Thiên!

.....

Sau khi ăn cơm xong, Hi Hi vẫn như cũ đi rửa bát, Tử Lam ngồi ở trong phòng khách xem ti vi.

Mặc Thiếu Thiên đi tới. “Lâm tiểu thư, em thật nhân nhâ!” Mặc Thiếu Thiên về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mà nói.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Thế nào? Hâm mộ sao? Anh có thể đi vào giúp bảo bối đấy!” Tử Lam cũng ra về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mà ứng đối.

Mặc Thiếu Thiên ‘ừ’ một tiếng, nhưng mà hắn cũng không nói gì, đi thẳng đến bên Tử Lam, tiếp cận cô.

Tử Lam nhìn thân thể Mặc Thiếu Thiên từ từ lại gần, cô liền lùi về sau, tràn đầy cảnh giác nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh định làm gì?”

Nhìn cô có bộ dạng phòng bị, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên, cười mỉa hoặc, Mặc Thiếu Thiên cúi người, một cái tay từ từ đưa đến sau lưng Tử Lam, đứng từ một bên nhìn, giống như Mặc Thiếu Thiên ôm Lâm Tử Lam, động tác cực kỳ ái muội.

“Anh...anh muốn làm gì?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên cảnh giác hỏi, khuôn mặt nhỏ trắng trẻo lại có thêm mấy phần đáng yêu.

Mặc Thiếu Thiên rất ít thấy cái bộ dáng này của Tử Lam, bây giờ nhìn lại, không ngừng ‘mĩ lệ’, cũng tăng thêm mấy phần đáng yêu.

“Em cho rằng anh muốn làm gì?” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên vươn tay qua sau lưng Tử Lam lấy áo khoác.

“Anh muốn lấy áo mà thôi, Lâm tiểu thư, em khẩn trương làm gì?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Người lam .

Trên mặt lướt qua một tia đỏ ửng, nhưng không có nói cái gì nữa.

“Hôm nay sợ là không có thời giờ—an ở cùng bảo bối!”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên đứng dậy nhìn về phía phòng bếp, “Bảo bối, cha hôm nay có chuyện, đi trước!”

“Vâng, cha đi đường cẩn thận!” Hi Hi từ phòng bếp lộ đầu ra, nhìn Mặc Thiếu Thiên

Nhìn Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy làm chuyện gì cũng trở nên có ý nghĩa rồi.

“Ừ!” Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, sau đó liếc mắt nhìn Tử Lam làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, nhếch miệng lên cười yêu nghiệt, xoay người rời đi.

Cho đến khi cửa bị đóng, Tử Lam mới ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa một chút, cũng không nói gì.

Hi Hi rửa chén xong từ phòng bếp đi ra, lúc này, Mặc Thiếu Thiên đã rời đi. Hi Hi trực tiếp đi tới phòng khách, Tử Lam đang ăn trái cây, Hi Hi đi tới, ngồi trên sàn nhà. “Mẹ. . . . .”

Thân thể nhỏ nhỏ của Hi Hi hướng về phía Tử Lam.

“Hả?” Tử Lam lên tiếng.

“Mẹ biết cha trước kia phải trải qua chuyện gì không?” Hi Hi nhìn Tử Lam, chột lên tiếng.

141. Chương 141: Cảm Xúc Hiếm Hoi

Lam Tĩnh Nghi cố đẩy cánh cổng màu trắng vĩ đại ra, rồi hồi hộp bấm chuông. Một người phụ nữ trung niên bước ra mở cửa.

Lam Tĩnh Nghi khẽ khom người hỏi: “ Xin hỏi đây có phải nhà của Nạp Lan Luật không? Tôi là gia sư dạy kèm cho em ấy, Lam Tĩnh Nghi”.

Người phụ nữ kia vội dẫn Lam Tĩnh Nghi vào nhà và đi lên lầu. “Cậu hai nghe ông chủ mời gia sư dạy kèm, nên đã đợi trong phòng từ sớm. Tôi là người giúp việc ở đây, Lam tiểu thư sau này cứ gọi tôi là Thím Trần được rồi”. Thím Trần dẫn nàng lên lầu hai, rồi lặng lẽ lui xuống.

Lam Tĩnh Nghi ôm túi giáo án vào ngực, nhẹ nhàng gõ cửa. Nhưng nàng đã gõ cửa nhiều lần mà vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, chẳng lẽ phải gọi lớn tên Nạp Lan Luật ra à? Chẳng phải thím Trần nói hần đang đợi nàng sao? Lam Tĩnh Nghi nhíu mày suy nghĩ chỉ chốc lát, liền đẩy cửa một cái. Cửa không khóa, lạch cạch bung mở. Lấn đầu vào nhà người khác, lại tự tiện xâm nhập phòng ngủ, quả thật không phải phép cho lắm. Nhưng nàng chẳng còn cách nào.

“Soạt” một thanh âm vang lên. Nàng còn chưa hiểu là chuyện gì xảy ra, đã cảm thấy toàn thân mát lạnh, nước từ trên cao xối xả tuông xuống, khiến nàng toàn thân ướt đẫm. Quần áo dính vào người, tóc tai bết lại, tài liệu rơi phịch xuống đất. Cả kính nàng cũng thượng tọa một cách thảm hại. Nàng ngơ ngẩn nhìn lên, lơ mơ trông thấy một vóc dáng đang ngồi sau máy tính. Đó có lẽ là học trò của nàng.

Lam Tĩnh Nghi cau mày, ngồi xổm người lục lọi tìm kính mắt. Thuận miệng nói. “Có ai không, nhặt giùm tôi cặp kính. Trong miệng nói, “Này trong phòng có ai không, cũng không lấy giúp ta một chút, của ta cái gương rớt ”

Tiếng bước chân vang, nàng nhìn thấy hai chân dừng lại trước mắt mình. “Có phải cái này không, cô giáo?”

Đây đúng là học trò của nàng. Lam Tĩnh Nghi ngẩng đầu lên, âm thầm đánh giá một phen. Ấn tượng đầu tiên là câu thiếu niên này rất cao, thật sự chỉ mới 16 tuổi thôi sao? Trước mắt bỗng cảm thấy mơ hồ, chẳng thể nào nhìn rõ diện mạo. Nàng nhận lấy mắt kính, nói tiếng cảm ơn, rồi từ từ đứng dậy.

Nàng đeo kính vào. Lúc này mới nhận ra kỳ thực cậu học trò này cao hơn mình rất nhiều, nước da sáng mịn màng, gương mặt vô cùng tuấn tú. Đôi môi mỏng lúc này mím khẽ, nhìn nàng thoáng cười cười.

“Xin lỗi, ta tưởng Nạp Lan Dịch đã về, muốn trêu anh ấy một chút nào ngờ,...” Lam Tĩnh Nghi nhìn theo ánh mắt hần tới chỗ thùng nước đang treo trên cửa, nhất thời hiểu ra.

Thầm nghĩ đứa nhỏ này thật là nghịch ngợm. Nhưng ngoài miệng lại nói “không sao cả”.

Nạp Lan Luật cười hỏi: “Cô là gia sư do ba tôi mời về à?”

“Đúng vậy, tôi là Lam Tĩnh Nghi, sau này em có thể gọi tôi là cô giáo Lam. Tôi có thể gọi em là Nạp Lan Luật được chứ? Bây giờ chúng ta học được chưa?”

Nạp Lan Luật nhìn chăm chăm vào nàng nhíu mày hỏi, “Cô à, cô cứ như vậy mà dạy sao?” Vừa dứt lời, hần đảo mắt một vòng. Lam Tĩnh Nghi chiếu theo ánh mắt của Nạp Lan Luật nhìn xuống, không khỏi cảm thấy lúng túng, cả người nàng bây giờ hoàn toàn ướt sũng.

“Cái kia...”

Nạp Lan Luật sớm xoay người lấy ra một bộ quần áo đưa cho nàng, “Cô có thể vào chỗ kia để thay”. Hần chỉ vào một cánh cửa nói với nàng.

Lam Tĩnh Nghi nhận lấy chiếc áo thun màu trắng rộng thùng thình, hẳn là của Nạp Lan Luật. Nhưng mà... chỉ có mỗi áo thun thôi sao? Nàng chợt thấy khó xử, cắn cắn môi hỏi. “À,... còn... còn quần?”

Nạp Lan Luật nháy mắt, môi điểm nét cười “Tôi thấy cô giáo Lam vóc người nhỏ nhắn, cái áo này chắc cũng cỡ như chiếc váy cô đang mặc. Cô không cần ngại đâu.”

Lam Tĩnh Nghi lúng túng bảo “Quên đi, tôi không thay là được , chúng ta bắt đầu học đi. ”

“Thế nhưng như vậy rất dễ bị cảm.” Nạp Lan Luật tỏ vẻ lo lắng khiến Lam Tĩnh Nghi bật cười, nàng cũng đã hai mươi tám tuổi rồi, việc gì phải sợ một cậu nhóc mới mười sáu tuổi đâu.

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, xoay người đi vào cánh cửa kia thay quần áo.

Máy tính vang lên một bài hát cổ quái. Nạp Lan Luật cúi rạp trên bàn, tựa hồ đang ngủ.

Lam Tĩnh Nghi nhẹ nhàng lên tiếng. “Học trò Nạp, tắt nhạc đi, chúng ta học thôi nào!”

Thiếu niên khẽ hừ một tiếng, giống như đang làm nũng. Sau đó hắn ngẩng đầu lên, đôi mắt phượng hẹp dài nheo nheo nhìn nàng.

“Cô bao nhiêu tuổi rồi?” Nạp Lan Luật hí mắt nghiêng đầu hỏi nàng.

“Hai mươi tám” nàng đáp mà chẳng hề suy nghĩ.

Nơi con người đen lách thoát qua tia trào phúng, “Lão xử nữ?”

“Cái gì?” Lam Tĩnh Nghi mắt mở lớn, nàng không tỉnh lời mình vừa nghe.

“Không có gì” Nạp Lan Luật gáp một cái, gờ tay tắt nhạc, “Bắt đầu đi ”

.....

“Nạp Lan Luật, em có đang nghe không?” Nàng thăm dò hỏi.

Nạp Lan Luật ngẩng đầu, mờ mịt nhìn nàng, đáp, “Có ”

“Vậy tôi nói tới chỗ nào rồi?”

Hắn dùng ngón tay chỉ một dòng trong sách. Lam Tĩnh Nghi gật đầu, xem ra là nàng trách lầm hắn.”Chúng ta tiếp tục ”

“Cô giáo Lam...”

“Sao vậy?”

“Nghỉ ngơi một chút đi, tôi thấy hơi đau đầu. ”

Nạp Lan Luật đứng lên, thân hình cao lớn thoáng lão đảo khiến Lam Tĩnh Nghi hoảng sợ.

“Nạp Lan Luật, em làm sao vậy?” Nàng lắc lắc hắn, Nạp Lan Luật mắt đóng chặt, không nhúc nhích. Nàng ôm lấy thân thể cổ gẳng kéo đến bên giường. Giúp hắn đắp kín chăn. Nàng không biết phải làm sao lâu bầu, làm gì bây giờ, làm gì bây giờ, trước hết phải đi tìm thím Trần, rồi sau đó gọi bác sĩ tới.

Lam Tĩnh Nghi vội xoay người rời đi, thoát cái bàn tay nàng đa bị giữ chặt .”Cô...”

“Tĩnh rồi à? Em không sao chứ...”

Nạp Lan Luật lắc đầu, “Cô không nên lo lắng, đây là bệnh cũ, tôi có chứng thiếu máu, rất dễ ngất xỉu. ”

Thì ra là vậy, đúng là tội nghiệp. Cậu nhóc mới 16 tuổi đầu, lại chẳng có cha mẹ bên cạnh.

“Vậy em nằm nghỉ một lát đi. Cô đi gọi thím Trần. Hôm nay như vậy thôi, ngày mai cô lại đến nữa.”

“Cảm ơn cô, hẹn gặp lại. ”

“Ừm, hẹn gặp lại.” Lam Tĩnh Nghi dọn dẹp tài liệu, vào phòng tắm thay lại quần áo cũ đã được hong khô, rồi tắt tả bước ra ngoài.

Cửa vừa khép lại, Nạp Lan Luật liền ngồi dậy, mỉm cười đáo đả.

Trong một căn phòng ngủ xa hoa khác bỗng truyền ra tiếng con gái rên rỉ mất hồn. Trên chiếc giường king size, một bóng hồng xinh đẹp toàn thân xích lõa đang nằm dưới thân một người con trai.

Gương mặt hơi nhăn nhó, bàn tay đặt trên ngực chàng trai, mơ hồ gọi “Nạp Lan Dịch”.

Cười trên nạng là thiếu niên cao to, vóc dáng săn chắc, làn da màu đồng, tóc đen nhánh, gương mặt tuấn mĩ và băng lãnh. Hai tay hấn nứ chặt vú cô nàng, diên cuồng chạy nước rút. Nữ nhân vì khoái cảm mà hét lên chói tai, nhưng gương mặt thiếu niên vẫn điềm nhiên, tựa hồ việc vận động kịch liệt này không phải do mình làm.

Nạp Lan Dịch sau khi cuồng dã công kích, liền đem hạt giống bắn vào người cô gái khiến nàng ngân khe một tiếng, rồi lập tức xụi lơ trên giường. Hấn đứng lên, tiện tay bỏ một viên thuốc vào miệng cô gái.

....

Nạp Lan Dịch vỗ vai người thiếu niên đang sững sờ bên máy tính. “Luật, làm sao vậy?”

Nạp Lan Luật nhìn gương mặt giống mình như đúc. “Về phòng ngủ tiếp tục làm chuyện tốt của anh đi, đừng phiền tôi”. Nạp Lan Dịch chẳng nói chẳng rằng, đẩy ghế ra ngồi. Bàn tay cầm chuột, click chọn vài cái.

“Đây là cái gì?” Nạp Lan Dịch quay đầu hỏi. Trên màn hình máy tính xuất hiện một cô gái, gương mặt trái xoan nhỏ nhắn, lại đen một cặp kính che to tướng, trên người mặc một chiếc váy màu xám, tay cầm hồ sơ, đang đứng do dự trước cửa.

“Trước nhà chúng ta, sao lại xuất hiện một bà cô thế này? À, đây là gia sư dạy kèm cho cậu đúng không?” Nạp Lan Dịch bằng trong mắt hiện lên tiểu ý.

Nạp Lan Luật lườm hấn một cái, không đáp lời.

Nạp Lan Dịch mắt tiếp tục nhìn lên màn hình.

Nạp Lan Luật vội tắt máy tính, buồn bực nói, “Anh chống mắt lên mà xem, bà cô già này sớm muộn gì cũng bị tôi đuổi đi”.

Nạp Lan Dịch cười cười, lì lợm mở lại màn hình máy tính, tiếp tục xem trò vui. Đột nhiên hấn cau mày. “Ai cho cậu đem áo của anh cho người khác mặc”.

“Đồ của ta lúc đó chẳng biết đau hết rồi.” Nạp Lan Luật miễn cưỡng đáp.

Nạp Lan Dịch nhú mày, “Cậu không biết quy tắc của anh sao. Chỉ có người con gái mà anh chơi mới được quyền mặc quần áo của anh”.

“Vậy chấp nhận bà cô đó là được.”

“Hai chúng dùng chung một nữ nhân, cậu không để ý sao?”

Nạp Lan Luật nhún vai, “Chỉ cần anh dám chơi, ta còn có thể để ý gì nữa đây? ”

“Xem như cậu lợi hại” Nạp Lan Dịch gật đầu.

Cô giáo Lam cầm chiếc áo thun rộng thùng thình bước vào phòng tắm. Rồi chậm rãi thay đồ.

Hai con người hẹp dài tựa báo săn mỗi chậm rãi co rút. Nạp Lan Dịch bất chợt lên tiếng. “Luật, cậu nhìn kia”.

Y phục vừa được cởi hết, lộ ra vóc dáng xích lõa. Bình thường nàng mặc quần áo quê mùa.

Chẳng ai ngờ được khi nàng lõa thể lại khiến người khác thật sự kinh diễm. Vòng eo nhỏ nhắn tinh tế, đôi vai đơn bạc xinh xắn, bắp đùi nuột nà không lộ chút mỡ thừa, làn da trắng mịn như vải bông. Bầu ngực đầy đặn khe run, khiến hai nhũ tiem đỏ au như quả anh đào cũng bất giác lay động. Nàng nhỏ nhắn như vậy, đáng yêu như vậy, từng đường cong mê người như vậy. Thật khiến đàn ông chỉ muốn vô đến mà hung hăng chà đạp thân thể nàng.

“Anh muốn cô ấy!” Con người Nạp Lan Định chợt bắn ra một tia thâm sâu nhìn người con gái đang lơ đãng, tay hắn chạm chuốt. Hình ảnh trên máy tính đột ngột dừng lại.

Edit: meohocxuong

“Mẹ có biết chuyện lúc xưa của ba không?” Hi Hi nhìn Tử Lam, chợt lên tiếng nói .

Tử Lam đang ăn động tác liền ngừng ra, đôi con ngươi sáng ngời hơi nheo lại nhìn về phía Hi Hi, “Có ý gì ?”

Mặc Thiếu Thiên phóng đăng không kèm chế được, kiêu ngạo phách lối, thì có thể có chuyện gì ?

“Ba mặc dù là người của Mặc gia, nhưng quan hệ với người Mặc gia lại hết sức cứng nhắc ” Hi Hi từ từ mở miệng .

Tử Lam nhìn Hi Hi, sau đó gật đầu một cái, “Cái này mẹ biết, mẹ nghe nhân viên trong công ty nói qua ”
Tử Lam gật đầu một cái, mặc dù không biết nguyên nhân ra sao nhưng hình như quan hệ giữa Mặc Thiếu Thiên và Mặc gia thật rất cứng nhắc.

“Mẹ, mẹ có biết nguyên nhân tại sao không?” Hi Hi nhìn Tử Lam hỏi . .

Tử Lam lắc đầu một cái, nàng thật không có ý muốn đi tra hỏi chuyện này.

“Thật ra khi ba còn rất nhỏ thì đã bị vứt sang nước ngoài ” Hi Hi chợt mở miệng nói .

Tử Lam chân mày nhíu lại.

“Ba là đứa con rơi, nhưng là không biết bởi vì nguyên nhân gì khi còn rất nhỏ liền bị đưa đến Mỹ, người của Mặc gia căn bản là mặc kệ ba. Ba đã từng bị bán vào chợ đen của Mỹ rồi bị bắt buộc phải đi đấu võ đài, khi đó ba còn rất nhỏ, cả ngày bị đánh đến chết đi sống lại .....” Hi Hi chậm rãi nói, khi đang nói những điều này thì con người của Hi Hi rút lại, mang theo một tia nguy hiểm cùng hận ý .

Lúc Tử Lam đang nghe những lời này đáy lòng bỗng nhiên run lên .

Khó có thể tưởng tượng được, Mặc Thiếu Thiên là người phóng đăng không kèm chế được như vậy lại có những quá khứ như thế.

Tử Lam nhìn về phía Hi Hi, trong con ngươi mang theo mấy phần kinh ngạc .

“Thảm nhất chính là một lần ba cùng một quyền vương của nước Mỹ tranh tài, khi đó, ba bị đánh gãy xương sườn. Lúc đó, tất cả mọi người cho là quyền vương sẽ thắng nhưng thật không ngờ rằng ba sẽ thắng. Ba thì sống sờ sờ còn tên quyền vương kia thì bị ba đánh chết .....” Hi Hi gần từng chữ nói, khi đang nói đến đoạn cuối Hi Hi biểu lộ một tia kích động

Ba, không hổ là ba của con à Thật không dễ cho con thất vọng.

Tử Lam đang nghe những thứ này thì cô vô cùng khiếp sợ .

Không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên thoát nhìn như vậy lại trải qua những chuyện thế này .

Sau đó Hi Hi nhìn Tử Lam, khóe miệng mang theo một tia giễu cợt, “Mẹ, mẹ biết những chuyện này là do ai đầu sỏ không? Là người của Mặc gia đó....”

Tử Lam ngậy ngẩn cả người

Thật rất khiếp sợ

Mặc dù biết quan hệ của Mặc Thiếu Thiên và người nhà rất cứng nhắc, nhưng là không nghĩ tới sẽ nghiêm trọng đến loại trình độ này.

Đem một đứa con nít vứt vào chợ đen, kia là tượng trưng cho cái gì ? Tử Lam không phải là không hiểu... họ chắc chắn là muốn mạng của Mặc Thiếu Thiên

Nhìn biểu lộ của Hi Hi, giọng nói giễu cợt, Tử Lam biết Hi Hi rất thích Mặc Thiếu Thiên, khi biết ba nó phải trải qua những chuyện này nhất định sẽ rất khó chịu. Nhìn dáng vẻ của Hi Hi, đáy lòng của Tử Lam đau rút khó chịu.

Không biết vì sao, đáy lòng cô cũng đau vì Mặc Thiếu Thiên.

Mặc dù bộ dạng anh bình thường rất đáng bị đánh đòn, nhưng là bây giờ.. càng nghĩ..đối với Mặc Thiếu Thiên lại càng thương tâm.

Bất kể Mặc Thiếu Thiên đã làm gì chuyện, người của Mặc gia cũng không nên đối đãi với Mặc Thiếu Thiên như vậy

Lúc này Tử Lam chợt hiểu tại sao Hi Hi lại muốn lưu Mặc Thiếu Thiên ở chỗ này ăn cơm.

Nghĩ tới đây Tử Lam chợt đưa tay ra, ôm lấy Hi Hi, tay nhẹ nhàng vuốt đầu của bé.

Cô suy nghĩ một chút cuối cùng mở miệng, “Ba của con rất may mắn, bởi vì anh ấy còn có con nữa a .....”

Qua chuyện này Tử Lam đã hoàn toàn hiểu ra, cô bây giờ cũng không còn ngại để hai ba con bọn họ thân mật nữa.

Hi Hi nghe được câu này, bé từ trong lòng Tử Lam chui ra nhìn Tử Lam, “Mẹ, mẹ không trách ba và con gần gũi sao?”

Tử Lam nhếch môi, ánh mắt ôn nhu, “Thì cũng có chút ghen, nhưng anh ấy là ba của con, các người chảy cùng một dòng máu, mẹ dựa vào cái gì mà trách con?”

“Chỉ cần trong lòng con còn có mẹ, con làm cái gì thì mẹ cũng sẽ không tức giận, cũng sẽ không trách con ” Tử Lam nhìn bé nhỏ nhẹ nói .

Hi Hi nhìn Tử Lam, một giây kế tiếp bé lập tức vui đầu vào trong lòng Tử Lam và nói “Mẹ, cảm ơn mẹ ..... mẹ thật tốt .....”

Hi Hi cảm động nói.

Bé cảm giác mình là đứa bé may mắn nhất trên thế giới này. Mẹ của bé trên cái thế giới này là xinh đẹp nhất, lý trí nhất, là người mẹ sáng suốt nhất

Cũng là hiểu rõ bé nhất

Hi Hi cảm giác mình vô cùng may mắn.

Tử Lam cũng ôm Hi Hi, thấy bé ôm mình chắc như vậy, khoe miệng nhếch lên, “Bảo bối, con nũng nịu như vậy mẹ thật là có chút không quen ” Tử Lam sâu kín nói .

Hi Hi cười một tiếng, “Mẹ, bảo bối khó khi ôm mẹ một lần, mẹ để cho con ôm đủ đi ” vừa nói đầu Hi Hi tựa quậy, ôm càng chắc hơn.

Tử Lam cười cười, chợt nhớ tới Mặc Thiếu Thiên, trong đầu đều là hình ảnh của anh. Nhớ tới anh, hơn nữa hôm nay nghe được những thứ này, cô lại đau lòng thay cho Mặc Thiếu Thiên .

“Bảo bối .....”

“Dạ?”

“Chuyện này con làm sao mà biết?” Tử Lam chợt nhẹ giọng hỏi .

Hi Hi sững sốt một chút mở miệng, “Con ở trên mạng tra được ” Hi Hi nói .

Mặc dù Mặc Thiếu Thiên tìm người phá đi không ít nhưng là chút chuyện này cũng không làm khó được Hi Hi.

Thật ra thì còn có mấy chuyện còn nghiêm trọng hơn, Hi Hi không có nói cho Tử Lam biết.

Bởi vì mẹ dù sao đi nữa cũng là phụ nữ, có một số việc quá mức máu tanh, bé không muốn để ẹ biết .

Tử Lam nhìn Hi Hi, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Hai mẹ con cứ như vậy ở phòng khách trò chuyện rất lâu, vừa ăn trái cây vừa trò chuyện .

Mãi cho đến khuya hai người mới đi ngủ.

.....
Ngày hôm sau.

Mặc gia.

Mặc Thiếu Thiên bị vô số cuộc gọi của Mặc gia gọi về, mới vừa đi vào Mặc gia, liền trực tiếp bị gọi vào thư phòng.

Vừa đi vào thư phòng, Mặc Thiếu Thiên cảm giác được không khí rất ngọt ngào.

“Ba, ông gấp gấp gọi tôi trở về rốt cuộc là có chuyện gì ?” Mặc Thiếu Thiên không nhịn được hỏi.

Vốn là tính toán muốn đi gặp mẹ con Tử Lam, không nghĩ tới lại cứ bị gọi trở về nhà. Anh ngàn vạn lần không muốn về nơi này.

Lúc này, Mặc Ân Thiên ngồi trên ghế đọc sách từ trong ngăn kéo lấy ra một xấp đồ trực tiếp ném trên mặt bàn .

“Đây là cái gì ?” Mặc Ân Thiên lạnh giọng hỏi .

“Đó là cái gì tôi làm sao mà biết được?” Mặc Thiếu Thiên lười biếng nói .

Vậy mà khi ánh mắt anh đảo qua nhìn đến những tấm hình trên bàn thì anh liền sững sờ.

Sải bước tiến lên, cầm lấy một tấm hình trên bàn nhìn, những tấm kia tất cả đều là ảnh của anh và Hi Hi chụp chung, còn có tấm chụp chung với Lâm Tử Lam.

“Ông làm sao có thể có những tấm hình này?” Mặc Thiếu Thiên nâng con ngươi lên, nhìn Mặc Ân Thiên lạnh giọng hỏi .

Mặc Ân Thiên khoé miệng cười lạnh, “Tao còn chưa hỏi mày, đứa bé này từ đâu tới? Nó có phải là con của mày?”

Thật ra thì khi nhìn thấy những tấm ảnh này thì trong lòng Mặc Ân Thiên đã có đáp án, nhưng ông không can tâm muốn chính miệng của Mặc Thiếu Thiên thừa nhận.

Mặc Thiếu Thiên ngây ngẩn cả người .

Những ngày qua cùng Hi Hi ở một chỗ thật quá mức buông lỏng, bị người ta chụp cũng không biết .

Bất quá Mặc Ân Thiên sớm muộn cũng sẽ biết nhưng không nghĩ tới sẽ đến nhanh như vậy mà thôi.

Mặc Thiếu Thiên khoé miệng nhếch lên, thả lỏng nói, “Ba, ông đã biết không phải sao? Tại sao còn phải hỏi tôi?”

Nghe được Mặc Thiếu Thiên thừa nhận, Mặc Ân Thiên không khỏi giận giữ, “Mày lại dám gạt tao, sinh ra một đứa con trai lớn như vậy ? Tao ngược lại đã xem thường mày ”

Mặc Ân Thiên luôn không hiểu, ông ép Mặc Thiếu Thiên kết hôn với Trọng Nhược Tình nhưng hắn luôn không chịu, thì ra là như vậy

Ông đã sớm nhìn ra giữa hắn và cái cô thiết kế sư gì đấy có quan hệ mập mờ! Nhưng là không nghĩ tới giữa bọn họ lại sẽ có một đứa con trai lớn như vậy

“Ba, ông ở đây tức giận cái gì ? Tôi có con trai ông không cao hứng sao ?” Mặc Thiếu Thiên sâu kín hỏi ngược lại, đem hình lẫn nữa ném trở lại trên bàn .

Những năm nay mặc dù Cung Ái Lâm đang khống chế anh, Mặc Ân Thiên cơ hồ đối với anh không nghe không hỏi, anh cũng đã quen, nhưng là không biết tại sao trong khoảng thời gian này Mặc Ân Thiên ngược lại đối với chuyện của anh rất để ý .

“Cao hứng?” Mặc Ân Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Mặc Thiếu Thiên, tao ày biết, tao tuyệt đối sẽ không thừa nhận nó là con cháu của Mặc gia, sẽ không thừa nhận nó là cháu trai của tao, nó là đứa con rơi, muốn vào Mặc gia nghĩ cũng đừng có nghĩ, cháu trai của Mặc gia chỉ có Mặc Vũ ” Mặc Ân Thiên gần từng chữ nói, lời nói chắc chắn như đinh đóng cột

Mặc Thiếu Thiên mặt vốn là phóng đảng không kèm chế được, vừa nghe được lời Mặc Ân Thiên sắc mặt liền trầm xuống .

“Con rơi? Con rơi thì thế nào? Ba, ông đừng quên tôi cũng là đứa con rơi của ông. Nếu như không có ông thì cũng sẽ không có tôi như ngày hôm nay ” Mặc Thiếu Thiên gần từng chữ phản bác .

Nhưng chuyện con rơi con rớt này ở những gia đình hào môn thường rất hay xảy ra.

Bây giờ mới biết con rơi không tốt? Ban đầu sanh tôi ra làm gì?

Bây giờ nói những lời này thật là buồn cười

Nghe được lời của Mặc Thiếu Thiên, mặt của Mặc Ân Thiên liền biến sắc cực kỳ khó coi.

“Mày, mày nói cái gì ?”

“Ba, tôi nói cái gì ông nghe không hiểu sao? Nếu cảm thấy tôi là sỉ nhục của ông thì ông cần tôi để làm gì? Chê ghét con rơi? Vậy thì ban đầu cũng đừng làm những chuyện như vậy ” Mặc Thiếu Thiên nói, không chút lưu tình. Nếu như không phải là tại Mặc Ân Thiên, có lẽ mẹ của Mặc Thiếu Thiên không có gặp gỡ ông, lại càng sẽ không phải trốn chui trốn nhủi, chết cũng bị thảm như vậy

Hết thấy đầu sỏ những chuyện này là do Mặc Ân Thiên làm.

Nhưng Mặc Ân Thiên lại hồn nhiên không biết.

“Mày là thằng con bất hiếu ” Mặc Ân Thiên giận tím mặt, trên mặt bị người khác đâm chọt đến quẫn bách, muốn phát tiết tức giận của mình

Qua nhiều năm như vậy ông chưa bao giờ chịu cảnh này.

Trong thời gian gần đây phản ứng của ông rất kỳ quái.

Chợt đối với hết thấy mọi chuyện thường hay trở nên kích động, hơn nữa lúc trước đối với chuyện của Mặc Thiếu Thiên ông đều là không nghe không hỏi, mà gần đây tính tình của ông là cho người khác cảm thấy hơi bất ngờ.

Chỉ là mặc kệ thế nào thì Mặc Thiếu Thiên cũng đã quen rồi.

“Ba, như thế nào? Không còn lời gì để nói hay sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn ông lạnh giọng hỏi ngược lại, khóe miệng nhếch lên nụ cười yêu nghiệt. Mặc Ân Thiên nhìn... cực kỳ giống người phụ nữ kia

142. Chương 142: Khát Vọng Thân Tình

Edit: meohocxuong

“Ba, như thế nào? Không còn lời gì để nói hay sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn ông lạnh giọng hỏi ngược lại, khóe miệng nhếch lên nụ cười yêu nghiệt. Mặc Ân Thiên nhìn anh ... cực kỳ giống người phụ nữ kia

Trong khoảng thời gian ngắn Mặc Ân Thiên bị anh chặn không nói được lời gì.

“Bất kể như thế nào, tao cũng sẽ không thừa nhận nó là con cháu của nhà họ Mặc ” Mặc Ân Thiên một mực chắc chắn nói, nét mặt cương nghị viết đầy kiên định.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Ân Thiên chỉ cảm thấy buồn cười.

“Ba, nó là con trai của tôi, tại sao phải cần ông thừa nhận? ” Nói tới chỗ này, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên nhếch lên một cái, “Ông bắt nó xưng là người của Mặc gia, tôi đoán chừng nó chắc chắn sẽ không chịu đâu Cho nên ông cứ yên tâm, nó sẽ không tranh giành tài sản này của ông, tài sản này ông hãy để con trai và cháu trai bảo bối của ông đi phá đi ” Mặc Thiếu Thiên chậm chọc nói.

Hi Hi là con anh, anh không cần người khác tới thừa nhận

Mặc Thiếu Thiên chỉ biết là, Hi Hi chính là con trai của anh, điểm này ai cũng không thể sửa đổi!

Mặc Ân Thiên hết sức phản đối như vậy không phải cho là bảo bối của anh muốn cướp đi tài sản này sao?

Bọn họ thật không thêm!

Bảo bối là thiên tài, bé là hacker cao cấp, anh thấy không tới mấy năm nữa bé nhất định sẽ trở thành người rất ưu tú.

Mặc Thiếu Thiên hốt nhiên không biết, bây giờ tài sản của Hi Hi đã mấy trăm triệu rồi.

Ngay cả Hi Hi cũng đếm không hết mình có bao nhiêu tiền

“Mày —— được lắm, tao ày biết, chỉ cần tao ở trong nhà này một ngày, nó cũng đừng nghĩ đi vào cái cửa này một bước ” Mặc Ân Thiên hô.

“Cái cửa của căn nhà này ngay cả tôi cũng không muốn vào chứ nói gì là con tôi. Ba, ông thật cảm thấy làm người của Mặc gia là rất vinh quang sao? Nếu ông cảm thấy tốt như vậy thì hãy cùng vợ và con trai của ông hưởng thụ đi ” Mặc Thiếu Thiên gần từng chữ nói, thanh âm không lớn nhưng là lại làm cho người ta tức điên.

Thấy gân xanh trên mặt Mặc Ân Thiên nổi lên, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên nhếch lên, “Nếu như không có chuyện gì vậy thì tôi đi trước!” vừa nói, Mặc Thiếu Thiên liền xoay người rời đi.

Mới ra cửa anh liền thấy Mặc Thiếu Quân đi tới, mặc áo vét tông, một bộ dạng công tử ăn chơi điển hình.

Khi vừa nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Quân liền đi tới.

“Mặc Thiếu Thiên, mày cũng thật có khí phách à, lại ở bên ngoài sanh con riêng ” Mặc Thiếu Quân nhìn Mặc Thiếu Thiên khinh bỉ nói.

Khi vừa nói xong lời này thì Cung Ái Lâm và Mặc Lưu Ly vừa đi xuống lầu liền nghe được.

Cung Ái Lâm sững sốt, suýt nữa cho là mình nghe lầm, Mặc Lưu Ly lại nhẹ nhàng nhíu mày một cái, môi hồng mím chặt, tầm mắt rơi vào người Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên cùng Mặc Thiếu Quân đối diện mà đứng, khi nghe lời nói của Mặc Thiếu Quân, trông mắt của anh lạnh lùng quét tới.

“Vậy thì thế nào? Có liên quan gì tới mày? Cút sang một bên cho tao!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Thiếu Quân hung hăng nói một câu.

“Mặc Thiếu Thiên, tao ày biết, mày đừng quá kiêu ngạo!” Mặc Thiếu Quân thở phì phò nói, bất kể lúc nào cùng Mặc Thiếu Thiên cãi nhau, anh ta cảm giác mình so Mặc Thiếu Thiên luôn bị thấp hơn một bậc.

Dựa vào cái gì? Mặc Thiếu Thiên chẳng qua là một thằng con rơi!

Cho dù nó bây giờ là tổng giám đốc của công ty MK thì cũng chỉ bất quá là một thằng con rơi!

“Tao cứ phách lối như vậy thì mày làm gì được tao? Mặc Thiếu Quân, thức thời thì chớ nên chọc tao, nếu không... mày chịu không nổi hậu quả đâu!” Nói lời cảnh cáo xong Mặc Thiếu Thiên liền trực tiếp rời đi, anh lười dây dưa với Mặc Thiếu Quân.

Anh mới vừa đi, Cung Ái Lâm liền từ trên lầu đi xuống, nhìn Mặc Thiếu Quân, “Thiếu Quân, con mới vừa nói cái gì .....? ”

.....
Mặc Thiếu Thiên đi ra Mặc gia, sắc mặt lo lắng.

Mặc Ân Thiên nghĩ như thế nào anh không phải là không biết.

Bất quá lần này, đã qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Mặc Thiếu Thiên và Mặc Ân Thiên trở mặt với nhau.

Ông ta kích động như thế hoàn toàn bởi vì sợ anh và Hi Hi cướp tài sản của ông đi?

Nghĩ tới đây Mặc Thiếu Thiên cảm thấy cực kỳ buồn cười.

Đối với tài sản của Mặc Ân Thiên, Hi Hi không lạ gì, Mặc Thiếu Thiên lại càng không thèm.

Nhưng là nếu không phải do một tay anh gây dựng nên thì công ty MK cũng sẽ không có thành tựu như ngày hôm nay. Cho nên muốn anh giao ra MK, Mặc Thiếu Thiên cũng có chút không cam lòng!

Dựa vào cái gì Mặc Thiếu Quân là một thằng phé vật cái gì cũng không biết làm nhưng Mặc Ân Thiên lại đối với hắn vô cùng sủng ái. Còn anh, anh nhiều năm khổ cực làm tất cả nhưng cũng không chút nào chiếm được sự công nhận của Mặc Ân Thiên.

Những năm này, anh đã đưa công ty MK lên tầm ới. Một phần là anh cũng rất thích đối với phương diện làm ăn này. Công ty mỗi lần lên một tầng thứ, anh cũng cảm thấy có chút thành tựu. Phần còn lại là anh muốn Mặc Ân Thiên để ý đến mình. Nhưng là đã nhiều năm như vậy, Mặc Thiếu Thiên cảm giác ý tưởng ban đầu của mình thật là ngây thơ.

Anh đến bây giờ mới hiểu được, bất kể anh làm gì, Mặc Ân Thiên cũng sẽ không thích anh, không muốn nhìn thấy sự hiện hữu của anh. Đối với hết thảy mọi chuyện của anh ông ta đều không thêm quan tâm tới.

Cho nên Mặc Thiếu Thiên thoát nhìn bên ngoài phóng dăng không kèm chế được, bên trong, anh thật ra rất ước ao có được tình thân. Chẳng qua là anh cố che giấu đi hết thảy, ngụy trang đứng lên.

Mặc Thiếu Thiên ngồi trên xe, lúc này, anh lấy điện thoại di động ra, thấy số điện thoại của Lâm Tử Lam không biết tại sao anh liền bấm gọi.

“Hửm.....” Tử Lam đang ở trong nhà ngồi ăn bỗng dưng nhận được điện thoại của Mặc Thiếu Thiên khiến cô có chút kinh ngạc.

“Em đang làm gì đấy? ” Mặc Thiếu Thiên nhẹ giọng hỏi.

“Xem ti vi, Mặc tổng, giờ này gọi điện thoại xin hỏi có chuyện gì không?” Có lẽ là ngày hôm nghe được Hi Hi kể chuyện của Mặc Thiếu Thiên, lúc Tử Lam đang hỏi thì đột nhiên trong lòng cảm thấy xót xót, sau đó bổ sung một câu, “Anh bây giờ không có ở công ty sao? ”

Mặc Thiếu Thiên ngược lại không mấy để ý, suy nghĩ một chút mở miệng nói, “Ở Mặc gia!”

Nhắc tới cái này Tử Lam thức thời không có hỏi nữa, cô không muốn can thiệp vào chuyện riêng tư của Mặc Thiếu Thiên.

Nghe được bên đối diện một trận im lặng, Mặc Thiếu Thiên vốn là muốn nói cho Tử Lam là Mặc gia đã biết tin tức của Hi Hi. Nhưng là anh cảm thấy những chuyện này nên gặp mặt nói sẽ tốt hơn vì vậy hỏi, “Bảo bối có ở đấy không? ”

“Có, anh chờ một chút để tôi đưa điện thoại cho Hi Hi!” vừa nói Tử Lam liền đi kêu Hi Hi, không biết tại sao cô cảm giác thanh âm hôm nay của Mặc Thiếu Thiên hơi là lạ.

Mấy giây sau.

“Ba....” Hi Hi thanh âm sung sướng thông qua điện thoại truyền tới.

“Bảo bối .....” Mặc Thiếu Thiên kêu một tiếng.

“Ba, tại sao sáng hôm nay ba không có tới ăn điểm tâm? Con cũng làm một phần cho ba đấy!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, “Ba hôm nay có chút việc cho nên không có đi đến đó được, thật xin lỗi bảo bối .....”

“Hắc hắc, ba, ba không cần nói xin lỗi, con mỗi ngày đều làm bữa sáng cho ba, ba lúc nào muốn ăn thì cứ tới!” Hi Hi khéo léo cười nói.

Nghe được lời Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, “Ừ! Sau này mỗi ngày ba sẽ cùng con ăn bữa sáng!” Mặc Thiếu Thiên cam kết.

“Thật? ”

“Ừ!”

“Một lời đã định!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên cười cười.

Lúc này Hi Hi hỏi, “Ba, ba lúc này gọi điện thoại là nhớ bảo bối, hay là nhớ mẹ của bảo bối à? ”

Tử Lam đang ăn nghe được Hi Hi nói, tròn mắt hung hăng quét nhìn bé một cái, còn Hi Hi thì cầm điện thoại không để ý tới ánh mắt của Tử Lam.

Nghe được câu hỏi của Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, “Con cảm thấy thế nào? ”

“Con sao mà biết được, muốn nghe ba chính miệng nói ra .....” Hi Hi cười nói.

Mặc Thiếu Thiên nhấp mím môi, “Vậy con hy vọng câu trả lời là gì đây? ”

“Ba, ba cứ nói đi, yên tâm, bảo bối sẽ không ăn dấm chua đâu!” Hi Hi vẫn như cũ cười hì hì nói.

Nghe thanh âm của Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên cảm giác không khỏi buông lỏng.

Cũng chỉ có thời điểm cùng mẹ con bọn họ anh cảm giác mình thật không cần bất kỳ phòng bị gì. .

“Ba nhớ con, nhưng mà khi ba nhớ con thì sẽ nghĩ đến mẹ con, cho nên câu trả lời là, ba nhớ cả hai!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc dù anh lập lờ nước đôi trả lời nhưng là đáp án Hi Hi thích nhất.

“Ba, ba thật giỏi hoạt .....”

“Đối phó với con trai ba biết nên dùng biện pháp gì.” Mặc Thiếu Thiên nói, “Thế nào? Chẳng lẽ không được sao? ”

“Dĩ nhiên được rồi ..... thật ra thì, ba, con cũng nhớ ba .....” Hi Hi nói. Tuy mới cùng Mặc Thiếu Thiên tương nhận không bao lâu, nhưng là Hi Hi rất thích Mặc Thiếu Thiên.

Nghe được lời của Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên cảm giác đáy lòng mình giống như là có một dòng nước ấm chảy vào, ấm áp, rất thoải mái.

Nhưng là Hi Hi vừa nói những lời này mặt bé liền đỏ rần.

“Thật ra thì mẹ cũng nói để cho ba tới đây ăn sáng, về phần đây là ý gì, con cũng không biết .....” Hi Hi cố ý giả trò mê hoặc nói.

Nghe được lời của Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên khóe miệng cười cười, cảm thấy Hi Hi đang nói đùa, phụ nữ kia đời nào mời anh ăn cơm?

Không đời nào!

“Con nói ẹ biết, mẹ con muốn thì nên đích thân gọi điện thoại cho ba, ba có thể suy nghĩ đáp ứng yêu cầu của mẹ con!” Mặc Thiếu Thiên cũng cười giỡn nói.

“Thật? Ba, ba chừng nào thì tới? Tối hôm nay có thể tới không? ” Hi Hi hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày một cái, nghĩ đến hành động tối nay, suy nghĩ một chút rồi mở miệng, “Ngày mai đi, hôm nay ba còn có chuyện, chuyện vừa xong xuôi ba liền qua thăm con!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi hoàn toàn là dùng giọng để thử dò xét, bé tối nay cũng không có thời gian, nhưng ba cũng không có thời gian, hy vọng chuyện bọn họ làm không phải là cùng một chuyện.

“Dạ!” Hi Hi đáp một tiếng.

“Ừ, ba cúp máy đây!”

“Bye Bye ba!”

“Bye Bye! ” vừa nói, điện thoại liền bị cúp.

Điện thoại mới vừa ngắt, Tử Lam liền ném cái gối lên người bé, “Tiểu tử thúì, con ở đây nói lung tung cái gì đấy? ”

Hi Hi vội vàng nhận lấy cái gối, tròn mắt trợn lên nhìn Tử Lam, “Mẹ, mẹ đừng nên bạo lực như vậy được không! ”

“Đây là hậu quả do con nói năng lộn xộn!” Tử Lam nhìn bé cảnh cáo nói.

Hi Hi ôm cái gối, ngồi ở trên ghế sa lon, “Mẹ, mẹ biết ba nói gì không?”

Trong nháy mắt, Tử Lam sững sờ.

143. Chương 143: Bản Lãnh Của Hi Hi

Edit: Tử Tranh

Hi Hi ôm gối, ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn Tử Lam chu môi, nói, “Bảo bối tùy tiện nói một chút nha, mẹ, chẳng lẽ mẹ không muốn biết đáp án của cha sao?”

Trong nháy mắt, Tử Lam sững sờ

Hi Hi nhìn nét mặt mẹ sững sốt, cô là muốn biết ?

Nhưng sau mấy giây ngần ngừ, Tử Lam nhạo báng một tiếng, “Không hề quan tâm cùng đáp án, bảo bối, mẹ phát hiện con bây giờ là càng ngày càng nhàm chán!”

. . . . .

“Mẹ, mẹ thật không muốn biết?” Hi Hi nhú mày hỏi.

Tử Lam hướng hất kéo ra nụ cười nhạt, “Không muốn!”

Nói xong liền đứng dậy đi vào trong phòng, “Mẹ đi ngủ, đừng quấy rầy mẹ!”

“Mẹ, cha nói, nhưng là thời điểm nghỉ, cũng sẽ nghĩ đến mẹ. . . . .” Hi Hi cười cười nói

. . . . .

Hi Hi mới vừa nói xong lời này, Tử Lam đã đi đến gian phòng, phịch một tiếng đóng cửa lại, lời nói của Hi Hi, cũng không biết cô có nghe hay không.

Hi hi ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn bóng lưng mẹ, khóe miệng cười nứt ra

. . . . .

Lúc xế chiều, Mặc Thiếu Thiên cũng không có đi đến công ty, mà là đi tổng bộ của Cửa Ngục.

Cửa Ngục tổng bộ là khu vực phần hoa nhất khu trung tâm chợ, nhìn từ bề ngoài chẳng khác gì một nhà bình thường, vận tác công ty, nhưng trên thực tế là Cửa Ngục tổng bộ, nội bộ, tất cả vận hành toàn bộ đều tại nơi đây.

Người nơi này xem ra cũng bình thường không có gì lạ, nhưng mỗi người đều là người quan trọng của Cửa Ngục, không thể khinh thường.

Theo bộ hất từ Âu châu địa khu rút lui sau khi trở về trực tiếp chọn ở chỗ này vì điểm dừng chân, mặc dù phát triển rất tốt, lại chưa từng có nghĩ tới phải thay đổi địa phương.

Chỉ là nhà này công ty chủ sách không phải là Mặc Thiếu Thiên, mà là Vân Dịch.

Vì để tránh cho người khác biết Cửa Ngục tổng bộ, Mặc Thiếu Thiên ngoài mặt cùng cái công ty này chỉ có mấy lần hợp tác, chưa từng có quá thân mật, chính là vì tránh khỏi người khác phát hiện.

Vậy mà, hôm nay, vân Dịch lại đem Mặc Thiếu Thiên nóng nảy gọi đến.

Ngày này, Tiểu Cách cũng ở đây.

Tiểu Cách cũng là người lãnh đạo của Cửa Ngục, Cửa Ngục chính là ba người bọn họ cùng nhau sáng lập.

Tiểu Cách là một nam tử rất anh tuấn, chiều cao 1m8, mặc dù không giống như Vân Dịch ưu nhã, phiêu dật, nhưng cũng là một loại khác nam tử.

Đẹp trai, cương nghị, tàn nhẫn.

Tuy rằng là như thế, nhưng là trong ánh mắt hắn vĩnh viễn mang theo một tia nhân nhật ưu sầu, tựa hồ đang nhớ lại cái gì.

Vậy mà những chuyện này, chỉ có Mặc Thiếu Thiên cùng Vân Dịch mới rõ ràng. (muốn nhìn Tiểu cách chuyện xưa lời nói, thân môn nhấn lại, ta sẽ phía sau trọng điểm viết, cũng là một rất đặc sắc chuyện xưa a)

Ngày này, Mặc Thiếu Thiên đến Cửa Ngục tổng bộ, thấy Tiểu Cách cùng Vân Dịch, hai người một đen một trắng, thành sự chênh lệch rõ ràng, nhưng là cái loại đó phong cách, cũng không thua bất luận kẻ nào.

“Thế nào hiện tại mới đến?” Vừa vào cửa, Vân Dịch liền cau mày hỏi.

“Mới từ Mặc gia ra” Mặc Thiếu Thiên nhân nhật nói, một câu nói, hai người đều hiểu.

Mặc Thiếu Thiên cùng Mặc gia quan hệ, Tiểu Cách cùng Vân Dịch rõ ràng nhất rồi.

Vân Dịch không nói gì nữa.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đem tầm mắt nhìn về phía Tiểu Cách, sau đó vươn tay vỗ hán một cái, “Trở lại? Như thế nào, tìm được chưa?”

Tiểu Cách nhếch miệng lên cười khổ, “Còn không có!”

Đáp án đúng như Mặc Thiếu Thiên dự liệu, chuyện Tiểu Cách cùng Ninh Vi, Mặc Thiếu Thiên tận mắt chứng kiến , nhưng kể từ Ninh Vi gặp chuyện không may, Tiểu Cách một mực bên ngoài tìm năng, nếu quả như thật tìm được, bọn họ nhất định sẽ trước tiếp nhận được tin tức. Không có tìm được, đáp án như vậy Mặc Thiếu Thiên đã dự liệu bên trong.

Mặc Thiếu Thiên nghe đến, lấy tay nhẹ nhàng đập một cái vào bờ vai của hắn, tất cả không cần nói.

Tiểu Cách cười cười, “Cậu yên tâm, mặc dù thời gian đã lâu rồi, nhưng mà tớ lại sẽ không bỏ qua, đừng lo lắng tớ...tớ không sao!”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, dù gì lập trường, hắn đều hi vọng Tiểu Cách kiên cường.

“Tốt lắm, bây giờ trở về vấn đề chính đi!” Vân Dịch nói một tiếng, đem hai người gọi tới đây. Mặc Thiếu Thiên cùng Tiểu Cách đều đi tới.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Mặc Thiếu Thiên mở miệng hỏi.

Vân Dịch để một máy vi tính trước mặt, sắc mặt nặng nề, “Tối hôm nay chính là thời điểm cùng Hợp Tung giao tiếp, nhưng mà tớ lại nhận được tin tức, hôm nay Tiêu Dật cũng tới đến A thị!” Vân Dịch sắc mặt nặng nề mà nói.

Mặc Thiếu Thiên cau mày. Tiêu Dật tới A thị? Hắn tới A thị làm cái gì? Lần trước hắn thu được tin tức, Tiêu Dật đi tới A thị, nhưng là ngăn ngừa mấy giờ liền đi, mặc dù Mặc Thiếu Thiên không biết hắn tới nơi này làm gì, nhưng là lần đó Tiêu Dật lần đầu tiên tới A thị, mà lần này, là lần thứ hai!

“Tiêu Dật có thể tự mình đến A thị nhất định là có chuyện lớn, nếu không, hắn sẽ không dễ dàng tới!” Tiểu Cách cũng trầm mặt nói.

Đối với lần này, Mặc Thiếu Thiên cùng Vân Dịch bày tỏ ý kiến nhất trí.

“Chẳng lẽ A thị có đồ vật gì đó hấp dẫn hắn?” Vân Dịch hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên nụ cười khát máu, tròng mắt thâm thúy phát ra ánh sáng bén nhọn, “Mặc kệ là như thế nào, hắn đã đến như vậy rồi, lần này, thì khó có thể về!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hắc đạo , cho tới bây giờ đều là người chết ta sống, những năm này, Cửa Ngục thối lui đến Châu Á địa khu, nhưng là Cửa Ngục ở châu Á xác thực thể lực, đã không cách nào khống chế.

Tiêu Dật là thể lực chủ yếu ở châu Âu địa khu, lần này tới nơi này, Mặc Thiếu Thiên càng dễ dàng báo thù!

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên kéo ra nụ cười khát máu, “Nên tới đều sẽ tới!”

“Tối hôm nay do ta đi nhận hàng, vân Dịch, Tiểu Cách các người liền canh giữ ở tổng đài, thuận tiện giám sát xem Tiêu Dật có động tác gì!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ân!” Vân Dịch gật đầu, đối với Mặc Thiếu Thiên an bài cùng quyết định bày tỏ đồng ý

.....

Vì vậy, buổi tối, ở bến tàu. Thời gian từ chín giờ A thị chưa ngủ, chín giờ giao tiếp sẽ làm người khác chú ý, cho nên bọn họ đem thời gian giao tiếp đổi thành rạng sáng.

Ban đêm gió lớn, bầu trời nhưng lại không có một ngôi sao nào, nhất định vì tối hôm nay tăng thêm một chút khẩn trương.

Hi Hi ở nhanh đến hơn một giờ, mới ra cửa.

Lầu dưới, một chiếc xe con đang chờ hẵn. Hi Hi cả người áo khoác nhỏ màu đen, tiểu ủng ngắn, mặc dù còn nhỏ, nhưng là khí phách tiết ra ngoài.

Hi Hi trực tiếp đi tới chiếc xe con trước mặt, vươn tay gõ cửa.

Lúc này, cửa sổ xe mở xuống, một người đàn ông hút thuốc ngồi ở trong xe, nhìn Hi Hi nhú nhú mày , “Người bạn nhỏ, có chuyện gì không?”

Hi Hi vặn lông mày, sắc mặt đắm chìm, “Mở cửa!” Giọng nói, hết sức lưu loát.

Lý Thuận ngồi ở trong xe, nghe được Hi Hi nói, khóe miệng nhả ra một làn khói, “Người bạn nhỏ, ca ca còn có việc bận, hiện tại đã trễ thế này, mau về nhà ngủ đi!”

Hi Hi không vui cau mày.

Không phải bé không biểu lộ thân phận, nhìn người đến bé ít như vậy, cũng sẽ coi bé là đứa bé!

Bé có tất cả, nhưng lại bị giới hạn tuổi tác a a a ! ! !

Hi Hi không nói hai lời, trực tiếp đi tới, mở cửa, trực tiếp lên xe.

Lý Thuận sững sờ, hẵn rõ ràng nhớ cửa đang khóa , làm sao sẽ mở ra.

Lý Thuận cũng không vui mừng lên, vứt xuống tàn thuốc trong tay, quay đầu lại nhìn Hi Hi cảnh cáo, “Đứa trẻ, ai cho người đi lên, ta cảnh cáo người, đi xuống cho ta, nếu không, ta sẽ không khách khí. . . . .”

Hi Hi ngồi lên xe, trực tiếp đóng cửa lại, nghe được Lý Thuận nói, khóe miệng khinh thường ngoắc ngoắc, “Tập Ni chính là chỗ này sao dạy người nói chuyện?”

Hi hi âm thanh không lớn, nhưng là đủ để khiếp người.

Lý Thuận sững sờ, nhìn Hi Hi, ít đứa bé như vậy, thế nhưng biết tên của Tập Ni, nhìn đối phương, “Người là —— Hi Tử?”

“Coi như người có mắt!” Hi Hi hết sức khí phách nói.

Lý Thuận miệng mở to hết cỡ, nhất thời có loại kích động muốn chết. Hẳn trực thuộc cấp trên, lại là một đứa bé tám tuổi!

Lúc này, hẵn chợt nhớ tới Tập Ni dặn dò, cho hẵn đi đến nơi này nhận một đứa bé, lúc đó hẵn nhận được tin tức cho là đùa giỡn, nhưng là bây giờ, hẵn hoàn toàn muốn tự tử!

Hi Hi biết hẵn đang nghĩ cái gì, bé nhỏ tuổi như vậy, xác thực làm cho người ta không thể nào tin nổi.

Nhưng là, sự thật sẽ nói lên tất cả. Hi Hi sẽ dùng bản lãnh, để cho bọn họ biết, thực lực của bé không thua bất luận kẻ nào! !

“Còn không lái xe?” Hi Hi nhìn hấn hỏi.

Lý Thuận lúc này mới phục hồi tinh thần, gạt đầu liên tục, mặc dù trước mặt đứa bé xem ra chỉ có mấy tuổi, nhưng là nói thế nào, hấn cũng là cấp trên của mình, hơn nữa còn là nhiệm vụ lần này do hấn chỉ huy, hấn không thể không nghe nha.

Vì vậy, xe khởi động.

Hi Hi lấy ra máy vi tính của mình, ở phía trên nhìn tình huống ban đêm ở bến tàu. Lúc này, Hi Hi ném ra một tai nghe cho hấn.

“Như thế này cùng Cửa Ngục giao tiếp do người phụ trách, ta sẽ không ra mặt, có chuyện, tùy thời liên lạc!” Hi hi hết sức nghiêm túc nói.

“Dạ!” Lý Thuận đáp một tiếng, cầm lên tai nghe, giắt trên người.

Những thứ này đều là cấp trên an bài tốt, Lý Thuận sớm cũng biết, chỉ là một vừa lái xe, trông mắt không ngừng quét Hi Hi, nhìn nhìn hấn xem máy vi tính, trong lòng càng không nắm chắc.

Hấn thật rất muốn gọi một cú điện thoại cùng Tạp Ni xác nhận một chút, lần này không phải chơi trò gì chứ?.

Nếu không làm sao sẽ kinh hãi như thế đây? Hi Hi không nói gì, chỉ là chuyên tâm nhìn tình huống ở bến tàu. Xe lái rất nhanh, hơn hai mươi phút liền đến bến tàu.

Hi Hi ở trên đường cùng Lý Thuận nói rất nhiều, “Lần này Cửa Ngục người liên hệ không biết là người nào, nhưng là mặc kệ là ai, người đều muốn trong thời gian ngắn nhất, kết thúc!” Hi Hi nói.

Lý Thuận gạt đầu một cái, nghe Hi Hi nói, không khỏi bắt đầu ở trong lòng giảm bớt đối với hi hi hoài nghi. Hợp Tung cũng không sẽ dùng linh tinh người, Hi Hi, sợ là cũng có chút thực lực đi!

Nếu không một đứa bé tám tuổi, làm loại nhiệm vụ nguy hiểm này, sợ là đều muốn sợ tới mức tè ra quần rồi, mà người trước mặt vẫn ngồi ở trước mặt của hấn nói cho hấn biết tầm quan trọng của chuyện!

Một đứa bé tám tuổi, lại là thủ lĩnh, Lý Thuận cảm thấy, đây là muốn nghịch thiên sao? ? ?

Cảm khái xong, hay là muốn nhìn thẳng . Cách giao tiếp còn có một đoạn thời gian, Hi Hi cũng không gấp gáp, ngồi ở trong xe, nhìn máy vi tính, thăm dò tình hình, đối với nhiệm vụ lần này, hấn là lần đầu tiên làm giao tiếp, nói thật, kích thích lại kích động, nhưng là hấn nhất định phải cẩn thận một chút, hai phe, đều không phải là hiền lành!

“Lão đại. . . . .” Lúc này, Lý Thuận không ưỡn ẹo kêu một tiếng.

144. Chương 144: Cha, Cha Thật Phúc Hắc

“Lão đại. . . . .” Lúc này, Lý Thuận không ưỡn ẹo kêu một tiếng.

Hi Hi ngẩng đầu nhìn Lý Thuận, trông mắt nhìn lướt qua hấn, “Thế nào?”

Giọng nói không tệ, lại uy nghiêm mười phần.

Lý Thuận muốn nói cái gì, nhưng chứng kiến tới ánh mắt Hi Hi như vậy, nhất thời bỏ đi hoài nghi. “Tôi muốn hỏi , cậu...cậu mấy tuổi?” Lý Thuận không ưỡn ẹo hỏi, thấy thế nào Hi Hi, đều là một trẻ con a còn hỏi sữa a!

. . . . .

Lý Thuận không muốn hỏi, nhưng hấn không nhịn được lòng hiếu kỳ của mình a.

Hi Hi chau mày, “Bảy tuổi!”

Bảy tuổi

.....

Lý Thuận nghĩ như thế nào muốn chết đều có đây?

Bây giờ đứa bé, cũng sinh trưởng nghịch thiên sao? Nhưng ngay cả như vậy, hắn cũng nhất định phải nghe theo cấp trên an bài, lúc này ra lệnh!

Hi Hi biết hắn đang nghĩ cái gì, mấp máy môi, sau đó mở miệng, “Lý Thuận, ta hiểu biết rõ người đang nghĩ cái gì, người nghĩ vậy cũng vậy thôi, không phục cũng được, nhưng là nhiệm vụ hôm nay hết sức quan trọng, người phải tin tưởng ta, cũng chỉ có thể tin tưởng ta, phải cẩn thận!”

Hi Hi nhìn hắn, từng chữ từng chữ nói. Nét mặt kia, hết sức nghiêm túc.

Lý Thuận nhìn, không khỏi bị Hi Hi làm cho dao động, nói . “Dạ, tôi hiểu biết rõ!” Lý Thuận đáp một tiếng.

“Lão đại, bốn phía đã bố trí xong!” Lý Thuận nói,

“Mặc dù không có nhiều người, nhưng tất cả đều là người có năng lực, lần này lần thứ nhất A thị làm giao tiếp, chúng ta phải cẩn thận!” Lý Thuận nói.

Hi Hi gật đầu một cái, A thị dù sao không phải địa bàn của Hợp Tung, có thể tìm tới người cũng đã rất không dễ dàng, hơn nữa nơi này còn là địa bàn thứ nhất Hợp Tung đối đầu, đương nhiên là càng khó thêm.

“Để cho bọn họ cẩn thận một chút!” Hi hi nói.

Lý Thuận gật đầu một cái.

Ngay vào lúc này, Lý Thuận nhìn xuống đồng hồ đeo tay, “Lão đại, đã đến lúc!”

Hi Hi thu hồi ánh mắt lại, cũng nhìn đồng hồ đeo tay một chút, cách thời gian giao tiếp còn mấy phút nữa, thời gian càng ngày càng khẩn bách rồi.

Hi Hi thu hồi máy vi tính, ánh mắt nhìn phía trước, khuôn mặt non nớt của cậu lúc này xem ra vô cùng nghiêm túc.

Lý Thuận đầu tiên mở cửa xe ra, đi ra ngoài.

Hi hi sau đó, thân thể nho nhỏ, mặc áo khoác nhỏ màu đen, xem ra, khí phách mười phần.

Đêm đen nhánh, hai người hướng bến tàu đi tới, đêm này, nhất định là cái gai kích thích.

Hai người từ trên xe đi xuống, mấy người đã đứng ở bến tàu rồi. Mọi người thấy Lý Thuận, lên tiếng chào hỏi, “Thuận ca!”

Lý Thuận gật đầu một cái, sau đó nhìn người phía sau, “Để cho người!”

Mọi người sững sờ, nhìn Lý Thuận đi theo phía sau đứa bé, muốn nói cái gì, còn muốn hỏi nhiệm vụ quan trọng như vậy là cái gì muốn dẫn đứa bé tới !

“Gọi lão đại!”

Mọi người càng thêm sững sờ, thế nhưng để cho bọn họ gọi một đứa bé là lão đại, tất cả mọi người rất kinh hãi.

Hi Hi thừa dịp sắc mặt, tuổi còn nhỏ chính là không tốt, luôn là làm cho người ta khó có thể tin phục, làm hại sự thông minh của hắn a!

Nhưng mọi người thoảng qua thần trí, vẫn là nghe lời kêu một tiếng, “Lão đại!”

Hi Hi lúc này mới thoải mái mà gật gật đầu, cũng không nói gì, mà là hướng bến tàu đi.

Lúc này, mắt nhìn phía trước, một tiếng tiếng thạch vang lên, một con thuyền bè từ từ đến gần, Hi Hi nhìn Lý Thuận,

“Như thế này cùng Cửa Ngục giao tiếp, ta sẽ không hiện thân, người dùng tốc độ nhanh nhất kết thúc giao tiếp, càng kéo dài thời gian càng nguy hiểm!” Hi hi nói.

Cửa Ngục cùng Hợp Tung sâu xa đã hận thù rất sâu, không thể lại thêm thù hận, giữa bọn họ chưa từng có trực tiếp giao dịch, đây là lần đầu tiên, cũng không biết là có âm mưu gì.

Nhưng là mặc kệ như thế nào, Hi Hi cũng hi vọng đem chuyện này xử lý tốt, không cần lại thêm sâu thù hận giữa hai người.

Bé đối với bé cha hiểu rất rõ rồi, hẳn tuyệt đối là cái loại đó có thù tất báo, cùng Hợp Tung sâu xa, hẳn sẽ không dễ dàng như vậy thu tay lại .

Hơn nữa, lần này Cửa Ngục giao tiếp người của là ai, bé đều không biết.

Cho nên, phải cẩn thận!

Ngay vào lúc này, có xe từ xa đến gần ra.

Thuyền bè cặp bờ, Lý Thuận quay đầu lại, xe cũng ngay sau đó dừng ở cách đó không xa. Lúc này, Hi Hi đang núp ở chỗ tối, ngay khi thấy cầm đầu chiếc xe kia, hình như liền khẳng định ý nghĩ của bé.

Mẹ nó!

Người giao tiếp lại là cha!

Lại là cha tới tự mình tới!

Cha thật giảo hoạt, nhưng hẳn là lãnh giáo qua, Hi Hi thật lo lắng, Lý Thuận không phải là đối thủ của cha.

Không, đổi phiên giảo hoạt lời nói, Lý Thuận tuyệt đối không phải là đối thủ của cha!

Hi Hi đứng ở chỗ tối, không hề lộ diện, hẳn cũng không muốn cùng cha tại trường hợp này gặp mặt.

Hi hi mím môi, núp trong bóng tối, nhìn sự tiến triển của tình hình.

Mặc Thiếu Thiên hôm nay không giống ngày xưa, mở ra một chiếc xe thể thao màu đỏ, xem ra, phách lối cực kỳ.

Hắn đẩy cửa xe ra, từ trên xe đi xuống, đêm đen nhánh, Mặc Thiếu Thiên mặc toàn thân quần áo màu đen, thân thể cao ráo , nụ cười yêu nghiệt, khắp nơi phách lối cùng khí phách.

145. Chương 145: Hai Nhà Kết Thân

Mục đích của Mặc Thiếu Thiên đã là như thế, mặc kệ cho dù nói cái gì, làm cái gì, Mặc Thiếu Thiên đều muốn mạng bọn họ. Một khi đã như vậy sao không liều một phen?

“Mặc Thiếu Thiên, mày làm như vậy, Hợp Tung sẽ không bỏ qua ày!” Lý Thuận nhìn anh cảnh cáo nói, đã đến mức này Lý Thuận mặc kệ bỏ ra bất cứ giá nào .

Mặc Thiếu Thiên khoe miệng nhếch lên một nụ cười đẹp đẽ, thị huyết, tàn nhẫn, nói “Ai không buông tha cho ai còn không biết trước được đâu!”

Nói xong lạnh lùng cười, sau đó vung tay lên, “Nổ súng!” Mặc Thiếu Thiên ra lệnh.

Nếu hàng đã không đến được tay, như vậy anh cũng sẽ không đi một chuyến tay không mà về.

Mặc Thiếu Thiên ra lệnh, người phía sau liền chuẩn bị nổ súng.

“Chờ một chút!”

Lúc này, một thanh âm non nớt từ phía sau vang lên, mọi người nghe cái thanh âm kia tất cả đều đình chỉ. Lúc này, Hi Hi từ chỗ tối đi ra. Bé mặc chiếc áo choàng màu đen nhỏ nhắn, khí phách lộ ra, khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn nở nụ cười như có như không, đáng yêu thân sĩ, đáng yêu.

“Mặc tổng, có chuyện gì chúng ta có thể thương lượng, cần gì phải động tay động chân!”, Hi Hi đi tới. Bé thoải mái đứng trước mặt của Lý Thuận trong khi tình huống trước mắt rõ ràng là song phương đang đối chọi rất gay gắt.

Nhưng mà tại thời điểm Mặc Thiếu Thiên nhìn thấy Hi Hi thì anh đã hoàn toàn khẳng định ý nghĩ của mình.

Trách không được! anh vẫn cảm thấy Hi Hi rất thần bí, nhưng dù anh có nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới bé là người của Hợp Tung.

Vừa rồi nếu không phải anh phản ứng nhanh thì đã bị cú điện thoại của Hi Hi lừa rồi. Nghĩ đến đây, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy phần nộ muốn giết người.

Lý Thuận nhìn Hi Hi, không nghĩ tới đứa bé này lại bình tĩnh như vậy, cũng nghĩa khí như vậy. Biết rõ nguy hiểm trước mắt mà còn ra mặt.

Trong lòng Lý Thuận bắt đầu bội phục Hi Hi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi, hai tròng mắt đỏ lên “Thật là con!”

Thời điểm Mặc Thiếu Thiên nói câu này thanh âm trở nên run rẩy.

Thật là Hi Hi! Con thật là đứa con tốt à! Bây giờ lại là kẻ thù sống chết của ba!

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, trên mặt vẫn duy trì nụ cười tao nhã đáng yêu, bé cũng biết bé gọi cú điện thoại kia có hơi quá đáng. Vốn nghĩ sau khi xong việc rồi chủ động đi nhận tội sau, nhưng không nghĩ tới ba phản ứng lại nhanh như thế.

“Là con, ba, ba làm như vậy đơn giản chính là vì muốn bức con ra mặt, hiện tại con đã ra rồi, chúng ta có thể từ từ mà tâm sự à!” Hi Hi nói.

Ba?

Mọi người nhất thời đều sững sốt.

Lý Thuận xem chút nữa là làm rớt khẩu súng!

Đây là cái tình huống quái quỷ gì đây?

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, bé biết cha làm như vậy thứ nhất là vì trả thù, thứ hai là vì muốn ép bé ra mặt.

Kỳ thật Hi Hi biết, sau khi gọi cuộc điện thoại kia ba nhất định sẽ hoài nghi, nhưng bé thật sự không còn cách nào khác, bé chỉ muốn dùng biện pháp đó để kéo dài chút thời gian.

“Ba, những món hàng này con sẽ đưa cho ba hơn nữa sẽ không thu một phân tiền. Còn bây giờ mỗi người nhường một bước, ba giúp đỡ để cho người của bọn con đi được không?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên mở miệng, biểu tình thủy chung đều mang theo bộ dạng đáng yêu tươi cười.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bé, nhìn nụ cười trên mặt Hi Hi hết sức chói mắt.

Nếu không phải Hi Hi, hôm nay mặc kệ là người hay là hàng tay đều có thể tóm được.

Nhưng thật không ngờ đối phương dĩ nhiên là con của mình, hơn nữa lại còn là người của Hợp Tung!

Làm thế nào anh có thể xuống tay được đây! Vì cái gì ông trời lại trêu tức anh như vậy.

Mặc Thiếu Thiên bóp chặt súng ở trong tay, cuối cùng mới gian nan mở miệng.

“Không được!”

“ . . . . . ”

“Ba, vậy ba muốn thế nào? Giết chúng ta sao?” Hi Hi nhìn anh hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra một chút biểu tình bi thương.

Mặc Thiếu Thiên cầm súng, không nghĩ tới thiên tính vạn tính thế nhưng lại bị con của mình tính kế!

Giết bé?

Mặc Thiếu Thiên bị ý tưởng này làm cho chấn động, anh sẽ giết bé sao?

Mặc Thiếu Thiên mím chặt môi, cái gì cũng không nói.

Bé là đứa con trai anh muốn nâng niu hết mình lại là kẻ thù sống chết với mình, anh làm sao mà không tức giận được đây, làm sao mà không phẫn nộ được?

“Ba, hàng của bọn con đã giao dịch xong, ba cướp không được, còn người thì con cũng sẽ không để cho ba bắt được. Nếu ba thật sự muốn giết bọn con thì cũng chưa chắc sẽ được. Với lại người của hai bên đều không ít, nếu thực đánh nhau thì chẳng bên nào chiếm được phần thắng cao hơn cả, cho nên, ba thả người của con rồi đi, có chuyện gì con có thể từ từ thương lượng với ba!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Thương lượng? Thương lượng chuyện gì? Chẳng có gì để thương lượng cả!

“Hôm nay một người cũng không được đi!” Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ, gần từng chữ nói.

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói, Hi Hi nhú mày, trên mặt nhưng vẫn là một bộ dạng bình tĩnh.

Bé cũng biết mối quan hệ xích mích sâu xa giữa Hợp Tung và Cửa Ngục, ba làm như vậy khiến bé cũng rất khó xử, nhưng bé không thể để sự tình phát triển càng nghiêm trọng thêm.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, sắc mặt cũng càng ngày càng khó coi.

Song phương đối chọi, ai cũng không chịu nhường ai một bước.

Mặc Thiếu Thiên cầm súng, đối với bọn họ anh không cách nào có thể xuống tay.

Đứng đối diện anh chính là đứa con trai bảo bối anh yêu thương nhất, bảo anh có thể nào xuống tay được đây?

Nhưng mà trong lúc này tai nghe của anh vang lên.

“Thiếu Thiên, không xong rồi, bọn công an đang đi tới đây!” Trong tai nghe anh nghe giọng của Vân Dục khẩn cấp báo.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày.

Cũng như Mặc Thiếu Thiên, Hi Hi đồng thời cũng nhận được tin tức.

Hi Hi sắc mặt khế biến mấy lần, nhưng là ánh mắt vẫn nhìn thẳng Thiếu Thiên.

Ngay vào lúc này, tiếng còi xe cảnh sát vang lên nhằm hướng này đi tới.

Mặc Thiếu Thiên gần như là không chút do dự, tiến lên, ôm lấy Hi Hi lên xe.

Lý Thuận nhìn Hi Hi bị Mặc Thiếu Thiên mang đi, nghĩ đến bọn họ là cha con, Hi Hi sẽ không bị nguy hiểm nên anh cũng đem người rời đi.

Bọn họ vừa đi, công an liền tới hiện trường nhưng đã không thấy một ai.

Lúc này, đứng ở trên tòa nhà cao đối diện bến tàu có một hình dáng xinh đẹp, mặc bộ quần áo màu đen, đôi con ngươi thoát nhìn như trong suốt, mỹ lệ. Trong tay của cô cầm một cái kính viễn vọng đang nhìn người của bến tàu dần dần biến mất, sau đó cô cũng xoay người rời đi. . . . .

.....

Mặc Thiếu Thiên lái xe đi ra ngoài, anh cố tình đạp đến tốc độ nhanh nhất để phát tiết cơn tức giận của mình.

Không nghĩ tới hôm nay anh lại bị con mình sắp đặt.

Hơn nữa con trai bảo bối của anh lại là địch nhân một mắt một còn của anh, loại cảm giác này thực con mẹ nó khó chịu!

Xe ở trên đường chạy gần nửa giờ, Hi Hi thì ngồi ở một bên liếc anh dần đo suy nghĩ.

Cuối cùng kết quả chính là .... vẫn là chờ ba phút tiết xong rồi tính sau.

Rốt cuộc, nửa giờ sau Mặc Thiếu Thiên mới cho xe ngừng lại.

Mặc Thiếu Thiên vẫn ngồi tại chỗ, xe mới vừa ngừng anh liền nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi, gương mặt yêu nghiệt trở nên bén nhọt “Con nghĩ có nên nói cái gì cùng với ba không?”

Hi Hi nghĩ nghĩ, vẫn là tao nhã mở miệng, “Ba, con biết ba đang tức nhưng ba hãy chấp nhận sự thật!”

. . . . .

Sự thật!

Sự thật chính là anh tử mĩ bố trí ra hết thấy nhưng bởi vì đứa con bảo bối lại thất bại cả sao?

Bởi vì con trai bảo bối của anh mà tất cả kế hoạch của anh hoàn toàn không thể thực hiện, làm anh phải phí công đi một chuyến.

Hơn nữa bé lại dám gọi điện lừa anh đi chỗ khác, nếu không phải anh nghĩ đến trong đó có vấn đề, hôm nay chỉ sợ anh bị lừa mà chẳng hay chẳng biết gì.

“Con gia nhập Hợp Tung từ khi nào vậy?” Mặc Thiếu Thiên nhìn bé lạnh giọng hỏi. Cái loại cảm giác mà bị chính đứa con thân yêu của mình sắp sếp... cái loại cảm giác đó... có thể nghĩ a.

Tâm tình hiện tại của Mặc Thiếu Thiên hết sức hồng bét.

Nhất là khi biết Hi Hi là người của Hợp Tung càng làm cho tâm tình của anh rơi xuống đáy cốc.

“Năm ngoái!”

“Vì cái gì lại gia nhập Hợp Tung? Thân phận của con ở Hợp Tung là gì?” Mặc Thiếu Thiên gấp gấp hỏi.

Nhắc tới vấn đề này, Hi Hi thở dài một hơi. .

“Con năm ngoái khi còn ở Mỹ, có một ngày nhàn rỗi nhàm chán trong lúc vô tình chọn một hệ thống công ty để hack. Tại ngay lúc đó Tập Ni không biết vì sao cũng muốn đột nhập hệ thống đó, nhưng mà con đã đột nhập vào trước cậu ta. Ngay tại thời điểm đó con cũng làm quen với Tập Ni, sau đó cũng bị cậu ta lừa vào Hợp Tung luôn. Về phần thân phận của con, con là người lãnh đạo Hắc Ám của Hợp Tung!”

Người lãnh đạo Hắc Ám chính là người có thân phận bí mật nhất.

Trừ người lãnh đạo tối cao của Hợp Tung, người khác không thể biết thân phận thực sự của bé.

Nghe được lời nói của Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên cười lạnh.

Tốt! Tốt lắm!

Con thật là đứa con trai tốt, thế nhưng lại là người lãnh đạo của Hợp Tung.

“Con có biết xích mích sâu xa giữa Hợp Tung và Cửa Ngục không? Biết lúc trước Hợp Tung giết bao nhiêu huynh đệ của Cửa Ngục không?” Mặc Thiếu Thiên nhìn bé hỏi.

Hi Hi gật gật đầu, “Con gần đây mới biết được, nhưng mà Ba à, qua nhiều năm như vậy ba cũng giết không ít huynh đệ của Hợp Tung, mọi người đều huê nhau mà!” Hi Hi nói.

“Ai nói?” Mặc Thiếu Thiên hỏi lại.

Đích giết ta một thì mình phải giết lại một trăm!

Đây là Mặc Thiếu Thiên!

“Ba, chuyện giữa Hợp Tung và Cửa Ngục cũng không phải chủ yếu là do Hợp Tung làm, đổi lại, nếu khi đó bằng Hợp Tung quật khởi thì các liên minh khác cũng sẽ muốn tiêu diệt Hợp Tung thôi, ba lúc đó chắc chắn cũng sẽ đập một phát, huống chi, chân chính hãm hại Cửa Ngục chính là Đông Minh!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày.

Không nghĩ tới Hi Hi lại nói ra những lời ấy.

Mặc Thiếu Thiên cũng rất hiểu rõ đạo lý này.

Nhưng dù sao đi nữa anh cũng không muốn bỏ qua cho bất kỳ ai.

Hợp Tung như thế, ngay cả Đông Minh cũng là như thế.

“Lúc trước nếu không phải bọn chúng liên thủ thì Cửa Ngục cũng sẽ không mất đi nhiều huynh đệ như vậy!” Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói. Lúc trước Cửa Ngục vất vả thành lập đứng lên, nhưng bởi vì bọn chúng liên thủ nên gặp phải đòn nghiêm trọng, bởi vậy bọn họ không thể không lui về A thị (thành phố A).

“Ba, nếu cho ba lựa chọn lúc này làm cho Hợp Tung biến mất, ba thật sự muốn làm như vậy sao?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Hi Hi vừa hỏi lời này thì Mặc Thiếu Thiên liền nhìn bé, anh sững sờ trong chốc lát, không nghĩ tới Hi Hi sẽ hỏi như vậy.

“Hắc đạo chính là như vậy, người nào có cơ hội thì người đó lên, nếu lúc trước đứng trên đỉnh chính là Đông Minh thì có lẽ Cửa Ngục và Hợp Tung sẽ liên thủ đối phó bọn họ!” Hi Hi phân tích nói.

Hi Hi nói không phải là không có lý, Mặc Thiếu Thiên cũng hiểu được.

Nhưng là hiện giờ, bọn Hợp Tung đến địa bàn của Mặc Thiếu Thiên làm việc, anh không thể có cừu mà không báo.

“Nếu Hợp Tung thực sự bị hại giống như Cửa Ngục thì bọn họ trả thù còn lợi hại hơn.” Mặc Thiếu Thiên nói.

Đó cũng là sự thật!

Hi Hi cũng là sững sờ, lập tức, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Ba, cho nên, ba có thể gạt đi thù hận với Hợp Tung không?” Hi Hi nhìn anh hỏi.

“Không có khả năng!” Mặc Thiếu Thiên trực tiếp phản bác.

Đây là chuyện không thể nào!

.....

Mặc Thiếu Thiên đối với Hợp Tung hận nhiều năm như vậy, như thế nào lại dễ dàng buông tha như vậy?

“Ba, kỳ thật Đông Minh mới là tử địch lớn nhất của Cửa Ngục, nếu Hợp Tung cùng Cửa Ngục liên thủ thì kết quả Đông Minh cũng có thể bị như Cửa Ngục!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, Hi Hi lúc này đã hoàn toàn quên lão Đại của Đông Minh là ai !

Cũng không phải là quên, Hi Hi trước mắt chỉ muốn thuyết phục cha giải hòa với Hợp Tung.

Không thể nghi ngờ Hi Hi đã nói trúng tâm tư của Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi, “Con ở đây đang muốn lôi kéo ba?”

“Con đây là nói thật sự đấy, nếu ba bằng lòng để cho Cửa Ngục và Hợp Tung hợp tác thì chưa chắc đây không phải là chuyện tốt!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên sững sờ, nếu như không có sự tồn tại của Hi Hi, và nếu Hi Hi không phải là người của Hợp Tung, sợ là Mặc Thiếu Thiên vĩnh viễn cũng sẽ không nghĩ đến cái ý nghĩ như vậy.

“Ba dựa vào cái gì đi tin tưởng Hợp Tung?” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Thì dựa vào bảo bối á!” Hi Hi nói, “Ba không tin Hợp Tung chẳng lẽ ba không tin bảo bối sao?” Hi Hi nháy mắt con người nói.

“Tin tưởng con? Ba hôm nay chính là vì tin tưởng con nên mới bị mắc bẫy của con đấy!” Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng nói, chỉ cần nghĩ đến Hi Hi hôm nay gọi điện thoại lừa anh, Mặc Thiếu Thiên liền hận không thể cởi quần của Hi Hi xuống mà hung hăng ấy phát vào mông.

Chỉ là nghĩ được mà không làm được!

Nhắc tới chuyện này Hi Hi tự biết mình đuối lý.

“Ba, con là không muốn Hợp Tung và Cửa Ngục lại thêm hiểu lầm sâu hơn nữa mà thôi cho nên mới muốn lừa ba đi nơi khác, chỉ là không nghĩ tới ba lại phản ứng nhanh như vậy, vẫn là bị đuổi kịp!” Hi Hi nói, giọng điệu mang theo giọng điệu vuốt mông ngựa.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bé hừ lạnh một tiếng.

“Con còn dám nói chuyện này!” Mặc Thiếu Thiên chỉ cần nghĩ đến chuyện này thì giống như bị cái gì đó đâm vào tim.

“Ba, thực xin lỗi, lúc ấy con chỉ có thể xử dụng biện pháp này mới có thể điều ba đi chỗ khác, bằng không khi các người gặp mặt thì sự tình sẽ hết sức căng thẳng, trường hợp đó khó có thể thu thập!” Hi Hi nhanh nhẩu giải thích.

“Nếu ba không có phát hiện sớm thì chắc bây giờ còn không biết con chính là người của Hợp Tung, con nghĩ muốn giấu ba tới khi nào?” Mặc Thiếu Thiên hỏi. Trước đó anh đã cảm thấy Hi Hi rất thần bí, sau bé lại có quen biết Hoa Hồng, Hoa Hồng chính là tội phạm khủng bố cần truy nã nằm hàng thứ 3 thế nhưng lại một mực nghe theo Hi Hi. Khi đó anh đã cảm thấy nghi ngờ

Anh chỉ là đánh giá quá thấp Hi Hi cho nên hôm nay mới bị ‘kinh hỉ’ lớn như vậy!

“Con vốn là nghĩ muốn nói cho ba biết, chỉ là khi biết được chuyện sâu xa giữa Hợp Tung và Cửa Ngục nên con mới trì hoãn, chờ cho ba yêu thương con thêm chút nữa thì mới nói cho ba biết. Nhưng thật không ngờ tới ba phản ứng nhanh như vậy, bây giờ thì ba đã biết rồi!” Hi Hi làm nũng nói.

Mặc Thiếu Thiên khước miệng co rút ... một cái, còn mang theo mấy phần nổi nóng, “Ý của con là ba thương con không đủ?”

“Cũng không phải, bắt quá Ba à, nếu ba thực sự thương con như trong lời nói vậy thì ba đáp ứng yêu cầu của bảo bối có được không?” Hi Hi tới gần Mặc Thiếu Thiên làm nũng hỏi.

“Không được!” Mặc Thiếu Thiên vẫn là cự tuyệt.

Cự tuyệt trực tiếp lưu loát như thế

“Ba!” Bảo bối làm nũng kêu một tiếng.

“Cùng lắm thì, đám hàng kia bảo bối đưa cho ba luôn!” Hi Hi cắn răng đau lòng nói.

Mặc Thiếu Thiên khước nhếch lên ... “Chỉ có đám hàng đã nghĩ hời hợt ba?” Mặc Thiếu Thiên mở miệng.

“Ba, đám hàng kia tuy không bằng đám hàng mà đã giao dịch với nước Đức nhưng có cũng có giá trị tới mấy chục triệu đó” Hi Hi nói.

“Thế thì thế nào, số tiền đó đối với ba cũng không hiếm lạ đâu, hơn nữa, ba căn bản cũng chẳng muốn tiền” Mặc Thiếu Thiên nói.

. . . . .

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, ba, ba có thể vô sỉ như vậy sao?

Căn bản cũng chẳng muốn tiền? tuy rằng Hi Hi đã sớm nghĩ tới nhưng là chính miệng Ba nói như vậy ... cảm thấy . . . . .ba thật vô sỉ a a a!

“Nếu hôm nay không phải con dùng kế đối với ba thì hai nhóm hàng đó hôm nay đều là của ba, Hợp Tung chỉ có thể ngoan ngoãn mà xéo về nhà!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ba, ba phải rõ sự thật, theo như tình huống hiện tại trước mắt mà xem, tuy Hợp Tung chỉ là một tổ chức đang được phát triển nhưng là thực lực của chúng ta cũng rất khổng lồ, có được khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất. Có một ngày, thế lực chúng ta có thể trải rộng khắp thiên hạ, đến lúc đó, mặc kệ là ai đều không thể chống lại!” Hi Hi nói.

“Vậy cho nên?” Mặc Thiếu Thiên hỏi lại.

“Cho nên, ba, có bảo bối ở đây, ba vẫn nên cùng Hợp Tung một nhà kết thân đi!” Hi Hi nói.

“Khẩu khí của con cũng thật là lớn!” Mặc Thiếu Thiên nói, tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng là anh lại thường thức phân thông dong dỏng này của Hi Hi.

“Đây là sự thật!” Hi Hi mười phần tự tin nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, đứa bé này cực kỳ thích hợp với hắc đạo.

Mặc Thiếu Thiên thậm chí khó có thể tưởng tượng được mười năm sau trong hắc đạo, dưới sự lãnh đạo của Hi Hi không biết biến thành bộ dạng gì nữa.

Bé thật sự là đứa bé thích hợp sinh trưởng trong môi trường của hắc đạo.

Đứa bé này, cực kỳ giống anh.

Vĩ đại, tự tin, chắc chắn.

Mặc Thiếu Thiên phát hiện, trong những lúc thế này, anh đối với Hi Hi sẽ càng sủng ái thêm một phần

Điều này cũng chính là hai người quá mức tương tự, Mặc Thiếu Thiên đã yêu thương Hi Hi đến tận xương tủy.

“Nếu ba cự tuyệt thì sao?” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Nếu Ba cự tuyệt thì con cũng chẳng còn biện pháp nào, nhưng là sau này sợ là tình huống sẽ giống như hôm nay vậy, chúng ta về sau gặp mặt càng nhiều!” Hi Hi nói.

Nếu như Cửa Ngục và Hợp Tung nhất định là tử địch của nhau thì tình huống như hôm nay về sau còn xảy ra nhiều lần nữa.

Mặc Thiếu Thiên chỉ vừa nghĩ tới tình huống hôm nay, đáy lòng lại quặn lên một trận khó chịu.

Anh đối với Hi Hi sủng ái đã muốn vượt qua tất cả, hận không thể để bé ở trong lòng mà nâng niu, chỉ là tình huống như ngày hôm nay, anh cũng là không muốn ở nhìn thấy nữa.

“Con uy hiếp ba?” Mặc Thiếu Thiên hỏi lại.

Hi Hi lập tức xả ra một chút cười, “Đâu có, con làm sao mà lại đi uy hiếp ba thân ái của con được, con chỉ là muốn nói sự thật mà thôi!”

“Như vậy, Ba, chúng ta đàm phán một chút thế nào?” Hi Hi mở miệng.

Mặc Thiếu Thiên cau mày.

“Chuyện gì?”

“Thì chuyện giữa Cửa Ngục và Hợp Tung!”

“Đàm phán ra sao?”

Vì thế, Hi Hi bắt đầu nói.

“Như vậy, số hàng kia con miễn phí đưa cho ba, coi như là Hợp Tung tặng Cửa Ngục món quà gặp mặt, về sau Cửa Ngục cùng Hợp Tung hóa thù thành bạn thế nào? !” Hi Hi mở miệng.

“Làm sao có chuyện tốt như vậy? Chỉ có một đám hàng mà nghĩ có thể hối lộ ba? Không được!” Mặc Thiếu Thiên cự tuyệt.

“Vậy ba, ba muốn thế nào?”

Mặc Thiếu Thiên nghĩ nghĩ, mở miệng.

146. Chương 146: Cha Con Đàm Phán

Edit: meohocxuong

“Để thủ lĩnh của Hợp Tung hướng huynh đệ của Cửa Ngục nói lời xin lỗi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Không có khả năng!” Hi Hi nghe xong trực tiếp phủ định.

“Ba, yêu cầu này của ba không thực tế chút nào!” Hi Hi lại bồi thêm một câu.

“Vậy thì không cần phải nói chuyện gì nữa!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ba, muốn để cho thủ lĩnh Hợp Tung xin lỗi huynh đệ của Cửa Ngục cũng được, nhưng Cửa Ngục cũng phải làm như thế!” Hi Hi nói.

Tuy rằng trước mặt chính là ba của bé, nhưng bé cũng không quên mình là người của Hợp Tung, hắc đạo chi tranh, đôi bên sẽ có người bị thương, muốn cho Hợp Tung nói lời xin lỗi thì Cửa Ngục cũng phải làm như vậy!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi .

Đứa con trai bảo bối của anh cùng anh tranh đấu thế nhưng lại không nhường ba của nó chút nào a!

Tuy nhiên, Mặc Thiếu Thiên nói lời này cũng chỉ là nhất thời buột miệng mà thôi, anh cũng biết là không có khả năng, chỉ là không nghĩ tới con trai bảo bối của anh thế nhưng lại không muốn nhượng bộ.

Tâm lý Mặc Thiếu Thiên thập phần khó chịu!

“Ba, ba cảm thấy ý này như thế nào?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên chau mày hỏi.

Hai bên phải nói lời xin lỗi rồi hướng đối phương giải thích, nếu không có gì bất ngờ thì còn có thể tăng tiến cảm tình đấy!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi , hung hăng liếc bé một cái.

“Con cảm thấy có thể sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi lại.

Khiến cho Mặc Thiếu Thiên nói lời xin lỗi thực sự là quá khó khăn à.

“Ba, cái lô hàng súng ống đạn dược kia con tặng cho người thì cũng đã bày tỏ tâm ý của Hợp Tung rồi!” Hi Hi nghiêm chỉnh nói.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Con có thể làm chủ?”

“Đương nhiên!” Hi Hi đáp, hơn nữa toàn quyền làm chủ.

Nói thế nào thì bé cũng là thủ lĩnh của Hợp Tung, bé làm chuyện gì thì bọn Tạt Ni đều sẽ tin tưởng quyết định của bé.

“Nói thật, đối với đám hàng kia ba thật sự không để vào mắt!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Loại hình kinh doanh chủ yếu của Cửa Ngục không phải nằm ở súng ống đạn dược, đưa cái lô hàng đó cho anh thì cũng chỉ bán lại thành tiền, không có bao nhiêu tác dụng.

Cửa Ngục không kinh doanh súng ống đạn dược, bọn họ kiếm tiền chủ yếu là dựa vào buôn lậu kim cương đá quý. Với lại hiện tại tâm tư của Mặc Thiếu Thiên đều đặt vào công ty MK, cho nên súng ống đạn dược gì đó đối với anh không có bao nhiêu tác dụng.

Với lại phương diện tài chính của Cửa Ngục cũng không thiếu, cho nên Mặc Thiếu Thiên rất ít khi đi buôn lậu súng ống đạn dược, nhưng ngẫu nhiên thời điểm có thể kiếm tiền thì Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối sẽ không buông tha cơ hội này.

Dù sao anh cũng là người của hắc đạo, anh sẽ không buông tha bất kỳ cơ hội nào có thể kiếm được lợi nhuận.

“Ba, ba đã không để nó vào mắt vậy tại sao không tiền trao cháo múc!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Còn nói cái gì mà sẽ chuyển qua tài khoản, bảo bối biết chắc chắn ba sẽ không trả tiền!” Hi Hi tiếp tục nói.

“Con đã biết vậy tại sao còn muốn giao hàng cho ba? Bảo bối, con thực hiểu ba à!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Anh chính là không muốn đưa.

Thậm chí còn muốn cướp nhóm hàng thứ hai của bọn họ!

Mặc Thiếu Thiên tác phong có chút cường đạo, nhưng cũng hết cách, anh sinh ra đã là như vậy rồi.

Địa bàn của anh, anh làm chủ.

Hợp Tung đắc tội với anh, bây giờ lại còn lựa chọn giao dịch ở A thị, vậy thì cũng đừng trách anh không khách sáo.

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói như vậy Hi Hi cười hắc hắc, “Ba, nếu như vậy, không bằng ba hãy nể mặt bảo bối mà hóa giải mâu thuẫn mà kết thành tình bạn với Hợp Tung thế nào?” Hi Hi xảo trá cười nói.

“Ba, ba coi như là nể mặt bảo bối đi, bảo bối bị kẹp ở giữa thật là khó xử à!” Hi Hi bộ dạng buồn rầu nói.

“Con có thể qua nương tựa vào Cửa Ngục, ba vô cùng hoan nghênh con!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Vậy con trở thành phản đồ rồi? Ba, Cửa Ngục và Hợp Tung hướng đi không giống nhau, con đến Cửa Ngục cũng không có đất để dụng võ, như vậy không phải là lãng phí chỉ số thông minh của bảo bối sao!” Hi Hi nói, hơn nữa Hi Hi thích cái cảm giác ở Hợp Tung, làm cho bé tràn ngập sự kích thích và khiêu chiến.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, đáp án của bảo bối hoàn toàn nằm trong dự liệu của anh.

Khi anh vừa mới quen biết Hi Hi thì anh đã biết Hi Hi là một đứa nhỏ có chủ kiến. Làm chuyện gì, bé cũng có ý nghĩ của chính mình.

Mặc Thiếu Thiên chỉ là thuận miệng nói thôi.

Đương nhiên, anh cũng mong Hi Hi có thể rời khỏi Hợp Tung, nhưng chuyện này hình như không thể!

“Chuyện của Cửa Ngục và Hợp Tung không phải là chuyện ngày một ngày hai là có thể giải quyết!” Mặc Thiếu Thiên nói, nói đến đây sắc mặt có chút nặng nề.

“Con biết, nhưng mọi việc đều có thể, ba, Cửa Ngục và Hợp Tung cũng không có thâm cừ đại hận gì!” Hi Hi nói.

Hắc đạo tranh đấu là chuyện thông thường.

Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu, sau đó nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi, “Con thật sự muốn hòa giải?”

Hi Hi gật đầu, “Con thật sự hy vọng như vậy, xích mích giữa hai nhà chúng ta rất có hại cho sự phát triển sau này của Hợp Tung!” Hi Hi nói.

Mặc Tử ở trong tổng bộ lúc nào cũng phải dè chừng hành động của ba, Hi Hi thật sự lo lắng bọn họ có ngày sẽ sống mái với nhau, đến lúc đó thì càng không thể vãn hồi!

Mặc Thiếu Thiên khoé miệng nhếch lên, “Muốn giải hòa thì ba có vài điều kiện!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ba, mời ba nói!”

“Về sau, Cửa Ngục cùng bất luận kẻ nào tranh đấu thì Hợp Tung không được tham dự!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Chuyện này thì đương nhiên!” Hi Hi thoái mái đáp ứng.

“Còn nữa, phải đáp ứng theo như lời nói con vừa nói, chỉ có thể trợ giúp Cửa Ngục!”

“Tức nhiên, có bảo bối ở đây, Hợp Tung như thế nào lại đi giúp người ngoài có phải không!” Hi Hi cười nói: “Nếu giúp thì cũng chỉ giúp ba!”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đắm chiêu nhìn Hi Hi, “Còn thêm một điều nữa, ba muốn súng bắn tĩa tối tân nhất của Hợp Tung!”

Nghe xong câu này Hi Hi liền ngậm ngẩn cả người.

“Ba, ba thật sự phúc hắc à, ngay cả con trai của mình cũng hãm hại!” Hi Hi nói.

“Ba không hãm hại con thì con sẽ hãm hại ba!” Mặc Thiếu Thiên nói.

.....

Nhìn bộ dạng đau lòng của Hi Hi, khóe môi Mặc Thiếu Thiên cong lên, cái đám hàng này anh đã nghe ngóng được từ trước, nghe nói cây khẩu súng bắn tĩa tối tân bắn rất chuẩn xác, hơn nữa uy lực còn rất lớn. Mặc Thiếu Thiên đã suy nghĩ thật lâu nhưng vẫn không có cách nào đem nó tới tay.

Bây giờ có cơ hội tốt tại sao anh lại không dùng?

“Thế nào?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Hi Hi nghĩ, khẩu súng bắn tĩa mới nhất này là Tập Ni dùng một năm thời gian mới nghiên cứu ra, vừa mới chế tạo ra một mớ không nghĩ tới ba đã được tin tức rồi.

Hi Hi nghĩ nghĩ, mười phần đau lòng a, bất quá cuối cùng vẫn phải cắn răng quyết định!

“Ba, ba nói chuyện cần phải giữ lời, về sau ba không được ngăn trở con đường Hợp Tung phát triển!” Hi Hi nói, bé chính là nhện đau bỏ thứ yêu thích a!

“Vậy phải xem thành ý của con rồi!” Mặc Thiếu Thiên hả hê nói.

Ở địa bàn của anh giao dịch, anh há có thể không kiếm chút lợi nhuận?

Bất quá nhìn đến bộ dạng của Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên càng thêm khẳng định, cái khẩu súng bắn tĩa mới này giá trị tuyệt đối xa xỉ!

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, cuối cùng gật đầu một cái, cắn răng nói “Được, con sẽ cho ba vài khẩu!” Hi Hi đau lòng đáp ứng.

“Đáp ứng sướng khoái như vậy sao?” Mặc Thiếu Thiên chau mày hỏi.

“Khẩu súng bắn tĩa mới nhất này có thể so với (tên một khẩu súng nào đó), giá cả không chênh lệch” Hi Hi nói, “Nhưng mà Ba, ba nhất định phải giữ lời hứa!”

Mặc Thiếu Thiên nhếch khóe môi, “Ba con có khi nào nói chuyện mà không giữ lời hứa chưa? Con cần phải tin tưởng nhân cách của ba!”

Hi Hi rất muốn nói, Ba, ba có nhân cách sao? Có sao?

Bất quá lời này Hi Hi cũng chỉ có thể nói ở trong lòng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, ánh mắt tràn ngập tán thưởng, đứa bé này, ngày sau nhất định sẽ có thành tựu!

Mặc Thiếu Thiên có thể thỏa hiệp cũng là bởi vì anh không muốn xảy ra tình huống giống như hôm nay nữa.

Gặp phải trường hợp như vậy làm cho đáy lòng anh hít thở không thông.

Lúc này Hi Hi vươn tay, “Ba, nếu như vậy chúng ta một lời đã định!” Hi Hi vươn cánh tay múp míp nhỏ bé đánh chuông.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, cuối cùng nhú mày, vỗ một chuông lên tay Hi Hi.

Hi Hi cười hắc hắc, quên nói cho Ba, chuyến hàng sau vận chuyển có thể vẫn sẽ là ở A thị! Bất quá lúc đó ba mà có muốn cũng không ra tay được!

Ha ha ha ha!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi , đôi con người thâm thúy u ám làm cho người ta xem không hiểu cảm xúc, chỉ có xem hiểu mới biết được đó là sự sùng ái thật sâu.

Hi Hi không phải không hiểu, ba là loại người kiêu ngạo cường hãn, có thể vì bé thỏa hiệp... Hi Hi thật cảm động.

Bất quá Hi Hi hy vọng về sau Hợp Tung và Cửa Ngục thật có thể dắt tay nhau như người một nhà, như vậy, bé cũng sẽ không cần lo lắng nữa.

“Ba, có đứa con trai như con ba có phải kiêu ngạo lắm phải không?” Hi Hi cười nói, vẻ mặt tràn đầy đắc chí.

“Đúng vậy, kiêu ngạo đến nỗi trái tim muốn nhảy ra ngoài!” Mặc Thiếu Thiên gần từng chữ nói. Có trời mới biết khi Mặc Thiếu Thiên biết được thân phận của Hi Hi thì muốn phát cuồng cỡ nào.

Con của mình lại trở thành đối thủ một mất một còn của mình.

Chỉ là bây giờ tình hình đã dịu xuống, cảm giác đó mới tiêu thất đi một chút.

Có một số việc anh biết nhưng vẫn cứ lơ đã, trong quá khứ, Mặc Thiếu Thiên nhất định sẽ sống trong thù hận, mặc dù đã hiểu rõ đạo lý của nó nhưng anh vẫn cố chấp đi làm.

Hiện giờ cùng bảo bối nói chuyện, ý nghĩ đã cởi mở rất nhiều.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên cười hắc hắc, bé sững sốt vài giây mới tới gần hỏi, “Ba, ba vẫn còn yêu thương con đúng không?”

Cái nụ cười này, rõ ràng là có việc cầu khẩn.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày nhìn bé, “Con muốn nói cái gì?”

“Ba thật sự là hiểu con!” Hi Hi cười nói.

“Bớt lắm mồm đi, nói thẳng ra coi!”

“Kỳ thật bảo bối có chuyện cần ba giúp đỡ!” Hi Hi làm nũng nói.

Mặc Thiếu Thiên chau mày, “Chuyện gì?”

Hi Hi suy nghĩ xong mở miệng, “Ba, về thân phận của con, con còn chưa muốn nói ẹ biết, cho nên ba . . . . .” Hi Hi cười hắc hắc nhìn Mặc Thiếu Thiên

Nhìn Hi Hi cười, Mặc Thiếu Thiên đã hiểu ý tứ của bé.

Không nghĩ tới Lâm Tử Lam đến bây giờ còn không biết, bất quá Mặc Thiếu Thiên đang suy nghĩ, Lâm Tử Lam lúc nào cũng đem theo vẻ mặt bình tĩnh, không biết sau khi biết được thân phận của con mình thì không biết vẻ mặt của cô sẽ ra sao.

Nhất định sẽ rất đặc sắc!

Mặc Thiếu Thiên khoé miệng cong lên nói, “Ba đã biết, ba sẽ không nói đâu!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Loại chuyện này muốn nói cũng để Hi Hi tự mình đi nói, anh nói cũng không quá thích hợp.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, lập tức nịnh nọt cười, “Cám ơn ba thân ái. . . . .”

“Bất quá. . . . .”

147. Chương 147: Mọi Người Châm Chọc!!

Edit: Thanh Dâng

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, lập tức nịnh nọt cười một tiếng, “Cám ơn cha thân ái. . . . .”

“Chỉ là chuyện này, con tốt nhất là tự mình nói ẹ biết, nếu không, hậu quả, con nên biết!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi suy nghĩ một chút, gật đầu một cái, “Con sẽ tìm cơ hội thích hợp nói ẹ biết!”

Mà Mặc Thiếu Thiên cũng tin tưởng rằng Lâm Tử Lam không phải là người có năng lực tiếp nhận rất thấp!

“Ừ!” Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái.

Vì vậy, hai cha con vẫn hàn huyên tới đêm khuya, Mặc Thiếu Thiên chở Hi Hi về nhà.

Hi Hi trở về, cũng không có kinh động tới Lâm Tử Lam, mà là lặng lẽ về phòng của mình, vốn là không muốn lên mạng, nhưng Hi Hi tin tưởng vào giờ phút này, trong đám đã tạc oa lên rồi.

Có một số việc, nhất định phải thông báo một chút.

Quả nhiên, Hi Hi vừa lên, trong đám đã loạn rồi.

Hôm nay, Hoa Hồng cũng lên.

Trong đám trò chuyện âm thanh các loại cứ nổi đóa.

“Mẹ nó, Hoa Hồng, cô đã sớm biết rồi có phải hay không?” Tập Ni hỏi Hoa Hồng.

Hoa Hồng rất muốn cự tuyệt, nhưng hết cách rồi, cô biết là sự thật. Bất đắc dĩ, Hoa Hồng gật đầu một cái.

“Mẹ nó!” Tập Ni lại mắng một tiếng, “Vậy sao cô không nói?”

“Hi Hi nói sẽ đích thân nói cho các người biết đấy!” Hoa Hồng nói, “Hơn nữa, các người cũng không có hỏi tôi a!” . . . . .

Mẹ nó! Hi Hi vừa lên, Mặc Tử liền phát hiện. “Hi Hi, cậu cuối cùng cũng mò lên!” Mặc Tử thấy Hi Hi liền hỏi.

“Ừ, tôi đây!” Hi Hi nói, nếu không mò lên, Hi Hi đoán chừng Tập Ni sẽ trực tiếp chạy vội tới A Thị để mà tra hỏi.

“Mẹ nó, Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên là cha cậu? Cậu là con của Mặc Thiếu Thiên?” Tập Ni không thể tưởng tượng nổi, hỏi.

“Ừ, đúng, không thể giả được!” Hi Hi gật đầu nói, giọng nói hết sức thành khẩn.

“Mẹ nó, vậy cậu tại sao không nói sớm?”

“Trời mới biết, tôi là nghĩ nói cho các người biết, nhưng tôi muốn chờ Hợp Tung cùng Cửa Ngực quan hệ hòa hoãn một cái sẽ nói cho các người biết, nhưng ai ngờ, các người vẫn là biết!” Hi Hi nói, sau đó lại cảm thán một câu, “Giấy không thể gói được lửa a!” Hi Hi đặc biệt bình tĩnh nói. . . . .

“Mẹ nó!” Thẩm Dạ Thiên thường ngày là người bình tĩnh như vậy nhưng giờ lại trở nên dễ nổi nóng.

Mặc Tử chỉ cần nghĩ đến, bình thường ở trong đám bọn họ đối với Mặc Thiếu Thiên đủ các loại công kích đã cảm thấy buồn cười. Mặc Tử nghĩ muốn giết người có được hay không a a ! ! Tin tức này, quả thật quá kinh người ! ! Hi Hi lại là con trai của Mặc Thiếu Thiên ! ! Cái thế giới này huyền ảo sao ấy? Tại sao thế giới lại nhỏ như vậy ? ? ! !

“Hi Hi, cậu phải biết, bọn họ nhất định đang ở trạng thái điên cuồng rồi, đối với cái tin tức này, bọn họ muốn nổi điên!” Lúc này, Hoa Hồng cười nói, bộ dáng kia, rất ra dáng đang xem kịch vui.

“Tôi đã thấy được!” Hi Hi phi thường bình tĩnh mà nói.

“Làm sao cậu biết cậu là con của Mặc Thiếu Thiên?” Mặc Tử hết sức dễ nổi nóng mà nói, tin tức này đối với hắn mà nói, xác thực có chút kinh hãi a!

“Về vấn đề này, tôi cũng không rõ lắm, cái này thật muốn đi hỏi mẹ tôi!” Hi Hi nói.

“Tôi chưa từng nghe qua Mặc Thiếu Thiên có con, mẹ cậu thế nào sinh ra cậu?” Tập Ni hỏi.

“Cái này. . . . . Mẹ tôi nói, bảy năm trước mẹ nhất thời hồ đồ, liên phạm sai lầm, sau đó mẹ ra nước ngoài, sau đó thì có tôi. . . . .” . . . . .

Như chuyện cầu huyết, cũng chỉ có thể xảy ra ở cả trên người nhà bọn họ.

Một nhóm người, không nhìn được châm chọc.

Lúc này, Thẩm Dạ Thiên suy nghĩ một chút mở miệng hỏi. “Hi Hi, lúc trước Mặc Thiếu Thiên không biết thân phận của cậu đúng không?” Thẩm Dạ Thiên hỏi.

Theo người hồi báo, Mặc Thiếu Thiên thật buồn cười, cũng là hôm nay hắn ta mới biết thân phận của Hi Hi.

Hi Hi gật đầu, “Không sai!”

“Vậy hôm nay, hắn ta mới biết đi?” Thẩm Dạ Thiên tiếp tục hỏi.

Hi Hi cũng vẫn như cũ gật đầu, “Đúng, cha tôi quá thông minh, tôi dùng ‘Điều hổ ly sơn’ mà cũng không thể thành công, cuối cùng vẫn bị phát hiện rồi!” Hi Hi hết sức đáng tiếc nói.

Thật ra thì lúc ấy Hi Hi chỉ là muốn trì hoãn thời gian, vội vàng hoàn thành giao dịch, Hi Hi cũng biết, khi cha quay lại, Hi Hi sẽ không có con đường sống vẹn toàn, cha nhất định sẽ biết, cho nên Hi Hi cũng không còn tính ẩn núp nữa! . . . . .

“Mặc Thiếu Thiên có phản ứng gì?” Tạp Ni hỏi.

“Tôi đoán chừng, cũng sẽ điên rồi sao!” Thẩm Dạ Thiên nói.

Theo như Lý Thuận nói, lúc ấy không ít người của Cửa Ngục cảm sùng hướng về phía bọn họ, nhưng may là Hi Hi đặc biệt trượng nghĩa không bỏ mặc bọn họ.

Nếu như Thẩm Dạ Thiên không đoán sai, phản ứng ngay lúc đó của Mặc Thiếu Thiên, nhất định rất làm cho người khác ngạc nhiên. Mặc Tử nghĩ đến điều này, cũng đột nhiên cảm thấy chơi thật được. Mặc Thiếu Thiên nhìn con trai ruột đối đầu với mình, tâm tình đó, quá tuyệt vời ! Cứ nghĩ đến điều này, Mặc Tử thích hoài!

Giống như không có nổi giận như vậy. Chỉ là, hắn cũng tà ác rồi !

“Hi Hi, sau đó, cậu với cha cậu vẫn ở chung một chỗ?” Thẩm Dạ Thiên hỏi.

Hi Hi gật đầu một cái, “Đúng!”

“Theo sự hiểu biết của tôi đối với cậu, hai người đã nói qua những thứ gì đi!”

“Anh thật là thông minh, cái gì cũng không thể gạt được anh!” Hi Hi nói. . . . .

“Thẳng thắn được khoan hồng đi!”

“Thật ra thì cũng không có gì, chỉ là thương lượng một chút, Cửa Ngục cùng Hợp Tung sau này cùng đi trên một con đường!”

“Kết quả? ? ?” Tạp Ni hỏi.

“Kết quả thành công a!” Hi Hi nói.

Mọi người sững sờ, không ngờ sẽ như thế.

Mặc Thiếu Thiên là dạng người phách lối, luôn luôn coi Hợp Tung là tử địch, làm sao sẽ dễ dàng thuyết phục như vậy. Không, nhất định là có nguyên nhân.

“Bảo bối, cậu đồng ý với hắn điều kiện gì?” Thẩm Dạ Thiên bình tĩnh hỏi.

Hi Hi sững sờ, ngay sau đó cười một tiếng, “Thẩm Dạ Thiên, anh thật là quá thông minh. . . . .” Hi Hi khích lệ. . . . .

Cái này thì có cái gì gọi là quá thông minh, mọi người có thể lập tức đoán ra được rồi! Mặc Thiếu Thiên là hạng người như vậy, không có lợi, tuyệt đối hẳn sẽ không đồng ý. Hẳn sẽ là người chịu thua thiệt sao? Biết rõ con trai của mình là người của Hợp Tung, hẳn há không đưa ra điều kiện? ?

“Nói đi, cậu cùng hẳn nói chuyện gì?”

“Thật ra thì cũng không có gì, chính là đem cái lô hàng giao dịch với Cửa Ngục tặng không cho cha tôi rồi. . . . .”

“HẢ?” Mọi người cả kinh.

“Mẹ nó, Hi Hi, cậu là do cha cậu phái tới làm gián điệp đi, lô hàng kia, giá trị một ngàn vạn !” Mặc Tử nói. Thật là đau lòng à. Hàng cứ như vậy mà đem đi tặng người!

“Hết cách rồi, cha tôi vốn là cao thủ trong làm ăn, ở phương diện này, tôi vốn không am hiểu, tôi nói nhưng mà cha không chịu a!” Hi Hi vô tội nói, nháy nháy con ngươi có chút ranh mãnh. Việc đã đến nước này, cũng là do không có cách nào khác.

Tạp Ni nhìn Hi Hi hỏi, “Cậu xác định cha cậu sẽ không tìm Hợp Tung gây phiền phức sao?”

“Dĩ nhiên, tôi xác định 100%!” Hi Hi hết sức nói khẳng định, “Các người nên tin tưởng nhân cách cha của tôi!” Hi Hi lại bổ sung một câu.

“Nhân cách? Hi Hi, cậu xác định cha cậu có thứ này sao? ? ?” Mọi người châm chọc hỏi.

Hi hi . Được rồi, không ngờ chuyện nhân cách của cha, mọi người đều biết rồi.

“Được rồi, các người không tin nhân cách của cha tôi, thì cũng có thể tin tưởng tôi?” Hi Hi yếu ớt mà nói.

Tạp Ni thở dài, “Nếu như với một lô hàng có thể để cho Mặc Thiếu Thiên sẽ không tìm Hợp Tung gây phiền phức, vậy cũng coi là đáng giá rồi, nhưng mà Mặc Thiếu Thiên tốt nhất nên giữ lời!” Tạp Ni nói.

Bởi vì sự tồn tại của Mặc Thiếu Thiên, không biết đã gây nhiều loạn biết bao nhiêu cuộc buôn bán của họ. Cho nên, nếu như chỉ là một lô hàng liền giải quyết được Mặc Thiếu Thiên, mặc dù vào lúc này có cảm giác tổn thất một chút, nhưng mà đối với sự phát triển của Hợp Tung sau này, cũng đáng.

Cho nên, Tạp Ni cảm thấy Hi Hi làm không có sai. Ngược lại, Hi Hi làm rất tốt.

Dù sao chuyện năm đó, vẫn là một nút thắt, nếu như sự tồn tại của Hi Hi có thể tháo nút ra, cũng chưa hẳn không phải là một chuyện tốt. Bởi vì Hi Hi là con của Mặc Thiếu Thiên, đối với bọn họ mà nói , có lợi cũng có hại.

Bọn họ cũng không phải lo lắng Hi Hi sẽ phản bội, chỉ sợ Mặc Thiếu Thiên giở thủ đoạn, nhưng Hi Hi là con của Mặc Thiếu Thiên, có Hi Hi ở đây, Mặc Thiếu Thiên sẽ không quá phạm. Cho nên, Tạp Ni tin tưởng Hi Hi.

Hi Hi nghe Tạp Ni nói, Hi Hi do dự một chút, còn là yếu ớt mở miệng, “Thật ra thì, không chỉ có một lô hàng, tôi còn đồng ý đưa cho cha một lô hàng loại súng bắn tĩa mới nhất!” . . . . .

“Mẹ nó!”

“Mẹ nó, Hi Hi, cậu là tên phá của, cậu có biết giá trị của loại súng bắn tĩa mới nhất kia bao nhiêu không?” Mặc Tử gầm thét.

Hi Hi đã sớm ngờ tới bọn họ sẽ phản ứng như thế.

“Tôi biết rõ a, nhưng mà cha tôi thật sự là rất lợi hại, tôi không thể không đồng ý a!” Hi Hi bất đắc dĩ nói. . . . .

“Cậu xác định, cậu không phải là do cha cậu phái tới sao? ? ?” Mặc Tử hỏi. . . . .

“Các người nên cảm thấy may mắn, tôi đưa cho cha chỉ là súng bắn tĩa kiểu mới, mà không phải là bản thiết kế!” Hi Hi nói.

Cho súng bắn tĩa, bọn họ nhiều nhất coi như là tổn thất một chút tiền, sau này vẫn còn có thể tiếp tục chế tạo, nhưng nếu như đưa bản thiết kế, lúc đó bọn họ tổn thất mới lớn!

A a a! Mọi người một hồi đau lòng.

Cuối cùng, Thẩm Dạ Thiên bình tĩnh xuống, “Hi Hi, cậu nói xong đi, còn đồng ý cái gì nữa?”

“Không có, cũng chỉ có những thứ này!”

“Thật?”

“Thật!”

Như vậy, mọi người mới thả lỏng thở một hơi. Một lô hàng giá trị mấy chục triệu, một nhóm súng bắn tĩa kiểu mới, đổi lại sự thái bình sau này cho Hợp Tung, đáng giá!

Nhưng vẫn cứ có cảm giác, còn đau lòng như vậy a a a a!

“Hiệp nghị giữa tôi và cha rất ổn, về sau chỉ cần là lô hàng của Hợp Tung, cha sẽ không đoạt nữa, lô hàng hôm nay, cha tôi vốn là ‘nghĩ đen ăn đen’, cha căn bản sẽ không nghĩ tới việc trả tiền, hơn thế nữa cha còn có ý nuốt trọn lô hàng của Đức, thật may là tôi mưu kế không chế trì hoãn thời gian, nếu không chúng ta hôm nay tổn thất lớn hơn!” Hi Hi nói.

“Tôi để lộ thân phận, cho nên tôi không thể làm gì khác hơn là ‘thuận nước đẩy thuyền’ đưa cho cha!” Hi Hi nói.

Tạp Ni gật đầu, “Đây tuyệt đối là phong cách của Mặc Thiếu Thiên!”

Mặc Thiếu Thiên căn bản sẽ không muốn đưa tiền, còn muốn ‘đen ăn đen’, đây chính là sự lo lắng của bọn họ. Không ngờ, thật là như thế.

Mặc Thiếu Thiên, thật không có khí thế!

“Hi Hi, cha cậu đủ vô duyên đấy!” Tạp Ni không nhịn được châm chọc.

“Về điểm này, tôi cũng vậy, bày tỏ tán thành!” Hi Hi rất đồng ý mà gật gật đầu nói.

148. Chương 148: Hôn Nhân, Do Bản Thân Lựa Chọn!!

“Về điểm này, tôi cũng vậy, bày tỏ tán thành!” Hi Hi rất đồng ý mà gật gật đầu nói.. . . . .

Cha đủ vô duyên . . . . .

Trong thiên hạ, có thể châm chọc cha, cũng chỉ có một mình Hi Hi.

Chuyện thương lượng, mọi người cũng bày tỏ đồng ý với cách làm của Hi Hi, mặc dù tổn thất một lô hàng, nhưng đổi lại có lợi ích vĩnh cửu.

Trước kia người của Hợp Tung cũng đi theo Mặc Thiếu Thiên đàm phán, nhưng Mặc Thiếu Thiên ngay cả để ý cũng không thèm, hôm nay Hi Hi đàm phán thành công, phiền toái cũng mất!

Về sau mặc kệ làm chuyện gì, phiền toái đều không xảy ra, bọn họ cố sao mà không làm.

Vì vậy, nhìn bọn họ đồng ý, Hi Hi cũng yên lòng, vẫn cùng người của Hợp Tung hàn huyên tới rất khuya mới lo—g out đi ngủ.

Một đêm này, nhất định ngủ ngon!

Hi Hi ngủ rất ngon, chuyện lo lắng nhất, đã giải quyết được một nửa!

. . . . .

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Tử Lam đã thức dậy thật sớm, mấy ngày nay vẫn ở nhà, cô ngược lại càng ngày càng thanh nhàn, ngủ sớm, cũng dậy sớm.

Lâm Tử Lam sau khi thức dậy, Hi Hi còn chưa dậy, Lâm Tử Lam thấy kỳ quái, Hi Hi luôn luôn dậy sớm hơn so với cô.

Nghĩ đến việc này, Lâm Tử Lam đi tới phòng của Hi Hi, vừa mới mở ra cửa, liền thấy Hi Hi ở trên giường ngủ rất ngon giấc.

Lâm Tử Lam biết Hi Hi gần đây có thói quen ngủ dậy hơi trễ, nhìn con ngủ như thế Lâm Tử Lam cũng không nhẫn tâm gọi con, Lâm Tử Lam lặng lẽ đóng cửa lại, đi ra ngoài.

Lâm Tử Lam không biết làm cơm, chẳng lẽ còn không đi mua bữa ăn sáng đi!

Cô nhớ lần trước Hi Hi nói cô mua bữa ăn sáng ăn thật ngon, vì thế Lâm Tử Lam quyết định lại đi mua lần nữa! Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam đi ra ngoài.

Không khí sáng sớm thật là tốt, Lâm Tử Lam đi ra ngoài, mua bữa ăn sáng, sau khi trở về, vốn cho là Hi Hi đã dậy, nhưng không ngờ Hi Hi còn đang ngủ, Lâm Tử Lam cũng không có đánh thức con, chính mình tự ăn bữa ăn sáng, để lại một phần cho Hi Hi, chính mình tự ăn xong, sau đó liền đi ra ngoài.

.....

Mà Mặc Thiếu Thiên bên này.

Cung Ái Lâm khi biết Mặc Thiếu Thiên có con càng thêm tức giận, liền cho người điều tra tư liệu Hi Hi cùng Lâm Tử Lam, ngay khi thấy Hi Hi ở trong hình thì lập tức bà liền nhớ lại lúc ở trường học đã gặp quả đứa nhỏ này, khi đó bà liền hoài nghi, nhưng không hề có chứng cứ, hơn nữa, căn bản không tra được bất kỳ tin tức gì.

Lúc ấy vì cẩn thận, bà còn cố ý tìm Mặc Thiếu Thiên nói chuyện, phản ứng của Mặc Thiếu Thiên rất thật, căn bản không tìm ra dấu vết nào. Nhưng hiện tại, Mặc Thiếu Thiên lại có một đứa con!

Hơn nữa, chứng kiến tới hình đứa bé kia, khuôn mặt cười ưu nhã đáng yêu, Cung Ái Lâm càng thêm giận mà không kiềm được!

Mặc Thiếu Thiên thế nhưng thật dám làm trái với thỏa thuận! Nếu đã như vậy, bà cũng không khách khí!

Vì vậy chuyện này, Cung Ái Lâm cùng Mặc Ân Thiên náo loạn một cuộc, ngày hôm sau, Mặc Thiếu Thiên liền trực tiếp được mời đi về.

Nhưng bây giờ, đứa bé đã lớn như vậy, không có cách nào sửa đổi sự thật này. Duy nhất một chuyện không đổi đó là, bọn họ tuyệt đối sẽ không thừa nhận Hi Hi là con cháu của Mặc gia. Đây là cam kết của Mặc Ân Thiên dành cho Cung Ái Lâm.

Có sự cam kết này, Cung Ái Lâm mới hết giận, nhưng vì để tránh cho ‘tiểu dã chủng’ tiến vào Mặc gia, bọn họ nhất định phải nghĩ biện pháp khác. Mà biện pháp tốt nhất, là. . . . .

Mặc Thiếu Thiên ngồi trong phòng khách, Mặc Ân Thiên ngồi bên cạnh, nhìn hẩn.

Cả người Mặc Thiếu Thiên có vẻ có chút lười biếng, nhìn Mặc Ân Thiên, “Có chuyện gì cứ nói thẳng đi, tôi còn muốn đến công ty!” Mặc Thiếu Thiên nói. Giọng nói, hiển thị rõ sự không nán lại được lâu.

Mặc Ân Thiên nghe giọng điệu của Mặc Thiếu Thiên, trong lòng một hồi ngọt ngào, “Người thật ra rất vội!”

Mặc Thiếu Thiên nói, “Cha, trước mắt cả công ty MK đều do một tay con quản lý, cha nói con có thể không vội sao?”

“Hừ!” Mặc Ân Thiên hừ lạnh một tiếng, bởi vì ông không thể không thừa nhận, Mặc Thiếu Thiên rất giống ông, ở phương diện trên thương trường, là người có thiên phú. Mặc dù ghét bỏ, nhưng cũng không có cách nào không cần nó!

“Cha, có chuyện gì, cha cứ nói thẳng đi!” Mặc Thiếu Thiên mở miệng.

Mặc Ân Thiên ngây cả người, nói, “Chuyện của Trọng Chính đã quyết định, không còn có cơ hội mà xoay mình, mà hôn sự của người cùng Trọng Nhược Tình cũng đã giải trừ, người nghĩ về sau phải làm sao?” Mặc Ân Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Về sau làm sao? Cha, cha rút cuộc muốn nói cái gì?”

Mặc Ân Thiên suy nghĩ một chút, mở miệng, “Hậu Thiên chính là người mới nhậm chức thị trưởng, sắp tới là sinh nhật Lục Chi - con gái ông ta, người nhớ tới!” Mặc Ân Thiên nói.

Mặc Thiếu Thiên cau mày. “Tôi đi làm gì?” Lúc nói lời này, sắc mặt của Mặc Thiếu Thiên đổi thành tức giận!

“Lục Chi có thể so với Trọng Nhược Tình, có nề nếp, dáng dấp cũng không thua kém gì Trọng Nhược Tình!” Mặc Ân Thiên nói, “Nếu như người có thể cùng Lục Chi ở bên nhau, về sau muốn công ty chúng ta phát triển, cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều!”

Lời này vừa nói ra, Mặc Thiếu Thiên không biết tâm tình của mình đã thành gì rồi. Ở đáy lòng chỉ muốn cười lạnh. Đây chính là người cha tốt của hắn! Chỉ biết sử dụng hôn nhân của hắn, hạnh phúc của hắn để đổi lấy sự phát triển của MK.

Mặc Thiếu Thiên cười lạnh một tiếng, “Cha, cha có ý gì? Cha để cho tôi cùng Lục Chi ở bên nhau?”

“Đúng thì thế nào? Chẳng lẽ Lục Chi không xứng với người sao?” Mặc Ân Thiên cũng lạnh giọng hỏi ngược lại.

“Cha, cha nghĩ quá nhiều, tôi sẽ không cùng Lục Chi ở bên nhau đâu!” Mặc Thiếu Thiên bác bỏ.

“Vậy người muốn cùng người nào ở bên nhau? Cái đồ nhà thiết kế đó sao? Ta cho người biết, nghĩ cùng đừng nghĩ!” Mặc Ân Thiên hung hăng nói. Ông sẽ không thừa nhận đứa bé kia là người của Mặc gia!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Ân Thiên, sắc mặt âm trầm, cũng không nói gì.

“Trước kia, người cùng Trọng Nhược Tình ở bên nhau là vì cái gì, chúng ta cũng đều biết rõ, hiện tại để cho người làm như vậy, lại có cái gì không đúng?” Mặc Ân Thiên thở phè phò nói, ngụ ý, trước người cũng có thể làm như vậy, người bây giờ ở đây giả bộ thanh cao cái gì?

Nghe lời nói của Mặc Ân Thiên, Mặc Thiếu Thiên cảm giác mình đã không có cách nào dùng ngôn ngữ để cùng đả thông ông ấy.

“Tôi ở bên nhau cùng người nào, là chuyện của tôi, do tôi tự lựa chọn, tôi sẽ không mặc cho bất luận kẻ nào định đoạt, chuyện này về sau không cần cha hao tâm tổn sức!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Người cho rằng người còn nhỏ sao? Người thân là người của Mặc gia, nên làm một chút chuyện vì Mặc gia, người đừng coi trọng bản thân mình quá lên, chẳng lẽ Lục Chi không xứng với người sao?” Mặc Ân Thiên hung hăng nói.

“Đã như vậy, cha không cần phí tâm nữa, tôi sẽ không cùng với cô ta ở bên nhau!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp đứng dậy muốn rời đi. Cái nhà Mặc gia này, hắn cảm thấy không cần thiết mà ở lại.

“Mặc Thiếu Thiên, cậu đừng quên mất chuyện cậu đồng ý với tôi, cậu đã không làm theo thỏa thuận, thế thì tôi cũng vậy, không cần tuân thủ!” Cung Ái Lâm lúc này không biết từ nơi nào đi ra, nói.

Mặc Thiếu Thiên đưa lưng về phía bọn họ, nghe được lời nói Cung Ái Lâm, nhếch miệng lên cười. “Bà nguyện ý như thế nào liền như thế đó đi, đừng mơ tưởng lấy chuyện này tới dọa tôi nữa!” Mặc Thiếu Thiên nói xong câu đó, xoay người đi ra ngoài.

Ngay vào lúc này, Mặc Lưu Ly từ bên ngoài trở về, vừa vặn chạm mặt với Mặc Thiếu Thiên. “Anh, anh làm sao vậy?” Mặc Lưu Ly nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi một tiếng.

Mặc Thiếu Thiên ngay cả phản ứng cũng không có, trực tiếp đi ra ngoài.

Mặc Lưu Ly cau mày, rất ít khi thấy bộ dạng này của Mặc Thiếu Thiên, nhưng mà vẫn đi vào.

Trong phòng khách, không khí căng thẳng, Mặc Lưu Ly không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cung Ái Lâm đứng tại chỗ, không ngờ Mặc Thiếu Thiên thế nhưng lại nói ra những lời này. Cậu ta để ý nhất là phần mộ của mẹ mình được di dời đến Mặc gia, vậy mà hôm nay, cậu ta lại nói thế.

.....

Mặc Thiếu Thiên khởi động xe, trong đầu quanh quẩn lời nói của bọn họ. Hắn không phải là không để ý chuyện đã thỏa thuận cùng Cung Ái Lâm, nhiều năm như vậy, hắn đều kiên trì, là bởi vì hắn thật rất quan tâm, đó là tâm nguyện duy nhất của mẹ, cho nên mới chịu không chế của Cung Ái Lâm lâu như vậy.

Nhưng mà hôm nay, hắn chợt phát hiện, tất cả mọi người đều xem mẹ con bọn họ không vào đâu. Mặc dù đó là tâm nguyện của mẹ, nhưng hắn sẽ không thỏa hiệp với Cung Ái Lâm nữa, hắn nhất định sẽ dùng cách của mình, khiến phần mộ của mẹ dời về Mặc gia.

Nhưng là, hắn tuyệt đối sẽ không tổn thương đến mẹ con Lâm Tử Lam. Nghĩ đến điều này, Mặc Thiếu Thiên chợt lấy điện thoại di động ra, không chần chừ suy nghĩ, ‘quỷ thần xui khiến’ liền bấm tới số của Lâm Tử Lam.

“A lô . . . . .”

“Em đang ở đâu?”

“Bên ngoài!” Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên gọi điện thoại cho cô làm gì.

“Em đang ở đâu, anh đi tới chỗ em!” Mặc Thiếu Thiên nói. Nếu muốn kết hôn, tại sao không tìm một người vừa lòng đây này? Như vậy, Hi Hi cũng có thể có một ngôi nhà hạnh phúc! Ít nhất, Mặc Thiếu Thiên đối với Lâm Tử Lam, cảm giác, rất thoải mái!

Lâm Tử Lam nhú mày hỏi, “Thế nào? Có chuyện gì không?”

“Anh có chuyện nói với em, em đang ở đâu, anh hiện tại tới chỗ em ngay!” Mặc Thiếu Thiên nói, ánh mắt kiên định. Lần này, hắn sẽ không cho bất luận kẻ nào định đoạt chuyện của mình nữa.

Nghe giọng nói của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam cho là Mặc Thiếu Thiên có chuyện gì cần nói, suy nghĩ một chút, “Đang ở quán cà phê Ninh Hoa!” Lâm Tử Lam nói.

“Được!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp cúp điện thoại, lái xe, đi thẳng đến quán cà phê Ninh Hoa.

Lâm Tử Lam cũng cúp điện thoại, mặc dù không biết Mặc Thiếu Thiên nói chuyện gì, nhưng đã hẹn, thì cô cũng đi tới đó.

149. Chương 149: Tử Lam Mất Tích !

Sau khi Tử Lam cúp điện thoại được một lúc , cô liền hướng quán cà phê Kinh Hoa đi đến.

Không biết Mặc Thiếu Thiên nghĩ gì , bỗng nhiên muốn gặp cô , còn nói có chuyện gì muốn cùng cô trao đổi .

Chuyện mà Mặc Thiếu Thiên muốn trao đổi , sợ là cũng chỉ xoay quanh những chuyện về Hi Hi , cho nên Tử Lam đang lúc nhàn rỗi cũng không có việc gì làm , cô đồng ý sẽ đi đến gặp anh .

Mới vừa bỏ điện thoại vào túi xách , Tử Lam có cảm giác phía sau có tầm mắt vẫn nhìn chăm chú vào chính mình , cô quay đầu lại nhìn một chút, lại không thấy một ai .

Tử Lam nhú mày, chẳng lẽ chính mình gặp chuyện không may , cho nên cô quá mức miễn cảm hay sao ?

Vì cái gì mấy ngày nay, Tử Lam luôn cảm giác có người đi theo cô , kỳ lạ nhất chính là mỗi lần quay đầu lại, cô đều không nhìn thấy bất cứ người nào khả nghi !

Tử Lam quét mắt nhìn bốn phía một chút, người qua đường lui tới, không ai nhìn cô .

Tử Lam xoa xoa thái dương , cô nghĩ chính mình suy nghĩ quá nhiều , sau lần trước gặp nạn , khiến cô quá mức miễn cảm , gạt hết những suy nghĩ vẩn vơ trong đầu , Tử Lam cũng không có ở để ý nhiều như vậy, vươn tay gọi một chiếc xe taxi .

“Đi Kinh Hoa!” Tử Lam nói với lái xe .

Nơi này cách Kinh Hoa, cũng bất quá vài phút lộ trình.

Nói xong câu đó, ánh mắt Tử Lam liền nhìn chăm chú vào ngoài cửa sổ.

Tài xế lái xe taxi , thông qua kính chiếu hậu thấy được Lâm Tử Lam , khoe miệng ngoéo ... một cái một chút ý cười, cái gì đều không có nói, trực tiếp phát động xe chạy trên đường. . . . .

^^^^^^

Mặc Thiếu Thiên dùng không đến hai mươi phút , liền tới quán cà phê ngồi đợi cô.

Sau khi Mặc Thiếu Thiên đi vào , Lâm Tử Lam còn chưa tới, vì thế anh tìm vị trí bàn đơn ngồi chờ, gọi một ly cà phê, vừa uống vừa chờ , còn vừa nghĩ phải như thế nào mở miệng cùng Lâm Tử Lam .

Anh cũng không ngờ tới , chờ cô , chờ suốt mấy tiếng đồng hồ vẫn chưa thấy Tử Lam xuất hiện .

Mặc Thiếu Thiên chưa bao giờ phải kiên nhẫn chờ một người nào như vậy , Lâm Tử Lam vẫn không đến , anh đứng ngồi không yên , cơ hồ 30 phút anh sẽ cầm điện thoại lên gọi cho cô một lần , chỉ là điện thoại di động của Lâm Tử Lam vẫn trong trạng thái tắt máy .

Mới vừa bắt đầu , Mặc Thiếu Thiên còn tưởng rằng điện thoại của Lâm Tử Lam nhất định hết pin , anh tiếp tục chờ, nhưng bây giờ đã trôi qua mấy giờ đồng hồ , Lâm Tử Lam vẫn không thấy bóng dáng .

Mặc Thiếu Thiên xin thề , đây là lần đầu tiên anh phải chờ một người lâu như thế .

Còn như vậy duy nhất , liền đợi vài giờ đồng hồ !

Thời gian từng giây từng phút trôi qua , sắc mặt anh càng khó chịu , chân mày nhíu chặt.

Tức giận không chịu được , Mặc Thiếu Thiên vỗ bàn một cái , đứng dậy, trực tiếp ly khai .

Chết tiệt ! Lâm Tử Lam , dám để anh leo cây , chẳng lẽ cô không biết , hiện tại anh có bao nhiêu chuyện trọng yếu phải cùng cô nói ? .

Mặc Thiếu Thiên tức giận bộc phát , trực tiếp lái xe đến nhà tìm Lâm Tử Lam tính sổ .

Xe chạy với tốc độ cao , anh vẫn đều bị vây trong trạng thái nóng giận.

Mặc Thiếu Thiên không ngừng gai tăng tốc độ, khi anh đặt chân trước cửa nhà Lâm Tử Lam.

Quả thực , Mặc Thiếu Thiên rất muốn đem chuông cửa ấn bạo , để phát tiết tức giận trong lòng mình !

Tiếng chuông cửa trực tiếp đem Hi Hi đánh thức .

Cửa mở ra, Hi Hi mặc tiểu áo ngủ đứng ở cánh cửa bên trong, khuôn mặt nhỏ nhắn còn bị vây trong trạng thái mờ mịt , khi nhìn thấy người đến là Mặc Thiếu Thiên , vẻ mặt Hi Hi oán giận rồi rầu.

“Cha , sao giờ này người lại tới đây , đánh thức bảo bối đang trong mộng đẹp !” Hi Hi nói, chu cái miệng nhỏ nhắn, xoay người hướng bên trong đi đến.

Mặc Thiếu Thiên cũng trực tiếp tiến vào, sắc mặt không hề giận, “Mẹ con đâu?” Mặc Thiếu Thiên nghiêng rằng nói .

Hi Hi đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon, vừa mới ngủ dậy , cậu ngáp một cái, mới chậm chạp mở miệng, vẻ mặt mờ mịt đích lắc đầu, “Không biết, con đang lúc mơ hồ , giống như nghe được mẹ đi ra ngoài!” Hi Hi miễn cưỡng trả lời.

” Mẹ con không trở về nhà sao?” Mặc Thiếu Thiên hừ lạnh hỏi.

Hi Hi lắc đầu, “Không có !”

Mặc Thiếu Thiên nhìn bộ dáng Hi Hi hiện giờ , nhíu nhíu mày, không nói gì , thoáng cái đi đến phòng của Lâm Tử Lam.

Chính là, trong phòng không ai.

Mặc Thiếu Thiên tìm cả trong phòng vệ sinh , phòng tắm , đều không có người .

Lâm Tử Lam , chưa có trở về!

Chính là cô ta đi nơi nào?

Rõ ràng bọn họ hẹn gặp nhau tại quán cà phê gặp mặt , tại sao cô ấy hiện tại liên liên lạc cũng không được , người cũng không có trở về, vậy có thể đi đâu ?

“Mẹ con , còn chỗ nào có thể đi không ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi hỏi, mày nhăn lại , có loại dự cảm xấu dưới đáy lòng lan tràn.

Hi Hi lắc đầu, “Con không biết, rất mệt nhọc, không có chú ý!” Hi Hi nói, vẫn là thập phần buồn ngủ !

Mặc Thiếu Thiên sắc mặt âm trầm, lại lấy điện thoại di động ra gọi một cú điện thoại cho Lâm Tử Lam , di động vẫn bị vây trong trạng thái tắt máy .

Sắc mặt anh , càng thêm lo lắng.

Hi Hi ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn Mặc Thiếu Thiên sắc mặt âm trầm, liền hỏi, “Cha , rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ?”

Mặc Thiếu Thiên mím môi , nhìn Hi Hi , “Cha với mẹ con gọi điện thoại, hẹn ở quán cà phê Kinh Hoa gặp mặt, chính là , cha ngồi đợi rất lâu nhưng mẹ con vẫn không có đến!”

Hi Hi mặt nhăn nhu mày, “Không thể nào, đây không phải phong cách của mẹ , có phải là có chuyện gì hay không chậm trễ ? Hoặc là mẹ là cố ý cho cha leo cây ?” Hi Hi đoán hỏi.

“Cha , người không phải lại đắc tội mẹ của con nữa sao ?” Hi Hi cười hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, ” Cha chờ mẹ con liên tục 3 giờ đồng hồ , cho dù có muốn chinh người , thời gian cũng qua, cha gọi điện thoại ẹ con , điện thoại di động của mẹ con đã bị vây trong trạng thái tắt máy , cha nghĩ nhất định mẹ con đã trở lại. . . . .” Mặc Thiếu Thiên tiếp tục nói.

Nghe đến đó,Hi Hi cũng nhíu mày.

Này đích xác không phải là phong cách của mẹ a .

Cho dù phát sinh sự tình gì, mẹ cũng đều sẽ đúng giờ đến nơi hẹn trước , cho dù kẹt xe, mẹ cũng nhất định sẽ gọi một cuộc điện thoại đến .

Cho dù gặp phải trường hợp kẹt xe , di động không pin , cũng không có khả năng 3 giờ đều không có tin tức.

Nghĩ đến đây, nhất thời Hi Hi cũng có loại dự cảm không tốt.

Hi Hi lập tức xoay người, cầm lấy điện thoại trên bàn gọi điện thoại cho Lâm Tử Lam thêm một lần nữa .

“Thực xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện tại đang tạm khóa . . . . .”

Di động vẫn như trước đều báo duy nhất một câu .

Hi Hi nghe xong , liền đem điện thoại bấm tắt.

“Cha , người nói cho con biết hai người cha và mẹ hẹn ở nơi nào gặp mặt?” Hi Hi nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi , sắc mặt khẩn trương, cơn buồn ngủ hoàn toàn tiêu tan .

“Kinh Hoa!” Mặc Thiếu Thiên nói thẳng.

” Cha có biết số điện thoại liên hệ của cảnh sát khu vực đó không ? Hiện tại cha lập tức gọi điện thoại hỏi thăm, mẹ có hay không từng xuất hiện ở nơi đó!” Hi Hi khẩn trương nói.

Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu, số điện thoại nơi đó , vừa vặn có.

Vì thế, Mặc Thiếu Thiên lập tức đi gọi một cú điện thoại.

Quả nhiên, sau khi nghe cảnh sát bên kia trình bày , thông qua phương pháp ghi hình theo dõi , đích thật vào khoảng 3 giờ trước, Tử Lam căn bản chưa từng có xuất hiện ở nơi đó.

Sau khi biết được tin tức này , Mặc Thiếu Thiên và Hi Hi càng thêm lo lắng .

Chính xác , đây không phải phong cách của Lâm Tử Lam , cô sẽ không vô duyên vô cớ lại biến mất đích, cho dù không cần quan tâm đến cảm nhận của Mặc Thiếu Thiên , cũng sẽ để ý đến cảm thụ của Hi Hi , cô sẽ không vô duyên vô cớ biến mất lâu như vậy.

Khi biết Tử Lam mất tích lâu như vậy, sắc mặt Hi Hi càng trở nên rất khó coi .

Rốt cuộc xảy gì chuyện đã xảy ra ?

Nhìn sắc trời dần tối , Hi Hi cũng càng ngày càng đứng ngồi không yên.

Mặc Thiếu Thiên nhịn không được, trực tiếp lấy điện thoại di động gọi cho Mặc Lương đi thăm dò tin tức của Tử Lam.

Hi Hi cầm di động trên tay , ôm một tia hi vọng gọi cho những người thân quen của Tử Lam , chính là mỗi người đều trả lời , chưa từng thấy qua mẹ.

Cuối cùng Hi Hi còn gọi tới lâm Mặc Thiên nơi đó, bé cũng không dám nói thẳng tìm mẹ, chính là hỏi thăm sức khỏe ông một chút , nhưng theo lời nói của Lâm Mặc Thiên , Hi Hi biết mẹ không có ở bên nhà ông ngoại .

Những người mẹ quen biết cũng không nhiều lắm , quan hệ tốt lại càng ít. . . . .

Mà hiện tại, bé tìm khắp nơi vẫn không có một chút tin tức gì của mẹ!

Như vậy chỉ có một kết luận.

Mẹ, mất tích !

Sau khi biết được đến kết quả này, Hi Hi lại không yên lòng .

Đến tội cùng là ai ?

Đang sống êm đẹp như thế này mẹ lại bỗng dưng biến mất?

Rốt cuộc là do ai làm ?

Mẹ tính cách ôn hòa, rất ít tranh chấp với ai , nhưng mà có thể đắc tội với người cũng chỉ có duy nhất —— Trọng Chính !

Hiện tại Trọng Chính mới từ nhà giam đi ra, cũng không biết ở nơi nào, mẹ lại mất tích, nhất định cùng ông ta có quan hệ.

Hi Hi nguyên bản còn ôm hi vọng, mẹ nhất định sẽ trở về với bé .

Bầu trời tối đen , mẹ vẫn chưa trở về.

Mọi người cũng không biết mẹ đi nơi nào , mẹ tựa như hư không tiêu thất giống nhau, tìm không thấy .

Mẹ cho tới bây giờ cũng sẽ không hành động như vậy .

Cho dù nàng có chuyện gì khó khăn, không thể liên lạc với bé , mẹ cũng đều tìm cách thông tri đến bé , không cho bé phải lo lắng .

Chính là hôm nay, không có!

Hi Hi kết luận, mẹ nhất định là đã xảy ra chuyện!

Nghĩ đến đây, Hi Hi một trận lo lắng, bé đột nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, con muốn biết Trọng Nhược Tình hiện tại ở nơi nào!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên một câu hỏi thẳng .

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Hi Hi , nhú mày một chút, ánh mắt thâm thúy, cuối cùng gật gật đầu, bọn họ nghĩ xong lại cùng nhau đi.

Vừa vặn , anh nhận được tin tức của Trọng Nhược Tình.

Vì thế, Hi Hi tiến phòng bếp thay đổi nhất kiện quần áo, đi theo Mặc Thiếu Thiên ra cửa .

Lần trước, Mặc Thiếu Thiên tra được chỗ ở hiện tại của Trọng Nhược Tình , anh sợ cô sẽ đối với Lâm Tử Lam có cái gì động tác, cho nên tra xét, lo trước khỏi hoạ, chính là không nghĩ tới, hôm nay nhưng thật ra thật sự được công dụng .

Hai cha con đồng thời im lặng, Mặc Thiếu Thiên chuyên tâm lái xe, bay thẳng đến hướng đến chỗ ở của Trọng Nhược Tình.

“Cha , nếu thật sự chuyện này đều do Trọng Nhược Tình làm , con nhất định sẽ không bỏ qua của cô ta đâu!” Hi Hi nhìn về phía trước, gần từng chữ nói.

Khóe miệng Mặc Thiếu Thiên nhếch lên, “Đừng nói là con , nếu thật sự là cô ta làm , cha cũng sẽ không buông tha cho cô ta!” Mặc Thiếu Thiên cũng hung hăng nói.

Xe , chạy ở trên đường , tốc độ phi thường cực nhanh.

Hai cha con không ai nói chuyện, nhưng hai người đều hiểu đối phương đang nghĩ gì , đều cùng nhau lo lắng chung một người chính là Lâm Tử Lam.

Xe ở trên đường chạy được 30 phút , rốt cục đã tới nơi ở của Trọng Nhược Tình .

Mặc dù nơi đây có chút hẻo lánh, nhưng hoàn cảnh sống tương đối tốt.

Căn cứ theo tin tức tìm hiểu , là Lục Tử Thịnh an bài nơi này cho Trọng Nhược Tình, nơi này tiểu biệt thự độc lập , không lớn, nhưng nhìn rất đẹp mắt.

Chung quanh đều là cây , thoát nhìn không khí rất trong lành , thoải mái , không nghĩ tới Lục Tử Thịnh lại rất chu đáo , thế nhưng đem Trọng Nhược Tình an bài loại địa phương này.

Người khác rất khó có thể tìm được .

Mặc dù hoàn cảnh nơi đây rất yên bình tốt đẹp , nhưng đối với tâm tình của Hi Hi hiện giờ , hoàn toàn tương phản ngược lại.

Mặc Thiếu Thiên toàn thân quần áo màu đen , thân mình thon dài, thoát nhìn thập phần khí phách.

Hi Hi cũng mặc quần áo màu đen , từ trên xe bước xuống, trên mặt hai cha con đều thập phần ngưng trọng.

Nhìn vào biệt thự trước mặt , đèn vẫn được thắp sáng , Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên nhìn nhau liếc mắt một cái, hướng biệt thự đi đến.

150. Chương 150: Cha Con Cùng Lên Trận !

Edit : Oanh Love

Bên trong biệt thự ánh đèn giờ này vẫn sáng , Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên bốn mắt nhìn nhau , hướng biệt thự đi tới.

Hiện tại , Trọng Nhược Tình đang ngồi trong phòng khách, nắm trong tay di động, vừa thông qua điện thoại cùng Ân Tuệ , hỏi thăm một chút về chuyện tình của Trọng Chính , cô biết đến bây giờ vẫn không có bất kỳ chuyển biến tốt đẹp nào.

Hiện giờ , chức vị tân thị trưởng cũng đã nhận chức rồi , mà chuyện bên kia của Trọng Chính đã quyết định , bất kể cô sai người giúp đỡ thế nào , đều không thể một lần nữa gặp lại Trọng Chính .

Trọng Nhược Tình thật vô cùng lo lắng.

Ngay vào lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên .

Trọng Nhược Tình nhíu nhíu mày, không ngờ ai sẽ đi tới nơi này, nhưng cô vẫn đi mở cửa. Ngay khi thấy cửa người đứng trước cửa là ai lập tức sắc mặt cô đột biến, “ Tại sao lại là các người ?”

“ Mục đích hôm nay các người tới nơi này làm gì?” Trọng Nhược Tình không vui nhìn bọn họ, không ngờ bọn họ sẽ tìm được tới nơi đây.

Hi Hi và Mặc Thiếu Thiên cùng nhau nhìn Trọng Nhượng Tình, cô ta sắc mặt thoáng chút lo lắng.

Bên trong phòng khách.

Mặc Thiếu Thiết bóp chặt cái cổ mảnh khảnh của Trọng Nhượng Tình , “Nói, cô đem Lâm Tử Lam giấu đi nơi nào ?” Mặc Thiếu Thiên chất vấn.

Trọng Nhượng Tình bị anh bóp cổ, cô cố vùng vẫy giãy chết, sắc mặt đỏ lên, “Anh mau , buông tay. . . . .
Buông tay. . . . .”

Lúc này , Mặc Thiếu Thiên mới chịu buông tay ra, đem cô vứt qua một bên .

Anh khinh thường động thủ đối với nữ nhân , nhưng người mất tích là Lâm Tử Lam , đã để cho anh nhanh điên rồi.

Trọng Nhượng Tình té xuống đất, đầu tóc rối bời tản ra, xem ra hiển thị rõ tiêu tụy, nhưng cho dù như vậy, vẫn như cũ không ảnh hưởng vẻ đẹp của cô.

“ Cô đem mẹ tôi giấu ở chỗ nào?” Hi Hi cũng nhìn cô hung hăng hỏi.

Lúc này, Trọng Nhượng Tình mới chậm rãi , từ từ ngẩng đầu lên, đầu tóc rối bời, trong tóc đen , đôi tròng mắt xem ra hết sức âm u, “Các người muốn làm gì? Cô ta đi nơi nào mắc mớ gì tới ta chứ ?”

“ Cô đừng giả bộ nữa, tôi dư sức biết rõ là cô làm , nếu như cô dám tổn thương mẹ dù chỉ là một cọng tóc , tôi nhất định sẽ giết chết cô!” Hi Hi nhìn Trọng Nhượng Tình nói gần từng chữ, giọng nói tràn đầy hận ý.

Quả nhiên, lúc trước anh không nên xuống tay lưu tình đối với cô.

“ Rốt cuộc tôi không biết anh đang nói cái gì , các người vì cái gì lại không chịu bỏ qua tôi ? Không chịu buông tha cho cả nhà chúng tôi?” Trọng Nhượng Tình nhìn bọn họ hô to.

Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi đều nhìn Trọng Nhượng Tình , nhìn cô không ngừng tỏ ra bộ dáng đáng thương, nhìn cô dốc cạn sức lực thốt lên.

“ Trọng Nhượng Tình, rốt cuộc cô đã nhốt Lâm Tử Lam ở nơi nào? Nếu như cô dám tổn thương Tử Lam , tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!” Mặc Thiếu Thiên từng câu từng chữ mà nói.

Trọng Nhượng Tình sau khi nghe lời của anh , không nhìn được , khóe miệng tràn ra một nụ cười nhàn nhạt , có chút khinh miệt , “Lâm Tử Lam mất tích sao? Thật sao? Ha ha ha. . . . . Ông trời thật có mắt , đáng đời cô ta! ! !”

“ Cô dám lặp lại lần nữa cho tôi !” Hi Hi sau khi nghe được , lập tức tiến lên một bước, rút súng ra , nhắm ngay đầu Trọng Nhượng Tình.

Hi Hi ra tay, có chút dùng sức.

Chỉ cần Trọng Nhượng Tình dám lải nhải thêm một câu vũ nhục mẹ bé thêm lần nữa , Hi Hi không bảo đảm bản thân mất kiểm soát thật sự sẽ tiến lên giết cô.

hưng bé nhất định phải nhện, bởi vì bé còn không biết vị trí hiện giờ của mẹ.

Thời gian càng về khuya ,Trọng Nhượng Tình càng thêm cười lạnh.

Ánh mắt hướng Mặc Thiếu thiên nhìn chằm chằm , “Như thế nào? Nếu muốn giết tôi sao? Tốt, tới a, dù sao tôi đã hai bàn tay trắng rồi, còn sợ anh tới đối phó tôi sao? Anh muốn giết, liền cứ tới a, dù sao tôi đã cái gì cũng không có, có bản lĩnh anh liền giết tôi . . . . .”

Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi đều nhìn cô , không ngờ cô sẽ thoái thác như vậy .

Khóe miệng Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng nâng lên nhất mặt cười lạnh, “ Cô cho rằng tôi không dám sao?”

“ Tôi đã không có nhà để về , thậm chí bên cạnh anh nhiều năm như vậy, cũng không nghĩ tới anh sẽ như thể độc ác, anh nghĩ muốn giết, liền giết tôi đi. . . . .” Nói xong, Trọng Nhượng Tình nhắm hai mắt lại âm thầm chờ đợi cái chết đến gần .

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô , nhìn cô nhắm mắt lại, khóe miệng nhếch lên, “Đã như vậy, ba cô ở trong ngục sống hay chết, vậy coi như khó mà nói, còn có mẹ của cô nữa , mặc dù bà ta không có can hệ vào, nhưng cô có thể bảo đảm sẽ bảo vệ an toàn 24 / 24 cho bà ta , không cho phép bà ta xảy ra cái gì ngoài ý muốn. . . . .”

Trọng Nhược Tình sững sờ, đôi mắt nhất thời mở to .

Đây chính là nhược điểm của cô.

Nhà của cô , đã phá thành mảnh nhỏ, đã không có nhà, ba mẹ chính là nhược điểm trí mạng của cô .

Trọng Nhược Tình ánh mắt bỗng trống rỗng nhìn phía trước, ngồi bệch dưới đất, đôi tay siết thật chặt.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn Mặc Thiếu Thiên, hốc mắt rưng rưng, “Mặc Thiếu Thiên , rốt cuộc anh còn muốn như thế nào? Ba tôi đã ngồi tù, anh còn muốn như thế nào? Mẹ tôi hiện tại cũng sắp điên rồi, sống không bằng chết, chẳng lẽ anh còn không chịu bỏ qua cho bọn họ sao?”

“Cái này phải nhìn xem biểu hiện của cô hiện giờ !” Mặc Thiếu Thiên không phải người thiện nam tín Nữ, nếu quả như thật chọc tới anh , anh sẽ mặc kệ tất cả ,dù phải bắt anh trả giá đắt anh cũng sẽ đạt tới mục đích của mình.

“ Tôi không biết các người rốt cuộc muốn như thế nào, Lâm Tử Lam xảy ra chuyện , cùng tôi có quan hệ gì? Mặc dù tôi rất muốn báo thù, nhưng mà tôi lại thật sự không biết chuyện gì đang xảy ra , Mặc Thiếu Thiên, anh nhất định phải bức tử tôi , anh làm như vậy có đúng không ?” Trọng Nhược Tình nhìn anh dốc cạn cả đáy lòng hỏi.

Nét mặt của cô , nổi khổ sở của cô , tất cả đều biểu hiện ở trên mặt, tất cả đều phát tiết ra ngoài.

Có chuyện trùng hợp như vậy sao , Hi Hi nhất định sẽ không tin tưởng.

Khóe miệng của bé nâng lên nhất mực cười tàn nhẫn, trước kia tại sao bé không phát hiện ra , diễn xuất của cô tốt như vậy, không đi làm diễn viên cảm thấy tiếc nha .

Hi Hi vừa muốn mở miệng tra hỏi , lúc này , điện thoại di động của Mặc Thiếu Thiên vang lên .

Thời điểm Mặc Thiếu Thiên nhìn đến mã số gọi đến , không nghĩ nhiều liền nhận.

“Này, Mạc Lương. . . . .”

“Cái gì? Ở nơi nào? Tôi lập tức đến ngay !” Ngắn ngủi trong vòng hai câu, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp cúp máy .

Hi Hi ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, đã xảy ra chuyện gì?” .

“ Đã có tin tức của mẹ con !”

“Ở nơi nào?”

“Mạc Lương đang chờ chúng ta, đi trước rồi nói !”

“Ân!” Hi Hi gật đầu, hiện tại quan trọng nhất chính là chuyện của mẹ , bé quay sang nhìn Trọng Nhược Tình, đe dọa “Đừng để cho tôi phát hiện chuyện này có liên quan đến cô , nếu không, tôi nhất định muốn mạng của cô!” Nói xong, Hi Hi đi theo Mặc Thiếu Thiên đi ra ngoài.

Hiện tại, quan trọng nhất chính là an nguy của Lâm Tử Lam .

Vừa nhận được có tin tức của Lâm Tử Lam , tức thì hai cha con gia tăng cước bộ.

Sau khi hai người bọn họ bỏ đi , Trọng Nhược Tình ngồi dưới đất, ánh mắt nhìn cửa, nghe được tiếng xe nhớ xa dần , khóe miệng của cô mới chậm rãi gợi lên một tia hắc hê cười.

Ngay vào lúc này, cô từ từ đứng dậy, đi tới trên ghế, nhìn mình trong kiếng , Trọng Nhược Tình từ từ lấy điện thoại di động ra.

“Bọn họ đã tin những gì mà tôi đã nói..., nhớ, cho tôi chăm sóc kỹ càng với ả ta , đừng làm cho cô ta chạy thoát. . . . .”

. . . . .

Mặc Thiếu Thiên đạp ga thật nhanh trên đường cao tốc , trực tiếp đến công ty.

Vào giờ này, người của công ty đại đa số đã tan việc, không có ai .

Mặc Thiếu Thiên dừng lại, trực tiếp từ trên xe đi xuống, Hi Hi cùng đi phía sau, hai cha con bước vào công ty.

Mặc Lương đang ở công ty chờ bọn họ, Mặc Thiếu Thiên vừa tiến vào, liền hỏi, “Như thế nào? Tra được cái gì?”

Mặc Lương nói, “ Tôi tra được từ một màn hình giám sát giữa trung tâm thành phố , phát hiện đoạn video ghi lại sau khi Lâm tiểu thư vừa cúp điện thoại liền lên một chiếc tắc xi, màn hình giám sát còn ghi lại rất rõ thời gian !”

Mặc Thiếu Thiên nghe xong liền tiến đến ngồi xuống , “Mở ra ta xem một chút!”

Mặc Lương gạt đầu , lập tức mở ra đoạn băng ghi hình !

Mặc Thiếu Thiên ngồi trên ghế, Hi Hi đứng ở một bên, sau khi đoạn video được mở ra , ánh mắt Mặc Thiếu Thiên liền khóa thật chặt bóng dáng Tử Lam trong video.

Mặc Thiếu Thiên đã từng học qua môi ngữ. Anh có thể biết Lâm Tử Lam đang nói gì , chính là cùng anh trò chuyện.

Tử Lam mặc trên người một cái áo đầm màu xanh lá cây , nhìn vào , hết sức xinh đẹp, sau khi cúp điện thoại , cô liền ngăn cản một chiếc tắc xi bước lên .

Xe nhanh chóng nổ máy phóng trên đường.

Đoạn video liền đến nơi này là kết thúc .

Mặc Thiếu Thiên cau mày, nếu như không xảy ra chuyện ngoài ý muốn , sau khi bọn họ chấm dứt cuộc điện thoại ,Lâm Tử Lam chắc chắn đang trên đường đến tìm anh , nhưng l cô không có đến. . . . .

Nhất định đã xảy ra điều gì ngoài ý muốn!

Hi Hi cũng nhìn video, tầm mắt đuổi theo trong người video , một chi tiết nhỏ cũng chưa từng bỏ qua , gương mặt non nớt , sắc mặt lại căng thẳng.

Mặc Thiếu Thiên ngẩng đầu lên, nhìn Mặc Lương , “Lập tức tìm được cho tôi người đã lái chiếc tắc xi này là người nào!”

Một chút tin tức, anh đều không thể bỏ qua.

Mặc Lương nói, “Thấy bảng số xe, nhưng chiếc xe này sử dụng bảng số giả , căn bản không tra được!”

Nói cái này, Mặc Thiếu Thiên càng thêm khẳng định, việc này không phải ngoài ý muốn, mà là có người cố ý làm như vậy.

Ngồi đợi suốt một ngày , biển số xe cũng đã được chuẩn bị thật kỹ từ trước , nhất định là âm mưu đã lâu .

“Cho nên ? Tin tức liền đến nơi này cắt đứt sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Lương hỏi.

Đây được coi là cái tin tức quý gì ?

Người không tìm được, đây coi là tin tức gì?

Nhưng Mặc Lương vẫn gạt đầu.

“Lập tức cho người đi tìm, tôi mặc kệ dùng biện pháp gì , đều phải tìm cho được Tử Lam!” Mặc Thiếu Thiên ra lệnh.

Mặc lương gạt đầu , “Bây giờ tôi sẽ phái người đi thăm dò, chỉ cần có tin tức, sẽ lập tức truyền báo cho anh!”

Nghe Mặc Lương nói như vậy, Mặc Thiếu Thiên hình như cảm thấy, việc duy nhất hiện tại chính là đợi.

Nhưng việc này , vĩnh viễn đều là đau khổ nhất.

“Tốt lắm, cậu đi ra ngoài đi!” Mặc Thiếu Thiên thở dài.

Mặc Lương gật đầu , lui ra ngoài.

Lúc này, bên trong phòng làm việc chỉ còn sót Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên.

Ánh mắt Mặc Thiếu Thiên nhìn về phía gương mặt đang nhăn nhó của Hi Hi , bé cái gì cũng không có nói, mím môi, khe nhú mày, xem ra, bé rất lo lắng.

Khi chứng kiến nét mặt hiện giờ của Hi Hi khiến Mặc Thiếu Thiên hết sức đau lòng.

“Con yên tâm, cha nhất định sẽ đem mẹ con tìm trở về !” Mặc Thiếu Thiên tha thiết nói.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, ánh mắt trở nên kiên định, “Ân!”

Bỗng nhiên Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới cái gì, cầm điện thoại bấm gọi.

Đối phương, rất nhanh đã bắt máy.

“Này, Vân Dục. . . . .”

“ Thiếu Thiên, thế nào chợt nhớ tới gọi điện thoại cho tôi. . . . .”

“Vân Dục , giúp tôi một việc!” Mặc Thiếu Thiên trực tiếp mở miệng, cắt đứt tiếng nhạo báng lưỡi biếng của Vân Dục.

Vân Dục sững sờ, nghe được âm thanh Mặc Thiếu Thiên hết sức nghiêm túc, ngay lập tức cậu liền cũng trở nên nghiêm túc, cậu lập tức ngồi xuống hỏi, “Chuyện gì? Nói mau!”

151. Chương 151: Cha Con Tâm Sự

Vân Dục sững sờ, nghe được thanh âm của Mặc Thiếu Thiên hết sức nghiêm túc liền cũng nghiêm túc hẳn lên, anh lập tức ngồi xuống hỏi, “Có chuyện gì? Nói đi!”

Mặc Thiếu Thiên mím môi, sau đó mở miệng, “Lâm Tử Lam mất tích !”

Vân Dục ngây ngẩn cả người.

“Tại sao lại thế?” Vân Dục hỏi, khó trách thanh âm của Mặc Thiếu Thiên trầm thấp khản trương như thế.

“Tôi hoài nghi cô ấy là bị người ta bắt cóc . . . . .” Mặc Thiếu Thiên thanh âm trầm thấp nói.

Vân Dục lại sững sờ, không nghĩ tới sự tình lại éo le như thế, bất quá, hình như trái tim của Mặc Thiếu Thiên đã bắt đầu dao động rồi.

Từ sau khi biết Mặc Thiếu Thiên có một đứa con trai thiên tài, anh không ngừng lái nhai bên cạnh hắn, Mặc Thiếu Thiên có tài đức gì mà có thể sinh đứa nhỏ thông minh như vậy, anh không ngừng ghen tị, chỉ là mới không gặp nhau vài ngày thì đã xảy ra chuyện như vậy.

Mặc Thiếu Thiên từ khi tiếp nhận công ty MK thì rất ít vận dụng quan hệ với Cửa Ngục, sợ là bị người phát hiện. Lần này hắn chịu mở miệng thì chứng minh hắn rất quan tâm đến chuyện này.

“Tóm lại, giúp tôi tra vị trí của Lâm Tử Lam, tôi muốn biết cô ấy ở nơi nào!” Mặc Thiếu Thiên gần từng chữ nói.

Vân Dục lập tức nói, “Cậu yên tâm, tôi sẽ lập tức đi làm, một khi có tin tức tôi lập tức báo cho cậu!” Vân Dục nói.

“Ừ!” Mặc Thiếu Thiên lên tiếng, sau đó cúp điện thoại.

Điện thoại bị ngắt, Mặc Thiếu Thiên nắm di động sau đó ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía Hi Hi.

Hi Hi cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Kỳ thật bé biết, cha cũng rất cũng lo lắng ẹ!

“Ba đã báo cho người Cửa Ngục, có tin tức họ sẽ lập tức cho chúng ta biết!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hiện tại biện pháp duy nhất chính là chờ.

Chờ tin tức của Lâm Tử Lam!

Hi Hi gật gật đầu, cũng hiểu rõ.

Bé ban đầu cũng muốn tìm người của Hợp Tung nhờ hỗ trợ, nhưng phạm vi thế lực của Hợp Tung không ở bên này, không bằng nhờ thế lực Cửa Ngục của cha.

Chuyện này tạm thời chỉ còn cách đó, hiện tại tâm tình của Hi Hi cũng an tĩnh lại .

Bé đi qua nhìn Mặc Thiếu Thiên, nghĩ nghĩ mở miệng, “Cha, mẹ sẽ không có việc gì. . . . . Đúng không?”

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi, nhìn khuôn mặt khẩn trương non nớt kia của Hi Hi, lòng của Mặc Thiếu Thiên quặn đau.

“Mẹ của con sẽ không có việc gì, tuyệt đối sẽ không!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, gần từng chữ cam đoan, giọng điệu giống như là một lời hứa hẹn.

Hi Hi gật đầu thật mạnh.

Tuy rằng bé vẫn chưa biết tình huống ra sao, cũng không biết là ai đã bắt mẹ đi, nhưng là căn cứ theo tình huống trước mắt mà nói, nếu người bắt cóc mẹ vẫn chưa gọi điện, như vậy liền chứng minh mẹ vẫn an toàn.

Hi Hi là một đứa nhỏ thông minh, nghĩ vậy, tâm tình bé thoáng thả lỏng một chút.

“Thế nào? Con sao vậy?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi hỏi. .

Hiện tại trời đã khuya , Hi Hi là một đứa nhỏ, trẻ như thế mà còn chưa ngủ, Mặc Thiếu Thiên lo lắng thân thể bé chịu không nổi.

Hi Hi lắc đầu, “Không sao!” Không có tin tức của mẹ bé không tài nào ngủ được.

“Con yên tâm, mẹ của con nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì!” Mặc Thiếu Thiên an ủi Hi Hi nói.

“Con biết, nhưng con thực sự không sao, con ban ngày đã ngủ đủ rồi, con muốn ở lại với cha!” Hi Hi nói, sau đó chậm rãi dựa sát vào Mặc Thiếu Thiên.

Cảm giác được thân thể nho nhỏ của Hi Hi chậm rãi dựa sát vào anh, Mặc Thiếu Thiên cảm giác đáy lòng có một chỗ dịu dàng xoa nắn hết sức thoải mái.

Vươn tay, Mặc Thiếu Thiên ôm lấy Hi Hi, đưa bé đặt ở trên đùi của mình, “Con nếu ngủ không được, ba cũng ngủ không được, vậy chúng ta hãy tâm sự!”

Hi Hi nghe xong, nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, gật gật đầu, “Dạ!”

“Con nói một chút chuyện của con và mẹ con khi còn ở Mỹ được không?”

“Dạ được!” Hi Hi gật mạnh đầu, sau đó chậm rãi kể lại chuyện của mình lúc trước cho Mặc Thiếu Thiên nghe.

Mặc Thiếu Thiên chăm chú lắng nghe, nghe mỗi câu chuyện xưa của Hi Hi kể, Mặc Thiếu Thiên thậm chí đều có thể tưởng tượng được hạnh phúc của hai mẹ con bọn họ.

Mặc Thiếu Thiên thực hối hận, mình đã bỏ lỡ bấy năm không thể tham dự vào cuộc sống của bọn họ.

Nhưng mà Mặc Thiếu Thiên cũng hiểu được chính mình thực may mắn, bởi vì mẹ con bọn họ có thể nhận anh, có thể tham dự vào cuộc sống sau này của bọn họ.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, khóe miệng vẫn mang theo nụ cười dịu dàng, cương chịu.

Lúc này, Hi Hi nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, cha biết không? Khi còn ở Mỹ, có một anh ngoại quốc đẹp trai theo đuổi mẹ, đeo bám mẹ hoài, rồi tặng hoa ẹ liên tục cả tháng trời, cuối cùng cha có biết tại sao anh ta buông tha không?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, nhú mày, khó hiểu hỏi, “Tại sao?”

Hi Hi cười, “Mẹ của con nói, mẹ thích đàn ông tóc màu đen, hơn nữa phải là người thật đặt biệt, đã gặp qua là không quên được, nhất định phải là người như vậy, mẹ không thích người tóc màu vàng, muốn đuổi theo thì anh ta có thể, nhưng phải đem chính mình chỉnh lại thành người Trung Quốc!”

Mặc Thiếu Thiên im lặng, lập tức nhạo báng một tiếng, này đích thật là phong cách của Lâm Tử Lam.

Bất quá, Mặc Thiếu Thiên nghĩ nghĩ, hình như mình rất phù hợp với yêu cầu của Lâm Tử Lam!

Sau khi cười xong, Hi Hi nghiêng đầu sang nhìn anh, “Cha, con có thể hỏi cha một chuyện không?”

Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu.

“Cha nhất định phải trả lời thành thật!” Hi Hi nói.

“Được, cha đồng ý!” Mặc Thiếu Thiên nói, đây cũng là lần đầu tiên anh đứng đắn cùng Hi Hi nói chuyện nghiêm túc.

“Cha có phải thích mẹ của con không?” Hi Hi hỏi.

Mặc Thiếu Thiên im lặng, không nghĩ tới Hi Hi lại hỏi anh vấn đề này, Mặc Thiếu Thiên nhú mày.

Thích không?

Mặc Thiếu Thiên không biết thích là cái cảm giác gì.

Chỉ là, đối với Lâm Tử Lam, anh rất muốn tiếp cận cô, thậm chí muốn cùng cô ở chung một chỗ, chỉ là sau khi biết cô có con trai, nhất thời đã tiêu diệt lòng ham muốn chiếm hữu mãnh liệt của anh, nhưng khi biết Hi Hi là con trai của anh, anh lại kích động, hưng phấn. . . . .

Về phần thích, Mặc Thiếu Thiên cũng không xác định, Lâm Tử Lam trời sinh tính tình lạnh nhạt, hai người bọn họ đều có tính cách mạnh mẽ, ở cùng một chỗ trừ cãi nhau chính là cãi nhau, này có tính là thích không?

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, cha đang suy nghĩ gì vậy?”

Mặc Thiếu Thiên lúc này mới lấy lại tinh thần, nhìn Hi Hi, “Suy nghĩ câu hỏi của con!”

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, chờ mong anh đích đáp án.

“Cha không biết!” Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi thành thực nói.

Cái gì là thích, cái gì là yêu, anh thật sự không biết.

Trong cuộc sống của anh đã xuất hiện quá nhiều phụ nữ, còn chưa một ai làm cho anh nảy lên ý niệm muốn kết hôn.

Chỉ có Lâm Tử Lam.

Đây cũng là do Mặc Thiếu Thiên ban tặng.

Ông bắt anh kết hôn, ý niệm trong đầu của anh chỉ có một người, người kia chỉ là Lâm Tử Lam!

Cái này có tính là thích không?

Mặc Thiếu Thiên không rõ ràng lắm!

Chỉ biết là, đối với Lâm Tử Lam, anh có cảm giác rất đặc biệt, cô khác với người khác!

Hi Hi mím môi, nhìn bộ dạng thành thật của cha cũng không nói cái gì nữa.

Có lẽ chuyện tình cảm cứ luôn rối rắm như vậy, Hi Hi cũng không hiểu, nhưng bé chỉ hy vọng cha và mẹ ở cùng một chỗ.

“Cha, nếu mẹ đã xảy ra chuyện, cha sẽ như thế nào ?” Hi Hi đột nhiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên giật mình, nhất thời con người sắc bén dựng lên, “Không có khả năng, sẽ không!” Mặc Thiếu Thiên chắc chắn nói.

Anh sẽ không cho phép chuyện như vậy phát sinh!

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, bị phản ứng của cha làm bé có chút giật mình, bất quá, bé thích cha lộ ra biểu tình lo lắng như vậy, kỳ thật, phản ứng này đã thuyết minh đáp án không phải sao?

Hi Hi khoe miệng xả ra một chút cười.

Như vậy như vậy đủ rồi.

“Cha, kỳ thật con từng nghĩ tới, nếu có một ngày cha và mẹ kết hôn , như vậy Cửa Ngục và Hợp Tung chính là người một nhà!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên cong khoe miệng ... một cái, sau đó nghĩ nghĩ, “Nếu cha muốn kết hôn thì đối tượng nhất định sẽ là mẹ của con!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi cười.

Quá đủ.

Có những lời này đã quá đủ.

Nhưng là đối với Mặc Thiếu Thiên mà nói, có thể sống quá ba mươi tuổi còn là vấn đề, kết hôn, sợ là một loại hy vọng xa vời.

Người của hắc đạo đều là như thế, vĩnh viễn không biết ngày mai sẽ phát sinh chuyện gì.

“Cha, hiện tại mặc kệ cha và mẹ có thích nhau hay không, bảo bố đều thích cha!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Có lẽ hiện tại Tử Lam không ở đây, Hi Hi rất muốn Tử Lam, nhưng là bé cũng thật sự thích Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên im lặng, không nghĩ tới bảo bố nói ra những lời này.

Bất quá, Mặc Thiếu Thiên rất hưởng thụ lời nói này.

Chưa từng trải nghiệm qua ấm áp gia đình, Hi Hi xuất hiện, làm cho Mặc Thiếu Thiên cảm giác được thật ấm áp.

Cho nên Mặc Thiếu Thiên rất yêu thương Hi Hi.

Trải qua một phen nói chuyện, trong lòng Mặc Thiếu Thiên cảm thấy rất ấm áp, có những lời nói này của Hi Hi anh đã thỏa mãn .

Cha con hai người ngồi ở trong văn phòng nói chuyện rất chuyên tâm nên cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh.

Đề tài sau khi chấm dứt, anh nhìn đồng hồ trên tay một chút, “Có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì đó hay không?”

Hi Hi lắc đầu, “Con không đói, không có tin tức của mẹ, con cái gì cũng đều ăn không vô!” Hi Hi nói.

“Cha biết con lo lắng ẹ, nhưng là con phải ăn một chút gì đó, con hiện tại đang ở tuổi phát triển, không thể không ăn!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Chỉ là. . . . .”

“Nếu một khi có tin tức của mẹ con nhưng mà con lúc đó đói bụng không còn khí lực để đi cứu sao thì làm sao bây giờ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi hỏi.

Một câu, Hi Hi đã hiểu.

Tuy rằng biết rõ cha khích bé, nhưng là không phải không có lý.

Hi Hi là một đứa nhỏ thông minh, nói một chút liền hiểu, chỉ cần có thể cứu mẹ, Hi Hi cái gì cũng đều làm, cho nên, bọn họ đều phải bảo trì thể lực.

“Dạ, con đã biết!” Hi Hi thật mạnh dạn gật đầu.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, biết bé đang lo lắng Lâm Tử Lam, anh làm sao lại không? Nhưng bé hiện tại đang ở độ tuổi đang lớn, Mặc Thiếu Thiên không thể bỏ qua.

Vì thế, Mặc Thiếu Thiên thả Hi Hi xuống, cầm lấy di động gọi điện kêu Mặc Lương đi mua đồ ăn đem tới đây.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, con muốn đi vệ sinh!”

Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu, “Để cha mang con đi!”

“Không cần, con biết ở nơi nào, con có thể tự mình đi được!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu, “Ừ!”

Vì thế, Hi Hi đi ra văn phòng.

152. Chương 152: Đến Tột Cùng Là Ai!

Edit: meohocxuong

Khi Hi Hi từ nhà vệ sinh đi ra, mới vừa đi tới cửa phòng làm việc chợt nghe Mặc Thiếu Thiên ở bên trong gọi điện thoại.

“Mặc kệ phải trả cái giá gì, tôi đều phải tìm được cô ấy!” Nói xong, liền thở phì phì cúp điện thoại.

Hi Hi sững sờ một chút, nghe được thanh âm của cha, trong lòng Hi Hi mười phần an ủi, nghĩ đến đây, Hi Hi đi vào.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi đến, làm bộ như dường như không có việc gì.

Hi Hi sau khi trở về, cũng làm bộ như không có nghe, cùng Mặc Thiếu Thiên ở trong công ty đợi thật lâu, Mặc Lương đã mua đồ ăn đến, tuy rằng hai người đều ăn, nhưng sức hai người ăn còn không bằng một người.

Hiển nhiên, hai người đều không có tâm trạng để mà ăn uống.

Mặc Thiếu Thiên biết Hi Hi cũng chẳng muốn ăn, nhìn bé miễn cưỡng ăn, anh cảm thấy xót xa.

Hiện tại trời đã khuya, anh đã phái hai nhóm người đi tìm, nếu như có tin tức thì nhất định sẽ báo cho anh, hiện tại chỉ có thể chờ đợi.

Nhìn bộ dáng của Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên đi tới, “Đã khuya rồi, đi thôi, ba đưa con về trước, nếu như có tin tức Vân Dục và Mặc Lương sẽ báo cho chúng ta!”

Hi Hi ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, nghĩ nghĩ rồi gật gật đầu.

Vẫn là nên trở về, nếu mẹ đã trở lại thì ít nhất bọn họ sẽ thấy.

Tuy rằng cơ hội này thực nhỏ bé, nhưng Hi Hi cũng ôm hy vọng. Nếu đây là một trò cười cũng tốt, chỉ cần mẹ có thể bình an vô sự trở về.

Vì thế, Mặc Thiếu Thiên lái xe mang Hi Hi trở về.

Sau khi trở về, Hi Hi nhìn phòng trên lầu, ngọn đèn vẫn không có sáng, trong lòng Hi Hi cảm thấy mất mát.

Mặc Thiếu Thiên tựa hồ cảm giác được tâm trạng của bé, vươn tay sờ sờ đầu Hi Hi, hai người liền đi lên lầu.

Sau khi Hi Hi đi vào, trong phòng trống trải, Hi Hi không ý đi ngủ mà lại vào phòng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bóng dáng của Hi Hi, anh cũng không đi vào mà là ngồi ở trên ghế sa lon.

Hi Hi trở lại bên trong gian phòng trực tiếp mở máy tính.

Bé không thể ngồi không.

Cho dù chỉ có một chút hy vọng bé cũng phải bắt cho được.

Mở máy tính, trực tiếp đăng nhập vào Vũ Trụ Hào, vẫn như thường lệ, lúc này trên đây vẫn đang có người lên mạng.

“Bảo bối, cậu đã lên rồi, tôi có chuyện này phải nói cho cậu biết một chút!” Hi Hi mới vừa lên, Tạp Ni liền tìm bé.

Hi Hi cũng không vô nghĩa, trực tiếp mở miệng, “Tạp Ni, tôi cũng có chuyện muốn tìm chú!”

Hi Hi rất ít khi nghiêm túc như vậy, Tạp Ni đành phải tạm thời buông xuống chuyện của mình, hỏi bé “Chuyện gì?”

“Mẹ của tôi đã mất tích !” Hi Hi nói.

.....

“Sao lại thế này?”

“Tôi cũng không biết, mất tích ngay hôm nay, tôi đã tìm những chỗ mẹ hay đến nhưng tìm khắp nơi vẫn không thấy mẹ!” Hi Hi nói.

“Chẳng lẽ là bị bắt cóc?” Mặc tử nói.

“Rất có thể!” Chuyện như vậy ở hắc đạo thường hay xảy ra.

Hi Hi không nói gì, chỉ đành chấp nhận sự thật.

“Bảo bối, mẹ của cậu có phải đắc tội với ai không?” Thẩm Dạ Thiên hỏi.

Hi Hi suy nghĩ, mẹ chỉ duy nhất đắc tội với nhà họ Trọng.

Hiện tại Trọng Chính bị phán bỏ tù, Trọng Nhược Tình mới vừa được nộp tiền bảo lãnh đi ra, cô ta cực kỳ hận mẹ, cho nên trừ bỏ cô ta, Hi Hi không thể nghĩ được người nào khác.

Chỉ là bé và cha đã đi tìm Trọng Nhược Tình, biểu tình của cô ta không giống như đang nói dối, chẳng lẽ cô lừa bọn họ?

Hi Hi nhú mày.

Có điểm không nghĩ ra.

”Tạp Ni, chú có biện pháp tra ra mẹ của tôi phải không? Hi Hi đột nhiên hỏi.

Dù chỉ có một chút hi vọng bé cũng không muốn buông tha.

“Nếu mẹ của cậu mang theo di động, tôi có thể lợi dụng vệ tinh để tìm được vị trí!” .

Cái này thì Hi Hi cũng biết, bé là cao thủ máy tính làm sao mà không làm được đây.

“Tôi biết, cha tôi đã phái người đi tìm nhưng vẫn không tìm thấy!” Hi Hi nói.

Tạp Ni cũng nhú mày, nếu như là nói như vậy, đã lâu như vậy rồi thì nhất định đã bị người bắt cóc .

Bọn người đó đã có phòng bị từ trước.

Tạp Ni nghĩ nghĩ, mở miệng, “A thị là địa bàn của cha cậu, thế lực của chúng ta không nắm ở đây!”

Hi Hi mím môi, bé cũng biết điều này.

“Bất quá, tôi sẽ nghĩ biện pháp tìm mẹ cậu, tuy rằng thế lực của chúng ta chủ yếu không nằm ở A thị nhưng chúng ta cũng có không ít người ở đó, tùy thời có thể điều động!” Tạp Ni nói.

Hi Hi nghe thế mới yên lòng, bé gật đầu.

“Uhm, tôi đã biết!”

“Ừ, cậu yên tâm, nếu một khi có tin tức của mẹ cậu, tôi sẽ lập tức báo cho cậu biết!” Tập Ni nói.

“Ừ!” Hi Hi lên tiếng.

Sau khi nhờ bọn Tập Ni, bé cũng an tâm nhiều. Hi Hi chỉ muốn thêm một phần cơ hội, càng nhiều người đi tìm thì bé càng an tâm.

Hi Hi rời mạng rồi đi ra ngoài.

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở trên ghế sa lon, Hi Hi vào phòng, làm cái gì, Mặc Thiếu Thiên cũng đã đoán được vài phần chỉ là không có đi hỏi.

Hi Hi đi qua nhìn anh, “Con đã báo tin này cho người của Hợp Tung, bọn họ cũng sẽ hỗ trợ đi tìm kiếm mẹ!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu, cái gì cũng không có nói.

Hi Hi ngồi xuống, ngồi ở bên cạnh Mặc Thiếu Thiên, trong phòng này không có Lâm Tử Lam thật giống như mất đi sinh khí, không khí thật nặng nề.

Hi Hi không nói gì, Mặc Thiếu Thiên cũng không có nói, mới trong chốc lát thời gian, Hi Hi tựa vào vai của Mặc Thiếu Thiên ngủ.

Hi Hi dù sao còn nhỏ, đang ở độ tuổi phát triển. Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi ngủ, anh vòng tay ôm bé lên đi vào phòng.

Đem Hi Hi đặt lên trên giường, nhìn bé, ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên cực kỳ dịu dàng.

Anh thề, mặc kệ thế nào, nhất định sẽ tìm cho được Lâm Tử Lam!

Nghĩ đến đây, Mặc Thiếu Thiên xoa người đi ra ngoài.

Trên ban công, trong phòng khách cũng không có bật đèn, Mặc Thiếu Thiên ngồi lên ghế nằm mà Lâm Tử Lam thường hay ngồi, hút thuốc, con người ngấm đen thâm thúy híp lại, làn khói thuốc nhẹ nhàng quấn quanh ngón tay của anh.

Mặc Thiếu Thiên rất ít hút thuốc, anh không mấy nghiện thuốc lá, chỉ là những lúc phiền não anh mới rút ra một điếu để hút.

Tư thế anh hút thuốc lá cũng rất hấp dẫn, thực tự nhiên, tự nhiên mang theo mấy phần hương vị nam tính.

Mặc Thiếu Thiên như vậy thoát nhìn rất cô độc, tĩnh mịch, nhưng cũng là yêu nghiệt, trí mạng.

Anh hút từng ngậm lại từng ngậm, con người híp lại, hình như đang suy nghĩ chuyện gì.

Bỗng nhiên ở đằng sau Mặc Thiếu Thiên chợt nghe một trận động tĩnh, anh lập tức đứng dậy, dập thuốc, mắt hướng phòng của Hi Hi đi đến.

Hi Hi ngồi ở trên giường, ánh mắt có chút trống rỗng thì thấy Mặc Thiếu Thiên đẩy cửa đi vào.

“Làm sao vậy? ” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi hỏi.

Khi Hi Hi nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên liền nói “Con mơ thấy mẹ . . . . .”

Đây là lần đầu tiên Hi Hi cách xa mẹ trong bảy năm nay, Hi Hi thật không quen.

Mặc Thiếu Thiên tới gần Hi Hi, anh cũng biết tình cảm mẹ con Hi Hi và Lâm Tử Lam rất thâm thiết. Anh sờ sờ đầu Hi Hi, “Không có việc gì đâu. . . . .”

“Cha, cha ngủ cùng với con được không?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn ánh mắt Hi Hi, vì thế gật gật đầu, “Ừ!” Vì thế, Mặc Thiếu Thiên cởi giày, leo lên giường của Hi Hi, tuy rằng có vẻ chật chội một tí nhưng Mặc Thiếu Thiên cũng không để ý, ôm Hi Hi, hai người đều nhắm mắt lại, tuy rằng không nói gì, nhưng tâm của hai người đều đặt trên một người. . . . .

. . . . .

Đêm đã khuya.

Bên trong một căn phòng u ám.

Ngọn đèn trong phòng không quá sáng, ngược lại có mấy phần ảm đạm.

Tử Lam dần dần tỉnh lại, chỉ là vừa muốn động dậy một chút lại phát hiện tay của mình bị trói chặt, không thể động.

Cô ngồi trên cái ghế sa lon, tay chân đều bị cột lại, miệng cũng bị bịt chặt, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng bị che, nhìn không thấy được gì, trước mắt hoàn toàn đen ngòm.

Tử Lam nghĩ muốn giùng giàng kéo miếng vải che mắt mình xuống nhưng nó xiết chặt quá không làm được.

Cô dần dần tỉnh táo lại, cô cố gắng nghĩ lại cảnh tượng mà mình bị bắt.

Cô cùng Mặc Thiếu Thiên gọi điện thoại, vươn tay bắt một chiếc taxi để đi đến quán cà phê, chỉ là không nghĩ tới tài xế taxi chở cô đi xa, chờ khi cô phản ứng được thì tên tài xế kia vươn tay dùng một chiếc khăn tay che miệng của cô, cuối cùng cô liền dần dần mất đi tri giác. . . . .

Nghĩ đến đây, Tử Lam xác định, mình bị người bắt cóc !

Là ai đây?

Là ai bắt cóc cô?

Chẳng lẽ là Trọng Nhược Tình?

Cô ta đã như vậy tính nết còn không thay đổi sao?

Trừ bỏ Trọng Nhược Tình, Tử Lam và Hi Hi giống nhau, cũng không nghĩ ra sẽ có người thứ hai.

Tử Lam ngồi ở trên ghế sa lon, cố gắng động dậy , muốn giãy dụa để rời dây trói buộc mình ra, chỉ là cô mất nhiều sức nhưng vẫn không thành công, cuối cùng Tử Lam quyết định buông tha. Cô không thể tiêu hao thể lực, cô phải bảo tồn thể lực để khi nào tìm được cơ hội liền chạy trốn.

Hiện tại biện pháp duy nhất chính là chờ, chờ người bắt cóc cô lộ diện.

Tựa vào trên ghế sa lon, Tử Lam nghĩ, giờ này khắc này chắc là Hi Hi đang sốt ruột lắm.

Hi Hi khẳng định đang lo lắng đi khắp nơi tìm cô.

May mắn còn có Mặc Thiếu Thiên, nếu như cô đoán không sai thì Hi Hi nhất định sẽ tìm anh giúp đỡ.

Nghĩ đến đây, Hi Hi chắc là vẫn an toàn, Lâm Tử Lam liền yên tâm rất nhiều.

Lúc này, Lâm Tử Lam nghe được tiếng cánh cửa mở ra.

“Chấn ca!”

Ngay tại cửa có hai tiếng hô đồng loạt vang lên.

Tử Lam nhú mày, nghe thanh âm, Chấn ca? Chấn ca là ai?

Chẳng lẽ không phải là Trọng Nhược Tình hay sao?

Tử Lam ở trong lòng đoán .

Trong lúc Tử Lam còn đang suy nghĩ, tiếng bước chân vang lên, thanh âm là đang hướng phía cô đi tới, càng ngày càng gần, Tử Lam trong lòng khẩn trương lại mang theo một tia chờ đợi.

Rốt cuộc là ai bắt cóc cô!

Cô muốn biết.

Chính giờ khắc này tình cảnh của cô cũng thật nguy hiểm.

Nhưng mà tiếng bước chân dừng lại trước mặt cô, Tử Lam muốn nói nhưng mà miệng đã bị bịt kín. Tuy nhiên Tử Lam có thể cảm giác được người kia đang đứng trước mặt mình, ánh mắt đang nhìn cô.

Đây là một loại trực giác, Tử Lam cảm giác được, ánh mắt kia tràn ngập hận ý cùng khinh miệt!

153. Chương 153: Phạm Pháp Thì Như Thế Nào ?

Edit : Oanh Love

Tiếng bước chân dừng lại trước mặt Tử Lam , cô rất muốn nói chuyện, nhưng miệng đã bị bịt kín , tuy nhiên Tử Lam biết có người hiện tại đang đứng trước mặt của cô , ánh mắt vẫn nhìn cô chăm chăm.

Đây là một loại trực giác, Tử Lam cảm thấy, ánh mắt kia , tràn đầy hận ý cùng khinh miệt đối với cô !

“Ừm ừm!” Hai tiếng, Tử Lam nghĩ chất vấn hẳn là ai, nhưng há mồm lại chỉ có thể phát ra âm thanh ừm ừm .

Đứng im trước mặt cô , khóe miệng Mộ Ngôn Tâm lạnh lùng nâng lên.

Tiến lên phía trước, một tay kéo xuống tấm vải đen đang che tầm mắt của Tử Lam .

Đèn trong phòng đang được thắp sáng , khi Tử Lam được tháo vải che mắt ra , nhất thời cảm thấy ánh sáng đặc biệt chói mắt, ánh mắt của Tử Lam liên tục chớp chớp vài lần, chậm mấy giây cô mới chậm rãi mở mắt, ngay khi thấy người đang đứng đối diện trước mắt , cô bắt đầu hoảng hốt.

Tại sao lại là hắn!

Mộ Ngôn Tâm !

Thời điểm Tử Lam nhìn thấy người bắt cô là hắn , thậm chí cô bắt đầu có cảm giác hoảng hốt .

Lúc mới đầu khi nhìn thấy hắn , quả thật trong lòng cô có chút lo lắng, nhưng thời gian từng chút từng chút trôi qua thật lâu , thấy hắn vẫn đứng im không hề cử động, Tử Lam cảm thấy dường như hắn đã quên mất cô , Tử Lam dần dần buông xuống cảnh giác, nhưng cô thật không ngờ, người giở trò bắt cóc cô lại là hắn, hơn nữa , thế nhưng dùng cái này dạng phương thức ác liệt như thế!

Tử Lam nhìn Mộ Ngôn Tâm , đã không còn sợ hãi cùng kích động như trước , nhìn hắn, trong lòng cô thế nhưng dần dần trấn tĩnh lại. '

“Lâm Tử Lam, còn nhớ tôi không?” Mộ Ngôn Tâm nhìn Tử Lam , lạnh lùng hỏi.

Mộ Ngôn Tâm nhìn cô, hắn khẽ nhíu mày, “A, quên miệng của cô đang bị bịt kín !” Nói xong , Mộ Ngôn Tâm đưa tay kéo đi miếng băng keo đang bịt kín miệng của cô , Tử Lam cảm thấy hô hấp của mình cũng thông thuận hơn rất nhiều, Tử Lam nghiêng mặt sang một bên, mái tóc đen bóng mềm mại dính vào trên da thịt của cô , sinh ra một thứ cảm giác đặc biệt đẹp mắt.

Tử Lam nhìn Mộ Ngôn Tâm , nhàn nhạt trả lời một tiếng, “Mộ Ngôn Tâm ?”

Mộ Ngôn Tâm nhìn nữ nhân trước mặt , thời gian bảy năm trôi qua , cô đã mất đi nét đẹp ngây thơ cùng phách lối, hôm nay , xem ra cô không chỉ có ngũ quan tinh xảo , ngay cả trên người , phần tính cách cũng biến chuyển thành trầm ổn, lão luyện rất nhiều.

Mặc dù như thế, hắn chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhận ra cô.

Bảy năm trước, nếu như không phải tại cô , hắn cũng sẽ không trở nên hai bàn tay trắng, trong khoảng thời gian ngắn, hắn bị từ chức, lão bà cũng cùng hắn ly hôn, chỉ trong một đêm, hắn cái gì cũng không có.

Tất cả nguyên nhân đều do cô phát tán những tấm hình đáng chết kia!

Để cho hấn không cách nào ngẩng đầu làm người!

Nghĩ tới đây, Mộ Ngôn Tâm liền đối với cô hận nghiền răng!

Mặc dù hôm nay hấn đã có được chút thành tựu, thăng tiến so với vị trí trước kia cao hơn, nhưng hấn vẫn không thể nào quên sỉ nhục ngày đó, hấn không cách nào nguôi giận.

Ban đầu hấn phái thật là nhiều người tìm kiếm cô, nhưng căn bản không tìm được, không ngờ bảy năm sau, cô lại chủ động xuất hiện tại trước mặt của mình.

Một ngày kia, trong buổi tiệc, cô lại phá hư chuyện tốt của hấn, Mộ Ngôn Tâm tại lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Tử Lam, hấn liền muốn xuống tay giết chết cô, không ngờ cô lột xác mỹ lệ như thế, trong khoảng thời gian ngắn, hấn gây ấn cả người, hơn nữa quan trọng nhất là cô cùng Mặc Thiếu Thiên ở chung một chỗ, Mặc Thiếu Thiên, hấn không chọc nổi, cho nên không dám động thủ ngay lúc đó, chờ sau khi hấn điều tra rõ quan hệ giữa cô và Mặc Thiếu Thiên, vốn hấn muốn động thủ, không ngờ cô lại bị thương nằm viện. . . . .

Việc này kéo dài tới hiện giờ, vậy mà hôm nay nhìn Lâm Tử Lam, trong lòng Mộ Ngôn Tâm sáng khoái không nói nên lời!

Khóe miệng Mộ Ngôn Tâm lạnh lùng nâng lên, “ Cô vẫn còn nhớ rõ tôi sao, vậy thì cô nên biết, hôm nay tôi bắt cô tới nơi này là vì cái gì!”

Tử Lam nhìn Mộ Ngôn Tâm, cau mày, “Mộ Ngôn Tâm, ông làm thế này là đang phạm tội bắt cóc !”

“Bắt cóc? Kia thì thế nào?” Mộ Ngôn Tâm nhìn Tử Lam, mặt hấn cũng trở nên vặn vẹo, chỉ cần nghĩ đến khuất nhục lúc trước, hấn thật hận không thể bóp chết cô ngay lập tức.

“Ông làm việc này là phạm pháp!” Tử Lam nhìn Mộ Ngôn Tâm nhắc nhở, hi vọng nam nhân trước mặt còn một tia lý trí.

“Phạm pháp? A. . . . . Tôi chính là đang phạm pháp, vậy thì như thế nào?” Mộ Ngôn Tâm hỏi ngược lại, giọng nói cứng rắn nghiền lợi.

Nhìn Lâm Tử Lam trên mặt không tỏ ra một chút gì gọi là sợ hãi, hấn càng thêm giận.

Mộ Ngôn Tâm nhìn chằm chằm Tử Lam.”Cô yên tâm, tôi sẽ không giết cô, tôi sẽ dùng cách của cô hoàn lại cho cô, để cho cô sống không bằng chết!” Mộ Ngôn Tâm vừa nói xong những lời này, Tử Lam bỗng nhiên có cảm giác sau lưng lạnh lạnh.

Nói xong, Mộ Ngôn Tâm từ từ hướng Tử Lam đi tới.

Tử Lam nhìn Mộ Ngôn Tâm, đôi môi mím chặt, nghĩ tìm cách thoát đi, thế nhưng xung quanh đều là người của hấn, hơn nữa, tay chân của cô cũng đều bị trói chặt, không cách nào chạy trốn.

“Mộ Ngôn Tâm, ông muốn gì?” Tử Lam gắng sức lui về phía sau, nhìn hấn lại gần, trên mặt cô tràn đầy chán ghét.

Cô càng như vậy, Mộ Ngôn Tâm càng hận, nữ nhân đáng chết, thế nhưng ghét bỏ hấn!

“Muốn gì ư? Đợi lát nữa cô sẽ biết!” Mộ Ngôn Tâm nói, ánh mắt hấn tràn ngập dục vọng, giống như cô là một nữ nhân thuần khiết, nhất định rất có ý tứ.

Tử Lam nhìn thấy trong ánh mắt của hấn ý nghĩ xấu xa, trái tim cô thoáng qua dự cảm xấu. “Mộ Ngôn Tâm, trước khi làm việc gì, tốt nhất phải suy nghĩ thật kỹ rồi hãy làm !”

“Tôi đã nghĩ rất rõ ràng, Lâm Tử Lam, ban đầu đều là bởi vì cô, mới làm hại tôi hai bàn tay trắng, ngay cả lão bà cũng ly hôn, thù này không thể trả, tôi liền không phải Mộ Ngôn Tâm!” Nói xong, Mộ Ngôn Tâm tiến lên, một phát bắt được Tử Lam.

“Hôm nay, tôi liền để cho cô thử một chút chuyện mà bảy năm trước chúng ta còn làm dở dang. . . . .”

“Cút ngay!” Tử Lam nói gần từng chữ.

Mộ Ngôn Tâm nghe được lời của cô..., một hồi tức giận, vừa muốn nổi đóa, lúc này điện thoại di động của hắn vang lên, cắt đứt hành động hiện tại của hắn.

Đáng chết!

Mộ Ngôn Tâm mắng một tiếng, đứng dậy lấy điện thoại di động ra liền nghe.

“Này. . . . .”

“Tạm thời còn không được phép động đến Lâm Tử Lam!” Bên kia điện thoại truyền tới một giọng nữ.

Chân mày Mộ Ngôn Tâm không vui nhú lại, ánh mắt nhìn lướt qua Lâm Tử Lam , “Tại sao?”

“Cô ta giữ lại còn hữu dụng, tóm lại hiện tại không cho phép đụng đến ả!” Đối phương nói.

Tử Lam ngồi trên ghế sa lon, loáng thoáng có thể nghe ra người đối thoại cùng Mộ Ngôn Tâm chính là một nữ nhân, nhưng nói cái gì, cô nghe không rõ ràng.

“Tóm lại , tôi chỉ muốn trả thù cô ta , tại sao phải nghe lời cô ?”

“Mộ Ngôn Tâm , trả thù ả là việc làm rất dễ dàng , ông rất nhanh sẽ có thể trút giận, nhưng ông có thể có khả năng nhận được cái gì đây? Nghe tôi , ông không chỉ có thể trả thù, hơn nữa còn có thể đem đến cho ông một số lớn tiền!” Đối phương nói.

Không có một người nào nam nhân nào không vì tiền, mà động tâm .

Nhận thấy Mộ Ngôn Tâm có chút do dự, Trọng Nhược Tình nói thêm “Ông yên tâm, chuyện vừa xong xuôi, ả ta tùy ông xử trí, ông nghĩ chơi như thế nào, cũng có thể!”

“Được, tôi liền tin tưởng cô lần này !” Mộ Ngôn Tâm một lời đáp ứng.

Mặc dù trong lòng Mộ Ngôn Tâm có hơi do dự một chút, nhưng vẫn đồng ý, cúp điện thoại, hắn quay sang hung hăng nhìn Lâm Tử Lam một cái, sau đó mới chịu xoay người đi ra ngoài.

Tử Lam không biết chuyện gì đã xảy ra , nhưng cô biết, vào lúc này, cô an toàn, nghĩ tới đây, lòng cô đang thấp thỏm, chợt thả lỏng một chút, cả người ngồi phịch ở trên ghế sa lon.

Hiện tại , cô phải nhanh chóng tìm cách thoát thân , hôm nay là cô may mắn, nhưng sớm muộn gì , Mộ Ngôn Tâm nhất định sẽ động thủ với cô , Tử Lam không thể ngồi im mà chờ chết

. . . . .

Sáng ngày hôm sau , Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên , hai cha con thức dậy rất sớm.

Sáng sớm , Mặc Thiếu Thiên phải đi tổng bộ, Hi Hi không có đi theo , dù sao bé cũng là người của Cửa Ngục , trực tiếp đi không tốt.

Cho nên bé quyết định dứt khoát lưu lại.

Một mình Hi Hi đi ra ngoài, bảo bé ngồi im ở nhà đợi bé làm không được, coi như bé đi ra ngoài tìm, không tìm được mẹ, bắt bé ở nhà chờ đợi là việc không thể nào .

Hi Hi đi ra ngoài chạy một vòng, bây giờ đối với bé mà nói, mỗi một phút , mỗi một giây đều là một loại đau khổ, hận hiện tại không có người lập tức truyền đến tin tức của mẹ.

Hi Hi chạy một vòng, lúc này, điện thoại của bé chợt vang lên, thấy số ông ngoại gọi đến , vốn Hi Hi không muốn nhận, vì mẹ không thấy, Hi Hi cũng không biết nên làm sao nói gì, nhưng khi nhìn điện thoại không ngừng vang lên , cuối cùng Hi Hi vẫn nhận. “ Ông ngoại. . . . .” Hi Hi ngọt ngào kêu, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra .

Bên kia Lâm Mặc Thiên nghe được điện thoại vẫn không có người bắt máy , trong lòng ông cảm thấy rất lo lắng.

Nguyên do , ông gọi điện thoại cho Tử Lam , nhưng mãi vẫn trong trạng thái tắt máy , không ai nghe, Lâm Mặc Thiên rất lo lắng, thật sự nếu không gọi được cho Tử Lam thì gọi điện thoại cho Hi Hi , nhưng âm

thanh vẫn vang, mãi không thấy người nghe, Lâm Mặc Thiên càng thêm lo lắng, vừa muốn cúp điện thoại, âm thanh Hi Hi liền truyền tới.

“Hi Hi. . . .” Lâm Mặc Thiên kêu một tiếng.

“Ông ngoại, người gọi điện thoại cho con có chuyện gì không?” Hi Hi hỏi.

“Hi Hi, con đang ở đâu, điện thoại thế nào vẫn không gọi được? Ông liên tục gọi điện thoại ẹ con , nhưng vì sao điện thoại di động của mẹ con gọi hoài không được , chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi !” Lâm Mặc Thiên hỏi , bắt đầu từ hôm qua , sau khi Hi Hi gọi điện thoại cho ông , tinh thần Lâm Mặc Thiên luôn không yên ổn.

“A, con mới mua điện thoại mới nên quên mở , không biết ông ngoại gọi đến cho con , ông ngoại, đã xảy ra chuyện gì sao?” Hi Hi hỏi ngược lại .

“Cũng không có gì chuyện, hôm nay , ông ngoại muốn tới nhà con chơi , mẹ con vẫn chưa về sao? Ông gọi điện thoại ẹ con vẫn không gọi được!” Lâm Mặc Thiên nói.

Hi Hi sững sờ, “Ông ngoại, bây giờ ông đang ở nơi nào?”

“Ở trước cửa nhà con đây !” Lâm Mặc Thiên nói, gọi điện thoại cho Tử Lam không được , ông liền trực tiếp đi tới.

Hi Hi sững sờ, không ngờ ông ngoại đã đến trước cửa nhà.

Suy nghĩ một chút, Hi Hi nhanh chóng tìm cách nói dối , “A, ông ngoại, thật ngỡ ngàng, tạm thời mẹ bị công ty an bài đi công tác rồi , bởi vì ra nước ngoài , cho nên mới nhận không được điện thoại, hiện tại con cũng vậy , đang ở trường học, không thể quay về. . . .” Hi Hi nói.

Lâm Mặc Thiên ngẩn người, “Mẹ con ra nước ngoài công tác sao ?”

“Àn, đúng, chừng mấy ngày mới có thể trở về đây!” Hi hi nói.

Hiện tại chỉ có thể nói láo, bé không muốn ông ngoại biết chuyện này, ông ngoại đã lớn tuổi, Hi Hi không muốn làm cho ông thêm lo lắng.

Lâm Mặc Thiên sững sờ một chút, “Vậy còn con thì sao , mẹ con để con một mình ở nhà sao?”

“Không có, tạm thời con cùng cha ở chung, sau khi tan học cha sẽ đến đón con đi học về đây!” Hi Hi vội vàng cười nói.

Lâm Mặc Thiên suy nghĩ một chút, lúc trước ở bệnh viện , ông đã từng gặp qua Mặc Thiếu Thiên một lần , không chỉ có dáng dấp rất tuấn tú, ông cũng biết cậu ta là một người rất có bản lĩnh, giống như ở trong thành phố mở công ty gì, tóm lại rất có bản lĩnh, cậu ta là cha của Hi Hi, nghĩ đến điều này, Lâm Mặc Thiên mới yên lòng.

“Vậy thì tốt, ông ngoại đem quà gửi hàng xóm nơi này cho con , khi nào con đi học về nhớ cầm, ông ngoại đem đến toàn là đặc sản!” Lâm Mặc Thiên nói.

“Tốt, cảm ơn ông ngoại, khi nào mẹ trở lại, con nhất định sẽ cùng mẹ trở về thăm ông!” Hi Hi cười ngọt ngào.

154. Chương 154: Hi Hi Vương Giả Phong Phạm

Edit: Phù Vân Y Y

“Tốt, cảm ơn ông ngoại, khi nào mẹ trở lại, con nhất định sẽ cùng mẹ trở về thăm ông!” Hi Hi cười ngọt ngào.

“Àn, vậy con nhớ chú ý ăn cơm nhiều chút!”

“Dạ được ạ,con biết rồi, ông ngoại con không nói, phải vào lớp rồi!” Hi Hi nói, giọng nói có vẻ có chút vội vàng.

“Ân, được!” Lâm Mạc Thiên đồng ý một tiếng, liền cúp điện thoại.

Nghe được Hi Hi nói không có việc gì, lòng thấp thỏm Lâm Mạc Thiên cũng buông xuống, đem đồ vật gửi cho hàng xóm, Lâm Mạc Thiên quay trở về.

Mà Hi Hi, sau khi cúp điện thoại, trong lòng lại có điểm nặng nề. Hắn không phải cố ý lừa gạt ông ngoại, chỉ là không muốn làm cho ông ngoại càng thêm lo lắng mà thôi.

Nghĩ tới đây, Hi Hi hít thở sâu một hơi, mẹ, bảo bối nhất định sẽ tìm được mẹ!

Nghĩ tới đây, hi hi xoay người muốn đi, ngay vào lúc này, một người đàn ông đi lên phía trước,

“Con tên là Hi Hi phải không?”

Hi Hi sững sờ, ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt, nhìn hắn đứng lên lén lút, âm thanh cũng nhỏ, hình như có chuyện gì.

“Chú là?”

“Chú là bạn tốt của cha con, cháu con kêu chú đến đón con đây!”

Đối phương nói, lúc nói lời này, ánh mắt còn nhìn khắp bốn phía.

Hi Hi sững sờ, nhìn hắn,

“Bạn tốt của cha?”

“Ân, Cha con bây giờ đang bận, để cho chú tới đón con!”

Đối phương có điểm không bình tĩnh mà nói, “Đi theo chú đi!”

Hi Hi nhìn hắn, ánh mắt thoáng qua một tia giảo hoạt, người trước mặt mang đến cho hắn một cảm giác rất không thích hợp. Hơn nữa cha cũng chưa bao giờ sẽ cho người tới đón hắn. Nếu như là cha cho người tới đón hắn, nhất định sẽ gọi điện thoại thông báo cho hắn. Rất dễ nhận thấy, người trước mặt có mờ ám. Hi Hi cười một tiếng,

“Vậy cảm ơn thúc thúc rồi, cha con bây giờ đang ở đâu?” Hi Hi nhìn hắn cười ngọt ngào nói.

“Ở đây... ở công ty, chú sẽ dẫn con đi tìm hắn!”

Người nam nhân kia nói, giọng nói có chút cà lăm. Hi Hi khóe miệng ngoắc ngoắc,

“Dạ được ạ, làm phiền thúc thúc rồi!”

Hi Hi đặc biệt lễ phép nói, cho người cảm giác chính là thật đáng yêu.

“Nào đi thôi!” Người nam nhân kia nóng nảy nói.

“Thúc thúc, con muốn đi mua bình nước uống..., chú có muốn uống không?” Hi Hi cười nhìn của hắn hỏi.

Người nam nhân kia cau mày, nhưng nhìn Hi Hi, chỉ là một đứa bé bảy tuổi, cũng không còn suy nghĩ nhiều.

“Không cần, con đi nhanh lên một chút là được rồi!” Người nam nhân kia nói.

Hi Hi gật đầu một cái, sau đó móc tiền ra liền mua một bình nước, người nam nhân kia tầm mắt gián thật chặt nhìn theo Hi Hi, chỉ sợ Hi Hi sẽ chạy trốn mất. Mà Hi Hi còn là rất ngoan ngoãn mua một bình nước rồi trở lại.

“được rồi, thúc thúc, có thể đi!” Hi Hi cười nói, trên mặt một bộ dạng ưu nhã đáng yêu.

“Ân!”

Người nam nhân kia gật đầu một cái, đối với Hi Hi bớt phòng bị một chút, chỉ là một đứa bé bảy tuổi, còn có thể nháo ra chuyện gì sao?

“Làm sao chú nhận ra con?” Hi Hi hỏi.

Người nam nhân kia nhìn khắp bốn phía,

“Xe ở phía trước chờ, đi thôi!”

“Ồ!” Hi Hi gật đầu.

Người nam nhân kia ở trước mặt dẫn đường, Hi Hi ở phía sau đi theo, vậy mà vừa lúc đi qua đường cái, Hi Hi thấy nơi xa có một chiếc xe cấp tốc lái tới. Hi Hi khẽ nhú mào, ở trong lòng đã biết chuyện gì. Lúc này, Hi Hi dừng bước.

Vậy mà người nam nhân kia vừa quay đầu lại, liền không thấy được Hi Hi rồi. Lúc này, chiếc xe kia cũng dừng ở trước mặt nam nhân kia,

“Người nào?”

“Mới vừa rồi còn ở phía sau tôi. . . . .”

Người nam nhân kia nói xong, mới vừa rồi rõ ràng còn đứng ở bên cạnh hắn, thế nào quay người lại sẽ không người đây.

“Người nào?”

Người từ trên xe bước xuống hỏi. Người nam nhân kia còn là sững sờ, hiển nhiên không ngờ không thấy Hi Hi

“Ồ bên kia. . . . .”

Người nam nhân kia thấy bóng dáng của Hi Hi, chỉ vào trong đám người nói.

Hắn vừa nói như thế, nhất thời tất cả mọi người phát hiện Hi Hi, Hi Hi đứng ở một bên đường, khoe miệng lạnh lùng, nhìn bọn họ. Quả nhiên, không phải cha phải tới .

“Đuổi theo, bắt hắn trở về, nếu không các người ai cũng đảm đương không nổi!”

Trong đó một người cầm đầu nói, sau đó mấy người từ trên xe bước xuống, hướng tới phía Hi Hi liền đuổi theo.

Hi Hi đang đứng ở bên kia đường, vậy mà lúc này, vừa vặn có một cỗ chiếc xe buýt dừng ở trước mặt của Hi Hi, Hi Hi hướng bọn họ nâng lên nét mặt khinh miệt cười, không nói hai lời, trực tiếp bước lên xe buýt.

Chờ đám người kia đuổi theo, xe đã lái đi. Hi Hi tìm một vị trí gần cửa sổ ngừng lại nhìn phía ngoài, nhìn thấy bọn họ lên một chiếc xe, khoe miệng Hi HI ngoắc ngoắc.

Nếu quả thật đem Hi Hi so với mấy đứa bé bảy tuổi khác mà đối đãi, như vậy là sai lầm rồi.

Hi Hi thông minh cũng không hơn bọn họ bất luận kẻ nào. Nếu như không phải là thể lực không được như bọn họ, HiH nhất định chơi đùa chết bọn họ! Liền lấy thông minh cũng có thể chơi đùa chết bọn họ!

Ngồi ở trên chỗ ngồi, Hi Hi nghĩ tới, hoặc là, có phải là bọn hắn hay không bắt cóc mẹ? Nghĩ đến cái này, Hi Hi nhú mào.

Chuyện bây giờ, càng ngày càng khó phân biệt rồi, hiện tại mẹ đã bị bắt đi, giờ lại tới bắt hắn, đến cùng phải hay không cùng một người làm?

Nghĩ tới đây, Hi Hi có chút phiền, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, rốt cuộc như thế nào mới có thể tìm được mẹ! Hi Hi chợt có chút giận sự bất lực của mình, mình giỏi về mấy vi tính thì thế nào? Thiên tài thì thế nào? Ngay cả mình mẹ cũng không tìm được, Hi Hi thật rất phiền.

Đang lúc ấy thì, Hi Hi chợt phát hiện, một chiếc màu đen xe đi theo sát nút bọn họ. Hi Hi ngồi cạnh cửa sổ, vậy mà chiếc kia màu đen xe, đột nhiên cố gắng lên chạy song song tới, lúc này, cửa sổ xe từ từ mở xuống, một người đàn ông cầm một khẩu súng đưa ra ngoài.

Hi Hi sững sờ, không ngờ bọn họ còn chưa hết hi vọng đuổi theo, cơ hồ trong cùng một lúc, Hi Hi vội vàng rút thân thể về, đem thân hình nhỏ bé của chính mình giấu đi. Hắn vốn là còn nhỏ, một giấu đi, bên ngoài xe người của thật vẫn khó tìm.

Hi Hi cúi đầu, rời khỏi chỗ ngồi. Nhưng xe, lại tiếp tục đi theo, Hi Hi giấu mình ở trong xe, sắc mặt biến thành nghiêm túc, hần len lén nhìn một chút đám người đi theo bọn họ, hình như vì hần, bọn họ sẽ không lo lắng giết lầm bất luận kẻ nào! Thà giết lầm 1000, cũng sẽ không bỏ qua cho hần!

Nhưng Hi Hi lại không làm được, hần không muốn bởi vì mình, mà liên lụy đến mọi người trên xe, dù sao bọn họ đều là vô tội, Hi Hi sẽ áy náy. Nhưng là bây giờ làm thế nào? Xem khuynh hướng bọn họ, giống như không giết hần, bọn họ sẽ không bỏ qua a.

Hi Hi ngồi ở bên trong, suy nghĩ một chút, chợt nghĩ đến cái gì, đứng dậy liền hướng tài xế chạy lại.

“Tài xế thúc thúc, có phần tử kinh khủng!” Hi Hi chạy đi lên nói.

Tài xế nghe được lời nói Hi Hi, quay đầu lại liếc mắt nhìn Hi Hi, cười cười,

“Người bạn nhỏ, chớ nói lung tung, xã hội bây giờ từ đâu tới phần tử kinh khủng a, mau trở về ngồi đi, nếu không một lát té bây giờ!” Tài xế cười nói, tạm lấy lời nói Hi Hi chỉ là đang nói đùa.

Hi Hi cau mày, “Là thật!”

Hết sức lo lắng nói, sau đó mắt liếc một cái, thấy chiếc xe màu đen kia, đã đuổi theo, hần nhất kích động nắm tài xế tay nói,

“Chú xem, bọn họ đuổi theo tới, bọn họ muốn giết sạch mọi người trong xe này!”

“Được lắm, người bạn nhỏ, không nên tùy ý nói giỡn, có mấy lời không thể nói lung tung a!” Tài xế ý tốt mà nói.

Mọi người cũng đều nghe được đối thoại giữa tài xế cùng hi hi, cười ồ một tiếng, chỉ là đứa bé này ngược lại xem ra động lòng người, đáng yêu a.

Nhìn bọn họ không chịu tin tưởng, Hi Hi hết sức gấp gáp. Ngay vào lúc này, chỉ nghe được, phịch một tiếng, mọi người sửng sốt. Ngay sau đó có người quay đầu lại nhìn ngoài cửa sổ, lúc này bỗng nhiên có người kêu,

“Là thật, có người cầm súng hướng vào trong xe!”

Có người kêu như vậy, mọi người nhất thời cũng nhìn ra phía ngoài, sau khi xác định, tất cả mọi người luống cuống.

Lúc này, người ngoài xe hướng về phía trên xe buýt nổ phát súng thứ hai, vậy mà tài xế vừa quay đầu lại liền thấy được. Nhất thời, trong xe sôi trào, tất cả mọi người kêu, la hét, các loại tiếng thét chói tai vang lên.

Tài xế hình như cũng không có gặp phải chuyện như vậy, trong khoảng thời gian ngắn có chút luống cuống.

Trong xe rối như tơ vò, tất cả mọi người không ngồi yên, không phải thét chói tai, chính là muốn kêu xuống xe, Hi Hi nhìn bọn họ, mặt nhỏ hết sức nghiêm túc, biết mục tiêu của bọn họ là mình, suy nghĩ một chút, Hi Hi mở miệng,

“Tất cả mọi người dừng lại, đóng cửa sổ, đứng ở tại chỗ!” Hi Hi hô to.

Nhưng tất cả mọi người cùng không có nghe được, vẫn là muốn la hét muốn xuống xe.

“Muốn sống thì tất cả im miệng cho tôi!”

Lúc này, Hi Hi chợt hô to một tiếng, âm thanh hết sức vang dội, nhất thời kinh hãi trong mọi người bùng nổ. Bọn họ đều là muốn sống.

“Tất cả mọi người ngồi chồm hổm trên mặt đất”

Nhìn Hi Hi, không ngờ một đứa bé tự nhiên lại có hình dạng này, còn có thể trấn định như vậy, rốt cuộc là không sợ, vẫn là không biết sợ?

Hi Hi nhìn người trong xe, nhìn bọn họ đều yên lặng ngồi xuống, mới mở miệng,

“Nếu như các người nói muốn sống, tất cả yên lặng một chút tôi, nghe tôi chỉ huy, nếu không chết rồi, đừng trách tôi không cảnh tỉnh các người!”

Hi Hi nói gần từng chữ, vào giờ phút này, rất có uy nghiêm, từ trong ra ngoài tản mát ra một khí thế vương giả.

“Nghĩ muốn xuống xe, không sợ bị nổ súng bắn chết, tôi lập tức dừng xe để cho các người đi xuống!”

Mọi người nhất thời hai mặt nhìn nhau, không ngờ một đứa bé lại có thể nói ra như vậy, dưới tình huống như thế, so với bọn hắn còn bình tĩnh hơn.

Mọi người cũng đều ngăn người một chút, quả thật không ai nói nữa, điều này cũng chấp nhận nghe theo Hi Hi an bài.

Tài xế cũng không có dừng xe, nghe được Hi Hi trấn an mọi người trong xe, lúc này quay đầu lại nhìn hắn, “Vậy chúng ta bây giờ nên làm cái gì?”

Hi Hi nhíu mày, suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn tài xế,

“Đem xe hướng tới sở cảnh sát chạy tới!”

“À?”

“A cái gì à? Chạy!” Hi Hi hô to.

Tài xế gật đầu, liếc mắt nhìn Hi Hi, không ngờ đứa bé này lại vẫn thật sự có mấy phần cơ trí, không khỏi lộ ra ánh mắt khâm phục.

Tài xế cũng không phải là đèn đã cạn dầu, lái xe đã lâu, kỹ thuật vẫn phải có, đột nhiên nhấn ga, hướng phía trước chạy, không quản phía trước có cản trở, Không quản tốc độ xe của mình, ý nghĩ quan trọng bây giờ là tới đồn cảnh sát nhanh nhất có thể

155. Chương 155: Tài Xế Cũng Điên Cuồng !

Edit : Oanh Love

Bác tài xế xe buýt cũng không phải là đèn đã cạn dầu, lái xe đã lâu, kỹ thuật vẫn phải có, ông đột nhiên nhấn ga, hướng phía trước phóng như bay trên đường với tốc độ kinh người , bất chấp tất cả , không cần để ý các đèn giao thông hay tốc độ đang vượt mức cho phép , trong đầu ông giờ này chỉ giữ vững ý chí kiên định là phải chạy thật nhanh về phía trước , chân đạp ga lớn, tay lái chuyển liên tục lạng lách vượt qua những chiếc xe khác , tất cả mọi người ở trong xe ngồi không vững, thân thể ngã nghiêng , Hi Hi cũng nắm chặt lan can , bé muốn chính là sức mạnh ý chí tinh thần như vậy.

Xe chạy ổn định hơn lúc trước một chút , Hi Hi quay đầu sang nhìn mọi người , bé lớn tiếng hô, “Mọi người mau đóng cửa sổ lại!” .

Lúc này, trên xe có mấy nam nhân đứng cầm đứng lên , vội vàng đóng cửa sổ lại.

“Tất cả mọi người ngồi chồm hổm trên sàn xe chớ lộn xộn!” Hi Hi chỉ huy, vì vậy tất cả mọi người ngồi chồm hổm trên sàn xe , Hi Hi chưa chỉ huy, mọi người thật sự ngồi yên vẫn không dám lộn xộn.

Xe phía sau vẫn không ngừng đuổi theo, thấy tất cả mọi người yên ổn vị trí của mình , Hi Hi đi tới một góc khuất , ngồi xổm xuống, giơ tay lên, mở ra đồng hồ đeo tay, “Tập ni, có ở đây không?”

Hi Hi hướng về phía một điểm đỏ trên đồng hồ đeo tay nói khẽ , đó là cách mà bọn họ truyền tin cho nhau , chỉ cần địa phương có mạng lưới internet , thông tin liên lạc sẽ hết sức cường hãn.

Đang bên kia Tập Ni chuẩn bị họp tổng bộ , đồng hồ đeo tay chợt chấn động một cái, “Thế nào?” Tập Ni biết, bình thường không có chuyện gì hay tình huống quan trọng , tuyệt đối Hi Hi sẽ không dễ dàng dùng loại phương thức này để liên lạc cậu .

“Lập tức triệu tập người ở A Thị tới Giang Hoa phố cứu tôi , có người muốn giết tôi!” Hi Hi nói.

“Có người muốn giết cậu ? Người nào?” Tập Ni nghe được Hi Hi nói, nhất thời hội nghị bên kia cũng chấm dứt, Hi Hi là tâm phúc của bọn họ và cả Hợp Tung , nhất định bé không thể gặp chuyện không may.

“ Tôi cũng không rõ ràng lắm, nhưng tình huống nguy hiểm vô cùng, bây giờ tôi đang bị truy sát trên một chiếc trên xe buýt, có một chiếc xe đuổi theo tôi , trên chiếc xe đó hiện có bao nhiêu người tôi cũng không biết!” Hi Hi nói, âm thanh đê thấp, nếu như bị mọi người trên xe biết được mục tiêu của bọn họ là bé , Hi Hi không dám bảo đảm , bọn họ có thể hay không giao bé ra ngoài cho bọn kia.

“ Chết tiệt , bảo bối , cậu rốt cuộc đắc tội bao nhiêu người, kẻ thù là ai cũng không biết!” Táp Ni nói.

“Mẹ nó, tôi làm sao biết!” Hi Hi mắng một tiếng, lúc này nhất định phải thảo luận về vấn đề này sao?

“Hiện tại Mặc tử đã liên lạc người tới giúp cậu rồi , bảo bối, trong lúc này, cậu sẽ không bị bọn chúng giết chết chứ?” Táp Ni hỏi.

“Nói nhảm, tôi yếu như vậy sao?” Hi Hi kháng nghị.

Đang tại thời điểm Táp Ni muốn nói , rõ ràng cậu liền nghe thấy có tiếng súng vang lên.

Táp Ni nhướng mày, “Xem ra bọn họ thật nghĩ đưa cậu vào chỗ chết!”

“Yên tâm, tôi sẽ không để cho bọn họ toại nguyện!” Hi Hi hung hăng nói, gương mặt nho nhỏ thoáng qua một tia hung dữ.

Càng muốn cho bé chết, sinh mệnh của bé càng cường hãn.

Ở điểm này, Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên , còn có Hi Hi , giống nhau đều cường hãn, mạnh mẽ .

Một nhà ba người đều là cái loại đó gặp mạnh sẽ mạnh hơn người!

“Vậy cậu nhớ cẩn thận một chút, tôi sẽ lập tức làm phái người sang hỗ trợ an toàn cho cậu!” Táp Ni nói.

“Bảo bối, cẩn thận một chút!” Thẩm Dạ Thiên cũng bên kia lo lắng dặn dò.

“Ân!” Hi Hi đáp một tiếng.

Lúc này bé ngồi chồm hổm trên sàn xe , đang nghĩ nên làm như thế nào giải cứu bản thân thoát khỏi khốn cảnh trước mắt.

Ngay vào lúc này, xe đột nhiên chạy chậm tốc độ lại , tất cả người trên xe cũng đều dồn về phía trước , vốn Hi Hi đang ngồi chồm hổm trên sàn xe , nhưng theo quán tính bé vọt tới trước, cẩn thận ngồi trên sàn xe. “Đã xảy ra chuyện gì?” Hi Hi nhìn tài xế xe buýt hỏi.

Tài xế xe buýt nhìn xe trước mặt, “Bọn họ xông tới muốn chặn đường!”

Hi Hi lập tức đứng dậy, hướng tài xế đi tới, nhìn chiếc kia màu đen xe vọt lên.

Hi Hi mím môi, xem ra bọn họ cố ý muốn giết bé , thật đúng là hao tổn tâm cơ a.

Hi Hi nhìn tài xế, “Đại thúc, xông tới!”

“À?” Tài xế sửng sốt, nhiều năm làm tài xế như vậy , ông còn chưa đụng qua người nào đâu, coi như đụng vào, cũng là kinh hồn bạt vía, chẳng lẽ sẽ phải như vậy xông tới sao?

Hi Hi nhìn tài xế do dự liền mở miệng, “Bọn họ là phần tử khủng bố , không xông tới, bọn họ sẽ giết chết chúng ta!” Hi Hi hô to.

Tài xế nhìn Hi Hi , không ngờ đứa bé này tại thời điểm nguy cấp lại có thể giữ vững bình tĩnh như vậy, lòng dạ ác độc.

Chỉ là, tài xế cũng nghe theo lời Hi Hi nói, đúng, không phải bọn chúng chết, chính là bọn họ vong.

Liều mạng!

Tài xế xe buýt tuyệt đối không phải là đèn đã cạn dầu, ý chí quyết tâm sống còn , xe liền hướng thẳng về phía trước vọt tới với tốc độ cực cao , rất có dáng vẻ một người liều mạng .

Chiếc xe kia vốn muốn xông lên trước , nhưng tài xế đại thúc đột nhiên xông lên, tốc độ, vừa nhanh lại mạnh, bọn họ đang ở khúc quanh, thiếu chút nữa bị đụng chết .

Hi Hi nắm lan can, nhất thời trong bụng đối với tài xế đại thúc muôn phần kính nể a, tài xế đại thúc, người thực trâu bò!

Không hề nhiều năm lái xe .

Xe xông về phía trước , Hi Hi nhìn tài xế đại thúc, “Đại thúc, người thực trâu bò !”

Tài xế đại thúc cũng cười hả hê, đùa sao, ông lái xe buýt nhiều năm như vậy , điểm này kỹ thuật vẫn phải có.

Chỉ là lúc lái xe luôn luôn , ông muốn khách hàng an toàn, thật coi ông là đồ bỏ sao.

Xe buýt chạy với tốc độ cao về phía trước , nhưng chiếc xe vẫn không chịu chết tâm cứ tiếp tục đuổi theo của bọn họ , không giết được bé , trở về không tiện khai báo.

Hi Hi nhìn bọn họ đuổi tận cùng không chịu buông, bé mắng một câu, “ Con bà nó , bám dai như đĩa đói !”

Nếu như có Hoa Hồng ở đây thì tốt quá rồi , nhất định cô ta sẽ xông xuống dưới , cầm súng trực tiếp giết chết hết lũ chết tiệt kia.

Bất đắc dĩ, người khác số lượng nhiều lại cầm vũ khí hạng nặng trên tay , dù bé hiện tại có cái gì cũng khó mà phát huy được a.

Đúng rồi!

Hoa Hồng!

Nghĩ đến Hoa Hồng , Hi Hi chợt nhớ tới một chuyện rất quan trọng.

Bé nhớ trước lúc Hoa Hồng đi, có từng đưa cho bé một vật, dùng để phòng thân .

Bé vẫn mang theo bên người , dự phòng ngộ nhỡ trường hợp xấu xảy ra , không nghĩ tới hôm nay ngược lại dùng tới.

Từ trên cổ Hi Hi kéo xuống một sợi dây chuyền, không lớn, cũng rất tinh xảo.

Một mặt dây chuyền hình tròn , Hi Hi nhú nhú mảy, sau đó từ từ đem dây chuyền đưa lên quan sát thật kỹ.

Bên trong thế nhưng để một cái nho nhỏ ngòi nổ đưa ra.

Hoa Hồng từng nói, quả bom chưa đủ lực công phá để có thể nổ chết rất nhiều người, nhưng cũng đủ hủy khuôn mặt họ.

Hiện tại Hi Hi chỉ có thể liều một lần rồi !

Hi Hi đứng lên hướng bên cửa sổ đi tới.

Người trong xe không biết Hi Hi định làm cái gì , nhưng Hi Hi chỉ là một đứa bé lại dám hướng bên cửa sổ tới gần, tất cả mọi người bị dọa một thân mồ hôi.

Mọi người muốn nhắc nhở bé , nhưng nhìn bộ dạng Hi Hi lúc này , cũng không còn có người nào dám nói chuyện.

Dù sao, đứa bé này so với bọn họ còn tinh táo hơn a!

Hi Hi nhìn thấy trong mặt dây chuyền có kích nổ , bên trong có một nho nhỏ tâm, chỉ cần cẩn thận sử dụng là có thể thực hiện .

Hi hi thận trọng ngồi cạnh vị trí cửa sổ , vừa muốn cho bọn họ thấy, cũng còn phải ẩn núp tốt giữ an toàn cho bản thân.

Mà người ngoài xe , chứng kiến tới thấy Hi Hi , liền lái xe đi lên tiếp cận , Hi Hi ngồi ở cửa sổ hít vào một hơi thật sâu chuẩn bị hành động , khi cửa sổ xe vừa mở ra, bọn họ giờ súng lên liền hướng về phía cửa sổ xe mở bắn liên tục mấy phát .

Vậy mà lúc này, Hi Hi đứng cạnh cửa sổ kế bên , cầm mặt dây chuyền nhỏ trên tay , lòng bàn tay cũng ra một tầng mồ hôi, Hi Hi kéo xuống tâm của mặt dây chuyền , mặt dây chuyền chớp động Hồng Quang, trong tay nắm mặt dây chuyền mang bom nho nhỏ quăng ra, cơ hội chỉ có một lần, cho nên bé cần phải nắm chặt , chờ xe hoàn toàn theo chân bọn họ một vòng, Hi Hi không nói hai lời từ trong cửa sổ trên xe buýt liền hướng cửa sổ trong xe bọn họ ném vào.

Mà người trong xe, hình như không nghĩ tới Hi Hi sẽ hướng bọn họ ném đồ, sững sờ, ngay sau đó một giây kế tiếp, oanh một tiếng, trong xe đột nhiên nổ tung một tiếng.

Bởi vì cửa xe đang đóng, ánh lửa xông từ trong cửa sổ ra, Hi Hi đứng ở nơi này gần cửa sổ xe, thấy ánh lửa lao ra, bé vội vàng nằm xuống ôm đầu lẩn một vòng tránh .

Thật là nguy hiểm.

Thiếu chút nữa bé cũng bị ảnh hưởng trong vụ nổ.

Nhưng theo như Hoa Hồng nói, uy lực không có lớn như vậy a, nhưng bây giờ , xem ra uy lực thật kinh khủng nha , mặc dù xe không bị nổ bay lên , nhưng bên trong xe ánh lửa một mảnh, mọi người không nhìn thấy.

Bên ngoài chợt nổ tung một tiếng, tất cả mọi người hướng bên kia nhìn.

Chứng kiến chiếc xe kia bạo nổ thì tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Các loại ánh mắt kỳ quái hướng tới hi hi. . . . .

Đứa bé này. . . . .

Trời ơi !

Bé làm sao làm được?

Hi Hi vội vàng thu nhỏ đến cực hạn , giống như chuyện này cùng bé không có bất kỳ quan hệ!

Bé cái gì cũng không biết!

Tài xế vững vàng lái xe, hướng trong đồn cảnh sát tiến tới , ý chí cầu sống đặc biệt mãnh liệt, hơn nữa, tại trong lúc này, đây là lần đầu tiên ông thể hiện thật tốt kỹ thuật lái xe của mình.

Tâm tình đặc biệt thoải mái!

Tài xế dừng xe trước cửa đồn cảnh sát , ông liền hốt hoảng chạy đi báo án , người trong xe cũng đều hốt hoảng xuống xe, Hi Hi cũng từ trên xe bước xuống, nhìn xung quanh, muốn đi.

Ngay lúc này, mấy chiếc xe từ đằng xa chạy tới.

Tốc độ cực nhanh , sau đó dừng lại trước mặt của Hi Hi.

Người đầu tiên bước xuống chính là Lý Thuận, cậu ta thật nhanh chạy đến trước mặt Hi Hi , “Lão đại, như thế nào? Cậu không sao chứ?”

Hi Hi nhìn Lý Thuận , tại sao cậu ta không đến trước khi sự việc xảy ra , nhất định sau khi chấm dứt mới đến sao?

“ Cậu tới cũng thật nhanh quá nhỉ !” Hi Hi nhìn Lý Thuận , cắn răng, nói gần từng chữ.

Lý Thuận nhú mày một chút cũng không có, xụ mặt, “Lão đại, tôi đã dùng tốc độ nhanh nhất để chạy đến, xe chạy tốc độ như bay !”

Nhưng không nghĩ tới vẫn là chậm một bước.

Hi Hi “Hừ!” một tiếng .

Mới vừa rồi mặc dù rất nguy hiểm, nhưng cũng xác thực rất kích thích, Hi Hi phát hiện, thì ra tiềm lực của bé lại thâm hậu như thế a!

“Lão đại, trên đường tới , tôi thấy được, cậu quả thật quá đẹp trai , quá xuất sắc rồi!” Lý Thuận vuốt mông ngựa nói, nhưng cậu rất dùng sức lái xe, nhưng thế nào cũng không đuổi kịp, cậu còn mắng tài xế là kẻ điên, chạy nhanh như vậy đi tìm chết sao.

“Bớt nịnh hót!” Hi Hi hừ lạnh nói.

Chỉ là, trong lòng xác thực cũng có một chút như vậy tự hào!

Lý Thuận cười hắc hắc.

“Lão đại, đi nhanh lên , chậm chạp như thế này , ký giả sắp đuổi kịp đến đây rồi !” Lý Thuận nói.

Chuyện kích thích và nguy hiểm như vậy , nhất định sẽ được đưa lên tất cả các bài báo , bọn họ không thể để cho Hi Hi ra ánh sáng, nếu không hậu quả khó mà lường trước được a.

Một đứa bé 7 tuổi , tay không đối phó nhiều sát thủ như vậy , còn dám mở miệng nói người ta là phần tử khủng bố , thật ra thì chính bản thân mình mới đúng thật 100% là phần tử khủng bố !

Hi Hi suy nghĩ đến chuyện vừa xảy ra , bé phải làm như thế nào để mọi người không nghi ngờ thân phận của mình đây?

Bé cũng không muốn có người phát hiện ra thân phận thật sự của mình !

Hi hi gật đầu, bé cũng biết chuyện phát hiện đến tính nghiêm trọng, cũng không nói thêm điều gì, gật đầu một cái, liền hướng trên xe đi tới.

Lý Thuận chạy tới, thái độ cung kính giúp Hi Hi mở cửa xe, Hi Hi giống như một vị vương giả , trực tiếp ngồi xuống. Khí thế kia, thật là bức người .

Đối với Lý Thuận chuyện đó dường như là thói quen , lão đại luôn mang cho hắn”Vui mừng” .

Mọi người định thần trở lại , nhìn Hi Hi , nhìn thấy bé được một chiếc xe chở đi, sau đó nhìn vào chiếc xe đang dần biến mất , thì ra bé là con một gia đình có tiền a. . . . .

Hung hãn như vậy.

156. Chương 156: Không Chiếm Được Tâm, Phải Có Được Người Của Cô!

Edit: Phù Vân Y Y

Một màn này, bị người đi đường quay lại, sau đó ký giả đuổi theo tới, bị phát tin tức lên TV.

Ký giả liên tuyến, truyền hình trực tiếp, lại có người tuôn ra là một đứa bé bảy tuổi tay không giết chết phần tử kinh khủng. . . . .

Một màn này mới vừa lên tin tức, Mặc Thiếu Thiên cùng Vân Dục còn có Tiểu Cách đang thương lượng chuyện, ngay khi thấy như vậy một màn kia, Mặc Thiếu Thiên cơ hồ liền đã xác định là Hi Hi. Trừ hắn ra, hắn nghĩ không tới con cái nhà ai còn có thể hung hãn như vậy.

Vân Dục cùng Tiểu Cách biết Hi Hi là con của Mặc Thiếu Thiên cũng không phải kinh ngạc, kinh ngạc chính là thân phận của Hi Hi, không ngờ hắn lại là người của Hợp Tung, còn theo bọn họ đối đầu.

Từ khi biết chuyện này, Vân Dục cười Mặc Thiếu Thiên rất lâu, mà lúc này, thấy tin tức như vậy, Vân Dục thật lòng cảm thấy, không hổ là loại của Mặc Thiếu Thiên, thật vạm vỡ.

Sau khi chuyện xảy ra, Mặc Thiếu Thiên trước tiên phái người đi tìm, thật may là tin tức tới là Hi Hi không có việc gì, nhưng là sau khi chuyện xảy ra đã không thấy tăm hơi.

Mặc dù có thể xác định Hi Hi không có việc gì, nhưng là Mặc Thiếu Thiên còn là rất lo lắng, lập tức cáo biệt Vân Dục đi về. Hắn nhất định phải chính mắt thấy được bảo bối sau mới có thể yên lòng. . . . .

Lý Thuận lái xe đem Hi Hi đưa đến dưới lầu, Hi Hi để cho hắn đi về, hơn nữa để cho hắn nói cho Tạp Ni một tiếng, hắn đã không sao, để tránh bọn họ lo lắng.

Lý Thuận vừa đi, Hi Hi vừa mới đi chuyển, liền thấy đứng ở cửa Mặc Thiếu Thiên, mới vừa rồi một màn kia, Mặc Thiếu Thiên đã nhìn thấy trong mắt. Cũng biết bọn họ hồi báo trở về, Hi Hi là bị người của Hợp Tung mang đi! Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, sửng sốt.

Bên trong gi—an phòng, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi,

“Như thế nào? Có bị thương không?” Mặc Thiếu Thiên mặc dù mặt lạnh, nhưng là vẫn khẩn trương hỏi.

Không ngờ hần vừa rời đi một lát, Hi Hi lại xảy ra chuyện lớn như vậy. Hi Hi sửng sồ, nhìn Mặc Thiếu Thiên,

“Cha, cha biết?”

Mặc Thiếu Thiên nhếch môi,

“con làm động tĩnh lớn như vậy, cha không muốn biết cũng khó, đứa bé bảy tuổi tay không giết chết phần tử kinh khủng. . . . . Cái này tựa đề thật là sáng đấy!” . . . . .

Hi Hi . Thật rất sáng sao? Đây chính là hần tại trong lúc nguy hiểm chạy trốn trở về!

“Này không trách con à. . . . .” Hi Hi vô tội nói, hần là người bị động a!

Mặc Thiếu Thiên nhíu nhíu mày, không thêm để ý cái này, cho dù là cố ý, Mặc Thiếu Thiên không quan tâm, chỉ cần Hi Hi không có việc gì là tốt.

“Cho cha nhìn xem, có bị thương không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Hi Hi lắc đầu một cái, “cha,con không sao!”

Nói qua Hi Hi vươn tay sờ sờ tóc mình trên trán, chính là thiếu chút nữa đem tóc cháy luôn, hôm nào cùng hoa hồng nói một chút, uy lực rốt cuộc bao nhiêu, nên thông báo trước đó một tiếng.

Nhìn Hi Hi không có bị thương, Mặc Thiếu Thiên lo lắng trong lòng cuối cùng cũng để xuống.

Chỉ là Hi Hi một người tay không giết chết nhiều người như vậy, cũng làm cho Mặc Thiếu Thiên thật bất ngờ, rất vui mừng, chuyện này, sợ là đổi thành người trưởng thành đều làm không được!

“Thật may là con không có ra ánh sáng, nếu không cảnh sát lại tìm tới cửa!” Mặc Thiếu Thiên nói, lúc này, cũng cảm thấy bảo bối giống hần, hần khi còn bé phong phạm như vậy.

Hi hi nhíu mày,

“Coi như tìm tới cửa, cha không phải là vẫn là chuyện cha có thể giải quyết sao?” Hi Hi cười hỏi ngược lại, nụ cười mang theo một tia chắc chắn.

Lần này trải qua nguy hiểm, Hi Hi hiểu một cái đạo lý. Cuộc sống của bọn họ sẽ không giống người bình thường sinh hoạt gió êm sóng lặng như vậy..

Mặc dù hần này không biết lần rốt cuộc người tập kích hần là ai, nhưng là Hi Hi biết, sau này bọn họ muốn đối mặt nhiều hơn, sợ rằng so cái này kinh khủng hơn gấp mười gấp trăm lần đều có. Nếu Hi Hi lựa chọn con đường như vậy, nhất định sẽ đi tới cùng, lần này, càng tăng thêm ý kiên định của hần muốn tiếp nhận huấn luyện của Hợp Tung. Có một ngày, hần cũng không cần phải bị động. Hần muốn khi này cái thế giới quá trình dẫn người!

Mặc Thiếu Thiên không có coi thường cặp mắt đầy dã tâm của Hi Hi, nhưng là hiện tại Mặc Thiếu Thiên đối với Hi Hi thật yên lòng, hần là một đứa bé rất có tư tưởng, rất có chủ kiến, có lẽ, con đường này thích hợp hần.

Mặc dù hần cũng không nguyện ý con của mình lại đi con đường của hần, nhưng là nếu như đây là lựa chọn của Hi Hi, hần sẽ ủng hộ. Hơn nữa, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy, Hi Hi rất có thiên phú, rất thích hợp con đường này, có lẽ sẽ có một ngày, Hi Hi không chừng có thể thống nhất hắc đạo.

Mặc Thiếu Thiên khóe miệng ngoắc ngoắc,

“Con cứ như vậy chắc chắn chứ?”

“Dĩ nhiên!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên cười, không sai. Cho dù có hiểu rõ là Hi Hi làm thì thế nào? Ai dám động đến con hắc, hắc liền không cho người đó sống yên!

Hi Hi nhìn cha cười, hết cách rồi, cha cả có bản lãnh ở a thị có thể đi ngang. Hắc hết sức yên tâm a.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, khẽ nhú mày,

“Biết là ai làm sao?”

Hiện tại Hi Hi còn nhỏ, không có trải qua huấn luyện đặc biệt, Mặc Thiếu Thiên không thể không lo lắng.

Hi Hi cũng nghiêm túc, nhìn Mặc Thiếu Thiên lắc đầu,

“Con cũng không biết, nhưng chắc chắn là không phải là bọn người bắt cóc mẹ, bọn họ nói là cha phải tới đón con đây!”

Mặc dù là nói láo tệ một chút, không lừa được Hi Hi, nhưng là muốn giết hắc, nên đối với bọn họ rất quen thuộc.

Nghe được lời nói Hi Hi, Mi đầu Mặc Thiếu Thiên nheo lại. Để cho hắc tra được là ai, nhất định giết bọn họ.

Mặc Thiếu Thiên không có ở hiện trường, cảnh sát đi cũng không có tìm được người, cho nên không tra được, nhưng là nếu như một khi biết là ai, Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối với sẽ không bỏ qua cho đấy!

“Cha, có tin tức mẹ sao?” Hi Hi hỏi.

Mặc Thiếu Thiên lắc đầu,

“Tạm thời còn không có, vệ tinh căn bản tìm tòi không tới, vị trí bọn họ chắc là không có In-ter-net!” Mặc Thiếu Thiên nói.

A thị nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, muốn tìm đến một người, thật đúng là không dễ dàng.

Hi Hi mím môi, cũng không nói cái gì.

“Chỉ là con yên tâm, coi như đem A thị lật qua, cha cũng vậy sẽ tìm được mẹ con!” Mặc Thiếu Thiên từng chữ một nói.

Hi Hi hơi nhú mày,

“Cha, cha cảm thấy có phải hay không Trọng Nhược Tình làm?” Hi Hi hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, bọn họ cũng hoài nghi điểm này, nhưng lại không có bất kỳ chứng cứ.

“Có phải hay không, rất nhanh sẽ biết. . . . .” Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên lo lắng cười

. . . . .

Mà vào lúc này. Lục Tử Thịnh cũng không biết từ nơi nào nhận được tin tức, nghe được tin tức Tử Lam mất tích, trước tiên phải đi tìm Trọng Nhược Tình.

Một cước đá văng cửa biệt thự, Lục Tử Thịnh đi vào, bắt được Trọng Nhược Tình,

“Lâm Tử Lam ở nơi nào?”

Trọng Nhược Tình nhìn hắc,

“Lục Tử Thịnh, anh nghĩ anh đang làm gì?”

“Trọng Nhược Tình, nói cho tôi biết, Lâm Tử Lam ở nơi nào, cô dám tổn thương cô ấy, tôi nhất định giết chết cô!” Lục Tử Thịnh nhìn cô nói gần từng chữ, sắc mặt hết sức âm u.

Mặc dù, Lâm Tử Lam đối với hắc ra vẻ không có bất kỳ ý tứ, nhưng khi nhận được tin tức, biết Lâm Tử Lam mất tích, hắc còn là rất lo lắng, trước tiên, vọt tới nơi này chất vấn Trọng Nhược Tình.

Dù sao, Lâm Tử Lam ở bên cạnh Lục Tử Thịnh nhiều năm, mặc dù không có khắc sâu như vậy, cũng có thời giờ—an lắng đọng tình cảm xuống.

Trọng Nhược Tình không ngờ Lục Tử Thịnh sẽ biết, bị hấn đè xuống ghế sa lon, sắc mặt thật không tốt,

“Lục Tử Thịnh, tôi không biết anh ở đây nói gì, buông tôi ra!”

“Cô không cần khiêu chiến sự kiên nhẫn của tôi, lại càng không muốn cho tôi hối hận đã cứu cô!”

Lục Tử Thịnh nói gần từng chữ, người khác không biết Trọng Nhược Tình là ai, chẳng lẽ hấn còn không biết sao! Ban đầu bảo lãnh cô ra ngoài, bởi vì bọn họ có một giao ước, không ngờ cô thế nhưng đối với Lâm Tử Lma xuống tay.

Trọng Nhược Tình nhìn Lục Tử Thịnh, hai mắt nhìn chăm chăm vào hấn, qua mấy giây, cô mới chậm rãi mở miệng,

“Lục Tử Thịnh, Anh làm cái này là gì chứ, Lâm Tử Lam căn bản cũng không thích anh!” Trọng Nhược Tình nói.

“Câm miệng! Cái này cùng cô không có quan hệ, nói cho tôi biết, Tử Lam ở nơi nào?” Lục Tử Thịnh nói, sắc mặt âm u.

Nếu như Lâm Tử Lam thật xảy ra chuyện gì, hấn nhất định không chút do dự giải quyết Trọng Nhược Tình.

Trọng Nhược Tình hít thở sâu một hơi, Lâm Tử Lam sao mà may mắn có nhiều người như vậy thích cô, duy trì mình cô! Suy nghĩ một chút, Trọng Nhược Tình mở miệng,

“Anh muốn biết, không thành vấn đề, tôi có thể nói cho anh biết!”

“Nói!”

“anh buông tôi ra, anh như vậy tôi nói thế nào?”

Lục Tử Thịnh nhìn cô, cũng biết cô cũng không thể làm gì, liền buông cô ra.

Trọng Nhược Tình đứng dậy, xoa bóp cánh tay của mình,

“Không sai, tôi biết rõ Lâm Tử Lam ở nơi nào, nhưng là người bắt cóc cô ta không phải là tôi!”

Lục Tử Thịnh cau mày, quay đầu lại nhìn cô,

“Không phải cô? Vậy là ai?”

Trọng Nhược Tình suy nghĩ một chút,

“Cái này tôi không thể nói cho anh biết!”

“Cô!”

Nghe thế, Lục Tử Thịnh hận không được bóp chết Trọng Nhược Tình.

“Tôi hiểu rõ anh hận tôi, nhưng là cô ta bây giờ là người có thể cứu ba tôi, tôi không thể nói cho anh biết!”

“Trọng Nhược Tình, cô cái này là đang khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi!”

“Lục Tử Thịnh, ban đầu chúng ta giao ước, anh đã cứu tôi, tôi hiểu rõ anh thích Lâm Tử Lam, nhưng là anh yên tâm, cô ta hiện tại không có việc gì, rất an toàn, tôi hiện tại không muốn giết cô ta, tôi chỉ nghĩ cứu ba của tôi!” Trọng Nhược Tình nói gần từng chữ.

“tại sao tôi phải tin tưởng cô?”

“Chỉ bằng tôi nợ anh một cái nhân tình!” Trọng Nhược Tình nói.

Nghe thế, Lục Tử Thịnh sững sờ một chút.

Trọng Nhược Tình biết hấn động tâm, liền lại mở miệng,

“Lục Tử Thịnh, người biết, Lâm Tử Lam đã có một đứa con, còn là con của Mặc Thiếu Thiên, cho dù anh thích cô ta, cô ta cũng không thích anh!”

“Câm miệng!” Lục Tử Thịnh then quá thành giận, lạnh giọng quát lên.

“Được, tôi câm miệng, nhưng là nếu như anh thật muốn Lâm Tử Lam, đợi sau khi tôi cứu ba tôi ra, tôi sẽ giao cô ta cho anh, đến lúc đó, anh muốn như thế nào cũng có thể!” Trọng Nhược Tình nói gần từng chữ.

Đây là chuyện đối với nam nhân có sứ mệnh hoặc nhất!

Lục Tử Thịnh nhíu mày, quả nhiên, sau khi nghe Trọng Nhược Tình nói, ánh mắt thoáng qua một tia ánh sáng.

Trọng Nhược Tình nhìn đến hần do dự, vì vậy tiếp tục mở miệng, “Không chiếm được lòng của cô ấy, lấy được người của cô ấy cũng là rất tốt a. . . . .”

157. Chương 157: Mặc Lưu Ly Trầm Lặng Thần Bí !

Edit : Oanh Love

Trọng Nhược Tình nhìn thấy Lục Tử Thịnh thoáng chút do dự trong ánh mắt , cô ngay lập tức tiếp tục mở miệng, “ Nếu anh không thể chiếm được tâm của Lâm Tử Lam , vậy thì chiếm lấy thân thể của cô ta cũng xem như là một chuyện tốt đối với anh. . . . .”

Lục Tử Thịnh sững sờ, chăm chú nhìn Trọng Nhược Tình, ánh mắt anh tràn đầy tìm tòi nghiên cứu.

“Đối với tất cả nữ nhân, nếu như muốn có được tâm của cô ta , trước tiên phải chiếm lấy thân thể của cô ta , Lâm Tử Lam cũng đồng thời là một nữ nhân, đương nhiên cũng sẽ không ngoại lệ. . . . .” Trọng Nhược Tình chậm rãi nói.

Lục Tử Thịnh nhìn Trọng Nhược Tình , anh biết , quả thật Lâm Tử Lam không thuộc dạng nữ nhân như thế .

Thà rằng cô cả đời sống cô đơn , cũng sẽ không bao giờ chấp nhận việc như thế xảy ra .

Lục Tử Thịnh nhếch miệng , “ Trọng Nhược Tình, cô rốt cuộc đem Tử Lam giấu ở đâu ?”

“ Anh yên tâm, tôi sẽ không đối xử tệ với cô ta đâu , tôi đã nói rồi , chỉ cần ba tôi được thả ra, ngay lập tức tôi sẽ giao Lâm Tử Lam cho anh, mặc kệ anh muốn anh hùng cứu mỹ nhân cũng tốt, chiếm lấy thân thể của cô ta cũng tốt, tất cả đều tùy theo ý anh xử lý !”

“ Cô chắc chắn chứ?” Lục Tử Thịnh hỏi.

“ Con người tôi nói được nhất định sẽ làm được, chỉ là , sau này , tôi và anh không ai nợ ai !”

“Được, nhưng nếu như Lâm Tử Lam thật sự có gì sơ xuất , cô tin không , ba cô tôi có thể cứu được ra ngoài được , cũng sẽ có khả năng đem ông ta đưa ngược vào trong đó lại !” Lục Tử Thịnh nhìn Trọng Nhược Tình , từng chữ từng chữ nói, giọng anh rất hung dữ.

Trọng Nhược Tình nhìn Lục Tử Thịnh, cô thật sự không ngờ , anh ta đối với Lâm Tử Lam rất thâm tình .

“Anh yên tâm, đến lúc đó nhất định chính tôi sẽ đem cô ta giao đến tận tay anh, tôi bảo đảm , cô ta ngay cả một sợi tóc cũng không bị tổn hao !”

Lục Tử Thịnh hừ lạnh một tiếng, xoay người bỏ đi .

Trọng Nhược Tình đứng im tại chỗ, nhìn theo bóng lưng Lục Tử Thịnh , con người cô càng thêm âm u.

Lâm Tử Lam , tiện nhân này cả đời cô nhất định sẽ không được sống yên ổn !

~~~~~

Mặc Lưu Ly cũng không ngờ tới , mọi chuyện lại có thể phát triển thành cái bộ dáng này.

Ở nhà , cô luôn sắm vai một cô gái lúc nào cũng ngoan ngoãn, nghe theo lời gia đình khuyên bảo cô tích cực chăm chỉ học tập , thành tích không ngừng tăng lên , sau khi thi xong đại học , cuối cùng cô lựa chọn một mình ra nước ngoài du học.

Tuy rằng cô là một đứa con gái rất nghe lời ba mẹ , nhưng cô lại rất có chủ kiến riêng của mình , từ nhỏ đến lớn, cô rất ít khi khiến người của Mặc gia lo lắng cho cô.

Mặc dù Cung Ái Lâm rất bất mãn đối với chuyện Mặc Lưu Ly vẫn một mực gọi Mặc Thiếu Thiên là anh ba , nhưng bà lại không cách nào ngăn cản được cô , Mặc Lưu Ly rất chủ kiến riêng của mình.

Từ ngày hôm đó tới nay , Mặc Thiếu Thiên vẫn chưa một lần trở về nhà .

Gần đây cô cũng nhận được tin tức, Tử Lam bị kẻ xấu bắt đi .

Theo cô nghĩ , người đáng nghi ngờ nhất chính là Trọng Nhược Tình.

Chuyện này , cô dám chắc cùng Trọng Nhược Tình không khỏi có liên quan với nhau.

Hôm nay , chính là ngày Mặc Lưu Ly hẹn Mặc Thiếu Thiên , hai anh em cùng nhau trò chuyện.

Thời điểm Mặc Thiếu Thiên còn chưa tới , bỗng nhiên xuất hiện một nam nhân , anh ta nhanh chóng tiếp cận Mặc Lưu Ly .

“ Tiểu thư, sao chỉ có một mình cô vậy ?” Nam nhân có một bộ dáng ưa nhìn , giống như tiêu bạch kiêu.

Ánh mắt Mặc Lưu Ly nhàn nhạt liếc cậu ta một cái, cái gì cô cũng đều không nói , không chịu hé răng trả lời cậu ta dù chỉ một tiếng .

Nam nhân đó thấy cô không nói lời nào, càng thêm lớn gan tiến đến gần cô hơn , “Tiểu thư, cô chỉ có một mình , tôi cũng vậy, không bằng, hai người chúng ta kết giao với nhau đi!”

“Cút!” Mặc Lưu Ly nhìn cậu ta , nhỏ giọng nói.

Trên mặt nam nhân liền biến sắc, ngay sau đó cậu ta bỗng bật cười , “Ồ, không nghĩ tới vẫn là một Tiểu Lạt Tiêu, chỉ là, tôi thích.” Nói xong , cậu ta liền tiến tới, hướng về phía Lưu Ly động tay động chân.

Chân mày Mặc Lưu Ly không hẹn liền nhíu lại, cô thề, cậu ta quả thật có đủ can đảm mới dám đụng tới cô , hôm nay cô nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu ta!

Kết quả, tay của người nam nhân kia , thật sự hướng cô đưa tới.

Trên mặt Lưu Ly hiện ra vẻ chán ghét, chân mày cô cũng không nhíu lại, biểu hiện lúc này cô đang thật sự rất tức giận.

“Dừng tay!” Lúc cô sắp bộc phát , bỗng nhiên có một âm thanh từ phía sau truyền đến.

Mặc Lưu Ly cùng nam nhân kia đồng thời đều dừng lại, hai người quay đầu nhìn về phía sau.

Ngay lập tức cô nhìn thấy người đến chính là Mặc Thiếu Thiên , anh đang đứng phía sau cô , hôm nay , toàn thân anh một bộ quần áo màu đen , nhìn vào rất đẹp mắt , lộ ra khí chất vương giả trời ban .

“Anh ba !” Mặc Lưu Ly hô một tiếng.

Mặc Thiếu Thiên mắt đảo qua, trực tiếp tiến lên, chế trụ tay nam nhân kia kéo ra phía sau , bắt đầu hành hung cậu ta một hồi .

“Cút!” Mặc Thiếu Thiên trực tiếp ném cậu ta trên mặt đất hung hãn nói.

Nam nhân kia không ngờ mình sẽ có kết quả như thế, cậu ta bị đánh không nhẹ, do quá sợ hãi nên trực tiếp lẩn.

Mặc Lưu Ly đứng im tại vị trí của mình , cô mỉm cười nhìn Mặc Thiếu Thiên, chợt nhớ đến lúc lúc nhỏ của bọn họ .

Khi đó Mặc Thiếu Thiên thường lui tới Mặc gia, anh tư không thích Mặc Thiếu Thiên, mẹ cô cũng không cho phép cô nói chuyện với anh ba, không cho chơi đùa cùng anh ba, khi đó Mặc Lưu Ly rất nghe lời mẹ nên cô làm theo, nhưng có một lần vào giờ tan giờ về, có mấy bạn học hợp lại với nhau cùng khi dễ cô, lúc ấy, chính là Mặc Thiếu Thiên đứng cảm đứng ra thay mặt giúp cô.

Cô vẫn còn nhớ rất rõ, khi còn bé Mặc Thiếu Thiên, thân hình rất nhỏ bé, rất gầy yếu, nhưng anh lại một mình đánh với ba người, mặc dù thắng, nhưng bản thân anh cũng bị đánh không nhẹ.

Sau sự kiện lần đó, Mặc Lưu Ly cũng là lần đầu tiên gọi Mặc Thiếu Thiên một tiếng anh ba, mặc kệ người nào ngăn cản, đều không thành công, vừa mới bắt đầu, Mặc Thiếu Thiên không nói lời nào, nhưng dần dần về sau, anh mới chậm rãi bắt đầu nói chuyện với cô.

Lần này, Mặc Lưu Ly giống như nhìn thấy được lúc nhỏ của mình và Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên đi tới, nhìn Lưu Ly, “Em làm sao vậy?”

Mặc Lưu Ly mỉm cười, “Em không sao, anh ba, anh ra tay có hơi quá tàn nhẫn!”

Mặc Thiếu Thiên bởi vì chuyện Lâm Tử Lam mất tích, trong lòng anh cảm thấy rất khó chịu, hiện tại anh rất muốn chết!

“Về sau không được phép một mình ra ngoài, bên ngoài bây giờ rất nguy hiểm!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Lưu Ly dặn dò.

Mặc Lưu Ly nhếch miệng lên cười, “Àn, em biết rồi!”

Liếc mắt nhìn Mặc Lưu Ly, Mặc Thiếu Thiên ngăn người hỏi cô, “Hôm nay em tìm anh có chuyện gì sao?” Mặc Thiếu Thiên mở miệng hỏi.

“Thật ra thì cũng không có gì chuyện quan trọng, chỉ là, lâu rồi anh vẫn chưa có trở về nhà, biết anh hiện tại còn đang tức giận, cho nên em quyết định đi ra gặp anh!” Mặc Lưu Ly nhàn nhạt mở miệng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Lưu Ly, tất cả những người sống trong Mặc gia, người duy nhất có thể mang đến cho anh cảm giác ấm áp chính là Mặc Lưu Ly.

Anh ngoắc ngoắc khóe môi, khinh thường cười lạnh, “Cái nhà kia, không trở về cũng chẳng sao cả!”

Cô đã sớm nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên nhất định sẽ trả lời như vậy mà, Mặc Lưu Ly suy nghĩ một chút, mở miệng, “Anh ba, thật xin lỗi!” Mặc Lưu Ly khẽ nói, giọng nói của cô thật sự rất êm tai.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, không ngờ Mặc Lưu Ly sẽ nói câu này, anh quay đầu sang, nhìn Mặc Lưu Ly, gương mặt yêu nghiệt của anh mang theo một tia mỉa mai, “Ngu ngốc, tại sao lại nói xin lỗi với anh?”

“Qua nhiều năm như vậy, nếu như không phải là do mẹ, ba cũng sẽ không đối xử với anh như vậy!” Mặc Lưu Ly nói, trong chuyện này, nhưng thật ra là bọn họ nợ Mặc Thiếu Thiên rất nhiều.

Chuyện năm đó, vốn chính là một cái hiểu lầm, nhưng cô không ngờ, mẹ lại đem trách nhiệm đổ hết lên trên người Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên ngoắc ngoắc khóe môi, nhìn như khinh thường, khóe miệng lại tràn ra một chút cay đắng khó có thể phát hiện, “Chuyện này cùng em vĩnh viễn đều không liên quan!” Cho nên cũng không cần cô nói tiếng xin lỗi.

Mặc Thiếu Thiên công tư phân minh, nặng nhẹ rõ ràng.

Cung Ái Lâm đối xử với anh ra sao, anh đều nhớ, đồng thời không liên quan gì đến Mặc Lưu Ly.

Trước kia, có lẽ anh đã từng cảm hận qua, nhưng sau khi chuyện kia xảy ra, Mặc Thiếu Thiên không còn phòng bị đối với Mặc Lưu Ly.

“Mặc kệ như thế nào, em đều vẫn mãi là em gái của anh chứ?!” Mặc Lưu Ly cười hỏi.

Mặc Thiếu Thiên mỉm cười gật đầu, nhìn Mặc Lưu Ly, “Dĩ nhiên!”

Mặc Lưu Ly cũng cười một tiếng, cô chỉ cần như thế là tốt lắm rồi.

Khúc mắc giữa Mặc Thiếu Thiên cùng gia đình nhà họ Mặc không phải ngày một hay ngày hai , cũng không thể giải quyết trong thời gian ngắn được , cho nên cô cũng không dám miễn cưỡng.

Im lặng mấy giây, Mặc Lưu Ly nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi, “Anh ba , gần đây có phải anh gặp phải chuyện gì rắc rối hay không ?”

Mặc Thiếu Thiên giật mình , cười nói, “Không có!”

“Em nghe ba nói, gần đây anh cũng có đến công ty làm việc !” Mặc Lưu Ly nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

“ Ông ta đương nhiên muốn tìm người nhìn anh chăm chăm rồi, sợ anh sẽ không đem vị trí Tổng giám đốc trả lại cho ông ấy sao!” Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng nói.

Mặc Lưu Ly ngăn người, cố gắng gượng cười , “Nếu như có gì cần em giúp một tay thì anh cứ nói, nếu em có thể giúp nhất định sẽ hết lòng tương trợ !” Mặc Lưu Ly mở miệng. Biết rõ hiện giờ Mặc Thiếu Thiên có chuyện nhưng không chịu nói cho cô biết, nhưng cô vẫn giữ im lặng không muốn nói ra.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu , cười trấn an cô “Ân, anh không có chuyện gì , em đừng lo lắng!”

Chuyện này , anh không muốn nói cho Mặc Lưu Ly biết , chuyện này vốn không có bất kỳ quan hệ nào với cô , anh cũng không muốn làm cho cô thêm lo lắng.

Mặc dù bọn họ không phải anh em cùng chung một mẹ , nhưng đã trải qua nhiều năm như vậy, xác thực Mặc Lưu Ly vẫn xem anh như là anh em ruột thịt, Mặc Thiếu Thiên đối với cô cũng thế, anh luôn coi cô giống như anh em ruột thịt , nhưng chuyện này, Mặc Thiếu Thiên cũng không muốn cho cô biết.

Ngay vào lúc này, bỗng nhiên điện thoại trong tay Mặc Thiếu Thiên lại vang lên.

Nhìn vào mã số gọi đến thì Mặc Thiếu Thiên nhíu nhíu mày, nhận. “ Tôi nghe.”

Ngay khi nghe được lời nói từ bên đầu dây bên kia thì sắc mặt Mặc Thiếu Thiên càng ngày càng trầm xuống , chân mày anh càng nhíu thật chặt.

“Tốt!” Mặc Thiếu Thiên đáp một tiếng, trực tiếp cúp điện thoại.

Sau đó quay sang nhìn Mặc Lưu Ly, bằng sắc mặt hết sức nặng nề, “Lưu Ly, anh có chút chuyện, cần phải đi rồi !”

“Được, anh có chuyện gì thì đi giải quyết trước đi!” Mặc Lưu Ly hết quan tâm anh.

“Vậy còn em ? Anh cho tài xế đưa em trở về nhé !”

“Không cần, lúc này là tự em lái xe tới đây !”

“Nhưng.”

“Yên tâm đi, em không sao !” Mặc Lưu Ly tặng cho Mặc Thiếu Thiên một nụ cười thật tươi , để anh yên tâm về cô.

“Vậy thì tốt, em nhớ về sớm một chút, đừng ở bên ngoài quá lâu !” Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái.

Trải qua chuyện mới vừa rồi , anh phát hiện ở chỗ này , sẽ không có người nào dám trêu chọc Mặc Lưu Ly rồi, nghĩ đến điều này, Mặc Thiếu Thiên mới yên tâm xoay người rời đi.

Mà Mặc Lưu Ly vẫn tiếp tục đứng trong quán cà phê, nhìn theo bóng lưng Mặc Thiếu Thiên dần biến mất , như có điều suy nghĩ.

Thật ra , tin tức về Lâm Tử Lam gặp chuyện không may , cô đã nghe được một chút tiếng gió

.

Lúc Mặc Lưu Ly từ bên ngoài trở về thì sắc trời đã tối, thời điểm cô trở lại căn phòng của mình , cô chợt nghe một hồi âm thanh gọi điện thoại vang lên.

Mặc Lưu Ly nhíu nhíu mày, đi tới.

Trong phòng, truyền ra âm thanh của Cung Ái Lâm .

Giọng bà tức giận đến suy nhược “Giết không được , thì một phen tiền cũng đừng nghĩ sẽ nhận được!” Nói xong, phịch một tiếng ném điện thoại trên sàn nhà.

Mặc Lưu Ly đứng chôn chân ngoài cửa, khẽ nhú mào, nghe được mẹ rất tức giận, nhưng mẹ cô muốn giết người nào? Thính giác cô rất nhạy bén , tuyệt đối sẽ không nghe lầm, mẹ cô đang làm chuyện mờ ám gì? Người duy nhất có thể để ẹ cảm hận chính là Mặc Thiếu Thiên, không, kể cả sau khi biết anh ba có đứa bé , tính tình mẹ thường xuyên thay đổi , trở nên rất dễ dàng kích động!

Chẳng lẽ là.

Mặc Lưu Ly còn muốn nghe tường tận , nhưng cô nghe được tiếng bước chân bên trong phòng từ từ tiến đến gần cô , Mặc Lưu Ly không dám dừng lại tiếp tục nghe lên nữa , cô nhanh chân trở về phòng mình .

158. Chương 158: Khi Yêu Đã Thành Chuyện Củ

Edit : Oanh Love

Hôm nay Lưu Ly cũng nhìn thấy tin tức trên tivi , nhìn đến đối tượng là một đứa bé 7 tuổi trên xe buýt , tay không chống lại phần tử khủng bố , lúc đó trong đầu Mặc Lưu Ly có cảm giác đứa bé mọi người đang nhắc tới chính là Hi Hi , cháu trai của cô .

Chẳng lẽ , mẹ cô nói muốn giết người nào đó không thành chính là nói Hi Hi sao ?

Chân mào Mặc Lưu Ly bất an nhú chặt , mẹ cô lại vì chuyện năm xưa mà vẫn một mực hận Mặc Thiếu Thiên và Hi Hi đến chết mới thôi sao , đối với sự tồn tại của hai cha con họ lại cảm phần đến thế sao , bởi vị hận thấu xương cho nên mới hành động như vậy , một chút cũng không cảm thấy hổ thẹn sao....

Nếu không phải như vậy , tại sao lại thuê người đi giết một đứa bé chỉ mới 7 tuổi ?

Cho đến bây giờ , thân phận thực sự của Hi Hi còn là một bí ẩn , coi như là Hắc bang trả thù với nhau cũng sẽ không bao giờ tìm đến Hi Hi .

Nên vừa rồi khi cô vô tình nghe được cuộc điện thoại kia , rất nhanh , cô xâu kết lại với tin tức ngày hôm nay trên tivi lại với nhau , mẹ cô xác thực đã thuê người muốn giết chết Hi Hi .

Đang lúc Mặc Lưu Ly trầm ngâm suy nghĩ , đột nhiên điện thoại di động của cô lại vang lên , thấy người gọi đến là Tinh Tinh , Mặc Lưu Ly lập tức nhận điện thoại .

“ Mình nghe nè Tinh Tinh , chuyện mình nhờ cậu điều tra như thế nào.....?”

Vậy mà sau khi cô nghe được tin tức bên kia điện thoại truyền đến , chân mào cô hơi nhú lại , không ngờ tới , chuyện lại nghiêm trọng như vậy .

~~~~~

Mặc Thiếu Thiên cũng không ngờ tới , Trọng Nhược Tình lại dám hẹn gặp anh .

Hơn nữa , còn lấy danh nghĩa Lâm Tử Lam ra làm điều kiện .

Nếu không phải vì chuyện có liên quan đến Lâm Tử Lam , nhất định Mặc Thiếu Thiên sẽ không bao giờ muốn nhìn thấy cô ta dù chỉ một lần .

Bên trong nhà hàng , Trọng Nhược Tình đang ngồi dựa vào cửa sổ , toàn thân cô một bộ quần áo màu đen , kính đen che hết nửa gương mặt , mái tóc đen mượt thả xuống bờ vai , hai chân bắt chéo , đôi chân ưu nhã thon dài và trắng nõn để lộ bên ngoài , cô nhấp một chút cà phê , từ từ chờ Mặc Thiếu Thiên tới , nhìn cô không có một chút gì biểu lộ hiện giờ cô rất gấp gáp .

Sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy , Trọng Nhược Tình cũng nhận được không ít bài học đáng giá , đúc kết ra không ít kinh nghiệm , nếu gấp gáp chuyện sẽ không thành .

Cô nhàn nhã uống cà phê , vì cô biết , hôm nay Mặc Thiếu Thiên nhất định sẽ tới đây gặp cô .

Quả nhiên , phía cửa một trận ồn ào , Trọng Nhượng Tình ngẩng đầu lên liền thấy người đến chính là Mặc Thiếu Thiên ,phía sau anh còn dẫn theo một đứa bé , nhưng cái loại khí chất đó lại giống nhau đến cực hạn , hai người đứng hện đã tới .

Trọng Nhượng Tình nhìn Mặc Thiếu Thiên , hôm nay khi cô nhìn anh cùng trước kia nhìn Mặc Thiếu Thiên , lại là hai loại tâm tình khác nhau .

Mặc Thiếu Thiên vừa đi vào , liếc mắt một cái liền phát hiện ra cô đang ngồi đó đợi anh đến .

Hai cha con , đồng thời hướng về phía cô đi tới .

Thật sự , hôm nay Mặc Thiếu Thiên muốn một mình đơn phương đến đây , nhưng vừa lúc Hi Hi gọi điện thoại cho anh , Mặc Thiếu Thiên cảm giác mình không cần thiết gạt Hi Hi , liền mang theo bé , hai cha con cùng nhau tới .

“ Tìm tôi có việc gì ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Trọng Nhượng Tình “ Rốt cuộc Lâm Tử Lam đang ở đâu ?”

Vốn trong lòng anh đối với Trọng Nhượng Tình còn một chút thương tiếc , dù gì cũng bầu bạn bên nhau mấy năm liền nhưng hôm nay đã bị cô làm mất sạch không còn một mống .

Trọng Nhượng Tình ngẩng đầu lên nhìn Mặc Thiếu Thiên “ Có phải nếu như tôi không dùng danh nghĩa của Lâm Tử Lam , sợ rằng muốn gặp anh cũng không được rồi ?”

Mặc Thiếu Thiên cau mày nhìn Trọng Nhượng Tình , sắc mặt anh hết sức âm u .

“ Anh yên tâm , cho tới bây giờ , hiện tại tôi đối với anh một chút tình cảm cũng không có , hôm nay tôi tìm anh chỉ là muốn lấy Lâm Tử Lam là điều kiện giao dịch !” Trọng Nhượng Tình nhàn nhạt nói .

Cô cũng không ngờ rằng sẽ có một ngày cô dùng giọng điệu như thế để nói chuyện cùng với Mặc Thiếu Thiên , mặc dù mơ hồ vẫn còn tương đối đau , nhưng đích xác một chuyện , cô đối với Mặc Thiếu Thiên một chút tình cảm cũng không có .

Rõ ràng cô đã ý thức được , người đàn ông này chính là một ác ma .

“ Ngồi đi !” Trọng Nhượng Tình mở miệng .

Vì vậy , Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên trao đổi ánh mắt với nhau , Mặc Thiếu Thiên trực tiếp ngồi đối diện với Trọng Nhượng Tình , anh tin tưởng , Trọng Nhượng Tình tìm anh nhất định có chuyện , nếu không cô ta không dám quang minh chính đại như vậy tìm anh .

Hi Hi cũng ngồi xuống , liền ngồi sát bên cạnh Mặc Thiếu Thiên , ánh mắt Trọng Nhượng Tình nhìn lướt qua Hi Hi , cô không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên là một người rất ghét có con , vậy mà bây giờ lại đối với đứa bé này một bước cũng không rời .

Nghĩ đến đứa bé đã mất của mình , trong lòng của Trọng Nhượng Tình có một loại cảm giác không nói nên lời .

“ Có gì liền trực tiếp nói !” Mặc Thiếu Thiên mở miệng , anh rất không thích ánh mắt Trọng Nhượng Tình nhìn Hi Hi như vậy .

Trọng Nhượng Tình nhanh chóng phục hồi tinh thần lại , nhìn Mặc Thiếu Thiên , suy nghĩ một chút , cuối cùng mới mở miệng “ Mặc Thiếu Thiên , tôi muốn anh thả Ba tôi ra !”

Khóe miệng Mặc Thiếu Thiên nhẹ nhàng nhếch lên một nụ cười khinh thường , lại là chuyện này .

“ Tôi nói rồi , cô đã tìm nhầm người rồi , Trọng Chính hiện giờ đang ngồi ở trong tù , cô muốn tìm , cũng nên đi tìm tân nhậm Thị Trưởng , tôi chỉ là một thương nhân , không quản được nhiều như vậy !”

Trọng Nhượng Tình cũng chỉ cười một tiếng , mặc dù lúc trước Mặc Thiếu Thiên đã nói với cô như vậy , nhưng cô nhất định sẽ không tin tưởng .

Thế lực thật sự của Mặc Thiếu Thiên như thế nào , quả thật cô ít nhiều biết được một chút .

“ Vậy nếu như tôi dùng tin tức của Lâm Tử Lam làm điều kiện trao đổi ?” Trọng Nhượng Tình nhìn Mặc Thiếu Thiên , không nhanh không chậm lên tiếng .

Mặt của Mặc Thiếu Thiên liền biến sắc .

Sắc mặt của Hi Hi cũng không tốt chút nào , hai con mắt bé hung hăng nhìn Trọng Nhược Tình , hận không thể đem cô ta ăn sống nuốt tươi , băm trăm mảnh .

Quả nhiên , Trọng Nhược Tình có liên quan trong chuyện này !

Mặc Thiếu Thiên im lặng mấy giây , mới quay sang nhìn Trọng Nhược Tình , lộ ra một nụ cười lạnh lùng đầy khinh miệt , âm thanh không lớn không nhỏ mở miệng “ Trọng Nhược Tình , tôi ngược lại xem thường cô !”

Trọng Nhược Tình ngồi đối diện Mặc Thiếu Thiên “ Do anh nghĩ quá nhiều , chẳng qua tôi chỉ biết tin tức của cô ta mà thôi , cũng không phải tôi bắt cóc Lâm Tử Lam !”

“ Cô cho là những lời bây giờ cô nói , tôi nhất định sẽ tin tưởng sao ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại , tay anh cầm lên ly cà phê khuấy mấy cái , động tác tự nhiên ưu nhã .

Mặc dù anh rất tức giận , hận không thể bóp cổ Trọng Nhược Tình hỏi ra tung tích Lâm Tử Lam nhưng anh càng tức giận cũng nhất định không bộc lộ ra bên ngoài , khóe miệng vĩnh viễn mang theo nụ cười mỉa hoặc .

Đây mới đích thực là chỗ không thể nắm bắt nhất của Mặc Thiếu Thiên .

“ Tin hay không tùy anh , nêu như tôi thật sự là người bắt cóc Lâm Tử Lam , sẽ không chờ tới bây giờ mới đến tìm anh , Mặc Thiếu Thiên , những việc làm trước kia , tôi cũng không muốn so ai đúng ai sai , hơn nữa tôi cũng không còn yêu anh nữa , anh nghĩ cùng với ai chung một chỗ đó là chuyện của anh , hôm nay , tôi chỉ muốn cứu ba tôi ra , để cho ông có được tự do !” Trọng Nhược Tình nói thẳng mục đích của mình , có lẽ cô đã thực sự không còn yêu Mặc Thiếu Thiên , cho nên mới phải dùng những lời thành khẩn như vậy , bất kể như thế nào , bây giờ cô chỉ muốn cứu ba của mình .

Khóe miệng Mặc Thiếu Thiên khẽ nhếch , thủy chung đều mang trên môi nụ cười xinh đẹp đầy mỉa hoặc , để cho người ta không cách nào nhìn ra rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì .

Trọng Nhược Tình ngồi đối diện , nhìn Mặc Thiếu Thiên , trong lòng cô thực sự không cách nào yên ổn .

Mặc Thiếu Thiên có thể làm ra chuyện gì tiếp theo , cô cũng không biết .

Cho tới nay , mặc dù bề ngoài Mặc Thiếu Thiên bị Mặc gia khống chế , nhưng sâu trong xương anh có loại bản lãnh không thể xem thường , Trọng Nhược Tình đương nhiên có thể cảm nhận được một chút .

“ Dựa vào gì bảo tôi phải tin tưởng cô ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại .

“ Một khi ba tôi được thả ra , cả nhà chúng tôi liền đi ra nước ngoài sống , vĩnh viễn sẽ không trở lại !”

Mặc Thiếu Thiên vẫn trầm mặc , đột nhiên mở miệng “ Hảo , tôi đồng ý với cô , nhưng cô tốt nhất không nên gạt tôi , bởi vì hậu quả , cô nhất định không gánh nổi đâu !”

“ Hiện giờ , tôi còn bản lãnh gì lừa anh ?” Trọng Nhược Tình hỏi ngược lại .

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút , đôi mắt âm u , làm cho người ta không nhìn ra tâm tình , Hi Hi vẫn ngồi im , chuyện này hết thảy để cho cha làm chủ .

“ Hiện tại , Lâm Tử Lam đang bị nhốt ở đâu ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi .

“ Tôi muốn ba tôi được thả ra trước sau đó tôi sẽ nói cho anh biết !” Trọng Nhược Tình nói , đây là điều kiện cuối cùng cô cần phải duy trì .

“ Cô cảm thấy , tôi sẽ thỏa hiệp dễ dàng như vậy sao ?” Mặc Thiếu Thiên chăm chăm hỏi ngược lại .

“ Mặc Thiếu Thiên , tôi chỉ muốn cứu ba tôi ra mà thôi , chỉ cần ông ấy có thể tự do , tôi nhất định không lừa gạt anh !” Thật sự trong lòng cô cảm thấy hoang mang run sợ , nếu như Mặc Thiếu Thiên biết hết toàn bộ lại không hề ra tay cứu ba cô ra như vậy tất cả tâm huyết của cô đều uổng phí sao .

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ , sau đó liếc nhìn Trọng Nhược Tình “ Hảo , vậy thì 12 giờ tối nay tôi sẽ cho người cứu ba cô ra , nhưng tốt nhất đừng nghĩ muốn lừa gạt tôi !!!” bởi vì , hậu quả rất nghiêm trọng !

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói những lời này , Trọng Nhược Tình phát giác mình còn có được một tia hy vọng .

“ Hảo , 12 giờ khuya này , khi vừa nhìn thấy ba tôi được an toàn đi ra khỏi đó , tôi sẽ nói cho anh biết Lâm Tử Lam hiện tại đang ở đâu !”

Hai người đạt thành hiệp nghị , Mặc Thiếu Thiên mang theo Hi Hi ra khỏi nhà hàng .

Mới vừa ra khỏi cửa , Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi “ Cha , người tin tưởng những gì cô ta nói sao ?”

“ Tin tưởng , tại sao không tin ?” Mặc Thiếu Thiên xoay người nhìn Hi Hi hỏi ngược lại .

Hi Hi cau mày .

“ Cô ta nói là thật , xác thực cô ta không phải là người bắt cóc , cô ta không có bản lãnh như vậy !” Mặc Thiếu Thiên tin tưởng điều này .

“ Nhưng cô ta cũng là một trong số những người tham dự vào !” Hi Hi nói hết sức khẳng định .

“ Không sai , cho nên , xác thực cô ta biết mẹ con hiện tại đang ở chỗ nào ?” Mặc Thiếu Thiên nói .

Trọng Nhược Tình thuộc dạng nữ nhân nào , anh làm sao sẽ không biết ?

Hi Hi gật đầu tán thành , bé hiểu được ý tứ thật sự của cha .

Chẳng qua là ....

Mặc Thiếu Thiên dịu dàng nhìn Hi Hi “ Chẳng qua là , vì cứu mẹ con , nhất định chúng ta phải thả Trọng Chính ra !”

Hi Hi cũng hiểu rõ ý của Mặc Thiếu Thiên , chuyện cho tới bây giờ , Hi Hi chỉ muốn cứu mẹ của mình ra .

“ Chỉ cần cô ta không tiếp tục làm chuyện xấu , con nhất định sẽ phóng cho cô ta một con ngựa lần này , nhưng nếu như mẹ con xảy ra một chút chuyện , nhất định chính tay con sẽ giết chết bọn họ !” Hi Hi gần từng chữ nói , hết sức khí phách .

Trọng Chính và mẹ , căn bản không có thể so sánh .

Nếu như dùng Trọng Chính để đổi lấy mẹ , Hi Hi cảm thấy giao dịch này , rất tốt !

Thật ra , xác thực để cho Hi hi an tâm chính là câu nói kia cũng Trọng Nhược Tình , từ đó về sau bọn họ sẽ ra nước ngoài sinh sống vĩnh viễn không trở lại , tâm tình của Hi Hi lúc này mới thăng bằng được một chút .

Bọn họ nếu vẫn tiếp tục ở chỗ này , thủy chung đều là tai họa tìm ẩn .

Mặc Thiếu Thiên không ngờ tới Hi Hi lại có tư tưởng như vậy , không tệ , cha con bọn họ cùng nhau trở về .

Một Trọng Chính đang bị giam cầm , nhưng có thể đổi lấy tin tức của Lâm Tử Lam , tại sao lại không làm .

Việc trọng yếu nhất , bọn họ đối với anh , cũng không còn bất kỳ ụ hiếp nào

159. Chương 159: Tra Được Dấu Vết

Edit : Oanh Love

Lục Tử Thịnh đang ngồi trong phòng làm việc , lúc này trợ lí gõ cửa tiến vào .

“ Lục tổng , đã tra ra được !”

Lục Tử Thịnh cau mày “ Đưa đến đây cho tôi xem một chút !”

“ Liên tục mấy ngày nay , Trọng tiểu thư thường xuyên liên lạc cùng với người đàn ông này !” Nói xong , cậu ta còn móc từ trong túi ra một tấm hình đưa cho Lục Tử Thịnh .

Lục Tử Thịnh nhìn thoáng qua người nam nhân trong hình , anh khẽ nhú mồm “ Mộ Ngôn Tâm , tại sao lại là hắn ?”

Mộ Ngôn Tâm là người rất háo sắc , rất mạnh tay trên phương diện làm ăn , trước đây từng xuất hiện trong những buổi tiệc ra mắt giới thượng lưu .

Chẳng lẽ , hắn ta cùng Trọng Nhược Tình hợp nhau lại bày mưu bắt cóc Lâm Tử Lam ?

Nhưng Mộ Ngôn Tâm tại sao lại làm như vậy ?

Cuối cùng , giữa bọn họ tồn tại giao dịch gì ?

Coi là như vậy , Mộ Ngôn Tâm cũng không phải loại người thích làm chuyện nguy hiểm , đây là hành động trái pháp luật .

Trừ phi ....

Trong đầu Lục Tử Thịnh chợt nhớ cái gì , anh ngẩng đầu nhìn trợ lý “ Cậu lập tức tra xem giữa Mộ Ngôn Tâm cùng Lâm Tử Lam có từng xảy ra xung đột gì không ?”

Trợ lý sau khi nghe Lục Tử Thịnh nói , cậu gật đầu “ Vâng , thưa Lục Tổng !”

“ Chờ chút , chuyện này , đừng để cho người khác biết !”

“ Rõ thưa Lục tổng !” Trợ lý gật đầu , xoay người lui ra ngoài .

Lục Tử Thịnh ngồi im trên ghế , suy nghĩ những khả năng có thể xảy ra .

Nếu quả thật Mộ Ngôn Tâm giúp đỡ Trọng Nhược Tình bắt cóc Lâm Tử Lam , như vậy trong đó nhất định còn có chuyện gì đó mà anh không biết .

Rốt cuộc là chuyện gì , có thể để cho Mộ Ngôn Tâm làm chuyện như vậy .

Mặc dù Mộ Ngôn Tâm là một người rất háo sắc nhưng trên phương diện làm ăn rất có năng lực , trên tay của hắn nắm được rất nhiều hợp đồng của khách hàng , về phương diện xã giao rất lợi hại , nếu như không phải hắn háo sắc một chút , sợ rằng sự nghiệp sẽ phát triển hùng hậu .

Lục Tử Thịnh không cách nào hiểu được vì sao Mộ Ngôn Tâm lại có thể giúp đỡ Trọng Nhược Tình .

Thật ra còn có thể tồn tại một loại khả năng đó là , Mộ Ngôn Tâm coi trọng Trọng Nhược Tình .

Thật ra , Lục Tử Thịnh chịu ra tay giúp đỡ Trọng Nhược Tình , cũng bất quá bởi vì anh đang quan tâm đến một mảnh đất hiện đang nằm trong tay Trọng gia , mà mảnh đất kia , rất quan trọng đối với tập đoàn Lục gia , mảnh đất kia rất có thể sẽ giúp anh thuận lợi hợp đồng làm ăn với các thị trường thế giới , công ty của anh đang cùng công ty Mk của Mặc Thiếu Thiên đang đối đầu gay gắt trên bảng xếp hạng .

Cho nên , anh mới có thể giúp Trọng Nhược Tình , nếu không , anh làm sao có thể giúp một người đã từng tổn thương Lâm Tử Lam , người con gái anh hết lòng yêu thương ?

Hiện giờ , mọi chuyện giống như càng ngày càng phức tạp !

Lục Tử Thịnh ngồi trên ghế , bắt đầu lâm vào trầm tư .

~~~~~

30 phút sau , cửa phòng một lần nữa bị gõ vang .

“ Vào đi !” Lục Tử Thịnh mở miệng .

Trợ lý vừa bước vào , cậu nhanh chóng báo cáo “ Lục tổng , tôi đã tra ra được !”

“ Nhanh , đưa cho tôi !” Lục Tử Thịnh gấp gáp , hối thúc trợ lý mau chóng giao tài liệu cho anh xem , bây giờ anh rất muốn biết rõ ràng chân tướng trong việc này rốt cuộc là như thế nào .

Trợ lý nhanh tiến lên , đem tài liệu giao cho Lục Tử Thịnh “ Lục tổng , tài liệu trong đây không tra được cận kề , nhưng tôi lại nghe được một nhân viên kể lại chính xác việc này , cậu ta biết rất rõ trong chuyện này !”

Lục Tử Thịnh cau mày “ Nói !”

“ Lục tổng , anh đoán không sai , Lâm tiểu thư thật sự đã từng đặc tội với người khác !”

Lục Tử Thịnh nhìn cậu “ Nói tiếp !”

“ Vào 7 năm trước , Mộ Ngôn Tâm từng bị người chụp hình khóa thân tung lên mạng , ai cũng từng biết về việc này !”

Lục tử Thịnh gật đầu , chuyện này , anh cũng biết , lúc ấy rất oanh động , khi đó Mộ Ngôn Tâm mới vừa thăng lên vị trí quản lý , tiền đồ rộng mở , không ngờ hẳn bởi vì chuyện này , sự nghiệp sụp đổ thể thảm , công ty mới vừa hình thành lại không làm ăn được , cũng bởi vì chuyện này , lão bà của hẳn mới ly hôn .

Đương nhiên , mọi người không ít lời đồn đãi , bởi vì hẳn háo sắc , cho nên bị người khác thiết kế , nhưng chân tướng thật sự thì mọi người không ai biết được .

“Chuyện này thì cùng Lâm Tử Lam có quan hệ gì ?” Lục Tử Thịnh hỏi .

Nếu nói 7 năm trước , Lâm Tử Lam còn là một tiểu cô nương mới vừa đặt chân vào đại học , làm sao có thể cùng Mộ Ngôn Tâm có bất kỳ quan hệ nào .

“ Sự việc xảy ra vào 7 năm trước đây , Lâm tiểu thư có một cậu bạn trai tên là Hứa Nhược Trung , bởi vì cậu ta muốn mau chóng được thăng chức , cho nên mới đem Lâm tiểu thư lừa gạt , đưa cô cho Mộ Ngôn Tâm , nhưng không biết chuyện gì đã xảy ra , Lâm tiểu thư lại lừa Mộ Ngôn Tâm , lấy công khóa chặt hẳn trong phòng khách sạn , hơn nữa cô ta còn chụp hình hẳn phát tán trên mạng ...” Nói tới đây , trợ lý không nhịn được bật cười .

Tự tạo nghiệt không thể sống !

Không nghĩ tới , Lâm Tử Lam thoát nhìn rất ôn hòa , vậy mà lại làm việc liều lĩnh cao độ như vậy .

Lục Tử Thịnh biết được tin này , đầu tiên anh run lên , không nghĩ tới chính là tác phẩm của Lâm Tử Lam .

Ngẩng đầu , nhìn trợ lý , trợ lý lập tức ngưng cười .

Điều này cũng không trách cậu ta được , chuyện này quá mức khôi hài , cậu ta cũng không phải cố ý như vậy nha !

“ Sau đó thì sao ?” Lục Tử Thịnh hỏi .

“ Sau đó , Mộ Ngôn Tâm bị trói trong phòng suốt một đêm , chờ đến qua ngày hôm sau nhân viên đi dọn dẹp mới phát hiện ra hẳn , bởi vì chuyện này , sự nghiệp của Mộ Ngôn Tâm xuống dốc , hẳn cũng từng phái người truy lùng đến tận nhà của Lâm tiểu thư , cố tình gây chuyện , bất quá ngay ngày hôm sau đó Lâm tiểu thư xuất ngoại...”

Bị người ta trói cả một đêm , ngấm ngấm một chút cảm thấy thật sự rất buồn cười .

Chuyện này , trong khoảng thời gian ngắn được truyền đi khắp nơi , nghe người ta nói , ngày hôm đó , sau khi cô nhân viên đi dọn phòng phát hiện Mộ Ngôn Tâm đang trong tình trạng khóa thân còn bị khóa chặt trên giường , quả thật , cô ta bị dọa chết khiếp , lập tức báo cảnh sát , còn nói Mộ Ngôn Tâm bị người ta cưỡng bạo !

Những chuyện về sau , ít nhiều gì Lục Tử Thịnh cũng biết đôi chút .

Sau khi Lâm Tử Lam được du học ra nước ngoài , tổng cộng có ba người , một người trong số đó chính là anh , bất quá , anh đi chỉ có một năm liền bị người nhà đưa đến trường khác học , mấy năm sau , anh lại trở về gia tộc tiếp nhận sự nghiệp.

Khó trách , hôm đó khi anh nhìn thấy cô có điểm là lạ , anh hỏi cô chuyện gì đã xảy ra , cô một mực giữ im lặng .

Trong lòng Lục Tử Thịnh không biết tâm tình hiện giờ của bản thân ra sao , nhưng thực sự đây là chuyện mà Lâm Tử Lam đã từng làm .

Chẳng qua là , tại sao Lâm Tử Lam lại mang thai mà đứa bé lại là con của Mặc Thiếu Thiên ?

Lục Tử Thịnh không cách nào lý giải được khúc mắc này .

Lúc này , trợ lý lại mở miệng nói tiếp “ Thật ra , còn có một chuyện , không biết Lục tổng có muốn biết không ?”

Lục Tử Thịnh cau mày , đôi mắt hết sức nặng nề nhìn về phía trợ lý “ Nói !”

“ Thật ra , sau hôm đó , Lâm tiểu thư đi quây rượu...khi cô hơi ngà ngà say , lúc đó Hứa Nhược Trung tiến đến tiếp cận cô , nói muốn bồi tội cùng cô nhưng sự thật không phải như vậy , cậu ta chỉ muốn tiếp cận rồi tìm cơ hội hạ thuốc “ kích tình” đối với Lâm tiểu thư....., sau khi hạ thuốc xong lại không thấy tung tích của Lâm tiểu thư !”

Lục Tử Thịnh sửng sốt !

Nguyên nhân là như vậy !

Nam nhân đáng chết !

Nghe tới đây , anh cũng không khó khăn để suy luận trường hợp sau đó đã xảy ra .

Nếu như Mặc Thiếu Thiên vừa lúc gặp được cô....

SHIT !

Lục Tử Thịnh không nhịn được nghĩ muốn mắng chửi người !

Khẳng định chính là đêm đó , cô và Mặc Thiếu Thiên giữa hai người khẳng định đã phát sinh ra chuyện gì !

Chỉ cần nghĩ tới đây , trong nội tâm Lục Tử Thịnh không nói nên lời , anh thực sự rất muốn giết người !

Lục Tử Thịnh nhìn trợ lý , sắc mặt anh hết sức âm u , nhiều năm như vậy , anh rất hiếm khi lộ ra tâm tình như thế “ Những lời vừa này là câu nghe ai nói !”

“ Ân , chính miệng bạn trai trước kia của Lâm tiểu thư nói , cậu ta đang làm tại bộ phận tiêu thụ của công ty...” Trợ lý nói thật , anh cũng chỉ vô tình đi xuống , không nghĩ tới sẽ gặp được Hứa Nhược Trung , hẳn nói hẳn biết Mộ Ngôn Tâm , trợ lý vừa mới hỏi thăm một chút , không ngờ , lại biết được một chuyện qua mức kinh động như vậy !

“ Chuyện này tôi đã tra qua , thật sự cậu ta không có nói láo !” Trợ lý nhanh chóng bổ sung thêm một câu.

Chân mày Lục Tử Thịnh không vui nhíu chặt lại , chuyện này hẳn nói như thế nào cũng không quan trọng , quan trọng chính là hẳn là nam nhân lại có thể đem nữ nhân của mình đem bán , vậy thì còn có chuyện gì mà hẳn không thể làm .

Quan trọng nhất , nếu như không phải Hứa Nhược Trung giả trò , có lẽ , Lâm Tử Lam sẽ là vợ của anh .

“ Lặp tức đem hẳn sa thải !” Lục Tử Thịnh lớn tiếng nói , biểu lộ lúc này anh đang tức giận , không thể nghi ngờ ...

Nam nhân như vậy cũng gọi là nam nhân sao ?

Nếu như là anh , nhất định anh sẽ một quyền đánh chết hẳn !

Trợ lý sửng sốt , không ngờ rằng Lục tổng có thể trở nên kích động như thế , nhưng sau đó anh vội vàng gạt đầu “ Vâng , tôi biết !”

Chẳng qua , cậu ta cảm thấy Hứa Nhược Trung thật đáng thương , vốn muốn lập công , nhưng lại không ngờ bản thân lại đụng vào hòng súng , chẳng những không được lập được công trạng , ngược lại công việc hiện tại cũng mất luôn .

Bất quá , nam nhân như vậy , đúng là nên bỏ đi !

Ngay cả trợ lý cũng không nhịn được khinh bỉ hẳn ta !

^^

Cùng lúc đó , bên kia Mặc Thiếu Thiên đồng thời nhận được tin tức .

Chuyện mà Lục Tử Thịnh nghĩ tới , đương nhiên Mặc Thiếu Thiên làm sao không nghĩ đến .

Anh tra được gần đây Trọng Nhược Tình thường xuyên liên lạc mật thiết với những ai .

Trong danh sách gồm có ba người .

Người đầu tiên là Lục Tử Thịnh .

Liên lạc không phải rất nhiều nhưng dựa theo sự hiểu biết của Mặc Thiếu Thiên đối với Lục Tử Thịnh , chính xác , người cậu ta thích chính là Lâm Tử Lam , không biết hiện giờ cậu ta đã làm ra chuyện kịch tính nào chưa .

Nhưng chẳng lẽ cậu ta không biết xấu hổ , không bận tâm hình tượng của tập đoàn Lục thị sao !

Bất quá , nếu quả thật là cậu ta , Mặc Thiếu Thiên sẽ không chút do dự phế cậu ta luôn , đánh đổ tập đoàn Lục thị cũng có thể .

Người thứ hai trong danh sách chính là mẹ của Trọng Nhược Tình , mỗi ngày đều gọi một cuộc , Mặc Thiếu Thiên cũng đã cho người điều tra qua , không có gì khả nghi .

Vậy mà , người thứ ba trong danh sách chính là.....Mộ Ngôn Tâm .

Cũng chính là người cô ta liên lạc duy nhất một lần .

Mặc dù Trọng Nhược Tình cố tình đổi mới số điện thoại trước khi liên lạc , nhưng anh cảm thấy chuyện này rất khả nghi , chuyện mà Mặc Thiếu Thiên muốn biết , ít nhất chỉ cần hao tổn một chút tâm tư , tuyệt đối không phải là vấn đề gì khó khăn .

Mộ Ngôn Tâm !

Nhìn thấy cái tên này , Mặc Thiếu Thiên cau mày .

Đối với con người của Mộ Ngôn Tâm anh cũng có chút hiểu biết , hắn có chút thực lực , đã từng muốn gia nhập vào thế lực của anh , nhưng anh không chấp nhận , đối với một người háo sắc thành tánh mà nói , vĩnh viễn sẽ không bao giờ làm nên đại sự gì , mặc dù hắn có chút thực lực nhưng lại không phải là một người có thể dùng được , cho nên , Mặc Thiếu Thiên không cần hắn , huống chi , hình tượng lúc ấy của hắn lại xấu như vậy , Mặc Thiếu Thiên làm sao có thể để cho MK của anh mất hết hình tượng đây .

Hiện tại anh khó có thể tưởng tượng nổi , nếu Trọng Nhược Tình và Mộ Ngôn Tâm hai người không một chút liên quan với nhau , tại sao lại có thể có những cuộc điện thoại bí mật .

Chuyện này , nhất định có mờ ám !

Mặc Thiếu Thiên quay sang nhìn Hi Hi “ Bảo bối , con có từng nghe mẹ nhắc tới một người !”

“ Người nào ?”

“Mộ Ngôn Tâm !”

Sau khi Hi Hi nghe được cái tên này , bé lắc đầu “ Không có !”

Trí nhớ của Hi Hi rất tốt , nếu như bé đã từng nghe qua , nhất định bé sẽ nhớ , nhưng cho tới bây giờ , quả thật bé chưa từng nghe qua !

Cho nên.....

160. Chương 160: Con Nhất Định Phải Đi Cứu Mẹ!

Edit: meohocxuong

Hi Hi thật không có ấn tượng.

Mặc Thiếu Thiên là người đàn ông cực kỳ thông minh, ở trên một số vấn đề chỉ cần có một tia dấu vết thì anh sẽ đánh hơi được, huống chi, Lục Tử Thịnh cũng có thể nghĩ ra được, anh làm sao không nghĩ tới.

Có lẽ, Hi Hi chưa từng nghe nói đến, cũng có thể là Lâm Tử Lam không muốn nói với bé.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, không nghĩ tới giữa Lâm Tử Lam và Mộ Ngôn Tâm có quen biết.

Bất quá nếu đã phát hiện, Mặc Thiếu Thiên lập tức để người đi thăm dò.

Anh sẽ không bỏ qua bất kỳ chút tin tức nào.

Vào ban đêm.

Mặc Thiếu Thiên đã gọi một cú điện thoại cho cảnh sát để thả Trọng Chính ra, nhưng nếu như Trọng Nhược Tình dám lừa gạt anh, Trọng Chính sẽ bị phán cho tội vượt ngục, sẽ trực tiếp bị xử tử.

Cho nên, nếu như Trọng Nhược Tình lừa gạt anh, đây chính là kết quả.

Hi Hi cũng rất mong đợi tối hôm nay.

Nếu như Trọng Chính có thể đổi mẹ trở về, bé tuyệt đối đồng ý.

Cho nên, đêm nay tình hình rất khẩn trương.

Trong lúc này di động của Mặc Thiếu Thiên vang lên.

“Mặc tổng, đã tra được ” Mặc Lương nói.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, “Như thế nào ?”

“À, thông tin cụ thể tôi đã gửi email cho anh ” chuyện này, Mặc Lương khó có thể mở miệng a.

“Được, tôi đã biết ” Mặc Thiếu Thiên đáp một tiếng, cúp điện thoại.

Anh liền lập tức đi tới máy vi tính trước mặt, mở máy, đăng nhập vào email của mình.

Hi Hi cũng đi tới.

Mặc Lương nói tra được thì có thể thấy giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì đó.

Vì vậy, Hi Hi và Mặc Thiếu Thiên ngồi ở trên ghế salon trong phòng khách xem, rốt cuộc là chuyện gì ?

Vậy mà, Mặc Thiếu Thiên mở máy vi tính ra, khi nhìn thấy phần tài liệu kia mà khuôn mặt yêu nghiệt không biểu lộ ra bất kỳ tâm tình gì.

Hóa đá

Ngay cả sắc mặt của Hi Hi cũng co quắp một cái.

Không nghĩ tới mẹ lại hung hãn như thế.

Đúng là tuổi trẻ ngông cuồng a

Hi Hi nghiêng đầu qua nhìn Mặc Thiếu Thiên, không biết nói cái gì.

“Cái này...cha...tài liệu này không có gì sai sót chứ?” Hi Hi nháy mắt hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu qua nhìn Hi Hi, “Con cảm thấy thế nào ?”

Nếu như không có chứng cứ xác thực thì Mặc Lương chắc chắn sẽ không gửi cho anh.

Hi Hi nhìn tài liệu một chút, sau đó mở miệng, “Đúng là tác phong của mẹ a” Hi Hi thật bất đắc dĩ cảm khái nói ra một câu.

.....

Mặc Thiếu Thiên chỉ cần tưởng tượng đến màn này, khóe miệng cũng không nhịn được co quắp một cái.

Không nghĩ tới Lâm Tử Lam này thoát nhìn cực kỳ ôn hòa lại làm ra chuyện như vậy.

Nếu như là người khác sợ là bị dọa sợ đến khóc lớn kêu to, còn cô, cô thì lại đi chụp hình lỏa thể của người ta để mà trả thù.

Bất quá, suy nghĩ một chút, bản tính ghét ác như thù thật đúng là tác phong của Lâm Tử Lam.

Nếu như không phải là bảy năm trước anh đã gặp Lâm Tử Lam, sợ rằng cũng không nghĩ tới Tử Lam trước đó và Tử Lam bây giờ là một người. Bảy năm trước, cô trêu chọc anh ra sao, anh là người hiểu rõ ràng nhất.

Mặc dù bây giờ Lâm Tử Lam tính tình đã phai nhạt rất nhiều, ôn hòa rất nhiều, cũng thu liễm rất nhiều, nhưng tính khí quật cường vẫn còn tồn tại.

Mở miệng lại càng làm cho người khác tức chết.

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên khóe miệng mỉm cười.

Lâm Tử Lam

Lâm Tử Lam

Suy nghĩ cái tên này, tim của Mặc Thiếu Thiên xẹt qua một cảm giác khác lạ.

“Ba, nếu như nói như vậy, Mộ Ngôn Tâm có thể bởi vì chuyện này mà sinh lòng oán hận cho nên bắt cóc mẹ?” Hi Hi cau mày hỏi.

“Rất có thể” Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu nói.

Nếu không chuyện sẽ không trùng hợp như vậy, Mộ Ngôn Tâm và Lâm Tử Lam từng có sâu xa, còn Trọng Nhượng Tình lại cùng Mộ Ngôn Tâm có liên lạc mật thiết.

“Vậy mẹ chẳng phải là rất nguy hiểm? Nếu như Mộ Ngôn Tâm bởi vì chuyện này” Hi Hi không có nói tiếp, kết quả bé khó có thể tưởng tượng.

Mặc Thiếu Thiên khẽ nhú mày, Mộ Ngôn Tâm nổi danh háo sắc, nếu như ông ta

Mặc Thiếu Thiên cũng không dám nghĩ nữa, trực tiếp lấy điện thoại di động ra, gọi một dãy số, “Vân Dục, giúp tôi tra một người, Mộ Ngôn Tâm, tra nhất cử nhất động của ông ta, tra ông ta ở nơi nào, nhất định phải tra rõ” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nếu như sự việc theo như suy nghĩ của anh, chỉ cần tra được ông ở nơi nào thì cũng rất dễ dàng tra được nơi giam giữ Tử Lam.

Anh nhất định phải nắm chắc thời gian.

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy mơ hồ bất an, lại lấy điện thoại di động ra gọi cho Trọng Nhượng Tình.

Rất nhanh, bên kia liền bắt máy.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Trọng Nhượng Tình nhận được điện thoại liền trực tiếp hỏi ngược lại.

“Trọng Nhượng Tình, tôi bất kể cô có biết Tử Lam ở nơi nào hay không, hay cô động tay động chân làm gì đó, nhưng tôi chỉ muốn nói cho cô biết, nếu như Lâm Tử Lam rơi một sợi tóc, ba của cô sẽ lập tức bị bắn chết ngay tại tù giam” Mặc Thiếu Thiên gằn từng chữ nói, giọng nói lộ vẻ ngoan lệ.

“Anh —— được, tôi đã biết” Trọng Nhượng Tình nhẩn nhẹn đáp một tiếng, ai mà biết Mộ Ngôn Tâm tên sắc quỷ kia sẽ làm ra chuyện gì

Suy nghĩ một chút nằng mở miệng, “Chờ khi ba tôi được thả ra, tôi sẽ nói cho anh biết cô ta ở chỗ nào, nhưng nếu như các người tới trễ cũng đừng trách tôi” nói xong, Trọng Nhượng Tình cúp điện thoại, không muốn nghe lời uy hiếp của Mặc Thiếu Thiên.

Mà khi nghe được lời của Trọng Nhượng Tình, Mặc Thiếu Thiên cảm giác lòng mình mơ hồ buông xuống.

Nếu như Trọng Nhượng Tình thật cùng Mộ Ngôn Tâm hợp tác, như vậy những lời này sẽ khiến cô ta e dè, Lâm Tử Lam tạm thời an toàn.

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên yên tâm rất nhiều, nghiêng đầu qua nhìn Hi Hi, “Con yên tâm, rất nhanh sẽ có tin tức của mẹ con ”

Mặc kệ tin tức của Trọng Nhược Tình là thật hay giả, tới hôm nay nhất định sẽ biết được.

Hi Hi nghe được lời này, khóe miệng nhếch lên, nặng nề gật đầu.

“Dạ ”

Mặc dù vậy, Hi Hi vẫn khấn trương ngồi không yên.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Hi Hi ngồi không không được, bé đi ép hai cốc nước trái cây bưng tới.

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở trên ghế sa lon, thấy Hi Hi bưng nước trái cây tới, không chút nghĩ ngợi bưng lên uống.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khi mà sắp tới mười hai giờ, Mặc Thiếu Thiên đưa tay ra nhìn đồng hồ.

Anh ngồi ở trên ghế sa lon lộ ra vẻ mặt bình tĩnh.

Ngay vào lúc này, điện thoại di động của Mặc Thiếu Thiên vang lên.

Mà bây giờ, chính là mười hai giờ.

Thấy điện thoại của Trọng Nhược Tình, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp nhận.

“Như thế nào? Thấy được ba cô chưa?”

“Thấy được rồi ”

“Bây giờ nói cho tôi biết, Lâm Tử Lam ở nơi nào ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Vì vậy, Trọng Nhược Tình suy nghĩ một chút, cũng đã thấy được ba của mình, cô liền trực tiếp đem địa chỉ nói cho Mặc Thiếu Thiên.

Điện thoại sau khi bị cắt đứt, Mặc Thiếu Thiên liền chuẩn bị lên đường.

Bất kể địa chỉ này là đúng hay sai, anh đều phải đi một chuyến.

Nếu như Trọng Nhược Tình lừa gạt anh, cô sẽ bị giam ở phi trường nơi nào cũng đi không được.

Cho là cô ta bí mật xuất cảnh thì anh không tra được sao ?

Có một số việc, chỉ là không muốn nói chứ không phải là không biết. Trọng Nhược Tình cho là việc mình làm không ai hay biết, thật ra thì sau lưng bị biết bao nhiêu người theo dõi mà cô ta không phát hiện được thôi!

Thấy Mặc Thiếu Thiên cúp điện thoại, Hi Hi đi tới, “Ba, thế nào ?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, “Ba bây giờ sẽ đi tới chỗ đó, con ở nhà ngồi đợi đi ”

“Không được, con muốn đi chung với ba ” Hi Hi nói.

“Nhưng”

“Đó là mẹ của con, con nhất định phải đi ” Hi Hi hết sức kiên quyết nói.

“Không được ” Mặc Thiếu Thiên phủ quyết.

“Ba, ba yên tâm, con sẽ không làm liên lụy ba đâu ” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, không thấy mẹ, bé rất lo lắng, bây giờ đã có tin tức của mẹ, bé không thể nào không đi

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, đứa bé này quá là khác xa những đứa bé khác, bé có chủ kiến kiên định của chính mình.

“Nhưng lần này không giống, sẽ rất nguy hiểm ” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi nói, nếu như bé xảy ra chuyện gì, anh làm sao ăn nói với Lâm Tử Lam đây?

“Nguy hiểm hơn con cũng đã trải qua, con không sợ, con nhất định phải đi ” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên khẳng định nói, ánh mắt, trên mặt cũng viết đầy kiên định. Bất kể là cái gì cũng không thể sửa đổi quyết định của bé

Nếu như không thể chính mắt thấy mẹ an toàn, như vậy bé cũng sẽ không yên tâm

Mẹ của bé, bé nhất định phải đi cứu

“Bảo bối”

“Ba, nếu như không thấy mẹ, ba cảm thấy con sẽ ngoan ngoãn đợi ở chỗ này sao ? Coi như ba không để cho con đi, con cũng sẽ đi theo sau, ba tin không?”

Ý nói, ba dẫn con đi hay là để con tự mình đi?

Bé đã nói đến mức này thì anh còn nói gì được sao ?

Huống chi, sau này con đường của Hi Hi phải trải qua còn rất dài, bé có thể tự tay giết chết một xe sát thủ thì tuyệt đối không chỉ có vận khí mà thôi. Hi Hi về mặt này rất có thiên phú.

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên đành chịu, gật đầu một cái, “Được rồi, ba sẽ dẫn con đi ”

Anh tin tưởng Hi Hi nói được làm được, cho nên không bằng bé đi theo anh

Anh chỉ còn cách là đáp ứng.

Khóe miệng Hi Hi nhếch lên.

“Ba, ba yên tâm, con sẽ không sao đâu ” Hi Hi biết ba lo lắng ỉn ỉn, cho nên bé hướng Mặc Thiếu Thiên nở một nụ cười an tâm.

Mặc Thiếu Thiên ngoắc môi, anh tin tưởng, bọn họ sẽ không có chuyện gì

Vì vậy, cha con hai người tỉ mỉ chuẩn bị một phen.

Hi Hi đi tới phòng của mình, từ gầm bí mật dưới giường của mình móc ra một cái hộp, Mặc Thiếu Thiên đi vào, khi thấy những thứ đó ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên sáng lên.

Anh lập tức đi tới, ngồi xổm xuống nhìn những thứ đó của Hi Hi, “Lấy được ở đâu vậy?” Mặc Thiếu Thiên nhìn, hết sức mừng rỡ.

Hi Hi nói, “Những thứ này đều là hàng mẫu Tạp Nì gửi cho con ”

Giọng nói hết sức bình tĩnh.

Cái gọi là hàng mẫu sợ so với hàng chính còn mạnh hơn

Mặc Thiếu Thiên nhớ tới lần trước Hi Hi ném lựu đạn đến giờ mới biết Hi Hi làm sao mà có. Bất quá nghĩ đi nghĩ lại, thật ra thì có một đứa con trai thiên tài thật đúng là không tệ.

Anh cầm những thứ đó lên kiểm tra, đều là hàng thượng đẳng.

“Con lấy những thứ này làm gì ?” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Phòng thân ” Hi Hi rất bình tĩnh nói.

Nghe lời nói của Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, cũng không nói gì, đưa tay mở ngăn bên trong của cái hộp ra nhìn.

Đưa tay ra cầm lên một khẩu súng xem xét, “AK-601.....” Mặc Thiếu Thiên nói ra. Đây là súng có uy lực mạnh nhất, thanh âm nhỏ nhất mới ra. Lúc trước Mặc Thiếu Thiên đã thấy qua một lần, không nghĩ tới bảo bối lại có.

“Dạ, cái này là lúc trước Tập Ni gọi tới ” Hi Hi nói, đối với những thứ này bé còn nhiều mà, dù lần đầu được thấy nó bé cũng chẳng tỏ ra kích động chút nào

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, khoe miệng cong lên,” Bảo bối, hay là cấp cho Ba một mớ này để dùng được không”

.....

Hi Hi hưng hăng liếc mắt Mặc Thiếu Thiên một cái.

Mặc Thiếu Thiên phát hiện, có đứa con chuyên về quân hỏa cũng thật tiện nghi.

Hi Hi cũng ngồi chồm hổm xuống, nhìn những thứ đó, không tệ, những thứ này đều vũ khí tốt. Khi biết Tập Ni có được những thứ này thì bé ban đầu cũng chỉ là tò mò muốn nhìn một chút lựu đạn thật, súng lục hình dạng ra sao, nhưng không nghĩ tới Tập Ni sẽ gửi cho bé. Hi Hi sợ mẹ sẽ phát hiện nên đem giấu hết chúng, thật không nghĩ tới có một ngày phải dùng những thứ đồ này!

Hi Hi cầm mấy trái lựu đạn. Bé rất ít khi dùng súng, có dùng thì cũng bắn không chính xác. Cho nên bé dứt khoát lấy một mớ lựu đạn, tốc độ mau, dễ sử dụng.

Mà Mặc Thiếu Thiên thì lựa chọn mấy khẩu súng.

Sau đó anh nhìn Hi Hi nói “Tại sao không lấy súng?”

“Không biết dùng ”

.....

Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng, thì ra là con trai thiên tài của anh không phải là cái gì cũng là thiên tài, sau này còn cần phải rèn luyện nhiều.

“Qua hôm nay, hôm nào ba sẽ dạy cho con ” Mặc Thiếu Thiên nói, kỹ thuật bắn súng của anh cũng rất khá

“Dạ ” Hi Hi không chút do dự đồng ý.

Vì vậy, cha con hai người trang bị một phen, chuẩn bị lên đường.

Ngay vào lúc này, di động của Mặc Thiếu Thiên lần nữa vang lên.

Là điện thoại của Vân Dục ”

Mặc Thiếu Thiên trực tiếp nhận.

“Gì vậy Vân Dục”

“Thiếu Thiên, đã tra được ”

Khi nghe được lời của Vân Dục, tim của Mặc Thiếu Thiên đập nhanh hơn, thanh âm cũng trở nên khẩn trương, “Ở nơi nào ?”

“Địa chỉ nơi đó tôi đã gửi vào GPS trong điện thoại của cậu, cậu cứ đi theo nó thì sẽ tới ” Vân Dục nói.

“Tôi đã tìm người đi thăm dò qua, bên kia có người bảo vệ, Lâm Tử Lam chắc hẳn là bị giam ở bên trong ” Vân Dục nói.

Nghe được những lời này, Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, “Được rồi, tôi đã biết ”

“Còn nữa, nên cẩn thận một chút, bên đó có thể có mai phục ”

“Ừ ” Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Sau đó cúp điện thoại.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, đoạn đối thoại vừa rồi của cha và Vân Dục Hi Hi cũng đoán được bảy tám phần.

Mặc Thiếu Thiên nhìn điện thoại di động, nhìn Vân Dục truyền tới GPS, chỗ đó cùng chỗ với nơi mà Trọng Nhục Tình đã nói.

Nghe tới đây, Mặc Thiếu Thiên khé miệng nhếch lên, “Chính là chỗ này ” Mặc Thiếu Thiên chắc chắn nói.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Ba, như thế nào ?”

“Đi, lên đường ” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi gật đầu.

Hai người đều mặc bộ trang phục toàn thân màu đen lên đường.

Mặc Thiếu Thiên không muốn làm cho A thị náo lên, nhưng nhìn Hi Hi cầm mấy cái ‘phòng thân’, anh lần này cũng sẽ hòa theo Hi Hi.

Có vài người đứng là chán sống

Vì vậy, cha con hai người đi xuống lầu, Mặc Thiếu Thiên vừa muốn đi mở xe, thì lúc này một chiếc xe màu đỏ cách đó không xa lái thẳng tới bọn họ.

Hi Hi và Mặc Thiếu Thiên đứng tại chỗ, nhìn chiếc xe kia, ánh đèn sáng quá làm hai người cũng nhìn không rõ lắm, nhưng xe từ từ đến gần cách bọn họ 1 thước liền ngừng lại.

Tắt máy, xuống xe.

Một bóng dáng xinh đẹp đẩy cửa xe đi xuống.

Mà khi nhìn thấy người vừa tới, khé miệng Hi Hi cong lên một cái cười, “Là cô?”

161. Chương 161: Ông Biết Tôi Là Gì Của Mặc Thiếu Thiên Không ?

Edit : Oanh Love

Khi nhìn thấy người đến là ai , Hi Hi nhếch miệng cười nhạt “ Là cô sao ?”

Hoa Hồng đẩy cửa xe bước xuống , toàn thân cô mặc một màu đen , càng tôn thêm nét đẹp mỹ lệ vốn có của cô , từng đường cong cơ thể càng hiện rõ , mái tóc đỏ được dùng dây cột sao ốt , nhìn cô trông thật nhẹ nhàng đầy sức sống lại không kém phần yêu mị .

Nhìn Hoa Hồng hiện giờ , trông thật mê người .

Xinh đẹp lại mang theo khí phách , trong bóng đêm , hiện ngang mạnh mẽ .

“ Hoa Hồng !” Hi Hi nhìn cô , ánh mắt tràn đầy kinh ngạc .

“ Sao cô lại đến đây ?”

Khé miệng Hoa Hồng câu lên “ Nghe nói cậu xuýt chút nữa bị sát thủ giết chết , tôi có thể không tới sao ?” Hoa Hồng cười nói , sau đó đi tới , nhanh chóng đưa tay nắm lấy cổ tay của Hi Hi “ Hiện tại đủ lông đủ cánh , lại biết hành động sau lưng tôi đúng không ?”

Hi Hi lắc đầu “ Tuyệt đối không dám !”

“ Tại sao không nói cho tôi biết ?”

“ Lúc đó vội quá , tôi cũng không biết cô đang ở đâu a ?”

“ Trước lúc đi , tôi đã nói với cậu thế nào ? Có chuyện gì ngay lập tức gọi điện thoại cho tôi !” Hoa Hồng nghiêng rằng nói , số điện thoại của cô rất ít người biết đến , cô đã cố tình đưa cho Hi Hi , nhưng ngay cả một cuộc điện thoại duy nhất cũng chẳng có .

Hoa Hồng cảm thấy thật đau lòng a !

Đến bây giờ Hi Hi mới bừng tỉnh hiểu ra , bé quay sang nhìn Hoa Hồng “ Số điện thoại của tỷ nhất thời Hi Hi quên mất !”

“ Cậu_____” Hoa Hồng nhìn bé , mắt đẹp híp lại .

Hi Hi vội vàng vuốt mông ngựa “ Thân ái đừng giận Hi Hi nha !”

“ Hoa Hồng thân ái , cảm ơn cô đã tới !”

“ Thật là lạnh !”

Hi Hi mỉm cười , bé biết Hoa Hồng xinh đẹp vô song , miệng nói lời lạnh lùng nhưng sâu trong nội tâm thật sự rất ấm áp .

“ Tập Ni nói cho cô biết , tôi bị người khác truy sát sao ?”

Hoa Hồng lắc đầu “ Không phải !”

“ Vậy là ai đã nói ?”

“ Tôi cũng không biết , tôi nhận được tin tức mới tới !” Hoa Hồng nói , cô cũng không biết thân phận của đối phương , nhưng cô cảm thấy họ không có ác ý , cô cũng đã liên lạc với Hợp Tung , quả thật tin tức không sai , cho nên cô mới có thể tới !

Hi Hi cau mày , không phải Tập Ni , vậy sẽ là người này đây ?

Mặc kệ là ai , Hi Hi cũng rất cảm kích vì Hoa Hồng đã đến với bé , đối với Hoa Hồng , Hi Hi luôn có một loại cảm giác rất đặc biệt .

Hoa Hồng cũng có cảm giác giống Hi Hi , nếu không , tại sao sau khi nhận được tin tức bị người ta truy sát , cô lại lập tức lên máy bay , chạy nhanh đến đây .

Hi Hi nhìn Hoa Hồng , bé thật không ngờ , trên thế giới này vẫn còn một người nhớ đến mình , loại cảm giác này quả thật rất tốt .

Hoa Hồng nhìn Hi Hi “ Hiện tại cậu định làm gì tiếp theo ?”

“ Cứu mẹ !” Hi Hi trả lời .

Hoa Hồng cau mày “ Mẹ cậu bị làm sao ?”

“ Bị người ta bắt cóc rồi , chuyện này Tập Ni không nói cho cô biết sao ?”

“ Không có.....” Không phải không nói , mà là cô chưa cho Tập Ni có cơ hội mở miệng thôi , từ khi nghe được tin tức Hi Hi bị sát thủ đuổi giết thì cô liền trực tiếp ném luôn điện thoại , nhanh chân ngồi máy bay tới đây , không cho Tập Ni có cơ hội nói hết mọi chuyện a .

“ Hiện giờ đã tra ra được vị trí hiện tại của mẹ , tôi phải đi rồi !”

“ Được , chúng ta cùng nhau đi !”

Hi Hi gật đầu “ Ân !”

Mặc Thiếu Thiên muốn lái xe của anh , Hoa Hồng lại vỗ vỗ xe của cô , nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên “ Mặc tổng , biết anh rất có tiền , nhưng xe tôi cũng không kém nha , ngồi xe của tôi luôn đi !”

Đang lúc dầu sôi lửa bỏng nên Mặc Thiếu Thiên không muốn nhiều lời với cô , mắt anh nhìn lướt qua chiếc Ferrari số lượng có hạn của cô , liền nhanh chân tiến tới .

“ Anh lái xe đi !” Nói xong , Hoa Hồng ném chìa khóa xe cho Mặc Thiếu Thiên .

Mặc Thiếu Thiên đưa tay chụp lấy .

Hoa Hồng mang theo Hi Hi , hai người cùng ra phía sau ngồi .

Mặc Thiếu Thiên cũng không nói nhiều , liền khởi động xe , Hoa Hồng và Hi Hi ngồi ghế sau , mấy ngày nay sắc mặt Hi Hi lúc nào cũng tỏ ra nghiêm túc như ông cụ non , vậy mà , khi đối diện với Hoa Hồng , khóe miệng bé lại mang theo nụ cười nhàn nhạt .

Mặc Thiếu Thiên nhìn vào hệ thống định vị trên điện thoại di động , lái xe với vận tốc lớn nhất chỉ cần nghĩ đến rất nhanh có thể nhìn thấy Lâm Tử Lam , trong lòng anh có một loại cảm giác không nói nên lời , xe chạy giống như bay trên đường .

Hoa Hồng cảm thấy có chút hối hận , tại sao cô lại có thể để cho Mặc Thiếu Thiên lái xe đây ?

Em gái anh ! Mặc Thiếu Thiên chết tiệt , đây là xe Ferrari bán số lượng có hạn , anh ta làm gì chạy như bay thế này ?

Trong lòng Hoa Hồng âm thầm mắng chửi Mặc Thiếu Thiên , nhưng khi cô nhìn Hi Hi đang hết sức nghiêm túc , nên cô nhịn !

^^

Lâm Tử Lam dựa cả người trên ghế salon , tay chân vẫn bị trói như củ , tóc trên đầu xỏa tán loạn , nhìn cô có chút không ổn , đôi môi tái nhợt khô khốc .

Mấy ngày liền cô chưa được ăn cơm , thể lực dần dần cạn kiệt .

Mộ Ngôn Tâm quả thật không phải người , cái gì cũng không cho cô ăn .

Mặc dù Tử Lam cảm thấy rất đói , nhưng cô tuyệt đối không bao giờ cầu xin một ai .

Coi như bọn họ thực sự cho cô ăn , cô cũng sẽ từ chối không đụng vào , ai biết được bên trong có bỏ thêm thứ gì .

Tử Lam kiên định , cô tin tưởng , nhất định sẽ có người tới cứu cô .

Nhất định thế !

Ngay vào lúc này , cửa phòng vang lên một tiếng , Tử Lam ngay cả động cũng không , cô biết , ngoại trừ Mộ Ngôn Tâm ra , căn bản sẽ không có người thứ 2 tới đây .

Những đàn em cũng không dám đặt chân đến .

Tử Lam khép mắt hờ , giả bộ dưỡng thần , thật ra thì cô không muốn cùng Mộ Ngôn Tâm nói nhảm .

Mặc dù , đối với chuyện kia , cô đã từng có cảm giác áy náy , nhưng hiện tại , tuyệt đối cô không còn cảm thấy áy náy nữa , cô chỉ cảm thấy lúc trước bản thân làm chưa đủ lợi hại .

Mới có thể để hắn chết vẫn không chịu hối cải !

Mộ Ngôn Tâm đi tới , nhìn thấy Lâm Tử Lam đang nhắm chặt mắt lại , hắn nhếch miệng cười tàn nhẫn .

“ Lâm Tử Lam !” Mộ Ngôn Tâm kêu cô một tiếng , hôm nay , tâm tình hắn cũng không tệ lắm .

Tử Lam vẫn giữ im lặng không đáp trả .

Mộ Ngôn Tâm thấy cô có chút cử động nhẹ , khóe miệng hắn cười lạnh .

“ Giả bộ ngủ sao ? Được , cô cứ việc như thế , để xem cô có thể giả bộ đến khi nào ?” Mộ Ngôn Tâm lạnh lùng cười nói .

Chỉ cần nghĩ tới , tới hôm nay có thể trả thù cô , Mộ Ngôn Tâm cảm thấy tâm tình đặc biệt sáng khoái .

Tử Lam vẫn nhắm mắt như củ , cô không muốn nói nhiều với hắn dù chỉ một câu , vì nó rất lãng phí , liếc Mộ Ngôn Tâm một cái cô cũng cảm thấy mệt mỏi .

Mộ Ngôn Tâm nhìn bộ dạng Lâm Tử Lam , giống như dù hắn nói thế nào cũng không thể chọc giận được cô , nhưng hắn càng thấy bộ dáng như thế , lửa giận trong mắt hắn càng tăng thêm .

“ Lâm Tử Lam , tới hôm nay , tôi sẽ cho cô biết , ban đầu đắc tội với tôi sẽ có kết quả gì !” Mộ Ngôn Tâm nhìn Lâm Tử Lam nói gần từng chữ .

Xoay người , Mộ Ngôn Tâm nhìn về tên đàn em đứng phía sau ra lệnh “ Cậu mau đi lấy máy quay phim đặt ở bên trong , mở sẵn máy quay cho tôi luôn !”

Sau khi nghe Mộ Ngôn Tâm ra lệnh cho đàn em như vậy , Tử Lam cảm giác có điều gì đó không đúng .

Cô quay mặt lại , mở mắt , nhìn về phía bên kia một chút .

Tử Lam cau mày , đáy lòng thoáng qua một chút dự cảm xấu .

“ Ông muốn làm gì đây ?” Tử Lam quay sang nhìn chăm chăm Mộ Ngôn Tâm hỏi .

Mộ Ngôn Tâm xoay người lại nhìn Tử lam “ Thế nào ? Hiện tại không giả bộ ngủ rồi hả ?”

Nói xong , hần âm lãnh cười “ Lâm Tử Lam , cô hại tôi vợ chồng ly tán , ngày xưa cô đã làm gì đối với tôi , hiện tại tôi sẽ trả lại cho cô gấp trăm gấp ngàn lần , để cô thử một chút , cảm giác lửa thể trước mặt mọi người là tư vị như thế nào !” Mộ Ngôn Tâm nói gần từng chữ .

“ Ông dám !” Tử Lam nhìn hần lạnh giọng quát lên .

“ Tôi vì cái gì không dám ?” Mộ Ngôn Tâm nhếch môi cười khinh miệt .

“ Mộ Ngôn Tâm , trước khi ông làm việc này phải nghĩ đến hậu quả ra sao chưa !” Tử Lam nhìn hần nói , suy nghĩ thoáng một chút , cô cũng không có gì đủ sức đe dọa hần , chỉ có thể hù dọa trong lời nói .

Mộ Ngôn Tâm cau mày “ Hậu quả ? Hậu quả gì ? Cô đừng nghĩ rằng sẽ hù dọa được tôi !”

“ Tôi không hù dọa ông trước kia , trong bữa tiệc ông đã từng gặp qua tôi đúng không , vậy ông có biết quan hệ giữa tôi và Mặc Thiếu Thiên tổng giám đốc công ty Mk là như thế nào không ?” Tử Lam nhìn hần từng câu từng chữ một nói , mặc dù âm thanh không phải rất lớn nhưng cũng rất có lực .

Mộ Ngôn Tâm sững sốt .

Ngày đó , xác thực trong bữa tiệc hần đã nhìn thấy cô , hơn nữa , cô còn cùng Mặc Thiếu Thiên khiêu vũ , vốn lúc đó hần muốn báo thù , nhưng khi nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên , hần liền muốn bỏ qua chuyện này .

Sau khi nhìn thấy tin tức Mặc Thiếu Thiên cùng Trọng Nhược Tình đính hôn , hần mới biết Lâm Tử Lam chỉ là một vật hy sinh , nếu không , hần sẽ không chủ động đi trêu chọc nữ nhân của Mặc Thiếu Thiên .

Nghĩ tới đây , khóe miệng Mộ Ngôn Tâm ngoắc ngoắc “ Lâm Tử Lam , chẳng lẽ cô muốn nói cho tôi biết , cô chính là nữ nhân của Mặc Thiếu Thiên sao ?”

Tử Lam sững sốt .

Cô cho rằng có thể mang Mặc Thiếu Thiên ra hù dọa , Mộ Ngôn Tâm sẽ kiêng kỵ một chút , nhưng cô lại không ngờ , hần thế lại hỏi sang vấn đề này .

Tử Lam nhìn Mộ Ngôn Tâm , đúng vậy , cô không phải là nữ nhân của Mặc Thiếu Thiên .

Nghĩ tới đây , cô mới biết mình tìm lý do quá mức vô lý .

“ Tôi không phải là nữ nhân của Mặc Thiếu Thiên , nhưng tôi lại là mẹ của con trai anh ta , Mộ Ngôn Tâm , trước khi đụng đến tôi , ông đã điều tra kỹ càng mọi chuyện chưa ?” Tử Lam hỏi .

Hôm nay , vì tính mạng nhỏ bé của mình , Tử Lam rất vô sỉ đem tên Mặc Thiếu Thiên nhắc đến .

Không còn cách nào , ai bảo ở A Thị này , người trâu bò nhất chính là Mặc Thiếu Thiên a !

Thanh danh của anh ta nổi như cồn , cũng là người khiến bao người phải kiêng kỵ .

Cho nên , Tử Lam hi vọng có thể lợi dụng Mặc Thiếu Thiên hù dọa Mộ Ngôn Tâm .

Mộ Ngôn Tâm sau khi nghe Tử Lam huyền thuyên một lúc , hần cảm thấy thật buồn cười .

Mộ Ngôn Tâm nghe cô nói, lại nhớ tới trước kia Trọng Nhược Tình đã từng nói với hần rằng nữ nhân này chẳng qua nằm trong số những người từng bị Mặc Thiếu Thiên chơi qua đường mà thôi .

“ Lâm Tử Lam , không cần biết cô là ai , hôm nay đã rơi vào trong của tôi , tôi liền cho để cô trả giá thật đắt !” Mộ Ngôn Tâm hung hăng nói .

Mộ Ngôn Tâm xoay người , nhìn bọn đàn em ra lệnh “ Các cậu ra ngoài canh chừng !”

“ Dạ ! Lão đại !” Hai tên đàn em gật đầu , liền đi ra phía ngoài .

Nhìn bọn họ vừa bước ra ngoài , lập tức chân mày Tử Lam nhíu chặt , nhìn về hướng Mộ Ngôn Tâm , nỗ lực để bản thân trấn định .

“ Mộ Ngôn Tâm , chuyện xảy ra vào 7 năm trước , trách nhiệm không thuộc về một mình tôi , nếu như không phải ông hành động không đúng trước , tôi nhất định sẽ không làm như vậy !”

“ Mặc kệ , cô bây giờ muốn nói thế nào , cũng không thay đổi được thực tế , Lâm Tử Lam , bây giờ , tốt nhất cô tiết kiệm một chút hơi sức đi !” Nói xong , Mộ Ngôn Tâm liền hướng Tử Lam đi tới .

“ Mộ Ngôn Tâm , ông dám đụng tôi , tôi nhất định sẽ giết ông ?” Tử Lam nhìn Mộ Ngôn Tâm nói , cảm giác hơi thở của hắn dần dần tiến sát cô , khiến cô cảm thấy rất ghê tởm .

Mộ Ngôn Tâm bởi vì những lời vừa rồi của cô đã chọc giận tới hắn “ Vậy thì cứ chờ thử xem !” Hắn đưa tay về phía cô .

Tử Lam hung hăng nhìn hắn , cô muốn tránh né , lúc này , dây trói chân của cô cũng được nối lỏng , khi nhìn Mộ Ngôn Tâm đi tới , Tử Lam đột nhiên đưa chân ra hướng bộ phận quan trọng của hắn.....

162. Chương 162: Tử Lam Cũng Rất Bạo Lực !

Edit : Oanh Love

Tử Lam hung hăng nhìn hắn , cô muốn tránh né , lúc này , dây trói chân của cô cũng được nối lỏng , khi nhìn Mộ Ngôn Tâm đi tới , Tử Lam đột nhiên đưa chân ra hướng bộ phận quan trọng của hắn.....

Mộ Ngôn Tâm cũng không ngờ , hoặc là nói, hiện tại tay chân Tử Lam đều bị trói , hắn không cần cảnh giác, lần này bị Tử Lam đá một cái , nhằm vào mệnh căn của hắn mà đá , sắc mặt của Mộ Ngôn Tâm cũng trở nên xanh mét.

Mộ Ngôn Tâm đưa tay hướng xuống hạ thân bưng bít , gương mặt của hắn cũng trở nên vặn vẹo.

Tử Lam ngồi dưới đất, nỗ lực muốn giãy giụa cởi trói , cô muốn chạy khỏi nơi này , nhưng hơi sức không đủ, căn bản không cách nào cởi trói.

Sau khi Mộ Ngôn Tâm bết đau , hắn càng thêm tức giận, tức giận, bộc phát đến không thể ngăn cản.

Hắn đi tới, vươn tay, “ Bốp” một tiếng, hung hăng cho Tử Lam một bạt tai. “Tiện nhân, dám đá tao , xem tao như thế nào thu thập mày!” Mộ Ngôn Tâm tức giận đằng đằng hỏa, cũng không biết mệnh căn của hắn còn có thể dùng nữa hay không.

Lúc nói lời này, hắn bởi vì đau đớn, mặt không khỏi co quắp xuống.

Tử Lam vốn không còn chút sức lực nào , lại bị đánh một cái tát, đầu có chút choáng váng , nhưng cô nhất định phải giữ vững tinh thần.

Mặc kệ như thế nào, cô nhất định cũng phải liều mạng một phen.

Mộ Ngôn Tâm đến gần, Tử Lam dùng hết sức lực toàn thân hướng hắn đá thêm một phát.

Lần này Mộ Ngôn Tâm đối với cô có đề phòng , nên tránh được một cú này của cô.

Hắn cười âm hiểm nhìn Lâm Tử Lam, “Vốn còn muốn đối với mày dịu dàng một chút, nhưng mày lại không biết phân biệt tốt xấu vậy thì đừng trách tại sao tao lại không biết thế nào gọi là thương hoa tiếc ngọc , hôm nay tao sẽ cho cô được dục tiên dục tử , tôi muốn nghe thấy tiếng mày rên rỉ nằm dưới thân tao cầu xin tha thứ!” Vừa dứt lời , Mộ Ngôn Tâm hướng về phía Tử Lam đi tới.

Tử Lam ngồi trên ghế sa lon, cô nỗ lực giãy giụa, lại không còn bất kỳ sức lực nào.

Mộ Ngôn tâm đáng chết , nếu như hắn thực sự đụng vào cô , cô nhất định sẽ giết hắn!

Trong lòng Tử Lam hung hăng mắng Mộ Ngôn Tâm .

Ngay vào lúc này, có người vọt vào, “Lão đại, có người đến rồi!”

Mộ Ngôn Tâm vừa định mắng , nhưng nghe được lời câu ta báo cáo , nhất thời Mộ Ngôn Tâm sững sờ, “Người nào tới?”

“Không biết, chỉ thấy một chiếc xe phóng như bay , hướng chúng ta chạy đến !” Tên đàn em nói.

Mộ Ngôn Tâm cau mày, ngoại trừ Trọng Nhược Tình biết đến chỗ này , ngoài ra sẽ không có ai biết.

Vậy ai đang tới đây?

Đáy lòng Tử Lam lại thoáng qua một tia vui mừng.

Trực giác nói cho cô biết người tới là ai!

Tử Lam nhếch miệng lên nở một nụ cười rất nhạt.

Mộ Ngôn Tâm quay sang nhìn cô , “Mày cười cái gì?”

“Không có gì, Mộ Ngôn Tâm , theo tôi đoán , người cùng với ông bày mưu cùng nhau bắt cóc tôi , chính là người bán đứng ông!” Tử Lam nhìn hắn nói, mấy ngày nay, cô suy nghĩ rất nhiều, ngày đó có người gọi điện thoại cho Mộ Ngôn Tâm , nhất định là người đã cùng hắn hợp lại bày mưu bắt cóc cô, hơn nữa còn có mục đích!

Mộ Ngôn Tâm sững sờ, hình như không chịu tin tưởng lời cô vừa nói , hắn trợn to hai mắt.

“Mày tại sao lại nói như vậy?” Mộ Ngôn Tâm nhìn cô hỏi.

“ Không bằng , bây giờ ông gọi điện thoại cho cô ta , nếu như không có ai nghe điện thoại thì chính là lời tôi nói không sai!” Tử Lam không nhanh không chậm nói.

Sau khi nghe lời Tử Lam nói, Mộ Ngôn Tâm nhíu mày một cái, lấy điện thoại di động ra gọi cho Trọng Nhược Tình , quả nhiên, không có ai nghe.

Sắc mặt Mộ Ngôn Tâm bỗng chốc không tốt.

Mà lúc này, hắn hoàn toàn không chú ý tới tay của Lâm Tử Lam để ở phía sau đang làm cái gì.

Mới vừa rồi, Tử Lam thừa dịp hắn không để ý , từ trên người hắn móc ra một vật, ở phía sau lưng hắn cắt sợi dây.

“Đáng chết!” Mộ Ngôn Tâm mắng một tiếng.

Quay đầu sang nhìn Tử Lam, “Rốt cuộc là ai tới?”

“Tôi làm sao biết?” Tử Lam nhìn hắn nói.

Chợt, Mộ Ngôn Tâm phát hiện là lạ ở chỗ nào, mắt mở to , nhìn chằm chằm Tử Lam , “Mày đang làm gì đó ?”

Mới vừa nói ra những lời này, Tử Lam lại càng vội vàng dùng sức cắt dây thừng, Mộ Ngôn Tâm càng nhìn càng cảm thấy không đúng, liền hướng về phía sau lưng cô nhìn, vừa đúng lúc này, sợi dây đang trói chặt tay của cô cũng bị cắt đứt , tay được giải thoát khỏi sự trói buộc , Tử Lam tiện tay cầm một cái gạt tàn thuốc trên ghế sa lon , cô hướng về phía đầu Mộ Ngôn Tâm đập tới.

Mộ Ngôn Tâm cả kinh, hắn bị cái gạt tàn thuốc đập ngay giữa trán , dùng tay che đầu, trước mắt chợt tối đen .

Mà một tên đàn em đang đứng một bên, nhìn thấy Lâm Tử Lam động thủ, đang định xông lên, Tử Lam không nói hai lời, trực tiếp lại hướng hắn vung cái gạt tàn thuốc đập kích hắn.

Dầu gì trước kia cô đã từng học qua một chút công phu, hiện tại ngược lại có chút công dụng rồi.

Nhìn bọn họ trúng chiêu, Tử Lam ngồi xổm xuống muốn cởi sợi dây trên chân ra.

Mộ Ngôn Tâm không ngờ hắn năm lần bảy lượt đều bị nữ nhân này tập kích, thậm chí quá thành giận, vừa muốn ra tay tàn ác đối với Lâm Tử Lam.

Ngay vào lúc này, “Phanh” một tiếng, cửa đột nhiên bị đẩy ra.

“ Pằng” một tiếng, tiếng súng vang lên.

Tử Lam ngẩng đầu lên, vừa định nhìn xem đã xảy ra chuyện gì, lại thấy Mộ Ngôn Tâm chột ngã xuống trước mặt của mình.

Người lam vừa quay đầu lại, thấy được người đang đứng trước cửa chính là Mặc Thiếu Thiên, Hi Hi, còn có Hoa Hồng.

Có trời mới biết, Tử Lam chưa từng có một khắc nào cảm thấy hình tượng Mặc Thiếu Thiên tốt như hôm nay, lúc này nhìn anh, không cần nói tới cỡ nào tốt đẹp, chỉ cần chứng kiến tới anh, trong lòng Lâm Tử Lam không nói ra được tâm tình gì.

Mặc Thiếu Thiên vừa nhìn thấy Lâm Tử lam, anh rất nhanh chạy vọt vào. “Em có bị làm sao không?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

Tử Lam lắc đầu, “ Tại sao tới bây giờ mới đến.”

Vừa mở miệng câu đầu tiên chính là oán trách.

Mặc Thiếu thiên tin tưởng, Lâm Tử Lam nhất định sẽ không có việc gì, nhưng khi mắt đảo qua, nhìn thấy y phục trên người Lâm Tử Lam xốc xếch, trong đầu anh rất nhanh chóng nghĩ chuyện gì vừa mới xảy ra, cơn thịnh nộ bắt đầu bùng phát, anh xoay người lại, cầm lấy một khúc gỗ từ trên mặt đất hung hăng tiến đến hành hung Mộ Ngôn Tâm.

Mặc Thiếu Thiên ra tay vừa nhanh vừa hung ác, ra tay như thế nào, căn bản anh không thèm quan tâm đến, đem Mộ Ngôn Tâm đánh một trận chết đi sống lại, cho đến khi hấn nằm dài trên mặt đất không đứng dậy nổi mới thôi.

Mặc Thiếu Thiên xuất ra toàn lực để phát tiết hết lửa giận trong lòng.

Tử Lam ngồi im bên cạnh nhìn, cô cũng không ngờ Mặc Thiếu Thiên ra tay rất Bạo lực!

Thế nhưng lần không giống nhau, lần này Mặc tổng, bạo lực đặc biệt rất mỹ cảm!

Tử Lam cũng không phủ nhận thực tế cô cũng chỉ là một nữ nhân a, thấy Mặc Thiếu Thiên ra tay cứu mình, hảo cảm đối với anh liền tăng vọt!

Hi Hi cũng vọt vào, thấy tình huống bên trong, lập tức chạy đến bên người Lâm Tử Lam, “Mẹ, người làm sao vậy? Có bị thương ở đâu không?” Bảo bối nhìn Tử Lam rất lo lắng hỏi.

Tử Lam thấy Hi Hi rất vui mừng, nhưng cô lại không nhìn thấy trong tay Hi Hi đang cầm một cây súng, cô lắc đầu “Mẹ không sao, chỉ là tốc độ tới của các người tới quá chậm!”

Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên ngơ ngác nhìn nhau trong lòng ngẫm hiểu .

Lúc này mẹ còn có thể châm chọc, như vậy nói rõ, quả thật mẹ không có việc gì!

Động tĩnh Mặc Thiếu Thiên gây ra rất lớn, lúc này, bên ngoài không biết từ nơi nào tới rất nhiều người, nhìn như muốn xông vào.

Vậy mà lúc này, Hoa Hồng trấn thủ tại cửa, một kẻ làm quan cả họ được nhờ, cô giơ súng lên, hướng về phía xông đám người đang xông tới, “ Pằng ! Pằng” liên bắn liên tục ba phát súng.

“Tất cả đứng lại cho ta, nếu không, ta ra tay thì tất cả đều vĩnh viễn nằm tại đây!” Hoa Hồng rất có khí phách nói.

Chính xác cô một mình một súng đứng đó, mọi người bị khí thế của Hoa Hồng hù dọa, tất cả mọi người đứng im tại chỗ, im lặng, không dám lộn xộn nữa.

Hi hi nhếch miệng cười nhạt, tất cả bọn họ, bé chỉ cần thời gian làm một đĩa đồ ăn là có thể giết sạch!

Chân của Tử Lam được cởi trói, cô nhìn Mộ Ngôn Tâm bị Mặc Thiếu Thiên đánh nằm trên mặt đất không cử động nổi, lúc này Tử Lam đi tới, ngồi xổm người xuống nhìn Mộ Ngôn Tâm, “Nói cho tôi biết, ngày đó, nữ nhân kia gọi điện thoại cho ông là ai?”

Mộ Ngôn Tâm nằm trên mặt đất, bị Mặc Thiếu ngày đánh thoi thóp chỉ còn một hơi thở, trong miệng hấn giờ đây còn có thể nói ra cái gì đây?

Thật ra thì không cần phải nói, Tử Lam mơ hồ cũng đoán được là ai, khoe miệng cô nâng lên một nụ cười nhẹ , mặc dù hiện giờ nhìn cô có chút chật vật, nhưng phong cách của cô vẫn không giảm xúu nào , “Mộ Ngôn Tâm, tôi nói rồi, trước khi muốn làm bất cứ chuyện gì, đều phải nghĩ đến cái giá thật lớn phải trả đấy!” Tử Lam nói gần từng chữ.

Mộ Ngôn Tâm nói cái gì, Tử Lam cũng không nghe rõ, cô đứng dậy.

Tử Lam vừa muốn nói gì, bỗng nhiên cô có cảm giác trước mắt tối đen , trực tiếp ngã xuống.

“Mẹ.”

“Lâm Tử Lam.”

Hai ngày sau , Tử Lam từ từ mở mắt, đập vào mắt cô chính là trần nhà màu trắng , khiến cô luôn cảm giác có chút hoảng hốt lại có chút cảm giác quen thuộc.

Giống như đã gặp qua ở nơi nào.

Nhưng lại không nhớ rõ!

Ngay vào lúc này, một cái đầu nhỏ đưa tới, “Mẹ, người đã tỉnh?”

Tử Lam giật mình sắp ngất , quay sang , khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ bé non nớt kia của Hi Hi thì khoe miệng cô mỉm cười thật tươi .

“Bảo bối.”

“Mẹ, người cuối cùng tỉnh!” Hi Hi nhìn Tử Lam cười nói, nhìn mẹ ngủ lâu như vậy, Hi Hi hết sức đau lòng.

Tử Lam nhìn bé, sau đó cô lại nhìn trần nhà, “Mẹ bây giờ đang ở đâu?”

“Ở bệnh viện a!” Hi Hi nói, “Mẹ, con cảm thấy người nhất định là số con rệp, đây đã là lần thứ hai mẹ vào bệnh viện rồi , thời gian khoảng cách cũng gần như vậy!”

Nghe Hi Hi líu lo nói một tràng, cuối cùng Tử Lam cũng tỉnh táo lại, cô động thân, muốn ngồi dậy, Hi Hi vội vàng cầm gối đầu giúp cô kê phía sau lưng , giúp cô dựa vào có cảm giác thoải mái một chút.

Tử Lam ngồi dậy, bây giờ cô mới phát hiện, gian phòng này chính gian phóng trước kia cô đã ở , quả nhiên, cô mới xuất viện được mấy ngày, lại trở ngược vào ở tiếp!

“Mẹ ngủ bao lâu?” Tử Lam hỏi.

“Hai ngày!” Hi Hi nói.

Tử Lam sững sờ, không ngờ thể nhưng cô đã ngủ lâu như vậy.

“Bác sĩ cũng đã nói bởi vì mẹ đói bụng lại thêm mệt nhọc mới có thể ngủ lâu như vậy, mặc kệ , tỉnh lại cũng không bị ảnh hưởng gì !” Hi Hi nói, đây mới đúng là sự tình duy nhất để cho bé vui mừng .

Mẹ không bị bất kỳ thương tổn nào .

Tử Lam gật đầu mỉm cười dịu dàng nhìn Hi Hi.

Không nhắc đến thì thôi , vừa nói đến đói, quả thật cô vẫn cảm thấy rất đói bụng nga .

Mặc dù sau khi trở về, đã truyền không ít dinh dưỡng vào cơ thể , nhưng dù sao không phải là ăn , mấy ngày liền trong bụng Tử Lam không có cái gì bỏ vào bụng rồi , còn cảm thấy rất đói !

Hi Hi nhìn ra tâm tư của mẹ , “Cha đi ra ngoài mua đồ ăn rồi!”

Tử Lam gật đầu , sau đó nhớ tới cái gì, “Mộ Ngôn Tâm sao rồi ?”

Hi Hi suy nghĩ một chút, sau đó cười nói, “Đang bị thương nằm viện , hiện giờ hẳn không thể động đậy nữa rồi !”

Tử Lam chăm chú nhìn vào nét mặt của Hi Hi , hai hàng lông mày nhướng lên, “Thật?”

“Tàn phế, bây giờ hẳn đang nằm trên giường bệnh không thể cử động được rồi !” Hi Hi nói thật.

“Chỉ là coi như tàn phế, hắn còn phải ngồi từ nhiều năm nữa đó !” Hi Hi nói, dĩ nhiên việc này là cha làm. Vốn hai cha con muốn giết mộ Ngôn Tâm cho hả giận , nhưng tổng cảm thấy nếu làm như vậy quả thật có lợi cho hắn quá rồi, vì vậy, kết quả chính là như thế.

Nghe lời Hi Hi nói xong , Tử Lam gật đầu đồng ý .

Kết quả này cùng với suy nghĩ của cô không sai biệt lắm

Tử Lam cũng không nói gì thêm nữa , trước khi Mộ Ngôn Tâm dự định sẽ hành động lỗ mãng như thế , hắn nên nghĩ đến hậu quả.

Nếu như nói Tử Lam nên vì chuyện xảy vào bảy năm trước cần phải trả giá thật lớn, như vậy thì lần này cô bị bắt cóc, mà Mộ Ngôn Tâm cứ như vậy khẳng định một mực nghĩ muốn hại cô , hắn sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như thế.

Chỉ là. . .

163. Chương 163: Chuyện Củ Không Mấy Vẽ Vang

Chỉ là mỗi người đều phải vì hành vi của mình trả giá thật lớn.

Nghĩ tới đây, Tử Lam không muốn suy nghĩ nhiều như vậy nữa , những chuyện đã qua , có thể giải quyết, cô cũng không cần phải lo lắng gì thêm.

Ngay vào lúc này, Hoa Hồng ngồi ở một bên trên ghế sa lon nghịch máy tính bản của mình , khi nhìn đến tin tức mới đăng ngày hôm nay , khóe miệng Hoa Hồng nhếch lên một nụ cười nhẹ .

“Hi Hi, cậu lại đây xem tin tức ngày hôm nay đi!” Hoa Hồng sâu kín nói.

Hi Hi cùng Tử Lam đồng loạt nhìn về phía Hoa Hồng , đây cũng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy Hoa Hồng, Tử Lam đã rất quen thuộc với vẻ đẹp của Hoa Hồng.

“Có chuyện gì sao?” Hi Hi hỏi.

Hoa Hồng vẫn không ngược mắt , “Thật ra , mảnh đất kia cũng không tệ lắm, cậu cứ tùy tiện cho nổ như vậy, quá đáng tiếc a !”

...

Hi Hi hoàn toàn không nghĩ tới chuyện Hoa Hồng muốn nói lại là việc này a .

Tử Lam nhìn về phía Hi Hi , ánh mắt tràn đầy nghi ngờ .

“Đó là chỗ nào ?” Tử Lam hỏi.

Trong lòng Hi Hi rất tức giận à , Hoa Hồng thân ái , cô chưa đánh đã khai sao, tuy rằng nghĩ như vậy, thế nhưng trên mặt Hi Hi vẫn như trước vĩnh viễn đều treo lên mặt một nụ cười .

“Thật ra cũng không có gì, nơi Mộ Ngôn Tâm giam cầm mẹ , nơi đó căn bản không có internet, cho nên con truy tìm không được sự tồn tại của mẹ , cho nên...”

“Cho nên con cho nổ ?” Tử Lam hỏi ngược lại .

Hi Hi nhìn Tử Lam , đối mặt với mẹ, bé không thể mở miệng lừa gạt mẹ a , Vì vậy gật đầu, “Nơi đó để lại ấn tượng không tốt trong lòng mẹ , con không muốn giữ lại!”.

Chỗ đó tuy rằng xa xôi hẻo lánh , nhưng lại là một địa phương tốt, bất quá, nơi đó tồn tại hồi ức không tốt của mẹ , Hi Hi không muốn giữ lại.

Tử Lam nhìn Hi Hi , nghe lời của bé , rất lâu mới mở miệng nói một câu, “Không sai! !”

Không có tín hiệu, cũng không có internet, chỗ như vậy, vì để tránh cho lần sau chuyện không may giống vậy phát sinh, nổ liền nổ .

Chỉ là...

“Hi Hi, bắt quá , đồng thời cậu cũng vì quốc gia làm ra cống hiến!” Hoa Hồng mở miệng.

“Tại sao lại nói như thế ?”

“Địa phương bị cậu cho nổ tung , ngày hôm qua , cảnh sát mới vừa dọn dẹp xong, bắt quá họ lại phát hiện cổ vật, chuyên gia khảo cổ giám định là cổ vật thuộc về triều đại nhà Thanh!” Hoa Hồng ngẩng đầu nhìn Hi Hi nói.

...

Cho nên Hi Hi vẫn là làm chuyện tốt nha ?

Tử Lam cũng cảm thấy thật buồn cười, vốn dĩ , dùng bom nổ tung là một sự kiện rất kinh khủng , nhưng bây giờ lại phát hiện văn vật, chẳng lẽ nào lại có ý nghĩa xấu xa bên trong?

Hi Hi nghiêm trang gật đầu, “Xem ra, hành động của con cảm động trời đất , ông trời cũng đang ủng hộ cách hành xử của con!”.

Tử Lam .

Bắt quá, hình như đúng là như thế.

Nếu như không phải vì Hi Hi, cổ vật được chôn sâu dưới lòng đất vĩnh viễn đều không phát hiện!

Hoa Hồng cũng cau mày , dù sao , chuyện này đối với bọn họ mà nói, không quan trọng .

Hi Hi nổ dứt khoát , điều này , Hoa Hồng đặc biệt thưởng thức, lúc đó Hi Hi còn đặc biệt lưu manh huyết sáo một cái, khí phách, thập phần khí phách!

Đúng lúc này, ba người đang suy xua trò chuyện, bao tử của Tử Lam rất không thích hợp phát ra tiếng kêu.

Hi Hi sững sốt, nhìn Tử Lam, “Mẹ, người đói bụng?”

Tử Lam gật đầu, đến bây giờ cô vẫn chưa từng ăn cái gì, chỉ dựa vào một chút nước dinh dưỡng , có thể không cảm thấy đói được sao?

Hi Hi nhú, “Cha thế nào vẫn chưa trở lại?”

Bé vốn nghĩ muốn tự mình làm món ăn ẹ , chỉ là bé cũng không biết lúc nào thì mẹ tỉnh lại, nghĩ coi chừng bên cạnh Tử Lam , mới không có chuẩn bị thức ăn .

Hi Hi vừa mới chuẩn bị cầm điện thoại lên gọi cho Mặc Thiếu Thiên , lúc này, cửa bị đẩy ra, Mặc Thiếu Thiên bước vào , trong tay giơ lên thức ăn .

Hi Hi quay đầu lại nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, tại sao lâu như vậy?”

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, mở miệng, “Kẹt xe!”

“Nga!” Hi Hi cũng không hỏi nhiều nữa, liền đáp một tiếng.

Mặc Thiếu Thiên để thức ăn xuống bàn , nhìn Lâm Tử Lam, “Lâm tiểu thư, em đã tỉnh?”

Tử Lam mỉm cười với anh , “Đúng vậy a, đều nhờ phúc của Mặc tổng , nên tỉnh nha !”

Lâm Tử Lam bỗng nhiên như thế nghiêm trang cùng Mặc Thiếu Thiên nói chuyện , anh còn có chút không quen.

“Hiện tại em còn có chỗ nào cảm thấy không được thoải mái ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam hỏi .

Tử Lam lắc đầu, “Ngoại trừ bị xây xát nhẹ bên ngoài một chút , ngoài ra không có chuyện gì!” Tử Lam nhàn nhạt nói, đối mặt với sự kiện lần này người cứu mạng cô chính là Mặc Thiếu Thiên , Tử Lam cũng không đến mức trưng ra vẻ mặt phòng bị với anh.

Nghe được Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, cũng đồng dạng bảo trì trầm mặc.

Lúc này, Hi Hi mở ra bao thức ăn Mặc Thiếu Thiên vừa mang đến , “Mẹ, những thứ này đều là thức ăn mẹ yêu thích nhất a... Cái này chắc là ở khu phía Tây mới có nha , nhiều món đều cách xa nhau như vậy , cha chạy xa như thế để mua sao?”

Hi Hi hỏi .

Không nghĩ tới cha lại có lòng như vậy cố tình lái xe thật xa để mua nha.

Tử Lam cũng nhìn những loại trái cây trên bàn , tất cả đều là thứ cô thích ăn nhất , thậm chí rất xa xôi cách biệt khu đô thị mới có , bình thường cô rất muốn ăn nhưng lười phải đi đoạn đường xa như thế , không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên lại có lòng đem đến trước mặt cô...

Thật ra, Tử Lam rất muốn nói, Mặc Thiếu Thiên hôm nay anh bị làm sao vậy?

Mặc Thiếu Thiên bị ánh mắt của hai người bọn họ chăm chú nhìn mình , anh có chút quẫn bách , ho khan một tiếng, “Con nghĩ có khả năng sao? Cha chỉ là qua bên kia làm việc, lúc trở về thấy, thuận tiện mua!”.

...

“Thật sao? Cái này chắc là tây đường vòng bao quanh vòng thành phố mới có, một tây, một đông? Cha thân ái , người như thế tiện đường a?” Hi Hi mang theo ý cười hỏi , cha là cố ý, cố ý. ...

Không ngờ tới cha lại dụng tâm với mẹ a, có mờ ám, có mờ ám!

Tử Lam cũng nhìn những loại trái cây kia, sau đó ánh mắt chuyển sang nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, nhìn Hi Hi, “Cha phát hiện, hôm nay bảo bối nói rất nhiều lời vô ích!”

Hi hi cười, “Con chỉ có tinh thần ham học hỏi một chút thôi , cha thân ái , người không nên đánh mất về phương diện tích cực của con a!”

“Vậy bớt nói nhảm đi , ít gây chuyện , cầm miệng!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ấn !” Hi Hi lên tiếng, thế nhưng khoe miệng lại lặng lẽ mang theo một tia ẩn nhẫn ý cười.

Tử Lam cũng ăn đông tây, nghe Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên đối thoại, khoe miệng cũng không khỏi nhột nhạt câu lên.

Nhìn mẹ ăn ngon miệng, Hi Hi liền đứng dậy nhường lại địa phương, để Mặc Thiếu Thiên ngồi xuống.

Lúc này, Hoa Hồng đứng dậy, “Bảo bối, cậu theo tôi ra ngoài một chút, tôi có chuyện cần nói với cậu!”

Hi Hi là một đứa bé rất thông minh, tự nhiên biết Hoa Hồng cố ý muốn giành lại không gian riêng cho cha mẹ , bé lập tức thức thời lên tiếng, “Hảo!”

Vì vậy, Hi Hi nhìn Tử Lam , “Mẹ, ta đi ra ngoài một chút!”

Tử Lam gật đầu sau đó chăm chú ăn uống .

Vì vậy Hoa Hồng cùng Hi Hi đi ra, trong phòng chỉ còn lại có Lâm Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên ngồi bên cạnh giường của Lâm Tử Lam , nhìn cô ăn ngon lành.

Nhìn các loại trái cây trước mắt, Tử Lam ăn , thế nhưng cô luôn có cảm giác ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên vẫn nhìn chăm chăm mình , Tử Lam cảm thấy hết sức không được tự nhiên.

“Mặc tổng, muốn ăn cái này sao?” Tử Lam nhìn anh khẽ hỏi .

“Không cần!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam nhú mày , cũng không nói thêm gì, cô rất dỗi nga , nhất định phải ăn một chút gì.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam , nữ nhân này, không có chút nào giả vờ , cho người ta cảm giác, luôn luôn rất tự nhiên.

Suy nghĩ một chút, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Lâm Tử Lam, vì sao Mộ Ngôn Tâm lại bắt cóc em?”

Tử Lam sững sốt, không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên lại đột nhiên hỏi cái này.

Suy nghĩ một chút, cô mở miệng, “Bởi vì, lúc còn trẻ đã từng vô tri ngu ngốc , từng đắc tội hần!”

“Em làm chuyện gì? Khiến hần hận đến mức phải bắt cóc em?” Mặc Thiếu Thiên bức bách hỏi.

Nói thật , anh rất thích nhìn Tử Lam đáng vẻ quần bách, rất có ý tứ.

Nữ nhân này ở trước mặt anh luôn luôn bình tĩnh thông dong, làm việc có trật tự, hơn nữa lời lẽ sắt bén không tha một ai , Mặc Thiếu Thiên khó có được cơ hội nhìn thấy Lâm Tử Lam như vậy hình dạng, làm sao anh có thể bỏ qua cơ hội này trêu chọc một chút ?

” Mặc tổng, đây là chuyện riêng của tôi , tuy rằng anh đã cứu tôi , thế nhưng tôi cũng có quyền lợi không nói cho anh !” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên từng câu từng chữ nói.

Mặc Thiếu Thiên nhếch môi cười, “Ân , hành hung người ta sau đó chụp hình lỏa thể , còn đem hình phát tán trên mạng , đích thật là một chuyện không đáng để nhắc tới !”

Trong miệng Tử Lam đang ngậm đầy trái cây , thiếu chút nữa cô đã chết vì nghẹn , sau đó Tử Lam nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên , đôi mắt đều tràn ngập tia sáng, giọng nói kinh ngạc, “Anh đều biết?”

Gương mặt của Mặc Thiếu Thiên trông thật yêu nghiệt, khoe miệng quynh rũ lộ ra một nụ cười chắc chắn , “Nếu như không tra được, em nghĩ rằng anh làm sao sẽ tìm được em?”

Tử Lam suy nghĩ một chút, kỳ thực đối với bản lĩnh của Mặc Thiếu Thiên, nghĩ muốn tra được, dễ như trở bàn tay, Tử Lam cũng không phải cố tình giấu diếm, chẳng qua là cô cảm thấy chuyện này, cũng không cần phải ... nhắc lại.

Giống Mặc Thiếu Thiên đã nói, đó cũng không phải là chuyện đáng vẻ vang gì !

Tử Lam nhú mày, nghiêm trang nói, “Tuy rằng tôi đã từng làm ra những chuyện như vậy, bản thân tôi cũng đã tự giác kiểm điểm về hành vi của mình , thế nhưng tôi tuyệt không hối hận, người như Mộ Ngôn Tâm, tôi cho hần trả giá, dạy dỗ đôi chút , đó xem ra là tiện nghi cho hần!”

Nếu quả thật Tử Lam không làm như vậy, còn không biết có bao nhiêu cô gái phải gặp chuyện tai ương !

Huống chi , lúc đó chỉ do cô có ý muốn trả thù, nếu như hần không quá phận, cô cũng sẽ không như vậy.

Nói tóm lại vẫn tất trong hai từ đáng đời!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam , khoe miệng nhếch lên, nữ nhân này, biết phân biệt phải trái , ghét kẻ ác , thông minh cơ trí, ngay cả tính cách cũng là dám yêu dám hận, Hi Hi cũng như vậy , ghét kẻ ác , sợ là cùng Lâm Tử Lam đều một dạng giống nhau .

“Nói như em , ngược lại thì em không còn muốn nhắc đến ?” Mặc Thiếu Thiên phản đối.

“Chuyện này, so sánh đúng sai không còn bất kỳ quan hệ nào đến tôi , tôi thừa nhận trước kia hành động có điểm không đúng, thế nhưng Mộ Ngôn Tâm không ngừng quấy rầy người nhà của tôi , tôi cũng bởi vì có ý định tránh né Mộ Ngôn Tâm , nên mới đồng ý xuất ngoại du học , hôm nay đã trôi qua 7 năm , hần vẫn quyết định làm như vậy, đó là đối với hần trừng phạt đúng tội!”

Tử Lam đã vì chuyện này, phải chịu cảnh rời xa gia đình suốt 7 năm , chỉ cần việc này thôi, cũng đã đủ bồi tội được rồi!

...

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam , nữ nhân này vĩnh viễn đều tồn tại những lời nói chánh nghĩa .

Bất quá, khi nói đến đây, Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới một vấn đề, dựa theo như vậy diễn ra , anh cũng nhớ rõ , Lâm Tử Lam đã từng cùng anh phát sinh quan hệ nam nữ , cô liền biến mất không thấy, như vậy, thời gian phát sinh cùng lúc đó ?

“Lâm tiểu thư, như vậy lúc em ở trong quán rượu uống say, cũng là vì chuyện này?” Mặc Thiếu Thiên cười tiếp tục hỏi cô .

Tử Lam nghe thế , cô nhú mày , “Coi là vậy đi!”

Rốt cuộc...

” Lúc em theo anh ở trong quán rượu, là cố ý câu dẫn anh sao ?” Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên neho cặp mắt lại nhìn Tử Lam .

164. Chương 164: Tử Lam Ngổ Ngang Trong Gió

” Lúc em theo anh ở trong quán rượu, là cố ý câu dẫn anh sao ?” Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên neho cặp mắt lại nhìn Tử Lam .

Tử lam .

Tại sao có thể là cố ý quyến rũ.

Tử Lam nghiêng đầu qua nhìn chằm chằm Mặc Thiếu Thiên , “Mặc tổng, tuy rằng anh lớn lên mặt như hoa đào, thế nhưng tôi cũng không phải cái loại bụng đói ăn quàng , anh nghĩ có khả năng đó xảy ra sao ?” Tử Lam từng chữ một nói.

Mặc Thiếu Thiên biến sắc, đối với sự miêu tả của Lâm Tử Lam , bất mãn hết sức, thế nhưng anh cũng không có nói gì thêm , hồi tưởng lại , anh ngẫm nghĩ , lúc đó trạng thái của Lâm Tử Lam không được bình thường , chợt nhớ tới cái gì, “Em bị kê đơn?”

Tử Lam gật đầu, Mặc tổng, coi như anh có chút thông minh !

Mặc dù khi đó Mặc Thiếu Thiên có chút nghi ngờ, nhưng anh lại hoàn toàn đem Tử Lam trở thành cái loại nữ nhân tự động đưa tới cửa , hơn nữa , trước kia cô thể nhưng khiêu chiến đến cực hạn của anh , anh mới có thể trong cơn tức giận hung hăng muốn cô.

Bây giờ suy nghĩ một chút, trạng thái lúc đó của Lâm Tử Lam , hoàn toàn phù hợp!

“Ai hạ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi tiếp.

Trong lòng anh có một loại cảm giác rất kỳ quái, người kê đơn nhất định có mục đích, nếu như lúc đó Lâm Tử Lam gặp phải người khác mà không phải anh , là người khác, kết quả sẽ như thế nào?

Chỉ cần nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy rất khó chịu, bất quá thật may cho cô , vì đã gặp phải anh !

Tử Lam cau mày , “Những chuyện đã qua, không cần phải ... nhắc lại!”.

Cô cũng không muốn tiếp tục truy cứu, tuy rằng trước đây cô đã từng rất oán hận , nhưng từ lúc cô có Hi Hi , hết thấy những oán hận đó đều theo biến mất khi Hi Hi xuất hiện .

Hi hi chính là ông trời ban bảo bối cho cô !

Nghe Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên cũng không nói gì thêm nữa, bởi vì, Lâm Tử Lam gặp phải nam nhân chính là anh !

Cho nên , nếu như không do người khác kê đơn, bọn họ cũng sẽ không gặp gỡ, nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên cảm giác tinh thần sáng khoái !

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc kẹ thế nào, còn phải cảm ơn anh lần này đã cứu tôi!” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên rất nghiêm chỉnh nói.

Luôn luôn, hai người đều đối chọi gay gắt, sẽ hay cãi nhau cãi nhau, đối với lời cảm ơn của Lâm Tử Lam , Mặc Thiếu Thiên vẫn không quen .

Bất quá, anh tiếp nhận .

Nhìn Lâm Tử Lam , đôi mắt của anh neho lại, con người tản ra ánh sáng u u, “Lâm tiểu thư, anh thích em dùng hành động thực tế biểu thị cảm tạ hơn !”

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên đang tiến tới gần, nhìn đôi mắt của anh phát ra ánh sáng u u, nhất thời tâm trạng cô chấn động, quay mặt tránh , “Hiện tại tôi thu hồi lời mới vừa nói...”

...

Lượng cơm Tử Lam ăn hôm nay không khá lắm , thế nhưng lần này không cần sầu lo nữa dĩ nhiên ăn thật nhiều.

Cũng bởi vì trước mặt cô toàn những thứ đều là cô rất thích ăn, tâm tình cũng không sai , cho nên ăn nhiều hơn thường ngày một chút.

Tử Lam vừa ăn xong, Hi Hi cùng Hoa Hồng cũng đã trở về, lúc này bác sĩ cũng quá tới kiểm tra, xác định người lam một có bất kỳ dị dạng ở ngoài, có thể phê chuẩn xuất viện.

Vốn Hi Hi muốn ẹ nằm lại bệnh viện theo dõi thêm , thế nhưng bác sĩ nói không có việc gì, sau đó dặn dò sau khi về nhà bổ sung thêm nhiều dinh dưỡng là tốt rồi .Vì vậy, Hi Hi cũng yên lòng, trong ngày hôm đó xuất viện.

Khi về đến nhà, mặc dù mới chỉ mất tích vài ngày, nhưng Tử Lam lại có cảm giác đặc biệt vô cùng thân thiết.

Buổi tối , Hi Hi tự mình xuống bếp làm thức ăn , Mặc Thiếu Thiên bởi vì có chuyện bận nên chưa tới, chỉ có hai mẹ con Tử Lam , Tử Lam rất thích ăn cơm Hi Hi nấu cô không thích ăn cơm bên ngoài.

Ăn cơm xong, Hi Hi bắt đầu đi thu thập, Tử Lam tiến vào nhà tắm , sau khi tắm xong , cả người cô thoải mái làm ổ trên ghế sa lon.

Tóc còn có chút hơi ướt, Tử Lam mặc áo ngủ thoải mái ngồi xem tin tức , ngay vào lúc này, Hi Hi đưa đến một ly nước ép hoa quả bé mới vừa làm xong.

“Mẹ, nước ép táo người thích nhất đây , uống cái này có lợi cho tiêu hóa!” Hi Hi nói, bé biết ngày hôm nay mẹ ăn hơi nhiều, cho nên bé cố ý chuẩn bị nước ép táo .

Tử Lam nhìn ly nước trái cây, nhếch môi cười một cái, “Cảm ơn bảo bối!” .

Hi Hi cười, hết sức ưu nhã khả ái, “Không cần khách khí!”

Có thể phục vụ mẹ, là phúc khí của bé !

Hi Hi cười vẽ mặt hài lòng.

Hi Hi thấy Tử Lam tóc còn rất ẩm ướt, bé liền cầm lấy khăn giúp Tử Lam lau tóc, động tác rất nhẹ, rất nhu.

Tử Lam cảm giác được đôi tay nhỏ bé của Hi Hi đang để ở trên đầu của mình, cô cảm giác có một giòng nước ấm từ trong lòng dâng lên.

Có con trai cảm giác thật tốt!

Hi Hi nhìn mẹ cười hạnh phúc , tâm tình bé cũng hết sức vui vẻ .

Tử Lam đang nhắm mắt lại, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, cô chậm rãi mở miệng, “Bảo bối, dường như con còn có lời gì nghĩ muốn cùng mẹ nói sao?”

Hi Hi sững sốt, sau đó quan sát Tử Lam một chút, nói, “Mẹ, con muốn nói với mẹ quá nhiều lời, thế nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu nói lên!”

“Từ tối trọng yếu nói lên!” Tử Lam lời nói sắt bén , cô cũng mở mắt.

Trước kia cô mặc kệ Hi Hi , là bởi vì cô nghĩ Hi Hi là một đứa bé rất có chừng mực , một máy vi tính hacker, vui chơi chẳng nhằm vào đâu ? Cũng biết bé có một nhóm bạn hữu online , thế nhưng hiện tại xem ra, hình như không đơn giản giống như trong tưởng tượng của cô .

Hi Hi sững sốt, dường như trong lòng cũng hiểu mẹ đang ám chỉ chuyện gì.

“Mẹ, vậy người muốn biết cái gì? Con nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn (biết cái gì cũng đều nói hết)!” Hi Hi cười nói.

Tử Lam lúc này mới ngẩng đầu nhìn bé , “Theo như Hoa Hồng nói , chính tay con nổ tung chỗ đó , vậy thuốc nổ từ đâu mà có ? Đừng nói là cha con cho , mẹ không tin!” Tử Lam tin chắc, Mặc Thiếu Thiên cho dù như thế nào đi nữa, cũng sẽ không cho phép hi hi làm những chuyện nguy hiểm như vậy.

Huống Mặc Thiếu Thiên là một người làm ăn, từ đâu có những thứ này ?

“Còn có, Hoa Hồng, vừa nhìn thì biết không phải là người giản đơn!” Tử Lam nói, Hoa Hồng nhìn như mỹ lệ, nhưng toàn thân đều tràn ngập một loại khí phách.

Hi Hi sưng sốt, mẹ quả nhiên cảnh giác a!

Đích xác, đó không phải là cha đưa , lúc đó muốn nổ tung mọi thứ , cũng chính là chú ý của Hi Hi , sau khi cha ôm mẹ đi ra, Hi Hi liền kéo xuống móc kéo , trực tiếp ném vào, vừa dứt khoát lại lưu loát.

“Cái này... Hoàn toàn chính xác điều không phải là cha cho con!” Hi Hi có chút hơi khó nói, lúc quay về cha cũng đã đã biết, chuyện kéo dài cho tới bây giờ, bé cũng không muốn gạt mẹ!

Tử Lam nhìn bé , ý bảo bé nói tiếp!

“Nói lên cái này, thì phải bắt đầu từ thân phận đặc biệt của con!” Hi Hi mở miệng.

Tử Lam nhú mày , thân phận của con Hi Hi sao ?

“Mẹ, thực ra con có chuyện vẫn luôn gạt người, tuy rằng con rất muốn nói cho người biết, thế nhưng chỉ sợ trái tim của mẹ không chịu nổi!” Hi Hi khổ sở nói.

Tử Lam khước miệng ngoéo ... một cái, hết sức bình tĩnh, “Nói đi, năng lực chịu đựng của mẹ vô cùng mạnh mẽ, khi con ba tuổi thích nhất vọc máy vi tính, tứ tuổi đã biết xâm nhập hệ thống người khác, sáu tuổi trở thành đỉnh cấp hacker , năng lực chịu đựng của mẹ một mực tăng mạnh, coi như bây giờ con có nói ẹ biết, con chính là một phần tử khủng bố mẹ cũng không có vấn đề gì!”

Hi Hi tức cười !.

“Thực sự?”

Tử Lam trịnh trọng gật đầu!

Hi Hi lúc này mới yên lòng , sau đó cười hắc hắc.

“Mẹ, người thật thông minh!” Hi Hi cười vô cùng vui vẻ.

Đã như vậy, như vậy thì cứ việc thẳng thắn cho rồi !

Thế nhưng khi Hi Hi vừa nói ra, Tử Lam sưng sốt, nhất thời không hiểu rõ ý trong lời nói của bé , “Thông minh cái gì?”

“Mẹ, người không phải đã biết thân phận của con sao!” Hi Hi cười nói, không sai, bé chính là một phần tử khủng bố !

Tử Lam tức cười , cô rất muốn nói, con trai thân ái , đừng đùa nữa mà !

Thế nhưng khi nhìn đến biểu tình của Hi Hi , tuyệt không giống như đang đùa giỡn cô !

Tử Lam thật lòng sưng sốt.

Hi hi nhìn Tử Lam hoảng hốt , bé vội vàng hướng cô giải thích, “Mẹ, chuyện này con cố ý gạt người, nhưng thân phận của con quả thật rất nguy hiểm, hơn nữa con cũng không biết nên nói với mẹ như thế nào !”

Tử Lam nhanh chóng định thần lại, nhìn bé , nhất thời gào hét lên, “Chuyện này xảy ra khi, con mau thành thật khai báo cho ta !” Tử Lam không thể không tin tưởng ,sau khi nghe được Hi Hi chơi bom, Tử Lam hình như mơ hồ cũng đoán được điều gì , thế nhưng lại vượt qua khỏi sức tưởng tượng của cô , hiện tại sau khi biết tin tức này, trong lòng không kèm chế được sợ hãi a a!

Con trai của cô cái gì không tốt , học cái gì không học , tại sao hết lần này tới lần khác lại là một phần tử khủng bố đây?

A a!

Tử Lam hoàn không ngờ tới, cô đoán bậy đoán bạ vậy mà nói một câu chính xác !

Hi Hi suy nghĩ một chút, mở miệng, “Thật ra chuyện này xảy ra cũng không lâu, cũng là lúc thời gian còn sống bên nước Mĩ, con không cẩn thận chọn một hệ thống, vì vậy bị người truy theo , vì vậy đã bị đào móc, liền gặp được người lãnh đạo của Hợp Tung , kết quả vừa vào Hợp Tung sâu tựa như biển a...”

Mặt của Tử Lam co quắp, nhìn Hi Hi một chút cũng không có cảm giác sâu như biển , trái lại rất hưởng thụ!

“Hợp tung?” Tử Lam nhú mày .

“Hợp Tung là tên gọi của tổ chức khủng bố , hợp tung liên minh, tên gọi tắt Hợp Tung!” Hi Hi không hoảng hốt bất mãn giải thích, hình như đối với cái tên này, trong lòng rất yêu thích , tự đắc.

...

Khoảng thời gian Tử Lam sống tại nước Mĩ , có một lần cô nhìn thấy tin tức, hình như đã thấy qua tên này.

Hình như, rất lợi hại!

Tử Lam nhìn bé , hình như có chút bừng tỉnh hiểu ra , “Nói tiếp!”

“Con là lá bài chủ chốt bí mật cuối cùng của Hợp Tung , thân phận rất bảo mật, cho nên sẽ không thể tùy tiện nhắc tới thân phận của con , bởi vì sẽ đưa tới họa sát thân!” Hi Hi nói.

Bé chịu nói cho Tử Lam biết , cũng bởi vì cô chính là mẹ của bé , tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện gì thương tổn đến bé , chỉ nên bé rất yên tâm.

Tử Lam ngây ngẩn cả người.

Nguyên lai cho tới nay, con trai của cô lại là một phần tử khủng bố !

Bé chỉ mới bảy tuổi, dĩ nhiên cũng có thể trở thành phần tử khủng bố !

Hiện giờ cô nên khóc hay nên cười?

Bất quá hết thấy đều xảy ra, Tử Lam suy nghĩ một chút, cuối nhìn Hi Hi, sâu kín hỏi , “Vậy con hiện tại ở Hợp Tung, giữ chức vụ gì ?”

Hi Hi nói, “Hợp Tung có vài người lãnh đạo, con chỉ là một người trong đó, chúng ta phân công bất đồng, cũng không có trình tự, cho nên , con cũng không rõ lắm , con ở hợp tung liên minh và những người khác, đều giống nhau, lớn nhất, chỉ là bọn họ thuộc về ngoài sáng, còn chỉ ẩn trong bóng tối mà thôi!”

...

Tử Lam một lần nữa ngẩn ngang trong gió , có loại xúc động muốn đem Hi Hi đóng gói cất giấu!

Bé xác định bé là một người bình thường sao? ? ?

Không phải bị đột biến gen thần thoại sao?

Nhìn nét mặt Tử Lam hiện giờ , Hi Hi chu miệng lên , “Mẹ, nhìn vẻ mặt của mẹ hiện giờ , khiến bảo bối cảm thấy rất thương tâm a!”

Bé mạnh mẽ như vậy, mẹ chỉ ít cũng nên tán thưởng một chút đúng không?

Có một đứa con trai mạnh mẽ như vậy , mẹ cũng nên kiêu ngạo một chút đi, tại sao lại lộ ra cái loại nét mặt giống như ‘ đây nhất định không phải là con tôi ’ ? ? ?

165. Chương 165: Tử Lam Giáo Dục.

Có đứa con trai mạnh mẽ như mình, mẹ cũng nên kiêu ngạo một chút đi, nhưng sao bây giờ mẹ lại trưng ra bộ mặt nhận lầm con thế???

Tử Lam nhìn Hi Hi giả bộ đáng thương, giả bộ làm ra vẻ vô tội, thật không muốn nhìn a

Con trai, con cho người ta ăn quả lựu đạn mà bây giờ làm bộ mặt đáng thương với mẹ, như vậy rất vô sỉ a a

“Vậy mẹ nên lộ ra biểu tình gì ?” Tử Lam nhìn bé hỏi ngược lại .

“Ít nhất cũng phải tỏ ra mừng rỡ một tí, hoặc là kinh ngạc một tí, mẹ có thể bồi dưỡng con trai có thành tựu như ngày hôm nay mẹ phải nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng?” Hi Hi cười hỏi .

Tử Lam nhìn Hi Hi, khoe miệng nhếch lên nụ cười bất đắc dĩ, “Vinh hạnh cái gì ? Mẹ sợ người ta biết mẹ là mẹ của một phần tử khủng bố, sẽ cho người 24/24 theo dõi mẹ ”

Đến lúc đó, không biết mình có nên cảm thấy được vinh hạnh hay không?

Hi Hi vội vàng tiến lên, lộ ra một nụ cười, “Mẹ, mẹ yên tâm, bây giờ còn chưa có ai biết thân phận của bảo bối, tạm thời sẽ không có người để mắt tới mẹ”

Tạm thời

Tạm thời là bao lâu ?

Tử Lam còn có thể nói gì ?

“Mẹ, đừng có như vậy à, con cũng là vì cuộc sống, vì không để ẹ khổ cực như vậy a ” Hi Hi nói .

Nhìn mẹ khổ cực như vậy, Hi Hi thật đau lòng a .

Mẹ một mình một người ngậm đắng nuốt cay nuôi bé khôn lớn như vậy, Hi Hi cảm thấy rất khó chịu. Bé làm như vậy cũng chỉ là muốn giảm bớt gánh nặng ẹ, nhưng trời xui đất khiến bé lại được gia nhập Hợp Tung!

Vừa nghĩ tới đây, Tử Lam chợt nhớ tới một cái vấn đề .

“Bảo bối, vậy con bây giờ có thể kiếm bao nhiêu tiền?” Tử Lam hỏi .

.....

Nhìn ánh mắt mê tiền của mẹ, Hi Hi cảm thấy đau lòng a

“Mẹ, con không có đi làm nên cũng không có lãnh lương, cho nên cũng không thể tính như vậy được ”

“Vậy tính thế nào ?”

“Chúng ta mỗi lần giao hàng thì sẽ thu được tiền ”

“Rốt cuộc là bao nhiêu ?”

Bảo bối cười một tiếng, “Nói thật, ngay cả con cũng không rõ có bao nhiêu, nhưng mỗi nhóm hàng giao ra ít nhất cũng thu được một tỉ mấy, nhiều thì thậm chí trên mười tỉ ” Hi Hi nói .

Tử Lam chắc lưỡi hít hà .

Một tỉ mấy?

Gì chứ, cô làm việc vất vả là gì cái gì, còn không bằng con trai kiếm trong một ngày, không, cô làm cả đời còn không bằng con kiếm trong một ngày

Tử Lam không tự ti, nhưng trong lòng cảm giác giàu nghèo chênh lệch thật lớn à

Cô không phải là người mẹ thất bại mà là đứa con trai này của cô quá cường hãn

Nghĩ tới đây, Hi Hi chợt nhớ tới một chuyện, “Đúng rồi, mẹ, mấy ngày nữa con sẽ ẹ một tin vui ” Hi Hi nói .

Tử Lam cau mày dò hỏi “Tin vui gì ?”

“Đến lúc đó mẹ sẽ biết ” Hi Hi cười nói .

Tử Lam cũng muốn biết, không biết tin vui kia so với cái tin này thì ra sao, nhìn dáng vẻ thần bí của Hi Hi, Tử Lam cũng không còn tâm tình mà đi hỏi nữa.

Suy nghĩ một chút, Tử Lam nhìn Hi Hi liền hỏi, “Chuyện này, cha con có biết không ?” Tử Lam hỏi .

“Dạ ” Hi Hi gật đầu một cái, “Đã biết ”

Tử Lam chợt nheo con ngươi lại. .

“Anh ấy so với mẹ còn biết sớm hơn?” Tử Lam hỏi .

Như vậy cô làm mẹ mà bị thua thiệt rồi!

Hi Hi vội vàng lắc đầu nói, “Con cũng không muốn a, nhưng lúc đó đang thi hành nhiệm vụ lại vừa đúng lúc đụng phải cha, vì vậy con phải thành thật khai báo ” Hi Hi nói .

Nếu như không phải là đụng phải cha, bé thật không tính nói ra.

Khi đang kể lại quá trình đó với mẹ, Hi Hi cố ý lướt qua mấy chỗ quan trọng.

Có một vài hình ảnh tự nhiên không thể kể ẹ a

Nếu không thật không biết mẹ có thể sẽ lên cơn tức giận mà đi giải quyết cha, đến lúc đó mọi tính toán của bé sẽ đổ sông đổ biển à

Tử Lam cau mày, “Chuyện này cùng cha con có quan hệ gì?” Tử Lam hỏi, mơ hồ cảm thấy lúc đó xảy ra chuyện gì đó.

“Mẹ, thật ra thì thân phận của cha cũng là thủ lĩnh của hắc đạo, hơn nữa hơn nữa bằng của cha đối lập với bằng của con. Ngày đó con ra ngoài làm nhiệm vụ, vừa đúng lúc cha lại muốn tiêu diệt bằng của con” Hi Hi ý vị thâm trường nói .

“Sau đó thì sao ?” Tử Lam khẩn trương hỏi .

Hắc bang chi tranh, hẳn rất uy phong đi

Tử Lam ảo tưởng tràn diện như vậy, rất muốn biết rốt cuộc ai thắng lợi

“Sau đó, cha liền nể tình con, cùng Hợp Tung giải trừ ân oán ” Hi Hi nói .

“Đơn giản như vậy ?” Tử Lam không dám tin tưởng hỏi .

Dựa theo hiểu biết của cô đối với Mặc Thiếu Thiên, anh ta làm sao sẽ dễ dàng giải hòa như vậy?

Coi như là muốn hòa giải thì anh ta chỉ sợ cũng phải giả bộ làm ra dáng vẻ rất không tình nguyện, sau đó nhân cơ hội nói lên điều kiện đó

“Dĩ nhiên không phải, cha lừa gạt bảo bối một mớ hàng, những món hàng đó là tự bảo bối phải chi trả, tâm hồn lẫn thể xác của bảo bối rất đau a” Hi Hi cố tình làm ra bộ dạng đau lòng nói .

Tử Lam bĩu môi, cô biết sẽ như thế mà, “Cha của con cũng thật là vô sỉ, ngay cả con trai của mình cũng không tha ”

“Dạ dạ ” Hi Hi gật đầu liên tục, đúng là không sai .

Tử Lam cũng có chút kinh ngạc, trước giờ cô cứ tưởng Mặc Thiếu Thiên bất quá chỉ là đại thiếu gia của một tập đoàn thôi, mặc dù bình thường hơi lớn lối một chút, nhưng là vạn lần không nghĩ tới anh ta cũng là người trong hắc đạo

Không trách được có đôi lúc thoát nhìn anh rất thần bí, người bình thường dám lớn lối như Mặc Thiếu Thiên vậy sao ?

Thì ra là như vậy

Bất quá, thật đúng như người ta nói, cha nào con nấy a a a !!!

Tử Lam thật có các loại xúc động, cái gen của anh ta sao lại di truyền thành như vậy ? ? ?

Tử Lam cũng muốn con của mình được di truyền gen tốt, nhưng làm một tiểu thiên tài bình thường bình an lớn lên là được rồi. Tại sao phải làm cho lòng người ta phẫn chấn vậy a a

Tử Lam nghĩ nghĩ, cô có cảm giác không chân thật.

Cô không phải vẫn còn đang nằm mơ chưa có tỉnh lại a

“À còn cái cô Hoa Hồng thì sao? ” Tử Lam chợt nhớ tới hỏi .

Mỗi khi xảy ra chuyện cô đều thấy Hoa Hồng, nếu như Hoa Hồng không xuất hiện thì Tử Lam cũng không suy nghĩ nhiều như vậy .

Hoa Hồng bên ngoài thì khí phách, lại giống như vô câu vô thúc. Mặc dù có đôi lúc cố ý cười rất ôn nhu, nhưng trong ôn nhu lại mang theo một sự phóng đảng không kềm chế được, làm cho người ta cảm giác cô ấy rất khác với mọi người. Đã trải qua một ít chuyện, Tử Lam liền hoài nghi .

Có lúc, trực giác của phụ nữ thật đúng là rất chính xác

“Hoa Hồng là đặc công sát thủ của chúng ta, đặc biệt phụ trách một số vụ ám sát, bất quá cô ấy nghe được tin tức của con cho nên đặc biệt tới đây để bảo vệ con ” Hi Hi cười nói, vẻ cười mỉa mai .

Tử Lam nhìn bé, trong đầu lại nhớ lại dáng vẻ của Hoa Hồng, một phụ nữ xinh đẹp như vậy lại là sát thủ, cái này, đúng là để cho người ta rất kinh ngạc .

“Cô ấy rất lợi hại phải không ?” Tử Lam hỏi, cô thật đúng là chưa từng thấy qua sát thủ, không, chính xác nói, chưa từng thấy qua sát thủ giết người .

Những thứ này đối với Tử Lam mà nói chỉ là thấy trên ti vi. Còn bây giờ thì đã được thấy ngay bên cạnh mình

Hi Hi cười một tiếng, “Hoa Hồng là đặc công sát thủ xếp hàng thứ ba, thực lực thì khỏi phải nói. Bất quá mẹ yên tâm đi, bảo bối sau khi lớn lên nhất định sẽ còn mạnh hơn cô ấy. Đến lúc đó ai dám khi dễ mẹ con nhất định sẽ chiêu đãi hân thật tốt ” Hi Hi nói, đến lúc đó bé nhất định sẽ mạnh hơn bất kỳ người nào, bé nhất định phải xếp hàng thứ nhất

.....

Tử Lam có cảm giác mình đang lạc vào thế giới ảo!

Được nghe liên tiếp ba tin tức kinh động làm cho Tử Lam cũng ngây ngẩn cả người

“Mẹ, con đã ẹ biết tất cả mọi chuyện, con thề là con không có giấu mẹ chuyện gì nữa ” Hi Hi nhìn Tử Lam, hết sức thành khẩn khai báo.

“Í quên, còn có một chuyện ” Hi Hi hoảng hốt, lại nghĩ tới một chuyện .

Tử Lam nhìn về phía bé, “Chuyện gì ?”

“Chính là chuyện trước kia mẹ bị ám sát, đó là do Trọng Chính làm, mà nhà Trọng Chính bị người ta nổ tung chính là do bảo bối làm ” Hi Hi thẳng thắn thừa nhận .

Chuyện này lúc trước Tử Lam đã nghi ngờ rồi, nhưng bây giờ được nghe Hi Hi chính miệng nói cũng...cũng cảm giác được lòng thành khẩn của Hi Hi rồi.

Tử Lam suy nghĩ một chút, cũng biết Hi Hi bởi vì mình mới làm ra những chuyện này. Mặc dù là như vậy Tử Lam vẫn có chút lo lắng .

Suy nghĩ một chút, Tử Lam mở miệng nhìn Hi Hi .

“Bảo bối, con rất thích những chuyện này sao ... chính là thân phận của con bây giờ ” Tử Lam hỏi .

Hi Hi suy nghĩ một chút rất nghiêm túc gật đầu một cái. Ngay từ đầu, bé đã muốn trở nên mạnh mẽ, sau đó có thể bảo vệ ẹ. Bây giờ tôn chỉ mặc dù không có thay đổi nhưng bé lại chân chính thích làm cái này. Những chuyện này không ngừng rèn luyện bé, cũng làm cho bé cảm giác rất kích thích. Khi cùng Tạp Ni

bọn họ chung một chỗ thương lượng đại kế, Hi Hi có thể cảm giác được máu của mình sôi trào, bé rất thích, cũng thích đám huynh đệ này

Nhìn ánh mắt tản ra ánh sáng của Hi Hi, Tử Lam cũng không muốn mở miệng ngăn cản cái gì để tránh phá hủy ước mơ của bé, cô suy nghĩ một chút mở miệng, “Bảo bối, mẹ biết con là vì muốn tốt ẹ, nhưng nơi này là A thị, con cứ cách vài ngày lại đi ném lựu đạn đúng là sẽ khiến cho người ta chú ý. Con làm cái gì mẹ có thể mặc kệ, nhưng an toàn của con mẹ không thể làm lơ”

Hi Hi sững sốt, mẹ lời này, cũng chính là chấp nhận con đường của bé!

Sẽ không ngăn cản bé

Đây đối với Hi Hi mà nói không thể nghi ngờ là một tin tức tốt. Trước kia không nói ẹ biết chính là sợ mẹ phản đối, Hi Hi một mực do dự không dám nói. Bây giờ mẹ đã đồng ý, Hi Hi cảm giác lòng mình được buông xuống

Hi Hi cười, “Mẹ, mẹ yên tâm, sẽ không đâu, hai chuyện này cha sẽ đi xử lý” Hi Hi cười nói.

Cho nên bé ở đây mới dám lớn lối như vậy, ở đây không phải là địa bàn của cha sao?

Hơn nữa coi như cha không xử lý, Hi Hi cũng có biện pháp để cho bọn người ta không điều tra ra được việc gì, chẳng qua là bé thích cha đi dọn tàn cuộc cho bé mà thôi

Tử Lam nhếch môi, “Hi Hi, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, mẹ muốn con nhớ, bất kể lúc nào con cũng phải nhớ, cái gì cũng phải tùy theo sức của mình mà làm, dù sao con vẫn còn nhỏ, không phải là chuyện gì cũng có thể làm được” Tử Lam nói.

Hi Hi cười một tiếng, “Cám ơn mẹ dạy bảo, bảo bối đã nhớ kỹ”

Thấy dáng vẻ Hi Hi vui sướng như vậy, khoe miệng Tử Lam cũng ngoắc ngoắc.

Thôi, cứ để cho Hi Hi chơi đùa đi, đứa bé này có chủ kiến của riêng mình, nếu như bé không tự động buông tha, vô luận cô có khuyên như thế nào thì Hi Hi cũng sẽ hướng theo con đường của bé mà đi.

Nếu Hi Hi lựa chọn nói cho cô biết, như vậy chứng minh là bé tin tưởng cô, Tử Lam cũng tôn trọng lựa chọn của Hi Hi.

166. Chương 166: Thái Độ Tử Lam

Nếu Hi Hi lựa chọn nói cho cô biết, như vậy chứng minh là tin tưởng cô, Tử Lam cũng tôn trọng sự lựa chọn của Hi Hi.

“Nói như vậy, mẹ không còn trách bảo bối gạt mẹ nữa hả?”

Hi Hi tiến tới nhìn Tử Lam, thân thể mềm mại cọ Tử Lam nũng nịu nói.

“mẹ chỉ là cần con, mặc kệ dưới bất kì tình huống gì, mẹ đều muốn con bảo đảm an toàn của mình, ở bất kỳ nơi nào, cũng phải ẹ biết rõ là con luôn an toàn!” Tử Lam nói gần từng chữ.

Đây mới là tình cảm xuất phát từ tấm lòng của người mẹ. Không cần con trai mình có bao nhiêu thành tựu, chỉ cần hần bình an. Nhưng đối với Tử Lam, đứa con này là bất đắc dĩ, người máy bất chảnh, không cách nào ngăn cản a.

“Dạ, mẹ yên tâm, bảo bối nhất định sẽ không có bất kỳ chuyện gì!” Hi Hi từng chữ một bảo đảm!

Không ngờ tư tưởng mẹ thoải mái như thế, sớm biết như vậy Hi Hi liền nói ẹ từ lâu, cần gì lừa gạt khổ cực như vậy!

Nhìn Hi Hi cười vui vẻ như vậy, Tử Lam nghĩ tới, hi vọng đây không phải quyết định sai lầm của mình!

Lúc này, Hi Hi tựa vào trên người của Tử Lam,

“Mẹ, mẹ không biết đâu, tin tức mấy ngày đó của mẹ, cũng làm cha sắp điên a!”

Tử Lam chau chau mày, thật sao? cô không biết, cũng không có nhìn thấy, nhưng nghe Hi Hi nói như vậy, trong lòng cũng có xúc động một chút, cũng không biết có bao nhiêu cảm giác. Chỉ là. Tử Lam nhìn Hi Hi, nhủ mày hỏi ngược lại,

“Con muốn nói gì?”

Hi Hi cười hắc hắc, “Mẹ, y theo phán đoán của con, khẳng định cha thích mẹ!” Hi Hi hết sức khẳng định nói.

“Chớ nói lung tung!” Tử Lam cảnh cáo nói,

“Cha con thích tất cả nữ nhân xinh đẹp!” Tử Lam nói.

“Nhưng vậy không giống nhau a, mẹ, mẹ cùng cha có phải hay không có JQ?”

Hi Hi cười đến tặc tặc hỏi, nếu không cha làm sao sẽ khấn trương như thế? Hơn nữa rằng rắc đem người ta cho hung hăng đánh một trận a! Đây chỉ là bởi vì dám đụng tới mẹ a.

“Tiểu tử thúì, con chém gió cái gì !” Tử Lam lườm hắt một cái nói, làm bộ sẽ phải đánh hắt.

Hi Hi làm bộ chợt lóe, sau đó ngẩng đầu nhìn Tử Lam,

“Mẹ, nếu như không thấy cha, mẹ có lo lắng cho cha hay không, có thể hay không nhớ cha?” Hi Hi chợt vừa hỏi.

Tử Lam ngẩn ra. Không ngờ Hi Hi sẽ hỏi vấn đề này. Nhưng là cho tới bây giờ cô đều chưa từng nghĩ qua. Nhưng là cũng sẽ không đi! Ngất! Tử Lam thật nghiêm túc suy nghĩ cái vấn đề này. Thoảng qua thần trí, Tử Lam nhìn Hi Hi, sau đó như đình chém sắt nói cho hắt biết,

“Không biết, còn có bây giờ đã khuya lắm rồi, con nên đi ngủ rồi!” Tử Lam nói gần từng chữ, thúc giục Hi Hi đi ngủ.

Mặc Thiếu Thiên người như vậy, không thấy, đó không phải là chuyện bình thường sao! Huống chi, không có hắt, sẽ không có người cùng cô giành con trai, cô cần còn không được, tại sao còn phải nhớ hắt?

Hi Hi nhìn mẹ, điển hình nói xạo. Hi Hi nhìn ánh mắt của mẹ, trong lòng âm thầm lăm lăm, sẽ không mới là lạ! Chỉ là Hi Hi cũng sẽ không phơi bày, cười cười,

“Được,con biết rồi!”

Đứng dậy sẽ phải đi vào trong phòng. Trước khi tiến vào trong phòng, Hi Hi chợt nói,

“Đúng rồi mẹ, cha kêu con nói ẹ biết, không nên quá nhớ cha, cha xử lý xong mọi chuyện sẽ tới đây!” Hi Hi nói.

Trong thoáng chốc Tử Lam thất thần, Hi Hi cười rồi bước vào phòng.

Tử Lam ngồi ở trên ghế sa lon, bởi vì liên tục ngủ quá lâu, bây giờ lại không mệt, ngồi ở trên ghế sa lon, suy nghĩ bay loạn. Trong đầu đều là câu nói trước khi ngủ của Hi Hi, cô là mê muội rồi sao? ? ?

Sáng sớm ngày thứ hai. Hi Hi vẫn như cũ dậy sớm đứng lên làm điểm tâm.

Tử Lam thức trễ một tí, bởi vì cái câu nói kia của Hi Hi , làm cho đầu cô ngày hôm qua loạn lên, cuối cùng nửa đêm mới ngủ được , cho nên thức hơi trễ.

Tử Lam đứng lên bước ra cửa, liền nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên. Sáng sớm, Mặc Thiếu Thiên đã chạy đến. Cũng không biết là vội vàng tới đây ăn điểm tâm , hay là vội vàng tới đây muốn nhìn đến người khác a. Chỉ là Hi Hi hình như đã sớm biết Mặc Thiếu Thiên tới , cố ý làm ba phần bữa ăn sáng.

Thấy Mặc Thiếu Thiên, dù sao cũng là ân nhân cứu mình, Tử Lam khó có thể nghĩ như trước làm như không thấy, nhưng là nhớ tới lời nói ngày hôm qua của Hi Hi, cũng không biết phải đối mặt ra sao, chỉ là cùng Mặc Thiếu Thiên bốn mắt nhìn nhau một lát, liền đi vào rửa mặt.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Tử Lam, không hề nói gì, ngồi ở phòng khách nhìn tin tức sáng sớm.

Tử Lam rửa mặt xong rồi đổi một bộ y phục, Hi Hi lúc này cũng vừa làm xong bữa ăn sáng. Người một nhà cùng nhau ăn cơm, Hi Hi đặc biệt có hứng thú.

Trên bàn ăn, Mặc Thiếu Thiên nhìn lướt qua Tử Lam hôm nay mặc đồ phong cách nga hoàng, đem cô tôn lên khí chất hết sức đặc biệt, tóc búi, lộ ra chiếc cổ đẹp tuyệt, xem ra, hết sức thoải mái. Tử Lam vốn là đẹp, xinh đẹp thoải mái tựa như hoa sen, cho người cảm giác, rất thanh thuần, thoải mái.

“Cha, bảo bối làm, có hay không sắc hương vị câu toàn đây?”

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi, ăn một bữa cơm, cũng không cần nhìn mẹ trần trụi như vậy đi, giống như hận không được ăn sống lột da mẹ! Dầu gì, cũng phải tìm một chỗ không người đi! Bảo bối đang ở đây a !

Mặc Thiếu Thiên lúc này mới dời đi tầm mắt dừng trên người của Tử Lam, nhìn về phía bảo bối,

“Àn, chính là cái bánh bao này có chút cứng a!”

Chuyện thật đúng là nhiều. Thật đúng là đủ bắt bẻ . Chỉ là không thể phủ nhận chính là, Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đều cùng một loại người a. Nếu Hi Hi không hỏi, chính là tốt, nếu là hỏi, vấn đề gì cũng có a!

“Hôm nay quá kích động, cho nên phát huy có chút thất thường!” Hi Hi lắc đầu bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Lần sau tiếp tục cố gắng!” Mặc Thiếu Thiên dốc lòng khích lệ.

Hi Hi gật đầu, thụ giáo.

Lúc này, Hi Hi nhìn Tử Lam, “Mẹ, mẹ hôm nay mặc chính chu như vậy làm gì?” Hi Hi hỏi.

Tử Lam suy nghĩ một chút, mở miệng, “Đi làm!”

“Đi làm? Nhưng.”.

“Thân thể của mẹ đã không sao, cũng không cần nghỉ ngơi nữa rồi, mẹ có thể bắt đầu làm việc lại, ngược lại ngồi ở nhà lại không biết xảy ra chuyện gì a!” Tử Lam rất kiên định mà nói.

“Không cần nghỉ ngơi nữa rồi sao?” Mặc Thiếu Thiên cũng nhíu mày nhìn Tử Lam hỏi.

Tử Lam lắc đầu, “Không cần, thời gian dài nghỉ ngơi sẽ cho người khác có tính trợ, tôi đã tốt lắm rồi, không cần nghỉ ngơi, Mặc tổng, có thể giúp tôi trả phép rồi !” Tử Lam nói.

Nhưng nghỉ ngơi một ngày còn có thể, nhưng là thời gian dài nghỉ ngơi, không có ai tán gẫu buồn chết mất.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, cô nói không sai, thời gian dài nghỉ ngơi, sẽ cho người trở nên có tính trợ, Mặc Thiếu Thiên có thể nói là 365 ngày, không có một ngày nghỉ ngơi, hơn nữa hiện tại trong công ty rất bận , Tử Lam trở về, xác thực có thể giúp hắn rất nhiều.

“Đã như vậy, đi trở về đi làm đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi nhìn cha đều đồng ý rồi, hắn cũng không tiện nói cái gì nữa.

“Hiện tại công ty tiến trình như thế nào?” Tử Lam vừa ăn vừa hỏi.

“Tạm thời cũng không tệ lắm, chỉ là có rất nhiều hạng mục muốn ký hợp đồng, hơn nữa cũng đang tiến hành Vân Đức ký hợp đồng, chỉ là một mình Trần Mặc trong phòng thiết kế, bận tối mày tối mặt, em trở về, vừa lúc có thể cùng hắn hợp tác!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hiện tại công ty chính là thời điểm bận nhất, nếu như không phải là Lâm Tử Lam gặp chuyện không may, Mặc Thiếu Thiên chắc chắn tóm cô lại . Nhưng là tất cả là lấy sức khỏe Lâm Tử Lam làm chủ, hiện tại cô chủ động mở miệng, hắn cũng không tiện từ chối.

Tử Lam gật đầu một cái, có thể tưởng tượng đến, bây giờ là thời điểm bận nhất, Trọng Nhược Tình không có ở đây, cô cũng không có, phòng thiết kế sẽ thành cái dạng gì, cô cũng có thể tưởng tượng đến.

Vì vậy, ba người vội vàng ăn điểm tâm. Lúc tới giờ làm việc, Tử Lam phải đi làm, mới vừa chuẩn bị xong muốn đi, nhưng Mặc Thiếu Thiên cũng rất thân sĩ mời Lâm Tử Lam, thuận tiện đưa cô tới công ty.

Tử Lam nghĩ tới, vừa đứng thuận đường, còn tiết kiệm được tiền xe, nên đồng ý.

Nhưng cô không ngờ, ngồi xe cũng sẽ đưa tới hiểu lầm a a! Xe Mặc tổng, có bao nhiêu nổi bậc, đi ở trên đường lớn, có nhiều ánh mắt ngược nhìn. Tới lúc cách công ty không xa, Tử Lam vì để tránh cho hiểu lầm, kêu Mặc Thiếu Thiên dừng xe lại.

“Làm gì?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

Tử Lam lại cười, sau đó cởi dây an toàn ra,

“Mặc tổng, cảm ơn anh đưa tôi đoạn đường này, chẳng qua tôi không muốn làm cho người ta hiểu lầm, cho nên chính tại nơi này để tôi xuống là được rồi, còn có về phần chuyện của bảo bối, tôi không muốn làm cho những người khác ở công ty biết!” Tử Lam nói.

Cũng không phải là không muốn ọi người biết Hi Hi là con hấn, mà là Tử Lam không muốn làm cho Hi Hi lộ diện trước nhiều người như vậy, nói hấn là người của Mặc gia sao? cô cũng tin tưởng, Hi Hi sẽ không cần cái danh phận đó, chỉ là bọn họ sống một cuộc sống yên bình mà thôi!

Mặc Thiếu Thiên cắn răng, nữ nhân này nhất định phải phá hư không khí như vậy sao! Mặc Thiếu Thiên cũng hướng phía cô cười, nụ cười này, thậm chí có mấy phần khiếp người,

“Lâm Tử Lam, bảo bối là con trai của anh, tại sao không thể để cho người khác biết?” Mặc Thiếu Thiên từng chữ một hỏi ngược lại.

“Biết là con của anh không thành vấn đề, chỉ là anh muốn ọi người đều nói bảo bối là đứa con không thể lộ ra ngoài ánh sáng, là con riêng sao?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên thật bình tĩnh mà hỏi.

Một câu nói, Mặc Thiếu Thiên sững sốt. “Bảo bối không phải con riêng, hấn là con trai của Mặc Thiếu Thiên tôi!” Mặc Thiếu Thiên từng chữ một nói.

“Cho nên không có chuyện gì có thể sắp xếp trước cả, tôi không hy vọng để cho người khác biết chuyện của bảo bối!”

Đây là lần đầu tiên bọn họ đối mặt vấn đề thân phận của Hi Hi. Mặc Thiếu Thiên cũng chẳng qua là nói lấy, giận giọng điệu của Lâm Tử Lam, giống như sau khi chuyện xảy ra xong, bọn họ sẽ không có bất kỳ quan hệ gì. Nhưng là hấn muốn tùy thời nhắc nhở nữ nhân này, phía trước bọn họ còn có bảo bối, cho nên đừng vọng tưởng phải sạch quan hệ với hấn!

“Em yên tâm, tạm thời, anh sẽ không nói!” Mặc Thiếu Thiên nói, giọng nói hết sức không vui.

Hiệp ước đạt thành, Tử Lam gật đầu. “Nếu như vậy, tôi tiến trước đi nha!” Nói xong, Tử Lam đẩy cửa xe ra sẽ bước xuống xe.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bóng lưng Tử Lam, nghiêng răng. Nữ nhân này không biết điều! Mặc Thiếu Thiên hận không được cắn cô một hớp !

167. Chương 167: Mặc Tổng Sự Tình Không Thể Tưởng Tượng .

Tử Lam đã lâu chưa tới công ty, hôm nay vừa xuất hiện, tất cả mọi người có cảm giác ngoài ý muốn, nhưng mà đối với Tử Lam cũng không khỏi thân thiết một chút, cũng cười hướng Tử Lam chào hỏi, Tử Lam cũng cười đáp lễ, đã lâu không có cảm giác tốt như vậy! Tử Lam khẽ cười, đi vào hướng phòng thiết kế.

Người của bộ phận thiết kế nhìn thấy Tử Lam càng thêm thân thiết, kể từ sau khi Trọng Nhược Tình đi mất, mọi người đối với Tử Lam sẽ không có địch ý như trước, biết thời gi—an trước Tử Lam nằm viện, tất cả mọi người rối rít hỏi han ân cần, Tử Lam cũng cười đáp lễ.

Phòng thiết kế vui mừng nhất là Trần Mặc cùng Cảnh Thần. Kể từ khi Trần Mặc biết việc thăng chức có một nửa nguyên nhân là bởi vì Lâm Tử Lam đề cử, trong lòng đối với Lâm Tử Lam càng khâm phục hơn. Hấn cũng mơ hồ biết Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam có chút mập mờ, cho nên, nếu như Lâm Tử Lam nói một câu, sợ rằng hiện tại vị trí trưởng phòng thiết kế này là của cô ấy, nhưng cô không có làm như vậy,

ngược lại đề cử hần, đây không phải là việc người bình thường có thể làm, vì vậy chuyện này Trần Mặc sẽ khắc trong tâm.

Lúc Tử Lam gặp chuyện không may, hần vốn muốn đi thăm, nhưng bất đắc dĩ phòng thiết kế xảy ra nhiều chuyện làm hần không thể tách ra được, căn bản không đi được, cho nên không đi thăm được.

Hiện tại, cô trở lại, mọi người tự nhiên vui mừng. Mọi người một hồi hỏi thăm trước sau, khi trở về công việc, Cảnh Thần nhìn Tử Lam, trên mặt cười tươi như hoa,

“Tử Lam, cô cuối cùng đã trở lại, tôi nhớ cô muốn chết rồi !” Cảnh Thần nói.

Tử Lam cười cười,

“Thật như vậy nghĩ tới tôi?”

“Đúng vậy a, cô không ở đây trong khoảng thời gian qua, tôi đều mau nhàm chán muốn chết!” Cảnh Thần nói.

“Cô có thể nhàm chán sao? Cả phòng làm việc bát quái không bị cô đem ra làm loạn đã là may rồi!” Tử Lam cười nói.

“Ghét!”

“Ha ha!”

Cảnh Thần cùng Tử Lam bát nháo một hồi,

“Đúng rồi, mấy ngày trước tôi gọi điện cho cô, điện thoại di động của cô thế nào luôn nhận không có tín hiệu a!” Cảnh Thần nói.

Nói đến cái này, Tử Lam ngẩn người, cũng không thể nói chuyện mình bị bắt cóc, nhưng là cũng không muốn Cảnh Thần thế nhưng nghi ngờ gì nhiều,

“A, mấy ngày trước về với ông bà nghỉ ngơi, cho nên điện thoại di động cũng tắt máy!” Tử Lam tùy tiện lấy cớ nói.

“Ồ!”

Cảnh Thần lúc này mới nhẹ nhẹ mà gật đầu. Cũng bớt lo hơn.

Ngay vào lúc này, Trần Mặc mới vừa trở lại, thấy Tử Lam liền trực tiếp đi tới,

“Tử Lam, cô trở lại? Như thế nào? Thân thể khá hơn không?”

Trần Mặc đi tới, cười hỏi, âm thanh từ từ , đặc biệt nghe rất tốt.

Tử Lam gật đầu một cái, nhìn Trần Mặc, mấy ngày không thấy, lại thành thực rất nhiều, hiện tại càng ngày càng có phong cách lãnh đạo rồi,

Thật ra thì, phòng thiết kế không có Trọng Nhược Tình, thì Trần Mặc làm trưởng phòng thiết kế là đương nhiên, bất đắc dĩ, khiến Trọng Nhược Tình như vậy hữu danh vô thực vô ích ngồi lâu như vậy, hiện tại Trần Mặc làm trưởng phòng đây coi như là chuyện phải làm.

Tử Lam gật đầu một cái,

“Đã tốt hơn, nghe nói công ty rất bận, cho nên lập tức trở về tới phục chức rồi !” Tử Lam cười nhạt nói.

Trần Mặc gật đầu một cái,

“Ân, công việc tất nhiên quan trọng, nhưng là thân thể quan trọng hơn, sau này chú ý thân thể một chút!” Trần Mặc dặn dò.

Tử Lam gật đầu, “Ân, yên tâm, tôi đã không sao!” Tử Lam nói khẳng định.

“Vậy thì tốt, vậy cô trước đừng vội, thông thả nói chuyện một lát đi!”

“được!”

Mặc dù Trần Mặc thẳng thức rồi, nhưng là trong lời nói cũng không giọng điệu làm cao, đối với Tử Lam, nhưng vẫn là giống bạn bè như trước kia, đây là việc rất khó có được, Tử Lam tin tưởng, cuộc sống sau này ở MK, trong phòng thiết kế, nhất định sẽ càng làm càng tốt.

Vì vậy, Trần Mặc trở về phòng làm việc, cũng chính là phòng trước kia của Trọng Nhượng Tình, hắn mới vừa đi, Cảnh Thần liền sâu kín nói,

“Trần trưởng phòng đối với cô rất quan tâm a!”

Tử Lam nhất thời nheo con ngươi lại, nghiêng đầu sang nhìn Cảnh Thần, sau đó nói,

“Tôi thế nào người thấy một mùi chua chua!”

“Tôi nói gì sai !”

Cảnh Thần vỗ vào vai Tử Lam cười một tiếng, trên mặt lặng lẽ hiện lên nét đỏ ửng.

Tử Lam nhìn cô nói,

“Thế nào? Cô còn không có nói với hắn?”

Nói đến đây cá, sắc mặt Cảnh Thần hơi ảm đạm một chút,

“Không có!”

“Tại sao?” Tử Lam cau mày hỏi.

“Tôi nghe nói, hắn là có một vị hôn thê “chỉ phúc di hôn”, hơn nữa bọn họ sẽ phải lập tức đính hôn!”

Cảnh Thần nói gần từng chữ.

Tử Lam chắc lưỡi hít hà, không ngờ còn có chuyện như thế!

“Vậy thì thật là đáng tiếc!” Tử Lam nói.

Cô thật lòng cảm thấy, Cảnh Thần cùng Trần Mặc rất xứng đôi. Tử Lam nhìn Cảnh Thần,

“Cô cũng đừng quá khổ sở.”

Cảnh Thần nhàn nhạt cười,

“cô yên tâm, tôi không sao, cô nương ta thả xuống được, khi biết lúc Trần Mặc có hạnh phúc, tôi không có một tia ghen tỵ, thuần túy muốn chúc phúc hắn, hưởng chi, cô nương ta đây cũng ưu tú, chẳng lẽ còn sợ không tìm được bạn trai sao?”

“Dĩ nhiên sẽ không!”

“Vậy được rồi!” Cảnh Thần cười.

Thấy Cảnh Thần cười ngọt đến như vậy, trong lòng cũng treo, không biết nàng là thật buông xuống, còn là gượng cười, mặc dù tình cảm cô đối với Trần Mặc không phải rất sâu, nhưng cũng là thật tâm động lòng đi!

Lúc Tử Lam đang suy nghĩ, Cảnh Thần chợt bu lại, nhìn Tử Lam, ánh mắt híp lại, rất có một bộ dáng muốn nghiêm hình bức cung,

“Ngược lại là cô, Tử Lam, cô cùng Mặc tổng, các cô rút cuộc quan hệ thế nào?” Cảnh Thần hỏi.

Tử Lam nhú mày, “Quan hệ cấp trên cùng nhân viên!”

Không hiểu tại sao Cảnh Thần chợt hỏi như thế.

“Đơn giản như vậy?”

“Nếu không thì sao đây?” Tử Lam hỏi ngược lại.

“Nhưng là, tôi hôm nay tận mắt thấy, cô là từ trên xe Mặc tổng bước xuống nha, các người sáng sớm cùng nhau đi làm, chỉ có hai trường hợp có thể!”

Cảnh Thần nhìn cô nói, nếu như không phải là hôm nay đi mua bữa ăn sáng, cô cũng không thể nào trùng hợp như vậy nhìn thấy a!

Tử Lam , không ngờ cô đã để cho Mặc Thiếu Thiên ngừng xe lại cách xa công ty, nhưng vẫn bị Cảnh Thần thấy được.

“trùng hợp gì có thể? ?”

Tử Lam nhìn cô tò mò hỏi. Vì vậy, Cảnh Thần bày ra dáng vẻ đã rõ nói,

“Thứ nhất, nếu không phải là người yêu, thì chính là các người tối ngày hôm qua ở cùng một chỗ, Tử Lam cô hãy thành thật nói, cô có phải hay không cùng Mặc tổng của chúng ta đã ở bên nhau? cô cũng không nên nói cho tôi biết, là cái gì trùng hợp ..., tôi không tin!”

Cảnh Thần bày ra thái độ, cô có nói cái gì tôi đều không tin, tin chắc ý nghĩ của mình, cô đã sớm phát giác Mặc tổng và Tử Lam có mờ ám. Nhưng bất đắc dĩ, vẫn luôn không có gì chứng cứ a, hôm nay rốt cuộc lại để cho cô nhìn thấy! !

Tử Lam mặt im lặng. Không ngờ cô đã rất cẩn thận, chỉ sợ người khác sẽ hiểu lầm, cho nên mới khiến Mặc Thiếu Thiên dừng xe xa một chút, lại không nghĩ rằng vẫn bị Cảnh Thần thấy được! Mặc dù bọn họ cùng đi , nhưng là giữa bọn họ, xác thực đối với cô nói như vậy. Ái muội a! Cô ngẩng đầu nhìn Cảnh Thần, vẻ mặt tán thưởng,

“Cô nương à, suy nghĩ của cô thật là phong phú a!” Tử Lam giễu cợt nói.

“Vậy cô còn không mau thành thực khai báo, tôi cũng nói rồi, Mặc tổng đối với cô không giống nhau!”

Cảnh Thần cũng cười nói, nhìn Tử Lam, nét mặt tức cười, chọc cười cô.

Tử Lam hướng về phía cô nhàn nhạt cười,

“Không có, cô nghĩ quá nhiều rồi, tôi và mặc tổng trong sạch!”

Tử Lam nói gần từng chữ, có thể nói câu này vào lúc này, Tử Lam thật quên mất Hi Hi là làm thế nào ra ngoài!

“Có quỷ mới tin!” Cảnh Thần nói.

Cho dù mặc kệ Tử Lam nói thế nào, Cảnh Thần kiên trì ý nghĩ của mình, Mặc tổng cùng Tử Lam nhất định có JQ! Dĩ nhiên chuyện này, Cảnh Thần cùng mọi người đều biết được nhưng ai cũng chưa nói.

Tử Lam cũng không còn giải thích cái gì nữa, theo suy nghĩ Cảnh Thần, cô nương này đã khẳng định, kéo trở lại cũng không được.

Buổi sáng, Tử Lam vừa tới, Cảnh Thần cùng cô làm ẩm ỉ một chút, sau đó làm công việc của mình, Tử Lam đã có một thời gi—an không có tới công ty, đầu tiên phải nhanh làm quen một chút tất cả hợp đồng nghiệp vụ, rồi đuổi theo tiến độ, cho nên vừa giữa trưa, Tử Lam trên căn bản cũng là ở lại nhìn tài liệu.

Đến buổi trưa, Tử Lam cùng CảnhT cùng nhau đi ăn cơm, hai người giống như có chuyện nói không hết, vẫn nói chuyện phiếm.

Mà bên Mặc Thiếu Thiên, đến buổi trưa, Mạc Lương đi vào,

“Mặc tổng, buổi trưa muốn ăn cái gì?”

Mặc Thiếu Thiên trong đầu lại dần hiện ra bóng dáng của Lâm Tử Lam. Ngẩng đầu lên, nhìn Mạc Lương,

“Lâm Tử Lam đâu?”

Mạc Lương sững sờ, ngay sau đó cũng hiểu tự đắc gật đầu một cái,

“Lâm tiểu thư cùng Cảnh Thần tiểu thư cùng nhau đi phòng ăn ăn cơm!”

Mặc Thiếu Thiên cau mày, nhớ tới sớm tới hồi sáng, Lâm Tử Lam đối với hắn nói mấy lời kia, không khỏi đáy lòng khó chịu .

“Tôi bây giờ còn không đói, đợi lát nữa rồi hãy nói!” Mặc Thiếu Thiên khó chịu nói.

Mặc Lương ngẩn người, Mặc tổng mới vừa rồi còn thật tốt, hiện tại tính khí thế nào chợt trở nên khó chịu như vậy a!

“Ân, Mặc tổng có chuyện gì nữa thì kêu tôi!” Mặc Lương nói.

Mặc Thiếu Thiên không vui nhú nhú mày, Mặc Lương lui ra ngoài. Mặc Thiếu Thiên tâm tình càng ngày càng không được, Lâm Tử Lam, nữ nhân này không ngừng vong ân phụ nghĩa, còn là máu lạnh vô tình!

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên hận không được nhìn thấy Lâm Tử Lam lúc này, hung hăng cắn cô vài hớp.

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên đứng dậy xoay người đi ra ngoài. Nghĩ đến Lâm Tử Lam vào giờ phút này ăn ngon như vậy, hẳn đang nơi này tức giận, hẳn tự như rất khó chịu!

Đây là lần đầu tiên Mặc Thiếu Thiên đi vào phòng ăn a, Mặc Thiếu Thiên xuất hiện, đưa tới không ít kinh ngạc.

Quả nhiên, Mặc Thiếu Thiên đang nhìn đến dáng vẻ ăn ngon như vậy của Lâm Tử Lam, Tử Lam vừa nói vừa cười, hoàn toàn không có chút nào có vẻ tức giận, càng thêm không khỏi phát cáu. Là hẳn biết sẽ như thế, nữ nhân này như thế không có tim không có phổi.

Mặc Thiếu Thiên lần đầu tiên xuất hiện tại phòng ăn, khó tránh khỏi đưa tới tiếng động.

Cảnh Thần cũng ngồi tại vị trí, vừa lúc có thể nhìn Mặc Thiếu Thiên đến, cô nhìn Tử Lam, báo cho cô biết bằng ánh mắt,

“Tử Lam, Mặc tổng thế nhưng cũng tới phòng ăn rồi, cô nói, hẳn là không phải là vì xem cô sao?” Cảnh Thần cười nói.

Tử Lam cũng quay về phía sau, thấy Mặc Thiếu Thiên đứng ở cách đó không xa, cũng kinh ngạc.

Mặc Thiếu Thiên đích thân xuống phòng ăn nhân viên, đích xác là một sự tình không thể tưởng tượng. Chỉ là, Tử Lam rất nhanh sẽ thu hồi ánh mắt,

“Ngộ nhỡ là vì xem cô thì sao!”

168. Chương 168: Phòng Ăn Dùng Cơm.

Cảnh thần nhìn Tử Lam, câu nói này của Tử Lam, làm cho Cảnh Thần vô cùng khi dễ cô!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi tới, Mặc tổng đại giá quang lâm, nhân viên phòng ăn đi ra nghênh đón a!

Kể từ sau khi nơi này thành lập, Mặc Thiếu Thiên rất ít tới nơi này, đây cũng là lần đầu tiên quang minh chánh đại như vậy đi vào.

Nhân viên phòng ăn đều nhìn Mặc Thiếu Thiên, rồi rít chào hỏi, Mặc Thiếu Thiên chỉ là gật đầu một cái.

Lúc này, cảnh thần liếc mắt nhìn Tử Lam, suy nghĩ một chút, chợt hướng tới vươn tay giờ giờ,

“Mặc tổng, không có chỗ ngồi thì tới bên này a!”

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn Cảnh Thần, nghĩ tới, cô gái này rất anh minh ! Khóe miệng ngoắc ngoắc,

“Được!”

Liền hào phóng hướng bên kia đi tới.

Tử Lam chợt ngẩng đầu nhìn Cảnh Thần, Cảnh Thần cười hắc hắc, Tử Lam nhìn bốn phía, rất nhiều chỗ trống a, cái này gọi là không có vị trí sao? Rất rõ ràng, cô nương này là cố ý đấy!

Tử Lam cũng không có nói gì, lúc này Mặc Thiếu Thiên đi tới, trực tiếp hào phóng ngồi ở bên cạnh Tử Lam.

Lúc này, đầu bếp tự mình ra mặt, đi tới bên cạnh Mặc Thiếu Thiên, ân cần cười,

“Không biết Mặc tổng muốn ăn cái gì a!”

Mặc Thiếu Thiên lại nghiêng đầu sang nhìn Cảnh Thần,

“Hôm nay muốn ăn cái gì, tùy tiện gọi, tôi xin mời!”

“Mặc tổng, anh hiểu rất rõ dân ý rồi, vậy tôi cũng không khách khí!”

Nói qua Cảnh Thần liền bắt đầu gọi thức ăn,

“Tôi muốn một vịt quay nguyên ương, còn có kinh Tương Bạo tôm tươi, Long Hà song vị. A, còn có một canh tiềm măng tây!”

Cảnh Thần không chút khách khí gọi rất nhiều món ăn, có cơ hội, không ăn cũng uống a!

Tử Lam đều có chút chắc lưỡi hít hà,

“Cảnh Thần, cô gọi nhiều như vậy, ăn hết sao?”

Cảnh Thần cười hắc hắc,

“Khó được Mặc tổng mời khách, không nên khách khí!” Cảnh Thần cười nói.

Mặc Thiếu Thiên cũng không nói gì, ngẩng đầu nhìn đầu bếp,

“Thêm một tôm hùm nhỏ, còn có một Trái Thanh Long nước bần!” Mặc Thiếu Thiên nhàn nhạt nói.

Tử Lam đáy lòng không khỏi vừa động, cũng không biết tại sao. Tôm hùm nhỏ cùng Trái Thanh Long đều là một trong thức ăn Tử Lam thích nhất a a! Vốn là không muốn ăn, nhưng nghe được Mặc Thiếu Thiên gọi cái này, cô không khỏi bắt đầu động lòng!

Quả nhiên, nữ nhân nếu không bị mỹ sắc mê hoặc, cũng không chống cự nổi thức ăn ngon mê hoặc a!

Nhìn đầu bếp đi, Cảnh Thần nhìn Mặc Thiếu Thiên,

“Mặc tổng, anh cũng thích ăn tôm hùm nhỏ à? Tôi nhớ được Tử Lam cũng rất thích ăn a!”

“Thật sao?”

Mặc Thiếu Thiên nhàn nhạt chọn một tiếng, trông mắt từ trên người của Lâm Tử Lam nhìn lướt qua, cười, lại không hề nói gì.

Không khó phát hiện, hai người có mờ ám a!

Lúc này, Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên,

“Mặc tổng làm sao lại nghĩ đến hưởng thức thức ăn ở phòng ăn!” Tử Lam cười hỏi.

Ngụ ý, Mặc tổng, anh nhưng cho tới bây giờ chưa từng tới a.

“Chán ăn đồ ăn phía ngoài, dĩ nhiên cũng muốn nếm thử một chút đồ ở phòng ăn công ty mình!”

Mặc Thiếu Thiên nói. Tử Lam cười yếu ớt,

“Tôi chỉ là cảm thấy, Mặc tổng có thể tới nơi này là rất ly kỳ!”

“Không có gì hay ly kỳ, anh cũng là người, không phải thần, mà thôi về sau anh cũng sẽ thường xuyên đến!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói, ngoài miệng mặc dù cười, trong lòng lại cười lạnh, Lâm Tử Lam, cái người này là lãnh huyết nữ nhân a a a!

Tử Lam cười yếu ớt, không có nói gì.

Cảnh Thần nhìn bọn họ hai người, giọng nói cũng cảm giác có cái gì không đúng, chẳng lẽ cãi nhau? Nghĩ tới đây, Cảnh Thần vội vàng hoà giải,

“Mặc tổng, tôi nghe nói, đối tượng lần này chúng ta hợp tác là Vân Đức?” Cảnh Thần hỏi.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái,

“Đúng, lần này người phụ trách là Trần Mặc, hẳn sẽ từ giữa hai người lựa ra một người cùng hắn phụ trách cái case này!”

“Chúng ta chưa bao giờ cùng Vân Đức hợp tác qua, năm ngoái ta nghe nói Vân Đức còn ra nước vừa ra buôn bán lại dính án kiện, chuyện này sẽ không đối với chúng ta có ảnh hưởng?” Cảnh Thần hỏi.

Nói đến đây, Mặc Thiếu Thiên không phải là không có cân nhắc qua, hắn nghiêng đầu sang nhìn Lâm Tử Lam,

“Chuyện này, em có ý kiến gì?”

Nói đến công việc, Tử Lam làm việc nhân đức không nhường ai. Nàng suy nghĩ một chút mở miệng,

“Vân Đức năm ngoái là mới ra buôn bán lần thứ nhất lại dính án kiện, chúng ta lần này hợp tác, xác thực gặp một chút nguy hiểm, nhưng Vân Đức là một đại công ty gần 30 năm lịch sử rồi, tôi cảm thấy được tin được, hẳn không có vấn đề gì, hơn nữa tôi cảm thấy được bọn họ năm ngoái buôn bán dính án kiện, là bị người có ý gài tang vật!”

“Làm sao cô biết?” Cảnh Thần nhìn Tử Lam kinh ngạc hỏi.

“Cô nghĩ xem, một đại công ty 30 năm phát triển vẫn luôn rất tốt, rất vững vàng, làm sao có thể sẽ dùng châu báo nhiệm phóng xạ? Hơn nữa, Vân Đức lão tổng, không phải là một kẻ ngu, cho nên chuyện này, nhất định có mờ ám!” Tử Lam nói hết sức khẳng định.

Tử Lam đang nói hết những lời này, ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên, cũng tràn đầy tán thưởng.

Không ngờ Lâm Tử Lam nhìn chuyện lại thấu đáo như thế, xác thực, cô nói không sai, Mặc Thiếu Thiên cùng lão tổng Vân Đức từng có vài lần gặp mặt, năm ngoái cái án kiện này, Mặc Thiếu Thiên cũng có tham dự, lúc ấy là lão tổng Vân Đức để cho hắn giúp một tay, cho nên nội tình, hẳn có biết một chút, là trợ thủ một của Vân Đức lão tổng tín nhiệm nhất bị người khác uy hiếp mới nói như vậy, nhưng là ngại vì tình cảm nhiều năm bọn họ, Vân Đức lão tổng mới không có đem việc này công bố, nhưng là không ngờ, chỉ một buổi trưa, Lâm Tử Lam liền đem chuyện này nhìn thấu.

Cảnh Thần gật đầu một cái, bày tỏ nói có đạo lý. Năm ngoái cái án kiện này, cũng là chấn động một thời, Vân Đức cũng là hết sức ra mặt giải thích, mặc dù cuối cùng đã kết án, nhưng là chuyện này, hay là đối với Vân Đức tổn thất không nhỏ, mất đi rất nhiều người tiêu thụ.

“Cho nên ta cảm thấy được, nếu như lần này hợp tác thành công, mặc kệ là đối với công ty chúng ta mà nói, hay là đối với Vân Đức mà nói, đều là một cơ hội rất tốt!” Tử Lam hết sức chắc chắn mà nói.

Mặc Thiếu Thiên khước miệng ngoắc ngoắc. Cảnh Thần cũng gật đầu một cái, bày tỏ hiểu.

Ngay vào lúc này, dọn thức ăn lên. Còn là do đầu bếp tự mình bưng lên, bàn của bọn họ ngồi không phải là quá lớn nhưng là cũng không coi là quá nhỏ, món ăn để lên vừa đủ cái bàn. Điều này khiến cho nhân viên công ty không khỏi bàn tán.

“Mặc tổng, nếu như món ăn không hợp khẩu vị, anh có thể nói!” Đầu bếp cười nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, đầu bếp này, cũng là từ khách sạn lớn năm sao đem về, khiến một đầu bếp buông tha danh phận, cam nguyện ở một cái phòng ăn nấu cơm, nghĩ cũng biết phúc lợi cao biết bao nhiêu.

Mặc Thiếu Thiên đối xử với nhân viên, cho tới bây giờ đều là rất tốt, để cho bọn họ đi ăn chỗ khác cũng không lấy cớ!

“Ăn!”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, vì vậy đầu bếp đi nha.

Cảnh Thần nhìn những đồ ăn ngon kia, bình thường rất muốn ăn, nhưng là mỗi ngày chỉ có thể ăn một dạng, lựa chọn một dạng, hôm nay, rốt cuộc có lộc ăn. Vì vậy lập tức động đũa.

Tử Lam cũng không có nói gì , nhìn nhiều món ăn như vậy, ăn đi!

“Rất ngon!” Cảnh Thần nếm thử một miếng nói.

Nhìn bọn họ ăn, Mặc Thiếu Thiên cũng ăn. Hắn bình thường rất ít ăn đồ ăn Trung Quốc, trừ đồ ăn bảo bối làm, ở ngoài hắn căn bản đều là ăn bữa ăn tây, hôm nay nếm thử, Mặc Thiếu Thiên không khỏi thốt lên,

“Tạm được, nhưng không có ngon bằng bảo bối làm!”

Một câu nói, động tác Tử Lam ngơ ngẩn, Mặc Thiếu Thiên, anh là cố ý sao? ? ?

Cảnh Thần cũng ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên,

“Mặc tổng, anh nói gì?”

Hắn mới vừa nói, bảo bối? ? ? Cảnh Thần không nghe lầm chứ!

Mặc Thiếu Thiên khoe miệng ngoắc ngoắc,

“Không có gì, ăn đi!”

Một câu nói nhẹ miêu mang qua. Cảnh Thần hoảng hốt, nhìn thức ăn ngon lập tức cũng không nhớ nhiều như vậy, bắt đầu ăn .

Tử Lam nhìn Cảnh Thần không muốn nói nhiều, cũng yên tâm ăn, thật ra thì tìm một cơ hội, Tử Lam nên cùng Cảnh Thần nói một chút chuyện này!

Tử Lam là một rất dễ dàng bị người lôi kéo, nhìn bọn họ ăn vui vẻ, người lam vốn đã có mấy phần no rồi, cũng không nhịn được ăn nhiều hơn một chút.

Cả phòng ăn, bọn họ nơi này là náo nhiệt nhất a.

Cảnh Thần ăn thật nhanh, vốn là muốn ăn xong sau, tránh trước, đem không gì—an để lại cho bọn họ, nhưng cô còn chưa có ăn xong, điện thoại di động Mặc Thiếu Thiên vang lên , nhận điện thoại, tạm thời có chuyện, trở về phòng làm việc đi.

Ý tưởng Cảnh Thần tan biến! Tử Lam nhìn cô,

“Thế nào?”

Cảnh Thần lắc đầu một cái,

“Không có, không ngờ công việc Mặc tổng bận rộn như thế a!”

“Cho nên, thu hồi ý đồ của cô, ăn đồ ăn ngon của cô đi, lần sau cũng không cơ hội tốt như vậy!” Tử Lam nói.

Cảnh Thần cười hắc hắc, không ngờ bị Tử Lam nhìn trúng ý định.

Vì vậy, hai người ở trong phòng ăn vừa ăn, vừa nói chuyện phiếm, tuy nhiên cũng không ăn hết một bàn đồ ăn , nhưng là cũng ăn không ít, Tử Lam lần đầu tiên phát hiện, bọn họ là có tiềm lực! Nửa giờ sau mới rời khỏi phòng ăn.

Cảnh Thần còn có một case, cho nên trở về, liền công việc lu bù lên rồi.

Tử Lam còn phải xem tài liệu, cho nên không phải rất gấp, Cảnh Thần đi làm việc, cô lại an vị nhìn tài liệu, lúc bốn giờ chiều, Tử Lam nhìn xong tài liệu, cảm thấy khát nước, phải đi phòng giải khát.

Có lẽ là có một chút thói quen, Tử Lam rất ưa thích xế chiều mỗi ngày đi tới nơi này uống chút đồ. Một đoạn thời gi—an không có tới, cảm thấy rất thoải mái, rất thân thiết.

Rót một ly cà phê, Tử Lam ngồi ở chỗ đó, phía trước là cửa sổ thiết kế sát đất, có thể nhìn đến tất cả cảnh ở dưới tòa nhà, hết sức hùng vĩ, thoải mái.

Ánh sáng nắng chiều nhân nhạ chiếu vào trên mặt Tử Lam, làm cô tăng thêm vài phần mỹ cảm.

Tử Lam ngồi ở chỗ đó, cũng không biết đang suy nghĩ gì, nhưng là làm cho người ta cảm giác, giống như cô không thuộc về cái thế giới này, trên người cô có phần quá mức cảm giác lạnh nhạt.

Ngay vào lúc này, có người sau lưng đi vào. Trần Mặc đi vào, trên người mặc một thân quần áo màu đen chính chắn, xem ra có một cảm giác đặc biệt anh tuấn, hắn vừa đi vào liền nhìn thấy Tử Lam một mình ngồi ở chỗ đó suy nghĩ chuyện gì.

“Đang suy nghĩ gì?” Trần Mặc nói qua liền đi vào.

Tử Lam quay đầu lại, thấy Trần Mặc, cười cười,

“Không có gì, chẳng qua là cảm thấy nơi này rất thoải mái, nên lười biếng một chút!”

Trần Mặc cười cười, cùng Lâm Tử Lam nói chuyện, vĩnh viễn đều làm cho người ta thư thái như vậy, không có cảm giác không được tự nhiên, hắn rót một ly cà phê, bưng đi tới, cũng không hề ngồi xuống, mà là đứng ở bên người Tử Lam.

169. Chương 169: Tử Lam Thật Lòng Nhức Nhối A!

Trần Mặc cười cười, cùng Lâm Tử Lam nói chuyện, vĩnh viễn đều làm cho người ta thư thái như vậy, không có cảm giác không được tự nhiên, hắn rót một ly cà phê, bưng đi tới, cũng không hề ngồi xuống, mà là đứng ở bên người Tử Lam.

“Trước kia không phát hiện, ở nơi này góc độ nhìn phía dưới, rất thoải mái!” Trần Mặc nhàn nhạt, vừa uống cà phê, vừa nói.

Tử Lam khước miệng cười yếu ớt, sau đó nghiêng đầu sang nhìn hắn,

“Tôi nghe nói, anh sắp đính hôn! ?”

Trần Mặc sững sờ một chút, gật đầu một cái,

“Àn, đúng!”

“Vậy chúc mừng!”

“Cám ơn!” Trần Mặc nói.

“Không ngờ mới thời gian ngắn như vậy, liền nghe đến tin tức tốt của anh!” Tử Lam nói.

“Là rất đột nhiên!”

Trần Mặc cũng kinh ngạc, sau đó suy nghĩ một chút, nhìn Tử Lam,

“Tử Lam, thật xin lỗi, khi cô nằm viện tôi không thể đi thăm cô được!” Trần Mặc nói.

Tử Lam lắc đầu,

“Cái này thì có gì đâu , Trọng Nhược Tình đi, tôi cũng đi như vậy, phòng thiết kế cần anh chống, tôi hiểu, huống chi, anh không phải là khiến Cảnh Thần thay mặt chuyển tâm ý sao!” Tử Lam cười nói nói.

Trần Mặc gật đầu một cái, gặp phải người như Lâm Tử Lam hiểu chuyện như vậy, thật đúng là ít lại càng ít. Chỉ là có một chuyện, hắn vẫn không có cơ hội nói, bây giờ muốn nghĩ, nên mở miệng,

“Tôi nghe nói, vị trí trưởng phòng thiết kế, là cô đề cử của tôi đấy, cảm ơn!” Trần Mặc hào phóng nói, chuyện này, hắn vẫn thiếu Tử Lam một câu cảm ơn.

“Anh không phải cần cảm ơn tôi, thật ra thì Trọng Nhược Tình vốn là có tên không thực, đều là anh ở sau chống đỡ, cô ta không có ở đây, vị trí này xác thực là của anh, cho nên không cần nói cảm ơn với tôi!” Tử Lam hết sức lạnh nhạt nói.

Trần Mặc cười một tiếng, bày tỏ hiểu. Thật ra thì có một số việc, trong lòng hiểu là được.

“Đúng rồi, lúc tôi đính hôn, hi vọng cô có thể tham gia!”

“Chỉ cần anh mời tôi, tôi nhất định tham gia!”

“Đó là đương nhiên!” Trần Mặc nói.

“Vậy tôi nhất định đến!” Tử Lam nói, vốn là muốn nói một chút về chuyện của Cảnh Thần với hắn, nhưng là lời đến khóe miệng, Tử Lam cũng không nói ra ngoài.

“Vậy không nói nữa, tôi có chuyện gấp đi trước!”

“Ân!”

Vì vậy, đối thoại kết thúc đơn giản. Trần Mặc đi ra ngoài, Tử Lam ở phòng giải khát đợi một lát, cũng đi ra ngoài.

Năm giờ chiều, Trần Mặc mở ra một hội nghị.

“Tử Lam, tài liệu nhìn như thế nào?” Trần Mặc hỏi.

Tử Lam gật đầu một cái, “Xem xong rồi!”

“Vậy cô đối với hợp đồng Vân Đức có ý kiến gì không?” Trần Mặc hỏi.

Tử Lam suy nghĩ một chút,

“Vân Đức cùng chúng ta công ty cũng có công ty trụ cột vàng bạc đá quý, vào năm ngoái, Vân Đức lần đầu tiên buôn bán lại dính án kiện, cho nên lần này, bên ngoài suy đoán khác nhau, mà lần này hợp tác làm triển lãm châu báu, sau khi hợp đồng ký kết, nhất định là đưa tới sự chú ý của bên ngoài, cho nên nếu như muốn hợp tác thành công, chúng ta trước tiên có thể xin chuyên gia ra mặt, làm ra một phần báo cáo giám định châu báu!” Tử Lam nói gần từng chữ.

Trần Mặc gật đầu một cái, bày tỏ đồng ý. Cứ như vậy, mọi người trước tiên sẽ nhìn điều này mà tin tưởng, đây cũng là một biện pháp chứng minh rất tốt. Không thể không nói, đây chính là một biện pháp tốt. Mặc dù gan hơi lớn, nhưng là có thể được.

“Nếu như vậy, vậy có phải hay không đồng thời cũng nhắc nhở mọi người nhớ tới Vân Đức năm ngoái buôn bán dính án kiện a!” Hình Nguyệt nói lên ý kiến.

“Thật ra thì nếu chúng ta không đề cập tới cái này, cũng sẽ có một số tạp chí tuần san vô lương nói ra, cho nên không bằng chúng ta chủ động xuất kích, không để cho bọn họ có cơ hội nói!” Tử Lam nói.

Nhắc tới điểm này, tất cả mọi người gật đầu một cái, bày tỏ đồng ý.

“Vậy thì tốt, lần này cùng Vân Đức hợp tác, tôi và cô sẽ cùng phụ trách!” Trần Mặc nói.

“Ân!” Tử Lam gật đầu một cái, bày tỏ không có ý kiến.

Mọi người cũng không có ý kiến gì. Vì vậy, hội nghị cứ như vậy kết thúc.

Hội nghị kết thúc, cũng đến giờ tan việc, lúc này, Tử Lam lại nhận được một cú điện thoại, nói là lắp đặt thiết bị mua nhà ... Tử Lam nghĩ tới, mình không có mua nhà a, cho là điện thoại lường gạt, thì cho cúp.

Điện thoại mới vừa cắt đứt, Hi Hi liền điện thoại tới rồi,

“Mẹ, mới vừa rồi là có người thất lễ gọi điện thoại ẹ, nói mua phòng ốc chuyện đúng không?”

Tử Lam gật đầu một cái,

“Đúng, làm sao con biết?” Tử Lam hỏi ngược lại.

“Mẹ nói với người ta là mẹ không có mua?” Hi Hi hỏi.

Tử Lam gật đầu một cái, “Đúng a!”

“A a a , mẹ, làm sao mẹ có thể nói như vậy !” Hi Hi im lặng.

Tử Lam mơ hồ phát giác có cái gì không đúng, hỏi

”Đã xảy ra chuyện gì? Mẹ vừa không có mua phòng ốc, tại sao không thể nói như vậy?”

“Ai, mẹ trong điện thoại một lát cũng nói không rõ ràng lắm, mẹ trở lại hẵng nói đi!” Hi Hi nói.

“Được!”

Tử Lam cúp điện thoại, liền trực tiếp chạy trở về. Lúc trở về, bảo bối làm xong cơm, chờ Tử Lam trở lại ăn.

Vừa vào cửa, mùi cơm chín bốn phía, có bảo bối, thật hạnh phúc a!

“Mẹ, cha không có cùng với mẹ đồng thời trở về sao?”

Hi Hi nhìn Tử Lam một mình trở lại liền hỏi.

“Mẹ là cái gì muốn cùng hần đồng thời trở về? Bảo bối, con thật coi chúng ta ở cùng một chỗ sao?” Tử Lam đổi giấy, đi tới ngắt khuôn mặt của hần hỏi.

Hi Hi cười hắc hắc,

“Con chỉ là cảm thấy cha sẽ phải tới!”

Hần làm thích ba người cùng ăn cơm a!

“Gần đây công ty rất bận, đoán chừng hần là không tới được rồi !” Tử Lam nói.

“Ồ!”

Hi Hi đáp một tiếng, cũng không nói thêm cái gì.

Tử Lam rửa tay xong, chuẩn bị ăn cơm, ngồi lên ghế, chợt nhớ tới chuyện gì, nhìn bảo bối hỏi,

“Đúng rồi, cú điện thoại kia rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Vừa nhắc tới cái này, Hi Hi sưng sốt một chút, cuối cùng vẫn là quyết định đành hoàng thẳng thắn.

“Vốn là nghĩ đến sau khi chuyện thành công sẽ ẹ một kinh ngạc, nhưng người bên kia đang sửa chữa thời điểm gặp phải chút vấn đề, cho nên liền gọi điện thoại ẹ!” Hi Hi nói.

Chẳng lẽ là trí thông minh của Tử Lam có vấn đề, cô thế nào có chút nghe không hiểu đây?

“Bảo bối, nói thẳng chủ đề!” Tử Lam nói.

“Chủ đề đúng là, chính con tại Xương Nguyên bên kia lấy danh nghĩa của mẹ mua một căn hộ cảnh biển a!” Hi Hi nói.

Tử Lam sưng sốt, cô không có nghe lầm chứ? Phòng cảnh biển! Đây chính là khu vực phòng ốc vàng tốt nhất ở A thị, giá phòng đắt quá không cần nghĩ cũng biết! Phòng ốc xếp hàng cũng mua không được, Hi Hi cũng mua được?

“Chuyện là khi nào?” Tử Lam hỏi.

“Chính là lần trước nói với mẹ chuyện này sau khi chọn xong liền tay đi mua a, rồi lắp đặt tất cả thiết bị ở bên trong, con vốn là nghĩ đến sau khi làm xong mới nói ẹ biết, không thể nghĩ đến họ gọi điện thoại ẹ, mẹ nói không có mua, nên người ta gọi điện thoại cho con.” Hi Hi nói.

“Bao nhiêu tiền?” Tử Lam nhìn hần hỏi.

“Ân, ba chục triệu!” Hi Hi hết sức bình tĩnh nói.

Mẹ nó! Bảo bối, con là đốt tiền sao a a a à? ? Ba chục triệu a, liền do dự cũng không do dự, thương lượng cũng không thương lượng liền mua? Như vậy quả quyết, cũng không suy tính một chút? ? ? ?

Tử Lam cảm giác lòng của mình đang thiêu đốt a! Thịt cũng bị thương a! Bảo bối, con quá tệ đập tiền! Ba chục triệu a, tương đương với giá tiền một khu nhà cấp cao.

Chỉ là, Xương Nguyên bên kia là phòng cảnh biển, cũng chống được ở cái giá tiền này, chỉ là bọn hần có cần thiết đi mua cái khu đắt tiền này sao? ? ?

Tử Lam suy nghĩ một chút liền nhức nhối a! Cô là một thiết kế sư, thu nhập mới hơn 1 vạn, thế nào mua nổi? Quay đầu lại nói, cũng không thể nói là con mình mua đi! Hần là một đứa bé nhỏ tuổi, ở đâu ra nhiều

tiền như vậy a, chẳng lẽ muốn nói là con trai khi làm phần tử khủng bố kiếm sao? Chuyện này không tiện khai báo a a!

“Mẹ, mẹ không thích bảo bối tặng quà ẹ sao?” Hi Hi tiến tới, chớp con ngươi, vô tội nhìn Tử Lam hỏi.

Hi Hi giả bộ đáng thương! Đây chính là hắc tử mĩ nghi đưa ẹ quà sinh nhật a, vốn là muốn đợi đến ngày sinh nhật mẹ mới nói, nhưng là, ai. Chuyện luôn là không thể như ý nguyện a!

Tử Lam nhìn bảo bối, cô có thể nói không thích sao? ? ?

“Thích!”

Tử Lam cắn răng gật đầu một cái, là ưa thích, nhưng là vẫn nhức nhối!

“Nhưng mà mẹ lại thích con đem tiền giao ẹ hơn!” Tử Lam bổ sung thêm một câu nói.

Đồ mờ hôi !& ;_@!

Hi hi cũng biết đáp án của mẹ dĩ nhiên là cái này.

“Mẹ, tiền của bảo bối điều là của mẹ đó a!” Hi Hi nói,

“Mẹ muốn bao nhiêu, thì bảo bối ẹ bấy nhiêu, ngay cả bảo bối đều là của mẹ, mẹ sợ cái gì?” Hi Hi nheo con ngươi lại cười hỏi ngược lại.

“Cho nên, chúng ta trước tiên nên thảo luận chuyện phòng ốc!” Hi Hi nói.

Tử Lam suy nghĩ một chút, chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể như vậy.

“Lần sau trước khi quyết định chuyện trọng đại như vậy, nhất định nhớ cùng mẹ thương lượng trước!” Tử Lam nhìn hắc tử nói.

“Tuân lệnh, người ta lần này cũng là muốn ẹ một cái ngạc nhiên a!” Hi Hi cười nói.

Tử Lam lúc này mới gật đầu một cái, hít thở thật sâu một cái tức a.

“Được rồi, phòng ốc tiến trình sửa chữa như thế nào? Chỗ nào cần sửa?” Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi.

“Hiện đại giản lược thêm một số chi tiết!”

Hi Hi vừa ăn đồ vừa nói. Quả nhiên, con trai hiểu mẹ nhất! Biết cô thích phong cách gì.

“Lắp ráp gấp phải chút vấn đề, mẹ, ngày mai đi xem một chút!” Tử Lam nghĩ, chiều mai vừa đúng có thời gian,

“Được, ngày mai cùng nhau đi xem một chút!” Tử Lam nói.

Thật ra thì, suy nghĩ một chút đi, Tử Lam cũng thật vui mừng, phòng ốc bên kia, tiêu thụ tốt đến bạo, hơn nữa còn là phòng cảnh biển, về sau Tử Lam cũng có thể ở cạnh cửa sổ phơi nắng, ngắm phong cảnh rồi !

Nghĩ đến cái này, Tử Lam để tâm lý nhức nhối xuống, chỉ là bên kia phòng ốc, muốn mua đến, đích xác là chuyện rất khó khăn. Nghĩ đến cái này, Tử Lam chợt nhìn bảo bối hỏi,

“Con làm như thế nào? Bên kia mua phòng ốc, không phải đứng xếp hàng bắt số mua cũng chưa có sao?”

“Ân, cho nên con không có đứng hàng bắt số a, con chen vào số!” Hi Hi nói, căn bản sẽ không nghĩ tới đứng hàng bắt số được rồi.

Như vậy cũng có thể? Tử Lam thật sâu cảm thấy, hiện tại biết mấy vi tính, là một chuyện rất trâu bò!

“Đúng rồi, chuyện này, trước đừng nói cho cha con biết!” Tử Lam nói.

Hi hi gật đầu một cái,

“Phòng này là của mẹ, dĩ nhiên do mẹ làm chủ!” Hi Hi cười nói.

Thật ra thì cũng không cần nói cho cha, bởi vì.

170. Chương 170: Mối Tình Đầu Của Mặc Thiếu Thiên (Tiểu Tam Xuất Hiện)

Edit : Oanh Love

Thật ra cũng không cần nói cho cha biết , bởi vì sớm muộn gì cha cũng sẽ biết!

Vì vậy , sau này Tử Lam gặp phải một sự việc khiến cô bất ngờ.....

Hai mẹ con hăng hái thảo luận về việc lắp đặt thiết bị trong nhà , còn muốn thiết kế thư phòng và vân vân, hai người trò chuyện bất diệc nhạc hồ.

Tử Lam chính là như vậy, nếu đã không có cách nào thay đổi sự thực, không bằng cô cứ vui vẻ tiếp nhận !

Huống chi , đây quà tặng của con trai bảo bối , cô thế nào sẽ không thích chứ!

Người khác nuôi con trai , mấy chục năm sau mới được hưởng phúc , Tử Lam cảm thấy không tệ , nuôi bé chỉ mới 7 năm đã thấy hiệu quả!

Bất quá, có một đứa con trai như vậy , xác thực Tử Lam cảm thấy rất kiêu ngạo a!

Ăn cơm xong, Tử Lam rửa mặt đi ngủ, Hi Hi cũng ở lại thu thập một chút, sau khi cô trở về phòng, nhìn cửa phòng Hi Hi đóng kín, cô suy nghĩ một chút, quyết định rót một ly sữa tươi mang vào.

Cửa phòng vừa rộng mở , Tử Lam bước vào .

Hi hi quay đầu lại nhìn Tử Lam , “Mẹ!”

Tử Lam cầm ly sữa tươi trên tay, đặt ở trước mặt Hi Hi , “Nhớ kỹ, không được ngủ muộn!”

Hi Hi vừa nghe, khóe miệng nhếch lên cười , “Con đã biết, cảm ơn mẹ!” Hi Hi cười nói.

Tử Lam sờ sờ đầu Hi Hi, cô mỉm cười, “Được rồi, mẹ đi ngủ trước đây!”

“Mẹ, ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Tử Lam lui ra ngoài.

Khi biết thân phận của Hi Hi , Tử Lam rất ít khi đặt chân vào căn phòng của bé , biết ban ngày bé phải đến trường đi học, buổi tối còn phải làm những chuyện khác, Tử Lam cũng không đi quấy rầy bé , nhưng khi nhìn bé chịu đựng như vậy , Tử Lam cảm thấy đau lòng , Hi Hi là một đứa bé có lòng tự trọng rất mạnh mẽ , thế nhưng cũng cần khẳng định cùng cổ vũ, hi vọng sau khi cô làm những điều này , sẽ đối với bé có trợ giúp .

Quả nhiên, Tử Lam mới vừa đi, Hi Hi bỗng nhiên nhìn máy vi tính, đặc biệt hưng phấn, “Tạp Ni, tiếp tục!”

...

Tử Lam về đến phòng , cô nằm trên chiếc giường, dùng máy vi tính nhìn một chút tin tức, đại khái xem một lần, cũng không thấy có gì ly kỳ , cô liền tắt máy vi tính đi ngủ.

Một đêm ngủ rất yên ổn.

Ngày hôm sau .

Tử Lam vừa vào công ty, cho tới trưa tất cả đều bận rộn lần này cùng Vân Đức thiết kế , bận tới tấp, lúc xế chiều, cô dùng thời gian nghỉ trưa , để cấp tốc làm cho xong mọi việc .

Ngay cả bữa trưa Tử Lam cũng không đụng đến , mãi cho tới lúc một giờ , Tử Lam mới làm xong, nhìn mẫu thiết kế của mình , Tử Lam ngoéo khóe môi... một cái , nhìn thời gian một chút , không sai biệt lắm cùng bảo bối ước hẹn thời gian sắp đến, cất xong bản thiết kế , Tử Lam thu thập một chút đồ , liền đi.

Tại phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên.

Mấy ngày nay, Mặc Thiếu Thiên cũng bề bộn nhiều việc, hầu như anh không cách nào phân thân ra được, ngay cả sáng sớm hôm nay muốn đi Lâm Tử Lam , cả nhà ba người cùng ăn điểm tâm cũng không có thời gian , liền trực tiếp đi thẳng tới công ty.

Cuối cùng , mọi việc được giải quyết một cách ổn thỏa , sau khi Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi trò chuyện qua điện thoại, tâm tình của anh hết sức không tệ .

Kết thúc cuộc điện thoại xong , Mặc Thiếu Thiên nghỉ cùng Tử Lam hai người cùng nhau ăn cơm , thế nhưng Mặc Lương lại nhắc nhở , ngày hôm nay Lâm Tử Lam đã xin nghỉ , Mặc Thiếu Thiên mới chợt nhớ tới chuyện này.

Ngay vào lúc này, điện thoại của Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên vang lên.

Thấy số điện gọi đến , Mặc Thiếu Thiên cau mày, nhưng vẫn nhận.

“Tôi nghe...”

“Thiếu Thiên...” Điện thoại bên kia, truyền đến một giọng nữ êm ái , ngay khi nghe được giọng nói kia, Mặc Thiếu Thiên như bị sét đánh.

Bên trong phi trường.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô gái trước mặt, đây là một khuôn mặt rất tinh xảo, nữ nhân rất xinh đẹp, toàn thân mặc một bộ áo đầm màu trắng , da bạch hi, ngăm đen mà nhu thuận tóc thùy trên bả vai hai bên, thoạt nhìn, hết sức ôn nhu.

Một đôi giày cao gót màu bạc, lưng đeo một cái túi màu vàng , vốn là đẹp, mà giờ này khắc này, cặp mắt kia con mắt vành mắt rưng rưng nhìn Mặc Thiếu Thiên , đầy bụng hoài niệm và nước mắt lên án .

“Thiếu Thiên !” Một giây kế tiếp, nữ nhân trực tiếp nhào tới trong lòng Mặc Thiếu Thiên , ôm chặt lấy anh.

Mặc Thiếu Thiên sửng sốt, nhưng lập tức anh từ từ giơ tay lên , nhẹ nhàng vỗ một cái vào bả vai của cô, “Nhiên nhi , em tại sao trở lại?”

“Thiếu Thiên , em rất nhớ anh!” Nói xong , Diệp An Nhiên càng thêm ôm chặt Mặc Thiếu Thiên , tay gắt gao nít chặt vạt áo của anh , nước mắt chảy ròng, sự tùy ý của cô, dường như chắc chắn , Mặc Thiếu Thiên nhất định sẽ không trách mình .

Mặc Thiếu Thiên cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhìn cô, “Làm sao vậy Nhiên nhi , đã xảy ra chuyện gì?” Mặc Thiếu Thiên nhẹ giọng hỏi cô.

Bởi vì mấy năm không gặp, Mặc Thiếu Thiên rất hận cô , nhưng mà lúc này, nhìn cô , Mặc Thiếu Thiên không biết là cảm giác gì.

“Em , ba ba em vừa qua đời...” Diệp An Nhiên nghẹn ngào nói, nhìn cô rất khổ sở .

Lúc này Mặc Thiếu Thiên mới giật mình sửng sốt, thì ra là thế, anh không nói gì, kiên nhẫn chờ Diệp An Nhiên khóc đủ .

Mấy phút sau, Diệp An Nhiên khóc đủ rồi, lúc này mới buông Mặc Thiếu Thiên ra , nhìn anh, mắt sưng sưng, “Thiếu Thiên... hiện tại , em không còn người thân nào nữa...” Diệp An Nhiên khóc nhìn Mặc Thiếu Thiên , “Em biết anh còn giận ba ba của em , thế nhưng hiện tại em chỉ có anh...”

Mặc Thiếu Thiên ngóe môi... một cái, “Được rồi, đừng nói lung tung nữa !”

“Vừa mới xuống máy bay có mệt không, đi thôi!” Mặc Thiếu Thiên, khom người giúp Diệp An Nhiên cầm hành lý, thân sĩ phong độ hiện ra hết.

Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên , nhìn bộ dạng săn sóc của anh như vậy , khóe miệng ngóe ... một cái, gạt đầu, lau khô nước mắt, không nói hai lời, liền đi theo Mặc Thiếu Thiên.

Lần này, cô sẽ không trở về nữa!

... ..

Lúc Tử Lam tan ca , trực tiếp đi cân hi hi địa điểm chỉ định sẽ cùng.

Quả nhiên, Tử Lam đến vừa đúng thời gian , Hi Hi cũng xuất hiện.

Ai, Tử Lam muốn nói, bảo bối, con trốn học thật là quả quyết .

Mặc dù Tử Lam đã nói với bé về vấn đề này , thế nhưng Hi Hi nói không thành vấn đề, lão sư cho phép bé trốn học.

Bởi vì toàn bộ khóa học , Hi Hi đều là đang ngủ, lão sư nếu muốn khảo sát, Hi Hi đáp không có cái gì không được, cho nên , lão sư cũng không còn bất kỳ biện pháp a.

“Bảo bối, đợi lâu!” Tử Lam đi tới nói với Hi Hi.

“Không có, con cũng vậy vừa tới !” Hi Hi cười nói, hôm nay bé mặc một cái quần đùi màu đen, trên thân mặc một chiếc áo thun màu lam , khoát trên người chiếc áo vét màu xám , thoạt nhìn tinh thần sáng láng , khả ái không gì sánh bằng.

Bọn họ bây giờ đang đứng đối diện khu nhà ở cao cấp xương nguyên , hai người hôm nay hẹn gặp mặt ở chỗ này.

Tử Lam nhìn trước mặt khu nhà cao cấp , kiến trúc to lớn, ở đây so người ta tuyên truyền thoạt nhìn càng thêm to lớn, đồ sộ, hơn nữa cảnh quan lân cận đều rất sạch sẽ xinh đẹp.

Quả nhiên, ở đây bỏ ra bao nhiêu tiền để được vào sống , đương nhiên phải khác biệt hoàn toàn với những nơi khác.

Tử Lam nhìn xung quanh một chút , tâm tình cô cũng đều thay đổi đã khá nhiều, cô nghĩ nếu như về sau bản thân cô có thể sinh sống ở nơi này, đó cũng là một chuyện rất chuyện tốt đẹp, về sau, khi cô không có việc gì có thể xuống dưới đi dạo xung quanh một chút.

Chỉ là...

Nhìn xe cộ lui tới, chiếc xe nào điều không phải mấy triệu.

Những người sinh sống nơi đây , không phú cũng quý , cũng chỉ có hai mẹ con bọn họ... Đón xe tới!

Ai.....

“Mẹ, bảo bối mua ẹ một chiếc xe nhé !” Hi Hi liếc mắt liền nhìn ra ý tưởng của Tử Lam , cho nên bé đưa ra ý kiến đề nghị cùng cô.

Bé nhớ kỹ mẹ có bằng lái xe nha !

Tử Lam lập tức lắc đầu, “Không nên!”

Phản ứng này cũng quá nhanh, quá kích động nha !

“Vì sao?” Hi Hi thắc mắc hỏi , về sau mẹ có thể lái xe đi làm , có nhiều việc cần dùng đến để làm phương tiện a!

“Bảo bối, chúng ta phải biết khiêm tốn một chút !” Tử Lam nói, cô một tháng chỉ bắt quá thu nhập hơn vạn , làm cho bản thân trở nên cao quý như vậy, cô không cách nào giải thích a!

“Mẹ, chúng ta ở chỗ này , thì không phải là một chuyện khiêm tốn !” Hi Hi chậm chậm giải thích , bé sắp học mấu với mẹ thật , bản thân sống nơi cao cấp như vậy mà muốn tỏ ra khiêm tốn .

...

Sự thực đúng là như thế.

“Ân , cứ quyết định như vậy đi !” Hi Hi gật đầu nói, cuối cùng đưa ra một quyết định như thế .

...

“Được rồi, chúng ta vào đi thôi!” Tử Lam thở dài , không muốn cùng bé tiếp tục đề tài a!

“Dạ!” Hi Hi gật đầu, hai người tay nắm đi vào.

Xương nguyên thiết kế ven bờ biển, là một thiết kế hình tròn , từ bên ngoài nhìn vào góc độ nghiêng là hình tròn, thế nhưng đi tới bên trong cũng sẽ không như vậy.

Bên trong, so với trong tưởng tượng, còn muốn mỹ rất nhiều, sạch sẽ rất nhiều, nhìn vào khiến cho người ta có cảm giác, thật phần quen thuộc, cũng có chút cảm giác giống như đang đi nghỉ phép, thế nhưng so với nghỉ phép, càng nhiều thêm một phần thoải mái và an nhàn.

Nhìn về hướng lô nhà số 6 , sau khi Hi Hi tìm được, liền lôi kéo Lâm Tử Lam cùng đi vào.

Bước vào thang máy, Hi Hi trực tiếp nhấn tầng mười bảy.

Tử Lam chỉ biết là Hi Hi mua nhà , nhưng không biết gì thêm nữa , cũng không biết mấy tầng, cho nên chỉ có thể theo Hi Hi , theo cô nghĩ , nơi này mỗi một tầng lầu , mỗi một một phòng ở, đều rất đẹp, căn bản cô không phân biệt được , khiến Tử Lam vô cùng kinh ngạc.

Đương nhiên, muốn thưởng thức cảnh biển, đương nhiên việc quan trọng nhất đó là phòng càng cao càng tốt, thế nhưng Hi Hi cũng không chọn tầng cao nhất, bé mua một phòng nằm ở tầng thứ mười chín là được rồi , thật ra , nơi đây có tổng cộng hai mươi tám tầng , bé chọn tầng thứ mười chín , thật ra cũng đã vừa vặn, nếu như quá cao, sẽ khiến cho người ta luôn có cảm giác không vững vàng.

“Mẹ, cái này là thẻ của người nga!” Vừa đi vào thang máy, Hi Hi nhanh chóng móc ra một tấm thẻ đưa cho Tử Lam.

Tử Lam nhìn vào tấm thẻ trong tay, nó giống như là chìa khóa để vào cửa vậy.

Nơi này đều thiết kế cửa sổ hướng về cảnh biển , ra vào toàn bộ đều cần dựa vào tấm thẻ cảm ứng này .

Tử Lam nhìn tấm thẻ trên tay , cùng với những tấm thẻ sử dụng trong những khách sạn cảm giác không khác gì nhau lắm, cô mỉm cười, nhìn về phía Hi Hi, “Của con đâu ?” .

Lúc này Hi Hi cũng móc ra tấm thẻ của bản thân, “Con đương nhiên cũng có!” Hi Hi cười nói, bé làm sao có thể không chuẩn bị ỉnh !

Tử Lam bật cười, con trai cô suy nghĩ thật quá chu đáo!

Tử Lam quả thật rất muốn khen ngợi Hi Hi , muốn chiêu đãi bé một bữa thật ngon , lúc này bỗng nhiên thang máy đình một tiếng mở ra, đập vào mắt chính là một cánh cửa.

Toàn bộ tầng lầu này , đều là sở hữu của hai mẹ con họ .

Nhìn lên biển hiệu trước mặt ghi tầng thứ 19 , Tử Lam chợt nhớ tới cái gì, lô 6 , tầng thứ 19.

” Mười chín tháng sáu ?” Tử Lam cau mày nói ra, cô cúi đầu xuống nhìn Hi Hi , ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, đây chỉ là trùng hợp sao?

Mười chín tháng sáu, chính là sinh nhật của cô a!

Hi Hi nhìn Tử Lam, cười hắc hắc, “Mẹ, thích không?”

Quả thực, đây là tâm ý của con trai bảo bối , ngay cả điều này bé cũng nghĩ tới, trong lòng Tử Lam cảm thấy hết sức cảm động.

171. Chương 171: Mặc Tổng ‘cờ Đỏ Bồng Bềnh’!!! (ý Bảo Có Rất Nhiều Phụ Nữ Ở Bên)

Edit: Thanh Dân

Quả thật, đây là tâm ý của con trai, tất cả những thứ này đều là do Hi Hi nghĩ ra, Lâm Tử Lam trong lòng hết sức cảm động.

“Bảo bối, mẹ yêu con!” Lâm Tử Lam cúi người, hôn lên mặt Hi Hi một cái.

Hi Hi cười một tiếng, “Mẹ, mẹ bước vào trong sẽ càng thấy yêu con hơn!”

Nói rồi liền lôi kéo Lâm Tử Lam đi vào.

“Mẹ, mời vào!” Hi Hi làm một điệu bộ cung kính mời mẹ mở cửa.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, đi tới, cầm thẻ quẹt cửa, ‘cạch’ một tiếng, cửa mở.

Lâm Tử Lam mang nụ cười đi vào, vậy mà, nhìn vào cách trang trí của căn hộ, thì Lâm Tử Lam thấy, quả thật tinh thần thật sáng khoái.

Phong cách thiết kế đơn giản mà hiện đại, làm cho người ta có cảm giác rất là thoải mái.

Lâm Tử Lam đi vào, Hi Hi cũng đi vào theo.

Căn hộ này, thật là lớn ghê gớm, so với căn hộ họ mượn khi trước to hơn rất nhiều.

Nhìn ghế sofa có sắc màu ấm, khoe miệng Lâm Tử Lam mang theo nụ cười.

“Những thứ này đều là con chọn?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi gật đầu, “Dạ, mẹ, mẹ yêu con nhiều hơn rồi hả?”

Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn Hi Hi, “Đúng vậy a, sự săn sóc của bảo bối sao mà thật là ấm lòng, mẹ cả đời cũng không muốn lập gia đình!”

Hi Hi rất muốn nói, chứ a, mẹ, mẹ mà làm vậy, con liền phạm lỗi lớn.

Nhưng Hi Hi chỉ mỉm cười nói, “Được, bảo bối nuôi mẹ cả đời!”

Hi Hi cười hắc hắc, lúc này, Lâm Tử Lam đi tới, nhìn thấy ban công được thiết kế rất rộng rãi, thoát nhìn rất thoải mái.

Bên cửa sổ sát đất còn có chaise longue Tatami[*], rất tiện cho những người lười ngồi ghế sofa, Hi Hi nghĩ, mẹ là một người thích hưởng thụ, cho nên Hi Hi cố ý bày như vậy, về sau mẹ có thể vừa uống cà phê, vừa nhìn cảnh đêm rồi.

[*] Tatami là một loại chiếu của Nhật Bản.

Thiết kế của Hi Hi, Lâm Tử Lam rất thích.

Thích hơn nữa khi đây là tâm ý của bảo bối, Hi Hi liền nghĩ đến những điều này, Lâm Tử Lam thật rất cảm động.

Có lẽ, đời này, cũng không có người nào làm cho Lâm Tử Lam những việc này, Lâm Tử Lam cảm thấy mình rất may mắn, có bảo bối, là điều cô làm đúng nhất trong cuộc đời này.

“Mẹ, mẹ về sau ngồi ở chỗ này, ngắm cảnh đêm, uống cà phê, lướt web, mỗi ngày đều chờ bảo bối nấu cơm ẹ ăn!” Hi Hi cười nói, tôn chỉ của Hi Hi là, có thể cưng chiều mẹ nhiều hơn và nhiều hơn nữa!!

Hi Hi cười một tiếng, thậm chí có thể tưởng tượng tương lai tốt đẹp về sau.

“Thích không, mẹ?” Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, “Con nói không sai, mẹ yêu con nhiều hơn rồi!”

Hi Hi cười, mẹ quả nhiên không phải là một người tuyệt hảo, cũng không làm được chuyện gì tuyệt hảo.

Ngay vào lúc này, có người gõ cửa, Hi Hi quay đầu lại, có người lắp ráp tới.

“Xin chào, cô là Lâm tiểu thư!”

Bước vào là một người đàn ông nhìn Lâm Tử Lam chào hỏi, phía sau người đàn ông này còn có mấy người đi theo.

Lâm Tử Lam mỉm cười gật đầu, “Xin chào!”

“Tôi là Nhà thiết kế lắp đặt thiết bị, thật xin lỗi, chúng tôi tới trễ rồi !” Nhà thiết kế nói lời xin lỗi, trong tay của anh cầm một bản thiết kế, cách nói chuyện, cách làm việc, làm cho người ta thấy anh là người hết sức chững chạc.

“Không có, là chúng tôi đến sớm rồi !” Lâm Tử Lam cười nói, không có chút nào để ý, vốn là bọn họ đến sớm.

“Chú, xin chào, không biết nơi nào xảy ra vấn đề?” Hi Hi hỏi.

Nhà thiết kế lắp đặt thiết bị sững sờ, sau đó liếc mắt nhìn Hi Hi, “Cháu là?”

“Cháu tên là Hi Hi, cháu là người lúc trước gọi điện thoại cho chú!” Hi Hi thoải mái mà nói.

Nhà thiết kế lắp đặt thiết bị lại sững sờ, không ngờ người gọi điện thoại ình lại là một đứa bé.

Lúc nghe máy, anh nghe âm thanh truyền tới giống như giọng của một đứa bé, nhưng không ngờ lại đúng như vậy, nhớ tới lúc nói chuyện trong điện thoại, từng cái ý kiến, từng cái thiết kế, người đó đều yêu cầu thật nghiêm túc, anh cho là một người có tên tuổi lớn, không thể nghĩ đến đó lại là một đứa bé, cách nói chuyện với cách làm việc, thật sự làm cho người ta kinh ngạc.

“Thật ra thì cũng không có gì, chỉ là về việc thiết kế ở phòng ngủ, chú muốn điều chỉnh một chút, tỷ như đèn đổi thành sắc màu ấm thì như thế nào?” Nhà thiết kế lắp đặt hỏi.

“A, như vậy ạ, vậy phải hỏi thử xem ý của mẹ cháu rồi!” Hi Hi nói.

Phòng của mình thật ra thì hình dáng gì cũng không quan trọng, chỉ cần có máy vi tính, thế là đủ, chỉ cần mẹ thích là được.

Mẹ! Nhìn Lâm Tử Lam, sợ là cô mới chỉ có đầu hai mươi thôi, thế nhưng đã có con lớn như vậy rồi.

Lâm Tử Lam nhìn nhà thiết kế, “Cho tôi xem bản thiết kế một chút!”

“Được!”

Vì vậy, anh đưa bản thiết kế cho Lâm Tử Lam xem.

Lâm Tử Lam nhìn bản thiết kế, sau đó đi tới phòng ngủ, nhà thiết kế cũng đi vào theo.

“Được rồi, vậy cứ như thế mà làm!”

Trải qua nửa giờ thảo luận, rốt cuộc cũng quyết định, Lâm Tử Lam rất thích gian phòng có sắc màu ấm, là cho người ta có cảm giác hết sức thoải mái.

“Vậy thì tốt, tôi sẽ sớm hoàn thành!” Nhà thiết kế nói.

“Làm phiền anh rồi!” Lâm Tử Lam nói.

“Không phiền, những việc này đều là việc chúng tôi nên làm!” Nhà thiết kế lấy giọng nghề nghiệp nói.

Lâm Tử Lam cười cười, trong lòng khen ngợi, không ngờ bọn họ có nhiều kinh nghiệm như thế, hết sức hài lòng.

Cho nên bọn họ bắt tay vào việc, Hi Hi cùng Lâm Tử Lam nán lại chỗ này hơn nửa tiếng đồng hồ, sau đó mới rời khỏi.

“Mẹ, chỉ còn có phòng ngủ, rất nhanh sẽ làm xong, vậy chúng ta cũng rất nhanh thôi dọn đến nơi này ở rồi!” Hi Hi nói, nghĩ đến việc tới ở nhà mới, Hi Hi vô cùng hưng phấn a.

“Ừ, chỉ là bảo bối, con lại phải vất vả lần nữa rồi !” Lâm Tử Lam nói.

Hi Hi biết, là thu dọn đồ đạc sao!

Hi Hi cười cười, “Không vất vả, chỉ cần mẹ hài lòng là được!!”

“Mẹ hết sức hài lòng!” Lâm Tử Lam nói, con trai đã làm tất cả những việc này, cô như thế nào đây mà không hài lòng?

“Vậy phần thưởng của bảo bối là gì đây?” Hi Hi ngẩng đầu nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, “Được, mẹ mời con ăn cơm, tối hôm nay con có thể không cần nấu cơm!” Lâm Tử Lam nói.

Hi Hi gật đầu, “Dạ!”

Vì vậy, hai mẹ con vừa thưởng lượng xong, liền lên đường đi ăn.

Nếu như nói tới việc họ muốn ăn món gì, thì đương nhiên là món tôm hùm đất mà bọn họ thích nhất rồi.

Bọn họ đi tới nhà hàng mà họ thường hay đến, đây cũng là lần đầu tiên kể từ khi họ trở về nước tới ăn tại nhà hàng này, ‘cửu phụ thịnh danh’[*], món ăn rất ngon.

[*] có tiếng tăm từ lâu.

Một bàn đầy thức ăn, vừa mới chuẩn bị dùng, Hi Hi chợt nhớ tới cái gì đó, “Mẹ, chúng ta có nên gọi cho cha hay không, để cho cha cũng tới đây ăn cùng?” Hi Hi hỏi.

“Tại sao phải gọi anh ta tới ăn à?” Lâm Tử Lam hỏi.

“Chúng ta ở chỗ này ăn, còn cha một thân một mình ở nhà ăn, có thể hay không rất cô độc a!” Hi Hi nói, cố ý dùng những từ động lòng người.

Dụng kế của Hi Hi, khiến Lâm Tử Lam mềm lòng, cô làm sao không biết !

Đứa bé này, quá mức thông minh, biết lấy biện pháp hữu hiệu này, bởi Lâm Tử Lam là một người rất dễ mềm lòng.

“Con yên tâm, cha con ‘cờ đỏ bông bành’, làm sao sẽ cô độc đây?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi nói .

“Lúc này, không chừng cũng có người ở bên cạnh rồi!”

“Mẹ, ‘cờ đỏ’ bên cha không còn nữa à, mẹ không phát hiện sao?” Hi Hi hỏi ngược lại, chuyện này, Hi Hi đều phát hiện!

Lâm Tử Lam sững sờ, thật sao?

Bảo bối .

Mẹ, mẹ đối với cha chẳng để ý chút nào sao? Giống như, đúng là như thế.

Thật lâu rồi, không thấy scandal của Mặc Thiếu Thiên. Chẳng lẽ Mặc Thiếu Thiên hoàn lương rồi hả?

“Mẹ, coi như mẹ không thích cha, nhưng cha dù sao cũng là cha con, cũng là ân nhân của mẹ a, mẹ, mẹ đối với cha có thể hay không quá lạnh nhạt?” Hi Hi hỏi.

“Có sao?” Lâm Tử Lam hỏi ngược lại.

“Có!”

Lâm Tử Lam thế nào cũng không thấy vậy!

“Cha vì cứu mẹ, hai ngày hai đêm không có ngủ, dù là người sắt, cũng nên cảm động a!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam xác thực từng có lúc đã cảm động, nhưng là, cũng không nói lên được điều gì, giống như, quan hệ giữa bọn họ có chút tế nhị, Lâm Tử Lam không thích cảm giác như thế, cho nên không nhận được mà muốn thoát đi.

“Mẹ không có cảm động sao?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi ngược lại.

“Ít nhất, con không nhìn ra!”

“Mẹ, ít nhất lúc đối mặt với ân nhân cứu mạng mình, mẹ cũng có thể cười một cái chứ?” Hi Hi nói.

Nghe lời Hi Hi Hi vừa nói, Lâm Tử Lam giống như, thật sự có một chút cảm thấy cô đối với Mặc Thiếu Thiên có chút qua loa.

“Được rồi, mẹ sẽ cố gắng!”

“Vâng, mẹ, đây là mẹ nói à!”

Nói xong, Hi Hi vui mừng cầm điện thoại di động lên gọi cho Mặc Thiếu Thiên.

Lâm Tử Lam không lên tiếng, chỉ là nhìn tôm hùm đất, cầm một con lên ăn.

Hi Hi gọi điện thoại, có vẻ hết sức vui mừng, rất nhanh, điện thoại vang lên mấy tiếng sau đó liền có người bắt máy.

“A lô, cha!”

“Bảo bối, thế nào?” Mặc Thiếu Thiên nhận điện thoại, hỏi ngược lại.

“Cha, con cùng mẹ ra ngoài ăn món tôm hùm đất, cha có nên tới hay không?” Hi Hi hưng phấn hỏi.

Mặc Thiếu Thiên trầm mặc một giây, “Không cần, cha hôm nay có chút việc, không thể rời đi, hai người ăn trước đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Cha đang bận sao?” Hi Hi hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn người phía sau, sau đó gật đầu một cái, “Ừ, thật xin lỗi bảo bối, hôm nay không thể cùng ăn cơm với con, hôm nào khác đi, có được không?” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Vậy cũng được, thật ra thì cũng không có gì, cha mau làm việc của cha đi!” Hi Hi nói.

“Ừ, bảo bối, hôm nào cùng con đi ăn!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Dạ!” Hi Hi đáp một tiếng, sau đó liền cúp điện thoại.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, “Thế nào?”

Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, “Cha nói có việc, không tới được!”

Lâm Tử Lam nhú mày, hợp đồng bên Vân Đức đã định, tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, Mặc Thiếu Thiên còn đang bận cái gì?

Lâm Tử Lam cũng không suy nghĩ nhiều, cười cười, “Ừ, gần đây công ty có rất nhiều việc, anh ta không tới được, hai người chúng ta ăn thôi!” Lâm Tử Lam nói.

Hi Hi gật đầu một cái, “Dạ!”

Vì vậy, mẹ con hai người bắt đầu dùng.

“Đúng rồi, gọi điện cho dì Tiểu Từ, để cho dì ấy tới đây đi!” Lâm Tử Lam nói.

Hi Hi gật đầu, bày tỏ đồng ý, vì vậy lập tức lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Tiểu Từ.

~ Hết chương 171

~

172. Chương 172: Vài Chuyện Của Mới Tình Đầu!!

Edit: Thanh Dân

Hi Hi nói chuyện điện thoại xong, sau đó khoảng 20 phút, Tiểu Từ đến.

Ba người ngồi một bàn đầy thức ăn, không một chút khách khí mà dùng bữa.

Lâm Tử Lam nói cho Tiểu Từ biết, họ chuẩn bị tới một căn hộ khác, chính là căn hộ ở Xương Nguyên, làm cho Tiểu Từ không kinh ngạc không được, còn hỏi Lâm Tử Lam có phải tham ô hay không, nếu không làm sao có thể mua được căn hộ ở khu đó.

Lâm Tử Lam nói, đây đều là công lao của Hi Hi.

Hi Hi cười hắc hắc, “Đây đều nhờ vào máy vi tính, tiền kiếm được là ngoại khoá mà thôi, ngoại khoá!” Hi Hi cười nói.

Lâm Tử Lam nhìn vẻ mặt chột dạ của Hi Hi, trong lòng không nhịn được cười, lần sau, liền ném cho bảo bối giải thích.

Tiểu Từ nghe thấy thế, liền khen bảo bối là thiên tài, cũng hận không tìm được người cho cô sinh ra một đứa con trai thiên tài như thế này, thật may là Lâm Tử Lam nói cho cô biết, người thiên tài tỷ lệ toàn cầu này rất hiếm, nói thế mới làm cho Tiểu Từ chết lòng.

Nhưng mà bọn họ thương lượng xong, chờ lúc chính thức chuyển nhà, mới tổ chức một bữa tiệc mừng nhà mới, Tiểu Từ muốn đi thăm một chút, cảm thụ một chút cái gì gọi là nơi chói sáng của đô thị, sang trọng nhất!

Sau khi đã bàn xong, ba người tiếp tục dùng bữa, Hi Hi trước sau ăn cái gì đều mang một dáng ưu nhã, nhưng khi nhìn đến hai người phụ nữ, chẳng ưu nhã chút nào, cũng bị ảnh hưởng a.

Mà Mặc Thiếu Thiên bên này.

Bên trong khách sạn.

Mặc Thiếu Thiên cúp điện thoại, quay đầu lại, vừa đúng lúc Diệp An Nhiên từ trong phòng rửa tay đi ra, “Em hôm nay cứ ở nơi này nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai anh lại cho người tìm nơi khác!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Diệp An Nhiên gật đầu một cái, trên mặt đã không có vẻ mặt khổ sở nữa, ngược lại xem ra, rất dịu ngoan, tinh thần phấn chấn rất nhiều.

“Cám ơn anh Thiếu Thiên !” Diệp An Nhiên nâng lên một nụ cười nhẹ nhàng nói.

Mặc Thiếu Thiên mấp máy môi, “Không có gì, em nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai trở lại thăm em, anh đi trước!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói phải đi, Diệp An Nhiên chợt đi tới, “Thiếu Thiên.”

Mặc Thiếu Thiên bước chân ngừng ra, quay đầu lại nhìn cô, “Thế nào?”

“Anh có thể ở lại với em không?” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi, hỏi một cách cẩn thận, cặp mắt xuống, lông mi dài có chút run rẩy.

Mặc Thiếu Thiên sững sờ, nếu như đổi lại là trước kia, hẳn nhất định sẽ không chút do dự mà ở lại, nhưng lúc này.

“Anh trở về còn có việc cần phải xử lý!” Mặc Thiếu Thiên nhàn nhạt nói.

“Ồ!” Diệp An Nhiên đáp một tiếng, rất dễ nhận thấy, không ngờ Mặc Thiếu Thiên lại nói như vậy, chỉ là ngay sau đó cô nở nụ cười, “Thiếu Thiên, em hi vọng anh không trách cha em, cũng không trách em!” Diệp An Nhiên nói.

“Sẽ không, chuyện đã qua!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Đã qua. Thật đã qua sao?

Diệp An Nhiên cười cười, “Vậy thì được rồi, anh ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Sau khi nói xong, Mặc Thiếu Thiên liền rời đi.

Mà Diệp An Nhiên nhìn bóng dáng của Mặc Thiếu Thiên dần khuất mắt ngay trước mắt, cửa bị đóng theo, con người của cô cũng càng ngày càng rõ ràng.

Mặc Thiếu Thiên đi ra khỏi khách sạn.

Chuyện ngày hôm nay đối với hắn mà nói, có chút ngoài ý muốn, hắn không ngờ Diệp An Nhiên sẽ trở lại.

Lúc này, suy nghĩ của Mặc Thiếu Thiên lội ngược dòng về mấy năm trước.

Khi đó, hắn bị Mặc gia vứt bỏ, ở nước Mi lưu lạc thật lâu, lúc mới về nước ở tại Mặc gia, bị mọi người trong nhà thành kiến với hắn, Mặc Ân Thiên đối với hắn chẳng chút quan tâm, Cung Ái Lâm làm khó hắn khắp nơi, mặc dù như vậy, hắn vẫn duy trì dáng vẻ như cũ, đánh người.

Cũng chính khi đó, hắn biết Diệp An Nhiên.

Cho là vừa thấy đã yêu đi, bởi vì khi đó thoát nhìn Diệp An Nhiên cùng với hắn, hoàn toàn không phải là người của cùng một thế giới, thế giới của hắn là một vùng tăm tối, thế giới của cô là một mảng sáng rõ.

Mặc Thiếu Thiên nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Diệp An Nhiên, cô cười, cô dịu dàng, đều là khát vọng của Mặc Thiếu Thiên.

Cho nên, khi thấy có người khi dễ Diệp An Nhiên, hắn không một chút do dự mà can thiệp.

Từ đó, bọn họ ở bên nhau. Nhưng không ngờ, Mặc gia lại hết sức phản đối.

Khi đó hắn phản nghịch, Mặc gia phản đối cái gì, hắn càng muốn làm cái đó, cũng chỉ muốn đối kháng cùng Mặc gia.

Nhưng Mặc Thiếu Thiên vạn lần không ngờ, Mặc gia thế nhưng đi tới nhà của Diệp An Nhiên, về phần nói cái gì, làm cái gì, Mặc Thiếu Thiên không biết. Chỉ biết là, vì chuyện đó, cha của Diệp An Nhiên bị tai nạn xe cộ, bọn họ cầm tiền, rồi ra nước ngoài.

Mặc Thiếu Thiên nhớ, khi đó, Diệp An Nhiên khóc rất đau lòng, Mặc Thiếu Thiên lúc đó, quyền thế quá nhỏ bé, tuổi trẻ khinh cuồng, chỉ có thể trở mặt nhìn Diệp An Nhiên rời đi, cũng là từ khi đó, Mặc Thiếu Thiên cực kỳ hận Mặc gia.

Đã nhiều năm rồi, những hồi ức kia đã bị phai mờ ở trong lòng, thế nhưng Mặc Thiếu Thiên không ngờ, hắn chợt nhận được cuộc điện thoại của Diệp An Nhiên, cô trở về!

Ngồi ở trong xe, Mặc Thiếu Thiên cau mày, giống như có cái gì đó luẩn quẩn không đi, để cho hắn buồn phiền.

Khởi động xe, Mặc Thiếu Thiên mới muốn lái đi, thuận thế lấy điện thoại di động ra, ngay khi thấy hình trên màn hình điện thoại di động thì khóe miệng của hắn không khỏi từ từ nhếch lên.

Nhìn trong hình, là hai mẹ con, bọn họ dưới ánh mặt trời, cười vui vẻ như vậy.

Nhìn bọn họ cười, tâm tình của Mặc Thiếu Thiên cũng đã khá hơn nhiều.

Nhớ lại chuyện bảo bối gọi điện thoại bảo cùng tới ăn cơm, Mặc Thiếu Thiên lần đầu tiên cự tuyệt bảo bối, trong lòng có chút bồn chồn.

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên bấm số gọi cho Lâm Tử Lam, mới vừa đưa vào bên tai, lại nghe được, “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách.” Mặc Thiếu Thiên nhún mày, không ngờ người phụ nữ này ngay cả ngủ cũng tắt máy.

Nhưng khi nhìn thời gian, đã muộn rồi, Mặc Thiếu Thiên cũng không nghĩ gì nữa, trực tiếp đem điện thoại ném qua một bên, lái xe rời đi.

.

Hôm sau.

Sáng sớm, Lâm Tử Lam đến công ty, công ty liền mở một cuộc họp, về việc cô cùng Trần Mặc phụ trách hợp đồng bên Vân Đức, hợp đồng sẽ phải lập tức ký kết, cho nên nhất định phải đi họp, đây là chuyện hợp tác giữa hai công ty.

Mà hôm nay, người của tập đoàn Vân Đức cùng người của tập đoàn MK cùng đi họp cùng với nhau, hơn nữa đây là cuộc họp hết sức quan trọng.

Lâm Tử Lam chuẩn bị, vẫn luôn rất đầy đủ.

Nếu là hợp tác, dĩ nhiên, tất cả mọi người đều muốn nói lên đề nghị của mình.

Lâm Tử Lam cùng Trần Mặc ngồi song song nhau, nghe người của tập đoàn Vân Đức nói lên sự sắp xếp cũng như lời đề nghị, còn có sự hy vọng của bọn họ.

Lâm Tử Lam rất nghiêm túc lắng nghe, nhớ rất rõ ràng rằng sự hợp tác lần này, hết sức quan trọng.

“Sự hợp tác lần này, đối với Vân Đức chúng tôi mà nói, cũng là hết sức quan trọng, cho nên, tôi hi vọng lần này có thể đạt được chút thành tích!” Tổng Giám đốc bên Vân Đức nói.

Mọi người nghe, gật đầu một cái.

Lúc này, Tổng Giám đốc của Vân Đức đưa ánh mắt nhìn về phía Lâm Tử Lam, “Lâm tiểu thư, xin hỏi cô có đề nghị gì tốt không?” Tổng Giám đốc của Vân Đức hỏi.

Ngài ta hỏi vậy, mọi ánh mắt đều dồn về phía Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam chỉ kinh ngạc mấy giây, mặc dù không hiểu ông ta tại sao lại hỏi mình như vậy, nhưng gặp phải trường hợp này, Lâm Tử Lam có thể ứng phó .

“Thật ra thì tôi không có đề nghị gì hay cả, nhưng mà nghe Lý Tổng vừa nói như thế, tôi bỗng nhiên có một ý tưởng!” Lâm Tử Lam đứng lên chậm rãi nói.

“Lâm tiểu thư có ý kiến gì, cứ việc nói!” Lý Tổng nhìn Lâm Tử Lam cười nói.

“Nếu là hai bên hợp tác, vừa muốn hai bên đều có lợi , còn phải có điểm nhấn, tôi cảm thấy, chúng ta thật ra có thể chế tạo ra một ‘hệ liệt’[*], liên lấy lợi ích của hai bên!” Lâm Tử Lam nói.

[*] Chắc có ý bảo là làm ra những nhiều dòng sản phẩm, mà chúng có liên quan với nhau.

Nghe Lâm Tử Lam nói như thế, mọi người sững sờ, đều là anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Lý Tổng cũng ngây ngẩn cả người, “Hệ liệt?”

“Đúng, hiện tại trên thị trường châu báu, nhiều loại sản phẩm đều có, hai bên hợp tác cùng nhau cũng không phải là số ít, cũng đều vì lợi ích mà hai bên đẩy lên xung đột, nếu như chúng ta chế tạo ra một dòng sản phẩm hệ liệt, tôi cảm thấy được, nó không chỉ có thể hấp dẫn người tiêu thụ, mà còn có một mảnh lời thật tốt, mặc kệ lúc ở buổi triển lãm châu báu, hay là lúc bán ra, rất có thể đạt tới mức doanh thu cao!”

Lâm Tử Lam vừa nói xong, mọi người bừng hiểu ra.

Đây chính là một ý kiến hay.

Do hai công ty cùng hợp tác, tin tức vừa truyền ra, nhất định sẽ gây sự chú ý. Nếu như làm tốt, đây là một cơ hội gây chấn động giới đá quý.

Lý Tổng vỗ tay đầu tiên, “Lâm tiểu thư, quả nhiên danh bất hư truyền” Lý Tổng khen ngợi nói.

Lâm Tử Lam khẽ cười yếu ớt , khiêm tốn nói, “Cám ơn Lý Tổng khen ngợi, cái này chỉ là bước đầu thôi, quan trọng là quá trình, vẫn còn cần thương lượng!” Lâm Tử Lam nói.

Thật ra thì lúc trước, nghe Lâm Tử Lam nói muốn đem châu báu cung cấp ột chuyên gia giám định châu báu trước khi tung mặt hàng ra thị trường, Lý Tổng liền chú ý tới Lâm Tử Lam, đây là một ý tưởng lớn mật, không ngờ Lâm Tử Lam thế nhưng lại nói ra, nếu như đổi thành công ty khác, có lẽ sẽ khiến trách Lâm Tử Lam, nhưng Lý Tổng là một người làm ăn rất thông minh, ông ta hiểu được, mặc dù bọn họ không đề cập tới, đến lúc mặt hàng tung ra thị trường, cũng sẽ có ký giả không lương tâm mà lảng xê, cho nên, không bằng bọn họ làm trước.

Lý Tổng là một người thích những người có tài, rất quan tâm tới ý tưởng của Lâm Tử Lam.

“Tôi tin tưởng, trong quá trình sản xuất, Lâm tiểu thư nhất định sẽ làm cho chúng tôi hài lòng, Lâm tiểu thư, hợp đồng này, giao cho cô cùng Trần tiên sinh!” Lý Tổng cười nói.

Lúc này, Lý Tổng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc Tổng, chúng ta lúc nào thì tìm thời gian để ký hợp đồng đây! ?”

Lý Tổng vừa nói xong, tầm mắt của Mặc Thiếu Thiên từ trên người của Lâm Tử Lam dời đi, hần cười nói, “Nếu Lý Tổng có lòng như vậy, sau khi tôi sắp xếp xong, lập tức thông báo cho Lý Tổng, được chứ?”

“Được, sớm gặp lại!” Lý Tổng nói.

“Nhất định!” Mặc Thiếu Thiên cũng cười nói, sau đó cùng Lý Tổng bắt tay.

~ Hết chương 172

~

173. Chương 173: Vẫn Còn Có Lương Tâm

Edit : Oanh Love

Sau khi họp xong , tất cả mọi người giải tán, Tử Lam thở dài một hơi, không nghĩ tới ý tưởng của cô lại có thể dễ dàng được thông qua.

Đây là chuyện khiến cô vô cùng vui mừng .

Mọi người thu thập xong đều nhanh chóng đi ra khỏi phòng họp, Cảnh Thần cùng Trần Mặc là hai người ra sau cùng.

“Theo tôi nghĩ , ý tưởng này của cô quả thật rất tốt, nếu như lần này thành công, nhất định sẽ có được hiệu quả tốt!” Trần Mặc nói.

Thật ra, Cảnh Thần cũng đặc biệt thích ý tưởng này của Tử Lam , lớn mật, mới mẻ lại không kém phần độc đáo.

Tử Lam cười nói, ” Ý tưởng đương nhiên tốt, thế nhưng còn cần áp dụng với hành động thực tế nữa , mẫu thiết kế mới là phần trọng yếu nhất!”

“Cô đã có ý tưởng nào chưa ?” Trần Mặc vấn.

Tử Lam lắc đầu, “Tạm thời chưa có !”

“Vậy được, nếu cần hỗ trợ gì cứ việc nói với tôi !” Trần Mặc nói.

Tử Lam gật đầu, sau đó hai người mỉm cười đều tự trở về cương vị của mình.

Vừa mới ngồi xuống, Tử Lam cảm thấy có chút khát nước, cầm lấy cái ly trên tay hướng về phía phòng giải khát.

Phòng giải khát cũng là một nơi không tồi chút nào , mỗi lần đặt chân đến nơi đây, Tử Lam cũng không nhận được muốn dừng chân lại.

Đúng lúc này, Mặc Thiếu Thiên bước vào.

Tử Lam vừa quay đầu lại, thấy người đến là Mặc Thiếu Thiên , cô nhàn nhạt chào hỏi một tiếng.

“Mặc tổng!”

Chào hỏi qua loa xong cô dự định sẽ bỏ đi.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày , nữ nhân này, xem anh như ôn thần sao , anh vừa tới, cô ta lại muốn bỏ đi.

“Chậm đã !” Mặc Thiếu Thiên không vui mở miệng.

Tử lam bừng ly nước trong tay , quay đầu lại nhìn anh , “Mặc tổng, còn có chuyện gì sao?”

“Nhìn thấy anh đã muốn đi? Anh đáng sợ như vậy sao? Hử ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô không vui hỏi.

Tử Lam mỉm cười, “Mặc tổng, anh suy nghĩ quá nhiều , tôi chỉ muốn vội vàng trở về chỗ làm việc mà thôi!”

Tử Lam vừa cười vừa nói.

“Thật vậy sao?” Nói xong , Mặc Thiếu Thiên liền hướng về phía Lâm Tử Lam đi tới, thân thể cao lớn tiến gần Lâm Tử Lam, toàn bộ bóng dáng của anh bao trùm lấy cả người cô .

Tử Lam hoảng hốt lui về phía sau mấy bước , trong tay cầm ly nước , cẩn thận nhìn anh, “Anh muốn làm gì?”

Mặc Thiếu Thiên cúi thấp đầu, nhìn nữ nhân trước mặt, khoe miệng quynh rũ ra một nụ cười yêu nghiệt hoa lệ , “Ồ chỗ này, anh có thể làm gì?”

...

Nhìn Mặc Thiếu Thiên cười vẻ mặt cực kỳ yêu nghiệt, Tử Lam hung hăng trợn mắt nhìn anh.

“Lâm Tử Lam , đây thái độ mà em đối với ân nhân cứu mạng của mình sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.
Éc

Ân nhân cứu mạng...

Tử Lam đỏ mồm hôi .

Không nhắc tới chuyện này, chắc có lẽ cô đã quên mất.

Cô ngẩng đầu, nhìn Mặc Thiếu Thiên, ” Ân nhân cứu mạng, anh muốn tôi phải có thái độ gì đây ?” Nói xong, Tử Lam cố gắng nở một nụ cười thật tươi , muốn bao nhiêu rực rỡ thì có bấy nhiêu rực rỡ.

Nhìn nụ cười trên mặt cô , Mặc Thiếu Thiên càng cảm thấy không vui , anh nhíu mày .

“Sau này nếu thấy anh , không được phép trốn tránh !” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam từng chữ từng chữ nghiêng răng ra lệnh .

“Mặc tổng, anh thực sự...”

“Em chỉ có thể đáp ứng!” Mặc Thiếu Thiên bá đạo nói.

...

Tử Lam còn có thể nói cái gì đây , cô chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu chấp nhận .

Ai, ai kêu bản thân nhận ân huệ từ anh ta làm chi , Tử Lam có cảm giác cả đời này cô đều không thoát được cái người nam nhân tự xưng là ân nhân cứu mạng này .. .

Nhìn Tử Lam gật đầu, Mặc Thiếu Thiên hết sức hài lòng ngoéo ... khoe môi mỉm cười.

“Được rồi, ngày hôm qua bảo bố gọi điện thoại cho anh nói muốn cùng anh ăn cơm, nhưng anh bận việc không thể tới được , bé có tức giận anh không ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam hỏi.

Tử Lam cười, “Bảo bố giống dạng người lòng dạ hẹp hòi sao?”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, nói như vậy cũng đúng a.

“Em cùng bảo bố nói một tiếng, hôm nào anh sẽ đến bồi bé!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Thật ra Tử Lam rất muốn nói, anh có thể trực tiếp gọi điện thoại cho bảo bố a, tại sao phải cho nàng chuyển lời giúp , thế nhưng lời đến khoe miệng, Tử Lam lại nuốt xuống.

“Ân...” Tử Lam gật đầu, không nên học vị đại gia này sinh khí .

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, anh bước gần về phía cô , Tử Lam không biết Mặc Thiếu Thiên muốn làm gì, thế nhưng cô cầm chặt ly nước trong tay , cả người run lên, nước trong ly vẩy ra bên ngoài, hoàn hảo đều nằm trên ngực của Mặc Thiếu Thiên.

“Ngô...”

Tất cả nước nóng trong ly liền trực tiếp đổ trên người anh , Mặc Thiếu Thiên bị nóng lui về sau một bước .

Tử Lam cả kinh, cô thê, tuyệt đối cô không phải cố ý!

“Tôi không cố ý...” Tử Lam buông ly nước ra nhanh chóng giải thích , đây chỉ là vô tình phạm phải sai lầm a, cô thực sự không có cố ý , ai bảo anh bỗng nhiên đến gần cô làm chi !

Một điểm dấu hiệu báo trước cũng không có, cái này không thể trách cô được!

Mặc Thiếu Thiên nhìn trước ngực mình ướt một mảng lớn, hơn nữa đều là nước nóng, rất nóng.

Nâng mắt lên hung hăng nhìn Lâm Tử Lam.

Cô thật sự bị oan nha ...

Chẳng lẽ anh ta lại nghĩ là do cô cố ý như thế với anh sao ?

“Anh không sao chứ?” Tử Lam biết nhiệt độ của nước, nhìn trước ngực Mặc Thiếu Thiên bị ướt một mảng lớn, chắc chắn sẽ bị phỏng .

“Em có muốn thử một chút hay không , liền biết có chuyện hay không a !” Mặc Thiếu Thiên cắn răng nói rằng, trong lòng kết luận rõ ràng là cô cố ý.

...

Tử Lam .

Có cần phải hung dữ như vậy sao?

Thật sự cô không có cố ý mà !

Ngay vào lúc này, có người đến.

“Mặc tổng, thật xin lỗi , tôi thực sự không phải cố ý!” Tử Lam vừa nói xin lỗi xong, xoay người định đi ra ngoài.

Nếu còn tiếp tục ở lại đây chắc chắn sẽ khiến cho người ta dễ sinh ra hiểu lầm .

Nhìn bộ dạng giống như muốn chạy trốn của Lâm Tử Lam , Mặc Thiếu Thiên không vui nhú nhú mày, nữ nhân này...

Mặc Thiếu Thiên dùng tay xoa xoa trước ngực,sau đó anh cũng xoay người đi ra ngoài.

... ..

Tử Lam sau khi trở về vị trí làm việc của mình , cô ngồi im tại chỗ, trong lòng có chút điểm băn khoăn lo lắng cho Mặc Thiếu Thiên.

Vào lúc này, bên kia có một đồng nghiệp đang nói chuyện, “Này, tôi đang chuẩn bị đi ra ngoài, có cái gì cần mua giúp không...? Tôi giúp mọi cậu mua về!”

“Tốt, giúp tôi mua...”

Nghe thế , Tử Lam chợt nhớ tới chuyện mới vừa xảy ra , cô đứng dậy hướng đồng nghiệp kia đi tới.

Mười mấy phút đồng hồ sau , đồng nghiệp đã trở về, đi tới trước mặt Tử Lam , “Tử Lam, đây là thuốc trị phỏng mà cô cần !”

Tử Lam nhìn cậu sau đó nói, “Cám ơn nhiều!”

“Không cần khách khí, bất quá , Tử Lam , cô bị phỏng sao ?” đồng nghiệp tiếp tục hỏi.

“Nga, không có gì, chỉ là lúc tôi uống nước không cẩn thận phỏng một chút!” Tử Lam mỉm cười giải thích.

“Uh, vậy cô phải cẩn thận một chút !”

“Ân , không có việc gì!”

“Tốt lắm, tôi đi làm việc trước đây !”

“Ân , cám ơn nhiều!” Tử Lam gật đầu.

“Tôi đã nói rồi mà , không cần phải khách khí...”

Vì vậy, đồng nghiệp cười bỏ đi , mà Tử Lam lại ngồi tại chỗ, trong tay cầm thuốc trị phỏng , trong lòng lại bắt đầu có chút do dự.

Thực sự muốn đi sao?

Trong lòng Tử Lam không ngừng suy nghĩ.

Ngay vào lúc này, Cảnh Thần bu lại, “Này, Tử Lam , cô đang nghĩ gì thế?”

Tử Lam định thần lại , cô quay sang nhìn Cảnh Thần, “Không có gì!”

“Nhìn cô giống như người mất hồn vậy...”

“Cảnh thần, cô nói thử xem , nếu như có một người đã từng cứu mạng của cô, sau đó lại bởi vì cô lại bị thương, cô nói đi , cô có nên hay không nhìn hắn?” Tử Lam thử dò xét hỏi.

Cảnh Thần cau mày, “Đương nhiên là như thế , đây là việc mà một người có lương tâm cần phải làm !”

...

“Nếu như một người ngay cả điều này cũng làm không xong , nhất định lương tâm bị chó ăn mất rồi !”

...

Nói xong điều này, Cảnh Thần nổi lên nghi ngờ cô bỗng nhiên nhìn Tử Lam , “Cô hỏi cái này để làm gì?”

“Không có, tôi chỉ thị tùy tiện hỏi một chút!”

“Nga, ngày hôm nay trông cô thật là kỳ quái!” Cảnh Thần nói, “Được rồi, không hàn huyên với cô nữa , tôi đi làm việc đây!”

“Ân!”

Cảnh Thần bỏ đi, Tử Lam vẫn ngồi tại chỗ, suy nghĩ một chút , quả thật Cảnh Thần nói chính xác không sai.

Dù sao trong chuyện này, đều là lỗi của cô , mà Mặc Thiếu Thiên đã từng cứu cô một lần , nếu không đi, hình như bản thân thật sự là một người không có lương tâm.

Nghĩ tới đây, cả người Tử Lam tràn đầy dũng khí, đứng dậy, hướng về phía phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên đi tới .

Đứng trước cửa phòng làm việc, Tử Lam hít sâu một hơi , giơ tay lên , gõ cửa một cái.

“Vào đi !” Bên trong truyền ra âm thanh cực kỳ không vui của Mặc Thiếu Thiên .

Tử Lam , đẩy cửa ra đi vào.

Trên mặt cô vĩnh viễn vẫn duy trì tươi cười, sau khi đi vào, cô nhìn Mặc Thiếu Thiên chào một tiếng , “Mặc tổng...”

Sau khi Mặc Thiếu Thiên nhìn thấy người tiến vào là Lâm Tử Lam , khiến anh cảm thấy vô cùng kinh ngạc, sau đó lập tức hỏi , “Thế nào ? Lương tâm trời dậy sao ?” Nói xong , khoe miệng ngoắc ngoắc , trông thật vô lại .

Tử Lam cười đi tới, cầm thuốc trong tay , “Ân nhân cứu mạng, thuốc này là đưa cho anh...”

Nhìn trong tay Lâm Tử Lam là thuốc trị phỏng , giữa hai lông mày xẹt qua một tia khó có thể tin , anh lập tức nhướn mày nhìn cô , “Em mua sao ?”

“Tôi nhờ đồng nghiệp mua giúp !”

...

Mặc Thiếu Thiên chỉ biết, quả nhiên anh không nên chờ mong sẽ có được đáp án hoàn mỹ nào.

Bất quá , tuy rằng không phải chính Lâm Tử Lam tự mình đi mua, thế nhưng cũng biểu hiện tâm tư của cô , Mặc Thiếu Thiên dường như đã có thói quen nữ nhân trước mắt này thái độ lúc nào cũng trở nên ôn hòa.

“Coi như cô còn có chút lương tâm!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam mỉm cười, “Tôi vẫn luôn là một người rất có lương tâm!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn thuốc trong tay mình , sau đó ngẩng đầu lên nhìn Lâm Tử Lam , “Tới đây !”

“Làm gì?”

“Thoa thuốc!”

“Tôi ?”

” Chẳng lẽ yêu cầu nhỏ nhỏ cũng không thể làm sao ?”

“Tại sao lại là tôi ?”

“Nếu không phải em thì là ai đây ? Đừng quên, chính là em khiến anh bị phỏng ! Còn nữa , em thoa thuốc giúp ân nhân cứu mạng mình , có cái gì không đúng sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại cô .

...

Câu nói sau cùng, Tử Lam hoàn toàn hóa đá .

Tuy rằng trong lòng Tử Lam cực kỳ không muốn, thế nhưng Mặc Thiếu Thiên đã ra lệnh, chỉ có thể nghe theo .

Nhìn Lâm Tử Lam chịu thỏa hiệp, tâm tình Mặc Thiếu Thiên trở nên rất tốt, nhịn không được, trong lòng anh có ý muốn trêu chọc cô thêm một chút .

Vì vậy, anh đứng dậy, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp bắt đầu cởi quần áo.

“Anh làm gì?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên , đôi mắt cô tràn đầy cảnh giác.

Khóe môi Mặc Thiếu Thiên khẽ nhếch, “Đương nhiên là thoa thuốc, Lâm tiểu thư, cô không cần luôn là một bộ dạng nghĩ tôi muốn ăn cô , tôi không thuộc cái loại bụng đói ăn quàng đâu !”

...

Tử Lam nhịn xuống.

Cô nghĩ, cùng Mặc Thiếu Thiên nói chuyện , nhất định phải mạnh mẽ , nếu không, nhất định sẽ đau dạ dày!

Mặc Thiếu Thiên rất nhanh cởi sạch quần áo, trên người trần truồng, Tử Lam thấy anh cởi quần áo, cô quay mặt qua chỗ khác.

Cho dù cô có bực hân, dưới tình huống như vậy, cũng phải cần tránh một chút.

“Lâm tiểu thư, cô chẳng lẽ dự định vẫn nhìn bên ngoài mà thoa thuốc sao !” Mặc Thiếu Thiên bên tai Tử Lam dùng lời nhỏ nhẹ nói.

Lúc này Tử Lam mới hồi phục tinh thần lại, cô có cảm giác được Mặc Thiếu Thiên đang nói khẽ bên tai mình , theo bản năng cô nghiêng đầu qua chỗ khác.

Ngay khi nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên

174. Chương 174: Mặc Tổng Bá Đạo Hôn Sâu!!!

Edit: Thanh Dân

Lâm Tử Lam lúc này mới phục hồi tinh thần lại, cảm thấy Mặc Thiếu Thiên đang kề vào bên tai của cô nói chuyện, theo bản năng cô nghiêng đầu sang chỗ khác.

Ngay khi thấy Mặc Thiếu Thiên trên người để trần một cách trắng trợn, làm cho cô ngây ngẩn cả người.

Vóc người của Mặc Thiếu Thiên rất chuẩn, mặc dù bình thường xem ra có hơi gầy, nhưng không ngờ khi cởi bỏ y phục, cũng có cơ bụng rất bền chắc a. Da thịt màu lúa mì cộng thêm vóc người cân xứng, làm cho tầm mắt của người ta ‘đánh’ thẳng vào, đặc biệt có ‘mỹ cảm’.

Không ngờ, Mặc Thiếu Thiên chẳng những có gương mặt yêu nghiệt, mà còn có vóc người chuẩn đến như vậy, Lâm Tử Lam cảm thấy, lúc này Mặc Thiếu Thiên như ánh mặt trời tỏa sáng, nhất định là đang nằm mơ!

Lâm Tử Lam thế nào cũng không nhớ đến, cô đang thuần túy mà ‘thưởng thức’, mà sự ‘thưởng thức’ này sẽ trở thành một vết đen trong lịch sử của đời cô.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Lâm tiểu thư, nhìn đủ chưa? Nhìn lại xem, nước miếng của em sắp sửa rơi xuống rồi kia!”

Âm thanh mang vẻ hài hước của Mặc Thiếu Thiên vang ở bên tai, Lâm Tử Lam mới lấy lại tinh thần, nghe Mặc Thiếu Thiên nói không khỏi có phần lúng túng, cô thế nhưng nhìn Mặc Thiếu Thiên đến nỗi thất thần.

Thất sách, thất sách a!

Nhìn gò má của Lâm Tử Lam có nét đỏ ửng, tâm tình Mặc Thiếu Thiên thật tốt, không ngờ cô tựa như cái gì cũng không để ý, nhưng bởi vì cái này mà đỏ mặt.

“Còn không mau thoa thuốc?” Mặc Thiếu Thiên nhú mày, nói xong liền đưa tuýp thuốc cho Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam còn có thể cự tuyệt sao?

Có thể sao?

Bất đắc dĩ mà nhận lấy.

Ai bảo cô thiếu ‘đại gia’ này một ân tình!

Nếu như không làm, cô khẳng định mình sẽ vinh dự mà mang cái danh vong ân phụ nghĩa, không có lương tâm!

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam cầm tuýp thuốc, chuẩn bị thoa.

Chết thì chết!

Nhưng muốn chết tử tế cũng không xong, vết bỏng của Mặc Thiếu Thiên nằm ngay trước ngực.

Thấy vậy, Lâm Tử Lam lại do dự.

Mặc Thiếu Thiên biết Lâm Tử Lam ngại cái gì, nhưng hắn càng muốn trêu chọc cô.

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở trên ghế, trực tiếp xoay người, đối mặt với Lâm Tử Lam, với bộ dạng tùy em ‘chà đạp’!

Lâm Tử Lam im lặng, nhưng ánh mắt vô tình quét tới trước ngực Mặc Thiếu Thiên một cái, chỗ bị bỏng, quả nhiên, hồng hồng.

Hồi này nước rất nóng, nhất định rất đau đi!

Lâm Tử Lam là một người cực kỳ sợ đau, cho nên thấy vậy, cô chợt thấy có lỗi.

“Lâm tiểu thư, em định khi nào thì mới bắt đầu? Chẳng lẽ cứ muốn cho anh như vậy, không mặc quần áo tử tế hả?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

Lâm Tử Lam ngược mắt, quét mắt nhìn hắn một cái, nghĩ tới, chết thì chết!

Chuyện của mình làm, mình phải chịu trách nhiệm, nếu không thoa thuốc cho người ta, có vẻ như mình quá mức làm kiêu!

Nghĩ vậy, Lâm Tử Lam trực tiếp cầm tuýp thuốc, mở ra, sau đó mở đinh ốc ở nắp, giống như là kiểu lấy kem đánh răng, Lâm Tử Lam nặn ra một chút thuốc, sau đó vươn tay, hướng tới trước ngực Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở chỗ đó, khoe miệng mang theo tia cười yếu ớt như có như không, nhìn vẻ mặt rối rắm của Lâm Tử Lam, hẳn cảm thấy hết sức thú vị.

Vậy mà, lúc Lâm Tử Lam vừa mới chạm tay vào trước ngực, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy trong người dường như xuất hiện một luồng điện, từ bụng dưới trực tiếp xông thẳng xuống hạ thân.

Lâm Tử Lam cũng có chút lúng túng, không ngờ vết bỏng lan nhiều như vậy, chỉ muốn nhanh chóng thoa cho xong.

Mặc Thiếu Thiên không ngờ, cô chỉ có mỗi việc đụng chạm vào người, thế nhưng hẳn lại có cảm giác mãnh liệt như vậy, trông mắt của hẳn nhìn thẳng người phụ nữ trước mặt, Lâm Tử Lam cúi người, rất nghiêm túc ở trước mặt của Mặc Thiếu Thiên mà thoa thuốc, vừa thoa, vừa vẽ vòng tròn.

Mặc Thiếu Thiên không biết hiện tại rốt cuộc cô có ý gì, là chính mình sao!

“Thuốc này rất có tác dụng, anh có thấy lành lạnh hay không?” Lâm Tử Lam hỏi.

“Không có!”

Lâm Tử Lam lườm hẳn một cái.

“Phía dưới một chút!” Mặc Thiếu Thiên mở miệng.

Lâm Tử Lam bắt đầu, chỉ có thể hướng xuống phía dưới một chút.

“Bên trái!”

Lâm Tử Lam dời tay về bên trái.

“Bên phải!”

Lâm Tử Lam dời tay về bên phải.

“Phía dưới!”

Lâm Tử Lam rất muốn nói, anh rốt cuộc là bị bỏng ở mấy chỗ?

Vừa định chất vấn, Lâm Tử Lam ngẩng đầu lên, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên lại nhìn cô, ánh mắt kia, khiến Lâm Tử Lam nhất thời hoảng hốt một chút, cúi đầu, tiếp tục thoa thuốc.

Lâm Tử Lam thoa thuốc, cũng không biết sao người Mặc Thiếu Thiên lại đột ngột nóng như vậy, Lâm Tử Lam cảm giác tay mình cũng bắt đầu nóng lên, cảm giác, giữa bọn họ càng ngày càng ‘mờ ám’.

Cô không dám ngược mắt lên, nhưng cũng cảm thấy được tầm mắt của Mặc Thiếu Thiên cứ chăm chú nhìn mình chăm chăm, ánh mắt rất là nóng rực.

Lâm Tử Lam thoa thuốc, càng ngày càng cảm thấy có cái gì đó không đúng, tay của cô đã nóng, nhưng người Mặc Thiếu Thiên càng nóng hơn.

Lâm Tử Lam theo bản năng ngẩng đầu lên, “Mặc Thiếu Thiên, anh chẳng lẽ bị sốt!”

Mới vừa nói xong, vậy mà ánh mắt của cô liếc một cái, đã thấy ‘đệ đệ’ của Mặc Thiếu Thiên giữa hai chân lại bất giác có phản ứng, buồn cười tới nỗi hoang đường.

Lâm Tử Lam dĩ nhiên biết cái ‘ý vị’ này là như thế nào.

A a a, Lâm Tử Lam điên tiết, Mặc Thiếu Thiên, em gái anh, trong đầu anh nghĩ những thứ gì a!

Chỉ là thoa thuốc, vậy mà anh cũng có phản ứng sao?

Là làm sao? ? ?

Lâm Tử Lam sợ nên tranh thủ rút tay lại, ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên cũng đang nhìn cô, mà đôi tròng mắt kia, lại tràn đầy ý tình.

Lâm Tử Lam vừa định mượn cớ lách người, nhưng cô còn chưa kịp mở miệng, Mặc Thiếu Thiên lại đột nhiên đứng dậy, hướng về phía cô đi tới.

Lâm Tử Lam tựa vào bên cạnh bàn, Mặc Thiếu Thiên tới ngày càng gần, Lâm Tử Lam không còn đường để lui, trực tiếp bị đặt tại cạnh bàn, Mặc Thiếu Thiên tiến lại gần hơn nữa, không nói hai lời, cúi người, hướng về phía môi của Lâm Tử Lam, đặt môi mình lên môi của cô.

Lâm Tử Lam cả kinh.

Không ngờ Mặc Thiếu Thiên lại làm vậy.

Trong khoảng thời gian ngắn, cô quên mất cả phản kháng.

Mặc Thiếu Thiên hôn, từ trước đến giờ đều trực tiếp, đều bá đạo và không cho người ta có cơ hội phản kháng, mà lần này, có bá đạo nhưng cũng mang theo một tia nhu tình.

Lâm Tử Lam trong khoảng thời gian ngắn sửng sốt.

Miệng của Mặc Thiếu Thiên còn vương mùi hương nhàn nhạt của thuốc lá, không ngán mà cảm thấy đây là một mùi vị đặc biệt của phái nam.

Lâm Tử Lam muốn lui về phía sau, Mặc Thiếu Thiên lại ép chặt hơn, thân thể dán thật chặt với nhau, cô mở mắt, Mặc Thiếu Thiên lại ôm cô, hôn rất thâm tình.

Lúc này, làm cho Lâm Tử Lam nảy sinh ảo giác.

“Ừm.” Lâm Tử Lam muốn nói điều gì đó, nhưng còn chưa kịp mở miệng lại bị Mặc Thiếu Thiên chặn lại lần nữa, hần bá đạo khóa miệng cô, càng thêm thâm thiết mà hôn cô.

Tay của Mặc Thiếu Thiên bắt đầu ở trên người của cô dờ đi, bàn tay nóng bỏng, Lâm Tử Lam cảm giác da của mình cũng bắt đầu nóng lên, nóng lên, ngay cả ý thức, cũng trở nên mơ hồ.

Lâm Tử Lam rất muốn mắng, thoa thuốc mà cũng có thể hôn môi, Mặc Thiếu Thiên, anh không còn chuyện gì khác để làm sao?

Nhưng mà, Lâm Tử Lam căn bản còn không kịp mở miệng ra để mắng, ý thức đã từ từ rời đi.

Mặc Thiếu Thiên cảm thấy thân thể cô trở nên mềm nhũn, khớp miệng từ từ nâng lên, tay, càng tùy ý ở trên người của cô dờ đi, hai người dần dần bị lạc lối trong nụ hôn này.

Cho đến khi.....

Tay của Mặc Thiếu Thiên, chạm đến nơi mềm mại kia, Lâm Tử Lam hoảng hốt, đột nhiên mở mắt, nhìn Mặc Thiếu Thiên.

“Cốc cốc cốc!” Đang lúc ấy thì, cửa cũng bị gõ.

“Mặc Tổng!” Mặc Lương ở ngoài cửa kêu một tiếng, lúc này mới cắt đứt nụ hôn của hai người.

Lâm Tử Lam lúc này hoảng hốt vội đẩy Mặc Thiếu Thiên ra, Mặc Thiếu Thiên mi tâm nhíu lại, cho thấy hần cực kỳ không vui.

Hần chân chính muốn mắng, Mặc Lương đáng chết, đến lúc nào lại không đến, lại cố tình đến vào lúc này!

Lâm Tử Lam đẩy Mặc Thiếu Thiên ra, chỉ sợ người ở ngoài cửa chọt đi vào, trong khoảng thời gian ngắn, cô trở nên luống cuống.

Đáng chết! Đều do Mặc Thiếu Thiên!

“Em yên tâm, chưa có lệnh của anh, anh ta sẽ không vào!” Mặc Thiếu Thiên lần đầu tiên thấy bộ dáng khẩn trương của Lâm Tử Lam, không khỏi cảm thấy có chút ‘chơi’ thật khá.

Lâm Tử Lam ngẩng đầu lên, trừng mắt, liếc hần một cái.

“Thuốc để ở đây, tôi đi trước!”

Nói xong, Lâm Tử Lam vội vàng đi ra cửa.

Không biết vì sao có thể như vậy, thoa thuốc không thôi cũng có thể biến thành như vậy, Lâm Tử Lam, đầu óc của mày có vấn đề rồi, đồ thần kinh!

Mở cửa, liền thấy Mạc Lương đứng ngay ở trước cửa.

Mạc Lương cũng có chút ngoài ý muốn không biết Lâm Tử Lam ở bên trong, thoáng nhìn môi của Lâm Tử Lam một chút, vội lên tiếng chào hỏi, “Lâm tiểu thư!”

Lâm Tử Lam hướng Mạc Lương gật đầu cười cười, sau đó cô mau chóng rời đi, mới vừa đi mấy bước, Lâm Tử Lam cảm thấy, mặt của mình nóng phừng lên rồi.

Quả nhiên, đã làm chuyện mà chột dạ a! !

Nhưng mà, không biết vì cái gì, trong lòng của Lâm Tử Lam, không cảm được mà nảy lên một cái, mặt cũng không khỏi mà đỏ ửng lên.

Nhìn Lâm Tử Lam rời đi, Mạc Lương lúc này mới đi vào, vậy mà vừa đi vào, lại thấy Mạc Thiếu Thiên thông thả, ung dung mà mặc áo sơ mi. Chẳng lẽ.

Mạc Lương dừng bước, đầu óc bắt đầu không nhận được mà nghĩ đến mấy cảnh YY

Không trách được lâu như vậy mới mở cửa.

Mạc Thiếu Thiên mặc áo tử tế, nhìn Mạc Lương đứng ở đó, nét mặt đầy vẻ YY của Mạc Lương, liền biết anh ta đang nghĩ cái gì, Mạc Thiếu Thiên ngồi ở trên ghế, mới ngược mắt nhìn về phía Mạc Lương, “Đang loạn tưởng cái gì?”

Lúc này, Mạc Lương đi tới, trên mặt mang theo nụ cười, “Mạc Tổng, anh biết tôi đang nghĩ cái gì mà?”

Mạc Thiếu Thiên ngẩng đầu lên, nhìn Mạc Lương, “Hiện tại cũng bắt đầu dám cùng tôi chơi trò nhìn ánh mắt mà đoán rồi!”

Mạc Lương vội vàng cười một tiếng, “Nào có, Mạc Tổng, tôi có phải tới không đúng lúc?”

Mạc Thiếu Thiên ngược mắt nhìn Mạc Lương, sau đó mới chậm rãi khắc ra mấy chữ, “Hiện tại mới nhận thức được việc này, có phải là quá muộn hay không?”

Mạc Lương thề, giọng nói của Mạc Tổng lúc này, nhất định là mang theo một tia âm u.

Hơn nữa, còn là cái vẻ mặt chưa thỏa mãn dục vọng.

Xem ra, mình tới thật không đúng lúc a!

Hiện tại Mạc Lương đang suy tính, có nên hay không ở phòng làm việc của Mạc Tổng lắp một cái cam—era gì đó, tránh cho những chuyện tương tự xảy ra lần nữa, chỉ là, cái này nếu bị Mạc Thiếu Thiên biết, nhất định không tha cho hắn!

“Tìm tôi có chuyện?” Mạc Thiếu Thiên đổi chủ đề, hỏi.

Lúc này, Mạc Lương cũng khôi phục lại tinh thần, lập tức đi lên đưa tài liệu, “Đây là bản hợp đồng bên Hongkong, cần anh xem qua rồi ký tên!”

Mạc Thiếu Thiên nhận lấy tài liệu, sau đó lật xem một lượt, trực tiếp đặt bút ở phía dưới, vung lên chữ kí của mình.

~ Hết chương 174

~

175. Chương 175: Lâm Tử Lam Cùng Diệp An Nhiên Gặp Mặt!!!!

Edit: Thanh Dân

p/s: chương này mình để Cảnh Thần cùng Lâm Tử Lam xưng là tớ - cậu nhé. Dù sao 2 người cũng là bn bè, Lâm Tử Lam với Cảnh Thần cũng giống như Lâm Tử Lam với Tiểu Từ... Tớ - cậu cho thân, khỏi cô - tôi. Hehe.

Mặc Thiếu Thiên nhận lấy tài liệu, sau đó lật xem một lượt, trực tiếp đặt bút ở phía dưới, vung lên chữ kí của mình.

Mặc Lương nhận lấy hợp đồng, nhìn một chút, sau đó nói, “Về mảnh đất trống này, tôi sẽ phụ trách!”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, bày tỏ sự tin tưởng đối với Mặc Lương, dù sao anh ta đi theo hần cũng không phải là ngày một ngày hai, Mặc Thiếu Thiên nghe Mặc Lương bảo do mình phụ trách, liền bày tỏ sự tin tưởng.

Hiện tại Công ty MK không ngừng phát triển về đá quý, bên cạnh đó, Mặc Thiếu Thiên cũng đang muốn lấn sân sang bất động sản, mặc dù phải thận trọng, nhưng khi giao cho Mặc Lương, Mặc Thiếu Thiên hết sức yên tâm.

“Vậy tôi đi ra ngoài trước!” Mặc Lương gật đầu nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, “Mặc kệ đối phương đưa ra điều kiện gì, cũng có thể bàn bạc lại!”

Mặc Lương gật đầu một cái, sau đó đi ra ngoài.

Bên trong phòng làm việc, Mặc Thiếu Thiên lười biếng ngồi ở trên ghế, vóc người cao ráo, nghiêng người dựa vào, cặp con ngươi u ám tản ra ánh sáng mờ mờ, nghĩ tới một màn vừa rồi, khóe miệng không khỏi nâng nụ cười.

Hần chắc chắn, Lâm Tử Lam tuyệt đối say mê nụ hôn kia rồi!

Nụ hôn này, giống như, làm cho họ xích lại gần nhau hơn.

Mặc Thiếu ngày sờ sờ đôi môi, nơi đó, hình như còn lưu lại mùi vị của người phụ nữ ấy, nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên lại nhếch lên một nụ cười đầy vẻ chắc chắn.

Ngay vào lúc này, điện thoại di động của Mặc Thiếu Thiên lại vang lên, khi thấy số gọi tới, Mặc Thiếu Thiên hơi nhú mày, nhưng cuối cùng vẫn nhận máy.

“A lô, An Nhiên, thế nào?” Mặc Thiếu Thiên trầm giọng hỏi.

“Thiếu Thiên, anh đang ở đâu? Công ty sao?”

“Ừ, thì sao, có chuyện gì không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, âm thanh ôn hoà, làm cho người ta nghe không được tâm tình gì.

“Không có gì, chỉ là muốn hẹn anh cùng nhau đi ăn cơm trưa, không biết anh có thời gian hay không!” Diệp An Nhiên nhàn nhạt nói.

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, “Được, để anh đi đón em!”

“Vâng!”

Nghe Mặc Thiếu Thiên đồng ý, âm thanh của Diệp An Nhiên tràn đầy vui mừng.

Cúp máy, Mặc Thiếu Thiên mi tâm hơi nhú, cầm áo vest cùng chìa khóa xe, đi ra ngoài.

.....

Mà bên này.

Mới vừa đến giờ tan sở, Cảnh Thần liền bu lại, “Tử Lam, tớ biết có một quán có món tử ăn rất ngon, có muốn đi ăn thử hay không?”

“Món tử? Đáng tin sao?” Lâm Tử Lam vừa thu dọn đồ đạc vừa nhú mày hỏi.

“Dĩ nhiên, tớ giới thiệu có thể sai sao? Hơn nữa, nơi đó sợ chỗ ngồi sẽ bị thiếu, chẳng qua tớ có một người bạn làm ở bên đó, tớ để cho cô ấy giúp tớ giữ lại chỗ ngồi, như thế nào? Có đi hay không?” Cảnh Thần nhướng mày, cười hì hì hỏi.

Lâm Tử Lam chân mày hơi nhú lại, suy nghĩ một chút, sau đó nhìn Cảnh Thần mở miệng, “Đã như vậy, đương nhiên là muốn đi ăn thử xem sao rồi!”

“Tớ biết ngay cậu nhất định sẽ đi mà!” Cảnh Thần cười chắc chắn mà nói.

“Dĩ nhiên, không thể bỏ qua bất kỳ một cơ hội ăn uống nào rồi!” Lâm Tử Lam nói, “Chỉ là nói trước, cậu mời!”

“Dĩ nhiên là vậy!”

Vì vậy, hai người cùng cười một tiếng, lấy một tý đồ, rồi rời công ty.

Hai người cùng đi xe taxi, mới hơn 10 phút sau liền đến nơi mà Cảnh Thần giới thiệu.

Từ ngoài nhìn vào, khách sạn bình thường và nơi này không khác cho lắm, hơn nữa, quan trọng là nơi này rất sạch sẽ.

Lâm Tử Lam biết, bình thường tới ăn món tử, người ta đều rất chú trọng tới vệ sinh, cho nên nhìn nơi này, cảnh quan cũng không tệ lắm.

“Cũng không tệ lắm phải không?” Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam chau mày, “Cảnh quan cũng không tệ lắm!”

“Mùi vị còn tuyệt hơn!” Cảnh Thần nói xong, hai người cùng đi vào.

Bên trong cảnh quan cũng thật lớn, cách ba vị trí đều có một bức rèm che, nhìn thật thoải mái.

Bọn họ đi vào, liền có người đi tới, Cảnh Thần theo chân bọn họ nói mấy câu, nhân viên phục vụ liền dẫn bọn họ đến vị trí bàn ăn.

Lâm Tử Lam cùng Cảnh Thần ngồi xuống, nhân viên phục vụ cầm thực đơn, Cảnh Thần bảo Lâm Tử Lam gọi trước, Lâm Tử Lam nhìn mấy lần, liền gọi hai món, Cảnh Thần cũng gọi hai món.

“Bốn món ăn, chúng ta ăn hết sao?” Lâm Tử Lam hỏi.

“Ăn không phải là ăn hết hay không hết, mà ăn là để ăn ngon, là để thưởng thức mùi vị!” Cảnh Thần nói.

Lâm Tử Lam gật đầu mà ca ngợi, “Cô nương, không tệ, rất biết hưởng thụ!”

Cảnh Thần cười một tiếng, sống cuộc sống hiện tại mà không biết hưởng thụ, vậy thì tới lúc nào mới hưởng thụ đây?

Rất nhanh, món ăn liền đưa lên, mà ở bên trong nhà hàng, người cũng bắt đầu nhiều hơn, Cảnh Thần cùng Lâm Tử Lam nói chuyện, mọi người đều nói ba người phụ nữ thành một cái chợ, thật ra thì hai người phụ nữ cũng vậy thôi.

Hai người nói chuyện, từ mỹ phẩm, đến quần áo, đến chuyện của công ty, cái gì cũng có thể nói.

“Đúng rồi, Cảnh Thần, mấy ngày nữa tớ dọn tới nhà mới, bảo bố nói muốn tự thân xuống bếp nấu cơm, nhớ tới đấy!” Lâm Tử Lam nói.

Cảnh Thần gật đầu, “Không thành vấn đề, đã sớm ngưỡng mộ đại danh của bảo bối từ lâu, nó tự mình xuống bếp, tớ há có thể không vui lòng?” Cảnh Thần cười nói.

“Ừ, vậy thì tới sớm một chút!” Lâm Tử Lam sáng khoái nói.

Cảnh Thần gật đầu một cái, đó là đương nhiên, “Tớ sớm cũng rất muốn biết mặt bảo bối, cậu nên sớm mời tớ mới đúng!” Cảnh Thần rất bất mãn nói.

Lâm Tử Lam cười cười, không biết tới lúc Cảnh Thần nhìn thấy bảo bối, sẽ có phản ứng gì đây, theo tính thần bát quái của cô ấy, đã có thể phát giác được cái gì chưa!

Nhưng mà bây giờ, Lâm Tử Lam cũng không muốn che dấu cái gì nữa, chỉ muốn thuận theo tự nhiên.

“Lần tới cậu liền gặp được rồi !” Lâm Tử Lam cười nói.

Cảnh Thần gật đầu một cái, bày tỏ sự vô cùng mong đợi.

“Đúng rồi, Tử Lam, Mặc Tổng có tới không?” Cảnh Thần hỏi.

Lâm Tử Lam lắc đầu một cái, “Không biết!”

“Cậu không mời hả?”

“Không có!”

“Vậy cậu có ý định muốn mời không?” Cảnh Thần hỏi.

“Không có ý định!”

“Tử Lam, tớ cảm thấy được cậu đối với Mặc Tổng luôn có ý!” Cảnh thần hết sức nói khẳng định.

“Là có ý kiến đi!”

“Xem đi, cậu chính là có thành kiến với người ta!” Cảnh Thần nói.

“Mặc dù đem Mặc Tổng trước kia ra mà nói thì anh ta là người hơi lạ tình, nhưng mà khi chuyện trước đó xảy đến, Mặc Tổng đã tích lũy rất nhiều điều, ít nhất đến bây giờ, bên cạnh cũng không có người phụ nữ nào cả, có thể thấy được Mặc Tổng đã sửa tính rồi, Tử Lam, cậu đừng luôn từ đầu đến cuối đều làm ra dáng vẻ từ chối người ta nữa đi!” Cảnh Thần nói.

Thật ra thì cô cảm thấy, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên rất xứng đôi .

“Tớ có sao?” Lâm Tử Lam vô tội hỏi.

“Dĩ nhiên!” Cảnh Thần nói.

“Tớ cảm thấy, một người đàn ông có tiêu chuẩn tốt, trọng điểm không phải để ý tới lúc trước anh ta lạ tình cỡ nào, hoa tâm cỡ nào, trọng điểm là sau khi anh ta gặp phải một người phụ nữ liền vì người phụ nữ đó mà không muốn ở bên những người phụ nữ khác nữa, tóm lại, tớ cảm thấy Mặc Tổng đã thay đổi!” Cảnh Thần hết sức chắc chắn mà nói.

Lâm Tử Lam nghe cô nói, liền cười, “Cậu đối với việc này cũng rất có nghiên cứu đấy!”

Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần cười nói, hiện tại, hai người căn bản đã không có chuyện gì không thể nói được rồi.

Cảnh Thần chợt nhíu mày, “Đó là đương nhiên, tớ nhìn người hết sức chính xác, Mặc Tổng về sau nhất định sẽ là một người đàn ông tốt!”

.

“Thiếu Thiên, nơi này cũng không tệ lắm.”

Lúc này, một giọng nữ nhu nhu vang lên, âm thanh đó không quan trọng, quan trọng là, trong miệng người đó nói ra tên tuổi của ai.

Ngay lập tức hấp dẫn sự chú ý của Lâm Tử Lam cùng Cảnh Thần rồi.

Người được cô gái nhắc tới, giống với người mà hai người đang đàm luận với nhau!

Hai người theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy Mặc Thiếu Thiên cùng một cô gái đi vào, Mặc Thiếu Thiên với bộ vest màu đen, còn cô gái với một bộ váy màu vàng nhạt, hai người xem ra, hết sức hài hòa.

Cảnh Thần lập tức ngây ngẩn cả người, thấy lúc này đang diễn ra một màn như thế, rất muốn vì lời mới vừa nói của mình mà đập đầu chết!

Lâm Tử Lam cũng đưa mắt nhìn, trong lòng cũng không nói ra được có tư vị gì, chỉ là thấy đáng vẻ hết sức ngây ngô của Cảnh Thần, lại cảm thấy có chút buồn cười.

Mặc Thiếu Thiên cũng là vừa mới đến, liền thấy bàn của bọn họ ngồi.

Không ngờ bọn họ cũng ở chỗ này.

Cảnh Thần cùng Lâm Tử Lam cũng đều nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên đang đứng, mà ánh mắt của hắn, lại thẳng tắp rơi vào trên người của Lâm Tử Lam, đôi tròng mắt kia hình như có rất nhiều điều muốn nói.

Lâm Tử Lam cũng nhìn bọn họ, ánh mắt cũng bình thường.

“Thế nào Thiếu Thiên?” Diệp An Nhiên thấy Mặc Thiếu Thiên nhìn về hướng kia, cũng nghiêng đầu nhìn theo.

Ngay khi thấy Lâm Tử Lam, chân mày khẽ nhíu lại, cặp con ngươi trong suốt kia cũng thoáng qua một tia hung dữ, nhưng là rất nhanh sau đó, liền thay thế bằng nét cười dịu dàng, tay của cô, từ từ đưa đến gần, khoác lên cánh tay của Mặc Thiếu Thiên.

“Đó là bạn của anh sao?” Diệp An Nhiên cười tươi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên lúc này mới xoay người lại, khẽ gật đầu với cô.

Lúc này, Cảnh Thần nhìn lướt qua Lâm Tử Lam, chợt lên tiếng, “Mặc Tổng, thật là khéo, hai người cũng tới nơi này ăn sao! ?”

Mặc Thiếu Thiên cùng Diệp An Nhiên đi tới, gật đầu một cái, “Đúng vậy, nghe nói nơi này món tử rất ngon, không biết hai người cũng có hứng thú, nếu không đã cùng đi rồi!”

Cảnh Thần nhìn Diệp An Nhiên đứng một bên, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên, kéo ra một nụ cười, “Mặc Tổng, thật là lãng phí thời gian của tôi nói tốt cho anh một phen!” Cảnh Thần về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mà nói.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, nhìn cô, không hiểu cô nói vậy là có ý gì.

Lâm Tử Lam hiểu Cảnh Thần muốn nói cái gì, chỉ là, cô cái gì cũng không nói.

Lúc này, Diệp An Nhiên nhìn họ, “Xin chào, tôi là Diệp An Nhiên!” Cô chủ động cười hỏi.

Lâm Tử Lam cũng nhàn nhạt liếc cô một cái, dung mạo rất dịu dàng, cô cũng hướng về Diệp An Nhiên gật đầu một cái, nhàn nhạt chào hỏi, “Chào cô!”

“Hai người đều là bạn của Thiếu Thiên, hay là cùng nhau dùng bữa đi!” Diệp An Nhiên nhìn bọn họ nở nụ cười vô hại nói, nụ cười kia, muốn có bao nhiêu dịu dàng liền có bấy nhiêu dịu dàng.

“Không cần đâu, hai người ăn đi, chúng tôi đã ăn xong rồi!” Lâm Tử Lam cười ‘uyển ngôn cự tuyệt’[*], sau đó đưa mắt nhìn Cảnh Thần.

[*] dùng lời nói khéo léo để cự tuyệt.

Cảnh Thần hiểu ý gật đầu, “Đúng vậy, hai người cứ từ từ dùng bữa, chúng tôi đã ăn no rồi, phải về công ty, không quấy rầy hai người!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ mới ăn có một chút, sau đó chau mày, “Đã như vậy, coi như bàn này tôi mời các cô!”

“Không cần đâu, tự chúng tôi có thể thanh toán!” Lâm Tử Lam vẫn như cũ, cự tuyệt.

“Không quấy rầy hai người, chúng tôi đi trước!” Lâm Tử Lam hướng về phía bọn họ cười gật đầu, sau đó cùng Cảnh Thần, cười rời đi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam cười, cùng với bóng lưng của bọn họ, chân mày mơ hồ chau lại, mặc dù Lâm Tử Lam đang cười, nhưng là cảm giác giữa bọn họ có khoảng cách gì đó, giống như đã trở lại thái độ lạnh nhạt trước kia.

Người phụ nữ này, đang làm cái gì?

Mặc Thiếu Thiên mi tâm nhíu lại.

Đúng vậy, Diệp An Nhiên không ngờ ở chỗ này lại gặp mặt Lâm Tử Lam, nghĩ tới cô ta mới vừa cười, bộ dáng kia giống như không có chuyện gì.

Lúc này, cô nhìn Mặc Thiếu Thiên, gương mặt lại trở nên ôn hòa, âm thanh cũng biến thành ôn nhu, “Thiếu Thiên, anh làm sao vậy?”

Mặc Thiếu Thiên lấy lại thần trí, nhìn cô lắc đầu một cái, “Không có gì, đi ăn thôi!”

Diệp An Nhiên cười gật đầu một cái, nụ cười, rất là ngọt ngào.

.....

Đi ra khỏi nhà hàng này, Cảnh Thần rất muốn chịu đòn để mà nhận tội. Mới vừa khen ngợi Mặc Thiếu Thiên xong, không ngờ bên cạnh anh ta lập tức có phụ nữ ở bên, chẳng lẽ lần này cô thật đã nhìn lầm?

Lâm Tử Lam nhìn bộ dáng vẻ rồi rầm kia của Cảnh Thần, cười cười, “Cậu làm sao vậy?”

Cảnh Thần nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Lâm Tử Lam, “Tử Lam, cho tớ thu hồi lời nói của mình lúc này!”

Lâm Tử Lam nở nụ cười, “Tớ không phải hỏi cái này, tớ muốn hỏi tới thái độ của cậu đối với Diệp An Nhiên lúc này kìa!”

Cảnh Thần chột nhú mày, “Không có a, chỉ là không thích người phụ nữ kia mà thôi!”

“Tại sao?”

“Làm cho người ta thấy một cảm giác giả tạo!” Cảnh Thần nói, “Mặc Tổng cũng không giới thiệu cô ta, chắc là quen thân!”

Lâm Tử Lam chau mày, không phủ nhận ý kiến của Cảnh Thần, cũng không biết tại sao, Diệp An Nhiên cho cô cảm giác cũng là như thế, khiến người ta cảm thấy rất không thoải mái.

“Chỉ là, ngộ nhỡ người phụ nữ kia cùng Mặc Tổng chỉ là quan hệ bạn bè bình thường thì sao?” Cảnh Thần thử thay Mặc Thiếu Thiên giải bày.

Lâm Tử Lam chau mày, sau đó nhìn cô, “Tớ cái gì cũng không có nói!”

“Chẳng lẽ cậu không thấy tức giận sao?”

“Tớ là vì cái gì mà phải tức giận?” Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần hỏi ngược lại.

Nhìn bộ dạng không hồn không giận của Lâm Tử Lam, Cảnh Thần thấy bó tay.

“Uổng phí tớ nói giúp anh ta một lần!” Cảnh Thần hết sức đáng tiếc nói.

Lâm Tử Lam cười cười, “Thấy rõ rồi hả?”

“Quả nhiên, đàn ông đều như vậy a a a!” Cảnh Thần nhìn trời mà bi phẫn, lãng phí một cách vô ích một phen khen ngợi của cô.

Lâm Tử Lam chỉ là cười nhạt, không để ý tới lời cô nói.

Hai người gọi taxi, Lâm Tử Lam đưa tầm mắt, nhàn nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết vì sao, trong lòng thấy hơi phiền muộn.

Mà nhà hàng bên kia.

Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, hai người ngồi đối diện nhau, Diệp An Nhiên suy nghĩ một chút, mới mở miệng. “Thiếu Thiên, em có chuyện muốn nói, chỉ là muốn anh giúp một tay!” Diệp An Nhiên nói.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày nhìn về phía cô, “Có chuyện gì, cứ việc nói, chuyện anh có thể giúp được, anh nhất định sẽ giúp cho em!”

Diệp An Nhiên cười cười, “Em có ý định ở chỗ này tìm một công việc, em không quay lại nước Mỹ nữa!”

Mặc Thiếu Thiên động tác ăn ngẩn ra, không ngờ Diệp An Nhiên sẽ nói như vậy.

Mặc Thiếu Thiên rũ mắt, suy nghĩ một chút, ngẩng đầu nhìn cô.....

176. Chương 176: Tiêu Dật Tới A Thị!!!!

Edit: Thanh Dân

Mặc Thiếu Thiên rũ mắt, suy nghĩ một chút, ngẩng đầu nhìn cô, “Tại sao lại đột ngột quyết định như vậy?”

Diệp An Nhiên cười, “Không phải đột ngột, khi mà em quay về đây, cũng đã nghĩ xong rồi, em không thích nơi đó, nếu như không phải do cha em, em sẽ không đi, Thiếu Thiên, anh nên hiểu!”

Mặc Thiếu Thiên ánh mắt tối đi mấy phần, sau đó gật đầu một cái, “Được, em học ngành gì?”

“Quảng cáo!”

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, “Quảng cáo?”

“Đúng vậy!” Diệp An Nhiên gật đầu một cái.

“Vừa đúng trong công ty anh thiếu một chỗ trống trong bộ phận Quảng cáo!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên cười, “Hi vọng em có thể đảm nhiệm chỗ trống đó!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên, cười cười, “Em chừng nào thì muốn đi làm?”

“Tùy lúc thôi!” Diệp An Nhiên cười nói, đây mới là mục đích của cô, có thể cùng với Mặc Thiếu Thiên làm việc cùng nhau, như vậy cơ hội của cô sẽ nhiều hơn một chút.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, “Ngày mai anh sẽ sắp xếp!”

Diệp An Nhiên gật đầu một cái.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhớ tới cái gì đó, “Nếu không đi, không thể cứ mãi ở tại khách sạn, anh sẽ giúp em tìm một căn hộ!”

“Không cần đâu, em ở căn hộ lúc trước cũng được!” Diệp An Nhiên nói.

“Em nói căn hộ lúc trước sao?”

“Đúng vậy!” Diệp An Nhiên gật đầu.

“Tòa nhà đó đã bị phá bỏ rồi!”

“Vật đổi sao dời, không ngờ mới mấy năm ngắn ngủi cũng đã bị phá hủy!” Diệp An Nhiên cảm khái mà nói, nói xong, ánh mắt quét về phía Mặc Thiếu Thiên.

“Thời gi—an là có thể làm bào mòn vài thứ, tất cả đều thay đổi, chỉ là em yên tâm, anh sẽ giúp em tìm một căn hộ thật tốt!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Diệp An Nhiên cười gật đầu một cái.

“Thiếu Thiên, anh có giận em không?” Diệp An Nhiên chợt hỏi.

Mặc Thiếu Thiên lắc đầu, “Không có!”

“Thật sao?”

“Ừ!” Mặc Thiếu Thiên gật đầu, nếu như tức giận, cũng sớm theo thời gi—an mà bị phai mờ rồi, ít nhất, lúc này đây Mặc Thiếu Thiên không thấy tức giận.

Theo thời gi—an, muốn có được thứ gì đó càng ngày càng nhiều, nếu như nói tới trước kia, quả thật Mặc Thiếu Thiên cũng có tức giận, không cam lòng, nhưng là bây giờ, sẽ không như vậy.

Thời gi—an, sẽ làm cho người đàn ông trở nên thành thực và cơ trí hơn.

Diệp An Nhiên không biết Mặc Thiếu Thiên nói có thật không, nhưng mà lần này cô trở về, coi như anh có tức giận, cô cũng sẽ trở lại bên cạnh Mặc Thiếu Thiên.

“Thiếu Thiên, cảm ơn anh!” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên cười nói.

“Thế nào lại chột khách sáo như vậy? Anh thích đáng về lúc em đã man bá đạo hơn!” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói.

Diệp An Nhiên bị câu nói của Mặc Thiếu Thiên chọc cười, “Nào có, em nào có đã man!”

.

Bên trong công ty.

Lâm Tử Lam từ lúc ăn cơm trở lại thì cô đang ở trong phòng họp, vấn đề thảo luận lần này là tạo ra dòng sản phẩm hệ liệt cùng bên Công ty Vân Đức.

Sau khi họp xong, cô cùng Trần Mặc ở bên trong phòng làm việc của anh ta, tiếp tục thương thảo, về trọng điểm hệ liệt lần này, cùng với việc thể hiện như thế nào.

Mãi cho đến giờ tan việc, hai người mới ra ngoài.

Lúc này, tất cả mọi người đã từ từ ra về, Trần Mặc nhìn Lâm Tử Lam, “Mọi người đi hết rồi!”

Lâm Tử Lam gật đầu, “Tôi cũng vậy, nên về nhà rồi!”

“Tôi đưa cô về!” Trần Mặc nói.

Lâm Tử Lam nhìn Trần Mặc, “Anh thuận đường sao?”

“Tôi vừa đúng có việc đi tới nơi đó, vừa lúc đưa cô về một đoạn!” Trần Mặc nói.

Lâm Tử Lam chau mày, “Vậy cảm ơn anh nhiều!”

“Chờ tôi một chút, tôi thu dọn đồ đạc!”

“Được!”

Vì vậy Lâm Tử Lam ra bên ngoài đứng chờ, mấy phút sau, Trần Mặc đi ra.

“Đi thôi!”

Lâm Tử Lam gật đầu, vì vậy hai người cùng nhau đi ra công ty.

Lâm Tử Lam cũng là nghe người ta nói nhà Trần Mặc thật ra thì rất giàu, nhà cũng có Công ty riêng, chỉ là Trần Mặc không muốn tiếp nhận vị trí đó, lựa chọn ình một con đường, nhưng mà nguyên nhân gì Trần Mặc tới công ty của Mặc Thiếu Thiên làm, Lâm Tử Lam cũng không rõ.

Nhưng là, sự thật chứng minh, Trần Mặc cũng là một công tử giàu có.

Lâm Tử Lam sau khi biết được, thật ra thì rất kinh ngạc, Trần Mặc vô cùng khiêm tốn, căn bản không biết được nhà anh ta lại giàu có như vậy, không giống như Mặc Thiếu Thiên, tính tình phách lối, cả người là một thân hàng hiệu, đi tới chỗ nào cũng đều là Rolls-Royce, hoặc chính là loại xe thể thao số lượng có hạn, rêu rao sự hung ác.

Mặc Thiếu Thiên, anh ta, cũng không biết cái gì gọi là khiêm tốn!

Trên xe, Lâm Tử Lam nhìn Trần Mặc, “Trần Mặc, nghe nói nhà của anh rất giàu có, còn có công ty riêng nữa, tại sao anh đến Công ty MK này để làm việc?” Lâm Tử Lam hỏi.

Nếu như làm việc tại công ty của riêng mình, nói thế nào cũng là Tổng Giám Đốc..., làm sao lại tới Công ty MK để làm một Trưởng phòng Thiết kế bình thường !

Trần Mặc cười cười, “Đó là một sự cam kết giữa đàn ông với nhau!” Trần Mặc cười nói, thật ra thì chức vị gì ở MK không quan trọng, quan trọng là lời cam kết với Mặc Thiếu Thiên.

Lâm Tử Lam nhú mày, Trần Mặc cười cười, “Tóm lại, đây là lời cam kết giữa tôi và Mặc Tổng, anh ấy đã từng giúp đỡ tôi, hơn nữa, đối với công việc này, tôi cũng cảm thấy hứng thú, cho nên mới đến MK làm việc !” Trần Mặc nói.

Lâm Tử Lam lúc này mới gật đầu một cái, bày tỏ sự khó hiểu!

Xe rất nhanh đến dưới khu nhà của Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam xuống xe, nhìn Trần Mặc, “Cám ơn anh đã đưa tôi về!”

“Chỉ là thuận đường mà thôi!” Trần Mặc cười nói.

“Vâng, không mời được anh lên nhà uống nước rồi, trên đường đi anh nhớ cẩn thận!” Lâm Tử Lam cười nói.

“Ừ, tôi đi đây!” Trần Mặc nói.

Lâm Tử Lam gạt đầu một cái, sau đó Trần Mặc lái xe rời đi.

Lâm Tử Lam quay người lại, xác định đứng ở cách đó không xa là bảo bối.

Hi Hi mới từ trên lầu đi xuống, nhìn Lâm Tử Lam, khóe miệng chứa một tia cười nhạt.

“Bảo bối!” Lâm Tử Lam cười cười, hướng về phía Hi Hi đi tới.

Hi Hi nhìn cô, “Mẹ, ai đưa mẹ về thế?”

“Đồng nghiệp trong công ty!” Lâm Tử Lam nói.

“Muốn theo đuổi mẹ?”

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Không không không!! Người ta sắp đính hôn rồi, mới không cần theo đuổi mẹ!”

Hi Hi lúc này mới yên tâm mà gạt đầu một cái,

“Vậy thì được, chú ấy chắc là người rất tốt!”

Bảo bối, con khẳng định người nào tốt, người nào xấu có đơn giản quá lắm không??

Lâm Tử Lam dở khóc dở cười.

“Bảo bối, con không hy vọng có người theo đuổi mẹ con à?” Lâm Tử Lam hỏi.

Hi Hi suy nghĩ một chút, “Con chỉ là cảm thấy, mẹ phải có một người tốt hơn theo đuổi , thế mới xứng đôi được!!”

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Bảo bối, con cũng thật biết cách nói chuyện!”

Bảo bối cười một tiếng, đâu có, đâu có, chỉ nói thật mà thôi.

“Đúng rồi, con đi đâu vậy?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi.

“Đi siêu thị mua đồ!”

“Vậy cùng mẹ đi đi!” Lâm Tử Lam nói, khó lắm mới có tinh thần hăng hái, nghĩ cùng con trai đi dạo một chút.

Vì vậy, Hi Hi cùng Lâm Tử Lam lên nhà, sau đó đổi một bộ quần áo, Lâm Tử Lam giăng co một phen, hai người mới đi siêu thị.

Lâm Tử Lam vẫn như cũ, một bộ y phục màu xám nhạt mặc ở nhà, tóc được búi lại, mang một cặp kính, xem ra, rất lười biếng.

Hi Hi rất thích mẹ mặc như vậy, rất thoải mái.

Hai người đi dạo trong siêu thị, Hi Hi đẩy xe, Lâm Tử Lam vừa đi, vừa xem hàng, rất nghiêm túc mà chọn.

“Đúng rồi mẹ, con nghe nói chú Tiêu Dật tới A Thị rồi!” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam nói.

Lâm Tử Lam cau mày, “Không phải chứ, nếu như đã tới đây, tại sao chú ấy không đến tìm chúng ta?” Lâm Tử Lam nói.

“Bị thương!” Hi Hi nói thẳng.

Lâm Tử Lam chợt nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hi Hi, “Làm sao con biết?”

Sau khi hỏi xong, cô mới phát hiện mình đã hỏi một vấn đề thật ngu ngốc, vì vậy bổ sung, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không phải là do con, là do người của cha làm!”

Lâm Tử Lam cau mày, tại sao có thể như vậy?

Vì vậy cho nên Tiêu Dật đi tới A Thị mà cũng không tới tìm cô sao?

Hồngбет, Hi Hi nói lỗ miệng.

Vốn là không muốn nói, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt của mẹ, không nhịn được liền đem chuyện này nói ra!

Con không phải cố ý a a!

“Tin tức có đáng tin không?” Lâm Tử Lam hỏi.

Hi Hi gật đầu một cái, “Không thể sai được, cái này là do Tạp Ni nói cho con biết!”

Lâm Tử Lam cau mày, dù sao Tiêu Dật cũng là người giúp đỡ cô rất nhiều, bây giờ nghe Tiêu Dật bị thương, Lâm Tử Lam sao có thể không lo lắng đây?

“Chỉ là mẹ, mẹ không nên lo lắng, chỉ là bị thương nhẹ thôi, không có vấn đề gì đâu!” Hi Hi nói.

“Thật sao?” Lâm Tử Lam hỏi.

“Dĩ nhiên, chú Tiêu Dật dù thế nào cũng là người nhìn con lớn lên, con chẳng lẽ không quan tâm đến chú sao?” Hi Hi hỏi ngược lại.

Mặc dù nói như thế, nhưng Hi Hi cũng sẽ giúp đỡ Mặc Thiếu Thiên đi!

Dù sao, bọn họ là cha con! Có quan hệ máu mủ thâm tình với nhau.

“Mẹ, cho dù con không thích chú Tiêu Dật làm cha con, nhưng con sẽ không làm chuyện gì hại chú ấy đâu!” Hi Hi nói.

Hi Hi không thích Tiêu Dật bằng cha, nhưng Hi Hi cũng là một người có lương tâm, Tiêu Dật không làm chuyện gì tổn thương mẹ, hơn nữa đối với mình tốt như vậy, Hi Hi có thể nào cũng sẽ không vong ân phụ nghĩa mà làm hại chú ấy.

Lâm Tử Lam lườm Hi Hi một cái, đứa bé này lại sẽ nói lung tung.

Chỉ là Lâm Tử Lam biết, Hi Hi tuyệt đối không phải là cái loại người vong ân phụ nghĩa đó, chỉ là chợt nghe tin Tiêu Dật bị thương, Lâm Tử Lam có chút lo lắng.

“Mẹ, thật ra thì, chuyện này mẹ cũng không thể trách cha được!” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam nói, chỉ sợ mẹ sẽ hiểu lầm cha.

Dù sao ân oán oán trong giới hắc đạo, không thể ngày một ngày hai mà nói rõ được.

Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hi Hi, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Thật ra chuyện là như vậy, mấy năm trước, bang phái Cửa Ngục do cha lãnh đạo mới vừa nổi lên, mà lúc bấy giờ bang phái của chú Tiêu Dật liền liên hiệp với những bang phái khác tiêu diệt bang phái của cha, hơn nữa, hại chết rất nhiều huynh đệ của cha, cho nên.”

Lâm Tử Lam cau mày, không ngờ chuyện lại thành như vậy!

“Cho nên, khi cha biết chú Tiêu Dật đến nơi này, đương nhiên liền báo thù a, chỉ là mẹ yên tâm, chú Tiêu Dật tuyệt đối không phải là ‘đậu hũ’ mềm đâu, sẽ không dễ dàng bị đánh bại như vậy!” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, bảo đảm nói.

Lâm Tử Lam có chút nửa tin nửa ngờ, dĩ nhiên, cô không hoài nghi câu chuyện của Hi Hi nói, mà là vết thương của Tiêu Dật, thật không nặng sao?

177. Chương 177: Mẹ Tức Giận!!!

Edit: Thanh Dân

Lâm Tử Lam có chút nửa tin nửa ngờ, dĩ nhiên, cô không hoài nghi câu chuyện của Hi Hi nói, mà là vết thương của Tiêu Dật, thật không nặng sao?

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Lâm Tử Lam, Hi Hi cảm thấy vô cùng có lỗi a.

“Mẹ, dáng vẻ này của mẹ nói cho con biết, con không nên nói ẹ biết chuyện này!” Hi Hi hết sức đáng tiếc nói.

Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang chỗ khác, trợn mắt nhìn Hi Hi một cái, Hi Hi vội vàng cười hắc hắc, tỏ vẻ vô tội.

“Con đảm bảo chú Tiêu Dật thật không có chuyện gì chứ?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi lập tức gật đầu, vỗ ngực bảo đảm, “Dĩ nhiên, con bảo đảm!”

Dù nói thế nào đi nữa, chú Tiêu Dật cũng giúp mình và mẹ sáu năm trời, cho dù chú Tiêu Dật thật sự có chuyện, Hi Hi cũng sẽ đứng ngồi không yên.

Nghe được Hi Hi bảo đảm, Lâm Tử Lam yên tâm rất nhiều, biết Tiêu Dật không bị ảnh hưởng tới tính mạng, cô cũng bớt lo lắng phần nào.

Tiêu Dật thường bị thương, nhưng lúc nào cũng gạt cô, Lâm Tử Lam biết, Tiêu Dật không muốn cho cô lo lắng!.

Đã như vậy, cô cũng không cần lo lắng nhiều nữa, chỉ là, quan hệ giữa Mặc Thiếu Thiên với Tiêu Dật. . . .

Cô cứ cảm thấy chuyện này càng ngày càng phức tạp?

Không ngờ giữa bọn họ lại có ân oán sâu như vậy.

Lâm Tử Lam vừa đi, vừa mua đồ, cũng không yên lòng.

Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam mua đồ, ngẩn ra, “Mẹ, mẹ xác định là mẹ phải mua cái này sao?”

Lâm Tử Lam lúc này mới lấy lại tinh thần, nhìn đồ trong tay, lúng túng để xuống, vội vàng đi nơi khác.

Đồ Lôi Tư.[*]

[*] một loại ‘áo mưa’ nổi tiếng.

Hi Hi nhìn hộp đồ đó, cười thầm một chút, “Mẹ, mẹ có thể mua cho cha dùng!”

Lâm Tử Lam quay đầu lại, trợn mắt, giận dữ nhìn Hi Hi một cái, chỉ là lúc lỡ tay mới cầm nhầm mà thôi.

Hi Hi nở nụ cười, sau đó làm bộ mặt phớt tỉnh, mở miệng, “Mẹ, thật ra thì mẹ không phải lo lắng, chuyện giữa cha với chú Tiêu Dật, là chuyện của hai người đó, chúng ta thực chất không có liên quan tới chuyện này, con cũng vậy, sẽ không nhúng tay vào, con chỉ cần bảo đảm mẹ không bị thương là được rồi!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam nghe Hi Hi nói, bày tỏ sự tán đồng, gật đầu một cái.

Đúng, chuyện giữa bọn họ, mặc bọn họ giải quyết, Lâm Tử Lam căn bản không thể nào mà xen vào, cho nên, không cần thiết quá lo lắng về chuyện này.

Nghiêng đầu sang chỗ khác, Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, cười, “Lần này mẹ nghe lời con!”

Hi Hi cười một tiếng.

Vì vậy, hai người tiếp tục mua đồ, tâm tình mặc dù có phần nặng nề, nhưng Lâm Tử Lam cảm thấy Hi Hi nói không sai, không nên để ý, giới hắc đạo tranh giành, ai cũng không thể nhúng tay vào, đây cũng là sự đấu tranh giữa bọn họ, tất nhiên sẽ có một kết quả, Lâm Tử Lam không muốn bị lôi vào giữa hai người họ.

Cô chỉ muốn cùng bảo bối hảo hảo mà sống.

Lâm Tử Lam mua ít đồ ăn vặt, Hi Hi đi mua thức ăn, nhưng không biết nên mua cái gì, lúc này, Hi Hi đột nhiên thấy nguyên liệu dùng để nấu lẩu, nảy sinh một chủ ý, “Mẹ, không bằng chúng ta ăn lẩu đi!” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam hưng phấn mà nói.

Lâm Tử Lam nhìn nguyên liệu nẩy lẩu trong tay Hi Hi, “Hai người ăn lẩu, rất không ý tứ a!”

“Có thể gọi cha tới ăn cùng!” Hi Hi nói, người một nhà cùng nhau ăn lẩu, phải là một chuyện rất có ý tứ đi!

Lúc này, nhắc tới Mặc Thiếu Thiên, trong đầu Lâm Tử Lam liền nhớ tới hình ảnh Mặc Thiếu Thiên cùng Diệp An Nhiên đi chung với nhau.

“Lãng phí thời giờ—an, không bằng ăn cái gì đó mát mẻ!” Lâm Tử Lam nói, trực tiếp bỏ nguyên liệu nấu lẩu trong tay Hi Hi xuống.

Hi hi .

“Vậy thì ăn cái gì?”

“Món sủi cảo đi!”

Hi Hi cảm thấy mẹ hôm nay có điểm gì đó không đúng, không, chính xác mà nói, lúc nhắc tới cha, mới không đúng.

Chẳng lẽ giữa cha và mẹ đã xảy ra chuyện gì sao?

Hình như, cha đã mấy ngày rồi cũng không tới ăn bữa sáng, chẳng lẽ, thật đã xảy ra chuyện gì?

Độ nhạy bén của Hi Hi có thể xem là rất mạnh.

“Mẹ, cha có phải chộc mẹ tức giận hay không?” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam nhỏ giọng hỏi.

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Không có!”

“Thật chứ?”

Nhắc tới cái này, Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hi Hi, “Bảo bối, con phải biết, mẹ với cha con không có bất kỳ quan hệ nào, trừ việc mẹ cùng anh ta có con là con của hai người, ngoài ra không có quan hệ gì khác, anh ta làm chuyện gì, cũng sẽ không ảnh hưởng đến tâm tình của mẹ, cho nên, không nên chuyện gì của anh ta thì cứ lờ mẹ vào!” Lâm Tử Lam nhìn hi nói gần từng chữ.

Nghe lời của mẹ nói, Hi Hi lại càng cảm thấy, cha nhất định đã làm chuyện gì đó chộc mẹ tức giận rồi!

Vì vậy, Hi Hi cũng không gặng hỏi nữa, cùng Lâm Tử Lam ở siêu thị mua rất nhiều đồ ăn mới trở về, hai người chỉ ăn một chút rồi đi ngủ.

Trở về phòng, Hi Hi suy nghĩ một chút, có nên gọi điện thoại hỏi cha một chút hay không, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nói là làm, Hi Hi lấy điện thoại di động ra gọi cho Mặc Thiếu Thiên, mà lúc này, vừa đúng lúc điện thoại của Hi Hi lại đổ chuông, thấy số gọi tới, khóe miệng của Hi Hi hơi vểnh lên, quả nhiên, tâm ý tương thông a.

Nghĩ tới đây, Hi Hi trực tiếp bấm nút nghe.

“A lô.” Nhận điện thoại, Hi Hi miễn cưỡng đáp một tiếng.

“Bảo bối!”

“Cha thân ái của con, cha còn nhớ tới bảo bối à?”

Hi Hi nằm ở trên giường, cầm điện thoại di động, nhạo báng nói.

“Dĩ nhiên, nếu không làm sao cha gọi điện cho con!”

“Con cứ nghĩ là cha quên mất con rồi chứ!” Hi Hi nói.

“Làm sao thế được, con là bảo bối của cha, là sự kiêu ngạo của cha, thế thì tại sao cha lại có thể quên mất con đây?” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói.

Nghe thế, Hi Hi mới nhú mày, mặc dù không có nói gì, nhưng mà nơi khoe miệng lại đẩy lên nụ cười nhàn nhạt mang theo sự thỏa mãn.

“Lại nói cha, cha gần đây rất bận sao?” Hi Hi hỏi.

“Có chút việc cần giải quyết!”

“Ồ!” Hi Hi đáp một tiếng.

“Thế nào?”

“Không có gì!” Hi Hi nhàn nhạt nói một tiếng.

“Ăn cơm chưa?” Mặc Thiếu Thiên tùy ý hỏi.

“Dạ, ăn rồi!”

“Mẹ con đâu! ?”

“Đã đi ngủ rồi, không biết vì sao a, hôm nay tâm tình của mẹ không được tốt lắm!” Hi Hi nói.

Nghe vậy, Mặc Thiếu Thiên dừng lại một chút.

“Chỉ là, hôm nay có một chú đẹp trai đưa mẹ về!”

Những lời này, Hi Hi nói ra là để thử dò xét a!

Mặc Thiếu Thiên nghe được, ngẩn người, sau đó mở miệng hỏi, “Người nào?”

“Không biết, chỉ là rất đẹp trai!”

“Đẹp trai bằng cha con không?”

“Cái này khó nói à!”

Mặc Thiếu Thiên ngẩn người một chút, “Được rồi, thời giờ—an không còn sớm, con đi ngủ sớm một chút, hôm nào cha hết bận liền đi tìm con!”

“Dạ, được, cha ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Cúp điện thoại, khoe môi Hi Hi hơi nhếch lên, nở nụ cười hết sức thỏa mãn.

Cứ để cho JQ[*] tới mãnh liệt hơn chút nữa đi ! !

[*] tình cảm mờ ám = gian tình

.

Ngày hôm sau.

Ngủ là một việc để cho con người ta buông bỏ mọi chuyện, Lâm Tử Lam ngủ đủ giấc rồi, nen tâm tình đương nhiên rất tốt.

Bên trong công ty.

Tất cả mọi người đều bận rộn với công việc của mình.

Ngay vào lúc này, một nhân viên đi vào.

“Wey wey wey, tôi vừa lấy được một tin!” Một nữ đồng nghiệp thích bát quái [*] nói.

[*] nhiều chuyện.

Công ty từ sau vụ việc của Trọng Nhược Tình, rất ít chuyện để mà bát quái, mọi người cũng đều quên lãng đi, nghe được đồng nghiệp nói như vậy, cũng không còn chuyện gì đáng hay, nhưng cũng rất hưng phấn.

“Tin tức gì?” Có một đồng nghiệp miễn cưỡng hỏi.

“Lúc tôi mới bước vào cửa công ty, liền thấy Mặc Tổng cùng với một cô gái nào đó đi vào, hai người cười cười nói nói, rất là thân mật!” Nữ đồng nghiệp rất hưng phấn mà nói.

Quả nhiên, cô vừa nói xong, mọi người lập tức hưng phấn.

Nghe tin tức về Mặc Thiếu Thiên, mọi người vĩnh viễn đều vui mừng không mệt mỏi.

“Có thật không? Là bạn gái mới của Mặc Tổng sao?” Một nữ đồng nghiệp khác hỏi.

“Cái này cũng không rõ, nghe đâu là muốn tới công ty chúng ta làm việc!”

“Tới công ty chúng ta? Sẽ không phải là tới phòng thiết kế chúng ta đấy chứ?” Có một đồng nghiệp khác hỏi.

“Cái này tôi không biết, chẳng qua tôi nhìn cô ta, dáng dấp xinh đẹp, hơn nữa cùng với Mặc Tổng, rất là xứng đôi!” Nữ đồng nghiệp nói.

“Có thật không?”

“Rất xinh đẹp?”

“Chẳng lẽ lại là ‘một bình hoa’ [*] nữa? Cầu nguyện đừng đến phòng thiết kế chúng ta!”

[*] ý bảo chỉ để trưng.

Cuộc thảo luận cuối cùng cũng đi qua, quả nhiên, tin tức về Mặc Thiếu Thiên, mọi người vĩnh viễn sẽ không ngán mà thảo luận.

Lâm Tử Lam ngồi tại chỗ nhìn bọn họ, nghe được những ngôn luận kia, lòng mảy mòi cau lại, tựa như có lẽ đã khẳng định chuyện gì đó.

Ngay vào lúc này, Cảnh Thần ngồi ở ghế, lập tức trượt đến bàn làm việc của Lâm Tử Lam. “Tử Lam, cậu nói, sẽ không phải là cô gái ngày hôm qua chứ?” Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam cầm tài liệu trong tay, nghe Cảnh Thần nói, suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái, “Không biết!”

“Cô ta cũng muốn tới nơi này đi làm? Không phải chứ? Xem ra sau này, cúi đầu không thấy, ngẩng đầu liền gặp rồi!” Cảnh Thần thở dài một hơi mà nói.

“Thay vì suy đoán là ai, không bằng làm xong công việc trong tay, để cho ra sản phẩm, mau làm việc đi!” Lâm Tử Lam nói.

Nhìn Lâm Tử Lam, Cảnh Thần bất đắc dĩ mà lắc đầu, làm việc điên cuồng a!

Người phụ nữ này, vĩnh viễn đều có dáng vẻ không để ý đến.

“Tớ là sợ cô ta tới đoạt chén cơm của cậu!” Cảnh Thần nói.

Lâm Tử Lam chau chau mày, “Tớ đây cũng không phải sợ, chuyện gì cũng phải có năng lực, có bản lĩnh, nếu vậy, cứ việc tới!”

Cảnh Thần nghe Lâm Tử Lam nói, lập tức cười, người phụ nữ này chính là như vậy, lúc tự tin tuyệt đối bất luận không thua kẻ nào, ung dung, không tranh quyền thế.

“Về năng lực, tớ khẳng định cô ta không mạnh bằng cậu!” Cảnh Thần nói, nhìn Diệp An Nhiên, cùng lắm là ‘một bình hoa’!

“Vậy ý cậu là ?”

178. Chương 178: Kiểu Người Đàn Ông Thích!!!

Edit: Thanh Dân

“Vậy ý của cậu là ?”

“Diện mạo!” Cảnh Thần nói.

Lâm Tử Lam cau mày, “Chẳng lẽ bốn cô nương đây rất kém sao? Tổ thế nào cũng được coi là xinh đẹp đi?”
Nói đến cái này, Cảnh Thần phì cười một tiếng.

Cô nương, cô thật tự tin.

Chỉ là, đích xác là như vậy, Diệp An Nhiên đẹp, dịu dàng, nhưng Lâm Tử Lam lại là tự tin, thanh thuần, có phong cách, hoàn toàn bất đồng, về diện mạo, Lâm Tử Lam xinh đẹp hơn.

“Người ta luôn là ‘ấm ảm nhu nhu’, nói chuyện đều mang dáng vẻ của một con cừu non, xem ra rất đáng thương, đàn ông đều thích như vậy!” Cảnh Thần nói.

Lâm Tử Lam rất muốn nói xin lỗi, bốn cô nương đây sẽ không như vậy!

Lâm Tử Lam vĩnh viễn sẽ không giống một con cừu non mà sinh tồn, tính cách của cô trời sinh chính là mạnh mẽ một chút, cho dù có một ngày, cô gặp phải một người đàn ông, nguyện đi hết cuộc đời, thì Lâm Tử Lam cũng sẽ không dùng giọng điệu của một con cừu non để nói chuyện, cô là một người phụ nữ có chủ kiến.

“Tổ cảm thấy được không bao giờ tổ làm ra được cái dáng vẻ kia...!” Lâm Tử Lam nói.

Cảnh Thần cười một tiếng, “Chỉ là, tổ thích cậu như bây giờ!”

Nếu quả thật như Cảnh Thần nói, hai người quả thật nên chơi với nhau.

Lâm Tử Lam cũng cười một tiếng, “Được rồi, làm việc đi!”

Cảnh Thần nhún mày, sau đó trượt ghế lại bàn của mình, tiếp tục công việc.

Phòng thiết kế bắt quái một trận, Lâm Tử Lam không nhìn, tiếp tục công việc, cho đến khi âm thanh bắt quái biến mất, ngay lúc này, người của Bộ phận nhân sự đi vào, hơn nữa, sau lưng còn có một người đi theo.

Quản lý Bộ phận nhân sự vừa mới đi vào, mọi người thấy có người đi theo phía sau thì mọi người cũng biết có chuyện muốn tuyên bố.

“Mọi người làm việc vất vả rồi, hôm nay tôi muốn giới thiệu với mọi người một nhân viên mới, Diệp An Nhiên ở Bộ phận Quảng cáo, về sau sẽ phụ trách quảng cáo cho sản phẩm đá quý của công ty chúng ta, cho nên tôi đặc biệt dẫn cô ấy tới đây chào hỏi mọi người, mọi người về sau giúp đỡ cô ấy nhiều hơn!” Quản lý Bộ phận nhân sự cười nói.

“Là mỹ nữ, chúng tôi sẽ cố gắng giúp đỡ!” Lúc này, một nhân viên nam hô lên một tiếng.

Lúc này, cả người Diệp An Nhiên diện một váy màu đen nhãn hiệu Chanel, một cách thành thực bước lên trước, “Xin chào mọi người, tôi là Diệp An Nhiên, lần đầu đến đây làm việc, hy vọng cùng với mọi người hợp tác vui vẻ, có rất nhiều chỗ thiếu sót, cũng xin mọi người giúp đỡ nhiều hơn!” Diệp An Nhiên cười ngọt ngào lên tiếng, bề ngoài xinh đẹp, rất nhanh sẽ bắt nhiều người làm ‘tù binh’.

Lâm Tử Lam ngồi tại chỗ, nhìn Diệp An Nhiên, ánh mắt không nhìn ra được bất kỳ tâm tình nào.

Ngay vào lúc này, Diệp An Nhiên liếc mắt liền thấy được cách đó không xa là Lâm Tử Lam, khóe miệng cô nâng lên nụ cười, sau đó hướng về phía Lâm Tử Lam đi tới.

“Lâm tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt, không ngờ chúng ta rất có duyên, tôi cho là cô chỉ là bạn của Thiếu Thiên, không ngờ cô cũng ở đây làm việc, về sau chúng ta chính là đồng nghiệp, hi vọng về sau cô giúp đỡ nhiều hơn!” Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam cười nói, khóe miệng mang nụ cười hào phóng, không kiêu ngạo, không tự ti.

Lâm Tử Lam ngồi tại chỗ, không ngờ Diệp An Nhiên thế nhưng lại chủ động đi tới chào hỏi cô, nhưng nghe lời của cô ta..., Lâm Tử Lam khóe miệng nhếch lên, cô cũng đứng dậy, bắt tay Diệp An Nhiên, chỉ đơn giản mà nói hai chữ, “Hoan nghênh!”

Mặc dù Diệp An Nhiên đang cười nói, nhưng cô cười cùng với lời của cô..., cũng làm cho Lâm Tử Lam rất không thoải mái.

“Tôi nhớ lúc ấy còn có một người nữa, cô ấy cũng làm việc ở đây sao?” Diệp An Nhiên hỏi.

Không thể nghi ngờ, người cô ta nhắc tới là Cảnh Thần.

Quả nhiên, quay người lại liền thấy Cảnh Thần.

“Chào cô!” Diệp An Nhiên hướng về phía Cảnh Thần lên tiếng chào hỏi.

Cảnh Thần cũng nhìn Diệp An Nhiên nhàn nhạt lên tiếng chào, “Diệp tiểu thư, hoan nghênh!”

Cảnh Thần ngồi nói, hoàn toàn không có ý đứng dậy, chỉ là Diệp An Nhiên không chút nào ngại ngùng, “Cám ơn!”

“Lâm tiểu thư, tôi còn muốn tới các bộ phận khác, chúng ta hôm nào tán gẫu tiếp!” Diệp An Nhiên cười nhìn Lâm Tử Lam nói.

“Được!!” Lâm Tử Lam gật đầu.

Những lời được nói vào lúc này, trong lòng hai người cũng ngầm hiểu lẫn nhau, thật ra chỉ có bên ngoài hai người nhìn thì rất hợp nhau, Lâm Tử Lam rất không thích, nhưng là cái thế giới này, luôn phải có rất nhiều việc như vậy.

Vì vậy, Diệp An Nhiên chỉ cần gọi cho cô với Cảnh Thần một cú điện thoại thôi, là được rồi.

Diệp An Nhiên mới vừa đi, Lâm Tử Lam cùng Cảnh Thần nhìn thoáng qua lẫn nhau, ánh mắt trao đổi, cũng chỉ có hai người mới có thể hiểu.

.....

Thời giờ ăn cơm trưa, Lâm Tử Lam cùng Cảnh Thần còn có Trần Mặc, ba người cùng nhau đi ăn cơm trưa.

Ba người ngồi chung một chỗ, vừa ăn, vừa cười nói.

Ngay vào lúc này, nhất thời ồn ào, tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa.

Lâm Tử Lam cùng Cảnh Thần cũng nhìn theo.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cùng Diệp An Nhiên xuất hiện ở cửa phòng ăn dành cho nhân viên, hai người sóng vai đi tới, cử chỉ có hơi thân mật, nếu như nói bọn họ chỉ là quan hệ bình thường, chỉ sợ khó mà tin được a.

Diệp An Nhiên cười ngọt ngào, nhìn thế nào, đều mang dáng vẻ của một người đang trong độ yêu đương.

Thấy Diệp An Nhiên cùng Mặc Thiếu Thiên cùng nhau xuất hiện, lòng của nhiều nhân viên nữ vỡ vụn, mấy nhân viên nam cũng ủ sầu, thì ra là hoa đã có chủ, hơn nữa, còn là Mặc Tổng, không ít nhân viên nam bày tỏ sự thất tình!

Thấy một màn như vậy, Cảnh Thần lạnh lùng cười buông một câu, “Tại sao tôi cứ có cảm giác người phụ nữ này rất muốn cho người ta biết rằng, cô ta cùng Mặc Tổng có quan hệ không đơn giản!”

Trần Mặc nhíu mày, “Cô ta là nhân viên mới đến ở Bộ phận Quảng cáo đó hả?”

Cảnh Thần nhíu mày, bày tỏ, đúng vậy.

“Xác thực, ngoại hình rất được!” Trần Mặc nhíu mày nói.

Vừa mới nói xong, Trần Mặc bị Cảnh Thần hung hăng khinh bỉ nhìn một cái.

Trần Mặc lập tức bày tỏ, “Tôi chỉ nói thật mà thôi, thật sự cô ta là kiểu mà đàn ông rất thích, dịu dàng, mỹ lệ, hào phóng” Trần Mặc nói.

Cảnh Thần nhìn Trần Mặc, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, “Đó chỉ có thể nói lên rằng các người đều nông cạn, nhìn vật thật cũng đừng nhìn bên ngoài!”

“Tôi chỉ nói ra ý kiến của nhiều người thôi, không có nghĩa là ý kiến của tôi, cho dù cô ta rất đẹp, nhưng không phải kiểu mà tôi thích!” Trần Mặc nói.

“Ăn ở hai lòng, trong ngoài bất nhất!” Cảnh Thần đánh giá.

“Nhìn người đẹp, đây là sự thưởng thức, nhưng mà thưởng thức không có nghĩa là thích, mỗi người rất thích theo đuổi người đẹp, cho nên, đây là thiên tính!” Trần Mặc nhấn mạnh nói.

“Đàn ông lấy cô, vĩnh viễn đều nhiều như vậy!” Cảnh Thần nói lần nữa.

Rất dễ nhận thấy, đối với lời khen ngợi của Trần Mặc dành cho Diệp An Nhiên, Cảnh Thần rất bất mãn.

“Cảnh tiểu thư, cô đối với đàn ông rất có ý kiến!” Trần Mặc nói.

“Tin tưởng tôi, tôi chỉ là rất công bằng mà nói ra sự thật thôi!”

Lâm Tử Lam ăn mấy thứ linh tinh, nhìn hai người, anh một câu, tôi một câu, sau đó mở miệng cười, “Này, Trần Mặc, không bằng anh nói ra một chút về mẫu người anh thích đi!”

Một lời này vừa nói ra, Cảnh Thần ngẩn người, nhìn về phía Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam cười, nhưng không có nhìn Cảnh Thần, mà là nhìn Trần Mặc, chờ đáp án.

Trần Mặc ngược lại rất hào phóng, thẳng thắn thừa nhận, “Tôi không phủ nhận, tôi cũng vậy, rất thích người đẹp, nhưng mà tôi lại thích nội tâm đẹp hơn, hơn nữa tính tình phải mạnh mẽ một chút, không câu nệ tiểu tiết gì gì kia...!”

Lâm Tử Lam chau chau mày, rất dễ nhận thấy, đã có đáp án.

Mà Cảnh Thần, lại khẽ sững sốt một chút, không biết vì sao a, đang nghe đáp án này, trong lòng cô nảy mạnh lên một cái.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi tới, liếc mắt liền thấy Lâm Tử Lam, ba người bọn họ ngồi chung một chỗ cười cười nói nói, từ đầu đến cuối, Lâm Tử Lam cũng không có ngẩng đầu nhìn về phía hắn bên này, Mặc Thiếu Thiên mi tâm nhíu lại.

Ngược lại Trần Mặc, hướng về phía Mặc Thiếu Thiên gật đầu chào một cái.

Diệp An Nhiên đi theo Mặc Thiếu Thiên, cũng hướng về phía Trần Mặc lên tiếng chào hỏi.

Lâm Tử Lam cùng Cảnh Thần chỉ cười, cũng không nói gì.

Gọi món xong, Mặc Thiếu Thiên cùng Diệp An Nhiên ngồi vào một bàn khác, mà vị trí của Mặc Thiếu Thiên ngồi, vừa đúng có thể nhìn thấy Lâm Tử Lam, cô ăn mấy thứ linh tinh, nói đùa, nhưng ánh mắt thật giống như không thấy hắn, loại cảm giác này, khiến Mặc Thiếu Thiên có phần không thoải mái.

Diệp An Nhiên nói chuyện với Mặc Thiếu Thiên, tuy nhiên cô phát hiện ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên lại ở phía sau người cô, Diệp An Nhiên biết, phía sau cô cách đó không xa chính là Lâm Tử Lam.

Suy nghĩ một chút, Diệp An Nhiên mở miệng cười, “Thiếu Thiên, anh đang nhìn gì vậy?”

Mặc Thiếu Thiên lúc này mới đưa ánh mắt về, nhàn nhạt nói, “Không có gì!”

Diệp An Nhiên quay đầu lại nhìn một chút, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi, “Anh là đang nhìn Lâm tiểu thư sao?”

“Không phải!” Mặc Thiếu Thiên trực tiếp phủ nhận.

“Lâm tiểu thư là người rất tốt, lại vừa xinh đẹp, ở công ty, người theo đuổi cô ấy nhất định rất nhiều đi!” Diệp An Nhiên cười hỏi.

“Không biết!” Mặc Thiếu Thiên nói thẳng.

Ai biết người theo đuổi cô có nhiều hay không!

Diệp An Nhiên con người mở đi một chút, nhìn phản ứng của Mặc Thiếu Thiên, trong lòng giống như có một cây kim châm vào, khó chịu không thôi, nhưng cô nhìn Mặc Thiếu Thiên hài hước cười, “Lâm tiểu thư xinh đẹp như vậy, Thiếu Thiên, anh thích cô ấy sao?”

Lời vừa hỏi xong, Mặc Thiếu Thiên ngẩng đầu nhìn Diệp An Nhiên, sau đó lạnh giọng nói, “Dĩ nhiên không thích!”

Người phụ nữ kia, không thú vị, lại còn bướng bỉnh, lại khó có thể cảm động, có quỷ mới thích cô!

“Có thật không?”

“An Nhiên, em hôm nay sao vậy?” Mặc Thiếu Thiên không trả lời câu hỏi của cô, ngược lại nhìn Diệp An Nhiên hỏi.

“Không có, em hôm nay ngày đầu vào công ty, nghe được rất nhiều chuyện về Lâm tiểu thư, cảm thấy cô ấy là một nhân viên ưu tú!” Diệp An Nhiên nói.

“Ừ!” Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, “Thật sự thì sau khi cô ấy vào MK, kí kết được không ít hạng mục!” Ở điểm này, Mặc Thiếu Thiên không cách nào phủ nhận.

Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, không biết vì sao, mặc dù Mặc Thiếu Thiên đã nói không thích Lâm Tử Lam, nhưng Diệp An Nhiên cứ có cảm giác là lạ, nghe được Mặc Thiếu Thiên khen Lâm Tử Lam, trong lòng của cô không khỏi ghen tỵ.

Loại cảm giác đó, giống như là muốn cắn nuốt Lâm Tử Lam!

Mặc kệ như thế nào, lần này, cô đã trở về!

Cô muốn ở lại, ở lại bên cạnh Mặc Thiếu Thiên!

179. Chương 179: Phản Đối Mạnh Mẽ !

Edit : Oanh Love

Hai người đang ăn cơm, nhưng đôi bên ngẫm hiểu lẫn nhau.

Ăn được một lúc, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên nhận được một cuộc điện thoại, có chuyện rất quan trọng, rời đi.

Diệp An Nhiên ngồi yên tại chỗ, Mặc Thiếu Thiên mới vừa đi, thì có một đồng nghiệp tiến tới, ” Tôi có thể ngồi ở đây không?”

Diệp An Nhiên nhìn đối phương, cười nói, “Đương nhiên là có thể ! ”.

Ngay sau đó hai người ngồi cùng một chỗ, “Cảm ơn cô , tôi tên là Tiểu Tiểu !”

“Chào Tiểu Tiểu, rất hân hạnh được biết cô ! ” Diệp An Nhiên cười nói.

“Tên của cô gọi là An Nhiên sao?”

“Ân ! ” Diệp An Nhiên gật đầu.

“Cô thật xinh đẹp ! ” Tiểu Tiểu nói.

“Cám ơn !”

“Cô cùng Mặc tổng dường như có quan hệ gì đó rất mật thiết a, nhìn Mặc tổng giống như đối với cô có vẻ rất tốt! ” Tiểu Tiểu nhìn Diệp An Nhiên cười hỏi.

Nghe được chuyện này, Diệp An Nhiên mỉm cười, “ Thật vậy sao?”

“Đúng vậy a, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Mặc tổng cùng với nữ nhân đến nhà ăn đó ! ” Tiểu Tiểu nói.

Nghe được Tiểu Tiểu nói như vậy, Diệp An Nhiên trầm nghĩ, chẳng lẽ Mặc Thiếu Thiên chưa bao giờ cùng Lâm Tử Lam đến chỗ này dùng cơm ?

Chỉ cần nghĩ đến việc này, Diệp An Nhiên cảm thấy thật cao hứng.

“Tôi cùng Mặc tổng có quan hệ như thế nào , tạm thời giữ bí mật ! ” Diệp An Nhiên nhìn Tiểu Tiểu, mỉm cười rạng rỡ , nhìn vào trông có vẻ ngây thơ, không khiến cho người khác cảm thấy chán ghét.

Đương nhiên, không ngoại trừ một số người.

Âm thanh của Diệp An Nhiên nói ra lớn tiếng như vậy, Tử Lam cùng Cảnh Thần ngồi gần bàn đã sớm nghe được, Cảnh Thần cảm thấy, Diệp An Nhiên đang cố ý.

“Cười rục rở hồn nhiên giống y như thật vậy ! ” Cảnh Thần nói.

Tử Lam mỉm cười, từ chối cho ý kiến, tiếp tục ăn, cho dù Diệp An Nhiên có nói cái gì đi chăng nữa cô cũng đều bỏ ngoài tai không quan tâm.

Sau khi ăn cơm xong , Cảnh Thần cùng Tử Lam định đi.

Khi vừa đi ngang qua chỗ Diệp An Nhiên đang ngồi , Diệp An Nhiên hướng bọn họ chào hỏi, “Lâm tiểu thư, Lâm tiểu thư, các người nhanh như vậy đã ăn xong rồi?”

“Đúng a! ” Cảnh Thần cũng giả dối cười nói cùng Diệp An Nhiên .

Cười tươi như vậy, ai không biết a, cô nương ta cũng biết cười rục rở như thế đấy.

“Cô từ từ ăn đi, chúng tôi phải đi về trước ! ” Cảnh Thần vẫn như củ cười nói.

Diệp An Nhiên gật đầu, cô có cảm giác, Cảnh Thần đối với cô không có chút thiện cảm, cũng không muốn nói gì thêm nữa, ngay sau đó Cảnh Thần cùng Tử Lam rời đi.

Tử Lam nhìn Cảnh Thần như vậy, cảm thấy thật buồn cười, “Cậu tại sao lại cười rục rở như thế chứ ? ”
Tử Lam mỉm cười hỏi.

Cảnh Thần nhú mày, “Cười tươi như vậy nha, ai không biết a !”

... ..

Đến trưa, toàn bộ phòng thiết kế đều gió êm sóng lặng.

Mỗi khi đến bốn giờ chiều , Tử Lam đều đứng vào giờ cảm thấy rất khát nước, việc này dường như đã trở thành một thói quen.

Trong phòng giải khát, Tử Lam vừa uống nước, vừa ngắm cảnh xe chạy tấp nập trên đường .

Mỗi ngày cũng chỉ có lúc này , cô luôn cảm thấy nhẹ nhàng nhất, cảm thấy vừa lòng nhất.

Thế nhưng , những gì tốt đẹp đều luôn luôn tồn tại ngắn ngủi, ngay vào lúc này, Diệp An Nhiên đi đến, khi nhìn thấy Tử Lam , hai hàng lông mày cô chau lại, nhưng vẫn tiến vào.

Tử Lam nghe được động tĩnh, nhìn thấy người tới là Diệp An Nhiên, cô không ngờ tại chỗ này chạm mặt cô ta.

“Lâm tiểu thư, thật trùng hợp, cô cũng ở đây sao ! ” Diệp An Nhiên cười chào hỏi.

“Đúng vậy thật khéo ! ” Tử Lam thản nhiên nói, nhưng không có bất kỳ cảm xúc.

Diệp An Nhiên cầm lấy một ly nước, sau đó đi tới, “Lâm tiểu thư, các người thật vất vả, tôi nghe Thiệu Thiên nói, gần đây các người đang làm rất nhiều việc có đúng không?”

Tử Lam liếc mắt nhìn thoáng qua Diệp An Nhiên.

Diệp An Nhiên dường như ý thức được mình lỡ lời , bỗng nhiên che miệng một chút, “Thật ngại, tôi chỉ buột miệng nói thôi , cũng vì Mặc tổng , trong khoảng thời gian ngắn không kịp sửa đổi !”

Trong lòng Tử Lam nở nụ cười châm biếm, cô có cảm giác giống như, Diệp An Nhiên dường như đang cố ý nói cho cô biết ?

Dường như có chút cảm giác muốn hướng cô tuyên chiến như thế !

Tử Lam gật đầu, “Àn !”

“Không ngờ, cô mới vừa vào công ty chỉ mới mấy tháng đã ký được rất nhiều hợp đồng như vậy , tôi thật sự bội phục cô ! ” Diệp An Nhiên nói.

Tử Lam ở trong lòng châm chọc cười lạnh, xem ra, cô ta đã điều tra về cô, nếu không, ngay cả cô vào công ty mấy tháng đều có thể biết, Diệp An Nhiên làm việc này , không phải là đang để tâm đối với cô sao ?

“Cám ơn ! ” Tử Lam nhìn Diệp An Nhiên hờ hững trả lời một câu, cũng chẳng muốn tiếp tục khiêm tốn với cô ta nữa .

Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam, không ngờ cô lại thẳng thắn nói cảm ơn.

Xem ra, nữ nhân này, cũng không đơn giản giống như trong tưởng tượng của cô .

Diệp An Nhiên nhìn Tử Lam, khóe miệng vẫn như củ treo nụ cười, chỉ là có chút cứng ngắc.

“Tôi còn có việc phải làm, đi trước, không quấy rầy cô nữa ! ” Tử Lam nói.

“Àn ! ” Diệp An Nhiên gật đầu, cũng không còn gì để tiếp tục nói.

Tử Lam bỏ đi , chẳng biết tại sao, trong lòng lại xuất hiện một cảm giác khó tả.

Cô cảm thấy trong lòng , thế nhưng không ngờ rất thoải mái.

Tử Lam chính là như vậy, càng gặp phải khó khăn cô càng trở nên mạnh mẽ.

Mới vừa đi ra ngoài, lúc này, một nhân viên bưu kiện đi đến, “Vị nào là Lâm Tử Lam tiểu thư?”

Tử Lam vừa tiến tới bên cạnh cậu ta , nghe được cậu ta kêu tên của mình, nhất thời sửng sốt một chút.

Toàn bộ phòng thiết kế cũng đều tập trung nhìn qua.

Phòng thiết kế, thật lâu không có xảy ra chuyện bất quái như thế , tất cả mọi người đều hướng ánh mắt nhìn chăm chăm vào Tử Lam, Tử Lam nhìn nhân viên bưu kiện cô mỉm cười, mở miệng “Là tôi !”

“Xin cô qua đây..., đến ký nhận !”

“Ai tặng cho tôi thế ? ” Tử Lam hỏi.

“Tôi cũng không biết, thế nhưng có lưu lại danh thiếp ! ” nhân viên bưu kiện nói.

Tử Lam gật đầu, nhìn thoáng qua một bó to như thế hoa tươi, sau đó ký trên người nhận trên hóa đơn.

Tử Lam ôm hoa, tất cả mọi người tiến lại gần cô , rất ngạc nhiên tò mò không biết người tặng là ai , hiện giờ ở công ty những chuyện bất quái như thế quả thật cảm thấy càng ngày càng ít , cho nên có chuyện gì , đương nhiên muốn tìm hiểu thật cận kề !

Tử Lam lắc đầu, biểu hiện không biết.

Tử Lam lấy ra tấm thiệp, đem hoa tươi để qua một bên, mở tấm thiệp ra , mặt trên chỉ viết rõ một câu nói, “I miss you !”

Tử Lam nhìn hàng chữ này, chân mày hơi nhíu lại.

Ngay sau đó mọi người vừa nổi lên một trận bất quái, Tử Lam tiểu thư có rất nhiều người theo đuổi, người thân bí theo đuổi cũng rất nhiều nha.

Diệp An Nhiên từ phòng giải khát đi ra, liếc mắt liền thấy Lâm Tử Lam trong lòng ôm một bó hoa tươi như vậy , sau khi nhìn thấy, khóe miệng cô quẹo rũ ra một nụ cười, xoay người rời khỏi.

Tử Lam, nhìn bó hoa , chân mày hơi nhíu lại.

Buổi chiều, tan ca.

Tử Lam hoàn toàn như trước đây tiêu sái ra khỏi công ty.

Đột nhiên mới vừa đi ra ngoài, cô nhìn thấy một chiếc xe màu đen đang đậu trước cửa công ty , xem ra, rất quý giá , hiện tại ngay cửa có rất nhiều người qua lại, không ít người thốn thức thảo luận.

Vừa mới bắt đầu cô cũng không chú ý tới, đột nhiên khi Tử Lam nhìn thấy người trên xe đi xuống là ai , cô sửng sốt .

“Tiêu Dật?”

Tiêu Dật từ trên xe bước xuống, trên người anh chỉ mặc duy nhất một cái áo khoát màu vàng, xem ra, đẹp trai không dứt, khi nhìn vừa thấy Tử Lam , khoe miệng anh quyến rũ ra một nụ cười, tà mị “Thân ái, nhớ anh không?”

Đích xác, khi vừa nhìn thấy Tiêu Dật quả thật cô cảm thấy rất kinh ngạc.

Ngày hôm qua nghe tin tức Hi Hi nói Tiêu Dật bị thương , cô không ngờ hôm nay có thể gặp được anh, việc này đối với Tử Lam mà nói, đúng thật là một kinh hi.

Tử Lam đi tới, nhìn anh , trong lòng có chút kích động, “Làm sao anh lại tới nơi này?”

“Vội vã như thế chỉ là vì muốn gặp em , cho nên mới tới đón em ! ” Tiêu Dật cười nói, sau đó tiến lên, dự định ôm Tử Lam vào lòng .

Tử Lam vươn tay ra cho anh một quyền, “Lâu như vậy cũng không biết liên lạc cho em một chút sao , em còn tưởng rằng anh đã xảy ra chuyện gì rồi chứ !”

Một quyền này Tử Lam hơi dùng sức để đánh , Tiêu Dật lập tức ăn đau bụng cô ra.

Lúc này Tử Lam mới chợt nhớ tới Tiêu Dật còn đang bị thương , cô khẩn trương mau chóng tiến lại gần nhìn anh quan tâm hỏi, “Thế nào? Em có làm anh bị thương ở đâu không ?”

Cô vươn tay ra định thử kiểm tra anh một chút.

Lúc này, Tiêu Dật bỗng nhiên nở nụ cười.

“Anh không sao, chỉ muốn đùa với em một chút thôi !”

Tử Lam nhú mày , nhìn anh cười như vậy, cô có chút nghi ngờ, không biết anh có thực sự không có việc gì hay không.

“Thế nào? Anh tặng hoa cho em như vậy , thích không? ” Tiêu Dật nhìn cô hỏi.

Tử Lam bỗng nhiên hoảng hốt nhớ lại , “Hoa đó là do anh tặng sao?”

Tiêu Dật gật đầu.

...

“Em không biết là anh tặng cho em , em cứ nghĩ là người khác tặng, nên liền đem nó tặng cho người khác rồi !”

...

Tiêu Dật giống như đã sớm lường trước sự việc sẽ diễn ra như thế , anh mỉm cười, ánh mắt tràn đầy sủng nịch nhìn cô , không một lời oán trách.

Chẳng qua là , hành động này của hai người bọn họ , lại diễn ra trước cửa công ty , rất bắt mắt , nhất là hiện tại đang lúc tan ca giờ cao điểm, mà Tiêu Dật, lại là một nam nhân cực kỳ đẹp trai , phong độ hơn người , muốn cho người khác không chú ý tới anh cũng rất khó.

Nhất là, lúc này, Mặc Thiếu Thiên cùng Diệp An Nhiên từ bên trong đi ra.

Khi nhìn thấy ở cửa có hai người đang làm một việc không được đứng đắn cho lắm, thế nhưng sau khi anh nhìn rõ mặt của nam nhân kia , bỗng chốc mặt của Mặc Thiếu Thiên đều đen lại.

Tiêu Dật !

Cậu ta cũng dám xuất hiện ở đây sao !

Chê anh dạy dỗ không đủ sao ?

Cũng dám quang minh chánh đại xuất hiện như thế trước cửa công ty của anh sao !

Nhưng khi anh nhìn thấy Tiêu Dật cùng Lâm Tử Lam vừa nói vừa cười như thế, không hiểu sao Mặc Thiếu Thiên căn bản không biết trong lòng mình xẹt qua tư vị gì .

Rốt cuộc quan hệ giữa Lâm Tử Lam cùng Tiêu Dật là như thế nào?

Bọn họ nhận biết nhau sao ?

Mặc Thiếu Thiên thế nào từ trước đến nay cũng đều không biết !

Hơn nữa, Hi Hi dường như cũng chưa từng nói qua với anh về chuyện này !

Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam cùng Tiêu Dật, khoe miệng ngoéo ... một cái, hận không thể thấy nhiều trường hợp như vậy diễn ra.

Lúc này, Tiêu Dật cũng chú ý tới Mặc Thiếu Thiên, khi nhìn thấy cậu ta như thế, anh cũng chủ động chào hỏi xã giao.

“Mặc tổng, đã lâu không gặp !”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật, “Tiêu Dật, không ngờ, cậu có thể đến trước cửa công ty của tôi , xem ra, tôi thực sự cần phải hảo hảo tiếp đãi cậu một chút mới được ! ” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật gần từng chữ nói, nói thì nói như vậy , thế nhưng ánh mắt anh lại hung hăng liếc mắt nhìn về phía Lâm Tử Lam .

Nếu như Tử Lam chưa từng nghe Hi Hi nói qua chuyện ân oán giữa Mặc Thiếu Thiên và Tiêu Dật, có lẽ Tử Lam căn bản cũng không biết, nhưng lúc này cô đã hiểu rõ, khi nhìn thấy ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên như thế , Tử Lam từ chối cho ý kiến.

“Vậy thì không cần, tôi chỉ có ý định tới đón tiểu Lam trở về thôi ! ” Tiêu Dật cười nói.

Tiểu Lam !

Gọi như thế khiến cho Mặc Thiếu Thiên cảm thấy trong lòng chua xót !

Mặc Thiếu Thiên hung hăng nhìn hai người.

Tiêu Dật đưa mắt chuyển hướng về phía Diệp An Nhiên, “Mặc tổng? Bạn gái mới của anh sao ?”

Mặc Thiếu Thiên hiểu ý Tiêu Dật đang ám chỉ điều gì , nhưng ngay cả nhìn anh cũng chưa từng liếc mắt nhìn một cái.

“Nếu đã như vậy, chúng tôi cũng không tiếp tục quấy rầy Mặc Tổng nữa , tiểu Lam, chúng ta đi thôi ! ” Tiêu Dật cười mở miệng, cùng Mặc Thiếu Thiên sóng vai mà đứng, phong độ cũng không thua kém tí nào.

Tử Lam nhìn thoáng qua Mặc Thiếu Thiên cùng Diệp An Nhiên, cô cũng không nói gì, theo Tiêu Dật lên xe.

180. Chương 180: Dụng Tâm Của Tiêu Dật!!!!

Edit: Thanh Dâng

Lâm Tử Lam liếc mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên cùng Diệp An Nhiên, cũng không nói gì, đi theo Tiêu Dật lên xe.

Mặc Thiếu Thiên đứng tại chỗ, nhìn bọn họ, trong lòng cảm giác nói không ra lời.

Đôi tay nắm thật chặt.

Lúc này, Diệp An Nhiên bước tới, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Thiếu Thiên, sao vậy?”

Mặc Thiếu Thiên lúc này nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Diệp An Nhiên, “An Nhiên, anh bỗng nhớ ra mình còn có chút việc, không đưa em về được!”

Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, chỉ có thể gật đầu một cái.

Mặc Thiếu Thiên xoay người, lái xe, vội vã rời đi.

Hiện tại, Mặc Thiếu Thiên rất muốn biết, rốt cuộc bọn họ có quan hệ như thế nào!

Diệp An Nhiên đứng tại chỗ, nhìn xe Mặc Thiếu Thiên rời đi, trong lòng cũng có cảm giác nói không ra lời.

.....

Trong xe, Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang nhìn Tiêu Dật.

“Tiểu Lam? Lúc nào thì em có cái tên gọi này thế?” Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật nhú mày hỏi.

Tiêu Dật tà mị cười một tiếng, “Tình huống lúc đó rất cần, tạm thời cứ gọi như vậy, cũng không tệ lắm phải không?”

“Là tên của em, em có thể bảo nó khó nghe sao?”

“Tiểu Lam, ừ, cũng không tệ lắm, về sau cứ gọi như vậy!” Tiêu Dật nói.

“Đừng, những lúc bình thường đừng có gọi!”

Tiêu Dật cười một tiếng, không có nói gì.

“Đúng rồi, anh đến đây khi nào?” Lâm Tử Lam hỏi, sau đó liếc mắt nhìn bốn phía, “Làm sao chỉ có mỗi anh thôi?”

Lúc nào cũng vậy, Tiêu Dật đi tới chỗ nào, thì bên cạnh cũng có rất nhiều người đi theo, hôm nay làm sao lại chỉ có mình Tiêu Dật.

Tiêu Dật ngây cả người, “Gặp em, anh chỉ nghĩ là một mình anh đã đủ!” Tiêu Dật nói, cũng không có trả lời câu hỏi của Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam biết Tiêu Dật có một số việc không muốn nói cho cô biết, cô cũng không muốn hỏi.

Nếu như bây giờ cô nói hết mọi chuyện, thân phận của Hi Hi cũng sẽ bị lộ, cho nên cô cũng không hỏi nhiều. Chỉ là nhìn Tiêu Dật.

Tiêu Dật phát hiện Lâm Tử Lam có điều gì đó không đúng, nhếch môi cười, “Sao vậy? Cứ như vậy mà nghĩ tới anh? Cứ nhìn chăm chăm vào anh à?”

“Đúng a!” Lâm Tử Lam đáp một tiếng, cảm giác khi ở bên Tiêu Dật, tựa như là người một nhà, mặc dù Tiêu Dật gạt cô rất nhiều chuyện, nhưng mà Tiêu Dật lại cho cô cảm giác, cô sẽ không bị tổn thương.

Hơn nữa, Tiêu Dật không muốn nói cho cô biết, lại vì muốn bảo vệ cô.

Lâm Tử Lam không ngốc, có một số việc, cô không nói rõ, không có nghĩa là cô không biết.

“Lần này anh định ở đây bao lâu?” Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật hỏi.

Tiêu Dật sững sờ, sau đó nghiêng đầu sang nhìn Lâm Tử Lam, “Vậy phải xem em muốn cho anh ở lại bao lâu!”

“Chẳng lẽ anh không có việc nào khác sao?”

“Có, nhưng không quan trọng bằng em!”

“Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên là cha của Hi Hi?” Tiêu Dật chợt mở miệng hỏi.

Lâm Tử Lam sững sờ.

Không ngờ Tiêu Dật sẽ hỏi như vậy, nhưng cô không muốn gạt Tiêu Dật, bởi vì gương mặt có nét giống nhau đến vậy, nghĩ tới việc muốn lừa gạt cũng không lừa gạt được, chẳng bằng thẳng thắn thừa nhận.

Lâm Tử Lam gạt đầu một cái, “Đúng!”

“Em thích anh ta?” Tiêu Dật hỏi.

“Chuyện giữa em và anh ta, chính là chuyện hiểu lầm xảy ra vào bảy năm trước!” Lâm Tử Lam nói.

Lâm Tử Lam cũng không có trả lời thẳng câu hỏi của Tiêu Dật, nhưng Tiêu Dật suy nghĩ một chút, nhếch môi, “Mặc kệ như thế nào, em cùng Hi Hi, đều là những người anh yêu thương nhất!”

Chuyện lúc trước, nếu là hiểu lầm, như vậy không cần tiếp tục nữa.

Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật, cười cười.

Mặc dù nghe Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên có quan hệ với nhau, nhưng là cô tin tưởng Tiêu Dật là một người rất ngay thẳng, là người chứng kiến Hi Hi lớn lên, sẽ không có chuyện gì.

Vậy mà lại nghe được lời nói của Tiêu Dật, Lâm Tử Lam càng thêm tin tưởng.

“Tử Lam, em có nghĩ qua lúc nào thì về Mỹ không?” Tiêu Dật nhìn cô hỏi.

Lâm Tử Lam lắc đầu một cái, “Em không biết, ít nhất hiện tại không có dự định đó!”

Trước kia vì sợ Mặc Thiếu Thiên biết chuyện của Hi Hi, nên cô cũng định quay về Mỹ, hiện tại anh ta cũng đã biết, cô cũng không còn gì để che giấu, nơi này, là nơi cô sinh ra và lớn lên, cô rất thích ở đây.

Cho nên về chuyện quay lại nước Mỹ, cô tạm thời không muốn.

Tiêu Dật nghe được câu trả lời của cô, cũng không muốn bức bách cô bất cứ chuyện gì, gật đầu một cái, không hỏi gì nữa.

Xe ở trên đường lướt nhanh, mới đó đã tới nhà Lâm Tử Lam.

Hai người xuống xe, cùng đi lên lầu.

Hi Hi mở cửa, “Mẹ, mẹ đã về?” Hi Hi cười hỏi.

Ngay khi Hi Hi thấy người đứng ở phía sau mới sững sốt một chút, “Chú Tiêu Dật?”

Tiêu Dật cười một tiếng, nhìn Hi Hi, “Bảo bối!”

Vì vậy, hai người cùng vào nhà.

Hi Hi biết Tiêu Dật tới A Thị, nhưng không ngờ sẽ cùng mẹ cùng nhau tan sở trở về.

Cha biết không? Hi Hi nghĩ.

“Chú Tiêu Dật, chú tới khi nào?” Hi Hi cười hỏi.

“Ừ, sáng hôm nay!” Tiêu Dật nói.

Theo bản năng, Tiêu Dật che giấu thời điểm mình tới A Thị.

Hi Hi cũng gật đầu một cái, không có hỏi nhiều.

Lâm Tử Lam nghe bọn họ nói chuyện, cũng không chen vào.

Hi Hi là một đứa bé thông minh, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, Hi Hi đều biết.

Lâm Tử Lam trở về phòng thay quần áo.

Còn Tiêu Dật kéo Hi Hi qua, “Lại cao hơn rồi!”

“Dĩ nhiên!” Hi Hi nhướn mày nói, “Bảo bối đang lấy tốc độ phát triển như bay mà!”

Tiêu Dật cười một tiếng, “Cũng lộn xộn không ít!”

“Chú Tiêu Dật, chú có thể không trêu cháu sao?”

Tiêu Dật cười một tiếng, nhìn Hi Hi, gương mặt của đứa bé này rất giống với Mặc Thiếu Thiên.

Nếu như Hi Hi không phải là con của Mặc Thiếu Thiên, như vậy Tiêu Dật sẽ thích đứa bé này nhiều hơn!

Lúc này, Lâm Tử Lam thay xong quần áo, đi ra phòng khách.

Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, mẹ không có gọi nói với con rằng chú Tiêu Dật tới đây!”

“Tin tưởng mẹ, mẹ cũng vừa mới biết!”

Nói xong, Lâm Tử Lam liền đi tới nhà bếp.

Hi Hi cũng đi vào theo, nhìn Tiêu Dật ngồi ở trong phòng khách, Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, mẹ không nói với chú ấy thân phận của con chứ?”

“Mẹ con ngốc sao?”

“Vậy thì tốt!” Hi Hi lúc này mới yên tâm gặt đầu một cái, nếu như chú Tiêu Dật biết thân phận của mình, không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa!

“Đúng rồi, cha biết chú Tiêu Dật tới đây sao?”

Lâm Tử Lam vừa uống nước, vừa gặt đầu, “Biết!”

“Làm sao biết?”

“Vừa đúng lúc gặp mặt, nên biết!”

Đây cũng quá ‘cầu huyệt’ đi!

Chắc hiện tại, cha nhất định đang vì mối quan hệ giữa mẹ và chú Tiêu Dật mà buồn bực, điên cuồng đi điều tra!

“Vậy chú Tiêu Dật đã biết cha Mặc Thiếu Thiên là cha con??” Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam gặt đầu, “Biết!”

“Vâng!” Hi Hi gặt đầu, nếu chú Tiêu Dật biết, Hi Hi cũng không cần cố ý che giấu.

Dù sao, chú Tiêu Dật cũng là người chứng kiến mình lớn lên, coi như không có tình cảm sâu đậm, nhưng là cũng có tình cảm, hơn nữa, chú Tiêu Dật rất thương yêu mình, Hi Hi không phải là người vô tình vô nghĩa a.

Lúc này, Hi Hi quay lại phòng khách.

“Chú Tiêu Dật, chú muốn ăn cái gì, hôm nay bảo bồi làm cho chú ăn!” Hi Hi cười hỏi.

Tiêu Dật ngồi trong phòng khách, nghe Hi Hi nói, suy nghĩ một chút, “Làm những món mẹ con thích ăn là được!”

Hi Hi cười một tiếng, “Dạ, được!”

Vì vậy, Hi Hi lại đi vào nhà bếp nấu cơm.

Lâm Tử Lam bưng một ly cà phê từ phòng bếp đi ra, để trước mặt Tiêu Dật.

“Em thích nhất là cà phê Lat-te!”

Nghe thế, Tiêu Dật bưng lên nếm thử một miếng.

Mà bên trong nhà bếp.

Hi Hi nhìn mẹ cùng chú Tiêu Dật ở chung một chỗ, trong lòng cực kỳ cảm khái a.

Chú Tiêu Dật sẵn sóc dịu dàng như vậy, nhưng cha lại cật lực mà cường thế.

Là phụ nữ, chắc chắn sẽ thích dịu dàng a!

Cha a, nếu như cha không hành động, mẹ liền bị người khác theo đuổi đi thôi!

Hi Hi thật lòng lo lắng thay cha a, bởi vì đối thủ của cha, tuyệt không phải là người bình thường a!

Bên trong nhà bếp, Hi Hi vừa nấu cơm, vừa cảm khái.

.

Mà Mặc Thiếu Thiên bên này, đang tra về quan hệ giữa Lâm Tử Lam cùng Tiêu Dật, cả người Mặc Thiếu Thiên cảm giác nói không ra lời.

Không trách được lần trước, Tiêu Dật tới A Thị lần đầu, nhưng ở không tới mấy giờ liền rời đi, mà trong vòng mấy tiếng hắn ta đi nơi nào, thế nào cũng không tra được, hiện tại, Mặc Thiếu Thiên khẳng định chắc chắn là đi tới nhà Lâm Tử Lam.

Mặc dù mấy năm nay, Tiêu Dật tận tâm che giấu sự tồn tại của Lâm Tử Lam, vì chính là sợ bị người khác đuổi giết, nhưng vẫn bị Mặc Thiếu Thiên tìm được dấu vết.

Trong tay Mặc Thiếu Thiên hiện là tấm hình Lâm Tử Lam cùng Tiêu Dật, còn có Hi Hi, nhìn tấm hình, khi đó, không sai biệt lắm Hi Hi mới có bốn tuổi.

Nhưng nhìn tấm hình này, Mặc Thiếu Thiên hình như cũng có thể đoán được cái gì đó.

Bảy năm trước, Lâm Tử Lam chỉ là một sinh viên đại học.

Vậy mà, bảy năm đó, Lâm Tử Lam một mực ở nước ngoài, nếu như bọn họ vào lúc này quen biết nhau, như vậy Tiêu Dật một mực vụng trộm chăm sóc cho Lâm Tử Lam?

Cho nên, cũng chăm sóc cho Hi Hi?

Vậy thì, Tiêu Dật giúp Mặc Thiếu Thiên chăm sóc con trai?

Mặc Thiếu Thiên cảm giác, chuyện càng phát hiện, càng làm cho người ta cảm thấy ‘cầu huyết’.

Hơn nữa nhìn tấm hình trong tay, mặc dù chỉ nhìn thấy một bên của Tiêu Dật, nhưng Mặc Thiếu Thiên cũng có thể nhận ra.

Nhìn bọn họ cười vui vẻ như vậy, giống như là người một nhà, Mặc Thiếu Thiên cảm giác trong lòng ngực mình như có một ngọn lửa giận đang thiêu đốt.

Bảy năm không có Mặc Thiếu Thiên ở bên, vẫn luôn là Tiêu Dật chăm sóc ẹ con bọn họ, nghĩ đến cái này, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy cực kỳ khó chịu!

Hơn nữa, rốt cuộc quan hệ giữa bọn họ là như thế nào?

Quan hệ như thế nào, Mặc Thiếu Thiên không phải không rõ, chỉ là nhìn một tấm hình để suy đoán, loại phỏng đoán này cùng kết quả, tuyệt đối là không sai biệt lắm.

Không ngờ, Tiêu Dật vì Lâm Tử Lam, lại đem cô che giấu tốt như vậy, Mặc Thiếu Thiên điều tra Tiêu Dật bao nhiêu lần, cũng không có phát hiện Lâm Tử Lam, có thể thấy được, Tiêu Dật đã phải mất rất nhiều công sức.

Tiêu Dật.

Nghĩ tới cái này, Mặc Thiếu Thiên cảm giác trong lòng mình đang rất đè nén!

Mặc Thiếu Thiên nhìn tấm hình đó, nhất định phải biết cho rõ!

181. Chương 181: Không Cách Nào Ghét Tiêu Dật!!!!

Edit: Thanh Dâng

Tiêu Dật ăn cơm xong.

Bởi vì nhà Lâm Tử Lam, không có dư phòng, ba phòng ngủ một phòng khách, Hi Hi một phòng, Lâm Tử Lam một phòng, một phòng làm kho chứa đồ, cho nên Tiêu Dật nếu như muốn ở lại, chỉ có thể ngủ ở phòng khách, cho nên bắt buộc dĩ, chỉ có thể trở về rồi.

Sau khi Tiêu Dật rời đi, Lâm Tử Lam cùng Hi Hi nói chuyện phiếm.

“Mẹ, mẹ cùng chú Tiêu Dật ở chung một chỗ, cha thấy cũng không ghen sao?” Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Anh ta sẽ không ăn dấm đâu!”

“Tại sao?”

“Bởi vì anh ta hiện tại đang ăn ngọt!”

Hi Hi cau mày, nhất thời không hiểu mẹ nói vậy là có ý gì.

“Ngọt như thế nào?” Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Đến lúc đó con sẽ biết!”

Lâm Tử Lam không hề muốn chính miệng nói cho Hi Hi biết chuyện này, chỉ là Mặc Thiều Thiên sớm muộn gì cũng có người phụ nữ của mình, Hi Hi nhất định phải đổi mặt, chỉ là chuyện này, Lâm Tử Lam hy vọng chính miệng Mặc Thiều Thiên nói cho Hi Hi biết, mà không phải là cô.

Hi Hi cau mày, nhưng khẳng định là, mẹ cùng cha, giữa hai người, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

Chỉ là nhìn ý tứ hết chỗ chê của mẹ, Hi Hi cũng không hỏi nữa, bởi vì cần nói, mẹ nhất định sẽ nói, nếu đã không nói, thì mẹ cũng có lý do riêng của mình.

Vì vậy, dọn dẹp xong, Hi Hi trở về phòng của mình đi ngủ.

.....

Ngày hôm sau.

Sáng sớm, Lâm Tử Lam vừa muốn đi làm, ra khỏi khu nhà, lại thấy ở đó đỗ một chiếc xe, không phải Tiêu Dật còn có thể là ai?

Lâm Tử Lam đi xuống cầu thang, “Tiêu Dật, thế nào lại tới sớm như vậy?”

“Đương nhiên là đưa Tiểu Lam thân ái của anh đi làm!” Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam, cười nói.

Tiểu Lam. Lâm Tử Lam nghe cách gọi này. Im lặng.

Lâm Tử Lam cười đi tới, “Thật ra thì em cũng có thể tự đi!” Lâm Tử Lam nói.

“Anh biết, nhưng mà anh lại nghĩ muốn đưa em đi làm, chẳng lẽ không được sao?” Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật, cười cười, sau đó lên xe.

Tiêu Dật cũng lên theo, khởi động xe rồi rời đi.

Mặc dù tới A Thị không nhiều lắm, nhưng Tiêu Dật giống như rất quen thuộc các con đường ở đây, rất nhanh đã chở Lâm Tử Lam đến cửa Công ty MK.

“Được rồi, tới nơi rồi, anh về đi!” Nói xong, Lâm Tử Lam định xuống xe.

“Tử Lam!” Chợt, Tiêu Dật gọi cô một tiếng.

Lâm Tử Lam quay đầu lại, nhìn Tiêu Dật. “Sao vậy?”

Con người có chút u lam, ngưng mắt nhìn Lâm Tử Lam, hồi lâu, Tiêu Dật mới mở miệng, “Thật xin lỗi!”

Lâm Tử Lam sửng sốt, không hiểu tại sao bỗng nhiên Tiêu Dật nói xin lỗi.

Giữa bọn họ, giống như rất ít nói xin lỗi, đáy lòng Lâm Tử Lam không khỏi lo lắng.

Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật, “Sao thế? Tự dưng lại nói xin lỗi?”

Tiêu Dật nhìn cô, “Chuyện lúc trước, anh đều biết, thật xin lỗi, anh không có ở bên cạnh em, chỉ là, về sau anh nhất định sẽ hảo hảo bảo vệ em cùng bảo bối, tuyệt đối sẽ không để hai người bị bất kỳ tổn thương nào!” Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam, nói gần từng chữ, nói ra một lời cam kết.

Ngày hôm qua, Tiêu Dật cho người điều tra chuyện gần đây của Lâm Tử Lam, chứng kiến thấy Lâm Tử Lam nhiều lần bị thương, nằm viện, hơn nữa bị người ta bắt cóc, Tiêu Dật có chút giận, lúc ấy không có ở đây bên cạnh cô, nhưng bắt đầu từ bây giờ, Tiêu Dật sẽ bảo vệ bọn họ thật tốt, sẽ không cho họ chịu bất cứ tổn thương nào.

Lời nói mang sự bảo vệ như vậy, luôn làm người ta động lòng.

Nhất là khi Tiêu Dật chăm sóc cho bọn họ trong vòng sáu năm qua, đối với cô rất tốt, rất tỉ mỉ, Lâm Tử Lam có thể cảm nhận được.

Cô nhìn Tiêu Dật, “Chuyện lúc trước, đã qua rồi, cũng sẽ không lặp lại, chỉ là, Tiêu Dật, cảm ơn anh!” Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật, chân thành nói một câu.

Cảm ơn anh chăm sóc cho em cùng bảo bối suốt sáu năm.

Cảm ơn anh vẫn luôn ở bên cạnh em.

Cảm ơn anh đã nói với em những lời này.

Lâm Tử Lam không phải là người sống đời sống thực vật, mà cô là người cũng có tình cảm, Tiêu Dật đối với cô, cô đều nhìn thấy và khắc ghi ở trong lòng.

Cô rất thích tình cảm đáng quý này, thích giữa bọn họ có sự quan tâm nhau, cũng không hy vọng phần tình cảm này bị phá hư đi.

Nghe được Lâm Tử Lam nói, Tiêu Dật cười cười, “Hi vọng có một ngày, ba chữ kia, sẽ là ba chữ khác!”

Lâm Tử Lam không ngốc, thế nào lại nghe không hiểu lời Tiêu Dật nói, chỉ là có lúc, nên cho qua.

“Được rồi, em đi vào đây, kéo lại trễ!” Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật nói.

Tiêu Dật gật đầu, “Ừ, đi đi!”

Vì vậy, Lâm Tử Lam đẩy cửa xe ra, liền bước xuống, đi vào công ty.

Tiêu Dật nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam, khóe miệng mang theo nụ cười, khó có thể nhìn thấu.

Mà lúc này, đứng ở trên lầu, Mặc Thiếu Thiên thấy Tiêu Dật đưa Lâm Tử Lam đi làm, đôi mắt kia tràn ngập lửa giận.

Hơn nữa, bọn họ dừng ở trước cửa công ty lâu như vậy, ngồi ở trong xe để làm cái gì?

Kì thực, người ta cái gì cũng không có, chỉ là Mặc Tổng ở chỗ này nhìn xuống, suy đoán lung tung mà thôi.

Mặc Tổng, nhỏ mọn không đúng?

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên tức tối, ra khỏi phòng, lái xe ra khỏi công ty.

.....

Trong một quán cà phê, khung cảnh ưu nhã, chỉ là vào lúc này, không có người nhiều, chỉ có mấy người, mà Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi là nổi bật nhất.

Hi Hi ngồi đối diện với Mặc Thiếu Thiên, đang uống nước.

“Cha, khó được cha có thời gian rảnh rồi rủ con đi uống nước a!” Hi Hi vừa uống..., vừa nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên ngồi đối diện Hi Hi, sắc mặt tối đen.

“Thế nào? Ghét bỏ cha coi thường con?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi hỏi, giọng nói không vui.

“Sự thật là như thế a!” Hi Hi cũng nói.

Trong khoảng thời gian này, Mặc Thiếu Thiên không còn tới ăn sáng, chỉ khổ nỗi lãng phí bữa sáng yêu cầu của Hi Hi thôi!

Mặc Thiếu Thiên liếc Hi Hi một cái, trong lòng vẫn cực kỳ khó chịu.

Hi Hi uống một hộp nước, nhìn tâm tình cha, hoàn toàn chính xác là rất không sáng khoái, liền mở miệng, “Được rồi, cha, cha tìm con ra ngoài có chuyện gì, nói đi! ?”

Thật ra thì không cần hỏi, Hi Hi cũng biết được.

Mặc Thiếu Thiên lúc này mới nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi, “Con đã sớm biết cha tìm con vì chuyện gì!”

Hi Hi nhú mày, không hề nói gì.

“Tiêu Dật với hai người có quan hệ thế nào?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi khuấy đều ly nước trái cây, “Vấn đề này, tại sao cha không đi hỏi mẹ con!”

“Con cảm thấy mẹ con sẽ nói cho cha biết sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại, nếu như Mặc Thiếu Thiên hỏi, Lâm Tử Lam nhất định sẽ nói: Chuyện này không liên quan tới Mặc Tổng!

Mặc Thiếu Thiên thậm chí cũng có thể nghĩ ra được nét mặt của Lâm Tử Lam cùng giọng nói của cô rồi.

Hi Hi suy nghĩ một chút, “Được rồi, con liền nói cho cha biết!” Hi Hi nói.

“Là như vậy, mẹ cùng chú Tiêu Dật đã quen biết sáu năm rồi !”

“Sáu năm?” Mặc Thiếu Thiên cau mày, nhìn Hi Hi.

Hi Hi gật đầu, “Từ lúc mà con hiểu chuyện, thì đã thấy chú Tiêu Dật vẫn luôn chăm sóc mẹ và con, con nghe mẹ nói, mẹ biết chú Tiêu Dật là bởi vì mẹ cứu chú Tiêu Dật một mạng, cứ như vậy mà quen biết nhau!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, quả thế, bọn họ biết đã sáu năm rồi, hơn nữa sáu năm qua, Tiêu Dật vẫn luôn ở bên cạnh họ.

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy vô cùng khó chịu, thời gian bảy năm nên thuộc về mình, lại bị người khác chiếm mất sáu năm, cảm giác như thế, đối với Mặc Thiếu Thiên mà nói, cực kỳ khó chịu!

“Con tại sao không sớm nói cho cha biết?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi lắc đầu, “Bởi vì quên mất.”

Hi Hi thực sự nói thật, lúc ở cùng Mặc Thiếu Thiên, Hi Hi thật sự hưng phấn quá mức rồi, cho nên quên chuyện của Tiêu Dật, tới lúc Hi Hi nhận được tin tức, nhưng cũng không biết nên làm sao để nói cùng cha, chỉ có thể để cho bọn họ chính mình tự phát hiện.

“Con thích Tiêu Dật?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi hỏi, đôi mắt kia chăm chú nhìn Hi Hi Hi chăm chăm, hình như rất quan tâm đáp án của Hi Hi.

“Cha, mặc kệ con có thích hay không thích chú Tiêu Dật, con cũng đều không có cách nào ghét chú ấy, nếu như không có chú Tiêu Dật thì cũng không có mẹ và con!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, nói gần từng chữ, gương mặt nhỏ nhắn lại viết đầy hai chữ kiên định.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, “Có ý gì?”

Nhắc tới cái này, Hi Hi thở dài, gương mặt nhỏ nhắn bao trùm vẻ lo lắng, “Lúc mẹ sinh con, thiếu chút nữa vì khó sinh mà chết, bác sĩ lúc ấy hỏi muốn giữ lại mẹ, hay là đưa con, mẹ lúc ấy lại quyết tâm muốn giữ lại con, khi chú Tiêu Dật biết, chú ấy liền đi tìm bác sĩ có tiếng nhất, mới bảo vệ được mẹ và con, chú ấy thậm chí còn cầm súng buộc bác sĩ, phải thành công, có thế, mẹ và con mới còn sống!” Hi Hi ý vị sâu xa nói.

Hi Hi bây giờ mới hiểu, lúc ấy chứa súng về phía một người, phải là chuyện nghiêm trọng cỡ nào.

Dù sao, thân phận của Tiêu Dật vốn rất bí ẩn, làm như vậy, không thể nghi ngờ rất dễ bị lộ, nhưng Tiêu Dật còn làm như vậy, vì mẹ, Tiêu Dật làm như vậy!

Chỉ là, thật may là mình cùng mẹ vẫn còn sống. Cho nên, mặc kệ như thế nào, Tiêu Dật đối tốt với Hi Hi, cũng không có làm bất cứ chuyện gì thương tổn bọn họ, Hi Hi không cách nào ghét được Tiêu Dật.

Mặc Thiếu Thiên nghe Hi Hi nói, ngây ngẩn cả người.

Không ngờ Lâm Tử Lam đã phải trải qua chuyện như vậy.

Mặc Thiếu Thiên không cách nào biết được sự khổ sở của người phụ nữ khi sinh con, lại hình như có thể cảm thấy thời điểm Lâm Tử Lam sinh Hi Hi, nghe bác sĩ hỏi muốn giữ lại mẹ hay con, Lâm Tử Lam dứt khoát lựa chọn giữ lại Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên có thể cảm nhận được Lâm Tử Lam rất thương yêu Hi Hi.

Nhưng nghe tới việc làm của Tiêu Dật, Mặc Thiếu Thiên không biết nên nói cái gì.
 Xác thực, khiến một đứa bé ghét người đã từng cứu nó, đây là chuyện không thể nào.
 Mặc dù, Tiêu Dật là người không đội trời chung với Mặc Thiếu Thiên, nhưng không phải với bọn họ.
 Mẹ con họ không cần thiết chịu đựng sự ân oán này.
 “Cha hiểu rồi !” Mặc Thiếu Thiên gật đầu.
 Mặc dù chuyện càng ngày càng phức tạp, nhưng là Mặc Thiếu Thiên thật sự không nên đem phần oán hận này, đẩy lên trên người mẹ con họ.
 Chuyện giữa Mặc Thiếu Thiên cùng Tiêu Dật, tự nhiên sẽ có một kết quả.

182. Chương 182: Mềm Không Được Sẽ Bắt Đầu Cứng

Edit : Oanh Love

Hi Hi nhìn thấy sắc mặt Mặc Thiếu Thiên không được tốt , suy nghĩ một chút mở miệng ” Cha , bất kể như thế nào , người vẫn chính là cha của bảo bối , con hi vọng cha có thể hiểu được cảm nhận của con !”
 Chỉ cần Dật thúc thúc không làm bất cứ chuyện gì gây tổn thương đến mẹ , Hi Hi sẽ không bao giờ đối với Dật thúc thúc sinh ra chán ghét .
 Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi , anh biết những lời Hi Hi vừa mới nói không phải là không có đạo lý .
 Anh suy nghĩ một chút , hỏi bé ” Vậy rốt cuộc con thích Tiêu Dật nhất ? Hay là cha nhất ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi nường mày hỏi .
 Nghe Mặc Thiếu Thiên hỏi lời này , Hi Hi nở nụ cười , cha , người cũng có ngày hôm nay a ?
 Thật không ngờ cha lại không tự tin như thế , cha , lúc này không giống tác phong hàng ngày của người chút nào !
 ” Thật sự , lúc trước khi cha chưa xuất hiện , con luôn cảm thấy Dật thúc thúc rất thích hợp trở thành cha của con nhất....” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên , chậm rãi nói .
 Vừa dứt lời , trên mặt Mặc Thiếu Thiên liền xuất hiện vẻ lo lắng .
 ” Thế nhưng , sau khi con gặp cha , trong lòng con vẫn tổng cảm thấy cha là tốt nhất !” Hi Hi mỉm cười , bổ sung thêm một câu .
 Sau khi Mặc Thiếu Thiên nghe Hi Hi nói xong , sắc mặt anh mới hơi chuyển biến tốt đẹp hơn một chút .
 Hi Hi chỉ có thể có duy nhất một người cha là anh , mặc dù Tiêu Dật đã hết lòng chiều cố mẹ con bọn họ nhiều năm như vậy , nhưng Mặc Thiếu Thiên cũng không cho phép !
 Lúc này Hi Hi lại nói thêm một câu ” Đương nhiên là phải ủng hộ bản chánh nha !

... ..

Cuối cùng Mặc Thiếu Thiên cũng nghĩ thông suốt , dù sao Tiêu Dật cũng đã hết lòng chiều cố mẹ con bọn họ trong suốt 7 năm , anh cũng không cách nào ép buộc mẹ con bọn họ đều hận Tiêu Dật giống anh , dù sau trong khoảng thời gian 7 năm qua , anh chưa từng đặt chân vào thế giới của hai mẹ con họ , trong cuộc sống của Tử Lam và Hi Hi suốt 7 năm qua không có sự hiện diện của anh , đối với họ anh chỉ là một dấu chấm hỏi chưa có câu trả lời thích đáng , cho nên anh biết anh không có quyền yêu cầu những thứ.....này .
 Thế nhưng , chuyện giữa anh và Tiêu Dật , sớm muộn gì cũng sẽ có một kết quả .
 “Tiêu Dật biết thân phận thật sự của con chưa ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi hỏi .
 Hi Hi lắc đầu ” Không biết , con không để ẹ nói cho Dật thúc thúc biết !”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu , không biết thì tốt rồi , nếu như sau này thật sự xảy ra chuyện , cũng sẽ không phát sinh thêm nhiều vấn đề phiền phức .

” Bảo bối , nếu như có một ngày cha và Tiêu Dật trực tiếp phát sinh xung đột , con sẽ làm sao ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi hỏi .

Hi Hi suy nghĩ một chút ” Con nhất định sẽ dẫn mẹ đi thật xa !”

” Vì sao ?”

” Sợ hai người sẽ làm tổn thương mẹ a !” Hi Hi thẳng thắn trả lời một câu .

... ..

Đứa nhỏ này có cần thẳng thắn đưa ra rõ lập trường của mình như vậy không ?

Đề tài được thả lỏng một chút , Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên ” Cha , người và mẹ trong lúc đó sẽ không xảy ra chuyện chứ ?”

Mặc Thiếu Thiên nhướn mày , nhìn về phía Hi Hi ” Vì sao con lại hỏi như vậy ?”

” Con luôn cảm giác được giữa các người có cái gì đó là lạ !”

” Mặc Thiếu Thiên mím môi , không nói thêm điều gì , sắc mặt anh cũng không được tốt cho lắm .

Hi Hi nhìn vào bộ dạng hiện tại của Mặc Thiếu Thiên , bé nhếch môi mỉm cười ” Cha , người tức giận như vậy , không phải là trong lòng đang lo lắng mẹ sẽ bị Dật thúc thúc cướp đi sao?”

Hi Hi vừa nói xong một câu như thế , Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên quay đầu sang nhìn bé , sau đó khóe miệng lộ ra một nụ cười khinh miệt lạnh lùng ” Con nghĩ có khả năng đó sao ?”

Nghe thế , Hi Hi nhúu mày , đưa tay khuấy ly nước trái cây một chút .

” Không thể nào sao ? Cha , đừng trách con trai không có nhắc trước cho cha biết , theo nhận biết của con , Dật thúc thúc rất thích mẹ , điều này , ai cũng có thể nhìn ra !” Hi Hi nói một câu cảnh tỉnh cha bé , nếu như Dật thúc thúc thật lòng không thích mẹ bé , vì có gì lại phải chiều cố mẹ con bọn họ trong suốt 7 năm , lâu như vậy vẫn không thay đổi .

Tuy rằng , đáp án này Mặc Thiếu Thiên đã sớm biết , thế nhưng chính tai nghe Hi Hi nói ra , trong lòng không biết là tư vị gì ...rất khó chịu , khổ sở , không cam tâm hay không chấp nhận kết quả như thế ?

Trong lòng anh , lại cảm thấy buồn bực bất an .

Hi Hi rốt cuộc cũng nhìn ra .

Cha , người rốt cuộc không có lòng tin mình sẽ thành công sao ? Người còn chần chờ gì nữa ...

” Cha , bản thân Hi Hi là con trai bảo bối của người , nhất định sẽ ủng hộ cha tới cùng , con cũng nên nhắc nhở người , tình cảm giữa mẹ và Dật thúc thúc có trụ cột rất tốt , mẹ lại là một người rất có lý trí , nếu như mẹ một khi đã bị theo đuổi thành công , thì con dám chắc cha sẽ không có cơ hội nào nữa đâu !” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên , gần từng chữ nói , bé muốn nhắc nhở cho cha biết .

Lúc này , Mặc Thiếu Thiên không có tiếp tục phản bác nữa , chân mày anh nhíu chặt lại .

Hi Hi nhìn cha bé cuối cùng cũng bị thuyết phục , trong lòng âm thầm cảm thấy cao hứng , nói tiếp ” Đến lúc đó , cha cũng đừng hối hận !”

Nghe vậy , Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi , khóe miệng lộ ra một chút khinh miệt , sau đó chắc chắn cười ” Hối hận sẽ là ai còn chưa xác định trước được !”

... ..

” Tình cảm có nền móng thì thế nào ? Cha và mẹ con còn không phải đã sinh ra con sao !” Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói , so sánh với Tiêu Dật , anh vẫn tương đối chiếm ưu thế nhiều hơn !

Nghe được câu này , Hi Hi thật sự muốn vỗ bàn kêu to ” Tốt !”

Cha , người nên sớm phải như thế chứ !

” Vậy cha , người dự định sắp tới sẽ bắt đầu hành động như thế nào ?” Hi Hi tò mò hỏi .

Mặc Thiếu Thiên quét mắt liếc Hi Hi một cái , khoe miệng hiện lên nụ cười tà mị ” Đến lúc đó con sẽ biết !”

” Cha , con với nhắc lại lần cuối cùng , mẹ thích mềm không thích cứng đâu nhé ! Người nhất định không thể cứng rắn đối với mẹ chỉ có thể mềm !” Hi Hi nói .

Mặc Thiếu Thiên nín nhứ mày .

Anh cũng biết rõ tính tình của Lâm Tử Lam cực kỳ bướng bỉnh , tùy ý , nhưng đối với nữ nhân này ngoại trừ dùng sức mạnh , đích xác anh không biết phải làm sao .

” Con xác định ?”

Hi Hi gật đầu ” đương nhiên , đối với dạng người như mẹ , nhất định phải mềm , nữ nhân nha , cũng cần phải truy họ mới được , không ai hiểu mẹ nhất bằng con đâu !”

Sau khi Mặc Thiếu Thiên nghe được ý kiến của Mặc Thiếu Thiên , trong lòng anh có chút không quá tin tưởng vào việc này .

” Con nói thử xem , liệu cha làm như vậy có thành công không đây ?” Mặc Thiếu Thiên bày tỏ thái độ có chút hoài nghi .

Hi Hi gật đầu một cái ” đương nhiên !” Thái độ của Hi Hi vô cùng khẳng định , bộ dáng như thế , giống như ta đây là người hiểu rõ nhất về cách tán gái vậy .

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày , miễn cưỡng chấp nhận , nghĩ tới bộ dạng của Lâm Tử Lam , nếu mềm không thành công thì hẳn sẽ lại cứng có sao đâu .

... ..

Trong công ty , phòng thiết kế gần đây xảy ra một chuyện hấp dẫn ...

Nhân vật số 1 , không thể nghi ngờ chính là Tử Lam .

Chuyện hôm qua Tử Lam được một nam nhân đẹp trai thần bí đón cô tan ca , hai người lại vô cùng thân mật với nhau trước cửa công ty , sáng sớm hôm nay lại tiếp tục đưa nàng đến công ty , mọi người tự nhiên sẽ nhận định rằng nam nhân đẹp trai kia chính là bạn trai của Tử Lam .

Mọi người nhìn không được vẫn cứ tiếp tục bát quái , về phần Tử Lam , cô chỉ mỉm cười từ chối cho ý kiến , cô chỉ nói giữa hai người đơn giản chỉ là bạn bè , tin hay không thì tùy bọn họ , cô không quan tâm .

Nhiều lời chỉ vô ích thôi , càng giải thích , thì có vẻ giống như bản thân đang cố tình che giấu .

Cảnh Thần cũng tò mò ” Tử Lam , tớ thế nào lại không biết cậu còn quen biết được một nhân vật như vậy ?”

Trên mặt Tử Lam tỏ vẻ vô tội ” Tiêu Dật là bạn bè lúc chúng tớ còn bên nước Mỹ đã quen nhau , sau khi tớ về nước thì hai người cũng ít khi liên lạc với nhau , cho nên đương nhiên không nhắc qua với cậu !” Tử Lam nói rõ ngọn nguồn cho Cảnh Thần hiểu .

Lúc này , đôi mắt của Cảnh Thần đột nhiên nheo lại , cô tiến lại gần sát bên Tử Lam .

” Theo tớ nghĩ , quan hệ giữa cậu và anh bạn kia không đơn giản chỉ là bạn bè như vậy ?” Cảnh Thần lại gần bên lỗ tai Tử Lam nhỏ giọng nói , trên mặt cười thật tươi , nhìn vào có vẻ rất ái muội , mập mờ .

Tử Lam nhìn Cảnh Thần , sau đó lui về sau một chút tạo ra khoảng cách , suy nghĩ một chút cô mở miệng ” Ân , so với bạn bè càng thân mật hơn một chút !”

Biết được điều này , Cảnh Thần giật mình , sửng sốt được một lúc , sau đó nhìn Tử Lam ” Chẳng lẽ anh ta chính là nguyên nhân cậu vẫn luôn cự tuyệt Mặc Tổng chúng ta sao ?” Sau khi nghe Tử Lam nói những lời này ...cảnh Thần chỉ nghĩ đến khả năng này chiêm cao nhất !

Bất quá , Tử Lam nghe được Cảnh Thần nói như thế....., đầu tiên cô sững sốt , tiếp đó cô lập tức nở nụ cười thật tươi ” Cảnh Thần thân ái , sức tưởng tượng của cậu quả thật rất phong phú !”

” Vậy cậu còn không mau thẳng thắn để được khoan hồng , chống cự nghiêm trị !” Cảnh Thần nhìn Tử Lam , gần từng chữ nói.

Tử Lam suy nghĩ một chút , tốt nhất nên đem chuyện này nói rõ cho Cảnh Thần một chút .

Cảnh Thần sau khi nghe Tử Lam kể rõ đầu đuôi , sau đó cô nhún mày ” Cậu nói thật sao , anh ta đã dốc lòng chiều cổ mẹ con cậu trong suốt 7 năm ?”

Tử Lam gật đầu .

Quan hệ của bọn họ , không đơn giản chỉ là bạn bè bình thường , nhưng xem ra so với bạn bè càng thêm thân thiết , nói đúng hơn là tình thân trong gia đình !

Có khi so với tình thân càng quan trọng hơn một chút !

Biết được mọi việc , Cảnh Thần nhanh chóng đưa ra một kết luận chắc chắn , Tiêu Dật tuyệt đối rất thích Tử Lam .

Không có một người nào , không có một nam nhân nào vô duyên vô cớ chiều cổ mẹ con nàng suốt 7 năm , cho dù giữa bọn họ trong lúc đó có là ân nhân cứu mạng của nhau , thế những đại khái có thể dùng tiền để giải quyết , mà Tiêu Dật cũng không làm như vậy , anh chọn cách chiều cổ mẹ con bọn họ .

Cho nên , Tiêu Dật thích Tử Lam .

Cảnh Thần kết luận chắc chắn .

Trong chuyện này , cho dù Cảnh Thần không nói , trong lòng Tử Lam vẫn hiểu rõ hơn ai hết .

Cho nên , Cảnh Thần cũng không nói gì thêm , bất quá được một lúc , cô vẫn nên giành lại cho Tử Lam khoảng không gian riêng .

” Tử Lam thân ái , cậu nhất định phải hạn phúc !” Cảnh Thần nhìn Tử Lam , cuối cùng cô chỉ có thể khích lệ cho Tử Lam một câu như thế .

Đơn giản một câu , cũng là lời nói chân thành nhất của cô .

Tử Lam nhìn Cảnh Thần mỉm cười ” Cuộc nhất định cũng sẽ như thế !”

Cảnh Thần nhướng mày , trên mặt tràn đầy tự tin , mỉm cười ” Dĩ nhiên là thế !”

Ngay vào lúc này , có một bóng dáng tiến tới trước mặt bọn họ , người đó không ai khác chính là Diệp An Nhiên .

Cô đi ngang qua chỗ bọn họ đang đứng , tiến thẳng vào phòng giải khát , thế nhưng bóng lưng trông thật ngạo nghễ , so với ngày thường giống như là hai người khác biệt .

Lúc vừa nhìn thấy Diệp An Nhiên , Cảnh Thần suy nghĩ một lúc , sau đó quay sang nhìn Tử Lam ” Cậu có biết giữa Diệp An Nhiên và Mặc Tổng có quan hệ gì không ? ”

Tử Lam nhìn Cảnh Thần , sau đó lắc đầu , vô tình mở miệng hỏi một câu ” Là quan hệ gì ?”

” Tổ nghe người ta kể lại , cô ta chính là mối tình đầu của Mặc Tổng chúng ta đó !” Cảnh Thần gần từng chữ nói .

Mối tình đầu sao....

Nghe thế , Tử Lam hơi ngán ngán một chút .

Mọi người đều nói , mối tình đầu , quả thật là đẹp nhất , cũng rất khó quên nhất .

Tại sao , đến lượt cô , nó lại trở nên nát bét nhất !

Đối với nam nhân mà nói , bọn họ giống nhau đều cảm thấy khó có thể quên được tình yêu đầu tiên của mình !

Cho nên , Diệp An Nhiên chắc chắn cảm thấy Mặc Thiếu Thiên không thể quên đi mối tình đầu tiên giữa cô ta và Mặc Thiếu Thiên sao ?

” Cậu nghe ai nói vậy ?” Tử Lam nhìn Cảnh Thần hỏi .

” Tổ nghe đồng nghiệp khác nói lại , thế nhưng đó là sự thật , bởi vì bọn họ nghe chính miệng Diệp An Nhiên kể lại !” Cảnh Thần cười chế giễu .

Chính miệng Diệp An Nhiên nói sao.... ..

Tử Lam ngây ngẩn cả người , cô không một lời oán trách .

Cảnh Thần nhìn theo phương hướng Diệp An Nhiên vừa biến mất , thì thào tự nói ” Không ngờ , cô ta lại là mối tình đầu của Mặc Tổng”

Tử Lam cười ” Có lẽ mối tình đầu này không đơn giản như vậy đã kết thúc !”

Cảnh Thần nghe xong , sau đó nhìn Tử Lam , nhướn mày , biểu hiện tán thành .

” Bất quá , mối tình đầu thì thế nào ? Bao nhiêu người đều kết hôn xong rồi sau đó lại ly hôn đấy thôi , mối tình đầu cũng chẳng thể nói lên được điều gì cả ? Từ xưa đến nay , ít nhiều mối tình đầu cũng đều không thể ở bên nhau được thế thôi !”

183. Chương 183: Mặc Tổng Bắt Đầu Hành Động

Edit : Oanh Love

” Bất quá , mối tình đầu thì thế nào ? Bao nhiêu người đều kết hôn xong rồi sau đó lại ly hôn đấy thôi , mối tình đầu cũng chẳng thể nói lên được điều gì cả ? Từ xưa đến nay , ít nhiều mối tình đầu cũng đều không thể ở bên nhau được thế thôi !”

Cảnh Thần cô nương nói chuyện trông thật bưng bít , thế nhưng không thể không thừa nhận một điều , cô ta nói rất đúng lại có lý .

Tử Lam khẽ cười , không nói gì thêm nữa .

Cảnh Thần chăm chọc thêm vài câu , cũng không còn hăng hái như củ quay trở về chỗ làm việc của mình .

Tử Lam ngồi yên tại chỗ , lúc này , Hi Hi lại gọi điện thoại đến .

” Mẹ thân ái , đang bận rộn sao ?” Điện thoại bên kia truyền đến giọng nói đầy vui sướng của Hi Hi .

“Có chuyện gì cứ nói thẳng !” Tử Lam thẳng thắn cắt ngay lời của bé , lúc này Hi Hi gọi điện thoại đến tuyệt đối là có chuyện !

“Thật ra cũng không có chuyện gì , con chỉ muốn nói với mẹ một tiếng , ngày hôm nay cha hẹn bảo bối ra gặp mặt !”

Nói đến đây , Tử Lam dừng lại công việc trên tay một chút , nhấn mạnh âm thanh hỏi ” Sao đó thì sao ?”

“Sau đó cha hỏi quan hệ giữa con và Dật thúc thúc là như thế nào !”

” Sau đó nữa ?”

” Tiếp đó con liền đem chuyện quan hệ giữa chúng ta và Dật thúc thúc là như thế nào , tất cả đều nói rõ với cha !” Hi Hi chỉ nói đúng sự thật .

... ..

Thật ra , đáp án này đều nằm trong dự đoán của cô .

Tử Lam suy nghĩ một chút , cô biết nhất định Mặc Thiếu Thiên sẽ hỏi , cũng không nói thêm gì , chỉ “Àn ” một tiếng .

“Mẹ , người không tức giận sao ?” Hi Hi hỏi .

“Không có gì để phải tức giận , anh ta sớm hay muộn gì cũng sẽ biết !” Tử Lam gần từng chữ nói .

” Mẹ , người thật anh mình !”

” Bớt nhỉnh hót!”

” Bảo bối chỉ là ăn ngay nói thật !” Hi Hi kháng nghị .

Tử Lam suy nghĩ , sau đó hỏi ” Cha con còn nói thêm cái gì ?”

Hi Hi suy nghĩ một chút ” Không có !”

“Ân !” Tử Lam gật đầu . cũng không hỏi thêm điều gì nữa .

Hi Hi cười ” Được rồi mẹ , con chính là muốn nói cho người một tiếng , không có chuyện gì nữa , con sẽ không quấy rầy người !”

“Ân !” Tử Lam gật đầu .

” Mẹ , tạm biệt !”

” Tạm biệt !”

Sau khi điện thoại vừa kết thúc , Tử Lam thoáng cái hít thở thật sâu , chuẩn bị làm việc .

... ..

Mà bên kia Mặc Thiếu Thiên và Hi Hi sau khi tách ra , anh cũng trở về công ty .

Bên trong phòng làm việc , anh ngồi trên ghế tổng giám đốc , một tay vuốt cằm , đôi mắt híp lại , dường như đang suy nghĩ cái gì đó .

Ngay vào lúc này , Mạc Lương gõ cửa tiến vào .

” Mạc tổng , về chuyện thư kí mới , là điều từ bộ phận nhân sự hay là một lần nữa thông báo tuyển dụng ?” Mạc Lương nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi .

Lúc này , Mặc Thiếu Thiên mới hồi phục tinh thần lại , vốn là thư kí mang thai , muốn xin nghỉ dài hạn để sinh em bé , cho nên hiện tại vị trí thư kí bị bỏ trống .

“Điều từ bộ phận nhân sự sao !” Mặc Thiếu Thiên nói .

Nếu như người mới được thông báo tuyển dụng vào làm.....còn cần một thời gian mới có thể quen thuộc với công việc , nhưng nếu như điều từ bộ phận nhân sự, rất quen thuộc bên này như thế đưa vào hoạt động , chỉ cần làm tốt giao tiếp , có thể trực tiếp bắt đầu vào công việc .

Mạc Lương nghe Mặc Thiếu Thiên nói , cậu gật đầu ” Được , tôi sẽ đi chuẩn bị !”

Mạc Lương vừa đi đến cửa phòng , Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới điều gì đó ” Chờ một chút !”

Mạc Lương quay đầu lại ” Mạc tổng , còn có chuyện gì sao ?”

” Thông báo cho bộ phận nhân sự , chức vị thư kí , tạm thời để Lâm Tử Lam đảm nhiệm !” Mặc Thiếu Thiên nói .

” Hả ?”

“Không nghe rõ tôi nói gì sao ? Còn không đi mau !”

” Dạ !” Mạc Lương cũng không kịp suy xét , càng không dám đi hỏi , trực tiếp đi ra ngoài .

Thế nhưng , Mạc Lương hoàn toàn có thể xác định một chuyện chính là , Mạc tổng và Lâm tiểu thư nhất định có quan hệ mờ ám nào đó !

Sau khi Tử Lam nhận được mệnh lệnh như thế , ngây ngẩn cả người .

Cô rất muốn hỏi , tại sao lại là mình ?

Tất cả mọi người quả thật cảm thấy ước ao , hận , ghen tị với cô , chỉ là Tử Lam không muốn đảm nhiệm chức vị thư kí đó , bởi vì....việc này biểu hiện , sau đó cô phải mỗi ngày đối mặt với Mặc Thiếu Thiên a a a !

Mạc Lương nói ” Cái này đều do bộ phận nhân sự điều động , Lâm tiểu thư , tôi biết cô rất vất vả , thế nhưng hiện tại , cô nhất định phải tiếp nhận !

” Lâm tiểu thư , chỉ là tạm thời thay mặt , đợi khi tìm được người thích hợp đảm nhiệm chức vị thư kí , cô sẽ không cần cực khổ như thế nữa !”

” Lâm tiểu thư , cô yên tâm , cô tạm thời nhận chức vị thư kí , sẽ có gấp đôi tiền lương !”

” Lâm tiểu thư , việc khẩn cấp trước mắt , nhất định cô phải đồng ý mới được !”

... ..

Nói nhiều như vậy , đơn giản chỉ có một mục đích duy nhất chính là muốn Tử Lam đồng ý .

Thế nhưng Mạc Lương đều tận tình khuyên bảo nói nhiều như vậy , Tử Lam vẫn còn có thể cự tuyệt sao ?

Bất quá , Tử Lam suy nghĩ một chút , hay là cô đi tìm Mặc Thiếu Thiên .

Đứng trước cửa phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên , Tử Lam gõ cửa một cái .

” Vào đi !”

Tử Lam đẩy cửa vào , khi Mặc Thiếu Thiên nhìn thấy người đến chính là Lâm Tử Lam , nhú mày ” Lâm tiểu thư , có chuyện gì không ?”

Tử Lam đi tới trước mặt nhìn Mặc Thiếu Thiên , mở miệng ” Mặc tổng ,về việc chức vị thư kí tạm thời , sợ là tôi không có cách nào đảm nhiệm được !”

Mặc Thiếu Thiên lười biếng nhú mày ” Cho nên ?”

” Cho nên , Mặc tổng hãy tìm người khác !” Lâm Tử Lam nói .

Mặc Thiếu Thiên nhú mày ” Lâm tiểu thư , cô nói cô không cách nào đảm nhiệm được , quả thật cảm thấy nghi ngờ năng lực làm việc của mình sao ?”

” Không có , chỉ là hiện tại trên tay tôi còn có việc phải làm , sợ rằng không thể đảm nhiệm vị trí thư kí tạm thời !”Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên gần từng chữ nói , cô cũng không nghi ngờ về năng lực làm việc của mình .

Mặc Thiếu Thiên nhú mày ” Lâm tiểu thư , anh tin tưởng năng lực làm việc của em , bây giờ là giai đoạn giao tiếp , em cũng có thể cùng lúc đảm nhiệm và hoàn thành cả hai công việc !”

” Nhưng mà....”

” Lâm tiểu thư , đây là bộ phận nhân sự điều động như thế , em thân là một nhân viên của MK , hi vọng em có thể làm việc theo an bài của công ty !” Mặc Thiếu Thiên gần từng chữ nói .

... ..

Tử Lam còn có thể nói cái gì sao ?

Lời vừa tới miệng đều bị Mặc Thiếu Thiên ngăn chặn sít sao .

Lâm tiểu thư , em yên tâm đi , chức vị trí tạm thời , em nhất định cũng sẽ nhận được tiền lương hàng tháng và cả tiền thưởng nữa !” Mặc Thiếu Thiên nói .

... ..

Được rồi !

Tử Lam đã không có năng lực để nói tiếp nữa .

Cô chỉ có thể thỏa hiệp .

” Được , tôi đã biết !” Tử Lam vô lực để để phản kháng , chỉ có thể thỏa hiệp .

Thấy Tử Lam chịu thỏa hiệp , khoe miệng Mặc Thiếu Thiên hơi nhếch lên .

” Nếu như không có chuyện gì , tôi xin phép đi ra ngoài trước !” Tử Lam nói .

” Ân, cùng thư kí làm xong giao tiếp !” Mặc Thiếu Thiên nói .

Tử Lam gật đầu , lui ra ngoài .

Vốn là muốn đi vào thoái thác , thế nhưng không ngờ chỉ mới vài câu đã bị Mặc Thiếu Thiên thuyết phục .

Không , chính xác mà nói chính là anh ta dùng chủ nghĩa bá đạo của mình ép cô không được từ chối .

Bất đắc dĩ , thư kí thì thư kí có sao !

Dù sao cũng chỉ là tạm thời thay mặt .

Khi tìm được thư kí mới cô sẽ được tự do .

Tử Lam tự động an ủi mình như vậy .

Tử Lam xác định muốn như thế rất đơn giản , chỉ là công việc cần phải giao tiếp , nàng chỉ cần giao tiếp buổi trưa một chút .

May là cô có một trí nhớ rất mạnh mẽ , trong phương diện làm việc rất có năng lực lại mạnh mẽ , cho nên mới có thể nhớ thật kỹ nhiều điều .

... ..

Tin tức này vừa truyền ra , sắc mặt của Diệp An Nhiên ngay lập tức biến đổi không được tốt cho lắm , cô không ngờ Mặc Thiếu Thiên vậy mà để cho Lâm Tử Lam làm thư kí .

Chỉ cần nghĩ đến sau đó hai người sớm chiều đều chạm mặt nhau , sắc mặt của cô liền xấu đi .

Đứng trong phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên , Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên dửng dưng gọi ” Thiếu Thiên....”

Mặc Thiếu Thiên ngẩng đầu lên nhìn Diệp An Nhiên , nhíu mày hỏi ” Nhiên Nhi , sao em lại tới đây ?”

Diệp An Nhiên mỉm cười ” Không có gì , em chỉ muốn tới gặp anh một chút !”

” Thế nào ? Em đã quen thuộc với công việc chưa ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi .

” Ân , cũng không tệ lắm , người ở bộ phận quảng cáo đều đối với em rất tốt !” Diệp An Nhiên cười nói .

Diệp An Nhiên mỉm cười nhìn Mặc Thiếu Thiên ” Thiếu Thiên , em nghe nói , hiện tại Lâm tiểu thư đảm nhiệm vị trí thư kí , có thật không ?”

Mặc Thiếu Thiên không ngờ Diệp An Nhiên sẽ hỏi chuyện này , bất quá vẫn gật đầu ” Đúng !”

” Em cảm thấy Lâm tiểu thư làm việc ở phòng thiết kế , cũng không phải chuyên về văn kiện , tại sao lại có thể là cô ta ?” Diệp An Nhiên làm bộ không giải thích được nên mới hỏi như thế .

Tuy rằng cô rất bất mãn , nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài , cô chỉ có thể biểu hiện mình chỉ là hiếu kì một chút .

Đây cũng chính là điểm thông minh của Diệp An Nhiên .

Ngay cả khi cô rất bất mãn , cũng không bao giờ biểu hiện ra cho người khác biết .

Đối với vấn đề của Diệp An Nhiên , Mặc Thiếu Thiên hơi nhíu mày ” Lâm Tử Lam mặc dù làm việc tại phòng thiết kế , nhưng anh quả thật cảm thấy năng lực làm việc của cô ta rất mạnh , hiện tại đảm nhiệm chức vị thư kí , không có gì không tốt , huống chi , đây là bộ phận nhân sự điều động , đương nhiên cũng do bọn họ an bài !” Mặc Thiếu Thiên gằn từng chữ nói .

Bộ phận nhân sự điều động như thế

Thực sự có phải như vậy không ?

Trong lòng Diệp An Nhiên cười lạnh , nhưng không nói ra “ Ân , năng lực làm việc của Lâm tiểu thư quả thực rất mạnh mẽ , nhưng em luôn có cảm giác , cô ta không chuyên về văn kiện , rất không thích hợp để đảm nhiệm việc này !”

Mặc Thiếu Thiên đột nhiên sững sốt một chút , sau đó ngẩng đầu nhìn Diệp An Nhiên ” Có thích hợp hay không , bộ phận nhân sự sẽ an bài , Nhiên Nhi , việc hiện tại em nên cố gắng làm tốt công việc bên bộ phận quảng cáo đã giao !”

Diệp An Nhiên sững sốt , không ngờ vấn đề cứ như vậy bị Mặc Thiếu Thiên ngừng lại , nhưng vì sao , cô có cảm giác dường như Mặc Thiếu Thiên đang bảo vệ Lâm Tử lam ?

Cô quả thật cảm thấy Mặc Thiếu Thiên không muốn tiếp tục nói về vấn đề này nữa , nhìn Mặc Thiếu Thiên , gật đầu ” Em đã biết !”

” Ân , nhất định phải có thành tích thật tốt !” Hai tay Mặc Thiếu Thiên khoát lên vai của Diệp An Nhiên , nhếch môi cười , cổ vũ cô .

Diệp An Nhiên gật đầu , không còn gì để tiếp tục nói .

... ..

Bởi vì hiện tại Tử Lam tạm thời đảm nhiệm chức vị thư kí , cho nên tất cả mọi người đều biểu hiện đối với Tử Lam các loại ước ao một ngày nào đó có thể tốt số giống như cô .

Mặc dù cô đang đảm nhiệm trị trí tại phòng thiết kế , tiền cũng không mất , nhưng mọi người đều biết , cô là thư kí của Mặc Thiếu Thiên , tiền thưởng không ít .

Bất quá , phải làm một lúc hai công việc , sẽ mệt chết .

Sau khi giao tiếp xong , rất nhanh Tử Lam tiến hành phân loại , đủ các loại ký hiệu , Tử Lam dùng biện pháp riêng của mình để ghi chép.

Cho nên , coi như cô thích ứng không tệ .

Tử Lam rất có bản lĩnh , nếu như đổi thành người khác sớm đã bị đồng tư liệu này bức điên .

Cô làm việc rất có quy tắc , cho nên vận dụng biện pháp của mình chưa đến trưa đã sắp xếp xong tất cả .

Vẫn may , ở phương diện khác , cô vẫn rất mạnh mẽ .

Trần Mặc nhìn cô ” Tử Lam , tuy rằng phải làm cùng lúc đến hai công việc , thế nhưng cũng không còn cách nào khác , công việc của thư kí tôi thật không thể giúp gì được cô , nhưng về những case thì chúng tôi ở đây sẽ cùng nhau phụ trách , có ý kiến gì không , có gì cứ nói với tôi !”

Tử Lam gật đầu , sáng khoái nói ” Yên tâm , tôi nhất định sẽ không khách khí !”

Trần Mặc bật cười , nhìn Lâm Tử Lam một chút bộ dáng mệt mỏi cũng không có , anh càng thêm kính phục cô nhiều hơn .

Quả thật anh luôn cảm thấy Tử Lam thuộc về loại người điển hình rất có quy tắc , cho nên

184. Chương 184: Cùng Nhau Đi Xả Giao

Edit : Oanh Love

Quả thật anh luôn cảm thấy Tử Lam thuộc về loại người điển hình rất có quy tắc , cho nên.... dù lượng công việc có lớn hơn nữa , cô cũng sẽ dùng biện pháp riêng của mình để hoàn thành thật tốt .

Cho nên , việc lúc này phải làm Tử Lam tương đối có thể chấp nhận .

Thoáng cái đến buổi trưa , Tử Lam sắp xếp xong tất cả tư liệu rất tốt , rất nhanh đã đến giờ tan ca , cô lại bị gọi đi .

Bởi vì buổi tối hôm nay Mặc Thiếu Thiên còn có một cuộc hẹn , Tử Lam thân là thư kí tạm thời , nên cô buộc phải đi theo .

Theo như Mặc Thiếu Thiên đã nói , đây là trách nhiệm mà một thư kí phải làm .

Cho nên , Tử Lam còn có thể nói cái gì ?

Nhanh chóng cầm điện thoại lên gọi cho Hi Hi một cuộc , bảo với bé tối cô mới có thể trở về , sau đó sửa soạn lại một chút theo Mặc Thiếu Thiên đi ra ngoài .

Tại nhà hàng .

Trong một căn phòng riêng gồm ba nam một nữ .

Tử Lam theo Mặc Thiếu Thiên vừa mới đặt chân vào cửa , hai người nhất thời trở thành tiêu điểm mọi người chú ý .

Mặc Thiếu Thiên vừa mới đi vào , lập tức đã có người đứng lên nắm tay hàn huyên ” Mặc tổng , cậu đã đến rồi !”

Mặc Thiếu Thiên hào phóng cười ” Lý tổng , các vị, thật ngại tôi đến muộn để mọi người đợi lâu !”

” Mặc tổng , chúng tôi cứ tưởng hôm nay cậu sẽ không tới luôn chứ !” Lý tổng cười nói .

” Làm sao có thể , tôi đã hẹn với mọi người , thì sao lại có thể không đến được ?” Mặc Thiếu Thiên khiêm tốn cười nói .

Tử Lam vẫn đứng phía sau Mặc Thiếu Thiên , trên mặt mang theo một nụ cười nghề nghiệp tươi cười , yên lặng hợp lý trở thành một người làm nền .

” Vị này chính là ?”

” Thư kí của tôi , Lâm Tử Lam tiểu thư !” Mặc Thiếu Thiên giới thiệu sơ lược .

” Nghe nói , Mặc Tổng thuộc loại nam nhân hoàng kim số 1 tại A Thị này , không ngờ ngay cả thư ký cũng xinh đẹp như vậy !” Lý tổng cười nói .

Sặc ! Sủa !

Đây là đang khen cô sao ?

Tại sao lại khen ngợi một cách kỳ lạ như thế , Tử Lam càng nghĩ càng cảm thấy rất kỳ quái mà .

Bất quá , Tử Lam vẫn như cũ trên mặt luôn tỏ ra khiêm tốn , hướng Lý tổng gật đầu chào ” Lý tổng !” cô lễ phép gọi một tiếng .

Lý tổng nhìn Tử Lam , đối với thái độ đoan trang ôn hòa của cô như thế , rất hài lòng !

Lúc này , Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại nhìn Tử Lam liếc cô một cái , nhú mày , những khóe miệng anh vẫn mỉm cười ” Lý tổng quá khen !”

... ..

Đây rốt cuộc là đang khích lệ ai ?

Tìm vị trí , ngồi xuống .

Lý tổng nhìn Mặc Thiếu Thiên ” Mặc tổng , hôm nay cậu đến trễ , chuyện về case kia nhất định phải thủ hạ lưu tình a !”

Mặc Thiếu Thiên đảo mắt nhìn lướt qua bọn họ ” Lý tổng nói đùa sao , ngày hôm nay tôi đến trễ , xin tự nguyện phạt ba ly ?” Mặc Thiếu Thiên bưng rượu lên , uống một hơi cạn sạch .

Thắng thắng , lưu loát .

Tử Lam ngồi bên cạnh nhìn , cô biết Mặc Thiếu Thiên cố ý đến trễ , hiện tại lại tự phát ba ly , rõ ràng anh ta đang cố ý .

Như vậy , khí thế ,mặt mũi đều đủ , miệng cũng chấm dứt tiếng cười .

Có đôi khi không thể không bội phục Mặc Thiếu Thiên , tuy rằng những việc này đều là những việc làm rất nhỏ , nhưng lại rất hữu dụng , trong khoảng thời gian ngắn , ba người đều á khẩu không trả lời được .

Lúc này , Mặc Thiếu Thiên lại mở miệng trước ” Lý tổng , Quý tổng đã suy nghĩ kỹ về mảnh đất kia của tôi chưa , tuy rằng hiện tại nó có chút xa xôi , nhưng thành phố AThị phát triển tốt như vậy , rất nhanh , mảnh đất kia sẽ trở thành đoạn đường hoàng kim , cho nên , tôi cũng chẳng muốn dùng để đầu tư....

Mặc Thiếu Thiên nói rất nhiều , Lý tổng và Quý tổng , còn có một ông tổng khác nữa , ba người chỉ ngồi im nghe phân tích .

Tử Lam vẫn im lặng ngồi đấy , đây là lần đầu tiên cô chứng kiến Mặc Thiếu Thiên tự mình bàn về hợp đồng , không thể không thừa nhận , trên phương diện làm ăn Mặc Thiếu Thiên rất có thủ đoạn , hơn nữa , cũng rất mê người .

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên , mỗi lời nói động tác của anh đều lộ ra một cỗ kiên quyết cùng tự tin .

Người ta thường nói , nam nhân trong công việc đều có sức hấp dẫn rất cao , nhất là nam nhân khi bàn về chuyện làm ăn , đặc biệt có sức quyến rũ đứng đầu, rất mê người .

Cuối cùng , Mặc Thiếu Thiên nhìn một loạt ba người ” Bất quá , ba vị cứ yên tâm , chỉ cần có tôi Mặc Thiếu Thiên một phần , các vị ngồi đây đều như thế một phần , tuyệt đối không thể thiếu phần của mọi người !”

Những lời này , mới đúng là trọng điểm hôm nay .

Lý tổng và hai người còn lại , sắc mặt mới thoáng được hoàn hảo đôi chút .

Trên thương trường chính là như thế , chỉ cần có lợi ích , những điều khác tất cả chỉ là phù du .

Trong công việc làm ăn Mặc Thiếu Thiên rất có thiên phú , điều này mọi người ai cũng đều biết , bất quá , họ chỉ sợ anh độc chiếm một mình , cho nên mới muốn hiểu biết thêm về anh , nhưng hiện tại Mặc Thiếu Thiên đều đã nói ra những lời này , mọi người cảm thấy yên tâm trở lại .

” Mặc tổng , cậu đã nói như vậy, chúng tôi còn có thể nói được gì nữa đây ? Nói về tuổi tác , chúng tôi coi như là trưởng bối của cậu , không có đạo lý gì lại không ủng hộ cậu , đã như vậy , chúng ta hợp tác vui vẻ !” Lý tổng nói .

Mặc Thiếu Thiên nhếch môi cười .

Quý tổng và một ông tổng khác bốn mắt nhìn thoáng qua nhau , sau đó bưng ly rượu lên ” Mặc tổng , cậu cũng đã nói rõ ràng như thế , chúng tôi không còn gì để nói , mặc kệ mảnh đất kia dùng để làm cái gì , chúng tôi chỉ muốn duy nhất chỉ là lợi nhuận !”

” Quý tổng , cái này đều phụ thuộc vào việc ngài tin hay không tin vào tôi mà thôi !”

Mặc Thiếu Thiên ra tay , tại A Thị này nổi danh ai cũng đều biết tới anh , anh làm chuyện gì cũng sẽ làm đến cùng , MK cũng là anh tự tay đưa đến thành quả ngày hôm nay , mọi người còn có thể nói cái gì ?

” Đương nhiên , hợp tác vui vẻ !” Ông tổng còn lại cũng nói .

“Hợp tác vui vẻ !” Quý tổng cũng nói một câu.

Lúc này , Mặc Thiếu Thiên mới bưng ly rượu lên , khoe miệng lộ ra một nụ cười chắc chắn , theo chân bọn họ cụng ly một cái , uống một hơi cạn sạch .

Tử Lam ở một bên nhìn , cái case này coi như là đã thành công .

Vậy thì trong lúc này , cô hoàn toàn không có một chút tác dụng gì .

Thật ra một mình Mặc Thiếu Thiên điều có thể hoàn thành , vì sao vẫn còn phải mang cô theo làm chi a !!!

Lý tổng nhìn Tử Lam ” Lâm tiểu thư , cô cũng tới uống một ly , đến , tôi mời cô !”

Tử Lam không ngờ Lý tổng sẽ bỗng nhiên mời rượu mình , cô quay sang nhìn thoáng qua Mặc Thiếu Thiên , nhưng ngay cả nhìn cũng không nhìn cô liếc mắt dù chỉ là một cái .

Tử Lam đứng lên , bưng một ly rượu ” Phải là tôi mời ngài mới đúng...” Tử Lam cười nói , sau đó bưng ly rượu lên chuẩn bị uống vào .

Bỗng nhiên , ngay vào lúc này , ly rượu trong tay rơi vào khoảng không .

Một bàn tay to lớn hiện ra trước mắt cô ,Tử Lam ngẩng đầu , nhìn thấy ly rượu trong tay mình đã bị Mặc Thiếu Thiên cầm lấy ,nhưng ngay cả liếc mắt một cái cũng không nhìn cô , ngược lại quay sang nhìn Lý tổng ” Thật ngại , Lý tổng ,thư kí của tôi không biết uống rượu , vẫn là tôi thay thư kí của mình uống tốt hơn !” Vừa dứt lời , Mặc Thiếu Thiên trực tiếp uống ngay .

Lý tổng sững sờ .

Tử Lam cũng sững sờ , không ngờ lại như thế .

Nhìn Lý tổng , lắp tức , Lý tổng cũng hai người còn lại người nhìn ta ta nhìn người nở nụ cười , ánh mắt kia , có chút là lạ .

“Mặc tổng , cậu thật sự đau lòng cho thư kí của mình nga !” Lý tổng cười nói , nhưng ẩn sâu trong lời nói , có thâm ý khác .

Mặc Thiếu Thiên cười không một lời oán trách , ngược lại , Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên , sau khi nghe được lời vừa rồi của Lý tổng....mặt thoáng đỏ một chút.

Tử Lam là một người rất thông minh , ý tứ trong lời nói vừa rồi của Lý tổng , cô là sao nghe mà không hiểu được ?

Chỉ là , Mặc Thiếu Thiên vừa rồi nói chuyện cũng có chút ái muội ?

Trách không được Lý tổng sẽ hiểu lầm !

Tử Lam đứng một bên , chỉ phụ họa cười theo , cũng không cần giải thích .

Trong trường hợp như vậy ,tốt nhất không nên mở miệng giải thích .

Ngay sau đó , Mặc Thiếu Thiên và Lý tổng trò chuyện trong chốc lát , case cũng đã bàn xong xuôi , kế tiếp chỉ có kẻ hát người xướng xã giao .

Hôm nay , Mặc Thiếu Thiên uống không ít rượu trong người , nhìn vào không có vẻ giống như người say rượu .

Tử Lam chỉ yên lặng ngồi bên cạnh Mặc Thiếu Thiên , ngồi nghe mọi người trò chuyện , ái gì cũng không nói .

Mãi cho tới gần 10h đêm mới tan ...

... ..

Mặc Thiếu Thiên và Tử Lam ra khỏi nhà hàng , Mặc Thiếu Thiên lái xe , Tử Lam có chút lo lắng , anh ta còn có thể lái xe được không nữa , lỡ như gặp chuyện không may xảy ra thì sao ?

Bất quá , Mặc Thiếu Thiên rất nhanh đã ngồi yên ổn trên xe , nhìn Tử Lam ” Thế nào ? Vẫn còn không lên xe ?”

Lúc này Tử Lam mới hồi phục ại tinh thần , không tiếp tục lo lắng nữa , trực tiếp ngồi lên xe , Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên đạp ga lái xe đi .

Tử Lam ngồi bên cạnh , len lén liếc mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên , tuy rằng ngay khi anh ta đã uống rất nhiều rượu , nhưng bây giờ nhìn vào , hoàn toàn giống với một người bình thường chưa từng chạm phải một giọt rượu nào ,nếu như trong xe không tràn ngập hương vị của rượu , chắc chắn cô cũng không tin Mặc Thiếu Thiên đã uống rượu .

” Nhìn cái gì ?” Mặc Thiếu Thiên đang lái xe bỗng nhiên hỏi một câu .

Tử Lam hồi phục lại tinh thần , nhìn vào một bên mặt của Mặc Thiếu Thiên mở miệng ” Thật ra , case ngay hôm nay , anh hoàn toàn có thể không cần đến sự có mặt của tôi !”

Toàn bộ quá trình , cô chỉ ngồi , cười , ngoài ra không có tác dụng gì cả .

Mặc Thiếu Thiên nhướn mày , bỗng nhiên quay sang nhìn cô ” Đây là việc mà một người thư kí cần phải làm , không lẽ đi bàn chuyện làm ăn , để ột mình anh đi sao ?”

Chuyện này thư kí có làm hay không , cô không biết , nhưng cùng đi với Mặc Thiếu Thiên khiến cô cảm thấy không được thoải mái , tức giận một bụng .

Nghĩ thông suốt điều này , Tử Lam đột nhiên cảm giác được , ông chủ vĩ đại , đều là thư kí hỗ trợ như thế !

Tử Lam nhúu mày , những lời nói của Mặc Thiếu Thiên....luôn khiến cho người ta không cách nào phản bác lại .

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam không tiếp tục nói , chuyên tâm lái xe , chẳng qua là , tốc độ đường như có chút nhanh hơn .

“Hôm nay , anh uống hơi nhiều !” Tử Lam nhắc nhở .

Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên cười một tiếng ” Thế nào ? Em đang lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình sao ?”

” Đương nhiên !” Tử Lam trả lời tự nhiên như thế .

” Em yên tâm , lượng rượu lúc này còn chưa đủ để anh có thể xảy ra chuyện không may !” Mặc Thiếu Thiên chậm rãi trả lời một câu , thanh âm cũng rất rõ ràng .

Tuy rằng Mặc Thiếu Thiên đã nói chắc chắn như vậy , nhưng nói ra , cũng có một loại cảm giác khác , Tử lam cũng không an tâm lại , tin tưởng anh .

Tử Lam gạt đầu , giữ yên lặng , ánh mắt luôn chú ý nhìn về phía trước .

Mặc Thiếu Thiên nhìn về phía trước , bên trong xe yên lặng một lúc , anh lại mở miệng ” Chẳng lẽ em không còn có chuyện gì muốn nói với anh sao ?”

Tử Lam quay đầu sang nhìn thoáng qua Mặc Thiếu Thiên , sau đó thản nhiên lắc đầu .

Mặc Thiếu Thiên nhúu mày ” Chẳng lẽ em cũng không muốn cùng anh giải thích một chút sao ?”

” Giải thích về chuyện gì ?”

” Em đừng có giả vờ với anh ?”

“Thật không hiểu nổi , vẫn còn hi vọng Mặc tổng nói rõ !” Tử Lam khiêm tốn khề nói .

Mặc Thiếu Thiên tức giận trừng mắt liếc Tử Lam một cái , sau đó bỗng nhiên ngừng xe , quay đầu sang nhìn Tử Lam , đôi mắt màu đen sáng ngời trong bóng tối , giống như ngọc thạch , khiến cho người ta nhị không được muốn trầm luân vào , anh nhìn Tử Lam , gần từng chữ ” Chẳng lẽ em không muốn giải thích một chút với anh về mối quan hệ giữa em và Tiêu Dật sao ?”

Trên người Mặc Thiếu Thiên tràn đầy mùi thơm của rượu , tuy rằng anh hôm nay uống khá nhiều , nhưng không khiến cho người ta cảm thấy chán ghét , ngược lại càng làm tăng thêm phần hấp dẫn , rất có mùi vị nam tính .

Đối mặt với sự đột ngột tiến lại gần của Mặc Thiếu Thiên , Tử Lam cảm giác không gian có chút thu hẹp ,nhất là trên người anh hiện giờ tỏa ra khí thế như vậy , trong lòng Tử Lam có một loại cảm giác khó hiểu , xuất hiện và không ngừng tăng trưởng .

Tử Lam nỗ lực muốn thoát khỏi cảm giác bất ngờ này , cô chậm rãi mở miệng....

185. Chương 185: Gần Quan Được Ban Lộc !

Edit : Oanh Love

Tử Lam nỗ lực muốn thoát khỏi cảm giác bất ngờ này , cô chậm rãi mở miệng , muốn quay mặt qua , nhưng cảm giác thể nào cũng không trốn tránh được .

“Không phải là anh đã hẹn với Hi Hi sao ? Không phải bảo bố đều nói cho anh biết tất cả sao ?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên , bình tĩnh nói .

” Nhưng anh chỉ muốn nghe chính miệng em giải thích ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam , ánh mắt nhìn thẳng vào mặt của cô , môi của cô , gần từng chữ nói .

Chợt lúc này , Mặc Thiếu Thiên làm một động tác khiến Tử Lam ngây ngẩn , lập tức ngược mắt nhìn anh , Mặc Thiếu Thiên đã đem cô kéo vào trong ngực của anh , trong đêm tối , đôi mắt kia chăm chú nhìn chăm chăm cô , hôm nay anh uống rượu , trên người anh tỏa ra một hương vị đặc biệt rất mê người .

Không biết vì sao , Tử Lam đối mặt với sự âu yếm của Mặc Thiếu Thiên , lòng của cô cũng trở nên thật rối loạn , nhất là ánh mắt kia của anh , giống như hai ngọn lửa đang nhìn chăm chăm cô , Tử Lam có cảm giác của người cô đang dần nóng lên .

” Chỉ là quan hệ bạn bè !” Tử Lam khẽ nói .

” Chỉ đơn giản là quan hệ bạn bè thôi sao ?”

” Càng giống như người thân trong gia đình !” Tử Lam nói đúng sự thật .

Sắc mặt của Mặc Thiếu Thiên không biết được xem tốt hay là không tốt nữa , chỉ là ánh mắt vẫn cứ nhìn chăm chăm vào cô , ánh mắt kia , khiến Tử Lam có chút hoảng hốt .

” Vậy em có biết mối quan hệ giữa anh và cậu ta là như thế nào không , lập trường gì sao ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam , khàn giọng hỏi .

Tử Lam gật đầu , ” Biết , Hi Hi đã từng nói qua !”

Ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên hung hăng trừng Tử Lam , anh cũng không muốn đem ân oán giữa hai người bọn họ liên lụy đến trên người hai mẹ con bọn họ , nhưng Tiêu Dật đối với Tử Lam hết lòng chăm sóc , cũng hết lòng chăm sóc Hi Hi , điều này khiến cho người làm cha như anh cảm thấy thật khó xử .

” Anh chỉ muốn hỏi em , nếu như có một ngày , anh và Tiêu Dật đối đầu với nhau , em sẽ chọn ai ?” Mặc Thiếu Thiên ngưng mắt nhìn Tử Lam hỏi .

Tử Lam cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên , bốn mắt nhìn nhau , Tử Lam nhìn sâu vào đôi mắt anh , điều gì cô cũng không nói .

” Em sẽ chọn ai ?” Mặc Thiếu Thiên chấp nhất hỏi một câu như thế .

” Mặc Thiếu Thiên , chuyện này đối với tôi mà nói , không công bằng , anh là cha của Hi Hi , mà Tiêu Dật , anh ta đã hết lòng chăm sóc hai mẹ con chúng tôi trong suốt 7 năm qua , với tôi mà nói , Tiêu Dật giống như người thân của mình , cho nên tôi chỉ có thể nói cho anh biết , Lâm Tử Lam tôi ai cũng sẽ không chọn!!!” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên gần từng chữ nói .

” Giữa hai người có ân oán như thế nào , tôi không muốn xen vào , cho nên , tôi , ai cũng sẽ không chọn !” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên , nhìn thẳng vào mắt của anh , gần từng chữ nói .

Đáp án này , đối với Mặc Thiếu Thiên mà nói , mặc dù cảm thấy có chút mất mát , nhưng không đến mức khiến anh khổ sở .

Đáp án này đều nằm trong dự đoán của anh .

Nói chung , không đến mức khiến anh thua chặt vật .

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam , khóe miệng lộ ra một nụ cười thật đẹp , thật quyến rũ ” Nói như vậy , anh và cậu ta bằng nhau ?”

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên , cô nhất thời không rõ ý anh muốn nói là gì , bất quá , vẫn gật đầu , ít ra vẫn hành động như thế .

Giữa hai người bọn họ , cô không muốn nhìn thấy bất cứ người nào bị tổn thương , nhưng tất nhiên vẫn còn một kết quả...., cô ai cũng sẽ không lựa chọn .

Khóe miệng Mặc Thiếu Thiên lộ ra một nụ cười thật tươi , bỗng nhiên anh vươn tay , chế trụ cái ót Tử Lam , nhìn cô , anh tà mị cười ” Lâm Tử Lam , nhất định sẽ có một ngày , lựa hôn của em nhất định sẽ là anh !”

Tử Lam sửng sốt .

Mặc Thiếu Thiên cũng không nói gì , trực tiếp cúi xuống hướng môi của Tử Lam .

Hung hăng , hôn cô !

Tử Lam sửng sốt , không ngờ Mặc Thiếu Thiên sẽ hành động như vậy , trong khoảng thời gian ngắn cô ngây ngẩn cả người , cảm giác được môi của Mặc Thiếu Thiên đang áp sát môi của cô , đầu lưỡi của anh có chút lạnh lạnh , mang theo hương vị của rượu , đang xâm nhập vào miệng của cô , khiến cho hô hấp của Tử Lam dường như muốn cạn kiệt .

Hơn nữa , dường như tim cũng ngừng đập !

Cho tới khi Mặc Thiếu Thiên buông Tử lam ra , nhìn cô , anh cười tà mị .

” Lâm Tử Lam , nụ hôn này , chính là đại biểu cho việc anh đã hạ chiến thư !” Mặc Thiếu Thiên nói hết sức kiêu ngạo .

... ..

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên , chẳng biết tại sao , hiện tại khi nhìn thấy anh , khiến lòng cô loạn cả lên .

Mặc Thiếu Thiên cười đắc ý , sau đó khởi động xe , lái đi .

Về đến dưới lầu , Tử Lam trực tiếp mở cửa xe bước xuống .

Mặc Thiếu Thiên đưa mắt nhìn lên trên lầu , nhất định lúc này Hi Hi vẫn còn đang đợi trên đó .

Anh không chút nghĩ ngợi , cũng bước xuống xe .

Tử lam quay đầu lại nhìn anh ” Anh muốn làm gì?”

Mặc Thiếu Thiên trả lời một cách rất thản nhiên ” Dĩ nhiên đến gặp Hi Hi một chút !” dứt lời tiến vào thang máy , đi lên lầu .

... ..

Về sau , Mặc Thiếu Thiên cứ dùng lý do này , quang minh chính đại tự do ra vào nơi ở của hai mẹ con bọn họ .

Tử Lam có chút cảm giác giống như cô đang dẫn sói vào nhà , nhưng hiện giờ , cô còn có thể ngăn cản được sao ?

Ngay sau đó , hai người cùng nhau đi lên lầu .

” Cha , mẹ , hai người tại sao lại cùng nhau trở về ?” Hi Hi kinh ngạc nhìn cha mẹ của mình .

Tử lam nhìn thoáng qua Hi Hi , hiện tại cô vô phương nói cái gì , Tử Lam không trả lời , trực tiếp đi vào nhà .

Mặc Thiếu Thiên cũng tiến vào , anh đưa tay vuốt đầu Hi Hi cười nói ” Sau khi làm việc xong , cha thuận tiện tới thăm con một chút !”

Hi Hi nghe được những lời này , giống như mở cờ trong bụng .

Tử Lam giả vờ như không nghe không thấy , trực tiếp đi thẳng vào trong nhà .

Lúc này , Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên ” Cha , có phải người làm ẹ cùng cha , hai người cùng nhau đi ra ngoài làm việc không ?” Hi Hi đối với việc này , trong lòng có chút nghi ngờ , nếu như là người khác , thì bé tin là trùng hợp , còn người này chính là cha của bé , chỉ cần bé động não một chút là có thể hiểu rõ ràng .

Mặc Thiếu Thiên quét mắt nhìn Hi Hi một cái , hỏi ngược lại một câu như thế ” Con cứ nói đi ?”

... ..

Khăng định là như vậy , không sai !

Ít nhất , Hi Hi cảm thấy đúng là như vậy !

Đôi mắt Mặc Thiếu Thiên đảo qua , thấy đồ trên bàn , sau đó nhú mày nhìn Hi Hi ” Tiêu Dật đã tới đây phải không ?”

Hi Hi cũng học cách thức mới vừa rồi của Mặc Thiếu Thiên trả lời ” Có sao ?”

” Đừng giả ngu trước mặt cha người , Tiêu Dật có tới đúng hay không ?” Mặc Thiếu Thiên không vui hỏi .

Hi Hi bĩu môi ” Cha , người quả thật không chút đạo đức gì hết , tới chỗ của con dò hỏi quân tình !” Hi Hi khinh bỉ nói .

” Cái này gọi là biết người biết ta bách chiến bách thắng hiểu không !”

” Vậy cha nhất định phải cho con một chút thù lao để con bịt miệng mình lại!”Hi Hi hỏi .

... ..

” Con có đúng là con trai của cha không ???” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi , nhỏ giọng nói .

Hi Hi cười phúc hắc , bài ra bộ dạng thân sĩ khả ái nói ” Coi như chúng ta có là cha con cũng nhất định phải rõ ràng trong chuyện này....”

... ..

Mặc Thiếu Thiên có cảm giác , tại sao anh lại sanh ra một đứa con trai như vậy , so với anh chỉ có hơn chứ không kém ?

” Bảo bố nói thử xem , con nghĩ muốn cái gì ở cha ?”Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi , âm thanh giảm xuống thật thấp hỏi .

Hi Hi cười cứng ngắc , cha , người quả thật inh a !

” Cũng không nhiều lắm , con nghe Tạp Ni nói , hiện nay ở khu vực Châu Á cha có rất nhiều mối làm ăn rất tốt , cha chỉ cần tùy tiện mở ra hai con đường làm ăn cho anh em bọn con là được ” Hi Hi cười nói .

... ..

“Hiện tại con đang bắt đầu dòm ngó tới địa bàn làm ăn với cha nữa sao ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn bé hỏi ngược lại .

“Cha thân ái , cái đó con đều học theo người á , huống chi , cha giúp anh em bọn con mở thêm đường làm ăn , đối với cha mà nói , cũng không tổn thất gì a ?” Hi Hi nói.

Hiện tại Hợp Tung đang ở vào giai đoạn phát triển , mối làm ăn càng nhiều , rất tốt đối với sự phát triển của bọn họ , vừa khéo , hiện tại ở khu vực Châu Á cha lại có rất nhiều nhân lực và tài lực , nhiều đường thông thương !

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút , anh cảm thấy quả thật cũng không bị thiệt hại gì , ngẩng đầu nhìn Hi Hi ” Giúp anh em Hợp Tung của con , cũng có thể , nhưng con phải đồng ý với cha một điều kiện !”

“Điều kiện gì ?” Hi Hi hỏi .

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi ” Tùy thời giúp cha nắm trong tay tin tức của mẹ con !”

Hi Hi nhướn mày ” OK , thành giao !”

Hi Hi đồng ý ngay lập tức , bởi vì kế hoạch lớn trong tương lai , bé chỉ có thể tạm thời bán đứng mẹ mình thôi !

Ngay sau đó , hai cha con đạt thành hiệp ước với nhau .

Mặc Thiếu Thiên rất thông minh , anh không thể để cho Hi Hi đi chú ý hướng đi của Tiêu Dật , bởi vì.....làm như thế đối với bé quả thật rất tàn nhẫn .

Dù sao , Tiêu Dật cũng nhìn bé lớn lên .

Tình cảm giữa bọn họ so ra không kém hơn tình cảm cha con bọn họ , cho nên Mặc Thiếu Thiên rất sáng suốt không để cho Hi Hi làm những chuyện như vậy .

Tử Lam tắm rửa xong đi ra , thấy Mặc Thiếu Thiên còn đang ở đây , cô nhú mày ” Đã trễ thế này , làm sao anh còn chưa đi ?”

Mặt của Mặc Thiếu Thiên đen lại .

Nữ nhân này , mở miệng toàn nói những lời chói tai , làm anh lúc này cảm thấy rất khó chịu .

Mặc Thiếu Thiên trừng mắt liếc Tử Lam một cái , sau đó nhìn Hi Hi ” Bảo bối , nhớ kỹ ngày mai làm bữa sáng thật ngon cho cha , sáng sớm ngày mai cha trở lại !”

Hi Hi mỉm cười ” Vâng , con biết rồi cha !”

Nụ cười kia , nhìn vào thấy được mười phần nịnh nọt .

Tử Lam liếc mắt xem thường đối với hai cha con bọn họ , lúc này , Mặc Thiếu Thiên mới chịu từ từ rời đi .

Mặc Thiếu Thiên vừa đi , Hi Hi quay sang nhìn Tử Lam ” Mẹ , hôm nay cha uống rượu rất nhiều , không biết lái xe có vấn đề gì không ?”

Tử Lam sửng sốt , vừa mới bị Hi Hi nhắc một cái , không biết vì sao trong lòng cô cũng cảm thấy bất an , nhưng cô lại nhớ tới việc mới vừa rồi ” Con yên tâm , cha con cho dù có uống nhiều hơn nữa cũng sẽ không có chuyện gì đâu !”

... ..

Quả thật Hi Hi cảm thấy không hiểu nổi , cha làm thế nào lại có thể uống nhiều rượu còn có thể đưa mẹ về tới nhà được !

Cho dù cha đã uống rất nhiều rượu , nhưng ngay cả bé cũng không nhìn ra được , nên tâm tình cũng trở nên yên ổn .

Hi Hi nhú mày , sau đó tiến đến gần Tử Lam , bé ngồi trên ghế sofa ” Mẹ , hôm nay cha và mẹ cùng nhau làm việc có tốt không ?”

Tử Lam gật đầu , sau đó nhìn Hi Hi ” Cha thân ái của con không nói gì cho con biết sao ?”

Hi Hi lắc đầu .

Trên mặt Tử Lam biểu hiện không thể tin .

Hiện giờ hai cha con bọn họ một giuộc thông đồng với nhau , làm sao có thể không biết được ?

Bất quá , Hi Hi lại thêm lần thứ hai vô tội lắc đầu , biểu hiện bé cái gì cũng không biết .

Tử Lam nhìn ánh mắt đầy ngây thơ vô tội của bé , thở dài ” Bảo bối , hiện tại mẹ có một tin tức tốt và một tin tức xấu muốn nói cho con biết , con muốn nghe tin nào trước ?”

” Tin tức tốt trước !” Hi Hi quả quyết lựa chọn , bé là một người vô cùng lạc quan vui vẻ , đương nhiên muốn lựa chọn tin tức tốt nghe trước tiên.

Tử Lam ngồi trên ghế sofa , quay đầu lại nhìn Hi Hi ” Tin tức tốt đó là , hôm nay mẹ của con được thăng chức , hiện tại nắm giữ chức thư kí tạm thời !” Tử Lam nhìn Hi Hi ủ rũ nói , mặc dù điều đó đối với mọi

người mà nói quả thật là một tin tức cực kỳ tốt , nhưng đối với cô mà nói , thật sự không có chút cảm giác vui thích nào ! Cô cảm thấy nó giống như là một tin tức cực kỳ không tốt .

Hi Hi vừa nghe xong , khoe miệng bé giật giật , không thể không bội phục cha , người quả thật hành động rất mau lẹ á !

Trách không được hôm nay cha và mẹ hai người lại cùng nhau trở về !

Thì ra là thế !

Gần quan được ban lộc !

Chiều này , vậy mà cha cũng nghĩ ra được !

Chắc ! Chắc !

Hi Hi càng thêm bội phục cha sát đất , sau này nếu như bé muốn theo đuổi nữ nhân nhất định phải dùng tới chiều này , đem người nọ biến thành thư kí của mình , một ngày 24 tiếng đều có thể nhìn thấy nữ nhân của mình , làm cho họ cô ta không cách nào thoát khỏi tầm mắt của mình , vậy thì nam nhân khác làm sao còn có cơ hội chen chân vào !!!

Ha ha ha ha ha !

Hi Hi tà ác cười như thế !

” Vậy tin tức xấu là gì vậy mẹ ? ” Hi Hi bò trên ghế sofa nhìn Tử Lam cười hỏi .

” Tin tức xấu cũng là cái này , mẹ trở thành thư kí của cha con , sợ rằng sau này sẽ thường xuyên bận rộn , càng không có thời gian ở cùng với con ! ” Tử Lam nói .

Chuyện này đối với cô mà nói , nó là một tin tức vừa tốt lại vừa không tốt .

Hi Hi rất muốn nói , mẹ , con không ngại không ngại một chút nào hết , mẹ cứ việc bận rộn !

Tuy rằng so sánh hai người lại với nhau , bé luôn cảm thấy Dật thúc thúc và cha đều đối với bé thật tốt , nhưng theo linh cảm máu mủ quan hệ mật thiết , nên Hi Hi hơi nghiêng về cha của mình hơn một chút .

Cho nên , việc này đối với Dật thúc thúc không được công bằng cho lắm !

Đây cũng chỉ là ý kiến riêng của mỗi mình bé , quyết định trọng yếu nhất chính là mẹ mà thôi !

Mặc kệ mẹ lựa chọn ai , bé cũng sẽ duy trì mối quan hệ hiện tại cho đến cùng !

186. Chương 186: Cuộc Đối Thoại ‘gió Thổi Mây Trôi’!!!

“Mẹ, vậy mẹ về sau cần phải vất vả rồi!” Hi Hi nằm ở trước mặt Lâm Tử Lam hết sức đau lòng nói.

Lâm Tử Lam thấy thế nào ấy, nét mặt này nó giả tạo làm sao.

Lâm Tử Lam nheo con ngươi lại nhìn Hi Hi, “Bảo bối, mới vừa rồi lúc mẹ tắm, con ở đây nói gì với cha con?” Lâm Tử Lam làm bộ tùy ý hỏi.

“Không có gì a, chỉ là tùy tiện hàn huyên một chút thôi.”

“Thật sao?”

Hi Hi lập tức gật đầu như bầm tỏi.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Con cảm thấy mẹ có tin không?”

“Mẹ, mẹ không cần hủy diệt tâm chân tình của bảo bối nha, con thề, mặc kệ con với cha nói gì, thì lòng của bảo bối vĩnh viễn đều là hướng về mẹ, yêu mẹ đấy!” Hi Hi lập tức thật lòng, giơ tay lên thề nói.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, nhíu mày, “Thật sao?”

“Mẹ, lòng của bảo bối mẹ còn không hiểu sao? Làm sao mẹ có thể dùng ánh mắt hoài nghi như vậy để nhìn bảo bối?” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam vô tội nói.

Lâm Tử Lam lập tức bị nét mặt cùng ánh mắt của Hi Hi chọc cười, nhưng vẫn là “Bởi vì trái tim nhỏ của con đã thay đổi phương hướng!” Lâm Tử Lam ‘đâm’ trái tim nhỏ của Hi Hi nói.

Hi Hi lập tức lắc đầu, “Mẹ, con đối với mẹ là thật lòng, có Nhật Nguyệt chứng giám a!”

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Được rồi, khuya lắm rồi, đi ngủ sớm một chút đi!”

“Vậy mẹ tin tưởng tâm ý của con rồi hả?” Hi Hi hỏi.

“Tạm thời cần nghiên cứu lại!”

“Vậy sau này con sẽ biểu hiện tốt một chút!”

“Được rồi, đi ngủ đi!”

“Tuân lệnh!”

Hi Hi nở nụ cười, sau đó làm một động tác tuân lệnh, liền chạy về phòng của mình.

Mà Lâm Tử Lam, cô ngồi ở trên ghế sofa, ánh mắt nhìn bên ngoài cửa sổ, trong đầu không khỏi dần hiện ra cảnh Mặc Thiếu Thiên hôn cô.

Tay, không khỏi vuốt ve đôi môi mình một chút.

.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Mặc Thiếu Thiên đúng lúc tới ăn sáng, Hi Hi hưng phấn không thôi, đã sớm làm xong chờ Mặc Thiếu Thiên qua ăn.

Lâm Tử Lam thay quần áo xong, liền nhìn đến phòng ăn thấy hai cha con, hai người cười cười nói nói, không nói ra được là loại cảm giác hài hòa gì.

Lâm Tử Lam gia nhập, cũng không nói thêm cái gì, chỉ là ăn sáng.

“Cha, con còn tưởng rằng cha không tới!” Hi Hi nói.

“Cha nói tới, thì nhất định sẽ tới!” Mặc Thiếu Thiên nói, sau đó ánh mắt không khỏi nhìn về phía Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam ngược mắt, vừa vận dụng phải ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên, không biết vì cái gì, tâm đột nhiên run lên một cái, sau đó liền dời tầm mắt.

Hi Hi nhìn ánh mắt của hai người, không khỏi nở nụ cười.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đang ăn thức ăn, chợt nhíu mày, “Đúng rồi, một lát đi họp, tư liệu chuẩn bị xong rồi sao?”

Lâm Tử Lam sững sờ, xác thực là chưa.

“Chưa!” Lâm Tử Lam nói thẳng, cô hôm qua mới nhận được tư liệu, làm gì có thời gian chuẩn bị a!

“Vậy thì được rồi, một lát cùng nhau đi tới công ty, trên đường cho em chuẩn bị!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam sững sờ một chút, cuối cùng vẫn là gật đầu một cái.

Hi Hi ở một bên lại cười, cha, cha muốn chở mẹ đi thì cứ nói thẳng nha, chứ cần gì lấy công việc ra làm cái cớ?

Hi Hi cố nén cười, vui đầu ăn thức ăn.

Mặc Thiếu Thiên lại cảm thấy không có gì lạ thường, hào phóng ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Hi Hi đi học, mới vừa xuống lầu liền nhìn đến một chiếc xe dừng ở dưới lầu.

Không sai, chính là xe của Tiêu Dật.

Tiêu Dật từ trên xe bước xuống, Hi Hi sau khi thấy Tiêu Dật, sắc mặt hơi cứng ngắc, nhưng vẫn rất lễ phép chào hỏi một tiếng. “Chú Tiêu Dật buổi sáng tốt lành!” Hi Hi chào hỏi.

Tiêu Dật vươn tay sờ sờ đầu Hi Hi, sau đó đưa ánh mắt nhìn về phía sau lưng.

Một giây sau, ánh mắt Tiêu Dật liền dừng lại ở trên người của Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam không nghĩ tới hôm nay Tiêu Dật cũng tới đưa cô đi làm, nhưng trường hợp như vậy, xác thực, có chút quỷ dị.

“Tiêu Dật!” Lâm Tử Lam hướng về phía Tiêu Dật chào hỏi một tiếng.

Tiêu Dật dịu dàng cười, ánh mắt chỉ thấy Lâm Tử Lam, “Ăn sáng chưa?”

“Rồi! Anh tới khi nào vậy?” Lâm Tử Lam hỏi.

“Vừa tới!” Tiêu Dật nói, tự nhiên coi thường sự tồn tại của Mặc Thiếu Thiên.

Lúc này, Hi Hi nhìn bọn họ, cứ có cảm giác bầu không khí không đúng, Hi Hi lập tức nâng lên nụ cười, “Con đi tới trường không kéo trễ, con đi trước...!” Hi Hi nói.

“Đi đường cẩn thận!”

“Đi đường cẩn thận!”

Tiêu Dật cùng Mặc Thiếu Thiên đồng thanh nói.

Hi Hi sững sờ, Lâm Tử Lam cũng ngẩn người, không ngờ hai người sẽ đồng thanh nói ra những lời này.

Mặc Thiếu Thiên cùng Tiêu Dật chột liếc nhau một cái, tuy nhiên cũng không nói gì.

Hi Hi cảm thấy bầu không khí này có chút quỷ dị, liền cười hắc hắc, “Con đi trước!”

Nói xong, trực tiếp ‘đào chỉ yêu yêu’.

Lâm Tử Lam nhìn bóng lưng của Hi Hi, hình như biết ở bên trong lòng của Hi Hi đang suy nghĩ gì, trong lòng không nhịn được châm chọc Hi Hi, không có nghĩa khí!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật, nhếch miệng lên cười, “Tiêu tiên sinh, anh còn chưa rời đi à?”

“Chuyện chưa hoàn thành, tôi sẽ không rời đi!” Tiêu Dật nhìn Mặc Thiếu Thiên cũng cười một tiếng, dễ tính nói.

“Hả? Không biết Tiêu tiên sinh muốn làm chuyện gì?” Mặc Thiếu Thiên cười một tiếng, giọng nói, thấy rõ sự vô lại.

“Cái này là chuyện của tôi, không liên quan tới Mặc Tổng!” Tiêu Dật nói, cùng Mặc Thiếu Thiên đối thoại, Tiêu Dật hiện tại lưỡi ngụy trang.

Mặc Thiếu Thiên lại cười cười, tỏ vẻ không thèm để ý, “Tôi chỉ là sợ Tiêu tiên sinh dừng lại quá lâu, sẽ là một sự trêu chọc không đáng!” Mặc Thiếu Thiên nói, lúc nói ra những lời này, giọng nói cơ hồ cũng căng thẳng mà nói.

Trời mới biết, đối mặt với Tiêu Dật, anh cần bao nhiêu sự nhẫn nại mới không xông lên giết chết anh ta rồi!

“Vậy thì không cần Mặc Tổng phí tâm tốn sức!” Tiêu Dật cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, đáp lễ nói.

Mặc Thiếu Thiên cười một tiếng, lại không nói gì.

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, cảm giác cuộc đối thoại của hai người này như ‘gió nổi mây trôi’, loại không khí này, thật đúng là dè dặt.

Lúc này, Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam, “Tiểu Lam, anh đưa em đi làm!”

Chuyện này.

Lâm Tử Lam liếc mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật, “Tiêu tiên sinh, anh hôm nay chỉ sợ là một chuyến tay không mà ra về rồi!”

Tiêu Dật nhìn Mặc Thiếu Thiên, lại nhìn Lâm Tử Lam, sắc mặt cũng không có biến hóa gì.

Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật, có chút khó khăn mà mở miệng, “Tiêu Dật, thật xin lỗi, em hôm nay còn có việc muốn bàn với Mặc Tổng, cho nên.”

Chỉ một câu nói, đã sáng tỏ.

Tiêu Dật không vì vậy mà thay đổi sắc mặt, ngược lại nhìn Lâm Tử Lam, “Không sao, công việc quan trọng, chỉ là, công việc hơi nhiều, cũng nên xem trọng sức khỏe, nhớ nghỉ ngơi thật tốt!” Lời nói của Tiêu Dật, luôn là thân thiết như vậy, sẵn sàng tỉ mỉ.

Lâm Tử Lam cười cười, gật đầu một cái, “Em biết rồi!”

“Ừ!” Tiêu Dật gật đầu một cái, khoe miệng mang theo nụ cười cứng chiu.

“Lâm tiểu thư, chúng ta có thể đi được chưa?” Mặc Thiếu Thiên lúc này bất thành linh mở miệng, nhìn bọn họ bốn mắt nhìn nhau, Mặc Thiếu Thiên rất khó chịu!

Lâm Tử Lam liếc mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, lại không nói gì, đi theo anh ta đã.

“Tiêu tiên sinh, tôi còn có chuyện, không đi cùng!”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp đi tới trước mặt của Tiêu Dật, hướng về phía xe thể thao của mình, giọng nói, bóng lưng, hết sức phách lối.

Lâm Tử Lam cùng đi phía sau, ngồi lên xe, Mặc Thiếu Thiên khởi động máy, vội vã lái xe rời đi, bánh xe trên mặt đất mài một vết, để lại một làn gió.

Tiêu Dật đứng ở xe của mình, nhìn xe Mặc Thiếu Thiên, khoe miệng mang theo nụ cười từ từ hạ xuống, thay vào đó là ánh mắt hung dữ.

Đang lúc ấy thì, điện thoại Tiêu Dật vang lên, Tiêu Dật lấy điện thoại di động ra, nhận.

“A lô.”

.

Bên trong xe, Lâm Tử Lam ngồi ở bên ghế lái phụ, không có ý muốn nói chuyện, ngược lại chuyên tâm xem tài liệu, chuẩn bị cho cuộc họp sáng nay.

Mặc Thiếu Thiên nhìn lướt qua Lâm Tử Lam, nhìn cô không có ý lên tiếng, anh cũng không mở miệng, xe lái thật nhanh, hướng về phía công ty.

Mặc Thiếu Thiên hình như biết Lâm Tử Lam nghĩ điều gì, không cho Lâm Tử Lam có cơ hội mở miệng, trực tiếp lái xe tới cửa công ty.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, im lặng.

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn Lâm Tử Lam, “Lâm tiểu thư, Tổng Giám đốc cùng thư ký đi cùng nhau, cũng không có cái gì là không đúng, cho nên em cũng không cần cảm thấy mọi người sẽ hiểu lầm cái gì!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Một câu đã nói toạc ra suy nghĩ của Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam còn có thể nói gì?

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, “Tài liệu chuẩn bị xong, tôi sẽ đưa đến phòng làm việc của anh, cảm ơn Mặc Tổng !”

Lâm Tử Lam vẫn như cũ lấy giọng nghề nghiệp nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, không nói cái gì nữa, hiện trạng, còn rất hài lòng.

Lâm Tử Lam nói xong, đẩy cửa xe ra, bước xuống.

Không biết nguyên nhân có phải là lời nói kia của Mặc Thiếu Thiên hay không, Lâm Tử Lam có cảm giác, sau khi xuống xe, không có một ai dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, suy nghĩ một chút, quả nhiên, người không làm được một chút chuyện chột dạ.

Tất cả đều là để trong lòng có tác dụng a!

Chỉ là, Lâm Tử Lam cũng không quá để ý nhiều, bay thẳng đến cửa công ty.

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở trong xe, nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam, khóe môi hơi nhếch lên.

Vậy mà lúc này, Diệp An Nhiên đứng ở cách đó không xa, nhìn xe của Mặc Thiếu Thiên, rồi thấy Lâm Tử Lam từ trên xe của Mặc Thiếu Thiên bước xuống, mang theo nụ cười vui thích đi vào công ty.

Một khắc kia, nụ cười trên mặt Diệp An Nhiên, tất cả đều cứng ngắc rồi.

Bọn họ là cái gì mà cùng đi làm?

Chẳng lẽ, bọn họ tối ngày hôm qua ở chung một chỗ?

Diệp An Nhiên không nói ra được cảm tưởng gì, nhưng khi nhìn Mặc Thiếu Thiên quay ngược đầu xe, hướng bãi đậu xe đi tới, tâm Diệp An Nhiên, không nói ra được nỗi đau đớn.

Mặc Thiếu Thiên, những năm qua, anh thật đã thay đổi sao?

Trong lòng của anh, thật sự có người khác sao?

Không! Cô không tin! Mặc Thiếu Thiên yêu cô! Anh đã từng vì cô, ngay cả chết cũng không sợ, yêu đến như vậy, sẽ không dễ dàng bị dao động, cho nên, Diệp An Nhiên tin tưởng, Mặc Thiếu Thiên yêu cô, coi như giữa anh cùng Lâm Tử Lam có cái gì đó, cũng chỉ là tầm mắt bị che mất thôi, cuối cùng anh sẽ về bên cạnh cô đấy!

Cô tuyệt đối sẽ không cho phép, có người cướp Mặc Thiếu Thiên đi! !

187. Chương 187: Cùng Nhau Đi Dạo Trung Tâm Mua Sắm!!!

Bên trong bãi đỗ xe.

Mặc Thiếu Thiên ngừng xe, vừa mới xuống xe liền thấy Diệp An Nhiên đứng ở cách đó không xa.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, nhìn Diệp An Nhiên, “An Nhiên, em làm sao lại ở chỗ này?”

Diệp An Nhiên nhếch miệng lên cười, “Chỉ là em chờ anh!”

“Chờ anh? Có chuyện gì không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Mới vừa rồi, anh cùng Lâm tiểu thư cùng tới sao?” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên không có phủ nhận, gật đầu một cái, “Ừ, gặp ở trên đường, nên cùng nhau tới!”

“Thật vậy sao?”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, “Sao vậy? Tìm anh có chuyện gì không?”

Mặc Thiếu Thiên hỏi, đối với Diệp An Nhiên, anh không nghĩ sẽ nói quá nhiều.

Diệp An Nhiên cười cười, mặc kệ là như thế nào, cô đều tin tưởng Mặc Thiếu Thiên.

Ít nhất, tin tưởng như vậy, để cho trong lòng cô sẽ không đau.

Lúc này Diệp An Nhiên giơ cánh tay lên, “Muốn đưa cho anh cái này!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên, hơi nhíu lông mày.

“Anh đối với công việc vẫn liều mạng như thế, cho nên em cố ý làm bữa sáng cho anh!” Diệp An Nhiên cười nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bữa sáng trong tay Diệp An Nhiên, ngây cả người.

“Sao vậy?” Diệp An Nhiên hỏi.

“Không có gì, chỉ là, anh đã ăn rồi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Diệp An Nhiên cau mày, cô không nhớ Mặc Thiếu Thiên có thói quen ăn sáng.

Xác thực, trước kia Mặc Thiếu Thiên quả thật không có thói quen này, nhưng từ khi biết Lâm Tử Lam cùng Hi Hi, giống như, tất cả đều đang thay đổi.

“Em không biết!” Diệp An Nhiên cười cười xấu hổ.

Thời giờ đang thay đổi, tất cả cũng đều đang thay đổi.

Chỉ là, Diệp An Nhiên sẽ từ từ thích ứng.

“Em không nhớ anh có thói quen ăn bữa sáng!” Diệp An Nhiên bổ sung thêm một câu nói.

Nói đến đây, Mặc Thiếu Thiên nhớ tới hình ảnh cùng ăn cơm với Lâm Tử Lam và Hi Hi, khóe miệng nhếch lên,

“Trước kia không có, hiện tại thì có!”

“Ồ!” Diệp An Nhiên đáp một tiếng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên, “Em tự mình ăn đi, em dạo này gầy đi đấy!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Diệp An Nhiên vội vàng nhìn mình, “Thật sao?”

Mặc Thiếu Thiên bị vẻ mặt Diệp An Nhiên chọc cười, vươn tay sờ sờ đầu của cô, “Đúng, cho nên ăn nhiều một chút!”

Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó cười.

“Được rồi, trở về làm việc đi!” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói.

Diệp An Nhiên gật đầu, hai người cùng đi lên lầu.

“Đúng rồi, Thiếu Thiên, em cũng cần mua chút đồ, nhưng mà em lại chưa quen nơi này, anh có thể đi cùng em không?” Diệp An Nhiên chợt nhớ tới chuyện này, nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

“Em có thể tìm một đồng nghiệp nữ đi cùng!”

“Em với bọn họ không quá thân, cứ có cảm giác là lạ!” Diệp An Nhiên nói.

“Em đây, em cứ là một người như vậy!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Anh đi với em, có được không?” Diệp An Nhiên cố chấp nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên lúc này mới nhẹ nhàng gật đầu, “Được, lúc nào thì đi?”

“Buổi trưa hôm nay có được không? !” Diệp An Nhiên cười, nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Buổi trưa hôm nay?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại.

“Vâng, buổi trưa hôm nay!”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, đáng vẻ hết cách với cô.

Lúc này, bọn họ đang ở trong thang máy, “Đình” một tiếng, cửa mở ra.

Lâm Tử Lam vừa đúng lúc từ nơi này đi qua, muốn đi tới phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên.

Thang máy mở ra, Diệp An Nhiên cùng Mặc Thiếu Thiên từ trong thang máy đi ra ngoài, ba người vừa đứng gặp mặt nhau.

Lâm Tử Lam nhìn bọn họ cùng nhau bước ra, hướng về Mặc Thiếu Thiên bắt chuyện, “Mặc Tổng!”

Lúc Diệp An Nhiên thấy Lâm Tử Lam, nhếch miệng lên cười, “Lâm tiểu thư, làm thư ký của Thiếu Thiên, nhất định rất vất vả đi!”

“Công việc mà thôi!” Lâm Tử Lam cười nhạt nói, cũng không thèm để ý cô nói.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc Tổng, tôi đang muốn tới phòng làm việc của anh, tài liệu đã chuẩn bị xong rồi!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, khẽ nhú mày, “Đem tới phòng làm việc của tôi!”

Lâm Tử Lam không lên tiếng, Mặc Thiếu Thiên đi trước.

Lâm Tử Lam cũng không nhìn Diệp An Nhiên một cái, đi theo Mặc Thiếu Thiên.

Diệp An Nhiên nhìn bóng lưng bọn họ, chân mày không vui nhú lại, Lâm Tử Lam, tại sao nơi nào cũng đều có cô?

Bên trong phòng làm việc.

Mặc Thiếu Thiên đi vào, liền cởi áo khoác xuống để trên ghế sofa, anh trực tiếp đi tới bàn làm việc của mình trước mặt.

Lâm Tử Lam đi theo sau bước, vào, cầm tài liệu trong tay.

“Đây là lịch trình của ngày hôm nay cùng với tư liệu cuộc họp!” Lâm Tử Lam đem tài liệu đặt trước mặt Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên lật lật, nhìn một chút, gật đầu một cái, “Được, anh biết rồi!”

“Vậy nếu như không còn chuyện gì khác, tôi đi ra ngoài trước!” Lâm Tử Lam lấy giọng nghề nghiệp mà nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, Lâm Tử Lam đi ra ngoài.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới cái gì đó, “Chẳng lẽ, em cũng chưa có cái gì muốn hỏi anh sao?”

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó lắc đầu một cái, “Không có!”

Mặc Thiếu Thiên nhú nhú mày, sau đó nhìn cô, “Được, anh biết rồi, em đi ra ngoài đi, thông báo với các bộ phận mười phút sau bắt đầu cuộc họp!”

Lâm Tử Lam gật đầu, sau đó đi ra ngoài.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam, phục hồi tinh thần lại, liền bắt đầu công việc.

Vừa giữa trưa, Mặc Thiếu Thiên mở cuộc họp kéo dài một tiếng đồng hồ, Lâm Tử Lam phải ở một bên, họp xong, Lâm Tử Lam cứ tiếp tục công việc.

Làm kiêm chức hai phần công việc, thật đúng là không hay ho gì.

Cũng may hợp đồng với Vân Đức đã ký kết, hiện tại chỉ cần đưa ra bản thiết kế, thì liền cho ra sản phẩm.

Cái case này là Trần Mặc và cô cùng nhau hoàn thành, cho nên, cô tương đối coi như thoải mái được một chút.

Buổi trưa, tất cả mọi người tan việc.

Cảnh Thần cùng Lâm Tử Lam đi ăn cơm.

Mới vừa đi tới lầu dưới, hai người liền thấy Mặc Thiếu Thiên cùng Diệp An Nhiên sóng vai đi ra khỏi công ty.

Cảnh Thần cau mày, “Bọn họ bây giờ là đang nói chuyện yêu đương sao?” Cảnh Thần hỏi.

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Không rõ ràng lắm!”

“Cậu bây giờ là thư ký của Mặc Tổng, cậu không rõ lắm sao?” Cảnh Thần hỏi.

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Tớ đối với anh ta **, hơn nữa không có hứng thú!” Lâm Tử Lam nói.

Chỉ là lúc thấy màn này, đáy lòng cô thoáng qua tia không thoải mái thôi!

“Diệp An Nhiên đối với chuyện này đúng giới, tuyệt không biết kiêng dè!” Cảnh Thần nói.

Lâm Tử Lam không trả lời, “Được rồi, đi ăn cái gì đi!”

Cảnh Thần nghiêng đầu sang nhìn Lâm Tử Lam, “Ai bảo cậu không cố gắng, bị người ta nhanh chân đến trước rồi!”

Hai người vào phòng ăn.

“Đúng rồi, chủ nhật sắp xếp thế nào rồi?” Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam lúc này mới chợt nhớ tới, mới mà sắp tới cuối tuần.

Chỉ là, mấy ngày trước, nhà thiết kế lắp đặt gọi điện thoại tới, nói có thể trước ngày chủ nhật liền làm xong, bọn họ có thể dọn nhà tới.

“Có thể phải dọn nhà!” Lâm Tử Lam nói.

“Dọn nhà?” Cảnh Thần hỏi.

”Phòng mới sửa xong rồi?”

“Ừ, tuần này có thể làm xong, liền có thể dọn tới!” Lâm Tử Lam nói.

Đối với chuyện dọn nhà, Hi Hi đã sớm rất muốn rồi, đặc biệt ‘mưu cầu danh lợi’, Lâm Tử Lam hi vọng dọn tới sớm một chút, dù sao bên kia là phong cách của họ thích, khung cảnh cũng tốt, tới ở nhà mới, ai cũng mong đợi.

“Đến lúc đó kêu tớ..tớ tới giúp cậu một tay!” Cảnh Thần nói.

Lâm Tử Lam nhíu mày, “Không thành vấn đề!”

“Đúng rồi, thành thật mà nói, cậu mua nhà ở đâu vậy, bao nhiêu tiền à?” Cảnh Thần tùy ý hỏi.

Lâm Tử Lam ăn thức ăn, sững sờ, cái này, thật không biết trả lời thế nào.

Nếu như nói cho Cảnh Thần biết, sợ âm thanh của cô sẽ nâng lên n deciben (dB), cả phòng ăn ai cũng nghe được.

Suy nghĩ một chút, khiêm tốn nói, “Hai ngày nữa dọn nhà, cậu sẽ biết!” Lâm Tử Lam nói.

Cảnh Thần gật đầu một cái, cũng không hỏi nhiều, vì vậy, tiếp tục ăn cơm.

.

Trong Trung tâm mua sắm.

Mặc Thiếu Thiên cùng Diệp An Nhiên ăn chút gì đó liền đi tới Trung tâm mua sắm.

Mặc Thiếu Thiên rất ít đi dạo phố, về quần áo căn bản đều do Mặc Lương giải quyết, anh rất ít tự mình đi mua, nhưng nơi này, anh cũng đã tới mấy lần, nơi này coi như là Trung tâm có tiền nhất, sang trọng nhất của Thành phố A.

Những đồ ở đây, đều là đứng đầu nhãn hiệu rồi.

Diệp An Nhiên đúng là một người có phẩm vị, cô đối với việc mua đồ, rất bắt bẻ, điểm này cùng Lâm Tử Lam không giống.

Lâm Tử Lam chỉ cần thích hợp, thoải mái là được, còn Diệp An Nhiên lại rất bắt bẻ, đối với thứ gì đó, cũng phải cần tìm cái hoàn mỹ.

Điểm này, coi như là cô cố chấp.

Hai người cùng nhau xuất hiện, nam đẹp trai, có khí chất, nữ xinh đẹp, xem ra dịu dàng nhàn thực, dù nhìn thế nào cũng rất là ‘dường nhãn’.

Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Những thứ kia, nhất định rất quý chứ?”

Mặc Thiếu Thiên nhíu lông mày, gật đầu một cái.

“Em đoán chừng thẻ của em không chịu nổi!!” Diệp An Nhiên nói.

Mặc Thiếu Thiên cười, nhìn cô, “Đồ ngốc, em muốn cái gì, thì mua cái đó!”

“Thật sao?” Diệp An Nhiên cười, nhún mày hỏi.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái.

“Được rồi, anh đi cùng em, em muốn mua quần áo, em lúc trở về không đem theo nhiều quần áo!” Diệp An Nhiên nói, lúc này, cô vươn tay, tự nhiên ôm lấy cánh tay Mặc Thiếu Thiên.

Người ở bên ngoài nhìn vào, thấy hai người thân mật vô cùng, giống như là một đôi tình nhân đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt.

Mặc Thiếu Thiên liếc cô một cái, nghĩ đến tin cha cô mới qua đời, cũng không cự tuyệt, cùng cô đi tới.

Diệp An Nhiên cười, kéo Mặc Thiếu Thiên đi vào.

Diệp An Nhiên có dung mạo rất xinh đẹp, mặc cái gì cũng dễ nhìn, nhưng là phụ nữ, thích đẹp là thiên tính, cô nhìn thấy kiểu mà mình thích liền phải thử một chút.

Cô cầm một bộ váy màu xanh lá cây, liền đi vào thử.

Mặc Thiếu Thiên ở một bên nhìn, lúc này, ánh mắt nhân viên phục vụ bốn phía cũng chăm chú nhìn Mặc Thiếu Thiên, hận không thể lập tức nhào tới, Mặc Thiếu Thiên ra vẻ không thấy gì, nhìn bốn phía.

Lúc này, Diệp An Nhiên từ bên trong đi ra, “Thiếu Thiên, được không?”

Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại, liền thấy Diệp An Nhiên mặc một bộ váy màu xanh lá cây, cô vốn có làn da trắng, mặc bộ váy màu này, càng để lộ ra làn da vô cùng mịn màng, vóc người mỹ lệ, đem tất cả ưu điểm của cô bày ra.

Mặc Thiếu Thiên, gật đầu một cái, “Cũng không tệ lắm!”

“Có thật không?” Diệp An Nhiên cười, sau đó đứng ở trước gương nhìn.

Mặc bộ váy này, càng lộ vẻ lịch lãm một chút, lịch lãm còn mang theo một chút kiều mỹ, Diệp An Nhiên rất thích.

“Như thế nào? Thích không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Diệp An Nhiên gật đầu một cái, dĩ nhiên thích!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn nhân viên phục vụ, “Gói bộ váy này lại!”

Diệp An Nhiên nhìn giá tiền một chút, năm con số, kinh ngạc một chút, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Nhưng mà, cái này hơi đắt, vẫn là thôi đi!”

188. Chương 188: Hi Hi Phát Giác!!!!

Diệp An Nhiên nhìn giá tiền một chút, năm con số, kinh ngạc một chút, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Nhưng mà, cái này hơi đắt, vẫn là thôi đi!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô cười, “Đồ ngốc, anh đã nói, những đồ mua cho em, đều tính cho anh!” Mặc Thiếu Thiên hết sức hào phóng nói.

“Nhưng.”

“Được rồi, thay ra đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói đến nước này, Diệp An Nhiên không từ chối nữa, ngược lại cười cười, gật đầu một cái, sau đó đi vào phòng thử quần áo, thay ra.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô đi vào, liền đi tới chỗ khác lòng vòng xem đồ.

Lúc này, đối diện với khu hàng bán quần áo là khu bán đồ đá quý.

Mặc dù Mặc Thiếu Thiên cũng khởi gia từ đá quý, không lạ gì những thứ đồ này, nhưng cũng đi tới xem thử.

Những món đồ kim cương phong phú nằm trong tủ kính, xem ra, sáng đến chói mắt, những viên kim cương óng ánh trong suốt, mà mắt Mặc Thiếu Thiên nhìn đúng một sợi dây chuyền.

Một sợi dây chuyền rất đẹp, thoát nhìn rất đơn giản, nhưng người làm ra, lại tuyệt không đơn giản, nhưng không biết vì sao, thấy cái này, Mặc Thiếu Thiên không khỏi liền nghĩ đến Lâm Tử Lam.

Thậm chí có thể nghĩ đến bộ dạng lúc Lâm Tử Lam đeo sợi dây chuyền này, sợi dây chuyền này rất phù hợp khí chất của cô.

Lúc này, nhân viên bán hàng nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên đang nhìn sợi dây chuyền kia, liền mở miệng cười, “Tiên sinh, cần tôi giúp anh/giới thiệu một chút không?”

“Cái này, cho tôi xem thử!” Mặc Thiếu Thiên chỉ vào sợi dây chuyền, nói.

Nhân viên bán hàng gật đầu một cái, “Được!”

Vì vậy, cô lấy sợi dây chuyền ra, sau đó để trước của Mặc Thiếu Thiên, “Tiên sinh, anh thật tinh mắt, sợi dây chuyền này là bản số lượng có hạn ở nơi chúng tôi, toàn cầu chỉ có mười cái, mà tại Thành phố A này chỉ có một!” Nhân viên bán hàng cười, giới thiệu nói.

Mặc Thiếu Thiên không nói gì, chỉ là nhìn sợi dây chuyền, lúc này, anh chợt nghĩ đến cái gì đó, rồi ngẩn đầu nhìn cô nhân viên, “Giúp tôi gói lại!”

“Được, xin chờ một chút!” Nhân viên bán hàng không ngờ Mặc Thiếu Thiên hào phóng như vậy, nhanh chóng đưa ra quyết định mua, chỉ là, cô vẫn rất vui mừng, nhìn anh khí chất bất phàm, quả nhiên là người có tiền!

Ngay vào lúc này, Diệp An Nhiên chợt đi tới, thay xong quần áo đã không thấy Mặc Thiếu Thiên, không ngờ anh lại ở chỗ này.

“Mua cái gì vậy?” Diệp An Nhiên đi tới nhìn hỏi Mặc Thiếu Thiên, vừa hỏi xong, ánh mắt lại quét sợi dây chuyền, cô cũng sở một chút, không khỏi than thở, “Sợi dây chuyền này thật là đẹp!”

Nhân viên bán hàng cười cười, cũng không nói gì, mà trực tiếp gói lại, đưa cho Mặc Thiếu Thiên.

Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Thiếu Thiên, anh mua sao?” Diệp An Nhiên có chút kinh ngạc hỏi.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, rồi lấy thẻ ra.

“Anh mua cái này làm gì?” Diệp An Nhiên hỏi, anh là ông trùm của giới đá quý, tại sao còn chạy tới nơi này mua dây chuyền?

Mặc Thiếu Thiên lại nhàn nhạt nói với cô hai chữ, “Để tặng!”

Diệp An Nhiên còn muốn hỏi cái gì đó, lúc này, Mặc Thiếu Thiên lại nhìn cô, “Như thế nào? Váy thích không?”

Diệp An Nhiên gật đầu một cái, “Thích!”

“Còn cần mua cái gì, đi thôi, anh cùng đi với em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Diệp An Nhiên muốn nói, nhưng đều bị Mặc Thiếu Thiên chặn lại, một câu cũng không hỏi được, chỉ là, nhìn bộ dáng của Mặc Thiếu Thiên, Diệp An Nhiên không muốn mất hứng, mang theo đầy bụng nghi ngờ tiếp tục đi dạo.

Mặc Thiếu Thiên đối với cô thật là tốt .

Mua rất nhiều đồ, tất cả đều là tiền của Mặc Thiếu Thiên.

Mặc dù Diệp An Nhiên đã nói không dùng, nhưng chỉ cần cô lộ ý muốn một chút, Mặc Thiếu Thiên sẽ mua cho cô.

Đang giận phân lay, Diệp An Nhiên dần dần quên mất chuyện Mặc Thiếu Thiên mua dây chuyền.

Hai giờ chiều, hai người đứng lúc trở lại công ty.

Hôm nay thu hoạch không ít, toàn bộ hành trình đều có Mặc Thiếu Thiên làm bạn, Diệp An Nhiên vui vẻ không ít, cả người tràn đầy tinh thần.

Mà Mặc Thiếu Thiên bên này, sau khi cùng Diệp An Nhiên trở về, anh đi vào bên trong phòng làm việc.

Ngồi ở trên ghế, nhìn sợi dây chuyền, khóe miệng không khỏi nâng lên.

Ngay vào lúc này, cửa chợt bị gõ vang, Lâm Tử Lam đi vào, Mặc Thiếu Thiên thấy cô đi vào, không để lại một chút dấu vết, đem đồ cất đi.

Động tác của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam không phải là không thấy, nhưng lại không biết Mặc Thiếu Thiên giấu cái gì, chỉ là, rất dễ để nhận thấy Mặc Thiếu Thiên không muốn để cho cô biết, Lâm Tử Lam cũng không hỏi nhiều.

“Mặc Tổng, cái này cần anh ký tên!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên chỉnh lại tư thế, nhìn Lâm Tử Lam đưa tài liệu tới, nhìn mấy cái, trực tiếp ký tên ở phía trên.

“Không có chuyện gì, tôi đi ra ngoài trước!” Lâm Tử Lam nói.

“Khoan đã!” Mặc Thiếu Thiên chợt mở miệng.

Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc Tổng, còn có chuyện gì sao?”

“Tan sở, anh với em cùng về nhà!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam cau mày.

“Anh đã hứa với bảo bối, tối hôm nay tới ăn cơm, vừa đúng lúc có thể đưa em về!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, gật đầu một cái, cũng không nói thêm gì, xoay người đi ra ngoài.

.....

Buổi chiều đúng giờ tan sở.

Mặc Thiếu Thiên lấy xe đến trước mặt của Lâm Tử Lam, “Đi thôi!”

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên một chút, nếu cự tuyệt thì có vẻ có chút kiêu cách, cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp lên xe, dù sao, cũng thuận đường.

Lâm Tử Lam lên xe, Mặc Thiếu Thiên lái xe rời đi.

Diệp An Nhiên vốn là muốn hẹn Mặc Thiếu Thiên cùng đi ăn cơm tối, nhưng không ngờ mới vừa đi tới lầu dưới, lại thấy Lâm Tử Lam lên xe Mặc Thiếu Thiên. Một màn này, đối với Diệp An Nhiên mà nói, là rất đau!

Chẳng lẽ giữa Mặc Thiếu Thiên và Lâm Tử Lam, thật sự có cái gì đó?

Diệp An Nhiên nhìn hướng họ rời đi, cặp con người vốn dịu dàng dần dần bao trùm một tầng lo lắng.

.....

Hi Hi vẫn như cũ, sau khi tan học, về nhà nấu cơm.

Hôm nay nghe được cha muốn tới ăn cơm tối, Hi Hi rất vui vẻ, cho nên đến siêu thị mua thức ăn, trở về nhà làm rất nhiều món ngon.

Mặc Thiếu Thiên và Lâm Tử Lam trở về, mới vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn.

“Con trai, hôm nay làm món gì thế?” Mặc Thiếu Thiên mới vào cửa, liền cười hỏi.

Hi Hi thấy Mặc Thiếu Thiên lập tức cười, “Cha, cha đã đến rồi?”

“ Dĩ nhiên, con tự mình xuống bếp, cha có thể không tới sao?” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói, nhìn những món ăn do Hi Hi Hi làm, thật lòng anh cảm thấy vô cùng cường đại.

“ Có thể ăn rồi, cha, cha giúp con bưng cái này ra là được rồi!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bát canh trong tay, nhúu mày, cứng ngắc, bưng đi ra.

Lâm Tử Lam rửa mặt, ba người ngồi ở trên bàn ăn, ăn cơm.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, vốn là muốn gọi điện thoại cho Tiêu Dật, nhưng khi thấy Mặc Thiếu Thiên ở đây, liền bỏ đi cái ý niệm này.

Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi giống như có chuyện nói không hết, một mực nói.

“ Cha, chuyện cha đồng ý với con, hiện như thế nào?” Hi Hi vừa ăn vừa hỏi.

Mặc Thiếu Thiên sững sốt một chút, sau đó nhìn Hi Hi, nói thẳng, “ Quên!”

“ Cha, nói chuyện với cha không tính toán gì hết!” Hi Hi kháng nghị.

“ Chuyện này, con đã nói với Tạp Ni, cha không thể đổi ý, nếu không, con sẽ quá mức mất mặt rồi!” Hi Hi nói.

“ Lợi dụng cha, mở ra con đường cho các người hoạt động ở châu Á, các người cũng thật muốn đến!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“ Ai bảo cha là cha thân ái của con đây? Một chiêu bài sống này không cần, con chẳng phải đã lãng phí rồi hả ?” Hi Hi cười nói.

Mặc Thiếu Thiên nổi giận nhìn Hi Hi, còn Hi Hi cười hắc hắc.

“ Muốn tới hoạt động ở châu Á, không phải là không có vấn đề!” Mặc Thiếu Thiên nói, “ Cha muốn các người cầu xin, mở đường phí!”

“ Cha, cha đã đồng ý với con.” Câu nói kế tiếp của Hi Hi, lập tức muốn bật thốt lên rồi, nhưng lúc thấy Lâm Tử Lam, liền cứng rắn nuốt xuống.

“ Cha, cha không giữ chữ tín!” Hi Hi châm chọc.

Mặc Thiếu Thiên gạt Hi Hi không dám nói, cười cười, “ Con trai, tin tưởng cha, uy tín của cha con luôn luôn rất tốt!”

Những lời này, liền nhận hai phát xem thường. “ Được, con đồng ý với cha!” Hi Hi cắn răng, dần lòng đồng ý.

Mặc Thiếu Thiên hài hước cười, hết sức đắc chí.

“ Con trai, đừng trách cha không có nhắc nhở con, khu vực châu Á không giống với những quốc gia khác, muốn cùng bên này phát triển, cần phải có thời cơ—an nhất định cùng với tình lực (tình thần + sức lực)!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, rất nghiêm túc nói.

Hi Hi gật đầu, “ Con hiểu rõ, hiện tại, chúng con cơ—ao dịch cùng với khu vực châu Á đích xác là rất ít, nhưng mà về sau, châu Á bên này là một miếng thịt béo bở, cho nên chúng con tuyệt đối sẽ không buông tha!” Hi Hi hết sức khẳng định nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, hôm nay thể lực Hợp Tung nhanh chóng bỗng nhiên mà tăng mạnh rồi, căn bản áp chế không nổi, nhưng hiện đang có Hi Hi ở đây, vừa đúng, anh có thể giữ lại sức lực.

“ Cha sẽ giúp các người nghĩ biện pháp!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“ Cha, chỉ cần để cho người của cha khiêm tốn một chút, thật ra thì, mọi thứ bên con cũng làm rất tốt!” Hi Hi cười hết sức tà mị.

Mặc Thiếu Thiên nhúu mày, cười cười.

Lâm Tử Lam ngồi ở bên cạnh bọn họ, nghe cha con bọn họ nói chuyện, đây đối với Lâm Tử Lam mà nói, là một loại khiêu chiến.

Thật may là cô có năng lực tiếp nhận rất cường hãn, nếu không, nghe cha con nói chuyện như vậy, cũng sẽ bị hù dọa mà mắc bệnh tim .

Ngay vào lúc này, điện thoại di động của Mặc Thiếu Thiên vang lên .

Lúc thấy số gọi tới, Mặc Thiếu Thiên nhú mày một cái, nhưng vẫn nhận.

“A lô.”

“Thiếu Thiên, anh đang ở đâu?”

“An Nhiên? Sao vậy? Có chuyện gì không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Em...em bị tai nạn, anh có thể tới một chút không? Em rất sợ!” Âm thanh của Diệp An Nhiên ở trong điện thoại run rẩy nói.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Như thế nào? Em không sao chứ? Em bây giờ ở nơi nào, anh lập tức tới ngay!” Mặc Thiếu Thiên hết sức khẩn trương nói.

Diệp An Nhiên nghe Mặc Thiếu Thiên hỏi, vì vậy nói địa chỉ.

Lâm Tử Lam cùng Hi Hi đều nhìn Mặc Thiếu Thiên, nhìn vẻ mặt khẩn trương, cũng biết nhất định đã xảy ra chuyện.

“Cha, đã xảy ra chuyện gì sao?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên lo lắng hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ, “Ừ, xảy ra chút việc, cha phải tới một chuyến, bảo bố, hôm nào cùng con ăn cơm!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Dạ, nhưng.” Hi Hi lời nói còn chưa nói hết, Mặc Thiếu Thiên đã đứng dậy.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“An Nhiên bị tai nạn, cho nên anh phải tới một chuyến, hai người ăn trước đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam nhìn ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên, không nói cái gì nữa, gật đầu một cái, Mặc Thiếu Thiên rời đi.

Mặc Thiếu Thiên mới vừa đi, Hi Hi hỏi Lâm Tử Lam, “Mẹ, An Nhiên là ai?”

Hi Hi là một đứa bé rất thông minh, giống nhau, độ mẫn cảm của Hi Hi cũng rất mạnh, Mặc Thiếu Thiên chỉ là nói đến tên, Hi Hi liền phát giác cái gì đó.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, ánh mắt Hi Hi kiên định nhìn cô, Lâm Tử Lam nghĩ, nếu muốn vượt qua bài kiểm tra nói dối, đoán chừng là rất khó khăn.

Suy nghĩ một chút, Lâm Tử Lam quyết định nói thật!

Vì vậy, Lâm Tử Lam liền đem chuyện nói cho Hi Hi.

Quả nhiên, sắc mặt Hi Hi rất khó nhìn, khó coi lại thêm một chút vắn vẹo.

“Mối tình đầu của cha.” Hi Hi khóe môi nhếch lên nụ cười, nhưng nụ cười kia xem ra, thậm chí có mấy phần vắn vẹo.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, gật đầu một cái.

“Tại sao con có cảm giác, người phụ nữ này, là cô ý?” Hi Hi nghiêng đầu sang nhìn Lâm Tử Lam nói.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, “Có sao? Mà tại sao?” Lâm Tử Lam hỏi ngược lại.

“Không đúng lúc đến nỗi thế chứ, chỉ có cô ta biết, lúc này gọi điện thoại bảo cha tới, rõ ràng chính là cô ý!” Hi Hi nói gần từng chữ.

“Đoán chừng cô ta cũng hết cách rồi, nói thế nào, cha con cũng là mối tình đầu của cô ta mà!” Lâm Tử Lam sâu kín nói, Lâm Tử Lam cũng không phát hiện, lúc mình nói ra câu này, giọng nói thậm chí có nhiều ê ẩm.

“Mối tình đầu, mối tình đầu chính là cái rắc!” Một giây kế tiếp, Hi Hi rất không ưu nhã mà bộc phát. . . .

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, “Bảo bối, văn minh!”

Hi Hi nghĩ tới, sau đó nhếch miệng lên cười độc, “Cho nên mấy ngày nay, cha một mực ở bên cô ta, cho nên mới không rảnh tới đây sao?” Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam chau chau mày, sau đó gật đầu một cái, có thể hay không.

“Cô ta mới từ nước ngoài trở về, chưa quen cuộc sống nơi đây, cha con ở ở bên cùng, rất hợp lẽ thường đấy!” Lâm Tử Lam nhàn nhạt nói.

“Mẹ, tiếp nhận gượng ép như vậy, mẹ cho rằng con tin sao?” Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam phát giác, có một con trai quá thông minh, xác thực cũng không phải là một việc rất đơn giản a!

“Bảo bối, mẹ chỉ hy vọng, dù chuyện gì, cũng không nên nghĩ quá cực đoan, Mặc Thiếu Thiên là cha của con, nhưng anh ta đồng thời cũng có quyền lựa chọn, cho nên, mặc kệ như thế nào, mẹ cũng hy vọng con có thể nghĩ thông một chút!” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi nói gần từng chữ.

Lúc này, Hi Hi nghiêng đầu sang nhìn Lâm Tử Lam, khóe môi nhếch lên nụ cười, “Mẹ, con hiểu, mẹ yên tâm, con sẽ không làm gì cô ta đâu!” Hi Hi cười nói, chỉ là đối với cha, Hi Hi thật có chút tức giận!

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, mặc kệ như thế nào, Hi Hi nghe vào là tốt rồi.

“Mẹ, cha cùng mối tình đầu ở chung một chỗ, mẹ cũng chưa có một chút xú nào tức giận sao?” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam sửng sốt, không ngờ Hi Hi đột nhiên hỏi vấn đề này.

Nhưng mà, hai người ở chung một chỗ, Lâm Tử Lam cau mày, nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi.

~ Hết chương 188

~

189. Chương 189: Thân Phận Của Lưu Ly!!!

Nhưng mà, hai người ở chung một chỗ, Lâm Tử Lam cau mày, nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi, “Mẹ vì cái gì phải tức giận?”

“Mẹ, chẳng lẽ mẹ đối với cha, một chút cảm giác cũng không có sao?” Hi Hi hơi nhú lông mày nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Hi Hi không tin mẹ đối với cha một chút cảm giác cũng không có, chỉ là cha cùng mẹ, hai người rất hiểu thẳng, hơn nữa, mẹ là người rất hay cất giữ suy nghĩ trong lòng, nếu muốn để ẹ thừa nhận, cũng cần dùng khí a!

Nói đến cái cảm giác này, trong đầu Lâm Tử Lam dần hiện ra hình ảnh Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, “Bảo bối, không có người nào là không có cảm giác, mẹ biết rõ con vẫn luôn hi vọng mẹ với cha con ở chung một chỗ, nhưng chuyện như vậy, xác thực cần có cảm giác, huống chi, cha con một chút bày tỏ cũng không có, mẹ bây giờ muốn nhiều như vậy làm gì?”

Nghe thế, hai mắt Hi Hi tỏa sáng, nhìn Lâm Tử Lam, “Nếu như cha bày tỏ thì sao?”

Lâm Tử Lam nhú mày, “Vậy thì chờ lúc anh ta bày tỏ rồi hẵng nói!”

Tóm lại, chưa có bất kỳ hành động bày tỏ nào, Lâm Tử Lam cũng không đưa ra bất kỳ giả thiết nào.

Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, gật đầu cười, “Mẹ, mẹ nói rất đúng!”

Hi Hi cười nói, đối với mẹ bất luận là nói cái gì, Hi Hi đều vô hạn ủng hộ!

Chỉ là, nói như vậy, cha không phải là không có cơ hội!

Chỉ là, cần phải có thời cơ—an.

Nghĩ tới đây, Hi Hi suy nghĩ, có nên nói cho cha biết cái này hay không?

Chỉ là khi nghĩ đến cha vội vã vì một người phụ nữ khác, Hi Hi nhất thời lại muốn bỏ ý niệm này đi! .

.....

Ban đêm.

Mặc Thiếu Thiên cùng Diệp An Nhiên từ bệnh viện đi ra, chỗ cổ tay của Diệp An Nhiên được băng bó.

“Như thế nào? Còn đau không?” Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu nhìn cô hỏi.

Diệp An Nhiên lắc đầu một cái, nhìn chỗ cổ tay, “Không đau!”

“Về sau đi đường cẩn thận một chút!” Mặc Thiếu Thiên dặn dò nói.

Diệp An Nhiên gật đầu một cái, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên, dịu dàng cười một tiếng, “Thiếu Thiên, cảm ơn anh đã tới!”

Mặc Thiếu Thiên cười, “Đi thôi, anh đưa em về!”

Diệp An Nhiên gật đầu một cái, sau đó cùng Mặc Thiếu Thiên lên xe.

Mới vừa lên xe, liền phát ra một hồi âm thanh lẩm bầm.

Mặc Thiếu Thiên sửng sốt một chút, nhìn Diệp An Nhiên, “Còn chưa ăn cái gì?”

Diệp An Nhiên lúng túng , sau đó gật đầu cười, “Vâng!”

Mặc Thiếu Thiên nghĩ, hiện tại nếu như về bên kia ăn cơm cùng Hi Hi chắc không kịp rồi, suy nghĩ một chút, “Muốn ăn cái gì, anh dẫn em đi ăn!”

Diệp An Nhiên lập tức cười nói, “Món Nhật đi!”

Món Nhật, trước kia bọn họ thường xuyên đi ăn, nói đến đây, Diệp An Nhiên có vẻ có chút hưng phấn.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô một cái, “Nên mua những thứ khác về ăn đi, em bây giờ như vậy không tiện lắm!”

“Nhưng em hiện tại rất muốn ăn!” Diệp An Nhiên bĩu môi nũng nịu nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên, hình như vẫn còn do dự.

“Em đang là bệnh nhân, thành toàn cho em đi!” Diệp An Nhiên cười nói.

Mặc Thiếu Thiên cuối cùng vẫn không cưỡng được Diệp An Nhiên, trực tiếp lái xe đi.

Diệp An Nhiên nhìn gò má Mặc Thiếu Thiên, anh đã thỏa hiệp, khóe miệng từ từ nhếch lên nụ cười.

.....

Sau khi ăn cơm xong, Mặc Thiếu Thiên đưa Diệp An Nhiên về. . .

“Tay của em mới vừa băng bó kỹ, trong khoảng thời gian này không nên để dính nước!” Mặc Thiếu Thiên dặn dò nói.

Diệp An Nhiên gật đầu một cái, nhìn nét mặt của Mặc Thiếu Thiên, đáy lòng Diệp An Nhiên hết sức thỏa mãn, cô khéo léo gật đầu một cái, “Vâng!”

“Được rồi, nếu không còn chuyện gì, anh đi về trước đây!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe vậy, Diệp An Nhiên chợt đứng lên. “Thiếu Thiên.”

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Còn có chuyện gì sao?”

Lúc này, Diệp An Nhiên chợt đi về phía Mặc Thiếu Thiên, ôm chặt hông Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên nhất thời sững sờ, không ngờ Diệp An Nhiên sẽ ôm lấy mình, anh cũng không có lập tức đẩy ra, nhìn cô, “Sao vậy?”

Tóc của Diệp An Nhiên xoa trên lưng, ôm Mặc Thiếu Thiên, “Không có gì, em chỉ là nhớ về mấy năm trước, Thiếu Thiên, thật xin lỗi, em biết em rất ích kỷ, nhưng nếu như có thể cho em lựa chọn lần nữa, cho dù chết, em cũng sẽ không rời bỏ anh!” Diệp An Nhiên ôm Mặc Thiếu Thiên nói gần từng chữ.

Lời của cô..., cũng không làm Mặc Thiếu Thiên rung động, ngược lại nhìn cô, vẻ mặt Mặc Thiếu Thiên không biết có bao nhiêu phần nặng nề.

“Được rồi, chuyện đã qua, cũng không nên nghĩ nhiều!” Mặc Thiếu Thiên nhẹ nhàng vỗ bả vai cô một cái, sau đó đẩy cô ra.

Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, hốc mắt tràn đầy sợ hãi, “Thiếu Thiên, anh sẽ rời bỏ em sao?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn hốc mắt đầy nước mắt của cô, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói cái gì, suy nghĩ một chút anh mở miệng, “Nhiên nhi, mấy năm trước ba em bị tai nạn, xác thực nguyên nhân cũng có phần liên quan tới anh, nếu như cần, anh sẽ chăm sóc em cả đời!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Diệp An Nhiên sững sờ, không dám tin nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh nói có thật không?”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, “Cần gì hãy nói với anh, anh nhất định sẽ giúp em!” Mặc Thiếu Thiên nói rất khẳng định.

Trước mắt đây là điều duy nhất anh có thể giúp cô.

Diệp An Nhiên cười cười, mặc kệ như thế nào, chỉ cần Mặc Thiếu Thiên nói ra những lời này, thì anh nhất định sẽ làm được.

Nhìn Diệp An Nhiên cười, Mặc Thiếu Thiên cũng cười, “Được rồi, không còn chuyện gì thì nghỉ ngơi sớm một chút đi, anh muốn đi về!”

“Em tiễn anh!”

“Không cần, em nghỉ ngơi đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Diệp An Nhiên không nói gì nữa, Mặc Thiếu Thiên cười, xoay người rời đi.

Diệp An Nhiên đứng ở trên ban công, nhìn xe Mặc Thiếu Thiên biến mất, khước miệng mới chậm rãi nhếch lên.

Mặc kệ như thế nào, Mặc Thiếu Thiên là của cô!

Cô sẽ không cho phép bất luận kẻ nào cướp Mặc Thiếu Thiên đi! .

.

Ngay lúc này.

Trên một tòa nhà cao, trong bóng tối, có hai người đang đứng ở đó.

“Thế nào, tra được chưa?” Một bóng dáng cao lớn đứng chấp tay ở phía sau, không quay đầu nhìn người sau lưng, là người rất có khí thế.

“Đã tra được, Tiêu Dật đích xác đang ở Thành phố A!”

Đứng ở phía sau là một cô gái, cô mặc một bộ quần áo màu đen, tóc dài vấn ở sau ót, xem ra, hết sức nhẹ nhàng, khoan khoái, cho người ta cảm giác hết sức thoải mái.

“Hắn ta ở nơi này đang làm cái gì? Tôi muốn có tài liệu cận kề!” Người đàn ông nói.

Cô gái đứng ở sau lưng, diện mạo rất xinh đẹp, đang nghe lời của anh ta nói, do dự một chút mở miệng, “Theo như ghi chép, chỉ thấy đề cập tới phụ nữ!”

“Phụ nữ?” Người đàn ông cau mày.

“Đúng vậy!” Cô gái sau lưng đáp một tiếng.

“Điều tra lí lịch của người phụ nữ kia cho tôi!”

“Đã điều tra, cũng không có gì quan trọng, cô ta chỉ là một người phụ nữ bình thường, là một thành phần tri thức, cũng không có bất kỳ bối cảnh lớn nào!” Cô gái mở miệng nói, đôi mắt kia trong bóng đêm, có tia sáng ngời, kiên định, giống như hổ phách, rất xinh đẹp.

Người đàn ông nghe lời của cô nói..., rất rõ ràng do dự một chút.

“Vậy còn muốn giết Tiêu Dật sao?” Cô gái tỉnh táo hỏi.

Người đàn ông suy nghĩ, cũng không gấp gáp mở miệng, “Không, tạm thời chưa nên ra tay, Tiêu Dật ở chỗ này, không cần chúng ta tự thân ra tay, Mặc Thiếu Thiên cũng sẽ nóng nảy mà ra tay thôi, không bằng chúng ta ngồi xem bọn hắn tự giết lẫn nhau, làm ngư ông đắc lợi!”

Cô gái đứng ở sau lưng anh ta, gật đầu một cái, “Hôm nay, mấy địa bàn của Tiêu Dật bị người ta phá hủy, phải là Mặc Thiếu Thiên đấy!” Cô gái nói.

Người đàn ông nghĩ đến cái này, cười cười, “Lúc này mới vừa mới bắt đầu thôi, chúng ta cái gì cũng không cần làm, chỉ ngồi làm ngư ông đắc lợi!”

Cô gái gật đầu một cái, cũng không nói cái gì nữa.

Lúc này, người đàn ông xoay người, lộ ra gương mặt, mặc dù là đàn ông, nhưng ngũ quan của anh ta cho người khác có cảm giác rất âm nhu.

Anh ta hỏi, “Như thế nào? Về cái người kia của Hợp Tung, tra được chưa?”

Mà cô gái trước mặt, ngũ quan cũng rất xinh đẹp, mà cô chính là Lưu Ly, đôi mắt kia rất rõ ràng, kiên định, lúc bình thường nhìn thấy cô, tưởng như là hai người.

“Chưa!”

“Năm bắt thời gian, tôi nhất định phải tìm được người kia!” người đàn ông nói.

“Vâng!” Lưu Ly đáp một tiếng, giọng nói càng hung hiểm hơn.

.....

Mặc Gia.

Lưu Ly mới từ bên ngoài trở lại, không ngờ liền nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên ở nhà.

Bầu không khí, trước sau như một, không tốt.

Lưu Ly vừa đi vào, liền nghe Cung Ái Lâm nói. “Mặc Thiếu Thiên, là anh làm trái với thỏa thuận trước, tôi làm như vậy, không có gì không đúng, mẹ anh, vĩnh viễn đừng nghĩ đến việc được vào Mặc Gia!” Cung Ái Lâm nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, đối với Mặc Thiếu Thiên đây hận ý, mà hận ý này đã sớm hận thấu xương!

Mặc Thiếu Thiên nhìn bà, nhếch miệng lên cười lạnh.

“Bà cho rằng tôi còn như trước, sẽ thỏa hiệp với bà sao? Bà yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không như vậy, không phải là vì con của bà nên bà giữ lại công ty đó sao? Nếu quả thật chọc tới tôi, có tin hay không, tôi trực tiếp đem công ty phá hủy!” Mặc Thiếu Thiên cũng không chút khách khí, đáp lễ nói, giọng nói ác độc.

Hiện tại, anh không có cái gì là không bỏ được, bàng quang!

Sau khi biết tới mẹ con họ, anh phát hiện, tất cả đều trở nên không quan trọng!

Nếu như Cung Ái Lâm vẫn dùng chuyện của mẹ khống chế anh, như vậy anh cả đời này cũng chạy không thoát, thật may là có mẹ con bọn họ, sự tồn tại ngoài ý muốn của bọn họ, để cho anh hiểu ra, người chết thì đã chết đi, anh nên quý trọng cuộc sống này hơn.

Mà mẹ con bọn họ, chính là người cần anh bảo vệ, quý trọng họ!

Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối với sẽ không lại bị Cung Ái Lâm khống chế, mặc kệ là khống chế cái gì, Mặc Thiếu Thiên sẽ không ngụy trang!

“Anh dám!” Cung Ái Lâm nhìn Mặc Thiếu Thiên nói!

190. Chương 190: Vô Tình Gặp Gỡ Ở Nhà Mới!!!!

“Anh dám!” Cung Ái Lâm nhìn Mặc Thiếu Thiên, cố nén tức giận, hung hăng nói, mặc dù lớn tuổi, nhưng trên người lại có một loại hơi thở của nữ cường.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bà, chợt âm lãnh cười, ánh mắt càng làm cho người ta nhìn không thấu, “Bà cảm thấy tôi bây giờ còn có cái gì không dám sao? Cung Ái Lâm, đừng ép tôi, nếu không liền ‘Ngọc Thạch Câu Phần’[*]!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Cung Ái Lâm, cũng là nói từng chữ từng chữ.

[*] Ngọc Thạch Câu Phần nghĩa là Ngọc Nát Đá Tan, một kiểu lưỡng bại câu thương - hai bên cùng chết.

Cung Ái Lâm nhìn Mặc Thiếu Thiên, bị lời nói đó làm mắc nghẹn, cái gì cũng nói không được.

Nhưng ánh mắt, lại tràn đầy hận ý, cùng sự tức giận, Mặc Thiếu Thiên!

Bà thế nào cũng không nhớ đến ban đầu lợi dụng Mặc Thiếu Thiên qua cũng cố MK, cứ nghĩ là để cho Mặc Thiếu Thiên về sau có thể tiếp nhận công ty ở trạng thái tốt một chút, nhưng không ngờ Mặc Thiếu Thiên lại thoát khỏi bàn tay bà, loại cảm giác này, khiến Cung Ái Lâm hối hận muốn chết rồi.

Nhìn Cung Ái Lâm không còn lời nào để nói, Mặc Thiếu Thiên nhìn bà một cái, xoay người rời đi.

Mặc Thiếu Thiên xoay người đi ra, lúc đi tới cửa Mặc Thiếu Thiên chạm mặt Lưu Ly.

Lúc thấy Mặc Lưu Ly, con người Mặc Thiếu Thiên không nói ra được có bao nhiêu thâm trầm, Lưu Ly nhìn Mặc Thiếu Thiên, cũng là như thế.

Cuộc chiến tranh này, đã vài chục năm rồi, mỗi lần nhìn bọn họ gây gỗ, khó khăn nhất thật ra là Lưu Ly, thế nhưng Lưu Ly đã thành thói quen.

Chỉ là, có lúc, người xuất hiện sẽ kiên trì chuyện gì đó, rốt cuộc là vì cái gì?

“Anh!” Lưu Ly nhìn Mặc Thiếu Thiên kêu một tiếng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, gạt đầu một cái, sau đó nói, “Em nghỉ ngơi sớm một chút đi!”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên muốn đi.

“Anh!” Chợt, Mặc Lưu Ly ở phía sau hô một tiếng.

Trong cuộc chiến tranh này, Mặc Thiếu Thiên không khỏi làm khó dễ, rõ ràng Cung Ái Lâm cùng Mặc Lưu Ly là mẹ con, nhưng tính tình hai người lại hoàn toàn khác biệt, mỗi lần Mặc Thiếu Thiên hận không thể giết chết Cung Ái Lâm, nhưng vừa nghĩ tới Mặc Lưu Ly, anh đều nhịn.

Mặc Thiếu Thiên dừng bước, nghiêng đầu sang nhìn cô, “Sao vậy?”

Mặc Lưu Ly nhìn anh, suy nghĩ một chút, nói một câu, “Bảo vệ Hi Hi cùng Lâm Tử Lam cho tốt!”

Mặc Thiếu Thiên lúc ấy nghe không hiểu những lời này của Mặc Lưu Ly là có ý gì, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ là gạt đầu một cái, rời đi.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên đi, Mặc Lưu Ly thu hồi tầm mắt, xoay người đi vào trong.

Bên trong phòng khách, Cung Ái Lâm tức không chịu được, Mặc Lưu Ly đi tới an ủi bà, “Mẹ, đừng nóng giận!”

Cặp mắt Cung Ái Lâm nảy sinh sự ác độc, giận không kiềm được, “Mẹ lúc đầu không nên cho hấn ta vào cửa Mặc Gia!”

“Mẹ!” Mặc Lưu Ly nói một tiếng, “Chuyện đã đến mức độ này rồi, cũng không nên suy nghĩ nhiều như vậy!” Mặc Lưu Ly khuyên nói.

“Không được, những thứ này đều là thuộc về Thiếu Quân, mẹ tuyệt đối sẽ không để cho công ty rơi vào tay người khác, nhất là trong tay cái thằng con nghịch tử đó!” Cung Ái Lâm hung hăng nói.

Mặc Lưu Ly nhìn Cung Ái Lâm, nghe lời của bà..., bất đắc dĩ thở dài.

Đối với việc này, Mặc Lưu Ly cũng bất đắc dĩ, vô luận cô nói gì, cũng không cải biến được mẹ.

“Vậy được rồi, con mệt, lên lầu nghỉ ngơi trước đây!” Mặc Lưu Ly bất đắc dĩ nói, cũng không muốn tham gia vào cuộc chiến tranh này.

Mặc dù cô là con gái của Cung Ái Lâm, nhưng mà đối với việc làm của mẹ mình, cô không đồng ý, nhưng không đồng ý thì có thể như thế nào, cô vẫn là con gái của bà.

Cung Ái Lâm nhìn Mặc Lưu Ly, chợt nhớ tới cái gì đó, “Lưu Ly, khoan đã, mẹ có chuyện nói với con!”

“Chuyện gì?” Mặc Lưu Ly hỏi.

“Con từ nước ngoài trở về được một thời gian rồi, đúng lúc nên tìm ỉnh công việc, không bằng vào MK làm việc, như thế nào! ” Cung Ái Lâm nói.

Mặc Lưu Ly cau mày, Cung Ái Lâm nghĩ gì, cô không phải không biết, chỉ là, cô không muốn liên lụy vào chuyện giữa mẹ cùng Mặc Thiếu Thiên.

“Mẹ, công ty cùng ngành con học bất đồng!” Mặc Lưu Ly nói.

“Bất đồng thì thế nào? Con có trình độ học vấn cao, muốn vào MK dễ như trở bàn tay, hơn nữa coi như con vào đó, Mặc Thiếu Thiên cũng sẽ không nói gì!” Cung Ái Lâm nói gần từng chữ, Mặc Lưu Ly suy nghĩ một chút, đây mới là mục đích của bà.

Mặc Lưu Ly sắc mặt có chút không tốt, nhìn Cung Ái Lâm, “Mẹ, mẹ nghĩ cái gì, con đều biết, mặc kệ như thế nào, anh cùng chúng ta là người một nhà, mặc kệ mẹ ủng hộ cũng được, mà không ủng hộ cũng được, đây đều là sự thật, con biết mẹ không thích anh, nhưng mà con lại không muốn dính vào chuyện giữa các người, cho nên, con sẽ không vào công ty làm việc đâu!” Mặc Lưu Ly nói gần từng chữ.

Cung Ái Lâm nghe Mặc Lưu Ly nói, sắc mặt rất không tốt.

Những lời này, Mặc Lưu Ly biết Cung Ái Lâm nghe sẽ không vui, nhưng cô phải nói ra.

“Con nói cái gì?” Cung Ái Lâm không vui hỏi.

“Mẹ, con đã nói rất rõ rồi, con sẽ không vào MK làm việc!” Mặc Lưu Ly hết sức kiên định nói.

“Lưu Ly, con bị Mặc Thiếu Thiên bỏ bùa mê gì rồi hả? Để cho con đối với hấn như vậy, con chính là con gái của mẹ sao? Con đừng quên, Thiếu Quân mới là của anh trai của con!” Cung Ái Lâm tức giận nói.

“Con không phủ nhận, nhưng mà mẹ, Mặc Thiếu Thiên cũng là anh trai của con, thật ra thì mẹ, chỉ cần mẹ buông bỏ thù hận trước, chúng ta có thể sống vui vẻ bên nhau!” Mặc Lưu Ly nói.

“Vui vẻ?” Nghe thế, sắc mặt Cung Ái Lâm càng thêm khó coi, “Đời này, mẹ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hấn, sẽ không để cho hấn sống tốt đâu!” Cung Ái Lâm nói gần từng chữ, giọng nói cũng tràn đầy hận ý.

Mặc Lưu Ly nhìn Cung Ái Lâm, suy nghĩ một chút, “Mẹ, anh không phải là người bình thường, mẹ không khống chế được anh đâu, chuyện mẹ làm, anh ấy không phải là không biết, chỉ là không nói thẳng với mẹ thôi, anh ấy cũng không phải là người không có lương tâm, chỉ cần mẹ thu tay lại, anh ấy sẽ không đối với mẹ như vậy đâu!” Mặc Lưu Ly nói.

Nghe Mặc Lưu Ly nói, Cung Ái Lâm ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt tràn đầy khiếp sợ, trong lúc khiếp sợ lại dẫn tới sự không hiểu.

“Mẹ tốt nhất suy nghĩ một chút đi, tóm lại, con sẽ không tới công ty làm việc!” Nói xong, Mặc Lưu Ly quay người đi lên lầu.

Cung Ái Lâm nhìn bóng lưng Mặc Lưu Ly, tức giận không chỗ phát tiết, nhưng nhìn cô, giống như, người con gái này của bà, càng ngày càng không giống. Nhưng mà không giống ở đâu, bà cũng nói không nói ra được, tóm lại, bà không biết có cảm giác gì nữa.

.

Hôm sau.

Chủ nhật.

Lâm Tử Lam không phải đi làm, mà nhà mới đã sửa xong, vừa lúc vào đúng cuối tuần, dọn nhà, buổi tối có thể trực tiếp vào ở rồi.

Đồ không ít, nhưng phần lớn Hi Hi cũng đã dọn xong, kêu một chiếc xe tải chở đồ, tất cả đều làm xong.

Nhìn căn hộ trống rỗng, Lâm Tử Lam chợt có chút cảm giác không muốn rời đi, dù sao từ sau khi cô về nước, cô vẫn ở chỗ này, đã thành thói quen, hiện tại, lại chợt rời đi, có chút không bỏ được.

“Đi thôi, mẹ, về sau nơi này cũng chỉ còn lại trong kí ức!” Hi Hi nhìn căn hộ cũng rất cảm khái nói.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, cười cười, sau đó nhìn căn hộ trước mặt, ánh mắt mang theo nụ cười.

Không sai, về sau, nơi này cũng chỉ còn lại trong kí ức.

Lâm Tử Lam là một người lưu luyến cái cũ, tự nhiên có chút không bỏ được, nhưng Lâm Tử Lam cũng hiểu, bên kia mới là nhà của bọn họ!

Cùng Hi Hi khóa cửa cẩn thận, đem chìa khóa đưa cho chủ thuê nhà, lúc giao chìa khóa, Lâm Tử Lam hít vào một hơi thật sâu, hiện tại mới phát giác được, dọn nhà thì ra cũng là một công việc dùng nhiều sức lực.

Mặc dù, cô không có làm chuyện gì, nhưng cảm giác lại mệt đến vậy.

Lúc này, Hi Hi nghiêng đầu sang nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, mẹ nói ngộ nhờ cha tới nơi này tìm chúng ta, không tìm được thì làm thế nào?” Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, “Vậy con tính sao?”

Hi Hi nhìn ánh mắt của Lâm Tử Lam, lập tức lắc đầu, “Vậy hãy để cho cha không tìm được.”

.

Căn hộ mới bên kia.

Lâm Tử Lam cùng Hi Hi xuống xe, Hi Hi nói, “Mẹ, mình mua một chiếc xe sẽ thuận lợi hơn a!”

Lâm Tử Lam cũng rất tán đồng gật đầu một cái.

“Mẹ, không bằng bảo bố mua ẹ một chiếc xe nha?” Hi Hi chợt nhìn Lâm Tử Lam, trong đầu nảy sinh ý nghĩ này.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi cười một tiếng, “Bảo bố, để ẹ con khiêm tốn một chút đi, mẹ không muốn làm nhân vật được bàn tán ở Thành phố A đâu!” Lâm Tử Lam sâu kín nói, lập tức bác bỏ ý nghĩ của Hi Hi.

Dôi mắt nhìn cả Thành phố A, có ai như cô, tiền lương cầm trong tay một tháng một vạn tệ, mà lại ở tại một nơi cao cấp như thế này?

Lâm Tử Lam cũng không muốn cao cao tại thượng như vậy a!

Như vậy, đã đủ phách lối lắm rồi.

“Được rồi!” Hi Hi đáp một tiếng, nếu mẹ muốn khiêm tốn, vậy thì khiêm tốn một chút cũng tốt!

“Bảo bố, nếu như tiền con có thật nhiều mà xài không hết, thì có thể đưa ẹ, mẹ không ngại!” Lâm Tử Lam sâu kín cười nói.

Nghe thế, Hi Hi lập tức tới gần, lộ ra nụ cười tà mị, “Mẹ, của con đều là của mẹ, mẹ còn sợ gì?”

“Mẹ chỉ là muốn thay con chia sẻ một chút áp lực mà thôi!” Lâm Tử Lam nói.

“Mẹ, mẹ yên tâm!”

Hai mẹ con vừa đi vừa nói, mới vừa đi tới lầu dưới, liền thấy một chiếc xe chậm rãi đi tới.

Chiếc xe kia.

Hình dáng kia.

Màu sắc kia.

Bảng số kia.

Rất quen thuộc như vậy!

Mà người trong xe, chính là Mặc Thiếu Thiên, anh lái xe, lúc thấy Lâm Tử Lam cùng Hi Hi, nhú mào, bọn họ tại sao lại ở chỗ này?

Hi Hi cùng Lâm Tử Lam lúc thấy xe của Mặc Thiếu Thiên thì đồng thời ngây cả người, quả nhiên, giấy không thể gói được lửa a!

Mặc Thiếu Thiên lái xe đến phía trước bọn họ, xuống xe, nhìn bọn họ, “Hai người tại sao lại ở chỗ này?”

Lâm Tử Lam không lên tiếng, Hi Hi lại mở miệng trước, nhìn Mặc Thiếu Thiên, mặt cười thân sĩ, “Mặc tiên sinh, thật là khéo, làm sao ngài biết chỗ này?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ, sau đó nói một câu, “Cha ở nơi này”

Chỉ với một câu nói, Lâm Tử Lam thật muốn thổ huyết!!!

Thật trùng hợp như thế sao? ? ?

191. Chương 191: Cha Con Tức Giận !

Edit : Oanh Love

Mặc Thiếu Thiên nhìn hai mẹ con bọn họ, sau đó đột nhiên trả lời một câu, “Cha ở chỗ này!”

Một câu nói, khiến cho Tử Lam thật sự muốn học máu!

Trên đời này thật sự lại có chuyện trùng hợp đến thế sao? ? ?

Còn có thể ăn khớp như thế sao? ? ?

Rất dễ nhận thấy, nhìn Hi Hi lúc này trông thật bình tĩnh.

Thật ra lúc trước mua phòng ốc , bé cũng đã biết cha hiện tại đang sống ở chỗ này , cho nên bé mới lưu loát đồng ý với mẹ không nói việc này cho cha biết , bởi vì coi như bé không nói, sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải, chỉ là bé không ngờ lại trùng hợp như thế, mới ngày đầu tiên thì đã gặp được!

Mặc Thiếu Thiên nhìn lướt qua Tử Lam , sau đó nhìn Hi Hi , “ Hai mẹ con tại sao lại ở chỗ này?” Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ hỏi.

Hi Hi vô cùng thân sĩ ưu nhã cười một tiếng, “Mặc tiên sinh, chúc mừng, về sau chúng ta sẽ trở thành hàng xóm với nhau rồi !”

Hàng xóm?

Mặc Thiếu Thiên cau mày, nhìn bọn họ, “Có ý tứ gì? Hai mẹ con dời đến nơi này sống sao?”

Hi Hi gật đầu một cái, cười nói, “Đúng, không sai!”

“Chuyện khi nào ?”

“Mới vừa!”

.

Mặc Thiếu Thiên dĩ nhiên biết, lấy bản lãnh của Hi Hi , muốn ở chỗ này mua phòng ốc, dễ như trở bàn tay, chỉ là chuyện này, tại sao anh cái gì cũng đều không biết được? .

Mặc Thiếu Thiên cau mày, sau đó nhìn bọn họ, “Tại sao cha không biết?”

“Mặc tiên sinh , ngài bận rộn như vậy , làm sao có thời giờ a, ngay cả thời gian ăn cơm cũng không rảnh , con thế nào nói cho ngài đây!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, vẫn như cũ cười nói, trên mặt duy trì thân sĩ , cười nhạt , chỉ là nụ cười kia, thật làm người ta không hiểu trong lòng bé hiện tại đang nghĩ gì .

Đây là đứa con trai bảo bối của anh nên làm sao anh lại không hiểu rõ bé hơn ai chứ !

Bé càng cười vui vẻ, cười thân sĩ, càng chứng minh, bé đang rất tức giận.

Mặc Thiếu Thiên đi tới, nhìn Hi Hi , “Con đang tức giận sao ?”

Hi Hi cười một tiếng, “Mặc tiên sinh, xin hỏi con là cái gì phải tức giận?” Hi Hi cười hỏi ngược lại.

Bé là con trai của anh , nếu như ngay cả anh đều không biết bé hiện tại đang thế nào , anh dám chắc sẽ không có bất kỳ người nào hiểu được.

Mở miệng một tiếng Mặc tiên sinh, rất rõ ràng bé hiện tại đang tức giận!

Mặc Thiếu Thiên liếc mắt nhìn Tử Lam , Tử Lam thì nhìn về phía khác, chuyện này , cô không muốn tham dự.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi , nghe lời vừa rồi của bé , càng thêm chứng minh rõ ràng , hiện tại Hi Hi đang tức giận.

Mặc Thiếu Thiên mím môi, sau đó đi tới, “Chuyện lần trước, cha rời đi trước, là cha không đúng, nhưng quả thật có nguyên nhân!”

Hi Hi nhú mày, “Con biết , theo mối tình đầu của ngài nha , Mặc tiên sinh, chúc ngài mạnh khỏe phúc khí a!”

.

Nghe lời Hi Hi vừa nói, trong lòng Mặc Thiếu Thiên không nói nên lời , không biết nó là loại tư vị gì.

Bị con trai hiểu lầm, thì ra là loại cảm giác như thế này!

Mặc Thiếu Thiên nhìn gương mặt của Hi Hi như thế , anh mím môi, suy nghĩ một chút, mở miệng nói, “Cô ta là mối tình đầu của cha không sai, nhưng đó đã là chuyện đã qua, hôm đó cha bỏ đi trước, bởi vì cô ta gặp phải tai nạn xe cộ, ở chỗ này một mình không còn người thân, cha đi, cũng không có gì quá phận !” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi từng chút một giải thích cho bé hiểu , lời này, đây cũng chính là lời giải thích của anh đối với Tử Lam , Mặc Thiếu Thiên nói rất đúng trọng tâm.

Hi Hi ngẫm nghĩ , nói thật ra , bé cũng không biết mình đang giận cái gì, bé chỉ biết hiện tại bên cạnh cha xuất hiện thêm một người như vậy , bé cảm thấy rất khó chịu!

Hi Hi chột nhú mày, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc tiên sinh, ngài thật thiện lương!”

.

“Cùng thiện lương không liên quan, cô ta một mình lại không còn người thân nào sống trên đời này, cha không thể nào khoanh tay đứng nhìn, nhưng chuyện giữa cha và cô ta đã trở thành quá khứ rồi !” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Thật sao?”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Cha cần gì lừa con !”

Lúc này Hi Hi mới cảm thấy hài lòng cười một tiếng, “Được rồi, Mặc tiên sinh, tạm thời tin tưởng ngài một lần !”

.

Biến hóa này, có phải hay không có chút quá nhanh?

Tử Lam nhìn Hi Hi, cứ như vậy nói một câu liền bị dụ dỗ rồi sao ?

Định lực cũng quá quá kém đi ?

Mặc Thiếu Thiên lại nở nụ cười nhạt, nhìn Hi Hi , thật ra lý do khiến Hi Hi tức giận, cũng bởi vì trong lòng bé thật sự rất quan tâm đến anh , cho nên anh cảm thấy thật cao hứng.

Sau đó , anh nhướn mày , nhìn Hi Hi hỏi, “Mấy tầng lầu?”

“19 !” Hi Hi nói.

“Có muốn đi lên tham quan một chút không ?” Hi Hi nhướn mày hỏi ngược lại.

“Từ chối thì có vẻ bất kính!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Vì vậy hai người thương lượng xong , liền quyết định lên .

Lúc này, Tử Lam đứng ở phía sau, Hi Hi chợt nhớ tới cái gì tự đắc, quay đầu lại liếc mắt nhìn Tử Lam , Tử Lam nhìn bọn họ, trên mặt cô cũng không có bất kỳ biểu tình nào.

Nhưng cái gì cũng đều không có, đây mới thực sự rất dọa người!

Hi Hi ngậy người, suy nghĩ một chút, mở miệng, “Mặc tổng, muốn lên trên đó tham quan , dù sao cũng phải có biểu hiện chút gì chứ ? Cái này liền giao cho ngài!” Nói xong Hi Hi đưa tất cả đồ của bọn họ đang cầm trên tay đưa sang cho Mặc Thiếu Thiên, sau đó Hi Hi lôi kéo Tử Lam đi lên lầu trước.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở phía sau, nhìn đồ trong tay mình , cân nhắc một chút , sau đó anh mỉm cười đi theo.

19 tầng !

Bọn họ sau khi đi vào, Mặc Thiếu Thiên có chút sửng sốt.

Nơi này lắp đặt thiết bị theo phong cách của chỗ ở lúc trước của bọn họ , phong cách rất giống nhau, nhưng bởi vì gia cụ ở đây , đều là đồ mới, cho nên lúc vừa đi vào, làm cho người ta cảm giác có một loại một phong cách riêng .

“Như thế nào? Cũng không tệ lắm phải không?” Hi Hi đi vào liền cười hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn một loạt chung quanh , thấy phong cách thiết kế như vậy , không cần phải nói, chính là theo phong cách yêu thích của Lâm Tử Lam.

Nữ nhân có sở thích lúc nào cũng đặc biệt như vậy , nhưng không thể không công nhận nhìn vào quả thật rất có cảm giác, khiến cho người ta luôn có cảm giác rất ấm áp.

Mặc Thiếu Thiên đi chung quanh nhìn, “Con mua khi nào ?”

Lời này, rõ ràng hỏi Hi Hi.

Hi Hi cũng không phủ nhận, trả lời một câu, “Đã lâu rồi!”

Mặc Thiếu Thiên nhướn mày, liếc mắt nhìn bé, “Không tệ, rất tinh mắt!”

“Dĩ nhiên !” Hi Hi đắc chí nói, vì mẹ, cái gì cũng bé cũng có thể làm .

Mặc Thiếu Thiên cũng nhướn mày, “Vừa vặn , sau này ăn cơm dễ dàng hơn rồi.”

.

Mặc Thiếu Thiên nói một câu , liền nhận được hai ánh mắt khinh bỉ phóng về phía mình.

Tử Lam cũng nhìn quanh một vòng , phong cách như thế này cô rất thích, rất hợp với cô .

So với trước lúc vừa mới tới nhận nhà , hiện giờ nhìn thoải mái hơn, thích hơn, gian phòng đã lắp đặt thiết bị hoàn tất , xem ra, không khỏi thích.

Lúc này, bọn họ bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Tử Lam cùng Hi Hi tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội Mặc Thiếu Thiên hiện tại đang ở nơi này , lôi kéo Mặc Thiếu Thiên cùng nhau làm, Mặc Thiếu Thiên cũng không ngại, theo chân mẹ con bọn họ ở chung một chỗ, làm cái gì anh cũng đều cảm thấy thật vui vẻ.

Mặc dù, anh một mực tranh thủ lúc rảnh rỗi!

“Đúng rồi cha, buổi tối chúng ta muốn bài tiệc chúc mừng nhà mới , cha có tới không?” Hi Hi bỗng nhiên nhớ tới việc quan trọng này , bé nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Tối hôm nay?” Mặc Thiếu Thiên nhướng mày hỏi.

Hi Hi gật đầu, “Đúng, mẹ mời bạn bè , cùng nhau đến đây ăn cơm, hôm nay bảo bối tự mình xuống bếp nga! !” Hi Hi cười nói.

Hi hi mới vừa nói dứt lời, liền nhận được một ánh mắt xem thường Tử Lam phóng tới.

Hôm nay cô mời Cảnh Thần , nếu như Mặc Thiếu Thiên cũng đến , thấy hi hi, thấy Mặc Thiếu Thiên, đoán chừng, cái gì cũng biết rồi.

Mặc dù Tử Lam không muốn tiếp tục giấu diếm việc này, nhưng trong những trường hợp như vậy , cô cứ có cảm giác có chút quý dị.

Hi hi nhìn Tử Lam , bé cười hắc hắc, xem thường ánh mắt cảnh cáo của cô.

Mặc Thiếu Thiên quay đầu sang nhìn Tử Lam, “Lâm tiểu thư, em mời những ai đó?” Lúc nói những lời này, Mặc Thiếu Thiên hầu như cắn răng nghiêng lợi.

Cũng chính là tất cả mọi người đều biết, duy nhất chỉ có anh là không biết gì cả , loại cảm giác này, thật khiến cho người ta cảm thấy cực kỳ khó chịu!

Nếu như không phải hôm nay anh vô tình gặp gỡ, phải chăng anh cũng đều bị bỏ qua?

Tử Lam cười cười, “Chỉ có mấy người Cảnh Thần , Tiểu Từ, Trần Mặc, mấy người bạn tri kỉ thôi !” Tử Lam nói đơn giản.

“Xem ra, Lâm tiểu thư không có tính toán mời cả anh nữa sao !” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô sâu kín nói, đối với biểu hiện của cô lúc này , anh hết sức bất mãn.

“Đó không phải là sợ Mặc tổng bạn quá không tới được sao?” Tử Lam nói.

“Em không hỏi anh , làm sao lại biết anh bận rộn? Huống chi, anh bận rộn hay không bận rộn , em chính là thư ký của anh , chẳng lẽ còn không biết sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam gằn từng chữ hỏi ngược lại, nữ nhân này rõ ràng chính là cố ý như thế !

.

“Vậy được !” Tử Lam thở dài, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên, “ Mặc tổng, xin hỏi anh buổi tối hôm nay có rảnh không ?” Tử Lam nhìn anh hỏi.

Mặc Thiếu Thiên khẽ cười, “Chuyện gì?”

“Đương nhiên là muốn mời Mặc tổng tới nhà dùng cơm ? Không biết Mặc tổng có thời gian rảnh không?” Tử Lam kiên nhẫn nói.

Mặc Thiếu Thiên lúc này mới hả hê nói, “Nếu là Lâm tiểu thư mời khách, anh làm sao sẽ không vui lòng đây? Em yên tâm, anh nhất định sẽ đến !” Mặc Thiếu Thiên gằn từng chữ nói , nói xong ánh mắt vẫn còn hung hăng liếc Tử Lam một cái

.

Tử Lam rất vô tội a!

Không mời cũng không đúng, mời xong còn đưa cho cô ánh mắt đó !

Đạo này, làm người quả thật không dễ dàng chút nào !

Thế nhưng dùng thời gian hơn nửa ngày , rốt cuộc tất cả đều được thu thập xong xuôi .

Thật ra cái gọi là thu thập , Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên hai người hoàn toàn chỉ biết người đánh đắm giả bộ, người chân chính dọn dẹp, chỉ có một mình Hi Hi mà thôi .

Bọn họ thỉnh thoảng thu thập một chút, lại cãi nhau, chỉ có Hi Hi ân cần dọn dẹp tất cả.

Cũng may đồ cũng không nhiều lắm , rất nhanh đã thu thập xong, phân loại, Hi Hi làm những thứ này, quả thật dễ như trở bàn tay, một đĩa đồ ăn.

Sau khi thu thập xong , cả căn phòng cũng trở nên tràn đầy sức sống, cho người ta có cảm giác, rất thoải mái, rèm cửa sổ hoa nhỏ cho người ta có cảm giác càng thêm phiêu dật.

Sau khi tất cả đã được sắp xếp hoàn tất , Tử Lam ngồi trên ghế sofa , cầm trên tay một ly cà phê, nghỉ ngơi, mở cửa sổ ra , cho gió thổi vào nhà , cô có cảm giác hết sức thoải mái.

Mặc Thiếu Thiên cũng như vậy , uống cà phê, ngồi nghỉ ngơi, nhìn Tử Lam dáng vẻ trông rất hưởng thụ , khoe miệng anh từ từ không khỏi nhếch lên.

Chỉ có Hi Hi , sau khi thu thập xong , lại thu thập gian phòng của mình, tất cả sau khi sẵn sàng , Hi Hi còn muốn đi siêu thị mua thức ăn, chuẩn bị cho dạ tiệc tối hôm nay.

“Mệt quá!” Tử Lam làm ỏ ngay trên ghế sofa.

Hi Hi nhìn cô , khinh bỉ liếc mắt một cái, “Mẹ, toàn bộ quá trình từ đầu đến cuối cha và mẹ đều tranh thủ lúc rảnh rồi nghỉ ngơi , mệt nhất chính là con ? Được không? ?” Hi Hi kháng nghị nói

.....

Tử Lam nhìn Hi Hi , an ủi một câu, “Bảo bối, con thật cực khổ, vất vả , đứa bé nên rèn luyện nhiều hơn , mới có thể nhanh chóng trưởng thành !”

.....

Việc này cùng nhanh chóng trưởng thành có quan hệ gì với nhau ?

Bất quá , bé không có biện pháp gì nữa đâu , gặp phải cha mẹ như vậy , nhất định phải cực khổ!

Sau khi Hi hi thu thập , bé uống một chút thức uống, nghỉ ngơi một lúc , sau đó nhìn cha mẹ mình , “Cha, mẹ, hai người nghỉ ngơi trước đi, con muốn đi ra ngoài mua ít đồ !” Hi Hi nhìn bọn họ nói.

192. Chương 192: Cảnh Thần Cũng Điên Cuồng!!!!

Edit: Thanh Dâng

Hi Hi thu dọn xong sau, uống một chút thức uống, nghỉ ngơi, sau đó nhìn bọn họ, “Cha, mẹ, hai người nghỉ ngơi trước đi, con đi ra ngoài mua đồ!” Hi Hi nhìn bọn họ nói.

“Mua đồ gì? Cha cùng con đi!” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Đương nhiên là mua những đồ vật cần thiết cho bữa tiệc tối hôm nay rồi!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, “Con phải tự mình xuống bếp?”

Hi Hi gật đầu một cái, “Đúng vậy, tối đây đều là bạn của mẹ, con đương nhiên muốn đích thân xuống bếp!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, nghe Hi Hi phải làm cơm cho nhiều người, tâm Mặc Thiếu Thiên hơi đau.

“Không cần mua, hôm nay đi ra ngoài ăn!” Mặc Thiếu Thiên quả quyết nói.

Hi Hi sững sờ, sau đó liếc mắt nhìn Lâm Tử Lam, tiếp theo, hướng về phía Mặc Thiếu Thiên nói, “Cha thân ái, cha là trong lòng thương con sao?”

“Dĩ nhiên!” Mặc Thiếu Thiên lưu loát thừa nhận, con anh anh có thể không đau lòng sao?

Hi Hi cười hắc hắc, “Cha, cha yên tâm, những thứ này đối với bảo bối mà nói, là chuyện vặt!” Hi Hi cười nói.

“Bảo bối, cho dù con cảm thấy đó là chút lòng thành của con, nhưng cha cũng rất đau lòng, quyết định như vậy đi, ra bên ngoài ăn, cha mời!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lúc này, âm thanh của Lâm Tử Lam ở phía sau vang lên, “Mặc Tổng, đây là chuyện nhà tôi, tại sao anh mời? Chút tiền này, tôi còn có thể trả được!” Lâm Tử Lam nói.

Trước là bởi vì mời mọi người, Lâm Tử Lam nghĩ tới đều là bạn của mình, định để bảo bối trở tài năng, nên ở nhà ăn tối, bây giờ nhìn lại, Lâm Tử Lam cũng rất đau lòng, dù sao dọn dẹp một tý mà cả buổi trưa, bảo bối nói không mệt, nhưng cô nhìn cũng đau lòng.

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam lại nhìn Hi Hi, “Bảo bối, hôm nay đi ra ngoài ăn!”

Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, “Nhưng mẹ không phải mời tối nhà rồi sao?” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

“Những thứ này đều là Phù Vân[*], hôm nào mời lại cũng được, cũng không thể con trai bảo bối mệt đến chết!” Người lam nhìn hi hi nói.

[*] Phù Vân ý chỉ đám mây thoáng nổi lên rồi tan ngay, thường dùng để ví cái không lâu bền.

Nghe như thế, trong lòng Hi Hi hết sức thỏa mãn, vừa lòng, Hi Hi cũng cười gật đầu, “Dạ!”

Cuộc nói chuyện của hai người lần này, hoàn toàn không để ý tới Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên mới muốn phát uy, thì lúc này, điện thoại di động của anh vang lên, Mặc Thiếu Thiên không thể không nghe điện thoại.

Sau khi nhận điện thoại, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên có chút nặng nề, nói mấy câu liền cúp.

“Cha, đã xảy ra chuyện gì sao?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên cất điện thoại, “Cha hiện tại phải về công ty một chuyến, có chút việc!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ồ!” Hi Hi gật đầu một cái.

“Như thế nào, hai người quyết định đi nơi nào ăn chưa?” Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ hỏi.

“Quyết định, mua về ăn!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, “Chủ ý không tệ, chỉ là nghĩ kỹ mua ở đâu chưa?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Hi Hi lắc đầu, Hi Hi không đi ra ngoài ăn nhiều.

Lâm Tử Lam cũng lắc đầu, thật đúng là không có ý kiến gì.

Mặc Thiếu Thiên khóe môi cong lên, “Có cần cha giới thiệu một vài nơi không?” Mặc Thiếu Thiên hài hước, nói, đây sự vô lại, nụ cười kia, Lâm Tử Lam thật rất muốn trừng mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Chỉ là, Mặc Thiếu Thiên kinh doanh lâu ở nơi này như vậy, khó tránh khỏi phải thường xuyên đi ra ngoài xã giao, nhất định sẽ rất hiểu rõ, vì vậy gật gật đầu, “Nói một chút coi!” Lâm Tử Lam nói.

Vì vậy Mặc Thiếu Thiên giới thiệu mấy nơi, Lâm Tử Lam cảm thấy một quán duy nhất khiến cô hài lòng, chính là nơi bọn họ đã từng ăn tôm hùm đất.

Hi Hi cũng đồng ý.

Vì vậy, liền vui sướng quyết định mua ở nơi đó.

Sau khi thương lượng xong , Mặc Thiếu Thiên rời đi.

Sau khi Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam ngồi ở trên ghế sofa, tiếp tục nghỉ ngơi, cảm thụ gió thổi từ bên ngoài ban công tới, đặc biệt thoải mái.

Quả nhiên, cảm giác chính là không giống nhau.

Lâm Tử Lam nhắm mắt lại nghỉ ngơi, Hi Hi nhìn mẹ ngủ, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

.....

Buổi tối.

Hôm nay có khách tới chơi, Hi Hi tâm tình rất tốt.

Khi khách còn chưa tới, Hi Hi đổi một bộ quần áo, ăn mặc rất trịnh trọng, còn cố ý tạo hình, rất thân sĩ, rất đáng yêu.

Ngược lại, Lâm Tử Lam, diện một bộ váy thanh nhã, xem ra, cho người ta có cảm giác thật thoải mái.

Vốn là gương mặt thanh thuần, mặc quần áo gì cũng đều cùng ra dáng một cô gái xinh đẹp.

Dáng vẻ đi làm so với lúc này, hoàn toàn là hai trạng thái khác nhau.

Lúc tám giờ, không sai biệt lắm mọi người tới.

Tiểu Từ là người đầu tiên đến, trước đó đã nghe Lâm Tử Lam nói qua, cho nên nhìn thấy, sau khi hưng phấn, thì không có nhiều kinh ngạc, chỉ là, cô lại lần nữa có cảm giác hận không đem Hi Hi đi.

Sau khi đi vào, đối với sự thân mật của Hi Hi, thật rất muốn xách mang đi a!

Hi Hi vĩnh viễn dùng giọng điệu ngọt ngào kêu Tiểu Từ, làm cho người ta quá thích thú.

Lâm Tử Lam chỉ có thể hung hăng nhìn vào ý nghĩ, xem như cô không tồn tại!

Tiểu Từ sau khi đến, mấy phút sau Trần Mặc đến, ở trong công ty, Trần Mặc cùng Lâm Tử Lam làm việc coi như là cực kỳ ăn ý, cho nên gặp mặt, cũng hết sức hợp phách.

Lúc Trần Mặc tới đem theo một món đồ hàng mỹ nghệ, vừa vào cửa liền đưa Lâm Tử Lam, ” Đây là quà tặng nhà mới!” Trần Mặc cười nói.

Lâm Tử Lam cũng không để ý nhiều phần quà tặng này, cười nói, “Trần Mặc, anh lúc nào thì cũng khách khí như vậy rồi hả ?”

“Quà nhiều thì người không trách!” Trần Mặc nói.

Lâm Tử Lam cười cười, không có nói gì, bảo Trần Mặc đi vào.

Đối với nơi này của Lâm Tử Lam, Trần Mặc không cảm thấy kinh ngạc, tương đối mà nói, Trần Mặc bình tĩnh hơn nhiều.

Đối với người phụ nữ Lâm Tử Lam này, hình như ở chỗ nào, đều không quá đáng, cho nên, Trần Mặc rất bình tĩnh.

Nhưng lúc thấy gương mặt đó của Hi Hi, anh muốn bình tĩnh, cũng rất khó!

Cảnh Thần là người cuối cùng đến, bởi vì trong nhà có một chút chuyện.

Tất cả mọi người chuẩn bị vào chỗ ngồi, Cảnh Thần mới đến, vừa vào cửa, liền mại manh làm nũng, “Tử Lam, thật ngại quá, trong nhà có một chút chuyện làm trễ nãi, tớ cũng không biết mua cho cậu cái gì là tốt, cái này là nến thơm Lavender, chúc cậu buổi tối có một giấc mộng đẹp!” Cảnh Thần vừa vào cửa, liền rằng rắc mà nói.

Lâm Tử Lam nhìn cô, “Cảm ơn cậu, tớ nhất định sẽ ngủ rất ngon!” Lâm Tử Lam cười nói.

Sau khi nói xong, Cảnh Thần mới ‘hậu tri hậu giác’[*] nhớ tới một chuyện.

[*] ‘hậu tri hậu giác’ là một việc gì đó mọi người đều biết hết, chỉ còn mình mình không biết, mãi sau mới phát hiện ra

Lâm Tử Lam ở Xương Nguyên! Nơi đất nhất của Thành phố A!

Nghĩ đến cái này, Cảnh Thần khiếp sợ.

Hận không thể bắt được Lâm Tử Lam, hung hăng hỏi ra những nghi vấn.

Cậu ấy bảo ở nhà mới, không ngờ là nơi này! Xương Nguyên! Không phải là nơi người bình thường ở a a a!

Lâm Tử Lam nhìn nét mặt Cảnh Thần, cũng biết cô đang suy nghĩ gì.

Lâm Tử Lam vừa định nói với cô, lúc này, Hi Hi từ trong phòng chạy ra.

“Mẹ, chuẩn bị xong rồi!” Hi Hi vừa nói, vừa từ phòng đi ra, một thân trang phục trắng trợn, xem ra, đáng yêu vô cùng.

Lúc Cảnh Thần thấy Hi Hi, hoàn toàn khiếp sợ.

Cái gì gọi là sững sờ, ngắm Cảnh Thần thì biết.

Lúc này, Trần Mặc cũng đi ra, thấy Cảnh Thần đang nhìn Hi Hi, anh cười cười, mình mới vừa rồi cũng khiếp sợ không kém gì cô a!

Cảnh Thần nhìn Hi Hi, trong đầu thoáng hiện lên một người, chính là Mặc Thiếu Thiên, Mặc Tổng!

Nhưng sau khi hết khiếp sợ, Cảnh Thần suy nghĩ, có phải người cũng có thể giống nhau, Lâm Tử Lam là người cao ngạo như thế, cùng Mặc Tổng gặp mặt, bộ dạng giống như là hãy cùng nhau ra chiến trường.

“Mẹ, đây là dì Cảnh Thần phải không?” Hi Hi cười hỏi.

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, đối mặt với sự kinh ngạc của Cảnh Thần, lúc này cũng không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể để cho cô từ từ tiêu hóa.

Không ngờ mới tới cái gia đình này, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Vốn là muốn khiêm tốn làm việc, nhưng nếu như bọn họ biết, càng sẽ không tha cho cô đấy!

Vì vậy, toàn bộ chuyện đều được sáng tỏ.

Hi Hi nhìn Cảnh Thần cười một tiếng, lần đầu tiên thấy Cảnh Thần, Hi Hi biết, người phụ nữ trước mặt, cùng với mẹ tính tình không khác nhau cho lắm, nếu không, cũng sẽ không nói như thế.

“Chào dì Cảnh Thần!” Hi Hi cười chào hỏi, nụ cười nhẹ này, càng thêm mê người, cực kỳ giống Mặc Thiếu Thiên.

Cảnh Thần chính là bị Hi Hi cười một tiếng như vậy mới định thần lại.

“Cháu chính là bảo bối Hi Hi!” Cảnh Thần nỗ lực lấy lại thần trí, nhìn Hi Hi nói.

Hi Hi gật đầu, “Không sai!”

“Dáng dấp cũng thật giống.” Cảnh Thần sâu kín nói, sau đó nghiêng đầu sang nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam không biết nên giải thích làm sao mới phải, sớm biết vậy, khi bọn họ trước khi đến, liền nói cho họ biết, nếu không, hiện tại cũng sẽ không lúng túng như vậy.

Hi Hi cười cười, tự nhiên biết ý tứ trong lời nói của Cảnh Thần, cũng không nói thêm cái gì.

Gương mặt này, không biết bị bao nhiêu người nói rồi, nhưng nhìn Hi Hi, thấy thế nào cũng thật giống a!

Hi Hi có cảm giác, mình mà so với cha thì đẹp trai hơn một chút! Ha ha ha ha.

Vào lúc này, Tiểu Từ cũng từ phòng đi ra, “Tử Lam, người đến đông đủ rồi sao?”

Lâm Tử Lam nhú mày, giống như còn có người không tới a!

Mới vừa rồi gọi điện cho Mặc Thiếu Thiên, nhưng mà không có ai nhận.

Thôi, không đợi anh ta nữa.

“Ừ, coi như là đủ đi!” Lâm Tử Lam cười nói.

Hi Hi nhíu mày, lời này mà cha nghe được, nhất định sẽ tức chết.

“Này mẹ, muốn ăn cơm sao?” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam gật đầu, “Bắt đầu!”

Vì vậy, mọi người ngồi vào bàn.

Lâm Tử Lam ngồi bên Hi Hi, Cảnh Thần ngồi bên Tiểu Từ, bên cạnh còn có Trần Mặc, Tiểu Từ cùng Cảnh Thần ‘nhất kiến như cố’ [*], lập tức liền quen thuộc, giống như có chuyện nói không hết đề tài, ngược lại Trần Mặc, thân sĩ ngồi bên nhìn bọn họ, Lâm Tử Lam nhìn, bất đắc dĩ mà lắc đầu, sau đó nhìn Trần Mặc cùng anh trò chuyện, Lâm Tử Lam nói chuyện khôi hài, Trần Mặc cũng hài hước, hai người nói chuyện rất vui vẻ, nhưng phần lớn đề tài toàn vây quanh trong công việc.

[*] Mới quen mà như đã thân.

Lâm Tử Lam mua không ít tôm hùm đắt, mọi người đang chuẩn bị động đũa, lúc này, chuông cửa vang lên.

Lúc nghe thấy chuông cửa, Lâm Tử Lam chẳng biết tại sao, đáy lòng run lên.

Lúc này, Hi Hi ngẩng đầu lên nhìn Lâm Tử Lam một cái, khóe miệng nâng lên nụ cười, nói, “Con đi mở cửa!”

Nói rồi liền như một làn khói, đi ra mở cửa.

Lúc này, Tiểu Từ nhìn Lâm Tử Lam, hỏi một câu, “Tử Lam, còn có người tới sao?”

193. Chương 193: Hành Động Ái Muội !!!

Edit : Oanh Love

Tiểu Từ nhìn Tử Lam, hỏi một câu, “Tử Lam, còn có người tới sao?”

Tử Lam ngẩng đầu nhìn về phía cửa, không nói gì.

Lúc này, Hi Hi đi tới, mở cửa, khi thấy được người đang đứng ngoài cửa là ai thì ngay ngắc cả người.

“Chú là?”

“Xin chào, xin hỏi Lâm Tử Lam tiểu thư có ở đây không?” Nhân viên bưu kiện hỏi.

Hi Hi gật đầu một cái, Tử Lam nghe được có người gọi tên của cô, liền đứng dậy đi ra cửa, khi nhìn thấy người tới là một nhân viên bưu kiện, Tử Lam hướng cậu ta gật đầu, “Là tôi, xin hỏi cậu. . . .”

“Đây là hoa tươi được chuyển phát nhanh của cô !” Nhân viên bưu kiện nói.

Tử Lam nhìn bó hoa tươi trong tay cậu ta, sau đó gật đầu, ký tên lên hóa đơn, sau khi nhân viên bưu kiện cất xong hóa đơn, rồi rời đi.

Hi Hi đóng kín cửa lại, nhìn bó hoa tươi trong tay Tử Lam, “Mẹ, người nào tặng đây ?”

Tử Lam lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Cảnh Thần cùng Tiểu Từ đều dùng ánh mắt tò mò nhìn Tử Lam, muốn hỏi, nhưng suy nghĩ một chút họ quyết định không hỏi cô.

Tử Lam cầm bó hoa tươi nhìn lên phía trên có một tấm thiệp, mở ra nhìn, trên đó chỉ viết một câu rất đơn giản, “Hôm nay anh không thể đến được, mỹ nữ xinh đẹp rộng lòng tha thứ, mãi mãi bên em, ký tên Dật !”

Sau khi đọc xong những dòng chữ đó, Tử Lam không khỏi bật cười.

Về chuyện buổi tiệc ngày hôm nay, Tử Lam đã từng nói sơ qua với Tiêu Dật trong điện thoại , không ngờ hôm nay Tiêu Dật không thể tới.

Bất quá cũng không sao cả , nếu như đêm nay Tiêu Dật xuất hiện , có thể trường hợp sẽ càng náo nhiệt thêm một chút.

“Người nào tặng , khiến cho cậu cười ngọt ngào như vậy? ?” Cảnh Thần nhìn Tử Lam cười hỏi.

Tiểu Từ cũng là người có tính bất quá , cô cũng rất muốn biết.

Hi Hi nhìn thấy Tử Lam mở tấm thiệp trong phút chốc kia , bé đã thấy rõ những dòng chữ phía trên.

Nhưng sau khi nhìn xong , bé chỉ hơi nhú mày , giả vờ cái gì cũng đều không thấy.

Tử Lam nhìn Cảnh Thần và Tiểu Từ bắt đầu nổi lên tính bất quá của mình , cô đem hoa bỏ qua một bên, mỉm cười trả lời “Một người bạn!” Cô chỉ đơn giản trả lời một cách bao quát.

Tiểu Từ và Cảnh Thần lập tức bĩu môi, ai tin a!

Các cô đều biết Tử Lam thích nhất là hoa Bách Hợp, hiện tại lại đưa tới hoa Bách Hợp, có thể thấy được người tặng hoa, có nhiều tâm tư.

Tử Lam nhún mày, không tin thì thôi , cô cũng không còn biện pháp.

Đang lúc Hi Hi chuẩn bị ngồi vào vị trí của mình , tiếng chuông cửa lại một lần nữa vang lên.

Hi Hi quay đầu nhìn thoáng qua , sau đó xoay người cấp tốc đi mở cửa, cửa vừa mở , khi chứng kiến người tới là ai ngay lập tức khoe miệng Hi Hi lộ ra một nụ cười thật tươi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn thấy người ra mở cửa cho anh chính là Hi Hi , anh mỉm cười triều mến, “Thế nào? Cha tới trễ sao?”

Hi Hi gật đầu, đúng vậy.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, đi thẳng vào. .

Tại thời điểm tất cả mọi người không hề có trạng thái phòng bị , Mặc Thiếu Thiên đi vào.

Cảnh Thần đang ăn mấy thứ linh tinh, khi cô chứng kiến người tới chính là Mặc Thiếu Thiên, thiếu chút nữa bị sặc , “Khụ, Mặc , Mặc tổng.”

Tiểu Từ nhìn Mặc Thiếu Thiên, sững sốt.

Chỉ có Trần Mặc, mỉm cười gật đầu chào Mặc Thiếu Thiên.

Anh biết (MTT), trong những trường hợp như vậy , sẽ không thể thiếu sự hiện diện của anh .

Tử Lam cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, đối với việc anh đến, trong lòng cô không nói ra được tư vị gì.

“Thật xin lỗi, anh tạm thời có chút việc, nên đã tới chậm!” Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ nói, sau đó hướng Trần Mặc gật đầu một cái.

Cảnh Thần nhìn Mặc Thiếu Thiên một chút , lại quay sang nhìn Hi Hi đang đứng phía sau anh , sau đó liên tục lắc đầu, cô có phải bị hoa mắt không đây !

Hi hi đóng cửa, sau đó cùng đi tới.

Mặc Thiếu Thiên rất không khách khí đi tới, tìm một chỗ trống trực tiếp ngồi xuống, Tử Lam nhìn Mặc Thiếu thiên, đối với sự tùy tiện vốn có của anh , cô không còn từ ngữ nào để diễn tả.

“Mặc tổng, không biết anh sẽ tới, nếu không, nhất định chúng ta đã chờ anh một chút !” Cảnh Thần nói.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Tạm thời có chút chuyện làm trễ nãi!”

Hi Hi cũng đi tới, ngồi xuống ngay bên cạnh Mặc Thiếu Thiên. “Cha, chuyện đã xử lý xong hết rồi sao?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên mở miệng hỏi.

Cha? ? ?

Nghe như thế , Cảnh Thần mới vừa bỏ vào trong miệng ,mấy thứ linh tinh, lập tức bị một câu nói của Hi Hi làm cô khiếp sợ , một ít thức ăn bị kẹt lại trong họng, thiếu chút nữa phun không ra.

Cô không nghe lầm chứ!

Mặc dù lúc đầu thấy gương mặt Hi Hi và Mặc Thiếu Thiên có điểm giống nhau , cô đã từng hoài nghi trong lòng rất nhiều, nhưng cô cảm thấy tính tình của Tử Lam như thế , làm sao sẽ cùng Mặc tổng sinh ra một đứa con trai, lại còn lớn như vậy, cho nên cô không ngừng tự thuyết phục bản thân mình chuyện đó là không thể nào.

Nhưng bây giờ thì sao , thật sự khiếp cô sợ sắp chết!

Chẳng lẽ là thật? ? ?

Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên , thật sự có gian tình với nhau ? ? ?

“ Mặc tổng, các người.” Cảnh Thần nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó nhìn Hi Hi, tất cả lời nói, đều nghẹn tại họng, không biết nên nói cái gì cho phải.

Tin tức này, xác thực rất khiếp sợ .

Tiểu Từ cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, anh ta chính là cha của Hi Hi sao ? ? ?

Chính là đối tượng tình một đêm vào 7 năm trước của Tử Lam sao ? ? ?

Ngay cả Trần Mặc, cũng sững sờ.

Tình huống biến đổi quá nhanh, làm cho người ta có chút không biết làm sao.

Có một số việc, thấy và chính tai nghe được, thật sự là một phen cảm giác khác biệt , hơn nữa hiện giờ là chính tai nghe được cùng tận mắt nhìn thấy, rõ ràng là một loại cảnh giới khác.

Tử Lam ăn mấy thứ linh tinh, cô biết bọn họ đầy bụng nghi vấn, nhưng bây giờ, thật sự cô cũng không biết nên nói thế nào .

Chẳng lẽ nói, bảy năm trước đem Mặc Thiếu ngày xem là MB (ngư lang) sao ?

Sau khi Mặc Thiếu Thiên nghe được không đem cô phế mới là lạ!

Cho nên, tạm thời Tử Lam giữ yên lặng trước , nhìn Mặc Thiếu Thiên mở miệng thế nào với mọi người.

Thật ra , trường hợp như vậy trước kia cô đã sớm nghĩ tới, nhưng thật không ngờ, suy nghĩ và hiện thực, là một loại cảm giác khác nhau.

Mặc Thiếu Thiên ngược mắt, nhú mày, nhìn bọn họ, “Thế nào?”

“Hai người là. cha con?” Cảnh Thần khiếp sợ hỏi.

Mặc Thiếu Thiên chau chau mày, sau đó nhìn gương mặt của Hi Hi một chút, cười cười, “Lam Tiểu Thư, cái này còn chưa đủ rõ ràng sao?”

Cha cũng đã gọi rồi, còn có thể nhầm nữa sao?

.

Cảnh Thần hết ý kiến!

Ngược mắt nhìn về phía Tử Lam , vừa lúc Tử Lam cũng đang mỉm cười nhìn cô , lúc này, cô rất cần một lời giải thích, xem mọi chuyện có đúng là như thế không !

Cảnh Thần xem nhẹ ánh mắt của Tử Lam , sau đó cô quay sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, đưa ra gương mặt bất quáị của mình, “Mặc tổng, có thể nói cụ thể tình huống hiện tại không?”

.

Cảnh Thần cô nương tâm tình biến chuyển cũng có chút quá nhanh!

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Lam Tiểu Thư, loại tình huống cụ thể này , không cách nào trần thuật , đề nghị cô sau khi trở về xem một chút phim JA , chỉ là, cũng giống như mọi người thấy, Hi Hi đích thật là con trai của tôi và Lâm Tử Lam!” Mặc Thiếu Thiên nhìn mọi người, hào phóng nói.

Hôm nay nếu anh đã quyết định đi tới nơi này, dĩ nhiên anh cũng không muốn tiếp tục giấu giếm.

Lâm Tử Lam mặc dù chưa nói, nhưng anh cũng hiểu, chuyện đến cũng phải đến thôi , sẽ không dối gạt được, gương mặt đỏ của Hi Hi , chính là giải thích tốt nhất!

.

Cảnh Thần nỗ lực bỏ qua câu nói đầu tiên của Mặc Thiếu Thiên , cô chỉ cân nhắc nửa câu sau của anh.

Tuy rằng đã biết, nhưng khi nghe chính miệng Mặc Thiếu Thiên thừa nhận , quả thật rất khiếp sợ .

Cảnh Thần nhớ mang máng, ngày thứ nhất Tử Lam vào công ty , lúc đó Tử Lam đã từng nói qua với cô về chuyện lúc trước, nói còn trẻ ngu ngốc phạm sai lầm.

Chẳng lẽ bảy năm trước, Tử Lam. Là cùng với Mặc tổng? ? ?

Nhìn số tuổi của Hi Hi , nhất định là như thế!

Thế nhưng, đây là may mắn, hay là bất hạnh đây ?

Nghe được những lời Mặc Thiếu Thiên mới vừa nói xong , Tử Lam nghĩ, sợ rằng Mặc Thiếu Thiên sẽ không tiếp tục nói thêm gì nữa, bởi vì càng nói càng khiến cho người ta sinh ra hiểu lầm, ngay sau đó , cô suy nghĩ một chút mở miệng. “Thật xin lỗi, đã gạt mọi người lâu như vậy, trước kia tôi không nói chỉ vì bản thân không muốn nhận lấy những hiểu lầm không cần thiết cùng phiền toái, nếu mọi người hôm nay cũng đã tới nơi này, tôi cũng vậy không muốn lừa gạt mọi người nữa , Hi Hi đích thật là con trai của Mặc tổng , thế nhưng bất quá , chuyện này quả thật chỉ là một hiểu lầm, tôi và Mặc tổng, ngoại trừ là cha mẹ của Hi Hi ra , không có thêm quan hệ nào khác nữa!” Tử Lam tranh thủ thời gian giải thích.

Chỉ đơn giản chỉ là cha và mẹ của bé thôi sao , không còn quan hệ nào khác sao ?

Trừ phi Hi Hi là từ trong đá chui ra , sau đó nhận hai người đang ngồi tại đây là cha và mẹ!

Nhưng khi nhìn gương mặt đỏ của Hi Hi , chuyện này có khả năng chỉ đơn giản như thế thôi sao , có quỷ mới tin là thật !

Bất quá , sau khi nghe Tử Lam giải thích như vậy , ngay lập tức Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại, hung hăng trợn mắt nhìn Lâm Tử Lam một cái.

Có cần gấp gáp giải thích như vậy sao?

Giống như chuyện cô có quan hệ với anh là một việc rất mất mặt!

Không có quan hệ, thật sao?

Nghĩ tới đây, chợt Mặc Thiếu Thiên mỉm cười tà ác , nhưng nụ cười kia , lại yêu nghiệt bức người, “Lâm tiểu thư, quần áo buổi chiều của anh có phải đều để ở chỗ này không đấy?”

.

Một câu nói, khiến mọi người đều lập tức sửng sốt.

Tử Lam nhìn thấy ánh mắt mọi người ở đây , mới bỗng nhiên phản ứng kịp, câu nói vừa rồi của Mặc Thiếu Thiên khiến mọi người hiểu lầm đến mức nào!

Tử Lam lúng túng im lặng !

Hi Hi nghe được ý trong câu nói của Mặc Thiếu Thiên , cũng nhin không được nở nụ cười.

Cha, người thật trâu bò!

Cha quả thật quá mạnh mẽ nga !

Cũng chỉ có cha , mới có thể khiến mẹ chết lặng không nói được nên lời !

Cảnh Thần nhìn Tử Lam , em gái cậu nhé Tử Lam , cậu còn dám nói cậu cùng Mặc tổng không có quan hệ sao?

Còn dám nói cậu đối với Mặc tổng không có cảm giác sao?

Tiểu Từ kéo Cảnh Thần lại , bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh!

Bây giờ không phải là giai đoạn để tra hỏi việc này.

“Mặc tổng, chỉ là buổi chiều hôm nay anh đến đây uống một ly cà phê, quần áo tại sao lại có ở đây?” Tử Lam hỏi ngược lại.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, không có nói thêm gì nữa, ngược lại , anh chỉ muốn để lại ọi người tự suy nghĩ.

Bất quá hiển nhiên, Tử Lam giải thích như vậy, chỉ có thể trở thành một lời giải thích dư thừa mà thôi!

Trần Mặc nhìn bọn họ hồ động, có lẽ Mặc Thiếu Thiên không phát hiện, ánh mắt của anh ta nhìn Tử Lam, là cỡ nào cứng chiều, ánh mắt như vậy của Mặc Thiếu Thiên, anh chưa từng nhìn thấy !

Trần Mặc giả vờ ho khan một tiếng, cắt đứt hồ động của bọn họ , sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, “Mặc tổng, anh thật có phúc khí , con trai cũng đã lớn như vậy, đáng đáp còn đáng yêu như thế, sau này khi bé lớn lên, nhất định sẽ rất nổi trội !” Trần Mặc cười nói.

Hi Hi nhú mày, nhìn Trần Mặc, Mặc thúc thúc , thật tinh mắt nga!

Mặc Thiếu Thiên cũng cười hết sức kiêu ngạo.

Hi Hi chính niềm kiêu ngạo của anh.

Đừng nhìn bé lúc này nhu thuận đáng yêu, thời điểm nảy sinh ác độc , sẽ lại là một gương mặt khác.

Đứa bé này cực kỳ giống anh , xác thực Mặc Thiếu Thiên rất thương yêu Hi Hi hết mực, hơn hẳn mọi thứ .

Bất quá mọi người cũng đều hiểu , thời gian dài như vậy mà Tử Lam vẫn chưa nói gì , đơn giản cô chính là sợ người trong công ty hiểu lầm, lúc trước bọn họ không biết sự tồn tại của Hi Hi , liền gặp phải nhiều chuyện như vậy, sau khi biết , không chừng lại tiếp tục xảy ra chuyện gì nữa đây , cho nên mọi người cũng bày tỏ hiểu.

“Mặc kệ như thế nào, cảm ơn mọi người hôm nay đã đến đây!” Tử Lam cười nói, sau đó bưng một ly rượu lên, “Tôi mời mọi người!”

Cuối cùng, cũng kết thúc bầu không khí khiếp sợ trước đề tài vừa rồi .

Tất cả mọi người cầm ly lên , chạm một cái , sau đó một hơi uống cạn.

194. Chương 194: Trong Nhà Vệ Sinh Cũng Jq (Có Gian Tình)

Edit : Oanh Love

Lúc này, mọi người đều đã uống không ít rượu trong người.

Hi Hi nhìn Tử Lam, “Mẹ, người có muốn uống chút nước trái cây không?” Hi Hi hỏi.

Tử Lam mỉm cười lắc đầu, “Mẹ không có mảnh mai như vậy, không có việc gì!” Tử Lam nói.

Hi Hi nhú mày, cũng không nói gì.

Vì vậy, tiếp đó, mọi người bắt đầu ăn uống.

Sau khi Cảnh Thần bỏ thức ăn vào miệng , thưởng thức xong, cô nhìn Hi Hi “Bảo bối, tất cả thức ăn hôm nay đều là con làm sao?”

Tiểu Từ cũng ăn, sau đó cau mày nói, “Tại sao tôi có cảm giác mùi vị này quen thuộc như vậy.”

Tử Lam nhìn bọn họ, cười khẽ, “Vốn là bảo bối định hôm nay sẽ xuống bếp , nhưng bởi vì dọn nhà quá mệt mỏi, cho nên không có làm, những thứ này đều mua từ Mãn Hương Cư, mọi người miễn cưỡng ăn đi!” Tử Lam giả thích.

“Không trách được khi ăn lại có mùi vị quen thuộc như vậy!” Tiểu Từ nói, cô cùng Tử Lam cũng đã từng nhiều lần đi đến đó.

Cảnh Thần nhìn bọn họ, “Tôi là vì tài nấu nướng của bảo bối mới tới a!”

Hi Hi cười một tiếng, “Cảnh Thần a di , lúc nào muốn ăn, lần sau tới nhà con nhớ nói trước một tiếng, bảo bối sẽ chuẩn bị thức ăn cho người nha!” Hi Hi cười nói.

Cách nói chuyện của đứa nhỏ này, luôn khiến cho người ta nghe có cảm giác thật thoải mái.

Cảnh Thần nhìn Hi Hi , cô cười một tiếng, “OK, không thành vấn đề, lần sau Cảnh Thần a di sẽ tới ăn chực!” Cảnh Thần sáng khoái nói.

“Được, muốn ăn cái gì nói cho con biết một tiếng!” Hi Hi nói.

“Tốt!” Cảnh Thần đáp một tiếng, tặng cho Hi Hi một ánh mắt cổ vũ của cô.

Nhìn bọn họ trò chuyện , tất cả mọi người đồng loạt cười một tiếng.

Khoảng thời gian kế tiếp, tất cả mọi người ăn thêm mấy thứ linh tinh, uống rượu, Cảnh Thần cùng Tiểu Từ mới gặp dường như quen biết nhau đã lâu , hai người nói chuyện không ngừng, thậm chí có loại cảm giác hận không thể gặp sớm hơn.

Mà Mặc Thiếu Thiên cùng Trần Mặc trò chuyện, Hi Hi ngồi một bên, ăn, nghe, nhìn, thỉnh thoảng chen vào mấy câu.

Nhưng Trần Mặc lại phát hiện, nhìn thoáng qua Hi Hi , căn bản không giống như một đứa bé phù hợp với độ tuổi của mình , nói tới nói lui, đạo lý rõ ràng, hơn nữa rất sâu sắc, mặc dù thỉnh thoảng chen một câu, nhưng lại có thể trong vòng một câu bắt được trọng điểm.

Bất quá , trên mặt Mặc Thiếu Thiên luôn biểu hiện rất bình tĩnh. .

Hi Hi còn có một thân phận đặc biệt khác , đã để Mặc Thiếu Thiên hết ý kiến, những thứ này đối với bé mà nói, đều là tiểu case.

Trần Mặc cũng là một người có năng lực tiếp nhận đặc biệt cường hãn, nghĩ đến Mặc Thiếu Thiên thông minh, nhìn lại Hi Hi một chút, anh cảm thấy khả năng này cũng có thể xảy ra!

Ngay sau đó , kế tiếp , mọi người vừa nói, vừa ăn, rất náo nhiệt.

Mặc Thiếu Thiên cũng không câu nệ , theo chân bọn họ trò chuyện rất cởi mở.

Mấy người uống vài bình rượu đỏ, khi kim đồng hồ chỉ đúng mười một giờ, mới tan cuộc.

Trần Mặc không uống bao nhiêu, nhưng Cảnh Thần rất vui vẻ cũng uống nhiều hơn mọi ngày gấp mấy lần, Tiểu Từ cũng uống không ít , nhưng cũng không nhiều, cho nên Trần Mặc đảm nhiệm trọng trách đưa Cảnh Thần về nhà.

Tiểu Từ cũng tự mình lái xe đi về.

Trong khoảng thời gi—an ngắn, trong phòng không còn người nào.

Sau khi mọi người đi về hết , Hi Hi nhanh chóng bắt tay vào việc dọn dẹp.

Hôm nay Tử Lam cũng uống không ít rượu, mặc dù không say, nhưng việc đổ mắt là không tránh khỏi , xem ra, cả người cô lại tăng thêm một phần quyến rũ, càng lộ vẻ kiều mỹ.

Tử Lam từ trong phòng đi ra, thấy Mặc Thiếu Thiên vẫn còn ở lại chưa về , cô nhú mày một cái, “Tại sao anh còn chưa đi?”

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở trên ghế sa lon, ánh mắt say lòng người, gương mặt yêu nghiệt tuyệt đẹp không có lời lẽ nào để diễn tả, trong tay của anh đang vuốt vuốt bó hoa Bách Hợp mà Tiêu Dật đưa tới , đôi lông mày nhíu lại, “Tiêu Dật tặng em sao ?”

Tử Lam gật đầu một cái.

Không sai.

Sắc mặt Mặc Thiếu Thiên đen lại, hôm nay anh uống cũng không ít rượu , nhìn anh càng thêm tăng thêm một phần mê ly.

Tử Lam không nhìn ánh mắt của anh , trực tiếp hướng phòng tắm đi tới.

Mặc Thiếu Thiên nhìn thấy Lâm Tử lam vừa đi vào, trong lòng anh cảm thấy thật bất mãn, trực tiếp đứng lên, vội vàng đi theo.

Tử Lam đứng ở trước gương, rửa mặt, khiến cô tỉnh táo lại một chút, nhưng khi cô mới vừa xoay người lại , bắt gặp Mặc Thiếu Thiên đang tiến vào.

Tử Lam cau mày, nhìn anh , “Mặc tổng, trước khi anh đi vào, ít nhất cũng phải gõ cửa chứ!”

“Cửa lại không khóa, tại sao anh phải gõ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại.

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên đi vào, phòng tắm này không tính là quá nhỏ, nhưng Mặc Thiếu Thiên đi vào như vậy, hơn nữa dáng người anh cao lớn hơn Tử Lam rất nhiều , bóng dáng cao lớn của anh che lấp cô , tiến tới gần cô , Tử Lam ngẩng đầu nhìn anh , cô có cảm giác không gian cũng bắt đầu thu hẹp lại.

“Anh muốn làm gì?” Tử Lam nhìn anh hỏi, chẳng biết tại sao, lúc này nhìn Mặc Thiếu Thiên, tim cô thể nhưng đập liên hồi.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Tử Lam bằng ánh mắt sâu thẳm, nhìn bộ dạng của cô khẩn trương như , khoe miệng của anh nâng lên một nụ cười rất lưu manh.

“Lâm tiểu thư, tại sao mỗi lần em nhìn thấy anh, đều dùng ánh mắt phòng bị như vậy , em cho rằng anh sẽ đối với em làm cái gì?” Mặc Thiếu Thiên nheo đôi mắt lại nhìn cô hỏi.

Nụ cười trông có vẻ rất lưu manh này , khiến trong lòng Tử Lam có một loại cảm giác không nói nên lời, nhưng cô biết, anh ta rõ ràng đang cố ý làm như thế.

Tử Lam rất tức thời không muốn tiếp tục tranh cãi cùng với anh, “Mặc tổng, anh bỗng nhiên xuất hiện, tôi hỏi một chút cũng không có gì quá đáng , anh muốn sử dụng nhà vệ sinh sao ? Tôi đi ra ngoài trước. . . .” Nói xong, Tử Lam muốn đi ra đi.

Mới vừa đi được một bước, bỗng nhiên Mặc Thiếu Thiên một phát bắt được tay của Tử Lam , Tử Lam quay đầu lại, dùng ánh mắt thâm thúy nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Tử Lam vừa định mở miệng, Mặc Thiếu Thiên lại nhìn cô hỏi, “Em thích Hoa Bách Hợp, hay là hoa hồng đỏ ?”

Tử Lam cau mày, trong khoảng thời gian ngắn không biết anh hỏi như vậy là có ý gì.

Nhưng Tử Lam vẫn trả lời thật lòng , “Hoa Bách Hợp!” Loại hoa này , cô đã thích rất nhiều năm.

Sau khi Mặc Thiếu Thiên nghe được câu trả lời của cô , sắc mặt anh lập tức trầm xuống, nhìn Tử lam, ánh mắt kia rồi rầm nhưng Tử Lam vẫn không hiểu rõ ý trong câu nói đó.

Tử Lam không hiểu tại sao Mặc Thiếu Thiên phải lộ ra vẻ mặt như thế, nhưng một giây kế tiếp, ngay cả thời gian suy nghĩ cô cũng không có , thì đã bị Mặc Thiếu Thiên một phát kéo nàng đến gần , dùng giọng nói đầy bá đạo của mình, “Anh nói rồi, về sau chỉ cho phép em thích hoa hồng !”

Đây là lúc cô đang ở bệnh viện, Mặc Thiếu Thiên đã từng nói như vậy với Lâm Tử Lam!

“Mặc tổng, đây là tôi. Umh.”

Tử Lam chưa kịp nói hết câu , chợt môi Mặc Thiếu Thiên chặn lại những lời sắp nói của cô , mãnh liệt hôn sâu.

Tử Lam sững sờ, bởi vì sức lực của Mặc Thiếu Thiên rất lớn, căn bản cô không thể giãy thoát được, chỉ là, không biết bởi vì tác dụng của rượu hay là vì cái gì, Tử Lam dần dần bỏ qua không tiếp tục giãy giụa nữa.

Hôm nay hai người uống không ít rượu đỏ, giữa rằng môi cũng còn lưu mùi rượu, hôn nhau say đắm.

Mặc Thiếu Thiên càng lúc càng hôn điên cuồng , từng nụ hôn nóng bỏng xuất hiện , giống như đang cổ vũ anh , sau đó trực tiếp đem Tử Lam đặt ngay trên bàn lưu ly, tư thế kia, giống như hận không thể đem Tử Lam hung hăng ăn bụng.

Tử Lam tựa người trên chiếc bàn lưu ly, Mặc Thiếu Thiên hôn càng lúc càng trở nên cường thế, bá đạo, không lưu lại một chút dư âm , tay của anh, vòng sang ôm Tử Lam vào lòng, bàn tay gờ lên trước ngực Tử lam vuốt ve , trong người có rượu, là lúc nào bộ dễ dàng bị cảm giác chi phối, lúc này Tử Lam có cảm giác nói không nên lời, giống như đang rất hưởng thụ, tóm lại , loại cảm giác đó, Tử Lam cũng quên bản thân mình hiện tại đang làm gì.

Ngay vào lúc này, Hi Hi chợt đẩy cửa vào.

Ngay khi thấy hình ảnh không dành cho thiếu nhi thì miệng của Hi Hi chỉ có thể dùng O chữ để hình dung.

Cha mẹ, hai người muốn làm chuyện gian dâm với nhau, cũng nên đi ra bên ngoài trộm a!

Thế nào lại ở trong nhà cậu?

Thật đúng là không bình thường a!

Cha và mẹ, quả nhiên không phải người bình thường a a a a!

Bởi vì cửa đột nhiên bị đẩy ra , Mặc Thiếu Thiên và Tử Lam ngay lập tức tỉnh táo lại, quay đầu lại nhìn, liền thấy Hi Hi đang đứng trước cửa nhà vệ sinh , vẻ mặt Hi Hi trông thật rối rắm a.

“Cha, mẹ. Con không biết hai người đang ở bên trong, con. con cái gì cũng không thấy.” Hi Hi cười khổ nói, sau đó lui ra ngoài.

Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại trừng mắt liếc nhìn Hi Hi một cái, thẳng thắn con này, bé nhất định là cố ý!

Sớm không đến , muộn không đến , chọn ngay thời điểm này lại xuất hiện!

Hi Hi mới vừa lui ra ngoài không được bao lâu , bé lại đi vào, vẻ mặt hết sức rối rắm.

“Cha, mẹ, hai người có thể đi vào phòng không? Con muốn đi nhà cầu.” Hi Hi nhìn bọn họ, mặt hết sức rối rắm nói.

Bé thật sự không cách nào nhịn được!

.

Mặc Thiếu Thiên và Tử Lam bốn mắt nhìn nhau một cái , xem như đã hiểu vẻ mặt rối rắm kia của Hi Hi là có ý gì , hai người động loạt im lặng.

Dù sao Tử Lam cũng là nữ nhân, da mặt đương nhiên rất mỏng, bị chính con trai của mình bắt gặp phải chuyện như thế này, cô xấu hổ muốn chết, thật sự rất muốn tìm một miếng đậu hũ đựng chết a.

Ngay sau đó , Mặc Thiếu Thiên nói chuyện trước, Tử Lam đi ra ngoài.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, bằng ánh mắt căm tức , hung hăng nhìn Hi Hi một cái, con trai bảo bối của anh, tại sao lúc nào cũng luôn thích phá hư chuyện tốt của anh!

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, bằng vẻ mặt cực kỳ vô tội, “Cha, con không phải cố ý đâu , nhưng mà con thật không ngờ hai người lại ở nhà cầu gian dâm với nhau a!”

.

“Bất quá , con tin tưởng cha...người mau đi về phòng giải quyết mẹ đi!” Hi Hi nói

.

Vì vậy, anh làm theo mong ước tốt đẹp của con trai , Mặc Thiếu Thiên cũng đi ra ngoài.

Lúc Mặc Thiếu Thiên đi ra, Tử Lam đã trở về phòng của mình.

Mặc Thiếu Thiên đứng trong phòng khách, anh luôn nghĩ tới chuyện mới vừa rồi, bởi môi còn lưu lại tư vị của Tử Lam , nghĩ đến điều này, tâm tình của Mặc Thiếu Thiên trở nên rất tốt đẹp.

Bởi vì anh cảm giác được , mới vừa rồi Lâm Tử Lam cũng rất hưởng thụ nụ hôn của anh , cho nên, cô đối với anh cũng không phải là không có cảm giác!

Nghĩ đến cái này, Mặc Thiếu Thiên quên ngay chuyện về hoa tươi không nhắc lại!

Nghĩ tới nghĩ lui , đôi môi Mặc Thiếu Thiên nâng lên một nụ cười thỏa mãn, kêu ngạo , “Bảo bối, cha còn có chuyện, phải đi về trước!”

Cũng không biết Hi Hi có nghe hay không, Mặc Thiếu Thiên nhanh chóng xoay người bỏ đi.

Khi Hi Hi từ trong nhà vệ sinh ra ngoài, đã không còn thấy bóng dáng của Mặc Thiếu Thiên ở đây.

Lúc này, cửa phòng Tử Lam cũng mở ra, hai mẹ con vừa lúc chạm mặt nhau.

“Cha đi đi rồi sao ?” Hi Hi nhìn Tử Lam hỏi.

Tử lam nhìn về phía bé gật đầu một cái, sau đó đi ra, sau khi biết Mặc Thiếu Thiên đã bỏ đi , cô mới đi ra ngoài, nhớ tới chuyện đã xảy ra vừa rồi trong nhà vệ sinh, mặt của cô lập tức nóng bỏng hồi lâu , thậm chí chính cô cũng không biết một khắc kia chuyện xảy ra như thế nào! ! !

Hi Hi cũng đi ra, Tử Lam thu dọn đồ đạc, Hi Hi đi tới, “Mẹ, người yên tâm, mới vừa rồi cái gì con cũng không thấy!”

.

Tử Lam liếc Hi Hi một cái.

Hi Hi cười hắc hắc, nhỏ giọng nói khê bên cô , “Mẹ, mới vừa rồi mẹ cùng cha. Lúc ở trong nhà vệ sinh , hai người trông thật mạnh mẽ a a!”

.

Tử Lam hung hăng khinh bỉ nhìn Hi Hi.

Không phải là con cái gì cũng đều không thấy sao? ? ?

195. Chương 195: Cô Ta Là Đang Khoe Mẽ Sao???

Hôm sau.

Lâm Tử Lam như thường lệ đi làm, bởi vì chính mình kiêm chức hai phần công việc, cho nên không thể không lên tinh thần .

Như thường ngày, Lâm Tử Lam đi vào công ty, kỳ quái, hôm nay không có một chút gì bất quá cả, có thể thấy được Cảnh Thần cùng Trần Mặc đều không phải là người miệng rộng, chuyện này, trừ bọn họ ra, cũng không có người khác biết.

Lâm Tử Lam cười thầm, cũng không hỏi hận khi để cho bọn họ biết chuyện này.

Chỉ là, Cảnh Thần không giống như thường ngày tới nơi này cùng cô bất quá một chút, Lâm Tử Lam công việc nhiều, cũng không tìm cô nói chuyện.

Mãi cho đến buổi trưa, Lâm Tử Lam mới cùng Cảnh Thần cùng nhau đi ăn cơm.

Cảnh Thần cứ để tâm trí ở đâu đâu, Lâm Tử Lam nói với cô nhiều lần, Cảnh Thần mới phục hồi tinh thần lại.

Lâm Tử Lam nhìn cô, “Cậu làm sao vậy?”

Cảnh Thần lắc đầu một cái, “Không có gì!”

Nói tới chỗ này, cô chợt nhớ tới chuyện gì đó, nhìn Lâm Tử Lam, “Tử Lam, cậu lừa gạt tớ đây cũng vất vả nhiều à!”

Lâm Tử Lam biết cô đang nói chuyện gì, nhìn Cảnh Thần nói, “Tin tưởng tớ, tớ cũng không phải là cố ý gạt cậu, nhưng chuyện này, thật không biết phải nói làm sao!” Lâm Tử Lam nói.

Trước Lâm Tử Lam cũng muốn cùng Cảnh Thần nói qua, nhưng không biết mở miệng làm sao, cho nên không bằng đợi cô tận mắt thấy.

Cảnh Thần cũng biết, chuyện như vậy, nếu như đổi lại là cô, cũng sẽ gạt thôi.

Cô hiểu rất rõ Lâm Tử Lam, cô ấy căn bản không phải loại người khoe khoang đó, nếu như đổi lại là Trọng Nhược Tình, sợ rằng hận không thể để cho toàn thế giới biết.

Cảnh Thần nhướn mày, “Bây giờ có thể khai rồi chứ?”

Lâm Tử Lam biết, sớm muộn sẽ có một ngày như thế .

Vì vậy, suy nghĩ một chút, liền đem sự việc nói ra này nói cho Cảnh Thần.

Mới vừa nói xong, Cảnh Thần đang uống nước, “Phốc.” một tiếng phun ra ngoài.

Lâm Tử Lam vội vàng né tránh, “Cô nương, cậu là thực nữ đấy hả?”

Cảnh Thần làm gì còn nhớ được chỗ nào là thực nữ, nhìn Lâm Tử Lam, mặt đầy khiếp sợ, “Cậu xem Mặc Tổng là trai bao? ?”

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, trên mặt đầy cảm giác nói không nên lời.

Cho nên mới nói, khi còn trẻ thì thật ngu ngốc a.

Cảnh Thần ngây ngốc nhìn Lâm Tử Lam nửa ngày, một lát sau, rất không có hình tượng mà cười lớn, “Ha ha ha ha.”

Cười nhạo cô!

Loại chuyện phong hoa tuyết nguyệt này, cũng chỉ xuất hiện trên người của bọn họ!

Cảnh Thần cười đã không còn một chút hình tượng nào, hoàn toàn điên cuồng rồi.

Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần, hiện tại có chút hoài nghi, nói cho cô biết chuyện này, đúng hay là không đúng.

Cô nương, trước mặt mọi người, cậu chú ý đến hình ảnh a a a!

Cô ấy không thấy, bao nhiêu người đang nhìn bọn họ bên này sao? ? ?

Nhưng Cảnh Thần thật không nhin được, chỉ cần nghĩ đến Lâm Tử Lam xem Mặc Thiếu Thiên là trai bao, cô cũng cảm giác một màn kia, không nói ra được nó hài cỡ nào!

Lâm Tử Lam xem thường cô, quyết định không nhìn cô điên cuồng.

Rất cuộc, sau khi Cảnh Thần cười xong, nhìn Lâm Tử Lam, “Thật xin lỗi, tớ thật sự nhin không được.”

“Bảo bối là tại lần đó sao?” Cảnh Thần hỏi.

“Ừ!” Lâm Tử Lam gật đầu một cái.

Nói tới chỗ này, Cảnh Thần mới khôi phục trạng thái bình thường, chỉ là nghe xong Lâm Tử Lam nói, Cảnh Thần cũng nói không ra được cảm giác gì, mang theo một đứa bé sống tha hương trong suốt bảy năm, điều này cũng thấy được Lâm Tử Lam phải có dũng khí cỡ nào, đổi lại là cô, cũng không biết kết quả sẽ ra sao.

Hiện tại, Cảnh Thần đã hiểu Lâm Tử Lam vì sao lại bình tĩnh thong dong như thế, trừ tính tình có liên quan, ngay cả kinh nghiệm cũng thế.

Cũng hiểu được, Lâm Tử Lam vì sao vẫn gật mà chưa nói.

Không nói đến việc giữa bọn họ sẽ bị scandal không ngừng, nói rồi, đoán chừng chuyện này liền ép không được rồi.

“Hai người cũng rất thẳng thắn a!” Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam nói.

Điểm này, Lâm Tử Lam không cách nào phủ nhận a!

Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam, “Này, căn hộ ở Xương Nguyên, sẽ không phải là Mặc Tổng ‘bao nuôi’ cậu chứ?”

Lời Cảnh Thần vừa nói ra, Lâm Tử Lam hung hăng liếc cô một cái. “Cô nương ta là loại người như vậy sao?”

Cảnh Thần cười hắc hắc, “Đùa thôi, đùa thôi.”

Cái ý nghĩ này, không thể nào.

Nếu quả thật là ‘bao nuôi’, Lâm Tử Lam sẽ càng khiêm tốn làm việc, thế nào đây sẽ mời bọn họ tới đó ăn cơm.

“Chuyện căn hộ, không có quan hệ gì với anh ta!” Lâm Tử Lam nói.

Đó là bảo bối mua làm quà tặng sinh nhật cho cô.

Cảnh Thần nhú mày, không tiếp tục hỏi tới chuyện căn hộ nữa, ngược lại hỏi, “Vậy cậu đối với Mặc Tổng, thật sự không có cảm giác sao?”

Lâm Tử Lam nhú mày, trong đầu thoáng hiện qua ngày hôm qua, suy nghĩ một chút, rất nhanh sẽ quên luôn, “Ít nhất, hiện tại không có!”

Cảnh Thần cảm thấy, có thể để cho Lâm Tử Lam động lòng, không phải là chuyện dễ dàng, nhưng cô lại cảm thấy, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam rất xứng đôi.

Ngay vào lúc này, Diệp An Nhiên đi vào phòng ăn, mặc trên người một bộ váy rất đẹp, bước đi hết sức tự tin, xinh đẹp.

Lúc này, có người nhìn thấy Diệp An Nhiên, “Diệp tiểu thư, cô mặc cái váy này thật rất đẹp a.”

“Thật sao? Cảm ơn.” Diệp An Nhiên cảm ơn.

“Nhất định rất đắt đây?”

Diệp An Nhiên gật đầu một cái, không nói nữa.

“Bao nhiêu tiền à?”

“Tôi cũng không rõ lắm, là người khác mua!” Diệp An Nhiên vẫn như cũ, cười nói, trên mặt luôn tươi cười, tựa như một người phụ nữ đang đắm chìm trong ngọt ngào, hạnh phúc.

Cảnh Thần cùng Lâm Tử Lam đều nhìn, Cảnh Thần khinh bỉ nhìn một cái, “Thật là kiểu cách đấy!”

Nói xong, Cảnh Thần nghiêng đầu sang nhìn Lâm Tử Lam, “Cậu nói, nếu như Diệp An Nhiên biết cậu cùng Mặc Tổng có con cùng nhau, sẽ như thế nào?”

Lâm Tử Lam nhú nhú mày, đoán chừng, sẽ điên lên chứ sao!

Nhìn bộ dạng Lâm Tử Lam, Cảnh Thần cười hắc hắc, bổ sung thêm một câu, “Cậu yên tâm, tớ sẽ không đi nói lung tung!” Cảnh Thần nói.

Lòng ghen tỵ của phụ nữ là mãnh liệt nhất rồi, Cảnh Thần rất muốn để cho Diệp An Nhiên tức giận, muốn nhìn thấy cô ta xanh mặt, nhưng Cảnh Thần tuyệt đối không phải là loại người đi nói về chuyện riêng tư bí mật của người khác, cho nên cô sẽ không đi nói lung tung.

Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần cười một tiếng, quả nhiên, cô hiểu Cảnh Thần cũng như Cảnh Thần hiểu cô vậy.

Ăn cơm xong, Lâm Tử Lam cùng Cảnh Thần liền rời đi, lười phải nghe Diệp An Nhiên ở nơi đây khoe khoang.

Cô ta là đang khoe mẽ sao?

Huyền huyền huyền! ! !

Cảnh Thần không nhịn được châm chọc!

.

Lúc xế chiều, công việc ngược lại không nhiều.

Lâm Tử Lam vẫn như cũ, theo thói quen bình thường, ở phòng giải khát một lát, ỉn mấy phút thời gian thư giãn.

Nhưng thật cố tình, lúc càng muốn an tĩnh, thì sẽ càng bị quấy rầy.

Lúc này, Diệp An Nhiên đi vào.

Hình như, đây là lần thứ hai bọn họ gặp phải ở phòng giải khát.

Lâm Tử Lam biết Diệp An Nhiên đi vào, cũng không quay đầu lại, vẫn như cũ, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam, sau đó cười, đi vào, lấy một ly cà phê, sau đó đi tới.

“Lâm tiểu thư, thật là trùng hợp, mỗi lần tới đây liền có thể gặp được cô!” Diệp An Nhiên cười nói.

Lâm Tử Lam cũng cười với cô, “Ừ, thật là khéo!”

“Lâm tiểu thư, làm thư kí cho Thiếu Thiên, mệt chết đi!?” Diệp An Nhiên hỏi.

“Công việc, không thể không mệt sao!” Lâm Tử Lam nhàn nhạt nói.

Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam, rất dễ nhận thấy, cô ta cũng không nhiệt tình, Diệp An Nhiên nhìn cô, sắc mặt đăm chiêu một chút, sau đó nói, “Lâm tiểu thư, tôi có thể xin cô một chuyện không?”

Lâm Tử Lam nhíu mày, nhìn về phía Diệp An Nhiên, “Là chuyện gì?” Cô hỏi.

“Cô có thể giúp tôi chăm sóc cho Thiếu Thiên không?”

Lâm Tử Lam cau mày.

“Thiếu Thiên anh ấy thường bận về nhiều việc. Vì công việc, mà luôn bỏ bữa, cô có thể giúp tôi chăm sóc cho anh ấy không?” Diệp An Nhiên nhìn cô cười nói.

Nghe lời nói Diệp An Nhiên, Lâm Tử Lam khẽ cau mày.

Cô đây là đang khoe khoang quyền sở hữu của mình sao?

Lâm Tử Lam vì lời nói Diệp An Nhiên, nở nụ cười.

Diệp An Nhiên nhìn cô, cau mày, “Cô cười cái gì?”

Lâm Tử Lam nghiêng đầu, nhìn Diệp An Nhiên, “Diệp tiểu thư, rất xin lỗi, tôi với Mặc Tổng chỉ có quan hệ của cấp trên với cấp dưới, còn nữa, Mặc Tổng không cần người nào chăm sóc, anh ấy bây giờ có thể ăn, có thể uống, có thể nhảy, cho nên, cô không cần phải nhờ vả tôi chăm sóc cho Mặc Tổng!” Lâm Tử Lam nhìn Diệp An Nhiên nói gần từng chữ.

Diệp An Nhiên cau mày.

“Dĩ nhiên, nếu như cô nghĩ muốn đi chăm sóc cho Mặc Tổng, thì tự mình mà đi chăm sóc!” Lâm Tử Lam vẫn như cũ, cười nói.

Cô thế nào cũng không nhớ được Mặc Thiếu Thiên bởi vì công việc mà mất ăn mất ngủ?

Bảo bối làm cơm, anh ta còn ăn nhiều hơn cả cô ấy chứ!

Diệp An Nhiên cau mày, nhìn Lâm Tử Lam, cô ta không hề giống như là đang nói dối.

Lúc này, có người gõ cửa phòng giải khát.

“Lâm tiểu thư, Mặc Tổng bảo cô mang vào một ly cà phê!”

“Được, cảm ơn!” Lâm Tử Lam đáp một tiếng, người kia vội vàng rời đi.

Lúc này, Lâm Tử Lam bước tới cầm một cái cốc trong tay, sau đó lấy cà phê giúp Mặc Thiếu Thiên.

Diệp An Nhiên đứng ở một bên, nhìn Lâm Tử Lam rót cà phê, cau mày.

“Lâm tiểu thư, cà phê Cappuccino[*] đi, Thiếu Thiên thích loại này đấy!” Diệp An Nhiên nói.

[*] Ta chả hiểu t/g muốn nhắc tới loại cà phê nào, thôi thì lấy đại Cappuccino, này không quan trọng. Quan trọng là bây giờ MTT thích uống loại gì. keke

Lâm Tử Lam nhú mày, cũng không có dừng lại động tác, tiếp tục rót cà phê.

Diệp An Nhiên cau mày, không hiểu rốt cuộc cô ta làm vậy là có ý gì.

Lúc này, Lâm Tử Lam rót xong, nhìn Diệp An Nhiên, sau đó cười nói, “Diệp tiểu thư, có thể cô đối với Mặc Tổng hiện tại không hiểu rõ lắm rồi, Mặc Tổng bây giờ đang uống cà phê Latte!”

“Tôi không quấy rầy cô nữa, tôi đi trước!”

Nói xong, Lâm Tử Lam đi ra ngoài.

Diệp An Nhiên đứng tại chỗ, nhìn hướng Lâm Tử Lam đi, sắc mặt rất khó coi, đôi tay nắm chặt!

Mà tâm tình Lâm Tử Lam, coi như không tệ.

Nếu như Diệp An Nhiên không đi khắp nơi khoe khoang, tuyên thệ quyền sở hữu của cô đối với Mặc Thiếu Thiên, cô cũng sẽ không như thế.

Cô xưa nay không thích cùng người khác tranh giành, chỉ là, nhìn Diệp An Nhiên bị thua, tâm tình cô thế nhưng lại tốt hơn rất nhiều.

.....

Bên trong phòng làm việc.

Lâm Tử Lam đem cà phê đặt trên bàn, Mặc Thiếu Thiên mới kết thúc cuộc gọi, ngẩng đầu lên nhìn cô một cái.

“Tâm tình không tệ?” Mặc Thiếu Thiên nhú mày hỏi.

Lâm Tử Lam nhú mày, không trả lời.

“Chuẩn bị một chút, một lát nữa theo anh ra ngoài!”

Lâm Tử Lam không hỏi, chắc hẳn là có công việc, cô gật đầu, “Vậy tôi đi ra ngoài trước để chuẩn bị!”

Nói xong, Lâm Tử Lam đi ra ngoài.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam, chân mày hơi nhú một chút, sau đó nhếch miệng lên cười nhạt, tiếp tục dọn dẹp tài liệu.

Mặc Thiếu Thiên muốn đi ra ngoài cùng người ta nói chuyện làm ăn, thân là thư ký, Lâm Tử Lam phải đi theo.

Trên thương trường, Mặc Thiếu Thiên có thể đứng đầu, hung dữ, quả quyết, có thủ đoạn.

Mỗi lần nhìn Mặc Thiếu Thiên cùng người khác nói chuyện làm ăn, Lâm Tử Lam cũng cảm thấy, Mặc Thiếu Thiên như vậy, rất có sức quyến rũ.

Nghiêm túc, quả quyết, khắp nơi đều tản ra sức quyến rũ của phái nam.

((Chắc chắc, gặp em là em cũng ‘chết mơ chết mọt’ ấy chứ. Hahaha))

196. Chương 196: Đánh Cuộc Bằng Một Nụ Hôn

Nghiêm túc, quả quyết, khắp nơi đều tản ra sức quyến rũ của phái nam.

“Nhiệm Tổng, MK có thể có được như ngày hôm nay, không thể coi là do vận số, mà là thể lực, cùng hợp tác với Công ty MK không phải là số ít, mà Mặc Thiếu Thiên tôi đây tổng không lừa gạt, biện pháp tốt nhất khiến người tiêu thụ tiêu dùng chính là tin tưởng, mà cơ sở để tin tưởng, chính là phải thật thà, cho nên, nếu như Nhiệm Tổng về cái này cũng không biết, tôi nghĩ, chúng ta không cách nào để mà hợp tác với nhau!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nhiệm Tổng nhìn Mặc Thiếu Thiên, rất dễ nhận thấy, không ngờ anh ta sẽ nói ra những lời ấy, sững sờ một lát, “Mặc Tổng, cái này là đang thử dò xét tôi sao?” Đối phương hỏi.

Mặc Thiếu Thiên cười, nhìn Nhiệm Tổng, “Nhiệm Tổng, ông biết tại sao có một số người có thể thành công hay không? Và cũng có một số người, nhất định phải thất bại?”

Nhiệm Tổng nhìn Mặc Thiếu Thiên, ra dáng vẻ không biết.

“Bởi vì làm người, có một số việc có thể lừa gạt, mà cũng có một số việc không thể lừa gạt, cho nên kết quả của việc lừa gạt, chính là nhất định thất bại! Nhiệm Tổng, ông liên tục đều không biết những điều này, tôi nghĩ, sự hợp tác của chúng ta, đến đây có thể chấm dứt được rồi!” Mặc Thiếu Thiên hết sức khí phách, nói.

Sắc mặt của Nhiệm Tổng từ trắng bệch mà chuyển sang xanh mét.

Mà Lâm Tử Lam vẫn đứng ở sau lưng, nghe Mặc Thiếu Thiên nói những lời này, không khỏi lộ ra ánh mắt tán thưởng.

Từ khi nghe được Hi Hi nói Mặc Thiếu Thiên rất là đen tối, buồn lậu kim cương cái gì đó, cho là Mặc Thiếu Thiên cũng chỉ có thủ đoạn, nhưng sau khi nghe cuộc nói chuyện này, Lâm Tử Lam cảm thấy, Mặc Thiếu Thiên có thể có được như ngày hôm nay, tuyệt đối không phải hỉ dựa vào những cái được gọi là thủ đoạn.

Thật thật giả giả, giả giả thật thật, thật không phải giả, giả không phải thật.

Chờ đợi người tiêu thụ, kết quả vĩnh viễn chỉ có một, đó chính là thất bại!

Mặc Thiếu Thiên ở phía trên, rất rõ, cái này đã khiến Lâm Tử Lam hết sức thưởng thức.

Mặc dù, Mặc Thiếu Thiên nói những lời nói này hết sức phách lối.

Nhưng Lâm Tử Lam lại cảm thấy hết sức đúng.

Nhìn sự mất mặt của Nhiệm Tổng, tâm tình Lâm Tử Lam càng không tệ.

Thân là Nhà thiết kế trang sức, Lâm Tử Lam cũng có đạo đức nghề nghiệp, gặp phải nhà máy sản xuất không tốt như vậy, xác thực làm cho người ta căm thù đến tận xương tủy.

Mặc Thiếu Thiên quay đầu đi, Lâm Tử Lam theo sát phía sau, còn Nhiệm Tổng, sắc mặt hết sức khó coi.

Lên xe, Lâm Tử Lam vẫn nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu nhìn Lâm Tử Lam, “Lâm tiểu thư, có phải cảm thấy anh hôm nay đặc biệt đẹp trai hay không?” (Thanh Dâng: Ấc ặc...*Sắc nước miếng* ^.^)

“Chỉ là ngoài ý muốn, anh thế nhưng lại nói ra được những lời nói kia!” Lâm Tử Lam nói thật.

“Lâm tiểu thư, anh ở trong lòng em cứ như vậy không chịu nổi sao? Làm ăn, quan tâm đầu tiên chính là chất lượng hàng thật, cái này mà làm không được, thì nói chi tới thành công?” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam gật đầu, bày tỏ đồng ý.

“Cho nên, Lâm tiểu thư, anh ở trong lòng em, đã ngưỡng mộ hơn nhiều rồi sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Nhìn bộ dạng Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên hài hước cười.

“Thời gian vẫn còn sớm, có muốn đi chơi một lát không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Chơi cái gì?”

“Đương nhiên là đi thư giãn một chút!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Mặc Tổng, đây còn trong thời gian làm việc, hơn nữa, công việc không có nói là đã thành công, anh còn có tâm tình như vậy sao?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Công việc vĩnh viễn làm mãi không xong, nhưng không thể cứ vì vậy mà buộc mình quá gấp gáp được, thời điểm thích hợp, phải thư giãn một cái!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói vậy, không phải không có đạo lý.

Vì vậy, đồng ý.

Mặc Thiếu Thiên hài hước cười, “Muốn đi đâu?”

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Không biết!”

“Cao Nhĩ Phu?”

“Quá khô khan!”

Hơn nữa, đó là nơi của những người có tiền hay đến, cũng không thích hợp để thư giãn.

“Đi bơi?”

Lâm Tử Lam vừa nghĩ tới phải mặc đồ tắm, lập tức lắc đầu, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi, “Mặc Tổng, anh không phải là muốn đi nhìn mỹ nữ mặc bikini chứ?”

Muốn nhìn, mẹ nó.

Mặc Thiếu Thiên quả quyết buông tha, sau đó hỏi, “Vậy, Lâm tiểu thư, có cao kiến gì không?”

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Nếu muốn thư giãn, không bằng đi phát tiết, Mặc Tổng, cưỡi ngựa thì như thế nào?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Em biết cưỡi ngựa?”

Lâm Tử Lam nhún mày, xem thường ai đó!

Nhìn gò má Lâm Tử Lam hỏ hê, tâm tình Mặc Thiếu Thiên hết sức tốt, “Được, vậy thì đi cưỡi ngựa!”

Mặc Thiếu Thiên đồng ý, sau đó xuất phát. . . .

.

Trường đua ngựa.

Thời gian này, không có người nhiều, sau khi Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đi vào, liền có người dẫn họ đi chọn ngựa, hai người trong quá trình chọn ngựa, cũng thỉnh thoảng tiêu khiển đối phương mấy câu, chung đụng hết sức dung hiệp, vì vậy, mười phút sau, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên mới bắt đầu chọn ngựa.

Thay xong quần áo, Lâm Tử Lam mang theo cái mũ đi ra, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy cái mũ này có làm mất đi khí thế cùng hình tượng của mình, nên cự tuyệt không mang theo, hơn nữa, Mặc Thiếu Thiên rất tự tin, vì thế, Lâm Tử Lam không thêm doái hoài.

Sau khi chọn xong ngựa, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên dắt ngựa đi ra.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cái mũ của Lâm Tử Lam đang đội, vươn tay sờ chút một chút, Lâm Tử Lam lập tức vuốt ve tay của anh.

Động tác này của hai người, thoát nhìn rất giống như một đôi tình nhân đang trong độ tình yêu cuồng nhiệt, hết sức ngọt ngào.

“Lâm tiểu thư, cái mũ này rất thích hợp với em!” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói.

Lâm Tử Lam không nhìn Mặc Thiếu Thiên, làm như không nghe thấy!

Lâm Tử Lam tính tình thông dong, lạnh nhạt, ngựa được chọn xem ra cũng rất ôn thuận, Mặc Thiếu Thiên có tính phóng đảng không kiềm chế được, ngựa được chọn xem ra cũng rất oanh liệt.

“Lâm tiểu thư, em thật đúng là đa tài đa nghệ !” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, không ngờ Lâm Tử Lam là người ôn thuận như vậy, mà vẫn biết cưỡi ngựa.

“Đa tạ Mặc Tổng khen ngợi!” Lâm Tử Lam cười nói.

“Cưỡi ngựa chỉ có thể coi là giải trí!” Sau đó Lâm Tử Lam bổ sung thêm một câu, nói chuyện không kiêu, không tung, cho người ta có cảm giác hài lòng, hơn nữa còn cho người ta có cảm giác hết sức thoải mái.

Cưỡi ngựa là do lúc cô ở nước ngoài học được, đây chính là biện pháp tốt nhất để mà thư giãn cùng phát tiết, mỗi lần Lâm Tử Lam bị áp lực, thì cô sẽ đi cưỡi ngựa một chút, dần dần, liền điêu luyện.

“Như thế nào? Nếu không thì so một vòng?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam nhú mày, cười một tiếng, “Được!”

Sợ anh à?

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam cười, một khắc kia, sáng rỡ, nhìn ở trong mắt, không nói ra được bao nhiêu tốt đẹp.

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên tung người, ngồi trên lưng ngựa, động tác lưu loát, tự nhiên.

Lâm Tử Lam cũng tung người, ngồi trên lưng ngựa, tư thái tuyệt đẹp, rất là dưỡng nhãn.

Mặc Thiếu Thiên huýt sáo một tiếng, “Lâm tiểu thư, không tề à!”

Lâm Tử Lam nhú mày, đối với chuyện cưỡi ngựa, cô hết sức thích.

“Như thế nào? Một vòng, xem ai tới trước?” Lâm Tử Lam hỏi.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, “Không thành vấn đề, nhưng mà, có phải nên đánh cuộc cái gì đó hay không, như vậy mới thú vị?” Mặc Thiếu Thiên đề nghị.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên cười, lúc này tâm tình cô hết sức tốt, không để ý tới ý tứ Mặc Thiếu Thiên nhiều như vậy, liền hỏi, “Anh nghĩ đánh cuộc gì đây?”

“Một nụ hôn, như thế nào?” Mặc Thiếu Thiên vô lại mà cười cười hỏi ngược lại.

Lâm Tử Lam nên biết, Mặc Thiếu Thiên là người háo sắc à.

“Lâm tiểu thư, không phải là sợ rồi chứ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô cười hỏi, giọng nói cố ý khiêu khích.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Mặc Tổng, nếu như anh thua, mời anh ‘cởi trần’ chạy quanh trường đua ngựa một vòng, như thế nào?” Lâm Tử Lam cũng cười hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhất thời sững sờ, ngay sau đó sáng khoái cười một tiếng, “Được, không thành vấn đề!” Mặc Thiếu Thiên đồng ý.

“Vậy bắt đầu đi?” Lâm Tử Lam nhú mày hỏi.

“Được!” Vì vậy, đang lúc chuẩn bị bắt đầu, Mặc Thiếu Thiên nhìn gò má Lâm Tử Lam, cười tà mị, vô lại, “Lâm tiểu thư, em yên tâm, em sẽ thua, anh sẽ không để cho em để trần chạy đâu, một cái hôn nha.”

Lâm Tử Lam cười cười, không có trả lời.

Chuẩn bị. Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đều chuẩn bị kỹ càng.

Bắt đầu.

Trọng tài hô một tiếng.

Lúc trọng tài hô lệnh, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên xuất phát.

Bọn họ cười ngựa hết sức nghiêm túc.

Lâm Tử Lam chọn ngựa mặc dù ôn thuận, nhưng lại rất có lực để bộc phát, giống như dáng vẻ Lâm Tử Lam, mặc dù thoát nhìn rất dịu dàng, nhưng mà ở tại một thời khắc nào đó, luôn có thể trấn át được người khác.

Ngựa của Mặc Thiếu Thiên, rất oanh liệt, cũng giống như Mặc Thiếu Thiên, siêng năng, rất có khí thế.

Hai người cười ngựa chạy ngang nhau, không trước không sau.

Nhưng trong quá trình cười ngựa, Lâm Tử Lam phát hiện, mình đã đánh giá thấp Mặc Thiếu Thiên, không ngờ, anh ta cười ngựa cũng tốt như vậy.

Người như vậy thật đúng là hoàn mỹ, không thể bắt bẻ.

Mặc Thiếu Thiên khoe miệng cười yếu ớt, rất nghiêm túc mà cười ngựa, những chuyện cười ngựa này, anh mặc dù không thường tham gia, nhưng mà đối với anh mà nói, cũng không tệ chút nào, chỉ cần biết, thì sẽ dễ dàng điều khiển.

Cho nên Mặc Thiếu Thiên tuyệt đúng là trời sinh vương giả, dù chuyện gì đi nữa, đối với anh mà nói, đều là như thế.

Chỉ là, anh cũng không nghĩ đến Lâm Tử Lam thế nhưng cười ngựa cũng tốt như vậy.

Trong quá trình đua, Mặc Thiếu Thiên có nhiều lần lo lắng cho Lâm Tử Lam, nhưng khi nhìn cô, mỗi lần ấy đều làm cho anh tràn đầy sự ngoài ý muốn.

Nếu như đối với những người phụ nữ khác mà nói, họ thích đi spa, thẩm mỹ cái gì đó, thế nhưng người phụ nữ này, cho người ta có cảm giác hoàn toàn khác nhau, vốn là cảm thấy cô đã rất đặc biệt, không ngờ kỹ thuật cười ngựa cũng tốt như vậy, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam một cái, ánh mắt không nói ra được đang suy nghĩ gì.

Không thể không thừa nhận, Lâm Tử Lam là người rất ưu tú và là người rất hấp dẫn.

Ngay vào lúc này, Lâm Tử Lam đã vượt lên trước Mặc Thiếu Thiên, lúc Mặc Thiếu Thiên phản ứng kịp, thì Lâm Tử Lam đã vượt lên trước một đoạn.

Mặc Thiếu Thiên nghĩ, nếu như thua, thì sẽ ‘cởi trần’ mà chạy sao?

Rất không có mặt mũi a!

Cho nên, tuyệt đối không thể thua!

Anh cũng sẽ không thua!

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên hiểu được, đối với Lâm Tử Lam, không thể dùng biện pháp với những người phụ nữ khác để đối phó với cô, anh nhất định phải tập trung tinh thần mới được.

Nghĩ vậy, Mặc Thiếu Thiên lập tức tập trung tinh thần bắt đầu cười ngựa.

Mặc Thiếu Thiên liền giục ngựa chạy, con ngựa chạy nhanh về trước.

Lâm Tử Lam ở đằng sau nhìn Mặc Thiếu Thiên, khoe miệng nhếch lên, cũng tập trung tinh thần cười ngựa.

Hai người đều dùng hết toàn lực để cười.

197. Chương 197: Làn Đầu Tiên Thổ Lộ Tình Cảm

Hai người đều dùng hết toàn lực để cười.

“Lâm tiểu thư, y phục của em, giống như là bị hư rồi.” Lúc này, Mặc Thiếu Thiên ở phía sau kêu một câu.

Lâm Tử Lam vừa nghe, không khỏi quay đầu lại, liền hoảng hốt một chút, Mặc Thiếu Thiên lại đột nhiên đuổi theo, hai người lập tức ngang bằng thế trận, Lâm Tử Lam giờ mới hiểu được, cô bị chậm.

Trong lòng cô châm chọc Mặc Thiếu Thiên đủ loại, cũng không có đạo đức trong thi đấu đi!

Cách đích đã không còn xa lắm, hai người cũng đem hết toàn lực hướng về phía trước chạy nước rút, ngay khi đến gần đến đích, ngựa Mặc Thiếu Thiên là đột nhiên cán đích trước một bước. (Thanh Dân: Thở phào nhẹ nhõm cho anh Thiếu Thiên. Kkeke)

Mặc Tổng thắng lợi.

Ngay sau đó, hai người cho ngựa ngừng lại.

Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại, nhìn Lâm Tử Lam, “Lâm tiểu thư, em thua rồi! ” Mặc Thiếu Thiên cười ngựa, quay đầu lại nhìn Lâm Tử Lam nói, anh lúc này một thân màu đen, còn cười ngựa, xem ra, phong thái trác tuyệt, khí chất bất phàm, giống như là từ trong huyền thoại bước ra, yêu nghiệt cực kỳ, đẹp trai khiến người khác động lòng.

Lâm Tử Lam siết dây cương cho ngựa dừng lại, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc Tổng, anh thắng không cần dùng võ!” Lâm Tử Lam tố cáo.

“Cái này gọi là Binh Bất Yếm Trá [*]!” Mặc Thiếu Thiên trả lời, trên mặt là vẻ mặt hả hê, “Chúng ta chỉ nói là tranh tài, chứ không có quy định cái gì, cho nên anh thắng!” Mặc Thiếu Thiên chắc chắn mà nói.

[*] Chiến đấu bất chấp thủ đoạn.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, im lặng a.

Chơi ngầm, thật sự thì cô không phải là đối thủ của Mặc Thiếu Thiên a!

Ở phương diện này, cô không thể bằng.

Lâm Tử Lam sớm nên nghĩ tới, không ngờ, khó lòng phòng bị a!

“Lâm tiểu thư, em chẳng lẽ thua cũng không muốn thừa nhận chứ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hài hước hỏi.

Lâm Tử Lam khi dễ Mặc Thiếu Thiên một cái, cô không cam lòng a.

Chỉ là, kỹ thuật cưỡi ngựa của Mặc Thiếu Thiên, hai người thật vẫn bất phân cao thấp, nếu mà chân chính tranh tài, Lâm Tử Lam cũng chưa chắc sẽ thắng được Mặc Thiếu Thiên.

Lâm Tử Lam không muốn phủ nhận cái gì, cô chính là đã thua.

Nhìn bộ dạng đã nhận thua của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên khoe miệng nhếch lên, “Lâm tiểu thư, anh đây không có nói dối, y phục của em bị hư là thật.” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam nhìn chăm chú vẻ mặt Mặc Thiếu Thiên, không giống như là đang nói dối, vì vậy, cô nhìn về phía sau, không thấy được, lấy tay sờ soạng xuống dưới một chút, hình như là đúng rồi.

Lâm Tử Lam quần bách, từ trên lưng ngựa nhảy xuống, lúc này, Mặc Thiếu Thiên cũng từ trên lưng ngựa lưu loát nhảy xuống, lập tức thì có người đi lên dắt ngựa rồi đi, Mặc Thiếu Thiên ‘bay’ thẳng đến chỗ Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam vốn là muốn xuống xem nơi nào bị hư, nhưng Mặc Thiếu Thiên trực tiếp cởi áo khoác xuống, khoác lên trên người Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam ngược mắt, nhìn thẳng vào mắt Mặc Thiếu Thiên, con ngươi tĩnh mịch.

“Cám ơn!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, sau đó kéo một cái, khoác lên người.

“Lâm tiểu thư, em thua, thừa nhận sao?”

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, mặc kệ là như thế nào, thì kết quả vẫn là cô đã thua.

Mặc Thiếu Thiên chột nhứ mày, đôi môi nâng lên, còn đôi tay đặt ở trên vai của cô, “Vậy anh cần phải đòi lại phần thưởng của mình rồi.”

Lâm Tử Lam còn chưa kịp phản ứng, Mặc Thiếu Thiên hướng về đôi môi của cô liền hôn lên.

Lâm Tử Lam sững sờ, cũng không đẩy Mặc Thiếu Thiên ra, ngược lại vui lòng hưởng thụ.

Người dắt ngựa nhìn bọn họ ôm hôn, sau đó cười, dắt ngựa rời đi.

Lúc này, người dắt ngựa cũng không ở đây nhiều lắm, cỏ xanh mơn mớn, mà đối với người trẻ tuổi, khi mặt trời chiều ngã về Tây mà ôm hôn nhau, phóng đảng, đây chính là cả đời.

.

Ngồi ở trong xe, Lâm Tử Lam vẫn khoác áo Mặc Thiếu Thiên.

Một buổi chiều chung đụng, cảm giác giữa hai người, lại vi diệu một chút.

“Lần sau chân chính tranh tài, tôi chưa chắc sẽ thua anh!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên kiêu ngạo mà nói.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn cô, gương mặt yêu nghiệt, nhếch miệng lên, giọng nói chắc chắn, “Em chưa chắc thắng được anh!”

Lâm Tử Lam cười một tiếng, không tiếp tục cùng Mặc Thiếu Thiên tranh chấp nữa, xác thực, đây là một vấn đề đáng giá để suy nghĩ sâu xa.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, sau đó nhìn thời gian, “Đã tan sở, bây giờ muốn đi nơi nào?”

Lâm Tử Lam nhứ mày, “Về nhà thay quần áo!” Lâm Tử Lam nói, cô cũng không thể cứ như vậy xuất hiện trước người khác!

Mặc Thiếu Thiên ‘quét’ Lâm Tử Lam một cái, gật đầu, sau đó khởi động xe đi về.

Dù sao, bọn họ ở chỗ này, vừa thuận đường đi về.

Lâm Tử Lam ngồi ở ghế lại phụ, ngăn ngăn cản cản y phục, ngồi yên lặng.

Ngay vào lúc này, điện thoại di động Mặc Thiếu Thiên vang lên .

Khi thấy số người gọi, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên trầm tư một chút, sau đó bấm nút nghe.

Mặc Thiếu Thiên mang tai nghe vào, nghe điện thoại.

“A lô.”

“Thiếu Thiên, anh đang ở đâu? Anh thế nào mà cả buổi chiều đều không có ở công ty vậy ?” Diệp An Nhiên ở đầu bên kia nhẹ giọng hỏi.

Cho dù có nhẹ giọng đi chăng nữa, Lâm Tử Lam cũng đã nghe thấy.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn Lâm Tử Lam một cái, Lâm Tử Lam nghe được, nhưng làm như không nghe thấy, đưa mắt nhìn phía ngoài cửa xe, khóe miệng vẫn như cũ mang theo nụ cười nhạt, xem tất cả mọi chuyện đều không liên quan đến mình.

“Anh cùng Thư ký Lâm đi ra ngoài, thế nào?” Mặc Thiếu Thiên nhàn nhạt hỏi.

Vậy mà, Diệp An Nhiên ở đầu dây bên kia, nghe thế, lập tức trầm mặc lại, sững sờ một chút.

“Tìm anh có chuyện gì không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi một tiếng.

Lúc này, Diệp An Nhiên mới hoàn hồn lại, chậm rãi mở miệng, “A, không có gì, chỉ là muốn hẹn anh cùng nhau đi ăn cơm tối, em không biết anh cùng Lâm tiểu thư đang ở cùng nhau!” Diệp An Nhiên nói.

“Ăn tối sao? Hôm nay sợ rằng không được, hôm nào đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Vâng, vậy cũng tốt!” Diệp An Nhiên đáp một tiếng.

“Em nghỉ ngơi sớm một chút!” Mặc Thiếu Thiên dặn dò một tiếng.

“Vâng, em biết rồi, anh cũng vậy!” Diệp An Nhiên dặn dò một tiếng, sau đó mới cúp điện thoại.

Lâm Tử Lam vẫn nhìn ra ngoài, nhớ tới lúc ở công ty, Diệp An Nhiên đã nói những gì với cô, cô nhếch miệng lên cười nhạt.

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn Lâm Tử Lam, “Em đang cười cái gì vậy?”

Lâm Tử Lam quay đầu lại, nhìn Mặc Thiếu Thiên cười, “Không có gì, chỉ là đang nhớ tới một chuyện lý thú!”

“Chuyện lý thú gì? Nói nghe một chút!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

“Không có gì, chỉ là một chuyện cười mà thôi!” Lâm Tử Lam nhàn nhạt nói, cũng không muốn nói cho Mặc Thiếu Thiên nghe.

Cô không thích nói xấu sau lưng người khác, cũng không muốn ở trước mặt Mặc Thiếu Thiên nói chuyện Diệp An Nhiên.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, bày tỏ không sao cả, sau đó nhìn cô hỏi, “Chẳng lẽ em không hiểu kỳ, anh với cô ấy có quan hệ thế nào sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Anh vẫn luôn đợi Lâm Tử Lam hỏi, thế nhưng người phụ nữ này, giống như cô không có ý muốn hỏi.

Lâm Tử Lam cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cái này à, công ty đã truyền đi khắp nơi, nghe nói, hai người là mối tình đầu của nhau.” Lâm Tử Lam nhàn nhạt mở miệng, sau đó nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Mặt mày Mặc Thiếu Thiên tối sầm, truyền khắp? Lúc nào vậy? Anh thế nào cũng không có chút cảm kích?

Xem ra, anh đang có một ‘bầy’ nhân viên cường đại bất quá a!

Lâm Tử Lam nhìn sắc mặt Mặc Thiếu Thiên, cũng biết anh đang nghĩ cái gì, “Mọi người cũng chỉ là suy đoán mà thôi!” Lâm Tử Lam nhàn nhạt nói.

“Vậy em tin sao?” Mặc Thiếu Thiên nhíu mày hỏi ngược lại.

“Tôi có tin hay không thì có nói lên được cái gì không?” Lâm Tử Lam hỏi ngược lại.

Mặc Thiếu Thiên tức giận trợn mắt nhìn Lâm Tử Lam một cái, người phụ nữ này nói chuyện, luôn luôn lý trí, anh một chút tiện nghi cũng chiếm không được.

“Muốn biết sự thật không?” Mặc Thiếu Thiên hài hước hỏi ngược lại.

“Anh có ý định nói việc này cho tôi biết sao?” Lâm Tử Lam cũng hỏi ngược lại.

“Nếu như em đủ mạnh khỏe, anh liền nói cho em biết!” Mặc Thiếu Thiên nói, ánh mắt nhìn Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam hơi nhíu lông mày, “Nếu như lời nói có đủ kích tình thì nói cho tôi biết, còn không đủ thì miễn.” Lâm Tử Lam nhạo báng mà nói.

Mặc Thiếu Thiên còn đang mong đợi từ trong miệng Lâm Tử Lam nói ra vài lời tuyệt hảo, xem ra, là không thể nào!

Chỉ là cuộc nói chuyện của hai người, giống như là đang so chiêu, Hi Hi nói không sai, cha cùng mẹ rất hiểu thắng, phải để đối phương cuối đầu nhận thua mới thôi.

Suy nghĩ một chút, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Thật ra thì mọi người nói không sai, cô ấy là mối tình đầu của anh!”

Lâm Tử Lam khẽ nhướng mày, cũng không nghĩ đến cái kết quả này, lời đồn luôn là có căn cứ nha!

“Khi anh còn trẻ thì anh biết cô ấy, có thể nói là vừa thấy đã yêu, rất nhanh sau đó, bọn anh ở bên nhau, nhưng sau khi Mặc Gia biết được thì không ngừng phản đối, bọn họ càng phản đối, thì anh càng cố chấp, cũng vì vậy mà cha Diệp An Nhiên bị tai nạn, hơn nữa Mặc Gia còn gây áp lực, đưa Diệp An Nhiên một

khoản tiền để ra nước ngoài trị liệu cho cha mình, kể từ khi đó, hai người bọn anh không có liên lạc với nhau nữa!” Mặc Thiếu Thiên chậm rãi mở miệng, giọng nói nghe ra, không có một tia đáng tiếc.

Nghe thế , trong lòng Lâm Tử Lam cũng không nói ra tư vị gì.

Mối tình đầu là một chuyện tình rất đẹp.

Nhưng đối với lời nói Mặc Thiếu Thiên, đó là chuyện tình rất u tối.

Nhưng mà đối với Lâm Tử Lam cũng thế, mối tình đầu của cô, cũng không tốt đẹp gì.

Điểm này xem ra, bọn họ rất ăn ý.

“Cứ như vậy?” Lâm Tử Lam hỏi.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái.

“Tại sao anh không đuổi theo?” Lâm Tử Lam hỏi.

Đối với vấn đề này, Mặc Thiếu Thiên cũng không biết vì sao, lúc ấy không muốn đuổi theo, một lòng cứ nghĩ phải làm như thế nào để trả thù Mặc Gia.

“Anh cũng không biết!” Mặc Thiếu Thiên hài hước trả lời.

“Xác thực là đủ bi kịch!” Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, nhàn nhạt đưa ra một câu bình luận.

Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại trợn mắt nhìn Lâm Tử Lam một cái, người phụ nữ này có thể không phá hư bầu không khí này không?

“Chỉ là anh không ngờ, cô ấy còn có thể trở lại, hơn nữa, cha của cô ấy đã qua đời!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Có lẽ không phải là không nghĩ đến, mà là đã quên mất, nhiều năm như vậy, đủ để thay đổi một người, và cũng đủ để quên lãng một người.

Lâm Tử Lam nhú mày, không ngờ chuyện là như thế này.

“Cô ấy hiện tại không có người thân, ngoại trừ anh ra, cha của cô ấy là bởi vì anh mà gặp chuyện không may, hiện tại đã qua đời, anh có nghĩa vụ chăm sóc cô ấy!” Mặc Thiếu Thiên nói.

198. Chương 198: Tình Cảm Ấm Dàn Lên

“Cô ấy hiện tại không có người thân, ngoại trừ anh ra, cha của cô ấy là bởi vì anh mà gặp chuyện không may, hiện tại đã qua đời, anh có nghĩa vụ chăm sóc cô ấy!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe lời nói của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam không có nói gì, cũng không biết nên nói cái gì.

“Cho đến khi cô ấy kết hôn!” Mặc Thiếu Thiên lại bổ sung một câu.

Lâm Tử Lam cau mày, lúc nghe được câu này, cô nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, nhú mày hỏi, “Anh từ bỏ sao?”

“Tại sao không từ bỏ được? Anh với cô ấy đã là quá khứ rồi, hiện tại, anh chỉ xem cô ấy là em gái, người thân!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Em gái.

Lâm Tử Lam mỉm cười nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc Tổng, đem người từng là bạn gái của mình xem là em gái, đây là cách nói vô liêm sỉ nhất trên cái thế giới này!” Lâm Tử Lam sâu kín nói.

“Vô liêm sỉ liền vô liêm sỉ, nhưng mà anh chỉ có thể nói như vậy, cha cô ấy gặp chuyện không may, có một nửa nguyên nhân là do anh, anh không có cách nào khác, anh hiện tại không thương cô ấy, cho nên, chỉ có thể xem cô ấy là em gái, chăm sóc cô ấy để bù đắp mà thôi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Anh không phải là người sắt, đối mặt với mối tình đầu của mình, anh không phải là không có cảm giác, nhưng đó không phải là yêu, anh hiện tại đang có duy nhất một cảm giác, đó chính là áy náy và bù đắp.

Có lẽ, một khắc kia khi nhìn thấy Diệp An Nhiên, trong lòng của anh không có tức giận, không có động lòng, nhưng, anh cũng không muốn làm cô kích động.

Có lẽ hiện tại không phải là không thương, mà là do quá khứ đã yêu không sâu đậm.

Khi đó tuổi trẻ khinh cuồng, có lẽ chẳng qua là cảm thấy dung mạo Diệp An Nhiên rất đẹp mắt, hơn nữa, cô sáng rõ, cùng với thế giới của anh là hoàn toàn trái ngược nhau, cho nên, anh mới làm như vậy.

“Tôi nghe người ta nói, mỗi tình đầu là khó quên nhất đấy!” Lâm Tử Lam mỉm cười, nói.

“Đó là đối với người khác, còn đối với anh mà nói, chưa bao giờ có tác dụng!” Mặc Thiếu Thiên đáp.

Những lời này, thật đúng là kinh điển.

Lâm Tử Lam rất có cảm xúc.

Chuyện bình thường mà đến với Mặc Thiếu Thiên, thì cũng trở nên không bình thường!

Chỉ là, Mặc Thiếu Thiên thì nghĩ như vậy, chứ Diệp An Nhiên thì chưa chắc.

Có thể thấy được, Diệp An Nhiên đối với Mặc Thiếu Thiên không chỉ đơn giản là người thân như vậy.

Nhưng là lời này, Lâm Tử Lam không có nói ra, nhìn gò má Mặc Thiếu Thiên, cô lựa chọn cười một tiếng cho qua, những chuyện này, hãy để cho Mặc Thiếu Thiên đi giải quyết thôi.

“Ừ!” Lâm Tử Lam gật đầu một cái, không nói gì nữa, chỉ là tâm tình của cô, giống như khó nói lên lời.

Mặc Thiếu Thiên nghiêng mặt sang bên, liếc mắt nhìn Lâm Tử Lam, anh nói chuyện này cho Lâm Tử Lam nghe, chỉ hi vọng là cô có thể hiểu.

Về phần hiểu cái gì, anh cũng không biết.

Chỉ là nói tới đó, anh liền nói cho Lâm Tử Lam, loại cảm giác này, rất thuận theo tự nhiên.

.

Xe ở trên đường chạy hơn nửa tiếng đồng hồ mới tới khu nhà bọn họ.

Lâm Tử Lam còn khoác áo Mặc Thiếu Thiên, xuống xe, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, suy nghĩ một chút mở miệng, “Mặc Tổng, muốn lên ăn cơm không?”

“Lâm tiểu thư, cái này coi như là mời anh sao?” Mặc Thiếu Thiên hài hước hỏi.

Lâm Tử Lam nhú mày, sau đó gật đầu một cái, “Tôi cảm thấy được, bảo bối nhất định làm cho cơm cho anh rồi!” Lâm Tử Lam nói.

“Lâm tiểu thư, em biết em đáng yêu nhất ở điểm gì không?”

Lâm Tử Lam cau mày.

“Ăn ở hai lòng!” Mặc Thiếu Thiên chắc chắn mà nói.

”Muốn mời anh ăn cơm thì cứ trực tiếp mà nói đi, cần gì phải nhắc tới bảo bối!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam .

Anh ta nghĩ như vậy sao?

“Mặc Tổng, vậy anh có muốn lên hay không?” Lâm Tử Lam hỏi.

“Dĩ nhiên, khó có được cơ hội để Lâm tiểu thư thân thiện mà mời như vậy, anh tại sao có thể cự tuyệt!” Mặc Thiếu Thiên nói, sau đó sải bước đi đến phía trước.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Ý của anh là nói trước đây tôi không đủ thân thiện sao?”

Mặc Thiếu Thiên chau chau mày, rất rõ ràng là, ý anh nói là như vậy sao?

Mặc Thiếu Thiên hài hước cười, sau đó hai người cùng nhau đi lên lầu.

Khi hai người lên nhà, cũng không có như ý nguyện là sẽ được Hi Hi làm cho bữa tối, vả lại Hi Hi cũng không ở nhà.

Hai người đi vào, Lâm Tử Lam cau mày, “Bảo bối đâu? Thế nào mà không ở nhà?”

Mặc Thiếu Thiên chợt nhìn Lâm Tử Lam, nhếch miệng lên cười vô lại còn mang theo tà mị.

Lâm Tử Lam nhìn nụ cười này, chau mày lại.

“Lâm tiểu thư, em không phải là cố ý chứ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Lâm Tử Lam cau mày, “Cố ý cái gì?”

“Biết bảo bối không có ở nhà, cho nên cố ý hẹn anh lên nhà.” Mặc Thiếu Thiên sâu kín nói, nhìn Lâm Tử Lam, khóe môi nhếch lên cười, đôi tròng mắt kia lóe sáng.

(Thanh Dâng: Chắc chắc.... này là ATSM à *.*.)

Lâm Tử Lam nhìn ánh mắt Mặc Thiếu Thiên, đang nghe lời của anh nói, mặt từ trắng liền chuyển sang ửng đỏ.

Xác thực là cô mới không đúng lúc!

.

Khó khăn lắm mới muốn mời Mặc Thiếu Thiên một lần, thế nhưng lại bị anh hiểu lầm như vậy!

Mặc Thiếu Thiên tuyệt đúng là loại người biết tận dụng mọi thứ, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội nhạo báng cô.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, không biết nên nói gì.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô cười, nhìn dáng vẻ im lặng của Lâm Tử Lam, tâm tình của anh thật tốt.

“Lâm tiểu thư, thật ra thì, nếu em muốn hẹn anh, có thể nói rõ ra!” Mặc Thiếu Thiên nói, sau đó từ từ tới gần cô.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên đến gần, không biết nên nói cái gì đây.

Ngay vào lúc này, ‘cạch’ một tiếng, cửa mở ra, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam cùng nhau nhìn về phía cửa.

Lúc này, chỉ thấy Hi Hi từ cửa đi vào, “SHIT!!” Hi Hi mắng một câu, đi vào.

Hi Hi vừa đi vào, liền thấy Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam đứng chung một chỗ.

“Cha, sao cha lại tới đây?” Hi Hi lúc thấy Mặc Thiếu Thiên, lập tức tâm trạng liền không tệ .

“Tới thăm con!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe nói như thế, tâm tình Hi Hi tự nhiên tốt hơn.

Lúc này, Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, mẹ mặc áo của cha làm gì?”

Lâm Tử Lam lúc này mới hốt hoảng, “Không có gì, mẹ đi thay đồ!”

Nói xong, Lâm Tử Lam xoay người đi vào trong phòng.

Hi Hi chuyển ánh mắt về hướng Mặc Thiếu Thiên, mở to hai mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mẹ làm sao vậy?”

Mặc Thiếu Thiên đặc biệt bình tĩnh nói, “Y phục bị hư!”

Hi Hi kinh ngạc một chút, sau đó mở miệng liền tuôn ra một câu nói, “Mẹ nó, cha, cha quá thô lỗ rồi !” Hi Hi nói.

(Thanh Dâng: Chắc chót ^.^)

Mặc Thiếu Thiên im lặng.

Đổi mặt với con trai cực phẩm lại trưởng thành sớm như vậy, anh nên nói cái gì đây.

Suy nghĩ một chút, Mặc Thiếu Thiên đi tới bên sofa ngồi xuống, sau đó nhìn Hi Hi, lộ ra nụ cười ái muội, đặc biệt bình tĩnh cho Hi Hi một câu trả lời, “Lần sau, cha sẽ nhớ dịu dàng một chút!”

(Thanh Dân: Chót bầm %^*#&%)

Đối với cuộc nói chuyện của cha con cực phẩm nhà này, không phải người bình thường có thể có được!

Thấy cha cùng mẹ nhanh chóng tiến triển như vậy, Hi Hi dĩ nhiên là vui vẻ không thôi rồi.

Đang lúc ấy thì, Mặc Thiếu Thiên nhìn trên người Hi Hi hỏi, “Con làm gì rồi hả? Làm sao mà chật vật như vậy?”

Hi Hi bĩu môi, “Cho quốc gia tiến hành miễn phí giáo dục!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày.

Lời nói kia, hình như Lâm Tử Lam cùng Hi Hi đã từng nói qua, đặc biệt giống nhau như đúc.

Mtt nhú mày, sau đó hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hi Hi bắt đầu dĩ thử dài, “Aizz, người quá ưu tú, cũng là một chuyện vô cùng buồn rầu a!”

Những lời này nếu để cho người khác nghe được, đang sống sờ sờ cũng mà tức chết đi.

“Xem ra, con là đang trách cha đã cấp cho con một bộ óc thông minh sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại.

Hi Hi cười hắc hắc, “Con không có ý này, nhưng mà là một người quá ưu tú, đích xác là cũng có chuyện!”

“Bớt sàm ngôn đi, nói vào việc chính!” Mặc Thiếu Thiên nói, sau đó nhìn Hi Hi từ trên xuống dưới, cau mày, “Con đánh nhau?”

Hi Hi rất không muốn thừa nhận, nhưng không thể không gật đầu một cái, “Dạ!”

Mặc Thiếu Thiên cau mày.

Hi Hi suy nghĩ một chút, sau đó đưa một ngón tay ra quơ quơ, “Không không không, không phải là một người, mà là hội đồng!”

Mặc Thiếu Thiên cau mày, “Ai đánh hay sao?”

Sắc mặt Mặc Thiếu Thiên lập tức trầm xuống, con anh, anh còn chưa động đến một ngón tay, thế nhưng ai lại dám động đến?

Hi Hi thấy vẻ mặt Mặc Thiếu Thiên, vừa muốn mở miệng nói cái gì nữa, thì lúc này, Lâm Tử Lam thay xong quần áo từ trong phòng đi ra, vừa ra khỏi cửa liền nghe Hi Hi nói.

“Hội đồng?” Lâm Tử Lam sau khi nghe được, đi lên hỏi.

Hi Hi quay đầu lại nhìn Lâm Tử Lam, sau đó ngoan ngoãn kêu một tiếng, “Mẹ!”

“Chuyện gì đã xảy ra? Mà đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Tử Lam đi tới, nhìn Hi Hi hỏi, ánh mắt đầy lo lắng.

Mới vừa rồi cô cũng đã thấy một thân Hi Hi đầy nhếch nhác, còn chưa kịp hỏi, thì liền bị Hi Hi hỏi áo đang mặc, không ngờ mới vừa thay xong quần áo đi ra ngoài, liền nghe Hi Hi nói đến chuyện này.

Lâm Tử Lam rất lo lắng.

Hi Hi là bảo bối của cô, từ nhỏ cô đã nâng niu Hi Hi trong lòng bàn tay mà lớn lên, chợt nghe chuyện như vậy, Lâm Tử Lam làm sao sẽ không lo lắng đây!

Nhìn vẻ lo lắng của mẹ, Hi Hi .

Hi Hi trước giờ đều là ra dáng của đứa trẻ ngoan ngoãn đáng yêu, thân sĩ ưu nhã, nhưng bây giờ bị mẹ xem xét như vậy, nhất thời cảm thấy có chút hủy mất hình tượng.

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng, con không sao rồi !” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, trấn an cô nói, sau đó cười thật to, Hi Hi không muốn làm ẹ lo lắng a!

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Tử Lam hỏi lại lần nữa.

Hi Hi suy nghĩ một chút, “Mẹ, con có thể nói ẹ biết, nhưng mà mẹ nhất định phải bình tĩnh!” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, nói gần từng chữ.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, nói, “Mẹ sẽ cố gắng!”

Mấy đứa bé đánh nhau là chuyện có lẽ sẽ xảy ra, nhưng mà tại sao có thể kéo bè kéo lũ đánh nhau?

Hi Hi nghe Lâm Tử Lam nói, không biết nên nói gì.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi hỏi, anh cũng rất muốn biết.

Nếu như chỉ là mấy đứa bé đánh nhau, anh cũng chỉ có thể tìm hiểu một chút, không thể nói cái gì, nhưng nếu quả thật có người cố ý ra tay với Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên sẽ không bỏ qua!

Hi Hi suy nghĩ một chút, sau đó chậm rãi mở miệng, “Kể từ lúc con nhập học, ở trường có rất nhiều bạn học nữ đưa cho con chocolate, cái này con cũng không muốn lấy đâu, nhưng con không ngăn cản được a

199. Chương 199: Bắt Đầu Cách Thức Giáo Dục

Edit : Oanh Love

Hi Hi suy nghĩ một chút , sau đó chậm rãi mở miệng ” Từ sau khi con tới trường học , có rất nhiều nữ sinh tặng chocolate cho con , việc này con cũng không muốn a , nhưng con cũng không cách nào ngăn cản được vì đó dù gì cũng đều làm tấm lòng của người ta mà , sau đó...con liền trở thành kẻ thù chung của tất cả nam sinh trong trường....!” Trên mặt Hi Hi biểu hiện rất vô tội nói .

“Sau đó thì thế nào ?”

” Ai , người lúc nào cũng quá ưu tú , xem ra cũng không phải là một chuyện tốt !” Vẻ mặt Hi Hi buồn rầu , than thở .

Vừa nói xong , bé liền nhận được hai ánh mắt xem thường của Mặc Thiếu Thiên và Lâm Tử Lam phóng tới , bảo bối , con nói những lời này có cảm thấy hổ thẹn hay không ?

Rõ ràng là một vẻ mặt rất hưởng thụ , vậy mà vẫn còn làm bộ đáng buồn rầu , con đang muốn tức chết ai đó ?

Hi Hi thấy cha mẹ không nói gì , trên mặt còn mang theo nụ cười chăm biếm .

” Sau đó thì sao ?” Tử Lam hỏi tiếp .

” Sau khi tan học , bọn họ ngăn con lại muốn đánh hội đồng với con !” Hi Hi nói .

... ..

Từ Lam vừa nghe xong , cô nhìn Hi Hi , kinh ngạc hỏi ” Đánh hội đồng sao ?”

Hi Hi đưa ra vẻ mặt ngây thơ vô tội , gật gật đầu .

Tử Lam suy nghĩ một chút , hiện giờ trẻ em lại có thể hành động như thế , có phải đã trưởng thành quá sớm ..???

” Tiếp đó như thế nào ?” Mặc Thiếu Thiên sốt ruột hỏi một câu như thế .

Theo như lời bé vừa nói , là bé bị người ta đánh hội đồng..., nhất định Hi Hi sẽ bị tổn thương !

Nghĩ tới đây , sắc mặt của Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên thay đổi trở nên không vui , anh nhất định phải điều tra ra ai chính là phụ huynh của đám nhóc đó , anh sẽ để cho bọn họ sống không được yên ổn !

Mặc tổng xưa nay luôn là một nhân vật rất phức tạp , lại âm hiểm , cho nên những ai muốn động vào người của anh , thì nhất định anh sẽ không bao giờ bỏ qua !

” Kể đó , con biết bọn chúng muốn động thủ với con , cho nên con quyết định ra tay trước , đem bọn chúng từng đứa từng đứa đánh ...!” Hi Hi kể lại , khi nói đến những lời này , trên mặt bé dường như có thêm mấy phần kích động ...

... ..

Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên liếc mắt nhìn nhau , hai người không ngờ rằng người động thủ trước lại là Hi Hi .

Mặc Thiếu Thiên nhìn lướt qua thân thể nhỏ bé của Hi Hi , sau đó hỏi tiếp ” Sau đó thì sao ?”

” Người ta thường nói , bất giác phải bắt vua trước , con vẫn biết khả năng của mình không thể đánh lại toàn bộ bọn chúng , cho nên con cũng chỉ có thể bắt kẻ cầm đầu trong nhóm của bọn họ trước tiên !” Hi Hi nói với bộ dáng rất tự hào , giống như có chút hưởng thụ về việc này , thì ra , chinh phục kẻ địch , lại có cảm giác rất sảng khoái .

... ..

” Tốt lắm , quả nhiên không hổ là con trai của Mặc Thiếu Thiên ta đây !” Mặc Thiếu Thiên nhin không được mở miệng tán thưởng một câu , nhưng những lời này là đang ca ngợi ai , còn chưa có thể xác định được .

... ..

Tử Lam liếc mắt khinh bỉ nhìn Mặc Thiếu Thiên , có cha nào lại như thế với ocn mình sao ? Đánh nhau còn khen tốt ?

Chỉ là , mặc dù chuyện này nghe có chút hợp lý ,thế nhưng binh bất yếm trá , Hi Hi lại là một đứa bé rất thông minh , cho nên trong trường hợp đó , biết đầu tiên hành động trước kiềm chế đối phương , cho kẻ địch bị giảm thanh thế , như vậy mới có thể dồn ép được kẻ địch của mình , đó là một phương pháp rất thông minh của Hi hi ! Bất quá , Tử Lam lại có một cảm xúc đặc biệt lúc này khi nhìn thấy hai cha con bọn họ , quả nhiên chung một đức hạnh !

” Kết quả ra sao ?” Tử Lam dựa lưng trên ghế sofa hỏi , cô xác định Hi Hi không bị bất cứ tổn thương nào , nhưng lại hành động trước để kiềm chế đối phương , hiện tại Tử Lam chỉ muốn biết kết quả ra sao .

” Kết quả , cả đám bọn họ đều cúi đầu phục tùng đối với con , sau đó còn gọi con là lão đại...” Hi Hi nói , chỉ là khi nói đến đây , Hi Hi không có chút biểu hiện gì gọi là cao hứng , bé chỉ cúi đầu nhìn quần áo trên người của mình , không có chút nào biểu hiện cao hứng .

” Chết tiệt , hại con đi đến đâu cũng bị người khác để ý !” Hi Hi nói , bé luôn chú ý đến hình tượng của mình , đây là lần đầu tiên bé phải chật vật như thế trở về nhà , đã phá hủy hết hình tượng của bé a a a !

Tử Lam có một loại cảm giác không nói được nên lời , khóe miệng Mặc Thiếu Thiên cười yếu ớt , con trai bảo bối của anh , đủ quyết đoán !

Đương nhiên Hi hi muốn có chút khiêm tốn , bé đương đương là người lãnh đạo của Hợp Tung , chẳng lẽ chỉ một đám tiểu lâu la mà không dạy dỗ được sao ? Truyền đi chẳng phải là để cho người khác chê cười bé ?

Chẳng qua , Hi hi cũng chỉ là chiến thắng trong nguy hiểm , nhưng có thể suy nghĩ sâu thêm một chút , thực lực là thứ mà bất cứ người nào cũng đều khao khát muốn có được , lúc này lại càng làm tăng thêm quyết tâm của bé , bé muốn mình trở nên thật cường đại , bé muốn nâng cao thực lực của mình !

” Lão sư đã biết chuyện này chưa ?” Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi .

” Đã biết , bất quá cũng không có chuyện gì , đã có người tự động đứng ra thừa nhận tất cả !” Hi Hi cười nói , dù cho không có người thừa nhận cũn chẳng có chuyện gì , bởi vì Lão sư không bao giờ có sức để tranh luận với bé , muốn trừng trị bé cũng không có biện pháp nào cả .

... ..

Tử Lam nhìn Hi Hi , thì ra bé đều sắp xếp xong xuôi tất cả , trách không được hiện tại một chút khăn trương bé cũng không có .

Lúc này , Hi Hi nhìn sang Mặc Thiếu Thiên , sau đó lại nhìn về phía Tử Lam ” Mẹ , người sẽ không tức giận đối với bảo bối phải không ?” Hi Hi nhìn Tử Lam hỏi .

Tử Lam suy nghĩ một chút , sau đó mỉm cười mở miệng ” đương nhiên , mẹ sẽ không tức giận với bảo bối !” cô chỉ lo lắng Hi Hi có bị thương không , vốn muốn giáo dục Hi hi một chút , nhưng sau khi nghe Hi Hi kể lại , biết rõ nguyên nhân , căn bản mọi việc không phải do Hi hi gây ra , Tử Lam làm sao lại có thể trách bé được chứ ?

Hơn nữa , về sau Hi Hi còn phải đối mặt với rất nhiều chuyện , Tử Lam cũng không thể hi vọng dùng cách bình thường để đối đãi với Hi hi như những đứa bé khác , bé cần được thoải mái , cần được thả lỏng tinh thần , Hi Hi tuyệt đối là một đứa bé rất có chủ kiến !

Tử Lam là một người mẹ rất cưng chiều con trai của mình !

Biết vấn đề không nằm trên người của Hi Hi , Tử Lam cũng sẽ không dạy dỗ , đây là biện pháp giáo dục riêng của Tử Lam , hướng chỉ , Hi Hi cũng không phải là một đứa bé nhình thường , cho nên Tử Lam cảm thấy rất yên tâm .

Sau khi Hi Hi nghe Tử Lam nói xong , trên mặt lập tức lộ ra nụ cười thật tươi ” Mẹ , con chỉ biết , mẹ chính là người hiểu rõ về bảo bối nhất !” Hi Hi cười nói , sau đó tiến đến hôn Tử Lam một cái .

Tử Lam giả bộ ghét bỏ lui về sau một chút , sau đó nhìn bé bĩu môi ” Trước tiên tắm rửa cho sạch sẽ đi ... ”

Nhìn thấy ánh mắt ghét bỏ của Tử Lam , Hi Hi cảm thấy thật thương tâm ” Mẹ , người ghét bỏ con sao ...!” Hi Hi bĩu môi nhìn Tử Lam nói .

” Đúng vậy , nhanh đi tắm đi...” Tử Lam không để ý đến vẻ mặt thương cảm của bé , nói thẳng .

... ..

Được rồi !

Hi Hi không nói gì thêm nữa , bắt quá , bé đã sớm tập thành thói quen với những lời nói ác độc của mẹ mình , ngay sau đó , bé mỉm cười ” Tốt , con đi tắm rửa trước đây , cha , mẹ , chờ con nhé !” Vừa dứt lời , Hi Hi giống như một cơn gió lập tức bay vào phòng tắm .

Hiện giờ , trong phòng khách chỉ còn lại hai người Mặc Thiếu Thiên và Lâm Tử Lam .

Lúc này , Mặc Thiếu Thiên quay đầu sang nhìn Tử Lam anh khẽ nói ” Tuy rằng tuổi của Hi Hi còn rất nhỏ , nhưng bé luôn có chủ kiến của mình !” Mặc Thiếu Thiên nói .

Tử Lam nhú mày , hoàn toàn không có một chút gì gọi là trách cứ đối với Hi Hi , chỉ là cô cũng cần pahir mở miệng ” Hi Hi rất thông minh , có mấy lời không nói , so với nói càng làm cho bé mau sáng tỏ hơn !”

Mặc Thiếu Thiên nhếch môi cười , nhìn cô ” Thật không ngờ , cách giáo dục của em đối với Hi Hi , thật lạc quan , lại không giống với bất kì ai ?

” Những lời nói của anh lúc này , tôi thế nào cũng cảm thấy không phải đang khen ngợi mà chính là đang chê ?” Tử Lam nhìn anh cười hỏi .

Mặc Thiếu Thiên nhếch môi cười mỉ hoặc ” Những năm qua , em giáo dục với Hi Hi quả nhiên rất tốt !” Mặc Thiếu Thiên nói .

... ..

Tử Lam quay đầu sang liếc mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên , không biết vì sao , cô cảm thấy lời này của Mặc Thiếu Thiên quả thật rất chuẩn và cũng rất nghiêm chỉnh , cũng là lời tốt đẹp nhất !

Trong khoảng thời gian ngắn , cô không cách nào tiếp nhận được điều này .

” Dĩ nhiên , đó chính là con trai bảo bối của tôi !” Tử Lam nói .

Chỉ là , Mặc Thiếu Thiên cũng không muốn tranh luận với Tử Lam , cô cũng không cần nhấn mạnh việc Hi Hi là con trai của mình , thế nhưng , Mặc Thiếu Thiên lại sâu kín nói một câu ” Đường nhiên cũng có phần góp sức của anh trong việc tạo ra Hi Hi nữa ...”

... ..

Rất nhanh Hi Hi đã tắm rửa xong , cả người bé lúc này đặc biệt nhẹ nhàng sáng khoái , lúc vừa rồi có chút lồi thối , sau khi thay một chiếc áo T-shirt , một chiếc quần cụt , đang người xem có chút giống với bé gái , da thịt vô cùng mịn màng , cực kỳ đáng yêu !

Mới vừa tắm rửa xong đi ra , Hi Hi liền thấy cha và mẹ đang ngồi trên ghế sofa xem tivi , hai người xem Tivi , không biết đang nói những gì , xem ra , không khí đặc biệt hài hòa .

Lúc này , khi bọn họ nhìn thấy Hi Hi đã tắm xong đang tiến tới , Mặc Thiếu Thiên nhìn bé mở miệng ” Bảo bối , nhanh lên chút chuẩn bị cơm , cha đói bụng rồi !”

... ..

Hi Hi không còn lời gì để nói .

Vì sao bọn họ có thể yên tâm thoải mái sai sử bé như thế ?

Bé quả thật vẫn còn là một đứa bé a a a !

Tuy rằng trong lòng Hi Hi có loại cảm giác không được công bằng cho lắm , nhưng bé vẫn quyết định tiến vào nhà bếp .

Không có biện pháp đối với hai người bọn họ , mặc dù Hi Hi cảm thấy có chút không công bằng , nhưng trong lòng , lại tồn tại một cảm giác không nói nên lời ...hưởng thụ đi !

Hi Hi đang trong bếp làm cơm , nhà mới vừa đổi , nhà bếp trông có vẻ lớn hơn lúc trước , trang bị đầy đủ các loại dụng cụ chuyên dùng , cái gì cũng đều có cả , rất tiện lợi .

” Con đang làm món gì thế , bảo bối ?! lúc này , âm thanh Mặc Thiếu Thiên từ trên đỉnh đầu bé lại vang lên .

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên trả lời ” Cá chưng !”

” Nga !” Mặc Thiếu Thiên lên tiếng , sau đó nhìn thấy động tác quen thuộc của Hi Hi , trong thâm tâm Mặc Thiếu Thiên ngẫm bội phục , anh cái gì cũng biết , nhưng chỉ có chuyện làm cơm , anh một chút cũng không biết !

Hai cha con ở trong phòng bếp , Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên ” Cha , thế nào ? Muốn con dạy cho người cách làm cơm sao ?”

Mặc Thiếu Thiên lập tức mắc đầu ” Không cần 1” anh thà rằng cả đời này cũng không muốn làm loại công việc này .

Nhìn thấy biểu tình chán ghét của cha mình , Hi Hi nói ” Cha , không cần phải trưng ra bộ dáng ghét bỏ như thế , có thể làm cơm , đó chính là biểu hiện của một nam nhân tốt nhất !”

Ai nói như thế với con ?”

“Mẹ nói....!”

... ..

Mặc Thiếu Thiên chỉ biết , cũng chỉ có Lâm Tử Lam mới có thể nói ra những lời này , cho con trai tiếp thu tư tưởng như thế !

” Bảo bối , con phải tin tưởng cha , nam nhân tốt nhất đều phải ra chiến trường !” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi gần từng chữ nói , nỗ lực để bé hiểu được điều gì mới là tốt nhất đối với nam nhân .

Hi Hi gật đầu , biểu hiện không sai ,” Tuy rằng như vậy , nhưng cũng đâu cần trên chiến trường , ở dưới nhà bếp đó mới là việc làm hợp lý nhất của nam nhân thế kỷ 21 này !”

Nam nhân như thế mới chân chính gọi là tốt , vừa có thể quyết đoán , vừa có thể làm cơm , quan trọng nhất là phải biết yêu thương hết mực đối với lão bà của mình !

Những lời này , đều là Tử Lam nói , nhưng Hi Hi ngẫm nghĩ , bé cảm thấy cũng rất đúng !

Sau này , khi bé có vợ , bé nhất định sẽ trở thành một nam nhân không chỉ thập toàn thập mỹ , phải là một nam nhân tốt nhất !

Nghe lời Hi Hi nói ..., nhất thời Mặc Thiếu Thiên cảm thấy hết nói nổi , không cần hỏi , anh cũng biết chính là Tử lam giáo dục như thế với bé !

Nói đến chỗ này , Hi Hi chợt nhớ tới một việc.

” Được rồi , cha , mấy ngày nữa , có sắp xếp gì không ?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi .

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày , nhìn bé ” Có an bài gì sao ?”

Hi Hi , quýnh lên nhìn Mặc Thiếu Thiên .

Cha , người quên rồi sao ?

Chuyện quan trọng như vậy , tại sao lại có thể quên a !!!!!

200. Chương 200: Trận Chiến Của Hoa Hoa Công Tử !

Sau khi nghe Hi Hi nhắc , Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên tỉnh ngộ, anh mỉm cười, “Điều này sẽ được giữ bí mật ! “ Mặc Thiếu Thiên cho biết.

Hi Hi nhìn cha của mình , bằng ánh mắt xem thường.

“Cha, người xác định, người có thể đối phó mẹ sao?” Trong lòng Hi Hi hoài nghi hỏi một câu như thế.

Mặc Thiếu Thiên liếc nhìn Hi Hi bằng ánh mắt ‘ hỏi vô ích’, điều này còn có thể nghĩ ngờ sao?

“Đừng quên , còn có Tiêu Dật thúc thúc ở đây , mẹ không phải là người quá dễ dàng bị ấn tượng bởi người khác !” Hi Hi hảo tâm nhắc nhở Mặc Thiếu Thiên .

Nhắc đến Tiêu Dật, khoe miệng Mặc Thiếu lộ ra một nụ cười rất bất lương , hoàn toàn yêu nghiệt hoa lệ, “Chỉ sợ rằng cậu ta hiện tại không rảnh để trông nom những việc bên này !”

“Tại sao? ” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhướn mày, “Hiện tại cậu ta đang bị cảnh sát điều tra !”

Hi Hi cau mày hỏi , “Tại sao?”

Mặc Thiếu Thiên mỉm cười, “Tàng trữ các loại thuốc nguy hiểm !”

“”

Hi Hi nhìn chằm chằm Mặc Thiếu Thiên , rõ ràng mấy hôm trước Dật thúc thúc còn rất bình thường , bé cũng không biết tại sao mấy ngày nay bên Dật thúc thúc vì sao an tĩnh như vậy, thì ra là thế ! .

Không cần phải nói, chuyện này, chắc chắn là cha làm.

Cha, người chơi xấu !

Mặc Thiếu Thiên nhướn mày, không cho là đúng, anh không giết cậu ta đã là tốt lắm rồi , chỉ là tìm một ít chuyện rắc rối cho Tiêu Dật, đối với cậu ta mà nói, đã là đủ khách khí !

Anh dám cam đoan, chỉ cần Tiêu Dật vừa rời khỏi A Thị , anh chắc chắn sẽ giết cậu ta !

Điều này, ai cũng không thể ngăn cản !

“Nhưng, nếu như chuyện này sau khi được điều tra rõ ràng , Tiêu Dật vẫn sẽ được thả ra !” Hi Hi nói.

Khóe miệng Mặc Thiếu Thiên ngoéo ... một cái, anh không nghĩ chuyện này sẽ đem Tiêu Dật nhốt vào tù , bởi vì chuyện cũng không quan trọng lắm , Tiêu Dật tự nhiên sẽ có biện pháp thoát khỏi, hiện tại anh chỉ muốn tìm cho Tiêu Dật một chút phiền phức, để cậu ta không có cơ hội xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Chiều này, Hi Hi thật sự nghĩ rằng, cha đủ thâm độc !

“Được rồi, con làm cơm nhanh lên một chút, cha sắp bị chết đói...” Mặc Thiếu Thiên thúc giục nói.

“”

Mặc Thiếu Thiên đi ra ngoài, Hi Hi tiếp tục làm cơm, sau khi làm xong, một nhà ba người ngồi cùng một chỗ ăn uống, cười cười nói nói, rất là hạnh phúc.

Sau bữa ăn, Tử Lam nhìn thoáng qua một chút tin tức, sau khi Hi Hi thu thập xong, bé cùng Mặc Thiếu Thiên hai cha con ngồi trước TV chơi trò chơi.

Tử Lam nhìn hai cha bọn họ vui đùa rất hăng hái, cô ngồi trên sofa uống cà phê nhìn tin tức, mãi cho đến khuya, Tử Lam mệt mỏi trực tiếp ngủ trên ghế sofa.

Trong giấc mộng , Tử Lam có cảm giác mình bị lung la lung lay, nhưng cô không thức dậy, vẫn cứ tiếp tục ngủ.

... ..

Ngày hôm sau.

Khi Tử Lam...tỉnh lại, cô phát hiện mình đang nằm ngủ trên giường.

Tử Lam nhíu mày , cô nhớ kỹ mình đã ngủ trên ghế sofa mà, cô lúc nào lại trở về phòng như thế?

Tử Lam không có bất kỳ ấn tượng nào , chẳng lẽ ngày hôm qua do cô quá mệt mỏi?

Nghĩ tới đây, Tử Lam không tiếp tục tìm hiểu nữa , cô thay đổi quần áo ra ngoài rửa mặt.

Hi Hi đã làm xong bữa sáng, Tử Lam nhìn về phía bé , Hi Hi tặng cho cô một nụ cười thật tươi, “Mẹ, người đã tỉnh?”

Tử Lam gật đầu.

“Ngày hôm qua ngủ có ngon không?” Hi Hi hỏi.

Tử Lam gật đầu, sau đó cô có cảm giác câu nói của Hi Hi đầy hàm ý , sau đó nhìn Hi Hi hỏi, “Ngày hôm qua , mẹ tại sao lại nằm ngủ trong phòng như thế?”

“Cha ôm người đi vào a... ” Hi Hi nói.

Tử Lam đánh răng, ngạc nhiên một chút.

Mặc Thiếu Thiên ôm cô vào phòng sao ?

Vì sao ngay cả một chút ấn tượng cô cũng không có?

Chẳng lẽ bởi vì ngày hôm qua cô cười ngượng, quá mệt mỏi?

Tử Lam bối rối.

Không ngờ , Mặc Thiếu Thiên lại ôm cô đi vào phòng , chẳng biết tại sao, nghĩ về điều này, tìm Tử Lam hung hăng đập lên hồi , không thể giải thích được cảm giác đang lan tràn trong tim cô lúc này.

“Mẹ, nhanh lên một chút, ăn điểm tâm, người muốn trễ giờ đi làm sao !” lúc này, Hi Hi lên tiếng nhắc nhở.

“Nga, lập tức ! ” Tử Lam định thần, lên tiếng, nhanh chóng rửa mặt, không suy nghĩ thêm nữa vấn đề kia.

Sau khi rửa mặt xong, Tử Lam vội vã ăn xong bữa sáng, đi làm.

Vừa bước vào công ty, từng bộ phận đều đặc biệt bận rộn, không biết chuyện gì, mỗi người xem ra đều rất lo lắng, khẩn trương.

Tử Lam thân kiêm đồng thời hai chức, vừa làm thư kí, bên kia, cô và Trần Mặc sẽ phải đối mặt với những khảo hạch, và những tiến hành cuối cùng của việc kiểm nghiệm và kiểm tra, Tử Lam chỉ làm phụ tá Trần Mặc mới là người đảm nhiệm chính thức, sản phẩm đầu tiên, vì vậy hai người mỗi ngày đều giống như đang hội họp, đặc biệt bận rộn.

Bận rộn, thậm chí ngay cả thời gian ăn cũng đều đặc biệt khẩn trương.

Đột nhiên mấy ngày nay, ngoại trừ cô cùng Mặc Thiếu Thiên ở trên công việc giao tiếp một chút, hầu như ngay cả thời gian nói những lời dư thừa cũng không có.

Cứ như vậy, liên tiếp qua vài ngày.

Rốt cục, hàng loạt các loại trang sức hàng mẫu hợp tác cùng Vân Đức đã được đưa ra thị trường, hoàn thành xong tất cả, Tử Lam nhất thời cảm thấy nhẹ nhõm, thư giãn, sau khi làm xong cái case này, cô cảm thấy thả lỏng hơn.

Chỉ còn lại vài ngày hành trình đi cùng với Mặc Thiếu Thiên, Tử Lam nghĩ mình có thể ứng phó được.

Thăng đến, ngày hôm nay.

Sáng sớm, trước lúc Tử Lam đi đến công ty, trên mặt Hi Hi mang theo bộ dạng thần bí, khi nhìn thấy Tử Lam bé luôn luôn mỉm cười, Tử Lam cũng không biết vì sao, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên bé động kinh như thế.

Tuy nhiên, sau khi cô đến công ty, chính xác mà nói, lúc gần đến buổi trưa, có một bưu kiện đưa tới một bó hoa tươi.

Chín mươi chín đóa hoa hồng Champagne, trên tấm thiệp còn viết, “Tặng cho người đẹp nhất!” Nhưng không có kí tên.

Mỗi lần có người tặng hoa, đều khiến cho phòng thiết kế gây ra một tin đồn lớn, mọi người đều suy đoán ai tặng, nhưng Tử Lam cũng không biết, chỉ là nhìn những đóa hoa hồng Champagne, chợt nhớ tới ngày đó Mặc Thiếu Thiên hỏi cô thích hoa hồng Champagne hay là hoa bách hợp.

Là anh ta tặng sao?

Tử Lam cau mày, Mặc Thiếu Thiên tại sao lại muốn tặng hoa cho cô?

Nghĩ tới đây, Tử Lam nhú mày trầm mặc.

Cảnh Thần cũng ép hỏi Tử Lam, Tử Lam lắc đầu, biểu tình chân thành, “Tớ thực sự không biết!”

Nhìn bộ dạng chân thành của Tử Lam, Cảnh Thần tin, nhưng mà vẫn nhịn không được muốn bắt quái một chút.

Chín mươi chín đóa hoa hồng, tuyệt đối là có ám chỉ điều gì đó!

Tử Lam cũng không biết, hoa hồng kia đến tốt cùng là ai đã tặng cô, bắt quái, nhìn bó hoa hồng Champagne trên tay, khóe miệng không khỏi nhếch lên một chút, trên thực tế, loại hoa này, còn rất có khí chất.

Lúc xế chiều, Tử Lam đi vào phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên đưa tư liệu.

Vừa bước vào cửa, Tử Lam nhìn thấy toàn thân Mặc Thiếu Thiên mặc một bộ quần áo màu đen, cúi đầu vào bàn làm việc, có vẻ như, rất là chăm chú, có đôi khi Tử Lam thực sự nghĩ, những khi Mặc Thiếu Thiên tập trung vào công việc, đặc biệt rất có sức hấp dẫn.

Nhất là hiện tại.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nghe được tiếng gõ cửa, nhưng không nghe thấy thanh âm cửa mở ra, anh liền ngẩng đầu nhìn về phía cửa, Tử Lam đang đứng ở đó.

Bốn mắt nhìn nhau, Tử Lam thất thần một lúc, sau khi khôi phục lại sự bình tĩnh của mình mới đi vào.

“Mặc tổng, đây là bản kế hoạch lần này, anh xem qua một chút!” Tử Lam đem tư liệu đặt trên bàn làm việc của Mặc Thiếu Thiên, nhẹ nhàng khẽ nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bản kế hoạch được đặt trước mặt , cũng không vội vàng mở ra xem , trái lại nhìn Lâm Tử Lam, khéo miệng gọi lên một vòng cung, “Tối này em có bận gì không?”

Tử Lam nhú mày, sau đó thành thật lắc đầu, “Không có !”

“Tốt lắm, vậy tối nay cùng anh đi ra ngoài một chút !” Mặc Thiếu Thiên nói, sau đó định ra thời gian cho Tử Lam.

Tử Lam nhú mày, “Có chuyện gì sao ?” Tử Lam hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhướn mày, “Đương nhiên !”

“Chuyện gì?”

“Tối nay em sẽ biết !” Mặc Thiếu Thiên nói, còn cố để cho Tử Lam mập mờ suy nghĩ.

Về phần chuyện gì, Mặc Thiếu Thiên chưa nói, Tử Lam cũng không hỏi tới, bởi vì Mặc Thiếu Thiên không muốn nói cho cô biết, cho dù cô có hỏi, anh cũng sẽ không nói, dù sao, đến tối cũng sẽ biết, Tử Lam không còn hỏi tiếp về vấn đề này , thối lui ra khỏi phòng làm việc.

Cho đến buổi tối...

Mặc Thiếu Thiên đến đón Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên mặc một chiếc quần dài màu đen, áo sơ mi màu xám nhạt, nhìn anh, đẹp trai lại mang theo một chút thanh lịch giản dị , lại không kém phần cao quý , chính là cốt cách trời sinh , mặc bất cứ cái gì cũng đều làm cho người ta có một cảm giác thật đặc biệt , đặc biệt giành riêng về anh.

Về phần Tử Lam, hôm nay , cô mặc bộ quần áo theo phong cách trang nhã , một chiếc váy màu tím dài đến đầu gối, trông giống như một bông hoa hồng đang nằm trên một vách đá cao, nhưng khi hai người đứng chung một chỗ, trông thật hài hòa.

Mặc Thiếu Thiên nhìn trang phục của Tử Lam, hai tròng mắt quét trên người Tử Lam một chút, “Lâm tiểu thư, hôm nay em rất đẹp !”

“Theo như anh nói, vậy là trước kia tôi không được đẹp sao?”

“Ngày hôm nay xinh đẹp nhất !” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam mỉm cười, cũng không nói gì, sau đó, ngồi trên xe theo Mặc Thiếu Thiên lái đi.

Tử Lam vẫn không hỏi đến cùng là muốn đi đâu, thẳng đến khi bọn họ ngừng xe lại trước mặt một nhà hàng.

“Anh mang tôi đến đây làm gì ?” Tử Lam hỏi.

Mặc Thiếu Thiên rất bình tĩnh nói với cô một tiếng, “Ăn !”

Đây là cái gọi là có chuyện gì sao?

Tử Lam hiểu , Mặc Thiếu Thiên chưa bao giờ làm việc theo lẽ thường .

Cô cũng không nghĩ quá nhiều, theo chân Mặc Thiếu Thiên đi vào nhà hàng , vừa đặt chân tới cửa , ngay lập tức có người mở cửa cho họ, Tử Lam bước vào, nhìn chung quanh liếc mắt bốn phía, mới phát hiện “Làm thế nào lại chỉ có hai người chúng ta?”

Mặc Thiếu Thiên nhướn mày, không nói bất cứ điều gì, vượt lên trước dẫn đầu đi vào trong.

Tử Lam suy nghĩ một chút , cũng đi theo vào.

Hai người ngồi đối diện với nhau , trên bàn đặt sẵn rượu vang, hoa hồng, còn đốt nến.

Tử Lam đầu tiên suy đoán, chắc đây là bữa tối dưới ánh nến ?

Tử Lam có chút bối rối, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc tổng, anh nói có chuyện , sẽ không phải là chỉ muốn ăn cơm tối thôi sao ?”

Mặc Thiếu Thiên nhướn mày, “Dân dĩ thực vi thiên, ăn uống là chuyện hệ sự nhất đối với con người, chẳng lẽ không phải sao?”

“”

Mặc kệ Tử Lam có nói thế nào, Mặc Thiếu Thiên luôn luôn dùng những lời lẽ sai trái ứng đối với cô, Tử Lam không muốn tiếp tục cùng anh tranh cãi về vấn đề này.

Ngay vào lúc này, một loạt người từ bên trong đi ra, anh quản lí đi đầu tiến lên hỏi, “Mặc tổng, có thể mang thức ăn lên được chưa ?”

Mặc Thiếu Thiên thân sĩ gật đầu một cái.

Ngay sau đó, các nhân viên bắt đầu dọn thức ăn lên.

Tử Lam nhìn về phía trước mặt mình , khí thế kia, cô luôn có cảm giác bản thân giống như những nhân vật trong phim thần tượng.

Thường thì những anh chàng hoa hoa công tử, đều thích bày ra bộ dáng như thế ...trước khi bắt đầu trận chiến, không ngờ Mặc Thiếu Thiên cũng thích...

201. Chương 201: Mặc Thiếu Thiên Khó Xử

Edit : Oanh Love

Tử Lam nhìn về phía trước mặt mình , khí thế kia, cô luôn có cảm giác bản thân giống như những nhân vật trong phim thần tượng.

Thường thì những anh chàng hoa hoa công tử, đều thích bày ra bộ dáng như thế ...trước khi bắt đầu trận chiến ,không ngờ Mặc Thiếu Thiên cũng thích...

Chờ một chút.

Thông thường, một âm mưu như vậy, đều là nam chủ và nữ chủ biểu lộ tình ý, cho nên... Bọn họ? ? ?

Tử Lam sững sốt, mang theo nghi vấn nhìn Mặc Thiếu Thiên, nhưng Mặc Thiếu Thiên lại không có bất kỳ biểu tình gì cả , Tử Lam tự thuyết phục mình, quả thật cô đã suy nghĩ quá nhiều .

Lúc này, sau khi bày xong thức ăn ra bàn, tất cả mọi người đều lui ra, Tử Lam ngẫm nghĩ , thời điểm này, chắc sẽ có âm nhạc vang lên mới phải ?

Tuy nhiên , âm nhạc không có vang lên.

Nhìn lên trước mặt đầy bàn toàn những loại thức ăn Tây, Tử Lam lại nhìn sang Mặc Thiếu Thiên, “Mặc tổng, tôi đã vì công ty lập công chuyện gì sao ?” Tử Lam hỏi.

Nếu không , hôm nay Mặc Thiếu Thiên tại sao lại mời cô ăn cơm như vậy?

Mặc Thiếu Thiên cau mày , ngẩng đầu lên nhìn Tử Lam, “Không có việc gì , anh lại không thể mời em ăn cơm sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi lại.

“”

“Chẳng qua ,tôi quả thật cảm thấy kỳ quái thôi !” Tử Lam nói.

Cô có cảm giác giống như, hai người bọn họ cùng nhau ăn cơm tối dưới ánh nến, có một loại cảm giác đặc biệt quỷ dị !

“Em thật sự không biết hôm nay ngày gì sao?” Mặc Thiếu Thiên ngẩng đầu lên nhìn Tử Lam hỏi, gương mặt của anh được chiếu rọi dưới ánh nến , xem ra thật yêu nghiệt không nói nên lời.

Tử Lam nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên, nghi vấn hỏi, “Ngày gì?”

“.....”

Có đôi khi, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy thật sự bái phục nữ nhân này !

Bất quá bây giờ, cô không biết, đối với anh là một điều rất có lợi .

Mặc Thiếu Thiên không trả lời, sau đó, tất cả ánh đèn mờ trong phòng bỗng nhiên vụt tắt , âm nhạc vang lên, không phải là tấu khúc liên quan đến ái tình, mà là

Bài hát chúc mừng sinh nhật vui vẻ...!

Tử Lam bị sốc.

Lúc này, có người chậm rãi đẩy một chiếc bánh ga-tô thật to đi ra, có người dùng đèn vi-ô-lông lõi kéo một bài nhạc sinh nhật vui vẻ , sau đó, Mặc Thiếu Thiên cầm chai rượu vang lên , đứng trước mặt Tử Lam, vốc người cao ráo, càng tôn thêm vẻ cao quý cùng yêu nghiệt của mình, nhìn anh giống như chàng bạc mã hoàng tử từ trong truyện tranh bước ra , hoàn mỹ vô khuyết.

Tử Lam ngồi yên tại chỗ, hoàn toàn bị sốc .

Thẳng cho đến khi Mặc Thiếu Thiên đi tới trước mặt cô nói một câu, “Sinh nhật vui vẻ !” Tử Lam hiểu ra mọi chuyện.

Hôm nay chính là sinh nhật của cô !

Tử Lam không bao giờ lãng quên, tuy nhiên , mấy ngày nay quá bận rộn, cô thực sự đã đem chuyện này quên mất !

Tuy nhiên, cô không ngờ, Mặc Thiếu Thiên dĩ nhiên biết, còn lại vì cô mà âm thầm làm việc này.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, Tử Lam chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ xuất hiện một trường hợp như vậy với cô , rất giống như những giấc mơ mà cô từng nghĩ.

Sau khi cảm động xong , Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Tại sao anh biết hôm nay chính là sinh nhật của tôi?”

Mặc Thiếu Thiên nhướn mày, “Muốn biết điều này, cũng khó sao?”

“Bảo bối nói cho anh sao ?” Tử Lam hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhướn mày, không có phủ nhận.

Lúc trước, rất lâu rồi , có một lần Hi Hi vô tình nói cho anh biết , không biết ma xui quỷ khiến thế nào , anh lại nhớ thật kỹ ngày này .

Tử Lam chỉ biết, nhất định là tên tiểu tử thú nhà cô giả trò quỷ , trách không được sáng sớm lúc cô ra cửa, bé còn tặng cho cô một nụ cười đầy thâm ý, còn giúp cô chọn trang phục, thì ra là thế !

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, dù sao , anh có thể nhớ kỹ, phần tâm ý này, trong lòng Tử Lam thật sự rất cảm động, cô mỉm cười dịu dàng nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên, mở miệng nói một câu, “Cám ơn !”

Mặc Thiếu Thiên mỉm cười, sau đó, tiết nhạc chúc mừng sinh nhật vui vẻ lại vang lên, Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, cặp mắt kia sinh động chiếu sáng, giống như bảo thạch , Tử Lam nhìn vào đôi mắt của anh, tim đập không khỏi đập liên hồi.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên kéo Tử Lam vào trong ngực của anh, hướng về phía môi của cô hạ xuống một nụ hôn.

Một nụ hôn thật sâu, triền miên...nóng bỏng...

Sau khi hôn xong, mặt của Tử Lam nhin không được đỏ lên, Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, khóe miệng cười tà , nhìn cô, “Sinh nhật vui vẻ !”

Chúc mừng sinh nhật , nụ hôn này là sao ?

Tử Lam chỉ có thể tự an ủi mình như thế !

“Cám ơn !” Tử Lam nói xong, mặt không khỏi nổi lên vẻ đỏ ửng, hai bên trái phải còn hồng hồng !

“Mặc tiên sinh, hiện tại có cần cắt bánh ngọt không ?” Người phía sau hỏi.

Tử Lam vừa định gật đầu, lúc này, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Chờ một chút , còn có người sắp tới !”

Tử Lam nhú, “Còn ai khác ?”

Ngay vào lúc này, một bóng dáng nho nhỏ từ bóng tối từ từ đi tới.

Khi Tử Lam nhìn thấy người đến là ai, trong lòng cô thật sự cảm thấy rất vui vẻ, cảm động.

Hi Hi mặc một bộ lễ phục màu đen nho nhỏ , nhìn vào trông bé vừa đáng yêu lại vừa non nớt, bé chậm rãi đi tới trước mặt Tử Lam, đặc biệt dùng động tác của những quý ông, “Mẹ, Happy birthday !” Hi Hi cười nói, sau đó lại hạ xuống trên mặt Tử Lam một nụ hôn.

Tử Lam cảm động mỉm cười, “Thank you !” Sau đó Tử Lam cũng hạ trên mặt Hi Hi một nụ hôn như thế !

“Làm sao con lại đến?” Tử Lam hỏi.

Hi Hi cười nói, “Sinh nhật của mẹ , con có thể không đến sao?”

Tử Lam nở nụ cười.

Mặc Thiếu Thiên nhìn hai mẹ con bọn họ , khóe miệng chậm rãi nhếch lên nụ cười hạnh phúc nhất, anh thích cảm giác như thế này , hạnh phúc , ấm áp.

Trong trường hợp này, Mặc Thiếu Thiên nghĩ anh là người cần phải mở miệng trước, “Có thể cắt bánh ngọt chưa em !”

Tử Lam gật đầu.

“Phải cầu nguyện trước !” Hi Hi gián đoạn lời nói của bọn họ.

Cầu nguyện ?

Mặc Thiếu Thiên nhướn mày.

Cầu nguyện là ý tứ gì ?

Mặc Thiếu Thiên chưa bao giờ có một sinh nhật, cho nên, anh chưa bao giờ biết lúc này cần phải cầu nguyện.

“Cầu nguyện mà cũng không biết sao ?”Hi Hi ngắc đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Không biết có vấn đề gì không?

Ngay sau đó ngọn đèn toàn bộ bị tắt đi.

Mặt trên để một người chiếc bánh sinh nhật đang được thắp rất nhiều ngọn nến, Tử Lam nhìn, sau đó nhắm mắt lại bắt đầu cầu nguyện.

Đến bây giờ Mặc Thiếu Thiên mới hiểu được thì ra cầu nguyện là như thế .

Không ngờ sinh nhật lại còn có chuyện như thế nữa.

Sau khi cầu nguyện xong , Hi Hi và Tử Lam cùng nhau thổi tắt tất cả những ngọn nến.

Sau đó Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Em vừa cầu nguyện điều gì đó ?”

Tử Lam quay đầu sang nhìn anh, “Không nói cho anh biết, bí mật !”

Hơn nữa cô không cảm nhận được những lời nói lúc này của mình trông thật nghịch ngợm đáng yêu, Mặc Thiếu Thiên nhìn thấy, trong nháy mắt anh có cảm giác rất ngán ngơ , mất hồn vì cô.

Ngay sau khi hoàn thành phần cầu nguyện, ánh đèn sáng lên, Tử Lam và Hi Hi cùng nhau cắt bánh ga-tô.

Tử Lam ăn một chút, Hi Hi cũng ăn một chút, Mặc Thiếu Thiên không thích ăn đồ ngọt, cho nên anh không ăn , chỉ mỉm cười nhìn hai mẹ con ăn thật vui vẻ !

Tử Lam thầm nghĩ, sinh nhật của cô có thể trôi qua như vậy, cô cảm thấy rất hài lòng.

Ba người cùng ngồi xuống chuẩn bị ăn uống.

“Mẹ, sinh nhật vui vẻ !” Hi Hi hô lên một tiếng.

Tử Lam cười, “Cám ơn bảo bối !”

“Người đầu nên mẹ cần phải nói tiếng cảm ơn, phải là cha mới đúng !” Hi Hi thuận nước giong thuyền, đem phần ân tình này chuyển giao cho Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi mỉm cười, không hổ là con của anh, đáng giá được thưởng !

Tử Lam nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên, sau đó mỉm cười thật tươi.

Ngay vào lúc này, điện thoại của Hi Hi lại vang lên, nhìn dãy số, Hi Hi cầm lấy bỏ đi ra ngoài.

Mấy phút đồng hồ sau, Hi Hi trở lại, Tử Lam nhìn bé , cô hỏi, “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Hi Hi nhìn Tử Lam, “Tập Ni bên kia xảy ra chút việc, con muốn trở về một chuyến, mẹ, người sẽ không giận bảo bối chứ ?!” Hi Hi nhìn Tử Lam nói.

Tử Lam nhú, nhìn bé, tuy rằng cô rất muốn để Hi Hi lưu lại, thế nhưng biết bé có chuyện cần giải quyết, Tử Lam cũng biết mình không nên giữ bé lại.

“Đương nhiên sẽ không !”

“Hắc hắc, con có một số việc cần phải giải quyết , không thể cùng ăn với hai người rồi, cha, mẹ, dùng cơm vui vẻ nga, con phải đi đây!!” Hi Hi nhìn cha mẹ của mình nói .

Tử Lam gật đầu.

Hi Hi vừa mới rời đi, Mặc Thiếu Thiên liền tặng cho bé một ánh mắt, con trai tốt, hôm nào cha nhất định sẽ hảo hảo thương yêu con.

Hi Hi cũng phóng trở về cho Mặc Thiếu Thiên một cái mị nhãn, đã biết!

Tiếp đó, Hi Hi như tia chớp thoáng cái đi mất.

Một nhà hàng lớn như vậy, chỉ còn lại Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên, về phần những người khác, Mặc Thiếu Thiên để cho bọn họ đều lui xuống.

Tử Lam làm sao không biết tâm tư của Hi Hi như thế nào ?

Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên ngồi đối diện nhau, khi Hi Hi vừa đi khỏi, dường như, bầu không khí nhất thời có chút xấu hổ.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Chuyện ngày hôm nay, rất cám ơn anh !”

Lời này đều phát ra từ chính nội tâm của cô.

Mặc Thiếu Thiên nhướn mày, khẽ cười nhìn Tử Lam, “Lâm tiểu thư, không phải là em nhanh như vậy đã cảm động với anh đó sao ?”

Tử Lam ngạc nhiên , không biết thái độ đó của anh là có ý gì?

Tuy rằng Tử Lam không quá quen thuộc với những trường hợp như vậy , thế nhưng về phần tâm ý này của Mặc Thiếu Thiên, Tử Lam rất cảm động.

“Mặc tổng nói những lời này, dường như không hi vọng tôi quá cảm động thì phải ! ” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên không trả lời cô, sau đó, không biết từ nơi nào móc ra một cái hộp, đưa tới trước mặt Lâm Tử Lam.

Tử Lam nhú, quà sinh nhật của cô sao ?

Tử Lam từ từ mở ra.

Mới vừa mở, cô nhìn thấy bên trong chiếc hộp chính là một sợi dây chuyền, rất tinh xảo, rất độc đáo, xem ra rất xinh đẹp.

Tử Lam là một nhà thiết kế trang sức, cho nên chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhìn sợi dây chuyền này giá trị rất xa xỉ.

Tử Lam ngẩng nhìn một chút , khiến cô vô cùng kinh ngạc sau đó quay sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cái này, có đúng là tặng cho tôi không ?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Vớ vẩn !”

“

“Mặc tổng, cái này sẽ không phải là sản phẩm mới nhất của công ty của chúng ta sao? ” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“

Sắc mặt của Mặc Thiếu Thiên đen lại , không vui nhìn Lâm Tử Lam, “Lâm Tử Lam, trong mắt em , anh là loại người keo kiệt đến thế sao?”

“

“ Ý của tôi không phải như vậy , quả thật tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi!” Tử Lam cười phụ họa nói, nhìn Mặc Thiếu Thiên có vẻ rất tức giận, ngược lại Tử Lam bắt đầu cảm thấy có chút hạnh phúc.

Mặc Thiếu Thiên bắt mắt nhìn cô ..

“Thế nhưng tôi không thể nhận lấy !” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, bình tĩnh nói.

“Vì sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Vì nó quá đắt tiền !”

“

Nói đến đây, chân mày của Mặc Thiếu Thiên không vui nhíu chặt lại, “Em cho là bữa cơm ngày hôm nay không có gì đáng để quý trọng sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam có chút tức giận nói.

Tử Lam lúng túng.

Đây cũng không phải là điều cô muốn , khiến Mặc Thiếu Thiên tức giận như thế với cô làm chi a !

“Anh cũng không muốn để bảo bối nói anh là một người keo kiệt, tốt nhất em nên nhận lấy, nếu không anh lập tức đem nó ném ra bên ngoài!” Mặc Thiếu Thiên uy hiếp.

Tử Lam, “... ..”

Đứng trước uy hiếp như thế cô hoàn toàn bất lực a a a !

Tử Lam mỉm cười, cô còn có thể cự tuyệt sao ?

Ném ra bên ngoài, còn không bằng đưa cho cô , nói như thế nào, đó cũng là quà sinh nhật của cô a a a !

“Vâng , cảm ơn Mặc tổng !”Tử Lam thu lấy.

Nhìn sợi dây chuyền kia, Tử Lam cảm thấy thật thích, cô có cảm giác nó chính là style (phong cách) của mình !

Mặc Thiếu Thiên liếc mắt nhìn Tử Lam, nữ nhân kia đang nghĩ gì đó , nếu không nhận , anh thật sự sẽ ném nó ra ngoài đường ...

Cũng may là cô đã thu nhận.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, “Em có thích không?”

Tử Lam thành thật gật đầu, “Thích !”quả thật cô cảm thấy rất thích món quà này !

Nhận được đánh giá đó của Lâm Tử Lam, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên lúc này mới hơi vung lên một chút.
“.....”

Kế tiếp, hai người ăn một chút gì đó , hai người bọn họ rất khó được không gian an tĩnh như vậy khi ở cùng nhau.

Chỉ là...

202. Chương 202: Mặc Tổng Bắt Đầu Thổ Lộ

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, “Thế nào, ăn ngon không?”

Tử Lam gật đầu, “Cũng không tệ lắm !” đất tiền thật cũng có chỗ tốt a, lúc này nguyên một miếng thịt bò thật lớn, mùi vị quả nhiên thật tốt nga!

“Vậy Lâm tiểu thư đối sự sắp xếp hôm nay, có hài lòng không? ” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, khoe miệng mang theo một nụ cười yếu ớt.

Nói đến điều này, Tử Lam ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, gật đầu, “Àn, làm phiền Mặc tổng đã bận tâm nhiều vì tôi !” Tử Lam nói một câu đúng trọng tâm.

“Nghe giọng điệu của Lâm tiểu thư, dường như không được hài lòng cho lắm ?” Mặc Thiếu Thiên nhướn mày hỏi ngược lại.

“Không, không phải thế...” Tử Lam nhanh chóng phủ nhận, nhưng nhìn thấy gương mặt của Thiếu Thiên xem ra bất mãn, cô suy nghĩ một lúc, sau đó mỉm cười và nói, “Chẳng qua là tôi cảm thấy có chút không được thoải mái !”

Mặc Thiếu Thiên cau mày, “Ý em là gì ?”

Tử Lam là một cô gái trung thực, cho nên khi cô nghe được Mặc Thiếu Thiên đưa ra vấn đề như thế , liền trực tiếp trả lời.

“Trong những trường hợp như vậy, chỉ có thể thấy được trong những bộ phim truyền hình , thể hiện cách nam nữ yêu nhau , bao cả nhà hàng, hoa tươi, âm nhạc, rất nhiều người tham dự , những thứ ... này dường như những chuyện này đều do mấy anh chàng hoa hoa công tử mới có thể làm ra, tôi thật sự không ngờ rằng ý tưởng của Mặc tổng lại rất độc đáo như thế.....”

Tử Lam vừa nói xong, gương mặt của Mặc Thiếu Thiên toàn bộ đều trở thành màu đen !

Chết tiệt , lão tử đã vì người nào mà hao hết tâm tư, tại sao lại có thể nói như thế hử !

Phải biết rằng, anh , Mặc Thiếu Thiên đây là lần đầu tiên vì nữ nhân mới làm những chuyện như vậy chuyện a a a !

“Vậy em có thích hay không ?” Mặc Thiếu Thiên trực tiếp hỏi, sắc mặt âm trầm, rất có bộ dạng, nếu em dám nói không thích, anh nhất định sẽ lập tức biến mất.

Nói như thế nào, cũng là tâm ý của người ta , mặc dù Tử Lam không thể hiện bằng lời nói, nhưng thật sâu trong thâm tâm cô cảm thấy rất cảm động.

Nhìn gương mặt đen thui của Mặc Thiếu Thiên, Tử Lam khẽ cười và nói, “Mặc dù rất phổ biến , nhưng đối với tất cả nữ nhân đều dùng được!”

Một câu nói, đã sáng tỏ.

Bởi vì câu trả lời này , sắc mặt của Mặc Thiếu Thiên mới dần dần chuyển biến tốt đẹp....

Một bữa cơm, hai người ăn đúng 1 giờ 30 phút.

Sau khi ăn cơm xong, Mặc Thiếu Thiên cùng Tử Lam đi đến một nơi.

Mặc Thiếu Thiên cái gì cũng không chịu nói, Tử Lam suy đoán, “Mặc tổng, anh sẽ không phải mang tôi đi ngắm pháo hoa , phải không ?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, sau đó hỏi một câu, “Nữ nhân đều thích xem cái này sao?”

Tử Lam lắc đầu, mỉm cười và nói, “Tôi chỉ đoán thôi !”

“Anh dẫn em đi xem cái này còn đẹp hơn ! ” Nói xong, khóe miệng của Mặc Thiếu Thiên lộ ra một nụ cười tà tếu.

Cho đến khi, đặt chân đến điểm đích cuối cùng, Tử Lam mới hiểu được.

Mặc Thiếu Thiên mang theo Tử Lam lên tầng cao nhất của thành phố, bên trong một gian phòng, chỉ có một kính viễn vọng thiên văn, còn có một ghế sofa, gian phòng không được lớn lắm, nhưng cũng không nhỏ, xem ra rất sạch sẽ, thoải mái.

Tử Lam đi vào, nhìn thấy kính thiên văn, cô mới hiểu được, Mặc Thiếu Thiên ám chỉ đẹp hơn có nghĩa là gì rồi.

Chỉ là , cô thật không ngờ, Mặc Thiếu Thiên lại có thể mang cô tới nơi này !

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, trong ánh mắt có chút ngạc nhiên , “Làm sao anh biết tôi thích nhất là nhìn cái này? ” Tử Lam hỏi.

Cũng không phải là thích lắm, đây chỉ là mơ ước lúc Tử Lam còn rất nhỏ, khi đó nhà cô rất nghèo, Tử Lam xem không rõ, sau đó có cơ hội nhắm nhìn, nhưng vì phải chăm sóc Hi Hi , cho nên cô căn bản không có thời gian.

Không ngờ, bởi vì trì hoãn, nên cô đã sớm đem chuyện gọi là ước mơ quên mất.

Không ngờ, hôm nay Mặc Thiếu Thiên lại mang cô đến nơi này.

Việc này , khiến Tử Lam nghĩ có chút giống như là mộng ảo, không thực tế.

Mặc Thiếu Thiên mỉm cười vui vẻ , sau đó hướng về phía kính viễn vọng thiên văn tiến tới, để lại cho Tử Lam một câu nói, “Trên đời này không việc gì khó, chỉ sợ bản thân không đủ quyết tâm thôi !”

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, không ngờ một người luôn phóng đảng không kềm chế được , lại có một mặt tốt đẹp như vậy , lại là một người đàn ông cẩn thận tỉ mỉ.

Tử Lam mỉm cười, cũng không cần nghĩ nhiều, liền hướng về phía chiếc kính thiên văn tiến tới, Mặc Thiếu Thiên nhàn rỗi nghiêng người dựa trên sofa.

Tử Lam nhập tâm, chăm chú nhìn vào kính viễn vọng, ngắm nhìn bầu trời đầy sao, khí trời ngày hôm nay rất tốt, khắp bầu trời đầy ánh sao sáng, xem ra, rất đẹp.

Mỗi ngày chúng ta sinh sống trên địa cầu này, mỗi khi đêm về , chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể thấy những vì sao, nhưng khi nhìn thông qua kính thiên văn, tuyệt đối sẽ có một loại trải nghiệm thị giác khác biệt , thực sự rất đẹp.

Tử Lam ngắm nhìn, khóe miệng chậm nở nụ cười thỏa mãn.

Đã nhiều năm trôi qua, Tử Lam cũng đã theo đuổi rất nhiều việc , cũng không phải toàn những chuyện không thực tế , nhưng khi nhìn lên bầu trời lấp lánh ánh sao, Tử Lam rất kích động, có rất nhiều cảm giác khó tả lúc này, cô đã hoàn thành được ước mơ thời thơ ấu của mình.

“Thế nào? Đẹp không ?” lúc này, Mặc Thiếu Thiên thanh âm yếu ớt như thể từ trên đỉnh đầu truyền tới.

Tử Lam ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó gật đầu, “Rất đẹp, anh có muốn nhìn một chút hay không ?”

“Em xem đi, anh đối với mấy trò văn nghệ tiêu khiển này, cảm thấy không có hứng thú ! ” Mặc Thiếu Thiên nói, sau đó mình tự mình trở lại trên ghế sofa nghỉ ngơi, anh nghiêng đôi chân của mình bắt chéo ngẫu nhiên, vô cùng thích ý.

Lần đầu tiên Mặc Thiếu Thiên ngắm sao thông qua kính viễn vọng, anh cũng đã từng cảm thấy rất kích động giống cô , thế nhưng sau vài lần ngắm nhìn ,Mặc Thiếu Thiên quả thật cảm thấy thật tối tăm.

Cho nên, anh thích làm những chuyện thực tế hơn...

“”

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc tổng, đây chính là nghệ thuật văn, thích hợp nghỉ ngơi, thư giãn , đây là cuộc sống của truy và cầu !”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Thư giãn và nghỉ ngơi sẽ khiến cho ý chí của con người trở nên yếu kém , lười biếng ! ” Mặc Thiếu Thiên đánh giá.

“”

“Vậy tại sao Mặc tổng còn tới nơi này?”

“Nếu như không phải vì em, em nghĩ rằng anh có thể đến đây không?” Mặc Thiếu Thiên nhìn chằm chằm Tử Lam và nói.

“”

Chẳng biết tại sao, đây chỉ là câu nói vui đùa của cô mà thôi..., sau khi nghe được đáp án của Mặc Thiếu Thiên như vậy, khiến trái tim của cô không ngừng nhảy loạn .

Tử Lam không nói gì thêm, vẫn tiếp tục ngắm sao, nếu như đã tới đây, đương nhiên muốn nhìn nhiều hơn một chút.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam , anh hỏi, “Mấy thứ này có cái gì đẹp như thế ?”

Tử Lam nhìn thấy đầu của Mặc Thiếu Thiên áp sát gần , cô nhú nhú mày hỏi, “Không phải anh nói không có cái gì đáng để nhìn sao?”

“Nhàn rồi , nhàn rồi...”

“”

Những suy nghĩ của Mặc Thiếu Thiên, tuyệt đối là căn cứ tâm tình của anh phát ra !

Vì vậy, hai người ngắm nhìn ánh sao đến hơn 30 phút mới trở về.

Ngồi vào trong xe, trong lòng Tử Lam có một loại cảm giác nói không nên lời.

Hai người đều im lặng, không ai nói chuyện.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên quay mặt qua, đôi mắt sâu thẳm liếc nhìn Tử Lam, “Thế nào? Hài lòng không?”

Tử Lam mỉm cười gật đầu, “Ân, cũng không tệ lắm !”

Nghe được câu trả lời như vậy, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, không nói bất cứ điều gì.

Sau đó , Tử Lam bỗng nhiên quay đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc tổng, bình thường anh hay sắp xếp như vậy sao?”

Mặc Thiếu Thiên tự nhiên biết Tử Lam nói muốn ám chỉ điều gì .

Anh nhìn Tử Lam, không tức giận, mà là hoàn toàn dùng ánh mắt chắc chắn nhìn cô, “Em là người đầu tiên !”

Chẳng biết tại sao, nghe được những lời này, khiến tim của cô không khỏi đập liên hồi.

Nụ cười trên môi bỗng nhiên cứng ngắc , sau đó cô quay đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, dùng giọng điệu giống như đang vui đùa khê hỏi, “Mặc tổng, anh nói như thế , tôi có cảm giác giống như anh đang muốn theo đuổi theo tôi vậy ?”

Nghe điều này, Mặc Thiếu Thiên cũng sững sờ một lúc, lái xe, quay đầu đưa mắt liếc nhìn Tử Lam, “Nếu quả thật đúng là như vậy thì sao?”

Nếu như là thật...

Tử Lam tưởng Mặc Thiếu Thiên đang nói đùa, liền trực tiếp trả lời một câu, “Mặc tổng, anh có biết không, đây đúng là chuyện đứng đầu trên thế giới khiến người ta khó tin nhất ?”

Nghe điều này, bỗng nhiên Mặc Thiếu Thiên nhướn mày, bên tai Tử Lam nhẹ nhàng nói một câu, “Đúng vậy !”

Ách !

Tử Lam không nghĩ rằng sẽ có câu trả lời lúc này, cô chỉ là muốn vui đùa hỏi một câu thôi..., không ngờ Mặc Thiếu Thiên lại trả lời như vậy, nhìn đôi mắt mang nhiều hàm súc của Mặc Thiếu Thiên, trong lòng của Tử Lam không khỏi bắt đầu khẩn trương.

“Anh đang nói thật sao ?” Tử Lam nhìn hẩn hỏi.

“Nhìn anh giống như đang nói đùa sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi lại.

Bất quá bây giờ ngẫm lại, ngày hôm nay Mặc Thiếu Thiên nay làm ra những chuyện như vậy, quả thật rất khó tin.

Tử Lam im lặng, trong lòng cô có một loại cảm giác nói không nên lời, Mặc Thiếu Thiên cũng không nói gì, hai người cứ im lặng như thế.

Cho đến khi , về tới cửa khu nhà cao cấp, chiếc xe ngừng lại.

Tử Lam trực tiếp tháo ra giày nịt an toàn, “Mặc tổng, cảm ơn anh hôm nay đã sắp xếp mọi thứ , đã muộn, tôi muốn lên nghỉ ngơi trước !” Sau đó, Tử Lam giống như một tiểu cô nương nhút nhát lần đầu tiên cô tỏ ra xấu hổ, vội vã đi lên lầu.

Trong khi đi, cô có thể cảm nhận được phía sau luôn có một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn chằm chằm mình...

Mặc Thiếu Thiên ngồi trong xe, nhìn theo bóng lưng của Tử Lam dần biến mất trong thang máy, cả người anh mệt mỏi dựa vào trên ghế lái.

Anh biểu hiện không đủ rõ ràng sao?

Nhìn theo phương hướng của Tử Lam, khóe miệng anh lộ ra một nụ cười tự ti.

Mặc Thiếu Thiên, mày cũng sẽ có ngày hôm nay !!!

... ..

Tử Lam về đến nhà, Hi Hi vẫn còn thức.

Dường như đã sớm dự đoán lúc này mẹ sẽ trở về, Hi Hi ăn mặc chỉnh tề đi đến trước mặt cô.

Sinh nhật của mẹ , đương nhiên bé muốn ăn diện thật đẹp.

“Mẹ, người đã trở về ?” Tử Lam mới vừa vào cửa, giọng nói của Hi Hi truyền tới.

“Àn !” Tử Lam gật đầu, “Tại sao giờ này con còn chưa ngủ ?”

Mới vừa hỏi xong những lời này, chỉ thấy Hi Hi từ phòng bếp bưng một tô mì đi ra.

“Sin^h nhật đương nhiên phải làm đúng trình tự , mẹ chưa được ăn mì trường thọ, tại sao con có thể an tâm ngủ đây ?” Hi Hi mỉm cười và nói, sau đó đặt tô mì ở trên bàn.

Tử Lam nhìn chăm chú vào Hi Hi, khóe miệng lộ ra một nụ cười hiểu ý, cô hướng về ghế sofa đi tới.

“Cám ơn bảo bối !” Tử Lam hạ xuống trên mặt Hi Hi liên tiếp mấy nụ hôn.

Hi Hi mỉm cười nhìn Tử Lam đang ngồi trên sofa, bắt đầu ăn mì do bé làm.

“Mẹ, ngày hôm nay có vui không? Hài lòng không ?” Hi Hi ngồi trên tấm thảm trải dưới sàn nhà , nhìn Tử Lam hỏi.

Nhắc đến chuyện này , Tử Lam không khỏi nhớ tới Mặc Thiếu Thiên và những lời anh đã nói lúc trên xe với cô.

Mặt không khỏi đỏ lên, Tử Lam gật đầu một cách mơ hồ, “Ân !” một tiếng, lại tiếp tục ăn. .

Hi Hi nhìn Tử Lam, “Chẳng lẽ không có phát sinh chuyện sao?”

“Chuyện gì ?” Tử Lam hỏi.

“Tỷ như, thổ lộ và vân vân...”

Thiếu chút nữa Tử Lam bị nghẹn chết, sau đó cô ngẩng đầu lên nhìn Hi Hi, bằng vẻ mặt cực kỳ nghiêm chỉnh, “Tiểu tử thôi, con đã biết trước tất cả mọi chuyện phải không ?”

Hi Hi nhanh chóng lắc đầu, “Con xin thề, cái gì con cũng không biết !” Hi Hi nhanh chóng phủ nhận, “Ngoại trừ chuyện cha giúp mẹ tổ chức sinh nhật ở ngoài !”

“Thật không ?”

Hi Hi gật đầu, bộ dáng rất trung thành, “Thiên chân vạn xác !”

Tử Lam nhìn Hi Hi, thật không biết phải nói điều gì, chỉ là trong lòng lại tồn tại một thứ cảm giác nói không nên lời.

Sau đó, Hi Hi nhìn Tử Lam, “Có nghĩa là, cha đã thật sự thổ lộ với mẹ sao?”

203. Chương 203: Tôi Muốn Biết Khả Năng Của Anh

Sau đó, Hi Hi nhìn Tử Lam, “Vậy có nghĩa là , cha đã thổ lộ với mẹ rồi sao?”

Tử Lam nhìn Hi Hi, cũng không muốn gạt bé, cô gật đầu.

Hi Hi hưng phấn, nhìn Tử Lam, “Mẹ, người có chấp nhận lời thổ lộ của cha không ?”

Tử Lam im lặng.

Không nói gì.

Đáp án này , hoàn toàn nằm trong dự đoán của Hi Hi.

Mẹ là một phụ nữ rất nhạy cảm , bé là người hiểu mẹ nhất , muốn có một lời chấp nhận từ mẹ , trừ phi cha phải dùng cách khác người !

“Mẹ, người nghĩ ra sao về việc này ? ” Hi Hi nhìn Tử Lam hỏi.

Tử Lam ngẩng đầu nhìn Hi Hi, nhíu mày , giả vờ, ” Mẹ cái gì cũng không biết?”

“Mẹ, người cũng đừng giả vờ nữa , thật ra cha tất cả mọi chuyện, chẳng lẽ người thực sự không hiểu sao ? ” Hi Hi nhìn Tử Lam nói.

Tử Lam nhất thời trầm mặc, không phải nói gì, thật ra Hi Hi nói không sai, cô thể cảm thấy Mặc Thiếu Thiên làm những chuyện đó , khiến cô có chút bất ngờ, làm cho cô không kịp có thời gian suy nghĩ, nhưng là bây giờ ngẫm lại, Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối không phải là cái loại người nhàm chán chuyên đi làm những ... chuyện quỷ dị như vậy.

Hơn nữa trong chuyện này, Tử Lam thậm chí muốn nó không xảy ra cũng không thể nào ngăn cản được!

“Mẹ, chấp nhận một mối quan hệ không đáng xấu hổ, cũng không đáng xấu hổ, nếu như người thích cha..., thì phải dùng cảm chấp nhận, tất nhiên, nếu như người không thích..., bảo bối cũng sẽ không nói điều gì, ở vị trí của con, chỉ hy vọng mẹ có thể hạnh phúc ! Đây mới là điều mong mỏi lớn nhất của con ! ” Hi Hi nhìn Tử Lam nhấn mạnh nói.

Lúc này, Tử Lam ngẩng đầu nhìn Hi Hi, bằng ánh mắt vô cảm.

“Con thực sự nghĩ như vậy? ” Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi. .

Hi Hi mãnh liệt gật đầu.

“Mẹ, chấp nhận cha sao, cha coi như là một người cha tốt, một người đàn ông tốt a? ” Hi Hi cười nói.

Bé có thể cảm giác được, mẹ đối với cha quả thật có tình cảm !

Cha tốt, đàn ông tốt sao ?

Tử Lam nghe thấy những lời này, gần như nghệt thở.

“Cha tốt, đàn ông tốt? Bảo bối, ở đâu? Mặc dù Mặc Thiếu Thiên chính là cha của con, nhưng cũng cần thật tế một chút á ! ” Tử Lam nhìn Hi Hi phê bình.

Hi Hi lúng túng.

“Cha là mẫu người nam nhân hoàn thiện , vừa có tiền, có quyền, lại có vẻ ngoài đẹp mắt ! ” Hi Hi dẫn chứng ra vài điểm , Mặc tổng hoàn toàn xứng đáng a !

“Mặc Thiếu Thiên là mẫu đàn ông tốt sao? ” Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi.

“Chuyện này... bây giờ có vẻ như Mặc tổng không đạt được tiêu chuẩn đề ra, nhưng tương lai, chắc chắn có thể ! ” Hi Hi nịnh nọt vừa cười vừa nói.

“Bất quá, cho tới bây giờ cha đã không làm ra mấy vụ scandal rắc rối, hơn nữa, nhìn một người đàn ông nhất định đừng nhìn về quá khứ của họ , tất cả đều phụ thuộc vào tương lai , con tin tưởng Mặc tổng nhất định sẽ làm được như thế ! ” Hi Hi hoàn toàn khẳng định nói.

“.....”

Chắc chắn , cha biết được bé cổ vũ cha nhiều như vậy sẽ rất thích đi !

Tử Lam nghe những lời này, không nói bất cứ điều gì, ngược lại cô bắt đầu suy nghĩ đắm chìm.

Hi Hi nhìn Tử Lam, biết cô đang nghĩ lại.

Suy nghĩ một chút, “Mẹ, người ăn mì trước ăn đi, đã muộn rồi , con muốn đi ngủ sớm đây! ” Hi Hi nói.

Tử Lam nhìn Hi Hi, gật đầu, “Uh, đi ngủ sớm một chút !”

Hi Hi gật đầu, sau đó quay trở về phòng, giành thời gian riêng cho Tử Lam một mình suy nghĩ.

Tử Lam ăn xong, rửa mặt , sau đó trở về phòng nghỉ ngơi.

Nghĩ đến những lời Hi Hi vừa nói, còn có chuyện ngày hôm nay Mặc Thiếu Thiên và Tử Lam cùng nhau ăn tối dưới ngọn nến , cùng nhau đi ngắm sao, khéo miệng không khỏi nâng lên.

Ngay vào lúc này, điện thoại của Tử Lam vang lên.

Thấy dãy số Tiêu Dật gọi đến, Tử Lam chợt nhớ tới điều gì đó, cô nhanh chóng nhấn nút trả lời.

“Em nghe...”

“Em chưa ngủ sao? ” giọng nói của Tiêu Dật từ điện thoại bên kia truyền tới , nghe có vẻ rất mệt mỏi.

“Chưa ngủ , Tiêu Dật, mấy ngày nay anh đã đi đâu? ” Tử Lam hỏi, cô đã gọi điện thoại cho Tiêu Dật, tuy nhiên vẫn không thể liên lạc được , vì điện thoại luôn trong tình trạng khóa máy.

“Gần đây có chút việc cần phải xử lý, vì vậy không có thời gian để nói với em! ” Tiêu Dật nói.

“Anh làm sao vậy? Có xảy ra chuyện gì không? ” Tử Lam hỏi, sau khi cô biết được thân phận của Tiêu Dật, nhận không được phải nghĩ nhiều, cô luôn lo lắng Tiêu Dật sẽ cùng Hi Hi còn có Mặc Thiếu Thiên bang hội xung đột với nhau.

“Làm thế nào? Lo lắng anh, hay là đang nhớ anh đó? ” bỗng nhiên, giọng nói có vẻ trêu đùa của Tiêu Dật truyền đến.

“Đúng vậy a, nhớ anh muốn chết !! ” Tử Lam cắn răng nói, giọng điệu rất giống như một người thân trên chọc lẫn nhau.

Tiêu Dật nghe xong, mặc dù chỉ là một lời nói vui đùa..., thế nhưng Tiêu Dật thật sự cảm thấy rất hạnh phúc.

“Tử Lam, sinh nhật vui vẻ...! ” Tiêu Dật đột nhiên nói.

“Đầu tiên phải tính toán thế nào với nhau đây? ” Tử Lam nhướn mày hỏi.

“Ngày hôm nay không thể cùng em, lần sau anh sẽ bồi thường gấp đôi , thế nào? ” Tiêu Dật hỏi.

“Được rồi, em chỉ muốn đùa anh tí thôi, em sẽ quan tâm chuyện đó sao? ” Tử Lam cười hỏi.

Tiêu Dật cười một tiếng, “Được rồi, đã trễ rồi, em nhớ đi ngủ sớm một, chờ sau khi anh xong việc nhất định sẽ về gặp em! ” Tiêu Dật nói.

“Àn , anh cẩn thận một chút ! ” Tử Lam dặn.

“Tốt, ngủ ngon !”

“Ngủ ngon !”

Ngay sau đó, điện thoại kết thúc.

Tử Lam còn không kịp bỏ xuống, điện thoại di động lần thứ hai vang lên.

Nhìn số điện thoại gọi đến, khóe miệng Tử Lam không khỏi nâng lên , bấm phím trả lời.

“A lô... ” Tử Lam đưa điện thoại di động đặt ở bên tai.

“Em vừa mới nói chuyện điện thoại với ai ? Sau nói lâu thế ? ” Mặc Thiếu Thiên trực tiếp hỏi.

Tử Lam lúng túng .

Thì ra , vừa rồi Mặc Thiếu Thiên đã gọi điện thoại cho cô.

“Với bạn bè, mới vài phút mà thôi, làm sao lại nói lâu chứ ? ” Tử Lam hỏi lại.

Nghe được lời giải thích của cô, Mặc Thiếu Thiên không hỏi nhiều hơn nữa về vấn đề đó, ngược lại anh đang bên ban công, nhìn bóng đêm, yên lặng.

Nghe Mặc Thiếu Thiên không nói gì, Tử Lam cũng không chủ động mở miệng, hai người đều lặng lẽ cầm điện thoại di động trên tay, không có ý muốn kết thúc cuộc gọi.

“Chuyện hôm nay anh đã nói với em , em nghĩ như thế nào? ” Mặc Thiếu Thiên đột nhiên hỏi.

“Chuyện gì a? ” Tử Lam nằm ngửa trên giường, khóe miệng mang theo nụ cười, giả vờ nghe không hiểu hỏi ngược lại.

Nghe được câu hỏi của cô, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên không vui, “Lâm Tử Lam, đừng giả vờ với anh nữa, em biết rõ ý anh đang hỏi cái gì mà! ” Mặc Thiếu Thiên thở hổn hển nói, có mấy lời, anh chỉ cần nói một lần là đủ rồi, lần thứ hai, anh thực sự không cách nào mở miệng nhắc lại được, cũng không biết nói làm sao !

Nghe được lời Mặc Thiếu Thiên vừa nói..., Tử Lam bĩu môi, “Mặc tổng, anh rất thô lỗ, uống phí bảo bối vừa rồi vì anh nói nhiều như vậy, toàn là những lời nói tốt ! ” Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên sững sốt, sau đó hỏi cô, “Bảo bối đã nói những gì?”

“Bảo bối nói anh chính là một nam nhân tốt !”

“.....”

Sau khi nghe xong, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên ngoéo ... một cái, ánh mắt sáng lên, mỉm cười và nói, “Bảo bối ánh mắt không sai !”

“.....”

“Vậy còn em ? ” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Quan trọng nhất là quan điểm của Lâm Tử Lam .

Tử Lam suy nghĩ một chút, sau đó mím môi mở miệng, “Mặc tổng, nếu anh thật sự muốn theo đuổi em , nó đều phụ thuộc vào biểu hiện của anh, hiện tại cũng không tệ lắm, tiếp tục nhìn vào hiệu suất ! ” Tử Lam cười nói.

Nghe được những lời này của Tử Lam, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên lộ ra nụ cười.

Có ý tứ, cũng không cần nói quá rõ ràng, ít ra giữa bọn họ còn có một cơ hội.

Khóe miệng Mặc Thiếu Thiên gọi lên một chút ý cười, “Em thật biết hưởng thụ!”

“Đây là quyền lợi của nữ nhân! ” Tử Lam nói.

“Tốt lắm, em cứ chờ xem, sẽ có một ngày, nhất định ông trời sẽ khiến em khóc cay đắng trong tình yêu của anh ! ” Mặc Thiếu Thiên cười nói.

Tử Lam cười, “Những điều đó đều phụ thuộc vào Mặc tổng sẽ dùng điều gì đó để trao đổi! ” Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên khóe miệng giương lên một độ cong, “Ngày mai anh tới đón em, cùng nhau đi làm ! ” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nửa ngày, Tử Lam gật đầu, “Ân ” một tiếng, một tiếng này thật lâu mới trả lời thật lâu, nghe có vẻ hỗn loạn, nhưng nó lại biểu hiện rằng cô đã ngẫm đồng ý.

Mặc Thiếu Thiên hết sức hài lòng, thông qua điện thoại nói, “Đi ngủ sớm một chút !”

“Ân ! ” Tử Lam lần thứ hai lên tiếng, Ngay sau đó, điện thoại tắt máy.

Sau khi chấm dứt cuộc gọi, Tử Lam nằm ở trên giường, nghĩ về cuộc trò chuyện vừa rồi giữa cô và Mặc Thiếu Thiên, khuôn mặt từ từ chuyển sang màu đỏ, cô nằm ngửa trên chiếc giường của mình, đôi mắt nhìn trần nhà, khóe miệng mang theo nụ cười yếu ớt.

Bảo bối nói không sai, chấp nhận một mối quan hệ tình cảm cũng không có gì đáng xấu hổ !

Tử Lam nguyện ý cho Mặc Thiếu Thiên cơ hội một lần, có thích hợp hay không, chỉ có thử qua mới biết được !

Ít ra , cô không thể phủ nhận, có đôi khi đối diện với Mặc Thiếu Thiên tim cô thỉnh thoảng đập liên hồi!

Cho nên, Tử Lam nguyện ý thử một lần !

Nghĩ tới đây, Tử Lam mỉm cười tự hào , nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ.

Mà Mặc Thiếu Thiên bên kia, sau khi cúp điện thoại, anh đứng trên ban công, trong tay cầm một ly rượu, uống một hơi cạn sạch, dáng người cao ráo, hợp với ánh mắt mê ly của anh, có một loại mùi vị nói không nên lời , nhìn anh thật gợi cảm.

Ánh mắt của anh nhìn phía xa xa, đôi mắt sau tấm của anh khiến người ta nhìn không hiểu rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì, chỉ là dần dần, đôi mắt kia càng ngày càng sáng, cuối cùng từ từ thêm chắc chắn.

... ..

Sáng sớm hôm sau, Tử Lam thức dậy thật sớm.

Chẳng biết tại sao, tâm tình rất tốt.

Sau khi rửa mặt xong, Tử Lam trang điểm trang nhã , vừa muốn lúc đi, Tử Lam nhìn trên bàn trang điểm có một cái hộp, đây chính là quà tặng mà ngày hôm qua Mặc Thiếu Thiên đã đưa cho cô.

Nghĩ tới đây, Tử Lam đưa tay , cầm cái hộp, mở ra, một sợi dây chuyền tinh xảo an tĩnh nằm yên bên trong.

Nhìn sợi dây chuyền kia, cũng không biết đang suy nghĩ gì, khóe miệng ngoéo ... một cái, sau đó đem ra nhẹ nhàng đeo lên cổ.

Rửa mặt hoàn tất, Tử Lam đi ra khỏi phòng.

Hi Hi giống như thường ngày , bé gọi Tử Lam ăn điểm tâm, Tử Lam đi tới, mới vừa ngồi xuống, Hi Hi thì nhìn cô , đôi mắt phóng đại cực hạn, “Oa, mẹ, người hôm nay thật xinh đẹp ! ” Hi Hi chân thành khen ngợi một câu.

Tử Lam sửng sốt, có sao?

Ngước mắt, Tử Lam nhìn Hi Hi, “Ý của con là nói mẹ trước kia không được đẹp? ” Tử Lam cười hỏi lại.

“Mẹ, người không nên suy nghĩ vẩn vơ..., ý của con là, hôm nay mẹ đặc biệt đẹp hơn mọi ngày! ” Hi Hi cười nói.

Nhìn biểu tình Hi Hi như thế, Tử Lam nhin không được bật cười, sau khi ăn xong bữa sáng, tuy rằng cô đang ăn bữa sáng,nhưng tâm tư cũng không biết đã bay đến chỗ nào.

“Mẹ, ngày hôm nay tâm tình không được tốt sao? ” Hi Hi đột nhiên hỏi.

Tử Lam nhìn bé, nháy mắt một cái, “Chẳng lẽ trên mặt mẹ viết ra như vậy sao?”

Hi Hi nở nụ cười, “Ha ha, mẹ, người thật quá đáng yêu ! ” Hi Hi nói.

“”

“Con còn đáng yêu hơn! ” Tử Lam trả lời một câu.

“”

Sau đó, Hi Hi đang định nói gì, nhưng đôi mắt tinh tường của bé đã phát hiện trên người của Tử Lam nhiều hơn một thứ mà bé chưa thấy qua!

“Mẹ, cái này là gì vậy? ” Hi Hi nhìn Tử Lam chỉ tay về phía sợi dây chuyền hỏi.

204. Chương 204: Diệp An Nhiên Khiêu Khích !

“Mẹ, cái này ở đâu mà có ? ” Hi Hi nhìn về phía sợi dây chuyền của Tử Lam hỏi.

Tử Lam không ngờ ánh mắt bảo bối sắc bén như thế, nhưng cô cũng không ngần đầu lên nói, “Dây chuyền !”

“Con đương nhiên biết đây là dây chuyền, ý con muốn hỏi, món đồ quý giá như thế , là ai tặng ẹ? ” Hi Hi cười khê hỏi.

Thật ra, Hi Hi đã biết rõ người tặng là ai nhưng bé vẫn cố tình tỏ ra thắc mắc với cô !

Tử Lam ngước mắt, nhìn Hi Hi, cũng không nói những lời vô ích, gần từng chữ nói, “Cha con tặng!”

Hi Hi nhướn mày, không sai nga, “Mẹ, xem ra, giá trị xa xỉ a, cha đối với mẹ tốn không ít tâm tư ! ”

Tử Lam nhướn mày, “Những thứ giống như thế này, đều có khắp mọi nơi trong công ty của cha con đấy ! ” Tử Lam nói.

“”

Hi Hi vốn muốn nhân cơ hội khích lệ cha một phen, nhưng bị một câu nói của mẹ, lời nói đến miệng vẫn không thể nào !

“Quan trọng là, rất hợp với phong cách của mẹ ! ” Hi Hi cười nói.

Tử Lam nhướn mày, “Đó chẳng qua là do mẹ con đẹp !”

“”

Có thể thấy được, trình độ tự kỷ của bọn họ , đặc biệt cả nhà 3 người đều giống nhau !

Tử Lam ăn không nhiều lắm, mắt cô vẫn nhìn chăm chăm về phía điện thoại di động.

Hi Hi nhìn Tử Lam, “Mẹ, người đang đợi điện thoại của ai vậy? ” Hi Hi hỏi.

Tử Lam mới vừa muốn nói gì, lúc này, điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, Tử Lam thấy dãy số, nhanh chóng cầm lên nhấn phím nghe.

Hi Hi chớp mắt một cái, cố gắng nhìn xem người gọi đến là ai.

“Mặc tổng !”

“ ”

Quả thật người gọi đến chính là cha !

Không ngờ từ sáng sớm đến giờ mẹ đều không yên lòng, dĩ nhiên là vì đợi cha gọi điện thoại, hôm nay , mẹ có chút kỳ quái !

“A lô... ” Tử Lam nhận điện thoại.

“Tử Lam, là như vậy, bỗng nhiên anh có chút việc muốn làm, rất có khả năng không thể đến công ty cùng với em được ! ” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam đang nghe xong, đầu tiên là ngây cả người, sau đó cười nói, “Không sao cả, em thuê xe đi là được rồi !”

“Uh, em đi đường cẩn thận ! ” Mặc Thiếu Thiên dặn dò.

“Ân ! ” Tử Lam lên tiếng, sau đó cúp điện thoại.

Lúc này, Hi Hi nhìn Tử Lam, “Mẹ, đã xảy ra chuyện gì rồi ?”

Tử Lam nhìn bé , cô mỉm cười, “Không có việc gì, đã đến giờ, mẹ phải đi làm đây! ” Tử Lam nói.

Hi Hi nhìn bộ dáng của mẹ có chút mất mát, bé nhún nhún vai, cha a, người đã đánh mất cơ hội rất tốt a !

... ..

Trong công ty.

Tử Lam vừa xuất hiện, đã bị Cảnh Thần bộ dáng tức giận chặn lại.

“Lâm Tử Lam, cậu muốn tuyệt giao có đúng không? ” Cảnh Thần hỏi.

Tử Lam nhìn bộ dạng Cảnh Thần đang nổi giận đùng đùng, cũng không biết bản thân đã đắc tội với cô lúc nào “Cảnh Thần, cậu bị làm sao vậy?”

“Ngày hôm qua là sinh nhật của cậu, vậy mà tại sao cậu lại không nói! ” Cảnh Thần thở phì phì nói.

Tử Lam chau mày, nhìn Cảnh Thần, “Làm sao cậu lại biết?”

Lúc này, Cảnh Thần mới đem một cái thẻ đặt ngay trước mặt Tử Lam.

Tử Lam nhìn tấm thiệp, sau đó nhìn Cảnh Thần, chậm rãi mở ra tấm thiệp, mở xong ,vừa nhìn vào, dĩ nhiên là người nào đó trong công ty đưa tới một tấm thiệp chúc mừng sinh nhật...

Nhân viên tại công ty MK này, sao lại tận tình quan tâm chăm sóc cô đến thế !

“Tấm thiệp này vào lúc xế chiều hôm có người đưa đến, nhưng khi đó cậu mới vừa tan ca ! Trong lúc vô tình tớ nhìn qua mới phát hiện đây ! ” Cảnh Thần nói.

Tử Lam nhìn tấm thiệp, sau đó nhìn Cảnh Thần, không biết nên nói như thế nào, suy nghĩ một chút, cuối mở miệng, “Ngày hôm qua ngay cả mình cũng quên mất, sau khi tan ca mới chợt nhớ tới chuyện này ! ” Tử Lam nhìn Cảnh Thần nói.

“Vậy sao, thực sự?”

“Thiên chân vạn xác ! ” Tử Lam hoàn toàn chân thành gật đầu nói.

Cảnh Thần nhìn Tử Lam, biết cô cũng là người không có tâm cơ như thế, suy nghĩ một chút, “Ừm, quên đi, lần này tha thứ cậu, tớ cũng không phải mất đi số tiền mua quà tặng cho cậu ! ” Cảnh Thần nói.

Tử Lam nở nụ cười, Cảnh Thần hay mạnh miệng nhẹ dạ, cô nhìn Cảnh Thần, “Dạ dạ dạ, buổi trưa hôm nay tớ mời cậu ăn cơm, thế nào? ? ” Tử Lam nhìn cô hỏi.

“Tôi chỉ muốn ăn cơm gia đình thôi ! ” Cảnh Thần không chút khách khí nói.

Tử Lam gật đầu, “Tùy cậu thôi !”

Cảnh Thần mỉm cười, liếc mắt nhìn Tử Lam , sau đó lại khẽ cười , không biết từ nơi đâu lấy ra gì đó, “Được rồi, tặng cho cậu !”

Tử Lam nhìn cái hộp đang được đặt ngay trước mặt, tuy rằng không lớn, thế nhưng, khiến Tử Lam không khỏi khinh ngạc một phen.

“Cậu chuẩn bị từ lúc nào thế? ” Tử Lam hỏi.

” Thì từ lúc xế chiều ngày hôm qua , khi tớ vừa nhìn thấy tấm thiệp, buổi tối liền đi mua, vì thời gian quá gấp gáp, cũng không biết mua cái gì, cho nên không được đẹp lắm , cậu chớ để ý ! ” Cảnh Thần nói.

Tử Lam nở nụ cười, hết sức cảm động.

Lẽ vật không quan trọng ở giá trị , Tử Lam cảm nhận được phần tâm ý này của Cảnh Thần giành cho , nên cô vô cùng cảm động, hơn nữa, mặc dù cô đã không báo tin, nhưng Cảnh Thần vẫn đi mua quà tặng cho cô, điều đó thể hiện Cảnh Thần thật sự để tâm đến.

Tử Lam nhìn Cảnh Thần, “Cảnh Thần, cậu thật khiến cho người ta cảm động, tớ nên nói cái gì cho phải? ” Tử Lam hỏi.

“Điều gì đó đều đừng nói nữa, nhớ kỹ buổi trưa hôm nay xuất tiền túi bao tớ một châu, ăn chết cậu ! ” Cảnh Thần hung hăng nói, rõ là vừa hận vừa yêu, không có biện pháp !

Tử Lam cười, nhướn mày, phải như thế !

... ..

Tối buổi trưa, Mặc Thiếu Thiên vẫn không xuất hiện.

Mấy ngày nay, Diệp An Nhiên tìm Mặc Thiếu Thiên liên tục, anh đều không có thời gian để gặp cô, điều này, khiến Diệp An Nhiên có chút mất mát.

Mấy ngày vừa rồi chưa gặp được Mặc Thiếu Thiên, cô cầm điện thoại di động lên bấm số gọi cho Mặc Thiếu Thiên một cuộc điện thoại, sau khi thấy Lâm Tử Lam ở công ty, rất nhanh cô cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Mà, Tử Lam bên này, từ sau khi nộp case cho tập đoàn Vân Đức , Tử Lam cũng không còn chuyện rắc rối nào cả.

Ngày hôm nay ,Mặc Thiếu Thiên không có ở đây, tất cả hội nghị toàn bộ chậm lại, phải phê duyệt rất nhiều văn kiện, Tử Lam cũng sắp xếp tốt đặt ngay ngắn trên bàn làm việc của Mặc Thiếu Thiên.

Sắp xếp thời gian vô cùng thỏa đáng, hiện tại cô cùng thư kí thực sự hoàn toàn không khác gì nhau....

Đúng lúc này, Tử Lam dọn dẹp xong tất cả tư liệu , lúc cô chuẩn bị rời đi, Diệp An Nhiên lại đi tới.

Hai người đồng thời chạm mặt nhau.

“Lâm tiểu thư ! ” Diệp An Nhiên cười chào hỏi.

Tử Lam nhìn Diệp An Nhiên, từ ánh mắt của cô có thể nhìn ra, cô ta cũng không thích mình, nhưng nữ nhân này luôn luôn treo trên miệng mỉm cười, Tử Lam nghĩ, nữ nhân này quả thật không đơn giản.

Tử Lam cũng cười gật đầu, “Diệp tiểu thư !”

“Lâm tiểu thư, hôm nay nhìn cô thật xinh đẹp ! ” Diệp An Nhiên cười nói.

“Thật vậy sao? Diệp tiểu thư quá khen rồi ! ” Tử Lam cũng cười nói, hào phóng thừa nhận, nụ cười nhẹ nhàng, khiến người ta tức giận.

“ ”

Diệp An Nhiên nhìn Tử Lam, “Lâm tiểu thư, cô biết Thiếu Thiên đi nơi nào không? ” khóe miệng, mơ hồ mang theo vẻ khiêu khích.

Nhưng khi, cô vừa mới dứt lời, ánh mắt khóa chặt trên cổ của Tử Lam.

Sợi dây chuyền...

Nếu như cô nhớ không lầm, đó là lúc cô và Mặc Thiếu Thiên cùng đi mua sắm, Mặc Thiếu Thiên đã mua nó.

Mặc dù chỉ thoáng liếc mắt sơ một cái, cô cũng nhớ kỹ.

Cô còn đang đoán thầm Thiếu Thiên lại sẽ tặng nó cho ai, hoặc mua giùm khách hàng, nhưng cô không ngờ, trên cổ Lâm Tử Lam lại đeo một sợi dây chuyền giống nhau y như đúc!

Có đúng đây đơn giản chỉ là sự trùng hợp thôi sao?

Hay là...

Lâm Tử Lam không biết Diệp An Nhiên đang nghĩ gì, cô chỉ cười yếu ớt, “Mặc tổng đi đâu, tôi cũng không biết, nếu có việc gì, Mặc tổng sẽ tự động thông báo cho tôi biết ! ” Tử Lam không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Mặc kệ cô ta và Mặc Thiếu Thiên là quan hệ như thế nào, cô cũng sẽ không giống như Diệp An Nhiên, tại công ty lại nói về mối quan hệ giữa mình và Mặc Thiếu Thiên .

Khoe khoang như vậy , không vui một chút nào...

Diệp An Nhiên không nghe rõ Tử Lam nói những gì, cô chỉ nhìn chằm chằm về phía cổ của Tử Lam, hơi cháng váng trong vài giây, cô nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, nhìn Lâm Tử Lam nói, “Lâm tiểu thư , sợi dây chuyền của cô thật đặc biệt! ”

Tử Lam không ngờ Diệp An Nhiên lại có thể trả lời theo kiểu ông nói gà bà nói vịt, cô chỉ cười nhạt , “Thật sao? Cám ơn !”

“Bạn bè tặng hay là cô tự mua ình vậy? Mua ở chỗ nào, có thể nói cho tôi biết không? ” Diệp An Nhiên thử dò hỏi, sắc mặt cô không được tốt lắm.

Tử Lam nhú mày, “Thật ngại, cái này không thể tiết lộ ! ” Tử Lam thần bí nói, bất kể là mình mua, hay là người khác tặng, Tử Lam cũng không muốn cùng Diệp An Nhiên chia sẻ về đề tài này.

Cô mỉm cười, sau đó nhìn Diệp An Nhiên, “Diệp tiểu thư, nếu như không có chuyện gì, tôi đi trước ! ” nói xong Tử Lam không hề cho Diệp An Nhiên có cơ hội mở miệng, cô nở một nụ cười đầy ẩn ý , xoay người bỏ đi...

Diệp An Nhiên đứng nguyên tại chỗ, nhìn theo bóng lưng của Lâm Tử Lam, trong đầu không ngừng suy nghĩ về sợi dây chuyền kia, chẳng lẽ là do Mặc Thiếu Thiên tặng cho cô ta sao ? ? ?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Diệp An Nhiên lại càng không tốt, bất quá đôi mắt kia nhìn theo bóng lưng Tử Lam, bỗng nhiên trở nên hung hăng độc ác...

... ..

Bất kể Diệp An Nhiên khiêu khích như thế nào cô cũng không quan tâm, cũng đều không ảnh hưởng đến tâm tình tốt đẹp của Tử Lam.

Buổi trưa cô và Cảnh Thần cùng nhau đi ăn, hai người vừa nói vừa cười, thập phần vui vẻ, hai giờ chiều, hai người lại đứng lúc trở lại công ty.

Đột nhiên, vào lúc xế chiều, bởi vì chuyện liên quan đến vấn đề về quảng cáo, phòng thiết kế sẽ cùng quảng cáo mở một cuộc họp nội bộ thảo luận về việc này.

Mới vừa bắt đầu, Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi, “Lâm tiểu thư, không biết người đối với quảng cáo lần này có ý kiến gì không? ” Diệp An Nhiên trực tiếp hỏi.

Mọi người đầu tiên là sửng sốt.

Không ngờ câu nói đầu tiên của Diệp An Nhiên lại trực tiếp chất vấn Lâm Tử Lam.

Cảnh Thần có thể cảm giác được, Diệp An Nhiên cố ý châm chọc Tử Lam.

Lúc này ,Trần Mặc đã mở miệng lên tiếng, “Diệp tiểu thư, vấn lần này là ta đưa ra !”

Diệp An Nhiên chuyển hướng ánh mắt về phía Trần Mặc, sau đó khoe miệng lộ ra một nụ cười vô hại, “Tôi biết, tôi chỉ muốn hỏi một chút ý kiến của Lâm tiểu thư mà thôi, Lâm tiểu thư, cô có ý kiến gì không?”

Tử Lam nhướn mày, ánh mắt thản nhiên nhìn Diệp An Nhiên, “Tôi cảm thấy thiết kế quảng cáo lần này quá mức đơn giản sơ xài, nếu như tăng thêm khả năng thực tế một chút, tôi tin tưởng sẽ có nhiều người tiêu thụ hơn ! ” Tử Lam nói.

Tử Lam vừa mới dứt lời, ánh mắt của những người trong bộ phận thiết kế liên tiếp nhìn về phía Diệp An Nhiên.

Sắc mặt Diệp An Nhiên không tốt, nhưng cũng giả vờ mạnh mẽ, “Không ngờ Lâm tiểu thư đối với thiết kế quảng cũng có nghiên cứu a !”

“Nghiên cứu không thể nói thế , nhưng tôi chỉ quả thật cảm thấy đứng ở vai trò những người tiêu dùng là nữ đưa ra quan niệm của mình, đồ trang sức là một vật khiến cho người ta có được cảm giác hạnh phúc, mà không phải một giấc mơ không thực tế! ” Tử Lam nhấn mạnh từng chữ nói.

Trần Mặc nhìn Tử Lam, tuy rằng anh nhất trí với suy nghĩ của cô, nhưng anh không ngờ, Lâm Tử Lam lại có thể trực tiếp nói ra như vậy.

Nếu như không biết Tử Lam là một người như thế, có thể anh sẽ cho rằng, cô đang cố ý nhằm vào Diệp An Nhiên.

205. Chương 205: Chi Phiếu Một Trăm Vạn!!!

Trần Mặc nhìn Lâm Tử Lam, mặc dù bọn họ nhất trí, nhưng là anh không ngờ, Lâm Tử Lam lại nói ra thẳng như vậy.

Nếu như không hiểu rõ con người Lâm Tử Lam, thì sẽ có người cho là, cô cố ý nhằm vào Diệp An Nhiên.

Sắc mặt Diệp An Nhiên không được tốt, không ngờ Lâm Tử Lam lại nói ra, vốn chỉ là muốn làm khó cô, nhưng không ngờ, cô lại bị nói một phen, sắc mặt Diệp An Nhiên rất khó nhìn.

Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam, khoe miệng mang theo nét cười, cô nương, tố thích bộ dạng nổi đóa của cậu như vậy.

Lâm Tử Lam xem thường, nếu muốn cô nói, thì cô cần gì phải che giấu.

Lâm Tử Lam mới vừa nói xong, Diệp An Nhiên không có mở miệng, chỉ là nhìn chằm chằm vào Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam cầm tài liệu, tùy tính lạnh nhạt, lần này, cả phòng họp, hết sức yên tĩnh.

Hình như, cũng muốn nhìn Diệp An Nhiên cùng Lâm Tử Lam sẽ làm như thế nào, đối mặt với thế trận này, mọi người không ai dám nói chuyện.

Lúc này, Diệp An Nhiên mở miệng, “Lâm tiểu thư, thiết kế quảng cáo không hề đơn giản như vậy, còn có dự tính, cùng hậu kỳ làm việc, không ngờ cô nói nó đơn giản như thế đấy!” Diệp An Nhiên nói.

Lâm Tử Lam nhướn mày, “Diệp tiểu thư hiểu lầm ý tôi rồi, tôi chỉ là nói lên ý kiến của mình, về phần những phương diện khác, tôi không tham dự!” Lâm Tử Lam mỉm cười nói, ngụ ý, những thứ này đều là chuyện của Bộ phận Quảng cáo bên cô.

Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam cũng thản nhiên cười ứng đối.

Nghe cuộc đối thoại của hai người, Trần Mặc cảm giác mình có phần cần phải lên tiếng, anh ho khan một tiếng, “Diệp tiểu thư, thật ra thì thiết kế quảng cáo là tôi nói ra ý kiến, thật ra thì có nhiều phần rất tốt, chỉ là cần phải sửa đổi vài nơi, Diệp tiểu thư là người thiết kế quảng cáo chuyên nghiệp, tôi tin rằng, cô nhất định sẽ tạo ra một mẫu quảng cáo khiến mọi người kinh ngạc!” Trần Mặc nhìn Diệp An Nhiên nói.

Trong kinh doanh, nói chuyện là rất quan trọng.

Cách nói của Trần Mặc, Diệp An Nhiên có thể tiếp nhận.

Lâm Tử Lam cảm thấy, Diệp An Nhiên cũng không thích cô, ngược lại, cô cũng không thích Diệp An Nhiên, cho nên, cô không cần thiết nói những điều Diệp An Nhiên thích nghe.

Vậy mà, nghe được lời nói của Trần Mặc, Diệp An Nhiên cười cười, “Tôi hiểu, tôi sẽ đưa ra một mẫu quảng cáo tốt nhất, chỉ là, cần chút thời gian!”

Trần Mặc gật đầu, “Phải!”

Vì vậy, cuộc họp như thế mà kết thúc.

Sau khi đi ra ngoài, Cảnh Thần cùng Lâm Tử Lam nói thầm một hồi, Diệp An Nhiên rốt cuộc không chịu được tính tình.

Lâm Tử Lam xem thường cười một tiếng, căn bản không đem Diệp An Nhiên để ở trong lòng, ngược lại, cô đến lúc đó sẽ thưởng thức dáng vẻ Diệp An Nhiên, dù sao cũng hơn một lần cười khanh khách nói với cô thì sẽ hài lòng hơn nhiều.

Cảnh Thần nhú mày, nói có đạo lý.

Có lúc, người trước mặt mình là không đáng sợ, đáng sợ là người ở sau lưng, người ta ngay trước mặt mình thì lộ ra khuôn mặt tươi cười, còn sau lưng thì chém mình một đao, mới gọi là đáng sợ!

Lúc xế chiều, Lâm Tử Lam đang làm việc, lúc này, bên trong công ty rối loạn tưng bừng.

Lâm Tử Lam còn đang buồn bực chuyện đã xảy ra lúc nãy, vào lúc này có người nói cho Lâm Tử Lam, Chủ tịch tới, hơn nữa còn chỉ định Lâm Tử Lam tới đó.

Chủ tịch, đó không phải là cha của Mặc Thiếu Thiên sao?

Ông ấy chỉ định muốn gặp mình để làm gì?

Lâm Tử Lam cau mày, nhưng không thể không đi.

Bên trong phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên, Mặc Ân Thiên chống gậy đứng ở cửa sổ sát đất, nhìn cảnh tượng bên ngoài, mặc dù tóc mai đã trắng bệch, trên gương mặt cương nghị đã xuất hiện vài nếp nhăn, nhưng phong độ vẫn như cũ không giảm theo thời gian.

Ngay vào lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Lâm Tử Lam đứng ở cửa, gõ mấy cái.

“Vào đi!” Bên trong truyền ra âm thanh trầm thấp có lực.

Lâm Tử Lam nghe vậy, liền đẩy cửa đi vào, vừa đi vào liền nhìn đến màn này, Mặc Ân Thiên đưa lưng về phía cô, mặc dù đã qua cái tuổi 50, nhưng khi đứng lưng thẳng tắp, có thể thấy được, ông là một người vô cùng cương nghị.

Chỉ là nhìn sau lưng, Lâm Tử Lam cảm thấy rất giống với Mặc Thiếu Thiên.

Lâm Tử Lam vào công ty lâu như vậy, mà đây là lần đầu tiên thấy Mặc Ân Thiên, trong truyền thuyết nói ông là người tạo dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, lúc ấy ông là người rất có tiếng tăm.

Lâm Tử Lam đi vào, Mặc Ân Thiên cũng không có gấp gáp quay đầu lại.

Lâm Tử Lam không hề kiêu ngạo, không hề tự ti mà bước tới, “Chủ tịch!” Lâm Tử Lam lên tiếng, âm thanh rõ ràng là có lực, không sợ hãi chút nào.

Nghe vậy, Mặc Ân Thiên chậm rãi quay đầu lại, xoay người nhìn cô.

Lúc mà thấy Lâm Tử Lam, ông không quá kinh ngạc, ánh mắt ông lướt qua người Lâm Tử Lam, “Cô chính là Lâm Tử Lam?”

Lâm Tử Lam đứng thẳng tắp, không thua kém gì Mặc Ân Thiên, đối mặt với Mặc Ân Thiên, cô chỉ lạnh nhạt, lấy thư thái nghề nghiệp gạt đầu một cái, “Vâng!”

Mặc Ân Thiên đi tới bên sofa, trực tiếp ngồi xuống, “Tôi nghe nói cô bây giờ là thư ký của Mặc Thiếu Thiên?” Mặc Ân Thiên lại hỏi một câu.

“Đúng vậy, nhưng chỉ là tạm thời nhận chức thư ký, không lâu nữa sẽ có người thay tôi!” Lâm Tử Lam trả lời, Mặc Ân Thiên tìm cô là vì cái gì, Lâm Tử Lam hình như cũng đoán được bảy tám phần.

Ánh mắt của Mặc Ân Thiên đảo quanh thêm vài lần trên người Lâm Tử Lam, thu hồi tầm mắt, ông suy nghĩ một chút, mở miệng nói, “Hôm nay tôi tìm cô, chắc hẳn cô cũng đã biết là vì chuyện gì!” Mặc Ân Thiên lạnh lùng mở miệng, giọng nói cũng không có thân thiện gì mấy.

Biết là biết, nhưng mà không biết Mặc Ân Thiên rốt cuộc muốn làm cái gì.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Ân Thiên, ánh mắt bình thản, “Chủ tịch không nói, tôi làm sao biết được?” Lâm Tử Lam cười nói, Mặc Ân Thiên không nói, Lâm Tử Lam cần gì phải nói ra trước đây?

Mặc Ân Thiên nhìn Lâm Tử Lam, nghe cách nói chuyện của cô, cũng biết cô không dễ dàng đối phó, đối thành những người phụ nữ khác, có lẽ nhìn thấy ông, thì đã bị ánh mắt của ông dọa sợ tới nỗi không biết làm sao, nhưng trước mặt người phụ nữ này, cách nói chuyện không hề kiêu ngạo, không hề tự ti, thái độ lại khiêm tốn, hiển nhiên, cũng không sợ ông.

“Lâm tiểu thư, chúng ta minh nhân bất thuyết ám thoại [*], cô ở bên ngoài tự mình sinh hạ đứa bé của Mặc Gia, đến tột cùng là vì cái gì?” Mặc Ân Thiên trực tiếp đi thẳng vào vấn đề mà hỏi.

[*] người quang minh không nói chuyện không rõ ràng.

Nghe thế, Lâm Tử Lam nhú mày, Mặc Gia đã biết sự tồn tại của Hi Hi, cô cũng không quá ngạc nhiên, Mặc Thiếu Thiên đã nói cho cô biết, mà cô cũng biết rằng, chuyện này căn bản là không gạt được, gạt được nhất thời, chứ không được dài lâu, cho nên, cô cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Chỉ là nhìn Mặc Ân Thiên, không ngờ ông ấy lại hỏi tới vấn đề này, Lâm Tử Lam lộ ra nét mặt buồn cười, “Chủ tịch, tôi không hiểu ông đang nói gì!?”

“Chớ đừng đứng trước mặt tôi giả bộ ngu, cô biết tôi đang nói cái gì, đứa bé kia, Mặc Gia chắc chắn sẽ không thừa nhận!” Mặc Ân Thiên nói gần từng chữ, sắc mặt rất không vui, xem ra, người phụ nữ này cũng không đơn giản.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, bây giờ những người có tiền đều bị mắc chứng vọng tưởng sao?

Cứ có cảm giác mỗi một chuyện người khác làm, đều có mục đích riêng!

Lâm Tử Lam cười một tiếng, nhìn Mặc Ân Thiên, “Chủ tịch, ông cũng đã biết, tôi cũng không muốn nói nhiều, nhưng tôi ở chỗ này phải nói cho rõ, Hi Hi mặc dù là con trai của Mặc Thiếu Thiên, nhưng Hi Hi là do tôi sinh ra, một tay tôi nuôi nấng, cho nên con tôi không có nửa phần quan hệ nào đối với Mặc Gia, vả lại lúc tôi sinh hạ Hi Hi, đơn thuần là bởi vì tôi muốn đứa bé này, cũng không còn vì điều gì khác, cho nên có tin hay không là tùy ông vậy!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Ân Thiên nói gần từng chữ.

Nghe lời nói của Lâm Tử Lam, Mặc Ân Thiên nhìn Lâm Tử Lam, cười lạnh vài tiếng, “Cô cho rằng tôi sẽ tin những gì cô nói sao?”

Lâm Tử Lam nhú mày, ánh mắt bình thản nhìn Mặc Ân Thiên, không tin, cô có thể có cách gì đây.

Mặc Ân Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Cô sinh hạ đứa bé của Mặc Thiếu Thiên, lại trăm phương ngàn kế bước vào công ty này, cô vì cái gì, đừng cho là tôi không biết, tôi cho cô biết, nó cũng chỉ là một đứa con hoang,

Mặc Gia chúng tôi chắc chắn sẽ không thừa nhận, cho nên, cô đã uống phí tâm cơ của cô rồi!” Mặc Ân Thiên nói gần từng chữ.

Đứa con hoang?

Nghe thế, sắc mặt của Lâm Tử Lam trở nên vô cùng khó coi.

Mắng cô thì có thể, nhưng mà mắng tới Hi Hi, thì Lâm Tử Lam tuyệt đối sẽ không cho phép!

Lâm Tử Lam ngẩng đầu lên, nhìn Mặc Ân Thiên, hiện tại cô nghĩ đến tâm lạnh giá của Mặc Thiếu Thiên, tin đồn Mặc Thiếu Thiên cùng Mặc Gia có quan hệ không tốt lắm, thì ra là có nguyên nhân của nó.

Mặc Thiếu Thiên mặc dù vô lại, nhưng anh ta dầu gì cũng là một người phân rõ phải trái, bây giờ cô nhìn Mặc Ân Thiên, cô mới biết cái gì gọi là đàn gậy tai trâu.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Ân Thiên, “Chủ tịch, vậy ông muốn thế nào đây?”

Mặc Ân Thiên nhìn Lâm Tử Lam, xem chừng vẽ mặt cô.

Mặc Ân Thiên suy nghĩ một chút, với tay vào trong ngực lấy ra một tờ chi phiếu, đặt ở trên bàn.

“Đây là chi phiếu một trăm vạn, tôi hi vọng cô cầm số tiền này, vĩnh viễn rời khỏi Thành phố A, không cần trở về nữa! ” Mặc Ân Thiên ngồi ở trên ghế sofa, nhìn Lâm Tử Lam, giống như là một kẻ thống trị, muốn khống chế cuộc sống của người khác.

Lâm Tử Lam nhìn tấm chi phiếu kia, xác thực, chi phiếu một một trăm vạn, số tiền rất lớn, có thể làm được nhiều việc.

Nhưng, Lâm Tử Lam khinh thường.

Một trăm vạn, một trăm vạn chỉ là cọng lông a!

Hi Hi trong vòng một ngày tiền kiếm được cũng hơn nhiều đó!

Lâm Tử Lam nhìn tấm chi phiếu kia, sau đó nhìn Mặc Ân Thiên, “Chủ tịch, ông cho rằng tiền có thể mua được tất cả mọi chuyện sao?”

“Thế nào? Một trăm vạn vẫn còn chệch ít? Tôi cho cô biết, một trăm vạn này đã là ranh giới cuối cùng của tôi!” Mặc Ân Thiên nói gần từng chữ.

Ông sẽ không cho người phụ nữ này thêm một xu nào!

Trên thương trường, cái chiêu bài này, ông thấy nhiều rồi!

“Đúng vậy a, rất ít, nếu như Mặc Thiếu Thiên khai giá, không chỉ là con số này!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Ân Thiên nói gần từng chữ.

Mặc Ân Thiên sắc mặt trầm xuống, “Lâm tiểu thư, tôi hôm nay ở trong công ty gặp cô, chính là muốn cô hiểu, hiện tại MK là do tôi định đoạt, cô cho rằng cô cùng Mặc Thiếu Thiên ở chung một chỗ nên cái gì cũng tốt rồi sao? Tôi cho cô biết, cô nghĩ cũng đừng nghĩ!” Mặc Ân Thiên nói gần từng chữ.

Lâm Tử Lam cười một tiếng. . .

206. Chương 206: Mặc Thiếu Thiên Cảm Động!!!

Mặc Ân Thiên sắc mặt trầm xuống, “Lâm tiểu thư, tôi hôm nay ở trong công ty gặp cô, chính là muốn cô hiểu, hiện tại MK là do tôi định đoạt, cô cho rằng cô cùng Mặc Thiếu Thiên ở chung một chỗ nên cái gì cũng tốt rồi sao? Tôi cho cô biết, cô nghĩ cũng đừng nghĩ!” Mặc Ân Thiên nói gần từng chữ.

Lâm Tử Lam đứng tại chỗ, nhìn Mặc Ân Thiên.

Chỉ cảm thấy buồn cười.

Cô hiện tại trong lòng cảm thấy may mắn, may mà Mặc Thiếu Thiên không có cái bệnh này.

Nghe lời này của Mặc Ân Thiên, Lâm Tử Lam cười một tiếng, nhìn Mặc Ân Thiên, thái độ kiên quyết, “Chủ tịch, ông cho tôi là người coi trọng những thứ này sao? Tôi cho ông biết, cho dù Mặc Thiếu Thiên là một kẻ vô dụng, hai bàn tay trắng, nếu như mà tôi thích anh ấy, thì dù anh ấy cái gì cũng không còn, thì tôi sẽ nuôi anh ấy!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Ân Thiên nói gần từng chữ, nói một cách hết sức khẳng định, khí phách.

Khi cô nói chuyện, thì luôn có cái khuôn cách này.

Tiền là cái gì, Lâm Tử Lam căn bản không quan tâm.

Bởi vì Lâm Tử Lam căn bản sẽ không lấy tiền để so với tình cảm.

Coi như Lâm Tử Lam không thích Mặc Thiếu Thiên, thì cô cũng sẽ không nhận số tiền kia!

Mới vừa nói xong, Mặc Ân Thiên ngẩng đầu nhìn Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam lúc này chợt nhớ tới cái gì đó, khoe miệng chợt nở nụ cười, “Còn nữa, con trai của tôi không phải là đứa con hoang, Mặc Thiếu Thiên rất yêu thương nó, nó có cha thương, có mẹ yêu, nếu coi nó như là một đứa con riêng, thì ít nhất cũng có cha mẹ thương yêu, cũng là quang minh chính đại, về phần các người có thừa nhận hay không thừa nhận, vậy tôi nói rõ cho ông biết, coi như các người thừa nhận, thì Hi Hi cũng sẽ không thừa nhận nó là con cháu của Mặc Gia!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Ân Thiên cười mà nói.

Nếu như Hi Hi đều nghe những lời này của Mặc Ân Thiên, Lâm Tử Lam tin rằng, Hi Hi nhất định sẽ châm chọc vô hạn, tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình là người của Mặc Gia, thậm chí Lâm Tử Lam cũng có thể nghĩ ra được vẻ mặt ghét bỏ kia của Hi Hi.

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam không khỏi bật cười, giọng nói kia, càng nhẹ nhàng, thì càng khí thế.

Sắc mặt của Mặc Ân Thiên hết sức khó coi, giống như bị lời nói Lâm Tử Lam làm cho đau đớn, hơn nữa câu nói kia: “...nếu coi nó như là một đứa con riêng, thì ít nhất cũng có cha mẹ thương yêu...”.

Những lời này của Lâm Tử Lam, quả thực như là đang tát trên mặt Mặc Ân Thiên một cái.

Mặc Thiếu Thiên là con riêng, nhưng Mặc Ân Thiên chỉ cho anh mấy ngày ấm áp ngắn ngủi, sau đó, trong mắt Mặc Ân Thiên không có coi trọng Mặc Thiếu Thiên.

Nghe xong lời nói của Lâm Tử Lam, Mặc Ân Thiên ngẩng đầu nhìn cô, sắc mặt âm lãnh, “Cô nói cái gì?”

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Tôi nói cái gì, chắc Chủ tịch đã nghe được rất rõ!”

“Còn nữa, nếu như Chủ tịch sau này còn muốn dùng cách này, thì xin phiền ra tay hào phóng một chút, tin tức này mà bán cho giới báo chí thì cũng nhiều hơn số tiền này đây!” Lâm Tử Lam nói gần từng chữ.

Bây giờ đối với Mặc Ân Thiên, cô hoàn toàn không khách khí.

Người như vậy, cô không cần thiết mà đi tôn trọng.

“Cô dám!” Mặc Ân Thiên nghe thế, lập tức nổi giận.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Chủ tịch, ông không muốn cho rằng là mình đã già, và cho rằng mình còn đang chủ trì công ty này, nhưng hiện tại, MK là do Mặc Thiếu Thiên làm chủ, nếu như không phải là anh ấy, MK cũng sẽ không có ngày hôm nay, chẳng qua tôi cảm thấy rất may mắn, về điểm này, Mặc Thiếu Thiên hoàn toàn không giống ông!” Lâm Tử Lam nói gần từng chữ.

Mặt của Mặc Ân Thiên, đã tối đen rồi.

“Câm miệng, cô tin hay không tôi lập tức đuổi việc cô!” Mặc Ân Thiên tức giận, chống gậy đứng lên, huyết thái dương cũng nổi đầy gân xanh.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Tôi đương nhiên tin rồi, về quyền lợi thì vẫn phải có!” Lâm Tử Lam nói.

Những lời này, mới thật sự là tức chết người mà không cần đền mạng.

‘Về quyền lợi thì vẫn phải có’, rõ ràng nói quyền lợi của Mặc Ân Thiên ở công ty, cũng chỉ còn dư lại một chút như vậy mà thôi.

Mặc Ân Thiên không ngờ người phụ nữ này miệng lưỡi lại lợi hại như vậy, không tức không được.

“Lâm Tử Lam, cô bị đuổi việc, lập tức rút ra khỏi cái công ty này cho tôi!” Mặc Ân Thiên cực kỳ tức giận mà nói, gậy bị dùng sức trên mặt đất phát ra âm thanh cực kỳ chói tai.

Lâm Tử Lam đứng ở cách đó không xa, kết quả như thế, Lâm Tử Lam cũng đã nghĩ đến, vừa muốn nói, thì lúc này, cửa đột nhiên bị đẩy ra, Mặc Thiếu Thiên đi vào.

“Ai cho phép? Lâm Tử Lam không thể đi!” Mặc Thiếu Thiên nói, nói xong, liền đi vào.

Lâm Tử Lam cùng Mặc Ân Thiên đồng thời quay đầu lại nhìn Mặc Thiếu Thiên, anh trở về từ lúc nào?

Lâm Tử Lam là người kinh ngạc nhất, dưới tình huống này anh cứ như thế mà xuất hiện? Trở lại một cách trùng hợp sao?

Lâm Tử Lam đang suy nghĩ, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam một cái, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Mặc Ân Thiên.

Mặc Ân Thiên nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên xuất hiện tại cửa, vốn đã không vui, hiện tại lại càng không vui, nhìn Mặc Thiếu Thiên mi tâm nhíu lại, “Anh nói cái gì?”

“Cô ấy là thư ký của tôi, cha, ngài không có quyền đuổi việc!” Mặc Thiếu Thiên lập lại lần nữa.

Mặc Ân Thiên nhìn anh, tức không chịu được, “Anh nói cái gì? Anh muốn tạo phản phải không? Tôi cho anh biết, tôi bây giờ còn là cổ đông lớn nhất công ty này, là Chủ tịch Hội đồng quản trị, tôi muốn đuổi việc người nào thì liền đuổi việc người đó!” Mặc Ân Thiên tức giận mà nói, ông chẳng lẽ ngay cả chuyện con con này cũng không làm chủ được? ”

“Vâng, tôi biết, ngài muốn đuổi ai cũng được, nhưng duy chỉ Lâm Tử Lam, là không được!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Ân Thiên nói gần từng chữ, thái độ, hết sức kiên quyết, căn bản không có ý nhường nhịn.

Lâm Tử Lam đứng ở bên cạnh Mặc Thiếu Thiên, bởi vì những lời này của anh, trong lòng cảm cô có cảm giác nói không ra lời.

“Mặc Thiếu Thiên, anh mà còn bảo vệ cho cô ta nữa, tôi liền đuổi anh ra khỏi công ty!” Mặc Ân Thiên nói, bộ dáng kia, thật rất muốn đuổi thẳng cổ Mặc Thiếu Thiên.

“Được thôi!” Mặc Thiếu Thiên mở miệng đồng ý, không có chút nào là gượng ép, ngược lại xem ra hết sức tự tin.

Thật ra thì, bọn họ đã sớm muốn đuổi Mặc Thiếu Thiên ra khỏi công ty, nếu như không phải là Mặc Thiếu Thiên có thực lực, sợ rằng hôm nay Tổng Giám Đốc của Công ty MK, tuyệt đối không phải là anh!

Lâm Tử Lam cau mày, nhìn Mặc Thiếu Thiên, mà Mặc Ân Thiên cũng không hiểu mà nhìn của anh, không hiểu Mặc Thiếu Thiên rốt cuộc đã bị cái gì.

“Tôi có thể rời đi, nhưng dự án cùng với Mỹ sẽ bị hoãn vô thời hạn!” Mặc Thiếu Thiên nói, sau đó khước miệng nhếch lên, nhìn Mặc Ân Thiên, “Cha, nếu như cha không ngại, tôi cũng không ngại, tôi hoàn toàn nghe theo ý kiến của cha!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Ân Thiên với dáng vẻ không sao cả, nói, thái độ hết sức tùy ý, nhưng trong tùy ý lại mang theo một sự chắc chắn cùng tự tin.

Mặc Ân Thiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, không ngờ, anh thế nhưng lại uy hiếp ông!

Nhưng đang nghe tới dự án cùng với Mỹ, khí thế của Mặc Ân Thiên, rất rõ không có mãnh liệt như trước.

Chỉ là nhìn ánh mắt Mặc Thiếu Thiên, càng thêm quái dị một chút!

Cuối cùng, Mặc Ân Thiên hung hăng trợn mắt nhìn hai người, rồi rời đi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bóng lưng Mặc Ân Thiên, nhếch miệng lên cười khổ, anh đã nghĩ đến, kết quả sẽ là như thế!

“Dự án cùng với Mỹ là sao?” Mặc Ân Thiên vừa đi, Lâm Tử Lam liền nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Ánh mắt Mặc Thiếu Thiên quét qua khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tử Lam, con người rất hơi u sầu, nhếch miệng lên cười khổ, “Dự án cùng với Mỹ là mơ ước của cha anh. Nếu như dự án này thành công, thì MK sẽ đứng vững vàng trên thị trường quốc tế, trở thành ông trùm của đá quý, ban đầu ông ấy không thành công, hôm nay lại có cơ hội này, ông ấy làm sao có thể bỏ qua? !” Mặc Thiếu Thiên chậm rãi nói, ở trong lòng của Mặc Ân Thiên, Mặc Thiếu Thiên vốn hiểu rõ!

Nghe thế, Lâm Tử Lam gật đầu một cái, không trách Mặc Ân Thiên thỏa hiệp, thì ra là như vậy.

Thật ra thì suy nghĩ một chút, Mặc Ân Thiên sống hơn nửa đời người, tâm huyết đều đặt vào công ty, nghĩ như vậy, lời Mặc Thiếu Thiên, cũng có thể giải thích rất có lý.

Nhưng có thể giải thích rất có lý, là có thể tiếp thụ sao .

Lâm Tử Lam ngẩng đầu lên vừa muốn nói cái gì, Mặc Thiếu Thiên lại nhìn Lâm Tử Lam, ánh mắt càng u ám, ánh mắt ấy hình như muốn hòa tan Lâm Tử Lam.

“Anh...anh sao vậy?” Lâm Tử Lam nhìn ánh mắt Mặc Thiếu Thiên, tim không khỏi đập rộn lên.

Mặc Thiếu Thiên lại gần Lâm Tử Lam, hơi thở ấm áp ở bên tai Lâm Tử Lam, nói, “Những gì em vừa mới nói đều là thật sao?”

“Cái gì?” Lâm Tử Lam theo bản năng hỏi ngược lại.

“Chính là lúc em nói chuyện với cha anh!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Tôi nói với cha anh rất nhiều, ý anh chỉ câu nào?” Lâm Tử Lam hỏi ngược lại, theo bản năng muốn lùi lại, bởi vì ánh mắt Mặc Thiếu Thiên quá mức nóng bỏng rồi, nhưng vừa muốn lùi, lại bị Mặc Thiếu Thiên giữ lại, ôm thật chặt vào trong ngực rồi.

“Nếu như anh nghe không sai, thì em nói rằng, nếu anh hai bàn tay trắng, thì em sẽ nuôi anh, thật sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Mặc dù những lời nói này, đối với Mặc Thiếu Thiên mà nói, không phải là phong cách của anh, nhưng mà bởi vì những lời nói của Lâm Tử Lam, anh nghe thấy thật ấm áp.

Đời này, lần đầu tiên có người nói đỡ cho anh, lần đầu tiên có người thay anh ra mặt, lần đầu tiên có người nói muốn chăm sóc anh.

Mà những lần đầu tiên, đều là Lâm Tử Lam.

Mặc dù biết là không thể nào, nhưng Mặc Thiếu Thiên vẫn rất cảm động.

Lâm Tử Lam nghe Mặc Thiếu Thiên lặp lại, mặt liền ửng đỏ, anh, anh đều nghe được? ? ?

Anh đứng ở cửa bao nhiêu lâu rồi?

Đã nghe được cái gì?

Lâm Tử Lam thấy kinh dị, sau đó bắt đầu suy tư, cô còn nói cái gì không?

“Thật sao?” Mặc Thiếu Thiên lại nhìn cô, cố chấp hỏi một lần nữa, không thể không thừa nhận, lúc ở ngoài cửa Mặc Thiếu Thiên nghe thấy những lời nói đó, anh rất muốn xông tới mà hung hăng ôm Lâm Tử Lam một cái.

Lâm Tử Lam bị anh gọi thần trí về, nhìn anh, sau đó gật đầu một cái, nếu như cô thích Mặc Thiếu Thiên, thì cô sẽ làm như vậy!

“Tôi nói như vậy là.” Lâm Tử Lam mở miệng.

Nhưng lời còn chưa nói hết, Mặc Thiếu Thiên chợt hướng về phía Lâm Tử Lam, môi kề môi hung hăng hôn lên, hôn cuồng dã, hôn nóng bỏng.

Lâm Tử Lam không ngờ Mặc Thiếu Thiên chợt hôn cô, trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng, đợi tới lúc cô phản ứng kịp, đầu lưỡi của Mặc Thiếu Thiên đã dây dưa quấn chặt với đầu lưỡi của cô.

207. Chương 207: Nguyên Nhân Diệp An Nhiên Ra Đi.

Lâm Tử Lam không ngờ Mặc Thiếu Thiên chợt hôn cô, trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng, đợi tới lúc cô phản ứng kịp, đầu lưỡi của Mặc Thiếu Thiên đã dây dưa quấn chặt với đầu lưỡi của cô.

Lâm Tử Lam cả kinh, cả người giống như có một luồng điện từ bàn chân chạy ngược lên, để cho đáy lòng cô hung hăng mà chấn động.

Chẳng biết tại sao, nụ hôn lần này, rất đặc biệt.

Lâm Tử Lam không có đẩy Mặc Thiếu Thiên ra, ngược lại rất hưởng thụ.

Cho đến khi, Mặc Thiếu Thiên hôn đủ loại động tác, mới chậm rãi buông Lâm Tử Lam ra.

Nhìn Lâm Tử Lam, con người Mặc Thiếu Thiên đều mang theo nét cười.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, mặt lúc này đã đỏ rực.

“Lâm tiểu thư, nhớ những lời em đã nói!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói, trong lòng hết sức thỏa mãn.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, khóe miệng cười yếu ớt, nhìn anh hỏi ngược lại, “Lời nào?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Có cần anh lại nhắc nhở em hay không?”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên làm bộ hôn cô, Lâm Tử Lam tranh thủ lùi một bước.

“Sao vậy? Đã nhớ rồi?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hài hước mở miệng.

Lâm Tử Lam nhìn anh cười, “Tôi bỗng nhiên nhớ ra, tôi còn có chút việc phải làm, Mặc Tổng, không có chuyện gì thì tôi đi ra ngoài trước!”

Nói xong, Lâm Tử Lam rời phòng làm việc thật nhanh.

Cô cũng không muốn để cho người khác thấy được một màn vừa rồi.

Thư ký cùng Tổng Giám Đốc, làm chuyện mờ ám.

Cái tin tức này, nhất định là đủ mách lới!

Nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên dịu dàng vô hạn, nhếch miệng lên cười yếu ớt.

Hình như, ở trong lòng anh càng thêm chắc chắn một chuyện. . . .

Lâm Tử Lam mới vừa trở về phòng thiết kế, tất cả mọi người liền rối rít hỏi Lâm Tử Lam rốt cuộc là vì chuyện gì.

Lâm Tử Lam cười trừ, chuyện như vậy, cô không muốn nói!

Nếu không, theo như tính khí Mặc Ân Thiên, sợ, muốn cùng cô không dứt rồi.

Cho nên Lâm Tử Lam chỉ nói, ngài ấy hỏi về tình hình công ty, hỏi lấy lệ một chút mà thôi.

Như vậy những người vừa hỏi, mới bỏ đi ý niệm.

Nhưng Cảnh Thần biết, chuyện này tuyệt đối không có đơn giản như vậy.

Nhìn Lâm Tử Lam, con người đều mang theo nét cười, Lâm Tử Lam cũng bắt đầu dĩ chau chau mày, cô cũng không có cách a!

Vậy mà, lúc Diệp An Nhiên biết chuyện Mặc Ân Thiên tìm gặp Lâm Tử Lam, cô liền bắt đầu suy tư.

Mặc Ân Thiên tại sao muốn tìm Lâm Tử Lam?

Hơn nữa còn muốn nói riêng?

Chuyện này, khiến Diệp An Nhiên rất buồn bực, Lâm Tử Lam hiện tại không có cùng Mặc Thiếu Thiên ở chung một chỗ, về tình về lý, Mặc Ân Thiên cũng sẽ không tìm cô ta

Cho nên, đến tột cùng là vì chuyện gì mà phải khiến cho Mặc Ân Thiên ra mặt?

Diệp An Nhiên không nghĩ ra.

Không nghĩ ra, thì đi chứng thực.

Vì vậy, cô đi tới phòng làm việc Mặc Thiếu Thiên, lúc cô tới, Lâm Tử Lam đã rời đi rồi, đứng ở ngoài cửa, Diệp An Nhiên nhìn người ở bên trong.

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở ghế dành cho Tổng Giám Đốc, anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh dương, tay áo được xắn lên, lộ ra một chút xú cánh tay bền chắc, xem ra, rất có lực, mà phong cách trên người anh, càng khiến cho người ta không thể làm lơ.

Diệp An Nhiên đứng ở cửa, gõ cửa.

Mặc Thiếu Thiên hồi hồn, quay đầu lại liền thấy Diệp An Nhiên đứng ở cửa, sau đó nói một tiếng, “Vào đi!”

Diệp An Nhiên được sự đồng ý, liền đi vào, cô hôm nay, mặc một bộ váy, đi giày cao gót, xem ra, hết sức mềm mại và mỹ lệ, cô như vậy, càng khiến cho tất cả đàn ông, tràn đầy ý muốn ngắm nhìn.

Cô nhìn Mặc Thiếu Thiên, mang theo nụ cười đi vào, “Anh trở về khi nào?” Diệp An Nhiên cười hỏi.

“Vừa trở về không bao lâu, sao vậy?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên hỏi.

Diệp An Nhiên cười, “Không có gì, mới vừa rồi em nghe nhân viên nói Mặc. Chủ tịch tới, ông ấy còn đích thân muốn gặp mặt Lâm tiểu thư, cho nên, em muốn biết là thật sao.” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, lúc nói cái này, sắc mặt Diệp An Nhiên cũng không khá lắm.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái.

Thật ra thì Diệp An Nhiên rất muốn hỏi, Mặc Ân Thiên tìm Lâm Tử Lam để làm gì, nhưng lời nói đến cửa miệng cô đành phải nuốt xuống.

Bởi vì cô không muốn làm cho Mặc Thiếu Thiên cảm thấy, cô là một người thích ‘theo dõi’ chuyện người khác.

Diệp An Nhiên trầm mặc, khiến Mặc Thiếu Thiên nhớ tới mấy năm trước lúc Mặc Ân Thiên cùng Diệp An Nhiên nói chuyện.

Khi đó, Mặc Ân Thiên cũng đi tìm cô.

Nhưng kết quả là, Diệp An Nhiên lại ra đi.

Mặc dù khi đó, Mặc Thiếu Thiên xác thực cũng có hận, cũng có trách, cũng có oán, nhưng mà hiện tại, anh lại có cảm giác mình thật may mắn.

Khi nghe lời nói kia của Lâm Tử Lam, xác thực đã làm cho anh khiếp sợ, mà cũng làm cho anh thỏa mãn.

Mấy năm trước, anh nghĩ anh cần chính là quyền thế, cho nên lúc đối mặt với Mặc Ân Thiên, anh phản nghịch, vậy mà hôm nay, anh không muốn làm thế nữa. Bởi vì mẹ con bọn họ!

Loại cảm giác này, hoàn toàn là bất đồng.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên ngẩng đầu nhìn Diệp An Nhiên, ở trong mắt của cô, anh nhìn thấy sự đau đớn, “An Nhiên, mặc kệ mấy năm trước cha anh đã nói với em những gì, thì em hãy quên hết đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói những điều gì hay đã làm những gì, Mặc Thiếu Thiên không muốn truy cứu nữa rồi.

Diệp An Nhiên ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh nói cái gì?”

“Anh không biết mấy năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết nguyên nhân gì để cho em ra đi, hôm nay em trở lại, cha anh không biết, cho dù biết rồi, ông ấy cũng sẽ không làm gì em nữa, cho nên, hãy quên đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Diệp An Nhiên cau mày, không ngờ Mặc Thiếu Thiên lại nói như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, đôi mắt cô đỏ hoe.

“Không, em không thể quên được!” Diệp An Nhiên chợt kích động nói, sau đó bước chân lảo đảo lui về sau một bước.

“Anh không biết chuyện gì đã xảy ra đâu, em căn bản không thể quên được, Thiếu Thiên, điều đó đối với em mà nói, vốn là không công bằng!” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, nói xong, nước mắt ngay sau đó rơi xuống, đáng vẻ thoát nhìn rất uất ức.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, nhìn đáng vẻ cô khổ sở, nhúu mày.

Diệp An Nhiên nhìn anh, “Nếu lúc đầu, em không ra đi, thì căn bản ở Thành phố A này sẽ không có nơi cho em đặt chân, ông ấy sẽ không cho cha em trị liệu, ông ấy đưa ra cả ‘thông điệp’, bệnh viện nào cũng sẽ không chữa cha con em, hơn nữa, nếu như mà em cùng anh tiếp tục ở bên nhau, ông ấy sẽ đuổi anh ra khỏi Mặc Gia lần nữa để cho anh quay về nước Mỹ. Nhất định phải có một người rời đi, thì em tình nguyện người đó là em!” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, từng chữ từng chữ cùng với nước mắt rơi xuống, ướt cả gương mặt cô.

Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, đáy mắt tràn đầy tình yêu.

Cho nên, cô chỉ có thể lựa chọn mình ra đi.

Bởi vì, bọn họ nhất định phải mỗi người một phương.

Cho nên, cô tình nguyện là cô. mà không phải là anh.

Nghe lời nói của Diệp An Nhiên, Mặc Thiếu Thiên bừng tỉnh hiểu ra.

Không ngờ sẽ là như thế.

Không ngờ, Mặc Ân Thiên lại dùng cách đó để uy hiếp Diệp An Nhiên.

Nhìn cô, mi tâm Mặc Thiếu Thiên nhíu lại, “Nhiên nhi, thật xin lỗi, những điều này, anh đều không biết.” Mặc Thiếu Thiên đi tới, nhìn Diệp An Nhiên nói.

Sau khi Diệp An Nhiên rời đi, anh căn bản có thể đi tìm hiểu, chỉ là, anh không làm vậy.

Anh cũng không nhớ đến, Mặc Ân Thiên lại dùng điều đó để uy hiếp cô.

Nhìn Diệp An Nhiên, Mặc Thiếu Thiên không biết nên nói những gì.

Đã nhiều năm như vậy, Mặc Thiếu Thiên không cách nào có thể cảm nhận được cảm giác lúc đó, cho nên nhìn Diệp An Nhiên, không biết nên nói những gì.

Diệp An Nhiên lắc đầu, “Em không trách anh, em cho tới bây giờ đều không có trách anh, em cũng không hối hận vì lựa chọn của mình lúc đó!” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, ánh mắt kiên định.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, cau mày.

“Thiếu Thiên, ngoài anh ra, hôm nay em cái gì cũng không có, hiện tại dù có chuyện gì đi nữa, em sẽ không ra đi, Thiếu Thiên, nói cho em biết, anh sẽ không bỏ rơi em đúng phải không?” Diệp An Nhiên nói, sau đó ôm lấy Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên bị Diệp An Nhiên ôm, không biết nên nói gì, nhưng nghe được lời của cô..., Mặc Thiếu Thiên vẫn gật đầu một cái, “Sẽ không!”

Diệp An Nhiên ôm Mặc Thiếu Thiên, chợt cười.

Cô cũng biết, Mặc Thiếu Thiên sẽ không bỏ rơi cô!

Cũng sẽ không mặc kệ cô!

Diệp An Nhiên nghĩ tới, sau đó cười, “Em biết ngay anh sẽ không bỏ rơi em, em tuyệt đối sẽ không hối hận vì sự lựa chọn của mình lúc trước!” Diệp An Nhiên ôm Mặc Thiếu Thiên nói, vẻ mặt, rất vui mừng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, khe nhú mày, biết cô hiểu lắm, vừa định mở miệng nói gì đó, “Nhiên nhi, thật ra thì nếu như có thể.”

“Thiếu Thiên, có việc này, anh muốn nói cho anh!” Diệp An Nhiên chợt nhớ tới cái gì đó, mở miệng ngắt ngang lời nói Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, khe nhú mày, “Chuyện gì?”

“Ngày mai là 21 ngày cha em, em muốn đi tới viếng ông, anh có thể đi với em không?” Diệp An Nhiên chợt nói, ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, cặp con ngươi xinh đẹp kia mang theo mấy phần cầu xin, xem ra rất đáng thương, cho dù ai cũng không thể nào cự tuyệt.

Mặc Thiếu Thiên nghe thế, khe nhú mày.

Nhìn mi tâm Mặc Thiếu Thiên nhú lại, Diệp An Nhiên lại mau nói, “Nếu như anh có việc, xem như thôi đi, một mình em đi vậy!” Diệp An Nhiên nói.

Nghe lời nói của Diệp An Nhiên, Mặc Thiếu Thiên nghĩ, hiện tại anh chỉ muốn có thể làm những việc gì đó để bù đắp cho Diệp An Nhiên, nếu cô đã đề nghị, Mặc Thiếu Thiên nhất định sẽ thỏa mãn cô, nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, “Ngày mai anh không có việc gì, anh cùng đi với em!” Mặc Thiếu Thiên nhàn nhạt nói.

Nghe được đáp án của anh, Diệp An Nhiên cười, “Có thật không? Thiếu Thiên, cảm ơn anh!” Diệp An Nhiên cười nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên cười, anh cũng bất đắc dĩ cười, nhưng không biết nên nói cái gì.

Đi ra khỏi phòng làm việc Mặc Thiếu Thiên, khoe miệng Diệp An Nhiên mang theo nụ cười.

Mặc kệ như thế nào, cô sẽ không ra đi nữa.

Mặc kệ là Lâm Tử Lam, hay là Mặc Ân Thiên, Diệp An Nhiên cũng sẽ không dễ dàng thỏa hiệp!

Mặc kệ là ai, cũng không cách nào ngăn cản bọn họ ở chung một chỗ!

Nghĩ tới đây, Diệp An Nhiên vui vẻ hơn nhiều, cả ngày lo lắng, trong nháy mắt liền không thấy đâu.

208. Chương 208: Một Cuộc Điện Thoại Gây Hiểu Lầm.

Từ phòng làm việc Mặc Thiếu Thiên đi ra, khoe miệng Diệp An Nhiên mang theo nụ cười yếu ớt, một dáng vẻ rất tự tin.

Lúc tới phòng giải khát gặp Lâm Tử Lam, Diệp An Nhiên lại vẫn cười cùng Lâm Tử Lam chào hỏi, hình như cuộc họp sáng hôm nay không hề tồn tại, chỉ là, Lâm Tử Lam nhìn ra, Diệp An Nhiên cười, mang theo vài phần khiêu khích.

Không biết chuyện gì để cho cô vui vẻ như vậy.

Lúc Cảnh Thần vừa đi vào, liền thấy một màn này, Diệp An Nhiên đi ra ngoài, Cảnh Thần đi vào, sau đó nhìn Lâm Tử Lam, “Cô ta là đang điên khùng cái gì vậy?”

Lâm Tử Lam nhún nhún vai, ai biết được?

.

Hôm sau.

Chủ nhật.

Lâm Tử Lam không đi làm, Hi Hi liền đề nghị, hôm nay mới có ngày nghỉ, không thể cứ ở nhà.

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, bày tỏ đồng ý, khó được ngày nghỉ như vậy, có thể ở cùng với Hi Hi, Lâm Tử Lam cảm thấy rất thỏa mãn.

Vì vậy, nghĩ tới nghĩ lui, Hi Hi đề nghị đi khu vui chơi giải trí, nghe nói Thành phố A mới xây dựng một khu vui chơi, Hi Hi mặc dù là một người có IQ siêu cao, nhưng dù sao cũng là một đứa bé, thích chơi là bình thường.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi hưng phấn như vậy, cũng đồng ý, dù sao chỉ cần Hi Hi vui là được.

Thương lượng xong tất, hai người liền chuẩn bị lên đường, Hi Hi đổi một bộ quần áo ra ngoài, quần sọt ngắn, áo T-shirt, xem ra hết sức đường nhân.

Lâm Tử Lam cũng đổi một bộ quần áo, đi ra sau, Hi Hi cùng Lâm Tử Lam, cùng mặc một kiểu quần áo.

Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam cũng nhìn Hi Hi.

“Mẹ, chúng ta thật là tâm ý tương thông a!” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam nói.

Lâm Tử Lam nhú mày, đi ra ngoài chơi, đương nhiên là muốn ăn mặc thoải mái một chút, chỉ là, thật sự bọn họ rất ăn ý.

“Mẹ, thật ra thì bảo bối còn có một đề nghị nho nhỏ, không biết mẹ có phản bác hay không!”

“Nói!” Lâm Tử Lam nói.

“Nếu đi chơi, đương nhiên là càng nhiều người càng vui, không bằng, bảo cha cùng đi, chúng ta còn có một tài xế nữa, khỏi đi phương tiện công cộng!” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam nói, chỉ sợ mẹ sẽ phản đối, nên thêm vào hai chữ ‘tài xế’.

Ai ngờ, Lâm Tử Lam nghe Hi Hi nói, ngược lại, nhú mày, “Chủ ý không tệ!”

“Mẹ đồng ý rồi hả ?” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam hỏi ngược lại, có chút kinh ngạc.

Lâm Tử Lam gật đầu một cái.

Hi Hi cười hắc hắc, “Vậy con đi gọi điện thoại!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, Hi Hi liền đi tới một bên gọi điện thoại.

Nhưng chuông đổ mấy tiếng, mà không ai nhận.

Hi Hi cau mày, cha rất ít khi không nhận điện thoại, chẳng lẽ có chuyện gì sao?

Lúc này Lâm Tử Lam đi tới, nhìn cô, “Thế nào?”

“Không ai nhận!”

Lâm Tử Lam cũng hơi nhú mày.

“Thôi, chúng ta đi trước đi, đoán chừng cha con đang bận!” Hi Hi nói, Lâm Tử Lam gật đầu một cái, bày tỏ đồng ý.

Vì vậy, mẹ con hai người đi xuống lầu.

Đón một chiếc xe tới khu vui chơi.

Ngồi trên xe, Hi Hi cảm khái a, “Mẹ, con muốn nói, mua một chiếc xe thuận tiện hơn nhiều, không cần phải đi taxi!” Hi Hi nói, muốn thuyết phục Lâm Tử Lam mua.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, “Mua xe còn phải có phí đỗ xe, đi xe taxi tốt vô cùng, đi tới chỗ nào cũng dễ dàng!” Lâm Tử Lam dằn dặc nói.

Hi Hi rất muốn châm chọc, đã mua được xe, chẳng lẽ không trả nổi phí đỗ xe sao?

Azzzz.

Mẹ chính là không muốn mua, Hi Hi cũng không miễn cưỡng, chỉ cần mẹ muốn, Hi Hi không nói hai lời, tuyệt đối đồng ý.

Trước mắt, cứ như vậy đi!

Vì vậy, mẹ con hai người ngồi trên xe, Hi Hi còn bảo khu vui chơi này đầu tư cũng rất khá.

Vén vén tốn 20 phút, liền đến nơi.

Như Hi Hi đã nói, khu vui chơi mới xây, rất lớn, hai người bọn họ mới vừa xuống xe, liền nhìn đến nơi này có rất nhiều người lui tới, đều là người lớn mang theo những đứa trẻ, xem ra, cực kỳ vui.

Xem ra, nơi này thật không tệ ..

Lúc này, Hi Hi cùng Lâm Tử Lam đi vào, Hi Hi mặc dù bình thường xem ra rất chững chạc, nhưng lúc chơi thì cũng chỉ là một đứa bé, chỉ là so với lứa tuổi bình thường thì lá gan của Hi Hi lớn hơn một chút.

Khu vui chơi này mới được xây dựng, đầu tư kéch xù, hạng mục khổng lồ, hơn nữa, cái gì cần có thì đều có, còn có phòng ăn đặc biệt, có thể dùng cơm tại đây, rất là tiện lợi.

Lâm Tử Lam cùng với Hi Hi chơi, chơi tất cả các trò mà Hi Hi muốn, mãi cho đến buổi trưa, hai người mới đi dùng cơm, hai người kêu không ít đồ ăn, Hi Hi thoát nhìn rất vui.

“Mẹ, mẹ thích khu vui chơi này không?” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi cười nói, “Cũng không tệ lắm!”

Hi Hi cười hắc hắc, “Mẹ, vậy mẹ biết nơi này là do ai xuất vốn xây dựng không?” Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, ánh mắt nhìn thẳng, nhàn nhạt hỏi, “Là ai! ?”

“Cha con!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam cau mày, Mặc Thiếu Thiên đã có sản nghiệp lớn như vậy rồi, không ngờ khu vui chơi anh cũng đầu tư.

Xem ra, chỉ cần là kiếm tiền, Mặc Thiếu Thiên không thể không chen chân đấy!

“Cha đầu tư một phần ba!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam gật đầu, đây là phong cách của Mặc Thiếu Thiên.

Vì vậy, hai người cùng dùng bữa, Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, “Có nên gọi lại cho cha không?” Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi một cái, không có phản đối.

Hi Hi vừa muốn gọi, lại suy nghĩ một chút, đưa di động cho Lâm Tử Lam, “Mẹ, vậy thì mẹ gọi đi!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam nhìn điện thoại di động, “Tại sao?”

“Không biết chừng cha chỉ muốn nhận điện thoại của mẹ thôi, không muốn nhận điện thoại của con!” Hi Hi cười nói.

Đây là lời lẽ sai trái gì vậy?

Lâm Tử Lam biết, Hi Hi cố ý nói như vậy, Lâm Tử Lam cũng không nói cái gì nữa, trực tiếp nhận điện thoại, bấm số.

Vì vậy, Lâm Tử Lam gọi, chẳng biết tại sao, lần này gọi điện thoại, Lâm Tử Lam cứ cảm thấy có cái gì đó, lúc trước gọi điện thoại cho Mặc Thiếu Thiên, cô hoàn toàn không có loại cảm giác này.

Mãi cho đến khi điện thoại được nhận, đầu óc Lâm Tử Lam loạn lên.

“A lô.” Điện thoại bên kia, truyền đến một giọng nữ êm ái.

Lâm Tử Lam sửng sốt, trong khoảng thời gi—an ngắn cho là mình gọi nhầm, vừa muốn nói xin lỗi, bên kia lại truyền tới tiếng nói, “Lâm tiểu thư?”

Nghe thế, Lâm Tử Lam mới xác định mình không có gọi nhầm, không ngờ, lại là giọng nói của Diệp An Nhiên.

Cô nhận điện thoại của Mặc Thiếu Thiên.

Lâm Tử Lam sững sờ chỉ chốc lát, sau đó mở miệng, “Là tôi, Mặc Thiếu Thiên đâu?” Lâm Tử Lam trực tiếp hỏi, đối với Diệp An Nhiên, cô không muốn nói quá nhiều lời.

“Anh ấy đang tắm, cô tìm anh ấy có chuyện gì không?” Diệp An Nhiên lại hỏi Lâm Tử Lam bằng giọng nói êm dịu, cho người ta cảm giác có gì đó mờ ám.

Cũng không biết là có phải cố ý hay không!

Tắm.

Lâm Tử Lam sững sờ chốc lát.

“Nếu như cô tìm anh ấy có chuyện muốn nói, tôi có thể đi gọi anh ấy nhận điện thoại!” Diệp An Nhiên nói.

“Không cần, không có chuyện gì, đã như vậy, không quấy rầy các người!” Lâm Tử Lam nói, nói xong liền trực tiếp cúp máy.

Nhìn sắc mặt của mẹ không được tốt, Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, sao vậy?”

“Không sao cả!” Lâm Tử Lam nói.

Nếu không sao như lời nói mẹ nói, sắc mặt cũng sẽ không là như thế này.

“Mới vừa rồi người nào nghe điện thoại vậy?” Hi Hi hỏi, mới vừa rồi Hi Hi loáng thoáng nghe được một chút, nhưng không nghe được toàn bộ.

Lâm Tử Lam không ngẩng đầu mà nói, “Diệp An Nhiên!”

Sắc mặt của Hi Hi lập tức biến đổi.

“Bọn họ ở chung một chỗ sao? Cô ta nhận điện thoại của cha? Cha đang làm gì?” Hi Hi cau mày, không vui hỏi.

“Cô ta nói, cha con đang tắm.” Lâm Tử Lam ngược mắt, lời nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì cũng làm cho người ta chết lặng.

Hi Hi, “.”

.

Mà bên kia, Diệp An Nhiên ngồi ở trên ghế sofa, nhìn cuộc gọi vừa kết thúc, nhếch miệng lên cười lạnh.

Nụ cười này, cùng với sự nhu thuận hằng ngày của cô, tưởng như là hai người.

Mặc Thiếu Thiên là của cô, điều này từ mấy năm trước đã là sự thật, cho nên, cô sẽ không cho phép bất luận kẻ nào cướp Mặc Thiếu Thiên đi!

Nghĩ tới đây, Diệp An Nhiên nhìn điện thoại di động, ngón tay mảnh khảnh nhanh chóng lướt trên điện thoại chọn lịch sử cuộc gọi, chuẩn bị xóa cuộc gọi do Lâm Tử Lam gọi tới.

Nhưng khi thấy tên hiển thị là Bảo bối, Diệp An Nhiên nhú mày một cái.

Bảo bối, Mặc Thiếu Thiên Tồn có Bảo bối?

Mới vừa rồi cô đoán đúng là Lâm Tử Lam gọi, hoàn toàn đó là do cảm nhận được, nhưng không ngờ tên hiển thị phía trên lại hiện hai chữ Bảo bối!

Diệp An Nhiên còn muốn nhìn xuống phía dưới, thì nghe tiếng bước chân lại gần, Diệp An Nhiên không còn suy tư nữa, vội vàng xóa cuộc gọi đó đi, sau đó để điện thoại lại trên bàn, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi vào, Diệp An Nhiên ngồi trên ghế sofa, tóc dài nhu xả ra, xem ra mỹ lệ không dứt.

“Đi thôi, anh đưa em về!” Mặc Thiếu Thiên nói, sau đó trực tiếp đi tới, tiện tay cầm điện thoại di động trên bàn lên.

“Có người gọi điện thoại cho anh không?” Mặc Thiếu Thiên thuận miệng hỏi.

Diệp An Nhiên lắc đầu một cái, “Em không biết!”

Mặc Thiếu Thiên cau mày, tiện tay mở điện thoại, hôm nay ra ngoài, anh quên mang theo, anh còn mong sẽ có người gọi điện thoại cho anh, nhưng sau khi mở ra, không có cuộc gọi nhớ nào.

Một cuộc cũng không có!

Sắc mặt Mặc Thiếu Thiên có chút không vui!

“Thiếu Thiên, sao vậy?” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Không có gì!”

Sau khi nói xong, anh cất điện thoại vào túi quần.

“Đi thôi, anh đưa em về!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Diệp An Nhiên gật đầu một cái, sau đó cùng Mặc Thiếu Thiên rời đi.

Ngồi ở trong xe, Diệp An Nhiên dòm ngó gò má Mặc Thiếu Thiên, nhìn anh, có chút không vui.

Là vì cái gì? Vì điện thoại sao?

Nghĩ tới đây, Diệp An Nhiên khẽ nhú mày, nhìn Mặc Thiếu Thiên, mở miệng, “Thiếu Thiên, cảm ơn anh đã cùng đi viếng cha với em!” Diệp An Nhiên nói.

Mặc Thiếu Thiên khởi động xe, nghe lời nói của Diệp An Nhiên, anh quay đầu lại nhìn cô, “Không có gì, nên làm!”

209. Chương 209: Mặc Tổng Cũng Tuyệt Hảo.

Nghĩ tới đây, Diệp An Nhiên khẽ nhú mày, nhìn Mặc Thiếu Thiên, mở miệng, “Thiếu Thiên, cảm ơn anh đã cùng đi viếng cha với em!” Diệp An Nhiên nói.

Mặc Thiếu Thiên khởi động xe, nghe lời nói của Diệp An Nhiên, anh quay đầu lại nhìn cô, “Không có gì, nên làm!” Lời nói tùy nhiên như vậy, nhưng hiện tại tâm tình Mặc Thiếu Thiên có chút không tốt, mắt thỉnh thoảng nhìn về phía điện thoại di động, nơi nào đó lại chậm chạp không có động tĩnh.

Nghe lời nói Mặc Thiếu Thiên, Diệp An Nhiên cười cười, cũng không có bỏ qua nào của Mặc Thiếu Thiên.

Suy nghĩ một chút, Diệp An Nhiên chợt cau mày, dùng một tay ôm bụng.

Động tác này tuy nhỏ, nhưng mà đối với người nhạy bén như Mặc Thiếu Thiên, cũng đủ để phát hiện.

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn cô, “Em làm sao vậy?”

Diệp An Nhiên cau mày, tay ôm bụng, dáng vẻ hình như rất không thoải mái, Mặc Thiếu Thiên thấy tình huống như thế, vội vàng dừng xe ở ven đường, sau đó nghiêng đầu sang nhìn Diệp An Nhiên, “Em làm sao vậy?”

“Bụng của em thật đau!” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, khuôn mặt xinh đẹp bây giờ đã vì đau đớn mà nhú mày.

“Anh đưa em đi bệnh viện!” Mặc Thiếu Thiên nói, sau đó định đánh tay lái.

“Không cần đâu!” Diệp An Nhiên lên tiếng ngăn cản.

Mặc Thiếu Thiên cau mày nhìn cô, Diệp An Nhiên quần bách mới chậm rãi mở miệng, “Thật ra thì, bởi vì bận rộn, nên buổi sáng em cũng chưa có ăn gì, cho nên hơi đau bao tử, ăn một chút gì là ổn thôi!” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc Thiếu Thiên giờ mới hiểu, nghĩ tới, buổi trưa hôm nay bọn họ cũng chưa ăn gì.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Chúng ta đi ăn cơm!”

Vì vậy, anh quay đầu xe.

Diệp An Nhiên cười, “Được!”

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên tìm một khách sạn gần đây để ăn cơm.

Ăn xong rồi đưa Diệp An Nhiên về nhà đã là mười một giờ đêm.

Mặc Thiếu Thiên về đến nhà, lúc đến khu chung cư, anh vốn là muốn đi xem mẹ con bọn họ, nhưng vừa tới lầu dưới, anh nhìn lên tầng lầu đã tắt đèn, lúc này Mặc Thiếu Thiên mới bỏ đi ý niệm này.

Anh bây giờ lại có chút không quen, một ngày không liên lạc với mẹ con họ, anh cảm thấy rất không quen!

Hơn nữa, một ngày nay, bọn họ cũng không có chủ động gọi cho anh một cú điện thoại, điều này làm cho Mặc Thiếu Thiên cảm thấy cực kỳ khó chịu!

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên lên nhà của mình.

Sau khi vào nhà, Mặc Thiếu Thiên đi tắm rửa một chút, điện thoại di động để lại ở trên bàn, sau khi đi ra, Mặc Thiếu Thiên cầm điện thoại lên nhìn, vẫn không có bất cứ động tĩnh gì.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, người phụ nữ này rõ là.

Để cho anh bất đắc dĩ lại không có cách nào!

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên càng thêm khó chịu, vì vậy, cầm điện thoại di động lên rồi đi tới ban công, lướt tới số điện thoại kia, Mặc Thiếu Thiên bấm nút gọi.

Suy nghĩ tới n loại chất vấn nhưng ở trong điện thoại lại truyền đến âm thanh máy móc, “Thật xin lỗi, số điện thoại này đã tắt máy.”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên im lặng triệt để rồi !

Mặc Thiếu Thiên rất bất mãn, thật rất muốn xông đi xuống, gõ vang cửa nhà của bọn họ!

Nhưng đó chỉ là ý nghĩ, lý trí đã chiến thắng hành động, Mặc Thiếu Thiên đứng ở trên ban công, nhìn về phía xa, khóe miệng nâng lên nụ cười khổ.

Mặc Thiếu Thiên, mày thế nhưng cũng có một ngày như hôm nay!

.

Ngày hôm sau.

Mặc Thiếu Thiên xuống nhà muốn đưa Lâm Tử Lam cùng đi làm, nhưng Lâm Tử Lam đã đi trước rồi.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, liền lái xe đi tới công ty.

Sau khi tới công ty, buổi sáng liền mở một cuộc họp sớm, đủ các loại sự tình, mãi cho đến mười giờ sáng, thì cuộc họp mới kết thúc.

Bên trong phòng làm việc, Lâm Tử Lam đem một tập tài liệu đưa cho Mặc Thiếu Thiên, vẫn mặt vẻ mặt nghề nghiệp như cũ, “Mặc Tổng, đây là toàn bộ nội dung của cuộc họp!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên nhận lấy, ngay cả nhìn cũng không nhìn, ngược lại anh nhìn Lâm Tử Lam, “Buổi sáng tại sao không đợi anh?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Lâm Tử Lam cười nói, “Mặc Tổng là người rất bận rộn, tôi tự mình đi xe taxi thì hơn!”

Nhìn Lâm Tử Lam cười, Mặc Thiếu Thiên cũng biết Lâm Tử Lam đang tức giận.

“Buổi trưa cùng ăn cơm đi, anh có chuyện muốn nói với em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Thật xin lỗi, Mặc Tổng, tôi đã có hẹn trước rồi!” Lâm Tử Lam vẫn nghề nghiệp như cũ nói, nhìn nét mặt Mặc Thiếu Thiên, hình như trừ quan hệ cấp trên và cấp dưới, thì ngoài ra, không nên có quan hệ gì khác.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, bá đạo nói, “Hủy bỏ!”

“Hủy không được.” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, nếu như không phải là hiểu rõ người phụ nữ này, anh nhất định sẽ tin lời cô nói..., nhưng bây giờ, xem cách cô cười, Mặc Thiếu Thiên mới biết Lâm Tử Lam tức giận.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Lâm Tử Lam.

Cuối cùng, Mặc Thiếu Thiên mở miệng trước, “Về ngày hôm qua.”

Mặc Thiếu Thiên mới mở miệng, điện thoại di động Mặc Thiếu Thiên lại vang lên, Mặc Thiếu Thiên thấy thật phiền phức.

Mà lúc này, Lâm Tử Lam mở miệng, “Tôi đi ra ngoài trước!”

Nói xong, Lâm Tử Lam xoay người đi ra ngoài.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam, cau mày, ngay sau đó, anh cầm điện thoại di động trên bàn lên, nhận điện thoại, “A lô.”

.

Lúc xế chiều, mọi người đang bận, lúc này, Lâm Tử Lam cùng Trần Mặc bị gọi vào phòng làm việc.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ, “Việc hợp tác với Vân Đức xảy ra chút vấn đề, có người tố cáo, bản thiết kế lần này, là sao chép của người khác!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Sao chép?” Trần Mặc cau mày, sau đó lập tức phủ định, “Không thể nào, bản thiết kế này là tôi cùng Lâm tiểu thư cùng nhau thiết kế, căn bản là không thể!”

Lúc bọn họ thiết kế, không có xem qua bất cứ bản thiết kế nào khác, làm sao có thể sao chép!

Mặc Thiếu Thiên cau mày, “Hiện tại chuyện này, tạm thời bị hoãn lại, còn không biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra, tôi phải đi xử lý, trong hai người, ai đi với tôi?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Tôi đi cho!” Trần Mặc mở miệng, bọn họ cũng đều biết, chuyện sao chép như vậy, nếu như có liên quan, thì vĩnh viễn đừng nghĩ đến việc tồn tại trong giới đá quý, bọn họ cũng đều biết tính chất nghiêm trọng của chuyện này.

“Hay là để tôi đi đi!” Lâm Tử Lam cũng mở miệng, “Tôi là thư ký Tổng Giám Đốc, lại là người phụ trách này lần, hãy để tôi đi cho!”

“Nhưng.”

“Trần Mặc, tôi tin tưởng bản thiết kế của chúng ta, sẽ không có vấn đề, hãy để tôi đi!” Lâm Tử Lam nói.

Trần Mặc nhìn Lâm Tử Lam, cuối cùng gật đầu một cái.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, sau khi quyết định, hai người cùng xuất phát.

.

Công ty Vân Đức.

Sau khi Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam tới, hai người vẫn đợi bên trong phòng họp.

Lâm Tử Lam nhìn những bản thiết kế kia, cau mày.

“Những thiết kế đó không phải do tôi cùng Trần Mặc thiết kế ra!” Lâm Tử Lam nhìn những bản thiết kế kia, sắc mặt đỏ bừng.

Vừa mới dứt lời, Mặc Thiếu Thiên cũng xác định không phải bản thiết kế của công ty, Tổng Giám Đốc Vân Đức cũng nhìn Lâm Tử Lam. “Lâm tiểu thư, cô đừng nói đùa, những thứ này đều là tôi trực tiếp tới MK để lấy đấy!” Tổng Giám Đốc Vân Đức nói.

Lâm Tử Lam nhìn những mẫu thiết kế kia, cực kỳ khẳng định, cô đem bản thiết kế để lên bàn, sau đó từ bên trong lấy ra mấy tờ, “Những thứ này không phải của tôi!” Lâm Tử Lam hết sức khẳng định.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, “Chuyện gì đã xảy ra?”

Lâm Tử Lam lấy những mẫu thiết kế ra cho Mặc Thiếu Thiên xem, “Đây không phải là sao chép, đây hoàn toàn chính là rập khuôn, hơn nữa, đây cũng không phải là phong cách thiết kế của tôi!” Lâm Tử Lam nói gần từng chữ.

Mặc Thiếu Thiên sau khi nhận lấy, lấy ra mấy tờ cùng với mẫu thiết kế của Lâm Tử Lam đối chiếu một chút, phong cách rất bất đồng, sau khi thấy, Mặc Thiếu Thiên mi tâm nhíu lại.

Rất rõ ràng, bản thiết kế đã có người đánh tráo rồi.

Hơn nữa chỉ đánh tráo mấy mẫu Lâm Tử Lam thiết kế, lấy đi mấy tờ và đổi lại mấy tờ.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Tổng Giám Đốc Vân Đức, “X Tổng, chuyện này chắc là hiểu lầm, tôi sẽ sớm điều tra việc này!” Mặc Thiếu Thiên nói.

X Tổng cũng không phải là một người không nói lý lẽ, hơn nữa lần này có thể cùng MK hợp tác, Vân Đức cũng ôm lấy kỳ vọng rất lớn.

“X Tổng, tôi không biết tại sao lại xảy ra việc này, nhưng thiết kế hệ liệt lần này, tôi còn có lưu bản thảo, nếu như ông không tin lời tôi nói, tôi có thể lập tức đưa tới cho ông xem qua!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe Lâm Tử Lam nói thế, mọi người còn có ai không tin?

X Tổng thật thường thức cách đối nhân xử thế của Lâm Tử Lam, ông cười, “Tôi đương nhiên tin tưởng Lâm tiểu thư!”

“Nếu là hiểu lầm, thì gỡ bỏ được là tốt rồi, vậy được rồi, cô mau sớm đưa tới, tôi rất muốn thưởng thức những mẫu thiết kế của Lâm tiểu thư!” X Tổng nói tiếp.

Lâm Tử Lam gật đầu cười, “Cám ơn X Tổng, tôi sẽ sớm gửi tới cho ông!” Lâm Tử Lam nói.

Vì vậy, chuyện này cứ quyết định như vậy.

Chỉ là, trong lòng mỗi người biết rõ, chuyện này, có người trung gian giở trò.

Lâm Tử Lam biết, Mặc Thiếu Thiên cũng biết.

Chỉ là Lâm Tử Lam không biết, đây là do ai làm, là ai muốn hại cô như vậy.

Đi ra khỏi phòng họp, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam đi vào thang máy.

“Chuyện này, anh sẽ điều tra!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Bản thiết kế, lúc Lâm Tử Lam giao cho Mặc Thiếu Thiên, vẫn để ở phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên, sau đó đi giao cho tập đoàn Vân Đức, nếu như ở công ty có người động tay động chân, Mặc Thiếu Thiên chắc chắn sẽ tra ra được.

Lâm Tử Lam cũng không muốn làm lớn chuyện, “Tôi chỉ muốn chứng minh là tôi trong sạch, thế là được rồi!”

Không phải là cô không muốn truy cứu, Lâm Tử Lam chẳng muốn đi giày vò những chuyện này, nhưng là nếu như một khi bị Lâm Tử Lam biết được, cô tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay.

Mặc Thiếu Thiên liếc mắt nhìn Lâm Tử Lam, không có nói gì.

Ngay vào lúc này, đèn ở bên trong tự nhiên tắt mất, thang máy cũng ngừng lại.

Lâm Tử Lam cùng Căn Mặc Thiếu Thiên sững sờ, Mặc Thiếu Thiên là người đầu tiên phản ứng kịp.

“Thang máy hư rồi!” Mặc Thiếu Thiên nói một câu, sau đó đi tới trước mặt, bấm nút trên thang máy, muốn báo cho người ta biết thang máy đã bị hư, nhưng không ngờ, nhấn tới mấy cái, cũng không có phản ứng.

“Thật mẹ nó kém cỏi!” Mặc Thiếu Thiên nói một câu, so với MK, kém xa!

Có thể thấy được, bây giờ công ty, an toàn vĩnh viễn đều là số một!

Lâm Tử Lam đứng ở bên trong thang máy, cũng cảm thấy, có chút kém cỏi, những việc như thế này chỉ xuất hiện trong những phim thần tượng được chiếu trên TV thôi.

Lâm Tử Lam cảm thấy, phim cũng rất có liên quan tới cuộc sống a!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác, không gian trong thang máy vốn không lớn, hiện tại lại tối sầm, mà chiều cao của Mặc Thiếu Thiên, đem che cả người Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam đột nhiên cảm thấy, không gian trong thang càng ngày càng nhỏ.

“Hiện tại chỉ có thể đợi nhân viên phát hiện!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam dựa vào phía sau, gạt đầu một cái, ánh mắt di chuyển, không nhìn thẳng vào con người Mặc Thiếu Thiên.

Vốn là phải mắc kẹt trong thang máy, là một chuyện rất phiền não và làm cho người ta phát điên đi, mà bây giờ, Mặc Thiếu Thiên tựa hồ có cảm giác cũng không tệ lắm.

Hơn nữa nhìn nét mặt Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy rất không tệ.

Mắc kẹt trong thang máy lúc này, có thể làm rất nhiều chuyện.

Lâm Tử Lam cảm thấy Mặc Thiếu Thiên trầm mặc, nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn thẳng vào con người Mặc Thiếu Thiên, “Anh cười cái gì?” Lâm Tử Lam hỏi.

Mặc Thiếu Thiên bước tới chỗ Lâm Tử Lam, “Lâm Tử Lam, em không cảm thấy trong khoảng thời gian này, chúng ta chung đụng, ông trời đã để cho chúng ta nhất định phải làm chuyện gì đó sao?” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam cau mày, nhìn anh, “Chuyện gì?”

Nhìn dáng vẻ cảnh giác của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên tà mị cười một tiếng, bóng dáng cao lớn, bao phủ người Lâm Tử Lam.

“Lâm Tử Lam, anh không biết em gọi điện thoại cho anh!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, đưa mắt nhìn trên người của cô.

Lâm Tử Lam biết Mặc Thiếu Thiên nói cái gì, nghe được anh nhắc tới đề tài này, Lâm Tử Lam cũng không biết nên nói cái gì.

“Bảo bối đã nói cho anh biết!” Mặc Thiếu Thiên nói, “Anh chỉ là cùng Diệp An Nhiên đi tới nghĩa trang, lúc đi anh quên mang điện thoại di động theo, khi về, thì anh đi thay đồ, là cô ấy bắt máy, anh không biết!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam sửng sốt, không ngờ Mặc Thiếu Thiên lại giải thích với cô.

Nhìn Lâm Tử Lam không trả lời, Mặc Thiếu Thiên mi tâm hơi nhíu, “Anh với cô ấy không có làm gì, không có tắm, cũng không có lên giường!!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, nói gần từng chữ.

Lâm Tử Lam không nghĩ tới việc Mặc Thiếu Thiên sẽ giải thích, hơn nữa giải thích triệt để thế này, rõ ràng như thế, trong khoảng thời gian ngắn, không biết nên nói gì.

Suy nghĩ một chút, Lâm Tử Lam nhìn anh, “Mặc Tổng, điều này không liên quan đến tôi, thật ra thì, anh không cần thiết phải giải thích!”

Nghe lời nói Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cau mày, “Cái gì gọi là không cần thiết phải giải thích?”

“Mặc Tổng, là do anh không xử lý tốt vấn đề tình cảm, tôi cũng không muốn đem mình dính líu vào chuyện đó!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, biết Lâm Tử Lam vẫn còn hiểu lầm, “Lâm Tử Lam, ý tứ anh đối với em, em nên biết rõ!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói.

Lâm Tử Lam nhìn anh, vừa muốn mở miệng nói gì đó, thang máy đột nhiên chao đảo một cái, rơi xuống một đoạn, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam không có chuẩn bị, cả người chao đảo theo, Lâm Tử Lam

mang giày cao gót, thiếu chút nữa là ngã xuống, mà lúc này đây, Mặc Thiếu Thiên vươn tay, đem cả người cô lại gần hơn trước ngực của mình, dùng thân thể chống đỡ lấy cô.

“Em làm sao vậy?” Mặc Thiếu Thiên lo lắng nhìn cô hỏi.

Mặc dù ánh đèn trong thang máy không phải rất sáng, nhưng Lâm Tử Lam vẫn có thể nhìn đến gương mặt yêu nghiệt của Mặc Thiếu Thiên, còn có cặp con ngươi lo lắng kia.

“Không có việc gì!” Lâm Tử Lam lắc đầu.

Mà lúc này, thang máy bắt đầu ‘ầm’ một tiếng, cả người Lâm Tử Lam chao đảo, hoàn hảo để Mặc Thiếu Thiên ôm cô, cô mới không ngã, thang máy bắt đầu rơi xuống, rất nhanh.

Bọn họ cũng rất rõ, thang máy có vấn đề, hơn nữa, nhân viên làm việc cũng không biết.

Nếu như thang máy cứ rơi xuống như vậy, hoặc là xảy ra vấn đề gì, thì sinh mạng của bọn họ sẽ bị nguy hiểm!

210. Chương 210: Liệu Minh Cứu Lâm Tử Lam.

Bọn họ cũng rất rõ, thang máy có vấn đề, hơn nữa, nhân viên làm việc cũng không biết.

Nếu như thang máy cứ rơi xuống như vậy, hoặc là xảy ra vấn đề gì, thì sinh mạng của bọn họ sẽ bị nguy hiểm!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên ôm Lâm Tử Lam, chờ đợi một thời khắc.

Sống ở một cuộc sống toàn trên mũi dao, Mặc Thiếu Thiên gặp phải chuyện như vậy, anh chẳng phải sợ, chỉ là hôm nay bên cạnh còn có nhiều hơn một người phụ nữ, Mặc Thiếu Thiên lần đầu tiên cảm thấy khẩn trương!

Thang máy cấp tốc rơi xuống, cả người giống như là rơi lơ lửng trong không, vĩnh viễn không biết khi nào có thể chạm đất, ngay tại lúc này trong thâm tâm rất muốn có một bàn tay vô hình nào đó giữ lại, Lâm Tử Lam nắm y phục Mặc Thiếu Thiên, mặc dù lòng se thắt quặn đau, nhưng cô vẫn cố gắng để bình tĩnh lại.

Bỗng ‘ầm’ một tiếng, không biết thang máy bị đập ở nơi nào, liền dừng lại.

Bên trong thang máy, có một khắc yên tĩnh kia, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên nhìn chung quanh.

Nhìn thang máy không tiếp tục rơi xuống nữa, Mặc Thiếu Thiên dần dần buông Lâm Tử Lam ra.

Hình như, không chỉ là sự cố đơn giản như vậy.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, bọn họ cũng ý thức được rằng không thể đợi rồi, nếu không thì chỉ có một con đường chết đang đợi họ đi mà thôi!

Mặc Thiếu Thiên xoay người, nhấn đèn cấp cứu, nhưng không phản ứng chút nào.

Mặc Thiếu Thiên đập cửa.

Quay đầu lại nhìn Lâm Tử Lam, “Chúng ta không thể ngồi mà đợi chết được, nhất định phải nghĩ cách đi ra ngoài!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Đi ra ngoài như thế nào đây?”

Hai người cơ hồ trong thang máy cũng không dám lộn xộn, bởi vì bọn họ không biết lúc nào thì thang máy sẽ rơi xuống tiếp.

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, ngẩng đầu nhìn bốn phía, nếu như từ trần thang máy mà đi ra ngoài, anh có thể rất dễ dàng đi ra, nhưng Lâm Tử Lam, thì chưa chắc.

Bởi vì một khi mở ra, chốt mở an toàn liền khiến cho thang máy bắt động.

Nếu như ngoài ý muốn, thì thang máy đột nhiên sẽ khởi động làm cho người ta mất đi thăng bằng, bên trong tối đen như mực, rất dễ dàng bị điện giật hoặc trật chân té, hơn nữa, có thể sẽ từ phía trên té xuống mà chết!

Anh có thể, nhưng tuyệt đối không thể để Lâm Tử Lam liều lĩnh nguy hiểm như vậy!

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một biện pháp!

Chính là mở cửa, từ nơi này đi ra ngoài.

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên cũng không muốn đợi thêm nữa.

Trực tiếp cởi bỏ áo khoác.

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Anh định làm gì vậy?”

Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại, nhìn cô, “Đi ra ngoài!”

“Đi ra ngoài như thế nào?” Lâm Tử Lam hỏi, bốn phía đều là phong bế, bọn họ thế nào đi ra ngoài đây

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Như thế này, sau khi anh mở cửa thì em leo từ nơi đó đi ra!”

“Mở cửa?” Lâm Tử Lam kinh ngạc nhìn anh.

Mặc Thiếu Thiên cười, “Thế nào? Không tin anh?”

“Không phải không tin, chỉ là quá nguy hiểm!” Lâm Tử Lam nói.

“Cô nương, không ra, thì không ai phát hiện chúng ta, đến lúc đó thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, lúc này, Mặc Thiếu Thiên đã cởi nút áo ra, cởi áo khoác ném xuống sàn.

Lâm Tử Lam nhìn anh, cau mày.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi tới, nhìn cửa thang máy, suy nghĩ một chút, tay chạm vào cửa, sau đó liền chuẩn bị bắt đầu.

Lâm Tử Lam trước còn có chút lo lắng, thoát nhìn thân thể Mặc Thiếu Thiên gầy gò, không ngờ hơi sức của anh rất lớn.

Mặc Thiếu Thiên dùng sức lấy tay đẩy cửa, gân xanh trên cánh tay cũng hiện lên, gương mặt yêu nghiệt cũng bởi vì dùng sức mà biến sắc.

Lâm Tử Lam ở một bên nhìn, có chút lo lắng, cứ đứng lo lắng chi bằng lên giúp một tay.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, không biết nên nói gì, tiếp tục dùng lực mở cửa.

Vậy mà lúc này, không biết vì sao, thang máy chợt nhúc nhích, Lâm Tử Lam không chú ý tới, nên cô đụng phải đầu vào thang máy.

Mặc Thiếu Thiên thấy vậy, nghiêng đầu sang nhìn cô, lo lắng hỏi, “Em làm sao vậy?”

Lâm Tử Lam lắc đầu, nỗ lực chịu đựng đau đớn, “Không có việc gì!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, rất lo lắng, nhưng anh không thể nới lực, một khi buông ra, thì khó có thể có sức lực như bây giờ, Mặc Thiếu Thiên nhẫn nhịn, tiếp tục dùng lực mở cửa.

Lúc này, cửa rốt cuộc từ từ hở ra một đường, cuối cùng Mặc Thiếu Thiên dùng sức, đẩy cửa xuống.

Cũng không biết đây là nơi nào, nhưng lại có một khoảng cách.

Cửa mới vừa bị đẩy ra, Mặc Thiếu Thiên quay đầu, nhìn Lâm Tử Lam, “Như thế nào?”

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Tôi không sao!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Anh đẩy em lên!”

Hiện tại, bọn họ không để ý chỗ này là chỗ nào, bởi vì bọn họ không biết khi nào thang máy còn rơi xuống nữa.

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Vậy còn anh?”

“Em lên đi, anh tự có cách! !” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, ánh mắt tràn đầy tin tưởng, cô gật đầu một cái, sau đó đi tới.

Bởi vì cô mang giày cao gót nên không tiện lắm, Lâm Tử Lam cởi giày ra, đi tới, Mặc Thiếu Thiên xem ra gầy gò, nhưng hơi sức thật rất lớn, anh dùng lực nâng người Lâm Tử Lam, sau đó đẩy lên.

Lúc này, cũng không kịp nghĩ nhiều, Lâm Tử Lam dùng sức bò lên.

Mặc dù nhếch nhác, nhưng sinh mạng là quan trọng hơn, Lâm Tử Lam cuối cùng cũng bò lên được.

Cô mới vừa ra ngoài, xoay người nói với Mặc Thiếu Thiên, “Tôi kéo anh!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, thấy cô an toàn, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười, “Lâm Tử Lam, vóc người của em thật không tệ!”

Đến lúc nào rồi mà Mặc Thiếu Thiên còn có tâm tình đùa giỡn.

Lâm Tử Lam không để ý đến, sau đó bò tới cửa thang máy nhìn anh nói, “Mặc Thiếu Thiên, đưa tay cho tôi!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên cười, sau đó vươn tay, hai người mới vừa cầm tay nhau, bỗng thang máy rung chuyển, sau đó bắt đầu rơi xuống.

Lâm Tử Lam cả kinh, nắm tay Mặc Thiếu Thiên kêu một câu, “Mặc Thiếu Thiên!”

Hiển nhiên, Mặc Thiếu Thiên cũng không ngờ sẽ như thế, nhưng anh là người phản ứng đầu tiên, nhìn Lâm Tử Lam kêu, “Buông tay!”

“Không!”

Nhưng một giây kế tiếp, Mặc Thiếu Thiên lại không nói gì, trực tiếp buông lỏng tay Lâm Tử Lam ra.

Lâm Tử Lam trợn to hai mắt, không thể tin được một màn này.

Thang máy rơi xuống.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, con người từ từ hội tụ trở nên u ám, ánh mắt kia hình như có vô số lời nói muốn nói, lại không thể nói gì.

Mà Lâm Tử Lam, nằm ở cửa thang máy, nhìn Mặc Thiếu Thiên trong thang máy đang nhanh chóng rơi xuống trong bóng đêm.

Một khắc kia, lòng của Lâm Tử Lam, hình như bị cái gì đó hung hăng ngăn chặn, cái gì cũng đều không nói ra được!

Lâm Tử Lam không phải là người hèn yếu, lúc này cô nghĩ không phải là khổ sở, không phải là khóc, mà là đi tìm người cứu anh!

Cô lập tức từ dưới đất bò dậy, đi báo cho công ty bọn họ, sau đó tìm tới bộ phận sửa chữa, bọn họ liền tiến hành sửa gấp.

Lâm Tử Lam đứng ở bên ngoài thang máy chờ, nhìn bọn họ xử lý, Lâm Tử Lam có cảm giác mỗi một phút đều là khẩn trương, là đau khổ!

Nghĩ đến mới vừa rồi một màn kia, trong lòng của cô đã nói không ra lời.

Nếu như Mặc Thiếu Thiên bởi vì cô mà xảy ra chuyện.

Loại nếu như này, Lâm Tử Lam không dám nghĩ tới!

Lúc này, có một người hô lên, “Mở được rồi!”

Lâm Tử Lam đột nhiên ngẩng đầu lên, chỉ thấy Mặc Thiếu Thiên từ bên trong đi ra, anh mặc áo sơ mi trắng, quần tây màu đen, mặc dù trên người có vết bẩn, nhưng vẫn không giấu được khí chất cao quý trên người của anh, còn có vẻ tài năng nữa.

Lâm Tử Lam nhìn anh, trong nháy mắt cũng không biết tại sao, muốn nói cái gì đó cũng nói không ra được, chỉ có thể nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên hiên ngang đi ra, lúc thấy Lâm Tử Lam, anh ‘bay’ thẳng đến chỗ cô, nhìn cô cười.

Lâm Tử Lam đứng tại chỗ, nhìn Mặc Thiếu Thiên, cổ họng bị ngăn lại, không biết nên nói gì.

“Anh.”

Mặc Thiếu Thiên nhếch môi, “Thế nào? Nhìn thấy anh bất ngờ vậy sao? !” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam cười hỏi.

Lâm Tử Lam nên nói cái gì đây?

“Anh nói rồi, anh sẽ không dễ dàng chết đi như vậy, vận số của anh cũng không tệ lắm, ngay tới phút chót cũng gắng gượng mà vượt qua!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tỷ lệ như vậy, cơ hồ hiếm có a!

Không thể không nói, vận số Mặc Thiếu Thiên thật tốt!

Lâm Tử Lam nhìn anh, không biết nên nói gì, ánh mắt đảo qua, liền thấy cánh tay Mặc Thiếu Thiên, “Anh bị thương?”

Mặc Thiếu Thiên lúc này mới giơ cánh tay lên, nhìn vết cắt trên cánh tay mình, “Không cần thận nên bị thương!”

Lâm Tử Lam nhìn anh, vừa muốn mở miệng nói gì đó, thì lúc này, Tổng Giám Đốc Vân Đức đi tới, “Mặc Tổng, Lâm tiểu thư, thành thật xin lỗi, không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, rất xin lỗi, để cho hai người bị kinh sợ!” Tổng Giám Đốc Vân Đức thấy Mặc Thiếu Thiên, nói liên tiếp.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn ông, mặc dù trên người dơ dáy bẩn thỉu, nhưng vẫn không ảnh hưởng được đến phần khí thế trên người của anh.

“Ngoài ý muốn mà thôi, không có ai nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy, X Tổng không nên tự trách!” Mặc Thiếu Thiên độ lượng cười nói.

Tổng Giám Đốc Vân Đức gật đầu liên tục, bày tỏ sự áy náy, sau đó đi tới chỗ văn bộ

phận sửa chữa, “Làm sao lại xảy ra chuyện như vậy? Thang máy không phải vừa mới duy trì xong sao?” X Tổng hỏi.

Nhân viên bộ phận sửa chữa nhìn Tổng Giám Đốc Vân Đức, chuyên nghiệp nói, “Mới vừa duy trì qua, tất cả đều bình thường, chỉ là giống như đã có người động đến hệ thống phanh khẩn cấp!” Người bên bộ phận sửa chữa nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam liếc nhìn nhau, hai người không nói gì.

Tổng Giám Đốc Vân Đức nghe thế, sắc mặt biến hóa, không thể nghĩ đến đáp án là như vậy, ông nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc Tổng, chuyện này tôi sẽ điều tra rõ, anh xem, có cần báo cảnh sát không?”

Mặc Thiếu Thiên cười một tiếng, “X Tổng, không cần đâu, chỉ là một chút chuyện mà thôi, chớ khẩn trương!”

Mặc Thiếu Thiên nói tiếp, “Về sau cần phải chú ý nhiều hơn!”

Tổng Giám Đốc Vân Đức gật đầu liên tục, “Mặc Tổng, anh yên tâm, chuyện này tôi nhất định sẽ tra cho rõ đây!”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, không có nói gì nữa, vậy mà lúc này, Tổng Giám Đốc Văn Đức cho người đưa Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam đến bệnh viện.

Cho dù hai người nói không có việc gì, thì cũng muốn đi bệnh viện kiểm tra một phen.

211. Chương 211: Mặc Tổng Cường Chế Yêu!

Bên trong bệnh viện.

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên cũng theo lệ kiểm tra một phen.

Lâm Tử Lam không có chuyện gì, chỉ là trên trán bị thương một chút, ngoài ra không có vấn đề gì, ngược lại Mặc Thiếu Thiên, từ trên người anh kiểm tra có vài nơi bị thương, nhưng Mặc Thiếu Thiên một câu cũng không nói, nghiêm trọng nhất chính là chỗ cánh tay, một vết thương rất dài, cần khâu trùng và khâu vết thương lại.

Lần này, Mặc Thiếu Thiên không có phản ứng, ngoan ngoãn mà ngồi im để bác sĩ khâu vết thương, cả quá trình, bởi vì không có tiêm thuốc tê, Lâm Tử Lam ở một bên đứng nhìn, tuy rằng là như thế, nhưng Mặc Thiếu Thiên không có rên rỉ gì, ngược lại là Lâm Tử Lam, cô nhìn, trong lòng cảm giác nói không ra lời.

Cô nhìn, cảm giác rất đau!

Mặc Thiếu Thiên ngay cả một âm thanh nhỏ cũng không phát ra!

Mặc Thiếu Thiên bị thương như vậy, tất cả đều là vì cô!

Sau khi khâu vết thương rồi băng bó xong, bác sĩ lui ra ngoài, bên trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người là Lâm Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên.

Bầu không khí như vậy, rất lúng túng.

Nhất là sau khi trải qua sự sống chết như vậy, không khí càng thêm lúng túng thêm.

“Như thế nào? Đau không?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, lo lắng hỏi.

Nếu như Lâm Tử Lam nhớ không lầm, đây là lần thứ ba Mặc Thiếu Thiên cứu cô rồi.

Nhưng lần này, đã để cho cô rung động nhất, và cũng đã để cho nhất cô đau lòng nhất!

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn Lâm Tử Lam, vốn là đau, nhưng lúc nghe được giọng nói nhu nhu thăm hỏi từ trong miệng Lâm Tử Lam phát ra, anh thấy không đau nữa.

“Vì giọng nói của em, anh liền hết đau!” Mặc Thiếu Thiên hài hước cười nói.

Lâm Tử Lam nhìn anh, không ngờ lúc này, anh còn có tâm tình nói đùa.

“Còn có thể nói đùa, xem ra anh thật không đau!” Lâm Tử Lam nhìn anh nói, anh có thể nói đùa, chứng minh mình không có chuyện gì, lòng Lâm Tử Lam cũng dịu bớt sự lo lắng.

“Ai nói, rất đau!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói, sau đó khẽ nhíu mày, làm ra dáng vẻ rất đau.

Lâm Tử Lam nhìn anh, cũng không biết anh đau như thế nào, cô lập tức đứng dậy, “Em đi tìm bác sĩ cho anh!”

Lâm Tử Lam vừa muốn đứng dậy, Mặc Thiếu Thiên chợt bắt được tay của cô, “Không cần!”

Lâm Tử Lam quay đầu lại, nhìn anh.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn cô, bị thương như thế này, Mặc Thiếu Thiên vẫn có thể chịu đựng được.

Anh nhìn Lâm Tử Lam, trông mắt thâm u, “Anh hiện tại chỉ muốn nhìn em!”

“Em chỉ đi kêu bác sĩ, cũng sẽ không đi mất!” Lâm Tử Lam nhìn anh nói.

Mặc Thiếu Thiên n không có trả lời, ngược lại nhìn Lâm Tử Lam, “Không tức giận?”

Tức giận? Cô còn tâm tình để tức giận sao? Mới vừa trải qua chuyện như vậy, tất cả sự tức giận đều là ‘phù vân’ rồi.

“Em có tác phong như vậy sao? Mặc Tổng anh liệu mình cứu em, em lại tức giận, thì có vẻ có chút quá không biết điều rồi!” Lâm Tử Lam nhìn anh nói.

Mặc Thiếu Thiên cười, “Xem ra, em còn có chút lương tâm!”

Lâm Tử Lam im lặng.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Lâm Tử Lam, thật ra thì, em ghen sao? !” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói, là câu hỏi, nhưng giọng điệu lại mang sự chắc chắn.

Lâm Tử Lam không ngờ Mặc Thiếu Thiên nói như vậy, cô cũng không có vẻ khấn trương, trải qua một khắc kích thích kia, Lâm Tử Lam cảm thấy, cái gì cũng có thể bình phục lại.

Lâm Tử Lam nhìn anh, cũng không có trả lời thẳng câu hỏi của anh, ngược lại nói, “Em ưa ăn nước tương!”

Có thể nói giỡn, Mặc Thiếu Thiên cũng biết Lâm Tử Lam không tức giận nữa.

Anh đưa tay nắm lấy tay Lâm Tử Lam, trong lòng cảm thấy không khỏi thực tế, “Em thích ăn gì anh đều không có ý kiến, nhưng em không thể phủ nhận, em ghen!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói gần từng chữ, sau khi nghĩ thông suốt cái này, thật ra trong lòng Mặc Thiếu Thiên có một chút hả hê!

Lâm Tử Lam nhìn anh, chẳng biết tại sao, không ngờ trong lòng lại không phản đối, không tiếp tục phủ nhận nữa.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nắm chặt tay Lâm Tử Lam, nhìn cô, vẻ mặt rất nghiêm túc mà hỏi, “Em biết trong một khắc kia, anh đã nghĩ cái gì không?”

Lâm Tử Lam cũng không có phản đối động tác kia của Mặc Thiếu Thiên, cứ như vậy bị anh nắm tay, hỏi ngược lại, “Nghĩ cái gì?”

“Lúc đó anh nghĩ, nếu như anh chết rồi, thì cũng có thể khiến cả đời này em không quên được anh!” Mặc Thiếu Thiên bá đạo mà nói, ánh mắt tĩnh mịch, tựa như nghiêm túc, tựa như vô lại.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, im lặng!

Mẹ kiếp, lời này, cũng chỉ có Mặc Thiếu Thiên có thể nói ra , bá đạo như vậy lại còn biến thái.

Lâm Tử Lam thật rất muốn bác bỏ đi a ! ! !

Chỉ có người biến thái mới có ý tưởng biến thái này!

Chỉ là đây chính là Mặc Thiếu Thiên, yêu thì yêu bá đạo, mãnh liệt, thật ra thì mỗi người đều không hi vọng đối phương quên mình, đây mới là bản tính của con người Mặc Thiếu Thiên!

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Mặc Tổng, ý nghĩ của anh, còn có thể biến thái hơn không!”

“Em muốn anh có ý nghĩ biến thái hơn sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô cười, hỏi ngược lại.

Lâm Tử Lam phát hiện, cùng Mặc Thiếu Thiên đấu khẩu, hoàn toàn là thất bại!

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Cho nên, Lâm Tử Lam, em không cảm thấy lần này, là trời cao đã cho chúng ta một cơ hội sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

Lâm Tử Lam làm bộ u mê, không hiểu, “Cơ hội gì?”

“Đừng giả bộ ngốc nữa, nếu không thì anh sẽ dùng hành động để nhắc nhở em!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói gần từng chữ.

Lâm Tử Lam , nhìn anh, “Anh bây giờ còn có thể cử động sao?”

Ánh mắt này, giọng điệu này, xem Mặc Thiếu Thiên, ở phương diện kia hoàn toàn là không được!

Mặc Thiếu Thiên lập tức nhìn cô, “Anh bị thương chỉ một cánh tay mà thôi, những vấn đề khác hoàn toàn không có vấn đề, em cần thử một chút phải không?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi ngược lại.

Lâm Tử Lam lặng yên, được rồi!

“Mặc Tổng, anh khi nào thì muốn thử vật đó rồi hả? Anh không phải vẫn luôn rất tin tưởng mình sao?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi ngược lại.

“Vật này, thỉnh thoảng sẽ phải lấy ra dùng một chút, dụ dỗ phụ nữ, nên phải quản dụng nhất rồi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam nhìn anh, im lặng.

“Như thế nào? Có đồng ý hay không?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi, giọng nói cực kỳ khó chịu.

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Mặc Tổng, cái này có được coi là bức người đi vào khuôn khổ không?”

“Nếu như mà anh muốn bức người đi vào khuôn khổ như lời em đã nói, thì đã sớm đem em đặt lên giường, muốn em vô số lần rồi!” Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói.

“Anh cho em biết, em đồng ý thì tốt, còn không đồng ý cũng phải đồng ý!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam đưa ra lời cảnh cáo, làm ra dáng vẻ, cô dám nói không đồng ý, anh liền lập tức nhào lên, hung hăng muốn cô, đến lúc đó không đồng ý cũng phải đồng ý!

Nhìn tình hình thế này, Lâm Tử Lam còn có thể cự tuyệt sao?

Mặc Thiếu Thiên, em gái anh, trên thế giới này có rất nhiều cách để theo đuổi phụ nữ như vậy, nhưng anh tới bây giờ vẫn chưa có làm qua!

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô cũng không phải là người kiêu cách, suy nghĩ một chút, cười.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô.

“Để cho em đồng ý cũng được, nhưng Mặc Thiếu Thiên, em nói rồi, em chỉ muốn anh toàn tâm toàn ý, anh bên ngoài hoa hoa thảo thảo những thứ kia, thì nên để ý cho tốt!” Lâm Tử Lam nhìn anh nói, “Em không muốn nghe được đủ các loại tin tức đào hoa của anh!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên nguyên bản còn cau mày, nhưng nghe những lời Lâm Tử Lam nói, lại nhếch môi cười.

Trước kia, chưa bao giờ có người phụ nữ nào dám yêu cầu anh như vậy, đối với anh mà nói, chỉ là gặp dịp thì chơi mà thôi.

Vậy mà hôm nay, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy yêu cầu như thế, lại làm cho anh cảm thấy thỏa mãn.

Đúng, chính là thỏa mãn!

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Lâm Tử Lam, không ngờ em có bản năng chiếm giữ mãnh liệt như thế a!” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói.

“Đây gọi là một yêu cầu bình thường, Mặc Thiếu Thiên, nếu như anh làm không được, cũng không cần tới làm phiền em!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên nhếch môi, nhìn cô cười, “Anh có thể đồng ý với em, nhưng, em cũng phải đồng ý với anh một chuyện!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam nhìn anh, nghiêm trang, “Chuyện gì?”

“Cho đủ phúc lợi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Phúc lợi gì?” Lâm Tử Lam trong khoảng thời gian ngắn không hiểu rõ lời anh nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, cười yêu nghiệt như vậy, sau đó nhàn nhạt khắc ra hai chữ, “Tính phúc!” (Thanh Dâng: Cái gì cũng nói ra miệng được, haizz....)

Lâm Tử Lam lúc này mới phản ứng được, cảm tức nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó một quyền vung lên trên người của anh, “Sắc lang!”

Mặc Thiếu Thiên bỗng nhúc nhích, cau mày, ”ơnh” một tiếng, thoát nhìn rất đau.

Lâm Tử Lam nhìn anh, quên mất trên người anh có vết thương, lập tức nhìn anh, “Anh làm sao vậy, rất đau sao?”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, cau mày, “Em muốn muơ sát chồng à?”

Nghe lời anh nói, Lâm Tử Lam lườm anh một cái, sau đó cười cứng ngắc, “Đây là sự trừng phạt đối với tình trườg lên não của anh! !”

“Đây là ý tưởng bình thường của một người đàn ông bình thường, Lâm tiểu thư, cái này em không thể bóp chết được!” Mặc Thiếu Thiên phân biệt, thật đúng là, đàn ông bất loạn nghĩ, trở mã không bình thường!

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Vậy anh cũng không tránh khỏi quá bình thường một chút!”

“Điều này nói rõ năng lực anh tương đối mạnh, Lâm tiểu thư, em phải cảm thấy tính phúc? Em về sau liền có phúc lợi lớn!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, vô lại mà cười cười hỏi.

Lâm Tử Lam tính toán, không hề cùng anh tiếp tục cái vấn đề này nữa, nói thế nào đi nữa, thì đều là cô chịu thua thiệt a a a!

Lâm Tử Lam vừa muốn xoay người, Mặc Thiếu Thiên chợt bắt được tay của cô, Lâm Tử Lam cau mày, quay đầu lại, Mặc Thiếu Thiên lại kéo tay của cô đặt ở trên ngực của anh, nơi trái tim đang đập.

Lâm Tử Lam cảm nhận trên ngực anh truyền tới nhiệt độ, khe nhứ mày, không hiểu nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, nghiêm nghị, “Nơi này, sẽ không có người khác! Trừ em ra!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc Thiếu Thiên tòng không phải là người có thể nói những lời nói tuyệt hảo, có lẽ là Mặc Thiếu Thiên mà nói như thế sẽ buồn nôn mất, nhất là những lời tuyệt hảo.

Mặc dù không duy mỹ như vậy, nhưng, đối với Lâm Tử Lam mà nói, cũng là một cam kết tốt đẹp nhất.

Có lẽ, Cảnh Thần nói rất đúng.

Một người đàn ông, không nên nhìn về quá khứ, cũng không nên nhìn về tương lai, mà là nhìn đến hiện tại họ đang làm gì.

Nếu như một người đàn ông bởi vì một người phụ nữ mà từ bỏ những thói xấu, đây mới là điều đáng trân trọng!

Lâm Tử Lam nghĩ tới, có lẽ những lời này, chính là nói về Mặc Thiếu Thiên!

Lâm Tử Lam không xác định phần tình cảm này có thể đi bao xa, nhưng vào giờ phút này, cô không muốn buông tay, cũng không muốn. Bỏ qua!

212. Chương 212: Diệp An Nhiên Chạm Mặt Hi Hi.

Lâm Tử Lam không xác định phần tình cảm này có thể đi bao xa, nhưng vào giờ phút này, cô không muốn buông tay, cũng không muốn. Bỏ qua!

Tay Lâm Tử Lam cảm thụ nhịp tim Mặc Thiếu Thiên, mỗi một nhịp đập, hình như đang hòa nhịp với tim của cô.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, trong lòng không nói ra được có bao nhiêu thỏa mãn.

Lâm Tử Lam cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, khoe miệng cười yếu ớt.

Cho đến khi, tay Mặc Thiếu Thiên, hướng tới bộ ngực Lâm Tử Lam sờ lên, Lâm Tử Lam nhìn anh, “Anh làm gì đấy?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô cười một tiếng, “Lâm Tử Lam, em bây giờ là người phụ nữ của anh, anh làm chút gì đó với em, vậy cũng bình thường thôi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam vừa định phản bác, tay Mặc Thiếu Thiên lại đặt vị trí tim của cô, anh bá đạo tuyên bố, “Lâm Tử Lam, về sau, mặc kệ trong lòng, trong đầu, trong miệng của em, chỉ có thể cho phép có một người là anh!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Nếu như nhiều người thì thế nào? ?”

“Em dám!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Cái này không phải do em có thể không chế!”

“Ở trong lòng em có người khác, anh liền móc tim em ra ngoài!” Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói.

“Anh làm được sao?” Lâm Tử Lam nhìn anh, chớp con ngươi hỏi.

Câu nói này, chợt nói trúng trọng điểm.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, lập tức mềm lòng, thật đúng là không bỏ được, ngay sau đó suy nghĩ một chút, “Vậy anh liền giết hẳn!”

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, kết luận nói, “Em đoán chừng anh cũng không làm được!”

“Tại sao?”

“Bởi vì người đó là Bảo bối!”

Lâm Tử Lam không phải là người yêu đuối, cộng thêm tính tình cô kiên cường, độc lập, cho nên, bên người cô không có nhiều người đàn ông, hơn nữa có thể tồn tại trong lòng cô, trừ Mặc Thiếu thiên, thật vẫn không có người khác.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, suy nghĩ một chút hỏi, “Bảo bối coi là đàn ông sao?”

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Nếu như bảo bối nghe được anh nói lời này, đoán chừng muốn cùng anh quyết liệt một phen!”

“. Được rồi, trừ bảo bối ra!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam cười cười, trải qua chuyện lần này đối với Lâm Tử Lam mà nói, càng làm cho cô kiên định.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, ánh mắt trở nên mập mờ.

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Làm gì mà nhìn em như vậy?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, chợt hướng về phía cô ngoắc ngoắc ngón tay, mặc dù Lâm Tử Lam đối với cách làm như thế không quá thích, nhưng nhìn Mặc Thiếu Thiên là bệnh nhân, hơn nữa còn là vì mình, cũng liền đưa đi tới.

Lâm Tử Lam tiến tới trước mặt Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Lâm tiểu thư, chẳng lẽ em không nên bày tỏ gì sao?”

“Anh nghĩ bày tỏ cái gì?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

“Tối thiểu, cho phúc lợi cái gì đó!” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói.

Phúc lợi! Lâm Tử Lam dĩ nhiên hiểu ý!

Cô nhìn Mặc Thiếu Thiên cười lạn, “Mặc Thiếu Thiên, lúc này mà anh còn nghĩ ra những thứ này!”

“Thân là người đàn ông của em, yêu cầu phúc lợi, không quá phận đi!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, sau đó nhìn anh, “Ngoan, yên tĩnh một chút, chờ anh xuất viện rồi nói!”

“Anh hiện tại có thể xuất viện!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Anh không muốn tay của anh nữa à?”

“Tay của anh không sao!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam nhìn anh, cuối cùng cho anh hai chữ, “Không được!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, cau mày, “Lâm Tử Lam, em hảo hảo là người phụ nữ của anh, muốn hôn cũng khó như vậy sao?”

Hôn.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Hôn?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, chợt hiểu cô đang suy nghĩ gì, khóe miệng hài hước nâng lên, “ Dĩ nhiên, nếu không em cho rằng là cái gì?”

“Lâm tiểu thư, em nghĩ đi đâu vậy?” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói.

Lâm Tử Lam .

Cô hiểu sai, không phải là do anh nói không rõ sao?

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đứng dậy, nhìn Lâm Tử Lam, nhếch miệng lên cười tà mị, “Lâm tiểu thư, em nên nhớ những gì em nói, sau khi trở về anh lại từ từ thỏa mãn em !”

Lâm Tử Lam hung hăng căm tức nhìn anh một cái.

Mặc Thiếu Thiên, da mặt của anh thật đúng là dày không bình thường a a a a!

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, mặt không khỏi đỏ ửng lên, cô coi như nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch!

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, lần đầu tiên thấy dáng vẻ xấu hổ của Lâm Tử Lam, trong lòng vô cùng thoải mái.

Anh hoàn toàn cảm thấy, lần này bị thương, cũng đặc biệt đáng giá!

“Như thế nào? Suy nghĩ kỹ chưa?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam lúc này mới nâng con ngươi lên, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Hôn, đúng không?”

Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu, ra dáng một thân sĩ.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, thấy bộ dáng Mặc Thiếu Thiên lẳng nhăng, nếu không đạt được mục đích, tuyệt đối sẽ không bỏ qua .

Thôi, hôn thì hôn.

Cũng không phải là không có hôn qua!

Vì vậy, Lâm Tử Lam hướng về phía Mặc Thiếu Thiên, vừa muốn hôn, Mặc Thiếu thiên nói, “Ít nhất là ba phút với một nụ hôn nóng bỏng!”

Hôn thì hôn đi, còn ba phút, còn hôn nóng bỏng!

Yêu cầu thật nhiều!

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, liền hôn lên môi Mặc Thiếu Thiên.

Cô đã không phải là thanh sáp Lâm Tử Lam, trải qua mấy lần bị Mặc Thiếu Thiên kích hôn, cô cũng học được một chút, cũng may Mặc Thiếu Thiên phối hợp, Lâm Tử Lam hôn coi như là thành công.

Nhưng căn bản không tới ba phút, Lâm Tử Lam không cách nào tiếp tục được nữa, vừa muốn rút lui, Mặc Thiếu Thiên chợt giữ chặt ốt cô, hướng về phía môi của cô liền hôn lên.

Đầu lưỡi của anh bá đạo đưa vào trong khoang miệng Lâm Tử Lam, hung hăng mút lấy, quấn chặt rồi đảo thỏa thích.

Mặc dù trước kia hôn mãnh liệt qua mấy lần, nhưng cũng không có trực tiếp như lần này, bá đạo, cường thế, hơn nữa, nóng bỏng như vậy!

Lâm Tử Lam bị anh hôn, cố gắng phối hợp với anh, hai người cứ như vậy ở trong phòng bệnh, có một nụ hôn nóng bỏng dài đến mười phút!

Sau khi kết thúc mười phút, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, cặp con ngươi không kia kiêng kị mà chăm chú nhìn chăm chăm Lâm Tử Lam, “Đây mới gọi là hôn!”

Rất rõ ràng, đối với nụ hôn trước của Lâm Tử Lam, không đủ cho anh hài lòng.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, hô hấp có chút dồn dập, nghe Mặc Thiếu Thiên nói thế, Lâm Tử Lam không khỏi cười, “Đa tạ Mặc Tổng chỉ giáo, tôi sẽ cố gắng học tập!”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, thấy cô cười, tất cả, đều cảm thấy tốt đẹp như vậy.

Ít nhất, người phụ nữ này, là của anh!

.

Đang lúc ấy thì, cửa phòng chợt bị gõ vang.

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên nhìn về phía cửa.

Lúc này, Hi Hi xuất hiện tại cửa, Hi Hi nhận được tin tức liền chạy đến.

“Cha, mẹ!” Hi Hi lộ ra đầu nhỏ.

“Bảo bối, sao con lại tới đây?” Mặc Thiếu Thiên ngồi xuống giường.

“Con nhận được tin nên tới!” Hi Hi vào cửa nói, nhìn bộ dạng cha mẹ, Hi Hi nghĩ, thật may là lần này không có quấy rầy hai người, nếu không liền bị mắc sai lầm lớn!

“Cha, làm sao cha bị thương?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Chỉ là một vết thương nhỏ thôi, không có gì đáng ngại!” Mặc Thiếu Thiên nói, cũng không muốn nói sự tình cho bảo bối, để cho con lo lắng.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, cũng không có truy cứu tiếp, ngược lại nói, “Cha, mẹ, có phải năm nay là năm hạn của cha mẹ không?”

Lâm Tử Lam cau mày, “Chớ rửa mẹ!”

“Con nói thật a, đầu tiên là mẹ bị thương do đạn bắn, sau đó bị bắt cóc, nằm viện, hiện tại lại đến phiên cha rồi!” Hi Hi nói.

“Cha, thật sự là ngoài ý muốn sao?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên cũng biết, chuyện gì cũng không thể gạt được Hi Hi.

“Chuyện này, cha sẽ điều tra!” Mặc Thiếu Thiên nói, theo đó, cũng chính là đã thừa nhận với Hi Hi, cũng không phải là ngoài ý muốn.

Thật ra thì chuyện này, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên nghe nhân viên bộ phận sửa chữa nói, trong lòng cũng biết rõ.

Vốn chỉ là hoài nghi, công ty lớn như vậy, cũng sẽ có việc ngoài ý muốn, nhưng sau khi nghe nhân viên sửa chữa nói, bọn họ lại nghĩ khác.

Chỉ là Mặc Thiếu Thiên không cách nào xác định được là do người nào đã làm.

Rốt cuộc là nhằm vào Mặc Thiếu Thiên, hay là nhằm vào Lâm Tử Lam!

Kẻ thù của Mặc Thiếu Thiên không ít, nhưng nếu như chỉ nhắm vào một mình anh, làm như vậy, thì quả là xem nhẹ Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên hoàn toàn có biện pháp trốn ra được.

Nhưng nếu như là nhắm vào Lâm Tử Lam.

Mặc Thiếu Thiên chắc chắn sẽ tra ra được người này!

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, nếu cha cũng đã nói như vậy, Hi Hi cũng không tiện nói cái gì nữa rồi, “Nếu như có cần cái gì, thì cứ nói với con!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, nhếch miệng lên cười, có một đứa con trai cường đại đích xác là một chuyện kiêu ngạo a!

Thật ra thì chỉ cần Hi Hi xâm nhập vào hệ thống Vân Đức, liền có thể tra được là ai đã làm.

Nhưng Hi Hi không có mở miệng nói như vậy.

Ngay vào lúc này, cửa lần nữa bị gõ vang.

Ba người bọn họ cùng lúc nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy Diệp An Nhiên đứng ở cửa, sau khi thấy Mặc Thiếu Thiên, Diệp An Nhiên đi thẳng vào.

“Thiếu Thiên.”

“An Nhiên, sao em biết mà tới đây?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên hỏi.

“Em gọi điện thoại cho anh mà không được, vì vậy liền gọi điện thoại đến tập đoàn Vân Đức, bọn họ nói hai người gặp sự cố, cho nên em liền tới đây, làm sao anh bị thương?”

Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, lo lắng hỏi.

Vào giờ phút này, sự lo lắng của Diệp An Nhiên không phải là giả, nhìn Mặc Thiếu Thiên, hận không thể để người bị thương là mình.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên, “Không có gì, chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi!” Mặc Thiếu Thiên nhàn nhạt nói, đối với sự quan tâm của Diệp An Nhiên, anh chỉ là bình thản lướt qua.

Diệp An Nhiên nhìn anh, “Làm sao lại gặp sự cố trong thang máy!”

“Chỉ là ngoài ý muốn!” Mặc Thiếu Thiên nói, liếc mắt nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam đứng ở một bên, khóe miệng lạnh nhạt, cũng không có vẻ gì là mất hứng.

Trong mắt Diệp An Nhiên chỉ có Mặc Thiếu Thiên, cho nên, không để mắt đến người đứng ở một bên.

Lúc này, Hi Hi đứng ở một bên mở miệng, “Vị tiểu thư này, làm sao cô biết cha tôi xảy ra chuyện trong thang máy đây?” Hi Hi hỏi.

Đã từng thấy qua hình Diệp An Nhiên, Hi Hi dĩ nhiên biết, cô chính là mối tình đầu của cha!

Hi Hi lên tiếng hỏi như vậy, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đều sững sốt.

Con của bọn họ, bọn họ đều hiểu Hi Hi nói có ý gì!

213. Chương 213: Hi Hi Dịu Dàng Phương Thức !

“Vị tiểu thư này, làm sao cô biết cha tôi ở trong thang máy xảy ra chuyện đây?” Hi hi chợt mở miệng hỏi.

Gặp qua Diệp An trong hình, Hi Hi dĩ nhiên biết, cô ta chính là mối tình đầu của cha!

Chỉ là, dáng dấp chưa ra hình dáng gì, cùng mẹ của bé kém xa!

Hi hi âm thầm nói xấu ở trong lòng.

Hi hi hỏi như vậy, Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên đều là sững sốt.

Con của bọn họ, cho nên bọn họ đều hiểu ý của bé muốn ám chỉ điều gì!

Mặc Thiếu Thiên không lên tiếng, Tử Lam nhìn Hi Hi một chút, cũng không nói chuyện, ngược lại cô cảm thấy, Hi Hi hỏi không phải không có lý.

Nghe thế một tiếng, Diệp An Nhiên cau mày, lúc này mới chú ý tới Hi Hi đang đứng một bên.

Mới vừa rồi lúc tiến vào, tất cả tâm tư của cô đều đặt trên người Mặc Thiếu Thiên, vốn không để ý bọn họ, mà giờ khắc này, sau khi nghe được giọng nói của Hi Hi, Diệp An Nhiên quay đầu sang nhìn bé, ngay khi thấy gương mặt đỏ của Hi Hi, Diệp An Nhiên kinh ngạc không nói nên lời.

Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên ngũ quan giống nhau, thật giống như được điêu khắc ra, giống đến cực hạn.

Cho nên nhìn Hi Hi, cả người Diệp An Nhiên hóa đá ngay tại chỗ, thật lâu không cách nào phục hồi tinh thần lại, bởi vì cô không có nghe lầm câu nói kia của Hi Hi, bé gọi Mặc Thiếu Thiên là cha!

Bé là con trai của Mặc Thiếu Thiên sao! ?

Mặc Thiếu Thiên lúc nào thì có một đứa con trai?

Hơn nữa nhìn bé , đoán chừng đã bảy tám tuổi!

Bọn họ tách ra mới mấy năm? Làm sao sẽ biến thành như vậy?

Tất cả đều diễn ra quá nhanh, quá nhanh, quá mạnh, Diệp An Nhiên không cách nào tiếp nhận được sự thật này.

Hi Hi nhìn Diệp An Nhiên, trên mặt vẫn như cũ mang theo thân sĩ mà khả ái mỉm cười, cho dù đối mặt với người không thích, Hi Hi cũng muốn giả bộ thật đáng yêu, mẹ nói, mỉm cười mới chính là vũ khí lợi hại nhất của mỗi người, Hi Hi cũng cảm thấy như vậy.

Nhìn bé cười, Diệp An Nhiên mới hoảng hốt tiến tới, nhìn Hi Hi, “Cậu...cậu là con ai ?” Mặc dù biết rõ, trong lòng đã đoán được bảy tám phần, Diệp An Nhiên vẫn không cam tâm, hoặc là không muốn tin tưởng sự thật này.

Hi hi cười một tiếng, hết sức tự tin, “Tôi đương nhiên là con trai bảo bối duy nhất của cha á!”

Con trai bảo bối!

Hi hi đặc biệt nhấn mạnh con trai bảo bối bốn chữ này, đây là một loại biểu thị Mặc Thiếu Thiên chỉ có thể là cha của bé, nó cũng tượng trưng địa vị của Mặc Thiếu Thiên!

“Đúng không, cha?” Hi Hi chợt chuyển sang, nhìn Mặc Thiếu Thiên, bé mỉm cười, làm nũng hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, đáp lại nụ cười của bé, anh cũng nhếch môi cười, “Không sai!”

Nghe Mặc Thiếu ngày thừa nhận, Diệp An Nhiên cảm giác lòng của mình, hưng hăng nhói một cái, cô nhìn Mặc Thiếu Thiên, khẽ nhủ mày, “Anh có con trai lúc nào vậy ? Tại sao em không biết? ?” Diệp An Nhiên hỏi.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên giơ tay lên sờ sờ đầu Hi Hi, sau đó nâng mắt lên nhìn Diệp An Nhiên, “Không phải là của anh cố ý giấu giếm, chỉ là không muốn quá sớm để đưa thân phận đặc biệt của Hi Hi ra ánh sáng, hiện tại em cũng đã biết, anh cũng không muốn gạt em, Hi Hi chính là con trai của anh!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên nói.

“Nhưng nhìn bé , bảy tuổi rồi, bảy năm trước anh.” Diệp An Nhiên nói đến đoạn này, lại lập tức dừng lại, nhìn Mặc Thiếu Thiên, không biết nên nói cái gì, nhưng đáy lòng, lại cực kỳ uất ức, cô luôn nghĩ rằng trong bảy năm nay, Mặc Thiếu Thiên nhất định sẽ chờ cô, nhưng bỗng nhiên xuất hiện một đứa con trai lớn như vậy, Diệp An Nhiên cảm thấy lạc lõng, cô đơn !

Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên, “Không sai, anh bỏ lỡ bọn họ bảy năm, không muốn sau này lại một lần nữa bỏ lỡ bọn họ!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, cứng chịu cười nói.

Hi Hi cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, trong lòng không ngừng tự cấp cha thêm phân, không tệ, nói không sai.

Cha có thể thành thật đối mặt với mọi tình đầu của mình như vậy, ít nhất chứng minh cha đối với cô ta không có chút tâm tư nào, giữa bọn họ chuyện gì cũng không có!

Quả quyết, dứt khoát !

Nghe những lời vừa rồi của Mặc Thiếu Thiên, Diệp An Nhiên cũng có cảm giác lòng của mình đang lạnh dần, nhìn bọn họ cười, Diệp An Nhiên đứng tại chỗ, cảm giác nói không ra lời!

Lời vừa rồi của Mặc Thiếu Thiên có chút mập mờ, Diệp An Nhiên rất muốn hiểu rõ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Diệp An Nhiên đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, Tử Lam nhìn cô, thấy đôi tay đang siết chặt, nhưng vẫn không nói gì, cũng không biểu hiện ra ngoài, xem ra, sức chịu đựng của Diệp An Nhiên rất mạnh.

“Vị tiểu thư này, cô vẫn chưa trả lời vấn đề mới vừa rồi của tôi!” Hi Hi nhìn Diệp An Nhiên mỉm cười và nói, đối mặt Diệp An Nhiên, nhưng bé vẫn không nghĩ muốn khách khí chút nào, chỉ là bé ngại mặt mũi của cha, dù sao cũng là người yêu cũ của cha mình, cho nên hiện tại bé sử dụng phương thức hơi dè dặt một chút!

Câu hỏi của Hi Hi, khiến Diệp An Nhiên sau khi phục hồi tinh thần lại, cô nhìn Hi Hi, mặc dù thấy bé đang mỉm cười, nhưng Diệp An Nhiên có thể cảm thấy vẻ mặt này chính là muốn gây sự với cô.

Không ngờ một đứa bé, lại dám chất vấn cô.

Diệp An Nhiên nhìn Hi Hi, “Tôi mới vừa nói, chính là tôi đã gọi điện thoại cho tập đoàn Vân Đức, bọn họ nói cho tôi biết!” Diệp An Nhiên nhìn Hi Hi nói, giọng nói kia, hoàn toàn không giống như đang đối thoại cùng một đứa bé.

Cô không thích đứa bé trước mặt này!

Không thích chút nào!

“A ồ!” Hi Hi liên tiếp gật đầu, “Vận tốc của cô có vẻ rất nhanh nhỉ!” Hi Hi nói, những lời này, nhìn như vô tâm, nhưng phàm là người có tâm cũng có thể nghe được.

Diệp An Nhiên nhìn Hi Hi, khuôn mặt xấu xí không kể xiết, nhưng vẫn nỗ lực chịu đựng.

Diệp An Nhiên nhìn Hi Hi, “Cậu nói những lời này là có ý gì? Chẳng lẽ là đang nói tôi cố ý hại Mặc Thiếu Thiên sao?” Diệp An Nhiên hỏi.

Hi Hi lập tức nhún vai, “Tôi không có ám chỉ điều gì cả, Diệp tiểu thư, do cô nghĩ quá nhiều, hướng chi, chuyện này đúng là một tai nạn, còn về phần chân tướng sự thật trong đó là như thế nào không nên bàn luận, Diệp tiểu thư, cô tại sao lại nói bản thân mình như vậy?” Hi hi nhìn Diệp An Nhiên hỏi.

“Cậu. . . .” Diệp An Nhiên nhìn Hi Hi, không ngờ một đứa bé chỉ mới mấy tuổi thế nhưng có thể nói ra những lời này, Diệp An Nhiên càng xem, càng không thích.

Mất thấy Diệp An Nhiên tức giận, lúc này, Tử Lam đi ra, nhìn cô, “Diệp tiểu thư cần gì phải kích động như thế, dù gì Hi Hi cũng chỉ là một đứa bé, cô cũng nghe người ta thường nói đồng ngôn vô kị, Diệp tiểu thư, nếu như cô chưa làm qua điều gì trái với lương tâm, sợ gì người khác nói bậy bạ, cần gì phải cùng một đứa bé hơn thua?” Tử Lam nói.

Mặc dù nói thì nói như thế, nhưng ai cũng nghe được, ý tứ trong lời nói của Tử Lam, rõ ràng chính là che chở Hi Hi.

Tử Lam cũng không phủ nhận, tôi chính là che chở đó, cô có thể đem tôi làm sao bây giờ!

Tử Lam cứ như vậy cưng chiều con trai bảo bối của mình, cô có biện pháp gì sao ?

Hi Hi đứng ở một bên nhìn, trong lòng cười trộm, mẹ, con rất thích dáng vẻ của người lúc này!

Giết người không thấy máu !

Một câu nói, phá hỏng Diệp An Nhiên.

Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam, sâu trong lời nói của cô ta chính là muốn bảo hộ Hi Hi, cô suy nghĩ một chút, sau đó nâng lên nhất mặt cười, “Lâm tiểu thư nói không sai, tôi chưa làm qua thì sợ cái gì? Đời này, tôi nhất định sẽ không bao giờ làm bất cứ chuyện gì gây tổn thương tới Mặc Thiếu Thiên!” Diệp An Nhiên nhìn Tử Lam nhấn mạnh từng chữ với cô, vào giờ phút này, Diệp An Nhiên đang đứng trước mặt, tuyệt đối không phải là Diệp An Nhiên bình thường nhu nhược giống như trước kia.

Diệp An nhưng nhìn Tử Lam, cười nhạt một tiếng, nhưng nụ cười này , cũng ẩn chứa rất nhiều thâm ý.

Lúc này, Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Thiếu Thiên, anh có tin tưởng em không?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên, sau đó nhếch miệng lên cười nhạt, “An Nhiên, chuyện chưa từng làm qua, không cần muốn người khác tin tưởng mình, chuyện này, anh nhất định sẽ điều tra thật rõ ràng!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói, giọng nói không có trách cứ, chỉ bảo trì trung lập.

Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, hơi bị sốc một chút, gật đầu, “Àn!”

Khoảng thời gian sau đó yên tĩnh hẳn, lúc này, Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, suy nghĩ một chút, mở miệng, “Thiếu Thiên, em còn có chuyện, đi trước, nhớ dưỡng thương thật tốt, hôm nào em sẽ lại tới thăm anh!”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, Diệp An Nhiên ngay cả nhìn cũng không nhìn Hi Hi và Tử Lam một cái, trực tiếp bỏ đi.

Tử Lam và Hi Hi cũng không thêm để ý, dù sao đối với những người mà bọn họ không thích, từ trước đến giờ đều không cần để tâm.

Diệp An Nhiên vừa đi, cả phòng bệnh đều yên lặng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn hai mẹ con bọn họ, “Hai người cảm thấy chuyện này đúng là An Nhiên làm?”

“Con chỉ tùy tiện nói một chút, cha, người chẳng lẽ tức giận?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Không có, chỉ là, An Nhiên không phải là người như thế, cô ta sẽ không làm ra những chuyện như vậy!” Mặc Thiếu Thiên nói, nếu như nói Diệp An Nhiên thì cô ta không đủ thông minh, để có thể làm ra chuyện như vậy, không thể nào, Diệp An Nhiên không thể nào trở nên độc ác như thế.

“Con chỉ tùy tiện nói một chút mà thôi, không ngờ cô ấy lại phản ứng mãnh liệt như vậy, thế nào cha, con nói cô ấy, cha đau lòng sao?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên chất vấn, dám nói đúng, nhất định ngay lập tức bé sẽ quay đầu bỏ đi.

Câu nói của Hi Hi có hàm ý khác, Mặc Thiếu Thiên nhìn bé, anh mỉm cười “Tiểu tử thú vị, cha chính là lo lắng cho con thôi!”

“Lo lắng con? Lo lắng con cái gì?”

“Nói chuyện với con, con cứ như vậy gây sự, không lưu lại cho cha một chút mặt mũi nào!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi hi lập tức phản bác, “Cha, người phải tin tưởng, con đã cho cha lưu mặt mũi, nếu không, trong trường hợp mới vừa rồi, nhất định sẽ càng thêm kịch liệt, ít nhất chơi thật vui vẻ!” Hi Hi hết sức kích động nói.

Thật sự bé đã dùng phương thức rất dịu dàng để giải quyết.

Nghe Hi Hi nói xong, Mặc Thiếu Thiên rất khinh bỉ nhìn bé một cái.

Nhìn ánh mắt của cha, Hi Hi nghĩ tới, cha, người là đang tự đề ềnh sao, lần sau, bé không bao giờ lưu lại mặt mũi cho cha một lần nữa.

Lúc này, Hi Hi suy nghĩ một chút, bé lại cố tình chất vấn, “Cha, người rốt cuộc là đau lòng? Hay là đang nghĩ ặt mũi của mình à?” Hi Hi hỏi.

Mặc Thiếu Thiên liếc Hi Hi một cái, khoe miệng nâng lên nhất mạt cười tà tứ, “Thế nào? Nghĩ muốn lấy nước bắn hất trên người cha ư?”

“Nếu như cha không phải nghĩ vậy, con muốn hất nước bắn cũng không được a!” Hi Hi vô tội nói.

Mặc Thiếu Thiên khẽ cười, “Vậy cha cũng sẽ nói cho con biết, thu hồi khôn vặt của con lại, không cần suy đoán, cha cho con biết, cha đối với cô ấy chỉ vì cần phải có chút trách nhiệm, không có tình yêu nam nữ!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Thật sao?” Hi Hi hỏi.

Mặc Thiếu Thiên mặc kệ bé.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, giống như đã hiểu, bé lại hỏi tiếp, “Vậy cha có tình cảm đối với ai?”

“”

Có tình cảm với ai.

Hi Hi đang ở độ tuổi này, cũng muốn hiểu biết ít nhiều một chút a a a!

Nói đến đây, Mặc Thiếu Thiên mỉm cười, ngẩng đầu nhìn Lâm Tử Lam, khoe miệng lộ ra một nụ cười quyến rũ, yêu nghiệt bức người.

214. Chương 214: Điên Cuồng Yêu !

Nghe tên chương đủ hót rồi đúng không nè !

Hẹn mai nhé !

Có gì Thanh Dâng úp mấy chương đó trước đi , mai mình vào làm tiếp . giờ hết thời gian rồi...chuẩn bị đón con đi học về !!!

Đã sửa bởi oanh love lúc 22.07.2015, 16:30, lần sửa thứ 2.

6 thành viên đã gửi lời cảm ơn oanh love về bài viết trên: Nấm_langthang, Thanh Dâng, Toc Nau, Vô Tâm Vô Tư, khoavantien, Thu Thuý Hôm qua, 15:35 Thanh Dâng Thủ quỹ Ngày tham gia: 23.06.2015, 09:28

Bài viết: 65

Được thanks: 467 lần

Điểm: 7.94 Re: [Hiện đại] Gia đình cực phẩm: Cha cường hãn, con trai thiên tài, mẹ phúc hắc - Khóc Lạ Đóa Đóa - Điểm: 10 Chương 215: Người một nhà tự luyện.

Edit: Thanh Dâng

Chỉ là cảm thấy Lâm Tử Lam nằm ở bên cạnh, Mặc Thiếu Thiên có cảm giác thực tế trước nay chưa hề có, được ôm một cách thoải mái như vậy.

Lâm Tử Lam tìm một vị trí thoải mái, tay khoác lên ngang hông Mặc Thiếu Thiên, cảm thấy cơ bụng của anh, Lâm Tử Lam ngẩng đầu nhìn anh, “Mặc tiên sinh, anh thật là gầy!”

“Cái này gọi là vóc người đẹp!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Thật ra thì Mặc Thiếu Thiên không tính là rất gầy, nhưng tuyệt đối không coi là mập, vóc người tiêu chuẩn, chỉ là đột nhiên ôm như vậy, cảm giác sẽ khác so với lúc bình thường chỉ nhìn thôi.

Lâm Tử Lam nhìn anh, rất rõ ràng liếc anh một cái, “Anh thật tự luyện!”

“Cái này gọi là tự tin!”

“Anh cùng bảo bối thật sự là người một nhà, trình độ tự luyện rất giống nhau!” Lâm Tử Lam không nhin được mà châm chọc.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cười, “Bảo bối di truyền được đầu óc thông minh từ anh!”

Thật ra thì, Mặc Thiếu Thiên, anh còn có thể tự luyện hơn nữa không!

Lâm Tử Lam thề, mặc kệ tiếp theo cô có nói gì, Mặc Thiếu Thiên cũng sẽ mà tự luyện tiếp!

Quyết định, Lâm Tử Lam không nhìn anh.

Ngược lại, tay của Mặc Thiếu Thiên trực tiếp đặt ở bên hông của Lâm Tử Lam mà sờ soạng, “Lâm tiểu thư, ngược lại em nhìn không ra, em rất ‘gầy’, sờ lên thậm chí còn có thịt!”

“Nói nhảm, không có thịt sẽ chết!”

“Thật là mập!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Nói vậy, vóc người của em, không biết bao nhiêu người phải hâm mộ!” Lâm Tử Lam lầm bầm mà nói, cô ăn thế nào thì vóc người cũng sẽ không mập, không biết bao nhiêu người phải hâm mộ!

Xem đi, ba người mới phải là người một nhà, trình độ tự luyện cũng giống như nhau thôi!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, khoe miệng mang nét cười, “Lâm tiểu thư, thật ra thì trình độ tự luyện của em cùng bảo bối cũng không khác biệt lắm!”

Lâm Tử Lam .

Thì ra Mặc Thiếu Thiên nói nhiều như vậy, chính là vì muốn phản bác lại cô a!

Lâm Tử Lam ở trong ngực anh cọ xát, “Em là mẹ của bảo bối, dĩ nhiên phải giống nhau rồi!” Lâm Tử Lam nói.

“Vậy anh cũng là cha của bảo bối!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Cho nên, bọn họ là người một nhà.

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Em không có phủ nhận anh là cha của bảo bối!”

Mặc Thiếu Thiên cười, xem ra, bọn họ mặc kệ ở những phương diện nào, cũng quá giống nhau!

Cũng thật may là bọn họ đều là người một nhà, nếu không đi gieo họa cho người khác sẽ không tốt!

“Chỉ là không sao, mập thì sờ có cảm giác hơn!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam ngược mắt, cảm tức nhìn anh một cái, “Câm miệng, ngủ!”

Hiển nhiên, Lâm tiểu thư có chút không vui.

Mặc Thiếu Thiên cười, nhìn cô, “Lâm tiểu thư, em có vẻ tức giận, thật đáng yêu!”

Lâm Tử Lam nâng con ngươi lên, nhìn anh, “Mặc tiên sinh, tôi có vẻ tức giận không ngừng đáng yêu, vẫn còn dữ dội hơn nữa, anh xem không?” Lâm Tử Lam vẽ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mà nói.

Mặc Thiếu Thiên thấy có nguy hiểm rình rập, lập tức ôm lấy Lâm Tử Lam, “Anh thích dáng vẻ dịu dàng của em hơn!”

Lâm Tử Lam vẫn như cũ nhìn anh cười, “Mặc tiên sinh muốn tôi dịu dàng thế nào đây?”

Nụ cười này của Lâm Tử Lam, xác thực có thể xem như là dịu dàng, chỉ là, nụ cười này, Mặc Thiếu Thiên nhìn cực kỳ thận trọng.

Mặc Thiếu Thiên nói, “Lâm tiểu thư dịu dàng vuốt ve đi!”

Vì vậy, tay Lâm Tử Lam dờ đi ở trên lồng ngực Mặc Thiếu Thiên, ngón tay mảnh khảnh ngọc ngà giống như là chuồn chuồn lướt nước, ở trên người Mặc Thiếu Thiên chu du một phen, còn cười mỉa hoặc với Mặc Thiếu Thiên, dùng giọng nói rất dịu dàng nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc tiên sinh, xin hỏi có phải thế này không?”

Nhìn Lâm Tử Lam cười mỉa hoặc, còn có động tác này nữa, thật là trêu chọc người mà, Mặc Thiếu Thiên thư trang cười, “Lâm tiểu thư, nếu như tay của em có thể đi xuống một chút nữa thì, tốt hơn.”

Lâm Tử Lam chợt ý thức được Mặc Thiếu Thiên nói gì, lập tức dừng động tác, cảm tức nhìn anh một cái, “Mặc Thiếu Thiên, anh tinh trùng lên não đấy à!”

Mặc Thiếu Thiên cười ha ha, nhìn dáng vẻ xấu hổ của Lâm Tử Lam, trong lòng hết sức thoải mái.

Lâm Tử Lam quần bách, lập tức nằm xuống, “Cho anh hai chữ, ngủ đi!!!”

Mặc Thiếu Thiên nghiêng mặt sang bên, liếc nhìn Lâm Tử Lam, “Sẽ phải ngủ sao?”

“Nếu không thì sao đây?”

“Trước khi đi ngủ, có phải nên hôn chúc ngủ ngon không?” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hôn hôn hôn!

Cái gì cũng đã hôn rồi, mà giờ còn phải hôn nữa!

Lâm Tử Lam ngồi dậy, hôn trên mặt Mặc Thiếu Thiên một cái, “Được rồi, ngủ đi!” Mặc Thiếu Thiên ngó ngẩn, rất rõ ràng anh bắt măn với nụ hôn này, lúc này, anh đột nhiên đẩy mặt Lâm Tử Lam qua, hướng về phía Lâm Tử Lam môi liền môi, hung hăng mà hôn lên, một động tác hôn thật sâu, tay bị thương cũng không gây cản trở, đưa vào trong quần áo Lâm Tử Lam, vuốt ve bộ ngực của cô.

Hôn mãnh liệt trong vòng một phút, Mặc Thiếu Thiên mới buông lỏng Lâm Tử Lam ra, đèn trong phòng đã tắt, nhưng Mặc Thiếu Thiên có thể nhìn đến cặp con ngươi trong suốt kia của Lâm Tử Lam, linh khí động lòng người.

Mặc Thiếu Thiên nhếch môi nhìn cô, “Đây mới gọi là hôn chúc ngủ ngon!”

Lâm Tử Lam sững sốt.

“Được rồi, ngủ đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tới lúc này Lâm Tử Lam mới ý thức được, tay Mặc Thiếu Thiên còn để trong nội y của cô, lập tức nổi giận, “Mặc Thiếu Thiên, anh mà còn sờ loạn nữa thử xem!”

Nếu như không phải vì cứu cô mà Mặc Thiếu Thiên bị thương, ngay giờ phút này cô nhất định sẽ hung hăng đá Mặc Thiếu Thiên xuống giường, tỏ vẻ cảnh giác.

Nhưng Mặc Thiếu Thiên cũng rất vô lại mà nói, “Thật xin lỗi, trong khoảng thời gian ngắn nhịn không được!”

Lâm Tử Lam bắt đắc dĩ, đùa bỡn không biết xấu hổ, đây là Mặc Thiếu Thiên sao?

Giả bộ là thân sĩ, nhưng thật ra thì lưu manh không kém!

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, vô cùng vô lại nói một câu, “Nếu không, thì anh cho em sờ lại!”

“Toàn thân anh, có chỗ nào là đáng giá cho người ta sờ đây! ?” Lâm Tử Lam nói.

“Đương nhiên là có!”

Nói xong câu đó, Mặc Thiếu Thiên chợt nắm tay Lâm Tử Lam hướng tới một chỗ.

Khi đụng phải chỗ đó, Lâm Tử Lam mới thật sự đỏ mặt, cô đột nhiên rút tay về.

Sắc mặt Lâm Tử Lam đỏ lên, căm tức nhìn anh, “Mặc Thiếu Thiên, anh tốt nhất nên an phận một chút cho em, nếu không em sẽ mặc kệ anh có phải là bệnh nhân hay không, em liền một cước đá anh xuống!” Lâm Tử Lam uy hiếp nói.

Anh thế nhưng cầm lấy tay cô, sờ vào chỗ đó!

Lâm Tử Lam thật muốn điên rồi.

Mặc Thiếu Thiên nâng lên khóe môi, càng thêm vô lại, “Lâm tiểu thư cũng không phải là chưa từng thấy qua, xấu hổ cái gì? !”

“Câm miệng, ngủ!” Lâm Tử Lam quyết định không để ý đến anh nữa.

Nhìn Lâm Tử Lam xấu hổ, Mặc Thiếu Thiên mới bỏ qua, không làm khó cô nữa, lúc này, anh lật người một chút, đem Lâm Tử Lam ôm vào trong ngực, hai người ôm nhau, cũng không nói nữa, ôm nhau mà ngủ.

Mà Hi Hi bên kia.

Sau khi Lâm Tử Lam đi, Hi Hi liền xuống giường, ngồi vào máy vi tính trước mặt.

Để biết chuyện gì đã xảy ra, Hi Hi nhập vào hàng loạt dãy số, thâm nhập vào hệ thống Vân Đức, xem qua các clip do Camera ghi lại trong khoảng thời gian đó.

Quả nhiên, không để cho Hi Hi buồn phiền, Hi Hi đang xem một clip, thấy một người phụ nữ.

Mà người phụ nữ kia, chính là Diệp An Nhiên.

Bên ngoài thang máy của Vân Đức không có lắp đặt Camera, cũng không thể thấy được Diệp An Nhiên đã ra tay, nhưng đây cũng đã nói lên được, Diệp An Nhiên đang nói dối.

Cô nói là cô gọi điện thoại cho Vân Đức bên kia mới biết, nhưng lúc mẹ và cha xuất Hi Hiện tại đó thì vừa lúc cô ta cũng có mặt.

Cô ta đi vào cửa chính, đến thời gian cha và mẹ gặp chuyện không may, rất phù hợp.

Mặc dù không có clip có thể tận mắt thấy là Diệp An Nhiên ra tay, nhưng Hi Hi tin t, chuyện này, nhất định là Diệp An Nhiên làm!

Chỉ là, người cô muốn hại là mẹ, không ngờ, cha cũng ở bên trong!

Nghĩ tới đây, gò má Hi Hi bởi vì ánh đèn chiếu vào, thoát nhìn rất là lo lắng.

Muốn hại mẹ, mình sẽ không bỏ qua! !

.

Lúc sáng, Lâm Tử Lam thức dậy.

Có lẽ không phải ở nhà, Lâm Tử Lam thức dậy rất sớm, sau khi cô dậy thì thấy Mặc Thiếu Thiên vẫn còn đang ngủ, Lâm Tử Lam ngồi ở trên giường, liếc mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên cứ thế mà ngủ, trên trán có vài sợi tóc rơi xuống, y phục bởi vì một đêm nằm ngủ nên có vẻ có chút xốc xệch, mà gương mặt đó, da thịt đó, cùng với ngũ quan yêu nghiệt càng làm cho anh tăng thêm một phần dã tính.

Lâm Tử Lam nhìn anh, một đêm Lâm Tử Lam gối đầu lên cánh tay Mặc Thiếu Thiên mà ngủ, thế nhưng anh động cũng không động một cái, điểm này, khiến Lâm Tử Lam rất cảm động.

Lúc này, bên ngoài đã có tiếng động, Lâm Tử Lam đứng dậy, từ trên giường bước xuống, để Mặc Thiếu Thiên ngủ thoải mái hơn một chút.

Thu dọn đơn giản, Lâm Tử Lam ra ngoài mua bữa ăn sáng.

Lúc Mặc Thiếu Thiên thức dậy, Lâm Tử Lam mới từ bên ngoài trở lại.

Vẫn chưa tới tám giờ, Lâm Tử Lam mua bữa ăn sáng.

“Tại sao lại thức dậy sớm như vậy?” Mặc Thiếu Thiên đứng dậy, nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

“Mua cho anh bữa ăn sáng!” Lâm Tử Lam nói, sau đó đặt đồ ở trên bàn, nhìn anh, “Hôm nay có kết quả là có thể xuất hiện rồi, một mình anh ở chỗ này không thành vấn đề chứ?”

“Em đi đâu vậy?”

“Đi làm !” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, vì vậy gật đầu .

“Khi nào có kết quả thì gọi điện thoại cho em!” Lâm Tử Lam nói.

Thật ra thì, cô cũng biết, không có vấn đề gì!

Mặc Thiếu Thiên vẫn gật đầu một cái, vì vậy, Lâm Tử Lam rời đi.

Sau khi trở về nhà, Lâm Tử Lam tắm rửa một chút, sau đó đổi y phục, vừa mới chuẩn bị ra cửa, thì lúc này Hi Hi xuất hiện tại cửa.

Nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, tối hôm qua mẹ đi đâu?”

Lâm Tử Lam quay đầu lại nhìn Hi Hi, ột câu, “Biết rõ còn hỏi!”

Hi Hi cười hắc hắc, trong lòng càng thêm khâm phục cha rồi, mới như thế mà đã mau giải quyết mẹ rồi!

Hi Hi ‘bò’ tới cửa, “Để con đi làm ẹ bữa sáng!”

“Không cần đâu, thời gian không kịp rồi, mẹ đi trước!” Lâm Tử Lam nói.

Hi Hi suy nghĩ một chút, từ trong lòng ngực lấy ra một vật, “Mẹ, cái này là đưa ẹ!”

Lâm Tử Lam cau mày, nhìn Hi Hi, “Cái gì vậy?”

Hi Hi cũng không giấu giếm, “Ngày hôm qua con vào hệ thống Vân Đức tra xét màn hình giám sát, thời gian mẹ cùng cha gặp chuyện không may, Diệp An Nhiên cũng xuất hiện tại tập đoàn Vân Đức.” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam nghe lời nói của Hi Hi, chân mày hơi nhíu lại.

215. Chương 216: Không Nên Dây Dưa Vào Người Không Nên Chọc.

Hi Hi cũng không giấu giếm, “Ngày hôm qua con vào hệ thống Vân Đức tra xét màn hình giám sát, thời gian mẹ cùng cha gặp chuyện không may, Diệp An Nhiên cũng xuất hiện tại tập đoàn Vân Đức.” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam đang thu dọn đồ đạc, nghe lời nói Hi Hi, đầu tiên là sững sờ, nhìn Hi Hi, “Con nói cái gì?”

Lúc này, Hi Hi lấy ra đoạn clip do Camera ghi lại được, “Cái này chính là màn hình giám sát Vân Đức, lúc cha cùng mẹ gặp chuyện không may, Diệp An Nhiên cũng xuất hiện ở tập đoàn Vân Đức, nhưng bởi vì bên ngoài thang máy không có lắp Camera, cho nên không có có biện pháp nhìn ra được là ai đã làm!” Hi Hi nói.

Lúc này Lâm Tử Lam xem đoạn clip do Hi Hi đưa, sững sờ một chút.

Không ngờ thật sự là Diệp An Nhiên.

Mặc dù cái này không thể nói lên được điều gì, nhưng là ít nhất đã nói được, Diệp An Nhiên nói dối, mà cô nói dối là bởi vì.... cho nên chuyện này, Diệp An Nhiên không khỏi có liên can.

Con người Lâm Tử Lam thoáng qua lạnh lạnh, ngay sau đó cô nhìn Hi Hi, “Bảo bối, chuyện này trước tiên không để lộ ra ngoài, hơn nữa không cần nói cho cha con biết!” Lâm Tử Lam nói, nếu như không có chứng cứ xác thực, Lâm Tử Lam không muốn để cho Mặc Thiếu Thiên biết, không muốn làm cho anh cho là cô cùng Diệp An Nhiên tranh giành người tình.

Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, nghe được câu nói này liền hăng hái, “Mẹ này, mẹ định làm gì vậy?”

Lâm Tử Lam nhếch miệng lên, trông mắt liếc nhìn Hi Hi, “Con yên tâm, mẹ con dịu dàng như thế, mẹ có thể làm ra chuyện gì đây?”

Mặc dù mẹ bình thường là rất dịu dàng, nhưng Hi Hi nhìn nụ cười này của mẹ, thế nào cũng dịu dàng không được.

Mẹ nó, nó còn không biết sao?

Người không chọc giận mẹ, thì mẹ sẽ ôn hòa đối đãi, nhưng nếu có người dám trêu chọc mẹ, Hi Hi cũng không biết mẹ sẽ làm ra chuyện gì nữa !

Tóm lại, sẽ rất không ‘thái bình’.

Lúc này, Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi, “Còn nữa, chuyện này, con cũng không được nhúng tay vào, nghe chưa?”

Hi Hi suy nghĩ một chút, sau đó nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, con chỉ có thể đồng ý với mẹ, nếu như Diệp An Nhiên không ra tay, con có thể không nhúng tay vào, nhưng nếu như là do Diệp An Nhiên gây ra, thì con không bảo đảm!” Hi Hi nói, nhìn Lâm Tử Lam, ánh mắt vô cùng kiên định.

Đối với chuyện như thế này, Hi Hi chắc là sẽ không thỏa hiệp!

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, biết con là lo lắng ỉn, cô càng hiểu rõ con trai của mình, suy nghĩ một chút, Lâm Tử Lam nhếch miệng lên, cúi người xuống hôn trên mặt Hi Hi một cái, “Bảo bối, mẹ hiểu rõ tâm tình của con, nhưng mẹ con là người dễ bị khi dễ như vậy sao?” Lâm Tử Lam hỏi.

“Chỉ là con cảm thấy, Diệp An Nhiên không giống như bề ngoài đơn giản như vậy đâu!” Hi Hi mơ hồ lo lắng nói.

Những lời này, bọn họ ai cũng không có để ý, đây chỉ là Hi Hi cảm giác được.

Lâm Tử Lam cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ là nhếch miệng lên, “Chuyện này, tạm thời giao ẹ xử lý, mẹ đồng ý với con, nếu như có sự tình gì, mẹ nhất định nói cho con biết!” Lâm Tử Lam nói.

Hi Hi lúc này mới nhẹ nhẽ mà gật đầu .

Lâm Tử Lam cười một tiếng, sau đó lấy đồ, “Vậy mẹ đi làm đây!”

Hi Hi lúc này mới nhớ tới cái gì đó, vội vàng chạy đến phòng bếp cầm một hộp sữa tươi, “Mẹ, cầm đi, lúc ở trên đường hãy uống!”

Lâm Tử Lam nhận sữa tươi, ở trong tay quơ quơ, “Cám ơn bảo bối!”

Lâm Tử Lam lại hôn Hi Hi một cái nữa, sau đó cầm túi xách, đi làm.

Lúc Lâm Tử Lam vào công ty, coi như đã trễ, nhưng cũng không có người nào dám nói gì, Lâm Tử Lam là thư ký của Mặc Thiếu Thiên, quan hệ tế nhị, mà cô cũng có quan hệ tốt với Trần Mặc, cho nên, hiện tại căn bản ở công ty, không ai dám trêu chọc Lâm Tử Lam.

Trừ người kia.

Lâm Tử Lam là người cuối cùng xuất hiện ở cuộc họp.

Mọi người đều đang đợi Lâm Tử Lam.

“Thật xin lỗi, tôi tới trễ!”

Coi như đã trễ, người làm cũng không vội vàng mà đánh mất đi khí chất, đứng ở cửa, Lâm Tử Lam bình tĩnh đi vào.

Trần Mặc nhìn Lâm Tử Lam, anh cùng Lâm Tử Lam hợp tác là ăn ý nhất, cho nên đối với chuyện Lâm Tử Lam, anh từ trước đến giờ đều là mắt nhắm mắt mở, giờ phút này anh nhìn Lâm Tử Lam, cười cười, “Không muộn, vừa đúng lúc!”

Lâm Tử Lam cười đi vào, lúc này, Diệp An Nhiên ngồi ở đó, quét nhìn Lâm Tử Lam, âm dương hòa lẫn mở miệng, “Lâm tiểu thư, một mình cô mà gây trễ nãi rất nhiều, tất cả mọi người đang chờ cô đấy!”

Lời vừa nói ra, các nhân viên đang ngồi, cũng đổi mặt nhìn nhau, thật ra thì đối với Lâm Tử Lam cũng có người bất mãn không ít, nhưng cũng không có người dám nói ra như vậy, phải biết, Lâm Tử Lam nhìn bề ngoài như vậy nhưng không dễ đụng vào đâu.

Lâm Tử Lam sững sờ, xem ra, Diệp An Nhiên nhắm vào cô, đã không thể chờ đợi, Lâm Tử Lam không để ý đến Diệp An Nhiên, ngược lại đi đến chỗ ngồi của mình, nhìn các nhân viên ở các bộ phận khác, khoe miệng cười yếu ớt, “Các vị, thật sự xin lỗi, để ọi người đợi lâu, khi tôi tới, thì tôi nhận được cuộc gọi của Mặc Tổng, nên trở về cầm một ít tài liệu, vì vậy mới tới hơi trễ, rất xin lỗi!” Lâm Tử Lam nhàn nhạt nhìn mọi người nói.

Mọi người vừa nghe, cũng không có người nào dám nói gì rồi.

Mặc Thiếu Thiên chỉ thị, ai dám không nghe?

Trần Mặc cũng cười nói, “Cũng không có ai là không đi trễ phải không? Huống chi là vì công sự, chúng tôi cũng không đợi lâu, mới mấy phút mà thôi!” Trần Mặc nói.

Lâm Tử Lam cười một tiếng.

Các nhân viên đang ngồi, cũng không nói gì, lúc này, con người Lâm Tử Lam nhàn nhạt liếc mắt nhìn Diệp An Nhiên, Diệp An Nhiên ngồi tại chỗ cũng không nói thêm, sắc mặt ngược lại có chút không tốt.

“Được rồi, nói thẳng vào vấn đề chính đi!” Trần Mặc nói một tiếng, vì vậy bắt đầu cuộc họp.

Nội dung của cuộc họp, chính là nhằm vào chuyện kết hợp của Bộ phận quảng cáo cùng Bộ phận thiết kế, sự hợp tác của hai bộ phận không phải là rất vui vẻ, nhưng dù sao trải qua cuộc họp lần này, miễn cưỡng coi như là ổn rồi.

Sau khi cuộc họp kết thúc, tất cả mọi người tản đi.

Lúc này, Trần Mặc nhìn Lâm Tử Lam, “Đúng rồi, chuyện ngày hôm qua là sao vậy?” Trần Mặc lo lắng hỏi.

Lâm Tử Lam cười cười, “Không biết bị người nào ác ý đổi bản thiết kế, chỉ là, đã cùng Tổng Giám Đốc Vân Đức bàn bạc qua, tôi sẽ gửi bản thảo cho Vân Đức, chuyện này tạm thời cứ như vậy đi!”

Lâm Tử Lam mặc dù nói đơn giản, nhưng chuyện cũng không có đơn giản như vậy.

Chuyện này xem ra, rất rõ ràng là nhằm vào Lâm Tử Lam.

Nếu không, tại sao chỉ có bản thiết kế của Lâm Tử Lam là bị tráo đổi.

”Người ác ý? Xem ra, chuyện này chính là ghim cậu đấy!” Cảnh Thần nói.

Lâm Tử Lam cười cười, không nói gì.

“Tại sao có thể như vậy?” Trần Mặc hỏi, “Bình thường bản thiết kế đều là trực tiếp đưa cho Mặc Tổng sau đó thì đưa cho Vân Đức, làm sao sẽ bị người ta đánh tráo?” Trần Mặc cau mày nói.

Lúc này, Cảnh Thần chợt nhớ tới cái gì đó, quét người một bên, sâu kín mở miệng, “Nhất định là có vài người không ưa Tử Lam làm quá tốt, cho nên cố ý làm như vậy, muốn hãm hại Tử Lam!” Cảnh Thần nói.

“Ai sẽ làm như vậy?” Trần Mặc hoàn toàn là vô ý hỏi như thế.

“Đương nhiên là những thứ kia, ý vào quan hệ cùng Mặc Tổng rất tốt, cho nên có thể len lén bước vào phòng làm việc của Mặc Tổng, bắt tri bắt giác mà đánh tráo. . . .” Cảnh Thần mỉa mai nói.

Cảnh Thần mới vừa nói xong câu đó, Diệp An Nhiên đang thu dọn tài liệu, cô ngẩng đầu nhìn Cảnh Thần, cau mày, “Các người là đang nói tôi sao?” Diệp An Nhiên không vui mừng mở miệng.

Diệp An Nhiên vừa mở miệng, Cảnh Thần lập tức nhìn về phía cô, “Diệp tiểu thư, cô nói cái gì? Chuyện là cô làm?”

“Dĩ nhiên không phải!” Diệp An Nhiên trong nháy mắt phản bác.

“Vậy cô kích động cái gì chứ? Chúng tôi chỉ là nói những người khác, lại không xác định là người nào, vậy thì cô tức giận làm gì? Cô kích động như vậy, thật khiến chúng tôi hiểu lầm là cô làm à!” Cảnh Thần sâu kín nói, giọng nói rõ ràng chính là nhằm vào Diệp An Nhiên.

Diệp An Nhiên nhìn bọn họ, đôi tay nắm chặt, “Tôi mới không làm những chuyện nhàm chán như vậy!” Diệp An Nhiên nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam nhìn cô, khóe miệng mang theo tia cười yếu ớt, “Thật sao? Chỉ hy vọng là vậy!”

Diệp An Nhiên nghe lời nói Lâm Tử Lam, cau mày, “Lâm tiểu thư, những lời này là có ý gì?”

Lâm Tử Lam nhìn cô, “Không có gì, chỉ là chợt nhớ tới một chuyện, muốn hỏi Diệp tiểu thư một chút!”

“Chuyện gì?”

“Diệp tiểu thư có thể giải thích một chút, lúc tôi và Mặc Tổng gặp chuyện không may tại sao cô cũng xuất hiện tại tập đoàn Vân Đức, là vì chuyện gì sao?” Lâm Tử Lam nhìn Diệp An Nhiên hỏi.

Mặt Diệp An Nhiên iền biến sắc, không thể tin nhìn Lâm Tử Lam, “Cái gì?”

“Diệp tiểu thư, ngày hôm qua có người tận mắt thấy cô xuất hiện tại tập đoàn Vân Đức, tôi không biết tại sao nói dối với Mặc Tổng, nhưng Diệp tiểu thư muốn nói chuyện thì trước tiên phải nghĩ kỹ mới được, nếu không sơ ý một chút, bị người khác hiểu lầm thì không xong đâu!”

Diệp An Nhiên cau mày, không ngờ Lâm Tử Lam nói như vậy, cô suy nghĩ một chút, mở miệng, “Tôi tới đó, là vì tìm Thiếu Thiên, điều này cũng kỳ quái sao?”

“Cái này không kỳ quái, kỳ quái là ở chỗ, cô tại sao lại có mặt đúng lúc tôi và Mặc Tổng xảy ra chuyện!”

Diệp An Nhiên cau mày, “Ý của cô là đang nói tôi là người hại cô cùng Thiếu Thiên sao?”

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Tôi không có nói như vậy, chỉ là tôi muốn nhắc nhở Diệp tiểu thư một câu, mặc kệ làm chuyện gì, thì phải nghĩ kỹ rồi mới làm, chớ dấy đưa vào người không nên chọc, đến lúc đó thì cô chịu không nổi đâu!” Lâm Tử Lam nở nụ cười nhạt nhòa nói.

Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam, sau đó cho cô lạnh lùng cười, “Cô yên tâm, tôi làm cái gì, thì tự tôi biết rõ, nếu như tôi không làm bất cứ việc gì, thì người khác cũng không cách nào xử oan tôi được!”

Lâm Tử Lam gật đầu, cười cười, không nói cái gì nữa, Diệp An Nhiên tức giận đằng đằng nhìn bọn họ một cái, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Diệp An Nhiên, Trần Mặc thở dài, aizz, ba người đàn bà thành cái chợ a!

Lúc này, Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam, “Ngày hôm qua cậu cùng Mặc Tổng đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Lâm Tử Lam nhếch môi, “Không có gì, chỉ là ngày hôm qua lúc ở Vân Đức, thang máy bị hỏng, tớ cùng Mặc Tổng cũng thiếu chút nữa chết ở bên trong.”

Cảnh Thần cả kinh, nhìn Lâm Tử Lam, “Vậy các người.?”

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Tớ không sao, chỉ là Mặc Tổng vì cứu tớ mà xảy ra chút việc!”

“Tớ biết rồi, người kia cũng có mặt lúc Mặc Tổng và cậu xảy ra chuyện?”

Lâm Tử Lam gật đầu.

Cảnh Thần kinh hô một tiếng, chuyện này, cô cũng nghe được một chút, không ngờ nghiêm trọng như thế.

Ngay sau đó cô nhớ tới cái gì đó, nhìn Lâm Tử Lam, “Cậu hoài nghi chuyện này là do Diệp An Nhiên làm?”

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Chỉ là cô ta vừa vận xuất hiện tại nơi đó, nên tớ tò mò mà hỏi một chút thôi, không ngờ cô ta lại phản ứng mạnh như thế!”

“Làm sao cậu biết cô ta xuất hiện ở đó?” Cảnh Thần hỏi.

“Bảo bối thâm nhập vào hệ thống Vân Đức, tra xét màn hình giám sát nên thấy!” Lâm Tử Lam nói.

Cảnh Thần thật sâu trong lòng lại bái phục Hi Hi.

Quả thật coi Hi Hi là thần tượng luôn rồi !

.

Họp xong, cùng Cảnh Thần nói chuyện một lúc, Lâm Tử Lam mới trở về vị trí.

Mới vừa ngồi xuống, lúc này, Lâm Tử Lam nhìn đồng hồ đeo tay, kết quả kiểm tra chắc cũng có rồi!

Lâm Tử Lam vừa định gọi cho Mặc Thiếu Thiên, nhưng lúc này, điện thoại lại vang lên, nhìn số người gọi, Lâm Tử Lam nhận máy.

“A lô, bảo bối!”

“Là anh!”

Lâm Tử Lam sửng sốt, ngay sau đó phản ứng kịp, “Anh cùng bảo bối ở chung một chỗ?”

“Ừ!”

“Kết quả kiểm tra như thế nào?” Lâm Tử Lam hỏi.

“Tất cả đều bình thường, bác sĩ nói động phòng cũng không có vấn đề gì!”

“Bác sĩ nói như vậy sao?”

“. Thân thể của anh nói như vậy!”

Lâm Tử Lam bị lời nói Mặc Thiếu Thiên chọc cười.

“Như thế nào? Xuất viện chưa?”

“Ừ, chuẩn bị đây!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, “Có cần em đi đón không! ?”

“Thế nào? Mới một lát không thấy mặt, liền muốn gặp anh sao?” Mặc Thiếu Thiên hài hước mở miệng.

“Đi chết đi!”

“Em chịu sao?”

“Dĩ nhiên!”

“Ăn ở hai lòng!”

“Như thế nào? Có cần em tới hay không?” Lâm Tử Lam hỏi.

“Được, anh chờ em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Đúng rồi, lái xe tới đây đi, xe anh để ở bãi đậu xe, chìa khóa thì ở văn phòng, em tự đi lấy đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Cứ thoải mái như vậy mà nói cho em biết sao? Không sợ em trộm xe của anh?” Lâm Tử Lam cười hỏi.

“Nếu em muốn, thì anh đều là của em, huống chi là xe ! ?”

Dù chuyện gì đi nữa, thì Mặc Thiếu Thiên cũng mang theo một chút gì đó gọi là sắc tình!

Vì vậy, Lâm Tử Lam cười một tiếng, cúp điện thoại.

Cũng mau đến giờ tan việc buổi trưa rồi, Lâm Tử Lam thu thập đồ đạc, cùng Cảnh Thần Trần Mặc lên tiếng chào hỏi, rồi cô đi vào phòng làm việc Mặc Thiếu Thiên, lấy được chìa khóa, Lâm Tử Lam xuống bãi đậu xe.

Lâm Tử Lam tìm được xe của Mặc Thiếu Thiên.

Khi lái xe của Mặc Thiếu Thiên thì Lâm Tử Lam mới biết, cái gì gọi là xe tốt.

Không trách được Mặc Thiếu Thiên có thể lái xe như bay, thì ra là do xe tốt, lái, thật rất sướng khoái.

Chỉ là cái xe này, là kiểu dáng dành cho nam, Lâm Tử Lam lái có chút nặng, cho nên lúc đi rất cẩn thận , cũng không dám đi nhanh.

Lúc đến bệnh viện, Mặc Thiếu Thiên đã chuẩn bị xong rồi, Hi Hi cùng với Mặc Thiếu Thiên, hai cha con xem ra cùng một dáng vẻ, hết sức dương nhàn.

216. Chương 217: Kỹ Thuật Lái Xe Của Tử Lam Cô Nường.

Lúc đến bệnh viện, Mặc Thiếu Thiên đã chuẩn bị xong rồi, Hi Hi cùng với Mặc Thiếu Thiên, hai cha con xem ra cùng một dáng vẻ, hết sức dương nhàn.

Nhìn thấy Lâm Tử Lam tới, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên, “Lâm tiểu thư, anh còn tưởng rằng em lái xe bị lạc đường !” Mặc Thiếu Thiên nói, hiển nhiên là có ý ghét bỏ Lâm tiểu thư lái xe quá chậm.

Lâm Tử Lam nhìn anh, lườm anh một cái, “Mặc tiên sinh, anh nghĩ rằng tôi và anh cùng một dạng sao? Không nhìn luật giao thông, không nhìn xe cộ xung quanh, mà cứ một đường mạnh mẽ đâm tới mở đường à, đây chính là tuân theo luật lệ đấy!” Lâm Tử Lam nói.

Cô cũng không muốn cảnh sát gi—ao thông đuổi theo ở phía sau đâu, đến lúc đó, không phải cô sẽ tới bệnh viện đón anh mà sẽ được anh vào đồn cảnh sát bảo lãnh cô ra!

Nhớ tới lần trước, Mặc Thiếu Thiên lái xe, không biết bao nhiêu cảnh sát gi—ao thông đuổi theo ở phía sau, cuối cùng cũng đuổi kịp, nhưng vừa nhìn người lái là Mặc Thiếu Thiên, tất cả mọi người ngoan ngoãn đi về.

Người ta không chọc nổi, còn không trốn thoát a!

Mặc Thiếu Thiên đáng vẻ phách lối, nếu có đến cảnh sát thì ra ngoài cũng rất dễ dàng, không chút khó khăn, không phải Cục Trưởng xuống nước, chịu nhận lỗi, thì Mặc Thiếu Thiên tuyệt sẽ không ra ngoài!

Miểu nhỏ không nuôi được Phật lớn, người nào mà dám đắc tội Mặc Thiếu Thiên?

Đắc tội với anh, so được với đắc tội với Diêm Vương còn kinh khủng hơn nhiều!

Chỉ là, Mặc tiên sinh thỉnh thoảng cũng sẽ tuân thủ đồng quy tắc luật lệ giao thông này, chỉ là chuyện tuân thủ này, phải dựa vào tâm tình của Mặc Thiếu Thiên.

Lâm Tử Lam vẫn luôn cảm thấy, Mặc Thiếu Thiên là người phách lối như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị té nhào.

Có thể thấy được, trời cao luôn không công bằng, Mặc Thiếu Thiên đến bây giờ, vẫn phách lối như cũ. . . .

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nhìn, “Thật nhát gan!”

“Em đây gọi là quý trọng sinh mạng!” Lâm Tử Lam cải chính.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, cười cười, người phụ nữ này luôn tự nhiên một dạng, chỉ là, cô đúng mực như vậy, càng làm cho người ta mê muội.

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, cha cũng không nên xem thường kỹ thuật lái xe của mẹ, chỉ là cha còn chưa thấy thôi!”

Mặc Thiếu Thiên lúc này nhướng mày, ánh mắt quét về phía Lâm Tử Lam, “Hả? Thật sao?”

Lâm Tử Lam không nói gì, Hi Hi nói, “Cha, chờ ngày nào đó cha thấy được, cũng sẽ không nói như vậy!”

Mặc Thiếu Thiên khoe miệng nhếch lên, “Vậy cha đây rất muốn biết đấy!”

Lâm Tử Lam nhìn anh, sau đó lộ ra nụ cười nhạt, “Nói xong rồi sao? Nói xong thì có thể đi chưa!”

Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi liếc mắt nhìn nhau, ba người đi ra cửa bệnh viện.

Vậy mà, vừa đi đến cửa, nhất thời, ngoài cửa có hàng loạt ký giả đứng đợi, lúc bọn họ mới xuất hiện, đám ký giả chọt nhào tới.

Ánh đèn, micro, máy chụp hình, tất cả đều hướng về phía bọn họ.

“Không ngờ là thật, Tổng Giám Đốc của MK Mặc Thiếu Thiên có con riêng!”

“Đúng vậy, quá kinh người, đây nhất định là tin tức được tít ở trang đầu vào ngày mai!”

“Đúng vậy a, đúng vậy a!”

Mấy ký giả hướng về phía họ nói, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên, còn có Hi Hi cùng đi ra, đám ký giả liền xông tới, vây bọn họ như một con cá chạy không lọt.

Các ký giả cũng chật chội tiến lên, micro đưa tới trước mặt bọn họ.

“Mặc Tổng, Mặc Tổng, xin hỏi một chút, đứa bé này là con riêng của anh sao?” Một ký giả hỏi.

“Mặc Tổng, anh có thể giải thích rõ về thân phận của người phụ nữ này và đứa bé không?”

“Mặc Tổng, xin hỏi anh đã kết hôn rồi sao? Là đám cưới ản, hay là tình huống khác, có thể mời anh nói một vài điều không ạ? ?”

Ký giả từng người từng người hỏi dồn dập, trước có tin đồn Mặc Thiếu Thiên tại Las Vegas đã đăng kí kết hôn, lúc đó đối tượng là Trọng Nhược Tình, nhưng cũng chỉ là tin đồn, không có ai biết, hôm nay Trọng Nhược Tình biến mất, Mặc Thiếu Thiên chợt có một đứa bé lớn như vậy, cho nên đây là lí do ký giả hoài nghi như vậy.

Nhất thời, tất cả vấn đề, đều tập trung trên người Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở cửa bệnh viện, nhìn bọn họ, sắc mặt rất không vui.

Mọi người nhìn Mặc Thiếu Thiên không nói lời nào, cũng có người nói nhảm ngay vào Lâm Tử Lam, “Vị tiểu thư này, cô có thể nói rõ một chút về quan hệ giwax cô và Mặc Thiếu Thiên không?”

Lâm Tử Lam cau mày, không ngờ sẽ xảy ra tình huống như vậy, cô liếc mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên cũng không ngờ sẽ xảy ra tình huống như thế, có thể thấy được bọn họ đều đã có chuẩn bị mà đến, chỉ là Mặc Thiếu Thiên đã thường gặp những trường hợp như vậy, rất nhanh sẽ bình tĩnh lại.

Hi Hi đi theo bên cạnh Mặc Thiếu Thiên, nhìn nhiều ký giả như vậy, không quên vội vàng sửa sang lại tóc, nhìn ký giả, còn không quên nói, chụp đẹp một chút!

Những lời này, đã rước lấy ánh mắt xem thường của Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên!

Đứa bé này có thể không lâm nguy, không loạn sao?

Đến lúc nào rồi, còn cố tạo hình tượng của mình? ? ! !

Hi Hi không nhìn, tiếp tục giả vờ đáng yêu, mại manh, để ọi người chụp đủ kiểu.

Dù sao cũng đã như vậy, không bằng cười đối mặt.

Mặc Thiếu Thiên không nghĩ sẽ để Lâm Tử Lam cùng Hi Hi ra ngoài ánh sáng, nhưng hôm nay, giống như có người cố ý ở phía sau điều khiển, càng ngày càng ồn ào, không có cách nào khống chế.

Ký giả đã hoàn toàn bị anh treo ngược lên hết rồi, nếu như không đào được tin tức, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

“Mặc Tổng, anh có thể nói rõ một chút không?” Ký giả chưa từ bỏ ý định, hỏi.

Mọi người xông tới, Mặc Thiếu Thiên bước tới che chở cho Lâm Tử Lam cùng Hi Hi, không biết là người nào đụng phải Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên thể nhưng cau mày.

Hi Hi nghiêng đầu sang lo lắng nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, cha làm sao vậy?”

Cha.

Lời vừa nói ra, mọi người nhất thời ngây ngẩn cả người, ngay sau đó chính là một hồi hưng phấn!

Tất cả ống kính nhắm ngay vào Hi Hi, tin tức này, thật sự là quá mức có tính chất bạo tạc rồi !

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, sau đó lắc đầu một cái.

Hành động của hai cha con, đều được ký giả thấy, đám ký giả càng thêm hưng phấn không thôi, chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội tin tức tít tưng đầu lần này.

Bình thường, nếu tin tức liên quan tới Mặc Thiếu Thiên thì sẽ được tiêu thụ với số lượng rất lớn, vậy mà hôm nay, Tổng Giám Đốc MK thậm chí có đứa con trai bảy tuổi, cái tin tức này nhất định sẽ gây khiếp sợ cho người khác!

Mọi người càng ngày càng hưng phấn.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, những tưởng rằng anh sẽ cực kỳ tức giận, nhưng vạn lần không ngờ.

Mặc Thiếu Thiên kéo Lâm Tử Lam lại gần phía mình, Hi Hi đứng ở một bên, tạo thành tư thái bảo vệ, ngay sau đó, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười, nhìn thẳng ống kính, “Nếu mọi người quan tâm cuộc sống của tôi như vậy, thì tôi liền nói ọi người. . . .” Mặc Thiếu Thiên hài hước nhìn ống kính.

Lời của anh vừa nói xong, tất cả mọi người đều thấy hứng thú.

Lâm Tử Lam cũng nhìn anh, cô nghĩ, rốt cuộc Mặc Thiếu Thiên đã bị cái gì rồi, vậy mà, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, khoe miệng cười cười, “Không sai, đây chính là con trai của Mặc Thiếu Thiên tôi, nhưng, cũng không phải là con riêng cái gì đó, nó là điều quý giá nhất của Mặc Thiếu Thiên tôi, là đứa con trai quý giá nhất!” Mặc Thiếu Thiên hướng về phía ký giả, nói gần từng chữ.

Sau khi nói xong, anh lại nghiêng đầu sang nhìn Lâm Tử Lam, khoe miệng vẫn cười yếu ớt như cũ, vậy mà lúc này cô lại cảm thấy, Mặc Thiếu Thiên tràn đầy sức quyến rũ, “Về phần vị tiểu thư đứng cạnh tôi đây, cô ấy là mẹ của con tôi, hơn nữa, tôi đã chính thức cầu hôn cô ấy rồi, về phần cô có đồng ý hay không, tôi tạm thời còn chưa biết!” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói.

Nghe vậy, tất cả mọi người cùng kinh ngạc không thôi, đường đường là Tổng Giám Đốc MK, đây là lần đầu tiên anh đứng tại trước mặt truyền thông công khai thừa nhận anh thích một người, hay là anh theo đuổi một người, không thể nghi ngờ, đây là một trái bom đối với ngành truyền thông a!

Sau khi nghe Mặc Thiếu Thiên nói xong, Lâm Tử Lam cảm thấy, cô ngày mai đến công ty, nhất định sẽ bị vô số ánh mắt giết chết cô!

Chỉ là, nếu đã quyết định cùng Mặc Thiếu Thiên bên nhau, thì cô sẽ chuẩn bị tốt.

Lâm Tử Lam đứng ở một bên, cũng không muốn nói chuyện.

“Mặc Tổng, xin hỏi anh có thể nói rõ hơn về tình huống này hay không? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Một ký giả hỏi.

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên buông lỏng đáp mấy câu, ký giả không ngờ Mặc Thiếu Thiên phối hợp như thế.

Sau khi ký giả hỏi không ngừng nghỉ, Mặc Thiếu Thiên liền có chút không nhịn được.

“Thật xin lỗi, hôm nay chỉ có thể nói tới đây thôi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lúc này, Lâm Tử Lam đã len lén đi lái xe tới.

“Mặc Tổng, xin anh nói thêm một chút,. . . .” Ký giả vẫn không chịu buông tha cơ hội này.

Mà lúc này, bệnh viện cũng nhận được tin tức, chạy đến giúp một tay, mở cho Mặc Thiếu Thiên một con đường, Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi lúc này mới có cơ hội lên xe.

Bọn họ vừa mới lên xe, ký giả liền đuổi theo, Mặc Thiếu Thiên ngồi ở ghế lái phụ, còn Hi Hi thì ngồi ở phía sau.

Còn người lái là Lâm Tử Lam.

“Lái xe!” Mặc Thiếu Thiên nói, mắt thấy ký giả lấy xe chuẩn bị đuổi theo, Tử Lam cô nương đột nhiên đạp ga, ‘vụt’ một tiếng, xe lập tức phóng ra ngoài.

Mặc tiên sinh không có thắt dây an toàn, cũng không ngờ Lâm Tử Lam sẽ mãnh liệt như thế, cánh tay đột nhiên đụng phải cửa, đau thì không sao, chỉ là, để cho anh kinh ngạc hơn chính là Lâm Tử Lam!

Lúc này, anh mới hiểu rõ ràng câu nói kia của Hi Hi, ‘cha cũng không nên xem thường kỹ thuật lái xe của mẹ, chỉ là cha còn chưa thấy thôi’, giờ anh đã hiểu những lời này là có ý gì!

Chạy xe kiểu này, người bình thường cũng không chịu nổi!

Hi Hi cũng không ngờ, lời mình nói liền ứng nghiệm ngay sau đó, Lâm Tử Lam phóng xe đi trên đường, Hi Hi ngồi ở trong xe, cảm giác một dạng trước sau không yên, đợi đến khi xe chạy ổn định, Hi Hi mới vội vàng thắt dây an toàn, nắm thật chặt.

Mẹ còn có lúc đã man hơn nữa, đây coi như là một chút lòng thành!

Lâm Tử Lam lái xe, phía sau ký giả cũng lên xe đuổi theo.

Khó có khi được Mặc Thiếu Thiên phối hợp nói mấy câu, bọn họ không thể bỏ qua cơ hội này a!

Vì vậy, cũng rồi rít lên xe, quả quyết tới cùng!

Lúc này Lâm Tử Lam, giống như một tay đua, mắt nhìn thẳng phía trước, mặt không chút thay đổi, xem ra, lãnh khốc cực kỳ!

Hơn nữa lúc thấy ở phía sau có chiếc xe đuổi kịp, Lâm Tử Lam nhếch miệng lên cười, đột nhiên cô đạp ga, xe giống như bay trên đường!

217. Chương 218: Gặp Được Tôi, Là Cô Ấy Có Phúc Mấy Đời

Edit: Thanh Dân

Lúc này Lâm Tử Lam, giống như một tay đua, mắt nhìn thẳng phía trước, mặt không chút thay đổi, xem ra, lãnh khốc cực kỳ!

Hơn nữa lúc thấy ở phía sau có chiếc xe đuổi kịp, Lâm Tử Lam nhếch miệng lên cười, đột nhiên cô đạp ga, xe giống như bay trên đường!

Mấy chiếc xe ở phía sau đuổi theo, thậm chí có mấy chiếc xe có ý định vượt lên trên, Lâm Tử Lam chỉ là cười cười, nhẹ nhàng đạp ga, xe bị bao quanh ở giữa liền phóng lên trước.

Xe thể thao, thật không phải dạng vừa đâu!

Chẳng phải nói kỹ thuật lái xe của Lâm Tử Lam thật tốt sao, còn xe Mặc Thiếu Thiên, lại tốt hơn nữa!

Vốn là lúc trước, Lâm Tử Lam cảm thấy lái có chút nặng, bởi vậy mới chạy chậm, giữ nguyên tốc độ, nhưng bây giờ, Lâm Tử Lam hình như cũng không nhớ nhiều như vậy, chỉ muốn bỏ lại người phía sau, cho nên cô lái xe, cũng có thể nhẹ nhõm mà điều khiển.

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở ghế lái phụ, nhìn Lâm Tử Lam lái xe, nước chảy mây trôi, không ngờ cô lại có một bộ mặt hung hãn như vậy!

Nhìn phía sau còn có một chiếc xe theo kịp, Lâm Tử Lam cũng không quản cảnh sát giao thông có đuổi theo bọn họ hay không, dù sao những thứ này Mặc Thiếu Thiên cũng có thể giải quyết, vì vậy, cô lại đạp ga tăng tốc, vượt qua chiếc xe phía trước, còn chiếc xe đó thì không hiểu chuyện gì đã xảy ra, liền nhìn thấy có một chiếc xe đột nhiên chạy lên, người lái còn chưa kịp hiểu, thì Lâm Tử Lam đạp chân ga ở mức cao nhất ‘vụt’ một tiếng, xe tăng tốc về phía trước, mà ở phía sau, chỉ để lại một cổ gió cuộn cuộn nổi lên. Người lái xe sửng sốt.

Hoàn toàn cũng không hiểu rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy một chiếc xe vượt qua họ, rất nhanh ở trước mắt của anh liền biến mất không thấy!

Mẹ nó!

Có tiền thì muốn làm gì thì làm a!

Lái xe thể thao thì giỏi a!

Lại lái xe đến mức này!

Thật không muốn sống nữa!

Người lái xe nổi giận thì nổi giận, cũng tăng ga, không cam lòng mà đuổi theo.

Mà đi theo phía sau là đám ký giả, càng thêm kinh ngạc, từng chiếc từng chiếc, chỉ thấy vượt qua mặt anh lần lượt, không ngờ mới vừa theo kịp, nhưng chẳng thấy xe đâu nữa.

Thậm chí ngay cả bóng dáng cũng không có!

Ký giả ngồi ở trong xe, nhìn chung quanh!

Cuối cùng, có một ký giả ở trong xe thấy thì Lâm Tử Lam đã lái xe sang một con đường khác, hơn nữa càng đi càng xa, đuổi theo căn bản là không thể!

Nhìn chiếc xe kia trên đường cao tốc như con rắn quanh co mà chạy, ký giả cảm thấy thất bại!

Cuối cùng vỗ tay lái một cái, phải về khuyen nhũ Giám đốc tòa soạn đổi sang chiếc xe thể thao, nếu không, thế nào mà đuổi lấy tin tức đây?

Một chiếc xe tầm thường thế này, thì làm thế nào đuổi theo một chiếc xe thể thao! ?

Xe cũng phân cấp bậc đấy!

Cuối cùng, mất hứng mà về.

Mà Lâm Tử Lam bên kia, đem ký giả bỏ rơi ở phía sau, xe chạy trên đường không sai biệt lắm khoảng 10 phút, liền tới khu chung cư bọn họ.

Xe ngừng lại, Lâm Tử Lam tháo dây nịt an toàn.

“Đến rồi sao!” Lúc này, Hi Hi từ phía sau lộ ra cái đầu nhỏ, ánh mắt hết sức bội phục nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, mẹ thật cừ!”

Lâm Tử Lam cười một tiếng, cũng thường thôi.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Lâm Tử Lam, cũng không có quá nhiều kinh ngạc, ngược lại con người tràn đầy một loại thường thức.

Nhưng mà đối với Lâm Tử Lam cho anh vui, anh cũng càng ngày càng quen, nhìn Lâm Tử Lam, khoe miệng hân nâng lên, “Lâm tiểu thư, em không sợ sẽ bị nộp phạt à?”

Lâm Tử Lam nhìn anh cười một tiếng, “Đây không phải là chuyện Mặc Thiếu Thiên anh giải quyết sao!”

Coi như cảnh sát giao thông có đuổi theo đi nữa, Mặc Thiếu Thiên cũng sẽ giải quyết được, cô sợ cái gì.

Chẳng biết tại sao, lúc Mặc Thiếu Thiên nghe những lời này, trong lòng thế nhưng rất ngọt ngào, đây coi là một loại lệ thuộc phải không?

Mặc Thiếu Thiên cho là vậy, khoe miệng cười một tiếng, tâm tình rất tốt.

Sau đó, ba người cùng nhau vào nhà.

Mới vừa vào cửa, Mặc Thiếu Thiên ra dáng cửa đại gia, vui người trên ghế sofa.

Hi Hi cũng ngay sau đó bắt đầu thay quần áo, đổi giày, thật ra thì ký giả phỏng vấn thì phỏng vấn, bọn họ cũng không coi là chuyện to tát gì.

Lâm Tử Lam đã quyết định ở bên Mặc Thiếu Thiên thì cô cũng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi chỉ có điều chuyện lại đến nhanh như vậy.

Lâm Tử Lam cũng không có nói gì nhiều, đi vào phòng bếp rót một ly nước, mà lúc này đây, điện thoại di động của Mặc Thiếu Thiên vang lên.

Mặc Thiếu Thiên vui người trên ghế sofa, nhìn số nhấp nháy trên màn hình, nhếch miệng lên, chọn nút nhận, lười biếng nói, “A lô!”

“Thiếu Thiên, cuộc sống của cậu thật không tệ à!” Điện thoại bên kia là Vân Dục, anh trêu ghẹo mà nói.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, “Tôi vừa thoát khỏi cái chết, cậu nói cho tôi biết nơi nào không tệ?” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Cậu trên TV, rất không tồi a!” Vân Dục tiếp tục cười nói.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, biết Vân Dục nhiều năm như vậy, anh biết cậu ta nói thế thì nhất định là có nguyên nhân, suy nghĩ một chút, anh đứng dậy, ngay sau đó tìm remote, mở TV, vừa mới mở ra, một bản tin tức đập vào mắt.

Cũng không biết là có phải trùng hợp hay không, đó chính là tin tức về bọn họ, giống như là phát trực tiếp.

Cả quá trình, từ lúc bọn họ ra bệnh viện, sau đó đến những lời Mặc Thiếu Thiên nói, sau đó đến lúc bọn họ lên xe.

Mặc Thiếu Thiên nhìn, không nghĩ tới truyền thông bây giờ, thật là tốc độ.

Vân Dục ở đầu điện thoại bên kia liền nghe âm thanh TV Mặc Thiếu Thiên mở bên này, nhếch miệng lên, “Như thế nào? Hình ảnh đủ rõ ràng, đủ hạnh phúc đi!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn, ngay sau đó nhếch miệng lên, “Không tệ!”

Vân Dục thật bội phục năng lực bình tĩnh của Mặc Thiếu Thiên.

“Tớ cho là cậu sẽ tức giận, sẽ làm cho bọn họ cúت ngay, không ngờ cậu lại phối hợp như thế!” Vân Dục nói.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Có thể để cho cậu đoán được, thì không phải là tôi rồi!”

Vân Dục suy nghĩ một chút, “Đó chính là con trai cậu sao?”

“Không sai!”

“Đáng đáp không tệ, thật đáng yêu!” Vân Dục nói.

“Đó là dĩ nhiên!” Mặc Thiếu Thiên nói, bảo bối đương nhiên là người gặp người yêu.

“Điểm này không giống với cậu, ghê tởm, đáng ghét như vậy!”

“Như thế nào? Lúc nào thì mang con cậu đến cho chúng tôi nhìn một chút!” Vân Dục nói, kể từ khi biết thân phận của Hi Hi, bọn họ kinh ngạc không thôi, đã rất muốn trông thấy Hi Hi rồi, chỉ là không có thời gian.

Lần này, đến phiên Mặc Thiếu Thiên đặc chí, “Muốn gặp bảo bối nhà chúng tôi, xin hẹn trước!”

“Đặc chí!” Vân Dục cắn răng.

“Phải!”

Vân Dục cười cười, sau đó mở miệng, “Cậu tính cứ để cho họ ra ngoài ánh sáng vậy sao?”

Cái đề tài này vừa nói ra, Mặc Thiếu Thiên trầm mặc mấy giây, vốn là, anh không có dự tính như vậy, nhưng kế hoạch biến hóa khó lường, hôm nay chuyện đã để lộ, anh cũng ỉn núp nữa.

Đã là như vậy, thì anh cứ hờn hờ mà tiếp nhận, hòa hoãn mà đối diện.

Suy nghĩ một chút, Mặc Thiếu Thiên nói, “Chuyện không phải cũng đã xảy ra rồi sao?” Mặc Thiếu Thiên nói, trong giới của anh, kiêng kỵ nhất chính là động tình, một khi có điểm yếu, thì sẽ rất nguy hiểm, Mặc Thiếu Thiên biết Vân Dục đang lo lắng cái gì.

Chỉ là, anh nhất định sẽ bảo vệ bọn họ thật tốt.

Nghe được lời nói Mặc Thiếu Thiên, Vân Dục cũng hiểu, suy nghĩ một chút, đổi đề tài.

“Cậu cầu hôn Lâm Tử Lam rồi hả?” Vân Dục hỏi.

“Không có!”

“Vậy cậu.” Vân Dục nói được nửa câu, chợt hiểu ý của Mặc Thiếu Thiên, suy nghĩ một chút, cho Mặc Thiếu Thiên mấy chữ, “Cậu cũng thật xảo quyệt!”

“Cái này gọi là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hôm nay, cả Thành phố A ai ai cũng biết Lâm Tử Lam là mẹ của con trai anh, xem ai còn dám theo đuổi Lâm Tử Lam?

Phải biết, mỗi câu nói mà Mặc Thiếu Thiên nói lúc đó, đều chứa đựng ý nghĩ của anh.

“Lâm Tử Lam gặp được cậu, coi như là nắm mốc mấy đời!” Vân Dục có chút đáng tiếc nói.

“Gặp gỡ được tôi, là phúc mấy đời của cô ấy!” Mặc Thiếu Thiên cải chính.

Vân Dục cười cười, miệng Mặc Thiếu Thiên rất lợi hại, suy nghĩ một chút, hỏi, “Cậu làm như vậy, không sợ lão già cha cậu sao?”

Nghe vậy, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười, “Chuyện của tôi, thì liên quan gì tới ông ấy?” Mặc Thiếu Thiên nói.

Anh dùng tiểu đánh lớn, dù chuyện gì, ông ấy cũng không có ra mặt quản anh, coi như lúc anh còn nhỏ, nằm ở bệnh viện thiếu chút nữa chết, Mặc Ân Thiên thậm chí cũng không có ra mặt, hiện tại anh tại sao lại để ý ông ta nghĩ gì ?

Vân Dục biết chuyện giữa Mặc Thiếu Thiên và Mặc Ân Thiên, chỉ là đề cập một chút, cũng không tiếp tục đề tài này.

“Mặc kệ như thế nào, Lâm Tử Lam là một cô gái tốt, toàn tâm mà quý trọng!” Vân Dục dặn dò nói.

Mặc Thiếu Thiên nhếch môi cười, “Nhất định!”

Người phụ nữ của anh, anh nhất định sẽ toàn tâm quý trọng.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói vậy, Vân Dục cười nói, “Được rồi, không thèm nghe cậu nói nữa, mấy ngày nữa nhớ mang theo con trai bảo bối của cậu cho chúng tôi gặp mặt đấy!” Vân Dục có chút không kịp chờ đợi, rất muốn gặp Hi Hi rồi.

Đứa bé có IQ cao ngất trong truyền thuyết, anh nghĩ anh sẽ trông thấy được ở hiện tại đấy.

Thấy trên ti vi, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam thì một khắc sững sốt, còn đứa bé kia lại hướng về ống kính mà làm bộ đáng đáng yêu, vừa nhìn cứ ngỡ là Mặc Thiếu Thiên!

Đủ bình tĩnh, rất bình tĩnh!

Một đứa bé thì không thể làm ra chuyện này.

Mặc Thiếu Thiên cười, “Được rồi, nhớ chuẩn bị bao lì xì cho con trai tôi đấy! ! !”

“OK, cứ mang nó tới đây!” Vân Dục lưu loát nói.

“Không thành vấn đề!” Mặc Thiếu Thiên cũng nói.

Cứ quyết định như vậy.

Mặc Thiếu Thiên cúp điện thoại, ngay vào lúc này, Lâm Tử Lam từ bên trong đi ra, trong tay bưng hai cái ly, một ly nước trái cây, một ly cà phê.

Cô đặt một ly trước mặt Mặc Thiếu Thiên, sau khi để xuống, cô quét mắt nhìn hình ảnh được chiếu trên ti vi.

Lâm Tử Lam sững sờ một giây, ngay sau đó cũng không coi là gì.

Chuyện này xảy ra, cô đã sớm nghĩ tới, nếu như chỉ là đơn thuần vài người, có lẽ còn dễ xuống được, thế nhưng nhiều ký giả truyền thông như vậy, muốn không công khai cũng khó.

Lâm Tử Lam bây giờ nghĩ, ngày mai trong công ty không biết sẽ có sóng gió gì nổi lên.

218. Chương 219: Thù Hận Của Mặc Thiếu Thiên

Edit : Oanh Love

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, “Em đang nghĩ gì đó?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Tử Lam chợt quay đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc tiên sinh, xin hỏi, anh chừng nào thì cầu hôn với em rồi hả ? Em thế nào không biết?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Chuyện này.

Mặc Thiếu Thiên choáng váng, hoàn toàn không ngờ Tử Lam sẽ hỏi cái vấn đề này.

Tuy nhiên, Mặc Thiếu Thiên là người có bản lĩnh gặp chiêu phá chiêu, anh nhìn Tử Lam, đôi mắt phát sáng, không trả lời, ngược lại nhìn Tử Lam, anh hỏi, “Lâm tiểu thư, giọng điệu của em, là đang gợi ý muốn anh cầu hôn với em sao?”

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô khẽ cười, “Mặc tiên sinh, em không gợi ý điều gì cả, chỉ là, những chuyện chưa từng làm, em sẽ không thừa nhận, cũng sẽ không cho nó xảy ra như thế!” Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, nhìn cô, “ Ý em là sao?”

“Chính là như vậy đó!” Tử Lam đứng lên nói, để lại cho Mặc Thiếu Thiên một nụ cười ý vị sau xa, liền trở về phòng thay quần áo.

Tin tức được lan truyền rất nhanh, buổi chiều Tử Lam không thể đi tới công ty, cho nên cô đi thay đổi quần áo.

Nhìn theo bóng lưng của Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cau mày, không được, ngay sau đó đứng dậy, anh cũng theo Tử Lam đi vào.

Tử Lam đang thay quần áo, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp xông vào.

Mặc dù hiện tại hai người đã xác định quan hệ, nhưng đối với việc Mặc Thiếu Thiên bất thành linh xông vào như vậy, Tử Lam cảm thấy ngượng ngùng.

Cô vội vàng mặc quần áo tử tế, quay đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc Thiếu Thiên, trước khi vào anh cũng không biết phải gõ cửa trước sao?”

Mặc Thiếu Thiên mỉm cười, nhướn mày, mỉm cười vô lại và nói, “Em không khóa cửa, anh cho là em đang hoan nghênh anh tiến vào chứ!”

.

Được rồi, khi Mặc Thiếu Thiên nói chuyện anh toàn thích dùng lời lẽ của mình để ngụy biện, Tử Lam vĩnh viễn đều nói không lại anh.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh vào đây làm gì?” Cô sửa sang xong y phục nói.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên tiến thật nhanh về hướng Lâm Tử Lam, áp sát cô, thân thể cao lớn bao trùm lấy cô, anh hạ mắt nhìn Tử Lam, ánh mắt thâm u, “Lâm Tử Lam, chúng ta kết hôn đi!”

Lời Mặc Thiếu Thiên vừa nói, khiến Tử Lam sững sờ, “À?” Cô ngẩng đầu lên, nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu trời cũng nhìn người lam con người, hai bốn mắt nhìn nhau.

Tử Lam nhìn anh, rất lâu mới phục hồi tinh thần lại, cô nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh có phải bị điên rồi không?”

“Anh không điên, anh nói thật, hiện tại anh đang cầu hôn với em!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, nhấn mạnh lời nói của mình.

Cầu hôn.

Tử lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó cô cười một tiếng.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô khẽ nói, “Mặc Thiếu Thiên, uống công anh bao nhiêu năm nay tung hoành tình trường, em thật sự là quá đề cao về anh rồi!”

“Những lời em vừa nói là có ý gì?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Tử Lam mỉm cười nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Không có ý gì, chỉ là, em từ chối!”

“Tại sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Tử Lam vừa định mở miệng nói chuyện, lúc này, điện thoại di động của Mặc Thiếu Thiên lại vang lên , cắt ngang lời của bọn họ.

Nhìn thấy mã số gọi đến, chân mày Mặc Thiếu Thiên hơi nhíu lại, nhưng vẫn đưa tay nhấn phím nhận cuộc gọi.

“Alo.”

“Mặc Thiếu Thiên! !”

Điện thoại mới vừa mới bật lên, bên kia điện thoại liền truyền đến âm thanh điếc tai nhức óc, mặc dù Tử Lam đang đứng trước mặt của Mặc Thiếu Thiên, cô cũng có thể nghe rõ tràng rành mạch như thế.

Mặc Thiếu Thiên cầm điện thoại di động trên tay, đôi mắt khẽ híp lại, “Ai cho phép cậu gọi tên của tôi?” Giọng nói của anh rất lạnh lùng, không có một chút ý tứ muốn cùng người bên kia điện thoại nói những lời vô nghĩa.

“Tôi gọi tên của anh thì thế nào? Tôi nói cho anh biết, cha lệnh cho anh nhanh chóng trở về nhà!” Trong điện thoại Mặc Thiếu Quần cười nói hả hê.

Mặc Thiếu Quần cũng biết hôm nay đã xảy ra chuyện lớn như vậy mọi người ít nhiều đều biết được.

Nhưng khi nhìn thấy gương mặt xanh mét của cha mình, Mặc Thiếu Quần cảm thấy rất vui vẻ khi người khác gặp họa, chỉ cần Mặc Thiếu Thiên gặp chuyện không may, cậu cảm thấy thật sung sướng.

Mặc Thiếu Thiên hít vào một hơi thật sâu, “Nói cho cha biết, hiện tại tôi không có thời gian!” Mặc Thiếu Thiên không nhịn được nói.

“Mặc Thiếu Thiên, anh thật sự muốn làm phản, có một con hoang không nói, lại cả gan dám công bố ra bên ngoài, anh có biết chuyện này gây ảnh hưởng tới danh dự của Mặc gia không?” Mặc Thiếu Quần trong điện thoại khoa trương, giọng điệu giống như đang giáo huấn Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên nghe đến những lời nói này, cười lạnh, “Thú lắm, Hi Hi là con trai của tôi, và sẽ không cùng Mặc gia có bất kỳ quan hệ nào, còn nữa, cậu còn dám nói một câu con hoang, tôi nhất định sẽ phế bỏ cậu ngay lập tức!” Mặc Thiếu Thiên nhấn mạnh lời nói của mình, giọng nói của anh lạnh lùng, bức người.

Đối với Mặc Thiếu Quần, Mặc Thiếu Thiên sẽ không bao giờ khách khí.

Tử Lam đứng một bên lắng nghe, sau khi nghe được những lời nói vừa rồi của Mặc Thiếu Quần, cô không nhịn được nghĩ muốn mắng người, cô biết Mặc gia còn có một đứa con trai, không ngờ cậu ta và cô chưa từng gặp mặt, vậy mà lại không hiểu chuyện, lời nói vô cùng thô tục, nếu như cậu ta hiện tại đang đứng trước mặt, Tử Lam khẳng định bản thân cô cũng sẽ không nhịn được hung hăng giáo huấn cậu ta một trận.

Về điều này Mặc Thiếu Quần, so với Mặc Thiếu Thiên thực sự không cách nào sánh bằng, Mặc Thiếu Thiên không cùng một mẹ sinh ra, nhưng cậu ta tối thiểu vẫn phải biết tôn trọng, nhưng Mặc Thiếu Quần làm như thế.

“Anh dám!” Mặc Thiếu Quần nói, rất dễ nhận thấy, câu anh dám này, rất không sức lực.

Bàn về thủ đoạn, bàn về tài năng, cậu không sánh bằng Mặc Thiếu Thiên.

Cho nên từ nhỏ đến lớn, trừ Mặc gia sủng ái, anh không cách nào so sánh hoặc vượt qua Mặc Thiếu Thiên.

Cho nên khi đối diện với Mặc Thiếu Thiên, anh cũng chỉ có thể dựa dẫm vào Mặc gia, mới phách có thể phách lối cười một tiếng, nếu quả thật chọc giận Mặc Thiếu Thiên, anh cũng không dám.

“Mặc Thiếu Quần, lần đầu tiên tôi cảnh cáo cậu, tốt nhất cút xa xa cho tôi, nếu không tôi không bảo đảm những ngày sắp tới khi cậu đang đi trên đường có được bình yên hay sẽ bị người phế mất!” Mặc Thiếu Thiên quả thật tức giận, hung hãn nói.

Một câu nói này, Mặc Thiếu Quần quả nhiên không nói gì nữa.

Mặc Thiếu Thiên muốn cúp điện thoại, bên kia bỗng nhiên lại truyền đến một giọng nói.

“Mấy ngày không thấy, bản lãnh của con lại càng tăng thêm a!” Âm thanh này, là của Mặc Ân Thiên.

“Mặc Thiếu Thiên, nhanh chóng lăn trở về cho ta !” Mặc Ân Thiên kêu nói.

Mặc Thiếu Thiên nhíu nhíu mày, hướng về phía điện thoại, “Tìm con có chuyện gì không?”

“Chuyện gì? Chẳng lẽ trong lòng con thật không biết sao? Ai cho phép con tự mình công bố thân phận của đứa bé kia? Cha nói cho con biết, Mặc gia tuyệt đối sẽ không thừa nhận đứa bé đó!” Mặc Ân Thiên nhấn mạnh.

Lại là việc này.

Mặc Thiếu Thiên cười lạnh, “Cha, những lời này, ngài nói chưa ngán, nhưng con ngán nghe rồi!”

“Con nói cái gì? Con nói lại một lần nữa xem!”

“Cha, ngài yên tâm, Hi Hi là con trai của con, tuyệt đối không cần các người Mặc gia thừa nhận, coi như các người có khóc kêu để cho bé trở về Mặc gia, bé cũng sẽ không bao giờ về đâu!” Mặc Thiếu Thiên nhấn mạnh, mặc dù âm thanh không lớn, nhưng khi nói ra, lời này nghe rất có khí phách.

Tử Lam đứng yên một bên, lắng nghe.

Đây cũng là lần đầu tiên, Tử Lam nghe được Mặc Thiếu Thiên chính thức cùng Mặc gia khai chiến.

Đến tận cùng là chuyện gì đã xảy ra, mà người Mặc gia lại đối xử như vậy đối với Mặc Thiếu Thiên, ngay cả một Mặc Thiếu Quân cũng đều không đem Mặc Thiếu Thiên để ở trong mắt.

Xem ra, quan hệ giữa Mặc Thiếu Thiên cùng nhà họ Mặc, so với suy nghĩ của cô có vẻ còn nghiêm trọng hơn rất nhiều.

“Đứa con nghịch tử này, con nói lại cho cha nghe thử xem!” Mặc Ân Thiên thở phì phò rống lên, huyết áp cũng đang lên cao!

“Cha, cho dù có nói mười lần, cũng là như thế!” Mặc Thiếu Thiên vẫn như cũ nhấn mạnh lời nói của mình.

“Con.”

“Cha, cứ như vậy đi, con còn có chuyện, cúp trước!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp chấm dứt cuộc gọi.

Mặc dù cuối cùng, người tức giận nhất chính là Mặc Ân Thiên, nhưng Tử Lam nhìn ra, Mặc Thiếu Thiên cũng không khá hơn chút nào, anh cũng tức không chịu được, mặc dù anh không biểu hiện ra bên ngoài, nhưng Tử Lam cảm giác được, Mặc Thiếu Thiên đang rất tức giận, chỉ là ngại vì cô vẫn còn đang ở chỗ này, Mặc Thiếu Thiên phải cực lực nhẫn nhịn chịu đựng.

Tử Lam đứng ở một bên, nhìn Mặc Thiếu Thiên, chỉ đứng lặng lẽ, không nói lời nào.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên giữu cợt cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn Lâm Tử Lam, khóe miệng mỉm cười, “Như thế nào? Thật kỳ quái sao?”

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, thành thật nói, “Anh với cha của mình, quan hệ trong đó so với tưởng tượng của em còn nghiêm trọng hơn rất nhiều!”

Nói đến điều này, Mặc Thiếu Thiên cười khổ, nhíu mày, nhìn Tử Lam, “Em có muốn biết chuyện gì đã xảy ra không?”

Tử Lam gật đầu, cô cũng rất muốn biết.

Trước kia cô đã từng nghe Hi Hi nói thoáng qua, chỉ biết một mà không biết hai..

Tiếp đó, Mặc Thiếu Thiên kéo Lâm Tử Lam, hai người ngồi trên giường, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp tựa vào Tử Lam, suy nghĩ một chút, chậm rãi mở miệng.

“Thật ra thì, anh cũng chính là đứa con riêng của Mặc gia!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Vừa nghe xong, Tử Lam cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, cô chỉ nhìn Mặc Thiếu Thiên, khẽ nhíu mày.

“Mẹ anh chính là kẻ thứ ba, ban đầu khi mẹ anh biết cha của anh, bà cũng không biết cha anh đã kết hôn, chỉ là, sau khi hai người bọn họ lui tới một đoạn thời gian, mẹ anh phát hiện ra chuyện này, khi đó, bà đã rất yêu cha, không cách nào tự kiềm chế rồi!”

“Sau đó, Mặc gia xảy ra chuyện, cha liền quay trở về, nhưng sau khi ông ấy trở về, cũng không có đi ra, chỉ thông qua trung gian được mấy lần, đi dòm ngó mẹ !”

“Tất cả, cũng đều do mẹ anh cam tâm tình nguyện, cho đến khi có anh!” Mặc Thiếu Thiên chậm rãi nói, nhắc đến người mẹ đã khuất của mình, ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên trông thật dịu dàng.

Đã qua bao nhiêu năm, Mặc Thiếu Thiên cũng bởi vì tâm nguyện của mẹ mình khi còn sống, có thể thấy được, tình cảm của hai mẹ con bọn họ tốt đẹp đến cỡ nào!

“Sau khi có anh, mẹ cũng không muốn phá hư hạnh phúc gia đình của cha, mà khi đó, mỗi ngày hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau, trong lòng mong đợi sẽ có một ngày cha, ông ấy có thể xuất hiện một lần trước mặt mình, nhưng ông ta chỉ xuất hiện một lần duy nhất, sau khi để lại một khoản tiền, tiếp đó không bao giờ xuất hiện nữa!”

“Anh và mẹ làm rất nhiều công việc , sống nương tựa lẫn nhau, sau khi mẹ chết, anh mới trở về sống tại Mặc gia!” Nói tới chỗ này, đôi mắt của Mặc Thiếu Thiên tràn đầy hận ý.

“Lần đầu tiên khi anh nhìn thấy nữ nhân kia, bà liền dùng những lời nói lạnh nhạt đối với anh, thậm chí những lúc không có ai, sẽ mắng anh, nhưng tất cả, anh đều nhịn, bởi vì khi ấy anh mới vừa trở về, cha đối với anh rất tốt, ít nhất, sẽ hỏi han ân cần mấy câu đối với anh, chỉ là, cho đến sau khi phát sinh chuyện kia, ông không bao giờ liếc mắt nhìn anh dù chỉ là một lần!” Mặc Thiếu Thiên nói, đôi mắt cũng từ từ hội tụ vừa u ám.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Chuyện gì đã xảy ra ?”

“Nữ nhân kia bởi vì tai nạn giao thông, đứa bé không còn!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam cau mày.

219. Chương 220: Mặc Tiên Sinh Kể Lại Những Chuyện Đã Qua

Edit : Oanh Love

Tử Lam nghe xong, cau mày nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên.

Không thể ngờ sẽ xảy ra chuyện như thế.

“Sau đó thì sao?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhếch môi cười, cũng không biết là giễu cợt hay là bất đắc dĩ, “Tiếp đó, chuyện này đều đổ lỗi hết trên đầu của anh, ông ấy đối với anh không bao giờ trông nom không để ý đến anh nữa, thậm chí chưa từng liếc anh một cái, cuối cùng không biết Cung Ái Lâm nói ra nói vào thế nào, đưa anh xuất ngoại.”

Nghe đến đây, trong lòng Tử Lam có cảm giác nói không nên lời.

Thật ra thì trong chuyện này, cũng không thể trách Mặc Thiếu Thiên, khi đó anh, một lòng muốn cho cha của mình nhìn mặt mẫu thân một lần cuối, căn bản không có nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện như thế.

Nhưng đổi lại, anh cũng đã vì chuyện này mà phải trả giá thật lớn.

Tử Lam suy nghĩ một chút, “Có lẽ, Mặc lão cũng vì chuyện này mà cảm thấy hối cải!” Tử Lam sâu kín nói.

“Hối hận sao?” Mặc Thiếu Thiên nghe đến câu này, nhếch miệng lên mỉm cười châm chọc, “Em có từng gặp qua người cha nào hối hận lại trơ mắt nhìn con của mình bị người ta đưa đến bên trong chợ đen đấu quyền anh, bị người ta ném vào lồng sắt xem như dã thú? ?” Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói, đối với chuyện này, anh không cách nào quên được.

Nếu trước đây, anh còn có thể quên được, bởi vì ít nhất quá trình kia để cho anh càng trở nên cường đại, nhưng sau này, nó lại chính dấu vết của bóng ma in sâu vào lòng Mặc Thiếu Thiên. có lẽ đời này anh không thể nào xóa bỏ.

Mặc Thiếu Thiên nhắc tới chuyện này, trong lòng Tử Lam đột nhiên lộp bộp một chút, những lời nói trước kia Hi Hi từng ở bên tai nhắc với cô, lần nữa bắt đầu vang vọng.

Cô biết Mặc Thiếu Thiên bị người ta ném vào chợ đen, để đấu quyền anh, nhưng chuyện bị người ném vào lồng sắt, Hi Hi cũng không đề cập qua.

Từ trước đến giờ, cũng vì Hi Hi sợ Tử Lam lo lắng quá mức, cho nên mới giấu diếm không nói!

Nhưng giờ phút này, nghe được Mặc Thiếu Thiên nhắc đến, lòng của Tử Lam lập tức co rút đau đớn.

Mặc Thiếu Thiên hận, không phải là không có nguồn gốc, xác thực, có một phụ thân giống như Mặc Ân Thiên, 1000 trong đó cũng không tìm tới một!

Nếu như đổi lại là Tử Lam, có lẽ cô cũng giống như Mặc Thiếu Thiên, cũng sẽ cực hận người cha như thế.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên quay đầu nhìn Tử Lam, “Quá khứ của anh có phải rất ghê tởm hay không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, khóe miệng mang theo nụ cười nhạt, xem ra, có chút bị thương.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, đối với những chuyện trong đã xảy ra trong quá khứ của anh, cô không phải là rất rõ ràng, nhưng vào giờ phút này Mặc Thiếu Thiên, nguyện ý ở trước mặt cô kể về chuyện củ của mình, không thể nghi ngờ thực sự anh đối với cô mà nói là một loại tin tưởng, Tử Lam không biết nên nói gì, cô chỉ cầm thật chặt tay của Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên cảm nhận được đến lực độ của Tử Lam, anh cũng nắm chặt tay của cô.

“Ông ta thật sự là một người như thế sao?” Tử Lam có chút hoài nghi, một người cha, đến tột cùng muốn thế nào, mới có thể độc ác đến mức này?

“Chuyện này, là Cung Ái Lâm ở sau lưng một tay an bài, nhưng anh biết, ông ta không thể nào không biết chuyện này, khi đó, anh còn rất mong đợi Mặc Ân Thiên sẽ mềm lòng, sẽ đến cứu anh, nhưng đợi tới đợi lui, kết quả chính chỉ là tuyệt vọng, anh biết nếu muốn sống nữa, anh phải dựa vào chính mình!” Mặc Thiếu Thiên nhấn mạnh từng chữ.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, chắc có lẽ vì vậy mà Mặc Thiếu Thiên mới có thể biến thành như thế, đó cũng là kinh nghiệm không thể tách rời của anh trong cuộc sống, nhưng cô quả thật không ngờ một nữ nhân giống như Cung Ái Lâm, lại có thể làm ra những chuyện tàn tạt lương tâm như vậy, có thể thấy được, bà ta đối với Mặc Thiếu Thiên hận mãnh liệt đến mức nào!

“Cho nên, anh trở thành tay đấu quyền anh lợi hại nhất của chợ đen nước Mỹ, nhưng muốn lợi hại cũng cần phải trả cái giá thật cao, khi đó, anh quá lãnh huyết, mặc dù tuổi còn rất nhỏ, nhưng đã giết rất nhiều người, vì vậy bị người ta nhốt lại, nhốt liên tục trong suốt 16 ngày, không ăn không uống, lúc đó anh cho là bản thân sẽ chết luôn bên trong lồng sắt, nhưng không ngờ, sau mười sáu ngày đó, bọn họ lại thả anh ra ngoài, ngay lúc đó, anh đã giết bọn họ, chạy thoát khỏi chỗ đó!” Mặc Thiếu Thiên nói, đôi mắt anh nhìn về phía trước, giống như, đang nhớ lại những chuyện lúc trước xảy ra, về mặt, không nói nên lời.

Tử Lam vừa nghe, tim giống bị một bàn tay vô hình nắm thật chặt khiến cô cực kỳ khó chịu, mười sáu ngày, đổi thành một người bình thường, không ăn không uống, cũng đã sớm chết vì đói.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên quay đầu sang nhìn Tử Lam, “Như thế nào? Có phải cảm thấy anh rất khát máu lãnh huyết hay không?”

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, trong lòng không biết là cảm giác gì, nhìn anh, sửng sốt một chút, mở miệng, “Không chỉ khát máu, còn có chút không bình thường! !” Tử Lam thành thật trả lời một câu

.....

Mặc Thiếu Thiên mỉm cười, Lâm Tử Lam nói chuyện chính là trực tiếp như thế, “Lúc này nhớ tới là có chút khoa trương, nói thật, nếu như không phải là anh có chút bản lãnh, anh cũng vậy sẽ không tin tưởng, nhưng mà bây giờ anh vẫn còn có thể nhớ rõ, lúc anh từ trong lồng sắt đi ra, loại cảm giác đó, anh chỉ muốn chạy trốn, muốn tiếp tục sống, bởi vì, anh hận cha của mình! ! !” Mặc Thiếu Thiên nói.

Khi đó Mặc Thiếu Thiên, có khát vọng sinh tồn đặc biệt mãnh liệt, cũng đối với Mặc Ân Thiên hận ý mãnh liệt, cho nên anh mới sẽ có ý chí kiên cường như vậy, kiên trì trong suốt mười sáu ngày.

“Cho nên anh chạy trốn, đang trong quá trình trốn thoát, anh quen biết Tiểu Ly cùng Vân Dục, bọn anh ở nước Mĩ đánh liều rất lâu, mới có một khoảng trời riêng thuộc về mình, cùng nhau sáng lập ra Cửa Ngục!” Mặc Thiếu Thiên nói, nhắc đến chuyện này, sắc mặt của Mặc Thiếu Thiên mới hòa hoãn được một chút, Cửa Ngục, là một chuyện mà thời thiếu niên anh cảm thấy có cảm giác thành tựu nhất.

Tử Lam nghe Mặc Thiếu Thiên nói về những chuyện đó, cô nhìn anh, “Mặc Thiếu Thiên, cho dù trước kia anh đã từng trải qua chuyện gì, tất cả đều đã qua, việc bây giờ chính là lúc anh phải sống thật tốt!” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nhấn mạnh nói.

Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên, đúng vậy.

“Cho nên sau khi thành lập Cửa Ngục, anh trở lại A Thị, tiếp nhận MK, anh chỉ muốn để ông ấy nhìn một chút, khi xưa ông ta đã làm những gì với anh!” Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói.

Chỉ là anh không ngờ, mặc kệ anh làm sao, đều không thể hấp dẫn được sự chú ý của Mặc Ân Thiên, nhưng ông ta đối với anh, ngoại trừ ghét bỏ, chính là hận.

Trước kia luôn ghét bỏ đối với anh, nhưng đến bây giờ, cũng không biết tại sao, tâm tình của Mặc Ân Thiên bỗng nhiên đại biến, đối với những chuyện của Mặc Thiếu Thiên, bỗng nhiên trở nên rất kích động.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, nếu như anh thật sự muốn báo thù, lấy thực lực của anh có rất nhiều loại biện pháp, có thể thấy được, Mặc Thiếu Thiên không phải là một người không có lương tâm, mặc dù Mặc Ân Thiên để cho anh đã trải qua những ngày thê thảm như vậy, một tuổi thơ cùng thiếu niên không có tình người, nhưng Mặc Thiếu Thiên cũng không vì vậy mà trở thành một người điên.

Lúc này, Tử Lam quay đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô mỉm cười.

Mặc Thiếu Thiên nhìn thấy Tử Lam cười, anh cau mày, “Em cười cái gì?”

“Em cười, Mặc tiên sinh, hoàn hảo anh không có thay đổi trở thành một người điên!” Tử Lam nói

.....

Mặc Thiếu Thiên mỉm cười, “Làm sao em biết anh chưa từng như thế?”

Tử Lam sững sờ, thật sự là có như thế sao ?

“Ban đầu, khi anh trở lại, thiếu chút nữa một phát súng giết chết lão già cùng nữ nhân kia!” Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói.

Tử Lam cau mày, kể tiếp thốt lên, “Vậy tại sao cuối cùng anh vẫn không ra tay?”

“Bởi vì Vân Dục ngăn anh lại!” Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ, nếu như không phải Vân Dục ngăn cản, có lẽ chuyện sẽ phát triển đến mức nào, anh cũng không biết.

Lúc này, Tử Lam trầm mặc.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, “Như thế nào? Có phải cảm thấy anh rất điên hay không?”

Tử Lam lắc đầu một cái.

Không phải.

Cô chỉ nghĩ, đến tột cùng là chuyện gì đã khiến Mặc Thiếu Thiên có thể trở nên điên cuồng đến mức này.

Tử Lam không phải là Mặc Thiếu Thiên, cũng không có trải qua hoàn cảnh sinh tồn như thế, cho nên dù hiểu, cũng không cách nào hiểu tình cảnh lúc đó của Mặc Thiếu Thiên....

“Nhưng cuối cùng anh vẫn không có ra tay không phải sao?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, chắc chắn mà nói, điều này nói rõ, Mặc Thiếu Thiên không phải là loại người không có lương tri, chỉ tồn tại hận ý, bất kể là người nào, cũng sẽ có.

Bị chính cha của mình bỏ mặc không nhìn đến, không có ai lại không sinh ra hận ý!

“Đó là bởi vì Vân Dục ngăn anh lại!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Nếu như không có Vân Dục ngăn cản ... sau đó anh sẽ thật sự ra tay sao?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi, đôi mắt nhìn chăm chăm Mặc Thiếu Thiên, ánh mắt bình tĩnh, dường như đáp án này, trong lòng cô đã có một đáp án khẳng định chắc chắn rồi.

.....

Mặc Thiếu Thiên im lặng.

Có không?

Có không?

Mặc Thiếu Thiên trầm mặc.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, đáp án, rất rõ ràng, Mặc Thiếu Thiên không biết. Cho dù có hận Mặc Ân Thiên đến đâu, anh cũng sẽ không xuống tay được.

Cho dù anh nói có, Tử Lam cũng không tin tưởng.

Nếu như thật sự muốn báo thù, muốn giết bọn họ, Mặc Thiếu Thiên sẽ không chờ cho đến bây giờ!

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cuối cùng cô vươn tay, đem bàn tay của chính mình phủ lên bàn tay của Mặc Thiếu Thiên, mười ngón tay đan xem với mười ngón tay của anh.

“Mặc Thiếu Thiên, mặc kệ trước kia đã từng xảy ra bất cứ chuyện gì, anh đã từng làm ra những gì, xảy ra cái gì, em biết chính là anh của bây giờ, em tiếp nhận anh, em cũng thưởng thức con người hiện tại của anh!” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nhấn mạnh lời nói, sau đó cô mỉm cười dịu dàng nhìn anh, “Mặc kệ như thế nào, em tin tưởng, Mặc Thiếu Thiên sẽ không dễ dàng bị đánh ngã như vậy !”

Nghe được những lời nói vừa rồi của Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên quay đầu sang nhìn cô, “Lâm tiểu thư, em đối với anh, có lòng tin như vậy sao?”

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, hỏi ngược lại, “Không phải sao?”

Mặc Thiếu Thiên mỉm cười, “Không sai!”

Mặc kệ như thế nào, Mặc Thiếu Thiên là một người rất mạnh mẽ, mặc kệ xảy ra chuyện gì, Mặc Thiếu Thiên cũng sẽ có thể chịu được.

Mệnh cứng rắn!

Tử Lam cười một tiếng, nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Cô cảm thấy, Mặc Thiếu Thiên là một người rất khác biệt, thời điểm lúc anh còn ở nước Mỹ, vừa nghĩ tới cuộc sống của anh đã phải trải qua như thế nào, để có thể sinh tồn và ưu tú như vậy, cùng với năng lực và thủ đoạn để quản lý MK có ngày hôm nay, anh thật sự là một người rất được thượng đế ưu ái.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Tử Lam, đôi mắt híp lại, nụ cười của Lâm Tử Lam, lúc nào cũng rực rỡ sáng chói như thế, có tức giận thế nào cũng không khiến cho người ta nhận ra.

“Lâm Tử Lam, anh nói nhiều như vậy, chỉ muốn nói cho em biết, mặc kệ sau này như thế nào, nếu anh đã lựa chọn em, liền sẽ chỉ duy nhất một mình em, anh sẽ là một người chồng tốt, người cha tốt!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, nhấn mạnh lời nói của mình.

Tử Lam cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô không ngờ anh sẽ bỗng nhiên nói như vậy, nghe có chút tuyệt hảo, nhưng Tử Lam, tin tưởng.

Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối không phải là một người thích khoe khoang hay khoe mẽ.

Lúc này, Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc tiên sinh, có phải là một người chồng tốt hay không em không biết, nhưng mà em lại tin tưởng anh nhất định sẽ là một người cha tốt, người cha tốt đấy!” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nhấn mạnh lời nói của mình

220. Chương 221: Một Đánh Cuộc Hoa Lệ Ra Đời

Edit : Oanh Love

Lúc này, Tử Lam nhìn hắn, “Mặc tiên sinh, anh có phải là một người chồng tốt hay không em không biết, nhưng em tin rằng anh sẽ là một người cha tốt, người cha tốt đấy !” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên cô nhấn mạnh điều này.

Bởi vì đã từng trải qua, cho nên Tử Lam tin tưởng, Mặc Thiếu Thiên càng sẽ không như thế.

Mặc Thiếu Thiên vốn tưởng rằng Tử Lam sẽ khích lệ anh mấy câu, nhưng sau khi nghe những lời nói vừa rồi của cô, khuôn mặt của Mặc Thiếu Thiên đều đen lại.

“Em vì cái gì mà không chịu tin tưởng anh? ” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, anh hỏi.

Tử Lam mỉm cười, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc tiên sinh, không phải tôi không tin anh, nếu như đổi lại anh là một người phụ nữ, đối mặt với lịch sử phong lưu của anh trước kia, anh có tin không ? ” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhất thời lúng túng.

Không ngờ Tử Lam sẽ nói như thế.

Anh càng không nghĩ tới, những chuyện phong lưu trước kia của mình sẽ ảnh hưởng tới con đường theo đuổi vợ càng gặp khó khăn!

Sớm biết thế, có đánh chết anh sẽ cũng sẽ nhất định không làm như vậy.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, “Anh không phải phụ nữ. . . ”

“Còn nữa, Lâm tiểu thư, nếu đổi lại anh là em, nhất định sẽ lựa chọn anh, bởi vì nam nhân tốt giống như anh không nhiều lắm! ” Mặc Thiếu Thiên vô cùng bình tĩnh nói. . . .

Tử Lam phóng về phía Mặc Thiếu Thiên một ánh mắt khinh bỉ.

Anh đang tự khen về mình sao ?

Da mặt quả thật rất dày a !

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, khóe miệng cô nâng lên một nụ cười nhẹ, “Mặc tiên sinh, anh biết hiện nay tại A thị truyền lưu một câu gì không?!”

Mặc Thiếu Thiên liếc nhìn Tử Lam, cảm thấy hứng thú hỏi, “Nói cái gì? ”

“Mặc Thiếu Thiên có thể thay đổi, heo mẹ cũng có thể leo cây! ”

.

Khuôn mặt của Mặc Thiếu Thiên càng đen hơn, nhìn Tử Lam, “Ai nói? ”

“Khoảng 99% người dân sống tại A thị đều nói như thế! ” Tử Lam khẽ cười trả lời một câu.

Mặc Thiếu Thiên nhất thời sững sốt, sau đó anh nói, “Nông cạn! ”

“Nếu quả thật anh đã thay đổi, heo mẹ cũng không thể leo cây được! ”

.

Tử Lam mỉm cười.

“Cho nên, Mặc tiên sinh, anh có thể được coi là một nam nhân tốt sao? ” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên mỉm cười và hỏi, những lời này, hoàn toàn có ý đùa giỡn với Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, nhếch miệng lên, “Lâm tiểu thư, những người dân không biết cách nhìn ra một nam nhân tốt như anh, những người đó mới đúng thật là mặt người dạ thú, trước mặt một bộ, sau lưng một bộ, em nên cảm thấy may mắn, vì anh không phải là loại người như thế! ” Mặc Thiếu Thiên nói, không phủ nhận lịch sử phong lưu của mình

.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu thiên, hoa tâm, cũng có được xem như là việc có lý rồi hả ?

Tuy nhiên, cho dù đó chính là những lời nói ngụy biện của Mặc Thiếu Thiên nhưng nghĩ kĩ vẫn có mấy phần đạo lý.

“Cho nên, người đàn ông tốt thật sự, không có nghĩa là anh ta không chơi, mà là khi anh ta gặp đúng đối tượng, khiến anh ta không bao giờ muốn chơi nữa! ” Mặc Thiếu Thiên nói xong, lúc anh nói những câu đó ánh mắt nhìn về phía Tử Lam.

Chẳng biết tại sao, khi Tử Lam nhìn vào ánh mắt đó của Mặc Thiếu Thiên, trái tim cô kịch liệt run lên.

Tử Lam cũng không phải là một cô nương khi lần đầu biết yêu, cô rất nhạy bén, nhưng mặc dù như vậy, cô cũng không cách nào điều khiển trái tim của mình.

Một Mặc Thiếu Thiên như vậy, rất chân thật.

Mặc dù những lời anh nói đều là ngụy biện, nhưng anh đã không tự bào chữa ình, ngược lại nói có mấy phần đạo lý, một nam nhân như vậy, rất chân thật.

Thật ra, Tử Lam không phải là không tin Mặc Thiếu Thiên, chỉ là Tử Lam cảm thấy, cô không thích cùng Mặc Thiếu Thiên tiến triển quá nhanh, chậm một chút, càng làm cho cô thương thức.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô nhướn mày, “Mặc tiên sinh, ý anh là sao, cứ nói rõ? ”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên xoay người, đem Tử Lam đặt ở trên giường, cũng không có quá nhiều động tác, ngược lại nhìn Tử Lam, đôi mắt hơi nheo lại, phóng điện về phía cô, “Lâm tiểu thư, không bằng, chúng ta đánh cuộc như thế nào? ”

Tử Lam nằm trên giường, nghe Mặc Thiếu Thiên nói, cô cảm thấy cũng rất hứng thú, nhướn mày và nhìn anh, lông mi mảnh mai khẽ khép lại, nhìn vào khuôn mặt trắng mịn nhỏ nhắn của cô lúc này, đặc biệt khiến người ta rung động, “Đánh cuộc gì? ”

“Nếu như anh không còn náo xì căng đan, không còn phong lưu, em sẽ đồng ý anh một chuyện như thế nào?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Đơn giản như vậy? ” Tử Lam hỏi.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, chắc chắn.

“Nếu như náo loạn nữa thì thế nào? ” Tử Lam hỏi.

“Tùy em xử trí! ” Mặc Thiếu Thiên nói, những lời này đặc biệt giống như lời hứa hẹn của anh đối với Tử Lam, vẻ mặt giống như “nếu như anh còn như thế nữa, cứ mặc cho em làm thật”.

Tử Lam mỉm cười, “Đồng ý! ”

Cứ như vậy, một đánh cuộc hoa lệ ra đời.

Tử Lam không bao giờ nghĩ rằng Mặc Thiếu Thiên sẽ vì cô mà hứa bất cứ điều gì, cô cũng không muốn nghĩ đến, thậm chí lúc này, Mặc Thiếu Thiên cho cô có cảm giác rất hạnh phúc và vui vẻ.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhếch môi cười, anh cũng rất hài lòng với vấn đề này.

Cúi người, hướng về phía môi Tử Lam hôn lên, Tử Lam nằm im trên giường, cũng không từ chối anh, ngược lại cô rất hưởng thụ nụ hôn của Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên vốn chỉ muốn trêu chọc Tử Lam một chút, nhưng không ngờ, khi vừa chạm vào cô, ngay lập tức anh bắt đầu trở nên không kìm chế được .

Ngày hôm qua lúc ôm cô ngủ, Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ rất nhiều, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ đi cái ý niệm này, nói thế nào, cũng đang trong bệnh viện, mặc dù nhịn rất khổ sở, anh cũng bắt buộc mình phải ngủ.

Nhưng bây giờ, mặc dù chỉ mới đụng chạm nhẹ vào Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên có cảm giác hạ thân mình đang dựng đứng lên.

Ý tưởng muốn cô, càng thêm mãnh liệt.

Hôn, càng hôn càng sâu, hận không được đem Tử Lam ngay lập tức ăn vào trong bụng.

Tử Lam nằm trên giường, cô vốn nghĩ, chỉ đơn giản tiếp nhận một nụ hôn, nhưng không ngờ Mặc Thiếu Thiên hôn càng lúc càng dấn đưa triền miên, ngay khi cô cảm thấy có thứ gì cứng ngắc đang chĩa vào người của mình, Tử Lam mới hoàn toàn tỉnh ngộ.

Hiện tại ở bên ngoài có khả năng đã náo đến lật trời, bọn họ vẫn còn ở chỗ giống như những chuyện này cùng với bản thân bọn họ không có một chút quan hệ nào.

Thật sự, ngoại trừ Mặc Thiếu Thiên, chuyện này, người khác không làm ra được.

Chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Lúc này, Tử Lam mở mắt ra, nhìn anh, “Mặc Thiếu Thiên, tay của anh không còn đau sao? ”

“Không đau! ” Mặc Thiếu Thiên hiện tại nơi nào còn có tâm tình suy nghĩ việc đau hay không đau, mặc kệ tay có đau hay không a, anh chỉ một lòng muốn ăn nữ nhân đang nằm dưới thân này.

“Nhưng bây giờ là ban ngày! ” Tử Lam nhắc nhở.

“Thế thì đã sao? ” Mặc Thiếu Thiên hỏi, đưa ra vẻ mặt dục vọng không được thỏa mãn.

“Bảo bối lúc nào cũng có thể sẽ đi vào! ” Tử Lam nhắc nhở lần nữa.

. . .

Những lời này, đã hoàn toàn ngừng lại hứng thú của Mặc Thiếu Thiên.

Nhớ tới vô số lần, bị bảo bối phá hư chuyện tốt, Mặc Thiếu Thiên quả quyết từ bỏ .

Nhưng nghĩ lại Mặc Thiếu Thiên càng cảm thấy không cam lòng, anh nhìn Tử Lam, khẽ nói “Vây ý của em chính là, buổi tối có thể đúng không? ”

. . .

Tử Lam lúng túng.

Nói chuyện cùng Mặc Thiếu Thiên, nhất định phải chú ý lựa lời mà nói, nếu không, rất dễ bị bẻ cong câu chuyện chuyển theo ý khác!

“Mặc tiên sinh, trong đầu anh có thể không cần lúc này cũng nghĩ đến những chuyện này hay không a! ” Tử Lam khóc không ra nước mắt.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Lâm tiểu thư, nếu như anh thật sự không nghĩ tới nó, đến lúc đó người khóc có lẽ là chính em á, đây là suy nghĩ của một nam nhân bình thường đối với nữ nhân mình yêu thích, nếu như anh không chút nghĩ ngợi, điều đó cũng đồng nghĩa với việc em không đủ sức hấp dẫn. . . ”

. . .

Được rồi.

Toàn những lời nguy hiểm, Tử Lam nói không lại Mặc Thiếu Thiên.

Cô chịu thua được chưa !

Ngay vào lúc này, giọng nói của Hi Hi từ bên ngoài vang lên. “Mẹ, có điện thoại! ”

Tử Lam nghe được xong, lên tiếng trả lời, “Đến ngay! ”

Vì vậy, Tử Lam muốn đứng dậy, nhưng Mặc Thiếu Thiên vẫn còn đè trên người của Tử Lam, không có ý định muốn leo xuống.

Nhìn vào đôi mắt của Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên bắt đặc bắt buộc phải đứng lên.

Tử Lam đứng dậy, nhìn thấy dáng vẻ của Mặc Thiếu Thiên, sau đó cô ôm lấy đầu của Mặc Thiếu Thiên, cô nói, “Mặc tiên sinh, ngoan ha. . .!” Nói xong, hạ xuống ngay trán của Mặc Thiếu Thiên một nụ hôn, xoay người đi ra ngoài

. . . .

Ngoan sao ?

Mặc Thiếu Thiên nhìn theo bóng lưng hắt hê của Tử Lam, mặt anh càng đen thui

... . .

Tử Lam đi tới phòng khách, Hi Hi đứng chờ bên ngoài, thấy Tử Lam ra ngoài, Hi Hi liền hỏi, “Mẹ, con không có quấy rầy người cùng cha. . . Chứ? ”

. . .

Tử Lam làm sao nghe không ra ý tứ trong lời nói của Hi Hi, nghe xong, Tử Lam cảm tức trừng mắt nhìn bé một cái, “Tiểu tử thú! ”

Hi Hi lập tức trưng ra bộ mặt ngây thơ vô tội, “Mẹ, con thật sự không muốn quấy rầy người cùng cha, nhưng điện thoại của người, vang lên rất nhiều lần! ”Hi Hi nói.

Bé lại không dám tự tiện làm xáo trộn điện thoại của mẹ nha, ngộ nhỡ có chuyện gì thì biết phải làm thế nào, cho nên bé chỉ có thể gọi Tử Lam đi ra.

Tử Lam thật sự hết ý kiến.

Cô đối với đứa con trai này không có biện pháp nào a!

“Câm miệng! ”

. . .

Nhìn điện thoại di động vừa suy nghĩ, Tử Lam vội vàng hướng bàn trà bên kia đi tới, mới vừa rồi để điện thoại di động nơi đó cô đã quên cầm.

Tử Lam đi qua vài bước, nhìn vào điện thoại chính là số điện thoại của Cảnh Thần gọi đến, suy nghĩ một chút, liền bấm nút nghe.

“Alo !Tớ nghe. . . ”

“Tử Lam, cậu đang ở đâu? ”

“Đang ở nhà! ”

“Như thế nào? Không sao chứ? ”Cảnh Thần lo lắng hỏi.

Tử Lam mỉm cười, “Tớ có thể có chuyện gì? ”

“Chuyện của cậu cùng Mặc tổng, hiện tại mọi người đều biết hết rồi, hiện tại cả công ty cũng xôn xao loan truyền đấy! ”Cảnh Thần nói.

Tử Lam cũng đã đoán trước được, tin tức như thế, dù cô có ý định muốn giấu diếm cũng không dối gạt được.

Hiện tại trong Công ty, Tử Lam không cần nghĩ, cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

“Tớ đã lường trước chuyện này rồi! ”Tử Lam ngồi trên ghế sofa, ngồi xếp bằng nói.

“Tại sao lại bị ký giả chụp được hình? ”Cảnh Thần buồn bực hỏi.

Thật ra, đây cũng là chuyện mà Tử Lam không cách nào nghĩ ra được, tại sao lại có rất nhiều ký giả vừa đúng lúc chờ sẵn tại cửa ra vào, vừa lúc nhìn đến bọn họ, hơn nữa, từ trong lời của bọn họ, Tử Lam có thể nghe được, bọn họ điều có chuẩn bị từ trước.

“Tớ cũng vậy không rõ lắm, tớ mới vừa từ trong bệnh viện bước ra ngoài thì có một nhóm ký giả truyền thông canh giữ tại cửa, nghĩ muốn lừa gạt cũng không dối gạt được! ”Tử Lam nói.

“Chẳng lẽ có người cố ý làm như thế sao! ”Cảnh Thần nói.

Tử Lam mỉm cười, “Có phải là cố ý hay không không quan trọng, nếu quả thật là người có tâm tư muốn làm như vậy, tớ còn muốn cảm ơn nữa chứ! ”Tử Lam cười và nói.

“Tại sao? ”

“Bởi vì tớ không cần cực khổ lừa gạt như vậy nữa ! ”

. . .

Cảnh Thần hết ý kiến.

Có thể nghĩ như vậy, sợ là cũng chỉ có mỗi một mình Lâm Tử Lam mà thôi.

Cảnh Thần mỉm cười, “Thật phục cậu! ”

Tử Lam cũng khẽ cười không nói gì.

“Hiện tại cả công ty chúng ta đều bị ký giả vây quanh, hiện tại việc tan việc cũng chính là một vấn đề nga! ”Cảnh Thần nói, không khoa trương chút nào.

Tử Lam chợt nhớ ra điều gì, “Đúng rồi, buổi chiều tớ không thể tới công ty được, cậu giúp tớ nói mấy lời cùng Trần Mặc nha! ”Tử Lam nói.

Cảnh Thần sau khi nghe xong, trả lời một câu, “Tớ biết, coi như cậu không nhắc, Trần Mặc cũng sẽ mất ngủ mất ngủ, anh ta đối với cậu, hoàn toàn đều là công tư bất phân! ”Cảnh Thần nói.

Tử Lam ngạc nhiên một lúc, sau đó mỉm cười, “Tại sao cậu lại nói nghiêm trọng như vậy! ”

“Sự thật đúng là như vậy mà! ”Cảnh Thần nói.

“Anh ta đối với cậu mới đúng là như vậy a! ”Tử Lam nói.

“Nào có! ”Cảnh Thần phản bác, sau đó suy nghĩ một chút, “Nếu có cũng là nhờ hồng phúc của cậu đấy! ”

. . .

Tử Lam khẽ cười, sau đó cùng Cảnh Thần hai người trò chuyện một hồi, sau đó Tử Lam mới cúp điện thoại.

221. Chương 222: Sinh Vật Biến Thái

Lâm Tử Lam mới vừa cúp điện thoại, Mặc Thiếu Thiên từ phòng đi ra, “Ai gọi hay sao?”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp ngồi bên cạnh Lâm Tử Lam.

“Cảnh Thần!” Lâm Tử Lam nói.

Thật ra thì, Mặc Thiếu Thiên không cần hỏi, cũng biết Cảnh Thần gọi tới là vì chuyện gì.

Tin tức được tung ra, cả công ty nhất định huyên náo xôn xao, Cảnh Thần gọi tới nhất định là vì chuyện này.

“Hiện tại tình hình ở công ty như thế nào?” Mặc Thiếu Thiên nhếch môi hỏi.

Lâm Tử Lam cũng đặc biệt bình tĩnh trả lời, “So với tưởng tượng của anh còn náo nhiệt hơn nhiều!”

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc tiên sinh, không biết tiếp theo anh có tính toán gì không?”

Mặc Thiếu Thiên cố làm trầm tư suy nghĩ một chút, cuối cùng cho Lâm Tử Lam hai chữ, “Ăn cơm!” . . .

. .

Lâm Tử Lam yên lặng.

Chỉ là suy nghĩ một chút, chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể như vậy, hiện tại đi ra ngoài, nói gì đều là vấn đề, vậy thì, không bằng cái gì cũng không nói thì hơn.

Chỉ là suy nghĩ một chút, bên ngoài bây giờ nhất định rối loạn, bọn họ thì ở nhà bình tĩnh không dứt, bên ngoài và bên trong... không hề liên quan chút xíu nào, suy nghĩ một chút cũng thấy thật buồn cười.

Hi Hi nghe Mặc Thiếu Thiên nói như vậy, lập tức giơ tay nói, “Cha, không bằng ăn lẩu đi, như thế nào?”

“Được!” Mặc Thiếu Thiên mở miệng đồng ý.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, mở miệng, “Không cay, cha con còn bị thương, sẽ nhiễm trùng đấy!”

Những lời này, thật khiến tâm tình Mặc Thiếu Thiên hào sảng không ít.

Có thể thấy được Lâm cô nương rất quan tâm tới anh, điểm này cũng có thể nghĩ ra được.

Hi Hi cười một tiếng, không ngờ mẹ thân thiết như thế a, “Vậy thì ăn lẩu uyên ương thì như thế nào?” Hi Hi hỏi.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, không có ý kiến.

Lâm Tử Lam cũng nhè nhẹ mà gật đầu, không có ý kiến.

Vì thế, cứ quyết định như vậy.

Sau khi hỏi ý kiến xong, Hi Hi đi ra ngoài mua đồ, cũng may những ký giả kia không biết chỗ ở của cha, nếu không thì họ mà tìm được cha, thì tự nhiên cũng sẽ tìm đến bọn họ, ra cửa đều là vấn đề khó khăn.

Hiện tại Hi Hi mới phát hiện, thì ra là phải có một căn nhà ở chỗ này, thì người khác mới vĩnh viễn đoán không được bạn ở nơi nào, giống như cha hay là minh tinh, càng phải như vậy.

Vì vậy, Hi Hi vừa muốn ra cửa, Lâm Tử Lam đi ra, “Bảo bối, mẹ cùng con đi!” Lâm Tử Lam đi lên nói.

Hi Hi nhú mồm, vừa muốn mở miệng nói chuyện, lúc này, Mặc Thiếu Thiên cũng ở sau lưng lên tiếng, “Em đi, vậy còn anh?”

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Bị thương thì ở trong nhà nghỉ ngơi cho thật tốt đi!” Lâm Tử Lam nói, Hi Hi đi ra ngoài một mình, cô cũng không yên tâm, đó là chưa nói lúc thường, hiện tại thân phận Hi Hi đã bị lộ, vạn nhất mà gặp phải ký giả, một mình Hi Hi không thể nào ứng phó nổi.

Mặc Thiếu Thiên nhú mồm, nhìn cánh tay bị thương của mình.

Anh quả quyết đứng dậy, “Cùng đi chứ!”

Lâm Tử Lam nhìn anh, mang theo anh tựa như là mang theo một vật chiếu sáng, ký giả coi như không phát hiện cũng khó a!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, hình như cũng biết cô đang nghĩ gì, lúc này anh nói, “Lâm tiểu thư, lúc này, ký giả không sai biệt lắm cũng muốn tan việc rồi!”

Lúc này, Hi Hi mở miệng, “Vậy thì người một nhà chúng ta đi dạo siêu thị đi!” Hi Hi nói.

Những lời này, làm cho tất cả lời muốn nói của Lâm Tử Lam nuốt xuống.

Nhìn dáng vẻ hưng phấn của Hi Hi, Lâm Tử Lam cảm thấy nói gì đều là mất hứng, vì vậy, chấp nhận.

Dù sao cũng biết rồi, vậy thì giờ cũng không có gì khác biệt.

Vì vậy, một nhà ba người hiên ngang lên đường. . . .

Như cũ, Lâm Tử Lam lái xe, mặc dù siêu thị cách không xa, nhưng đi xe vẫn tiện hơn, dù sao cũng sẽ mua rất nhiều thứ, cầm nhiều tốn sức.

Lâm Tử Lam cũng không từ chối, trực tiếp lái xe đi.

Mấy phút sau liền đến siêu thị, Lâm Tử Lam mới vừa dừng xe, Hi Hi liền từ trên xe nhảy xuống, có vẻ hưng phấn khác thường.

Nói thế nào, cũng là cha với mẹ cùng đi với mình, loại cảm giác này tuyệt vô cùng.

Ngay sau đó, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên cũng từ trên xe bước xuống, ba người đi vào siêu thị.

Hi Hi tự đắc, đối với siêu thị không quen thuộc không được, sau khi đi vào, muốn mua gì, thứ gì ở nơi nào, Hi Hi đều biết.

Ngược lại Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên, hỏi gì cũng không , chỉ đi theo Hi Hi, thỉnh thoảng nhìn nơi khác một chút.

Đồng nhất cả nhà ba người dáng dấp rất thu hút, Hi Hi dáng dấp đáng yêu, lộn xộn, lại thường xuyên đến đây, cho nên đặc biệt làm người khác chú ý, Lâm Tử Lam rất xinh đẹp, cũng đi theo Hi Hi tới đây mấy lần, mọi người cũng biết, về phần Mặc Thiếu Thiên, anh cơ hồ vừa mới ra trận, trong nháy mắt liền ‘giết’ không ít người.

Cái loại khí chất cao quý trời sinh đó, khuôn mặt yêu nghiệt đó, cơ hồ vừa ra trận, liền hấp dẫn không ít người.

Mặc kệ là nhân viên bán hàng, hay là người đang mua đồ, lúc thấy Mặc Thiếu Thiên, cũng không nhìn được mà nhìn lâu mấy lần.

Lâm Tử Lam đã cảm thấy, cùng Mặc Thiếu Thiên ở chung một chỗ, tựa như cùng một vật chiếu sáng ở chung một chỗ, rất sáng à.

Chỉ là, mọi người càng thêm thưởng thức, cả nhà bọn họ ba người đứng chung một chỗ rất đẹp mắt.

Nam đẹp trai, nữ xinh đẹp, đứa trẻ đáng yêu, đồng nhất nhà ba người xem ra, thấy thế nào thế nào cũng rất dương nhãn.

Đây quả thật là kiệt tác hoàn mỹ a!

Trời cao phải thiên vị như thế nào, mới có thể khiến họ là người một nhà như vậy a!

Hi Hi bên cạnh muốn mua gì đó, Lâm Tử Lam cùng đi phía sau.

Mặc Thiếu Thiên ăn mặc tùy ý, quần tây màu đen, áo sơ mi, mặc dù cánh tay bị thương, xem ra không quá thoải mái, nhưng vẫn không ảnh hưởng tới khí thế của anh, hầu như là ở bên cạnh Lâm Tử Lam, thỉnh thoảng ở bên tai cô nói nhỏ mấy câu, rước lấy mấy cái đẩy ra của Lâm Tử Lam, chỉ là hành động như vậy, xem ra càng giống như là liếc mắt đưa tình, ghen chết người khác.

Hi Hi đi mua đồ để nấu lẩu, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đi tới khu đồ ăn vặt.

Đi tới nơi này, ắt không thể thiếu chính là Thanh Long.

Người một nhà họ rất thích ăn trái này, không chỉ thế Lâm Tử Lam còn mua một chút thạch hoa quả các loại, thạch hoa quả, đây cũng là sở thích của Lâm Tử Lam.

Vì vậy, hai người mua không ít đồ ăn.

Mà Hi Hi bên kia, đang chuyên tâm mua đồ nấu lẩu.

Sau khi hai người mua xong mới đi tìm Hi Hi, Hi Hi đang rất nghiêm túc chọn đồ.

“Bảo bối, như thế nào, mua xong rồi sao?” Mặc Thiếu Thiên đi tới hỏi.

Hi Hi quay đầu lại, liếc thấy Lâm Tử Lam đẩy một chiếc xe đẩy nhỏ tới, bên trong một đồng đồ ăn vặt, sau khi thấy vậy, Hi Hi liền đặc biệt im lặng.

Tại sao nhà bọn họ cứ đảo loạn như vậy a a a!

Nên mua đồ ăn vặt là mình mới đúng, tại sao lại là cha với mẹ chứ?

Tại sao lại cố tình đảo loạn như thế này rồi hả? ?

Hi Hi có cảm giác thật không công bằng a a!

Chỉ là nghĩ thì nghĩ vậy, chứ đó đã thành thói quen.

“Con chợt nghĩ ra, có muốn mua tôm hay không!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên đi tới, một tay cầm lên xem, thuận miệng nói, “Mua đi!”

“Nhưng cha bị thương, không thể ăn a!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên lúc này mới nhú mồm, thì ra là Hi Hi đang suy nghĩ cái này a, anh vừa muốn khích lệ Hi Hi, lúc này Lâm Tử Lam đi lên, cười nói, “Bảo bối, cha con không thể ăn, thì chúng ta ăn!”

Hi Hi ngây cả người, ngẩng đầu nhìn Lâm Tử Lam,, cười, mẹ, mẹ thật là xấu.

Mặc Thiếu Thiên lúc này ngẩng đầu nhìn Lâm Tử Lam, người phụ nữ này chính là cố ý.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên cười, “Cha, xác định cái này là con với mẹ ăn à!”

Nói xong, Hi Hi đem một phần tôm ném vào trong xe.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ, Hi Hi cùng Lâm Tử Lam cười một tiếng, chẳng biết tại sao, nhìn bọn họ cười giảo hoạt thế này, Mặc Thiếu Thiên lại tuyệt không tức giận, ngược lại, rất thỏa mãn.

Thỏa mãn tự trong đáy lòng.

Vì vậy, Hi Hi cùng Lâm Tử Lam lại đi mua một chút đồ, Mặc Thiếu Thiên đi theo sau, nhìn bóng lưng mẹ con bọn họ, hơi nhếch khóe môi lên.

Như thế này mới chính là cuộc sống, Mặc Thiếu Thiên hình như bắt đầu quyến luyến rồi.

Vì vậy, lại mua một ít đồ, sau đó ba người mới đi trả tiền.

Lúc một nhà ba người đứng tại quầy thanh toán, nhận không ít ánh mắt, chỉ là hiển nhiên, đồng nhất nhà ba người có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

Lúc trả tiền, Lâm Tử Lam cầm ví đi lên, lúc này, Mặc Thiếu Thiên lấy ra ví tiền đưa cho Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam cũng không có khách khí, trực tiếp mở ví tiền ra, mẹ kiếp, tất cả đều là thẻ, mà toàn là thẻ Bạch Kim.

Mặc Thiếu Thiên nói thẳng, “Mật mã thẻ tín dụng là 603852!”

Anh không có thói quen dùng tiền mặt.

Đi tới chỗ nào cũng đều dùng thẻ tín dụng.

Lâm Tử Lam cầm một cái thẻ, cũng không nói gì, trực tiếp đi trả tiền.

Hi Hi đi theo Lâm Tử Lam, lúc trả tiền, cô thu ngân còn không quên cùng Hi Hi nói chuyện.

Hi Hi cũng ngọt ngào đáp lại, câu nào câu nấy đều là chị, chị, chị... làm cho người ta vui như mở cờ trong bụng

Lâm Tử Lam thật lòng cảm thấy, Hi Hi chính là một sinh vật biến thái.

Nhìn thì là một đứa bé ngây thơ vô hại, nhưng trên thực tế, là một kẻ giảo hoạt, mồm mép, suy nghĩ một chút cũng đặc biệt quỷ dị.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở một bên, nhìn bóng lưng mẹ con bọn họ, khóe miệng từ từ nâng lên.

Ngay vào lúc này, điện thoại di động Mặc Thiếu Thiên vang lên .

Anh lấy điện thoại di động ra, lúc thấy là số của Diệp An Nhiên thì chân mày anh hơi nhíu lại.

Suy nghĩ một chút, Mặc Thiếu Thiên vẫn nhận.

“A lô, An Nhiên!”

“Thiếu Thiên, anh đang ở đâu?”

“Sao vậy? Tìm anh có chuyện gì không?” Mặc Thiếu Thiên không trả lời, mà hỏi lại.

Diệp An Nhiên không ngờ Mặc Thiếu Thiên lại trực tiếp hỏi cô có chuyện gì, cô ngây cả người, “Em xem được tin tức, hiện tại tất cả mọi người đều biết anh có một đứa con trai, hơn nữa, hiện tại trong công ty đều bàn về chuyện giữa anh và Lâm Tử Lam” Diệp An Nhiên chậm rãi nói.

Mặc Thiếu Thiên bắt đầu cười một tiếng, “Ừ, anh biết!”

Biết! Cũng chỉ là biết?

Chẳng biết tại sao, lời nói ấy của Mặc Thiếu Thiên, lại làm cho Diệp An Nhiên không khỏi khủng hoảng.

“Vậy anh... định làm gì?” Diệp An Nhiên suy nghĩ một chút, vẫn hỏi tiếp.

Nghe được lời của cô..., Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, mở miệng.

222. Chương 223: Dừng Miệng Đút Cho Anh

Nghe được lời của cô..., Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, mở miệng, “Hi Hi là con trai của anh, và không có cách nào để sửa đổi sự thật này, mà cũng sẽ không thay đổi, cho nên, Hi Hi chính là con trai của Mặc Thiếu Thiên anh!” Mặc Thiếu Thiên nói, mặc kệ người nào phản đối, người nào bàn ra tán vào, Hi Hi đều là con trai bảo bối của anh.

Diệp An Nhiên sững sờ, không ngờ Mặc Thiếu Thiên đối với đứa bé kia sủng ái như vậy, trước kia Mặc Thiếu Thiên, rất không thích trẻ con, nhưng là bây giờ.

Diệp An Nhiên càng ngày càng cảm thấy, Mặc Thiếu Thiên bây giờ cùng ngày trước không giống nhau.

Suy nghĩ một chút, Diệp An Nhiên hỏi, “Vậy thì Lâm Tử Lam thì sao?”

Cô quan tâm chính là điều này.

Chuyện đứa nhỏ, đã xác định rõ ràng không có cách nào sửa đổi rồi, còn Lâm Tử Lam thì sao đây?

Cô muốn biết rốt cuộc Mặc Thiếu Thiên nghĩ gì.

Nhắc tới Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cười, chỉ là cười như vậy, Diệp An Nhiên không thấy được, anh nói một câu, “Không biết!”

Không biết? Đây coi là câu trả lời gì vậy.

Mặc Thiếu Thiên còn chưa nghĩ ra, chỉ là nhớ tới lúc anh cùng Lâm Tử Lam đánh cuộc, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên càng nhếch lên, anh nhất định phải làm cho Lâm Tử Lam cam tâm tình nguyện ở bên anh thì mới có thể.

“Nhưng.”

“Được rồi, An Nhiên, anh bây giờ còn có việc, có chuyện gì thì đợi ngày mai anh đến công ty rồi hãy nói!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói thế, Diệp An Nhiên ngây cả người, sau đó mới gật đầu một cái, “Vậy cũng được!”

Vì thế, điện thoại được cúp máy.

Cúp điện thoại, Diệp An Nhiên nhìn điện thoại di động, nắm thật chặt trong lòng bàn tay, ánh mắt tràn đầy hận ý.

Tại sao phải như vậy?

Tại sao?

Lâm Tử Lam, đều là do cô, tại sao cô phải xuất hiện?

Nếu như không phải là cô, thì mọi việc ngày hôm nay sẽ không xảy ra, đều là bởi vì cô!

Nghĩ tới đây, con người Diệp An Nhiên thoáng qua một tia lo lắng, tay cầm điện thoại di động, cũng dần dần buông lỏng, khuôn mặt xinh đẹp, nhếch lên cười một nụ cười độc ác, đôi mắt kia cũng biến thành u ám, giờ phút này Diệp An Nhiên thoát nhìn, rất tàn nhẫn.

Lâm Tử Lam, đã là như vậy, thì cũng đừng trách tôi không khách khí!

Lâm Tử Lam cùng Hi Hi tính tiền xong, liền đi lại, Mặc Thiếu Thiên mới vừa cúp điện thoại.

“Cha, đi thôi!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên cất điện thoại, từ trong tay Hi Hi nhận lấy đồ.

Lúc này Lâm Tử Lam nhìn anh, đưa thẻ, “Mặc tiên sinh, thẻ của anh!”

“Giữ đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam nhú mày, “Anh không sợ đưa thẻ cho em thì em sẽ quẹt mà xài hết sao?”

“Thẻ không giới hạn, tùy em!” Mặc Thiếu Thiên không thèm để ý chút nào, nói, ý là, tùy em, chỉ cần em có thể xài thì tốt!

Lâm Tử Lam yên lặng.

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Mặc tiên sinh đối với phụ nữ nào cũng đều hào phóng như vậy?”

Mặc Thiếu Thiên biết Lâm Tử Lam lại muốn nói gì, nhân cơ hội này mượn đề tài để nói chuyện của mình, vì vậy, anh lập tức nhìn Lâm Tử Lam phản bác, “Chỉ với em anh mới hào phóng như vậy!”

“Thật sao?”

“Tin tưởng anh, phụ nữ khác cũng đều có giá cả của nó, Lâm tiểu thư, chỉ có em, là không giới hạn, em là vô giá, nếu như em muốn, thì anh đều là của em!” Mặc Thiếu Thiên nói, cho nên, đừng nói tới chỉ là thể tín dụng.

Lâm Tử Lam .

Đây coi là một loại khẳng định cùng khích lệ sao?

Nhưng Lâm Tử Lam nghe thế nào cũng thấy trong đó có một chút ý tứ.

Lúc này, Lâm Tử Lam buông tha Mặc Thiếu Thiên, không thảo luận về giá hay vô giá nữa.

Mới vừa buông tha đề tài này, Hi Hi chợt ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, con có thể hỏi được không, những phụ nữ kia đều có giá là giá gì vậy?”

Mặc Thiếu Thiên nhất thời sững sờ, Lâm Tử Lam cũng vậy.

Sau đó cười một tiếng, nhìn Hi Hi, con trai ngoan, câu hỏi không tệ!

Mặc Thiếu Thiên lập tức cảm tức nhìn Hi Hi mấy lần, con chính là con ruột của cha sao?

Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì? !

Hi Hi cười hắc hắc, rất thích không khí như vậy.

Ba người đi tới ngoài cửa, đặt đồ vào cốp xe, liền lái xe đi về.

Lâm Tử Lam lái xe, Mặc Thiếu Thiên ngồi ở ghế lái phụ, một dáng vẻ đại gia, còn Hi Hi ngồi ở phía sau, ba người cười cười nói nói, hình như chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, tất cả đều không tồn tại.

Đồng nhất cả nhà ba người chính là như vậy, cho dù có chuyện kinh thiên động địa, thì cũng không ảnh hưởng mấy đến tâm tình bọn họ.

Sau khi trở về, Hi Hi đi chuẩn bị nấu lẩu, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên ngồi ở sofa phòng khách xem TV.

Mặc Thiếu Thiên cựa tay mình bị thương, đầm đìa máu, muốn ăn cái này hay cái kia đều bảo Lâm Tử Lam lấy giúp.

Lâm Tử Lam mặc dù rất bất mãn, nhưng người ta lại mang ra bốn chữ ‘ân nhân cứu mạng’, Lâm Tử Lam muốn không thỏa hiệp cũng không được rồi.

Lâm Tử Lam ngồi xếp bằng, Mặc Thiếu Thiên ngồi bên cạnh Lâm Tử Lam xem TV, không ngừng chỉ huy.

Mặc Thiếu Thiên ăn thanh long, Lâm Tử Lam ăn thạch hoa quả, dùng muỗng nhỏ lấy, Mặc Thiếu Thiên ở một bên nhìn.

Trước, anh thấy phụ nữ mà ăn những thứ đồ này, thật sự là phiền toái, nhưng khi nhìn Lâm Tử Lam ăn, lại có một phen cảm thụ như vậy.

Giống như, Lâm Tử Lam ăn cái gì thì cái đó nhất định sẽ ngon.

Lâm Tử Lam xem ti vi, thấy ánh mắt Mặc Thiếu Thiên cứ nhìn vào mình, cô liền nhìn an, “Anh nhìn cái gì?”

“Em ăn cái đó, có ngon không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, câu hỏi này, thật là ngây thơ.

Lâm Tử Lam sững sờ, nhìn anh, “Anh chưa từng ăn?”

Mặc Thiếu Thiên thật tình lắc đầu.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, giống như đang nghe được chuyện lạ nhất thế kỷ, “Mặc Thiếu Thiên, anh chưa từng ăn thạch hoa quả?”

Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên nhú nhú mày, “Chưa từng ăn những thứ này thì có cái gì kỳ quái, những thứ này đều là đồ ăn không tốt cho sức khỏe!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tuổi thơ của Mặc Thiếu Thiên hoàn toàn là một gam màu trắng, nhưng thời thanh thiếu niên là một gam màu xám tro, cuộc sống có rất nhiều vấn đề xảy ra, làm sao sẽ ăn những thứ đồ này?

Sau khi từ Mỹ trở về, Mặc Thiếu Thiên liền tiếp nhận vị trí Tổng Giám Đốc của MK, càng không chạm đến những thứ này.

Cho nên, anh chưa từng ăn thạch hoa quả, có cái gì kỳ quái sao?

Nhìn bộ dạng cười cười của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên hung hăng khi dễ Lâm Tử Lam, chưa từng ăn những thứ đồ này, thì có gì đáng cười?

“Lâm người lam, em mà cười nữa, có tin anh chinh em hay không!” Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói.

Lâm Tử Lam lúc này mới không cười nữa, ráng nhịn, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Được, em không cười nữa, anh ăn không?”

Mặc Thiếu Thiên nhú nhú mày.

“Ăn ngon lắm!”

Nói xong, Lâm Tử Lam lại ăn một miếng nữa.

Mặc dù ăn thạch hoa quả, thì rất giống đứa bé, nhưng đây lại là sở thích của Lâm Tử Lam.

Nhìn dáng vẻ ăn ngon lành của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên nhìn anh, “Đút cho anh!”

Lâm Tử Lam cười cười, sau đó nhẹ nhàng lấy muỗng xới một miếng, “Mặc tiên sinh, a a , há miệng!”

Lâm Tử Lam cố ý trêu chọc, dùng giọng điệu dỗ dành đứa bé mà bảo Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên mới muốn há miệng ăn, nhưng khi nghe Lâm Tử Lam nói vậy, mặt tối sầm.

Không ăn.

Lâm Tử Lam thấy thế, nhìn anh, “Tức giận?”

“Mặc Thiếu thiên, anh chẳng lẽ là người hẹp hòi vậy sao?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi, trong lời nói còn mang theo tia cười, xác thực, trêu chọc Mặc Thiếu Thiên là một việc rất vui.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, chợt lộ ra nụ cười vụn vụn, “Dĩ nhiên không có!”

“Chỉ là Lâm tiểu thư, anh hiện tại thay đổi ý nghĩ!”

“Có ý nghĩ gì?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi, nhìn Mặc Thiếu Thiên cười, cô cứ có cảm giác không có chuyện gì tốt đẹp đây?

“Dùng miệng của em, đút cho anh!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, nói chắc chắn từng chữ từng câu.

Lâm Tử Lam ngẩn người, dùng miệng?

Mới không cần!

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Không cần, Mặc Thiếu Thiên, như vậy rất ghê tởm!” Lâm Tử Lam kháng nghị.

“Anh không thấy vậy...sao ngược lại là em chứ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại, khuôn mặt yêu nghiệt trở nên bất mãn.

“Nhưng.” Lâm Tử Lam muốn nói cái gì đó.

“Lâm người lam, em làm hay không làm?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, nét mặt kia, nếu như Lâm Tử Lam thật không làm thì anh không đảm bảo sẽ có chuyện gì xảy ra đâu.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, nét mặt kia, làm thì tốt, mà không làm cũng phải làm, nếu không, tự gánh lấy hậu quả!

Sớm biết, Lâm Tử Lam cũng không chọc làm gì.

Mặc Thiếu Thiên không dễ chơi a a a!

Nhìn mặt Mặc Thiếu Thiên tối sầm, Lâm Tử Lam thật bất đắc dĩ, “Được rồi!”

Nhìn Lâm Tử Lam thỏa hiệp, Mặc Thiếu Thiên rất hài lòng.

Người lam dùng muỗng nhỏ, lấy một miếng thật to, ngậm một nửa vào miệng, sau đó ngược mắt, nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên, thế nhưng anh lại không có ý định tiến tới.

Ngược lại dựa người vào ghế, chờ Lâm Tử Lam phục vụ.

Lâm Tử Lam cau mày, ở trong lòng nói xấu Mặc Thiếu Thiên, này đại gia, thật xui xẻo mới phục vụ cho anh!

Nếu như không phải là anh bị thương, thì Lâm Tử Lam sẽ dùng một cước đạp anh té xuống ghế!

Nhìn dáng vẻ hờ hê của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, được, Mặc Thiếu Thiên, tôi nhịn!

Lâm Tử Lam vừa đứng lên, hướng Mặc Thiếu Thiên áp tới, lấn nửa người, hướng về phía anh, môi, hướng về phía môi Mặc Thiếu Thiên.

Không phải chỉ dùng miệng đút thôi sao, hôn mà còn dùng lưỡi, thì cái này có là gì!

Thấy Lâm Tử Lam đưa tới, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười yếu ớt, lúc này mới hài lòng hé miệng, ăn thạch hoa quả, nhìn anh ăn, Lâm Tử Lam mới thở dài một tiếng, vừa muốn từ trên người Mặc Thiếu Thiên lui ra, Mặc Thiếu Thiên cũng không chịu, đem thạch hoa quả nuốt vào, có vị gì cũng không biết, vươn tay giữ bả vai Lâm Tử Lam, hướng về phía môi của cô, hôn thật sâu.

Lâm Tử Lam ngẩn người, không ngờ Mặc Thiếu Thiên chột hôn cô, cô cả người tựa vào trên ghế so fa.

Mặc Thiếu Thiên hôn, trước sau đều bá đạo như thế, nhưng, lần này thật ghê tởm, miếng thạch hoa quả trong miệng Lâm Tử Lam còn chưa có nuốt xuống a a a a a!

Lâm Tử Lam đẩy Mặc Thiếu Thiên ra, nhưng càng đẩy, Mặc Thiếu Thiên lại càng hôn lợi hại hơn, bất đắc dĩ, Lâm Tử Lam hé miệng, như vậy mới nuốt thạch hoa quả xuống, mà đầu lưỡi Mặc Thiếu Thiên cũng nhân cơ hội này mà đi vào.

223. Chương 224: Không Bằng, Anh Tán Tỉnh Em

Lâm Tử Lam đẩy Mặc Thiếu Thiên ra, nhưng càng đẩy, Mặc Thiếu Thiên lại càng hôn lợi hại hơn, bất đắc dĩ, Lâm Tử Lam hé miệng, như vậy mới nuốt thạch hoa quả xuống, mà đầu lưỡi Mặc Thiếu Thiên cũng nhân cơ hội này mà đi vào.

“Ừm.” Lâm Tử Lam lên tiếng kháng nghị, đẩy Mặc Thiếu Thiên ra, nhưng Mặc Thiếu Thiên lại hung hăng ấn cô ở trên ghế sofa mà hôn, đầu lưỡi anh đưa vào trong khoang miệng Lâm Tử Lam mà đảo lộn.

Lâm Tử Lam thật lòng cảm thấy mình chịu thua Mặc Thiếu Thiên!

Ăn thạch hoa quả cũng có thể hôn môi, Lâm Tử Lam bội phục.

Chỉ là nhìn dáng vẻ hả hê của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam nghĩ, cũng quá đặc chí ha, nghĩ như vậy, cô không phản kháng nữa, ngược lại cô phối hợp với Mặc Thiếu Thiên, thậm chí đổi bị động thành chủ động, to gan đưa lưỡi trêu chọc Mặc Thiếu Thiên, vốn là Lâm Tử Lam nghĩ, lúc cô chủ động, thì Mặc Thiếu Thiên nhất định sẽ buông tha, nhưng thật không ngờ, thấy cô càng chủ động, Mặc Thiếu Thiên càng nhiệt tình, hưng phấn, cuối cùng, Lâm Tử Lam bại trận.

Đối với sinh vật như Mặc Thiếu Thiên, không nên áp dụng phương pháp xử lý bình thường.

Lâm Tử Lam có ý định thỏa hiệp, không chủ động nữa, chỉ bị động để Mặc Thiếu Thiên hôn.

Hôn mãnh liệt sau vài phút đồng hồ, Mặc Thiếu Thiên mới buông Lâm Tử Lam ra, nhìn bộ dạng mất hứng của cô, Mặc Thiếu Thiên lại hăng hái nhìn cô, khoe miệng mang theo nhất nụ cười hài hước, “Lâm tiểu thư, không phải mới vừa rồi rất nhiệt tình sao? Thế nào lại có dáng vẻ thiếu dưỡng khí như vậy? Hả?”

Khuôn mặt Lâm Tử Lam có chút ửng hồng, xác thực có chút thiếu dưỡng khí, nhưng nghe được lời nói của Mặc Thiếu Thiên, cô ngước mắt, cảm tức nhìn anh một cái, nhìn dáng vẻ hả hê của anh cũng biết là anh cố ý!

Lâm Tử Lam hít vào một hơi thật sâu, ngẩng đầu, con ngươi khẽ nheo lại, mới nhìn thì giống như là một con mèo lưỡi biếng, “Kinh nghiệm còn thấp, không như kinh nghiệm phong phú của Mặc Tổng!” Lâm Tử Lam bình tĩnh đáp.

Mặc Thiếu Thiên cũng cười nhìn cô, “Thật sao?”

Lâm Tử Lam chau chau mày, không có phủ nhận.

Sau câu nói của Mặc Thiếu Thiên, lại khiến Lâm Tử Lam im lặng.

“Nếu như em gọi anh một tiếng hảo ca ca, anh có thể miễn phí dạy cho em, bảo đảm kinh nghiệm phong phú!” Mặc Thiếu Thiên hài hước nhìn Lâm Tử Lam nói.

Hảo ca ca.

Lâm Tử Lam hung hăng liếc Mặc Thiếu Thiên một cái.

Mặc Thiếu Thiên, anh có thể nghiêm chỉnh một chút được không a a a!

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Lâm Tử Lam vẫn dùng chiêu bài như cũ, nở nụ cười, “Cám ơn Mặc Tổng, chỉ là, tôi không cần!”

“Thật không cần?” Mặc Thiếu Thiên nhún mày hỏi.

Lâm Tử Lam nhìn anh, cười nói, “Đúng, không cần, anh cứ giữ lại chiêu tán gái đó mà đối với những người phụ nữ khác đi”

Nghe được câu này, Mặc Thiếu Thiên không có tức giận, ngược lại cười nhìn cô, “Người khác không cần anh tán đâu, họ đều tự động dâng tới cửa, nói thật, anh đến nay còn không biết tán gái là như thế nào?”

“Không bằng, anh tán tỉnh em?”

Nghe xong lời nói của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam ngược mắt, hung hăng cảm tức nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Nhìn vẻ mặt Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên tâm tình rất tốt, nở nụ cười.

Lâm Tử Lam không nhìn anh nữa, chẳng muốn tiếp tục đề tài này, thua thiệt vẫn là cô, suy nghĩ một chút, cầm thạch hoa quả trên bàn, tiếp tục ăn.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy, vẻ mặt Lâm Tử Lam tức giận, cũng rất dễ nhìn .

Quả nhiên, trong mắt người tình là Tây Thi a!

Mặc Thiếu Thiên lấy điện thoại di động ra, mở chế độ chụp hình, hướng về phía Lâm Tử Lam mà chụp.

Trong hình, chỉ chụp được một bên mặt Lâm Tử Lam, làn da trắng, cô mặc y phục màu xám tro, tóc quăn lên, vài sợi tự ý rơi xuống, tay cầm thạch hoa quả, dáng vẻ vừa muốn ăn, xem ra, vô cùng xinh đẹp.

Hình được chụp, Mặc Thiếu Thiên nhìn, không thể không nói, khuôn mặt Lâm Tử Lam rất đẹp, coi như không có trang điểm, thì so với mấy minh tinh điện ảnh còn đẹp hơn nhiều.

Lâm Tử Lam đang ăn, cảm thấy Mặc Thiếu Thiên chụp hình cô, cô lập tức nghiêng đầu sang nhìn anh, “Anh làm gì đấy? ?”

“Chụp hình!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam cau mày, “Chụp em xong cảm thấy thế nào?”

“Vui mừng!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Không cần chụp, xấu hổ chết mất!” Lâm Tử Lam cự tuyệt, mặc dù nói như vậy, nhưng không ngăn Mặc Thiếu Thiên lại, mắt còn nhìn TV.

“Ai nói, rất đẹp!” Mặc Thiếu Thiên nhìn hình, nhếch miệng lên cười, trực tiếp khích lệ.

Nghe được Mặc Thiếu Thiên khen mình, Lâm Tử Lam ngây cả người, nghiêng đầu nhìn anh, “Em xem một chút!”

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên đưa điện thoại cho Lâm Tử Lam nhìn một chút, không thể không nói, pixel[*] của điện thoại Mặc Thiếu Thiên rất tốt, chụp hình, rất hoàn mỹ.

[*] Độ phân giải màn hình thường được đo bằng pixel, ảnh càng rõ thì chứa càng nhiều pixel

.

Bối cảnh của tấm hình là các thiết bị trong căn hộ, Lâm Tử Lam, xem ra , duy mỹ không dứt.

Lâm Tử Lam nhìn hình, khóe miệng hài lòng nâng lên, “Không ngờ Mặc tiên sinh còn có tài chụp hình!”

Lấy được sự khích lệ, Mặc Thiếu Thiên hài lòng nhú mày, “Đó là đương nhiên!”

Lâm Tử Lam xem xét Mặc Thiếu Thiên, xác thực, chụp không tệ.

Lâm Tử Lam nhìn, cũng rất thích, hài lòng.

Đang lúc ấy thì, Mặc Thiếu Thiên mở Camera trước, hướng về phía Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Làm gì?”

“Nhìn ống kính!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam nhìn ống kính, trong điện thoại di động, xuất hiện hai người bọn họ, Lâm Tử Lam biết Mặc Thiếu Thiên có ý gì, vì vậy rất phối hợp với Mặc Thiếu Thiên, nhìn điện thoại di động, cô cười, cười tinh lệ, cười thông dong.

Mặc Thiếu Thiên thấy Lâm Tử Lam cười, khóe miệng cũng có chút nhếch lên.

Giữ dáng vẻ như vậy, ‘cách’ một tiếng.

Sau khi chụp xong, hai người cùng xem.

Lâm Tử Lam nhìn hình, “Mặc tiên sinh, anh cười thật là yêu nghiệt!” Lâm Tử Lam nói thẳng.

“Em cười thật là giả tạo!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Nào có, em cười trông đáng yêu thế mà!” Lâm Tử Lam nói, nhìn hình, xác thực, cô thân là người trong cuộc, cũng cảm thấy tấm hình này đặc biệt rất đẹp mắt.

“Anh cười có sức quyến rũ!” Mặc Thiếu Thiên cũng nói, đối với vẻ bề ngoài của mình, anh rất hài lòng

(Thanh Dân: Hai người này...Chắc chắc...)

Hai đại nhân cũng không biết vì sao ở chỗ này vì một tấm hình mà cãi vã, có thể thấy được người ta nói không sai, một lúc người ta yêu, thì chỉ số thông minh đều là không.

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên cũng không ngoại lệ a!

Hai người IQ cao hơn người, nhưng vào thời điểm này, khó tránh khỏi ngây thơ một phen!

Đang lúc ấy thì, Hi Hi từ phòng bếp đi ra, thấy cha cùng mẹ ở chung một chỗ cười cười nói nói, Hi Hi liền đi tới.

“Cha, mẹ, hai người đang làm gì vậy?” Hi Hi đi tới nhìn bọn họ hỏi.

Vậy mà mới vừa đi tới, Hi Hi liền thấy tấm hình cha chụp cùng với mẹ.

“Cha, mẹ, hai người chụp hình?” Hi Hi kinh ngạc hỏi.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, Hi Hi nhìn hình, không thể không nói, cha và mẹ đều rất đẹp, Hi Hi tuyệt không lo lắng ình về sau.

“Như thế nào? Đẹp không?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam rất ít chụp hình, chỉ là mỗi một năm cùng Hi Hi chụp hình kỷ niệm, nhưng là chỉ mấy tấm mà thôi, nhưng hôm nay chụp hình như thế này, cô rất thích .

Cũng không biết là vì nhân tố con người, hay còn là cái gì khác, Lâm Tử Lam chính là thích.

Hi Hi gật đầu, chắc chắn mà nói, “Đẹp!”

Nghe được Hi Hi khen, Lâm Tử Lam càng thêm vui vẻ.

“Cha, mẹ, con cũng muốn chụp!” Hi Hi có vẻ có chút hưng phấn mà nói, lúc này, tại sao có thể thiếu mình được đây!

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên nhìn một cái, chủ ý không tệ.

Ba người bọn họ, còn chưa chụp chung lần nào, đề nghị này của Hi Hi, không có ai phản đối.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, gật đầu một cái, “Được!”

Vì vậy, lấy điện thoại điều chỉnh góc độ cùng với kéo dài thời gian chụp tự động, Mặc Thiếu Thiên để điện thoại ở trên bàn, , Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam ngồi ở hai bên, Hi Hi ngồi ở giữa, ba người cùng cười, Hi Hi cười vui vẻ nhất, vì vậy, cùng kiểu như thế, sau vài giây ‘cách’ một tiếng, một tấm hình hoàn mỹ được chụp.

“Con xem một chút, con xem một chút!” Mặc Thiếu Thiên mới cầm điện thoại di động lên, Hi Hi liền nói muốn xem.

Mặc Thiếu Thiên đưa điện thoại cho Hi Hi.

Sau khi thấy hình, Hi Hi nhìn, sau đó tự hào mà nói, “Thật đẹp, ta nói, hình này mà tung ra ngoài, thì làm cho bao nhiêu gia đình phải ghen mà chết mất a!” Hi Hi tiếc hận nói.

Lâm Tử Lam vô ngữ.

Trình độ tự luyện của Hi Hi, đã đến mức không cách nào mà phê phán nổi!

Lâm Tử Lam vừa muốn nói chuyện, Hi Hi lại nói tiếp, “Cha, cha, chụp vài tấm nữa đi!”

Cứ như vậy, Hi Hi quá thích thú, rất cuộc cũng được chụp chung với cha mẹ, Hi Hi dĩ nhiên không buông tha cơ hội này rồi.

Mặc Thiếu Thiên đối với Hi Hi rất muốn gần gũi, hướng chi, hôm nay lại có cơ hội gần nhau hơn, Mặc Thiếu Thiên tại sao không làm?

Vì vậy, điều chỉnh góc độ, ba người cùng nhau chụp một vài tấm nữa.

Lâm Tử Lam ngồi ở trên ghế sofa, cũng phối hợp.

Cứ thế, chụp tới mấy chục tấm, mới thỏa mãn.

Hi Hi ngồi ở đó mà xem hình, tấm nào cũng rất đẹp, Hi Hi nhìn mà vui mừng không dứt.

Lâm Tử Lam nhìn dáng vẻ vui mừng của Hi Hi, cũng biết lựa chọn của mình không có sai.

“Bảo bối, đừng xem nữa, hình không chạy mất được đâu, bây giờ có thể ăn cơm chưa?” Lâm Tử Lam hỏi, cô đã sớm đói bụng!

Lúc này, Hi Hi mới nhớ tới, “Đã xong rồi mẹ!”

Nói xong, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, chút nữa chép vài tấm vào máy tính con nha!”

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, coi như là đồng ý.

Vì vậy, Hi Hi mới từ trên ghế nhảy xuống, đi ăn cơm thôi.

Hi Hi nấu lẩu uyên ương, còn có các món ăn kèm khác, đều đặt ở trên bàn.

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đi tới, nhìn một bàn thức ăn, càng muốn ăn nhiều hơn.

Lúc này mới phát hiện, nuôi một đứa con thiên tài, thật sự là không tệ.

Ba người ngồi xuống, dùng bữa.

Thật ra thì, người một nhà ăn lẩu cùng nhau, là tuyệt nhất rồi.

Hi Hi ăn rất ngon miệng, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam cũng thế, cùng ăn chung thế này rất ngon.

Mặc dù ngày hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện, tin tức bên ngoài truyền khắp nơi, thì cũng không ảnh hưởng tới họ, phải nói người bình tĩnh nhất, thì không ai bình tĩnh bằng nhà ba người họ đâu!

224. Chương 225: Đứng Ở Trên Đỉnh Núi, Mắt Nhìn Xuống Thế Giới

Ăn cơm xong, Hi Hi thu dọn, Lâm Tử Lam thì đi rửa mặt.

Hi Hi thu dọn bàn ăn một lúc, liền theo Mặc Thiếu Thiên vào phòng của mình.

Nhìn phòng của Hi Hi, đơn giản, cũng rất có phong cách, dễ thấy nhất đúng chính là máy vi tính kia, xem ra mặc dù không mới, nhưng nhìn thì có vẻ Hi Hi rất thích máy vi tính này.

Mặc Thiếu Thiên đi tới, ngồi ở trước máy vi tính, nhìn chung quanh, “Bảo bối, đến lúc nào rồi mà còn sử dụng loại máy vi tính này? Sớm nên vứt bỏ!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, nghe Mặc Thiếu Thiên nói thế, nghiêng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, cha chớ xem thường máy vi tính này, cái này là dồn cả tâm huyết của con mới tạo thành, không thể nói vứt là có thể vứt được đâu!”

Muốn vứt bỏ cũng được, trừ phi Hi Hi có thể lắp được một máy vi tính tốt hơn.

“Thế là có ý gì?”

Hi Hi lúc này từ trên giường ngồi dậy, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, cha đừng xem thường nha, máy tính này từ từ cái Software [*], linh kiện, từng cái một đều do con tự mình mua, sau đó lắp ráp mà thành, thấy không mới như thế thôi, nhưng lại có một hệ thống phòng hacker hoàn thiện nhất, cho dù ai cũng không hack được con!” Hi Hi nói, nói đến cái này, Hi Hi nói với một chút niềm tự hào.

[*] Phần mềm máy tính (Computer Software) hay gọi tắt là Phần mềm (Software).

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, sau đó lại nhìn máy vi tính một chút, biết Hi Hi ở trên máy tính có thiên phú hơn người, nhưng thế nào cũng không nghĩ máy vi tính này là do Hi Hi lắp ráp mà thành!

Mặc Thiếu Thiên nói, “Chớ đem da trâu thổi phách thiên, đến lúc đó bị người ta hack, thì con vừa giữ lại vừa khóc đi!”

Hi Hi cười hắc hắc, “Cha à, cha chưa thử làm sao cha biết a!” Hi Hi cười vô hại.

“À, đúng rồi, quên nói cho cha biết, máy vi tính của con chẳng những có hệ thống phòng hacker, hơn nữa nếu ai bất ngờ có ý định hack máy con mà nói..., , máy vi tính đó sẽ bị tê liệt đấy!” Hi Hi nói.

Nghe xong lời nói của Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên không hoài nghi lời Hi Hi nói, anh nhú nhú mày, “Thật lợi hại như vậy sao?”

Hi Hi ngồi ở bên giường, hai mắt sáng ngời, “Cha, cha có thể thử a!”

“Ngày trước cha điều tra con, tại sao máy không có bị tê liệt?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, lần trước Hi Hi cùng anh nói chuyện phiếm, anh liền thử tra IP của Hi Hi, mặc dù không có tra được, nhưng cũng không có nghiêm trọng như lời Hi Hi nói!

Nói đến cái này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, mặt đầy khinh thường, “Còn nói sao, nếu như không phải là con hạ thủ lưu tình, cha, máy vi tính của cha chỉ sợ đã sớm hỏng bét!”

Cho nên nói, phải đa tạ Hi Hi đã hạ thủ lưu tình sao! ?

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, biết Hi Hi lợi hại, không ngờ trình độ có thể kinh khủng đến mức này.

Suy nghĩ một chút, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, “Con lấy được Software từ nơi nào?”

Nói đến cái này, Hi Hi rất bình tĩnh nói, “Từ chợ đồ cũ mua về, đừng xem Software cũ, nhưng mà xài được rất lâu, so với mấy cái linh kiện mới kia còn dùng bền hơn nhiều, hơn nữa, những thứ này đó là những thiết bị mà mấy cao thủ máy vi tính lưu lại, con mất rất nhiều công sức mới có được!” Hi Hi nói, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn hết sức tự hào.

Những thứ đồ này, giống như là có để dành cho Hi Hi, nhìn những thứ này, Hi Hi chỉ cần nghiên cứu một chút, suy nghĩ một chút liền làm xong.

Đây cũng là di truyền của một bộ óc thông minh.

Mặc dù Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam cũng không phải là có thiên phú hơn người với máy vi tính, nhưng Hi Hi lại kế thừa sự thông minh từ hai người bọn họ, đối với máy vi tính, Hi Hi là trời sinh đột biến.

Mặc Thiếu Thiên đối với cái này có chút không hiểu lắm, nhưng xác thực Hi Hi nói rất có lý.

Bây giờ Software mặc dù càng ngày càng tân tiến, nhưng cứ theo đà đó, thì càng có nhiều nhược điểm, hơn nữa nhược điểm rất rõ ràng, cho nên, có ít thứ, dùng đồ cũ vẫn là tốt hơn.

Mặc dù không quá hiểu, nhưng Mặc Thiếu Thiên cũng biết một chút, nghe Hi Hi nói thế, Mặc Thiếu Thiên tiến tới, ngồi ở bên cạnh Hi Hi, “Bảo bối, cha hỏi con, máy vi tính của con đã kinh khủng đến mức nào rồi?”

Cái vấn đề này, mẹ cũng đã hỏi Hi Hi.

Hi Hi suy nghĩ một chút, “Tạm thời còn chưa gặp được đối thủ!” Hi Hi nói.

Nghe Hi Hi nói vậy, Mặc Thiếu Thiên càng thêm tự hào, chỉ là, cái khuôn mặt yêu nghiệt mặt kia nâng lên nụ cười nhạt, con người thâm u thoáng qua một tia giao hoạt.

“Nếu để cho con xâm nhập vào một hệ thống, nhanh nhất phải mất bao lâu? ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Hi Hi suy nghĩ một chút, “Vậy thì phải xem hệ thống của đối phương, nếu như là hệ thống trong công ty của cha, chỉ cần một phút!” Hi Hi nói.

Nghe Hi Hi nói, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên tối sầm.

“Đừng quá khoác lác!”

Nói thế nào, thì hệ thống của anh cũng là thường cập nhật, cũng mời rất nhiều kỹ thuật viên có tiếng trong giới.

Hi Hi vừa nghe, “Cha, vào hệ thống công ty cha giống như là chuyện ăn cơm bữa!” Hi Hi cười nói.

Trước không có việc gì, Hi Hi liền vào xem một chút, tựa như đang xem trang QQ của mình, tùy tiện.

Lần này, mặt Mặc Thiếu Thiên tối thui, nhìn Hi Hi cười, anh tuyệt không hoài nghi độ chân thật trong lời nói của Hi Hi, chỉ là, anh quyết định, ngày mai về công ty đổi một nhóm kỹ thuật viên mới.

Bao nhiêu người đó, mà cũng không bằng một mình con trai anh!

Nhìn sắc mặt cha tối thui, Hi Hi chau chau mày, “Cha, cha an tâm, con chỉ xem một chút mà thôi, bảo bối cũng chỉ là quan tâm tới cha thôi à, hơn nữa, cha lợi hại như vậy, thân là con của cha, có thể đấu được với cha sao?”

Mặc Thiếu Thiên nghĩ có một đứa con trai như vậy, đích xác là một sự kiêu ngạo, nhưng mà lại không biết phải làm thế nào.

Suy nghĩ một chút, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, “Nếu như xâm nhập vào hệ thống Đồng Minh thì sao đây?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Hi Hi sững sờ, ngược mắt, nghiêng mặt nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, cha để cho con làm gian tế à?”

Mặc Thiếu Thiên không có trả lời.

Hi Hi suy nghĩ một chút, nếu cứ như vậy mà xâm nhập vào hệ thống Đồng Minh, chẳng phải là rất có lỗi với chú Tiêu Dật rồi sao ?

Nói như thế nào đi nữa, thì mặc dù chú không phải là cha ruột của mình, nhưng mà đối với mình, cũng không kém chút nào, Hi Hi rất cảm động.

“Đang suy nghĩ gì?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Hi Hi suy nghĩ một chút, “Vậy khó xử rồi !”

“Con không phải là nói mình rất lợi hại sao? Sao hiện tại lại phải khó xử rồi hả ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, con người liếc Hi Hi mấy cái, cũng không nói thêm cái gì.

Hi Hi dừng một chút, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Hệ thống công ty bình thường cùng hệ thống Tập đoàn Hắc bang đều có phân khu, công ty chỉ là hơi cơ mật một chút, hơn nữa chỉ cần gặp phải hacker chuyên nghiệp, thì có thể xâm nhập vào, nhưng đối với Tập đoàn Hắc bang thì không giống nhau, bọn họ vận dụng là các kỹ thuật phòng hacker tiên tiến nhất toàn cầu, cho nên, rất khó!” Hi Hi nói.

Nói đơn giản một chút, chính là hệ thống cũng chia thành Tam Lục Cửu Đẳng.

Mỗi công ty đều có hệ thống riêng của mình, hệ thống công ty chỉ hơi hoàn thiện một chút, ví dụ như công ty MK, nhưng bọn họ sẽ không tiêu tốn nhiều cho việc phòng chống hacker, nhiều công ty, hệ thống cũng chẳng hoàn thiện mấy.

Nhưng mà công ty cùng Tập đoàn Hắc bang thì không giống nhau, Tập đoàn Hắc bang thiết kế quá nhiều tư mật, cho nên thường dùng những hệ thống cơ mật nhất, hoàn thiện nhất, hơn nữa họ cũng biết có nhiều hacker lắm le, cho nên họ củng cố rất chặt chẽ.

“Vậy ý của con là, không thể xâm nhập vào được?” Mặc Thiếu Thiên nhíu mày hỏi, khoe môi mang theo nụ cười như không cười, mà cũng không tức giận.

“Cũng không phải hoàn toàn như vậy, chỉ là nếu con xâm nhập vào hệ thống của bọn họ, thì bọn họ sẽ theo đuôi con, cuối cùng, đưa đến kết quả chính là con sẽ bị phát hiện!” Hi Hi nói.

Cái này mới là nguy hiểm nhất.

Hi Hi là một hacker rất lợi hại, nhưng cũng giới hạn trong một phạm vi nào đó, mặc dù Hi Hi không ngừng khiêu chiến, đến nay còn không có gặp phải đối thủ, nhưng mỗi Tập đoàn Hắc bang thì lại vận dụng kỹ thuật phòng hacker khác nhau, cho nên, Hi Hi bình thường sẽ không làm như vậy, nếu không, mình cũng sẽ bị phát hiện, này quá nguy hiểm!

Thân phận của Hi Hi đến nay trừ có mấy người biết, ngoài ra không có ai khác.

Bao gồm, chú Tiêu Dật, cũng không biết!

Mặc Thiếu Thiên nghe đến cái này, khẽ nhú mày, suy tính của Hi Hi, cũng là suy tính nhiều năm của Cửa Ngục, hacker của bọn họ xâm nhập vào hệ thống Đồng Minh thì đều bị Đồng Minh xâm nhập lại, cuối cùng cũng sẽ bị Đồng Minh xâm nhập, loại này giết địch chỉ có một vạn, nhưng bên ta lại tổn thất ba vạn, Mặc Thiếu Thiên chắc chắn sẽ không làm!

Không ngờ Hi Hi cũng không cách nào xâm nhập.

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, bao gồm cha cũng giống vậy, hệ thống cũng Cửa Ngục rất hoàn thiện, đối với tập đoàn MK là hoàn toàn khác nhau, nếu mà con muốn xâm nhập vào Cửa Ngục, thì người của cha nhất định sẽ phát hiện!” Hi Hi nói.

Này không chỉ là quy tắc, cũng là một loại thăng bằng, nếu như chuyện gì Hi Hi cũng làm được, thì đoán chừng toàn bộ thế giới đang mặc do Hi Hi xoay chuyển.

Nghe Hi Hi nói thế, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Vậy con về sau cũng đừng nói con lợi hại đến nhường nào nữa, làm giảm uy phong của con!” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói, nghe Hi Hi nói, suy tính này không phải không có lý.

“Cha, con nói đó nếu như là chuyện bình thường, nếu như phạm là con cái gì cũng xâm nhập được, thì toàn bộ thế giới để con nắm trong lòng bàn tay mà xoay chuyển sao? Con muốn diệt người nào, thì diệt người đó hả?” Hi Hi nói, “Nếu sự thật là như vậy, cha cảm thấy Cửa Ngục vẫn tồn tại sao?”

Chỉ cần nắm giữ tài liệu, còn sợ gì?

Muốn diệt người nào, liền diệt người đó!

Chỉ là hiện tại, Hi Hi còn chưa tới trình độ đó, hoặc là nói, bây giờ còn chưa làm được.

“Bây giờ mặc dù chuyện đó không xảy ra, nhưng không bảo đảm sau này sẽ không xảy ra!” Hi Hi bổ sung thêm một câu nói.

Hiện tại, kỹ thuật máy tính của Hi Hi đã kinh khủng như thế rồi, thêm vài năm rèn luyện nữa, Hi Hi nhất định sẽ càng thêm lợi hại, Hi Hi hacker nổi danh trên toàn cầu, đến lúc đó, muốn xâm nhập hệ thống của ai thì liền xâm nhập hệ thống đó, sau đó sẽ xâm nhập vào giới Hắc đạo, Hi Hi muốn đứng ở đỉnh núi, mắt nhìn xuống thế giới!

Dĩ tâm lúc này của Hi Hi, cũng chỉ mình Hi Hi biết và nỗ lực.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, từ trong lời nói đó, còn có ánh mắt của Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên có thể nhìn ra, Hi Hi là một người rất có dã tâm!

Hơn nữa, dã tâm của Hi Hi, rất lớn!

225. Chương 226: Hôm Qua Ngủ Như Thế Nào Thì Hôm Nay Ngủ Như Thế Đó

Thật ra thì, Mặc Thiếu Thiên cũng không muốn Hi Hi cũng đi theo con đường của anh, bởi vì anh biết rõ trong đó chỉ chứa toàn máu tanh cùng tàn nhẫn, anh chỉ muốn con trai mình lớn lên nhận được yêu thương

và khỏe mạnh, nhưng sự thật luôn không như ý nguyện, Hi Hi giống như là trời sinh làm vương giả Hắc đạo, là một người lớn lên và rèn luyện trong thế giới Hắc ám.

Cho nên nếu như Hi Hi lựa chọn như thế nào, thì Mặc Thiếu Thiên cũng sẽ tôn trọng sự lựa chọn đó của Hi Hi.

Bởi vì Hi Hi đích xác là một nhân tài hiếm có, cũng là một phần tử trong giới Hắc đạo.

Nếu như không có thể quyết định số mạng của Hi Hi ngay từ đầu, thì Mặc Thiếu Thiên cũng sẽ không can thiệp vào sự lựa chọn của Hi Hi sau này.

Nhìn Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên hơi nhíu mày, suy nghĩ một chút, mở miệng, “Bảo bối, con đường này, cũng không tốt đẹp gì, nhưng, nếu như con đã quyết định, thì phải chuẩn bị tâm lý thật tốt!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Một khi đi trên con đường này thì, thì không thể quay đầu lại.

Không có ai có thể từ con đường này mà an toàn rút lui.

Lúc này Hi Hi ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, Hi Hi hiểu được, đây là cha đang dạy ỉnh, nói ỉnh biết.

Chỉ là Hi Hi rất khẳng định, con đường này, Hi Hi đã đi, bởi vì không có ai so với mình thích hợp hơn với con đường này!

Hi Hi ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó gật đầu lia lịa, “Cha, cha yên tâm, con biết rồi!” Hi Hi nói.

Lúc này Hi Hi cảm thấy mình sải bước rất tự tin trên con đường này, cũng không có suy nghĩ nhiều như vậy, hơn nữa bằng tài trí thông minh của Hi Hi, nhất định sẽ tốt.

Chỉ là Hi Hi không có hiểu, Mặc Thiếu Thiên nói chuẩn bị tâm lý thật tốt là cái gì, nhưng mà một ngày nào đó, Hi Hi sẽ hiểu, đi con đường như vậy, phải bỏ ra cái gì, cho đến lúc đó, Hi Hi mới hiểu rõ, Mặc Thiếu Thiên nói với Hi Hi những lời này là có ý gì!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, có mấy lời, anh cũng không tiện nói nhiều, những chuyện này, đều cần tự thân Hi Hi trải qua thì mới có thể hiểu, thân là cha, chỉ có thể ở bên cạnh ủng hộ, bởi vì anh không thể đánh vào lòng hiếu thắng của Hi Hi lúc này.

Có lẽ, Hi Hi vào trong giới này thì sẽ làm tốt hơn cả anh nữa!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi cười một tiếng, lúc này Mặc Thiếu Thiên cũng không truy cứu chuyện có thể xâm nhập vào hệ thống của Đồng Minh hay không, bởi vì anh cũng chỉ là nói một chút mà thôi, có thể xâm nhập thì tốt, còn không thể, thì cũng không sao.

Đã nhiều năm như vậy, anh cũng không sợ phải đợi thêm nữa.

“Được rồi, khuya lắm rồi, nên nghỉ ngơi đi!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi nói.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, nhếch miệng lên, “Cha, con có thể hỏi cha một chuyện không?”

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, “Chuyện gì? Nói!”

“Hiện tại chú Tiêu Dật như thế nào rồi?” Hi Hi hỏi, đã có một đoạn thời gian không có tin tức chú Tiêu Dật.

Hi Hi cũng không cố ý đi hỏi thăm, bởi vì Hi Hi không muốn làm cho cha không vui, cũng không muốn để mẹ biết, đây là cha làm a!

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, “Con ở đây là lo lắng cha đối với hấn ta sẽ làm những chuyện gì sao?”

Hi Hi gật đầu một cái, sau đó lại mau nói, “Con chỉ là lo lắng mẹ sẽ biết chuyện này, nếu như mẹ biết, con sợ sẽ ảnh hưởng đến tình cảm giữa cha và mẹ!” Hi Hi nói.

Hi Hi nói thế, không phải là không có lý.

Bây giờ mặc dù anh cùng Lâm Tử Lam ở cùng một chỗ, nhưng hiện tại, anh vẫn chưa có thể đem Lâm Tử Lam ‘buộc’ vào bên cạnh mình cả đời.

Tiêu Dật, thủy chung đều là trở ngại giữa bọn họ.

Dù là Lâm Tử Lam không thương Tiêu Dật, nhưng giữa bọn họ thủy chung có một loại tình cảm tế nhị, Tiêu Dật chăm sóc bọn họ mấy năm, không thể nào nói suông!

Mặc Thiếu Thiên nhớ tới cái này, ngẩng đầu, nhìn Hi Hi, “Con yên tâm, tạm thời cha sẽ không động đến hần!”

Chỉ là để cho hần có một chút phiền toái nhỏ, chưa hoàn toàn nắm chắc thời cơ, Mặc Thiếu Thiên chắc chắn sẽ không động thủ!

Nghe được cha nói như vậy, Hi Hi coi như yên tâm.

“Vậy thì tốt, vậy con chúc cha may mắn, kỳ khai đắc thắng nha!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, nhất định.

“Được rồi, ngủ đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Vâng, cha, ngủ ngon!” Hi Hi cười nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, “Ngủ ngon!”

Nói một câu, Mặc Thiếu Thiên đi ra ngoài, vừa đi đến cửa, Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại nhìn Hi Hi, “Đúng rồi, tối hôm nay nếu như không có chuyện gì để nói, thì đi ngủ sớm một chút, không cần chạy loạn nữa, biết không?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi ‘cảnh cáo’ nói.

Vốn là nghe thế, Hi Hi đầu tiên là ngẩn người, nhưng ngay sau đó nhìn nét mặt của cha, Hi Hi bưng tỉnh hiểu ra.

Hi Hi lập tức lộ ra nụ cười tà mị, “Cha, cha yên tâm, con lập tức đi ngủ ngay, hơn nữa tuyệt đối sẽ không chạy loạn khắp nơi!” Hi Hi bảo đảm mà nói, mới vừa nói xong, lại bổ sung một câu, “Hơn nữa, con ngủ rất say, cái gì cũng không nghe được!”

Cho nên nói, cha, cha có thể tùy tiện.

Nghe được lời nói của Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên lúc này mới hài lòng gật đầu một cái, khoe miệng mang theo nụ cười, “Gonan, bảo bối, đi ngủ sớm một chút!”

Hi Hi cười, Mặc Thiếu Thiên ra khỏi phòng Hi Hi.

Hi hi đứng ở trong phòng, khoe miệng cười toe toét, xem ra, mình chẳng mấy chốc nữa sẽ có một em trai hoặc là một em gái!

Mà Mặc Thiếu Thiên bên này.

Lâm Tử Lam rửa mặt xong, cô đổi đồ ngủ vải sợi cotton, mới vừa sấy tóc xong, lúc này, Mặc Thiếu Thiên chợt đi vào.

Bởi vì bình thường trong nhà chỉ có hai người đó là Hi Hi cùng Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam có lúc buổi sáng phải cần Hi Hi gọi cô rời giường, cho nên Lâm Tử Lam không có thói quen khóa cửa, nhưng cô quên mất, hôm nay trong nhà có nhiều hơn một người đàn ông, hơn nữa, cứ như vậy mà dễ dàng đi vào.

Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, vẻ mặt hơi lúng túng hạ, hỏi một câu, “Bảo bối ngủ rồi sao?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, cô mới vừa tắm xong, mặc đồ ngủ vải sợi cotton, lộ ra mảng lớn làn da trắng nõn, xem ra, vô cùng mịn màng.

Mặc Thiếu Thiên mắt nhìn trên người Lâm Tử Lam ‘lượn’ mấy lần, cười đi tới, “Chuẩn bị đi ngủ!”

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, lúc này, Mặc Thiếu Thiên lại gần cô.

Lâm Tử Lam nhìn anh, nhất thời cảm thấy không khí có chút lúng túng, “Cái đó, anh, thế nào lại không cùng ngủ với bảo bối?”

Mặc Thiếu Thiên biết Lâm Tử Lam có ý gì, ngược lại anh nhìn cô, khóe miệng mang theo nụ cười, “Bảo bối nói không muốn cùng ngủ với anh!”

Nhìn ánh mắt nóng rực của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam nhìn anh, “Anh không ngủ cùng bảo bối, chẳng lẽ muốn trở về nhà ngủ?”

“Ai nói anh muốn về nhà ngủ?”

“Thế nhưng ở đây chỉ có hai phòng, anh không đi, chẳng lẽ muốn ngủ trên sofa?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

Mặc Thiếu Thiên biết Lâm Tử Lam xấu hổ, nhìn cô nói, “Ngày hôm qua ở bệnh viện ngủ như thế nào? Hôm nay ngủ thế đó!”

“Nhưng.”

“Lâm tiểu thư, chẳng lẽ em để bệnh nhân một mình ở nhà?”

Được rồi!

Lâm Tử Lam không còn lời nào để nói.

Nhìn Lâm Tử Lam không còn lời nào để nói, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên.

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Cái đó, anh trước đi tắm đi!”

Chẳng biết tại sao, một câu nói rất đơn giản, nhưng lúc này nghe vào, lại ái muội khác thường.

Nghe được Lâm Tử Lam nói câu này, mắt Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, khóe miệng mang theo nụ cười yêu nghiệt yếu ớt, hết sức mê người.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên cười, Lâm Tử Lam mới chợt hiểu mình mới nói gì, nhất thời, đỏ mặt.

“Vậy thì tốt, em ở chỗ này ngoan ngoãn chờ anh!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam im lặng.

Mặc Thiếu Thiên, trong đầu anh rối cuộc đang suy nghĩ cái gì a a a!

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Chỉ là, nơi này không có đồ để anh thay, Mặc tiên sinh, anh phải mặc đồ ngủ của em sao?”

Mặt Mặc Thiếu Thiên tối sầm, Lâm Tử Lam là cố ý .

Nhìn khóe miệng Lâm Tử Lam mang theo nụ cười gian tà, tâm tình Mặc Thiếu Thiên cũng không tệ, khóe miệng anh nâng lên, “Đồ ngủ của em thì không cần!”

“Không cần thay đồ, để trần cũng có thể ngủ ngon rồi!”

Lâm Tử Lam mặt liền biến sắc, Mặc Thiếu Thiên lại mang theo nụ cười, hả hê đi tới phòng tắm đi.

Lâm Tử Lam đứng ở phía sau, ở trong lòng máng Mặc Thiếu Thiên đủ loại!

Chỉ là, khóe miệng Lâm Tử Lam cũng từ từ nâng lên nụ cười yếu ớt, biết rõ Mặc Thiếu Thiên không có đồ thay, nên Lâm Tử Lam chỉ có thể tìm đồ ngủ cho anh.

Bên trong phòng tắm.

“Lâm Tử Lam, em vào đây!”

Lâm Tử Lam mới vừa cầm đồ ngủ, thì nghe Mặc Thiếu Thiên gọi tên cô.

Anh kêu như vậy, Lâm Tử Lam đứng ở cửa phòng tắm, cũng không dám đi vào, “Làm gì?” Lâm Tử Lam hỏi.

“Giúp anh cởi quần áo!”

Lâm Tử Lam đứng ở cửa, thật rất muốn phát điên.

“Tự mình cởi!” Lâm Tử Lam nói.

“Tay của anh không có sức, cởi thế nào?” Âm thanh của Mặc Thiếu Thiên từ trong phòng tắm truyền tới.

Lâm Tử Lam lúc này mới ngậy cả người, việc này cô quên mất.

Thì ra, anh là vì cái này a!

Suy nghĩ một chút, bác sĩ có dặn vết thương thì không thể dính nước, hơn nữa, nếu dùng sức, thì vết thương sẽ bị hở, nói thế nào đi nữa, Mặc Thiếu Thiên cũng là vì cứu mình mới bị thương, nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam cũng chỉ có thể nhắm mắt đi vào!

Bên trong phòng tắm, Mặc Thiếu Thiên đứng ở bên trong, vóc người đáng để thưởng thức, áo đã cởi bỏ, lộ ra da thịt màu lúa mì, xem ra không mập, rất cường tráng, hơn nữa cơ bụng, càng làm cho anh tăng thêm sự hấp dẫn!

226. Chương 227: Bi Kịch Của Mặc Thiếu Thiên !

Edit : Oanh Love

Bên trong phòng tắm, Mặc Thiếu Thiên đứng đấy, dáng người anh rất chuẩn Men, áo đã được cởi bỏ, lộ ra da thịt màu lúa mì, nhìn vào, trông anh thật cường tráng, cơ bụng cơ ngực đều có, càng làm tôn lên vẻ đẹp nam tính hấp dẫn của anh !

Tử Lam bước vào, Mặc Thiếu Thiên đang đứng sừng sững bên trong, ánh mắt của Tử Lam rơi vào trên người của Mặc Thiếu Thiên, liếc mấy cái, trong lòng cô không nhịn được nói xấu mấy câu, nam nhân này đáng người tại sao lại tốt như vậy a ! ?

Lớn lên đáng đáp yêu nghiệt, vóc người còn tốt như vậy, xem ra, ông trời cũng thật không công bằng.

Tử Lam tiến vào, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên mang theo một nụ cười hài hước nhìn Tử Lam.

“Lâm tiểu thư, vất vả em rồi!”

.

Nhìn nụ cười đó của Mặc Thiếu Thiên, bỗng nhiên trong lòng của Tử Lam có một cảm giác giống như bản thân đang bị người khác tính kế?

Quên đi, không phải chỉ là giúp anh ta cởi quần áo thôi sao!

Tử Lam đi tới, nhìn quần áo trên người của Mặc Thiếu Thiên một chút, lập tức Mặc Thiếu Thiên đưa cho cô một ánh mắt, ám chỉ giúp anh cởi cái quần đang mặc trên người ra.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô có cảm giác dường như Mặc Thiếu Thiên đang cố ý .

Khi bàn tay của Tử Lam chạm đến thắt lưng của Mặc Thiếu Thiên, trong lúc vô tình ngón tay cô chạm nhẹ vào bụng của Mặc Thiếu Thiên, chẳng biết tại sao, chỉ trong nháy mắt, mặt của cô chuyển sang màu đỏ .

Chết tiệt, giờ khắc này , làm những chuyện như vậy, cảm thấy xuất hiện một loại cảm giác gợi tình như vậy !

Mà Mặc Thiếu Thiên, vốn chỉ nghĩ trêu chọc Lâm Tử Lam một chút, nhưng khi tay của Tử Lam vô tình chạm vào phần eo của anh thì trong nháy mắt giống như có dòng điện chỉ trong nháy mắt ở trong cơ thể anh bùng nổ, trong nháy mắt chuyển hướng thẳng về phía hạ thân của anh.

Tử Lam đang giúp Mặc Thiếu Thiên cởi ra dây nịt, khi ánh mắt của cô quét về phía hạ thân của Mặc Thiếu Thiên, cô thấy nơi đó đang dựng lên một cái lều nhỏ, có chiều hướng càng lúc càng bành trướng lên.

Trong nháy mắt, Tử Lam há hốc mồm, không biết nên nói gì.

Em gái anh Mặc Thiếu Thiên!

Rốt cuộc trong đầu anh đang suy nghĩ gì a a a!

Cô ngẩng đầu lên nhìn Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên lại cười nhìn cô, Tử Lam có thể nhìn thấy trong đôi mắt của Mặc Thiếu Thiên tràn đầy ngọn lửa ham muốn.

Lúc này, Tử Lam vội vàng tháo xuống dây nịt trên lưng của Mặc Thiếu Thiên, nhìn anh cô nói, “Được rồi, em đi ra ngoài trước!” Nói xong, Tử Lam xoay người vừa muốn đi ra.

Ngay vào lúc này, Mặc Thiếu Thiên đưa tay ra kéo cô lại, trong nháy mắt đem cô áp sát vào trong ngực của anh, rõ ràng Tử Lam nhận thấy được nhiệt độ nóng bỏng từ trên người của Mặc Thiếu Thiên đang truyền qua da thịt của cô.

“Em muốn đi đâu?” Mặc Thiếu Thiên trực tiếp đem người lam ôm vào trong ngực, nhìn cô, anh hỏi.

“Đương nhiên là đi ra ngoài!”

“Đi ra ngoài làm gì?” Mặc Thiếu Thiên hỏi nữa.

“Dĩ nhiên đi ra ngoài ngủ, chẳng lẽ ở chỗ này xem anh tắm à! ?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên bật thốt lên như thế.

“Tốt, anh không ngại!” Mặc Thiếu Thiên nói xong, anh nhìn Tử Lam, nụ cười trên khóe miệng càng sâu hơn.

.

“Em ngại!” Tử Lam nhấn mạnh lời nói của mình.

“Vậy sao, không bằng chúng ta cùng nhau tắm uyên ương đi!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam anh khẽ cười và nói, sau đó, anh đến gần Tử Lam, rõ ràng Tử Lam có cảm giác phía dưới của mình giống như đang có một vật cứng đang chĩa vào trên người của mình !

Cảm giác, rất lạ, khiến nhịp tim của Tử Lam, không khỏi đập gia tốc.

.

Tử Lam quả thật rất muốn phát điên a, nếu như chiều hướng này lại tiếp diễn, chắc chắn cô sẽ gặp phải chuyện không may, Tử Lam mỉm cười nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Em đã giúp anh xong cả rồi, bản thân anh tự mình lo liệu đi!” Vừa nói xong, Tử Lam đẩy Mặc Thiếu Thiên ra , cô muốn đi.

Mặc Thiếu Thiên lại đem cô giam giữ trong vòng tay của mình.

“Không bằng em giúp ta tắm luôn nhé!” Mặc Thiếu Thiên mặt không đỏ, hơi thở không gấp nói.

“Chẳng lẽ anh không có tay sao?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô hỏi ngược lại.

“Đương nhiên là anh có tay, chỉ là bác sĩ dặn dò, không thể để vết thương dính vào nước.” Mặc Thiếu Thiên buồn bã nói, đôi mắt nhìn về Tử Lam.

.

Tử Lam trừng mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, chuyện này rõ là anh ta đang cố ý.

Dùng điều này để ép cô!

Nếu như không phải xem mấy phần tình cảm vì Mặc Thiếu Thiên đã từng cứu cô, nhất định Tử Lam đã sớm đem anh ta ném ra khỏi nhà mình !

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, anh càng ngày càng xích lại bên cô gần hơn, phía dưới hạ thân của anh, không ngừng ma sát Tử Lam, vật cứng rắn đang chĩa vào người của Tử Lam, trong lúc này anh có cảm giác hào hứng tràn trề, ý chí chiến đấu sục sôi !

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, vẻ mặt anh đều mang một chút ý cười.

“Mặc Thiếu Thiên! ! !” Tử Lam nhìn anh, cô hét một tiếng.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, nhìn cô, “Anh đây!”

Giọng nói của Mặc Thiếu Thiên có cảm giác mềm mại quyến rũ khiến người khác có cảm giác rất muốn phạm tội...

“Gọi anh làm gì? Ân ?” Mặc Thiếu Thiên nhướn mày hỏi, động tác này, khuôn mặt này, thập phần yêu nghiệt.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô mím môi, “Anh tự tắm ỉnh, em đi ra ngoài trước!” Nói xong, Tử Lam đẩy Mặc Thiếu Thiên ra, cô xoay người chạy ra ngoài.

Khi cánh cửa kia vừa khép lại, Tử Lam đứng dựa người vào cửa, chẳng biết tại sao, mặt của cô trong nháy mắt đỏ bừng, nhịp tim cũng không khỏi đập gia tốc .

Mặc Thiếu Thiên, nam nhân này quả thật rất yêu nghiệt !

Thập phần yêu nghiệt a!

Mặc Thiếu Thiên đứng bên trong phòng tắm, nhìn theo bóng lưng của Tử Lam, anh khẽ nhếch miệng lên.

Sau đó anh đưa mắt nhìn xuống tiểu huynh đệ của mình một chút, thở dài, mệnh khổ a, chỉ có thể tự mình giải quyết thôi...

.

Sau khi Tử Lam đi ra khỏi phòng tắm, cô hít sâu một hơi, nỗ lực để bản thân bình tĩnh lại.

Dù sao, cô cũng chỉ là một nữ nhân bình thường, trong hoàn cảnh như vậy , bất cứ một nữ nhân nào, cũng sẽ xảy ra cảm giác, chỉ là, chỉ là. hôm nay không thể a!

Tử Lam ngồi trên sân thượng đón gió, nghe trong phòng tắm truyền đến âm thanh tắm rửa.

Ngay lập tức cô có thể nghĩ đến chuyện gì đã xảy ra, nghe thấy âm thanh bên trong, khoe miệng Tử Lam chậm rãi nâng lên một nụ cười vui vẻ.

Cô cảm nhận sâu sắc, đêm này, nhất định không yên tĩnh a !

Trên ban công có một chiếc xích đu, còn có một cái bàn nhỏ nhắn tinh xảo, phía trên đặt một chai rượu đỏ, còn có một cái ly chân dài, tất cả chính là Hi Hi đặc biệt chuẩn bị vì Tử Lam, để cô có thể thoải mái tận hưởng cuộc sống của mình.

Trước lúc đi ngủ uống một chút rượu đỏ, rất có lợi cho giấc ngủ.

Tử Lam có thói quen như thế, cho nên mỗi ngày, buổi tối trước khi ngủ, cô đều uống thêm một chút rượu .

Bên ngoài gió nhẹ hiu hiu , Tử Lam chỉ mặc trên người một chiếc áo ngủ, cô rót một ly rượu đỏ, đưa lên môi nhấp vài hớp.

Thật ra, cuộc sống thú vị và bình thản như vậy, mới đúng là ước muốn của cô.

Tử Lam nhấp một chút rượu đỏ, sau đó cầm ly rượu trên tay, trong đầu không khỏi nhớ tới Mặc Thiếu Thiên, còn có Hi Hi, mỗi khi cùng bọn họ ở bên nhau, cô thực sự rất hạnh phúc, hơn nữa chung sống với nhau cũng rất ăn ý.

Nghĩ đến điều này, Tử Lam khẽ cười, bưng ly rượu lên, nhấp một ngụm.

Bỗng nhiên ly rượu trên tay của cô trống rỗng , ngang hông của Tử Lam xuất hiện một cánh tay ôm chặt lấy cô.

Tử Lam nâng mắt nhìn, thấy Mặc Thiếu Thiên đang mặc trên người áo choàng tắm màu trắng đứng phía sau cô, lộ ra cơ ngực rắn chắc, như ẩn như hiện dưới ánh đèn mờ nhạt, nhìn anh thật sexy , quyến rũ không nói nên lời.

Tay của Mặc Thiếu Thiên vẫn khoác lên hông của Tử Lam, tay còn lại cầm ly rượu, nhẹ nhàng lắc nhẹ một chút, ánh mắt anh quét Tử Lam một cái, “Sao em lại có nhã hứng ngồi một mình trên đây uống rượu?”

Nói xong, anh cũng đưa ly rượu đến khoe miệng, uống một hơi cạn sạch.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, không làm loạn, ngược lại cô mỉm cười nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Bảo bối nói, trước lúc ngủ uống chút rượu đỏ, có lợi cho giấc ngủ!” Sau khi nói xong, Tử Lam lại tiếp tục bổ sung thêm một câu, “Anh không cảm thấy không gian an tĩnh như vậy, uống chút rượu đỏ, rất có tình thú sao?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô cười nghịch ngợm.

Mặc Thiếu Thiên nhướn mày, nắm bắt được lời nói của cô, anh mỉm cười, “Tình thú sao?” Nghe những lời này vô cùng ái muội.

Thật sự Tử Lam vốn không phải ý đó, lại bị Mặc Thiếu Thiên vừa lặp lại vừa hỏi, nhất thời trở nên rất ái muội.

Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên, mỉm cười nhìn Tử Lam, “Thì ra em thích làm mấy chuyện tình thú như thế sao?”

.....

Tử Lam im lặng, cô sâu sắc hiểu hơn ai hết, khi cùng Mặc Thiếu Thiên nói chuyện, nhất định phải nắm chắc từ ngữ, nếu không chuẩn bị thật tốt từ ngữ, khẳng định sẽ bị anh tái diễn và biến chất ý nghĩa thực sự của câu nói.

“Tình thú vốn là một từ ngữ rất tốt đẹp, vừa bị anh nói thành ra như thế, cũng có cảm giác vậy bản!” Tử Lam bĩu bĩu môi nói.

Mặc Thiếu Thiên mỉm cười, “Tình thú, ý tứ chính là ám chỉ chuyện nam nữ đang lúc làm những chuyện không đứng đắn, đều do em dùng từ không thích đáng!” Mặc Thiếu Thiên rất bình tĩnh chỉ ra chỗ không đúng.

.....

Tử Lam lặng yên.

Tranh luận cùng Mặc Thiếu Thiên, kết quả chỉ có một, chính là thua!

Tử Lam xác định như thế, cho nên cô cũng không muốn cùng anh cãi cọ, Tử Lam giơ lên một cái tay chống cằm mình, nhìn về phía xa xa.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, anh cúi người xuống, hai cái tay đem Tử Lam giam cầm vào trong ngực, chậm rãi tiến tới sát bên tai của cô, anh nhẹ giọng mở miệng, “Em đang suy nghĩ gì đó?”

“Ngày mai!” Tử Lam nhàn nhạt nói.

Ngày mai khi cô đến công ty, không biết sẽ xảy ra những chuyện động trời gì đây.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, “Từ khi nào thì em lại trở thành một người đa sầu đa cảm như thế?”

“Đây cũng chỉ là suy nghĩ bình thường của mỗi người thôi!” Tử Lam lập tức phản bác.

Lần này, Mặc Thiếu Thiên tỏ ra rất biết điều anh không tranh luận cùng Tử Lam về chủ đề này, ngược lại anh nhìn chăm chú về phía gò má của Tử Lam, anh khẽ sát vào tai của cô, anh hỏi, “Em hối hận không?”

“Hối hận điều gì?” Tử Lam hỏi ngược lại, cô cũng không trả lời.

“Hối hận khi thân phận của Hi Hi được đưa ra ánh sáng!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Thật sâu trong lòng, Mặc Thiếu Thiên vẫn cảm thấy, anh có thể có được hai mẹ con bọn họ, chính là điều may mắn nhất của anh.

Tử Lam suy nghĩ một chút, sau đó co mỉm cười, “Chuyện này sớm muộn gì người khác cũng sẽ biết được, sự thật anh chính là cha của bảo bối, đây là một sự thật và không có cách nào thay đổi, cho nên, không có gì phải hối tiếc!” Tử Lam thần nhiên nói.

Mặc Thiếu Thiên nghe Tử Lam trả lời, anh biết cô là một người phụ nữ rất lý trí, cho nên những lời cô nói, Mặc Thiếu Thiên tin tưởng không cần biết lý do.

Bởi vì, Lâm Tử Lam khinh thường những lời nói dối.

Mặc dù lời của cô..., chẳng được duy mỹ, nhưng Mặc Thiếu Thiên nghe xong, khiến anh cảm thấy rất thoải mái.

Mặc Thiếu Thiên xoay cả người Tử Lam lại mặt đối mặt với nhau, hai người nhìn thẳng vào mắt đối phương, anh hỏi “Vậy còn em?”

“Em thế nào?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô hỏi.

“Em có tin tưởng anh không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi Tử Lam.

Tử Lam khẽ cười một tiếng, “Thì ra đường đường Mặc Thiếu Thiên cũng sẽ có lúc cảm thấy không được tự tin !” Tử Lam mỉm cười trả lời.

Sau khi nghe Tử Lam nói xong, tiếp đó Mặc Thiếu Thiên đưa tay chế trụ sau ót Tử Lam, anh nhìn cô cảnh cáo một tiếng, “Lâm Tử Lam, anh nói cho em biết, nếu em đã lựa chọn anh, cũng đừng nghĩ bỏ rơi anh, cả đời này, em chỉ có thể là của mỗi mình anh!” Mặc Thiếu Thiên nhấn mạnh, giọng nói của anh hết sức bá đạo.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô mỉm cười, nhưng không trả lời, những lời nói bá đạo như thế, cũng chỉ có mỗi mình Mặc Thiếu Thiên mới có thể nói ra.

“Có nghe hay không?” Một lần nữa Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, ép cô trả lời mình.

“Mặc Thiếu Thiên, nếu như em đã quyết định đi cùng anh, điều đó chứng minh em hoàn toàn tin tưởng giao phó tất cả cho anh , mặc kệ người khác nói cái gì, em đều tin tưởng anh, trừ phi chính miệng anh có thể đánh đổ sự tin tưởng của em!” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nhấn mạnh lời nói của mình.

Đáp án này, khiến Mặc Thiếu Thiên cảm thấy rất hài lòng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, khóe miệng anh tràn ngập ý cười, “Coi như em thức thời!”

.

Tử Lam hóa đá.

Ngay sau đó, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, Tử Lam cũng ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, một giây kế tiếp, Mặc Thiếu Thiên nhẹ nhàng cúi người, hướng về phía môi của Tử Lam hôn lên.

Tử Lam sững sờ, cô cảm thấy môi của Mặc Thiếu Thiên hơi lạnh, còn mang theo mùi vị ngọt ngào của rượu đỏ, cô mỉm cười , hé miệng, phối hợp nụ hôn của anh, tay cô đưa sang ôm thật chặt vòng eo của Mặc Thiếu Thiên.

Ly rượu được đặt trên ban công, Tử Lam tựa lưng vào lan can, Mặc Thiếu Thiên ôm lấy Tử Lam, triều mến hôn cô, nhìn một màn này đẹp không sao tả hết.

Ban đầu đơn giản chỉ là một nụ hôn, nhưng khi Lâm Tử Lam chủ động thì sự ưu nhã thân sĩ của Mặc Thiếu Thiên ngay lập tức biến mất không còn một mống, nhất thời gọi lên ý nghĩ cuồng dã của anh.

Mặc Thiếu Thiên đè Tử Lam vào ban công, hung hăng hôn cô, đầu lưỡi đưa vào trong miệng của Tử Lam hung hăng đòi lấy, quấn quýt lấy đầu lưỡi của cô, đốt cháy hai người bằng những nụ hôn nóng bỏng.

Tử Lam không ngờ Mặc Thiếu Thiên mới vừa rồi còn dịu dàng, đột nhiên lại trở nên kích tình như vậy, hô hấp của cô có chút thiếu thốn.

“Ừm.” Tử Lam cố gắng đẩy Mặc Thiếu Thiên ra.

Mặc Thiếu Thiên sao chịu buông cô ra, nhưng khi anh cảm thấy hô hấp của Tử Lam có chút dồn dập, anh mới bất đắc dĩ buông ra đôi môi của cô , sau đó anh chuyển sang hung hăng hôn vành tai của Tử Lam, đưa ra lưỡi nhẹ nhàng liếm vành tai của cô, khiến Tử Lam nhạy cảm, run rẩy.

Mặc Thiếu Thiên chính là cao thủ tình trường, tự nhiên có thể dễ dàng nắm bắt được những địa phương mềm cảm nhất của cô, anh cảm thấy cả người Tử Lam không ngừng run rẩy, muốn nói gì, cũng đều giống như không có hơi sức, Mặc Thiếu Thiên rất hài lòng với phản ứng động tình của cô.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên hôn lên cổ, khuôn mặt của Tử Lam, một cái tay khác cũng không rảnh rỗi, đưa vào trong áo hung hăng vuốt ve bộ ngực của Tử Lam.

Từng đợt tê dại truyền tới, Tử Lam chợt tỉnh táo, cô nhìn Mặc Thiếu Thiên, ngăn lại bàn tay càn quấy của anh. “Không cần.”

Mặc Thiếu Thiên nhướn mày, nhìn đôi mắt mê ly đang bị che bởi một tầng sương mù của Tử Lam , anh khẽ hỏi , “Không cần cái gì?”

“Nơi này là ban công!” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô nói, hiện tại hai người đang ở trên sân thượng, không cần chơi trò kích thích như thế này a !

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, anh hiểu rõ ý tứ của cô đang ám chỉ chuyện gì.

Không đợi Tử Lam nói xong, Mặc Thiếu Thiên nhanh chóng bế ngang Tử Lam lên, trực tiếp đi về phòng ngủ.

Làm chuyện đó, cũng không thể ở trên sân thượng làm nga.

Nơi này chính là cảnh biển tuyệt đẹp, tùy thời đều có người qua lại, mặc dù làm việc đó trên ban công rất kích thích, nhưng nữ nhân của mình cũng không thể bị người khác nhìn thấy.

Hơn nữa, lần đầu tiên vào 7 năm trước, mặc dù đó chính là lần đầu tiên của Tử Lam, anh cũng không muốn lần thứ hai của bọn họ lại trải qua trên sân thượng a !

Mặc Thiếu Thiên ôm Tử Lam đi về phía phòng ngủ.

Anh đem Tử Lam nhẹ nhàng đặt trên giường, tiếp đó hung hăng áp thân thể của mình trên người cô.

Ngọn lửa dục vọng này, đã kìm nén trong người anh từ rất lâu !

Nụ hôn của anh, như cuồng phong bão táp, tới mãnh liệt lại bá đạo, Tử Lam nằm trên giường không có sức kháng cự, chỉ có thể bất đắc dĩ phối hợp cùng anh.

Đối với Mặc Thiếu Thiên, cùng nữ nhân lên giường, đơn giản chỉ là gặp dịp thì chơi, anh đều trực tiếp tiến quân thần tốc, rất ít khi hôn môi, nhưng anh rất thích thú khi hôn môi cùng Lâm Tử Lam, loại cảm giác đó khiến anh cảm thấy rất thỏa mãn.

Tử Lam cũng thế.

Nụ hôn của Mặc Thiếu Thiên, bá đạo lại kích tình, để cho Tử Lam có cảm giác vui sướng không nói thành lời.

Hai người ở trên giường, kích tình cuồng nhiệt hôn .

Vậy mà, khi Mặc Thiếu Thiên hôn một đường xuống phía dưới.

Đến khi tay Mặc Thiếu Thiên chạm rãi đưa vào áo ngủ dò xuống nơi nhạy cảm của cô, bỗng nhiên Tử Lam chợt nhớ tới một chuyện, cô vừa định mở miệng nói chuyện, nhưng đã không kịp nữa rồi, tay của Mặc Thiếu Thiên đã trực tiếp sờ lên chỗ đó của cô.

Mặc Thiếu Thiên đang hưng phấn hừng hực lửa dục, anh vốn tưởng hôm nay có thể tận hưởng một chút phúc lợi của mình, nhưng khi tay của Mặc Thiếu Thiên vừa chạm tới nơi u cốt mềm mại của cô , anh thấy có thứ gì đó dây cộm nằm tại đó, Mặc Thiếu Thiên chợt đình chỉ lại động tác.

Anh nằm đè trên người của Tử Lam, ngẩng đầu nhìn Tử Lam bằng ánh mắt u oán, “Em tới nguyệt sự rồi sao?” Mặc Thiếu Thiên cau mày hỏi.

Tử Lam rất muốn nói, nhưng đã không kịp nữa rồi, cô nhìn vào đôi mắt của Mặc Thiếu Thiên, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Mẹ nó!

Mặc Thiếu Thiên thật sự muốn điên rồi!

Sau khi nghe Tử Lam xác nhận điều này, Mặc Thiếu Thiên cũng không biết tâm tình của mình là như thế nào!

Anh quả thật muốn chết luôn cho xong !

“Mẹ nó!” Mặc Thiếu Thiên nhin không được tuôn ra lời thô tục, anh thật sự muốn điên rồi!

Tử Lam nằm trên giường, nhìn động tác của Mặc Thiếu Thiên lúc này, cô cũng định nhắc nhở trước, nhưng mỗi một lần cô đều bị Mặc Thiếu Thiên hôn xây xẩm mặt mày, cô cũng không có biện pháp nào a!

“Tại sao em không nói sớm?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam bằng ánh mắt cực kỳ u oán, hiện tại anh phải nhin đến mức cả người đau nhức, tại sao lại xuất hiện tình tiết cầu huyết như thế, cuộc đời của anh tại sao lại bị ai như thế a a a?

Ấn lão bà cũng khó khăn như vậy sao !

Nếu như sớm nói cho anh biết, anh cũng không kích tình đến thế, hiện tại ngược lại anh tự đào hố ỉnh nhảy vào !

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô rất cực lực ấn nhẫn không để bản thân bật cười, “Em rất muốn nói, nhưng anh không cho em cơ hội, hiện tại bây giờ nói, cũng không muộn a!” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên cô nhin xuống, nhưng khóe môi vẫn mang theo chút ý cười.

.

Mẹ nó! Không muộn sao?

Nhìn vẻ mặt cô giống như đang cười trên nỗi đau của người khác, Mặc Thiếu Thiên rất muốn hung hăng đem Lâm Tử Lam xé nát ăn vào bụng, anh có cảm giác nữ nhân này đang cố ý với anh ?

Mặc Thiếu Thiên đang nằm đè trên người Tử Lam, sau đó ngồi dậy, nhìn xuống hạ thân của mình, lại nhìn Lâm Tử Lam, “Cái này gọi là không muộn sao?”

Anh quả thật muốn điên rồi, hiện tại ăn không được, nhin đến mức cả người đau nhức!

Tử Lam cũng nhìn theo tầm mắt của Mặc Thiếu Thiên, giờ phút này, tiểu đệ của Mặc Thiếu Thiên đã dựng lên một cái lều, hơn nữa có cảm giác giống như muốn phá cửa để xuất ra.

Tử Lam lúng túng

Cô cũng không phải cố ý nga !

Huống chi, làm đến mức độ này, cô cũng cảm thấy trong người rất khó chịu a!

“Em nói thử xem, hiện tại phải làm sao bây giờ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, rất có dáng vẻ buộc cô phải chịu trách nhiệm trong chuyện này!

Tử Lam hít vào một hơi, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc tiên sinh, anh phải tin tưởng em, em không cố ý như thế , huống chi, hiện tại em cũng cảm thấy không thoải mái giống anh đấy!”

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nhấn mạnh lời nói, nét mặt kia, vô cùng thành thật, vẻ mặt rất vô tội!

Mặc Thiếu Thiên sắp chết vì tức a!

Muốn cùng lão bà của mình làm chuyện ái ân, tại sao lại khó khăn như vậy.

Nhìn nét mặt của Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp phản bác trở lại, “Mẹ nó, em có biết nam nhân không thể giải quyết trong vấn đề này, sẽ xảy ra chuyện gì không?”

.

“Có lẽ nửa đời sau em cũng không thể hưởng thụ được tính phúc đó !” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, anh nói.

.

Mặc Thiếu Thiên, anh có cần nói nghiêm trọng như thế không?

Tử Lam không nói nhiều, nếu như cô quả thật nói tiếp, khẳng định Mặc Thiếu Thiên sẽ bắt chấp tất cả mà muốn cô !

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô suy nghĩ một chút mới mở miệng, “Vậy anh đi tắm nước lạnh ? Hoặc là, tự mình giải quyết vấn đề này?”

227. Chương 228: Cả Đêm Tắm Nước Lạnh

Edit : Oanh Love

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, suy nghĩ một chút mở miệng, “Vậy anh đi tắm nước lạnh? Hoặc là, tự mình giải quyết?”

Tử Lam nhìn vẻ mặt của Mặc Thiếu Thiên giống như hận không được tại chỗ giải quyết cô ngay tức khắc.

“Không được, hôm nay anh muốn em giúp anh giải quyết!” Vừa nói xong Mặc Thiếu Thiên cúi người xuống hôn Tử Lam bằng rất nhiều kiểu cách, sờ khắp nơi trên người cô, anh muốn trừng phạt Tử Lam vì cô đã khơi lên dục vọng của anh mà lại không chịu giúp anh dập tắt, bàn tay Mặc Thiếu Thiên đưa vào bên trong áo ngủ của Tử Lam, không ngừng sờ xoạc, động tác của anh giống như không xem việc Tử Lam đang bị Đại Dị Mụ viếng thăm là vấn đề, ngay cả như vậy anh cũng muốn ăn cô vào bụng !

Tử Lam nằm trên giường, nhìn dáng vẻ nóng nảy hiện tại của anh, cô cảm thấy dở khóc dở cười vì điều này, nhưng khi tay Mặc Thiếu Thiên vừa chạm đến phần bụng của cô, ngay lập tức Tử Lam nhẹ nhàng cong người lại, “Mặc Thiếu thiên, anh làm em đau !”

Một câu này, quả nhiên, Mặc Thiếu Thiên dừng ngay lại các động tác.

Anh ngẩng đầu nhìn Tử Lam bằng đôi mắt tràn đầy tức giận, u oán, cuối cùng Mặc Thiếu Thiên ngay tức khắc từ trên người Tử Lam đứng dậy, giận dữ đi về phía phòng tắm.

Tử Lam nằm trên giường, nhìn theo bóng lưng của Mặc Thiếu Thiên, anh vừa mới tiến vào không bao lâu, bên trong lại truyền ra âm thanh của tiếng nước chảy từ vòi sen.

Cô đoán, có lẽ Mặc Thiếu Thiên đang dùng nước lạnh để hạ hỏa.

Nghĩ đến chuyện này, chẳng biết tại sao, khóe miệng Tử Lam lặng lẽ nâng lên một nụ cười nhẹ.

.....

Trong phòng tắm, quả thật Mặc Thiếu Thiên xác thực đang ngâm nước lạnh.

Cả đời anh chưa từng gặp qua sự việc như thế này.

Cùng với phụ nữ của mình lên giường, tại sao luôn gặp phải chuyện ngại, thật buồn cười .

Nếu chuyện này truyền đến tai Vân Dục, không biết cậu ta sẽ chê cười anh như thế nào nữa !

Mười phút sau, Mặc Thiếu Thiên từ phòng tắm bước ra, nhưng lúc này, Tử Lam đang nằm trên giường, mắt nhắm nghiền, mái tóc dài tùy ý xỏa ra, có vẻ như rất yên tĩnh, cảm thấy năm tháng cũng không làm thay đổi cô, ngay cả khi ngủ, nhìn cũng rất đẹp.

Ban đầu Mặc Thiếu Thiên vẫn còn một bụng tức giận, nhưng chứng kiến tới dáng vẻ mỹ nhân nằm ngủ như thế, dù anh có tức giận tới đâu cũng đều tiêu tán ngay tức khắc.

Anh chậm rãi tiến đến, nhìn Tử Lam lẳng lặng ngủ, anh không dám gây ra bất cứ âm thanh nào, anh sợ sẽ quấy rầy đến cô, khóe miệng từ từ nâng lên một nụ cười bất đắc dĩ.

Cúi người, anh khẽ hôn trên môi của Tử Lam, sau đó Mặc Thiếu Thiên đi ra ban công, đưa mắt ngắm nhìn về cảnh biển về đêm, sau khi uống một ly rượu đỏ, anh tỉnh táo hẳn lên, anh đưa tay cầm lấy điện thoại di động bấm số gọi một cuộc điện thoại.

“Alo!” Mặc Thiếu Thiên mở miệng nói một câu.

“Mặc tổng, trẻ như thế có chuyện gì không?” Giọng nói của Mặc Lương từ bên điện thoại bên kia truyền đến.

Mặc dù cậu chính là phụ tá của Mặc Tổng, nhưng vào giờ này còn gọi điện thoại cho cậu, nhất định là có chuyện quan trọng .

“Ngày mai tôi không muốn khi đến công ty lại nghe được bất kỳ lời bàn tán nào liên quan đến Lâm Tử Lam!” Mặc Thiếu Thiên nhấn mạnh lời nói.

Mặc Lương cũng nhìn thấy tin tức mới đưa ngày hôm nay, lúc trước cậu vẫn cảm thấy giữa Mặc Thiếu Thiên và Lâm tiểu thư có cái gì đó không bình thường, nhưng cậu thật không ngờ giữa bọn họ thậm chí đã có đứa bé, hơn nữa đứa bé đó đã được 7 tuổi.

Tin tức này, thực sự gây sốc .

Tuy nhiên, Mặc Lương đã dùng thời gian một ngày, để có thể tiêu hóa xong việc này.

Mặc tổng không giống như những người bình thường, anh đã sớm hiểu rằng, đi theo Mặc tổng, phải tùy thời tiếp nhận tất cả những tình huống tạm thời của anh ấy.

Ngay sau khi nghe xong Mặc Thiếu Thiên phân phó, cậu trả lời một tiếng, “Vâng, tôi đã biết !”

“Ân, cứ như vậy!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên chấm dứt cuộc gọi.

Mặc dù chuyện này đã được đưa ra ánh sáng, chỉ có Mặc Thiếu Thiên hiểu rõ nhất, Lâm Tử Lam không muốn dư luận bàn tán về việc này, mặc dù cô luôn tỏ vẻ chẳng hề để ý đến, nhưng Mặc Thiếu Thiên vẫn muốn tận lực vì cô dọn dẹp tất cả phiền toái không cần thiết.

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên dốc ly rượu đỏ trong tay uống một hơi cạn sạch, sau khi uống xong, Mặc Thiếu Thiên muốn quay về phòng ôm Tử Lam ngủ.

Giường của Tử Lam không nhỏ, nằm lên rất thoải mái, tóm lại, so với lúc còn ở bệnh viện tốt hơn rất nhiều.

Mặc Thiếu Thiên nằm chết dí bên người Tử Lam, nghĩ tới, lần đầu tiên cùng một nữ nhân ngủ, nhưng không có làm chuyện quan hệ nam nữ, đây mới thật là trong sinh mệnh của anh một đóa hoa tuyệt thế, chỉ là, Mặc Thiếu Thiên hình như cũng không tức giận, có thể ôm lấy Lâm Tử Lam ngủ, chuyện này đối với anh mà nói, cũng là một loại thỏa mãn.

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên vươn tay, đem Lâm Tử Lam ôm vào trong ngực của mình, nằm xuống, anh mới hít một hơi, tắt đèn ngủ.

Mới vừa tắt đèn, lúc này, Tử Lam lật chăn ra, vươn tay ôm lấy eo Mặc Thiếu Thiên, “Anh tắm xong rồi hả ?” Cô nhẹ giọng nỉ non hỏi, ban đêm, âm thanh của cô có chút lười biếng, giống như có ma lực, làm rung động lòng người.

Cô còn chưa ngủ sao?

Mặc Thiếu Thiên nhướn mày.

“Ân!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam trả lời một tiếng.

Tử Lam không nói gì thêm, có chút buồn ngủ, cô nhắm mắt lại, đôi tay ở Mặc Thiếu ngày gối đầu lên tay của Mặc Thiếu Thiên, cô tìm một vị trí thoải mái, ôm anh đi vào giấc ngủ.

Nhưng Mặc Thiếu Thiên làm sao ngủ được cơ chứ, anh chính là một nam nhân rất bình thường, mới vừa tắm xong, Lâm Tử Lam lại dùng tay của cô sờ tới sờ lui trên người của anh, nhất thời cảm giác dục hỏa trong nháy mắt lại trở dậy.

“Nếu còn lộn xộn nữa, anh sẽ muốn em ngay lập tức!” Mặc Thiếu Thiên găm nhẹ ở bên tai của Tử Lam.

Định lực của anh không tốt, hơn nữa đối mặt với nữ nhân mình tâm tâm niệm niệm đang nằm ngủ bên người, không hề làm gì, xác thực rất cần định lực rất lớn.

Mặc Thiếu Thiên vừa nói xong, quả thật, Tử Lam không hề lộn xộn nữa.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, quả thật cô không còn nhúc nhích, một lúc sau truyền đến tiếng hô hấp đều đều của cô đều, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy, có phải là Lâm Tử Lam đang cố ý làm như thế hay không? Vừa nghĩ tới đêm này, dù sao cũng không thể ăn cô được, anh quyết định, ôm cô, hai người cùng nhau ngủ.

.....

Qua ngày hôm sau.

Tử Lam từ từ tỉnh lại, vừa mở mắt, đập vào mắt cô chính là gương mặt yêu nghiệt của Mặc Thiếu Thiên.

Tử Lam vốn còn muốn nằm ngủ thêm một lúc, mỗi lần cô rời khỏi giường đều muốn lè kéo dài thời gian, nhưng hôm nay, khi nhìn thấy gương mặt của Mặc Thiếu Thiên, trong nháy mắt cơn buồn ngủ của cô biến mất.

Sau khi tỉnh táo lại, Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, khoe miệng cô từ từ nhếch lên.

Vừa mở mắt ra có thể nhìn thấy anh, đây là việc khiến cho tâm tình của Tử Lam trở nên rất tốt.

Thật ra Mặc Thiếu Thiên cũng đã tỉnh , khi nhìn thấy Tử Lam đang nhìn mình, anh cũng mở mắt ra nhìn cô, “Em đã tỉnh rồi sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam nhướn mày hỏi.

Tử Lam không ngờ, anh đã tỉnh rồi, nghe được âm thanh của Mặc Thiếu Thiên, Tử Lam gật đầu, “Àn!”

“Chào buổi sáng !” Tử Lam hướng Mặc Thiếu Thiên giả vờ bắt chuyện, tối ngày hôm qua ngủ không tệ, nghĩ tới đây, cô ngồi dậy, cử động áo ngủ trên người cùng với ga giường màu sắc hòa quyện lẫn nhau, càng tôn lên làn da trắng trẻo mịn màng của cô, đáng vẻ có chút lười biếng, có chút mê ly, cô tùy ý vươn tay gỡ gãi đầu tóc rối bời của mình.

Động tác kia, khắc sâu vào mắt của Mặc Thiếu Thiên.

Chẳng biết tại sao, ngay lúc này Mặc Thiếu Thiên rất muốn hôn Lâm Tử Lam một cái.

Nghĩ tới, anh liền làm.

Tử Lam cũng không kịp phản ứng , đã bị Mặc Thiếu Thiên tặng cho cô một nụ hôn và sáng sớm.

Hôn xong, Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, mỉm cười nói, “Hôn chào buổi sáng!”

.....

Tử Lam vừa muốn nói chuyện, lúc này, cửa phòng bị gõ một cái, Hi Hi đẩy cửa đi vào, “Cha, mẹ, hai người đã tỉnh rồi hả ?”

Tử Lam nhìn Hi Hi, mặc dù cô cùng với Mặc Thiếu Thiên không hề làm bất cứ chuyện gì, nhưng khi bị con trai nhìn thấy cô cùng với Mặc Thiếu Thiên hai người cùng nằm ngủ trên một chiếc giường, Tử Lam thủy chung vẫn cảm thấy có chút lúng túng.

“Àn!” Tử Lam máy móc trả lời một tiếng.

Ánh mắt của Hi Hi chuyển sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, nụ cười kia, có chút giảo hoạt, sau đó bé lại nhìn Tử Lam một chút, nụ cười đầy thâm ý. “Con đã chuẩn bị bữa ăn sáng xong rồi, cả nhà chúng ta có thể ăn cơm!” Hi Hi đứng ngay tại cửa nói.

“Biết!” Mặc Thiếu Thiên trả lời một tiếng, đôi mắt anh nhìn sang Tử Lam.

Hi Hi mỉm cười, sau đó lui ra ngoài.

Hi Hi vừa bỏ ra ngoài, lúc này, Mặc Thiếu Thiên cùng Tử Lam, hai người cũng đồng thời xuống giường.

Tử Lam bước vào phòng tắm rửa mặt, Mặc Thiếu Thiên nhanh chóng mặc quần áo đi ra ngoài.

Trang phục hôm nay của Tử Lam có màu sắc tươi sáng hơn mọi ngày, chẳng biết tại sao, lúc tâm tình tốt, Tử Lam cũng rất thích mặc màu sắc tươi vui, hơn nữa cô còn trang điểm nhẹ, nhìn vào cô lúc này, rất xinh đẹp.

Sau khi Tử Lam quần áo chỉnh tề, cô thu thập gì—an phòng một chút, lúc này mới đi ra ngoài.

Bên trong phòng khách, chỉ có một mình Hi Hi ngồi đó, Tử Lam liếc mắt nhìn bốn phía, sau đó cô mở miệng hỏi Hi Hi, “Cha con đâu?”

“A, cha trở về thay quần áo rồi, một lát nữa sẽ đi lên ăn điểm tâm!” Hi Hi nói.

Lúc này Tử Lam mới nhẹ gật đầu .

Hi Hi nhìn Tử Lam, sau đó bé cười, “Mẹ, người hôm nay trông thật xinh đẹp!”

Tử Lam sau khi nghe Hi Hi nói như thế, lại nhìn vẻ mặt của bé mang theo nụ cười đầy thâm ý, ngược lại cô nhú mày hỏi, “Bình thường mẹ không được xinh đẹp sao?”

“Mỗi ngày mẹ đều xinh đẹp, nhưng mà hôm nay đặc biệt xinh đẹp hơn!” Hi Hi cười nói, gương mặt phấn nộn đáng yêu đang mỉm cười trông thật sáng ngời.

Nhìn sắc mặt đỏ thắm của mẹ, chắc chắn ngày hôm qua cha đã xuất thủ thành công với mẹ rồi ! ?

.

Đối với khách lệ của Hi Hi, đơn giản Tử Lam cũng có thể biết ý của Hi Hi đang muốn ám chỉ là cái gì .

Tử Lam mỉm cười, di chuyển về hướng bàn ăn.

Hi Hi nhanh chóng bưng lên bữa ăn sáng.

Chuẩn bị xong tất cả, Hi Hi ngồi xuống bắt đầu bữa ăn sáng của mình.

Ngay vào lúc này, chuông cửa vang lên, vẻ mặt của Hi Hi giống như biết người đến là ai, bé lập tức chạy đi mở cửa.

“Cha!” Hi Hi mở cửa xong , bé kêu lên một tiếng.

Mặc Thiếu Thiên đi vào.

Tử Lam ngồi trên bàn ăn, cô vẫn chăm chú ăn thức ăn, nên khi Mặc Thiếu Thiên vừa đi tới, vừa vặn Tử Lam có thể nhìn đến thấy anh.

Sau khi Mặc Thiếu Thiên đổi một bộ y phục khác, nhìn vào vóc người cao ráo, thay bằng tính cách hăng hái thường ngày của anh.

Bộ dạng của anh lúc này càng thêm một phần tự tin và phách lối.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô sâu sắc cảm thấy, dáng người của anh trời sanh, mặc kệ anh mặc quần áo gì trên người, cũng có thể tạo nên một loại phong cách, hơn nữa nó còn thuộc về phong cách khác biệt chỉ riêng về anh.

Mặc Thiếu Thiên vừa tiến vào, anh không chút khách khí hướng thẳng về phía bàn ăn đi tới, ngồi xuống, ăn điểm tâm, quen thuộc, giống như đây chính là nhà của anh.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô cũng không nói gì, không khí có phần quỷ dị.

Về sau, Mặc Thiếu Thiên càng thêm quang minh chánh đại ở nhà Tử Lam tùy ý ra vào !

Hi Hi cũng trở về chỗ củ của mình ngồi xuống, ba người cùng nhau ăn bữa sáng.

Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên không ai mở miệng nói chuyện, ngược lại người mở miệng nói chuyện trước chính là Hi Hi.

Hi Hi ăn mấy thứ linh tinh, bé quay đầu sang nhìn Tử Lam, thắc mắc hỏi một câu, “Mẹ, phòng tắm phòng mẹ có phải bị hư hay không?”

“Thế nào?” Tử Lam nhìn Hi Hi, cô hỏi ngược lại.

“Tại sao cả đêm qua con đều nghe được tiếng nước chảy trong phòng của mẹ truyền ra?” Hi Hi hỏi.

Bé vừa hỏi đến vấn đề này, Tử Lam sửng sốt một lúc, ngay sau đó cô liếc mắt sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, len lén cười.

Mặc Thiếu Thiên nghe xong lời vừa rồi của Hi Hi, sắc mặt anh chớp mắt tối sầm.

Hi Hi chưa hiểu rõ tình huống, bé nhìn Tử Lam cố chấp tiếp tục hỏi, “Có phải hay không a mẹ?”

“Mẹ nghĩ, con nên hỏi cha con thì đúng hơn!” Tử Lam trực tiếp đem vấn đề này, chuyển sang Mặc Thiếu Thiên.

Tiếp đó Hi Hi ngoan ngoãn quay đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, bé hỏi một câu, “Có phải hay không a cha?”

Mặc Thiếu Thiên ngẩng đầu lên nhìn Tử Lam, hung hăng căm tức nhìn Tử Lam một cái, nếu như không phải do cô, anh có thể cả đêm phải đi tắm nước lạnh sao?

Rõ ràng cô đang cố ý!

Tử Lam vẫn tiếp tục ăn, nhưng khóe miệng lại mang theo ý cười, cô vờ như không nhìn thấy ánh mắt muốn giết người kia của Mặc Thiếu Thiên.

.

Ăn sáng xong, Mặc Thiếu Thiên cùng Tử Lam cùng nhau đi làm.

Sự tình được công bố ngày hôm qua, xem ra hai người, tuyệt không khẩn trương.

Tử Lam mở cửa xe của Mặc Thiếu Thiên ra, nhẹ nhàng điều khiển, lâu rồi không lái xe, thật ra trong mấy ngày nay khiến cô rất thích thú.

Mặc Thiếu Thiên ngồi bên ghế phụ, hai người một đường cười cười nói nói, một lát thảo luận công việc, một hồi thảo luận chuyện riêng, căn bản không đem tin tức đó coi là vấn đề.

Khi xe vừa đến công ty, Tử Lam không lái xe đến cửa công ty, ngược lại lái đến nhà để xe.

Chuyện không xảy ra theo dự liệu của cô, trước cửa công ty, không có một chút bóng dáng nào của ký giả.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô thắc mắc hỏi anh “Cửa công ty vì sao không có ký giả! ?”

Mặc Thiếu Thiên nhướn mày, “Những chuyện này, bộ phận PR của công ty sẽ xử lý!”

Tử Lam nhú mày, không tiếp tục hỏi nữa.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Thế nào? Em rất muốn có ký giả sao?”

“Có quỷ mới muốn!”

.

Trong lúc hai người đang hăng hái tranh luận, xe của Trần Mặc cũng ngừng lại, cậu nhìn hai người bọn họ, khẽ chào một tiếng “Mặc tổng, Tử Lam, buổi sáng tốt lành!”

Tử Lam quay đầu lại, nhìn Trần Mặc, “Trần Mặc!”

“Tôi cho rằng cô sẽ nghỉ ngơi mấy ngày tiếp theo, không nghĩ tới nhanh như vậy đã tới công ty để làm việc!” Trần Mặc nói.

Tử Lam cười một tiếng, “Một chút chuyện nhỏ mà thôi!”

Trần Mặc nhìn Mặc Thiếu Thiên, cậu khách sáo hỏi thăm “Mặc tổng, như thế nào? Thương thế đã tốt lên chút nào chưa?”

Mặc Thiếu Thiên giơ tay cao cánh tay của mình lên, giống như anh không sao cả, anh khẽ cười nhìn Trần Mặc “Không có gì đáng ngại, một chút thương tích nhỏ mà thôi!”

Tử Lam phóng cho Mặc Thiếu Thiên một ánh mắt khinh bỉ, mới vừa rồi là người nào kêu tay dùng sức không được, không thể lái xe hay sao?

Mặc Thiếu Thiên phớt lờ trước ánh mắt của Tử Lam, Trần Mặc nhìn bọn họ hồ động giữa hai người bọn họ, liếc mắt sơ qua anh đã hiểu chuyện đang xảy ra, anh mỉm cười, không lên tiếng, ba người đi cùng một thang máy lên lầu.

“Đúng rồi, Trần Mặc, tin tức bên Vân Đức như thế nào?” Tử Lam nhìn Trần Mặc, cô hỏi.

Mấy ngày nay liên tục xảy ra nhiều chuyện, phía bên Vân Đức từ khi cô sang đó đưa bản thảo đã không còn nghe được tin tức nào cả.

Nghe Tử Lam hỏi về chuyện này, Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Đã có hồi âm, CEO Vân Đức rất hài lòng, hôm qua thư ký cũng đã gọi điện thoại tới, chúng ta có thể bắt đầu rồi!” Trần Mặc nói.

Nghe thế, tảng đá lớn trong lòng Tử Lam mới được buông xuống.

Cuối cùng, cũng không uổng phí công cô đi Vân Đức.

Chuyện này, cũng không phải vô ích.

Nghe điều này, Mặc Thiếu Thiên cũng nhẹ nhàng gật đầu, cuối cùng không có uổng phí công sức.

Nhưng mà khi nghĩ đến chuyện này, Mặc Thiếu Thiên lại quay sang nhìn Trần Mặc, “Đúng rồi, rốt cuộc là ai đã trao đổi mẫu thiết kế trước đó, tra được là ai làm chưa?”

Trần Mặc nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó cậu lắc đầu, “Mẫu thiết kế là Tử Lam trực tiếp đưa đến phòng làm việc của anh, ngoại trừ tôi cùng Tử Lam ra không có ai có thể đụng tay đến, cho nên. Nếu như muốn bắt đầu điều tra, chỉ có Mặc tổng tự mình tra xét!” Trần Mặc nói, ngụ ý, mẫu thiết kế xảy ra vấn đề là lúc nằm trong phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên.

Hơn nữa, trong phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên vẫn có cài đặt Cam—era bí mật, tất cả những người tiến vào, đều sẽ bị ghi hình lại, cho nên muốn tra rõ, trừ một mình Mặc Thiếu Thiên ra không ai có thể biết được.

Coi như Trần Mặc có ngu ngốc đi nữa anh cũng không muốn rước xui xẻo vào người, về mặt mã phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên, cậu cũng không biết cho nên cũng không có cách nào điều tra Cam—era.

Mặc Thiếu Thiên yên lặng nghe Trần Mặc nói xong, anh gật đầu tán thành cách nghĩ của cậu, “Chuyện này, tôi nhất định sẽ cho các người một cái công đạo!” Mặc Thiếu Thiên nhấn mạnh.

Tử Lam đứng một bên, cô chỉ mỉm cười, không nói, thật ra thì việc tra được hay không tra được, trong lòng của cô đã có đáp án chính xác.

Hơn nữa, Tử Lam cũng kết luận, coi như có tra ra được chân tướng sự việc, Mặc Thiếu Thiên cũng không biết phải xử lý thế nào.

Nghĩ tới đây, Tử Lam chỉ mỉm cười, không nói thêm điều gì.

Ngay vào lúc này, đình một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Ba người cùng nhau đi ra, mới xuất hiện, thì có rất nhiều ánh mắt soi mói nhìn chằm chằm về phía Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên.

Tử Lam thầm nghĩ, may mắn là ba người cùng nhau đi ra, nếu như là cô và Mặc Thiếu Thiên hai người, không chừng sẽ bị người khác xem thành bộ dáng gì.

Nhìn bọn họ, ánh mắt của bọn họ chỉ dừng lại trên người Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên mấy giây, sau đó vội vàng chuyển sang hướng khác.

Tử Lam mỉm cười, cũng không nói gì, cô đi theo Trần Mặc về phía phòng thiết kế, Mặc Thiếu Thiên chuyển sang hướng phòng làm việc của mình bước đi.

Tử Lam vừa đặt chân vào phòng thiết kế, tất cả mọi người hiện tại đều trong tư thế bận rộn, thật kỳ quái, cô không thấy bất cứ ai đang thảo luận về chuyện của mình, ánh mắt mọi người chỉ có chút kỳ quái khi nhìn cô, nhưng không nói thêm điều gì.

Tử Lam nhìn xung quanh, bỗng nhiên nghĩ đến điều đã xảy ra.

Cô ngồi xuống bàn làm việc của mình, khoe miệng nhếch lên một chút ý cười.

Những người trong công ty đương nhiên, vĩnh viễn không bao gồm một người.

Đó chính là Cảnh Thần.

Vừa nhìn thấy Tử Lam, Cảnh Thần nhất thời không nhìn được bát quái, cô hướng về phía bàn làm việc của Tử Lam đi tới. “Hôm nay cậu và Mặc tổng cùng nhau đến công ty?” Cảnh Thần hỏi.

Tử Lam gật đầu, chuyện này không cần phải che giấu.

“Cậu thật là được nga, trước đó còn nói rằng cậu đối với Mặc Tổng không có hứng thú, hiện tại nhanh như vậy liền đem Mặc tổng bắt lại!”

“Tớ là vì đại nghĩa hy sinh thân mình, vì dân trừ hại!” Tử Lam nhìn Cảnh Thần, đồng dạng nói rất có khí phách.

.....

Cảnh Thần bật cười hắc hắc mấy tiếng, sau đó nhìn Tử Lam, “Như thế nào? Có phải cậu cảm thấy hôm nay người trong công ty rất kỳ quái?” Cảnh Thần nhìn Tử Lam hỏi.

Tử Lam đưa mắt nhìn xung quanh, không nói gì, lúc này Cảnh Thần tiến tới bên cạnh Tử Lam, “Hôm nay Mặc trợ lý cố ý phân phó mọi người, không cho phép ở trong công ty bàn luận về chuyện của cậu và Mặc tổng, một khi nghe được, tất cả đều cuốn gói!” Cảnh Thần giải thích cho Tử Lam biết.

228. Chương 229: Mặc Thiếu Thiên Phát Hiện Là Do Diệp An Nhiên Làm

Lâm Tử Lam nhìn bốn phía, không nói gì, lúc này Cảnh Thần đi tới chỗ Lâm Tử Lam bên này, “Hôm nay Trợ lý Mặc phân phó mọi người, không cho phép ở trong công ty đàm luận về chuyện của cậu và Mặc Tổng, một khi mà nghe được ai bàn tán, thì ngay tức khắc cuốn gói ra khỏi công ty!” Cảnh Thần nói, nói xong giờ tay làm một động tác cắt cổ.

Lâm Tử Lam nhìn động tác của Cảnh Thần cười một tiếng, không nói thêm gì nữa, nghĩ đến chuyện này do Mặc Thiếu Thiên làm, cô rất cảm động, khoe miệng nhếch lên, ngồi vào vị trí.

Lúc này Cảnh Thần tới, nhướn mày nhìn Lâm Tử Lam, “Không ngờ Mặc Tổng đối với cậu rất có lòng, đầu tiên là liều mình cứu cậu, hiện tại lại len lén vì cậu làm những chuyện này, xem ra, anh ta đối với cậu là thật lòng!” Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam cười nói.

Nghe Cảnh Thần nói, Lâm Tử Lam mới nhớ tới, không ngờ giữa bọn họ thực đã trải qua nhiều chuyện như vậy, Lâm Tử Lam nhướn mày, điểm này, Mặc Thiếu Thiên xác thực làm không tệ.

Cô ngẩng đầu nhìn Cảnh Thần, nhướn mày, “Thế nào? Hâm mộ rồi hả?”

“Đúng vậy á, tớ ghen tỵ với cậu muốn chết bầm rồi đây!” Cảnh Thần nói.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, có lúc cùng Cảnh Thần nói chuyện, thật sự là rất thú vị.

“Ghen tỵ thì đi tìm ho mình một người đi!” Lâm Tử Lam thuận miệng nói như vậy, chỉ là mới vừa nói xong, sắc mặt của Cảnh Thần liền biến đổi.

Lâm Tử Lam nhìn cô, bèn nhảy phát hiện Cảnh Thần có điều gì đó không đúng, nhìn cô hỏi, “Sao vậy?”

Cảnh Thần lúc này mới có phản ứng, nhìn Lâm Tử Lam cười, “Không có gì!”

Đây không phải là phản ứng bình thường của Cảnh Thần, Lâm Tử Lam biết Cảnh Thần cũng đã một thời gian rồi, đối với Cảnh Thần cũng có mấy phần hiểu được, bộ dáng này của cô, tuyệt đối không phải là bộ dáng của người vui vẻ.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút mở miệng, “Cậu cùng Trần Mặc thế nào rồi?”

“Thế nào? Không sao cả!” Cảnh Thần nói, lúc nói câu này, cô có mấy phần khẫn trương, lại mang theo một chút tư vị phủ định.

“Vậy tại sao mới vừa rồi gặp mặt, ngay cả nói cũng không nói một tiếng?” Lâm Tử Lam hỏi.

Chi tiết này, cô không phải là không phát hiện.

Trần Mặc nhìn Cảnh Thần, còn Cảnh Thần lại tránh ánh mắt của Trần Mặc, bay thẳng đến chỗ cô.

Trực giác nói cho cô biết, nhất định là có chuyện gì rồi.

Cảnh Thần không ngờ Lâm Tử Lam sẽ hỏi như vậy, sau đó tránh ánh mắt của Lâm Tử Lam, “Không có gì, chỉ là khi gặp lại có chút không hợp mà thôi!” Cảnh Thần nói.

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, cô biết chuyện không phải đơn giản như vậy, nhưng Lâm Tử Lam cũng không phơi bày, “Ừ, có hiểu lầm cái gì thì mở ra là tốt rồi!”

“Ừ!” Cảnh Thần gật đầu một cái, “Được rồi, tớ còn có chuyện, đi làm việc trước, tán gẫu sau!”

“Ừ!” Lâm Tử Lam gật đầu một cái, Cảnh Thần rời đi.

Lâm Tử Lam nhìn bóng lưng Cảnh Thần, cô ấy cũng là một cô gái có tâm sự, Lâm Tử Lam không nói, là muốn đợi cô, lúc cô ấy muốn nói thì sẽ nói cho cô biết thôi.

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam hít sâu một hơi, liền vui đầu vào công việc.

Mà Mạc Thiếu Thiên bên này, vừa về tới công ty, thì có một đồng văn kiện cần anh ký tên.

Mới rời khỏi công ty có một ngày thôi, mà đã có vô số chuyện chờ anh xử lý.

Mà Mạc Lương đang ở trong phòng làm việc của Mạc Thiếu Thiên báo cáo tình hình của ngày hôm qua.

“Những thứ này đều là các văn kiện được đưa tới vào ngày hôm qua, cần Mạc Tổng xem qua rồi ký tên!”

“Còn nữa, lão tổng bên Hongkong gọi điện thoại tới, sẽ lựa chọn thời điểm phái người đến đây một chuyến!” Mạc Lương đứng ở trước mặt Mạc Thiếu Thiên báo cáo tình hình.

Mạc Thiếu Thiên vừa nghe, vừa xem các văn kiện kia, lật nhìn mấy lần, sau đó gấp lại đặt ở trước mặt, “Tôi biết rồi!”

Mạc Lương nhìn Mạc Thiếu Thiên, “Mạc Tổng, nghe nói anh bị thương, không sao chứ?” Mạc Lương hỏi.

Mạc Thiếu Thiên nhìn cánh tay một chút, tiện tay giơ lên, “Không có gì đáng ngại!”

“Vâng!” Mạc Lương gật đầu một cái, “Vậy không còn chuyện gì nữa, tôi đi ra ngoài trước!” Mạc Lương nói.

Mạc Thiếu Thiên gật đầu một cái, bỗng nhiên lại nhớ tới cái gì đó, “Đúng rồi, Mạc Lương, mấy ngày trước có người nào vào phòng làm việc của tôi không?” Mạc Thiếu Thiên hỏi thử Mạc Lương, đôi tròng mắt kia tràn đầy khí lạnh.

Mạc Lương không biết tại sao Mạc Thiếu Thiên lại hỏi như vậy, nhưng suy nghĩ một chút, mở miệng, “Trừ Lâm tử thư đi vào đưa tài liệu thì ngoài ra không có ai!” Mạc Lương nói.

Nghe lời nói của Mạc Lương, Mạc Thiếu Thiên nhú nhú mày.

“Thế nào Mạc Tổng, đã xảy ra chuyện gì sao?” Mạc Lương nhìn Mạc Thiếu Thiên hỏi, đi theo Mạc Thiếu Thiên đã lâu, nhìn vẻ mặt của Mạc Thiếu Thiên, Mạc Lương cũng biết nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó rồi.

Mạc Thiếu Thiên cau mày, sắc mặt làm cho người khác nhìn không ra được tâm tình gì, “Bản thiết kế của Lâm Tử Lam với Trần Mặc để ở phòng làm việc của tôi nhưng bị người khác thay đổi!” Mạc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế, Mạc Lương nhú mày một cái, không ngờ sẽ xảy ra chuyện như thế.

“Tại sao có thể như vậy?” Mạc Lương cũng nhú mày, ai sẽ làm?

Lúc này, Mạc Thiếu Thiên ngẩng đầu nhìn Mạc Lương, “Anh gửi cho tôi các video của mấy ngày trước do camera quay lại được!” Mạc Thiếu Thiên nói.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Mạc Lương gật đầu một cái, xoay người rời đi, nhưng vừa đi đến cửa, Mạc Lương chợt nhớ tới cái gì đó, quay đầu lại nhìn Mặc Thiếu Thiên, muốn mở miệng, nhưng cuối cùng lại trầm tư một chút, xoay người đi ra ngoài.

Mạc Lương đi ra ngoài, Mặc Thiếu Thiên ngồi ở bên trong phòng làm việc, suy nghĩ một chút, sau đó cầm văn kiện lên phê duyệt.

Mấy phút sau, Mạc Lương đi vào.

“Mặc Tổng, video đã kết nối tới máy vi tính của anh!” Mạc Lương nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, vì vậy lập tức mở máy ra, Mạc Lương không nói gì, khiêm tốn lui ra ngoài.

Bên trong phòng làm việc, tay Mặc Thiếu Thiên di chuyển con chuột, rất nhanh, màn hình máy vi tính liền mở ra một hình ảnh.

Chính là phòng làm việc của anh.

Mặc Thiếu Thiên xem video, trừ Lâm Tử Lam đi vào đưa tài liệu, còn có anh cùng Lâm Tử Lam hôn mãnh liệt ở văn phòng.

Thật ra thì phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên, camera được mở 24/24, nhưng chỉ có Mặc Thiếu Thiên cùng Mạc Lương biết, và cũng chỉ có bọn họ mới có thể xem được.

Nhìn trên màn hình, anh cùng Lâm Tử Lam với nụ hôn nóng bỏng, trong đầu không khỏi nghĩ tới cách đây mấy ngày, tay Mặc Thiếu Thiên vuốt cầm dưới, nhìn hình ảnh, nhếch miệng lên cười hài lòng.

Ngay vào lúc này, người xuất hiện trong video liền khiến Mặc Thiếu Thiên ngây ngẩn cả người.

Bởi vì người xuất hiện là —— Diệp An Nhiên!

Trong video, Diệp An Nhiên mặc một bộ váy, từ từ đi vào, trong tay của cô cầm mấy tờ giấy, sau đó đi tới phía trước bàn làm việc của anh, mở tư liệu đặt ở phía trên, rất nhanh sau đó liền lấy đi mấy tờ, rồi thay vào đó là mấy tờ mà mình mang tới.

Cả quá trình, chỉ có mấy phút đồng hồ.

Nhưng Mặc Thiếu Thiên không ngờ, quả nhiên là do Diệp An Nhiên làm.

Biết được điều này, khiến hai hàng chân mày Mặc Thiếu Thiên nhíu chặt lại.

Chuyện này đúng là do cô ấy làm, còn chuyện thang máy thì sao đây?

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở trên ghế nhìn văn kiện đã ký tên.

Ngay vào lúc này, cửa bị gõ vang, ngay sau đó có người đẩy cửa ra, Mặc Thiếu Thiên ngẩng đầu lên, liền thấy Diệp An Nhiên đứng ở cửa.

Lúc Mặc Thiếu Thiên thấy Diệp An Nhiên, con ngươi tối đi vài phần, nhưng vẫn cười, “An Nhiên?”

Diệp An Nhiên thấy Mặc Thiếu Thiên, khoe miệng nhếch lên, sau đó đi tới chỗ Mặc Thiếu Thiên.

“Thiếu Thiên!”

“Tìm anh có chuyện gì không?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên hỏi, ngồi ở trên ghế, sắc mặt không ôn không hờn, giống như nói chuyện phiếm bình thường.

“Biết anh tới công ty, nên em cố ý tới thăm anh một chút, thế nào rồi, vết thương của anh còn đau không?” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi, nét mặt kia, rất là lo lắng và quan tâm.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên, hiển hiện trong ánh mắt của cô là sự quan tâm, Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng, “Đã không sao rồi!” Mặc Thiếu Thiên nhàn nhạt nói, nhìn Diệp An Nhiên, vẻ mặt nhàn nhạt.

Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Đã không sao hì cũng phải chú ý một chút, không nên dính vào nước, nếu không sẽ bị không tốt đâu!” Diệp An Nhiên nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên, trong đôi mắt cô có chứa sự kiên nhẫn, thấy bộ dáng này của cô, lời Mặc Thiếu Thiên muốn nói, đành thôi.

Anh gật đầu một cái, “Anh biết rồi!”

Thấy Mặc Thiếu Thiên gật đầu, Diệp An Nhiên khoe miệng nhếch lên, “Đúng rồi Thiếu Thiên, buổi trưa có thể cùng nhau ăn cơm không? Em có chuyện muốn nói với anh!” Diệp An Nhiên nhìn anh hỏi.

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, sau đó nhìn Diệp An Nhiên, “Buổi trưa sợ không được, anh hẹn Lâm Tử Lam cùng nhau ăn cơm rồi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nhìn Diệp An Nhiên, chắc hẳn, cô có thể hiểu anh nói thế là có ý gì!

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói vậy, Diệp An Nhiên sững sờ, không ngờ Mặc Thiếu Thiên thế nhưng lại dùng Lâm Tử Lam để mà cự tuyệt cô.

Cái này đối với Diệp An Nhiên mà nói, đích xác là một đả kích.

Đây coi như là nói cho cô biết, bọn họ ở cùng nhau sao? ? ?

Diệp An Nhiên không cam tâm!

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, con người Diệp An Nhiên không nói ra được có bao nhiêu sự tổn thương!

“Còn nữa, An Nhiên, về sau ở trong công ty thì gọi anh là Mặc Tổng đi!” Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút lại bổ sung thêm.

Nghe thế, lòng Diệp An Nhiên rất đau, cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, đôi tay nắm thật chặt, cô ngàn nghĩ vạn nghĩ, cũng không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên sẽ nói với cô những lời này.

Không thể nghi ngờ, những lời này là để giữ khoảng cách giữa họ!

“Tại sao? Là sợ Lâm Tử Lam hiểu lầm sao?” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi, trong ánh mắt đầy bi thương, làm cho người ta nhìn đều không nhẫn tâm.

“Em nghĩ quá nhiều, nơi này là công ty, thì cần phải tuân thủ theo quy tắc, anh không muốn người khác nói anh công tư không phân minh!” Mặc Thiếu Thiên buông lỏng nói, nhìn Diệp An Nhiên, đáng vẻ tuyệt không chột dạ.

“Là thế này phải không?” Diệp An Nhiên hỏi, nhìn Mặc Thiếu Thiên, mắt nhìn thẳng anh.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, không tiếp tục làm công việc giải thích dư thừa

229. Chương 230: Mặc Thiếu Thiên Bảo Hộ Diệp An Nhiên

“Là thế này phải không?” Diệp An Nhiên nhìn thẳng và mắt Mặc Thiếu Thiên, cô thẳng thắn hỏi.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, không muốn tiếp tục giải thích nhiều lời.

Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, trong lòng cô rất tức giận và không cam lòng, nhưng cô nhẫn nhịn xuống, hai bàn tay đang nắm chặt cũng chậm chậm thả ra, sau đó cô quay sang nhìn Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Được, em biết rồi!” Diệp An Nhiên trả lời một câu.

Tuy có chút không cam lòng, cô cũng không tiện biểu hiện ra trước mặt của Mặc Thiếu Thiên.

“Nếu như không có chuyện gì, em đi ra ngoài trước!” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, giọng nói của cô có chút cứng nhắc không được tự nhiên cho lắm.

Mặc Thiếu Thiên cũng quay sang nhìn Diệp An Nhiên, nhưng anh vẫn không nói thêm gì nữa, chỉ gật đầu xem như đồng ý với yêu cầu này của cô, Diệp An Nhiên xoay người bỏ đi.

Cửa vừa đóng, Mặc Thiếu Thiên nhìn theo bóng lưng Diệp An Nhiên, đôi mắt tĩnh mịch của anh như bỗng lóe lên tia sáng.

Chuyện kia, mặc dù anh không nói, nhưng trong lòng của anh nắm chắc rồi.

Mặc dù không biết tại sao Diệp An Nhiên muốn làm như vậy, Diệp An Nhiên có chút tùy hứng, cô không phải là người xấu xa giống như vậy, hơn nữa, nghĩ tới chuyện củ trong lòng của anh đối với Diệp An Nhiên có chút áy náy, cho nên chuyện này mới không nói rõ với cô.

Về phần Lâm Tử Lam.

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ xem tí nữa phải giao phó như thế nào với cô !

Nếu như anh giả vờ như không biết, thật sự anh không làm được, bởi vì Lâm Tử Lam xem ra không quan tâm, nhưng có một số việc, cô so với bất kỳ ai càng chấp nhất kiên trì.

Diệp An Nhiên vừa bước ra khỏi phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên, sắc mặt cô thật khó coi.

Cô nghìn vạn lần không ngờ rằng Mặc Thiếu Thiên có thể nói với cô những lời này.

Chỉ cần nghĩ đến người nói chính là Mặc Thiếu Thiên, lòng Diệp An Nhiên không ngừng đau nhói.

Lâm Tử Lam!

Đều là bởi vì cô ta !

Nếu như không phải là cô ta, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Nếu như không phải là cô ta, thì quan hệ giữa cô và Mặc Thiếu Thiên cũng sẽ không bị phá hủy !

Tất cả đều bởi vì cô ta !

Càng nghĩ trong lòng Diệp An Nhiên càng hận.

Ngay vào lúc này, Mặc Lương từ hướng đối diện với Diệp An Nhiên đi tới. “Diệp tiểu thư, cô làm sao vậy?”

Lúc này Diệp An Nhiên mới ngẩng đầu nhìn Mặc Lương, “Không có gì!” Diệp An Nhiên trả lời một câu, sau đó xoay người rời đi.

Mặc Lương nhìn theo bóng lưng của Diệp An Nhiên, anh cau mày, anh nhìn thấy vẻ mặt mới vừa rồi của Diệp An Nhiên, có chút hung dữ, không giống với vẻ mặt thường ngày khi anh gặp cô, giống như là hai người khác biệt.

Ánh mắt kia, giống như muốn. Giết người!

Nhìn lại thêm lần nữa, Mặc Lương có cảm giác chắc là bản thân anh đã suy nghĩ quá nhiều rồi, Diệp An Nhiên là một nữ nhân dịu dàng mềm yếu, thì làm sao có thể có nét mặt như thế, nghĩ tới đây, Mặc Lương xoay người tiếp tục đi làm việc.

Mặc dù chuyện giữa Mặc Thiếu Thiên và Tử Lam, mọi người đều biết, ngoại những trừ những lời công bố bên ngoài của Mặc Thiếu, cũng không có tiết lộ thêm gì về mối quan hệ sâu bên trong của bọn họ.

Chuyện này khơi dậy lòng hiếu kỳ của rất nhiều người.

Tất cả mọi người rất muốn tìm hiểu căn nguyên ngọn nguồn, nhưng người trong cuộc lại không ra mặt nói gì, mọi người bất đắc dĩ cũng không có biện pháp, hơn nữa Mặc Thiếu Thiên ở trong bóng tối gây ra áp lực, tin tức nhanh chóng bị kìm xuống.

Nhưng mọi người vẫn thốn thức không dứt, bát quái say sưa ngon lành, hơn nữa còn nói ra thành đủ các loại phiên bản về chuyện xưa của bọn họ.

Tất cả mọi người không xác định vẫn không thể xác định được !

Trong công ty, mặc dù mọi người cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng có thể âm thầm đoán mò, quan hệ giữa Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên rất mập mờ, không tầm thường chút nào, hiện tại đứa bé cũng

đã có với nhau, quan hệ lại càng không đơn giản, nhưng biết thì biết, hâm mộ thì hâm mộ, ghen tỵ thì ghen tỵ, mọi người ai cũng không dám nói thêm điều gì !

Cũng bởi vì biết rõ mối quan hệ không tầm thường giữa Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên, ai cả gan trêu chọc Lâm Tử Lam không phải là muốn bị công ty sa thải sao?

Cho nên tất cả mọi người ăn ý đều giữ kín miệng mình.

Gần đến buổi trưa, Mặc Thiếu Thiên gọi cho Tử Lam một cuộc điện thoại hẹn buổi trưa cùng nhau ăn cơm.

Tử Lam cũng đã nghe nói, sau khi Diệp An Nhiên từ trong phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên bước ra, tâm tình bỗng trở nên rất xấu, đã trực tiếp xin nghỉ việc về nhà.

Nghe được tin tức như thế, Tử Lam chỉ nhún mày, không nói gì.

Buổi trưa, Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên cùng nhau đi ra ngoài ăn cơm.

Hai người ngồi đối diện nhau cùng ăn mấy thứ linh tinh, Tử Lam đưa mắt sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô nghịch ngợm đùa một câu, “Tại sao hôm nay lại có lòng tốt mời em ra ngoài ăn cơm, có phải anh đang có chuyện gì muốn nói với em hay không?”

Mặc Thiếu Thiên ngẩng đầu lên hung hăng trợn mắt nhìn Tử Lam, “Chẳng lẽ trước giờ anh chưa từng mời em dùng cơm trưa với anh sao ?”

Chẳng lẽ mời em ăn cơm thì nhất định có chuyện mới mời sao?

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Em chỉ muốn đùa một tí, anh sao lại có thể phát hỏa như vậy chứ !”

Mặc Thiếu Thiên liếc Tử Lam một cái, đảo mắt suy nghĩ, sau đó anh nhìn Tử Lam, chân chó nói một câu “Nhưng thật ra anh cũng có chút việc muốn nói với em !”

Tử Lam, “.”

“Nói đi, chuyện gì?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên cô hỏi.

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định anh lựa chọn nói thẳng cùng Lâm Tử Lam. “Về chuyện mẫu thiết kế của em bị trộm, đã tra được!” Mặc Thiếu Thiên chậm rãi nói.

Tử Lam đang ăn mấy thứ linh tinh, nghe thế, động tác ngừng ra một lúc, nhưng ngay sau đó cô vẫn tiếp tục ăn, đầu cũng không ngẩng lên, cô hỏi tiếp “ Là do ai làm! ?”

“Diệp An Nhiên!” Mặc Thiếu Thiên nói trắng ra anh không thích giấu diếm Tử Lam chuyện gì.

Tử Lam ăn mấy thứ linh tinh, đôi mắt hơi sụp xuống, thật ra trước đó cô đã từng nghĩ qua, thế nhưng khi Mặc Thiếu Thiên chính miệng nói cho cô biết, trong lòng đã khẳng định suy đoán của mình rất trùng khớp. Trong công ty, trừ Diệp An Nhiên ra, không có ai lại có địch ý lớn đối với cô như thế, muốn dồn cô vào chỗ chết.

“Em đã biết trước là ai đã gây bất lợi cho em sao ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, anh hỏi.

Tử Lam mỉm cười, thần nhiên trả lời, “Ồ trong công ty này, người có thể hận em như vậy , sợ rằng cũng chỉ có cô ta !” Tử Lam mỉm cười và nói, thật ra đối với Diệp An Nhiên, cô cũng không muốn cùng cô ta cãi cọ với nhau, nhưng bất đắc dĩ, mỗi lần Diệp An Nhiên đều ở trước mặt cô không ngừng khoe khoang.

Lần một lần hai lần còn thì không sao cả, lặp lại nhiều lần như thế, ai cũng sẽ cảm thấy phiền chán .

Không ngờ Diệp An Nhiên lại làm ra những việc như thế.

Xem ra cô ta thật sự rất hận cô.

Sau khi nghe Lâm Tử Lam nói xong, Mặc Thiếu Thiên nheo mắt lại nhìn Tử Lam, “Tại sao cô ấy lại hận em như vậy ?”

Tử Lam ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, trừng mắt liếc nhìn anh.

Anh đang cố ý sao !

Biết rõ còn hỏi!

Nếu như không phải bởi vì Mặc Thiếu Thiên, tại sao cô lại bị người ta ghi thù chuốc oán chứ?

Nhìn thấy vẻ mặt hiện giờ của Mặc Thiếu Thiên, Tử Lam cố ý mỉm cười tự đắc và nói, “Bởi vì em quá ưu tú, che khuất hào quang của cô ta chứ sao! ” Tử Lam nói rất tự tin, cô mới không để cho Mặc Thiếu Thiên hài lòng đâu, chỉ là những lời này, cũng thật mấy phần chân thật trong đó.

Đúng thế, Diệp An Nhiên đỏ mắt ghen tỵ với cô !

Chỉ cô đến đâu, hào quang của cô ta cũng sẽ bị che kín !

.....

Ánh mắt khinh bỉ của Mặc Thiếu Thiên phóng về phía Tử Lam.

Tự luyến!

Tử Lam nhướn mày, cô nói chính là sự thật nga .

Mặc Thiếu Thiên trở về chủ đề chính, anh nhìn Tử Lam, “Thật ra, Diệp An Nhiên tuy rằng tùy hứng một chút, nhưng tâm tư cũng không xấu đâu!”

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, khóe miệng ngoắc ngoắc, “Anh đang nói tốt vì cô ta sao? Để cho em không truy cứu nữa sao?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên trực tiếp hỏi thẳng anh.

Thật ra, nếu như chuyện này thật sự được ghi hình lại, Tử Lam cũng có thể đem nó đi kiện Diệp An Nhiên, gài tang vật tội danh cũng không nhỏ .

Mặc Thiếu Thiên lo lắng Tử Lam sẽ làm như vậy.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, cô cũng đã trực tiếp nói thẳng với anh, cho nên anh cũng không ngại trực tiếp trả lời, “Anh chỉ muốn cho cô ta một cơ hội để sửa đổi, không muốn đối xử quá nặng tay !”

“Nếu như em kiên trì muốn truy cứu thì sao?” Tử Lam nhìn anh, cô hỏi.

“Vậy thì truy cứu!”

“Anh không tức giận sao?”

“Đạo lý giống nhau, nếu như anh kiên trì ngăn cản lại, em cũng sẽ tức giận, vậy anh vì sao phải kiên trì?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam thần nhiên nói.

Sau khi nghe Mặc Thiếu Thiên nói những lời này, trong lòng Tử Lam cảm thấy thật thỏa mãn. Cô mỉm cười nhìn anh, “Vậy anh không đau lòng vì mối tình đầu của mình sao ?”

“Hôm nay có thể để cho lòng anh bị tổn thương , cũng chỉ có em và bảo bối!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam nhấn mạnh lời của mình.

Là nữ nhân cho nên trong lòng ai cũng có một chút hư vinh, không thể không thừa nhận, khi Mặc Thiếu Thiên, đáy lòng Tử Lam cảm thấy thật vui vẻ và hạnh phúc.

“Cho đến hôm nay, đối với Diệp An Nhiên, anh chỉ cảm thấy nợ cô ấy, cho nên anh chỉ muốn tận lực đền bù cho cô ta, nếu như chuyện này khiến trong lòng em cảm thấy không vui, anh lựa chọn gi—ao cho em xử lý!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô bằng ánh mắt thâm tình, giọng nói kiên định.

Vừa nghe được những lời này của Mặc Thiếu Thiên, Tử Lam tin tưởng anh không cần biết lý do .

Tử Lam mỉm cười dịu dàng nhìn anh.

“Mặc Thiếu Thiên, cảm ơn anh!”

“Cảm ơn anh hôm nay đã thẳng thắn với em!” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, giọng nói cô ngọt ngào.

Cô tin tưởng mình không nhìn lầm người!

Cũng bởi vì lần này anh đã thẳng thắn với cô, Tử Lam càng thêm tin Mặc Thiếu Thiên không dối gạt mình.

Nếu như Mặc Thiếu Thiên không nói rõ, Lâm Tử Lam cũng không dám chắc chuyện này đều là do Diệp An Nhiên làm ra, nhưng ít nhất, Mặc Thiếu Thiên không có nói dối với cô.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Như vậy tuyệt hảo? Cảm ơn cái gì?”

“Thật ra chuyện này, em cũng không định truy cứu, chỉ là anh thẳng thắn đối với em như vậy, khiến em thật vui vẻ!” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nhấn mạnh lời nói.

Nếu Mặc Thiếu Thiên bao che cho Diệp An Nhiên, nếu làm như thế, cô cũng không thể chỉ trích nặng, trong chuyện này, Tử Lam vừa bắt đầu liền nghĩ đến là Diệp An Nhiên làm, cô cũng không định truy cứu.

Nghe Tử Lam nói thế, Mặc Thiếu Thiên nhướn mày, vẻ mặt anh trông thật hớn hở, rất hài lòng với câu trả lời của cô.

Bởi vì Lâm Tử Lam đã nói, cô rất hài lòng.

N như chỉ đơn giản như vậy thì tốt quá.

Trong đầu Tử Lam thoáng qua những lời Hi Hi đã từng nói với mình, còn có những chứng cứ rành rành trước đó, lúc cô và Mặc Thiếu Thiên gặp chuyện không may, Diệp An Nhiên cũng vừa lúc xuất hiện tại công ty Vân Đức.

Khi bọn họ nằm viện, cô ta cũng chính là người đầu tiên chạy tới, cô ta còn mở miệng nói dối, nếu như không phải là Hi Hi, sợ rằng cô cũng không cách nào nhìn thấu Diệp An Nhiên đang nói láo.

Mặc dù chuyện này không thể khẳng định là do Diệp An Nhiên làm, nhưng vẫn thủy chung đối với cô mà nói chính là một vấn đề!

Tử Lam có thể không truy cứu về chuyện mẫu thiết kế, nhưng nếu như Diệp An Nhiên có lòng quyết tâm muốn hại chết cô, cô cũng sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho cô ta!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam đang thất thần, anh khẽ hỏi “Em đang nghĩ gì đó?”

Tử Lam hồi hồn, quay đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Em đang nghĩ, nếu như có một ngày em bị Diệp An Nhiên hại chết, anh sẽ làm thế nào!” Giọng nói của cô có vẻ như đang đùa giỡn nhưng thật ra cô cũng muốn biết câu trả lời của anh.

Gương mặt của Mặc Thiếu Thiên biến sắc.

Lâm Tử Lam cũng không phải loại người thích nói đùa, nghe xong, sắc mặt của Mặc Thiếu Thiên bỗng chốc xấu đi.

230. Chương 231: Chỉ Là Lần Đây Thôi, Lần Sau Không Thể Chiếu Theo Lệ Đây Nữa.

Lâm Tử Lam hồi hồn, nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Em đang suy nghĩ, nếu như có một ngày Diệp An Nhiên không cam tâm, cũng không phải là lại làm như vậy đối với em nữa, mà là muốn hại chết em, vậy anh còn có bảo vệ cho cô ta nữa không?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi, là hỏi thăm, nhưng cũng muốn một đáp án.

Nghe được Lâm Tử Lam nói vậy, mặt của Mặc Thiếu Thiên liền biến sắc.

Lâm Tử Lam cũng không phải là dạng người bị người khác dễ dàng đùa giỡn, nghe thế, mi tâm Mặc Thiếu Thiên hơi nhíu, nhìn cô, “Em nói gì vậy? Có phải em đã biết cái gì rồi hay không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Nhìn vẻ mặt Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam chân thành cười một tiếng, “Không có gì, chỉ là hỏi vậy thôi!”

Nói xong Lâm Tử Lam lại tiếp tục ăn.

Mặc Thiếu Thiên nhìn chằm chằm Lâm Tử Lam, “Em chưa bao giờ biết cách đặt giải thiết ột vấn đề!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam chắc chắn mà nói, Lâm Tử Lam là dạng người phụ nữ gì, anh hiểu rất rõ, nếu như không có nắm chắc, cô tuyệt đối sẽ không ‘tín khẩu khai hà’ [*].

[*] nói năng bừa bãi.

Lâm Tử Lam dừng một chút, ngẩng đầu nhìn bộ dáng khấn trương của Mặc Thiếu Thiên, cô cười cười, “Mặc tiên sinh, anh khấn trương làm gì? Em cũng là phụ nữ, hỏi như thế thì có gì đâu?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, cũng không nói ra là Hi Hi đã nói với cô.

Dù sao camera chỉ thấy Diệp An Nhiên, cũng không có thấy là do Diệp An Nhiên tự tay làm, cho nên coi như có lấy video đó làm bằng chứng thì Diệp An Nhiên cũng sẽ nguy biến .

Cho nên, chuyện không nắm chắc, Lâm Tử Lam tuyệt đối sẽ không dễ dàng nói ra, hơn nữa Lâm Tử Lam cũng không muốn bởi vì chuyện này, mà phá hư đi tình cảm giữa cô và Mặc Thiếu Thiên, không đáng giá!

Vì vậy, Lâm Tử Lam không nói cho Mặc Thiếu Thiên biết.

Chẳng có chứng cứ, đến lúc đó Diệp An Nhiên thế nào cũng nguy biến!

Hiện tại, Diệp An Nhiên cả ngày cứ trưng ra bộ dạng hiền lành, cho dù ai cũng sẽ không tin rằng một người hiền lành như vậy sẽ làm ra cái chuyện như vậy, cho nên Lâm Tử Lam chẳng ‘thuận nước đẩy thuyền’ làm gì, đồng ý với Mặc Thiếu Thiên, về sau Diệp An lại làm ra chuyện gì, cho dù ai cũng sẽ không nói ra.

Nghe giọng nói buông lỏng của Lâm Tử Lam, ngay sau đó Mặc Thiếu Thiên cũng tỉnh táo lại, nhìn Lâm Tử Lam, “Thế nào? Ghen sao?”

“Đúng vậy á, chua chết được!” Lâm Tử Lam làm bộ nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bộ dạng này của Lâm Tử Lam, nở nụ cười, suy nghĩ một chút, ngẩng đầu nhìn cô, chắc chắn cho Lâm Tử Lam hai chữ, “Sẽ không!”

“Hả?” Lâm Tử Lam ngược mắt.

Mặc Thiếu Thiên là người minh bạch, Lâm Tử Lam lần này chịu bỏ qua cho cô, là bởi vì cô không muốn so đo, tùy tính, nhưng nếu như Diệp An Nhiên lại làm ra chuyện gì đó nữa, thì anh sẽ không bảo vệ cô nữa, anh cũng biết mọi việc lần sau không thể cứ chiếu theo cái lệ này nữa.

“Chỉ là lần này thôi, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa!” Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam không so đo, là do cô rộng lượng, nếu là Lâm Tử Lam so đo thật, Mặc Thiếu Thiên cũng không có cách nào, anh cũng không muốn bởi vì chút này chuyện mà phá hư đi tình cảm giữa hai người.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói thế, Lâm Tử Lam cười một tiếng.

Được rồi.

Có những lời này của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam cảm thấy tất cả đều đáng giá!

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày nhìn Lâm Tử Lam, “Như thế nào? Đáp án này có làm em hài không?” Nói lời này thì, khóe miệng anh nâng lên, chợt nhíu mày, động tác kia thật là yêu nghiệt.

Lâm Tử Lam nhìn anh, cũng nhíu mày, giống như như tinh linh đáng yêu, “Bình thường thôi, chỉ là Mặc tiên sinh, hôm nay lời của anh nói, em nhớ kỹ rồi!” Lâm Tử Lam ý nói: Chỉ là lần này thôi, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa.

Mặc dù bây giờ, Mặc Thiếu Thiên còn chưa biết chân tướng chuyện Diệp An Nhiên đã làm, nhưng thời gian sẽ làm cho người ta càng thêm trở nên rõ ràng, Lâm Tử Lam không nóng nảy, nhiều lời vô ích, sẽ chỉ làm cô biến thành tiểu nhân ở sau lưng nói xấu người khác, cho nên, tất cả đều giao cho thời gian.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, không có phủ nhận.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, được, cứ như vậy đi.

Mặc Thiếu Thiên xem xét cô, “Đắc chí!”

“Cũng vậy!” Lâm Tử Lam cười nói.

Vì vậy, hai người tiếp tục ăn.

Mặc dù Mặc Thiếu Thiên không biết tại sao Lâm Tử Lam lại nói như vậy, nhưng y theo tính tình của Lâm Tử Lam, cô quả quyết sẽ không ở trước mặt của anh nói về chuyện của Diệp An Nhiên đã làm, Mặc Thiếu Thiên cũng không tiếp tục vì Diệp An Nhiên giải thích, tuy nhiên anh vẫn không tin thể tin rằng Diệp An Nhiên sẽ làm ra chuyện như vậy, nhưng chuyện lần này, đã để cho anh thật bất ngờ, cho nên, Mặc Thiếu Thiên không tiếp tục điều tra, so sánh mà nói, anh càng thêm tin tưởng vào mắt mình, thái độ của Lâm Tử Lam, rất chân thật.

Đang lúc ấy thì, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, khóe miệng cô cười yếu ớt, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cầm nĩa với tới khay đồ ăn của Lâm Tử Lam, lấy cái mình thích ăn, trực tiếp bỏ vào trong miệng.

Lâm Tử Lam nhìn anh, kinh hô một tiếng, “Mặc Thiếu Thiên, anh làm gì đấy? Ăn của anh đấy!”

“Của anh không có!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Không có thì gọi thêm một phần, trên bàn ăn mà làm như vậy, rất không văn minh!” Lâm Tử Lam nói.

“Kêu một phần nữa thì phải tốn tiền, vừa lúc em không ăn, anh giúp em ăn, em nên cảm tạ anh mới đúng!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam yên lặng, nhìn anh, có chút không thể tưởng tượng nổi, “Anh đường đường là Tổng Giám Đốc, lúc nào thì đem chút tiền này để ở trong mắt rồi hả?”

“Bắt đầu từ bây giờ, về sau anh muốn chăm sóc cho bà xã, nuôi con trai, cuộc sống quá khó khăn rồi, cho nên phải cật lực tiết kiệm!” Mặc Thiếu Thiên nói một cách ‘hiên ngang lắm liệt’, không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Tử Lam im lặng, thật khó tin lời này là từ trong miệng Mặc Thiếu Thiên nói ra.

Còn nữa, anh nuôi con trai cái gì? Lúc nào thì chăm sóc cho bà xã rồi hả ? Cô thế nào không biết?

“Muốn ăn thì tự đi mua, ai nói em không ăn, em cũng ăn vậy!” Lâm Tử Lam nói, đáng vẻ cố ý nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô phải ăn!

Nghe Lâm Tử Lam nói thế, Mặc Thiếu Thiên chợt ngẩng đầu lên, nhú mày, “Em cũng ăn? Anh cho em ăn!”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên liền cầm nĩa muốn đút cho Lâm Tử Lam, bộ dáng kia, rõ ràng cố ý!

Người ở trong nhà hàng không ít, âm thanh này của Mặc Thiếu Thiên không đủ khiêm tốn, một câu nói tất cả mọi người đều nghe thấy được, trong nháy mắt, có không ít người nhìn bọn họ.

Lâm Tử Lam là người khiêm tốn, mọi người cứ nhìn như vậy, Lâm Tử Lam cảm thấy có chút ngượng ngùng, nếu như chuyện gì khác, Lâm Tử Lam cũng không thèm để ý tới ánh mắt người khác, nhưng cùng một người đàn ông ở nơi này. Điều tình tự đặc, Lâm Tử Lam làm sao sẽ không khó vì tình đây?

“Không cần, ăn của mình đi, đút cho em làm gì, thật buồn nôn!” Lâm Tử Lam nói.

“Ghê tởm sao?” Mặc Thiếu Thiên cau mày, không vui, sau đó trực tiếp vươn tay cầm lấy nĩa Lâm Tử Lam, sau đó bắt đầu lấy thức ăn của cô, ăn vài miếng sau đó ném qua cho Lâm Tử Lam.

Sau đó bắt đầu thông thả ung dung ăn đồ của mình!

Ghê tởm đúng không?

Sẽ để cho em ăn nước miếng của anh!

Xem em ghét bỏ ghê tởm thế nào!

Hôn cũng hôn vô số lần rồi, hiện tại bảo ghê tởm, đã muộn!

(Thanh Dâng: Hahaha, hành động này đáng yêu thật)

Lâm Tử Lam nhìn hành động của Mặc Thiếu Thiên, im lặng a!

Mặc Thiếu Thiên, anh còn có mặt ngây thơ này nữa sao? ? ?

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Mặc Thiếu Thiên, anh làm thế thì em ăn như thế nào?”

“Hoặc là ăn, hoặc là đói bụng, anh cho em biết, buổi chiều còn phải đi làm, đi làm không cho phép đi trễ, nếu trễ một phút, liền giảm tiền lương của em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “.”

Lâm Tử Lam khóc không ra nước mắt, ai nói một khi yêu phụ nữ thì chỉ số thông minh sẽ là không?

Giống như Mặc Thiếu Thiên có chỉ số thông minh cao như vậy, có thể sao!

Lâm Tử Lam cũng không phải ghét bỏ anh, cô chỉ là cảm thấy người khác nhìn tới nhìn lui, ngại a a a!

Nhưng không ngờ Mặc Thiếu Thiên thế nhưng lại nói vậy, Lâm Tử Lam thật dở khóc dở cười a!

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên một chút, Lâm Tử Lam bất đắc dĩ cười cười, sau đó cầm nĩa lên bắt đầu ăn.

Cũng không biết hai người ăn cơm thế nào, ăn một lần liền ăn đến hai giờ.

Lúc tới công ty, thì đã trễ mấy phút.

Cũng may, không ai nói gì.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc Tổng, đã trễ, em mặc kệ chuyện của anh!” Lâm Tử Lam giải thích.

Mặc Thiếu Thiên chau chau mày, “Ý của em là, đây là chuyện của anh!”

“Đúng vậy à, nếu như không phải do anh, chúng ta cũng ăn không lâu như vậy!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn nét mặt Lâm Tử Lam, hung hăng trợn mắt nhìn cô một cái.

Lâm Tử Lam vội vàng cười một tiếng, nhìn anh, “Em về văn phòng trước đây!”

Nói xong, Lâm Tử Lam liền mau rời đi.

Về chuyện camera có trong phòng làm việc Mặc Thiếu Thiên, không biết người nào tiết lộ.

Lúc nhân viên của Bộ phận Quảng cáo bắt quai, Diệp An Nhiên vừa lúc từ bên ngoài trở lại, liền nghe bọn họ bàn luận xôn xao.

Lúc mà nghe bọn họ đang nói cái gì, tâm Diệp An Nhiên đột nhiên ‘lộp bộp’ một chút!

Cô không ngờ trong phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên lại cài đặt camera, vậy, Mặc Thiếu Thiên có phải cũng biết rồi hay không?

Chẳng biết tại sao, trong lòng Diệp An Nhiên, thế nhưng đang đè nén sự hung ác!

Cô vẫn muốn ở trước mặt Mặc Thiếu Thiên giữ vững hình tượng tốt đẹp của mình, lúc đi vào phòng làm việc của anh để đổi mẫu thiết kế của Lâm Tử Lam, cô cũng chỉ là muốn dạy dỗ Lâm Tử Lam một chút, nhưng không ngờ trong phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên lại cài đặt camera, nói như vậy, Mặc Thiếu Thiên đã biết?

Diệp An Nhiên một hồi ảo não, cô đã rất cẩn thận rồi, ai cũng không nhìn thấy, nhưng vạn vạn không ngờ ở trong phòng lại cài đặt camera, cô quá sơ suất!

Cô lúc nào thì phạm sai lầm như thế này rồi đây?

Con người Diệp An Nhiên, thoáng qua một tia không vui.

Nhưng đảo mắt nghĩ, Mặc Thiếu Thiên đã biết, nhưng tại sao khi cô ở trong phòng làm việc, anh lại không nói gì?

Chỉ là bảo cô về sau không nên gọi thẳng tên anh. Chẳng lẽ. Là cố ý sao?

Hay là. Mặc Thiếu Thiên bảo vệ cô?

Diệp An Nhiên trong khoảng thời gian ngắn không hiểu nổi ý định của Mặc Thiếu Thiên, trong lòng phiền não!

231. Chương 232

Diệp An Nhiên trong khoảng thời gian ngắn không hiểu nổi ý định Mặc Thiếu Thiên, trong lòng phiền não!

Ở văn phòng bồi hồi thật lâu, cuối cùng vẫn ngồi không yên mà đi ra ngoài.

Nhưng mới vừa đi tới cửa công ty, lại thấy Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam hai người cùng nhau trở lại, vừa nói vừa cười, cảnh tượng đó lọt vào mắt của Diệp An Nhiên làm cho cô thật sâu đau nhói.

Tại sao?

Cô và Mặc Thiếu Thiên đã từng yêu nhau như vậy, nhưng tại sao chỉ với sự xuất hiện của Lâm Tử Lam liền đem tình cảm của bọn họ làm phai mờ?

Cô vì Mặc Thiếu Thiên làm nhiều chuyện như vậy, cô tuyệt đối sẽ không cho phép anh bị người khác đoạt khỏi tay cô!

Nghĩ tới đây, Diệp An Nhiên xoay người trở về văn phòng.

Lúc xế chiều, có một cuộc họp, sau khi họp xong, Lâm Tử Lam ở phòng giải khát nghỉ ngơi.

Thời gian này, không có người nhiều, cũng chỉ có mỗi Lâm Tử Lam, cô ngồi ở trên ghế, trước mặt là một cái bàn thủy tinh tròn, xem ra không những tinh xảo mà còn khéo léo.

Lúc này, Diệp An Nhiên đi tới cửa, sau khi thấy Lâm Tử Lam ở bên trong, mắt hơi nheo lại, xoay người đi vào.

Lâm Tử Lam đang ngồi ở đó dùng di động lướt Weibo[*], xem thông báo, không ngờ Mặc Thiếu Thiên đã follow mình, hơn nữa còn có mấy cái thông báo của Mặc Thiếu Thiên.

[*] Cái này bạn nào sử dụng rồi cũng biết nhỉ, dùng nó rất đơn giản thôi, cũng giống như Facebook, Twitter. Ở Trung Quốc thì chuyên dùng Weibo.

Avatar của Mặc Thiếu Thiên chính là hình của anh, bối cảnh màu đen, quần áo màu đen, có vẻ thần bí lại hấp dẫn, Lâm Tử Lam vừa nhìn vào chỗ follower, hơn một triệu lượt follow.

Số người hâm mộ anh cũng tương đương với mình tính đi!

Lâm Tử Lam cũng muốn follow lại Mặc Thiếu Thiên, vừa muốn follow cho Mặc Thiếu Thiên, lúc này, cô lại thấy Diệp An Nhiên đi vào, Lâm Tử Lam cụp mắt, làm bộ không thấy.

Diệp An Nhiên đi tới, ánh mắt nhìn lướt qua Lâm Tử Lam, lấy một ly cà phê, sau đó cười nói, “Thời gian này Lâm tiểu thư tâm tình thật tốt a!” Diệp An Nhiên mở miệng cười nói.

Rõ ràng có ý châm chọc, lại nhất định cười mà nói ra, Lâm Tử Lam mặc kệ, nhưng ngại vì mặt mũi, nên lên tiếng chào hỏi.

Lâm Tử Lam ngẩng đầu nhìn cô, nâng lên nụ cười, “Diệp tiểu thư có cái gì muốn nói cứ nói thẳng đi!”

Nghe Lâm Tử Lam nói thẳng như thế, Diệp An Nhiên suy nghĩ một chút, ngồi đối diện với cô. “Lâm tiểu thư, cô đã nói thẳng như thế, tôi cũng không quanh co làm gì, thật sự tôi có lời muốn nói với cô!” Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam mở miệng.

Lâm Tử Lam nhú mày, ý bảo cô nói tiếp.

Diệp An Nhiên suy nghĩ một chút, “Lâm tiểu thư, cô thích Thiếu Thiên sao?”

Lâm Tử Lam ngẩng đầu nhìn Diệp An Nhiên, không ngờ cô sẽ hỏi như thế, cô cũng đã ở cùng một chỗ với Mặc Thiếu Thiên, hiện tại hỏi cái này, có phải hỏi dư thừa hay không, quá buồn cười.

Lâm Tử Lam không đáp ngược lại nhìn cô, “Cô thử nói xem?”

Lâm Tử Lam hỏi ngược lại, Diệp An Nhiên sững sờ, không biết nên nói cái gì, nhìn cô, có chút tức giận mở miệng, “Mặc dù cô cùng Thiếu Thiên có một đứa con, nhưng các người căn bản không hợp nhau, tôi khuyên hai người mau sớm tách ra!” Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam sâu kín nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam nhếch miệng lên cười, ngược mắt, nhìn Diệp An Nhiên, “Cùng tôi không hợp, chẳng lẽ với cô thì hợp sao?” Lâm Tử Lam nhìn cô hỏi ngược lại, khóe miệng mang theo nụ cười châm chọc.

“Anh ấy là mối tình đầu của tôi, mà anh ấy cũng vậy, hơn nữa, tôi yêu anh ấy, lần này tôi trở về cũng là vì anh!” Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam nói gần từng chữ.

Nghe thế, Lâm Tử Lam cũng không chú ý trên điện thoại nữa, cô tắt điện thoại, nắm ở trong tay, ngẩng đầu nhìn Diệp An Nhiên, đôi môi nâng lên nụ cười, “Thật sao? Mối tình đầu thì thế nào? Kết hôn rồi ly hôn cũng rất nhiều, vậy thì mối tình đầu tính là gì?”

“Còn nữa, cô yêu anh ấy, vậy cô đã hỏi anh ấy hiện tại có yêu cô hay không?” Lâm Tử Lam nhìn Diệp An Nhiên hỏi.

Nếu Mặc Thiếu Thiên đã nói bọn họ ở cùng một chỗ, như vậy cô cũng nên tuyên thệ quyền sở hữu của mình rồi.

Diệp An Nhiên bị Lâm Tử Lam nói sững sờ, thật không ngờ Lâm Tử Lam nhanh mồm nhanh miệng như vậy.

Suy nghĩ một chút, Diệp An Nhiên khóe miệng nâng lên, “Lâm tiểu thư, quan hệ của tôi và Thiếu Thiên, không phải nói lời một lời hai là có thể rõ được, nhưng nếu như mà tôi có chuyện gì, Thiếu Thiên nhất định sẽ ra mặt giúp tôi, hơn nữa, nhất định sẽ giúp tôi giấu giếm! !” Diệp An Nhiên nói gần từng chữ, theo bản năng, cô là chỉ việc Mặc Thiếu Thiên giúp cô giấu giếm chuyện bản thiết kế.

Cho dù biết rõ là cô làm, Mặc Thiếu Thiên cũng không nói với người khác.

Nghe được lời của cô..., Lâm Tử Lam buồn cười, “Coi như trong công ty có bất kỳ người nào xảy ra chuyện, dù là chó hay mèo đi chẳng nữa, Mặc Thiếu Thiên cũng sẽ giúp, này có nói lên được cái gì?” Lâm Tử Lam nhìn Diệp An Nhiên lạnh lùng hỏi ngược lại.

Diệp An Nhiên mặt liền biến sắc, “Cô nói cái gì?”

Lâm Tử Lam lại đem cô so với chó, mèo.

Lâm Tử Lam nhú mày, “Tôi chỉ là suy luận mà thôi, Diệp tiểu thư đừng nghĩ quá nhiều!”

“Còn nữa, chuyện giữa cùng cùng Mặc Thiếu Thiên, tôi không muốn biết, nhưng Diệp An Nhiên, có chuyện gì thì đừng cứ đến làm phiền tôi, phải biết chuyện gì cũng có giới hạn cuối cùng đấy! Huống chi, tôi cũng không phải là loại người cho người khác khi dễ như vậy!” Lâm Tử Lam nhìn cô lạnh lùng nói, chuyện bản thiết kế cứ như vậy thôi, nhưng chuyện thang máy, cô còn chưa tính tới !

Nghe lời nói của Lâm Tử Lam, Diệp An Nhiên nói “Cô là đang uy hiếp tôi sao?”

“Cô có chuyện gì mà sợ người khác uy hiếp sao?” Lâm Tử Lam hỏi ngược lại.

Một câu nói, chặn miệng Diệp An Nhiên gắt gao, Diệp An Nhiên tức giận.

Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam, không nói được gì, đôi tay nắm thật chặt, nhưng sau đó, Diệp An Nhiên nhếch miệng lên cười, “Lâm Tử Lam, đừng trách tôi không có nhắc nhở cô...cô cảm thấy Thiếu Thiên yêu cô sao? Anh ấy hiện tại chỉ là đối với cô nhất thời vui vẻ thôi, chờ đến khi anh ấy chơi đã, thì cô cứ sẵn sàng bị vứt bỏ đi!”

“Còn nữa, đừng tưởng rằng có con thì có thể gả cho Thiếu Thiên, các người sẽ không ở cùng nhau đâu! !” Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam nói gần từng chữ.

Thế là vạch mặt được Diệp An Nhiên, quả nhiên, cô không giả bộ được nữa rồi!

Lâm Tử Lam nhếch miệng lên cười, cũng không vì lời nói của cô mà tức giận, “Vây cảm ơn Diệp tiểu thư nhắc nhở, chờ cái ngày tôi thật sự bị vứt vớ, cô tính lần nữa cũng không muộn!”

Nhìn nét mặt Lâm Tử Lam, Diệp An Nhiên cuối cùng bực tức xoay người rời đi.

Lâm Tử Lam ngồi tại chỗ, nhìn vẻ mặt Diệp An Nhiên, khóe miệng từ từ nở nụ cười quyến rũ.

Nói thật, thấy Diệp An Nhiên tức giận, cũng không tệ lắm.

Ngay sau đó cô mở điện thoại, follow nick Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên đang làm việc, chợt nghe điện thoại di động kêu ‘tích tích’, mở ra xem, lại là thông báo trong Weibo.

Là Lâm Tử Lam.

Thấy cái này, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười, nhắn tin cho cô.

“Lâm tiểu thư, giờ làm việc mà lướt Weibo?”

Lâm Tử Lam không nghĩ nhanh như vậy Mặc Thiếu Thiên đã đáp.

Lâm Tử Lam , sau đó nhắn lại, “Nào có?”

“Còn không có? Vây người nào đang nói chuyện với tôi đây?”

“Đó là anh nói trước!” Lâm Tử Lam nói, “Thân là thư ký, đương nhiên là muốn tùy thời đợi lệnh rồi!” . . .

Ngụy biện không ít.

Mặc Thiếu Thiên cười, “Buổi chiều chờ anh cùng trở về!”

“Được!” Lâm Tử Lam đáp.

Vì vậy, lúc này mới đóng Weibo, Lâm Tử Lam uống một chút đồ, nghỉ ngơi một lát liền đi về làm việc.

Định là cùng nhau trở về, nhưng tạm thời Mặc Thiếu Thiên có một ít chuyện, bị Vân Dục gọi đi, Mặc Thiếu Thiên nói Lâm Tử Lam một tiếng, để cho cô về trước, ngoài ra để cho cô lái xe của mình, Lâm Tử Lam đáp một tiếng, được rồi.

Giờ tan sở, Lâm Tử Lam vừa muốn đi về, thì lúc này, điện thoại di động vang lên .

Thấy số gọi tới, Lâm Tử Lam nhú nhú mày, nhưng vẫn nhận.

“A lô, Học trưởng!”

Lục Tử Thịnh vẫn như cũ nhàn nhạt nói, “Tử Lam, em rảnh không? Ra ngoài uống nước đi!”

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, “Được, ở nơi nào? Em đi qua đó!”

“Không cần anh đi đón em sao?”

“Không cần!” Lâm Tử Lam nói.

“Vây được rồi, ở Lam Điền!”

“Được!”

Cúp điện thoại, vừa đúng tan việc, Lâm Tử Lam thu thập một tý đồ, cầm chìa khóa xe Mặc Thiếu Thiên đi tới bãi đậu xe.

Hiện tại nếu mọi người đã biết quan hệ giữa cô cùng Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam cũng không còn kiêng dè nữa, lên xe Mặc Thiếu Thiên lái đi.

Ở Lam Điền, Lục Tử Thịnh đã sớm tới, anh ngồi ở chỗ gần cửa sổ, khi anh đưa mắt ra ngoài cửa sổ, liền thấy Lâm Tử Lam từ trên xe bước xuống, mà chiếc xe kia, chính là xe của Mặc Thiếu Thiên.

Lục Tử Thịnh nhìn thì liền nhận ra ngay.

Bảng số xe của Mặc Thiếu Thiên, ở Thành phố A không có ai là không biết!

Lâm Tử Lam đi thẳng vào.

Vừa đi vào liền nhìn thấy Lục Tử Thịnh ngồi ở đằng kia.

“Học trưởng!” Lâm Tử Lam đi tới lên tiếng chào hỏi .

Lúc thấy Lâm Tử Lam, đôi môi Lục Tử Thịnh nâng lên một vẻ dịu dàng, cười nói, “Ngồi đi!”

Nụ cười kia trước sau như một, tựa như vẫn dịu dàng như lúc còn đi học.

Chỉ là nụ cười kia, hình như có nhiều phần hơi nhạt.

Bọn họ đã lâu không gặp rồi.

Lâm Tử Lam ngồi đối diện Lục Tử Thịnh, nhìn anh, “Học trưởng, tìm em có chuyện gì không?”

“Không có, chỉ là lâu rồi không gặp, xem em sống như thế nào rồi!” Lục Tử Thịnh nói.

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, “Rất tốt, còn anh! ?”

Nhắc tới cái này, con người Lục Tử Thịnh thoáng qua một tia chua chát.

“Ừ, rất tốt!” Lục Tử Thịnh nói, kể từ khi biết mình cùng Lâm Tử Lam không còn cơ hội gì nữa, đối với Lục Tử Thịnh mà nói, cuộc sống như thế nào thì có gì khác nhau.

Lâm Tử Lam gật đầu một cái.

Lúc này nhân viên phục vụ bưng lên một ly nước trái cây, “Cám ơn!” Lâm Tử Lam hướng về phía nhân viên phục vụ cười nói.

Nụ cười kia, đối với Lục Tử Thịnh mà nói, anh rất muốn giữ gìn cả đời.

Nhưng, cô lại vĩnh viễn không thuộc về anh!

Sau khi nhân viên phục vụ rời đi, Lục Tử Thịnh phục hồi tinh thần lại, nhìn cô, “Tử Lam, có một chuyện, anh muốn nói xin lỗi với em!”

“Chuyện gì?”

“Trước kia em bị Trọng Nhược Tình bắt cóc, Trọng Nhược Tình là do anh bảo lãnh ra ngoài, nhưng mà anh lại không ngờ cô ta sẽ làm như vậy, hơn nữa, khi anh biết chuyện, anh muốn đi cứu em, nhưng mà lúc anh tới thì em đã được Mặc Thiếu Thiên đưa đi!” Lục Tử Thịnh nhìn cô nói gần từng chữ.

Nghe thế, Lâm Tử Lam không phản ứng chút nào, thật ra thì chuyện này, Mặc Thiếu Thiên đã từng nói với cô rồi.

Là Lục Tử Thịnh bảo lãnh .

“Thật xin lỗi!”

Nghe Lục Tử Thịnh xin lỗi, Lâm Tử Lam ngẩng đầu nhìn anh, mặc dù thời gian qua đi đã lâu rồi, nhưng câu ‘thật xin lỗi’ này, vĩnh viễn không mất đi hiệu lực.

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Học trưởng, anh không cần phải xin lỗi em, chuyện này vốn cũng không trách được anh!”

Hơn nữa, Lục Tử Thịnh cũng không có trực tiếp làm hại cô!

Lâm Tử Lam làm sao sẽ trách anh đây !

Nghe Lâm Tử Lam nói thế, Lục Tử Thịnh nhìn cô, “Em thật không trách anh?”

“Em tin Học trưởng anh chưa từng có ý định muốn làm hại em!”

“Dĩ nhiên sẽ không!” Lục Tử Thịnh trực tiếp phủ nhận.

“Vậy thì được rồi, em làm sao tức giận được, chuyện kia, không ai từng nghĩ tới!”

“Học trưởng, chuyện đã qua đã lâu rồi, em sớm quên đi rồi, anh cũng không cần để ý nữa!”

Lục Tử Thịnh lúc này mới nhè nhẹ mà gật đầu.

Lúc này anh nhớ tới cái gì đó, nhìn Lâm Tử Lam, “Đúng rồi, anh xem được tin tức của em cùng Mặc Thiếu Thiên, em đang ở bên cạnh anh ta sao?”

Đổi đề tài, Lâm Tử Lam cảm thấy dễ chịu một chút, nhìn Lục Tử Thịnh, sau đó gật đầu một cái, “Ừm!”

“Anh ta đối với em như thế nào? Được không?”

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Chỉ là vừa ở chung một chỗ mà thôi!”

Được hay không được, biết nói sao đây.

Chỉ là nhìn Lâm Tử Lam cười, Lục Tử Thịnh cũng biết.

“Quan hệ giữa Mặc Thiếu Thiên cùng Mặc Gia không tốt lắm, bọn họ sẽ đón nhận Hi Hi sao?” Lục Tử Thịnh hỏi.

Lâm Tử Lam nghe Lục Tử Thịnh hỏi, đang uống nước, “Có đón nhận hay không không sao cả, Hi Hi là con trai em, chỉ cần Mặc Thiếu Thiên đón nhận là đủ rồi!” Lâm Tử Lam nói.

Lục Tử Thịnh nhìn cô, nhiều năm như vậy, quả nhiên, tính tình Lâm Tử Lam không giống như trước.

Trước kia, cô rất tự tin, cũng rất kích động, nhưng không ngờ thời gian quả nhiên đủ để thay đổi cùng tôi luyện một người.

Nếu như nói trước kia Lâm Tử Lam trong suốt, linh động, còn Lâm Tử Lam bây giờ, là thông dong cùng bình tĩnh.

Nhưng mặc kệ Lâm Tử Lam thế nào, đối với Lục Tử Thịnh mà nói, cô đều hấp dẫn.

Lục Tử Thịnh gật đầu một cái, “Xem ra, em cùng Mặc Thiếu Thiên có quan hệ rất tốt!”

Không ngờ Mặc Thiếu Thiên là người lạm tình như thế, mà lại có thể theo đuổi được Lâm Tử Lam, đây đối với Lục Tử Thịnh mà nói, là một loại giễu cợt.

“Có thể xem là vậy!” Lâm Tử Lam nói.

“Mặc Thiếu Thiên ở bên ngoài hoa tâm, em đối với anh nên giữ chặt một chút!” Lục Tử Thịnh cười trên ghẹo nói, tận lực khiến không khí bình thường lại.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Một người nếu đã thật lòng với mình, thì không cần giữ, anh ta cũng sẽ không làm loạn, mà nếu anh ta không thật lòng, mình có giữ chặt bên cạnh cũng không được chuyện gì, mặc dù Mặc Thiếu Thiên trước kia rất lạm tình, nhưng mà em lại tin tưởng anh ấy hiện tại sẽ không làm loạn nữa!” Lâm Tử Lam nhìn Lục Tử Thịnh nói gần từng chữ, cô cũng không trách cứ Lục Tử Thịnh nói Mặc Thiếu Thiên như vậy, mà là tâm rất bình tĩnh mà nói.

Nói thế nào đi nữa, thì Lục Tử Thịnh cũng là vì nghĩ cho cô.

232. Chương 233: Sợ Em Bị Lừa Chạy Mất

Edit: Thanh Dân

Nói thế nào đi nữa thì Lục Tử Thịnh cũng là vì nghĩ cho cô.

Nghe lời nói của Lâm Tử Lam, Lục Tử Thịnh sửng sốt.

Anh còn là chưa hiểu cô.

Không ngờ cô cứ như vậy mà nói ra những lời ấy.

Nhưng anh lại nghĩ, Mặc Thiếu Thiên là người như vậy, thế nhưng có thể có được một người phụ nữ như Lâm Tử Lam.

Không thể không thừa nhận, vận số của Mặc Thiếu Thiên, thật sự rất làm cho người ta hâm mộ.

Suy nghĩ một chút, Lục Tử Thịnh nhìn cô, khoe miệng tràn ra nụ cười khở sở, “Không ngờ Mặc Thiếu Thiên trước kia là người như vậy, thế nhưng lại có thể có được em!” Những lời này, xuất phát từ nội tâm của Lục Tử Thịnh.

Lâm Tử Lam sững sờ, những lời này, cô thích nghe.

“Anh ấy đời trước tích phúc!” Lâm Tử Lam cười nói.

Lục Tử Thịnh cũng bị Lâm Tử Lam chọc cười.

Nhìn Lục Tử Thịnh cười, Lâm Tử Lam nhìn anh, “Thật ra thì, tình yêu chính là tin tưởng lẫn nhau, nếu như ngay cả cái này cũng làm không được, cứ thế yêu nhau thì có ý nghĩa gì đây?” Lâm Tử Lam nói.

Xác thực, là đạo lý này.

Nếu như trong tình yêu mà cứ tràn đầy sự hiểu lầm, như vậy, đoạn tình cảm này cuối cùng cũng sẽ đi tới ngõ cụt.

Cho nên, đối với tình yêu, thì phải tin tưởng lẫn nhau.

Lâm Tử Lam tin tưởng Mặc Thiếu Thiên, chỉ cần yêu, thì cô liền tin.

Đây chính là Lâm Tử Lam.

Lục Tử Thịnh gật đầu một cái, Lâm Tử Lam so với những người cùng lứa tuổi, cô chín chắn nhiều hơn, hiểu được nhiều hơn, và hiểu được sự thay đổi đáng để quý trọng.

Nhìn Lâm Tử Lam, trong lòng Lục Tử Thịnh cảm giác nói không ra lời.

Ngay vào lúc này, sau lưng chợt truyền đến âm thanh.

“A Thịnh!”

Nghe thế, Lục Tử Thịnh sững sờ, chân mày nhíu lại, quay đầu lại nhìn.

Lâm Tử Lam sững sờ, ngay sau đó ngược mắt nhìn phía trước.

Chỉ thấy một cô gái đi tới.

Cô gái rất đẹp, vóc người mảnh mai, không hề giống những người con gái thích mặc váy đầm, ngược lại cô mặc một chiếc jean chín phân, một chiếc áo giả kiểu Tây, xem ra, xinh đẹp lại mới mẻ.

Cô cầm trong tay một chiếc túi xách, đi thẳng tới chỗ bọn họ.

“A Thịnh, làm sao anh biết em ở chỗ này?”

Cô gái trực tiếp đi tới bên cạnh Lục Tử Thịnh, đôi tay đặt ở trên bả vai Lục Tử Thịnh thân mật hỏi.

Lục Tử Thịnh sững sờ, nhìn cô đặt tay trên bả vai mình, đứng lên, “Làm sao em biết mà tới đây?”

Sắc mặt của anh cũng không tốt.

Chỉ là cô gái cũng không ngại, cô cười nhìn anh, “Em với bạn hẹn gặp mặt ở chỗ này, dừng xe liền nhìn thấy xe anh, cho nên đi vào xem một chút, không ngờ anh ở đây thật!” Nói xong, cô nhìn Lâm Tử Lam, cau mày, “Vị này là. . . .”

Cô bé kia nhìn Lâm Tử Lam, cau mày, cảm thấy nhìn quen mắt, nhưng không nghĩ ra là đã gặp qua ở nơi nào.

Lúc này, Lục Tử Thịnh không có giới thiệu, Lâm Tử Lam lại đứng lên, cười, duỗi tay về phía cô gái, “Xin chào, tôi tên Lâm Tử Lam, tôi là học muội của học trưởng!”

Nhìn Lâm Tử Lam vươn tay, cô gái cũng đưa tay ra, “Xin chào, tôi tên là Lê Tuyết, bạn gái A Thịnh!”

Nhìn bọn họ bắt tay, Lục Tử Thịnh cau mày, hình như rất không vui, càng không vui khi Lê Tuyết nói câu nói kia.

Nhưng Lâm Tử Lam nhìn bọn họ, nở nụ cười nhạt.

“Tôi giống như đã gặp qua cô ở chỗ nào rồi!” Lê Tuyết nhìn Lâm Tử Lam nói.

Lâm Tử Lam sửng sốt.

Chẳng lẽ là thấy ở trên TV?

Mặc dù tin tức bị Mặc Thiếu Thiên phong hủy, nhưng vẫn có không ít người biết.

Lâm Tử Lam cười cười, “Thật sao? Chỉ là, đây là lần đầu tiên tôi gặp cô!” Lâm Tử Lam cười nói.

Cũng không nghĩ nên giải thích quá nhiều.

Lê Tuyết nhìn Lâm Tử Lam, suy nghĩ một chút, “Thật sao? Khả năng này là do tôi suy nghĩ nhiều rồi!”

Nói xong, cô lại nhìn Lục Tử Thịnh, “Mới vừa rồi em gọi điện cho anh không được, em cứ cho rằng là anh đang họp ở công ty!” Lê Tuyết nói.

“Điện thoại ở trong xe, không mang theo!” Lục Tử Thịnh không mặn không nhạt nói, thái độ đối với Lê Tuyết, rất là lạnh nhạt.

Chỉ là Lê Tuyết tịnh không để ý, “Cha em nói mời anh ngày mai tới nhà ăn cơm!”

Lục Tử Thịnh gật đầu một cái, “Anh biết rồi!”

Lê Tuyết lúc này mới nhếch môi.

“Đúng rồi, em không làm trễ nãi thời gian của hai người chứ?” Lê Tuyết nhìn bọn họ hỏi.

Lâm Tử Lam cười lắc đầu, “Không có, chúng tôi cũng đã nói chuyện xong rồi, hơn nữa cũng đang muốn đi về!”

Nói xong, Lâm Tử Lam nhìn Lục Tử Thịnh, “Học trưởng, nếu như không có chuyện gì, em đi về trước!” Lâm Tử Lam nói.

Lục Tử Thịnh nhìn Lục Tử Thịnh, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng cũng không mở miệng, gật đầu một cái, “Được!”

Vì vậy, Lâm Tử Lam cầm túi xách, nhìn Lục Tử Thịnh, cười nói, “Học trưởng, có lúc cần phải học cách quý trọng người bên cạnh!”

Nói xong, Lâm Tử Lam hướng Lê Tuyết gật đầu một cái, tỏ vẻ chào, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Vốn là, Lê Tuyết còn e ngại Lâm Tử Lam, nhưng sau khi nghe Lâm Tử Lam nói những lời đó, cô hoàn toàn không để ý rồi.

Cô ấy vốn là người cũng không làm cho người ta thấy ghét, khi nghe cô ấy nói thế, Lê Tuyết phát hiện không cách nào ghét người phụ nữ này.

Lục Tử Thịnh đứng tại chỗ, nghe lời nói Lâm Tử Lam, khóe miệng tràn nụ cười khổ.

Điều kiện tiên quyết là, có thể quên cô mới được! . . .

Lâm Tử Lam mới vừa đi ra ngoài, nhấn cái chìa khóa, xe ‘tít tít’ một tiếng, Lâm Tử Lam mở cửa xe, vừa mới ném túi xách vào, lúc này, liền nghe có người phía sau gọi mình.

“Lâm tiểu thư!”

Lâm Tử Lam quay đầu lại, nhìn người sau lưng cô, “Lê tiểu thư, còn có chuyện gì sao?”

Lê Tuyết đi lên, nhìn cô, “Cám ơn cô!”

Lâm Tử Lam cau mày, nhìn cô, “Cám ơn tôi cái gì?”

“Thật ra thì tôi biết cô chính là người trong lòng của A Thịnh, trong ví của anh ấy tôi thấy có hình của cô, còn có hình nền máy vi tính, đều là hình của cô, tôi mới vừa nói giống như đã gặp cô ở đâu rồi, là cố ý nói như vậy!” Lê Tuyết nói.

Lâm Tử Lam cau mày, không ngờ Lê Tuyết lại nói thẳng như vậy.

Chỉ là, cô ấy nói như vậy, Lâm Tử Lam ngược lại không thấy ghét cô.

Nhưng mà đối với việc trong ví của Lục Tử Thịnh có hình của cô, còn có hình nền máy vi tính cũng là hình của cô, những chuyện này, Lâm Tử Lam xác thực không biết.

Lâm Tử Lam nhìn cô, “Sau đó thì sao?”

“Thật ra thì tôi vẫn muốn gặp cô một chút, xem cô rốt cuộc là người như thế nào, hôm nay tôi đã gặp được, chỉ là, tôi không thấy ghét cô như trong tưởng tượng!” Lê Tuyết nói.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, Lê Tuyết nói thẳng, làm cho cô cảm thấy cô ấy có mấy phần đáng yêu.

“Cho nên cảm ơn cô, cảm ơn cô đã nói với A Thịnh câu nói kia!” Lê Tuyết nói, cô cũng là người có cảm giác, có thể bởi vì một câu nói mà thích một người, và cũng có khả năng bởi vì một câu nói mà ghét một người.

Rất dễ nhận thấy, cô đối với Lâm Tử Lam là loại người trước.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Không cần cảm ơn tôi...tôi chỉ hi vọng học trưởng có thể hạnh phúc!”

Lâm Tử Lam nói như vậy, Lê Tuyết cười, nhìn Lâm Tử Lam, xác thực, cô là một người phụ nữ rất xuất sắc.

Trước kia cô có ghen tỵ qua, hâm mộ qua, nhưng khi gặp được, cô lại không ghen tỵ.

Cô có lòng tin, Lục Tử Thịnh nhất định sẽ yêu mình!

“Cô yên tâm, anh ấy sẽ hạnh phúc!” Lê Tuyết nói.

Rất khó để có một cô gái có lòng tự tin như vậy.

Lâm Tử Lam nhìn cô, “Hảo hảo quý trọng!”

Lê Tuyết gật đầu.

Vì vậy, Lâm Tử Lam chuẩn bị rời đi, lúc này, Lê Tuyết liếc mắt liền thấy xe của Lâm Tử Lam.

Là xe của Mặc Thiếu Thiên, ở Thành phố A không ai không biết, không ai không hiểu à!

“Cô lái xe. của Mặc Thiếu Thiên?” Lê Tuyết nhìn Lâm Tử Lam kinh ngạc hỏi.

Có tin đồn, vị hôn thê trước kia của Mặc Thiếu Thiên – Trọng Nhược Tình còn không có cơ hội lái xe của Mặc Thiếu Thiên, nhưng bây giờ Lâm Tử Lam lại lái xe của anh ta.

“Có thể nhìn ra, mắt nhìn không tệ!”

Lâm Tử Lam vừa muốn trả lời, lúc này, sau lưng lại vang lên một âm thanh tà mị.

Lúc này, Lâm Tử Lam cùng Lê Tuyết quay đầu lại, thì thấy Mặc Thiếu Thiên đứng đằng sau họ.

Lâm Tử Lam nhìn anh có chút kinh ngạc, “Làm sao anh biết mà tới chỗ này?”

Anh không phải đi cùng Vân Dục có chuyện thương lượng gì rồi sao?

Mặc Thiếu Thiên đi tới, trực tiếp đi tới trước mặt của Lâm Tử Lam, ôm lấy cô, “Sợ em bị người ta lừa chạy mất, cho nên tới xem một chút! !”

Lâm Tử Lam, “.”

“Em chỉ là cùng học trưởng tới uống ly cà phê!”

“Anh biết, anh ta có tâm tư gì khác, em cảm thấy anh hiện tại bây giờ còn ở lại chỗ này sao!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

Người lam nhìn anh, “.”

Nhìn bọn họ ở chung một chỗ liếc mắt đưa tình, Lê Tuyết một hồi kinh ngạc, không ngờ thật sự là anh ta.

Cho nên, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam ở chung một chỗ?

Lúc này, Lê Tuyết mới chợt nhớ tới cái gì đó, mấy ngày trước có ký giả đưa tin trực tiếp, chính là chuyện của Mặc Thiếu Thiên cùng với một người phụ nữ, mà người phụ nữ kia chính là Lâm Tử Lam, giữa bọn họ còn có một đứa con trai?

Lê Tuyết càng thêm kinh ngạc, không trách được cô nhìn Lâm Tử Lam như thế nào cũng thấy quen mắt.

Chỉ là, cô càng thêm kinh ngạc, Lâm Tử Lam xem ra trẻ tuổi như thế, thế nhưng có một đứa con trai lớn như vậy.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Lê Tuyết rất vui.

Như vậy đã nói lên, cô ấy cùng Lục Tử Thịnh càng thêm không thể nào, cơ hội của cô sẽ lớn hơn, Lê Tuyết vì điều này cảm thấy rất tốt.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn Lê Tuyết, “Lê tiểu thư, phiền cô trở về nói với Lục Tử Thịnh, để cho anh ta hảo hảo quý trọng cô đi, còn người phụ nữ này, anh ta không cần phải muốn có nữa, tôi đã có được cô ấy rồi!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lê Tuyết, nói gần từng chữ, giọng nói hết sức khí phách.

Lê Tuyết nhìn bọn họ, ánh mắt tràn đầy hâm mộ.

“Được rồi, chúng tôi không quấy rầy nữa, đi trước!”

Nói xong Mặc Thiếu Thiên lôi kéo Lâm Tử Lam lên xe.

Vẫn là Lâm Tử Lam lái xe, hình như sau khi đi cùng Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên liền thay đổi, lười hơn nhiều.

Bởi vì không lái xe thì có thể làm càng nhiều chuyện hơn.

Bọn họ lên xe, lái xe rời đi.

Lê Tuyết nhìn xe bọn họ, quơ quơ mới phục hồi tinh thần lại.

Không ngờ ký giả đưa tin là thật!

Nhưng mà nghĩ đến bọn họ ở chung một chỗ, Lê Tuyết yên tâm rất nhiều, ít nhất, cô ấy cùng Lục Tử Thịnh không thể nữa rồi, Lê Tuyết thì có cách từ từ làm Lục Tử Thịnh cảm động.

Nghĩ tới đây, Lê Tuyết cũng xoay người đi trở về.

Lúc ở trên xe, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh không phải đi tới chỗ của Vân Dục sao? Sao lại trở về nhanh tới vậy?”

“Chỉ là một chút chuyện, xử lý xong liền tới tìm em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Vậy làm sao anh biết em ở đó?” Lâm Tử Lam hỏi.

“Vân Dục phát minh ra một loại hệ thống theo dõi, có thể theo dõi vị trí cụ thể của một người nào đó, họ ở chung chỗ với ai, cho nên anh chỉ muốn thử một chút, nghĩ tới nghĩ lui, liền lấy em thử, sau đó liền thấy em cùng Lục Tử Thịnh ở chỗ này, cho nên anh đến thôi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế, sắc mặt của Lâm Tử Lam tối sầm.

Tùy tiện lấy một người ra thử một chút, thì liền lấy cô ra thử hả?

Hơn nữa, thật sự lợi hại như vậy sao?

Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Thật sự lợi hại như vậy sao?”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Nhất định, Vân Dục phát minh ra hệ thống đó, cũng giống như bảo bối làm ở trên máy tính, đều là thiên tài, ‘thiên phú dị bẩm’ [*], cho nên một khi cậu ta phát minh ra cái gì đó, tuyệt đối là lợi hại! !” Mặc Thiếu Thiên nói, lúc khen Vân Dục, cũng không quên khen con trai mình!

[*] Trời cho năng khiếu khác thường.

Lâm Tử Lam nghe lời của anh nói, ngại ngần cả người.

Mặc dù biết hiện tại khoa học kỹ thuật đang càng ngày càng phát triển, cũng không ngờ ‘nghiêm trọng’ tới nông nổi như thế.

“Làm chuyện gì cũng có thể thấy sao?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô còn ôm thái độ hoài nghi hỏi.

Về sau mọi người muốn nhìn cái gì, cũng quá dễ dàng đi!

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, nhất thời không có hiểu ý tứ Lâm Tử Lam .

Lâm Tử Lam nhăn lại mày, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Nếu như hai người ở nhà XXOO, cũng có thể nhìn thấy sao? ?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên vẻ mặt rất kiểm chứng hỏi.

Lúc Mặc Thiếu Thiên nghe tới câu này, ngại ngần cả người.

(Thanh Dân: Hahaha, em thích chị Tử Lam cứ thẳng như vậy.)

Sau đó rất muốn kích động mà cười to!

Chỉ là Mặc Thiếu Thiên chỉ thao thao cười một hồi, sau đó nghiêng đầu sang nhìn Lâm Tử Lam, “Em ở đây loạn tưởng cái gì! ?”

“Em loạn tưởng chỗ nào, là anh nói cho em biết, làm gì cũng có thể thấy được!” Lâm Tử Lam nhìn anh nói.

Mặc Thiếu Thiên hài hước cười, không ngờ Lâm Tử Lam là người thông minh như vậy, thế nhưng cũng có lúc hồ đồ không thôi, chỉ là lúc hồ đồ như vậy, còn rất khả ái!

Lâm Tử Lam lại hung hăng liếc Mặc Thiếu Thiên, là do anh nói không rõ ràng! ! !

Thật ra thì Lâm Tử Lam không phải hồ đồ, chỉ là hiện tại khoa học kỹ thuật tân tiến như thế, cô đối với mấy cái đồ này lại không hề nghiên cứu, Mặc Thiếu Thiên nhờ vào cái này tìm được cô, cô tin.

Hơn nữa, Hi Hi mới bảy tuổi cũng có thể trở thành một lão đại của một liên minh, cô tuyệt đối tin trên thế giới này không có chuyện gì là không thể xảy ra.

Nếu như có một ngày có người nói cho cô biết trên thế giới này có UFO, Lâm Tử Lam cũng sẽ đặc biệt bình tĩnh, gật đầu mà tin là có thật!

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Ý anh là bảo khi người đó có tín hiệu, nếu như có mang theo điện thoại di động, thì anh có thể tra ra, cũng tương tự có thể theo dõi họ, hơn nữa nếu như cự ly cách không xa chỗ anh quan sát thì anh có thể đoán được!” Mặc Thiếu Thiên giải thích cho Lâm Tử Lam.

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói như vậy, Lâm Tử Lam lúc này mới nhè nhẹ mà gật đầu .

Hiểu.

Chỉ là.

233. Chương 234: Phương Thức Ghen Đặc Biệt

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói như vậy, Lâm Tử Lam lúc này mới nhè nhẹ mà gật đầu .

Hiểu.

Chỉ là.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Tại sao lại theo dõi em?”

“Chỉ là muốn thử một chút!”

“Tại sao lại lấy em ra thử?” Lâm Tử Lam hỏi, nếu như Mặc Thiếu Thiên làm như vậy, Lâm Tử Lam chẳng phải một chút tự do cũng không có sao?

Nếu đi tới nơi nào, Mặc Thiếu Thiên đều nhất nhất theo dõi, cô cùng ở chung với ai, anh không phải đều biết hết sao?

Mẹ kiếp, mặc dù không thấy có ai theo dõi mình, nhưng cũng không có cảm giác an toàn.

Nghe Lâm Tử Lam hỏi thế, Mặc Thiếu Thiên cười, nhìn cô, “Không theo dõi em, làm sao biết em gặp Lục Tử Thịnh hả ?” Mặc Thiếu Thiên nói.

Đây không phải trọng điểm phải không?

Trọng điểm là vì cái gì mà muốn theo dõi cô a!

Tại sao Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam nói chuyện vĩnh viễn không cùng một đề tài đây?

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Mặc Thiếu Thiên, đây không phải trọng điểm phải không?”

“Đây chính là trọng điểm!” Mặc Thiếu Thiên khẳng định nói.

Lâm Tử Lam yên lặng.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô thật bất đắc dĩ.

Cùng nói chuyện với người không bình thường, nhất định không nên có suy tư bình thường.

Lâm Tử Lam trầm mặc.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên chợt ‘bu’ lại, nhìn cô, “Lâm tiểu thư, em hình như không có chút nào khẩn trương?”

Lâm Tử Lam nhú mày, “Em khẩn trương cái gì?”

“Ở sau lưng anh đi gặp Lục Tử Thịnh, chẳng lẽ không sợ anh tức giận sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

Nghe lời của anh nói, Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang nhìn anh, “Em với anh ấy không có gì, vậy em là vì cái gì mà sợ anh tức giận?”

“Thật không có gì?”

“Anh không tin em?” Lâm Tử Lam hỏi.

“Không phải là không tin em, mà là anh không tin anh ta!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Anh ta đối với em có tâm tư gì, đừng cho là anh không nhận ra! !” Mặc Thiếu Thiên bĩu môi nói.

Ngay từ lúc lần đầu tiên nhìn bọn họ ăn cơm cùng nhau, Mặc Thiếu Thiên cũng đã nhận ra.

Trong ánh mắt kia của Lục Tử Thịnh, hận không thể đem Lâm Tử Lam ăn vào trong bụng!

(Thanh Dâng: Còn có cách ví nói nào hay hơn không anh Thiếu Thiên)

Sau khi sửa sang xong, Mặc Thiếu Thiên mới lười biếng ngồi xuống!

“Mặc Thiếu Thiên, anh không cần mạng sống, nhưng em cần, anh có biết như vậy rất dễ gây phân tâm hay không!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, giọng nói mang theo sự dạy dỗ.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Ai nói? Vậy là em không đủ tập trung tinh thần!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Anh như vậy, ai có thể tập trung tinh thần được đây!” Lâm Tử Lam nói.

“Lâm tiểu thư, em không tập trung được tinh thần, nói rõ là em có cảm giác, đó là ý chí của em không đủ kiên định!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Nói nhảm, ai có thể ở lúc đó mà tập trung tinh thần được!” Lâm Tử Lam nói.

“Đó là do em kiến thức nông cạn, em không có nghe nói sao? Trước có một người đàn ông, vừa lái xe, vừa ‘đánh máy bay’[*], người ta còn không xảy ra chuyện gì, cho nên, Lâm tiểu thư, chút chuyện này cũng không chịu nổi, chỉ có thể nói là ý chí của em quá kém!” Mặc Thiếu Thiên nói.

[*] chắc là mang nghĩa ám chỉ ‘làm việc’ ở trên xe.

Đánh máy bay. Lâm Tử Lam đỏ mặt hỏi.

Người nào xấu xa như vậy a!

Đây cũng quá kích thích đi!

Chỉ Lâm Tử Lam nghĩ, thật có hạng người như vậy sao?

“Anh nghe ai nói?” Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Một người ở Thành phố A, từng ở thành phố truyền khắp tin này” Mặc Thiếu Thiên nói, nói đến cái này, mặt mày hớn hờ.

Lâm Tử Lam hé mắt, “Xem anh nói say sưa ngon lành như vậy, em còn tưởng rằng là Mạc Đại Tổng anh cơ!” Lâm Tử Lam về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mà nói.

“Anh nào có thể xấu xa như vậy!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Anh từ trước tới giờ đều cùng phụ nữ ‘làm việc’ ở trên giường, ở trên xe chưa từng có, huống chi ‘chơi’ những thứ kích thích này, Mặc Thiếu Thiên mới không làm!

“Nếu không phải anh, anh cũng đâu có thể nói nhẹ nhàng như vậy!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe Lâm Tử Lam nói thế, Mặc Thiếu Thiên chột nhướn mày, tròn mắt thoáng qua tia sáng, gò má hoàn mỹ như điêu khắc hiện ra cái bóng, anh từ từ nghiêng đầu sang nhìn Lâm Tử Lam, “Thật ra thì, anh thật muốn thử một chút , không bằng, dưới sự phối hợp của Lâm tiểu thư?”

234. Chương 235: Hiệu Ứng Tình Thân

“ Nếu không phải anh, cũng không cần nói nhẹ nhõm như vậy!” Tử Lam cho Mặc Thiếu Thiên hạ định luận.

Nghe những lời này của Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên chột nhướn mày, đôi mắt tinh mịch thoáng qua nhất mặt ánh sáng, gò má như được điêu khắc hoàn mỹ chiếu ra nhất mặt bóng dáng, Mặc Thiếu Thiên từ từ nghiêng đầu sang nhìn Tử Lam.

“ Thật ra, anh muốn thử một chút , không bằng, Lâm tiểu thư phối hợp với anh một chút nhé ?” Mặc Thiếu Thiên nhướn mày, sắc sắc nhìn Tử Lam hỏi, khóe miệng gợi lên nụ cười thật yêu mị, mê hoặc lòng người.

“Anh nghĩ nhất định rất kích thích!” Mặc Thiếu Thiên nói, vẻ mặt trông rất hưởng thụ.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói vậy, lại nhìn vẻ mặt hiện giờ của Mặc Thiếu Thiên, Tử Lam quả thật rất muốn một cước từ trên xe đạp anh xuống đường.

“ Mặc Thiếu Thiên, thu hồi những ý tưởng lung tung lộn xộn của anh lại, nghĩ cùng đừng nghĩ! !” Tử Lam nói gần như rống lên đáp lại một câu.

Nhưng Mặc Thiếu Thiên không bỏ qua, tiếp theo nhìn Tử Lam và nói, “ Vậy làm sao được coi là ý tưởng lung tung lộn xộn? Cái này gọi là ý tưởng bình thường!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên lại gần Tử Lam, “Lâm tiểu thư, cơ hội chỉ có một lần, phải suy nghĩ thật kỹ nga!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, lời nói đầy dụ hoặc.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói xong, Tử Lam chỉ nhàn nhạt nhìn anh, sau đó lộ ra nhất mặt cười, “ Mặc tiên sinh, mau sớm thu hồi ý nghĩ của anh, đừng vọng tưởng!” Tử Lam nói nhấn mạnh.

Mặc Thiếu Thiên đâu phải là loại người dễ dàng cam tâm, ăn không được, còn không cho anh hưởng chút lợi tức sao?

Tiếp đó, Mặc Thiếu Thiên từ từ lại gần Tử Lam, “ Hoặc là, em lái xe, anh giúp em cũng được!” Mặc Thiếu Thiên mỉm cười khê nói nhỏ bên tai Tử Lam, gương mặt yêu nghiệt , cùng với lời nói vừa rồi của anh, vô cùng không phù hợp.

Nghe thế, Tử Lam lập tức nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô đe dọa “Anh dám! !”

Mặc Thiếu Thiên một khi đã ra quyết định thì nhất quyết phải làm cho bằng được !

Tay của anh lần nữa hướng Tử Lam đưa tới, bàn tay kia, bay thẳng đến váy của Tử Lam duỗi vào phía trong.

Tử Lam cả kinh, khắp người hình như có dòng điện chạy dọc thân thể của cô và đang bắt đầu nổ tung bên trong , “ Mặc Thiếu Thiên! ! ! !” Tử Lam lập tức rống lên một tiếng.

Nhìn cái tay kia ở trên đùi của cô làm xằng bậy, Tử Lam cảm thấy thật dở khóc dở cười !

Tại sao khi cô lái xe lại còn bị anh ta đùa giỡn!

“Lâm tiểu thư, em lớn tiếng như thế, đoán chừng bên ngoài xe tất cả mọi người đều biết chúng ta đang làm gì rồi !” Mặc Thiếu Thiên mặt không đỏ, hơi thở không gấp khi nói ra những lời này.

Tử Lam cực kỳ bội phục mức độ vô sỉ của Mặc Thiếu Thiên !

“ Vậy ngay lập tức đem móng vuốt của anh lấy ra!” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nói gần từng chữ.

“ Nếu như anh không chịu lấy ra thì sao?” Mặc Thiếu Thiên mỉm cười hỏi ngược lại.

Nghe câu trả lời như thế , Tử Lam không tiếp tục do dự .

Được lắm, không lấy ra cũng không cần lấy !

Ngay vào lúc này, Tử Lam đột nhiên quay đầu xe chuyển làn đường, sau đó đạp mạnh ga, chiếc xe chạy như bay trên đường , tốc độ nhanh gấp nhiều lần lúc mới vừa rồi!

Mặc Thiếu Thiên không ngờ tới Tử Lam bỗng nhiên tăng tốc, hơn nữa tốc độ nhanh so mới vừa rồi không biết nhanh hơn bao nhiêu lần, chỉ thấy bên ngoài xe, một chiếc xe gào thét mà qua, xe kia nhanh chóng cùng cô so về tốc độ, nhưng không cách nào so sánh được với cô .

Mặc Thiếu Thiên đã từng lĩnh giáo qua kỹ thuật lái xe của Tử Lam, tự nhiên biết kỹ thuật của cô không tồi.

Lúc này, khóe miệng của Mặc Thiếu Thiên khẽ mỉm cười, nhìn Tử Lam , “Lâm tiểu thư, em đang ám hiệu với anh, kích thích bắt đầu sao?”

Tử Lam”.”

Tử Lam không trả lời, ngược lại vẫn tiếp tục lái xe.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, khóe miệng ý cười càng sâu, anh thu tay lại, nhìn Tử lam đưa xe với tốc độ cực nhanh.

Không thể không nói, Lâm Tử Lam xem ra lão luyện, lý trí, là tiêu chuẩn của phái nữ, nhưng lái xe, kỹ thuật không kém chút nào.

Theo như lời Tử Lam thường nói, kỹ thuật, mỗi người khác nhau.

Người thông minh, học cái gì đều biết, kỹ thuật gì, đều không phải là vấn đề đối với họ!

Hiển nhiên, những lời này rất có đạo lý!

Xe của bọn họ đang ở trên đường phóng như bay với tốc độ kinh khủng, đạp ga, tốc độ cực nhanh.

Mười mấy phút sau, xe chạy đến trước mặt một kiến trúc cực tốt ngừng lại.

Mặc Thiếu Thiên lúc này mới nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Tử Lam, “Lâm tiểu thư, mặc dù kỹ thuật lái xe của em rất tốt, cũng không cần chạy với tốc độ như thế!”

Tử Lam mỉm cười thản nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, “ Mặc tiên sinh, lần sau, đừng hy vọng em lái xe giúp anh!”

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Mặc Thiếu Thiên nhìn bên ngoài.

“Đây là nơi nào?”

“ Trường học của Bảo bối !” Tử Lam kéo ra dây nịt an toàn nói.

Nghe vậy, Mặc Thiếu Thiên chợt phát hiện, anh cùng bảo bối quen biết nhau đã lâu như vậy, anh ngay cả trường học của Hi Hi cũng chưa từng đặt chân tới.

Ngẫm lại, anh làm cha, thật có điểm thất trách.

Nghi tới đây, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu, nhìn trường học của Hi Hi, đây chính là trường học tư nhân tốt nhất, kiến trúc bên ngoài quan thượng, rất tốt.

“ Trường tiểu học Trí Quang !” Nhìn phía trên chữ to.

Mặc Thiếu Thiên nhíu nhíu mày, giống với tên trường học mà Mặc Vũ đang học.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu thiên, nhếch miệng lên nhất mặt cười, “ Mặc tiên sinh, anh ngẫm nghĩ thử xem, anh chính là cha của Hi Hi , ngay cả nơi con trai học tập cũng không đặt chân tới, anh có cảm thấy bản thân thật sự thất trách ?”

Quả nhiên, một lời nói trúng tâm của Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, đôi mắt tĩnh mịch híp lại, nhìn cô, “Không biết có thể như thế nào? Đi qua trong vòng bảy năm, nếu như không phải là em gặt anh...anh nhất định là một người cha tốt!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam nói gằng từng chữ.

Tử Lam, “.”

Được rồi.

Nói tới chỗ này, Tử Lam chỉ có thể trầm mặc.

Nhắc đến chuyện này, Tử Lam xác thực hơi đuối lý .

Nhìn Tử Lam không nói thêm gì nữa, Mặc Thiếu Thiên chợt nhướn mày, khước miệng nhếch lên.

Nghiêng đầu nhìn ngoài cửa xe.

Ngay vào lúc này, phía ngoài xe càng ngày càng nhiều, cũng rất nhiều người tới đón đứa bé.

Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên ngồi trong xe, cho đến khi thấy cánh cổng sân trường mở ra, hai người mới từ trên xe đi xuống.

Ngay khi nhìn thấy những đứa bé nhào vào trong ngực người thân, Tử Lam mới khắc sâu cảm nhận được, Hi Hi từ nhỏ đến lớn độc lập khiến lòng cô chua xót.

Nhìn những đứa bé kia vui sướng nhào vào trong lòng người thân, nhất định Hi Hi cũng từng có một khắc hâm mộ, chỉ là Hi Hi rất hiểu thấu, hơn nữa cũng quá hiểu chuyện, sắc sảo, cái gì cũng không nói.

Mặc Thiếu Thiên khi thấy cảnh này, cũng có đồng dạng cảm tưởng với Tử Lam.

Trong quá khứ, Lâm Tử Lam trong thời gian bảy năm qua, một người mang theo Hi Hi là dạng sinh hoạt thế nào !

Nếu như không có Tiêu Dật, bọn họ trôi qua càng thêm khổ cực!

Nghi tới đây, trong lòng Mặc Thiếu Thiên lại khó chịu, nói không ra cảm tưởng.

Ngay lúc này, bóng dáng nho nhỏ của Hi Hi từ bên trong đi ra, hơn nữa, bên cạnh bé còn mang theo một người.

Mặc Thiếu Thiên vừa định mở miệng, những khi ch?ứng kiến người đang đứng phía sau lưng Hi Hi thì Mặc Thiếu Thiên cau mày.

Hi hi vừa ra khỏi cửa, không ngờ Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên sẽ đến đón bé, khi nhìn bọn họ , bé cảm thấy thật vui vẻ, “Cha, mẹ, hai người vì sao lại tới?” Nói không vui vẻ là giả .

Kể từ khi thân phận của Hi Hi được công bố ra bên ngoài, mỗi ngày khi bé tới trường tất cả mọi người đều đối với bé khách sáo nhiều hơn .

Ngay cả Lão sư khi nói chuyện với bé đều khách khí, những thứ này đều nhờ vào công lao của cha a!

Hi hi thật sâu cảm giác, có một người cha cường đại như vậy, quả thật không tồi !

Mặc dù cuộc sống lúc trước của bé không tồi, những vẫn cảm thấy hài lòng hơn với hiện tại!

Hi Hi cười vui vẻ, Tử Lam nhìn bé, nhếch miệng lên, “ Đương nhiên tới đón con, chỉ là, bạn nhỏ này là ai ! ?” Tử Lam nhìn về phía đứa bé đang đi theo phía sau lưng Hi Hi, khoan hãy nói, nhìn đứa bé này cùng Hi Hi đứng gần nhau, thậm chí có mấy phần giống, cũng không phải lớn lên giống, chỉ là tại chút phương diện nào đấy, cảm giác nói không nên lời!

Hi Hi vừa muốn mở miệng giới thiệu, những cậu nhóc phía sau lại nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó đặc biệt uất ức kêu một tiếng, “ Mặc tiểu thúc!” Nói xong, bé khóc lên.

Tử Lam cau mày.

Đứa bé này vừa kêu Mặc Thiếu Thiên là Mặc tiểu thúc?

Chẳng lẽ cậu bé đó chính là đứa nhỏ Hi Hi đã từng nói qua, tôn tử bảo bối của Mặc gia, Mặc Vũ ?

Nghĩ đến đây, Tử Lam càng thêm cẩn thận nhìn Mặc Vũ, nhìn xem bé cùng với người của Mặc gia giống nhau đến mấy phần.

Vậy mà, Mặc Thiếu Thiên cũng không nhìn Mặc Vũ, vẻ mặt nhàn nhạt, cảm giác nói không nên lời.

Tử Lam biết chuyện xảy ra giữa Mặc Thiếu Thiên cùng Mặc gia , nhìn anh không trả lời, cô vội vàng quay sang nhìn Mặc Vũ và hỏi, “ Cháu làm sao vậy? Tại sao lại khóc?”

Mặc Vũ khóc, trên mặt còn có vài vết thương, bé chỉ biết khóc không trả lời.

Hi Hi đứng bên cạnh Mặc Vũ, cao hơn cậu bé kia một chút, trên gương mặt non nớt giờ phút này hơi có một chút tư thái của tiểu đại nhân, Hi Hi nhìn Tử Lam giải thích, “ Cậu ta hôm nay cùng người khác đánh nhau, sau đó bị vài người hợp lại đánh, nếu như không phải con ra mặt, đoán chừng hiện tại mặt cậu ta càng thêm sưng phù bầm dập!” Hi hi nói.

Nói thế nào, bé cũng là ngu?i c?a M?c gia.

M?c dù Hi Hi không du?c th?a nh?n r?ng bé là ngu?i c?a M?c gia, nhưng d?u gì, trong thân th? c?a bé ch?y chính là dòng máu nhà h?c M?c .

Có th? đây chính là máu mu n?i lên hi?u ?ng, Hi Hi không cách nào ng?i yên b? m?c,cho nên m?i quy?t d?nh ra tay c?u M?c Vu.

Đánh nhau?

V?a đánh nhau?

T? Lam ng?n ngu?i m?t chút, nhìn Hi Hi, “ Ch?ng l? Lão sư không trông nom sao?”

“ Chính là M?c Vu m? mi?ng m?ng ngu?i tru?c, hơn n?a, l?i không thèm đem các b?n trong tru?ng d? trong m?t, v?n là Lão sư mu?n thông báo cho ngu?i thân , nhưng sau đó con đi theo thuy?t ph?c Lão Sư , Lão sư m?i ch?u t?m th?i tru?c dè vi?c này l?i!” Hi hi nói.

T? Lam cau mày, “ T?i sao Lão Sư l?i ch?u nghe l?i con khuyên ?”

Nói d?n chuy?n này, Hi Hi b?t cu?i m?t tí?ng, “B?n h? cùng d?u bi?t con chính là con trai b?o b?i c?a cha, cho nên d?i v?i l?i nói c?a con, đương nhiên c?n ph?i cho thêm m?y ph?n m?t vui!” Hi hi cu?i nói.

T? Lam, “”

M?c Thi?u thiên, “”

Cho nên nói, có cha, v?n có ch? t?t!

Hi hi cu?i r?t d?c chí!

Trước kia Hi Hi cùng Lão sư ra hi?p ngh?, nhưng k? t? sau khi thân ph?n c?a bé du?c công b?, t?t nhiên s? d? dàng hơn nhi?u, thái d? khi Lão sư nói chuy?n v?i bé thái d? dĩ nhiên khác bi?t v?i lúc trước!

Cho nên Hi Hi làm sao s? không l?i d?ng cơ h?i này đây?

M?c Thi?u Thiên li?c Hi Hi m?t cái, “Ai cho con xen vào vi?c c?a ngu?i khác d?y!”

Hi hi v?i vàng m?m cu?i l?y lòng, “Cha, dĩ?u này cũng không th? trách con a, mu?n trách ch? có th? trách b?o b?i quá thi?n lương, quá m?m lòng, không đành lòng a! Hu?ng chi, dù th? nào, M?c Vu cũng là ngu?i c?a M?c gia, cu?i cùng con cũng không th? tro m?t nhìn c?u ta b? ngu?i ta khi d? !” Hi Hi nhìn M?c Thi?u Thiên và nói.

Đi?m này, Hi Hi cùng M?c Thi?u Thiên c?c k? gi?ng nhau.

M?c k? chuy?n gì đi n?a, nói th? nào cũng vì danh d? c?a M?c gia, cũng không cách nào ng?i nhìn m?c k?!

235. Chương 236: Cậu Có Phải Là Người Hay Không?

Điểm ấy, Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên cực kỳ giống.

Mặc kể chuyện này là chuyện gì, nhưng bản thân là người của Mặc Gia, cho nên không thể ngồi xem mà không quan tâm

Nghe Hi Hi nói, Mặc Thiếu Thiên hừ lạnh một tiếng, “Mặc gia thì thế nào? Bọn họ chưa từng coi con là người của Mặc gia!” Bao gồm ngay cả anh đều không được công nhận !

“Cha , chẳng lẽ chó cắn người một ngụm, người còn muốn cắn trở về sao?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi lại.

Mặc Thiếu Thiên, “...”

Tử Lam, “...”

so sánh này cũng thật không có hình tượng đi! ! !

Mặc Thiếu Thiên liếc mắt Hi Hi một cái.

Nhưng Hi Hi chính là muốn nói cái đạo lý này.

“Cha , bọn họ không thừa nhận rằng con là người Mặc gia, Con cũng không thấy hiếm lạ gì, con sợ dĩ giúp Mặc Vũ, cũng không phải vì để cho bọn họ nhận thức con, con có cha thừa nhận là đủ rồi, con sợ dĩ giúp Mặc Vũ, chỉ do vì chính lương tâm của mình mà thôi!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên từng chút từng chút một nói.

Không thể không nói, Hi Hi này lời nói, quả thực có đạo lý.

Cũng nói đúng tâm tư của Mặc Thiếu Thiên.

Chính là Mặc Thiếu Thiên phóng đảng không kèm chế được, hơn nữa đối Mặc gia, Cung Ái Lâm hận thù đã lâu, phải tìm cái bậc thang mới có thể xuống dưới!

Nói xong cái này, Hi Hi lập tức nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha , con nói như vậy cũng đâu có gì sai trái?”

Mặc Thiếu Thiên hừ lạnh một tiếng.

Câu này hừ lạnh, cũng nói nên hết thấy.

Lúc này Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Bảo bối nói đúng, anh hận Mặc gia, hận Cung Ái Lâm, nhưng đứa nhỏ vô tội !” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, làm mẹ, Tử Lam thực có thể hiểu được loại này cảm thụ.

Mặc Thiếu Thiên sao lại không biết?

Mặc Vũ con của huynh trưởng Mặc Gia, ở vài năm trước vì tai nạn xe cộ mà qua đời, Trước đó đều là Mặc gia lão đại quản lý công ty, từ sau khi hắn qua đời, Mặc Ân Thiên dần dần lực bất tòng tâm, thế nên mới để cho Mặc Thiếu Thiên toàn quyền tiếp quản công ty.

Bằng không, Mặc gia làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho Mặc Thiếu Thiên tiến vào?

Nghĩ đến đây, Mặc Thiếu Thiên gục đầu xuống nhìn Mặc Vũ.

Ở Mặc gia, nếu không phải Cung Ái Lâm, Mặc Ân Thiên cũng không đối với anh thờ ơ lạnh nhạt!

Kỳ thật nó chính là một đứa nhỏ, đi theo Cung Ái Lâm lâu, tự nhiên cũng chịu ảnh hưởng chút tính cách từ bà, bất quá, nó đối với Mặc Thiếu Thiên, lại chưa từng có nói qua cái gì, mỗi lần đều là thấy hắn nhọc nhọc kêu một tiếng Mặc tiểu thúc!

Nghĩ đến đây, Mặc Thiếu Thiên sắc mặt mới chậm rãi dịu đi một chút.

Mặc Thiếu Thiên cảm xúc biến hóa, Tử Lam xem ở trong mắt, nhìn đến Mặc Thiếu Thiên không nói cái gì nữa, Tử Lam liền nhìn Mặc Vũ, “Tốt lắm, đừng khóc ,cháu làm sao bị thương?”

“Đau quá!” Mặc Vũ khóc nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, lập tức ngồi xổm xuống nhìn Mặc Vũ, “Bị đau ở chỗ nào ?”

“Nơi này, nơi này, còn có nơi này!” Mặc Vũ dùng ngón tay chỉ chỉ tới những chỗ bị đau.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, tiểu hài tử đánh nhau mà thôi, làm sao có thể nghiêm trọng như vậy?

Anh đưa tay xốc quần áo Mặc Vũ lên , nhìn thấy trên lưng nhiều chỗ vẫn còn đỏ.

Mặc Thiếu Thiên lập tức nhíu mày, nhìn trên lưng, trong lòng không khỏi căng thẳng, “Đây đều là bị đánh?”

Hi Hi không biết, thời điểm bé đến, Mặc Vũ đã muốn nói cái gì!

Tử Lam cũng nhìn, nhìn không được nhíu mày, “Sao lại thế này nhỉ? Thoạt nhìn rất nghiêm trọng !”

Lúc này, Mặc Vũ mới khóc mở miệng, “Không phải, chỗ này là theo nên trên lầu không cẩn thận ngã xuống!” Mặc Vũ nói.

Nghe vậy, trong lòng Mặc Thiếu Thiên lại bắt đầu khẩn trương

Bất quá, sắc mặt đã muốn cau lại.

Toàn thân cao thẳng, Mặc Vũ nơi này thoạt nhìn rất nghiêm trọng .

Lúc này, Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Thoạt nhìn rất nghiêm trọng , đưa bé đi bệnh viện đi!”

Nghe Tử Lam xong, Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu, sau đó, anh ôm lấy Mặc Vũ, mang theo Hi Hi, hướng bệnh viện đi.

Hi Hi nhìn bóng dáng cha, chỉ biết cha sẽ không mặc kệ chỉ trông mắt đứng nhìn !

Ngẫm nghĩ, bé đi nhanh chân tiến lên xe ngồi xuống.

Hơn mười phút sau.

Đến bệnh viện cách trường học gần nhất.

Mặc Thiếu Thiên cùng Tử Lam, còn có Hi Hi, mang theo Mặc Vũ đến bệnh viện băng bó một chút, thậm chí làm một chút kiểm tra.

May mắn chỉ trầy da chút ít, không thương tổn đến xương cốt, sau khi biết được kết quả, bọn họ mới yên lòng!

Giúp đỡ Mặc Vũ bôi thuốc, băng bó xong, mới rời khỏi bệnh viện.

Vốn dĩ, lúc đầu Mặc Vũ đối bọn họ còn rất xa lạ, không dám nói điều gì, nhưng sau khi bôi thuốc xong, Mặc Vũ lại chủ động cùng Tử Lam nói chuyện.

Thậm chí còn kêu Hi Hi là ca ca.

Như vậy, rất gần gũi.

Mặc Thiếu Thiên lái xe, nhìn về ghế sau thông qua kính chiếu hậu, anh không nói gì. Điểm quan trọng không có nói tới.

Tử Lam ngồi ở ghế sau, nhìn bọn họ nói nói cười cười, khoe miệng cũng gọi lên một chút ý cười.

Sau một hồi, Mặc Vũ thế nhưng nhìn Tử Lam nói, “Thăm thăm, con có thể đi đến nhà các người cùng chơi với Hi Hi ca ca hay không?”

Thăm thăm...

Mặc Vũ nói những lời này, Tử Lam ngây ngẩn cả người.

Như thế nào cũng không nghĩ tới, đứa nhỏ này lại đang gọi cô như vậy!

Mặc Thiếu Thiên nghe được Mặc Vũ gọi như vậy, khoe miệng không khỏi gọi lên, mắt nhìn lướt qua đứa nhỏ này !

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên cười, cô có cảm giác không nói nên lời , cũng không phủ nhận, ngược lại nhìn Mặc Vũ, “Đương nhiên có thể, về sau cháu rảnh rồi có thể đến nhà cùng chơi với Hi Hi ca ca !” Tử Lam cười nói.

“Cảm ơn thăm thăm!” Mặc Vũ cười nói.

Kỳ thật thời điểm đứa nhỏ này lễ phép, vẫn rất đáng yêu .

Chính là ở lâu cùng Cung Ái Lâm, ánh mắt đều cao hơn quá đỉnh đầu, cũng có vẻ kiêu căng một chút, bất quá dù như vậy, bé vẫn rất đáng yêu .

Nghe Mặc Vũ gọi một tiếng kêu thăm thăm, Tử Lam mỉm cười, cũng không nói gì nữa.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên mắt nhìn Tử Lam hỏi, “Lâm tiểu thư, thế nào? Có phải rất đặc ý hay không?”

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cái gì! ?”

“Em nói thử xem, nếu em đã đáp ứng là thăm thăm của Mặc Vũ, có phải hay không đáp ứng lời cầu hôn của anh?” Mặc Thiếu Thiên mỉm cười và hỏi.

“Anh đang nghĩ cái gì thế!” Tử Lam nói, “Cái này mà tính là cầu hôn hả ? Mặc tiên sinh, người nào anh cũng sẽ cầu hôn một cách tùy tiện vậy à!”

“Vậy em nghĩ đến như thế nào? Long trọng ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại.

Nếu đáp án của Lâm Tử Lam đúng như vừa rồi, thì anh sẽ lập tức đi an bài ngay.

Anh đã từng cùng Lâm Tử Lam nói vô số lần, kết quả đều bị cô cự tuyệt, cho tới bây giờ, anh quả thật không biết Lâm Tử Lam suy nghĩ cái gì !

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô suy nghĩ một chút mới chậm chậm trả lời, “Nhìn trong lòng anh có ai !”

Tử Lam không cần khoa trương, không cần này nọ, duy nhất để ý chính là tâm của Mặc Thiếu Thiên có một mình mình hay không.

Đáp án của Lâm Tử Lam, khiến Mặc Thiếu Thiên có điểm khó hiểu, “Lâm Tử Lam, em nói rõ trọng điểm!”

“Dựa vào cảm giác của chính mình đi!” Tử Lam nói.

Không cần cô nói thêm nữa, cô cũng biết Mặc Thiếu Thiên vì cứu cô thiếu chút nữa ngay cả mệnh cũng không còn , Tử Lam cũng hiểu được, nhưng cô muốn làm cho phần tình cảm này lắng đọng lại một chút, không nghĩ đến quá nhanh, rất mãnh liệt.

“Nói rõ thêm một chút nữa đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam cười, “Quyền lợi chính là điểm đó!”

“... . .”

... ..

Hơn hai mươi phút lộ trình, đến Mặc gia thời điểm lúc đó sắc trời đã tối.

Biệt thự Mặc Gia.

Một loại biệt thự thực trang nghiêm, cũng giống trong tưởng tượng của mấy bộ phim truyền hình, Một cái biệt thự thật rộng, cửa tự động mở ra, dừng đi vào, hai bên đều là cây cối trang nghiêm, cao cao đứng vững , rất là uy nghiêm.

Xe vừa chạy đi vào, liền nhìn đến bên trong đến loạn , không ít người đi ra đi vào .

Lúc này, một nữ nhân mặc áo khoác màu đỏ, tóc búi ở phía sau gáy, thoát nhìn, tuy rằng đã qua năm mươi tuổi, nhưng là như trước phong vận quý phái của bà nhìn thoát trẻ trung hơn so với số tuổi hiện tại ! (cái này mình diễn tả không có được. đại khái là một người có phong cách quý phái, cao sang mà kiêu ngạo)

Nhìn bộ dáng của bà, Tử Lam không khỏi nhớ tới chuyện bà luôn cố gắng không chế Mặc Thiếu Thiên !

Nữ nhân này nhất định không cam lòng mất đi quyền thế!

Không khống chế được công ty, cho nên đã nghĩ cách khống chế Mặc Thiếu Thiên!

Này thế gian, thật đúng là loại người nào cũng có!

Lúc này, Cung Ái Lâm cầm điện thoại trên tay liên tục đi tới đi lui trong phòng khách, nhìn bà có vẻ rất lo lắng, không ngừng gọi điện thoại, gác điện thoại!

Mặc Thiếu Thiên cho xe dừng lại, sau đó mang theo Tử Lam cùng Hi Hi xuống xe.

Bọn họ vừa xuống xe, lúc này, Mặc Vũ nhìn đến Cung Ái Lâm liền hô một tiếng, “Bà nội!”

Thanh âm không phải rất lớn, nhưng là cũng đủ làm cho Cung Ái Lâm nghe được, bà quay đầu lại nhìn.

Khi Cung Ái Lâm liếc mắt nhìn thấy Mặc Vũ đã trở về, khuôn mặt khấn chương của bà, nhất thời kích động không nói nên lời, “Mặc Vũ!” Gọi to một tiếng, Cung Ái Lâm tức tốc chạy đến bên cạnh bé.

Mặc Vũ bởi vì bị thương, băng bó một chút, chạy không phải rất nhanh, chỉ có thể đi bộ từ từ.

Cung Ái Lâm đi nhanh qua, ngồi xổm xuống liền ôm lấy Mặc Vũ thân mình , “Mặc Vũ, người đi đâu vậy ? làm cho bà Nội lo lắng !” Nói lời này khi nói ra, bà nhìn thấy Mặc Vũ không ổn, lại nhìn đến mặt mũi bé bầm dập.

Nhất thời, nổi trận lôi đình!

“Mặt của cháu sao lại thế này?” Cung Ái Lâm nhìn Mặc Vũ hỏi.

“Con...”

“Làm sao có thể bị thương ?” Cung Ái Lâm vừa khấn trương vừa đau lòng hỏi.

Ở phía sau, Mặc Thiếu Quân từ trong phòng chạy ra, vừa vặn chợt nghe đến lời nói của Cung Ái Lâm, cậu quay sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, trực tiếp hỏi, “Mặc Thiếu Thiên, là anh đem Mặc Vũ mang đi ?”

“Là tôi thì thế nào?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Thiếu Quân, nói thẳng, từ ngoài cửa, cũng đang đi vào!

Nói xong, Cung Ái Lâm liền đứng dậy, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cậu đem Mặc Vũ mang đi những đâu?”

Mặc Thiếu Thiên đứng ở một bên, chưa kịp mở miệng, đã bị Cung Ái Lâm dồn dập tra hỏi giống như chuyện này đều lỗi do anh.

“Mặc Thiếu Thiên, tôi biết cậu đối với tôi bất mãn, nhưng tôi lại không nghĩ tới cậu cũng dám động đến Mặc Vũ, ngay cả đứa nhỏ cậu cũng không chịu buông tha sao, cậu có còn là con người hay không?” Cung Ái Lâm không thấy rõ ràng tình huống liền đổ mọi tội lỗi lên người Mặc Thiếu Thiên.

Tử Lam nghe được câu này, mày liền nhăn lại.

Hi Hi cũng ở một bên, nghe được lời nói của Cung Ái Lâm, mày không hờn giận nhăn lại.

Có một số việc nghe được, cùng chính mắt nhìn thấy, lại rất khác biệt !

Từ phía sau, rất nhiều người làm đều vây tụ lại, sau khi nhìn thấy Mặc Vũ, mọi người đều mừng rỡ đồng loạt nói, “Tiểu thiếu gia cuối cùng cậu cũng trở về rồi !”

236. Chương 237: Kết Quả Đắc Tội Với Tử Lam !

Ngay vào lúc này, rất nhiều người làm cũng vây tới, thấy Mặc Vũ, tất cả mọi người ríu rít nói, “Tiểu thiếu gia cuối cùng cũng tìm được cậu trở về rồi !”

Còn không về, suýt tí nữa đã gọi điện thoại báo cảnh sát!

Cung Ái Lâm điều động mọi người đi tìm, nếu không tìm được, sẽ phải lập tức báo cảnh sát! Nhưng hiện giờ, thật may Mặc Vũ đã bình yên vô sự trở lại.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy trên người Mặc Vũ có vết thương, hơn nữa lại là Mặc Thiếu Thiên mang về, người làm tại Mặc Gia ai cũng biết, Mặc Thiếu Thiên cùng Mặc gia quan hệ không tốt lắm, cuộc chiến này sắp phải đối mặt đụng độ gai gát !

Tất cả mọi người ríu rít đứng một bên, ngăm đánh giá trường hợp sắp tới.

Mặc Thiếu Quân nhìn Mặc Thiếu Thiên, toàn thân mặc áo vết, giống như những công tử nhà giàu mới nổi, để lộ ra khí chất cầu thả của mình, “Mặc Thiếu Thiên, bây giờ anh rất lợi hại, thậm chí ngay cả đứa bé cũng không chịu bỏ qua !” Sau đó, khóe miệng cậu lạnh lùng nâng lên một nụ cười rất nhạt, nhưng khi, ánh mắt cậu quét qua Lâm Tử Lam cùng Hi Hi.

Khi vừa nhìn thấy Lâm Tử Lam, anh cảm thấy cô thật chói mắt.

Nhìn cô từ phía xa so với khi nhìn thấy cô trên tivi càng xinh đẹp hơn vài phần.

Mặc dù trong TV nhìn thấy tin tức đào hoa của Mặc Thiếu Thiên, nhưng khi chính thức gặp trực tiếp cô bên ngoài, cậu mới sâu sắc cảm thấy vận số của Mặc Thiếu Thiên thật sự rất may mắn, may mắn để nỗi khiến cho người ta phải đổ mắt ghen tị với anh.

Tốt đến nỗi khiến cho bất cứ ai cũng sinh lòng hâm mộ.

Thậm chí có thể tìm thấy một nữ nhân xinh đẹp như vậy!

Nhưng khi, nghĩ đến người đó lại là nữ nhân của Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Quân hừ lạnh một tiếng, nhìn Hi Hi đang đứng bên cạnh, sau đó, khóe miệng của cậu nâng lên một nụ cười lạnh lùng, “Thế nào? Nghĩ phá hủy Mặc Vũ, tiếp đó mang theo đứa con hoang của anh trở về Mặc gia để có thể thừa kế tài sản sao? Tôi nói cho anh biết, đừng vọng tưởng!” Mặc Thiếu Quân nhấn mạnh lời nói.

Trước kia, mặc kệ Mặc Thiếu Quân nói gì, Mặc Thiếu Thiên sẽ đưa ra bộ dạng giống như không có quan hệ gì với anh, anh chỉ cảm thấy lời lẽ của cậu ta thật thú vị, và tích cực xem nhẹ sự hiện diện của Mặc Thiếu Quân.

Nhưng bây giờ, khi nghe Mặc Thiếu Quân nói như thế, Mặc Thiếu Thiên liền biến sắc, trên mặt loé lên một tia sát khí, anh nổi giận nhìn Mặc Thiếu Quân, “Cậu nói cái gì? Có gan lặp lại lần nữa?”

Nét mặt kia của Mặc Thiếu Thiên, rất có một bộ dáng, nếu cậu dám lặp lại lời nói vừa rồi, tôi sẽ lập tức giết chết cậu !

Tử Lam đứng một bên quan sát, khi nghe Mặc Thiếu Quân nhạo báng, cô nắm tay Hi Hi, cánh tay ôm Hi Hi hơi dùng lực, nhưng trên mặt, lại cố gắng duy trì.

Mặc Thiếu Quân sững sờ, khi cậu nhận thấy sát khí dày đặc từ trên mặt Mặc Thiếu Thiên tỏa ra, cậu ngay ngắn chốc lát, ngay sau đó, Mặc Thiếu Quân khẽ mỉm cười , “Tôi nói thì thế nào? Tôi nói là sự thật, Mặc Thiếu Thiên, anh đừng cho là tôi sợ anh, tôi mới không sợ !” Mặc Thiếu Quân nhìn Mặc Thiếu Thiên và

nói, cậu ỷ vào Cung Ái Lâm hiện tại đang ở chỗ này, đoán chừng Mặc Thiếu Thiên sẽ không dám động thủ với mình!

Nhìn Mặc Thiếu Quần vẫn không biết sống chết cứ mở miệng, Mặc Thiếu Thiên muốn lập tức xông lên giáo huấn cậu ta.

Nhưng Tử Lam phát hiện hành động của anh, cô kéo Mặc Thiếu Thiên ngăn anh lại.

Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại, chống lại anh chính là đôi mắt trong suốt của Tử Lam, nhưng cô chỉ hướng Mặc Thiếu Thiên lắc đầu.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, bối rối nhìn Tử Lam.

Ở Mặc gia, theo chân bọn họ chiến tranh lạnh bao nhiêu năm, Mặc Thiếu Thiên sớm cũng đã thành thói quen.

Nhưng sau khi bên cạnh anh có hai mẹ con bọn họ, Mặc Thiếu Thiên thề, tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ mẹ con bị một chút tổn thương, bao gồm công kích bằng lời nói, anh cũng không cho phép!

Tử Lam lại nhìn Mặc Thiếu Thiên, khóe miệng từ từ nâng lên nhất mạt cười.

Nụ cười đó, có biểu lộ cô không sao cả .

Mỗi lần Mặc Thiếu Thiên chứng kiến Tử Lam mỉm cười như vậy, anh biết nhất định phía sau sẽ có một phen ngôn luận rất đặc sắc.

Quả nhiên, Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô chậm rãi mở miệng, “Mặc Thiếu Thiên, anh định làm gì? Anh đã quên lời mà bảo bối thường nói với anh sao? Chớ cần anh một hộp, chẳng lẽ anh còn phải cần trở về sao?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô nhẹ nhàng hỏi thề.

Tại thời điểm này, Tử Lam cảm thấy Hi Hi nói những lời này, chính là một ẩn dụ tuyệt vời!

So sánh rất tốt !

Mặc Thiếu Quần đứng tại chỗ, nhìn Mặc Thiếu Thiên không dám động thủ, trong lòng cảm thấy rất hài lòng, nhưng sau khi, nghe Tử Lam nói một câu, sắc mặt của cậu liên tục biến đổi, lập tức cậu quay đầu sừng nhìn Tử Lam, “Coi nói cái gì? Cô dám mắng tôi là chó sao?”

Tử Lam chỉ quay đầu sang nhàn nhạt ánh mắt nhìn Mặc Thiếu Quần, cô nhếch miệng cười khinh bỉ, “Tôi đang nói chuyện với cậu sao? Tự cậu nhận lấy mình như thế, tôi có biện pháp gì?”

“Cô ——” Mặc Thiếu Quần không ngờ Lâm Tử Lam lại nói chuyện rất hùng hồn, trong khoảng thời gian ngắn cậu tức giận không biết phải nói gì.

Hi Hi đứng ở phía sau, thật ra thì người khác nói cái gì về bé, căn bản bé sẽ không quan tâm, nhưng khi nhìn thấy cha và mẹ không ngừng bảo vệ ỳnh, trong lòng bé cảm thấy thật cao hứng !

Nghe mẹ chửi xiên chửi xỏ người khác, bé vẫn nhin không được phải bật cười.

Nhìn vào nhị thiếu gia nhà họ Mặc, rất dễ nhận thấy cậu ta không học vấn lại không nghề nghiệp, cầu thả, lại dám mở miệng tranh luận cùng mẹ, không phải tìm khổ sao?

Mặc Thiếu Thiên đứng một bên, nghe Lâm Tử Lam mắng người thệt sảng khoái, khóe miệng anh cũng chậm chậm nâng lên.

Nữ nhân này miệng lưỡi thật lợi hại.

Cô không cãi nhau với đối phương, nhưng những lời cô nói, sẽ khiến cho đối phương cảm thấy rất khó chịu.

Cho nên, nếu như cùng cô gây gỗ, không có được mấy người có thể chiếm thế thượng phong .

Mặc Thiếu Quần nhìn xung quanh một loạt, hiện tại có rất nhiều người làm ở đây, làm sao cậu có thể chịu thiệt thòi như vậy được?

Mặc Thiếu Quần nhìn chằm chằm Lâm Tử Lam, giận dữ nói, “Cô tính làm gì đó, chuyện nhà của chúng tôi, cô không có quyền lên tiếng ở đây? Tôi nói cho cô biết, đừng tưởng rằng có thể bắm lấy Mặc Thiếu Thiên,

thì cô đã cảm thấy yên tâm, có thể làm con dâu của Mặc gia, tôi cho cô biết, đừng mơ tưởng, về phần tài sản thuộc về Mặc gia, cô cùng Mặc Thiếu Thiên, một xu cũng đừng hòng đụng đến!” Mặc Thiếu Quần nhìn Tử Lam nói gần từng chữ, có vẻ như, cậu đang cố gắng nhấn mạnh bản thân là người thừa kế duy nhất của Mặc gia.

Tài sản!

Cậu ta đang nói về tài sản sao !

Tử Lam nghe thấy cũng cảm thấy thật buồn cười.

Nghe thế, Tử Lam ngược mắt lên, nhìn Mặc Thiếu Quần, “Tôi không phải thứ gì, tôi là người, điểm này cùng Mặc nhị thiếu lại muốn so với tôi, tôi mặc cảm, người nào lại không biết cậu chính là nhị thiếu gia nhà họ Mặc, tài sản kếch xù! Ngoài ta, không ai hiếm lạ tài sản của Mặc gia của cậu, tôi và Mặc Thiếu Thiên ở chung một chỗ, đó chính là chuyện riêng của chúng tôi, với Mặc gia của cậu không có chút quan hệ nào, cho nên cậu cũng đừng ngày ngày kêu ai đó muốn tiến vào Mặc gia của các người, sẵn đây tôi cũng nói cho các người biết, tôi một chút cũng không cảm thấy hiếm lạ, con trai của tôi cũng không thèm khát, tài sản của Mặc gia của các người, tôi một chút cũng không để vào mắt, cho nên tôi van cậu đừng đem việc đó ra mà gây khó dễ, cậu không sợ mất mặt, tôi đây cảm thấy mất mặt thay cậu!” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Quần, nhấn mạnh lời nói, rất có dạng vẻ tức chết người không cần đền mạng.

Tử Lam nhìn đám người Mặc gia, trong lòng cười lạnh, đám mắng con trai của cô là con hoang, đây chính là giá cao phải trả!

“Còn nữa, tài sản chính là của Mặc Gia các người, hiện tại người nào không biết, cả công ty đều là Mặc Thiếu Thiên ra sức chèo chống mới có được thành quả như ngày hôm nay, Mặc gia các người từ trên xuống dưới ai mà không dựa vào Mặc Thiếu Thiên kiếm tiền tài mới có thể giữ vững cuộc sống bây giờ, cho nên, nếu như không có Mặc Thiếu Thiên, các người có thể sống những ngày tháng tốt đẹp như vậy sao? Cho nên, ở trước khi mở miệng muốn nói chuyện gì, làm ơn chịu khó động não một chút, nói ra không sợ bản thân bị mất mặt sao!” Tử lam nhìn bọn họ và nói như thế, không thể nghi ngờ, mỗi một câu của cô đều nói trúng trọng điểm của bọn họ.

Mặc Thiếu Quần bị Tử Lam mắng té tát, một câu cũng nói không nên lời, sắc mặt thay đổi liên tục.

Cuối cùng bất đắc dĩ, chuyển ánh mắt hướng cung Ái Lâm. “Mẹ, đưa cái này nữ nhân đuổi ra ngoài!” Mặc Thiếu bầy nhìn cung Ái Lâm thở phò phò kêu.

Cung Ái Lâm nhìn Tử Lam, sắc mặt không vui, nhưng lại không nói gì.

Lúc này, Mặc Thiếu bầy nhìn dọa người, “Lời của ta nói các người không nghe thấy sao? Đuổi nàng đi ra ngoài, các người còn đứng ngây đó làm gì? Đuổi nàng đi ra ngoài!” Mặc Thiếu bầy cực kỳ tức giận kêu.

Lúc này, có mấy người làm người xem ta...ta xem người, cuối cùng vừa muốn tiến tới, Mặc Thiếu Thiên lập tức quét mắt nhìn xung quanh “Ai dám ra tay? Chỉ cần ai dám đụng đến một cọng tóc của cô ấy, tôi liền phê ngay, không tin đại khái có thể thử một chút!” Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng nói, nâng mắt lên nhìn Mặc Thiếu Quần đầy thách thức.

Mọi người sững sốt đứng chôn chân tại chỗ, không ai dám nhúc nhích.

Tử Lam thản nhiên đứng im tại chỗ, bình tĩnh, thông dong, có Mặc Thiếu Thiên ở đây, cô không có chút nào lo lắng.

Không để ý nhìn Mặc Thiếu Quần, Tử Lam nhếch miệng lên nhất mực cười khinh thường, “Quả thật đúng là phong cách của nhị thiếu gia nhà họ Mặc, đến bây giờ có chuyện gì liền nghĩ đến tìm mẹ!” Điểm này, cậu ta so với bảo bối cũng không bằng.

Không, so sánh cùng bảo bối càng không có cách nào đánh đồng!

Duy nhất chỉ một câu vừa nói ra, sắc mặt Mặc Thiếu Quần càng thêm khó coi.

Hiện tại nói cái gì đều không đúng, lúc này cậu nhìn chăm chăm Lâm Tử Lam, tức giận nắm chặt đôi tay, toàn thân phát run!

Mặc Thiếu Thiên đứng một bên, mặc cho Tử Lam nói mắng người, anh cảm thấy tâm tình vui vẻ.

Lúc này, Hi Hi đứng bên cạnh, nghe được Tử Lam mắng sảng khoái, khóe miệng cũng vểnh lên.

Kết quả khi đắc tội với mẹ, chính là như vậy.

Hi Hi ngẩng đầu lên nhìn Tử Lam, “Mẹ, con cảm thấy được mẹ nói rất có đạo lý, quá kinh điển!” Hi Hi không quên cười tán dương.

Hi Hi vừa nói như thế, ánh mắt mọi người không khỏi đồng loạt chú ý tới trên người của Hi Hi, đứa bé này, cùng với Mặc Thiếu Thiên quá giống.

Hơn nữa, trên người của Hi Hi hình như có một dòng linh lực, rất hấp dẫn ánh mắt người khác.

Điểm này, Mặc Vũ không có.

Nghe Hi Hi nói, Tử Lam cúi đầu nhìn Hi Hi, khóe miệng cô ngoắc ngoắc.

Nghe Hi Hi trắng trợn như thế, lực chú ý của Cung Ái Lâm cũng bị Hi Hi hấp dẫn, khi vừa nhìn thấy bé, sắc mặt bà càng thêm khó coi!

Đôi tay cầm thật chặt!

Nhưng không thể không nói, những lời nói vừa rồi của Lâm Tử Lam, không phải không có đạo lý!

Mặc Thiếu Quân quá yếu đuối, hoàn toàn chính xác không phải là người làm ăn.

Lão đại chết rồi, hiện tại lưu lại Mặc Vũ, mặc dù Mặc Vũ rất thông minh, nhưng thế nào cũng còn quá nhỏ, căn bản không cách nào thừa kế nghiệp lớn như vậy.

Bà muốn bản thân tự ra trận, nhưng Mặc Ân Thiên không cho phép.

Nếu như cho phép, bà đã sớm đem Mặc Thiếu Thiên đá ra khỏi công ty.

Cho nên, mới biến thành cục diện giống như ngày hôm nay.

Mặc dù không thích Mặc Thiếu Thiên, nhưng không thể không thừa nhận, đây là sự thật!

Nhìn bọn họ đối thoại, Cung Ái Lâm từ từ đứng lên, mặc dù tuổi đã hơn bốn mươi, nhưng gương mặt đó, vẫn tinh xảo như cũ, có thể nhìn ra được, lúc bà còn trẻ, nhất định là một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp.

Nhìn vào trang phục của Cung Ái Lâm, Tử Lam cũng biết, nữ nhân này không đơn giản.

Tuy có một khuôn mặt đẹp dễ, lại tồn tại dã tâm cường đại.

Tử Lam cũng nhìn thẳng về phía Cung Ái Lâm, trên khí thế, cũng không có chút nào yếu kém.

237. Chương 238: Mặc Gia Đề Người Kỳ Lạ

Tử Lam cũng nhìn bà khí thế lúc trước, giờ cũng có chút yếu ớt.

Cung Ái Lâm nhìn Lâm Tử Lam, khóe miệng lạnh lùng gợi lên một chút cười, “Mồm mép thật là lợi hại, bất quá cô cho rằng cô là ai, nhà chúng ta đến khi nào liên quan đến cô mà cô nói?”

Trong lời nói của bà vừa thốt ra. Mặc Thiếu Thiên liền nhìn bọn họ, lạnh lùng nâng lên ánh mắt, nhìn bọn họ, giống như kiêu ngạo, cũng giống như tuyên bố, “cô ấy là mẹ của con tôi, và cô ấy là người phụ nữ của ta!” Mặc Thiếu Thiên từng chữ từng chữ một nói.

Cho nên, ở đây cô ấy có tư cách nên tiếng!

Tử Lam đứng ở bên người Mặc Thiếu Thiên, nghe được lời nói của anh, Tử Lam khóe miệng nở một nụ cười yếu ớt.

Đối mặt với Cung Ái Lâm, Tử Lam không có chút kiêng dè, Tử Lam cảm nhận về Cung Ái Lâm không có gì là tốt cả, nên khi đối mặt với bà, Tử Lam một chút đều không thềm để ý, nhìn Bà, khóe miệng gợi lên

một nụ cười khinh thường , “Mặc phu nhân, ta là ai không quan trọng, quan trọng là, thật trong gia không nhìn được người không biết phải trái, không phân biệt tốt xấu ! !”

Cung Ái Lâm nhíu mày, “cô nói cái gì?”

Tử Lam khoe miệng gợi lên một chút cười, nhìn bọn họ, đôi mắt kia như ẩn như hiện một tia tức giận, “Người khác ta không nghĩ sẽ nói ra, nhưng hôm nay nếu không có Hi Hi và Mặc Thiếu Thiên thì có lẽ cháu nội của bà không về được nhà rồi!”

Cung Ái Lâm nhíu mày, đôi mắt kia tràn ngập hận ý, Bà nhìn Tử Lam không kiên nhẫn nói, “Cô rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Mặc Vũ bị thương, ngã từ trên cầu thang xuống, nếu không phải Mặc Thiếu Thiên mang bệnh viện, bà cho rằng cháu bà hiện tại có thể bình yên vô sự đứng ở trước mặt bà sao?” Tử Lam nhìn bà từng chữ từng chữ một hỏi

.

Cho nên ngay lời cảm tạ một câu cũng không có, còn không biết phân biệt tốt xấu đem toàn bộ sự tình đổ oan nên người Mặc Thiếu Thiên!

Tử Lam chính là nhìn tức quá đi!

Nghe được lời này của Lâm Tử Lam, Cung Ái Lâm sửng sốt, mày nhíu lại.

Bà không nghĩ tới sự tình lại như vậy!

Đúng lúc này, Mặc Thiếu Quân nhìn bọn họ, khoe miệng tràn ra một chút cười lạnh, “Chồn cấp gà chúc tết, không có hảo tâm!” (ý nói là loại người xấu xa tự nhiên lại có lòng tốt giúp đỡ người khác, cái người không có lòng tốt)

Lời này vừa nói ra, Tử Lam cảm thấy người như Mặc Thiếu Quân nói cái gì cũng không thể nói chuyện với hắn được!

Hi Hi cũng tức giận khi nghe được những lời Mặc Thiếu Quân nói, liền lập tức thốt ra, “Người nói ai là gà? Là người? Vẫn là người phải không ?” ánh mắt Hi Hi nhìn lướt qua Cung Ái Lâm.

Trong lời nói của Hi Hi , hay là người!

Một câu này làm cho sắc mặt Mặc Thiếu Quân đại biến, Lời thốt nên vô cùng khó nghe.

Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đứng ở một bên, đều cảm thấy con mình thật sự quá cường đại rồi.

Tử Lam cũng hiểu được, chính mình nói nhiều như vậy, cũng không bằng Hi Hi nói một lời ngoan độc!

Bảo bối, người nói tốt lắm!

Hi Hi căn bản không muốn nói, nhưng là bất đắc dĩ có chút không thể kiềm chế được lòng mình mà nói ra!

Cho nên, biện pháp tốt nhất là nói cho bọn họ hồ thẹn mà chết đi!

Làm cho bọn họ không còn kiêu ngạo có thể nói được!

Mặc Thiếu Quân sắc mặt đều biến thành màu đen, Cung Ái Lâm đứng ở một bên, cũng vì lời nói của Hi Hi mà phẫn nộ.

” Người nói lại một lần nữa cho ta?” Mặc Thiếu Quân chỉ vào Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Quân vừa định đi lên đi, Mặc Thiếu Thiên lập tức nâng lên con người, một ánh mắt đem hắn bắn trở về.

Quả nhiên, Mặc Thiếu Quân không dám đi đến!

Cung Ái Lâm đứng ở một bên, nghe lời nói của Hi Hi , sắc mặt vô cùng khó coi, “Người nói cái gì?”

Hi Hi nhìn Cung Ái Lâm, nhíu mày, “Thế nào? Bà vẫn chưa nghe rõ ràng, có phải để ta nói lại lần nữa cho nghe hay không?”

“Người ——” Cung Ái Lâm không nghĩ tới ngay cả cái đứa nhỏ khi nói chuyện, đều làm bà giận như vậy, Bà nhìn Hi Hi, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Thật sự là cha nào con nấy, không có giáo dục!”

Nghe được câu này, Hi Hi cũng không tức giận, mà là đặc biệt bình tĩnh nhìn bà, “Giáo dục thứ này, phải xem là đối với người nào nếu là để nói chuyện với Mặc phu nhân thì ta nghĩ ta không cần!” Hi Hi thản nhiên nói, nói xong những lời này, khoe miệng còn mang theo một nụ cười yếu ớt.

“Người ——” Cung Ái Lâm thật sự bị bọn họ làm cho tức chết, lại nghe lời Hi Hi nói tiếp, Cung Ái Lâm nhất định cảm thấy mình điên rồi !

Tử Lam ở một bên nghe, cũng không có ý muốn ngăn cản.

Ngược lại, Cô cảm thấy Hi Hi nói rất đúng, Người phụ nữ giống như Cung Ái Lâm thì phải dẫm nát sự kiêu ngạo của bà.

Thật sự rất giống ý mình cho bà phải chịu như vậy!

Nhưng là Mặc Thiếu Quần lần này thật sự không thể nhìn được nữa, nhìn bộ dạng của Hi Hi thật sự muốn phát điên, , “Người nói cái gì, người nói lại một lần nữa xem nào, người tin hay không ta đem người vứt ra bên ngoài!” Nói xong, Mặc Thiếu Quần vọt đi lên, cũng không quản Hi Hi có phải hay không là một tiểu hài tử, liền muốn động thủ.

May mắn Mặc Thiếu Thiên mau tay nhanh mắt, cầm tay Mặc Thiếu Quần, nhìn hấn cảnh cáo, sâu thẳm con mắt ẩn chứa một cỗ lạnh như băng, “Người dám động đến con ta dù chỉ một chút, ta lập tức phế đi người, người tin hay không?”

Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối nói được thì làm được!

“Mặc Thiếu Thiên, nói ra lời này thật sự đã làm cho ta sợ người? Có bản lĩnh người tở đi!” Mặc Thiếu Quần dù bất cứ giá nào thì có một ngày sẽ cười nên đầu Mặc Thiếu Thiên .

Mỗi ngày bị Mặc Thiếu Thiên áp bức , loại cảm giác này cũng làm cho hấn phát điên rồi!

Mặc Thiếu Thiên nhìn hấn một bộ dáng muốn làm anh tức chết, đôi mắt hiện lên một chút sát ý, vừa muốn động thủ, lúc này, Mặc Ân Thiên từ trong phòng đi ra.

“Các người ở làm gì ở đây?” Mặc Ân Thiên thanh âm vừa phải, làm mọi hành động đều dừng lại.

Mặc Thiếu Quần đang thất kinh, nhưng khi nghe đến lời nói của Mặc Ân Thiên, hấn nhất thời thổ phào nhẹ nhõm, lập tức quay đầu lại nhìn Mặc Ân Thiên, “Cha!”

“Các người ở làm gì đây?” Mặc Ân Thiên con người lạnh lùng quét qua từng người.

“Cha, Tiểu Vũ tìm được rồi, là Mặc Thiếu Thiên mang đi !” Mặc Thiếu Quần nhân cơ hội nói, trước mặt Mặc Ân Thiên cáo trạng.

Tử Lam cùng Hi Hi nghe, đều không có nói gì.

Này Mặc Thiếu Quần, người còn có thể lại khôi hài một chút sao?

Vạn vẹo sự thật, lật ngược phải trái.

Chẳng lẽ Mặc gia mọi đều một bộ dạng như vậy sao?

Hiện tại Tử Lam xác định, may mắn Mặc Thiếu Thiên không phải là người như thế!

Nghe lời nói của Mặc Thiếu Quần, Mặc Ân Thiên con mắt đảo qua, nhìn Mặc Thiếu Quần, Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Mặc Ân Thiên, sau đó lạnh lùng nói một tiếng “Cha, con đã về!”

Mặc Ân Thiên ngay cả phản ứng một tiếng nói lại cũng không nói!

Nhìn biểu tình kia căn bản là không để Mặc Thiếu Thiên ở trong mắt.

Tử Lam đứng ở một bên nhìn, lúc trước là nghe được Mặc Thiếu Thiên nói đến anh và Mặc gia quan hệ kém thế nào cũng không tưởng tượng ra, hiện tại nhìn thấy tình huống này là có thể cảm nhận được lời nói trước kia.

Tử Lam đau lòng, đau lòng nhìn Mặc Thiếu Thiên, cho nên nhin không được muốn mở miệng bảo vệ Mặc Thiếu Thiên!

Lúc này, Mặc Ân Thiên ánh mắt nhìn đến một bên Mặc Vũ, lại nhìn đến Mặc Vũ bị thương, mày đột nhiên nhăn lại, hét lớn, “Đây là có chuyện gì xảy ra với cháu?”

Những lời này, thanh âm không nhỏ, lượng hô hấp cũng dồn dập!

Mặc Vũ đứng ở một bên, nhìn bọn họ một câu một câu khắc khải, đứng ở một bên cái gì cũng không nói, chính là mím môi.

Một bên là bà nội, một bên vừa cho hắn tình cảm ấm áp của người thân.

Mặc Vũ không biết nên làm cái gì bây giờ, chỉ có thể đứng ở một bên, nghe bọn họ cãi nhau, lại cái gì cũng không dám nói.

Hiện tại Mặc Ân Thiên hừ lạnh một tiếng, Mặc Vũ lại đứng ở một bên, cái gì cũng không dám nói.

Mặc Thiếu Quần đứng ở một bên, khoe miệng gợi lên một chút cười đắc ý.

Như vậy giống như đang nói, Mặc Thiếu Thiên, ta xem ngươi còn có thể đắc ý cái gì?

“Cái này muốn hỏi Mặc Thiếu Thiên, hắn đem Mặc Vũ mang đi ra ngoài lâu như vậy, liền trở về thành cái bộ dạng như thế này!” Mặc Thiếu Quần nói.

Những lời này, hoàn toàn lật ngược phải trái.

Cố ý làm cho Mặc Ân Thiên tưởng Mặc Thiếu Thiên làm như vậy.

Nhưng là Mặc Thiếu Thiên lại cái gì cũng không nói, cho dù nghe được Mặc Thiếu Quần nói như vậy, hắn đều không nói gì thêm, chính là nâng lên con mắt nhìn thoáng qua Mặc Thiếu Quần.

Hiển nhiên, Mặc lão tin lời Mặc Thiếu Quần nói, nhìn Mặc Thiếu Thiên, một chữ một chút hỏi, “Này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì với cháu ta?”

Mặc Thiếu Thiên ngẩng đầu, khoe miệng gợi lên một chút cười lạnh, “Cha nói cháu của cha xảy ra chuyện gì với cháu ông, thì mọi chuyện xảy ra với cháu ông là như vậy!”

Mặc kệ Mặc Thiếu Thiên có nói gì, giải thích gì, thì Mặc lão cũng không tin hắn vì vậy việc gì hắn phải nói nhiều giải thích cho Mặc Ân Thiên chứ?

Mặc Thiếu Thiên càng giải thích thì trong lòng anh lại càng buồn hơn.

Cho nên, Mặc Ân Thiên muốn hiểu lắm, thì cho ông hiểu lắm luôn!

Mặc Thiếu Thiên không cần phải nói!

Đã nhiều năm như vậy, mọi chuyện đều không thay đổi?

Nghe được lời nói của Mặc Thiếu Thiên, Mặc Ân Thiên lại vô cùng giận dữ, “Ngươi nói cái gì?”

Mặc Thiếu Thiên cười, nhìn Mặc Ân Thiên, “Ba ba, nếu ở trong lòng đã muốn đổ tội danh nên cho ta, thì việc gì phải đứng đây hỏi này nọ? Ta nói, ông tin tưởng tôi sao?”

Mặc Ân Thiên sững sốt.

Phản ứng của Mặc Ân Thiên là đã muốn nói hết thảy.

Mặc Thiếu Thiên nhìn ông, “Cho nên, nếu chú ý đã quyết định như vậy, cũng đừng hỏi ta cháu ông bị làm sao, Ông nghĩ cái gì thì nó là như thế?” Mặc Thiếu Thiên nhìn hắn một chữ một nói.

“Ngươi đang nói ta đổ oan cho ngươi?” Mặc lão nhìn Mặc Thiếu Thiên gằn từng chữ hỏi.

“Có phải hay không, không sao cả!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Cho dù không phải ta thì mọi chuyện thế nào?

Mặc Thiếu Thiên như vậy đã quen rồi!

Nhìn biểu tình Mặc Thiếu Thiên , Mặc lão cảm xúc không nói nên lời.

“Ta xem ngươi là không tìm ra được lý do, mới nói như vậy để làm cái có !” Mặc Thiếu Quân ở một bên cười lạnh nói, còn không quên chêm một câu châm ngôn nữa.

Mặc lão nhìn Mặc Thiếu Thiên, sắc mặt âm trầm, đáy mắt, ẩn chứa cảm xúc không nói nên lời.

Lúc này, Hi Hi nhìn bọn họ, nhin không được ngáp một cái.

“Mẹ, chuyện này diễn ra có chút chán đi, thiết tình nhìn không được, con mệt rồi, phải về đi ngủ!” Hi Hi nhìn Tử Lam nói, giống như người Mặc gia cũng là một đám người không liên quan không đáng để xem!

Bất quá, lời này của Hi Hi, thích hợp đánh gãy cục diện cứng ngắc như vậy.

Tử Lam xoay qua nhìn Hi Hi, khóe miệng gợi lên một chút cười, “Tốt, chúng ta trở về nhà ngủ thôi!” Tử Lam sững nịch nói.

Mặc Thiếu Thiên nghe được lời nói của Hi Hi, cũng nhìn Hi Hi, ánh mắt thương yêu.

Nguyên bản cảm thấy trên thế giới này người thân cũng chỉ có Hi Hi, và Tử Lam mà thôi.

Điều này cũng đủ cho anh cảm thấy thỏa mãn rồi .

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Ân Thiên, “Cha, nếu không có chuyện gì để nói, chúng ta trước hết đi về trước!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Ân Thiên nói.

Sắc mặt lạnh lùng .

Chỉ có thời điểm nhìn Hi Hi và Tử Lam thì ánh mắt mới trở nên ôn nhu mà thôi.

Hi Hi như vậy vừa nói nói, Mặc lão cũng chú ý tới một bên Hi Hi...

238. Chương 239: Phô Trương Lớn, Bao Lì Xì To

Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Ân Thiên, “Cha, nếu như không còn chuyện gì, bọn con đi trước!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Ân Thiên nói.

Sắc mặt lạnh lùng.

Chỉ khi nhìn Hi Hi cùng Tử Lam, ánh mắt kia mới có thể trở nên mềm mại.

Mặc Thiếu Thiên vừa nói như thế, Mặc lão cũng chú ý tới Hi Hi đang đứng một bên, lập tức đánh vào thị giác ông.

Lúc thấy trên tivi, cùng chân thật nhìn thấy, đích xác là hai loại cảm giác.

Nhìn vào gương mặt đỏ của Hi Hi, trong lòng của Mặc Ân Thiên giống như là bị cái gì đụng một chút, để cho ông bỗng nhiên chấn động.

Hơn nữa Hi Hi nói chuyện đáng vẽ, nhìn như lưỡi biếng, lại phách lối không đem bất luận kẻ nào để ở trong mắt.

Mặc Ân Thiên nhìn Hi Hi, cặp mắt đen kia dày đặc không nói ra được tâm tình.

“Đứng lại!” Chẳng biết tại sao, Mặc Ân Thiên lại đột nhiên mở miệng.

Một câu nói, khiến mọi người sững sốt.

Ngay cả Mặc Ân Thiên nói những lời này, cũng có chút hoảng hốt , ngay cả ông tại sao lại mở miệng ông cũng không biết!

Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại nhìn Mặc Ân Thiên, “Còn có chuyện gì sao? !” Giọng nói, xa cách.

Hi Hi cũng quay đầu, nhìn Mặc Ân Thiên, ánh mắt kia, quan sát Mặc Ân Thiên.

Khi nhìn thấy ánh mắt của Hi Hi, sắc mặt của Mặc Ân Thiên căng thẳng, càng thêm một câu cũng nói không nên lời.

Nhìn nét mặt hiện tại của Mặc Ân Thiên, Hi Hi cau mày.

“Cha!” Lúc này, Mặc Thiếu Quần đứng một bên kêu một câu, không hiểu Mặc Ân Thiên kêu những lời này là có ý gì.

Sau khi nghe một tiếng gọi của Mặc Thiếu Quần, Mặc Ân Thiên mới phục hồi tinh thần lại, nhìn bọn họ, “Ai cho phép con dẫn hai mẹ con bọn họ trở về! ?”

Không ngờ, chờ tới cũng chỉ là một câu nói như vậy.

Nhưng đối với Mặc Thiếu Thiên đã tạo thành thói quen.

Mặc Thiếu Thiên chỉ nhàn nhạt nhìn về phía Mặc Ân Thiên, nhếch miệng lên nhất mực cười khinh thường, “Nếu như không phải bọn họ khuyên con, có lẽ hiện tại cha đã sớm không thấy được cháu trai bảo bối của mình rồi!” Mặc Thiếu Thiên nhìn ông nhấn mạnh lời nói.

Mặc Ân Thiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, con mắt sắc thâm u.

Hi Hi cũng nhìn Mặc Ân Thiên.

Mặc Ân Thiên nhìn bọn họ, nhàn nhạt nói một câu, “Cút đi!”

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Tử Lam, “.”

Hi Hi, “.”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Ân Thiên, anh không biết trong hồ lô của ông rốt cuộc chứa thứ gì!

Mặc Thiếu Quần cũng nhất thời sững sờ, cậu không ngờ Mặc Ân Thiên cứ như vậy dễ dàng thả bọn họ đi.

Mặc Thiếu Thiên cũng không coi đây chính là chuyện gì to tát , anh mang theo Tử Lam cùng Hi Hi lên xe rồi đi.

Mặc Thiếu Quần đi tới, nhìn Mặc Ân Thiên, “Cha, làm sao cha cứ như vậy để cho bọn họ đi?” Mặc Thiếu Quần cực kỳ không cam lòng.

Nghe Mặc Thiếu Quần nói, Mặc Ân Thiên quay đầu lại nhìn cậu, “Vậy con muốn đem bọn họ ngăn lại ! ?” Mặc Ân Thiên nói.

Một câu nói, Mặc Thiếu Quần cũng không biết nên nói cái gì, cậu nhìn Mặc Ân Thiên, chỉ có thể âm thầm buồn bực.

Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam, các người chờ đó cho tôi ! !

Chuyện này, cậu sẽ không dễ dàng cho qua như vậy!

Mặc Ân Thiên cúi người xuống, nhìn Mặc Vũ, vẻ mặt không sắc bén lạnh nhạt như trước đó, nhưng cũng không có bao nhiêu thân thiết, “Mặc Vũ, nói cho gia gia biết, làm sao cháu lại đi theo Mặc Thiếu Thiên?”

Nhắc tới chuyện này, Mặc Vũ suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng, “Cháu té từ trên cầu thang xuống, là Hi Hi ca ca giúp cháu, sau đó Mặc tiểu thúc đưa cháu đi bệnh viện!”

Mặc Vũ đứng ở một bên, bọn họ nói gì, cậu không phải nghe không hiểu, chỉ là không dám mở miệng.

Nhưng lúc này, Mặc Ân Thiên hỏi, Mặc Vũ dĩ nhiên phải nói lời thật lòng.

Bởi vì bé cũng rất ưa thích người một nhà của Mặc tiểu thúc!

Sau khi nghe Mặc Vũ nói xong, Cung Ái Lâm nhú mày, Mặc Thiếu Quần cũng sững sờ, không ngờ lời của mình cứ như vậy bị sách xuyên, giống như có người ở trước mặt của cậu hung hăng đánh một cái tát!

Nhưng cậu tin tưởng, Mặc Thiếu Thiên không có lòng hảo tâm như thế!

Mà Mặc Ân Thiên, sau nghe Mặc Vũ nói, sắc mặt cũng không có gì thay đổi, chỉ là đôi mắt kia, lại càng thêm tỉnh mịch!

.

Về phần Mặc Thiếu Thiên bên này, anh trực tiếp lái xe rời khỏi Mặc gia.

Nghĩ đến việc Mặc Ân Thiên không có tra cứu, dễ dàng như vậy cho qua, anh đột nhiên cảm thấy Mặc Ân Thiên có phải đang ngầm tính toán cái gì hay không?

Bằng không chính là uống lộn thuốc!

Đang lúc này, Hi Hi ngồi ở ghế sau, tiến đến, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, quan hệ của cha cùng với Mặc gia thật kém!”

Ngay cả bé cùng mẹ cũng bị mắng!

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi, “Ai bảo con rảnh rồi không có việc gì lại thích đóng vai người tốt, đây chính là hậu quả!” Mặc Thiếu Thiên nhấn mạnh.

Hi Hi lúng túng.

Rõ ràng chính là quan hệ của cha cùng Mặc gia không tốt lắm, như thế nào lại chuyển sang trách bé rồi hả ?

Chỉ là, được rồi!

Ai bảo bé là con trai của cha !

“Nga, thời đại này, người tốt khó làm a!” Hi Hi cảm khái.

Nghe Hi Hi than thở xong, Tử Lam cảm thấy thật buồn cười, cô nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi, “Bảo bối, tin rằng, đây chính là vấn đề về nhân phẩm!” Tử Lam nói.

Nghe thế, Hi Hi gật đầu thật mạnh, bày tỏ đồng ý.

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn Tử Lam, hung hăng trợn mắt nhìn Tử Lam một cái, Tử Lam cũng nghiêng đầu qua một bên, mỉm cười không nhìn anh.

Nhìn cha cùng mẹ hồ động, Hi Hi khẽ mỉm cười, chỉ là suy nghĩ một chút, “Mẹ, bảo bối càng ngày càng bội phục người, đem nhị thiếu gia nhà họ Mặc cùng nữ nhân kia giáo huấn một trận, dạy dỗ bọn họ á khẩu không trả lời được, bảo bối sùng bái người!” Hi Hi cười nói.

“Ngoan, nói đến sùng bái, mẹ sùng bái con hơn!” Tử Lam nói.

Hi hi chỉ nói một câu , còn hơn cô nói bao nhiêu câu.

Nghe mẹ mình nhiệt tình khen tặng, Hi Hi bày ra bộ dáng xấu hổ, “Nào có, con rất dẹt dẹt!”

Dẹt dẹt sao?

Nhìn bộ dạng Hi Hi lúc này, Tử Lam thật lòng rất muốn nói, mại manh đáng xấu hổ a!

Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ hồ động, khoe miệng ngoắc ngoắc, đôi mắt liếc nhìn Lâm Tử Lam, trong đầu thoáng đáng về Lâm Tử Lam vì anh đứng ra nói chuyện, một khắc kia, Mặc Thiếu Thiên rất muốn xông lên hung hăng hôn cô!

Có trời mới biết, anh phải dùng bao sức lực mới có thể kiềm chế ý nghĩ đó!

Hiện tại, anh phát giác, đối với Lâm Tử Lam, càng ngày càng không buông ra được ! ! !

Hi Hi nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Ah, cha, thế nào lại lái xe? Không phải là mẹ lái sao?” Hi Hi vô tình hỏi.

Những lời này, nhất thời làm gợi lên trong đầu Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên về chuyện kích tình đáng xấu hổ của hai người vào buổi chiều.

Gương mặt Tử Lam phút chốc nóng lên.

Mặc Thiếu Thiên liếc Tử Lam một cái, nhếch miệng lên nhất mạt cười, “Mẹ người định lực quá kém!” Mặc Thiếu Thiên mỉm cười và nói.

“Hả?” Hi Hi chỉ hả một tiếng, đôi mắt nhìn về phía Tử Lam, nhưng ánh mắt của Tử Lam lại nhìn về nơi khác.

Lúc này, Hi Hi bỗng nhiên chột hiệu.

Có gian tình!

Giống như bé đã hỏi vấn đề không nên hỏi!

Nhưng khi nhìn cha cùng mẹ tiến triển tấn tốc như thế, Hi Hi cũng vụng trộm vui mừng trong lòng.

“Cha, vậy bây giờ chúng ta đi đâu?” Hi Hi hỏi.

“Ăn cái gì!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nguyên nhân sau khi đến trường đón bé chính là muốn cùng nhau đi ăn cơm, không ngờ xảy ra chuyện của Mặc Vũ, mới làm trễ nãi.

Hiện tại đương nhiên là muốn đi ăn cái gì!

Hi Hi gật đầu, bày tỏ đồng ý.

Hiện tại coi như muốn trở về nấu cơm, bé cũng lười làm, cho nên đương nhiên phải đi bên ngoài ăn rồi.

Bỗng nhiên điện thoại di động của Mặc Thiếu Thiên vang lên.

Nhìn thấy mã số gọi tới, Mặc Thiếu Thiên nhàn nhạt trả lời cuộc gọi, “Tìm tôi có chuyện?”

“Không có chuyện thì không thể tìm cậu rồi hả ?” Điện thoại bên kia Vân Dục hài hước hỏi ngược lại.

.

Lúc này Vân Dục có thể nghĩ đến sắc mặt của Mặc Thiếu Thiên biến hóa thành dạng gì, sau đó cậu lại bổ sung một câu, “Nói với cậu một tiếng chuyện đã làm xong!”

Nghe thế, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên mới hòa hoãn một chút. “Được, tôi biết rồi!” Anh nhàn nhạt đáp một tiếng.

“Cậu bây giờ ở nơi nào?”

“Mới từ Mặc gia ra ngoài!” Mặc Thiếu Thiên đáp.

Vân Dục cũng biết, Mặc gia chỉ toàn tổn thương đến Mặc Thiếu Thiên, nhắc tới cái này, Vân Dục trêu đùa nói, “Thế nào? Lại bị gọi về phát biểu rồi hả ?”

“Hiện tại cậu cảm thấy, bọn họ còn có tư cách đó sao?” Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng hỏi ngược lại.

Hôm nay, chỉ cần Mặc Thiếu Thiên muốn động thủ, toàn Mặc gia nhất định sẽ hai bàn tay trắng.

Vân Dục hiểu rất rõ Mặc Thiếu Thiên, nên khi nghe được anh nói thế, cậu cảm khái một câu, “Cậu hẳn tâm làm thế sao!”

Mặc Thiếu Thiên chỉ hừ lạnh một tiếng.

Đang lúc ấy, Hi Hi mở miệng hỏi câu, “Ai vậy cha?” Hi Hi một câu nói, đưa tới điện thoại bên kia cao độ coi trọng!

“Cậu cùng bảo bối ở chung một chỗ?” Vân Dục lập tức tăng thêm tinh thần lập tức hỏi.

“Àn!” Mặc Thiếu Thiên không chút để ý đáp một tiếng, anh cùng con trai của mình ở chung một chỗ, có cái gì kỳ quái đâu sao?

“Tôi và Tiểu Ly ở Lê Tư, cậu nhanh chóng lái xe đến đây được không?” Vân Dục hỏi, âm thanh cũng nghe có vẻ rất cao hứng.

Thật ra, cậu rất muốn nói, Mặc Thiếu Thiên hỏi bảo bối có muốn đến đây hay không! ?

Cậu đã sớm muốn nhìn bảo bối một chút xem bé là thần thánh phương nào!

Hôm nay rốt cuộc cũng có cơ hội !

Mặc Thiếu Thiên đã sớm biết Vân Dục muốn gặp bảo bối, nghe được cậu ta nói khéo, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp mở miệng, “Không đi!”

“Tại sao?” Vân Dục hỏi.

“Đừng tưởng rằng cậu có tâm tư gì tôi không biết, tôi liền cố ý!” Mặc Thiếu Thiên nhấn mạnh, người này quá thực tế, nếu như bảo bối không có ở trước mặt, cậu ta cũng không hỏi anh một chút có cần tới hay không.

Chỉ là hiển nhiên so với Vân Dục, Mặc Thiếu Thiên càng thích tức chết người không đền mạng hơn.

Một câu cố ý, phá hỏng Vân Dục ngay tức khắc !

“Mặc Thiếu Thiên, cậu đây là ý tứ gì?” Vân Dục hỏi.

“Mặt chữ ý tứ!” Mặc Thiếu Thiên sâu kín nói.

“Cậu ——” Vân Dục choáng váng, sau đó nói một câu. “Cậu có thể không cần tới cũng được, chỉ cần đem bảo bối đưa tới!”

“Nghĩ khá lắm!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Mặc Thiếu Thiên, tôi biết rõ bảo bối là con trai của cậu, cũng không nên hẹp hòi đến mức này chứ!” Vân Dục mở miệng.

“Chính là hẹp hòi đấy thì sao nào!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Vân Dục, “.”

“Nói đi, phải thế nào cậu mới chịu để cho bảo bối tới đây!” Vân Dục chân chó hỏi.

Khóe miệng Mặc Thiếu Thiên ngoắc ngoắc, “Muốn gặp bảo bối, phô trương phải lớn, bao tiền lì xì phải có giá trị!”

Vân Dục cắn răng một cái, thỏa hiệp, “Đồng ý!”

Khóe miệng Mặc Thiếu Thiên lại càng ngoắc ngoắc, “Vậy thì tốt, chờ xít, sẽ rất nhanh đến, chúng ta một nhà ba người đều đi qua!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Sau đó anh trực tiếp cúp điện thoại.

Lúc này, Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Ai vậy anh?”

“Vân Dục!” Mặc Thiếu Thiên nói, sau đó nhếch miệng lên, “Cậu ta muốn gặp mặt bảo bối!”

Vân Dục, Tử Lam đã từng gặp một lần, tại công ty của Mặc Thiếu Thiên, trong đầu cô, Vân Dục chính là một người không dính khói bụi trần gi—an!

“Cậu ta muốn gặp mặt bảo bối làm gì?” Tử Lam hỏi.

“Đoán chừng sức quyến rũ của bảo bối quá lớn, tạo nên ấn tượng với cậu ta!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam, “.”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, “Vân dục muốn gặp con, con có muốn tới đó hay không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi bé.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Người của Cửa Ngục sao?”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Hi Hi nhếch môi cười, “Dĩ nhiên đi!”

Có thể xúc tiến Hợp Tung cùng Cửa Ngục hữu nghị phát triển, bé tại sao không đi?

239. Chương 240: Thúc Đẩy Phát Triển

Hi hi nhếch môi, “Dĩ nhiên đi!”

Có thể xúc tiến Hợp Tung cùng Cửa Ngục hữu nghị phát triển, bé tại sao không đi?

Chỉ là, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, đây không phải là đường về nhà sao?” Hi Hi hỏi.

Mặc Thiếu Thiên cong khóe miệng, “Trường hợp như vậy, đương nhiên phải ăn mặc nghiêm túc, đương nhiên phải trở về tắm một cái, thay quần áo.”

“ ”

Được rồi, cha, người được!

.

Mặc Thiếu Thiên lái xe, trở về, tắm xong, đổi y phục, mới ra cửa.

Đến Lê Tư, đã là chín giờ tối gần nửa đêm.

Vân Dục cùng Tiểu Ly đã sớm chờ không nhin được, liên tục gọi điện thoại thúc giục cho Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu thiên mới không nhanh không chậm xuất hiện.

Lê Tư.

Chính là Culb do Vân Dục thành lập.

Những người có thể ra vào nơi này, không giàu cũng quý.

Hơn nữa, nơi này phục vụ hạng nhất, đầy đủ mọi thứ, chính là nơi gặp mặt tốt nhất.

Mặc Thiếu Thiên mặc một chiếc quần dài màu đen, áo sơ mi, đem đáng vóc thon dài của anh tôn lên.

Về phần Hi Hi, hôm nay bé mặc một cái áo khoác nhỏ, tóc cố ý thổi tạo hình, xem ra khuôn cách khốc mườì phần.

Tử Lam theo chân bọn họ, cô rất bình thường, không giống như hai cha con bọn họ khoa trương như vậy, cô mặc nga hoàng sắc y phục, một đôi giày cao gót màu bạc, xem ra tùy tính, tùy nhiên, hết sức dịu dàng, an tĩnh.

Hiểu rõ Tử Lam , cũng biết cô không phải bề ngoài dễ khi dễ như vậy.

Mặc dù thoát nhìn hết sức dịu dàng, nhưng trong lòng của cô, tuyệt đối đủ lớn mạnh!

Xe dừng ngay cửa, lúc này, bọn họ vừa định xuống xe, đã có người lập tức đi tới, giúp bọn họ mở cửa xe, Tử Lam sưng sờ một chút, cô cho là nơi này phục vụ như thế, nên không nói gì nữa.

Hi Hi cũng đi theo xuống xe.

Một nhà ba người đi xuống, nam đẹp trai, nữ đẹp, nhỏ đáng yêu, xem ra, đặc biệt đẹp mắt.

Hiện tại trước cửa đứng toàn bộ hai hàng người.

Thấy Hi Hi đi xuống.

Cùng nhau đồng loạt cúi người chào.

“Tiểu thiếu gia tốt!”

Hi Hi ngẩn người.

Trận thế này.

Trong đầu Tử Lam lập tức nghĩ đến những lời nói của Mặc Thiếu Thiên trong điện thoại, nhất yếu phô trương lớn, hai muốn bao lì xì phải có giá trị.

Thì ra là Vân Dục an bài!

Khóe miệng Tử Lam ngoắc ngoắc!

Bọn họ đúng là những người cực phẩm!

Khóe miệng của Hi Hi không khỏi khốc khốc ngoắc ngoắc, đi theo Mặc Thiếu Thiên tiến vào.

Trong căn phòng to lớn, Vân Dục cùng Tiểu Ly hai người một người bưng một ly rượu đỏ, cạn chén.

Khi nhận được tin tức Mặc Thiếu Thiên đã đến, hai người uống một hơi cạn sạch.

Ngay vào lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi vào.

“Thế nào không đợi tôi tới liền uống rồi hả ?” Lúc này âm thanh của Mặc Thiếu Thiên từ bên ngoài truyền tới.

Vân Dục quay đầu nhìn lại, Mặc Thiếu Thiên đi tới, Mặc Thiếu Thiên yêu nghiệt, thấy nhiều rồi, tự nhiên sinh ra một chút sức miễn dịch, ngược lại hai người bên cạnh anh, Tử Lam cùng Hi Hi.

Cái gia đình này , xem ra, thật là đường nhân .

Ánh mắt của Vân Dục dừng lại thật lâu trên người của Hi, sau đó mới miễn cưỡng chuyển sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Tôi còn tưởng rằng cậu sẽ không tới nữa chứ!”

“Đồng ý với cậu sẽ tới, tại sao không đến? Tốt lắm, cuối cùng cũng đã tới đây , đương nhiên phải muốn trở về thay quần áo, tắm một chút !” Mặc Thiếu Thiên sâu kín nói.

Thay quần áo, tắm!

Trời ạ, không biết Vân Dục ở nơi này chờ có bao nhiêu khổ cực!

Vừa đúng 1 giờ 30 phút !

Cho tới bây giờ không có người nào dám khiến Vân Dục phải ngồi chờ lâu như vậy!

Nếu như chỉ là vì muốn nhìn thấy Mặc Thiếu thiên, Vân Dục đã sớm bỏ đi!

Vân Dục không thèm nhìn Mặc Thiếu Thiên đang phách lối.

Lúc này, thấy Lâm Tử Lam, Vân Dục nhếch miệng lên nhất mạt cười, “Lâm tiểu thư, đã lâu không gặp!”

Tử Lam nhìn Vân Dục, cô cũng nhếch miệng lên mỉm cười, “Đã lâu không gặp!” Thông dong, thoải mái.

“Đây là Tiểu Ly, cùng tôi, còn có Thiếu Thiên, đều là huynh đệ tốt của nhau!” Vân Dục giới thiệu.

Tử Lam nhìn Tiểu Ly.

Tiểu Ly.

Cái tên này, trước kia Tử Lam từng nghe Mặc Thiếu Thiên nhắc qua, nhưng hôm nay cũng là lần đầu tiên gặp mặt.

Nhìn cậu ta, Tiểu Ly và Mặc Thiếu Thiên, cùng Vân Dục xem ra, không phải một chủng loại kiểu cách.

Nhìn Tiểu Ly , mặt không phải yêu nghiệt, mà là một loại cường tráng đẹp trai.

Coi như mặc áo đen quần đen, xem ra cũng là một phen khác đích cảm giác.

Nếu như Mặc Thiếu Thiên rất yêu nghiệt, phách lối.

Vân Dục chính thì tuần mỹ, ưu nhã, không nhiễm một hạt bụi.

Còn về Tiểu Ly chính là đẹp trai, xem ra mang theo nhất mạt tự nhiên, chỉ là phần này tự nhiên, lại xem ra cũng không tự nhiên, gương mặt anh tuấn, đôi mắt màu nâu, có một cổ nhàn nhạt ưu thương.

Ba người bọn họ duy nhất điểm giống nhau chính là, phong cách phi phạm.

Vừa nhìn thì không phải là người bình thường!

Tử Lam không hiểu trong đôi mắt của Tiểu Ly lại chứa đựng vô số u buồn, cô chỉ hướng Tiểu Ly gật đầu một cái.

Tiểu Ly đứng dậy, cũng hướng Lâm Tử Lam chào hỏi, trong mắt cậu càng nhiều một phần đau đớn, cho dù chỉ chợt lóe, “Gọi tôi Tiểu Ly là tốt rồi!”

Tử Lam gật đầu một cái, “Lâm Tử Lam!”

Mặc dù cậu ta giấu rất kỹ, nhưng Tử Lam vẫn phát hiện được.

Loại cảm giác đó, giống như thế giới của mình mất đi một vật trân quý nhất.

Tử Lam không nói ra, nhưng cô âm thầm nghĩ, biết bản thân không nên nói thêm điều gì.

Chỉ đơn giản giới thiệu qua như thế.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, lôi kéo Tử Lam ngồi trên ghế sofa với mình.

Đưa mắt nhìn bọn họ, “Đúng rồi, quên giới thiệu với mọi người, đây chính là con trai bảo bối của tôi, bé tên là Hi Hi! Thiên tài bảo bối hiếm có!” Mặc Thiếu Thiên kiêu ngạo giới thiệu.

Có một đứa con trai như thế, quả thật cảm thấy lên mặt!

Tử Lam đỏ mặt hời.

Cũng thật biết khen con trai của mình quá!

Nghe cha giới thiệu, Hi Hi không nói cái gì, bé nhìn bọn họ, lộ ra nhất mạt cười, “Vân Dục thúc thúc hảo, Tiểu Ly thúc thúc hảo!” Hi Hi ngọt ngào chào một tiếng.

Nụ cười kia đập vào mắt Vân Dục xem ra, chính là nụ cười đơn thuần nhất trên toàn thế giới, vô tội nhất, top-moe cười.

Nhưng điều kiện tiên quyết là, dưới tình huống Vân Dục không biết thân phận của Hi Hi.

Nhưng trước mắt đã biết, anh lại không cách nào đem những thứ từ ngữ đơn thuần kia dùng trên người của Hi Hi được.

Vân Dục nhìn Hi Hi, đã sớm nghĩ lên đi chào hỏi, nhưng khi nhìn đến Hi Hi, lại không biết mở miệng như thế nào.

Bởi vì nếu như một đứa bé thông minh bình thường, sẽ không làm được chuyện này.

Cho nên hiện tại Vân Dục không biết đối với Hi Hi, nên dùng bộ dáng tâm tình gì đi đối đãi!

Ngay lúc này, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Vân Dục, buôn bán có phải không được hay không? Thế nào người ít như vậy?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Miệng Quạ đen!” Vân Dục nói.

Tiểu Ly uống rượu, nghe được bọn họ đối đáp, cậu nhện không được mở miệng, “Đây không phải là vì nghênh đón bảo bối sao, phô trương lớn như vậy, cho nên Vân Dục đặt bao hết rồi!” Tiểu Ly nói.

Nghe thế, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên sững sốt.

Không ngờ Vân Dục lại thực sự sẽ làm đúng như thế.

Mặc Thiếu Thiên mỉm cười, “Phô trương như vậy mới có thể làm cho con tôi đi ra ngoài chứ!”

“ ”

Vân Dục không nhìn Mặc Thiếu Thiên, cậu nhìn Hi Hi suy nghĩ một chút, Vân Dục đi tới, nhìn Hi Hi sau đó mở miệng, “Hắc, bảo bối!”

Hi Hi ngẩng đầu nhìn Vân Dục, sau đó trưng ra khuôn mặt non nớt mỉm cười, “Vân Dục thúc thúc!”

Nụ cười kia, thật làm cho người ta chóng đờ không được.

Vân Dục thề, nếu như không phải cậu đã sớm biết thân phận của Hi Hi, nhìn bé cười như vậy, cậu tuyệt đối sẽ bị bé lừa.

“Rất cuộc nhìn thấy cũng nhìn thấy cháu!” Vân Dục nói.

Hi Hi nhìn Vân Dục, mặc một chiếc áo khoác nhỏ, trông quần , chỉ là gương mặt đó, vẫn có chút non nớt.

“Thúc nghe nói, cháu chính là người lãnh đạo của Hợp Tung?” Vân Dục hỏi.

Thật ra thì sau chuyện lần trước, Hi Hi cũng biết, thân phận của bé sẽ có càng ngày càng nhiều người biết.

Hơn nữa Vân Dục cùng cha đều là người của Cửa Ngục, khẳng định đã sớm biết, Hi Hi cũng không giấu giếm, nhìn Vân Dục sau đó bé gật đầu!

“Còn là người lãnh đạo?”

“Một trong!” Hi Hi nói.

Một Trong những người lãnh đạo của Hợp Tung.

Nghe Hi Hi nói, Vân Dục gật đầu một cái, trong đôi mắt xuất hiện mấy phần tán thưởng, đứa bé này không kiêu ngạo không siểm nịnh, tuyệt đối là một khối ngọc tốt.

“Cháu là người lãnh đạo Hợp Tung giữ chức vụ nào?” Vân Dục hỏi.

Theo truyền thuyết, có mấy vị lãnh đạo, Hi Hi thuộc về cái nào?

Chủ đề Vân Dục vừa hỏi xong, Hi Hi thản nhiên nhìn Vân Dục, “Vân Dục thúc thúc, mặc dù thúc cùng cha là huynh đệ tốt, nhưng về mặt thân phận, chúng ta vẫn còn đối lập lẫn nhau , vấn đề như vậy, cháu không thể trả lời cho thúc được!”

“Coi như cha hỏi, cháu cũng vậy phải có điều cất giữ!” Hi Hi nhìn Vân Dục bé nhấn mạnh, về mặt khẳng định, vấn đề như vậy, cho dù không phải rất **, nhưng Hi Hi cũng sẽ không trả lời.

Dù sao đây cũng là cơ mặt giữa các bang phái!

Nghe được điều này, Vân Dục sâu sắc cảm thấy rằng đối xử với Hi Hi, thật lòng không thể giống như đối đãi đồng dạng như một đứa bé.

Vân Dục chỉ tùy ý hỏi như vậy, không ngờ đứa bé này tính cảnh giác cao như vậy, hơn nữa, lời nói cũng nói vô cùng rõ ràng, vấn đề như vậy, không thể hỏi!

Chỉ là, lời nói rõ ràng như vậy, Vân Dục cũng hiểu.

Dù sao, bọn họ còn đang trong giai đoạn đối lập lẫn nhau.

Mặc dù ở giữa có Hi Hi lôi kéo, nhưng trước nay hai bang phái cũng chưa hoàn toàn để xuống phòng bị.

Cho nên, Vân Dục cũng không tiếp tục hỏi, cậu nhìn Hi Hi, “Được, không bàn về vấn đề này nữa, chúng ta đổi lại đề tài!” Vân Dục nói.

Hi Hi nhú mày, chỉ cần không hỏi những đề tài bị cấm kỵ, bé đều có thể tán gẫu!

“Thúc nghe nói, trình độ về máy vi tính của cháu rất lợi hại?” Vân Dục nhìn Hi Hi hỏi.

Mặc dù đã từng nghe nói qua, nhưng Vân Dục vẫn ôm một loại tâm tình hoài nghi.

Đây chính là chướng ngại về mặt tâm lý.

Không tận mắt nhìn thấy, chắc chắn sẽ không chết tâm !

Vân Dục khó có thể tưởng tượng được, một đứa bé chỉ mới mấy tuổi, trình độ máy vi tính làm sao có thể lợi hại như thế, cậu có loại cảm giác nghịch thiên!

Dù thế nào cũng không nghĩ ra, ghe của Mặc Thiếu Thiên, làm sao sẽ lợi hại như thế! !

Hi Hi khiêm tốn cười một tiếng, “Biết sơ một hai điều!”

Biết sơ một hai điều.

Đứa nhỏ này, so Mặc Thiếu Thiên khiêm tốn hơn nhiều.

Nhưng mọi người đều biết, Hi Hi chỉ ở trước mặt bọn họ khiêm tốn.

Còn khi ở trước mặt người khác, tuyệt đối không ngừng kiêu ngạo.

Nhưng dù sao bọn họ dầu gì cũng là bằng hữu của cha, Hi Hi cảm thấy vẫn ít biểu hiện sẽ tốt hơn!

Nghe Hi Hi trả lời như vậy, Vân Dục nhú mày, “Nếu như vậy, giúp thúc một việc như thế nào?” Vân Dục nhìn Hi Hi hỏi.

Nghe Vân Dục nhờ vả, Hi Hi nhú mày, “Chỉ cần về máy vi tính, chắc không có vấn đề gì!”

Những lời này, còn khiêm tốn sao?

Khiêm tốn sao?

Mặc dù giọng nói rất bình thản, nhưng trong lúc vô hình nghe ra có một loại khí phách!

240. Chương 241: Hai Phút Đồng Hồ Kiếm Mười Triệu

Vân Dục nhìn Hi Hi, khóe miệng anh nâng lên nụ cười, anh vỗ tay một cái, liền có người đi lên, đặt laptop ở trước mặt.

Hi Hi nhìn Vân Dục, trong mắt mang theo sự chắc chắn.

“Cái hệ thống này, tchú đã cho người nghiên cứu thật lâu, thủy chung cũng không phá được, bảo bối, không biết cháu có cách không!” Vân Dục nhìn Hi Hi nói, vẻ mặt bình thản.

Hi Hi ngoắc ngoắc khóe môi, “Chú Vân Dục, đây coi là chú đang kiểm tra cháu sao?”

Vân Dục nhú mày, “Chú chỉ muốn biết cháu giỏi cỡ nào thôi, có phải giống như trong truyền thuyết lợi hại như vậy hay không!” Vân Dục nói.

Hi Hi nhìn laptop trước mặt, khóe miệng ngoắc ngoắc.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên vừa ngồi, uống rượu đỏ, nghe được Vân Dục nói, nhú mày mở miệng, “Vân Dục, cậu để cho con tôi giúp cậu việc này, cũng không tránh khỏi quá ‘đại tài tiểu dùng’ đi!”

“Chỉ cần con tôi vừa xuất mã, đừng nói hệ thống, chỉ tùy tiện làm thịt cậu...cậu trước đây là hoa hoa công tử làm đủ chuyện hư hỏng, cũng biết rất rõ ràng!” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói.

Mặc dù chuyện lúc trước, bọn họ cố ý thủ tiêu, nhưng chỉ cần Hi Hi muốn ra tay, tuyệt đối làm thịt à !

Nghe được lời nói Mặc Thiếu Thiên, Vân Dục lập tức nhìn Hi Hi, “Bảo bối, làm thịt cha con trước nha!”

Hi Hi, “.”

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Trong nháy mắt, mặt Mặc Thiếu Thiên đen lại.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, “Bảo bối, giúp cậu ta có thể, theo giá tiền của con, thì một phút năm trăm vạn, thiếu một cắc thì không làm!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Vân Dục quay đầu lại nhìn Mặc Thiếu thiên, “Cậu cướp ngân hàng à?”

“Lấy tiền của cậu đã ghien hơn so với việc cướp ngân hàng!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“ ”

Mọi người sững sờ.

Lâm Tử Lam ngồi nhìn hai người họ, khoe miệng mang theo nụ cười, cũng không nói gì.

“Còn nữa, cậu đừng quên lễ ra mắt!” Mặc Thiếu Thiên ở một bên không quên sâu kín nhắc nhở.

Vân Dục nhìn Mặc Thiếu Thiên, xem như cậu lợi hại!

Vân Dục không thèm nhìn Mặc Thiếu Thiên nữa, nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi, “Bảo bối, chớ học cha cháu, không có tình người!”

Hi Hi nhìn Vân Dục, ánh mắt đồng tình, suy nghĩ một chút, Hi Hi mở miệng, “Chú Vân Dục, chú yên tâm, cháu sẽ giảm giá cho chú 90%!”

Vân Dục, “ ”

Cái gì gọi là cha nào con nấy, anh coi như là đã hiểu!

Đang lúc ấy thì, Hi Hi kéo laptop lại gần.

Ngồi ở trước mặt laptop, nhìn màn hình, vốn là khuôn mặt trẻ con đáng yêu lộn xộn, nhưng lúc đang ngồi trước máy, Hi Hi lập tức thu hồi bộ dáng vẻ dễ thương lại, thay vào đó là bộ dáng nghiêm túc.

Đây đối với Hi Hi mà nói, là một loại thái độ.

Đầu tiên Hi Hi dùng thử máy một chút, tính năng cũng không tệ lắm.

Vân Dục ngồi bên cạnh Hi Hi, nhìn thao tác Hi Hi như thế nào.

Không thể không nói, một đứa bé nhỏ tuổi ở trước mặt của anh, đem laptop làm một món đồ chơi, đích xác là người không tầm thường, hơn nữa còn là người có lòng tin đã kích.

Hi Hi dùng thử hai cái, sau đó chính thức bắt đầu.

Ánh mắt Hi Hi nhìn chăm chú vào màn hình, ngón tay ở trên bàn phím với một loạt thao tác thật nhanh, trên màn hình thay đổi, xuất Hi Hi hiện một khung để nhập mật mã..., Hi Hi đưa vào liên tiếp một dãy chữ tiếng Anh, Vân Dục ở một bên nhìn, cảm thấy mình xem không hiểu.

Không biết trong đầu Hi Hi tại sao có thể có những thứ đồ này!

Đang lúc ấy thì, Hi Hi hô một tiếng, “Đã xong!”

Quả thật, Vân Dục nhìn chăm chăm vào màn hình, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người.

Không ngờ mới 2 phút, Hi Hi cứ như vậy mà hoàn thành!

Anh còn chưa kịp nhìn xem chuyện gì xảy ra, cứ như vậy mà kết thúc.

Khi nghe Hi Hi bảo đã xong, Tiểu Ly ngồi ở một bên cũng tò mò, bèn đi qua xem thử, ngay khi thấy hệ thống đã được phá, Tiểu Ly cũng có khoảnh khắc khiếp sợ.

Xem ra, truyền thuyết không phải là lời đồn!

Là thật!

Cái hệ thống này, Vân Dục tìm ba cao thủ, cũng không có phá hết, khi bọn họ sắp phá được, thì hệ thống gia tăng phòng bị, cho nên mỗi lần đến bước cuối cùng đều không thành công, không ngờ vậy mà đối với Hi Hi, chỉ mất có hai phút!

Vân Dục lúc này, không thể không tin rồi.

Sau khi chuyện lần trước xảy ra, anh đã cảm thấy Hi Hi thật không đơn giản, không ngờ lợi hại như thế.

Nhưng không thể không như thế, nếu như không có thực lực này, Hi Hi cũng không thể là người lãnh đạo Hợp Tung.

Nhìn sắc mặt kinh ngạc của Tiểu Ly cùng Vân Dục, Mặc Thiếu Thiên cười, hai người bọn họ cũng coi là người bình tĩnh, không ngờ lại bị Hi Hi làm bội phục!

Điều này làm cho Mặc Thiếu Thiên không khỏi tự hào!

Nhìn bọn họ, Mặc Thiếu Thiên khoe miệng ngoắc ngoắc, “Bảo bối, con quá nhanh, chỉ mất hai phút, mới mười triệu, trì hoãn một chút nữa thì kiếm được nhiều hơn!” Mặc Thiếu Thiên ở một bên nói, không quên dạy con trai của mình kiếm tiền thế nào!

Nghe được lời nói Mặc Thiếu Thiên, Vân Dục chưa cùng anh tranh cãi, mà là nhanh chóng nhìn tài liệu trong máy!

Chỉ là Hi Hi nghe được lời nói Mặc Thiếu Thiên, thở dài, “Cha, cha trách lầm bảo bối, con đã trì hoãn hơn một phút rồi, thật ra thì chuyện như vậy, bảo bối con chỉ cần mười lăm giây, con cố ý mất hai phút.”

“” Vân Dục mới vừa nhớ hết tài liệu, liền nghe đến lời nói Hi Hi.

Mười lăm giây? ! !

Xác định, Hi Hi là một người bình thường sao?

Mặc Thiếu Thiên cũng sửng sốt, nhìn Hi Hi, thực sự chỉ cần mười lăm giây!

Thật là kinh người!

Lâm Tử Lam ở một bên nhìn, bảo bối, con còn có thể phách lối hơn nữa được không? ? ?

Luôn là người nói những lời kinh người như vậy.

Nghe được Hi Hi nói, Mặc Thiếu Thiên ngây cả người, ngay sau đó mở miệng cười, “Chỉ là, đã rất tốt, hai phút đồng hồ kiếm mười triệu, tối hôm nay không có uống phí !” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam ở một bên nhìn đôi cha con này.

Bọn họ thật lòng không phải đang cố ý lường gạt Vân Dục sao?

Nhưng Vân Dục lần này không có phản bác, mà là nhìn Hi Hi, “Bảo bối, làm sao cháu làm được?”

Tốc độ của Hi Hi rất nhanh, Vân Dục không kịp nhớ, Hi Hi đã làm xong!

Anh đối với mấy vi tính ít nhiều cũng có chút nghiên cứu, mặc dù không có lợi hại như Hi Hi, nhưng đụng phải Hi Hi, anh cảm giác mình đối với mấy vi tính, hoàn toàn không hiểu gì cả!

Hi Hi suy nghĩ một chút, sau đó dùng ngón tay chỉ vào đầu, “Nơi này!”

Điều này, giống như trời sinh in ở trong óc Hi Hi, đối với chuyện mấy vi tính, Hi Hi chỉ cần hơi nghiên cứu một chút, liền lập tức làm được rồi !

Cho nên, thứ Hi Hi dựa vào là đầu!

Nghe được đáp án Hi Hi, Vân Dục hoàn toàn bội phục!

Trong lời nói của Hi Hi, ý bảo Hi Hi là người thông minh, còn người khác là đần hết sao? ? ?

Vân Dục bỏ qua vấn đề này.

Sau khi nhớ kỹ tài liệu, Vân Dục sai người đem máy cầm đi!

Lúc này, bọn họ ngồi ở trên ghế sofa, Mặc Thiếu Thiên và Lâm Tử Lam ngồi cùng nhau, Vân Dục ngồi bên Hi Hi, Tiểu Ly ngồi riêng ở một bên.

“Bảo bối, còn không mau cảm ơn chú Vân Dục của con!” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói.

Hi Hi cau mày.

“Chú Vân Dục của con, hai phút đồng hồ sẽ đưa cho con mười triệu, con hảo hảo cũng phải nói tiếng cảm ơn với chú Vân Dục chứ!” Mặc Thiếu Thiên bổ sung thêm một câu.

Nghe thế, Hi Hi mới chột hiểu.

Lúc Hi Hi còn chưa mở lời, Vân Dục lập tức ngắt lời.

“Không cần cảm ơn, mười triệu này, coi như đây là lễ ra mắt của tớ với Hi Hi, đáng giá!” Vân Dục nói, thấy được tài năng của Hi Hi, Vân Dục thế nào cũng cảm giác đáng giá!

Hơn nữa có một thiên tài ở đây, Vân Dục cảm giác con đường trong tương lai, sẽ ít đi nhiều trở ngại!

Mười triệu này, đáng giá!

“Mười triệu này là phí mà cậu phải trả cho Hi Hi vì Hi Hi đã làm giúp cậu việc kia, ngàn vạn lần đừng nói nhập làm một, lễ ra mắt, bao lì xì là không thể ít đấy!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Vân Dục nói, vẻ mặt ẩn chứa một chút ý cười.

Lâm Tử Lam, “.”

Vân Dục, “.”

Hi Hi, “.”

Mặc Thiếu Thiên, anh còn có thể vô sỉ hơn không?

Anh là người thiếu tiền à ! !

Mặc Thiếu Thiên làm bộ dạng không cần phải phí phạm!

Tiền đồ tốt như vậy, ai không thích?

Vân Dục nhìn Mặc Thiếu Thiên, cười một tiếng, “Mặc Thiếu Thiên, cậu thiếu tiền à?”

“Là rất thiếu, gần đây phải nuôi gia đình, thế mới biết được cuộc sống không dễ dàng!” Mặc Thiếu Thiên giả nghèo mà nói.

Nghe được lời nói Mặc Thiếu Thiên, mọi người đều phá lên cười lớn.

Người khác không biết, nhưng Vân Dục lại biết rất rõ.

Lại không nói trong tay Mặc Thiếu Thiên có bao nhiêu tiền, chỉ là bất động sản, có rất nhiều, hơn nữa ai cũng biết, tiền của Mặc Thiếu Thiên, nhiều đến nỗi xài không hết!

Cậu ta sẽ thiếu tiền sao?

Rõ ràng là trả thù!

“Được, bảo bảo bố nhận tớ làm cha nuôi, tớ đưa hơn mười triệu!” Vân Dục mở miệng.

“Mười triệu liền muốn mua con trai tôi, Vân Dục, cậu cũng quá tiện nghi đi!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Vân Dục nói.

Sau khi nói xong, lại bổ sung một câu, “Giống như con trai của tôi vậy, giá thị trường, ít nhất phải vài triệu!” Mặc Thiếu Thiên nói, hơn nữa chỉ vài triệu, còn ít đấy!

“.”

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, anh lúc này muốn bán con trai sao? ? ?

Còn giá thị trường ít nhất vài triệu!

Chỉ là lời này, xác thực làm cho người ta dở khóc dở cười!

Hi Hi ngồi ở bên nghe, mình đồng ý rồi hả?

Tại sao không ai hỏi ý kiến mình vậy ! ?

“Mặc Thiếu Thiên, cậu nhiều tiền như vậy, cũng không sợ bị người ta cướp à!” Vân Dục nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, rõ ràng nhiều tiền như vậy, còn phải moi cho được tiền của anh vất vả lắm mới kiếm được!

“Cái này cậu cũng đừng lo lắng, tôi không sợ chút nào!” Mặc Thiếu Thiên sâu kín nói.

241. Chương 242: Người Phụ Nữ Của Cậu Thì Như Thế Nào?

“Mặc Thiếu Thiên, cậu có nhiều tiền như vậy, cũng không sợ bị người ta cướp lấy à!” Vân Dục nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, rõ ràng nhiều tiền như vậy, còn kiếm có lấy tiền của anh!

“Cái này cậu cũng đừng lo lắng, tôi không sợ chút nào!” Mặc Thiếu Thiên sâu kín nói.

“Người có thể cướp tiền của tôi, sợ rằng cho đến bây giờ còn chưa có ra đời!” Mặc Thiếu Thiên phách lối nói tiếp.

Vân Dục bội phục trình độ vô sỉ của Mặc Thiếu Thiên.

Người bình thường không thể đạt tới cảnh giới như vậy đâu.

Lâm Tử Lam vừa ngồi xuống liền nghe lời nói Mặc Thiếu Thiên, khoe miệng mang theo nụ cười, cũng không nói gì.

Bởi vì cô thật sự không biết nên nói cái gì cho phải!

Lời nói của Mặc Thiếu Thiên, chặn họng người khác hết rồi.

Vân Dục nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Vài triệu của tớ có thể mua bao nhiêu đứa con đây!?” Vân Vân Dục nghĩ tới cái này, nói.

“Hai tỷ của cậu có thể mua được rất nhiều con trai, còn có thể mua được rất nhiều bà xã, nhưng với giá đó cậu nghĩ có thể mua được một đứa con trai chất lượng cao như vậy của tôi sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, hả hê nói.

Cần bản Hi Hi, không thể xếp cùng loại được!

Chất lượng này, tuyệt đối là đi ngàn dặm mới tìm được một người đấy!

Vân Dục, “.”

Hi Hi, “.”

Lâm Tử Lam, “.”

Mặc Thiếu Thiên, anh cứ như vậy mà bán con trai của mình sao?

Hi Hi cũng ở một bên nghe, sau đó yếu ớt, vô tội nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, cha thật muốn đem bảo bối bán à?”

Nghe Hi Hi nói như thế, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, “Làm sao sẽ, chỉ là có chút tiền, không kiếm cũng uống à!”

Vân Dục, “.”

Hi Hi, “.”

Vân Dục biết Mặc Thiếu Thiên là một người xảo trá, không ngờ xảo trá đến trên đầu của anh luôn rồi!

Vân Dục cảm tức nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Không có tiền!”

“Vậy cũng chờ đòi hỏi sự chú ý của con trai tôi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Vân Dục nhìn Mặc Thiếu Thiên, được, xem như cậu lợi hại!

Mặc Thiếu Thiên hả hê nhứ mày.

Nhìn hai người tranh cãi, Tiểu Ly đã sớm thấy nhưng không thể trách được.

Mỗi tháng, bọn họ luôn luôn tranh cãi mấy lần với nhau như vậy!

Lâm Tử Lam cũng ở một bên nhìn, lần đầu tiên cô thấy Vân Dục cùng Mặc Thiếu Thiên tranh cãi, đột nhiên cô cảm thấy Vân Dục so với trong tưởng tượng của cô, dễ dàng chung đụng hơn một chút!

Ít nhất, ở bên trong của anh ta, không giống như bề ngoài, không dính một hạt bụi!

Ngay vào lúc này, Mặc Thiếu Thiên kêu nhân viên phục vụ, muốn ba suất ăn đắt nhất.

Hi Hi một phần, Mặc Thiếu Thiên một phần, Lâm Tử Lam một phần.

Bên trong căn phòng, bọn họ vô cùng ưu nhã dùng bữa.

Lâm Tử Lam ngồi ăn, trước no bụng rồi hãy nói!

Vân Dục nhìn bọn họ, “Các người còn chưa có ăn cơm?”

Hi Hi gật đầu một cái, “Đúng vậy á, tối hôm nay tình huống ngoài ý muốn xảy ra quá nhiều, trở ngại!” Hi Hi nói, sau đó bắt đầu ăn, hiện tại hơi đói, ăn rất ngon.

Vân Dục lúc này mới nhớ tới Mặc Thiếu Thiên vừa rời khỏi Mặc Gia.

Ở bên kia, đừng nói ăn cơm, chỉ cần không bị tức cảnh hông, thì tốt lắm rồi!

Nghĩ tới đây, Vân Dục nhếch miệng lên, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc tiên sinh, cậu thật là muốn ăn không trả tiền!”

Nhìn anh ăn đồ, nhưng anh nơi này là cao quý nhất đấy!

Mặc Thiếu Thiên cong khóe miệng, “Cậu yên tâm, sẽ không cho cậu tiết kiệm!”

“Cậu nghĩ quá nhiều, tiền của bảo bối cùng Lâm tiểu thư có thể miễn, còn Mặc Tổng, cậu tiêu phí bao nhiêu, tớ sẽ gửi hóa đơn tới công ty bắt cậu hoàn trả!” Vân Dục nói, nếu Mặc Thiếu Thiên không khách khí như vậy, anh cũng không cần phải khách khí!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Vân Dục cười một tiếng, “Đã như vậy, tôi phải ăn nhiều một chút rồi, tôi đây cái gì cũng không có, chỉ có nhiều tiền thôi!”

(Thanh Dâng: chắc chắc...)

Mẹ kiếp! Mới vừa rồi là người nào khóc than đây hả?

Nhìn Vân Dục tối mặt, Mặc Thiếu Thiên tiếp tục ăn, không nhìn.

Lâm Tử Lam chỉ cười một tiếng, không nói gì.

Vì vậy, tranh cãi, đến đây kết thúc.

Ba người ăn xong, Lâm Tử Lam đi đến nhà vệ sinh, Hi Hi cũng đi theo.

Lúc này, bên trong phòng, chỉ còn lại Vân Dục, Tiểu Ly còn có Mặc Thiếu Thiên, ba người họ.

Lúc này, Tiểu Ly nhìn Mặc Thiếu Thiên, tròn mắt mang theo vài tia hâm mộ và bất đắc dĩ, “Như thế nào? Người đã đuổi tới tay rồi, về sau định làm gì?”

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, nhếch miệng lên cười, chắc chắn mà nói, “Kết hôn!”

“Cô ấy đồng ý rồi sao?” Vân Dục hỏi.

Mặc Thiếu Thiên lắc đầu, “Chưa!”

“Vậy cậu cứ chắc chắn như vậy! ?”

Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười tự tin, “Mặc dù cô ấy còn chưa đồng ý, nhưng ngoại trừ tôi ra, cậu cảm thấy còn có ai xứng với cô ấy sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại.

Giọng nói, kín kẽ mà phách lối!

Lời này, rõ ràng là đang khen bản thân đây mà!

“Chưa biết được, cậu đừng quên mất, còn có một Tiêu Dật!” Vân Dục nhàn nhạt nhắc nhở, nhìn Mặc Thiếu Thiên, Tiêu Dật tuyệt đối không phải là một người đơn giản!

Nhắc tới Tiêu Dật, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên quả nhiên có mấy phần khó chịu, ngay sau đó, anh lại cười, “Tiêu Dật thì thế nào? Hiện tại Lâm Tử Lam là người phụ nữ của tôi, đã không có cách nào sửa đổi được sự thực này!”

Hơn nữa anh cũng không tin, Lâm Tử Lam là một người phụ nữ hoa tâm.

Nếu quả như cô ấy muốn cùng Tiêu Dật ở chung một chỗ, thời gian bảy năm, cô ấy đã sớm lựa chọn rồi, sẽ không chờ đến bây giờ!

Cho nên, anh tin tưởng Lâm Tử Lam!

Tin trong xương tủy!

“Là người phụ nữ của cậu thì như thế nào? Cậu kết hôn rồi sao? Hiện tại đừng nói là người phụ nữ của cậu, dù kết hôn cũng còn có thể ly hôn kia!” Vân Dục nói.

“Cậu cảm thấy chuyện như vậy, có thể xảy đến với tôi cùng Lâm Tử Lam sao, có khả năng sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại, anh muốn cùng Lâm Tử Lam kết hôn, nhất định là cả đời, tuyệt đối sẽ không ly hôn đâu!

Chuyện này, Mặc Thiếu Thiên rất khẳng định là vậy!

Nhìn dáng vẻ kiên quyết của Mặc Thiếu Thiên, Vân Dục suy nghĩ một chút, cười nói, “Chuyện này xảy ra ở trên người của cậu là 99%!” Vân Dục nói, hơn nữa còn là nói thật.

Tính tình Mặc Thiếu Thiên, bọn họ đã quen biết bao nhiêu năm nay, anh làm sao có thể không hiểu đây?

Ban đầu bên cạnh cậu ta có một Trọng Nhược Tình, còn bên ngoài cậu ta cũng không thiếu mỹ nhân.

Lúc đó anh chắc chắn, Mặc Thiếu Thiên kết hôn, trong vòng một tháng sẽ ly hôn!

Nhưng không ngờ, còn chưa kết hôn, cậu ta đã giải trừ hôn ước, hơn nữa, còn quen với Lâm Tử Lam !

Lâm Tử Lam là một người phụ nữ đặc biệt, cũng bởi vì quá đặc biệt, cho nên anh mới lo lắng, phụ nữ có lý trí, thủy chung khó đối phó!

Lâm Tử Lam đã là như thế!

Nghe lời nói Vân Dục, Mặc Thiếu Thiên nhăn mày, nhìn về phía anh.

Vân Dục nghĩ tới, nói tiếp, “Về phần xảy ra ở trên người Lâm Tử Lam là 0.8%!”

Lâm Tử Lam chính là người quá mức lý trí, sẽ không giống những người phụ nữ khác, mắt nhắm mắt mở, mặc dù giữa bọn họ có một đứa con, nhưng anh tuyệt đối tin tưởng, nếu như có một ngày Mặc Thiếu Thiên không an phận, Lâm Tử Lam nhất định sẽ lựa chọn rời đi, điều này, không thể nghi ngờ!

Cho nên, Lâm Tử Lam nhìn cứ bình thản, thong dong như vậy, nhưng lại là người rất khó để theo đuổi.

Vì thế, ly hôn tỉ suất cũng rất cao!

Tỉ suất cao như vậy, hai người kết hợp chung một chỗ, nên xuất hiện cục diện gì đây?

Nghe lời nói Vân Dục, Mặc Thiếu Thiên trừng mắt liếc anh một cái! ! !

“Vân Dục, cho tôi bắt cậu ngậm cái miệng quạ đen lại!” Mặc Thiếu Thiên bắt mồm nói.

Người này không thể nói được điều tốt đẹp gì sao?

Nhìn ánh mắt Mặc Thiếu Thiên, Vân Dục cười.

“Mặc Thiếu Thiên, theo như thói quen phong lưu của cậu trước kia, nếu quả như kết hôn thật, hiện tại cũng đã qua 18 đời rồi, bắt cả hai tay! Không, bắt cả n tay!” Vân Dục cười nói.

“Đừng lấy tôi đem so với trước, cũng đừng lấy Lâm Tử Lam so với những người phụ nữ khác, không cùng đẳng cấp!” Mặc Thiếu Thiên cãi chính!

“Không cùng đẳng cấp, mà cũng có thể lọt vào mắt xanh của Mặc Tổng cậu đấy chứ nhỉ?” Vân Dục hài hước nhún mày hỏi.

“Vân Dục, cậu nhất định phải nói như vậy thì mới sáng khoái phải không?” Mặc Thiếu Thiên có điểm không vui, muốn bùng sự tức giận ra ngoài.

Dĩ nhiên không phải.

Vân Dục nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc Tổng, thẹn quá hóa giận?”

Mặc Thiếu Thiên trừng mắt liếc Vân Dục một cái.

Lúc không muốn đùa nữa, Vân Dục liền thu hồi sắc mặt, nghiêm chỉnh, nói, “Tớ chỉ là muốn nói cho cậu biết, mặc dù cậu đã cùng Lâm Tử Lam ở cùng một chỗ, nhưng Tiêu Dật tuyệt đối không phải là một người đơn giản, có thể ở bên cạnh Lâm Tử Lam bảy năm, chăm sóc mẹ con bọn họ một thời gian dài như vậy, cậu nên chuẩn bị tâm lý, hần ta tuyệt đối không dễ dàng từ bỏ như lời nói đâu!” Vân Dục nói.

Những lời này, thật nghiêm chỉnh à!

Lúc nghe Vân Dục nói, Mặc Thiếu Thiên mi tâm khê cau lại

Vân Dục nói vậy không phải không có đạo lý.

Tiêu Dật hoàn toàn chính xác là một người không phải đơn giản, có thể yên lặng ở bên cạnh Lâm Tử Lam bảy năm, anh liền sớm nên nghĩ đến quyết tâm của Tiêu Dật!

Bây giờ nghĩ lại, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy muốn nói với Lâm Tử Lam một chuyện!

Kết hôn!

Chỉ cần Lâm Tử Lam được gả cho anh, anh có quyền chém rụng ‘hoa đào’ Lâm Tử Lam !

Người khác cũng đừng nghĩ tới ý niệm tà ác nào, nếu không, anh sẽ không bỏ qua cho bọn họ!

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên nâng lên con ngươi nhìn bọn họ, nhếch miệng cười tà mị, “Tôi sẽ không cho hần cơ hội!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Chuyện này, anh tuyệt đối sẽ không để Tiêu Dật có một chút cơ hội nào!

Nhìn vẻ mặt Mặc Thiếu Thiên, Vân Dục nói, “Có cách rồi hả?”

Mặc Thiếu Thiên cười, cặp con ngươi kia giữ kín như bưng nhưng mơ hồ lại có tia sắc bén, chắc chắn!

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên, Vân Dục cũng biết Mặc Thiếu Thiên đã có chủ ý.

Những lời nói này của hai người, Tiểu Ly đều đã nghe, anh uống rượu đỏ, vẻ mặt nhàn nhạt, không có ý kiến, bên cạnh đó còn mang theo một ít u buồn.

Sau khi nghe họ nói xong, Tiểu Ly cũng ngược mắt, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Lâm Tử Lam là một cô gái tốt!”

Trong lời nói Tiểu Ly, luôn mang theo một ý tứ nặng nề!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiểu Ly, Tiểu Ly hướng anh khước môi nhếch lên, “Hảo hảo quý trọng cô ấy, chớ học tôi!”

Lúc nói câu này, Tiểu Ly nhếch miệng lên cười khổ sở lại, không biết nên cười thế nào, ánh mắt đều mang theo sự tự giễu, còn có một chút hận ý!

Nét mặt kia, tựa như anh đã để thất lạc vật trân quý nhất!

Chuyện của anh, là một tiếc nuôi, vĩnh viễn vô pháp bù đắp được sự tiếc nuôi ấy.

Nghe lời nói Tiểu Ly, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên nặng nề, Vân Dục cũng nhìn Tiểu Ly, đối với chuyện quá khứ của anh, bọn họ đã rất ít khi đụng đến rồi!

242. Chương 243: Quả Nhiên Là Người Một Nhà

Nhưng không ngờ, hôm nay Tiểu Ly lại tự mình nói ra.

Hơn nữa là tức cảnh sinh tình!

Suy nghĩ một chút, Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiểu Ly, cuối cùng chỉ nói mấy lời với Tiểu Ly, “Tiểu Ly, chuyện đã qua thì cứ để cho nó qua đi, mặc kệ cậu có thể tìm thấy cô ta hay không, tôi đều hi vọng cậu có thể nhìn về phía trước!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiểu Ly nói.

Có thể, nói như vậy có chút không công bằng, nhưng Mặc Thiếu Thiên cũng là đứng ở lập trường của Tiểu Ly mới nói ra những lời nói này.

Tiểu Ly nhìn bọn họ, “Thiếu Thiên, nếu như một ngày cậu không thấy Lâm Tử Lam, cậu có thể từ bỏ cô ấy không?”

Lúc nói tới câu này, Lâm Tử Lam đã trở lại.

Mặc Thiếu Thiên cũng nghe được câu này, thân thể anh không khỏi căng thẳng, nhìn ánh mắt Tiểu Ly, sắc mặt anh không nói ra có bao nhiêu nặng nề, “Tuyệt đối sẽ không!”

“Tôi cũng sẽ không để cho cô ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy!” Mặc Thiếu Thiên kiên định nói, coi như cược cả tính mạng của mình, anh cũng tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra!

Chuyện đã xảy ra với Tiểu Ly, anh tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện giống như vậy xảy ra.

Nghe lời nói Mặc Thiếu Thiên, Tiểu Ly khước miệng nhếch lên, “Tâm tình của cậu giờ khắc này chính là tâm tình của tôi bây giờ!” Tiểu Ly nói.

Chỉ cần một ngày không tìm được thi thể của cô ấy, anh tuyệt đối sẽ không từ bỏ!

Mặc dù chuyện đã qua lâu như vậy, tỷ lệ cô ấy còn sống nhỏ như vậy, nhưng anh tuyệt đối sẽ không từ bỏ!

Tiểu Ly mặc dù bề ngoài xem ra lạnh lùng, cái gì đều không để ý, nhưng nếu như anh quan tâm đến chuyện gì đó, một vật gì đó, thì anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Mặc Thiếu Thiên cùng Vân Dục cũng không nói gì.

Mà lúc này, Lâm Tử Lam cùng Hi Hi cũng đang đứng ở bên ngoài, nghe được lời nói của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam rất cảm động.

Hi Hi cũng đứng ở một bên, lời nói của cha, Hi Hi cũng đã nghe thấy, lúc này, Hi Hi ngẩng đầu nhìn mẹ, mẹ cũng là tràn đầy sự cảm động à!

Có lúc nghe những lời nói thật ở những thời điểm đúng lúc, là một việc rất tốt.

Ví như hiện tại.

Lúc này, Lâm Tử Lam phục hồi tinh thần lại, khước môi nhếch lên một tia cười yếu ớt, làm bộ không nghe được gì cả.

Hai người đi vào.

Nhìn bọn họ đi vào, cái đề tài này cũng coi như cho qua.

“Đang nói chuyện gì vậy?” Lâm Tử Lam cười đi tới hỏi, trực tiếp ngồi ở bên cạnh Mặc Thiếu Thiên.

Vân Dục nhếch miệng lên, “Đang nói chuyện chuyện tốt của các người, Lâm tiểu thư, lúc nào thì có thể đến uống rượu mừng đây?”

Nhắc tới cái này, Mặc Thiếu Thiên hơi nhếch khước môi lên.

Đề tài này không tệ.

Lâm Tử Lam thế nào cũng không nghĩ Vân Dục sẽ hỏi đề tài này, chỉ là, cô vẫn như cũ cười tươi làm sao, nhìn Vân Dục, “Thế nào? Đã không kịp chờ đợi muốn đưa hồng bao cho chúng tôi nữa rồi sao? !”

Vân Dục .

Nhìn đi, đây tuyệt đối là người một nhà à!

Tất cả đều là tiền, tiền!

Tuyệt đối là người một nhà!

“Các người thật không hổ là người một nhà!” Vân Dục không nhịn được mà châm chọc nói.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, Mặc Thiều Thiên cũng nhếch khóe môi, nhìn Lâm Tử Lam, ánh mắt cực kỳ dịu dàng.

Lúc này, Mặc Thiều Thiên vươn tay, đem Lâm Tử Lam ôm vào trong lòng, nhìn Vân Dục, hết sức khí phách tuyên bố, “Cho nên cậu chuẩn bị cho xong đi, bởi vì rất nhanh thôi!” Mặc Thiều Thiên nói.

Lâm Tử Lam nhìn, nhưng không có phản bác.

Vân Dục vô lực châm chọc nữa rồi.

Đây tuyệt đối là người một nhà!

Hi Hi đang ngồi ăn điểm tâm ngọt, đối với vấn đề này, Hi Hi không tham dự.

Bởi vì Hi Hi tin tưởng, cha tự có chiêu!

Hi Hi cứ ngoan ngoãn chờ xem kịch vui là được.

Lúc này, Vân Dục nhìn Hi Hi, “Bảo bối, có hứng thú tán gẫu một chút hay không?”

Hi Hi nhú mày, nhìn Vân Dục, “Tán gẫu cái gì ạ?”

“Về chuyện của Hợp Tung cùng Cửa Ngục.”

Nói đến cái này, Hi Hi nhú mày, “Được, không biết chú Vân Dục có ý tưởng gì hay sao?”

“Nói thế nào đi nữa, cha cháu cũng là người của Cửa Ngục, mặc dù trước kia cùng Hợp Tung thế bất lưỡng lập[*], nhưng có cháu ở giữa, chú cảm thấy được có thể phát triển theo hướng thân thiện.”

[*] Hai bên đối nghịch không thể cùng lúc tồn tại.

Nói đến cái này, Hi Hi mặc dù rất đồng ý, nhưng trên mặt, thế nào cũng muốn giả bộ.

“Chú Vân Dục có ý kiến gì thì cứ nói!”

“Bảo bối, cháu quả nhiên thông minh!” Vân Dục nói.

Hi hi .

Lời nói đã rõ ràng như vậy rồi, nghe không hiểu chính là ngu ngốc.

Vì vậy, Vân Dục cùng Hi Hi hai người ngồi chung một chỗ, thương lượng một loạt về chuyện của Hợp Tung cùng Cửa Ngục.

Cuộc tụ hội này, mãi cho đến sắp mười hai giờ mới giải tán.

Tiểu Ly trực tiếp lái ô tô rời đi, Vân Dục cũng rời đi, Mặc Thiều Thiên cùng Lâm Tử Lam và Hi Hi trở về, mặc dù uống một chút rượu, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc lái xe.

Kể từ sau khi cùng Lâm Tử Lam xác định quan hệ, Mặc Thiều Thiên liền lười trở về nhà mình, trực tiếp nương nhờ Lâm Tử Lam bên này.

Hi Hi trở về nhà, trực tiếp lên mạng tìm đám người Tạp Ni, mà Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiều Thiên trở về phòng.

Mới vừa vào cửa, Lâm Tử Lam chưa hề đề phòng, Mặc Thiều Thiên liền trực tiếp đè cô ở trên tường, hung hăng hôn cô.

Nụ hôn này, anh nhịn đã lâu rồi.

Từ lúc ở Mặc Gia, anh nghe Lâm Tử Lam nói chuyện, một khắc kia, anh liền muốn hôn cô rồi.

Nhưng lại cùng Vân Dục kéo dài cả nửa ngày, rốt cuộc cũng trở về, anh đương nhiên muốn thỏa mãn ý nghĩ của mình.

Lâm Tử Lam tựa người vào trên tường, không biết Mặc Thiếu Thiên có gì không đúng, chỉ là cô cảm thụ nụ hôn của anh, hơn nữa cũng cảm thấy không khỏi an lòng.

Cùng người trong lòng hôn môi, là một việc rất tuyệt vời.

Lâm Tử Lam bị động chịu đựng nụ hôn mãnh liệt của Mặc Thiếu Thiên, cô cũng nỗ lực phối hợp.

Thân thể cường tráng của Mặc Thiếu Thiên đè cô ở phía dưới, rất khó thở.

Lâm Tử Lam phối hợp, nhưng càng phối hợp, cô càng cảm thấy nhiệt độ người Mặc Thiếu Thiên càng ngày càng tăng, hình như cũng muốn bốc cháy cả cô luôn rồi.

Tựa hồ như ở trên tường không đủ thỏa mãn, hai người từ trên tường đi đến trên giường, hôn không ngừng nghỉ.

Trong đầu Lâm Tử Lam không ngừng vang lên câu nói kia của Mặc Thiếu Thiên.

Phụ nữ chính là loài động vật tình cảm, có thể chỉ với một câu nói mà cứ luân hồi như vậy.

Nhưng Lâm Tử Lam không hối hận, ít nhất giờ phút này, cô cùng Mặc Thiếu Thiên đều là thành tâm tương ái!

Ngay vào lúc này, Mặc Thiếu Thiên đã không còn hài lòng với việc cứ hôn môi nữa, anh nghĩ muốn nhiều hơn, nhiều hơn.

Lúc này, môi Mặc Thiếu Thiên di chuyển xuống dưới, ở trên người Lâm Tử Lam lưu luyến không dứt, thậm chí có loại ý nghĩ, mặc kệ ‘người’ có tới đi nữa, ta đây đều muốn ăn đấy!

Lâm Tử Lam bị anh đè ở phía dưới, thậm chí cô còn cảm thấy vật cứng rắn đó của Mặc Thiếu Thiên nóng rực đang chạm vào người cô!

Lâm Tử Lam có cảm giác, cứ tiếp tục đi xuống, nhất định sẽ xảy ra chuyện đấy!

Lâm Tử Lam muốn cự tuyệt, nhưng trên thân thể cái chủng loại kia...

Nhiệt độ trên người đang hành hạ cô, loại cảm giác này xác thực làm cho không người nào không thể phát điên.

Người Mặc Thiếu Thiên cũng đang nóng như vậy.

Cho tới bây giờ đều là anh quần hạ thân, chưa bao giờ bị hạ thân trông nom qua anh như vậy, Lâm Tử Lam cũng cảm thấy xác thực uất ức thay anh.

Nhưng mà bây giờ. Xác thực không được...!

Vì vậy, tay Mặc Thiếu Thiên ở trên người của cô sờ tới sờ lui, cọ tới cọ lui, vầng trán cũng đổ mồ hôi ròng ròng, sắc mặt cũng không bình thường hơi đỏ, tay của anh đặt trên bụng của Lâm Tử Lam lướt qua một hồi, Lâm Tử Lam nhẹ nhàng ‘ưm’ một tiếng, vừa định ngăn cản, tay Mặc Thiếu Thiên liền dừng ở hạ thân cô, anh ngẩng đầu lên, đôi tròng mắt kia tràn đầy ham muốn, nhưng lại hết sức áp chế.

Anh vuốt ve bên trong váy Lâm Tử Lam, sau đó nhìn Lâm Tử Lam, “Đã đi chưa?”

Lâm Tử Lam biết anh rất khổ sở, nhưng cô cũng không có cách nào, cô vô cùng thành thực lắc đầu một cái, chưa!

“Tại sao lâu như thế? Bình thường không phải đều ba ngày sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam uất ức hỏi.

Ba ngày?

Mặc Thiếu Thiên ngược lại hỏi thăm rất rõ.

Lâm Tử Lam không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể nhìn Mặc Thiếu Thiên, nói một câu, “Em đặc biệt mà!”

Thật sự của cô rất đặc biệt.

Người khác đều là hai ba ngày, cô lại cần cả một tuần lễ, hơn nữa không phải thường đau, mà chỉ là thỉnh thoảng.

Đây cũng coi như một loại thói quen dưỡng sinh tốt đi!

Nghe lời nói Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên bắt đắc dĩ ủ rũ cúi đầu!

Vì vậy, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên trầm xuống, tức giận đứng lên, quả quyết đi tới phòng tắm.

Chỉ chốc lát sau, từ phòng tắm liền truyền đến âm thanh.

Lâm Tử Lam biết, Mặc Thiếu Thiên đang tắm ở bên trong!

Nghe âm thanh ấy, Lâm Tử Lam cũng không biết tâm tình gì, nằm ở trên giường, nhìn trần nhà, khoe miệng Lâm Tử Lam nâng lên nụ cười như có như không.

Loại chuyện như vậy là cả hai bên, khó chịu không chỉ mỗi Mặc Thiếu Thiên, cô cũng vậy à!

Mặc Thiếu Thiên mỗi lần như vậy, thật ra thì khó chịu không chỉ có anh, cô cũng rất không thoải mái!

Chỉ là, không có cách nào khác!

Nửa giờ sau, Mặc Thiếu Thiên tắm xong ra ngoài, tóc ướt, còn có vài giọt nước từ tóc rơi xuống, anh quần khăn tắm, để lộ thân người rắn chắc, hấp dẫn không dứt.

Mặc Thiếu Thiên là người vô cùng cường tráng, lại rất hấp dẫn...

Nếu như không phải là đã nhìn quen cái bộ dáng yêu nghiệt này của Mặc Thiếu Thiên, thì rất có thể Lâm Tử Lam không đỡ nổi!

“Có áo ngủ không?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Còn chưa kịp mua!”

“Hôm nào cùng đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ừm!” Lâm Tử Lam gật đầu.

Lúc này, cô nhìn anh, Lâm Tử Lam không chút để ý quay mặt đi nơi khác.

Mất nhìn mất cũng là một loại mê hoặc à!

Thấy anh đi ra, Lâm Tử Lam cầm áo ngủ đi vào, “Em đi tắm!”

“Cần anh giúp không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Không cần!”

Nói xong, cô liền đóng cửa lại.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở ngoài cửa, nhìn cánh cửa kia, suy nghĩ một chút, đếm ngày.

Sau đó trực tiếp nằm lên giường.

Ngay cả anh cũng không ngờ mình, cùng một người phụ nữ cùng giường chung chăn chung gối những hai ngày, trừ sở soạn ở bên ngoài, thì không làm điều gì khác.

Nghĩ tới đó, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên không khỏi nâng lên.

Mặc Thiếu Thiên, xem ra mảy mui chịu khổ rồi!

243. Chương 244: Về Công Hay Tư Đầu Muốn Ở Cùng Nhau

Lúc Lâm Tử Lam từ phòng tắm đi ra, thì thấy Mặc Thiếu Thiên đang ở ngoài ban công uống rượu, anh chỉ quần cái khăn tắm nên để lộ ra tấm lưng bẽn lẽn, ở trong bóng tối càng làm nổi bật, kêu gọi cực hạn.

Không thể không thừa nhận, Mặc Thiếu Thiên vô luận có cử chỉ như thế nào, thì cũng tản ra một loại quyến rũ vô tận.

Nghe có tiếng động, Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại, liền thấy Lâm Tử Lam mặc đồ ngủ, cô giờ phút này, xem ra dịu dàng giống như một chú mèo.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đặt ly trên thành ban công, Lâm Tử Lam liền đi tới chỗ anh.

Nhếch miệng lên cười yếu ớt, “Mặc tiên sinh, anh ở nơi này lấy lại cảm giác sao?” Lâm Tử Lam cười hỏi.

Nghe được lời của cô..., Mặc Thiếu Thiên nhún mày, “Thế nào? Ghen?”

“Em là sợ ảnh hưởng tới bộ mặt thành phố!” Lâm Tử Lam nói.

“Ảnh hưởng tới bộ mặt thành phố?” Mặc Thiếu Thiên lặp lại, ngay sau đó nhìn Lâm Tử Lam nói, “Anh đây chính là bộ mặt thành phố!”

Lâm Tử Lam, “.”

Lâm Tử Lam cười cười, nhìn anh nói, “Không trách được mấy năm nay Thành phố A kém như vậy!”

Nghe được câu này, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang tức giận trừng mắt liếc cô một cái, Lâm Tử Lam cười một tiếng, nhấp môi uống một ít rượu.

Động tác kia, tự nhiên, lại động lòng người.

Mặc Thiếu Thiên cũng lấy ly uống một ngụm rượu đi tới, từ phía sau vòng qua eo Lâm Tử Lam, cúi người, ở bên tai của cô nói nhỏ, “Không ngờ em có ham muốn chiếm giữ mạnh như vậy!”

Âm thanh của anh rất dịu dàng, hơi thở ấm áp phả vào bên tai Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam cảm thấy hơi ngứa ngáy.

Hơn nữa bởi vì câu nói này mà Lâm Tử Lam đỏ mặt.

Thấy mặt Lâm Tử Lam đỏ ửng như vậy, Mặc Thiếu Thiên trêu đùa ở bên tai cô, nhẹ nhàng cắn một cái, tỏ vẻ trừng phạt.

Khi đầu lưỡi ẩm ướt của anh chạm vào Lâm Tử Lam, cơ thể Lâm Tử Lam không khỏi chao đảo.

Mấy chiêu trò kích tình, người nào có thể lợi hại bằng Mặc Thiếu Thiên?

Lâm Tử Lam nhắm mắt lại, hưởng thụ sự trêu chọc của Mặc Thiếu Thiên, thân thể xẹt qua từng trận cảm giác tê liệt.

“Đến lúc nào anh mới có thể ăn được em? Hả?” Mặc Thiếu Thiên hôn cổ của cô, nhỏ giọng hỏi, hiện tại cũng có chút không thể chờ đợi.

Nghe thế, Lâm Tử Lam mở mắt, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cái này em cũng không nói không tính à!”

Cũng phải ít hôm nữa mới được!

Mặc Thiếu Thiên vẻ mặt rất bất đắc dĩ, trong con đường cuộc sống huy hoàng của anh, lại có một ngày sẽ bị một người phụ nữ vì kỳ sinh lý mà hành hạ mình, loại cảm giác này thật là hồng bét!

Nhìn vẻ mặt Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam cười vui vẻ.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, lại gần cô hơn, cả người đem lấy cô ôm vào trong ngực, “Còn dám cười? Hả?”

Lâm Tử Lam nhìn anh, khóe miệng mang theo sự ản ản và dí dỏm, “Mặc tiên sinh, đáng vẻ anh cầu xin thật là đáng yêu!”

Đáng yêu?

Sắc mặt Mặc Thiếu Thiên càng thay đổi, nhìn Lâm Tử Lam, còn có cả một bộ dạng muốn giáo huấn.

“Lâm Tử Lam, em nói ra lời nói này, không suy nghĩ hậu quả là cái gì sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi, vẻ mặt cũng mang theo một tia nhàn nhạt cười tà.

“Em là nói thật!” Lâm Tử Lam cố ý làm ra một ánh mắt vô tội nhìn Mặc Thiếu Thiên.

“Nói thật?” Mặc Thiếu Thiên lặp lại, ngay sau đó con ngươi híp lại, gần cô hơn nữa, nhỏ giọng, “Cơ thể của anh thành thật hơn.”

Động tác này, Lâm Tử Lam liền xoay người lại đẩy Mặc Thiếu Thiên, trốn thoát.

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam lại hướng về phía anh dí dỏm cười một tiếng, “Mặc tiên sinh, ngủ thôi, ngày mai còn phải đi làm ! Ngủ ngon!”

Nói xong cô liền chạy vào phòng.

Cô cũng không muốn ở ngoài ban công cùng Mặc Thiếu Thiên xảy ra một màn kích tình, hơn nữa, không ngừng hành hạ anh, cũng hành hạ mình!

Còn không bằng sớm ngủ một chút.

Nhìn Lâm Tử Lam cười, Mặc Thiếu Thiên chờ người, đây cũng là lần đầu tiên Mặc Thiếu Thiên nhìn thấy Lâm Tử Lam cười như vậy, trong chân thật còn có sự dí dỏm, thật rất mê người.

Mặc Thiếu Thiên ngay khoảnh khắc đó hoảng hốt như thế, nhưng khi lấy lại tinh thần thì Lâm Tử Lam đã vào phòng từ lúc nào.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cũng để ly rượu xuống, đi vào trong phòng.

Lâm Tử Lam đã lên giường nằm chuẩn bị ngủ.

Mặc Thiếu Thiên tiến tới, một bộ dạng phải trừng phạt Lâm Tử Lam, trực tiếp đem Lâm Tử Lam đè ở phía dưới, trừng phạt bằng cách cắn cô, hôn cô.

Lâm Tử Lam cự tuyệt vô lực, chỉ có thể bị động đón nhận.

Sau khi một hồi cắn, hôn miên man, Mặc Thiếu Thiên ngẩng đầu nhìn Lâm Tử Lam, ánh mắt bỗng nhiên trở nên chân thành , ánh mắt kia sáng khiến người ta run sợ.

“Lâm Tử Lam.”

“Hả?”

“Hôm nay em rất đẹp!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói.

Lâm Tử Lam cau mày, mặc dù không hiểu Mặc Thiếu Thiên tại sao lại nói như vậy, nhưng cô có thể cảm thấy phần tình cảm nồng nàn của Mặc Thiếu Thiên, giờ phút này Mặc Thiếu Thiên tuyệt hảo như vậy, nhất định là có nguyên nhân.

Nhưng Lâm Tử Lam không hỏi, bởi vì những lời này của Mặc Thiếu Thiên, cô cảm thấy trong lòng mình rất ấm áp, giống như là đáy lòng có chỗ nào đó bị anh nhẹ nhàng xúc động một chút.

”Vậy trước kia em không đẹp?” Lâm Tử Lam nhíu mày cười hỏi ngược lại.

“Hôm nay đẹp nhất!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lời này, bảo bối cũng đã nói rồi.

Xem ra, bọn họ thật sự chính là một đôi cha con!

Câu trả lời đều giống nhau như đúc!

Lâm Tử Lam khé miệng nhếch lên, trong đầu không khỏi nhớ tới ở Lê Tư Mặc Thiếu Thiên đã nói những gì, chỉ cần nghĩ đến cái này, ở bên trong lòng Lâm Tử Lam càng vui hơn.

Phụ nữ đều là động vật cảm tính, đầu óc đều là do tâm chi phối!

Suy nghĩ một chút, Lâm Tử Lam nhìn anh nói, “Anh cũng rất đẹp trai!”

“Thật sao?” Mặc Thiếu Thiên nhếch môi, mặc dù những lời này đã có vô số người nói qua, nhưng là từ miệng Lâm Tử Lam nói, cảm giác không giống nhau.

Lâm Tử Lam cười gật đầu.

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên bắt đầu hôn cô một cách nhẹ nhàng.

Lâm Tử Lam đón nhận, nhưng đang lúc tất cả đều tốt đẹp thế này, Mặc Thiếu Thiên nhích người dậy, nhìn hạ thân mình đang chĩa vào Lâm Tử Lam, nhếch miệng lên cười, nhìn Lâm Tử Lam, “Như thế nào? Cảm thấy thân thể anh thành thật hơn chưa?”

Lâm Tử Lam .

Mặc Thiếu Thiên, anh nhất định phải phá vỡ bầu không khí này sao! ! ? ? ?

Vốn cho là kế tiếp Mặc Thiếu Thiên không chịu bỏ qua, nhưng trừ sở soạn ở bên ngoài, Mặc Thiếu Thiên không có động tác nào khác, cuối cùng ôm Lâm Tử Lam ngủ thiếp đi. Cả đêm ngủ rất ngon.

Hôm sau.

Lâm Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên cùng nhau đến công ty.

Đối với chuyện của bọn họ, mọi người đã biết, nhưng tất cả đều là mắt nhắm mắt mở, không ai dám nói gì.

Mới vừa vào công ty, Mạc Lương liền theo Mặc Thiếu Thiên đi vào, “Mạc Tổng, đây là tài liệu về hạng mục hợp tác ở bên Hải Nam!” Mạc Lương nói.

Mặc Thiếu Thiên đi tới, trực tiếp cầm lấy tài liệu nhìn một chút.

“Hiện tại như thế nào?” Mặc Thiếu Thiên vừa xem vừa hỏi.

“Đây là lần đầu tiên chúng ta cùng hợp tác bên Hải Nam, hai bên cũng rất coi trọng lần hợp tác này, chỉ là lúc đang xây dựng, thì đất đai xảy ra chút vấn đề, cho nên kế hoạch bị dời lại!” Mạc Lương nói.

Nhắc tới cái này, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên tiếp tục âm trầm.

“Anh có đề nghị gì không?”

“Tôi cảm thấy cần phải cử người tới đó xem một chút, sau đó sẽ sắp xếp sau!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Vậy anh có đề nghị gì không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Đây là lần đầu tiên cùng Hải Nam hợp tác, hơn nữa còn là thành lập khu du lịch, công trình rất lớn, hiện tại xảy ra chuyện, nhất định phải tìm người có thực lực đi mới thích hợp, cho nên tôi cảm thấy đích thân Mạc Tổng đi là thích hợp nhất! !” Mạc Lương đề nghị.

Nghe vậy, Mặc Thiếu Thiên hơi nhíu lông mày, không thể không nói, đề nghị của Mạc Lương rất đúng.

Mấu chốt là công trình này rất lớn, không thể phân biệt ai ra sao, cho nên, Mặc Thiếu Thiên cũng là nghĩ như vậy.

Anh ngẩng đầu lên, nhìn Mạc Lương, “Cứ quyết định như vậy, lập tức giúp tôi mua vé máy bay tới Hải Nam!”

Mạc Lương lập tức gật đầu, “Được!”

Hình như đã sớm đoán được kết quả như thế, Mạc Lương nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mạc Tổng, người ta đều nói ở Hải Nam phong cảnh đặc biệt mê người, hơn nữa một năm bốn mùa đều là mùa xuân, đây là một nơi nghỉ phép rất tuyệt, Mạc Tổng cũng nhân cơ hội này nghỉ ngơi cho tốt!” Mạc Lương nói.

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới cái gì đó, nhìn bóng lưng Mạc Lương đi ra, Mặc Thiếu Thiên chợt mở miệng, “Khoan đã!”

Mạc Lương quay đầu lại, không hiểu nhìn Mạc Thiếu Thiên.

“Đặt mua hai vé máy bay!”

Mạc Lương sững sờ một giây, sau đó chợt nhớ tới cái gì đó, nhìn Mạc Thiếu Thiên, cười hỏi, “Mạc Tổng, một vé khác là dành cho Lâm tử Lam sao?”

Mạc Thiếu Thiên cũng sững người một chút, sau đó nhìn Mạc Lương, đi theo anh lâu như vậy, Mạc Lương tự nhiên cũng có thể nhìn ra được chút chuyện, vì vậy gật đầu một cái, “Ừm!”

Mạc Lương cười, “Được, tôi biết rồi!”

Vì vậy, Mạc Lương đi ra ngoài.

Bên trong phòng làm việc, Mạc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười, lúc này, anh nhấn điện thoại nội bộ, “Bảo thư ký Lâm lên đây một chút!”

Mấy phút sau, Lâm Tử Lam nhận được thông báo, đi đến phòng làm việc Mạc Thiếu Thiên.

Cô gõ cửa, được sự đồng ý, Lâm Tử Lam đi vào.

“Mạc Tổng, tìm tôi có chuyện gì không?” Lâm Tử Lam nhìn Mạc Thiếu Thiên hỏi, khóe môi nhếch lên cười yếu ớt.

Mạc Thiếu Thiên ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Tử Lam, ngũ quan yêu nghiệt tản ra sự nghiêm túc đầy sức quyến rũ, “Lập tức thu dọn đồ đạc!”

“Hả?” Lâm Tử Lam không hiểu.

“Cùng anh đi công tác!” Mạc Thiếu Thiên nói.

(Thanh Dâng: Anh định dọa người à, khẩu khí y chang: Lập tức thu dọn đồ đạc, rời khỏi công ty!!! Kakaka)

“À!” Lâm Tử Lam có chút chưa kịp phản ứng, thông báo này có chút quá đột ngột!

“À cái gì mà à?” Mạc Thiếu Thiên hỏi.

Lâm Tử Lam sững người, nhìn Mạc Thiếu Thiên, “Tại sao lại đột ngột như vậy?”

“Hạng mục hợp tác bên Hải Nam xảy ra chút vấn đề, cho nên anh muốn tự mình đi đến đó một chuyến!” Mạc Thiếu Thiên nói.

“Chẳng lẽ em cũng phải đi cùng?” Lâm Tử Lam nhú mày hỏi.

Nói đến cái này, Mạc Thiếu Thiên ngược mắt nhìn về phía cô, “Nếu không thì sao đây? Về công em là thư ký của anh, về tư em là người phụ nữ của anh, chẳng lẽ em không nên đi cùng anh sao?” Mạc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi ngược lại.

Lâm Tử Lam, “.”

Được rồi.

Lâm Tử Lam còn có thể nói gì?

Chỉ là từ nhỏ đến lớn, Lâm Tử Lam cũng chưa bao giờ xa Hi, chợt đi công tác như vậy, Lâm Tử Lam bỏ lại Hi Hi, cô thấy có chút lo lắng.

244. Chương 245: Nữ Tiếp Viên Hàng Không Xinh Đẹp Phá Hư Chuyện Tốt

Mạc Thiếu Thiên hình như nhìn thấu suy nghĩ của Lâm Tử Lam, ngẩng đầu nhìn cô, “Em không phải lo lắng cho bảo bối, so với em Hi Hi càng có thể sinh tồn!” Mạc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “.”

Mặc dù là nói như vậy, nhưng từ nhỏ tới giờ Hi Hi chưa bao giờ xa cô, Lâm Tử Lam vẫn cảm thấy có chút lo lắng.

Cũng không phải lo lắng sinh hoạt hàng ngày của Hi Hi, bởi vì xác thực Hi Hi ở phương diện này so với cô càng có thể sinh tồn, nhưng đây chính là tình cảm máu mủ, Lâm Tử Lam chính là không bỏ được.

“Anh biết em lo lắng cho bảo bối, nhưng vé máy bay đã được đặt, hơn nữa, anh cũng cần sự trợ giúp của em!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói.

Đã nói như vậy, Lâm Tử Lam còn có thể cự tuyệt sao?

Lâm Tử Lam cũng không có cách nào hơn, đi công tác quan trọng hơn, ai bảo cô là thư ký của Mặc Thiếu Thiên! !

“Khi nào thì đi?”

“Xế chiều hôm nay lên máy bay!”

Chiều liền lên máy bay, đây cũng quá nhanh đi, quá đột ngột đi!

Rất rõ ràng, Mặc Thiếu Thiên tiên chém hậu tấu, không cho phép cô cự tuyệt!

Lâm Tử Lam hơi nhú mi tâm, nhìn hẩn, “Thời gian vội vã như vậy, em không có thời gian thu dọn đồ đạc!”

“Không cần thu dọn nữa, anh đã cho người đi chuẩn bị!” Mặc Thiếu Thiên nói, hiện tại chỉ cần Lâm Tử Lam đồng ý đi là được.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, luôn có cảm giác anh tự quyết định mọi chuyện, chỉ là chuyện đã đến bước này, Lâm Tử Lam cũng không nói cái gì nữa rồi, “Vây cũng tốt, vậy em đi ra ngoài chuẩn bị lại tài liệu!”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái.

Lâm Tử Lam vừa muốn đi ra ngoài, Mặc Thiếu Thiên chợt mở miệng, “Khoan đã!”

Lâm Tử Lam quay đầu lại, Mặc Thiếu Thiên liền tới trước mặt của Lâm Tử Lam, ánh mắt lóe sáng nhìn Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam cau mày, không biết ánh mắt Mặc Thiếu Thiên như thế là vì chuyện gì.

Mặc Thiếu Thiên khoe miệng nhếch lên, nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam cũng nhìn anh, “Sao vậy?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, nhếch miệng lên cười, “Không có gì, em yên tâm, chuyện của bảo bối, anh sẽ sắp xếp ổn thỏa!”

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, sau đó đi ra ngoài.

Lúc mới vừa đi ra, Lâm Tử Lam gọi điện thoại cho Hi Hi.

Hi Hi bên kia đang có tiết thể dục, vì thế Hi Hi vừa lúc có thể nhận điện thoại.

“Alo, mẹ.” Âm thanh mang theo sự trong trẻo của Hi Hi truyền tới.

“Bảo bối, đang học hả?” Lâm Tử Lam nhẹ giọng hỏi.

“Học thể dục, nhưng mà bây giờ đang giải lao, mẹ, có phải là có chuyện gì hay không ạ?”

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, mở miệng, “Bảo bối, hôm nay mẹ với cha con phải đi công tác một chuyến!”

Nghe thế, Hi Hi có chốc lát sửng sốt, ngay sau đó hỏi, “Đi nơi nào?”

“Hình như là Hải Nam!” Lâm Tử Lam nói.

“Mẹ kiếp, Hải Nam, Tam Á sao?” Hi Hi hỏi, Lâm Tử Lam còn chưa kịp trả lời, Hi Hi lại bổ sung thêm một câu, “Cha tại sao không đi Maldives ạ!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam, “. Tại sao lại phải đi Maldives?”

“Đương nhiên, phong cảnh ở Maldives so với Hải Nam đẹp hơn nhiều, thích hợp ấy đôi tình lữ hơn!”

Lâm Tử Lam, “.”

“Mẹ với cha con đi vì công việc, không phải đi nghỉ phép!” Lâm Tử Lam cải chính.

“Làm việc xong rồi, có thể nhân cơ hội đó nghỉ phép!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam, “.”

“Bảo bối, đây không phải là trọng điểm được không? ?” Lâm Tử Lam cắn răng hỏi.

Hi Hi lúc này mới chợt hiểu tới đây, “A, đúng!”

“Chỉ là phong cảnh ở Hải Nam cũng rất đẹp, trời xanh thăm thăm, cũng rất thích hợp cho tình lữ đến chơi!” Hi Hi chắc chắn mà nói.

Lâm Tử Lam im lặng triệt để rồi.

Bảo bối, con đang chăm chú những thứ gì vậy!

Hi Hi nghe được mẹ bên kia trầm mặc, Hi Hi mới mở miệng, “Mẹ, bảo bối biết mẹ lo lắng cho con, chỉ là, hai người cứ yên tâm đi đi, bảo bối nhất định ở nhà sẽ ngoan ngoãn!”

Nói nhiều như vậy, lúc này mới vào đề tài chính.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, hỏi, “Một mình con có thể ở nhà không?”

“Dĩ nhiên, mẹ, mẹ không ở nhà, con nhàn nhã hơn à, cũng không cần mỗi ngày phải dậy sớm nấu cơm, còn phải giặt quần áo, cho nên mẹ, mẹ cứ yên tâm đi!” Hi Hi dánh về mẹ cứ hoàn toàn yên tâm nói.

Lâm Tử Lam, “.”

Lời này nghe là vì muốn Lâm Tử Lam yên tâm, tuy nhiên nó cũng tràn ngập đầy sự tỏ cáo.

Nghe nói như thế, Lâm Tử Lam mới chợt hiểu, biết mình bị chê!

Hướng về phía điện thoại, Lâm Tử Lam dằng dặc mở miệng, “Thì ra là cái người này ghét bỏ mẹ à!”

Hi Hi cười một tiếng, “Không có không có, con làm sao sẽ ghét bỏ mẹ đây, con chỉ là nói thật, bảo mẹ yên tâm mà đi thôi, mẹ, mẹ ngàn vạn lần không được hiểu lầm ý của bảo bối!” Hi Hi nói.

Yên tâm mà đi Bảo bối, con rốt cuộc có biết nói chuyện hay không!

Cảm thấy nói chuyện thừa với mẹ, Hi Hi mau nói, “Được rồi, mẹ, con không thèm nghe mẹ nói nữa, con vào học đây, chúc mẹ cùng cha đi chung vui vẻ, đừng quên gọi cho bảo bối đây!”

“Mẹ biết rồi!”

Lâm Tử Lam đáp một tiếng, sau đó cúp điện thoại.

Lúc xế chiều, Lâm Tử Lam ở phòng thiết kế thu dọn gì đó.

Ngay vào lúc này, Diệp An Nhiên đi vào phòng thiết kế, thấy Lâm Tử Lam, sắc mặt không phải rất tốt.

Lâm Tử Lam nhìn Diệp An Nhiên một cái, cũng không nói gì, nhưng nét mặt kia của Diệp An Nhiên, thoát nhìn, chính là một loại khoe khoang.

Nhìn Diệp An Nhiên, Cảnh Thần có chút không nhịn được, “Tử Lam, lần này cậu cùng Mặc Tổng đi Hải Nam, nhớ chụp hình nhiều vào, tớ nghe nói bên đó phong cảnh rất đẹp!” Cảnh Thần nói.

Nghe nói như thế, sắc mặt Diệp An Nhiên kém hơn, “Chỉ là cùng Thiếu Thiên đi công tác mà thôi, cũng không cần vui mừng như vậy!” Diệp An Nhiên ở một bên nhin không được, nói.

Mặc dù lời này, Lâm Tử Lam biết Cảnh Thần chủ động nói cho Diệp An Nhiên nghe, nhưng không ngờ Diệp An Nhiên thế nhưng lại rõ như vậy.

Lâm Tử Lam còn chưa nói, Cảnh Thần lại mở miệng, “Công việc mặc dù là chính, nhưng cũng không nên làm trễ nãi việc giải sầu, làm việc xong thì thư giãn, cũng có thể ở lại bên đó mấy ngày, hảo hảo giải sầu, Tử Lam, Hải Nam Tam Á là nơi có thắng cảnh đẹp dành cho các đôi tình lữ đến chơi, cậu nhớ mang nhiều

đồ bơi, còn nhớ mang theo áo ngủ hấp dẫn một chút, hảo hảo giải sầu, tranh thủ cùng Mặc Tổng mang một tiểu thiên tài baby trở lại!” Cảnh Thần nói.

Nghe được Cảnh Thần nói những lời nói, Lâm Tử Lam dở khóc dở cười.

Thật sự của bọn họ đi là vì công việc, co thể như lời cô ấy nói hay sao.

Chỉ là, nhìn Diệp An Nhiên ở một bên, Lâm Tử Lam chỉ cười, không nói thêm gì nữa.

Diệp An Nhiên càng nghe càng sai, “Thiếu Thiên mới sẽ không !”

Lâm Tử Lam quay đầu lại, nhìn Diệp An Nhiên, “Diệp tiểu thư, cô nói Thiếu Thiên là không, ý chỉ là cái gì sẽ không?”

“Thiếu Thiên công tác là công tác, mới sẽ không làm chuyện loạn thất bát tao[*] đó!” Diệp An Nhiên lạnh lùng nói.

[*] Thừa cơ nghỉ trộm, làm bừa bãi, lung tung, không ra sự thể gì cả.

Nói đến cái này, Lâm Tử Lam thấy buồn cười, “Thật sao? Diệp tiểu thư!”

“Tôi mặc kệ cô trước kia có quen biết với Mặc Thiếu Thiên, hiện tại tôi cũng không quản hai người là mối tình đầu của nhau, nhưng là chuyện cô và Mặc Thiếu Thiên ở chung một chỗ, sớm đã là chuyện nhiều năm trước rồi, nếu hiện tại tôi cùng ở chung một chỗ với Mặc Thiếu Thiên, xin mời cô không cần phải ra dáng hiểu rõ anh ấy, đối với anh ấy, chuyện cô không biết còn rất nhiều !” Lâm Tử Lam nhìn Diệp An Nhiên, nói gần từng chữ.

Nghe lời nói của Lâm Tử Lam, sắc mặt Diệp An Nhiên biến hóa, đôi tay nắm chặt!

Lâm Tử Lam bộ dạng nhẹ nhàng như vậy, cô không nói lời nào, không có nghĩa là cô có thể mặc người ta chém giết!

Cuối cùng Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam, hung hăng nói một câu, “Chuyện của tôi và Thiếu Thiên, còn chưa tới phiên cô nói kết thúc!”

Nói xong, cô trực tiếp rời đi.

Lâm Tử Lam đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Diệp An Nhiên, nhếch miệng lên cười.

Cảnh Thần cũng đứng ở một bên, nghe lời nói Diệp An Nhiên, bất đắc dĩ lắc đầu, “Xem ra, cô ta sẽ không dễ dàng khuất phục!”

Lâm Tử Lam tiếp tục dọn dẹp đồ, nhếch miệng lên cười khinh thường, cũng không đem Diệp An Nhiên làm thành đối thủ của mình.

3 giờ 50 phút chiều, Mặc Lương lái xe đưa Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam tới sân bay.

Lâm Tử Lam gọi điện thoại cho Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên cũng gọi một cuộc, Lâm Tử Lam thật ra thì không phải là không yên tâm, chính là không bỏ được.

Nhưng mà bây giờ, không bỏ được cũng phải chịu rồi.

5 giờ, máy bay chuẩn bị cất cánh, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên ngồi ở khoang hạng nhất.

Đây là lần đầu tiên hai người đi công tác.

Lâm Tử Lam không khỏi có chút khẩn trương.

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn cô, “Đang suy nghĩ gì?”

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Không có gì!”

“Cùng anh đi xa nhà, có phải rất hưng phấn hay không?” Mặc Thiếu Thiên hài hước hỏi.

Nói đến cái này, Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, hỏi một đấng, trả lời một nẻo, ngược lại nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi, “Trước kia thư ký của anh, đều đi công tác với anh như vậy sao?”

Một câu hỏi, Mặc Thiếu Thiên trầm mặc.

Sớm biết thế này, anh không nên nói vậy.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên trầm mặc, Lâm Tử Lam gật đầu một cái, “Xem ra, thân là thư ký của anh, không tránh được ma quỷ của anh đấy!”

“Thế nào? Em ghen?”

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Em ăn ngọt!”

Lâm Tử Lam nói, nửa thật nửa giả, nhất thời nhìn không hiểu tâm tình của cô.

Mặc Thiếu Thiên tìm vị trí thoải mái dựa vào, sau đó trực tiếp vươn tay, nắm lấy tay Lâm Tử Lam, mười đầu ngón tay dây dưa nhau, “Trước kia đều là Mặc Lương cùng đi với anh, chỉ là năm nay, anh ta nhất định phải ở trong công ty giúp anh xử lý một chuyện!” Mặc Thiếu Thiên dựa vào ghế nói.

Nghe được lời nói Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam còn chưa vui vẻ.

Cô tự nhiên không quan tâm chuyện lúc trước Mặc Thiếu Thiên, nhưng là vẫn muốn Mặc Thiếu Thiên giải thích.

Lâm Tử Lam cũng là phụ nữ, cũng có một mặt như vậy.

Lâm Tử Lam hỏi, “Thật sao?”

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, “Anh không phải là người bụng đói ăn quàng, anh cũng sẽ không xuống tay với thư ký của mình, đây là nguyên tắc!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam vừa muốn nói gì, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô bổ sung, “Ngoại trừ em!”

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Thật khó có thể tưởng tượng!”

Nghe Cảnh Thần nói, Mặc Thiếu Thiên chọn thư ký, không biết trình độ học vấn, năng lực làm việc ra sao, toàn là mỹ nữ xuất sắc!

Mặc Thiếu Thiên không xuống tay, thật vẫn khó có thể tưởng tượng!

Mặc Thiếu Thiên giận, nhìn cô, “Thích tin hay không là tùy!”

Nhìn vẻ mặt Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam cười, sau đó liếc nhìn anh, “Tức giận?”

Mặc Thiếu Thiên không để ý tới.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, sau đó quơ quơ tay trước mặt Mặc Thiếu Thiên, “Mặc đại gia, em vô tâm, chỉ là sự tích của anh vĩ đại như vậy, em cứ nhiên suy đoán mà thôi!”

Mặc Thiếu Thiên cũng không thêm để ý.

Cuối cùng Lâm Tử Lam nhìn người ở trong khoang, sau đó tiến tới, hạ thấp giọng mại manh, “Mặc đại gia, tiểu nữ biết sai rồi.”

Giọng nói nhu nhu này, khiến đáy lòng Mặc Thiếu Thiên rung động.

Anh lập tức nghiêng đầu nhìn Lâm Tử Lam, nhíu mày, “Thật biết sai rồi?”

Lâm Tử Lam gật đầu liên tục.

Sai rồi, sai rồi!

“Hôn anh, anh liền tha thứ cho em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam nhìn bốn phía, cũng không có ai chú ý tới bên này, vội vàng đến gần, hôn môi Mặc Thiếu Thiên một cái, chỉ mấy giây.

Mặc Thiếu Thiên sửng sốt, không ngờ ngọt đến vậy !

“Cứ như vậy sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Lâm Tử Lam gật đầu, “Đã hôn!”

“Cái này gọi là hôn!”

“Giống mà, không có khác nhau!”

“Khác nhau rất lớn!”

Lâm Tử Lam nhìn anh, Mặc Thiếu Thiên nếu đã nhập cuộc, người bình thường không nói lại nổi.

“Vậy như thế nào mới tính?”

Mặc Thiếu Thiên ngoắc ngoắc ngón tay, Lâm Tử Lam liền ghé lại gần.

Mới vừa tiến tới, Mặc Thiếu Thiên lại gần, hướng về phía môi Lâm Tử Lam liền hôn lên.

Đầu lưỡi trực tiếp cạy môi Lâm Tử Lam, hung hăng mút thỏa thích đầu lưỡi của cô, một nụ hôn nóng bỏng đúng tiêu chuẩn!

Lâm Tử Lam sửng sốt.

Người xung quanh nhìn một màn này, cũng cười không nói gì, chỉ là ánh mắt kia, nụ cười kia, đều mang ý chúc phúc cho đôi này.

Ngay vào lúc này, một giọng nói dịu dàng cắt đứt màn này bọn họ.

“Tiên sinh, tiểu thư, thật xin lỗi, quấy rầy hai người rồi, máy bay sẽ phải lập tức cất cánh, mời hai vị thắt dây an toàn!”

Nghe thế, Lâm Tử Lam mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại, đẩy Mặc Thiếu Thiên ra, nghiêng đầu sang chỗ khác, một nữ tiếp viên hàng không đáng đáp rất đẹp nhìn bọn họ nói.

Lâm Tử Lam nhất thời đỏ mặt.

Trong khoang cũng có thật nhiều ánh mắt nhìn bọn họ bên này.

Mặc dù Lâm Tử Lam bình thường rất bình tĩnh, nhưng chuyện như vậy, bị người ta nhắc nhở, cô rất lúng túng.

Mặc Thiếu Thiên ngược lại có vẻ trấn định hơn nhiều, ngẩng đầu nhìn nữ tiếp viên hàng không, nâng lên nụ cười mê người, “Được, chúng tôi biết rồi!”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên thắt dây an toàn, Lâm Tử Lam cũng vậy.

Nữ tiếp viên hàng không đứng ở một bên, sau khi thấy họ đã thắt dây an toàn, hướng bọn họ xin lỗi cười cười, “Thật xin lỗi, đã quấy rầy!”

Nói xong liền đi vào bên trong.

Thật may là khoang hạng nhất không có nhiều người!

Nữ tiếp viên hàng không mới vừa đi, Lâm Tử Lam ngồi tại chỗ, nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, tức giận trừng mắt liếc anh một cái.

Mặc Thiếu Thiên nhìn lại Lâm Tử Lam, nhếch miệng lên cười sùng ái, không nói cái gì nữa.

Mấy phút sau, máy bay cất cánh.

Ở trên máy bay, người ta rất dễ mệt mỏi, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên hai người cũng không có chơi đùa nữa, ngược lại dựa vào nhau ngủ thiếp đi!

Không sai biệt lắm hơn 1 giờ 10 phút sau liền đến Hải Nam.

Lúc máy bay đáp xuống, đã là hơn 6 giờ.

Khi họ xuống máy bay, đã có người ở tại cửa ra vào đón họ.

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên lên một chiếc xe, trực tiếp đi đến khách sạn.

Ở chỗ này, lúc sáu giờ, ngày vẫn không tính là quá tối.

Nhưng đã hơn sáu giờ, tất cả mọi chuyện, đều muốn đợi đến ngày mai lại nói.

Vì vậy, nửa giờ đi đường, bọn họ đến khách sạn.

Mặc Thiếu Thiên rất thân thiện đặt một phòng tổng thống, rất rộng, nhưng chỉ có một phòng.

Những thứ phúc lợi này, Mặc Thiếu Thiên dĩ nhiên là nên vì mình mà suy nghĩ.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cố ý mở miệng kháng nghị, “Mặc Tổng, tại sao chỉ đặt một phòng?”
Dầu gì, cô cũng là thư ký, thế nào cũng có một phòng ỉn đi!

Mặc Thiếu Thiên lại nhìn cô nói, “Được rồi, ở đây đều là những cặp vợ chồng, đặt hai phòng, không khỏi quá làm kiêu đi!”

Lâm Tử Lam, “.”

“Vậy tiền phòng của em, có phải sẽ đổi thành tiền mặt hay không đây?” Lâm Tử Lam cười nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên chợt quay đầu lại, nhìn Lâm Tử Lam, nhếch miệng lên cười yêu nghiệt, “Anh đều là của em, không chỉ có tiền của anh, em thích dùng sao thì dùng!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “.”

Lâm Tử Lam từ bỏ việc cãi cộ cùng anh.

Sau khi vào phòng, mới biết, phòng như thế nào. Không hổ là phòng tổng thống.

Hải Nam, 1 năm 4 mùa đều nóng, mùa đông nhiệt độ cũng có thể đạt tới hơn 20 độ, hơn nữa, bầu trời rất xanh, cảnh sắc cũng rất đẹp, cho nên nơi này phòng tổng thống, cũng giống như nơi cô ở.

Hơn nữa ở thành phố A và ở đây không giống nhau, cảnh sắc cũng không giống nhau.

Nơi này ở ban công đều có hồ tắm, bồn tắm màu trắng, rất lớn, rất đẹp, hơn nữa bên trên hồ tắm còn rải hoa hồng, rất là hưởng thụ, có thể ở bên ngoài vừa tắm, vừa thưởng thức cảnh sắc, hơn nữa cũng không cần sợ bị người khác thấy.

Hiện tại trên ban công, gió nhẹ thổi tới, cảm giác thật thoải mái.

Lâm Tử Lam đứng ở ban công, cảm thụ gió nhẹ thổi tới.

Ngay vào lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi tới, đôi tay rất tự nhiên đặt ở ngang hông của cô, “Như thế nào? Thoải mái không?”

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, “Ừ, rất thoải mái, cũng rất hoàn mỹ!”

Mặc Thiếu Thiên cười, nhìn cô, “Đi tắm trước đi, rồi anh dẫn em ra ngoài đi dạo, ăn chút gì đó!”

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, xoay người đi tắm.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Như thế nào? Có muốn ở chỗ này tắm hay không? Anh còn có thể miễn phí phục vụ cho em!” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói.

Lâm Tử Lam nhìn bồn tắm ở ban công, bồn tắm rất lớn rất đẹp, nhưng cô thật xin lỗi, cho anh ba chữ, “Nghĩ khá lắm!”

Mặc Thiếu Thiên cười.

Lâm Tử Lam vừa muốn đi vào, chợt nhớ tới cái gì đó, “Đúng rồi, em thay đồ bằng cái gì đây?”

“Đi tắm trước đi, y phục lập tức có người đưa tới!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam nghe vậy, gật đầu một cái, sau đó đi tới phòng tắm.

Lâm Tử Lam vừa đi vào, lúc này, chuông cửa liên vang lên, Mặc Thiếu Thiên tựa như đã liệu đến, trực tiếp đi mở cửa.

Lâm Tử Lam tắm xong, mặc áo choàng tắm đi ra.

Trên giường, đặt rất nhiều túi, Lâm Tử Lam đi tới, cô nhú nhú mày, nhìn Mặc Thiều Thiên, “Những thứ này là...?”

“Y phục, em xem có hợp không!” Mặc Thiều Thiên nói.

Không khỏi cũng có chút quá nhiều đi.

Lâm Tử Lam cũng không nói gì, trực tiếp đi tới xem thử!

245. Chương 246: Hạnh Phúc Khi Đi Chung Với Nhau

Vậy mà lúc mở những túi đồ kia ra, Lâm Tử Lam mới phát hiện, đủ kiểu y phục, nhưng đại đa số đều là kiểu mà Lâm Tử Lam thích.

Hơn nữa, toàn là size của cô.

Xem ra, Mặc Thiều Thiên đối với phụ nữ quen thuộc đến mức mắt vừa nhìn là có thể đoán được kích cỡ.

Lâm Tử Lam còn thấy có mấy túi nhỏ, mở ra xem, tất cả đều là đồ lót, còn có đồ bơi.

Đang lúc ấy thì, Mặc Thiều Thiên đi tới, nhìn cô, “Như thế nào? Thích không?”

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, “Cũng không tệ lắm, nhưng mà những thứ này. . . .” Lâm Tử Lam lấy đồ bơi ra cho Mặc Thiều Thiên nhìn, “Mua những thứ này làm gì?”

“Ở Hải Nam những thứ này là nhiều nhất, lúc mua liền mua về cùng!” Mặc Thiều Thiên nói.

Lâm Tử Lam không nghĩ quá nhiều, gật đầu một cái, dù sao cô cũng không mặc.

Lúc này, Mặc Thiều Thiên nhìn cô, “Thay quần áo đi, anh dẫn em ra ngoài đi dạo!”

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, sau đó chọn một bộ y phục, không phải phong cách ngày thường của cô, mà là một cái áo sơ mi màu tím đơn giản cùng với quần sooc, cầm theo đồ lót liền đi tới phòng tắm.

Mặc Thiều Thiên nhìn cô, “Em đi làm cái gì?”

“Thay quần áo!” Lâm Tử Lam nói.

“Ở chỗ này thay!” Mặc Thiều Thiên nói.

Lâm Tử Lam nhìn anh, mặc dù hai người đã ở chung với nhau, nhưng cũng không có cách nào ở ngay trước mặt anh thay quần áo!

“Không tiện lắm!” Nói xong, Lâm Tử Lam trực tiếp đi vào phòng tắm.

Bởi vì lời nói Lâm Tử Lam, Mặc Thiều Thiên khóe miệng ngoắc ngoắc, không có nói gì.

Mấy phút sau, Lâm Tử Lam thay xong đồ đi ra, mái tóc dài đen nhánh, đuôi tóc hơi xoăn, mặt không có trang điểm, nhưng da rất trắng sạch, lông mi rất dài, xem ra, rất thanh thuần, phối hợp với một bộ như vậy, xem ra, càng xinh đẹp hơn, rất có ý vị.

Có lúc, Lâm Tử Lam sẽ mang một chút đồ trang sức trang nhã, nhưng hôm nay không có, nhưng Mặc Thiều Thiên thấy, Lâm Tử Lam không trang điểm còn xinh đẹp hơn.

Cái vể trằng treo ấy, đã tôn lên khí chất người cô.

Nhìn Lâm Tử Lam đi ra, ánh mắt Mặc Thiều Thiên cũng lộ sự khó mà diễn tả bằng lời.

Lâm Tử Lam đi tới, chọn một đôi giày Sandal Xuồng Crystal đế bằng, thoát nhìn rất xinh đẹp, sau đó còn cầm theo một cái áo khoác.

Trang phục được mặc, xem ra, đặc biệt thoải mái, hơn nữa mang theo một chút cảm giác đi nghỉ phép.

Sau khi Lâm Tử Lam chuẩn bị xong, nhìn Mặc Thiếu Thiên cũng đã xong đầu vào đó, anh cởi bỏ bộ âu phục trên người, Mặc Thiếu mặc một chiếc áo T - shirt màu sáng, quần dài cũng màu sáng, xem ra, rất là đẹp trai.

Lâm Tử Lam rất ít khi thấy Mặc Thiếu Thiên mặc như thế, hôm nay vừa nhìn, quả nhiên là nhờ vào vóc người, mặc cái gì đều dễ nhìn.

Hai người, nam tuấn tú nữ xinh đẹp, rất là xứng đôi.

“Mặc tiên sinh, anh mặc như thế này, cũng rất đẹp trai!” Lâm Tử Lam nói, tự đáy lòng khen ngợi. .

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, “Anh đây mặc cái gì cũng đều đẹp trai!”

Lâm Tử Lam, “.”

Thấy ánh mặt trời liên tục rực rỡ, Lâm Tử Lam quyết định không nhìn Mặc Thiếu Thiên tự luyện.

Sau khi chuẩn bị xong, hai người liền đi ra ngoài.

Ở lầu dưới của khách sạn chính là nhà hàng.

Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam ở chỗ dùng bữa.

Người ở bên trong không coi là nhiều, nhưng cũng không ít, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên vừa đi xuống, đã thu hút không ít ánh mắt, chỉ là hai người cũng đã quen rồi .

Mặc Thiếu Thiên dời mắt tìm chỗ trống ngồi xuống.

Hải Nam bên này đều là đồ hải sản, cũng may, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam cũng là người không kén ăn, nhất là tôm hùm đất, hai người cũng rất thích, liền gọi một phần, rồi gọi các món khác, hai người ngồi chung một chỗ cùng ăn.

Hai người cười cười nói nói, rất là vui vẻ.

Sau khi ăn xong, vốn là muốn trở về, lúc này Mặc Thiếu Thiên lại đề nghị, ra ngoài đi dạo.

Lâm Tử Lam cũng đồng ý.

Ban đêm ở Hải Nam, cũng rất náo nhiệt .

Ánh đèn rực rỡ, trên đường cũng có rất nhiều người, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên giống như một đôi tình lữ, cùng nhau đi dạo.

Hai người đi dạo một hồi, liền đi ngang qua một cửa hàng trang sức.

Lâm Tử Lam nhất thời tâm huyết dâng trào muốn đi vào xem một chút, muốn làm những việc những đôi tình lữ hay làm, sau đó liền đi vào.

Đồ trang sức rất đẹp, đồ vật bên trong tủ kính, đại đa số lấy đồ trang sức làm chủ, thủy tinh, hơn nữa ánh đèn chiếu rọi vào, thoát nhìn rất đẹp.

Buổi tối, người ở bên trong không phải rất nhiều, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đi vào, bà chủ vừa nhìn, cũng biết là người phi phú tức quý [*].

[*] Là người không giàu thì cũng có địa vị.

Bà chủ nhiệt tình chào hỏi.

Đồ vật bên trong không phải là rất quý, nhưng thợ làm rất tinh xảo, rất đẹp.

Lâm Tử Lam vốn là muốn xem một chút, nhưng không ngờ lại nhìn trúng một bộ hoa tai, tinh xảo, khéo léo.

“Bà chủ, lấy cái này cho tôi xem một chút!” Lâm Tử Lam cười nói.

“Được!”

Bà chủ nhìn Lâm Tử Lam cười cười, sau đó lấy đôi hoa tai ra, Lâm Tử Lam cầm lên nhìn một chút, sau đó đeo vào lỗ tai của mình thử xem sao.

“Nhìn được không?” Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên đang cầm điện thoại di động, lúc Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang nhìn anh, Mặc Thiếu Thiên nhanh chóng mở khóa, bật chế độ camera chụp Lâm Tử Lam.

Lấy ánh đèn cùng thủy tinh làm bối cảnh, tôn Lâm Tử Lam lên giống như là cô đang dung nhập vào một chùm sáng đặc biệt, lúc cô nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên cười, nụ cười kia, rất thỏa mãn, rất hạnh phúc.

Nhìn hình, Mặc Thiếu Thiên cười, sau đó tắt máy.

“Anh làm gì đấy?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên cười, đi tới, “Không có gì!”

Nói xong, nhìn đôi hoa tai trong tay Lâm Tử Lam, “Rất đẹp, chẳng qua anh thấy em bình thường rất ít khi đeo những thứ này!”

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, “Em có rất nhiều, đều là bảo bối tặng cho em, nhưng em rất ít khi đeo, chỉ là cái này xem ra, rất đẹp mắt!” Lâm Tử Lam nói.

Cô vừa nhìn, liền cảm thấy thích.

“Thích không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Lâm Tử Lam gật đầu, “Ừm!”

Vì vậy, Mặc tiên sinh rất rộng rãi, không nói hai lời, trực tiếp móc bóp ra trả tiền, “Bà chủ, bao nhiêu tiền!”

“42 tệ!” Bà chủ vui mừng nói, hôm nay rất ít thấy đến dạng khách trực sáng này, mặc dù đồ không mắc, nhưng khó tránh khỏi có người sẽ cò kè mặc cả, thấy Mặc Thiếu Thiên lưu loát như vậy, tâm tình bà chủ cũng rất tốt.

Mặc Thiếu Thiên trực tiếp rút ra mấy tờ nhân dân tệ, trả tiền.

Lâm Tử Lam không có ngăn cản, ngược lại cô cười vui, một đôi hoa tai 42 tệ, cũng làm cho cô rất vui.

Sau khi trả tiền xong, Lâm Tử Lam đeo hoa tai vào, bà chủ ở một bên cười khích lệ, “Vị phu nhân nay đeo rất đẹp, mặc dù không có xa xỉ, nhưng lại có thể khiến tâm tình người ta vui vẻ!” Bà chủ cười nói.

Lâm Tử Lam sửng sốt.

Xem ra bà chủ cho bọn họ là vợ chồng.

Lâm Tử Lam không có giải thích gì.

Bà chủ hiểu lầm, càng làm cho tâm tình Mặc Thiếu Thiên cực kỳ vui, chỉ muốn nói, mắt nhìn rất tốt.

Lâm Tử Lam cười cười, nhìn bà chủ, “Đồ cũng rất tốt!”

Cô là tự đáy lòng khen ngợi.

Những thứ kia, cũng rất có cá tính, cùng đồ trang sức khác có điểm gì đó, không giống nhau.

Ở thời đại này, thiếu hụt chính là cá tính, có thể duy trì loại cá tính này, nhất định sẽ kinh doanh rất được!

Nghe được khách hàng khen, bà chủ cũng rất vui mừng, “Cám ơn phu nhân đã khen, chúc hai người hạnh phúc!” Bà chủ nói, nói xong bà lấy ra hai sợi dây, “Cái này tặng cho hai người!”

“Đây là?”

“Đây là sợi dây thừng hạnh phúc ở nơi chúng tôi, theo truyền thuyết nói người tình mà cùng đeo sợi dây này thì họ vĩnh viễn sẽ ở chung một chỗ!” Bà chủ cười nói, “Mặc dù là dân gian truyền lưu, nhưng mà chúng tôi ở nơi này đều tin vào điều đó, cho nên tôi muốn tặng cho hai vị!” Bà chủ nói.

Lâm Tử Lam nhìn sợi dây, cười nhận lấy, sau đó cảm ơn bà chủ một tiếng, rồi cùng Mặc Thiếu Thiên rời đi. Nhìn bộ dạng cao hứng của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên nhú nhú mày, “Một bộ hoa tai 42 tệ liền làm cho em vui đến cái bộ dáng này à?” Mặc Thiếu Thiên liếc nhìn Lâm Tử Lam nói.

“Anh tặng em dây chuyền một trăm vạn, cũng không thấy em vui như thế này!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên liền lấy tay chỉ vào sợi dây chuyền trên cổ cô.

Lâm Tử Lam nhú mày, “Này chứng minh em với anh ở chung một chỗ không phải là do tiền của anh, anh nên cảm thấy vui mừng mới đúng!” Lâm Tử Lam cười nói, thật ra thì cô vui, là bà chủ đối với họ rất thân thiện, còn có sợi dây hạnh phúc này nữa, hôm nay trong cái xã hội này, đã thiếu hụt thái độ phục vụ như vậy rồi !

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhú mày.

Chỉ là nhìn Lâm Tử Lam đeo hoa tai, mặc dù không có giá trị gì mấy, nhưng xác thực thật đẹp mắt.

Lỗ tai Lâm Tử Lam, rất nhỏ, tinh xảo, xinh xắn.

Trong mắt người tình là Tây Thi, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam cái gì cũng đẹp.

“Người phụ nữ của Mặc Thiếu Thiên anh lại đeo hoa tai 42 tệ, nói ra anh liền mất mặt!” Mặc Thiếu Thiên sâu kín nói.

“Vậy là anh đã quá lời rồi, mặc dù đây chỉ có 42 tệ, nhưng mà đối với em mà nói, cũng không chỉ là 42 tệ không thôi, nó đối với em rất có ý nghĩa! !” Lâm Tử Lam nói.

“Hả? Thật sao? Ý nghĩa gì?” Mặc Thiếu Thiên nhú mày hỏi.

Lâm Tử Lam vừa định nói, chứng kiến tới ánh mắt Mặc Thiếu Thiên thì Lâm Tử Lam sửng sốt, ngay sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, “Không nói cho anh!”

Lâm Tử Lam là cố ý .

Mỗi lần cô nói như vậy, Mặc Thiếu Thiên có một loại ý muốn hảo hảo trừng phạt sự mãnh khỏe này của cô.

Thậm chí muốn moi trong lòng Lâm Tử Lam ra, xem xem cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì!

Càng muốn chính miệng Lâm Tử Lam nói ra những lời nói đó.

Nhìn bộ dạng Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên nói, “Thật không nói? !”

Lâm Tử Lam gạt đầu.

“Nếu như không nói, có tin anh ở chỗ này hôn em không?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, cố gắng uy hiếp cô.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Mặc Tổng, ở chỗ này, chiều này đối với em không có tác dụng, dù sao cũng đang ở nơi đất khách quê người, họ không biết em là ai, hôn thì hôn, em cũng không sợ người khác cười!” Lâm Tử Lam vô lại cười nói.

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Những lời này, phá hỏng đi ý nghĩ Mặc Thiếu Thiên.

Lâu như vậy, Lâm Tử Lam đi theo Mặc Thiếu Thiên, cũng học xong chiều vô lại.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên im lặng, tâm tình Lâm Tử Lam vô cùng tốt.

Quả quyết, một giây kế tiếp, Mặc Thiếu Thiên hướng về phía môi Lâm Tử Lam liền hôn lên.

Không hôn, ngu sao mà không hôn!

Cảm giác được làn môi mỏng của Mặc Thiếu Thiên , Lâm Tử Lam cười.

246. Chương 247: Dừng Cái Này Giải Quyết

Ban đêm, Lâm Tử Lam đứng ở trên ban công, nhìn sợi dây thừng hạnh phúc bà chủ đưa, khoe miệng mang theo cười yếu ớt.

Mặc kệ có đúng như vậy hay không, nhưng mà phụ nữ khi yêu, đều ước mơ tương lai sẽ tươi đẹp.

Ngay vào lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi tới, vòng tay ngang hông Lâm Tử Lam, “Đang nhìn cái gì?”

Lúc thấy sợi dây trong tay Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên, “Lâm tiểu thư, em đừng nói với anh, em cũng tin cái này!”

Nghe thế, Lâm Tử Lam quay đầu lại nhìn anh, “Anh không tin?”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, xác thực không tin.

Anh đời này chỉ tin bản thân mình, đối với cái chút đồ này, anh thật vẫn không tin.

Nghe lời của anh..., Lâm Tử Lam nhìn sợi dây trong tay một chút, “Mặc kệ là có linh nghiệm hay không, nhưng mà em lại tin, đây là một phần tốt đẹp và cũng chính là mong ước, hơn nữa, em tình nguyện tin tưởng lời chúc phúc này!” Lâm Tử Lam nhìn sợi dây thừng hạnh phúc nói gần từng chữ.

Mặc Thiếu Thiên nghe Lâm Tử Lam nói, chân mày cau lại, tiếp, anh cầm lấy sợi dây trong tay Lâm Tử Lam, ở trong tay mình nhìn một chút, rồi sau đó, anh cầm sợi dây lên đeo cho Lâm Tử Lam, “Đã như vậy, thì em vĩnh viễn không nên tháo nó ra!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên nhìn tay cô, sợi dây màu đỏ cùng làn da trắng nõn của cô hòa hợp lẫn nhau, xem ra, càng thêm tự nhiên, hào phóng.

Lâm Tử Lam nhìn sợi dây trên cổ tay, cười cười, lúc này, Mặc Thiếu Thiên chột vươn tay, Lâm Tử Lam không hiểu nhìn anh.

“Làm gì?”

“Đeo cho anh!” Mặc Thiếu Thiên nói đương nhiên.

“Anh không phải là không tin sao?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

“Anh đây không tin, nhưng mà cái này không lợi không hại, anh cũng không thiệt thòi!” Mặc Thiếu Thiên nói, ngộ nhỡ cái này đeo vào trên tay người khác, thật đúng là linh nghiệm, Mặc Thiếu Thiên mới thật muốn giết người!

Nghe lời nói Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam cười một tiếng, từ trong miệng của anh nói là không thiệt thòi, vì vậy, cô cầm sợi dây còn lại đeo vào cổ tay Mặc Thiếu Thiên.

Cánh tay Mặc Thiếu Thiên rất có lực, đeo một sợi dây màu đỏ, cũng không hợp cho lắm.

Chỉ là Lâm Tử Lam cảm thấy rất đẹp, cô vươn tay ra, để bên cạnh tay anh.

Mặc Thiếu Thiên ngược lại nhìn sợi dây trên cánh tay mình, nhếch miệng lên cười, “Trên tay anh đây lần đầu tiên đeo đồ màu đỏ!”

“Thật đẹp mắt!” Lâm Tử Lam nói.

“Nào có, rất xấu xí đấy!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Vậy anh tháo ra đi!” Lâm Tử Lam nói.

“Thôi, xấu xí nhưng cũng thật đáng yêu!” Mặc Thiếu Thiên nói một câu, nghĩ thầm, nếu như bị Vân Dục thấy được, không chừng thế nào cũng cười anh một trận!

Lâm Tử Lam nhìn anh, liếc anh một cái, Mặc tiên sinh, anh có thể không cần kỳ cục như vậy hay không!

Mặc Thiếu Thiên không nhìn thẳng ánh mắt Lâm Tử Lam, anh ôm lấy eo của cô, ở trên người cô mè nheo, “Bà xã, trên người em đi chưa?”

Nghe anh nói thế, Lâm Tử Lam cũng biết Mặc Thiếu Thiên đang suy nghĩ gì, vì để cho anh bỏ ý niệm này đi, Lâm Tử Lam cố ý nói sang chuyện khác, nhìn anh, “Ai là bà xã của anh?”

“Đương nhiên chính là em rồi !”

“Em còn chưa quyết định muốn gả cho anh đâu, cho nên, không nên gọi vậy!” Lâm Tử Lam nói.

“Không được, em đời này, ngoại trừ anh ra, còn có thể gả cho người nào?”

“Bổn cô nương mặc kệ là đáng vẻ bề ngoài, hay là tâm hồn bên trong, chỗ nào cũng không kém, người theo đuổi em xếp đầy từ trung tâm thành phố A lượn quanh bên ngoài một vòng, cho nên, sự lựa chọn của em còn rất nhiều!” Lâm Tử Lam cười nói.

Nghe lời nói Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười tà mị, “Mặc kệ đáng vẻ bề ngoài, hay là tâm hồn bên trong, anh đều hơn em, hơn nữa còn là người đàn ông độc thân hoàng kim số một ở thành phố A, mà quan trọng nhất là, người nào ở thành phố A không biết em lém phếng với anh, người muốn theo đuổi em, chính là muốn tìm cái chết, cho nên, em đời này, ngoại trừ anh ra, em cũng đừng nghĩ chọn được người nào khác!” Mặc Thiếu Thiên nói, khen ngợi bản thân .

Nghe được lời nói Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam dở khóc dở cười.

“Người nào lém phếng với anh! ?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi, Mặc Thiếu Thiên, anh rốt cuộc có thể không nói kiểu như vậy hay không!

Mặc Thiếu Thiên bình tĩnh liếc nhìn cô, nghe được cô tố cáo, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “A, không phải một chân, mà là hai chân! !”

Lâm Tử Lam, “.”

Đối với Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam im lặng triệt để rồi.

Anh tư duy logic, người bình thường là theo không kịp đấy!

Nhìn đáng vẻ im lặng Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên nói, “Thế nào, hết có gì để nói rồi sao! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

Xác thực, Lâm Tử Lam không biết nên nói cái gì.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam cười, “Mặc Tổng, em cam bái hạ phong[*]!”

[*] chịu thua tâm phục khẩu phục.

“Nhận thua?” Mặc Thiếu Thiên nhú mày.

Lâm Tử Lam gật đầu liên tục.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười mỉa hoặc, “Đã như vậy, không bằng bỏ ra chút gì.”

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên lại gần Lâm Tử Lam, đôi tay không an phận ở trên người của Lâm Tử Lam dờ đi, “‘Người kia’ lúc nào thì đi đây?”

Lâm Tử Lam, “.”

Lâm Tử Lam càng thêm dở khóc dở cười, “Mặc Thiếu Thiên, anh có thể không cần cả ngày nghĩ tới cái này hay không?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn cô, “Không thể!”

“Anh đây từ khi quen em, liền bắt đầu suy nghĩ về nó rồi, rốt cuộc đã tới lúc ăn em, ai biết còn có chuyện này!” Mặc Thiếu Thiên ra vẻ không thỏa mãn nói.

Lâm Tử Lam, “.”

Lâm Tử Lam im lặng nhìn Mặc Thiếu Thiên, bị câu nói kia của anh, ‘từ khi quen em, liền bắt đầu suy nghĩ về nó rồi’, kinh hồn.

Mặc Thiếu Thiên, anh hoàn toàn xứng đáng là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới à!

Em gái anh!

Mặc Thiếu Thiên không có chú ý tới tâm tư Lâm Tử Lam, một lòng muốn ăn Lâm Tử Lam, “Rốt cuộc khi nào thì đi?”

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Em cũng không biết, dù sao thời gian lần này so với trước kia có lâu hơn!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Một câu nói, ý tưởng của Mặc Thiếu Thiên liền tan biến.

Cuối cùng nhìn Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói, “Có bản lãnh ‘nó’ vẫn ở đó đi, chờ ‘nó’ đi rồi, anh đây cho em không rời khỏi giường!”

Lâm Tử Lam im lặng, dở khóc dở cười.

Này cùng cô có quan hệ gì à?

Cô có thể không chế sao!

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam nhìn anh, “Mặc tiên sinh, đây cũng không phải là do em!”

“Ai biết em có phải cố ý hay không!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “.”

“Vậy như thế nào mới có thể chứng minh đây!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên sững sờ, ngay sau đó lần áp Lâm Tử Lam, cặp con ngươi u ám kia nhìn chòng chọc đôi môi hồng của Lâm Tử Lam, ngón tay thon dài mà có lực nhẹ nhàng quẹt môi của cô, giọng nói ‘chối tai’ mà khêu gợi chậm rãi phát ra, “Em có thể dùng nơi này giúp anh giải quyết.”

Một câu nói, làm mặt Lâm Tử Lam chợt đỏ ửng lên, “Mặc Thiếu Thiên! ! !” Lâm Tử Lam hét lên.

Mặc Thiếu Thiên không chấp nhận, sau đó cầm tay Lâm Tử Lam, trực tiếp đặt tại hạ bộ, “Nếu như em không giúp anh, nó sẽ phải bạo.”

Lâm Tử Lam muốn điên mất rồi, nhìn Mặc Thiếu Thiên, không biết có ngôn từ nào diễn tả nỗi.

Ngày hôm sau, Lâm Tử Lam tỉnh lại, đã là hơn 8 giờ.

Mặc Thiếu Thiên đã thức dậy, hơn nữa đã rửa mặt xong rồi, một thân áo phục màu đen chỉnh chu, đẹp trai không dứt, bên trong là chiếc áo sơ mi trắng, không cài vài nút ở trên, lộ ra lồng ngực rắn chắc, trong đẹp trai còn mang theo sự hấp dẫn, yêu nghiệt.

Lâm Tử Lam hơi hí hóp mắt, lúc nhìn Mặc Thiếu Thiên, ánh sáng mặt trời chiếu vào anh, phía sau lưng anh có vài vòng sáng nhàn nhạt.

Thấy Lâm Tử Lam thức dậy, Mặc Thiếu Thiên đi tới, nhếch miệng lên cười hài lòng, “Đã tỉnh rồi hả ?”

Lúc Lâm Tử Lam thấy Mặc Thiếu Thiên, còn có cười với cô nữa làm cho cô không khỏi nhớ tới hình ảnh ngày hôm qua, sắc mặt cô bỗng dưng đỏ ửng.

Tối ngày hôm qua, Lâm Tử Lam không thuận theo ý của anh, liền bị Mặc Thiếu Thiên dùng sức hành hạ cô, cuối cùng Lâm Tử Lam không thể không thỏa hiệp, một phen nói điều kiện, lấy tay giúp anh giải quyết.

Nếu không, cô tin tưởng, Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối sẽ hành hạ cô một đêm đấy!

Nhìn mặt Lâm Tử Lam hồng hồng, Mặc Thiếu Thiên cũng biết cô đang suy nghĩ gì, nhếch miệng lên cười, “Lâm tiểu thư, giám định em tối ngày hôm qua rất cực khổ, có thể để cho em ở nơi này nghỉ ngơi thật tốt một cái!” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói.

Nghe lời của anh, Lâm Tử Lam nhìn trang phục của Mặc Thiếu Thiên, tự nhiên biết, lập tức ngồi dậy nhìn anh, “Hiện tại liền phải đi?”

“Bọn họ đang đợi anh!”

“Đợi chút, em cũng đi!” Lâm Tử Lam nói xong liền đứng dậy.

Nói thế nào đi nữa, cô cũng là thư ký của Mặc Thiếu Thiên, anh đi bàn công việc, cô tại sao có thể ở chỗ này nghỉ ngơi chứ!

Nếu thật sự linh nghiệm như lời nói của Cảnh Thần, Mặc Thiếu Thiên nghỉ công mưu cầu tư lợi, kéo cô tới nơi này để nghỉ phép sao!

Hơn nữa, chuyện lớn như vậy, cô cũng không thể để mình Mặc Thiếu Thiên đi.

“Em chắc chắn không muốn nghỉ ngơi sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi, thật ra thì, anh chính là lấy việc công làm việc tư, mang làm Lâm Tử Lam tới đây.

“Em không sao, nghỉ ngơi cái gì chứ!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn bộ dạng Lâm Tử Lam, khóe miệng từ từ nâng lên, “Được, cho em 10 phút!”

“Được!” Lâm Tử Lam đáp một tiếng, vội vàng rời giường, chạy vào phòng tắm rửa mặt, sau đó tìm một bộ y phục, cô hiện tại đặc biệt may mắn, cô cần cái gì đều đã được Mặc Thiếu Thiên mua sẵn, nếu không cô làm sao đi ra ngoài!

10 phút sau, Lâm Tử Lam thay xong y phục, đeo đồ trang sức trang nhã, cô mặc một chiếc áo sơ mi chiffon cùng với quần dài chín phân, xem ra cũng coi như tương đối chính quy, sau khi thay xong, cô cầm lên tài liệu, đứng ở trước mặt Mặc Thiếu Thiên.

“Như thế nào?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

“Không tệ!” Mặc Thiếu Thiên khen ngợi.

“Trước sau có lỗi có lôm, tỷ lệ vóc người hoàng kim!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “.”

Bọn họ nói không cùng một đề tài, hoặc là nói, Mặc Thiếu Thiên không nói vào trọng điểm à!

247. Chương 248: Coi Anh Như Hi Hi Đi!

Sau khi chuẩn bị xong, hai người rời khỏi phòng.

Phòng họp được đặt tại khách sạn, phòng rất rộng.

Lần này tới Hải Nam là vì việc xây dựng khu du lịch, đang xảy ra một chút chuyện nên cứ dây dưa mà không tiến hành.

Thân là thư ký của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam cũng biết sơ đôi điều, Mặc Thiếu Thiên lẩn sâu quá nhiều hạng mục, phạm là kiếm tiền, không có gì là anh không nhúng tay vào, cho nên Lâm Tử Lam cũng hiểu đôi chút.

Lúc Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên tới phòng họp, đã có người đợi họ ở bên trong.

Phòng họp rất lớn, không có người nhiều, chỉ có ba người, bao gồm Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam, mới tổng cộng có năm người.

Mặc Thiếu Thiên đi vào trước, người phụ trách ở Hải Nam liền đứng lên, “Mặc Tổng, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

“Quý Tổng, khách khí rồi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Sau đó anh quay đầu lại giới thiệu, “Vị này là thư ký của tôi!”

“Thư ký của Mặc Tổng cũng xinh đẹp như vậy!” Quý Tổng cười nói.

Mặc Thiếu Thiên cũng chỉ cười cười, Quý Tổng cũng đơn giản giới thiệu, “Đây là những người phụ trách khu du lịch lần này: Lý Dương, Bạch Nhược Hợp, Nam Xương!”

Mặc Thiếu Thiên chỉ nhìn bọn họ cười một tiếng, sau đó mỗi người đều ngồi xuống vị trí và cương vị riêng của mình.

Lâm Tử Lam ngồi bên cạnh Mặc Thiếu Thiên, sau đó mấy người khác cũng ngồi vây quanh bàn họp, bắt đầu họp.

“Về việc xây dựng khu du lịch lần này, lúc mới bắt đầu tôi đã nhấn mạnh là an toàn, ở mỗi địa phương, đều phải tăng cường thiết bị an toàn!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Cái này là tất nhiên, chuyện lần này chỉ là ngoài ý muốn, hiện tại tài liệu của chính phủ AA bên kia căn bản là không đưa xuống, cho nên lão tổng chúng tôi muốn thay đổi kế hoạch cung cấp thiết bị!” Quý Tổng nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhếch môi, “Ai cũng biết xây dựng khu du lịch ở chỗ này, so với bất kỳ một thiết bị nào cũng phải có tiền đồ, nếu như các người tùy tiện thay đổi kế hoạch như vậy, không những tổn thất lớn, mà hơn nữa là sự hợp tác của chúng ta, cũng sẽ ngưng hẳn!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Ở Hải Nam xây dựng khu du lịch, đây cũng là một kế hoạch của Mặc Thiếu Thiên.

Nghe được lời nói của Mặc Thiếu Thiên, Quý Tổng cũng biết, Mặc Thiếu Thiên từ trước đến giờ nói một thì không phải là hai, hơn nữa công ty bọn họ có rất nhiều dự án đều là hợp tác với Mặc Thiếu Thiên, cho nên một khi mối quan hệ này bị phá vỡ, thì khó có thể sửa sai.

“Thật ra thì lão tổng chúng tôi cũng không muốn vậy, chỉ là tài liệu của chính phủ AA bên kia chậm chạp không đưa xuống, bên tôi đã liên lạc với bọn họ rất nhiều lần, nhưng họ luôn từ chối!” Quý Tổng nói.

Định, đưa cái vấn đề này ném qua cho Mặc Thiếu Thiên.

Thật ra thì chuyện lần này xét đến cùng cũng là bởi vì lúc xây dựng lần trước, bởi vì ngoài ý muốn, một công nhân xây dựng bị thương.

Cho nên công trình lần này, lập tức bị hoãn lại.

Đến bây giờ đã hai tháng, tài liệu chậm chạp còn chưa đưa xuống.

Đây cũng chính là lí do tại sao lão tổng bên này muốn thay đổi kế hoạch, cứ kéo dài như vậy, bọn họ không khởi công, sẽ gây tổn thất lớn cho họ.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhú nhú mày, sau đó nhìn bọn họ hỏi, “Về người công nhân bị thương đó, các người bồi thường bao nhiêu tiền?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“50 vạn!” Quý Tổng nói.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, trông mắt mờ hồ thoảng qua tia không vui, nhưng lại không nói gì.

“Tìm người đưa thêm một trăm vạn!” Mặc Thiếu Thiên trực tiếp mở miệng nói.

Quý Tổng kinh ngạc, “Mặc Tổng, đây không phải là một số tiền nhỏ!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Quý Tổng, “Anh ta là đang làm việc mới bị thương, chỉ bồi thường 50 vạn, thì công nhân phía dưới nghĩ gì mà làm tiếp? Hơn nữa, chuyện này chính phủ AA nhất định đang chú ý, mặc kệ là bị thương, hay là tàn tật, chuyện này nhất định sẽ thu hút sự chú ý khắp nơi, nếu như làm không tốt, người đời gièm pha, chính phủ AA cũng sẽ không ký tên!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Không thể không nói, Mặc Thiếu Thiên nói rất đúng.

Nếu như chuyện này không xử lý thích đáng, người nhà người bị thương cũng không trấn an được, công nhân phía dưới nhất định sẽ oán trách, cho nên công trình không cách nào để tiếp tục xây dựng nữa.

Mặc Thiếu Thiên làm như vậy, không chỉ vì suy tính cho việc xây dựng, mà còn vì người nhà của người bị thương.

Một trăm vạn đối với bọn họ mà nói có thể chỉ là một chút lòng thành, nhưng đối với người ta mà nói, cũng là một số tiền lớn, hơn nữa, anh ta cũng bị tàn tật, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy, số tiền này không nhiều lắm.

Lâm Tử Lam ở bên nhìn, càng ngày càng phát hiện, xem ra Mặc Thiếu Thiên không giống như bề ngoài máu lạnh vô tình, ít nhất tại một số phương diện nào đấy, Mặc Thiếu Thiên cũng có nguyên tắc riêng của mình.

Về điều này, Lâm Tử Lam thật muốn thường thức.

“Sau khi đã đưa cho họ thêm một trăm vạn, tôi bảo đảm trong vòng một tuần lễ, tài liệu sẽ được phê chuẩn!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Quý Tổng nói.

Nghe được những lời này của Mặc Thiếu Thiên, Quý Tổng hơi sững sờ, người ta nói Mặc Thiếu Thiên là người tâm ngoan thủ lạt [*], làm việc quả quyết dứt khoát, không có chuyện gì làm không được, bây giờ nghe anh nói như vậy, thì ông có một loại cảm giác bội phục.

[*] Người thủ đoạn ngoan độc.

Nghe nói như thế, Quý Tổng nói, “Chuyện này tôi sẽ hỏi xem lão tổng nghĩ như thế nào!” Quý Tổng nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Quý Tổng, “Điều tôi muốn không phải là quá trình, mà là đáp án, trước ngày mai cho tôi đáp án!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Quý Tổng sững sờ, ngay sau đó gật đầu.

Sau đó, bọn họ thương lượng một chút về vấn đề an toàn khi xây dựng, Lâm Tử Lam ở bên căn bản không nói cái gì, chỉ là ánh mắt cô dừng lại ở trên người Mặc Thiếu Thiên.

Càng lúc càng phát hiện, Mặc Thiếu Thiên lúc làm việc là quynh rũ nhất.

Mặc dù ngày thường cứ bày ra một bộ dạng yêu nghiệt, nhưng khi làm việc, còn có sức quynh rũ.

Cuộc họp không sai biệt lắm kéo dài hơn một giờ mới xong.

Quý Tổng theo chân bọn họ rời khỏi phòng họp, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đi xuống lầu.

Bên trong thang máy, Lâm Tử Lam nói, “Thật không nghĩ tới chuyện công nhân bị thương lần trước, bọn họ chỉ bồi thường 50 vạn!” Lâm Tử Lam nói.

“Mỗi công ty đều theo chủ nghĩa bóc lột, 50 vạn đối với bọn họ mà nói, đã là nhiều rồi đấy!” Mặc Thiếu Thiên câu môi nói, gò má hoàn mỹ, như điêu khắc tinh xảo, mê người.

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Vậy sao anh lại hào phóng như vậy?” Lâm Tử Lam nghiêng đầu, nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, thả lỏng người nói ra mấy chữ, “Tiền không phải do anh xuất ra!”

Lâm Tử Lam, “.”

Mặc dù Mặc Thiếu Thiên nói như vậy, nhưng Lâm Tử Lam tuyệt đối sẽ không tin Mặc Thiếu Thiên chỉ vì điều này.

Anh cũng chỉ là làm cho người ta bỏ ra số tiền kia, mà mình lại mới vừa tiết kiệm được số tiền kia mà thôi.

Trước kia, có lẽ Lâm Tử Lam sẽ nói Mặc Thiếu Thiên là người không tim không phổi, nhưng sau khi ở bên cạnh anh, càng ngày càng phát hiện, Mặc Thiếu Thiên cũng không phải là người máu lạnh vô tình như vậy, ít nhất, anh cũng có nguyên tắc riêng của mình, cũng không phải là người vô lương tâm.

Điểm này, Lâm Tử Lam cảm thấy rất may mắn.

(Thanh Dâng: Đoạn này hơi bị trùng lặp với đoạn trên à....)

“Làm sao anh cứ chắc chắn như vậy, trong vòng một tuần tài liệu sẽ được phê chuẩn và gửi tới? Chính phủ AA với anh có quen thân à?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, quay đầu lại nhìn Lâm Tử Lam, “Làm sao em biết?”

Lâm Tử Lam, “.”

Nhìn vẻ mặt này của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam không phân biệt được là Mặc Thiếu Thiên nói thật hay giả.

Mặc Thiếu Thiên bổ sung thêm một câu, “Chưa tính là quen thân, nhưng cũng có chút giao tình!” Mặc Thiếu Thiên nâng lên nụ cười tự tin.

Lâm Tử Lam sững người!

Lâm Tử Lam coi như là hết ý kiến, chỉ là, nếu Mặc Thiếu Thiên đã nói ra những lời kia, Lâm Tử Lam nên nghĩ đến, Mặc Thiếu Thiên có thể giải quyết, nhưng cũng muốn kiểm chứng.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh đã biết chuyện ký tên cũng không có gì khó khăn, vậy mà anh còn trắng trợn bảo họ đưa thêm một trăm vạn, nếu Quý Tổng bên kia mà biết, phải tức chết!” Lâm Tử Lam cười nói.

Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười, “Bọn họ phải cảm ơn anh...anh đã giúp bọn họ tích đức!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, đúng là như thế.

Lúc này, cửa thang máy mở ra, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đi ra ngoài.

Quét thẻ, đi vào phòng.

Vừa đi vào, Mặc Thiếu Thiên liền xoay người để Lâm Tử Lam ở trên cánh cửa.

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Mặc Tổng, đang là ban ngày, không thích hợp để làm!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên không thèm nghe lời của cô nói..., khóe miệng nhếch lên, “Lúc họp, tại sao em nhìn chăm chăm vào anh? Hả?”

Lâm Tử Lam, “.”

Thì ra là, anh đều biết, mặt của Lâm Tử Lam, lặng lẽ đỏ ửng lên.

“Có phải cảm thấy anh càng ngày càng quyến rũ phải không ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi, đôi mắt kia giống như một thanh kiếm sắc bén, đâm thẳng vào tim Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc Thiếu Thiên, anh có thể không tự luyến được không?” Lâm Tử Lam nhìn anh nói.

“Nhưng ánh mắt của em, rất nhiệt tình!” Mặc Thiếu Thiên mỉm cười mà cười cười nói.

“Em có thể nói rằng em muốn bảo bối không?” Lâm Tử Lam nhìn anh nói.

Cho nên nhìn Mặc Thiếu Thiên, thì đồng nghĩa với việc được thấy được bảo bối!

Lâm Tử Lam tìm lấy cớ này khá vô cùng!

Nghe được lời này của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên không biết nên nói gì rồi.

Bảo bối, con cũng trở thành cái cớ ẹ dưng rồi !

“Vậy em muốn làm gì bảo bối, thì làm với anh vậy đi!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô vô lại nói.

Lâm Tử Lam, “.”

Mặc Thiếu Thiên, anh còn có thể vô sỉ hơn không? ? ?

Lâm Tử Lam vừa muốn nói gì, thì ngay vào lúc này, điện thoại Lâm Tử Lam vang lên, lúc đi ra ngoài, Lâm Tử Lam không có mang theo, điện thoại di động đặt ở trên bàn, reo từng tiếng.

Lâm Tử Lam cài riêng tiếng chuông cho số của Hi Hi, cho nên mỗi lần chỉ cần là Hi Hi gọi, Lâm Tử Lam vừa nghe tiếng chuông đã biết.

Cái này, Mặc Thiếu Thiên cũng biết.

Đặc biệt đối tiếng chuông khi Hi Hi gọi.

Nghe tiếng chuông, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, khoe miệng mang theo nụ cười, “Không cần coi anh là bảo bối, bảo bối gọi điện đến rồi!”

Nhìn dáng vẻ hưng phấn của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên có loại cảm giác bị thất bại.

Bảo bối, con là khắc tinh của cha sao?

Vì cái gì mà phải gọi vào lúc này, thật không đúng lúc!

Nhìn Lâm Tử Lam hưng phấn tránh ra, chạy tới nghe điện thoại, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy cực kì thất bại.

Lâm Tử Lam đi tới, cầm lên điện thoại ở trên bàn lên, bấm nút nghe, “Alo, bảo bối.”

Hi Hi ở bên kia nghe được giọng nói của Lâm Tử Lam, kêu một tiếng ngọt ngào, “Mẹ.”

“Mẹ, mẹ đến nơi rồi cũng không gọi điện thoại nói cho bảo bối một tiếng!” Vừa tiếp điện thoại, Hi Hi liền tổ cáo.

248. Chương 249: Cha Sẽ Cố Gắng!

Nghe được Hi Hi tổ cáo một tiếng, Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút liền mở miệng, “Quên.”

Nghe câu trả lời như vậy, Hi Hi lạnh cả tim a, “Mẹ! ! !” Hi Hi giận.

Mẹ thế nhưng quên mất!

Nghe Hi Hi gần như hét lên, Lâm Tử Lam cười cười mở miệng, “Mẹ đùa với con thôi, bảo bối, xin tin tưởng mẹ, mẹ thật sự muốn gọi cho con, chỉ là lúc mẹ tới nơi thì đã tối rồi, định gọi cho con nhưng lại sợ quấy rầy con ngủ, hôm nay mẹ cũng muốn gọi cho con, nhưng sáng sớm phải đi họp, lúc này mới trở về!” Lâm Tử Lam nói.

Lúc Lâm Tử Lam đuối lý, cũng rất nhanh sẽ lấy cớ.

Nghe được lời nói của Lâm Tử Lam, Hi Hi bĩu môi, Hi Hi biết mẹ sẽ trả lời như vậy.

Chỉ là, cũng tốt hơn câu kia, quên!

“Mẹ, mẹ cùng cha ở bên kia chơi thật vui có phải không, cho nên quên mất bảo bối?” Hi Hi ở bên kia điện thoại nói.

“Mẹ với cha con tới nơi này là vì công việc!” Lâm Tử Lam nói.

“Thật sao?” Hi Hi hỏi.

“Dĩ nhiên!”

“Vậy hai người ở mấy phòng?” Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam, “.”

“Mẹ, xin mẹ trả lời!” Hi Hi bộ mặt phớt tỉnh nói.

“Một phòng!” Lâm Tử Lam trả lời luôn.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở một bên, nghe Lâm Tử Lam trả lời, hình như liền đoán được Hi Hi hỏi vấn đề gì, nhếch miệng lên cười ẩn nhẫn.

Bảo bối, con vô địch!

“Còn luôn miệng nói là đi vì công việc, mẹ thân ái của con, mẹ có khi nào thấy cấp trên cùng thư ký ở cùng một phòng chưa?” Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam, “.”

Bảo bối, con hỏi vấn đề gì vậy!

Mặc Thiếu Thiên nhìn vẻ mặt này của Lâm Tử Lam, khóe miệng cười sâu hơn.

“Bảo bối, có rất nhiều vị cấp trên vô lương tâm vì tiết kiệm tiền mà ở cùng một phòng với thư ký đấy!” Lâm Tử Lam nói.

“Mẹ đang ám chỉ cha sao?” Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam vừa ngẩng đầu, liền thấy Mặc Thiếu Thiên ngồi đối diện với cô, cô có thể nói đúng vậy không? ? ?

Nếu như cô dám nói đúng vậy, thì khó bảo toàn tính mạng phải không, Mặc Thiếu Thiên sẽ trực tiếp ném cô ra ngoài.

“Bảo bối, con không cần hăm hại mẹ con!” Lâm Tử Lam nhìn ánh mắt u ám của Mặc Thiếu Thiên, nói với Hi Hi.

Nghe mẹ trả lời, Hi Hi cười vui vẻ.

“Mẹ, con yêu mẹ như vậy, làm sao sẽ hăm hại mẹ đây!” Hi Hi nói.

“Ai biết con đang suy nghĩ gì!” Lâm Tử Lam nói.

“Mẹ, mẹ lại nghi oan cho bảo bối.” Hi Hi vô tội nói.

“Bảo bối, giải vờ đáng xấu hổ!”

“Cái này gọi là đáng yêu!”

Lâm Tử Lam, “.”

Nghe mẹ trầm mặc, Hi Hi cười cười, bắt đầu vào chính sự, “Mẹ, phong cảnh ở Hải Nam như thế nào?” Hi Hi hỏi.

“Phong cảnh không tệ, chỉ hơi nóng!”

“Con nghe nói, rất nhiều đôi tình lữ tới đó nghỉ phép.”

Lâm Tử Lam nghe thế, trực tiếp hỏi, “Con rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Hi Hi cười một tiếng, “Mẹ, mẹ nghĩ quá nhiều rồi, con cái gì cũng không muốn nói, mẹ nhớ cùng cha ở bên đó chụp nhiều hình vào, sau đó cho bảo bối xem nha!” Hi Hi nói.

“Được!” Lâm Tử Lam gật đầu một cái.

“Vậy con có thể nói với cha hai câu không?”

Lâm Tử Lam liếc mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó đem điện thoại di động đưa cho anh, “Bảo bối muốn gặp anh!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, coi như vật nhỏ này còn có chút lương tâm.

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên lấy điện thoại, đặt ở bên tai.

“Cha thân ái của con, có nhớ con không.”

Mặc Thiếu Thiên mới nhận điện thoại, giọng nói đầy vẻ sung sướng của Hi Hi liền truyền tới.

“Dĩ nhiên rồi, mẹ con không có lúc nào là không nhắc tới con, cha muốn quên cũng không quên được.”

Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi, “. Con nghe những lời này thấy có điểm gì là lạ! ?” Hi Hi lẩm bẩm nói.

Mặc Thiếu Thiên cười, “Con nghĩ quá nhiều thôi, tìm cha có chuyện?”

“Tìm cha tự nhiên là có chuyện, cha thân ái của con, không biết lần trở lại này, có thể mang cho con một đứa em gái về không?” Hi Hi hỏi.

Nhắc tới cái này, Mặc Thiếu Thiên nhất thời sững sờ, nhếch miệng lên, “Con muốn?”

Nói xong, ánh mắt anh nhìn về phía Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, chẳng biết tại sao, thấy ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên như thế, cô cảm giác mình sắp bị trúng kế.

“Dĩ nhiên!” Hi Hi nói.

“Như vậy mới vẹn toàn đôi bên nha, cha cùng mẹ sinh con gái, nhất định cũng rất xinh đẹp!” Hi Hi nói.

Có một đứa em gái cho Hi Hi bảo vệ, cũng có thể thỏa mãn chủ nghĩa đàn ông của Hi Hi!

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên vô cùng hăng hái, “Con yên tâm, cha sẽ cố gắng, lần thứ nhất liền trúng!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam cau mày, không biết bọn họ đang thương lượng cái gì.

Lâm Tử Lam thu dọn đồ đạc, đổi y phục thoải mái, mới vừa thay xong đi ra, Mặc Thiếu Thiên mới cúp điện thoại.

“Nói chuyện gì mà lâu như vậy?” Lâm Tử Lam hỏi.

“Chủ đề của đàn ông với nhau!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “.”

Mặc Thiếu Thiên quét nhìn Lâm Tử Lam một cái, cô vừa thay đồ, mặc dù mới vừa rồi y phục kia mang dáng vẻ nghề nghiệp một chút, nhưng cảm giác y phục do cô mặc, phong cách nào cũng rất dễ nhìn, ví như bộ y phục cô đang mặc, thoát nhìn có một chút nhẹ nhàng, rất thoải mái.

Mặc Thiếu Thiên nhìn đồng hồ đeo tay, “Chờ anh một chút, anh đi thay đồ, rồi cùng nhau đi ăn cơm!”

Lâm Tử Lam gật đầu.

Mặc Thiếu Thiên đi thay quần áo.

Đàn ông thay quần áo rất là nhanh, khoảng đầu hai ba phút Mặc Thiếu Thiên liền xong, Mặc Thiếu Thiên đi ra, anh mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng, tay áo được xắn lên, lộ ra cánh tay rắn chắc, chiếc áo sơ mi này trên người Mặc Thiếu Thiên, càng tôn lên vẻ đẹp trai yêu nghiệt này.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, trong nháy mắt sững sờ.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên mặc áo màu hồng.

Ở trong ấn tượng của cô, Mặc Thiếu Thiên không chọn màu đen cũng là màu trắng, màu xám tro cũng có, nhưng là rất ít, còn màu hồng thì cô chưa hề thấy qua, nhưng hôm nay, cô thấy anh mặc như vậy cảm giác rất nhẹ nhàng!

Trước kia cô cứ cảm thấy đàn ông mà mặc màu hồng, thì cứ giống như con gái éo lả, nhưng khi Mặc Thiếu Thiên mặc lên người, thì làm cho cô hoàn toàn không có loại cảm giác đó, thậm chí cô còn có cảm giác đây là một loại phong hoa tuyệt đại!

Mặc Thiếu Thiên đi ra, nhìn nét mặt Lâm Tử Lam, nhíu mày, hài hước mở miệng, “Lâm tiểu thư, nước miếng của em sắp rớt xuống rồi kìa!”

Lâm Tử Lam không thèm nhìn anh nhạo báng, cô nói, “Thật sự xinh đẹp!”

Nghe tới mấy từ này, Mặc Thiếu Thiên lập tức cau mày, “Anh không thích từ ngữ như vậy!”

Mặc dù đã nghe được không ít những từ ngữ như vậy, nhưng Mặc Thiếu Thiên chính là không thích, bởi vì anh thấy từ ngữ này là giành để nói với con gái.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Tại sao?”

“Không tại sao cả, chính là không thích!” Mặc Thiếu Thiên nói thẳng.

Lâm Tử Lam, “.” Mặc tiên sinh, đây là vinh hạnh của anh đó, trong 1.000 người cũng tìm không ra người để được khen đâu!” Lâm Tử Lam nói.

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên hài lòng nói, “Cái này gọi là có phong cách!”

Nhìn dáng vẻ hờ hững Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam bày tỏ im lặng.

“Này Mặc tiên sinh, chúng ta có thể đi ăn cơm chưa?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi, hiện tại, cô rất đói.

Trước ở nhà đều có bảo bối làm điểm tâm bữa sáng cho cô, hiện tại đột nhiên không ăn, không quen.

Mặc Thiếu Thiên chau chau mày, “Đói bụng?”

Lâm Tử Lam gật đầu, “Thói quen ăn điểm tâm, lần đầu không ăn, có chút không quen!” Lâm Tử Lam nói.

“Đi thôi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Vì vậy, hai người đi ra ngoài ăn cơm.

Lúc ăn cơm, có không ít người quay đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên một cái, Lâm Tử Lam nói xấu trong lòng, Mặc Thiếu Thiên sao mà yêu nghiệt dữ vậy!

Sau khi ăn cơm xong, hai người không có đi dạo mà đi về phòng.

Lâm Tử Lam trở về phòng ngủ trưa, còn Mặc Thiếu Thiên ở trước máy vi tính vội vàng làm cái gì đó.

Lần này đi công tác, mặc dù chuyện của công ty đã giao cho Mạc Lương cùng Trần Mặc xử lý, nhưng bọn họ đều báo cáo tình hình cho Mặc Thiếu Thiên.

Đi tới nơi này, Lâm Tử Lam liền buông bỏ công việc, những chuyện này cũng không cần cô biết, vì thế cô nên đi ngủ.

Tắm xong Lâm Tử Lam đổi áo ngủ thoải mái, ngủ thẳng tới bốn giờ.

Khi Lâm Tử Lam tỉnh lại, Mặc Thiếu Thiên đang ôm cô ngủ.

Lâm Tử Lam nhìn anh, cô ngủ rất say, căn bản không biết Mặc Thiếu Thiên lúc nào thì nằm xuống bên cạnh, càng không biết lúc nào thì anh ôm cô.

Lâm Tử Lam luôn có giấc ngủ không sâu, nhưng lần này lại không hề phát hiện, nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam cười.

Lúc nào thì cô đối với Mặc Thiếu Thiên lại có thói quen đến mức này, một chút phòng bị cũng không có!

Cô suy nghĩ một chút, nhìn Mặc Thiếu Thiên nằm ở bên cạnh mình, ánh nắng từ bên ngoài rọi vào sau lưng Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam nhìn mặt Mặc Thiếu Thiên, thật là hết nói nổi, trong khi ngủ mà anh cũng không ngừng đẹp trai đến thế, Lâm Tử Lam nhìn, tâm phút giây bình lặng như thế cô không muốn phá vỡ chút nào!

Nhìn Mặc Thiếu Thiên mấy phút, Lâm Tử Lam mới tỉnh đứng lên, nhưng Mặc Thiếu Thiên chợt ôm chặt cô, cả người Lâm Tử Lam không thể động dậy.

Lâm Tử Lam quay đầu lại nhìn Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên vẫn còn nhắm chặt hai mắt, Lâm Tử Lam không biết rõ cuộc Mặc Thiếu Thiên đã tỉnh hay là còn đang ngủ.

Lần nữa muốn đứng dậy, nhưng vẫn không thể động dậy được.

Lâm Tử Lam nghĩ thử kêu Mặc Thiếu Thiên xem sao, nhưng ngay cả động Mặc Thiếu Thiên cũng không có.

Nhìn dáng dấp thế này, giống như đang ngủ thiếp đi.

Nhìn bộ dạng ngủ say này của anh, Lâm Tử Lam cũng không muốn đánh thức anh dậy.

Cô mặc cho Mặc Thiếu Thiên ôm mình, cô nằm ở trên giường, tìm vị trí thoải mái nhất, không hề lộn xộn nữa, chỉ sợ đánh thức anh.

Mặc dù không thể động, nhưng cũng không ngăn được dòng suy nghĩ của Lâm Tử Lam, nằm ở trên giường, cô nghĩ từng ly từng tý, từ từ ở trong đầu hiện lên _____

~ Hết chương 249

~

249. Chương 250: Giúp Anh Giải Quyết Làn Đầu!

Cô cùng Mặc Thiếu Thiên đã quen biết hơn nửa năm rồi.

Lâm Tử Lam cũng chưa bao giờ nghĩ rằng, có một ngày, cô sẽ ở bên cạnh Mặc Thiếu Thiên, hơn nữa còn chung đụng như vậy.

Trên thế giới thật có rất nhiều điều kỳ diệu, Mặc Thiếu Thiên cũng không phải là mẫu người cô thích, thậm chí lúc trước anh là người lạ tình, càng không phải là mẫu người của cô, nhưng không hề nghĩ tới, cuối cùng, cô cùng Mặc Thiếu Thiên ở bên nhau.

Cô nghĩ tới những chuyện trước kia, nói chuyện không thôi mà hai người đã đối chọi gay gắt, bây giờ suy nghĩ một chút, khoe miệng Lâm Tử Lam không khỏi nâng lên nụ cười.

Những gì ở quá khứ, đều là những kí ức đẹp.

Bất tri bất giác, hơn một giờ trôi qua.

Mặc Thiếu Thiên tỉnh dậy, liền thấy Lâm Tử Lam cười cười, “Anh ôm em ngủ mà em vui vẻ đến vậy sao?”

Nghe được giọng nói của Mặc Thiếu Thiên, bây giờ mới cắt đứt dòng suy nghĩ của Lâm Tử Lam, cô nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh dậy rồi?”

Mặc Thiếu Thiên ”Ừ” một tiếng, từ tỉnh mà trầm thấp, anh miễn cưỡng mở mắt, còn có mấy phần mệt mỏi cùng lười biếng, mỗi động tác, đều mang một loại hấp dẫn.

“Anh ngủ khi nào?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

“Không biết, hết bận liền đi ngủ!” Mặc Thiếu Thiên nói, anh ngồi làm việc một hồi rồi cái gì cũng không muốn làm nữa, chỉ muốn ôm cô ngủ!

Nghe lời của anh nói, Lâm Tử Lam nhú mày.

Thấy Lâm Tử Lam trầm mặc, Mặc Thiếu Thiên nói, “Em mới vừa rồi cười cái gì?” Mặc Thiếu Thiên hơi động, tiếp theo ôm Lâm Tử Lam hỏi.

“Không có gì, đáng vẻ anh ngủ thật đáng yêu!” Lâm Tử Lam cười nói, tiếp theo, khoe môi giật giật, bị Mặc Thiếu Thiên ôm như vậy, hơn một giờ cô không hề nhúc nhích, cô cũng mệt chết đi.

Mặc Thiếu Thiên vùi mặt vào cổ Lâm Tử Lam, còn có mấy phần lười biếng, sau một lúc lâu, anh hỏi, “Em thức dậy lúc nào?”

“Hơn một giờ trước!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên ngẩng cả người, sau đó nhìn thẳng Lâm Tử Lam, khẽ nhú mày, “Em vẫn không động?”

“Anh ôm như vậy, em muốn nhúc nhích cũng không nhúc nhích được nha!” Lâm Tử Lam nói.

“ ”

Mặc dù Lâm Tử Lam nói như vậy, nhưng Mặc Thiếu Thiên lại thấy tràn đầy thoải mái.

Lâm Tử Lam chính là người miệng cứng lòng mềm như vậy, cho dù làm, cũng sẽ không thừa nhận.

Chỉ là, mặc kệ như thế nào, Mặc Thiếu Thiên cũng rất cảm động.

“Có chỗ nào thấy mỏi không? Có cần anh giúp em xoa bóp không?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

“Có!” Lâm Tử Lam không khách khí nói.

“Chỗ nào?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, sau đó bàn tay trực tiếp dờ đi tới trước ngực Lâm Tử Lam, nhú mày nhìn cô, “Chỗ này?”

Lâm Tử Lam, “.”

“Mặc Thiếu Thiên! ! !” Lâm Tử Lam hét lên!

Mặc Thiếu Thiên cười.

Lâm Tử Lam định đấm anh một cái, nhưng Mặc Thiếu Thiên lại một phát bắt được, “Phụ nữ vẫn là ôn nhu mới đáng yêu!”

“Đó không phải là tính cách của em!” Lâm Tử Lam nói.

“Vậy tính cách của em là gì?”

“Dữ dội dùng bạo lực!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên, “.”

“Được rồi, đã là như vậy thì anh cho em xoa bóp lại!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam nhú mày, cũng không phản đối.

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, tiếp theo mở miệng, “Nhưng là chỉ cho em xoa bóp một chỗ!”

“Sao?” Lâm Tử Lam cau mày.

Mặc Thiếu Thiên trực tiếp nắm tay Lâm Tử Lam, hướng xuống hạ thân.

Khi đụng phải vật kia, Lâm Tử Lam theo bản năng rút tay trở về, “Mặc Thiếu Thiên! ! !”

Mặc Thiếu Thiên hài hước nhìn cô, “Em không phải là muốn xoa bóp lại sao?”

“Anh ——”

“Đến đây đi, làm đi, nên nhẹ một chút, nếu như em không hề nghĩ về sau không hưởng thụ được tính phúc, thì cứ mạnh tay!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Anh cho là em không dám à?” Lâm Tử Lam nhìn anh nói, nói về sự vô lại, Mặc Thiếu Thiên đứng thứ hai thì không ai đứng một?

“Anh không có nói là em không dám, dù sao cái vật này cũng là vì dáng dấp của em, ăn không được em, giữ lại cũng không có gì dùng!” Mặc Thiếu Thiên nói, rất giống với bộ dạng: tùy em xử trí.

Nghe lời nói Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam đỏ khốc đỏ cười.

Cái gì gọi là vì dáng dấp của cô?

Mặc Thiếu Thiên, anh nói chuyện có thể bình thường một chút được không vậy!

Lâm Tử Lam thật lòng chịu thua Mặc Thiếu Thiên.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam cười nói, “Cái đó là thứ gì chứ, ‘chà đạp’ không nhiều cũng ít người rồi, không biết có hồng bét rồi không, quá không thuần khiết!” Lâm Tử Lam nói.

“Sống ở đời người ta hay mắc phải sai lầm nào đó, nhưng quan trọng nhất là họ có thể sửa đổi, cùng lắm thì về sau nó chỉ ‘chà đạp’ em.” Mặc Thiếu Thiên vô tội nói.

Lâm Tử Lam, “.”

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam thật lòng cảm thấy, bó tay, không biết Mặc Thiếu Thiên có thể nói ra những lời triết lý gì nữa.

“Em xuống giường đây!” Lâm Tử Lam nói.

Tiếp tục nói nữa chắc cô bị nội thương mất.

Nhưng cô muốn đứng lên, Mặc Thiếu Thiên cũng không cho.

“Thế nào? Em phải trả đũa lại chứ?” Mặc Thiếu Thiên dè cô xuống giường, nhìn cô hỏi.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Bổn cô nương đây đại nhân đại lượng, không thềm so đo với anh!”

“Bỏ qua cơ hội này, thì không còn cơ hội trả đũa khác đâu!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Mặc tiên sinh, anh thích bị ngược sao, không bằng chính anh xoa bóp đi!” Lâm Tử Lam nói.

“Không phải em thì không có xúc cảm tốt!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “.”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn ánh mắt Lâm Tử Lam, ánh mắt của anh ngày càng nóng bỏng, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, có thể cảm giác được sự biến hóa của anh.

Quả nhiên, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, con ngươi híp lại, “Tử Lam”

“Hả?”

“Giúp anh giải quyết lần đầu được không?” Lời Mặc Thiếu Thiên vừa nói ra, mặt của Lâm Tử Lam liền đỏ lên, tuy không đỏ lắm, nhưng hồng hồng như vậy, thậm chí có mấy phần đáng yêu!

Trải qua ngày hôm qua, cô dĩ nhiên biết Mặc Thiếu Thiên nói cái gì rồi.

Lâm Tử Lam nhìn anh, cho anh mấy chữ, “Tự mình giải quyết!”

“Không cần, anh muốn em giúp anh giải quyết!” Mặc Thiếu Thiên nói, nhìn Lâm Tử Lam, lại đáng vẻ có mấy phần vô lại.

Ăn không được, còn không cho hưởng phúc lợi này sao! ?

Khuôn mặt Lâm Tử Lam ửng đỏ, “Mặc kệ!”

Ngày hôm qua còn chưa đủ sao!

Lại vẫn muốn!

“Thật mặc kệ? Em không sợ về sau sẽ không hưởng thụ được tính phúc? Hả?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

Lâm Tử Lam, “.”

Lâm Tử Lam muốn điên rồi.

“Mặc Thiếu Thiên, muốn giải quyết thì tự mình làm đi!”

“Ban ngày ban mặt, anh đến cùng là muốn làm cái gì hả?” Lâm Tử Lam nhìn anh nói tiếp! ! !

Nghe được lời nói kia của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên chột nhứ mày, “Ý của em là, buổi tối có thể?”

Lâm Tử Lam nói như vậy sao?

Mặc Thiếu Thiên, anh có thể không suy diễn theo cái kiểu ‘logic’ kia không?

“Vậy thì tốt, buổi tối anh chờ em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe lời nói của anh, Lâm Tử Lam cảm thấy giấc ngủ tối của mình, không yên ổn rồi.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đứng dậy, đi vào phòng tắm.

Chẳng biết tại sao, nhìn Mặc Thiếu Thiên đi vào phòng tắm, Lâm Tử Lam lại cảm thấy có kịch vui đặc biệt.

Cô cùng Mặc Thiếu Thiên ở chung một chỗ, chuyện Mặc Thiếu Thiên làm nhiều nhất, chính là tắm!

Hơn nữa, là tắm nước lạnh!

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam cảm thấy quả là kịch vui đặc biệt!

Mười mấy phút sau, Mặc Thiếu Thiên mới đi ra.

Anh cứ thế mà bước ra, cái gì cũng không có mặc, trên người còn có vài giọt nước chảy dọc xuống, làn da dưới ánh đèn lúc ẩn lúc hiện, xem ra đặc biệt hấp dẫn.

Nhìn anh cứ thế đi ra ngoài, Lâm Tử Lam xoay mặt, “Mặc tiên sinh, mặc quần áo không thôi cũng làm anh mệt chết sao?”

Mặc Thiếu Thiên tặc lưỡi xem thường, “Lâm tiểu thư, em xấu hổ gì vậy!”

“Cũng không phải là chưa từng thấy qua, sờ cũng sờ nhiều lần rồi mà vẫn xấu hổ như vậy!” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói.

Lâm Tử Lam, “.”

Mấy phút sau, Mặc Thiếu Thiên nói, “Lâm tiểu thư, giúp anh lấy quần áo!”

“Tự mình lấy!” Lâm Tử Lam nói.

“Quần áo đều để bên kia, nếu như em không để ý thì anh qua lấy vậy!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe anh nói thế, Lâm Tử Lam lập tức đứng dậy đi lấy quần áo.

Nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười.

Lâm Tử Lam cầm quần áo đi tới phía Mặc Thiếu Thiên, nhưng ánh mắt thủy chung không dám nhìn thẳng cơ thể Mặc Thiếu Thiên, rất hại mắt.

Vóc người này, nhìn mà cũng không nhìn được muốn nhào tới!

Lâm Tử Lam đi tới, đưa quần áo cho Mặc Thiếu Thiên, “Mặc đại gia, quần áo của anh!”

Mặc Thiếu Thiên nhận lấy, liền mặc vào, áo len màu xám nhạt có vẻ rất thoải mái, quần dài cũng màu xám, anh mặc vào, có một loại tư vị khác, rất thoải mái.

Mặc Thiếu Thiên mặc như vậy, có lười biếng nhưng cũng có sự khêu gợi.

Thấy Mặc Thiếu Thiên mặc quần áo tử tế, Lâm Tử Lam mới yên lòng.

Mặc Thiếu Thiên thay xong quần áo, cúi đầu xuống nhìn Lâm Tử Lam, khóe miệng lộ nụ cười cưng chiều, “Lâm tiểu thư, cảm ơn nhiều!”

Lâm Tử Lam cười với anh, anh rõ ràng là cố ý!

Cô cười như vậy, ở trong mắt Mặc Thiếu Thiên được coi là làm nũng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Sẽ có thưởng, buổi tối anh sẽ làm em bất ngờ!”

Lâm Tử Lam nói.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Bất ngờ gì vậy?”

“Để cho em tùy ý giày vò anh.”

Lâm Tử Lam, “.”

Cô cũng biết từ miệng Mặc Thiếu Thiên nói ra sẽ không có điều tốt đẹp gì ! !

Ba câu không thể không có câu se tình!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn đồng hồ, “Đi thay quần áo đi, chúng ta rời đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam cau mày, “Đi? Đi nơi nào?”

“Đổi khách sạn!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Tại sao? Chẳng lẽ chuyện bàn xong rồi sao?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

“Lúc xế chiều, Quý Tiểu Thiên gọi điện thoại tới, chính phủ AA bên kia đã phê chuẩn, khoảng 1 tuần sau là có thể khởi công!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam cũng vui mừng cười.

“Làm việc thật có tốc độ!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Vây cũng phải xem xem là do ai làm!”

Lâm Tử Lam lườm anh một cái, “Tự luyện!”

“Cái này gọi là tự tin!” Mặc Thiếu Thiên cãi lại.

Lâm Tử Lam không thèm nhìn.

“Cho nên công việc đã hoàn thành rồi sao?”

“Cứ cho là vậy đi, một tuần sau, chờ tin tức là được rồi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam cũng thả lỏng một chút.

Không có nhiệm vụ lớn như vậy ở trên người, Lâm Tử Lam cũng cảm thấy rất dễ chịu.

“Vậy bây giờ đi đâu?”

“Anh đã đặt chỗ tại khách sạn ở vịnh Á Long, khách sạn ấy ven biển, đến đó rồi, có thể thư giãn một chút!” Mặc Thiếu Thiên nói.

~ Hết chương 250

~

250. Chương 251: Lâm Tử Lam Cảm Động

Nghe lời nói Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam cứ thấy sao mà giống như lời Hi Hi cùng Cảnh Thần nói đây?

Bọn họ rõ ràng là đến vì công việc, hiện tại lại biến thành nghỉ phép thật rồi !

Chỉ là, sống ở đâu thì ở yên đấy.

Lâm Tử Lam đồng ý, sau đó đi thu dọn đồ.

Khó được có cơ hội cùng Mặc Thiếu Thiên nghỉ phép, đương nhiên là muốn tận lực giải sầu rồi.

Sau nửa tiếng Lâm Tử Lam thu dọn xong, rồi hai người rời đi.

Chỉ hơn 3 tiếng đồng hồ liền tới nơi Mặc Thiếu Thiên nói.

Vịnh Á Long, ngoài sự tưởng tượng của Lâm Tử Lam, ở đây sạch sẽ hơn nhiều, Lâm Tử Lam vừa đến, liền thấy biển rộng mênh mông bát ngát.

Chỗ ở Mặc Thiếu Thiên đã đặt, là một kiểu biệt thự đơn độc dành cho nghỉ phép.

Bên ngoài chính là biển lớn.

Biển với một màu xanh trong veo.

Mặc dù hơi nóng, nhưng nhìn thấy cảnh đẹp như vậy, tâm tình cũng tốt hẳn.

Lúc đến khách sạn, đã chừng bảy giờ tối.

Lâm Tử Lam vào khách sạn trước hết đi vào tắm rửa một chút rồi thay quần áo.

Lâm Tử Lam chọn một cái quần dài, kết hợp với áo lệch vai, để lộ ra một bên xương quai xanh, xem ra, đặc biệt hấp dẫn, mỹ lệ.

Lâm Tử Lam rất ít mặc kiểu áo này, nhưng mà hôm nay không biết vì sao, cô lại thích mặc như vậy.

Lúc Lâm Tử Lam đi ra, mắt Mặc Thiếu Thiên liền dừng lại trên người của cô.

Biết Lâm Tử Lam lâu như vậy, rất ít thấy cô mặc kiểu áo như thế, nhưng không thể không thừa nhận, Lâm Tử Lam mặc kiểu nào đi chăng nữa cũng không thành vấn đề, hơn nữa, còn có vài phần tự tin, mỹ lệ không dứt.

Lâm Tử Lam quần tóc lên, đeo một vài đồ trang sức trang nhã, tính toán một lát ra ngoài đi dạo, nhưng mới vừa đi ra, liền thấy Mặc Thiếu Thiên đang chuẩn bị bữa tối.

Lâm Tử Lam đi tới, nhìn bữa ăn tối, “Anh chuẩn bị sao?”

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, dĩ nhiên.

Lâm Tử Lam ngồi xuống, nhìn bữa ăn tối, “Mặc tiên sinh, anh càng ngày càng chu đáo!” Lâm Tử Lam cười nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, nhếch miệng lên, ánh mắt mang theo tia sáng rõ, “Em cũng càng ngày càng tình cảm!”

Lâm Tử Lam, “.”

Mặc Thiếu Thiên, anh có thể chú ý tới trọng điểm một chút không?

Lâm Tử Lam ngồi vào bàn, nhìn bữa ăn tối phong phú, “Nơi này không phải là biệt thự dành cho nghỉ phép sao? Lúc vào em đâu thấy có đầu bếp?” Lâm Tử Lam nhìn anh nói.

“Đó là đương nhiên!”

“Vậy thì mấy thứ này là ở đâu ra?” Lâm Tử Lam hỏi, nhìn một chút, cũng không tệ lắm.

“Đừng nói với em là anh làm!” Lâm Tử Lam vậy mới không tin đấy.

“Dĩ nhiên không phải, anh gọi điện thoại bảo người ta làm đem tới!” Mặc Thiếu Thiên nói thật.

Lâm Tử Lam, “.”

Lúc này không khỏi không cảm khái, nếu như ai cũng giống bảo bối thì tốt rồi!

Đồ ăn đi mua ở ngoài thì làm sao mà tiết kiệm được!

Chỉ là lúc này, đối với Mặc Thiếu Thiên không thể quá bắt bẻ, có ăn thì cũng không tệ rồi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn ánh mắt của Lâm Tử Lam, cũng biết cô đang suy nghĩ gì, “Thế nào? Còn bắt bẻ?”

“Bị anh nhìn ra?” Lâm Tử Lam cười nhạo báng.

Mặc Thiếu Thiên, “.”

“Có ăn mà còn muốn bắt bẻ à?” Mặc Thiếu Thiên nhú mày nói, lộ vẻ có mấy phần bất mãn.

“Chỉ là đùa một chút thôi mà !” Lâm Tử Lam nói, hướng qua phía Mặc Thiếu Thiên lộ ra nụ cười mê người.

Mặc Thiếu Thiên ngồi đối diện Lâm Tử Lam, hai người bắt đầu dùng bữa.

“Mặc tiên sinh, anh chẳng lẽ ở đây mấy ngày mà cứ gọi đồ ăn ngoài sao?” Lâm Tử Lam vừa ăn vừa hỏi, đồ ăn cũng không tệ lắm, nhưng so với bảo bối thì thua một chút.

Nghe được lời nói Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn cô, “Em có thể tự làm tự ăn!”

“Em chỉ biết nấu mì thôi!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, đành hoảng hốt thán mà nói.

Mặc Thiếu Thiên hỏi cô, “Lâm Tử Lam, em như vậy mà coi là phụ nữ sao?”

Lâm Tử Lam, “. Sao không phải? Trong nhà của chúng ta có gia quy rằng phụ nữ không làm việc nhà!”

“Người nào đặt ra cái qui định đó?”

Cái này, Mặc Thiếu Thiên trước kia cũng nghe Hi Hi nói qua.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, suy nghĩ một chút, nói, “Em!”

Mặc Thiếu Thiên im lặng nhìn qua bên Lâm Tử Lam .

“Cho nên Mặc tiên sinh, nếu anh không ngại suốt ngày ăn mì, em liền OK!” Lâm Tử Lam cười nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên chỉ cấp cho Lâm Tử Lam mấy chữ, “Đồ ăn không tốt cho sức khỏe!”

Lâm Tử Lam chợt nhú mày, lộ ra nụ cười thỏa mãn, “Vậy thì vất vả cho Mặc tiên sinh rồi !”

Mặc kệ đồ ăn mua ở ngoài, hay là Mặc Thiếu Thiên làm, Lâm Tử Lam đều không phản kháng, dù sao cô cũng không biết nấu.

Nhìn Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên liền đoán chừng kết quả sẽ là dạng này.

Chỉ là, cũng không nói thêm cái gì, bởi vì từ khi biết Lâm Tử Lam, cũng đã biết như vậy rồi!

Suy nghĩ một chút, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Ăn nhanh chút!”

“Tại sao?”

“Sau khi ăn xong anh dẫn em đi dạo ven biển!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói đến cái này, Lâm Tử Lam rất có hứng thú.

Đây cũng là mục đích của cô.

Vì vậy, hai người ăn xong đã là chín giờ, Lâm Tử Lam phối hợp dọn dẹp bàn ăn, dọn dẹp xong, liền theo Mặc Thiếu Thiên đi ra ngoài.

Bờ biển còn có mấy cái lều, có ghế nằm, có thể nằm ở đó nghỉ ngơi.

Mặc dù là buổi tối, nhưng bốn phía đều có ánh đèn sáng choang, ngay cả bầu trời về đêm cũng xanh.

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đi tới bờ biển, Lâm Tử Lam tìm một vị trí ngồi xuống, bên cạnh còn có rượu sâm banh, có thể vừa nghỉ ngơi, vừa hưởng thụ.

Rất là thoải mái.

Lâm Tử Lam rất ít đi ra ngoài vào buổi tối, khi ở đây, nó có cảm giác rất khác.

Người cũng cần có thời gian để nghỉ ngơi thư giãn.

Mặc Thiếu Thiên nhìn gò má Lâm Tử Lam, lúc này Lâm Tử Lam xem ra, càng thêm vừa lòng, an tĩnh.

Cô ban đêm, vẫn xinh đẹp như thế làm cho tim người ta đập thành thịch liên hồi.

“Nơi này thật đẹp!” Lâm Tử Lam nhìn lên bầu trời nói.

Mặc Thiếu Thiên vừa ngồi xuống, nhìn cô, “Ừ, chỉ là Maldives đẹp hơn, lần sau nếu có cơ hội, anh sẽ dẫn em đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam nghe được lời nói Mặc Thiếu Thiên, cô cũng nghe nói qua về Maldives, nhưng bình thường đều là người hưởng tuần trăng mật mới đi, Mặc Thiếu Thiên nói như vậy, Lâm Tử Lam không khỏi liên tưởng.

Không có phủ nhận, mà là cười nói, “Hi vọng không phải vì công việc!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Sẽ chỉ là hành trình của anh và em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam cười một tiếng.

Vì vậy, hai người uống một chút sâm banh, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Em ở nơi này chờ anh một chút!”

Lâm Tử Lam không biết Mặc Thiếu Thiên giở trò quỷ gì, nhưng lúc này cô cũng lười cử động, gật đầu một cái, Mặc Thiếu Thiên liền rời đi.

Khoảng mấy phút sau khi Mặc Thiếu Thiên rời đi, Lâm Tử Lam nhìn phía trước mặt có đồ vật gì đó đang lóe lên, lòng hiếu kì trỗi dậy nên cô đứng dậy đi về phía đó.

Một đôi giày sandal, chiếc quần dài, đi ở bờ biển, thấy thế nào đây đều là một loại phong cảnh.

Cho đến Lâm Tử Lam đi đến ánh đèn đỏ trước mặt, nhưng khi cô tới thì nó vụt tắt.

Lâm Tử Lam ngậy cả người, vừa muốn nhìn đến tận cùng là do sao, đang lúc ấy thì bốn phía chợt sáng lên.

Lâm Tử Lam ngạc nhiên, những đèn màu xếp gần nhau tạo thành hình trái tim rất lớn, lúc này, cô nhìn kỹ thì thấy có cả hoa hồng được rải ở bên trong trái tim ấy.

Mà, Lâm Tử Lam đang đứng ở chính giữa.

Lâm Tử Lam chợt ngẩng đầu, bốn phía ánh đèn cũng đều sáng lên.

Lâm Tử Lam không cách nào để hình dung ra tâm tình của mình ngay lúc này, tròn mắt nhìn bốn phía, tìm kiếm một bóng dáng, đang lúc ấy thì, có một bóng người bước tới phía cô.

Mà bóng dáng ấy chính là Mặc Thiếu Thiên.

Lúc này, bầu trời thế lại có mưa, là mưa hoa.

Lâm Tử Lam ngẩng đầu nhìn lên, chẳng biết lúc nào, trên bầu trời xuất hiện hai chiếc máy bay trực thăng, đang rải những cánh hoa hồng xuống.

Lâm Tử Lam ngậy ngẩn cả người.

Khung cảnh lãng mạn này chỉ có xuất hiện trên tv, nhưng hiện tại lại rất chân thật xuất hiện trước mắt cô.

Hơn nữa so với phim truyền hình còn đầu tư hơn nhiều, còn có cả máy bay trực thăng.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, bây giờ cô không biết nên nói gì, cảnh tượng như vậy, cô thật không có nghĩ đến.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi về phía cô, trong tay cầm một bó hoa hồng, là hoa hồng màu sâm banh, để cho người ta khiếp sợ hơn đó là anh vừa đi vừa hát.

Là bài Lâm Tử Lam thích nhất, “Right here waiting!”

Đó là một ca khúc tiếng Anh, Mặc Thiếu Thiên vừa đi vừa hát, giọng hát của anh rất từ tính, trầm thấp, dễ nghe.

Lâm Tử Lam chưa từng nghĩ tới, Mặc Thiếu Thiên hát cũng dễ nghe như vậy.

Đây cũng là lần đầu tiên cô nghe Mặc Thiếu Thiên hát, hơn nữa còn là dưới tình huống như thế này nữa!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi tới đứng trước mặt Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam kích động nhìn anh, “Mặc Thiếu Thiên. Anh.” Lâm Tử Lam không biết nên nói gì.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, ánh mắt câu hồn đoạt phách [*], “Lâm Tử Lam, anh yêu em.”

[*] Câu hồn đoạt phách: đẹp và mịn hoặc đến mức cướp đi hồn phách người ta, khiến người ta nín thở.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói ra ba chữ ấy, Lâm Tử Lam trong nháy mắt sửng sốt.

Mặc dù cùng Mặc Thiếu Thiên ở chung một chỗ, nhưng trước giờ bọn họ chưa có ai nói ra ba chữ này, bây giờ lại chợt nghe Mặc Thiếu Thiên nói ra như thế, Lâm Tử Lam sửng sốt.

Ngay sau đó, cô cười.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô cười, nhưng hốc mắt lại có chút ướt ướt.

Bọn họ mặc dù không phải là người tuyệt hảo gì, nhưng cũng chưa từng có ai nói ra ba chữ này.

Tình cảm không phải dựa vào ba chữ ấy để tiếp tục duy trì, nhưng dù sao nó cũng là thuốc trợ tình cho đoạn tình cảm giữa hai người.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô thừa nhận cô cảm động.

Mặc kệ anh không bày ra những thứ kia, chỉ cần anh nói với cô như vậy thôi thì cô đã rất cảm động rồi.

“Anh chuẩn bị những thứ này khi nào?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

“Lúc chiều nay!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lúc Lâm Tử Lam ngủ, anh đã giao cho người ta chuẩn bị những chuyện này, sau đó anh ôm Lâm Tử Lam ngủ!

Nhìn dáng vẻ cảm động của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên biết rên sất phải khi còn nóng, nên anh nhìn cô, “Lâm Tử Lam, anh yêu em. Em gả cho anh được không?”

Lâm Tử Lam lần nữa sửng sốt.

Lúc này, không biết Mặc Thiếu Thiên lấy ra từ nơi nào một chiếc nhẫn, anh cầm trong tay, nhìn Lâm Tử Lam, từ từ quỳ một chân xuống.

251. Chương 252: Rất Tục, Rất Cầu Huyết

Mà trong nháy mắt, mặt biển cũng chợt sáng lên.

Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang chỗ khác thì thấy trên mặt biển có một bức ảnh to như vậy.

Ngay khi nhìn thấy bức ảnh ấy, Lâm Tử Lam lại bị cảm động lần nữa.

Trong bức ảnh ấy có cô, bảo bối và cả Mặc Thiếu Thiên, ba người đều cười rất vui vẻ.

Thấy ảnh, Lâm Tử Lam cười, trong lòng hình như đã bị cái gì đó chất đầy, ầm ập, không nói ra được mình có bao nhiêu cảm động.

Cô quay đầu lại, nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Giờ khắc này, anh đẹp giống như một yêu nghiệt, coi như quỳ một chân xuống, vẫn có khí thế như vậy.

Lâm Tử Lam nhìn anh, không nói ra được mình có bao nhiêu kinh ngạc.

Khó có thể tưởng tượng, Mặc Thiếu Thiên là người phúc hắc như vậy, thế nhưng lại tỉ mỉ chuẩn bị cái này.

Mặc Thiếu Thiên quỳ một chân xuống đất, ngẩng đầu nhìn Lâm Tử Lam, dù là quỳ, anh cũng mang theo một loại phong cách đặc biệt, một thân khí ngạo mạn, không cho phép người ta bỏ rơi.

Nhìn Lâm Tử Lam, anh mở miệng lần nữa, “Lâm Tử Lam, gả cho anh được không?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói, anh cầm trong tay chiếc nhẫn kim cương, viên kim cương ấy có độ cara không hề nhỏ, chế luyện cũng đặc biệt tinh xảo.

Lần này, anh coi như là dốc hết tâm tư rồi.

Nếu như Lâm Tử Lam mà còn không đồng ý, anh cũng không cầu hôn nữa, trực tiếp bắt cóc Lâm Tử Lam đem đến Cục Dân Chính, trực tiếp đăng kí kết hôn!

Bỏ qua mấy bước cầu hôn đính hôn rườm rà!

Như vậy sẽ ít xảy ra nhiều điều phiền toái.

Mặc Thiếu Thiên tuyệt đúng là người nghĩ được, làm được!

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, chỉ cười, không nói lời nào, lúc mà thấy Mặc Thiếu Thiên không còn kiên nhẫn nữa, Lâm Tử Lam mới gật đầu.

“Được!” Lâm Tử Lam đồng ý.

Tình yêu, đối với cô mà nói, cũng không phải là lời nói mà thôi.

Cùng Mặc Thiếu Thiên ở chung một chỗ, cô chưa từng nghĩ tới, yêu Mặc Thiếu Thiên, cũng chưa từng nghĩ tới, hiện tại đồng ý gả cho Mặc Thiếu Thiên, cô cũng chưa từng nghĩ tới.

Nhưng, cô cũng không phải là người kiêu cách.

Ít nhất vào giờ phút này, Mặc Thiếu Thiên yêu cô và cô cũng yêu Mặc Thiếu Thiên, cô không biết về sau sẽ ra sao và như thế nào nhưng hiện tại cô chỉ muốn trân trọng những gì đang có!

Cô yêu Mặc Thiếu Thiên, điều này không thể sai được.

Bởi vì tình yêu của cô dành cho anh quá tha thiết nên dĩ nhiên cô đồng ý!

Nếu yêu nhau thì sẽ phải ở chung một chỗ!

Nhìn Lâm Tử Lam gật đầu đồng ý, chân mày Mặc Thiếu Thiên trong nháy mắt giãn ra, khóe miệng cũng nâng lên nụ cười, không nói hai lời, trực tiếp đem chiếc nhẫn đeo vào ngón áp út của Lâm Tử Lam.

Chỉ cần đeo nhẫn, Lâm Tử Lam sẽ là của anh rồi !

Đời này cũng không ai có thể có được cô !

Chiếc nhẫn mới vừa đeo vào, Mặc Thiếu Thiên liền đứng dậy, vòng tay ôm chặt eo Lâm Tử Lam, hướng về phía cô hôn một nụ hôn sâu.

Những nụ hôn bất chợt này của Mặc Thiếu Thiên, cô đã quen rồi, đối mặt với nụ hôn của anh, cô cũng từ từ đáp lại.

Lúc này, từ nơi khác có thể thấy, trên bờ biển có một cặp nam nữ, đang ôm hôn say đắm.

Khoảng mấy phút, Mặc Thiếu Thiên lưu luyến không rời buông Lâm Tử Lam ra, khuôn mặt đẹp trai, không nói ra được có bao nhiêu phong tình.

“Lâm Tử Lam, em chính là người phụ nữ của anh rồi !” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói, nhếch miệng lên cười, mang theo vài phần ham muốn giữ lấy.

Cuối cùng, tâm huyết của anh ngày hôm nay đã không phí.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô cười, “Anh chuẩn bị mà em không biết gì hết cả?” Lâm Tử Lam nhìn anh nói.

Hiện tại cô mới hiểu được tại sao ở khách sạn Mặc Thiếu Thiên nói muốn cho cô một điều bất ngờ.

Thì ra là như thế này đây.

Mặc Thiếu Thiên cười, “Là em quá dần, không có phát hiện mà thôi!”

Lâm Tử Lam ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, tròng mắt liếc anh một cái, Mặc Thiếu Thiên cười một tiếng, ôm cô vào trong ngực.

“Như thế nào? Vui không?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi, khóe miệng dương dương vẻ hả hê.

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Rất vui, chỉ là, anh biết rõ em sẽ đồng ý hả?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

Trước kia Mặc Thiếu Thiên đã đề cập đến vấn đề này mấy lần, nhưng Lâm Tử Lam cứ phớt lờ cho qua, không ngờ hôm nay Mặc Thiếu Thiên lại chuẩn bị tỉ mỉ như vậy.

“Lúc chuẩn bị những thứ này anh liền biết, em tốt nhất là đồng ý, nếu như mà em cự tuyệt anh, anh liền kéo em đi đến Cục Dân Chính đăng kí, bỏ qua đính hôn để kết hôn!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói từng chữ từng chữ.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “.”

Cô hiện tại nên nói cái gì?

Còn có thể nói gì sao?

Chỉ là nghe lời của anh, Lâm Tử Lam biết, đây tuyệt đối là tác phong của Mặc Thiếu Thiên.

Nếu có thể nói ra những lời này, thì anh tuyệt đối có thể làm được!

Chỉ là suy nghĩ một chút, Lâm Tử Lam nhếch miệng lên cười.

Đây mới là Mặc Thiếu Thiên!

Nhìn Lâm Tử Lam cười, trong lòng Mặc Thiếu Thiên không nói ra được có bao nhiêu thỏa mãn, giống như, Lâm Tử Lam đời này đã là người của anh, cô không thể trốn thoát khỏi anh rồi.

Mặc Thiếu Thiên ôm sau lưng Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam bị anh ôm vào trong ngực, nhìn biển mênh mông bát ngát, trong lòng cũng không nói ra được có bao nhiêu yên tĩnh.

Không ngờ đồng ý lời cầu hôn của Mặc Thiếu Thiên, trong lòng Lâm Tử Lam lại vui như vậy.

Đang lúc ấy thì, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Thích sự chuẩn bị của ngày hôm nay không?” Mặc Thiếu Thiên ở bên tai của cô hỏi.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, quay đầu lại nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc tiên sinh thân ái, có thể cho em hỏi một câu không, làm sao anh biết mà chuẩn bị như vậy?”

Mặc Thiếu Thiên cau mày, “Phim truyền hình không phải đều diễn như vậy sao?”

Lâm Tử Lam, “.”

Thì ra là xem TV.

Không trách được lại là như thế.

Cầu huyết!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Thế nào?”

Lâm Tử Lam cười lắc đầu, “Không có gì!”

Cô càng nói như vậy, Mặc Thiếu Thiên càng hiếu kỳ, ôm cô chặt hơn, một bộ dáng ra vẻ ép hỏi, “Rốt cuộc là thế nào? Nói!”

Nhìn vẻ mặt Mặc Thiếu Thiên, có loại không kịp chờ đợi nữa mà muốn lấy được những lời khen ngợi.

Lâm Tử Lam lắc đầu.

Mặc Thiếu Thiên càng thêm ép hỏi, “Lâm Tử Lam, em không nói, thì anh lập tức ngay chỗ này muốn em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “.”

“Mặc Thiếu Thiên, anh có thể đổi kiểu uy hiếp mới mẻ hơn không? Mỗi lần đều dùng kiểu này, anh không ngán sao?”

Tại sao mỗi lần đều là kiểu này a a a!

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Mặc kệ là uy hiếp kiểu gì, quan trọng là đối với em có tác dụng!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô chắc chắn mà nói.

Được rồi.

Lâm Tử Lam thừa nhận.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh thật muốn biết?”

Mặc Thiếu Thiên nhún mày, dĩ nhiên.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, mở miệng, “Rất tục, rất cầu huyết!”

Lâm Tử Lam cho hai kiểu đánh giá đơn giản.

Nghe được Lâm Tử Lam đánh giá như thế, Mặc Thiếu Thiên lập tức cau mày.

Lần đầu tiên anh làm những chuyện này vì phụ nữ mà đổi lại là rất tục, rất cầu huyết?

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Em nói cái gì?”

Lâm Tử Lam nhìn anh, một vẻ mặt vô tội, “Người ta nói thật mà thôi.”

Nhìn nét mặt Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Tục như vậy cũng làm cho em đồng ý, sợ cao cấp một chút, em làm sao chịu đựng nổi!”

“Em xem là anh nghĩ không ra điểm quan trọng đi!” Lâm Tử Lam hài hước cười nói.

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên hình như bị nói trúng, nghiêng đầu sang chỗ nhìn Lâm Tử Lam, nhếch miệng lên cười tà ác, “Lâm Tử Lam, em xong đời.”

Nói xong, tay Mặc Thiếu Thiên liền chọc lét Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam hình như đã sớm liệu được sẽ vậy, cô vội vàng tránh ra, cười nhìn anh, “Mặc tiên sinh, anh nổi giận, lời nói thật mà không cho người ta nói!”

“Lời nói của em là thật, nhưng cơ thể của em sẽ nói khác!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên nhào tới người Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam cười lẩn tránh, sau đó cô té ngồi dưới đất, Mặc Thiếu Thiên nhào qua, đem Lâm Tử Lam đặt tại trên bờ cát.

“Mặc Thiếu thiên, anh buông em ra.” Lâm Tử Lam nhìn anh cười nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Cho em một cơ hội để nói lại!”

Lâm Tử Lam kiên trì lắc đầu, “Không!”

Cơ hội chỉ có một lần, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Hôm nay anh nhất định sẽ hôn em tới độ không thở nổi!”

Nói xong, anh liền hôn lên môi Lâm Tử Lam.

Nụ hôn này, rất cuồng dã, rất kịch liệt, Mặc Thiếu Thiên hình như không cho Lâm Tử Lam có cơ hội để thở, hung hăng hôn cô, hôn cái miệng nhỏ nhắn này của cô.

Quả nhiên, mười phút trôi qua, Lâm Tử Lam có chút thiếu dưỡng khí, cảm thấy Lâm Tử Lam chịu không nổi nữa, anh mới buông ra.

Nhìn Lâm Tử Lam thở gấp, Mặc Thiếu Thiên tâm tình không nói được có bao nhiêu sự hài lòng.

Lâm Tử Lam hít thở vài cái, nhìn Mặc Thiếu Thiên, chậm rãi nói một câu, “Mặc dù rất tục, rất cầu huyết, nhưng mà em rất thích!”

Cho dù có tục, có cầu huyết đi nữa, chỉ cần là có lòng thì sẽ không như vậy nữa.

Nghe được lời nói Lâm Tử Lam, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên cũng thay đổi dịu dàng.

Anh ôm cô, hướng về phía môi Lâm Tử Lam, nhẹ nhàng hôn.

Hai người ngồi ở trên bờ cát, Lâm Tử Lam tựa vào vai Mặc Thiếu Thiên, hai người lẳng lẳng nhìn biển.

Bức ảnh kia, rất là rõ, Lâm Tử Lam nhìn, nhìn thật kỹ, mới biết thì ra là có một chiếc canô để treo bức ảnh.

Lâm Tử Lam tựa vào vai Mặc Thiếu Thiên, chỉ muốn lẳng lẳng ngồi như vậy.

Hai người ngồi ở ngoài vòng trái tim đầy hoa hồng kia, Lâm Tử Lam chợt nhớ tới cái gì đó, lấy điện thoại di động ra chụp lại vòng trái tim ấy.

Cô update lên Weibo, kèm thêm vài lời: Thế giới có vạn loại hình thức, nhưng mặc kệ là loại hình thức nào, cho dù nó có xuất hiện ngàn vạn lần đi chăng nữa, nhưng chỉ cần có tâm và dùng ở đúng người, thì đó là một niềm hạnh phúc, hiện tại em rất hạnh phúc, cảm ơn anh, Mặc tiên sinh!

Sau khi ghi xong mấy dòng này, Lâm Tử Lam còn tag Mặc Thiếu Thiên vào.

Sau khi update, Lâm Tử Lam cất điện thoại.

Trong lòng cô rất yên tĩnh.

Mặc Thiếu Thiên thấy Lâm Tử Lam chụp ảnh, nhưng không biết cô định chụp gì, cho đến khi nghe được điện thoại ‘tích tích’ là thông báo từ Weibo, Mặc Thiếu Thiên mở điện thoại vào xem, nhếch miệng lên cười.

Không nói hai lời, anh cũng cầm điện thoại chụp mấy tấm, nhất là Lâm Tử Lam, chụp một bên mặt Lâm Tử Lam, chờ Lâm Tử Lam phản ứng kịp, thì Mặc Thiếu Thiên đã chụp xong đâu vào đó!

252. Chương 253: Mặc Thiếu Thiên Cũng Sẽ Không Dịu Dàng!

Edit: Thanh Dâng

Lâm Tử Lam không làm mặt mũi nghiêm trọng mà là cười cười nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Hình chụp vô cùng đẹp, ban đêm, Lâm Tử Lam ngồi dưới cát, thoát nhìn rất duy mỹ.

Kể cả buổi tối, điện thoại di động Mặc Thiếu Thiên có pixel cũng rõ ràng muốn chết, đủ để sánh ngang với máy ảnh.

Mặc Thiếu Thiên xem hình, nhếch miệng lên cười, sau đó sắp xếp hình một chút, hình trái tim, một bên mặt Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam đeo nhẫn, update hình xong anh cũng kèm theo một câu: Tất cả, đều ở đây vào ngày hôm nay!

Một câu nói đơn giản, lại ẩn chứa rất nhiều điều mà Mặc Thiếu Thiên gửi gắm.

Anh vốn không phải là người văn chương, không quen biểu đạt tình cảm ấy, bây giờ có thể nói ra lời này cũng là hiếm rồi, Lâm Tử Lam nhìn nội dung do Mặc Thiếu Thiên update, môi nhếch miệng lên thành đường cong.

Mặc Thiếu Thiên nhìn nụ cười kia, trong nháy mắt mắt hờn, không thể không thừa nhận, khi Lâm Tử Lam cười, rất đẹp, rất mê người.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, làn da trắng, lỗ tai xinh xắn, còn có sự đẹp dễ được ẩn giấu, nhất thời anh hướng về phía vành tai Lâm Tử Lam cắn một cái.

Lâm Tử Lam cả kinh, một hồi tê dại, giống như là có một luồng điện ở trong cơ thể cô nổ tung, Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh làm gì đấy?”

“Muốn ăn em!” Mặc Thiếu Thiên nói, mặt không đỏ, không thở gấp, nhìn Lâm Tử Lam, ánh mắt tỉnh mịch này, hình như muốn nói một chuyện rất nghiêm túc.

Bởi vì muốn ăn, cho nên không nhịn được mà cắn.

Hoàn toàn là theo bản năng.

Lâm Tử Lam nhìn dáng vẻ này của Mặc Thiếu Thiên, cũng không biết nên nói cái gì, liền sâu kín nói hai chữ, “Biến thái!”

Lúc này, Lâm Tử Lam hoàn toàn không nên chọc Mặc Thiếu Thiên.

Bởi vì lời nói của cô, sẽ kích thích độ biến thái của Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, nhếch miệng lên cười tà, “Cái này cũng coi là biến thái rồi hả ? Còn có biến thái hơn đây!”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp hướng về phía môi Lâm Tử Lam môi liền môi.

Mặc Thiếu Thiên nhào cả người tới.

Hai người ở trên bãi cát hôn nhau.

Lâm Tử Lam vốn là cảm thấy, chỉ nhận cái hôn của Mặc Thiếu Thiên mà thôi, cũng không có gì, dù sao hôn không phải là lần một lần hai, nhưng nụ hôn này của Mặc Thiếu Thiên anh hơi dùng sức, hơn nữa tay

của anh duỗi vào trong áo Lâm Tử Lam, rất có một bộ dáng vẻ giải quyết ngay tại chỗ, Lâm Tử Lam lúc này mới luống cuống.

“Này, Mặc Thiếu Thiên, anh làm gì đấy.” Lâm Tử Lam đẩy anh ra, sau đó dùng tay đi kéo áo của mình.

Bọn họ bây giờ còn đang ở trên bãi cát mà!

Mặc Thiếu Thiên lấn áp ở trên người của Lâm Tử Lam, một bộ dạng hoàn toàn bị lửa đốt nóng, nghe được lời nói của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên nói, “Ăn em!”

Hiện tại, anh đã không đợi được nữa rồi.

Nhịn lâu như vậy, đến bây giờ, hanh tuyệt không nhịn được nữa.

Mặc kệ như thế nào, hôm nay, anh không thể không ăn cô!

Lâm Tử Lam nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên, dáng vẻ không đạt mục đích thì không bỏ qua, Lâm Tử Lam đỏ khốc đỏ cười, “Nhưng chúng ta vẫn còn ở bên ngoài!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhếch môi, “Thế nào? Ở Bãi cát không tốt sao? Có nhiều tình diệu!” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói.

Em gái anh chứ tình diệu!

Ngộ nhỡ bị người khác nhìn thấy thì làm thế nào.

“Nơi này lúc nào thì có tình diệu rồi hả?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

“Đánh dã chiến, còn chưa đủ tình diệu sao? Lâm tiểu thư, khẩu vị của em đến tột cùng là nặng bao nhiêu vậy!” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói, nhìn Lâm Tử Lam, cười một bộ dạng yêu nghiệt.

Lâm Tử Lam, “.”

Đối mặt với lời của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam chọn im lặng.

“Tóm lại, em không muốn, ngộ nhỡ bị nhìn người khác nhìn thấy, em không dám nghĩ tiếp đâu!”

Nghe được lời nói Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên lười biếng nhún mày, “Nơi này không thể?”

Lâm Tử Lam gật đầu.

“Ý của em là muốn nói cho anh biết, đi vào bên trong mới có thể sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Lâm Tử Lam, “.”

Mặc Thiếu Thiên cười, “Lâm tiểu thư, anh hiểu ý của em!”

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên không cho Lâm Tử Lam có cơ hội mở miệng nói chuyện, trực tiếp đem bế ngang Lâm Tử Lam lên, đi về phía khách sạn.

Lần này, mặc kệ cô tới cái gì, cũng không thể thay đổi được quyết tâm anh muốn cô!

Lâm Tử Lam bị anh bế đi vào khách sạn, lúc này cô muốn nói cái gì đó nhưng tựa như đã chậm.

Mặc Thiếu Thiên bế Lâm Tử Lam vào phòng, một chân đóng cửa, đi vào, trực tiếp đem Lâm Tử Lam thả trên giường, không nói hai lời, hướng về phía Lâm Tử Lam hôn mãnh liệt.

Hình như, đã sớm chờ đợi không kịp.

Mặc kệ như thế nào, hôm nay, anh nhất định phải ăn được Lâm Tử Lam! ! !

Cái ý nghĩ này ở đáy lòng anh dâng lên, không thể ngăn cản.

Lúc này, anh tựa như không chịu đựng được nữa, hôn kích tình, hôn cuồng dã, một khi đã khơi mào thì không thể dừng được.

Lâm Tử Lam cũng không có phản đối nữa, cảm thụ sự nhiệt tình của Mặc Thiếu Thiên, cả người cô trong nháy mắt liền nóng lên, cô ôm Mặc Thiếu Thiên, phối hợp với nụ hôn của anh.

Mặc kệ đàn ông hay là phụ nữ, ai cũng đều có nhu cầu về sinh lý, Lâm Tử Lam chỉ là đóng chặt trái tim của mình, nhưng bây giờ cô rất rõ ràng trái tim của cô đã trao cho người đàn ông này, còn phải nói thêm cái gì nữa?

Chỉ là nhìn bộ dạng nôn nóng của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam có chút buồn cười.

Hai người cứ nhiệt tình như vậy!

Mặc Thiếu Thiên vừa hôn cô, tay vừa dờ đi trên người Lâm Tử Lam, cảm thấy quần áo cản trở, tay Mặc Thiếu Thiên liền cởi bỏ quần áo Lâm Tử Lam, rồi vứt sang bên.

Quần áo cứ như vậy bị Mặc Thiếu Thiên cởi bỏ.

Lâm Tử Lam cũng giúp Mặc Thiếu Thiên cởi áo, gỡ bỏ từng cúc một.

Lộ ra da thịt khỏe mạnh mà hấp dẫn, nhìn anh, Lâm Tử Lam cũng cảm thấy muốn ăn.

Tay Lâm Tử Lam di chuyển tới thắt lưng Mặc Thiếu Thiên, trực tiếp mở dây thắt lưng ra, Mặc Thiếu Thiên rất phối hợp, hai ba cái, liền cởi bỏ quần áo đi.

Môi Mặc Thiếu Thiên, thủy chung không rời khỏi cơ thể Lâm Tử Lam, hôn tới mỗi tác da tác thịt của cô, song khi tay của anh đi xuống phía dưới hạ thân Lâm Tử Lam thì không thấy tầng thật dày kia nữa.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên mới ngưng lại, ngẩng đầu nhìn cô, “Không có?”

Lâm Tử Lam nhìn anh gật đầu một cái.

“Chuyện khi nào?”

“Sáng sớm hôm nay!”

Lâm Tử Lam nhìn anh nói thật.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên có một loại kích động muốn chết.

Anh cứ cho là cô còn, buổi trưa, nhìn cô, anh rất muốn cô, nhưng anh nhin, thế nhưng bây giờ cô lại nói cho anh biết, cô đã sớm không còn!

Mặc Thiếu Thiên mi tâm nhíu lại, “Tại sao không nói sớm một chút cho anh biết?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói, có mấy phần bất mãn, sớm biết thế, anh cũng không cần nhin khổ cực như vậy rồi !

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, nhếch miệng lên cười, còn đặc biệt giả bộ vô tội, gian xảo, “Anh cũng không có hỏi em nha!”

Cho nên, chuyện này không thể trách Lâm Tử Lam.

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Nhìn nét mặt Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy cô nhất định là cố ý!

Hiện tại anh mới nhớ tới, lúc xế chiều, anh đi tắm, tại sao Lâm Tử Lam lại cười như vậy!

Cô rõ ràng chính là cố ý!

Mặc Thiếu Thiên có một loại đặc biệt muốn trả thù, nhìn Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười tà ác.

Vậy mà, một giây kế tiếp, Lâm Tử Lam còn không biết chuyện gì xảy ra, Mặc Thiếu Thiên kéo bỏ đồ lót của Lâm Tử Lam, người áp sát cô, trực tiếp đưa vật cứng rắn tiến vào bên trong cơ thể cô.

“Ừm.” một tiếng, Lâm Tử Lam phát ra tiếng rên rĩ, cả người đau đớn.

Kinh nghiệm lần đầu là bảy năm về trước, cũng chỉ có một lần kinh nghiệm như vậy, bảy năm qua, đều chưa trải qua nữa.

Cho nên, bên trong của cô, không giống như những người phụ nữ khác.

Khi Mặc Thiếu Thiên tiến vào, cả người Lâm Tử Lam hình như có một luồng điện chạy từ dưới lên, cũng không biết là thoải mái, hay là cảm giác gì khác, Lâm Tử Lam hình dung không ra được.

Mặc Thiếu Thiên cũng không ngờ tới, khi tiến vào bên trong cơ thể Lâm Tử Lam, cảm thấy hơi chặt, hơi khó vào, Mặc Thiếu Thiên sưng sốt một chút, nhưng ngay sau đó, là mừng rỡ, càng thêm kích thích anh.

“Mặc Thiếu Thiên, anh nhẹ một chút.” Lâm Tử Lam cắn môi, nhìn anh nói.

Không ngờ đã không phải là lần đầu rồi, nhưng còn đau như vậy, không phải đều nói chỉ có lần đầu mới đau sao?

Lâm Tử Lam thật lòng cảm thấy, làm phụ nữ chính là một loại bi kịch a!

Mặc Thiếu Thiên vốn không ngừng, trán của anh cũng túa ra mồ hôi ròng ròng, hai mắt tràn ngập dục vọng, anh cúi người hôn trên người Lâm Tử Lam, “Như thế này, sẽ không như đau, hơn nữa, sẽ rất thoải mái!” Mặc Thiếu Thiên ở bên tai của cô nhỏ giọng nói, nói xong, liền động.

Lúc này để cho anh dừng lại, căn bản là không thể.

Muốn trách, thì trách anh đã nhịn quá lâu.

Căn bản dừng lại là không được!

Anh ôm Lâm Tử Lam, đi vào rút ra, mỗi một cái, đều vào nơi sâu nhất, hận không thể để chính mình bộc phát ra tất cả, nhìn Lâm Tử Lam cau mày dần dần giãn ra, động tác Mặc Thiếu Thiên cũng theo đó tăng nhanh.

Giống như Cuồng Sự, trong nháy mắt liền bộc phát, cứ theo luật động, Lâm Tử Lam cũng không khỏi phát ra những tiếng rên rỉ, những âm thanh của cô càng thêm kích thích Mặc Thiếu Thiên, động tác Mặc Thiếu Thiên càng thêm điên cuồng.

Hình như, đã tích góp từng tí từng tí một thật lâu rồi, đều muốn lần thứ nhất đều bộc phát ra tất cả.

~Hết chương 253

~

253. Chương 254: Thú Tính Đại Phát

Khoảng 10 phút sau, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy chưa đủ tận hưởng, anh liền ôm lấy Lâm Tử Lam xuống giường, đặt cô ở trên tường, nhấc một chân của cô lên, Mặc Thiếu Thiên tiến sâu vào bên trong Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam ôm lấy Mặc Thiếu Thiên, vốn là muốn kháng nghị động tác của anh, nhưng giờ phút này, căn bản không thể nào cự tuyệt anh, khi lên giường, phải nghe theo Mặc Thiếu Thiên.

Lâm Tử Lam nhất thời nhớ đến bảy năm trước, anh cũng ác ma như hôm nay vậy, chỉ là, so với bảy năm trước, anh càng thêm điên cuồng hơn.

Khoảng một tiếng sau, Mặc Thiếu Thiên động thân, bắn chất dịch lỏng vào trong người Lâm Tử Lam. . . .

Lần này, Mặc Thiếu Thiên làm nhưng vô cùng tinh tế, cực kỳ hài lòng.

Hơn một tiếng!

Toàn bộ hơn một tiếng, Lâm Tử Lam đã mệt không có bất kỳ hơi sức nào nữa, cô nằm ở trên giường, Lâm Tử Lam ngay cả động cũng không muốn động.

Mặc Thiếu Thiên nằm ở bên người Lâm Tử Lam, còn có một loại vẫn chưa thỏa mãn, ôm Lâm Tử Lam, nhưng vật kia, cũng chưa có ý định rút ra.

Lâm Tử Lam nằm ở trên giường, cả người mệt lả không muốn động.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên hôn một cái trên người Lâm Tử Lam, khoe miệng mang theo nụ cười thỏa mãn, “Như thế nào? Hả?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi, giọng nói trầm thấp, từ tính, mê người.

Lâm Tử Lam nằm ở trên giường, nghe được lời nói Mặc Thiếu Thiên, liếc mắt nhìn anh một cái, nói, “Mệt mỗi!”

Nghe đáp án như thế, Mặc Thiếu Thiên rất bất mãn a.

Nhìn cô, “Mệt mỗi? Lâm tiểu thư, toàn bộ quá trình đều là do anh chủ động, em mệt cái gì?” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “.”

Nhưng người bị anh chơi đùa là cô a!

Cô chỉ có thể bị động chịu đựng, làm sao có thể không mệt.

Thế nhưng đề tài này, Lâm Tử Lam thế nào cùng anh sẽ cãi cọ cho xem.

Nhưng Lâm Tử Lam không muốn cãi cọ với Mặc Thiếu Thiên, hiện tại, cô cần nghỉ ngơi.

“Được, là anh mệt mỗi nhất, em không thêm nghe anh nói nữa, em muốn nghỉ ngơi một chút!” Lâm Tử Lam nói, nói xong, cô xoay người, nghỉ ngơi một chút.

Thế nhưng Mặc Thiếu Thiên lại nhìn cô, “Nghỉ ngơi?”

“Lâm tiểu thư, em chẳng lẽ cho rằng lần thứ nhất mà đã thỏa mãn anh rồi chứ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam bỗng nhiên có cảm giác có đồ vật gì đó ở phía dưới đang chậm rãi bành trướng, Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên lại cười với cô.

“Có ý gì?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô cười một tiếng, “Lần thứ nhất liền muốn thỏa mãn anh, em cũng không tránh khỏi là quá coi thường anh đi!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô tà mị mà nói.

Lâm Tử Lam, “.”

“Vậy mấy lần?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

“Tạm thời không rõ lắm.”

Lâm Tử Lam, “.”

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên vừa nói xong liền có động tác kịch liệt.

Lâm Tử Lam nghĩ, Mặc Thiếu Thiên thế nào cũng uất ức lâu như vậy rồi, nên cô cũng đồng ý, khi đồng ý rồi mới biết hối hận!

Mặc Thiếu Thiên vốn không ‘xuất bài’ theo lẽ thường, một lát yêu cầu Lâm Tử Lam có động tác này, một lát động tác kia, không chịu buông tha Lâm Tử Lam, thế nhưng anh lại rất hăng hái.

Mặc kệ Lâm Tử Lam kháng nghị thế nào đều không hữu dụng.

Chỉ có thể theo anh.

Lâm Tử Lam cảm thấy, Mặc Thiếu Thiên thế nào cũng gần 30, mà tinh lực còn tốt như vậy?

Cùng bảy năm trước không khác nhau gì cả, tinh lực đều dồi dào như vậy!

Rốt cuộc lại một tiếng sau, Mặc Thiếu Thiên mới ngừng, anh cúi người nằm trên người Lâm Tử Lam, nghỉ ngơi.

Lần này, Lâm Tử Lam thật một chút hơi sức cũng không có rồi.

Chưa từng nghĩ tới, Mặc Thiếu Thiên lại có thể điên cuồng như thế.

Mặc Thiếu Thiên ghé vào trước mặt cô, “Như thế nào? Muốn tắm sao?”

Một câu nói, nói trúng ý nghĩ của cô, Lâm Tử Lam gật đầu, cô cũng đang có ý đó.

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên cười, “Anh ôm em đi!”

Lâm Tử Lam gật đầu, dù sao hiện tại cô không hề có một chút hơi sức nào, nên tùy ý để Mặc Thiếu Thiên ôm rồi.

Nơi này là khách sạn dành cho nghỉ phép, không chỉ là phòng tắm đơn giản, mà bên trong còn có một bồn tắm rất lớn, có thể chứa năm người.

Mặc Thiếu Thiên trực tiếp đặt Lâm Tử Lam vào bồn, sau đó anh cũng bước vào.

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Tự em có thể tắm!” Lâm Tử Lam nói, ý tứ muốn Mặc Thiếu Thiên ra ngoài.

Hiện tại cô chỉ muốn ngâm mình trong bồn tắm mà thôi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, anh mới sẽ không cứ như vậy mà rời đi, “Anh giúp em tắm!”

Lâm Tử Lam nhìn anh, có mấy phần không tin.

“Anh?” Lâm Tử Lam nhìn anh, có chút kinh ngạc.

Mặc Thiếu Thiên nhún mày, “Em thật may mắn, từ trước tới giờ anh chưa phải phục vụ ai, em là người đầu tiên đấy!”

Nghe thế, Lâm Tử Lam thế nào cũng muốn hưởng thụ một phen.

Vì vậy, Lâm Tử Lam nhếch miệng lên, nói, “Vây phải cảm ơn Mặc tiểu tử rồi !”

Mặc tiểu tử?

Nghe thế, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên trầm xuống.

Chỉ là, vào lúc này, Mặc Thiếu Thiên phải nhẫn nhịn rồi.

Đã vậy, thì cứ nhìn thử anh như thế nào dạy dỗ cô!

Lâm Tử Lam nằm ở trong bồn tắm, đầu dựa vào thành bồn, đưa lưng về phía Mặc Thiếu Thiên, nhắm mắt lại, hưởng thụ sự ‘phục vụ’ của Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên ở phía sau, nhìn lưng Lâm Tử Lam, làn da trắng nõn, trơn bóng như ngọc, đường cong đẹp đẽ, làm cho người ta nhìn thì có một loại cảm giác rung động.

Tay Mặc Thiếu Thiên nhẹ nhàng ở phía sau lưng Lâm Tử Lam đi tới đi lui, da thịt của cô bóng loáng mịn màng như sữa, Mặc Thiếu Thiên nhìn, ánh mắt tinh mịch.

Lâm Tử Lam cảm thụ sự phục vụ của Mặc Thiếu Thiên, vừa mới bắt đầu Mặc Thiếu Thiên còn quy củ, nhưng càng về sau, Lâm Tử Lam cũng cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Mặc Thiếu Thiên ở phía sau ôm lấy Lâm Tử Lam, hai tay anh đưa tới phía trước, vuốt ve nơi mềm mại của Lâm Tử Lam, nhẹ nhàng vuốt ve, rất có lực, lại mang theo một tia trêu chọc.

Lâm Tử Lam khẽ nhún mày, vừa muốn nói gì đó, nhưng lúc này, Mặc Thiếu Thiên lại buông tay.

Lâm Tử Lam nghĩ, coi như biết điều, cô cũng không nói gì, nhắm mắt lại, nghĩ tới có Mặc Thiếu Thiên ở bên người, cũng buông lỏng hơn nhiều.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, thấy cô nhắm mắt lại, vì vậy, tay của anh từ từ đưa xuống phía dưới, lúc Lâm Tử Lam còn chưa kịp phản ứng, tay Mặc Thiếu Thiên chợt duỗi vào bên trong khu tư mật Lâm Tử Lam.

“Ừm.” Thành linh lại vậy, khiến Lâm Tử Lam bất ngờ.

Cô nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc Thiếu Thiên, cái này là đang tắm sao?”

“Dĩ nhiên!” Mặc Thiếu Thiên mặt không đỏ, lưu loát thừa nhận.

“Nếu tắm, nơi nào cũng phải tắm chứ sao!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “.”

Ý thức được Mặc Thiếu Thiên vô lại, Lâm Tử Lam vừa muốn nói gì đó, nhưng lúc này, Mặc Thiếu Thiên chợt nhích lại gần, từ phía sau ôm chặt Lâm Tử Lam, cắn vành tai của cô, “Lão phật gia thân ái của anh, tiếp nữa sẽ làm em thoải mái hơn.”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên hôn sau lưng Lâm Tử Lam.

Di chuyển lên một chút anh khẽ cắn vành tai cô, lè lưỡi liếm vành tai, cổ, từ từ, một đường chạy dọc xuống phía dưới.

Lâm Tử Lam vốn là muốn cự tuyệt, nhưng khi anh đến gần, một hồi tê dại xẹt qua, tất cả những gì Lâm Tử Lam, đều không nói ra được gì.

Lần này, Mặc Thiếu Thiên không có lên gấp gáp như lần trước, ngược lại cứ từ từ, từ từ trêu đùa với Lâm Tử Lam, trêu đùa với thần kinh mẫn cảm của cô.

Đang lúc ấy thì, Mặc Thiếu Thiên chợt nắm tay Lâm Tử Lam, đi xuống phía dưới của anh, nắm lấy vật đang bành trướng.

Lâm Tử Lam cả kinh, muốn rút tay lại, nhưng Mặc Thiếu Thiên cầm chặt tay cô, không để cho cô vùng ra, Lâm Tử Lam nhìn anh.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Lâm Tử Lam, “Giúp anh.”

Lâm Tử Lam, “.”

Lâm Tử Lam thật rất không nghĩ mình sẽ làm như vậy, nhưng bây giờ, cho phép cô cự tuyệt sao?

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Mặc tiên sinh, anh như thế này là sao, không sợ tinh tấn nhân vong [*] à!”

[*] Tinh tấn nhân vong: quá lao lực mà chết.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Em yên tâm, coi như có tinh tấn nhân vong đi nữa, thì anh cũng muốn chết vì cơ thể em.”

Lâm Tử Lam, “.”

Quả nhiên là biến thái mà!

Không thể không thừa nhận, Mặc Thiếu Thiên ở phương diện này, là cao thủ trong nhóm cao thủ.

Đang lúc ấy thì, Mặc Thiếu Thiên hôn trước ngực Lâm Tử Lam, há miệng, nhẹ nhàng cắn nụ hoa một cái.

Lâm Tử Lam bị đau, ‘á’ một tiếng.

Ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, trừng mắt liếc anh một cái, “Mặc Thiếu Thiên, rất đau !”

Mặc Thiếu Thiên tiến tới, con ngươi tỉnh mạch nhìn cô, “Nếu không, thì em cần trả đi?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói, khóe miệng mang theo nét cười tà mị.

Cũng chỉ có vô lại mới có thể nói ra những lời này.

Chỉ là, Lâm Tử Lam cũng xác thực mình không phải quân tử gì gì cả, há miệng, hướng về phía Mặc Thiếu Thiên cắn một cái.

Cô không phải rất dùng sức, nhưng cũng khiến Mặc Thiếu Thiên đau chút xú.

Sau khi cắn anh xong, Lâm Tử Lam đứng dậy, nhìn Mặc Thiếu Thiên, đáng vẻ khiêu khích.

Đau như vậy, đối với Mặc Thiếu Thiên không đáng kể chút nào, nhưng ánh mắt của cô, làm anh lần nữa muốn cô.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, trực tiếp tiến tới, kéo Lâm Tử Lam xuống, hướng về phía Lâm Tử Lam môi liền môi.

Lâm Tử Lam thật lòng cảm thấy, Mặc Thiếu Thiên tuyệt đúng là cái loại không ‘xuất bài’ theo lẽ thường.

Bạn sẽ hoàn toàn không biết anh ta một giây kế tiếp muốn làm gì!

Mặc Thiếu Thiên hôn Lâm Tử Lam, hôn mỗi một tắc da tắc thịt của cô, ôm chặt lấy Lâm Tử Lam, tách chân cô ra, Mặc Thiếu Thiên đi vào.

“Ừm.” Lâm Tử Lam cả người run rẩy, chợt ôm chặt lấy Mặc Thiếu Thiên, cổ ngửa ra sau, tóc trong nước dán vào đường cong hoàn mỹ.

Mỗi lần Mặc Thiếu Thiên tiến vào, giống như là có đồ vật gì đó ở bụng của cô muốn nổ tung.

Lâm Tử Lam cảm thấy, Mặc Thiếu Thiên không phải là người!

Đây đã là lần thứ ba!

Làm trong phòng tắm, là một việc rất có tình điệu.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, có thể nói ở trong nước cũng có mọi tư thế, lấy cơ cùng tắm với Lâm Tử Lam, ở trong phòng tắm lại bắt đầu kế hoạch tính phúc của anh.

254. Chương 255: Bảo Bối Muốn Có Em Gái

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, bên trong phòng tắm, ánh mắt cô mê mẩn, bây giờ mặc dù đã mệt chết đi rồi, nhưng nhìn Mặc Thiếu Thiên, lại có loại không khỏi thấy hạnh phúc.

Mặc Thiếu Thiên là của cô.

Loại ý nghĩ này xuất hiện, khóe miệng Lâm Tử Lam không khỏi nhếch lên.

Mặc Thiếu Thiên ôm Lâm Tử Lam, mỗi một cái ra vào đều không nhẹ nhàng, hình như muốn đem hai người hợp làm một, vậy mà thấy Lâm Tử Lam mỉm cười, thú tính càng thêm đại phát, “Có phải rất thoải mái hay không? Hả?”

Lâm Tử Lam, “.”

“Chúng ta ra bên ngoài!”

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên ôm Lâm Tử Lam từ trong bồn tắm đi ra ngoài.

Mặc dù Mặc Thiếu Thiên đã tham rất nhiều rồi, nhưng hiện tại tính phúc vẫn còn không tận.

Vì vậy, con đường từ phòng tắm đi ra phòng ngủ hơi bị dài, từ trên mặt đất, đến trên tường, sau đó đến trên bàn, cuối cùng là trên giường, Mặc Thiếu Thiên yêu cầu đủ tư thế, chính là không chịu buông tha cho Lâm Tử Lam.

Mãi cho đến nửa đêm, sự hào hứng của Mặc Thiếu Thiên còn bùng bùng, giống như một tên tiểu tử chưa trưởng thành kích động, ôm Lâm Tử Lam muốn một lần lại một lần.

Về việc bao nhiêu lần, Lâm Tử Lam không nhớ rõ, cuối cùng, vì quá mệt nên cô cũng tùy ý cho anh muốn làm gì làm.

Nhưng Mặc Thiếu Thiên cũng không buông tha cô, mỗi lần làm anh không cho cô có cơ hội ngủ, Lâm Tử Lam vừa tức vừa bất đắc dĩ, “Mặc Thiếu Thiên, nanh rớt cuộc còn muốn như thế nào?”

Mặc Thiếu Thiên kêu gọi nhìn Lâm Tử Lam, “Cho em không xuống khỏi giường!”

“” Lâm Tử Lam lúc này mới nhớ tới câu nói kia của Mặc Thiếu Thiên.

Anh muốn để cho cô không xuống giường được!

Mặc Thiếu Thiên, lòng trả thù của anh thật mạnh a a a!

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, lập tức bày ra bộ dạng vừa mệt vừa vô tội, “Thiếu Thiên, em rất mệt.”

Thật ra thì, cô mệt thật sự.

Không ngờ làm chuyện này, lại tiêu hao sức lực như thế!

Nhìn nét mặt Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên, ở trên người Lâm Tử Lam, mở miệng, “Cầu xin anh anh liền tha cho em.”

Nghe thế, Lâm Tử Lam lập tức cầu xin tha thứ, “Xin anh đấy, tha cho em đi!” Lâm Tử Lam một lòng nghĩ chỉ muốn nghỉ ngơi, mặc cho dùng cách gì đi nữa, có chuyện gì thì ngày mai lại nói.

“Không đủ ngọt, ngọt một chút nữa.”

“Thiếu Thiên ca ca, em mệt quá, xin anh tha cho em.”

Như vậy, Mặc Thiếu Thiên mới coi là thỏa mãn, nhìn Lâm Tử Lam, ôm cô thật chặt, “Một lần nữa, anh liền tha cho em.”

Lâm Tử Lam, “”

Lâm Tử Lam cũng không biết Mặc Thiếu Thiên làm mấy lần, cuối cùng cô cũng không biết mình thế nào lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau tỉnh lại, đã sắp 9 giờ.

Cô bị chuông điện thoại đánh thức.

Lâm Tử Lam mơ mơ màng màng sờ lấy điện thoại, nhấn nút nghe.

“Alo.”

“Mẹ, mẹ còn đang ngủ?”

Lâm Tử Lam mới vừa nhận điện thoại, giọng nói khoa trương của Hi Hi liền từ bên kia truyền tới.

“Ừm!” Lâm Tử Lam đáp một tiếng.

Nghe được giọng nói miễn cưỡng của mẹ, Hi Hi hình như cũng đã ngờ tới chuyện gì đó.

Cha tối ngày hôm qua đã thành công.

“Mẹ, ngày hôm qua cha cầu hôn mẹ rồi hả ?” Hi Hi hỏi.

“Ừ.” Lâm Tử Lam tiếp tục đáp một tiếng, nhưng sau khi đáp lời, Lâm Tử Lam liền mở mắt, “Làm sao con biết?”

“Không chỉ con biết, mà hơn phân nửa người thành phố A đều biết rồi!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam cau mày.

“Tại sao lại như vậy?”

“Mẹ cùng cha update trên Weibo, coi như muốn không biết cũng khó à!” Hi Hi cười nói.

Nghe được hai chữ Weibo này, Lâm Tử Lam mới bừng tỉnh hiểu ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi.

“Mẹ, mẹ cùng cha coi như không có mặt tại thành phố A, cũng có thể làm thành phố nóng đến cỡ vậy!” Hi Hi cười nói, không biết có bao nhiêu chỗ sẵn muốn biết thực hư chuyện này.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, cũng không để ý.

Weibo, chỉ là bộ lộ tiếng lòng của bọn họ, về phần bị người khác thấy, Lâm Tử Lam không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là, nếu mọi người đều biết, Lâm Tử Lam cũng không muốn giấu giếm, dù thế nào đi nữa bọn họ cũng không có ở thành phố A, ký giả cũng không làm phiền bọn họ được, Lâm Tử Lam vừa vui vừa thanh nhàn.

“Mẹ, ngày hôm qua ở cùng cha có phải rất happy hay không?” Hi Hi cười hỏi.

Nghe được lời nói Hi Hi, trong đầu cô lại hiện lên bộ dạng cầm thú của Mặc Thiếu Thiên.

“Bát quái!” Lâm Tử Lam cho Hi Hi hai chữ.

Hi Hi ở bên kia cười ‘hắc hắc’, cha cùng mẹ rốt cuộc cũng tu thành chính quả rồi !

“Con sao rồi, ở nhà có ngoan không?”

“Dĩ nhiên, bảo bối đúng giờ là đi học, tan giờ thì đi về, ngủ nghỉ ăn uống rất đúng giờ, rất ngoan nha!” Hi Hi nói.

“Này không còn sớm.” Mới vừa nói câu này, thì cửa phòng tắm chợt bị đẩy ra, Mặc Thiếu Thiên từ bên trong đi ra.

Có vài giọt nước còn đọng trên tóc, bên hông anh quấn một chiếc khăn tắm màu trắng, lộ ra cơ bụng khô gò, xem ra yêu nghiệt mà vả lại còn đánh một đòn trí mạng.

Anh đi tới trước mặt của Lâm Tử Lam, nhìn Lâm Tử Lam đang cầm điện thoại, “Bảo bối?”

Lâm Tử Lam gạt đầu một cái.

Vậy mà lúc này, Mặc Thiếu Thiên cầm lấy điện thoại trong tay Lâm Tử Lam, “Bảo bối.”

“Cha!”

Nghe được giọng nói Mặc Thiếu Thiên, Hi Hi liền vui vẻ.

Sau khi đưa điện thoại cho Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam nằm ở trên giường, lúc này, nhìn điện thoại Mặc Thiếu Thiên để ở đầu giường, Lâm Tử Lam vươn tay cầm lấy, mở máy liền vào Weibo xem một chút.

Vào Weibo nó hiện ra username cùng mật mã, Lâm Tử Lam cũng lười nhập nick của mình, liền đăng nhập bằng nick Mặc Thiếu Thiên có sẵn.

Vừa mới mở ra xem, Lâm Tử Lam mới phát hiện ra, Mặc Thiếu Thiên mặc kệ là tin nhắn, hay là thông báo đều lên đến một vạn lượt.

Lâm Tử Lam biết Weibo Mặc Thiếu Thiên có số lượng Follow rất nhiều, nhưng mà xem tin update ngày hôm qua của Mặc Thiếu Thiên, cô mới ngày ngắn cả người.

Lâm Tử Lam cũng vào xem nick của mình, không ngờ ngay cả Weibo của mình, cũng có nhiều người Follow như vậy, cũng có rất nhiều comment.

Lâm Tử Lam xem mấy comment một chút, có chúc phúc, dĩ nhiên cũng có mắng chửi, chỉ là chúc phúc thì chiếm đa số.

Lâm Tử Lam cũng không thèm để ý những lời đồn đãi kia, chỉ là tùy tiện xem một chút.

Chỉ là tin nhắn của Mặc Thiếu Thiên nhận được thật rất nhiều, Lâm Tử Lam không cẩn thận chọn trúng, ngay khi thấy những tin nhắn kia, trong nháy mắt cô ngây ngẩn cả người.

Những thứ kia đều là những lời bày tỏ với Mặc Thiếu Thiên, thậm chí còn hẹn Mặc Thiếu Thiên vào ban đêm ở nơi nào đó gặp mặt, về phần là vì cái gì, Lâm Tử Lam cũng không cần phải nói rõ rồi.

Quan trọng nhất là, nhắn tin cho Mặc Thiếu Thiên, toàn là tên của các cô nàng.

Ngay vào lúc này, Mặc Thiếu Thiên cùng bảo bối nói chuyện xong, anh đi tới, thấy Lâm Tử Lam đang cầm điện thoại của anh.

“Đang xem cái gì!”

“Bảo bối nói, chúng ta đang là đề tài nóng, cho nên em chỉ muốn lên xem một chút, vốn là muốn dùng điện thoại di động của anh xem thử Weibo, nhưng không nghĩ đến.”

Lâm Tử Lam đưa di động cho Mặc Thiếu Thiên xem.

Mặc Thiếu Thiên liếc mắt liền thấy những người đó gửi tin nhắn tới, sau khi thấy vậy, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, nhận lấy điện thoại, xem mấy cái tin nhắn kia, cuối cùng liếc nhìn Lâm Tử Lam, “Thế nào, ghen?”

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Anh cảm thấy em có thể vì những thứ này mà ghen sao?” Lâm Tử Lam cho tới bây giờ đều không có ăn dấm.

Mặc Thiếu Thiên nghĩ thì cũng thấy không thể.

Lâm Tử Lam căn bản không có tức giận, mà chỉ là có chút kinh ngạc.

Hiện tại Weibo cũng lưu hành ‘cầu ái’ rồi.

Mặc Thiếu Thiên cũng không thêm nhìn tới những thứ kia nữa, anh xóa đi, sau đó tắt điện thoại, trực tiếp nhào người tới, “Lâm tiểu thư, em không ghen, anh có cảm giác rất không thành tựu!”

Lâm Tử Lam cười một tiếng, nếu như cô thực sự ghen, sợ là muốn chua chết anh.

“Cứ cho em không cho anh có cảm giác thành tựu, thì anh cũng có thể làm mình thỏa mãn!” Lâm Tử Lam cười nói, trình độ tự luyện của Mặc Thiếu Thiên, từ trước đến giờ không nhận được mà khoe khoang.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Có một số việc có thể tự anh thỏa mãn, nhưng có một số việc cần tới em mới thỏa mãn.” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nhẹ nhàng nói, giọng nói ái muội.

Nghe anh nói thế, Lâm Tử Lam nhìn anh, “Sắc lang!”

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Nếu đã đánh giá cao anh như vậy, anh đây không sắc lang thì thật có lỗi với cách xưng hô của em quá!”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên duỗi tay đi vào, linh xảo ở trên người của Lâm Tử Lam dời đi.

“Không cần, Mặc Thiếu Thiên!” Lâm Tử Lam lập tức giữ chặt tay anh, ngăn trở động tác Mặc Thiếu Thiên.

Đã bị anh giằng vò một buổi tối, nếu tiếp tục, thì khẳng định cô không chịu nổi.

Nhìn động tác Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cười, ngay sau đó dừng lại.

“Mới một đêm đã không chịu nổi? Hả?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi, giọng nói mang theo một tia hài hước.

Mặc dù là một đêm, nhưng là bao nhiêu lần a a a!

Lâm Tử Lam thật cảm thấy Mặc Thiếu Thiên có điểm không phải là người!

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, nhếch miệng lên cười, “Mặc tiên sinh, căn cứ vào biểu hiện của anh, giám định anh không phải là người!”

“Ý của em là nói anh cường hãn sao?” Mặc Thiếu Thiên tiếp tục hả hê hỏi.

Lâm Tử Lam, “.”

“Lâm tiểu thư, em nên biết, có thể gặp được anh, thì tính phúc nửa đời sau của em được bảo đảm! !” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói, có một chút mập mờ mà nói.

“.”

Xem đi, Lâm Tử Lam đã nói, trình độ tự luyện của Mặc Thiếu Thiên, nhất định là ở trên đỉnh núi cao!

Mặc Thiếu Thiên nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Lâm Tử Lam, cũng không có làm khó cô nữa, mà là nằm ở bên người của cô, ôm lấy cô.

Cảm thụ hơi thở ổn định truyền tới.

Lâm Tử Lam mới yên lòng.

“Mới vừa rồi bảo bối nói với anh những gì vậy!” Lâm Tử Lam bị Mặc Thiếu Thiên ôm lấy, lẳng lặng hỏi.

“Bảo bối nói, con muốn có em gái.”

Lâm Tử Lam, “.”

“Cho nên anh phải tích cực cố gắng một chút.” Mặc Thiếu Thiên nói.

255. Chương 256: Vận Động Làm Chưa Xong

Nghe thế, mặt Lâm Tử Lam đỏ lên, ngay sau đó nhìn anh, “Nghĩ khá lắm!”

“Chúng ta sinh con gái, nhất định cũng rất xinh đẹp!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Ý của cô không phải là ý này được không?

“Làm sao anh biết?” Lâm Tử Lam bộ mặt phớt tỉnh nhìn anh hỏi.

“Xem xem em với anh thì biết ngay thôi, bảo bối cũng ưu tú như vậy, con gái của chúng ta cũng sẽ không kém, con sinh ra tuyệt đối là khuyển quốc khuyển thành!” Mặc Thiếu Thiên hả hê nói.

Suy nghĩ một chút, cũng nhao nhao muốn thử.

Nghe lời nói Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam nhìn anh, “Tự luyện!”

“Đây là sự thật!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô chắc chắn mà nói.

Là sự thật, thật ra thì Lâm Tử Lam cũng cảm thấy như vậy.

Cô cùng Mặc Thiếu Thiên đều không kém ở phương diện nào, sinh con gái, tuyệt đối sẽ động lòng người.

Nhìn nét mặt Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên nói, “Lâm Tử Lam, không bằng chúng ta thử một chút có được hay không.”

“Cái gì?”

“Sinh con gái. Xem thử lần này một lần có thể có luôn được không!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Anh nghe người ta nói, lần thứ nhất mà trúng thì con sinh ra đều là thiên tài, nếu chúng ta sinh con gái ra cũng là một thiên tài, mà còn có thể gia nhập vào quốc tế chống khủng bố đấy.” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói.

Lâm Tử Lam, “.”

“Con trai là lãnh đạo của giới hắc đạo, con gái là thành viên của quốc tế chống khủng bố? Mặc Thiếu Thiên, anh muốn cho hai đứa nhỏ tàn sát lẫn nhau sao?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, “Nếu sự thật là như vậy, thế giới sẽ rất hòa bình đấy!”

Hai người làm việc, người này người kia mắt nhắm mắt mở, chuyện nhiều khi dễ xử lý lắm đấy chứ!

Nghe được lời nói Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam mới biết, anh chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

“Em là sợ thế giới không hòa bình!” Lâm Tử Lam nói.

“Em chỉ muốn con gái làm người bình thường, đơn giản thôi!” Đây là ý nghĩ tận đáy lòng Lâm Tử Lam.

Nhìn bảo bối ngày càng bận rộn, ngày ngày đả đả sát sát, Lâm Tử Lam rất lo lắng, nhưng cô cũng không có cách nào khác, đây là con đường bảo bối đã chọn, Lâm Tử Lam không thể quyết định được số mệnh của bảo bối.

Cho nên, nếu như có con gái, cô chỉ mong con mình như bao đứa con gái khác, chỉ cần cả đời hạnh phúc, bình an là tốt!

Nghe Lâm Tử Lam nói vậy, Mặc Thiếu Thiên không tiếp tục cùng cô cãi cọ nữa, hiện tại quan trọng nhất là, có thể dụ dỗ Lâm Tử Lam sinh con gái, còn về sau muốn làm cái gì thì từ từ lại nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, con người thâm u, “Em cũng đã có ý muốn này, không bằng chúng ta liền thử một chút.”

Lâm Tử Lam bắt tri bắt giác liền bị Mặc Thiếu Thiên đánh đổi đề tài.

“Dừng, ngày hôm qua không phải đã thử qua sao?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

“Ngày hôm qua không tính, hôm nay mới tính.”

Lâm Tử Lam .

Có chút dở khóc dở cười, “Tại sao?”

“Bởi vì ngày hôm qua không có ý nghĩ sẽ sinh con gái, hôm nay mới nghĩ.”

Lâm Tử Lam, “.”

Như vậy cũng có thể sao?

Mặc Thiếu Thiên không cho thời giờ—an để Lâm Tử Lam suy nghĩ, đôi tay liền dọc theo đường cong Lâm Tử Lam dời đi, căn bản không cho Lâm Tử Lam cự tuyệt.

Chờ Lâm Tử Lam phản ứng kịp, Mặc Thiếu Thiên đã hung hăng đi vào.

Đã là mười hai giờ trưa.

Sáng sớm, lại bị Mặc Thiếu Thiên hành hạ, Lâm Tử Lam cảm giác cả người đã muốn rời ra từng mảnh.

Mặc Thiếu Thiên là cầm thú!

Lâm Tử Lam ở trong lòng âm thầm mắng.

Nhưng Mặc Thiếu Thiên lại có vẻ tinh thần sáng láng, suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc cũng ăn được vào miệng rồi, Mặc Thiếu Thiên có vẻ lên tinh thần, mà Lâm Tử Lam, lại mệt muốn chết.

Đây chính sự khác nhau giữa đàn ông và phụ nữ!

Lâm Tử Lam tắm rửa sạch sẽ, bước đi, nhưng vẫn còn thấy đau, Lâm Tử Lam không nhịn được ở trong lòng lại đem Mặc Thiếu Thiên thăm hỏi!

Cầm thú!

Tắm xong, Lâm Tử Lam đổi một bộ y phục đi ra ngoài, Mặc Thiếu Thiên đã chuẩn bị xong cơm trưa, Lâm Tử Lam cũng không biết vì sao, tóm lại là khẩu vị rất tốt, cô ăn rất nhiều.

Hai người ăn xong, Mặc Thiếu Thiên còn nói sẽ cùng cô đi dạo khắp nơi.

Vì vậy, sau khi ăn xong, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên liền đi ra ngoài.

Khó có được tâm tình như thế, Lâm Tử Lam đương nhiên là muốn hảo hảo hưởng thụ một phen.

Vì vậy, lúc chiều, Mặc Thiếu Thiên đang cùng Lâm Tử Lam ở bên ngoài giải sầu.

Tam Á, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam đi tới mấy chỗ, hơn nữa có một chỗ gọi là chân trời góc biển.

Không vì cái gì khác, là vì cái tên này.

Mặc kệ là chân trời góc biển, anh đều có thể cùng cô bước đi!

Mặc Thiếu Thiên chụp vài tấm hình, theo lời nói của bảo bối, liền gửi qua cho bảo bối.

Hai người lại đi tới chỗ khác, tới tối mới trở về.

Hai người ăn cơm ở bên ngoài rồi mới về.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Chúng ta lúc nào thì trở về?”

“Sao vậy? Nhanh như vậy liền muốn về rồi? Nơi này giải sầu không tốt sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

“Cũng không phải vậy, chỉ là bảo bối, một mình con ở nhà, em không yên tâm!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe Lâm Tử Lam nói thế, Mặc Thiếu Thiên cười, “Lâm tiểu thư, nếu như bảo bối là một đứa trẻ bình thường, em lo lắng thì cũng đúng, anh còn có thể chấp nhận được, nhưng bảo bối không phải là đứa bé bình thường đâu, con có thể tự chăm sóc mình!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam gật đầu.

Tuy rằng là như thế, nhưng cô vẫn lo lắng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, biết cô nhớ bảo bối, suy nghĩ một chút, “Nếu như em muốn như vậy, thì hai ngày nữa chúng ta trở về!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam lúc này mới hài lòng gật đầu một cái.

Buổi tối, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên ở trên sân thượng uống một chút rượu vang đỏ, nói chuyện một hồi, liền muốn nghỉ ngơi.

Lâm Tử Lam mới vừa nằm xuống, Mặc Thiếu Thiên tấm xong ra ngoài, trực tiếp leo lên giường.

“Bà xã, em thật là thơm.” Mặc Thiếu Thiên ngửi trên người Lâm Tử Lam, từ phía sau ôm lấy cô nói.

Tay, không an phận ở trên người của Lâm Tử Lam sờ tới sờ lui.

Lâm Tử Lam đối với hàng động của Mặc Thiếu Thiên mau sinh ra cảnh giác.

Lâm Tử Lam lập tức nghiêng đầu sang nhìn anh, “Mặc Thiếu Thiên, tối hôm nay không cho phép anh đụng vào em!”

“Tại sao?” Mặc Thiếu Thiên cau mày, nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

“Bởi vì em mệt chết đi được!” Lâm Tử Lam nói, ngày hôm qua suốt cả một đêm, buổi sáng lại mấy lần, nửa, Lâm Tử Lam thật chịu không nổi.

“Nhưng anh rất muốn.” Mặc Thiếu Thiên đành hoàng nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam liền có chút lo lắng.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, biết mạnh là không được, vậy thì mềm, Mặc Thiếu Thiên thích như vậy.

Lâm Tử Lam nhìn anh, lộ ra một vẻ mặt vô tội, “Em thật sự vô cùng mệt.”

Nhìn vẻ mặt giả bộ vô tội của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên nhún mày, “Chỉ một lần thôi được không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Một lần lại một lần.

Đây chính là chiêu dùng số của Mặc Thiếu Thiên.

Lâm Tử Lam mới sẽ không nghe theo !

“Không thể, Mặc Thiếu Thiên, anh mà làm loạn nữa, về sau anh cũng đừng nghĩ đến việc lên giường của em!” Lâm Tử Lam ra lệnh.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, thấy cô cũng mệt mỏi thật, cũng không có nói cái gì nữa, dù sao tối hôm qua, anh chơi đùa cô cũng không nhẹ.

Vì tính phúc của cuộc sống sau này, Mặc Thiếu Thiên nhẫn nhịn.

Anh hôn trên mặt Lâm Tử Lam một cái, “Ừ, yên tâm đi, không động vào em, chỉ ôm em...em ngủ đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói thế, Lâm Tử Lam mới thấy đã có sự bảo đảm, Lâm Tử Lam gật đầu một cái, “Ừ!”

Vì vậy, Lâm Tử Lam nhắm mắt lại ngủ.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam ngủ, vươn tay tắt đèn.

Lâm Tử Lam trong lúc mơ mơ màng màng, nửa ngủ nửa tỉnh, cứ có cảm giác phía dưới có một thứ gì đó động vào mình, nóng rực, cảm giác kia, để cho cô khát vọng, rồi lại bỏ ngủ.

Lâm Tử Lam thấy không thoải mái khe động, vậy mà cái khe động này, lại càng dấy lên nguy hiểm.

Vốn là Mặc Thiếu Thiên nghĩ sẽ bỏ qua cho Lâm Tử Lam, nhưng cô lại động, càng làm anh không thể kiềm chế.

Mặc Thiếu Thiên vốn không muốn cô, nhưng cô lại động, chuyện tốt như vậy không dùng thì phí.

Vì vậy, tay Mặc Thiếu Thiên, vén áo ngủ Lâm Tử Lam lên, kéo đồ lót của cô xuống, rồi từ phía sau anh đi vào.

“Ừm.”

Lần này, Lâm Tử Lam mới từ nửa ngủ nửa tỉnh mà tỉnh táo lại.

Lâm Tử Lam lập tức nghiêng đầu sang nhìn anh, “Mặc Thiếu Thiên, anh nói với em như thế nào?”

“Bà xã, anh cũng không nghĩ sẽ làm vậy, là em quyến rũ anh đấy.” Mặc Thiếu Thiên giọng nói khàn khàn cất lên.

Lâm Tử Lam, “.”

“Ngoan, bà xã, em ngủ đi!” Mặc Thiếu Thiên dụ dỗ Lâm Tử Lam nói.

Lâm Tử Lam có chút muốn điên rồi đây, nhưng lại dở khóc dở cười.

“Em bị như vậy thì ngủ thế nào?” Lâm Tử Lam hỏi.

“Không có cách nào để ngủ?” Mặc Thiếu Thiên nhún mày hỏi một tiếng.

Lâm Tử Lam không trả lời, còn chưa đủ rõ ràng à.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên lật người nằm trên người Lâm Tử Lam, “Bà xã, em đã không ngủ được, không bằng vận động một lần đi, sau khi xong thì ngủ tiếp có được hay không?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

Trong đêm tối, bọn họ ai cũng không thấy rõ mặt lẫn nhau, nhưng lại có thể cảm thấy nhiệt độ cùng hơi thở của đối phương.

Nghe lời nói Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam còn có thể cự tuyệt sao?

Coi như cô có cự tuyệt, thì Mặc Thiếu Thiên cũng sẽ không quan tâm! !

Thấy Lâm Tử Lam không có trả lời, Mặc Thiếu Thiên liền dùng chân tách hai chân Lâm Tử Lam ra, mạnh mẽ đi vào.

“Ừm.” Cơ thể Lâm Tử Lam thẳng đờ, không nhịn được phát ra âm thanh.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, không ngờ cơ thể cô lại miễn cảm như vậy, khóa miệng anh nhếch lên, từ từ bắt đầu luật động.

Lần này, anh không giống với ngày hôm qua, anh ngược lại rất dịu dàng ôm lấy Lâm Tử Lam, ở bên dưới ra vào cũng rất nhẹ nhàng.

Thế nhưng chính vì sự nhẹ nhàng ấy, giống như là có đồ vật gì đó, ở trong cơ thể cô dần nở, loại cảm giác đó, dọc theo tứ chi của cô.

Trong phòng, truyền ra âm thanh kiều mị của người phụ nữ cùng với tiếng thở dốc của người đàn ông.

Cho đến hơn nửa tiếng sau, mới kết thúc.

Mặc Thiếu Thiên nằm ở trên giường, thỏa mãn vô hạn, nghiêng đầu sang nhìn Lâm Tử Lam, “Như thế nào? Mệt không?”

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, “Ừm!”

“Bà xã đã cực khổ!” Nói xong Mặc Thiếu Thiên ôm lấy Lâm Tử Lam, ở trên người của cô hôn một cái.

Lâm Tử Lam cũng lười trả lời, nhắm mắt lại, ngủ.

256. Chương 257: Con Hoang Sanh Con Hoang

Edit : Oanh Love

Buổi tối...

Sau khi Hi Hi rời khỏi bàn máy tính trước mặt, bé trực tiếp lấy điện thoại từ trong túi quần ra, bấm liên tục một dãy số.

“Ồ yên đó chờ tôi!” Sau khi nói xong, liền cúp điện thoại.

Đổi một cái áo khoác nhỏ màu đen, tắt đèn, bé nhanh chóng bước ra cửa.

Trực tiếp thuê xe đến điểm hẹn.

Khi bé vừa bước xuống xe đi được mấy bước đã nhìn thấy nhóm người Lý Thuận đã chờ sẵn ở đó.

Hôm nay Lý Thuận dẫn theo rất nhiều đàn em.

Thời điểm bóng dáng nhỏ bé của Hi Hi vừa xuất hiện, ngay lập tức Lý Thuận nhanh chân tiến tới cúi đầu chào một tiếng “Lão Đại!”

Hi Hi nhẹ gật đầu, tỏa ra phong thái vương giả trời sanh của mình.

Lý Thuận quay đầu lại khẽ quát bọn đàn em “Mau gọi Lão Đại!”

Nhóm người phía sau người nhìn ta, ta nhìn người, hóa đá ngay tại chỗ khi nghe Lý Thuận gọi cậu bé chỉ khoảng chừng 6 7 tuổi là Lão Đại...không biết đầu của Lý Thuận có bị nước vào không...

Bọn họ suy nghĩ...có chút không thể tiếp nhận, nếu như đứa bé trước mặt này có đủ khả năng khiến Lý Thuận phải cung kính gọi một tiếng lão đại, mọi người âm thầm lấy làm kinh hãi.

Đã từng nghe nhắc qua về Hi Hi cho nên bọn đàn em rất nhanh đã tiến lên đồng loạt cúi đầu gọi “Lão Đại!”

Hi Hi mặc trên người một chiếc áo khoác màu đen, nhẹ gật đầu xem như bé đã nghe thấy.

“Đều ngồi đi!” Hi Hi uy vũ lên tiếng.

Nghe xong, tất cả mọi người đồng loạt ngồi xuống vị trí của mình.

Lý Thuận ngồi sát bên cạnh Hi Hi.

“Lý Thuận, ngày mai hàng hóa cập bến, anh phải cẩn thận bảo vệ thật tốt cho tôi, tuyệt đối không được sơ xuất!” Hi Hi nhìn Lý Thuận dặn dò.

Số lượng hàng hóa lớn, như vậy sẽ càng dễ khiến cho người ta chú ý.

Không thể bảo đảm hiện tại không có người biết được chút tiếng gió, lỡ như có người đánh chủ ý lên lô hàng này, bọn họ bảo vệ thật chặt chẽ sẽ không vấn đề gì.

Nghe Hi Hi nói, Lý Thuận gật đầu “Lão đại, cậu cứ yên tâm, cho dù dùng bất cứ giá nào, cái mạng già này cũng sẽ thề quyết bảo vệ lô hàng được vẹn toàn!”

Nghe Lý Thuận nói vậy, khoe miệng Hi Hi thoáng lên một chút ý cười thật nhạt.

Ngay sau đó, bé trở nên nghiêm túc.

“ Cái này ọi người, ngày mai nhất định phải mang theo bên người, có chuyện gì phải lập tức thông báo cho tôi .” Hi Hi nhìn lướt qua mọi người, bé nói.

Hi Hi cảm thấy, mặc dù hiện tại không có cha chen vào phá rối, công việc làm ăn thuận lợi hơn nhiều, nhưng nếu như tin tức của lô hàng này bị rò rỉ ra bên ngoài, khó tránh người khác không sinh chút tâm tư, muốn động vào lô hàng này.

Lý Thuận gật đầu, “Lão đại, cậu cứ yên tâm, tôi bảo đảm nhất định sẽ thuận lời hoàn thành.”

Kể từ khi biết Hi Hi chính là con trai của Mặc Thiếu Thiên, ngay lập tức Lý Thuận cảm thấy tức giận, hiện tại cảm xúc đã bình ổn lại, ít nhất không bị Mặc Thiếu Thiên giữa đường chen vào phá rối, tiết kiệm được rất nhiều sức lực.

Nếu không, chỉ việc phải đề phòng Mặc Thiếu Thiên cũng khiến nhiều người trong lòng không khỏi run sợ.

Hi Hi gật đầu, sau đó cùng mọi người tiếp tục thảo luận một chút về quá trình.

Bàn bạc xong, mọi người kết thúc buổi gặp mặt.

Hi Hi nhìn thời gian, chắc cũng đến lúc bé phải về.

Nhưng khi Hi Hi vừa đặt chân ra cửa, lại đụng phải Mặc Thiếu Quần.

Nhị thiếu gia nhà họ Mặc.

Phong cách điển hình của những cậu ấm con nhà giàu, chơi bởi lêu lổng.

Vốn Hi Hi không muốn để ý đến Mặc Thiếu Quần, nhưng không ngờ, Mặc Thiếu Quần chỉ cần liếc mắt sơ đã nhìn thấy Hi Hi.

Đêm vẫn chưa khuya lắm, Mặc Thiếu Quần uống một chút rượu trong người, cậu cùng đám bạn của mình hùng hổ xông tới, chặn ngay trước mặt Hi Hi.

“Là mày sao, nhóc ?”

Hi Hi nhú mày, có vẻ khó chịu, bé đối với Mặc Thiếu Quần trước giờ đều không thích.

Đúng là một tên phá gia chi tử !

Hiện tại bé còn phải bôn ba kiếm tiền, còn Mặc Thiếu Quần, cậu ta đã làm được gì có ích cho xã hội?

Suốt ngày chỉ biết sống phóng túng, chơi bởi lêu lổng, ngoạn nữ nhân, ngoài ra không còn sở trường gì khác.

Nhìn thấy dáng vẻ Hi Hi trầm mặc giống như đang cam chịu, Mặc Thiếu Quần càng thêm phần khởi, muốn ra sức chế nhạo Hi Hi, “ Mọi người biết nó là ai không?”

Một đám thanh thiếu niên đi theo phía sau Mặc Thiếu Quần không sai biệt lắm, thuộc dạng người cực kỳ giống cậu, nhìn vào là biết ngay con cái của những gia đình giàu có, hoặc là con của những quan viên cấp cao, nói chung, cả đám đều có cá tính tương đối giống nhau, đều không ra gì.

Từng người, từng người đều một bộ dạng cà lơ phất phơ.

Hi Hi quét mắt nhìn Mặc Thiếu Quần, bé cũng không buồn mở miệng, chỉ đứng đó lạnh lùng nhìn Mặc Thiếu Quần, xem cậu ta muốn diễn tuồng gì nữa.

“ Ai vậy?” Mấy thanh thiếu niên phía sau Mặc Thiếu Quần, tò mò lên tiếng hỏi, nhưng vẻ mặt hiện rõ, bọn họ muốn xem kịch vui.

Mặc Thiếu Quần nhếch miệng khinh bỉ nhìn Hi Hi, sau đó cười ha ha vài tiếng rất chăm chọc, “ Nó chính là con trai của đứa con hoang nhà họ Mặc sinh ra đấy !”

Mặc Thiếu Quần mở miệng cười khoái chí.

Nhóm người phía sau Mặc Thiếu Quần nghe thế, ai cũng nở nụ cười, bọn họ biết người được Mặc Thiếu Quần nhắc đến chính là ai...

Lúc này, sắc mặt Hi Hi trông thật khó coi, bé rất hận không thể xông lên hung hăng tặng cho Mặc Thiếu Quần vài đấm lên mặt.

“ Ha ha, nó chính là con trai của Mặc Thiếu Thiên, anh trai của cậu sao, thì ra mấy tin tức lá cải được đưa lên chính là sự thật !” Một thanh niên phía sau lên tiếng phụ họa theo.

“ Anh trai ? Ta nhờ vào, hần ta mà cũng xứng sao ?” Mặc Thiếu Quần lớn tiếng mắng chửi, trong lòng chợt nhớ tới chuyện uất ức dồn nén bấy lâu, Mặc Thiếu Quần càng thêm căm hận.

“ Hần ta cũng chỉ là một đứa con hoang mà thôi, con hoang sanh con hoang, ha ha !” Mặc Thiếu Quần càng nói càng khoa trương.

Những người phía sau cũng phụ họa cười theo.

Nhưng ngay vào lúc này, phía sau Mặc Thiếu Quần bỗng nhiên có người lên tiếng “ Hiện tại Mặc Thiếu Thiên đang nắm giữ tất cả công việc làm ăn, tốt nhất cậu cũng nên chừng mực một chút!”

Không nói thì thôi, mỗi lần nhắc tới điều này Mặc Thiếu Quần càng thêm đắc chí cười khinh miệt.

“ Hần ta nắm giữ việc làm ăn thì đã sao, hừ, mọi người ai mà chẳng biết, người thừa kế duy nhất của Mặc Gia chính là Mặc Thiếu Quần tôi đây, Mặc Thiếu Thiên chẳng qua chỉ là một quân cờ mà thôi, hừ !” Chỉ tồn tại như một công cụ kiếm tiền không hơn không kém, Mặc Thiếu Quần nói cười vui vẻ.

Nói đến việc này, cậu cảm thấy có chút đắc chí, vượt trội hơn hẳn.

Ít nhất, hiện tại tất cả những việc Mặc Thiếu Thiên đang làm, đều là vì cậu mà làm.

Ngẫm lại, Mặc Thiếu Quần cảm thấy rất đắc chí.

Nghe Mặc Thiếu Quần nói thế...mọi người chỉ bàng quang đứng một bên, bộ dạng giống như xem kịch, không có gì để tiếp tục mở miệng.

Bỗng nhiên, Mặc Thiếu Quần quay sang dời tầm mắt trên người Hi Hi.

Lúc này, ánh mắt Hi Hi cũng đang hung hăng nhìn chằm chằm về phía Mặc Thiếu Quần, vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu.

Mặc Thiếu Quần nhếch miệng lên cười khinh miệt.

“ Ranh con, tao ày biết, tất cả tài sản của Mặc Gia đều thuộc về tao, mày nghĩ cũng đừng nghĩ tới, hừ !” Mặc Thiếu Quần nhìn Hi Hi, cậu bày ra dáng vẻ ngông cuồng tự đại của mình.

Thực sự Hi Hi rất muốn lên tiếng nhạo báng.

Một chút tài sản của Mặc gia, thật sự không đủ để cho bé tiêu xài trong một tháng, bé thật sự không biết Mặc Thiếu Quần cảm thấy như thế nào mà vênh váo đến mức độ đó ?

Lúc nào cũng bày ra bộ dáng giống như người khác ai cũng muốn dòm ngó vào chút tài sản nhỏ nhoi đó của bọn họ vậy.

Cho tới thời điểm này, Hi Hi vẫn chưa từng để vào mắt.

Chút tiền lẻ đó, không đủ dùng để nhét kẽ răng của bé !

Hi Hi nâng mắt lên nhìn Mặc Thiếu Quần “ Tôi biết cậu sao ? Cút ngay ! Đừng làm phiền tới tôi !”

Căn bản bé vốn không muốn nhiều lời với Mặc Thiếu Quần, nên dứt khoát nói thế.

Nhưng một câu nói này, khiến sắc mặt Mặc Thiếu Quần trở nên đại biến.

Không biết cậu sao ?

Nếu như không phải quen biết cậu, từ đầu đến giờ cậu lăm bằm một mình ở đây chẳng phải là trò cười cho thiên hạ sao ?

Mặc Thiếu Quân giật mình sửng sốt, quay lại nhìn nhóm bạn của mình, bọn họ đều bày ra bộ dạng xem kịch vui nhìn về phía cậu.

Bỗng nhiên lúc này, Mặc Thiếu Quân quay sang hung hăng trừng mắt nhìn Hi Hi, “ Mày nói cái gì ? Để cho tao cút sao ? Mày có ngon lặp lại thêm một lần nữa?”

“ Tôi có nói bao nhiêu lần cũng chỉ duy nhất một câu nói đó, cút ngay !” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Quân nhẹ nhàng thốt ra một câu, dáng vẻ rất uy nghiêm, lạnh lùng.

Vốn Hi Hi không thèm để ý đến Mặc Thiếu Quân, nhưng những lời cậu ta nói ra luôn khiến người khác không thể không động thủ giáo huấn cậu ta một trận.

“ Mày !!!” Mặc Thiếu Quân nhìn Hi Hi, không ngờ đứa bé này, dám mạnh miệng cùng với cậu.

Giống như nhớ tới điều gì, khóe miệng Mặc Thiếu Quân lộ ra một nụ cười nhạt “ Quả nhiên, mày cùng với đứa con hoang đó chung một đức hạnh !”

Nói xong, Mặc Thiếu Quân đưa mắt nhìn sang đám bạn của mình.

“ Mọi người có biết lý do tại sao Mặc Thiếu Thiên có thể làm được chức vị giám đốc công ty MK không ?” Mặc Thiếu Quân nhìn mọi người hỏi, khóe miệng mang theo một chút ý cười.

Chẳng lẽ bên trong ẩn chứa huyền cơ gì sao?

Thật sự đã khơi dậy lòng tò mò của mọi người có mặt nơi đây.

“ Tại sao ?” Một người lên tiếng hỏi.

“ Chẳng lẽ bên trong còn chứa huyền cơ ?”

“Đương nhiên bởi vì người ta có năng lực !”

“ Rốt cuộc là vì sao, cậu nói mau !”

.....

Mặc Thiếu Quân nhìn đám bạn mỗi người một ý kiến, không ai giống ai.

Trên mặt Mặc Thiếu Quân lộ vẻ khinh thường không khỏi mỉm cười châm biếm “ Bởi vì Mặc Thiếu Thiên đã cùng với mẹ của tôi ký kết một bản hiệp ước, chỉ cần trong vòng 10 năm không cho phép Mặc Thiếu Thiên có đứa bé, mẹ tôi nhất định sẽ để cho hắn ta nắm giữ chức vị tổng giám đốc MK !”

Nghe thế, mọi người đều hoàn toàn sửng sốt.

Không biết đâu là thật đâu là giả ?

Hi Hi đứng phía sau lưng Mặc Thiếu Quân, mặc dù trên môi vẫn mỉm cười lạnh lùng, nhưng đôi tay đang nắm chặt.

Mặc Thiếu Quân, quả nhiên không biết sống chết ?

.....

Sáu giờ sáng ngày hôm sau, một hồi chuông điện thoại đem hai người đang ngủ trên chiếc giường ấm áp, đánh thức.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, vươn tay cầm lấy chiếc điện thoại di động lên.

Có rất ít người dám giờ này gọi điện thoại cho anh.

Khi nhìn thấy số điện thoại người gọi đến, anh khẽ nhíu mày.

Chính xác Mặc Ân Thiên gọi đến !

Làm thế nào ông ấy lại nghĩ muốn gọi điện thoại cho anh ?

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng rất nhanh anh đã bấm nút nhận cuộc gọi.

“ Alo, ... !”

Tuy nhiên, khi nghe đến những lời Mặc Ân Thiên vừa nói , anh khẽ cau mày.

Liên tiếp trong điện thoại truyền đến những tiếng gầm gừ, cuối cùng Mặc Thiếu Thiên chỉ đơn giản trả lời ngắn gọn mấy tiếng.

“ Đó là nó tự làm tự chịu, đáng đời !” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên kết thúc cuộc gọi.

Lúc tiếng chuông điện thoại vừa vang lên, đã đánh thức luôn cả Lâm Tử Lam, nghe được những lời nói tràn đầy tức giận của Mặc Thiếu Thiên, Tử Lam hoàn toàn tỉnh táo hẳn ra.

“ Thế nào ?” Tử Lam cau mày nhìn Mặc Thiếu Thiên “ Ai đã gọi điện thoại cho anh ?”

Thật ra, lúc mở miệng hỏi mấy câu này, Tử Lam ít nhiều gì cũng đoán được phần nào.

“ Lão già vừa gọi đến !” Mặc Thiếu Thiên tức giận thở phì phò.

Tử Lam cũng đoán thế.

Thiên hạ ngoại trừ Mặc Ân Thiên ra, không ai có khả năng đem Mặc Thiếu Thiên biến thành bộ dáng này.

“ Đã xảy ra chuyện gì ?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô hỏi.

Mặc Thiếu Thiên quay sang nhìn Tử Lam, “ Ông ta nói, Bảo bối làm cho Mặc Thiếu Quân phải nhập viện, cấp cứu !”

Tử Lam “.....”

Chuyện như vậy trong mắt của người khác quả thật rất buồn cười, có chút vô lý, nhưng Tử Lam lại tin tưởng sự thật đúng như vậy.

“Chuyện gì đã xảy ra ?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Bảo bối khiến Mặc Thiếu Quân phải vào nằm viện?

Tại sao ?

Nói về điều này, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên mỉm cười lạnh lùng “Nhất định là cái kẻ không biết sống chết đó dám trêu chọc bảo bối nhà ta, nếu không bảo bối rất khinh thường động đến hắn !”.Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng trả lời một câu.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói vậy...Tử Lam bảo trì im lặng, không tiếp tục hỏi.

Quả nhiên, hai người rất bao che cho con cái của mình.

Tử Lam cũng biết Mặc Thiếu Quân trước giờ không được đàn ông ấy, luôn bày ra dáng vẻ con nhà giàu có tiền.

Nhớ đến lần chạm mặt hôm đó, để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Tử Lam.

Cô cũng tin rằng, bảo bối tuyệt đối sẽ không động thủ một cách vô lý !

Nhưng trận giao tranh này cũng không nhỏ nha ?

Trực tiếp đưa đến bệnh viện..

Tử Lam không biết phải nói thế nào, Mặc Thiếu Thiên cũng không đề cập đến vấn đề đó nữa.

Trong lòng hai người đều lo lắng như nhau, không ai còn tâm tình tiếp tục du ngoạn, quyết định xé chiều hôm đó đặt vé máy bay gấp rút trở về.

Về đến thành phố A vừa đúng 7 giờ sáng ngày hôm sau.

Mặc Thiếu Thiên nhận được một cuộc gọi từ Mặc Ân Thiên, cho nên anh nhanh chóng trở về Mặc gia.

Tử Lam đi thẳng trở căn hộ của mình.

Lúc cô trở về, Hi Hi vẫn chưa về nhà.

Tử Lam cau mày.

Rất ít khi thời điểm này Hi Hi lại không xuất hiện tại nhà.

Đang lúc tâm trạng Tử Lam chán nản buồn bực, ngoài cửa vang lên tiếng động, Hi Hi từ bên ngoài trở lại.

Hi Hi vừa đặt chân vào nhà, thấy Tử Lam đang ngồi trên sô pha, trong nháy mắt, hai mắt bé tỏa sáng.

“ Mẹ, sao về sớm thế ? ” Hi Hi nhìn Tử Lam, vui mừng hỏi.

Ngày hôm qua còn gọi điện thoại thông báo không biết khi nào mới trở lại, nhưng hiện tại đã xuất hiện ở nhà.

Tử Lam nâng mắt nhìn Hi Hi, thấy bé vẫn bình an vô sự, tâm thoáng buông lỏng đôi chút.

Hi Hi nhanh chân tiến tới sô pha ngồi bên cạnh Tử Lam.

Tử Lam nhìn Hi Hi bằng đôi mắt từ ái, “ Mặc Ân Thiên gọi điện thoại đến cho cha con, bảo rằng Mặc Thiếu Quân đang nằm viện, cho nên cha và mẹ buộc phải trở về ! ”

Nhắc tới chuyện này, Hi Hi âm thầm nhướn mày, bé biết, bọn họ nhất định sẽ gọi điện thoại cho cha.

Nhưng bé không ngờ cha và mẹ lại trở về nhanh hơn dự đoán .

Hi Hi nghe Tử Lam nói, trên mặt lập tức xuất hiện một nụ cười lạnh lùng.

“ Trở lại cũng tốt, bảo bối đang rất nhớ mẹ ! ” Nói xong, Hi Hi tiến tới ôm Tử Lam thật chặt, bé làm nũng với cô.

Tử Lam nhìn Hi Hi, bé rõ ràng hiểu được, bé chính là con trai bảo bối của cô.

Cho nên, mỗi khi bày ra bộ dáng làm nũng thế này, có lẽ bé đã biết mình làm sai điều gì.

Tử Lam nhướn mày nhìn Hi Hi, ngoài cười nhưng trong lòng không cười, ánh mắt nhìn Hi Hi không khác mấy ngày thường “ Chẳng lẽ con không có việc gì muốn nói với mẹ một chút sao ? ”

“ Có ! ” Ngay lập tức Hi Hi trả lời không cần do dự.

Tử Lam nhướn mày, ý bảo bé nói tiếp.

“ Con bảo Hoa Hồng mang từ Pháp về một bộ mỹ phẩm cao cấp, đã được gửi đến, đang đặt trong phòng của mẹ, bộ này rất được ưa chuộng, nhiều ngôi sao Hollywood đang sử dụng ! ” Hi Hi mỉm cười và nói.

Tử Lam “ ”

“ Chuyện mẹ muốn con nói không phải là điều này ? ”

“Vậy mẹ muốn biết chuyện nào?” Hi Hi nhìn Tử Lam bằng vẻ mặt cực kỳ vô tội.

“ Thu lại vẻ mặt vô tội đó của con, nói ẹ biết, chuyện liên quan đến Mặc Thiếu Quân có phải đều do con làm không ? ” Đơn giản, dứt khoát, Tử Lam hỏi một câu đúng trọng tâm vấn đề.

Hi Hi nhìn Tử Lam, thực tế mẹ đã biết, đang chờ bé thừa nhận.

Hi Hi cũng không phủ nhận những việc mình đã làm, cho nên bé rất nhanh gật đầu thừa nhận.

“ Đúng, đều do con làm ! ”

“Tại sao con lại hành động như vậy ? ” Tử Lam khẽ nhướn mày, nhìn Hi Hi , cô hỏi.

Mặc dù cô biết Hi Hi đang làm những chuyện phi pháp, nhưng cô không muốn con trai của mình trở thành một người tâm ngoan thủ lặc, dù sao Mặc Thiếu Quân cũng là người nhà của Mặc Thiếu Thiên.

Nghe Tử Lam hỏi đến vấn đề trong chuyện này...Hi Hi suy nghĩ một chút, mở miệng giải thích “ Chính bản thân cậu ta tự đưa tới cửa, con cũng không muốn Mặc Thiếu Quân phải nhập viện, do cậu ta không biết sống chết thì trách ai ! ” Hi Hi hung hăng kể lại.

Tử Lam nhíu mày thật chặt, nhìn đáng vẻ tức giận của Hi Hi, cô cũng đoán được đôi chút chuyện gì đã xảy ra.

“ Rốt cuộc, chuyện như thế nào ?” Tử Lam nhìn Hi Hi, cô hỏi.

“ Xế chiều hôm qua, con và Tập Ni mở ra một cuộc họp trong tổ chức, buổi tối, con hẹn bọn người Lý Thuận gặp mặt ăn chung một bữa cơm, không ngờ vừa vặn gặp được Mặc Thiếu Quần cùng đám bạn của cậu ta, vốn dĩ con không thêm để ý tới cậu ta, nhưng do bản thân cậu ta không biết sống chết, chặn đường con lại còn nói rất nhiều lời khó nghe, đã vậy còn muốn động tay động chân với con nữa, cho nên con mới buộc phải động thủ dạy cho cậu ta một bài học nhớ đời.” Hi Hi nhìn Tử Lam, nhấn mạnh lời nói, nghiêng răng nghiêng lợi.

Tử Lam rất tin tưởng những lời Hi Hi vừa nói.

Bởi vì chưa bao giờ Hi Hi nói dối với cô, hơn nữa, sự thật đúng sai, chỉ cần Hi Hi nói, cô đều tin tưởng đó chính là sự thật.

Nói theo cách của Mặc Thiếu Thiên.

Một người kiêu ngạo nhất định rất khinh thường những lời nói dối.

Thậm chí có một ngày nếu làm sai, cũng sẽ thành đúng !

“ Cuối cùng, nhóm người đi chung với con đã động thủ ?” Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi gật đầu “ Bọn họ chỉ muốn giúp con, cũng do con ngầm đồng ý cho nên bọn họ mới động thủ dạy dỗ Mặc Thiếu Quần một trận !”

Nhưng để có một màn kia, đều do Mặc Thiếu Quần không biết sống chết mở miệng nói những lời khó nghe như vậy.

Nếu bé không giáo huấn Mặc Thiếu Quần một trận, xem ra thật có lỗi với đất trời.

257. Chương 258: Cách Giải Quyết Khi Cùng Phụ Nữ Cãi Nhau

Nếu như không phải là Mặc Thiếu Quần không biết chết sống cứ dây dưa, có lẽ Hi Hi hãy còn bỏ qua cho hắn.

Nhưng hắn dám ở trước mặt của nhiều người mà nói ra chuyện này.

Vậy thì không thể tha thứ rồi.

Vì vậy, Lý Thuận động thủ, làm cho Mặc Thiếu Quần vào bệnh viện.

Nghe lời nói Hi Hi, Lâm Tử Lam khẽ cau mày.

Nghĩ đến cuộc ác liệt với Nhị Thế Tổ, nhưng không thể nghĩ nó lại ác liệt đến mức này.

Thế nhưng lấy chuyện riêng của người khác làm trò vui, xác thực đáng đánh!

Chỉ là, Lâm Tử Lam nghe đến tin tức kia, cô chưa bao giờ nghe Mặc Thiếu Thiên nhắc qua chuyện này.

Thì ra là vậy, Mặc Thiếu Thiên nên hận Mặc gia như vậy, đây cũng là một trong những nguyên nhân đó.

Bây giờ suy nghĩ một chút, Lâm Tử Lam cũng cảm thấy Mặc Thiếu Thiên hận bọn họ là đương nhiên.

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam càng thêm đau lòng, Mặc Thiếu Thiên trước kia đến tột cùng đã phải trải qua cuộc sống như thế nào?

“Nhị Thế Tổ đó, xác thực đáng đánh!” Lâm Tử Lam nói.

Sau khi nói xong, Lâm Tử Lam lại ngẩng đầu nhìn Hi Hi, “Bảo bối, mẹ biết trong thâm tâm con thương cha con, nhưng ra tay đến nỗi phải vào bệnh viện, có quá khoa trương một chút không?”

Biết mình không có lỗi, Hi Hi nhú mày, “Hắn ta vậy là đáng đời, gieo gió ắt gặt bão, con chỉ mới đánh gãy xương hắn ta mà thôi, đây còn quá nhẹ cho hắn!” Hi Hi nói.

Nếu như không phải là xem hắn cũng có quan hệ với Mặc gia đoán chừng Hi Hi đã ra tay giết chết hắn rồi.

Dẫu gì, cũng có một chút liên hệ máu mủ, người ta vô sỉ không biết xấu hổ, mình cũng không thể theo họ vô sỉ không biết xấu hổ được.

Cho nên Hi Hi vẫn là lưu tình một chút.

Nghe Hi Hi nói, Lâm Tử Lam nhếch miệng lên cười, theo tính tình Hi Hi, đoán chừng chuyện sẽ có kết quả vô cùng nghiêm trọng.

Không ngờ chỉ là gãy xương, xem ra, Hi Hi thật sự đã xuống tay lưu tình!

Nghĩ đến Nhị Thế Tổ đó chỉ gãy xương, Lâm Tử Lam cũng cảm thấy không có gì ghê gớm lắm.

Người như vậy, nên cho hắn ta một bài học.

Nếu không, quá không biết trời cao đất rộng là gì rồi!

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, “Bảo bối, thật xin lỗi, mẹ hiểu lầm con!”

Cô xin lỗi thẳng, bởi cô sống cùng Hi Hi luôn luôn là thế.

Hi Hi hào phóng cười một tiếng, “Tha thứ ẹ!”

Lâm Tử Lam .

Hi Hi lại cười to ‘ha ha ha’ mấy tiếng.

Hai người một hồi nói đùa xong, Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, mẹ cùng cha trở về?”

Lâm Tử Lam gật đầu.

“Cha đâu?”

“Trở về Mặc gia rồi, mới vừa xuống máy bay thì gia chủ đã hết sức khẩn cấp ra chiêu muốn gặp!” Lâm Tử Lam nói.

Hi Hi ‘ục ục’ miệng, không nói cái gì nữa.

Trời cũng biết là bởi vì chuyện gì.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, chuyện này, sợ là Mặc lão nhất định sẽ không bỏ qua!

“Mẹ, mẹ đói chưa? Bảo bối đi làm đồ ăn ẹ!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, “Mẹ có coi như là không đói bụng thì cũng muốn ăn đồ do con làm !” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế, Hi Hi một chút, nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, mẹ rốt cuộc là mẹ nhớ tới con, hay là nhớ tới mấy món con làm hả?”

Lâm Tử Lam nhú mày, “Đương nhiên chính là mấy món con làm rồi!”

Mặ mũi Hi Hi, tối sầm.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Chỉ là, nhớ con hơn!” Lâm Tử Lam cười nói.

Nghe thế, sắc mặt của Hi Hi mới hòa hoãn một chút.

“Vậy thì tốt, mẹ chờ con, bảo bối phải đi làm ẹ ngay!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam gật đầu, “Mẹ đi tắm!”

“OK!”

Vì vậy, Hi Hi vào phòng bếp làm đồ ăn.

Lâm Tử Lam đi vào tắm rửa sạch sẽ.

Đổi bộ y phục, đó là bộ y phục đã mua ở Hải nam.

Lúc đi ra, vừa lúc Hi Hi làm xong!

“Mẹ, mẹ rất hợp thời!” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam nói.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, đi ra, “Đó là đương nhiên!”

Lâm Tử Lam cười nói, sau đó tới bàn ăn trước mặt.

Nhìn món ăn trước mặt, rất muốn ăn à.

Ở Hải Nam mặc dù chỉ đi có mấy ngày, nhưng mà ở bên đó món nào món nấy đều là hải sản, một ngày ba bữa đều như thế, Lâm Tử Lam có chút ngán.

Lần này Hi Hi làm là mỳ Ý.

Thoạt nhìn rất ngon.

Chỉ là nhìn trên bàn để tới ba phần, Lâm Tử Lam ngược mắt nhìn Hi Hi, “Như thế này là còn có người tới sao?”

“Không có ạ!”

“Vậy con tại sao làm ba phần? !” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi.

“À, phần này là làm cho cha, không biết cha có tới hay không tới, thì cũng làm cho cha vậy!” Hi Hi nói.

Nghe Hi Hi trả lời, Lâm Tử Lam không khỏi ghen tỵ.

Đứa nhỏ này, thật rất thích Mặc Thiếu Thiên.

Cho dù biết anh không có ở đây, cũng chuẩn bị đồ ăn cho anh!

Lâm Tử Lam bĩu môi, không nói cái gì nữa.

Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, nét mặt của mẹ nói cho con biết, mẹ đang ghen tỵ?”

Lâm Tử Lam làm bộ tức giận bĩu môi, “Bây giờ trong lòng con toàn là hình bóng của cha con rồi, nơi nào có mẹ đây! ?”

“Mẹ! !” Hi Hi kêu một tiếng, sau đó tiến tới.

“Bảo bối vẫn thích nhất là mẹ nha!” Hi Hi nói.

“Thật?”

Hi Hi gật đầu.

“Vậy nếu như mẹ với cha cãi nhau thì con giúp ai?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi.

“Đương nhiên là giúp mẹ rồi!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam lúc này mới thoả mãn mà gật gật đầu, con trai ngoan!

Hi Hi lúc này mở miệng, “Đàn ông mà cùng phụ nữ cãi nhau, dù cho là nguyên nhân gì đi nữa, lỗi đều do đàn ông!” Hi Hi nói.

Nghe lời này, Lâm Tử Lam gật đầu liên tục, trẻ con là dễ dạy.

“Phàm là đàn ông có chút thân sĩ, thì không nên cùng phụ nữ so đo!” Hi Hi nói.

Lời này hình như còn có ý khác.

“Cho nên, con đương nhiên sẽ giúp mẹ!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam lúc này mới hài lòng cười cười, “Đúng là như thế!”

Hi Hi cười một tiếng. “Bởi vì cùng phụ nữ cãi nhau, thủy chung đều là một hành vi không có lý trí!” Hi Hi không nhịn được châm chọc một câu.

Ở trên mạng có một câu nói như thế này: Một người đàn ông cùng một người phụ nữ cãi nhau. Mặc kệ nguyên nhân là gì, một khi cãi vã, trong miệng phụ nữ vĩnh viễn luôn nhai đi nhai lại một câu: “Anh lại dám mắng em!”

Cho nên nói, ngàn vạn lần không được cùng phụ nữ cãi nhau! !

Đàn ông thông minh là người không cãi nhau với phụ nữ.

Nghe thế, Lâm Tử Lam lập tức ngẩng đầu lên căm tức nhìn Hi Hi, “Con nói cái gì?”

Hi Hi cười ‘hắc hắc’, “Không có gì ~”

“Con ẹ là loại người không nói lý lẽ đó sao?”

“Không đúng không đúng!” Hi Hi lập tức lắc đầu.

“Mẹ là thông minh nhất, mẹ là người lý trí nhất và cũng là tiêu chuẩn cho phái nữ ở đô thị!” Hi Hi liên tiếp tán dương.

Nếu không tiếp tục tán dương, mẹ nhất định sẽ mắng Hi Hi không có tâm can rồi.

Nghe Hi Hi nói, Lâm Tử Lam nhịn cười không được, “Tiểu tử thôi!”

Hi Hi cười một tiếng, “Mẹ mau ăn đi, nếu không để nguội thì không tốt!”

Lâm Tử Lam lúc này mới bắt đầu ăn.

Thật ra thì, đối với con trai, lòng Lâm Tử Lam thật ra thì vẫn thấy rất nặng nề.

Mình thì tân tân khổ khổ mới nuôi con lớn như vậy, nhưng ngay lập tức con trai thích người khác, so với mình còn thích hơn, Lâm Tử Lam đương nhiên có chút ăn dấm.

Ngay cả người kia là Mặc Thiếu Thiên đi chẳng nữa, Lâm Tử Lam cũng có chút ê ẩm.

Chỉ là nghĩ kỹ một chút, Mặc Thiếu Thiên có thể cùng Hi Hi có quan hệ mật thiết như thế, Lâm Tử Lam cũng thấy vui.

Vì vậy, Hi Hi cùng Lâm Tử Lam cùng nhau dùng bữa.

Hi Hi liền đem chuyện vừa nói kia nói tiếp.

Sau khi Lâm Tử Lam nghe, mặc dù không tán thành, lúc này, Lâm Tử Lam nhướn mày nhìn Hi Hi, “Nếu như là con...con sẽ làm sao?”

“Con chắc chắn sẽ không cùng phụ nữ cãi nhau!” Hi Hi nói.

“Nhưng mà cô ta cứ không ngừng không nghỉ dây dưa muốn cãi nhau thì sao đây?” Lâm Tử Lam tiếp tục hỏi.

Nói đến cái này, Hi Hi cười ‘hắc hắc’, “Ở trên mạng nói, cách giải quyết tốt nhất chính là nhận sai, sau đó dụ dỗ nói: Vợ yêu không nên tức giận, anh dẫn em đi mua sắm thì như thế nào. Cách giải quyết như thế, bình thường kết quả sẽ là mọi việc đều bỏ qua ! !”

Lâm Tử Lam, “.”

“Chỉ là, đổi thành con...con tuyệt đối sẽ không làm như thế!” Hi Hi nói.

“À, tại sao?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi.

“Bởi vì như thế sẽ gây ra bệnh chung cho phụ nữ, mặc dù nói mình có rất nhiều tiền, mua bao nhiêu cũng không thành vấn đề, nhưng con tuyệt đối sẽ không làm vậy!” Hi Hi nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam hứng thú nhú mày, không ngờ Hi Hi ở phương diện này, còn có cách giải thích độc đáo như vậy, “Con sẽ làm như thế nào!”

Hi Hi cười ‘hắc hắc’, “Con cái gì cũng không làm, bởi vì con tuyệt đối sẽ không tìm phụ nữ như vậy, người con muốn tìm là người giống như mẹ vậy, thông minh, cơ trí, có tư tưởng độc lập, tuyệt đối sẽ không là người phụ nữ hồ đồ như vậy!” Hi Hi vừa nói, vừa có ý khen Lâm Tử Lam.

Tâm tình Lâm Tử Lam không tệ, được khen nên lâng lâng, nhìn Hi Hi, “Có mắt nhìn!”

Hi Hi cười ‘hắc hắc’, “Phải vậy thôi!”

Sau khi ăn xong, Lâm Tử Lam định giúp Hi Hi thu dọn một chút, nhưng Hi Hi lại nói không cần, nên Lâm Tử Lam an vị ở trên ghế sofa nghỉ ngơi, xem ti vi.

Thật là thoải mái.

Sau khi Hi Hi thu dọn xong, Hi Hi lấy trái thanh long mà Lâm Tử Lam thích ăn, cắt xép vào đĩa, Lâm Tử Lam muốn ăn thì lấy.

Nhìn con trai phục vụ tốt như vậy, Lâm Tử Lam cảm thấy, thế nào cũng không thể rời bỏ bảo bối.

Đi Hải Nam mấy ngày, trời mới biết Lâm Tử Lam nghĩ rất nhiều về bảo bối a!

Bây giờ trở về, cùng ở với bảo bối thật là thoải mái.

“Mẹ, ăn ngon không?” Hi Hi hỏi.

“Con trai làm đương nhiên là ngon!” Lâm Tử Lam nói.

Bây giờ trình độ lệ thuộc vào bảo bối, càng ngày càng không thể rời bỏ rồi.

Hi Hi cười một tiếng, sau đó ngồi ở trên ghế sofa, dựa vào Lâm Tử Lam.

“Đúng rồi mẹ, mẹ xem Weibo hay chưa?” Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam vừa ăn, vừa xem ti vi gật đầu một cái, “Ngày đó con gọi thì mẹ đã xem rồi!”

“Thật giận cha với mẹ, con nói với mẹ nha, mẹ cùng cha về sau có nói gì trên Weibo nữa thì nhớ nói đặc biệt yêu con nữa đấy!” Hi Hi nói.

Lúc này, Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi, “Tại sao?”

“Cha tùy tiện nói bóng nói gió với mẹ một cái thôi, là nick mẹ tặng vài chục vạn người follow, con cũng muốn thế!” Hi Hi nói.

258. Chương 259: Hi Hi Muốn Có Nhiều Lượng Follower

Lâm Tử Lam, “.”

“Lượng follower của con ít sao?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi.

Bảo bối cũng có nick Weibo riêng của mình, hơn nữa lúc trước lượng follower của Hi Hi còn nhiều hơn Lâm Tử Lam.

Bởi vì Hi Hi thường chụp một số hình thú vị, hơn nữa còn rất gian xảo... Hình, kết quả đưa đến đó là có một lượng follower, comment, hơn nữa còn nhắn tin riêng.

Mỗi lần nhìn đến Hi Hi update Weibo, Lâm Tử Lam liền im lặng.

Cô bình thường chỉ update một chút tâm tình, hoặc là, một chút hình có cảm xúc, có rất ít hình của mình, cho nên nick của cô rất là bình thản.

Chỉ là kể từ Mặc Thiếu Thiên nhắc tới cô, thì lượng follower mấy ngày nay bỗng nhiên tăng mạnh , tin nhắn cũng nhiều.

Có tốt có xấu, Lâm Tử Lam chỉ là nhìn mấy lần, cũng không trả lời.

Hiện tại bảo bối lại vẫn ghét bỏ vì lượng follower của mình ít hơn Lâm Tử Lam, nhưng cứ xem thử xem, gần khoảng 12 vạn lượt follower.

Lâm Tử Lam đến hiện tại cũng mới 11 vạn lượt.

Bảo bối vẫn muốn hơn!

Lâm Tử Lam cũng không biết nên nói cái gì cho phải rồi !

“Nhưng mà con lại không có hơn cha!” Hi Hi nói.

Cha lên đến một triệu lượt!

Nói đến cái này, Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Chờ con lớn lên như cha con bây giờ, con liền nhiều hơn cha, đầu gù Weibo của người ta cũng đã được xác nhận [*]! !” , Tổng giám đốc MK. Cái tên này, đủ khiến không ít người chú ý.

[*] Giống như trên Facebook thì mấy trang của những người nổi tiếng được đánh dấu tick màu xanh, còn trên Weibo là chữ V màu vàng.

Xác nhận?

Hi Hi cau mày.

“Chẳng lẽ con cũng phải được xác nhận như vậy? ?”

“Mẹ, mẹ nói để con xác nhận là người lãnh đạo của liên minh Hợp Tung, mẹ nói thử xem con có không bị quốc tế đuổi theo không?” Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam, “.”

“Con có thể đổi lại!” Lâm Tử Lam chắc chắn mà nói.

“Con trai của Tổng giám đốc MK?” Hi Hi nhú mày hỏi.

Lâm Tử Lam, “.”

“Con sẽ nổi như cồn đấy!” Lâm Tử Lam nói.

Hiện tại chỉ cần dính líu một chút với Mặc Thiếu Thiên thôi thì nhất định sẽ nổi như cồn!

Ở bên ngoài đối với Hi Hi còn rất thần bí.

Họ rất muốn dò xét đến cùng, chỉ là Hi Hi không cho bọn họ thời giờ—an!

Hi Hi suy nghĩ một chút, “Thôi đi, kẻ thù của cha nhiều như vậy, con mà làm vậy không phải đang muốn bọn họ đuổi giết con sao!”

Lâm Tử Lam, “.”

Có lý!

Hi Hi suy nghĩ một chút, sau đó nghiêng đầu nhìn Lâm Tử Lam, “Thôi, hay là để con xác nhận là thiên tài nhi đồng thông minh nhất thế giới!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam, “.”

“Tự luyện!”

“Làm sao con cũng biết mình thông minh nhất!” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi.

“Mẹ, trước mắt, đây là sự thật, nếu như ai không phục, con liền khiêu chiến với người đó!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam, “.”

Sao những người bên cạnh cô toàn là đám người hay tự kỷ tự yêu chính mình đến như vậy nhỉ!

“Được rồi, cứ quyết định như vậy đi!” Hi Hi vui vẻ quyết định.

Lâm Tử Lam quét Hi Hi một cái, bày tỏ hết ý kiến.

Lâm Tử Lam nhìn đồng hồ, đã muộn rồi.

“Được rồi, khuya lắm rồi, nhanh đi ngủ đi, mẹ cũng đi ngủ đây!” Lâm Tử Lam nói.

Hi Hi cũng nhìn đồng hồ, “Vâng, mẹ ngủ ngon!”

Hi Hi đứng dậy sau đó hôn trên mặt Lâm Tử Lam một cái.

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, Hi Hi đi vào phòng.

Sau khi Hi Hi đi, Lâm Tử Lam tắt ti vi, tắt đèn, cũng đi vào phòng.

Trở về phòng, Lâm Tử Lam gọi điện cho Mặc Thiếu Thiên.

Mới một tiếng, Mặc Thiếu Thiên đã nhận máy.

“Alo!”

“Đang làm gì?” Lâm Tử Lam hỏi.

“Mặc gia!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Mặc Thiếu Quần như thế nào rồi? Anh không cùng Mặc lão xung đột đấy chứ?” Lâm Tử Lam lo lắng hỏi.

Mặc dù Mặc lão đối với Mặc Thiếu Thiên xác thực có phần hơi quá, nhưng Lâm Tử Lam cứ có cảm giác giữa bọn họ có một loại quan hệ tế nhị gì đó, không nói ra.

Lâm Tử Lam cảm thấy, Mặc lão cũng không phải là người không có đầu óc như vậy.

Rào cản giữa ông và Mặc Thiếu Thiên, cũng bởi vì lúc trước con của Cung Ái Lâm sinh non.

Mặc lão chỉ không có cách nào cho Cung Ái Lâm một cái công đạo mà thôi, cho nên nhiều năm như vậy, đối với Mặc Thiếu Thiên, vẫn luôn không để vào mắt.

Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười, “Em cảm thấy có thể không xung đột sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại.

Lâm Tử Lam cũng biết sẽ như thế.

“Vậy Mặc Thiếu Quần như thế nào rồi?”

“Chỉ là gãy xương, không có chết !” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “.”

“Vậy bọn họ định làm gì?” Lâm Tử Lam hỏi.

Chuyện này, không nói tới Mặc lão, thì Cung Ái Lâm cũng sẽ không bỏ qua!

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên liền tức giận.

“Bọn họ định khởi tố bảo bối!”

Khởi tố?

Lâm Tử Lam cau mày.

“Nhưng bảo bối còn chưa trưởng thành mà!” Lâm Tử Lam nói.

Dù là đánh Mặc Thiếu Quần gãy xương, nhưng mà theo qui định của luật pháp, cũng sẽ không bị khởi tố .

Chuyện này chỉ cảnh cáo, sau đó thường tiền thôi, sẽ không bị khởi tố.

Huống chi, bảo bối cũng chưa trưởng thành!

Mặc Thiếu Thiên nhếch môi cười, “Là Mặc Thiếu Quân ở đây la hét thế, chỉ là, hấn muốn kiện cứ để cho hấn kiện, cùng lắm thì lão tử đây thường tiền, nhiều hơn nữa thì đánh hấn mấy lần!” Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói.

Lâm Tử Lam, “.”

Chuyện này, cũng chỉ có Mặc Thiếu Thiên mới nói như vậy!

“Em yên tâm, bàn về quan hệ máu mủ, anh đây không thể kém hơn ông già được, cho nên bảo bối không có việc gì đâu!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam gật đầu một cái.

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên chợt hỏi, “Đúng rồi, bảo bối như thế nào rồi?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, lúc về, anh còn không kịp về xem thử bảo bối !

“Đã đi ngủ!” Lâm Tử Lam nói.

“Con làm bữa tối cho anh, mà anh không có tới đây, Hi Hi để ở trong tủ lạnh rồi !” Lâm Tử Lam cười nói, nói đến cái này, cô nhếch miệng lên cười dịu dàng.

Mặc Thiếu Thiên ở bên kia nghe, đáy lòng cũng ấm áp.

“Em nói với bảo bối, ngày mai anh sẽ qua gặp con!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ừ, em biết rồi!” Lâm Tử Lam nhàn nhạt đáp một tiếng.

“Được rồi, khuya lắm rồi, đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai anh qua gặp hai người!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ừ, được!” Lâm Tử Lam đáp một tiếng.

“Ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Vì vậy, cúp điện thoại.

Lâm Tử Lam nằm ở trên giường, mặc dù nghe được Mặc gia muốn khởi tố bảo bối, nhưng cô lại tuyệt không lo lắng.

Cũng không biết là tại sao, chỉ đơn giản là không lo lắng mà thôi.

Có lẽ, có Mặc Thiếu Thiên ở đây.

Mặc kệ bất kỳ kết quả gì, cô đều có thể chịu đựng!

Tóm lại, cô không có bất kỳ áp lực cùng gánh nặng nào.

Là bởi vì cô tin tưởng Mặc Thiếu Thiên!

Chỉ cần nghĩ như vậy, Lâm Tử Lam liền rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau.

Lâm Tử Lam dậy sớm.

Ngày hôm qua ngủ rất ngon giấc, cho nên mới sớm đã dậy.

Sáng sớm thì cô đã gọi cho Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên nói còn có chuyện chưa làm xong, nên Lâm Tử Lam quyết định, tới công ty đi làm trước.

Vì vậy, Lâm Tử Lam đứng dậy đi tới nhà vệ sinh.

Lúc cô đang rửa mặt, bảo bối cũng đã dậy.

Đứng ở cửa, mặc đồ ngủ, một bộ dạng vừa mới tỉnh ngủ.

“Mẹ, chào buổi sáng!”

Lâm Tử Lam quay đầu lại, nhìn Hi Hi, nhếch miệng lên cười, “Chào buổi sáng!”

“Ngày hôm qua con không có thức đêm chứ hả ?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi.

“Không có, mẹ, là hôm nay mẹ dậy quá sớm!” Hi Hi nói.

Hi Hi bình thường đều là 7 giờ 15 mới rời giường, sau đó làm vệ sinh cá nhân, hơn 10 phút sau làm bữa sáng, thời gian cũng vừa vặn .

Là mẹ dậy quá sớm!

Lâm Tử Lam nhú mày, ngày hôm qua ngủ rất ngon, cho nên ngủ đủ rồi thì dậy sớm.

“Mẹ, con đi làm bữa sáng!” Hi Hi nói.

“Không cần, con ngủ một lát nữa đi, mẹ đến công ty ăn cũng được!” Lâm Tử Lam nói.

Hi Hi quay đầu lại nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ ăn ở quán sao?”

“Dĩ nhiên, lúc trước khi chưa có con làm bữa sáng, mẹ cũng cần sinh tồn!” Lâm Tử Lam nói.

Huống chi, phòng ăn dành cho nhân viên của MK, rất là chu đáo.

Nghe thế, Hi Hi gật đầu một cái, “Vây cũng tốt, con buồn ngủ quá, lại đi ngủ một lát đây!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam gật đầu, “Đi đi, đừng ngủ quá lâu, con còn phải tới trường học !”

“Đã biết!” Hi Hi đáp một tiếng.

Vì vậy, Lâm Tử Lam tiếp tục rửa mặt, thu dọn một chút, đeo một ít đồ trang sức trang nhã, đổi một bộ y phục rồi đến công ty.

Bên trong công ty.

Lâm Tử Lam vừa đến công ty, n người hướng về phía Lâm Tử Lam hỏi han ân cần.

Loại cảm giác này....

Nhìn bọn họ từng cái một hỏi han ân cần, Lâm Tử Lam chỉ là cười đáp lại.

Ở trong mắt tất cả mọi người, lần này cô cùng Mặc Thiếu Thiên đi công tác, trên lý thuyết là đi công tác, nhưng trên thực tế là đi nghỉ phép.

Nhìn bọn họ cười nhìn Lâm Tử Lam hỏi han, Lâm Tử Lam cũng đều gật đầu một cái.

Rốt cuộc khoảng 5 phút sau, Lâm Tử Lam mới có bầu không khí yên tĩnh lại.

Lúc này, Cảnh Thần đi tới, nhìn cô, “Lâm tiểu thư, chúc mừng, chúc mừng!”

Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang nhìn cô, “Chúc mừng cái gì? Cậu làm sao cũng giống bọn họ rồi hả?”

Lúc này, Cảnh Thần một phát cầm được tay Lâm Tử Lam, “Đương nhiên là chúc mừng cái này!”

“Lâm tiểu thư, cậu rất tốc độ nha!” Cảnh Thần cười nói.

Lâm Tử Lam cũng nhìn chiếc nhẫn trên tay, cô nhìn Cảnh Thần nói, “Mất cậu thật tình!”

“Này không thể trách đôi mắt mình quá tình nha, muốn trách thì trách viên kim cương này quá lớn, quá chói mắt!” Cảnh Thần cười nói.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Ba hoa!”

“Ha ha, tớ đã nói như thế nào nhỉ, Mặc Tổng chính là lạm dụng tư quyền, trên danh nghĩa công việc dẫn cậu đi nghỉ phép!” Cảnh Thần cười nói.

“Đây chẳng phải là nghiệm chứng bởi miệng cậu sao?” Lâm Tử Lam nhú mày.

“Đó là đương nhiên!” Cảnh Thần nhú mày.

“Lại nói, cậu cùng Mặc Tổng đây cũng quá phách lối, lựa chọn lên trang xã hội công khai, cậu có biết khi tin được cập nhật, tổ cơ hồ bị người của công ty bắt lại điều tra!”

Lâm Tử Lam sửng sốt.

“Mọi người biết rất nhanh!”

“Đó là đương nhiên, trên căn bản người của công ty ai cũng follow nick của Mặc Tổng, không biết mới là lạ!” Cảnh Thần nói.

Lâm Tử Lam lại sửng sốt.

Không trách được!

Thật ra thì, Lâm Tử Lam cũng không phải muốn dùng trang xã hội để công khai, chỉ là, cô nghĩ dịp này đặc biệt nên muốn làm kỉ niệm, nhân cơ hội này để bày tỏ tấm lòng với Mặc Thiếu Thiên một chút.

Chỉ là cô không ngờ Mặc Thiếu Thiên cũng cập nhật lại, còn chụp chiếc nhẫn trên tay cô.

Cứ như vậy, tất cả mọi người đều biết.

Lâm Tử Lam cập nhật như vậy, có thể mọi người sẽ hiểu lầm.

Nhưng Mặc Thiếu Thiên lại không phản đối mà cũng hòa theo, trong nháy mắt, tất cả mọi người đều biết!

“Lâm tiểu thư, xin phỏng vấn cô một chút, hiện tại cô có cảm nhận gì?” Cảnh Thần cầm một cây viết hướng về phía Lâm Tử Lam cười nói.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, cô nói, “Cảm giác mình cũng là danh nhân!”

Ha ha ha.

Lâm Tử Lam vừa nói như thế, Cảnh Thần im lặng.

Lập tức buông tha phỏng vấn cô.

“Lại nói, cậu cùng Mặc Tổng, đây coi là đính hôn sao?” Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam nhìn chiếc nhẫn trong tay, quơ quơ, “Tổ đồng ý lời cầu hôn của anh ấy!”

Về phần có đính hôn hay không? Vẫn chưa rõ lắm?

“Mặc Tổng không định chuẩn bị cho cậu một buổi lễ đính hôn sao?” Cảnh Thần tiếp tục hỏi.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái, “Còn không biết, chỉ là, không sao cả!”

Lâm Tử Lam cũng không thêm để ý tới hình thức này.

“Làm sao mà không sao cả, đây chính là cả đời của phụ nữ, không thể không sao cả!” Cảnh Thần nói.

“Huống chi, nếu như nói Mặc Tổng không có năng lực này, thì cũng đành thôi, nhưng mà anh ta có năng lực này đấy!” Cảnh Thần nói.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, nhìn Cảnh Thần, giễu cợt nói, “Cậu có phải muốn gả đi rồi không? Hả? Muốn vậy thì nhanh tìm một người nào đó đi, đến lúc đó thì muons tổ chức sao chẳng được!”

“Nói vậy, mới không phải !” Cảnh Thần nói.

“Tổ là quan tâm cậu!”

“Được rồi, tổ biết cậu muốn tốt ình, đến lúc đính hôn, tổ sẽ thông báo cho cậu!” Lâm Tử Lam cười nói.

Cảnh Thần lúc này mới cười một tiếng, “Vậy thì tốt!”

“Chỉ là, tại sao hai người lại trở về vội như vậy? Không ở lại chơi thêm vài ngày nữa?” Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Nói đến cái này, Lâm Tử Lam mới chợt nhớ tới, “Tạm thời có chuyện nên quay về !” Lâm Tử Lam nói.

Cảnh Thần gật đầu một cái, không tiếp tục hỏi.

Ngay vào lúc này, ánh mắt của Cảnh Thần nhìn về phía trước.

Diệp An Nhiên đi tới chỗ Lâm Tử Lam, sắc mặt cũng không khá lắm.

Từ khi Mặc Thiếu Thiên cập nhật trên Weibo, chưa có một ngày nào Diệp An Nhiên không căng thẳng, coi như có gọi cho Mặc Thiếu Thiên thì không phải là bị anh từ chối nhận thì cũng là tắt máy.

Cô căn bản không liên lạc được với Mặc Thiếu Thiên!

Chỉ cần nghĩ đến bọn họ ở chung một chỗ, Diệp An Nhiên đã nói không ra mình có bao nhiêu tức giận!

Lúc này, cô đi tới trước mặt của Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam theo tầm mắt Cảnh Thần, mới nhìn thấy Diệp An Nhiên.

“Lâm tiểu thư, tài liệu do Mặc Tổng kí đâu?”

Lâm Tử Lam ngoài ý muốn, Diệp An Nhiên thế nhưng tìm đến cô vì muốn tài liệu.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, “Tài liệu ở bên Trợ lý Mạc!”

Diệp An Nhiên sững sờ, sau đó nhìn Lâm Tử Lam, “Lâm tiểu thư, cô thân là thư ký của Tổng giám đốc, chớ chậm trễ công việc mới phải!”

Nghe được lời của cô..., Lâm Tử Lam chột nhứ mày, “Ngày hôm qua tôi mới từ Hải Nam trở về, tất cả case đều ở bên Trợ lý Mạc thì có cái gì kỳ quái sao?”

“Diệp tiểu thư, nói chuyện cần gì phải âm dương kết hợp như vậy?” Lâm Tử Lam nhìn Diệp An Nhiên hỏi.

Diệp An Nhiên ngẩn ra, “Tôi nói là lời nói thật!”

“Lời nói thật đúng là..., nếu như tôi có làm việc không tốt thì cũng chưa cần cô đích thân tới dạy dỗ tôi, Diệp tiểu thư, cô cứ làm tốt bổn phận của cô là tốt rồi!” Lâm Tử Lam nhìn cô nói.

Diệp An Nhiên trợn mắt nhìn Lâm Tử Lam một cái, ‘hừ’ lạnh một tiếng rồi đi.

Nhìn bóng lưng Diệp An Nhiên, Lâm Tử Lam nhếch miệng lên cười lạnh, rồi ngồi xuống.

Diệp An Nhiên thật là ảnh rỗi, cô vừa trở về mà có thời gian sao.

Cảnh Thần cũng nhìn bóng lưng Diệp An Nhiên, hướng về phía Lâm Tử Lam nhứ mày, “Cậu không biết ấy chứ, sau khi được biết tin kia của cậu cùng Mạc Tổng, cô ta hai ngày cũng không có tới làm, xem ra, thật giận điên lên rồi, Tử Lam, về sau cậu chịu phiền rồi!”

“Trước đây tớ cũng chịu phiền rồi đấy!” Lâm Tử Lam nói.

Cảnh Thần cười một tiếng, thật là.

Lúc này, Trần Mặc đi tới, giao một chút việc, vừa lúc thấy Lâm Tử Lam, “Tử Lam, cô về rồi sao?”

Lâm Tử Lam gật đầu, “Đúng vậy!”

Cảnh Thần nhìn bọn họ nói chuyện, lập tức nói với Lâm Tử Lam, “Tớ đi làm việc đây!”

Nói rồi Cảnh Thần liền rời đi, cô cũng không chào Trần Mặc một tiếng.

Lâm Tử Lam cau mày, này không giống tác phong của Cảnh Thần, dưới tình huống ngày thường, Cảnh Thần cũng sẽ cùng Trần Mặc nhạo báng đôi câu.

Nhưng hôm nay.

Nhìn bộ dạng của Cảnh Thần, hình như đang cố ý tránh né Trần Mặc.

Cô quay sang nhìn Trần Mặc, ánh mắt của Trần Mặc, lại dán chặt vào trên người của cảnh thần, khẽ nhứ mày, đôi tròng mắt kia hình như có rất nhiều lời muốn nói.

Lâm Tử Lam nhứ mày, giữa hai con người này, hình như có chuyện gì đó.

Lúc này, Trần Mặc thu hồi ánh mắt, “Sao rồi? Ở bên đó thuận lợi chứ?”

Lâm Tử Lam gật đầu, “Rất thuận lợi!”

“Tôi nghe nói phong cảnh bên đó rất đẹp!” Trần Mặc nói.

Lâm Tử Lam cười, “Là đẹp vô cùng, chỉ là là nóng một chút!”

Trần Mặc cười một tiếng, “Vậy thì được rồi, cô làm việc đi, tôi có chút việc, vào làm tiếp đây!”

Lâm Tử Lam gật đầu, Trần Mặc trở về phòng làm việc.

Lâm Tử Lam ngồi tại chỗ, liếc mắt nhìn Cảnh Thần, Cảnh Thần ngay cả ngẩng đầu cũng không có.

Lâm Tử Lam nhú mày, xem ra, chuyện có chút không thuận lợi.

Nếu Cảnh Thần chưa nói, thì cô liền giữ yên lặng, đợi lúc cô muốn nói thì Lâm Tử Lam sẽ nghe.

Vì vậy, cho tới trưa, Lâm Tử Lam vẫn còn đang sắp xếp tư liệu.

Mới đi mấy ngày, liền có một đồng tư liệu.

Lúc nghỉ trưa, Lâm Tử Lam gọi điện cho Mặc Thiếu Thiên.

Vừa đúng, Mặc Thiếu Thiên phải đi đến bệnh viện xem Mặc Thiếu Quân, Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút quyết định cùng Mặc Thiếu Thiên cùng đi.

Chuyện này, thế nào cũng là do bảo bối làm, Lâm Tử Lam cảm thấy mình cần thiết phải đi xem một chút.

Huống chi, Mặc Thiếu Quân còn la hét muốn khởi tố Hi Hi.

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên định lái xe tới đón Lâm Tử Lam, nhưng Lâm Tử Lam lại không chịu, cô đón xe tới cũng được.

Lúc đến bệnh viện, Mặc Thiếu Thiên đang chờ ở cổng.

Lâm Tử Lam còn cố ý mua một bó hoa.

Cho dù Mặc Thiếu Quân không đúng, nhưng nếu tới thăm hân, thì không nên để người ta mượn cớ.

Mặc Thiếu Thiên liền nhìn thấy Lâm Tử Lam ôm một bó hoa trong ngực, nhú mày một cái, “Em còn mua hoa làm gì?”

“Thế nào đi nữa là cũng mang danh tới thăm bệnh, mua bó hoa cũng không tốn nhiều tiền!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên cười lạnh, “Chỉ sợ bọn họ sẽ không cảm kích thiện chí của em!”

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Anh cảm kích thiện chí của em là được!”

“Em phải mua hoa lài [*] mới đúng, anh cảm kích hơn!”

Lâm Tử Lam, “.”

Mặc Thiếu Thiên, coi như anh lợi hại!

[*] Nói Mặc Thiếu Thiên lợi hại là bởi vì hoa lài có tính trị bệnh như điều hòa hệ gan mật, tiêu hóa, giảm đau,...giúp Mặc Thiếu Quân hạ hỏa, kaka ...

259. Chương 260: Mặc Gia Có Một Nhị Thế Tổ

Vì vậy, hai người đi vào bệnh viện.

Lúc hai người họ đến, thì Mặc Ân Thiên cùng Cung Ái Lâm đều ở bên trong.

Đi tới cửa, liền nghe Mặc Thiếu Quần ở bên trong kêu ‘a’ một tiếng.

“Cha, chẳng lẽ cha cũng không quan tâm sao? Đây nhất định là người của Mặc Thiếu Thiên, bọn họ làm vậy là vì muốn đối phó với con, cha, chẳng lẽ cha không quan sao?” Mặc Thiếu Quần ở bên trong khoa trương nói.

Nếu không, chỉ với một tiểu nhóc con thì làm gì có nhiều người như vậy, đánh hấn đến gãy xương.

Nhất định là người của Mặc Thiếu Thiên làm!

“Anh câm miệng cho tôi!” Mặc Ân Thiên quát.

“Cha! !” Mặc Thiếu Quần kêu một tiếng, Mặc Ân Thiên mặc kệ hấn, lúc này, Mặc Thiếu Quần nhìn Cung Ái Lâm, nũng nịu kêu một tiếng, “Mẹ!”

Cung Ái Lâm cau mày.

“Con yên tâm, mẹ sẽ không để cho con chịu uất ức!” Cung Ái Lâm mở miệng.

“Coi như không có ai quan tâm, mẹ cũng sẽ không mặc kệ con!” Cung Ái Lâm nói.

Những lời này, hình như cố ý nói cho Mặc Ân Thiên nghe.

Mặc Ân Thiên sau khi nghe vậy, sắc mặt không thay đổi, cũng không nói gì.

Bộ dáng kia, có vài phần uy nghiêm.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam gõ cửa, đi vào.

Vừa nhìn thấy Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đi vào, Mặc Thiếu Quần liền lớn tiếng hỏi, “Các người tới nơi này làm gì?”

“Cút cho tôi, nơi này không hoan nghênh các người!” Mặc Thiếu Quần nói tiếp.

Mặc Thiếu Thiên đi vào, liền nghe Mặc Thiếu Quần lớn tiếng, Mặc Thiếu Thiên lập tức dừng chân, “Gào gì vậy? Cậu nghĩ rằng chúng tôi đến đây là để thăm cậu sao?”

“Vậy tại sao hai người còn tới đây!”

“Tôi là tới xem thử cậu chết chưa!” Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói.

“Anh ——” Mặc Thiếu Quần bị Mặc Thiếu Thiên chặn họng, không lời nào để nói, mặt cũng tức giận đỏ bừng bừng.

Lâm Tử Lam ở một bên nghe, cũng có loại xấu hổ thay.

Hai người thật là oan gia ngõ hẹp, gặp mặt liền sạt nhau.

Chỉ là, rõ ràng, Mặc Thiếu Thiên có lợi thế hơn một chút.

Lúc này, Cung Ái Lâm đứng dậy, mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, đi tới, “Mặc Nhị thiếu, cái này là đưa cho cậu!”

Mặc Thiếu Quần nhìn bó hoa trong tay Lâm Tử Lam, khóe miệng cười lạnh lùng, “Biển, tôi mới không cần, thế nào? Cô cho rằng chỉ với một bó hoa là có thể giải quyết?”

“Tôi cho cô biết, chớ hòng mơ tưởng!”

“Mèo khóc chuột, giả từ bi![*]” Mặc Thiếu Quần hung hăng nói tiếp.

[*] Tâm địa độc ác, giả bộ từ bi.

Lâm Tử Lam chỉ nói một câu, Mặc Thiếu Quần liền quát lại một đồng câu.

“Cậu câm miệng cho tôi, vốn là muốn mua hoa cho cậu, không nhận thì thôi!” Mặc Thiếu ngày nhìn Mặc Thiếu Quần hung hăng nói.

Một câu nói, làm cho khuôn mặt Mặc Thiếu Quần méo mó đầy vẻ tức giận .

Lâm Tử Lam nhếch miệng lên cười, nhìn Mặc Thiếu Quần, “Mặc Nhị thiếu, tôi không hề nghĩ một bó hoa có thể giải quyết việc gì và tôi cũng không cảm thấy có cái gì phải giải quyết, chỉ là cậu ví mình là chuột, cậu chính là người đầu tiên đấy!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Quần nói.

Nói vậy, không phải Lâm Tử Lam muốn chế nhạo gì hần.

Chỉ là Nhị Thế Tổ này, xác thực rất bốc đồng.

Ngụy trang tối thiểu cũng không có.

Không cho chút dạy dỗ, cũng không biết hần ta sẽ làm cái gì nữa.

Lời Lâm Tử Lam vừa nói ra, Mặc Thiếu Thiên ở bên nhìn cười không được.

Cũng chỉ có Lâm Tử Lam mới có thể nghĩ ra biện pháp như thế, chửi xiên chửi xỏ người ta, lại để cho người ta không còn lời gì để nói.

Cung Ái Lâm cũng đứng ở một bên nhìn, nhìn Lâm Tử Lam nhanh mồm nhanh miệng, rất tức tối.

“Vị tiểu thư này, mời cô nói chuyện tôn trọng một chút!” Cung Ái Lâm nói.

Nghe Cung Ái Lâm nói, Lâm Tử Lam nhú mày, nhìn thẳng người phụ nữ kia.

Người phụ nữ này nhìn thì là người mỹ lệ nhưng lại ngoan độc.

Lâm Tử Lam nhìn Cung Ái Lâm, không có chút sợ hãi, cô nói, “Muốn mình được tôn trọng, thì trước hết phải học cách tôn trọng người khác, hơn nữa, đối với từng loại người, tôi liền có cách ứng xử riêng!” Lâm Tử Lam nói gần từng chữ.

Cung Ái Lâm nhìn Lâm Tử Lam, đôi tròng mắt kia cũng đan vào tức giận.

Không ngờ người phụ này, so với trong tưởng tượng của bà còn lợi hại hơn!

Lâm Tử Lam nhìn Cung Ái Lâm, ánh mắt trong suốt, cũng không có một tia nào sợ hãi.

Ngay cả, Cung Ái Lâm là cường thế như vậy, nhưng khi Lâm Tử Lam đối mặt với bà, cô cũng không hề mảy may tỏ ra yếu thế.

Lâm Tử Lam mặc dù thoát nhìn dịu dàng hào phóng, nhưng lúc cô đáp trả, lại có một nội lực nào đó không giống như bên ngoài .

Cho nên cuộc nói chuyện của hai người, làm cho người ta nhìn cũng không có người dám chen vào nói.

Mà mặt của Mặc Thiếu Quần, đỏ lên!

Đã sớm biết người phụ nữ này không đơn giản, không ngờ cô ta có thể nói ra như vậy!

Mặc Thiếu Quần nhìn bọn họ, thẹn quá hóa giận.

“Lâm Tử Lam, cút cho tôi, cút! Nơi này không hoan nghênh các người! Tôi nói cho các người biết, chớ hă hê, tôi nhất định kiện cái đứa con hoang đó, nhất định sẽ làm cho nó phải ngồi tù đấy! ! !” Mặc Thiếu Quần hung hăng nói, hận không thể hiện tại liền đem Hi Hi nhốt vào tù.

Làm hần bị thương là chuyện nhỏ, nhưng làm cho hần mất mặt trước đám bạn bè mới là quan trọng.

Mặc Thiếu Quần tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy!

Con hoang.

Lần nữa lại kích thích Lâm Tử Lam.

Không ngờ đến bây giờ, Mặc Thiếu Quần vẫn khăng khăng một mực như thế.

Lâm Tử Lam nhìn hần, nhếch miệng lên cười lạnh.

Xem ra, ý tưởng giải quyết chuyện này trong hòa bình là rất khó khăn.

Lâm Tử Lam nhìn hần, “Mặc Thiếu Quần, đầu óc của cậu thật đúng là không đủ dùng!”

“Hi Hi là vị thành niên, mặc kệ là như thế nào đi nữa, cũng sẽ không ở tù, nếu như cậu thật muốn cho Hi Hi vào tù, cũng không phải là không có cách nào, bản thân mình giết người, sau đó gài tang vật cho Hi Hi, không những thế, nó còn có thể bị phán tử hình đấy!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Quần, nói gần từng chữ.

Người đứng ở bên nghe, cũng không nhịn được xấu hổ thay.

Lời này, cũng chỉ có Lâm Tử Lam làm mẹ mới có thể nói ra.

Lời này vừa nói xong, nhất thời cả không gian yên tĩnh.

Mặc Thiếu Quần nghe thê, đôi tay nắm chặt, hận ý tràn ngập hân, rồi lại như thế, không thể làm gì.

“Tôi nhất định sẽ làm cho nó ngồi tù mới thôi!” Mặc Thiếu Quần nhìn Lâm Tử Lam, nói gần từng chữ.

Hân sẽ bảo Mặc Ân Thiên vận dụng tất cả các quan hệ, đưa thẳng nhóc đó ngồi tù!

Nếu không, hân tuyệt đối cũng sẽ không để nó sống yên ổn đấy!

Nghe lời nói của Mặc Thiếu Quần, Lâm Tử Lam chỉ cảm thấy buồn cười.

“Mặc Thiếu Quần, cậu đã chấp nhất như vậy, tôi cũng không còn gì để nói, chỉ là, chuyện này, tôi cũng nhất định sẽ theo đến cùng đấy!” Lâm Tử Lam nói gần từng chữ.

Muốn kiện, cô theo đến cùng!

“Về phần chuyện tiền nhân hậu quả [*] này, tôi nghĩ Mặc Nhị thiếu rõ hơn tôi, nhưng là chuyện này, một khi mở đầu rồi, tôi cũng sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Quần nói.

[*] Kiếp trước là nguyên nhân cho hậu quả ở kiếp này.

Chuyện này, Hi Hi vốn là tự vệ.

Dạy dỗ hân, cũng là muốn hân về sau không nên nói chuyện lung tung.

Họa là từ miệng mà ra!

Mặc Thiếu Quần cau mày, “Cô đang uy hiếp tôi?”

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Cậu nghe như thế nào mà ra là tôi đang uy hiếp?”

“Nếu như không phải là cậu đi nói này nói nọ người khác, động tay động chân, thì làm sao sẽ rơi vào kết cục như vậy?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Quần hỏi.

Cho nên, đây chính là đáng đời!

“Tôi nói thế nào? Lời tôi nói đều là sự thật, Mặc Thiếu Thiên vốn là một con cờ, hơn nữa anh ta cũng đã cùng mẹ tôi kí một hiệp ước!” Mặc Thiếu Quần nhìn Lâm Tử Lam nói.

Cho nên nói, hân nói đều là sự thật.

Mặc Thiếu Quần đến bây giờ cũng không có rõ nguyên nhân rốt cuộc là vì cái gì mà mình bị ăn đòn!

Mặc Thiếu Thiên vốn là cảm thấy chuyện có cái gì không đúng, nhưng sau khi Mặc Thiếu Quần nói ra những lời kia, Mặc Thiếu Thiên mới hiểu, tại sao Hi Hi lại động thủ với hân!

Thì ra là như vậy!

Sắc mặt của Mặc Thiếu Thiên rất không tốt.

Nhìn Mặc Thiếu Quần, đôi tròng mắt kia tĩnh mịch làm cho người ta không nhìn ra anh rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Mặc Thiếu Thiên cười lạnh, từ từ đi tới phía trước.

Lâm Tử Lam cau mày, nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên lại nhìn Mặc Thiếu Quần, nhếch miệng lên cười lạnh, “Tôi hiện tại cảm thấy, bảo bối đánh cậu gãy xương, đã là nường tay cho cậu rồi, nếu như đổi lại là tôi, đoán chừng sẽ đánh cho cậu thành người sống đời sống thực vật!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Thiếu Quần nói từng chữ từng chữ.

Mặc dù giọng nói không lớn, nhưng vẻ mặt Mặc Thiếu Thiên, rất quỷ dị.

Quỷ dị khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Mặc Thiếu Quần nhìn Mặc Thiếu Thiên, cau mày.

“Mặc Thiếu Thiên!” Mặc Ân Thiên ở phía sau kêu Mặc Thiếu Thiên một tiếng, ý bảo anh nên nói chuyện có chừng có mực, nhưng Mặc Thiếu Thiên lại không coi thành chuyện gì to tát.

Anh đến gần Mặc Thiếu Quần, hai tay đút trong túi quần, trên mặt lộ ra nét cười lạnh quỷ dị.

“Cậu cảm thấy tôi là một con cờ? Nhưng cậu cứ tốt nhất là chờ đợi đi, MK cuối cùng có tới tay cậu không!” Mặc Thiếu Thiên ở trước mặt của Mặc Thiếu Quần, nói gần từng chữ.

Bộ dáng kia, khiến Mặc Thiếu Quần nhìn, cũng sửng sốt một chút.

“Mặc Thiếu Thiên, anh nói cái gì?” Cung Ái Lâm nhìn Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng hỏi.

Kể từ khi ngày xuất hiện đứa bé là con của Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên cũng biết, bà ta hoàn toàn không khống chế được anh.

Mặc Thiếu Thiên hiện tại chẳng có gì lấy làm e ngại, bộ dạng, bà có thể làm khó dễ gì tôi sao?

Trước không có Lâm Tử Lam, không có Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên vì tâm nguyện của mẹ nên mới nhịn nhục Cung Ái Lâm.

Dù thế nào đi nữa anh đời này cũng chưa nghĩ tới việc có con.

Nhưng sau khi có sự xuất hiện của Hi Hi, liền phá vỡ tất cả.

Mặc Thiếu Thiên muốn ở bên mẹ con bọn họ.

Cũng càng hiểu, vì mẹ con bọn họ, anh không nên nhớ về quá khứ, mà hãy sống vì tương lai.

Mặc kệ Cung Ái Lâm hiện tại lấy cái gì để mà uy hiếp anh, thì anh cũng không quan tâm.

Cho nên nói, trước bà có thể khống chế Mặc Thiếu Thiên, là do Mặc Thiếu Thiên nguyện ý.

Nhưng hiện tại, tất cả đã không giống nhau nữa rồi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Cung Ái Lâm, nhếch miệng lên cười lạnh, “Tôi nói cái gì, chẳng lẽ bà không nghe rõ sao?”

“Anh——” Cung Ái Lâm nhìn Mặc Thiếu Thiên, tức giận không biết nên nói cái gì cho phải.

Dù sao, hiện tại tất cả ở MK đều ở trong tay của Mặc Thiếu Thiên.

Lời của Mặc Thiếu Thiên nói, chiếm phần lớn.

Nhìn Cung Ái Lâm cũng đã tức giận, lúc này, Mặc Ân Thiên cũng mở miệng.

“MK lúc nào thì đến phiên anh làm chủ?”

Nghe Mặc Ân Thiên nói, Mặc Thiếu Thiên nói, “Hiện tại MK đang do tôi làm chủ!”

Đây là sự thật!

Coi như Mặc Ân Thiên là Đồng sự trưởng của MK, nhưng trước mắt, MK chính là do Mặc Thiếu Thiên anh định đoạt.

Đều là do anh toàn quyền làm chủ.

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói, Mặc Ân Thiên nhếch miệng lên cười lạnh, “Anh đừng quên mất, tôi mới là cổ đông lớn nhất của công ty, là Đồng sự trưởng!”

“Vậy thì thế nào?” Mặc Thiếu Thiên nhíu mày.

Coi như Mặc Ân Thiên là Đồng sự trưởng của MK thì thế nào?

Bây giờ người có thể kiểm tiền cho MK, là Mặc Thiếu Thiên anh!

Có thể để cho công ty gia nhập vào quốc tế, cũng là Mặc Thiếu Thiên anh!

Ngay cả Mặc Ân Thiên là Đồng sự trưởng của MK, có nhiều cổ phần, nhưng Mặc Thiếu Thiên cần chính là lòng người.

Đây chính là thực lực.

Huống chi, nếu anh vui thì sẽ giữ lại cái công ty MK này.

Nếu mà chọc giận anh, thì anh liền làm công ty phá sản.

Loại chuyện như vậy, Mặc Thiếu Thiên không phải không làm được!

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói thế, Mặc Ân Thiên quát lạnh, “Chỉ cần tôi không ký tên, công ty cũng chưa phải là của anh!”

Mặc Thiếu Thiên cười.

Lúc này anh mới quay sang nhìn Mặc Ân Thiên, “Cha, cha còn cho tôi là Mặc Thiếu Thiên của trước kia mà tùy ý định đoạt tôi sao?”

“Công ty bây giờ là do một tay tôi làm nó phát triển, không có ai có thể hiểu rõ hơn tôi, nếu như cha cảm thấy nên đá tôi ra khỏi công ty như lời nói thì cứ làm thế đi!” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói.

Mặc Ân Thiên cau mày, Mặc Thiếu Thiên nói như vậy, nhất định là đã có tính toán.

“Anh có ý gì?” Mặc Ân Thiên nhìn anh hỏi.

“Ý tôi là, nếu như cứ ép tôi quá, thì tôi sẽ lấy tất cả những gì của MK đang có, rồi tự tay phá hủy nó!” Mặc Thiếu Thiên sâu kín nói.

Giọng nói không lớn, lại mang theo một cỗ ác độc.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói như thế, Mặc Ân Thiên sửng sốt một chút.

Cung Ái Lâm cũng ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Quần càng không có cái gì nói ra được.

Bởi vì bọn họ cũng hiểu rằng, đối với Mặc Thiếu Thiên chuyện đó không phải là vấn đề gì khó khăn.

Đã sớm biết Mặc Thiếu Thiên đã chuẩn bị mọi thứ, nhưng Mặc Thiếu Thiên lại chậm chạp không có động thủ.

Trước Mặc Ân Thiên biết Mặc Thiếu Thiên có liên quan đến hắc đạo, nhưng không chắc chắn, bây giờ nghe Mặc Thiếu Thiên nói thế, hình như cũng đã rõ mấy phần.

“Anh dám!” Mặc Ân Thiên nhìn Mặc Thiếu nói.

Mặc Thiếu Thiên cười, “Cha, chớ thách thức tôi, nếu không, tôi sẽ làm thật cho cha xem đấy!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Ân Thiên cười nói.

Giọng nói kia, nhìn như không chút để ý, nhưng lại tràn đầy sự khẳng định.

Nhất thời một câu nói của Mặc Thiếu Thiên, tất cả mọi người lại trầm mặc.

Lâm Tử Lam đứng ở bên cạnh Mặc Thiếu Thiên, cũng không nói gì.

Ngay vào lúc này, cửa bị đẩy ra, Mặc Lưu Ly đi vào.

Cô vừa mới đi vào, đập vào mắt cô là cảnh mọi người đều giữ im lặng.

Cô là người nhạy bén, rất nhanh sẽ nghĩ thấy được điều gì đó, trong phòng đã xảy ra một cuộc chiến.

Một cuộc chiến khói súng tràn ngập.

Mặc Lưu Ly đi vào, nhìn Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam, nhếch miệng lên cười.

“Anh, anh đã đến rồi! ?” Mặc Lưu Ly nhìn Mặc Thiếu Thiên bắt chuyện.

Đối với loại quan hệ tế nhị của Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên, Cung Ái Lâm cho dù nói bao nhiêu lần cũng không cách nào có thể thay đổi suy nghĩ của Mặc Lưu Ly.

Mà Mặc Thiếu Thiên cũng như thế.

Mỗi người trong Mặc gia đều là kẻ thù của anh.

Nhưng chỉ trừ mỗi Mặc Lưu Ly.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái.

Lúc này, ánh mắt của Mặc Lưu Ly nhìn Lâm Tử Lam, nhếch miệng lên cười, “Lâm tiểu thư, đã lâu không gặp!”

Lâm Tử Lam cũng nhìn Mặc Lưu Ly, khóe miệng cười cười, “Đã lâu không gặp!”

Nhớ khi cô nằm viện, Mặc Lưu Ly cũng đã qua thăm cô.

Lúc ấy Lâm Tử Lam đối với Mặc Lưu Ly có ấn tượng rất sâu, bởi vì Mặc Lưu Ly xem ra, rất không bình thường, trên người của cô tựa như có một loại khí chất rất đặc biệt.

Thần bí!

Khiêm tốn!

Cùng khí chất trên người của Hoa Hồng không khác nhau là mấy.

Lâm Tử Lam cảm thấy Mặc Lưu Ly là người rất không bình thường.

Chỉ là, ấn tượng cũng không tồi.

Cũng là người của Mặc gia, nhưng Mặc Lưu Ly so với bọn họ lại làm người khác ưa thích hơn nhiều.

Đang lúc ấy thì, Mặc Thiếu Quân nằm ở trên giường, nhìn Mặc Lưu Ly theo chân chào hỏi bọn họ, trong lòng không khỏi không bực bội.

“Mặc Lưu Ly, em đừng quên mất, ai mới là anh trai của em!” Mặc Thiếu Quân nói.

Nghe thế, Mặc Lưu Ly nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Quân, “Anh hai, anh không phải vì cái này mà ăn dấm dấy chứ!” Mặc Lưu Ly tựa như có lẽ đã quên rồi, cô đi tới, sau đó đem đồ trong tay để bên người Mặc Thiếu Quân.

“Em mua loại mứt lê anh thích ăn nhất!” Nói xong Mặc Lưu Ly liền lấy đồ ra.

Cũng có thể nói Mặc Thiếu Quân là một người ăn vặt.

Thấy Mặc Lưu Ly mang đến đồ mình thích ăn nhất, nên cũng không nói cái gì nữa.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nói, “Mặc Thiếu Quân, cậu đã quyết định tiếp tục kiện cáo như vậy thì tôi sẽ chờ tin tức của cậu!”

“Nếu như không có chuyện gì nữa, đi trước!”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên kéo Lâm Tử Lam rời đi.

Mọi người, cũng không có ai nói gì.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn bó hoa trong tay Lâm Tử Lam, anh ném vào thùng rác.

Hơn nữa còn sâu kín nói một câu, “Mang hoa thế này về là điềm xấu!”

Lâm Tử Lam, “.”

Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam đi ra khỏi cửa.
 Lâm Tử Lam thật lòng thua Mặc Thiếu Thiên!
 Mặc Thiếu Thiên, xem như anh lợi hại!
 Mặc dù cử chỉ này xác thực có ngây thơ một chút, nhưng cũng rất khí thế.
 Lâm Tử Lam cũng không dám quay đầu lại nhìn nét mặt của Mặc lão cùng Nhị Thế Tổ.
 Hai người cùng nhau đi ra ngoài.
 Mặc Lưu Ly đứng ở bên trong phòng, nhìn bóng lưng bọn họ, nhưng không nói gì nữa.
 Đối với chuyện này, Mặc Lưu Ly không tham dự.
 Anh hai của mình là loại người gì, cô cũng biết và cũng hiểu.
 Hi Hi ra tay, cũng chứng minh rằng, nó thật sự tức giận, anh của cô, cô hiểu.
 Nếu quả thật không làm chuyện gì, Hi Hi tuyệt đối sẽ không dễ dàng ra tay với anh.
 Nghĩ tới đây, Mặc Lưu Ly có chút nhức đầu.
 Loại quan hệ này, và cả chuyện này, thật là loạn!
 Mặc Thiếu Quần xác thực được coi như là Nhị Thế Tổ.
 Một Nhị Thế Tổ không có đầu óc.
 Nhìn Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam rời đi, Mặc Thiếu Quần lập tức nói với Lưu Mặc Lưu Ly, “Đem bó hoa kia ném ra chỗ khác cho anh! Anh nhìn mà chướng mắt!”
 Mặc Lưu Ly bắt đắc dĩ, chỉ có thể đi lấy rồi ném xa tới chỗ khác.
 Nhìn Mặc Lưu Ly ném hoa, Mặc Thiếu Quần lúc này mới hơi hả giận, cầm miếng lê trên bàn bắt đầu ăn. . .
 . . .
 Cử chỉ này, Mặc Lưu Ly nhìn cũng không biết nên nói cái gì!
 Thật ra thì người anh trai này của cô tuy miệng toàn nói ra những lời không mấy tử tế, nhưng cũng không đến nông nổi là kẻ ‘thập ác bất xá’[*], cho nên, Mặc Lưu Ly thường thường không biết nên đối đãi với người anh này ra sao

[*] Là tục ngữ Trung Quốc: mười việc ác không được tha thứ.

260. Chương 261: Người Không Có Ngày Mai

Edit: Thanh Dân

Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam đi ra ngoài bệnh viện.
 Hai người lái xe về công ty.
 Dọc theo đường đi, Mặc Thiếu Thiên không nói gì.
 Lâm Tử Lam cũng không có mở miệng hỏi Mặc Thiếu Thiên, cũng không hiểu được hiện tại Mặc Thiếu Thiên có tâm tình gì, nên cũng không lên tiếng.
 Quả nhiên, đi được một lúc, Mặc Thiếu Thiên rốt cuộc không nhịn được nữa, đột nhiên tắt xe vào lề.
 Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, có dáng vẻ phớt tỉnh.
 Lâm Tử Lam cũng nhìn anh, vẻ mặt vô tội, làm bộ như không hiểu, chờ Mặc Thiếu Thiên nói trước.

“Em đã sớm biết phải không?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

Lâm Tử Lam chớp mắt một cái, nhìn anh, “Biết cái gì?”

“Biết bảo bối ra tay với Mặc Thiếu Quân là bởi vì gì, có đúng hay không? ”

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, gật đầu một cái, “Hôm qua mới biết!”

“Tại sao không nói cho anh?”

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Anh rất dễ đến việc này sao?”

“Mặc kệ bảo bối có phải hay không vì anh mà ra tay với Mặc Thiếu Quân, anh đều không có trách cứ con, này như chứng minh anh tin tưởng bảo bối, cho nên nói hay không nói, em cảm thấy không quan trọng!”

Cái này vậy là đủ rồi.

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, nhếch miệng lên chê cười, “Anh không phải là tin tưởng bảo bối, mà là anh đang cưng chiều con, coi như bảo bối là cố ý ra tay với Mặc Thiếu Quân, cũng là đáng đời nó!” Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói.

Cho nên lúc mới bắt đầu, Mặc Thiếu Thiên cũng không biết vì sao làm vậy.

Bây giờ nghe cái này, thật ra đã làm anh cảm động.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam không biết nên nói cái gì.

Mặc Thiếu Thiên, anh có thể nói đạo lý sao!

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười lạnh, “Không ngờ Mặc Thiếu Quân lại biết chuyện này!”

Lâm Tử Lam nhú mày, nhìn anh.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, lúc này ở trước mặt của cô, anh đã cảm thấy mình không có gì không thể nói rồi.

“Chính là chuyện hiệp ước đó, không ngờ Mặc Thiếu Quân cũng biết!”

“Ban đầu anh cùng Cung Ái Lâm ký cái hiệp ước kia, không có ai biết, ngay cả cha anh cũng không biết!”

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nhắc tới cái này, Lâm Tử Lam giờ mới hiểu được, vì sao Mặc Thiếu Thiên lại hận Mặc gia như vậy, hận Mặc Thiếu Quân như vậy, hận Cung Ái Lâm như vậy.

“Em vốn không hiểu, Mặc tiên sinh giống như minh tinh vậy, tại sao phải ký phần hiệp ước này!”

Nói thế nào, đây đều không phải là phong cách của Mặc Thiếu Thiên.

Nhắc tới cái này, hay tay Mặc Thiếu Thiên chấp ở sau ót, con người thâm u, “Khi đó, anh mới từ nước Mỹ trở về, vừa đứng MK lâm vào nguy cơ phá sản, vì vậy, người của Mặc gia để cho anh vào công ty, anh hiểu rõ là họ cần anh, vì vậy anh cùng bọn họ ra điều kiện, chỉ cần để ẹ anh vào chôn cất ở phần mộ của Mặc gia, anh liền đồng ý với bọn họ!”

Đây là lần đầu tiên Lâm Tử Lam nghe Mặc Thiếu Thiên nhắc về chuyện của mẹ anh, không khỏi lảng xuống, nghe anh nói.

“Đó là tâm nguyện duy nhất của mẹ anh, cả đời bà yêu cha anh, không cầu danh phận, chỉ muốn chôn cất ở Mặc gia, cho nên, anh liền đề cập với bọn họ về điều kiện này, nhưng anh không ngờ Cung Ái Lâm lại không đồng ý, thậm chí còn lấy lý hôn ra để ụy hiếp!”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, nếu bà ta đã không đồng ý, thì anh cũng vậy, sẽ không đồng ý, cứ giằng co như vậy, kết quả tình hình MK càng ngày càng tệ, Cung Ái Lâm không ngồi yên được nữa, mới đồng ý điều kiện của anh, chỉ là bà ta cũng nói ra điều kiện của mình!”

“Chính là cái điều kiện này, trong vòng mười năm không có con!”

“Tại sao?”

Mặc Thiếu Thiên cười, “Đương nhiên là sợ anh có con, đòi phân chia tài sản của bọn họ chứ sao!” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói.

Lâm Tử Lam cau mày, thật ra thì đáp án như vậy, cô đã đoán được, nhưng tuyệt đối có chút không thể tưởng tượng nổi, có người sẽ đưa ra yêu cầu như thế.

Thật đúng là cực phẩm!

Chỉ là, người đồng ý, cũng là cực phẩm.

“Cho nên, anh đồng ý?”

“Được chôn cất ở Mặc gia, là tâm nguyện duy nhất của mẹ anh mà, hơn nữa lúc ấy, anh cùng Vân Dục liều mạng ở Cửa Ngục, mỗi ngày đều ở trước mũi đao, căn bản không biết ngày mai là gì, thậm chí đối với người như bọn anh mà nói, có ngày mai hay không cũng không biết, cho nên, đừng nói là con, ngay cả yêu một người là cái gì cũng không biết!” Mặc Thiếu Thiên nói, cho nên, anh liền ký.

Đối với một người không có ngày mai, ký cái này thì đối với anh mà nói, không có gì là không tốt.

Cho nên, anh liền ký.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, nhìn vẻ mặt của anh, câu nói người không biết có ngày mai hay không, làm cho đáy lòng Lâm Tử Lam xúc động.

Có lẽ, cô có thể tưởng tượng đến cuộc sống Mặc Thiếu Thiên lúc ấy, nhưng lại không cách nào để hiểu được tâm tình của Mặc Thiếu Thiên lúc ấy sẽ ra sao được.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Hiện tại và về sau, ngày mai của anh đều có em, còn có bảo bối!” Lâm Tử Lam nhẹ nhàng vươn tay nắm lấy tay Mặc Thiếu Thiên.

Lâm Tử Lam rất ít khi nói mấy kiểu như thế ày, nhưng bây giờ, cô chính là muốn cho Mặc Thiếu Thiên biết.

Anh không phải chỉ có một mình!

Loại cảm giác đó, quá tuyệt vọng!

Cảm thấy tâm tình Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn cô, nhếch miệng lên cười tà mị, “Nhưng anh không ngờ, chỉ với tình một đêm với em lại có con trai! Còn là một thiên tài! Phá vỡ tất cả của hiện tại!” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói, vẻ mặt thậm chí còn có một chút thỏa mãn.

“Hai người chính là một sự ngoài ý muốn trong đời anh, nhưng, cũng là một sự ngoài ý muốn tốt đẹp!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Vì cái ngoài ý muốn này, để cho anh hiểu được anh nên quý trọng hiện tại.

Là bảo bối cho anh biết, trên thế giới này, anh không chỉ có một mình.

Là Lâm Tử Lam để cho anh biết, cái gì gọi là yêu!

Nghe được lời nói Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam nhếch miệng lên cười.

“Anh biết là tốt rồi!” Lâm Tử Lam cười nói.

Nhìn ánh mắt hả hê của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên hài hước cười cười.

Nhìn vẻ mặt của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam nhìn anh, “Thật khó nghĩ đến anh khi đó, mà hiện tại lại biến thành bộ dạng này!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên nhún mày, “Anh trước kia có bộ dạng gì? Hiện tại là bộ dạng gì?”

Suy nghĩ một chút, Lâm Tử Lam nói, “Anh của trước kia, có chút gì đó gọi là tự sát mãn tính!”

Nghe Lâm Tử Lam nói, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên trầm xuống.

Tự sát mãn tính!

Anh sẽ tự sát?

Anh chỉ là có kẻ thù quá nhiều, hơn nữa, thân ở hắc đạo, không có người có thể dự đoán tương lai của mình, cho nên mỗi người đã đi vào giới hắc đạo đều là đang đi vào con đường không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Cho nên nếu như nói tự sát mãn tính, thật ra thì cũng không sai.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày nhìn Lâm Tử Lam, “Vậy bây giờ?”

“Hiện tại sao!” Nghĩ đến cái này, Lâm Tử Lam liền bắt đầu nói, “Phúc hắc, cường thế, bá đạo.”

Lời Lâm Tử Lam vẫn còn chưa nói xong, Mặc Thiếu Thiên chợt xông tới, hướng về phía môi Lâm Tử Lam liền hôn lên.

Hôn bá đạo, hôn nóng bỏng, hôn quên tình quên mình.

Lâm Tử Lam sững sờ, hoàn toàn không ngờ Mặc Thiếu Thiên chợt nhào tới gần cô, chỉ là, thấy anh đây đưa miên man hôn thì Lâm Tử Lam cũng đưa tay ra ôm lấy Mặc Thiếu Thiên, hai người đây đưa nhiệt tình hôn.

Mãi cho đến mấy phút sau, hai người mới lưu luyến rời ra.

Mặt của Lâm Tử Lam cũng có chút ửng đỏ, hô hấp cũng có chút dồn dập.

Mặc Thiếu Thiên hôn quá mức bá đạo, nóng bỏng, Lâm Tử Lam coi như phối hợp, cũng bị anh hôn thiếu chút nữa hít thở không thông.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, nhếch miệng lên cười, “Lâm tiểu thư, phổi của em thật kém!” Mặc Thiếu Thiên nhạo báng mà nói.

Nghe lời nhạo báng của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam căm tức nhìn anh một cái, sau đó nhếch miệng lên cười, “Làm sao có thể so với Mặc tiên sinh đây, luyện trong vạn người mới thành!”

Nghe được lời này của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên .

Bê đá tự đập vào chân của mình rồi!

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô cười, “Hàng năm bên ngoài bốn ba, đương nhiên là có chút kỹ thuật!”

Kỹ thuật.

Cũng chỉ có Mặc Thiếu Thiên mới sẽ đem loại này làm thành một loại kỹ thuật!

Nhìn nét mặt Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cũng biết cô đang suy nghĩ gì.

“Lâm tiểu thư, không nên hiểu lầm ý của anh, ý của anh là, năm này sang năm khác anh đều làm việc nên thể lực rất tốt!” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói.

Lâm Tử Lam, “.”

Nhìn Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên đã cảm thấy không nói ra được cô có bao nhiêu mỹ lệ cùng đáng yêu.

“Lâm Tử Lam”

“Hả?”

“Anh nghĩ anh muốn em!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói.

Lâm Tử Lam, “.”

Anh có thể hay không không cần mỗi ngày đều suy nghĩ những thứ này a a a a!

“Anh nghĩ anh muốn em!” Mặc Thiếu Thiên lặp lại một lần nữa.

Chỉ cần nghĩ đến, Mặc Thiếu Thiên liền hận không thể đem Lâm Tử Lam đặt ở dưới thân mình, hung hăng muốn cô.

Cái ý nghĩ này, làm hại anh tối ngày hôm qua không có ngủ ngon giấc!
Hiện tại mỹ nhân trước mắt, anh làm sao sẽ không động tâm đây?
Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam hung hăng cảm tức nhìn anh một cái.
“Về công ty!”
“Đừng!”
“Anh hiện tại liền muốn em!”
Lâm Tử Lam, “.”
Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên, nói xong anh liền nhào tới.
“Mặc Thiếu Thiên! ! !” Lâm Tử Lam rống giận.
Cô mới không cần ở trong xe !
Bị người thấy thì thật lúng túng, mất mặt!
Nhưng Mặc Thiếu Thiên cũng không buông tha cô, hướng về phía môi cô hôn lên.

261. Chương 262: Diệp An Nhiên Không Nhịn Được

Edit : Oanh Love

” Mặc Thiếu Thiên!!!” Tử Lam tức giận gầm lên.

Cô không muốn làm loại việc này ở trong xe !

Bị người khác nhìn thấy rất xấu hổ, mất mặt lắm !

Nhưng Mặc Thiếu Thiên không có chút ý định nào buông tha, hướng về phía môi của cô hôn lên...

Khí thế áp đảo, cả người Tử Lam thối lui về phía sau, muốn đẩy Mặc Thiếu Thiên ra, lại phát hiện thân thể anh cứng rắn như thép, căn bản cô dùng sức thể nào cũng không thể đẩy ra được.

Bỗng nhiên, Mặc Thiếu Thiên giơ tay ra sờ vào ghế ngồi, nhất thời, cả người Tử Lam nằm ngã về phía sau, thuận lợi Mặc Thiếu Thiên đè áp cô xuống. Những nụ hôn mãnh liệt, bá đạo, giống như hận không thể một ngụm nuốt Tử Lam vào bụng mình.

Tử Lam bị Mặc Thiếu Thiên hôn như thế, cô chỉ có thể bị động tiếp nhận.

Tay của Mặc Thiếu Thiên vẫn không an phận, từ từ luồn vào phía trong lớp quần áo trên người Tử Lam, chờ cô kịp thời phát hiện, tay của anh đã sớm luồn lách xâm chiếm lãnh địa.

Tử Lam rất muốn kháng nghị, nhưng Mặc Thiếu Thiên sao lại có thể để cho cô có cơ hội mở miệng, anh biết, chỉ cần Tử Lam mở miệng cô sẽ phản đối, cho nên anh nhất định phải ngăn việc đó xảy ra, kiên quyết ngậm miệng cô lại.

Biết được ý định của Mặc Thiếu Thiên, Tử Lam cũng không còn ý định tiếp tục phản kháng nữa, tránh không được thì chỉ có thể đành cam chịu thôi.

Mặc Thiếu Thiên chính là một cao thủ trong việc tình ái, căn bản Tử Lam không phải là đối thủ của anh, Mặc Thiếu Thiên luân phiên công kích, cô đã bị đánh bại.

Trải qua một hồi công kích, Tử Lam hoàn toàn bị Mặc Thiếu Thiên làm cho ý loạn tình mê.

” Lâm Tử Lam, chúng ta đính hôn đi !” Mặc Thiếu Thiên cắn cắn nhẹ vành tai Tử Lam, anh khẽ nói bên tai cô.

Nghe thế, bỗng nhiên một cổ tê đại chạy khắp toàn thân của cô.

Nâng lên đôi mắt mê ly nhuộm một tầng sương mù của mình nhìn thẳng vào mắt Mặc Thiếu Thiên, cô khẽ mỉm cười, gật đầu ” Ân !”

” Nhất định anh sẽ cho em một buổi lễ đính hôn long trọng nhất từ trước đến nay !” Mặc Thiếu Thiên vừa nói, vừa hôn vành tai của Tử Lam, rồi trượt xuống cổ, âm thanh anh có chút khàn khàn, rất mê người.

Tử Lam mỉm cười hạnh phúc, trước giờ cô chỉ nghe người ta thường nói hôn lễ long trọng, nhưng chưa từng nghe nhắc đến lễ đính hôn cũng long trọng !

Bất quá, nếu Mặc Thiếu Thiên quyết định như vậy, cô cũng không có ý kiến gì thêm, hoàn toàn giao phó Mặc Thiếu Thiên làm chủ.

Chuyện tiếp theo sau đó, một hồi kịch chiến cuồng dã, trong xe một mảnh xuân sắc, những âm thanh mê người, Tử Lam đã sớm không chịu đựng nổi, xụi lơ.

Nhưng ngay khi Mặc Thiếu Thiên bắt đầu nằm đè lên người Tử Lam, chuẩn bị công thành chiếm đất, tên đã lên dây chuẩn bị phát động, lại bị một âm thanh rầm rầm cắt ngang tất cả.

Hai người Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên đều hoàn toàn sững sốt, đồng loạt đưa mắt nhìn về phía cửa kính .

Bên ngoài, một người đứng không ngừng dùng tay gõ vào cửa kính bằng thủy tinh.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, chuyện tốt lại bị người khác cắt đứt, đó là một vấn đề cực kỳ khó chịu, khiến anh sắp phát điên.

Anh nhấn nút hạ cửa kính xe xuống, Tử Lam cũng nhân cơ hội này, cô chỉnh sửa lại quần áo của mình một chút.

Khi cửa kính xe hoàn toàn được hạ xuống, một người đàn ông dáng người cao lớn, ngủ quan anh tuấn đang đứng phía ngoài.

” Người anh em, có thể lái xe đi chỗ khác được không? Hiện tại phía sau đang mắc kẹt lại rất nhiều xe !” Nam nhân kia nói, sau đó đôi mắt nhìn lướt qua một vòng, anh có thể đoán được bọn họ đang ở trong xe làm những chuyện gì.

Nghe nhắc nhở như thế, chân mày Mặc Thiếu Thiên càng thêm nhú chặt, anh đưa mắt nhìn vào kính chiếu hậu, quả nhiên chiếc xe của anh đã ngăn lại không ít xe phải kẹt lại không tiến lên phía trước được.

Dù vậy, sắc mặt của anh càng trở nên không tốt !

Chuyện tốt bị cắt đứt, tâm tình làm sao tốt được đây !

Nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên định phát uy, Tử Lam nhanh chóng mở miệng trước.

” Thật ngại, chúng tôi sẽ lập tức rời đi !” Tử Lam mỉm cười và nói.

Nam nhân kia liếc mắt nhìn thoáng qua Tử Lam , sau đó cũng mỉm cười.

Anh quay sang nhìn Mặc Thiếu Thiên bằng ánh mắt tràn đầy thâm ý ” Người anh em, diễm phúc thật không nhỏ, cô bạn gái của anh thật xinh đẹp !” Tiếp đó, mỉm cười nói một câu như thế.

Nghe người khác khen ngợi, đương nhiên ai mà không cảm thấy vui vẻ trong lòng, Tử Lam hướng về phía anh mỉm cười. Nhưng lời nói tiếp theo của anh ta lại khiến Tử Lam cười không nổi nữa.

” Muốn làm trở về nhà mà làm, ở chỗ này, muốn tận hứng cũng không được a...huống chi, bạn gái xinh đẹp như vậy, để cho người khác nhìn thấy thua thiệt chính là bản thân mình.

Tử Lam ” ”

Nói những lời này, nhất định là một người anh em đã từng trải...

...

Lái xe về công ty, trên mặt Tử Lam vẫn còn ửng đỏ vì cảm thấy xấu hổ.

Trong đầu cô luôn không ngừng nhớ đến những lời nói vừa rồi của nam nhân kia....Tử Lam không khỏi có chút ngượng ngùng.

Mặc Thiếu Thiên liếc mắt sang nhìn Tử Lam” Em đang nghĩ gì vậy ?”

” Không có gì ?” Tử Lam phải ngăn chặn ngay đề tài này lại , nếu không, Mặc Thiếu Thiên nhất định sẽ mượn đề tài này để nói chuyện của mình, lúc đó cũng không biết anh sẽ phát huy đến mức độ nào nữa.

Mặc Thiếu Thiên đưa mắt nhìn Tử Lam, nhướn mày ” Ân, chiều nay tan ca nhớ chờ anh, chúng ta cùng nhau đi đón bảo bối tan học !” Mặc Thiếu Thiên nói rất chắc chắn.Nghe vậy, Tử Lam mỉm cười, gật đầu ” Tốt !”

Vừa lúc, Diệp An Nhiên từ bên trong đi ra, liếc mắt liền thấy được hai người bọn họ.

Ánh mắt Diệp An Nhiên coi thường Tử Lam , nhìn thẳng về phía Mặc Thiếu Thiên ” Thiếu Thiên..”

Mặc Thiếu Thiên thấy Diệp An Nhiên, đôi mắt anh không một chút cảm xúc, sau đó hướng Diệp An Nhiên cười ” An Nhiên, có chuyện gì không ?”

“Em có mấy lời muốn nói riêng với anh !” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, đôi mắt đầy vẻ mong chờ.

Ánh mắt kia, khiến bất cứ người nào cũng không thể nhẫn tâm cự tuyệt.

Tử Lam nhìn hai người bọn họ, rất thức thời nhìn về Mặc Thiếu Thiên ” Hai người cứ trò chuyện với nhau đi, em đi lên làm việc trước đây !”

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Tử Lam, sau đó gật đầu, Tử Lam xoay người đi.

Diệp An Nhiên nhìn theo bóng lưng Tử Lam dần khuất, khóe miệng lộ ra một nụ cười khinh miệt rất nhạt.

Nhìn Tử Lam đi khỏi, Mặc Thiếu Thiên mới ngoái đầu lại nhìn Diệp An Nhiên ” Thế nào ?”

” Em có lời muốn nói với anh !”:

Bên trong phòng làm việc.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên” Có lời gì em cứ nói !”

Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, đôi mắt ẩn chứa vô số bất đắc dĩ đau đớn ” Vì sao không chịu nghe điện thoại của em ?”

Nghe Diệp An Nhiên hỏi vấn đề này, Mặc Thiếu Thiên nhướn mày trả lời ” Khi ra ngoài anh đã mang theo một chiếc điện thoại khác !”

Giải thích như vậy, Diệp An Nhiên cũng không còn điều gì để nói tiếp.

” Gọi điện thoại cho anh có việc gì không ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên hỏi.

Nghe thế, Diệp An Nhiên cay đắng cười nhẹ.

Mặc Thiếu Thiên nhướn mày ” Tại sao em lại cười ?”

” Thiếu Thiên, trước kia em gọi điện thoại cho anh, anh chưa từng hỏi em gọi điện thoại cho anh có chuyện gì như hiện giờ ?” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc Thiếu Thiên nhướn mày, không nói gì .

Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô nhận thấy anh không có một chút ý định giải thích nào với cô .

Suy nghĩ một chút, Diệp An Nhiên cũng không tiếp tục xoay quanh vấn đề này, trái lại nhìn Mặc Thiếu Thiên ” Anh và Lâm tiểu thư...hai người ở cùng một chỗ sao ?” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Nghe Diệp An Nhiên hỏi về vấn đề này, Mặc Thiếu Thiên không e dè gật đầu

” Ân !”

Theo âm thanh Mặc Thiếu Thiên vừa thốt ra, hai mắt Diệp An Nhiên đều ngập tràn nước mắt.

Thì ra, chính miệng nghe Mặc Thiếu Thiên thừa nhận, đây cũng chính là một chuyện vô cùng tàn nhẫn đối với cô !

” Tại sao ?” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên bằng ánh mắt xót xa.

“Cái gì tại sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại, giả vờ như không hiểu.

Thật ra, lần này Diệp An Nhiên trở về, không phải Mặc Thiếu Thiên đối với cô một chút cảm giác cũng không có, chỉ là, hiện tại anh biết mình muốn điều gì.

Người anh yêu thật sự chỉ có Lâm Tử Lam.

Mặc dù trước đó, anh đối với việc Diệp An Nhiên bất ngờ trở về, rất ngạc nhiên, vui mừng, nhưng tất cả việc này đều không bằng một ánh mắt của Tử Lam.

Nhìn Diệp An Nhiên, sau đó Mặc Thiếu Thiên mỉm cười ” Nhiên nhi, em yên tâm, anh đã hứa chiều cổ em, thì nhất định sẽ giữ lời, nhưng sau khi anh và Lâm Tử Lam kết hôn, sẽ có thêm một người nữa cùng chăm sóc em !”

Lời này, anh cố ý nói cho Diệp An Nhiên nghe.

Kết hôn....

Bọn họ kết hôn...

Nghe tin tức như thế, Diệp An Nhiên có cảm giác tim mình giống như bị người ta xé toạc ra thành trăm nghìn mảnh!

Những cố gắng của cô trong thời gian 7 năm qua chỉ trong phút chốc bỗng hóa thành hư ảo.

“Anh muốn kết hôn cùng Lâm Tử Lam sao ?” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, còn nói thêm một câu rất khẳng định ” Đúng vậy !”

” Bất quá, bọn anh sẽ đính hôn trước !” Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc dù anh rất muốn cưới Lâm Tử Lam, nhưng cũng phải làm theo trình tự không thể thiếu được !

Nghe Mặc Thiếu Thiên lên tiếng trả lời, tất cả nước mắt Diệp An Nhiên đều rơi xuống.

Boa nhiều năm nay Mặc Thiếu Thiên từng qua lại với biết bao nhiêu phụ nữ, không phải cô không biết, ngay cả chuyện của Trọng Nhược Tình trước kia, cô cũng chưa từng để vào mắt.

Cho dù, trước đó Mặc Thiếu Thiên đính hôn xôn xao loan truyền.

Nhưng cô hoàn toàn không có chút cảm giác uy hiếp nào.

Nhưng hiện tại...

Diệp An Nhiên không có cách nào diễn tả nỗi bất an trong lòng mình.

Bởi vì chính miệng Mặc Thiếu Thiên nói ra.

Anh ta dĩ nhiên thật tâm muốn kết hôn !

Cùng Lâm Tử Lam kết hôn !

Diệp An Nhiên không có cách nào để Lâm Tử Lam tiếp tục tồn tại trên cõi đời này.

” Em muốn không phải chăm sóc của anh, cũng không cần cô ta tới chăm sóc em !” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên nhấn mạnh lời nói.

Sau khi nói xong, cô không muốn nói thêm điều gì cả...xoay người đi ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng Diệp An Nhiên, đôi mắt Mặc Thiếu Thiên cảm thấy nan giải...

.....

Tuy chuyện của Lâm Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên, mọi người đều biết rõ.

Nhưng khi tin tức hai người bọn họ muốn đính hôn với nhau được truyền đi, mọi người vẫn cảm thấy khiếp sợ không thôi.

Hơn nữa, tin tức này đều do Mặc Thiếu Thiên đưa ra.

Cho nên, mọi người càng thêm khiếp sợ.

Trước kia, chuyện giữa Mặc Thiếu Thiên và Trọng Nhược Tình, Lâm Tử Lam, huyền náo sôi sục một trận.

Mấy phen Trọng Nhược Tình đều nhằm vào Lâm Tử Lam.

Tất cả mọi người đều đồng tình thay Lâm Tử Lam, chắc bởi vì vẻ ngoài nên mới bị người khác ghen tỵ.

Không ngờ, chuyện Trọng Nhược Tình vừa lắng xuống, Lâm Tử Lam lại cùng Mặc Thiếu Thiên ở chung một chỗ.

Còn náo ra một trận lớn như vậy.

Hiện tại tin tức được thả ra, có chúc phúc, cũng khó tránh khỏi có người sẽ nói xấu, nói Lâm Tử Lam nhất định có thuật ngự phụ, thủ đoạn lợi hại.

Mấy tin tức này, khó tránh Tử Lam cũng sẽ nghe được một chút....

Bất quá, cô không thêm để ý.

Thanh giả tự thanh.

Cô cũng không muốn nhiều lời giải thích làm chi ệt.

Điều khiến cô bất ngờ nhất, chính là Mặc Thiếu Thiên đã đưa ra tin tức này, Tử Lam không nhận được nỗ lực cười hạnh phúc.

Không ngờ, Mặc Thiếu Thiên hành động nhanh như vậy.

Duy nhất chỉ có Cảnh Thần sau khi nghe được mấy tin tức này, nhất định sẽ phản bác vài câu, khiến người trong công ty không dám bàn tán tiếp tục.

Nhìn Cảnh Thần, trên mặt Tử Lam tràn ngập ý cười.

“Bọn họ muốn nói, thì cứ để cho bọn họ nói thôi, đừng quản bọn họ nói khi gió gì ệt!” Tử Lam cười nói.

Cảnh Thần quay đầu sang nhìn Tử Lam ” Cũng chỉ có cậu mới có thể bình tĩnh trong hoàn cảnh này!”

Thật ra người biết rõ chuyện giữa Mặc Thiếu Thiên và Tử Lam chính là cô.

Trước kia, Tử Lam đối với Mặc Thiếu Thiên ngoài chán ghét ra không có gì hết, hiện tại có thể ở cùng nhau, cô biết đó là một chuyện không mấy dễ dàng.

Chẳng qua, khi nghe Mặc Thiếu Thiên muốn cùng Tử Lam đính hôn, cô có chút cao hứng ” Hiện tại Mặc Tổng làm việc, càng ngày càng đáng tin cậy....quyết đoán..”

262. Chương 264: Bữa Tối Thịnh Soạn

Edit : Huyền.Uha

Lúc này, quần gia ở một bên nhìn, đối với Mặc Vũ một chút biện pháp cũng không có, không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên dễ dàng nói hai câu, Mặc Vũ đáp ứng, hơn nữa trên mặt cũng tràn ngập ý cười....

Quần gia cũng biết, Mặc Thiếu Thiên cùng Mặc gia không hài hòa, hơn nữa cậu ta đối với người Mặc gia, cũng coi như cừu địch, không nghĩ tới cậu ta lại đối với Mặc Vũ ôn hòa như vậy.....

Quần gia ngây ngẩn cả người.

Mặc Vũ ngoan ngoãn đi đến gần quán gia, trước mặt, ngẩng đầu lên nhìn quán gia một cái, “ Quán gia, chúng ta đi thôi!”

Nghe được tiểu tổ tông Mặc Vũ nói, quán gia mới quay đầu!

Quán gia nhìn Mặc Thiếu Thiên, liên tục nói lời cảm ơn, “ Cảm ơn đại thiếu gia.....” quán gia nói.

Mặc Thiếu Thiên chỉ gật nhẹ đầu, không nói gì cả.

Quán gia mang theo Mặc Vũ rời đi.

Nhìn Mặc Vũ lên xe, hướng bọn họ vẫy tay, Hi Hi cũng hướng Mặc Vũ quơ quơ tay....

Nhất thời cảm thấy lòng vô cùng chua xót!

Nhìn xe càng lúc càng xa, Hi Hi mới hồi phục lại tinh thần, “ Cha, mẹ!”

Lâm Tử Lam cười,” Mặc Vũ giống như thật ưa thích con!”

Hi Hi chau mày,” Bảo bối chính là người gặp, người yêu, gặp hoa, hoa nở!”

Lâm Tử lam”.....”

Nhìn bộ dạng mẹ không nói gì, lúc này Hi Hi mới nghiêm trang nói,” Từ chuyện lần trước, Mặc Vũ và con vẫn thường gặp nhau, nếu không phải bởi sự tình lần trước, con sẽ đem cậu ta mang về nhà!”Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam gật đầu.

Điều bọn họ băn khoăn giống nhau.

Mang về, sợ thật sự Cung Ái Lâm sẽ báo cảnh sát!

“ Tốt lắm, đừng nghĩ nhiều như vậy, trở về!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Suy nghĩ nhiều như vậy cũng không làm nên chuyện gì.

Vì thế, Lâm Tử Lam cùng Hi Hi đồng ý, ba người lên xe.

Hi Hi như trước ngồi ở phía sau, lúc này, bé thò đầu tới, nhìn hai người “ Cha, mẹ các người nghĩ như thế nào hôm nay tới đón bảo bối vậy?” Hi Hi nhìn bọn họ hỏi.

“ Ý của con là oán trách mẹ ít đến đón con?” Lâm Tử Lam nhìn con hỏi lại.

“ Cũng là con cảm thấy chúng ta không đủ thương con?” Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi ngồi ở phía sau, mặt liền biến sắc.

“Cha, mẹ con chỉ tùy tiện hỏi một chút.....” Hi Hi nói, bọn họ hiện tại mỗi người một câu, hơn nữa cảm giác liên minh, hi hi có thể tưởng tượng đến cuộc sống sau này của mình là dạng gì.

Lâm Tử Lam cười,” Cho nên, nói chuyện phải chú ý!”

Mặc Thiếu Thiên cũng cười, không nói gì nữa.

Hi Hi lập tức chu miệng,” Hai người khi dễ bảo bối....”

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, lập tức phủ nhận, “ Mẹ không có, đừng oan uổng mẹ!”

Mặc Thiếu Thiên lái xe, trầm mặc, chuyện này, cùng hắn cũng không có quan hệ.

Hi Hi nhìn bọn họ, cha theo phe của mẹ, từ khi nào thì ăn ý như vậy?

Tuy rằng trong lòng có một chút ghen tức, nhưng mà, vui vẻ nhiều hơn.

Nhìn đến trường hợp này, trong lòng Hi Hi hết sức uất ức a!

Lúc này, Hi Hi tiến tới, nhìn bọn họ,” Cha, mẹ, các người từ khi nào thì ăn ý như vậy?”

Nghe nói như vậy, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn Lâm Tử Lam liếc mắt một cái, nhúu mày,”Bảo bối, con trí nhớ không tốt lắm, chúng ta vẫn luôn ăn ý như vậy!”

.....

Chuyện khi nào???

Hi hi như thế nào không biết?

Bất quá nhìn cha mẹ hòa thuận như thế, Hi Hi thấy rất vui vẻ.

Vì thế, xe chạy ở trên đường, lúc này, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn Lâm Tử Lam, "Em nghĩ ở nơi nào tổ chức?"

Lâm Tử Lam cũng nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, "Mặc lão gia đồng ý sao?"

"Em với anh đính hôn, cũng không phải ông ấy, ông ấy có đồng ý hay không, đây đều là sự thật!" Mặc Thiếu Thiên nói.

"Chỉ cần em, đừng đổi ý là được!"

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, khoe miệng Lâm Tử Lam gọi lên một chút cười, "Nơi nào cũng được!"

Cô không quá để ý đến chuyện đó.

"Tốt lắm, anh làm chủ!" Mặc Thiếu Thiên nói

Lâm Tử Lam mỉm cười, gật đầu.

Hi Hi ngồi sau, nghe bọn họ nói chuyện, đầu óc có chút loạn.

Bỗng nhiên, tiến tới nhìn bọn họ, "Cha, mẹ hai người muốn đính hôn??" Hi Hi nhìn bọn họ hỏi, còn không quên nháy mắt một cái.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, gật đầu, "Đúng vậy!"

"Thật hay giả?" Hi Hi trợn to hai mắt, cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi!

Này tiến triển, quá thần tốc đi!!!

Trước một vòng, cha cùng mẹ hai người còn kì quái thế kia, hiện tại hai người muốn đính hôn!

Nghe thế, Hi Hi cảm thấy là lạ!

Chỉ là, rất vui vẻ!

"Đương nhiên là thật!" Mặc Thiếu Thiên nói ngay, loại chuyện như vậy, hần sẽ tùy tiện nói ra sao!

Nghe được đáp án, từ đáy lòng Hi Hi cảm thấy thật là cao hứng!

Thật nghĩ tại trong xe nhảy dựng lên!

"Vậy con muốn là hoa đồng đẹp trai nhất!" Hi Hi nói.

Nghe con nói, Lâm Tử Lam cau mày, sau đó nhìn Hi Hi, "Kết hôn mới cần hoa đồng? Huống chi, hoa đồng là cần một đôi?" Lâm Tử Lam nói.

"Đính hôn cũng có thể a! Đúng không cha?" Chỉ cần có cần, là có thể a!

Chuyện gì, đều cần người đi trước mở lệ, có lần đầu sẽ có lần hai, lần ba.

Cho nên, chuyện gì, cũng cần phải có người nghĩ ra trước!

Nghe nói như vậy, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, "Dĩ nhiên, chỉ cần con ta nghĩ, làm cái gì đều được!" Mặc Thiếu Thiên nói!

Ai nói đính hôn không cần hoa đồng?

Chỉ cần bảo bối thích, hần đến lúc đó liền làm!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn kính chiếu hậu, "Đến lúc đó nếu cần, cha lại cho người tìm tiểu nữ hoa đồng!"

Lâm Tử Lam””

“ Con muốn xinh đẹp một chút!” Hi Hi nói.

Như vậy mới có thể đứng bên cạnh hần!

“Ok, đến lúc đó tìm cho con cô nương xinh đẹp nhất A thị!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Được “ Hi Hi một lời đáp ứng!

Lâm Tử Lam nhìn bọn họ quyết định, có chút dở khóc dở cười.

Lúc này, Hi Hi tiến lên trước, nói bên tai Mặc Thiếu Thiên ,” Cha, trước đi siêu thị một chuyến, con tối nay phải làm một đại tiệc! Hảo hảo chúc mừng một phen!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam””

Như vậy liền chúc mừng sao?

Bất quá, Hi Hi làm bếp, Lâm Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên lại có lộc ăn.

Vì thế, Mặc Thiếu Thiên không nói hai lời, đem xe hướng tới siêu thị.

Trong siêu thị, Hi Hi trực tiếp đem cặp quăng trong xe, sau đó vui vẻ đi dạo siêu thị.

Kỳ thật đối với Hi Hi mà nói, bên trong trừ bỏ một cái yêu chụp(mình không rõ là cái gì), cái gì đều không có!

Ngay cả sách cũng không có!

Sách cũng bị Hi Hi không biết ném đi đâu!

Trong siêu thị, Hi Hi chọn thật nhiều món ăn cùng nguyên liệu, Lâm Tử Lam phụ trách mua đồ ăn vặt, Mặc Thiếu Thiên phụ trách bỏ tiền.

Vì thế, sau nửa giờ, ba người từ trong siêu thị đi ra.

Mua được hai túi to.

Cũng đều không biết có cái gì, vì thế, thắng lợi trở về!

Lúc trước, Mặc Thiếu Thiên chưa bao giờ đi dạo siêu thị, nhưng từ lúc có Hi Hi cùng Lâm Tử Lam, phát hiện được là chuyện đi dạo siêu thị cùng bọn họ thật là hạnh phúc.

Trở lại chung cư, chỉ dùng 10 phút.

Mặc Thiếu Thiên đem đồ vào trong, Hi Hi thay quần áo, rửa tay sau đó làm bữa tối.

Lâm Tử Lam từ trong một túi to lấy ra món đồ mình thích ăn, sau đó nằm ở trên sofa xem tivi, chờ Hi Hi làm bữa tối.

Mặc Thiếu Thiên lấy ra trái thanh long, rửa sạch, cắt nhỏ đem ra cho Lâm Tử Lam.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên bưng trái thanh long đi ra, Lâm Tử Lam thoáng qua một tia kinh ngạc, ngay sau đó, cô cười nói,” Đây là anh cắt hay sao?”

“E hèm” Mặc Thiếu Thiên ngồi bên cạnh Lâm Tử Lam.

Nhìn trái thanh long kia, cắt coi như chính tề, rửa cũng sạch sẽ, khéo miệng Lâm Tử Lam nở nụ cười,” Mặc tiên sinh, trẻ nhỏ cũng dễ dạy”

“ Đây coi là cái gì?”Mặc Thiếu Thiên kinh thường nói.

Chưa thấy qua heo mẹ chạy cũng nên thấy qua thịt heo.

Cho nên, Mặc Thiếu Thiên cũng là sáng dạ, Hi Hi dạy một lần là biết.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên , khéo miệng giơ lên nụ cười, cô nằm ở sofa, xiên một khối thanh long đặt vào trong miệng, khéo miệng cũng tràn đầy hạnh phúc.

“Mặc tổng, xem ra, anh về sau có thể giúp Hi Hi làm bếp rồi!” Lâm Tử Lam nói.

Về sau Hi Hi không làm cơm, Mặc Thiếu Thiên cũng có thể làm a!

Dù sao, cô chắc là cô không biết làm rồi!

Thấy người khác nói, cô làm cũng không ai dám ăn a!

Đơn giản cũng không lãng phí lương thực!

Nghe Lâm Tử Lam nói vậy, Mặc Thiếu Thiên liếc nhìn Lâm Tử Lam,” Trừ bỏ diện mạo bên ngoài, còn những thứ khác thật không nhìn ra em là nữ nhân?”

Lâm Tử Lam cười, không thèm nhìn Mặc Thiếu Thiên trêu chọc,” Lần khác để bảo bối dạy anh làm bếp!” Lâm Tử Lam cười nói.

Mặc Thiếu Thiên liếc mắt nhìn cô một cái, không nói cái gì nữa.

Người khác lấy vợ, hiền lành đảm đang, hần thì ngược lại, lấy vợ, còn muốn hần trông nom việc nấu cơm!

Bất quá ngẫm lại, khéo miệng Mặc Thiếu Thiên gọi lên chút cười.....

Vì thế, hai người ngồi trên sofa, một người xem ti vi, một người chờ bảo bối nấu bữa tối.

Vì thế, một giờ sau, bữa tối thịnh soạn đã được chuẩn bị tốt.

Hi Hi mua tôm hùm, đều tự mình nấu nướng.

Sau đó một bàn bữa tối phong phú.

Đủ để so sánh với một bữa tiệc lớn!

Lâu như vậy tới nay, Mặc Thiếu Thiên lần đầu tiên thấy Hi Hi làm một bữa tối phong phú như thế.

Thật không tồi!

Nhìn đều rất ngon!

Chủ yếu là một nhà ba người, khẩu vị cũng tương tự nhau, cho nên thời điểm Hi Hi làm, toàn chọn những món mà họ thích ăn, sau đó thoát nhìn rất thèm ăn!

“Cha,mẹ có thể ăn rồi!” Hi Hi cười nói.

Tuy rằng lần này làm vô cùng nhiều, thức ăn phong phú, nhưng Hi Hi không cảm thấy mệt, vì toàn bộ hành trình đều có một cái tín nhiệm chống đỡ, cha mẹ muốn đính hôn!

Tin tức này, làm cho bé hưng phấn không thôi!

Cho nên, khi làm cơm, Hi Hi đặc biệt cao hứng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bữa tối, sau đó quét mắt nhìn Lâm Tử Lam một cái,” Trông cậy vào anh nấu cơm, đừng hy vọng anh làm được như bảo bối!” Hần tự nhận mình không làm được .

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam cười.

“Mặc Thiếu Thiên, anh không phải vẫn đều cho rằng mình toàn tài năng hay sao? Như thế nào lại không được ?” Lâm Tử Lam vui đùa nói.

“Ngoại trừ nấu cơm!” Mặc Thiếu Thiên thật bình tĩnh nói!

263. Chương 265: Bắt Cóc Mặc Lão

Edit: Lavender - Blue

“Mặc Thiếu Thiên, anh không phải vẫn luôn cho rằng bản thân đa tài sao? Như thế nào hiện tại không được?” Lâm Tử Lam vui vẻ nói.

“Ngoại trừ nấu cơm!” Mặc Thiếu Thiên rất bình tĩnh nói!

Lâm Tử Lam “.”

Đây cũng có thể được xem là đa tài sao?

Lâm Tử Lam cũng không nói thêm, cô ngồi xuống, chuẩn bị ăn.

Tiếp đó, một nhà ba người, bữa ăn tối được bày đầy trước mặt một bàn thức ăn thật phong phú .

Ba người đồng loạt ăn không có chút hình tượng nào.

Mặc Thiếu Thiên nói “Sớm biết đính hôn có thể để cho bảo bối hiện tại cao hứng như thế, anh đã sớm quyết định!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe nói như thế, Lâm Tử Lam ngẩng đầu lên, ánh mắt hung hăng khinh bỉ liếc nhìn Mặc Thiếu Thiên .

Chỉ vì bữa ăn tối liền khom lưng rồi hả ?

“Mặc tổng, thực sự anh rất có tiền đồ!” Lâm Tử Lam sâu kín nói, sau đó ăn Long Hà.

Long Hà cùng Trái Thanh Long, là những loại trái cây mà gia đình cô đều thích ăn nhất!

Lúc này, Mặc Thiếu ngày trực tiếp bình tĩnh ném cho cô bốn chữ, “Cám ơn đã khen!”

Lâm Tử Lam “.”

Nhìn bọn họ mỗi người một câu , Hi Hi ngồi ở đối diện, ăn vô cùng vui vẻ.

Suy nghĩ một chút, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi “Cha, hai người định ngày nào đính hôn?”

Nói tới chỗ này, Mặc Thiếu Thiên ngăn người một chút, “Bước đầu tính toán cuối tháng!”

Lâm Tử Lam cau mày “Có thể hay không quá nhanh?”

“Có không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại.

Thật ra, anh rất muốn tóm tắt những bước này, sau đó trực tiếp kết hôn!

Đây mới đúng là suy nghĩ thật sự của anh!

Nhưng điều này có thể làm cho Lâm Tử Lam cảm thấy cao hứng, anh cũng không ngại chút nào!

Anh muốn Lâm Tử Lam hưởng trọn những điều tốt đẹp nhất, hạnh phúc khi ở bên anh !

Lâm Tử Lam gật đầu “Hiện tại đang giữa tháng, cuối tháng không phải quá nhanh sao !” Lâm Tử Lam nói.

“Vậy thì đầu tháng!” Đây là cực hạn của Mặc Thiếu Thiên rồi.

Lâm Tử Lam “.”

Cái này thì có cái gì khác nhau sao?

Ba mươi chính là cuối tháng, ngày 1 liền đầu tháng.

Khác nhau ở chỗ nào sao? ? ?

Lúc này, Hi Hi ở một bên nhìn “Được, con đồng ý!” Hi hi nói.

Hiện tại bé rất hy vọng cha và mẹ không chỉ đơn giản dừng lại ở việc đính hôn với nhau, tốt nhất nhanh chóng kết hôn, có thể tránh đêm dài lắm mộng.

Nghe được lời Hi hi nói , Mặc Thiếu Thiên ngẩng đầu nhìn Hi Hi, nhếch miệng lên mở một nụ cười hài lòng “Con trai ngoan!”

Bọn họ nhất trí đồng ý đầu tháng.

Hiện tại Lâm Tử Lam phản bác còn có cái gì ý tứ sao?

Định cũng đã định rồi còn cần phải nói gì sao, dù sao, cũng không cần cô làm chuyện gì.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên xử lý là được!.

“Em đồng ý!” Lâm Tử Lam đáp một tiếng.

Nhìn Lâm Tử Lam đồng ý, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên “Như vậy mới đúng!”

Lâm Tử Lam “.”

Ba người mới vừa cơm nước xong, Mặc Thiếu Thiên giúp đỡ Hi Hi thu dọn đồ đạc, Mặc Thiếu Thiên còn nghĩ, đợi sau khi ăn cơm xong sẽ có thể ôm lão bà của mình tình chàng ý thiếp một lát, không ngờ mới vừa ăn cơm xong, điện thoại di động của anh lại vang lên.

Không cần phải nói, trừ ông cụ Mặc gia, không ai dám lên giọng ra lệnh cho Mặc Thiếu Thiên.

Nội dung đương nhiên đều Mặc Thiếu Thiên tự tiện ban bố việc anh sẽ cùng Lâm Tử Lam đính hôn, cho nên Mặc lão lệnh cho Mặc Thiếu Thiên nhất định phải trở về, thông báo một chút chuyện.

Lâm Tử Lam tự nhiên biết chuyện này, Mặc lão nhất định sẽ không thể nào bỏ qua.

Không còn cách nào khác, Mặc Thiếu Thiên phải trở về nhà một chuyến .

Lúc đi, còn dây dưa mãi muốn Lâm Tử Lam hôn một cái, sau đó mới lưu luyến không rời bỏ đi.

Mặc Thiếu Thiên vừa đi, lúc này Hi Hi từ phòng bếp chạy ra.

“ Mặc lão, quả thật không có mắt nhìn” Hi hi nói rất châm chọc.

Tử Lam ngồi trên ghế sofa nghe Hi Hi nói những lời này, nhin không được phải bật cười “ Tại sao con lại nói như vậy?”

“Mẹ, người muốn nhân phẩm có nhân phẩm, muốn vóc dáng có vóc dáng, ông ta còn không đồng ý mẹ cùng cha kết hôn , không phải không có mắt nhìn thì là cái gì?” Hi hi cười nói.

Nghe nói như thế, Lâm Tử Lam khẽ cười.

“ Vì trong mắt con, đương nhiên con cảm thấy mẹ tốt, nhưng đối với bọn họ mà nói, người có tiền có thế, có bối cảnh mới có thế, mới môn đăng hộ đối!” Lâm Tử Lam nói gần từng chữ.

Trước có Trọng Nhược Tình, thiên kim Thị trưởng thành phố, xử lý tình, xử lý công việc cũng dễ dàng.

Cho nên hiện tại đến phiên Lâm Tử Lam , Mặc lão không đồng ý cũng hợp tình hợp lý.

Nghe thấy lời mẹ nói, Hi Hi đi tới ngồi bên cạnh Lâm Tử Lam khẽ nhúu mày “Vậy Mặc lão càng không có mắt!” Hi hi nói.

Nghe thế, Tử Lam nhúu mày nhìn bé .

“Mẹ, người có bảo bối, phải nói bao nhiêu tiền có bao nhiêu còn ít tiền sao, về phần bối cảnh cả liên minh Hợp Tung đều là người có bối cảnh, xem ai dám khi dễ người, chẳng lẽ cái này còn chưa đủ cường đại sao?” Hi hi nói.

Lâm Tử Lam “.”

Cả hắc đạo cũng có thể đen ra nói sao?

Nếu để cho Mặc lão biết, không biết sẽ thành cái vẻ mặt gì!

“Mẹ, chẳng lẽ, mẹ cảm thấy mình không xứng với cha sao?” Hi hi nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Cô không xứng với Mặc Thiếu Thiên?

Quả thật Lâm Tử Lam không biết hai chữ không xứng viết như thế nào.

“Đừng quên, chính cha con theo đuổi mẹ đấy!” Lâm Tử Lam nói.

Không nói tới việc Hi Hi có đúng là con trai của Mặc Thiếu Thiên hay không, coi như không phải, trong tình yêu Lâm Tử Lam tuyệt đối không phải chỉ vì phương diện kia mà cảm thấy tự ti mặc cảm.

Mặc dù có Hi Hi, cô cảm thấy đó chính là niềm kiêu ngạo cả đời mình.

Không phải gánh nặng.

Cho nên, trong tình yêu, đương nhiên sẽ không cảm thấy tự ti, cũng nhất định không có cảm giác bản thân không xứng với bất cứ người nào, không xứng với Mặc Thiếu Thiên càng không thể !

Huống chi, Hi Hi còn là con trai của Mặc Thiếu Thiên.

Lâm Tử Lam càng sẽ không có cảm giác mình không xứng với Mặc Thiếu Thiên.

Mặc dù bối cảnh sau lưng của cô không được tốt, nhưng đó đều do trời sanh, cô cũng không có biện pháp.

Nếu như bối cảnh chính là ranh giới cuối cùng tình yêu, Lâm Tử Lam tình nguyện không cần.

“Cho nên, con nói ông ta rất không có mắt nhìn!” Hi hi châm chọc.

Lâm Tử Lam “.”

Lúc này, Hi Hi ngồi bên cạnh, sau đó trưng ra bộ mặt phớt tỉnh, bé nhìn Lâm Tử Lam “Mẹ yên tâm, nếu như Mặc lão không đồng ý, con sẽ tìm người bắt cóc ông ta, chờ cha và mẹ đính hôn xong rồi, con lại thả ông ta ra!” Hi hi tức giận nói.

Mặc lão này, đối với Hi Hi mà nói, xác thực có một chút phiền toái.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi “.”

“Con không nên làm loạn!” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi nói.

Hi Hi cười một tiếng “Nếu ông ta không xứng, con bảo đảm sẽ không xứng!”

Nếu không, Hi hi quả thật không dám bảo đảm, bé sẽ không làm thật!

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi suy nghĩ một chút, “Con phải tin tưởng, cha con có năng lực giải quyết chuyện này!” Lâm Tử Lam nói.

Thế nào hiện tại có loại dốt lừa thuê, Lâm Tử Lam rất muốn nhanh lên một chút cùng Mặc Thiếu Thiên sau vài ngày nữa đính hôn, cảm thấy có chút hồi hộp chờ mong?

Cô cũng không có biện pháp nào?

” Điểm mấu chốt ở đây, cha cùng Mặc lão quan hệ cứng nhắc như vậy, có thể không?” Hi hi ôm lấy một sự hoài nghi thật sâu.

Lâm Tử Lam cảm thấy, đây cũng là một vấn đề nan giải.

Mặc Thiếu Thiên không phải không để ý đến tình thân, cô có thể nhìn ra, cho dù Mặc Thiếu Thiên có cố gắng giả vờ không quan tâm, thực tế, trong lòng anh rất khao khát tình thân hơn ai hết, khát vọng sẽ có được sự chú ý của Mặc Ân Thiên, thế nhưng sau nhiều năm, Mặc Ân Thiên trừ tổn thương, thì đã cho Mặc Thiếu Thiên được những gì.

Cho nên đến bây giờ, mới xảy ra tình huống như thế.

Nhiều khi Lâm Tử Lam cảm thấy đau lòng thay Mặc Thiếu Thiên, có người cha nào lại có thể đối xử với con của mình như vậy, ngoại trừ Mặc Ân Thiên ra thì còn ai vào đây.

Lâm Tử Lam thật lòng không biết nên nói thế nào cho đúng!

Chuyện cho tới bây giờ, chỉ có thể đi một bước tính một bước .

“Mặc kệ như thế nào, chờ cha con điện thoại về rồi tính tiếp!” Lâm Tử Lam nói.

Hi hi gật đầu một cái, bé có cảm giác mình phải cần thiết cùng lão đầu kia gặp mặt, nói chuyện một chút về tình huống này!

Suy nghĩ một chút, Hi Hi âm thầm hạ quyết tâm!

“Con nhớ lấy, chớ làm loạn!” Lâm Tử Lam nói.

Con mình như vậy, mặc dù bé rất muốn giúp cô giải quyết chuyện này một cách êm xuôi, nhưng Lâm Tử Lam lại có cảm giác Hi hi còn quá nhỏ, bắt đắc dĩ không thể giải quyết được thì tính tiếp thôi .

“Mẹ, cứ yên tâm , con tự có chừng mực!” Hi hi nói.

“Còn nữa, ông ấy nói như thế nào cũng là cha của cha con, gọi Mặc lão đầu như vậy. Không tốt lắm!” Lâm Tử Lam nói.

Hi hi hiểu ý gật đầu, “ Còn cần phải nhìn vào biểu hiện ông ta, con mới có thể đổi lại cách xưng hô.”

Lâm Tử Lam “.”

Được rồi!

Nói tới đây, Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi một cái “ Ân, khuya lắm rồi, con mau đi ngủ đi!” Lâm Tử Lam nói.

Hi hi ngồi trên ghế sofa, liếc mắt nhìn Lâm Tử Lam, sau đó cả rúc người rúc vào trong ngực Lâm Tử Lam “Hôm nay con cảm thấy thật cao hứng, kích động, cho nên con không ngủ được!”

Lâm Tử Lam “. Không ngủ được cũng phải ngủ, ngày mai con còn phải đi học !” Lâm Tử Lam nói.

“Dạ, con biết rồi” Hi hi lúc này mới đáp một tiếng, từ trong ngực Lâm Tử Lam đứng lên, hạ xuống mặt của cô hôn một cái, “Mẹ, ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!” Nói xong, Hi Hi đi vào trong phòng.

Lâm Tử Lam vẫn ngồi trên ghế sofa, cô vừa mới chuẩn bị đi ngủ, lúc này, điện thoại để trên bàn vang lên.

Lâm Tử Lam cau mày, không biết trẻ thế này ai còn gọi điện thoại !

Lâm Tử Lam nhíu nhíu mày, cầm điện thoại di động lên, ngay khi vừa chú ý màn hình trước mặt là một số lạ!

Chẳng biết tại sao, khi thấy dãy số này, lòng của Lâm Tử Lam bỗng nhiên cảm thấy nặng nề.

Số điện thoại kia, dường như đã từng quen biết.

Suy nghĩ một chút, Lâm Tử Lam đưa tay nhấn nút nhận cuộc gọi, áp điện thoại sát lỗ tai.

“Alo.” Giọng Lâm Tử Lam giống như đang mong chờ điều gì.

Điện thoại bên kia, sau khi Lâm Tử Lam lên tiếng mấy giây, mới lên tiếng “Tử Lam.”

Nghe âm thanh này lòng của Lâm Tử Lam không khỏi kích động “Tiêu Dật. ?”

Từ sau chuyện lần trước, anh không nói tiếng nào liền biến mất, nhiều lần Lâm Tử Lam gọi cho anh nhưng điện thoại vẫn không kết nối, Tiêu Dật rất ít khi không nhận điện thoại của cô, cho nên cô rất lo lắng.

Lâm Tử Lam cũng từng hỏi qua Hi Hi, Hi Hi nói không có chuyện gì.

Lúc ấy, Tử Lam mới yên tâm một chút, cô đoán công việc của Tiêu Dật rất bận, nhưng không ngờ, hiện giờ anh lại gọi điện thoại cho cô.

“Uh, là anh!” Giọng Tiêu Dật nhiều hơn một phần nặng nề thiếu một phần nhẹ nhàng.

“Anh đang ở đâu? Em gọi điện thoại cho anh rất nhiều lần , vẫn không gọi được, em rất lo lắng cho anh có biết hay không?” Lâm Tử Lam hướng về phía điện thoại, nóng nảy nói.

Đối với Tiêu Dật lo lắng, không phải giả, nói thế nào, Tiêu Dật cũng chăm sóc bọn họ nhiều năm như vậy, mặc dù không là tình yêu, nhưng đối với Lâm Tử Lam mà nói, chính là một phần tình cảm quý báu lâu nay.

Cô không muốn mất đi.

Nghe được Lâm Tử Lam nói lo lắng, Tiêu Dật cũng sợ một chút, ngưỡng cổ không ngừng kích động trong lòng, mở miệng, “Hiện tại anh đang dưới lầu nhà em!”

Nghe thấy thế, Lâm Tử Lam ngẩn người một chút.

Dưới lầu?

Cô chợt nghĩ đến, cô đã sớm dọn nhà.

Tiêu Dật không biết!

Trước thời điểm bọn họ dời nhà, anh biết, nhưng lại không biết hiện tại cô ở nơi nào!

“Anh đang ở dưới lầu nhà em?” Lâm Tử Lam hỏi.

“Đang ở dưới lầu, em bây giờ xuống đây đi!” Tiêu Dật nặng nề nói.

Nghe thấy lời nói như thế của Tiêu Dật, Lâm Tử Lam liền nhìn xuống, quả nhiên, thấy dưới lầu có một bóng dáng quen thuộc.

Nhìn thấy bóng dáng quen thuộc này, lòng Lâm Tử Lam cảm giác nói không ra lời.

“Em xuống đi, anh chờ em!” Tiêu Dật nói.

Lâm Tử Lam cầm điện thoại di động, trả lời một tiếng, sau đó cúp điện thoại, đi xuống dưới lầu.

264. Chương 266: Yêu Em Mới Khó Khăn Làm Sao

Edit:huyền.uha

“Em xuống đi, anh chờ em!” Tiêu Dật nói.

Lâm Tử Lam cầm điện thoại di động, đáp một tiếng, cúp điện thoại, rồi đi xuống dưới lầu.....

Ban đêm, cái giờ này, không tính là sớm cũng không coi là quá muộn. Trên trời đầy những ánh sao lấp lánh. Thời điểm, Lâm Tử Lam từ trên lầu đi xuống, liền nhìn thấy Tiêu Dật đứng ở dưới lầu. Ánh đèn mờ mờ, đem thân hình cao lớn của hắn kéo dài hơn.

Lâm Tử Lam vừa bước ra, đối mặt với tầm mắt Tiêu Dật. Phút chốc bốn mắt nhìn nhau, trong lòng Lâm Tử Lam không khỏi dâng lên chút cảm giác quái dị.

Chỉ là, khóe miệng Lâm Tử Lam nâng lên một nụ cười nhạt, hướng Tiêu Dật đi tới.

Sắc mặt Tiêu Dật có chút khó coi, nhưng thời điểm nhìn thấy Lâm Tử Lam, khóe miệng nâng lên nụ cười, “Tiểu Lam.....” hắn vươn tay, định cho Lâm Tử Lam một cái ôm.

Nhưng Lâm Tử Lam đi tới vương tay cho tiêu dật một quyền, “Đừng gọi em”. Không nói tiếng nào biến mất lâu như vậy, bây giờ muốn xuất hiện liền xuất hiện rồi hả?

Rất dễ nhận thấy, Tiêu Dật không ngờ Lâm Tử Lam sẽ ra tay, trong lòng buồn bực khẽ hừ, chân mày cau lại.

Lâm Tử Lam cũng sợ, theo bản năng nhìn Tiêu Dật, lâu ngày nhạy cảm, khiến Lâm Tử Lam rất nhanh đoán ra, “Anh bị thương?” Lâm Tử Lam khẩn trương nhìn hắn hỏi.

Sau khi ra tay, chạm tới vết thương của Tiêu Dật thì Tiêu Dật lại cầm tay Lâm Tử Lam, đặt ở vị trí ngực mình, nắm thật chặt bàn tay của cô. Tiêu Dật nhìn cô cười, “Thật không lừa gạt được em?”

Nhìn Tiêu Dật giả bộ nửa đùa nửa thật, Lâm Tử Lam cau mày, cho dù trước kia, Tiêu Dật bị thương vô số lần, cũng đều có biện pháp dấu diếm, mà bây giờ, đôi môi Tiêu Dật, xem ra có chút nhợt nhạt. không thể che hết việc hấn bị thương là sự thật.

Lâm Tử Lam cau mày, ” Tiêu Dật, đừng gạt em, anh bị thương phải hay không ?”

Nói xong Lâm Tử Lam xem xét phải trái Tiêu Dật. Nhưng Tiêu Dật làm như không có nghe thấy Lâm Tử Lam nói, khi tay Lâm Tử Lam chạm tới vết thương của hấn thì Tiêu Dật trực tiếp ôm lấy Lâm Tử Lam.

Không phải ôm bá đạo! Là ôm rất dịu dàng! Một loại tư vị thật lâu, rất nhớ nhưng cái ôm này. Lâm Tử Lam sững sờ, không ngờ Tiêu Dật chột ôm mình. Trước giờ, bọn họ ôm nhau không ít, nhưng lúc này, Lâm Tử Lam nói không ra cảm giác.

Cũng không biết có phải có Mặc Thiếu Thiên , hay là, biết mối quan hệ của Tiêu Dật và Mặc Thiếu Thiên , cho nên mới như vậy.

Lâm Tử Lam vừa định động, lúc này, Tiêu Dật mở miệng, ” Đừng động, để anh ôm em một cái!” Âm thanh của hấn trước sau như một, từ tính, trầm thấp, thanh tuyến mê người.

Nhưng thời gian bấy năm, Lâm Tử Lam đã sớm đối với Tiêu Dật sinh ra sức chống cự, ” Đây, anh mà không buông ra, là em không khách khí đâu!” Lâm Tử Lam nói bên tai Tiêu Dật.

Nghe như thế, Tiêu Dật cười một tiếng, buông Lâm Tử Lam ra, ” Lâu như vậy, em cũng không nghĩ tới anh?” Tiêu Dật nhìn cô hỏi.

“Anh còn dám nói, không nói tiếng nào liền biến mất lâu như vậy, còn dám xuất hiện?” Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật có chút tức giận nói.

Nhìn bộ dạng Lâm Tử Lam, Tiêu Dật không nói lời nào, chỉ là khoe miệng mang nụ cười thản nhiên, giữ kín như bưng cảm xúc, làm cho người ta không nhìn ra hấn đang nghĩ gì.

“Anh nhìn em làm gì?” Lâm Tử Lam nhìn hấn hỏi. ” Em lo lắng cho anh?”

“Nói nhảm!” Lâm Tử Lam nói thẳng. Không nói tiếng nào biến mất, có thể không lo lắng sao? Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam, trong con người tràn đầy tình cảm khác thường, ” Tiểu Lam.....”

“Hả?”

“Cùng anh về Mỹ !” Tiêu Dật nói.

Nghe vậy, Lâm Tử Lam dừng lại, sau đó nhìn Tiêu Dật, ” Đừng làm loạn!”

“Anh không có nói náo, anh rất nghiêm túc nói với em!” Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam gần từng chữ, “ Cùng anh đi mỹ, anh sẽ chăm sóc em và Hi Hi cả đời!” Đây là hấn cam kết! Cả đời cam kết.

Nghe Tiêu Dật nói Lâm Tử Lam rất cảm động. Nhưng bây giờ, cô đã có Mặc Thiếu Thiên. Nghĩ đến đây, Lâm Tử Lam ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật, suy nghĩ một chút, mở miệng, ” Tiêu Dật..... Em có chuyện muốn nói cho anh biết!” Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật cười nói.

Tiêu Dật mím môi, không nói gì, hình như, thông qua ánh mắt Lâm Tử Lam, cũng đã biết cô muốn nói gì.

“Em và Mặc Thiếu Thiên ở cùng một chỗ.....hơn nữa chẳng mấy chốc sẽ đính hôn!” Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật nói.

Thời điểm nói hết người lời này, sắc mặt của Tiêu Dật, cũng không có gì thay đổi, chỉ là tròng mắt kia, càng thêm tỉnh mạch, nhìn Lâm Tử Lam, đáy mắt nhiều hơn một chút đau đớn.

Thật ra thì, nếu Lâm Tử Lam không nói. Hấn cũng đã sớm biết! Trong khoảng thời gian này, Mặc Thiếu Thiên không ngừng làm cho người ta tìm hấn gây phiền toái, mặc dù hấn vẫn không có liên lạc với Lâm Tử Lam, tuy nhiên một mực chú ý tin tức của cô.

Đến A thị không phải địa bàn của hấn, cho nên mới bị Mặc Thiếu Thiên gây nhiều phiền toái, nhưng hấn cũng không có phản kích, nhưng Mặc Thiếu Thiên được vui đòi tiên, hấn không phản kích, hấn vẫn không ngừng gây phiền toái.

Đến bây giờ Tiêu Dật hiểu, Mặc Thiếu Thiên dây dưa không mục đích. Thì ra là vì Lâm Tử Lam! Hẳn không ngờ, tốc độ của Mặc Thiếu Thiên lại nhanh như vậy.

Nhìn Lâm Tử Lam, Tiêu Dật cảm giác nói không ra lời. Từ khi biết Hi Hi là con của Mặc Thiếu Thiên, từ đó trở đi hẳn biết, hẳn nhất định thua một bậc. Nhưng bây giờ hẳn phát hiện, đối với Lâm Tử Lam, hẳn không buông được

Khi biết được, ít ngày nữa, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đính hôn, Tiêu Dật cũng không chú ý, bất chấp tất cả. Mặc kệ như thế nào, hẳn muốn gặp được Lâm Tử Lam một lần! Có rất nhiều lời muốn nói, nhưng giờ phút này, cái gì cũng không nói ra! Nhìn cô cười, nói với cô chuyện của Mặc Thiếu Thiên, Tiêu Dật cảm thấy, nói gì đều là một loại dư thừa.

Lâm Tử Lam cũng không mong Tiêu Dật chúc phúc. Bởi vì cô hiểu được mối quan hệ của Tiêu Dật và Mặc Thiếu Thiên, mà hôm nay, Tiêu Dật bị thương, cũng chỉ sợ Mặc Thiếu Thiên không thoát khỏi quan hệ. Cho nên, Lâm Tử Lam không mở miệng muốn Tiêu Dật chúc phúc ỉn.

“Em yêu hẳn?” Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam hỏi, thời điểm hỏi câu hỏi này con người Tiêu Dật thoáng qua tia đau đớn.

Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật, cũng không có phủ nhận, mà là rất khẳng định gật đầu” ừ, đúng, em cũng không ngờ, em sẽ yêu anh ấy!” Lâm Tử Lam cười nói.

Trước, người như Mặc Thiếu Thiên cô rất ghét, nhưng hôm nay, cô còn yêu Mặc Thiếu Thiên ! Đây cũng không tính là chuyện khác thường, một ngày nào đó, mình sẽ thích người mình ghét? Mặc kệ như thế nào Lâm Tử Lam yêu, sẽ dũng cảm thừa nhận. Mặc dù mọi người đều nói Mặc Thiếu Thiên không đáng tin cậy, nhưng Lâm Tử Lam nguyện ý tin tưởng hẳn.

“Em cũng đã biết hẳn là người như thế nào?” Tiêu Dật hỏi.

“Mặc kệ Mặc Thiếu Thiên là người như thế nào, đối với em mà nói không quan trọng!” Lâm Tử Lam chắc chắn mà nói.

Mặc kệ là Mặc Thiếu Thiên phúc hắc, còn là Mặc Thiếu Thiên bi thương, không có những cái đó sẽ không còn là Mặc Thiếu Thiên, đối với cô mà nói, đều giống nhau!

Nghe được đáp án của Lâm Tử Lam, Tiêu Dật chợt cười. Là cười khổ! Bất đắc dĩ cười! Lâm Tử Lam nhìn hẳn” Anh cười cái gì?” Tiêu Dật nhìn cô sau đó vuốt tóc cô,” Không có gì!”

Cảm nhận được nhiệt độ lòng bàn tay hẳn, Lâm Tử Lam có cảm giác kì quái. Tiêu Dật cũng nhìn Lâm Tử Lam, cũng không nghĩ đến, chuyện sẽ như thế này!” Hi vọng em sẽ không hối hận vì quyết định của mình!” Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam nói.

Nghe Tiêu Dật nói, Lâm Tử Lam sững sờ, ngay sau đó cười nói,” Anh hiểu được em...em cho tới bây giờ đều không phải là người sẽ phải hối hận!”

Chỉ cần Mặc Thiếu Thiên không phụ cô, thì tất nhiên cô cũng sẽ không phụ Mặc Thiếu Thiên !Cho dù hối hận Lâm Tử Lam cũng thản nhiên chịu đựng.

Đúng,hẳn nhìn cô! Hiểu rõ cô! Cho nên rất nhiều lời muốn nói, Tiêu Dật cũng không nói ra khỏi miệng.

Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam, nhếch miệng cười cứng chiều.

Ngay vào lúc này, tai nghe Tiêu Dật vang lên. Tiêu Dật sững sờ. Trong tai nghe truyền tới âm thanh,” Lão đại, chúng ta nhất định phải đi thôi!”. Trong tai nghe truyền ra âm thanh. Tiêu Dật nhú mày một cái,” Ta biết rồi!”Ngay sau đó bỏ tai nghe ra.

Lâm Tử Lam nhìn hẳn,” Thế nào đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh phải đi!”Tiêu Dật nhìn cô nói.

“Anh đi đâu?” Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật hỏi.

“Anh muốn rời đi một thời gian!” Tiêu Dật nói.

Lâm Tử Lam cau mày, nhìn Tiêu Dật. Tiêu Dật vốn là muốn đi, nhưng chứng kiến ánh mắt của Lâm Tử Lam, cảm giác tất cả cũng hồng mắt. Hắn xoay người ôm Lâm Tử Lam. Thật chặt, hung hăng ôm. Bị hắn ôm Lâm Tử Lam không nói ra được cảm giác, trái tim, hình như cũng sắp nhảy vọt ra ngoài. Lúc này Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam, môi mỏng nâng lên nụ cười, "Em dính hôn, anh sợ là không thể tham gia, nếu như Mặc Thiếu Thiên dám phụ em, anh sẽ nhất định không bỏ qua cho hắn!!!" Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam nói từng chữ một.

Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật, không biết có thể nói gì, cũng không biết Tiêu Dật nói những lời này có ý gì! Tiêu Dật cho tới bây giờ cũng rất thần bí, để cho cô không nắm bắt được, duy nhất chỉ có thể liên lạc với hắn thông qua người khác.

"Anh không lên xem Hi Hi một chút sao? Nó rất nhớ anh!" Lâm Tử Lam nói.

Đây là lời nói thật. Tình cảm của Tiêu Dật đối với bọn họ, bọn họ đều nhớ. Cho dù Hi Hi rất thích Mặc Thiếu Thiên, nhưng cũng giống như thích Tiêu Dật. Hai người cũng không xung đột.

Nghe được lời Lâm Tử Lam nói, đôi môi tái nhợt của Tiêu Dật nở nụ cười, "Em nói với bảo bối, anh cũng rất nhớ nó, anh sẽ quay trở về tìm hai người!" Tiêu Dật nói.

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, "Vậy anh cẩn thận một chút!" Tiêu Dật gật đầu.

Lúc này, một chiếc xe con chậm rãi lái tới, trực tiếp đến trước mặt Tiêu Dật. Bóng dáng từ trên xe bước xuống, nhìn Lâm Tử Lam, gật đầu một cái, xem như chào hỏi. Bóng dáng đó là cận vệ của Tiêu Dật, phàm là người biết Tiêu Dật, cũng biết mấy người bên cạnh hắn. Lúc này bóng dáng trực tiếp mở cửa, "Lão đại, chúng ta nhất định phải rời đi!" Bóng dáng nói.

Tiêu Dật gật đầu một cái, lúc này, cúi đầu nhìn Lâm Tử Lam, con người tinh mịch tràn đầy tiếc nuối, nhưng bây giờ hắn nhất định phải rời đi.

"Có chuyện gì gọi điện thoại cho anh!" Tiêu Dật nói.

Lâm Tử Lam gật đầu một cái.

Tiêu Dật vừa muốn đi, lúc này, chợt nhớ tới cái gì, nhìn Lâm Tử Lam nói, "Đúng rồi, cẩn thận người phụ nữ bên cạnh Mặc Thiếu Thiên, Diệp An Nhiên....."

265. Chương 267: Cẩn Thận Diệp An Nhiên

Tiêu Dật vừa muốn đi, lúc này chợt nhớ tới cái gì, nhìn Lâm Tử Lam, "Đúng rồi, em phải cẩn thận, nữ nhân bên cạnh Mặc Thiếu Thiên, Diệp An Nhiên....."

Nghe Tiêu Dật nói, Lâm Tử Lam cau mày, "Vì sao?"

"Tóm lại cẩn thận, cô ta không phải là người đơn giản!" Tiêu Dật nhắc nhở.

Lâm Tử Lam chau mày lại, sau đó Tiêu Dật lên xe, hướng Lâm Tử Lam nói lời từ biệt, sau đó ô tô trực tiếp rời đi.

Nhìn bóng xe biến mất, Lâm Tử Lam mới giật mình quay về, vừa định đi lên lầu, Lâm Tử Lam lại chợt phát hiện, trên tay mình có vết máu.....

Nhìn lòng bàn tay mình, Lâm Tử Lam sửng sốt.

Nhớ tới vừa rồi đánh Tiêu Dật, hắn liền kêu lên.....

Hắn thật sự bị thương???

Trái tim Lâm Tử Lam, tựa như bị cái gì đó hung hăng nện vào!

.....

Lâm Tử Lam vừa bước lên lầu, Hi Hi lập tức kéo cửa ra, thò ra cái đầu nhỏ,” Mẹ, trễ như vậy, mẹ còn đi đâu vậy?”

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, cay mày, tâm tư rối loạn.

“Mẹ, người đang nghĩ gì vậy?” Hi Hi lại hỏi một tiếng.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, mày nhăn lại, tựa hồ nhớ tới cái gì, nhìn Hi Hi,” Con ra đây, mẹ có chuyện muốn hỏi!”

Nhìn bộ dạng nghiêm trang của mẹ, Hi Hi chỉ có thể ngoan ngoãn bước ra,” A!”

“Chuyện gì thế ạ?” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam nhìn bé, suy nghĩ một chút, mở miệng,” Lúc trước mẹ có hỏi qua, tình huống của Tiêu Dật như thế nào, con nói như thế nào với mẹ?”

“Con nói không có việc gì a.....”

“Con xác định?” Lâm Tử Lam nhìn bé hỏi.

Hi hi,”.....”

Không quá xác định.

Lâm Tử Lam biết,Hi Hi có chuyện gạt cô.

“Con có chuyện gì gạt mẹ đúng không?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi, sắc mặt có chút căng thẳng.

”.....Không có a!” Hi Hi phủ nhận.

Nhìn Hi Hi cười, Lâm Tử Lam biết nhất định có chuyện gạt cô.

Con trai của cô, cô hiểu rất rõ.

Càng cười, càng là che dấu.

“Xem ra, hiện tại ngay cả với mẹ con cũng không thật lòng!” Lâm Tử Lam nói.

Vừa nghe lời này, Hi Hi lập tức ngẩng đầu, hai tròng mắt đầy bất đắc dĩ,”Mẹ.....”

“Ăn ngay nói thật!” Lâm Tử Lam từng chữ nói ra.

Hi Hi,”.....”

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của mẹ, Hi Hi biết không thể giấu nổi nữa.

“Được rồi, kỳ thật, con biết cũng không phải nhiều!” Hi Hi nghĩ, cuối cùng quyết định nói ra.

“Vậy đem hết người điều con biết nói ra!” Lâm Tử Lam nói.

Mẹ rất ít khi có thái độ như vậy, nay như vậy, xem ra đúng là đang rất tức giận, vì thế, Hi Hi ngoan ngoãn nói rõ.

“Kỳ thật, mẹ người có biết, Hợp Tung, Cửa Ngục, còn có Đồng Minh, là ba hắc bang, đều không hợp, nay có con, mối quan hệ của Hợp Tung với Cửa Ngục của cha mới dịu đi một chút, nhưng mà mối quan hệ của Cửa Ngục cùng Đồng Minh, cũng không có cải thiện, có thể nói, so với trước kia càng kém!”Hi Hi từng lời một nói ra, mỗi lần nói đến mối quan hệ của hắc đạo, bộ dạng của Hi Hi làm như rất hiểu rõ.

Nay vẫn là Mặc Thiếu Thiên đem hết thù hận phát trên người Đồng Minh, vì Hợp Tung không thể đối phó!

Lâm Tử Lam nghe, mày nhăn lại.

“Sau đó Tiêu Dật thúc thúc đến A thị, đã bị cha theo dõi, biết được mối quan hệ của mẹ và Tiêu Dật thúc thúc, cha lại không ngừng làm khó cho Tiêu Dật thúc thúc.....” Hi Hi nói, sau đó thật không có tiền đồ đem Mặc Thiếu Thiên bán đứng.

Nghe thế, Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, ý bảo bé tiếp tục nói.

“ Kì thật biết được mối quan hệ của mẹ và Tiêu Dật thúc thúc, cha chỉ muốn thị uy một chút, tuyên thệ một chút chủ quyền của mình, vì thế, tùy tiện làm khó Tiêu Dật thúc thúc một chút, làm cho cảnh sát đi thăm dò, nhưng không nghĩ tới người bên kia của Tiêu Dật thúc thúc không an phận, vì thế hai bang nổ súng.....cho nên, mọi chuyện mới thành ra như vậy!” Hi Hi nói.

Nói tới đây, Lâm Tử Lam đã hiểu được.

Trách không được Tiêu Dật vừa xuất hiện một chút, sau đó lại phải đi ngay.

Từ ngày chuyển nhà, tiêu Dật nói đến, nhưng cuối cùng cũng không nhìn thấy.

Thì ra là thế.

“Kỳ thật, chuyện này cũng không thể trách cha, thứ nhất, cha thấy kẻ thù của mình, dựa theo tính cách của cha, không có khả năng không báo thù, thứ hai, cũng là, vì cha ghen, bất quá vì mặt mũi của người, đã muốn thủ hạ lưu tình, chỉ muốn cảnh cáo Tiêu Dật thúc thúc, nhưng mà không nghĩ tới người bên kia lại tự tiện động thủ, mới khiến ọi chuyện rối lên.....” Hi Hi nói.

Nói tới đây, Lâm Tử Lam thật sự cảm thấy, hắc đạo tranh giành, thật sự là một chuyện phiền não.

Lâm Tử Lam ngồi ở đó, trầm mặc không nói chuyện.

Cô suy nghĩ.

Nếu một ngày, Tiêu Dật cùng Mặc Thiếu Thiên muốn sống mái với nhau, cho dù bọn họ có một người xảy ra chuyện, cô sẽ không thanh thản cùng một người khác ở cùng một chỗ.

Cho dù, chuyện giữa bọn họ, cô cũng không muốn xen vào, nhưng cũng không phải do cô quyết định!

Mặc kệ Tiêu Dật gặp chuyện không may, còn là do Mặc Thiếu Thiên làm, cũng không phải do cô muốn!

“ Vì sao không nói sớm một chút ẹ biết?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi nói.

“ Con không muốn làm ẹ lo lắng!” Hi Hi nói thật.

Mặc kệ nói sớm, hay là nói muộn, mẹ không nên biết chuyện này vẫn là tốt nhất.

Nghe lời Hi Hi nói, Lâm Tử Lam nhú mày.

Nghĩ đến, cô cùng Mặc Thiếu Thiên ở cùng một chỗ nhanh như vậy, mà Tiêu Dật lại bị thương, trong lòng Lâm Tử Lam nói không ra cảm giác.

Cô còn nhớ rõ bảy năm trước,cô một mình mang thai, ngày ngày, Tiêu Dật ở cạnh cô.....

Nay, ngay cả chuyện của hắc Lâm Tử Lam cũng không biết!

Nhìn bộ dạng của mẹ, Hi Hi thật sự sợ mẹ tức giận không cùng cha đính hôn nữa, vậy là chuyện lớn rồi.

Vì thế, Hi Hi đi tới, nhìn Lâm Tử Lam ,” Mẹ, con biết không nói cho người biết, là con không đúng, nhưng mà người không biết đây là kết quả tốt nhất, con biết người không hi vọng cha hoặc Tiêu Dật thúc thúc bị thương, nhưng có một số việc, không có cách nào tránh khỏi, không sớm thì muộn, con cũng giống người, con cũng không muốn một trong hai người bị thương, nhưng chuyện này, chúng ta không can thiệp được !” Hi Hi nói.

Hắc bang cừu hận lớn hơn trời!

Mặc Thiếu Thiên cùng Vân Dục còn có Tiểu Ly thì sống chết vì huynh đệ báo thù, chẳng lẽ muốn hắc nói cho Mặc Thiếu Thiên , không cần báo thù sao?

“ Tuy rằng Tiêu Dật thúc thúc không phải cha con, nhưng từ nhỏ đến lớn, hắc xem con lớn lên, đối với con cũng rất tốt, con cũng không phải là người không có tình cảm, con cũng không muốn Tiêu Dật thúc thúc bị thương, nhưng mà hắc đạo tranh giành, luôn như vậy, mẹ, chúng ta không can thiệp vào được, con chỉ có thể bảo vệ tốt ẹ, cha và Tiêu Dật thúc thúc, con sẽ không ủng hộ bên nào!” Hi Hi nói.

Nghe lời nói của Hi Hi, Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang nhìn bé.

Tuy rằng Hi Hi còn nhỏ tuổi, nhưng nhìn mọi chuyện, so với mình còn thông suốt hơn.

Nhưng mà nói như vậy, nếu trong hai người thật sự có một người chết, Lâm Tử Lam không biết còn có thể thân nhiên đối mặt với người còn lại không .

“ Mẹ, mọi chuyện không thể nói trước, chúng ta cần phải thân nhiên đi về phía trước, mọi chuyện đều có cách giải quyết, chẳng lẽ người muốn vì chuyện này cùng cha tách ra sao?” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Nghe Hi Hi nói vậy, Lâm Tử Lam ngẩn ra ra một lúc.

Đương nhiên sẽ không !

Đây là đáp án từ đáy lòng cô.

Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi, sau đó gật đầu, “ Con nói đúng!”

Hiện tại bọn họ chỉ có thể đi từng bước, tính từng bước!

Nhìn sắc mặt mẹ dịu đi một chút, lúc này, Hi Hi đi tới ngồi bên người Lâm Tử Lam ,” Mẹ, bây giờ có thể nói cho con biết đã xảy ra chuyện gì không ?” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam nói,” Vừa rồi Tiêu Dật đã tới!”

Hi Hi nhú mày, kỳ thật, thời điểm mẹ nhận được điện thoại, hắn cũng đã biết!

Tuy rằng hắn ở trên cao, không nhìn rõ tình huống ở dưới, nhưng cũng cảm giác được là ai đến đây.

“ Sau đó thì sao? Tiêu Dật thúc thúc có nói cái gì hay không ?” Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam nghĩ, sau đó lắc đầu, “ Không có, chỉ thấy hắn bị thương!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe vậy, Hi Hi nhú mày.

“ Tin tức gần đây, con không rõ lắm, nhưng mà nhớ rõ, lúc trước, hắn cùng cha tranh chấp không có bị thương!” Hi Hi nói.

Cụ thể, sự tình Lâm Tử Lam cũng không rõ, không có nhiều lời.

Lúc này Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, tựa đầu vào vai cô,” Mẹ, con biết người ở giữa rất khó xử, bất quá, chuyện đã muốn xảy ra, chúng ta chỉ có thể đi về phía trước, có chuyện gì xảy ra chúng ta cũng không thay đổi được !” Hi Hi nói.

Những lời này, bé muốn ám chỉ chuyện Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đính hôn.

Sau chuyện này, Lâm Tử Lam nghĩ sẽ không cùng Mặc Thiếu Thiên tách ra, dù sao đối với cô mà nói, sau khi quyết định một việc, khó mà thay đổi!

Chỉ là biết chuyện của Mặc Thiếu Thiên và Tiêu Dật , Lâm Tử Lam cảm thấy có chút không thoải mái mà thôi.

Hiện tại nghe được Hi Hi nói như vậy, Lâm Tử Lam gật đầu,” Mẹ biết nên làm thế nào, đừng quá lo nghĩ, nhưng lần sau chuyện như vậy, không cho phép lừa gạt mẹ!” lâm tử lam nói.

Hi Hi suy nghĩ, gật gật đầu,” Có thể, nhưng mẹ không thể nói cho cha con bàn đứng cha!” Hi Hi nói.

Bằng không cha nhất định sẽ giáo huấn bé!

Bé cũng không muốn bị đánh vào mông a!

Lâm Tử Lam nhìn bé,”Cái người này là kẻ hai mặt ngược lại làm rất tốt!”

“Mẹ, con ở giữa khó xử!” Hi Hi nói.

Nghe lời của Hi Hi, nhìn vẻ mặt của bé, Lâm Tử Lam không nhịn được bật cười,” Tốt lắm, nhanh đi ngủ!” Lâm Tử Lam nói.

“ Tuân lệnh” Hi Hi làm động tác tuân lệnh sau đó đi về phòng

266. Chương 268: Anh Đừng Hối Hận

“Tuân lệnh!” Hi hi làm một động tác tuân lệnh sau đó đi về phòng.... ..

Lâm Tử Lam ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn bóng lưng Hi Hi khoe miệng gọi lên một đường cong.

Nghĩ tới chuyện giữa Mặc Thiếu Thiên cùng Tiêu Dật , chính xác là một câu chuyện đau đầu.

Nhưng Hi Hi nói là không sao, trước mắt thì sẽ không có chuyện gì xảy ra, cũng không muốn thay đổi tình hình hiện tại.

Hi Hi tuy nhìn còn nhỏ, nhưng mà đối với chuyện này rõ ràng hơn cô, nên Hi Hi so với cô nghĩ sẽ sáng suốt hơn.

Cho nên, một thời gian nữa cũng chưa chắc có chuyện gì xảy ra với Tiêu Dật , cô cũng không cần phải suy nghĩ nhiều làm gì, có lẽ, đến cuối cùng, kết quả chưa chắc là tồi tệ nhất!

Lâm Tử Lam có cùng tư tưởng như Hi Hi, luôn luôn suy nghĩ tích cực và lạc quan.

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam cũng đứng dậy đi về phòng nghỉ ngơi.

Tại Mặc gia.

Mặc Thiếu Thiên bị cho gọi về, Mặc Ân Thiên kêu anh trực tiếp đến thư phòng.

Đối với Mặc Ân Thiên nhiều năm qua không quan tâm, hồ hững , nhưng bây giờ đột nhiên quan tâm đến anh như vậy, Mặc Thiếu Thiên khó chịu nghĩ, chắc là không có chuyện tốt.

Nhìn Mặc Ân Thiên, Mặc Thiếu Thiên vẫn như cũ một bộ dạng ôn hòa, bình tĩnh .

Mặc Ân Thiên nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi “Ai cho phép anh tự quyết định tuyên bố chuyện cùng Lâm Tử Lam đính hôn?” Mặc Ân Thiên nhìn Mặc Thiếu Thiên chất vấn.

Nghe câu hỏi này , Mặc Thiếu Thiên lười biếng nhún mày, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Mặc Ân Thiên, ánh mắt trong nháy mắt thay đổi lạnh lạnh, “Tự con quyết định!”

“Ta không đồng ý !” Mặc Ân Thiên nói gần từng chữ, ánh mắt mở to tức giận.

Nghe những lời này của Mặc Ân Thiên , Mặc Thiếu Thiên đột nhiên bật cười, khoe miệng khẽ gọi nụ cười khinh bỉ , “Cha, đây là của hôn sự của con, do con quyết định không cần đến sự đồng ý của cha!” Mặc Thiếu Thiên trả lời .

Lời Mặc Thiếu Thiên nói, đủ dọa người.

“Mặc Thiếu Thiên, anh là đứa con bất hiếu, không cần sự đồng ý của cha, vậy anh cần sự đồng ý của ai? Anh đừng quên , dù thế nào ta cũng là cha của anh!” Mặc Ân Thiên giận dữ nói.

Cha ?

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu quay lại nhìn Mặc Ân Thiên, miệng gọi lên nụ cười yêu nghiệt dọa người, “Bây giờ ông muốn nhận là cha của tôi rồi hả ? Khi tôi gần như mất mạng ở Mỹ ,sao ông không nói ông là cha của tôi hả? Lúc tôi xem chút nữa bị người ta chém chết, ông sống chết cũng không thừa nhận mối quan hệ này, làm sao ông không suy nghĩ một chút ông xứng là cha của tôi sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Ân Thiên gần từng chữ .

Bây giờ nhận là cha anh?

Có phải hay không quá mức buồn cười?

Nghe Mặc Thiếu Thiên ép hỏi, Mặc Ân Thiên không nói nên lời, nhìn Mặc Thiếu Thiên, đôi mắt cũng tràn đầy tức giận, cuối cùng Mặc Ân Thiên dậm gậy một cái “Đó là anh tự làm tự chịu!”

“Phải, là con tự làm tự chịu!” Mặc Thiếu Thiên nói, “Cho nên, chuyện con đính hôn với ai cũng là chuyện của con, cha đồng ý cũng được, không đồng ý cũng được, con nhất định sẽ làm như vậy không có gì thay đổi được!” Mặc Thiếu Thiên buông lỏng nói.

Mặc kệ là ai phản đối, đối với Mặc Thiếu Thiên đều không quan trọng.!

“Anh ——!” Mặc Ân Thiên tức giận không dứt, “Tôi cho anh biết, chỉ cần một ngày anh còn là Tổng giám đốc của MK thì anh cũng đừng vọng tưởng tự mình quyết định!” Mặc Ân Thiên nói.

Thì ra vậy, vấn đề đều vì MK!

Không phải là nghĩ buộc anh giao công ty sao!

Chỉ là, Mặc Ân Thiên có thể tính sai rồi !

Trước kia Mặc Thiếu Thiên sẽ không ngần ngại, do dự giao công ty lại cho ông, lựa chọn Lâm Tử Lam, nhưng là hiện tại Mặc Thiếu Thiên sẽ không!

MK là do Mặc Thiếu Thiên một tay tạo dựng nên vị trí như hiện tại, bây giờ muốn Mặc Thiếu Thiên anh giao lại sao? Cũng không thể đem anh xem như một đứa trẻ chứ !

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng cười “Như vậy cũng tốt, cha nếu như người nghĩ rằng mình có đủ khả năng để tiếp nhận MK, con liền giao cho cha!” Mặc Thiếu Thiên buông lỏng cười nói, sau đó nhìn Mặc Ân Thiên, bổ sung thêm một câu, “Hay là, cha cảm thấy đứa con trai kia của cha chỉ biết sống phóng túng, phá gia chi tử kia có thể quản lý công ty thì gọi anh ta đến tiếp quản!” Mặc Thiếu Thiên châm chọc nói.

Trước mắt, công ty do anh làm chủ phát triển không ngừng, cho dù có người nghĩ muốn tiếp quản, sợ rằng cũng không biết làm như thế nào để nó phát triển tiếp.

Đừng nói Mặc Thiếu Quân, coi như Mặc Ân Thiên tự ra tay, cũng chưa chắc có thể đem MK phát triển tiếp.

Cho nên, anh không cần phải lo lắng.

Trước kia anh có thể sẽ tức giận, sẽ bối vì chuyện Mặc Ân Thiên nói mà từ bỏ, nhưng là hiện tại sẽ không!

Đó là tâm huyết của Mặc Thiếu Thiên, nếu như Mặc Ân Thiên thật dồn anh tới chân tường, anh nhất định sẽ tự tay phá hủy MK!

Tất cả bí mật đều chuyển dời đến nơi khác .

Nhiều năm như vậy, Mặc Thiếu Thiên vẫn một tay âm thầm chuẩn bị một nơi khác, chỉ là, trước mắt công ty đó cũng phát triển không kém, không cần phụ thuộc vào MK để tồn tại nữa rồi.

Nếu như đem tất cả bí mật cùng sự phát triển của MK chuyển đến đó thì MK cũng chỉ là một lớp vỏ rỗng mà thôi.

Nghe được lời nói ngông cuồng và phách lối của Mặc Thiếu Thiên, Mặc Ân Thiên thiếu chút nín thở “Anh cho rằng tôi không dám làm gì phải hay không?”

Mặc Thiếu Thiên khẽ cười “Cha, con không có nói cha không dám, chỉ là vấn đề năng lực nếu như cha thấy có thể tiếp quản công ty, con liền để lại cho cha tiếp quản !” Trong lời nói của Mặc Thiếu Thiên không có chút nào lo lắng.

Mặc Thiếu Thiên chính là châm chọc thực lực của Mặc Ân Thiên .

Mặc dù MK là do một tay Mặc Ân Thiên thành lập nhưng đã nhiều năm như vậy, ông cũng chỉ có thói quen thỉnh thoảng tới công ty xem xét một vài chuyện mà thôi, còn vấn đề tiềm năng phát triển của MK, ông cũng không rõ lắm.

Mặc dù, Mặc Thiếu Thiên mới biết, Mặc Ân Thiên cài người vào công ty của anh để theo dõi tình hình báo cáo lại với Mặc Ân Thiên, nhưng mà điều này còn lâu mới tạo thành mối đe dọa với Mặc Thiếu Thiên.

Hoặc là nói, là anh cố tình mắt nhắm mắt mở xem như không .

“Anh—— Mặc Thiếu Thiên, xem ra anh thật sự đủ lông đủ cánh rồi!” Mặc Ân Thiên hung hăng nói.

“Điều này cũng là do các người ép con!” Mặc Thiếu Thiên đáp lời.

“Anh ——” Mặc Ân Thiên mấy lần bị Mặc Thiếu Thiên khiêu khích mà nói không thốt nên lời, cuối cùng chỉ có thể hung hăng mắng hấn, “Anh là đồ bất hiếu!”

Nghe Mặc Ân Thiên mắng, Mặc Thiếu Thiên không có gì để nói, ngược lại cười một tiếng.

Lúc này, Mặc Ân Thiên nhìn hấn, cuối cùng hỏi một câu, “Tôi hỏi anh, anh nhất định phải cùng cô gái kia đính hôn?”

“Vâng!” Mặc Thiếu Thiên không một chút do dự thừa nhận, sẽ không hủy hôn, hơn nữa còn rất muốn rất kiêu ngạo làm thật lớn lễ đính hôn, chọc tức chết bọn họ ! !

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói, Mặc Ân Thiên thật thiếu chút nữa tức giận hết sức.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, khóe miệng Mặc Ân Thiên cũng nâng lên một nụ cười lạnh “Được, vậy tôi nói cho anh biết, anh đừng hối hận! ! !”

“Con tuyệt đối sẽ không bao giờ hối hận!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Được, anh cứ ở đó chờ xem !” Mặc Ân Thiên hung hăng nói.

Nói về điều này, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Cha muốn làm gì?”

Nhìn Mặc Thiếu Thiên khấn trương, Mặc Ân Thiên nhếch miệng lên cười, “Anh cảm thấy tôi có thể làm gì? Anh không phải là nói anh sẽ không hối hận sao? Vậy anh hãy chờ xem! ! !”

“Cha nếu như cha động tới cô ấy , con sẽ không bỏ qua! ! !” Mặc Thiếu Thiên cũng hung hăng nói.

“Thế nào? Khấn trương? Mặc Thiếu Thiên, ta cho anh biết, anh nhất định sẽ hối hận! ! !” Mặc Ân Thiên hung hăng nói.

.....

Hôm sau.

Lâm Tử Lam vừa mới thu dọn xong đồ đạc chuẩn bị đi làm.

Không ngờ, Mặc Thiếu Thiên còn chưa có tới đón, Lâm Tử Lam cũng không cảm thấy điều gì lạ, trực tiếp tự mình đi làm.

Đến công ty không sai biệt lắm hơn một giờ, Lâm Tử Lam nhận được điện thoại Mặc Thiếu Thiên gọi đến.

“Nhanh lên phòng họp gặp anh!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam cau mày, không biết Mặc Thiếu Thiên muốn làm gì, chỉ là, nghe được trong giọng nói của Mặc Thiếu Thiên có chút khấn trương, Lâm Tử Lam cho là đã có chuyện gì xảy ra rồi, trực tiếp đi lên phòng họp.

Mới vừa đẩy cửa phòng họp ra, Lâm Tử Lam trong nháy mắt ngây ngẩn cả người.

Bởi vì bên trong có rất nhiều người, cũng vô số ánh đèn.

Thời điểm nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên đang đứng ở giữa, toàn thân mặc bộ tây trang màu đen, nhìn vô cùng mê hoặc, cực kỳ đẹp trai.

Nhìn trong phòng hình như là đang phỏng vấn.

Tình thế này không thể chỉ nói là quá mức bình thường.

Lúc Lâm Tử Lam đẩy cửa ra, Mặc Thiếu Thiên trêu mếu nhìn Lâm Tử Lam cười một tiếng, Mặc Thiếu Thiên từ trên bậc thang đi xuống, bước đến bên Lâm Tử Lam.

Lúc này, ánh đèn chiếu theo bên người Mặc Thiếu Thiên, nên khi mọi người thấy Lâm Tử Lam bước vào, hướng về phía Lâm Tử Lam điên cuồng bấm máy ảnh không ngừng.

Mặc Thiếu Thiên bộ dạng yêu nghiệt hướng phía Lâm Tử Lam bước đến, bước chân vững vàng, tư thái vô cùng tao nhã, Lâm Tử Lam nhìn anh tim đập thành thịch, thật mê hoặc.

Bước mấy bước, Mặc Thiếu Thiên đứng trước mặt Lâm Tử Lam nhìn cô, “Em đã tới ?”

“Anh đang làm gì ở đây thế? Mở hội nghị chiêu đãi ký giả sao?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên mỉm cười, ôm ngang eo Lâm Tử Lam vào lòng, nhìn mọi người phía trước.

“Tôi biết rõ mọi người rất tò mò chuyện giữa Mặc Thiếu Thiên tôi và Lâm tiểu thư, bây giờ Mặc Thiếu Thiên tôi tuyên bố với mọi người, lễ đính hôn của tôi cùng Lâm tiểu thư sẽ được tổ chức vào đầu tháng tới, đến lúc đó, mời tất cả mọi người đến tham dự!”

Một câu nói, tất cả mọi người đều rất ngạc nhiên.

Khi bình tĩnh, liên tục chụp ảnh hai người.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên, anh có cần phải phô trương như vậy không??

Thật cần phô trương lớn như vậy sao?

“Mặc tiên sinh, tôi có thể hỏi một vấn đề, có phải giữa hai người có một đứa con trai hay không?” Một ký giả hỏi.

“Đúng!” Mặc Thiếu Thiên trực tiếp thừa nhận, tay vòng quanh eo Lâm Tử Lam.

“Vậy xin hỏi, con của hai người đối với chuyện đính hôn này, có ý kiến gì không?” Ký giả hỏi.

Nói về điều này, khoe môi Mặc Thiếu Thiên nâng lên nụ cười nhạt, “Hi Hi nói muốn là hoa đồng đẹp trai nhất, cho nên, mọi người có thể giúp tôi tuyên truyền, tìm một nữ hoa đồng xinh đẹp nhất xứng với con trai tôi.”

Lâm Tử Lam “.”

Mặc Thiếu Thiên, anh còn có thể kiêu ngạo phô trương hơn nữa không?

Lâm Tử Lam nhìn ống kính, trừ cười, không biết còn có thể làm gì khác.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, giọng nói chỉ đủ để hai người nghe hỏi, “Mặc Thiếu Thiên, anh nhất định phải phô trương như vậy sao?”

“Đương nhiên!”

“Tại sao. ?” Lâm Tử Lam có chút không hiểu.

Mặc dù Mặc Thiếu Thiên là người rất phách lối, kiêu ngạo, nhưng là cũng không phải là người như thế, nhất định có lý do.

“Muốn tức chết bọn họ.”

Lâm Tử Lam “.”

Nhìn dáng vẻ im lặng của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên ôm hông của cô, “Lâm tiểu thư, đối mặt ống kính em nhất định phải cười lên, cười lên nào.”

267. Chương 269: Cô Ta Sẽ Không Chết Tâm

Edit: huyền.uha

Nhìn Lâm Tử Lam tử tế im lặng, Mặc Thiếu Thiên vòng tay qua eo cô,” Khi đứng trước ống kính nhất định phải mỉm cười, mỉm cười.....”

Được rồi, mỉm cười

Đối mặt với ống kính, Lâm Tử Lam vẫn duy trì nụ cười, nhưng mà, trong lòng lại dễ khóc dễ cười.

Mặc Thiếu Thiên , anh còn đến mức như vậy sao?

Chỉ vì Mặc lão lại làm oanh động ?

Nghĩ lại chỉ biết, hôm qua, bọn họ thương lượng chắc không được suông sẻ, hiện tại Mặc lão ở nhà thấy một màn như vậy nhất định là tức hộc máu đi!

Bất quá, cũng đã đến mức này, Lâm Tử Lam cũng không nói gì, chỉ có Mặc Thiếu Thiên trả lời phỏng vấn của kí giả.

Quá trình coi như rất vui vẻ, công khai hợp báo, kí giả hỏi những câu hỏi coi như thú vị.

Vì thế, rất nhanh liền kết thúc.

Tuy rằng đã biết, nhưng vẫn làm ọi người một phen oanh động, nhưng hiện tại, muốn quay lại cũng không được .

Mặc Thiếu Thiên ôm lấy Lâm Tử Lam đi vào trong thang máy, trực tiếp đi xuống tầng hầm.

Lâm Tử Lam nhìn hắn, “ Đi xuống tầng hầm làm gì?”

“ Muốn em!”

Lâm Tử Lam “.....”

Mặc Thiếu Thiên, anh có thể nghiêng túc một chút không???

Mặc Thiếu Thiên ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Tử Lam, khoe miệng gợi lên chút cười,” Như thế nào, em thực chờ mong?”

Lâm Tử Lam hung hăng liếc hắn một cái.

“ Anh mở cuộc họp báo lớn chiêu đãi kí giả, vì Mặc lão gia?” Lâm Tử Lam nhú mày hỏi.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, hình như không có chút để ý, nhưng mà Lâm Tử Lam cảm giác được thời điểm nhắc tới Mặc lão gia, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên có chút căng thẳng, “ Đương nhiên, ông ấy càng không thích, anh lại càng phải làm!” Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói.

“ Xem ra hôm qua hai người thương lượng không mấy thuận lợi!” Lâm Tử Lam liếc Mặc Thiếu Thiên , chác chán nói.

Mặc Thiếu Thiên chau mày, nghiêng người nhìn Lâm Tử Lam, “ Đây là chuyện đương nhiên, anh và ông ấy có khi nào thuận lợi nói chuyện?”

Lâm Tử Lam,”.....”

Lúc này thang máy đình một tiếng, cửa mở ra.

Mặc Thiếu Thiên dắt Lâm Tử Lam ra ngoài, hai người trực tiếp lên xe.

Lâm Tử Lam nhìn hắn,” Anh muốn dẫn em đi đâu?”

“Đi một nơi!” Mặc Thiếu Thiên nói, sau đó thắt dây an toàn.

Nói tới đây, Lâm Tử Lam cũng không có hỏi lại, rất dễ nhận thấy, Mặc Thiếu Thiên không muốn trực tiếp nói cho cô, còn không bằng tới đó, thì rõ rồi.

Vì thế, cô cũng thắt dây an toàn, Mặc Thiếu Thiên lái xe, mang theo Lâm Tử Lam xuất phát.

Thời điểm đi ngang qua một cửa hàng bán hoa, Mặc Thiếu thiên mua một bó hoa bách hợp, Lâm Tử Lam nhú mày, Mặc Thiếu Thiên không phải rất ghét hoa bách hợp sao?

Sau đó xe chạy ở trên đường hơn nửa giờ, người đi đường càng ngày càng thưa thớt, trực tiếp đến ngoại ô.

Lâm Tử Lam ngồi trầm mặc, không hỏi nhiều, bởi vì ở cùng với Mặc Thiếu Thiên, cô không có lo lắng gì.

Lúc này, ước chừng lại qua mười mấy phút đồng hồ, Mặc Thiếu Thiên đem xe dừng lại.

Hai người đẩy cửa xuống xe, Lâm Tử Lam nhìn cảnh tượng trước mắt mới biết được, bọn họ đến nghĩa trang.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cầm hoa tươi xuống xe, một bó bách hợp, lúc này hắn lôi kéo tay Lâm Tử Lam, hướng bên trong đi đến.

Đến bên trong, Lâm Tử Lam mới biết được, Mặc Thiếu Thiên đem cô đến viếng mẹ của hắn.

Trên bia mộ là một ảnh chụp, một người phụ nữ trẻ, xinh đẹp.

Vàng trán cùng với Mặc Thiếu Thiên lại có vài phần giống nhau.

Xem ra, đúng là mẹ của Mặc Thiếu Thiên.

Lâm Tử Lam nhìn, trách không được Mặc Thiếu Thiên yêu nghiệt như thế, cùng Mặc Thiên Ân không giống, lại cự kì giống mẹ.

Đều rất đẹp, chẳng qua, Mặc Thiếu Thiên trải qua đột biến gen, càng yêu nghiệt hơn một chút.

“ Đây là mẹ của anh?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nhẹ giọng hỏi.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, sau đó bỏ bó hoa trong tay xuống, nhưng lúc này, hắn nhìn đến trước mộ có rất nhiều hoa tươi.

Hơn nữa còn là hoa hồng.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, nhì bó hoa kia, không thể nghĩ ra là ai đưa đến.

Lâm Tử Lam cũng nhìn đến, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên, “ Cha anh đã tới?”

Nghe tiếng, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên tràn ra một chút ý cười, “ Làm sao có thể là ông ấy!”

Là ai, đều khó có khả năng là ông ấy!

Ngờ lúc mẹ hắn chết, bởi vì Cung Ái Lâm, ông ấy ngay cả mặt mũi cũng không thấy, hiện tại sẽ đến nơi này nhìn mẹ hắn sao?

Chuyện cười, Mặc Thiếu Thiên thế nào cũng không tin tưởng.

Nghe Mặc Thiếu Thiên châm biếm, Lâm Tử Lam nhìn hắn, “ Mẹ anh lúc còn sống thích cái gì nhất?”

“ Bách hợp!”

“ Ai từng tặng bà ấy hoa hồng?” Lâm Tử Lam hỏi.

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ, trong trí nhớ, trừ bỏ Mặc Thiên Ân, đúng là không có ai tặng bà hoa hồng.

Hắn còn nhớ rõ, bộ dạng lần đầu tiên mẹ nhận được hoa hồng, rất hạnh phúc.

Nhưng Mặc Thiên Ân rất ít khi tặng, sau lại càng không tặng, nhưng mà Mặc Thiếu Thiên nhớ dù hoa có héo khô mẹ cũng vẫn giữ lại.....

Mặc Thiếu Thiên không có mở miệng, nhưng Lâm Tử Lam cũng biết đáp án.

Lâm Tử Lam nhìn hắn, khóe miệng gợn lên một nụ cười, có lẽ, Mặc lão gia cũng không có lãnh khốc vô tình như vậy.

Hoặc là nói, bọn họ trong lòng có hiểu lầm gì chăng.

Lúc này, Lâm Tử Lam đi qua nhìn hắn, “ Có lẽ Mặc lão gia cũng không phải là người lạnh nhạt vô tình!”

Nói đến việc này, Mặc Thiếu Thiên ngắc ngứ người một chút, lập tức lại tràn ra một nụ cười, “ Có lẽ, ông ấy thấy mình làm nhiều chuyện xấu, muốn tạ lỗi!”

“ Đừng tưởng rằng một bó hoa hồng liền tha thứ cho ông ấy, đời này đều không có khả năng!” Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói, sau đó đem hoa của Mặc Thiên Ân đặt qua một bên, đem hoa của mình đặt ở chính giữa.

Lâm Tử Lam “.....”

Xem ra hai người này cùng một dạng kì cục.

.....

Trước bia mộ, Mặc Thiếu Thiên nhìn lên tấm ảnh, ánh mắt hết sức dịu dàng.

Thời thơ ấu trong trí nhớ của hắn, trừ bỏ mẹ, hắn chỉ có nhớ mỗi hận.

Cho nên, Cung Ái Lâm mới có thể lấy mẹ uy hiếp hắn.

Chẳng qua hiện tại, bà ta cái gì cũng không uy hiếp được.

Ở trước mộ, Mặc Thiếu Thiên nói rất nhiều chuyện, Lâm Tử Lam nhìn phần mộ, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên, nếu không phải ở bên cạnh Mặc Thiếu Thiên đã lâu, thì thật khó có thể tưởng tượng hắn còn có một mặt nhu tình như vậy.

Lâm Tử Lam nhìn hắn, cảm thấy càng hiểu Mặc Thiếu Thiên hơn, cảm thấy hắn rất quyến rũ.

Từ bên trong mà tỏa ra sức quyến rũ.

Lúc này, trong đầu Lâm Tử Lam vang lên lời nói của Mặc Thiếu Thiên, nếu không phải tình cảm của Mặc Thiếu Thiên và mẹ rất sâu đậm, thì Cung Ái Lâm liệu có uy hiếp được không.

Cuối cùng, Lâm Tử Lam đứng trước bia mộ, khoe miệng gọi lên nụ cười nhạt,” Người yên tâm, về sau cháu sẽ chăm sóc tốt Thiếu Thiên!”

Nghe thấy vậy, Mặc Thiếu Thiên đứng lên, đặt tay lên thắt lưng Lâm Tử Lam, lộ ra chút cười tà,” Lâm tiểu thư, nói những lời này, mà cũng không đỏ mặt?!”

“ Em làm sao phải đỏ mặt?” Lâm Tử Lam hỏi.

“ Rốt cuộc thì ai chăm sóc ai? Hử?” Mặc Thiếu Thiên đáp.

Lâm Tử Lam “.....”

Cái này quan trọng sao?

“ Đừng quên, nấu cơm là bảo bối, em còn muốn để cho anh nấu cơm!” Mặc Thiếu Thiên hừ lạnh nói.

Lâm Tử Lam liếc hắn,” Anh làm sao?”

Mặc Thiếu Thiên,”.....Không có!”

“ Cho nên, Mặc tiên sinh, anh có ý kiến?” Lâm Tử Lam cười hỏi lại.

Mặc Thiếu Thiên,”.....”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, ai cũng không chịu thua, lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi đến, hôn lên môi Lâm Tử Lam, coi như trừng phạt.

Lâm Tử Lam cười, ôm Mặc Thiếu Thiên.

Hạnh phúc liền chắc chắn như vậy.

.....

Hai người trở lại công ty đã là buổi chiều.

Lâm Tử Lam vừa bước vào bộ phận thiết kế, bọn họ đều ở đây nghỉ ngơi, nói với nhau một chút chuyện của Mặc Thiếu Thiên.

Cho tới giờ, hai người đã mở hộp báo công bố, tương đương việc chắc như đinh đóng cột, không còn ai dám nói cái gì.

Lâm Tử Lam đi vào, Cảnh Thần trực tiếp xông tới,” Cô nương, Mặc tổng mời đi uống trà chiều, cậu muốn ăn cái gì?”

Lâm Tử Lam nhú mày, Mặc Thiếu Thiên thật là tốc độ a!

Cô vừa mới đến bộ phận thiết kế, tin tức của Mặc Thiếu Thiên cũng đã phát tán ra.

Lâm Tử Lam cười,” Nước trái cây đi!”

“Không có?”

Lâm Tử Lam gật đầu.

“ Còn cửa qua cửa, cậu thật là tiết kiệm a!” cảnh thần cười nói.

“ Uống trà chiều, cẩn thận béo lên!”

“ Tớ không sợ!” Cảnh Thần cười nói.

Lâm Tử Lam cũng cười cười, trở về chỗ ngồi.

Sau đó, mọi người thống kê muốn ăn cái gì, liền trực tiếp tới cửa, kêu đồ ăn mua ngoài, mọi chuyện đã chuẩn bị tốt, Cảnh Thần tiến tới, nhìn Lâm Tử Lam,” Mặt mày hồng hào, khí sắc không tệ a!”

Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần, sau đó nhú mày, “ Có sao?”

“ Đương nhiên, người ta nói phụ nữ trong tình yêu thông minh là số lẻ, Lâm tiểu thư, tớ nhìn trên người cậu như thế nào lại không thấy?” Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam chau mày,” Đó là đương nhiên, theo người ta nói là phụ nữ bình thường, tớ đây là người bình thường sao?”

“ Ha ha ha, cậu thật tự nhiên!”

“ Cái này gọi là tự tin!”

“ Cậu cùng Mặc tổng đúng là người một nhà.....trình độ tự nhiên đều rất cao!”

Lâm Tử Lam “.....”

Sau một trận vui cười, Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam,” Đây, tớ có một tin tức!”

Lâm Tử Lam đang sửa lại tư liệu, nghe Cảnh Thần nói, mày nhú lại,” Tin tức gì?”

“ Tớ nghe nói, thời điểm cậu cùng Mặc tổng mở hộp báo chiêu đãi kí giả, Diệp An Nhiên xin nghỉ bệnh!” Cảnh Thần nói.

Nghe thấy vậy, Lâm Tử Lam bất ngờ cau mày,” Cô rất coi trọng Mặc Thiếu, có lẽ là không tiếp nhận được!”

“ Cậu nói cô ta lần này sẽ chết tâm sao?” Cảnh Thần hỏi.

Lâm Tử Lam cười, lắc đầu, mặc kệ cô ta có chết tâm hay không, đối với cô mà nói, cũng không phải quan trọng.

Nếu Mặc Thiếu Thiên có chút dao động, Lâm Tử Lam cũng sẽ không tiếp nhận hẳn.

Nhưng vì Mặc Thiếu Thiên kiên quyết như thế, Lâm Tử Lam cứ như vậy mà tin tưởng hẳn.

Cho nên, mặc kệ, Diệp An Nhiên như thế nào, Lâm Tử Lam đều không để ở trong lòng.

Lúc này, Cảnh Thần nghĩ, sau đó lắc đầu,” Tớ lấy kinh nghiệm nhiều năm ra mà nói, chắc là cô ta không chết tâm đâu, cậu vẫn là cẩn thận một chút!”

268. Chương 270: Diệp An Nhiên Không Cam Lòng

Edit : Oanh Love

Lúc này, Cảnh Thần trầm ngâm suy nghĩ, tiếp đó lắc đầu than nhẹ ” Lấy kinh nghiệm nhiều năm của tớ ra mà nói, tớ dám chắc chắn với cậu, cô ta nhất định vẫn còn chưa chịu chết tâm, cậu nhất định phải cẩn thận một chút !”

Nghe Cảnh Thần tốt bụng nhắc nhở, Tử Lam cười khổ ” Cô ta có thể đem tớ làm thành như thế nào ?” Tử Lam hỏi ngược lại.

Trong đầu Tử Lam lúc này, bỗng nhiên thoáng hiện lên những lời Tiêu Dật đã từng nói qua với cô.

Phải cẩn thận đối với Diệp An Nhiên.

Cô ta không đơn giản như em nghĩ !

Nhớ tới điều này, bất giác Tử Lam nhíu chặt hai hàng lông mày xinh đẹp của mình .

” Cậu nên cẩn thận một chút, nữ nhân một khi sinh lòng đố kỵ ghen ghét, nhất định sẽ làm ra những hành động điên rồ !” Cảnh Thần mỉm cười bồi thêm một câu..nhưng chỉ vì một câu vô tâm, lại không nghĩ rằng vẫn bị cô tiên đoán đúng...quả thật, tương lai sắp tới Tử Lam sẽ lâm vào hoàn cảnh như thế!

Tử Lam nhìn Cảnh Thần, cô chỉ mỉm cười, không nói gì thêm nữa.

Rất nhanh, trà chiều đã đến.

Tâm tình gần đây của Mặc tổng thật tốt, mọi người trong công ty không phải khẩn trương như trước, cho nên công việc dĩ nhiên vui vẻ hẳn ra.

Cảnh Thần và Tử Lam, hai người ngồi ăn chung một chỗ.

Đúng lúc này, Trần Mặc đi tới nhìn hai người trò chuyện vài câu, nhưng đôi mắt anh vẫn một mực đảo qua trên người Cảnh Thần.

Tử Lam nhận thấy giữa hai người bọn họ dường như tồn tại một mối quan hệ sâu xa nào đó, trước đây cô chưa bao giờ cảm nhận được điều này, Tử Lam đứng lên, nhìn Trần Mặc ” Trưởng phòng Trần, thế nào ? Có muốn ăn chút gì hay không ?” Tử Lam mỉm cười khẽ hỏi.

” Không, tôi muốn đi ra ngoài !” Trần Mặc nhanh chóng từ chối.

” Vì công việc sao ?”

Trần Mặc gật đầu, ” Có một hợp đồng của công ty cần bàn bạc đôi chút !” Sau đó, anh nhìn Tử Lam, mỉm cười đầy ẩn ý, ” Đúng rồi, cần phải nói với cô một tiếng ‘chúc mừng’, cuối cùng cô và Mặc tổng rốt cuộc cũng tu thành chánh quả !”

Tử Lam mỉm cười đáp lại ” Cảm ơn anh, Trần Mặc !”

” Hai người định đầu tháng này sẽ đính hôn với nhau sao ?” Trần Mặc hỏi.

Tử Lam gật đầu ” Tới lúc đó, anh nhất định nhớ kỹ phải đến không được phép quên đấy !”

” Nhất định, nhất định !”Trần Mặc mỉm cười gật đầu.

Tiếp đó, Tử Lam và Trần Mặc đơn giản trò chuyện vài câu, lúc Trần Mặc rời đi, ánh mắt vẫn quét trên người Cảnh Thần thêm vài lần, ánh mắt phức tạp khiến người ta không biết hiện giờ anh ta đang nghĩ gì, Cảnh Thần ngay cả đầu cũng chưa một lần ngẩng lên mi mắt cụp xuống, nhưng Tử Lam vẫn có thể cảm nhận được, Cảnh Thần lúc này thật khẩn trương, dường như đang trốn tránh điều gì đó.

Cuối cùng, sau khi Trần Mặc bỏ đi, Tử Lam quay trở về chỗ ngồi, cô nhìn Cảnh Thần, khẽ hỏi ” Cậu làm sao vậy ?”

Lúc này, Cảnh Thần mới chịu ngẩng đầu lên nhìn Tử Lam ” Làm sao là làm sao ? Tớ không hiểu cậu muốn nói gì ?”

” Tớ cảm thấy cậu và Trần Mặc dường như có điều gì kỳ quái !”

Từ sau khi xảy ra chuyện lần trước, hai người bọn họ bỗng nhiên khác lạ.

Cảnh Thần mỉm cười, có chút xấu hổ, tận lực lảng tránh vấn đề này không muốn nhắc đến ” Nào có, tớ và anh ấy, chỉ là không có chuyện gì đáng để nói mà thôi !”

Tử Lam có thể nhìn ra Cảnh Thần đang rất khấn trương, cô cũng không muốn tiếp tục hỏi, chỉ nhìn Cảnh Thần, bất đắc dĩ thở dài, khẽ nói, ” Hiện tại cậu đã không muốn nói, tớ cũng không ép, chờ đến khi cậu hoàn toàn có thể dẹp bỏ áp lực thì phải nói cho tớ biết , lúc nào tớ cũng bên cạnh sẵn lòng nghe cậu tâm sự !”

Cảnh Thần ngược mắt lên nhìn Tử Lam, gật đầu, có một số việc, cô rất cần thời gian để thích ứng, để suy nghĩ.

Kế tiếp, hai người nói chuyện phiếm một hồi, rất dễ nhận thấy, Cảnh Thần không thể tập trung tinh thần như thường ngày, chốc lát, mỗi người lại bận rộn với công việc của mình.

Tử Lam nhìn theo bóng lưng của Cảnh Thần, cô vẫn cảm thấy, Cảnh Thần so với trước đây có thêm một phần u buồn.

Tuy từ đầu đến cuối, Cảnh Thần đều hi hi ha ha đối đáp, nhưng Tử Lam biết, Cảnh Thần đã không còn vui vẻ giống trước kia.

Nhất định giữa Cảnh Thần và Trần Mặc đã xảy ra chuyện gì rồi đây.

Ngẫm nghĩ, nếu như Cảnh Thần đã không muốn nói, cô cũng không miễn cưỡng làm gì, sẽ có một lúc, nhất định Cảnh Thần sẽ nói cho cô biết tất cả.

Chớp mắt, đã đến giờ tan việc.

Mặc Thiếu Thiên bận rộn xốt xắng cho buổi lễ đính hôn diễn ra vào đầu tháng, cho nên công việc của anh rất bận rộn, vừa xử lý chuyện công ty còn cả chuyện của Cửa Ngục, khiến anh bận rộn không sao kể xiết.

Tử Lam biết Mặc Thiếu Thiên bận rộn nhiều việc, cô quyết định không chờ anh mà nhanh chóng ngồi taxi trực tiếp trở về nhà.

Không có Mặc Thiếu Thiên ở đây, hai mẹ con cô dĩ nhiên rất sướng khoái hưởng thụ thế giới chỉ có hai người.

Cho đến buổi tối, hai mẹ con gọi cho Mặc Thiếu Thiên một cuộc điện thoại, biết anh vẫn còn rất nhiều chuyện phải làm, không thể đến với hai mẹ con bọn họ, cho nên để cho hai mẹ con nghỉ ngơi trước, Tử Lam cũng không chờ Mặc Thiếu Thiên, sau khi ăn cơm xong, cô và Hi Hi trò chuyện một lúc, xem tin tức trên TiVi, tiếp đó nghỉ ngơi.

... ..

Tối đêm đó.

Vào lúc 10 giờ.

Mặc Thiếu Thiên mới từ Cửa Ngục bước ra, khi anh đang lái xe trên đường, ngay vào lúc này, điện thoại di động của anh lại vang lên.

Đột nhiên nhìn thấy số điện thoại người gọi đến, chân mày của Mặc Thiếu Thiên bỗng chốc đều nhăn lại.

Người gọi đến không phải là Diệp An Nhiên thì còn ai vào đây !

Mặc Thiếu Thiên trầm mặc suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nhấn nút nhận cuộc gọi.

” Alo !”

“Thiếu Thiên...!” Điện thoại bên kia truyền đến giọng nói nhu nhược của Diệp An Nhiên.

” Làm sao vậy ? Tìm anh có chuyện gì không ?” Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng hỏi.

” Thiếu Thiên, anh tới gặp em một chút có được hay không ? Em cảm thấy rất khó chịu, thật sự rất khó chịu...” Bên kia, giọng nói của Diệp An Nhiên có vẻ rất mệt mỏi.

Nghe được âm thanh này, Mặc Thiếu Thiên nín chặt đôi hàng lông mày, giọng điệu có chút khản trương ” Em bị làm sao vậy ?”

” Em thật nóng, thật khó chịu, anh có thể đến xem em một chút có được không ?” Giọng nói của Diệp An Nhiên có chút nghẹn ngào.

Lúc này Mặc Thiếu Thiên mới ý thức được, có phải Diệp An Nhiên đang bị sốt cho nên mới bảo nóng không ?

” Hiện tại em rất nóng phải không ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

” Em không biết, em cảm thấy thật khó chịu, em..em nhớ cha của mình quá...Thiếu Thiên, anh đến đây có được hay không ? Em thật khó chịu...” Giọng nói của Diệp An Nhiên tràn ngập vẻ khẩn cầu, giọng điệu có chút nghẹn ngào, khiến người nghe khó có thể cự tuyệt được.

Nghe được câu này, đôi mày Mặc Thiếu Thiên càng nhíu chặt, suy nghĩ một chút, anh chậm rãi mở miệng ” Tốt, em ở nhà chờ, anh sẽ lập tức đến ngay !”

” Ân!” Diệp An Nhiên lên tiếng hồi thúc, ” Anh mau tới...”

Mặc Thiếu Thiên đơn giản ” Ân ” một tiếng, sau đó quay đầu xe, hướng về nơi ở của Diệp An Nhiên chạy đi.

Hia mươi phút sau, Mặc Thiếu Thiên đã tới được nơi ở của Diệp An Nhiên, đến khu nhà trọ của cô, anh nhanh chóng mở cửa tiến vào.

Tìm xung quanh không thấy có người, cuối cùng khi đến phòng ngủ đã thấy Diệp An Nhiên đang ở đó.

Cô nằm trên giường, nhìn bộ dáng của cô có chút không yên ổn.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, không chần chờ tiến tới, ngồi xuống bên cạnh Diệp An Nhiên, nhìn cô ” Nhiên Nhi ! Nhiên Nhi , em bị làm sao hả ?”

Bỗng nhiên, Diệp An Nhiên mở ra cặp mắt mông lung, nhìn Mặc Thiếu Thiên, hốc mắt bắt đầu rung rung ngập nước, bộ dáng thương tâm khổ sở ” Thiếu Thiên, cuối cùng anh cũng đã đến rồi !”

Hương vị nồng đậm của rượu bỗng chốc xông vào mũi anh, hơn nữa, hiện tại anh phát hiện trên nền nhà nằm lán lóc vô số vô chai rượu, anh khẳng định hỏi một câu ” Em đã uống rượu!”

” Vâng !” Diệp An Nhiên yếu ớt gật đầu ” Có uống một chút !”

Nhìn trên mặt đất rất nhiều vỏ chai, vậy mà còn bảo là uống một chút sao ?

Mặc Thiếu Thiên không nói hai lời, trực tiếp lên tiếng ” Anh đưa em đến bệnh viện !” Nói xong, anh ôm lấy Diệp An Nhiên định đi.

” Không ! Em không đi !” Diệp An Nhiên không ngừng giải dựa phản kháng.

” Hiện tại em sốt thành ra thế này, đừng ương bướng nữa !” Mặc Thiếu Thiên nhẹ giọng khuyên nhủ.

” Em không sao, em không muốn đi đến bệnh viện !” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, ” Em chỉ muốn đêm nay anh bồi bên cạnh em mà thôi !”

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày nhìn Diệp An Nhiên, không biết nên nói thế nào cho phải.

Bỗng dưng lúc này, Diệp An Nhiên ôm chặt cổ Mặc Thiếu Thiên, giọng nói khản cầu ” Anh giành cho em một chút thời gian có được hay không? Thực sự em không có việc gì đâu, anh yên tâm !”

Mặc Thiếu Thiên đứng chôn chân tại chỗ không nhúc nhích, suy nghĩ về hành động mới vừa rồi của Diệp An Nhiên, tiếp đó anh vươn tay ra nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc giúp cô.

” Nhiên Nhi, em yên tâm, anh sẽ không bỏ mặc em không quan tâm, anh đã nói hứa sẽ xem em như em gái của mình mà chăm sóc !”

Những lời này, khiến Diệp An Nhiên sững sốt không thôi.

Đương nhiên, những lời này là Mặc Thiếu Thiên muốn nhắc nhở cho cô biết, quan hệ giữa bọn họ vĩnh viễn chính là như vậy !

Hai người bọn họ không thể nào giống như khi xưa được nữa !

Bảo Diệp An Nhiên làm sao có thể cam lòng chấp nhận kết quả này đây !

Diệp An Nhiên ngẩn đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, đôi mắt ngẩn lẹ ” Thiếu Thiên, tại sao chúng ta lại thành ra như vậy ?”

” Tại sao ?”

Cô không cam lòng, không cam lòng !

Tại sao, rõ ràng bọn họ rất yêu nhau mà, cô chỉ xuất ngoại một thời gian, tại sao khi cô trở về, tất cả đều không giống như trước kia ?

Cô vì Mặc Thiếu Thiên, bất chấp tất cả đều vì suy nghĩ cho anh, ngay cả mệnh lệnh của cấp trên cũng không nghe theo, thế nhưng tại vì sao, anh lại có thể đối xử với cô tuyệt tình như vậy ?

” Cái gì tại sao ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên giả vờ như không thể giả thích được, hỏi ngược lại.

Thật ra, trong lòng anh biết rất rõ.

Chẳng qua có một số lời không tiện nói, chỉ cần cô có thể hiểu rõ là tốt rồi, không cần anh phải nói trắng ra tất cả.

” Tại sao anh lại muốn đính hôn cùng với Lâm Tử Lam ? Anh rõ ràng biết, em trở về đây đều là vì anh, em không muốn trở thành em gái của anh, vĩnh viễn không muốn !” Diệp An Nhiên có chút kích động khi nói những lời này.

Cuối cùng, cô cũng vẫn phải mở miệng nói thẳng ra.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên, suy nghĩ một chút, cuối cùng mở miệng ” An Nhiên, chuyện của anh và em, đã qua rất lâu rồi, thời gian bảy năm, cũng đủ để rất nhiều chuyện thay đổi, cảnh còn người mất, cho nên, không cần nhắc lại những chuyện trước kia nữa !”

Anh biết, cha của em bởi vì chuyện giữa hai chúng ta cho nên khi gặp phải tai nạn giao thông... hiện tại ông ấy đã không còn nữa, nhưng em hãy yên tâm, anh hứa sẽ chiều cố em thật tốt, xem em giống như em gái ruột của mình mà chăm sóc !” Mặc Thiếu Thiên nhẹ giọng nói.

Hiện tại trong nội tâm của anh không ngừng tranh đấu, cố gắng tìm ra cách giải quyết vẹn toàn.

Đối với Diệp An Nhiên, sâu trong lòng anh, quả thật cảm thấy có chút hổ thẹn.

Nếu không phải bởi vì Mặc Ân Thiên không ngừng tạo áp lực, nếu không phải lúc ban đầu anh một mực kiên quyết, có lẽ cha của Diệp An Nhiên đã không xảy ra tai nạn giao thông.

Cũng sẽ không bị Mặc Ân Thiên tạo áp lực buộc bọn họ phải xuất ngoại .

Cho nên, về tình về lý, anh không thể trốn tránh một phần trách nhiệm.

Nhưng tất cả không phải là tình yêu.... ..

Anh rõ ràng biết như thế .

Mặc dù, Diệp An Nhiên trở lại, quả thật anh có chút ngạc nhiên, rất vui mừng, nhớ tới chuyện trước kia, anh lại bình tĩnh đến lạ thường, anh biết rõ ràng, trong lòng anh thực sự muốn gì..

Hiện tại nghĩ về nó, những cảm xúc về phần tình cảm giữa anh và Diệp An Nhiên, rõ ràng chính bởi vì anh phản nghịch.

Bởi vì Mặc gia càng ngăn cấm càng trở anh lại càng muốn thực hiện cho bằng được, mới có mối quan hệ giữa anh và Diệp An Nhiên.

Cho nên, anh mới có thể đối với Diệp An Nhiên một phần chấp nhất, mặc dù Diệp An Nhiên rời khỏi, anh rất hận Mặc gia, nhưng anh không có cảm giác đau lòng vì cô.

Vậy mà hôm nay, biết Lâm Tử lam, anh mới rõ ràng hiểu được, thứ mình muốn là cái gì, yêu một người là như thế nào !

269. Chương 271: Mặc Thiếu Thiên Cũng Tuyệt Hảo

Edit : Oanh Love

Vậy mà hôm nay, khi gặp được Lâm Tử Lam, anh mới biết được, bản thân mình muốn gì, mới cảm nhận được như thế nào gọi là yêu !

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, khóe miệng nở một nụ cười chua chát.

” Em gái...”

Nghe thế, cô cảm thấy có chút buồn cười.

” Em không phải là em gái của anh, Thiếu Thiên, anh nghe không hiểu sao ? Em vĩnh viễn không bao giờ muốn trở thành em gái của anh !” Diệp An Nhiên nhìn thẳng vào Mặc Thiếu Thiên nhấn mạnh, uống qua không ít rượu, gương mặt hiện giờ của Diệp An Nhiên không tránh khỏi có chút hồng, chiếc áo ngủ vì trải qua một hồi kích động, phần ngực áo cũng mở rộng , lộ ra làn da trắng trẻo một mảng lớn.

Sau khi Mặc Thiếu Thiên vô tình nhìn thấy, suy nghĩ một chút, ” Em say rồi, hay là nghỉ ngơi trước, anh có việc, đi trước !” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên quay người định bỏ đi.

Diệp An Nhiên thấy thế, cô lập tức từ trên giường nhảy xuống, từ phía sau ôm chặt thể cao lớn rắn chắc của Mặc Thiếu Thiên, mặt dán sát vào lưng anh,” Đừng đi, ...Thiếu Thiên, anh biết rõ, mục đích lần này em trở về chính là vì anh, em yêu anh, đừng rời khỏi em có được không...” Diệp An Nhiên bật khóc, ôm chặt lấy thân thể của Mặc Thiếu Thiên, không chịu buông tay.

Mặc Thiếu Thiên đứng yên bất động.

Suy nghĩ một chút, anh giơ tay lên kéo ra đôi tay của Diệp An Nhiên đang ôm lấy thân thể của mình.

Quay đầu lại nhìn cô, khẽ nói ” An Nhiên, chuyện đã qua, hãy để cho nó qua đi !”

” Không, em không muốn thế !” Diệp An Nhiên lắc đầu, hèn mọn cầu xin ” Thiếu Thiên, em biết anh cũng yêu em giống như em yêu anh vậy đúng không ? Ban đầu chúng ta yêu nhau như vậy, chẳng lẽ anh lại không tồn tại một chút cảm giác nào với em sao...? Em không tin..”

Dứt lời, Diệp An Nhiên nhón chân, hướng về phía môi của Mặc Thiếu Thiên bắt ngò hôn lên.

Nụ hôn của cô vừa hoảng loạn vừa sốt ruột, khiến Mặc Thiếu Thiên nhất thời không phòng bị đã bị cô hôn.

Đột nhiên, bị Diệp An Nhiên bất ngờ tập kích môi.

Cô chủ động, nhưng với không tới chiều cao của Mặc Thiếu Thiên, thoạt nhìn có chút vụng về.

Chờ Mặc Thiếu Thiên kịp phản ứng, theo bản năng anh đẩy mạnh Diệp An Nhiên ra khỏi người mình.

” Em đang làm cái gì đấy ?” Mặc Thiếu Thiên cau mày, nhìn Diệp An Nhiên quát lạnh.

Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, ánh mắt chấp nhất, ” Mặc Thiếu Thiên, hôn em, em không tin anh đối với em không có cảm giác !”

Mặc Thiếu Thiên không biết bản thân phải làm thế nào mới có thể để Diệp An Nhiên tin tưởng, rằng quả thật ban thân anh không có chút cảm giác nào với cô.

Mặc Thiếu Thiên đưa mắt sang nhìn Diệp An Nhiên, nhấn mạnh, ” An Nhiên, anh muốn nói cho em biết, trong lòng anh giờ đây yêu duy nhất một người chính là Lâm Tử Lam, cho nên, đối với bất kỳ nữ nhân nào, anh đều không cảm thấy hứng thú !”

” Em không tin...” Diệp An Nhiên tuyệt vọng phản kháng.

” Mặc kệ em có tin hay không, đây chính là sự thật, chuyện xảy ra đêm nay, anh không muốn phát sinh thêm một lần nào nữa, nếu không, chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt !” Mặc Thiếu Thiên lạng lừng nhìn Diệp An Nhiên.

Những lời này, anh cố ý nói như vậy.

Nếu không, sau này thật sự Diệp An Nhiên sẽ dây dưa không dứt.

Nghe những lời Mặc Thiếu Thiên vừa nói, Diệp An Nhiên như lọt vào hầm băng, sửng sốt nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô cũng không ngờ Mặc Thiếu Thiên lại lấy chuyện này ra để mà uy hiếp mình.

Diệp An Nhiên nổi giận, trừng mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, ” Tại sao ? Người đàn bà kia có cái gì tốt, vì sao anh một mực yêu ả ta ?”

Nhắc tới chuyện này, Mặc Thiếu Thiên nhú nhú lông mày.

Đúng vậy, nữ nhân kia có cái gì tốt ?

Không dịu dàng, không làm nũng.

Vừa lý trí, phúc hắc, lại còn tham tiền.

Ngay cả như vậy, anh cũng vẫn sẽ yêu cô !

Tại sao ?

Anh cũng không rõ ràng lắm.

Thế nhưng yêu chính là yêu, vì cô, thậm chí anh rất có xúc động muốn mau chóng kết hôn cùng với cô.

Cũng chỉ có cô, mới có thể khiến anh cả đời này mới nhận được cảm giác như thế !

” Ở trong mắt anh, Tử Lam chính là người phụ nữ tốt nhất !” Mặc Thiếu Thiên nhấn mạnh.

Nghe xong, Diệp An Nhiên đứng chết trân tại chỗ, khóe miệng cười khổ.

Tại sao ?

Tại sao phải như vậy đối với cô ?

Nếu như không có Lâm Tử Lam giữa đường xuất hiện, hiện giờ cô và Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối sẽ không xuất hiện bất kỳ vấn đề nào !

Tất cả đều do sự tồn tại của ả ta, cô hận sự tồn tại của nữ nhân đó !

” Tại sao ? Tại sao phải như vậy đối với em ?” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên không trả lời, anh chỉ lẳng lặng nhìn Diệp An Nhiên, lúc này, khóe miệng cô không ngừng lẩm bẩm ra tiếng, ” Nếu như không phải lúc đầu em rời đi, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy....”

” Mặc Thiếu Thiên, tại sao lại muốn đối xử tàn nhẫn với em như vậy ? Ban đầu, tại sao lại để em rời khỏi anh, tại sao như vậy ?”

” Anh biết không ? Nếu như lúc đó em không bỏ đi, Cung Ái Lâm sẽ đem anh đuổi khỏi Mặc gia...Mặc Thiếu Thiên, tại sao anh lại phản bội tình yêu của chúng ta ?” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, vừa khóc vừa chất vấn anh.

Mặc Thiếu Thiên sửng sốt.

Không ngờ, lúc đó vì lý do này mà Diệp An Nhiên phải rời khỏi !

Nhưng, rất dễ nhận thấy, Diệp An Nhiên đã bị Cung Ái Lâm lừa.

Bất kể trước kia, hay hiện tại, Cung Ái Lâm cũng không cách nào đem anh đuổi ra khỏi Mặc gia.

Nhìn thấy bộ dạng của Diệp An Nhiên bây giờ, Mặc Thiếu Thiên cũng không muốn cho Diệp An Nhiên ôm bất kỳ ảo tưởng nào với anh, ” An Nhiên, chuyện cho tới bây giờ, em cũng chỉ có thể học cách tiếp nhận, hiện tại em cần phải nghỉ ngơi, có chuyện gì, đợi ngày mai rồi nói sau, anh còn có chuyện, đi trước !”

Dứt lời, Mặc Thiếu Thiên xoay người nhanh chân rời khỏi đó.

Diệp An Nhiên đứng tại chỗ, nhìn theo bóng lưng của Mặc Thiếu Thiên, khóe miệng nở một nụ cười lạnh lùng.

Cô lau hết nước mắt trên mặt, để chân trần, tiến về một góc trong căn phòng của mình.

Ngay vị trí đó, được đặt một chiếc điện thoại di động, thu lại toàn bộ quá trình diễn ra vừa rồi, nhất là giai đoạn bọn họ hôn nhau, sau khi nhìn lại một lượt, khóe miệng cô không khỏi nhếch lên...

Đỉnh hôn ?

Cô tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra !

Mặc Thiếu Thiên chỉ có thể là của mỗi một mình cô !

Cô tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào chen ngang phá hư tình cảm giữa cô và Mặc Thiếu Thiên !

Lâm Tử Lam, nhất định cô phải hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này !

Chỉ cần cô vĩnh viễn biến mất, tất cả mọi thứ mới có thể khôi phục thăng bằng...

Khóe miệng Diệp An Nhiên khẽ nhếch lên cười tàn nhẫn, giống như ác quỷ khát máu, nhìn rất dọa người...

Sau khi Mặc Thiếu Thiên rời khỏi nơi ở của Diệp An Nhiên, anh trực tiếp lái xe một mạch đến nhà Lâm Tử Lam.

Chẳng biết tại sao , hiện giờ, anh đặc biệt muốn cô, rất muốn cô !

Tốc độ xe không ngừng gia tăng, lao vùn vụt như tên lửa trên đường, bay thẳng về phía nhà Lâm Tử Lam.

Cầm trên tay chìa khóa nhà của Lâm Tử Lam, đây cũng xem ra là một chuyện rất tiện lợi.

Mặc Thiếu Thiên không mở đèn, dựa theo trình độ nhạy bén của mình, đi thẳng về phía gian phòng của Lâm Tử Lam.

Tử Lam đang mơ màng ngủ, bỗng nhiên cô có cảm giác trên người đang bị đè nặng, một thân thể nóng bỏng đang đè trên người mình, hơn nữa, hướng về phía cô không ngừng hôn hít, quần quýt say mê.

Nếu như không phải cảm giác quá quen thuộc, bởi vì cô đã sớm thanh tỉnh, cảm nhận được hương vị quen thuộc, và nhiệt độ nên cô biết chính là anh, Tử Lam chỉ ‘ừm’ ‘ư’ một tiếng, sau đó tiếp tục mơ hồ ngủ.

Mặc Thiếu Thiên làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho cô như thế, trong đêm tối, anh không ngừng xoa nắn, vuốt ve thân thể của cô, anh bắt đầu chơi xấu, khơi dậy dục vọng của Tử Lam.

Tử Lam chỉ một mỗi nhắm mắt lại ngủ thiếp đi, vì giờ này, có hơi trễ một chút.

Tuy nhiên, cho đến khi cô cảm thấy thân thể mình, dưới sự tấn công của anh. Đau, Mặc Thiếu Thiên đem vật nam tính nóng bỏng của mình đưa vào thân thể của cô, hung hăng luột động vài cái, khiến Tử Lam hoàn toàn bị đánh thức.

Trong đêm tối, mặc dù không nhìn thấy rõ được gương mặt của đối phương, nhưng cô rõ ràng có thể cảm nhận được hơi thở và hương vị quen thuộc của Mặc Thiếu Thiên.

Tử Lam nâng mắt lên nhìn Mặc Thiếu Thiên ” Anh tới lâu chưa ?”

Mặc Thiếu Thiên áp sát vào cơ thể Tử Lam, nghe thấy tiếng cười trầm thấp từ tính, có lẽ vì cố nín nhịn sau đó mới trào ra, ” Đến bây giờ em mới phát hiện, không phải đã quá muộn sao ?”

” Xuống ngay, đã trễ lắm rồi, em muốn đi ngủ !” Tử Lam nói thẳng.

Quả thực, quá muộn !

Bởi vì Mặc Thiếu Thiên không phải là người dễ dàng thỏa hiệp như vậy .

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, trong đêm tối, anh có thể nhìn thấy đôi mắt trong suốt xinh đẹp của cô.

” Chưa bắt đầu vận động mà em bảo anh phải xong sao, anh hứa, nhất định sẽ cho em 2 giờ thời gian để ngủ, nhưng hiện tại chúng ta phải hưởng thụ đôi chút !” Vừa dứt lời, Mặc Thiếu Thiên không ngừng luật động trên người Tử Lam.

Căn bản Tử Lam không có bất luận cơ hội nào để cự tuyệt hay phản bác.

Cô chỉ không hiểu sao đêm này Mặc Thiếu Thiên lại nhiệt tình như vậy.

So với trước kia, càng nhiệt tình hơn.

Mặc dù đã cùng Mặc Thiếu Thiên một chỗ rất ít khi làm ra những chuyện thân mật như thế, nhưng cô đã bị anh dạy dỗ toàn thân trở nên rất miễn cảm.

Mặc Thiếu Thiên hôn vành tai của Tử Lam, khẽ liếm, vừa luật động phía dưới, vừa khẽ gọi tên của cô.

” Lâm Tử Lam...”

” Em đây !”

” Anh yêu em...” Mặc Thiếu Thiên nói xong những lời này lại hung hăng muốn cô.

Giống như một loại rượu độc, trong lúc này, nói ra những lời như thế, không thể nghi ngờ chính là một loại dụ hoặc chết người.

Tử Lam cảm thấy giống như có một loại đồ vật gì đó, trong lòng của cô mở ra.

” Em cũng vậy !” Lâm Tử Lam dịu dàng đáp lời.

” Ý em là gì ?” Mặc Thiếu Thiên không chịu thuận theo, nghịch ngợm hỏi lại.

” Em yêu anh !”

Lâm Tử Lam rất ít khi nói ba chữ này.

Hôm nay cô chịu nói ra như thế, đối với Mặc Thiếu Thiên mà nói, đủ trân quý.

Một giây sau, Mặc Thiếu Thiên lại càng hung hăng tiến nhập trong cơ thể cô...

Khoảng một tiếng sau, hai người cùng đạt đến cao trào của hạnh phúc..

Mặc Thiếu Thiên hạ người mình xuống trước ngực cô, nghỉ ngơi, thở dốc.

Tử Lam bị Mặc Thiếu Thiên lấn qua lấn lại như thế, cô cảm thấy có chút không rõ, nhìn Mặc Thiếu Thiên cô hỏi ” Hôm nay anh bị làm sao vậy ?”

” Thế nào ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại .

” Có phải anh bị cái gì kích thích không ? Em cảm thấy không giống tác phong thường ngày của anh...” Tử Lam nói thẳng.

Mặc Thiếu Thiên “...”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên ngẩng đầu lên nhìn Tử Lam, vô lại nói ” Thế nào ? Em không thích anh như vậy sao ? Hay là mới vừa rồi anh không thỏa mãn được em?”

Tử Lam “...”

Mặc Thiếu Thiên, anh có thể không xoay quanh những vấn đề này hay không ?

” Anh đứng đàng một chút lại cho em ?” Tử Lam phẫn nộ.

” Anh rất nghiêm chỉnh !” Mặc Thiếu Thiên đáp lại.

” Nếu như em cảm thấy chưa đủ, anh có thể làm thêm một lần nữa cũng không thành vấn đề !” Mặc Thiếu Thiên vẫn mỉm cười trêu tức như cũ.

” Anh có muốn lăn xuống giường ngay lúc này hay không ?” Tử Lam hỏi.

Mặc Thiếu Thiên trầm mặc.

Anh còn muốn lát nữa sẽ lại làm thêm vài lần, tại sao có thể lăn xuống giường đây ?

” Vậy được rồi, em muốn thế nào ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam hỏi.

270. Chương 272: Người So Với Cha Người Càng Chán Ghét Ta

“ Vậy được rồi, em muốn thế nào?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

“ Muốn đi ngủ!”

Lâm Tử Lam nói thẳng, hiện tại đã là nửa đêm, không muốn nói nhiều.

Nghe Lâm Tử Lam nói, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên nụ cười,” Hiện tại đã nghỉ ngủ? Nhưng mà anh còn chưa tận hưởng.....” Mặc Thiếu Thiên ở bên tai Lâm Tử Lam thì thầm nói, sau đó, tay ở trên người Lâm Tử Lam làm loạn.

“ Mặc Thiếu Thiên !” Lâm Tử Lam hô một tiếng, sau đó ngăn cản bàn tay của hắn, “ Em mệt chết đi được !”

Nghe Lâm Tử Lam nói mệt mỏi, Mặc Thiếu Thiên nhin không được mở miệng trêu chọc,” Vợ thân ái của anh, thể lực của em thật là kém, mỗi lần một hiệp đã kêu mệt mỏi, phải biết rằng, toàn bộ quá trình, người mệt mỏi là anh!” Mặc Thiếu Thiên nói, tuy rằng nói như vậy, nhưng Mặc Thiếu Thiên vẫn nghiêng người nằm ở bên cạnh Lâm Tử Lam, nhẹ nhàng ôm lấy cô, động tác kia, như đang ôm một thứ vô cùng quý giá.

Lâm Tử Lam tìm một vị trí thoải mái, tựa vào ngực Mặc Thiếu Thiên.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô,” Em thật sự như vậy ngủ?”

“ Đang là nửa đêm, chẳng lẽ không nên ngủ sao?” Lâm Tử Lam than thở một tiếng, tiếp tục nhắm mắt lại.

Mặc Thiếu Thiên không có ý ngủ, một bàn tay chậm rãi sờ lên bụng Lâm Tử Lam , ngón tay ở phía trên lượn vòng tròn,” Lâm tiểu thư, em nói như thế nào mà nơi này còn không có động tĩnh?”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam tỉnh ngủ, lập tức cũng không thấy mệt mỏi.

“ Anh đang nghĩ gì đấy?”

“ Lúc trước, bảo bối, một lần là trúng, lần này, chúng ta ít nhất có vài lần, như thế nào còn không có động tĩnh!” Mặc Thiếu Thiên hỏi, có vài phần nghi vấn.

Lâm Tử Lam ,””

“ Em làm sao mà biết?” Lâm Tử Lam hỏi lại.

Bất quá bọn họ làm chuyện này, cũng mới không bao lâu, không thể nhanh như vậy có!

“ Lúc trước thời điểm em phát hiện bảo bối là bao lâu?” Mặc Thiếu Thiên ôm cô hỏi.

“ Một tháng!” Lâm Tử Lam thành thật trả lời.

“ Lâu như vậy?” Mặc Thiếu Thiên nhíu mày.

Đây chẳng phải là, phải chờ tới nửa tháng sau, mới biết Lâm Tử Lam có hay không sao?

“ Anh cho là lâu?”

“ Hiệu suất thật là chậm!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe nói thế, Lâm Tử Lam cười một tiếng,” Mặc Thiếu Thiên, anh cho đây là cái gì, còn chú ý hiệu suất!” Lâm Tử Lam cười nói.

“ Đương nhiên,làm tốt lần này sinh con gái cũng là một thiên tài!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“ Được rồi, có hay không cũng không biết, suy nghĩ nhiều quá!”

“ Nhất định sẽ có anh sẽ cố gắng, lần trước một lần lần này nhiều lần chẳng lẽ lại không trúng!?”Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam ,””

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam dở khóc dở cười,” Sắc lang, không nói nữa, thật buồn ngủ, ngủ!” Lâm Tử Lam nói một tiếng, sau đó nhắm mắt lại tìm một vị trí thoải mái ngủ.

Tuy rằng Mặc Thiếu Thiên không có ý ngủ, nhưng nhìn Lâm Tử Lam ngủ, cũng không có quấy rầy cô, chỉ ôm cô, suy nghĩ rất nhiều chuyện, cuối cùng cũng ngủ.

.....

Cách thời gian Mặc Thiếu Thiên và Lâm Tử Lam đính hôn còn vài ngày.

Mấy ngày nay, A thị thật náo loạn, thực nóng.

Phổ biến đều là tin tức Mặc Thiếu Thiên đính hôn, lập tức toàn bộ A thị náo nhiệt khác thường.

Tuy rằng bên ngoài rất náo loạn, nhưng mà Lâm Tử Lam không thêm để ý, sau khi Lâm Tử Lam đi làm, Hi Hi lấy thân phận Lâm Tử Lam hẹn gặp Mặc Ân Thiên.

Thời điểm, Mặc Ân Thiên tới chỗ hẹn, lại thấy một đứa trẻ ngồi chỗ kia, nghiêm chỉnh uống đồ uống, hơn nữa bên cạnh còn để một cái cặp sách.

Để cho ông buồn bực là, hẹn ở quán KFC.

Ông nghĩ Lâm Tử Lam làm sao có thể hẹn ở chỗ này, không nghĩ tới là nó.....

Thời điểm vừa nhìn thấy Hi Hi ông liền nhận ra.

Gương mặt kia cùng Mặc Thiếu Thiên quá mức giống nhau, làm cho người ta muốn bỏ qua cũng không bỏ qua được .

Mặc Ân Thiên chống gậy, đứng ở cửa, đứng xa nhìn Hi Hi, giống như thấy được Mặc Thiếu Thiên khi còn nhỏ.....

Khi còn bé, Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi quả thực rất giống nhau.

“ Lão gia, làm sao vậy?” Lúc này, quản gia phía sau hỏi, cũng không hiểu, vì sao lão gia muốn đến nơi này.

Quản gia nhắc như vậy, Mặc Ân Thiên hồi hồn, sắc mặt khôi phục lại vẻ lạnh nhạt, tựa như biểu tình vừa rồi chỉ là ảo giác.

“ Không có gì?” Mặc Ân Thiên nói một tiếng,” Người ra ngoài chờ ta!”

“ Dạ..!” Vì thế, quản gia vừa muốn lui ra, lại thấy Hi Hi cách đó không xa, suy nghĩ, sau đó lắc đầu, vẫn lui ra ngoài.

Hi Hi ngồi chỗ đó uống đồ uống, ngẩng đầu, liền nhìn thấy Mặc Ân Thiên đã tới, khóe miệng bé gọi lên nụ cười, nhìn ông,” Mặc lão đã tới, mời ngồi.” Hi Hi chỉ vào chỗ đối diện rồi làm một tư thế xin mời.

Thân thể nho nhỏ, lại có cảm giác rất thân sĩ.

Loại cảm giác này làm cho nhân viên trong tiệm KFC một trận kích động, thật sự rất đáng yêu, rất thân sĩ!

Thật sự làm cho người ta ái mộ!

Mặc lão!

Nghe cách xưng hô, Mặc Ân Thiên ngẩn người.

Phía sau quần gia cũng sửng sốt.

Nhiều mày, nhìn Hi Hi,” Người gọi ta là gì?” Thanh âm lạnh nhạt, có uy nghiêm

“Mặc lão a!” Hi Hi như trước hô một tiếng.

“ Người....người cũng biết ta là ai?” Mặc Ân Thiên nhìn Hi Hi lạnh lùng nói.

“ Đương nhiên biết, cha của cha!” Hi Hi nói.

“ Vậy người gọi ta là Mặc lão?” Mặc Ân Thiên nhìn Hi Hi hỏi, đứa bé này ,bộ dạng thật là tà ác.

Tuy rằng thoát nhìn còn nhỏ, nhưng mà trên vầng trán đều là tà ác.

“ Không phải chứ? Ông cũng đã nói, tôi là cháu của nhà họ mặc, tôi không gọi ông là Mặc lão, thì gọi là gì?” Hi Hi nhìn Mặc Ân Thiên hỏi lại.

Một câu nói, đem Mặc Ân Thiên không còn lời nào để nói.

Ánh mắt Hi Hi sáng ngời, nhìn Mặc Ân Thiên, khoe miệng ôm lấy một nụ cười.

Cuối cùng, Mặc Ân Thiên hừ lạnh một tiếng, ngồi ở đối diện.

Lúc này, Hi Hi đem một ly đồ uống trước mặt đẩy qua,” Không ngại chứ?”

Nhìn coca cola trước mặt, bộ dạng Mặc Ân Thiên đầy ghét bỏ.

“ Đồ uống bỏ đi!”

“ Không biết thưởng thức, tuy rằng bên trong coca cola hàm chứa cacbon-axit, nhưng thỉnh thoảng uống một chút rất ngon!” Hi Hi nói.

Mặc lão,”.....”

“ Người tìm ta có chuyện gì?” Mặc lão trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Hi Hi dùng ống hút uống nước, nghe được Mặc lão nói, Hi Hi cười,”Hẹn ông ra, đương nhiên là có chuyện muốn thương lượng!”

“ Chuyện gì?” Mặc lão nói thẳng, đối diện Hi Hi, đáy lòng có cảm giác nói không ra lời.

Hi Hi hướng ông cười,” Gấp như vậy làm gì? Uống đồ uống chậm rãi tán gẫu!” Hi Hi mới không vội đâu.

Nhìn bộ dạng Hi Hi, Mặc lão chẳng hiểu sao yên tĩnh trở lại, đứa bé này cùng Mặc Thiếu Thiên rất giống nhau.

Lúc này ánh mắt ông nhìn cặp sách bên cạnh.

“ Người không đến trường?” Mặc lão hỏi.

“Không có!” Hi Hi lên tiếng.

“ Người không sợ ai mắng?” Mặc lão hỏi.

“ Toàn bộ khóa học, tôi đã sớm biết,cho nên có đi hay không, không sao cả!” Hi Hi nói, hơn nữa, bé cũng đã xin phép.

Nghe Hi Hi nói, Mặc lão ngây ra một lúc.

Nhìn Hi Hi, bộ dạng cũng không giống nói dối, nghĩ đến ngày Mặc Thiếu Thiên còn nhỏ, chỉ cần nhìn một lần cũng có thể rất nhanh học được, không nghĩ tới đứa bé này cũng như vậy.

Mặc Ân Thiên hừ lạnh một tiếng,” Lão sư của người liền như thế đồng ý?”

“ Tôi đã xin phép lão sư a!” Hi Hi nói.

“ Hừ, cái đứa nhỏ này, lão sư cũng có thể đáp ứng?”

“ Không đáp ứng không được a, tôi nói ông nội của tôi bệnh tim tái phát.....” Hi Hi nói.

Nghe như vậy, nét mặt gia nua nhất thời run rẩy một chút, nghiêng đầu sang cảm tức nhìn Hi Hi, “ Ngươi.....”

“ Cho nên, lão sư không đáp ứng cũng không được !” Hi Hi bĩu môi, như vậy, bộ dạng vô tội, đáng yêu.

Mặc lão””

Sắc mặt trầm xuống.

“ Ngươi nói cái gì?” Mặc lão nhìn Hi Hi, vật nhỏ này, thế nhưng nguyên rửa ông!

“ Làm sao vậy?” Hi Hi vô tội nhìn Mặc lão.

“ Ngươi muốn nguyên rửa ta?” Mặc lão kích động, tức giận thiếu chút nữa ho khan đứng lên.

Nhìn bộ dạng Mặc lão kích động, Hi Hi cười,” Tôi chỉ đùa một chút, ông làm gì tức giận như vậy.....” Hi Hi nói.

Nhìn sắc mặt gia nua của Mặc Ân Thiên dịu đi một chút, Hi Hi liền nói,” Ông không thừa nhận tôi, cho nên tôi đây cũng không phải nói ông a!”

Mặc lão,””

Hi Hi mắt không rời nhìn chăm chăm vào Mặc Ân Thiên!

“ Ngươi so với cha ngươi càng chán ghét ta!” Nửa ngày Mặc lão cũng nói ra được một câu.

Hi Hi cười hắc hắc,” Mặc lão, ông nói chuyện trái với lương tâm, mọi người đều nói tôi đáng yêu, không tin ông có thể tùy tiện hỏi một người !” Nói xong, Hi Hi nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn một nhân viên cửa hàng.

“ Có phải hay không chị xinh đẹp?” Hi Hi cười ngọt ngào nói.

Nhân viên cửa hàng đang thu dọn đồ đạc, nghe tiếng Hi Hi nói chị xinh đẹp, nhân viên cửa hàng đều có chút buồn cười.

“ Đương nhiên rồi!” Nhân viên cửa hàng cười nói.

Vì thế, Hi Hi không keo kiệt chút nào ột cái mặt cười thật tươi, nhân viên cửa hàng nhìn, kích động không biết nói gì cho tốt.

Đứa nhỏ này rất đáng yêu, làm người khác quá ưa thích rồi!

Nhân viên cửa hàng nhin không được cũng tưởng chính mình xinh đẹp.

Nhìn Hi Hi cùng nhân viên cửa hàng nói chuyện với nhau, tức giận trong lòng Mặc lão nhin không được phun trào.

“ Được rồi, đừng có giả bộ đáng yêu nữa, ngươi tìm ta, rốt cuộc có chuyện gì?” Mặc lão nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi bĩu môi, Mặc lão, ngươi thật không đáng yêu.

Nếu Mặc lão đã đi vào vấn đề chính, Hi Hi ngẩn đầu nhìn ông,” Tôi tìm ông đương nhiên là vì hôn sự của cha mẹ tôi.....”

271. Chương 273: Không Đồng Ý Liền Bắt Cóc Ông

Edit: huyền.uha

Nói về vấn đề chính, gương mặt của Mặc lão không giận mà uy ngời ở trên ghế, cây gậy đặt ngay trước mặt, hai tay đặt trên cây gậy, ngồi một bộ dạng chúa tể vương giả.

“Sau đó thì sao?” Mặc lão nghiêm mặt hỏi.

Không nghĩ tới, một đứa bé lại hỏi như thế.

“ Ông muốn ngăn cản cha mẹ tôi đính hôn sao?” Hi Hi nhìn Mặc lão nói.

”Tôi tính toán gì? Tại sao phải nói ột oắt con như cháu biết!

Hi Hi, ”.....”

Mặc lão, ông được lắm!

Thế nhưng ông lại dùng lời nói chặn bé!

Hi Hi nhìn Mặc Ân Thiên,” Mặc lão, tôi yêu cầu ngài, nhất định phải đồng ý để cha mẹ tôi đính hôn!” Hi Hi nói.

Nghe được lời của Hi Hi, Mặc lão nhếch miệng lên cười chăm biếm.

“ Hả? Nói nghe một chút?”

Hi Hi suy nghĩ, mở miệng,” Thứ nhất, trong lúc đó cha mẹ đã có tôi, cho dù ông không đồng ý, cha mẹ cũng nhất định ở cùng một chỗ, hơn nữa theo tính tình của cha, ông càng không cho cha làm, thì cha lại càng làm!” Hi Hi nói.

Sau đó bổ sung tiếp,” Thứ hai, mẹ tôi về nhân phẩm, năng lực, hay vẻ bề ngoài, đều rất xuất sắc, cùng cha kết hôn, không làm mất mặt Mặc gia, trái lại, có thể lấy được mẹ tôi, là phúc khí của người kia”, Hi Hi nói.

“ Hơn nữa, nếu ông không ngăn cản cha mẹ đính hôn, có lẽ mẹ tôi sẽ cảm kích ông, chính xác, tất cả đều rất tốt!” Hi Hi nói.

Nghe tới đó, Mặc Ân Thiên nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi.

Nó tuyệt đối là một đứa trẻ thông minh.

Cũng có sách lược đàm phán.

Biết điều đối phương muốn là gì.

Đúng vậy, hiện tại, Mặc lão không khống chế được Mặc Thiếu Thiên, điều ông muốn nhất là khống chế Mặc Thiếu Thiên, như lời Hi Hi cố tình nói, liền lắm ngay ý nghĩ của Mặc Ân Thiên.

Nếu ông đồng ý như bé nói, để Mặc Thiếu thiên cùng Lâm Tử Lam đính hôn, cô sẽ cảm kích.

Nhưng mà nghĩ lại, Mặc Ân Thiên nghiêng đầu sang nhìn bé, khước miệng gợi lên chút cười lạnh,” Người cảm thấy ta sẽ tin tưởng những lời người nói?”

“ Dĩ nhiên!”Hi Hi gật đầu, tuy rằng lời của bé là đúng, nhưng cũng là đi bước nào tính bước ấy thôi!

Mặc Ân Thiên cười lạnh,” Người nghĩ rằng ta không biết tính tình của mẹ người sao? Cô ta cảm kích? Thật sự là một chuyện cười! Cô ta với cha người làm cho người ta chán ghét!” Mặc Ân Thiên oán hận nói.

Hi Hi ”.....”

Cha, mẹ, các người rốt cuộc có bao nhiêu nổi danh!

“ Nói như vậy, ông là không đồng ý cha mẹ tôi đính hôn?” Hi Hi nhìn Mặc lão hỏi.

“ Tuyệt đối sẽ không đồng ý!” Mặc lão một mực chắc chắn, chính là không đồng ý.

Hi Hi tức giận uống hai ngụm đồ uống, Mặc lão thật khó khuyên bảo!

“ Ông có thể không đồng ý, nhưng đừng có mà phá hư!” Hi Hi nói.

Nghe nói như thế, Mặc lão cảm thấy buồn cười, quả thực ông cũng nở ra một nụ cười, nhìn Hi Hi, “ Chỉ bằng người?”

Một đứa bé mấy tuổi, cũng dám nói tìm người bắt cóc ông?

“ Người phải biết rằng, người vẫn chưa nói xong những lời này, ta có thể cho người bắt cóc người!” Mặc lão nhìn Hi Hi cảnh cáo.

Mặc Thiếu Thiên phản nghịch, đứa bé này cũng không dễ bắt nạt!

Thế nhưng dám đe dọa ông!

Hi Hi hoàn toàn không sợ, nhìn ông, khoe miệng gọi lên chút cười, “ Mặc lão, ông có thể cảm thấy tôi đang nói giỡn? Ông hẳn là nên ngấm lại, tôi có thể cho người đánh gãy xương con trai ông, hơn nữa, còn cho người xóa sạch dấu vết, thì nhất định có năng lực mang ông đi!” Hi Hi nhìn Mặc lão, hơi hột nói.

Nói thế, Mặc lão mới sững sốt.

Nói tới đây, ông nhưng thật ra quên chuyện này.

Là đứa bé này đem người đánh Mặc Thiếu Quân đánh gãy xương!

Nhìn Hi Hi, Hi Hi cũng nhìn Mặc lão, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Hi Hi, không chút sợ hãi, ngược lại bình thản làm cho lòng người rét lạnh.

Lúc trước, Mặc Ân Thiên nghĩ có thể do Mặc Thiếu Thiên cho người làm, nhưng ông tra ra thời gian đó, Mặc Thiếu Thiên đi công tác, căn bản không có khả năng!

Hơn nữa những người đó, ông tìm người tra xét, giống như có quan hệ với hắc đạo.....nhưng mà cụ thể lại không tra được !

Hơn nữa quan trọng nhất là hắc bang kia cùng Mặc Thiếu Thiên không có chút quan hệ nào.

Nghĩ đến đây, Mặc Ân Thiên sững sốt, sau đó nhìn Hi Hi, trong con ngươi tràn ngập kinh ngạc.....

Hi Hi ngồi ở đó, dùng ống hút nhẹ nhàng khuấy đồ uống, giống như những điều vừa rồi không phải bé nói ra.

“ Người rốt cuộc là ai?” Mặc lão nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi nhìn Mặc lão, khoe miệng gọi lên một nụ cười sáng lạn, “ Tôi chính là tôi a.....”

“ Đừng giả bộ với ta, người rốt cuộc là ai?” Mặc lão không kiên nhẫn hỏi, bé từ nơi này tìm một đám người đem Mặc Thiếu Quân đánh gãy xương?

Hi Hi.

Bé giả bộ cái gì?

Nhìn ánh mắt Mặc lão, Hi Hi suy nghĩ, “ Nếu tôi nói tôi là phần tử khủng bố, ông tin không ?” Hi Hi nhìn Mặc lão nghiêm túc hỏi.

Phần tử khủng bố.....

Mặc lão còn muốn nói gì, nhưng nghe Hi Hi nói những lời này, khoe miệng tràn ra một chút cười nhạo.

“ Nếu người chỉ là phần tử khủng bố, không chừng thế giới sớm hòa bình!” Mặc lão cười nhạo nói.

Hi Hi, “”

Những lời này, đúng là đã kích người !

“ Vì sao?” Hi Hi nhìn Mặc lão hỏi.

“ Người giống như người, sớm đã bị quốc tế tiêu diệt!” Mặc lão kinh thường cười nói, một đứa trẻ như vậy nói mình là phần tử khủng bố.

Toàn thân, một bộ dạng non nớt, không biết đã cai sữa hay chưa!

Nghe câu này, tay Hi Hi nắm thật chặt.

Hiện tại Hợp Tung là dựa vào bé mới không bị quốc tế bắt được yếu điểm!

Làm sao có thể bởi vì bé, bị quốc tế tiêu diệt!

Đây đối với Hi Hi mà nói là một đả kích lớn a!

“ Ông yên tâm có tôi ở đây, phần tử khủng bố sẽ bình yên vô sự, hơn nữa tiếp tục phát triển, vĩnh viễn không bị tiêu diệt!” Hi Hi nắm chắc tay, dốc lòng đặc biệt nói.

Nhìn bộ dạng Hi Hi, Mặc lão nói không nên lời, hoảng hốt, không biết Hi Hi nói thật hay giả.

Nói thật đi nữa bé mới là một đứa bé mấy tuổi, bộ dạng non nớt, nói thật là đứa bé này rất thông minh, hơn nữa nói đạo lý rõ ràng, làm cho người ta khó có thể không tin.

Mặc lão nhìn Hi Hi, sững sốt, không biết nói gì.

“ Người thật là phần tử khủng bố?” Mặc lão nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi cười ngọt ngào, nhìn Mặc lão, “ Ông đoán xem.....”

Đoán em gái người!

Mặc lão nhin không được nổi trận lôi đình!

“ Một nhà các người không có ai tốt, không ai đáng yêu!” Mặc lão nhin không được nói.

Hi Hi ngồi đó, nghe Mặc lão nói, có ý châm chọc, nháy mắt.

Mặc dù cùng Mặc lão, lần thứ hai gặp mặt, lần đầu tiên chính thức gặp, nhưng mà Hi Hi giống như có chút hiểu biết về Mặc lão.

Thoạt nhìn cũng không lạnh nhạt như vậy!

Có đôi khi, rất đáng yêu!

Chính là, nghĩ đến trước kia ông làm nhiều chuyện như vậy đối phó cha, Hi Hi vẫn có chút khó có thể quên được .

“ Mặc lão, ông nói những lời này ý là đồng ý cho cha mẹ tôi đính hôn?” Hi Hi nhìn mặc lão hỏi.

“ Ta khi nào thì đáp ứng?”

“Ông vừa nói nhà chúng tôi một người Chẳng lẽ không phải là đồng ý?” Hi Hi hỏi.

“Không phải?” Mặc lão một mực phủ nhận.

“ Muốn ta đồng ý, không có cửa đâu!” Mặc lão mới sẽ không thỏa hiệp!

Nhớ tới bộ dạng kiêu ngạo của Mặc Thiếu Thiên, ông giận ghê gớm.

Có hấn đã đủ phiền, hiện tại có thêm một tiểu Mặc Thiếu Thiên , bỗng nhiên Mặc lão cảm thấy có điểm không thừa nhận không được !

Nhưng mà cũng hiểu được cảm giác nói không ra lời.

Nhìn bộ dạng Mặc lão chết không thừa nhận, Hi Hi cũng nhìn ông, “ Ông thật sự không đồng ý, tôi cũng không miễn cưỡng, tôi cứ dựa theo kế hoạch mà làm, trực tiếp đem bắt cóc ông!” Hi Hi nhìn Mặc lão nói, cũng không sợ ông biết!

“ Người dám!” Mặc lão tức đến nổi trợn mắt thở phì phò.

“ Ông xem tôi có dám hay không !” Hi Hi cũng nói, đối mặt với Mặc lão bé thật không có gì không dám.

Tìm Lý Thuận mang ông đi, chờ cha mẹ đính hôn xong, đem thả ông, xem ông có biện pháp gì.

Mặc lão, ”.....”

Hi Hi tuyệt đối không thể ngồi không!

Trực tiếp uy hiếp ông, ông đồng ý, liền bình yên vô sự, không đồng ý tôi liền bắt cóc ông.

Đứa bé này, cùng Mặc Thiếu Thiên giống đến cực hạn.

Hơn nữa còn tà ác hơn.

Ông đồng ý là tốt nhất, không đồng ý tôi liền cho người bắt cóc ông, nhưng lại trực tiếp nói cho ông biết, không sợ có người biết!

Đứa nhỏ này!

Suy nghĩ thật!

Thật đúng là cha nào con nấy!

Mặc lão suy nghĩ tuyệt đối không nghĩ tới hắn còn là con trai Mặc Thiếu Thiên !

Hi Hi tồn tại, ông cũng có mấy phần trách nhiệm!

“ Người cẩn thận thiên lôi đánh xuống!” Mặc lão nhìn Hi Hi hung hăng nói.

Nghe Mặc lão nói, Hi Hi nhú mày, ” Nếu thiên lôi đánh xuống như lời ông nói, thì chắc ông đã bị đánh không ít!”

“ Người nói cái gì?”

272. Chương 274: Rốt Cuộc Cũng Giải Quyết Được Mặc Lão

“ Trước những chuyện ông đối với cha, tuy rằng hắn là con trai của ông, nhưng mà hử dử không ăn thịt con, ông nghĩ những chuyện ông đối với cha, không nên bị sét đánh sao?” Hi Hi nhìn Mặc lão trực tiếp hỏi.

Mỗi câu nói đều đúng nhược điểm của Mặc ÂnThiên.

Sắc mặt già nua của Mặc lão khó coi đến cực điểm.

“ Đó là đáng đời hắn!” Mặc lão cực kì tức giận nói.

“ Không biết cha làm sao đáng đời?” Hi Hi tiếp tục hỏi.

Mặc lão nói, ”.....Hắn sinh ra là một loại đáng đời!”

“.....Đó cũng là do ông tạo thành, nếu không phải ông, làm sao có cha? Mặc lão, trước khi oán người khác, trước hết phải nghĩ đến những chuyện mình đã làm!” Hi Hi nói từng chữ một.

Mặt Mặc lão tái lại.

Tức giận tròn mắt trừng lớn!

“ Người.....Người lặp lại lần nữa!” Tròng mắt Mặc lão trừng lên nhìn Hi Hi, vật nhỏ này, so với Mặc Thiếu Thiên còn đáng giận hơn.

Hi Hi bĩu môi , nhìn bộ dạng Mặc lão tức giận, Hi Hi cũng không muốn chọc giận ông nữa.

“ Tốt lắm tốt lắm, ông nghe thấy rồi, mắt húng nghe coi như tôi chưa nói, cần gì đem không khí thành bộ dạng này?” Hi Hi nói.

Sau đó đem coca cola đẩy đến trước mặt Mặc lão, ” Uống chút đồ uống cho xuôi!”

“ Không uống!” Mặc lão phẫn lộ nói, nhìn Hi Hi, hung hăng quét mắt nhìn bé.

Hi Hi.

Tính tình thật là.....

“Ta mới không uống thứ đồ uống bỏ đi này!” Mặc lão lại bổ sung một câu.

Được rồi.

Đồ bỏ đi này nọ.

Hi Hi không nói lời nào, tiếp tục uống đồ uống bỏ đi.

Mặc lão nhìn Hi Hi ở đối diện, tức giận thở phì phò, nhìn Hi Hi uống một ngụm một ngụm, Mặc lão cau mày, cuối cùng cầm lấy đồ uống trên bàn.

Hi Hi nhìn.....

Nháy mắt sững sốt.

Cắn ống hút, nhìn Mặc lão, sau đó nở nụ cười.....

Mặc lão, thế này mới đáng yêu!

Hi Hi nhìn Mặc lão, khoe miệng toét ra cười, sau đó nhìn Mặc lão, “Như thế nào? Có phải hay không rất ngon?”

Mặc lão hừ lạnh một tiếng, “Đồ bỏ đi!”

Nói xong, một hơi uống hết nhiều như vậy, ba một tiếng, đem cái cốc bỏ lại lên bàn.

Đồ bỏ đi, đồ bỏ đi ông còn uống.

Không thể không nói, người Mặc gia, đều đặc biệt kì quặc.

Hi Hi liếc mắt nhìn Mặc lão một cái, tính tình đủ nóng nảy.

Hi Hi cũng uống đồ uống, sau đó nhìn Mặc lão, “Thế nào? Đã suy nghĩ kĩ sao?”

“Lo lắng cái gì? Không cần lo lắng, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý!” Mặc lão một mực chắc chắn nói.

Hi Hi nhìn Mặc lão, tính tình thật cứng rắn.

Chẳng lẽ thật sự muốn bé bắt cóc ông!

Hi Hi đang lo lắng vấn đề này!

Mặc lão nhìn thấu suy nghĩ của Hi Hi, sau đó lập tức mở miệng đánh gãy suy nghĩ của bé, “Người dám bắt cóc ta thử xem!” Mặc lão hung ác nói.

Mặc kệ bé nói thật hay giả, Mặc lão đều muốn đánh gãy ý tưởng của bé.

Hi Hi, “.....”

Bé biểu hiện rõ ràng như vậy sao?

Nhìn dáng vẻ Mặc lão khấn trương như thế, Hi Hi nghĩ, “Một khi đã như vậy, ông vì sao không lo lắng một chút?”

“Tại sao muốn ta lo lắng?”

“Ông vì sao không lo lắng?”

Mặc lão”.....”

Mặc Thiếu Thiên khó đối phó, bé so với Mặc Thiếu Thiên càng khó.

Thật sự là rất giống Mặc Thiếu Thiên!

Mặc lão trong lòng thầm mắng.

Nhìn Mặc lão,Hi Hi nghĩ, nhìn ông,” Mặc lão, chúng ta thương lượng chuyện này thì thế nào?”

Tuy rằng Mặc lão không thích Hi Hi gọi ông như vậy, nhưng cũng không tiện nói gì, chỉ nhìn bé, hừ lạnh một tiếng,” Chuyện gì?”

“ Chuyện cha mẹ tôi đính hôn, ông vì sao không đồng ý?” Hi Hi hỏi.

Mặc lão nghiêm túc suy nghĩ một chút vấn đề này, sau đó mở miệng,” Không thân phận, không bối cảnh, không giáo dục, ta vì sao phải đồng ý?”

Hi Hi,’.....”

“ Ai nói, mẹ tôi muốn thân phận có thân phận, muốn bối cảnh có bối cảnh, về giáo dục này nọ, mỗi người khác nhau, Mặc lão, ông quá độc đoán!” hi hi nói.

“ Bối cảnh? Bối cảnh gì? Thân phận? Thân phận gì?” Mặc lão hỏi lại.

Mặc lão hỏi vậy, chẳng lẽ Hi Hi thật sự phải nói ra, đem sự tình nói ra sao?

Suy nghĩ, Hi Hi nhìn ông,sau đó nở nụ cười, “ Kì thật, ông đối với cha tôi rất tốt?”

Nghe Hi Hi nói, Mặc lão đầu tiên là sửng sốt, nhìn nụ cười giả tạo kia của Hi Hi, khóe miệng ông lạnh lùng giờ lên” Không biết người ở đó nói hươu nói vượn gì!”

“ Chẳng lẽ lại không đúng?Ông một lòng muốn cưới cho cha tôi một người có thân phận, không phải là muốn tốt cho cha sao?” Hi Hi nhìn Mặc lão hỏi.

Thật ra nghĩ như vậy, Mặc lão cũng tốt vô cùng đúng không!

Nghe được lời của Hi Hi, Mặc lão lập tức cười lạnh nói,” Ta đây là muốn tốt cho MK!”

“ Là thế này phải không ?” Hi Hi nhìn Mặc lão ánh mắt giảo hoạt.

Kết quả Mặc lão nhìn đi nơi khác” Thích tin hay không !”

Hi Hi cười một tiếng, phát hiện thì ra trêu chọc Mặc lão cũng rất thú vị.

“ Ông sẽ không sợ cha đem MK phá hủy? Sau đó con trai bảo bối không có gì sao?” Hi Hi hỏi.

“ Hấn dám!”

“ Ông cảm thấy cha tôi không dám sao?” Hi Hi hỏi tiếp.

Mặc lão nhìn bé, trừng mắt, đứa bé này thật là đáng ghét!

Cùng cha của bé cùng nhau chán ghét!

Nhìn Mặc lão không nói gì, Hi Hi cười, “ Cho nên để cha cưới mẹ, không phải cho người con phá của cơ hội sao? Bằng không cha tôi một tay che trời, đứa con phá của không phải là đối thủ!” Hi Hi nói.

Mặc lão nhìn Hi Hi,” Người cho là ta thật dễ nói chuyện!”

Nói đứa con phá của, cũng là con trai của mình, tại sao có thể để cho người khác nói.

Hi Hi cũng không có so đo, nhìn Mặc lão cười,” Cho nên, ông cảm thấy thế nào?”

“ Cha mẹ người đính hôn, đối với MK mà nói, tuyệt đối không ảnh hưởng gì, đổi lại đứa con kia của ông, lại có rất nhiều vấn đề!” Hi Hi nhìn Mặc lão cười hì hì nói.

Mặc lão nhìn Hi Hi.

Hấn là một đứa trẻ thật thông minh.

Không hiểu rõ tâm tư, đã nói hai biện pháp, mặc kệ biện pháp nào, Hi Hi cũng nắm phần thắng!

Mặc lão nhìn Hi Hi,” Người không phải nắm rất chắc sao? Nếu bắt cóc ta? Cha người và mẹ người sẽ thuận lợi đính hôn ?”

“ Tuy rằng tôi rất muốn thế, nhưng mà mẹ nói, như thế nào ông cũng là.....” Nói được một nửa, Hi Hi ngậy ra, nhìn Mặc lão, cười hì hì nói, “ Cha của cha tôi, cho nên, tôi nên dịu dàng một chút!”

Nghe Hi Hi nói, nguyên nhân nói đến mấy người thời điểm kia, Mặc lão nhìn Hi Hi, nhưng mà không có nghĩ tới lời nói xoay chuyển lại vòng trở về.

Đứa bé này thật sự rất mưu trí, lời nói thốt ra, cũng có thể ngừng.

Nhưng mà trong lòng Mặc lão, vừa rồi thậm chí như vậy có một tia chờ mong....

“ Hừ!” Mặc lão hừ lạnh.

“ Cho nên, tôi mới phải tốn một chút công sức!” Hi Hi bất đắc dĩ nói.

Bằng không với tính cách của bé sẽ trực tiếp trời lại.

Bất quá mẹ nói đúng, như thế nào cũng là cha của cha, tuy rằng ông không thừa nhận mình, nhưng tốt xấu gì cũng là ông nội của bé, bé cũng không thể quá bạo lực!

“ Cho nên, không biết ông có ý kiến như thế nào?” Hi Hi nhìn Mặc lão hỏi.

Thật nói không được , bé sẽ sử dụng biện pháp cuối cùng.

Mặc lão nhìn bé, mở miệng” Không đồng ý!”

Mẹ nó!

Nghe ông nói, Hi Hi tức giận muốn đập bàn, nhìn Mặc lão,” Ông thật là cứng rắn?”

Nhìn bộ dạng Hi Hi muốn lật bàn, chẳng biết sao, khoe miệng Mặc lão gợi lên chút cười.

“ Ta liền cứng rắn như thế, như thế nào?” Mặc lão rất đắc trí, người có bản lĩnh hiện tại liền bắt có ta.

Hi Hi nhìn Mặc lão,” Ông rốt cuộc muốn như thế nào mới đồng ý?”

Nghe được lời Hi Hi nói, Mặc lão nhú mày, “ Điều kiện?”

Nghe thế Hi Hi cảm thấy có cơ hội.

“Ừ” Hi Hi nói.

Vì thế Mặc lão nhìn Hi Hi nói ra điều kiện.

Cuối cùng Hi Hi nhìn Mặc lão một cái, cắn răng đồng ý!

Vì thế hai người cuối cùng cũng giải quyết được chuyện này.

Hi Hi cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mặc lão tính tình vừa thối lại vừa cứng rắn, rất khó đối phó, bất quá, cuối cùng là bắt!

Hi Hi cũng cảm thấy mình quá giỏi!

Hi Hi ngồi trên ghế, uống một cốc nước lớn, quyết định tự thưởng ỉnh.

Mặc lão nhìn Hi Hi một ngụm một ngụm uống, nhú mày,” Đây đó là đồ uống bỏ đi, có gì tốt!”

“ Chính là uống tốt a!”

“ Người biết bên trong hàm lượng cacbon axit là bao nhiêu không ?”

“ Biết”

“ Vậy còn uống!”

“ Có đôi khi, con người biết rõ là không đúng, nhưng vẫn muốn làm, đây là nhân sinh, cũng không bởi vì chứa cacbon axit, thì sẽ không uống!” Hi Hi nói, sau đó còn uống vô cùng nhiều.

Mặc lão,”.....”

Tuổi còn nhỏ, lại có thể thốt ra những lời nhân sinh.
Xem ra thật sự là giống Mặc Thiếu Thiên !
Nhìn bộ dạng Hi Hi uống vô cùng ngon, Mặc lão cũng có chút khát, nói nhiều như vậy, khó tránh khỏi.
Hi Hi nhìn ông, “ Thế nào? Muốn thử xem?”
“ Không “ Mặc lão lại không được tự nhiên nói ra.
Hi Hi lắc đầu, ông không có khát a!
Ví thế, Hi Hi chẳng thềm nói nữa, trực tiếp đẩy một ly lên, đẩy tới trước miệng Mặc lão.
“ Uống đi!”
Mặc lão lườm bé một cái, sau đó xoay người một cái, cuối cùng vẫn uống.
Nhìn bộ dạng Mặc lão, khoe miệng Hi Hi gợi lên nụ cười, kì thật Mặc lão cũng thật đáng yêu!
Mặc lão uống đồ uống, nhìn Hi Hi, ông cháu hai người ngồi ở KFC uống đồ uống, tuy rằng bị không ít người nhìn, nhưng lại có cảm giác chưa từng có, cùng đứa bé này nói chuyện phiếm, cảm giác tinh thần thật tốt!
Hơn nữa ông không bài xích cảm giác cùng bé nói chuyện phiếm.....
Ngược lại có thời điểm không muốn rời đi.....

273. Chương 275: Mặc Lão Hẹn Gặp Lâm Tử Lam

Edit: Lavender - Blue

Hai người rời đi, đã là sắp vào buổi trưa rồi.
Hi hi đeo túi sách, vừa muốn rời đi, Mặc lão nhìn Hi Hi “Người thật sự trốn học cả buổi!”
Hi hi cười một tiếng, “Tôi đây là xin nghỉ, không phải trốn học!”
Chỉ là, thói quen của Hi Hi!
Mặc lão, “.”
Nghĩ tới lý do Hi Hi xin nghỉ phép, Mặc lão liền một hồi sắc mặt khó coi.
“Câm miệng!” Mặc lão quát lên.
Hi hi cười một tiếng, cười đáng yêu mê người.
Mặc lão nhìn hi hi, cũng ngẩn ra.
Cũng không biết Lâm Tử Lam giáo dục đứa bé thế nào!
Trốn học như vậy, Lâm Tử Lam cũng không biết!
Ở trong lòng âm thầm nói xấu một chút, Mặc lão nhìn Hi Hi, “Thế nào? Giờ người muốn đi nơi nào?” Mặc lão nhìn hi hi hỏi.
“Về nhà!”
“Biết đường sao?”
Thì ra, Mặc lão đây là muốn đưa hắn về?
Hi hi nhìn Mặc lão, đôi lông mày nhíu lại, cặp mắt trong suốt con người nhìn Mặc lão, “Ông là đang lo lắng tôi không thể quay về sao?”

Nhìn ánh mắt của Hi Hi, Mặc lão sững sờ, sau đó xoay mặt, “Người chết ở trên đường ta còn không có nhìn đấy!” Mặc lão hung hăng nói.

Hi hi . (lúng túng)

Thật ác độc!

Hi hi mang túi sách trở lại, sau đó thở dài, “Ai, thôi, sẽ để cho tôi chết ở trên đường đi!”

Hi hi nhìn chung quanh một chút, “Đây là nơi nào à?”

Mặc lão, “.”

Giả bộ thật là đủ giống!

“Cũng không biết tôi đây đáng yêu như vậy, tài xế có thể hay không đứng núi này trông núi nọ đem tôi bán đi chứ!” Hi hi tiếp tục giả vờ vô tội nói, Mặc lão không nhìn, vờ như không thấy.

“Vậy thì tốt, cứ như vậy, Mặc lão gặp lại!” Nói xong, Hi Hi muốn đi.

Mặc lão cau mày, nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi , “Quay trở lại cho ta!”

Hi hi quay đầu lại, nhìn Mặc lão, làm bộ vô tội, “Còn có chuyện gì sao?”

“Câm miệng!” Mặc lão quát lên một tiếng, sau đó nhìn quản gia, “Đi lấy xe!”

“Dạ!” Quản gia đáp một tiếng, sau đó vội vàng đi lấy xe.

Hi hi đứng tại chỗ, khoe miệng trong lúc lơ đãng nâng lên nụ cười.

Xe tới, Mặc lão lên xe, Hi Hi đứng ở ngoài xe, còn ý vị giả bộ kiêu cách không lên.

“Leo lên!” Mặc lão không nhịn được hét một tiếng.

Hi hi lúc này mới ngoan ngoãn lên xe.

Ngồi ở trên xe, Hi Hi nhìn Mặc lão, “Cám ơn Mặc lão đưa tôi về!”

Mặc lão, Mặc lão!

Mặc lão nghe, thế nào nghe cũng thấy khó chịu!

Vì vậy, Mặc Ân Thiên lạnh lùng nói, “Thật là không có phép tắc!”

Hi hi ngồi ở ghế bên cạnh, lập tức liền nghe đến lời Mặc lão nói, mặc dù âm thanh của hắn không lớn, nhưng là đủ Hi Hi nghe được.

Hi Hi bĩu môi, nhìn Mặc lão, “Ông thật kỳ cục, rõ ràng là ông không thừa nhận tôi, bây giờ trách tôi không có phép tắc, chẳng lẽ muốn tôi gọi là Mặc lão đầu mới được sao?”

Mặc lão hừ lạnh hai tiếng, không để ý đến hắn, quay đầu.

Hi hi ngồi ở bên , chọn lựa không chọn, thật ra thì Mặc lão, không đúng, Mặc lão không nhớ ông cũng máu lạnh như vậy sao!

Tuy nhiên có lúc khá cứng rắn, nhưng là có lúc, cũng thật đáng yêu!

“Chẳng lẽ, ông rất muốn tôi gọi ông. là ông nội sao?” Hi Hi nhìn Mặc lão hỏi.

Nghe được hai chữ ...ông nội, trong lòng Mặc lão không khỏi mềm nhũn, nhưng vẫn là không có quay đầu lại.

Hi hi nhìn bộ dạng của Mặc lão, cũng bĩu bĩu môi, không nói thì thôi, hắn còn không gọi !

Chỉ là, nghiêng đầu sang chỗ khác, khó miệng Hi Hi nâng lên nụ cười.

Vì vậy, xe trên đường về.

Hi Hi cùng Mặc lão, hai người thỉnh thoảng nói vài câu, sau đó không phải Mặc lão bị tức, chính là Hi Hi bị tức, tóm lại, hai người chọc tức lẫn nhau, sau đó vẫn còn tiếp tục tán gẫu.

Quản gia ngồi ở trước mặt lái xe, nghe Mặc lão cùng Hi Hi nói chuyện, cũng không nhịn được sắp hít thở không thông.

Nhưng không nghĩ rằng hai người không có một chút thời gian để đốt cháy nơi này, mặc dù tranh cãi không dứt, nhưng xem ra Mặc lão cũng không có bộ dáng rất tức giận.

Vì vậy, quản gia từ trong kính chiếu hậu nhìn Hi Hi mấy lần, không ngờ Tiểu thiếu gia thế nhưng có thể ở cùng một chỗ với lão gia.

Cuộc sống thật sự là một điều kỳ lạ.

Xe đi ra rất nhanh đến bên trong chung cư.

Xe dừng lại, Mặc lão nhìn nơi này, “Các người cùng tên nghịch tử ở cùng nhau?” Mặc lão nhìn Hi Hi hỏi.

Nếu như Mặc Ân Thiên nhớ không lầm, Mặc Thiếu Thiên cũng có một căn nhà ở chỗ này!

Hi hi gật đầu một cái, sau đó lại lắc đầu, “Chúng tôi là ở nơi này không sai, nhưng là không có cùng ở chung với cha!” Hi Hi nói.

Mặc lão cau mày, không hiểu lời Hi Hi nói.

“Cha ở dãy A , chúng tôi ở dãy B! !”

“Tên nghịch tử đó, thế nhưng không phải mua một cái!” Mặc lão cười lạnh nói.

“Không không không, Mặc lão, người hiểu lầm, phòng ốc là chúng tôi mua, cùng cha không liên quan!” Hi hi nói.

“Chúng tôi không đụng vào tiền của các người một xu!” Hi hi nói.

Nghe thấy thế, Mặc lão kinh ngạc. “Ai mua nó? Đừng nói mẹ người, cô ta không có khả năng, tiền để dành ba mươi năm không ăn không uống cũng không biết có đủ hay không!” Mặc lão khinh miệt nói.

Hi hi chau chau mày, “Nếu như mà tôi nói là tôi mua ,ông tin hay không?” Hi hi nhìn Mặc lão hỏi.

Mặc lão nhìn Hi Hi, ánh mắt kia, rất dễ nhận thấy, không tin!

“Dù sao cái nhà này, cùng cha không liên quan, hơn nữa với Mặc gia các người càng không liên quan!” Hi i nói.

Mặc gia các người.

Mặc lão nghe thế, lập tức chặn lại, “Đừng quên, người cũng là con của Mặc Thiếu Thiên , trên người chảy dòng máu Mặc gia!”

Hi hi ngạc nhiên, sững sờ một lúc, sau đó nhìn Mặc lão.

Đây coi là gì?

Coi là thừa nhận hấn sao?

Thấy ánh mắt của Hi Hi, Mặc lão mới ý thức tới mình nói cái gì.

Mặc lão mặt liền biến sắc, sau đó lập tức lên xe, “Người đã đến nhà, không có việc gì, ta đi trước!” Nói xong Mặc lão lên xe.

“Có muốn hay không đi lên uống ly trà ạ? ?” Hi hi nhìn Mặc lão cười hỏi.

“Ta sợ người bỏ độc!” Mặc lão hung hăng nói.

Hi hi, “.”

Theo bản năng bật thốt lên, “Tôi độc chết ông, cũng sẽ không hạ tại chính nhà mình”

Vừa mới dứt lời, liền đưa tới hai ánh mắt nhìn của Mặc lão

Hi hi cười đen tối.

“Đi thôi, chớ đứng đây!” Mặc lão nói.

Hi hi, “.”

Sau đó Hi Hi nhớ ra, nhìn Mặc lão, “Đừng quên chuyện ông đồng ý !” Hi hi nhắc nhở.

“Dài dòng!” Mặc lão lăm bằm một câu, sau đó phân phó quản gia, “Lái xe!”

Quản gia gật đầu một cái, sau đó khởi động xe rời đi.

Nhìn bóng xe từ từ biến mất ở trước mắt của mình, Hi Hi tâm tình thật tốt, đeo túi sách đi trở về.

Bảo bối đã ra tay, tuyệt đối thắng lợi!

Hi hi tâm tình thật tốt.

^^^

Ở phía bên kia, Mặc lão ngồi ở trong xe, sắc mặt không nói ra được cảm xúc trong lòng.

Quản gia lái xe, nhìn qua kính chiếu hậu, đi theo Mặc Ân Thiên lâu như vậy, thế nào cũng học được một chút cách nhìn mặt mà nói chuyện, cho dù Mặc lão không nói lời nào, nhưng là quản gia cũng có thể nhìn ra, Mặc lão tâm tình cũng không tệ lắm.

“Lão gia, tiểu thiếu gia, thật đáng yêu!” Quản gia thử nói, sau đó qua kính chiếu hậu nhìn Mặc Ân Thiên, chỉ sợ ông sẽ tức giận.

Nghe được câu này, Mặc lão trong miệng hừ lạnh, “Chỉ là đứa bé bình thường!”

Quản gia, “.”

Nghe Mặc lão nói ra lời này, quản gia ngây ngẩn cả người, ngay sau đó, từ trong kính chiếu hậu lại thấy Mặc lão sắc mặt hòa hoãn rất nhiều.

Nhìn ra, lão gia không quá ghét đứa bé kia!

Nghĩ như vậy, quản gia cũng thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Không ngờ Mặc lão cùng Đại Thiếu Gia quan hệ cứng nhắc như vậy, nhưng là cùng tiểu thiếu gia, thế nhưng có thể như vậy nói chuyện phiếm.

Nói tóm lại, đứa bé này, quá biết nói chuyện.

Có được dẫn được.

Điểm này so với Mặc Thiếu Thiên mạnh hơn nhiều.

“Chuyện này chớ nói cùng phu nhân !”

“Tôi biết!” Quản gia gật đầu một cái.

Xe đã đi xa.

^^^^

Thời gian buổi chiều.

Lâm Tử Lam đang làm việc, chợt nhận được điện thoại của Mặc lão, điều này làm cho cô có chút kinh ngạc.

Kể từ lần nói chuyện trước của hai người không thành, Mặc lão không có tìm cô, không nghĩ tới hôm nay sẽ lần nữa tìm cô!

Nhưng là không cần phải nói, cũng biết Mặc lão là vì chuyện gì!

Chỉ là, Lâm Tử Lam vẫn như cũ đi đến chỗ hẹn.

Mặc kệ vì chuyện gì, Lâm Tử Lam cũng nên đi.

Hơn nữa, hôm nay cô cùng Mặc Thiếu Thiên sau vài ngày nữa mối quan hệ sẽ khác, có một số việc phải đổi mặt, tự nhiên muốn đổi mặt.

Vì vậy, Lâm Tử Lam trực tiếp lái xe rời đi.

Lái xe của Mặc Thiếu Thiên.

Sau khi đến điểm hẹn, Lâm Tử Lam trực tiếp đi thẳng vào.

Nhà hàng * này toàn bộ xây dựng bằng gỗ, cảm giác trông thật mộc mạc, hoài cổ, cho người xem cảm giác như trở về quá khứ.

(* Quán trà đạo)

Ngay cả các tầng lầu, đều làm bằng gỗ, bước lên, cảm giác thật tuyệt.

Lâm Tử Lam theo địa chỉ, lên tầng hai.

Mới vừa đi lên, liền nhìn thấy Mặc Ân Thiên ngồi ở bên trong, vị trí sát cửa sổ, trừ ông ra, không có người khác.

Lâm Tử Lam mới biết, toàn bộ tầng lầu đã được Mặc Ân Thiên bao trọn rồi.

Lâm Tử Lam suy nghĩ đến lúc trước nói chuyện cùng ông không mấy vui vẻ, vậy mà hôm nay, cô cùng Mặc Ân Thiên sắp có mối quan hệ không giống trước nữa rồi, bây giờ nhìn thấy Mặc Ân Thiên, tâm tình như thế nào cũng không giống nhau.

Chỉ là, đổi mặt Mặc Ân Thiên, Lâm Tử Lam vẫn không sợ hãi chút nào.

Lâm Tử Lam bước trên cầu thang gỗ đi tới, đến trước mặt Mặc Ân Thiên thì trực tiếp ngồi xuống.

Mặc Ân Thiên tầm mắt nhìn ngoài cửa sổ, nghiêng đầu sang chỗ khác, thời điểm nhìn thấy Lâm Tử Lam ngồi đối diện mình, hừ lạnh một tiếng, “Thật không có phép tắc!”

Lâm Tử Lam cũng không tức giận, vươn tay, rót hai ly trà, một ly cho Mặc Ân Thiên, một ly để trước mặt của mình.

Nhìn cô động tác thành thạo, Mặc Ân Thiên nhíu nhíu mày, ánh mắt mang theo một tia kinh ngạc, “Không ngờ cô còn có thể làm được cái này!”

Nói một lý do ” chỉ là chút chuyện nhỏ mà thôi!” Lâm Tử Lam cười nói, sau đó nâng chung trà lên, nhấp một miếng.

Mặc Ân Thiên hừ lạnh.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Ân Thiên “Mặc lão, tới tìm tôi, vì chuyện gì, không ngại xin nói thẳng đi!” Lâm Tử Lam trực tiếp hỏi thẳng.

274. Chương 276: Điều Kiện Của Mặc Lão

dit: Lavender - Blue

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Ân Thiên “Mặc lão, tới tìm tôi, vì chuyện gì, không ngại xin nói thẳng đi!” Lâm Tử Lam trực tiếp hỏi thẳng.

Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam, nhớ tới lần trước cùng cô nói chuyện đáng vẻ, lời lẽ cũng thật là lợi hại .

Không nghĩ tới lần này gặp mặt, liền khí thế tăng không ít.

Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam, khóe miệng nở nụ cười lạnh, “Cô thật thẳng thắn!”

Lâm Tử Lam chau mày, mặt bình tĩnh, “Thăng thần một chút mới tốt!”

Bởi vì cùng Mặc lão nói chuyện, là một việc rất cần dưỡng khí để thở.

Còn không bằng trực tiếp vào vấn đề thì tốt hơn. Lâm Tử Lam khước miệng nâng lên.

Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam, sau đó quan sát cô, Lâm Tử Lam liền ngồi xếp bằng đối diện với Mặc Ân Thiên, bình tĩnh cầm trà trên bàn, nhấp một miếng.

Nhìn Lâm Tử Lam, Mặc lão nghĩ đến lời Hi Hi nói.

Thật ra thì, khi làm dâu Mặc gia, Lâm Tử Lam cần có một điều kiện.

Đó chính là khí thế.

Điểm này, cô đầy đủ!

Đối mặt bất cứ chuyện gì, cùng lâm nguy cũng không hãi sợ, điểm này, Mặc lão nhìn thấy.

Mặc dù lúc trước, Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam rất không thuận mắt, đó cũng là vì nữ nhân này quá không sợ hãi, điều này làm ông rất phiền, nhưng mà bây giờ, suy nghĩ kỹ một chút, không giống trong quá khứ chán ghét như vậy nữa rồi.

Mặc lão cũng bưng lên trà trên bàn, uống một hớp, để lên bàn, “Cô xác định cô phải cùng Mặc Thiếu Thiên đính hôn sao?”

Nói đến chuyện này, Lâm Tử Lam cũng biết, Mặc lão tìm cô là vì nguyên nhân này.

Chỉ là, vài ngày nữa cô cùng Mặc Thiếu Thiên ở cùng một chỗ, mặc kệ bất kỳ khó khăn, cô đều sẽ không lùi bước.

Lâm Tử Lam cười nhìn Mặc lão, uống trà, khẳng định “Vâng, tin tức đã thông báo ra rồi, Mặc lão hỏi chuyện này, có phải hay không quá muộn!”

“Không muộn, cô cho rằng, hai người thật sẽ thuận lợi đính hôn sao?” Mặc lão nhìn cô hỏi.

Lâm Tử Lam sững sờ, thì ra Mặc lão muốn phá hỏng?

Lâm Tử Lam ngược mắt nhìn Mặc Ân Thiên, “Mặc lão có ý tứ là muốn phá hỏng?”

Nghe được lời nói của Lâm Tử Lam, Mặc lão cười ha hả, “Là như thế thì thế nào!”

Nhìn Mặc lão, Lâm Tử Lam cả giác mình thật thiếu dưỡng khí, Mặc lão, Lâm tử Lam dùng khí đâu rồi, khí tiết ở nơi nào rồi.

Vẫn nói rằng đó là một việc đơn giản!

Lâm Tử Lam thật không có gặp qua người cực phẩm người như vậy a!

Hiện tại, Lâm Tử Lam cũng có chút nhớ nhung lời chú ý của Hi Hi, không được đem mặc lão bắt cóc đi!

Tránh không ít phiền phức!

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Lâm Tử Lam nhìn Mặc lão, khước miệng treo nụ cười nhạt “Mặc lão, thân là một người cha, không chúc phúc cho con trai của mình còn chưa tính, lại tìm cách phá hôn sự, ngài thật đúng là lần đầu trong lịch sử!” Lâm Tử Lam vừa cười, vừa nói, rõ ràng lời nói mỉa mai, nhưng lại cười bình tĩnh như vậy.

Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam, khinh thường cười một tiếng, “Vậy cũng phải xem đối phương là dạng người phụ nữ như thế nào!”

Xem ra, Mặc lão thật vẫn hi vọng Mặc Thiếu Thiên có thể cưới người phụ nữ có bối cảnh.

Đã nói đến thế này, Lâm Tử Lam cũng không còn gì để nói, ngẩng đầu nhìn Mặc lão, “Đã như vậy, ngày đó hoan nghênh Mặc lão đến tham dự!” Lâm Tử Lam nhàn nhạt mà cười nói.

Mặc lão muốn quấy rối, ai cũng không ngăn cản được, không bằng quyết định, hào phóng trong lời nói, khiến Mặc lão khó xử.

Đến lúc đó, gặp chuyện nào giải quyết chuyện đó.

“Cô thật hoan nghênh ta?” Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Vấn đề này, thật làm cho Lâm Tử Lam sửng sốt, sau đó Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Nói thật, thật ra tôi không hoan nghênh!” Lâm Tử Lam nói thật.

Đây là lời nói thật.

Nhưng không hoan nghênh có thể làm thế nào được, Mặc lão không giống như muốn đi sao?

Nghe được lời nói của Lâm Tử Lam, sắc mặt Mặc lão trầm xuống.

Cũng biết nữ nhân này là cố ý .

Hừ lạnh một tiếng, Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam “Nếu như cô chịu đồng ý với ta một điều kiện, có lẽ, ta sẽ đồng ý chuyện cô cùng mặc Thiếu Thiên đính hôn!” Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam lạnh lùng mở miệng.

Nghe được lời Mặc lão nói, hình như sớm có chuẩn bị mà đến.

Lâm Tử Lam bình tĩnh ngồi ở đối diện, lại bị châm ỳnh một ly trà , thanh tao uống, “Mặc lão có lời gì, không ngại nói thẳng đi!”

“Nếu như ngươi chịu ở bên cạnh Mặc Thiếu Thiên, giúp ta theo dõi nhất cử nhất động của hắn, ta liền đồng ý để cho các người đính hôn, như thế nào?” Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam, chậm rãi nói ra điều kiện của mình.

Nghe thấy lời nói này, Lâm Tử Lam chợt nhíu mày, mọi người đều nói hổ dữ không ăn thịt con, Mặc lão thế nhưng đối với Mặc Thiếu Thiên Thiên độc ác như vậy, cũng không biết bọn họ là kiếp trước có nợ nần với nhau, kiếp này mới làm cha con.

Nếu như không phải là biết trước con người Mặc lão, Lâm Tử Lam cũng không thể bình tĩnh như thế.

Lúc này, Lâm Tử Lam ngược mắt nhìn Mặc lão, “Ý của ông là, để cho tôi giúp ông theo dõi Mặc Thiếu Thiên?”

Mặc lão không có trả lời, xác nhận việc này.

“Như thế nào? Đối với cô mà nói, điều kiện này, không khó lắm!” Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam sâu kín nói, ánh mắt kia, nhìn thẳng Lâm Tử Lam, giống như đang đoán suy nghĩ của cô.

Không phải khó khăn.

Rất đơn giản.

Mặc Thiếu Thiên đối với Lâm Tử Lam, không có bất kỳ phòng bị nào.

Cho nên nếu như Lâm Tử Lam làm gián điệp, Mặc Thiếu Thiên sẽ không có bất kỳ sự nghi ngờ và phòng bị nào.

“Không phải khó khăn!” Lâm Tử Lam mở miệng, nhìn Mặc lão nói.

“Cho nên, cô ý này là đồng ý?” Mặc lão hỏi.

Lâm Tử Lam chợt nhíu mày, “Ông không phải sợ tôi bây giờ đồng ý, chờ khi đính hôn xong, tôi lại đổi ý thì sao?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Ân Thiên hỏi.

Mặc lão, “.”

Người phụ nữ này!

Thật là làm cho người ta không có cách nào!

Mặc lão cười một tiếng, “Cô cảm thấy ta sẽ ngu ngốc như vậy? Cô đã đồng ý, liền ký cái này!” Nói xong, Mặc lão không biết từ nơi nào lấy ra một tài liệu, trực tiếp để trước mặt Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam mở ra xem.

Thật đúng là một bản thỏa thuận.

Đại khái nội dung, chính là sau khi Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đính hôn, mọi việc tất cả đều nghe theo lời Mặc lão sắp xếp, bao gồm cả Tổng giám đốc Mặc Thiếu Thiên.

Thấy bản thỏa thuận kia, Lâm Tử Lam cười.

Thật không hổ là người Mặc gia a, đều thích làm cho người ta ký những bản thỏa thuận lộn xộn lung tung .

Không phải là một người, thật đúng là người một nhà, Cung Ái Lâm như vậy, thì ra là Mặc Ân Thiên cũng như vậy.

“Cô cười cái gì?” Mặc lão sắc mặt không vui nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam đem tập tài liệu mở ra, sau đó nhìn Mặc lão, mở miệng cười “Mặc gia các người tác phong thật đúng là giống nhau như đúc!”

“Cô nói cái gì ?” Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam quát lạnh một tiếng.

Lâm Tử Lam hạ giọng xuống “Các người là trời sinh tồn tại cảm giác ưu việt sao? Luôn như vậy thích làm cho người ta ký thỏa thuận?”

“Mặc lão, tôi hiện tại rõ ràng nói thẳng cho ông biết, mặc kệ ông có đồng ý hay không, ngày đính hôn của tôi cùng Mặc Thiếu Thiên sẽ không thay đổi, chúng tôi cũng sẽ ở cùng nhau, hơn nữa, mặc kệ đính hôn của chúng tôi có thuận lợi hay không, tôi đều sẽ không đồng ý điều kiện của ông!” Lâm Tử Lam nói.

“Tôi không chấp nhận thỏa thuận này!” Lâm Tử Lam nói gần từng chữ.

Để cho cô phản bội Mặc Thiếu Thiên, đó là chuyện tuyệt đối không thể nào.

Nghe lời Lâm Tử Lam nói, Mặc lão chân mày nhăn lại, “Cô phải biết, tôi đây là cho cô một cơ hội!” Mặc lão nói.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Tôi theo Mặc Thiếu Thiên , không cần bất luận ai cho cơ hội, cho dù ông không đồng ý, đối với chúng tôi mà nói, cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào!” Lâm Tử Lam nói.

Cho dù không có lễ đính hôn, như vậy cô đồng ý ở bên cạnh Mặc Thiếu Thiên, bọn họ cũng coi như đính hôn!

Muốn cho cô phản bội Mặc Thiếu Thiên, đó là điều tuyệt đối không thể nào.

Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam, hừ lạnh một tiếng, cười, “Cô không phải đánh giá bản thân rất cao rồi, cho dù không có cô, cũng có người rất nguyện ý phối hợp!” Mặc lão nói.

Mặc lão tự tin, chính là vì nói cho Lâm Tử Lam, nếu như cô không đồng ý, phía sau có người tự nguyện đồng ý.

“Vậy phải xem Mặc Thiếu Thiên đồng ý hay không!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thấy thế, Mặc lão mới sững sốt.

Lâm Tử Lam nói không sai.

Cho dù có không ít nữ nhân nguyện ý nghe lời Mặc lão nói, còn vài ngày nữa Mặc Thiếu Thiên Căn Mặc đính hôn, nhưng là, phải Mặc Thiếu Thiên chấp nhận mới được.

Nếu như là trước, Mặc lão còn có chút nắm chặt, nhưng là bây giờ, Mặc lão càng ngày càng không thể cầm chắc!

“Cô cảm thấy, đối với lời nói của Diệp An Nhiên, Mặc Thiếu Thiên cũng sẽ không đồng ý?” Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam hỏi

Lâm Tử Lam sững sốt.

Diệp An Nhiên.

Không ngờ Mặc lão có lá bài chủ chốt, lại là Diệp An Nhiên. Nhưng là, Lâm Tử Lam thật có cảm thấy có bao nhiêu đe dọa.

“Bọn họ là tình yêu đầu!” Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam nói.

Lâm Tử Lam nghe, không chút để ý khinh thường ánh mắt “Vậy thì như thế nào?”

Vậy thì như thế nào?

Lâm Tử Lam rốt cuộc là có nhiều bình tĩnh?

Thế nhưng không thêm để ý chút nào?

Mặc lão không tin.

“Ban đầu, bọn họ yêu nhau rất sâu đậm, hơn nữa, không để ý ta phản đối, cùng nhau bỏ trốn, hiện tại, ta tác thành cho bọn họ, ta tin tưởng, bọn họ tuyệt đối cũng sẽ đồng ý!” Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam nói gần từng chữ.

Mặc Ân Thiên cũng không tin, nữ nhân này thật không có chút nào để ý.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc lão, nhếch miệng lên nụ cười nhạt, “Mặc lão, ông ý này là đang ly gián tình cảm của tôi với Mặc Thiếu Thiên sao?”

“Nếu là vậy, vậy ông cũng quá coi thường chúng tôi!”

“Chuyện xảy ra giữa bọn họ, Mặc Thiếu Thiên sớm đã nói tôi nghe!”

“Hơn nữa, ông cũng nói, đó là tình đầu, hiện tại, người và vật không còn, nếu như Mặc Thiếu Thiên vẫn ngây thơ nói thích Diệp An Nhiên, cần gì phải cùng tôi đính hôn?”

“Ông cảm thấy dùng lý do này có thể làm cho tôi đồng ý thỏa hiệp, như vậy không phải là quá coi thường tôi!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc lão nói gần từng chữ.

Mặc lão càng làm như vậy, Lâm Tử Lam lại càng tin tưởng tình cảm đối với Mặc Thiếu Thiên.

Lâm Tử Lam chính là người như vậy, càng áp chế càng vững mạnh.

Bạn càng muốn phá hư, Lâm Tử Lam càng có lòng tin.

Nhìn bộ dạng Lâm Tử Lam, Mặc lão thật tức giận nói không ra lời .

Ngay sau đó, Lâm Tử Lam nhìn Mặc lão, không biết khi nào tức giận, nhìn Mặc Ân Thiên, “Mặc lão, tôi không biết ông làm sao, rốt cuộc là vì cái gì, nhưng là hổ dữ cũng không ăn thịt con, ông làm việc này với Mặc Thiếu Thiên, thật chẳng lẽ ông không có trái tim sao?”

“Từ nhỏ đã đem Mặc Thiếu Thiên vứt ở nước Mỹ liều mạng sống chết, như vậy cũng đã đành, còn tìm người đối phó anh ấy, làm ra chuyện này, thật may là Mặc Thiếu Thiên mạng lớn, còn sống trở về, lại bị các người không chế, chịu đau khổ lâu như vậy, cùng Cung Ái Lâm thỏa thuận, những chuyện này, người bình thường thật vẫn làm không được, thử hỏi, Mặc lão, Mặc Thiếu Thiên rốt cuộc làm ra chuyện gì, để cho ông hận anh ấy như vậy?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc lão gần từng chữ.

Nghe Lâm Tử Lam nói, sắc mặt Mặc Ân Thiên trong nháy mắt biến sắc!

275. Chương 277: Mặc Thiếu Thiên Càng Vô Lại

Nghe được câu nói cuối cùng của Lâm Tử Lam, sắc mặt Mặc lão liền thay đổi.

“Chuyện nhà chúng ta, từ khi nào cô được phép khua tay múa chân?” Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam nói.

Rất phẫn nộ, bị người khác đâm trúng điểm tức giận.

Lâm Tử Lam cười, nhìn Mặc lão, "Tôi không nghĩ muốn khua tay múa chân, tôi chỉ là nói ra một việc mà thôi, Mặc lão, ông nhằm vào Mặc Thiếu Thiên, lại đừng nghĩ lợi dụng tôi tổn thương hắn, bởi vì chuyện này tuyệt đối không có khả năng!" nói xong Lâm Tử Lam đứng dậy.

"Nếu không có chuyện gì, tôi đi trước!" Lâm Tử Lam không nghĩ muốn cùng Mặc lão tiếp tục nói nữa.

Nói thêm một câu liền thấy không thoải mái.

Lâm Tử Lam không muốn inh không thoải mái.

"Lâm Tử Lam, cô đi ra khỏi nơi này, nhất định sẽ hối hận!" Mặc lão nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam nói.

Lâm Tử Lam vừa muốn đi, nghe được lời nói của Mặc lão, dừng bước, lập tức, khoe miệng gợi lên nụ cười, "Ồ lại mới càng cho tôi thêm hối hận!" Nói xong, Lâm Tử Lam cũng không có quay đầu lại liền bước đi.

Nghĩ tới những lời Mặc lão nói, Lâm Tử Lam càng thêm đau lòng cho Mặc Thiếu Thiên.

Có cha là Mặc lão như vậy, không biết kiếp trước Mặc Thiếu Thiên tạo nghiệt gì.

Mà trong quán trà Mặc lão nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam, mà Mặc lão nhăn lại, vẻ mặt tràn đầy tức giận, từ từ giảm đi.....

Trông mắt nhìn nơi nào đó, càng phát ra âm u....

.....

Sau khi từ quán trà đi ra, Lâm Tử Lam trực tiếp lái xe tới công ty.

Khi Lâm Tử Lam trở về, liền có người nói cho cô biết Mặc Thiếu Thiên muốn cô tới phòng làm việc của anh, Lâm Tử Lam nghe được, trực tiếp đến phòng làm việc.

Lâm Tử Lam nghĩ, cùng Mặc lão gặp mặt, còn những lời Mặc lão nói, vẫn là không nên cho Mặc Thiếu Thiên biết, nếu không, Mặc Thiếu Thiên sẽ biến thành cái bộ dạng gì.

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam liền hạ quyết tâm, hướng phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên đi tới.

Lễ phép gõ cửa, đẩy cửa ra, liền nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên đang dựa vào bàn như là đang kí tư liệu gì đó.

Áo sơ mi đen, đem anh tôn lên giống như là một ám dạ chúa tể, quyến rũ bức người.

Mặc Thiếu Thiên ngẩng đầu, nhìn thấy Lâm Tử Lam, khoe miệng gợi lên, nhìn cô, "Vào đi!"

Lâm Tử Lam đóng cửa đi vào.

"Nghe nói, anh tìm em?" Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, "Em vừa rồi đi đâu?"

Lâm Tử Lam sững sốt, nhớ tới những lời Mặc lão, liền tức giận, chỉ là nhìn Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam lại dấy lên một nụ cười, "Đi ra ngoài mua chút điểm tâm này nọ!"

"Cái gì vậy?"

Lâm Tử Lam, ".....Anh hỏi rõ cái này làm gì?"

"Thế nào? Không thể hỏi một chút?" Nói xong, Mặc Thiếu Thiên kéo Lâm Tử Lam ngồi lên trên đùi mình.

Lâm Tử Lam sững sốt nhìn anh, "Đây là văn phòng!"

"Anh biết!"

"Để cho em đứng lên!" Lâm Tử Lam nói, vạn nhất bị Mặc Lương, hay những người khác nhìn thấy, sẽ vô cùng xấu hổ.

"Yên tâm, không có mệnh lệnh của anh, không ai dám tiến vào!" Mặc Thiếu Thiên ở tai cô tà mị nói, nhìn Lâm Tử Lam, hận không thể cắn một miếng.

Nghĩ như vậy, Mặc Thiếu Thiên cũng đã làm như vậy, tiến đến gần, ở trước vành tai Lâm Tử Lam cắn một cái.

Một hồi run rẩy, truyền khắp toàn thân, Lâm Tử Lam cảm giác toàn thân tê dại rồi.

“ Em vừa rồi đi ra ngoài mua cái gì?” Mặc Thiếu Thiên cắn vành tai của cô nói, chợt nhớ tới cái gì, buông cô ra,” Em sẽ không đi ra ngoài mua cái kia chứ?”

Đối với phản ứng của Mặc Thiếu Thiên , Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn anh,” Cái nào?”

“ Cái này!” Nói xong, tay Mặc Thiếu Thiên hướng tới Lâm Tử Lam sờ soạng.

Lâm Tử Lam bừng tỉnh, mặt cũng đỏ lên, lập tức lấy tay anh ra, dỏ khóc dỏ cười,” Anh ở đó nói bậy bạ gì đó?”

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, nếu Lâm Tử Lam đi mua cái kia, tức là, bọn họ thí nghiệm không có thành công.

Mặc Thiếu Thiên nghe” Rốt cuộc là không phải?” Mặc Thiếu Thiên hết sức nghiêm túc hỏi.

“ Không nói cho anh!” Lâm Tử Lam nói.

Nói vậy, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô” Tốt, em không nói, anh tự mình xem!” Nói xong, tay Mặc Thiếu Thiên , hướng khóa quần Lâm Tử Lam kéo.

Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối là nói được làm được, Lâm Tử Lam sợ tới mức muốn chạy đi, lại bị Mặc Thiếu Thiên gắt gao đè lại.

“ Mặc Thiếu Thiên , anh làm gì?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi, đây chính là văn phong a.

“ Em không nói cho anh, thì anh chỉ có thể tự mình kiểm chứng!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên thuận thế, đẩy Lâm Tử Lam ngồi ở trên bàn.

Tay, hướng Lâm Tử Lam mà tập kích.

Căn bản Lâm Tử Lam không kịp có phản ứng, Mặc Thiếu Thiên cũng đã đem khóa quần cô kéo ra.

Lâm Tử Lam cảm giác, Mặc Thiếu Thiên đang cố ý.

Thời điểm tay anh muốn với vào, Lâm Tử Lam nhìn anh,” Tốt, được, em nói cho anh biết, nói cho anh biết....”

Lâm Tử Lam đầu hàng, nhận thua, cùng Mặc Thiếu Thiên so về độ vô lại, cô tuyệt đối không thắng được .

Đầu tiên, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam đầu hàng, trong lòng vô cùng sướng khoái, con người sâu thẳm, trên cao nhìn xuống Lâm Tử Lam , khoe miệng gợi lên chút cười tà mị, thanh âm có vài phần du côn” Hiện tại đầu hàng? Muốn nói? Đáng tiếc, hiện tại anh muốn tự mình kiểm chứng.....” Nói xong , tay Mặc Thiếu Thiên tiến thẳng vào bên trong quần áo Lâm Tử Lam .

“ Mặc Thiếu Thiên !” Lâm Tử Lam thở nhẹ một tiếng.

Tay Mặc Thiếu Thiên đi vào, không cảm giác được tầng thật dày gì đó, Mặc Thiếu Thiên vô cùng vui vẻ.

Nhìn Lâm Tử Lam ,” Không phải cái này?”

Lâm Tử Lam nhìn anh, ánh mắt mang theo mấy phần trách cứ,” Đương nhiên không phải!”

“ Vậy em đi mua cái gì?” Mặc Thiếu Thiên như trước chấp nhất hỏi.

“ Không nói cho anh!” Lâm Tử Lam nói.

Dù sao cũng bị chiếm tiện nghi, Lâm Tử Lam chính là không nói cho.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên mới tà mị nói,” Sẽ không phải đi mua nội y chứ, anh xem xem.....” Nói xong , Mặc Thiếu Thiên muốn cởi bỏ cúc áo Lâm Tử Lam .

Thế này Lâm Tử Lam mới hiểu được , Mặc Thiếu Thiên muốn nhiều vô lại liền nhiều vô lại!

Hơn nữa, vẫn cố ý vô lại như vậy!

“ Mặc Thiếu Thiên , anh lại thử xăng bậy xem!” Lâm Tử Lam tức giận hô một tiếng, ngăn cản Mặc Thiếu Thiên .

Mặc Thiếu Thiên dừng động tác, nhìn Lâm Tử Lam , vẻ mặt cười tà ác.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên cười, Lâm Tử Lam thật không tức giận được , cũng không để ý tới hắn, vội vàng từ trên bàn nhảy xuống chỉnh lại quần áo.

Lâm Tử Lam còn chưa xuống, Mặc Thiếu Thiên lại dán lên.

“ Vợ à.....”

“ Đây là văn phòng!”

“ Anh biết”

Lâm Tử Lam “.....”

“ Anh muốn thế nào?” Lâm Tử Lam hỏi.

“ Muốn em.....”

Lâm Tử Lam “.....”

Cô biết, miệng Mặc Thiếu Thiên , nói không lên những điều hay.

Vì thế, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên khoe miệng gợi lên chút cười, sau đó từng chữ một nói cho anh biết” Nghĩ cũng đừng nghĩ!”

“ Nhưng mà anh rất muốn!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“ Nhịn”

“ Nhịn hỏng mắt!”

“ Vậy thì tốt, tiết kiệm cho anh khỏi động dục khắp nơi!”

“ Anh làm sao có khắp nơi? Từ khi có em, nó thật một lòng!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“ Phải không ? Vậy ghen đi!”

“ Em sẽ không sợ nó hỏng rồi, tình phúc về sau không được hưởng thụ sao?” Mặc Thiếu Thiên ở bên tai Lâm Tử Lam sâu kín nói.

“ Vậy muốn xem sức chiến đấu của nó, như vậy ghen một chút liền hỏng, cũng quá yếu đi!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe lời cô, Mặc Thiếu Thiên nhin không được bật cười.

Sức chiến đấu như thế nào!

Lời này cũng chỉ có Lâm Tử Lam dám nói thôi!

Bất quá, bộ dạng này Mặc Thiếu Thiên rất thích, có cái gì nói cái đó.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên cười, Lâm Tử Lam sững sốt, có chút hoảng hốt, rất ít khi Mặc Thiếu Thiên có bộ dạng cười như vậy, thật sự có điểm....ánh mắt!

Mặc Thiếu Thiên yêu nghiệt, đã không ngôn ngữ nào diễn tả được nữa rồi.

Buông tha nhìn bộ dạng yêu nghiệt của Mặc Thiếu Thiên , Lâm Tử Lam nhân cơ hội từ trên bàn nhảy xuống, chỉnh lại quần áo.

Mặc Thiếu Thiên cũng không tiếp tục dây dưa, mà để Lâm Tử Lam ngồi trên người mình.

“ Đúng rồi, đánh hôn diễn ra ở khách sạn em nghĩ thế nào?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Nói đến chuyện đính hôn, trong đầu Lâm Tử Lam hiện lên những lời Mặc lão nói, Lâm Tử Lam suy nghĩ, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên ,” Kì thật, không cần phải long trọng như vậy!” Lâm Tử Lam nhìn anh nói.

Việc này, Lâm Tử Lam không để ý.

Nghe được lời Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, nhìn cô” Em là phụ nữ của anh, phụ nữ khác có, em nhất định sẽ có, anh sẽ làm cho em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam từng chữ một nói ra.

“ Nếu như nói, anh không có năng lực, có lẽ, anh không làm được, nhưng anh có năng lực nhất định làm cho em hưởng thụ!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, khoe miệng Lâm Tử Lam gọi lên nụ cười.

Được rồi, mặc kệ Mặc lão làm như thế nào, phá hư hay gì, Lâm Tử Lam quyết định cùng Mặc Thiếu Thiên đính hôn.

“ Ừ!” Lâm Tử Lam gật đầu, nhìn Mặc Thiếu Thiên , vẻ mặt cười vui vẻ.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên,” Nếu Mặc lão không đồng ý!”

“ Chuyện này cùng ông ta không có quan hệ!”

“ Nếu như, ông ấy muốn phá hư?” Lâm Tử Lam hỏi thử.

Chính là muốn hỏi một chút.

Nghe được lời nói của Lâm Tử Lam ,khoe miệng Mặc Thiếu Thiên tràn ra nụ cười khinh thường,” Ông ta dám!”

“Nếu ông ta thật dám quấy rối, anh trực tiếp tìm người bắt cóc ông ta!” Mặc Thiếu Thiên nói,” Hơn nữa, đem ông ta chôn ở khách sạn đối diện, làm cho ông ta nhìn thấy toàn bộ quá trình chúng ta cử hành lễ đính hôn!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam “.....”

Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi, thật không hổ là cha con!

Ý tưởng giống nhau như đúc.

Bất quá ý tưởng của Mặc Thiếu Thiên, có quá đáng hơn.

Như vậy hẳn cũng nghĩ ra được, người nợ có bao nhiêu vắn vẹo đi!

276. Chương 278: Mặc Lão Gọi Trở Về Mặc Gia

Như vậy ý tưởng của bảo bối coi như là bình thường.

Lâm Tử Lam nghĩ như vậy, khoe miệng vẫn không khỏi nhếch lên một đường cong.

“ Cười cái gì hả?”, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

“ Anh biết không lời này của anh cùng bảo bối giống nhau như đúc!”, Lâm Tử Lam cười nói

“Hả?”, Mặc Thiếu Thiên cau mày con người tinh mịch nhìn cô.

“ Bất cóc Mặc lão bảo bối cũng nói vậy!” Lâm Tử Lam cười nói.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười thật tươi thật không hổ là con trai Mặc Thiếu Thiên , ngay cả ý tưởng cũng rất giống nhau.

“Rất biến thái!”, Lâm Tử Lam tiếp nhận nói

Vừa dứt lời, rước lấy cái nhìn xem thường của Mặc Thiếu Thiên

Lâm Tử Lam cười, “Em ăn ngay nói thẳng mà thôi”

“Sự thật chứng minh anh và bảo bối tâm ý tương thông!”, Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe như vậy, Lâm Tử Lam nhìn hẩn “Chẳng lẽ anh muốn làm vậy thật sao?”.

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Lâm Tử Lam, ánh mắt sau thăm, làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc “Em cứ nói đi?”.

“Mặc Thiếu Thiên, anh muốn thật sự làm như vậy, là bất hiếu đó!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe Lâm Tử Lam nói, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên tràn ra một nụ cười kinh thường, “Anh cũng không quá có hiếu, còn sợ tội danh này?”, Mặc Thiếu Thiên hỏi lại.

Những lời này ngược lại chân lí.

Cũng chỉ có Mặc Thiếu Thiên mới có thể nói như vậy không có chút kiêng kị nào nói ra.

Bất quá, nếu Mặc Ân Thiên là cha, cô đoán chừng ai cũng có thể như vậy.

Không chừng so với Mặc Thiếu Thiên biến thái hơn.

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Lời là như vậy nhưng là anh thật sự làm vậy sao?”, Lâm Tử Lam hỏi.

“Vậy phải xem ông ta làm như thế nào?” Mặc Thiếu Thiên nói, nếu Mặc lão ngăn cản quấy rối, anh cũng dựa theo chính mình nói là làm.

“Anh cùng ông ấy quan hệ vốn không tốt lắm, làm như vậy, quan hệ càng thêm cứng ngắc!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Tuy rằng, trong lời Mặc Thiếu Thiên rất hận Mặc Ân Thiên, nhưng Lâm Tử Lam cảm giác được, Mặc Thiếu Thiên cũng chỉ muốn Mặc Ân Thiên tán thành một chút, hoặc là một chút chú ý.

“Ông ta hận anh không thể chết, còn sợ quan hệ cứng ngắc sao?” Mặc Thiếu Thiên chưa sót cười hỏi.

Nhắc tới Mặc Ân Thiên, một bụng không thoải mái.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, những điều hẩn nói, Lâm Tử Lam cũng không nói gì.

Dù sao, quan hệ của Mặc Thiếu Thiên cùng Mặc lão, không phải một hai lời là có thể nói rõ, Lâm Tử Lam cũng không nói thêm gì nữa, cô tin tưởng, Mặc Thiếu Thiên có chủ ý của chính mình.

Có mấy lời nói, Lâm Tử Lam lựa chọn tin tưởng Mặc Thiếu Thiên sẽ hiểu.

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Tốt lắm, chuyện chính sự anh an bài đi, em không có ý kiến!” Lâm Tử Lam cười nói.

Một câu nói chuyển đề tài.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên cũng che giấu cảm xúc, nâng mắt nhìn Lâm Tử Lam, “Lễ phục, em hẩn là nên lựa chọn một chút!”

Nói đến lễ phục, Lâm Tử Lam cười gật đầu, “Em sẽ đi!”

Thế này Mặc Thiếu Thiên mới vừa lòng gật đầu.

Lúc này có người gõ cửa, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Tốt lắm, nếu không có chuyện gì em ra ngoài trước!” Hiện tại mọi người cũng đã biết chuyện của bọn họ, nếu hai người luôn ở đây, thì người bên ngoài sẽ nghĩ như thế nào.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Mấy ngày nay, anh có chút việc, không thể thường xuyên đến, nói với bảo bối một tiếng giúp anh!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam gật đầu, “Đã biết!”

Vì thế Lâm Tử Lam đi ra ngoài.

Mạc Lương đứng ở cửa, tựa hồ biết Lâm Tử Lam ở bên trong, cố ý chờ, không dám đi quấy rầy.

Nhìn Lâm Tử Lam đi ra, ánh mắt Mạc Lương đánh giá Lâm Tử Lam một chút, Lâm Tử Lam nhìn hẩn cười, "Mạc trợ lý!"

"Lâm tiểu thư!" Mạc Lương cười chào hỏi.

"Vào đi, Mạc tổng ở bên trong đang chờ!" Lâm Tử Lam nói.

"Dạ!" Mạc Lương gật đầu, nhưng lại có điểm buồn rầu, cũng không biết sự xuất hiện của hẩn, có phá hư chuyện tốt của Mạc tổng không, nếu thật, sắc mặt Mạc tổng hẩn là rất kém.....

Nhưng mà hẩn thật sự có chuyện rất quan trọng.

Nhìn bộ dạng Mạc Lương rối rắm, Lâm Tử Lam xoay người rời đi.

Mạc Lương cũng chỉ có thể nhắm mắt đi vào.

Làm cho người ta ngạc nhiên, là tâm tình Mạc Thiếu Thiên không kém.

Mạc Lương đang nơm nớp lo sợ, nhưng khi nhìn sắc mặt Mạc Thiếu Thiên không hề kém, tâm tình mới thả lỏng một chút.

"Mạc tổng!" Mạc Lương kêu một tiếng.

Mạc Thiếu Thiên nhíu mày, nhìn Mạc Lương, "Chuyện gì?"

"Mấy ngày nay, Diệp tiểu thư ở bộ phận quảng cáo, vẫn chưa có tới, chậm trễ công tác điều hành, người xem....." Mạc Lương biết mối quan hệ Diệp An Nhiên cùng Mạc Thiếu Thiên không đơn giản, cho nên cũng không dám tùy tiện kết luận, để cho Mạc Thiếu Thiên tự mình giải quyết.

Nghe vậy, Mạc Thiếu Thiên nhíu mày, từ ngày đó, Mạc Thiếu Thiên vốn không có tới nhà Diệp An Nhiên .

Suy nghĩ, Mạc Thiếu Thiên liền mở miệng, "Cho cô ấy thêm một nữa, còn không tới, liền trực tiếp gọi điện thoại cho cô ấy, nếu không đến thì đừng đến nữa!"

Mạc Lương nghe Mạc Thiếu Thiên nói, trề miệng một cái, cuối cùng gật đầu, "Vâng, tôi biết nên làm thế nào!"

.....

Buổi chiều, vừa muốn tan tầm, Mạc Thiếu Thiên lại nhận được điện thoại.

Tại bãi đỗ xe, hai người gặp nhau .

Lâm Tử Lam nhìn anh, "Anh không phải có chuyện cần xử lý sao? Làm sao vậy?"

"Là có chuyện, bắt quá hiện tại, có người muốn anh trở về một chuyến!" Mạc Thiếu Thiên nói, nhận được điện thoại, Mạc Thiếu Thiên cũng có điểm đoán ra.

"Trở về? Nơi nào?" Lâm Tử Lam hỏi.

Mạc Thiếu Thiên đặc biệt bình tĩnh phun ra hai chữ, "Mạc gia"

Mạc gia!

Lâm Tử Lam nhíu mày, "Để cho em đi làm gì?" Lâm Tử Lam hỏi.

Khóe miệng Mạc Thiếu Thiên khinh thường gợi lên chút cười, "Ai biết ông ta lại muốn làm gì, chỉ là đến lúc đó muốn nhìn một chút, ông ta còn có thể làm ra chuyện gì!" Mạc Thiếu Thiên cười lạnh nói.

Nghe được Mạc Thiếu Thiên nói, chân mày Lâm Tử Lam hơi nhíu lại, buổi chiều vừa mới cùng Mạc lão gặp mặt, tuy rằng hai người không tính là cãi nhau, nhưng hai người nói chuyện cũng không tính là thuận lợi, nhưng mà hiện tại Mạc lão muốn bọn họ trở về, là có ý gì?

Ông ta rốt cuộc muốn làm gì?

Lòng tràn đầy nghi hoặc, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên , tuy rằng Mặc Thiếu Thiên cũng không biết, nhưng đối với Mặc lão cũng có bao nhiêu chờ mong, bất quá, Mặc lão muốn bọn họ trở về, Mặc Thiếu Thiên trở về, xem bọn họ rốt cuộc muốn gì?

Hiện tại quan trọng nhất là, gặp chiêu phá chiêu.

Mặc lão không đồng ý, cũng không thay đổi quyết định của Mặc Thiếu Thiên.

Lên xe, Lâm Tử Lam cùng bảo bối gọi điện thoại.

“ Mẹ, người sẽ không phải nói cho con biết, là buổi tối không trở lại ăn cơm chứ?” Vừa nhận điện thoại, thanh âm của Hi Hi từ bên trong truyền tới.

Lâm Tử Lam ghen lời, suy nghĩ, vẫn là mở miệng, “ Còn chưa biết, hiện tại cha và mẹ phải đi Mặc gia một chuyến!” Lâm Tử Lam nói.

“ Đi Mặc gia?” Hi Hi hỏi.

“ ừ!” Lâm Tử Lam gật đầu.

“ Đi Mặc gia làm gì?” Sau đó Hi Hi hỏi, trong lời nói có chút hưng phấn.

“ Không biết, Mặc lão kêu trở về!” Lâm Tử Lam nói, nghĩ rằng, chắc lại là vì chuyện đính hôn.

Vừa nghe Mặc lão kêu trở về, Hi Hi nhin không được muốn cười ra, không nghĩ Mặc lão này, tốc độ thật là nhanh!

“Phải không ? Được rồi, hai người đi thôi, con ở nhà chờ hai người trở về!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam cũng không nghe được lời nói kì quái của Hi Hi, đành là gật đầu, “ Ừ con ăn trước, đừng chờ!”

“ Vâng!” Hi Hi lên tiếng, thế hai người mới cúp điện thoại.

Vì thế, thu hồi điện thoại, Lâm Tử Lam cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, mặc kệ thế nào, đi từng bước tính từng bước.

Mặc Thiếu Thiên lái xe, liếc mắt nhìn Lâm Tử Lam , tốc độ nhanh hơn, hướng Mặc gia đi tới.

.....

Xe chạy tiến vào Mặc gia, quần gia liền tiếp đón.

“ Đại thiếu gia, người đã trở về?” Quần gia cười hỏi.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Lúc này, quần gia nhìn Lâm Tử Lam, biết đây là người mà đầu tháng cùng Mặc Thiếu Thiên đính hôn, sau đó cười hướng Lâm Tử Lam bắt chuyện, “ Lâm tiểu thư!”

Lâm Tử Lam gật đầu.

“ Mặc lão ở bên trong chờ hai người , có thể đi vào!” Quần gia nói.

Vì thế, Mặc Thiếu Thiên mang theo Lâm Tử Lam bước vào.

Vốn là, Mặc Vũ ở trên lầu làm bài tập, nghe thấy tiếng xe, hẳn biết là Mặc Thiếu Thiên trở lại.

Vì thế, bỏ lại bút trong tay, liền hướng lầu dưới chạy xuống.

Quả nhiên thời điểm nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên , trên mặt Mặc Vũ liền hiện ra chút hưng phấn.

“ Mặc tiểu thúc!” Mặc Vũ ở trên lầu chạy như bay xuống.

Thời điểm Mặc Thiếu Thiên nhìn thấy Mặc Vũ, khóe miệng thản nhiên câu một nụ cười.

Lúc này, Mặc Vũ đi xuống trực tiếp đứng trước mặt Mặc Thiếu Thiên , nhìn Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên , “ Tiểu thúc, các người đã trở lại, Hi Hi ca ca đâu?”

Mặc Vũ hỏi Hi Hi

“ Hẳn không có tới!” Mặc Thiếu Thiên nói thẳng.

Nói tới đâu, mà Mặc Vũ nhăn lại, “Vì sao?”

Lâm Tử Lam nhìn về mặt Mặc Vũ, sau khi gặp được bé, Lâm Tử Lam rất đau lòng.

Vì thế, Lâm Tử Lam hướng bé cười, “Hi Hi ca ca ở nhà làm bài tập, cho nên hôm nay chưa có tới!” Lâm Tử Lam nói.

“ Phải không ? Hi Hi ca ca hôm nay không có tới trường, biết lão sư cho bài tập sao?” Mặc Vũ hỏi.

Hơn nữa, làm cho bé lạ nhất là, bé nhớ rõ, Hi Hi chưa bao giờ làm bài tập.

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên nghe Mặc Vũ nói, trực tiếp ngẩn ra.

Hi Hi không đi trường học???

277. Chương 279: Sâu Sắc Trao Đổi

Sau khi Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên nghe Mặc Vũ nói, hai người đồng loạt ngẩn người.

Không đến trường học ???

Tử Lam nhăn mày, tên tiểu tử thúi kia, đang làm gì đó ?

Chỉ có điều, lúc này, trong lòng cô coi như tò mò, Tử Lam cũng không thể nói gì, mỉm cười thản nhiên nhìn Mặc Vũ, “ Có lẽ, Hi Hi ở nhà làm bài tập a !”

” Nga, có đúng như vậy không, cháu nhớ, từ trước đến nay Hi ca ca đều không làm bài tập...”Mặc Vũ vô tâm vô phẩy nói.

Tử Lam “... ..”

Mặc Thiếu Thiên “... ..”

Lúc này, Hi Hi hai chân chéo nguẩy xem tivi, đột nhiên không biết vì sao, đột nhiên nhảy mũi vài cái....

Xoa xoa lỗ mũi, không để ý, tiếp tục ăn trái cây, xem tivi.

Tử Lam nhìn Mặc Vũ, không biết nên nói gì cho phải.

Dường như, trong ấn tượng của Tử Lam, xác thực cô cũng chưa từng nhìn thấy Hi Hi làm bài tập.

Tử Lam buồn bực, đang định mở miệng, lúc này, Cung Ái Lâm từ trên lầu đi xuống, ” Mặc Vũ, cháu đang làm gì ở đây thế ?”

Cung Ái Lâm thấy Mặc Vũ đang đứng trước mặt Tử Lam vừa nói vừa cười trông thập phần vui vẻ, sắc mặt bà không khỏi âm trầm.

Tuy rằng, Mặc Vũ không biết giữa họ tồn tại ân oán thế nào, nhưng bé có thể nhìn ra, bà nội không thích Mặc tiểu thúc, cũng không thích Lâm Tử Lam và Hi Hi.

Bình thường Bà nội đối với bé tốt vô cùng, nhưng mỗi lần chạm mặt Mặc Thiếu Thiên, bà nội sẽ không giống như thường ngày, cho nên, dần dần, Mặc Vũ nhìn vào cũng hiểu đôi chút.

Bởi vậy, sau khi nhìn thấy Cung Ái Lâm, Mặc Vũ ngây ngẩn cả người, cúi đầu xuống, không dám nói điều gì.

” Còn không mau qua đây ?” Cung Ái Lâm hô to một tiếng, giọng nói hoàn toàn nghiêm khắc.

Mặc Vũ ngẩn đầu lên liếc mắt nhìn Tử Lam, lưu luyến không rời, cất bước, hướng Cung Ái Lâm đi đến.

Tử Lam nhìn thấy ánh mắt của Mặc Vũ, cô cảm thấy rất đau lòng cho bé.

Giống như, bé đang khẩn cầu một việc, nhưng không dám mở miệng lên tiếng....

Bản thân là một người mẹ, Tử Lam rất yêu thương con cái của mình, thế nên khi nhìn thấy Mặc Vũ đáng thương đến thế, giống như có ai đó dùng tay bóp chặt trái tim cô khiến Tử Lam đau lòng khôn xiết.

Một đứa bé không có mẹ, ngay cả trong lòng Cung Ái Lâm có thật sự yêu thương bé đến mức nào, bé cũng thật đáng thương.

Tử Lam ngược mắt lên nhìn Cung Ái Lâm, lúc này, Mặc Vũ đã đi đến bên cạnh bà, nhưng cắn răng không dám mở miệng nói gì.

Có thể thấy, nỗi hận sâu đậm của Cung Ái Lâm đối với Mặc Thiếu Thiên đến cỡ nào, cho nên, ngay cả cháu trai của bà cũng không được phép tới gần.

Hôm nay, Cung Ái Lâm mặc quần dài màu đen, kết hợp với chiếc áo màu đỏ thẫm, cả người bà tỏa ra một cỗ cường thế.

Ba lần gặp Cung Ái Lâm, mỗi một lần bà xuất hiện, đều mặc một bộ trang phục quả thực rất xứng với con người của bà.

Tử Lam có thể nhìn ra, Cung Ái Lâm là một người phụ nữ cá tính, trước mặt người khác, bà sẽ không lộ ra dáng vẻ chật vật của mình.

" Hai người đến đây làm gì ?" Cung Ái Lâm nhìn Mặc Thiếu Thiên và Tử Lam, lạnh giọng hỏi.

Vốn dĩ, Mặc Thiếu Thiên không muốn nhìn Cung Ái Lâm dù chỉ là một ánh mắt, nhưng hiện giờ, Tử Lam đang đứng bên cạnh anh, cho dù trước kia anh và Cung Ái Lâm đối chọi với nhau trong vài chục năm, nhưng anh không muốn chuyện này sẽ lại liên lụy đến Tử Lam.

Mặc Thiếu Thiên vừa muốn mở miệng, ngay vào lúc này, Mặc Ân Thiên từ bên trong đi ra, " Chính là tôi gọi hai người bọn họ tới !"

Tiếp đó, ánh mắt mọi người đều tập trung lại trên người Mặc Ân Thiên, ông từ bên trong đi ra, trên tay cầm quả trứng, ngay khi tuổi tác đã quá cao, nhưng ông vẫn không chút nào mất đi khí phách.

Cung Ái Lâm nhíu mày, mang Mặc Vũ tiến về sofa.

Mặc Thiếu Thiên đứng nguyên tại chỗ, nhìn Mặc Ân Thiên, : Cha, lần này gọi con trở về nhà không biết có chuyện gì ?" Mặc Thiếu Thiên trực tiếp hỏi.

Có cái gì cứ nói thẳng ra, nói xong, anh có thể rời khỏi.

Mặc Ân Thiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó đưa mắt nhìn lướt qua Tử Lam đang đứng bên cạnh anh, ông hướng về phía sofa đi tới , sau đó ngồi ghế chủ vị.

" Tìm con trở về, đương nhiên có chuyện !" Mặc Ân Thiên lạnh giọng trả lời.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Ân Thiên, anh cũng không biết trong hồ lô của ông bán thuốc gì.

Lúc này, Mặc Ân Thiên đưa mắt nhìn hai người bọn họ, chậm rãi mở miệng " Về chuyện đính hôn của con, cha không phản đối !"

Lời Mặc Ân Thiên vừa nói ra, trong nháy mắt, mọi người đều sửng sốt.

Cũng bao gồm cả Mặc Thiếu Thiên và Lâm Tử Lam.

Hai người đều nghĩ, Mặc Ân Thiên sẽ làm khó dễ, không ngờ Mặc Ân Thiên lại mở miệng nói một câu như vậy.

Mặc Thiếu Thiên vẫn hoài nghi, xem xem lỗ tai mình có bị nghe nhầm không !

Tử Lam cũng trầm nghĩ, thậm chí cô hoài nghi hiện tại người mở miệng nói những lời này có phải chính là Mặc Ân Thiên hay không?

Đang lúc mọi người vô cùng an tĩnh, bỗng nhiên một tiếng thét to làm phá vỡ bầu không khí yên lặng này.

” Cha, người vừa mới nói cái gì ? Tại sao cha lại đồng ý cho bọn họ đính hôn ?” Mặc Thiếu Quần phách lối thét to, giọng nói từ bên trong gian phòng truyền ra.

Nghe âm thanh, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về hướng phát ra, chỉ thấy Mặc Thiếu Quần ngồi trên xe lăn, dùng tay trượt trên bánh đẩy xe chậm rãi tiến ra, sắc mặt cậu cực kỳ phẫn nộ.

Mặc Thiếu Quần từ từ tiến đến trước mặt mọi người, đưa mắt nhìn Mặc Ân Thiên, không cam lòng, lần thứ hai mở miệng phản đối, ” Cha, chẳng lẽ cha lại đồng ý cho bọn họ đính hôn ? Cha đã quên mất đứa con trai của bọn họ, khiến con trở thành bộ dạng thê thảm như ngày hôm nay sao ?”

278. Chương 280: Ba Người Đàn Bà Thành Cái Chợ

Lâm Tử Lam không khỏi suy tư, nhìn Hi Hi, “Con xác định là như vậy? Mà không phải Mặc lão đồng ý điều kiện gì. ?”

Thật cảm thấy, mẹ hần quá mức thông minh, luôn là một câu đã nghĩ ra , nghĩ lừa gạt một chút cũng khó khăn.

Chỉ là chuyện này thật không thể để ẹ biết a!

Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, chu miệng, “Làm sao sẽ, mẹ con đây còn nhỏ, đáng yêu như thế, Mặc lão có thể đồng ý điều kiện gì của con ?”

Còn nhỏ, đáng yêu, nhưng làm việc, cũng không phải là người bình thường cũng có thể làm được .

Lâm Tử Lam nhìn, quan sát vẻ mặt của con trai, “Mặc lão không biết thân phận thật của con chứ?”

Hi Hi lập tức lắc đầu, “Con tuyệt đối chưa nói cho hần biết!”

Lâm Tử Lam lúc này mới nhẹ nhàng gật đầu ,bây giờ suy nghĩ một chút, Mặc lão thật đúng là một người phức tạp làm cho người ta không hiểu nổi.

Hi Hi thấy mẹ không truy cứu nữa, mới nhẹ nhàng thở ra, cũng may, hoàn hảo!

“Thật ra thì, mẹ, con cảm thấy được Mặc lão, không giống như người lãnh khốc như vậy, hơn nữa miệng cứng lòng mềm!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam cau mày, liếc nhìn Hi Hi, “Thật không?”

Haiz , “Mẹ, người biết con hôm nay bằng cách nào trở về không?”

“Cách nào trở về?”

“Mặc lão nói tài xế lái xe đưa con về!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam không nói nên lời.

Mặt lại cười vui vẻ.

Hơi ngạc nhiên, Lâm Tử Lam nhìn hần, “Con chắc chắn chứ?”

“Dĩ nhiên, mặc dù hần rất kỳ cục, mở miệng chính là để cho con lăn qua lăn lại , nhưng mà con lại cảm giác Mặc lão đối với con có ý tứ!” Hi Hi che miệng cười nói.

Có ý tứ.

Lâm Tử Lam nhìn.

Chạm đến ánh mắt của mẹ, ý thức được mình dùng sai từ rồi, Hi Hi sửa lại, “Chính xác thì, Mặc lão giống như, thật thích con đấy!” Cười nói nói.

Lâm Tử Lam “.”

Có phải không?

Mặc lão thật thích hay sao?

Lâm Tử Lam nghĩ không ra, Mặc lão rốt cuộc nghĩ như thế nào.

Nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, Hi Hi mặt cười thật vui vẻ, Lâm Tử Lam cũng chỉ có thể nghĩ vậy thôi.

Cùng Lâm Tử Lam nói chuyện thật lâu, Lâm Tử Lam mới thúc giục Hi Hi đi ngủ.

“Được rồi, khuya lắm rồi, nhanh lên một chút đi ngủ!”

“Vâng, mẹ!” Đáp một tiếng.

“Ngày mai con ngoan ngoãn đi học !” Lâm Tử Lam dặn dò một tiếng.

“ Vâng !” Bất đắc dĩ đồng ý, “Mẹ ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Ở trên mặt Lâm Tử Lam hôn một cái, sau đó liền đi về phòng ngủ.

Có chuyện gì ngày mai lại nói!

Nghĩ như vậy, Lâm Tử Lam cũng thoải mái hơn rất nhiều, sau khi rửa mặt xong , thật có cảm giác buồn ngủ rồi.

... ..

Hôm sau.

Lâm Tử Lam sáng sớm liền đến công ty, gần đây case hơi nhiều, Lâm Tử Lam muốn nhanh chóng đem công việc hôm qua hoàn thành xong.

Lâm Tử Lam vừa mới cầm tài liệu từ phòng tài liệu trở lại, liền thấy Diệp An Nhiên.

Lâm Tử Lam cau mày, suy nghĩ một chút, mấy ngày nay, cô không thấy qua cô ta, không nghĩ tới bây giờ đã trở lại.

Hơn nữa, Diệp An Nhiên ăn mặc rất đẹp, khéo miệng mỉm cười.

So với dáng vẻ nhu nhược ngày trước, tưởng như là hai người khác nhau.

Cổ tình, hai người còn đi ngược hướng lại với nhau.

Giữa hai người đã phân rõ mọi chuyện, Lâm Tử Lam cũng không có cần thiết nữa cùng cô ta chào hỏi, cứ như vậy đi qua.

Vậy mà lúc này, Diệp An Nhiên lại gọi ở cô.

“Lâm tiểu thư.”

Bước chân của Lâm Tử Lam ngừng lại, ngược mắt, nhìn thẳng Diệp An Nhiên, miệng gợi lên nụ cười vô cảm “Diệp tiểu thư có chuyện gì không?”

Diệp An Nhiên khéo miệng nâng lên nụ cười xinh đẹp, nhìn Lâm Tử Lam “Không có gì, chỉ là nghĩ muốn chúc mừng Lâm tiểu thư một chút, chúc cô cùng Mặc Thiếu Thiên thuận lợi đính hôn!” Diệp An Nhiên cười nói, lời cuối cùng đính hôn thuận lợi, cũng là thuận miệng nói ra.

Lâm Tử Lam nhìn Diệp An Nhiên, Diệp An Nhiên cười, xinh đẹp, chói mắt, nhưng lại tràn đầy ý khiêu khích.

Lâm Tử Lam cũng nhìn cô, nhàn nhạt nói hai chữ, “Cám ơn!”

“Không có gì!” Diệp An Nhiên cười nói.

Nhìn nụ cười của Diệp An Nhiên, thế nào thấy cũng không giống dáng vẻ đang chúc phúc.

Hơn nữa, coi như chúc mừng người khác, nào có ai chúc người ta thuận lợi đính hôn chứ?

Lâm Tử Lam cảm thấy, câu nói của Diệp An Nhiên có hàm ý khác, chỉ là Lâm Tử Lam rất cuộc nghĩ không ra, Lâm Tử Lam không biết, cũng không muốn biết.

Lâm Tử Lam trực tiếp bỏ đi.

Đổi mặt Diệp An Nhiên, cô thật không có gì để nói.

Nhìn Lâm Tử Lam rời đi, Diệp An Nhiên khoe miệng lộ ra nụ cười lạnh.

Lâm Tử Lam vừa đi vào phòng thiết kế, Cảnh Thần cũng vừa đi ngang qua, vừa vặn thấy tình huống của Diệp An Nhiên cùng Lâm Tử Lam.

Nhìn Lâm Tử Lam, Cảnh Thần nhú mày, “Cô ta mới vừa rồi đã nói gì với cậu?”

“Chúc tớ cùng Mặc Thiếu Thiên, đính hôn thuận lợi!” Lâm Tử Lam nói.

Cảnh thần sững sờ, ngạc nhiên nói, “Cô ta là cố ý khiêu khích !” Lời này, thế nào cũng nghe không giống như là đang chúc phúc .

Lâm Tử Lam cười một tiếng, không có nghiêm túc.

“Chuyện đến này bước, cô ta lại vẫn chưa từ bỏ ý định, tớ coi như là phục cô ta!” Cảnh Thần không nhịn được châm chọc một câu.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Nếu là cậu thì thế nào!” muốn làm cái gì thì cứ làm cái đó.

Nếu nói là tình địch, Lâm Tử Lam thật vẫn không có đem Diệp An Nhiên để ở trong mắt.

Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam “Lâm tiểu thư thật bản lĩnh hơn người, quả thật không có chút nào sợ a!” Cảnh Thần từ chối nói.

Lâm Tử Lam nhú mày, “Thành thật mà nói, tớ thật đúng không có đem cô ta để ở trong mắt!” Lâm Tử Lam nói rất chân thành.

Cảnh Thần nhìn bộ dạng của Lâm Tử Lam, cô rất ít khi ở sau lưng nói người khác, cho dù cùng Lâm Tử Lam làm việc lâu như vậy, Lâm Tử Lam cũng không có ở sau lưng Diệp An Nhiên nói qua chuyện gì, hôm nay chợt nói như thế, Cảnh Thần cảm thấy nàng vô cùng dễ thương.

“Lâm tiểu thư, tớ yêu chết lời này của cậu rồi, đây khí phách! !” Cảnh Thần vỗ bàn một cái cười nói.

Lâm Tử Lam cười nói, “Cảnh tiểu thư, giữ hình tượng! !”

^... ..

Bên trong phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên.

Diệp An Nhiên đứng trước cửa phòng, gõ cửa.

“Vào đi!” giọng trầm thấp của Mặc Thiếu Thiên bên trong vọng ra.

Diệp An Nhiên hít vào một hơi thật sâu, đi vào.

Mặc Thiếu Thiên ngược mắt, liền thấy Diệp An Nhiên.

Hôm nay Diệp An Nhiên mặc chiếc váy màu hồng, hơn nữa, cổ ý trang điểm, xem ra, hiện lên vẻ xinh đẹp, hấp dẫn.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên, Diệp An Nhiên rất ít ăn mặc như vậy, hôm nay dường như, một loại quyến rũ không nói nên lời.

Làm cho người ta cảm giác rất muốn nhìn.

Nhưng nhìn đã lâu, vẫn cảm thấy lúc trước Diệp An Nhiên xinh đẹp, mặc trang phục như vậy, quá mức xinh đẹp rồi.

“Thiếu Thiên.” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu thiên, nhẹ nhàng gọi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên, cũng không có bao nhiêu tâm tình, ngược lại hỏi một câu, “Trở lại?”

Diệp An Nhiên gật đầu một cái.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên, cũng không có bởi vì chuyện đêm đó, mà cảm thấy bối rối chút nào.

“Trở lại làm tốt công việc!” Mặc Thiếu Thiên nhìn nàng nói. Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó gật đầu một cái.

Suy nghĩ một chút, Diệp An Nhiên mở miệng, nhìn Mặc Thiếu thiên, “Thiếu Thiên, thật xin lỗi.”

Diệp An Nhiên nói xin lỗi, một sự bất ngờ, Mặc Thiếu thiên nhú mày nhìn Diệp Ân Nhiên. “Ngày ấy, là anh không nên đối với em nói lung tung!”

Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên nói. “Đến bây giờ, em đã suy nghĩ kỹ, em. Em chúc anh cùng Lâm tiểu thư hạnh phúc!” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên cười nhạt nói.

Nghe được lời của Diệp An Nhiên nói, Mặc Thiếu Thiên mỉm cười, hình như cũng để xuống suy nghĩ trong lòng.

“Đứa ngốc, xin cái gì lỗi!” Mặc Thiếu Thiên giọng nói cũng thả lỏng một chút.

“Trước là do em quá cố chấp, chỉ là bây giờ em đã suy nghĩ thông suốt rồi!” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên cười nhạt nhòa nói.

Nghe được Diệp An Nhiên nói đã suy nghĩ thông suốt, Mặc Thiếu Thiên cũng để xuống một chút tâm tình.”Em có thể nghĩ thông suốt là tốt rồi, em yên tâm, anh nhất định sẽ chăm sóc em thật tốt!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An nhiên nói.

Khóe miệng Diệp An Nhiên gợi lên nụ cười nhạt , sau đó gật đầu.

“Đúng rồi, Thiếu Thiên, ngày đính hôn của anh cùng Lâm tiểu thư, em có thể tham gia không?” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhất thời ngạc nhiên, ngay sau đó chợt cười một tiếng, “Đứa ngốc, dĩ nhiên có thể, làm sao có thể thiếu em!”

Nghe được lời Mặc Thiếu Thiên nói, Diệp An Nhiên cười.

Sau đó, trong phòng làm việc cùng Mặc Thiếu Thiên trò chuyện một lát.

Diệp An Nhiên nhìn hắn, “Nếu như không có chuyện gì, em đi ra ngoài làm việc trước!”

“Ân!” Mặc Thiếu ngày gật đầu một cái.

Vì vậy, Diệp An Nhiên đi ra ngoài, vừa mới xoay người, Diệp An Nhiên khóe miệng, nâng lên nụ cười nham hiểm.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bóng lưng Diệp An Nhiên, đôi mắt âm trầm như đêm tối khẽ nhắm lại, làm cho người ta xem không biết hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

... ..

Những ngày này, bởi vì chuyện vội vàng đính hôn, Mặc Thiếu Thiên rất bận.

Mặc dù Lâm Tử Lam không cần quan tâm đến chuyện đính hôn, nhưng việc chọn lễ phục, khách mời yến tiệc, cô đều phải xem qua một chút.

Trên người có mấy case, Lâm Tử Lam muốn hoàn thành trước lễ đính hôn, cho nên cũng có chút bận rộn.

Mất thấy, đầu tháng sắp đến rồi.

Trước lễ đính hôn hai ngày, Lâm Tử Lam đem công việc cuối cùng hoàn thành.

Ngày sau chính là ngày cô cùng Mặc Thiếu Thiên đính hôn, Lâm Tử Lam cuối cùng có chút thời gian nghỉ ngơi tốt.

Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam, “Sắp phải đính hôn, cậu vẫn liều mạng làm như thế, sợ Mặc tổng không nuôi nổi cậu sao?”

“Đính hôn thì như thế nào? Phụ nữ không thể kết hôn, liền từ bỏ công việc, đây là nguyên tắc!” Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần nói.

Cảnh Thần chau mày, “Đây là nguyên tắc của cậu, nếu như là tớ....tớ sẽ nghỉ ngơi thật tốt, đi Spa, để ngày mai làm một cô dâu xinh đẹp!” Cảnh Thần cười nói.

Nhìn Cảnh Thần bộ dáng mơ ước nói, Lâm Tử Lam nói, “Thật sao? Xem ra cậu đã suy nghĩ đến rồi? Vậy thì nhanh lên tranh thủ một chút !” Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần như có điều suy nghĩ nói.

Nếu như không phải là Trần Mặc đã có đối tượng đính hôn Lâm Tử Lam ngược lại cảm thấy, Cảnh Thần cùng Trần Mặc rất là xứng đôi.

Chỉ là, đáng tiếc.

Nhưng Lâm Tử Lam cũng nhìn ra được, giữa bọn họ, có trở ngại.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Cảnh Thần ngạc nhiên một lúc, ngay sau đó chu mỏ, “Cậu lại trêu chọc tớ!”

Lâm Tử Lam cười, “Được thôi, không trêu cậu!”

“Đúng rồi, hôm nay có thời gian rảnh không? Theo tớ đi thử lễ phục!”

“Mặc tổng không có thời gian đi cùng cậu sao?” Cảnh thần nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

“Anh ấy đang bận rộn công việc công ty, còn có chuyện đính hôn, mặc dù anh ấy không tự làm việc, nhưng vậy cũng đã đủ bận rộn rồi!” Lâm Tử Lam nói.

Cảnh Thần cười một tiếng, “Vậy trả thù lao cao cho tớ đi, tớ vô cùng có thời gi—an!” Cảnh thần hăng hái nói.

Lâm Tử Lam mỉm cười, “Buổi chiều cùng đi!”

“Được!”

Vì vậy, buổi chiều, hai người đi thử lễ phục.

Cảnh Thần đề nghị, gọi cả Từ Từ ra cùng, Cảnh Thần đối với Từ Từ, cũng là tình cảm rất tốt, hai người cùng tâm ý, lần trước liền lưu lại số điện thoại.

Đúng thời gian, ba người muốn đi dạo một chút.

Thật đúng là, ba người đàn bà thành cái chợ.

Ba người đi dạo, vinh viễn đều náo nhiệt như vậy.

Lâm Tử Lam cùng Cảnh Thần ngồi trong quán coffee chờ Từ Từ, Từ Từ nhận được điện thoại, giống như tên lửa bay tới.

Từ Từ mới từ công ty xin nghỉ chạy đến, có vẻ gấp gáp vội vã.

“Các người lần sau không cần như vậy, có thể thông báo trước một tiếng không!” Từ Từ nhìn bọn họ thở mạnh mà nói, sau đó nhìn thức uống trước mặt, không cần biết của ai, trực tiếp cầm lên uống một hơi cạn sạch.

Cảnh Thần cùng Lâm Tử Lam nhìn Từ Từ cười.

Cảnh Thần nhìn Từ Từ “Chính là cho cậu một niềm vui mừng bất ngờ!” Cảnh Thần cười nói.

Vui mừng!

Từ Từ uống xong, sau đó nhìn Cảnh Thần cùng Lâm Tử Lam, “Hai người không biết, gần đây công ty cải cách nội bộ , tớ lớn gan lớn mật mới dám xin nghỉ đấy!” Từ Từ nói.

“Bận rộn như vậy, ông chủ của cậu cũng đồng ý?” Cảnh Thần nhìn Từ Từ hỏi.

Từ Từ gật đầu.

Cảnh Thần trông mắt sáng lên, cùng Lâm Tử Lam khẽ liếc nhìn nhau, sau đó nhìn Từ Từ, “Thôi nào, nói rõ tuyệt chiêu? Lưu manh? Làm nũng? Hay sắc dụ?” Cảnh Thần giễu cợt hỏi.

Nói đến cái này, Từ Từ liền tức giận, “Thôi đi, anh ta còn không mình bị xoay vòng vòng, bao nhiêu nữ nhân nghĩ đến gần anh ta, không phải là bị từ chức, chính là bị điều đến những ngành khác, người này, quá cao quý lãnh khốc, giống như con khổng tước kiêu ngạo, thế nào đều nói không thông! !”

“Này, anh ta không phải đã cho phép cậu?” Cảnh Thần nhú mày hỏi.

Nói cũng đúng, Từ Từ hả ra một tiếng, “Không đồng ý tởn liền từ chức không làm nữa !”

“Cho nên đồng ý?” Cảnh Thần hỏi.

Từ Từ gật đầu.

Sau đó, ba giây im lặng, Cảnh Thần liếc mắt nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam thưởng thức đồ uống, không có phát biểu ý kiến.

Nhưng rõ ràng, có mờ ám!

Lâm Tử Lam suy đoán.”Anh ta , không phải coi trọng cậu chứ?” Cảnh Thần cười hỏi.

Nghe điều này, Từ Từ thiếu chút nữa đem đồ uống trong miệng phun ra.

“Thôi đi, người này nhìn ai cũng không thuận mắt, loại người phiên toái này, để ý tởn, tởn sợ không giữ được mạng!” Từ Từ nói, hướng về phía bọn họ châm chọc.

Không có áp lực chút nào.

Nhưng mà nghĩ đến khuôn mặt tuyệt sắc kia, liền lắc đầu một cái, gương mặt đó cùng anh ta quá không tương xứng rồi.

Lời nói của Từ Từ, khiến Cảnh Thần cùng Lâm Tử Lam đều nở nụ cười.

Từ Từ cười, khiến Cảnh Thần ghen tị.

Trước đây cô đúng là như vậy không có tim không có phổi, nhẫn tâm nhưng là bây giờ.

Nói xong cái này, Từ Từ không tim không phổi nhìn Lâm Tử Lam, “Tử Lam sẽ phải đính hôn, không nói những chuyện này nữa, là muốn đi thử lễ phục phải hay không?” Từ Từ nhìn bọn họ nói.

Lâm Tử Lam gật đầu một cái.

“Được rồi, đi thôi, thời gi—an không thể lãng phí!” Từ từ nói.

Vì vậy, thanh toán hóa đơn xong, Lâm Tử Lam cùng Cảnh Thần còn có Từ Từ liền đi ra ngoài.

279. Chương 281: Gặp Người Quen Cũ

Địa điểm thử lễ phục, là Mặc Thiếu Thiên nói cho Lâm Tử Lam biết.

Lâm Tử Lam cùng Cảnh Thần, còn có Từ Từ đi đến nơi, Từ Từ mới kinh ngạc không thôi.

“Thử lễ phục ở nơi này?” Từ Từ hỏi.

Lâm Tử Lam gật đầu, đối với mấy nơi này, cũng không biết rõ lắm.

Chỉ là nhìn, rất cao cấp.

Từ Từ hít sâu một hơi, “Mặc Thiếu Thiên thật đắt tiền a!”

Cảnh Thần cũng nhìn, cũng cảm thấy rất sâu sắc.

Cảnh Thần lúc này nhìn Lâm Tử Lam, “Nói chính xác, Mặc tổng đến cuối cùng có bao nhiêu tài sản?”

Lâm Tử Lam “.”

Làm sao cô biết?

Lâm Tử Lam nhìn bọn họ “Hai người sao lại có bộ dạng như thế?”

Nghe được lời Lâm Tử Lam nói, khó khăn mới có thể lấy lại tinh thần, “Lâm Tử Lam, cậu không biết? Tại A Thị mỗi mình tinh đều đặt hàng tại nơi này, nhà thiết kế nơi này, là nhà thiết kế từng nổi tiếng tại Pháp, Ellis, sau lại không hiểu bởi vì sao, chuyển đến đây, theo lời đồn, nếu hần khó chịu trong người, mặc kệ ở đâu, hần đều không thềm chịu nề mặt mũi, có rất nhiều diễn viên Hollywood cũng đặc biệt tìm hần năn nỉ, yêu cầu may lễ phục!” Cảnh Thần nói.

Lâm Tử Lam nghe được lời Cảnh Thần nói, lười biếng nhú mày.

“Một lễ đính hôn, Mặc tổng liền làm long trọng như vậy!” Cảnh Thần nói.

“Quá xa xỉ!” Từ Từ cũng thức thời nói.

Nhìn bộ dáng của hai người, Lâm Tử Lam nghĩ, thật rất xa xỉ, nếu không, hai người cũng không thể lộ ra bộ dạng này.

Lâm Tử Lam nghĩ tới, Mặc Thiếu Thiên cũng thật quá hoang phí.

Nhưng sau đó lại nghĩ, hiện tại, chỉ có thể đi vào thôi.

Lâm Tử Lam cùng Cảnh Thần, còn có Từ Từ, ba người cùng nhau đi vào.

Bước vào trong cửa hàng, Lâm Tử Lam không khỏi choáng váng.

Bên trong trang trí rất lộng lẫy, sang trọng, lấy màu trắng làm chủ, màu sâm banh làm nền, hai màu bổ sung cùng phối hợp, có vẻ như, rất lãng mạn.

Hơn nữa, bên trong ánh sáng, bức màn che, đều là thủy tinh trong suốt, ngay cả đèn trần, đều là dùng thủy tinh chế thành, ánh đèn chiếu xuống, rất là xinh đẹp.

Trong cửa hàng không có nhiều người, ba người vừa đi vào , thì có một nhân viên xinh đẹp đi đến phục vụ.

Chỗ này, tất cả nhân viên phục vụ, đều rất xinh đẹp.

“Xin hỏi vị này là Lâm tiểu thư sao?” Cô gái nhìn Lâm Tử Lam cười hỏi.

Từ Từ cùng Cảnh Thần sửng sờ, còn Lâm Tử Lam nhìn nhân viên, khẽ mỉm cười, “Là tôi!”

“Xin theo chúng tôi đến bên này ạ!” Cô gái cười nói.

Lâm Tử Lam cười gật đầu.

Lúc này, Từ Từ nhìn nhân viên, “Sao cô biết?”

Nghe được Từ Từ hỏi, cô gái cười một tiếng, “Mặc tổng đã gọi điện trước phân phó, báo là Lâm tiểu thư sẽ tới!” Cô gái nói.

Vừa nói như thế, mọi người mới bừng tỉnh hiểu ra.

“Lễ phục của Lâm tiểu thư đã làm xong, mời Lâm tiểu thư tới nơi này xem một chút!” Cô gái nói.

Lâm Tử Lam gật đầu, vì vậy, đi theo cô gái đi vào, Cảnh Thần cùng Từ Từ cũng đi theo vào xem.

Lễ phục đang mặc ở trên người người mẫu, dễ dàng nhìn thấy.

Nhân viên phục vụ dẫn bọn họ đi vào, sau một bức rèm thủy tinh, liền thấy nó.

Một là màu trắng, một là màu đỏ.

Màu trắng là vải voan viền ren, phía trên thiết kế hở vai, hơn nữa, chân váy rất dài, xem ra, rất cao quý tao nhã.

Mà kiểu dáng màu đỏ, là kiểu quây ngực, cũng là voan mỏng, xem ra, cũng rất xinh đẹp.

Lâm Tử Lam nhìn lễ phục, trong lòng âm thầm khen ngợi.

Có thể thiết kế ra kiểu dáng lễ phục như vậy, tuyệt đối là thiên tài.

Thật sự quá đẹp.

“Lâm tiểu thư, nếu như cô cảm thấy không hài lòng, có thể thử xem, không hài lòng điểm nào, có thể nói cho tôi biết, tôi sẽ chuyển lời đến nhà thiết kế của chúng tôi” Cô gái cười nói.

Lâm Tử Lam cười, nhìn cô gái, “Không cần, tôi rất hài lòng!”

“Vậy cô có muốn mặc thử không?”

Lâm Tử Lam gật đầu.

“Tôi tới giúp cô lấy xuống!”

“Cám ơn!”

Sau khi, lễ phục được lấy xuống, Lâm Tử Lam đi vào phòng thay quần áo.

Từ Từ cùng Cảnh Thần, hai người ngồi ở phía ngoài trên ghế sofa, vừa xem tạp chí vừa chờ đợi.

Sau vài phút, Lâm Tử Lam từ bên trong đi ra. “Tớ đã thay xong, như thế nào?” Lâm Tử Lam hỏi.

Theo âm thanh của Lâm Tử Lam, Từ Từ cùng Cảnh Thần ngẩng đầu, liền thấy lễ phục Lâm Tử Lam đã thay xong.

Lâm Tử Lam thử là bộ màu trắng, dài kéo đất, nhưng là không tính là quá dài, hơn nữa, là đầm kiểu đuôi cá, hở vai, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, xem ra, xinh đẹp đến hoa mắt, choáng váng.

Bộ y phục này, quá thích hợp với Lâm Tử Lam.

Hơn nữa nếu dáng người không có chiều cao, thật không thể thích hợp.

Cảnh Thần cùng Từ Từ đi tới, nhìn Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam nhìn bọn họ, “Như thế nào?”

Ngay cả bây giờ, Lâm Tử Lam còn chưa có trang điểm, đã cực kỳ xinh đẹp.

“Tuyệt đẹp!”

“Thật đẹp!”

“Hoàn hảo!”

“Không còn gì để nói!”

Hai người mỗi người một câu đánh giá, nghe bọn họ nói, Lâm Tử Lam khóe miệng cứng ngắc.

Lúc này, nhân viên phục vụ đi đến, nhìn bọn họ, “Bộ lễ phục, thật sự rất phù hợp với Lâm tiểu thư, thật xinh đẹp!” Ngay cả nhân viên bán hàng cũng không nhận được khen ngợi.

Bởi vì, muốn mặc nó phải có vóc dáng, còn phải có chiều cao.

Lâm Tử Lam mặc qua, tuyệt đối đem bộ y phục này mặc đẹp nhất.

Từ từ nhìn, “Người ta nói, khi người ta kết hôn là đẹp nhất, Lâm Tử Lam, thời điểm cậu đính hôn cũng giống như vậy, thật xinh đẹp!” Từ Từ cười nói.

Nghe được Từ Từ khen ngợi, Lâm Tử Lam nhìn Từ Từ “Nghe mọi người khen như vậy, tớ có chút không quen!”

“Đáng đánh đòn!”

Lâm Tử Lam cười một tiếng.

Cảnh thần cũng nhìn, “Bây giờ đẹp như vậy, lúc kết hôn, khó có thể vượt qua rồi!”

Lời nói của Cảnh Thần, làm cho bọn họ cười một hồi.

“Vậy thì tốt, tôi lấy cái này !” Lâm Tử Lam nói.

Vừa muốn chuẩn bị đi thay lại trang phục, lúc này, một người đàn ông đi vào.

Ngay khi thấy Lâm Tử Lam mặc lễ phục thì miệng người đàn ông gợi lên nụ cười ý vị sâu xa.

“Ông chủ!” Nhân viên thấy người tới liền lên tiếng chào hỏi.

Ông chủ?

Nghe thấy vậy, tất cả mọi người đều hướng bên kia nhìn.

Tuy nhiên, ngay khi thấy người phía sau thì tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Bởi vì, người đàn ông này thật sự là quá đẹp!

Nhưng là xinh đẹp, lại giống như có chút không giống nhau.

Đàn ông giống nhau chiều cao, nhưng so với phụ nữ còn muốn dịu dàng hơn, đặc biệt là khuôn mặt xinh đẹp.

Nếu như Mặc Thiếu Thiên là yêu nghiệt, như vậy người đàn ông này chính là Yêu Tinh rồi !

So với phụ nữ còn xinh đẹp hơn.

Tuy nhiên, Lâm Tử Lam khi nhìn thấy hắn, ngây ngẩn cả người, sau đó cười.

Quý Màu Sắc đi lên, nhìn Lâm Tử Lam, “Lâm tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt!”

Lâm Tử Lam nhìn hắn, “Anh...Anh là ông chủ nơi này?”

Lâm Tử Lam, rõ ràng lần trước cùng Mặc Thiếu Thiên tham gia tiệc rượu, là anh ta giúp cô chọn lễ phục , nhưng bây giờ lại là ông chủ nơi này?

Quý Màu Sắc lười biếng chau mày, sau đó gật đầu.

Lâm Tử Lam cảm thấy thế giới có chút nhỏ bé.

“Không ngờ, cô còn nhớ rõ tôi!” Quý Màu Sắc nói.

Lâm Tử Lam thật sự muốn quên nha, nhưng là người đàn ông này đáng đáp như Yêu Tinh, muốn quên cũng khó mà quên được.

Cảnh Thần cùng Từ Từ nhìn , nghe được lời hắn nói, mới xác định hắn là đàn ông!

“Dĩ nhiên, đối với những thứ đẹp đẽ, tôi bình thường khó có thể quên được!” Lâm Tử Lam nhìn hắn nói.

Nghe điều này, Quý Màu Sắc trong nháy mắt đỏ mặt.

Mặc dù bị vô số người khen ngợi quá đẹp, nhưng nghe được Lâm Tử Lam nói câu này, Quý Màu Sắc vẫn là nhin không được đỏ mặt.

Cảnh Thần cùng Từ Từ nhìn, cũng không nhịn được cười lên.

Quý Màu Sắc đưa tay lên, che miệng, giả bộ ho khan một tiếng.

Mấy giây sau, nhìn Lâm Tử Lam nói, “Lễ phục này rất phù hợp với cô!”

“Do Ellis anh thiết kế , làm sao có thể không phù hợp chứ! ?” Lâm Tử Lam nhìn anh ta cười nói.

Nghe được lời Lâm Tử Lam nói, Quý Màu Sắc cau mày, “Làm sao cô biết tôi là El-lis?”

“Bọn họ gọi anh là ông chủ, anh còn có thể thường xuyên tự do ra vào nơi này , nhưng quan trọng nhất , lần trước anh cho tôi thấy đối với lễ phục anh yêu cầu rất cao, cho nên, tôi đây đoán như thế!” Lâm Tử Lam cười nói, không ngờ, mình thật sự đoán đúng.

Lễ phục thật do anh ta thiết kế.

Nghe được Lâm Tử Lam nói, Quý Màu Sắc lười biếng nhún mày.

Không thể không thừa nhận, người phụ nữ này, thật rất thông minh.

Quý Màu Sắc nở nụ cười, không tiếp tục xoay quanh vấn đề này nữa, ngược lại nhìn Lâm Tử Lam “Nhưng tôi nhớ, lúc trước cô nói không có hứng thú gì với Mặc Thiếu Thiên!” Quý Màu Sắc nhìn Lâm Tử Lam hài hước nói.

Nghe lời này, Lâm Tử Lam mím môi cười, “Đúng vậy, tôi bây giờ cũng không có hứng thú với anh ấy, chỉ là tôi tin tưởng!” Khi nói câu này, đôi mắt của Lâm Tử Lam sáng lên.

Quý Màu Sắc nhìn cô, một khoảnh khắc giật mình.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Tôi đi thay y phục!” Nói xong, Lâm Tử Lam liền đi vào bên trong.

Nhìn Lâm Tử Lam kéo trang phục đi, khóe miệng Quý Màu Sắc lộ ý cười sâu xa.

Nhìn Lâm Tử Lam đi vào, Từ Từ nhìn Quý Màu Sắc, trong mắt tràn đầy sự quan tâm.

Từ Từ đi tới, nhìn Quý Màu Sắc, “Xin chào, tôi tên là Từ Từ, là bạn của Lâm Tử Lam!”

Quý Màu Sắc nhìn Từ Từ, gọi lên nụ cười thân sĩ, mê người, “Xin chào, Quý Màu Sắc!”

“Phốc” một tiếng, Từ Từ nhin không được bật cười.

Quý Màu Sắc ! !

Ha ha ha ha.

Tại sao lại gọi là màu sắc?

Hơn nữa tên còn là chữ Sắc, quá kỳ quái rồi ! ! !

Nhìn Từ Từ cười nghiêng ngả không ngừng, Quý Màu Sắc khẽ nhíu mày.

Tên của hần làm sao!

Đây cá tính!

Rất phong cách!

Không biết thưởng thức ! !

Lâm Tử Lam thay quần áo xong, lúc đi ra, liền nhìn thấy Từ Từ cùng Quý Màu Sắc nói chuyện , sắc mặt Quý Màu Sắc rất không vui.

Lâm Tử Lam cũng biết, nhất định Từ Từ đã nói gì xúc phạm đến Quý Màu Sắc rồi.

Lâm Tử Lam bước đến, trực tiếp kéo Từ Từ lại, sau đó ném cho Cảnh Thần.

Lâm Tử Lam nhìn Quý Màu Sắc, “Lễ phục thử rất tốt, tôi rất hài lòng, bao nhiêu tiền!”

Quý Màu Sắc cười một tiếng, “Tiền cô không cần trả?”

“Nếu muốn lấy?”

“Tôi sẽ trực tiếp nói với Mặc Thiếu Thiên!” Quý Màu Sắc nói.

Nghe giọng điệu Quý Màu Sắc nói, dường như cùng Mặc Thiếu Thiên rất thân thiết , nhưng hình như Mặc Thiếu Thiên chưa từng nhắc đến anh ta.

Quý Màu Sắc đã nói vậy, Lâm Tử Lam cũng không tiện nói nữa, “Vậy thì được rồi, tôi đi trước!” Lâm Tử Lam nói.

Quý Màu Sắc chau mày, “Lễ phục đến lúc đó tôi sẽ cho người mang đến!”

“Vâng, cảm ơn!” Lâm Tử Lam cười nói.

Sau khi cùng Quý Sắc Màu trò chuyện xong, Lâm Tử Lam cùng Cảnh Thần và Từ Từ đẩy cửa bước ra ngoài.

Sau khi ra cửa, Từ Từ vẫn cười không ngừng.

Quý Màu Sắc!

Cái tên này!

Thật sự quá buồn cười!

Lâm Tử Lam nhìn Từ Từ, “Có gì đáng cười sao?”

Nghe Lâm Tử Lam nói, Từ Từ mới chậm rãi nén cười, nhìn Lâm Tử Lam “Chẳng lẽ không buồn cười sao, tên một người đàn ông mang theo một chữ sắc, thật sự rất kỳ lạ, rất buồn cười!” Từ Từ nói.

Mặc dù khi lần đầu tiên nghe được cái tên này, Lâm Tử Lam cũng cảm thấy buồn cười, nhưng bây giờ, Lâm Tử Lam cũng không thấy có gì buồn cười.

Tên là do cha mẹ đặt, anh ta cũng không có biện pháp.

“Được rồi, cậu đừng cười nữa, cậu không thấy người ta xấu hổ sao!” Lâm Tử Lam nói.

Từ Từ thừa nhận, “Tớ không có cách nào nhịn được!”

Lúc đầu là muốn cùng Quý Màu Sắc chào hỏi, lại không nghĩ rằng chỉ một cái tên đã làm cho cô cười đến bây giờ, cũng không có nghĩ đến như vậy.

Cảnh Thần cũng cười, “Sao tớ thấy cậu cười khoa trương quá vậy!”

“Tại tớ không nhịn được!” Từ Từ nói.

Nhìn bọn họ, Lâm Tử Lam cười, mới vừa rồi nhìn sắc mặt Quý Màu Sắc, rõ ràng cũng bị Từ Từ cười đến tối mặt, nhưng cố gắng chịu đựng.

Lúc này, Lâm Tử Lam nghiêng đầu, lại không ngờ thấy bóng một người.

Là Diệp An Nhiên!

Nhìn Diệp An Nhiên, nhưng chiếc váy mặc trên người không phù hợp, sau đó lên một chiếc xe, bởi vì đứng cách xa, Lâm Tử Lam không nhìn rõ được người trong xe, nhưng cô lại thấy rõ ràng người đó là Diệp An Nhiên.

Mặc dù so với bình thường nhìn không giống nhau, nhưng gương mặt đó, Lâm Tử Lam không thể nhìn nhầm.

Cảnh Thần cũng nhìn thấy.

Bước đến, nhìn Lâm Tử Lam, “Đó không phải là Diệp An Nhiên sao?”

Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần “Cậu cũng nhìn thấy?”

Cảnh Thần gật đầu, sau đó cau mày, “Cách ăn mặc cùng bình thường không giống nhau!” Cảnh Thần suy nghĩ nói.

Lâm Tử Lam quay lại nhìn Cảnh Thần, Cảnh Thần cũng nhận ra.

Lâm Tử Lam gật đầu, không hiểu tại sao, trong đầu lại hiện lên lời cảnh báo của Tiêu Dật từng nói với cô....
.....

Diệp An Nhiên không đơn giản.

Đang lúc đó thì, Từ Từ xông tới, “Diệp An Nhiên là ai?”

“Tình đầu của Mặc Thiếu Thiên.”

Nghe điều này, Từ Từ như hiểu ra, “Mẹ kiếp, ở đâu, tớ muốn nhìn một chút!” Từ Từ nói, sau đó liền nhìn xung quanh.

Nhìn dáng vẻ Từ Từ, Cảnh thần chỉ vào nơi nào đó, “Đã lên xe đi rồi.”

Từ Từ, “.”

“Này, cô ta không phải còn chưa hết hy vọng chứ?” Từ Từ nhìn bọn họ hỏi.

“Nếu như từ bỏ, đã sớm tránh đi rồi, còn nói lời chúc phúc với Tử Lam, ai biết sau lưng muốn giở trò gì!” Cảnh Thần nói.

Nghe nói như thế, Từ Từ nhìn Lâm Tử Lam cau mày, “Lâm Tử Lam, đối với người này cậu phải cẩn thận!”

Lâm Tử Lam cười, “Được rồi, tớ biết rồi!”

Mặc dù nói thì nói như thế, nhưng trong lòng Lâm Tử Lam lại có dự cảm xấu.

“Tốt lắm, không suy nghĩ nữa, bây giờ muốn làm gì?” Cảnh thần nhìn bọn họ hỏi.

“Đi dạo phố, mua quần áo, tắm nước nóng, đi Spa! Từ từ nói.

Cảnh Thần nhìn Từ Từ, ngây ngẩn cả người.

Từ Từ nhìn Cảnh Thần, “Thế nào? Tớ nói gì sai sao?”

Cảnh Thần nhìn Từ Từ, dáng vẻ phớt tỉnh, “Không có, cậu một câu đã nói ra suy nghĩ của tớ.”

Từ Từ cười.

Sau đó hai người nhìn Lâm Tử Lam.

Thấy tinh thần của hai người bọn họ tốt như vậy, Lâm tử Lam cũng không thể không đồng ý.

Tuy nhiên, Lâm Tử Lam không hiểu sao mới đi dạo một vòng, đã cảm thấy rất mệt mỏi!

280. Chương 282: Hoa Hồng, Hoa Hồng Tôi Nhớ Tỷ !

Theo như cách nói của Cảnh Thần, phụ nữ cả đời có ba chuyện, đính hôn, kết hôn, sanh con !

Tử Lam đã hoàn thành chuyện thứ ba, hiện tại đang chuẩn bị đính hôn, nhất định phải coi trọng.

Cho nên, ba người đi dạo trong chốc lát, mua một số đồ dùng cần thiết, vốn Tử Lam muốn mua cho Mặc Thiếu Thiên một bộ quần áo, nhưng thăm nghĩ, lúc đính hôn toàn mặc lễ phục, có lẽ Mặc Thiếu Thiên cũng chuẩn bị xong, cho nên cũng không cần mua cho anh.

Tuy nhiên, Tử Lam bỗng nhiên nhìn trúng một đồng hồ đeo tay.

Mặc dù, Mặc Thiếu Thiên rất ít mang đồng hồ đeo tay, tuy nhiên, Tử Lam vẫn cảm thấy, chiếc đồng hồ này rất hợp với Mặc Thiếu Thiên.

Nhưng vừa nhìn vào mệnh giá của nó, Tử Lam không khỏi thở dài một tiếng.

Giá trị đến năm chữ số.

Tử Lam có chút do dự.

Năm chữ số a a a a !

Nhưng Tử Lam có chút không bỏ được.

Cảnh Thần ở một bên nhìn, tuy rằng cô cũng hiểu được giá có hơi mắc một chút, nhưng Mặc tổng có tiền như vậy, mức giá năm chữ số chẳng hề hấn gì, với Mặc Thiếu Thiên mà nói thật không coi vào đâu.

Ngay sau đó, Cảnh Thần thuyết phục, “Tử Lam, tuy rằng giá cả năm chữ số không nhỏ, nhưng cậu nghĩ thử xem, Mặc tổng tặng cho cậu sợi dây chuyền giá trị bao nhiêu tiền, cậu làm nghề này, đừng nói nhìn đoán không ra ! ” Cảnh Thần nói.

Sợi dây chuyền kia được thiết kế độc đáo, giá cả ít nhất cũng vài chục vạn !

Cho nên, bỏ ra năm chữ số mua chiếc đồng hồ này, thực sự không tính quá mắc.

Nghe Cảnh Thần khuyên bảo, Tử Lam có chút động tâm.

Dịch xác, sợi dây chuyền kia giá không rẻ chút nào.

Tử Lam có chút động tâm.

Từ Từ cũng ở một bên nhìn, nói thêm vào, “Đúng vậy, cậu đối Mặc Thiếu Thiên không tiếc, anh ta đối với cậu càng thêm không tiếc bất cứ gì, huống chi, sau khi cậu ta Mặc Thiếu Thiên đính hôn, cậu cũng coi như là một phụ nữ giàu có, lúc này thế nào lại để ý mấy việc giá cả này, chồng cậu đâu phải kẻ keo kiệt!”

“Mua đi, nhỏ bỏ không được thì làm sao lấy được thứ lớn hơn ! ” Từ Từ nói.

Nghe vậy, Tử Lam dở khóc dở cười, cuối cùng, bởi vì hai cô bạn thân liên tục châm ngòi thổi gió, thêm mắm thêm muối, đủ các loại khuyên bảo, Tử Lam quyết tâm, mua !

Cứ như vậy, số tiền lương mà Tử Lam vất vả kiếm được, không cánh mà bay !

Sau khi nhân viên cửa hàng bọc lại chiếc đồng hồ vào cái hộp nhỏ nhắn, Tử Lam cảm thấy có chút hối hận, nhưng hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Mua xong.

Sau khi rời khỏi cửa hàng, Cảnh Thần và Từ Từ lại dẫn Tử Lam đi tắm suối nước nóng, làm spa !

Ba nữ nhân nằm trong phòng thẩm mỹ viện, vừa chăm sóc sắc đẹp, vừa chăm chọc chuyện này.

Mãi cho đến buổi tối, ba người mới trở về nhà.

Tử Lam về đến nhà, đã mệt sắp tê liệt.

Vốn mang giày cao gót đã mệt mỏi, nhưng cô lại mang giày cao gót đi dạo suốt một ngày, thực sự thiếu chút nữa mạng của cô không còn.

Hiện tại Tử Lam mới sâu sắc hiểu được, thì ra đi dạo phố mua sắm một số đồ đạc cũng là chuyện rất mệt mỏi, còn mệt hơn cả đi làm, Tử Lam nghĩ, sau này cô không muốn đi dạo theo kiểu này nữa.

Nghe được thanh âm, Hi Hi từ gian phòng đi ra, mới vừa đi ra ngoài, bé nhìn thấy trên sofa chất đầy các loại túi, Tử Lam nằm trên ghế sofa, dáng vẻ trông thật suy yếu.

Sau khi chứng kiến cảnh đó, Hi Hi đi tới “Mẹ, người làm sao vậy?”

“Mệt mỏi! ” Tử Lam yếu ớt đối đáp.

Nhìn sofa chất đầy chiến lợi phẩm, Hi Hi lên tiếng, “Mẹ, người cũng thật không có tiền đồ, người khác đi dạo một ngày đều không xảy ra vấn đề, mẹ chỉ mới đến trưa thì mệt thành cái dạng này rồi! ” Tuy rằng miệng thì nói như vậy, nhưng bé lại nhanh chóng tiến lên, giúp Tử Lam xoa bóp đôi chân nhỏ.

Tử Lam im lặng..., suy yếu nằm trên ghế sofa, “Nước, ẹ một chút nước ! ” Tử Lam nói.

Nhìn bộ dạng mẹ mệt mỏi như vậy, Hi Hi nhanh chân chạy đi rót một chén nước.

Tử Lam cầm được nước, hầu như uống hết chỉ trong một hơi.

Sau khi uống xong, cảm giác thông thuận rất nhiều, nằm trên ghế sofa, thở gấp một hơi thở.

“Hôm nay mẹ cùng Cảnh Thần và Từ Từ đi dạo ! ” Tử Lam nói, ý thức sâu sắc được vấn đề nằm ở đâu.

Hi Hi khẽ cười, “Mẹ, mọi người đều nói nữ nhân đi dạo phố là một loại cảnh giới đáng sợ nhất, đi dạo một ngày cũng không cảm thấy mệt mỏi ! ”

Tử Lam liếc mắt trừng Hi Hi một cái, “Ý của con chính là đang ám chỉ mẹ con không phải nữ nhân sao?”

Hi Hi cười hắc hắc, “Mẹ, tin tưởng con, con tuyệt đối không có ý tứ kia !”

Nói xong, Hi Hi quay sang thì nhìn đám đồ lộn xộn kia, “Mua cái gì thế hả mẹ ơi!”

“Loạn thất bát tao, cái gì cũng có ! ” Tử Lam nói.

Việc hiện tại Tử Lam cần phải làm nhất chính là đi tắm, đổi lại y phục, nghỉ ngơi thật tốt một chút.

Tử Lam nỗ lực đứng dậy, sau đó hướng phòng tắm đi đến.

Đang lục lọi vài món đồ, vừa vặn phát hiện ra một túi đồ nho nhỏ.

Đột nhiên khi phát hiện trên mặt vải in đầy nhân vật phim hoạt hình, bất mãn bĩu môi, “ Con đã nói với mẹ rất nhiều lần, con không thích mặc những bộ quần áo in đầy nhân vật phim hoạt hình!! ”

Tử Lam đang gội đầu bên trong, nghe thế, nhướn mày hỏi, “Vì sao a? Không phải trông thật đáng yêu đấy sao !”

“Này thì đáng yêu, bên trên quần in đầy nhân vật phim hoạt hình, con luôn có cảm giác ăn mặc như thế, người ta nhìn chăm chăm vào cái mông con, không có cảm giác an toàn đối với trẻ em một chút nào cả ! ” Hi Hi đáp lại.

Nghe vậy, Tử Lam nhin không được bật cười.

“Đây là tác động tâm lý đối với con!”

“Mặc kệ tác động gì, con từ bỏ ! ”

Mẹ mỗi lần đều cho bé một kho siêu cấp đáng yêu như thế, không phải là nhân vật phim hoạt hình, thì là con ếch nhỏ!

Hi Hi có cảm giác, giống như có người lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào cái mông của mình.

” Nhưng mẹ vừa mới mua cho con, nếu không trước hết con cứ mặc như vậy, lần sau nhất định mẹ sẽ mua cho con những mẫu mã khác ! ” Tử Lam nói.

Ai.

Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.

Nhìn những nhân vật hoạt hình được in trên chiếc quần mình, bé bất đắc dĩ cúi thấp đầu xuống.

Hiện tại cũng chỉ có thể cam chịu.

Ngay sau đó, đem đồ đạc của mình thu thập thoảng cái, nhưng ngoài ý muốn lại phát hiện một chiếc hộp tinh xảo được gói kỹ.

Nhìn Tử Lam vẫn còn đang tắm, liền mở ra hộp nhìn một chút.

Đột nhiên khi nhìn thấy đồ vật bên trong, miệng bé không nhịn được mở thành chữ O.

Đồng hồ đeo tay nha !

Nhìn một chút, bên trong còn có một mở biên lai, vừa nhìn vào.

Miệng lại mở toạc ra lớn hơn nữa, giá năm chữ số a !

Không cần phải nói, nhất định là mua tặng cho cha !

Nhưng lại giá năm chữ số a !

Hạng người nhỏ mọn như mẹ, lại dám bỏ ra năm vạn đồng mua tặng cho cha chiếc đồng hồ đeo tay !

Thật bất khả tư nghị !

Lại nhìn thêm một chút, tiếp đó đem đồ vật thu thập .

Nhìn thời gian chênh lệch không nhiều lắm, đến giờ bé phải đi làm cơm.

Tử Lam đi ra, nghỉ ngơi trong chốc lát, làm cơm, hai người cùng nhau ăn , ăn xong, Tử Lam nhanh chóng lên giường đi ngủ.

Bởi vì bản thân thật sự quá mệt mỏi.

Sau khi Tử Lam vào phòng ngủ, Hi Hi thu thập xong tất cả , bé cũng trở về phòng mình.

Lúc này, bật máy tính lên.

Mấy ngày nay, chuyện cha và mẹ muốn đính hôn , bé nhất định phải sắp xếp thời gian tiếp theo cho tốt.

Mở máy tính lên, đánh một loạt mật mã, hòa nhập vào một nhóm mật.

Thời điểm online, vĩnh viễn đều náo nhiệt như vậy.

Tạp Ni còn có Mặc Tử không biết đang thương lượng chuyện gì.

Vừa tiến vào, Hi Hi trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính, “Tạp Ni, mấy ngày nay, tôi có khả năng sẽ bận rộn một chút, không thể online, Đông Nam Á bên kia, anh giúp tôi trông coi nhé !”

“Ok, cha cậu theo sát mẹ cậu, nhanh như vậy gần đây đã có kết quả? ” Tạp Ni nhìn Hi Hi nói.

“Đúng vậy, cho nên, mấy ngày nay, chỉ có thể làm phiền mọi người ! ” Hi Hi lên mặt nói.

“Cái này không vấn đề gì, chỉ là bảo bối, sau khi cha cậu và mẹ cậu đính hôn xong, cậu sẽ rảnh rỗi sao? ” Tạp Ni nhìn Hi Hi nói.

Về chuyện này, suy nghĩ vô số lần, cũng không có kết quả.

“Nếu như sau khi cha tôi và mẹ tôi đính hôn xong, nếu như không xảy ra vấn đề gì..., nhất định tôi sẽ nói lại với bọn họ về chuyện rèn luyện ! ” Hi Hi nói.

“Uh, không thể kéo dài được nữa, huấn luyện phải từ nhỏ, lại kéo dài, cậu so với những người khác trễ một thời gian ! ” Tạp Ni nói, lời này, không tồn tại thành phần hù dọa.

Người ta từ bốn tuổi đã bắt đầu huấn luyện, Hi Hi cũng đã bảy tuổi, chỉ cần thoáng qua một vài tháng nữa, đã là tám tuổi !

So với những đứa bé khác chậm trễ mất bốn năm !

Mỗi lần nhắc đến vấn đề này, đặc biệt lo lắng.

“Tôi cũng bắt lực a ! ” Chuyện của cha và mẹ chưa xong, bé cũng không yên lòng a.

Lúc này, Mặc Tử bỗng nhiên khoa trương cười to !

Bảo bối, cậu kéo dài thêm thời gian, chờ khi cậu mười tuổi, bọn tôi sẽ đem cậu và những đứa bé bốn tuổi ném vào một chỗ cùng nhau huấn luyện, ha ha ha ! ” Mặc Tử phi thường khoa trương cười như vậy.

Nghe nói như thế, Hi Hi liền đen mặt.

Bất quá, bé cũng ý thức được tính nghiêm trọng trong chuyện này.

Bé mới không cần một chỗ huấn luyện cùng với những đứa bé ba bốn tuổi cùng nhau huấn luyện, quá mất mặt, hơn nữa, quá làm nhục chỉ số thông minh của bé !

Thẩm Dạ Thiên cũng nghe được lời Mặc Tử nói..., biết cậu ta cố ý nói kích thích, cậu cũng phụ họa nói theo, “Không sai, nếu như cậu chậm thêm chút nữa, theo đợt huấn luyện tiếp theo, bảo bối, đến lúc đó, cậu tuyệt đối Vương giả trong đám người như thế !”

Hi Hi “”

“Chuyện này sau khi chấm dứt, tôi sẽ nói cùng với cha mẹ !”

“Ok chờ cậu đến, chúng tôi ở đây đều rất nóng lòng muốn gặp mặt cậu đấy ! ” Tạp Ni nói, nói đến chuyện muốn nhìn thấy Hi Hi, đích xác cậu có chút hưng phấn.

Có chút nóng lòng muốn nhìn một chút, xem Hi Hi rốt cuộc là thế như nào.

Tạp Ni vừa mới dứt lời, ngay sau đó Mặc Tử đã nói tiếp một câu, “Tạ Ni, cậu xác định thật sự muốn gặp bảo bối, mà không phải, muốn chà đạp cậu ta?”

“Mẹ kiếp, lão tử đối với ô răng không cảm thấy hứng thú ! ” Tạp Ni mắng trở lại.

“Ngọa tào ! Tạp Ni, cậu nói ai là ô rắng ! ” Mặc Tử còn chưa mở miệng, liền trực tiếp nói.

Trong nháy mắt, Mặc Tử nụ cười phun, trực tiếp vô số tiếng ha ha ha ha ha phát ra !

Ngay sau đó, cùng một thời gian, Tạp Ni và Hi Hi đồng thời phát ra bốn chữ !

“Cười cười em gái người a !”

“Cười cười em gái người a !”

Mặc Tử trong nháy mắt ngây ngẩn cả người.

Thẩm Dạ thiên ở một bên, trưng ra biểu tình nhìn có chút hả hê.

Trong nháy mắt, ba người đều đem đầu mũi giáo hướng về phía Thẩm Dạ thiên !

Cả nhóm người, một mảnh náo nhiệt !

Trò chuyện thật lâu, đến khi Hoa Hồng vừa online, chủ đề vui đùa mới kết thúc.

Dường như ai cũng biết thời gian online cố định của cô, mỗi tuần cô online ba lần, hơn nữa, cố định thời gian vào chủ nhật, cô mới lên mạng.

Cho nên, thời gian online lâu cũng là vì chờ Hoa Hồng.

“Tôi đây ! ” Hoa Hồng tung lên một ảnh chụp đặc biệt lười biếng.

“Mọi người đang trò chuyện về chủ đề nào đó?”

“Đương nhiên là đang nói chuyện của cô rồi ! ” Mặc Tử mở miệng.

“Trò chuyện điều gì đó về tôi? ” Hoa Hồng hỏi.

“Cô có phải hay không còn đang theo đuổi cái người tên Bạch Dạ a? ” Mặc Tử hỏi.

“Kháo, đừng nói nữa, chờ tôi tìm được anh ta, nhất định hảo hảo dạy dỗ anh ta một bài học ! ” Hoa Hồng nói.

“Ha ha ha, cô bị người khác làm khó, phóng một con ngựa sao !”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ, đời này, nếu tôi tìm không được anh ta, tôi sẽ không gọi Hoa Hồng ! ” Hoa Hồng quyết định như thế.

Nghe Hoa Hồng nói như vậy..., Mặc Tử yếu ớt nói một câu, “Bạch Dạ xui tám đời mới gặp phải cô!”

“Cậu câm miệng cho tôi ! ” Hoa Hồng nói một câu , đem những lời chăm chọc tiếp theo của Mặc Tử ngăn lại.

Nhìn bọn họ hồ động, Hi Hi nở nụ cười.

“Hoa Hồng tỷ thân ái, đừng nóng giận ! ” Hi Hi nói.

Vừa dứt lời.

Hoa Hồng hiện tại mới chú ý đến Hi Hi đang online.

” Hi tử, cậu cũng đang online ? ” Hoa Hồng hỏi.

Còn chưa kịp mạnh miệng, Hoa Hồng liền trực tiếp hỏi, “Có nhớ tỷ không?”

“Dĩ nhiên nhớ, rất muốn rất muốn rất muốn được gặp tỷ ! ” Hi Hi nói, âm thanh có chút làm nũng.

Hoa Hồng cảm thấy thực sự rất thỏa mãn.

Kết quả kế tiếp như thế một câu nói, để Hoa Hồng nghĩ đến nhất định Hi Hi có mục đích.

“Cho nên tỷ phải nhanh chóng đến thành phố A, tôi rất nhớ tỷ a ! ” nói.

Hoa Hồng, “... ...”

“Cậu nghiêm túc ? ” ngăn người một lúc, Hoa Hồng mở miệng hỏi.

“Dĩ nhiên, cho nên, tỷ tới đi ! ” Hi Hi mở miệng tiếp tục làm nũng.

Hoa Hồng không biết nên nói cái gì .

Lúc này, Tập Ni yếu ớt mở miệng, “Bảo bối, cậu bởi vì chuyện cha và mẹ cậu đính hôn, cho nên để Hoa Hồng đến bảo hộ người trong gia đình cậu sao ? ” Tập Ni hỏi.

Hoa Hồng, “... ..”

“Tập Ni, anh mở miệng, sẽ chết sao? ” Hi Hi trực tiếp phủ định trở về.

“Mẹ kiếp, thật sự như vậy sao ? ” Hoa Hồng hỏi.

Hi Hi lập tức lắc đầu phủ nhận, “Tuyệt đối không phải như vậy !”

“Thực sự? ” Hoa Hồng hỏi ngược lại.

Hi Hi lập tức gật đầu, “Thực sự !!”

Lúc này, Hoa Hồng mới vui vẻ gật đầu.

“Thật ra, tôi muốn tỷ tới bảo vệ mẹ tôi ! ” Hi Hi nói.

Ngay sau đó, không khí bên trong im lặng vắng vẻ ba giây đồng hồ !

Hoa Hồng bắt đầu phát uy, “Hi Tử !!!! ” Sau đó gào to, cả người tức giận xuất hiện trên màn hình.

Ngay sau đó, Mặc Tử và Tập Ni, còn có Thẩm Dạ Thiên đều nở nụ cười.

Cả nhóm lại tiếp tục một mảnh náo nhiệt !

“Hoa Hồng tỷ, tỷ đừng tức giận a, tuy rằng tôi muốn tỷ đến bảo vệ mẹ tôi, thế nhưng tôi cũng vậy thực sự rất nhớ tỷ a ! ” Hi Hi nũng nịu nói.

“Cậu nhớ tôi thật sao? ” Hoa Hồng lên mặt hỏi.

“Bảo bối nhớ tỷ a !” Hi Hi nói, giống như chuyện này là lẽ đương nhiên.

Hoa Hồng, “... ..”

“Không đi ! ” Hoa Hồng trực tiếp cự tuyệt.

Nghe thế..., Hi Hi làm một bộ dáng đáng thương, “Thật vậy chẳng?”

“Tỷ sẽ không sợ, tôi bị người khác giết sao?”

“Tỷ sẽ không sợ, sau đó tỷ sẽ không còn được gặp lại bao bối cực kỳ đáng yêu này nữa sao ! ” Hi Hi vẫn giả vờ thương cảm.

“Câm miệng !”

Rốt cục, Hoa Hồng nhịn không được rống lên.

Nhìn thấy tình huống hữu dụng, Hi Hi tiếp tục, làm nũng, cuối cùng, Hoa Hồng mới chịu đồng ý.

Thật ra, chỉ cần một câu nói như thế, Hoa Hồng đã phải đi, bất quá, cô cố ý làm khó dễ một chút.

Ai cũng biết, Hoa Hồng sủng ái Hi Hi đến mức nào.

Giữa bọn họ, có một phân cảm giác rất đặc thù.

Bởi vì Hi Hi đã từng là người mà Hoa Hồng thích, sau đó biết được Hi Hi chỉ là một đứa bé, cô rất tức giận, rất thương tâm.

Nhưng hiện giờ, sau khi hiểu rõ, Hoa Hồng đối với Hi Hi càng thêm sủng nịch, cảm giác giữa hai người, rất tế nhị.

Thậm chí Hoa Hồng cảm thấy đắc ý, chỉ cần một câu nói, chuyện gì cô đều làm hết.

Không có bất kỳ nguyên nhân.

Hi Hi đối Hoa Hồng cũng là như thế,

Tin tưởng Hoa Hồng, vô điều kiện tin tưởng cô.

Tiếp đó, sau khi thương lượng tốt mọi thứ, Hi Hi mới cảm thấy yên lòng.

Chỉ cần chuyện Hoa Hồng đã đáp ứng, thì nhất định cô sẽ làm được.

Tuy rằng chuyện cha và mẹ đính hôn với nhau, nghĩ không ra tiếp đó sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng bé vẫn cảm thấy như vậy an toàn một chút.

Trò chuyện cho tới khuya, xác định ngày Hoa Hồng sẽ tới, Hi Hi mới tắt máy vi tính đi ngủ.

Có Hoa Hồng tại đây , Hi Hi cảm thấy yên tâm rất nhiều.

Sau đó, ôm cái ý nghĩ này, Hi Hi an tâm đi ngủ.

Một đêm mộng đẹp.

Còn có hai ngày nữa là đến buổi lễ đính hôn của Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên.

Mấy ngày nay, Mặc Thiếu Thiên để cho Tử Lam hai ngày nghỉ.

Để Tử Lam nghỉ ngơi thật tốt, đến lúc đó, có tinh thần.

Tử Lam cũng muốn nghỉ ngơi thật tốt, nhưng thói quen quanh năm cô đều phải làm việc, căn bản muốn ngủ giấc ở nhà cũng không được.

Ngày hôm đó, đúng lúc là chủ nhật, Tử Lam nghĩ muốn cùng Mặc Thiếu Thiên cùng nhau quay trở về nhà một chuyến, dù sao chuyện cô muốn đính hôn, Lâm Mặc Thiên lại là cha của cô, không thể không nói cho ông biết.

Thật ra, nếu như không có sự hiện diện của Kiều Phương, Tử Lam đã sớm đón Lâm Mặc Thiên về sống chung.

Chỉ là ngại gây nhiều khó khăn cho cô, nên Lâm Mặc Thiên thế nào cũng không đồng ý, Tử Lam cũng chỉ có thể cam chịu.

Tuy nhiên, chuyện sắp tới cô phải lập tức đính hôn, mặc dù đã từng nói qua trong điện thoại, nhưng Tử Lam thế nào cũng không đồng ý, cô cần phải đi xem một chút.

Sau đó, Tử Lam đi trở về một chuyến.

Bọn họ vẫn ở chỗ cũ.

Phòng ở cũng như thế.

Khu phố xinh đẹp, mặc dù đã qua sửa chữa, nhưng so với lúc trước không khác mấy.

281. Chương 283: Chứng Sợ Hải Trước Khi Đính Hôn

Hi Hi cũng ở đây vừa nhìn, ” ông ngoại, ông không phải nên thử một chút sao, cái này ngày hôm qua mẹ con cố tình mua cho ông nha!” Hi Hi ở một bên cười nói. Khóe môi khẽ cong lên.

“Không cần, nhìn cũng rất vừa!” Lâm Mặc Thiên thật thà cười nói, sau đó ánh mắt quét một bên nhìn Kiều Phương.

Kiều Phương ngồi bên cạnh, nhìn bọn họ, sắc mặt cũng không thay đổi!

Mím môi, không nói lời nào.

Rõ ràng, cảm giác rất bất mãn.

Lâm Tử Lam hướng Lâm Mặc Thiên hỏi han ân cần, trò chuyện thật lâu, sau đó, Lâm Mặc Thiên có chút việc, phải đi.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Kiều Phương, sắc mặt Kiều Phương cực kỳ bối rối.

Lâm Tử Lam nhìn Kiều Phương, coi như khi còn bé, Kiều Phương đối với mình không tốt, nhưng bây giờ, dù sao bà ta cũng là vợ của ba mình, Lâm Tử Lam cũng không muốn để cho bọn họ khó xử.

Lúc này, Lâm Tử Lam từ trong túi xách lấy ra một bì thư, đẩy tới trước mặt Kiều Phương, " Cái này là đưa cho bà, cầm lấy mua sắm ít quần áo!" Lâm Tử Lam nói.

Đối với Kiều Phương, muốn nói lời dễ nghe, cô thật sự không làm được.

Những chuyện khi còn nhỏ, Kiều Phương đã đối xử với cô thế nào, như rõ ràng hiện ra trước mắt, cô không thể nào quên, cô không đủ rộng lượng để bỏ qua được!

Nếu như không phải sợ làm cho Lâm Mặc Thiên khó xử, Một xu cô cũng không đưa!

Kiều Phương vừa nhìn thấy bì thư, cũng biết bên trong là cái gì, trong nháy mắt, hai mắt sáng ngời, lập tức cầm lấy, cũng không có lời cảm ơn, bộ dạng kia, giống Hi Hi lúc thắng lớn.

Nếu không phải để ý đến mặt mũi của Lâm Mặc Thiên, một xu cũng không cho bà ta!

Lúc này, Kiều Phương hăng hái mở bì thư ra, nhìn bên trong xem bao nhiêu tiền, ngay sau khi mở, sắc mặt Kiều Phương trong nháy mắt đóng băng.

1000 đô la?

[Lavender – Blue: mình không rành về tiền bên đó lắm]

Chỉ có một ngàn đô la? !

Kiều Phương lần nữa xem lại xác nhận, đúng là 1000 đô la!

Lâm Tử Lam ngồi đối diện Kiều Phương, nhìn từng động tác của bà, cũng biết Kiều Phương đang suy nghĩ gì!

Chỉ là, Lâm Tử Lam cũng không lên tiếng.

Lúc này, Kiều Phương ngẩng đầu, nhìn Lâm Tử Lam đối diện, " chỉ có một ngàn đô la?"

Lâm Tử Lam gật đầu.

Sắc mặt của Kiều Phương trầm xuống, thay đổi thái độ ngay lập tức "Cô cho tôi 1000 đô la?" Kiều Phương lần nữa không chắc chắn hỏi.

Nghe lời Kiều Phương nói, Lâm Tử Lam nhìn Kiều Phương, " Thế nào? Chê ít?"

Dĩ nhiên quá ít.

Kiều Phương nhìn Lâm Tử Lam " Cô cho tôi 1000 đô la mua quần áo? Mấy bộ đồ kia của ba cô, ít nhất cũng vài ngàn !" Mặc dù Kiều Phương không phải là người có tiền, nhưng cũng có thể nhìn ra, những bộ đồ kia của Lâm Mặc Thiên, đều là hàng tốt.

Nghe Kiều Phương nói, Lâm Tử Lam cười khê "Vậy thì như thế nào, ông ấy là ba tôi, tôi bỏ ra bao nhiêu tiền đều đáng, Kiều Phương, bà là ai?" Lâm Tử Lam nhìn Kiều Phương khó chịu hỏi, bao nhiêu năm không gặp, Lâm Tử Lam đối với bà, không có tức giận như trước, nhưng vẫn như cũ sắc bén.

Mẹ kè!

Nếu như đối tốt với cô còn chưa tính.

Lúc nhỏ, tàn nhẫn với Lâm Tử Lam không ít.

Bây giờ còn muốn nhiều tiền như vậy, thật không biết Kiều Phương nghĩ như thế nào.

“Cô —— Lâm Tử Lam, cô đây là ý tứ gì, dầu gì tôi cũng là mẹ kế của cô!” Kiều Phương bắt mãi hỏi.

“Bà còn nhớ rõ? Lúc nhỏ, bà đối với tôi thế nào sao? Kiều Phương, đừng quá tham lam, tôi bây giờ còn đưa cho bà tiền, cũng là quá tốt rồi, đừng nên đòi hỏi, nếu không, 1000 đô la cũng không có!” Lâm Tử Lam nhìn Kiều Phương nói.

Quần áo bình thường của cô, cũng chỉ có mấy trăm đồng.

1000 đô la, chẳng lẽ còn không đủ cho bà mua quần áo sao?

Kiều Phương nhìn Lâm Tử Lam, bao nhiêu năm không gặp, cô vẫn hùng hồn như vậy.

Nhưng bây giờ, Kiều Phương nói lại Lâm Tử Lam cũng không thể nói!

Chỉ là, tức giận!

Tức giận!

“Lâm Tử Lam, cô thật có tiền đồ, bây giờ là người có tiền thì làm cao phải không? Ngay cả khi tôi đối với cô không tốt, nhưng tôi là mẹ kế của cô, cô đưa cho tôi 1000 đô la, cô đang cho ăn mày đấy à?” Kiều Phương bắt mãi thét lên.

Lâm Tử Lam vừa muốn mở miệng, lúc này, Hi Hi ở bên cạnh không thể nhịn được nữa, liền lên tiếng, “đúng vậy, chính là cho ăn mày? Như thế nào? Tiền có muốn hay không, không cần trả lại!” Hi Hi nói.

Trong nháy mắt, Kiều Phương ngây ngẩn cả người, nhìn Hi Hi, Hi Hi cũng nhìn Kiều Phương, không có chút bộ dạng sợ hãi nào.

Kiều Phương cảm giác trong lòng ngọt ngào.

Ngay vào lúc này, Lâm Mặc Thiên từ bên trong đi ra.

Liền thấy cảnh bọn họ giằng co.

Những gì bọn họ nói, Lâm Mặc Thiên cũng ít nhiều nghe được một chút.

Lâm Mặc Thiên đi tới, nhìn bọn họ, vươn tay giật lấy tiền trong tay Kiều Phương, Kiều Phương may mắn tránh được “Ông làm gì đấy?”

“Bà muốn tiền, tôi đưa cho bà, đem tiền trả lại cho Tử Lam” Lâm Mặc Thiên nói.

“Tôi không muốn, tiền này là cô ta cho tôi, muốn đưa cho tôi cái gì, ông nói ông có tiền, ông đưa ra đây tôi xem!” Kiều Phương nhìn Lâm Mặc Thiên nói.

“Bà ——” “Lâm Mặc Thiên còn muốn nói gì nữa, lúc này, Kiều Phương xoay người, đi về phòng.

Lâm Mặc Thiên nhìn bộ dạng của Kiều Phương, không có cách nào ngăn bà lại.

Lúc này, Lâm Mặc Thiên nhìn Lâm Tử Lam ” Con đợi một lát, cha sẽ lấy tiền trả lại cho con!” Lâm Mặc Thiên nói.

“Không cần đâu cha!” Lâm Tử Lam vội vàng ngăn cản Lâm Mặc Thiên. “Số tiền kia là con đưa cho bà ấy, để bà ấy mua sắm quần áo, cũng không nhiều đâu ạ!” Lâm Tử Lam nhìn Lâm Mặc Thiên nói.

Lâm Mặc Thiên nhìn Lâm Tử Lam ” Con cho bà ấy tiền, không biết bao nhiêu là đủ với bà ấy!” Lâm Mặc Thiên rầu rĩ mà nói.

“Con hiểu rõ, cho nên con cũng không cho nhiều mà!” Lâm Tử Lam cười nói, trấn an Lâm Mặc Thiên.

Nhìn hành động của Lâm Tử Lam, Lâm Mặc Thiên cũng không nói gì nữa.

“Đúng rồi cha, ngày con đính hôn, con sẽ cho người tới đón cha, đến lúc đó, cha không cần tự mình đến đâu ạ!” Lâm Tử Lam nói.

“Không cần phải phiền đến con, cha có thể đón xe đến đó” Lâm Mặc Thiên nói.

“Ông ngoại, ông cứ yên tâm ạ, cha con sẽ cho người tới đón ông, ông tự đi, quá nhiều rắc rối, ông cứ thoải mái ở nhà đợi là được ạ!” Hi Hi nói.

Hi Hi nói chuyện, luôn luôn là đáng yêu như vậy, thật khiến người ta thích.

Lâm Mặc Thiên nhìn, cũng không nhịn được cười.

“Được rồi, ông liền ở nhà chờ!” Lâm Mặc Thiên nói.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam gật đầu.

Lâm Mặc Thiên nhìn Lâm Tử Lam, vốn còn muốn hỏi Lâm Thiếu Thiên đối với cô có tốt hay không, nhưng khi nhìn dáng vẻ tươi cười của Lâm Tử Lam, cũng biết cô rất hạnh phúc.

Khi còn nhỏ, ông chưa thật quan tâm đến cô, biết Lâm Tử Lam rất cự khổ, bây giờ có thể tìm được hạnh phúc, Lâm Mặc Thiên cũng cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Lâm Tử Lam cùng Lâm Mặc Thiên trò chuyện rất lâu, vốn muốn ở lại dùng cơm, nhưng nhìn thái độ của Kiều Phương, cũng không có tâm trạng muốn ở lại ăn, theo Lâm Mặc Thiên ra ngoài, Kiều Phương nhìn nhún nhún phải đi theo, bắt đầu đi, tiễn Lâm Tử Lam cùng Hi Hi ra về.

Trước khi đi, Lâm Tử Lam đưa cho Lâm Mặc Thiên tờ ngân phiếu (séc).

Là ngân phiếu!

Lâm Mặc Thiên nhìn Lâm Tử Lam ” Tử Lam, con.”

“Cha, đây là con cho cha, nhiều năm qua con ở bên ngoài, không có chăm sóc tốt cho cha, Kiều Phương ham bài bạc, căn bản sẽ không suy nghĩ tính toán để dành, nên cái này cha cầm lấy mà dùng!” Lâm Tử Lam nói.

“Không được!” Lâm Mặc Thiên lập tức đẩy ra ” cha không thể nhận!”

“Con giữ lại mà dùng, cha không cần tiền!” Lâm Mặc Thiên từ chối.

“Cha, cha phải nhận, cha không thể không nhận, cha không nhận nó con thế nào an tâm đây?” Lâm Tử Lam nhìn Lâm Mặc Thiên hỏi.

Nhìn anh mắt Lâm Tử Lam, cuối cùng, Lâm Mặc Thiên nhận.

“Được rồi, cha nhận!” Lâm Mặc Thiên nói, sau đó cất vào túi.

Lúc này, Lâm Mặc Thiên mới từ trong túi áo lấy ra một vật.

Một cái hộp.

Rất tinh xảo.

Lâm Tử Lam nhìn Lâm Mặc Thiên ” Cha.”

“Tử Lam, mẹ con mất sớm, cha cũng không có gì cho con làm của hồi môn, cái này là cha mua cho con, coi như là của hồi môn của con đi, con cầm lấy!” Lâm Mặc Thiên nói.

Lâm Tử Lam nhìn cái hộp kia, cũng không có từ chối, nhận lấy.

Lâm Tử Lam biết, đây là tâm ý của cha.

Cũng coi như của hồi môn của cô.

“Cám ơn cha!” Lâm Tử Lam nhìn Lâm Mặc Thiên nói.

Lâm Mặc Thiên cười cười.

“Ông ngoại, người nhớ nha, ngày mai sẽ có xe đến đón ông!” Hi hi nhắc nhở.

Lâm Mặc Thiên cười cười ” Được, ông nhớ rõ rồi!”

“Vậy con cùng mẹ đi về ạ, ông ngoại hẹn gặp lại!”

“Uh, hẹn gặp lại!” Lâm Mặc Thiên nói.

Hi Hi hôn lên mặt Lâm Mặc Thiên một cái, rồi cùng Lâm Tử Lam rời đi.

Lâm Mặc Thiên nhìn bóng lưng bọn họ, cho đến khi bóng dáng biến mất, Lâm Mặc Thiên mới đi vào.

Lâm Tử Lam và Hi Hi vừa lên xe.

Lâm Tử Lam mở hộp mà Lâm Mặc Thiên đưa, sau khi mở ra, đó là một vòng tay.

Ngọc.

Óng ánh trong suốt.

Dường như nó rất đẹp.

Lâm Tử Lam biết, Lâm Mặc Thiên thường ngày tiết kiệm dành dụm, mua cái này, mặc dù không đáng bao nhiêu tiền, nhưng cũng là tất cả tiền mà ông tiết kiệm được.

Cho nên Kiều Phương cùng ông ầm ĩ đòi tiền!

Lâm Tử Lam nhìn, trong nháy mắt không biết làm sao liền cảm thấy đau buồn.

Nước mắt liền rơi xuống.

Mặc dù nhiều năm như vậy, bọn họ không sống cùng nhau, nhưng Lâm Tử Lam rất hiếu thuận, Lâm Mặc Thiên của rất yêu thương cô.

Nhìn chiếc vòng tay, đó là tâm ý cùng tình yêu của Lâm Mặc Thiên.

Hi Hi ngồi bên cạnh nhìn.

“Mẹ.”

Nghe thấy Hi Hi gọi, Lâm Tử Lam quay sang nhìn Hi sau đó cười cười.

“Mẹ, về sau cơ hội mẹ cùng ông ngoại gặp mặt rất nhiều, cùng lắm thì, liền đón ông ngoại về ở chung ạ!” Hi Hi nói.

Nghe được lời Hi Hi nói, Lâm Tử Lam gật đầu.

Hi Hi nói không sai.

Nhưng, cô cũng không biết tại sao, liền muốn khóc.

“Tốt lắm, mẹ không sao, chỉ là đột nhiên cảm thấy, có chút buồn!” Lâm Tử Lam cười nói, sau đó lau nước mắt.

Hi Hi nhìn ” Mẹ, mẹ đây sẽ không phải là có chứng sợ hãi trước khi đính hôn chứ?” Hi Hi đến gần, nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Chúng sợ hãi khi đính hôn?

Nghe qua chứng sợ hãi khi kết hôn, nhưng chưa từng nghe qua có chứng sợ hãi .

Lâm Tử Lam cười ” Nếu là như vậy? Có nên hay không không đính hôn?”

“Con lập tức gọi cho cha, hỏi xem thế nào!”

“Tốt, thuận tiện nói cho cha con biết, do con bày ra!” Lâm Tử Lam nói.

“Mẹ, Mẹ nói oan cho con!” Hi hi nhìn Lâm Tử Lam khiêu nại mà nói, nét mặt kia, mười phần vô tội.

Lâm Tử Lam cười, rục rịch mê người, ” mẹ chính là cố ý.”

Hi Hi, ””

Mẹ, mẹ khi nào cũng học được cách gian xảo rồi hả ? ?

282. Chương 284: Em Rất Miễn Cường, Nhưng Cũng Mua Nó

Mới vừa trở về, Hi Hi nói muốn về phòng của mình.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi vào phòng, đứa bé này, so với cô ra cửa còn an tâm hơn, Lâm Tử Lam cũng không cần lo lắng cho Hi Hi, để Hi Hi ở nhà.

Hi Hi đón rằng, Lâm Tử Lam phải đến công ty MK.

Bảo cô ở nhà, Lâm Tử Lam thật không chịu được.

Ngày mai chính là lễ đính hôn rồi, hiện tại cả công ty cũng biết, Lâm Tử Lam là phu nhân Tổng Giám đốc MK, cho nên tất cả mọi người đối với Lâm Tử Lam cũng rất xem trọng, gặp mặt đều cười chào hỏi.

Lâm Tử Lam cũng cười chào lại, sau đó đi đến phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên đang ở văn phòng, có vẻ như rất bận rộn, Lâm Tử Lam đi vào, Mặc Thiếu Thiên đang gọi điện thoại.

“Mặc kệ như thế nào, trước ngày mai hy vọng các người, xử lý xong mọi việc!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Sau đó trực tiếp cúp điện thoại.

Lâm Tử Lam bước vào, nhìn thấy hình ảnh này.

Mặc Thiếu Thiên ngẩng đầu, lúc nhìn thấy Lâm Tử Lam, miệng gợi lên nụ cười ” Sao em lại đến đây?”

Lâm Tử Lam bước đến, nhìn Mặc Thiếu Thiên ” Thế nào? Rất bận rộn sao?”

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, ” Không sao, như thế nào? Nhớ anh?” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên liền bỏ điện thoại xuống, bước đến bên Lâm Tử Lam, hôn lên môi của cô.

“Không có, chỉ là muốn nhìn thấy anh, nhân tiện nói với anh, hôm qua lễ phục thử rất vừa!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe vậy, Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, ” Như thế nào? Thích không?”

Lâm Tử Lam gật đầu, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên, ” chỉ là, có chút lãng phí, quá mắc!”

“Thế nào? Tiếc tiền?”

Lâm Tử Lam thành thật gật đầu, xác nhận.

Mặc Thiếu Thiên hôn môi của nàng, ” Lâm tiểu thư, tiền dùng để mua là tiền của anh, em đau xót cái gì!”

“Anh liền đem lễ phục hiện tại đổi thành tiền cho em đi, em mặc thường phục đính hôn cũng không có vấn đề gì!” Lâm Tử Lam nói.

Lời này, Mặc Thiếu Thiên hung hăng khinh bỉ nhìn nàng một cái.

Lâm Tử Lam cười, ” Đùa anh thôi!”

Nhìn Lâm Tử Lam cười, Mặc Thiếu Thiên cảm giác rất là thoải mái, ” Em đã đi đâu?”

“Em vừa tới thăm ba của em!”

Nói về điều này, Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, ” Em nên nói trước nói với anh, anh đi cùng em!”

Lâm Tử Lam cười ” Cũng không phải là chuyện gì, chỉ là trở về thăm một chút, anh có thể phân thân sao?”

“Đến gặp cha vợ, có bận rộn thế nào cũng phải đi!” Mặc Thiếu Thiên cười nói, ôm Lâm Tử Lam, nhìn Lâm Tử Lam nhìn không được liền muốn hôn cô.

Nghe lời của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam cười ” Ai là cha vợ của anh, đừng gọi loạn!”

“Ngày mai là lễ đính hôn của chúng ta, chẳng lẽ không đúng sao?”

“Anh nói rồi, là đính hôn, cũng không phải là kết hôn!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên nhăn mày, có chút hối hận suy nghĩ của mình, hẳn nên trực tiếp bỏ qua bước này trực tiếp kết hôn.

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, bộ mặt phớt tỉnh nói ” Không bằng ngày mai đính hôn đổi thành kết hôn đi!”

Lâm Tử Lam ””

“Anh lập tức gọi điện thoại!” Nói đến Mặc Thiếu Thiên lập tức cầm điện thoại lên.

“Này, anh đừng náo loạn!” Lâm Tử Lam nhìn bộ dáng của Mặc Thiếu Thiên, vội vàng ngăn cản.

Nhìn bộ dạng Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam ” Em gọi một tiếng ông xã, anh liền không lộn xộn!”

“Không gọi!” Lâm Tử Lam trực tiếp cự tuyệt.

“Vậy anh gọi điện thoại!” Nói đến Mặc Thiếu Thiên muốn gọi điện thoại.

Lâm Tử Lam biết rõ Mặc Thiếu Thiên chỉ đùa giỡn, nhưng vẫn ngăn cản Mặc Thiếu Thiên.

“Mặc Thiếu Thiên, anh bớt đùa giỡn đi!”

“Anh không có đùa, em không gọi, anh liền gọi đi, dù sao anh cũng rất muốn bỏ qua bước này!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam ” Mặc Thiếu thiên, da mặt anh thật dày!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên chau mày ” Đây cũng là không có cách nào khác, bà xã không thừa nhận mình, đương nhiên là muốn chủ động tìm kiếm danh phận!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam ””

“Gọi hay không? Không gọi anh thật sự sẽ gọi điện thoại! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Chỉ là hai chữ ông xã này, Lâm Tử Lam thật đúng là gọi không được.

“Không gọi cũng được, hôn anh!” Mặc Thiếu Thiên nói điều kiện khác, nhìn Lâm Tử Lam nói, ánh mắt sâu như màn đêm, toát lên ánh sáng dài, đối với Lâm Tử Lam không thể không cứng rắn, đây là một quá trình lâu dài, phải từ từ.

Đeo bám dai dẳng.

Nghe Mặc Thiếu Thiên đề nghị, Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, cho là điều kiện sau đáng tin cậy.

Vì vậy, bước tới, trực tiếp hôn xuống môi Mặc Thiếu Thiên, sau đó liền buông ra.

“Xong rồi!” Lâm Tử Lam cười nói.

Xong rồi?

Chỉ là môi chạm môi không phải sao?

Đây gọi là hôn sao?

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam” Có vẻ như quá lâu, anh không dạy cho em thế nào gọi là hôn.”

“Anh không nói yêu cầu rõ ràng!” Lâm Tử Lam cười nói.

Lâm Tử Lam rất biết lợi dụng sơ hở.

Mặc Thiếu Thiên thật sâu sắc hiểu.

“Môi chạm môi, có thể coi là hôn, nhưng không tính là hôn!”

“Anh sẽ cho em biết, hôn là thế nào.”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên bước tới, hướng về phía Lâm Tử Lam hôn một hồi mãnh liệt.

Lâm Tử Lam muốn ngăn cản cũng không kịp.

Mặc Thiếu Thiên hôn bá đạo lại mạnh mẽ, giống như sói đói bụng đã lâu, gặp Lâm Tử Lam, rất muốn hôn.

Càng hôn càng thêm bá đạo, mãnh liệt!

Mãi cho đến khi cảm thấy Lâm Tử Lam không thể thở nổi, Mặc Thiếu Thiên mới buông cô ra.

Nhìn mặt Lâm Tử Lam ửng đỏ.

Mặc Thiếu Thiên gợi lên nụ cười gian xảo, nhìn cô khẳng định” Đây mới gọi là hôn!”

Lâm Tử Lam liếc Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên chính là cố ý! ! !

Chỉ là, Lâm Tử Lam sẽ không cùng Mặc Thiếu Thiên tranh cãi, bởi vì thua thiệt luôn là cô.

Nhìn dáng vẻ của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cười, di chuyển thân thể, liền đứng phải đồ sau lưng.

Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại, liền thấy trên bàn để một cái túi.

“Đây là cái gì?”

“Đồ!” Lâm Tử Lam nói.

Nói nhảm.

Mặc Thiếu Thiên còn không biết đây là túi đồ sao.

Nhưng nhìn là túi đồ nam, Mặc Thiếu Thiên tò mò, liền lấy ra xem.

Vậy mà, Mặc Thiếu Thiên ngồi ở trên ghế, nhìn cái hộp kia, nhú mày, ” Em mua cho anh?”

Lâm Tử Lam hơi thở còn chưa thông, nghe được câu hỏi của Mặc Thiếu Thiên, gật đầu.

Nhìn Lâm Tử Lam gật đầu, Mặc Thiếu Thiên bắt ngờ, sau đó mở hộp ra.

Bên trong là một chiếc đồng hồ nam.

Màu đen xám xen lẫn, xem ra, rất là xa xỉ, dáng vẻ cao quý.

Hơn nữa, nhìn kiểu dáng, màu sắc, hình dạng, đều là các điểm Mặc Thiếu Thiên thích.

Mặc dù bình thường Mặc Thiếu Thiên không đeo, nhưng là Mặc Thiếu Thiên cũng có rất nhiều đồng hồ đeo tay.

Nhưng mà trước mắt xem ra, anh rất hài lòng cái này. “Làm sao chợt nhớ tới mua đồng hồ đeo tay cho anh? Hả?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi, đôi mắt nhìn Lâm Tử Lam, Lâm tử Lam như thần thánh.

Người đàn ông này, thật yêu nghiệt làm cho không người nào có thể bỏ rơi.

Một ánh mắt, một nụ cười, cũng làm cho người ta không thể chống đỡ.

Trở lại vấn đề này. Ngay cả biết nhau lâu như vậy, đôi mắt Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam cũng sẽ có lúc.

“Ngày hôm qua khi cùng Cảnh Thần, Từ Từ đi dạo phố, thấy, liền mua về!” Lâm Tử Lam thoáng nghĩ nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn, khoe miệng gợi lên nụ cười bí hiểm, sau đó vươn tay đeo thử một chút.

Có vẻ như, rất lịch lãm.

Lâm Tử Lam đứng ở bên cạnh, nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên hỏi ” Như thế nào? Thích không?”

Mặc Thiếu Thiên lười biếng chau mày ” Cũng không tệ lắm!”

Cũng không tệ lắm!

Đây là loại đánh giá gì thế!

Phải biết, chính là tổn mất của cô mấy tháng tiền lương!

Nghe được Mặc Thiếu Thiên đánh giá, Lâm Tử Lam nói "Cũng không tệ lắm là ý tứ gì?"

Mặc Thiếu Thiên làm sao sẽ nghe không ra trong lời nói của Lâm Tử Lam mang vị chua, nhìn Lâm Tử Lam, "Rất thích, có được hay không?"

"Cái này không còn sai biệt lắm!" Lâm Tử Lam khoe miệng hài lòng ngoắc ngoắc.

Mặc Thiếu ngày nhìn đồng hồ đeo tay, thật ra thì, đồng hồ đeo tay là thứ hai, quan trọng nhất là, Lâm Tử Lam thể nhưng tặng quà cho anh.

Điều này làm cho Mặc Thiếu Thiên hết sức ngạc nhiên.

Phải biết, người phụ nữ này hết sức lợi hại.

Có vẻ khôn ngoan, tính toán tỉ mỉ, lại có chút keo kiệt.

Liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, cũng mất hết mấy vạn, Lâm Tử Lam chịu bỏ ra như vậy, thật khiến Mặc Thiếu Thiên sung sướng kinh.

Chỉ là, càng như vậy, càng khiến Mặc Thiếu Thiên thích.

Người phụ nữ này không che giấu ưu và khuyết điểm của mình, cho nên, mới làm cho người ta bị hấp dẫn

"Làm sao lại nghĩ tới mua đồng hồ cho anh vậy?" Mặc Thiếu Thiên hỏi.

"Chỉ là đi dạo phố, sau đó nhìn thấy, em cảm thấy phù hợp, liền mua về cho anh !" Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên bước đến, nhìn Lâm Tử Lam, " Hết bao nhiêu tiền? Hả?"

Nói đến cái này Lâm Tử Lam liền nhức nhối, nhìn Mặc Thiếu thiên "Sáu vạn tám!"

Nghe con số này, Mặc Thiếu Thiên gật gật, đây đối với Lâm Tử Lam mà nói, thật sự giống như là mất quá nhiều máu.

"Em đành lòng sao?" Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Lâm Tử Lam lắc đầu, thành thật nói " Không đành lòng!"

Nghe vậy, Mặc Thiếu Thiên đen mặt.

Em mua cũng đã mua rồi, thật không thể nói lời dễ nghe sao?

Chỉ là Mặc Thiếu Thiên biết người phụ nữ này như thế nào!

"Vậy sao em còn mua?" Mặc Thiếu Thiên nhíu mày.

" Tất cả đều do Cảnh Thần cùng Từ Từ khuyên em, nếu không, em thật sự không đành lòng mua nó!" Lâm tử Lam nói.

Dù sao, hết mấy vạn, chuyện này đối với cô mà nói, thật không phải con số nhỏ !

Mặc Thiếu Thiên, ""

"Lâm Tử Lam! ! !!" Mặc Thiếu Thiên nhìn cô.

Lâm Tử Lam ngẩng đầu lên, nhìn Mặc Thiếu Thiên, mặt của Mặc Thiếu Thiên, thật đen.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó nhin không được cười lên. "Mặc dù, em rất miễn cưỡng, nhưng cũng đã mua nó!" Lâm Tử Lam nói như thật.

Lời này có đạo lý.

"Vậy em còn cảm thấy đau lòng không?" Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nhẹ giọng hỏi.

Lâm Tử Lam còn xác nhận, gật đầu " Đau lòng!"

Còn đau lòng !

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên, trực tiếp ôm Lâm Tử Lam vào lòng, hướng về phí môi Lâm Tử Lam liền hôn.

Mặc Thiếu Thiên muốn trừng phạt người phụ nữ keo kiệt, ham tiền này!

Như vậy, Mặc Thiếu Thiên hôn Lâm Tử Lam, hung hăng nghiêm khắc trừng phạt cô.

Mặc Thiếu Thiên ngồi trên ghế, Lâm Tử Lam ngồi trên người Mặc Thiếu Thiên, hai người tư thế, hết sức mập mờ.

Mặc Thiếu Thiên vừa hôn Lâm Tử Lam, tay không an phận ở trên người Lâm Tử Lam di chuyển.

Tay không nhịn được đã sớm đưa vào trong quần áo của Lâm Tử Lam, quần áo Lâm Tử Lam rất lộn xộn.

Hai người hôn nhau quên trời đất.

283. Chương 285: Đỉnh Hôn Bắt Đầu

Edit:huyền.uha

Hai người hôn quên trời đất.....

Cho đến khi, Lâm Tử Lam cảm thấy phía dưới có một thứ chĩa vào, không ngừng ma sát, Lâm Tử Lam thế mới biết, cô lại chọc giận!

Nhìn Mặc Thiếu Thiên , trong con người tràn đầy dục vọng.

Tay Mặc Thiếu Thiên, ở trên người Lâm Tử Lam sờ soạng, như vậy, tất thế muốn ăn Lâm Tử Lam .

Lâm Tử Lam thấy thế đẩy anh ra.

Dù sao đây cũng là phòng làm việc.

Cô còn chưa muốn ở trong tình trạng này.

Nhưng nhìn Lâm Tử Lam rời đi, Mặc Thiếu Thiên không thuận theo, trực tiếp đem cô chế trụ, gát gao ngồi trên người mình, tay cứ như vậy hướng về phía Lâm Tử Lam, hai người , mập mờ không dứt.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên có chút đỏ khốc đỏ cười, bọn họ còn có thể kích tình hơn một chút sao!

Nơi này là phòng làm việc!

“ Mặc Thiếu Thiên !” Lâm Tử Lam gọi anh một tiếng.

Mặc Thiếu Thiên nâng mắt, nhìn thẳng Lâm Tử Lam , một bộ dạng đương nhiên, cũng không cảm thấy có gì không đúng.

“Để em đứng lên!” Lâm Tử Lam nói.

“ Em không có cảm giác sao?”

“Cái gì?”

“Phía dưới!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam “.....”

Cô như thế nào không cảm giác!

Nhưng nơi này là văn phòng a!

Tùy thời đều có người gõ cửa!

“Không có!” Lâm Tử Lam chỉ có thể nói dối lương tâm.

Những lời này, làm cho sắc mặt Mặc Thiếu Thiên tối sầm.

Cô đây không phải là biến tướng cái kia của anh quá nhỏ sao!

Mặc Thiếu Thiên là người kiêu ngạo, làm sao có thể cho phép.

Vì thế, Mặc Thiếu Thiên càng thêm không khách khí, trực tiếp đem thân mình Lâm Tử Lam đè xuống....

“Cảm thấy chưa?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi, tà mị nhú mày, giọng nói mang theo vài phần ác liệt.

Nhưng mà ác liệt như vậy, Mặc Thiếu Thiên lại có vẻ càng thêm tà mị.

“Anh.....”

“Nếu không có cảm giác, anh liền trực tiếp đi vào, cho em cảm giác thật tốt!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam từng chữ một nói, giọng điệu có vài phần uy hiếp.

Liên quan đến tôn nghiêm phái nam của anh, cái này không thể nhượng bộ.

Nghe được lời của Mặc Thiếu Thiên, thiết tình Lâm Tử Lam hết nói nổi.

Vì thế, chỉ có thể đỏ mặt gật đầu.

Nhìn Lâm Tử Lam thỏa hiệp, thế này Mặc Thiếu Thiên mới vừa lòng ngoéo khoé môi một cái.

“Hiện tại có thể buông chứ?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

Mặc Thiếu Thiên có điểm luyến tiếc.

Lâm Tử Lam nhìn anh, sau đó vươn tay ôm lấy cổ Mặc Thiếu Thiên, dùng giọng điệu dụ dỗ mở miệng,:” Mặc Thiếu tiên sinh thân ái, ngày kia liền đính hôn, cho nên, anh liền nhịn đi!” Lâm Tử Lam cười nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, nữ nhân này tuy không thô lỗ, nhưng mà cũng có lúc dụ dỗ nói chuyện như thế.

Mặc Thiếu Thiên lặng đi một chút, sau đó thoáng qua thần trí.

Cũng không phải chưa làm qua!

Chỉ là không có ở văn phòng làm việc làm!

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Mặc Thiếu Thiên vẫn là buông Lâm Tử Lam ra.

Tuy rằng nữ nhân này thoát nhìn rất hay nói, hơn nữa nói tới nói lui một bộ, nhưng mà mặt cô mỏng, để cho cô ở chỗ này làm, đoán chừng, cô thế nào cũng không thỏa hiệp.

Nghĩ đến ngày kí đính hôn, anh về sau còn nhiều cơ hội.

Nghĩ như vậy, Mặc Thiếu Thiên buông Lâm Tử Lam ra.

Lâm Tử Lam xuống dưới, nhân cơ hội chỉnh lại quần áo.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, khoé miệng khoéo một cái, lúc này nhìn, đồng hồ cổ tay, là phong cách anh thích.

Không ngờ nữ nhân này, thật có mắt thẩm mỹ.

Vì thế, buổi chiều, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên ở văn phòng hàn huyên chốc lát, liền trở về.

Thời điểm trở về, trong nhà nhiều hơn một người.

Hoa Hồng.

Hi Hi nói đi đón người, chính là Hoa Hồng.

Lâm Tử Lam không phải lần đầu tiên nhìn thấy Hoa Hồng, nhưng mà mỗi lần nhìn thấy cô, đều có cảm giác kinh ngạc.

Phụ nữ có thể đắc ý, có thể gợi cảm, nhưng mà rất ít nhìn thấy người đắc ý giống như Hoa Hồng vậy.

Biết Hoa Hồng cũng là người trong hắc đạo, nhưng mà đối với Hi Hi cũng rất tốt, cô ấy cùng Hi Hi ở một chỗ, Lâm Tử Lam cũng rất yên tâm.

Hi Hi làm cơm, Hoa Hồng ngồi ở chỗ kia ăn, khen thức ăn bảo bối làm ngon.

Hoa Hồng nhìn thấy Lâm Tử Lam trở về, cũng không xa lạ, trực tiếp bắt chuyện, lưu loát đến cực điểm, nhìn Lâm Tử Lam, cũng ngay thẳng.

“ Mẹ, ăn cơm đi!” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam nói.

“ Ừ!” Lâm Tử Lam gật đầu, sau đó đi thay đồ, đi ra ăn cơm.

Lúc ăn cơm, Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam , “ Mẹ, Hoa Hồng sẽ ở lại đây để bảo vệ người !” Hi Hi nói.

“ Bảo vệ mẹ?” Lâm Tử Lam nhíu mày, vì sao.

“ Ừ, thời điểm đính hôn, Hoa Hồng liền phụ trách bảo vệ người!” Hi Hi nói, phải là một nữ nhân mới tốt, như vậy mới có thể một tác không rời đi theo bảo vệ.

Lâm Tử Lam nhíu mày, “ Mẹ chỉ đính hôn, cũng không phải làm gì, vì sao phải bảo vệ!” Lâm Tử Lam hỏi.

“ Con cũng không thể nói được, bất quá, mặc kệ thế nào, Hoa Hồng ở bên cạnh người, con cũng rất yên tâm!” Hi Hi nói.

Vậy, vì để bảo bối yên tâm, Lâm Tử Lam cũng không thể cự tuyệt.

“ Vậy được rồi, chính là vất vả cho Hoa Hồng!” Lâm Tử Lam cười nói.

Hoa Hồng cười, “ Không có gì, tôi thiếu Hi tử ân tình, đáng giá!”

Nghe lời nói của Hoa Hồng, Lâm Tử Lam cười, tính cách người này, Lâm Tử Lam thích.

Hi Hi cũng cười, “ Mẹ, ăn cơm!”

“ Ừ!” lâm tử lam gật đầu, nhìn cơm, không có bao nhiêu phần thêm ăn, tùy tiện ăn vài miếng, uống chút đồ uống, đi rửa mặt đi ngủ.

Chẳng biết tại sao, mấy ngày nay, lâm tử lam đặc biệt mệt, rất muốn ngủ, từ ngày đi dạo phố, cô cảm giác nghỉ ngơi không giống nhau.

Vì thế, lâm tử lam phải đi nghỉ ngơi, hoa hồng cùng hi hi hai người ở phòng khách chơi trò chơi.

Một lớn một nhỏ, nhưng thật giống như không hết đề tài để nói, chơi rất náo nhiệt.

.....

Hai ngày liền như vậy trôi qua.

Hôm nay là ngày Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đính hôn.

Đính hôn được tổ chức vào buổi tối ở khách sạn.

Cửa, vô số xe hoa nổi tiếng, hôm nay là ngày tổ chức hôn lễ của Mặc Thiếu Thiên, cơ hồ tất cả những người có mặt mũi ở A thị đều tới, A thị tụ tập rất nhiều giới thượng lưu.

Ngay cả những người muốn hợp tác với MK một chút, cũng tới đây tham dự náo nhiệt.

Tóm lại, náo nhiệt phi thường.

Ngay cả là lễ đính hôn, nhưng mà bố trí hết sức trang trọng.

Ánh đèn, rượu đỏ, âm nhạc, đều rất náo nhiệt.

Mặc Thiếu Thiên một thân lễ phục màu đen, hôm nay, thoát nhìn có chút yêu nghiệt quá đáng.

Người không ngừng lui tới, hướng Mặc Thiếu Thiên chúc mừng, Mặc Thiếu Thiên cười tiếp nhận.

Mà trên lầu, Lâm Tử Lam ở trong phòng, đổi lễ phục, trang điểm.

Hết thấy, rất nóng lòng.

Mà ngay cả Hi Hi cũng mặc lễ phục tiểu tây trang, thoát nhìn, rất đáng yêu.

Nghe được tin tức Mặc lão không đến, Hi Hi liền gọi điện thoại đến, sau một phen lí do thoái thác, Hi Hi liền dùng chiêu kích tướng Mặc lão mới đáp ứng đến.

Dù sao cha đánh hôn, Mặc lão không đến là một chuyện cười.

Cho nên, Hi Hi tranh thủ ra tay giúp việc này.

Bé vốn cũng không xác định Mặc lão sẽ đến, nhưng là kết quả, lại làm Hi Hi rất vui vẻ.

Trở lại phòng, Lâm Tử Lam vẫn đang trang điểm, Hi Hi ở một bên nhìn, chỉ tán thưởng, "Mẹ, người hôm nay thật xinh đẹp!"

Nghe được lời nói của Hi Hi, Lâm Tử Lam nhìn bé, "Ý của con chính là, mẹ lúc trước không xinh đẹp?"

"Mẹ, người lại nữa....người đặc ý, ngày nào cũng đặc ý, bất quá hôm nay đẹp nhất!" Hi Hi cười nói.

Nghe Hi Hi nói, Lâm Tử Lam cười rất vui vẻ, "Tiểu quý!"

Hi hi cười, lúc này nhìn đến Hoa Hồng phía sau.

Cô sớm đã đổi lễ phục, ngồi trên sofa, ăn táo, thư thái, ngay cả ăn quả táo cũng thư thái trọc người.

Thấy Hoa Hồng mấy lần đều mặc quần áo bình thường, tuy rằng thật gợi cảm xinh đẹp, nhưng mà mặc lễ phục cũng làm cho người ta thật kinh diễm.

Hoa Hồng rất đẹp, cho nên lễ phục mặc trên người cô, càng lộ vẻ hấp dẫn, xinh đẹp gợi cảm.

Sau khi nhìn Hoa Hồng, Hi Hi nhin không được tán thưởng, mỹ nữ chính là mỹ nữ, mặc cái gì đều xinh đẹp.

Đáng tiếc a!

Đáng tiếc!

Bé nếu là người hai mươi mốt tuổi thì tốt rồi!

Bé nhất định sẽ thích Hoa Hồng!

Thật sự đáng tiếc, bông hoa xinh đẹp!

Nhìn Hi Hi, Hoa Hồng nhú mày, "Thế nào, nhìn cái gì?"

"Hoa Hồng, cô thật xinh đẹp!" Hi Hi nhin không được ca ngợi.

Tuy rằng, đến bây giờ Hoa Hồng, được không ít người khen ngợi, nhưng là Hi Hi tiểu hài tử ca ngợi, cũng làm cho Hoa Hồng lạng đi một chút.

Sau đó trong lòng không ngừng đặc ý.

"Tốt lắm, người ở trong này theo giúp mẹ ta, ta đi xuống xem một chút ông ngoại ta có tới không?" Hi Hi cười nói.

Hoa Hồng nhú mày, sau đó gật đầu.

Sau khi Hi Hi ra ngoài, thợ trang điểm vẫn còn đang trang điểm cho Lâm Tử Lam, Hoa Hồng nhìn một chút, sau đó ngồi ở sofa, tiếp tục ăn táo.

Lâm Tử Lam trang điểm xong, không sai biệt lắm mười mấy phút đồng hồ sau, đúng lúc này, cửa chợt bị gõ vang.

Mở cửa, lại là Mặc Thiếu Thiên!

"Vợ thân ái, em còn muốn trang điểm bao lâu?" Nhìn thấy Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên liền ba hoa nói.

Nhưng mà đang nhìn đến Lâm Tử Lam mặc lễ phục, Mặc Thiếu Thiên liền kinh ngạc.

Lúc trước từng nghĩ tới bộ dạng Lâm Tử Lam mặc lễ phục, nhưng mà nhìn thấy lại là một cảm giác khác.

Thanh thuần mang theo một tia quyến rũ, lễ phục kia, cơ hồ đem con người Lâm Tử Lam lộ ra, cao quý, trang nhã, giống như một loại độc của hoa hồng.

“Vợ, em thật đẹp!” Mặc Thiếu Thiên nhìn không được ca ngợi.

Lúc này, Hoa Hồng ở một bên, nghe Mặc Thiếu Thiên nói những lời này, vẫn là nhìn không được nổi da gà.

Không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên cũng nói ra được những lời như vậy!

Hoa Hồng nghĩ, biết hai người cần một chút thời gian, liền hướng đi ra bên ngoài.

Thợ trang điểm thấy thế, cũng tránh ra, đem không gian nhường cho hai người.

Nhìn mọi người đi ra, Lâm Tử Lam cười cười, nghe Mặc Thiếu Thiên khen, Lâm Tử Lam rất vui vẻ, nhìn anh, “Anh như thế nào lên đây?”

“Nhìn xem em cần bao lâu, anh cũng chờ có điểm không kiên nhẫn!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Không phải tân khách chờ không kiên nhẫn, mà Mặc Thiếu Thiên chờ không kiên nhẫn.

“Lập tức thì tốt rồi, em lập tức đi xuống!” Lâm Tử Lam nói.

“Anh chờ em!”

“Anh vẫn là nên đi trước đi, còn có nhiều người cần đón tiếp!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ, vẫn là gật đầu.

284. Chương 286: Mười Kế Của Diệp An Nhiên

Edit: huyền.uha

Sau khi Mặc Thiếu Thiên đi rồi, Hoa Hồng từ một bên đi ra.

Không nghĩ lãnh khốc vô tình như Mặc Thiếu Thiên, cũng có lúc nói những lời buồn nôn như vậy.

Nhìn ánh mắt Hoa Hồng, hai má Lâm Tử Lam ửng đỏ.

“Tốt lắm, chúng ta đi xuống!” Lâm Tử Lam nói.

Hoa Hồng nói, “Phỏng chừng, cô phải trang điểm bổ sung!”

Lâm Tử Lam nhú mày, lúc này, thợ trang điểm nghe được, liền đi nhanh lên phía trước bổ sung thêm son môi cho Lâm Tử Lam, thế này Lâm Tử Lam mới giật mình hiểu được Hoa Hồng có ý gì.

Bất quá, Lâm Tử Lam cũng không kiêu dè, cười cười, bổ sung thêm, liền cùng Hoa Hồng đi xuống.

.....

Dưới lầu.

Rất náo nhiệt.

Khi Mặc Thiếu Thiên xuống dưới, Vân Dục cùng Tiểu Ly đã tới.

Hai người cùng mặc quần áo đen, dáng vẻ hiên ngang, nhưng lại không giống nhau.

Thoạt nhìn, Vân Dục thêm một phần phóng khoáng, tuấn dật, mà Tiểu Ly còn lại thoạt nhìn rất lạnh nhạt, chuyện gì cũng không để trong lòng, trong mắt.

Hai người một đường đi tới, hấp dẫn không ít sự chú ý.

Vân Dục vĩnh viễn đều mang bộ mặt mỉm cười, nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên, hẳn cười đi tới.

“ Thiếu Thiên, gặp chuyện vui tinh thần thoải mái, xem ra tinh thần người không tệ, rốt cuộc cũng ôm mỹ nhân về nhà!”

Nghe Vân Dục nói, Mặc Thiếu Thiên chau chau mày,” Đó là đương nhiên”

“ Không nghĩ tới trong ba người chúng ta, người là người đầu tiên đi vào phần mộ!”

Mặc Thiếu Thiên “.....”

Mặc Thiếu Thiên hung hăng trừng mắt nhìn Vân Dục, liếc mắt một cái,” Đối với người mà nói là phần mộ, đối với tôi mà nói là thiên đường”

“ Tốt tốt, hi vọng người ở thiên đường vui vẻ!” Vân Dục nói.

“ Đó là khẳng định!”

Vừa gặp nhau hai người gặp nhau liền cãi vã, Tiểu Ly sớm đã quen.

Thừa dịp hai người nói chuyện, Tiểu Li đi qua nhìn Mặc Thiếu Thiên , dùng thanh âm chỉ có ba người mới nghe được,” Đã để người canh chừng, có chuyện gì có thể tùy thời thông báo!” Tiểu Ly nói.

Nghe Tiểu Ly nói, Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu, đôi tròng mắt kia tiếp tục khôi phục vui sướng.

Đúng lúc này, Lưu Ly từ bên ngoài đi tới.

Người Mặc gia không có ai tới, nhưng Mặc Lưu Ly lại tới.

Mặc một thân lễ phục màu lam, thoát nhìn dịu dàng hào phóng, cử chỉ đều để lộ một chút thanh nhã.

Cô từ từ đi đến trước mặt Mặc Thiếu Thiên , nhìn anh,” Anh!”

“ Lưu Ly, em đã đến rồi!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lưu Ly khóe miệng gợi lên chút cười.

“ Anh đính hôn, em tại sao có thể không đến, anh chúc mừng, chúc anh và chị dâu mãi mãi hạnh phúc!” Mặc Lưu Ly cười nói, lời chúc phúc phát ra từ nội tâm.

Mặc Thiếu Thiên cười cười, gật đầu,” Sê!”

Mặc Lưu Ly gật đầu, sau đó nhìn chung quanh một chút,” Cháu bảo bố của em đâu?”

“ Mới vừa rồi còn ở bên kia, hiện tại không biết chạy đi đâu!” Mặc Thiếu Thiên chỉ chỉ nơi nào đó.

Mặc Lưu Ly nhìn nhìn, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên,” Em đi qua xem!”

“ Tốt!” Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu, vì thế, Mặc Lưu Ly cười, hướng Hi Hi đi tới.

Khách nói liền không dứt, đều hướng Mặc Thiếu Thiên chúc mừng, Mặc Thiếu Thiên cười cười, Mặc Lương đi tới hỗ trợ tiếp đón.

Tiểu Ly cùng Vân Dục và Mặc Thiếu Thiên là huynh đệ một nhà, nhìn hẳn bận rộn như vậy, cũng đứng lên hỗ trợ tiếp đón.

Vân Dục hoàn hảo, chính là Tiểu Ly có chút lạnh...

Mặc Thiếu Thiên nhìn họ, khóe miệng ngoéo một cái.

Lúc này, Diệp An Nhiên đi tới.

Mặc một thân váy đen, thoát nhìn, thậm chí có vài phần gian ác mê hoặc lòng người.

Hơn nữa, cô ta trang điểm dày đặc, môi đỏ tươi cùng lễ phục đen, thể nhưng cảm giác nói không ra lời.

Cô ta đi đến trước mặt Mặc Thiếu Thiên, nhìn Mặc Thiếu Thiên, thể nhưng ánh mắt nói không ra lời.

“ Thiếu Thiên..” Diệp An Nhiên kêu một tiếng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, cảm giác cô không giống với mọi khi, Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn cô,” Em đã đến rồi?”

“ Ừ!” Diệp An Nhiên gật gật đầu.

“ Thiếu Thiên, chúc anh hạnh phúc!” Diệp An Nhiên nhìn anh từng chữ một nói.

“ Cảm ơn!” Mặc Thiếu Thiên trả lời một câu.

Diệp an Nhiên nhìn hắn, nhìn thật lâu, ánh mắt tựa hồ là si mê, cuối cùng, thoáng qua thần trí,” Anh đang vội, em muốn đi xem một chút!”

“Ừ!” Mặc Thiếu Thiên gật đầu,”Không đón tiếp em được !”

Diệp An Nhiên cũng gật đầu, sau đó liền đi sang một bên.

Vân Dục ở một bên nhìn, mím môi, mối tình đầu của mình ở trong này, thế nhưng Mặc Thiếu Thiên cũng thần nhiên đối mặt, loại cảnh giới này người bình thường luyện không được.

Bất quá nhìn bóng lưng Diệp An Nhiên , nhú mày.

Lâm Tử Lam cùng Hoa Hồng muốn xuống lầu, liền thấy Diệp An Nhiên đứng ở cửa.

“ Lâm tiểu thư!” Diệp An Nhiên kêu một tiếng.

Hoa Hồng đứng ngay sau Lâm Tử Lam , nhìn thấy Diệp An Nhiên , Hoa Hồng không khỏi nhú mày, tràn ngập cảnh giác.

Diệp An Nhiên nhìn Hoa Hồng, có lẽ khí tức trên người quá giống nhau, Hoa Hồng suy nghĩ, sau đó giọng điệu mềm ra một chút, nhìn phía sau Lâm Tử Lam ,” Lâm tiểu thư, tôi có thể nói chuyện với cô không ?”

Lâm Tử Lam nhìn Diệp An Nhiên, cô ta như thế, làm cho cô thiếu chút nữa không nhận ra.

Bất quá nhìn Diệp An Nhiên, Lâm Tử Lam nghĩ,” Có gì, cô cứ nói đi!”

Diệp An Nhiên nhìn Hoa Hồng,” Tôi muốn nói chuyện với một mình cô!”

“ Có gì, cô tốt nhất nói nhanh một chút!” Hoa Hồng có chút không kiên nhẫn, trực tiếp chặn lời Diệp An Nhiên, cô cũng không cần kiêng kị Diệp An Nhiên .

Diệp An Nhiên nhìn Hoa Hồng, có lẽ là quán tính, Diệp An Nhiên cảm thấy Hoa Hồng không đơn giản.

“ Tôi chỉ có vài lời muốn nói với cô ấy thôi!” Diệp An Nhiên nói, sau đó con ngươi nhìn thẳng Lâm Tử Lam ,” Về Mặc Thiếu Thiên !”

Nghe thế, Lâm Tử Lam nhú mày.

Không thể ngờ, cô ta nói đúng tâm tư Lâm Tử Lam .

Lâm Tử Lam suy nghĩ, hướng Hoa Hồng gật đầu.

“ Tôi ở bên ngoài chờ cô!” Hoa Hồng nói.

Lâm Tử Lam gật đầu.

Vì thế, Hoa Hồng đi ra ngoài.

Cửa đóng lại, Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam , Lâm Tử Lam cũng nhìn cô ta.

“ Có lời gì, cô cứ nói đi!” Lâm Tử Lam nhìn cô ta nói.

Diệp An Nhiên nhìn cô, suy nghĩ, mở miệng,” Lâm Tử Lam , cô xác định, cô muốn cùng Mặc Thiếu Thiên đính hôn!”

Lời vừa nói ra, liền đưa tới sự phản cảm của Lâm Tử Lam .

Lâm Tử Lam nhìn cô ta,,” Diệp tiểu thư, chuyện đã đến bước này, tôi không biết cô hỏi chuyện này còn có ý nghĩa gì!” Lâm Tử Lam nhìn cô ta, sâu kín mở miệng, trong lời nói mang theo vài phần lạnh nhạt.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Diệp An Nhiên thở ra một hơi, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn cô,” Nếu Thiếu Thiên phản bội cô?” Diệp An Nhiên nhìn cô hỏi.

Nghe thế, Lâm Tử Lam nhú mày, nhìn cô ta,” Cô có ý gì?”

Lúc này, Diệp An Nhiên chậm rãi lấy điện thoại di động ra, sau đó mở mục hình ảnh, vươn tay, cho Lâm Tử Lam xem.

“ Cô xem này.....”

Lâm Tử Lam nhú mày, không biết Diệp An Nhiên muốn đùa giỡn cái gì, nhưng nhìn đến hình ảnh, Lâm Tử Lam sửng sốt.

Video rất ngắn, chỉ có đoạn Mặc Thiếu Thiên cùng Diệp An Nhiên âu yếm, mặc dù là ban đêm, nhưng có thể thấy rõ ràng hai người bọn họ.

Lâm Tử Lam biến sắc, Diệp An Nhiên khước miệng gọi lên.

“Cô hẳn có thể nhìn ra, bên trong là ai!” Diệp An Nhiên sâu kín nói.

Lâm Tử Lam nhìn video, ngẩn người, muốn nhìn thời gian, nhưng nhìn là gần đây.

Hơn nữa cũng không phải là ảnh ghép.

Quần áo Mặc Thiếu Thiên mặc hình như là hôm đó.....

Bỗng nhiên, Lâm Tử Lam nở nụ cười,” Sau đó thì sao?”

Nhìn Lâm Tử Lam cười, Diệp An Nhiên nhú mày,” Chẳng lẽ cô không tức giận sao? Cô có biết tối hôm đó tôi và Thiếu Thiên làm chuyện gì sao?” Diệp An Nhiên có chút kích động hỏi.

Nghe thế, Lâm Tử Lam càng thêm nở nụ cười.

Lần này,cô cười thật chân thật.

Càng thêm chắc chắn.

“ Cô cười cái gì?” Diệp An Nhiên nhìn cô hỏi, có chút bất an.

Như vậy, cô ta còn có thể cười.

“ Đương nhiên là cười cô, Diệp tiểu thư, chỉ có như vậy thôi sao? Không nhiều một chút?” Lâm Tử Lam hỏi.

Diệp An Nhiên nhú mày, Lâm Tử Lam rốt cuộc không phải người bình thường, nhìn Mặc Thiếu Thiên cùng cô hôn môi, thế nhưng còn có thể cười vui vẻ như vậy còn hỏi cô có nhiều hơn không ?

“ Lâm Tử Lam , cô có ý gì?” Diệp An Nhiên nhìn cô hỏi.

Lâm Tử Lam cười cười kinh thường, khước môi gọi lên,” Vậy cô có ý gì?”

Diệp An Nhiên nhú mày, chẳng lẽ Lâm Tử Lam tuyệt đối không tức giận sao?

Còn hỏi cô có ý gì!

Chẳng lẽ ý tứ còn chưa rõ sao?

“ Cô tưởng chính là nói cho tôi biết, Thiếu Thiên phản bội, sau đó để cho tôi tức giận, hủy bỏ đính hôn, phải không ?” Lâm Tử Lam nhìn cô ta từng chữ một hỏi, đứng lên, bộ dạng không có một chút tức giận nào.

“ Chẳng lẽ cô có thể chịu đựng được Thiếu Thiên phản bội cô?” Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam từng chữ một hỏi lại.

“ Đương nhiên sẽ không , điều kiện tiên quyết, anh ấy thật sự phản bội tôi mới có thể!” Lâm Tử Lam sâu kín nói.

“ Diệp tiểu thư, tôi và cô cũng không phải trẻ con, một đoạn video ngắn đã muốn nói cho tôi biết Mặc Thiếu Thiên phản bội tôi, có thể hay không buồn cười hơn?” Lâm Tử Lam nhìn cô ta nói.

“ Nêu tôi thật sự tin cô, mới lực cười!”

“ Cô vừa nói tối hôm đó các người xảy ra chuyện gì, tôi cười là càng thêm xác định, Thiếu Thiên cùng với cô không có phát sinh quan hệ!” Lâm Tử Lam nói.

Nói xong, cô xem video, nhìn Mặc Thiếu Thiên mặc quần áo,” Nhìn thời gian cô quay chụp, là buổi tối hơn chín giờ, tôi quên nói cho cô biết, thời điểm hơn mười giờ, Thiếu Thiên đã đến chỗ tôi, nếu như nói như vậy thời gian ngắn ngủn, trong thời gian đó các người xảy ra chuyện gì, tôi thật sự không tin!”

Nếu không phải Diệp An Nhiên cường điệu câu nói kia, Lâm Tử Lam cũng sẽ không phát hiện cô ta nói dối.

Cho nên rốt cuộc,vẫn là muốn cảm ơn cô ta!

Nghe Lâm Tử Lam nói, Diệp An Nhiên có điểm khó có thể tin, nhưng mà, cô lạnh lùng cười,” Mặc kệ, cô có tin hay không đây đều là sự thật!”

“A? Phải không ?” Lâm Tử Lam hỏi lại.

285. Chương 287: Người Đời Trước Làm Bậy

dit: huyền.uha

“ A? Có phải không ?”Lâm Tử lam hỏi lại, khóe miệng mang theo vài phần kinh thường.

“ Một khi đã như vậy, Diệp tiểu thư, cô muốn nói cho tôi biết, mục đích của cô tới, còn muốn thế nào?” Lâm Tử Lam nhìn cô ta từng chữ một hỏi, cô ta càng như vậy, Lâm Tử Lam càng tin tưởng, trong lúc đó bọn họ tuyệt đối không có chuyện gì.

Diệp An Nhiên nhú mày, không nghĩ tới, Lâm Tử Lam tuyệt đối không tin tưởng!!!

Bỗng nhiên, khóe miệng Diệp An Nhiên gợi lên chút cười,” Lâm Tử Lam, cô cũng không nên quá tự tin” Diệp An Nhiên từng chữ một nói.

“ Thật ngại, tôi luôn là như thế!” Lâm Tử Lam không nhanh không chậm trả lời.

Nhìn Diệp An Nhiên , hai người cũng không cần ngại ngùng.

Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam hai tay nắm thật chặt, ánh mắt tức giận càng thêm âm u mà đứng lên.

“ Diệp An Nhiên , tình yêu là chuyện của hai người , không phải một người là có thể có được !”

“ Nếu cô cảm thấy lấy cái này có thể phá hư tình cảm của tôi và Mặc Thiếu Thiên , như vậy cũng quá xem thường tôi!” Lâm Tử Lam nói.

Nếu Mặc Thiếu Thiên cùng cô ta phát sinh quan hệ, thì sao thời gian của đoạn video lại ngắn vậy.

Tuy rằng cô không tinh thông, nhưng cũng không phải là đồ ngốc, khẳng định có một đoạn dài bị cắt nối.

Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam , “ Cô không tin thì quên đi, tóm lại, tôi sẽ không buông tay, Thiếu Thiên nhất định sẽ trở lại bên cạnh tôi!” Diệp An Nhiên từng chữ một nói.

Nghe cô ta nói, Lâm Tử Lam cảm thấy có chút không thuốc nào chữa được .

Quên đi, đã không còn gì để nói, việc người ta làm, mình ngăn cũng không được , mà việc cô có thể làm là tin tưởng Mặc Thiếu Thiên .

“ Một khi đã như vậy, xin cứ tự nhiên!” Lâm Tử Lam sâu kín nói, sau đó trực tiếp lướt qua cô ta đi ra ngoài.

Hoa Hồng đứng ngay ngoài cửa, thấy Lâm Tử Lam ra, nhìn nhìn, không có chuyện gì, hai người mới hướng lầu dưới đi xuống.

Diệp An Nhiên đứng ở phía sau nhìn Lâm Tử Lam khóe miệng lạnh lùng gợi lên.

.....

Trong đại sảnh đã có rất nhiều người.

Nhân vật nổi tiếng, thiên kim tiểu thư, rất náo nhiệt.

Chuyện xấu của Mặc Thiếu Thiên truyền ra cũng không có mấy lần, hôm nay dính hôn, làm cho người ta có điểm kinh ngạc.

Bất quá trở ngại với thân phận Mặc Thiếu Thiên cũng không ai dám nói gì.

Chiếc đèn kiêu diễm, rất xa hoa.

Mặc Thiếu Thiên cùng Vân Dục nói chuyện với nhau, chợt nghe thấy âm thanh, nhìn lại có cảm giác kinh ngạc không thôi.

Mà mọi người nhìn thấy Lâm Tử Lam cũng kinh ngạc không thôi.

Tuy rằng bọn họ cũng có xem tin tức vô số lần, nhưng nhìn chân thật, đối mặt so ở tivi càng thêm xinh đẹp.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, liền hướng anh đi tới, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam , tiến lên, vòng tay qua hông cô.

Hoa Hồng thấy thế, dù sao người đã đến trên tay Mặc Thiếu Thiên , cô có thể thả lỏng một chút.

Lúc này, cô tìm một vị trí tốt, bưng một ly rượu đỏ.

Hoa Hồng đến, cũng làm Mặc Thiếu Thiên cho bao nhiêu ánh mắt nhìn theo, nhìn bộ dạng khêu gợi của Hoa Hồng, thật có chút nói không ra lời!

Mặc Thiếu Thiên thấy được cô cũng là một mỹ nhân a!

Lúc này, Hoa Hồng nhìn một cái, hừ lạnh một tiếng bưng rượu đỏ rời khỏi.

Đối với người đàn ông này, Hoa Hồng không để vào mắt.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam , “ Vợ, em thật đẹp!” Mặc Thiếu Thiên chân thành khen.

Lâm Tử Lam cười,” Anh cũng rất đẹp!”

Sắc mặt Mặc Thiếu Thiên tối lại.

Lâm Tử Lam cười, sửa lại,” Thật yêu nghiệt!”

“ Anh không thích dùng hai chữ này hình dung anh!” Mặc Thiếu Thiên cường thế nói.

“ Nhưng sự thật là vậy!” Lâm Tử Lam thành khẩn nói.

“ Đối từ khác!”

Lâm Tử Lam cười, dịu dàng quyến rũ,”Anh rất tuần tú!”

Từ này cũng được .

Khóe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên chút cười.

Lâm Tử Lam vừa xuất hiện , hai người liền liếc mắt đưa tình, thoạt nhìn một màn này làm cho người ta ghen tị.

Lục Tử Thịnh đi tới thấy một màn này.

Trong mắt, nói không nên cảm xúc.

Hắn thích cô ước chừng tám năm, cuối cùng lại hữu duyên vô phận.

Bất quá, nhìn cô cười hạnh phúc như vậy, Lục Tử Thịnh cũng biết chừng!

Lúc này, Lê Tuyết nắm chặt cánh tay hắn,” Vào thôi!”

Lục Tử Thịnh liếc mắt nhìn Lê Tuyết một cái, sau đó đi vào.

Lúc này, hai người đi đến trước mặt Mặc Thiếu Thiên và Lâm Tử Lam .

Thời điểm Lâm Tử Lam nhìn thấy Lục Tử Thịnh, khóe miệng gợi lên chút cười,” Học trưởng, hai người cũng đến!”

“ Lê tiểu thư!”

Nhìn Lâm Tử Lam cười, Lê Tuyết kéo khóe miệng,” Đương nhiên, cô đính hôn tại sao tôi có thể không tới!”

“ Chúc mừng hai người !” Lê Tuyết cười nói.

“Cảm ơn!” Lâm Tử Lam cười nói.

Nhìn Lục Tử thịnh, Mặc Thiếu Thiên đặt nhẹ tay lên lưng Lâm Tử Lam , nhú mào, nhìn hẩn,”Lục tiên sinh, chẳng lẽ không chúc mừng một tiếng sao?”

Nghe vậy.

Lục Tử Thịnh nâng mắt nhìn.

Mặc Thiếu Thiên là cố ý!

Lâm Tử Lam cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên , người này là đang cố ý!

Nào có người nào lại yêu cầu như thế!

Lục Tử Thịnh nhìn Mặc Thiếu Thiên , cười cùng nhìn Lâm Tử Lam mở miệng,” Tử Lam, chúc em hạnh phúc!”

Nghe được lời nói của Lục Tử Thịnh, Lâm Tử Lam cười,”Cảm ơn học trưởng, chúc anh cùng Lê tiểu thư hạnh phúc!”

Lúc này, bồi bàn đi tới, bưng mấy ly sâm banh, bốn người mỗi người cầm một ly.

“ Hi vọng sau sẽ đến lễ đính hôn của hai người!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế Lê Tuyết cao hứng,” Sẽ!”

Lục Tử Thịnh không nói chuyện, chính là thần nhiên cười, sau đó bốn người chạm ly, uống một ngụm.

Uống xong, Lê Tuyết nhìn Mặc Thiếu Thiên ,” Không nghĩ tới Mặc tổng lại làm một lễ đính hôn long trọng như vậy!”

“ Đương nhiên, nữ nhân của tôi, phải đủ long trọng!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Đơn giản cũng không phải tính cách của anh.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lê Tuyết cười,” Lâm tiểu thư thật hạnh phúc!”

“ Chúng tôi không quấy rầy hai người , tùy ý nhìn xem!”

“ Tốt!” Lâm Tử Lam cười gật đầu.

Lúc này, Lê Tuyết kéo cánh tay Lục Tử Thịnh” Đi thôi, chúng ta qua bên kia xem!”

Lục Tử Thịnh gật đầu, liếc mắt nhìn Lâm Tử Lam một cái, liền đi.

Hoa Hồng đứng một chỗ, một bên uống sâm banh, vừa ăn điểm tâm vừa nhìn bên trong, thật sự là náo nhiệt.

Chính là tiểu tử thối Hi Hi này đi nơi nào?

Đúng lúc này, Hi Hi xuất hiện ở cửa cùng Lưu Ly, còn có một người , Mặc Ân Thiên.

Mọi người đều biết quan hệ Mặc Ân Thiên và Mặc Thiếu Thiên không tốt, mà Mặc Ân Thiên chưa tới, tuy rằng ngoài mặt nhiều người không nói gì, nhưng trong lòng lại khẳng định.

Mà hiện tại, Mặc lão xuất hiện ở cửa, thật sự làm người ta khó có thể tin.

Mà còn lại Hi Hi mặc một thân tiểu tây trang, bên trong là quần áo màu trắng, mang trên mặt nụ cười, thập phần vui vẻ.

Mặc Lưu Ly bên cạnh Mặc lão, khoe miệng lạnh nhạt.

Ổ hôn lê của Mặc Thiếu Thiên, rất nhiều người.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc lão, mày nhăn lại.

“ Cha, Mặc lão đến đây!” Hi Hi nói.

Một câu Mặc lão, đổi lấy sự xem thường của Mặc Ân Thiên.

Hi Hi không nhìn, không thấy được, dù sao ông không mở miệng nhận mình, mình cũng không nhận ông.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc lão, “ Sao người lại tới đây?” Mặc Thiếu Thiên nhìn ông hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nói một câu, Mặc lão nhất thời cảm thấy tức giận, nhìn anh, “ Người nghĩ rằng ta muốn đến sao. Nếu không phải thằng tiểu nhãi con gạt ta đến!” Về mặt Mặc lão thản nhiên nói.

“ Không muốn đến đừng đến, người từ khi nào thì dễ dàng tin tưởng người khác!” Mặc Thiếu Thiên nhìn ông hỏi lại, giọng điệu mang theo vài phần lạnh nhạt.

Hai người mở miệng chính là đối chọi gay gắt.

Lâm Tử Lam ở một bên nghe, cảm thấy rối rắm.

Mặc Thiếu Thiên, anh nói ít đi một câu không được sao!

“ Nghịch tử ngươi, ngươi nói cái gì?” Mặc lão thiếu chút nữa chỉ vào Mặc Thiếu Thiên mắng.

“ Mặc lão, Mặc lão, đừng nóng giận, cha không có ý đó!” Hi Hi nhanh giải hòa.

“ Là ý tứ này nên không muốn đến, cũng đừng miễn cưỡng!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc lão””

“ Ta đến, sẽ không muốn đi, ngươi có thể làm sao!” Mặc lão nói đậm chân, không đi!

Hi Hi nhìn, mắt tròn.

Lâm Tử Lam cũng nhìn, hai mặt nhìn nhau.

Mặc Lưu Ly cũng sớm quen với trường hợp này, không cho là đúng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc lão, hừ lạnh một tiếng.

Hai người kia thật không biết kiếp trước tạo nghiệt gì, kiếp này lại làm cha con!

Ầm ỉ không dứt.

Bất quá như thế nào Lâm Tử Lam cảm giác, trong lời nói của Mặc Thiếu Thiên có chút khích tướng?

Nhìn bọn họ, Lâm Tử Lam một bên cũng Lâm Tử Lam biết nói gì cho tốt.

“ Kỳ thật, là em kêu bảo bối làm cho Mặc lão đến!” Lúc này, Lâm Tử Lam giảng hòa.

Lúc này, Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam, “ Ai nói, là ta bị lừa đến!”

Vì thế, Lâm Tử Lam “”

Hi Hi cũng sưng sốt.

Lưu Ly ở một bên cũng không biết nói gì cho tốt!

Mặc Thiếu Thiên nói, “ Nếu là bị lừa đến, người còn không trở về!”

Lâm Tử Lam ngăn cản cũng không kịp.

Mặc lão vừa nghe, liền phân cao thấp”Người muốn ta trở về? Ta không trở về, ta sẽ nhìn người đánh hôn, nhìn người không hạnh phúc như thế nào, nhìn người bị người ta đá!”Mặc lão bại hoại nói.

Lâm Tử Lam “.....”

Hi Hi”.....”

Lưu Ly”.....”

Mặc Thiếu Thiên kìm nén tức giận, nhìn Mặc lão,” Ông nói cái gì?”

“ Không nghe rõ sao, muốn ta lặp lại lần nữa sao?” Mặc lão hỏi, vì thế, quay lại nhìn Lâm Tử Lam ,”Ảnh mắt của cô có vấn đề, coi trọng hấn, cùng hấn đánh hôn, sớm hay muộn cũng bị hấn làm cho tức chết, tức thời, chạy nhanh, quăng hấn đi, ta giới thiệu cho vài người !” Mặc lão nói.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc lão, nghe lời ông, dở khóc dở cười!

“Ông.....” Mặc Thiếu Thiên kìm chế, vừa muốn phát uy lại bị Hi Hi ngăn lại.

“ Cha, cha, bớt giận.....” Hi Hi nói giảng hòa.

Lâm Tử Lam đứng chính giữa, không biết nên nói gì, giờ khắc này, hai người cãi nhau, như thế nào lại giống trẻ con vậy?

286. Chương 288: Lễ Đính Hôn

Lâm Tử Lam đứng ở giữa, không biết nên nói gì, vào giờ phút này, hai người cãi nhau, sao giống trẻ con vậy?

Hi Hi nhìn hai người, “Cha, cha, bớt giận, Mặc lão không phải ý này!”

“Ta chính là ý này!”

“Mặc lão, ông im miệng lại!” Hi Hi trước mặt rống lên.

Vì vậy, Mặc lão trề miệng một cái, sau đó quả thật im miệng.

Cảnh này, thật làm cho người ta muốn bắt thang lên mà coi, ngay cả Mặc Thiếu Thiên cũng kinh ngạc.

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc lão, bộ mặt phớt tỉnh dạy dỗ, “Hôm nay dầu gì cũng là ngày hỉ của cha tôi, ông không thể điều tốt đẹp, dễ nghe sao?” Hi Hi nhìn Mặc lão nói.

Mặc dù lời cha nói, đúng hay không đúng, nhưng Mặc lão cũng không thể nói ra những lời này.

Còn đối tượng mẹ phải giới thiệu, cha không tức giận mới là lạ!

“Dễ nghe? Ta nói hấn cái gì không đúng chứ!” Mặc lão thở phì phò nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc lão, mặt biểu hiện tức giận.

Hi Hi đứng giữa hai người , cuối cùng thật sự bất đắc dĩ, đem Mặc lão kéo đi .

“Đi đi đi, chúng ta đi qua bên kia, qua bên kia!” Hi Hi lôi kéo Mặc lão đi.

Nếu như không phải Hi Hi đứng ở giữa hòa giải, đoán chừng hai người có thể cãi nhau ầm ĩ.

Mặc Lưu Ly cũng đi theo, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, nhìn ra, cha con bọn họ nói chuyện, đơn giản là làm cho đối phương không thể nói!

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên “Được rồi đừng tức giận, Mặc lão cũng đã đến rồi, anh nói ít một câu đi!” Lâm Tử Lam nói.

“Hừ, Ai biết ông ta có mục đích gì!” Mặc Thiếu Thiên hừ lạnh nói, ánh mắt nhìn lướt qua Mặc Ân Thiên cách đó không xa.

Cha con hai người này, một cái so một mảnh miệng!

Chỉ là, nhìn bọn họ gây gỗ, Lâm Tử Lam thế nào có cảm giác kinh hãi, thú vị như vậy ?

Ngay sau đó, Cảnh Thần cùng Từ Từ đi vào.

Lễ phục hai người mặc, một màu sâm banh, một màu trắng , trông rất quyến rũ.

“Lâm Tử Lam!”

“Lâm Tử Lam!”

Hai người gọi tên, bước đến chỗ Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam nhìn hai người “Tớ còn tưởng các cậu không tới chứ, xem khách khứa đến đủ hết rồi kìa!”

“Tiểu thư tha lỗi cho tôi, trên đường xảy ra chút việc, mới tới trễ như vậy!” Cảnh Thần nói.

“Tin tưởng tớ, tớ cũng vậy!”

“Các cậu rất vội!” Lâm Tử Lam nói.

“Đương nhiên, không phải trước khi bắt đầu chúng tớ đã ở đây sao!” Cảnh Thần cười nói.

Lâm Tử Lam cười “Trễ nữa, không cho các cậu vào cửa!”

“Hôm nay cậu đính hôn, chúng tớ nào dám trễ nãi!”

Lâm Tử Lam cười.

Lúc này, Trần Mặc đi vào.

Trần Mặc nắm tay một cô gái, rất xinh đẹp, trên người là bộ lễ phục màu xanh nước biển, nhìn thật xinh đẹp, tóc uốn gợn sóng, trông rất quyến rũ.

Hai người tay trong tay tới đây, có vẻ như, rất đồng điệu.

Đây là lần đầu tiên Lâm Tử Lam nhìn thấy vị hôn thê của Trần Mặc.

Hơn nữa, còn là trong trường hợp này.

Trần Mặc cùng cô gái kia tới, Cảnh Thần vốn đang nói cười vui vẻ, ngay khi thấy hai người, sắc mặt lập tức thay đổi.

Từ Từ cũng nhận thấy sự thay đổi của Cảnh Thần “Cảnh Thần, cậu làm sao vậy?” Từ Từ hỏi.

Từ Từ cũng nhìn về hướng người đang tới, cảm thấy có điểm nào đó không đúng.

Nhưng cũng không nói gì.

Lúc này, Trần Mặc cũng nhìn thấy Cảnh Thần, khe nhúm mày, đôi mắt không thể hiện ra tâm trạng gì.

Hai người hướng Lâm Tử Lam đi tới, lúc này, Lâm Tử Lam nói bên tai Mặc Thiếu Thiên, giọng nói chỉ đủ hai người nghe “Lễ đính hôn của chúng ta, thật đủ náo nhiệt!”

Mặc Thiếu Thiên không hiểu lời Lâm Tử Lam nói, nhưng nhìn ánh mắt của Trần Mặc, Mặc Thiếu Thiên lúc này mới dường như hiểu được điều gì đó.

Từ trước đến giờ, không phải là chuyện của mình, Mặc Thiếu Thiên không hỏi qua.

Nhưng không ngờ, còn có chuyện như vậy!

“Vậy thì xem náo nhiệt đi!” Mặc Thiên nói.

Lâm Tử Lam “.”

Lúc này, Trần Mặc cùng vị hôn thê đi tới, Cảnh Thần nhìn lâm Tử Lam “Mọi người cứ nói chuyện, tớ đi ra chỗ khác xem một chút!”

Nói xong Cảnh Thần liền đi ra.

Từ Từ thấy thế, cùng Lâm Tử Lam nháy mắt ra hiệu, cũng đi theo Cảnh Thần vào ra.

Lễ đính hôn hôm nay, có người vui mừng, cũng có người mang nỗi buồn!

Nhìn Cảnh Thần đi, Trần Mặc ánh mắt vẫn nhìn theo bóng lưng của cô.

Cho đến khi vị hôn thê của anh gọi “Anh đang nhìn cái gì thế” cô gái hỏi.

Trần Mặc cười cười, “Không có gì, chỉ là một đồng nghiệp, có chút hiểu lầm!”

Nghe Trần Mặc giải thích, cô gái gật đầu “Đi thôi, tới chúc mừng Mặc tổng!”

Trần Mặc gật đầu, sau đó đi đến trước mặt Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam.

“Mặc tổng, Tử Lam, xin chúc mừng hai người!” Trần Mặc nhìn bọn họ nói.

Lâm Tử Lam cười “Cám ơn, tiểu thư xinh đẹp!”

Uống một ngụm rượu, lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ, “Hi vọng lần sau, là lễ đính hôn của hai người!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe lời này, vị hôn thê của Trần Mặc mỉm cười “Nhất định là thế, tôi với Trần Mặc định tháng sau tiến hành, lúc đó hai vị nhất định phải đến tham dự!”

Vị hôn thê của Trần Mặc cười nói, có vẻ đoan trang hào phóng.

Nghe được lời cô gái nói..., Lâm Tử Lam nhếch miệng một cái, nhưng cũng không nói lời nào, không ngờ, thực vui vẻ.

Cuối cùng, tất cả, cũng hóa thành một câu “Chúc mừng hai người!”

Bốn người chạm cốc, uống một chút.

... ..

Tất cả mọi người đều đã đến đông đủ.

Ngay sau đó, người dẫn chương trình tuyên bố bắt đầu buổi lễ.

Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam đứng ở phía trên, lúc này, người dẫn chương trình đang giới thiệu.

Sau một lúc, không khí hội trường được làm nóng lên, đúng lúc ấy, người dẫn chương trình nói một câu “Bây giờ, mời Mặc tổng phát biểu vài lời!” Người dẫn chương trình nói xong, liền lui xuống phía sau, Mặc Thiếu Thiên nghe vậy, nắm tay Lâm Tử Lam, đi lên phía trước.

Nhìn mọi người, Mặc Thiếu Thiên mấp máy môi “Tôi không muốn nói nhiều lời, chỉ có một câu!” Nói tới câu này, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu nhìn Lâm Tử Lam “Đời này, anh sẽ không để cho em rời khỏi anh!”

Lời nói bá đạo, cường thế!

Giống như con người Mặc Thiếu Thiên.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cảm động cười.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, nhìn Lâm Tử Lam “Em thì sao? Không có điều gì muốn nói với anh sao?”

Lâm Tử Lam nhìn anh, suy nghĩ một chút, mở miệng “Em đồng ý với anh!”

Nghe được lời Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng cười tà, bước tới, trực tiếp ở trên môi Lâm Tử Lam hôn xuống.

Phía dưới, một tràng tiếng vỗ tay.

Hi Hi cùng Mặc lão đứng ở một bên, Hi Hi dùng sức vỗ tay!

Cha mẹ cuối cùng đã tới ngày này!

Mặc lão đứng bên cạnh, khoe miệng hừ lạnh, khinh thường, nhưng ánh mắt, cũng không rời khỏi sân khấu.

Buông lâm Tử Lam ra, Mặc Thiếu Thiên nở nụ cười thật đẹp, nhìn mọi người “Tôi biết gần đây mọi người nghe rất nhiều tin tức, mọi người đối với tin tức này cũng nửa tin nửa ngờ, hôm nay, tôi muốn giới thiệu cùng mọi người một người!”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên hướng Hi Hi vẫy tay, Hi Hi đứng ở dưới, thấy Mặc Thiếu Thiên ra hiệu, lập tức đi lên.

Mặc dù chuyện Mặc thiếu có con trai, làm xôn xao, nhưng mọi người cũng chỉ nửa tin nửa ngờ trong lòng.

Bởi vì trong giới nổi tiếng, giới văn nghệ, đối với thông tin này căn bản không đoán ra thật giả.

Nhưng bây giờ, mọi người thấy Hi Hi, đều rất ngạc nhiên, bốn phía im lặng, chờ đợi lời nói của Mặc Thiếu Thiên.

Hi Hi đứng ở trên sân khấu, đối mặt nhiều người như vậy, không chút nào sợ hãi, luống cuống, ngược lại khoe miệng mang theo một nụ cười, hết sức đáng yêu.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi “Tin tức kia là đúng, đứa bé này thật sự con tôi, con trai của Mặc Thiếu Thiên tôi, Hi Hi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hôm nay là ngày Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam đính hôn, cũng muốn xác định thân phận của Hi Hi.

Mặc kệ Mặc gia thừa nhận hay không, Hi Hi là con trai của Mặc Thiếu Thiên, không gì có thể thay đổi.

Hi Hi nhìn bọn họ, vẫn như cũ cười nhẹ nhàng, trông hết sức đáng yêu, mê người.

“Cha!” Hi hi ngọt ngào gọi một tiếng.

Mặc lão đứng ở phía dưới, nhìn bọn họ, khoe miệng nhếch lên tiếng hừ lạnh.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cũng nhìn Hi Hi, khoe miệng cũng mang theo nụ cười nhẹ nhàng.

Đây mới là cuộc sống mà cô mong đợi.

Không cần oanh oanh liệt liệt, chỉ cần người cô yêu, bình an vô sự.

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên “Cha, mẹ, hôm nay là ngày cha mẹ đính hôn, bảo bố tặng hai người một món quà!” Hi hi nói.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, còn có quà tặng.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, không biết con trai chuẩn bị quà gì.

Vậy mà lúc này, Hi Hi nhìn bọn họ “Nhìn phía sau!”

Lúc này, ánh đèn tối xuống.

Một người đàn ông đẩy xe, từ góc tối đi ra, trong tay đẩy một bánh kem thật lớn, có bảy tầng, hơn nửa, cao 1m.

Phía trên bánh kem, có một tấm hình.

Là hình Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam, cùng Hi Hi chụp chung.

Ba người ở nhà chụp , cũng chính là lần trước ăn cơm xong, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam chụp hình, Hi Hi yêu cầu chụp chung lần đó.

Hi Hi chọn một trong những bức hài hước, vui vẻ, cũng cười tự nhiên nhất .

Nhìn tấm hình, tâm trạng trở nên rất tốt.

Rất ít người thấy Mặc Thiếu Thiên cười, cũng chỉ cười xã giao lấy lệ, hoặc là cười tà, nhưng trong hình cười rất tự nhiên.

“Cha, mẹ, đây là quà tặng hai người, bánh kem tình yêu!” Hi Hi cười nói.
 Không quá quý giá, nhưng cũng coi như là một phần tâm ý.
 Bánh kem tình yêu!
 Lâm Tử Lam cười!
 Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Hi Hi cười.
 Bánh kem từ từ được đẩy tới, lúc đến trước mặt, Hi Hi mới cười nói “Mẹ, cầu nguyện đi?”
 Cầu nguyện?
 Còn phải cầu nguyện sao?
 Nhìn ánh mắt của Hi Hi, Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu.
 “Được!”
 Vì vậy, Lâm Tử Lam bước tới, nhìn bánh kem, sau đó nhắm mắt lại, chấp tay cầu nguyện.
 “Cha, mẹ, có thể thổi nến rồi !” Hi Hi nói.
 Vì vậy, Lâm Tử Lam tới thổi nến, Hi Hi cũng rất muốn thổi giúp, nhưng bé với không tới.
 Cũng may, nến cũng chỉ có một tầng, Lâm Tử Lam thổi xuống.
 Thổi tắt nến, lòng của Lâm Tử Lam, hình như cũng bị cái gì thắt lại.
 “Cha, mẹ, chúc hai người mau chóng kết hôn, hạnh phúc cả đời!” Hi hi cười nói. . .

287. Chương 290: Hi Hi Chết Vần Diệp An Nhiên !

Edit : Oanh Love

Ngay vào lúc này, Hoa Hồng đi ra, Mặc Thiếu Thiên thấy Hoa Hồng, Hoa Hồng không nói gì, nhưng nhìn sắc mặt của cô, Mặc Thiếu Thiên cũng biết đã xảy ra chuyện !

Mặc Thiếu Thiên đi tới, nhìn Hoa Hồng, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hoa Hồng sắc mặt có chút xấu, cuối cùng mở miệng, “Không nhìn thấy Tử Lam !”

Mặc Thiếu Thiên sắc mặt đột biến, cái gì gọi là không thấy?

Hoa Hồng xuất ra trên mặt đất nhặt được gì đó, “Lúc tôi đi vào, thì đã không có người, chỉ có cái này, nhặt được trên mặt đất! ” Hoa Hồng nói.

Mặc Thiếu Thiên tiếp nhận vật từ trên tay Hoa Hồng, khi nhìn thấy vòng tai, chau mày, một đôi mắt sâu thăm tẩn mẩn ra nguy hiểm quang mang.

Hi Hi thấy tình huống có chút không đúng, liền đi tới.

“Cha, làm sao vậy?”

“Mẹ con đâu rồi? ” Hi Hi nhìn bốn phía hỏi.

Tại thời điểm này, Mặc Thiếu Thiên trầm mặc, Hi Hi càng thêm cảm giác được có điều gì đó không thích hợp, bé quay đầu sang nhìn Hoa Hồng, “Xảy ra chuyện gì rồi? Mẹ tôi đâu?”

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, suy nghĩ một chút, “Mẹ cậu mất tích tại nhà vệ sinh !”

Không thấy?

Cái gì gọi là không thấy?

Hay là đang đi vệ sinh không thấy?

Hi Hi mở to hai mắt, không thể tin tưởng.

“Rốt cuộc tại sao tức giận? ” Hi Hi nhìn của hai người hỏi.

“Tôi tìm khắp bên trong nhà vệ sinh, nhưng không thấy bóng dáng của mẹ cậu ! ” Hoa Hồng nói.

Sắc mặt Hi Hi bỗng chốc thâm trầm có chút khó coi.

“Tôi dám khẳng định, bởi vì tôi đã trông coi thật kỹ, Lâm Tử Lam quả thật không đi đến địa phương khác ! ” Hoa Hồng nói.

Mặc Thiếu Thiên cũng không để ý nhiều như thế, lập tức tiến tới bên cạnh Mặc Lương, ở bên tai của cậu ta nói thầm mấy câu, Mặc Lương nghe xong, sắc mặt cũng không được tốt lắm, gật đầu, lập tức đi làm rõ sự việc.

Động tác bên này không coi là nhỏ, Vân Dục và Tiểu Ly sau khi thấy, lập tức đi tới.

“Xảy ra chuyện gì? ” Vân Dục hỏi, nhưng biểu tình vẫn như củ mang theo nụ cười thật tươi.

Cho dù xảy ra chuyện, người bên ngoài nhìn vào, cũng không qua mức để ý, nhìn vào giống như đang nói chuyện phiếm bình thường mà thôi.

Ngay sau đó, Mặc Thiếu Thiên đem tình huống nói cho Vân Dục biết.

Tiểu Ly nhíu mày, “Bên ngoài có người của chúng ta, nếu quả thật Lâm Tử Lam bị người khác mang đi, không có khả năng thần không biết quỷ không hay như thế !”

“Tôi lập tức đi hỏi một chút ! ” Tiểu Ly nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, anh cũng khó mà ngồi chờ chết, cùng Vân Dục trao đổi vài câu, Mặc Thiếu Thiên quyết định đi tìm.

Hi Hi muốn ngây ngốc ở đây chờ cũng ngốc không được, đi tìm, đương nhiên, Hoa Hồng tuyệt đối theo cạnh Hi Hi.

Mà lúc này, bên ngoài.

Mặc Lưu Ly mới vừa nghe xong một cuộc điện thoại, từ bên ngoài đi tiến vào, đột nhiên lúc này, cô thấy vài người mang theo một người lên một chiếc xe.

Mặc Lưu Ly nhíu mày thật chặt, tổng cảm giác chỗ nào không đúng, cô chậm rãi đi qua, nhưng lại phát hiện người đó không phải ai khác, chính là Lâm Tử Lam !

Vài người bế cô đưa lên xe !

Mặc Lưu Ly bỗng nhiên ý thức được chuyện gì đã xảy ra, lập tức tiến lên, nhưng lúc này, người đã toàn bộ lên xe, Mặc Lưu Ly cũng bất chấp, cô xông tới, tốc độ rất nhanh, hơn nữa, động tác nhẹ nhàng, dường như, đã thông qua huấn luyện, đột nhiên lúc này, xe bỗng nhiên tăng tốc, bộ dạng giống như không một chút ý muốn dừng lại, Mặc Lưu Ly thử muốn nhảy tới, đột nhiên lúc này, xe bỗng nhiên đánh chuyển hướng tông về phía cô, Mặc Lưu Ly có ý định muốn bay lên xe nhưng không thành, bởi vì tốc độ hiện tại của chiếc xe kia nhanh quá mức, thiếu chút nữa Mặc Lưu Ly cũng bị đụng, cả người cô hướng về phía an toàn lăn đi.

Đánh một vòng tròn trên mặt đất, Mặc Lưu Ly quỳ một chân xuống đất, nhanh đứng thẳng người dậy, trái phải có chút trầy xước, có chút khó chịu.

Nhưng lúc này, xe càng chạy càng lúc càng xa, Mặc Lưu Ly đưa mắt nhìn vào biển số xe, nhưng hiển nhiên, những người này đến có chuẩn bị, sợ bị truy bắt số xe, cho nên biển số xe đều là giả !

Ngay vào lúc này, có người đuổi tới.

Mặc Lưu Ly đứng dậy, đi ra cửa.

Mặc Thiếu Thiên nghe được động tĩnh, chạy ra, thấy Mặc Lưu Ly chôn vùi như thế, Mặc Thiếu Thiên nhủ thầm, “Lưu Ly ! ?”

“Ca ! ” Mặc Lưu Ly gọi một tiếng, cánh tay xuất hiện vết thương, vết máu loang lổ, nhìn vào rất rõ ràng.

“Em làm sao vậy? Tại sao lại bị thương? ” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi, thầm nhủ lại.

“Em không sao, ca, em nhìn thấy một chiếc xe đem chị dâu mang đi ! ” Mặc Lưu Ly nhìn Mặc Thiếu Thiên khẩn trương nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên giờ này khắc này mới xác định cái ý nghĩ này.

Mặc Thiếu Thiên cũng bất chấp, lập tức tiến lên, mở cửa một chiếc xe gần đó, nhanh chóng đuổi theo.

Mặc Lương mang người tìm khắp nơi trong nhà hàng, mỗi một căn phòng đều không buông tha, thậm chí những nơi hẻo lánh.

Vân Dục mang người tìm xung quanh bên ngoài.

Hoa Hồng và Hi Hi tìm một phen khắp bên trong nhà hàng, nhưng thủy chung không tìm được, sắc mặt Hi Hi càng thêm khó coi.

Mặc Ân Thiên nhìn bọn họ, cả đám đều thần sắc đáng vẻ khẩn trương, nhất định đã xảy ra chuyện.

Tuy rằng bọn họ chưa từng nói, nhưng Mặc Ân Thiên không phải người ngu, chỉ cần quan sát một chút sẽ biết rõ ràng.

Mặc Ân Thiên nhìn Hi Hi hỏi, “Uy, tiểu tử thôi, xảy ra chuyện gì rồi? ”

Hi Hi nhìn Mặc Ân Thiên, thầm nhủ lại, “Không tìm thấy mẹ con !”

Nghe thế, lòng thầm Mặc Ân Thiên chau lại, có chút kinh ngạc.

Mặc Thiếu Thiên làm bấy quá nhiều, cho nên ngay cả đính hôn, đều không thể thuận lợi theo ý muốn!

Lão bà không thấy !

Tuy rằng trong lòng Mặc Ân Thiên nghĩ như vậy, nhưng cũng không nói, thấy Hi Hi gấp gáp, Mặc Ân Thiên sao có thể nhẫn tâm chạm vào nỗi đau của bé !

Muốn chạm cũng là chạm vào đầu quả tim của Mặc Thiếu Thiên mà chạm !

Nhìn bộ dạng lo lắng của Hi Hi, Mặc Ân Thiên không khỏi nhíu nhíu mày, Đã tìm xing quanh mà vẫn không thấy sao?”

“Tìm rồi, nhưng vẫn không thấy ! ” Hi Hi lắc đầu nói.

Mặc Ân Thiên suy nghĩ một chút, “Chuyện này tốt nhất không được truyền ra tiếng gió, các cháu hảo hảo tìm một chút, ở đây giao cho ông ! ”

Nghe Mặc Ân Thiên nói..., Hi Hi gật đầu, không biết phải nói thế nào, nhưng hiện tại, Hi Hi đối Mặc Ân Thiên tràn đầy tín nhiệm.

Tiếp theo, nói xong câu đó, Mặc Ân Thiên hướng về phía đoàn người đi đến.

Buổi tiệc tối ngày hôm nay, cần ông tự mình đến xử lý.

Hi Hi nhìn Mặc Ân Thiên, trong lòng không có ngôn ngữ nào diễn tả hết sự cảm kích của bé đối với ông, cuối cùng suy nghĩ một chút, bé mang theo Hoa Hồng đi ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, bé mới biết được, chuyện mẹ bị người ta bắt đi, mà hiện tại cha cũng đã đuổi theo.

Vốn Hi Hi muốn đuổi theo, lại bị Vân Dục can ngăn.

Vân Dục nhìn Hi Hi, “Bảo bối, bây giờ cháu có đuổi theo sau cũng vô dụng, hiện tại, Tiểu Ly đã xử lý chuyện này, cháu cần phải tin tưởng thực lực của thúc ấ ! ”

“Thế nhưng cháu rất lo lắng ! ” Hi Hi nói.

Bé không cách nào ngồi yên khi biết mẹ mình xảy ra chuyện, trong khi bé chuyện gì cũng không thể làm, điều này làm cho Hi Hi có một loại cảm giác rất thất bại !

Rất lo lắng, rất khó chịu.

Vân Dục nói, “Hiện tại tôi trọng yếu chúng ta phải yên tâm, bọn họ không có trực tiếp muốn mạng của mẹ cháu, như vậy tạm thời Lâm Tử Lam được an toàn! ” Vân Dục nhìn Hi Hi nhấn mạnh.

Nghe những lời Vân Dục nói..., Hi Hi gật đầu.

“Hiện tại, quan trọng nhất, chính là điều tra thử xem ai là người bắt mẹ cháu ! ” Vân Dục nói.

“Ai là người khả nghi nhất, thúc tin tưởng, nhất định hôm nay có tới tham gia buổi lễ đính hôn này, hơn nữa, lại còn quanh quẩn bên cạnh chúng ta, nếu không, cũng sẽ không thể nào hiểu kết cấu của nơi này! ” Vân Dục suy đoán nói.

Đối với tin tức này được bảo hộ như thế, không có mấy người được biết.

Khả năng khinh địch như vậy mới tách ra, nhất định một người trong bọn họ, nếu không, bọn họ không có khả năng không coi mọi người ở đây vào mắt, trực tiếp đem Lâm Tử Lam mang đi !

Nói lên chuyện này, Hi Hi nhíu, chợt nhớ tới điều gì đó, quay đầu lại thì hướng tiệc rượu chạy đi.

Dường như đang tìm kiếm điều gì đó, Hi Hi trong tiệc rượu tìm trong đám người đông đúc.

Rất cực, tại khắp ngõ ngách, bé thấy được —— Diệp An Nhiên !

Giữa bọn họ nhiều người như thế, tất cả mọi người đều bận rộn, vội vàng lên tìm Lâm Tử Lam.

Duy chỉ có Diệp An Nhiên, chuyện gì cũng đều bỏ ngoài tai giống như không quan hệ với cô, đứng bên cạnh một nam nhân hai người ngồi nói chuyện phiếm, vừa nói vừa cười, vô cùng thích ý !

“Diệp An Nhiên ! ” Hi Hi ở sau lưng cô hô to một tiếng.

Diệp An Nhiên quay đầu lại, nhìn Hi Hi, cau mày.

Hi Hi lập tức tiến tới, nhìn Diệp An Nhiên, cũng không nhiều lời vô ích, trực tiếp mở miệng, “Cô rốt cuộc muốn thế nào?”

Diệp An Nhiên nhíu mày, ánh mắt nhìn về Hoa Hồng đang theo phía sau theo Hi Hi, nếu như cô không đoán sai, Hoa Hồng tuyệt đối không phải người tầm thường, hơn nữa, trên người của bọn họ, có một loại khí tức rất tương đồng.

Đó chính là khí tức của sát thủ!

Điểm này, hai người tựa hồ cũng có một chút cảm giác.

Chỉ là, Diệp An Nhiên cố ý đem loại này khí tức, thu liễm lại, không giống Hoa Hồng, cô ta không hiểu được làm sao ẩn giấu, bởi vì Hoa Hồng trời sinh khí phách tỏa ra ngoài.

Chỉ là, tại sao cô ta lại cam chịu đi theo một đứa bé...

Đây là vì lý do gì?

Diệp An Nhiên cũng bất chấp không muốn nghĩ nhiều như vậy, cô chỉ thản nhiên nhìn Hoa Hồng đang theo phía sau Hi Hi, sau đó đưa mắt sang nhìn Hi Hi, “Tôi không hiểu cháu đang nói cái gì !”

“Đừng giả ngu trước mặt tôi, cô biết tôi đang nói cái gì ! ” Hi Hi nhìn Diệp An Nhiên gần từng chữ nói, tuy rằng tuổi còn nhỏ, thế nhưng lời nói tỏa ra bốn phía rất có khí phách.

Nhìn dáng vẻ của Hi Hi, khóe miệng Diệp An Nhiên bỗng nhiên lộ ra nụ cười nhạt, “Mặc dù cháu là con trai của Thiếu Thiên, nhưng cũng không có nghĩa, cháu có thể nói chuyện với cô như vậy ! ” Diệp An Nhiên nhìn bé gần từng chữ nói.

Nghe Diệp An Nhiên điện thoại, khóe miệng Hi Hi cũng lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Nữ nhân này thích giả dạng lắm sao, thực sự khiến người ta rất chán ghét.

“Tôi chỉ muốn hỏi cô một câu, cô đem mẹ tôi đưa đi nơi nào? ” Hi Hi nhìn Diệp An Nhiên nhấn mạnh câu hỏi của mình.

Nghe Hi Hi nói..., Diệp An Nhiên bỗng nhiên nở nụ cười, “Mẹ cháu chạy đi đâu, cháu hỏi cô làm gì?”

“Cô chớ giả bộ, tôi biết chính là cô bắt mẹ tôi đi ! ” Hi Hi nói.

Người duy nhất muốn ẹ bé biến mất, ngoại trừ Diệp An Nhiên, Hi Hi nghĩ không ra có người thứ hai.

Hơn nữa, nếu như lấy quan hệ hiện tại của Diệp An Nhiên, muốn biết ở đây bố trí như thế nào, tuyệt đối không thành vấn đề !

Diệp An Nhiên tuyệt đối là người khả nghi nhất ở đây !

Nghe Hi Hi nói như thế..., khóe miệng Diệp An Nhiên cũng lộ ra nụ cười nhạt, “Cô rốt cuộc không biết cháu đáng nói cái gì, cô cũng chưa từng giả trang gì cả, nếu như cháu không tin..., có thể hỏi một chút vị đang đứng bên cạnh cô, chúng ta một mực ở đây nói chuyện phiếm, chưa từng rời khỏi đây ! ” Diệp An Nhiên nhìn thoáng qua nam nhân đang ngồi bên cạnh mình, thản nhiên cười.

Nghe thế..., nam nhân đối diện giống như muốn lập tức xác minh lời Diệp An Nhiên là sự thật, lập tức mở miệng, “Đúng vậy, tôi và vị tiểu thư này, một mực ở đây nói chuyện phiếm, nửa bước cũng không có rời khỏi, bên trong, có phải có chút gì đó hiểu lầm hay không ?”

288. Chương 291: Rốt Cuộc Diệp An Nhiên Muốn Cái Gì ?

Edit : Oanh Love

Nghe thế..., nam nhân đối diện giống như muốn lập tức xác minh lời Diệp An Nhiên là sự thật, lập tức mở miệng, “Đúng vậy, tôi và vị tiểu thư này, một mực ở đây nói chuyện phiếm, nửa bước cũng không có rời khỏi, bên trong, có phải có chút gì đó hiểu lầm hay không ?”

“Hiểu lầm?”

Nghe được hai chữ này, Hi Hi liếc mắt quét tới nam nhân, ánh mắt kia, cực kỳ tương tự Mặc Thiếu Thiên, tàn nhẫn, hung dữ.

Nam nhân kia khi nhìn thấy ánh mắt Hi Hi như thế, không khỏi giật mình sửng sốt, lại thêm Hoa Hồng đứng phía sau bé, càng tăng thêm một phần khí chất Vương giả của bé.

Nhìn vào Hi Hi mặc dù tuổi còn nhỏ, vô hại, lại trưng ra dáng vẻ non nớt đáng yêu, nhưng sự lạnh khốc của bé, không phải người bình thường có thể so sánh được với bé.

“Vị tiên sinh này, ngài xác định từ trưa đến giờ đều ở đây cùng cô ta nói chuyện phiếm? ” Hi Hi nhìn nam nhân kia gần từng chữ hỏi, giọng điệu rất lạnh.

Nếu anh ta thực sự có thể xác minh điều đó đúng là thật, bé có thể bỏ qua anh ta.

Nếu như, bé phát hiện anh ta nói dối, bé nhất định sẽ phế anh ta !

Nam nhân kia nhìn Hi Hi, tuy rằng tuổi bé còn nhỏ, nhưng những lời bé nói ra, so với lứa tuổi này của bé, quả thật không phù hợp.

“Đúng vậy... ” Nam nhân kia nhìn thoáng qua Diệp An Nhiên, mở miệng xác nhận.

Bỗng nhiên Hi Hi cười nhẹ một tiếng, nhìn anh ta, chậm rãi mở miệng, “Tốt, nếu để cho tôi biết ngài nói láo, tiếp đó, tôi nhất định sẽ khiến ngài sống không bằng chết ! ” Hi Hi gần từng chữ nói.

Ngay sau đó, nam nhân kia nghe Hi Hi đe dọa, vẫn có chút sợ.

Nam nhân kia nhìn Hi Hi và Hoa Hồng, trong lòng nơm nớp lo sợ, cuối cùng, tránh thoát khỏi ánh mắt của Hi Hi, bỏ lại một câu nói, sau đó chạy trốn chết.

“Tôi không biết, tôi chỉ vừa mới tới mà thôi... Tôi còn có chuyện, đi trước ! ” Nói xong, nam nhân kia nhìn cũng không nhìn Diệp An Nhiên dù chỉ một cái liếc mắt, xoay người chạy mất.

Lúc này, nơi đây chỉ còn lại ba người Hoa Hồng và Hi Hi, còn có Diệp An Nhiên.

Nghe được những lời nói sau cùng của nam nhân kia trước khi chạy trốn chết..., Hi Hi nhìn về phía Diệp An Nhiên, “Cô còn muốn nói điều gì?”

Diệp An Nhiên dường như không để ở trong lòng, nhìn Hi Hi, “Thế thì như thế nào? Lúc này có thể chứng minh được điều gì?”

Nghe lời Diệp An Nhiên nói..., khóe miệng Hi Hi lộ ra nụ cười lạnh lùng, “Tuy rằng tôi không thể chứng minh được điều gì, nhưng Diệp An Nhiên, cô có thể gạt được cha tôi, nhưng không lừa được tôi, nếu như cô dám làm tổn hại mẹ tôi dù chỉ là một sợi tóc, tôi, Lâm Tử Hi sinh thể, nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ! ” Hi Hi nhìn Diệp An Nhiên nhấn mạnh lời nói.

Nghe lời Hi Hi nói..., khóe miệng Diệp An Nhiên lộ ra ý cười khinh thường, “Tùy cháu, muốn nói như thế nào cũng được, nhưng tìm mẹ không thấy đó chính là việc của cháu, đừng làm phiền đến cô, cô cũng không có trách nhiệm này ! ”

Dứt lời, Diệp An Nhiên trên chỗ ngồi đứng thẳng lên. Vừa muốn đi, ánh mắt lại quét một lượt trên người Hi Hi, “Nói không bằng chứng..., không nên nói lung tung ! ”

Chứng cứ !

Đối với người như Diệp An Nhiên, Hi Hi cần gì chứng cứ cũng không cần khách khí đối với cô ta.

Ngoại trừ Diệp An Nhiên, căn bản mẹ không có bất luận cừu nhân nào khác!

Cũng chỉ có cô ta, mới muốn nhìn thấy tình trạng như hiện giờ nhất.

Bất quá, Hi Hi nhìn Diệp An Nhiên, “Cô yên tâm, chờ khi tôi tìm được chứng cứ, cũng không phải đơn giản đến chỗ này để nói chuyện phiếm với cô! ” Hi Hi nhìn Diệp An Nhiên gần từng chữ nói, thanh âm tuy rằng không phải rất lớn, tuy nhiên, rất mạnh mẽ hùng hồn.

Nếu quả thật tìm được chứng cứ, bé sẽ đem tất cả sổ sách lúc trước, tính toán rõ ràng rành mạch với cô ta!

Nghe lời Hi Hi nói..., Diệp An Nhiên quét mắt nhìn bé một cái, rất hiển nhiên, chỉ đem những lời bé vừa nói giống như những đứa bé nghịch ngợm nói ra trong lúc giận dỗi, mà cái vị đi theo phía sau bé, mới là trọng điểm khiến bé phải kiêu ngạo !

“VẬY cháu chậm chậm mà tìm ! ” Nói xong, Diệp An Nhiên ngược mắt, nhìn Hoa Hồng liếc mắt, xoay người rời đi.

Nhìn Diệp An Nhiên đi khỏi, Hi Hi hít vào một hơi thật sâu, tự nhủ, bây giờ không phải là lúc bé hành động theo cảm tính!

Bé nhất định phải tỉnh táo lại, tìm được phương pháp cứu mẹ mới là việc làm sáng suốt nhất !

Lúc này, Hoa Hồng đi tới, nhìn Hi Hi, “Tôi cảm thấy nữ nhân này, không tầm thường!”

Hi Hi nhìn thoáng qua Hoa Hồng.

Hoa Hồng lúc này mới mở miệng, “Chẳng lẽ cậu không nhận thấy, trên người cô ta có một loại lệ khí, mà không phải người bình thường nên có sao? ” Hoa Hồng nhìn Hi Hi, gần từng chữ hỏi.

Hơn nữa, bọn họ gặp mặt, Diệp An Nhiên biết cách thu liễm, nhưng vô tình trong lúc đó phát ra trạng thái đề phòng, cũng không cách nào cải biến được.

Ngụ ý, không cần phải nói nhiều, Hi Hi cũng hiểu .

Giống nhau loại khí tức này, trừ bọn họ là người trong đồng đạo ra, còn có thể nhằm lẫn sao !

“Tôi sớm đã cảm thấy cô ta không tầm thường, chỉ là không ngờ, cô ta lại biết cách vận dụng đầu óc ! ” Hi Hi nói.

Nhiều nhất, Diệp An Nhiên không chịu an phận một chút, lại còn gan lớn đến bắt mẹ của bé đi.

Chuyện này, bé tuyệt đối không cho phép !

Hi Hi quay đầu sang nhìn Hoa Hồng, “Để Tập Ni triệt để tra một chút thân phận của Diệp An Nhiên, hiện tại, tỷ theo tôi chúng ta theo dõi Diệp An Nhiên ! ”

Nghe thế..., Hoa Hồng gật đầu, sau đó cùng Hi Hi liền đi ra ngoài.

Hai người lên một chiếc xe, do Hoa Hồng lái, Hi Hi ngồi bên ghế phụ, bám theo phía sau xe của Diệp An Nhiên, mau chóng đuổi theo.

Bên này, Mặc Thiếu Thiên lái xe, đuổi theo chiếc xe kia, khoảng cách khá xa, Mặc Thiếu Thiên phát hiện như thế, lập tức tăng nhanh tốc độ hướng phía trước đuổi theo.

Chỉ là, Mặc Thiếu Thiên lái xe càng nhanh, xe phía trước càng tăng tốc chạy xa hơn, nhanh hơn.

Chỉ cần nghĩ đến Lâm Tử Lam đang ở trong xe, tốc độ Mặc Thiếu Thiên, chạy giống như không muốn sống nữa xông thẳng về phía trước, mặc kệ đèn hiệu, Mặc Thiếu Thiên đều không quan tâm.

Nhưng rất hiển nhiên, nhóm người phía trước, phát hiện Mặc Thiếu Thiên đang theo dõi, cũng tăng tốc độ càng nhanh hơn, thậm chí, dẫn theo Mặc Thiếu Thiên bắt đầu chạy vòng quanh.

Cố ý ở trên đường vòng tới vòng lui.

Mặc Thiếu Thiên vài lần nghĩ muốn vượt qua, nhưng đều bị đối phương ngăn trở, không còn cách nào vượt lên.

Đang lái xe, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên càng lúc càng xấu.

Rốt cục, xe chuyển hướng chạy về phía đường lớn, mà lúc này, trên đường cũng không có xe nào khác.

Ngay lập tức Mặc Thiếu Thiên đem chân ga đạp tốc độ mức lớn nhất, xông tới.

Nhưng vào lúc này, đối phương cố ý lảo đảo, cố ý không để cho Mặc Thiếu Thiên vượt qua mặt, cuối cùng Mặc Thiếu Thiên tức giận, lái xe hướng về xe bọn họ tông thẳng vào !

“Phanh ” một tiếng.

Đầu xe tông đuôi xe, hai chiếc xe đều không ngừng run rẩy.

Đối phương thông qua kính chiếu hậu, nhìn Mặc Thiếu Thiên, dường như không muốn sống.

Vậy mà lúc này, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên lái xe đụng thêm một lần nữa, “Phanh ” một tiếng, đều có thể nghe được âm thanh xe bị đụng đến hư hỏng.

Người lái xe phía trước, nhìn kính chiếu hậu, thầm nghĩ Mặc Thiếu Thiên thủ đoạn độc ác, nếu như lại đụng thêm một lần nữa, bất kể là mình, hay là anh ta, hai người đều sống không được !

Mặc Thiếu Thiên ngoan độc, không ngờ đối với bản thân cũng ngoan độc !

Đột nhiên lúc này, xe phía trước mặt, không hề muốn cùng Mặc Thiếu Thiên chạy trên đường lớn nữa, mà bỗng nhiên quay xe, hướng một con đường khác chạy đi.

May là Mặc Thiếu Thiên nhìn ra, cũng theo queo vào khúc quanh, không lâu sau, Mặc Thiếu Thiên muốn vượt lên phía trước, bỗng nhiên một chiếc xe khác xuất hiện, chặn ngang đường Mặc Thiếu Thiên.

Trong chốc lát, ý định muốn giết người ngay vào lúc này của Mặc Thiếu Thiên đều có !

Nhưng hiện tại, người trong xe, hướng Mặc Thiếu Thiên làm tư thế xin lỗi, sau đó đem xe lui trở lại, chờ xe lùi ngược trở về, Mặc Thiếu Thiên nhìn thấy chiếc xe kia được đỗ tại một cái gara.

Mặc Thiếu Thiên thấy thế, cũng lái xe theo vào...

Ga ra rất lớn.

Không sai biệt lắm có thể chứa khoảng hơn năm trăm chiếc xe như thế trong ga ra, Mặc Thiếu Thiên lái xe vào, cũng đã nhìn không thấy xe, Mặc Thiếu Thiên vừa lái xe, vừa tìm.

Mãi đến khi sắp đến cuối cùng gara, Mặc thiếu thiên mới thấy được chiếc xe kia !

Mà lúc này, gã kia còn đậu xe ở chỗ này, hơn nữa còn đưa lưng về phía Mặc Thiếu Thiên, căn bản nhìn không thấy trong xe có người hay không !

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên dừng xe, từ chiếc ghế trong xe, lấy ra một khẩu súng, sau đó, đẩy cửa đi xuống !

Đi từ từ đến trước cửa chiếc xe kia, Mặc Thiếu Thiên nắm chắc súng trong tay, một giây sau, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên mở cửa xe, súng, nhắm ngay bên trong...

Nhưng bên trong, không có một bóng người...

Lúc này, Mặc thiếu thiên mới rõ ràng, những người đó, cố ý làm như thế !

Lên xe, Mặc Thiếu Thiên ngồi ở vị trí lái, bỗng nhiên, cánh tay anh hùng hăng đập mạnh vào trên vô lăng...

Mà Hi Hi bên này.

Hoa Hồng lái xe, Hi Hi ngồi ở vị trí ghế phụ, xác định rõ hướng đi của chiếc xe trước mặt.

Mà chiếc xe Diệp An Nhiên phía trước, dường như không nhanh không chậm lái đi, không một chút sốt ruột.

Hoa Hồng và Hi Hi cũng bám theo phía sau.

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, “Cậu khẳng định, chuyện này có liên quan đến cô ta ?”

“Ngoại Diệp An Nhiên ra, tôi nghĩ không ra còn có người không hi vọng cha và mẹ tôi ở cùng một chỗ ! ” Hi Hi gần từng chữ nói.

Hơn nữa, chuyện trước kia, đủ các loại, Hi Hi đều ghi nhớ trong lòng !

Sự tình lần trước, nếu như không phải có sự xuất hiện của cha, rất có khả năng mẹ sẽ chết!

Đây hết thấy, đều do Diệp An Nhiên ban tặng.

Nếu như nói chuyện ngày hôm nay và cô ta không liên quan đến nhau, Hi Hi không cách nào thuyết phục mình !

Ngoại trừ Diệp An Nhiên, không có người khác !

Nghe Hi Hi nói như vậy, đôi mày xinh đẹp của Hoa Hồng nhẹ nhàng chau một chút, sau đó mở miệng, “Ngày hôm nay khi buổi lễ đính hôn mới vừa bắt đầu, cô ta đã từng gặp qua mẹ cậu !”

Nói lên cái này, Hi Hi nhú mày, “Diệp An Nhiên tìm mẹ tôi làm cái gì?”

“Tôi không rõ ràng lắm, bọn họ một mình nói chuyện với nhau ! ” Hoa Hồng nói.

Hi Hi nhú mày, nhìn Hoa Hồng.

Hoa Hồng cũng nhìn Hi Hi, “Đừng có dùng ánh mắt như thế nhìn tôi , nếu như không phải là mẹ cậu kiên quyết muốn gặp, tôi cũng sẽ không để bọn họ một mình nói chuyện với nhau !”

Hi Hi nhìn Hoa Hồng, “Tỷ biết ngao ngao nghe lời từ lúc nào vậy !”

Hoa Hồng, “... ..”

Hoa Hồng thực sự hết chỗ nói rồi.

Nhìn Hi Hi liếc mắt, Hoa Hồng bĩu môi, “Thực sự cái gì đều lừa không được cậu !”

Lòng hiếu kỳ của Hoa Hồng rất nặng, nhưng ngặt nỗi Hi Hi giao cho cô trọng trách, không có khả năng cô không nghe thử một chút !

Cho dù Lâm Tử Lam muốn cho cô ở bên ngoài chờ, dựa theo tính tình của Hoa Hồng, nhất định phải nghe lên một chút !

“Bọn họ nói những gì ? ” Hi Hi hỏi.

“Thật ra, tôi chỉ loáng thoáng nghe được, Diệp An Nhiên dường như ẹ cậu nhìn cái gì đó, nói cha cậu đã phản bội mẹ cậu ! ” Hoa Hồng yếu ớt nói.

Nói đến vấn đề này, Hi Hi nhú mày.

Diệp An Nhiên rốt cuộc muốn làm gì?

289. Chương 292: Mất Tích Bí Ẩn

Edit : Oanh Love

Diệp An Nhiên rốt cuộc muốn làm gì?

Lúc này, Hi Hi nhìn Hoa Hồng, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó ư? Sau đó dường như bị mẹ cậu phủ định trở về !” Hoa Hồng nói.

Nói đến đây, Hi Hi gật đầu, đây là phong cách của mẹ !

Dựa vào việc Diệp An Nhiên hành động như vậy, nói lên, đích xác cô ta muốn phá hư buổi lễ đính hôn của cha và mẹ !

Nhưng rất hiển nhiên, cô ta không thành công !

Cho nên, đã đổi biện pháp khác đến phá hư buổi lễ đính hôn của cha và mẹ sao?

Nhưng Hi Hi không tin, chuyện này và Diệp An Nhiên không có quan hệ gì.

Chỉ là, Hi Hi nghĩ, dường như, đâu đó có điểm gì là lạ.

Nếu quả thật chính là Diệp An Nhiên làm, như vậy, cô ta chỉ đơn giản muốn phá hư buổi lễ đính hôn của cha và mẹ sao?

Vì sao Hi Hi nghĩ, chuyện này không giống như trong tưởng tượng đơn giản như vậy !

Hi Hi cau mày, ánh mắt nhìn phía trước, xe taxi phía trước, vẫn như củ chậm rãi lăn bánh.

Hi Hi nhìn, trong lòng càng ngày càng nghi ngờ.

Tuy nhiên, xe vẫn duy trì chạy với tốc độ như cũ.

Mãi cho đến khi dừng lại trước lầu nơi trọ của Diệp An Nhiên, lúc này, Diệp An Nhiên đẩy cửa xe ra, thanh toán tiền xe, xuống xe, về nhà.

Trừ lần đó ra, cũng không có những cử động nào khác thường.

Hoa Hồng và Hi Hi dừng la lại cách đó không xa.

Nhìn Diệp An Nhiên trở về nhà.

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, “Dường như cô ta không có động tác nào khác thường ! ” Hoa Hồng nhìn theo bóng lưng Diệp An Nhiên dần khuất nói.

Hi Hi ngồi trong xe, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh lùng, “Càng giả vờ vô tội, càng khả nghi ! ” Hi Hi lạnh lùng nói.

Hoa Hồng nhướn mày, “Tán thành !”

Hi Hi cũng không tin, bé sẽ vẫn tiếp tục giám sát Diệp An Nhiên, thử xem cô ta có thể giả vờ đến lúc nào! Lúc này, Hi Hi lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy mã số.

“Uy, Lý Thuận, lập tức tới... ” Hi Hi gọi cho Lý Thuận một cú điện thoại, nói địa chỉ, khiến anh ta tức tốc tới.

Mà trong khoảng thời gian này, Hi Hi cùng Hoa Hồng vẫn ngồi im trong xe, hai người đưa mắt nhìn về căn hộ của Diệp An Nhiên, rất nhanh, đèn bên trong được sáng lên.

Xem ra, Diệp An Nhiên rất thích giả dạng vô tội.

Mặc dù như thế, nếu không hiểu rõ Diệp An Nhiên là người như thế nào, có lẽ Hi Hi cũng bị cô ta lừa! Đó cũng là điều tự nhiên thôi .

Lúc này, Hi Hi quay đầu sang nhìn Hoa Hồng, “Tỷ nói thử xem, liệu thân phận thực sự của Diệp An Nhiên rốt cuộc là thế nào? ” Hi Hi hỏi.

Hoa Hồng lắc đầu, cái này cô cũng không rõ lắm, Hoa Hồng từ trước đến nay vô câu vô thúc, tiêu diêu tự tại, mặc dù là người của Hợp Tung, nhưng để cô làm một chuyện gì đó, Tạt Ni và Mặc Tử cũng phải nói đi nói lại vài lần, Hoa Hồng mới đồng ý , giống như cô không quan tâm chuyện nào hết, cũng không quá quan tâm để bụng.

Nhất là đối với thân phận của người khác, cô càng không quan tâm.

“Không biết ! ” Hoa Hồng đúng sự thật nói, nói xong câu đó, đôi mắt Hoa Hồng hơi híp mắt lên, ánh mắt lười biếng như thế, cực kỳ giống với con mèo lười.

“Tôi có thể cảm giác được, thân thủ của Diệp An Nhiên rất tốt ! ” Hoa Hồng nói.

Nói đến cái này, Hi Hi nhúu mày, Diệp An Nhiên, quả nhiên không phải là người đơn giản như vẻ ngoài của cô ta, lúc này, Hi Hi nhìn Hoa Hồng, “Tỷ và cô ta, ai lợi hại hơn một chút ! ?”

Nói đến đây, Hoa Hồng bỗng nhiên khẽ cười.

“Đừng lấy Diệp An Nhiên ra so sánh với tôi !”

“Thế giới có tam đại hắc bang, cộng thêm người của Mafia, tất cả nữ sát thủ, tôi đều không để vào mắt, hơn nữa trên danh sách xếp hạng, tôi không nói, cậu cũng có thể biết ! ” Hoa Hồng nhìn Hi Hi gần từng chữ nói.

Hi Hi đương nhiên biết, thế giới tồn tại ba loại thế lực hắc đạo !

Hoa Hồng nói những lời này, không chứa thành phần khoác lác.

Bất quá nói xong lời này, Hoa Hồng nhúu nhúu mày.

“Làm sao vậy? ” Hi Hi nhìn Hoa Hồng hỏi.

“Ngoại trừ một nữ nhân nằm ngoài bảng danh sách ! ” Hoa Hồng mở miệng.

Nghe thế, Hi Hi nhúu nhúu mày, “Ai?”

“Chi Tử * !”

[*Chi Tử, thân phận hơi đặc biệt một chút, mọi người chắc có lẽ cũng đoán được thân phận thật sự của cô nàng có biệt danh Chi Tử này rồi!!!]

“Đây chính là biệt danh của cô ta, không có ai biết tên thật của cô ta gọi là gì ! ” Hoa Hồng nói.

“Cô ta là người như thế nào? ” Hi Hi nhúu mày hỏi.

Hoa Hồng lắc đầu, “Chi Tử không phải là người trong hắc đạo, mà là người trong tổ chức quốc tế chống khủng bố!”

Nhắc đến tổ chức quốc tế, Hi Hi nhú nhú mày, nếu có nhân tài như vậy, đối với đám người bọn họ mà nói, thực sự là một vấn đề cực lớn.

“Tỷ không phải là đối thủ của Chi Tử sao ? ” Hi Hi hỏi.

“Ngang tài ngang sức mà thôi ! ” Hoa Hồng nói.

“Chi Tử là người như thế nào? ” Hi Hi nhú mày hỏi.

Hoa Hồng lắc đầu, “Chi Tử không phải người trong hắc đạo, mà là người trong tổ chức quốc tế !”

Nhắc đến quốc tế, Hi Hi nhú nhú mày, nếu có nhân tài như vậy, đối với đám người bọn họ mà nói, thực sự là một vấn đề cực lớn.

“Tỷ không phải là đối thủ của Chi Tử sao? ” Hi Hi hỏi.

“Ngang tay mà thôi ! ” Hoa Hồng nói.

Có đôi khi, Hoa Hồng thực sự rất muốn biết một chút về nữ nhân có biệt danh Chi Tử kia.

Từ xưa anh hùng trọng anh hùng, Hoa Hồng cũng coi như một người “Anh hùng”, cho nên cô đối nữ nhân được gọi Chi Tử, rất là hiếu kỳ.

Mặc dù không cùng một con đường, Hoa Hồng cũng rất kính trọng.

Dù sao, bọn họ giống nhau bài danh, nên tồn tại một chút duyên phận với nhau !

Nghe lời Hoa Hồng vừa nói..., Hi Hi gật đầu.

Vẻ mặt nghiêm túc.

Lúc này, ánh mắt của Hi Hi nhìn về căn hộ của Diệp An Nhiên, mày nhăn lại.

“Tôi muốn biết thân phận thật sự của Diệp An Nhiên! ” Hi Hi gần từng chữ nói.

“Nếu như Tật Ni có tin tức, sẽ nói cho chúng ta ! ” Hoa Hồng nói.

Chỉ dùng thời gian 30 phút, Lý Thuận đã mang theo người chạy tới dưới căn hộ nơi sống của Diệp An Nhiên đặt trụ sở giám sát tại đây.

Hi Hi ở trong xe, thấy Lý Thuận tới, liền xuống xe.

Khi Lý Thuận vừa nhìn thấy Hi Hi, vẻ mặt cực kỳ hài lòng, “Lão đại, tôi đã tới !”

Lúc này, Hoa Hồng và Hi Hi cùng nhau bước xuống, Lý Thuận nhìn Hoa Hồng, nhú nhú mày, “Vị tiểu thư này là?”

“Hoa Hồng ! ” Hi Hi chỉ đơn giản giới thiệu một tiếng.

Hoa Hồng !

Lý Thuận làm sao lại không biết, anh cũng nghe Tật Ni nói qua vài lần.

Hiện tại Hoa Hồng dĩ nhiên tới thành phố A!

Xảy ra chuyện gì rồi!

Dĩ nhiên cần Hoa Hồng tự mình đứng ra !

Hơn nữa, lớn lên lại xinh đẹp như vậy... Yêu tinh !

Lý Thuận nhìn Hoa Hồng, “Hoa Hồng lão đại ! ” Lý Thuận gọi một tiếng.

Hoa Hồng lão đại...

Hoa Hồng không có thói quen bị người khác gọi cô như vậy, bất quá cô cũng không nói gì, hiện tại chuyện trọng yếu nhất, chính là phải tìm cho ra tung tích của Lâm Tử Lam!

“Lão đại, đã xảy ra chuyện gì? Ngày hôm nay không phải là lễ đính hôn của cha cậu và mẹ cậu sao? ” Lý Thuận nhìn Hi Hi hỏi.

Nhắc đến chuyện này, sắc mặt Hi Hi càng lúc càng xấu đi.

“Tôi có một chuyện, cần anh hỗ trợ ! ” Hi Hi nói.

Dùng hai từ hỗ trợ, Lý Thuận cảm thấy nói như vậy có vẻ quá nghiêm trọng !

Lập tức nghiêm nghị, “Lão đại, có chuyện gì cậu cứ nói !”

Hi Hi nhìn về phía căn hộ phía sau, “Tôi muốn anh phái người hai mươi bốn tiếng đồng hồ giám thị nhất cử nhất động của nữ nhân trong căn hộ này!”

Nghe lời Hi Hi vừa nói..., Lý Thuận gật đầu, “Tốt, không thành vấn đề !”

“Gặp qua người nào, đã cử động gì, đều phải giám sát nhất thanh nhị sở cho tôi! ” Hi Hi nói.

Bé cũng không tin, nữ nhân có thể nhịn xuống điều gì đó cũng không làm !

Nếu như theo tính cách của Diệp An Nhiên, cô ta nhất định không sẽ an phận như vậy.

Diệp An Nhiên có thể nhẫn một ngày, bé cũng không tin Diệp An Nhiên có thể chịu đựng !

Nghe Hi Hi nói xong..., Lý Thuận gật đầu, “Tôi đã biết !”

“Mẹ tôi bị bắt cóc, Lý Thuận, chuyện này tôi liền giao cho anh ! ” Hi Hi nhìn Lý Thuận nói, ủy thác trọng trách.

Nghe Hi Hi nói..., Lý Thuận lú lẫm, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Nói vậy, lúc này nữ nhân trong đó, chính là đối tượng khiến Hi Hi nghi ngờ.

Nếu như vậy, Lý Thuận nhất định phải làm tốt chuyện này.

“Lão đại, cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ tự mình giám sát, có tin tức gì, tôi nhất định trước tiên báo cho cậu biết ! ” Lý Thuận nói.

Hi Hi gật đầu.

Ngay sau đó, cùng Lý Thuận nói thoáng một số chuyện, tiếp đó Hi Hi và Hoa Hồng rời khỏi.

Bọn họ vẫn còn có rất nhiều chuyện cần phải xử lý.

Cho nên phải rời đi trước.

Bên này, Lý Thuận mang theo huynh đệ, hai mươi bốn tiếng đồng hồ giám sát Diệp An Nhiên !

Tiệc rượu bên kia, Mặc Ân Thiên bắt chuyện, cho tới cuối mọi người tan cuộc rời khỏi.

Mặc dù có chút kỳ quái, Mặc Thiệu Thiên và Lâm Tử Lam đi sau khi xuất hiện tại buổi tiệc một lúc vẫn không có lộ diện thêm một lần nào nữa, tiếp đãi khó tránh có chút không chu toàn, chỉ là, loại ý nghĩ này, cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng, không dám nói gì.

Người đứng đầu nhận thấy kỳ quái chính là Cảnh Thần, Từ Từ, Trần Mặc, còn có Lục Tử Thịnh.

Bọn họ đều cảm giác được chuyện này không thích hợp, nhưng cũng không biết tình huống, quan hệ giữa Mặc già và Mặc Thiệu Thiên luôn luôn không tốt lắm, dĩ nhiên khả năng đứng ra giúp Mặc Thiệu Thiên bắt chuyện cùng mọi người, cái này, khiến người ta vừa sợ vừa khó có thể tin.

Nhìn mọi người tan cuộc, Cảnh Thần và Từ Từ hai mặt nhìn nhau.

Trần Mặc không biết tình huống, chỉ nhìn một chút Cảnh Thần đứng cách đó không xa, ánh mắt Cảnh Thần như thế, trong lúc lơ đãng anh không cách nào chống lại, sau đó lại nhìn về phía người đang đứng bên cạnh mình, rất nhanh dời đi tầm mắt.

Tìm không được người, cuối cùng Cảnh Thần lúi cúi kéo Từ Từ bỏ đi.

Trần Mặc nhìn theo bóng lưng Cảnh Thần, điều gì đó cũng nói không nên lời, lúc này, nữ nhân bên cạnh nhìn anh, “Mặc, anh đang nhìn gì đó? Sẽ không phải, bên ngoài anh còn có nữ nhân khác nữa sao? ” Vị hôn thê của Trần Mặc nhìn anh hỏi.

Trần Mặc nghe lời của cô, “Em ở đây nói bậy bạ gì đó ! ” Rất rõ ràng, Trần Mặc hoàn toàn đứng đàng phần bác.

Nhìn Trần Mặc bộ dạng sinh khí, nữ tử nhanh chóng hồng anh, “Em chỉ tùy tiện nói một chút mà thôi, anh tức giận như vậy làm cái gì, em không nói nữa là được...”

Dứt lời, hai người cũng tay nắm tay nhau đi ra ngoài.

Tại cửa nhà hàng, ngừng lại một chiếc xe.

Mà người ngồi trong xe, mà người ngồi trong xe không ai khác chính là Tiêu Dật !

Anh đưa mắt nhìn về phía của nhà hàng, rất nhiều người đều từ bên trong đi ra, anh biết, nhất định đã xảy ra chuyện.

Lúc này, Ảnh Tử từ từ đi tới, sau đó nhanh chóng lên xe.

Tiêu Dật dựa lưng vào xe, thấy Ảnh Tử lên xe, lập tức hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

Ảnh Tử quay đầu lại, nhìn Tiêu Dật, suy nghĩ một chút, cuối mở miệng, “Tôi nghe nói, Lâm tiểu thư trong buổi lễ đính hôn sau khi hoàn thành nghi thức, đã biến mất không thấy tăm hơi...”

Không thấy chính là một khái niệm, Tiêu Dật rõ ràng biết được!

290. Chương 293: Gặp Gỡ Sara

Ảnh Tử quay đầu nhìn Tiêu Dật, suy nghĩ cuối cùng mở miệng, “Tôi nghe nói, sau khi đính hôn xong không thấy Lâm tiểu thư.....”

Không thấy, Tiêu Dật hiểu được .

Ngồi ở trong xe hoàn toàn yên tĩnh, Tiêu Dật ngồi tựa vào xe, nhìn thấy nửa mặt, ánh sáng chiếu vào, chỉ nhìn vậy thôi, nhưng làm cho người ta kinh tâm động phách.

Yên tĩnh,ngồi ở phía sau. Hồi lâu, Tiêu Dật mở miệng, “Phân phó bên trong, toàn lực đi tìm Lâm Tử Lam !”

“Nhưng mà....”Ảnh Tử vừa muốn mở miệng, Tiêu Dật liền chặn lại.

“Theo ta nói mà làm!” Tiêu Dật từng chữ một nói, giọng điệu không cho ai phản đối.

Ảnh Tử nhìn Tiêu Dật , cuối cùng gật đầu, “Dạ!”

“Trở về!” Tiêu Dật mở miệng.

Ảnh Tử hướng lái xe, gật đầu, sau đó quay xe trở về.

Tiêu Dật ngồi rên xe, sắc mặt thâm trầm.

Mặc Thiếu Thiên , lần này, ta tìm được Lâm Tử Lam nhất định sẽ không cho cô về bên cạnh người.

.....

Ban đêm, Diệp An Nhiên đứng ở cửa sổ sát đất, vươn tay, nhẹ nhàng vén rèm cửa lên nhìn, nhìn bên ngoài xe, còn không có rồi đi, bọn họ hai mươi tư giờ giám sát cô.

Nhưng là, chỉ bằng vài người đã nghĩ giám thị cô sao?

Cũng không trách khỏi quá coi thường cô!

Nghĩ đến đây, Diệp An Nhiên khép rèm cửa, khước miệng gợi lên chút cười lạnh, xoay người đi thay quần áo.

Lúc sau, Diệp An Nhiên một thân quần áo màu đen đi ra, cô cũng không có đi ra từ cửa chính, mà đi ra từ tiểu khu đằng sau, nhẹ nhàng leo trèo, nhanh nhẹn nhảy ra.

Nhìn mấy người giữ cửa, khước miệng Diệp An Nhiên lạnh lùng gợi lên.

Hơn một giờ sau, an toàn vào trong một căn nhà.

Vốn là chỉ cần nửa giờ, nhưng Diệp An Nhiên vòng quanh một giờ sợ có người theo dõi.

Vừa đi vào gian phòng, Diệp An Nhiên kiểm tra bốn phía.

“Không có ai!” Bên trong truyền ra một giọng nam lạnh lùng.

Nghe thế, Diệp An Nhiên mới yên tâm.

Vì thế, hướng tiếng nói kia đi tới.

“Sara!” Diệp An Nhiên đi qua, trực tiếp đứng ở đó kêu một tiếng.

Nghe tiếng gọi, Sara chậm rãi quay người, hần là một nam nhân phương Đông, ánh mắt thâm thúy, hơn nữa, con ngươi màu xanh lục, thoát nhìn, thập phần thân thể cường tráng, tuần dật.

Hần là con lai, rất là tuần tú.

Chỉ là loại đẹp trai này, lại toát ra một hơi thở lạnh lẽo.

Toàn thân hần, đều có một loại hơi thở rất lạnh, không khỏi làm cho người ta sau lưng run sợ.

“Diệp An Nhiên, cô muốn làm gì?” Sara xoay người, nhìn Diệp An Nhiên từng chữ một hỏi.

Nghe Sara nói, Diệp An Nhiên mở miệng, “Giết Mặc Thiếu Thiên không phải chuyện đơn giản, nếu đơn giản như vậy, hần đã chết vô số lần trong tay các đặc công!” Diệp An Nhiên chậm rãi mở miệng.

“Ý cô, là cô làm không được?” Sara lạnh lùng nói.

“Tôi chỉ là có biện pháp tốt hơn!” Diệp An Nhiên nói.

Nghe Diệp An Nhiên nói, Sara nhìn về phía cô, “Nói!”

“Hôm nay bắt nữ nhân đó, là nữ nhân của Mặc Thiếu Thiên, chỉ cần có cô ta ở đây, sẽ không sợ Mặc Thiếu Thiên không chịu chết!” Diệp An Nhiên nhìn Sara từng chữ một nói.

Nói thế, chân mày Sara nhíu chặt lại.

Lập tức gạt đầu, “Chuyện này, tôi sẽ suy nghĩ, trước tạm thời không cần hành động thiếu suy nghĩ!”

“Dạ!” Diệp An Nhiên gạt gạt đầu.

Vì thế, làm đúng theo lời nói, Diệp An Nhiên liền rời đi.

Lại về nhà, xe còn đỗ trước đó không xa, Diệp An Nhiên nhìn chiếc xe kia, khước miệng ngoéo một cái, sau đó tắt lửa đi ngủ.

Đêm nay, có bao nhiêu người không ngủ, chỉ có Diệp An Nhiên, ngủ bình yên lạ thường.

Lúc này, Lý Thuận ngồi ở trong xe rất tức giận.

Không nghĩ tới nữ nhân này thật là lợi hại.

Hần an bài nhiều người như vậy, thế nhưng đều bị cô ta bỏ lại.

Thấy cô ta trở lại, Lý Thuận cũng không nghĩ nhiều gọi điện thoại cho Hi Hi.

Hi Hi về tới nhà, Hoa Hồng ở cùng bé.

Nghe thấy điện thoại của Lý Thuận, Hi Hi càng thêm tin tưởng chuyện này cùng Diệp An Nhiên có quan hệ.

Bằng không cô ta cũng không quang minh chính đại trở về, lén lút đi ra.

Kỳ thật, ở bốn phía tiểu khu, đều có người của Lý Thuận an bài, chỉ cần Diệp An Nhiên xuất hiện, sẽ có người phát hiện, thế nhưng năng lực của Diệp An Nhiên không thể kinh thường, lại bỏ rơi nhiều người theo dõi như vậy.

Bất quá, cũng bởi là như thế, cô ta mới ở trước mắt bao nhiêu người mắng mẹ đi.

Hiện tại, Hi Hi đối với thân phận Diệp An Nhiên , càng ngày càng hiếu kỳ!

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, suy nghĩ, cuối cùng vẫn mở miệng” Chuyện hôm nay, là ta không cẩn thận!”

“ Ta nhất định sẽ tìm được mẹ ngươi!” Hoa Hồng nhìn Hi Hi từng chữ một nói, quen nhìn bé cười giảo hoạt, bỗng nhiên nhìn Hi Hi như vậy, Hoa Hồng có chút không thoải mái.

Hi Hi nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hoa Hồng” Chuyện này không trách ngươi, rõ ràng, cô ta có chuẩn bị!” Hi Hi mở miệng nói từng chữ một, sắc mặt lo lắng.

Huống chi tình huống lúc đó, căn bản vấn đề không phải là ở Hoa Hồng.

“ Bất kể như thế nào, ta đều có một phần trách nhiệm, ngươi yên tâm, ta nhất định giúp ngươi tìm được mẹ!” Hoa Hồng từng chữ một nói.

Chuyện này cũng khiến chiến cô!

Thậm chí dám ở dưới tay của cô mang người đi, Hoa Hồng nhất định không dễ dàng bỏ qua!

Chỉ cần có một chút tin tức, cô nhất định sẽ không bỏ qua!

Nghe Hoa Hồng nói, khoe miệng Hi Hi ngoéo một cái, lạnh lùng mở miệng,” Ta hiện tại càng muốn biết rõ thân phận Diệp An Nhiên !”

Nghe thế, Hoa Hồng suy nghĩ, nhìn Hi Hi mở miệng,”Tập Ni đã tra xét, bất quá thân phận Diệp An Nhiên thật đặc thù, không phải một lát có thể tra được , cần chút thời gian!”

“ Ta sẽ chờ!” Hi Hi từng chữ một nói.

Hiện tại, không thấy mẹ!

Bé không thể kích động!

Nhất định phải tỉnh táo.

Nếu bọn họ bắt cóc mẹ, mà không trực tiếp giết mẹ, thì nhất định còn có mục đích khác, cho nên, Hi Hi cũng không cần quá lo lắng.

Cho nên,bé hiện tại phải thật bình tĩnh.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên, tiếp theo, cửa bị đẩy ra.

Mặc Thiếu Thiên đi vào.

Thời điểm nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên , Hi hi nhú mày,” Cha”

Mặc Thiếu Thiên đi tới, nhìn Hi Hi.

“ Cha, thế nào, không có tin tức gì sao?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên trực tiếp đi đến sofa,ngồi xuống, nghe Hi Hi hỏi, lắc đầu,” Vân Dục và Tiểu Ly đang tra xét!”

Hi Hi gật đầu.

Cũng biết cái bộ dạng này!

A thị nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, thật sự muốn giấu một người đi, muốn tìm được cũng không phải chuyện dễ dàng.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên ngẩn đầu nhìn Hi Hi,” Bảo bối, thật xin lỗi.....”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, trong lòng Hi Hi không rõ là cảm giác gì.

“ Cha, người thực không có lỗi!” Cần xin lỗi bọn họ là Diệp An Nhiên !

Hi Hi sẽ không dễ dàng buông tha cho cô ta.

“ Chuyện này, chúng ta ai cũng không ngờ, hơn nữa, chúng ta đều có trách nhiệm!” Hi Hi nói, bé dự đoán được Diệp An Nhiên sẽ phá, nhưng không nghĩ tới là loại chuyện này.

Làm bọn họ trở tay không kịp.

Cho nên, nếu thật sự nói tiếp, bọn họ ai cũng có trách nhiệm.

“ Bảo bối yên tâm, cha nhất định tìm được mẹ!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi nói.

Hi Hi gật đầu,” Cha, con tin tưởng người, bất quá, chúng ta cùng nhau tìm mẹ về!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Nữ nhân nhà bọn họ, nhất định cùng nhau bảo vệ, cùng nhau tìm trở về.

Nghe Hi Hi nói, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên ngoéo một cái, sau đó gật đầu.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hoa Hồng một bên, suy nghĩ, mở miệng,” Cô hôm nay có nhìn thấy ai khả nghi không ?”

Khả nghi nhất chính là Diệp An Nhiên !

Nhưng Mặc Thiếu Thiên không biết!

Chuyện này chỉ có Hi Hi và Hoa Hồng biết!

Hoa Hồng suy nghĩ, mở miệng,” Hôm nay có một nữ nhân tìm cô ấy!”

“Nữ nhân? Ai?”

“ Lâm Tử Lam kêu là Diệp tiểu thư!” Hoa Hồng mở miệng,đối với Diệp An Nhiên này, Hoa Hồng không quen, cũng không thích.

Diệp tiểu thư!

Diệp An Nhiên !

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, trong lòng tựa hồ không có ý kiến gì.

“Hai người nói gì?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hoa Hồng, giọng nói có chút khản trương.

“ Hình như là Diệp tiểu thư cho Lâm Tử Lam xem một đoạn video, sau đó nói người phản bội cô ấy, hỏi các người còn muốn ở cùng một chỗ!” Hoa Hồng nói chi tiết, không ngại thêm mắm thêm muối, dù sao Hi Hi cũng không thích nữ nhân đó, giống như cô ta cùng Mặc Thiếu Thiên có quan hệ, làm cho Mặc Thiếu Thiên thêm chán ghét.

Nói vậy, mày Mặc Thiếu Thiên gất gao nhả lại.

Video?

Bỗng nhiên, Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới tối hôm đó, Diệp An Nhiên uống rượu say cùng hắn thổ lộ, sau đó liền hôn!

Trừ bỏ điều này, Mặc Thiếu Thiên không thể tưởng tượng được có cái gì cho Lâm Tử Lam xem.

Diệp An Nhiên thế nhưng quay lại!

Nói thế, đôi mắt Mặc Thiếu Thiên sâu thăm thẳm.

“ Sau đó thì sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“ Tựa hồ, Lâm Tử Lam thực không tin tưởng, phủ định, hơn nữa, còn giáo huấn cô ta một phen!” Hoa Hồng chỉ tiết nói.

Nói vậy, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên có hơi dịu đi một chút, nghĩ đến Lâm Tử Lam, ánh mắt càng thêm kiên định.

“ Nhưng là, cuối cùng Diệp An Nhiên giống như nói một câu!” Hoa Hồng nhìn Mặc Thiếu Thiên chậm rãi mở miệng.

“ Nói cái gì?” Mặc Thiếu Thiên lập tức hỏi.

“ Cô nhất định sẽ hối hận!”

291. Chương 294: Nhất Định Phải Tìm Được Cô Ấy!

Nghe Hoa Hồng nói, Mặc Thiếu Thiên cau mày.

Cặp con người sâu thẳm kia, không biết đang suy nghĩ gì, Hi Hi ngồi ở một bên, nhìn bộ dạng Mặc Thiếu Thiên, định mở miệng nói cái gì, lại nuốt xuống.

Lời nói không có chứng cứ, bé không dám nói.

Đợi khi tìm được chứng cứ, bé sẽ nói sau, thời điểm kia, bé xem cha sẽ làm như thế nào?

Lúc này Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ,” Ta đã biết, hai người đi nghỉ ngơi trước đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, giờ khắc này, cha cũng cần im lặng một chút.

Hi Hi hướng Hoa Hồng gật gật đầu, liền trở về phòng.

Hoa Hồng cũng đi theo Hi Hi trở về phòng.

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở phòng khách, một tư thế, ngồi mấy giờ liền, vẫn không nhúc nhích, không biết đang suy nghĩ cái gì, chính là đôi tròng mắt kia, càng ngày càng mờ.

Hi Hi vừa mới vào phòng, di động bỗng vang lên.

Nhìn thấy mộ dây số lạ, Hi Hi nhú mày.

Bất quá, vẫn là nhận, hiện tại không thể buông tha một cuộc điện thoại nào.

Vừa nhận điện thoại,”alo...” Hi Hi lạnh lùng lên tiếng.

“ Là người nhà Lâm Mạc Thiên sao?” Người trong điện thoại hỏi.

Nghe được Lâm Mạc Thiên, Hi Hi nhú mày,” Đúng, người là?”

“ Nơi này là bệnh viện, Lâm Mạc Thiên tiên sinh xảy ra tai nạn xe, các người có thể tới một chút không ?” Người trong điện thoại nói.

Nghe thế, hi hi gật đầu một tiếng.

Trách không được hôm nay chờ không thấy ông ngoại đến.

Nguyên nhân là tai nạn xe.

Tay Hi Hi có chút run run.

“ ở bệnh viện nào, tôi lập tức đến!” Hi Hi khẩn trương nói.

“ Bệnh viện An Khang!”

“ Tốt! Tôi lập tức qua!” Nói xong, Hi Hi cúp điện thoại.

Hoa Hồng nhìn bé,” Xảy ra chuyện gì?”

“ Ông ngoại ta xảy ra tai nạn xe, ta muốn lập tức đi qua một chuyến!” Hi Hi nói.

Nói vậy, Hoa Hồng nhú nhú mày,” Ta đi cùng người!”

Hi hi gật đầu, sau đó hai người đi ra ngoài.

Thời điểm đi ra ngoài, Mặc Thiếu Thiên còn ngồi ở sô pha, nhìn thấy bọn họ, Mặc Thiếu Thiên nhú mày,” Các người đi đâu?”

“ Ông ngoại xảy ra tai nạn xe, ở trong bệnh viện, con muốn đi qua một chuyến!” Hi Hi nói.

Nói thế, mày Mặc Thiếu Thiên nhăn lại, sự tình, có phải hay không quá trùng hợp!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đứng dậy,” Cha đi cùng con!”

“ Dạ!” Hi Hi gật đầu.

Mẹ không ở đây, Hi Hi muốn thay mẹ tận hiếu.

Nếu mẹ biết, cũng có thể bớt lo lắng!

Vì thế ba người chậm rãi xuất phát.

Bệnh viện An Khang.

Lâm Mặc Thiên chỉ là bệnh nhân tai nạn xe bình thường, nhưng Mặc Thiếu Thiên đến chỗ nào, bác sĩ lập tức có thái độ cung kính.

Lập tức chuyển tới phòng bệnh tốt nhất, hơn nữa viện trưởng tự mình tiếp đón, nhất định sẽ chăm sóc tốt Lâm Mặc Thiên, làm cho Mặc Thiếu Thiên yên tâm.

Mặc Thiếu Thiên không có tâm tình gì, nghe bọn họ nói, Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu.

Lâm mặc thiên xảy ra tai nạn xe cộ, cũng không thực sự nghiêm trọng, vào phòng giải phẫu, một giờ sau, có thể chuyển tới phòng bệnh.

Hi Hi cũng đi theo.

Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi ở cạnh giường bệnh, Hoa Hồng ngồi ở một bên, không quấy rầy bọn họ.

Giải phẫu xong hồi lâu, thuốc mê tan, Lâm Mặc Thiên chậm rãi tỉnh lại.

Hi Hi ở một bên, thấy Lâm Mặc Thiên tỉnh lại, lập tức hô,” Ông ngoại, người đã tỉnh!”

Lâm Mặc Thiên mở to mắt, thời điểm nhìn thấy Hi Hi, phun ra hai chữ,” Tử Lam.....”

Nghe tiếng ông ngoại kêu lên, cái mũi Hi Hi chua xót một chút, cố nén.

“ Ông ngoại, người thấy thế nào, có chỗ nào không thoải mái?” Hi Hi hỏi.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên lần đầu tiên gặp Lâm Mặc Thiên, nhìn đến, Mặc Thiếu Thiên muốn nói cái gì, lại không nói được .

Lâm Mặc Thiên lắc đầu, nhưng mà nhìn Hi Hi,” Mẹ con đâu?”

Hi Hi ngẩn người , sau đó nhìn Lâm Mặc Thiên,” Mẹ không thoải mái, nghỉ ngơi trước, cháu nhận được điện thoại, liền chạy đến, chưa nói với mẹ!” Hi Hi nói.

Nghe Hi Hi nói, Lâm Mặc Thiên gật gật đầu, vừa rồi ở trên đường, cũng không biết vì sao, tim của ông đập vô cùng nhanh, giống như, Lâm Tử Lam xảy ra chuyện gì đó,ngay sau đó xảy ra tai nạn xe.

Nghe Hi Hi nói, Lâm Mặc Thiên lúc này mới yên lòng lại,” Chuyện của ông, không cần nói ẹ cháu biết, để ẹ cháu khỏi lo lắng!” Lâm Mặc Thiên nhìn Hi Hi, suy yếu mở miệng.

Hi Hi gật đầu, “ Cháu biết, ông ngoại, người như thế nào lại xảy ra tai nạn xe vậy?” Hi Hi hỏi.

“ Ta cũng không biết, có một chiếc xe hướng ta lao tới!” Lâm Mạc Thiên thử nhớ lại.

Hi Hi nghe Lâm Mạc Thiên nói, mím môi không nói gì.

Lúc này, Lâm Mạc Thiên cử động, Hi Hi chạy nhanh tới,” Ông ngoại, người vừa phẫu thuật, đừng cử động!”

Mạc Thiếu Thiên cũng theo bản năng đi tới.

Lúc này, Lâm Mạc Thiên nhìn Mạc Thiếu Thiên , nam nhân này, khí chất phi phàm, vừa thấy đã biết không phải là người thường.

Quan trọng nhất là hần và Hi Hi đặc biệt giống nhau.

Nhìn đến quần áo hần mặc, biết chính là người trong lời Lâm Tử Lam nói, cha của Hi Hi!

“ Người là cha của Hi Hi?” Lâm Mạc Thiên nhìn Mạc Thiếu Thiên nói.

Mạc Thiếu Thiên đứng ở trước giường, gật gật đầu.

Lâm Mạc Thiên vừa muốn đứng lên, bỗng nhiên Mạc Thiếu Thiên cúi người, đỡ lấy Lâm Mạc Thiên,” Người đừng cử động!”

Nhìn bộ dạng hiên ngang của Mạc Thiếu Thiên, không chút nào phách lối kiêu ngạo, Lâm Mạc Thiên cảm thấy vui mừng.

“ Tử Lam là một cô gái tốt, người nhất định phải đối tốt với nó!” Lâm Mạc Thiên nhìn Mạc Thiếu Thiên nói.

Hần cũng biết. Nghe Lâm Mạc Thiên nói, Mạc Thiếu Thiên gật gật đầu,” Cháu sẽ, người yên tâm, để Tử Lam không phải lo lắng, người cũng phải nghỉ ngơi thật tốt, yên tâm ở đây!” Mạc Thiếu Thiên nói với Lâm Mạc Thiên.

Bỗng nhiên trong lúc đó, Mạc Thiếu Thiên phát hiện, tình thương của người cha là như vậy!

Hần thực hâm mộ Lâm Tử Lam !

Hâm mộ cô có người cha như vậy!

Nghe Mạc Thiếu Thiên nói, Lâm Mạc Thiên gật gật đầu,” Chuyện ta xảy ra tai nạn xe, cũng không cần nói cho Tử Lam, ta không muốn nó lo lắng!” Lâm Mạc Thiên dặn mãi.

Mạc Thiếu Thiên gật gật đầu.

Như vậy cũng tốt, Lâm Tử Lam cũng không cần đến, mà Lâm Mạc Thiên cũng không hoài nghi.

Ở trong bệnh viện ngày người một thời gian, Mạc Thiếu Thiên phân phó nhất định phải chăm sóc tốt, sự tình gì, không cần tìm Lâm Mạc Thiên, trực tiếp tìm đến hần.

Đương nhiên bệnh viện liên tục gật đầu, có Mạc Thiếu Thiên này, bọn họ còn dám nói cái gì? Đương nhiên phải phục vụ tốt.

Đi ra ngoài bệnh viện, trời đã gần sáng.

Ba người trở về, đều trở về ngủ chốc lát.

Mạc Thiếu Thiên quay về phòng Lâm Tử Lam , Hi Hi về phòng chính mình, Hoa Hồng ngủ ở phòng khách.

Mấy giờ sau, trời đã sáng.

Kì thật bọn họ đều không có ngủ, rất sớm đã thức dậy.

Một ngày không có tin tức của Lâm Tử Lam, bọn họ đều không thấy yên tâm.

Buổi sáng, Hi Hi cũng không có tâm trạng làm bữa sáng, rất sớm, Mạc Thiếu Thiên đã đi ra ngoài.

Hi Hi đi ra, Hoa Hồng đã ngồi ở phòng khách.

“ Thế nào? Bên kia Lý Thuận có tin tức sao?” Hoa Hồng nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi lắc đầu,” Cô ta đến bây giờ cũng không có động tĩnh gì!” Hi Hi nói.

Khóe miệng Hoa Hồng lạnh lùng gợi lên chút cười,” Cô ta thật có đủ nhẫn nại!”

“ tối hôm nay, ta muốn tự mình giám thị cô ta!” Hi Hi nói.

Bé cũng không tin, Diệp An Nhiên không có động tĩnh gì.

Hoa Hồng nhìn Hi Hi,” Ta cũng có ý này, hơn nữa, ta còn có một ý tưởng, có thể tìm tòi thực lực của cô ta!”

Hi Hi nhú mày, nhìn Hoa Hồng.

Khóe miệng Hoa Hồng gợi lên chút cười,” Tối nay người sẽ biết!”

.....

Tổng bộ Cửa Ngục.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở trong phòng theo dõi nhìn.

Lúc này, một kỹ thuật viên hacker ngồi ở bên kia, di chuyển trên bàn phím.

Qua vài giây, người kia nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên ,” Chiếc xe kia đã bị mất vài ngày trước, chủ xe báo mất, hiện tại, tra không ra tin tức!” Kỹ thuật viên nói.

Nghe lời hần nói, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên tối đi.

Chờ, là một việc thật là tra tấn người khác.

Mà ngay cả một cái tin tức cũng bị chặn đứt.

Lúc này,Vân Dục đi tới, nhìn Mặc Thiếu Thiên , “ Người đừng quá lo lắng, chúng ta cần chút thời gian!” Vân Dục nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn màn hình,” Cho dù lật lung A thị, cũng phải tìm được cô ấy!” Mặc Thiếu Thiên từng chữ một nói.

“ Hiện tại nếu có thể xác định ai bắt cô ấy đi, thì có thể xác định xuống dưới, chúng ta còn có thể truy tìm phương hướng, như bây giờ, căn bản là mò kim đáy bể!” Lúc này, Tiểu Ly đi tới nói.

Bất quá, Tiểu Ly nói không sai.

Không tìm thấy người đứng sau lưng, giống như mò kim đáy bể.

Mặc Thiếu Thiên mím môi, sắc mặt rất khó coi.

Tệ nhất là,hần không biết chủ mưu sau lưng là ai!

Nếu biết, Mặc Thiếu Thiên đã sớm đi tìm, nhưng là cũng không biết!

Hiện tại, trừ bỏ tin tức chiếc xe ngày hôm qua, khác, căn bản không có một chút tin tức.

Nhưng hiện tại, ngay cả tin tức chiếc xe cũng bị chặn đứt, hiện tại, nếu như đứng trong thế giới hắc đạo, căn bản tìm không thấy phương hướng.

Hiện tại, bọn họ duy nhất có thể làm là chờ!

Chỉ cần vừa nghĩ tới Lâm Tử Lam , hần còn có loại xúc động muốn giết người , căn bản không có tâm trạng để chờ!

Lúc này, Tiểu Ly đi tới nhìn Mặc Thiếu Thiên “ Người ngẫm lại, người gần nhất có gây thù chuốc oán với ai không ?” Tiểu Ly hỏi.

Nói vậy, Mặc Thiếu Thiên nhú nhú mày, sau đó nhìn Tiểu Ly, ánh mắt ý vị sâu xa.

Ý của Tiểu Ly, hần biết!

Lúc trước nữ nhân của Tiểu Ly chính là như vậy biến mất không thấy!

292. Chương 295: Mặc Thiếu Thiên Vạch Trần Mọi Chuyện

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, muốn nói là kẻ thù, thì hẳn có nhiều, nhưng phần người nào, hẳn cũng không nói chính xác được !

Hơn nữa, gần nhất kết thù oán, Mặc Thiếu Thiên nghĩ lại, không có ai.

Trên cơ bản hiện tại, cũng chưa nghĩ ra.

Chẳng lẽ là Tiêu Dật?

Thời gian trước, hẳn tập kích hẳn!

Hơn nữa, Mặc Thiếu Thiên cũng biết, Tiêu Dật có tình cảm với Lâm Tử Lam !

Chẳng lẽ là hẳn!

Cổ ý thời điểm Lâm Tử Lam đính hôn mang cô đi!

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, đôi mắt sáng lên.

Tiểu Ly nhìn hẳn,” Người nghĩ tới cái gì sao?”

“ Tiêu Dật!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Vân Dục cùng Tiểu Ly cùng sửng sốt.

Thời gian trước, việc làm của Mặc Thiếu Thiên đối với Tiêu Dật, bọn họ cũng đều biết.

Bất quá xem ra hiện tại, giống như trừ hẳn ra, không thể nghĩ ra người nào khác!

“ Tôi lập tức cho người đi thăm dò!” Tiểu Ly nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

“ Có tin tức sẽ báo cho người!” Vân Dục nhìn hẳn nói.

Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu.

“ Người hiện tại tốt nhất quay về công ty xử lý mọi chuyện, nếu thật là Tiêu Dật, thì cần phải đánh lâu dài!” Vân Dục nói.

Nghe Vân Dục nói, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, cuối cùng không thể không rời khỏi tổng bộ Cửa Ngục.

Công ty, Mặc Thiếu Thiên trở về, lại phát hiện Cung Ái Lâm cùng Mặc Thiếu Quân.

Thời điểm đang nhìn đến bọn họ, Mặc Thiếu Thiên nhú mày.

Về chuyện ngày hôm qua, nói vậy Mặc lão trở về nói.

Cho nên, bọn họ mới tới khẩn cấp như vậy.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, Cung Ái Lâm nói ngay,” Mặc Thiếu Thiên, người không phải nên thực hiện lời hứa sao?” Cung Ái Lâm trực tiếp hỏi.

Đồng ý để hẳn và Lâm Tử Lam đính hôn, để Mặc Thiếu Quân vào công ty.

Nhìn bộ dạng Cung Ái Lâm, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên chút cười lạnh.

Thật là khẩn cấp.

Người công ty, cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ biết thời điểm ngày hôm qua Mặc Thiếu Thiên đính hôn, còn rất vui vẻ, hôm nay như thế nào một bộ dạng không thích?

Mọi người nghĩ đến cũng chỉ có thể hẳn cùng Cung Ái Lâm cãi nhau!

Mạc Lương đứng ở phía sau Mạc Thiếu Thiên, không nói gì, nhìn Cung Ái Lâm, chờ đợi chỉ thị của Mạc Thiếu Thiên.

“Mạc Thiếu Thiên, người sẽ không phải đổi ý đi?” Mạc Thiếu Quần nhìn hấn gào thét hỏi.

Nhìn bộ dạng của hấn, không giống như biết chuyện.

Mạc Thiếu Thiên nhú mày, chẳng lẽ Mạc lão trở về không có nói gì?

Bất quá nếu bọn họ không biết, Mạc Thiếu Thiên cũng không cần nói ra, để cho bọn họ đâm.

“Người xác định, người tàn phế như vậy, có thể đi làm?” Mạc Thiếu Thiên nhìn hấn hỏi.

“Người.....người nói ai tàn phế? Nếu không phải con trai của người, ta có thể gãy xương sao? Mạc Thiếu Thiên, bây giờ người nói chuyện không có tính toán gì hay sao?” Mạc Thiếu Quần nhìn Mạc Thiếu Thiên gào thét nói.

“Mạc Thiếu gia gào khóc thảm thiết, không phải là muốn đi làm sao? Tốt! Mạc Lương, để cho hấn làm tổng giám đốc quản lí, lập tức tiền nhiệm!” Mạc Thiếu Thiên nói.

Lập tức nhìn Mạc Thiếu Quần,” Ta mặc kệ người lặn đến, như thế nào trở về, dám muộn, trong giờ làm việc dám đùa giỡn thư kí, ta liền lập tức cho người cút trở về!” Mạc Thiếu Thiên từng chữ một nói.

Nghe Mạc Thiếu Thiên nói, Mạc Thiếu Quần có loại cảm giác bị xem thường,”Người mới cần chạy trở về, người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ ngồi vào vị trí của người!” Mạc Thiếu Quần nói.

Mạc Lương ở phía sau nghe, có điểm xấu hổ.

Chuyện Mạc nhị thế tổ nói, là một chuyện cười.

Hấn có thể làm tổng giám đốc MK, như vậy mọi người đều có thể ngồi!

Mạc Lương đứng ở phía sau cái gì cũng không nói.

Cung Ái Lâm nhìn hai người cãi nhau, cũng thành thói quen.

Lúc trước Mạc Thiếu Thiên tuy rằng có kiêng kị bà, nhưng mà đối với Mạc Thiếu Quần cũng không khách khí.

Hiện tại, hiệp nghị của bọn hấn đã ngưng, Mạc Thiếu Thiên sẽ càng ngày càng không khách khí.

Cung Ái Lâm cảm thấy, Mạc Thiếu Thiên so với trong tưởng tượng còn đáng sợ hơn.

“Chỉ bằng người?” Mạc Thiếu Thiên nhếch miệng cười khinh thường, cũng không nói thêm lời vô nghĩa, trực tiếp đi vào phòng làm việc của mình.

“Mạc Lương, chuyện công ty tạm thời giao cho người cùng Trần Mặc, trừ khi có chuyện gì quan trọng, nếu không các người toàn quyền làm chủ!” Mạc Thiếu Thiên nói.

Mạc Lương cũng không phải lần đầu tiên tiếp nhận công việc này, đi theo Mạc Thiếu Thiên tiến vào văn phòng.

Cung Ái Lâm đứng ở đó, Mạc Thiếu Quần ngồi ỏi xe lăn, nhìn bóng lưng Mạc Thiếu Thiên, nói không nên tức giận.

Nhất là Cung Ái Lâm, nhìn bóng lưng Mạc Thiếu Thiên, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Mạc Thiếu Quần,”Đừng quên, chuyện mẹ giao phó!”

Mạc Thiếu Quần nhìn Cung Ái Lâm,” Mẹ, người yên tâm, con nhất định đem hấn đuổi khỏi MK!”

Cung Ái Lâm nhìn Mạc Thiếu Quần, cuối cùng khước miệng ngoéo một cái, sau đó cùng hấn rời đi.

.....

Mạc Thiếu Thiên cùng Trần Mặc, còn có Mạc Lương bàn chuyện xong, liền nhận được điện thoại của Văn Dục.

“ Còn có một nhóm người , đang tìm Lâm Tử Lam !” Vân Dục nói.

Nói vậy, Mặc Thiếu Thiên nhú mày,” Là ai?”

“ Không rõ lắm, trước mắt còn chưa tra được, nhưng mà hiển nhiên, Lâm Tử Lam còn ở A thị!” Vân Dục nói.

Nghe tin tức Lâm Tử Lam còn ở A thị, trong lòng Mặc Thiếu Thiên nói không ra lời.

Rõ ràng bọn họ ở cùng một thành phố, mà hần lại không tìm ra được cô .

Loại cảm giác này, làm cho người ta thật khó chịu!

“ Ta đã biết!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Sau đó trực tiếp cúp điện thoại.

Sau khi bàn chuyện, Mặc Thiếu Thiên muốn đi, lại có người gõ cửa.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày,” Mời vào!”

Vì thế, Diệp An Nhiên đẩy cửa tiến vào.

“ Thiếu Thiên!” Diệp An Nhiên gọi một tiếng.

Thời điểm nhìn thấy Diệp An Nhiên, trong đầu thoáng qua lời Hoa Hồng nói.

“ Có chuyện gì không ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Diệp An Nhiên đi qua, nhìn Mặc Thiếu Thiên,” Ngày hôm qua xảy ra chuyện gì sao?”

Mặc Thiếu Thiên lập tức nhìn cô ta,” Vì sao hỏi như vậy?”

“ Ngày hôm qua, không biết vì sao, có một đứa trẻ.....chạy tới hỏi đem mẹ nó chạy đi đâu!” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên chậm rãi mở miệng.

Nghe lời cô ta, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, tựa hồ nghĩ xem lời cô nói là thật hay giả.

“Lâm tiểu thư, không thấy?” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, từng chữ một hỏi.

Biểu tình kia, tựa hồ là đoán, giống như cô thật sự không biết chuyện gì.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên, dáng vẻ một bộ hoàn toàn không hiểu.

“ An Nhiên, anh có chuyện muốn hỏi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“ Chuyện gì vậy?” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“ Ngày hôm qua, trong lễ đính hôn, em có gặp qua Tử Lam hay không ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Nghe Mặc Thiếu Thiên hỏi vậy, Diệp An Nhiên có chút chột dạ.

“ Vì sao hỏi vậy?” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“ Anh chỉ hỏi, ở lễ đính hôn, có gặp cô ấy hay không?” Mặc Thiếu Thiên lặp lại lần nữa.

Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, hít một hơi, “ Gặp qua!”

Hoa Hồng cũng biết, cho nên, Diệp An Nhiên không thể phủ nhận.

“ Em gặp làm gì? Cùng nhau nói gì?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên tiếp tục hỏi.

“Em.....” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên nhưng không biết nói sao cho phải.

“Không có gì, chỉ tâm sự chút thôi!” Diệp An Nhiên nói.

“ Tâm sự?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, trong lời nói có chút khí thế bức người .

Diệp An Nhiên nhú mày, nhìn Mặc Thiếu Thiên, đôi tròng mắt tràn ngập tình cảm, "Em không biết anh nghe người khác nói gì, nhưng Thiếu Thiên, chúng ta biết nhau lâu như vậy, chẳng lẽ anh không hiểu em sao?" Diệp An Nhiên nói.

Hiểu biết?

Khóe miệng Mặc Thiếu Thiên ngoéo một cái.

"An Nhiên, từ chuyện lần trước, anh càng ngày càng không hiểu em!" Mặc Thiếu Thiên nhìn cô lạnh lùng nói.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, mày Diệp An Nhiên nhăn lại trong lòng thoáng một tia bất an, "Anh nói cái gì?"

Nếu nói tới đây, Mặc Thiếu Thiên cũng không ngại nói thẳng, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Diệp An Nhiên, "Lần trước anh cùng Tử Lam ở trong thang máy gặp chuyện không may, chuyện này, là em làm?" Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Diệp An Nhiên sửng sốt, nhìn Mặc Thiếu Thiên, đôi mắt mở lớn, khó có thể tin.

"Anh, anh nói cái gì, em nghe không hiểu!" Diệp An Nhiên khẩn trương nói, tuy rằng cô biết Mặc Thiếu Thiên đã sớm biết, nhưng mà không nghĩ tới, hôm nay hắn sẽ vạch trần.

Hơn nữa, cô chưa bao giờ nghĩ tới, sau khi vạch trần bọn họ như thế nào đối mặt.

"Em nghe hiểu được!" Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên, một chữ một nói.

Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, cắn môi, cuối cùng nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nhìn hắn "Anh nói đúng vậy, chuyện kia em làm, nhưng chỉ là em ghen tị, cũng không nghĩ hại chết cô ấy!" Diệp An Nhiên nói.

"Em chỉ là hận, hận cô ấy đoạt anh đi, cho nên mới làm vậy!" Diệp An Nhiên tiếp tục nói, chỉ sợ Mặc Thiếu Thiên không tin.

"Thế chuyện ngày hôm qua?" Mặc Thiếu Thiên bỗng nghiêng đầu sang chỗ khác hỏi.

Ngày hôm qua.....

Diệp An Nhiên lắc đầu, "Chuyện ngày hôm qua, em thật sự không biết, Lâm Tử Lam mất tích, không liên quan đến em!" Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, giọng điệu kia, thật kích động, chỉ sợ Mặc Thiếu Thiên không tin.

"Vậy em vì sao muốn cho tử lam xem video?" Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Trong khoảng thời gian ngắn, Diệp An Nhiên á khẩu không trả lời được.

293. Chương 296: Một Trò Chơi Mà Thôi!

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, "Tại sao không nói?" Mặc Thiếu Thiên hỏi.

"Em...." Diệp An Nhiên không biết nên nói cái gì, đôi mắt với khí thế bức người của Mặc Thiếu Thiên trong lòng nói không nên lời.

Cho nên, Diệp An Nhiên cũng không phủ nhận, nhìn hắn, trực tiếp thừa nhận.

"Là em đem video quay chúng ta hôn nhau cho cô ấy xem, thì tính sao?" Diệp An Nhiên nhìn hắn hỏi.

"Mặc Thiếu Thiên, chúc phúc cho anh, em làm không được!" Diệp An Nhiên nói.

"Anh biết rõ, em yêu anh, vì anh cái gì cũng có thể làm, chẳng lẽ anh muốn em chúc phúc cho anh sao? Em không cao thượng được như vậy!"

"Là em tưởng phá hư được lễ đính hôn của các người, như không phải là thất bại sao?" Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“ Từ nhỏ, lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã thích anh, vì anh, em có thể phản bội cha, vì anh, em có thể một mình ở Mỹ nhiều năm, nhưng là? Sau khi em trở về đối mặt là cái gì?”

“Là đối mặt với sự phản bội tình cảm!” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên từng chữ một nói, nước mắt không khỏi rơi xuống.

“ Mặc Thiếu Thiên, anh không biết, anh đối xử với em có chút nhân tâm sao?” Diệp An Nhiên nhìn hắn từng chữ một hỏi, vẻ mặt đầy nước mắt.

“ Anh viễn viễn không hiểu được , vì anh, em tội cùng đã làm bao nhiêu việc!” Diệp An Nhiên nói.

Nghe Diệp An Nhiên nói, Mặc Thiếu Thiên cau mày.

“ Mặc dù như thế, cũng không nên làm Lâm Tử Lam bị thương!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“ Vậy sao? Nếu hôm nay không phải cô ta, ngày hôm qua với anh đính hôn, sẽ phải là em, là em!” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, nước mắt đầy mặt.

Có lẽ.

Có lẽ không có Lâm Tử Lam, thì sẽ là Diệp An Nhiên.

Nhưng hiện tại có Lâm Tử Lam, tuyệt đối sẽ không phải cô !

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô,” An Nhiên, có lẽ vài năm trước, anh thật sự thích em, nhưng đây không phải là yêu!” Mặc Thiếu Thiên bình thản nói.

Không phải yêu?

Hiện tại Mặc Thiếu Thiên nói cho cô, đây không phải là yêu?

Khóe miệng Diệp An Nhiên gợi lên chút chua xót.

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Diệp An Nhiên,” Lúc trước, anh cũng không biết ý nghĩa của cuộc sống là gì, là Lâm Tử Lam để cho anh biết, là cô ấy cho anh hiểu được thế nào là yêu, anh yêu cô ấy, là cô ấy!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“ An Nhiên, anh nợ em bao nhiêu, anh đã đều trả lại, nhưng chuyện này, cùng Lâm Tử Lam không có quan hệ, hi vọng về sau, em không cần làm chuyện như vậy, vì anh nghĩ chúng ta sẽ không gặp nhau nữa!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô từng chữ một nói.

Cái gì Lâm Tử Lam cũng không có nói, nhưng Mặc Thiếu Thiên cũng không muốn cho Lâm Tử Lam hiểu lầm mối quan hệ của anh với Diệp An Nhiên.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Diệp An Nhiên nụ cười.

Đây là lần thứ hai, Mặc Thiếu Thiên cùng Diệp An Nhiên nói anh yêu Lâm Tử Lam.

Bỗng nhiên, Diệp An Nhiên lấy tay lau nước mắt trên mặt,” Em đã biết, anh không cần lặp lại!”

“ Nhưng là, em sẽ không buông tay!” Diệp An Nhiên nói.

Sau khi nói xong, Mặc Thiếu Thiên không nói gì, cô liền đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng của cô, Mặc Thiếu Thiên mím môi, không nói gì nữa.

.....

Mặc Thiếu Thiên đi ra khỏi cửa công ty, liền nhận được điện thoại của Hi Hi.

“ Alo, cha, người đang làm việc sao?” Hi Hi hỏi.

“ Không vội, làm sao vậy?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“ Không có gì, chỉ là buổi tối muốn hẹn gặp người !” Hi Hi nói.

Tuy rằng Mặc Thiếu Thiên không biết Hi Hi muốn làm gì, nhưng hiện tại chuyện khẩn cấp, Hi Hi tuyệt đối sẽ không đùa.

“ Được !” Mặc Thiếu Thiên nói.

“ Con hiện tại ở bệnh viện với ông ngoại, chúng ta hẹn ở nhà hành nha!” Hi Hi nói.

“ Tốt!” Mặc Thiếu Thiên lên tiếng.

Cúp điện thoại, Mặc Thiếu Thiên cũng không có nghĩ nhiều, trực tiếp lái xe tới địa chỉ Hi Hi nói.

Thời điểm Mặc Thiếu Thiên đến, Hi Hi cùng Hoa Hồng đang ăn cái gì.

Chuyện từ ngày hôm qua phát sinh, bọn họ cũng chưa có ăn gì.

Là nên ăn chút gì! Mới có sức.

Nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên, Hi Hi trực tiếp vẫy tay.

“Cha!”

“ Tìm cha có chuyện gì?” Mặc Thiếu Thiên trực tiếp hỏi.

“ Buổi tối người sẽ biết, tự nhiên sẽ hiểu!” Hi Hi nói , sau đó gọi cho Mặc Thiếu Thiên một chút thức ăn.

Hiện tại bé biết cha không có khẩu vị, nhưng bọn họ phải ăn chút gì.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, lúc này, bồi bàn đi tới, đem một phần thức ăn đặt trước mặt Mặc Thiếu Thiên.

“ Thông thả dùng!” Nói xong bồi bàn rời đi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn món ăn trước mặt, biết Hi Hi, giúp anh chọn, nhưng hiện tại không có chút khẩu vị.

“ Cha ăn chút đi, không ăn làm sao tìm được mẹ!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, bé nói có đạo lý, hẳn cũng hiểu được , nhưng chính là không có khẩu vị.

Nhưng Hi Hi đã nói vậy, Mặc Thiếu Thiên nhất định phải ăn một chút.

Những ngày tiếp theo, còn nhiều chuyện cần xử lý, cho nên nhất định phải cố gắng.

Mặc Thiếu Thiên ngồi đối diện Hi Hi, tùy ý ăn vài thứ.

Mặc Thiếu Thiên vốn không kén ăn thứ gì, nhưng hiện tại, ăn những thứ này, đều có cùng một hương vị, không có hương vị.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, xem ra, cha không có muốn ăn.

“ Đúng rồi! Ông ngoại thế nào?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi hỏi.

“ Đã không có chuyện gì, bắt quá cần ở lại một thời gian!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu” Đừng làm cho ông ngoại nghi ngờ!”

“ Con biết!” Hi Hi gật đầu.

Hoa Hồng ăn cái này cái kia, đang nhìn thứ gì trong tay, không tham dự chuyện bọn họ nói.

Mặc Thiếu Thiên tùy tiện ăn vài miếng, liền bỏ lại.

Hi Hi ăn không ít, bé vốn rất đói, hơn nữa chuyện kể tiếp, bé nhất định phải dùng đến sức lực!

Cho nên Hi Hi ăn rất nhiều.

Ăn qua mọi thứ, đã là bảy giờ tối.

Bọn họ trở về một chuyến, Hoa Hồng thay một bộ quần áo, giặt co một phen, tám giờ tối.

Bọn họ chính thức ra cửa.

Đến nhà Diệp An Nhiên không sai biệt lắm hơn nửa giờ, ở dưới lầu tiểu khu, nhanh đến chín giờ.

Lý Thuận đã không có dưới lầu coi chừng Diệp An Nhiên, trải qua ngày hôm qua, Diệp An Nhiên từ phía sau trèo tường ra, Hi Hi biết, Diệp An Nhiên đã phát hiện, bé cố ý để Lý Thuận bỏ chạy, cách đó không xa hội hợp.

Nhìn thấy Hi Hi đến, Lý Thuận lập tức xuống xe.

“Lão đại!”

“ Thế nào? Đã phát hiện không có?”Hi Hi hỏi.

Lý Thuận lắc đầu,” Dựa theo người phân phó, tôi đã sớm biết, cô ta tuyệt đối không phát hiện!”

Hi Hi gật đầu, Mặc Thiếu Thiên không biết Hi Hi rốt cuộc muốn làm gì, nhưng hẳn hiểu, Hi Hi là đứa bé biết chừng mực, làm chuyện gì, đều có mục đích, cho nên lúc này, hẳn cái gì cũng không có hỏi!

Hiện tại không có tin tức Lâm Tử Lam, hẳn không bằng xem Hi Hi rốt cuộc muốn làm gì.

“ Tốt, các người có thể về nghỉ ngơi, tối hôm nay, ta giúp các người canh chừng!” Hi Hi nói.

Nghe Hi Hi nói,Lý Thuận mở miệng,” Lão đại, hãy để tôi ở đây!”

Dù sao Hi Hi còn nhỏ như vậy, để bé coi chừng giùm, cũng không đành lòng a!

“ Các người trở về đi, yên tâm, ta không sao!” Hi Hi nói.

Nhìn bộ dạng kiên định của Hi Hi, Lý Thuận cũng biết có Mặc Thiếu Thiên cùng Hoa Hồng, hẳn cũng yên tâm, vì thế gật đầu,”Vậy được rồi, chúng tôi về trước, nếu có chuyện gì, gọi điện thoại cho tôi!” Lý Thuận nói.

Hi Hi gật đầu, vì thế, Lý Thuận cùng nhóm huynh đệ lái xe rời đi.

Lúc này, Hi Hi quay đầu sang chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên,” Cha, người tin tưởng bảo bối sao?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, sau đó gật đầu.

Hi Hi cười, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên,” Bất quá thời gian mượn một chút!”

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, không nói gì nữa.

Vì thế, ba người ngồi trong xe, chờ.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Nhưng đến mười hai giờ đêm, Hoa Hồng mới xuất phát.

Một thân màu đen kêu gọi hành động, tóc thoải mái buông, khuôn mặt kia xinh đẹp, giống như một yêu tinh.

Hi Hi nhìn cô,” Người cẩn thận một chút!”

Hoa Hồng cười,” Như thế nào? Lo lắng cho ta?”

Hi Hi mím môi, bé hiện tại không có tâm trạng đùa.

“ Người yên tâm, ta sẽ không có việc gì!” Hoa Hồng nói, Hi Hi gật đầu, vì thế, Hoa Hồng hướng tiểu khu đi tới.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, nhìn Hoa Hồng giả dạng, nhìn Hi Hi,” Cô ta muốn làm gì?”

“ Không có gì, chính là cùng cô ấy chơi một trò chơi thôi.....” Khóe miệng Hi Hi gợi lên, sau đó nhìn trên lầu nhà Diệp An Nhiên.

Ngọn đèn nơi đó, đã tắt từ lâu.

Hoa Hồng đi tới, thật nhanh nhẹn trực tiếp đến tầng hai.

Diệp An Nhiên ở tầng hai.

Hơn nữa có ban công, rất tiện Hoa Hồng.

Trải qua huấn luyện đặc thù, chuyện này đối với cô, nhẹ nhàng như ăn sáng.

Rất nhanh, Hoa Hồng liền lên lầu, đứng trên ban công, nhẹ nhàng mở cửa.

Diệp An Nhiên nằm trên giường ngủ, thời điểm nghe thấy một chút âm thanh, cô ta đột nhiên mở mắt, nhưng mà giây tiếp theo, súng của Hoa Hồng. trực tiếp đặt ở đầu Diệp An Nhiên.

“Người là ai?” Diệp An Nhiên nằm trên giường, không có hành động thiếu suy nghĩ, chính là người ở trước mặt, cần bản che mặt không thấy rõ bộ dạng.

294. Chương 297: Biết Thân Phận Diệp An Nhiên

Khuôn mặt ở dưới mặt nạ kia, gợi lên chút cười,” Đường nhiên muốn mạng người!” Nói xong, Hoa Hồng chậm rãi động báng súng, đôi tròng mắt kia, tản ra mị hoặc.

Ngay lúc cô động báng súng một khắc kia, đột nhiên Diệp An Nhiên đưa chân, hướng Hoa Hồng đá vào.

Hoa Hồng lắc mình, cả người thối lui lại, Diệp An Nhiên đá trượt, trong nháy mắt từ trên giường nhảy lên.

Hai người ở trong phòng đánh nhau.

Động tác hai người đều rất nhẹ, nhưng mà mỗi động tác, đều là muốn bức chết đối phương .

Hoa Hồng đến thẳng cửa sổ, Diệp An Nhiên cũng theo ra, hai người ở ban công đánh nhau.

Nhưng mà, ở cách đó không xa, Mặc Thiếu Thiên thấy một màn như vậy.

Anh có điểm không thể tưởng tượng, bảy năm trước, cái tiểu cô nương nhu nhược kia giờ khắc này, lộ ra ánh mắt không còn quen thuộc.

Đã tràn ngập sát khí!

Cùng với cô bình thường, như hai người khác nhau!

Hơn nữa, mỗi động tác, đều tràn ngập tính công kích, không có ba năm luyện tập, thì không thể có tính chuyên nghiệp như vậy!

Mặc Thiếu Thiên nhìn phương hướng của Diệp An Nhiên, đôi mắt một mảnh xa lạ.

Kì thật hẳn lên sớm nghĩ đến, Diệp An Nhiên biến mất bảy năm, bốn năm là không có tin tức.

Hắn từng tìm người tìm hiểu qua, nhưng mà, hoàn toàn không có tin tức gì, mà ngay cả cha của cô cũng không có tin tức.

Nhưng mà, sau bảy năm ngày hôm nay, cô đã trở lại.

Hơn nữa, như thay đổi thành một người khác!

Lúc này, Hi Hi ngồi một bên, nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó chậm rãi mở miệng.

“Cha, đây chính là chuyện hôm nay muốn cho người xem!” Hi Hi nói.

“Con tin tưởng, Diệp An Nhiên không còn là Diệp An Nhiên của bảy năm trước!” Hi Hi nói.

Ít nhất, Diệp An Nhiên còn có chuyện gạt bọn họ!

Hơn nữa, Hi hi tuyệt đối có lý do hoài nghi, Diệp An Nhiên chính là bắt mẹ đi!

Mặc Thiếu Thiên nghe Hi hi nói, sắc mặt không có gì thay đổi.

Vì thế , Mặc Thiếu Thiên đẩy cửa xuống xe.

Ở trên ban công, toàn lực đánh.

Diệp An Nhiên không nghĩ ra, có ai muốn giết cô!

Cô ra sức mà đánh, nhìn người trước mặt,” Người rút cuộc là ai?”

“ Tất cả, chỉ muốn mạng người!” Hoa Hồng từ từ mở miệng.

Diệp An Nhiên nhú mày, nhìn không rõ là ai, nghe thanh âm cũng không được .

Nhưng mà giây tiếp theo, Hoa Hồng bỗng hướng Diệp An Nhiên tập kích, Diệp An Nhiên đột nhiên ngẩn đầu, thân thể hướng về sau, tuy cô rất nhanh tránh được , nhưng vẫn bị đá thương một chút.

Diệp An Nhiên nhìn người trước mặt, nếu không phải cô khinh thường, cũng sẽ không như vậy!

Một giây tiếp theo, Diệp An Nhiên từ bị động biến thành chủ động, bay thẳng đến hướng Hoa Hồng tập kích, Hoa Hồng vì tránh né công kích, đột nhiên xoay người , nhưng lúc này, tay Diệp An Nhiên, đột nhiên lấy đi mặt nạ trên mặt Hoa Hồng.

Tiếp theo, hai người đứng giằng co.

Diệp An Nhiên nhìn Hoa Hồng, con người tràn ngập vẻ khó có thể tin,” Là cô?”

Khóe miệng Hoa Hồng gợi lên chút cười, trong đêm tối, không chút để ý, mị hoặc lòng người ,” Là tôi!”

Diệp An Nhiên nhìn cô,” Tôi với cô không thù oán, tại sao muốn giết tôi?”

“ Đương nhiên trên mặt muốn giết cô!” Hoa Hồng nói.

Trên mặt.

Diệp An Nhiên nhú mày.

Tựa hồ suy nghĩ, phân rõ xem ý trong lời nói của Hoa Hồng.

Nhưng mà giây tiếp theo, khóe miệng Hoa Hồng gợi lên chút cười,”Diệp An Nhiên, thân thủ không sai, xem ra, cô cũng trải qua huấn luyện đặc thù!” Hoa Hồng nói.

Hoa Hồng vừa nói xong, tựa hồ Diệp An Nhiên hiểu cái gì, nghiêng đầu sang chỗ khác liền nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên, đang ở dưới lầu.

Nháy mắt, Diệp An Nhiên mới bừng tỉnh, hiểu được Hoa Hồng sao lại làm như vậy!

“ Thiếu Thiên!” Diệp An Nhiên thì thào gọi một tiếng.

Khóe miệng Hoa Hồng gợi lên chút cười, lại cái gì cũng không nói, từ tầng hai nhảy xuống.

Mặc Thiếu Thiên nhìn biểu tính của Diệp An Nhiên nói không nên cảm xúc.

Diệp An Nhiên có chút hoảng, cô nắm chặt tay, cuối cùng lựa chọn từ trên lầu đi xuống.

Trực tiếp đến trước mặt Mặc Thiếu Thiên, nhìn anh,” Thiếu Thiên.....”

“ Sao anh tới đây?” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên khẩn trương hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên, khuôn mặt yêu nghiệt không có biểu tính gì, ánh mắt trong đêm tối hết sức tà mị, nhìn bộ dạng Diệp An Nhiên, Mặc Thiếu Thiên bỗng cong môi cười,” Cô cứ nói đi?”

Mặc Thiếu Thiên như vậy một tiếng cứ nói đi, tâm Diệp An Nhiên, giống như chìm xuống đáy.

So với Mặc Thiếu Thiên nói không thương cô, còn muốn làm cho cô không có cách nào!

“ Thiếu Thiên...” Diệp An Nhiên kêu một tiếng, thử tiến đến.

“ Có phải cô bắt tử lam đi không ?” Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Diệp An Nhiên sửng sốt, nhìn Mặc Thiếu Thiên,” Anh nói cái gì?”

“ Cô nghe biết!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên từng chữ một hỏi, ngôn ngữ lạnh như băng.

Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, mặc dù là sự thật, nhưng mà ngôn ngữ Mặc Thiếu Thiên lạnh như băng. Như một thanh dao đâm vào lòng của cô!

Biết rõ như vậy, cô yêu anh, hiện tại như vậy anh đến chết vẫn cô!

Anh biết, nguyên nhân cô làm như vậy!

Nếu gần như là ghen tị, cô có thể trực tiếp giết Lâm Tử Lam!

Nhưng mà không phải!

Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, biểu tính lạnh nhạt, ánh mắt tàn nhẫn, cảm giác rất xa lạ!

Diệp An Nhiên hít thở sâu, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Nếu em nói em không có?”

“Cô cảm thấy tôi sẽ tin tưởng?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Trước lễ đính hôn Hoa Hồng nói, Diệp An Nhiên gặp Lâm Tử Lam, hẳn còn có chút hoài nghi, nhưng hôm nay, cô mất công đi tìm hắn, thiếu chút nữa giả trừ hoài nghi, nhưng hiện tại, hắn không thể không hoài nghi!

Mỗi động tác của cô, giống như trả qua huấn luyện đặc thù.

Nếu không có trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, nếu lúc trước Mặc Thiếu Thiên không có phòng bị với cô, người khác không có khả năng gạt huynh đệ Cửa Ngục mang người đi!

Chỉ có Diệp An Nhiên.

Cô biết có người coi chừng, làm sao không ai!

Cho nên, cô ta là người đáng hoài nghi nhất!

Hơn nữa, xem ra hiện tại, Mặc Thiếu Thiên không thể không tin, chuyện này là do Diệp An Nhiên làm!

Hắn đối với Diệp An Nhiên cũng không đánh lòng, nhưng cũng không thể trở lên ngu xuẩn.

“Mặc Thiếu Thiên, chuyện chúng ta trải qua lúc trước thật sự thay đổi sao?” Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Anh không tin em?” Diệp An Nhiên nói, ngôn ngữ tràn ngập lên án.

Cô như vậy yêu anh, kết quả lại là như thế.

“Mà người thay đổi, chính là cô, Diệp An Nhiên!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói, trong lời nói lạnh như băng.

Nghe thế, bỗng Diệp An Nhiên cười, “Em thay đổi? Mặc Thiếu Thiên, anh vĩnh viễn không biết em đối với anh tốt như thế nào!” Diệp An Nhiên nói.

“Tôi không cần, cũng không cần cô tốt với tôi, Diệp An Nhiên, hiện tại nói cho tôi biết, Lâm Tử Lam ở đâu?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

Hiện tại, tâm tình Mặc Thiếu Thiên đều đặt trên người Lâm Tử Lam.

295. Chương 298: Tam Đại Truyền Kì

Nhận được tin tức, Hi Hi báo cho Mặc Thiếu Thiên đầu tiên.

Mặc Thiếu Thiên biết thực lực Hợp Tung ở Trung Đông bên kia, hiện tại phát triển ra Châu Âu, biết tin tức Diệp An Nhiên, tuyệt không phải quá.

Chính là hiện tại, Diệp An Nhiên đi rồi, Mặc Thiếu Thiên đoán rằng, Lâm Tử Lam cũng bị mang đi rồi.

Diệp An Nhiên nhất định sẽ không đem Lâm Tử Lam ở lại A thị.

“Cha đoán, mẹ con cũng không còn ở A thị!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Hi Hi gật đầu, "Cha nói đúng, Tạp Ni tra được, Diệp An Nhiên rời A thị vào buổi tối, có một chiếc xe lúc đó đi La Mã!"

La Mã.

Không phải là Italy sao!

Quả nhiên không như bọn họ đoán.

"Bắt quá xem ra hiện tại, Diệp An Nhiên bay đi Iran, sau đó lại đi Italy, không chỉ đánh lừa chúng ta, cũng là hấp dẫn sự chú ý, làm cho bọn họ đem mẹ chuyển đi!" Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên đồng ý với lời Hi Hi nói.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, "Tối nay, cha sẽ đi La Mã một chuyến!"

"Con cũng đi!" Hi Hi lập tức nói.

Đi cứu mẹ làm sao có thể thiếu bé!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, kì thực Mặc Thiếu Thiên rất lo lắng Hi Hi xảy ra chuyện, nhưng anh cũng không thể cự tuyệt yêu cầu của bé.

Từ nhỏ bé và Lâm Tử Lam sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm đối với Lâm Tử Lam, rất sâu đậm, cho nên, Mặc Thiếu Thiên không thể cự tuyệt.

"Cha, người đừng có cự tuyệt!" Hi Hi nói, "Đi La Mã là tình thế bắt buộc!"

Nhìn bộ dạng không thể ngăn cản của Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên gật đầu, "Cha sẽ không cự tuyệt, nhưng con nhất định phải đáp ứng một điều kiện!"

"Điều kiện gì?"

"Lần này đi, nhất định rất nguy hiểm, con nhất định phải tự bảo vệ tốt mình!" Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi gật đầu, "Người yên tâm, con sẽ tự bảo vệ tốt chính mình, hơn nữa có Hoa Hồng đi cùng chúng ta!" Hi Hi nói.

Nghe Hi Hi nói, Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Vì thế, bọn họ định mười một giờ tối khởi hành.

Thời điểm sắp xuất phát, có người gõ cửa.

Mặc Thiếu Thiên mở cửa, lại nhìn thấy Mặc Lưu Ly đứng ở cửa.

"Anh....." Mặc Lưu Ly kêu một tiếng.

"Lưu Ly?" Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, nhìn Lưu Ly, chợt nhớ tới, Lưu Ly cũng biết chuyện.

"Em có thể vào không?" Lưu Ly hỏi.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, nghiêng người, cho Lưu Ly đi vào.

Hi Hi ở trong phòng, nhìn thấy Lưu Ly, điềm đạm kêu một câu, "Cô!"

Thời điểm Lưu Ly nhìn thấy Hi Hi, khóe miệng gợi lên một nụ cười.

Hi Hi chợt nhớ tới, đi đến trước mặt cô, nhìn Lưu Ly, "Lần trước quên hỏi cô bị thương, hiện tại đã tốt chưa?" Hi Hi hỏi.

Lưu Ly gật đầu, "Đã không có chuyện gì!"

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi tới, nhìn Lưu Ly, "Thật sự không có chuyện gì sao?"

Lưu Ly cười, "Em không có yếu đuối như vậy!"

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

“ Tìm được chị dâu chưa vậy?” Lưu Ly nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Nghe Lưu Ly nói, Mặc Thiếu Thiên lắc đầu, “ Còn chưa có tìm được !”

“ Vậy kế tiếp anh có tính toán gì không ?” Mặc Lưu Ly hỏi.

“ Tối nay anh sẽ đi La Mã một chuyến!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lưu Ly nhú mào, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Chẳng lẽ chị ấy bị đưa tới La Mã!”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Lưu Ly lặng đi một chút.

“ Em cùng đi với các người !” Mặc Lưu Ly nói.

“ Không cần nơi này rất nguy hiểm, em hãy ở A thị đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“ Nhưng mà.....”

“ Nếu em đi, cha cũng sẽ không đồng ý!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Kì thật, Mặc Thiếu Thiên chỉ muốn dùng chiêu này ngăn Mặc Lưu Ly mà thôi.

Mặc Thiếu Thiên không muốn làm liên lụy đến cô.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Mặc Lưu Ly cũng hiểu được ý gì, sau đó gật đầu, “ Được rồi!”

“ Nếu có chuyện gì cần hỗ trợ, cứ nói!” Lưu Ly nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Nói đơn giản vài câu, Mặc Lưu Ly nhìn Hi Hi , “Cháu yên tâm, mẹ cháu tạm thời chưa có chuyện gì đâu, không cần quá lo lắng!” Lưu Ly nói.

Nghe Lưu Ly nói, Hi Hi lập tức gật đầu, “ Cháu biết!”

Mặc Lưu Ly gật đầu, Hi Hi thật sự quá thông minh, chỉ một nói một câu, bé liền hiểu được.

Vì thế, Lưu Ly ở không đến nửa giờ liền rời đi.

Buổi tối, chờ xuất phát.

Bọn họ cũng không có mua vé máy bay, mà dùng máy bay tư nhân.

Không phải rất lớn, nhưng cũng không phải nhỏ.

Giống như máy bay, Hi Hi biết, Mặc Thiếu Thiên có ba cái.

Nhưng là sau khi mua, rất ít dùng.

Buổi tối 9 giờ.

Ở sân bay, Vân Dục, Tiểu Ly tiễn Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi , Hoa Hồng ba người giống nhau trang phục màu đen, thoát nhìn, như là chúa tể trong đêm tối.

“ Ở bên kia cẩn thận một chút, có chuyện gì, tùy thời liên hệ, tôi cùng Tiểu Ly tùy thời trợ giúp!” Vân Dục nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

296. Chương 299: Quan Hệ Phức Tạp

Trữ Xá, Hách Tôn, Rayne!

Bọn họ là ba đại truyền kì!

Đó cũng là Hoa Hồng mới biết được , chỉ cảm thấy ba người bất phàm, nhưng không nghĩ tới, chính là bọn họ là tam đại truyền kì trên thế giới.

Nghe đồn, bọn họ so với thiên tài còn thiên tài hơn.

Thời điểm mười mấy tuổi, đã ghi lại đột phá các tổ chức, hơn nữa trên đường ghi lại không ít đột phá.

Hơn nữa, thời điểm bọn họ hai mươi tuổi, cũng đã không tự mình động thủ, thoái ẩn đi ra ngoài

.

Bất quá, chính là nghe đồn!

Có người nói, tổ chức lớn nhất thế giới, là do một tay bọn họ thành lập, nhưng là, chuyện này cũng là nghe đồn không biết thật hay giả!

Hoa Hồng nghĩ, lần này đến đây, cũng coi như thu hoạch lớn, trở về cùng Tật Ni nói, nói vậy bọn họ cũng không tin.

Vẫn là nhờ có Mặc Thiếu Thiên, bọn họ mới được đến nơi này.

Hoa Hồng ưa thích bộ dạng mỹ nam nhân, ba người này có thể nói là tuyệt, nhưng ba người này cũng là đẹp trai, Hoa Hồng coi như thích mỹ sắc, cũng không thể biểu hiện quá ra .

Lúc này, bốn nam nhân ở một bên, đều là xuất sắc, chẳng phân biệt được đứng dàn hàng ngang.

Nhìn qua một cái, Trữ Xá mở miệng,” Đi vào rồi nói!”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Vì thế cùng nhau đi vào.

Hi Hi cùng Hoa Hồng ở phía sau, Hoa Hồng vừa đi, vừa thưởng thức bốn phía, không nghĩ tới La Mã chỗ này, thế nhưng còn có người của Mặc Thiếu Thiên, thật là tuyệt!

Trách không được Mặc Tử nói hần khó đối phó, càng ở cùng Mặc Thiếu Thiên càng cảm thấy hần sâu không lường được .

Đi vào, bên trong chính là đại sảnh, bộ dạng thật trang nghiêm, không phải phong cách cổ, cũng không phải phong cách Âu Mỹ, mà là một loại kiến trúc thật đặc biệt, tóm lại làm cho người ta cảm giác không giống nhau.

Bọn họ vài người đi vào, đã có người đi ra, Trữ Xá hướng hần gật đầu, người kia liền đi ra ngoài, bọn họ vài người cũng đi vào.

Hoa Hồng nhìn chung quanh, tuy rằng muốn cận lực che dấu nơi này, nhưng là không có biện pháp, mục tiêu quá lớn, vừa thấy sẽ không bình thường.

Theo Hi Hi , đi vào.

Ở một góc trong phòng khác mới dừng lại.

Phòng khách này không lớn, nhưng lại đầy đủ mọi thứ.

Bọn họ dừng lại, vài người phân biệt ngồi ở một bên.

Hi Hi biết bọn họ muốn thương lượng mọi chuyện, cũng không tính mở miệng, ngồi ở một bên nghe, Hoa Hồng nhìn bốn phía, cực kì hưng phấn.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ, nhíu mày, trực tiếp mở miệng” Ta muốn nhanh chóng biết vị trí của cô ấy!”

Nếu đã biết, Mặc Thiếu Thiên sẽ không chậm trễ nữa.

Tâm tình Mặc Thiếu Thiên lo lắng, bọn họ biết, nhưng thời điểm hiện tại không thể sốt ruột.

Trừ Xá nhìn hần,” Người ngày hôm qua truyền tin tức đến, chúng ta liền tra xét một chút, kết quả có điểm ngoài ý muốn!”

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày.

Lúc này, Hách Tôn nhìn Mặc Thiếu Thiên, nhíu mày,” Nếu thật là người của Mafia làm, người có biết là ai chăng?”

“ Ai?” Mặc Thiếu Thiên đang buồn bực, chuyện này đến tột cùng là ai làm.

“ Tư Tuyệt!”

Tư Tuyệt?

Nghe cái tên này, Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, có điểm quen thuộc.

“ Người còn nhớ rõ hần sao?” Hách Tôn nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày,” Có điểm quen thuộc.....”

“ Thời điểm ở Mỹ, hần đưa tin tức Cửa Ngục cho Hợp Tung, cùng Đồng Minh, có người biết được, thiếu chút nữa đánh chết, nhưng cuối cùng để cho hần chạy thoát.....”

“Hiện tại hần chính là Tư Tuyệt!” Rayne tiếp nhận câu nói sau cùng.

Nghe thế, Hi Hi cùng Hoa Hồng liếc mắt một cái, không nói gì.

Hi Hi cũng không hiểu được , bọn họ cũng không biết thân phận của bé, nhưng cũng không có nói cái gì, Hi Hi cũng không biết nói thế nào, thuận theo tự nhiên đi!

Bất quá làm một người đứng nghe họ nói về Hợp Tung, vẫn thấy tự hào!

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên mới bừng tỉnh ngộ nghĩ tới, có một người như thế!

“Chạy thoát khỏi Cửa Ngục, lưu lạc đến Italy, mai danh ẩn tích, hiện tại đã là giáo phụ Mafia!” Rayne sâu kín nói.

“ Thời gian trước hần mới chính thức nhận vị trí đó!”

Nói vậy, Mặc Thiếu Thiên nhíu mày.

“ Cho nên chuyện này, hần là hần làm?” Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ hỏi.

Rayne gật đầu” Nếu chúng ta không đoán sai, hần muốn tìm người báo thù!”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nở nụ cười lạnh.

“Hần hiện tại thật có tiền đồ, ra khỏi Cửa Ngục, trở thành giáo phụ Mafia, mới vừa làm đã tìm ta báo thù, hần nghĩ hần đủ tư cách sao?” Mặc Thiếu Thiên lạnh nhạt nói.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nâng mắt,” Hiện tại ta muốn biết, Lâm Tử Lam ở nơi nào?”

Nói thế, Rayne nhìn hần” Không có gạt người, Tư Tuyệt quỷ kế đa đoan, rất khó tra được,về chỗ của Lâm Tử Lam, bây giờ không xác định được, bất quá có hai chỗ khả nghi!”

“ Là đâu?”

“ Một là hòn đảo nhỏ Siculus hần ở, một chính là tổng bộ Mafia bên cạnh đảo nhỏ!” Rayne nói.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày,” Hai địa phương này, là nơi thấy khả nghi?”

“ Bây giờ còn không quá xác định!” Rayne nói,” Bất quá, khả năng qua đêm nay, sẽ có tin tức!”

Qua đêm nay.

Hiện tại, Mặc Thiếu Thiên một khắc cũng không muốn chờ!

Bất quá cũng không còn biện pháp!

“ Là hòn đảo, ở đó ít người ?” Lúc này, Hi Hi đột nhiên nói.

Nghe được Hi Hi nói, Trữ Xá cùng Hách Tôn, còn có Rayne đồng thời quay đầu lại nhìn.

Không hổ là con trai Mặc Thiếu Thiên , vào giờ phút này thế nhưng có thể bình tĩnh như vậy!

Đổi lại là đứa bé khác, chỉ sợ đã khóc thét lên rồi!

Chỉ là Rayne nhìn bé mở miệng,” Tổng bộ Mafia ở bên cạnh, Siculus!”

Đó không phải hòn đảo lớn, chỉ có người tổng bộ Mafia, cho nên, không ai phát hiện hòn đảo đó.

Nghe Rayne nói, Hi Hi nhú mày,” Nếu như mà ta đoán không có sai, mẹ ta đang ở tổng bộ Mafia bên hòn đảo nhỏ!” Hi Hi nghĩ, theo chân bọn họ giống nhau như đúc.

Nhưng hiện tại thiếu sót chính là, đáp án chính xác nhất.

Tổng bộ Mafia, cùng một hòn đảo, nhiều người hay ít người, nhất định sẽ có phòng bị, cho nên bọn họ cũng không thể dễ dàng mạo hiểm như vậy, nhất định phải biết vị trí chính xác.

Chỉ là, làm cho người ta kinh ngạc chính là đứa bé tám tuổi, lại nói đến Mafia, hình như hiểu rất rõ.

Mặc Thiếu Thiên cũng liếc mắt nhìn Hi Hi, bọn họ nói như vậy không sai, nhưng là không biết vị trí chính xác, cho nên không thể lộn xộn.

Suy nghĩ một chút,” Chúng ta chờ đến mai!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi gật đầu.

Đợi đến ngày mai, sẽ có kết quả!

Nhìn ánh mắt Hi Hi phát tán thông minh, Hách Tôn hình như đoán được cái gì, chỉ là cái gì cũng không có nói.

Vì vậy, đề tài ngắn ngủi liền dừng lại.

Lúc này Trữ Xá nhìn Mặc Thiếu Thiên,”LEO, bây giờ còn sớm, đã vì người chuẩn bị phòng, các người muốn hay không đi nghỉ ngơi?”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Vì vậy, mọi người tiến vào phòng.

Sau khi Mặc Thiếu Thiên nghỉ ngơi, ba người cũng tách ra, ai cũng bận rộn.

Nơi này rất an toàn, Hi Hi để cho Hoa Hồng đi nghỉ ngơi rồi, Hoa Hồng vốn muốn ở cùng Hi Hi, nhưng giờ phút này, bé muốn yên tĩnh một chút, vì vậy, Hoa Hồng nhìn bé,”Người yên tâm, chúng ta đã đến đây nhất định cứu được mẹ ngươi!” Hoa Hồng nói.

Hi Hi nhìn Hoa Hồng gật đầu một cái.

“ Tốt lắm, ta đi nghỉ trước!”Hoa Hồng nói.

Hi Hi gật đầu,” Ngủ ngon!”

“ Người cũng nghỉ ngơi một chút, chuyện của ngày mai còn rất nhiều!” Hoa Hồng nói.

Hi Hi gật đầu, Hoa Hồng đi về phòng.

Hi Hi đứng ở ngoài, suy nghĩ một chút , cuối cùng liên lạc với Tạp Ni.

“Tạp Ni!”

“Bảo bối, thế nào rồi như vậy?” Tạp Ni hỏi.

Biết tâm tình Hi Hi gần đây không tốt cho lắm, Tạt Ni cũng không có cười giỡn nhiều, trực tiếp hỏi.

Nếu đổi lại là Thẩm Dạ Thiên hay Mặc Tử đoán chừng Tạt Ni sẽ mắng chửi người đến điên khùng, nhưng mà bây giờ không phải lúc.

“Bây giờ ta đang ở La Mã, cần sự giúp đỡ của người!” Hi Hi nói.

“Giúp cái gì?” Tạt Ni nói.

“Giúp ta xác định một chút, xem mẹ ta đang ở đâu, ta muốn tin tức chuẩn xác nhất!” Hi Hi gần từng chữ nói.

Tạt Ni suy nghĩ nói, “Được, ta lập tức giúp người tra, có tin tức gì sẽ báo cho người!”

Hi Hi gật đầu một cái, sau đó cúp điện thoại.

Không phải bé không tin Rayne, bé hiện tại nhàn rồi, chờ đợi đối với bé là một loại đau khổ, làm như vậy chỉ là ỉn đồ lo lắng!

Điện thoại vừa mới cắt đứt, Rayne đứng sau lưng bé.

“Người là người của Hợp Tung!”

Sau lưng bỗng xuất hiện âm thanh, Hi Hi lập tức quay đầu, liền nhìn thấy Rayne đứng ở phía sau.

Hi Hi biết, hẳn nghe được điện thoại của bé.

Không ngờ chỉ dựa vào một cú điện thoại, một cái tên, là hẳn có thể đoán được. nếu biết, bé cũng không muốn gạt, là bạn của cha, bây giờ là bạn không phải địch, Hi Hi trực tiếp thừa nhận.

“Đúng!”

Con người Rayne kinh ngạc, nhưng là chợt lóe rồi biến mất. chứng kiến dáng vẻ tỉnh táo của Hi Hi, hẳn biết, đứa bé này không đơn giản, về sau sẽ làm nên chuyện lớn.

Nhưng không ngờ bé là người của Hợp Tung!

Rayne đi tới, “Cha người biết?”

Nghe Rayne nói, khóe miệng Hi Hi nhàn nhạt nâng lên, “Cha ta thông minh như vậy, làm sao lừa gạt được?”

Đã sớm biết. Điều này cũng đúng.

Mặc Thiếu Thiên chưa nói, chờ bọn họ phát hiện, dù sao quan hệ giữa bọn họ quá phức tạp!

“Không trách được, cha người chịu để xuống thù hận cùng Hợp Tung, thì ra là bởi vì người!” Rayne nhìn Hi Hi, quả quyết nói.

Nghe thế, Hi Hi cười

297. Chương 300: Đề Nghị Của Hi Hi

“Cha làm như vậy, ta thực cảm kích!” Hi Hi nói.

Cừu hận như vậy, không phải ai cũng có thể buông.

Nhưng mà, Mặc Thiếu Thiên không làm như vậy, thì hẳn sẽ cùng Hi Hi đối mặt, cũng không phải bọn họ muốn nhìn thấy!

Cho nên, Hi Hi thật cảm kích.

Tuy rằng chưa có nói qua, nhưng phần cảm kích này Hi Hi để ở trong lòng.

Mặc dù cha lấy đi nhiều đồ như vậy, nhưng Hi Hi biết, cái này so xa với việc cha buông xuống thù hận!

Nhìn Hi Hi, Rayne cũng gợi lên chút cười như có như không.

Hắn chỉ biết, đứa bé này, không đơn giản.

Không nghĩ tới, bảy tám tuổi đã ra nhập Hợp Tung!

Nếu không phải lúc trước Mặc Thiếu Thiên có ghi chép lại, thì hắn cũng không tin.

Bất quá, hiện tại không có gì không tin.

Rayne cũng không hỏi nhiều, nhất là về chuyện của Hợp Tung, chính là đơn giản nói với Hi Hi vài câu, liền về nghỉ ngơi.

Nhìn bóng lưng Hi Hi, Rayne cảm thấy, đứa bé này, về sau tuyệt đối không phải là người bình thường.

.....

Mà A thị.

Ban đêm.

Trên ban công, Mặc Lưu Ly đi lên, một bóng dáng cao lớn, đưa lưng về phía nhau, có vẻ rất uy nghiêm, khí thế.

“ Tỉnh Nham thiếu tá!” Lưu Ly đi qua, cung kính hô một tiếng.

Nghe thanh âm của Lưu Ly, người đó đứng thẳng lưng cũng không quay đầu lại, chỉ mở miệng hỏi, “ Tỉnh huống như thế nào?”

“ Đã đi La Mã!” Lưu Ly chỉ tiết nói.

Nghe thế người đó chậm rãi xoay lưng lại, khuôn mặt tuyệt sắc.

Khuôn mặt này, vô cùng hoàn mỹ, hình dáng hoàn mỹ, hơn nữa con ngươi màu nâu, thâm thúy làm cho người ta nhìn thoáng qua nhìn không được hãm sâu vào.

Lưu Ly nhìn thấy nhiều rồi, nên sinh ra sức chống cự.

Lúc này, khóe miệng thiếu tá hiện lên chút cười.

“ Mafia cùng Cửa Ngục đánh nhau, lúc này, chúng ta chỉ cần làm ngư ông đắc lợi” Mặt Tỉnh Nham tuyệt mỹ, gợi lên chút cười lạnh.

Lưu Ly đứng, nhìn Tỉnh Nham cái gì cũng không có nói.

Lúc này Tỉnh Nham nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Lưu Ly, “ Chuyện của Hợp Tung ngươi tra đến đâu rồi?” Tỉnh Nham hỏi.

“ Không tra được thân phận”

Nói đến chuyện này, con ngươi Lưu Ly hiện lên một tia sáng, nhưng rất nhanh liền biến mất, nhìn Tỉnh Nham lắc đầu.

“ Tạm thời không có!”

Tỉnh Nham nhìn Lưu Ly, nhìn ước chừng mười mấy giây, Lưu Ly bất động tùy ý nhìn hắn.

Mười mấy giây đi qua, Tỉnh Nham dời tâm mắt, “ Ừ!”

“ Tạm thời không cần nữa, đi La Mã, lần này ta nhất định phải bắt sống bọn chúng!” Tỉnh Nham nói.

Lưu Ly gật đầu, “ Dạ!”

Sau khi Tỉnh Nham rời đi, Lưu Ly mới rời đi.

Nghĩ đến chuyện của Hi Hi, Lưu Ly vẫn là lần đầu tiên gật thiếu tá.

May mắn không bị vạch trần.

Có đôi khi Lưu Ly cảm thấy, thiếu tá bọn họ, có đôi mắt nhìn thấu lòng người , nếu không có định lực, Lưu Ly liền bị vạch trần rồi.

May mắn!

Cô đáp ứng Hi Hi rồi, không rõ thân phận của Hi Hi, ngay cả thiếu tá hỏi như thế nào, cô cũng sẽ không nói!

Nhìn thiếu tá rời đi, Lưu Ly mới xoay người rời đi.

Lần này đi La Mã.

Nghĩ đến nhiệm vụ này, Lưu Ly nhú mày.

.....

Hôm sau.

Buổi sáng chín giờ, có tin tức.

Vị trí của Lâm Tử Lam ngay trên tổng bộ mafia bên cạnh đảo nhỏ Siculus.

Giống như bọn họ đoán.

Tin tức bên kia của Tập Ni cũng như vậy.

Hai bên lấy được tin tức, liên khẳng định là sự thật!

Trong phòng khách

Thời điểm Mặc Thiếu Thiên biết được tin tức này, có chút kích động.

Hiện tại, cũng biết được vị trí của Lâm Tử Lam.

Bất kể như thế nào, anh đều phải cứu được Lâm Tử Lam.

Hách Tôn xem ra ý tứ của Mặc Thiếu Thiên, nhìn hẩn, "LEO,ta biết hiện tại người rất kích động, nhưng không thể hành động thiếu suy nghĩ, chúng ta nhất định phải có kế hoạch cụ thể!"

"Ta không thể đợi được!" Mặc Thiếu Thiên nói.

Thứ nhất, là muốn cứu Lâm Tử Lam, thứ hai, chính là trong lễ đính hôn của Mặc Thiếu Thiên bắt cóc Lâm Tử Lam chính là khiêu chiến tôn nghiêm của Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên nhất định phải cứu Lâm Tử Lam.

"Ta biết người không muốn đợi, nhưng chúng ta phải có kế hoạch cho tốt!"

"Tôn nói đúng, nếu chúng ta có thể tìm được vị trí của cô ấy, vậy thì bọn họ nhất định sẽ nghĩ tới, hơn nữa ngay tại tổng bộ Mafia, nhất định có rất nhiều bảo vệ, chúng ta phải có kế hoạch, bằng không chỉ hại cô ấy!" Rayne nói.

Việc này,Mặc Thiếu Thiên cũng đã hiểu được .

Chẳng qua là muốn cứu Lâm Tử Lam, sốt ruột.

Bất quá, may mắn có bọn họ ở đây.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Hi Hi ở một bên, hiển nhiên, so với Mặc Thiếu Thiên bình tĩnh hơn một chút.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, Hi Hi cũng khuyên một câu,"Rayne thúc thúc nói không sai, cha, nghĩ cách cứu me, nhất định phải nghĩ sách lược vẹn toàn!"

Thế lực Mafia, cũng không thể khinh thường.

Cho nên, bọn họ không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Bọn họ biết tin tức này, người của Mafia cũng sẽ biết, nhất định càng thêm phong bị.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, sau đó gật đầu một cái.

Sốt ruột cứu Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cái gì cũng không có nghĩ được .

Lúc này,Hi Hi nhìn Rayne bọn họ,” Ta nghe Tạp Ni nói, Mafia ở xung quanh đảo Siculus, có rất nhiều độc, là thật sao?”

Trải qua ngày hôm qua Hi Hi cùng Rayne nói chuyện, đối với thân phận mình Hi Hi cũng không cần giữ bí mật.

Trữ Xá cùng Hách Tôn cũng sờ một chút, nhìn Hi Hi, Tạp Ni???

Bây giờ Tạp Ni cũng là tên tuổi nổi tiếng, đứng thứ hai trên bảng truy nã quốc tế. Hơn nữa còn là một trong những người sáng lập Hợp Tung, bọn họ làm sao không hiểu!

Chỉ là Rayne có vẻ thông rong rất nhiều nhìn Hi Hi,” Không sai! Đây chính là chuyện ta muốn nói!”

Nghe nói thế, Hi Hi cau mày, Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Rayne.

“ Trên đảo Siculus. Có rất nhiều độc, hơn nữa mỗi loại đều là kịch độc, bên kia còn có người canh chừng, không dễ dàng cứu người !” Rayne nói.

“ Cho nên chúng ta muốn đi vào, nhất định phải thử dò xét trước, cái gì là độc, nghiên cứu chế tạo thuốc giải, hơn nữa, muốn chế tạo quần áo phong độc, nếu không chúng ta đi vào, chưa tới ba giờ, tuyệt đối chết không thể nghi ngờ!” Rayne nói.

Nghe thế, tất cả bọn họ có chút khiếp sợ.

Không muốn chết vì độc.

Hắn làm như vậy,hoàn toàn muốn Mặc Thiếu Thiên mất mạng!

Hắn biết Mặc Thiếu Thiên chắc chắn sẽ đi cứu người, cho nên, nhìn ra được , hắn đối với Mặc Thiếu Thiên có bao nhiêu hận ý.

“Người trên đảo, bọn họ không có chuyện gì sao?” Hi Hi hỏi.

“ Bọn họ nhất định dùng thuốc giải, nếu không tuyệt đối không sống được !” Rayne nói.

Nghe bọn họ nói,Hi Hi gật đầu một cái.

Chuyện này là một vấn đề!

Bọn họ nhất định phải nghiên cứu một chút.

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở một bên không nói gì, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

“ Thời điểm bọn họ đi, như thế nào?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mafia rất lớn, mà bên cạnh là đảo Siculus, rời đi rất gần, một khi cứu người nhất định sẽ kinh động đến Mafia bên kia.

“ Máy bay trực thăng!” Rayne nói

Mặc Thiếu Thiên cau mày, “ Nếu như chúng ta muốn cứu người tất nhiên phải dùng máy bay trực thăng!”

“ Nếu như chúng ta một nhóm tiến vào, Mafia nhất định sẽ biết, cho nên phải trong cùng một lúc, trì hoãn bọn họ tranh thủ thời gian!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói xong câu đó, tất cả trầm mặc.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, chính là như vậy.

“ Chỉ là.....chúng ta trì hoãn Mafia ở bên kia như thế nào?” Hách Tôn hỏi.

Tư Tuyệt không ngu.

Có thể ngồi lên vị trí này, tuyệt đối là dụng tâm mà tính, nếu bọn họ mà không làm giống thật một chút, Tư Tuyệt sẽ không tin tưởng.

Đây là một vấn đề!

Bọn họ không thể dùng máy bay trực thăng rada, nếu không nhất định sẽ đưa tới sự chú ý của quốc tế.

Nhưng phong cách của Mặc Thiếu Thiên, chỉ cần cứu Lâm Tử Lam ra, bất kể quốc tế, hắn cũng không sợ.

Nhưng, bọn họ cũng không thể có nhiều hành động, nếu không cả La Mã, tuyệt đối sẽ náo nhiệt.

Mấy người đều trầm mặc.

Cái này đúng là một vấn đề!

Lúc này, Hi Hi nhìn bọn họ, "Nếu như tìm được người xâm nhập vào nội bộ Mafia thì như thế nào?" Hi Hi hỏi.

Đề nghị này không tồi, Mặc Thiếu Thiên nhìn bé.

"Rất nguy hiểm!"

"Con biết rõ, nhưng đây là biện pháp tốt nhất!" Hi Hi nói.

"Là một biện pháp không tệ, nhưng là, Tư Tuyệt cũng không dễ lợi dụng, nếu không, đưa lên, là một con đường chết!" Trữ Xá nói.

"Nếu như là ta đây?" Hi Hi nói.

Những lời này, mọi người đều sửng sốt.

"Không được!" Mặc Thiếu Thiên phủ định.

"Con là đứa bé, bọn họ đối với con không có phòng bị, hơn nữa, con là con trai người, hắn một lòng muốn mạng người, nếu chưa đạt được mục đích, bọn họ sẽ không làm tổn thương con!" Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên từng chữ một nói.

Chỉ cần cứu được mẹ, Hi Hi cái gì cũng không sợ.

"Không được!!!" Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, hô một tiếng.

Hắn không thể để cho Hi Hi mạo hiểm như vậy.

"Cha, hiện tại đây chính là biện pháp duy nhất!" Hi Hi nói.

"Chỉ cần cứu được mẹ ra, con không sợ" Hi Hi nói.

"Cha sợ!" Mặc Thiếu Thiên nhìn bé nói.

Nếu cứu Lâm Tử Lam ra, mà mất đi Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối sẽ không đồng ý!

Không chỉ là hắn, nếu Lâm Tử Lam biết tuyệt đối cũng không đồng ý.

Hắn hiểu rõ Lâm Tử Lam, nhất định sẽ trách mắng!

Cho nên, Mặc Thiếu Thiên nhất định không đồng ý!!!

298. Chương 301: Hi Hi An Bài

Anh hiểu rất rõ Lâm Tử Lam, yêu con như mạng, nếu để cho cô biết Hi Hi làm như vậy, nhất định sẽ trách anh!

Do đó, Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối sẽ không đồng ý !!!!

"Cha... " Hi Hi gọi một tiếng.

"Chuyện này, không có thương lượng ! " Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng nói.

Nếu như cứu Lâm Tử Lam mà phải trả giá đại giới, để Hi Hi rơi vào tình cảnh nguy hiểm , anh thà rằng lại đợi thêm hai ngày !

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, biết cha đang lo lắng ỉn, nhưng bé hoàn toàn không sợ, “Cha, chúng ta có thể tỉ mỉ bàn lại kế hoạch, con bảo đảm, con sẽ không có việc gì ! ” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, thử thuyết phục anh.

“Chuyện này, chúng ta không cần thương lượng ! ” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp đi ra ngoài.

Thái độ rất rõ ràng.

Bất kể như thế nào, anh đều không đáp ứng.

Hi Hi nhìn theo bóng lưng Mặc Thiếu Thiên, mày nhăn lại.

Trữ Xá và Hách Tôn, còn có Ryn cũng đều nhìn một màn này, cảm giác nói không ra lời.

Biết Hi Hi không phải là một đứa bé bình thường, nhưng cũng không ngờ, bé lại đưa ra đề nghị như vậy.

Hơn nữa, còn rất chấp nhất.

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên , Trữ Xá biết, anh ta tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Lúc này, Trữ Xá nhìn Hi Hi, “Cha cháu cũng bởi vì muốn tốt cho cháu, cháu cũng nên thông cảm cho cảm nhận của cha cháu lúc này, chúng ta còn có biện pháp khác ! ” Trữ Xá nói.

Hi Hi nhìn Trữ Xá, gật đầu.

Ngay sau đó, Hi Hi đi ra ngoài.

Tìm thật lâu, tại một chỗ khuất, bé đã tìm được Mặc Thiếu Thiên.

Trong trí nhớ của Hi Hi , Mặc Thiếu Thiên rất ít khi đụng đến thuốc lá, mà lúc này, Mặc Thiếu Thiên lại đứng đó, hút thuốc.

Bóng lưng, xem ra có chút cô đơn.

Hi Hi nhìn, không hiểu tại sao trong lòng có chút chua xót.

Trước kia cha rất hăng hái, hiện tại lại đến chỗ này hút thuốc.

Hi Hi cảm thấy trong lòng rất khó chịu !

Suy nghĩ một chút, Hi Hi đi tới, “Cha ! ” Hi Hi từ phía sau lưng Mặc Thiếu Thiên hô to một tiếng.

Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại, nhìn Hi Hi, lập tức đem tàn thuốc ném xuống đất, quay đầu lại, nhìn Hi Hi đang dần dần tiến tới.

“Cha, con xin lỗi ! ” Hi Hi mở miệng.

” Xin lỗi vì con đã không quan tâm đến cảm thụ của cha lúc này ! ” Hi Hi nói.

Nghe Hi Hi nói..., Mặc Thiếu Thiên quay đầu sang, nhìn bé, “Con không cần theo cha nói lời xin lỗi, cha biết, con đang lo lắng ẹ con, đồng dạng, cha cũng vậy rất lo lắng ẹ con, nhưng mà cha không hi vọng vì cứu mẹ phải chịu trả giá đại giới, khiến cho con rơi vào nguy hiểm, mẹ con tuyệt đối sẽ không đồng ý ! ” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi nói.

Hi Hi nghe Mặc Thiếu Thiên nói..., gật đầu.

“Uh, con đã biết !”

“Tin tưởng cha, cha nhất định sẽ có biện pháp cứu mẹ con ra! ” Mặc Thiếu Thiên nói rất khẳng định.

Hi Hi gật đầu, “Vâng, con tin tưởng cha nhất định sẽ làm được!”

Mặc Thiếu Thiên mỉm cười, xoa nhẹ đầu Hi Hi .

Tuy rằng bề ngoài hai người đều cười, nhưng trong lòng, dĩ nhiên cũng có quyết định của chính mình !

Cha con ở bên ngoài trò chuyện một thời gian..., sau khi nói xong, Hi Hi quay trở về phòng mình.

Lúc Hi Hi trở về, Hoa Hồng đã có mặt tại gian phòng của Hi Hi và đang chờ bé.

Thấy Hi Hi đã trở lại, Hoa Hồng nhú mày, “Làm sao vậy? Đáng vẻ cậu lúc này không một chút ý chí chiến đấu?”

Hi Hi nhú mày, tiến tới.

“Nói mau! ” Hoa Hồng nhìn Hi Hi mở miệng ra lệnh.

Chuyện sáng nay giữa hai cha con bọn họ, Hoa Hồng không có mặt ở đó, cho nên cô không rõ lắm.

“Tôi nói với cha rằng tôi muốn trà trộn vào Mafia, nhưng cha đã không đồng ý ! ” Hi Hi suy nghĩ một chút mới lên tiếng nói.

Nói đến việc này, gương mặt tuyệt sắc của Hoa Hồng không khỏi kinh hãi, nhìn Hi Hi thét lên, “Cậu điên rồi phải không? Nếu là tôi, tôi cũng sẽ không đồng ý với cách làm đó của cậu! ”

Hi Hi, “...”

“Mafia rất nguy hiểm, cậu có biết hay không ? Cậu cho rằng bản thân đang vui đùa sao ? ” Hoa Hồng nói, coi như là cô, cũng không thể dễ dàng trà trộn vào Mafia.

Ngay cả người đã từng trải qua huấn luyện đặc thù , nếu không phải vạn bất đắc dĩ, bọn họ cũng sẽ không trà trộn vào, bởi vì, tùy thời đều có thể chết !

Đám người trong tổ chức Mafia, từ trước đến nay đều tồn tại trong hình thức phục thù, giết người không chớp mắt, cho nên nếu Hi Hi đi vào, chỉ có một con đường chính là chết !

“Nếu như Tư Tuyệt không biết tôi là con trai của cha tôi, hẳn cũng sẽ không gấp gáp giết tôi ! ” Hi Hi nói, rất hiển nhiên, đối với cái ý nghĩ này, bé còn chưa chết tâm.

“Không nhất định, hiện giờ trong tay của hắn đã có mẹ cậu, cho nên, trong lòng hắn nhất định rất muốn giết mẹ cậu cho hả giận, nhưng hắn còn muốn dụ dỗ cha cậu sa vào bẫy, cho nên mới chịu đựng không giết, vạn nhất bắt được cậu, vì để cho hả giận, trước tiên hắn sẽ trực tiếp giết cậu, sau đó cha cậu biết được tin cậu chết sẽ rất tức giận, đơn thân độc mã tiến vào Mafia, vì thế mục đích mà Tư Tuyệt muốn đã được thực hiện ! ” Hoa Hồng nói.

Nghe Hoa Hồng một phen giải thích, trong nháy mắt Hi Hi im lặng không nói gì.

Lúc này Tư Tuyệt không phải là người bình thường và có cách suy nghĩ bình thường !

Cách suy nghĩ của một người bình thường, tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Hi Hi nhìn Hoa Hồng, “Vì thế ta mới dùng cách bình thường để nghĩ về chuyện này !”Hi Hi nói, tuy rằng có chút khoa trương, nhưng dường như, cũng có một chút ý tứ như vậy!

“Tôi là dùng cách suy nghĩ của một người bình thường để nói với cậu, nhưng Tư Tuyệt cũng không phải là một người bình thường, cho nên, hắn không biết dùng cách suy nghĩ bình thường để làm việc ! ” Hoa Hồng nhìn Hi Hi gần từng chữ nói, đôi mắt đẹp hơi nheo lại, lưỡi biếng như mèo nhưng rất khôn khéo.

Thật ra, Hoa Hồng nói không phải không có lý.

Hi Hi chắc chắn, Tư Tuyệt tuyệt đối sẽ không làm như vậy !

Đây là một loại trực giác !

Hi Hi suy nghĩ một chút, nếu cha đã không đồng ý, vậy bé sẽ dùng biện pháp khác.

Lúc này, Hi Hi nhìn thấy trong tay Hoa Hồng đang cầm chiếc máy tính xách tay, suy nghĩ một chút, bé đưa mắt nhìn vào máy tính xách tay, không nói hai lời, trực tiếp mở ra.

Hoa Hồng biết, Hi Hi lên mạng đơn giản chỉ vì một lý do duy nhất.

Tìm Tật Ni !

Quả nhiên, Hi Hi ngồi trước máy vi tính , đôi bàn tay nhỏ bé lướt nhẹ trên bàn phím với tốc độ cực kỳ kinh người, tuy rằng bình thường cô cùng Hi Hi ở trên mạng nói chuyện phiếm, nhưng Hoa Hồng lại không tận mắt nhìn thấy Hi Hi vọc qua máy vi tính.

Đột nhiên thấy bé nhanh chóng đánh chữ, Hoa Hồng nghĩ có chút chóng mặt.

Tốc độ kia, không phải người bình thường a.

Hi Hi không nhìn bàn phím, ánh mắt nhìn thẳng vào màn hình máy vi tính, ngón tay ở phía trên thao tác nhanh chóng , mở ra trang web, nhập vào mật mã, sau đó tiến vào.

Cái trang web này, thường xuyên có người, không ngừng xâm nhập, cho nên mật mã thay đổi chính là vì phòng ngừa có người xâm nhập.

Mặc dù hiện tại có Hi Hi , khả năng này rất nhỏ, tuy nhiên, bọn họ cũng phải đề phòng.

Hoa Hồng ngồi một bên, nhìn Hi Hi.

Quả nhiên, vừa tiến vào, đã gặp được Tạp Ni .

Hi Hi trực tiếp mở miệng.

“Tạp Ni !”

“Bảo bối ! ” Tạp Ni nhanh chóng đáp lời.

“Bảo bối, cậu thật không công bằng, người đầu tiên cậu tìm, vĩnh viễn đều là Tạp Ni ! ” Mặc Tử ở một bên oán giận nói.

“Nếu không, tôi tìm anh? Chỉ cần anh có thể giúp được tôi ! ” Hi Hi trực tiếp hỏi.

Hoa Hồng khi nhìn thấy những lời này, cũng có thể nghĩ ra được sắc mặt khó coi lúc này của Mặc Tử như thế nào.

“Chết tiệt, xem cậu mình là ai? ” Mặc Tử hỏi.

“Anh ! ” Hi Hi nói.

“Mặc Tử ””

“Được rồi, bây giờ không phải là lúc cãi nhau, bảo bối, đã xảy ra chuyện gì? ” Tạp Ni hỏi.

Lúc này, Hi Hi tìm đến anh, tuyệt đối là có chuyện trọng yếu.

“Tôi muốn anh giúp tôi mau chóng truy ra tung tích một người ! ” Hi Hi nói.

“Gấp cái gì? ” Tạp Ni hỏi.

“Tôi muốn anh tung ra một tin tức vào nội bộ Mafia, nói rằng tôi chính là con trai của Mặc Thiếu Thiên , và hiện tại tôi đang ở La Mã ! ” Hi Hi nói.

Nghe thế, Tạp Ni nhíu, “Vì sao?”

“Đừng hỏi nhiều như vậy, cứ như vậy mà thực hành, nhớ đừng làm cho cha tôi phát hiện ! ” Hi Hi nói.

“Cậu muốn trà trộn vào Mafia? ” Tạp Ni hỏi.

Đéo đỡ được!

Bởi vì hiểu rất rõ con người của Hi Hi, cho nên biết bé muốn làm gì !

Hi Hi cũng biết lừa không được Tạp Ni, trực tiếp lên tiếng, “Ân !”

“Chết tiệt, cậu điên rồi sao ? Cậu có biết rất nguy hiểm hay không ? ” Tạp Ni nói.

Mặc Tử cùng Thẩm Dạ Thiên sau khi nghe được tin tức này, cũng lập tức lên tiếng.

“Nếu để cho Mafia biết thân phận của cậu, sợ là, toàn bộ Hợp Tung, đều có thể gặp nguy hiểm ! ” Mặc Tử cũng nói.

“Hi Hi, cậu phải nghĩ rõ ràng ! ” Thẩm Dạ Thiên mở miệng.

“Mọi người sợ tôi sẽ tiết lộ bí mật của Hợp Tung ? ” Hi Hi hỏi.

“Không phải là ý này, bảo bối, nếu như người của Mafia, biết thân phận của cậu, hẳn tuyệt đối sẽ nhân cơ hội này, hành hạ cậu đến chết ! ” Thẩm Dạ Thiên nói.

“Mọi người cứ yên tâm, tôi sẽ rất cẩn thận, tuyệt đối không để cho bọn họ biết thân phận của tôi !”

“Bảo bối !”

“Tôi phải làm như vậy, tôi nghĩ không ra biện pháp nào khác có thể cứu mẹ tôi, mọi người yên tâm, nếu như tôi thực sự rơi vào trong tay của Tư Tuyệt, cũng tuyệt đối không để lộ tin tức cơ mật của Hợp Tung ! ” Hi Hi nói.

Nghe được câu này, Tập Ni và Mặc Tử, còn có Thẩm Dạ thiên, thoáng chốc đều trầm mặc .

“Bảo bối, cậu biết chúng ta không phải là ý tứ này ! ” Bọn họ tuyệt đối tin tưởng Hi Hi.

Hi Hi cũng biết bọn họ không phải là ý tứ này, vậy cũng chỉ là nhất thời nói nhảm.

“Tôi biết, do tôi không kín miệng ! ” Hi Hi nói.

Tập Ni bọn họ cũng đều biết tâm tình hiện tại của Hi Hi không tốt lắm, không tính toán, chỉ nhìn Hi Hi khuyên nhủ, “Chuyện này, cậu nên suy nghĩ kỹ một chút! ” Tập Ni nói.

“Tôi đã quyết định ! ” Hi Hi hoàn toàn kiên định nói, đây là biện pháp duy nhất.

Nhìn dáng vẻ Hi Hi rất kiên quyết, Tập Ni cũng không biết nên nói cái gì.

Hoa Hồng ở một bên nhìn, vốn muốn ngăn cản Hi Hi, nhưng khi nhìn thấy bé và Tập Ni trao đổi, nhất thời cô cũng không biết nên nói cái gì cho phải .

“Tập Ni, giúp tôi! ” Hi Hi nhanh chóng đánh chữ, phát ra thỉnh cầu.

Quen biết Hi Hi lâu như vậy, bé chưa từng dùng qua loại giọng điệu khẩn cầu như thế, Tập Ni thậm chí cũng có thể tưởng tượng ra được khuôn mặt nhỏ nhắn của Hi Hi lúc này, khiến người khác không khỏi đau lòng vì bé !

Hi Hi không thể tìm bọn người Hách Tôn hỗ trợ, nhất định cha sẽ phát hiện, bé chỉ có thể tìm Tập Ni.

Nghe Hi Hi thỉnh cầu lời ..., Tập Ni cũng vô pháp cự tuyệt.

Biết rõ Hi Hi lại gặp nguy hiểm, nhưng anh vẫn không cách nào cự tuyệt.

“Tốt, tôi giúp cậu, nhưng cậu phải đồng ý với tôi một chuyện ! ” Tập Ni nói.

“Chuyện gì?”

“Bảo vệ mình thật tốt! ”.

“Hợp Tung cần cậu ! ” Tập Ni nói.

Hi Hi là một hạt giống tốt, có bé, Hợp Tung sẽ phát triển tốt hơn !

Đó cũng ý tưởng chung của bọn họ.

Nhìn Tập Ni phát tới hàng chữ, rất nhanh Hi Hi phát ngược lại một hàng chữ !

“Tôi đã biết!”

“Ân ! ” Tập Ni đồng ý.

299. Chương 302: Kế Hoạch Thành Công

Sau khi nói xong, Hi Hi đi xuống.

Hoa Hồng nhìn bé, “Cậu thật muốn xâm nhập vào Mafia?”

Hi Hi gật đầu, “Tôi bây giờ đã không có lựa chọn, không có biện pháp tốt hơn, đây chính là biện pháp tốt nhất!” Hi Hi nói gần từng chữ, khuôn mặt non nớt, lại lộ ra ánh mắt hết sức kiên định.

Nhìn Hi Hi, Hoa Hồng thấy giống như Mặc Thiếu Thiên.

Hai người, thật vẫn có điểm nào đó rất giống nhau, ngoại trừ khuôn mặt giống nhau!

Hoa Hồng thậm chí cũng có thể nghĩ ra được, Hi Hi về sau không những dáng dấp giống Mặc Thiếu Thiên mà còn có thể yêu nghiệt hơn Mặc Thiếu Thiên nữa?

Suy nghĩ một chút, Hoa Hồng có chút không chịu nổi!

Mặc dù là rất yêu nghiệt!

Nhưng Hoa Hồng càng hy vọng Hi Hi cương nghị hơn một chút, manly hơn một chút!

Nghĩ đi nghĩ lại, Hoa Hồng liền muốn xa, phục hồi tinh thần lại, cô nhìn Hi Hi, “Tôi giúp cậu!”

“Không được!” Hi Hi lập tức từ chối.

“Tại sao?” Hoa Hồng nhíu mày hỏi.

“Thân phận của tỷ đặc biệt nhạy cảm, nếu như bọn họ biết, hậu quả khó mà lường được! Hi Hi nhìn Hoa Hồng nói.

Nghe được lời Hi Hi nói, Hoa Hồng chợt nhíu mày, nhìn Hi Hi, “Cậu cũng biết hậu quả khó mà lường được? Vậy sao cậu còn đi!”

“Đó là mẹ tôi, tôi nhất định phải đi, hơn nữa, tôi với tỷ không giống nhau, sẽ không ai hoài nghi một đứa bé là người Hợp Tung, nhưng tỷ, vừa nhìn cũng không giống như nhau, bọn họ nhất định sẽ có cảnh giác!” Hi Hi nói.

“Câm miệng!” Hoa Hồng chợt quát lên.

Hi Hi “.”

“Tóm lại, cậu đi đâu, tôi theo đó, dám bỏ rơi tôi, tôi liền thông báo cho người của Mafia, nói mục đích của cậu, xem cậu làm thế nào!” Hoa Hồng nói.

Hi Hi “. Hoa Hồng, thật ra tỷ không cần mạo hiểm vì chuyện này!”

“Mẹ cậu mất tích, tôi ít nhiều cũng có chút trách nhiệm, về tình về lý tôi đều nên tìm cứu mẹ cậu ra!” Hoa Hồng nói.

Nghe Hoa Hồng nói, Hi Hi cũng không biết nên nói cái gì.

Hi Hi biết, Hoa Hồng là đang lo lắng cho bé.

Nhưng lần này thật rất nguy hiểm, Hoa Hồng quá mức làm cho người ta chú ý, một khi thân phận của cô bị lộ ra ánh sáng, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Hi Hi, khóe miệng khẽ nâng lên nụ cười, nụ cười sáng rỡ.

Hi Hi nhìn cô “Tỷ cười cái gì?”

Hoa Hồng chợt tiến tới trước mặt Hi Hi, khuôn mặt đẹp như Yêu Tinh ở trước mặt Hi Hi nở rộ, cự ly chỉ cách mấy centimét, khóe miệng nâng lên nụ cười nhạt như ẩn như hiện cười yếu ớt, giống như tà mị.

“Bảo bối, cậu đang lo lắng cho tôi? Hả?” Hoa Hồng nhìn Hi Hi hỏi.

Hoa Hồng thật đẹp.

Hi Hi còn nhỏ.

Hi Hi ngồi một chỗ đó không động, mặc cho Hoa Hồng như yêu nữ ở trước mặt của bé ghé sát, trong nháy mắt, mặt của Hi Hi, thật đỏ!

Vẻ đẹp của Hoa Hồng, tuyệt không phải đẹp bình thường.

Thậm chí, nhất cử nhất động của cô, một cái nhăn mày một nụ cười, cũng tự nhiên tản ra một vẻ đẹp quyến rũ, hấp dẫn đặc biệt.

Lúc đầu, hai người chỉ dùng lời nói trêu chọc, chợt Hoa Hồng tiến đến gần như vậy, mặt của Hi Hi, không khỏi đỏ lên, liền hô hấp cũng không dám thở mạnh.

“Phải hay không?” Hoa Hồng nhìn bộ dạng khấn trương của Hi Hi, càng không bỏ qua cơ hội này, ở trước mặt của bé, cười hỏi.

Hi Hi giả bộ ho khan một tiếng, xoay mặt, “Tỷ đang cố bảo vệ tôi, tôi lo lắng cho tỷ cũng là điều nên làm!”

Hi Hi lấy cớ này, cũng là chuyện đương nhiên!

Hoa Hồng môi hồng nâng lên, nhìn Hi Hi, cũng không có tức giận, ngược lại nhìn bé, “Bảo bối, mặt của cậu, thật đỏ.”

Hoa Hồng cười ở bên tai Hi Hi nói, cười cười, sau đó liền quay khỏi mặt Hi Hi.

Nhìn dáng vẻ cười mê người của Hoa Hồng, Hi Hi cảm thấy, bé bị trêu đùa!

Hoa Hồng tuyệt đối là cố ý!

Lúc này, Hi Hi nhìn Hoa Hồng một cái, Hoa Hồng không nhìn, tiếp tục cười ngây ngất mê người.

Rất nhanh, tin tức bọn họ cần, đã có được.

Nếu như Tư Tuyệt biết, bọn họ nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp bắt Hi Hi.

Nếu làm như vậy, Hi Hi cũng không sợ.

Lúc xế chiều, Ninh Xá bọn họ đang thương lượng, Mặc Thiếu Thiên không biết đi nơi nào.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên không có ở đây, cũng dễ hành động, vì vậy, cùng Rayne nói một câu, liền mang theo Hoa Hồng đi ra ngoài.

Trung tâm La Mã - (Rome)

Hi Hi cùng Hoa Hồng, giống như mua đồ bình thường, đi nơi này, chạy tới nơi kia, nhưng nhìn, lại mang mấy phòng bị cùng khấn trương.

Nhưng dọc theo đường đi, hoàn toàn không có ai bám theo bọn họ, cũng không có người khả nghi xuất hiện.

Hi Hi cau mày, chẳng lẽ Tư Tuyệt không có tin tưởng?

Nghĩ như vậy, Hi Hi cùng Hoa Hồng chơi đùa một vòng lớn, cuối cùng không thu hoạch được gì, Hi Hi nhìn Hoa Hồng, sắc mặt thâm trầm, “Chúng ta trở về!”

Hoa Hồng gật đầu.

Sau đó hai người đi vào nhà để xe dưới tầng hầm, vậy mà vừa mới bước vào, chợt có chiếc xe từ phía sau thật nhanh đâm thẳng tới, lái xe dường như muốn đụng chết bọn họ!

Tốc độ, cực nhanh!

Hoa Hồng trước tiên phản ứng kịp, quay đầu lại nhìn chiếc xe đang chạy như bay tới, lúc ấy, cô không chút suy nghĩ, bay thẳng đến phía Hi Hi, nhào qua, ôm chặt lấy bé vào trong ngực, hai người lăn tròn sang một bên.

“Cậu làm sao vậy? Không có bị thương chứ?” Hoa Hồng nhìn Hi Hi khấn trương hỏi, một khắc kia, Hoa Hồng đem Hi Hi bảo vệ ở trong ngực, chỉ sợ bé bị thương.

Hi Hi nhìn Hoa Hồng, lắc đầu.

Một khắc kia, mặc dù ly kỳ, nhưng Hi Hi hiểu được, bọn họ muốn động thủ.

Quả nhiên, lúc này, chiếc xe ngừng lại.

Mấy người từ trên xe bước xuống, hướng thẳng phía Hi Hi cùng Hoa Hồng đi tới.

Hoa Hồng thấy thế, lập tức đứng dậy, hai bên giáp mặt, trực tiếp động thủ.

Thật ra thì những người này, Hoa Hồng giải quyết bao nhiêu cũng không thành vấn đề, lúc này, mấy người vây Hoa Hồng, mấy người hướng Hi Hi đi tới, trực tiếp động thủ.

Hoa Hồng thấy vậy, quay đầu lại cứu Hi Hi, vậy mà một giây kế tiếp, cô đột nhiên bị người ta từ phía sau công kích ngất xỉu.

.....

Khi Hoa Hồng tỉnh lại, là đang nằm trên mặt đất, sàn nhà vừa cứng lại vừa lạnh.

Cô lạng lê mở mắt, vươn tay đập bả vai một cái, đáng chết, cũng chưa từng bị người ta đánh như vậy!

Lúc này, đôi mắt đảo qua, liền thấy Hi Hi cũng nằm ở bên cạnh cô.

Nhìn thấy vậy, Hoa Hồng lập tức đi đến gần, nhìn bé gọi “Hi Hi, Hi Hi.” Hoa Hồng gọi hai tiếng.

Tay của Hoa Hồng, hướng về phía mũi Hi Hi xác nhận hơi thở của Hi Hi, cảm thấy hô hấp yếu ớt, Hoa Hồng mới yên lòng.

Đang lúc ấy, Hi Hi nhú mày, từ từ mở mắt.

“Đã tỉnh?” Hoa Hồng nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi nhìn trần nhà, bốn góc không phải trong biệt thự.

Hi Hi lập tức ngồi dậy, nhìn bốn phía, “Đây là đâu?”

Hoa Hồng lắc đầu, “Không biết!”

Lúc này Hi Hi quan sát xung quanh.

Nơi này cũng không coi là quá lớn, nhưng cũng không tính là nhỏ, giống như kiến trúc một nhà giam, mà Hoa Hồng cùng Hi Hi hai người liền ở trong một cái phòng bên trong

Cửa, cũng là dùng sắt xây dựng, xem ra, là vì phòng ngừa người chạy trốn.

“Chúng ta thành công không?” Hi Hi cau mày hỏi, nơi này, trừ bé cùng Hoa Hồng ra, không có bất kỳ ai trông chừng cửa.

Hoa Hồng lắc đầu, “Quý mới biết!” Hoa Hồng rất bất mãn.

“Tôi theo lời cậu làm bộ đánh không lại bọn họ, sau đó, không ngờ bọn họ thế nhưng đánh thật, trực tiếp đánh ngất tôi.” Nói xong, Hoa Hồng hoạt động bả vai, nếu để cho người khác biết, chê cười chết cô.

Ra ngoài làm bao nhiêu nhiệm vụ, cũng không gặp qua chuyện này.

Nhìn bộ dạng Hoa Hồng, Hi Hi cũng biết, ủy khuất cho cô.

Hi Hi vội vàng đứng dậy, đi tới bên cạnh Hoa Hồng, “Hoa Hồng tỷ tỷ thân yêu, biết tỷ chịu uất ức, tôi giúp tỷ xoa bóp.” Nói xong, Hi Hi đi tới, đưa bàn tay nhỏ bé ra xoa bóp cho Hoa Hồng.

Thế nhưng sao bóp một cái, Hi Hi phát hiện, trên cánh tay của Hoa Hồng, tất cả đều là vết thương.

Lúc này, trong đầu Hi Hi thoáng qua hình ảnh ở nhà để xe, lúc bị xe đụng vào, Hoa Hồng dường như ôm cả người bé vào trong ngực lăn tròn trên mặt đất.

Những vết thương này, chắc là bị lúc đó!

Chẳng biết tại sao, Hi Hi nhìn, lỗ mũi chọt chưa xót.

Cảm thấy Hi Hi đứng im, Hoa Hồng quay đầu lại nhìn bé, “Không phải muốn xoa bóp sao? Làm sao lại đứng im?”

Hi Hi lúc này mới phục hồi tinh thần lại, vươn tay nhẹ nhàng xoa bóp cho Hoa Hồng.

Cảm thấy lực độ của Hi Hi, khoe miệng Hoa Hồng không khỏi vênh lên, hết sức thỏa mãn.

Cũng không tệ lắm!

“Cánh tay của tỷ đau không?” Hi Hi đột nhiên hỏi.

Hoa Hồng cũng sưng sờ, cũng không có kiểu cách, trực tiếp vươn tay nhìn một chút, “Dĩ nhiên đau!”

“Nhưng những vết thương này đối với tôi cũng chẳng là gì, chỉ là trầy xước thôi, không có gì!” Hoa Hồng nói.

Lúc thực hiện nhiệm vụ, bị thương là chuyện thường, hơn nữa, nếu so với vết thương này thì còn tệ hại hơn gấp mười lần, gấp trăm lần, đây coi như là có chút khách khí rồi !

Nghe Hoa Hồng nói, Hi Hi biết rõ, đây chính là số phận.

Sự lựa chọn của bọn họ, đã làm, phải theo cả cuộc đời.

“Nếu như đau lòng vì tôi, sau khi ra ngoài, muốn báo đáp tôi thế nào!” Hoa Hồng nói.

Hi Hi, “.”

Hoa Hồng không bao giờ biết rằng trên thế giới này có một từ gọi là “Khách sáo”.

Hi Hi đánh Hoa Hồng mấy cái, hai người nói chủ đề này, Hi Hi liền lấy tay từ trên bả vai Hoa Hồng ra.

“Tôi hiện tại rất muốn biết, chúng ta rốt cuộc đang ở nơi nào!” Hi Hi nói.

Chẳng lẽ bọn Mafia này, bắt người, sẽ không cho người trông chừng sao?

Vị trí hiện tại rốt cuộc là ở nơi nào, Hi Hi rất muốn biết.

Hoa Hồng nhìn bộ dạng Hi Hi, “Không có ai trông chừng, chứng minh phòng thủ của bọn họ so với trong tưởng tượng của chúng ta tốt hơn, cậu yên tâm, nếu bắt cậu tới, bọn họ nhất định sẽ lộ diện!” Hoa Hồng nói.

Hi Hi gật đầu, bé tin tưởng.

Chỉ là, bé rất muốn sớm biết, đây là đâu!

Nhưng bây giờ, nơi này không có ai.

Muốn biết, phải đợi có người xuất hiện.

Hi Hi nghĩ tới, lúc này, cha có biết bọn họ đã mất tích hay chưa?

Hy vọng, cha biết bọn họ bị Mafia bắt tới đây, Hi Hi âm thầm nghĩ.

300. Chương 303: Tình Cảnh Của Lâm Tử Lam

Nhìn Hi Hi đứng ở bên đó, Hoa Hồng nhìn bé, “Nếu đã vào đây, tốt nhất nên đề phòng, có khi, tên Tư Tuyệt kia biết suy nghĩ của cậu, cố ý làm như thế !” Hoa hồng sâu kín nói.

Lúc này, cô tìm vị trí thoải mái ngồi xuống, nhưng không ngờ bên hông, sừng nhưng không thấy !

“Khốn kiếp!” Hoa Hồng không nhịn được mắng ra tiếng.

Hi Hi nghiêng đầu sang nhìn Hoa Hồng, “Làm sao?”

“Súng của tôi không thấy đâu!” Hoa Hồng nói.

Hi Hi nhú mày “Chúng ta bị bắt vào đây, nhất định bọn họ lục soát người, súng, nghĩ cũng đừng nghĩ !” Hi Hi nói.

“Khẩu súng đó tôi thật vất vả mới lấy được từ Tạt Ni!” Hoa Hồng nói, “Đó là khẩu duy nhất, tôi mất biết bao nhiêu sức lực mới lấy được, không thể tin bọn khốn kiếp kia dám lấy!”

Nghe Hoa Hồng nói, Hi Hi ngẩn người.

“Chết tiệt, để cho tôi nhìn thấy, tôi nhất định phết bọn họ!” Hoa Hồng thở phà nói.

Nghe được lời Hoa Hồng nói, chắc hẳn Hoa Hồng rất quý trọng khẩu súng đó, suy nghĩ một chút, Hi Hi mở miệng, nhìn cô, “Nếu như chúng ta thoát ra ngoài, tôi có thể khiến Tạt Ni vì tỷ chế tạo riêng một khẩu thì sao?”

Nghe thấy thế, Hoa Hồng nhìn Hi Hi, ánh mắt thoáng qua một tia kinh ngạc.

“Thật không?”

“Tôi có khi nào lừa gạt tỷ sao?” Hi Hi hỏi.

Hoa Hồng cười “Được, cậu nói, tôi tin cậu!”

Hi Hi cười rất tự nhiên.

Nhưng vấn đề trước tiên, phải ra khỏi nơi này mới nói tiếp.

Vì vậy, ngày thứ nhất ở nơi này, Hi Hi cùng Hoa Hồng ở bên trong ngây ngô, không có một người tới thăm.

.....

Buổi tối.

Hi Hi cùng Hoa Hồng vẫn chưa về, phái người đi tìm, vẫn không có tin tức.

Mặc Thiếu Thiên rất lo lắng, Hi Hi có phải hay không xảy ra chuyện gì rồi?

Hoa Hồng luôn đi theo, cho dù có chuyện gì, cũng không trở về đến bây giờ còn chưa trở lại, thậm chí, ngay cả tin tức cũng không có.

Trừ khi.

Đang suy nghĩ, lúc này, có người đến báo tin tức.

Hôm nay ở trung tâm chợ La Mã, có tin tức bọn họ bị trời đưa đi.

Mặc Thiếu Thiên siết chặt tay!

Đối phương, chính là Tư Tuyết!

Xem ra, Tư Tuyết thật sự muốn chọc giận Mặc Thiếu Thiên ! !

Mặc Thiếu Thiên nắm chặt đôi tay, tròng mắt cũng phát ra sát ý!

Ninh Xá, Hách Tôn, Rayne khi nhận được tin tức này, cũng sững sốt.

Đây coi là trùng hợp sao?

Hi Hi vừa muốn xâm nhập vào Mafia, bây giờ liền bị bắt?

Lúc này, Hách Tôn đi ra, Mặc Thiếu Thiên đứng ở bên ngoài, màn đêm đen nhánh, nhìn bóng lưng Mặc Thiếu Thiên cảm giác không nói nên lời.

Lúc này, Hách Tôn bước đến, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “LEO!”

Mặc Thiếu Thiên không quay đầu lại, nghe giọng nói cũng biết là Hách Tôn.

“Thế nào? Đang lo lắng cho Hi Hi?” Hách Tôn hỏi.

Khóe miệng Mặc Thiếu Thiên ngoắc ngoắc, nhưng không hề nói gì.

“Bảo bối thông minh như vậy, sẽ không có chuyện gì, người đừng nghĩ quá nhiều!” Hách Tôn nói.

Mặc Thiếu ngày gật đầu “Tôi biết!”

“Ta chỉ là đang suy nghĩ, làm cách nào khiến Tư Tuyệt thảm hại hơn một chút!” Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói.

Chuyện tình mấy năm trước, còn có chuyện bây giờ, nợ mới nợ cũ, anh muốn tính luôn một lần!

“Ngày mai, tôi sẽ cho người đi tra rõ chuyện của Hi Hi, nếu như không có chuyện gì, bé nhất định sẽ lộ tin tức cho chúng ta, chúng ta cứ dựa theo kế hoạch lúc trước, tiến hành!” Hách Tôn nói.

Hiện tại, cũng chỉ có thể làm như vậy!

Huynh đệ Cửa Ngục không ít, nhưng tất cả đều không ở bên này.

Hơn nữa, Mặc Thiếu Thiên, còn có Hách Tôn, Ninh Xá, Rayne, cũng đều ở bên này, mặc dù có không ít huynh đệ ở chỗ này, nhưng làm việc, cũng không phải dễ dàng.

Nếu như không phải có thực lực, sợ là hiện tại Mafia đã sớm tìm tới chỗ bọn họ.

Hiện tại, bọn họ chỉ có thể làm theo kế hoạch.

Mặc Thiếu Thiên nhìn phía xa, anh hiểu rất rõ Hi Hi, anh mặc dù ngoài miệng nói với bé thật xin lỗi, nhưng cũng có sự sắp xếp riêng của mình.

Khó đảm bảo lần “Bắt cóc” này không phải là bé cố ý!

Một đêm này, nhất định không thể chợp mắt.

.....

Ngày hôm sau.

Trong phòng nghỉ lớn, một người phụ nữ nằm trên giường, trên người còn mặc lễ phục màu trắng, tóc rối tung xõa trên giường, khuôn mặt trong sáng và đẹp đẽ, làm cho người ta nhìn muốn buồn cười.

Sau một lúc lâu, mí mắt cô khẽ chuyển động, có dấu hiệu tỉnh lại.

Quả nhiên, mấy giây sau, cô từ từ mở mắt.

Đập vào ánh mắt là một trần nhà rộng lớn, kiến trúc rất đặc biệt.

Lâm Tử Lam nhíu mày, nhất thời không biết đang ở nơi nào.

Hai mắt Lâm Tử Lam nhắm lại, đầu có chút đau, cô nhớ, cô đang cùng Mặc Thiếu Thiên làm lễ đính hôn?

Tại sao lại ở chỗ này?

Đây là nơi nào?

Suy nghĩ một chút, trong đầu Lâm Tử Lam chợt thoáng hiện lên thời điểm lúc ở nhà vệ sinh, cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên, thấy Diệp An Nhiên xuất hiện trong gương, áo đen, môi đỏ mọng.

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam đột nhiên mở mắt.

Diệp An Nhiên! !

Là cô ta!

Lâm Tử Lam nhớ, Diệp An Nhiên đánh ngất cô!

Cô nhớ sau khi uống ly rượu đỏ trong người thấy không thoải mái, liền đi tới nhà vệ sinh, sau đó nhìn thấy Diệp An Nhiên!

Là cô ta làm cô bất tỉnh!

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam chợt tỉnh táo hẳn.

Lúc này, cô nhìn bốn phía.

Đây là nơi nào?

Hơn nữa xung quanh, cũng không thấy người!

Gian phòng lớn như vậy, thiết kế cổ điển, càng làm cho căn phòng tăng thêm một phần trang nghiêm cùng áp lực.

Lâm Tử Lam không thích thiết kế như vậy, khiến người ta cảm giác nặng nề, không thở nổi.

Lúc này, Lâm Tử Lam vừa muốn từ trên giường đứng dậy, cửa chợt bị đẩy ra.

Một người đàn ông đi vào, hơn nữa, chân của hắn, hình như có chút thoải mái, bước đi có chút khập khiễng, nhưng người đàn ông này dáng dấp giống con lai, hết sức khôi ngô.

“Lâm tiểu thư, Xin chào, không đúng, nên gọi chính xác là Mặc phu nhân. . . .” Người đàn ông lạ vừa nói, vừa đi vào.

Mặc dù dáng dấp rất quyến rũ, nhưng lời nói nghe đặc biệt vô lại!

Hơn nữa đặc biệt giọng nói làm người ta không thích, giọng điệu này, khiến người ta vô cùng không thoải mái.

“Anh là ai?” Lâm Tử Lam nhìn hắn hỏi, lời nói tràn đầy cảnh giác.

Và làm thế nào cô lại ở chỗ này?

Nghe được lời Lâm Tử Lam nói, anh ta cười đi vào..., trực tiếp đi tới trước mặt Lâm Tử Lam, nhìn anh ta, ánh mắt kia, tràn đầy sắc thái khác nhau.

“Có thể, cô không biết tôi...tôi nên tự giới thiệu mình một chút, tôi tên là ——Tư Tuyết!” Tư Tuyết nhìn Lâm Tử Lam, nói gần từng chữ.

Tư Tuyết!

Tên thật kỳ quái!

Tại sao có thể có người có tên gọi như vậy?

Mặc dù kỳ quái, nhưng đây không phải là trọng tâm của sự chú ý của Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam nhìn anh ta, không biết người trước mặt, là bạn hay là thù, mặc dù anh ta đang cười, lại cười châm biếm, Lâm Tử Lam không muốn dài dòng, nhìn anh ta trực tiếp hỏi, “Tôi tại sao lại ở chỗ này? Nơi này là nơi nào?” Lâm Tử Lam nhìn anh ta hỏi.

“Có quá nhiều lý do để cô ở đây!” Tư Tuyết sâu kín nói, cũng không có trả lời ngay câu hỏi của Lâm Tử Lam!

“Về phần nơi này là nơi nào, tôi cho cô biết, đây là —— La Mã!” Tư Tuyết nói gần từng chữ.

La Mã?

Lâm Tử Lam một chút kinh ngạc, không ngờ, cô cảm giác chỉ ngủ một giấc, đã từ A Thị đến La Mã rồi!

Điều này đối với Lâm Tử Lam, thật có chút khó tin.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, nhíu nhíu mày, nhìn Tư Tuyết, “Là Diệp An Nhiên kêu anh bắt cóc tôi sao?” Lâm Tử Lam nhìn Tư Tuyết hỏi.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Tư Tuyết đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó cười lớn ha ha ha.

Vậy mà một giây kế tiếp, sắc mặt của hắn nhanh chóng biến đổi. “Không!”

“Là tôi kêu cô ta giết Mặc Thiếu Thiên, nhưng cô ta không nỡ, lại mang cô tới đây, nói hành hạ cô, mới khiến Mặc Thiếu Thiên đau khổ nhất!” Tư Tuyết nói gần từng chữ.

Nghe Tư Tuyết nói vậy, Lâm Tử Lam trề miệng một cái.

Thì ra, mục đích của Diệp An Nhiên là giết chết Mặc Thiếu Thiên?

Nghĩ tới điều này, Lâm Tử Lam gật đầu có chút tê dại.

Thật may là Diệp An Nhiên đối với Mặc Thiếu Thiên có tình cảm, nếu không, Mặc Thiếu Thiên có thể đã bị tập kích.

Đôi khi, tình yêu, không chỉ là một loại tổn thương, có lúc cũng có thể trở thành một loại bảo vệ.

“Anh tại sao muốn giết Mặc Thiếu Thiên?” Lâm Tử Lam nhìn hẩn hỏi.

Mặc Thiếu Thiên!

Ba chữ này, đối với Tư Tuyết mà nói, là sỉ nhục cả đời, cả đời ghi nhớ!

Nhắc tới tên Mặc Thiếu Thiên, Tư Tuyết xem ra có chút khác thường, gân xanh trên cánh tay cũng nổi lên, hơn nữa ánh mắt kia, thay đổi trở nên đỏ hơn .

“Tại sao?”

“Không có vì cái gì!”

“Hắn chính là đáng chết!” Tư Tuyết hung hăng nói.

Nhắc tới Mặc Thiếu Thiên, toàn bộ thù hận trong lòng Tư Tuyết bùng lên.

Lâm Tử Lam nhìn bộ dạng của Tư Tuyết, giống như có thâm thù đại hận.

Coi như Tư Tuyết không nói, lâm Tử Lam cũng có thể cảm thấy!

Anh ta kích động cùng căm ghét, không cần che giấu lộ cả ra ngoài!

Lâm Tử Lam ngồi ở trên giường, nhìn Tư Tuyết, cũng không có mở miệng.

Mặc dù nói không biết bọn họ có thâm thù đại hận gì, nhưng đối mặt Tư Tuyết đối với Mặc Thiếu Thiên tràn ngập hận ý, trong lòng Lâm tử Lam cũng có cảm giác nói không ra lời.

Lúc này, Tư Tuyết chợt nhìn Lâm Tử Lam, nhếch miệng lên cười nhạt, nụ cười tàn nhẫn.

“Cô nói xem có phải tôi nói rất đúng không?” Tư Tuyết nhìn Lâm Tử Lam từng chữ hỏi.

Lâm Tử Lam nhìn Tư Tuyết, nhắc tới Mặc Thiếu Thiên, toàn bộ cảm xúc của anh ta cũng phóng đại lên rất nhiều, cùng với dáng vẻ vừa rồi, giống như là hai người khác nhau.

Lâm Tử Lam nhìn Tư Tuyết, mím môi, không có nói gì.

Bởi vì, cô không biết nên nói như thế nào.

Lúc này, Tư Tuyết nhìn cô “Cô cũng thật đáng thương, nếu như không biết Mặc Thiếu Thiên, có lẽ chuyện này với cô không có quan hệ, nhưng bây giờ , đem cô trở thành vật hy sinh cho Mặc Thiếu Thiên!”

“Biết anh ta, cuộc sống của cô bắt đầu biến thành bi kịch!” Tư Tuyết nhìn Lâm Tử Lam, nói gần từng chữ, những câu nói cũng tràn đầy thù hận!

301. Chương 304: Hận Không Thể Bóp Chết Cô

Lúc này, Tư Tuyết nhìn cô “Cô cũng thật đáng thương, nếu như không biết Mặc Thiếu Thiên, có lẽ chuyện này với cô không có quan hệ, nhưng bây giờ , đem cô trở thành vật hy sinh cho Mặc Thiếu Thiên!”

“Biết anh ta, cuộc sống của cô bắt đầu biến thành bi kịch!” Tư Tuyết nhìn Lâm Tử Lam, nói gần từng chữ, những câu nói cũng tràn đầy thù hận!

Lâm Tử Lam nhìn Tư Tuyết, mặc dù nói không biết bởi vì chuyện gì, khiến cho anh ta cùng Mặc Thiếu Thiên đầy hận thù, nhưng Lâm Tử Lam biết, người trước mặt, không đơn giản!

Mà Diệp An Nhiên, là loại người nào?

Có thể bắt cô đến đây, bình thường lại giả bộ dưng yếu đuối, giả bộ cũng thật tốt!

Như vậy, bây giờ Mặc Thiếu Thiên có biết hay không?

Lâm Tử Lam ngồi ở trên giường nhìn tư Tuyết “Diệp An Nhiên là sát thủ anh cài bên người Mặc Thiếu Thiên sao?”

Nghe thấy thế, Tư Tuyết quay sang nhìn cô, nhếch miệng cười khinh bỉ.

“Không sai, nhiệm vụ của cô ta chính là giết Mặc Thiếu Thiên, tuy nhiên, cô ta không thành công!”

“Nhưng cô là do cô ta mang tới. Giết Mặc Thiếu Thiên, so với hành hạ cô, sẽ làm cho hắn khổ sở hơn nhiều!” Tư Tuyết nhìn Lâm Tử Lam nói gần từng chữ, giọng điệu như một con rắn, cực kỳ âm đậm.

Lâm Tử Lam nhìn chằm chằm Tư Tuyết, đôi mắt khê híp lại, không nói ra được tâm tình.

Rõ ràng, cô bây giờ đang rất lo lắng cho Mặc Thiếu Thiên.

Không biết Diệp An Nhiên có còn ở bên cạnh Mặc Thiếu Thiên hay không?

“Ah Cô bây giờ đang lo lắng cho Mặc Thiếu Thiên sao?” Tư Tuyết nhìn cô hỏi.

Tư Tuyết nói, Lâm tử Lam đột nhìn ngẩng đầu ánh mắt nhìn Tư Tuyết, con ngươi màu nâu tỏa ra ánh sáng sắc bén, “Anh cuối cùng là muốn thế nào?”

“Đương nhiên là chờ Mặc Thiếu Thiên tới cứu cô.” Tư Tuyết nói gần từng chữ, âm thanh đều mang một tia tỉnh mạch, giống như ác ma ban đêm âm u.

Quả nhiên là như vậy!

Đáy lòng Lâm Tử Lam trầm xuống.

Lúc này, Tư Tuyết nhìn cô “À, nói cho cô biết một tin tức tốt, con trai của cô cũng bị tôi bắt được.”

Nghe thấy vậy, ánh mắt Lâm Tử Lam mở thật lớn “Anh nói cái gì?”

Lúc này, Tư Tuyết nhếch môi cười lạnh, nhìn bọn họ khổ sở, gấp gáp, anh ta vô cùng vui vẻ.

Lâm Tử Lam nhìn Tư Tuyết, giống như đang xác định xem lời anh ta nói là thật hay giả, Hi Hi cùng Hoa Hồng ở chung một chỗ, chẳng lẽ cũng bị bắt?

Đang suy nghĩ, Tư Tuyết nhìn Lâm Tử Lam “giống như còn có một người phụ nữ nữa, cũng bị bắt chung!” Tư Tuyết nói!

Nghe được câu này, Lâm Tử Lam mới thật lo lắng!

Hoa Hồng!

Tuyết đối là Hoa Hồng!

Hoa Hồng luôn đi theo Hi Hi, người không rời, bây giờ, Lâm Tử Lam hoàn toàn khẳng định, lời Tư Tuyết nói nói là sự thật!

“Tôi cảnh cáo anh, không được làm tổn thương con trai tôi!” Lâm Tử Lam nhìn Tư Tuyết, cảnh cáo nói.

Nhưng cảnh cáo của cô, đối với Tư Tuyết mà nói, hoàn toàn không có tác dụng.

Hắn căn bản không để vào mắt.

“Cái này còn phải xem Mặc Thiếu Thiên làm thế nào!” Tư tuyết nhếch miệng cười độc ác.

“Anh ——!” Lâm Tử Lam nhìn anh ta, tức giận không biết nên nói gì, khóe miệng gợi lên nụ cười lạnh “Không ngờ, anh ngay cả một đứa bé cũng không buông tha!”

Rõ ràng, Lâm Tử Lam muốn dùng lời nói khiêu khích anh ta, nhưng không thành công.

Tư Tuyết không hề bận tâm.

“Đứa bé thì thế nào? Tôi ngay cả con trai vừa mới sinh chưa đầy ba tháng còn có thể tự tay bóp chết đấy. . . . Huống chi, nó đã bảy tám tuổi rồi !” Tư Tuyết cười tàn nhẫn nói.

Nghe được anh ta nói , Lâm Tử Lam không khỏi rùng mình.

Ngay cả một đứa trẻ còn sống cũng có thể bóp chết, còn có một chút lương tâm không?

Lâm Tử Lam nhìn Tư Tuyết, Tư Tuyết cũng nhìn Lâm Tử Lam, khóe miệng gợi lên nụ cười hung ác.

“Cho nên trước hết, cô tốt nhất nên ở lại nơi này nghỉ ngơi. . . .” Sau đó, Tư Tuyết muốn đi, mới vừa đi mấy bước, anh ta chợt nhớ tới cái gì, nghiêng đầu sang nhìn Lâm Tử Lam “Còn nữa, căn phòng này, cô có thể tùy ý đi lại, nhưng tôi khuyên cô, tốt nhất là không đi ra khỏi cánh cửa này. . . .”

Nói xong, Tư Tuyết để lại cho Lâm Tử Lam một câu nói đầy hàm ý , xoay người đi ra ngoài.

Lâm Tử Lam nhìn Tư Tuyết cho tới khi cánh cửa bị đóng lại, tinh thần Lâm Tử Lam mới lay động.

Tư Tuyết!

Người cũng như tên, thật là tàn nhẫn!

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam từ trên giường bước xuống, nhưng khi hai tay chống trên giường, thiếu chút nữa cả người ngã về phía trước.

Tay của cô, thế nhưng một chút sức lực cũng không có!

Nói chính xác, không thể chống đỡ được để cô đứng lên.

Lâm Tử Lam nhìn tay mình, bọn họ thế nhưng bỏ thuốc cô ?

Đáng chết!

Lâm Tử Lam ở trong lòng thầm mắng một tiếng.

Lúc này, Lâm Tử Lam thử đứng lên lần nữa, dù sao, chân vẫn còn có chức lực, có thể chống đỡ được cô đứng lên.

Tuy nhiên, cô có thể cảm nhận được, cô chỉ có thể đi bộ một chút, nếu như muốn chạy, một chút sức lực cũng không có, chỉ sợ trực tiếp ngã xuống đất.

Lâm Tử Lam từ trên giường bước xuống, nhìn bốn phía.

Căn phòng này không tính là nhỏ, hơn nữa bên trái có giường, có một cửa sổ sát đất rất lớn, Lâm Tử Lam từ từ bước tới.

Mới vừa đi tới bên cửa sổ, liền thấy bãi biển, còn có một đại dương vô tận.

Lâm Tử Lam đi tới, vừa muốn đến gần xem, cửa chợt mở ra.

Lâm Tử Lam quay đầu lại, nhìn thấy người bước vào, đôi mắt hơi nheo lại.

Diệp An Nhiên?

Cô ta ở chỗ này?

Lâm Tử Lam nghĩ đến, nếu như vậy, có phải hay không Mặc Thiếu Thiên đã phát hiện thân phận của Diệp An Nhiên?

Nhìn Lâm Tử Lam , Diệp An Nhiên từ từ đi tới, “Lâm tiểu thư, nhìn thấy tôi kinh ngạc như vậy sao?” Diệp An Nhiên cười lạnh hỏi.

Rất kinh ngạc.

Lúc này Diệp An Nhiên, giống như một con người khác cùng với Diệp An Nhiên trước kia không giống nhau.

Toàn thân quần áo màu đen, Tề Lưu Hải cũng trở thành Tà Lưu Hải, trang điểm cũng so với trước kia càng thêm nhiều hơn một chút, cùng Diệp An Nhiên hiền dịu, yếu đuối trước kia, thật rất giống chị em sinh đôi tính cách khác nhau.

Thấy Diệp An Nhiên, Lâm Tử Lam chợt hiểu ra, Tiêu Dật nói câu nói kia là có ý gì!

Diệp An Nhiên không đơn giản !

Tiêu Dật có lẽ đã sớm biết, cố ý nhắc nhở cô, nhưng Lâm Tử Lam không ngờ, Tiêu Dật theo lời không giống nhau, là cái này không giống nhau!

“Thật sự rất ngạc nhiên!” Lâm Tử Lam nhìn Diệp An Nhiên, sâu kín nói, âm thanh không lớn, cũng thể hiện rõ tâm tình cùng lập trường của mình.

Diệp An Nhiên nâng lên nụ cười lạnh, “Chỉ ngạc nhiên sao?”

Lâm Tử Lam nghiêng đầu, nhìn cô ta, “Nếu không còn gì nữa?”

“Cô nên hối hận đi, tôi đã sớm nói cho cô biết, cô nhất định sẽ phải hối hận!” Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam nói gần từng chữ.

Lâm Tử Lam nhìn Diệp An Nhiên, khóe miệng cũng cười lạnh lùng, hai người giống như mang theo một chiếc mặt nạ quỷ trang giống nhau, ai cũng không muốn đối phương nhìn thấy sự mềm yếu của mình, “Hối hận cái gì? Tôi có gì phải hối hận?”

Nghe được lời Lâm Tử Lam nói, sắc mặt Diệp An Nhiên liền thay đổi “Trước kia tôi từng nói với cô, cùng Mặc Thiếu Thiên đính hôn, cô nhất định sẽ hối hận!”

“Ai nói tôi hối hận?”

Lời của Diệp An Nhiên vừa dứt, Lâm Tử Lam liền hỏi ngược lại.

“Coi như bị cô bắt được, tôi cũng như vậy không có một chút gì hối hận! !” Lâm Tử Lam nhìn Diệp An Nhiên nói gần từng chữ.

Nghe Lâm Tử Lam nói..., khuôn mặt đẹp đẽ của Diệp An Nhiên cứng ngắt , nhìn Lâm Tử Lam, ánh mắt cũng tràn đầy ý định giết người.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Diệp An Nhiên “Ngược lại là cô, không ngờ mục đích cô ở bên Mặc Thiếu Thiên, chính là vì muốn giết anh ấy!” Lâm Tử Lam nhìn Diệp An Nhiên nói, lời nói không nhanh không chậm.

Nhắc tới điều này, Diệp An Nhiên bắt đầu trở nên nóng nảy. “Đúng, vậy thì thế nào?” Diệp An Nhiên nói.

Sau đó , Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam “Tất cả đều tại cô, nếu như không có cô, người đính hôn cùng Mặc Thiếu Thiên chính là tôi, nhưng bởi vì cô phá hỏng tất cả!” Diệp An Nhiên nói.

Chuyện mấy năm trước, như hiện ra rõ ràng trước mắt Diệp An Nhiên.

Biết rõ nhiệm vụ của mình là phải giết Mặc Thiếu Thiên, vốn vì tình cảm mấy năm, của cô đã phai nhạt, nhưng khi nhìn thấy Mặc Thiếu, cảm giác đó lần nữa trở lại, cô căn bản không thể xuống tay.

Vì vậy, cô muốn thay đổi nhiệm vụ, cùng Mặc Thiếu Thiên ở chung một chỗ, nếu như Tư Tuyết phá người đuổi giết cô, cô cũng không hề hối hận.

Nhưng không ngờ, xuất hiện Lâm Tử Lam!

Phá vỡ tất cả kế hoạch cùng ý tưởng của Diệp An Nhiên!

Cho nên, cô không thể không tiếp tục nhiệm vụ này!

Tất cả, đều là do Lâm Tử Lam ban tặng mà ra!

Lúc này, nhìn Lâm Tử Lam, ánh mắt Diệp An Nhiên cũng tràn đầy căm hận.

Lâm Tử Lam cũng nhìn Diệp An Nhiên, nghe được lời cô ta nói..., cảm giác có chút buồn cười. “Coi như không có tôi, cô cũng không thể ở cùng Mặc Thiếu Thiên!” Lâm Tử Lam nói gần từng chữ.

Có vài người, có một số việc, quá khứ chính là quá khứ.

Mặc Thiếu Thiên không yêu cô.

Đây là sự thật!

Coi như không có cô, cũng sẽ có rất nhiều người xuất hiện.

Nghe Lâm Tử Lam nói, ánh mắt Diệp An Nhiên trong nháy mắt mở lớn “Cô nói cái gì?” nói xong, Diệp An Nhiên bước tới gần.

“Tôi nói cái gì, cô nghe rất rõ ràng!” Lâm Tử Lam nói gần từng chữ, đối mặt Diệp An Nhiên, cô cũng có một chút sợ hãi, sợ.

Nhưng tất nhiên, Diệp An Nhiên bị chọc giận rồi, đột nhiên đi đến gần, một tay bóp cổ Lâm Tử Lam, “Cũng là bởi vì sự xuất hiện của cô, Lâm Tử Lam, tôi nhìn cô đã lâu rồi, cô cho rằng tôi thật không dám giết cô sao?”

Lâm Tử Lam không có chống cự sự công kích bất ngờ của cô ta, cả người lui về phía sau, tựa vào trên tường, bị Diệp An Nhiên bóp cổ, chút hô hấp có chút không thông, nhưng Lâm Tử Lam nhìn Diệp An Nhiên, nét mặt bình tĩnh.

“Có bản lĩnh, cô liền giết tôi đi!” Lâm Tử Lam nói.

“Cô cho rằng tôi không dám sao?” Diệp An Nhiên hung hăng nói, đối với Lâm Tử Lam tràn đầy hận thù, Diệp An Nhiên hận không thể sớm đem Lâm Tử Lam chém ngàn lần!

“Đúng, cô không dám!” Lâm Tử Lam chắc chắn nói.

Nghe được câu này, Diệp An Nhiên càng thêm tức giận.

Đúng vậy, Diệp An Nhiên không dám!

Nếu như cô giết Lâm Tử Lam, vậy cô nhất định phải đi giết Mặc Thiếu Thiên!

Lâm Tử Lam chắc chắn điều này, cho nên, cô đoán chừng Diệp An Nhiên sẽ không giết cô!

Diệp An Nhiên bóp cổ Lâm Tử Lam, thật hận không thể bóp chết cô!

Lâm Tử Lam kìm nén sắc mặt đỏ bừng, nhưng không có chút sức lực chống cự.

Toàn bộ cơ thể, yếu đuối muốn chết!

Cho nên, cô chỉ có thể đánh cuộc!

Nhìn Diệp An Nhiên, ánh mắt kia, không có một chút sợ hãi.

Diệp An Nhiên tức giận, cho là Lâm Tử Lam sợ hãi, hoặc là gào thét cứu mạng, cũng làm cho Diệp An Nhiên có chút cảm giác thỏa mãn, nhưng không có!

Lâm Tử Lam cứ như vậy gắt gao nhìn Diệp An Nhiên.

302. Chương 305: Muốn Chạy Trốn Đi Ra Ngoài

Lâm Tử Lam liền gắt gao nhìn cô ta!

Diệp An Nhiên phẫn nộ, nhưng cuối cùng vẫn bỏ qua cho cô!

Lâm Tử Lam thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam,” Tôi không giết cô, không phải bởi vì không dám, Lâm Tử Lam, một ngày nào đó, tôi sẽ tự tay giết cô, không so với giết cô, càng làm cho cô thống khổ hơn gấp trăm lần!” Diệp An Nhiên nhìn cô nói từng chữ một, trong mắt tràn đầy hận ý.

Lâm Tử Lam không nói gì chỉ nhìn Diệp An Nhiên.

Cô ta tức giận xoay người đi.

Kì thật, Lâm Tử Lam biết, Diệp An Nhiên không giết cô, thì khó có thể ăn nói với Tư Tuyết, mà nếu cô chết, thì cô ta nhất định phải ra ngoài chấp hành nhiệm vụ giết Mặc Thiếu Thiên!

Diệp An Nhiên yêu Mặc Thiếu Thiên, sợ là khó có thể ra tay.

Nếu thật sự xuống tay, cô có rất nhiều cơ hội giết Mặc Thiếu Thiên, nhưng đều là không có.

Lâm Tử Lam biết.

Diệp An Nhiên yêu Mặc Thiếu Thiên, không thua cô.

Chính là trong tình yêu không thể miễn cưỡng.

Lập trường bọn họ đối lập nhau, nên không thể ở chung một chỗ!

Nghĩ nghĩ, Lâm Tử Lam hít thở sâu một hơi, bất kể như thế nào, hiện tại cô muốn khôi phục thể lực, Mặc Thiếu Thiên đang lo lắng, cô nhất định phải trốn ra.

Lâm Tử Lam nằm ở trên giường nghỉ ngơi, vừa nằm bắt tri bắt giác ngủ.

.....

Bắt giác ngủ, tỉnh lại đã là ngày thứ hai.

Có người gọi cô, nhưng là cô mơ mơ màng màng, căn bản vẫn chưa tỉnh lại, đến ngày thứ hai, vì đói nên tỉnh lại!

Đến đây, Lâm Tử Lam không có chân chính ăn thứ gì.

Cho nên đói làm cô tỉnh lại.

Từ trên giường đứng lên, Lâm Tử Lam vui mừng phát hiện, chính mình khỏe hơn so với hôm qua rồi, ít nhất, khôi phục được ít thể lực.

Nghĩ đến đây, Lâm Tử Lam từ trên giường xuống đất, bắt đầu tìm kiếm ở trong phòng xem có không tin gì không .

Chính là ôm một tia hi vọng, nhưng mà tìm xung quanh phòng, cô biết là vô ích.

Cho dù tìm được thông tin gì đó, cũng chẳng làm được gì.

Nơi này, sớm đã bị Tư Tuyết chặn hết tín hiệu, cho nên, căn bản không thể truyền tin tức ra ngoài.

Nhưng mà, Lâm Tử Lam không làm , căn bản không cảm lòng.

Sự thật đi xuống dưới, thật là vô ích.

Thời điểm Lâm Tử Lam dừng lại, có người gõ cửa, sau đó bị đẩy ra, Lâm Tử Lam sợ tới mức xoay người chạy nhanh, nhưng lúc này, chỉ thấy một nữ nhân, bưng cái gì đi đến.

Là thức ăn, Lâm Tử Lam thấy được .

Hơn nữa, nhìn bộ dạng của cô, chắc là người Tư Tuyết an bài ở trong này, cùng sát thủ, đặc công.....không giống nhau.

Lâm Tử Lam gạt đầu, sau đó hướng bên kia đi tới.

Nữ nhân đem đồ để lên bàn, vừa muốn đi ra.

Lâm Tử Lam đi qua, nhìn đồ ăn trên bàn, nữ nhân này một câu cũng không có nói, buông đồ liền chuẩn bị rời đi.

” Chờ một chút!” Lâm Tử Lam mở miệng, nữ nhân ngẩn người , xoay người nhìn Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam nhìn cô, suy nghĩ mở miệng,” Tôi có thể hỏi, đây là đâu không ?” Lâm Tử Lam hỏi.

Nữ nhân kia nhìn Lâm Tử Lam, đôi mắt đầy vẻ hoang mang, sau đó lắc đầu, không nói chuyện trực tiếp đi ra ngoài.

Lâm Tử Lam nhíu mày, không nói là nơi nào? Vẫn sẽ là không nói!

Xem ra, các cô đều nhận lệnh Tư Tuyệt, mới không nói chuyện đi.

Sợ theo miệng nói lộ ra cái gì.

Nhưng dù lộ ra, cô căn bản không thể đem tin tức ra ngoài.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn đồ ăn trước mặt.

Cô rất đói bụng!

Thật sự đói bụng!

Theo đến nơi này,cô vốn chưa ăn qua cái gì, hiện tại dạ dày đói ghê gớm.

Lâm Tử Lam nhìn, biết bọn họ một chốc sẽ không hạ độc cô, cũng yên tâm ăn.

Nếu thật sự muốn giết cô, có thể động thủ, cũng không cần phiền toái như vậy!

Cho nên, cô có thể yên tâm.

Nhìn bánh bao trên bàn....Lâm Tử Lam liền cầm lên ăn.

Lập tức, không thể chết vì đói mới tốt.

Vì thế Lâm Tử Lam rất nhanh ăn xong.

Hơn nữa, còn ăn rất nhiều.

Ăn xong , Lâm Tử Lam đi lại trong phòng, mục tiêu cuối cùng, tập trung ở cửa sổ chạm đất bên kia.

Từ nơi này hướng ra ngoài nhìn, phong cảnh rất tốt.

Rèm cửa là màu trắng, nên có thể thấy được phong cảnh, nhưng lúc này Lâm Tử Lam không có tâm tình thưởng thức, cô muốn biết, tình huống ở bên ngoài là như thế nào.

Vì thế, Lâm Tử Lam hướng cửa sổ đi tới, đáng tiếc, là một cửa sổ rất lớn sát đất, có thể nhìn cảnh tượng bên ngoài, nhưng lại không thể đi ra ngoài.

Lâm Tử Lam nhíu mày, lúc này, thật lo lắng cho Hi Hi, bé cũng bị Tư Tuyệt bắt được , có thể hay không cũng bị nhốt ở đây?

Lâm Tử Lam rất muốn đi ra ngoài xem, nhưng lại không thể đi ra.

Không biết Hi Hi thế nào.

Thời điểm Lâm Tử Lam đang suy nghĩ, tựa thân mình vào phía bên phải cửa sổ sát đất, bỗng nhiên cảm giác áo lồi lõm.

Lâm Tử Lam nhíu mày đứng dậy, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn lại, vén rèm lên, lại không ngờ phát hiện.

Đó là một cái cửa nhỏ.

Nhưng có thể đủ ột người ra vào.

Thấy vậy, Lâm Tử Lam có chút vui mừng, vươn tay ra sờ vào, đang khóa.

Mặc dù có chút mất mát, nhưng mà đối với Lâm Tử Lam mà nói, hơn nữa là một phát hiện.

Ít nhất nếu có thể mở cửa,cô có thể đi ra ngoài.

Nếu trốn không thoát, thì có thể nhìn xem bên ngoài có dạng gì, Hi Hi có hay không ở bên cạnh.

Đúng lúc này cửa lại bị đẩy ra, nữ nhân vừa rồi đưa cơm đến thu dọn đồ đạc.

Nhìn thấy Lâm Tử Lam ở bên cạnh cửa sổ, chỉ liếc mắt nhìn Lâm Tử Lam một cái, cái gì cũng không có nói, thu thập một chút, bưng ra ngoài.

Lâm Tử Lam cảm thấy rất kỳ quái, ánh mắt của nữ nhân này rất lạ.

Cô một lần nữa cầm vào cái khóa, không có phản ứng, đành phải từ bỏ.

Xem ra, cô phải tìm cơ hội lấy được chìa khóa.

Nghĩ đến đây, Lâm Tử Lam định quay về giường, bỗng nhiên đứng lên lại cảm thấy mệt nhọc.

Hơn nữa, toàn thân cũng không còn sức đứng lên.

Lúc này,Lâm Tử Lam mới giật mình phát hiện.

Bọn họ không có hạ độc trong bữa sáng của cô, nhưng mà ở bên trong hạ độc.

Làm cho cả người vô lực, chỉ muốn đi ngủ.

Đây là Tư Tuyệt muốn phòng ngừa cô chạy trốn sao?

Nghĩ, Lâm Tử Lam liền tới bên giường, nằm trên giường, mệt mỏi, cuối cùng chống lại không được , ngủ mất.

.....

Mà bên ngoài.

Diệp An Nhiên từ phòng Lâm Tử Lam đi ra,liền bị Tư Tuyệt gọi đi.

Là hòn đảo, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, ở trên đảo có hai phòng ở, một phòng nhốt Lâm Tử Lam, một cái khác là chỗ ở của người trông chừng cô ta.

Hơn nữa, đảo nhỏ này rất gần tổng bộ Mafia, đứng bên bờ cát là có thể nhìn thấy.

Tổng bộ Mafia.

Diệp An Nhiên nghe được Tư Tuyệt triệu tập phải đi.

Vừa định đi vào, lại thấy một nữ nhân từ bên trong đi ra, mặc dù đều là quần áo màu đen, nhưng hiển nhiên so với Diệp An Nhiên khí thế hơn.

Ngay cả đi đường cũng dùng một chữ để hình dung.

Gió!

Nhìn Diệp An Nhiên, người đó cười,” A, tưởng là ai, đây không phải Diệp đại tiểu thư sao?”

Diệp An Nhiên nhìn cô, chỉ lạnh lùng lướt qua, trực tiếp muốn đi vào.

“ Tôi nghe nói, nhiệm vụ của cô bị thất bại?”

Diệp An Nhiên vừa mới đi vài bước, nghe vậy, đột nhiên dừng bước, sau đó chậm rãi xoay đầu.

“ Cô nói cái gì?”

Tô Cẩm Nhi cười, nhìn cô,” Chẳng lẽ tôi nói không phải sao?”

“ Tôi nghe nói, cô là mối tình đầu của Mặc Thiếu Thiên, cho nên không có hạ thủ phải không ?” Tô Cẩm Nhi châm chọc cười hỏi.

“ Ngay cả cô không hạ thủ, nhưng cũng không có biện pháp, hắn sớm đã không thương cô, nếu là tôi, đã trực tiếp giết hắn rồi!” Tô Cẩm Nhi nói.

“Câm miệng!” Diệp An Nhiên bỗng hô một tiếng.

Tô Cẩm Nhi nhìn cô, hiển nhiên không sợ Diệp An Nhiên, cô nhủ mày, “Tôi nói có sai sao?”

Nói thật, Diệp An Nhiên rất muốn động thủ!

Hung hăng giáo huấn cô ta.

Trước kia, cô ta chính là thường xuyên cùng cô đối nghịch, giờ khác này, Diệp An Nhiên hận không thể giáo huấn cô.

Ít nhất nếu động thủ ở đây, bọn họ đều phải chịu xử phạt, cho nên, Diệp An Nhiên nhịn.

Nhìn cô, bỗng nhiên cười, “Là đúng vậy, thì sao?”

“Tôi muốn là cô, trực tiếp giết nam nhân kia, mang cái nữ nhân kia trở về thì sao?”

Nghe thế, Diệp An Nhiên chậm rãi xoay người, nhìn cô, “Không biết thì liền ngậm miệng, người không biết Tư Tuyết an bài sao? Đừng bộ dạng cái gì cũng hiểu biết rõ ràng, nếu thật sự không sợ chết, người phải đi tìm Tư Tuyết hỏi!” Diệp An Nhiên nhìn cô từng chữ một nói.

Vừa nói xong câu đó, Diệp An Nhiên vẫn chưa hết giận, nhìn cô, “Cho dù Tư Tuyết ăn nằm với người thì sao? Đừng tưởng rằng cùng Tư Tuyết lên giường, thì sẽ là nữ chủ nhân của nơi này, nếu phạt biết được, cô cảm thấy cô còn sống được sao?” Diệp An Nhiên từng chữ một nói.

Nói xong, đỡ giận hơn.

Bởi vì Tô Cẩm Nhi, sắc mặt khó chịu đến cực hạn.

“Cô nói cái gì?”

Diệp An Nhiên cũng bắt chước cô, nhíu mày, một bộ dạng tự đắc, “Như thế nào? Tôi nói không đúng sao?”

Tô Cẩm Nhi nắm chặt hai tay, nhìn Diệp An Nhiên, hung hăng trừng mắt nhìn cô, liếc mắt một cái, “Diệp An Nhiên, có chuyện có thể nói, có chuyện không thể nói, cô sẽ vì lời mình nói, mà phải trả giá thật đắt!” Nói xong, Tô Cẩm Nhi xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của cô, căn bản Diệp An Nhiên cũng không làm gì, khóe miệng lạnh lùng ngoéo một cái, xoay người hướng bên trong đi tới.

303. Chương 306: Thăm Dò Mafia

Đi vào trong, kiến trúc tầng hầm bí mật, trải qua thang máy, phân biệt khuôn mặt, Diệp An Nhiên mới đi vào.

Lên mấy bậc cầu thang, Diệp An Nhiên đứng ở cửa, gõ cửa.

‘Vào đi!’ thanh âm từ bên trong truyền ra.

Diệp An Nhiên nghe được, đẩy cửa đi vào.

“Tư Tuyết!” Diệp An Nhiên cung kính kêu một tiếng.

Bên trong Mafia, đều trực tiếp kêu Tư Tuyết, Diệp An Nhiên cũng không ngoại lệ.

Nghe được thanh âm, Tư Tuyết nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Diệp An Nhiên, con ngươi màu nâu hiện ra một mảnh âm u.

“Biết được ta tìm người đến chuyện gì sao?” Tư Tuyết hỏi.

Diệp An Nhiên đứng cách đó không xa, lắc đầu.

“Mặc Thiếu Thiên đã đến Italy!” Tư Tuyết nói.

Nghe cái tên ấy, nội tâm Diệp An Nhiên vẫn là run rẩy một chút, chớp lông mi một cái, nhưng vẫn là gạt lực giấu đi tâm tư của mình.

Tư Tuyết nhìn Diệp An Nhiên, mỗi một động tác nhỏ của cô đều không thể qua khỏi mắt của hắn.

Nhìn cô, Tư Tuyết từng chữ một nhắc nhở, “Diệp An Nhiên, ngươi là một sát thủ Mafia tốt nhất, ngươi nên làm một sát thủ tốt, nó tối kị là cái gì?”

Nghe thế, buộc thân mình chặt thêm một chút, ngẩn đầu nhìn Tư Tuyết, “Tôi biết!”

Nghe được lời của cô, Tư Tuyết bỗng nhiên cười.

“Ta biết ngươi là mối tình đầu của Mặc Thiếu Thiên, nhưng đừng quên, các người đã là quá khứ, ngày đó cô theo gia nhập Mafia, cũng đã quyết định, cô cùng hắn không thể nào!” Tư Tuyết nhìn Diệp An Nhiên từng chữ một nói, giống như ác ma, xâm nhập vào xương cốt cô.

Diệp An Nhiên đứng trước mặt Tư Tuyết, hai tay nắm chặt, nhưng sắc mặt bình tĩnh.

Cô nghe hiểu những lời Tư Tuyết nói.

“Hiện tại, nghe chưa rõ sao?” Tư Tuyết nhìn cô hỏi.

“Hiểu!” Diệp An Nhiên nói.

Nghe như vậy, Tư Tuyết mới vừa lòng, khoe miệng ngoéo một cái, “Đừng quên hắn căn bản không thương người, ngươi không cần vì hắn hi sinh nhiều như thế!” Tư Tuyết nói.

Diệp An Nhiên đứng ở đó, cái gì cũng không có nói.

Con người, một mảnh kiên định.

Lúc này, Tư Tuyết nhìn cô, “Mặc Thiếu Thiên đã đến La Mã, ta tin tưởng rất nhanh hắn sẽ phái người đến cứu viện, ta muốn hai mươi tư giờ giám sát Lâm Tử Lam!” Tư Tuyết nói.

Nghe Tư Tuyết nói, Diệp An Nhiên nhú mày.

Nhưng là, Mafia chỉ có phục tùng.

Diệp An Nhiên gật đầu, “Tôi biết rồi!”

Tư Tuyết vừa lòng gật đầu, “Lúc này đây, ta sẽ làm cho hắn đến được mà không về được!” Tư Tuyết nói, con người thâm sâu, hiện ra một mảnh lo lắng.

Cẩn môi. Diệp An Nhiên nhìn Tư Tuyết, trong đôi tròng mắt kia chính là nhìn hắn cái gì cũng không nói, chính là ở trong lòng như nghĩ tới cái gì đó.

.....

Ban đêm ở biệt thự.

Ngày thứ hai, Hi Hi bị bắt, Hách Tôn làm một kế hoạch nhỏ.

Buổi tối, bọn họ muốn lên vào bên trong Mafia một lần.

Chỉ có đi vào một lần, mới có thể chân chính hiểu biết tình huống bên trong.

Mặc kệ nguy hiểm cỡ nào, bọn họ nhất định phải đi vào tham quan một lần, do đó mới biết được vị trí bên trong của Hi Hi và Lâm Tử Lam.

Mặc Thiếu Thiên thật đồng ý.

So với chờ đợi tốt hơn nhiều.

Trước mặt để một đồng hồ, bốn người bọn họ tỉ mỉ nghiên cứu, mới xác định vị trí của Mafia.

Hơn nữa, đáp án của bốn người giống nhau!

Vì thế, sau khi xác định vị trí, bọn họ thương lượng chi tiết một chút, sau khi xong, Hách Tôn mang lên một chút đồ.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, nhìn những thứ kia, " Đây là cái gì?"

" Quần áo phòng độc!" Hách Tôn nói.

Lúc này, để đồ xuống, Mặc Thiếu Thiên cầm lên một thứ.

Nói thế này, Mặc Thiếu Thiên mới nhớ tới, ở chung quanh Mafia, có rất nhiều độc dược, hiện tại, vẫn là Hách Tôn lo lắng chu toàn.

" Đây là ta nhờ bằng hữu làm, tuy rằng không biết độc gì, nhưng mà mặc vào, hẳn không thành vấn đề!" Hách Tôn từng chữ một nói, thực hiện nhiên đối với bằng hữu kia, Hách Tôn thật tin tưởng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn, anh tin tưởng Hách Tôn, đương nhiên, có cái này như hổ mọc thêm cánh, bọn họ hành động, càng thêm thuận lợi.

Vì thế, vài người đều đi lên, mặc quần áo phòng độc bên trong, căn bản không nhìn thấy.

Mười phút sau.

Tại bãi đỗ xe.

Một chiếc trực thăng đậu chỗ này.

Trữ Xá, Hách Tôn, Rayne, Mặc Thiếu Thiên, còn vài huynh đệ đứng ở đó.

Lần này hành động chính là Hách Tôn cùng Mặc Thiếu Thiên, Trữ Xá cùng Rayne cùng nhau hành động, còn có vài người ở trên phi cơ, Trữ Xá cùng Rayne đi đảo nhỏ Mafia, hấp dẫn sự chú ý của Tư Tuyệt, Mặc Thiếu Thiên cùng Hách Tôn còn lại đi thuyền đến đảo nhỏ cạnh tổng bộ Mafia.

Thời gian hữu hạn.

Đối với Trữ Xá và Rayne mà nói, bọn họ nhất định phải tranh thủ thời gian để cho Mặc Thiếu Thiên cứu người.

Động tĩnh của phi cơ trực thăng quá lớn, cho nên, bọn họ phải khiêm tốn làm việc.

Vì thế, thương lượng tốt xong, xuất phát.

Mặc Thiếu Thiên cùng Hách Tôn trên du thuyền, hai người cùng nhau xuất phát.

Hai người ở trên du thuyền không quá lớn, mệnh mông biển nước, có cảm giác thật lạ.

Mặc Thiếu Thiên nhìn phía trước, trong lòng không nói ra được tư vị gì.

Hách Tôn nhìn bộ dạng Mặc Thiếu Thiên, vươn tay vỗ vai của hắn, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác, hai người trao đổi ánh mắt một cái đều hiểu.

Bên kia, Rayne cũng Trữ Xá, bọn họ mở cửa trực thăng, rất nhanh đi đảo Mafia.

Thời điểm bọn họ tới gần, tập túc có cảnh báo vang lên.

Kinh động người của Mafia.

Mọi người , khởi động đề phòng mọi hình thức, áp dụng mọi hình thức công kích.

Thời điểm Tư Tuyệt biết tin, nhíu mày.

Mặc Thiếu Thiên không giống như là người xúc động vậy, cũng dám trực tiếp đến , rất tự tin? Vẫn không sợ chết?

Lúc này, Tư Tuyệt nghĩ, lập tức đưa người tới.

" Các người, lập tức đi đảo nhỏ, thông báo cho bọn họ ,không cần xem xét, nhìn thấy người nào, lập tức giết!" Tư Tuyệt nói.

Nghe được , lập tức rất nhanh, chạy tới đảo nhỏ.

Tư Tuyệt trời sinh có tính đa nghi, cho nên, hắn cũng tưởng đây không phải Mặc Thiếu Thiên, phải xem trong Lâm Tử Lam .

Phân phó xuống xong, Tư Tuyệt đi ra ngoài.

Lúc này, Tô Cẩn Nhi vừa định đi tìm Tư Tuyệt, chợt nghe cảnh báo vang lên, cũng lập tức đi ra ngoài.

Dù sao cảnh báo vang lên, là chuyện lớn.

Đại biểu có người xâm nhập.

Ai to gan như vậy, dám xâm nhập vào Mafia?

Nghĩ đến đây, Tô Cẩn Nhi xoay người đi ra ngoài.

Bên ngoài rất náo nhiệt.

Sát thủ Mafia, vây quanh toàn bộ để đề phòng, nhìn trên mặt phi cơ xoay quanh.

Tô Cẩn Nhi nhíu mày, đúng là có người không muốn sống chẳng!

Đúng lúc này, Tô Cẩn Nhi chợt thấy trước mặt mình có người chạy qua.

Diệp An Nhiên?

Tô Cẩn Nhi nhíu mày.

Mọi người ở bên kia đợi lệnh, cô đi qua làm gì?

Nghĩ đến bình thường Diệp An Nhiên không đúng lắm, hiện tại thần thần bí bí, hấp dẫn chú ý Tô Cẩn Nhi, vì thế, thời điểm Diệp An Nhiên chạy tới, phía sau Tô Cẩn Nhi lặng lẽ đi theo.

Sắc mặt Diệp An Nhiên trầm trọng.

Cô biết, là Mặc Thiếu Thiên!

Chẳng biết tại sao, tuy rằng cô rất hận Mặc Thiếu Thiên, nhưng nếu thật sự giết hắn, cô không hạ thủ được .

Nếu Mặc Thiếu Thiên chết, cô cảm thấy, sự tồn tại của cô, không có ý nghĩa gì.

Lúc trước nếu không phải Mặc gia đuổi bọn họ ra khỏi nước, có lẽ, cô cũng không biến thành dạng này, bị tội oan uống giết người , phán tử hình, là Mafia cứu cô, Diệp An Nhiên đã chết, nhưng cô ở Mafia sinh sống.

Nếu....

Hết thấy đều không có nếu!

Hiện tại, Diệp An Nhiên chỉ biết là, cô không muốn Mặc Thiếu Thiên chết!

Nhưng cũng không muốn để cho Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam ở một chỗ.

Nghĩ đến đây, Diệp An Nhiên càng hướng phía trước chạy tới, Tô Cẩn Nhi theo sau, nhìn Diệp An Nhiên rất cuộc muốn làm gì.

Nhưng mà, thời điểm Diệp An Nhiên nghe xuống dưới, thoáng nhìn qua bốn phía. Lôi kéo thứ gì trong tay, trong giây lát, bầu trời nổ tung.

Dưới tình huống như thế.

Đây coi là không có tín hiệu?

Tô Cẩn Nhi nhìn Diệp An Nhiên, tuy rằng không rõ cô ta muốn làm gì, nhưng lén lút như vậy, nhất định có vấn đề!

Thời điểm Tô Cẩn Nhi đang tìm tòi, bỗng nhiên chân của cô đạp phải cái gì đó, phát ra âm thanh va chạm.

Nghे được âm thanh, Diệp An Nhiên xoay đầu, Tô Cẩm Nhi thấy thế, chạy nhanh rời đi.
Nhưng là ngay trong nháy mắt, Diệp An Nhiên hoàn hồn chạy nhanh, hướng bên kia đuổi theo.
“Đứng lại!”

Diệp An Nhiên bắt được Tô Cẩm Nhi.

Cảm giác trên vai bị nắm, Tô Cẩm Nhi đột nhiên cúi người, hướng sau lưng Diệp An Nhiên đá vào.
May mắn Diệp An Nhiên phát hiện, né tránh, sau đó vươn tay, cùng Tô Cẩm Nhi giao đấu.
Vài lần, hai người đánh đều ở thế hòa, cũng không có ai chiếm thế thượng phong.
Lúc này, hai người nhìn nhau.

Diệp An Nhiên nhìn Tô Cẩm Nhi, “Cô theo tôi làm cái gì?”

Nghे được lời Diệp An Nhiên nói, khóe miệng Tô Cẩm Nhi gợi lên chút cười, “Con đường này là của cô sao? Ai qui định tôi đi theo cô? Như thế nào? Chẳng lẽ cô có bí mật gì không thể cho ai biết sao?”

“Cô đến xem cái gì?” Diệp An Nhiên nhìn cô hỏi, giọng điệu thật không tốt.

Nhìn dáng vẻ khấn trương của Diệp An Nhiên, Tô Cẩm Nhi càng thêm xác định ý nghĩ của mình.

Diệp An Nhiên có quỷ.

Bằng không, cô làm sao phải khấn trương như thế.

304. Chương 307: Trúng Đạn

Lúc này, Tô Cẩm Nhi nhìn cô, khóe miệng gợi lên chút cười, “Nên nhìn, không nên nhìn, đều đã nhìn thấy!”
Nghе như thế, Diệp An Nhiên nhú mày, ánh mắt hiện kên tia nguy hiểm.

“Tô Cẩm Nhi, cô quá nhiều chuyện!” Diệp An Nhiên từng chữ một nói.

Tô Cẩm Nhi cũng xuất thân là sát thủ, sao lại không hiểu ánh mắt của Diệp An Nhiên, nhìn cô, khóe miệng Tô Cẩm Nhi gợi lên chút cười lạnh.

“Diệp An Nhiên, cô vừa rồi là phóng tín hiệu cho những người đó phải không? Hôm nay, rốt cuộc nhược điểm của cô cũng nằm trong tay tôi!” Tô Cẩm Nhi nói, trong lòng thập phần đắc ý.

Qua nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng có thể phát tiết.

Chỉ cần nói cho Tư Tuyệt, Diệp An Nhiên phản bội tổ chức, nhất định sẽ bị xử tử!

Nghĩ đến đây, trong lòng Tô Cẩm Nhi rất đắc ý.

Học qua độc tâm thuật, cũng là bọn họ học cùng nhau, Diệp An Nhiên nhìn Tô Cẩm Nhi, một giây kế tiếp, cô không tiếp tục nói lời vô nghĩa, một cây dao dưới nách cô xẹt qua.

Tô Cẩm Nhi không ngờ tới, lập tức tìm một dao, trong nháy mắt cô ngược mắt nhìn Diệp An Nhiên.

“Diệp An Nhiên, cô nhất định phải chết!” Nói xong, Tô Cẩm Nhi hướng Diệp An Nhiên công kích.

Hai người đều là sát thủ chuyên nghiệp, mang theo lực vô cùng mạnh, hơn nữa mỗi chiêu đều muốn bức người.

Hai người được một người huấn luyện ra, ở mức độ chuyên nghiệp, Diệp An Nhiên hơn một chút, Tô Cẩm Nhi tuy chấp hành nhiệm vụ, nhưng là lưu phái hơn một chút, vì thế, Diệp An Nhiên hơn một chút, cuối cùng, Diệp An Nhiên đặt dao trên cổ Tô Cẩm Nhi.

Tô Cẩn Nhi sững sốt, nhìn Diệp An Nhiên, tràn ngập không cam lòng.

“Diệp An Nhiên, cô dám động thủ, chết sẽ vô cùng thảm!” Tô Cẩn Nhi nhìn cô nói, muốn cô buông tha.

Diệp An Nhiên nhìn cô, khóe miệng gợi lên chút cười,” Cô chết, vốn sẽ không có người biết!”

Nói xong, Diệp An Nhiên cũng không ngại vô nghĩa, trực tiếp lấy dao hươu Tô Cẩn Nhi đâm tới, trong nháy mắt, Tô Cẩn Nhi đột nhiên điều chỉnh vị trí, dao găm đâm vào bụng Tô Cẩn Nhi.

“ Ai ở bên kia?” Bỗng nhiên có người nói.

Diệp An Nhiên nghe được âm thanh, lập tức nhìn thoáng qua, không suy nghĩ, trực tiếp rút dao ở bụng Tô Cẩn Nhi ra, rồi rời đi.

Tô Cẩn Nhi ngã trên mặt đất, nhìn bóng lưng Diệp An Nhiên, cuối cùng nhắm mắt lại.

.....

Rayne cũng Trữ Xá ngồi trên phi cơ, cảm giác phía dưới súng không ngừng bắn lên bầu trời, lúc này, bọn họ ở trên không trung nén xuống hai quả lựu đạn, phía dưới một ánh lửa bùng lên.

Rayne cùng Trữ Xá phụ trách kéo dài thời gian, nhìn thấy đã thương không sai biệt lắm, vì vậy, hướng một bên hạ cánh, thời điểm phi cơ vừa chuẩn bị hạ, Rayne lại thấy được phía dưới có một bóng dáng.

“ Trữ Xá, người xem!” Rayne ý bảo Trữ Xá xem.

Trữ Xá cúi người, ánh mắt đảo qua, liền nhìn người nằm ở dưới một chút, Trữ Xá nhíu mày, nhìn về phía Rayne.

Hai người trao đổi ánh mắt.

“Cô ta bị thương!” Trữ Xá nói.

“ Cô ta là người của Mafia!” Rayne cũng nói.

Vì thế hai người liếc mắt một cái, Trữ Xá phân phó,” Đưa nữ nhân phía dưới lên!”

Trong buồng máy bay mấy người nghe được lệnh, hướng cửa cabin nhìn, mở cửa thân phi cơ, dần dần đi xuống.

Hai người leo thang đi xuống, sau đó đem Tô Cẩn Nhi lên phi cơ.....

Cảm giác được viên đạn hướng bên này bay đến, phi cơ trực thăng chậm rãi bay lên, sau đó ở bốn phía không ngừng quanh quẩn trì hoãn, kéo dài thời gian.

Hơn nữa, Tư Tuyệt trời sinh tính đa nghi, vẫn không thể làm rõ ràng, cho nên phi cơ chỉ có thể mở thang lên xuống, làm cho Tư Tuyệt nhìn không rõ.

Mà bên kia, Mặc Thiếu Thiên nhìn bầu trời đầy pháo hoa, ở trong lòng chờ một chút.

Hách Tôn nhìn Mặc Thiếu Thiên, cũng chú ý đến bầu trời dâng lên pháo hoa kiểu kia, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên,” Làm sao vậy?”

“Là Diệp An Nhiên!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Đối với Diệp An Nhiên, Hách Tôn có chút hiểu biết.

Mặc Thiếu Thiên nói, đây là tín hiệu của cô ta.

Thật lâu lúc trước, Mặc Thiếu Thiên nói cho cô.

Tín hiệu của hai người bọn họ lúc đó, nhưng mà bọn họ chưa từng dùng tới, mà hiện tại....

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày.

Diệp An Nhiên rốt cuộc muốn làm gì?

Hách Tôn nhìn Mặc Thiếu Thiên, “ Cô ta có ý gì?”

“ Để cho ta rời đi!” Mặc Thiếu Thiên từng chữ một nói.

Hách Tôn nhú mày, nhìn Mặc Thiếu Thiên,” Hiện tại thế nào?”

“ Nếu đã tới đây, ta vốn không có khinh địch rời đi, không tìm thấy Lâm Tử Lam, ta tuyệt đối không đi!” Mặc Thiếu Thiên kiên định nói.

Rayne cùng Trữ Xá ở bên kia tự mình kéo dài thời gian, hấn làm sao có thể rời đi!

Vì thế, thuyền nhanh cập bờ, nhưng thuyền không thể quá gần bờ, sẽ bị phát hiện, ở cách một khoảng, ngừng lại.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hách Tôn, sau đó hai người gật đầu.

“ Cẩn thận một chút!” Hách Tôn dặn.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, vì thế xoay người đứng trên thuyền, giây tiếp theo, nhảy xuống.

Hấn muốn thuyền bên này, còn mình thì bơi vào bờ.

Chỉ có như vậy, mới không bị phát hiện.

Hách Tôn cùng huynh đệ đứng ở thuyền, tận lực ẩn núp.

Hách Tôn đứng trên thuyền, nhìn phương hướng của Mặc Thiếu Thiên, lộ ra khuôn mặt tuần tú.

Mặc Thiếu Thiên bơi trong nước, bơi lên bờ, bên kia có người tuần tra, Mặc Thiếu Thiên trôi lên khỏi mặt nước, nhìn thấy người đi qua, lập tức trong nước nẩy lên, hướng bên trong chạy tới.

Động tác, nhanh chóng, lưu loát.

Mặc Thiếu Thiên tựa vào tường, thời điểm có cảm giác người đi tới, liền núp sang một bên.

Thật ra, hấn muốn trực tiếp giết vài người, nhưng nếu là như vậy, sẽ hấp dẫn sự chú ý, thì sẽ bị hấn phát hiện, hấn sợ không dễ đến nơi sẽ bị Tư Tuyệt rời vị trí của cô.

Bởi vì mặc quần áo phòng độc, Mặc Thiếu Thiên yên tâm một chút, trên đảo nhỏ phòng ở không nhiều lắm, chỉ có hai phòng, hơn nữa, cách nhau cũng không xa.

Mặc Thiếu Thiên đứng nhìn căn nhà, nhìn lên nóc nhà.

Lâm Tử Lam ở một trong hai cái phòng đó.

Mặc Thiếu Thiên không dám lãng phí thời gian, nghĩ đến Rayne cùng Trữ Xá giúp hấn kéo dài thời gian, hấn phải tranh thủ.

Vì thế, hai căn phòng một lấy một bỏ, đột nhiên hướng đối diện chạy tới.

Lâm Tử Lam ở trong phòng ngủ.

Sau mỗi lần ăn cơm, Lâm Tử Lam đều mệt muốn chết, cơ hồ ngã xuống là có thể ngủ.

Biết rõ là có độc, nhưng không thể không ăn, ăn nhiều nhất là chỉ muốn ngủ, còn không ăn thì sẽ chết đói!

Cho nên, bỏ nặng lấy nhẹ, Lâm Tử Lam đương nhiên phải chọn một.

Lúc này dưới tình huống tự nhiên, cô không ăn, hoặc mỗi ngày ăn ít đi một chút, còn lại đổ đi, nếu cô muốn có biện pháp lấy cái chìa khóa kia, chính là từ lúc tối, Tư Tuyệt giống như không có xuất hiện, làm cho Lâm Tử Lam không có cách nào.

Mà một lát, Lâm Tử Lam ăn trưa xong liền ngủ đến bây giờ.

Mặc Thiếu Thiên bên này chạy tới, động tác nhanh nhẹn, nhanh chóng, còn thời khắc trốn canh gác, rốt cục, thời điểm hấn ở gần cái phòng kia, hấn tựa người vào tường.

Hấn vừa định đi, lại chợt nghe có người đến, Mặc Thiếu Thiên lập tức bước đi, hướng bên kia đi đến.

Mặc Thiếu Thiên đến bên trên, hiện tại , hấn chỉ có thể ở trong này tìm.

Suy nghĩ, Mặc Thiếu Thiên liền trực tiếp đi lên, bắt đầu tìm kiếm.

Do gian phòng tương đối tối, Mặc Thiếu Thiên rất khó phân biệt, nếu dùng đèn, sẽ hấp dẫn sự chú ý.

Cho nên, Mặc Thiếu Thiên chỉ có thể sờ soạng tìm kiếm.

Nghĩ đến Rayne cùng Trữ Xá bên kia kéo dài thời gian, Mặc Thiếu Thiên càng muốn nhanh chóng.

Nếu như có thể trực tiếp đi vào, thì tiện biết mấy, nhưng là bên trong có người, Mặc Thiếu Thiên không thể kinh động, chỉ có thể chậm rãi tìm.

Đúng lúc này, Mặc Thiếu Thiên không cẩn thận đụng trúng cái gì, phát ra âm thanh.

Lúc này, lập tức khiến cho người cảnh giác.

“Ai?”

Nói này đều là sát thủ, đối với âm thanh, đặc biệt mẫn cảm.

Cảm giác có người đi tới cửa sổ, Mặc Thiếu Thiên nghiêng người đi, cả người tựa vào phía trên.

“Ai ở bên kia?” Có người lên tiếng hỏi.

Nhưng mà, không có ai trả lời.

Càng là không trả lời, càng là có thể.

Vì thế lập tức giơ súng lên hướng bên kia quét tới.

Cảm giác được ở trên tường, Mặc Thiếu Thiên đột nhiên từ trên vách tường nhảy xuống, ẩn nấp.

Một hồi súng quét tới, cảm giác không có khả nghi người đó lại nhìn nhìn.

“Làm sao vậy?” Lúc này có người chạy tới hỏi.

“Vừa rồi bên kia có động tĩnh!” Có người nói.

Thực hiện nhiên, sững sốt vài giây đồng hồ, có người hô một câu, “Đi lên nhìn xem!”

Mặc Thiếu Thiên nghe bọn họ nói, ngồi chồm hổm trên mặt đất, một tay ôm cánh tay, máu chảy xuống.

Mới vừa rồi không cẩn thận bị thương.

Xem ra, bọn họ đã có cảnh giác, hiện tại, hẳn phải rời đi!

Nghĩ đến đây, Mặc Thiếu Thiên cúi xuống, dọc vách tường chậm rãi hướng phía trước đi tới.

“Nếu phát hiện ai khả nghi lập tức giết, tuyệt đối không thể để cho đem nữ nhân đó đi!” Có người nói.

Đương nhiên bọn họ đều dùng tiếng Italy nói chuyện với nhau, rất không khéo là, Mặc Thiếu Thiên biết mười hai ngôn ngữ, đối với tiếng Italy, cũng rất tinh thông.

Nghe như thế, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên chút cười.

Trong lòng đã có đáp án.

“Các người qua bên kia nhìn xem, có tin tức lập tức báo cho ta biết!”

“Dạ!”

Vì thế, có người hướng bên kia chạy tới.

Mặc Thiếu Thiên ở trong góc tường, nhìn phương hướng người kia chạy.

Nếu hắn đoán không có sai, Lâm Tử Lam hẳn là ở phòng kia!

305. Chương 308: Đắc Tội Quá Nhiều

Nếu như Mặc Thiếu Thiên đoán không sai, Lâm Tử Lam phải ở trong căn phòng đó!

Nghĩ đến điều này, Mặc Thiếu Thiên khoe miệng gọi lên nụ cười, cuối cùng không phí công.....

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại nhìn người đuổi tới, cũng không chần chừ, xoay người chạy về phía căn nhà khác, động tác nhanh chóng, thật may tất cả nhân lực hiện tại cũng tập trung ở bên này, đủ thời gian cho Mặc Thiếu Thiên thoát khỏi.

Khi chạy đến bờ biển, Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại liếc mắt nhìn, quả nhiên, tất cả nhân lực đều tập trung tới gian phòng kia, lần này Mặc Thiếu Thiên càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng.

Lâm Tử Lam ở trong căn phòng đó.

Nghĩ vậy, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên, một giây kế tiếp, anh cầm đầu ngã vào trong nước.

... ..

Lâm Tử Lam đang ngủ, đột nhiên tỉnh giấc bởi cơn ác mộng, cô lập tức từ trên giường ngồi dậy .

Nhìn bốn phía, khoảng không gian đen kịt.

Nhưng trong lòng Lâm Tử Lam, cảm giác nói không nên lời.

Mặc Thiếu Thiên!

Lâm Tử Lam lảo lảo gọi!

Cô nằm mơ thấy anh trúng đạn!

Lâm Tử Lam ngồi ở trên giường, nhìn bốn phía, một mảnh đen như mực, lúc này mới nghĩ đến, cô đang nằm mơ, nhưng tại sao, giấc mộng này làm cho cô có cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo?

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam cố gắng làm ình tỉnh táo lại.

Cảm thấy trong lòng bàn tay mình đều là mồ hôi, Lâm Tử Lam vịn giường, để ình lấy hơi.

Nhưng sau đó, cô phía bên ngoài rất nóng nực.

Mọi người rất ồn ào.

Lâm Tử Lam vừa định , một giây sau, đèn trong phòng trong nháy mắt bị mở lên, ánh đèn chiếu ngược chói mắt, Lâm Tử Lam nhắm mắt lại, đợi thích ứng được, Lâm Tử Lam mới nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy mấy người đứng ở ngưỡng cửa .

Nhìn thấy Lâm Tử Lam vẫn còn, bọn họ mới yên lòng.

“Các người làm gì?” Lâm Tử Lam nhìn bọn họ hỏi, giọng rất không hài lòng.

Lúc đang ngủ, có người chọt xông vào, đối với Lâm Tử Lam mà nói, rất khó chịu.

Vậy mà lúc này, Diệp An Nhiên chọt đi vào, nhìn Lâm Tử Lam vẫn còn, đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, ” Không có gì!”

Nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Cửa lần nữa bị đóng lại.

Nhìn bóng lưng bọn họ, Lâm Tử Lam cau mày.

Cô tới nơi này mấy ngày, chưa từng có nửa đêm động tĩnh lớn như vậy, bây giờ là tại sao?

Chẳng lẽ là có người xông vào?

Là —— Mặc Thiếu Thiên?

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam dường như hiểu ra được chuyện gì, đứng lên, hướng cửa sổ sát đất đi tới.

Bên ngoài có ánh đèn, cũng có thể thấy nước biển, còn có màu thâm đen của bầu trời, nhưng lại không nhìn thấy người mà cô muốn thấy!

Lâm Tử Lam đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn người bên ngoài rất nhiều, hơn nữa còn đang tìm người nào.

Nghĩ tới đây, lòng của Lâm Tử Lam càng như lửa đốt, đến cuối cùng có phải là anh tới hay không?

Ánh mắt nhìn hướng bọn họ đuổi theo đánh giá. Cô rất muốn phá cánh cửa thủy tinh này, xông ra ngoài xem một chút, nhưng cô cảm giác thể nào chạy không thoát.

Muốn lấy thứ gì đó trực tiếp đập, nhưng cô không có sức lực để cầm.

Cho nên, cô chỉ có thể đứng ở nơi này nhìn.

Rất lo lắng, Mặc Thiếu Thiên sẽ không bị bắt chứ, nhưng khi nhìn bên ngoài dần dần đánh giá, Lâm Tử Lam biết, anh không có bị bắt được.

Lần nữa trở lại trên giường, trong lòng Lâm Tử Lam, còn tồn tại một tia nghi ngờ.

Để kiểm định suy nghĩ của mình, Lâm Tử Lam đứng lên, ở trong phòng tìm một vòng, cuối cùng, không thấy cái gì làm bằng sứ.

Cuối cùng, mục tiêu của Lâm Tử Lam, khóa ở trên một cái ghế.

Nhấc chân, Lâm Tử Lam dùng hết sức lực toàn thân mình hướng cái ghế đá vào.

“Bang” một tiếng, cái ghế ngã xuống đất, phát ra tiếng va chạm.

Lâm Tử Lam biết, bọn họ đề cao cảnh giác như vậy, một khi có một chút âm thanh, bọn họ sẽ lập tức xông tới.

Quả nhiên, sau khi cái ghế ngã xuống mấy giây, cửa trong nháy mắt bị đẩy ra.

Dĩ nhiên người tới đầu tiên chính là Diệp An Nhiên.

Lâm Tử Lam đứng ở bên trong, cái ghế ngã xuống đất, Diệp An Nhiên nhìn một chút, lập tức đi vào, nhìn xung quanh trong phòng .

Xác định không có bất kỳ người khả nghi nào, Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam, ” Xảy ra chuyện gì?”

Lâm Tử Lam nhìn bộ dạng khẩn trương của Diệp An Nhiên, càng thêm khẳng định suy đoán của mình, cô cười , ” Không có gì, không cần thận trọng đồ cái ghế!”

Hai mắt Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam, trong căn phòng này, chỉ cần không có ai, cũng sẽ không có vấn đề!

Diệp An Nhiên nhếch miệng cười lạnh, nhìn Lâm Tử Lam ” Ở trong này, chỉ có chờ chết, đừng nghĩ giả trò!”Nói xong, Diệp An Nhiên xoay người đi ra ngoài.

Lâm Tử Lam nhìn bóng lưng Diệp An Nhiên, cảm giác rất tốt.

Trong lòng có loại cảm giác hết sức mãnh liệt.

Mặc Thiếu Thiên nhất định đã tới.

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam yên tâm rất nhiều, ít nhất, Mặc Thiếu Thiên cũng biết vị trí của cô rồi, nếu không anh sẽ không rời khỏi dễ dàng như vậy.

Nghĩ vậy, Lâm Tử Lam cảm giác thoải mái hơn nhiều.

Lâm Tử Lam cứ như vậy tin tưởng Mặc Thiếu Thiên!

Lâm Tử Lam đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn bên ngoài, mơ hồ gọi lên điều tốt

... ..

Trong khi bên ngoài.

Mặc Thiếu Thiên trực tiếp từ trên bờ bơi tới du thuyền, chỗ đi qua, đều lưu lại một màu đỏ.

Nổi lên trên mặt nước, Hách Tôn lập tức vươn tay kéo Mặc Thiếu Thiên lên.

“Như thế nào?” Hách Tôn hỏi, nhưng mới vừa hỏi xong những lời này, Hách Tôn tinh mắt nhìn cánh tay Mặc Thiếu Thiên.

“Cậu bị thương?” Hách Tôn lo lắng nhìn Mặc Thiếu hỏi

.

Mặc Thiếu Thiên chỉ gạt đầu, không còn kịp nữa nói quá nhiều, nhìn Hách Tôn, ” Rời đi trước!”

Hách Tôn biết tính chất nghiêm trọng của chuyện này, gạt đầu, sau đó phân phó lái thuyền rời đi.

“Thông báo Rayne cùng Trữ Xá, có thể rời đi!” Mặc Thiếu Thiên nói, ban đêm, hẩn ngồi ở du thuyền, nhẹ híp con người đen, trong ánh mắt là ánh sáng mờ nhạt.

Mặc dù cánh tay còn chảy máu, có một chút đau, nhưng vẫn không ảnh hưởng tới tâm trạng tốt của Mặc Thiếu Thiên.

Đã nhiều ngày như vậy, hôm nay có tin tức tốt .

Nghĩ đến điều này, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên khẽ gợi lên.

Mặc dù lần này không có thấy Lâm Tử Lam nhưng ít nhất, anh biết vị trí của cô.

Chuyện này với Mặc Thiếu Thiên mà nói, chính là một thu hoạch rất lớn.

Du thuyền ở trên mặt biển nhanh chóng di chuyển về phía trước, mà Rayne ở bên kia, lúc nhận được tin tức, cũng rời đi, chỉ là ở trên máy bay, có thêm một tù binh!

Nửa giờ sau, bọn họ cũng trở lại La Mã, bốn góc của biệt thự.

Rayne cùng Trữ Xá dẫn đầu trở về, bọn họ vừa mới trở lại, liền lập tức tìm tới bác sĩ của bang Tô Cẩn Nhi chữa trị.

Sau đó trở về là Mặc Thiếu Thiên cùng Hách Tôn.

Rayne cùng Trữ Xá đang chờ ở phòng khách, nhìn bọn họ trở lại, lập tức nghênh đón.

“Như thế nào?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ, nhếch miệng lên cười chắc chắn ” Tôi đã biết vị trí của cô ấy!”

Một câu nói, mọi người yên tâm, cuối cùng, không có phí công!

“Mọi người thế nào? Có bị thương không?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Trữ Xá cùng Rayne hỏi.

Bọn họ nhất trí lắc đầu.

Lúc này, Trữ Xá mở đầu, ” Chẳng những không có bị thương, còn bắt được một tù binh!” Ninh Xá khóe miệng gợi lên.

Nghe lời Trữ Xá nói, Mặc Thiếu Thiên cau mày, ” Có ý gì?”

Sau đó, khi Tô Cẩn Nhi được đưa tới chữa trị vết thương, Mặc Thiếu Thiên khóe miệng gợi lên, đây coi là thu hoạch ngoài ý muốn!

Tất cả mọi thứ đều ổn định, tâm trạng Mặc Thiếu Thiên có chút vui vẻ.

Qua nhiều năm, cuối cùng cũng có tin tức, còn là tin tức quan trọng.

Lúc này, Hách Tôn nhìn Mặc Thiếu Thiên, ” Chuyện cũng đã ổn định, cậu có phải hay không cũng nên xem vết thương của mình rồi hử ?”

Nói đến cái này, Rayne cùng Ninh Xá nhìn Mặc Thiếu Thiên, ” Cậu bị thương?”

Mặc Thiếu Thiên giơ cánh tay lên, nhìn xuống vết thương, ” Một vết thương nhỏ!”

“Vết thương nhỏ cũng sẽ gây ra trở ngại, đừng quên nơi này bốn phía đều có độc!” Nói xong, Ninh Xá tìm người đến băng bó vết thương cho Mặc Thiếu Thiên.

Nếu như là mấy ngày trước, tâm tình của Mặc Thiếu Thiên không quá thoải mái, nhưng bây giờ, khi biết được tin tức của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cũng an lòng.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới cái gì, nhìn Rayne, ” Đúng rồi, bảo bối đâu? Có tin tức của nó chưa?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Rayne lắc đầu, ” Nội bộ Mafia, tất cả đều là sát thủ, đề phòng cẩn thận, đi vào đều là việc khó, chúng ta vốn là muốn trì hoãn thời gian đồng thời, dò thăm tin tức Hi Hi, nhưng có người ở không trung phóng tín hiệu, chúng ta chỉ có thể bỏ qua, nhưng lại dẫn theo người này trở lại!” Rayne nói.

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên cau mày.

Tìm được vị trí của Lâm Tử Lam, sau đó chính là Hi Hi .

Nghĩ đến còn có Hoa Hồng ở bên cạnh Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên còn yên tâm một chút.

“Chỉ là người yên tâm, chúng ta sẽ tiếp tục dò thăm tin tức của Hi Hi!” Rayne nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

“Mafia làm như vậy, không thể nghi ngờ đắc tội quá nhiều người, Cửa Ngục, Hợp Tung, đồng thời còn có chúng ta, hẳn chắc chắn bận tâm đấy!” Ninh Xá nói qua.

“Khi hấn làm những chuyện này, cũng không nghĩ đến hậu quả như thế, hiện tại, đắc tội nhiều như vậy!”

Nói đến cái này, Hách Tôn nhìn Mặc Thiếu Thiên, ”Tôi có một chủ ý!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hách Tôn, vừa băng bó vết thương, vừa hỏi, ”Chủ ý gì?”

“Tin tức Hi Hi bị Tư Tuyệt bắt cóc, tiết lộ cho Hợp Tung!” Hách Tôn nói gần từng chữ.

Nếu như là vậy, Hợp Tung khẳng định cũng ngồi không yên, bọn họ nhất định cũng sẽ công kích Mafia !

Không thể không nói, chiêu này của Hách Tôn, rất tuyệt!

Mà Mặc Thiếu Thiên cảm thấy, chủ ý này cũng rất tốt.

“Hoa Hồng cùng Hi Hi đều là người của Hợp Tung, Hợp Tung tuyệt đối sẽ không ngồi yên!” Rayne mở miệng.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu ” Vậy liền đem tin tức này, tiết lộ cho Hợp Tung!”

306. Chương 309: Mưu Kế Của Hi Hi Và Hoa Hồng

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, ”Vậy liền đem tin tức này, tiết lộ cho Hợp Tung!”

Hợp Tung mặc dù là mấy năm này mới lớn mạnh , nhưng thực lực của bọn họ không thể khinh thường, nhất là ở quân hỏa cùng phương diện tình báo, cao hơn nhiều so với các chuyên gia.

Hơn nữa, Mặc Thiếu Thiên biết Hi Hi ở Hợp Tung có vị trí hết sức quan trọng, cho nên bọn họ biết, nhất định coi trọng.

Hơn nữa, Hoa Hồng cũng là đặc công của Hợp Tung, cho nên, bọn họ nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp cứu hai người đó ra ngoài.

Mấy người bọn hấn tìm, không bằng cùng người của Hợp Tung cùng nhau tìm, nhiều người tìm sẽ nhanh hơn.

Vì vậy, tin tức này, cũng nên cho người đi tiết lộ cho người của Hợp Tung.

Mặc Thiếu Thiên băng bó kỹ vết thương, phải đi xem Tô Cẩn Nhi, nếu như cô ta không có chuyện gì, chịu mở miệng, bọn họ liền nắm rõ đối với Mafia bên kia như lòng bàn tay.

May mắn thay, Tô Cẩn Nhi vết thương cũng không có gì đáng ngại, chỉ mất máu quá nhiều, cần truyền máu.

Nghe thấy tin tức, Mặc Thiếu Thiên không nói hai lời, lập tức cho người truyền máu cho Tô Cẩn Nhi.

Nếu cần sử dụng máu của Mặc Thiếu Thiên cũng không quan trọng.

Chỉ cần cô ta có thể tỉnh lại.

Nhưng bác sĩ nói, vết thương của Tô Cẩn Nhi vết thương là đặc biệt, nhóm máu Rh âm tính, loại này loại máu cực ít, 1000 người cũng khó kiếm thấy một người có loại máu đó.

[Lavender: máu của chúng ta thường là nhóm Rh+, của cô ấy là nhóm máu hiếm Rh-]

Nghe thấy lời nói, mọi người tất cả đều sửng sốt một chút, ánh mắt rồi rít nhìn về phía Hách Tôn.

Chuyện này có phải hay không cũng quá trùng hợp?

Ngược lại mặt Hách Tôn không chút thay đổi, nhìn bác sĩ, trực tiếp mở miệng, " Tôi có, lấy máu của tôi đi!" Hách Tôn nói.

Nghe vậy, Mặc Thiếu Thiên cau mày, mở miệng, " Tôn. . . . "

Mặc Thiếu Thiên biết thân phận của Hách Tôn, hơn nữa, gia tộc hấn sứ mạng rất nghiêm khắc, bây giờ vì một người phụ nữ rút máu, điều này làm cho Mặc Thiếu Thiên không biết nên nói cái gì.

Hách Tôn nhìn Mặc Thiếu Thiên, hình dáng người Anh, ánh mắt thâm thúy, nhìn Mặc Thiếu Thiên, mở miệng nói rõ ràng, " Tôi là vì cậu, không phải vì cô ta!"

Nói xong, Hách Tôn trực tiếp đi tới, vén cánh tay lên.

Bác sĩ nhìn Hách Tôn.

"Lấy đi!" Hách Tôn lên tiếng.

Vì vậy, bác sĩ lúc này mới bắt đầu.

Nghe Hách Tôn nói, trong lòng Mặc Thiếu Thiên nhộn nhạo cảm giác nói không ra lời.

Anh em như vậy, còn gì để nói!

Tay Mặc Thiếu Thiên, nhẹ nhàng vỗ cánh tay Hách Tôn một cái, tất cả không cần nói.

Ninh Xá cùng Rayne đứng ở một bên nhìn, bọn họ cũng biết rõ sứ mạng gia tộc của Hách Tôn, hơn nữa máu của hấn cực kỳ quý hiếm, gia tộc của bọn họ có quy định nghiêm ngặt, nếu để cho ông nội hấn biết, sợ sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng dù, chuyện này đổi thành người nào trong bọn họ, cũng đều sẽ như thế làm.

Không phải vì Tô Cẩn Nhi, mà là vì Mặc Thiếu Thiên.

Phần tình cảm này, không nói, Mặc Thiếu Thiên cũng hiểu.

Sau đó, bác sĩ lấy máu, rất nhanh truyền qua cho Tô Cẩn Nhi.

Lần thứ nhất Tô Cẩn Nhi mơ mơ màng màng tỉnh lại, cô từ từ mở mắt, nhìn máu truyền vào trên cánh tay mình, tuy nhiên, ánh mắt nhìn lên, thấy gò má của Hách Tôn, cô rất muốn tỉnh lại, nhưng chống đỡ không nổi, một lần nữa hôn mê.

Truyền máu xong, bác sĩ nhìn bọn họ, " Đoán chừng ngày mai là có thể tỉnh!" bác sĩ nói.

Nghe được lời của bác sĩ, Rayne gật đầu.

Sau đó đưa bác sĩ rời đi, Rayne cho người mang Tô Cẩn Nhi đưa đến mật thất trông coi.

Cô ta tỉnh lại liên thông báo cho bọn họ.

Sau khi làm xong mọi chuyện, bọn họ mới rời khỏi.

Mặc Thiếu Thiên cho người lấy rượu ra, nhiều ngày gặp mặt như vậy, bọn họ cũng chưa cùng nhau uống rượu.

Hách Tôn hiểu ý của Mặc Thiếu Thiên, sau đó, uống một chút.

Bốn người uống hết không ít, mãi cho đến đêm khuya, mới trở về phòng của mình.

... ..

Phía Hợp Tung, lúc Tập Ni nhận được tin tức, thiếu chút nữa lật bàn!

Chết tiệt, Hi Hi cùng Hoa Hồng đều bị bắt!

Tập Ni lục soát người đem tin này đến, " Người nào đưa tin tức?" Tập Ni khó chịu hỏi.

Người mang tin đến nói , " Mặc Thiếu Thiên!"

Khốn kiếp!

Tập Ni tức, càng thêm tức thiếu chút hít thở không thông!

Mặc Thiếu Thiên chính là cớ ý!

Tập Ni biết người phụ nữ của Mặc Thiếu Thiên, cũng chính là mẹ của bảo bối bị bắt , hai ngày trước Hi Hi còn cầu xin hẩn giúp một tay tìm tin tức của Mafia.

Không nghĩ tới nhanh như vậy liền bị bắt đi.

Hơn nữa, còn liên quan Hoa Hồng cũng bị bắt!

Điều này làm cho Tập Ti không nói ra được cảm giác.

Bắt đi Hoa Hồng, rất dễ dàng, rất nhanh sẽ lộ ra sơ hở, mặc dù Hoa Hồng giỏi về nguy trang, nhưng là đặc công tiềm chất [ẩn nấp], thoáng khảo nghiệm sẽ tra ra .

Hơn nữa Hoa Hồng mạnh hơn, nếu bị đánh đập, tuyệt đối không thể nào chịu đựng không đánh trả.

Đây chính là điều khiến Tập Ni lo lắng nhất!

Một khi thân phận bại lộ, hai người bọn họ cũng sống không nổi!

Nhưng nếu không có Hoa Hồng đi cùng, Tập Ni còn lo lắng Hi Hi một mình hơn.

Loại cảm giác phiền muộn này, thật mẹ nó quá khó chịu!

Sớm biết, hẩn cũng không nên đồng ý Hi Hi!

Bây giờ suy nghĩ một chút, Mặc Thiếu Thiên cố ý tìm người để đưa tin tức cho hẩn, chính là hi vọng hẩn cũng ra mặt.

Khốn thật, người đàn ông này cũng quá thông minh rồi !

Tập Ni rất muốn trực tiếp trở về, mặc kệ, nhưng là không làm được!

Sau một hồi ưu phiền, Tập Ni lập tức cho người đi thăm dò tin tức Hi Hi cùng Hoa Hồng.

Mafia bên kia nếu thật dám động thủ, hẩn lập tức bắn pháo công kích!

Dù sao, quân hỏa, hẩn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!

Tại sao phải sợ bọn hẩn không được sao!

Chết tiệt!

Mới vừa lệnh cho người đi điều tra, Tập Ni liền đổi nghịch người đến báo tin nói, " Mặc kệ thế nào, mang người trở lại.....!"

Người tới nhìn Tạt Ni, ””

Im lặng!

Đây là loại tin tức gì?

Không khác chống khủng bố là mấy. Bất quá hần cũng chỉ có thể ngoan ngoãn tuân lệnh đi.

Ai bảo người ta là lão đại !

Hần mới vừa trở về trả lời, Tạt Ni liền lập tức báo cho Thẩm Dạ Thiên, cùng Mặc Tử.

Hi Hi là người quan trọng của Hợp Tung bọn họ.

Không có bé, hệ thống ai làm mới?

Ngộ nhỡ bị phá thì làm thế nào?

Khó tìm được thiên tài, làm người nổi nghiệp Hợp Tung, bé nhất định phải an toàn mới được!

Sau đó, lập tức liên lạc Thẩm Dạ Thiên, Mặc Tử, bàn luận tìm cách cứu Hi Hi cùng Hoa Hồng.

... ..

Bên Hi Hi.

Cùng Hoa Hồng đã bị nhốt một ngày.

Nhưng đến bây giờ, vẫn không có bất cứ động tĩnh gì.

Bé tới nơi này, là vì muốn phá hoại, cùng cha trong ứng ngoài hợp, cũng không phải là tới nơi này vì” ngồi tù” đâu!

Thứ nhất, thứ hai, thứ ba, thứ tư!

Chính là không ai !

Mẹ nó!

Hi Hi mất kiên nhẫn.

Hoa Hồng ngồi ở chỗ đó, cũng rảnh rồi an tĩnh.

Dù sao, không đến, cũng không có biện pháp!

Chi bằng ngồi nghỉ ngơi.

Hi Hi ở bên trong đi tới đi lui ,Hoa Hồng ngồi im một chỗ, cầm trong tay một cọng cỏ non, nhìn Hi Hi đi tới đi lui .

Lúc này, Hi Hi dừng lại, đi tới trước mặt Hoa Hồng ” Tôi không chờ nổi nữa!”

Hoa Hồng lười biếng chau mày, ” Sau đó thì sao?”

“Có cách gì hay không?” Hi Hi hỏi.

Hoa Hồng rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu một cái, ” Có!”

Ánh mắt Hi Hi chột sáng lên, ” Cách gì?”

“Tự sát!” Hoa Hồng không nhẹ không nặng nói.

Hi Hi, ””

Hi Hi rất muốn trả lời cho Hoa Hồng một câu, em gái cô!

Nhưng nghĩ đến tình huống thực tế, nhìn Hoa Hồng nói, ” Tỷ nói thật!”

Hoa Hồng có bộ mặt phớt tỉnh gật đầu, ” Tôi đang nói thật!”

Hi Hi cau mày, nhìn Hoa Hồng.

Sau đó, Hoa Hồng đứng lên, đi tới lưới sắt vừa bắt đầu hô to, ” Có ai không, có người tự sát.”

Hi Hi, ””

Chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của Hoa Hồng, Hi Hi nhìn, có chút buồn cười.

Quả nhiên, sau khi Hoa Hồng kêu như vậy, có người tới.

“Chuyện gì?” Người nọ dùng tiếng Ý hỏi.

Ngôn ngữ đối với hoa hồng mà nói, chỉ là một việc nhỏ.

Hi Hi nghe , nhưng là nghe không hiểu tiếng Ý, cau mày, nhìn Hoa Hồng.

Hoa Hồng cười, hướng người kia ngoắc ngoắc ngón tay, người nọ tiến tới, lúc này, Hoa Hồng lập tức vươn tay, ôm cổ người đàn ông, đánh tới bời.

Hi Hi nhìn, hoàn toàn tròn tròn mắt.

Hoa Hồng cũng quá bạo lực đi!

Nhưng lúc này, người bên ngoài nghe tiếng động, chạy vào, thấy tình hình trước mắt, sau đó, giơ súng lên, nhắm ngay Hoa hồng. “Dừng tay, nếu không tôi nổ súng!” Người kia nói.

Nghe nói như thế, Hoa Hồng đột nhiên ngược mắt hung hăng liếc nhìn bọn họ.

Nếu như trong tay cô có súng, nhất định giết toàn bộ bọn họ.

Nhưng cô không có!

Vì vậy, Hoa hồng nhìn bọn họ, gật gật, buông lỏng ra.

Lúc này, người bị Hoa Hồng đánh, được buông ra, lập tức liền lùi lại.

Mới vừa rồi bị siết cổ không thở nổi.

Mới vừa lùi lại, hắn lập tức tức giận đoạt lấy súng trong tay người vừa tới, giơ lên, nhắm ngay Hoa Hồng.

“Người dám nổ súng, tốt nhất suy nghĩ một chút, như thế nào báo cáo với cấp trên các người!” Hắn vừa muốn nổ súng, Hi Hi lập tức lên tiếng nói, nhìn bọn họ, Hi Hi cũng rất khẩn trương.

Hi Hi vừa mới nói xong một tiếng, quả nhiên, người kia không dám, nhìn bọn họ, dùng tiếng ý nói chuyện, sau đó xoay người đi.

Nhìn bóng lưng tức giận, khiến Hi Hi nhú mày.

Bọn họ nhất định sẽ trả thù!

Hoa Hồng đứng ở một bên, khi bọn họ giơ súng lên, căn bản không có sợ hãi, Hi Hi lên tiếng, cảm giác trong lòng cô không biết nói thế nào.

Có một loại cảm giác, được Hi Hi bảo vệ!

Nói thật, loại cảm giác này, cũng không tệ lắm!

Hoa Hồng trong lòng khen ngợi, cũng không biết, Hi Hi khó chịu!

Không nghĩ tới mới ra mặt, sẽ để cho Hoa Hồng đem người đánh dừng lại, muốn như thế nào thấy Tư Tuyệt a a a !

Hi Hi cũng không nói chuyện, xoay người trở về, ngồi chỗ vừa rồi, trầm mặc không nói .

Hoa Hồng nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi, tức giận sao?

Khuôn mặt tuyệt đẹp, lộ ra nét xinh đẹp dí dỏm, hết sức đáng yêu.

Sau đó, Hoa Hồng đi tới, bước tới trước mặt Hi Hi, lấy tay chọc chọc bé, ” Cậu làm sao thế?”

Hi Hi không để ý tới, cũng không ngẩng đầu.

Lúc này, Hoa Hồng lần nữa chọc chọc bé, ” Tức giận?”

Hi Hi cũng không để ý.

Bé đương nhiên tức giận!

Tại sao có thể không tức giận!

Thật vất vả mới thấy người, cứ như vậy bị cô dọa chạy mất, như vậy còn không nói, thiếu chút nữa làm cho người ta dùng súng bắn chết, có biết hay không rất là nguy hiểm!

307. Chương 310: Chiếc Nhẫn Bí Mật

Thật vất vả mới thấy người, cứ như vậy bị cô dọa chạy mất, như vậy còn không nói, thiếu chút nữa làm cho người ta dùng súng bắn chết, có biết hay không rất là nguy hiểm! !

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, không ngờ, bé giận thật!

Hoa Hồng cũng nhúu mày, nhìn Hi Hi “Cậu giận thật à?”

Hi Hi tiếp tục không để ý tới.

Mẹ kiếp, Hoa Hồng tức giận.

“Nếu không nói, tôi liền đánh cậu!” Hoa Hồng uy hiếp.

Hi Hi tiếp tục không nhìn, căn bản không sợ, thậm chí mắt cũng không nhìn lên một cái!

Hoa Hồng nắm chặt quả đấm, cuối cùng nhìn Hi Hi, “Được, cậu không cần nói chuyện với tôi, cũng đừng nghĩ biết mới vừa rồi bọn họ nói với tôi cái gì!”

Sau đó.

Quả nhiên.

Mí mắt Hi Hi bỗng nhúc nhích.

Từ từ ngẩng đầu lên, nghiêng đầu, nhìn Hoa Hồng, “Tỷ vừa rồi, mới nói gì. ?”

Hoa Hồng, “.”

Lần này đổi lại là Hoa Hồng không để ý tới, quay đầu, cũng không thèm nhìn tới Hi Hi một cái, giống như bộ dạng mới vừa rồi của Hi Hi.

Hi Hi cau mày, nhìn Hoa Hồng, cũng không có biện pháp, đưa ra đầu ngón tay út, chọc chọc Hoa Hồng, Hoa Hồng hất ra, tiếp tục không để ý tới.

Hi Hi cau mày, cũng tức giận!

Nhưng bé càng muốn biết, mới vừa rồi những người đó nói cái gì!

Đáng chết, bé bây giờ có chút hối hận mình không học tập tốt!

Chờ bé đi ra ngoài, nhất định phải đi học 20 ngôn ngữ!

Anh Văn là Hi Hi giỏi nhất, tiếng Nhật Hi Hi cũng đã biết, chỉ là tiếng Ý không biết!

Hi Hi thật muốn cào tường, tại sao bé không biết tiếng Ý !

Nghĩ tới đây, Hi Hi nhìn Hoa Hồng, bắt đầu dùng giọng ngọt ngào, “Tỷ tức giận cái gì?”

Hoa Hồng còn chưa để ý, cô thích nhất chính là dùng để kỳ nhân chi đạo còn trị kỳ thân người.

Hi Hi đặt mông ngồi xuống dưới đất, nhìn Hoa Hồng, “Tỷ có biết hay không, tỷ vừa rồi làm như vậy rất nguy hiểm, bọn họ có súng, chúng ta chỉ có tay không, chẳng lẽ tỷ muốn dùng thân thể đi đỡ đạn !” Hi Hi nói.

Nghe thấy vậy, Hoa Hồng nhú mày.

Hắn đang tức cái này?

Lúc này, Hoa Hồng nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi, “Cậu ở đây tức giận việc này?”

“Nếu không thì là gì? ?” Hi Hi hỏi ngược lại.

“Tỷ vì tôi mới bị bắt tới đây, nếu như tỷ xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ muốn tôi áy náy cả đời à?” Hi Hi tức giận nói.

Nghe thế, Hoa Hồng không chỉ không tức giận, hơn nữa, còn có chút cao hứng.

Khóe miệng, từ từ nhếch lên.

Tức giận, toàn bộ đều tiêu tan.

Giờ phút này, thần linh đều là mây bay.

Sau đó, cô cúi xuống, nhìn Hi Hi, từ từ tới gần, lấy tay chọc chọc bắp chân Hi Hi, “Cậu đang lo lắng cho tôi?”

“Tỷ nghĩ sao? !” Hi Hi lạnh lùng hỏi ngược lại.

Hoa Hồng sẽ không để ý, khó được nhìn thấy vẻ tức giận của Hi Hi như thế, hơn nữa, còn là vì lo lắng ỉnh mà tức giận.

Tâm tình Hoa Hồng rất thoải mái!

Sau đó, cô nhìn Hi Hi “Này, hỏi cậu một câu!”

“Không muốn trả lời!” Hi Hi tức giận nói.

Ngay cả nói như vậy, cũng không ảnh hưởng tâm tình Hoa Hồng, cô nhìn Hi Hi, tự nhiên hỏi, “Nếu như mà tôi chết thật, cậu thật sự áy náy cả đời sao?”

Nghe nói như thế, Hi Hi ngẩn người, sau đó cúi đầu, rất không thân sĩ mà nói ra một câu nói, “Nói nhảm!”

Nghe vậy, Hoa Hồng cười.

Có câu này, Hoa Hồng cái gì cũng sẽ không để ý.

Thật ra thì, cảm giác của Hoa Hồng đối với Hi Hi cũng không rõ là cảm giác gì, chỉ biết là, loại cảm giác này, cô rất thích.

Sau đó, Hoa Hồng nhú mày, nhìn Hi Hi, “Cậu biết vừa rồi vì sao tôi đánh hắn không?” Hoa Hồng nhìn bé hỏi.

Ánh mắt của Hi Hi bày tỏ, bé rất muốn hiểu rõ.

Nhưng nhìn Hoa Hồng, Hi Hi không lên tiếng, chỉ có thể dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn cô. Không đe dọa người khác.

Hoa Hồng cũng không treo ngược cảm giác tò mò của Hi Hi, nói thẳng, “Bởi vì hắn mắng tôi!” Hoa Hồng nói.

Hi Hi, “.”

“Tôi hiểu rõ cậu nói tôi kích động, nhưng cậu nghĩ mà xem, nếu như tôi không đánh hắn, bọn họ làm sao đến báo thù đây? Nếu như bọn họ cứ như vậy đi, lần thứ nhất chúng ta có thể, cũng mất mấy ngày, nhất định, tôi hoặc là không làm, đã làm thì trực tiếp đánh hắn cho xong đừng lại!” Hoa Hồng nói.

Thật ra thì, nếu như mới vừa rồi có thể giết hấn, lấy được chìa khóa, vừa được một chuyện khác , nhưng Hoa Hồng ở trên người của hấn tìm tòi một chút, không có tìm được chìa khóa, định, mới thả hấn.

Thật cho là có thể ép bức cô sao?

Đối với Hoa Hồng mà nói, thật khinh thường.

Nghe nói như thế, Hi Hi nghiêng đầu nhìn Hoa Hồng.

Về mặt kỳ quái nói không ra .

Nhìn Hoa Hồng, “Tỷ nói thật?”

Hoa Hồng nhú mày, gật đầu, sau đó hỏi ngược lại, “Tôi sao phải lừa cậu?”

Hi Hi sững sốt một chút, sau đó trong lòng liền thoải mái hơn.

Chuyện này, muốn trách thì trách Hi Hsi nghe không hiểu tiếng Ý.

Thật ra Hoa Hồng nói không sai, nếu như chỉ bình thần nói vài lời, có lẽ bọn họ có thể đem hai người bỏ lại một chút, nhưng bây giờ, Hoa Hồng đem người đánh, bọn họ nhất định sẽ trả thù, sẽ còn trở lại!

Điểm này, Hi Hi thừa nhận, không có suy tính chu đáo như Hoa Hồng!

Muốn trách, thì trách bé nghe không hiểu tiếng Ý a a a!

Hi Hi nhìn Hoa Hồng, sững sốt mấy giây, có chút đặc biệt xấu hổ mở miệng, “Tôi hiểu lầm tỷ?”

Nghe được câu này, Hoa Hồng nhú mày, “Cậu giờ mới biết! ?”

Hi Hi, “.”

Hoa Hồng cho là Hi Hi tiếp đó sẽ nói xin lỗi, kết quả Hi Hi nói một câu, “Chết tiệt, đều tại tôi nghe không hiểu tiếng Ý!”

Hoa Hồng, “.”

“Nếu như mà tôi nghe hiểu hiểu, tôi liền sẽ không xảy ra tức giận với tỷ! !”

Hoa Hồng, “.”

Sau đó, Hi Hi châm chọc đôi câu, nhìn Hoa Hồng, “Thật xin lỗi, là tôi hiểu lầm tỷ.”

Cuối cùng, Hi Hi đặc biệt xấu hổ mà nói ra những lời này.

Hoa Hồng vốn còn muốn nói mấy câu, nhưng khi nghe được những lời này của Hi Hi, khóe miệng lập tức cười lên.

Không giống như nụ cười trước kia... Khinh miệt cười, mà xuất phát từ nội tâm cười .

Hi Hi nhìn, nghĩ thầm.

Vốn dĩ, Hoa Hồng đáng dấp rất mê hoặc lãng lơ yêu tinh, cười vô hại như vậy, trong khoảng thời gi—an ngắn Hi Hi sững sốt .

Cười xinh đẹp quyến rũ, lúm đồng tiền như hoa.

Trong đầu Hi Hi, chỉ thoáng qua mấy chữ này.

Hoa Hồng lúc này giống như một cô gái nhỏ đơn thuần, nhìn Hi Hi cười, vẻ mặt cười vui vẻ.

Nhìn, Hi Hi quay mặt qua chỗ khác.

Trong lòng chỉ có mấy cái chữ thoáng qua, yêu tinh này, muốn ồn ào đến như vậy?

Hoa hồng nhìn Hi Hi quay mặt đi, vô cùng bất mãn, vươn tay, chọc chọc ngón trỏ , đem mặt Hi Hi quay lại.

“Nhìn nơi nào?” Hoa Hồng hỏi.

Hi Hi nhìn Hoa Hồng, trầm mặc.

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Hi Hi, khoe miệng treo lên nụ cười, “Biết cậu bao lâu nay, vẫn là lần đầu tiên thấy cậu đỏ mặt!”

Hi Hi “.”

“Rất đáng tiếc, nếu như mà tôi có điện thoại di động, nhất định chụp lại , quay lại cho bọn họ Tập Ni xem một chút!” Hoa Hồng vừa nhìn Hi Hi, vừa chắc chắn mà nói.

Hi Hi “.”

Quên đi, Hi Hi tuyệt không cảm thấy nổi hận!

Sau đó, Hi Hi kết thúc đề tài này, nhìn Hoa Hồng, “Bọn họ sẽ trả thù như thế nào?” Hi Hi hỏi.

Hoa Hồng lắc đầu, “Quý mới biết!”

Hi Hi nhìn Hoa Hồng, cũng buông lỏng xuống.

Ít nhất xác định, bọn họ sẽ trở lại, Hi Hi yên tâm hơn rất nhiều.

“Ngộ nhỡ bọn họ hạ độc thì làm thế nào?” Hi Hi tùy ý hỏi.

“Vậy thì chịu thôi!”

Hi Hi “.” Tỷ không sợ bị độc chết à?” Hi Hi hỏi.

“Bọn họ phải chắc chắn độc chết tôi mới được!” Hoa Hồng nói, lời này, lại khiêm tốn, lại ngông cuồng.

Hi Hi nhìn Hoa Hồng “Có bí quyết?”

Hoa Hồng chỉ nhếch môi, cười một tiếng.

Hi Hi bước tới nhìn cô “Nói nghe một chút!”

Hoa Hồng cũng không có thừa nước đục thả câu, trực tiếp đưa tay ra.

Hi Hi nhìn tay Hoa Hồng, thực tinh tế, bạc, nhưng khớp xương hơi rõ ràng, có thể là do nguyên nhân hàng năm cầm súng.

Sau đó, Hoa Hồng vươn tay, hấp dẫn người nhất chính là chiếc nhẫn.

Tạo hình rất kỳ lạ, nhưng thật hấp dẫn.

Hi Hi vươn tay, chạm tới chiếc nhẫn của Hoa Hồng.

Hoa Hồng chợt nhíu mày, nhìn bé, “Cũng không tệ lắm, thế nhưng hiểu ý của tôi!”

Nói thật, Hi Hi thật lòng không thích cách khen ngợi này.

Hi Hi không cảm thấy giống đang khen ngợi.

Lấy sự thông minh của bé , đoán không được cái này, còn xưng thiên tài gì!

Không nhìn ánh mắt khi dễ của Hi Hi, Hoa Hồng lấy chiếc nhẫn trong tay xuống cho Hi Hi nhìn, “Cậu đoán đây là cái gì?”

“Đừng nói với tôi , đây là đồ dùng để thử độc đấy!” Hi Hi nhìn chiếc nhẫn, tùy ý nói như vậy.

Hoa Hồng, “.”

Hoa Hồng hoài nghi, Hi Hi có phải hay không đã sớm biết, nhưng khi nhìn dáng vẻ không xác định của Hi Hi, Hoa Hồng gật đầu một cái.

“Cậu nói không sai, cái này chính là dùng thử độc!”

Nói xong, Hi Hi ở trên nhẫn ấn xuống một cái, từ bên trong lò ra ngoài một cây ngân châm, rất nhỏ, rất nhỏ.

“Có độc hay không , chỉ cần thử nó là biết !” Hoa Hồng nói.

Hi Hi nhìn, thật lòng cảm thấy, hiện tại suy nghĩ trong lòng trống trải, có thứ gì đó.

Bỗng Hi hi nhìn chiếc nhẫn của Hoa Hồng, sau đó nhìn Hoa Hồng, “Tôi chưa có?”

“Lúc Tập Ni đưa cho tôi, để tôi dễ dàng làm nhiệm vụ!” Hoa Hồng nói, nói xong, lần nữa nói tất cả.

Giống như cô thường phải ra ngoài làm nhiệm vụ, đương nhiên là muốn có tất cả phòng bị trong người, nếu không bị người ta hạ độc cũng không biết.

Cho nên, mỗi khi có người mời rượu, cô cầm trong tay, trực tiếp kiểm tra sẽ biết.

“Khi ra ngoài tôi cũng muốn Tập Ni làm ột cái, nhưng công nghệ tốt hơn!”

“Công nghệ tốt hơn, cái này trong lúc không ai để ý cũng có thể hạ độc!” Hoa Hồng nói.

Nói xong, cô lần nữa bấm cái nút khác, đột nhiên hiện ra một thanh châm màu đỏ “Chỉ cần châm cây kim này vào người nào, rất nhanh nọc độc sẽ xâm nhập lục phủ ngũ tạng, sau đó, rất nhanh sẽ chầu trời!” Hoa Hồng nói.

“Hơn nữa, bảo đảm người ta không tìm được nguyên nhân!” Hoa Hồng cười nói.

Sau khi nói xong, Hi Hi há hốc mồm, hiện tại Hi Hi có chút hiểu, đặc công giết người vô hình là có ý gì rồi !

Không trách được nhiều người như vậy chết đi, cái chết đều rất kỳ lạ, cái này đâm vào trong đầu, làm sao có thể tìm được nguyên nhân?

Hơn nữa, một chiếc nhẫn, hai cách sử dụng.

Đeo trên tay cũng không rõ ràng, hiện tại Hi Hi coi như là hiểu, tại sao biết Hoa Hồng lâu như vậy, chiếc nhẫn của cô là vật bất ly thân rồi, bởi vì, còn cất dấu cơ quan bí mật !

308. Chương 311: Thích Nam Nhân Có Sắc Đẹp

Mang trên tay cũng không rõ ràng, nhưng hiện tại Hi Hi hiểu được, vì sao biết Hoa Hồng lâu như vậy, nhẫn của cô vật bất ly thân , bởi vì còn có cất dấu ám khí!

Nghĩ một chút, Hi Hi mở miệng,” Lần khác, ta cũng nhờ Tập Ni làm cho ta một cái!”

Thứ này, giết người vô hình, dùng quá tốt, hơn nữa với bé mà nói, phòng thân cũng tốt.

Hoa Hồng nhú mày,” Người tiểu hài tử mang nhẫn làm gì!”

Hi Hi nhìn cô, “ Không cho phép coi thường ta!”

“ Ta nói thật!”

“ Có muốn hay không nói nhiều”

Hoa Hồng,””

Vẫn là quên đi!

Nhìn Hoa Hồng nhận thua, tâm tình Hi Hi, vẫn là cao hứng nói không nên lời!

Vì thế, hai người ở bên trong thương lượng.

.....

Nước Mỹ, Dallas.

Trong phòng, Tiêu Dật ngồi ở bên trong, tựa hồ đang cùng người nào mở hội nghị trên thiết bị nghe nhìn, sau khi thương lượng, tắt webcam.

Ngồi ở trên ghế, lấy tay xoa mi tâm.

Ngay lúc này, có người đi vào.

“ thiếu chủ!”

Tiêu Dật nghe được âm thanh, nâng mắt nhìn về phía hắc, “ Tra thế nào?”

“ Mặc Thiếu Thiên đi Italya, căn cứ tin tức tra được , Lâm tiểu thư là bị Mafia bắt đi!” Ảnh Tử từng chữ một nói.

Mafia.....

Nghe cái tên này, Tiêu Dật nhú mày.

“ Tra được nguyên nhân không ?” Tiêu Dật trực tiếp hỏi.

“ Hình như là Diệp An Nhiên làm!” Ảnh Tử nói, “ Về phần vì chuyện gì, tạm thời chưa rõ!”

Ân oán của Tư Tuyệt cùng Mặc Thiếu Thiên, rất ít người biết.

Cũng không người nào biết, Tư Tuyệt từng là người của Cửa Ngục.

Nghe thế, Tiêu Dật nhú mày, hắc biết, trung gian không đơn giản như vậy, nếu đơn giản là Diệp An Nhiên làm, Tư Tuyệt nhất định sẽ không đồng ý.

Bởi vì hắc không cần phải vì một thủ hạ đặc công, mà đắc tội với người của Cửa Ngục.

Cho nên, trong đó, nhất định có chuyện gì, mà người khác không biết.

Kì thật, Tiêu Dật đã sớm biết thân phận của Diệp An Nhiên, cũng đã nhắc nhở Lâm Tử Lam, nhưng không nghĩ tới, Diệp An Nhiên vẫn động thủ.

Nghĩ đến đây, Tiêu Dật nhú mày, sắc mặt có vài phần không hờn giận.

Tiêu Dật im lặng, Ảnh Tử liền đứng đối diện hắc, không mở miệng, lẳng lặng đợi Tiêu Dật phân phó.

Bởi vì hắc biết, Tiêu Dật có việc phân phó.

Quả nhiên, Tiêu Dật trầm tư, suy nghĩ, mở miệng, “ Giám sát nhất của nhất động ở Italya, có tin tức gì, lập tức báo cho ta, còn có, giúp ta liên hệ với Mafia một chút!” Tiêu Dật nói.

Ảnh Tử tuy rằng không biết Tiêu Dật muốn làm gì, nhưng chỉ cần hắc giao nhiệm vụ, hắc sẽ không hỏi nguyên nhân chỉ biết chấp hành.

Nghe được Tiêu Dật nói, Ảnh Tử lập tức gật đầu, “ Dạ!”

Lên tiếng, Ảnh Tử xoay người đi ra ngoài.

Ảnh Tử đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại, Tiêu Dật ngồi ở trên ghế, vẻ mặt trầm tư .

Mặc Thiếu Thiên!

Người đã không bảo vệ tốt được Lâm Tử Lam , như vậy, cũng không thể trách ta, thực xin lỗi người!

Lúc trước lo lắng cho Lâm Tử Lam , hắc tình nguyện buông tay một lần, nhưng hiện tại, giống như, cách làm của hắc, cũng không làm cho Lâm Tử Lam hạnh phúc lắm!

Cho nên, hắc quyết định thu hồi, không bao giờ buông cô ra nữa!!

.....

Italya.

Trong biệt thự.

Sáng sớm hôm sau, Tô Cẩm Nhi đã tỉnh.

Hơn nữa, tinh thần trạng thái đều tốt, biết mình bị bắt làm tù binh, sẽ chạy đi, nhưng là bất đắc dĩ, trên người có vết thương, hơn nữa, Rayne cho người tiêm độc được vào, phòng cô chạy trốn.

Hiện tại, xem ra Rayne có dự kiến trước.

“ Thả tôi ra!” Tô Cẩm Nhi nhìn bọn họ nói.

Làm đặc công nhiều năm, hiện tại bị người ta nhốt, đối với cô mà nói, đây là một loại sỉ nhục.

Nhưng là người này, hoàn toàn không có đem lời cô nói vào tai.

Không nhìn cô.

Tô Cẩm Nhi tức giận, vừa muốn động thủ, lại bỗng nhiên động đến miệng vết thương, đau nhói mảy, một tay che bụng.

Thân là đặc công, cô tuyệt đối sẽ không cho phép mình bị nhốt.

Vì thế, giây tiếp theo, cô vươn tay, tập kích đối với người kia.

Ngay cả không có lực, cô cũng muốn hợp lại một lần, bằng không, cô ngay cả chết cũng không biết ở trong tay ai.

Mới ra tay, liền bị người chế phục.

Tuy rằng người này, không phải là đặc công, nhưng cũng là huynh đệ bọn họ mang tới, công phu, tuyệt đối không kém.

Vì vậy, Tô Cẩm Nhi bị đánh ở trên sofa.

Tô Cẩm Nhi mắng, vừa muốn đứng dậy, lúc này, Hách Tôn đi tới.

“ Tôn!” Người trông coi, cung kính kêu một tiếng.

Tô Cẩm Nhi ngẩn mặt, vừa muốn phát uy, lại thấy một bóng dáng màu đen xuất hiện trước mặt mình.

Nhìn đến người đó thì những lời đang muốn nói ra, tất cả lại bị chặn ở cổ họng.

Hình dáng thâm thúy, mũi cao, con ngươi màu nâu, môi mỏng khêu gợi, mỗi một chỗ, đều biểu hiện là một nam nhân bất phàm.

Tô Cẩm Nhi chưa từng thấy qua, nam nhân anh tuấn như vậy.

Cặp con ngươi nâu, có một cảm giác hỗn huyết, nhưng khuôn mặt kia, lại hoàn toàn không có, tóm lại làm cho người ta cảm giác, rất tuần tú.

Hơn nữa, hắn có một loại khí thế, làm cho người khác hoàn toàn kinh sợ.

Tô Cẩm Nhi nhìn hắn, trong khoảng thời gian ngắn, quên cả thân phận của mình, chính là cứ như vậy nhìn hắn.

Cô đối với sắc đẹp không có sức chống cự, giờ khắc này, tim đập cực kì nhanh.

Ngày hôm qua, đang lúc cô mơ hồ, hình như nhìn thấy đúng là nam nhân này.....

Hách Tôn cũng nhìn Tô Cẩm Nhi, mặt không chút thay đổi.

“ Cô nên biết, cô căn bản chạy không được !” Hách Tôn nhìn cô từng chữ một nói.

Đến khi lời nói vang lên, Tô Cẩm Nhi mới hồi phục tinh thần.

Nhìn Hách Tôn, khóe miệng gợi lên,” Anh là ai?”

“ Là người cô không thể chọc nổi!” Hách Tôn một chữ một nói, đối với cô, cũng không muốn tiết lộ quá nhiều.

Giọng điệu thật lớn!

Nếu người khác nói ra, chỉ sợ Tô Cẩm Nhi thật sự muốn cười nhạo một phen, sau đó hung hăng giáo huấn một trận, nhưng là người lời này trong miệng Hách Tôn nói ra, chính là như vậy có lực chấp nhận.

“ Là anh đưa tôi đến đây?” Tô Cẩm Nhi nhìn hắn hỏi, thanh âm không có sắc bén như vậy, nhưng tràn ngập đề phòng.

Hách Tôn chỉ nhìn cô, cặp con ngươi nâu, làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc.

Cuối cùng, Tô Cẩm Nhi cho là mình hỏi một câu vô nghĩa.

Hắn không có trả lời.

Nhưng là Tô Cẩm Nhi chưa từ bỏ ý định nhìn hắn,” vì sao đưa tôi đến nơi này?”

“Mang cô đến đây, tự nhiên có mục đích!” Hách Tôn không che dấu chút nào nói.

Tô Cẩm Nhi hít sâu một hơi, nam nhân này nói chuyện, không khỏi cũng quá ngọt ngào.

Nhưng là cho dù ngọt ngào như vậy, Tô Cẩm Nhi cảm giác mình cũng không có tức giận.(edit: đúng là đại trai)

“ Mục đích gì?” Tô Cẩm Nhi nhìn hắn hỏi.

Vừa hỏi lời này, đã có người tới, Rayne nghe tin tới , nhìn Tô Cẩm Nhi tỉnh lại, hơn nữa, tinh thần trạng thái cũng không tệ lắm, chỉ biết cô xuất thân là đặc công, bằng không ,thân thể phục hồi cũng không có nhanh như vậy.

Lúc này, Rayne đi tới, nhìn Hách Tôn,’ Thế nào?”

“ Đã tỉnh rồi!” Hách Tôn nói.

Tô Cẩm Nhi nhìn Rayne, không biết rốt cuộc mình rơi vào tay người nào, nhưng nhìn bộ dạng, bọn họ cũng không đơn giản.

“ Các người rốt cuộc là ai?”Tô Cẩm Nhi nhìn bọn họ hỏi, tràn ngập đề phòng.

Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?

Tô Cẩm Nhi hoàn toàn không biết, cô nhớ rõ, cô cùng Diệp An Nhiên đánh nhau, sau đó cô bị đâm một dao, tỉnh lại, ở chỗ này.....

Chẳng lẽ bọn họ là.....

Nghĩ đến đây, miệng Tô Cẩm Nhi gợi lên, có điểm không thể tin.

“ Các người là người của Mặc Thiếu Thiên.....?” Tô Cẩm Nhi nhìn bọn họ hỏi, ánh mắt mở thật to.

Rayne nghe được Tô Cẩm Nhi hỏi, chính là lựa chọn hạ mi, nghiêng đầu sang chỗ khác, đôi mắt kia nhìn cô,”Chẳng lẽ cô không biết, biết càng nhiều, chết càng nhanh sao?”

“ Các người bắt tôi làm gì?” Tô Cẩm Nhi hỏi, cho dù bọn họ không trả lời, cô cũng đoán được chút ít.

Nghe thế, Rayne bỗng nhiên nhíu mày,” Đương nhiên có chuyện, cần sự “ trợ giúp” của cô!”

Nghe thế, đáy lòng Tô Cẩm Nhi trầm xuống.

Bọn họ quả nhiên là muốn lấy tin tức từ miệng cô.

Nhưng nếu là như vậy nói ra, cô chết cũng rất nhanh!

“ Tôi không có gì có thể giúp các người!” Tô Cẩm Nhi nhìn Rayne, từng chữ một nói.

“ Cô có!” Rayne nhìn cô nói.

Tô Cẩm Nhi nhìn Rayne.

Rayne cũng không ngại, trực tiếp nói,” Lâm Tử Lam có phải hay không bị Tư Tuyệt bắt đi?”

Quả nhiên!

Là Mặc Thiếu Thiên!

Tô Cẩm Nhi ngồi trên sofa, mím môi, sắc mặt có mấy phần tái nhợt,” Tôi không biết!”

“ Không biết!”

Đáp án này, như trong dự đoán của Rayne.

Hắn không tức giận tiếp tục hỏi,” Có phải hay không ở bên cạnh đảo Siculus?”

Con người Tô Cẩm Nhi thoáng động, tiện đà nói câu,” Không biết!”

Nhưng động tác rất nhỏ, cũng bị Rayne cùng Hách Tôn nhìn thấy.

Rayne nhìn cô, khoe miệng gọi lên,” Cảm ơn hỗ trợ của cô, tôi đã biết!”

Tô Cẩm Nhi nhú mày, hắn biết cái gì?

Cô căn bản là không có nói cái gì.

Lúc này, Rayne nhìn cô,” Kì thật, cô không cần trả lời,tôi cũng biết rõ, đêm qua, chúng tôi muốn đi Mafia một lần, nếu không làm sao có thể đem cô về?”

Tô Cẩm Nhi nhìn bọn họ, nhú mày, tuy rằng không biết bọn họ đang nói cái gì, nhưng giờ phút này, biện pháp tốt nhất chính là trầm mặc.

Đang lúc lơ đãng, Tô Cẩm Nhi nhìn về phía Hách Tôn, Hách Tôn cũng nhìn cô, không có chút.....kiêng dè, cặp mắt kia, làm cho người ta cảm giác rơi vào tay giặc.

Giây tiếp theo, Tô Cẩm Nhi dời tầm mắt, nhìn hắn,” Các người đã đi, cần gì phải hỏi tôi?”

309. Chương 312: Tô Cẩm Nhi Có Mục Tiêu

Rayne câu môi, “ Hỏi cô, chỉ là muốn xác định đáp án!”

Tô Cẩm Nhi sững sốt.

“ Rất rõ ràng, ta đã có đáp án!” Rayne từng chữ một nói.

Tô Cẩm Nhi nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Rayne, Rayne tươi cười, nói không nên lời tà mị.

Giây tiếp theo, hắn đứng dậy, nhìn Hách Tôn, hai người trao đổi ánh mắt muốn đi.

“ Trông chừng cô ta!” Rayne phân phó.

Mọi người gật đầu.

Nhìn bọn họ phải đi, Tô Cẩm Nhi bỗng nhiên đứng dậy, nhìn bóng lưng Hách Tôn, mở miệng,” Chờ chút!”

Hách Tôn cùng Rayne cùng dừng lại, nghiêng đầu.

Tô Cẩm Nhi đứng ở đằng sau, trong lòng có vài phần thấp thỏm lo âu, nhưng nhìn bóng lưng Hách Tôn, có chút muốn nói.

“ Cái đó, hôm qua người truyền máu cho tôi, là anh sao?” Tô Cẩm Nhi nhìn bóng lưng Hách Tôn hỏi.

Nghe thế, Rayne nhú mày, theo bản năng nhìn Hách Tôn, Hách Tôn cũng không nghĩ cô hỏi cái này, lạnh lùng trả lời,” Cô nghĩ nhiều rồi!”

Nói xong đi ra ngoài.

Nghe vậy, Rayne ý vị thâm sâu hạ con người, khoe miệng gọi lên một chút cười không rõ, nhìn Hách Tôn đi rồi, Rayne cũng đi theo ra ngoài.

Tô Cẩn Nhi nhìn bóng lừng Hách Tôn nhú mày.

Cái gì gọi là cô suy nghĩ nhiều?

Chẳng lẽ không đúng sao?

Nhưng vì sao trong lúc mơ màng, cô giống như nhìn thấy hắc.....

Nhưng xem ra Hách Tôn, hắc vì cô truyền máu, là vì Mặc Thiếu Thiên, mà không phải vì cô!

Cho nên, cô suy nghĩ nhiều!

Tô Cẩn Nhi nhìn bóng lừng Hách Tôn, không cam lòng mày nhăn lại.

.....

Mặc Thiếu Thiên nhận được tin tức Táp Ni truyền tới.

Mặc kệ!

Hai chữ này, chân thật rơi vào tai Mặc Thiếu Thiên bên này.

Mặc Thiếu Thiên ở trên, nghe được tin tức , nhú mày, lại để cho người truyền đi hai chữ,” Tùy tiện!”

Tùy tiện!

Phỏng chừng, hai chữ này, thật có thể làm Táp Ni tức chết.

Tuy rằng Táp Ni nói như vậy, hắc cũng không tin, Táp Ni thật sự mặc kệ.

Lúc trước nghe Hi Hi nói qua, đám người Táp Ni bọn họ, thực quan tâm, chiếu cố Hi Hi, hơn nữa, Hi Hi là trung tâm của Hợp Tung, mặc kệ vì nguyên nhân gì, bị Mafia bắt đi, đối với Hợp Tung mà nói, là một sỉ nhục.

Cho nên hắc cũng không tin, Táp Ni thật sự mặc kệ.

Đơn giản, liền chiến nước miếng!

Xem ai mạnh miệng!

Lúc này, Trữ Xá nhìn Mặc Thiếu Thiên,” Chơi tâm lý, có ý tứ không !”

“ Nếu bọn họ muốn chơi, sao không phụng bồi!” Mặc Thiếu Thiên nhú mày.

Dù sao, hắc tin tưởng, Táp Ni tuyệt đối không mặc kệ.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Trữ Xá,” Ta nghe nói cô ta đã tỉnh?”

Trữ Xá gật đầu.

“ Hách Tôn đi, Rayne cũng tiến đến!” Trữ Xá nói, ý tứ làm cho Mặc Thiếu Thiên yên tâm.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, nhìn Trữ Xá,” Ta có chủ ý!”

“ Chủ ý gì?” Trữ Xá hỏi.

“ Nếu chúng ta biết an bài của Mafia, muốn công kích, dễ như trở bàn tay có phải hay không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi lại.

Trữ Xá suy nghĩ, tuy rằng cái tổng bộ không dễ dàng công hãm, nhưng nếu biết an bài bên trong, thiết kế, thời điểm thao tác, cũng sẽ đơn giản thuận tiện hơn.

Trữ Xá nhìn Mặc Thiếu Thiên,” Ta biết ý của ngươi!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Trữ Xá, quả nhiên là huynh đệ, không cần phải nói nhiều, liền hiểu được .

Đúng lúc này, thanh âm của Rayne vang lên,” Đó cũng là nguyên nhân mang cô ta về!”

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác, Rayne cùng Hách Tôn hướng bên này đi tới.

Mặc Thiếu Thiên nhìn hần, khước miệng nhếch nhẹ, " Thế nào?"

" Người đã tỉnh!" Rayne nói.

Nghe vậy, tâm lý Mặc Thiếu Thiên càng thêm cảm giác nói không ra lời, cảm giác, có thể nhìn thấy Lâm Tử Lam, lại gần thêm một bước.

"Hỏi ra cái gì không ?" Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ hỏi.

" Chỉ hỏi vài vấn đề đơn giản, đáp án, theo chúng ta giống nhau!" Rayne nói.

Mặc Thiếu Thiên hiểu ý, gật đầu, " Ta đi xem cô ta!"

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên bước đi.

Trong phòng.

Sau khi bọn họ đi, Tô Cẩm Nhi liền đứng trong phòng, một bên nghỉ ngơi dưỡng sức, khôi phục thể lực, một bên nhìn quanh bốn phía, làm sao để chạy đi.

Nhưng là không nghĩ tới, bọn họ vừa mới đi, lại có người trở lại.

Lần này, bọn họ có bốn người .

Hơn nữa, thời điểm đi tới, đặc biệt anh tuấn.

Có cảm giác, toàn bộ nam nhân ưu tú nhất thế đều tụ tập ở đây.

Bất quá, cho dù anh tuấn, ánh mắt Tô Cẩm Nhi, cũng ngưng tụ lại trên người Hách Tôn.

Mặc Thiếu Thiên đi đầu, đi đến trước mặt cô, thẳng đến, Mặc Thiếu Thiên đứng trước mặt cô, Tô Cẩm Nhi rời tầm mắt, mới chuyển qua trên người hần.

Ấn tượng đầu tiên, chính là thật yêu nghiệt!

Một nam nhân thật yêu nghiệt!

Ngũ quan tinh xảo, giống như một kiệt tác nghệ thuật mà họa sĩ vẽ ra.

Mặc Thiếu Thiên!

Tô Cẩm Nhi nhìn hần, trong đầu hiện ra cái tên này.

Lúc trước, Tư Tuyệt tuyệt giao nhiệm vụ cho Diệp An Nhiên, hần giống như trong ảnh chụp, cô có thấy qua.

Tuy rằng đã qua rất lâu, nhưng là, Tô Cẩm Nhi liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

"Mặc Thiếu Thiên?" Tô Cẩm Nhi nhìn Mặc Thiếu Thiên, không khỏi thốt ra.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, nhìn Tô Cẩm Nhi, con ngươi hơi nheo lại, như nhìn vào con mồi Tô Cẩm Nhi, " Cô nhận ra ta?"

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói, Tô Cẩm Nhi mới hồi phục tinh thần.

Khước miệng gợi lên chút cười lạnh, " Đương nhiên!"

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tô Cẩm Nhi, hần xác định, hần không biết nữ nhân này.

Trí nhớ hần tương đối tốt, có thể người đã gặp qua không thể quên được, người đã gặp qua, không có khả năng không nhớ rõ, nhưng Tô Cẩm Nhi, hần xác thực không biết.

Lúc này, Tô Cẩm Nhi nhìn hần, suy nghĩ, " Người là đối tượng Diệp An Nhiên ám sát, hướng chi, vài năm trước, ta liền theo cô ta nhìn ảnh của người, chẳng qua...." Nói xong, ánh mắt Tô Cẩm Nhi, đánh giá Mặc Thiếu Thiên một phen, mang theo mấy phần trên tức, " Thời điểm kia, người so với hiện tại non hơn!"

Non hơn!

Cái từ này, Mặc Thiếu Thiên nghe như thế nào thế rất khó chịu.

Xin tha thứ ở phía sau, Trữ Xá cùng Rayne nhìn không được nở nụ cười.

Hách Tôn nhìn bọn họ, biểu tình không có biến hóa lắm.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tô Cẩn Nhi, ánh mắt trở nên càng sắc bén,” Cô nói cái gì?”

Tô Cẩn Nhi nhìn hắn,” Ăn ngay nói thẳng thôi!”

Sắc mặt Mặc Thiếu Thiên rất khó coi.

Mặc Thiếu Thiên cũng không muốn cùng cô nói về vấn đề này nữa, nhìn cô, khóe miệng gợi lên chút cười chắc chắn,” Tô Cẩn Nhi đúng không?”

Tô Cẩn Nhi sững sốt.

Kì thật, cô bị bắt, rất nhanh thân phận của cô sẽ bị tra ra được, như cô đã nghĩ đến.

Nhưng không nghĩ tới lại nhanh như vậy!

Tô Cẩn Nhi nhìn hắn,” Có chuyện gì nói thẳng đi, làm gì mà phải vòng vo?” Cho dù là chuyện gì, cô cũng không nói.

Nghe cô nói, Mặc Thiếu Thiên cũng không ngại,” Ta muốn biết chi tiết bên trong Mafia, bao gồm , làm sao có thể rời đi!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô từng chữ một nói.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, khóe miệng Tô Cẩn Nhi gợi lên chút cười lạnh.

Lập tức, cô nâng con ngươi, nhìn Mặc Thiếu Thiên,”Người dựa vào cái gì cảm thấy, ta sẽ nói cho người?”

“ Cô thấy cô còn lựa chọn sao?” Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn cô hỏi lại.

“ Ở trong tay ta, nếu người ngoan ngoãn nói ra chi tiết, ta có thể tha cho người một mạng, nhưng nếu không giao ra, người cũng biết hậu quả!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tô Cẩn Nhi nhìn hắn,” Vậy người giết ta đi!”

Dù sao, không nói, cũng chỉ còn đường chết, sao không lôi kéo Lâm Tử Lam chết cùng?

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô,” Cô.....”

Tô Cẩn Nhi ngẩn đầu, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “ Nếu tôi nói, các người không giết tôi, Tư Tuyệt cũng sẽ phái người giết tôi, tôi vì sao muốn nói? Huống chi, nếu tôi không nói, tốt xấu cũng không phản bội tổ chức!”

“ Cô cho là, tôi không dám giết cô?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

Ngày đó theo gia nhập Mafia, cô cũng đã có chuẩn bị kĩ càng.

Chính là không nghĩ rằng kết cục như vậy.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, đối với thái độ Tô Cẩn Nhi, hắn thật sự muốn giết cô, nhưng là hắn biết, hiện tại không thể xúc động.

Giây tiếp theo, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, khóe miệng lạnh lùng gợi lên chút cười,” Xem ra, cô một lòng muốn chết!”

“ Cùng với tội danh phản đồ trên lưng, người còn không bằng trực tiếp giết ta!” Tô Cẩn Nhi nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe cô nói, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên,” Cô yên tâm, tôi sẽ không giết cô!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“ Cô bị tôi bắt đi, cho dù tôi thả cô, cái gì cô cũng không nói, cô cảm thấy Tư Tuyệt sẽ tin sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

“ Mặc kệ cô không nói, Tư Tuyệt cũng sẽ giết cô!”

“ Tính cách của hắn, cô hẳn là rõ hơn tôi!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tô Cẩn Nhi nói.

Không thể nghi ngờ, hẳn nói mỗi một câu đều đúng tâm lý của Tô Cẩn Nhi.

Kì thật, Mặc Thiếu Thiên nói không sai, đó cũng là chuyện Tô Cẩn Nhi lo lắng, Tư Tuyệt là người tàn bạo, đa nghi, tuyệt đối giết lầm, còn hơn là bỏ sót!

Cô không nói, vì muốn kéo dài thời gian mà thôi.

Kì thật đó cũng là chuyện cô lo lắng nhất!

Tư Tuyệt ai cũng không tin tưởng, chỉ tin chính mình!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tô Cẩn Nhi, biết cô đang tự hỏi lời của mình.

310. Chương 313: Âm Mưu Của Diệp An Nhiên

Kì thật, đạo lí hắc đạo, loại chuyện này là thường xuyên gặp nhất, mà lại là cách nói dễ động lòng người nhất.

Cho dù Tô Cẩn Nhi không phản bội Mafia, lấy tính cách đa nghi của Tư Tuyệt, tuyệt đối thà giết lầm còn hơn bỏ sót.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tô Cẩn Nhi, Tô Cẩn Nhi ngồi trên sofa, mím môi, tựa như đang tự hỏi cái gì.

Cuối cùng, cô ngẩn đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng gọi lên chút cười, "Anh cho rằng nói những lời đó là có thể làm tôi thay đổi sao? Mặc Thiếu Thiên anh vẫn nên là giết tôi đi!" Tô Cẩn Nhi nói.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, nhìn cô cười lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi, "Cô liền nghĩ như vậy muốn chết?"

Tô Cẩn Nhi cười lạnh, không thèm nhắc lại.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nóng nảy, đột nhiên vươn tay bóp cổ cô ta, "Cô cho rằng tôi không dám giết cô sao?"

"Tôi cũng không có nói là anh không dám!" Sắc mặt Tô Cẩn Nhi đỏ bừng, lại cất lực nói.

"Nói, cô rốt cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng nói?" Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

Chẳng biết tại sao, khi Mặc Thiếu Thiên hỏi những lời này, tâm Tô Cẩn Nhi không khỏi nhảy dựng lên, ánh mắt sau đó, không khỏi hướng Hách Tôn nhìn.

Động tác này của cô, không thoát khỏi ánh mắt của người nào.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, theo tầm mắt cô ta nhìn lại, sau đó sững sốt.

Rayne không nói gì, chính là khoe miệng ngoéo một cái, điều muốn không phải thật rõ ràng sao?

Trữ Xá nhìn, nhú mày.

Hách Tôn ở một bên, nhìn tầm mắt Tô Cẩn Nhi, sắc mặt cũng không có gì biến đổi.

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ sau đó buông Tô Cẩn Nhi ra.

Vừa buông lỏng, Tô Cẩn Nhi liền kịch liệt ho khan, dẫn đến bụng một trận đau đớn.

"Tô Cẩn Nhi, cô không nói, tôi có trăm ngàn biện pháp cho cô mở miệng, tôi cho cô thời gian một ngày suy nghĩ, bằng không tôi sẽ dùng biện pháp của tôi, cho cô mở miệng!" Mặc Thiếu Thiên nói.

Lúc này, Tô Cẩn Nhi nhìn anh, mở miệng, "Tôi muốn một mình nói chuyện với anh!". Nói xong, tầm mắt của cô nhìn về Hách Tôn.

Ba người đều sững sốt trừ Hách Tôn.

Anh đứng ở nơi đó, bình tĩnh như một kho tượng, nhìn Tô Cẩm Nhi, cặp con ngươi nâu kia, làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hách Tôn, Hách Tôn cũng không có phản đối, vì thế, Mặc Thiếu Thiên cùng Trữ Xá, Rayne đi ra ngoài.

Lúc này, trong phòng còn lại Tô Cẩm Nhi cùng Hách Tôn.

Tô Cẩm Nhi ngồi trên sofa, người ngoài đều đi rồi, Tô Cẩm Nhi mới dám ngẩng đầu nhìn Hách Tôn.

“ Cô muốn nói cái gì?” Hách Tôn nhìn cô hỏi.

Tô Cẩm Nhi nhìn anh, tuy rằng anh có một bộ dạng không coi ai ra gì, nhưng Tô Cẩm Nhi một chút cũng không ngại, chậm rãi đứng dậy, đi đến trước mặt anh, “ Ngày hôm qua, có phải hay không anh truyền máu cho tôi?”

“ Vấn đề này, cô đã hỏi!” Hách Tôn nhìn cô nói.

Nếu không phải có quan hệ với Mặc Thiếu Thiên, hiện tại , Hách Tôn cũng sẽ không để ý đến người trước mặt.

“ Tôi nghĩ tôi đã biết đáp án!” Tô Cẩm Nhi nhìn Hách Tôn, càng nhìn, càng si mê.

“Đáp án , chính là không phải!” Hách Tôn nhìn cô từng chữ một nói.

Nghe đáp án, Tô Cẩm Nhi nhú mày, “ Phải không ? Nhưng mà tôi nhớ rõ tôi mơ mơ màng màng.....tĩnh lại, nhìn thấy anh, chẳng lẽ, tôi nhìn nhầm rồi?” Tô Cẩm Nhi nhìn Hách Tôn nói.

Nghe thế, con người Hách Tôn, bắn về phía cô, “ Không muốn chết, cũng đừng nói thêm nữa, hỏi nhiều!”

Tô Cẩm Nhi thừa nhận, ánh mắt như vậy có thể giết người .

Giây tiếp theo, cô vẫn còn chấp nhất, “ Tôi chỉ là muốn biết đáp án!”

“Không cần biết!” Hách Tôn nói, trong lời nói, có chút không kiên nhẫn.

Lúc này, Tô Cẩm Nhi cười.

Cũng không chấp nhất hỏi, đáp án hần cũng đã rõ.

Nhìn Hách Tôn, khóe miệng mang theo chút cười thản nhiên.

Hách Tôn nhìn cô, “ Cô cười cái gì?”

“Không có gì!” Tô Cẩm Nhi thản nhiên nói, trong lời nói, toàn bộ là dụ dỗ.

Hách Tôn nhìn cô, không biết nói gì, “ Chuyện này, cô tốt nhất không cần đi ra ngoài nói lung tung, nếu không tôi giết cô!” Hách Tôn nhìn cô nói.

“ Anh là đang lo lắng cho tôi sao?” Tô Cẩm Nhi đột nhiên hỏi.

Hách Tôn”.....”

Lo lắng?

Một ý nghĩ rất kì lạ có phải hay không ?

Khóe miệng Hách Tôn có chút cười lạnh, “ Cô cảm thấy cô có tư cách sao?”

Lúc này, Tô Cẩm Nhi nhìn anh, “ Cho dù không có tư cách, hiện tại trong cơ thể tôi cũng có máu của anh rồi!” Tô Cẩm Nhi nói.

Nghe thế, con người Hách Tôn đột nhiên biến đổi, giây tiếp theo, tay anh chộp lên trên người Tô Cẩm Nhi, tốc độ cực nhanh đem cô đè lại, Tô Cẩm Nhi không có đề phòng, nên cả hai đều tựa vào sofa.

Ngước mắt, nhìn Hách Tôn.

Sắc mặt Hách Tôn không tốt, con ngươi màu nâu, giống như là muốn giết người ,” Tôi cảnh cáo cô, cô còn nói, tôi sẽ giết cô!” Hách Tôn từng chữ một nói.

Tô Cẩm Nhi không biết tại sao khi nói chuyện này, ánh mắt anh sẽ có biến hóa, nhưng nhìn ra, anh không thích nói đến vấn đề này.

Tô Cẩm Nhi nhìn Hách Tôn, mắt mở thật to, cái gì cũng không có nói.

Một khắc kia, cô thật sợ.

Hách Tôn nhìn Tô Cẩm Nhi, hung hăng nhìn cô vài giây, sau đó cảnh cáo.

“ Cô tốt nhất nhớ kĩ những lời hôm nay tôi nói!” Nói xong, Hách Tôn đột nhiên buông cô ra, xoay người rời đi.

Tô Cẩm Nhi đứng ở phía sau, nhìn bóng lưng của anh, hít một hơi thật sâu, lập tức khoe miệng gọi lên!

Hách Tôn!

Cô nhớ kĩ!

... ..

Bên trong Mafia.

Chuyện không thấy Tô Cẩm Nhi, vẫn bị phát hiện.

Diệp An Nhiên đã xóa sạch dấu vết, nhưng kể từ sau ngày đó không thấy Tô Cẩm Nhi, cuối cùng khiến cho Tư Tuyết chú ý.

Hắn cho người đi tìm Tô Cẩm Nhi, nhưng vô luận là ở nơi nào, cũng không tìm thấy.

Thậm chí tìm toàn bộ Mafia cũng không thấy.

Chuyện này, sắc mặt Tư Tuyết không tốt.

Diệp An Nhiên cũng căng thẳng không dám nói, dù sao chuyện này Tư Tuyết đã biết, cô trốn cũng không thoát liên quan.

Chính là , Diệp An Nhiên cũng không biết, cô chính là cho Tô Cẩm Nhi một đao, chết hay chưa cũng không biết, tại sao có thể không thấy?

Cứ như vậy biến mất!

Chẳng lẽ.....?

Diệp An Nhiên không dám tin tưởng!

Nhìn Tư Tuyết tức giận, Diệp An Nhiên nghĩ, cũng quyết định, không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, đem mọi chuyện đổ lên người Tô Cẩm Nhi.

“Tư Tuyết !” Diệp An Nhiên mở miệng.

Tư Tuyết nhìn Diệp An Nhiên, đôi tròng mắt kia, trầm xuống như muốn giết người.

“ Chuyện gì?” Tư Tuyết nhìn Diệp An Nhiên, khuôn mặt kia, có chút vụn vặt.

Diệp An Nhiên hít sâu một hơi.

“ Tôi có chuyện không biết có nên nói hay không !” Diệp An Nhiên nói.

“ Có gì cứ nói cần gì phải vòng vo!” Tư Tuyết mở miệng.

Diệp An Nhiên làm ra bộ dạng châm chọc, sau đó suy nghĩ, mở miệng,” Tô Cẩm Nhi chạy trốn có phải hay không?”

“ Có ý gì?” nghe thế, Tư Tuyết nhìn Diệp An Nhiên hỏi.

Diệp An Nhiên hít vào một hơi,” Tối hôm đó, tôi biết có người đến, tôi liền lập tức chuẩn bị về đảo nhỏ trông coi Lâm Tử Lam , nhưng là vừa lúc muốn đi, nhìn thấy Tô Cẩm Nhi lên lút, tôi cảm thấy không thích hợp, liền đi theo, sau đó liền thấy cô ta phóng tín hiệu lên không trung!”

Nói tới đây, Diệp An Nhiên dừng một chút.

Bởi vì ngày đó phóng tín hiệu, khẳng định có nhiều người biết.

Lời của cô vừa dứt, liền có người phụ họa mở miệng.

“ Đúng, ngày đó tôi cũng nhìn thấy!” Có người nói.

Sau đó rất nhiều người phụ họa nói, nhưng đều là người quan trọng trong Mafia.

Diệp An Nhiên nhìn, trong lòng mới thở ra một hơi.

Cho dù cô không nói, Tư Tuyết cũng sẽ biết, nếu Tô Cẩm Nhi không ở Mafia, cũng không thấy, đơn giản đổ lên người cô ta đi!

Nghe thế, sắc mặt Tư Tuyết biến đổi, lập tức nhìn Diệp An Nhiên,” Cô biết, tại sao không nói cho ta?”

Diệp An Nhiên sửng sốt, biết Tư Tuyết không có dễ lừa như vậy, cô nghĩ,”Tôi đi theo cô ta, nhưng tôi cũng đã thấy tín hiệu phóng lên rồi, chờ tôi đi tới, đã không thấy cô ta.....tôi không có cách nào chứng minh là cô ta làm!” Diệp An Nhiên nhìn Tư Tuyết nói.

Nghe Diệp An Nhiên nói, Tư Tuyết vẫn nhìn cô, trong tròng mắt kia như đang phân rõ xem Diệp An Nhiên nói thật hay giả.

Diệp An Nhiên đứng bất động, hẩn nhìn gì, dù sao Tô Cẩm Nhi cũng không ở đây, chờ cô ta trở về, cũng sẽ bị giết vì tội phản đồ!

Nghĩ như vậy, Diệp An Nhiên liền tự tin hơn nhiều.

Tư Tuyết nhìn Diệp An Nhiên , tựa hồ muốn nhìn trên người cô xem có manh mối gì.

Sau đó rất nhiều thuộc hạ, hô hào, Tô Cẩm Nhi phản đồ!

Sau đó yêu cầu Tư Tuyết đuổi giết Tô Cẩm Nhi , Mafia không cho phép phản đồ.

Tư Tuyết nhìn Diệp An Nhiên một thời gian ngắn, cuối cùng cũng rời tầm mắt.

“ Bắt sống Tô Cẩm Nhi cho ta!” Hẩn mệnh lệnh như vậy xuống dưới.

Diệp An Nhiên biết ý tứ của Tư Tuyết, hẩn vốn trời sinh tính đa nghi, căn bản không tin bất cứ ai, làm như vậy, cũng chính làm cho Diệp An Nhiên chột dạ.

Diệp An Nhiên đứng đó, cái gì cũng không có nói, giống như sau khi nhắc tới chuyện kia, cùng cô không có quan hệ.

Hạ lệnh xong, Tư Tuyết nhìn Diệp An Nhiên ,” Nếu lần sau có chuyện tương tự, nhất định phải báo cho ta biết, bằng không , chẳng khác nào phá bỏ qui định!” Tư Tuyết nhìn Diệp An Nhiên nói.

Diệp An Nhiên biết Tư Tuyết không có dễ dàng tin tưởng, bất quá trước mắt, cũng chỉ có thể làm như vậy, hiện tại hi vọng Tô Cẩm Nhi đã chết!

Nghĩ đến đây, Diệp An Nhiên gật đầu,” Tôi đã biết!”

Vì thế, chuyện này, liền như vậy quên đi!

Nhưng là, bất tri bất giác, Tô Cẩm Nhi lại là đối tượng truy nã của Mafia.....

Mà hết thấy đều do Diệp An Nhiên ban tặng!

311. Chương 314: Để Cho Chúng Ta Chơi Một Chút

Một ngày trôi qua.

Lúc chiều ngày hôm sau, đám người kia đến.

Hi Hi cùng Hoa Hồng tựa vào nhau ngủ, bỗng nhiên bị tiếng cửa sắt đánh thức.

Hai người giật mình bừng tỉnh, nhìn người ở cửa, không phải người ngày hôm qua Hoa Hồng đánh.

“Ngươi, đi ra cho ta!” Có người chỉ vào Hi Hi nói.

Hi Hi sửng sốt, sau đó chỉ vào chính mình, “Ta?”

“Đúng, không sai, chính là ngươi!” Người kia chỉ vào Hi Hi nói.

Hi Hi nhú mày, vừa muốn đứng lên, liền bị Hoa Hồng giữ lại.

“Có chuyện gì nói thẳng!” Hoa Hồng nhìn những người đó nói.

“Không có chuyện của cô, tốt nhất câm miệng, ngươi đi ra cho ta!” Có người chỉ vào Hi Hi nói.

Tuy rằng không biết bọn họ muốn gì, nhưng có cơ hội ra ngoài, đây đối với Hi Hi mà nói, chính là một lần cơ hội.

Vừa vặn có thể thăm dò tình hình.

“Tốt!” Hi Hi bỗng nhiên đứng lên, một lời đáp ứng.

Hoa Hồng nhú mày, nhìn Hi Hi, “Ngươi nói cái gì? Ngươi biết mục đích của bọn họ sao?” Hoa Hồng nhìn Hi Hi, sắc mặt tràn đầy lo lắng.

Hi Hi nhìn Hoa Hồng, đè thấp thanh âm.

“Mặc kệ bọn họ muốn làm cái gì, chúng ta hiện tại chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu, ta đi ra ngoài, có thể xem xét tình hình, nếu có thể ta sẽ phóng tín hiệu cho Tật Ni!” Hi Hi nhìn Hoa Hồng nói.

“Nhưng bọn họ làm cái gì đối với ngươi cũng không biết!” Hoa Hồng vẫn rất lo lắng.

“Ngươi yên tâm ta sẽ tự bảo vệ tốt chính mình!” Hi Hi gật đầu, mỉm cười một cái cho Hoa Hồng yên tâm.

“Nhưng mà.....”

“Cho dù ta không đi ra, bọn họ cũng không từ bỏ ý đồ, nhất định còn có thể tìm cách khác, không bằng trực tiếp đi ra!” Hi Hi nói.

Nói thế, Hoa Hồng cũng không nói gì nữa.

Hiện tại, có điểm tự trách.

Sớm biết vậy, cô sẽ không đánh những người đó.

Không nghĩ tới bọn họ không tìm cô, mà tìm Hi Hi.

Ngẫm lại, Hoa Hồng vẫn có chút lo lắng.

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Hi Hi, vẻ mặt sát khí, “Chờ cửa mở, ta đi giết bọn hần!” Hoa Hồng nói.

“Ngươi giết bọn hần, bên ngoài còn vô số súng nhắm ngay chúng ta, chúng ta không thể đối phó được!” Hi Hi nhìn Hoa Hồng, biết cô lo lắng cho mình, Hi Hi cũng thật cảm động, nhưng hiện tại không phải thời điểm xúc động.

Nói tới đây, Hoa Hồng liền nhụt chí.

Ý tứ chính là, Hi Hi phải đi ra!

“Ngươi yên tâm, ta sẽ không có việc gì!” Hi Hi nhìn Hoa Hồng từng chữ một nói.

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, sau đó lúc lơ đãng, đem nhẫn của mình cho Hi Hi.

Sau đó cúi người, ở bên tai Hi Hi nói, "Nhấn ta đặt ở y phục của người!"

Một câu, Hi Hi đã sáng tỏ, nhìn Hoa Hồng, bé gật đầu, ánh mắt kiên định.

Lúc này, Hi Hi đi ra cửa.

Nhìn Hi Hi đi tới, hai người kia chạy nhanh ra mở cửa, thời điểm cửa mở, đều đặc biệt cẩn thận, sợ Hoa Hồng lao tới.

Hoa Hồng không hề động, chính là nhìn Hi Hi đi ra ngoài, mày nhăn lại, đã tràn ngập lo lắng.

Đến khi Hi Hi biến mất trước mắt cô, Hoa Hồng mới tỉnh ngộ, hối hận vì đã để Hi Hi đi ra ngoài.....

Nếu vừa rồi cô kiên trì một chút thì tốt rồi.

Nhìn bên ngoài, Hoa Hồng tràn ngập lo lắng.

.....

Phía trước hai người đi tới, Hi Hi ở phía sau đi theo, một đường đi qua, bên ngoài đều là thiết kế xa hoa, hơn nữa, đi vài bước lại có một cái phòng.

Hi Hi vừa đi, một bên nhớ kỹ, nếu như có thể nhìn bên trong thì sẽ tốt hơn, càng hiểu biết, khả năng chạy trốn càng cao.

Hi Hi cho rằng bọn họ dẫn bé ra bên ngoài, nhưng là không nghĩ tới, đến một cái phòng trước mặt liền dừng lại.

"Đi vào!" Hai người nhìn Hi Hi dùng tiếng anh nói.

Hi Hi nhíu mày, cũng không có nghĩ nhiều, trực tiếp đi vào.

Vừa đi vào, hai người kia cũng đi đến, nháy mắt đóng cửa lại, khóa cửa.

Mà bọn họ xoay người nháy mắt, hai ánh mắt giao nhau, ánh mắt kia, làm cho Hi Hi sửng sốt, trong lòng tràn ngập bất an.

"Các người muốn làm gì?" Hi Hi nhìn bọn họ hỏi, ánh mắt tràn ngập cảnh giác.

Một người trong đó khoe miệng gọi lên chút cười, chậm rãi hướng Hi Hi đi tới "Người nói chúng ta muốn làm gì đây? Bằng hữu của người đã thương người của chúng ta, người đó rất tức giận, để cho ta giáo huấn các người....." Nói xong người đó xoa xoa tay đi tới, mang trên mặt nụ cười ghê tởm, hướng Hi Hi đi tới.

Hi Hi nghe bọn họ nói, nhíu mày.

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó, sau đó chỉ cần người để cho ta sướng khoái, ta cam đoan người với bằng hữu của người, đoạn thời gian tại đây sẽ bình an vô sự....." Người nọ nói xong, liền hướng Hi Hi đi tới.

Nghe lời của hắn, Hi Hi cảm thấy buồn nôn.

Bất quá, bé phải trấn định.

Những người nước ngoài này không phải là nhân vật lớn, nhưng là càng như vậy, càng dễ ở trong miệng bọn họ rơi ra tin tức.

Hiện tại, Hi Hi may mắn là, bọn họ là người Mỹ, nếu nói tiếng Italya, Hi Hi cũng không biết.

Hi Hi nhìn hắn, "Dựa vào cái gì để ta tin tưởng người?" Hi Hi nhìn hắn hỏi, mang theo nụ cười thần nhiên, cái nụ cười này, càng làm cho người ngoại quốc kia chảy nước miếng.

"Chỉ bằng ta ở trong này là chủ quản!" Cái người ngoại quốc kia nói.

"Chỉ cần ta nói một câu, bằng hữu của người tùy thời sẽ chết!"

Nghe hắn nói, Hi Hi nhíu mày, "Người sẽ không giết chúng ta, người giết chúng ta, người sẽ giao phó với cấp trên như thế nào?"

Nghe thế, cái người ngoại quốc kia cười, "Ai nói ta giết các người? Ta có biện pháp tra tấn các người....."

Nghe hắn nói, Hi Hi nắm chặt tay.

Hắn nói đúng.

Nếu muốn tra tấn bọn họ, sẽ có biện pháp.

Chính là bỏ đói, đói cũng làm bọn họ chết khiếp.

"Xem ra, người ở trong này, quyền lợi cũng chẳng có gì đặc biệt!" Hi Hi nhìn hắn lạnh lùng cười nói, trong lời nói, có vài phần khinh miệt, châm chọc.

Nghe nói như thế, người nọ sững sốt, bị người khác khinh miệt, "Người nói cái gì?"

"Ta nói không đúng sao?" Hi Hi nhìn hắn hỏi, nhân cơ hội, đánh giá căn phòng.

Không lớn, nhưng cũng không đáng giá lấy gì đó.

"Ở trong này ta là chủ quản sở hữu tin tức, người nói quyền lợi của ta như thế nào?" Người kia không giận hờn nhìn Hi Hi hỏi.

Nghe thế, Hi Hi sững sốt.

"Có ý tứ gì?"

"Việc này, người không nên biết, cũng không cần biết!" người kia nhìn Hi Hi nói.

Hi Hi nghe lời của hắn nói, khóe miệng bỗng nhiên gợi lên chút cười, "Người cho là người nói như vậy, ta sẽ tin sao?"

"Người tin cũng tốt, không tin cũng thế, tóm lại, nếu người không thuận theo ta, người và bằng hữu của người, đều sẽ bị tra tấn thương tích đầy mình!" Người kia nhìn Hi Hi, hung hăng nói.

Vừa nói, vừa đi lên.

"Thật đúng là nam nhân thích khoác lác!" Hi Hi nhìn hắn, lạnh lùng châm chọc.

Là một nam nhân, đều nhận không được khi lòng tự tôn bị đả kích.

Hơn nữa lại là một đứa nhỏ khinh thường.

"Người nói cái gì?"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Hi Hi nhìn hắn hỏi, một giọng anh văn lưu loát.

Nghe Hi Hi nói, người nọ cảm giác mình thật sự bị khinh thường, người Mĩ rất kiêu ngạo, nghe nói như thế, lập tức mở miệng, "S*H*I*T, người có biết ta khổng chế tin tức gì không?"

Hi Hi nhún mày, nhìn về phía hắn.

"Nơi này sở hữu phạm nhân, đều là ta trông coi, bao gồm, nơi này và tư liệu bối cảnh đặc công....." Người kia nói.

Nhìn Hi Hi là một tiểu hài tử, cũng không có gì uy hiếp, liền đơn giản nói ra.

Người phía sau nghe được hắn nói, lập tức đi lên ngăn cản.

Người nọ mới ngăn người ,ý thức được mình nói nhiều.

Hi Hi nhìn hắn, một thu hoạch ngoài ý muốn!

"Vậy người biết, Tư Tuyệt giam một nữ nhân ở nơi nào sao?" Hi Hi thử hỏi.

Biết rõ hắn đã tràn ngập cảnh giác, lại hỏi.

Nhắc tới, người kia đột nhiên nhìn Hi Hi, "Người muốn từ chỗ ta lấy được thông tin?"

“ Ta chỉ hỏi xem có biết hay không ! Huống chi, ta chỉ là một đứa bé, thì có năng lực gì!” Hi Hi nhìn hần nói.

Người nọ cười,” Mặc kệ là người nào, chuyện này ta không thể nói cho người biết!”

Nói xong, hần hướng Hi Hi đi đến.

Hai tai áp chế, trên mặt lộ ra nụ cười,” Nếu người để cho ta sướng khoái, không chừng ta sẽ nói cho người biết!”

Nói xong hần liền hướng Hi Hi đi tới.

Hi Hi biết, hần sẽ không nói nữa!

Vì thế, một bước lui về sau,” Người muốn làm gì?”

“Nghĩ ta làm gì? Rồi người cũng sẽ biết.....” Nói xong người kia liền hướng Hi Hi đi tới, trên mặt là nụ cười bí ối, làm cho Hi Hi thấy buồn nôn.

“Người dừng lại đây!” Hi Hi nhìn hần nói.

“Dừng tới đây? Hiện tại nói có thể hay không quá muộn.....” Nói xong người nọ liền hướng Hi Hi đánh tới.

Phút chốc khi hần nhào tới,Hi Hi đột nhiên cúi người tránh ra, người kia chụp hụt.

Nhìn Hi Hi trốn được sang một bên, khoe miệng lộ ra chút cười,” Có ý tứ.....”

“ Ta cho người biết, ngoan ngoãn chịu tội, bằng không , người kêu như thế nào cũng vô ích!” Người kia cảnh cáo nói.

Hi Hi lạnh lùng nhìn hần, đôi tròng mắt kia một tầng băng lạnh, cũng thâm trầm như Mặc Thiếu Thiên.

“Cút!”

Một chữ lạnh lùng, theo miệng của bé vang lên.

Hai người kia nhìn thoáng qua nhau, không nghĩ Hi Hi phản kháng kịch liệt như thế, bất quá càng như vậy, càng khơi mào tính chinh phục của bọn hần, hiện tại nhiệt huyết đã sôi trào.

“ Đến đây đi, để cho chúng ta chơi một chút.....” Nói xong, hai người cùng hướng Hi Hi đánh tới.

312. Chương 315: Kịch Tác Ác Của Hi Hi

Hai người kia nhìn thoáng qua lẫn nhau, không ngờ Hi Hi phản kháng kịch liệt như thế, bất quá càng như vậy, càng làm tăng thêm khát vọng chinh phục của bọn hần, hiện tại nhiệt huyết thêm sôi trào.

“Đến đây đi, để cho chúng ta chơi một chút.” Nói xong, hai người cùng nhau hướng Hi Hi nhào tới.

Trong nháy mắt, Hi Hi đột nhiên tránh ra, sau đó, tay bé nhanh chóng từ trong túi quần lấy ra chiếc nhẫn Hoa Hồng đưa cho bé, đeo trên ngón cái.

“Cút ngay!” Hi Hi nhìn bọn họ lạnh giọng nói.

“Cậu thật không đáng yêu. Nếu như vậy, cũng đừng trách tôi.” Nói xong, người kia một lần nữa, hướng Hi Hi bước tới.

Hiển nhiên, hần là không có ý định cùng hi hi chơi chinh phục trò chơi.

Hần muốn dùng sức mạnh đấy!

Hi Hi một mực lui về phía sau, bởi vì so sức mạnh, Hi Hi thật sự là thua thiệt!

Cho nên, Hi Hi chỉ có thể lấy của lợi thế của mình đối phó ưu thế của hần.

“Tôi nói một lần nữa, cút ngay, nếu không tôi không khách khí!” Hi Hi nhìn hấn nói gần từng chữ.

Nhưng uy hiếp của Hi Hi, ở trong mắt người kia, hoàn toàn không là cái gì cả.

“Ta ngược lại muốn xem một chút, ngươi không khách khí như thế nào!” Nói xong, cái đó người đàn ông kia cả gan lần nữa nhào tới.

Lần này, Hi Hi không tiếp tục khách khí, làm theo Hoa Hồng nói, trong lúc vô tình mở ra cơ quan của chiếc nhẫn, khi người đàn ông đó nhào tới, Hi Hi trong lúc lơ đãng ở trên người của hấn châm một cái.

Người đàn ông kia nhưng không có cảm giác, tiếp tục nắm Hi Hi.

Hi Hi giãy giụa, thế nhưng hấn lại tát vào mặt Hi Hi, một giây kia, Hi Hi cảm giác, choáng váng, lỗ tai cũng vang ong ong.

Khốn kiếp.

Không phải nói, độc có thể xâm lấn lục phủ ngũ tạng sao? Như thế nào không có phản ứng!

Hi Hi nghiêng mặt đi, lắc đầu nhìn hấn, khóe miệng cũng chảy máu, nhưng dù không phải là đối thủ của hấn, Hi Hi tuyệt đối cũng sẽ không ở trước mặt của hấn lộ ra một chút đáng sợ hãi.

Hi Hi càng quật cường, càng khiêu chiến khát vọng chinh phục của bọn hấn.

Đang lúc người kia lại giơ tay lên hướng Hi Hi đánh, nhưng sau đó cả người ngơ ngẩn.

Hi Hi nhìn hấn, sau đó chỉ thấy ánh mắt của hấn trợn to, mở lớn, sau đó ngã trên mặt đất.

Hi Hi chỉ đứng lạnh lùng nhìn, nhưng người phía sau người kia sững sốt, sau đó bước tới, “Người làm sao vậy?”

“Làm sao vậy?”

Liên tục hỏi, người kia cũng không có chút phản ứng nào.

Sau đó hấn đưa bàn tay tới, ở trên mũi dò xét thử một chút, không có hô hấp.

Người kia kinh hãi, lập tức đứng lên, giơ súng, chĩa vào Hi Hi.

“Ngươi đã làm cái gì với hấn?” Người kia giơ súng, nhìn Hi Hi hỏi.

Nhìn người đàn ông trên mặt đất, Hi Hi nhếch miệng lên, “Nếu như mà tôi nói trên người tôi có độc, ông tin không?” Hi Hi thản nhiên nhìn hấn nói, ngay cả đối mặt súng của hấn, biểu hiện của Hi Hi, tuyệt đối không sợ.

Dĩ nhiên sẽ không tiết lộ mình làm cách nào giết hấn, nếu không, thua thiệt tuyệt đối là Hi Hi.

Nghe lời Hi Hi nói, người kia sững sờ, nửa tin nửa ngờ, cũng không biết Hi Hi nói thiệt hay giả.

Hi Hi khóe miệng ngoắc ngoắc, khóe miệng dính máu, ánh mắt đỏ, giống như một đóa hoa hồng nở rộ đẹp đẽ.

“Không tin, ông có thể nổ súng thử xem!” Hi Hi sâu kín nói, sau đó chợt bổ sung thêm một câu, “Quên nói cho ông biết, chỉ cần dính máu của tôi, liền không sống nổi.”

Nghe được những lời này của Hi Hi, người nọ không dám tin, cũng không dám không tin.

Cuối cùng, cũng không biết nên làm sao.

Nhìn đáng sợ hấn lo sợ, Hi Hi khóe miệng ngoắc ngoắc.

“Ngươi, đi ra ngoài cho ta!” Hấn dùng súng chỉ vào Hi Hi nói.

Hi Hi nhú mày, cũng không phản kháng, tự nhiên đi ra ngoài.

Vừa đi đến cửa, Hi Hi quay đầu lại nhìn hấn, “Thật ra, ông mới vừa rồi đụng hấn, cũng có khả năng trúng độc.”

Nghe thế, người kia trong nháy mắt mắt mở to.

“Người nói cái gì?”

“Thật ra, tôi không muốn giết ông ta, nhưng ông ta chạm vào tôi, mới vừa rồi ông chạm vào ông ta, tôi sợ ông cũng bị dính độc rồi!” Hi Hi nhìn hấn, buồn bã nói.

Lời này, nếu như từ miệng một người lớn nói, có lẽ, người kia không thể nào không tin được.

Nhưng từ một đứa bé, hơn nữa, còn giết một người trưởng thành dễ dàng như vậy, hấn lại không thể không tin.

“Làm thế nào giải độc? Hả?” Người kia dùng súng uy hiếp Hi Hi nói.

Hi Hi nhú mày, “Thật ra thì rất đơn giản, chính là uống nước muối, nước muối uống càng nhiều, độc tố càng nhanh giải trừ!” Hi Hi nhìn người kia nói.

Nghe vậy, người kia nửa tin nửa ngờ.

“Không tin, ông chờ độc tố xâm nhập lục phủ ngũ tạng của ông đi!” Hi Hi nói.

Nghe lời Hi Hi nói, người kia không biết phải làm thế nào.

Muốn đi uống nước muối, nhưng nhìn Hi Hi, lại sợ Hi Hi chạy trốn.

“Ông yên tâm, tôi sẽ không chạy, bằng hữu tôi còn ở chỗ này, hơn nữa nếu tôi chạy trốn, ra ngoài các người cũng sẽ bắt được tôi lại!” Hi Hi nhìn hấn nói.

Người kia nửa tin nửa ngờ, nhưng vì cái mạng nhỏ của mình, hấn nhất định phải đi uống nước muối.

Trước khi đi nhìn Hi Hi, “Người tốt nhất không nên chạy loạn, bất kể người nào nhìn thấy người, cũng sẽ một phát bắn chết người!”

Hi Hi nhú mày, không nói gì.

Người đàn ông kia sau khi cảnh cáo Hi Hi, liền hướng căn phòng phía trước đi tìm nước muối.

Thấy hấn đi, Hi Hi nhìn bóng lưng của hấn, lập tức đi ra khỏi cửa, Hi Hi bước vào, thấy gi-an phòng sát vách có đồ.

Hi Hi lấy chiếc nhẫn ra, mở cơ quan, chính là một ngăn châm thật nhỏ, rất nhanh, Hi Hi mở cánh cửa, sau đó liền đi vào.

Sau khi vào trong, khoe miệng Hi Hi nâng lên.

Lựu đạn.

Hi Hi thích nhất.

Lúc này, Hi Hi đi tới, lập tức cầm một quả lựu đạn đầu đi.

Sau đó, Hi Hi giấu kỹ, lập tức đi ra ngoài.

Người đàn ông kia đã quay trở lại, không nhìn thấy Hi Hi, chạy đến căn phòng khác xem, cũng không có, vừa mới chuẩn bị huy động người đi tìm, Hi Hi từ trong phòng kia đi ra.

Hi Hi mới vừa khóa chặt cửa, người đàn ông kia liền từ trong phòng chạy đến, nghiêng đầu nhìn Hi Hi.

“Người mới vừa rồi đi đâu?”

“Đằng kia!” Hi Hi chỉ tay.

“Người qua đó làm gì?” Người đàn ông kia hỏi, rất muốn đến gần, nhưng lại không dám.

“Muốn xem có cách nào dễ dàng chạy trốn!” Hi Hi nói.

Vừa nói như thế, làm người kia cảm thấy có mấy phần đáng tin.

Người đàn ông kia cười một tiếng, “Người không cần nghĩ, trừ khi người làm nơi này nổ tung, nếu không, đừng nghĩ trốn thoát.” Người kia nhìn Hi Hi lạnh lùng cảnh cáo.

Nghe được hẳn nói , Hi Hi nhú mày, không có trả lời.

Đúng như hẳn đang nghĩ.

Hi Hi muốn rời đi.

Nhất định cho nổ chỗ này!

Sau đó, người đàn ông kia nhìn Hi Hi, “Đi!”

Hi Hi ngẩng đầu, nhìn hẳn, cũng không phản kháng, liền quay đầu đi.

Người kia đối với Hi Hi giữ một khoảng cách, hình như sợ Hi Hi sẽ lấy độc cho hẳn.

Hi Hi ở trong lòng cười lạnh.

Thấy qua nhiều kẻ ngu , chưa từng thấy người ngốc như thế này.

Người ngoại quốc không hiểu người Trung Quốc !

Uống nước muối có thể giải độc, cũng có thể đi uống!

Trong lòng Hi Hi nâng lên nụ cười lạnh.

^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^

Lúc Hi Hi trở về, trong lòng Hoa Hồng có chút thiếu kiên nhẫn.

Thật rất muốn thoát ra khỏi nơi này.

Nhưng nơi này cũng quá kiên cố, chiếc nhẫn không ở trong tay, Hoa Hồng thật cũng không có cách nào.

Thấy Hi Hi trở lại, Hoa Hồng mới yên lòng.

“Hi tử, cậu không sao chứ?” Hoa Hồng nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi lắc đầu, sau đó, người đàn ông kia mở cửa, Hi Hi tự mình đi vào.

Thấy Hi Hi đi vào, người nọ vội vàng khóa lại cửa, tựa như sợ Hi Hi sẽ lấy cho hẳn, khóa lại cửa, sau đó liền vội vàng tránh người.

Hoa Hồng nhìn, đều có chút kỳ quái, vẻ mặt người đàn ông kia tại sao lại như thế?

Lúc này, Hoa Hồng trở vào, nhìn Hi Hi, “Cậu làm sao vậy hả ? Không có sao chứ?”

Hi Hi nhìn Hoa Hồng, lắc đầu, “Tôi không sao!”

Không có việc gì?

Hoa Hồng nhìn mặt của Hi Hi cũng sưng lên!

Cái này gọi là không có việc gì? ? ?

Chân mày Hoa Hồng nhú lên, “Bọn họ đánh cậu?” Hoa Hồng hỏi.

Hi Hi nghĩ đến, cái tát kia, chắc làm cho bé bị thương!

Hi Hi có thể cảm giác, gương mặt của mình chắc cũng sưng lên !

Hi Hi lắc đầu, “Tôi không sao!”

Hoa Hồng vươn tay, sờ sờ mặt của Hi Hi, “Sưng giống như cái mông, còn nói không có việc gì?”

Sưng giống như cái mông.

Hi Hi thật không thích cái sao sánh này a a a!

Mặc dù Hoa Hồng so sánh, rất có hình ảnh, nhưng Hi Hi không thích!

Nghe lời Hoa Hồng nói, Hi Hi có chút dở khóc dở cười.

“Tỷ có thể so sánh dễ nghe hơn không?” Hi Hi nhìn Hoa Hồng hỏi.

“Mặt đã như vậy, còn muốn nghe tốt hơn?” Hoa Hồng thật rất tức giận.

“Chết tiệt, sớm biết ta nên giết hết bọn họ!” Hoa Hồng nói, nhìn mặt thành ra như vậy, từ trong lòng Hoa Hồng cảm thấy đau lòng.

Bây giờ nghĩ thật ngu ngốc. Hi Hi nhìn Hoa Hồng, sau đó lôi kéo quần áo của cô, “Tôi thật sự không sao!”

“Huống chi, dùng cái này của tỷ, tôi còn giết một người của bọn họ!” Hi Hi nói.

Đây coi là lần đầu tiên Hi Hi giết người!

Hi Hi không có bất kỳ lo lắng cùng áy náy, ngược lại cảm thấy là chuyện phải làm!

Nghe được Hi Hi nói, Hoa Hồng nhìn Hi Hi, “Thật không?”

Hi Hi gật đầu, “Chỉ là hiệu quả hơi chậm, lần sau, nên một giây liền thấy kết quả đi!” Hi Hi nói.

Nghe được lời này của Hi Hi, Hoa Hồng tin chắc, Hi Hi thật giết một người!

Nghe thế, Hoa Hồng mới thả lỏng một chút.

“Thật không xứng đáng!” Nói xong, Hoa Hồng nhìn mặt của Hi Hi, “Thật sừng giống cái mông không khác!”

Hi Hi “.”

“Xin không cần dùng cái này so sánh nữa!” Hi Hi nhìn Hoa Hồng nói.

“Nhưng thật rất giống nhau!”

Hi Hi “.”

“Đúng rồi, cậu giết một người bọn họ, bọn họ sao dễ dàng bỏ qua cho cậu như vậy hả ?” Hoa Hồng nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi lắc đầu, “Tôi nói với hắc trên người tôi có độc, hắc đã tin rồi. Cho nên cách tôi rất xa!”

“Tôi tin tưởng, rất nhanh Tư Tuyệt sẽ biết!”

Điều này, mới là điều Hi Hi mong đợi! . .

313. Chương 316: Tuyệt Chiêu Của Hách Tôn

“Đúng rồi, cậu giết một người bọn họ, bọn họ sao dễ dàng bỏ qua cho cậu như vậy hả ?” Hoa Hồng nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi lắc đầu, “Tôi nói với hắc trên người tôi có độc, hắc đã tin rồi. Cho nên cách tôi rất xa!”

“Tôi tin tưởng, rất nhanh Tư Tuyệt sẽ biết!”

Điều này, mới là điều Hi Hi mong đợi! . .

Nghe Hi Hi nói, thật lòng Hoa Hồng cảm thấy, đứa nhỏ này quá thông minh.

Thật không phải người bình thường có thể so sánh được.

Nhìn Hi Hi, Hoa Hồng suy nghĩ một chút, ” Bọn họ tin?”

Hi Hi gật đầu, ” Nếu không vì sao phải cách xa tôi như vậy?”

Hoa Hồng cười ha ha, ” Cậu thật xấu!”

Nhìn Hoa Hồng cười không có chút hình tượng nào, Hi Hi nói, " Còn có chuyện đáng buồn cười hơn nữa!"

Hoa Hồng nhìn Hi Hi" Chuyện gì?"

Vì vậy, Hi Hi ở bên cạnh Hoa Hồng nhỏ giọng nói cho Hoa Hồng nghe.

Trong nháy mắt, Hoa Hồng cười càng không có hình tượng, nhìn Hi Hi, " Cậu thật sự quá xấu!"

Hi Hi nhú mày, " Không phải là tôi xấu, là IQ của bọn hần quá tệ!"

Hoa Hồng gật đầu xác nhận, " Không sai!" Chính xác là như vậy.

Dùng nước muối giải độc, lời như thế còn có người tin.

Hoa Hồng cũng thật phục sự thông minh của bọn họ.

Nhìn Hi Hi, Hoa Hồng cười bộ dạng vui vẻ, lúc này, Hi Hi từ phía sau lấy ra đồ mình giấu.

Khi Hoa Hồng nhìn thấy vật này, lập tức ngưng cười.

"Cậu lấy được ở đâu?" Hoa Hồng hỏi.

Hi Hi cười, " Vừa rồi khi lừa hần đi uống nước muối tôi nhân cơ hội này lấy!"

Hoa Hồng xấu hổ.

Có thể nghĩ đến mới vừa rồi kỳ thế nào.

Nếu để cho bọn họ phát hiện, Hi Hi hần phải chết không thể nghi ngờ.

"Cậu thật đủ lớn mật đấy!" Hoa Hồng nhìn Hi Hi nói.

"Đây là lựu đạn của chúng ta, có thể giúp chúng ta rời khỏi đây!" Hi Hi nói.

Nếu như Tư Tuyệt cho người giết bọn họ, trong tay có cái này, ít nhất, còn có thể đảm bảo an toàn cho bọn họ.

Nếu như ngay cả cái này cũng không có, bọn họ liền cùng người đàm phán cũng không có cơ hội.

Nghe Hi Hi nói, Hoa Hồng mặc dù biết Hi Hi nói đều có lý, nhưng thật quá mạo hiểm.

Cho dù Hi Hi thông minh hơn nữa, cuối cùng cũng chỉ là đứa bé.

Hoa Hồng cảm thấy đau lòng!

"Cậu phải biết, nếu bọn họ phát hiện, nhất định sẽ giết cậu!" Hoa hồng nhìn Hi Hi nói.

"Tôi hiểu rõ, nếu như không có đầy đủ tự tin, tôi sẽ không làm như vậy!" Hi Hi nói.

Chuyện đã đến mức này rồi, Hoa Hồng nói gì cũng vô ích.

Chỉ nhìn Hi Hi, " Lần sau không cần quá mạnh động như vậy!"

Hi Hi gật đầu " Tôi biết rồi!"

Nhìn lựu đạn trong tay, Hi hi vui mừng lại rối rắm, " Đáng tiếc người tôi quá nhỏ, không chứa được nhiều, nếu không lấy thêm hai cái là tốt rồi!"

Hoa Hồng ""

Hoa Hồng từng nhìn thấy Hi Hi dùng cái này, lúc cho nổ nhà Tiêu Chính, Hoa Hồng đi cùng với Hi Hi .

Khi đó, cô cảm thấy Hi Hi lãnh khốc!

Hiện tại mặc dù suy nghĩ không thay đổi, nhưng cô lo lắng.

Dù sao, vị trí hoàn cảnh của bọn họ bây giờ không giống nhau.

"Lần sau loại chuyện như vậy để cho tôi làm, không cho phép cậu làm nữa!" Hoa Hồng nhìn Hi Hi nói.

Biết Hoa Hồng lo lắng ình, Hi Hi nhìn cô lộ ra khuôn mặt non nớt đáng yêu cười, đáng tiếc gương mặt đó, thật sững giống cái mông, xem ra vừa đáng yêu, lại buồn cười ” Tôi biết rồi!”

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, sau đó lại bắt đầu đau lòng mặt của Hi Hi.

Hi Hi không quan tâm nhiều như vậy, nếu như sau này bắt đầu huấn luyện, không tránh được nỗi đau thể xác.

Hi Hi trước tiên nên luyện tập.

Hoa Hồng nghĩ tới, ” Đúng rồi, lúc cậu ra ngoài, bắn tín hiệu cho Tạt Ni rồi sao?” Hoa Hồng nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi lắc đầu ” Ở bên trong căn bản không có tín hiệu, nhưng tôi đem tín hiệu đặt ở trên người tên kia rồi, chỉ cần hắn đi ra ngoài, sẽ nhận được tín hiệu!” Hi Hi nói.

Mặc dù làm như vậy có chút mạo hiểm, nhưng Hi Hi cũng chỉ có thể thử một lần!

Nghe lời Hi Hi nói, Hoa Hồng tin tưởng quyết định của Hi Hi.

Hiện tại duy nhất cần chờ chính là Tạt Ni!

Hi Hi phải nghĩ cách liên lạc với cha mới được!

Chỉ cần bọn họ tới cứu mẹ, Hi Hi sẽ cùng Hoa Hồng cho nổ nơi này!

Trong ứng ngoài hợp!

Đây mới là mục đích của Hi Hi!

^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^

Mặc Thiếu Thiên đã không có kiên nhẫn cùng Tô Cẩm Nhi chơi trò chơi.

Nghỉ ngơi hai ngày, vết thương của cô đã tốt lắm rồi.

Nhưng vô luận dùng biện pháp gì để cho cô mở miệng, cô ta vẫn không mở miệng.

Mặc Thiếu Thiên đã không còn kiên nhẫn.

Ngày hôm đó, Mặc Thiếu Thiên đang cùng bọn họ thương lượng kế hoạch, lúc này, có người đến báo cáo.

“Như thế nào? Đã mở miệng chưa?” Mặc Thiếu Thiên nhìn hắn hỏi.

Người kia suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu.

Mặc Thiếu Thiên nắm chặt tay.

Mặc Thiếu Thiên hiện tại không có tâm trạng cho sự trễ nãi này nữa rồi .

Đang lúc ấy thì, người kia lên tiếng, ” Chỉ là, người phụ nữ kia nói.”

Nói đến cái này, thu hút sự chú ý của bốn người đàn ông.

“Nói.”

Rayne cau mày, ” Nói gì!”

Lúc này, người kia ánh mắt lạnh lẽo nhìn Hách Tôn, sau đó cúi đầu mở miệng, ” Cô ta nói, nếu như ngài Hách Tôn chịu cùng cô ta một đêm, cô ta sẽ nói!”

Mặc Thiếu Thiên, ””

Rayne, ””

Trữ Xá, ””

Trong khoảng thời gian ngắn, bốn góc trong phòng khách yên tĩnh xuống.

Bởi vì những lời này!

Có người thật sự cảm thấy, Tô Cẩm Nhi quả thật không muốn sống!

Lại dám khiêu chiến Hách Tôn!

Mặc Thiếu Thiên cùng Trữ Xá còn có Rayne, cũng đồng thời yên lặng!

Sau đó nhìn về phía Hách Tôn, Hách Tôn ngồi ở chỗ đó, người kia nói xong câu đó, sắc mặt của Hách Tôn cũng không thay đổi, nhưng đôi mắt màu nâu sẫm, làm cho người ta nhìn khó có thể hiểu.

Mặc Thiếu Thiên mấp máy môi, nghiêng đầu nhìn người đến báo cáo " Cậu nói cho cô ta biết, cô ta không có cơ hội!" Mặc Thiếu Thiên nói.

Hách Tôn đã vì Mặc Thiếu Thiên hy sinh nhiều như vậy, người phụ nữ này còn dám khiêu chiến bọn họ, Mặc Thiếu Thiên sẽ không giữ cô ta lại!

Mặc dù có tác dụng, Mặc Thiếu Thiên tình nguyện tìm cách khác!

Người kia gật đầu, vừa muốn đi.

Lúc này, Hách Tôn chợt đứng lên, " Chờ một chút!"

Tất cả mọi người nhìn về phía Hách Tôn.

Hách Tôn đứng lên, vẻ mặt lạnh lùng, " Tôi đi!"

"Tôn!"

Mặc Thiếu Thiên đứng lên nhìn Hách Tôn.

Hách Tôn quay đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, " Cậu yên tâm, tôi sẽ làm cho cô ta mở miệng!"

Nói xong câu đó, Hách Tôn liền tự mình đi.

Mặc Thiếu Thiên cau mày.

Anh có cảm giác Hách Tôn nói câu đó có hàm ý khác.

Nhưng Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối không tin tưởng, Hách Tôn sẽ bồi Tô Cẩm Nhi .

Vì vậy, cùng Rayne và Trữ Xá, đi theo.

Trong phòng, Tô Cẩm Nhi ngồi ở trên ghế sa lon, cô ta thậm chí chưa nghĩ đến, câu nói kia nói ra sẽ có cái gì hậu quả!

Đang lúc ấy thì, một bóng dáng đi vào.

Bước chân vững vàng, giống như một Đế Vương, đi tới trước mặt của Tô Cẩm Nhi.

Một thân tây trang màu đen, cả người hần nổi lên khí thế cao quý, không kể đẹp trai lạnh lùng, đặc biệt là đôi mắt sâu, nhìn như bình thản không có gì lạ, nhưng chỉ cần nhìn kỹ liếc mắt một cái, sẽ không nhận được bị hấp vào trong đó.

Mặc dù nói, Hách Tôn dáng vẻ rất lạnh, nhưng là chỉ cần thấy được anh, lòng của Tô Cẩm Nhi cũng cảm giác kích động lên.

Đây là một loại cảm giác rất bất đồng.

Cho nên, khi Hách Tôn đi tới trước mặt Tô Cẩm Nhi, Tô Cẩm Nhi nhìn hần, khóe miệng cũng gợi lên nụ cười.

Nhưng, quả nhiên, Hách Tôn đối với cô cũng không có khách sáo như thế.

"Sẽ cho cô một cơ hội, nói hay không?" Hách Tôn nhìn cô hỏi.

"Nếu như anh ở cùng tôi một đêm..., tôi liền nói!" Tô Cẩm Nhi nhìn thẳng vào Hách Tôn, không chút nào sợ hãi uy hiếp.

Nhìn bộ dạng Tô Cẩm Nhi, Hách Tôn ở trong lòng cười lạnh.

Quá không biết chết sống!

Một giây kế tiếp, Tô Cẩn Nhi còn không biết chuyện gì xảy ra, chợt, Hách Tôn xông tới, trực tiếp mở miệng của cô ra, nhét vào một thứ gì!

Tô Cẩn Nhi nhìn Hách Tôn, cho dù nhìn như vậy, cho dù tức giận chính hắn, đều nhìn đứng lên hoàn mỹ thế kia!

Khiến người động lòng không dứt!

Tô Cẩn Nhi không biết Hách Tôn ỉnh ăn cái gì, nghĩ muốn ói ra, Hách Tôn lại cưỡng chế ép cô nuốt xuống.

Cho đến khi cô nuốt xuống, Hách Tôn mới thả cô ra.

Một màn này, Mặc Thiếu Thiên cùng Rayne, còn có Trữ Xá đều thấy!

Hách Tôn chính là Hách Tôn, làm việc quả nhiên tuyệt tình!

Lúc này, Tô Cẩn Nhi ngã ngồi ở trên ghế sofa, vuốt cổ của mình, giọng nói, sau đó nhìn Hách Tôn, ” Anh cho tôi ăn cái gì?”

Hách Tôn nâng lên nụ cười lạnh, ” Cô rất nhanh sẽ biết!”

Tô Cẩn Nhi cau mày, ” Anh nghĩ hạ độc chết tôi?”

“Cô nghĩ quá đơn giản, tôi sẽ không cho cô chết dễ dàng như vậy, ở đây một ngày cô không vẽ ra chi tiết bản đồ của Mafia, tôi sẽ không để cho cô chết!” Hách Tôn nói.

Nhìn Hách Tôn, chẳng biết tại sao, rõ ràng giọng của anh nghe là ghét cô.

Nhưng cảm giác của Tô Cẩn Nhi, chính là anh đang quan tâm mình!

Loại cảm giác này, thật kinh khủng!

“Anh rót cuộc cho tôi ăn cái gì?” Tô Cẩn Nhi nhìn Hách Tôn hỏi, có vẻ nóng nảy.

Ngược lại Hách Tôn đứng ở một bên, thờ ơ lạnh nhạt, chờ đợi kịch hay diễn ra.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi vào, vươn tay vỗ bả vai Hách Tôn một cái ” Hách Tôn chính là Hách Tôn, phương pháp xử lý tuyệt như vậy, cũng đem ra dùng!”

“Người nào cần gì, nhất định phải cho nàng uy cái gì!” Hách Tôn lạnh lùng nói.

Vốn Tô Cẩn Nhi còn không biết Hách Tôn nói là có ý gì, nhưng khi trong cơ thể bắt đầu nóng lên, Tô Cẩn Nhi mới biết, Hách Tôn cho cô ăn cái gì!

Đáng chết!

Không phải độc được, là xuân được!

Nghĩ tới đây, Tô Cẩn Nhi ngược mắt nhìn Hách Tôn, ánh mắt u oán.

Nhưng Hách Tôn vẫn đứng ở một bên, từ từ thưởng thức, tựa hồ đang thưởng thức một chuyện với anh không có quan hệ gì.

Loại thuốc này, nhìn như bình thường, nhưng tác dụng lại lớn vô cùng.

Tô Cẩn Nhi ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn chằm chằm Hách Tôn, ánh mắt sắc bén cũng biến thành mờ mịt, mắt như tơ, cô cố gắng nén dục hỏa trong lòng, nhưng được hiệu quả mạnh mẽ, Tô Cẩn Nhi nhanh chóng có chút không chịu nổi!

Thân thể bên trong bắt đầu nóng lên, một cỗ nhiệt kéo tới như sóng đánh úp cô. . . .

314. Chương 317: Có Biện Pháp

Thân thể bên trong bắt đầu nóng lên, một cỗ nhiệt kéo tới như sóng đánh úp cô. . . .

Tô Cẩn Nhi ngồi ở trên ghế sa lon, đôi tay nắm thật chặt tay vịn, không để ỉnh trước mặt bọn hắc biểu hiện ra, nhưng càng như vậy, trong cơ thể cô càng nóng hơn.

“Cho tôi thuốc giải!” Tô Cẩn Nhi nhìn Hách Tôn nói.

Anh tại sao có thể đối với cô như vậy? !

Hách Tôn đứng ở một bên, nhìn Tô Cẩn Nhi ,bộ dạng giống như việc không liên quan đến mình.

“Chỉ cần cô đồng ý, tôi liền cho cô thuốc giải!” Hách Tôn nhìn cô sâu kín nói.

“Anh ——” Tô Cẩn Nhi nhìn Hách Tôn, cặp mắt kia tràn đầy phẫn uất.

Nhưng trong cơ thể hết sức nóng, loại nhiệt này, như muốn nuốt chửng cô

Mặc dù cô rất không muốn xấu mặt trước Hách Tôn, nhưng bây giờ, tay của cô không khỏi lôi kéo quần áo của mình.

“Tôi tuyệt đối sẽ không nói cho các người biết !” Tô Cẩn Nhi nhìn bọn họ nói.

Mặc dù trong cơ thể nóng ran, hành hạ cô muốn chết, nhưng cô vẫn không nói!

Nhìn Hách Tôn, ánh mắt tràn đầy oán hận!

Không ngờ, anh thế nhưng dùng cái biện pháp này để cho cô mở miệng!

Hách Tôn đứng ở một bên, lạnh lùng giống như thân thể, đôi mắt màu nâu sẫm dừng lại ở trên người của Tô Cẩn Nhi , “Cô không cần nói, sẽ có người hầu hạ tốt cho cô! !”

Nghe thấy vậy, Tô Cẩn Nhi sửng sờ, ánh mắt lập tức trừng to.

“Anh có ý gì?”

Khóe miệng Hách Tôn lạnh lùng nâng lên, “Như vậy sẽ có người hầu hạ tốt cho cô, chỉ có điều, được hiệu, sẽ kéo dài đến ngày mai, cho nên, buổi tối cô có thể tận hưởng rồi !” Hách Tôn nhìn Tô Cẩn Nhi nói gần từng chữ, ánh mắt tà ác.

Mặc dù biện pháp khắc nghiệt một chút, nhưng mà đối với Tô Cẩn Nhi, bây giờ chỉ có thể dùng cách này!

Nghe Hách Tôn nói, Tô Cẩn Nhi cặp mắt phóng đại, tay nắm trên ghế sa lon muốn xé nát nó!

Nhìn bốn phía, nhiều người như vậy tầm mắt của bọn họ đều ở trên cơ thể của mình, cho tới bây giờ Tô Cẩn Nhi cũng chưa từng bị người ta làm nhục như vậy, ngay lập tức, tức giận nổi lên, “Biến, biến, cút cho tôi! ! !”

“Tất cả đều cút cho tôi!” Tô Cẩn Nhi ném đồ.

Nhưng ngay cả khi ném những thứ xung quanh, cũng khó mà chống lại cảm giác nóng ran trong cơ thể!

Lúc này, Tô Cẩn Nhi nhìn những mảnh vụn sành sứ trên mặt đất, không chút nghĩ ngợi liền bước tới, trực tiếp cầm lên.

Sau đó, cô ngẩng đầu nhìn Hách Tôn, khóe miệng lạnh lùng gợi lên.

“Cho dù chết, tôi cũng vậy sẽ không nói cho anh biết!” Nói xong, Tô Cẩn Nhi liền cắt xuống cổ tay mình.

Nhưng ngay lúc đó, không ai thấy rõ ràng Hách Tôn xông lên thế nào, trực tiếp bắt được tay Tô Cẩn Nhi, giật lấy miếng sứ màu xanh trong tay của cô.

Cảm nhận được Hách Tôn đang cầm tay cô, Tô Cẩn Nhi sửng sờ, sau đó ngược mắt lên nhìn Hách Tôn, sắc mặt ửng hồng, đáng vẻ chịu đựng.

Khóe miệng Tô Cẩn Nhi gợi lên nụ cười, “Thế nào? Không muốn tôi chết sao?”

“Chưa đạt được mục đích của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để cho cô chết!” Nói xong, Hách Tôn trực tiếp đem Tô Cẩm Nhi ném trên giường!

Mặc Thiếu Thiên nhìn, sửng sốt một chút.

Không ngờ Tô Cẩm Nhi thế nhưng lại coi trọng Hách Tôn.

Thật là một chuyện làm cho người ta nhức đầu.

Lúc này, Tô Cẩm Nhi nằm ở trên giường, nhìn Hách Tôn, khóe miệng nâng lên, cố gắng chịu đựng, “Nếu người đó là anh, tôi liền nói cho các người biết!”

Lời này, quả nhiên là khiêu chiến Hách Tôn!

Mọi người xung quanh nhìn, lặng lẽ cúi đầu im lặng, không ai dám lên tiếng.

Nếu như không phải bây giờ có chính sự, sợ là Mặc Thiếu Thiên cùng Trữ Xá, Rayne sẽ trêu đùa Hách Tôn một trận, nhưng hiện tại, hoàn toàn không có tâm tình.

Hách Tôn một thân quần áo màu đen, đứng ở cạnh giường, nghe Tô Cẩm Nhi nói, Hách Tôn làm như không nghe thấy.

Hoặc là, không phải đang nói chuyện liên quan tới hắn!

Về mặt Hách Tôn cực tốt ngoắc ngoắc, “Cho người vào!”

Sau đó, Hách Tôn vừa mới nói xong, lúc này, hai người đi vào.

Hai người đàn ông, rất cường tráng!

Nhìn qua là người trải qua huấn luyện!

Lúc này, bọn họ trực tiếp đi tới trước mặt Hách Tôn.

“Đêm nay, cực khổ cho các người!” Hách Tôn nhìn bọn họ nói.

“Vâng!” Hai người đàn ông gật đầu.

Tô Cẩm Nhi nằm ở trên giường, mặt đỏ bừng, không ngờ Hách Tôn làm thật!

Mắt nhìn hai người đàn ông này, tràn đầy căm ghét, buồn nôn!

“Anh—— làm thật?” Tô Cẩm Nhi nhìn Hách Tôn hỏi, ánh mắt đau thương!

Ánh mắt Hách Tôn khinh miệt nhìn cô, “Thử một chút thì biết!”

Nói xong, Hách Tôn xoay người rời đi.

“Phục vụ cho tốt!”

Những lời này, Tô Cẩm Nhi không thể không tin tưởng, Hách Tôn làm thật!

Cũng đến bây giờ, cô mới hiểu được, người đàn ông này lãnh khốc, lạnh lùng, tuyệt tình cỡ nào!

Chuyện gì cũng làm được!

Hách Tôn dẫn đầu đi ra ngoài, Mặc Thiếu Thiên cũng không có nói gì, cũng đi ra ngoài.

Rayne, Trữ Xá cũng đều đi ra ngoài.

Trong phòng tức khắc, chỉ còn hai người trông chừng, còn có hai người đàn ông kia cùng Tô Cẩm Nhi!

Nhìn bóng lưng Hách Tôn, đôi mắt Tô Cẩm Nhi đỏ lên!

Tại sao!

Tại sao phải như vậy! ! !

Tô Cẩm Nhi nằm trên ghế giường, sắc mặt đỏ bừng, dường như rất khổ sở, nhưng cũng có vẻ rất thoải mái, cả người nằm đó, nơi ngã ba, khó chịu không thôi.

Ngay vào lúc này, hai người kia bắt đầu cởi quần áo hướng Tô Cẩm Nhi đi tới.

Tô Cẩm Nhi thấy thế, buồn nôn không dứt, ánh mắt tràn đầy tức giận, nhìn bọn họ hét kêu, “Biến, cút ra ngoài cho tôi! Cút ——“

Hách Tôn, người điên rồi!

Thế nhưng dùng biện pháp như vậy!

Nhưng hai người kia giống như không nghe được, sáp lại gần Tô Cẩm Nhi.

^^^^^^^^^^

Bốn góc trong phòng khách, Trữ Xá nhìn Hách Tôn, “Biện pháp như thế, cô ta sẽ nói sao?”

“Nếu như cách như thế còn không nói, như vậy, cô ta tuyệt đối không phải người bình thường!” Rayne nói tiếp.

Hách Tôn ngồi ở trên ghế sa lon, chuyển động chiếc nhẫn trong đầu ngón tay, đôi mắt màu nâu sẫm, dường như đang trầm tư cái gì.

Mặc Thiếu Thiên cũng nghĩ, nếu như Tô Cẩm Nhi còn không nói lời nào, anh cũng sẽ không gỏi gắm hi vọng ở trên người của cô.

Đối với người vô dụng, Mặc thiếu Thiên tuyệt đối sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian.

Đúng lúc ấy thì, có người đến.

“Hách Tôn, cô ta nói rồi, nhưng chỉ đích danh muốn gặp ngài!” Người kia đứng ở trước mặt bọn họ nói từng chữ.

Nghe thế, Hách Tôn lười biếng nhướng mày.

Không ngờ, nhanh như vậy!

So với dự đoán của Hách Tôn nhanh hơn nhiều.

Lúc này, Hách Tôn nhìn Mặc Thiếu Thiên, hướng hân nhú mày.

Nghe thấy đáp án, Mặc Thiếu Thiên cũng ngoắc ngoắc khóe môi, con ngươi đen nhánh, càng phát sáng.

Sau đó, Hách Tôn đứng dậy, khóe môi nhếch lên nụ cười chắc chắn, hướng bên kia đi.

... ..

Những ngày nay, Lâm Tử Lam cũng không biết mình thế nào.

Ăn ngủ, ngủ rồi ăn, hơn nữa, coi như đã ngủ, đáng về đều ngủ không đủ.

Mặc dù, cô rất muốn tận dụng thời gian, nhìn xung quanh một chút, thế nhưng mấy ngày này, Lâm Tử Lam thần trí mơ màng, so với trước kia, còn khốn khổ hơn nhiều, đáng về rất mệt mỏi.

Mặc dù cái gì cũng không làm, nhưng cảm giác, giống như cứng đờ, rất khó chịu.

Hôm nay, sau khi Lâm Tử Lam tỉnh lại, không có ăn cơm, thật sự chưa ăn cơm, xác định như vậy ngủ.

Nhưng là, rất đói bụng!

Lâm Tử Lam biết, bọn họ phòng ngừa cô không an phận, bỏ thuốc trong cơm, nhưng không ăn, sẽ đói, ăn sẽ ngủ, là một chuyện rất rối rắm.

Hôm nay, Lâm Tử Lam không ăn cái gì cả, ngồi ở trên giường trong phòng, mắt nhìn bên ngoài.

Không biết hiện tại Hi Hi thế nào!

Bị Tư Tuyệt bắt, có đối đãi Hi Hi giống đối đãi cô hay không?

Lâm Tử Lam cau mày, vô cùng lo lắng.

Suy nghĩ một chút, cô không thể như vậy ngồi chờ chết, nếu như không trốn thoát được, cũng muốn biết tin tức Hi Hi!

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam quay đầu lại, nhìn cửa.

Cánh cửa này, từ khi đi vào tới giờ, cô chưa từng đi ra khỏi cửa.

Nếu như đi ra ngoài.

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam không suy tính nữa, hạ xuống quyết tâm.

Tư Tuyệt từ ngày đó đến bây giờ, cũng không có xuất hiện!

Cô không thể như vậy ngồi chờ chết.

Không vì cô, cũng phải vì Hi Hi suy nghĩ!

Nghĩ vậy, Lâm Tử Lam đứng lên, dứt khoát hướng cửa đi tới.

Hít một hơi thật sâu, Lâm Tử Lam đưa tay đặt lên tay cầm, mở cửa.

Cửa có người trông chừng, trong nháy mắt Lâm Tử Lam mở cửa, những người đó lập tức nhìn Lâm Tử Lam, ngăn cản cô.

“Tôi muốn gặp Tư Tuyệt!” Lâm Tử Lam dùng Anh văn, nhìn người kia nói.

Hai người canh giữ ở cửa, anh nhìn tôi...tôi nhìn anh, cuối cùng cho Lâm Tử Lam câu trả lời dĩ nhiên là, “Cô muốn gặp là có thể gặp sao?”

Nghe bọn hắn nói, Lâm Tử Lam cau mày, xem ra, bọn họ không muốn cho cô gặp!

Lâm Tử Lam cũng không muốn cùng bọn họ nói nhảm, lúc này, không biết từ nơi nào cô lấy ra một thanh tiểu chủy thủ, trực tiếp đặt ở trên cổ của mình.

“Nói cho Tư Tuyệt, nếu không đến, như vậy, tôi sẽ chết ở chỗ này!” Lâm Tử Lam nói gần từng chữ.

Hai người kia sửng sốt, không ngờ Lâm Tử Lam thế nhưng lấy cái chết uy hiếp.

Nhiều ngày như vậy, cô ở chỗ này, vẫn luôn ở trong phòng trầm mặc không nói, hoặc là ngủ, hoặc yên ổn, không nghĩ tới hôm nay bỗng dưng muốn gặp Tư Tuyệt!

Hơn nữa còn lấy cái chết uy hiếp!

Cuối cùng không có cách nào, một người khác chỉ có thể đồng ý Lâm Tử Lam sau đó đi thông báo cho Tư Tuyệt!

Nhìn bọn họ đồng ý, lúc này Lâm Tử Lam mới lạnh lùng nâng lên khóe môi, sau đó đóng cửa lại!

Cô không tin, Tư Tuyệt không xuất hiện!

Sau đó, đóng cửa lại, Lâm Tử Lam đem thanh tiểu chủy thủ kia giấu đi.

Ngồi ở trên giường, ánh mắt Lâm Tử Lam nhìn ngoài cửa sổ, Mặc Thiếu Thiên, Hi Hi.

Rất nhớ các người! . .

315. Chương 318: Con Của Cô Đã Chết!

Ngồi ở trên giường, ánh mắt Lâm Tử Lam nhìn ngoài cửa sổ, Mặc Thiếu Thiên, Hi Hi.

Rất nhớ các người! . .

Bây giờ Lâm Tử Lam mới hiểu được, tương tự là cái gì!

Cô thật rất nhớ Mặc Thiếu Thiên, nhớ những lúc bọn họ đi chúng với nhau.

Mặc kệ là cãi nhau cũng tốt, ầm áp cũng tốt, đều đẹp như thế.

Nhưng bây giờ.

Lâm Tử Lam rất nhớ anh.

Cũng hiểu được, yêu nhau phải đúng lúc, cô cùng Mặc Thiếu Thiên lòng vòng lâu như vậy, cuối cùng muốn ở cùng nhau, nhưng không nghĩ đến xảy ra chuyện như vậy!

Hơn nữa, là trong buổi lễ đính hôn của bọn họ.

Xem ra, cô cùng Mặc Thiếu Thiên chắc chắn tuổi không hợp, không có một ngày thuận lợi!

Nhưng cho dù tuổi không hợp, lâm Tử Lam quyết giữ vững tình cảm với Mặc Thiếu Thiên!

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, ánh mắt hết sức dịu dàng.

Chiếc nhẫn là tự tay Mặc Thiếu Thiên đeo cho cô, Lâm Tử Lam chưa từng tháo xuống.

Sau đó, để tâm trí của mình trở về thời điểm đính hôn, Mặc Thiếu Thiên săn sóc, còn có tuyên bố đẹp đẽ kia.

Nghĩ tới, khoe miệng lâm Tử Lam không khỏi có chút nhếch lên.

Ngay vào lúc này, cửa chợt bị mở ra.

Tiếng động, cắt đứt suy nghĩ của Lâm Tử Lam.

Nghhe thấy tiếng mở cửa, nhưng là âm thanh trầm lặng, Lâm Tử Lam biết, Tư Tuyết tới.

Tư Tuyết đi vào, ánh mắt dừng lại trên bóng dáng nhỏ ở trên giường, Lâm Tử Lam chỉ ngồi ở chỗ đó, đưa lưng về phía hắn.

Ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào, vàng sáng vàng óng ả chiếu trên người Lâm Tử lam, tạo thành cảnh hư ảo.

Sau đó, Tư Tuyết nhìn bóng lưng Lâm Tử lam, từ từ đi vào, đi tới sau lưng Lâm Tử lam, mới lên tiếng ”
Nghe nói cô muốn gặp tôi?”

Âm thanh, trước sau như một lạnh lùng, không có bất kỳ tình cảm.

“Đúng!” Lâm Tử Lam không quay đầu lại, chỉ ngồi ở chỗ đó, lạnh lùng mở miệng.

“Tìm tôi có chuyện?” Tư Tuyết đi từ đi qua, đi tới trước cửa sổ sát đất, ngồi cùng chỗ Lâm Tử Lam, điệu bộ giống nhau, hai tay bỏ trong túi quần, lạnh giọng hỏi.

Lâm Tử Lam ngược mắt nhìn Tư Tuyết, thật ra thì dù nhìn từ phía trước, hay một bên, Tư Tuyết đều là một người đàn ông rất đẹp.

Nhưng đàn ông đẹp trai, đối với Lâm Tử Lam mà nói, đều là một loại lãng phí.

Lâm Tử Lam nhìn hắn, mở miệng hỏi, ” Con tôi ở đâu?”

Tư Tuyết khẽ cau mày.

“Anh đem nốt nó ở đâu rồi hả ? Có phải hay không cũng ở nơi này?” Lâm Tử Lam nhìn hắn hỏi.

Tư Tuyết không có trả lời, cặp mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Tử Lam, cảm xúc trong ánh mắt, làm cho người ta nhìn không ra.

Dĩ nhiên, dưới tình huống này, Lâm Tử Lam có vẻ yếu thế, nhìn Tư Tuyết không lên tiếng, Lâm Tử Lam có chút kích động, ” Anh giữ nó ở đâu hả?”

Nhìn dáng vẻ kích động của Lâm Tử Lam, Tư Tuyết ngoắc ngoắc khóe môi.

“ Đã chết!”

Khi nói câu này, Tư Tuyết cười .

Nhưng đối với Lâm Tử Lam mà nói, như sét đánh giữa trời quang.

“Anh nói cái gì?” Lâm Tử Lam nhìn Tư Tuyết, khó tin hỏi, hình như có chút không tin vào lỗ tai của mình, cô không nghe lầm chứ!

Nhìn vẻ mặt Lâm Tử Lam, Tư Tuyết từ từ mở miệng, ” Cô không có nghe lầm, nó đã chết!” Tư Tuyết nói từng chữ.

Nhìn dáng vẻ khổ sở của Lâm Tử Lam, tự đáy lòng Tư Tuyết, tự đáy lòng cảm thấy phần khởi.

Lâm Tử Lam ngồi ở trên giường, sắc mặt tái nhợt , ánh mắt nhìn Tư Tuyết, nhìn anh ta, đôi tay nắm chặt, nắm thật chặt.

Thù hận, ở trong lòng cô bùng nổ!

Lâm Tử Lam!

Cô phải tỉnh táo!

Tỉnh táo!

Lâm Tử Lam tự nói với mình!

Không thể nào!

Hi Hi sẽ không chết!

Tuyết đối không thể nào!

Hi Hi thông minh như vậy, hơn nữa, Hi Hi còn là người lãnh đạo của Hợp Tung, làm sao có thể dễ dàng chết như vậy!

Lâm Tử Lam nghĩ vậy, cố gắng thả lỏng bản thân.

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam hít thở một hơi thật sâu, nhìn Tư Tuyết, bỗng nở nụ cười.

Tư Tuyết ngạc nhiên, nhìn Lâm Tử Lam, ” Cô cười cái gì?”

“Cười anh!” Lâm Tử Lam nói gần từng chữ.

Tư Tuyết cau mày.

“Cám ơn anh nói cho tôi biết, con tôi còn bình an vô sự!” Lâm Tử Lam nhìn Tư Tuyết, nói gần từng chữ.

Mặc dù lúc nói câu này, Lâm Tử Lam không có bao nhiêu chắc chắn, nhưng cô càng thêm tin tưởng, Hi Hi không có việc gì!

Tuyết đối sẽ không!

Tư Tuyết gọi lên nụ cười ác, ” Xem ra, cô không tin tưởng lời tôi nói?”

“Đúng!” Lâm Tử Lam không chút nào che giấu nói.

“Tại sao? Cô tự tin như vậy?” Tư Tuyết nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam ngoắc ngoắc môi, ” Mặc dù tôi không biết anh cùng Mặc Thiếu Thiên có thù oán gì, tới mức muốn bắt cóc tôi và con trai tôi, nhưng tôi có thể cảm thấy được, anh đối với Mặc Thiếu Thiên căm hận!”

“Anh hận anh ấy như vậy, nhất định anh sẽ không để cho chúng tôi sống dễ chịu, nếu như con trai tôi thật sự đã chết, nói cho tôi biết, để cho tôi khổ sở đến chết!” Lâm Tử Lam nhìn Tư Tuyết nói.

Mặc dù không biết nói có đúng không, Lâm Tử Lam chỉ có thể suy đoán như vậy.

Bây giờ rất tốt. Trong lòng có loại dự cảm rất mãnh liệt.

Hi Hi không có việc gì!

Cô chỉ muốn hướng Tư Tuyết xác minh lại mà thôi!

Nghe Lâm Tử Lam nói, khóe miệng Tư Tuyết gợi lên, nụ cười kia có chút u ám ” Xem ra, cô hiểu tôi rất rõ!”

Nghe được câu này, trái tim Lâm Tử Lam mới thật buông xuống.

Những lời này của Tư Tuyết, biến thành để lộ ra, Hi Hi không có việc gì.

Lâm Tử Lam nhìn Tư Tuyết, ” Trong lòng phỏng đoán một người đen tối mà thôi!”

A!

Tư Tuyết càng thêm cười lạnh.

Sau đó, Tư Tuyết bước về phía Lâm Tử Lam, đột nhiên vươn tay, tay giữ cằm của Lâm Tử Lam, buộc cô nhìn thẳng anh ta.

“Vậy cô có muốn biết hay không, một người đen tối, còn có thể làm ra chuyện gì?” Tư Tuyết nhìn Lâm Tử Lam lạnh lùng hỏi, mỗi một chữ, mỗi một câu, cũng tràn đầy âm điệu.

Hận không đem Lâm Tử Lam xé nát.

Lâm Tử Lam nhìn Tư Tuyết, ” Nếu như mà tôi đoán không sai, chân của anh, cùng Mặc Thiếu Thiên có liên quan! ?” Lâm Tử Lam nhìn anh ta hỏi.

Trong nháy mắt, nhắc tới cái chân này, hai mắt Tư Tuyết đột nhiên mở to, giống như bị quỷ ám, đôi mắt cũng đổi màu, khuôn mặt trở nên méo mó, bàn tay, bóp cổ Lâm Tử Lam , ” Cô nói cái gì?”

Lâm Tử Lam không ngờ, Tư Tuyết sẽ phản ứng kịch liệt như vậy.

Tay Tư Tuyết lực rất mạnh.

Lâm Tử Lam nhìn anh ta, không chút ý chịu khuất phục, Mặc Thiếu Thiên xấu xa, Hi Hi đen tối, cô cũng không phải là người không.

Mặc dù cô không phải người của hắc đạo, nhưng cũng không có dễ dàng như vậy chịu khuất phục.

Sau đó, Lâm Tử Lam nhìn Tư Tuyết, rõ ràng hô hấp sắp không nổi, vẫn còn nhìn anh ta cười, ” Xem ra, tôi nói đúng rồi!”

“Cô dám nói, có tin hay không tôi bây giờ giết chết cô !” Tư Tuyết siết cổ Lâm Tử Lam hung hãn nói.

Cái này chân, là điều cấm kỵ của hắn!

Mặc dù rất rõ ràng có thể nhìn ra, nhưng Mafia, không ai dám nhắc đến cái chân này!

Trước đây, có người nói chân của hắn, trực tiếp bị Tư Tuyết giết.

Cho nên cái này là điều cấm kỵ của Mafia, huống chi bây giờ, Lâm Tử Lam có thể nói chính xác hận thù của mình, không thể nghi ngờ đã chạm đến ranh giới cuối cùng của hắn.

Lâm Tử Lam nhìn Tư Tuyết, mặc dù sắc mặt đỏ bừng, nhưng không có chút sợ hãi nào.

“Tôi tin tưởng!” Lâm Tử Lam nói.

Anh ta giết cô, dễ như trở bàn tay, cô tại sao không tin?

Chỉ là, Lâm Tử Lam sẽ không khuất phục!

Nhìn dáng vẻ không sợ chết của Lâm Tử Lam, càng khiến Tư Tuyết thêm khó chịu!

Sau đó, ánh mắt của hắn dừng trước ngực Lâm Tử Lam!

Một ý nghĩ hiện ra trong đầu hắn!

Lúc này, Tư Tuyết nhếch miệng lên nụ cười tàn nhẫn, nhìn Lâm Tử Lam, nụ cười kia, làm cho Lâm Tử Lam cảm thấy lo lắng.

“Thật ra thì, tôi có cách tốt hơn để hành hạ cô, so với giết chết cô, để cho cô càng thêm khổ sở gấp trăm lần!” Tư Tuyết nói.

Lâm tử Lam cau mày, không hiểu hắn nói có ý gì!

Nhưng chỉ một giây sau, Lâm Tử Lam hiểu.

Tư Tuyết buông Lâm Tử Lam ra, sau đó đẩy cô đến trên giường.

“Nếu để cho Mặc Thiếu Thiên biết, tôi cùng với người phụ nữ của hắn, cô nói hắn có điên không?” Tư Tuyết nhìn Lâm Tử Lam, khóe miệng tàn gợi lên.

Nghe thấy thế, Lâm Tử Lam trợn to hai mắt.

Không ngờ, anh ta nói lại là cái này!

“Anh ——“Lâm Tử Lam nhìn Tư Tuyết, ánh mắt Tư Tuyết lạnh băng, một giây kế tiếp, hắn trực tiếp cởi áo choàng ngắn trên người, ném thẳng xuống đất.

Lâm Tử Lam nhìn anh ta, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm anh ta.

Lúc này Tư Tuyết cười, ” Điều nói phụ nữ thông minh không đáng yêu, không hề sai một chút nào!”

“Tuy nhiên, hôm nay tôi sẽ hưởng thụ xem người phụ nữ của Mặc Thiếu Thiên có tư vị gì, tôi tin tưởng, hắn nhất định sẽ cảm thấy rất kích thích!”

Nói xong Tư Tuyết liền hướng Lâm Tử Lam nhào tới.

Khi anh ta vừa muốn nhào tới, đột nhiên Lâm Tử Lam liền nhanh chóng tránh ra.

Nhìn Tư Tuyết, ” Anh cách ta xa một chút!”

“Tôi rất muốn biết người phụ nữ của Mặc Thiếu Thiên có tư vị gì!” Nói xong, Tư Tuyết hướng Lâm Tử Lam đi tới, cố gắng bắt được cô.

Lâm Tử Lam lui về phía sau, nhìn Tư Tuyết, ” Tôi không ngờ, anh thế nhưng điên khùng đến mức này!”

Lâm Tử Lam cười nói, từng chữ rõ ràng, tràn đầy mỉa mai!

Nói đến cái này, tư tuyết nhếch miệng lên, ” Điều này cũng do Mặc Thiếu Thiên ban tặng!”

Nếu như không phải do Mặc Thiếu Thiên, hắn đã sớm cầm một khoản tiền chạy trốn, nhưng Mặc Thiếu Thiên, cho người cắt đứt một chân hắn, mới đưa đến cục diện hôm nay!

Nghĩ tới đây, Tư Tuyết nhếch miệng lên, ” Chỉ là, rất nhanh, Mặc Thiếu Thiên cũng sẽ giống như tôi!” Tư tuyết nhìn Lâm Tử Lam, không nhanh không chậm nói, giọng nói kia, thật sự làm cho người ta lo lắng, lo lắng.

“Mặc dù tôi không biết các người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi tin tưởng Mặc Thiếu Thiên!” Lâm Tử Lam nhìn hắn nói, mặc dù không hiểu lúc đó giữa bọn họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng Lâm Tử Lam biết, Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối không phải loại người ác độc đó, tội ác tày trời.

Lâm Tử Lam từng nghe Hi Hi nói qua, rất nhiều phần tử tại A Thị buôn lậu thuốc phiện, điều bị Mặc Thiếu Thiên ngăn chặn xuống.

Nếu như không phải là Mặc Thiếu Thiên, sợ bây giờ A thị khắp nơi đều là ma túy.

Cho nên, Lâm Tử Lam rất tin tưởng Mặc Thiếu Thiên!

Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối không phải là một người không có lương tâm, tàn nhẫn, không có tình người.

Về phần Tư Tuyết, hôm nay suy đồi đến tình trạng này, chỉ sợ cùng Mặc Thiếu Thiên trong lúc đó, từng có chuyện gì, cho nên mới đưa đến tình trạng như hôm nay.

316. Chương 320: Mặc Thiếu Thiên Mất Khống Chế

Nghe được câu này, Tử Lam chậm rãi ngẩng đầu nhìn Tư Tuyết, cả người bắt đầu run rẩy.

Tư Tuyết cũng nhìn Tử Lam, “Thế nào? Sợ?”

Đúng vậy, Tử Lam quả thật rất sợ.

Không phải cô sợ chết.

Mà cô sợ mình sẽ mất đi đứa bé này !

Đây là đứa bé mà cô và Mặc Thiếu Thiên mong đợi.

“A, hiện tại tôi có một chủ ý còn tốt hơn !” Tư Tuyết nhìn Tử Lam nói.

Vì sao, nghe Tư Tuyết nói những lời này, Lâm Tử Lam có cảm giác bất an.

“Cô nói thử xem, nếu như tôi đem đứa bé trong bụng cô móc ra, sau đó đưa cho Mặc Thiếu Thiên, cô nói, hắn sẽ hiểu rõ ý nghĩa của việc này không?” Tư Tuyết nhìn Tử Lam gần từng chữ hỏi.

Gương mặt âm trầm, hung ác vằn vẹo phóng đại trước mặt Tử Lam, nghe được câu này, lòng Tử Lam giống như bị vật gì đó đập một cái, đau đớn không dứt.

Cô không biết Tư Tuyết, nhưng, cô thực sự lo lắng hắn sẽ làm như vậy.

Lúc này, Tử Lam ngẩng đầu nhìn Tư Tuyết, “Anh muốn làm gì, tôi không có cách nào ngăn cản, nhưng anh có thể làm như vậy chỉ với một điều kiện tiên quyết, trừ khi tôi chết đi, bằng không, anh không được phép động đến con của tôi !” Lâm Tử Lam nhìn Tư Tuyết gần từng chữ nói.

Hiện tại cô không có biện pháp bảo hộ Hi Hi, nhưng cô nhất định phải bảo vệ thật tốt đứa bé trong bụng này !

Nghe Lâm Tử Lam nói. . . , Tư Tuyết mỉm cười, “Cô cho rằng tôi không dám giết cô sao, quả thật cô muốn chết ?”

Vừa dứt lời, lúc này, trong tay Tư Tuyết xuất hiện một con dao !

Đó là thanh chủy thủ vừa rồi Lâm Tử Lam dùng để tấn công Tư Tuyết, lúc này hắn cầm trong tay vuốt vuốt.

Lâm Tử Lam nhìn Tư Tuyết, con người phóng đại nhìn Tư Tuyết từ từ tiến lại gần.

“Hiện tại tôi sẽ thành toàn cho cô ? Trước tiên đem cô giết, sau đó lại đem đứa bé trong bụng lấy ra, ngâm rượu đưa cho Mặc Thiếu Thiên ?” Tư Tuyết nhìn Tử Lam hỏi.

Nhìn con dao kia, tim Tử Lam nhói đau.

Cô biết, nếu như Tư Tuyết nhất định muốn làm như vậy, một chút biện pháp cô cũng không có, thậm chí ngay cả việc phản kháng cũng là một vấn đề !

Muốn bảo vệ đứa bé này, cô phải chống đỡ tới cùng.

Nhưng ngay cả cô vô vọng chống đỡ, cũng không thay đổi được gì. . .

“Không đúng, trước tiên phải đem đứa bé trong bụng của cô lấy ra, sau đó lại giết chết cô. . .” Tư Tuyết nói, từng từ ngữ, mỗi một câu, giống như âm thanh vang vọng từ địa ngục, một lần lại một lần quẩn quanh lấy Tử Lam.

Tử Lam nhìn Tư Tuyết, hai tay nắm chặt !

Tư Tuyết chậm rãi hướng về phía Tử Lam đi tới, mỗi một bước giống như đang hành hạ tâm hồn và thể xác của cô!

Bỗng nhiên, một tay Tư Tuyết đặt trên vai Lâm Tử Lam, tay kia, chậm rãi đưa xuống phía bụng của cô.

Đôi con ngươi Lâm Tử Lam không ngừng phóng đại, gắt gao nhìn Tư Tuyết. . .

Diệp An Nhiên đang đứng giữ cửa bên ngoài, nhưng khi cô thấy Danny xuất hiện ở đây.

Diệp An Nhiên nhú nhú mày, tại sao Danny lại xuất hiện ở chỗ này?

Chẳng lẽ là. . . ?

Nghĩ đến khả năng của việc này, Diệp An Nhiên cả kinh.

Diệp An Nhiên tiến lên mở miệng gọi anh ta lại, “Danny !”

Danny nghe được thanh âm, quay đầu lại.

Thấy người đến chính là Diệp An Nhiên, khóe miệng khẽ mỉm cười, “Ồ, thì ra là Diệp tiểu thư !”

Diệp An Nhiên đi tới, nhìn anh ta, “Từ khi nào mà Danny trở nên khách khí như vậy hử ?”

Nghe nói như thế, Danny mỉm cười, “Đây là phép lịch sự khi trò chuyện cùng mỹ nữ!”

“Nhưng tôi lại thích anh trực tiếp gọi tên của tôi hơn !” Diệp An Nhiên nhìn Danny cười nói.

Nụ cười kia, ý vị thâm trường.

Danny sửng sốt, lập tức nhún mày.

Diệp An Nhiên nhìn Danny, “Không phải anh đang ở vô danh đảo sao? Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?”

Nghe thế, Danny quay đầu lại nhìn Diệp An Nhiên, “ Là Tư Tuyệt lệnh cho tôi tới đây!”

“Tư Tuyệt?”

“Thế nào? Tư Tuyệt bị thương?”

Danny gật đầu, lập tức mở miệng, “Tư Tuyệt đúng là đã bị thương, bất quá người nghiêm trọng nhất chính là nữ nhân kia !”

Nữ nhân kia. . .

Lâm Tử Lam ! ?

Diệp An Nhiên khiếp sợ, rốt cuộc bọn họ ở trong phòng làm cái gì.

Tư Tuyệt sao lại bị thương !

Tuy rằng rất khiếp sợ, nhưng Diệp An Nhiên cũng muốn giả vờ, bộ dạng ra vẻ không có chuyện gì, “Nữ nhân kia thế nào? Sao lại bị thương?”

“Không có vết thương gì, chỉ là bị động thai khí, bất quá bây giờ đã ổn định lại rồi !” Danny nói.

Diệp An Nhiên chăm chú đang lắng nghe, nhưng khi nghe được, Tử Lam động thai khí, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người.

“Anh nói cái gì?”

Danny sửng sốt, “Diệp tiểu thư, cô khiếp sợ như thế làm gì?”

“Anh bảo cô ấy động thai khí sao? Cô ta, cô ta mang thai?” Diệp An Nhiên hỏi, khó có thể tin.

Danny gật đầu, “Khoảng chừng một tháng !”

Diệp An Nhiên ngẩn người ở đó.

Không ngờ, Lâm Tử Lam lại đang mang thai !

Một tháng !

Không cần nói cũng biết đứa bé đó chính là con của Mặc Thiếu Thiên!

Nghĩ tới đây, hai tay Diệp An Nhiên siết chặt lại.

Danny nhìn Diệp An Nhiên, cũng không nghĩ nhiều.

“Được rồi, nếu như không có chuyện gì, tôi đi trước !”Danny nói.

Đầu óc Diệp An Nhiên đã bay đến nơi nào, cho nên Danny nói gì , cô cũng không nhớ rõ, đợi cô hoàn hồn, Danny đã đi mất !

Diệp An Nhiên đứng đó, Hai bàn tay siết thật chặt .

Không ngờ, Lâm Tử Lam lại mang thai !

Nghe thế, Diệp An Nhiên cảm thấy thật châm chọc !

Hôm nay, Tử Lam rơi vào trong tay của Tư Tuyết, Tư Tuyết lại hận Mặc Thiếu Thiên như vậy, đương nhiên đứa bé trong bụng, còn giữ được sao?

Nghĩ tới đây, Diệp An Nhiên ngược mắt nhìn về phía dải phòng giam, khóe miệng lộ ra một nụ cười tàn nhẫn...

Không cần cô phải động thủ, đứa bé trong bụng của Lâm Tử Lam cũng cách nào giữ được.

Buổi tối.

Bốn góc phòng khách.

Mặc Thiếu Thiên và Trữ Xá, Ryn, còn có Hách Tôn đang thương lượng kế hoạch tìm cách cứu viện.

Tô Cẩm Nhi đã mở miệng, tiết lộ chi tiết sơ đồ nội bộ Mafia.

Đã có trong tay chi tiết sơ đồ nội bộ Mafia, việc nghĩ cách cứu viện, đã dễ dàng hơn trước.

Ngồi trước máy vi tính, Ryn vừa thao tác, vừa thương lượng, tìm xem có cách nào để an toàn tiến vào, sau đó trước tiên từ nơi tiên đem Hi Hi cứu ra, còn có Lâm Tử Lam.

Ngay vào lúc này, có người đến.

Trong tay ôm một cái hộp.

Mặc Thiếu Thiên nhìn hắn, “Đây là cái gì?”

“Có người đưa tới, nói muốn tặng cho ngài !”Người kia nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, Trữ Xá và Ryn, còn có Hách Tôn cũng nhìn hắn.

Ai sẽ tặng đồ?

Đến chỗ này, ngoại trừ Tư Tuyết, không ai quen biết bọn họ.

Ai sẽ mang đồ tới?

Chẳng lẽ là. . . Tư Tuyết?

Đúng lúc này, Mặc Thiếu Thiên đứng dậy, hướng hắn tiến tới.

Từ trong tay của hắn tiếp nhận chiếc hộp, sau đó người kia rời đi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn chiếc hộp, lại đưa mắt sang, nhìn Ryn một chút.

Ryn cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Thật ra, cả đám bọn họ đều nhất trí nghĩ rằng chiếc hộp này.

Sợ là đã giấu bom trong đó!

Mặc Thiếu Thiên mím môi, bất kể thế nào, hiện tại, anh rất muốn mở ra.

Nghĩ xong, Mặc Thiếu Thiên chậm rãi mở hộp.

Đây là một hộp quà được đóng gói.

Một chiếc hộp quà nhỏ hình chữ.

Mặc Thiếu Thiên mở ra, chậm rãi đem hộp đặt xuống. . .

Sau đó, khi ánh mắt tất cả đều tập trung lại một chỗ.

Mọi người sửng sốt.

Không phải là bom. . .

Đó là.....

Khi tất cả tỉ mỉ quan sát, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người !

Mặc Thiếu Thiên cũng ngây ngẩn cả người.

Đây là một đứa bé. . .

Một đứa bé chưa được thành hình!

Bị Tư Tuyệt đặt trong một bình thủy tinh. . .

Tay chân đều chưa được thành hình, chỉ có thể nhìn thấy bụng và đầu. . .

Tay chân nhỏ bé trong suốt trắng tấp. . .

Trong nháy mắt, Mặc Thiếu Thiên bị sốc !

Nhìn cái chai kia. . .

Ryn và Trữ Xá, còn có Hách Tôn cũng đồng thời sửng sốt.

Tại sao Tư Tuyệt muốn tặng một đứa bé đến?

Nếu như đơn thuần chỉ muốn đả kích bọn họ, cũng không cần đến tận đây. . .

Trong đầu bọn họ lúc này, cũng to gan suy đoán đôi chút !

Nghĩ như thế, nhưng không ai dám nói ra khỏi miệng.

Đúng lúc này, một hồi chuông điện thoại di động vang lên, phá vỡ sự yên lặng nơi đây.

Điện thoại của Mặc Thiếu Thiên vang lên.

Trữ Xá, và Ryn đều nhìn Mặc Thiếu Thiên, lúc này, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên biến sắc, rất khó coi.

Điện thoại di động vang lên, Mặc Thiếu Thiên mới chậm rãi lấy điện thoại cầm lên, đặt bên lỗ tai.

“ALO . .”

Mặc Thiếu Thiên chỉ nói một câu như vậy, đột nhiên đang nghe thanh âm trong điện thoại, Mặc Thiếu Thiên cầm di động trên tay, dần dần bắt đầu cố sức siết chặt lấy. . .

Lại dùng lực. . .

Bởi vì cố sức, mặt đều đỏ bừng.

Đôi mắt, gắt gao nhìn nơi nào đó !

Ryn rất muốn tiến lên hỏi Mặc Thiếu Thiên bị làm sao vậy, nhưng một giây sau, còn chưa kịp mở miệng.

Bỗng nhiên Mặc Thiếu Thiên ném điện thoại di động văng ra ngoài !

“A ——” Mặc Thiếu Thiên gào to.

Một giây sau, bỗng nhiên đứng dậy, đem xô pha đẩy ngã, đập phá khắp nơi, sau đó một cước một cước giẫm đạp phía trên !

“A a a a a !” Mặc Thiếu Thiên gào to tê tâm liệt phế.

Sắc mặt đỏ bừng, trên trán nổi đầy gân xanh đều, đôi mắt biến thành màu đỏ tươi, hơn nữa, vẫn đang ản chứa —— nước mắt !

Nhìn Mặc Thiếu Thiên trở thành bộ dạng này, Trữ Xá, Ryn, Hách Tôn bọn họ im miệng không nói đứng im một bên, cũng không tiến lên ngăn cản Mặc Thiếu Thiên lại.

Quen biết Mặc Thiếu Thiên mười năm có thừa, chưa từng gặp qua, anh ta thành cái dạng này!

Nhưng đáp án, bọn họ đã đoán được không sai biệt lắm.

Mặc Thiếu Thiên thành cái dạng này, để ba người bọn họ đều khó chịu không biết nên nói cái gì.

Đứng ở một bên, chỉ có thể để Mặc Thiếu Thiên phát tiết !

“A a a a !” Mặc Thiếu Thiên cực lực gào thét, tất cả mọi thứ có thể quăng ngã đều quăng ngã, nhưng vẫn không thể phát tiết được hết hận ý trong lòng!

Bên tai, vẫn còn vang vọng những lời Tư Tuyệt nói.

Mặc Thiếu Thiên có loại xúc động muốn giết người.

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại, nhìn chiếc bình thủy tinh trên bàn, bỗng nhiên tiến tới, cầm lên.

Anh muốn giết Tư Tuyệt !

Giết chết hắn !

Dường như, bọn họ nhìn ra ý tứ của Mặc Thiếu Thiên!

“LEO !” Ryn hô to một tiếng, lập tức đi tới ngăn cản Mặc Thiếu Thiên lại.

“Anh muốn làm gì?”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên quay đầu sang nhìn Ryn, nhẹ nhàng nói, “Giết chết hắn!”

Nhìn đôi mắt Mặc Thiếu Thiên màu đỏ tươi, nước mắt đảo quanh viền mắt, một khắc kia, thực sự Ryn không biết nên nói cái gì cho phải !

Từ trước đến nay anh chưa từng thấy qua bộ dáng này của Mặc Thiếu Thiên !

Dường như mất hết lý trí !

“Không được, anh không thể vọng động như vậy !” Cho dù biết Mặc Thiếu Thiên rất thống khổ, nhưng hiện tại bọn họ phải tỉnh táo.

“Cho dù chết, tôi cũng muốn giết hắn !” Mặc Thiếu Thiên hô to một tiếng, hận ý truyền khắp mọi tế bào, hiện tại, anh chỉ muốn giết Tư Tuyệt !

Giết chết hắn !

Đột nhiên lúc này, Trữ Xá và Hách Tôn thấy thế, nhanh chóng đi tới ngăn Mặc Thiếu Thiên lại.

“Anh phải tỉnh táo lại, không thể để gian kế của Tư Tuyệt được như nguyện !” Trữ Xá nhìn Mặc Thiếu Thiên hét lên.

Bất kỳ ai khi gặp phải tình cảnh như vậy, đều không thể chịu đựng được, anh cũng không dám bảo đảm mình có thể bình tĩnh hơn so với Mặc Thiếu Thiên, nhưng hiện giờ, thực sự không thể xúc động.

Tư Tuyệt làm như vậy, không phải là vì muốn để Mặc Thiếu Thiên mất đi lý trí sao?

Nhưng, hiện tại bọn họ phải tỉnh táo lại !

“Buông ra, tôi muốn giết hắn !” Mặc Thiếu Thiên gào lên, muốn xông ra, Trữ Xá đi tới, từ phía sau ôm chặt lấy Mặc Thiếu Thiên.

“LEO, anh bình tĩnh một chút !”

“Hãy để tôi đi, buông ra, tôi muốn giết hắn. . .” Mặc Thiếu Thiên gầm gừ, vùng vẫy.

Bao nhiêu năm, anh chưa từng hận như thế !

Cái chết của mẹ anh, anh cũng chưa từng hận đến mức này !

Hiện tại, nếu như Tư Tuyệt đang đứng trước mặt Mặc Thiếu Thiên, anh sẽ từng đao từng đao giết chết hắn !

“LEO !” Trữ Xá ở sau lưng không ngừng khuyên nhủ.

“LEO, anh tỉnh táo một chút, anh đừng quên, Hi Hi còn đang trong tay Tư Tuyệt!” Trữ Xá hướng Mặc Thiếu Thiên không ngừng can ngăn.

Dĩ nhiên đối với khí lực của Mặc Thiếu Thiên, nếu như không phải Ryn đang ra sức giữ lấy Mặc Thiếu Thiên, căn bản kiềm chế không được anh.

Nhưng sau khi Trữ Xá nói xong câu đó, giống như có kỳ tích xuất hiện, Mặc Thiếu Thiên đứng im bất động !

Đúng vậy !

Hi Hi vẫn còn đang trong tay Tư Tuyệt !

Một đứa bé đã mất, anh còn có Hi Hi !

Anh nhất định phải đem Lâm Tử Lam và Hi Hi cứu ra !

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên dừng lại không tiếp tục vùng vẫy nữa.

Trữ Xá nhìn Mặc Thiếu Thiên dần dần yên tĩnh trở lại, “Hiện giờ Hi Hi còn đang nằm trong tay Tư Tuyệt, anh xông ra ngoài, không chỉ anh sẽ chết, Lâm Tử Lam cũng sẽ chết, còn có, Hi Hi cũng sẽ chết !”

“Anh cho rằng mục đích của Tư Tuyệt chỉ có một mình anh thôi sao?”

“Hắn là loại người như thế nào, anh so với tôi càng rõ ràng hơn, hắn nhất định sẽ đem toàn bộ cả nhà ba người giết sạch !” Trữ Xá nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Thật ra, những . . . đạo lý này, Mặc Thiếu Thiên đều hiểu !

Nhưng vừa rồi, căn bản anh không cách nào khống chế cảm xúc.

Chỉ muốn giết Tư Tuyệt !

Mặc Thiếu Thiên cũng không nói gì.

Trữ Xá nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó hít vào một hơi, vỗ vai, “Anh yên tâm, tôi và Ryn, Hách Tôn đã bàn xong một kế hoạch tuyệt hảo, nhất định sẽ đem Lâm Tử Lam và Hi Hi đều cứu ra !” Trữ Xá nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc Thiếu Thiên chỉ đứng đó, không nói gì.

Tâm tình yên tĩnh trở lại, nhưng, tim của anh, không thể nào an tĩnh lại !

Nhìn Mặc Thiếu Thiên không nói gì, Trữ Xá và Ryn, còn có Hách Tôn nhìn thoáng qua nhau, đôi bên ăn ý đi ra ngoài.

Mặc Thiếu Thiên cảm thấy cực kỳ thống khổ.

Mọi người cần cho anh không gian riêng.

Ngay sau đó, bọn họ đều đi ra ngoài.

Đồng thời, phân phó thêm người, canh chừng ngay cửa, nếu như Mặc Thiếu Thiên có bất kỳ cử động nào khác thường, trước tiên báo cho bọn họ biết.

Sau khi phân phó xong, ba người bọn họ đều trở về phòng họp, bắt đầu đặt ra kế hoạch. . .

Sau khi bọn họ bỏ đi, Mặc Thiếu Thiên từ từ quay về ngồi trên ghế sofa, nhìn bình thủy tinh được đặt trên bàn.

Nhịn không được, nước mắt rơi xuống !

Mặc Thiếu Thiên đưa tay lên lau đi, viền mắt một mảnh hồng.

Lâm Tử Lam !

Lâm Tử Lam !

Đáy lòng Mặc Thiếu Thiên không ngừng gọi tên cô !

Xin lỗi. . .

Anh đã không bảo vệ em thật tốt !

Không bảo vệ con chúng ta thật tốt !

Lâm Tử Lam là người cứng chiều con như mạng, sợ rằng cô sẽ không chịu nổi !

Xin lỗi em. . .

Mặc Thiếu Thiên nhìn cái chai kia, vươn tay ra chạm rãi vuốt ve.

Tuy rằng bên trong vết máu hỗn loạn, nhưng, anh vẫn như cũ có thể nhìn ra, đứa bé kia, rất đáng yêu. . .

Anh luôn khao khát sẽ cùng với Lâm Tử Lam sinh ra một đứa bé gái, nhưng không ngờ. . .

Mặc Thiếu Thiên nhắm chặt hai mắt.

Lúc này, chỉ cần Mặc Thiếu Thiên nhắm mắt lại, anh có thể tưởng tượng ra cái cảnh Lâm Tử Lam thống khổ khi mất đi đứa bé trong bụng mình.

Anh không thể tưởng tượng nổi cảnh tượng khi Tử Lam bị người ta móc đứa bé từ trong bụng đem ra bên ngoài cô sẽ thống khổ đến mức nào!

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên mở to hai mắt !

Đáy mắt, một mảnh nồng đậm hận ý và sát ý.

Tư Tuyệt !

Anh nhất định phải đem hắc thiên đao vạn quả ! ! !

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên đứng dậy, xoay người đi ra ngoài.

Nhìn thấy anh, thủ vệ đang đứng ngay cửa, bọn họ lập tức tiến lên, “Lão đại, anh, anh muốn đi đâu?”

Nhìn viền mắt Mặc Thiếu Thiên đỏ bừng, tuy rằng không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng mới vừa rồi động tĩnh bên trong rất lớn, nhất là hiện tại khi nhìn vào Mặc Thiếu Thiên có cảm giác rất đáng sợ.

Cặp mắt kia, dường như rất muốn giết người.

Cho nên, nhất định là đã xảy ra chuyện.

Trữ Xá lão đại từng dặn dò, nếu như Mặc Thiếu Thiên đi ra ngoài, nhất định phải thông báo anh ta.

Một người trong coi, một người khác vừa muốn đi thông báo, Mặc Thiếu Thiên lập tức mở miệng, “Trở về !”

Ngay sau đó, người kia sững sốt.

“Lão đại, Ninh Xá lão đại có nói, anh muốn. . .”

“Bọn họ ở đâu?” Mặc Thiếu Thiên nhìn hắc lạnh giọng hỏi.

Hai người sững sốt, “A?”.

“Trữ Xá bọn họ ở phòng nào?” Lần thứ hai Mặc Thiếu Thiên không nhịn được mở miệng hỏi lại.

Nga nga !

Hai người kia lúc này mới kịp phản ứng.

“Ngay phía sau, tôi mang ngài qua !” Nói xong, hai người kia cũng không để ý Mặc Thiếu Thiên phản đối, đi trước một bước.

Để mất dấu Mặc Thiếu Thiên, hẳn đảm đương không nổi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn của bọn họ, cũng không làm khó, để cho bọn họ dẫn đầu đi trước.

Ninh Xá đã giao phó, anh cũng chưa bao làm khó thuộc hạ.

Mặc Thiếu Thiên theo phía sau, thẳng đến, tới một căn phòng, người kia nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Thưa lão đại, chính là căn phòng này !”

Mặc Thiếu Thiên nhìn hẳn một cái, người kia bị sợ đến sững sốt.

Mặc Thiếu Thiên cũng không nói gì, đẩy cửa ra tiến vào.

Mà hai người đang trông coi Mặc Thiếu Thiên, bỗng nhiên thở dốc một hơi.

Đến chỗ này rất nhiều ngày, mặc dù Mặc Thiếu Thiên có khoảng thời gian tính tình rất táo bạo, nhưng cũng chưa bao giờ làm khó người trong Cửa Ngục.

Chỉ là gương mặt của anh, xem ra, có chút dọa người !

Nhất là cặp mắt kia !

Màu đỏ tươi !

Khiến người ta không khỏi nghĩ đến hai chữ, Tu La !

Nghĩ tới đây, người kia lắc đầu, tiếp tục cùng một người khác canh giữ ngay cửa.

Trữ Xá và Ryn, còn có Hách Tôn đang thương lượng kế hoạch, lúc này, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên tiến tới, khiến cho bọn họ sững sốt.

“LEO. . .” Ryn nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên đi tới, trực tiếp ngồi đối diện với bọn họ, nhìn mấy vi tính, “Muốn từ nơi này tiến vào sao?”

Một câu nói, bọn họ biết, Mặc Thiếu Thiên nghĩ thông suốt !

Bây giờ không phải là lúc xúc động!

Khóe miệng Ryn lộ ra nụ cười nhẹ, “Àn !”

Ngay sau đó, Ryn và Mặc Thiếu Thiên thảo luận, sẽ bắt đầu từ nơi nào tiến vào, sau đó cũng chia làm hai đường, cứu Hi Hi và Lâm Tử Lam.

“Hiện tại, chúng ta không hiểu rõ Hi Hi đang bị giam ở nơi nào, đến lúc đó, có khả năng cần phải kéo dài thời gian, một người đảm nhiệm chức vụ cứu ra Lâm Tử Lam, một người đi cứu Hi Hi !” Ryn nói.

“Tô Cẩn Nhi cũng không biết sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Ryn hỏi.

Ryn lắc đầu, “Đã hỏi qua, cô ta thực sự không biết !”

Nói đến đây, Ryn còn đặc biệt bổ sung một câu, “Chính miệng Hách Tôn đã hỏi !”

Tô Cẩn Nhi không lừa dối Hách Tôn.

“Đến lúc đó, xuất phát, mang theo Tô Cẩn Nhi, bất kể như thế nào, cô ta cũng sẽ không đặt mình vào trong hoàn cảnh nguy hiểm !”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Ngay sau đó, Trữ Xá cũng và Mặc Thiếu Thiên thảo luận, làm sao nắm chặt thời gian, kéo dài thời gian.

Mặc Thiếu Thiên chăm chú lắng nghe, gật đầu, sau đó, chỉ ra vấn đề.

Tuy rằng hiện tại Mặc Thiếu Thiên rất dễ xúc động, nhưng anh phải làm cho mình gắng giữ tỉnh táo, xem các bộ phận được thiết kế tỉ mỉ, sau đó đưa mắt sang nhìn máy vi tính.

“Việc hiện tại tôi trọng yếu hiện nay, chúng ta làm cách nào để xâm nhập vào hệ thống của Mafia!”

Chỉ cần hủy diệt cái này, sau khi bọn họ đi vào, có thể tranh thủ rất nhiều thời giờ.

Mỗi địa phương, từng tổng bộ, bọn họ đều có hệ thống phòng thủ riêng của mình, cho nên, mỗi khi có người xâm nhập, rất nhanh sẽ bị phát hiện, chuông cảnh báo cũng sẽ vang lên.

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới Hi Hi.

Nếu như Hi Hi vẫn còn ở đây. . . , những . . . chuyện vụn vặt này đều không là vấn đề với bé !

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên không khỏi nghĩ đến đứa bé đã mất kia. . .

Cảm giác đau lòng lan tỏa sắp vỡ tung lồng ngực anh, đau đến mức hít thở không thông !

Bàn tay, siết chặt thành nắm đấm.

Ryn biết, Mặc Thiếu Thiên vừa gián tiếp nghĩ tới đứa bé đã mất kia.

Bọn họ cũng đều biết, kỹ thuật máy tính của Hi Hi rất lợi hại, nếu như Hi Hi vẫn còn ở đây. . . , chuyện này xem ra rất dễ dàng giải quyết.

Đích xác, có thể như thế bình tĩnh trở lại, không phải người bình thường có thể làm được.

Đổi thành anh, đem ra so với Mặc Thiếu Thiên dĩ nhiên không cách nào bằng Mặc Thiếu Thiên được.

“Tôi tìm được một hacker rất có năng lực, vào ngày hôm nay sẽ xâm nhập vào hệ thống nội bộ của Mafia, sau đó hủy diệt !”Hách Tôn nói.

Hiện tại, anh đã quyết định, đem kế hoạch nói ra trước.

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn Hách Tôn.

Hách Tôn nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Kế hoạch, sẽ bắt đầu vào lúc trời tối !”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên sửng sốt, tuy rằng, anh rất nóng ruột, rất muốn cứu Hi Hi và Lâm Tử Lam ra, nhưng. . .

Anh không thể đem xem nhẹ tính mạng của mấy người bọn họ.

Mặc Thiếu thiên vẫn không nói gì, có lẽ Hách Tôn có thể nhìn ra ý tứ của anh.

“Anh yên tâm, không có việc gì, từ giờ trở đi, chỉ cần kim đồng hồ vừa chỉ 12h đêm nay, hacker xâm lấn vào hệ thống Mafia, chúng ta lập tức hành động, không có việc gì, tối đa, lưỡng bại câu thương, bọn họ cũng chiếm không được ưu thế !”Hách Tôn nói.

Nghe lời của Hách Tôn, lúc này Mặc Thiếu Thiên mới nặng nề gật đầu.

Ryn và Trữ Xá liếc mắt nhìn nhau, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên, gật đầu.

Ngay vào lúc này, có người báo lại.

Bọn họ biết, máy vi tính vang lên tích tích.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, cái máy tính này anh mới mua, xung quanh biệt thự đều cài đặt hệ thống an toàn.

Hiện tại máy tính lại tích tích vang lên, chứng minh, đã có người nhập vào hệ thống của bọn họ.

Ryn và Trữ Xá sửng sốt, ai đang làm việc này ?

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên lập tức đem máy vi tính kéo đến trước mặt của mình, về phương diện máy tính, anh vẫn có một chút thiên phú !

Mặc Thiếu Thiên lập tức mở giao diện, sửa chữa hệ thống, sau đó, truy tung tích nơi phát ra. . .

317. Chương 321: Hi Hi Cũng Mất Khổng Chế !

Edit : Oanh Love

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên lập tức đem máy tính kéo đến trước mặt của mình, về phương diện máy tính, anh vẫn có một chút bản lĩnh !

Mặc Thiếu Thiên lập tức mở giao diện, sửa chữa phục hồi hệ thống, sau đó, lần theo dấu vết nơi phát ra...

Máy tính mới vừa mở, bỗng nhiên xuất hiện một dòng chữ trên màn hình!

“Mặc Thiếu Thiên, mau nghe điện thoại !”

Nhìn một dòng chữ to tướng, mọi người nơi đây đều sửng sốt.

Đầu lông mày Mặc Thiếu Thiên cũng nhăn lại, vốn cho rằng Tư Tuyệt làm, rất dễ nhận thấy, hiện tại xác định, không phải là hắc làm !

Nhưng quả thật điện thoại của anh, vừa mới bị ném hư hỏng nặng.

Làm sao có thể trả lời điện thoại.

Mặc Thiếu Thiên lập tức đánh chữ trả lời.

“Điện thoại di động rớt bể !”

“Chết tiệt, anh quá bạo lực ! ” Tạp Ni bên kia nói.

“Tùy tiện tìm một số điện thoại, đưa cho tôi !”

Mặc Thiếu Thiên biết đối phương không có ác ý.

Nếu như có ác ý..., hiện tại sợ là đã có người tiến đến công kích xung quanh biệt thự.

Chẳng biết tại sao, thấy những lời này, trong đầu Mặc Thiếu Thiên ngay lập tức nghĩ đến Hi Hi...

Tác phong của người này, và Hi Hi rất giống nhau !

Chẳng lẽ là...

Mặc Thiếu Thiên không chút suy nghĩ, trực tiếp gõ vào một dãy mã số.

Đây chính là số điện thoại của Hách Tôn.

Rất nhanh, điện thoại di động Hách Tôn vang lên.

Sau khi Hách Tôn nhìn thấy điện thoại di động của mình vang lên, trực tiếp đưa di động cho Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên không nói hai lời, trực tiếp nhận điện thoại.

“Alo ! ”

“Chết tiệt, tìm anh quả thật không dễ dàng chút nào, khiến tôi phí sức xâm nhập vào hệ thống của anh ! ”
Tạp Ni mở miệng nói.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, “Tạp Ni?”

“Thế nào? Thanh âm Lão tử rất từ tính sao ! ” Tạp Ni nói.

Hiện tại Mặc Thiếu Thiên không có tâm tư nào cùng cậu ta cho nên dứt khoát đi thẳng vào vấn đề chính.

“Tìm tôi có chuyện gì? ” Mặc Thiếu Thiên trực tiếp hỏi.

Dường như Tạp Ni cảm giác được tâm tình Mặc Thiếu Thiên không tốt lắm, “Thật lạnh nhạt ! ” Tạp Ni chăm chọc một câu, sau đó chưa từng nhiều hơn một lời trêu chọc nào nữa, bắt đầu vào vấn đề chính. “Tôi đã phát hiện ra vị trí hiện tại của Hi Hi ! ” Tạp Ni nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên mở to hai mắt, “Cậu nói cái gì?”

“Hi Hi phát ra tín hiệu, mà cậu ta vẫn mang trên người không rời, bắt quá, vào khoảng hai giờ trước, tôi kiểm tra truy tìm đến vị trí của Hi Hi, nhưng tín hiệu rất chập chờn, lúc có lúc không, hơn nữa, vị trí luôn chuyển động ! ” Tập Ni nói.

Nghe vậy, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Cho nên?”

“Tôi cảm thấy người kia không phải là Hi Hi, nhất định Hi Hi đã đem tín hiệu phóng ra và đặt trên người một ai đó, cho nên khi có tín hiệu, ngay lập tức tôi sẽ thu được ! ” Tập Ni nói.

Suy đoán này, không phải không có lý.

Mặc Thiếu Thiên cũng tin tưởng, nhất định Hi Hi sẽ nghĩ biện pháp báo tin cho bọn họ.

“Vị trí ở nơi nào?”

“Tôi sẽ lập tức gửi qua, anh xem thử ! ” Tập Ni nói.

Mặc Thiếu Thiên nghe xong, ngay lập tức kiểm tra máy vi tính, quả nhiên, Tập Ni đã gửi sang một số tài liệu.

“Vị trí màu lục, chính là nơi mà Hi Hi đã phát ra tín hiệu! ” Tập Ni nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn chăm chăm vào đốm sáng màu lục, không bắt động thì cũng đi tới đi lui, có lúc biến mất, một hồi lại xuất hiện.

Mặc Thiếu Thiên nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, dĩ nhiên, Tập Ni suy đoán không phải là không có đạo lý.

“Theo suy đoán của tôi, người kia vẫn chưa phát hiện ra Hi Hi đem đồ vật bỏ vào trên người của hắn, cho nên mới xảy ra trường hợp như vậy. ” Tập Ni nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

“Màu hồng chính là dấu mốc, nằm ngay vị trí nội bộ của Mafia ! ” Tập Ni nói.

Nhắc đến điều này, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên nảy sinh ác độc, rốt cục, anh đã biết chính xác vị trí hiện tại của Hi Hi.

Như vậy, hiện tại vạch ra kế hoạch tiếp theo, sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới điều gì đó, cầm điện thoại.

“Tôi có một chuyện cần cậu hỗ trợ ! ” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tập Ni bên kia điện thoại sững sốt, “Cầu tôi ư ?”

Mặc Thiếu Thiên không để ý đến lời của Tập Ni, “Thế nào, giúp hay không giúp?”

Tập Ni suy nghĩ một chút, mở miệng, “Chuyện gì?”

“Hợp Tung không phải còn trong tay một lô hàng tại La Mã ư, cho tôi ! ” Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặt Tập Ni bỗng nhiên co quắp, tại sao Mặc Thiếu Thiên lại biết chuyện bọn họ còn có một lô hàng tại La Mã !

Có vẻ như, Mặc Thiếu Thiên không ngăn cản việc làm ăn của bọn họ, nhưng cũng không quên để ý nhất cử nhất động của bọn họ !

Tập Ni không hỏi một vấn đề thiếu não như thế, trái lại trực tiếp hỏi Mặc Thiếu Thiên, “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Đừng hỏi nhiều như vậy, có cho hay không? ” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Lô hàng kia, ít nhất cũng ba chục triệu, anh há mồm một mực muốn xin, cũng không chịu nói nguyên nhân, tôi dựa vào cái gì phải giúp anh? ” Tập Ni nói.

Thật ra Tạt Ni cũng đoán được nguyên nhân, nhưng thấy thái độ Mặc Thiếu Thiên như thế cảm thấy có chút khó chịu.

Nhưng một giây sau, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp dùng máy tính đưa ra mã số tài khoản, trong đó có một khoản tiền, gửi sang Tạt Ni.

Mà một giây tiếp theo, tài khoản tại Hợp Tung phát tới những tiếp bíp bíp.

Tạt Ni vừa mở ra nhìn, quả nhiên, ba chục triệu đã được chuyển vào tài khoản.

Fuck !

Mặc Thiếu Thiên điên cái gì thế ?

Trước kia lúc Mặc Tử và anh ta đàm phán, số tiền ba chục triệu có thể cho đàn em chém tới chém lui đến mức sứt đầu mẻ trán, nhưng hôm nay anh ta lại có thể dứt khoát lưu loát chuyển sang?

Tuyệt đối đã xảy ra chuyện !

Cùng Mặc Thiếu Thiên liên lạc trao đổi trong điện thoại, trong nháy mắt, Tạt Ni cũng không biết nên nói cái gì rõ.

Mặc Thiếu Thiên dứt khoát lưu loát, trái lại anh cảm thấy có chút không quen.

“Lô hàng kia đã có người muốn ! ” Tạt Ni nói.

Nghe được câu này, Mặc Thiếu Thiên gần từng chữ mở miệng, “Nhường lại cho tôi !”

Không nhường thì anh cướp lấy cũng chẳng sao.

Mặc Thiếu Thiên muốn trong tay anh phải có vũ khí tối tân!

Lúc này đây, anh muốn triệt để hủy diệt Mafia !

Tạt Ni mím môi, suy nghĩ một chút, “Tốt, hai giờ chiều nay nhận hàng !”

“Ngoài ra, tôi còn đưa thêm cho anh một lô hàng khác nữa ! ” Tạt Ni nói.

Thật ra, Tạt Ni biết Mặc Thiếu Thiên sẽ dùng lô hàng đó để làm gì, về phần tiền bạc, anh chỉ muốn đùa mấy câu, nhưng không ngờ, Mặc Thiếu Thiên là một người rất khôn khéo, cũng có một ngày uống nhầm thuốc, dĩ nhiên không nói hai lời trực tiếp đem tiền chuyển vào tài khoản sang Hợp Tung.

Nếu để cho Hi Hi biết được chuyện này, nhóc sẽ nói anh thừa dịp tống tiền cha của nhóc nữa?

Quên đi !

Cho cũng đã cho rồi.

Cộng thêm mấy lô hàng đó, tiền này không lấy cũng hơi quá lãng phí.

Bất quá, thấy Hi Hi rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, anh tặng một lô hàng xem ra cũng chẳng so được với sự an toàn của bé.

Nghe Tạt Ni nói những lời vừa rồi, Mặc Thiếu Thiên đáp một tiếng, cũng không cảm thấy trong lòng có chút vui sướng nào khác.

“Khi nào thì mọi người bắt đầu hành động? ” Tạt Ni hỏi, đột nhiên cảm giác được Mặc Thiếu Thiên an tĩnh như vậy, có chút không quen.

“Tối mai ! ” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe xong, Tạt Ni ngăn người, “Ok, tối mai, chúng ta cùng hành động, cứu bảo bối và Hoa Hồng ! ” Tạt Ni nói.

“Cậu muốn hợp tác cùng tôi ư? ” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tạt Ni hỏi.

“Tôi chỉ muốn cứu người Hợp Tung của chúng tôi thôi ! ” Tạt Ni nói.

“OK, tôi đã biết ! ” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Chuyển một phần chi tiết về kế hoạch đưa cho tôi ! ” Táp Ni dứt lời, sau đó trực tiếp cúp điện thoại.

Mặc Thiếu Thiên cũng đem di động đặt trên bàn.

Ryn nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Thế nào?”

“Kế hoạch, sẽ tiến hành vào lúc tối mai !”

^^^^^^^^TÔI là tuyến phân cách^^^^^^^^^^

Nhìn La Ma sóng yên gió lặng, nhưng thật ra đang ẩn chứa một hồi sát khí.

Tại nội bộ Mafia.

Bởi vì Hi Hi giết chết một người, sau khi biết chuyện này Tư Tuyết đã tới gặp Hi Hi.

Hoa Hồng bắt ly thân, muốn gặp thì hai người cùng nhau gặp, nếu không, ai cũng đều không thấy.

Người trông chừng biết Hoa Hồng rất lợi hại, cũng không dám tới quá gần, bắt đắc dĩ, chỉ có thể mang theo hai người.

Bên trong gian phòng, Tư Tuyết ngược mắt nhìn cậu nhóc trước mắt.

Hi Hi cũng nhìn Tư Tuyết, Hoa Hồng đứng phía sau Hi Hi, nhìn vào, có thể thấy cô đang muốn bảo vệ Hi Hi.

Tư Tuyết đưa mắt nhìn lướt qua trên người Hoa Hồng, sau đó chuyển sang trên người Hi Hi.

Dĩ nhiên Tư Tuyết biết, anh không tin một mình cậu nhóc đó có khả năng giết chết một người?

Hơn nữa, nghe nói trên người của cậu nhóc đó có độc?

Tư Tuyết cũng từng gặp qua vô số người, thấy đủ loại kỳ tích, cho nên khi anh nghe được trên người Hi Hi có độc, cũng bán tín bán nghi.

“Mày chính là con trai của Mặc Thiếu Thiên ? ” Tư Tuyết nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi cũng nhìn người trước mặt, chính là hấn, sai sử Diệp An Nhiên bắt mẹ !

Đôi mắt Hi Hi không khỏi nhìn chăm chăm vào Tư Tuyết một hồi lâu.

Ngay khi Tư Tuyết vừa dứt lời, trong lòng Hi Hi cũng âm thầm đánh giá, hiện tại bé phải đối mặt Tư Tuyết, có nên giả vờ thương cảm? Sợ? Hay vẫn nên trực tiếp bày ra khí phách của mình?

“Tại sao không nói chuyện? ” Tư Tuyết nhìn Hi Hi hỏi.

Lúc này, Hi Hi ngẩng đầu, đôi mắt nhìn thẳng Tư Tuyết, “Ông trời tôi bắt đến đây, chẳng lẽ ông không biết tôi là ai sao?”

A !

Không hổ là con trai của Mặc Thiếu Thiên, cho dù đối mặt trước địch nhân, đều có thể thản nhiên như vậy!

Trời !

Biết dùng từ chuẩn, chứng minh nó biết tính nghiêm trọng trong chuyện này, nhưng hiển nhiên tuyệt đối không sợ !

“Trời ư ? Mày cũng hiểu được cách dùng từ lắm ?”

“Mặc dù tôi vẫn còn rất nhỏ, nhưng không ngốc ! ” Hi Hi nhìn Tư Tuyết gần từng chữ, nói thật, Hi Hi cũng không sợ Tư Tuyết.

Nhìn dáng vẻ hiện tại của Hi Hi, lại nghe được những lời bé vừa nói, bỗng nhiên Tư Tuyết cười lạnh, lúc này, Tư Tuyết cúi người, để sát vào lỗ tai của Hi Hi, khẽ nói “Nếu biết cách dùng lời lẽ để nói chuyện, thì

mày cũng nên biết tính nghiêm trọng trong chuyện này đến cỡ nào! ” Tư Tuyệt nhìn Hi Hi, nhẹ giọng nhắc nhở bé.

Hi Hi đứng đó, ánh mắt trong suốt, cũng không bị những lời vừa rồi của Tư Tuyệt hù dọa, trái lại bé vẫn đưa mắt nhìn chăm chăm Tư Tuyệt, “Đương nhiên biết !”

“Mày không sợ?”

“Sợ hữu dụng không?”

“Ông sẽ thả tôi sao? ” Hi Hi nhìn Tư Tuyệt hỏi.

Nếu bé sợ, vô dụng, vì Tư Tuyệt cũng sẽ không bỏ qua bé, vậy vì sao ở trước mặt của Tư Tuyệt bé có thể làm ra dáng vẻ mà hẳn đang mong đợi, để thỏa mãn tính khí biến thái của hẳn ?

Hi Hi tuyệt đối sẽ không như thế !

Biết chuyện xảy ra giữa Tư Tuyệt và cha mình, Hi Hi cảm thấy, cha của mình cũng quá trâu!

Nhưng cha đã không thành công giết chết hạng người như Tư Tuyệt, xem ra cũng thật đáng tiếc !

Tư Tuyệt nhìn Hi Hi, cặp mắt sâu thẳm kia hơi nheo lại, “Xem ra, quả nhiên mày cùng Mặc Thiếu Thiên cùng một dạng !”

Nghe Tư Tuyệt nói..., Hi Hi xem như hẳn đang nói toàn những lời vô nghĩa.

“Mày đoán thử xem, tiếp theo tao sẽ dùng cách nào để trừng phạt mày ? ” Tư Tuyệt nhìn Hi Hi hỏi, cặp mắt nâu hơi nheo lại, gương mặt tràn ngập vẻ hung ác nham hiểm, thanh âm như rắn le lưỡi, khiến người ta nghe xong âm trầm.

Sau khi nghe Tư Tuyệt nói những lời này, Hoa Hồng nhướng mày, tiếp theo chỉ trong nháy mắt, cô đem Hi Hi đưa về phía sau mình.

Thái độ bảo vệ, hết sức rõ ràng.

Thấy cử động kia, Tư Tuyệt sững sốt, lập tức chậm rãi đứng dậy, chậm rãi ngược mắt lên nhìn về phía Hoa Hồng, trong mắt tràn đầy ý vị thâm trường.

Hoa Hồng nhìn Tư Tuyệt, trên gương mặt tuyệt mỹ, không có một tí lo lắng hay khiếp sợ.

Bất luận như thế nào, nhất định cô phải bảo vệ Hi Hi thật tốt !

Tư Tuyệt nhìn Hoa Hồng, Hoa Hồng rất muốn tiếp tục ẩn giấu bản lĩnh của mình, cũng vô pháp ẩn giấu, đó là khí phách trời sinh, khiến không người nào có thể bỏ qua.

Tư Tuyệt nhìn Hoa Hồng, khóe miệng bỗng nhiên lộ ra nụ cười thật khê, “Thế nào? Lo lắng tôi sẽ giết nó sao?”

“Vậy cũng phải xem ông có bản lĩnh này hay không! ? ” Hoa Hồng cũng nhìn Tư Tuyệt, lạnh lùng lên tiếng.

Hiện tại, điều may mắn duy nhất đối với cô chính là, trên bảng truy nã cảnh sát quốc tế đã ban bố, cũng không còn người biết diện mục thật của cô.

Cho nên, tạm thời Tư Tuyệt vẫn chưa biết được thân phận thật sự của cô.

Những lời Hoa Hồng vừa nói..., chính là trần trụi khiêu khích.

Tư Tuyệt nghe nói như thế, bỗng nhiên ngẩng đầu cười ha ha một tiếng, sau khi ngừng cười, hẳn mới quay đầu sang hai người bọn họ, “Chỉ cần tôi nói một câu, hai người các người chết như thế nào cũng không biết !”

Bất quá, hiển nhiên, Tư Tuyệt không có ý định để cho bọn họ chết một cách đơn giản như vậy!

Mặc Thiếu Thiên còn chưa tới, hẳn làm có thể khinh địch để cho bọn họ chết !

Hoa Hồng nhìn Tư Tuyệt, đôi mắt đẹp quyến rũ bỗng chốc trở nên sắc bén, quả nhiên, người ta đồn đãi không sai, quả nhiên Tư Tuyệt chính là một gã biến thái bệnh hoạn !

Ngay vào lúc này, Tư Tuyết chợt nhớ tới điều gì đó, lười biếng khép hờ đôi mắt, “Không biết tao có từng nhắc qua với mày một chuyện rất hệ trọng không nữa, à, hôm qua tao có tặng cho cha mày một phần lễ vật? ” Khi nói những lời này, ánh mắt của Tư Tuyết nhìn giống như xuyên thấu qua Hoa Hồng, nhìn chăm chăm vào Hi Hi đang đứng phía sau cô.

Hi Hi biết, Hoa Hồng đang bảo vệ bé.

Nhưng hiện giờ, Tư Tuyết vẫn chưa tính đến việc giết bé.

Bé có thể nhìn ra !

Lúc này, Hi Hi từ phía sau lưng Hoa Hồng bước ra, ánh mắt nhìn thẳng về phía Tư Tuyết.

“Ông đã làm cái gì? ” Hi Hi nhìn Tư Tuyết gần từng chữ hỏi, ánh mắt tràn ngập hận ý đối với hắn.

Nhìn một oắt con cũng biết yêu ghét phân minh, khóe miệng Tư Tuyết lộ ra một nụ cười khinh thường, “Ngày hôm qua, tao không biết đã đem em gái hay em trai của mày, ngâm rượu tặng cho cha mày rồi!”

“Nếu quả thật như thế, chắc có lẽ hiện tại Mặc Thiếu Thiên sẽ rất kích động ! ” Tư Tuyết cười nói.

Hi Hi nghe Tư Tuyết nói những lời này, nhú mày, sợ sệt, “Có ý tứ?”

Cái gì mà em trai em gái... ?

Chẳng lẽ?

Mẹ mang thai?

Nghĩ đến có khả năng sẽ là việc này, đôi mắt của Hi Hi bỗng nhiên phóng đại.

Tư Tuyết nói những lời kia là có ý gì ?

Ngâm rượu đưa cho cha?

Chẳng lẽ...

Nghĩ đến việc này, bỗng nhiên Hi Hi ngẩng đầu, con mắt phóng đại, không thể tưởng tượng nổi nhìn Tư Tuyết.

“Oong... ” Hi Hi rất muốn nói, muốn hỏi điều gì đó, lại phát hiện, tất cả những lời sắp nói ra đều kẹt lại trong cổ họng nói không nên lời !

Tư Tuyết !

Hi Hi nắm tay nắm chặt !

Tại sao hắn có thể tàn nhẫn đến thế !

Mẹ !

Nhất định giờ này mẹ rất thống khổ !

Còn có cha...

Chỉ cần Hi Hi vừa nghĩ tới cảnh cha nhìn thấy thứ mà Tư Tuyết chuyển đến, chẳng phải... cha sẽ phát điên sao?

Nghĩ tới đây, Hi Hi nhìn Tư Tuyết bằng ánh mắt tràn ngập hận ý, “Tư Tuyết, tôi muốn giết chết ông !!”

Vừa dứt lời Hi Hi đã xông lên, mặc kệ năng lực như thế nào, bé đang hận Tư Tuyết thấu xương.

Bé muốn giết hắn !

Hoa Hồng đứng ở một bên, nghe Tư Tuyết nói..., cô cũng chấn động.

Một đứa bé rõ ràng đang nằm yên ổn trong bụng mẹ lại bị người khác móc ra, đây là một tình cảnh thảm khốc đến mức độ nào...

Tiếp đó còn đưa cho Mặc Thiếu Thiên !

Dựa theo tính cách của Mặc Thiếu Thiên, đoán chừng, anh ta thật sự muốn điên rồi .

Nhiều năm cô làm một sát thủ, gặp qua rất nhiều hung tàn, cũng chưa từng thấy qua một người biến thái như thế !

Lúc này, Hi Hi xông tới, Hoa Hồng thấy thế, nhanh chóng kéo bé lại.

Hi Hi không phải là đối thủ của Tư Tuyết !

“Tư Tuyết, tôi muốn giết ông ! Giết chết ông... ” Hi Hi giãy giụa, gào thét, vành mắt đều đỏ !

Chỉ cần vừa nghĩ tới mẹ phải gánh chịu nỗi thống khổ khi mất đi đứa bé trong bụng mình, Hi Hi không cách nào nhịn được !

318. Chương 322: Trai Cò Tranh Nhau, Ngư Ông Đắc Lợi

“ Tư Tuyết, nhất định tôi sẽ giết ông, nhất định sẽ!” Hi Hi nhìn Tư Tuyết không ngừng gào thét, đôi mắt đỏ ngầu, vô cùng kích động .

Chỉ cần nghĩ tới mẹ phải chịu đựng thống khổ, Hi Hi không cách nào nhịn được !

Hoa Hồng thấy thế, chạy nhanh ngăn Hi Hi.

Bé không phải đối thủ của Tư Tuyết.

Hoa Hồng lôi kéo Hi Hi, nhìn bộ dạng bé kích động, cũng nhịn không được vành mắt đỏ hoe.

Chưa bao giờ gặp qua đáng vẻ này của Hi Hi, giờ khắc này, nhìn thấy Hi Hi thương tâm tuyệt vọng, khiến cho người ta không nhẫn tâm khi nhìn thấy cảnh này.

“ Hi Hi, cậu bình tĩnh một chút!” Hoa Hồng lôi kéo bé nói.

Sau đó Hoa Hồng tiến đến bên tai Hi Hi nhẹ nhàng nói, sau khi Hi Hi nghe được , quay mặt đi, cặp mắt đỏ nhìn nhìn Hoa Hồng, thế này mới làm ình bình tĩnh xuống.

Lúc này, Hi Hi nghiêng đầu, cặp mắt kia hồng hồng, gắt gao nhìn Tư Tuyết, hận ý trải rộng toàn thân, bé thề, bé nhất định phải giết Tư Tuyết!

Nhất định phải giết hắn!!

Hai tay Hi Hi nắm chặt!

Tư Tuyết đứng ở một bên, nhìn bộ dạng Hi Hi, trong lòng thập phần vui vẻ.

Nói vậy, trong lòng Mặc Thiếu Thiên cũng giống như vậy đi!

Bất qua, Tư Tuyết nhìn Hi Hi, hơi nhíu mày, ánh mắt của bé, tràn ngập sát khí.

Dù sao oắt con đó cũng chỉ là một đứa bé, tại sao lại có sát khí lớn như vậy!

Xem ra, nó thật sự là phiên bản thu nhỏ của Mặc Thiếu Thiên.

Nhìn bộ dạng Hi Hi, Tư Tuyết nhíu mày,”Xem ra, trước khi tao đưa cho Mặc Thiếu Thiên xem nên ày xem qua một chút!” Tư Tuyết nhìn Hi Hi tự nhiên mở miệng.

Tư Tuyết càng nói, Hi Hi càng tức giận, hai tay nắm thật chặt.

Ánh mắt gắt gao nhìn về phía Tư Tuyết.

Bé nhất định, nhất định sẽ giết Tư Tuyết!!

Hi Hi càng hận, Tư Tuyết càng thích.

“ Như thế nào? Có phải hiện giờ mày rất muốn giết tao phải không? Mày có muốn biết, hiện tại mẹ mày ra sao không?” Tư Tuyết nhìn Hi Hi hỏi, mỗi một câu, đối với Hi Hi mà nói chính là một sự khiêu khích, một loại tra tấn tinh thần.

Phải.

Hi Hi rất muốn xông lên giết chết Tư Tuyết ngay lập tức!

Nhưng Hoa Hồng nói đúng.

Bé không phải đối thủ của Tư Tuyết, thậm chí nếu bé vọt động tiến lên, người bị thương chắc chắn không phải Tư Tuyết mà là bé.

Bé không thể để ẹ lo lắng!

Vì thế Hi Hi cố nhịn xuống !

Mặc kệ Tư Tuyết nói cái gì, hiện tại, Hi Hi phải bảo vệ mình!

Bé muốn kéo dài thời gian đến khi cha đến!

Nghĩ đến đây, Hi Hi nhìn Tư Tuyết, “ Ân, ông nói rất đúng, hơn nữa, sẽ có một ngày , nhất định chính tay tôi sẽ giết chết ông!” Hi Hi nhìn Tư Tuyết từng chữ một nói, phong thái rất giống Mặc Thiếu Thiên, ánh mắt tràn ngập hận ý.

Tư Tuyết nhìn Hi Hi, nhếch miệng cười mỉa mai.

“Chỉ sợ một ngày như thế sẽ không bao giờ đến với mày!” Tư Tuyết nói.

Hắn tuyệt đối không bao giờ lưu lại tai họa về sau ình.

Chờ Mặc Thiếu Thiên đến đây, hết thấy, đều sẽ chấm dứt!

.....

Trong khách sạn.

Lưu Ly một thân quần áo màu đen đứng ở cửa sổ.

Hai ngày, bọn họ tới nơi này.

Hơn nữa đi tìm một khách sạn gần Mafia nhất.

Mà Lưu Ly đứng ở cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, sau đó xoay người nhìn Tỉnh Nham thiếu tá.

“ Thu được tin tức, là tối này hành động!” Mặc Lưu Ly báo cáo nói.

Lúc này, Lưu Ly cùng người lúc trước có chút bất đồng.

Lúc trước, Mặc Lưu Ly im lặng giống thiên kim tiểu thư.

Mà hiện tại, Lưu Ly thoát nhìn như một nữ nhân cơ trí.

Nghe được âm thanh, Tỉnh Nham chậm rãi đi tới, trong tay cầm một li rượu đỏ, rất thân sĩ, chiều ột mét tám, mặc trang phục màu xám, thoát nhìn, thập phần đẹp trai, tuy rằng nói anh thật hỗn huyết, nhưng thoát nhìn, càng giống như người Hàn Quốc.

Tựa như nam nhân thần tượng hay xuất hiện.

Bạch mã vương tử!

Bất quá, xưng hô thế này cùng thân phận của hắn không phù hợp.

Lúc này, Tỉnh Nham đi tới, trên cao nhìn xuống cảnh sắc bên ngoài, ánh mắt thâm sâu khó hiểu.

“ Tốt lắm, không sai!” Tỉnh Nham mở miệng, sau đó nhấp một ngụm rượu đỏ.

“ Chuẩn bị du thuyền, chờ thời điểm bọn hắn bị thương, chúng ta an vị làm ngư ông!” Tỉnh Nham nói.

Lưu Ly ngẩn người , sau đó gật đầu, "Dạ!"

Kì thật, Lưu Ly thật lo lắng.

May mắn hiện tại Tỉnh Nham không biết thân phận Hi Hi, nếu không mục tiêu của hắn sẽ nhắm ngay Hi Hi.

Nhìn Mặc Lưu Ly trầm mặc, Tỉnh Nham bỗng nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn cô.

Nhìn bộ dạng Lưu Ly nhú mày, Tỉnh Nham nhú mi, liếc cô, "Lưu Ly, ngươi là có chuyện gì muốn nói với ta phải không?" Tỉnh Nham nhìn Lưu Ly hỏi, thanh âm nhẹ nhàng, làm cho không người nào có thể nghiền ngẫm tâm tư của hắn.

Nghe được thanh âm của Tỉnh Nham, Lưu Ly sửng sốt, lập tức phản ứng lại, lắc đầu, "Không có!"

Kinh ngạc nhìn Lưu Ly, ở trong tổ chức chống khủng bố quốc tế, Lưu Ly là một người tuân thủ qui tắc, không nói dối, đó cũng là vì sao Tỉnh Nham mang theo Lưu Ly.

Tỉnh Nham nhìn cô, "Lưu Ly, ngươi ở trong tổ chức quốc tế, ngươi là người ta xem trọng, đừng quên người đã đáp ứng ta chuyện gì!" Tỉnh Nham nói.

Nghe Tỉnh Nham nói, Lưu Ly suy nghĩ, gật đầu.

Đem cái ý tưởng trong đầu kia quên đi.

Quên đi!

Có thể giấu giếm được nhất thời thì liền giấu giếm.

Hi Hi là con trai bảo bối của anh, mặc dù là người của Hợp Tung, là mục tiêu số một truy kích trong tổ chức, nhưng là vì không muốn quan hệ thêm phức tạp, Lưu Ly chỉ có thể gạt.

Hơn nữa, cô cũng không muốn nhìn thấy Hi Hi như vậy bị bắt đi.

Bé còn nhỏ như vậy, nếu Tỉnh Nham thiếu tá bắt đi, thì phải là cả đời.....

Bé là tâm can bảo bối của anh, Lưu Ly không thể trơ mắt nhìn Tỉnh Nham nhắm vào Hi Hi!

Tỉnh Nham thiếu tá tuyệt đối là nói một không nói hai, cho nên Lưu Ly chỉ có thể gạt.

Nhìn Lưu Ly, tâm tư của cô không có tránh được đôi mắt thâm trầm của Tỉnh Nham thiếu tá.

Tỉnh Nham biết, Lưu Ly là một người quật cường, chỉ cần cô không chịu nói, vô luận nói cái gì, cô đều sẽ không mở miệng.

Khẽ chuyển động con ngươi, Tỉnh Nham nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, nghĩ nghĩ, chậm rãi mở miệng, "Lưu Ly, ngươi thích cái gì nhất?" Bỗng nhiên, Tỉnh Nham thiếu tá hỏi.

Lưu Ly vừa phục hồi lại tinh thần, nghe được Tỉnh Nham nói, sửng sốt, không rõ Tỉnh Nham thiếu tá hỏi như vậy là có ý gì.

Suy nghĩ, Lưu Ly quần bách mở miệng, "Ngủ!"

Tỉnh Nham, "....."

Điều này cũng thích!

Tỉnh Nham ngẩn người , sau đó giả bộ ho khan, nghiêm trang hỏi, "Ý ta là, người hoặc là sự vật!"

Lưu Ly thật là vẫn đang suy nghĩ, "Không có!"

Tỉnh Nham, "..."

Xác thực, từ đầu đến bây giờ, Tỉnh Nham không biết Lưu Ly thích cái gì.

Thời điểm ở quốc tế, cô đều là một bộ dạng chuyện gì cũng không ham không thích, nhưng mà chuyện gì cũng có thể làm tốt nhất, hơn nữa, không nói láo!

Nghe đến đây, Tĩnh Nham nhìn cô,” Lưu Ly, người có biết vì sao lúc trước ta chọn người không??”

Lưu Ly nhìn Tĩnh Nham, không biết vì sao hần nhắc tới chuyện này, nhưng mà Lưu Ly suy nghĩ, vẫn lắc đầu.

Cô cũng không biết vì sao, cô theo gia nhập tổ chức chống khủng bố, Tĩnh Nham thiếu tá khiến cho cô đi theo, mãi đến hiện tại.

Tĩnh Nham nhìn Lưu Ly, nhìn cô lắc đầu, cô cũng không có sốt ruột nói, mà tiếp tục hỏi,” Người có biết vì sao ta cho người danh hiệu kên Sơn Chi không?”

Mặc Lưu Ly vẫn lắc đầu.

Sơn Chi là tên thời điểm cô ra bên ngoài nằm vùng, cũng là Tĩnh Nham thiếu tá cho cô danh hiệu, tên rất kì quái, nhưng là, đây là Tĩnh Nham cho cô.

Nhìn Lưu Ly lại lắc đầu, Tĩnh Nham suy nghĩ, mở miệng, ” Ngày đó người theo ta bắt đầu, người đều hoàn thành nhiệm vụ ta giao!”

“ Hơn nữa, nhiệm vụ ta giao, người cho tới bây giờ cũng không hỏi vì sao, mà ngay cả danh hiệu ta cho người, người chưa bao giờ hỏi vì sao, thậm chí, cũng không phản bác!” Tĩnh Nham nói.

Chính là rất trung thành, cho nên ,Tĩnh Nham mới đem Lưu Ly thu làm thủ hạ của mình.

Nhưng cũng bởi vì điều này, làm cho cô có cảm giác bất an.

Bởi vì thoát nhìn Lưu Ly, bộ dạng cái gì cũng không để ý.

Điều này làm cho Tĩnh Nham không thể nắm chắc, cô rút cuộc để ý cái gì, cho nên, nếu có một ngày Lưu Ly làm phản, hần căn bản không thể nắm trong tay.

Cũng may nhiều năm như vậy, Lưu Ly đều rất qui củ, đối với hần rất trung thành và tận tâm!

Nhưng là Tĩnh Nham vẫn rất không yên tâm.....

Lưu Ly nhìn anh,” Chẳng lẽ như vậy không tốt?Tôi không phải nên phục tùng mệnh lệnh cấp trên sao?” Lưu Ly hỏi.

Tuy rằng cô không hỏi điều kiện phục tùng nhiệm vụ,nhưng mà Lưu Ly cũng có tư tưởng của mình, chỉ là có chút chuyện, Tĩnh Nham thiếu tá cũng không biết.

Chính là, Lưu Ly không biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Một khi biểu hiện ra ngoài, về sau, còn muốn làm cái gì, cũng sẽ bị khống chế, sẽ không được tín nhiệm.

“Tốt lắm!”

“Cho nên, ta hiện tại muốn nói cho người chính là, lúc trước lựa chọn người chính bởi vì độ trung thành của người, ta thực yên tâm!”

“Bao gồm danh hiệu của người, Sơn Chi, đều là ý tứ trung thành của người, người hiểu ý tứ của ta không ?” Tĩnh Nham nghiêng đầu sang chỗ khác, con người thần nhiên quét mắt nhìn Lưu Ly một cái.

Lưu Ly sửng sốt, là hần phát hiện cái gì sao?

Lúc này, Lưu Ly gật đầu,” Tôi biết!”

“ Lưu Ly nhớ rõ chuyện đáp ứng Tĩnh Nham thiếu tá, tuyệt đối sẽ không đổi ý!” Lưu Ly nhìn Tĩnh Nham, từng chữ một nói, giọng điệu, như là đang cam đoan.

Tĩnh Nham thế này mới vừa lòng gật đầu,” Ừ, ta tin tưởng, người sẽ không để cho ta thất vọng!”

Lưu Ly gật đầu.

“ Tốt lắm, đi làm nhiệm vụ đi!” Tĩnh Nham nói.

Nói như vậy, hần tin tưởng Lưu Ly hiểu được ý của hần.

Lưu Ly gật đầu, vừa muốn đi, chợt nhớ tới cái gì.

“Đúng rồi, thiếu tá, có một chuyện.....”

“ Chuyện gì?” Tỉnh Nham hỏi.

Lưu Ly suy nghĩ mở miệng,” Ngay cả Đồng Minh, Tiêu Dật cũng tới Italya!”

Nghe được tin tức, Tỉnh Nham sửng sốt, lập tức nhú mày.

“ Không nghĩ tới, Italya nhỏ bé này, thế nhưng hội tụ nhiều người như vậy!” Tỉnh Nham khoe môi gọi lên.

Hơn nữa, đều là cho hàng lông này đậm run run.

Nay, đều tụ tập ở Italya!

Nơi này, thật náo nhiệt!

Nghĩ đến đây, Tỉnh Nham gọi lên chút cười, mê hoặc lòng người , lập tức, tự nhiên mở miệng,” Không nghĩ tới một nữ nhân, thế nhưng có thể hấp dẫn ba đại hắc bang, hồng nhan họa thủy, những lời này không sai!”

Nữ nhân của Mặc Thiếu Thiên, thế nhưng gián tiếp giúp hẩn chuyện này!

Hiện tại bắt đầu có điểm.....

Lưu Ly đứng ở một bên nghe Tỉnh Nham nói, sắc mặt cũng không có gì thay đổi, chăm chú nhìn Tỉnh Nham.

“Cần làm cái gì không ạ?” Lưu Ly hỏi.

Tỉnh Nham lắc đầu,” Không cần, cái gì cũng đừng làm, Tư Tuyệt bắt nữ nhân đó, Tiêu Dật cùng Mặc Thiếu Thiên nhất định phải đi cứu, chúng ta án binh bất động, chờ bọn hẩn đánh nhau, sau đó chúng ta ngồi làm ngư ông thu lợi!” Tỉnh Nham nói.

Nhiều năm như vậy, hẩn rốt cuộc có cơ hội thu thập bọn họ!

Hơn nữa vẫn là duy nhất!

Nhìn Tỉnh Nham, Lưu Ly gật đầu,” Tôi đã biết!”

Thương lượng xong, Lưu Ly trực tiếp đi ra ngoài.

.....

Mà Tiêu Dật bên kia.

Đã đến Italya.

Nguyên nhân, anh cùng Tư Tuyệt làm một cái giao dịch, sau khi thành công sẽ mang Lâm Tử Lam đi.

Nhưng hiện tại, Tư Tuyệt hối hận!

Hơn nữa còn đối với Lâm Tử Lam động tâm tư không đúng đắn!

Nghĩ đến đây, Tiêu Dật có điểm không thể nào nhịn được !

Đứng ở cửa sổ khách sạn, Tiêu Dật nhìn xuống phía dưới, cảnh đêm Italya, thu hết vào mắt.

Nhưng nghĩ đến những lời Tư Tuyệt chuyển tới thì khuôn mặt anh tuần một mảnh lo lắng.

Tư Tuyệt, thoát nhìn, người quên lúc trước như thế nào lên làm lãnh đạo Mafia!

Nghĩ đến đây, khoe miện Tiêu Dật lạnh lùng gọi lên!

Nếu biết sẽ có một ngày như thế, lúc trước, Tiêu Dật cũng sẽ không giúp hẩn!

Nghĩ đến hôm nay Lâm Tử Lam ở trong tay Tư Tuyệt, Tiêu Dật hận không thể trực tiếp giết Tư Tuyệt!

Đang lúc này, Ảnh Tử đi tới,” Tiêu chủ!”

“ Thế nào?” Tiêu Dật hỏi.

“Tư Tuyệt nói, hắn không đáp ứng, tìm thời gian, hắn sẽ đem nhân tình trả lại cho ngài!” Ảnh Tử nói.

Nghe thế, khoe miệng Tiêu Dật lạnh lùng gọi lên.

Xem ra, Tư Tuyệt muốn trở mặt.

Bất quá, đáp án này, Tiêu Dật đã đoán trước trong lòng.

Đưa lưng về phía Ảnh Tử, Tiêu Dật mở miệng, “ Bên Mặc Thiếu Thiên có động tĩnh gì không ?”

“ Xế chiều hôm nay, Mặc Thiếu Thiên đi ra ngoài một chuyến, sau khi trở về, cũng không thấy đi ra!” Ảnh Tử nói.

Nghe vậy, Tiêu Dật nhú mày.

Xem ra, hắn đợi không được đã muốn hành động.

“ Lại đi hỏi thăm, tìm người giám thị Mặc Thiếu Thiên hai mươi tư giờ!” Tiêu Dật nói.

Nếu lần này đi Italya. Hắn tuyệt đối phải chuẩn bị.

Hắn đã xuống quyết định dẫn Lâm Tử Lam đi rồi.

Mặc kệ là ai, cũng không thể ngăn cản.

Nghe Tiêu Dật nói, Ảnh Tử gật đầu.

“ Đúng rồi, triệu tập huynh đệ, tùy thời đợi lệnh!” Tiêu Dật lạnh giọng nói.

Ảnh Tử nghe nói, gật đầu, vừa muốn đi, Ảnh Tử chợt nhớ tới cái gì.

“ Đúng rồi, Tiêu lão phu nhân nói người, gọi điện thoại cho bà!” Ảnh Tử nói.

Nói vậy,Tiêu Dật ngẩn người ,” Ta đã biết!”

Vì thế Ảnh Tử lui ra ngoài.

Tiêu Dật đứng ở cửa sổ sát đất, nhìn cảnh đêm, con người từ từ âm u.....

319. Chương 323: Lâm Tử Lam, Cô Phải Chết !

Italya.

Nhìn như yên tĩnh, kì thật sóng ngầm bắt đầu khởi động.

Không ít người đang tụ tập đến nơi này.

Hơn nữa còn là vì một nữ nhân.

Buổi tối tám giờ.

Hôm nay chính là thời điểm hành động, Mặc Thiếu Thiên cùng Rayne, Hách Tôn, Trữ Xá cùng xác nhận kế hoạch một lần cuối cùng.

Thời điểm, bọn họ chuẩn bị hành động, mà Tạp Ni gọi điện thoại tới, đúng giờ tới.

Nghe tin tức, Mặc Thiếu Thiên càng thêm tin tức.

Lúc này đây, anh muốn diệt trừ Mafia!

Thời điểm mười một giờ, chờ xuất phát, bốn phi cơ trực thăng.

Mặc Thiếu Thiên cùng Rayne đi cứu Lâm Tử Lam,Trữ Xá cùng Hách Tôn đi cứu Hi Hi và Hoa Hồng.

Không sai biệt lắm đã biết vị trí Hi Hi, cho nên bên kia, chỉ cần tìm được Hi Hi.

Hơn nữa đồng hành cũng mang theo Tô Cẩn Nhi .

Nếu có chuyện gì, tốt xấu Tô Cẩn Nhi cũng biết, cho nên phải mang theo cô ta.

Từ ngày đó, Tô Cẩn Nhi bị thương, đã tốt hơn nhiều.

Ngồi ở trên trục thẳng, ánh mắt Tô Cẩn Nhi không rời khỏi Hách Tôn, cứ như vậy đối với cô, nhưng là một chút hận ý cũng không có.

Phi cơ cách địa phương Mafia không xa, cũng chậm chậm hạ xuống dưới, vốn là Hách Tôn tìm người xâm nhập Mafia, nhưng mà Tập Ni ở đây, tiết kiệm được bước này.

Vì thế, thời điểm cách Mafia không xa, liền ngừng lại.

Nhưng là, cho dù như vậy, vẫn bị người phát hiện.

Mục tiêu quá lớn, không phát hiện cũng khó.

Cũng may, Mặc Thiếu Thiên cùng Hách Tôn chia làm hai đường, bốn trục thẳng, một chiếc vận hành, mà Mặc Thiếu Thiên trực tiếp ngồi du thuyền đến đảo.

Chỉ có như vậy mới có thể kéo dài thời gian cứu Lâm Tử Lam.

.....

Trong phòng, Lâm Tử Lam ngồi ở trên giường, ngọn đèn không tính là sáng ngời, nhưng bên ngoài ánh trăng cũng thật là sáng.

Lâm Tử Lam liền ngồi như vậy, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, một bàn tay, nhẹ nhàng đặt ở bụng, động tác trìu mến vuốt ve.

Đây là đứa nhỏ của cô cùng Mặc Thiếu Thiên, bọn họ kết tinh.

Nhưng là đứa bé này có thể giữ được sao?

Lúc này, Lâm Tử Lam nhớ lại chuyện ngày đó, Tư Tuyết cầm dao, muốn đem đứa bé trong bụng cô ra.

Lâm Tử Lam không có giấy dục, chính là gắt gao nhìn Tư Tuyết.

Bởi vì, nếu Tư Tuyết thật sự muốn làm như vậy, mặc kệ cô có giấy dựa như nào, ngăn cản, hấn đều thành công.

Nhưng là, không biết vì sao, Lâm Tử Lam không có giấy dựa, ngược lại, dao Tư Tuyết đặt đến trên bụng Lâm Tử Lam thì dừng lại.

Lập tức, hấn nói thay đổi chủ ý.....

Nhưng mà thay đổi chủ ý gì, hấn cũng không nói, sau đó bước đi.

Mãi cho đến hiện tại.

Lâm Tử Lam ngồi trên giường, cho tới bây giờ, cô đều nghĩ không ra Tư Tuyết muốn làm gì!

Bất quá có thể giữ được đứa bé này, là một loại may mắn!

Nhưng mà, ở phía sau, cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, Diệp An Nhiên đi đến.

Lâm Tử Lam quay đầu, nhìn thời điểm Diệp An Nhiên đi đến, sắc mặt chìm chìm” Cô tới đây làm gì?”

Nghe được Lâm Tử Lam nói, khóe miệng Diệp An Nhiên gợi lên chút cười châm chọc,” Tôi là người phụ trách an toàn của cô, cô nói, tôi đến đây làm gì?” Diệp An Nhiên chậm rãi hướng Lâm Tử Lam đi qua.

Nhưng mà, nhìn thấy tay Lâm Tử Lam đặt ở bụng, chân mày Diệp An Nhiên nhíu lên, hai tròng mắt hơi nheo lại, giống như là bị cái gì kích thích.

Quả nhiên!

Cô thật sự mang thai đứa nhỏ của Mặc Thiếu Thiên!

Nghĩ đến đây, Diệp An Nhiên ghen ghét dữ dội, ghen tị không thôi.

Dựa vào cái gì, bọn họ có thể có mấy đứa nhỏ?

Dựa vào cái gì, bọn họ có một cuộc sống tốt?

Mà cô đây?

Bảy năm qua, vì Mặc Thiếu Thiên, chịu hết cực khổ, vẫn chờ tới bây giờ, trong mắt Mặc Thiếu Thiên, rốt cuộc không nhìn tới cô!

Nếu như vậy, bảy năm trước, cô như thế nào cũng sẽ không rời đi!

Nghĩ đến đây, hai tròng mắt Diệp An Nhiên gắt gao nhìn chăm chăm bụng Lâm Tử Lam.

Tựa hồ cảm giác được tầm mắt Diệp An Nhiên, Lâm Tử Lam ngược mắt, nhìn thấy con người Diệp An Nhiên bừng lửa giận.

Gắt gao nhìn bụng cô.

Ánh mắt kia, cùng Tư Tuyệt, vô cùng giống nhau.

Lâm Tử Lam giật mình hiểu được, Diệp An Nhiên nhất định là biết tin tức cô mang thai.

Dựa vào cô ta đối với Mặc Thiếu Thiên, sợ rằng khó có thể chấp nhận đứa bé này!

Nhưng mà, tay Lâm Tử Lam rời khỏi bụng, nhìn Diệp An Nhiên, "Có chuyện gì, cô cứ nói đi!"

Nói đến cái này, Diệp An Nhiên cảm thấy đáng yêu, tầm mắt rời khỏi bụng Lâm Tử Lam, khóe miệng nhếch lên một chút châm chọc, "Không nghĩ tới, cô lại mang thai đứa nhỏ của Thiếu Thiên!" Diệp An Nhiên mở miệng nói.

Cô ta đã biết!

Trong lòng không nghĩ tới, nhìn Diệp An Nhiên, "Thì tính sao?"

A.....

Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam, "Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì cô có thể mang thai đứa nhỏ?" Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam kích động hỏi.

Bọn họ tám năm tình cảm, phò mặc, nhưng dựa vào cái gì, bọn họ có thể có đứa nhỏ?

Nghe được Diệp An Nhiên nói, Lâm Tử Lam cũng câu môi cười, khinh miệt mà châm chọc, nhìn ra, Diệp An Nhiên đến bây giờ cũng không có hết hi vọng.

Ngược mắt, nhìn cô ta, "Xem bằng tôi là vị hôn thê của anh ấy!"

Vị hôn thê?

Nghe thế, Diệp An Nhiên cảm thấy buồn cười.

Vị hôn thê.....

A!

Diệp An Nhiên nhìn cô, "Lâm Tử Lam, cô có biết hay không, vị trí này vốn là của tôi!"

"Bởi vì cô xuất hiện, hủy đi giấc mơ cả đời tôi!" Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam nói, thời điểm nhắc tới, Diệp An Nhiên có chút kích động.

Thời điểm gặp được Mặc Thiếu Thiên một khắc kia, giấc mơ của cô chính là gả cho Mặc Thiếu Thiên.

Hơn nữa, cô nghĩ đến, mặc kệ rời đi vài năm, bọn họ sẽ không thay đổi.

Nhưng mà cô không nghĩ tới, thời điểm cô trở về, hết thảy đều đã thay đổi!

Mà hết thấy, đều là vì Lâm Tử Lam!

Bởi vì cô ta xuất hiện, hủy đi giấc mơ cả đời cô!

Nhìn bộ dạng Diệp An Nhiên kích động, Lâm Tử Lam nhìn cô,” Diệp An Nhiên, có lẽ sự xuất hiện của tôi, thay đổi Mặc Thiếu Thiên, nhưng mà tôi muốn nói với cô là, là của chính cô, ai cũng không đoạt được đi, không phải của cô, cho dù cô có giữ lại như thế nào, cũng không phải là của cô.”

“ Mặc Thiếu Thiên chính là một ví dụ tốt nhất, nếu anh ấy yêu cô, mặc kệ là ai xuất hiện, cũng không cướp được anh ấy đi, nếu anh ấy không thương cô, cho dù không có tôi, cũng sẽ có một nữ nhân khác xuất hiện!” Lâm Tử Lam từng chữ một nói.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Diệp An Nhiên nhú mày,” Cảm miệng!”

“Lâm Tử Lam, chẳng lẽ cô thật sự không biết thế nào là xấu hổ sao? Cướp đi nam nhân của người khác, thế nhưng còn ở đây giảng đạo lý với tôi!?” Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam nói.

“Tôi chỉ nói sự thật!” Lâm Tử Lam không nhanh không chậm nói.

Sự thật?

Diệp An Nhiên cười lạnh.

“Lâm Tử Lam,cùng Mặc Thiếu Thiên ở cùng một chỗ, cô vì anh ấy đã làm những cái gì?” Diệp An Nhiên hỏi.

“ Cô có biết tôi vì anh ấy, chịu biết bao khổ cực không ?” Diệp An Nhiên nói.

“ Vì anh ấy, tôi phải đi Mỹ, vì anh ấy, tôi bị người ta hãm hại giết người , thiếu chút nữa bị bắn chết, vì anh ấy, tôi tình nguyện đắc tội với Tư Tuyết, nhưng là cô sao? Cô vì anh ấy đã làm những cái gì?” Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam nói.

Cô không phải nguyện ý gia nhập Mafia, nhưng cô không còn lựa chọn nào khác.

Nhận được nhiệm vụ giết Mặc Thiếu Thiên, cũng không phải cô muốn, cô chỉ có thể trì hoãn nhiệm vụ, lại không muốn thương tổn Mặc Thiếu Thiên một chút nào.

Cũng là tình huống bất đắc dĩ mới phải bắt Lâm Tử Lam.

Một là hận cô ta, hận không thể làm cô biến mất trên thế giới này, hai là, vì bảo vệ Mặc Thiếu Thiên!

Nhưng mà cô như thế nào cũng không nghĩ đến, Mặc Thiếu Thiên sẽ vì Lâm Tử Lam, làm nhiều chuyện như vậy, thậm chí, đến Mafia!

Nghĩ đến đây, Diệp An Nhiên liền từng đợt khó chịu.

Cho dù hận anh, cho dù anh không thương cô, nhưng mà cô còn yêu anh.

Không muốn cho anh bị tổn thương!

Lâm Tử Lam nhìn Diệp An Nhiên.

Cô không biết vận mệnh của Diệp An Nhiên, cũng không biết, cô vì Mặc Thiếu Thiên làm bao nhiêu chuyện, bị bao nhiêu tội.

Nhưng Lâm Tử Lam biết, không ai muốn người mình yêu bị người khác thương tổn.

“Là, cô vì Mặc Thiếu Thiên làm rất nhiều, nhưng là, có một số việc, là anh ấy muốn, anh ấy cần sao?” Lâm Tử Lam cũng nhìn Diệp An Nhiên hỏi.

Trong nháy mắt , Diệp An Nhiên sững sờ.

Phải không ?

Là thế này phải không ?

Không !

Không phải như thế!

Nếu không phải Lâm Tử Lam, cô sẽ làm, đều là vì Mặc Thiếu Thiên!

“Lâm Tử Lam, cô nói tôi như vậy, nhưng là ,cô thì sao? Cô cùng Mặc Thiếu Thiên ở cùng một chỗ, vì anh ấy mang đến cái gì? Chỉ có thương tổn không ngừng!” Diệp An Nhiên nói.

Nìn bộ dạng cô kích động như vậy, Lâm Tử Lam cũng không còn gì để nói, chỉ có thể để cho cô ta bình tĩnh một chút.

“ Cho nên đây?” Lâm Tử Lam hỏi.

Lúc này, Diệp An Nhiên đi tới, chậm rãi vươn tay, trong lòng bàn tay là một viên thuốc.

“ Ăn nó, chỉ có cô chết, Thiếu Thiên sẽ không đến cứu cô, sẽ không bị tổn thương!” Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam nói, thời điểm nói những lời này, thanh âm của Diệp An Nhiên, lạnh đến tận cùng.

Lâm Tử Lam nhìn Diệp An Nhiên, mở to hai mắt.

“ Nếu cô thật sự yêu Thiếu Thiên,liền ăn hết!” Diệp An Nhiên tiếp tục nói, như là thôi miên, nhìn Lâm Tử Lam.

Nhưng là, Diệp An Nhiên suy nghĩ quá nhiều.

Lâm Tử Lam không phải là người dễ bị lừa nư vậy.

Hơn nữa bọn họ, nhân sinh quan cũng không giống nhau.

Có lẽ đối lại là Diệp An Nhiên, cô thật sự không một chút do dự vì Mặc Thiếu Thiên mà chết, ăn ngay viên thuốc này.

Nhưng là Lâm Tử Lam sẽ không .

Cô không phải là không thương Mặc Thiếu Thiên, cũng không phải sợ vì anh mà chết, mà là, Lâm Tử Lam tuyệt đối không để Mặc Thiếu Thiên sống một mình.

Bởi vì cô biết, người chết đi cũng không đau khổ, thống khổ, là người sống sót kia!

Cho nên, nhìn Diệp An Nhiên, Lâm Tử Lam quyết đoán lắc đầu.

“ Tôi sẽ không ăn!”

Diệp An Nhiên nhú mày,” Lâm Tử Lam, cái này cô gọi là yêu sao?”

“ Cô có biết hay không , nếu cô không chết, Mặc Thiếu Thiên sẽ đến đây cứu cô, anh ấy sẽ chết!” Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam kích động nói.

“Cho dù là như vậy, tôi sẽ chết cùng anh ấy!” Lâm Tử Lam cũng nói, nhìn Diệp An Nhiên, thập phần kiên định.

Nhưng là, cô sẽ không ở tình huống như vậy tìm đường chết, huống chi trong bụng của cô còn có đứa nhỏ của bọn họ!

“ Cô.....” Diệp An Nhiên tức giận,” Cô phải chết, tôi tuyệt đối không để Thiếu Thiên chết!” Nói xong, cô không nói lời vô nghĩa với Lâm Tử Lam, “ Hôm nay, cô phải ăn!” Nói xong, Diệp An Nhiên bắt đầu dùng sức.

Dùng sức để Lâm Tử Lam nuốt xuống.

Chỉ cần ăn hết, cô chết, Mặc Thiếu Thiên cũng sẽ không tới đây cứu người !

Nghĩ, Diệp An Nhiên cái gì cũng chấp nhận, ấn mạnh mẽ để Lâm Tử Lam ăn thuốc.

Lâm Tử Lam giãy dụa, vì trong bụng có đứa nhỏ, cô tuyệt đối không ăn!

Đang trong lúc giãy dụa, cửa bị đẩy ra.

Diệp An Nhiên quay đầu, nhìn người đứng ở cửa.

“ Ngươi làm gì?”

“ Có người tiến vào đảo!” Người kia ở cửa nói.

Diệp An Nhiên nhú mày,” Ngươi nói cái gì?”

“ Có người xông vào đảo!” Người kia nhìn Diệp An Nhiên nói.

Nghe thế, Diệp An Nhiên sững sờ, chẳng biết tại sao, nghe được bọn họ nói có người vào đảo, trong lòng cô vang lên một cái tên.

Mặc Thiếu Thiên!

Là anh!

Nhất định là anh!

Lâm Tử Lam cũng cả kinh!

Trực giác nói cho cô biết là Mặc Thiếu Thiên!

Cô còn chưa kịp cao hứng, Diệp An Nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Lâm Tử Lam. Con ngươi hiện lên một mảnh hoảng hốt, lập tức kéo cô,” Đi theo tôi!”

“ Cô muốn dẫn tôi đi đâu?” Lâm Tử Lam nhìn cô ta hỏi.

“ Đừng nói nhảm, đi theo ta!” Diệp An Nhiên nói, sau đó kéo Lâm Tử Lam bước đi.

Ngay cả không nghĩ, nhưng hiện tại, Lâm Tử Lam không phải là đối thủ của Diệp An Nhiên!

.....

Bên ngoài, mặc dù là đêm tối, nhưng cũng không có hắc ám như trong tưởng tượng, bên ngoài cũng có đèn.

Đúng lúc này, Mặc Thiếu Thiên trong nước trời lên, nhìn bốn phía, không có người , Mặc Thiếu Thiên liền từ trong nước đi ra, cùng Rayne liếc mắt một cái, lấy tay làm một động tác, Rayne gật đầu.

Vì thế, Mặc Thiếu Thiên chậm rãi trong nước đi ra, thời điểm đang nhìn đến không có ai, lập tức chạy tới phòng nghỉ con bên kia, vừa tới bên kia, lập tức ẩn lấp.

Dần dần, người bên ngoài bắt đầu nhiều hơn.

Mặc Thiếu Thiên biết, bọn họ đã phát hiện có người đến đây.

Mặc Thiếu Thiên cũng không dám lãng phí thời gian, xoay người hướng phòng kia chạy tới.

Nếu anh nhớ không nhầm, lần trước tới đây, sau khi anh đi rồi, bọn họ đều tập trung hướng phòng này nhìn lại.

Cho nên, Lâm Tử Lam nhất định là ở phòng này.

Nghĩ đến đây, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp leo lên vách tường, nhảy một cái, tiến vào trong phòng.

Dựa theo trực giác của chính mình, tìm kiếm cái phòng kia.

Tuy rằng căn biệt thự này không phải rất lớn, nhưng là phòng rất nhiều, đúng lúc này, Mặc Thiếu Thiên chợt thấy một cái phòng, vui sướng, hướng bên kia chạy tới.

Nhìn bốn phía không có ai, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp mở cửa đi vào.

Sau khi đi vào, không có bật đèn, Mặc Thiếu Thiên mở đèn nhìn, thế nhưng bên trong không có một bóng người !

Mặc Thiếu Thiên nhú mày!

Đúng lúc này, anh còn chưa kịp tự hỏi, chợt nghe phía sau có người .

“ Ngươi là ai?” Phía sau có người đi tới, nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở cửa, nghe được âm thanh, cũng không quay đầu.

Mà người phía sau, từ từ đi lên, mang theo một tia phòng bị, nhưng mà, vừa muốn lại gần Mặc Thiếu Thiên, lúc này, Mặc Thiếu Thiên đột ngột quay đầu, căn bản cũng không có thấy anh ra tay như thế nào, người kia đã bị đánh ngã trên mặt đất.

Mặc Thiếu Thiên nhìn hắn, dùng cà vạt siết cổ của hắn.

“ Nói cho ta biết, nơi này là có một nữ nhân phải không ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn hắn, đè thấp thanh âm hỏi.

Người kia nhìn Mặc Thiếu Thiên, ý tứ không muốn mở miệng.

Đối với người như vậy, không sợ nhất đúng là hắn không mở miệng, giây tiếp theo, Mặc Thiếu Thiên đột nhiên nắm chặt cà vạt, người nọ khó có thể hô hấp.

“ Nói hay không ?”

“Tôi nói, tôi nói.....” Người kia vội vàng mở miệng.

“ Nói mau!” Mặc Thiếu Thiên có điểm không kiên nhẫn, anh ở trong này mỗi một phút, một giây, đều là lấy mạng của huynh đệ hợp lại.

“ Là, là ở chỗ này có một nữ nhân.....”

“ Người đâu? Chạy đi đâu rồi?”

“Bị người mang đi.....” Người kia nói.

“Đưa đi đâu?” Mặc Thiếu Thiên tiếp tục hỏi.

“ Không , không biết.....” Người kia nói.

Nhìn bộ dạng của hắn không giống như nói dối, Mặc Thiếu Thiên cũng đã biết như vậy, đột nhiên một quyền nện trên mặt của hắn, vội vàng đi ra ngoài.

Thời điểm Mặc Thiếu Thiên đi ra ngoài, Rayne nhìn anh,” Thế nào?”

“ Người đã bị mang đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói vậy, Rayne nhú mày,” Có ý gì?”

“ Vừa rồi thấy hai bóng người hướng đảo Siculus đi!” Rayne nói, bởi vì không xác định được có phải là Lâm Tử Lam hay không , cho nên, anh không dễ dàng động thủ.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nâng mắt nhìn lại, cũng đã không nhìn thấy bóng người .

“ Đi đảo Siculus trước!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nếu không ở nơi này, như vậy, chính là ở bên kia, nghĩ như vậy, Mặc Thiếu Thiên cùng Rayne liếc mắt một cái, lại lên vào trong nước.

.....

Trữ Xá cùng Hách Tôn, đang tìm vị trí của Hi Hi.

Vài người ở trên phi cơ, chỉ căn cứ biểu hiện cái máy tính kia, ở nơi này, lớn như vậy, căn bản không thể xác định ở nơi nào.

Nếu tìm một chỗ, quá lãng phí thời gian, cũng không biết, Mặc Thiếu Thiên thế nào.

Ở phía sau, Tô Cần Nhi nhú mày, nhìn phía dưới.

Ánh mắt của cô không thoát khỏi ánh mắt của Trữ Xá, Trữ Xá nhìn cô,” Cô không biết ở nơi nào?”

Tô Cần Nhi nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Trữ Xá, sắc mặt lập tức khôi phục,”Không biết!”

Trữ Xá nhú mày, nhìn Tô Cần Nhi, vẻ của cô rõ ràng là biết!

“Đừng có giả bộ với tôi, phải biết rằng, chết ở chỗ này, không chỉ là chúng tôi, còn có cô, đừng quên, là cô dẫn chúng tôi tiến vào!” Trữ Xá nhìn Tô Cẩm Nhi nói.

Đúng thì sao?

Tô Cẩm Nhi không thêm để ý!

Ngày theo gia nhập Mafia, cô chỉ biết sẽ có một ngày như thế.

Lúc này, Tô Cẩm Nhi nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Trữ Xá,” Thì tính sao? Dù sao, kết quả của tôi, đều là chết, hiện tại có các người cùng tôi, tôi hẳn là cảm thấy cao hứng mới đúng!” Tô Cẩm Nhi nói.

“Cô.....” Trữ Xá nhìn Tô Cẩm Nhi.

Nếu không phải cô còn giá trị lợi dụng, Trữ Xá hận không thể đem cô từ trên trực thăng ném xuống!

“Xem ra, cô thật là muốn chết!” Trữ Xá nói.

“Không phải nghĩ, mà đã là kết quả của tôi!” Tô Cẩm Nhi nói.

Hiện tại cho dù bọn họ thả cô, trở lại Mafia, cũng chỉ còn con đường chết.

Không thả cô, như vậy khi bọn họ tìm được người, cô vẫn chỉ còn con đường chết!

Dù sao đều là chết, sao không lựa chọn làm cho bọn họ chôn cùng?

Nghe bọn họ nói rất đúng, Trữ Xá hiện tại lấy Tô Cẩm Nhi không còn cách nào, nếu không phải còn dùng, thật sự đem cô ném xuống.

Nhưng là, chính cô còn hữu dụng, mới không có xúc động.

Hách Tôn ngồi phía trước, nghe thanh âm của bọn họ, ngẩn người, đối với người lái phi cơ nói,” Dem phi cơ hạ xuống!”

Người lái nghe được liền gạt đầu, sau đó bắt đầu hạ xuống.

Đây là, Trữ Xá nhìn Hách Tôn,” Tôn, người muốn làm gì?”

Lúc này, Hách Tôn nhìn bọn họ,” Các người ở trên này chờ, tôi đi xuống tìm, sau khi tìm được sẽ báo cho các người !” Hách Tôn nói.

“Không được !” Trữ Xá quyết đoàn phủ nhận.

“Quá nguy hiểm, nhiều nơi như vậy, người làm sao tìm được? Tôi đi cùng !” Trữ Xá nói.

Nhiệm vụ của bọn họ, vốn chính là cứu Hi Hi, tại sao có thể để cho Hách Tôn một mình đi!

“Người ở đây với cô ta, tôi đi là được !” Nói xong, trực thăng chậm rãi hạ xuống, Hách Tôn vừa muốn đi xuống, Tô Cẩm Nhi nhíu mày, đôi mắt một mảnh lo lắng.

“Khoan đã!” Tô Cẩm Nhi nhin không được mở miệng.

Được rồi, mới vừa nói, đối với cô mà nói lại là vô nghĩa.

Cho dù biết chính kết cục của mình là gì, vẫn không đành lòng để cho Hách Tôn nửa điểm tổn thương!

Biết rõ anh đi xuống có bao nguy hiểm, cô vẫn không đành lòng để anh đi!

Lúc này, Trữ Xá cùng Hách Tôn quay đầu nhìn Tô Cẩm Nhi.

Tô Cẩm Nhi suy nghĩ, vẫn là mở miệng,” Nếu tôi đoán không sai, hẳn là ở bên kia!” Tô Cẩm Nhi chỉ vào một chỗ phía sau nói.

“Bình thường nơi quan trọng đều có rất nhiều người, Lâm Tử Lam không ở đây, các người muốn tìm đứa bé kia, nên ở đó!” Tô Cẩm Nhi nói.

Hách Tôn cùng Trữ Xá ngẩn người.

Hách Tôn nhìn cô, suy nghĩ,” Tôi đã biết!”

Tô Cẩn Nhi sững sốt, phát hiện, đây là lần đầu tiên ánh mắt Hách Tôn nhìn thẳng cô như thế, giọng nói vẫn là như thế!

Một khắc kia, Tô Cẩn Nhi cảm thấy việc mình làm đáng giá!

“Các người ở phía trên, tôi đi xuống!” Hách Tôn nói.

Có địa phương cụ thể, cứu người, hẳn là đơn giản hơn một chút.

“Tôi không có xác định có phải hay không?” Tô Cẩn Nhi nói, suy nghĩ, Tô Cẩn Nhi mở miệng, “Tôi đi cùng anh!”

Hách Tôn nhìn cô.

Trừ Xá sững sốt, ánh mắt không khỏi nhìn hướng Hách Tôn.

Tô Cẩn Nhi vừa muốn hướng phía trước đi đến, Hách Tôn nhìn cô, ánh mắt như vậy, làm cho Tô Cẩn Nhi một trận khó chịu.

“Anh không tin tôi? Sợ tôi chạy trốn?” Tô Cẩn Nhi nhìn Hách Tôn hỏi.

Hách Tôn không trả lời, lúc này, Tô Cẩn Nhi thấy trong máy bay có thuốc, không nói hai lời, cầm nên trực tiếp nuốt xuống.

“Như vậy hẳn là có thể chứ?” Tô Cẩn Nhi nhìn Hách Tôn hỏi.

Vì anh, cô thật sự làm cái gì cũng nguyện ý, bao gồm cả ăn độc dược, chỉ vì chứng minh, cô sẽ không chạy trốn, sẽ không phản bội anh!

320. Chương 324: Vì Anh Ta, Chuyện Gì Cũng Có Thể..

Hách Tôn sững sốt nhìn cô, mày nhăn lại, anh không nghĩ tới cô dám làm như vậy.

Giây tiếp theo, Hách Tôn còn không kịp nói gì, Tô Cẩn Nhi đi qua, muốn trực thăng hạ xuống.

“Cô vẫn là nên ở đây đi!” Hách Tôn lạnh lùng nói.

Tô Cẩn Nhi nhíu mày, “Anh vẫn không tin tôi?”

“Đúng!” Hách Tôn do dự lên tiếng.

“Anh.....” Tô Cẩn Nhi nhíu mày, không nghĩ tới Hách Tôn khó khăn đến thế.

“Cô ở lại đây đợi!” Hách Tôn nói, trực thăng hạ xuống.

“Nếu không cho tôi đi, tin hay không, trước tiên tôi báo tin cho bọn họ” Tô Cẩn Nhi nhìn Hách Tôn uy hiếp.

Đúng, cô chính là uy hiếp anh.

Chỉ cần bên cạnh anh, dù có phải dùng biện pháp gì.

Nhìn bộ dạng Tô Cẩn Nhi, Hách Tôn không vui nhíu mày, còn chưa có người nào dám phản kháng anh như vậy.

Lúc này, không đợi Hách Tôn mở miệng, Tô Cẩn Nhi trực tiếp đi qua, phi cơ trực tiếp sẽ hạ, Hách Tôn một tay bắt được cô, “Cô tốt nhất an phận một chút!”

“Ở bên cạnh anh, tôi liền yên phận!” Tô Cẩn Nhi nói.

Hách Tôn, “.....”

Giây tiếp theo, Tô Cẩn Nhi bỏ tay Hách Tôn ra, trực tiếp theo thang dây đi xuống.

Hách Tôn quay đầu nhìn Trữ Xá, Trữ Xá cũng không có nói gì.

“ Chờ tin tức của tôi!” Hách Tôn nói.

Sau đó Hách Tôn cũng đi xuống.

Tô Cẩn Nhi đã ở dưới mặt đất chờ Hách Tôn, Hách Tôn xuống dưới, Tô Cẩn Nhi nhìn bốn phía, lúc này, không có người phát hiện bọn họ.

Hách Tôn nhìn Tô Cẩn Nhi, thời điểm thấy ánh mắt khác thường của anh, trong lòng Tô Cẩn Nhi xẹt qua một cây kim.

“ Anh lo lắng tôi sẽ chạy?” Tô Cẩn Nhi nhìn anh hỏi mày nhẩn lại.

Con người Hách Tôn đảo qua cô một cái,” Tôi không nên lo lắng sao?”

Tô Cẩn Nhi nhìn anh, nam nhân này thật là lãnh khốc vô tình, khó có thể đả động.

Cô đã làm những chuyện này, mà anh vẫn không tin cô!

Tô Cẩn Nhi nhìn anh,” Anh yên tâm, tôi chết cũng sẽ chết trước mặt anh, sẽ không chạy!” Tô Cẩn Nhi nói, ý muốn làm cho anh yên tâm.

Nghe thế, con người Hách Tôn hiện lên một tia khác thường, lại cái gì cũng không có nói, chỉ nhìn cô,” Ở nơi nào?”

Tô Cẩn Nhi nhìn anh, quên đi, không nói với anh cái gì hơn, chỉ vào một chỗ,” Bên kia!”

Nói xong, Tô Cẩn Nhi liền dẫn đầu đi trước.

Hách Tôn nhìn bóng lưng của cô, cũng đi theo.

Ban đêm, thật tối.

Nhất là nơi này, thật tối, bọn họ không thể quang minh chính đại đi vào, cho nên, chỉ có thể đi từng nơi, Tô Cẩn Nhi chỉ có thể bằng chính trực giác đi lên phía trước.

Hách Tôn đi theo phía sau, nhưng mà thời điểm đang nhìn đã có người đi đến, Hách Tôn bỗng nhiên kéo Tô Cẩn Nhi tựa vào trên mặt tường.

Một khắc kia, Tô Cẩn Nhi sửng sốt.

Thân mình bọn họ dựa vào gần như vậy.

Tô Cẩn Nhi thậm chí có thể cảm giác được tiếng tim đập của Hách Tôn, một khắc đó, lòng của cô cũng nhảy loạn lên, khóe miệng chậm rãi gợi lên chút cười.

Nhưng là xem ra Hách Tôn, hoàn toàn là theo một loại bản năng tránh né.

Đến khi người đó đi rồi, Hách Tôn mới mở miệng.

“ Người đã đi rồi!” Hách Tôn một bên nhắc nhở.

Tô Cẩn Nhi ngăn người lấy lại tinh thần, một phần vui sướng vừa rồi bị anh đánh gãy.

“Còn không đi?” Hách Tôn nhìn cô hỏi.

Tô Cẩn Nhi không nói gì nữa, mà là tiếp tục ẩn núp đi tới.

Hách Tôn đi theo ở phía sau, nhìn bóng của cô, con người màu nâu nheo lại, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác không nói lên lời.

Đến cửa phòng nhốt Hi Hi, Tô Cẩn Nhi cùng Hách Tôn đều dựa vào ở trên tường.

Tô Cẩn Nhi nhìn anh,” Hẳn là ngay tại bên trong, bắt quá bên trong có người trông coi, tôi đi vào trước, sau đó anh lại tiến vào!” Tô Cẩn Nhi nói.

Hách Tôn nhú mày,” Cô hiện tại đã bị Mafia truy nã!”

“ Tôi biết, nhưng mà tôi xuất hiện, có thể tha một thời gian ngắn!” Tô Cẩm Nhi nói.

Ít nhất, đầu tiên bọn họ gặp cô, phải là muốn thông báo cho Tư Tuyết.

Hách Tôn nhìn cô, mày nhăn lại.

Cái vẻ mặt kia, là lo lắng cho cô sao?

Tô Cẩm Nhi nhìn anh,” Như thế nào? Anh lo lắng cho tôi?”

Hách Tôn vừa muốn mở miệng, Tô Cẩm Nhi mở miệng lần nữa,” Không cần phải nói, tôi biết đáp án!”

Làm gì để cho anh mở miệng đả thương cô.

Không cần anh mở miệng, cô đã biết đáp án.

Nam nhân kiêu ngạo giống như anh, làm sao có thể mở miệng nói lo lắng cho cô?

Thậm chí cô cảm thấy, nam nhân này sẽ không yêu ai!

Hách Tôn nhìn Tô Cẩm Nhi cũng không có mở miệng.

“3 phút sau, anh hãy đi vào!” Tô Cẩm Nhi nói, không đợi Hách Tôn nói, cô trực tiếp đi vào.

Quả nhiên, nếu như cô đoán, cô sau khi đi vào, người trông coi đầu tiên là kinh ngạc, sau đó hỏi cô đi đâu.

Mà không phải trước tiên đi thông báo cho Tư Tuyết.

Ở trong này, từng nơi đều có cảnh báo, chỉ cần có người xâm nhập, cảnh báo sẽ vang lên, khiến cho tất cả người trên đảo chú ý.

Bọn họ nhìn Tô Cẩm Nhi,” Cô làm sao có thể tới nơi này?”

Tô Cẩm Nhi nhìn bọn họ, khoe miệng gợi lên chút cười,” Tôi vì sao không thể tới nơi này?”

“ Cô phản bội Tư Tuyết, đã bị truy nã!” Người trông coi nói.

Nói lên điều này, khoe môi Tô Cẩm Nhi gợi lên,”Tôi là bị người hãm hại!”

“Bị người hãm hại? Ai?” Người kia hỏi.

“ Diệp An Nhiên!” Tô Cẩm Nhi nói.

Nói vậy, vài người trông coi sững sốt, sau đó liếc mắt một cái.

“ Như thế nào? Các người không tin?” Tô Cẩm Nhi nhìn bọn họ hỏi.

“ Chuyện này, cô nên nói với Tư Tuyết!” Những người đó nói.

Tô Cẩm Nhi nhún mày,” Tôi sẽ tự mình nói với Tư Tuyết, đúng rồi, tôi nghe nói nơi này có một đứa trẻ và một nữ nhân, ở nơi nào? Tôi muốn gặp!”

“ Đây chỉ sợ không được , không có lệnh của Tư Tuyết, bất luận là ai cũng không thể gặp!” Những người đó nói.

“ Ngay cả tôi cũng không được ?” Tô Cẩm Nhi hỏi, nhìn bọn họ lập tức thay đổi sắc mặt.

“ Ngoài Tư Tuyết ra, ai cũng không được !”

“ Nếu mà tôi nhất định muốn gặp!” Tô Cẩm Nhi nói, có điểm không kiên nhẫn, một dáng vẻ muốn xông vào.

Người trông coi cũng nhìn ra được không bình thường,” Đây sợ rằng, muốn cho Tư Tuyết định đoạt rồi!” Nói xong, người kia hướng cảnh báo đi qua, Tô Cẩm Nhi thấy thế, đôi mắt đảo qua, lập tức vọt đi lên, người đó còn chưa chạm tới cảnh báo, trực tiếp bắt được.

Một người khác thấy thế, cũng biết Tô Cẩm Nhi làm phản rồi,” Tô Cẩm Nhi, cô có biết kết cục phản bội Tư Tuyết không ?”

“ Người quá nhiều lời!” Tô Cẩm Nhi nói.

Vì thế, hai người cùng đánh nhau.

Phòng bị không kịp, Tô Cẩn Nhi bị người kia chạm vào miệng vết thương, đau một chút, về sau, Tô Cẩn Nhi không khách khí, đem người kia đánh ngất tới xỉu.

Bọn họ cũng không phải đối thủ của Tô Cẩn Nhi, nhưng là, bị chạm đến vết thương, Tô Cẩn Nhi nhú máu. Đang ở phía sau, Hách Tôn đi đến, sau khi vào, thấy được hai người nằm trên đất.

Hiển nhiên, là Tô Cẩn Nhi giải quyết, vốn còn lo lắng Tô Cẩn Nhi sau khi đi vào, báo tin cho Tư Tuyệt, không nghĩ tới.....

Xem ra, là anh suy nghĩ quá nhiều!

Lúc này, Tô Cẩn Nhi cúi người, trên người một người lấy ra được chìa khóa, sau đó trực tiếp quăng cho Hách Tôn.

“ Nếu tôi đoán không có sai, ở bên trong!” Tô Cẩn Nhi nói.

Hách Tôn nhận lấy chìa khóa, nghe Tô Cẩn Nhi nói, gật đầu, hai người hướng bên trong đi đến.

.....

Mà Hi Hi cùng Hoa Hồng ở bên trong, tựa hồ cảm giác bên ngoài rung chuyển bất an, đang cùng Hoa Hồng thương lượng như thế nào vừa được hai người kia.

Đúng lúc ngày, cửa bị mở ra, Hách Tôn cùng Tô Cẩn Nhi đi đến.

“Hách Tôn thúc thúc!” Hi Hi kinh ngạc, không nghĩ tới Hách Tôn sẽ đến.

Hoa Hồng cũng sửng sốt.

Thời điểm Hách Tôn nhìn thấy Hi Hi cùng Hoa Hồng, khóe miệng ngoéo một cái,” Các người thế nào? Không có sao chứ?”

“ Chúng tôi đều không có việc gì!” Hi Hi nói.

Lúc này, Hách Tôn đi qua.

Hi Hi cùng Hoa Hồng bên trong đi ra.

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Tô Cẩn Nhi,” Cô tại sao ở chỗ này?”

Tô Cẩn Nhi cũng nhìn Hoa Hồng, thời điểm bọn họ bị bắt đến, Tô Cẩn Nhi cũng không có gặp qua bọn họ, bất quá lúc này nhìn thấy Hoa Hồng, vẫn không khỏi ghen tị một chút.

Từ xưa, nữ nhân nhìn thấy người xinh đẹp hơn mình, đều là ghen không được ghen tị!

“ Lúc này không thể giải thích rõ được, ra ngoài rồi nói sau!” Hách Tôn lạnh lùng mở miệng.

Hoa Hồng hiểu được tình huống nghiêm trọng, nếu có thể cùng Hách Tôn tới đây, nhất định có biến, cũng không hỏi lại trực tiếp đi.

Hi Hi đi theo hỏi,” Hách Tôn thúc thúc, cha cháu đâu?”

“ Đi cứu mẹ cháu!” Hách Tôn nói.

Nghe Hách Tôn nói, Hi Hi gật đầu, nghĩ đến chuyện của mẹ, trong lòng Hi Hi, vẫn là ghen không được cảm thấy đau.

Tư Tuyệt, bé nhất định phải giết hắn!

Hi Hi vô cùng kiên định ý nghĩ này!

Bốn người đi ra, thời điểm vừa mới đi ra ngoài, Hi Hi chợt nhớ tới cái gì, Hi Hi mở miệng.

Hách Tôn quay đầu nhìn Hi Hi.

Lúc này, từ trong ngực Hi Hi xuất hiện một cái lựu đạn.

“ Người nói cái này, có thể giúp cha tranh thủ thời gian không ?” Hi Hi nhìn Hách Tôn hỏi.

Bọn họ bên này đã đi ra, Hi Hi muốn nổ tung nơi này.

Hách Tôn nhìn Hi Hi, đứa trẻ này ánh mắt nhìn không ra một đứa trẻ, chính là ngạo mạn, cùng tàn nhẫn.

Rayne nói đúng, bé rất thích hợp sinh trưởng trong hắc đạo!

Hách Tôn gật đầu,” Hắc là không sai biệt lắm!”

Khóe miệng Hi Hi gợi lên chút cười, vừa muốn rút chốt lựu đạn ra, lúc này, một trận âm thanh kì quái vang lên.....

321. Chương 325: Hi Hi Chơi Xỏ

Tô Cẩm Nhi nghe được , bỗng nhiên nhú mày.

“ Đây là âm thanh gì?” Hoa Hồng hỏi.

Hách Tôn nhìn bốn phía, trong lòng ảm đạm cảm giác không thích hợp.

Lúc này, Tô Cẩm Nhi nghe âm thanh, mở miệng,”Tư Tuyết đang triệu tập mọi người !”

Chỉ có đại sự ở Mafia xảy ra, âm thanh này mới vang lên, hiện tại vang, liền chứng minh, Tư Tuyết đã biết.

Hách Tôn nhìn Tô Cẩm Nhi, lần này cũng không hoài nghi cô nói như thế, mà nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hi Hi một cái.

Hiển nhiên, anh cũng hiểu được , Tư Tuyết đã biết.

Cho dù phá hệ thống Mafia, có thể kéo dài một thời gian ngắn, nhưng mà cũng không kéo dài được bao lâu, có điểm cảnh giác, bọn họ sẽ phát hiện ra.

Cho nên vẫn phải làm như vậy, đã đến lúc phải làm vậy.

Hơn nữa, bọn họ không được thất bại!

Chỉ là phải hành động nhanh!

Hi Hi ngẩn đầu, nhìn Hách Tôn,” Xem ra, Tư Tuyết đã biết!”

Ngay cả Hi Hi cũng cảm giác được .

Phía sau, một loạt tiếng bước chân vang lên, giây tiếp theo, bọn họ đã bị bao vây.

Xem ra từ rất sớm đã có cảnh giác.

Lúc này, một người nhìn Tô Cẩm Nhi, cau mày,” Tô Cẩm Nhi, không nghĩ tới cô thật sự phản bội!” Nói chuyện là Chiêm Ni Tư, hẳn là một tiểu lãnh đạo ở nơi này, cùng Tô Cẩm Nhi coi như quen biết.

Tô Cẩm Nhi nhìn hắn, mím môi,” Tôi bị người hãm hại, hiện tại, cho dù tôi không làm phản, cũng không có khả năng sống sót bên Tư Tuyết!” Tô Cẩm Nhi nói.

Tư Tuyết lòng nghi ngờ quá nặng, tuyệt đối không để ột người không trung thành ở bên người.

Chỉ cần cô mang trên người tội phản bội, tội này cũng đã khắc trên người cô, mặc kệ cô sự thật làm hay không, cho nên, Tư Tuyết sẽ không lưu lại Tô Cẩm Nhi.

Đó cũng là, Tô Cẩm Nhi vì sao nói cho Hách Tôn, chi tiết bên trong Mafia.

Bởi vì, cô đã là phản đồ!

Chiêm Ni Tư nhìn Tô Cẩm Nhi, nhú mày, “ Có ý gì? Cô bị hãm hại?”

“Hiện tại đã không còn quan trọng, người dẫn tôi đi gặp Tư Tuyệt!” Tô Cẩm Nhi mở miệng, cô đã muốn nhận lệnh.

Chiêm Ni Tư suy nghĩ, mở miệng, “Đem bọn họ mang đi!”

“Chờ một chút!” Tô Cẩm Nhi mở miệng, sau đó nhìn Chiêm Ni Tư, “Đem bọn họ thả!”

Nghe thế, Chiêm Ni Tư sửng sốt, “Tô Cẩm Nhi, cô có biết cô đang nói cái gì hay không?”

“Tôi biết!” Tô Cẩm Nhi thừa nhận, “Hiện tại, tôi là phản đồ, người bắt ta về là tốt rồi!” Tô Cẩm Nhi nói.

Hách Tôn đứng phía sau, nghe Tô Cẩm Nhi nói, mày nhăn lại.

Hi Hi cũng sửng sốt.

Người này tốt cùng là bọn họ an bài đến đây nằm vùng, vẫn là nữ nhân này uống lộn thuốc?

Nhưng là, nhìn ánh mắt Tô Cẩm Nhi nhìn Hách Tôn, thì Hi Hi liền hiểu được!

Thì ra là như thế!

Không nghĩ tới sức quyến rũ của Hách Tôn thúc thúc, đạt tới tình trạng này.

“Cô làm phản, tôi nhất định mang đi, nhưng bọn họ, tuyệt đối sẽ không thả!” Chiêm Ni Tư nói.

“Đem bắt bọn họ lại!” Chiêm Ni Tư mở miệng.

“Chờ một chút!” Lúc này, Hi Hi, Hách Tôn mở miệng.

Lúc trước còn vài lời vẫn chưa nói xong đâu, Hi Hi lập tức nói, “Không phải là muốn mang bọn ta đi gặp Tư Tuyệt sao? Chúng ta đi là được!” Hi Hi nói, sau đó ánh mắt nhìn thoáng qua Hách Tôn.

Kì thật bé hiểu được ý tứ của Hách Tôn.

Tô Cẩm Nhi không có làm phản, là bởi vì Hách Tôn làm phản, hiện tại lại đưa ra yêu cầu như thế, phàm là một nam nhân, cũng sẽ không để cô ta làm như vậy.

Đây là vấn đề nguyên tắc!

Hi Hi hiểu được, nhưng bé nghe qua cha nói, gia tộc Hách Tôn thúc thúc rất nghiêm khắc, làm cho tính cách Hách Tôn thúc thúc rét lạnh, cho nên, có mấy lời để bé nói.

Nhìn Hi Hi, khoe miệng Hách Tôn ngoéo một cái.

Hiện tại, anh mới hiểu được, vì sao Mặc Thiếu Thiên sủng ái đối với đứa con này như vậy!

Chiêm Ni Tư nghe Hi Hi, sắc mặt xẹt qua một chút lạnh lùng, “Một khi đã như vậy, thì đi!”

Vì thế, Hách Tôn đi đầu, Tô Cẩm Nhi theo sát ngay sau đó, Hi Hi cùng Hoa Hồng cũng đi theo.

Trong đó mờ ám, Hoa Hồng cũng thấy rõ không sai biệt lắm!

Bất quá, thật sự là choáng váng!

Nữ nhân đều vì nam nhân có thể đi chết, đổi thành cô, chắc không có!

Thật sự là choáng váng!

Trong lòng Hoa Hồng phun trào.

Nhưng mà, Hoa Hồng không nghĩ tới, có một ngày, thời điểm cô cũng vì người kia đi tìm chết, cái loại tâm tình này, là hạnh phúc!

Phía trước mới vừa bước đi vài bước, Hi Hi vẫn cảm thấy khó chịu.

Giây tiếp theo, bé vẫn là quyết đoán lấy lựu đạn ra, dùng răng kéo rúng, trực tiếp ném ra.

“Hách Tôn thúc thúc, Hoa Hồng, nằm xuống!” Hi Hi hô một tiếng.

Hoa Hồng thấy thế, lập tức ôm Hi Hi qua một bên.

Hách Tôn nghe tiếng la của Hi Hi, cũng lập tức bắt lấy Tô Cẩm Nhi nằm xuống.

Nhất thời, oanh một tiếng nổ.

Nhất thời trên bầu trời, khói đen quay cuồng, toàn bộ phòng ốc bị chia năm sẻ bảy.

Hi Hi từ trên mặt đất đứng lên, chỉ muốn ho khan.

Mẹ nó!

Uy lực cũng quá lớn đi!

Lúc này, Hoa Hồng cũng ngồi dậy, nhìn Hi Hi,” Trước khi làm cũng không thể báo một tiếng sao?”

“ Ta không phải kêu người sao?”

“Mẹ nó, không phải ta, người sớm đã bị hủy đi khuôn mặt!” Hoa Hồng tức giận nói.

Hi Hi nhú mày,” Ta cũng không nghĩ uy lực lớn như vậy!”

Hoa Hồng,””

Đây là bom, không phải đồ chơi,OK?

Lúc này, bên kia, Hách Tôn cùng Tô Cẩm Nhi đều té trên mặt đất, may mắn Hách Tôn phản ứng nhanh.

Lúc này, Tô Cẩm Nhi ngã vào trong lòng Hách Tôn, nhú mày, lúc trước đã bị thương, hiện tại lại ngã như vậy, càng thêm đau đớn khó chịu.

Lúc này, Hách Tôn đứng dậy nhìn cô, “ Cô thế nào?”

Tô Cẩm Nhi ngồi dậy, ngược mắt, nhìn đến ánh mắt Hách Tôn thì Tô Cẩm Nhi lặng đi một chút.

Trong lòng dâng lên một cỗ chân tình khó tả.

Kì thật, anh cũng quan tâm chính mình đi?

Bằng không vừa rồi một khác ngã kia, anh hoàn toàn không cần cứu cô, nhưng mà anh ôm lấy cô!

Nghĩ đến đây, Tô Cẩm Nhi vừa thấy kích động lại vừa thấy khổ sở.

Tô Cẩm Nhi lắc đầu,” Tôi không sao!”

Kì thật, bụng đau gần chết, chính là cố nén, không cho anh nhìn ra mà thôi.

“ Đứng lên đi!” Hách Tôn nói.

Tô Cẩm Nhi gật đầu, từ dưới đất đứng lên, bởi vì đau đớn, cau mày.

Đúng lúc này, Chiêm Ni Tư cũng đứng lên, vừa rồi một khác kia , hẳn hoàn toàn bất ngờ, nhìn bọn họ đụng ngã, hẳn mới đụng ngã, nhưng mà như vậy, trên người vẫn cảm thấy đau.

Hơn nữa, không ít người bởi vì không ngờ được , bị nổ chết.

Nhưng mà cũng không ít người may mắn thoát khỏi.

Chiêm Ni Tư nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hi Hi,” Các người muốn làm gì?”

Hi Hi đứng dậy, nhìn hẳn,” Muốn làm gì cũng làm rồi, người cứ nói đi?”

“ Các người muốn chết có phải hay không ?” Chiêm Ni Tư hỏi, một khác kia, hẳn cảm giác mình cách cái chết không xa, cầm súng, cũng run run.

Hi Hi nhìn hẳn, một bộ dạng vô lại.

“ Đúng vậy, muốn chết, hoặc là người sẽ chết cùng chúng ta, hoặc là người mang chúng ta đi nhanh chút!”Hi Hi nói.

Như vậy, giọng điệu mười phần lưu manh.

Hoa Hồng nhìn, đều cảm thấy Hi Hi lúc ấy, đặc biệt.....đẹp trai!

Có sức quyến rũ!

Làm cho không người nào dám làm gì.

Chiêm Ni Tư nhìn Hi Hi, hẳn rất muốn nổ súng bắn chết Hi Hi, nhưng là hẳn không dám!

Tư Tuyệt không hạ lệnh, hẳn sao dám làm?

Vì thế, Chiêm Ni Tư nắm chặt súng, cuối cùng, vẫn không dám xuống tay.

“ Đem bọn họ mang đi!” Chiêm Ni Tư kêu.

Vì thế, có người phía sau đi tới, vây quanh Hi Hi, sợ bé làm ra chuyện gì.

Hi Hi nhúu má, nhún vai.

Bom có một cái, nghĩ đến lần thứ hai cũng không có!

Bắt quá nhìn phía sau, cái gì cũng không còn, trong lòng mới thoải mái một chút.

Bắt quá, đây mới chỉ là bắt đầu.....

Hách Tôn nhìn Hi Hi, đứa bé này, rất có chủ ý, nhưng là, cũng không quá giống một đứa nhỏ.

Cho nên cũng không nói gì, tùy ý hẳn ép buộc.

.....

Trung tâm Mafia.

Ánh đèn sáng tỏ.

Thời điểm Hi Hi cùng Hoa Hồng có Hách Tôn đi đến bên kia, trước mặt, một chỗ lớn trống trải, thậm chí, giống như thời xưa, đều nổi lên đuốc.

Hơn nữa chỗ này tăng thêm một phần thần bí.

Bọn họ vừa vào không được bao lâu, Tư Tuyệt từ bên trong đi ra.

Quần áo màu đen, nếu không phải là không có cái chân kia, Tư Tuyệt cũng có thể nói là một mỹ nam.

Tư Tuyệt đi ra, Chiêm Ni Tư lập tức đi lên báo cáo, nghe Chiêm Ni Tư báo cáo, Tư Tuyệt cười càng đẹp đẽ.... ..

Chiêm Ni Tư nói xong, Tư Tuyệt vẫy vẫy tay, Chiêm Ni Tư liền lui xuống.

Lúc này, ánh mắt Tư Tuyệt nhìn Hách Tôn.

Cùng là nam nhân cường thế, hai người nhìn nhau, chỉ có ánh mắt giao nhau.

Hách Tôn đứng ở nơi đó, đối với Tư Tuyệt mà nói, không sợ hãi chút nào, càng nhiều bình tĩnh thong dong.

Tư Tuyệt chưa thấy qua Hách Tôn, cũng không biết anh là ai, nhưng mà từ anh phát ra một loại hơi thở, làm cho hẳn cảm giác rất quen thuộc.

Lúc này, ánh mắt Tư Tuyệt cuối cùng cũng rơi vào trên người Hi Hi.

“ Là người cho nổ chỗ của ta?” Tư Tuyệt nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi nhìn hẳn gật đầu,” Đã biết, còn hỏi lại làm gì?”

Nghe Hi Hi nói, Tư Tuyệt càng cười tươi, càng thêm vận vận.

Một đứa bé, thế nhưng dùng bom, hẳn lúc trước coi thường bé?

Lúc này Tư Tuyệt nhìn bé,” Được , tốt lắm!”

Hi Hi nhúu mày.

Quả thật là BT.

Thế nhưng còn nói được.

Lúc này, hẳn không nên phần nộ muốn giết bé rồi sao?

Thế nhưng còn cười.

Quả nhiên, tư duy BT, không phải ai cũng có thể thương lượng được !

Đúng lúc này, Tư Tuyệt bỗng nhiên nhìn Hi Hi, sắc mặt hung ác,” Như thế này.....”

322. Chương 326: Muốn Người Chết

Đúng lúc này, Tư Tuyệt nhìn Hi Hi, sắc mặt hung ác,” Người sẽ vì những chuyện người làm trả giá gấp trăm lần!” Tư Tuyệt từng chữ một nói.

Nghe Tư Tuyệt nói, Hi Hi nhìn chăm chăm vào hắn, ánh mắt tàn nhẫn, vẫn chưa thoả hiệp.

Mặc kệ phải trả giá như thế nào , bé cũng không hối hận!

Đúng lúc này ánh mắt Tư Tuyệt nhìn Tô Cẩm Nhi.

Tô Cẩm Nhi chạm đến ánh mắt Tư Tuyệt trong lòng không khỏi bất an, mày nhíu lại, theo bản năng, Tô Cẩm Nhi lui về sau từng bước.

Hách Tôn đứng ở bên người Tô Cẩm Nhi, cảm giác được Tô Cẩm Nhi sợ hãi, nhưng là, con người tĩnh lặng, không có nhiều biểu tình lắm.

Nhưng là, Tư Tuyệt hướng Tô Cẩm Nhi chậm rãi đi đến, vừa đi, khóe miệng còn lộ ra nụ cười.

“ Tô Cẩm Nhi, cô quả thật phản bội!” Tư Tuyệt nhìn cô mở miệng.

Hắn căn bản là còn cảm thấy, là chủ ý của Diệp An Nhiên, nhưng mà xem ra, hiện tại, Diệp An Nhiên nói đúng.

Cô đích thực là phản bội.

Tô Cẩm Nhi đứng sau Tư Tuyệt, vẫn chưa mở miệng giải thích..

Cô làm phản, đã là sự thật, mặc kệ chuyện bắt đầu thế nào, hiện tại đáp án là như thế.

Tô Cẩm Nhi nhìn Tư Tuyệt, hắn hiện tại càng im lặng, chứng minh, hắn là đang tức giận.

Như thế này phát sinh chuyện gì, bọn họ cũng không biết.

Lúc này, Tư Tuyệt chậm rãi hướng Tô Cẩm Nhi đi tới.....

Nhưng mà thời điểm sắp đến trước mặt Tô Cẩm Nhi, Tô Cẩm Nhi theo bản năng bắt được cánh tay Hách Tôn.

Hách Tôn giật mình, giây tiếp theo, thời điểm Tư Tuyệt đi qua, Hách Tôn bỗng nhiên đứng dậy, đem Tô Cẩm Nhi chặn phía sau.

Tựa hồ, bảo hộ cô.

Ít nhất, Tô Cẩm Nhi cảm thấy là như thế.

Lúc này, Tư Tuyệt nhìn Hách Tôn, thân thể liền giật mình.

Không ngờ, Tư Tuyệt sẽ tới.

Lúc này, Hách Tôn nhìn Tư Tuyệt, hai người bốn mắt nhìn nhau, khí thế, ai cũng không thua nửa phần.

Hi Hi ở một bên nhìn, mày nhăn lại, trong lòng cảm thấy bất an.

Bỗng nhiên, khoe miệng Tư Tuyệt gợi lên chút cười, cười không rõ, cho nên, làm cho người ta sợ hãi.

Tư duy BT, vĩnh viễn theo không kịp, cho biết, cũng vĩnh viễn không biết hắn đang suy nghĩ gì!

Đây chính là chuyện Hi Hi không tính đến được .

Hơn nữa, bọn họ đều có uy hiếp trong tay hắn, mà hắn muốn làm gì, bọn họ không biết, ở phương diện này, bọn họ mưu lược thua một bậc.

Đang ở thời điểm hai người bốn mắt nhìn nhau.

Lúc này, một trận âm thanh chú ý kéo đến.

Nghe được âm thanh, tầm mắt bọn họ, đều hướng mặt biển nhìn lại, lúc này, một du thuyền từ xa đang đi lại đây.

Hi Hi theo tầm mắt nhìn qua, du thuyền chậm rãi từ xa đến gần, trên du thuyền có hai bóng người đứng đón gió, thoạt nhìn, thập phần khí phách.

Thời điểm chưa có tới gần, khoe miệng Hi Hi liền gợi lên chút cười.

Mà bóng người kia, tựa hồ làm cho bé cũng có tin tưởng.

Hoa Hồng cũng nhìn, nay thật náo nhiệt.

Lúc này, Tư Tuyệt nghe được âm thanh, nghiêng đầu nhìn mặt biển, càng ngày càng đến gần rồi.

Lúc sau, du thuyền vào đến mặt biển, sau đó ngừng lại.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cùng Rayne từ trên đi xuống.

Bay thẳng đến chỗ Tư Tuyệt.

Giờ khắc này, nơi này tụ tập không ít người , hơn nữa, đều là những người quan trọng.

Tư Tuyệt nhìn Mặc Thiếu Thiên, rất cục.

Sau vài năm, hôm nay, bọn họ vẫn gặp nhau!

Giờ khắc này quá bất ngờ, hắn đã không còn là người bị sai bảo.

Mặc Thiếu Thiên đi qua, Hi Hi nhìn anh, khoe miệng vui sướng gợi lên,” Cha!”

Mặc Thiếu Thiên nghe thấy, nghiêng đầu sang chỗ khác, thời điểm nhìn thấy Hi Hi bình an vô sự, lòng mới buông xuống.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bé gật đầu, sau đó, thời điểm nhìn đôi mắt cha màu đỏ tươi, tim Hi Hi, vẫn là nhìn không được đau một chút.

Nhớ tới những lời Tư Tuyệt nói, cha sợ là cũng không chịu nổi!

Nghĩ đến đây, Hi Hi càng thêm hận Tư Tuyệt.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Tư Tuyệt.

Tư Tuyệt cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên.

“ Mặc Thiếu Thiên, thật lâu không gặp!” Tư Tuyệt chậm rì rì mở miệng, nhìn Mặc Thiếu Thiên, cười vắn vẹo, làm cho lòng người chìm thẳng đáy.

Mặc Thiếu Thiên nhìn hắn,” Thật là lâu không thấy!”

“ Như thế nào? Người thật không ngờ, có một ngày, chúng ta có phương thức gặp mặt như thế này?” Tư Tuyệt nhìn Mặc Thiếu Thiên cười nói, càng cười càng chứng minh trong lòng hắn hận.

Đối với Mặc Thiếu Thiên, hắn hận bao nhiêu năm qua.

Nếu không phải hấn, mọi chuyện cũng không đến bước này,” Là thật không ngờ, không nghĩ tới một cánh tay nhỏ bé của ta, hôm nay lại có tiền đồ như thế!” Mặc Thiếu Thiên nói, trong lời nói, mang theo lạnh lùng châm chọc.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Tư Tuyệt biến sắc,” Mặc Thiếu Thiên, tất cả, đều là do ngươi!” Tư Tuyệt lạnh lùng nói.

Sở dĩ hấn bò lên vị trí này, cũng đều là bởi vì Mặc Thiếu Thiên!

Vài năm trước, nếu không phải hấn, hấn cũng sẽ không như thế.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tư Tuyệt, hai người giáp mặt, bốn mắt nhìn nhau,” Ngươi bây giờ là muốn cảm tạ ta sao?” Mặc Thiếu Thiên không nặng không nhẹ hỏi.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Tư Tuyệt nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn anh,” Mặc Thiếu Thiên, nhiều năm không thấy, ngươi vẫn là một chút cũng không thay đổi!”

“ Không , ngươi sai rồi!”

Lúc này , Mặc Thiếu Thiên nhìn hấn, anh hôm nay, so với năm đó càng thêm tàn nhẫn.

Vài năm trước, không có giết hấn, là một sai lầm của Mặc Thiếu Thiên, vì sai lầm đó, mới có thể làm Lâm Tử Lam bị tổn thương.

Hôm nay, anh chính là đến thu hồi sai lầm lúc trước!

Tư Tuyệt nhìn anh, Mặc Thiếu Thiên nhìn Tư Tuyệt,” Hiện tại, ta so với Mặc Thiếu Thiên trước kia, càng thêm điên cuồng gấp trăm lần!”

Bởi vì, hấn chạm tới giới hạn cuối cùng của anh!

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Tư Tuyệt bỗng nhiên cười ha ha.

“Phải không ? Điên cuồng như thế nào?” Tư Tuyệt hỏi.

Nói tới chỗ này, hấn chợt nhớ tới cái gì,” Thế nào? Thích lẽ vật ta đưa cho ngươi không ? Cái kia mới làm cho ngươi điên cuồng đi! Ha ha.....” Tư Tuyệt điên cuồng nói.

Nhắc tới cái này, quả nhiên, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên thay đổi, con ngươi màu đỏ, tựa hồ, bị chạm tới cực điểm.

Giây tiếp theo, Mặc Thiếu Thiên quyết đoán giơ súng lên, nhắm ngay Tư Tuyệt,” Tư Tuyệt, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!”

Nhìn Mặc Thiếu Thiên giơ súng lên, Tư Tuyệt cũng không lo lắng, ngược lại không sao cả nhìn anh,” Nổ súng đi!”

“ Ngươi nổ súng đi!”

Mặc Thiếu Thiên giơ súng rất muốn như vậy bắn chết hấn, nhưng là, anh chỉ nắm thật chặt, không có ra tay.

Tư Tuyệt nhìn Mặc Thiếu Thiên, cười càng thêm rạng rỡ,” Như thế nào không dám nổ súng?”

“ Như thế nào? Sợ Lâm Tử Lam sẽ chết ở trong tay ta sao?” Tư Tuyệt nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi, nụ cười kia, thật chói mắt.

Mặc Thiếu Thiên giơ súng, nhắm ngay hấn, không hề động.

Xác thực, đúng như hấn nói.

Hách Tôn, Rayne, đều đứng ở đó, trầm mặc nhìn Tư Tuyệt điên như thế nào.

“ Mặc Thiếu Thiên chỉ cần ngươi nổ súng, tin hay không , ngươi nổ súng đồng thời Lâm Tử Lam cũng sẽ chết!” Tư Tuyệt nhìn Mặc Thiếu Thiên, thời điểm nói những lời này, trên mặt cười, cũng là yêu trị.

Nghe Tư Tuyệt nói, gân xanh trên tay Mặc Thiếu Thiên đều nổi lên, nắm di động, anh phải dùng sức mới không chế được chính mình, không giết hần!

Hi Hi cũng nhìn Tư Tuyệt, thật sự hận không thể giết hần!

Nhưng là, trong tay hần còn có mẹ!

Bọn họ không thể xúc động như vậy!

Mặc Thiếu Thiên cố gắng khống chế bản thân, nhìn Tư Tuyệt, lạnh giọng nói từng chữ một hỏi, "Người rút cuộc muốn thế nào?"

Bộ dạng Tư Tuyệt cũng là chứa tể thiên hạ, sớm dự đoán được Mặc Thiếu Thiên sẽ không nổ súng.

Lúc này, nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Tư Tuyệt cười càng thêm kiêu ngạo, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn anh, "Mặc Thiếu Thiên, ta cho là người có bao nhiêu khả năng đâu rồi, hóa ra cũng chỉ có như thế!"

Một nữ nhân liền kiểm chế hần.

Xem ra, sự thật chính là hồng nhan họa thủy!

Nhìn bộ dạng cha ẩn nhẫn, Hi Hi cũng rất đau lòng!

Hi Hi nắm chặt tay, Tư Tuyệt, mối thù này, ta sẽ nhớ kĩ!

Ta cũng trả lại cho người gấp trăm ngàn lần!

"Bớt nói nhảm đi, người rút cuộc muốn thế nào?" Mặc Thiếu Thiên không kiên nhẫn nói.

Anh không có tâm tư cùng hần nói nhảm.

"Muốn cho người chết!" Tư Tuyệt bỗng nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, từng chữ một nói.

Ngôn ngữ, tràn ngập hận ý.

Hận thấu xương, rất hận hần!

Hận không thể phanh thây hần ra!

Nghe Tư Tuyệt nói, Mặc Thiếu Thiên lạnh nhạt nhìn hần, "Chỉ sợ, người còn không có năng lực như vậy!"

"Phải không?" Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Tư Tuyệt cảm thấy buồn cười, lúc này còn mạnh miệng, thật không hổ là Mặc Thiếu Thiên.

Lúc này, Tư Tuyệt cười, sau đó nhú mày, để cho hần nhìn phía xa.

Lúc này, chỗ tối xuất hiện một con thuyền.

Nghe được động tĩnh, tất cả mọi người nhìn qua.

Nhưng mà thời điểm nhìn thấy chiếc thuyền kia, con người Mặc Thiếu Thiên nháy mắt phóng đại.

Bởi vì người trên thuyền, đúng là Lâm Tử Lam.....

Giờ khắc này, Lâm Tử Lam bị trói, miệng cũng bị bịt lại, nhưng là cho dù như vậy, ở trên mặt biển, cô xinh đẹp như cũ làm cho người ta khó có thể bỏ qua.....

Bất quá giờ khắc này, cô đứng cạnh Diệp An Nhiên.....

Thời điểm nhìn thấy bọn họ, trong lòng Mặc Thiếu Thiên, nói không ra tư vị.

Tử Lam

Lâm Tử Lam.....

Đáy lòng Mặc Thiếu Thiên gọi vụn lần cái tên này, ánh mắt quán quýt si mê nhìn cách đó không xa.

Lâm Tử Lam cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, miệng bị chặn, bất quá nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi bình an vô sự, tâm Lâm Tử Lam mới thả xuống.

Lúc này, nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô giống như nói với anh, trong lòng có nhiều lời muốn nói, nói bọn họ có đứa nhỏ, nói cô rất nhớ anh.....

Còn có, cô yêu anh!

Những lời này, Lâm Tử Lam cũng chưa nói qua, nhưng là hiện tại, cô rất muốn nói!

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam cười.....

Có anh ở đây, cô cái gì cũng không lo lắng, cũng không sợ hãi!

“Mẹ!” lúc này, Hi Hi ở một bên nhẹ nhàng kêu một tiếng, cái mũi hơi chua xót.

Nhìn bọn họ, Tư Tuyệt bỗng nhiên nở nụ cười.....

323. Chương 327: Trò Chơi Không Phân Thắng Bại

Giờ khắc này, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi, rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại cái gì cũng không nói nên lời..

Lúc này, Tư Tuyệt nhìn bọn họ phá lên cười.

“ Thế nào? Có phải hay không rất muốn nhìn thấy cô ta?” Tư Tuyệt cười lớn hỏi.

Nghe được âm thanh, Mặc Thiếu Thiên sợ sệt một chút, mới chậm rãi quay đầu lại,” Người rốt cuộc muốn thế nào?”

“ Ta nói, muốn cho người chết!” Tư Tuyệt nhìn anh, một chữ một nói.

Lời này, đối với Mặc Thiếu Thiên, hoàn toàn không dùng được .

“ Đây là chuyện của ta và người, thả bọn họ!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ha ha ha ha.....Mặc Thiếu Thiên, người cho là đây là Cửa Ngục sao? Người cho là bây giờ còn là người định đoạt sao?” Tư Tuyệt nhìn anh cười hỏi.

“ Người, người đối phó không phải là ta sao? Thả bọn họ, chuyện còn lại ta với người giải quyết!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe lời của anh, Tư Tuyệt bỗng nở nụ cười,” Ai nói?”

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, bất an nhìn Tư Tuyệt.

Tư Tuyệt nhìn anh,” Mặc Thiếu Thiên, người hủy đi hết thầy của ta, ta cũng muốn hủy đi hết tất cả của người!” Tư Tuyệt nói.

Lúc trước, nếu không phải hắn, hắn chỉ cần có thể lấy tiền, là có thể trị bệnh cho Tịch Nhan, nhưng bởi vì hắn, chẳng những không lấy được tiền, còn bị hắn đánh cho tàn phế, cuối cùng Tịch Nhan vì không có tiền chữa bệnh mà chết.

Tất cả, đều là Mặc Thiếu Thiên ban tặng.

Cho nên Tịch Nhan đã chết, Lâm Tử Lam cũng đừng hòng sống tốt!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tư Tuyệt, cảm thấy bất an, có lẽ, Tư Tuyệt cũng không có đơn giản như trong tưởng tượng, bất Lâm Tử Lam, chỉ là để dụ anh đến

Hắn có cừu hận.....

“ Mục đích của người không phải dụ ta tới đây?” Mặc Thiếu Thiên nhìn hắn hỏi.

“Ha ha ha.....ngươi hiện tại mới hiểu được sao?” Tư Tuyệt cười, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên,” Mặc Thiếu Thiên, lúc trước ngươi nhân từ một chút, thì cũng không có chuyện phát sinh!”

“ Nhân từ?” Nói lên điều này, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên nụ cười lạnh,” Đối với một phản đồ, vì sao muốn ta nhân từ?”

“ Ngươi nghĩ rằng ta nguyện ý phản bội tổ chức sao? Nếu không phải cần một số tiền, vì sao ta muốn mạo hiểm như vậy? Nhưng là ngươi, ngăn chặn ta, Tịch Nhan đã chết, hiện tại, Lâm Tử Lam cũng không thể sống!” Tư Tuyệt nói, nhớ tới Tịch Nhan, trong lòng hấn, tràn ngập tức giận, hận ý, hận giờ khắc này không thể, đem bọn họ giết chết trước mặt của hấn.

Tịch Nhan là ai, Mặc Thiếu Thiên không biết.

Có lẽ người kia trong miệng của hấn cần tiền gấp.

Nhưng là, Mặc Thiếu Thiên cũng không đáng thương.

Nhìn Tư Tuyệt, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên chút cười lạnh,” Ngươi cần tiền, lại đi lấy mạng của nhiều huynh đệ như vậy sao?”

“ Nếu có lại một lần cơ hội, ta như trước lựa chọn giết ngươi, không ,là hoàn toàn giết ngươi!” nhất định sẽ không lưu lại nửa phần thân tình nào.

Nghe Mặc Thiếu Thiên, sắc mặt Tư Tuyệt trở nên lạnh hơn.

“ Nhưng là hiện tại, ngươi không có cơ hội!” Tư Tuyệt nhìn anh nói.

Hiện tại nơi này, là thiên hạ của hấn.

“Hiện tại, là ta định đoạt!” Tư Tuyệt từng chữ một nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tư Tuyệt, hung hăng nhìn hấn.

Tư Tuyệt cũng cười, nhìn Mặc Thiếu Thiên nói,” Mặc Thiếu Thiên hiện tại quyền chủ động nằm trong tay ta, trò chơi như thế nào, do ta qui định!”

Mặc Thiếu Thiên mím môi, “Quyền chủ động ở ngươi, quyền quyết định ở ta!”

“ Ngươi nói không sai, nhưng là, chỉ cần ta mất hứng, nơi này, tùy thời có phải chết!” Tư Tuyệt nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, nói vô cùng thoải mái.

Tựa như ai chết ai sống, cùng hấn không có quan hệ.

Mặc Thiếu Thiên nhìn hấn.

“ Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?” Mặc Thiếu Thiên nhìn hấn lạnh lùng hỏi.

Nhìn bộ dạng nghiêm mặt của Mặc Thiếu Thiên, Tư Tuyệt đặc biệt thích,” Hiện tại, quỳ xuống cho ta!” Tư Tuyệt nói.

Những lời này, sau khi nói xong toàn bộ mọi người sững sốt.

Hách Tôn nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên, Rayne nhìn Mặc Thiếu Thiên, còn có Hoa Hồng, Tô Cẩm Nhi , thậm chí, Hi Hi.....

Hi Hi nắm chặt tay, nhìn Tư Tuyệt,” Ngươi nghĩ cũng đừng có nghĩ!”

Muốn cho cha quỳ xuống, kia quả thực chính là nằm mơ, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Nghe được Hi Hi, Tư Tuyệt nhú mày,” Phải không ?”

Nói xong,lúc này, Tư Tuyệt giơ tay lên, súng, nhắm ngay Hi Hi.

Mục tiêu thứ nhất, chính là Hi Hi.

Mặc Thiếu Thiên thấy thế, biến sắc, giây tiếp theo, anh cũng giơ súng, nhắm ngay Tư Tuyệt.

Nhìn bộ dạng Mặc Thiếu Thiên, khoe miệng Tư Tuyết gọi lên, tựa hồ súng trong tay anh, đối với hắn không có chút nào uy hiếp.

“ Thế nào? Có muốn thử xem ai nhanh hơn không ?” Tư Tuyết hỏi.

Hoa Hồng thấy thế, không chút do dự đi đến trước mặt Hi Hi, đưa bé chắn ở phía sau.

Một cử động kia, làm Hi Hi sửng sốt.

Lập tứ ngẩn đầu nhìn Hoa Hồng, Hoa Hồng lại nhìn chăm chăm vào Tư Tuyết, sắc mặt cũng không một chút thay đổi.

Nháy mắt, trong lòng Hi Hi nói không nên lời cảm động.

Thường ngày, quen nhìn Hoa Hồng vô tư , tự tại, nhưng là trong khoảng thời gian này,Hoa Hồng vì Hi Hi làm rất nhiều chuyện, cũng vượt quá tưởng tượng của bé.

Tư Tuyết cũng nhìn hành động của Hoa Hồng, khoe miệng gọi lên chút cười lạnh,” Đầu tiên, thật đúng là có người chịu chết!”

“ Ai chết, còn chưa biết đâu!” Hoa Hồng từng chữ một nói, nói xong, cô cũng ngẩn đầu, trong tay không biết khi nào có hơn một khẩu súng, cũng nhắm đúng Tư Tuyết.

Chiêm Ni Tư thấy thế, nhất thời, súng trên tay nhắm ngay Mặc Thiếu Thiên cùng Hoa Hồng.

Cuối cùng, hình thành cục diện như vậy.

Tư Tuyết lấy súng chỉ vào Hoa Hồng, Hoa Hồng cùng Mặc Thiếu Thiên lấy súng đối với Tư Tuyết.

Mà mọi người , đều giơ súng nhắm ngay Mặc Thiếu Thiên cùng Hoa Hồng.

Hách Tôn cùng Rayne đứng một bên, đánh giá.

Trước mắt, nêu thật sự đánh nhau, bọn họ cũng không tính chịu thiệt.

Nhưng là hiện tại, duy nhất không có động thủ, chính là Lâm Tử Lam.....

Tư Tuyết nhìn bọn họ, bỗng nhiên nở nụ cười.

“ Có ý tứ, tối hôm nay, càng có ý tứ rồi!” Tư Tuyết từ từ nói, thanh âm mang theo từ tính, trầm thấp , mê người .

Thanh âm của hắn rất êm tai, nhưng hiện tại, thanh âm của hắn làm cho cả người hắn có chút vặn vẹo BT.

Lúc này, Tư Tuyết nhìn Mặc Thiếu Thiên,” Muốn hay không đếm một đến ba, chúng ta cùng nổ súng? Nhìn xem ai bắn chuẩn xác!?” Tư Tuyết nhìn bọn họ nói.

Hoa Hồng nhìn Tư Tuyết, nếu không phải Hi Hi ở trên, lúc này, cô đã sớm nổ súng.

Nhưng trở ngại là, Lâm Tử Lam vẫn còn ở trong tay hắn, cho nên, cô không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Dựa theo tính cách Mặc Thiếu Thiên, làm sao có thể để cho người ta khiêu khích hắn vượt qua ba câu?

Anh cũng là bạn tâm Lâm Tử Lam, cho nên mới chậm chạp không ra tay!

Lúc này, trên thuyền.

Lâm Tử Lam cùng Diệp An Nhiên đều nhìn nơi này.

Tầm mắt Diệp An Nhiên , tất cả đều trên người Mặc Thiếu Thiên, nhưng mà anh ngay cả nhìn cũng không liếc mắt nhìn cô một cái.

Mặc dù như thế,cô cũng có thể không thêm để ý.

Nhưng là hiện tại, nhìn anh cùng Tư Tuyết, tâm , khó chịu không thôi.

Cô biết rõ Tư Tuyết, cho nên, thực lo lắng cho Mặc Thiếu Thiên.

Nhưng giờ phút này, cô cái gì cũng làm không được !

Nghiêng đầu sang chỗ khác, Diệp An Nhiên nhìn Lâm Tử Lam “Lâm Tử Lam, cô xem, nếu không có cô, thì cũng không có chuyện như vậy!”

Lâm Tử Lam liếc mắt nhìn Diệp An Nhiên một cái, muốn nói cái gì, nhưng cũng không nói nên lời, ánh mắt, ánh mắt chỉ có thể nhìn một màn trên bờ.

Nhìn Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên, tìm Lâm Tử Lam, đều nhanh bị nhéo đi lên!

Diệp An Nhiên cũng nhìn, tuy rằng cô là người của Mafia, nhưng giờ khắc này, lòng của cô, ánh mắt, tất cả đều đặt trên người Mặc Thiếu Thiên.....

.....

“ Là để cho ta đếm đến ba sao?” Tư Tuyết hỏi.

Như là, súng có bắn vào hần, cũng cùng hần không có quan hệ.

Mặc Thiếu Thiên cùng Hoa Hồng vẫn duy trì im lặng, chính là súng, nhắm ngay Tư Tuyết.

Tư Tuyết nhú mày, bắt đầu đếm, “ Một!”

“ Hai.....”

Hi Hi nhìn, cái trán đều đã rịn mồ hôi.

Hách Tôn cùng Rayne nhìn.

“Ba.....”

Vì thế, thời điểm Tư Tuyết vừa nói ra ba con số này, không chút do dự động báng súng.

“Phanh!” một tiếng.

Phương hướng chính là Hi Hi.

Mà một giây kia, Hoa Hồng đột nhiên thấy thế, cúi người ,lập tức ôm Hi Hi, hướng sang một bên.

Thời điểm Lâm Tử Lam nhìn thấy một màn này, toàn bộ tâm đều huyền lên.

Mắt mở thật to!

Cùng thời gian, Mặc Thiếu Thiên cũng đã động súng,” Phanh!” Một tiếng, viên đạn phát ra âm thanh, Tư Tuyết cảm giác được , lập tức lắc mình, nhưng là cho dù di chuyển nhanh, thương pháp của Mặc Thiếu Thiên, nhất định sẽ làm cho hần bị thương.

Quả nhiên, một viên đạn vào cánh tay Tư Tuyết.

Chiêm Ni Tư thấy thế, vừa muốn động thủ, lúc này, Hách Tôn cùng Rayne lập tức lấy súng, nhắm ngay mọi người .

Nếu bọn họ nổ súng, chẳng khác nào cá chết lưới rách!

Vì thế, Chiêm Ni Tư không hề động.

Mà Hoa Hồng bên kia.

Hoa Hồng ôm Hi Hi ngã sang một bên, vừa vắn viên đạn đi qua, bọn họ né tránh đúng lúc, viên đạn nghiêng qua bả vai của cô, có chút trầy da.

“ Các người thế nào?” Mặc Thiếu Thiên lập tức nhìn bọn họ hỏi.

Hi Hi ngồi xuống, nhìn Hoa Hồng đem mình bảo vệ, nhất thời, trong lòng cảm giác nói không ra lời.

“ Hoa Hồng người.....” Hi Hi nên nói cái gì? Muốn nói cái gì, nhưng giờ phút này, cái gì cũng nói không nên lời.

Hoa Hồng trực tiếp lấy tay che bả vai một chút, quyết đoán hướng Mặc Thiếu Thiên lắc đầu,” Ta không sao!”

Chính là cánh tay có chút trầy da.

Không phải rất sau, viên đạn không có đi vào, không có gì trở ngại.

Hi Hi thấy thế,” Chết tiệt!” bé mắng một tiếng, nhất định phải giết Tư Tuyết!

Bé nếu không giết Tư Tuyết,thề không là người !

Đây đối với bé mà nói là một lợi kích thích.

Hoa Hồng nhìn thoáng qua Hi Hi, sau đó đứng dậy nhìn Tư Tuyết.

Cánh tay Tư Tuyết bị thương, giơ cánh tay lên nhìn nhìn, không thèm để ý, tựa hồ như cánh tay bị thương kia không phải của hắn.

“ Thật sự làm cho người ta cảm động!” Tư Tuyết nói.

“ Một người bị thương, xem ra ván này hòa rồi!” Tư Tuyết từ từ mở miệng.

Bất quá.....

324. Chương 328: Hi Hi Muốn Báo Thù!

“Thật sự làm cho người ta cảm động!” Tư Tuyết nói.

“Một người bị thương, xem ra, ván này hòa rồi !” Tư Tuyết sâu kín nói.

“Chỉ có điều, kế tiếp, chúng ta chơi kích thích hơn!” Tư Tuyết cười nói.

Mọi người nhìn Tư Tuyết, không biết hắn còn muốn chơi trò quái quỷ gì nữa.

Bất quá, bọn họ cũng chỉ có thể làm theo như vậy.

Bởi vì Mặc Thiều Thiên hi vọng, Tạt Ni có thể mau chóng chạy tới!

Như vậy, loại cục diện này, cũng liền có thể giải trừ.

Tạt Ni có thể lấy lại thế chủ động, phá hủy Mafia, giết Tư Tuyết!

Nhưng bây giờ, trước khi Tạt Ni tới, Mặc Thiều Thiên nhất định theo, nhìn thẳng Tư Tuyết, nhìn hắn rốt cuộc muốn chơi dạng gì.

Lúc này, Tư Tuyết hướng Chiêm Ni Tư gật đầu, Diệp An Nhiên hiểu ý, đổ gì đó vào miệng Lâm Tử Lam.

“Hiện tại, người có cái gì muốn nói cùng Lâm Tử Lam không?” Tư Tuyết nhìn Mặc Thiều Thiên hỏi.

Nghe được lời này của Tư Tuyết, Mặc Thiều Thiên quay đầu lại, nhìn Lâm Tử Lam trên mặt biển, đôi mắt nheo lại, tình cảm nặng nề.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiều Thiên, lớn tiếng kêu, “Bất luận Tư Tuyết nói cái gì, làm cái gì, anh đều không nên tin, Mặc Thiều Thiên, bảo vệ tốt Hi Hi, em không có việc gì!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiều Thiên hét lên từng chữ.

Nghe được lời Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiều Thiên nhíu mày, ánh mắt càng thêm thâm trầm, nhìn Lâm Tử Lam, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói gì.

Lúc này, Hi Hi nhìn, mũi không khỏi chua xót, “Mẹ.”

Đúng là mẹ rồi. ”Mẹ, con và cha nhất định sẽ cứu mẹ ra ngoài!” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam hét lên.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, khóe miệng ngoắc ngoắc.

“Thật tình cảm!” Tư Tuyết ở phía sau chậm rãi lên tiếng.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Tư Tuyết, “Người rút cuộc muốn thế nào?”

“Rất đơn giản, ở trên thuyền cô ta có một quả bom, mà điều khiển từ xa đang ở trong tay tôi, chỉ cần tôi nhẹ nhàng nhấn một cái, người có thời gian hai mươi giây đi cứu cô ta, nếu như người có thể cứu được cô ta, trò chơi sẽ tiến hành vòng kế tiếp!” Tư Tuyết nhìn Mặc Thiếu Thiên nhấn mạnh từng chữ nói, giọng điệu thông thả, bộc lộ lưỡi biếng, nhưng càng như vậy, càng làm cho người ta cảm thấy hấn rất BT.

Nghe được câu này, trong nháy mắt đôi mắt Mặc Thiếu Thiên phóng to, nhìn Tư Tuyết, đôi mắt đầy kinh sợ.

Ngay cả mọi người ở đây nghe được câu này, cũng trong nháy mắt ngây ngẩn cả người.

Thật không ngờ Tư Tuyết thật BT, hơn nữa BT đến mức này!

Ánh mắt Hoa hồng cùng Tô Cẩm Nhi, đồng tình nhìn Mặc Thiếu Thiên!

Ngay cả Hi Hi cũng sững sờ, nhìn Tư Tuyết, “Ông dám!”

Thực tế, tức giận vô cùng, Tư Tuyết làm thật, Hi Hi cũng không cách nào ngăn cản!

Hiện tại, Hi Hi hận mình, năng lực chưa đủ, không cách nào bảo vệ mẹ!

Tư Tuyết nhìn Hi Hi, “Lần này, tao ày đếm một hai ba, ày đếm ngược thời gian ẹ mày!” Tư Tuyết nói.

“Ông ——” Hi Hi gắt gao nhìn Tư Tuyết, phương pháp hấn xử lí như vậy, không thể nghi ngờ là vô cùng tàn nhẫn hành hạ.

Lúc này, Lâm Tử Lam cùng Diệp An Nhiên trên thuyền cũng nghe được.

Diệp An Nhiên không ngờ, Tư Tuyết lại đặt bom trên thuyền!

Không thể nghi ngờ, Tư Tuyết gạt cô làm như thế!

Hấn muốn cho Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam cùng đến chỗ chết sao?

Nghĩ tới đây, ánh mắt Diệp An Nhiên nhìn Tư Tuyết, Tư Tuyết khoe miệng mang theo nụ cười, rất thờ ơ.

Lâm Tử Lam cũng nhìn bọn họ, sau đó lắc đầu, “Không cần đến đây, không cần đến đây, Mặc Thiếu Thiên, không cần đến đây!” Lâm Tử Lam khóc kêu lên.

Nhưng không qua, Mặc Thiếu Thiên làm sao có thể làm được!

Lúc này, trong đầu Mặc Thiếu Thiên vang lên lời Tiểu Ly nói.

Như bọn nhỏ, thật sự không xứng đáng có được hạnh phúc sao?

Nghĩ đến chuyện Tiểu Ly, Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không để ỉnh lưu lại tiếc nuối, tuyệt đối không thể! ! !

Mặc Thiếu Thiên không trả lời, đưa lưng về phía Lâm Tử Lam , làm như không nghe thấy lời của cô.

Lúc này, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên nhìn Tư Tuyết, “Tư Tuyết, chuyện giữa tôi và anh, chúng ta giải quyết, thả cô ấy ra! ! !” Mặc Thiếu Thiên nhấn mạnh từng chữ nói.

“Tôi không thể!” Tư Tuyết quả quyết trả lời.

“Người——“

“Bây giờ bắt đầu đếm!” Lúc này, Tư Tuyết cắt đứt lời nói của Mặc Thiếu Thiên, ánh mắt nhìn về phía Hi Hi.

Hi Hi nhìn Tư Tuyết, thật rất muốn xông lên giết hấn, nhưng bé không có cái năng lực này!

Không có! ! !

“Sao mày không đếm?” Tư Tuyết nhìn Hi Hi hỏi.

“Tao ày một cơ hội nữa, mày không đếm, tao liền nhấn nút, tiết kiệm ba giây quý báu!” Tư Tuyết nhìn Hi Hi nói.

“Ông ——“

“Đếm hay không đếm?” Tư Tuyết ép hỏi.

Hi Hi mím môi, hai mắt đỏ lên nhìn hộp điều khiển nho nhỏ trong tay Tư Tuyết, tư thế chuẩn bị ẩn xuống.

Hoa Hồng cũng nhìn Hi Hi, làm sao bé có thể đếm chứ?

Mặc Thiếu Thiên cũng ở một bên nhìn, nhìn súng trong tay Tư Tuyết, mắt nheo lại, đột nhiên xông lên, Tư Tuyết không có ngờ tới, không ngờ Mặc Thiếu Thiên đột nhiên xông lên, điều khiển từ xa trong tay đột nhiên bị Mặc Thiếu Thiên đá bay.

Một giây sau, Tư Tuyết bình tĩnh lại, cùng lúc Mặc Thiếu Thiên.

Nhưng lúc này, điều khiển từ xa lại rơi đến trước mặt của Chiêm Ni Tư.

“Nhấn nút!” Tư Tuyết nhìn Chiêm Ni Tư, hung hăng nói. ?

Chiêm Ni Tư sững sốt, nhìn bọn họ vật lộn, nhìn sắc mặt của Tư Tuyết, một giây sau đó, Chiêm Ni Tư cúi người, nhặt điều khiển từ xa lên.

Lúc này, Rayne ở một bên nhìn thấy, vừa muốn đi lên, Chiêm Ni Tư đã cầm lên, không chút do dự liền ấn nút xuống.

Cho dù Rayne bước lên, cũng đã chậm một bước.

Nhìn Chiêm Ni Tư nhấn xuống, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên trong nháy mắt mở to, trong ánh mắt thoáng qua một chút sợ hãi, một giây sau , không hề cùng Tư Tuyết dây dưa nữa, xoay người chạy về phía mặt biển.

Mọi người sững sốt, nhìn hành động của Mặc Thiếu Thiên, một khắc kia, thời gian như dừng lại .

Hi Hi cũng sững sốt, nhìn bóng dáng Mặc Thiếu Thiên “Cha!” Hi Hi cũng chạy theo.

Hoa Hồng thấy vậy, chạy lên giữ Hi Hi, kéo bé lại, “Đừng qua đấy!” Hoa Hồng nói, ngược mắt, nhìn bóng dáng Mặc Thiếu Thiên, chân mày nhíu lên.

“Buông tôi ra, tôi muốn cứu mẹ của tôi!” Hi Hi lớn tiếng la lên.

Nhưng Hoa Hồng lại không buông ra, ôm chặt Hi Hi hơn.

Diệp An Nhiên cùng Lâm Tử Lam ở trên thuyền, biết bọn họ nhấn điều khiển từ xa, trên thuyền cũng bắt đầu phát ra tiếng tích tích âm thanh đếm ngược thời gian.

Diệp An Nhiên ngẩn người, nhìn Mặc Thiếu Thiên chạy tới.

Giây sau, Diệp An Nhiên không do dự nữa, giơ súng lên, nhắm ngay Lâm Tử Lam.

Mặc Thiếu Thiên thấy thế, hai mắt to ra, hét lên thật to, “Không ——“

Nhưng Diệp An Nhiên cũng không vì lời nói của Mặc Thiếu Thiên mà dừng lại động tác, giơ súng lên, hướng về phía Lâm Tử Lam “Vì Mặc Thiếu Thiên, cô phải chết!”

Nói xong, nhắm súng ngay vị trí tim của Lâm Tử Lam “Pằng ——” một tiếng.

Máu, bắn chung quanh mặt nước.

Lâm Tử Lam mặc quần áo màu trắng, bởi vì máu tươi chảy ra, trong đêm tối nhìn lên á..., càng giống như màu đen, màu đen xinh đẹp!

Mặc Thiếu Thiên nhìn, hai mắt lập tức càng mở to.

Một khắc kia, Mặc Thiếu Thiên cảm giác trái tim mình cũng ngừng đập.

Diệp An Nhiên đứng ở trên thuyền, nhìn Mặc Thiếu Thiên, nhắm tâm tòn nhãn, sau đó nhảy xuống nước.

Mặc Thiếu Thiên thấy thế, cũng không chút do dự lao xuống nước, hướng bên kia bơi tới.

Hi Hi nhìn, miệng trong nháy mắt há to, nghĩ la lên cái gì, lại cảm giác tất cả lời nói đều mắc kẹt trong cổ họng, cái gì cũng nói không ra được!

Hoa Hồng nhìn, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người.

Không ngờ Diệp An Nhiên thế nhưng lại động thủ.

Bao gồm cả Tư Tuyết, hẳn cũng không nghĩ tới Diệp An Nhiên sẽ động thủ, nhưng hình như, còn có trợ giúp cho hắn.

Khóe miệng gợi lên nụ cười, hết sức gian ác!

Nhưng mà, thời điểm tất cả đều yên tĩnh, “Ầm” một tiếng.

Trên mặt biển chợt vang lên một trận tiếng nổ lớn!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người dừng lại, mắt mở trừng trừng nhìn mặt biển, ngọn lửa hùng hục, khói đen cuộn cuộn trên bầu trời.

Hoa Hồng giữ Hi Hi, trong nháy mắt cũng ngây ngẩn cả người.

Hi Hi đứng ở đó, nhìn khói đen trên mặt biển, nháy mắt thất thanh kêu to, “Mẹ.”

Nói xong, Hi Hi trong tay Hoa Hồng giãy giụa, hướng bên kia chạy tới, Hoa Hồng phản ứng kịp thời, Hi Hi cũng đã chạy đến mặt nước rồi.

“Mẹ. Mẹ.” Hi Hi lần đầu tiên ở trước mặt người, khóc, vừa khóc, vừa ở trong nước vùng vẫy.

Hoa Hồng thấy thế, vội vàng chạy tới, kéo Hi Hi lại.

“Mẹ. Mẹ!” Hi Hi một lần nữa hét lên, hướng mặt nước đi tới, Hoa Hồng kéo Hi Hi lại, bất luận Hi Hi giãy giụa thế nào, Hoa Hồng đều giữ bé thật chặt, vì vậy, Hi Hi chỉ có thể ở trong nước không ngừng vùng vẫy.

Mà Mặc Thiếu Thiên, thời điểm tiếng nổ mạnh vang lên, anh nổi lên trên mặt nước, trơ mắt nhìn phía trước mặt bùng nổ, nổ thành từng mảnh nhỏ tan tành.

Một khắc kia, tim Mặc Thiếu Thiên, dừng như ngừng đập, sau đó, anh lập tức lao vào trong nước.

Mãi khi qua thật lâu, trên mặt nước cũng không thấy bóng dáng của Mặc Thiếu Thiên.

Hi Hi lúc này mới hoảng hốt.

“Cha, cha.” Hi Hi hét lên.

Không có mẹ, bé không thể nào không còn cả cha nữa!

Hi Hi lớn tiếng hét lên.

Rayne cùng Hách Tôn, Trữ Xá liếc mắt nhìn, không ngờ chuyện sẽ phát triển đến mức này, lúc này, Hách Tôn vừa muốn đi xuống nước đi tìm, lúc này, trên mặt nước hiện ra bóng một người.

Cho đến khi lên bờ, bọn họ mới nhìn thấy, là Diệp An Nhiên!

Hách Tôn cùng Rayne ánh mắt thoáng qua chút thất vọng.

Sau đó, Hi Hi hồi phục hồi tinh thần lại, ánh mắt nhìn Tư Tuyết, “Tư Tuyết, tôi muốn giết chết ông! Giết chết ông!”

Nói xong, Hi Hi đột nhiên đoạt lấy súng trong tay Hoa Hồng, hướng Tư Tuyết vội vã đi.

Mặc kệ năng lực Hi Hi như thế nào, bây giờ, bé chỉ muốn báo thù cho cha mẹ! ! !

Hoa Hồng thấy thế, “Hi Hi!” Hô Hồng la lên một tiếng, lập tức giữ Hi Hi lại, “Cậu muốn làm gì?”

Hi Hi ngược mắt lên, đáy mắt toàn màu đỏ tươi, gương mặt cũng đầy nước mắt.

“Tôi muốn báo thù!” Hi Hi nhìn Hoa Hồng hét to.

Khi nhìn thấy gương mặt của Hi Hi, đáy lòng Hoa Hồng co rúm dữ dội, không nhận được đau thương!

Lâu sau, Hoa Hồng lấy lại tinh thần, nhìn Hi Hi, “Cậu không phải đối thủ của hắn!”

“Vậy thì như thế nào, hoặc là, hắn giết tôi, hoặc là, tôi giết hắn!” Hi Hi hét to. . .

325. Chương 329: Tỉnh Nham Hoài Nghi Hi Hi

“Vậy thì như thế nào, hoặc là, hắn giết tôi, hoặc là, tôi giết hắn!” Hi Hi hét to, đã phần nộ đến cực điểm.

Vào giờ phút này, Hi Hi cái gì cũng không quên được!

Nghĩ đến cha mẹ, Hi Hi thật sự sắp điên rồi!

Hắn không giết được Tư Tuyết, sẽ là, Tư Tuyết giết bé!

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, “Cậu tỉnh táo một chút được không? Cậu như vậy, mẹ cậu thấy được sẽ cảm thấy thế nào?” Hoa Hồng la lên, bộ dạng này của Hi Hi, thật khiến cô rất đau lòng

.

Ngay lập tức, Hi Hi sững sốt.

Mẹ.

Mẹ.

Nghĩ đến thời điểm trên mặt biển nổ tung, Hi Hi khổ sở nhắm mắt lại, một màn kia, ở trước mắt bé không thể nào xua đi được, dường như, lặp đi lặp lại, từng lần từng lần một trong đầu của bé.

“Nếu quả thật sự muốn báo thù ẹ cậu, cậu nên bình tĩnh lại, thông báo cho Tập Ni, phá hủy Mafia, giết chết Tư Tuyết, chứ không phải giống như bây giờ, cậu không phải là đối thủ của hắn!” Hoa Hồng nhìn Hi Hi nhấn mạnh từng chữ nói.

Hi Hi nhìn Hoa Hồng, hai mắt mở thật to, trong hốc mắt, một màu đỏ, còn có nước mắt!

Đúng.

Hoa Hồng nói không sai!

Hi Hi biết!

Đều hiểu mọi thứ!

Nhưng bây giờ, Hi Hi không cách nào quên được, mẹ nổ tung trước mặt bé như vậy!

Hơn nữa, ánh mắt cuối cùng của mẹ, làm cho bé đời này cũng không quên được!

“Hiện tại, việc cần nhất chính là cậu phải bình tĩnh lại!” Hoa Hồng nói.

Hi Hi nhìn Hoa Hồng, lỗ mũi chua xót, cố nén nước mắt, Hoa Hồng nói không sai, không sai.

... ..

Tỉnh Nham cùng Lưu Ly ở một bên theo dõi, chứng kiến tới một màn này, cũng thoáng chút kinh hãi.

Đặc biệt là Lưu Ly, nhìn thấy tình cảnh này, trong lòng giống như là bị thứ gì quét qua.

Thấy thuyền nổ tung, Hi Hi ở trong nước giãy giụa, Mặc Thiếu Thiên ẩn núp trong nước, hốc mắt Lưu Ly cũng không khỏi ươn ướt!

Sau đó, Lưu Ly vừa muốn đi xuống, Tỉnh Nham nhìn cô, “Cô đi làm cái gì?”

“Giúp một tay!” Lưu Ly nói.

“Giúp một tay?” Nghe thấy lời nói, Tỉnh Nham nhú mào, “Giúp ai? Mặc Thiếu Thiên hay là Tư Tuyệt?”

“Mặc Thiếu Thiên!” Lưu Ly nói gần từng chữ.

Dù sao Tỉnh Nham cũng biết quan hệ của bọn họ, cô không cần phải giấu diếm !

“Cô đi như vậy, là muốn phá hư kế hoạch của tôi hay là suy nghĩ muốn khiến cho Mặc Thiếu Thiên biết thân phận của cô?” Tỉnh Nham nhìn cô lạnh lùng hỏi.

“Cô phải biết, cô đi xuống như vậy, chính là tự ý hành động, bất cứ lúc nào cũng có thể bị trục xuất khỏi tổ chức!” Thiếu tá Tỉnh Nham nhìn cô nói gần từng chữ.

“Nhưng những người dưới đó, là anh tôi, cháu trai của tôi!” Lưu Ly nhìn Tỉnh Nham nói.

Lâm Tử lam đã chết, cô không thể trở mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên xảy ra chuyện!

Nhất là Hi Hi, nhìn bộ dạng Hi Hi, trong lòng Lưu Ly không nhịn được đau đớn.

“Sự việc đã ngoài phạm vi của chúng ta mong đợi, bây giờ cô hành động, kế hoạch của chúng ta sẽ hoàn toàn bị phá vỡ!” Tỉnh Nham nói, tầm mắt dùng ống nhòm nhìn cách đó không xa.

“Nhưng.”

”Mọi chuyện đã xảy ra! !” Tỉnh Nham nói.

“Hơn nữa, cô không phát hiện sao, đứa bé kia, nếu so với một đứa trẻ bình thường, bình tĩnh, kích động hơn sao? Biểu hiện của nó, khác xa dự đoán của tôi!” Tỉnh Nham nhìn như vậy, nói gần từng chữ.

Nói đến chuyện này, Lưu Ly bắt đầu lo lắng, ánh mắt nhìn về phía bên kia.

Chẳng lẽ thiếu tá Tỉnh Nham phát hiện cái gì?

“Thật sao?” Lưu Ly mở miệng, “Cha của nó là anh trai của tôi, nó đương nhiên khác xa so với đứa trẻ khác thông minh hơn rồi!” Lưu Ly nói.

“Thật sao? Chỉ sợ không phải đơn giản như vậy!” Thiếu tá Tỉnh Nham sâu kín nói.

Đứa bé kia có nhiều súng, nhìn Tư Tuyệt, nhất cử nhất động, cũng không thể chỉ thông minh là có thể làm được.

“Nếu như không phải quanh năm tiếp thu tư tưởng của hắc đạo, cho dù gặp phải chuyện như vậy, nó sẽ cũng chỉ hận, mà sẽ không tràn đầy sát khí như vậy muốn dùng súng đi giết chết một người! Ở trong tiềm thức của nó, nó tiếp nhận chuyện này!” Tỉnh Nham vừa nhìn, vừa nói, giọng nói kia, tràn ngập tò mò, hẳn bây giờ đối với đứa bé này, hình như, có chút nghĩ càng muốn tìm hiểu !

Lưu Ly sửng sốt.

Cô quên, thiếu tá Tỉnh Nham có học qua tâm lý học, hơn nữa hẳn quan sát người, rất tỉ mỉ, tỉnh nham thiếu tá là học qua tâm lý học , hơn nữa, hẳn quan sát người, tinh tế, đều sẽ phát hiện cái gì!

Nhìn thiếu tá Tỉnh Nham, Lưu Ly ngẩn người, “Đối phương giết chết mẹ của nó, nếu như vấn đề tính tình, nó đang làm, cũng không phải là không có đạo lý!” Lưu Ly nói.

Nghe được những lời này Lưu Ly nói, thân thể Tỉnh Nham sợ sệt một chút, quay đầu lại nhìn Lưu Ly, ánh mắt khó hiểu.

Lát sau, lên tiếng, “Còn có người phụ nữ bên cạnh đó, tuyệt đối không đơn giản, nhất định là xuất thân đặc công!” Điểm này, thiếu tá Tỉnh Nham, cực kỳ chắc chắn!

Lưu Ly biết, thiếu tá Tỉnh Nham nói là Hoa Hồng!

Nhìn ánh mắt thâm trầm của thiếu tá Tỉnh Nham, Lưu Ly chợt dạ, sau đó cũng nhìn về phía bên kia, suy nghĩ một chút mở miệng, “Uh, bản lĩnh của cô ta, xuất thân đặc công cũng không sai!”

Nghe Lưu Ly nói như vậy, Tĩnh Nham lúc này mới nhú mày, “Cô có ý kiến gì không?”

“Có lẽ là anh tôi phái người bảo vệ nó!” Lưu Ly nói.

Chuyện này, cũng không phải không có lý !

Nhưng là, sự việc trước khi chưa có kết quả, thiếu tá Tĩnh Nham sẽ không khẳng định bất kỳ một vấn đề gì!

“Chuyện này, liền giao cho cô đi thăm dò, tôi muốn biết rõ ràng thân phận của người phụ nữ đó, còn có bối cảnh của đứa bé kia!” thiếu tá Tĩnh Nham nhìn Lưu Ly nói gần từng chữ.

Lưu Ly ngẩn người, sau đó gật đầu, “Vâng, tôi sẽ đi thăm dò!”

“Lưu Ly, tôi tin tưởng, cô đối với quốc tể, đối với tôi, sẽ không có bất cứ điều gì giấu giếm!” Tĩnh Nham nói với Lưu Ly, rõ ràng những lời này đang nói cho Lưu Ly, cô làm chuyện không đúng, nếu như giấu giếm, chính là phản bội hân.

Lưu Ly gật đầu, “Sẽ không!”

Lúc này Tĩnh Nham mới ngoắc ngoắc khóe môi, “Tôi tin tưởng cô!”

Lưu Ly gật đầu, ánh mắt nhìn một chỗ, sau đó tay cầm thật chặt!

^^^^^^^^^^

Mà phía dưới, giăng co cùng tức giận.

Rayne nhìn tình huống trước mắt, sau đó cùng Hách Tôn trao đổi ánh mắt, vừa muốn xuống nước, lúc này, trên mặt nước lần nữa hiện ra một bóng người.

Mọi người lần nữa sửng sốt.

Bao gồm cả Diệp An Nhiên!

Cô ta không ngờ, cô đã giết Lâm Tử Lam, nhưng Mặc Thiếu Thiên vẫn chạy tới!

Anh biết rõ có bom!

Vốn còn lo lắng Mặc Thiếu Thiên có chuyện, nhưng khi nhìn thấy anh từ trong mặt nước đi lên, Diệp An Nhiên mới thở ra, yên tâm.

Mặc Thiếu Thiên chậm rãi từ trong nước đi lên, toàn thân ướt đẫm, nhưng cho dù như vậy, tuyệt đối không ảnh hưởng dung mạo của anh.

Hi Hi nhìn, đôi mắt hiện lên một tia sáng, “Cha!” Hi Hi gọi một tiếng.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên từ trong nước đi lên, một thân quần áo màu đen, ướt đẫm, tóc cũng ướt, dính vào trên người, giờ phút này, mặt của anh, cực kỳ khó coi.

Mới vừa rời ở trong nước, anh tìm thật lâu, thật lâu!

Vẫn không tìm được Lâm Tử Lam!

Thậm chí, một chút mảnh vỡ cũng không có!

Mặc Thiếu Thiên đi qua bên cạnh Hi Hi, Hi Hi gọi một tiếng, “Cha!”

Nghe được âm thanh, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu, nhìn Hi Hi một cái, Hi Hi cố nén nước mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên!

Đôi mắt Mặc Thiếu Thiên nhìn xuống, ánh mắt quét qua súng trong tay Hi Hi, không chút nghĩ ngợi, trực tiếp cúi người cầm lấy súng từ trong tay Hi Hi.

Không có nói một lời nào, trực tiếp đi tới trước mặt Hi Hi.

Mặc Thiếu Thiên xuất hiện, khiến Tư Tuyệt kinh ngạc, không ngờ, uy lực lớn như vậy, cũng không nổ chết Mặc Thiếu Thiên!

Mặc Thiếu Thiên thật là mạng lớn!

Thấy Mặc Thiếu Thiên xuất hiện , Rayne cùng Hách Tôn cũng yên tâm.

Anh biết, Mặc Thiếu Thiên sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện như vậy!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cầm một khẩu súng trong tay, từ từ hướng Tư Tuyệt đi tới.

Trong tay Tư Tuyệt cũng cầm một khẩu súng, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Như thế nào? Mặc Thiếu Thiên, nhìn người phụ nữ người yêu chết trước mặt ngươi, có phải hay không rất sáng khoái ? Rất muốn giết chết tôi?” Tư Tuyệt cười hỏi.

Mặc Thiếu Thiên ngược mắt, nhìn Tư Tuyệt, ánh mắt, tràn đầy sát khí!

“Ha ha, quên nói cho người biết một chuyện, lần trước đại lễ ta đưa cho người, là đứa bé của người khác, đứa bé của người vẫn còn trong bụng của Lâm Tử Lam, nhưng giờ phút này, Ầm một tiếng, tan xương nát thịt! Ha ha ha ha.” Tư Tuyệt cười phá lên.

Mặc Thiếu Thiên hung hăng nắm chặt súng trong tay, nhìn Tư Tuyệt, cái loại cảm hận đó, từ trong tản ra ngoài.

Một giây sau, Mặc Thiếu Thiên quả quyết giơ súng lên, trong lúc đó, Tư Tuyệt cũng giơ súng lên.

Người của Tư Tuyệt , cũng đều giơ súng lên, nhắm ngay Mặc Thiếu Thiên! ! !

Nhất thời, tạo thành cục diện như thế.

Tư Tuyệt nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó cười lên ha hả, “Bây giờ, thời điểm ta với người đơn độc giải quyết!”

“Mặc Thiếu Thiên, như thế nào? Nhìn người phụ nữ của mình chết trước mặt mình, hay là bởi vì người mà chết, bởi vì người không thể ra sức, như thế nào? Có phải hay không rất tự trách?” Tư Tuyệt nhìn Mặc Thiếu Thiên nói từng chữ.

Hi Hi sau khi thấy tình huống, cùng Hoa Hồng vội vàng chạy tới. “Tư Tuyệt, ông câm miệng!” Hi Hi rống lên một tiếng, bé thật lo lắng cho cha sẽ tin lời Tư Tuyệt nói.

Nhưng từ đầu tới đuôi, Mặc Thiếu Thiên không có mở miệng một câu, chỉ nhìn chăm chăm Tư Tuyệt, sau đó, tay từ từ di chuyển súng!

“Người cho rằng, người có khả năng giết được ta sao?” Tư Tuyệt nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Chỗ này, là địa bàn của hắn, người của hắn.

Muốn giết hắn, có phải hay không ý nghĩ quá viễn vông?

Cho dù Mặc Thiếu Thiên là người của Cửa Ngục thì thế nào, hiện tại là ở Mafia, địa bàn của hắn!

Nơi này, hắn định đoạt!

326. Chương 330: Hi Hi Phá Hủy Mafia !

Edit : Oanh Love

Cho dù Mặc Thiếu Thiên có là đại ca của Cửa Ngục thì đã sao, hôm nay dám đặt chân vào Mafia, địa bàn của hắn !

Ở đây, do hắn định đoạt !

Chỉ cần Mặc Thiếu Thiên vừa xuất hiện tại đây, anh em Mafia không cần do dự trực tiếp phát động tấn công.

Mặc Thiếu Thiên giơ súng lên, nhắm ngay Tư Tuyết.

Tư Tuyết đưa mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, lúc này vô số khẩu súng đều nhắm về phía Mặc Thiếu Thiên.

Hai người hung hăng trừng mắt nhìn đối phương, dường như, đang đấu tranh tư tưởng.

Sau khi Mặc Thiếu Thiên chứng kiến Lâm Tử Lam biến mất trong tầm mắt mình, anh giống như người vô hồn, đối với sự uy hiếp hiện tại của Tư Tuyết, anh không để vào mắt.

Mặc Thiếu Thiên quyết tâm muốn giết chết Tư Tuyết !

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên chậm rãi bóp cò.....

“Phanh” một tiếng.

Đạn bay thẳng về phía Tư Tuyết.

Tư Tuyết phát hiện Mặc Thiếu Thiên không chút e dè dứt khoát nổ súng, đột nhiên hấn lộn một vòng tránh thoát.

Nhưng đồng thời, những cây súng đang hướng về phía Mặc Thiếu Thiên cũng muốn bóp cò nổ súng bắn chết Mặc Thiếu Thiên, cùng lúc, Hách Tôn, Ryn rút súng ra hướng về phía đám người đó liên tục bắn.

Nhóm đối phương gồm 10 người, Hách Tôn giải quyết 5 người, còn 5 người còn lại do Ryn xử lý.

Mười phát súng liên tục phát ra, đều bách phát bách trúng.

Hoa Hồng phát hiện một người ngã xuống, cô vội vàng xông lên nhặt được một khẩu súng, hướng về phía những người còn lại bắn liên tục mấy phát.

Một cuộc chiến hỏa lực bắt đầu.

Tô Cẩm Nhi từ đầu đến cuối vẫn đứng một bên đưa mắt nhìn toàn cảnh xung quanh, không một chút ý định muốn nhúng tay vào.

Coi như cô có phần bội lại Mafia nhưng cô cũng không cách nào ra tay tấn công Tư Tuyết.

Tiếng súng vang lên không ngừng nghỉ.

Người Mafia rất đông, trong đó ẩn chứa vô số cao thủ, toàn bộ số người hiện có mặt nơi đây rất đông.

Thực lực hiện tại của bọn họ, muốn một lần hủy diệt cả Mafia có vẻ rất khó mà thực hiện được nhưng dùng để đối phó với đám người này, khả năng đương nhiên dư thừa.

Tư Tuyết nhìn trong tay Mặc Thiếu Thiên đang cầm súng, đôi mắt hấn tràn ngập hận ý, hô lên “ Mau đưa súng cho tao !”

Lúc này, số người xông ra càng lúc càng nhiều hơn .

Cuộc chiến vẫn đang tiếp diễn.

Tư Tuyết giơ súng lên nhắm về phía Mặc Thiếu Thiên bắn một phát, hai người bọn họ bắt đầu quyết đấu !

Sau mấy đợt công kích, vấn đề về thương tích dĩ nhiên khó tránh khỏi.

Mặc Thiếu Thiên giống như một người điên, quyết tâm, giết chết Tư Tuyết, không chết không chịu bỏ qua.

Về phần Lưu Ly, cô đứng ngồi không yên khi chứng kiến cảnh này.

Cô đưa mắt nhìn Tĩnh Nham, nét mặt có chút nóng nảy, “ Thiếu tá, thật xin lỗi !” Vừa dứt lời, Lưu Ly cũng vọt xuống tham gia vào trận chiến.

Nhìn Lưu Ly lao vào trận chiến, chân mày Tĩnh Nham nhíu chặt lại.

Phía dưới, trận chiến càng lúc càng ác liệt, những tiếng “đùng đùng” không dứt.

Có một gã giơ súng nhắm ngay Hi Hi, nhưng bé một chút ý định tránh né cũng không có, Hi hi cau mày nhìn về phía đối phương.

Nhưng một giây kế tiếp, một tiếng “ bang” vang lên, bé cứ ngỡ mình đã trúng đạn nhưng cả người bé vẫn không chịu bất cứ tổn thương nào, nhưng gã kia không được may mắn như bé, gã chết ngay tại chỗ.

“ Cô nhỏ !” Hi Hi khinh hô một tiếng.

[illegible]

Lưu Ly không cách nào cưỡng lại lời thỉnh cầu của Mặc Thiếu Thiên, cô nhìn anh đầy lòng không khỏi cảm thấy xót xa.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên không muốn dây dưa cùng với Lưu Ly nữa, anh đứng phắt dậy, tiến lên phía trước, truy tìm ngay vị trí ẩn nấp của Tư Tuyệt, liên tiếp bắn mấy phát súng..

Lưu Ly nhìn theo bóng dáng của Mặc Thiếu Thiên, chân mày càng lúc càng nhíu chặt.

Đang lúc ấy thì “Phanh” một tiếng, bên cạnh vang lên âm thanh, Lưu Ly cảnh giác quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người ngã lộn ra phía sau mình, cô ngược mắt, phát hiện Hoa Hồng đang mỉm cười gật đầu nhìn cô, ngay sau đó lao vào cuộc chiến.

“Cô hãy bảo vệ Hi Hi, ở đây cứ giao lại cho tôi!” Lưu Ly lên tiếng gọi.

Hoa Hồng gật đầu một cái, mặc dù cô không biết thân phận thật sự của Lưu Ly, nhưng giờ đây, trong lòng cô luôn một mực giữ lấy sự tin tưởng đối với cô ấy, Hoa Hồng nhanh chóng lui lại phía sau, tìm đến chỗ Hi Hi đang ẩn nấp, bảo vệ sự an toàn cho bé.

Lưu Ly giúp đỡ nhóm người Hợp Tung đối phó với đám người Mafia.

Cho dù bọn họ có mạnh hơn nữa nhưng phải đối mặt với rất nhiều đối thủ, dĩ nhiên có chút bất lợi.

Hi Hi lặng yên quan sát, chân mày nhíu thật chặt, nếu như thời gian còn kéo dài hơn thế nữa, bọn họ sẽ không chiếm được thế thượng phong !

Đang lúc cuộc chiến đang đến phần kịch liệt, bỗng nhiên trên bầu trời vang lên một dải âm thanh.

Hi Hi ngẩng đầu lên, nhìn thấy một chiếc trực thăng xuất hiện giữa không trung, bé cau mày.

Nhưng ngay vào lúc này, trên trực thăng bỏ xuống một vật.

Trong nháy mắt, vùng đất nơi vật ấy tiếp xúc bỗng chốc nổ tung.

Hi Hi giơ tay lên che mắt, sau đó bé đưa mắt nhìn về phía trước, rất nhiều người Mafia bị trận oanh tạc vừa rồi bỏ mạng.

Ryn và Hách Tôn chứng kiến cảnh đấy, đồng loạt ngược đầu nhìn về phía bầu trời, ngẫm hiểu ý lẫn nhau, tiếp đó đứng tránh sang một chỗ.

Lưu Ly cũng nhanh chóng thối lui khỏi vùng nguy hiểm.

Trên bầu trời càng lúc càng xuất hiện rất nhiều trực thăng, bay tập trung xung quanh đảo, bom từ phía trên không ngừng thả xuống, chỉ trong nháy mắt, mặt đất nổ tung.

Hoa Hồng cũng đưa mắt nhìn Hi Hi, lúc này, Hi Hi mới chợt nhớ tới !

Tạp Ni !

Đúng vậy, chính là Tạp Ni.

Những chiếc chiến cơ trên bầu trời đều do bọn họ mới vừa phát minh ra !

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, “Tạp Ni đã đến rồi ư?”

Hi Hi gật đầu.

Trong lòng bé vô cùng kích động !

“Tạp Ni!” Hi Hi hô to một tiếng.

Ngay tức khắc, một chiếc trực thăng chậm rãi hạ thấp xuống.

Thì ra là Trữ Xá !

Hi Hi và Hoa Hồng phát hiện người tới không phải là Tạp Ni mà chính là Trữ Xá, hai người cũng hướng về phía Trữ Xá đi tới.

Ryn, Hách Tôn, Trữ Xá, ba người đang cùng nhau thảo luận, Hi Hi nhanh chân chạy tới.

Trữ Xá đưa mắt nhìn Hách Tôn và Ryn, “ Hiện tại người của Hợp Tung, Cửa Ngục và đám người của chúng ta đều có mặt đông đủ, nếu như muốn quét sạch đám người Mafia, quả thật dễ như trở bàn tay !”

Hi Hi đi tới, vừa lúc nghe được những lời vừa rồi của Trữ Xá.

Bé nhếch miệng cười lạnh.

Lần này, bé không chỉ đơn giản muốn giết chết Tư Tuyệt !

Bé còn muốn phá hủy toàn bộ Mafia báo thù ẹ !

Hi Hi ngẩng đầu nhìn trên không trung, một chiếc trực thăng khác cũng từ từ hạ xuống.

“ Bảo bối !” Tạt Ni từ phía trên trực thăng lên tiếng gọi.

Hi Hi nhìn Tạt Ni, bé cau mày.

Đây chính là lần đầu tiên Hi Hi nhìn thấy con người thật của Tạt Ni, so với trong ảnh có vài phần khác biệt, Tạt Ni so với trong ảnh càng tăng thêm một phần tà mị, tự nhiên.

“ Tạt Ni, tôi muốn lên trên đó !” Hi Hi lên tiếng.

Bé muốn chính tay mình hủy diệt toàn bộ Mafia !

Nghe lời Hi Hi nói, Tạt Ni nhíu mày, sau đó trao đổi vài câu với người bên cạnh, tiếp đó, trực thăng cũng từ từ hạ xuống.

Hi Hi nhìn cảnh này cũng không nói hai lời nhanh chóng leo lên trực thăng.

Hách Tôn và Ryn nhìn thấy nhưng không một ai tiến lên ngăn cản.

Hi Hi là một đứa bé rất có chủ kiến, bọn họ đều hiểu, hiện tại Tạt Ni đã tới, đương nhiên cũng sẽ bảo vệ Hi Hi rất cẩn thận, cho nên bọn họ hết sức yên tâm.

Sau khi Hi Hi tiến lên, trực thăng cũng bắt đầu cất cánh.

“ Bảo bối, không phải cậu muốn chính tay thu thập chứ ?” Toàn thân Tạt Ni mặc một màu trắng, cả người mang theo một loại phong cánh kiệt ngạo pha lẫn một chút bướng bỉnh, gương mặt không câu nệ, dã tính.

Đôi mắt Hi Hi đỏ hoe, không muốn dãi dòng cùng với Tạt Ni, bé trả lời một cách dứt khoát, “ Tôi muốn hủy diệt toàn bộ Mafia !”

Tạt Ni đưa mắt nhìn Hi Hi, trong ấn tượng của anh, bé luôn có một bộ dáng thân sĩ, phúc hắc, hình tượng khả ái, mặc dù lần trước Hoa Hồng từng cho anh xem qua một đoạn Video, tất cả mọi người đều nhận định bé không phải là một đứa bé phúc hắc cường hãn giống như người thường.

Nhưng hiện tại, Tạt Ni nhìn Hi Hi, bộ dáng nhếch nhác, ánh mắt tràn ngập thù hận.

Tạt Ni phân phó máy cho trực thăng bay lên, chiến cơ từ từ xuất hiện trên không trung, mặc dù đang lưng chừng giữa không trung nhưng vẫn nhìn thấy tình huống phía dưới rất rõ ràng.

Hi Hi đứng ra chỉ huy, những quả bom từ trên không trung không ngừng rơi xuống, thẳng vào đám người Mafia đang ẩn nấp.

Chiêm Ni Tư thấy thế, lập tức chỉ huy mọi người khởi động chiến cơ nhưng mọi chuyện đã chậm.

Nhóm chiến cơ số lượng quá nhiều, hỏa lực quá mạnh, quả thật bọn họ không cách nào ứng phó kịp !

Tạt Ni nhìn Hi Hi, mặc dù số chiến cơ này bọn họ vẫn còn đang trong thời kỳ nghiên cứu, có chút không được hoàn thiện, trước đó Tạt Ni cùng Hi Hi có từng đề cập qua sẽ cải trang lại, nhưng hiện tại Hi Hi đang đứng đó chỉ huy giống như bé rất hiểu rõ.

Đứa bé này, trời sinh chính là một nhân tài trong hắc đạo !

Phía dưới, một trận hỏa pháo.

Mặc dù như thế, Mặc Thiếu Thiên vẫn như cũ không ngừng đuổi theo Tư Tuyệt !

Anh biết, hiện tại Tập Ni và mọi người đều đã có mặt đông đủ, trong lòng càng thêm yên tâm, giờ phút này, anh chỉ một lòng muốn giết chết Tư Tuyệt !

327. Chương 331: Yêu Hận Lẫn Lộn !

Trên bầu trời, chiến cơ Mafia đang liều mạng cùng chiến cơ Hợp Tung.

Nhưng kết quả rất dễ nhận thấy, bọn họ không địch lại Hợp Tung, bởi vì súng ống hỏa dược của Hợp Tung thuộc dạng tối tân, hơn nữa bọn họ lại sử dụng chiến cơ mẫu mã mới nhất, về phương diện này, dĩ nhiên Mafia thua một bậc.

Lửa đạn cả ngày, hàng loạt tiếng nổ mạnh vang lên, Hi Hi ngồi bên trong chiến cơ đưa mắt nhìn bao quát, không ngừng chỉ huy.

Về mặt cực kỳ hung dữ, tàn nhẫn.

Hiện tại, hiện trường có chút mất kiểm soát.

Dáng vẻ của bé, giống như không hủy diệt Mafia thề không bỏ qua!

Phía dưới, bị từng đợt mưa bom rải xuống, sớm đã biến thành một bãi phế tích, một số bom rơi xuống nước, phút chốc trên mặt biển vang lên những tiếng ‘ầm ầm’, nước văng cao lên không trung.

Tĩnh Nham đứng tại một vị trí an toàn, cầm ống nhòm, quan sát tình huống trước mắt, anh ngăn người, không ngờ ngay cả đám người Hợp Tung cũng ra mặt !

Hơn nữa, còn sử dụng hỏa lực hạng nặng !

Một trận oanh động, lần này xuất động giá trị ít nhất cũng mấy trăm triệu a !

Không ngờ, một nữ nhân lại có thể xuất động chiến tranh giữa tứ đại hắc bang !

Đây là bọn họ đang chơi trò gì ấy nhỉ ?

Nếu sớm biết nữ nhân đó có giá trị như thế, anh trực tiếp bắt lấy, nhốt lại dùng để dẫn dụ một mẻ tôm gọn tứ đại hắc bang.

Anh thật sự không biết, người đang bên trong chiếc trực thăng kia là nhân vật nào của Hợp Tung ?

Tại sao bọn họ có thể ngừng lại chỉ để một đứa bé lên trên đó?

Nghĩ tới điều này, Tĩnh Nham nhíu nhíu mày, đôi mắt híp lại, càng thêm tỉnh mịch.

Đứa bé kia và Hợp Tung có quan hệ gì ?

Nếu như anh nhớ không lầm, mấy năm trước đây, Hợp Tung và Cửa Ngục không ngừng đấu đá lẫn nhau.

Hiện tại, vì sao Hợp Tung lại có thể ra mặt giúp đỡ Mặc Thiếu Thiên, hơn nữa, còn để ột đứa bé bước lên chiến cơ.

Chuyện này thật khó có thể khiến người ta có thể tin tưởng !

Tĩnh Nham thiếu tá vội vàng cầm lên ống nhòm quan sát, tình trạng đang diễn ra trên chiến cơ anh nhìn không được rõ lắm, cũng không biết tình hình ra sao, nhưng hiện giờ anh nhận được một đáp án quan trọng.

Đứa bé này, cực kỳ quan trọng !

So với tưởng tượng của anh, không đơn giản một chút nào!

Đang lúc ấy, bên tai của Tĩnh Nham trền đến một giọng nói, “ Thiếu tá, bao giờ thì chúng ta hành động ?”

“ Trước hết chờ một chút, thời điểm hành động, tôi sẽ nói cho cậu biết !” Tĩnh Nham hướng về phía tai nghe bình tĩnh nói.

Hiện tại, anh phát hiện ra một chuyện, so với bọn họ hành động càng thú vị hơn!

Hiện giờ, anh rất tò mò đối với đứa bé kia !

Anh muốn biết, đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra !

Chiến hỏa vẫn như cũ tiếp diễn.

Hợp Tung xuất hiện thêm mười chiếc chiến cơ bao vây xung quanh, bọn họ phải nhanh chóng hành động giải cứu Hách Tôn cùng Ryn và đám người của Cửa Ngục khỏi vòng nguy hiểm.

Hỏa lực Hợp Tung quá mạnh, bọn họ vừa xuất hiện, quả thực giúp tiết kiệm được rất nhiều chuyện.

Nhưng hiện tại, hồng bát, bởi vì Mặc Thiếu Thiên vẫn truy theo Tư Tuyệt quyết đấu sống chết.

Chiến cơ bên Hợp Tung do một tay Hi Hi đứng ra chỉ huy, về phía Mafia có Chiêm Tư Ni, những chiến cơ trong tay Mafia từ đầu mà có về khoản này Hi Hi và Tap Ni đương nhiên hiểu rõ về tính năng của nó.

Cho nên, trong trận chiến này, việc dám người Mafia thua là không thể nghi ngờ.

Hi Hi nổi giận, liên tục phát động tấn công, bên kia không ngừng chiến bại gấp rút thoái lui, thậm chí có một số không tránh khỏi những đợt công kích, phịch một tiếng, nổ tung ngay tại không trung, rơi thẳng xuống biển.

Nhìn tình hình trước mắt, Hi Hi nhếch môi cười lạnh.

Qua một lúc, chiến cơ Mafia hoàn toàn bị chiến cơ Hợp Tung hủy diệt.

Tập Ni đưa mắt sang nhìn Hi Hi, anh không ngờ, đứa bé này thật sự chính là trời sinh một nhân tài trong hắc đạo, dưới tình huống như thế, lại có thể chỉ huy tốt như vậy.

Thật may là bé không có chuyện gì !

Mấy trận mưa bom tiếp diễn, mặt đất được dọn dẹp một cách triệt để.

Nhưng Hi Hi giống như không phát hiện ra chuyện đó, trên không trung bé vẫn không ngừng thả bom xuống, giống như đang phát tiết.

Tập Ni thấy thế, vội vàng tiến lên ngăn cản Hi Hi, “ Bảo bối, đám người Mafia đã hoàn toàn bị hủy diệt, cậu không cần ném xuống nữa, rất lãng phí hỏa lực, hơn nữa, nếu cậu vẫn cứ cố làm như vậy, đám người bên Cảnh sát Quốc Tế rất nhanh sẽ phát hiện.”

Lúc này, Hi Hi mới trấn định trở lại, bé đưa mắt sang nhìn Tạp Ni, nét hung dữ nơi khóe mắt dần dần tiêu tán, ngừng ngay việc chỉ huy.

Tap Ni nhìn người bên cạnh, ra lệnh, “ Xuống dưới !”

Máy bay trực thăng từ từ hạ thấp, đến khi chạm mặt đất mới ngừng lại.

Dưới mặt đất...

Đã trở thành một mảnh phế tích, hỗn loạn không chịu nổi.

Ngày cả Tư Tuyệt cũng không tin vào mắt mình, hắn không ngờ đám người Hợp Tung cũng ra mặt tham dự vào chuyện này.

Hắn ngàn tính vạn tính cũng không tính ra được việc này.

Không cần biết mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, hỗn loạn ra sao, Mặc Thiều Thiên vẫn quyết tâm liều chết cũng không để Tư Tuyệt được sống !

Hách Tôn và Ryn đứng sang một bên, không một chút ý tứ nhúng tay.

Dưới tình huống này, Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ nhúng tay, cho nên, bọn họ cũng chỉ có thể đứng sang một bên quan sát.

Diệp An Nhiên đứng im bất động, cô đưa mắt nhìn quanh một vòng, tất cả đều bị phá hủy thành một mảnh phế tích, cảnh tượng khiến người ta cảm thấy cực kỳ kinh hãi, nhìn Mặc Thiếu Thiên điên cuồng đuổi giết Tư Tuyệt, một Mặc Thiếu Thiên như vậy, cô chưa từng thấy đến, Mặc Thiếu Thiên trở nên như vậy, cô khiến cho cô bận tâm khổ sở, càng đau lòng thêm.

Tại sao, rõ ràng Lâm Tử Lam đã chết rồi ?

Sao anh ấy còn nổi điên một mực đuổi giết Tư Tuyệt, chẳng lẽ bởi vì Lâm Tử Lam, khiến anh dẫn đến tình trạng này.

Nếu đổi lại người đó chính là cô thì sao ?

Nếu là cô của bảy năm về trước ?

Nếu như cô chết đi, anh ấy cũng sẽ điên cuồng giống như hiện giờ không ?

Đôi mắt Diệp An Nhiên dõi theo bóng dáng Mặc Thiếu Thiên.

Trong lúc này, bỗng nhiên có một người ẩn nấp nơi kín đáo, hần từ từ bước ra, giơ súng lên nhắm về phía Mặc Thiếu Thiên.

Diệp An Nhiên thấy thế, cô trợn to hai mắt.

Phát hiện hắn muốn nổ súng, cô không cần suy nghĩ, vọt thẳng lên, dùng thân thể của mình ôm chặt lấy thân thể Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên sửng sốt, nhìn Diệp An Nhiên ôm chặt lấy mình.

Phát súng kia, bắn thẳng vào người Diệp An Nhiên.

Một giây kế tiếp, anh chuyển mắt nhìn về phía người đang nổ súng, nhưng hắn thất bại lần này, vừa muốn nổ súng thêm một lần nữa, nhưng Mặc Thiếu Thiên đã giơ súng lên bắn trả.

Phịch một tiếng .

Đối phương ngã lăn ra mặt đất, chết vì trúng đạn.

Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, thân thể cô ngã nhào vào lòng anh, ngay cả việc sau lưng trúng đạn, cô cũng không cảm thấy hối hận vì hành động vừa rồi.

Cô tha thiết nhìn Mặc Thiếu Thiên, hốc mắt ẩm ướt.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Diệp An Nhiên, mí mắt, trên mặt anh dính không ít vết máu, đôi mắt đỏ càng tăng thêm vẻ đáng sợ.

Tâm tình hiện tại của anh chết lặng, không biết ứng phó ra sao.

Khi anh chứng kiến chính tay Diệp An Nhiên hướng về phía Lâm Tử Lam nổ súng, hiện giờ cô ta lại còn vì cứu anh mà trúng đạn.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên, trợn to hai mắt nhưng vẫn không nói gì.

Ngược lại, Diệp An Nhiên hốc mắt nén lệ, cô làm tất cả đều vì cô yêu anh, yêu mãi không thôi.

Mặc kệ Mặc Thiếu Thiên có đối xử với cô ra sao, cô cũng không một chút hối hận về lựa chọn của mình.

Nhìn gương mặt Mặc Thiếu Thiên vẫn lạnh lùng như cũ, Diệp An Nhiên từ từ trượt xuống đất, lúc này, Mặc Thiếu Thiên mới vươn tay ra đỡ cô.

“ Thiếu Thiên.....” Diệp An Nhiên ngẩng nhìn gương mặt đẹp trai của Mặc Thiếu Thiên, cô chậm rãi mở miệng, giọng nói có chút nghẹn ngào.

“ Mặc kệ anh sẽ đối xử với em ra sao...nhưng mãi mãi trong lòng em vẫn yêu anh như thuở ban đầu, tất cả những việc em làm cũng chỉ vì muốn tốt cho anh...” Diệp An Nhiên nói, nước mắt vẫn nhịn không được rơi xuống.

Cô bắt Lâm Tử Lam cũng chỉ vì muốn bảo vệ Mặc Thiếu Thiên.

Cô luôn cho rằng, Mặc Thiếu Thiên đối với Lâm Tử Lam không tồn tại tình cảm thứ tình cảm sâu nặng quá mức, vì tránh để Mặc Thiếu Thiên xảy ra nguy hiểm, cô chỉ có thể ra tay bắt Lâm Tử Lam, tránh khỏi nhiệm vụ ám sát Mặc Thiếu Thiên.

Nhưng cô không bao giờ ngờ tới, Mặc Thiếu Thiên lại vì Lâm Tử Lam mà gây chiến.

Ngày đó cô để lại tín hiệu cũng chỉ vì muốn để cho Mặc Thiếu Thiên biết được.

Tư Tuyệt đã bố trí xong tất cả kế hoạch chờ anh sa vào lưới.

Hiện tại, cô ra tay giết Lâm Tử Lam, cũng bởi vì anh, biết Lâm Tử Lam đã chết anh sẽ bỏ qua ý định giải cứu cô ấy, cô sợ anh sẽ bị nổ chết.

Cuối cùng, cô cũng thành công !

Nhưng chỉ đổi lại được một việc chính là anh lại hận cô thấu xương.

Hận không thể chính tay giết chết cô.

Từ trong ánh mắt của anh, cô có thể nhìn thấy được.

Nhưng hiện tại, cô cũng không thêm để ý đến, chỉ cần anh có thể biết rằng, cô yêu anh biết bao nhiêu, thế cũng đủ lắm rồi !

“ Vào bảy năm trước...từ lúc lần đầu tiên em nhìn thấy anh, em đã bắt đầu yêu anh tha thiết...”Diệp An Nhiên nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, nước mắt từng giọt từng giọt chảy xuống.

Khi đó, dù Mặc Thiếu Thiên có chút bướng bỉnh, nhưng nhìn anh giống như một thiên thần từ trời xuống, cứu vớt cô, giúp cô tránh khỏi bị người khác ức hiếp khi dễ, nhưng cũng chính vì phần cương quyết bướng bỉnh không theo lẽ thường này, cũng chính là phần hấp dẫn trí mạng đối với cô, khiến cô mê đắm mãi không thôi.

Nghe những lời vừa rồi của Diệp An Nhiên, Mặc Thiếu Thiên gắt gao nhìn cô, đôi tay đỡ cô càng thêm dùng sức.

Nếu không phải chính cô hướng về phía Lâm Tử Lam nổ súng, có lẽ, anh có thể một lần nữa tha thứ cho cô, ít nhất, anh cũng sẽ không giết cô, nhưng bây giờ, anh không làm được !

Không làm được !

Nhớ tới ánh mắt Lâm Tử Lam nhìn anh, tuyệt vọng đến cỡ nào, khiến trai tim anh thắt chặt!

Cô lại có thể quả quyết hướng về phía Lâm Tử Lam nổ súng, không chừa chút đường lui nào, hiện tại, anh hận không thể nổ súng bắn chết cô ngay lúc này.

Nhưng cô lại vì anh mà trúng đạn.....

Cảm giác yêu hận lẫn lộn, khiến anh sắp phát điên...

Tất cả mọi người đều chứng kiến một màn này, không đành lòng, cũng không biết phải nói gì.

Xác thực, thời điểm phát hiện ra Diệp An Nhiên làm ra những chuyện như vậy, ai cũng cho rằng tội của Diệp An Nhiên không thể tha thứ, nhưng hiện giờ, cô ta lại vì cứu Mặc Thiếu Thiên mới trúng đạn.....

Bọn họ cũng không biết nên nói gì cho phải !

Người thống khổ nhất cũng chỉ có một mình Mặc Thiếu Thiên !

Anh phải hứng chịu hết mọi sự đau đớn.

Diệp An Nhiên nằm trong ngực Mặc Thiếu Thiên, sau lưng máu chảy một mảng lớn, hơi thở thoi thóp, nhưng khi nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô vẫn cố sức nói, “Mặc kìa anh có hận em ra sao..., em đều....yêu anh...” Nói xong câu đó, vốn Diệp An Nhiên muốn đưa tay sờ gương mặt Mặc Thiếu Thiên, nhưng thời điểm tay cô lơ lửng giữa không trung, liền buông xuống, hai mắt nhắm nghiền.

328. Chương 332: Tận Mắt Chứng Kiến Quá Trình Phẫu Thuật

Mặc Thiếu Thiên quỳ một gối trên mặt đất, đỡ lấy nửa người Diệp An Nhiên, nghe câu cuối cùng cô nói, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên, đã một mảnh trống rỗng!

Cuối cùng, Diệp An Nhiên nhắm hai mắt lại.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, con ngươi sâu thẳm, sắc mặt cũng thâm trầm khó coi, nếu nhìn kĩ, có thể nhìn thấy trán Mặc Thiếu Thiên lộ ra gân xanh!

Thời điểm Hi Hi xuống dưới, liền nhìn thấy bóng lưng Mặc Thiếu Thiên, trong lòng nói không nên lời chua xót.

Đúng lúc này, Tư Tuyết không biết từ nơi nào lộ mặt ra, súng, nhắm ngay Mặc Thiếu Thiên.

Vị trí Hi Hi đứng, vừa vặn nhìn thấy.

“Cha cẩn thận!” Hi Hi đột nhiên hô một tiếng, giãy tiếp theo, liền hướng Mặc Thiếu Thiên xông đến.

Lưu Ly cùng Hoa Hồng nhìn, hai mắt phóng đại, vừa muốn tiến lên, cũng đã nhìn thấy Hi Hi xông đến, một khắc kia, lòng của các cô đều ngưng tụ lại!

Mặc Thiếu Thiên nghe được âm thanh, đột nhiên hoàn hồn, đem Hi Hi ôm vào trong lòng, giơ súng lên, liền hướng Tư Tuyết bắn.

Tư Tuyết nghĩ, Mặc Thiếu Thiên phản ứng không kịp, nhưng là hoàn toàn khinh địch, Mặc Thiếu Thiên liên tục hướng Tư Tuyết nổ súng.

Bang bang phanh.

Liên tục nổ súng, Mặc Thiếu Thiên tựa hồ phát tiết hướng Tư Tuyết nổ súng, không lưu tình một chút nào.

Mà Tư Tuyết, đứng ở nơi đó, trong tay giơ súng, nhìn Mặc Thiếu Thiên, tựa hồ có điểm khó có thể tin.

Lúc sau, cả người Tư Tuyết ngã xuống.

Hi Hi ở phía sau Mặc Thiếu Thiên, nhìn Tư Tuyết ngã xuống, ánh mắt Hi Hi dần dần phóng đại, khóe miệng gợi lên một chút cười lạnh.

Hắn đã chết!

Đã chết!

Nghĩ đến đây, khóe miệng Hi Hi gợi lên!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đứng ở nơi đó, con ngươi toả sáng, việc giết Tư Tuyết, nhưng là xem ra ở anh, không có...chút nào cảm giác sung sướng.

Mất đi, chung quy vẫn là mất đi!

Cho dù anh giết Tư Tuyết, cũng không đổi trở lại được!

Lúc này, Hi Hi cũng nhìn Tư Tuyết, rất hận, lấy súng trong tay Mặc Thiếu Thiên, đối với Tư Tuyết lại nổ thêm mấy phát súng!

Bé mặc dù nhỏ, nhưng là yêu ghét rõ ràng, đối với kẻ thù, Hi Hi cũng tuyệt đối không lưu tình!

Mọi người đều nhìn, Hi Hi càng là làm như vậy, bọn họ càng là cảm thấy đau lòng!

Nổ mấy phát súng, Hi Hi mới ngừng lại, nhưng là, vừa dừng lại, trong lòng liền cảm thấy vô cùng chua xót. Hận có thể làm cho bọn họ quên đau!

Nhưng Tư Tuyệt đã chết, bọn họ không có hận , lại chỉ còn lại có đau đớn!

Nhìn bọn họ không có việc gì, Lưu Ly cùng Hoa Hồng tâm mới thả xuống, chính là ánh mắt Lưu Ly nhìn Mặc Thiếu Thiên, đôi mắt cũng không khỏi đỏ.

Cô cũng không có nghĩ đến, có một ngày, Mặc Thiếu Thiên thế nhưng sẽ vì một nữ nhân làm những chuyện như vậy.

Lúc này, Hi Hi đi đến trước mặt Mặc Thiếu Thiên , ngẩng đầu nhìn nhìn anh, “Cha” Hi Hi trực trặc mở miệng kêu một tiếng.

Mặc Thiếu Thiên không hề lên tiếng, như vậy đứng ở nơi đó, mặt không chút thay đổi, một đôi con người nhìn chằm chằm nơi nào đó, làm cho người ta nhìn không ra hắn đang suy nghĩ gì.

“Cha !” Hi Hi lại hô một tiếng.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên ngẩng đầu, ánh mắt tan rã, “Mọi chuyện đã được giải quyết , các người trở về trước đi!”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên liền hướng đi trở về.

“Cha , người đi đâu vậy?” Hi Hi nhìn bóng lưng Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Tìm mẹ ngươi!” Mặc Thiếu Thiên nói, anh không tin, Lâm Tử Lam đã chết!

Cho dù chết , anh cũng phải tìm được thi thể! Sống phải thấy người chết phải thấy xác .

Nhìn Mặc Thiếu Thiên bước đi, Hi Hi ngẩn người, lập tức, Hách Tôn cùng Rayne, còn có Trữ Xá, đều nhìn ra không được bình thường!

“Cha” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, đi theo.

Bé nên nói cái gì?

Nói mẹ đã chết rồi sao? Làm cho cha buông tha việc đi tìm sao?.

Nhưng là, bé cũng không nguyện ý tin tưởng sự thật này!

Càng, nói không nên lời những lời như vậy!

Nhưng là cái dạng này của cha, làm cho Hi Hi càng thêm đau lòng!

Nhưng là, Mặc Thiếu Thiên lại như là không có nghe được Hi Hi nói, tiếp tục hướng trong nước đi đến.

Muốn lại xuống nước đi tìm Lâm Tử Lam, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha !”

“Trở về!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi quát lạnh một tiếng, từ khi quen biết nhau cho tới bây giờ, Mặc Thiếu Thiên chưa bao giờ dùng giọng điệu như vậy nói với Hi Hi.

Nhưng là, cho dù như vậy, Hi Hi cũng không để ý.

Bé biết Mặc Thiếu Thiên là có ý gì!

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha , con cũng tin tưởng là mẹ không có chết, nhưng là cha đang bị thương, cha không thể xuống nước lần nữa !” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Tận mắt mẹ ở trước mặt của bé nổ mạnh, bé không thể lại nhìn cha ở trước mặt của bé gặp chuyện không may.

Nghe Hi Hi nói, Mặc Thiếu Thiên chính là nghiêng đầu, cái gì cũng chưa nói, tiếp tục hướng phía trước đi đến.

“Cha !” Hi Hi hô một tiếng, cũng đi theo.

Lúc này, Hoa Hồng nhú mào.

Tình hình có điểm gì là lạ!

Rayne cùng Hách Tôn cũng phát hiện ra có điểm không thích hợp, giây tiếp theo, liền hướng bên kia chạy tới.

Rayne giữ chặt Mặc Thiếu Thiên, “LEO, người hiện tại bị thương, trước theo chúng ta trở về, ta sẽ cho người ta xuống nước đi tìm !” Hách Tôn giữ lấy Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc Thiếu Thiên bị Hách Tôn giữ lấy, ngay cả đầu cũng không có quay lại, chỉ là lạnh lùng mở miệng, “Không cần, tự ta đi tìm!”

“Người bị thương!” Hách Tôn một chữ một nói.

“Ta không sao!” Mặc Thiếu Thiên cường ngạnh nói, ngay cả đầu cũng không có quay lại, muốn đi.

“Không được, người phải theo ta trở về!” Hách Tôn nhìn Mặc Thiếu Thiên, một chữ một nói.

Anh biết Mặc Thiếu Thiên Nhất khó có thể tiếp nhận những chuyện đã xảy ra, nhưng là, hắn cũng nhất định phải đối mặt.

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu, nhìn Hách Tôn, cặp kia mắt, làm cho người ta nhìn đều nhìn thấy ghê người.

“Là huynh đệ, thì buông ta ra!” Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu nhìn Hách Tôn, rất bình tĩnh nói.

Là huynh đệ, mới sẽ không buông!

Hách Tôn nhìn anh, cũng không có thỏa hiệp, mà là nhìn anh, “Theo ta trở về, ta sẽ buông ra!”

Mặc Thiếu Thiên tựa hồ biết Hách Tôn cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua, đột nhiên giãy ra, vừa muốn hướng phía trước đi đến, lúc này, Rayne cùng Hách Tôn ra tay, ba người đánh qua mấy chiêu.

Nhưng là, có một mình Mặc Thiếu Thiên, hơn nữa, thể lực tiêu hao quá độ , không phải là đối thủ của Rayne cùng Hách Tôn!

Cuối cùng Rayne bắt lấy Mặc Thiếu Thiên, lúc này, Mặc Thiếu Thiên ngẩng đầu nhìn Hách Tôn, đôi mắt một mảnh hồng , gương mặt yêu nghiệt trước kia giờ khắc này bởi vì dùng sức mà ngẹn đỏ lên.

“Hách Tôn, nếu ta không tìm, cả đời ta sẽ phải tiếc nuối !” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hách Tôn lớn tiếng hô, trong lời nói đều mang theo một tia khẩn cầu.

Giống Mặc Thiếu Thiên cao ngạo, khi nào thì đã khẩn cầu người khác? !

Nhưng là hiện tại, giọng điệu của hắn, đều mang theo một tia khẩn cầu.

Nếu không tìm được Lâm Tử Lam, như vậy, anh cũng hiểu cuộc sống của anh sẽ chỉ còn một màu xám, không có sắc thái gì!

Hách Tôn nhìn bộ dáng Mặc Thiếu Thiên, cuối cùng là quyết định, “Ta sẽ cho người xuống nước giúp người đi tìm, nhưng là hiện tại, người không thể xuống nước !” Hách Tôn nói.

Nhìn Hách Tôn hạ quyết tâm nói, Mặc Thiếu Thiên dùng sức muốn xông ra ngoài , “A ——” anh hô to một tiếng, muốn giãy dụa trói buộc của Rayne, Hách Tôn thấy thế, cũng bất chấp tất cả, trực tiếp đi lên, một chưởng đánh xuống, cả người Mặc Thiếu Thiên cứng đờ, sau đó cả người gục xuống, Rayne tiếp được Mặc Thiếu Thiên.

Hi Hi ở một bên nhìn, không nói gì, hốc mắt hàm chứa nước mắt, hai tay nắm thật chặt, trong lòng vô hạn đau đớn!

Cha nhất định rất khó tiếp nhận được những chuyện vừa xảy ra!

Nhìn cha hô to, Hi Hi cũng cảm giác mình đã khó chịu muốn chết!

Vì thế, Rayne cùng Hách Tôn kéo Mặc Thiếu Thiên đi ra.

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, “Đi thôi!”

Hi Hi gạt đầu, sau đó quay đầu nhìn lại, nơi mẹ bị nổ mạnh, nước mắt vẫn là không khỏi rơi xuống.

Hoa Hồng biết Hi Hi thực thương tâm, bình thường Lâm Tử Lam xảy ra chút chuyện, Hi Hi đều tức giận như muốn điên lên, nay Lâm Tử Lam cứ như vậy ở trước mặt của bé biến mất, đây đối với Hi Hi mà nói, là một đả kích!

“Người yên tâm, Hách Tôn sẽ an bài người ở nơi này tìm kiếm !” Hoa Hồng nói.

Hi Hi nhìn mặt biển, lòng chua xót không thôi.

“Đi thôi, chúng ta hiện tại nhất định phải rời đi!” Hoa Hồng nói, trải qua vừa rồi động tĩnh lớn như vậy, chỉ sợ cảnh sát Italya nhất định sẽ tới !

Lúc này, Hi Hi mới gạt gạt đầu, đi theo Hoa Hồng trở về.

Mafia, cảnh tượng đã từng, nháy mắt đã trở thành phế tích, chính là, cũng không có ai đáng tiếc.

Mặc Thiếu Thiên được đưa lên phi cơ trực thăng, Hoa Hồng, Lưu Ly, Hi Hi, Tô Cẩm nhi đám người, cũng đều lên phi cơ trực thăng, sau đó rời khỏi nơi này.

Bất quá nơi này vẫn còn lại một nhóm người, ở lại giải quyết tốt hậu quả, mặt khác Rayne cũng phái người xuống nước tiến hành tìm kiếm, chỉ cần có một chút tin tức, lập tức thông báo cho bọn họ!

Bố trí tốt hết thảy sau, Trữ Xá mới cùng Rayne rời đi!

Chính là, bọn họ ai đều không có phát hiện, ở trên bờ biển, thiếu một cỗ thi thể.

Trở lại biệt thự.

Mặc Thiếu Thiên lập tức được đưa vào, thể này mới phát hiện, trên người Mặc Thiếu Thiên có rất nhiều vết thương, súng bắn đả thương, trầy da, còn có thời điểm nổ mạnh đả thương, chính là ở ban đêm, nhìn không rõ lắm mà thôi.

Vết máu, nhiễm hơn phân nửa quần áo.

Nếu Mặc Thiếu Thiên lại kiên trì trở lại trong nước tìm Lâm Tử Lam, sợ là sẽ không bị thương mà chết, cũng sẽ đổ máu quá nhiều mà chết!

Bác sĩ lập tức tiến hành phẫu thuật cho Mặc Thiếu Thiên.

Vì bị súng bắn đả thương nên không thể đưa vào bệnh viện, bằng không, sẽ khiến cho cảnh sát chú ý, có rất nhiều phiền toái.

Thời điểm bọn họ ở Mỹ, vô luận bị cái gì đả thương, cũng tìm bác sĩ tư nhân làm phẫu thuật, hướng chi, hiện tại so với lúc trước điều kiện tốt hơn nhiều, bọn họ lúc ấy chỉ có thể tìm hắc y, bây giờ là bác sĩ do Hách Tôn mời đến, bọn họ thực yên tâm.

Hiện tại, chỉ cần Mặc Thiếu Thiên có thể phẫu thuật là được!

Hi Hi nghe nói chuyện của Mặc Thiếu Thiên, đứng ở nơi đó không có rời đi, muốn nhìn Mặc Thiếu Thiên phẫu thuật.

Rayne cùng Hách Tôn muốn ngăn cản, nhưng là quyết định của Hi Hi, ai cũng không thể thay đổi, cũng chỉ có thể theo bé nói mà làm.

Vì thế, Hi Hi liền như vậy đứng ở nơi đó, thấy toàn bộ quá trình phẫu thuật cho Mặc Thiếu Thiên!

Cả đêm, đôi mắt Hi Hi đều hồng hồng , nhưng là, cho dù như vậy, bé cũng kiên định đứng ở nơi đó, cùng Mặc Thiếu Thiên vượt qua!

329. Chương 333: Tô Cẩn Nhi Ghen

Hoa Hồng nhìn bóng lưng nhỏ của Hi Hi đứng ở nơi đó, đôi mắt hồng hồng, nhìn có chút không đành lòng, không nghĩ tới chuyện phát triển như vậy.

Vì thế, hơn một giờ Mặc Thiếu Thiên phẫu thuật, mà Hi Hi, đứng ở đó, giống như một kho tượng, mặt không chút thay đổi nhìn.

Sau một giờ, bác sĩ nói Mặc Thiếu Thiên đã qua nguy hiểm, tỉnh lại, cũng là chuyện của ngày mai.

Nói vậy, Hi Hi mới an tâm một chút.

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, "Cha người không có việc gì, người đi nghỉ một chút đi!"

Nhưng là, Hi Hi không phản ứng chút nào.

Hoa Hồng lập tức nhíu mày, nhìn bé." Hi Hi....."

Nhưng mà, vừa cúi người đến trước mặt Hi Hi, thì Hi Hi lại đột nhiên nhắm mắt hôn mê bất tỉnh.

"Hi Hi....." Hoa Hồng gọi lớn một tiếng, cả người Hi Hi hướng phía trước ngã xuống, Hoa Hồng thuận thế đỡ được.

Lúc này, nghe được âm thanh, Tập Ni cùng Hách Tôn đều đi đến.

Nhìn Hoa Hồng cùng Hi Hi, Tập Ni cùng Hách Tôn nhíu mày.

"Làm sao vậy?"

"Không biết như thế nào té xỉu!" Hoa Hồng nói, sắc mặt thật không tốt.

Lúc này, Hách Tôn nhíu mày, lập tức đi ra ngoài kêu bác sĩ .

Vì thế, cùng Hi Hi kiểm tra, chính là trên người có máu ứ đọng, trầy da, cũng không có nghiêm trọng ngoại thương, té xỉu là vì áp lực quá lớn cùng kích thích.

Nghe thế , Hoa Hồng cùng Tập Ni mới yên lòng.

Nếu Hi Hi thật sự xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng đều sẽ không thoải mái .

Vì thế, sau khi đưa Hi Hi đến phòng, kiểm tra một phen, xác định không có chuyện gì mới yên lòng.

Tập Ni từ trong phòng Hi Hi đi ra, Hoa Hồng đứng ở trên ban công uống cái gì đó, tư thái, lung lay sinh động , thoạt nhìn, có một phen phong tình.

Sau khi Tập Ni nhìn thấy, đi tới, Hoa Hồng cũng không do dự trực tiếp quảng cho anh một lon bia.

"Thế nào? Thương thế của người có vấn đề hay không! ?" Tập Ni nhìn Hoa Hồng hỏi.

Hoa Hồng khoe miệng gợi lên một chút cười xinh đẹp, sau đó liếc mắt nhìn miệng vết thương một cái, ánh mắt mỉa mai hoặc nhìn Tập Ni, "So với lúc trước bị thương không đáng nhắc tới!"

Tập Ni biết Hoa Hồng nói có ý tứ gì.

Những gì Hoa Hồng trải qua , lãnh đạo Hợp Tung cũng biết, cũng bởi vì như thế, bọn họ mới sủng ái Hoa Hồng như thế, cũng không nhắc tới của những chuyện đã qua.

Lúc này, Tập Ni cũng đi qua đi, mở lon bia ra uống một ngụm, sau đó nhíu mày, "Thật khó uống!"

Hoa Hồng nhìn anh, "Không uống thì bỏ!"

" Là cô đưa , tôi phải uống hết!" Tập Ni nói.

Hoa Hồng ngoéo môi một cái, uống một ngụm bia, đôi mắt nhìn xa xa, "Người chừng nào thì đi?"

"Chờ bảo bối tỉnh, rồi đi!" Tập Ni nói.

Hoa Hồng gật gật đầu, biết Tập Ni xuất hiện, thời gian cấp bách, nhất định sẽ rất nhanh trở về .

“Thế nào? Muốn cùng nhau trở về sao?” Tập Ni nhìn Hoa Hồng hỏi.

Hoa Hồng nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu, “Tôi tạm thời không thể trở về!”

Tập Ni nhú mày.

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, tâm tình Hi Hi khẳng định không tốt, tôi muốn ở lại bảo vệ hần!” Hoa Hồng nhìn Tập Ni nói.

Tập Ni đã sớm cho Hoa Hồng đáp án, lúc này, anh nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hoa Hồng, “Chuyện của Lâm Tử Lam , là ngoài ý muốn, với cô không quan hệ, cô không cần tự trách!”

Nói lên này, con người Hoa Hồng hiện lên một tia tối tăm, không nghĩ tới Tập Ni thế nhưng nói trúng tâm sự của cô.

Hoa Hồng gật gật đầu, “Tôi biết, chỉ là vừa xảy ra chuyện này , tâm tình Hi Hi khẳng định không tốt, nếu hiện tại làm cho bé tiếp nhận huấn luyện, sợ là bé cũng không có tâm tình, cho nên ta nghĩ tạm thời ở lại!”

Nghe Hoa Hồng nói, Tập Ni gật gật đầu, “Ừ, cô lưu lại bảo vệ Hi Hi, chúng ta cũng yên tâm!”

Hoa Hồng khoe miệng gọi lên một chút cười tái nhợt, giơ lên cái lon, Tập Ni nhìn đến, cũng huých vào cái lon, hai người một bên tán gẫu, uống bia, Tập Ni nhận được điện thoại Mặc Tử , đi trở về phòng.

Hoa Hồng đứng ở ban công, cánh tay đặt ở phía trên, đôi mắt nhìn xa xa, một ngụm một ngụm uống.

Kỳ thật Tập Ni nói đúng , cô cảm thấy chuyện của Lâm Tử Lam , cô có một phần trách nhiệm, cho nên, tâm tình có điểm trầm trọng.

Có lẽ, đổi thành người khác, cô sẽ không cảm thấy, thậm chí, người khác chết, cùng cô không có quan hệ gì, nhưng là người kia là Hi Hi.

Cho nên sẽ không giống nhau .

Lúc này, Hách Tôn từ trên lầu đi xuống, mới vừa đi tới nơi này, liền nhìn thấy Hoa Hồng.

Chẳng biết tại sao, nhìn đến bóng dáng Hoa Hồng , anh tạm dừng một chút.

“Ai?” Nghe được thanh âm phía sau , Hoa Hồng cảnh giác quay đầu, lúc này một loại tiềm thức phòng bị đề phòng,tâm tình mất mát, cũng sẽ không thả lỏng cảnh giác.

“Là tôi!” Hách Tôn mở miệng, sau đó hướng Hoa Hồng đi tới.

Thời điểm nhìn thấy Hách Tôn , Hoa Hồng nhú mày, thả lỏng cảnh giác, tiếp tục nhìn phía trước, uống bia.

Hách Tôn đi qua , nhìn Hoa Hồng uống bia, tiện đà, cũng không còn khách khí, trực tiếp cầm lấy một lon mở ra.

Hoa Hồng cũng không có ngăn cản, đứng ở nơi đó.

“Như thế nào còn không nghỉ ngơi?” Hách Tôn mở miệng hỏi.

“Ngủ không được!” Hoa Hồng nói.

“Lo lắng Hi Hi?” Hách Tôn nhú mày hỏi, ở trên đảo nhỏ Mafia , anh chính mắt thấy Hoa Hồng bảo vệ Hi Hi như thế nào.

Hoa Hồng cũng không phủ nhận, trực tiếp gật đầu, “Ừ” một tiếng.

Hách Tôn nhìn bộ dáng Hoa Hồng , cũng không có nói chuyện, lúc này, uống một ngụm bia.

Đang ở phía sau, Tô Cần Nhi cũng bỗng nhiên xuất hiện .

Thời điểm nhìn thấy Hách Tôn cùng Hoa Hồng đứng ở nơi đó , ánh mắt hiện lên một tia không vui.

Từ Mafia trở về, bọn họ cũng không có hạn chế tự do của cô, bởi vì vô luận hiện tại cô làm như thế nào, Mafia đều không thể khôi phục, Tư Tuyệt đã chết, bọn họ cũng không sợ cô có hành động gì!

Thậm chí, sau khi trở về, bọn họ cũng không có dự kiến giết cô, thậm chí cho cô thuốc giải độc, để cho cô rời đi.

Nhưng cô không rời đi!

Bởi vì Hách Tôn!

Giờ khắc này, nhìn thấy Hách Tôn cùng Hoa Hồng cùng một chỗ, thế nhưng cô cảm thấy bất ngờ chói mắt!

Bởi vì hai bóng dáng, thế nhưng xứng đôi như vậy!

Nhìn đến nơi này, Tô Cẩm Nhi đi tới, “Hách Tôn, tôi có chuyện muốn nói với anh!”

Nghe được âm thanh, nghe được có người kêu tên của mình, Hách Tôn hơi cau mày, quay đầu về sau, nhìn người phía sau, ánh mắt nhìn thẳng cô.

“Chuyện gì?”

“Tôi muốn nói chuyện với anh!” Tô Cẩm Nhi nhìn Hách Tôn một chữ một nói, thời điểm đang nhìn anh, ánh mắt đảo qua Hoa Hồng một bên.

Ánh mắt của cô, Hoa Hồng không thể không nhận ra.

Hiện tại, cô thật sự lười theo chân bọn họ nói cái gì, lúc này, Hoa Hồng uống một hơi cạn sạch bia, “Tôi mệt mỏi, đi nghỉ ngơi trước!” Nói xong, trực tiếp đi.

Lưu lại Hách Tôn cùng Tô Cẩm Nhi ở đó.

Hách Tôn nhìn lướt qua Tô Cẩm Nhi, “Cô như thế nào còn chưa đi?” Trữ Xá không phải đem thuốc giải cho cô rồi sao?”

Vì sao còn ở nơi này?

Nghe Hách Tôn vừa mở miệng liền một bộ dáng ghét bỏ, Tô Cẩm Nhi trong lòng xẹt qua một tia đau xót, nhưng là nếu quyết định muốn ở lại, cô cũng đã chuẩn bị tốt tất cả.

Tô Cẩm Nhi nhìn anh, “Bởi vì tôi không có tính sẽ rời đi!”

Nghe thế, Hách Tôn nhú mày, một đôi con ngươi lợi hại nhìn về phía cô, “Có ý tứ gì?”

“Không có ý gì!” Tô Cẩm Nhi nói, nhưng là ở trong lòng đã muốn âm thầm hạ một cái quyết định, cô muốn đi theo anh.

Hách Tôn mày không hề giận nhăn lại, “Tôi không biết ai đồng ý cho cô ở lại chỗ này, nhưng là người đừng quên, Mafia đã bị phá hủy, cô đối với chúng ta không có gì uy hiếp!” Hách Tôn một chữ một nói.

Nơi này bất cứ người nào cũng sẽ không bị cô uy hiếp.

Nghe được Hách Tôn nói, trong lòng Tô Cẩm Nhi một trận đau đớn.

Ở trong mắt anh, cô chính là hạng người như vậy sao?

Tô Cẩm Nhi nhìn anh, “Ở trong lòng anh, tôi là cái loại người này sao?” Tô Cẩm Nhi hỏi.

Vì anh, cô phản bội Mafia, vì anh, cô uống thuốc độc, vì anh, cô hỗ trợ cứu Hi Hi ra, nhưng là, vì sao anh chính là không tin cô?

“Cô là người như thế nào, đều không liên quan gì tới tôi!” Hách Tôn nói.

Hách Tôn càng nói như vậy, Tô Cẩm Nhi càng không cam lòng, “Nhưng là tôi ở lại, chính là có quan hệ với anh!” Tô Cẩm Nhi nhìn Hách Tôn một chữ một nói.

“Hách Tôn, anh cho là, tôi chịu đựng như vậy không phải vì anh sao? Cho dù anh bỏ thuốc tôi thì thế nào? Nếu không phải vì anh, đổ máu, là vì anh, tôi mới phản bội Mafia!” Tô Cẩm Nhi nhìn Hách Tôn có mấy phần tức giận nói.

Vì sao nam nhân này lạnh nhạt, lãnh khốc vô tình như vậy?

Chẳng lẽ anh thật sự không cảm nhận được sao?

Nghe Tô Cẩm Nhi nói, Hách Tôn nhú mày, đối mặt với những lời cô nói, Hách Tôn không có gì biểu tình.

“Nếu như là vì tôi, tôi có thể không cần !”

“Cô không nói, cô sẽ chết, cho nên, cô nói , không có giết cô, hiện tại chúng ta huề nhau!” Hách Tôn nhìn Tô Cẩm Nhi lạnh giọng nói.

“Anh ——” Tô Cẩm Nhi không nghĩ tới, Hách Tôn thế nhưng như vậy cùng cô huề nhau!

Tô Cẩm Nhi vẫn chưa nói xong, Hách Tôn nói, “Lập tức rời khỏi đây, bằng không, hậu quả không phải cô có thể gánh được đâu !”

“Tôi sẽ không rời đi, trừ phi, anh cũng rời đi!” Tô Cẩm Nhi là hoàn toàn hạ quyết tâm, đi theo Hách Tôn, anh đi nơi nào, cô đi nơi đó.

Hách Tôn vừa muốn đi, nghe được Tô Cẩm Nhi nói những lời này, chọc giận anh.

“Lập tức rút!”

Tô Cẩm Nhi chưa từng có ý nghĩ như vậy muốn hèn mọn ở bên cạnh một nam nhân!

Cô không có yêu cầu xa vời nhiều lắm, chỉ cần có thể nhìn thấy Hách Tôn là được!

Nhưng cô đánh giá quá thấp nam nhân này tàn nhẫn cùng lãnh khốc.

“Không rút, trừ phi anh giết tôi!” Tô Cẩm Nhi nói, nhìn Hách Tôn, kia khuôn mặt, tràn ngập kiên định.

Những lời này, hoàn toàn chọc giận Hách Tôn.

Giây tiếp theo , Hách Tôn đột nhiên xoay người, đem Tô Cẩm Nhi đặt tại sô pha, trên khuôn mặt, lộ ra một chút tàn nhẫn.

Dưới tình huống Tô Cẩm Nhi còn không có phản ứng được , trong tay Hách Tôn có hơn một con dao.

“Nếu muốn chết như vậy, tôi thành toàn cho cô”

330. Chương 334: Ác Mộng Tỉnh Dậy

Vì thế, Hách Tôn kề dao lên cổ Tô Cẩm Nhi , Tô Cẩm Nhi nhìn Hách Tôn, ánh mắt của anh một mảnh lạnh nhạt.

Cô tuyệt không hoài nghi, anh sẽ giết cô.

Tô Cẩm Nhi nhìn Hách Tôn, không hề động, liền như vậy bị Hách Tôn ấn , ánh mắt nhìn anh, nhìn chăm chăm vào anh, “Nếu giết tôi, anh sẽ mang tôi đi sao?” Tô Cẩm Nhi nói.

Một câu, tay Hách Tôn, tạm dừng một chút.

Trong lời Tô Cẩm Nhi nói, đã hèn mọn tới cực điểm .

Cho dù chết, cũng muốn đi theo Hách Tôn.

Hách Tôn tạm dừng một lúc sau, dao ở trên vai của cô liền đâm.

Tô Cẩm Nhi chỉ cảm thấy một trận đau đớn đến, Hách Tôn đột nhiên rút dao ra, nhìn cô, “Đừng cho là tôi sẽ không giết cô, thừa dịp tôi bây giờ còn không có đổi ý, rút!”

Miệng vết thương trên, không phải rất sâu, nhưng là ả ả đau, máu cũng lập tức chảy ra, thấm ướt quần áo.

“Vậy anh vẫn là giết tôi đi!” Tô Cẩm Nhi nói.

Không phải không sợ chết, nhưng là càng sợ hãi là, về sau không được thấy nam nhân lãnh khốc vô tình này .

Con người Hách Tôn một mảnh lo lắng, “Cô muốn chết như vậy?”

“Không, tôi không muốn chết!” Bởi vì đã chết, sẽ không còn được gặp lại anh .

Nhưng là, cô càng sợ không thấy được nam nhân này.

“Vậy cút!” Hách Tôn nói.

“Đi theo tôi, cô sẽ chết thảm hại hơn!” Hách Tôn lạnh lùng cảnh cáo cô.

Tô Cẩm Nhi không biết Hách Tôn có ý tứ gì, bất kể hậu quả là cái gì, cô cũng không muốn quản, cũng chỉ muốn đi theo anh.

Nhìn Tô Cẩm Nhi trầm mặc, Hách Tôn cũng không có nói cái gì nữa, mà là trực tiếp thu hồi dao, xoay người rời đi.

Tô Cẩm Nhi đứng ở xa xa, nhìn bóng lưng Hách Tôn, cái gì đều đều không có nói, chính là đôi tròng mắt kia lại bao hàm điều gì đó.

Chính là cô không biết, thân phận bối cảnh Hách Tôn , lưng đeo nhiều thứ lắm.

Sứ mệnh gia tộc , không cho phép anh đi xuống như vậy.

^^^^^^

Ba giờ sáng.

Ở khách sạn .

Trong phòng một nữ tử nằm đó, lễ phục màu trắng nhiễm tảng lớn vết máu, một đầu tóc dài như mực giống như tùy ý rối tung, mà khuôn mặt thanh thuần tuyệt mỹ, lại có vẻ dị thường tái nhợt, không có chút huyết sắc nào.

Vài bác sĩ cùng vệ sĩ vây quanh một bên nhìn, cấp cứu.

Mà Tiêu Dật còn lại đứng ở một bên, khuôn anh tuấn, có vẻ dị thường thâm trầm khó coi.

Đại khái qua mười mấy phút đồng hồ, sắc mặt Tiêu Dật có vẻ không kiên nhẫn, nhìn bọn họ, quát lạnh, “Rốt cuộc thế nào ?”

Bác sĩ làm việc đầu đầy mồ hôi, nghe được thanh âm của Tiêu Dật, nhìn anh, “Trúng đạn vị trí rất gần tim, nơi này thiết bị hữu hạn, nhất định phải đến bệnh viện tiến hành giải phẫu, còn có, đứa nhỏ sợ là giữ không được!” bác sĩ nói.

Nghe thế, sắc mặt Tiêu Dật thay đổi.

Cô mang thai?

Tin tức này, làm cho đầu Tiêu Dật ước chừng chỗ trống 1 phút, định thần lại, sắc mặt Tiêu Dật lại khó coi, nhìn bọn họ, “Không thể vào bệnh viện!” Hắn kiên định nói.

Nếu nói như vậy, nhất định sẽ khiến cho rất nhiều người chú ý.

“Nhưng là nơi này dù sao thiết bị hữu hạn, chúng ta không thể mở!” bác sĩ nói.

Nghe bác sĩ nói, sắc mặt Tiêu Dật cũng không khá hơn chút nào, nếu đến bệnh viện, không chỉ Mặc Thiếu Thiên phát hiện, vừa mới bọn họ tiến hành giành chiến, Mafia bị phá hủy, hiện tại bên ngoài nơi nơi đều là cảnh sát, hơn nữa, cũng sẽ khiến cho quốc tế chú ý.

Cho nên, hắn không thể mang cô đi!

Bằng không, cô không chỉ sẽ không sống được, có khả năng là sẽ bị bắt đi!

Hắn không thể mạo hiểm như vậy.

“Cô ấy còn có thể kiên trì bao lâu?”

“Nhiều nhất một giờ!” Bác sĩ nói.

Nghe thế, Tiêu Dật sợ sệt vài giây, quay đầu nhìn Ảnh Tử đứng ở cách đó không xa, “Lập tức chuẩn máy bay bị tư nhân, chúng ta lập tức rời khỏi nơi này!”

Nhận được mệnh lệnh, Ảnh Tử gật đầu, “Dạ!”

Vì thế, lập tức xoay người đi ra ngoài chuẩn bị đi.

Nhưng mà mười mấy phút đồng hồ sau, một máy bay tư nhân cất cánh đi.

^^^^^^^^^^^^^^^^

Hôm sau.

Sáng sớm, Hi Hi nằm ở trên giường, không ngừng giấy dựa.

Ở trong mộng, không ngừng có Lâm Tử Lam ở trước mặt bé nỗ lực trong nháy mắt đó, một lần, lặp lại liên tục, ở trong mơ, Hi Hi khóc vô cùng thương tâm.

Nhưng là rất nhanh, bóng dáng Lâm Tử Lam xuất hiện.

“Mẹ!” Hi Hi nhìn bóng dáng, chỉ khóc.

Lâm Tử Lam lại hướng bé cười, nụ cười kia, như lúc trước bình thường ấm áp.

Hi Hi nhìn, chậm rãi hướng bên kia đi qua đi, nhưng là thời điểm sắp đụng tới bóng dáng kia, bỗng nhiên, bóng dáng Lâm Tử Lam trước mắt bé biến mất, sau đó càng đi càng xa.

“Mẹ! Mẹ! !” Hi Hi hô to vài tiếng, đột nhiên theo trong mộng bừng tỉnh lại đây.

Ngồi xuống, Hi Hi nhìn trước mặt hết thấy, hiện tại đã không phải ở Mafia.

Nhưng là, cái kia mộng, như vậy chân thật, chân thật tựa như lại lần nữa đã xảy ra một lần.

Hoa Hồng nghe được âm thanh, lập tức đẩy cửa đi vào, nhìn Hi Hi đầu đầy mồ hôi ngồi ở chỗ kia, Hoa Hồng lập tức đi tới.

“Hi Hi, người tỉnh?”

Hi Hi ngẩng đầu, nhìn Hoa Hồng, ánh mắt, hồn nhiên mang theo một chút đáng thương.

Như vậy, làm cho trong lòng Hoa Hồng giống như bị châm thứ gì.

“Ừ!” Hi Hi gật gù đầu, thản nhiên lên tiếng, biểu tình không có bao nhiêu phụng phịu.

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, biết bé hiện tại không thể tiêu tan.

“Thế nào? Có ... chỗ nào không thoải mái hay không?” Hoa Hồng nhìn Hi Hi quan tâm hỏi.

Hi Hi vẫn là lắc đầu.

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, thật sự không có thói quen bộ dáng bé trầm mặc.

Lúc trước, đều là một bộ dạng phức tạp, cơ trí, giờ khắc này thoát nhìn, hơn một phần trầm mặc, làm cho người ta nhìn không khỏi đau lòng.

“Cha ta đâu?” Hi Hi hỏi.

Mẹ đã xảy ra chuyện, hiện tại, bé chỉ còn lại có cha.

Nói lên này, Hoa Hồng nhíu mày.

Nhìn Hoa Hồng trầm mặc, Hi Hi nhìn cô, sắc mặt lập tức thay đổi, “Có phải hay không xảy ra chuyện gì?”

“Hắn không có việc gì.” Hoa Hồng nói.

Bộ dáng Hoa Hồng , căn bản không lừa được Hi Hi, không hề hướng cô truy tìm đáp án, Hi Hi lập tức xuống giường, cái gì cũng bắt chấp hướng ra phía ngoài chạy tới.

“Người đi làm cái gì?” Hoa Hồng lập tức ngăn lại Hi Hi hỏi.

“Ta muốn nhìn cha ta !” Hi Hi nói.

“Hắn không có việc gì!”

“Ta muốn tận mắt thấy mới có thể yên tâm!” Nói xong, Hi Hi không để ý Hoa Hồng ngăn trở bỏ chạy đi ra ngoài.

“Hi Hi!” Hoa Hồng hô một tiếng, cũng đi theo chạy đi ra ngoài.

Hi Hi trực tiếp chạy đến phòng Mặc Thiếu Thiên, đẩy cửa ra, thời điểm nhìn đến Mặc Thiếu Thiên còn nằm ở trên giường , Hi Hi yên tâm, mới thả lỏng xuống.

Mặc Thiếu Thiên nằm ở trên giường, Hi Hi đi từ từ tới.

Chờ bé đi vào đến, lúc đó, mới nhớ tới, ngày hôm qua nhìn một màn phẫu thuật cho Mặc Thiếu Thiên.

Ngày hôm qua trên người cha bị đả thương, rất nhiều, hơn nữa, mỗi một chỗ đều thực trí mạng.

Hi Hi đi từ từ tới, Mặc Thiếu Thiên không có tỉnh lại, nằm ở trên giường, sắc mặt rất là tái nhợt.

Hi Hi nhìn, trong lòng có chút khổ sở.

Trước kia cha luôn hăng hái, hiện tại nhìn đến hắn nằm ở trên giường, Hi Hi trong lòng nói không nên lời lòng chua xót.

“Cha !” Hi Hi kêu một tiếng.

Hoa Hồng theo sau đi đến.

Nhìn bộ dáng Hi Hi, Hoa Hồng nhú mày, “Hắn hiện tại sinh mệnh không có gì an toàn , bất quá, có thể hay không tỉnh lại, sẽ phụ thuộc vào ý chí !” Hoa Hồng nói.

Hi Hi lặng đi một chút, sau đó đi tới, ngồi ở bên người Mặc Thiếu Thiên

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, tựa hồ muốn cùng Mặc Thiếu Thiên nói cái gì, nghĩ nghĩ, nhìn bé, “Các người nói chuyện đi, ta đi ra ngoài trước!” Nói xong, Hoa Hồng liền đi ra ngoài.

Cửa đóng lại, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, bỗng nhiên nở nụ cười, “Cha , người nhất định phải tin tưởng? Mẹ không chết.”

Vì thế, Hi Hi ngồi ở chỗ kia, cùng Mặc Thiếu Thiên nói rất nhiều .

Bé tin tưởng, cha nhất định sẽ không có việc gì !

Nhất định sẽ tỉnh lại !

Bởi vì, cha sẽ không buông tay tìm mẹ !

Cho nên, Hi Hi tin tưởng!

^^^^^^^^^^^^^^

Nửa giờ sau.

Hi Hi trong phòng đi ra.

Hoa Hồng ở ngoài cửa chờ, nhìn cửa bị đẩy ra, Hoa Hồng mới yên tâm.

Lúc này, Hi Hi ngẩng đầu nhìn Hoa Hồng, “Tập Ni đâu?”

Nhìn Hi Hi nói, khóe miệng Hoa Hồng ngoéo một cái, “Ta nghĩ đến người không nhớ rõ Tập Ni , hắn ở phía sau chờ người!”

Nghe thế cái, Hi Hi gật gật đầu, “Đi thôi, mang ta đi gặp hắn!”

Hoa Hồng gật đầu, sau đó mang theo Hi Hi đi gặp Tạt Ni .

Thời điểm nhìn thấy Tạt Ni , Hi Hi coi như bình thường.

“Ta đã yên tâm đi rồi!” Tạt Ni nói.

Hi Hi nhìn hẩn, “Tạt Ni, khi nào thì đi?” Lần này là Hi Hi lần đầu tiên nhìn thấy Tạt Ni chân nhân, lúc trước ảnh chụp, đều là hư , ngay cả là lần đầu tiên gặp mặt, Hi Hi cũng không thấy mới lạ, chính là, tâm tình có điểm áp lực.

“Xế chiều hôm nay sẽ lên đường!” Tạt Ni nói, hẩn không thể ở bên ngoài lưu lại thời gian lâu lắm .

Hi Hi gật đầu, biết tình huống Hợp Tung, tạm thời bé cái gì cũng không có trông nom, Tạt Ni tự nhiên không thể tùy tiện tránh ra, nghĩ nghĩ, Hi Hi mở miệng, “Tạt Ni, cảm ơn người lần này có thể tới!”

Hi Hi bỗng nhiên nói.

Nghe được trong lời nói Hi Hi khách khí như vậy, Tạt Ni thật đúng là có chút không quen, bất quá, nhìn bộ dáng Hi Hi , Tạt Ni thấm thía nói câu, “Thật có lỗi, ta tới chậm một bước, bất quá sự tình đã xảy ra, Hi Hi, người hẩn là tỉnh lại một chút!”

Việc này, ai cũng không nghĩ phát sinh, nhưng là nếu đã xảy ra, sẽ tỉnh lại đứng lên, bởi vì, bọn họ còn có tiếp tục cuộc sống!

Nghe Tạt Ni nói, Hi Hi gật đầu, “Ta biết!”

331. Chương 335: Lưu Ly Báo Cho Biết Tin Tức

Nhìn bộ dáng Hi Hi , Tạt Ni vươn tay vỗ vỗ bờ vai của bé “Mặc kệ sự tình như thế nào, cậu đều phải kiên cường đứng lên, Hợp Tung cần cậu!”

Nghe lời nói của Tạt Ni, Hi Hi gật gật đầu.

“Hoa Hồng sẽ ở lại bảo vệ cậu, chờ cậu cảm thấy thời cơ chín muồi , sẽ có người tới đón cậu đến Hợp Tung!” Tạt Ni nhìn Hi Hi lời nói thành khẩn.

Nếu Hi Hi bởi vậy mà sa đoạ đi xuống , như vậy bọn họ liền mất đi một nhân tài.

Bất quá hẩn tin tưởng, Hi Hi sẽ không .

Cho dù hiện tại Hi Hi bị đả kích, hẩn cũng tin tưởng Hi Hi sẽ không , bởi vì trong nội tâm hẩn, so với trong tưởng tượng bé càng ngang bướng gì đó.

Hi Hi trời sinh nhân tài hắc đạo, nhất định sẽ có triển vọng trên con đường này, cho nên, hẩn tin tưởng Hi Hi sẽ không như vậy đi xuống .

Hi hi nhìn Tạt Ni, lại gật gật đầu, “Tôi đã biết!”

Sau đó Hoa Hồng cùng Tạt Ni, còn có Hi Hi chút thời gian bàn chuyện, Tạt Ni dặn dò một chút, liền chuẩn bị rời đi.

Bốn góc biệt thự.

Tạt Ni đứng ở nơi đó, Hoa Hồng cùng Hi Hi tiễn hẩn.

Còn có Rayne cùng Trữ Xá.

Nói như thế nào, Tạt Ni cũng giúp đỡ, bọn họ đưa tiễn, cũng bình thường.

Tạt Ni cả người một thân màu trắng, tóc màu nâu, hình dáng rõ ràng, khi gió thổi, toàn thân tản ra một cổ hơi thở cường thế vương giả.

Lên trên phi cơ , Tạt Ni nhìn Hi Hi, “Hi hi, đừng làm cho tôi chờ lâu quá, chúng tôi đều chờ cậu !”

“Tôi đã biết!” Hi Hi gật gật đầu, sau đó nói câu, “Trên đường cẩn thận!”

Tạt Ni gật gật đầu, sau đó lên máy bay.

“Lão đại, trên đường cẩn thận!” Hoa Hồng cũng hô một tiếng.

Đứng ở cửa cabin, Tạt Ni cười cười, cuối cùng đi vào.

Máy bay chậm rãi cất cánh, Hi Hi liền đứng ở nơi đó, nhìn, thật lâu đều không có động.

Mãi cho đến máy bay biến mất không thấy, Hoa Hồng nhìn Hi Hi, “Tạt Ni đi rồi, chúng ta cần phải trở về!”

Hi Hi thế này mới bừng tỉnh, quay đầu nhìn Hoa Hồng, gật gật đầu, hướng đi trở về .

Đúng lúc này, có người nói, có người muốn gặp Hi Hi.

Hi Hi lập tức nhú mày, không thể tưởng được sẽ là ai gặp bé.

Hoa Hồng cũng nhú mày, nhưng là nghĩ đi nghĩ lại , tựa hồ sáng tỏ , cũng không còn nói cái gì.

Vì thế Hi Hi trở lại phòng, liền gặp được Lưu Ly.

“Cô?” Hi Hi nhìn Lưu Ly, đôi mắt hiện lên mấy phần kinh ngạc.

Lúc này, Hi Hi mới nhớ tới, ở Mafia , Lưu Ly cũng từng xuất hiện.

Còn cứu bé một mạng!

Nhìn đến Hi Hi, Lưu Ly lập tức đi tới, nhìn bé, “Cháu thế nào?”

Ngày hôm qua theo chân bọn họ trở về, hạ máy bay, cô bước đi .

Đã bị Tỉnh Nham gọi về, cô mới không thể không rời đi.

Hôm nay có thời gian, cô đã tới rồi.

Nhìn Hi Hi, Lưu Ly đã tràn ngập lo lắng.

“Làm sao vậy?” Lưu Ly nhìn bé hỏi.

Hi Hi lắc đầu, “Cháu không sao!”

Lưu Ly xem xét Hi Hi một phen, xác định không có việc gì, mới yên lòng.

Nghĩ nghĩ, nhìn hắt, “Cha cháu đâu?”

“Ở phòng của cha!”

“Mang cô đi xem cha của cháu!” Lưu Ly nói.

Nói tới đây, sắc mặt Hi Hi tối đi vài phần, sau đó mở miệng, “Cha còn chưa có tỉnh!”

Nói đến đây, Lưu Ly bước chân ngưng lại, quay đầu nhìn Hi Hi.

Hi Hi cũng ngẩng đầu, nhìn Lưu Ly, “Cha không có việc gì, chính là tạm thời còn chưa có tỉnh lại!”

Những lời này, cũng không biết là nói cho chính mình nghe hay là nói cho Lưu Ly nghe .

Có lẽ đều có.

Hi Hi tin tưởng, Mặc Thiếu Thiên không có việc gì !

Nghe trong lời nói của Hi Hi, nhìn vẻ mặt của bé, Lưu Ly cũng có thể đoán được vài phần, chính là, nếu Hi Hi nói như vậy , Lưu Ly cũng không nói cái gì.

Nhìn Hi Hi, sau đó đi tới, “Hi Hi, cô có chuyện muốn nói cho cháu!”

Hi Hi nhìn Lưu Ly, kỳ thật sớm, Hi Hi đã biết thân phận Lưu Ly , lúc ấy bọn họ đều nói thật cho nhau, cũng đều thẳng thắn giữ bí mật lẫn nhau.

Hi Hi mà ngay cả chính mình cha mẹ cũng không có nói!

Chỉ có bọn họ biết.

Cho nên, Lưu Ly mới có thể bảo vệ thân phận Hi Hi như thế .

“Chuyện gì?” Hi Hi nhìn Lưu Ly, nhìn thần sắc của cô, chỉ biết sự tình thực nghiêm trọng.

“Thân phận của cháu sắp bị sáng tỏ !” Lưu Ly nói.

Nói lên này, Hi Hi nhìn Lưu Ly.

Lưu Ly cũng không muốn giấu giếm, dù sao, nếu Tĩnh Nham thật sự biết chuyện, Hi Hi sẽ bị nguy hiểm.

Bất Tật Ni cùng người Hợp Tung không nắm chắc, tìm Hi Hi chính là muốn đơn giản hơn.

” Thời điểm ngày hôm qua gặp chuyện không may, cô cùng Thiếu tá Tĩnh Nham ở đây, hẳn đều thấy được, hơn nữa, hiện tại đã muốn làm cho người khác bắt tay vào làm đi thăm dò chuyện của cháu !” Lưu Ly nói.

Nguyên bản, Tĩnh Nham là khiến Lưu Ly tra , nhưng là hiện tại, hẳn đã muốn giao cho người khác đi tra xét.

Thực rõ ràng, Tĩnh Nham là cảm thấy Lưu Ly cố ý giấu giếm chuyện của Hi Hi.

Nghe trong lời nói Lưu Ly, Hi Hi hơi hơi nhíu mi, “Hắn chưa chắc có thể tra được!”

Sự tình Hi Hi, cùng người của Hợp Tung , bao gồm cha với mẹ, còn có Lưu Ly biết, mặt khác chính là Hách Tôn, Trữ xá, Rayne, người khác còn không biết.

Hơn nữa, Hợp Tung cũng không có bối cảnh tư liệu của cậu, cho nên, Thiếu tá Tĩnh Nham muốn tra trong lời nói, cũng chỉ sợ là rất khó khăn .

“Nhưng là, nếu thiếu tá thật sự muốn tra, không có người có thể ngăn cản!” Lưu Ly nói, cô rất hiểu được thiếu tá đối nhân xử thế như thế nào.

Tra không đến, hẳn sẽ không từ bỏ ý đồ .

“Hắn là cho cô đi tra sao?” Hi Hi hỏi.

Nếu là như vậy , có chút phiền toái .

Lưu Ly lắc đầu, “Hiện tại đã muốn giao cho người khác!”

Nói tới chỗ này, Hi Hi gật gật đầu, “Không phải người là tốt rồi!”

Là người khác, thật không thấy được có thể điều tra ra.

Nghe Hi Hi trong lời nói, Lưu Ly biết, Hi Hi ở vì cô lo lắng.

Nếu cô tra không đến, chính là thất trách.

Lúc này, Hi Hi còn có thể vì cô suy nghĩ, Lưu Ly trong lòng lướt qua một tia cảm động.

“Nếu Thiếu tá Tĩnh Nham tra không được, cũng sẽ dùng biện pháp khác tới thử người, người nhất định phải cẩn thận!” Lưu Ly dặn.

Hi Hi gật đầu, “Cháu sẽ !”

Kỳ thật tình huống ngày đó, Hi Hi biểu hiện quá mức tỉnh táo, nhưng lại có Hoa Hồng bên người, cho dù không có người chú ý tới cũng khó .

Lúc này, Lưu Ly nhớ tới cái gì, lấy trong quần áo xuất ra một cái gì đó cho Hi Hi, “Cháu giữ lấy cái này, nếu có xảy ra chuyện gì, lập tức báo cho cô biết!”

Hi Hi nhìn thứ trong tay, mic-rô.

“Cái này mặt trên có tín hiệu, chỉ cần cháu đè xuống, cô sẽ nhận được!” Lưu Ly nói.

Thiếu tá Tỉnh Nham nếu hoài nghi, liền nhất định sẽ hành động, bất kể thế nào, Lưu Ly cũng là người công tác bên Thiếu tá Tỉnh Nham, có đôi khi, còn có thể ngăn cản một chút.

Hi Hi nhìn trong tay thứ đó, gật gật đầu, “Cám ơn cô!”

Lưu Ly nhìn Hi Hi, nhìn bé có chút trầm mặc, trong lòng cũng nói không nên lời cái gì.

Lúc trước Hi Hi đều là một bộ đáng yêu, thân sĩ, bộ dáng phúc hắc, đột nhiên như vậy, Lưu Ly thật sự không quen, hơn nữa, nhìn bé, cái mũi cũng nhịn không được chua xót một chút.

Lúc này, Lưu Ly chợt nhớ tới cái gì, vừa muốn nói, lại bỗng nhiên nghẹn lại ở cổ họng.

Quên đi, vẫn là có tin tức, ở cùng Hi Hi nói đi!

Lúc này, Hi Hi chợt nhớ tới cái gì, nhìn Lưu Ly, “Ngày đó, cô cùng Tỉnh Nham đều ở trong đó?”

Nghe Hi Hi nói, Lưu Ly gật gật đầu, “Thiếu tá Tỉnh Nham nói, biết các người tập trung đến nơi đây, tưởng một lưới bắt hết!” Lưu Ly nói.

Lưu Ly nói thẳng , cũng không sợ Hi Hi nghĩ nhiều.

Bởi vì, đây chính là hai bên bọn họ đối lập lẫn nhau.

Nếu bọn họ cho dù trước mặt nổ súng, Lưu Ly cũng tin tưởng, Hi Hi cũng sẽ không trách cô.

Bởi vì đây là Hợp Tung cùng quốc tế .

Nếu là đi sâu vào công tác, Lưu Ly chính là cũng không nói với bé nhiều lắm.

Hi Hi có thể thông cảm.

Nghe Lưu Ly nói vậy, Hi Hi nhú mày, nghĩ đến cái gì, ngẩng đầu nhìn Lưu Ly, “Hiện tại Thiếu tá Tỉnh Nham có phải hay không còn tại Italya?”

“Phải, chúng ta ngày mai xác định xuất phát quay về Mĩ !”

“Bây giờ còn ở?” Hi Hi hỏi.

Lưu Ly gật đầu.

“Vậy người đi ra, hẳn biết không?” Hi Hi hỏi tiếp.

“Cô không có ý nói cho hẳn biết, cho nên cũng không biết hẳn có biết hay không!” Lưu Ly chi tiết nói.

Nếu Thiếu tá Tỉnh Nham muốn biết , cũng là chuyện rất đơn giản.

Lưu Ly sẽ không có ý nói, Tỉnh Nham cũng coi cô không được.

Nói tới chỗ này, Hi Hi vẻ mặt biến đổi, lập tức ở trong phòng lục tìm cái gì.

Lưu Ly nhìn hẳn, “Cháu tìm cái gì?”

“Di động!” Hi Hi nghiêm túc nói.

Lưu Ly nhú mi, không rõ Hi Hi vì sao sẽ có lớn phản ứng như vậy , “Người tìm di động làm gì?”

“Có chuyện!” Hi Hi lo lắng nói.

Cậu hi vọng, là cậu suy nghĩ nhiều.

Lưu Ly hơi hơi nhú mày.

Nhớ Hi Hi hỏi chuyện cô , Lưu Ly tựa hồ cũng tưởng đến cái gì.

Lúc này, Hi Hi đi ra cửa, đến phòng Hoa Hồng, đúng lúc Hoa Hồng đã đi tới.

“Hoa Hồng!”

“Làm sao vậy?” Hoa Hồng nhìn dáng vẻ lo lắng Hi Hi hỏi.

“Lập tức liên hệ với Tập Ni, xem hắn thế nào , làm cho hắn đổi đổi đường trở về!” Hi Hi nói.

Nhìn dáng vẻ Hi Hi vô cùng lo lắng, Hoa Hồng ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Lưu Ly phía sau , tựa hồ cũng hiểu biết đến cái gì, lập tức trở về phòng, cùng Tập Ni liên hệ.

Quả nhiên,khi vài tiếng vang lên, điện thoại rốt cục vang lên.

“Này , Tập Ni.” Hoa Hồng khẩn trương nói.

Vừa nói được điện thoại, chợt nghe đến bên trong thanh âm lộn xộn .

“ Này, Tập Ni.” Hoa Hồng lại hô một tiếng.

“Hoa Hồng.” Rốt cục, điện thoại bên kia truyền đến âm thanh của Tập Ni.

“Tập Ni, cậu hiện tại thế nào?” Hoa Hồng hỏi.

“Báo cho Mặc tử, để cho hắn trợ giúp ta. !” Tập Ni nói, không nghĩ tới, thế nhưng nửa đường bị tập kích.

Vừa nghe nói vậy, Hoa Hồng chỉ biết, Tập Ni bị tập kích .

Hi Hi đã ở đứng một bên, nghe được thanh âm, sắc mặt đều biến đổi.

Không nghĩ tới, quả nhiên nếu như bé tưởng giống nhau!

Lưu Ly đứng ở phía sau, lúc này cô hiểu được, là Thiếu tá Tỉnh Nham cố ý .

Cố ý để cô đi, đi đối phó người Hợp Tung !

Nghĩ đến đây, Lưu Ly xoay người chạy.

Hi Hi nhìn bóng dáng Lưu Ly , cũng không có nói cái gì, chính là nhìn Hoa Hồng.

“Dem vị trí của người cho ta, ta lập tức báo tin cho Mặc tử!”

332. Chương 336: Không Thấy Mặc Thiếu Thiên

Hoa Hồng khẩn trương nói, trong lời nói mang theo một chút chắc chắn, bình tĩnh.

Đây là đặc công tiềm chất huấn luyện ra.

Vô luận xảy ra chuyện gì, đều ở thời gian cực ngắn tỉnh táo lại.

Vì thế, cúp điện thoại, Hoa Hồng lập tức lấy tay lật xem địa chỉ, đang nhìn đến , Hoa Hồng nhú mày, sau đó lập tức gọi điện thoại cho Mặc Tử.

“Alo , Mặc Tử, Tập Ni bị người tập kích !” Điện thoại vừa chuyển được, Hoa Hồng liền khẩn cấp nói.

Mặc Tử còn đang ngủ ngon, nghe được Hoa Hồng nói, nháy mắt từ trên giường nhảy lên, “Cái gì?”

“Tập Ni ở trên đường trở về bị người quốc tế tập kích, người lập tức phái người trợ giúp hắn!” Hoa Hồng bình tĩnh lập lại một lần.

Mặc Tử ở bên kia, sợ sệt vài giây, lập tức lên tiếng trả lời, “Mẹ nó, đáng chết, ta đã biết, đưa địa chỉ cho ta!”

“Ừ!” Hoa Hồng lên tiếng.

Cúp điện thoại, Hoa Hồng lập tức lấy vị trí của Tập Ni gửi cho Mặc Tử.

Địa chỉ phát đi qua, Hi Hi cùng Hoa Hồng chỉ có thể chờ tin tức.

sắc mặt Hi Hi cũng không quá tốt, lúc này, Hoa Hồng nghiêng đầu nhìn Hi Hi, “Người không cần lo lắng, Tập Ni không có việc gì !”

“Lúc trước, bị quốc tế tập kích tập kích vài lần, chuyện gì cũng không có, huống chi, lần này có Mặc Tử trợ giúp hần!” Hoa Hồng nhìn Hi Hi nói.

Cô không phải thực lo lắng.

Bởi vì có loại trực giác, Tập Ni sẽ không gặp chuyện không may .

Công kích, cuối cùng cái kia không phải tuyệt chỗ phùng sinh.

Nghiêm trọng nhất đúng là Tập Ni, bị quốc tế tập kích vô số lần, thậm chí có một lần, thân trúng vài súng, rơi trên biển rộng, cuối cùng vẫn là thoát được.

Có thể nói, bọn họ đều là người mạng cứng rắn, sẽ không dễ dàng gặp chuyện không may !

Nghe Hoa Hồng nói, Hi Hi gật gật đầu, “Ta biết!”

Mặc dù như thế, Hi Hi vẫn là không khỏi lo lắng, bởi vì chuyện của mẹ, Hi Hi trở nên bắt đầu miễn cảm đứng lên.

Thời gian ở đây từng giây từng phút trôi qua, Hi Hi cùng Hoa Hồng hai người đều không có nói cái gì nữa, rõ ràng, bọn họ đều chờ đáp án.

Tuy rằng nói Hoa Hồng không tin Tập Ni sẽ xảy ra chuyện, nhưng là vẫn là có chút lo lắng.

Rốt cục sau nửa giờ, điện thoại Hoa Hồng vang lên.

Hoa Hồng chợt tức tốc nhận điện thoại, “Alo !”

“Safe!” Trong điện thoại truyền đến thanh âm của Tập Ni hăng hái.

Đang nghe đến này, Hoa Hồng như trút được gánh nặng thở ra một hơi, khoe miệng gọi lên, “Ta chỉ biết người không dễ dàng gặp chuyện không may như vậy !” Hoa Hồng nói.

Hi Hi ở một bên nghe Hoa Hồng nói, giọng điệu thoải mái , chỉ biết, Tập Ni không có chuyện gì.

“Tất nhiên, hiện tại cũng không biết là ta quá mạnh mẽ, vẫn là mọi người quốc tế rất vô dụng !” Tập Ni ở bên kia vô cùng kiêu ngạo nói.

“Hiện tại tôi rất buồn bực, Thiếu tá Tĩnh Nham có phải coi trọng anh hay không , vì sao cứ nhìn chằm chằm anh không tha!” Hoa Hồng sâu kín nói.

Bên trong Hợp tung, Tĩnh Nham nhìn chằm chằm Tập Ni, Mặc Tử cùng Thẩm Dạ Thiên hoàn hảo, về phần Hoa Hồng, Thiếu tá Tĩnh Nham đến bây giờ cũng không biết diện mạo thật sự của cô, cho nên cho dù đã gặp cô, cũng chỉ có thể hoài nghi, mà không xác định.

Tương đối, bọn họ so với Tập Ni an toàn một chút.

“Nếu hần coi trọng bản thân ta như thế, ta lập tức thu hần, về sau Hợp Tung cũng đỡ phải công việc bề bộn như vậy!” Tập Ni ở trong điện thoại trêu chọc.

Dựa theo tính cách Tập Ni, nếu có thể, hần thật đúng là dám thu!

Dù sao, cũng không chịu thiệt!

Tập Ni là nổi danh già trẻ nam nữ ăn hết!

“Chuyện này, ta sẽ tìm người cùng Thiếu tá Tĩnh Nham thương lượng , sẽ báo tin tức cho anh!” Hoa Hồng cũng trêu chọc nói, chuyện qua đi, đều có một loại cảm giác thoải mái.

“OK, tôi chờ tin tức tốt của cô, nhớ rõ nói cho hần biết, tôi sẽ đánh, không phải là chịu!” Tập Ni nói.

“Anh dám cam đoan, sau khi Thiếu tá Tĩnh Nham nghe xong, sẽ không đến giết Hợp Tung!”

“Có thể tới vừa vặn, anh vừa vặn thu hẩn, làm cho hẩn có đến mà không có về!” Tạt Ni nói, hoàn toàn không đem Tỉnh Nham để vào mắt.

Nhiều năm như vậy, bị Tỉnh Nham truy cũng thành thói quen.

Tựa hồ, với hẩn mà nói, không phải là chuyện đại sự gì .

Ngày đó xuất cửa, Thiếu tá Tỉnh Nham không truy hẩn, hẩn mới cảm thấy không quen!

“Tốt, ta sẽ chi tiết nói lại!”

“Ừ, đúng rồi, nói với bảo bối, tôi rất an toàn !” Tạt Ni không quên nhớ dặn một câu.

Biết chuyện Hi Hi vừa trải qua , khẳng định miễn cảm lại áy náy, Tạt Ni không quên nhớ dặn.

“Tôi biết” Hoa Hồng lên tiếng.

“Ừ, cúp, trở về nói sau!”

“Tốt!”

Vì thế, điện thoại bị cắt đứt.

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, khoe miệng thoải mái gọi lên, “Safe!”

Nghe thế, Hi Hi cũng như trút được gánh nặng, khoe miệng ngoéo một cái.

Safe chính là ý tứ của an toàn!

Nhìn Hi Hi, Hoa Hồng sững sốt, mấy ngày nay, duy nhất nhìn thấy Hi Hi cười một chút.

” Hi Hi, người muốn nghe chuyện lúc trước của Tạt Ni không?” Hoa Hồng nhìn Hi Hi hỏi.

Tuy rằng bọn họ biết nhau một thời gian cũng không tính là ngắn, nhưng là ở trong ấn tượng của Hoa Hồng, tựa hồ, Hi Hi không biết chuyện lúc trước của Tạt Ni.

Hi Hi nhìn Hoa Hồng, ngẩn người, sau đó gật gật đầu.

Vì thế, Hoa Hồng bắt đầu nói chuyện lúc trước Tạt Ni trải qua.

“Cậu biết không, ở thời điểm Hợp Tung vừa mới thành lập, tuy rằng chúng ta không phải thật ổn định, nhưng lại là mục tiêu đầu tiên của quốc tế chống khủng bố!” Hoa Hồng nói.

“Mà Tạt Ni, cho dù là mục tiêu đầu tiên của Thiếu tá Tỉnh Nham!” Hoa Hồng nói, nói lên này còn có chút buồn cười.

Đến bây giờ, bọn họ cũng không biết vì sao, Thiếu tá Tỉnh Nham cứ nhìn chăm chăm một người là Tạt Ni.

Nghe Hoa Hồng nói, Hi Hi hơi nhú mày.

Bé chỉ nghe qua người quốc tế nhìn chăm chăm Tạt Ni, nhưng cũng không nghe được, còn có chuyện này.

“Kỳ thật, chúng ta cũng đều không biết, vì sao, người của Hợp Tung nhiều như vậy, nhưng là Thiếu tá Tỉnh Nham sống chết nhìn chăm chăm Tạt Ni, lúc trước, thời điểm chúng ta vẫn chưa ổn định, Tạt Ni mỗi lần đi ra ngoài, đều gặp vô số lần bị Tỉnh Nham công kích, hơn nữa, Tạt Ni đều dịch dung khuôn mặt, nhưng là mỗi một lần đều bị Tỉnh Nham nhận ra !” Hoa Hồng nói.

Cố ý cường điệu Tạt Ni cùng Tỉnh Nham.

“Sau đó thì sao?” Hi Hi nhìn Hoa Hồng hỏi.

“Có một lần thực nghiêm trọng, Tạt Ni phải đi Xyri đàm phán, nhưng khi trở về nửa đường , đã bị người của quốc tế tập kích , nổ súng gần một giờ, Thiếu tá Tỉnh Nham mang theo rất nhiều người, vây quanh Tạt Ni, thời điểm đó, Mặc Tử căn bản không có biện pháp đi qua, vì thế, Tạt Ni bị thương, sau đó ở trên phi cơ trực tiếp nổ mạnh, rơi vào trong biển!”

Nghe thế, ngực Hi Hi cứng lại.

Là, nổ mạnh!

Những điều này làm Hi Hi đau.

Nghe thế, Hi Hi mày không hồn giận nhẩn lại, trong đầu lại thoáng hiện một màn kia!

Sợ tới mức, Hi Hi nhanh nhảm hai mắt lại.

Hoa Hồng nghiêng đầu, nhìn Hi Hi, biết bé nghe đến mấy cái này sẽ cảm thấy khổ sở, nhưng là cũng không có bởi vậy mà ngừng lại, tiếp tục nói.

“Mọi người đều nghĩ Táp Ni đã chết, chỉ có Mặc Tử không tin, vì thế, tìm kiếm suốt một ngày một đêm, tìm được Táp Ni, hấn cơ hồ mất máu quá nhiều mà chết , nhưng là may mắn Mặc Tử không có buông tha cho, tìm được hấn, đưa trở về đúng lúc, tiến hành giải phẫu, Táp Ni thế này mới còn sống!” Hoa Hồng nói.

” Táp Ni trải qua công việc bề bộn như vậy, cũng là lần nghiêm trọng nhất!”

Nghe thế, Hi Hi mới chậm rãi mở to mắt, nhìn Hoa Hồng.

Ánh mắt Hoa Hồng, tràn ngập kiên định.

“Hiện tại, thế lực Hợp Tung đã ổn định lại, hiện tại, cho dù Thiếu tá Tỉnh Nham muốn tập kích Táp Ni, cũng không phải dễ dàng như vậy, hiện tại, cơ hội nhìn thấy Táp Ni cũng rất ít !” Hoa Hồng nói.

“Bất quá, cho dù giáp mặt nổ súng, quốc tế chưa chắc là đối thủ của chúng ta, bọn họ làm việc có cực hạn, mà chúng ta không có, cho nên, bọn họ bình thường cũng sẽ không theo chúng ta giáp mặt nổ súng!” Hoa Hồng nói.

Vạn nhất làm sao tạo ương , Tỉnh Nham sẽ phải chịu xử phạt .

Cho nên, cơ hội của Tỉnh Nham rất ít.

Bất quá lần này, không nghĩ tới Tỉnh Nham lại bắt cơ hội .

Nghe Hoa Hồng nói, Hi Hi có mấy phần trầm mặc.

Không nghĩ tới, Táp Ni lại trải qua chuyện như vậy, không nghĩ tới thế nhưng xảy ra quá nhiều chuyện như vậy.

Vậy cũng có phải, mẹ cũng không có chết.....

Hi Hi ở trong lòng nghĩ, nghĩ như vậy, trong lòng Hi Hi bắn lên một tia hi vọng.

Kỳ thật, nghĩ như vậy, cũng rất tốt!

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Hi Hi, ” Hi Hi, ta đã nói với người nhiều như vậy, là muốn nói cho người biết, mỗi người đều có vận mệnh của mình, mặc kệ ai xảy ra chuyện gì, chuyện kại đều là ngoài ý muốn, đó cũng không phải trách nhiệm của người!”

“Ta biết quan hệ người với người mẹ tốt lắm, người cũng không cần nhận hết trách nhiệm về mình, ta tin tưởng, mẹ cũng không muốn nhìn thấy người như vậy!” Hoa Hồng nhìn Hi Hi nói.

Hi Hi biết, Hoa Hồng nói nhiều như vậy, vì muốn làm cho bé nghĩ thông một chút.

Đó cũng là lần đầu tiên Hi Hi nghe Hoa Hồng giảng đạo lý, nhưng là này tuyệt đối không phải tính cách Hoa Hồng .

Nghe cô nói, Hi Hi trừ bỏ cảm động chính là cảm động.

Nhìn Hoa Hồng, “Người yên tâm, ta không có chuyện gì , ta cần thời gian!” Hi Hi nói.

Nghe Hi Hi nói, Hoa Hồng cười cười, gật gật đầu, cô biết, Hi Hi nghe hiểu được.

Gặp chuyện như vậy, ai cũng cần thời gian , huống chi, Hi Hi còn là một đứa nhỏ.

“Ừ!” Hoa Hồng nhìn Hi Hi gật đầu.

Vì thế, hai người nói trong chốc lát nói, xác định Tập Ni cùng Hi Hi không có chuyện gì, Hi Hi đi trở về phòng.

Ngồi ở trên giường, Hi Hi tự hỏi rất nhiều chuyện tình, rất nhiều vấn đề, cuối cùng thế nhưng nằm ở trên giường ngủ.

Mãi cho đến lúc chiều, Hi Hi trong mộng tỉnh lại, chợt nghe thấy một tin tức.

Không thấy Mặc Thiếu Thiên!

Nghe thế, Hi Hi cảm giác ngực như là có cái gì đó chặn lại, không thể thở được, đứng dậy liền hướng phòng Mặc Thiếu Thiên chạy tới.

Quả nhiên, Mặc Thiếu Thiên không có ở phòng.

“Cha !” Hi Hi hô một tiếng, nhưng là bốn phía không người đáp lại.

Lúc này Hách Tôn đi đến, nhìn Hi Hi, “Thời điểm chúng ta đi đến, đã không thấy cha cháu !”

Hi Hi trầm mặc.

Cha tỉnh, cũng không thấy!

Lúc này, Hi Hi nhìn Hách Tôn, “Có người đã tới sao?”

Hách Tôn lắc đầu, “Nhìn camera theo dõi, cha cháu một mình rời đi, hơn nữa, phi cơ trực thăng cũng không thấy!” Hách tôn nói.

Nghe thế , Hi Hi nhú mày.

Chẳng lẽ cha đi rồi?

Không, không có khả năng!

Nghĩ lại, Hi Hi bỗng nhiên nghĩ đến cái gì.

“Cháu biết cha đi nơi nào!” Hi Hi bỗng nhiên nói.

Hách tôn nhìn Hi Hi.

“Hách Tôn thúc thúc, cho cháu một chiếc phi cơ trực thăng, cho cháu hai người!”

“Không cần, ta cùng ngươi đi!” Hách Tôn nói.

Nhìn Hách Tôn, Hi Hi gật gật đầu.

Vì thế, hai người cùng đi, Hách Tôn cho người báo với Rayne một câu, mang theo Hi Hi bước đi .

Đối với phi cơ trực thăng bọn họ cũng có biết, chỉ là, rất ít khi tự mình lái thôi.

Hiện tại, Hi Hi cùng hách tôn trên phi cơ trực thăng, dựa theo Hi Hi nói , hách tôn nhú mày, tuy rằng không xác định Mặc Thiếu Thiên có phải ở bên kia thật sự hay không, nhưng là hiện tại, nhất định phải đi thử một lần.

... ..

Nửa giờ sau, đã đến .

Mafia.

Rất xa, Hi Hi liền thấy được một chiếc phi cơ trực thăng dừng lại .

Tuy rằng nơi này đã bị hủy rồi tinh rồi mù, nhưng là nơi này vẫn như cũ, bắt mắt.

“Ở bên kia!” Hi Hi chỉ vào phi cơ trực thăng, kích động nói.

Không nghĩ tới thật sự ở trong này.

Hách Tôn nhìn đến, lập tức đi qua, sau đó chậm rãi hạ cánh phi cơ trực thăng xuống.

Sau khi an toàn hạ cánh, Hi Hi cùng Hách Tôn từ phía trên đi xuống , thẳng đến một phi cơ trực thăng khác, nhưng mà không có Mặc Thiếu Thiên ở bên trong.

Hi Hi nhìn, có chút khẩn trương.

“Cha !” Hi Hi hô to.

Nhưng là, bốn phía không có người trả lời.

Hách Tôn đi theo phía sau Hi Hi, nhìn bốn phía, hơi nhíu mày, cuối cùng đôi mắt dừng ở hình ảnh trên mặt biển.

“Cha !” Hi Hi hô to, bốn phía vẫn không có thanh âm.

Lúc này, Hi Hi quay đầu nhìn Hách Tôn, hai người liếc mắt một cái.

Đúng lúc này, trên mặt nước chậm rãi hiện ra một chút bóng dáng, Hi Hi cùng Hách Tôn vừa thấy.

“Cha !” Hi Hi kêu một tiếng.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên chậm rãi từ trong nước đi ra, cả người ướt đầm..

Hi Hi cả kinh, lập tức chạy tới.

Hách Tôn thấy thế, cũng lập tức đi qua.

“Cha !” Hi Hi hô lớn một tiếng.

Mặc Thiếu Thiên ngẩn đầu, liền nhìn thấy Hi Hi .

Hi Hi biết, cha không cách nào quên được, nhưng là, nhìn cha , trong lòng Hi Hi thực rất đau.

Hơn nữa, vết thương trên người cha vừa mới băng bó tốt, hiện tại lại xuống nước.....

Hi Hi có điểm không dám tưởng tượng!

“LEO!” Hách Tôn nhìn Mặc Thiếu Thiên, kêu một tiếng.

Mặc Thiếu Thiên nâng mắt, liếc mắt nhìn hai người một cái, “Các người như thế nào đến đây?” .

“Người đi ra ngoài cũng không để lại tin tức gì, chẳng lẽ chúng ta không nên đến đây sao?” Hách Tôn nhìn Mặc thiếu Thiên nói.

Mặc Thiếu Thiên cúi cúi con người, không nói thêm gì.

Lúc này Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha , ta biết người lo lắng mẹ, nhưng là trên người của cha vết thương còn chưa có tốt.”

“Ta không sao!” Mặc Thiếu Thiên thản nhiên nói.

Nhìn bộ dáng Mặc Thiếu Thiên , con người Hách Tôn thâm trầm nhìn anh, một lát sau, anh mở miệng, “Chuyện đêm đó, ta đã cho tìm người xuống nước đi tìm , tìm suốt cả một buổi tối, không có tin tức gì!”

Cho nên, Mặc Thiếu Thiên hiện tại, không có khả năng sẽ tìm được!

Kỳ thật, Mặc Thiếu Thiên cũng đã biết, chính là, nếu không đi tìm, anh không biết mình còn có thể làm chuyện gì!

333. Chương 337: Lưu Ly, Cô Có Chuyện Gạt Tôi!

Thật ra thì, Mặc Thiếu Thiên cũng biết, chỉ là, nếu như không đi tìm, anh không biết mình còn có thể làm chuyện gì!

Hi Hi hiểu rõ ý của cha, bởi vì bọn họ cùng tâm trạng.

“Cha, không tìm được mẹ, đối với chúng ta mà nói là một tin tốt!” Hi Hi nói.

Thật ra, bé cũng không biết tình huống bây giờ như thế nào, không biết mẹ sống hay chết, nhưng không tìm được, đối với bọn họ mà nói, luôn là một niềm hy vọng.

Lúc này, ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên tĩnh mịch nhìn về phía Hi Hi.

“Từ hôm qua tới hôm nay, đã mười mấy tiếng trôi qua, nếu như tìm được, chính là thi thể của mẹ, nếu như không tìm được, đối với chúng ta mà nói, không khỏi không phải một tin tốt!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Thật ra, sau khi nghe Hoa Hồng cùng Tập Ni nói chuyện, Hi Hi mới chợt nghĩ thông suốt đạo lý này.

Nghe lời Hi Hi nói, ánh mắt Hách Tôn thoáng qua một tia tán thưởng.

Mặc dù tất cả mọi người đều hiểu được sự thật này, nhưng Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi đều là người trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, có thể nghĩ thông suốt chuyện này, không khỏi là lời an ủi tốt nhất.

Bởi vì, thực tế, không tìm được, đối với bọn họ mà nói, thật là tin tốt.

Ít nhất, còn một tia hi vọng.

Đạo lý này, Mặc Thiếu Thiên không phải là không hiểu, chỉ là, ngoài làm việc đó ra, anh không biết còn có thể làm cái gì.

Chỉ cần yên tĩnh, Mặc Thiếu Thiên liền nghĩ đến cảnh Lâm Tử Lam biến mất trước mắt mình.

Cho nên, anh tình nguyện đi tìm.

Mặc dù, biết là vô ích.

Lúc này, Hách Tôn nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Hi Hi nói không sai, không tìm được, ngược lại là tin tốt, tìm được rồi, chưa chắc là tin tốt, cậu yên tâm, tôi đã cho người đi tìm dọc theo bờ biển, nếu như nếu có tin tức, sẽ báo cho chúng ta biết!” Hách Tôn nói.

Cuối cùng, Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Nhìn bộ dạng của cha, Hi Hi rất cuộc yên tâm một chút.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại, nhìn trên mặt biển, ánh mắt tĩnh mịch.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó nhìn trên mặt biển.

Ba người ở lại trên đảo đợi 20 phút mới rời đi.

Sau khi trở về, Hách Tôn lập tức tìm bác sĩ, băng bó vết thương cho Mặc Thiếu Thiên.

Khi băng gạc được lấy xuống, Hi Hi nhìn những vết thương kia, bọt bốn phía trắng bệch, nhưng Mặc Thiếu Thiên không có lên tiếng.

Hi Hi ở một bên nhìn đôi mắt cũng đỏ lên.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, “Con trước hết đi ra ngoài đi!”

“Không, con muốn ở chỗ này cùng với cha!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, biết tính tình của bé, chuyện bé đã quyết định, mặc kệ nói gì, đều không thể thay đổi.

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên cũng không nói gì nữa, bác sĩ bôi thuốc cho anh, Hi Hi ở đó nhìn.

Cho đến khi bôi thuốc xong, Hi Hi cũng không có di động nửa bước.

Bác sĩ đi ra ngoài, Hi Hi hướng Mặc Thiếu Thiên đi tới.

“Cha, có đau hay không?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên lắc đầu, vết thương này so với bảy năm trước, quả thật không đáng nhắc tới.

Hi Hi suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn mở miệng, “Cha, chúng ta đợi thêm hai ngày nữa, nếu như vẫn không có tin tức của mẹ, chúng ta trở về A thị có được hay không?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên muốn nói cái gì, song khi ánh mắt của anh thấy ánh mắt của Hi Hi, trong nháy mắt muốn nói cái gì cũng mắc nghẹn trong cổ họng, nói không ra lời, cuối cùng, gật đầu một cái, “Uh!”

Đối với mẹ, bọn họ sẽ không từ bỏ tìm kiếm, nhưng nơi này, Hi Hi không muốn ở lại.

Thấy Mặc Thiếu Thiên gật đầu, Hi Hi nhếch miệng lên nở nụ cười gượng gạo.

... ..

Bên trong một khách sạn.

Lưu Ly nhìn thiếu tá Tĩnh Nham, sắc mặt thoáng qua một tia do dự, cuối cùng vẫn lên tiếng, “Thiếu tá, anh cố ý loại tôi sao?”

Thiếu tá Tĩnh Nham đứng trước cửa sổ sát đất, phong thái lồi lạc, nghe được lời Lưu Ly nói, hần ngoài đầu nhìn lại, nhìn cô , “Tôi loại cô, lời này nói thế nào?”

“Cô đã đi đâu?” thiếu tá Tĩnh Nham nhàn nhã hỏi.

Nếu như không phải hiểu rất rõ con người thiếu tá Tĩnh Nham, Lưu Ly nhất định sẽ tin tưởng lời nói của thiếu tá Tĩnh Nham.

“Anh biết tôi đi nơi nào rồi !” Lưu Ly nhìn Tĩnh Nham nói.

“Hả? Thật sao? Cô đi đâu vậy, có nói cùng tôi sao?” thiếu tá Tĩnh Nham nhìn Lưu Ly sâu kín hỏi, giọng nói, không nặng không nhẹ.

“Anh ——” Lưu Ly nhìn Tĩnh Nham, không vui nhăn mày lại.

“Tôi bình thường đi ra ngoài, anh đều sẽ hỏi tôi, nhưng hôm nay tôi đi ra ngoài, anh không có hỏi tôi, bởi vì anh biết tôi là đi xem anh trai tôi cùng cháu của tôi!” Lưu Ly nhìn Tĩnh Nham nói, đối với việc này, cô hết sức chắc chắn, không trách được hôm nay đi ra ngoài, Tĩnh Nham cũng không hỏi cô, bây giờ mới biết, thì ra là như vậy!

Nghe thấy thế, thiếu tá Tĩnh Nham nhíu mày, “Thật sao? Tôi làm sao biết được chứ?”

“Lưu Ly, tôi cần phải nhắc nhở cô một câu, cho dù cô và Mặc Thiếu Thiên là anh em , nhưng cô đừng quên cô còn có chức trách, cô là người của quốc tế (*)!” thiếu tá Tĩnh Nham nói gần từng chữ.

[(*)tạm hiểu tổ chức quốc tế]

Thiếu tá Tĩnh Nham nói đến cái này, Lưu Ly nhíu mày, lập tức nói, “Tôi hiểu rõ, tôi cũng chưa từng quên!”

“Quan hệ giữa cô và anh ta là tế nhị, người ở bên trong quốc tế, bao nhiêu người không tin cô, nhưng mà tôi lại tin tưởng cô, cô không nên để cho tôi thất vọng mới phải!” Tĩnh Nham nói.

Tĩnh Nham bây giờ đang thể hiện sự cảm thông.

Lưu Ly khẽ nheo mắt lại.

“Tôi hiểu rõ, nhưng chuyện này với tôi là hai chuyện!” Lưu Ly nói.

Mặc dù cơ rất đồng tình với chuyện kia, nhưng không có nghĩa là, Lưu Ly không có tư tưởng của mình.

Tĩnh Nham nhìn Lưu Ly, sau đó hỏi, “Chuyện gì?” thực tế nói.

“Thiếu tá, anh đúng như theo lời nói tin tưởng tôi như vậy sao?” Lưu Ly nhìn Tĩnh Nham hỏi.

“Có ý gì?”

“Hôm nay anh tập kích người của Hợp Tung phải không?” Lưu Ly trực tiếp hỏi, không hề quanh co, phải có lý do, Tĩnh Nham mới nói nhiều chuyện như vậy.

Luận tài ăn nói, Lưu Ly tự nhận không bằng Tĩnh Nham.

Nghe được Lưu Ly đề cập đến chuyện này, ánh mắt Tĩnh Nham khẽ ngại một chút, “Như vậy thì thế nào, anh ta chính là phần tử truy nã của tổ chức quốc tế, chẳng lẽ tôi không nên tập kích anh ta sao? !” thiếu tá Tĩnh Nham nhìn Lưu Ly nói gần từng chữ.

“Tôi không có nói không nên, chỉ là, tại sao không cho tôi tham gia? Còn cố ý loại tôi ra? Sợ tôi báo tin với anh của tôi bên kia sao?” Lưu Ly nhìn thiếu tá Tĩnh Nham nhấn mạnh từng chữ hỏi, trong lời nói, mang theo một chút tức giận.

Thiếu tá Tĩnh Nham kinh ngạc, “Không để cho cô tham gia, tự tôi có sắp xếp!”

“Hay là nói, thiếu tá Tĩnh Nham, không giống lời anh nói, tin tưởng tôi như vậy?” Lưu Ly hỏi.

Thật ra , bây giờ , hỏi cô rốt cuộc đang tức giận cái gì, chính cô cũng không rõ .

Nhìn Lưu Ly, thiếu tá Tĩnh Nham cũng không vui nhả lại mày, “Lưu Ly, cô là đang nói chuyện với tôi phải không?”

“Vâng!” Lưu Ly đáp lời.

Tĩnh Nham sững sờ, lâu như vậy, đây là lần đầu tiên hai người xung đột.

“Tôi cố ý không cho cô tham gia, đây là sắp xếp của tôi, thế nào? Cô bây giờ đang chất vấn tôi sao?” Tĩnh Nham nói.

“Không dám!” Lưu Ly lạnh lùng đáp một tiếng.

“Cô cái gì không dám!” Tĩnh Nham nói.

Làm trái lệnh của cấp trên, tự tiện đi giúp người khác, cô còn cái gì không dám!

“Tôi chỉ muốn xác nhận câu trả lời!” Lưu Ly cứng ngắc mà nói, trong lời nói, vẻ mặt, nhìn như không có bất mãn, nhưng lại càng lộ vẻ bất mãn.

“Vậy tôi nói cho cô biết, Phải!”

“Hơn nữa, bởi vì cô lần trước lỡ mãng xông lên giúp Mặc Thiếu Thiên, làm cho tôi bị cấp trên phê bình, và bây giờ cô bị quốc tế thẩm tra!” thiếu tá Tĩnh Nham nói.

Nghe thấy thế, Lưu Ly cau mày, nhìn thiếu tá, “Có ý gì?”

“Vốn là, chúng ta có thể ngư ông đắc lợi, nhưng bởi vì cô tự tiện đi hỗ trợ, phá hủy tất cả kế hoạch, hiện tại cấp trên biết, cho rằng cô công tư bất phân, muốn thẩm tra cô!” Tĩnh Nham nói.

Nghe được điều này, sắc mặt Lưu Ly thay đổi.

“Cho nên, bây giờ, tất cả mọi chuyện của cô đều tạm ngưng, tạm thời bị đình chỉ công tác!” Tĩnh Nham nhìn Lưu Ly nói gần từng chữ.

Nghe thấy thế, Lưu Ly ngẩn người, sau đó cứng ngắc mở miệng, “Được, tôi biết rồi!” Nói xong, Lưu Ly xoay người muốn đi.

“Chờ một chút!” Tĩnh nham thiếu tá chợt mở miệng.

Lúc này, Lưu Ly dừng lại bước chân ở, “Còn có chuyện gì sao?”

“Cô đây là thái độ gì?”

“Nếu cấp trên muốn thẩm tra tôi, được rồi, tôi sẽ đem toàn bộ công việc trong tay giao lại!” Lưu Ly nói.

“Cô đây là muốn náo loạn?” Tĩnh Nham cau mày.

“Tôi là tuân thủ mệnh lệnh cấp trên mà thôi!”

“Cô không cần phải tuân thủ mệnh lệnh của cấp trên, cô chỉ cần tuân thủ lệnh của tôi thôi!” Tĩnh Nham nói.

Nói đến điều này, Lưu Ly nhú mày, không hiểu thiếu tá rốt cuộc có ý gì.

“Lần này, tôi vốn là muốn bắt được người của Hợp Tung, hoặc là giết hẳn, ít nhất cho cấp trên một cái công đạo, không nghĩ tới vẫn là thất bại!” Nói đến cái này, thiếu tá Tĩnh Nham thiếu tá âm thanh chìm đắm một chút.

“Lần này, cấp trên phái người giám sát, cô không ở hiện trường, không bắt được người của Hợp Tung, cũng không liên quan chuyện của cô, vừa đúng có thể giải trừ hoài nghi cho cô!” thiếu tá Tĩnh Nam nói.

Lưu Ly đứng ở nơi đó, nghe xong lời của Tĩnh Nham nói nhú nhú mày.

Cho nên, thiếu tá Tĩnh Nham là vì giúp cô giải trừ hoài nghi?

Lưu Ly xoay người, nhìn thiếu tá Tĩnh Nham “Anh là vì giúp tôi giải trừ hoài nghi?”

“Tôi không phủ nhận, tôi thật sự có tư lợi, nhưng bây giờ cô còn chưa có khôi phục chức vụ!” Tĩnh Nham nhìn Lưu Ly nói chắc chắn.

Thật ra, có chức vụ hay không, Lưu Ly cũng không để ý.

Nghe được Tĩnh Nham nói như vậy, Lưu Ly mới hết giận.

Lưu Ly đối với chức vụ này không có bao nhiêu hứng thú, nhưng cô đã đồng ý với thiếu tá Tĩnh Nham, bọn họ từng có bảy năm ước hẹn, bảy năm này, Lưu Ly đã nguyện trung thành với Tĩnh Nham, cô phải trung thành, nghe theo mệnh lệnh.

Lưu Ly là một người giữ tín, dĩ nhiên sẽ giữ lời, nhưng nếu như Tĩnh Nham không tin cô, Lưu Ly cảm thấy mình cũng không có gì để nói!

Lưu Ly nhìn Tĩnh Nham, “Ngay từ đầu anh nên nói cho tôi biết, thì đã không xảy ra những chuyện này !” Lưu Ly nói.

Nghe Lưu Ly lời nói, Tĩnh Nham ngược mắt nhìn cô “Tôi cũng muốn nhân cơ hội thử dò xét cô, Lưu Ly, cô có chuyện gạt tôi!” Tĩnh Nham nhìn Lưu Ly, nói một câu hết sức chắc chắn.

... ..

Lời tác giả: P/S :Ba ngàn chữ. Chúc các bạn một Tết Trung Thu thật vui vẻ!

Lavender – Blue: Chúng ta cũng gần đến trung thu, thật là đúng dịp, mượn lời gửi lời chúc các bạn trước luôn nha.

334. Chương 338: Quay Về A Thị

Edit: Lavender - Blue

Nghe Lưu Ly nói, Tĩnh Nham ngược mắt nhìn cô “Tôi cũng muốn nhân cơ hội thử dò xét cô, Lưu Ly, cô có chuyện gạt tôi!” Tĩnh Nham nhìn Lưu Ly, nói một câu hết sức chắc chắn.

Lưu Ly sửng sốt.

Không ngờ thiếu tá Tĩnh Nham đột nhiên nói như vậy.

Tĩnh Nham nhìn nét mặt Lưu Ly , Tĩnh Nham ngẩng nhìn cô.

“Đứa bé kia cùng Hợp Tung có quan hệ, cô biết có phải hay không?” Tĩnh Nham nhìn Lưu Ly trực tiếp hỏi.

Lưu Ly càng sửng sốt.

Không ngờ, Tĩnh Nham phát hiện rồi.

“Không biết, tôi cũng mới biết đêm hôm đó!” Lưu Ly nói, phủ nhận lời thiếu tá Tĩnh Nham nói.

“Thật không?” Tỉnh nham hỏi.

“Thật!” Lưu Ly không chút nghĩ ngợi trả lời.

Cho dù biết, bây giờ cũng không thể nói, nếu không, Hi Hi tuyệt đối sẽ trở thành mục tiêu tiếp theo của thiếu tá Tỉnh Nham.

Tỉnh Nham cẩn thận quan sát Lưu Ly một lát, cuối cùng gật đầu, “Chuyện này, tôi đã sai người đi thăm dò, rất nhanh sẽ có kết quả!”

Lưu Ly đứng ở đó, mím môi, không dám biểu lộ quá nhiều, nghe được lời Tỉnh Nham nói, gật đầu, “Vâng, tôi biết rồi!”

Nhìn vẻ mặt Lưu Ly không có gì, Tỉnh Nham cũng không có truy cứu nữa, bản thân Lưu Ly cẩn thận, Tỉnh Nham hiểu, ép buộc cô càng không nói, phải làm cho cô tình nguyện nói mới được.

... ..

Rất nhanh, hai ngày đã đến.

Vẫn không có tin tức của Lâm Tử Lam.

Hách Tôn phái người đi tìm, gần như toàn bộ đảo đã cho lặn tìm, vẫn không có bóng dáng của Lâm Tử Lam, ngay cả đảo lân cận cũng cho tìm, cũng đều không có.

Tin tức này, đối với Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi mà nói, có thể coi là một an ủi.

Hi Hi nói không sai.

Qua thời gian lâu như vậy, nếu như tìm được, cũng chỉ là thi thể, càng thêm đau lòng, bây giờ, không có gì cả, đối với bọn họ mà nói, còn có một hy vọng.

A thị bên kia, Mặc Lương không ngừng gọi điện thoại tới thúc giục, thậm chí cả Mặc Ân Thiên cũng thúc giục vô số lần.

Cuối cùng, hai ngày sau, Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên tính quay về A thị.

Hách Tôn cùng Rayne, Trữ Xá, cũng muốn chia tay.

Bốn góc của sân bay.

Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi, hai người cùng mặc áo khoác màu đen, giống như màn đêm u buồn.

Hoa Hồng đứng ở phía sau áo khoác màu đỏ, tóc tùy ý xõa phía sau, trông rất kiều kỳ.

Bên kia, Hách Tôn cùng Trữ Xá, Rayne đều nhìn bọn họ.

Hách Tôn nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cậu yên tâm, tìm kiếm Lâm Tử Lam là chuyện không thể từ bỏ, sẽ có người tiếp tục tìm kiếm, sẽ không chỉ tìm ở các đảo lân cận, mà sẽ tìm bốn phía, một khi có tin tức sẽ lập tức báo cho cậu!” Hách Tôn nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc Thiếu Thiên toàn thân áo khoác màu đen, giảm đi mấy phần yêu nghiệt thường ngày, ngược lại nhiều hơn mấy phần lạnh lùng, môi mím môi, suy nghĩ một chút, nhìn Hách Tôn, “Không cần tìm!”

Hách Tôn cau mày.

Hi Hi cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên.

“Các đảo vô danh lân cận cũng tìm toàn bộ rồi, nếu không có ở bên đó, liền chứng minh không có, nếu như cô ấy không chết như lời các người nói, tôi tin tưởng, tôi nhất định còn có thể nhìn thấy cô ấy!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Không tìm được thi thể Lâm Tử Lam, quả thật còn là một tin tức tốt.

Ít nhất, cũng có khả năng được người khác cứu.

Nếu như cô tỉnh lại, nhất định sẽ trở về A thị tìm bọn anh!

Bây giờ Mặc Thiếu Thiên, cũng chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Hách Tôn nhìn Mặc Thiếu Thiên, nghe Mặc Thiếu Thiên nói ,biết anh nhất định suy nghĩ rất kỹ, gật đầu “Tôi biết rồi!”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, nhìn bọn họ, cũng không biết nên làm sao biểu đạt tâm ý của mình, chỉ có thể đưa tay phải ra.

Thấy vậy, Hách Tôn ngoắc ngoắc môi, Rayne cùng Trữ Xá cũng đều đi lên.

Bốn người bắt tay thật chặt, lúc này bọn họ biểu đạt động tác cảm ơn.

“Bảo trọng, có gì cần, gọi điện thoại cho tôi!” Rayne nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

“Đi thôi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Ba người bọn họ cũng gật đầu một cái.

Hi Hi cũng nhìn bọn họ, “Hách Tôn thúc thúc, Rayne thúc thúc, Trữ Xá thúc thúc, chúng cháu đi!” Hi Hi hiểu chuyện nói.

Nhìn Hi Hi, Hách Tôn chợt nhớ tới cái gì, “Chờ một chút!”

Hi Hi ngạc nhiên một chút.

Lúc này, không biết từ nơi nào Hách Tôn lấy ra một vật, một kim bài gì đó, cho Hi Hi.

“Cái này cho cháu!” Hách Tôn nói, đồ đưa cho Hi Hi.

Hi Hi nhìn kim bài trong tay, cũng không biết rốt cuộc là thứ gì, nhưng hình như là tín vật gì đó .

Trữ Xá cùng Rayne nhìn, đôi mắt hiện lên mấy phần kinh ngạc.

Không ngờ, Hách Tôn thế nhưng lại cho Hi Hi tín vật.

Vật kia, đại biểu cho Hi Hi có thể tùy ý mở lời với Hách Tôn , hơn nữa còn là tín vật ra vào đảng phái.

Mặc Thiếu Thiên cũng ngoái đầu nhìn lại, nhìn kim bài trong tay Hi Hi, sửng sốt một chút.

Hi Hi không biết được là cái gì, nhưng bé biết, Hách Tôn sẽ không vô duyên vô cớ đưa cho bé vật này.

Hơn nữa, cái này thoát nhìn có vẻ đặc biệt.

”Cảm ơn Hách Tôn thúc thúc!” Hi Hi lễ phép nói cảm ơn.

“Nếu như sau này có gì cần ta giúp, cứ việc đi tìm ta!” Hách Tôn nói.

Lúc này, Hi Hi mới hiểu được, tác dụng của vật này .

Hi Hi kiên định gật đầu “Cháu biết rồi!”

“Đi thôi!” Hách Tôn nói.

Hi Hi gật đầu, sau đó, đi theo Mặc Thiếu Thiên, Hoa Hồng liền lên máy bay tư nhân.

Hách Tôn cùng Rayne, Trữ Xá ở dưới nhìn, hôm nay, bọn họ cũng nên đi.

Vì vậy, sau khi Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi đi, ba người cũng chia nhau đi.

Hách Tôn mới vừa lên máy bay, lại thấy Tô Cẩm Nhi ngồi ở bên trong.

^^^^^^^^^^^^^^

Trên máy bay, thỉnh thoảng Hi Hi cầm kim bài Hách Tôn cho nhìn, mặc dù là nhìn kim bài, nhưng suy nghĩ không biết chạy đi nơi nào.

Hoa Hồng ngồi ở bên cạnh Hi Hi, nhìn kim bài trong tay bé, ngăn người, tò mò tiến tới, “Cho tôi xem một chút!”

Hi Hi cũng không suy nghĩ nhiều, liền trực tiếp đưa cho Hoa Hồng xem.

Sau khi Hoa Hồng thấy, sau đó chính phản ứng nhìn chăm chăm, kinh ngạc , “kim bài đảng Hắc diện! ?” Hoa Hồng nói.

Hi Hi vốn còn đang suy nghĩ chuyện gì, nghe được Hoa Hồng nói, nghiêng đầu nhìn cô, tỷ biết?”

Hoa Hồng gật đầu, “Trước kia làm nhiệm vụ có gặp một lần!” Hoa Hồng lộ vẻ tức giận nói, không nghĩ tới hôm nay thế nhưng thật nhìn thấy kim bài đảng Hắc diện trong truyền thuyết .

Hắc diện đảng, Hi Hi nhớ tới cái tên này.

Tên rất quen thuộc.

“Đảng Hắc diện hoạt động chủ yếu ở Bắc Mỹ, lệ thuộc hắc đạo bang phái, chỉ là, không cùng kiểu như chúng ta, mặc dù không giống chúng ta , nhưng thực lực không thể khinh thường!” Hoa hồng chậm rãi nói.

Nhìn bộ dạng hiếu kỳ của Hi Hi, giống như Tập Ni, nội tâm của anh ta còn chứa dã tâm, cho nên đối với những chuyện này tò mò, nhìn bé còn có tâm hỏi cái này, cũng biết, bé sẽ từ từ chuyển biến tốt , vì vậy, Hoa Hồng càng thêm phân tích cẩn thận cho Hi Hi.

Hách Tôn chính là người của đảng Hắc diện huyền thoại.

Một tay sáng lập, thịnh hành cả Bắc Mỹ.

Về phần bọn hắc hoạt động thế nào, Hoa Hồng không rõ lắm, chỉ biết bang phái này rất thần bí.

Hi Hi nghe được, bé ngược lại đã nghe qua đảng Hắc diện này, nhưng dường như không giống bọn họ, cũng không có trực tiếp giao dịch.

Chỉ biết là một đảng phái rất thần bí, bây giờ nghe Hoa Hồng nhắc tới, thật sự là huyền thoại.

“Kim bài này, giống như có thể tùy ý ra vào tổng bộ đảng Hắc diện, xem ra, Hách Tôn cho cậu một đại đặc xá!” Hoa Hồng nói, không ngờ đưa bé như Hi Hi, quán xuyến mấy đại bang phái trên thế giới.

Ngay cả Tiêu Dật của Đồng Minh, cũng nhìn Hi Hi lớn lên.

Hi Hi cũng sẽ trở thành một người trong truyền thuyết!

Theo như lời nói, bọn họ biết thân phận của Hi Hi, phải có chỗ kiêng dè mới đúng.

Nhưng Hách Tôn không có chút kiêng dè, trực tiếp cho Hi Hi một kim bài.

Nhìn ra, Hách Tôn rất yêu thích Hi Hi.

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở đó không nói gì, đối với chuyện này, giống như không có hứng thú, chỉ muốn đắm chìm trong thế giới của bản thân.

Lúc này, Hi Hi nhìn kim bài trong tay, âm thầm quyết định.

Không tới lúc quan trọng, bé tuyệt đối sẽ không đi quấy rầy Hách Tôn!

Vì vậy, Hoa Hồng giảng giải chút về đảng Hắc diện cho Hi Hi, Hi Hi mặc dù nghe, nhưng ánh mắt lơ đãng nhìn một bên Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên ngồi ở chỗ đó, nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, như không có nghe được lời của bọn họ .

Hi Hi không dám để cho không khí yên lặng lại, bởi vì, cảm giác đó không khí thật rất đè nén.

Hi Hi nghe Hoa Hồng nói xong, đến ban đêm ba người đều ngủ trong chốc lát.

Gần tám tiếng sau, máy bay hạ xuống A thị.

Thời điểm hạ cánh, đã là hơn năm giờ chiều.

Màn đêm A thị, mới vừa chuẩn bị bắt đầu.

Hi Hi mới vừa xuống máy bay, Mặc lão liền gọi điện thoại tới.

Nhìn số điện thoại, Hi Hi bắt máy.

“Như thế nào? Các người xuống máy bay hay chưa?” Mặc lão trực tiếp hỏi.

“Xuống rồi!” Hi Hi nói.

“Ta đã cho người đi đón các người rồi, các người trực tiếp trở lại!” Mặc lão nói.

Đến bây giờ, Mặc lão cũng không biết Lâm Tử Lam gặp chuyện không may.

Đúng lúc ấy, Hi Hi nhìn hướng bọn họ ra xe, sau đó gật đầu, “Tôi biết rồi!”

Cúp điện thoại, Hi Hi nghiêng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Là Mặc lão gọi điện thoại, nói chúng ta trực tiếp trở về Mặc gia!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, không nói gì, lúc này, xe tới, Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên lên xe.

Hoa hồng nhìn bọn họ, “Các người hãy đi đi, tôi không đi theo tham gia náo nhiệt này!”

Đối với chuyện người ta gặp nhau, cô không nên tham gia thì tốt hơn.

Hi Hi nhìn Hoa Hồng, gật đầu, “Tôi theo cha trở về một chuyến, tỷ tự mình tìm cái gì ăn một chút, tỷ trở về nhà, cái này là chìa khóa!” Hi hi trực tiếp đưa chìa khóa cho Hoa Hồng.

Hoa Hồng nhìn cái chìa khóa, sau đó nhún mày, “OK!”

Sau đó, Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi ngồi lên xe, trực tiếp trở về Mặc gia.

Hoa Hồng cầm chìa khóa, tìm cái gì ăn . . .

335. Chương 339: Mặc Gia Rung Chuyển Lo Lắng

Xe đi trên đường khoảng nửa tiếng thì về đến Mặc gia.

Đây là lần thứ hai Hi Hi tới Mặc gia, khí thế vẫn hào hùng như cũ, chỉ khác lần đầu tiên tới có phần kích động.

Cũng thiếu đi một phần cùng mẹ bị nhạo báng!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Hi Hi thoáng qua một tia u ám.

Lúc này, Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên từ trên xe bước xuống.

Suốt đường đi, Mặc Thiếu Thiên cơ bản không nói một lời, Hi Hi cũng không nói gì, tâm trạng của hai người đều không tốt.

Lúc này, quần gia thấy xe ngừng lại, lập tức đi tới.

“Đại Thiếu Gia đã về.”

“Tiểu thiếu gia!” Quần gia cười nói.

Hi Hi nhìn quần gia, gật đầu bày tỏ lễ phép, nhưng cũng không nói gì.

“Bây giờ lão gia đang đợi, mau đi vào thôi!” Quần gia nói.

Hi Hi gật đầu một cái, sau đó cùng Mặc Thiếu Thiên đi vào.

Bên trong, một bàn ăn phong phú.

Chỉ là, Mặc gia từ trước đến giờ ở phương diện ăn uống đều thịnh soạn như vậy, cũng không thể nhìn ra là cố ý làm, còn là nguyên bản là cái bộ dáng này.

Cung Ái Lâm ngồi ở bên bàn, sắc mặt không tốt.

Lúc này, quần gia đi vào, “Lão gia, Đại Thiếu Gia cùng tiểu thiếu gia đã trở lại!” Quần gia cười nói.

Cung Ái Lâm ngồi ở đó, nghe được lời quần gia nói, hắng giọng một cái, “Khụ khụ, Phúc bá, tiểu thiếu gia vẫn luôn ở nhà, lúc nào từng đi ra ngoài?”

Phúc bá nghe thế, giật mình, sau đó thu lại nụ cười trên mặt, không nói gì cả.

Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên vừa vào, liền nghe được câu này.

Cho dù, trong lòng không sáng khoái, anh cũng sẽ bảo vệ cẩn thận cho Hi Hi .

Ánh mắt anh, quét qua Cung Ái Lâm, sau đó lên tiếng “Phúc bá, Hi Hi là con trai của tôi, là tiểu thiếu gia không sai, về phần Mặc Vũ, có thể đổi cách gọi, gọi nhị tiểu thiếu gia!”

Phúc bá sửng sốt.

Từ khi Mặc Thiếu Thiên xuống xe, xác định sắc mặt của anh không tốt.

Vì vậy, Phúc bá chỉ đứng đó, cũng không nói gì, bởi vì mở miệng, bất luận nói gì, đều không đúng.

Cung Ái Lâm ngồi ở chỗ đó, nghe được lời Mặc Thiếu Thiên nói, sắc mặt càng thêm biến đổi.

Mặc Ân Thiên cũng nhìn Cung Ái Lâm, không có nói lời trách cứ gì, chỉ nhìn bọn họ, nhú nhú mày, “Vì sao chỉ có hai người các người?”

Nói đến cái này, trong lòng Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên như bị cái gì đâm.

Sắc mặt của Mặc Thiếu Thiên thật không tốt.

Hi Hi ngớ ngàng sửng sốt một chút, “Vâng, chỉ có hai người chúng tôi!”

“Lâm Tử Lam đâu? Chẳng lẽ cứu không được?” Mặc lão hỏi, lần này, đơn thuần chính là hỏi, không có bất kỳ lời châm chọc, nhưng ông nhìn ra Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi có cái gì đó không đúng.

“Chưa có trở về!” Hi Hi cắn răng nói, cố nén cảm xúc mãnh liệt trào sôi trong lòng.

Lúc này, Cung Ái Lâm cho là mình tìm được lý do phát huy, nhếch miệng lên cười lạnh, “Thật sao? Tại sao không trở lại? Con gái nhà nghèo, chính là được nuôi dạy như thế!” Cung Ái Lâm châm chọc nói.

Nghe thấy thế, sắc mặt của Mặc Thiếu Thiên đột nhiên thay đổi hẳn, “Bang” một tiếng.

Một tiếng vang thật lớn.

Lúc này, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên tập trung trên người của Cung Ái Lâm.

Đôi con ngươi đen nhánh, lúc này, giống như một hung thần sát lang, nhìn chăm chăm con mồi của mình, hận không được đem Cung Ái Lâm xé rách ra.

Cung Ái Lâm ngồi ở chỗ đó, nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên, bị ánh mắt của anh dọa cho hoảng sợ.

Mặc dù bọn họ đối chọi gay gắt vô số lần, nhưng bà chưa từng thấy bộ dạng này của Mặc Thiếu Thiên, cảm giác ánh mắt màu xanh lá cây của Mặc Thiếu Thiên, nhìn mình chăm chăm, loại cảm giác đó để cho tóc bà dựng thẳng tê dại.

“Bà nói cái gì? Có gan, bà lặp lại lần nữa!” Mặc Thiếu Thiên hung ác nhìn Cung Ái Lâm hỏi từng chữ.

Từng chữ đều lạnh lẽo.

Thân sĩ, phong độ là cái gì, tất cả Mặc Thiếu Thiên đều không quan tâm, chỉ cần Cung Ái Lâm lặp lại lời nói lần nữa, anh thật không bảo đảm một giây tới mình sẽ làm ra chuyện gì!

Anh tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai chửi bới, xúc phạm Lâm Tử Lam!

Cung Ái Lâm nhìn Mặc Thiếu Thiên, trong lòng có chút lo lắng sợ hãi, nhưng nghĩ anh cũng không dám làm xảy ra chuyện gì , vì vậy, bà đến ranh giới cuối cùng của Mặc Thiếu Thiên.

“Tôi nói không đúng sao? Làm sao cô ta rời khỏi mà lại không trở lại, bây giờ cũng chưa trở về!” Cung Ái Lâm lạnh lùng cười nói, trong lời nói châm chọc hoàn toàn chọc giận Mặc Thiếu Thiên.

Một giây sau, Hi Hi cũng không biết Mặc Thiếu Thiên bên cạnh bé làm thế nào rời đi, giống như một cơn gió thổi qua, Mặc Thiếu Thiên đến trước mặt Cung Ái Lâm, Cung Ái Lâm cả kinh, lập tức đứng lên, lúc này, Mặc Thiếu Thiên đem bà dè chặt, đặt ngay trên bàn, vẻ mặt hung ác.

“Bà đã muốn tìm cái chết, vậy tôi thành toàn cho bà!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên không biết từ đâu lấy ra một con dao, hướng cổ Cung Ái Lâm đâm.

“A ——” Cung Ái Lâm đột nhiên hét lên, cô không ngờ, Mặc Thiếu Thiên thế nhưng thật sự động thủ.

“Dừng tay!” Đang lúc Cung Ái Lâm nghẹn ngào gào lên, Mặc Ân Thiên đột nhiên hô to một tiếng, ngăn cản hành động của Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên nắm chặt con dao, ngược mắt nhìn Mặc Ân Thiên, cặp mắt tối đen, giống như đang biến sắc, từ từ hội tụ, cả người anh giống như bị quỷ nhập, tàn nhẫn đến tột cùng.

Mặc Ân Thiên cũng sửng sốt.

Nhiều năm qua, chưa từng thấy bộ dạng này của Mặc Thiếu Thiên, cho dù nhắc tới mẹ của anh, anh cũng chỉ là vô cùng tức giận, tức giận, nhưng trước đây chưa từng thấy qua bộ dạng này.

Nhưng dù vì lý do gì, Mặc Thiếu Thiên cũng không thể làm như vậy.

“Bỏ dao xuống!” Mặc Ân Thiên nhìn Mặc Thiếu Thiên quát lớn một tiếng.

Hi Hi đứng ở đó, không nói gì, cũng không có ý muốn ngăn cản.

Bé cùng Mặc Thiếu Thiên có cùng một suy nghĩ, nếu đụng đến mẹ của bé, bé cũng sẽ không bỏ qua!

Bây giờ bé không đủ năng lực, chờ một ngày nào đó, bé trở thành người mạnh mẽ như cha, có lẽ, bé cũng sẽ làm như thế.

Mặc Thiếu Thiên nắm con dao, vẫn không nhúc nhích.

Bây giờ, Mặc Ân Thiên hình như hiểu rõ tình huống hiện tại, ông biết Mặc Thiếu Thiên nhiều năm qua, mặc dù đem công ty quản lý thỏa đáng, nhưng anh cùng hắc đạo nhất định có quan hệ.

Ở nước Mỹ nhiều năm như vậy, anh đều không chết được, có thể thấy được, sự lợi hại của Mặc Thiếu Thiên.

Nhưng những năm này, anh ở trước mặt của ông che giấu rất tốt, bây giờ tự nhiên lại biến thành như vậy, nhất định có nguyên nhân.

Hơn nữa, còn là về Lâm Tử Lam!

Lúc này, Mặc lão nhìn Mặc Thiếu Thiên, không dám chọc giận Mặc Thiếu Thiên, giọng nói vừa phải nhìn anh, “Ta hiểu rõ bà ấy nói không đúng, chẳng lẽ anh cầm dao đâm bà ta là đúng sao?”

“Cái thời đại này, không phải dựa vào bạo lực cùng giết người có thể giải quyết!” Mặc lão nhìn Mặc Thiếu Thiên nhấn mạnh từng chữ nói.

Ha ha!

Mặc Thiếu Thiên chợt phát ra tiếng cười lạnh.

“Ông bây giờ là đang giáo dục tôi sao?”

“Nhưng ông không cảm thấy đã quá muộn sao? Tôi luôn luôn là như thế!” Mặc Thiếu Thiên cười lạnh nhìn Mặc lão nói, nụ cười có chút vặn vẹo.

Mặc Thiếu Thiên thoáng cười, khiến trong lòng Mặc lão cũng hít thở không thông.

Mặc Thiếu Thiên mặc dù có lúc đáng hận, nhưng cũng làm cho người khác cảm thấy đáng thương.

Mặc Thiếu Thiên tính tình cổ quái, âm tình bất định, ngay cả Mặc lão nhìn không thấu.

Sau đó, Mặc lão nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Hiện tại, bỏ con dao xuống !” Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc lão, không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn ông, không có ý muốn buông xuống.

Ngay vào lúc này, Mặc Thiếu Quân từ bên trong đi ra, phải nói là ở trên xe lăn trượt ra ngoài.

Hiện tại chân của anh ta đã tốt hơn rất nhiều, mấy ngày nữa là có thể khỏi.

Mặc Thiếu Quân mới từ bên trong ra, liền nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên trong tay cầm con dao kê trên cổ Cung Ái Lâm, trong nháy mắt, ánh mắt mở to.

“Mặc Thiếu Thiên, ngươi làm gì đây? Ngươi điên rồi phải hay không? Buông mẹ ta ra!” Mặc Thiếu Quân la to nói.

Nghe được âm thanh của Mặc Thiếu Quân, Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại, ánh mắt nhìn về phía Mặc Thiếu Quân, Mặc Thiếu Quân cũng sửng sốt, hôm nay Mặc Thiếu Thiên rất không thích hợp.

Cung Ái Lâm bị Mặc Thiếu Thiên đặt ở đó, không dám lộn xộn, nhưng nghe được âm thanh của Mặc Thiếu Quân, bà ta vội vàng mở miệng, “Thiếu Quân, đi về phòng!” Cung Ái Lâm sợ, Mặc Thiếu Thiên sẽ tổn thương Mặc Thiếu Quân.

Bởi vì Mặc Thiếu Quân luôn không biết giữ miệng, hiện tại Mặc Thiếu Thiên giống như điên rồi, Cung Ái Lâm thật lo lắng Mặc Thiếu Thiên sẽ làm ra chuyện gì.

Mặc Thiếu Quân ngồi trên xe lăn, nhìn Mặc Thiếu Thiên, cũng không có ý muốn rời đi.

“Mặc Thiếu Thiên, ngươi buông mẹ ta ra, bằng không ta đối với ngươi không khách khí!” Mặc Thiếu Quân la to.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên còn chưa có mở miệng, Mặc lão chợt lên tiếng, “Câm miệng!” Mặc lão hướng về phía Mặc Thiếu Quân hét lên.

Nhưng Nhị Thế tổ Mặc Thiếu Quân này, hoàn toàn không biết tình huống, còn oa oa la to, “Tôi vì cái gì phải câm miệng? Cha, đây chính là đứa con ngoan cha sinh sao, lại dám kê dao bên cổ của mẹ tôi, tôi mặc kệ, tôi muốn báo cảnh sát, bắt hắn lại!” Mặc Thiếu Quân khoa trương la to, nói xong, Mặc Thiếu Quân liền chuyển động xe lăn, hướng điện thoại đi vòng tới, hắn muốn báo cảnh sát!

Hi Hi nghe thấy lời nói, sắc mặt càng thay đổi, lập tức hướng Mặc Thiếu Quân đi tới, thời điểm hắn muốn nhắc điện thoại, đứng ở trước mặt của hắn.

Mặc Thiếu Quân dừng lại một chút, ngược mắt, ánh mắt nhìn thẳng vào Hi Hi, Hi Hi cũng nhìn Mặc Thiếu Quân, hai người bốn mắt nhìn nhau, hận ý cũng rất rõ ràng.

“Mày muốn làm gì?” Mặc Thiếu Quân nhìn Hi Hi hỏi, Hi Hi mặc dù nhỏ, nhưng trên người trời sinh lại có một khí chất vương giả, khiến Mặc Thiếu Quân thoát nhìn liền có chút lo lắng sợ hãi.

Hơn nữa sau chuyện ngày đó, hắn càng thêm sợ.

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Quân, nói từng chữ, “Mặc Thiếu Quân, ông dám báo cảnh sát, có tin hay không, ngày mai tôi sẽ phế bỏ đôi chân của ông!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Quân, nói gần từng chữ.

Người mặc dù nhỏ, nhưng lời nói ra, khí thế, nhưng không để người khác hoài nghi.

Lập tức, Mặc Thiếu Quân không dám tiếp tục lộn xộn.

Ném qua lợi hại của Hi Hi, anh ta làm sao không tin chứ?

Nói thật, từ chuyện phát sinh đến bây giờ, Mặc Thiếu Quân chỉ cần nhìn thấy Hi Hi, là nghĩ đến đêm hôm đó, đứa bé này ngoan độc, suy nghĩ một chút, trong lòng của hắn liền rụt rè.

Quả thật, Mặc Thiếu Quân ở nơi này không dám lộn xộn.

Mặc Ân Thiên nhìn, không ngờ Mặc gia khó đối phó nhất hai người, lại bị Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi hai người chế ngự.

Lại nói, cũng có chút châm chọc buồn cười.

336. Chương 340: Cha Con Khắc Sâu Nói Chuyện

Mặc Ân Thiên nhìn, không ngờ Mặc gia khó đối phó nhất hai người, lại bị Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi hai người chế ngự.

Lại nói, cũng có chút châm chọc buồn cười.

Mặc Ân Thiên nhìn bọn họ, chợt la to “Các người xem như ta không tồn tại phải không?”

Trước đây ở trong nhà, Mặc Ân Thiên cái gì cũng đều không quản, đều là Cung Ái Lâm toàn quyền làm chủ, nhưng bây giờ, ông đột nhiên cúi kính, vẫn đủ làm cho bọn họ kinh sợ.

Tiếng quát vừa vang lên, trong phòng yên tĩnh mấy giây, Mặc Ân Thiên đứng dậy đi thẳng đến bên Mặc Thiếu Thiên, trực tiếp lấy con dao trên cổ Cung Ái Lâm xuống “Anh nghĩ muốn động dao phải không? Được, có bản lĩnh anh giết tôi đi!” Mặc lão nhìn Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói, hai người bốn mắt nhìn nhau, hận ý càng thêm rõ ràng.

Mặc Thiếu Thiên hung hăng nhìn Mặc lão.

Có lẽ lúc trước, anh còn ôm một chút ảo tưởng, nhưng bây giờ không có.

Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng gọi lên nụ cười lạnh châm chọc.

Lúc này, Mặc lão nhìn bọn họ, “Ta gọi các người trở lại ăn cơm, không phải để cho người nổi điên!” Mặc lão la to.

Thời điểm dao từ trên người của mình được lấy xuống, Cung Ái Lâm cơ hồ vừa đi vừa chạy về phía điện thoại bên kia.

“Báo cảnh sát, báo cảnh sát, hấn bị điên rồi, nhất định phải báo cảnh sát!” Cung Ái Lâm run run rẩy rẩy nói, cầm điện thoại lên sẽ phải báo cảnh sát.

Hi Hi đứng ở đó, không có nhúc nhích, ánh mắt nhìn Cung Ái Lâm, đôi tay nắm chặt.

Bọn họ thật cảm thấy báo cảnh sát là có thể bắt hai người họ sao?

Cho dù biết rõ như thế, Hi Hi vẫn ngăn cản, bé ngăn cản không phải vì lo lắng, mà là tức giận.

Nếu cảnh sát nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên, còn phải khúm núm, bụng trà đưa tuổi?

Cung Ái Lâm có phải hay không quá ngây thơ rồi? !

Mặc lão nghe được lời Cung Ái Lâm nói, đột nhiên nghiêng đầu sang, nhìn bà quát to “Để điện thoại xuống cho tôi!” Mặc lão la to.

Cung Ái Lâm lập tức ngây ngẩn cả người, ngẩng đầu nhìn Mặc Ân Thiên, “Hấn bị điên rồi, hấn muốn giết chết tôi, tôi muốn báo cảnh sát!” Cung Ái Lâm kêu nói, bây giờ suy nghĩ một chút, cũng có chút sợ.

Hơn nữa ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên, làm cho bà bây giờ suy nghĩ một chút cũng rụt rè.

“Đem điện thoại để xuống!” Mặc lão lần nữa la lên.

Cung Ái Lâm không có nghe, cố ý phải báo cảnh sát, thời điểm nhấn mấy con số, Mặc lão mở miệng, “Nếu như bà không sợ sau khi bà báo cảnh sát bị nó giết, vậy bà liền báo cảnh sát!” Mặc lão nhìn Cung Ái Lâm nói, giọng nói bị ông cưỡng ép xuống.

Vì vậy, Cung Ái Lâm cầm điện thoại, ngón tay ở giữa không trung cứng ngắc, nghe được Mặc lão nói, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn đem điện thoại để xuống, ngược mắt, nhìn ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên, lại càng hận hơn.

Lúc này, bốn phía đều yên lặng.

Mặc lão nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Ta không biết anh bởi vì chuyện gì kích động như thế, ta gọi các người trở về dùng cơm, không phải để cho anh trở về giết người, nếu như anh còn ở nơi này kêu đánh kêu giết, thì rút ra ngoài cho ta!” Mặc lão nói.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở đó, cũng không nói gì, lời Mặc lão nói, dường như cũng ngoảnh mặt làm ngơ.

“Tốt!” Mặc Thiếu Thiên đồng ý, ngược mắt, nhìn hai người kia, “Cơ hội chỉ có một lần, nếu như để cho tôi nghe các người nói đến cái gì như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không khách khí với các người đâu!” Mặc Thiếu Thiên nói, nếu như nói là đe dọa, như vậy anh cũng liền thừa nhận.

Anh tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào nói Lâm Tử Lam một câu như vậy!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi thẳng ra bên ngoài, trở lại nơi này, không phải chủ ý của anh.

Hi Hi nhìn bóng Mặc Thiếu Thiên, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Cung Ái Lâm cùng Mặc Thiếu Quân, ánh mắt tràn đầy thù hận, bé nhớ kỹ, nghĩ tới đây, Hi Hi cũng đi theo ra ngoài.

Đúng lúc ấy thì, Mặc Vũ từ trên lầu chạy xuống.

Mới vừa rồi đối với mọi chuyện xảy ra, Mặc Vũ đều không biết.

Nhưng bé nhìn thấy Hi Hi ca ca.

“Hi Hi ca ca, người đã trở lại?”

Mặc Vũ vui mừng gọi một tiếng.

Âm thanh vui vẻ trong sáng, vang lên cả phòng khách.

Hi Hi quay đầu lại, nhìn Mặc Vũ, sắc mặt Mặc Vũ cười, mới ngây thơ nhất, cười đơn thuần nhất.

Hi Hi hạ ánh mắt, không nói gì, trực tiếp đi ra ngoài.

“Hi hi ca ca.” Mặc Vũ lại gọi, nhưng Hi Hi không quay đầu lại, Mặc Vũ đứng ở đó, mắt hứng bĩu môi, chẳng lẽ là chỗ của bé không tốt?

Cho nên Hi Hi ca ca không muốn cùng chơi với bé sao?

Mặc lão nhìn bóng lưng Hi Hi, nhú nhú mày.

Hi Hi ngay cả tiếng chào cũng không có, liền đi ra ngoài, không giống tác phong của bé!

Mà Phúc bá ở một bên nhìn, nhìn một màn này, bị sợ đến đứng ở một bên cái gì cũng không dám nói, nhìn Mặc Thiếu Thiên rời đi, Phúc bá cũng vội vàng đi theo ra ngoài

Trong phòng, một bàn thức ăn, không có ai nhúc nhích.

Mặc lão đứng ở đó, sắc mặt căng thẳng, tưởng tượng thấy phản ứng của Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên, hình như không đúng lắm.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chân mày Mặc lão nhíu lại thật chặt.

Vừa rồi, Cung Ái Lâm cùng Mặc Thiếu Quân cũng không có mở miệng nữa, sắc mặt đều không phải là rất tốt!

Chỉ cần Mặc Thiếu Thiên trở lại, đối với bọn họ mà nói , cái nhà này chính là náo loạn .

^^^^^^^^^^^^^^

Bên ngoài, Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi mới vừa đi tới bên kia, sau đó, Phúc bá theo tới.

“Đại Thiếu Gia, tôi đưa các người trở về!” Phúc bá nói.

Mặc Thiếu Thiên cũng không từ chối, trực tiếp lên xe, Hi Hi cũng đi theo lên xe.

Dọc theo đường đi, Phúc bá cũng không có dám mở miệng.

Ông làm trong nhà này hơn hai mươi năm, có thể nói, nhìn Mặc Thiếu Thiên cùng Mặc Thiếu Quân lớn lên, xác thực Cung Ái Lâm đối với Mặc Thiếu Thiên không tốt chút nào, nhưng kể từ khi Mặc Thiếu Thiên trông coi MK tới nay, tốt hơn rất nhiều.

Hơn nữa, Mặc Thiếu Thiên rất lợi hại, cũng đối đãi với Cung Ái Lâm cùng Mặc Thiếu Quân, đối đãi với hạ nhân bọn họ rất ôn hòa .

Cho nên, Phúc bá mặc dù nói không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng là cũng có thể thấy, Mặc Thiếu Thiên không giống ngày bình thường.

Sau đó, xe đến chung cư thì ngừng lại.

Mặc Thiếu Thiên lập tức tiếp đẩy cửa, sau đó sập cửa đi.

Hi Hi xuống xe phía sau, nhìn Phúc bá, “Thật xin lỗi, cha tôi tâm tình không tốt lắm, ngài đi đường cẩn thận!” Hi Hi dùng từ rất lễ phép,

Phúc bá nghe liền thoải mái, Phúc bá gật đầu liên tục, “Tôi biết rồi!”

Vì thế, Phúc bá quay đầu xe, đi trở về.

Hi Hi quay đầu lại, cha đã đi vào bên trong rồi.

Đứng ở dưới lầu, Hi Hi nhìn nơi này, cái phòng này, là quà sinh nhật bé tặng ẹ, nhưng là bây giờ.

Nghĩ tới đây, mũi Hi Hi cảm thấy chua xót, cúi đầu, đi vào bên trong.

Lên trên lầu, Mặc Thiếu Thiên đứng ở trước cửa, nhìn nơi này, Mặc Thiếu Thiên hình như đang nhớ cái gì.

Hi Hi biết, bọn họ đều ở đây nhớ nhung mẹ!

Hi Hi đi tới, trực tiếp nhấn xuống chuông cửa, cũng không biết Hoa Hồng đã về chưa!

Sau khi chuông cửa vang lên hai lần, cửa trực tiếp từ bên trong mở ra.

Hoa Hồng xuất hiện bên trong, nhìn bọn họ, “Hai người đã trở lại?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hoa Hồng, sững sốt một chút.

Suy nghĩ nhiều, thời điểm cửa mở Lâm Tử Lam sẽ xuất hiện.

Mặc Thiếu Thiên mím môi, không nói gì, đi thẳng vào.

Hi Hi nhìn một chút, đi thẳng vào.

Hoa Hồng nhìn sắc mặt của Mặc Thiếu Thiên, so lúc mới trở về, còn tệ hơn.

“Tôi nghỉ ngơi, không có chuyện gì, không nên quấy rầy tôi!” Mặc Thiếu Thiên nói, sau khi nói xong trực tiếp vào phòng của Lâm Tử Lam.

Phịch một tiếng, cửa bị khóa lại!

Hi hi đứng ở bên trong phòng khách, nhìn cánh cửa kia, trong lòng cảm giác nói không ra lời.

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Hi Hi, “Có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không ?”

Hi Hi gật đầu, sau đó hướng ghế sa lon bên kia đi tới.

Nhìn Hi Hi, Hoa Hồng cau mày, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Gia đình tranh chấp!” Hi Hi nhàn nhạt nói, sau đó sơ lược lại.

Về đề tài nói về mẹ, Hi Hi không thể nào nghĩ nhắc tới, bởi vì không muốn nhắc lại lần nữa, trong lòng của bé sẽ đau cự hận!

Nhìn Hi Hi không muốn nói, Hoa Hồng cũng không có tiếp tục hỏi, sau đó, cô đứng dậy, đi tới nhà bếp, từ trong tủ lạnh lấy ra hai túi đồ, sau đó để trước mặt Hi Hi.

Hi Hi ngạc nhiên.

Hoa Hồng lên tiếng “Vấn đề trực giác, biết các người ở bên kia không ăn cơm, cho nên mua về cho hai người!”

Nói tới chỗ này, Hoa Hồng quay đầu lại, nhìn cánh cửa kia, “Tôi đoán chừng, cha cậu không ăn!”

Hi Hi nhìn những thứ đó, cũng không có cái gì khẩu vị.

“Tôi cũng vậy.”

“Cậu đừng nói với tôi, cậu không ăn, tôi mãi mới mua được, không ăn cũng phải ăn!” Hoa Hồng nhìn Hi Hi, nói từng chữ từng chữ.

Mặc dù là giọng điệu mạnh mẽ, nhưng Hi Hi biết, Hoa Hồng là vì muốn tốt cho bé.

“Nhưng tôi.”

“Ăn hết!” Hoa Hồng một chữ ra lệnh.

“Tám tiếng ở trên máy bay cậu không có ăn cái gì cả, bây giờ còn không ăn, cậu còn muốn nhịn dài dài hả?” Hoa Hồng nói.

Hi Hi “.”

Nhìn Hi Hi còn không có cử động, lúc này, Hoa Hồng ngồi dậy, trực tiếp cầm túi lên, mở ra, sau đó móc ra một cái hộp cơm, sau đó đưa cho Hi Hi.

“Ăn!” Nhìn bộ dạng của Hoa Hồng, Hi Hi thật sự không tiện cự tuyệt.

Vì vậy, tiếp nhận bát đĩa.

Mở hộp cơm ra, là Hoa Hồng tùy ý chọn đại vài món ăn, Hi Hi nhìn, sau đó từ từ ăn hai miếng.

Hoa Hồng nhìn.

Hi Hi đã vài ngày không có ăn.

Chịu ăn một chút cũng được.

Lúc này, Hi Hi ăn mới hai miếng, nhìn một hộp cơm khác, cầm lên, đứng dậy đi vào trong phòng.

Bên trong phòng.

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở trên giường, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt không di động.

Nhưng trong đầu, đều là hình bóng của Lâm Tử Lam.

Cô cười, cô náo, mỗi câu cô nói.

Trong căn phòng này, khắp nơi đều tràn ngập hơi thở của Lâm Tử Lam.

Ngay vào lúc này, Hi Hi gõ cửa, sau đó đẩy cửa đi vào.

Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại, nhìn Hi Hi.

Trong tay của Hi Hi cầm hộp cơm, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, ăn một chút gì đi!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, gật đầu, “Để bên kia đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Vì vậy, Hi Hi đem hộp cơm để lên bàn.

Vốn là muốn đi ra, nhưng quay đầu lại, nhìn Mặc Thiếu Thiên, Hi Hi suy nghĩ một chút, đi tới.

“Cha!” Hi Hi gọi một tiếng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bé “Làm sao vậy?”

Mặc dù, trong lòng không thoải mái, nhưng đối mặt Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên Ngay vẫn như cũ.

Thương yêu bé, thương bé.

Không chỉ như vậy, bởi vì anh hiểu rõ, đứa con này Lâm Tử Lam yêu như sinh mạng, cho nên anh sẽ đem tình yêu của Lâm Tử Lam đều dành hết cho bé.

“Buổi tối con muốn cùng ngủ với cha có được không?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Nhìn Hi Hi, phúc chốc Mặc Thiếu Thiên gọi lên nụ cười, nhìn bé, sau đó gật đầu “Uh, dĩ nhiên có thể!”

Hi Hi cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên mỉm cười.

Mặc dù là cười, nhưng hai người hiểu rõ, nỗi đau trong lòng, không có từ ngữ nào nói được.

Hoa Hồng ở trong phòng khách, nhìn Hi Hi đi vào nhưng không ra ngoài, cũng liền nghĩ đến cái gì.

Trong khoảng thời gian này, trong khoảng thời gian ngắn, xảy ra quá nhiều chuyện, Hoa Hồng cũng không có nghĩ ngợi tốt, nhìn Hi Hi không ra, Hoa Hồng cũng liền đi về phòng nghỉ ngơi.

^^^^^^^^^^^^

Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên nằm trên giường, hai người không thấy buồn ngủ.

“Cha, cha có mệt không?” Hi Hi đột nhiên hỏi.

“Không mệt, thế nào?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Muốn nói chuyện với cha!” Hi Hi nói.

“Nói đi!”

Hi Hi suy nghĩ thật lâu, cuối cùng mở miệng, “Con có linh cảm, mẹ không có chuyện gì, mẹ đang sống rất tốt tại nơi nào đó!” Hi Hi nói.

Nhắc tới Lâm Tử Lam, thân thể Mặc Thiếu Thiên đột nhiên cứng đờ.

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút.

“Không có chúng ta, cuộc sống của mẹ con sẽ không tốt!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Cho nên, mẹ đang đợi chúng ta đi tìm mẹ!” Hi Hi nói, sau đó ngóc đầu lên nhìn Mặc Thiếu Thiên, ánh mắt kiên định.

Mặc dù đêm rất tối, nhưng Mặc Thiếu Thiên cũng có thể nhìn thấy cặp mắt trong suốt sáng ngời của Hi Hi, đó là sự kiên định cùng tự tin.

Mặc Thiếu Thiên ngẩn người, sau đó cũng nhẹ nhẹ gật đầu .

Anh cũng tin tưởng như vậy.

Nói tới điều này, khóe miệng Hi Hi ngoắc ngoắc, cười.

Dường như mọi chuyện trở thành sự thật, Lâm Tử Lam đang sống ở một nơi nào đó, chờ bọn họ đi tìm cô!

Chợt nghĩ đến Tiểu Ly.

Ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên vài phần u ám.

Tình cảnh của Tiểu Ly cùng anh cũng không khác biệt lắm.

Người phụ nữ kia cũng biến mất như vậy, Tiểu Ly tìm kiếm, nhưng đến bây giờ, một chút tin tức cũng không có tìm được.

Tiểu Ly không hề từ bỏ.

Chẳng lẽ, anh cũng giống như Tiểu Ly, tìm kiếm ba năm sao?

Nếu như ba năm sau, không tìm thấy thì sao?

Mặc Thiếu Thiên không dám tưởng tượng, cuộc sống không có Lâm Tử Lam, làm sao anh có thể sống nữa?

Chẳng lẽ lại phải quay về cuộc sống bảy năm trước sao?

Nghĩ tới đây, con người Mặc Thiếu Thiên khẽ nheo lại.

Hi Hi nằm bên cạnh Mặc Thiếu Thiên, hình như cảm thấy được tâm tình của Mặc Thiếu Thiên.

“Cha, mặc kệ như thế nào, đều có con giúp cha, con tin tưởng, Hợp Tung cộng thêm Cửa Ngục, còn có Hách Tôn thúc thúc bọn họ, thực lực của mấy bang chúng ta, sẽ tìm được mẹ!” Hi Hi nói.

Chỉ là tạm thời bây giờ tìm chưa được.

Bởi vì mẹ bị thương.

Nếu như mẹ ổn, mẹ xuất hiện, nhất định rất nhanh sẽ có thể tìm được!

Nghe lời Hi Hi nói, Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, cuối cùng gật đầu, đáp một tiếng, “Uh.”

337. Chương 341: Mặc Lão Bà Ỗ

Hai cha con nằm ở trên giường, câu có câu không, mãi cho tới khuya, trời gần sáng mới ngủ.

Ngày hôm sau.

Đêm hôm qua Hi Hi ngủ đặc biệt ngon, giống như thật lâu không có ngủ như vậy, sau khi bé tỉnh dậy, Mặc Thiếu Thiên cũng không còn bên cạnh.

Hi Hi lập tức nhú mày, từ trên giường đi xuống, trực tiếp ra ngoài.

Lúc này, Hoa Hồng cũng từ trong phòng đi ra.

Nhìn thấy Hi Hi, “Đã dậy rồi hả?”

“Cha tôi đâu?” Hi Hi hỏi.

Hoa Hồng ngẩn người, “Ở cùng phòng với cậu không phải sao?”

Nói đến đây, Hi Hi nhú mày, ở phía sau, cửa bị đẩy ra, Mặc Thiếu Thiên từ bên ngoài đi vào.

Trong nháy mắt, ba người nhìn nhau.

Hi Hi cùng Hoa Hồng đều nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đã thay đổi một bộ quần áo, nhìn Hi Hi, “Cha có việc bận phải đi ra ngoài, bảo bồi tỵ chăm sóc tốt cho bản thân!”

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, gật gật đầu.

Vì thế, Mặc Thiếu Thiên đến phòng cầm chìa khóa xe, bước đi.

Hoa Hồng nhìn, loại không khí này, không biết còn muốn tiếp tục đến bao lâu.

Bất quá, thời điểm Mặc Thiếu Thiên không nói lời nào, không khí thật đúng là đủ áp lực..

Vì thế, sau khi Mặc Thiếu Thiên đi rồi, Hoa Hồng nhìn thoáng qua Hi Hi, Hi Hi cũng nhìn Hoa Hồng, hai người đều không có nói cái gì nữa.

Tổng bộ Cửa Ngục.

Trong phòng ánh sáng tương đối tối, phòng bố trí rất đơn giản, phía trước có vài cái hồng tâm, cách xa mấy thước có rào chắn, mà Mặc Thiếu Thiên đứng ở rào chắn bên ngoài, giờ súng, nhìn hồng tâm trước mặt, đôi tròng mắt kia chậm rãi ngưng tụ, sau đó bang phanh phanh liên tục nổ súng, liên tục nhắm vào hồng tâm, như là muốn phát tiết, cho dù phát tiết cũng không chút nào lệch hồng tâm.

Lúc này, Vân Dục đi vào, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên.

Xem ra, thế lực chính là thế lực, mặc kệ tình huống gì, đều bắn rất chuẩn xác.

Vân Dục cầm trong tay một bình rượu, ba cái chén, từ từ tiến vào, Tiểu Ly đi theo phía sau.

Mà Mặc Thiếu Thiên sau khi bắn xong, khẩu súng để trước mặt, hướng sô pha đi tới, ngồi xuống, trong lòng phiền muộn cũng không có tiêu tán bao nhiêu.

Nhìn bộ dáng Mặc Thiếu Thiên, Vân Dục quay đầu liếc mắt nhìn Tiểu Ly một cái.

Loại này tâm tình, Tiểu Ly có thể hiểu được .

Không nghĩ tới, anh luôn dặn mãi, mọi chuyện vẫn xảy ra.

Lúc này, Vân Dục đi tới, nhìn Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Nghe nói ngày hôm qua cậu trở về thiếu chút nữa đem Cung Ái Lâm giết chết?” Vân Dục hỏi, muốn dời đi chú ý của Mặc Thiếu Thiên.

Nhưng mà Mặc Thiếu Thiên ngồi ở chỗ kia, tựa hồ không có nghe thấy, mọi chuyện cùng anh không có quan hệ.

Nhìn hần im lặng, Vân Dục cũng không có nói gì, trực tiếp rót ba ly rượu, bưng qua.

Một chén trực tiếp đặt trước mặt Mặc Thiếu Thiên, một chén khác cho Tiểu Ly.

Vân Dục ngồi đối diện Mặc Thiếu Thiên.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên ngồi dậy, bưng ly rượu, một hơi uống cạn sạch.

Tiểu Ly nhìn, nhẹ nhàng lay động ly rượu, cũng nhấp một ngụm.

Suy nghĩ, Tiểu Ly vẫn mở miệng, “ Đến bây giờ còn không có tin tức sao?”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên sợ sệt, lắc đầu.

“ Tôi đã cho người đi tìm, hơn nữa, còn có người của bảo bối, ta tin tưởng, rất nhanh sẽ có tin tức!” Mặc kệ là thi thể, vẫn là người .

Tìm không thấy, bọn họ tuyệt đối không cam tâm.

Bằng không , Tiểu Ly cũng không tìm nhiều năm như vậy.

Bằng không, Tiểu Ly cũng sẽ không tìm nhiều năm như vậy.

Chính là hiện tại, đã thành thói quen.

Thói quen mỗi lần hi vọng, sau đó lại thất vọng.

Mặc Thiếu Thiên vừa mới bắt đầu mà thôi.

Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu, sắc mặt còn không phải tốt lắm, lúc này, Vân Dục lại rót một chén cho Mặc Thiếu Thiên.

Uống đi.

Uống rượu có thể giúp con người quên đi những chuyện không vui.

Mặc Thiếu Thiên lại uống một hơi cạn sạch.

Sau khi uống xong, cả người tựa vào sô pha, nghiêng đầu, sau đó nói một câu, “ Các cậu nói, chúng ta là người như vậy, có phải không xứng có được hạnh phúc hay không ?”

Lúc trước, Mặc Thiếu Thiên còn thề sắt son, anh sẽ bảo vệ tốt Lâm Tử Lam, sẽ không để cô gặp chuyện gì không may, nhưng hiện tại, lại trở mặt nhìn cô ở trước mắt mình gặp chuyện không may!

Loại cảm giác này, thật sự là vô lực, lại rất hận chính mình, cảm giác mình không có năng lực, ngay cả người phụ nữ mình yêu nhất cũng không bảo vệ được !

Một câu nói, Tiểu Ly cùng Vân Dục đồng thời sững sốt.

Cuối cùng Tiểu Ly mở miệng, “ Nếu chọn con đường này, chúng ta không có lựa chọn!”

Bọn họ chỉ có năng lực lớn nhất là bảo vệ, ngăn cản.

Nhưng mà như thế nào, bọn họ vẫn khó lòng phòng bị.

Mặc Thiếu Thiên tựa vào sô pha, nếu bọn họ được lựa chọn, bọn họ sẽ không lựa chọn.

Chính là, vì sao là Lâm Tử Lam?

Anh tình nguyện người chết là anh!

Cũng không nguyện ý là Lâm Tử Lam!

“Biết không? Lâm Tử Lam ở trước mặt tôi nổ mạnh, một khắc kia, tôi cảm thấy, cả người như đã chết!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Chưa từng có một khắc, tôi hận chính mình vô dụng như vậy!” Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói.

Cho dù sáng lập Cửa Ngục thì sao?

Ngay cả người phụ nữ mình yêu nhất cũng không bảo vệ được!

Có ích lợi gì?!

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, con người Tiểu Ly cũng hiện lên một tia tối tăm.

Loại cảm giác này, anh so với ai khác đều rõ ràng, so với ai khác đều hiểu được!

Suy nghĩ đó, tâm tư đó, anh đều hiểu được!

Chẳng qua thời gian quá dài, anh đã thành thói quen mà thôi, mà cái loại cảm giác này, dần dà, làm cho anh trở nên càng lạnh lùng!

“Loại cảm giác này, tôi so với cậu sớm có thể hiểu!”

“Thiếu Thiên, tôi biết cậu hiện tại rất hận, nhưng là cậu đừng quên, cậu còn có bảo bối, Lâm Tử Lam rất yêu thương bảo bối, cậu hẳn càng rõ ràng!” Tiểu Ly nói.

Ít nhất, hẳn còn có Hi Hi.

Mà Tiểu Ly, cái gì cũng không có lưu lại.

Ở điểm này, Mặc Thiếu Thiên so với anh may mắn rất nhiều!

Lúc ấy, anh chỉ có thể sống qua ngày, hiện tại, Mặc Thiếu Thiên còn may mắn, bởi vì có anh từng trải nói cho hắn biết.

Quả nhiên, thời điểm nhắc tới Hi Hi, con người Mặc Thiếu Thiên chớp động một chút.

Đúng vậy.

Anh còn Hi Hi.

“Lâm Tử Lam không yên lòng nhất là bảo bối, cho nên, nếu không tìm được Lâm Tử Lam, chăm sóc tốt bảo bối!” Tiểu Ly nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe Tiểu Ly nói, Mặc Thiếu Thiên ngẩn đầu, nhìn Tiểu Ly, gật đầu.

Anh hiểu được!

Cho dù anh không nói, Mặc Thiếu Thiên cũng đã biết.

Nếu không phải vì Hi Hi, có lẽ hiện tại, Mặc Thiếu Thiên đã sớm mất tích.

Nhưng bởi vì có Hi Hi, anh mới lưu lại, chăm sóc tốt Hi Hi.

Vân Dục nhìn bọn họ, cảm giác hiện tại, may mắn anh không có loại tình cảm này, bằng không sẽ giống hai người kia chết đi sống lại.

Lúc này, Vân Dục phiền muộn lắc đầu, giơ lên chén, nhìn bọn họ, “Tốt lắm, cái gì đều đừng nói nữa, uống rượu!”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cùng Tiểu Ly cũng đều giơ lên cái chén, huých một chút.

.....

Mà bên kia.

Mặc lão cho người tra xét tin tức.

Thế mới biết, Lâm Tử Lam ở Italya gặp chuyện không may.

Trách không được Mặc Thiếu Thiên khi đó trở nên tàn bạo như vậy, nguyên nhân là như vậy!

Cúp điện thoại, Mặc Ân Thiên mày nhíu lại, cũng không phải lo lắng cho Mặc Thiếu Thiên, chỉ là muốn đến thăm Hi Hi, không nghĩ tới đứa bé này cùng Mặc Thiếu Thiên vận mệnh quá giống nhau, như vậy cũng sẽ không có mẹ.

Nghĩ đến ngày đó bóng lưng cùng ánh mắt của hài tử kia, trong lòng Mặc lão co rúm một chút!

Nghĩ nghĩ, ông quyết đoán đứng lên.

“Phúc bá, lái xe, ta muốn đi ra ngoài một chuyến!”

Trong quán cà phê.

Mặc lão ngồi đối diện Hi Hi, nhưng không biết nên nói cái gì.

Hi Hi cũng nhìn Mặc lão, “Tìm tôi có chuyện gì không?” Hi Hi thấy lạ hỏi, biểu tình thản nhiên.

Đổi lại là bình thường, Mặc lão nhất định nói “Không có việc gì thì không thể tìm sao?” ,sau đó liền trở về.

Nhưng là hiện tại, nhìn Hi Hi thích cười phúc hắc, giờ khắc này lại mang theo khuôn mặt thản nhiên ưu sầu, Mặc lão nhìn, thậm chí có chút không đành lòng.

Mặc lão suy nghĩ, hắng giọng một cái, nhìn Hi Hi,” Ta nghe nói chuyện của Lâm Tử Lam!”

Nói vậy, động tác Hi Hi ngẩn ra, ngược mắt, nhìn Mặc lão.

Ánh mắt kia, cùng ánh mắt Mặc Thiếu Thiên lúc nhỏ, quả thật rất giống nhau.

Ngay cả tình huống đó, Mặc lão cả đời này cũng sẽ không quên!

Nhưng là cũng không nghĩ tới, Hi Hi cũng sẽ có ánh mắt như thế nhìn ông!

Một khắc kia, trong lòng Mặc lão, cảm giác nói không ra lời.

“ Thế nào? Lâm Tử Lam bây giờ còn không có tin tức sao?” Mặc lão nhìn Hi Hi hỏi.

Nhìn Mặc lão, sao đó lắc đầu,” Không có!”

Hi Hi rũ con ngươi xuống.

Nhìn bộ dáng Hi Hi khổ sở, Mặc lão cũng không biết an ủi như thế nào.

Nghĩ nghĩ, Mặc lão mở miệng, “Yên tâm, Mặc Thiếu Thiên không phải ngồi không, hẳn nhất định có biện pháp tìm được !” Mặc lão nói.

Những lời này, Hi Hi cau mày.

Này tính là Mặc lão đang khen Mặc Thiếu Thiên sao?

Mặc dù ở tình huống như vậy khen!

Mặc lão cũng bất chấp nhiều như vậy, nhìn bộ dáng Hi Hi khổ sở, ông nghĩ an ủi.

Hi Hi nhìn Mặc lão.

Tuy rằng lúc trước có rất nhiều chuyện không thoải mái phát sinh, nhưng nhìn Mặc lão lúc này, Hi Hi không cảm thấy chán ghét.

Suy nghĩ, Hi Hi cũng gật đầu,” Dạ!”

Nhìn bộ dáng Hi Hi khổ sở, Mặc lão hận bây giờ không thể tra ra mọi chuyện, chỉ vì muốn Hi Hi cười.

Nhưng là chuyện này, Mặc lão không làm được .

Suy nghĩ, Mặc lão nhìn Hi Hi,” Bằng không , cháu theo ta quay về Mặc gia đi!”

Nghe vậy, Hi Hi sững sốt, ngược mắt nhìn Mặc lão.

Mặc lão lặng đi một chút, sau đó giải thích,” Nói như thế nào thì mẹ cháu cũng cùng Mặc Thiếu Thiên đính hôn, coi như cũng là người Mặc gia, cô ta hiện tại không ở đây, cháu theo ông trở về cũng không có gì quá đáng!” Mặc lão nói.

Tuy rằng lí do này, có chút gượng ép!

Nghe Mặc lão nói, nhìn bộ dáng của ông, trong lòng Hi Hi xẹt qua một tia cảm động.

338. Chương 342: Lưu Ly Biết Tin Tức

Hi Hi chưa cùng Mặc lão trở về, bởi vì đối mặt Cung Ái Lâm, bọn họ vốn không phải người cùng một nhà, ở cùng một chỗ, sẽ chỉ làm cho cả hai bên không thoải mái.

Sau khi trở về, tâm tình Hi Hi cũng tốt hơn trước, ngay cả mặc lão lúc trước đáng giận, nhưng là Hi Hi nhìn ra, Mặc lão cũng rất thích cậu!

Nghĩ đến đây, khóe miệng Hi Hi ngoéo một cái!

Mẹ, người thấy được không ?

Mặc lão cũng bị con trình phục, chỉ tiếc người không nhìn thấy!

Nghĩ đến đây khóe miệng Hi Hi xẹt qua một chút cười bi thương.

Ban đêm.

Tuy rằng Hi Hi không có tâm tình, nhưng là đang chờ đợi , Hi Hi cũng không biết mình có thể làm cái gì.

Bé xuống bếp làm mấy thứ này nọ, nhưng là Hoa Hồng ăn xong rồi, Mặc Thiếu Thiên còn chưa có trở về.

Hi Hi ngồi ở trên sô pha, thực lo lắng chờ.

buổi sáng đi ra ngoài, cha một ngày đều không có tin tức.

Nhìn thời gian từng giây từng phút đi qua, Hi Hi cũng càng ngày càng lo lắng.

Hoa Hồng nhìn bộ dáng Hi Hi lo lắng mở miệng, “ Cậu yên tâm, cha cậu không có việc gì đâu!”

Lời tuy nói như vậy, nhưng là Hi Hi vẫn là thực lo lắng.

Vừa mới dứt lời, lúc này, cửa bỗng nhiên mở ra.

Hi Hi quay đầu, quả nhiên, Mặc Thiếu Thiên xuất hiện ở cửa.

Nhìn đến Mặc Thiếu Thiên một khắc kia, nháy mắt Hi Hi cảm giác thả lỏng một hơi.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Hi Hi, trong nháy mắt đó, anh tựa hồ mình bạch chút gì rồi.

“Cha , người đã trở lại! ?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên mở miệng.

Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu, sau đó đi tới, “Còn chưa ngủ?”

“Dạ, đang đợi người !” Hi Hi nói.

Sau đó nhớ tới cái gì, bổ sung một câu, “Cha , người ăn cơm không? Con làm cơm!” Hi Hi nói.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nâng mắt, nhìn trên bàn cơm, con người hiện lên một tia tối tăm, lúc này, ánh mắt chuyển qua trên người Hi Hi, gật gật đầu, “Ừ!”

Nhìn Mặc Thiếu Thiên gật đầu, Hi Hi cười cười.

Vì thế, Mặc Thiếu Thiên đi hưởng bàn ăn, Hi Hi cũng đi qua ngồi.

Nhìn trên bàn cơm, tuy rằng không phong phú bằng lúc trước, nhưng lại làm vô cùng đầy đủ, mẩu chốt hiện tại, Mặc Thiếu Thiên cũng không soi mói.

Mặc Thiếu Thiên ăn cái gì, Hi Hi cũng ăn.

Mặc Thiếu Thiên lúc này, nghiêng đầu nhìn bé, “Con còn chưa có ăn?”

“Không có, con đang đợi người cùng nhau ăn!” Hi Hi chi tiết nói.

Mặc Thiếu Thiên sợ sệt một chút, lập tức nhìn Hi Hi, “Về sau nếu cha về trễ, con cứ ăn trước, không cần chờ!”

Nghe lời Mặc Thiếu Thiên nói, Hi Hi gật gật đầu, “Dạ!”

“Nhớ rõ phần cho cha một chút là được !” Mặc Thiếu Thiên bổ sung.

Nghe thế, Hi Hi liên tục gật đầu, “Con đã biết!”

Hoa Hồng ngồi ở trên sofa, nhìn hai người, không khí này rất cực dụi đi một chút.

Lúc này, máy tính trong tay Hoa Hồng chợt hiện lên, Hoa Hồng nhìn đến, trực tiếp cầm máy tính đi trở về phòng.

Trên bàn cơm, Mặc Thiếu Thiên ăn này nọ, tài nấu ăn của Hi Hi cùng với lúc trước không có gì khác nhau, vẫn là ăn ngon như vậy, chính là thiếu một ít hương vị!

Hi Hi cũng ăn này nọ, vẫn duy trì trầm mặc.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nghĩ nghĩ, ngược mắt nhìn Hi Hi, “Mẹ con bên kia, cha sẽ không buông tay, nhưng là bắt đầu từ ngày mai, con phải đến trường!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi nói.

Hi Hi cũng ngược mắt nhìn về mặt Mặc Thiếu Thiên, nửa giây sau, bé gật gật đầu, “Dạ, con đã biết!”

“Tốt lắm, nhanh ăn đi, ăn xong nghỉ ngơi sớm một chút!” Mặc Thiếu Thiên dặn.

Hi Hi liên tục gật đầu.

Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn cha không nghĩ tiêu cực, Hi Hi cũng yên tâm .

Mặc kệ mẹ bây giờ là sống, hay là chết, bé cũng không hi vọng cha suy nghĩ tiêu cực.

Hiện tại, bé rất cực yên tâm một chút.

Vì thế, ăn xong này nọ, Mặc Thiếu Thiên phải đi nghỉ ngơi , Hi Hi thu thập một chút này nọ cũng đi trở về phòng.

Trong phòng, Mặc Thiếu Thiên nhìn ảnh chụp Lâm Tử Lam, nhìn chăm chăm vào, cặp con ngươi sâu thẳm kia, chậm rãi hội tụ một chút.

Lâm Tử Lam, mặc kệ em ở nơi nào, anh nhất định sẽ tìm được em!

Nhất định sẽ!

.....

Một tháng sau.

Trung tâm Quốc tế chống khủng bố.

Lưu Ly một thân quân trang, tóc buộc thành một cái đuôi ngựa, tùy ý rối tung ở sau người, thoạt nhìn thanh xuân mà bỗng bật.

Một thân quân trang tùy ý, đem phụ trợ cô một tư thế oai hùng hiên ngang.

Lưu Ly là thuộc hạ của Thiếu tá Tỉnh Nham, cho nên ra vào nơi này tự do, không chịu ngăn trở bất luận kẻ nào .

Bất quá, Lưu Ly cũng là trung tâm chống khủng bố, một người hiền hoà, không ít người nhìn thấy Lưu Ly, đều mỉm cười.

Lưu Ly cười một tràng chào hỏi đi vào, mới vừa đi tới cửa phòng Thiếu tá Tỉnh Nham, thì lại nghe bên trong truyền ra âm thanh.

“Nữ nhân này hẳn là còn chưa có chết, cậu đi giúp tôi điều tra thêm, xem cô ta có phải hay không còn sống!” Bên trong truyền đến là thanh âm của Thiếu tá Tỉnh Nham.

Lưu Ly mới vừa đi tới cửa, vươn tay gõ cửa, nhưng mà tay một khắc kia lại dừng lại.

Nữ nhân đó hẳn là còn chưa có chết?

Lưu Ly nhíu mi.

Là ai?

Tuy rằng, có rất nhiều khả năng, nhưng là, tâm Lưu Ly chính là không khỏi nhảy lên một chút, đứng ở cửa, nghe bên trong nói chuyện.

“Không chết? Nếu như là nói như vậy, nổ mạnh tạo thành, cô ta cũng có thể bị hủy dung !” Người kia nói.

“Cái này trước mắt còn không xác định, nhưng là căn cứ của ta nhìn ra, lúc ấy trước khi nổ mạnh, cô ta cũng đã rơi xuống nước , hơn nữa trải qua nhiều ngày như vậy, căn bản không có tin tức, thậm chí thi thể cũng chưa tìm thấy được, cho nên kết luận cô ta còn sống!” Thiếu tá Tỉnh Nham nói.

Nổ mạnh?

Không chết?

Trước tiên rơi xuống nước?

Nghe đến mấy cái này, Lưu Ly nhíu mày, trong lòng ẩn bất an.

“Mạng cô ta thật là lớn!” Người ở bên trong nói.

“Đây là của ảnh chụp của cô ta, cậu giúp tôi đi điều tra!” Nói xong, Thiếu tá Tỉnh Nham đem ảnh chụp cho hắn.

Người kia cầm lên nhìn nhìn, quả nhiên, người phụ nữ trong ảnh, cười vô cùng ảm áp.

“Dạ!” Người kia gật gật đầu.

“Còn có ——” Thiếu tá Tỉnh Nham mở miệng, nghĩ nghĩ, bổ sung một câu, “Đi Châu Âu tra, nếu tìm được người , nghĩ biện pháp mang về!” Thiếu tá Tỉnh Nham nói.

“Tôi đã biết!”

“Nếu không có chuyện gì, tôi đi ra ngoài trước!”

Người kia mở miệng.

“Ừ!” Thiếu tá Tỉnh Nham lên tiếng, người kia vừa muốn đi, lúc này, Tỉnh Nham bỗng nhiên mở miệng, “Đúng rồi, chuyện này, giữ bí mật đối với Lưu Ly!”

Người kia hơi hơi ngẩn người, cũng không có mở miệng, gật gật đầu, “Dạ!”

Lưu Ly đứng ở cửa, nghe được bọn họ nói, cảm giác được có người đi ra, sau đó xoay người rời đi, đem mình ẩn sang một bên.

Thẳng đến cửa mở ra, người kia đi ra ngoài, hướng phương hướng ngược nhau đi, Lưu Ly thế này mới lộ ra, nhìn bóng lưng người kia, nghĩ nghĩ, quyết đoán đi theo.

Mãi cho đến bên ngoài, Lưu Ly tìm một vị trí đi lên.

Đến thời điểm người kia theo bên này đi qua, Lưu Ly bỗng nhiên ra tay, từ phía sau lưng tập kích hấn, người kia bị vây động tác theo quán tính, lập tức tránh né tập kích, sau đó cùng Lưu Ly đánh.

Lưu Ly chiêu chiêu bức người, người kia cũng chỉ có thể hết sức tránh đi tập kích của Lưu Ly .

Thẳng đến, mấy chiêu xuống dưới, tư liệu trong tay người kia, rơi trên mặt đất, Lưu Ly thế này mới thu tay lại.

“Lưu Ly?” Người kia nhìn Lưu Ly, có mấy phần đắc ý.

Lưu Ly còn lại là thanh xuân cười, ngay thẳng mở miệng, “Wies, hồi lâu không thấy!”

Kêu Wies , lúc này mới yên lòng lại, nhìn cô, khoe miệng gọi lên, “Cô vừa trở về liền cho tôi một kinh hỉ !”

Lưu Ly là quốc tế chống khủng bố một trường hợp đặc biệt, bất quá, làm người thực bình thản, Wies rất hảo cảm.

Lưu Ly cười, lúc này, đôi mắt nhìn đến gì đó, cô lập tức cúi người, nhặt tư liệu lên, ảnh chụp lộ ra một góc, khéo nhất đúng là lộ ra là ảnh chụp nửa người trên, cũng đủ Lưu Ly nhìn đến người trên ảnh chụp.

Wies thấy cô nhặt tư liệu, hơi hơi sững sốt hạ, lập tức cúi người muốn lấy đi.

Nhưng mà Lưu Ly nhìn đến người trên ảnh chụp thì sợ sệt một chút, bất quá, lập tức nhặt lên đến trả lại cho Wies, “Cho người!”

“Tôi là muốn xem công phu của cậu có tiến bộ hay không ?” Nói xong, Lưu Ly nhìn hấn, “Thế nào? Cậu muốn chấp hành nhiệm vụ?”

Wies vừa muốn nói, lúc này, nhớ tới tính nham nhắc nhỏ, nghĩ nghĩ, gật đầu, “Ừ, có chút việc muốn đi làm!”

Lưu Ly nhú mày, sau đó gật gật đầu, “Ừ, thuận buồm xuôi gió, chúc cậu thành công!” Lưu Ly cười nói.

Wies gật gật đầu.

“Tôi đi trước báo cáo với thiếu tá bên kia!” Lưu Ly nói.

Wies gật gật đầu, lập tức xoay người đi rồi.

Wies xoay người, nhìn bóng dáng Lưu Ly, nghĩ nghĩ, cuối cùng không phát hiện cái gì, xoay người tiếp tục đi.

.....

“Thiếu tá!” Lưu Ly nhìn tỉnh nham, cung kính kêu một tiếng.

Tỉnh nham nhìn Lưu Ly, “Người đã trở lại?”

“Dạ!” Lưu Ly gật đầu.

“Thế nào? Một tháng này, có thu hoạch gì không ?” Thiếu tá Tỉnh Nham hỏi.

Lưu Ly nghĩ nghĩ, “Có!”

“A? Nói xem!”

“Tôi nghĩ mau chóng trở về chống khủng bố!” Lưu Ly nói.

Nghe được lời Lưu Ly nói, Thiếu tá Tỉnh Nham hơi ngẩn người, “Ừ, người tùy thời có thể trở về!”

“Cám ơn thiếu tá!” Lưu Ly cười nói.

Tỉnh nham nhìn Lưu Ly, con người hơi hơi nheo lại.

Lưu Ly nhìn thiếu tá, “Thiếu tá, người nhìn cái gì?”

“Mới một tháng mà thôi, tính cách của người liền thay đổi!” Tỉnh nham nói.

“Không có, chính là thủ hạ của thiếu tá, không thể lười biếng!” Lưu Ly nói.

Thiếu tá Tĩnh Nham nhú mày, “Ừ, đi ra ngoài đi!”

Lưu Ly vừa muốn đi, chợt nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn tĩnh nham, “Thiếu tá, tôi nghĩ tôi nên trở về một chuyến!”

Tĩnh Nham nhú mày.

“Có chuyện riêng tư phải xử lý, cho nên tôi nghĩ trở về xem sao!” Lưu Ly nói.

“Cô nên biết, cô là trường hợp chống khủng bố đặc biệt!” Thiếu tá Tĩnh Nham mở miệng.

Lưu Ly nghĩ nghĩ, gật gật đầu, “Tôi đã biết!”

Vì thế, Lưu Ly xoay người đi ra ngoài.

Thiếu tá Tĩnh Nham nhìn bóng lưng Lưu Ly, như nghĩ tới cái gì lập tức nhú mày.

339. Chương 343: Biết Được Tin Tức

Buổi chiều tan học, Hi Hi mới ra cổng trường học, liền nhìn thấy một chiếc màu đỏ xe dừng ở cửa, đặc biệt chói mắt.

Mà bên cạnh xe, còn lại là một bóng dáng thanh lệ đang đứng.

Quần áo màu đỏ đem cô phụ trợ càng thêm nóng bỏng, xinh đẹp, mà người ăn mặc như vậy chỉ có một người !

Nhìn thấy Hi Hi, Hoa Hồng gợi lên chút cười.

“Hoa Hồng?” Hi Hi đi tới, đôi mắt mang theo mấy phần kinh ngạc, “Như thế nào đến đây?”

“Thế nào? Nhiều ngày không gặp có nhớ tôi không ?” Hoa Hồng nhìn Hi Hi cười hỏi.

Kỳ thật, theo Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi ổn định chuyện tình , Hoa Hồng bị Tạp Ni triệu tập trở về.

Vừa đi đã là hơn hai tháng.

“Đương nhiên !” Hi Hi cũng gợi lên một chút cười nói, “Nhưng là cô như thế nào đến, cũng không có nói để tôi tiếp đón!” Hi Hi hỏi.

“Ngày hôm qua mới quyết định , quá muộn vốn không có điện thoại cho cậu!” Hoa Hồng nói.

“A!” Hi Hi gật gật đầu.

Hoa Hồng nhú mày, nhìn Hi Hi, biết hai tháng thời gian không đủ để vơi đi vết thương trong lòng cậu, cũng không có nói gì, mà trực tiếp xoay người,” Lên xe đi, tôi có chuyện muốn nói cho cậu!”

Nói xong Hoa Hồng liền quay qua, ngồi vào trong xe.

Hi Hi cái gì cũng không có nói, trực tiếp mở cửa xe ngồi vào.

“Cô mua xe chừng nào vậy?” Hi Hi nhìn xe hỏi, nếu bé nhìn không nhầm, đây chính là số lượng có hạn.

“Tạp Ni đưa !” Hoa Hồng nói.

Kỳ thật, Hoa Hồng đối với xe, thật ra không nhiều hưng phấn lắm, đi vào A thị, cho tiện mà thôi.

Hi Hi gật gật đầu, “Xem ra Tạp Ni chảy máu !”(ý nói là xe)

“Chính là một chút máu mà thôi, máu cũng không tính là thiếu!” Hoa Hồng từ từ nói.

Hi Hi cười cười, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn cô, “Đúng rồi,cô đến tìm tôi có chuyện gì?” Hi Hi hỏi.

Biết có thể làm cho Hoa Hồng tự mình đến, tuyệt đối là có chuyện.

Hoa Hồng nghĩ nghĩ, sau đó nhìn Hi Hi, “Kể tiếp, tôi muốn nói cho cậu một chuyện, cậu nhất định phải chuẩn bị tốt, bởi vì đến bây giờ cũng không xác định, tôi chỉ thông báo cho cậu một tiếng!” Hoa Hồng nói.

Hi Hi hiểu rất rõ Hoa Hồng, cô tuyệt đối không phải cái loại thích thừa nước đục thả câu.

Hơn nữa, nghe cô nói những lời này, Hi Hi trong lòng thế nhưng không khỏi nói lên.

Tựa hồ, Hoa Hồng muốn nói chuyện, cùng cậu có quan hệ rất quan trọng.

“Chuyện gì, cô nói đi!” Hi Hi mở miệng.

Hoa Hồng nghĩ nghĩ, cuối cùng mở miệng, “Mẹ của cậu, khả năng không chết!”

trong lời nói Hoa Hồng nói xong, trong lòng Hi Hi, đột nhiên cảm giác có đồ vật gì đó đánh thật mạnh vào, nhìn Hoa Hồng, “Cô nói có phải sự thật hay không?”

Tuy rằng vẫn tin tưởng mẹ không chết, nhưng là một màn kia không ngừng ở trong óc bé, trước mắt hiện lên, dần dà, bé cũng không tin tưởng chuyện này là đúng hay không thôi!

Này ba tháng nay, cha không có buông tha cho người tìm kiếm, thậm chí nhìn đến người nào giống mẹ, đều đã dừng hết công việc đi qua, nhưng mà đi càng nhiều, càng thất vọng.

Lúc này chợt nghe Hoa Hồng nói, Hi Hi đương nhiên hết sức kích động.

Nhìn bộ dáng Hi Hi kích động, Hoa Hồng gật gật đầu, “Bất quá, tôi bây giờ còn không có xác định được tin tức cô ấy ở nơi nào, trước mắt duy nhất chỉ biết được như vậy!”

Hi Hi nhú mày, nhìn Hoa Hồng, sắc mặt thâm trầm lại hưng phấn, “Cô biết được như thế nào?”

“Tối hôm qua có người nhắn tin cho tôi!” Hoa Hồng nói.

“Truyền tin nhắn?” Hi Hi nhú mày, nhìn Hoa Hồng, ánh mắt mang theo nghi ngờ.

“Tin tức có thể tin được không?”

“Nếu như là Lưu Ly truyền, cậu nói có thể tin được không?” Hoa Hồng hỏi lại.

“Lưu Ly? Cô cô?” Hi Hi hỏi.

Hoa Hồng gật gật đầu.

“Ừ!” Hoa Hồng gật gật đầu, lập tức bổ sung, “Bất quá, chỉ là cảm giác của tôi, tôi cảm thấy là cô ấy!”

“Chẳng qua, thời điểm tôi gọi lại, số không còn tồn tại!” Hoa Hồng nói.

Có đôi khi, trực giác của cô rất chuẩn.

Chỉ là, cứ gọi qua không có ai trả lời, nhưng là Hoa Hồng vẫn cảm giác là như vậy.

Bằng không, cô cũng không nghĩ ra, ai nhắn tin cho cô.

Nhất định là muốn thông qua cô nói cho Hi Hi.

Hơn nữa, vị trí bọn họ, là đối địch, trực tiếp liên hệ sẽ xảy ra chuyện, cho nên, chỉ có thể thông qua phương thức như thế.

Đó cũng là nguyên nhân Hoa Hồng tin tưởng là Lưu Ly.

Nghe đến đó, khóe miệng Hi Hi ngoéo một cái, nếu như là thật sự, như vậy liền thật sự thật tốt quá!

Bé cũng tin tưởng, mẹ là người mạnh mẽ như vậy, làm sao có thể dễ dàng chết!

Lúc này, Hi Hi nhìn Hoa Hồng, “Đưa tôi đi công ty cha!”

Tin tức này, Hi Hi muốn trước tiên nói cho Mặc Thiếu Thiên.

Nhìn bộ dáng Hi Hi cao hừng , Hoa Hồng nhìn bé, “Này chỉ là bước đầu lấy được tin tức, bắt quá, trên đường tôi đã nói cùng Tập Ni, để cho hắn bắt tay vào thăm dò, bắt quá tin tức cụ thể, cần phải chờ!” Hoa Hồng nói.

Những lời này, chính là muốn Hi Hi bình tĩnh.

Cô không hy vọng, lúc này cho Hi Hi hi vọng quá lớn, kết quả lại là thất vọng.

Cho nên, trước tiên cô đem dự phòng thật tốt.

Hi Hi nghe Hoa Hồng nói, gật gật đầu, “Tôi hiểu được ý tứ của cô, bắt quá, trong lòng tôi vẫn có một cảm giác rất mãnh liệt, mẹ không có chết, chỉ là ở một nơi nào đó, rất cực, hôm nay loại cảm giác này được công nhận rồi!” Hi Hi nói.

Bé tin tưởng, mẹ thật sự không có việc gì!

Nhìn bộ dáng Hi Hi , Hoa Hồng gật gật đầu, “Mặc kệ thế nào, cậu đều phải chuẩn bị tâm lý thật tốt!”

Hi Hi gật gật đầu, “Tôi biết!”

Hoa Hồng cười cười, sau đó xe hướng công ty MK.

Trong vòng ba tháng này.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên bình thường, nhưng Hi Hi biết, cha khổ sở hơn nhiều so với ai khác.

Cha mỗi ngày bình thường đi công ty, nhưng là mỗi ngày công tác đến khuya, sau khi trở về ăn một chút gì, nói với bé mấy câu sẽ trực tiếp ngủ, cha rất liều mạng, dù cuộc sống bình thường, nhưng là Hi Hi cảm giác được , cha là đang đè nén chính mình, bằng không sẽ không mỗi lần có tin tức người gống mẹ, cha sẽ liều mình phóng đi.

Cha chưa từng có buông tha cho việc tìm kiếm! ! !

Điểm ấy, Hi Hi so với ai khác đều rõ ràng!

.....

Xe rất nhanh dừng tại ngay cửa MK.

Vừa xuống xe, bảo vệ lập tức đi lên, đối với Hi Hi, bọn họ cũng đã nhận thức , tiểu thiếu gia MK, mới có thể chính là tổng giám đốc tương lai của MK!

“Tiểu thiếu gia!” Bảo vệ lập tức cười chào hỏi.

Hoa Hồng không nói hai lời, trực tiếp đem xe cái chìa khóa quảng cho hắn.

“Đem xe ngừng đến một bên!”

“Dạ!” Bảo vệ lên tiếng, vì thế, Hi Hi liền cùng Hoa Hồng đi vào.

trong vòng ba tháng này, Hi Hi tới MK không ít, cho nên trên cơ bản, đối với nơi này rất quen thuộc.

Hi Hi vừa đi vào đi, liền nhìn thấy Cảnh Thần.

“Hi Hi!” Cảnh Thần hô một tiếng.

Hi Hi quay đầu, nhìn Cảnh Thần, sau đó khóe miệng gợi lên một chút cười, ” Dì Cảnh Thần !”

Kỳ thật đối với chuyện của Lâm Tử Lam, Cảnh Thần cũng biết một chút, nhìn thấy Hi Hi, nhin không được đau lòng.

Chẳng qua, đứa bé này hôm nay thoát nhìn, có điểm không giống với.

Giống như, rất vui vẻ!

“Sao cháu lại tới đây?” Cảnh Thần đi qua nhìn bé hỏi.

“Cháu tìm cha , người có ở đây không ạ?” Hi Hi hỏi.

“Ừ, ở, trên lầu vừa mở cuộc họp!” Cảnh Thần nói.

“Tốt, cháu đi lên trước!”

“Ừ!” Cảnh Thần gật gật đầu.

Vì thế Hi Hi cùng Hoa Hồng liền trực tiếp đi lên lầu .

Cảnh Thần nhìn bóng dáng Hi Hi, trong lòng bỗng nhiên khổ sở , chuyện Lâm Tử Lam, đến bây giờ cô đều cảm thấy thật đáng tiếc.

Trên lầu.

Hi Hi cùng Hoa Hồng trực tiếp đi lên bằng thang máy.

Thang máy vừa mở ra, Hoa Hồng cùng Hi Hi đi vào, chợt nghe đến bên trong một trận âm thanh bùng nổ, lập tức liền nhìn thấy một người nam nhân từ bên trong đi ra, mặt mày xám tro, ủ rũ.

Hi Hi không nhớ rõ đây là lần thứ mấy đến, nhưng là mỗi lần đến, đều đã đụng vào tình huống như vậy.

Bé biết, cha tâm tình không tốt.

Luôn luôn áp lực , cái gì cũng không có nói.

Lúc này người đi ra, nhìn thấy Hi Hi, sau đó lễ phép gật gật đầu, sau đó đi nhanh .

Hoa Hồng nhú mày, cuối cùng nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên ở công ty oai phong !

Thật là táo bạo .

Hi Hi cùng Hoa Hồng liếc mắt một cái, đi tới.

Gõ cửa, Hi Hi liền đẩy cửa ra.

“Ai cho các người vào.” Mặc Thiếu Thiên không hề giận hờn to, nhưng mà ngược mắt, thời điểm nhìn thấy Hi Hi sững sờ một chút.

“Cha !” Hi Hi kêu một tiếng.

Thế này, Mặc Thiếu Thiên mới bình ổn lại tâm tình của mình, nhìn bé, “ Sao con lại tới đây?”

Nói xong câu đó, mới nhìn đến Hoa Hồng phía sau, nhìn đến Hoa Hồng, Mặc Thiếu Thiên lập tức nhú mày.

Thời gian ba tháng đi qua, cô tới đây làm gì?

Chẳng lẽ Hợp tung rất nhàn rồi hay sao?

Hi Hi đi vào, Hoa Hồng đi theo phía sau, một thân quần áo màu đỏ, đem cả người cô phụ trợ gợi cảm, nóng bỏng.

“Cha , có chuyện, con muốn nói với người !” Hi Hi mở miệng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, sau đó gật gật đầu, “Chuyện gì?”

Hi Hi hít thở sâu một hơi khí, “Hoa Hồng lần này đến, vì chuyện này mà đến , mẹ không có chết!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên do dự một chút nói.

Nói lên này, Mặc Thiếu Thiên sợ sệt một lát, sau đó nhìn Hi Hi, “Con nói cái gì?”

Đồng dạng, Mặc Thiếu Thiên cũng không tin Lâm Tử Lam đã chết, cho nên mới kiên trì như vậy đi tìm, nhưng mà mỗi lần kết quả lại vô cùng thất vọng.

Hiện tại nghe được Hi Hi nói như vậy, nhất định là có tin tức của Lâm Tử Lam.

“Mẹ không có chết!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên lại lập lại một lần nữa.

Bọn họ đều cần khẳng định như vậy, bọn họ không phải đang nằm mơ.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nâng mắt, nhìn Hoa Hồng, “Tôi muốn biết tình huống!”

Hoa Hồng gật gật đầu.

“Tình huống không có, chứng cứ cũng không có, chỉ có một tin tức như vậy!” Hoa Hồng từ từ mở miệng, đối với Mặc Thiếu Thiên, tuy rằng lúc trước không chán ghét, nhưng cũng không làm cho người ta ưa thích như Hi Hi, cho nên, giọng nói của cô bình tĩnh.

Cũng chính là thích tin hay không thì tùy, dù sao vì Hi Hi, lời này, cô mang đến !

340. Chương 344: Lên Đường Sang Pháp

Chuyện cũng đã nói xong, tin hay không đều không liên quan đến cô, dù sao, mục đích lần này cô đến cũng chỉ vì Hi Hi.

“Tôi muốn biết, cô từ đâu có được tin tức này ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hoa Hồng không giấu được vẻ kích động hỏi.

Anh đã từng hi vọng để rồi sau đó lại nhận lấy vô vàn thất, loại cảm giác khôn khổ ấy không ngừng gặm nhấm, cắn nuốt tâm hồn anh, khiến anh sắp phát điên.

Hoa Hồng vừa định lên tiếng nhưng ngay lúc này Hi Hi đã mở miệng lên tiếng trước cô, “ Có phải cô nhỏ bảo tỷ mang tin tức này truyền đạt không ?”Hi Hi đưa mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Lưu Ly ?

Mặc Thiếu Thiên cau mày.

Thật ra, sau vụ việc lần đó, Hi Hi cũng đã đem chuyện về Lưu Ly nhắc qua với anh, chỉ là, anh không để trong lòng, bởi vì chuyện của Lâm Tử Lam đã chiếm giữ toàn bộ tâm trí anh, cho nên những việc liên quan đến Lưu Ly anh cũng để ngoài tai, không mấy quan tâm.

Hơn nữa, trong thời gian ba tháng vừa rồi, hai người cũng chưa từng liên lạc lẫn nhau.

Thế nên, Mặc Thiếu Thiên đã sớm đem chuyện này quên mất.

Bây giờ, khi nghe Hi Hi nhắc đến, anh mới chợt nhớ ra.

Ngày đó, mọi người ở dưới mặt đất chỉ lo việc giải cứu, còn Lưu Ly và Tinh Nham vẫn ở trên giám sát nhất cử nhất động của tất cả mọi người bọn họ, đương nhiên, Tinh Nham là người biết rõ tường tận tình hình lúc đó nhất.

Nếu như tin tức này do Lưu Ly truyền đạt....

Chắc hẳn không sai được...

Bỗng nhiên Mặc Thiếu Thiên “soạt” một tiếng, đứng lên.

“ Hiện giờ Tử Lam đang ở đâu ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, anh không muốn chờ thêm một giây phút nào nữa, muốn ngay lập tức có thể đến bên cạnh Lâm Tử Lam.

Nói đến chuyện này, sắc mặt Hi Hi khê biến, bé mím môi đưa mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó mở miệng, “Đây cũng là một vấn đề con muốn biết, nhưng chúng ta chỉ nhận được tin tức mẹ vẫn còn sống, còn cụ thể ở nơi nào, con cũng không biết !”

Đây cũng là nguyên nhân vì sao bé lại không quá mức hưng phấn khi nhận được tin tức này.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên mím môi, chuyện này đều không nằm ngoài dự đoán của anh.

Nếu thật sự có thể tìm được Lâm Tử Lam, chỉ sợ dáng vẻ của Hi Hi cũng không ủ rũ như thế này.

Mặc Thiếu Thiên nhíu chặt hai hàng lông mày, dường như đang suy nghĩ đến điều gì.

Ngay vào lúc này, bỗng nhiên Hoa Hồng nhớ tới điều gì đó lên tiếng nhắc nhở, “Trong phần tin nhắn ngắn ngủi kia, đề cập đến nước Pháp, nếu như tôi đoán không sai, có lẽ nơi đó là vùng lân cận trong thành phố Paris !”

Nước Pháp ?

Mặc Thiếu Thiên ngược mắt lên nhìn Hoa Hồng.

Tại sao Lâm Tử Lam lại có thể xuất hiện tại nước Pháp ?

Chân mày Mặc Thiếu Thiên càng thêm nhíu chặt.

Nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra, vì sao hiện tại Lâm Tử Lam lại ở Pháp.

Nhưng một khi anh có được tin tức này, quyết sẽ không bỏ qua !

Nghĩ đến đây, Mặc Thiếu Thiên lấy điện thoại di động nhanh chóng gọi một cuộc, “ Vân Dục, cậu giúp tôi liên hệ với những anh em ở Pháp, tôi muốn có ngay phương thức liên lạc với bọn họ !?”

Hiện tại, một giây anh cũng không đợi được !

Nếu Lưu Ly đã báo cho Hoa Hồng tin tức này, dĩ nhiên, anh rất tin tưởng !

Kết thúc cuộc gọi, Mặc Thiếu vẫn đứng đó, trong lòng anh giờ này cực kỳ hưng phấn.

Lâm Tử Lam, chỉ cần em còn sống, cho dù chân trời góc biển anh cũng sẽ tìm được em!

^^

Cửa phòng làm việc “ cốc, cốc” vang lên.

“ Vào đi !” Mặc Thiếu Thiên đáp một tiếng, lúc này, Mạc Lương mới chậm rãi đẩy cửa bước vào.

“ Mặc tổng, có thể đi rồi !” Mạc Lương lên tiếng nhắc nhở, giờ anh mới phát hiện, Hoa Hồng và Hi Hi đang ở bên trong, anh đưa mắt nhìn Hi Hi gật đầu một cái.

Nghe Mạc Lương nhắc nhở, Mặc Thiếu Thiên mới chợt nhớ tới, sắp tới còn một hợp đồng cần anh giải quyết, nhưng hiện giờ, anh không còn bất cứ tâm tình nào để làm việc này.

“ Hoãn lại !” Mặc Thiếu Thiên nói thẳng.

Mặc dù Mạc Lương có hơi sững sốt một chút, nhưng anh vẫn gật đầu, “ Vâng, tôi đã biết !”

Mạc Lương vừa định rời khỏi, nhưng lúc này, Mặc Thiếu Thiên như nhớ tới điều gì, “ Còn nữa, cậu chuẩn bị 3 vé máy bay, vào đúng 11 giờ tối nay bay sang Pháp !”

Mạc Lương đứng ngay cửa ra vào, giật mình, sau đó mới gật đầu, “ Vâng !”

Hi Hi chứng kiến cảnh này, khóe miệng bé ngoắc ngoắc, không cần phải nói, Hi Hi dĩ nhiên phải đi.

Về phần Hoa Hồng, nếu Hi Hi đã muốn đi, cô đương nhiên phải theo sát bảo vệ sự an toàn cho bé.

Vì vậy, mọi chuyện đều được giải quyết một cách dứt khoát, ngắn gọn.

Sau khi quyết định xong hết mọi việc, Mặc Thiếu Thiên liền mang theo Hi Hi và Hoa Hồng trở về.

Chuẩn bị để tối nay sẽ bay sang Pháp.

Mãi cho đến 10 giờ tối, anh vẫn không nhận được cuộc gọi nào của Vân Dục.

Trong lòng Mặc Thiếu Thiên đương nhiên hiểu rõ, Vân Dục đã không có bất kỳ tin tức nào, nếu không Vân Dục nhất định sẽ gọi cho anh.

Suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng anh bấm số gọi cho Lưu Ly.

“ Alo..!” Rất lâu mới chậm rãi lên tiếng.

Người nhận điện thoại trả lời cuộc gọi bằng giọng nói rất nhỏ.

“ Anh đây !”Mặc Thiếu Thiên trực tiếp mở miệng.

Lưu Ly ngẩn người, bởi vì cuộc gọi từ một số lạ, cho nên cô cũng không biết người gọi đến là ai, nhưng trực giác báo cho cô biết, cô phải nhận cuộc gọi này.

“ Là anh sao, Thiên Ca !”

“ Ân, là anh !” Mặc Thiếu Thiên đáp lại, âm thanh rất ôn hòa, khiến người khác không cách nào hiểu được tâm tình của anh lúc này.

Lưu Ly biết, kể từ khi anh ấy biết được thân phận thực sự của cô, cũng chưa từng hỏi cô dù chỉ một câu, cô cũng không biết tâm tình của Mặc Thiếu Thiên ra sao trong ba tháng vừa qua, đây cũng là cuộc gọi duy nhất trong khoảng thời gian sau sự việc lần đó.

Mặc Thiếu Thiên đang đắm chìm trong những suy nghĩ, bỗng nhiên Mặc Thiếu Thiên lên tiếng hỏi, “ Có thể nói chuyện thông qua điện thoại được không ?”

“ Ân !” Lưu Ly đáp một tiếng.

“ Anh muốn hỏi em về chuyện của Lâm Tử Lam, là thật sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Lưu Ly suy nghĩ một chút, “ Trước mắt, chuyện này em cũng không chắc chắn lắm, em chỉ vô tình nghe thiếu tá phân phó cùng người khác mới biết được !”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, “ Ân, anh đã biết !”

Anh gọi điện thoại đơn giản chỉ muốn xác định lại một chút về tin tức này, có phải do Lưu Ly truyền đến hay không.

“ Chẳng lẽ anh chuẩn bị bay sang Pháp ?” Lưu Ly hỏi.

Mặc Thiếu Thiên trực tiếp trả lời, “ Đúng vậy, 11h đêm nay máy bay sẽ cất cánh !”

“ Em tin, nếu như tin tức này là sự thật, vậy Tỉnh Nham thiếu tá cũng sẽ có mặt tại Pháp !” Lưu Ly nhắc nhở.

Nghe vậy, Mặc Thiếu Thiên ngẩn người, sau đó gật đầu, “ Anh biết rồi !”

Anh biết, Lưu Ly đang nhắc nhở anh, nếu Tỉnh Nham thiếu tá xuất hiện, vậy tin tức về Tử Lam hoàn toàn là sự thật.

“ Nếu như không còn chuyện gì nữa, anh cúp điện thoại, lát nữa sẽ lên đường !”

Vừa dứt lời, Mặc Thiếu Thiên định kết thúc cuộc gọi, lúc này, Lưu Ly bỗng nhiên lên tiếng, “ Ca...!”

Động tác của Mặc Thiếu Thiên chợt ngừng lại, ngẩn ra một lúc, “ Còn có việc gì sao ?”

“ Ca, vẫn còn giận Ly nhi sao ?” Lưu Ly nhẹ giọng hỏi.

Về thân phận của cô, cô chưa nói cho anh biết, hơn nữa, cô lại còn giả vờ bộ dạng ngoan ngoãn trước mặt anh, mấy lần, cô bị người khác quấy rối, rõ ràng cô có thể tự mình giải quyết, nhưng đều do Mặc Thiếu Thiên đứng gia giúp cô, không phải cô không muốn nói cho anh biết, mà do cô không biết mở lời ra sao.

Dù sao, thân phận giữa bọn họ lại đối lập lẫn nhau.

Mặc dù mục tiêu của Quốc Tế không phải là Cửa Ngục, nhưng thuy chung bọn họ vẫn là một lính và một tặc, cho nên, không cách nào dung hợp.

Mặc Thiếu Thiên đứng yên một chỗ, sau khi nghe Lưu Ly nói, anh sửng sờ một chút, tiếp đó mới lên tiếng, “Mỗi một người đều có lựa chọn riêng của mình, nhưng anh tin tưởng, em cũng không nguyện ý lựa chọn một thân phận đối lập với anh, em là người của Quốc Tế, cũng là Ly Nhi, em gái của anh!”Mặc Thiếu Thiên nhấn mạnh từng chữ.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói xong, trong lòng của Lưu Ly mới thoáng nghĩ thông suốt, thậm chí âm thanh không giấu được sự vui sướng của cô, “ Ân, Ly Nhi biết rồi!”

“ Vâng !”

Lúc này, Hi Hi đi tới nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi, “ Cha, tin tức đã được xác định chưa?”

Nghe được tin tức này, khóe miệng Hi Hi khẽ nhếch lên.

Bé tin, đây không phải là tin vịt, mà là một tin tức dựa trên cơ sở thực tế.

Bỗng nhiên, điện thoại Mặc Thiếu Thiên vang lên, nhìn thấy số người gọi đến, anh nhân.

“ Như thế nào ? ”

“Được, tôi biết rồi!”

“Không cần, tôi sắp lên đường rồi, sắp tới tôi rất bận, việc công ty tạm giao lại cho cậu!” Mặc Thiếu Thiên dẫn dò qua điện thoại.

“Ân!” Mặc Thiếu Thiên trả lời một tiếng, sau đó kết thúc cuộc gọi.

Vô cùng khí phách.

[illegible]

Vi trí Hi Hi ngồi sát bên cạnh Mặc Thiếu Thiên.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha cảm thấy, chúng ta có thể thuận lợi tìm mẹ về sao?”

Lời của anh hết sức kiên định.

Mặc kệ thế nào, khó khăn gian khổ đến dường nào, bé cũng không buông tha việc tìm kiếm mẹ !

Khi máy bay hạ cánh, vừa đúng 8 giờ sáng.

Bọn họ vừa xuống máy bay, đã có người nhận được điện thoại từ trước đứng chờ ngay cửa.

Hi Hi mặc một thân màu đen áo khoát nhỏ, Mặc Thiếu Thiên cũng một thân màu đen khoát thêm áo gió cùng màu, hai khuôn mặt giống nhau như đúc, Hoa Hồng mang một chiếc kính to màu đen, toàn thân mặc quần áo màu đỏ trông cô nóng bỏng hấp dẫn, trên người Hoa Hồng mang theo một loại khí phách trời sanh, khiến cho người ta chỉ dám đứng nhìn từ xa.

Ba người mới vừa đi tới cửa phi trường, lập tức lên một chiếc xe màu đen, tiến về khách sạn.

341. Chương 345: Một Chút Tin Tức Cũng Không Có

Paris

Nổi tiếng là một đất nước đầy tình yêu và lãng mạn

Khắp nơi đều có thể nhìn thấy những khoảnh khắc lãng mạn của nhiều đôi lứa

Người nơi đây không dấu diếm bất kì hạnh động âu yếm thân mật nào đối với tình yêu thân mật của họ quốc qua không bị ràng buộc bởi những nghi thức phiền phức, chỉ cần hai người yêu nhau, họ sẽ oanh oanh liệt liệt thể hiện tình yêu của mình.

Dọc theo đường đi, Mặc Thiếu Thiên nhìn thấy những cặp đôi ôm nhau họ sống trên một quốc gia không bị trói buộc cho nên cứ thoải mái thể hiện

Thậm chí khiến người ta rất thả lỏng

Vừa xuống phi cơ, Mặc Thiếu Thiên có cảm giác rất mãnh liệt

Nhất định Lâm Tử Lam đang ở quốc gia này

Loại cảm giác này, hết sức mãnh liệt, mãnh liệt tới mức sâu vào nội tâm của Mặc Thiếu Thiên

Bất kể như thế nào anh đều phải tìm được Lâm Tử Lam

HiHi cũng có cảm giác giống anh, dường như thiếu hụt một loại cảm giác nào nhưng không tìm thấy

Hoa Hồng đưa mắt nhìn ngoài cửa kính xe, hưởng thức quốc gia tươi đẹp này rất đẹp rất lãng mạn.

Thời điểm đi ngang qua nhà thờ đức bà Paris thậm chí có thể nhìn thấy bồ câu từ trên mặt đất bay đi, bắt gặp một màn kia loại cảm giác đó thật nhẹ nhàng khóe miệng Hoa Hồng không khỏi nhếch lên.

Thật ra làm đặc công cơ hội nhìn thấy những cảnh như vậy không nhiều lắm có lẽ có thể thưởng thức được cảnh như vậy

Cũng may, Hợp Tung không giống Mafia, tồn tại những quy cũ cực kì tàn ác, tại Hợp Tung cũng chỉ có duy nhất một nữ đặc công là Hoa Hồng, Tập Ni đối xử với cô tương đối phóng túng, cũng chưa tạo nhiều áp lực hay quy cũ cho cô

Chẳng biết tại sao, Hoa Hồng cảm thấy rất thỏa mãn

Ba người đi tới Paris, mỗi người một cảm giác tình cảm khác biệt

342. Chương 346: Thế Giới Xung Quanh Đều Là Người Thân

“Nếu anh không sợ Thiếu tá Tĩnh Nham, cứ việc đi hẹn cô ấy!” Hi Hi nói, một bên trò chuyện, một bên ở trên máy tính mở ra cái gì, một lúc làm hai việc, đối Hi Hi mà nói, thật sự không có vấn đề gì !

“Tôi sợ cái gì, người Thiếu tá Tĩnh Nham muốn giết chết nhất không phải tôi, là Tập Ni.” Mặc Tử không sợ chết nói.

“Câm miệng!” Táp Ni rống giận.

“Ha ha. . . .” Mặc Tử khoa trương nở nụ cười vài tiếng, sau đó cũng thập phần buồn bực vấn đề này, “Tôi thật sự không hiểu, Thiếu tá Tỉnh Nham vì sao hận Táp Ni như vậy? Đối với Táp Ni theo đuổi không tha, Táp Ni, sẽ không phải kiếp trước cậu phụ người ta chứ?” Mặc Tử lúc này, bỗng nhiên nói sang chuyện khác hỏi.

Táp Ni nhìn đến, bỗng nhiên nổi giận một tiếng, “Cút ——”

“Ha ha ha ha!” Táp Ni thanh nổi giận, Mặc Tử một bên cười to một tiếng.

Sau một trận cười to, Mặc Tử bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề!

“Táp Ni, cậu nói, Thiếu tá Tỉnh Nham nhìn chằm chằm Hợp Tung không buông ra, có phải hay không bởi vì cậu?” Mặc Tử hỏi.

Khả năng này là vô cùng lớn.

Hận Táp Ni như vậy, cho nên, cũng cần chết Hợp Tung không buông ra, hiện tại nghĩ lại, càng nghĩ càng có khả năng!

“Cho dù là như vậy, cậu cũng chỉ có thể chấp nhận!” Táp Ni hung hăng nói.

Kỳ thật khả năng này, hẳn cũng nghĩ tới, chẳng qua, còn chưa có chứng cứ xác thực.

“Ha ha, tôi rất muốn biết, Thiếu tá Tỉnh Nham rốt cuộc hận cậu nhiều như thế nào!” Mặc Tử nói.

Anh là tận mắt chứng kiến quá trình Thiếu tá Tỉnh Nham tập kích, đối với Táp Ni, đều là ra tay vô cùng tàn độc !

Thật không biết hai người đó rốt cuộc có ân oán gì.

Hỏi qua Táp Ni, Táp Ni không nhớ rõ trong ấn tượng có nhân vật nào như vậy!

Cho nên, Mặc Tử rất ngạc nhiên.

Chung quy có chuyện gì, làm cho Thiếu tá Tỉnh Nham hận Táp Ni như vậy đâu?

Nếu chỉ cần là thân phận đối địch , tương đối mà nói, Thiếu tá Tỉnh Nham đối với bọn họ cũng không làm như vậy theo đuổi không bỏ, cho nên, nhất định có nguyên nhân.

Ngay tại thời điểm Mặc Tử lăm bầm lầu bầu, suy nghĩ nhiều như vậy, nói nhiều như vậy, nhưng là Hi Hi bên kia lại không phản ứng chút nào.

Nửa ngày, Mặc Tử hỏi, “Hi Hi, cậu đang nghe sao?”

Hi Hi nghe thấy Mặc Tử nói, lập tức trả lời một câu, “Ở đây!”

“Cậu tại sao không nói nói?”

“ Bận!” Hi Hi đều là gián đoạn hồi phục.

“Mẹ kiếp, cậu không thấy tôi dốc hết tâm huyết ra để nói sao!” Mặc Tử nói xong, lại nghĩ tới cái gì, vội hỏi, “Cậu bận việc gì?”

Hi Hi còn không có trả lời, lúc này, Mặc Tử mở miệng, “ Cậu đăng ký hệ thống làm gì? !” Mặc Tử hỏi.

“Kiểm tra một chuyện!” Hi Hi rất nhanh trả lời.

“Tra cái gì, tôi giúp cậu!” Mặc Tử nói.

“Xâm nhập hệ thống các hàng không , xem danh sách xuất nhập cảnh nước Pháp ba tháng nay!” Hi Hi nói.

Nếu mẹ thật sự đến đây, nếu như có người mang đến, nhất định sẽ lưu lại dấu vết.

Lúc này, Táp Ni mở miệng, “Cậu là muốn mượn dùng cái này, xem ai mang mẹ cậu đến nước Pháp!?” Táp Ni hỏi.

“Ừ!” Hi Hi lên tiếng.

Nghe được ý tưởng Hi Hi, khoe miệng Táp Ni ngoéo một cái, cái này có thể xem là một biện pháp tốt.

Xem ra, người không phải không có cơ hội, mà nếu không suy nghĩ, thì sẽ không tìm ra mà thôi.

Biện pháp này của Hi Hi, không tệ.

“Chính là, nếu bọn họ dùng không gian số thì làm thế nào?” Mặc Tử hỏi.

“Cái này tự nhiên muốn giao cho anh đi tra xét!” Hi Hi nói.

Chỉ cần xác định người nào, có thể truy xét đi xuống, Hi Hi không tin, tìm không thấy!

Nghe thế cái, Mặc Tử nhú mày, “Thì ra cậu chính là đào hố sâu để tôi nhảy vào!”

“Là chính anh nói sẽ giúp tôi, cũng không phải là tôi mở miệng!” Hi Hi nói.

Phương diện này bé giống Mặc Thiếu Thiên , ngoài miệng không nhờ người , cho dù người giúp ta, cũng không niệm tình.

“Thật không có lương tâm!” Mặc Tử phẫn nộ nói, tuy rằng nói như vậy, nhưng là cũng ngoan ngoãn giúp Hi Hi tra.

” Tôi đã tìm được danh sách nhập cảnh ba tháng nay, tôi chuyển cho anh, anh tìm xem giúp tôi xem có người nào thích hợp!” Hi Hi nói.

“Ừ!” Mặc Tử lên tiếng.

Vì thế Hi Hi trực tiếp truyền tới.

“Mẹ kiếp, nhiều như vậy! ?” Mặc Tử nhìn hỏi, nhìn kia một đám danh sách nhân viên, anh chưa bắt đầu đã thấy mệt rồi.

“Đây chẳng qua là một nửa trong đó, mặt khác một nửa tôi còn lưu trữ!” Hi Hi nói.

“Hiện tại mới phát hiện, hàng không cũng kiếm tiền không ít, quay đầu chúng ta cũng thành lập hãng hàng không kiếm tiền !” Mặc Tử nói.

“ ”

“Tôi sợ cậu làm cho không ai dám làm!” Táp Ni nhin không được trêu chọc nói.

Quay đầu lại nói tiếp, phần tử khủng bố thành lập hãng hàng không, ai còn dám làm?

“Này, cần quốc gia chứng thực, quốc tế chứng thực, anh cảm thấy Thiếu tá Tĩnh Nham, anh có thể thông qua sao?” Hi Hi nhin không được hỏi, tuy rằng bề bộn nhiều việc, nhìn đến những lời này, cũng nhin không được chặn cho trở về.

“Không được sẽ đem giao Táp Ni ra, chúng ta từ nay về sau đi về chính đạo, vì sao không cho chứng thực! ?”

“Nếu không làm được, tôi trực tiếp nổ quốc tế!” Mặc Tử nói.

“ ”

Phần tử khủng bố chính là phần tử khủng bố, vĩnh viễn không đi vào chính đạo!

“Câm miệng cậu đi, mau giúp bảo bối tìm!” Táp Ni nói.

“Tốt lắm, đang nhin!” Mặc Tử nói.

Vì thế, rốt cục im lặng trong chốc lát.

Hi Hi cùng Mặc Tử đều chăm chú nhin, nhiều danh sách nhân viên như vậy, xác thực, Hi Hi cũng không nhận ra.

Cũng không có một điểm quen thuộc .

Mặc Tử đã xem, nhìn đã lâu, cũng không còn phát hiện có cái gì không thích hợp .

“Bảo bối, giống như không có gì không thích hợp !” Mặc Tử nói.

Hi Hi cũng bình tĩnh , ánh mắt ở trên danh sách kia quét,” Tôi bên này cũng vậy.”

“Nếu như không tra được , cũng không có người quen thuộc, đến tốt cùng là ai mang mẹ cậu đến Pháp?”

“Hoặc là, chuyện mẹ cậu ở Pháp, là một lời nói dối!” Mặc Tử đoán.

“Không, tuyệt đối là thật sự!” Hi Hi thập phần tin tưởng vững chắc.

Bé cũng luôn luôn một loại cảm giác rất mãnh liệt, mẹ nhất định tại... quốc gia này !

Nhất định ở!

Hơn nữa, mẹ đang đợi bọn họ đi tìm.

Nếu như Lưu Ly nói lúc lơ đãng cho bọn họ tin tức sai lầm, như vậy bé cũng tin tưởng trực giác cùng cảm giác của chính mình!

Cảm giác chắc là không biết gạt người !

Nhìn bộ dáng Hi Hi thập phần kiên định, Mặc Tử cũng không có nói cái gì.

Ba tháng này, Hi Hi tuy rằng trước sau như một, nhưng là bọn họ đều cảm giác được, Hi Hi cũng không vui vẻ, cho dù theo chân bọn họ nói chuyện phiếm cũng sẽ là như thế, không có bao nhiêu hăng hái, chuyện gì cũng hạ lệnh xuống, làm cho bọn họ rất là đau lòng.

Bé còn nhỏ như vậy, trên lưng đeo quá nhiều chuyện.

Lúc này, Hi Hi tiếp tục xem xét danh sách nhập cảnh, bé sẽ không tin tưởng, không có tin tức của mẹ !

Mà thì Tạp Ni tựa hồ nghĩ tới điều gì, “Cậu điều tra máy bay tư nhân có không ! ?”

Một câu, giống như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, nháy mắt đánh thức Hi Hi, “Không có, đúng rồi, còn có máy bay tư nhân máy!” Hi Hi nói.

Nói xong, Hi Hi tiếp tục điều tra máy bay tư nhân sở hữu ba tháng nay.

Có thể nói, trên thế giới này người có tiền không ít, nhưng là có thể có được tư nhân máy bay , cũng rất nhiều.

Vì thế, Hi Hi rất nhanh liền điều tra ra danh sách nhập cảnh ba tháng nay.

Không phải rất nhiều, Hi Hi rất nhanh lật xem , nhưng mà, thời điểm đang nhìn đến một cái tên , Hi Hi nháy mắt ngây ngẩn cả người.

Một khắc kia, trong lòng Hi Hi , cảm giác nói không ra lời, cũng cảm giác tất cả mọi chuyện, đều toàn bộ ngưng lại.

Đây là, Tạp Ni còn tại bên kia nói, “Theo tôi được biết, người có được máy bay tư nhân không phải rất nhiều, mà có thể trùng hợp từ Italya đến Pháp, cũng không có khả năng có nhiều như vậy!”

“Đúng, nếu ngay cả máy bay tư nhân xuất nhập cảnh ghi lại đều không có, như vậy chuyện này sẽ phải điều tra tốt một phen!” Mặc Tử nói, có lẽ, là Thiếu tá Tỉnh Nham cố ý thiết bẫy nói không chừng đâu!

Nhưng là lúc này, hai người bọn họ một người nói thiệt nhiều, Hi Hi bên kia, cũng không tiếng động.

Lúc này, Tạp Ni hỏi, “Hi Hi, tra được sao?”

Hi Hi bên này, không tiếng động!

Mặc Tử cũng hỏi, “Thế nào, tìm được rồi sao?”

Vẫn là không tiếng động.

Mặc Tử nhú mày.

“Tra được sao? ! ? !”

“Nói chuyện!”

“Nói chuyện!”

“Cậu sẽ không bị người bắt cóc chứ?” Mặc Tử ở bên kia lo lắng nói.

.

Rất cục, ở nửa phút sau, Hi Hi thoảng qua thần trí, ngón tay ở trên bàn phím rất nhanh đánh, “Tôi ở đây!”

“Cậu đang làm gì sao không nói lời nào!?” Mặc Tử nổi giận hỏi.

Còn tưởng rằng hần thật sự nói trúng rồi, Thiếu tá Tinh Nham đem bọn họ lừa đi, bắt cóc bọn họ đi!

May mắn là không phải.

“Tôi tìm được rồi!” Hi Hi cứng ngắc nói, cái kia tên, làm cho trong lòng bé cực kỳ không thoải mái.

“Thế nào? Có thể lấy tên sao?” Tạp Ni bình tĩnh hỏi.

“Có sao?” Mặc Tử cũng hỏi.

“Có một!” Hi Hi nói.

Trên danh sách, chỉ có một là Hi Hi biết, khác, hần cũng không biết.

“Ai? !” Tạp Ni hỏi.

Trực giác nói cho hần biết, người này cùng Hi Hi có quan hệ.

“Tiêu Dật!” ngón tay Hi Hi ở trên mặt đánh chữ, nhưng là ở thời điểm đánh ra hai chữ này, lại cảm giác được ngàn cân nặng.

Tiêu Dật? ? ?

Tên này, làm cho Mặc Tử sửng sốt.

Lập tức lập tức hỏi, “Cậu biết Tiêu Dật? !”

“Ừ!” Hi Hi rất nhanh đánh chữ, “Thời điểm tôi cùng mẹ ở Mỹ, chính là Tiêu Dật chiếu cố chúng ta, có thể nói, hần nhìn tôi từ nhỏ lớn lên!” Hi Hi nói.

Thời gian, yên tĩnh vài giây.

Tạp Ni cùng Mặc Tử bên kia, không tiếng động vài giây.

Lúc này, Hi Hi nhú mày, “Các người tại sao không nói ?”

“Mẹ kiếp!” Đầu tiên, Mặc Tử không thân sĩ mắng ra lời thô tục, nguyên nhân, anh cũng không chú trọng thân sĩ này nọ.

“Cậu cùng Tiêu Dật đều biết? Hay là hần nhìn người lớn lên ! ?” Mặc Tử hỏi.

“Ừ!”

“Mẹ nó, cậu không phải vừa nói không có chuyện gì gạt chúng ta sao?” Mặc Tử hỏi.

Hi Hi, “.”

Rất muốn nói, đây không phải là trọng điểm được không!

Nhưng là Hi Hi thật sự không nói cho hần biết bé cùng Tiêu Dật có quan hệ sao?

Giống như, thật đúng là không có!

Dựa vào, Mặc Tử cùng Tạp Ni không nói gì.

Đường chủ Cửa Ngục, cha cậu , quốc tế chống khủng bố cô của cậu, hiện tại ngay cả thủ lĩnh Đồng Minh cũng có quan hệ, Hi Hi một người tồn tại, đem toàn bộ quan hệ hắc đạo kéo phức tạp!

Đứa nhỏ này, rốt cuộc là đứa nhỏ như thế nào!

Như thế nào thế giới chung quanh đều là người thân!

“Tôi chưa nói sao?” Hi Hi nhìn hỏi.

Này bé thật không là có ý giấu diếm .

“Đừng giả bộ, có hay không cậu còn không biết ! ?” Mặc Tử hỏi.

“A!” Hi Hi thản nhiên lên tiếng, “Khả năng thật không có nói, tôi không phải cố ý, nhiều chuyện xảy ra, tôi cơ hồ quên mất!”

343. Chương 347: Chuyện Không Thể Tưởng Tượng Nổi

Mặc Tử cùng Tập Ni trong lòng rất mất cân bằng!

Lý do này, cũng quá gượng ép rồi !

“Mẹ nó, vừa rồi cậu mới nói không có chuyện gì gạt chúng ta , nháy mắt ra đến một cái!” Mặc Tử tức giận nói.

Thật sự đối với mấy tin tức này, quá kinh người.

Phải biết rằng, trên người bé kéo theo một tầng quan hệ, đều làm cho bọn họ bất đắc dĩ lại đau đầu !

Một cái Cửa Ngục còn chưa tính, quốc tế còn chưa tính, hiện tại lại một cái ngay cả Đồng Minh, rốt cuộc trên người Hi Hi còn có chuyện gì là bọn hắn không biết ! ?

“Tôi đã nói, chuyện này, ngay cả chính tôi cũng quên!” Hi Hi nói.

Ba tháng này, bé chỉ cùng Tiêu Dật thông qua chiếc điện thoại, là Tiêu Dật chủ động gọi tới , cũng chỉ có một lần mà thôi.

Cho nên, Hi Hi chỉ lo đắm chìm trong chuyện mất đi mẹ, căn bản là không nghĩ nhiều như vậy.

“Hi Hi, đơn giản, cậu trực tiếp thẳng thắn đi, còn có quan hệ gì, cậu cứ việc nói ra đi!” Tập Ni nói.

Rất có một bộ, để cho bọn họ có một cái chết sáng khoái.

Như một cái bom quảng lại đây, bọn họ ứng phó không nổi, trở tay không kịp !

“Không có!” Hi Hi nói.

“Cậu xác định! ?” Tập Ni hỏi, có điểm không tin.

“Tôi thề!” Hi Hi nói.

“Nói thật ra , cậu thề tôi cũng không tin !” Mặc Tử nói, trải qua vài lần lẳng đọng lại, tin tức này cuối cùng chậm rãi tiêu hóa .

Hi Hi, “”

“Được rồi, toàn thân trở về!” Mặc Tử nói.

Biết Hi Hi còn tại lo lắng chuyện xuất nhập cảnh.

“Ừ!” Hi Hi lên tiếng.

“Cậu nói trên danh sách xuất nhập cảnh nhìn thấy tên Tiêu Dật, cậu cảm giác là hắn đem mẹ cậu đi nước Pháp?” Mặc Tử hỏi .

“Tôi không biết, nhưng là thời điểm đang nhìn đến tên này, có cảm giác là như vậy, hơn nữa, này không phải từ Italya đến Pháp , mà là đến Mĩ!” Hi Hi nói.

Đến Mĩ?

“Thời gian! ?” Mặc Tử hỏi.

“Hai tháng trước!” Hi Hi nói.

Lúc này, Mặc Tử cùng Tạp Ni đều đắm chìm , lúc này, Tạp Ni mở miệng, “Hi Hi, cậu tra xuất nhập cảnh từ Italya đến Mĩ sẽ biết!”Tạp Ni nói.

Nếu có từ Italya đến Mĩ , như vậy tin tức này liền giải thích được .

Trải qua đề cập điểm, Hi Hi nháy mắt bừng tỉnh đại ngộ, “Tốt!”

Vì thế, ngón tay ở bàn phím thao tác như bay, đem trong vòng bốn tháng, Italya đến Mĩ ghi lại toàn bộ mang ra.

Cũng không phải rất nhiều, chỉ có mười mấy cái.

Thậm chí, có thể vừa xem hiểu ngay.

Nhưng là, nhưng không có Tiêu Dật!

Hi Hi nhú mày, chẳng lẽ là cậu đa nghi ?

Chuyện này cùng Tiêu Dật thúc thúc không có vấn đề gì?

Nếu như là như vậy, như vậy Hi Hi cũng thật cao hứng, nhưng là vì sao, bé có cảm giác không thích hợp ở đâu!?

Lúc này, bé nhớ tới hai tháng trước, Tiêu Dật gọi điện thoại cho bé một lần, hắn chính là đơn giản dặn bé sống tốt , chẳng lẽ nói, chuyện này cùng Tiêu Dật thúc thúc có quan hệ?

Hiện tại, Hi Hi có chút không rõ ràng lắm .

Nhưng là căn bản mấy bay tư nhân xuất nhập cảnh không có tên Tiêu Dật!!

“Hi Hi, thế nào?” Lúc này, Tạp Ni hỏi.

“Không có, không có tên Tiêu Dật!” Hi Hi nói.

“Chẳng lẽ không phải Tiêu Dật?” Tạp Ni cũng đoán, dựa theo Hi Hi nói , Tiêu Dật khẳng định cố bọn họ, khẳng định là có ý tứ đối với Lâm Tử Lam, bằng không , không một người nam nhân nào vô duyên vô cớ chiếu cố hai mẹ con bọn họ, anh là nam nhân, anh cũng hiểu được chuyện đó.

Nếu không phải thích Lâm Tử Lam, làm sao có thể làm những chuyện như vậy, đây là nam nhân, bản tính nam nhân!

“Tôi không biết, nhưng là tôi có cảm giác có cái gì đó không thích hợp, nhưng mà không biết ở chỗ nào!” Hi Hi buồn rầu nói.

Lúc này, Tạp Ni nghĩ nghĩ, mở miệng, “Đem danh sách cho tôi xem!”

Vì thế, Hi Hi không nói hai lời trực tiếp truyền tới.

Bé truyền danh sách qua, Tạp Ni cùng Mặc Tử đều có thể nhìn .

Thời điểm Tạp Ni đang xem, Mặc Tử chợt phát hiện cái gì, “Có vấn đề!”

Hi Hi nhìn mấy tính người, nghe được những lời nói này của Mặc Tử, lập tức hỏi, “Vấn đề gì! ?”

Tạp Ni cũng tò mò, lập tức nói, “Làm sao có vấn đề! ?”

“Các người nhìn này tên ở phía trên, có cái tên kêu là Lorenzo, Tạt Ni còn nhớ rõ không ? Ba tháng trước, đã chết!” Mặc Tử nói.

Mặc Tử vừa nói như vậy , Tạt Ni mới chú ý đi lên.

Lorenzo!

Suy nghĩ một chút, trong đầu giống như có chuyện này.

“Hắn là một bác sĩ, căn cứ ngay lúc đó khám nghiệm tử thi báo cáo, là gặp khủng bố đuổi giết!” Mặc Tử nói.

Nói tới đây, Tạt Ni bỗng nhiên nghĩ tới, ”Đúng, hình như là có chuyện như vậy!

Mặc Tử thích đến chỗ bói tin tức xem, sau mấy ngày Tạt Ni gặp chuyện không may, còn có một tin tức như vậy, Mặc Tử lúc ấy còn chê cười cùng Tạt Ni nói.

Chuyện này như vậy liền đổ lên bọn họ trên đầu !

Hiện tại chỉ cần người chết, tra không ra nguyên nhân, chỉ biết đổ lên trên người phần tử khủng bố bọn họ!

Bọn họ oan nhiều lắm!

Bất quá trên đầu áp bọn họ áp nhiều chuyện quá, bọn họ cũng không còn để ý, chính là không nghĩ tới, hiện tại thấy tên của hắn trong danh sách xuất nhập cảnh.

Nhắc tới, Hi Hi nhú mày, “Ba tháng trước đã chết?” Hi Hi hỏi.

“Đúng vậy!” Mặc Tử nói, “Lúc ấy còn có tin tức, bởi vì là một bác sĩ Italya, cho nên một trận oanh động!” Mặc Tử nói.

Nói thế này, Hi Hi càng thêm nhú mày!

Bác sĩ?

Chuyện này, không thích hợp!

May mắn Mặc Tử nhìn ra manh mối .

Lúc này, Hi Hi mở miệng, “Mặc Tử, giúp tôi tra gia đình bác sĩ này như thế nào, tôi muốn biết!”Hi Hi nói.

“Được, bất quá cần một chút thời gian!” Mặc Tử nói.

“Ừ, tôi chờ anh!” Hi Hi nói.

Tiếp tục sẽ rõ ràng, bé sẽ không sợ chờ!

“Hi Hi, cậu cảm thấy lạ là ở chỗ nào vậy!?” Tạt Ni hỏi.

“Ừ!” Hi Hi gật đầu, “Dựa theo nói, một bác sĩ, không có khả năng có máy bay tư nhân, hơn nữa, nếu thật sự có tiền, sẽ không phải chỉ làm bác sĩ đâu!”Hi Hi nói.

Này chính là khả nghi lớn nhất.

“Cậu nói đúng, đây chính là điều khả nghi!”

“Cậu yên tâm, chỉ cần có rõ ràng , rất nhanh sẽ tra được !” Tạt Ni nói, lời này chính là nói cho Hi Hi, làm cho bé có kiên nhẫn một chút.

Hi Hi gật đầu, “Tôi biết!”

Đúng lúc này, Mặc Thiếu Thiên từ trong phòng tắm đi ra, tắm xong, thay quần áo mới, mới vừa đi ra, nhìn thấy hi hi ngồi ở trước máy tính, tựa hồ lo lắng chờ đợi cái gì.

“Con đang làm gì đó! ?” Mặc Thiếu Thiên đi qua , nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn Mặc Thiếu Thiên đi ra, cũng không giấu diếm, trực tiếp mở miệng, “con ở đây tra danh sách xuất nhập cảnh nước pháp ba tháng qua!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên đi tới, lập tức nhíu mày, cái này có thể xem là một biện pháp tốt, lúc này, Mặc Thiếu Thiên lập tức đi qua đi, “Thế nào? Tra không được cái gì sao?”

Hi Hi nghĩ nghĩ, “Ồ xuất nhập cảnh không có tìm được, chỉ là ——”

“Chỉ là cái gì?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi hỏi, bé rất ít khi nói lấp lửng .

Lúc này, Hi Hi mở máy tính ra, đem danh sách điều tra xuất nhập cảnh máy bay tư nhân ra, “Ồ phi cơ tư nhân tìm được cái này!” Hi Hi nói.

Nhưng mà, Hi Hi mở danh sách, Mặc Thiếu Thiên cũng là liếc mắt một cái thấy được tên Tiêu Dật!

Tiêu Dật! ?

Mặc Thiếu Thiên cau mày.

Nháy mắt, cảm giác có đồ vật gì đó ở trong cơ thể anh hóa giải.

Là hần! ?

Trách không được, anh vẫn cảm thấy là lạ ở chỗ nào, nhưng là chính là nghĩ không ra, thì ra là Tiêu Dật!

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, biết cha lo lắng, hoài nghi là giống nhau, vì thế Hi Hi mở miệng, “Chỉ là, tuyến này, là từ Mỹ tới nước Pháp, hơn nữa chỉ là một ngày liền rồi đi!” Hi Hi giải thích nói.

Ý tứ chính là, cũng không phải trực tiếp đến Italya .

Nghe thế cái, Mặc Thiếu Thiên thế này mới thoáng qua thần trí, cúi đầu, nhìn Hi Hi, “Có ý tứ gì?”

“Vì thế, con lại điều tra trong vòng bốn tháng, xuất nhập cảnh từ Italya đến Mỹ, lại không có tên Tiêu Dật!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày.

Cái này lí giải, có lẽ, Tiêu Dật đến nước Pháp, chỉ là một trùng hợp.

“Tuy nhiên, con tra được một chuyện kì lạ!” Hi Hi nói.

“Chuyện gì?”

Vì thế, Hi Hi mở danh sách ghi lại xuất nhập cảnh máy bay tư nhân từ Italya đến Mỹ, sau đó chỉ ngón tay nói, “Chính là người này!”

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, “Hần thế nào? !”

“Mặc Tử nói, người này từ ba tháng trước đã chết!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, sắc mặt bình tĩnh, một chữ một nói, tựa hồ, đang nói chuyện quốc gia đại sự rất nghiêm túc.

“Đã chết?” Mặc Thiếu Thiên nhìn bé.

“Dạ!” Hi Hi gật đầu, “Hơn nữa, chức vị của hần là một bác sĩ, hần xuất nhập cảnh vào buổi tối mẹ gặp chuyện không may, mà quay trở về một ngày sau đó, sau khi trở về thì chết! “Hi Hi nói.

Như vậy nghe qua, mọi chuyện cũng không đơn giản như trong tưởng tượng như vậy!

“Con muốn nói cái gì?” Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi hỏi.

Nhìn Hi Hi nghiêm túc tìm kiếm tư liệu, bình tĩnh, Mặc Thiếu Thiên cũng đã dần dần bình tĩnh xuống, nhìn Hi Hi hỏi.

“Là có điểm quan trọng nhất, con cảm thấy, tuy rằng trên danh sách xuất nhập cảnh là tên của hần, nhưng là người này bị lợi dụng!” ánh mắt Hi Hi nhìn thẳng máy tính, nhìn tên người kia, từng chữ một nói.

“Một bác sĩ, làm sao có thể có được máy bay tư nhân, nếu thật sự có tiền như vậy, hần làm gì đi làm một bác sĩ! ?” Hi Hi nói.

Đây là điểm làm người ta hoài nghi nhất.

Nghe lời Hi Hi nói, Mặc Thiếu Thiên tự hỏi.

Xác thực, Hi Hi nói đúng.

Chuyện này, nhất định còn có nguyên nhân.

” Cha đi điều tra thân phận người này!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Đối với chuyện chờ đợi, anh rất không bình tĩnh, không bằng tìm cách tự mình đi làm..

“Không cần, Mặc Tử đi thăm dò, tin tưởng rất nhanh sẽ có tin tức!” Hi Hi nói.

Đúng lúc này, Hi Hi vừa nói xong, lúc này, máy tính phát ra âm thanh tích tích, Hi Hi lập tức mở ra, mặc thiếu thiên cũng đi tới.

“Tra được”

344. Chương 348: Tìm Được Câu Trả Lời

Chứng kiến những lời này, Hi Hi ở trên máy tính gõ,” Như thế nào?”

“Người này có một người vợ, hai đứa con, một trai một gái, trong nhà điều kiện cũng không phải đặc biệt tốt, nhưng mà sau khi hắn chết ba ngày, có người chuyển vào tài khoản của hắn một trăm vạn!”

“Hiện tại cuộc sống của vợ hắn và hai đứa con thật giàu có!” Mặc Tử nói.

Một trăm vạn.

Hi Hi sửng sốt một chút, đây không phải là một số tiền nhỏ!

Nhưng là kết quả đã thực rõ ràng , hắn thật sự là bị người khác lợi dụng !

Có người lợi dụng bác sĩ này, nhưng mà khi trở về hắn ngồi máy bay, rõ ràng, hắn bị lợi dụng.

Như vậy Hi Hi cũng không thể không hoài nghi được, là có người mang mẹ đi, hơn nữa, mẹ bị thương, mới có thể mang theo bác sĩ này ?

Nghĩ đến đây, Hi Hi giật mình, loại khả năng này, vô cùng lớn.

Lúc này, Hi Hi ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, giống nhau, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên cũng thâm trầm, hình như hai người đều nghĩ giống nhau.

Chính là hiện tại, còn không có đáp án xác định.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn máy tính, sau đó nhìn Hi Hi, “Truy vấn tài khoản gửi tiền xem là ai!”

Hi Hi gật gật đầu, lập tức ở trên bàn phím đánh nhanh mấy chữ, “Có thể tra được người gửi tiền không ?”

Mặc Tử, “Tôi đã tra xét, là ngân hàng Thụy Sĩ gửi tới, không có tên, cho nên, không tra được !”

Tương đương với nói.

Tin tức đến nơi đây, lại dứt.

Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên cũng im lặng , không nghĩ tới, thật vất vả tìm được tin tức, lại bị chặt đứt.

Lúc này, Hi Hi ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, con người Mặc Thiếu Thiên nhìn chằm chằm máy tính, mặc dù là nhìn, nhưng giống như đang suy tư cái gì.

“Để cho cha nhìn xem!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi gật đầu, lập tức đứng dậy, để cho Mặc Thiếu Thiên ngồi ở chỗ đó.

Nhìn tư liệu Hi Hi tìm được, Mặc Thiếu Thiên lật xem .

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới cái gì, ” Con tra là xuất nhập cảnh ghi chép lại phải không ?”

Hi Hi nghĩ nghĩ, gật đầu.

“Tra nhập cảnh ghi chép!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Con tra xét, không có!” Hi Hi lắc đầu.

Mặc Thiếu Thiên trầm tư, không có khả năng!

Trực giác nói cho hắn biết, Tiêu Dật tuyệt đối có quan hệ với chuyện này.

Nhưng là hiện tại, một chút tin tức cũng không có, duy nhất chứng minh là, Tiêu Dật đã tới nước Pháp, nhưng lại không có ghi lại Tiêu Dật ở Italya.

Nghĩ đến đây, Mặc Thiếu Thiên chau mày lại, nhìn máy tính.

Cứ có cảm giác có chỗ nào không đúng, nhưng chính là nghĩ không ra là chỗ nào.

Hi Hi cũng ngồi ở một bên, nghĩ, nghĩ đến Tiêu Dật, còn có một loại cảm giác kì quái nói không ra lời.

Đúng lúc này, Mặc Tử mở miệng, “Tôi sẽ cho người đi điều tra người nhà của bác sĩ kia, xem có chỗ nào kì lạ không !” Vừa mới dứt lời, máy tính truyền đến âm thanh tích tích.

Mặc Thiếu Thiên nhìn, Mặc Tử.

Bon họ từng là kẻ thù của nhau, hiện tại lại bởi vì Hi Hi, hắn lại ở đây hỗ trợ tìm Lâm Tử Lam .

Thế giới này, thật đúng là không có chuyện gì là không có khả năng !

Thật lâu sau, Mặc Thiếu Thiên ở trên mặt chữ đánh, “Không cần, bên kia căn bản không tra được tin tức!”

Mặc Tử cũng lặng đi một chút, sau đó hỏi một câu, “Cậu không phải Hi Hi?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn, cũng không giả bộ, lên tiếng, “Ừ!”

“Vậy cậu là?”

“Mặc Thiếu Thiên!”

“Mẹ kiếp!” Mặc Tử vô cùng không thân sĩ thốt ra.

Mặc Tử như thế nào cũng không còn nghĩ đến có một ngày, anh cùng Mặc Thiếu Thiên ở trên mạng nói chuyện phiếm.

Vì giúp hắn tìm nữ nhân!

Làm cho anh thật mất mặt !

Chuyện này, nếu không phải bởi vì Hi Hi, Mặc Tử đánh chết cũng sẽ không làm .

“Mẹ kiếp cái gì ! ?”

“Mẹ kiếp người!” Mặc Tử nói.

Nhớ tới Mặc Thiếu Thiên lúc trước, Mặc Tử vẫn có cảm giác chịu không được .

Mặc Thiếu Thiên nhìn, đánh một câu đến, “Cút!”

“Mẹ kiếp, ai mới phải là người cút đây?” Mặc Tử hỏi.

Ý không vui , nổi đóa!

“Là cậu!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Vốn là tâm tình không tốt, hai người vừa nói, càng không thể vãn hồi .

”Mẹ kiếp, Mặc Thiếu Thiên, cậu đừng có được một tắc lại muốn một thước! “Mặc Tử kêu.

“Tôi liền được voi đòi tiên như thế nào?”

“Mẹ kiếp, cậu đừng quá ngông cuồng!”

“Đây chính là bản tính của tôi!”

“Tự luyện!” Mặc Tử nhin không được.

Tạp Ni ở bên kia nhìn, không nghĩ tới, Mặc Thiếu Thiên thế nhưng dùng số của Hi Hi, cùng Mặc Tử nói chuyện.

Tuy rằng Tạp Ni đối với Mặc Thiếu Thiên bất mãn, nhưng là tốt xấu cũng đi Italya cứu bọn họ một lần.

Nhưng là Mặc Thiếu Thiên cùng Mặc Tử, thật sự là oan gia ngõ hẹp.

Bao nhiêu lần chạm mặt, tính tình hai người đều là cương quyết bướng bỉnh, không ai phục ai, cho nên hai người như sao hỏa đụng địa cầu, vừa đụng liền bốc cháy.

“Mẹ kiếp, Mặc Thiếu Thiên, nếu không phải nể mặt Hi Hi, cậu nghĩ rằng tôi sẽ giúp sao?” Mặc Tử hô to.

“Không cho cậu, cậu còn trông nom, xem ra, cậu còn rất có hứng thú!” Mặc Thiếu Thiên cũng nói.

Dù sao tâm tình không tốt, cùng Mặc Tử hai người cùng nói.

“Khốn khiếp!” Mặc Tử tức giận muốn lật bàn.

Hi Hi thấy thế, nhìn không thích hợp, lập tức đi tới, lại nhìn đến cha cùng Mặc Tử.

“Cha, cha!” Hi Hi lập tức hô hai tiếng, nhìn Hi Hi ngăn trở hành động của mình.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cũng đã mắng không sai biệt lắm, phát tiết không sai biệt lắm, quay đầu nhìn Hi Hi, thế này mới tránh ra.

Vì thế, Hi Hi chạy nhanh ngồi vào máy tính trước mặt.

“Mặc Thiếu Thiên, có giỏi một đấu một!” Mặc Tử ở bên trong tức giận hô to.

Hi Hi vừa ngồi xuống, liền nhìn đến những lời này.

Quay đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, lại nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên đã đi ra ngoài.

Hi Hi thế này mới thả lỏng một hơi.

May mắn cha không thấy được.

Bằng không cha mà thấy được, Mặc Tử cũng là một người tính tình nóng nảy, hai người gặp mặt, không đánh nhau mới lạ.

Vì thế Hi Hi lập tức mở miệng, “Là tôi, Hi Hi!”

Lúc này, Mặc Tử ngẩn người, “Mẹ nó, Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên đâu, tôi muốn một mình đấu với hắn!” Mặc Tử nói.

Hi Hi ngẩn người, “Tôi sợ anh không phải đối thủ của cha!”

Mặc Tử, “.”

Tạp Ni ở bên kia nhìn, cũng nhin không được bật cười.

Quả nhiên, nhin vài giây đồng hồ, Mặc Tử bùng nổ, “Hi Hi! ! !”

“Được, cậu làm cho hắn đi ra, tôi không chết thì hắn chết!”

Nhìn ra, Mặc Tử thật sự tức giận rồi.

Hi Hi nhìn, sau đó vội vàng dụ dỗ, “Tốt lắm, tôi hay nói giỡn, anh thực theo cha đánh nhau, anh xem tôi nên đứng về bên nào?”

” Chuyện của tôi và hắn cùng cậu không có quan hệ!” Mặc Tử kêu.

“Nhưng là, làm sao có thể không liên quan gì tới tôi, có tôi ở đây, các người không có khả năng đánh nhau!”
Hi Hi nói.

Mặc Tử giận!

“Tôi cùng hấn, không đội trời chung!”

Hi Hi, “.”

Vì thế, Mặc Tử tiếp tục mắng.

“% % %”

Hi Hi một câu cũng không nói, tùy ý Mặc Tử ở nơi nào hô to, khiêu khích.

Chỉ cần cha không nhìn đến, Hi Hi không sao cả.

Vì thế, một thời gian sau, Mặc Tử hết giận không ít, ở bên kia kêu, “Cậu còn ở đó không ?”

Hi Hi sưng sốt một chút, sau đó mở miệng, “Ồ đây!”

“Cậu tại sao không nói?”

“Tôi đang nghe anh nói!”

Mặc Tử, “.”

Được rồi, sau một trận phát tiết, tâm tình Mặc Tử tốt lên rất nhiều.

Hơn nữa còn gặp phải người như Hi Hi vậy, vào lúc này Mặc Tử nghĩ tức cũng không tức được bao lâu.

Sau đó lại trở về chủ đề chính cùng Hi Hi hàn huyên vài câu.

Lúc này, Hi Hi bỗng nhiên cảm thấy, năng lực chịu đựng của Mặc Tử rất tốt, hơn nữa biến hóa cũng rất nhanh!

.... ..

Mà Mặc Thiếu Thiên bên này, cùng Mặc Tử vừa mắng xong, trong lòng thế nhưng ngoài ý muốn tốt hơn.

Không giống lúc trước tích góp từng tí một tức giận.

Ngay vào lúc này, điện thoại Mặc Thiếu Thiên vang lên.

Là điện thoại của Mặc Lương, sau khi Mặc Thiếu Thiên nhìn thấy, trực tiếp nhận.

“Làm sao vậy?”

“Mặc tổng, về dự án cùng Hongkong hùn vốn, có muốn thực hiện hay không ?” Mặc Lương hỏi.

Đây là một case lớn, anh vẫn là nhất định phải hỏi Mặc Thiếu Thiên.

“Ừ, thực hiện đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hiện tại tâm tư cũng không đặt trên cái này.

“Ừ, tốt lắm, tôi liền thực hiện !” Mặc Lương nói.

“Ừ!” Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

“Đúng rồi, tôi một chốc sẽ không thể trở về, về phần hội nghị cùng Hongkong, cũng toàn quyền giao cho cậu !” Mặc Thiếu Thiên đối với điện thoại lạnh nhạt nói.

“Được, chỉ là lúc trước đại biểu Hongkong nói sẽ tới đây, mấy ngày nữa trở lại, đến lúc tư liệu sửa sang xong, tôi sẽ chuyển đến hòm thư của ngài!” Mặc Lương nói.

Nói thế, Mặc Thiếu Thiên nhú mày.

Lúc trước?

Cái từ này, kích thích đến Mặc Thiếu Thiên.

Anh chợt nhớ tới cái gì, đối với điện thoại, có một tia không xác nhận, “Cậu nói cái gì?”

Mặc Lương sững sốt, “Cái gì?”

“Cậu mới vừa nói cái gì?”

” Đầu tư Hongkong, dự tính tháng chín khởi công, Hongkong nói phải đại biểu đến, mấy ngày nữa đến !”
Mặc Lương giải thích nói.

Nghe thế cái, Mặc Thiếu Thiên giật mình nhớ tới cái gì, lập tức nói, “Mọi chuyện liền giao cho cậu đi làm!”
“Ách, dạ!”

Vì thế, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp cúp điện thoại.

Hi Hi còn đang ở cùng Mặc Tử trò chuyện, thương lượng sự tình thế nào, lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi tới.

“Bảo bối, một lần nữa tra một chút xuất nhập cảnh ghi lại, trước mấy ngày mẹ con gặp chuyện không may!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi hết sức kích động nói.

Hi Hi ngồi ở chỗ kia, nhìn bộ dáng cha kích động, ngăn người, nhưng mà, chờ Mặc Thiếu Thiên sau khi nói xong, Hi Hi lập tức hiểu biết tình huống, gật gật đầu.

Vì thế, lại mở ra hệ thống, xâm nhập xuất nhập cảnh ghi lại từ Mỹ đến Italya, lúc này đây, phạm vi lớn một chút.

Đem ghi chép một tháng trước, tất cả một bên tìm tòi .

Mặc Thiếu Thiên ở một bên nhìn.

Hiện tại cảm thấy, có một đứa con giỏi máy tính, là một chuyện vô cùng may mắn.

Nhìn ngón tay Hi Hi ở trên bàn phím thao tác, Mặc Thiếu Thiên nhìn chăm chăm máy tính, nhìn không chuyển mắt.

Sau vài giây, danh sách đi ra.

“Đi ra !” Mặc Thiếu Thiên nói.

Như trước, không phải rất nhiều.

Chỉ có vài cái.

Nhưng mà, thời điểm đang nhìn đến cái tên kia, Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên, đồng thời ngây ngẩn cả người.

Nói không nên lời là vui sướng, vẫn là không rõ là cảm giác gì, chỉ biết là một khắc kia, bọn họ tìm được rồi đáp án.

345. Chương 349: Có Một Số Việc Không Tránh Khỏi

Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên nhìn đến một cái tên!

Tiêu Dật!

Hai chữ này, đối bọn họ mà nói, không biết là giải cứu, hay vẫn là một loại tra tấn.

Quả nhiên, ở thời điểm mấy ngày trước khi Lâm Tử Lam gặp chuyện không may, Tiêu Dật cũng đến Italya.

Nếu Mặc Thiếu Thiên không có đoán sai, mục đích của Tiêu Dật và anh giống nhau!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhớ tới, tình cảm Tiêu Dật đối với Lâm Tử Lam, cho dù hắn không nói, cũng là nam nhân, anh cũng có thể hiểu được, hắn có tình cảm với Lâm Tử Lam.

Không thua anh.

Nhưng mà thời điểm Lâm Tử Lam gặp chuyện không may, hắn ngay cả mặt mũi cũng không thấy xuất hiện. Mặc Thiếu Thiên lúc ấy cũng không có nghĩ nhiều như vậy, nhưng là cho tới bây giờ, anh mới nghĩ thông suốt.

Thì ra là thế.

Lúc này, sắc mặt Hi Hi cũng không tốt.

Quả nhiên, Tiêu Dật đã đến Italya.

Thời điểm hắn tới, là dùng tên của mình, nhưng mà thời điểm trở về, lại dùng tên người khác, mục đích là sợ cha phát hiện!

Điểm này, Hi Hi thật tình cảm thấy, Tiêu Dật thúc thúc có điểm quá đáng !

Tuy rằng không xác định mẹ trong tay Tiêu Dật thúc thúc, nhưng là, bọn họ đã không tìm được lí do để viện cớ cho chuyện này!

Mẹ còn sống!

Hơn nữa, ở chỗ này!

Ở trong tay Tiêu Dật thúc thúc!

Nghĩ đến đây, Hi Hi liền khẩn cấp lấy điện thoại di động ra, cùng Tiêu Dật gọi điện thoại.

Nếu là ở trong tay Tiêu Dật, như vậy Hi Hi cũng không cần nhiều lời.

Vì thế, lấy điện thoại ra, liền bấm dãy số của Tiêu Dật, bên kia vang lên vài tiếng, sau đó có người nhận.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở một bên nhìn, nhìn thấy Hi Hi gọi điện thoại, không có ngăn cản, bởi vì, anh cũng biết, rốt cuộc là Tiêu Dật đem Lâm Tử Lam đi!

Hiện tại, anh mới nhớ lại Tiêu Dật lúc trước cùng cô nói như thế.

Một ngày nào đó, hắn sẽ đem Lâm Tử Lam đi!

Nay, Tiêu Dật thật là làm như vậy sao?

Mà Hi Hi bên này, sau mấy tiếng suy nghĩ, liền truyền đến âm thanh.

“Alo !”

“Tiêu Dật thúc thúc là cháu.” Hi Hi vẫn là cực kì lễ phép mở miệng .

“Thật xin lỗi, tôi không phải, tôi là Ảnh Tử!” bên kia nhàn nhạt mở miệng.

Hi Hi sửng sốt, mới biết được, là trợ lí bên người Tiêu Dật, Ảnh Tử.

Hi Hi thu lại cảm xúc, sau đó mở miệng, “Ảnh Tử, là tôi, Tiêu Dật thúc thúc đâu, tôi có chuyện tìm thúc ấy, xin cho thúc nhận điện thoại!” Hi Hi thật lễ phép, thật thân sĩ mở miệng.

Mặc dù, nội tâm sốt ruột không nói lên lời, nhưng là trong giọng nói, vẫn tận lực làm bình thường một chút.

Lúc này, Ảnh Tử mở miệng, “ Cậu là Hi Hi sao?”

“Ừ, là tôi!” Hi Hi gật đầu.

Ảnh Tử biết bé, thời điểm ở Mỹ, hắn thường xuyên giúp Tiêu Dật tặng đồ, cho nên, bọn họ có vẻ quen thuộc.

“ Cậu tìm Tiêu chủ có chuyện gì, người hiện tại không ở Mỹ, đã đi nơi khác!?”

“ Đi nơi nào?” Hi Hi hỏi.

“ Nước Đức, bàn chuyện làm ăn!” Ảnh Tử nói.

Nghe thế cái, Hi Hi sửng sốt một chút.

“Vậy anh có biết phương thức liên lạc với thúc ấy ở bên kia không ?” Hi Hi sốt ruột hỏi.

Chẳng lẽ trùng hợp như vậy đi nước Đức sao?

“Tạm thời còn không biết, mới vừa lên máy bay!” Ảnh Tử nói.

Hi Hi, “.”

“Được, nếu anh liên lạc với Tiêu Dật thúc thúc, chuyển lời của tôi, tôi có việc gấp tìm người !” Hi Hi nói.

Ảnh Tử ngẩn người, cũng gật gật đầu, “Được, tôi sẽ chuyển lời !”

“Ừ, cảm ơn anh, Ảnh Tử!” Đặc biệt cường điệu hai chữ cảm ơn.

Bởi vì, lúc trước, Ảnh Tử đối bọn họ rất tốt.

Tuy rằng tình cảm không phải rất sâu, nhưng là bọn họ cũng không phải chán ghét, Hi Hi như vậy cảm ơn hẳn , Ảnh Tử hẳn là sẽ thả lỏng trong lòng.

Ảnh Tử sợ sệt một chút, sau đó mở miệng, “Không cần cảm ơn, tôi sẽ chuyển lời cho Tiêu chủ !” Thanh âm, thực khẳng định.

Hi Hi gật gật đầu.

Sau đó cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Ảnh Tử nói Tiêu Dật đi nước Đức!”

Nghe thế cái, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng gợi lên.

Tiêu Dật bây giờ là muốn trốn tránh bọn họ sao?

“Ảnh Tử là ai?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

” Cận vệ của Tiêu Dật !” Hi Hi nói.

Cận vệ.

Nếu như vậy, làm sao có thể rời đi khỏi bên người Tiêu Dật!

Tiêu Dật, cậu chẳng lẽ thật sự đem chỉ số thông minh của tôi là đứa bé ba tuổi sao?

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên trở lại chỗ ngồi, lập tức gõ, “ Vân Dục, giúp tôi điều tra tư liệu về Tiêu Dật trong bốn tháng gần nhất, bao gồm, hiện tại, hẳn ở nơi nào, tôi đều phải biết!” .

Nếu Tiêu Dật trốn tránh anh, như vậy anh phải đi tìm hắn!

Có một số việc, không phải trốn là có thể tránh thoát !

Vân Dục đã ở đó, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Như thế nào bỗng nhiên muốn tra chuyện của Tiêu Dật?”

Mặc Thiếu Thiên còn chưa trả lời, lúc này Vân Dục mở miệng, “Chuyện của Lâm Tử Lam, cùng Tiêu Dật có quan hệ?”

“Ừ, tóm lại, tôi muốn biết hoạt động gần nhất của hắn, cùng với nơi ở hiện tại!” Mặc Thiếu Thiên từng chữ một nói.

Tựa hồ, cảm nhận được quyết tâm của Mặc Thiếu Thiên, Vân Dục gật đầu, “Ok, tôi lập tức đi tra!”

Tiến hành một cuộc nói chuyện phiếm ngắn gọn, sau khi Mặc Thiếu Thiên thông báo xong, con người trở lên thâm trầm.

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, sắc mặt cũng không được khá lắm.

Hiện tại, bé cũng không biết nên có bộ dạng gì đối với chuyện này.

.....

Mà bên kia.

Ảnh Tử vừa cúp điện thoại, di động để lại ở trên bàn.

“Đã theo ngài nói, trở về!” Ảnh Tử nói, lúc này, ánh mắt của hắn nhìn người trước mặt.

Tiêu Dật an vị ở ghế trên, thân hình lười biếng tà mị, so với ba tháng trước, thoát nhìn anh bình tĩnh hơn.

“Ừ!” Tiêu Dật lạnh lùng lên tiếng.

Không nghĩ tới, nhanh như vậy, bọn họ đã biết được tin tức .

Xem ra, anh vẫn là xem thường thế lực của Mặc Thiếu Thiên.

Anh đều đem tin tức lau sạch sẽ như vậy, thế nhưng hắn cũng biết.

Hơn nữa, còn để cho Hi Hi gọi điện thoại tới, là muốn tra hỏi sao?

Bất quá, cũng không tránh khỏi quá coi thường hắn !

Hiện tại, vì Lâm Tử Lam, anh cái gì cũng không chú ý tới!

Lưu lại Hi Hi, là biện pháp xử lý tốt nhất lúc đó, xem ra, Mặc Thiếu Thiên cũng không cam lòng.

Tiêu Dật ngồi ở ghế trên, con ngươi đen hơi híp lại, làm cho người ta không rõ là hắn đang suy nghĩ gì.

“Xem ra, Mặc Thiếu Thiên đã phát hiện!” Tiêu Dật mở miệng.

Ảnh Tử đứng ở một bên, giống như là một pho tượng, chỉ có ở thời điểm Tiêu Dật nói chuyện, hắn mới có thể lộ ra một vẻ mặt, bằng không, vĩnh viễn đều là một bộ dáng không lộ vẻ gì.

“Cho dù cậu dựa theo lời tôi làm, dựa theo tính cách Mặc Thiếu Thiên, cũng sẽ không tin tưởng, sẽ không từ bỏ ý định!” Tiêu Dật nói.

Lúc trước, thời điểm ở A thị, Mặc Thiếu Thiên thường xuyên chơi khó anh, anh so với ai khác càng thêm rõ ràng.

“ Dạ Tiêu chủ, người có muốn chuyển đi nơi khác hay không ?”

Ảnh Tử hỏi.

“Không cần!”

“Hắn tạm thời vẫn chưa thể tìm ra được !”

“Dạ!” Ảnh Tử gật gật đầu, lập tức nhớ tới cái gì, “Thế còn Lâm tiểu thư.....”

“Hắn càng tìm càng không thấy!” Tiêu Dật thập phần chắc chắn nói, nói tới đây, khóe miệng của anh gợi lên một chút cười nhạt.

Mặc Thiếu Thiên, cậu đã thật may mắn có được tâm của Lâm Tử Lam, có Hi Hi, các người đã ở cùng một chỗ hạnh phúc qua.

Hiện tại, là thời điểm đến hắn !

Không chỉ có cậu có thể cho Lâm Tử Lam hạnh phúc, anh cũng có thể!

Nghĩ đến đây, Tiêu Dật nhớ tới cái gì, nhìn Ảnh Tử, “Tình huống hiện tại của cô ấy thế nào?”

“Vẫn là như vậy!” Ảnh Tử nói, sắc mặt không có gì biến hóa.

Sắc mặt Tiêu Dật thâm trầm, con ngươi sâu thẳm nhìn nơi nào đó, lập tức gật đầu, “ Tôi đã biết!”

“Mặt khác, cho người để ý nơi đó, có người lạ xuất nhập, nhớ rõ lập tức báo cho tôi biết!” Tiêu Dật nhìn Ảnh Tử gần từng tiếng dặn.

Nghe được lời Tiêu Dật nói, Ảnh Tử gật gật đầu, “Dạ!”

Lúc này, Ảnh Tử trong lòng hiện lên lời nói của Hi Hi, cảm ơn

Có điểm rung động, nhưng mà Ảnh Tử cũng tuyệt đối sẽ không phản bội Tiêu Dật.

... ..

Mà bên kia.

Hoa Hồng tắm rửa xong, thay đổi một bộ quần áo mới.

Mấy giờ đi qua, đã rất đói bụng , không biết, trong khoảng thời gian cô tắm rửa, bọn họ tra được bao nhiêu chuyện rồi.

Thời điểm Hoa Hồng đi ra ngoài, liền nhìn thấy vẻ mặt Mặc Thiếu Thiên băng bó ngồi ở trước máy tính, giống như đang lo lắng chờ đợi cái gì.....

Lúc này, Hoa Hồng đi qua, nhìn Hi Hi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hi Hi ngược mắt liếc nhìn Hoa Hồng một cái, “Chúng ta đã tra được ai mang mẹ tôi đi!”

Hoa Hồng sững sốt, “Thật sự?”

Cũng quá nhanh chứ, cô mới tắm rửa một cái, sau khi đi ra, sự tình liền tiến triển đến này bước .

Hi Hi gật đầu, “Ừ!”

“Là ai! ?” Hoa Hồng hỏi.

Hi Hi vừa muốn mở miệng nói, lúc này, máy tính bỗng nhiên phát ra âm thanh, Hi Hi lập tức đi qua xem.

Mặc Thiếu Thiên cũng chuyên chú nhìn máy tính.

Đây là, Vân Dục xuất hiện.

“Thiếu Thiên, tôi còn không có xác định, nhưng là có ảnh chụp chuyển cho cậu xem!”

“Cái gì?” Mặc Thiếu Thiên khẩn trương hỏi.

“Tôi chuyển cho cậu!” Vân dục nói.

Vì thế, Mặc Thiếu Thiên nhìn máy tính, yên lặng chờ đợi ảnh chụp chuyển tới.

Hi Hi cùng Hoa Hồng cũng lập tức tới.

Mọi chuyện phát sinh, có chút khẩn trương.

Nhưng mà lúc này, trên máy tính chậm rãi tiếp nhận tư liệu, tuy rằng tốc độ không phải rất chậm, nhưng đối với bọn họ mà nói, cũng là một thời khắc cực kì khẩn trương.

Nhưng mà ở thời điểm nhận được thành công, Mặc Thiếu Thiên ngẩn người, sau đó lập tức mở xem.

Thời điểm mở ảnh chụp ra, ba người đều sững sốt.

346. Chương 350

Truyện không có chương 350

347. Chương 351: Người Thần Bí Tặng Rượu

Dưới lầu, có một nhà ăn đặc biệt.

Thời điểm Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi còn có Hoa Hồng đi xuống, trong nhà ăn lại không ít người Pháp, nhưng là bọn họ lại là ba người Trung Quốc, lại hấp dẫn cái nhìn của nhiều người .

Mặc Thiếu Thiên thật sự yêu nghiệt, hấp dẫn, mà Hoa Hồng, lại rất đẹp, vẻ đẹp mang theo một chút kiêu ngạo, Hi Hi còn lại thật đáng yêu.

Vừa nhìn thấy bộ dáng là làm người khác ưa thích.

Bọn họ xuất hiện, hấp dẫn không ít ánh mắt.

Thậm chí có người nghĩ đây là một nhà ba người.

Bọn họ tìm một vị trí gần cửa sổ, thời điểm ngồi xuống thời điểm, Hoa Hồng cùng Hi Hi ngồi vào một bên.

Mặc kệ là làm sao, cô cũng không muốn làm cho người khác hiểu lầm.

Mặc Thiếu Thiên không coi đó là vấn đề, Hi Hi nhìn hành động của Hoa Hồng, nhúu mày.

Thế là, nhân viên phục vụ liền đi đến.

Dùng tiếng Pháp hỏi muốn dùng gì

Hoa Hồng không hề khách khí, trực tiếp cầm lấy thực đơn .

Tâm tình không tệ, muốn ăn một bữa tiệc lớn.

Ở phương diện tiếng Pháp, Hi Hi cũng tinh thông, cái này còn muốn cảm tạ Tiêu Dật, nếu không phải hắn, Hi Hi cũng sẽ không học được tiếng Pháp.

“Cô ăn hết sao?” Hi Hi nhìn Hoa Hồng hỏi.

Nghe được lời Hi Hi nói, Hoa Hồng nghiêng đầu nhìn bé, “Thời điểm nữ nhân đang gọi món, trăm ngàn lần không cần hoài nghi cô ấy, cũng không cần ngăn cản cô ấy!” Hoa Hồng nói, sau đó gấp thực đơn lại, đưa Hi Hi, “Tôi phiên cậu!”

Hi Hi liếc mắt quét nhìn Hoa Hồng một cái, được rồi.

Vì thế, Hi Hi cũng mở thực đơn ra, sau đó điểm vài món, lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha , cha sao, ăn cái gì? !”

Mặc Thiếu Thiên nhìn ngoài cửa sổ, nghe được thanh âm của Hi Hi, mới hoàn hồn, “Ừ! ?”

“Người ăn cái gì?” Hi Hi hỏi.

Nhìn bộ dáng cha, Hi Hi biết cha còn đang lo lắng chuyện của mẹ.

“Tùy tiện!” Mặc Thiếu Thiên tùy ý nói.

Hi Hi gật gật đầu, sau đó dựa theo khẩu vị Mặc Thiếu Thiên cũng giúp cha chọn vài món.

“Cứ như vậy!” Hi Hi nhìn phục vụ nói, hơn nữa, dùng tiếng Pháp tiêu chuẩn.

Trong lời nói Hi Hi nói ra, Mặc Thiếu Thiên nhìn bé, “Con cũng biết tiếng Pháp?”

Tuy rằng đối với con trai mình, trình độ thiên tài đã không còn kinh ngạc, nhưng là Hi Hi biết Anh ngữ, hiện tại tiếng Pháp cũng đã biết, Mặc Thiếu Thiên vẫn có chút kinh ngạc.

Hi Hi gật gật đầu, “Dạ!” Sau đó nghĩ nghĩ, bổ sung một câu, “Tiêu Dật dạy !”

Kỳ thật Hi Hi cũng không muốn nói, nhưng là cũng không biết vì sao, lại thốt ra .

Nói ra điều này, Mặc Thiếu Thiên biến sắc.

Kỳ thật, này đối với Mặc Thiếu Thiên mà nói, là một đả kích.

Nữ nhân của mình, con của mình, để cho nam nhân khác nuôi sáu bảy năm, này thật sự là một đả kích.

Mặc Thiếu Thiên không nói gì, Hi Hi cũng không có nói cái gì nữa, bởi vì, bé cũng không muốn gặt cha chuyện gì.

Sau vài phút im lặng, đồ ăn được mang lên.

Hoa Hồng muốn hai phân bít tết, Hi Hi một phần, Mặc Thiếu Thiên một phần, còn có rượu đỏ, các loại đồ ăn khác, một bàn đồ ăn.

Hoa Hồng ăn cái gì cũng thật hưởng thụ, phải có rượu đỏ.

Vì thế, thời điểm ăn, Hoa Hồng đặc biệt chọn.

Nhưng là nói, biết được tin tức tốt, trong lòng bớt đi một phần áy náy với Hi Hi, trong lòng Hoa Hồng thật thư thái.....

Mặc Thiếu Thiên cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bàn thức ăn trước mặt, có cảm giác muốn ăn.

Chỉ cần nghĩ đến tin tức Lâm Tử Lam còn sống, Mặc Thiếu Thiên cũng rất có động lực.

Nghĩ đến đây, Mặc Thiếu Thiên cũng bắt đầu ăn.

Nhưng mà lúc này, anh không chút chú ý tới, ở cách đó không xa, có một bóng dáng, ánh mắt, lại nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Mặc Thiếu Thiên, thời điểm nhìn thấy anh, miệng của cô ấy chậm rãi gọi lên.....

**** *
**** *
**** *
**** *

Không sai biệt lắm sau một giờ ba người ăn xong, sau khi ăn xong, bọn họ trực tiếp đi trở về phòng.

Nhưng mà thời điểm bọn họ đi ngang qua đại sảnh, bỗng nhiên có một nhân viên đại sảnh gọi Mặc Thiếu Thiên lại.

“Xin hỏi anh là Mặc tiên sinh có phải không ?” Nhân viên đại sảnh hỏi.

Mặc Thiếu Thiên sững sờ, nhưng là vẫn là cực kỳ thân sĩ vuốt cằm gật đầu, “Là tôi, có chuyện gì không?”

“Là như vậy, có người để cho tôi đem cái này giao cho anh!” Nhân viên đại sảnh nói, vì thế, trực tiếp đưa ra một cái hộp.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày.

Chuyện anh đến nước Pháp, người biết không nhiều lắm, ai lại tặng đồ cho anh?

Vân Dục?

Hắn là sẽ không, khẳng định cậu ta hiện tại bề bộn nhiều việc, làm sao có thời giờ tặng đồ cho anh.

Mạc Lương, càng không thể, có chuyện gì, Mạc Lương tuyệt đối sẽ gọi điện thoại cho anh .

Nhưng là là ai?

Hi Hi cùng Hoa Hồng cũng nhìn nhau, ai lại tặng đồ đây?

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày lại, con người màu đen nhìn cái hộp kia, “Ai đưa ! ?”

Nhân viên đại sảnh lắc đầu, “ Tôi cũng không biết, là chuyển phát nhanh đưa tới, sau đó gọi điện thoại tới, để tôi chuyển cho ngài!” Nhân viên đại sảnh nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cái hộp kia, cuối cùng đi qua đi tùy tay tiếp nhận , “Cám ơn!”

Nhân viên đại sảnh nộ ra một nụ cười chuyên nghiệp, “ Không cần khách khí!”

Sở dĩ đối với Mặc Thiếu Thiên khắc sâu ấn tượng, cũng là bởi vì ở trong này anh là người Châu Á, bộ dạng Mặc Thiếu Thiên yêu nghiệt, hấp dẫn.

Vì thế, Mặc Thiếu Thiên cầm lấy cái hộp, bước đi.

Hoa Hồng cùng Hi Hi ở sau đi theo.

Đến phòng, Hi Hi mới mở miệng, “Cha, là ai đưa ? !”

Mặt Mặc Thiếu Thiên bình tĩnh , “Không biết!”

Cho đến khi, đem cái hộp kia phóng tới trên bàn, Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi đều nhìn, cũng bao gồm Hoa Hồng.

Rất ít người biết bọn họ đến đây nơi này, nếu như là bằng hữu, không có khả năng không lên tiếng.

Rốt cuộc là ai đưa ! ?

Sắc mặt ba người không phải thật tốt.

Bên trong cái hộp kia là cái gì, bọn họ cũng không biết.

Cuối cùng, Mặc Thiếu Thiên quyết định mở ra.

Hi Hi tựa hồ nhìn ra ý định của Mặc Thiếu Thiên, mở miệng, “Cha !”

Mặc Thiếu Thiên liếc mắt nhìn Hi Hi một cái, không nói gì, mà là chậm rãi mở hộp ra.

Hi Hi cùng Hoa Hồng đều đứng ở phía sau, nhìn nhất cử nhất động Mặc Thiếu Thiên, tim cũng đều muốn vọt ra ngoài.

Cho đến khi, Mặc Thiếu Thiên đột nhiên mở ra, nhìn đến bên trong thì ba người đều sửng sốt, sau đó mới nhẹ nhàng thở ra.

Mặc Thiếu Thiên nhìn đến bên trong thì cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Rượu đỏ? !

Mẹ kiếp.

Hoa Hồng muốn mắng to ở trong lòng.

Ai lại muốn đặc biệt thần bí như vậy.

Không biết là hù chết người ta!

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, lúc này anh cầm rượu đỏ lên nhìn.

Đây là loại rượu đỏ anh thích uống nhất, Laffey.

Nhưng là ai đưa?

Mặc Thiếu Thiên nhìn thoáng qua hộp, trừ bỏ rượu đỏ, cái gì đều không có.

Ngay cả kí tên cũng không .

Hi Hi cũng đi qua đi, nhìn này nọ, “Rượu đỏ! ?”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Ừ!”

“Là ai đưa ! ?”

Mặc Thiếu Thiên lắc đầu, “Cha cũng không biết!”

Người biết bọn họ ở nơi này, đã ít lại càng ít.

Lúc này, Hoa Hồng ở phía sau từ từ mở miệng.

“Laffey, xem ra, người đưa rượu đỏ rất có phẩm vị, Mặc tổng, nghe nói trước kia cùng nhiều người nước Pháp truyền ra xì căng đan, là những oanh oanh yển này đưa đến có phải hay không ?” Hoa Hồng ở phía sau giễu cợt nói.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở nơi đó, nghe được lời Hoa Hồng nói, đôi mắt quét qua.

Hoa Hồng chau mày, làm như không thấy, vươn thân mệt mỏi, “ Tôi mệt rồi, đi ngủ trước!” Nói xong, Hoa Hồng bay thẳng đến phòng của chính mình.

Một đường mệt nhọc, Hoa Hồng ăn uống no đủ, liền chuẩn bị đi ngủ.

Phí đầu óc suy nghĩ, giao cho Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi đi làm.

Cô cần bổ sung một giấc ngủ tốt mới được .

Cửa đóng lại, thế này Hi Hi mới nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Mà Mặc Thiếu Thiên đứng ở nơi đó, trong tay nắm rượu đỏ, tựa hồ đang tự hỏi cái gì.

Là ai đưa ?

Còn đưa Laffey.

Thứ này tuyệt đối không phải người bình thường có thể tùy tay tặng người !

Chẳng lẽ là —— Tiêu Dật?

Trong đầu Mặc Thiếu Thiên sinh ra ý nghĩ này.

Sau khi ý nghĩ này ở trong đầu sinh, Mặc Thiếu Thiên cũng đã thực xác định, là hấn.

Trừ hấn ra, còn ai vào đây!?

Xem ra, hấn cũng biết bọn họ đến nơi đây .

Chính là, hấn đưa rượu đỏ tới là vì sao?

Chẳng lẽ vì nói cho anh biết, hấn đã giám thị bọn họ sao?

Nghĩ đến đây, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên, rượu đỏ này.

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha , người đang suy nghĩ gì! ?”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên phục hồi lại tinh thần, nhìn thoáng qua Hi Hi, “Không có gì!”

Nói xong, anh liền hướng quầy đi đến.

Bên kia có đồ mở đồ uống, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp cầm hai cái ly, sau đó mở ra.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, người muốn uống sao?”

Khóe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên một chút cười, sau đó cầm một cái ly.

“Vì sao không uống?” Mặc Thiếu Thiên nhú mày nói.

Cũng khổ tâm đưa tới, anh không uống, chẳng phải rất uống phí hay sao.

“Nhưng là.”

“Yên tâm, không có độc !” Mặc Thiếu Thiên nói, biết Hi Hi đang lo lắng cái gì.

“Vì sao?” Hi Hi hỏi, vừa nói ra những lời này, chợt nhớ tới cái gì, “Chẳng lẽ, người biết là ai đưa ! ?”

Mặc Thiếu Thiên chính là nhú mày, nâng cái ly lên, đưa đến miệng nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Hương vị, vẫn là trước sau như một.

Nhìn bộ dáng cha, Hi Hi chợt nhớ tới cái gì, đột nhiên ngẩng đầu nhìn cha , “Là Tiêu Dật! ?”

Nghe Hi Hi nói, Mặc Thiếu Thiên nhấp một ngụm, ánh mắt nhìn hướng Hi Hi.

Đứa bé này, thật sự rất thông minh.

Nhìn vẻ mặt cha, Hi Hi chỉ biết, bé cùng cha đoán giống nhau.

“Nhưng là, vì sao Tiêu Dật muốn đưa rượu đỏ đến? !” Hi Hi hỏi

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, “Hắn có ý nghĩ của hắn, cha có tác phong của cha, mặc kệ hắn có ý tứ gì, đều không thay đổi được, quyết tâm muốn tìm được mẹ con!” Mặc Thiếu Thiên từng chữ một nhìn Hi Hi nói.

Nói thật, Hi Hi thích nhất đúng là lúc này cha kiêu ngạo, rất có quyết đoán .

Quá nam tính.

Lúc này, khóe miệng Hi Hi gợi lên một chút cười, “Dạ, cha người nói không sai!”

Nói xong, Hi Hi sẽ bưng lên một ly khác, nhưng là ở phía sau, cửa phòng bị Hoa Hồng đánh mở ra, Hoa Hồng giống như một cơn gió, rất nhanh bay ra, sau đó trực tiếp đem một ly khác trên bàn bưng đứng lên, “Thích trước khi ngủ liền uống một chút cái này, cảm ơn nhiều!”

Nói xong lại dùng tốc độ cực nhanh đi trở về phòng.

“Phanh” cửa phòng lại bị đóng lại.

Hi Hi đứng ở đó, ngây ngẩn cả người, đây cũng quá nhanh đi!

348. Chương 352: Một Lời Của Hoa Hồng Thức Tỉnh Người Trong Mơ

Nước Mĩ.

Trong văn phòng, Tiêu Dật ngồi ở trước bàn làm việc, sắc mặt thật không tốt.

Ảnh Tử đứng ở trước mặt Tiêu Dật, báo cáo công việc gần đây.

“Bởi vì Cửa Ngục phá hư, chúng ta mất đi buôn bán không ít, căn bản không thể tiến hành bình thường, hơn nữa, tất cả giao dịch, cũng đều bị phá hư!” Ảnh Tử nhìn Tiêu Dật nói.

Tiêu Dật ngồi đó, nghe Ảnh Tử nói, sắc mặt thâm trầm, hai tay nắm thật chặt, xem ra, Mặc Thiếu Thiên là cố ý.

Chính là buộc anh ra mặt.

Cậu ta biết hậu quả của những việc làm này, thậm chí sẽ khiến cho hai phe đối đầu, nhưng cậu ta vẫn cứ làm như vậy!

Mặc Thiếu Thiên quả nhiên chính là Mặc Thiếu Thiên!

Làm việc chuyện cũng không nghĩ hậu quả !

Nghĩ đến đây, khóe miệng Tiêu Dật gợi lên một chút cười lạnh, ngược nhìn Ảnh Tử, “Cứ theo lẽ thường tiến hành!”

“Nhưng là. . . . Nếu Cửa Ngục tiếp tục như vậy, chúng ta rất khó tiến hành!” Ảnh Tử nói, bọn họ cũng không phải nhốn nháo mà thôi, mà là đến thật.

Rất khó tiếp tục tiến hành.

Tiêu Dật mím môi, đôi mắt hiện lên một tia lo lắng, “Bọn họ náo loạn, cậu sẽ không có thể tìm người đi náo loạn bọn họ sao?” Tiêu Dật hung hăng nói.

Một câu, đánh thức Ảnh Tử.

Ảnh Tử lập tức gạt đầu, “Được, tôi biết làm như thế nào !”

Đã có mệnh lệnh cấp trên, hắn làm cũng không có gánh nặng.

Ảnh Tử vừa muốn lui ra ngoài, Tiêu Dật mở miệng, “Chờ một chút!”

“Còn có chuyện gì sao?” Ảnh Tử quay đầu lại, nhìn Tiêu Dật hỏi.

Tiêu Dật nghĩ nghĩ, “Giúp ta tra vị trí Mặc Thiếu Thiên!”

Nghe được mệnh lệnh, Ảnh Tử gật gật đầu, “Tôi đã biết!”

Vì thế, Ảnh Tử xoay người đi ra ngoài.

Lúc này, Tiêu Dật ngồi ở trong phòng, cầm ly rượu đỏ trước mặt , chậm rãi lắc, khóe miệng gợi lên một chút cười.

Mặc Thiếu Thiên, người thật sự nghĩ đến, biện pháp ấy, có thể bức tôi đi ra sao?

Vì Lâm Tử Lam, điểm buôn bán ấy chẳng tính là gì?

Chỉ cần nghĩ đến Lâm Tử Lam, Tiêu Dật cảm thấy, cái gì đều đáng giá .

.....

Vì thế ở mấy ngày kế tiếp, bên ngoài nhìn như hòa bình, thực tế, đã muốn loạn một đoàn rồi.

Cửa Ngục cùng Đồng Minh đấu, Hợp Tung ở một bên chế giễu.

Làm một người đứng xem, nhưng là Hợp Tung rất vui vẻ.

Hận bọn họ không thể đánh nhau, súng ống đạn dược của bọn họ tiêu thụ khẳng định rất tốt .

Làm phần tử khủng bố, bọn họ chính là sợ cho thiên hạ không loạn.

Nhưng mà, ngay cả Cửa Ngục cùng Đồng Minh đấu như vậy, nhưng là người lãnh đạo hai bên, đều không có ra mặt.

Thật sự chính là có định lực .

Mặc Thiếu Thiên không sợ.

Ít nhất hiện tại Cửa Ngục không có mở cửa, anh còn có MK.

Ở phương diện này, Mặc Thiếu Thiên một điểm cũng không lo lắng, thay lời người khác mà nói, anh không thiếu nhất chính là tiền .

Cho nên, Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối là cùng Đồng Minh đấu lâu dài.

Mà bên kia.

Mặc Thiếu Thiên cho Vân Dục tra chuyện của Tiêu Dật.

Mấy ngày, Vân Dục đều không có xuất hiện.

Kỳ thật, nếu đánh lâu dài, không chịu nổi là Mặc Thiếu Thiên, biết rõ Lâm Tử Lam còn sống, lại không thấy, cho nên, không có kiên nhẫn cũng là Mặc Thiếu Thiên.

Nhưng là hiện tại, Vân Dục còn không có tra được tin tức Tiêu Dật, anh chỉ có thể như vậy kiên trì đánh, đánh lâu dài.

Lúc này, Hi Hi cầm di động, lại cúp điện thoại.

Cùng lúc trước giống nhau, Tiêu Dật căn bản không tiếp điện thoại của bé.

Vẫn là Ảnh Tử nhận .

Hi Hi biết, Tiêu Dật là cố ý .

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, đã sớm dự đoán được hậu quả là như vậy.

Khóe miệng lạnh lùng ngoéo một cái, Tiêu Dật, người chừng nào thì trở thành rùa đen rút đầu ?

Vẫn như vậy trốn tránh!

Ở trong lòng Mặc Thiếu Thiên oán hận.

Lúc này, Hi Hi nhìn bộ dáng cha, biết Mặc Thiếu Thiên đang suy nghĩ gì.

Chính là, Tiêu Dật không tiếp điện thoại, hiện tại, bọn họ cũng không có bất cứ tin tức gì của Tiêu Dật, căn bản không thể nào xuống tay.

Đúng lúc này, Hoa Hồng từ bên ngoài trở về.

Vừa đi vào đi, liền nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi một bộ dáng, sắc mặt thâm trầm.

Là biết, mọi chuyện không có gì tiến triển.

Chỉ là bên ngoài đồn đại Cửa Ngục cùng Đồng Minh náo loạn rất nóng.

Hoa Hồng đi vào, nhìn Hi Hi, “Thế nào? Còn không có tin tức sao?”

Hi Hi lắc đầu, “Tiêu Dật căn bản không tiếp điện thoại của tôi!” Hi Hi nói.

Sau khi mọi chuyện phát sinh, Tiêu Dật chưa từng nhận điện thoại của Hi Hi, thậm chí Hi Hi gọi qua, tiếng thứ hai sẽ nhận, nhưng hiện tại cũng là Ảnh Tử nhận.

Tâm tình Hi Hi nói không nên lời phức tạp.

Nghe lời Hi Hi nói, Hoa Hồng suy nghĩ, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hi Hi, “Tiêu Dật bây giờ là ở Mĩ phải không?”

Hi Hi suy nghĩ, “Phải, trên xuất nhập cảnh ghi lại, thúc ấy trở lại Mĩ, bây giờ còn chưa có đi!”

Hoa Hồng nhú mày, “Nói như vậy, cậu tìm Hách Tôn hỗ trợ, hắc bang ở Mĩ rất có thực lực, anh ta tìm ra được , tuyệt đối so với Cửa Ngục nhanh hơn!” Hoa Hồng tùy ý nói.

Lời của cô vừa nói xong, Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên lặng đi một chút.

Chẳng lẽ, người trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường sao?

Vì sao bọn họ cũng không có nghĩ như vậy!

Hi Hi nháy mắt bưng bình tĩnh đại ngộ, “Đúng, còn có Hách Tôn thúc thúc!” Hi Hi kích động nói.

Một lời của Hoa Hồng thật là bình tĩnh người trong mộng.

Lúc này, Hi Hi nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha !”

Mặc Thiếu Thiên cũng đã nhìn Hi Hi, “Đúng, còn có Hách Tôn, cha lập tức liên hệ với cậu ta!”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên lập tức cầm lấy di động gọi cho Hách Tôn gọi.

Anh thế nhưng đem chuyện này quên mất.

Vì thế, rất nhanh điện thoại biên được kết nối.

“Tôn, giúp tôi một việc!” Mặc Thiếu Thiên cũng không có nói nhảm, trực tiếp mở miệng.

“Tìm được tin tức Lâm Tử Lam?” Hách Tôn cũng trực tiếp mở miệng hỏi.

“Làm sao cậu biết?”

“Chuyện Cửa Ngục cùng Đồng Minh, náo loạn oanh động như vậy, nhất định có nguyên nhân, hơn nữa, bên ngoài tung tin, cậu cùng Tiêu Dật là vì một nữ nhân mới có thể như thế, có thể làm cho hai người như vậy, trừ bỏ Lâm Tử Lam còn có ai? !” Hách Tôn đoán.

“Đúng vậy, có tin tức Lâm Tử Lam, cô ấy còn sống, hơn nữa, là Tiêu Dật mang cô ấy đi, tôi hiện tại phải biết tin tức của Tiêu Dật!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ok, cậu tìm tôi, vì tra thân phận Tiêu Dật có phải hay không?” Hách Tôn mở miệng hỏi.

“Đúng vậy!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ok, cho tôi chút thời gian!” Hách Tôn nói.

“Được, không thành vấn đề!” Mặc Thiếu Thiên lên tiếng.

Vì thế, điện thoại bị cắt đứt .

Lúc này, Hi Hi ở một bên nghe, chẳng biết tại sao, có Hách Tôn hỗ trợ, Hi Hi cảm thấy, sự tình khẳng định chuyện này rất nhanh được giải quyết.

“Cha , Hách Tôn thúc thúc nói như thế nào! ?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Có thể có vấn đề gì, chỉ là, cần chút thời gian!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nếu sớm một chút có thể nghĩ đến Hách Tôn, cũng sẽ không chờ tới bây giờ.

Hi Hi gật đầu, “Có Hách Tôn thúc thúc hỗ trợ, con tin tưởng, nhất định sẽ rất nhanh có tin tức !” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Anh cũng tin tưởng.

Lúc này, Hi Hi nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hoa Hồng, “Hoa Hồng, lần này cần phải cảm ơn cô, thật sự là một lời bình tĩnh người trong mộng!”

Hi Hi đã lớn, mấy ngày nay, cùng cha tất cả đều vui đầu vào tìm Tiêu Dật, đã sớm quên chuyện có thể tìm Hách Tôn hỗ trợ.

Hoa Hồng ngồi ở trên sofa, khoe miệng ngoéo một cái, “Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê mà thôi, hi vọng bây giờ còn không muộn!”

“Không muộn, tôi tin tưởng, rất nhanh sẽ có tin tức !” Hi Hi thập phần khẳng định nói.

Vì thế, thời gian kế tiếp, Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi đều ở trong phòng, trừ bỏ Hoa Hồng ngẫu nhiên đi ra ngoài mua điểm này nọ, bọn họ đi xuống ăn cơm, trừ lần đó ra, Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi ở trong phòng chờ tin tức.

Nhưng mà hôm nay, Hi Hi cảm giác mình ở trong này sắp rĩ rĩ , vì thế theo Hoa Hồng đi ra ngoài.

Mua điểm này nọ, thuận tiện, thay đổi ý nghĩ, hít thở không khí.

Nhưng mà cũng tại đây, thời điểm buổi chiều bảy giờ, nhận được điện thoại của Vân Dục.

“Thế nào?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Thực lao lực, Tiêu Dật thực thông minh, lau đi không ít dấu vết, tôi có thể tìm tới , đều chuyển đến hòm thư của cậu, không biết đối với cậu hữu dụng hay không !” Vân Dục nói.

Mặc Thiếu Thiên nghe thê, “Được, tôi đã biết!”

“Ừ, có chuyện gì gọi điện thoại cho tôi!” Vân Dục nói.

“Ừ!” Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Vì thế, đơn giản nói vài câu, Mặc Thiếu Thiên cúp điện thoại, di động trực tiếp đặt ở trên bàn, mở máy tính ra, tiến vào hòm thư.

Vì vậy, Vân Dục tra được gì, đều ở bên trong.

Tuy rằng không phải rất nhiều, nhưng là cũng có ít.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, con người nheo lại, cẩn thận nhìn máy tính, chỉ sợ sẽ bỏ sót cái gì.

Lúc này, Hi Hi cũng cùng Hoa Hồng đã trở lại.

“Cha , chúng ta đã trở lại!” Hi Hi mở miệng, sau đó cùng Hoa Hồng đi vào, hai người cầm một túi to gì đó, đều là đồ dùng hàng ngày.

Trước mắt xem ra, còn cần một thời gian ngắn mới được.

Nhưng là Mặc Thiếu Thiên không có trả lời, chính là nhìn chăm chăm máy tính.

Hi Hi vừa đi vào, Hoa Hồng phải đi sửa sang lại này nọ, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên nhìn máy tính trước mặt vẫn không nhúc nhích, thậm chí ngay cả đáp lại bé cũng không có, lập tức đi tới.

“Cha , có phải có tin tức hay không?” Hi Hi đứng ở bên cạnh người Mặc Thiếu Thiên hỏi, nhưng mà, ánh mắt đang nhìn đến tư liệu hiện trên máy tính thì liền xác định đáp án.

Đều là tư liệu về Tiêu Dật.

Hơn nữa là tư liệu hoạt động gần nhất của hắn, cùng với đi nơi nào, ở lại bao lâu, đều biểu hiện ở trên đó.

Mặc Thiếu Thiên nhìn, nhìn từng tờ từng tờ.

Nhưng là, đều là một ít hoạt động hàn ngày, giống như không có gì thay đổi.

Hi Hi ở một bên nhìn, cẩn thận nhìn từng trang một.

Tuy rằng tra được không phải rất nhiều, nhưng là cũng không thiếu, thoạt nhìn, có chút vụn vặt, phức tạp.

Xem xuống dưới, cũng không có cái gì không thích hợp.

Sau khi xem xong, Mặc Thiếu Thiên ngồi ở trên ghế, mày lập tức nhíu lại, con ngươi cũng hơi nheo lại.

Không có khả năng!.

Lâm Tử Lam nhất định ở trong tay Tiêu Dật, nhưng nếu như ở đây, sẽ ở nơi nào?

Tiêu Dật đi qua nhiều nơi như vậy, nơi nào mới là nơi Lâm Tử Lam ở?

Chẳng lẽ thật sự muốn từng bước từng bước đi từng nơi một tìm?

Thời điểm Mặc Thiếu Thiên trầm tư, Hi Hi cũng nhìn một lần, cũng không có phát hiện cái gì khả nghi.

Nếu như tra ra như vậy, chẳng phải là vĩnh viễn không tìm được mẹ sao ?

Nhưng là Hi Hi không cam lòng, vì thế một lần một lần lật xem, xem nhanh nhớ kĩ không sai biệt lắm, nhưng mà cũng không có phát hiện nơi đó khả nghi.

Cuối cùng, Hi Hi ngồi ở ghế trên, tâm tình cũng không quá tốt.

Mỗi một cái hi vọng, đều đã biến thành thất vọng.

Lúc này, Hi Hi nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên, suy nghĩ, mở miệng, “Cha”

Mặc Thiếu Thiên đứng dậy, “Cha đi ra ngoài đi một chút, rất nhanh sẽ trở về!”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp đi ra ngoài.

Hi Hi ngồi ở ghế trên, nhìn bóng dáng Mặc Thiếu Thiên, trong lòng nói không ra cảm giác.

Bé có thể hiểu cảm nhận của cha, tâm bọn họ là giống nhau .

Cha hiện tại nhất định rất thất vọng!

Nhưng là, hiện tại không có biện pháp gì.

Lúc này, Hoa Hồng từ trong phòng đi ra, vừa vặn nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên đi ra ngoài.

Hoa Hồng nhìn, sau đó hướng Hi Hi đi tới, “Cha cậu làm sao vậy?”

“Vân Dục thúc thúc cung cấp tin tức, không có gì khả nghi!” Hi Hi nói.

Nghe thế, Hoa Hồng nhíu mày, “Không phải còn có Hách Tôn sao? Hiện tại không có tin tức, không có nghĩa là Hách Tôn mang đến tin tức cũng không hữu dụng!”

Một câu nhẹ nhàng băng quơ của Hoa Hồng nói, là có thể làm cho Hi Hi nhặt lên một chút tin tưởng.

Hi Hi gật đầu, “Ừ, tôi biết!”

Nhìn bộ dáng Hi Hi cũng không phải rất vui vẻ, Hoa Hồng đi qua.

“Thay lời khác mà nói, như vậy cũng rất tốt, cha cậu bây giờ có thể đi ra ngoài đi một chút, hít thở không khí, với hần mà nói cũng không phải một chuyện không tốt!”

Hoa Hồng thoát nhìn khí phách, cao ngạo, nhưng là có đôi khi nói lên lời, cũng làm cho người khác cảm giác được thập phần hưởng thụ.

Đương nhiên, Hoa Hồng cũng không phải đối với mọi người đều như vậy.

Hi Hi đối với Hoa Hồng mà nói, là một ngoại lệ, cũng là một một người thật đặc biệt.

Quen biết Hi Hi, Hoa Hồng mới trải qua rất nhiều chuyện không có trải qua .

Cho nên, loại cảm giác này đối với Hoa Hồng mà nói, thực đặc biệt.

Cô nguyện ý lấy cái này yêu thương Hi Hi.

Hi Hi cũng giống như vậy, lâu như vậy, Hoa Hồng vẫn ở bên cạnh bé, bảo hộ bé, tựa hồ, trở thành một loại thói quen của Hi Hi.

Lúc này, Hoa Hồng vỗ vỗ vai Hi Hi, “Tránh ra, tôi chơi một lát!”

Bộ dạng kia, giống như sai bảo tiểu cẩu vậy.

Hi Hi sẽ không để ý, sau đó đứng dậy cho Hoa Hồng ngồi ở đó.

.....

Mà bên ngoài.

Mặc Thiếu Thiên đi ra ngoài.

Lúc này, màn đêm đã buông xuống.

Mặc dù, đây là thành phố lãng mạn, như trước phi thường náo nhiệt, ánh đèn sáng tỏ, ra vào đều là vui vẻ, bộ dạng hài hòa.

Mặc Thiếu Thiên chậm rãi đi dọc theo ven đường, cũng không biết đi bao lâu rồi, trong đầu cũng không biết suy nghĩ bao nhiêu chuyện, rốt cục, Mặc Thiếu Thiên ngược mắt, nhìn bốn phía, lúc này không ít tình nhân, vợ chồng, ở ven đường ôm, hôn môi, trên mặt của bọn họ, đều là nụ cười hạnh phúc.

Mặc Thiếu Thiên ở cái cầu trên sông thì dừng bước, nhìn một màn này, từng, anh cũng đã từng như vậy.

Cũng từng nghĩ, sau khi cùng Lâm Tử Lam đính hôn, sẽ đến Châu Âu chơi.

Không cần để ý tới ánh mắt của người khác, người khác chê cười, cùng Lâm Tử Lam tại thành phố lãng mạn này ôm hôn, nhất định cả đời.

Nhưng là không nghĩ tới, hiện tại lấy phương thức như thế này đến nơi đây.

Nhìn các đôi tình nhân, ôm, hôn môi.

Bỗng nhiên có loại cảm giác điên cuồng hướng anh tập kích đến, tựa hồ phải cắn nuốt Mặc Thiếu Thiên.

Lâm Tử Lam, em rốt cuộc ở nơi nào? !

Rốt cuộc ở nơi nào!

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn bờ sông, cách đó không xa ngọn đèn lớn, rất là xinh đẹp.

Nhưng là, hết thấy, đều không thể thấp sáng tâm tình Mặc Thiếu Thiên giờ phút này.

349. Chương 353: Tìm Ra Địa Điểm

Mặc Thiếu ngày đứng bên bờ sông, đôi mắt đen nhánh nhìn phía xa, bóng dáng lộ vẻ cô đơn.

Lâm Tử Lam, em đang ở đâu! ?

Trong lòng Mặc Thiếu Thiên nhiều lần hỏi câu này!

Dường như có cái gì đó muốn từ trong cổ họng của anh tuôn ra.

Cuối cùng, Mặc Thiếu Thiên không còn đủ kiềm chế nữa, hét to lên.

“Lâm Tử Lam, em đang ở đâu! ! !” Mặc Thiếu Thiên đứng bên bờ sông gào thét lên, cảm giác nhớ nhung đó, như muốn cắn xé, tra tấn anh.

Anh hét lên một tiếng, thu hút không ít ánh mắt từ bốn phía.

Ở ven đường không ít người hướng tầm mắt nhìn sang bên này, nhưng khi nhìn Mặc Thiếu Thiên, như mất đi người yêu quý nhất.

Mọi người nhìn đều không có nói gì, sau đó nhìn một chút, tản ra.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở nơi đó, cũng không có để ý, tâm trí chỉ tràn đầy nhớ nhung, lòng tràn đầy nhớ nhung, lấp đầy cả người anh.

Cũng không biết bên bờ sông ngây người bao lâu, Mặc Thiếu Thiên từ từ đi về.

Đến khách sạn, thời điểm mở cửa ra liền nhìn thấy Hi Hi vô cùng nghiêm túc ngồi trước máy vi tính .

Hi Hi vừa mới gọi cho Mặc Thiếu Thiên lại phát hiện anh không mang điện thoại, đang lúc lo lắng, cửa chợt bị mở ra.

Khoảng khắc khi nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên, lúc này Hi Hi mới yên tâm “Cha, cuối cùng cha đã trở lại!” Hi Hi lên tiếng.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Lúc này, Hi Hi mở miệng “Hách Tôn thúc thúc gửi tài liệu đến!” Hi hi nói, ngồi ở máy vi tính trước mặt phân tích.

Nghe được lời Hi Hi nói, Mặc Thiếu Thiên sững sờ, một giây sau, lập tức đi tới bên Hi Hi.

“Gửi tới khi nào? !” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Mười phút trước!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên tiến tới, nhìn máy vi tính, “Như thế nào, phát hiện cái gì chưa? !” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Tài liệu Hách Tôn thúc thúc gửi tới hơi nhiều, con còn đang xem!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, sau đó cũng không nói nữa, ánh mắt nhìn máy vi tính.

Cả đêm lật, như vậy muốn xem đến khi nào.

Lúc này, Hoa Hồng lên tiếng, “ tài liệu tách ra xem, tốc độ còn có thể nhanh hơn một chút!”

Lời này nói không sai, Hi Hi gật đầu, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, con đem tài liệu gửi tới máy tính bảng, cha xem ở đây, con qua bên kia xem, như vậy nhanh hơn!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Hoa Hồng ngồi ở bên cạnh, cảm giác mình quá nhàn rồi, “Còn có tôi, gửi đến một phần đi!”

Dù sao, rảnh rồi không có việc làm, nhìn bọn họ khẩn trương như vậy, cô ngồi ở chỗ này chơi trò chơi, quá không có đạo đức!

Hi Hi nhìn Hoa Hồng, sau đó gật đầu.

Dem toàn bộ tài liệu trước đó xử lý.

Sau khi gửi đi, Hi Hi lại ghé sofa ngồi, cầm máy tính bảng của mình lên, bắt đầu xem.

Hoa Hồng cũng ngồi ở trên ghế sofa, tùy ý gác đôi chân đẹp thon dài, ánh mắt lại nhìn chăm chú vào trong máy vi tính trong tay.

Mặc Thiếu Thiên cũng ngồi ở chỗ đó xem.

Nhất thời, phòng khách to như thế, vắng lặng không tiếng động.

Cuối cùng sau một tiếng.

Tất cả tài liệu đã xem xong.

Hi Hi ngồi ở trên ghế sa lon, chân mày nhíu lên.

Thật ra thì, địa bàn chính của Tiêu Dật là ở nước Pháp, nhưng mấy năm nay, anh vẫn luôn ở tại nước Mỹ.

Nhưng cũng thường trở về xem xét.

Ngoại trừ về nhà ra, trên bản ghi chép có một chỗ, hấp dẫn chú ý của Hi Hi.

Nam bộ - Pyrénées(*)

[* Pyrénées phạm vi thuộc Châu Âu, là một dãy núi phía tây nam châu Âu tạo thành đường biên giới tự nhiên giữa Pháp và Tây Ban Nha. Dãy núi này cũng là ranh giới giữa Pháp với bán đảo Iberi]

350. Chương 354: Người Trong Lâu Đài Cổ

Edit: Lavender - Blue

“Con tin tưởng, chúng ta nhất định sẽ tìm được mẹ!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên nói từng chữ.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Lúc này, Hoa Hồng nhìn bọn họ, “Tốt lắm, đã có tin tức, cũng đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, ngày mai sẽ phải lên đường, hôm nay nên nghỉ ngơi thật tốt lo dưỡng sức lực đi!”

Nghe Hoa Hồng nói, Hi Hi gật đầu.

“Được rồi, tôi đi nghỉ ngơi!” Nói xong, Hoa Hồng trở về phòng.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, “Mấy ngày nay con cũng không ngủ ngon, đi nghỉ ngơi đi!”

Hi Hi suy nghĩ một chút, gật đầu, “Vâng, cha cũng nghỉ sớm một chút!”

“Ừ!” Mặc Thiếu Thiên đáp một tiếng, sau đó, Hi Hi cũng trở về phòng.

Mặc Thiếu Thiên một mình đợi một lát, tra xét một chút tài liệu, sau đó mới đi nghỉ ngơi.

Đêm nay, lần đầu tiên anh cảm thấy ở gần Lâm Tử Lam một chút.

... ..

Trong khi phía bên kia.

Tiêu Dật xuất hiện một mình ở nước Pháp.

Xe chạy mất mấy tiếng đồng hồ, mới tới chỗ đó.

Tiêu Dật không đi nơi khác, mà bay thẳng tới một lâu đài cổ kính.

Lâu đài cổ kính này, có thể nói nơi này là lớn nhất, lâu đài đẹp nhất rồi.

Nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Dật, Tiêu Dật báo hạ cánh xuống, ở chỗ này chờ anh, một mình đi vào.

Thời điểm Tiêu Dật tới, cô gái đang ngồi ở trên vĩa hè, trước mặt để một bàn dài mang phong cách Châu Âu, một tay chống cằm, một tay khác cầm bút, giống như đang nghĩ cái gì, vẽ cái gì.

Tiêu Dật đi vào, liền nhìn thấy hình ảnh như vậy.

Toàn thân mặc một màu xám tro nhạt, tóc dài được cô tùy ý dùng bút buổi sau đầu, vài sợi tóc rối xuống, càng tăng thêm nét quyến rũ.

Không biết vì sao, chỉ thấy bóng lưng cô, Tiêu Dật cũng cảm thấy mình vui vẻ .

Không khỏi, nhếch miệng lên cười thỏa mãn.

Thật ra thì, chỉ cần cô ở trong phạm vi tầm mắt của anh, anh đã cảm thấy thỏa mãn.

Nhưng anh thật sợ, khi quay người lại, cô đã biến mất.

Tiêu Dật đứng ở nơi đó, chỉ sợ làm gián đoạn cô, nên vẫn không nhúc nhích.

Lâm Tử Lam ở đó, suy nghĩ một chút, vẽ vẽ, cuối cùng, cảm thấy khát nước, kêu một tiếng, “Bảo bối, mẹ muốn uống nước trái cây!”

Một tiếng kêu này vừa xong, Tiêu Dật đứng ở phía sau, đột nhiên kinh hãi.

Nhìn bóng lưng của cô, đôi mắt mở to.

Người kêu câu này, chính là Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam biến mất ba tháng nay.

Lúc này, Lâm Tử Lam ngồi ở chỗ đó, sững sờ, chẳng biết tại sao, thế nhưng mình kêu lên câu nói kia.

Bảo bối?

Bảo bối là ai ?

Kỳ quái, Lâm Tử Lam không nghĩ nhiều như vậy, cuối cùng đứng lên, tự mình đi rót ly nước trái cây.

Mới vừa đứng lên, quay đầu lại, liền nhìn thấy Tiêu Dật đứng ở nơi đó.

Lâm Tử Lam lại càng hoảng sợ, nhìn Tiêu Dật, “Tiêu Dật? Anh đến khi nào, làm tôi sợ muốn chết!” Lâm Tử Lam nói, mặc dù là giọng trách cứ , nhưng mang theo vài phần lệ thuộc.

Những lời này, gọi suy nghĩ của Tiêu Dật về.

Tiêu Dật hồi phục tinh thần lại nhìn cô, sau đó khước miệng gợi lên nụ cười gượng ép “Vừa tới, nhìn em quá chăm chú, không muốn khuấy rầy em!”

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Đi vào ngồi đi, đứng ở đó làm gì! ?” Lâm Tử Lam nói.

Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam, cẩn thận nhìn cô, dường như đang suy nghĩ cái gì.

Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật, “Vì sao không vào?”

Thần trí Tiêu Dật lúc này mới tỉnh lại, nhìn Lâm Tử Lam cũng không có cái gì khác thường, lúc này mới đi vào.

Chỉ là câu mới vừa nói kia là có ý gì!

Tiêu Dật cau mày, ngồi ở trên ghế sa lon, sau đó, ánh mắt của anh nhìn vào bức tranh trên bàn.

Những thứ kia đều là Lâm Tử Lam vẽ ra.

Vòng cổ trang sức.

Lâm Tử Lam là nhà thiết kế trang sức hàng đầu, đều là giới thiệu vắn tắt, ngụ ý là việc chính.

Thậm chí bây giờ cô quên mọi chuyện, nhưng vẫn không quên những gì đã học.

Rất nhiều mẫu thiết kế, Tiêu Dật nhìn từng mẫu, không thể phủ nhận, mỗi một mẫu, đều rất tốt.

Lúc này, Lâm Tử Lam đi tới, trong tay bưng hai ly nước, một ly cà phê, một ly nước trái cây.

Cô là người thích uống nước trái cây, cũng không biết tại sao, cô cũng biết, Tiêu Dật thích uống cà phê .

“Vì sao đột nhiên anh lại tới! ?” Lâm Tử Lam đi tới, đặt ly cà phê ở trước mặt Tiêu Dật, mình cũng đến ngồi trên ghế sofa, tìm một tư thế thoải mái.

Cũng không biết tại sao, ở trước mặt Tiêu Dật, cô có thể là chính mình.

Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam, khoe miệng ngoắc ngoắc, “Như thế nào? Không hoan nghênh anh! ?”

“Nào có, chỉ là mỗi lần anh tới, đều là buổi tối!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe được những lời này của Lâm Tử Lam, Tiêu Dật nhú mày, “Em rất muốn anh tới ban ngày! ?”

Lúc này, Lâm Tử Lam nghe được câu này, lông mày chợt giật giật, “Có thể không?”

“Em có mục đích gì?” Tiêu Dật cũng trực tiếp hỏi.

Nghe được câu này, sắc mặt Lâm Tử Lam thay đổi, “Quả nhiên chuyện gì cũng không gạt được anh!”

Nhìn nét mặt Lâm Tử Lam, khoe miệng Tiêu Dật gọi lên nụ cười cứng chiu, “Có ý định gì, nói một chút xem!”

Nói đến cái này, Lâm Tử Lam cười cười, sau đó nhìn Tiêu Dật nói từng chữ, “Em muốn đi ra ngoài!”

Nghe thấy vậy, sắc mặt Tiêu Dật càng thay đổi, sau đó nhìn cô cười một cái, “Tại sao? Nơi này không tốt sao?”

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Không phải, chỉ là em có cảm giác thiếu hụt một cái gì đó, mặc dù, em rất thích cuộc sống yên tĩnh ở đây, nhưng là.”

Lâm Tử Lam không hình dung ra được, cảm giác thiếu hụt đó là gì, cho nên cô không muốn luôn ở lại nơi này đợi. “Em cũng không hình dung ra được, nhưng mà em lại rất muốn đi ra ngoài!” Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật, nói gần từng chữ.

Tới nơi này ba tháng, Tiêu Dật đối với cô mà nói, muốn gì được nấy, mặc dù, Lâm Tử Lam không nhớ rõ cùng Tiêu Dật từng có cái gì, nhưng dường như cô không mâu thuẫn với anh, hơn nữa, cảm giác cùng anh rất quen thuộc.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Tiêu Dật nhìn thẳng vào cô, ánh mắt thâm trầm.

Lâm Tử Lam cũng nhìn Tiêu Dật, “Như thế nào? Có thể không?”

Chuyện đã qua, hoàn toàn trống rỗng, cô chỉ biết người đàn ông trước mặt, hơn nữa, có trực giác, anh tuyệt đối sẽ không làm tổn thương tới mình, cho nên, Lâm Tử Lam rất tin tưởng anh.

Tiêu Dật suy nghĩ một chút, nhìn cô “Cho anh chút thời gi—an, chờ anh xử lý xong những chuyện này, anh liền dẫn em đi Paris, được không! ?” Paris!

Kinh đô thời trang.

Đối với phụ nữ ở thành phố nhỏ như Lâm Tử Lam, cũng muốn tới một nơi xinh đẹp như vậy.

Có thể nói, Lâm Tử Lam rất thích, chỉ là, Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật “Thật lâu sao?”

“Không biết, chỉ cần một khoảng thời gi—an nữa, lúc đó anh liền dẫn em đi thôi!” Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam nói gần từng chữ.

Lâm Tử Lam nghe Tiêu Dật nói, anh gần đây phải xử lý một số chuyện, sợ người khác sẽ thương tổn đến cô, cho nên mới phải đưa cô đến nơi này.

Sau khi chuyện qua đi, anh sẽ mang cô rời khỏi.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, vì không muốn tăng thêm phiền toái cho Tiêu Dật, chỉ có thể đồng ý.

Nhìn Lâm Tử Lam, khéo miệng Tiêu Dật ngoắc ngoắc, “Em yên tâm, rất nhanh, chuyện xử lý xong, anh liền dẫn em rời đi!”

Đến lúc đó, sẽ không bao giờ có người quấy rầy bọn họ nữa!

Lâm Tử Lam không biết ý định của Tiêu Dật, chỉ cười gật đầu một cái, “Được!”

Lúc này, nhìn Lâm Tử Lam đồng ý, Tiêu Dật cười cười, sau đó nhìn thiết kế trong tay “Những thứ này, đều là em vẽ! ?” Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam đang uống nước, sau đó gật đầu, “Như thế nào? Đẹp không?”

Tiêu Dật gật đầu, “Tốt, đây là phong cách của em!”

Nghe nói như thế, Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Trước kia em chính là học cái này sao?”

Tiêu Dật gật đầu, “Ừ, em là một nhà thiết kế trang sức rất ưu tú, cũng nhận được rất nhiều giải thưởng lớn, thật sự rất giỏi!” Tiêu Dật không khách khí khen ngợi.

Nghe thấy thế, Lâm Tử Lam cười cười, “Thật không! ?”

“Em không tin tưởng! ?”

“Em đương nhiên tin!” Một số điều không có nhớ rõ, nhưng phong cách cơ bản, cũng sẽ không bởi vì mất trí nhớ mà quên hết.

Nhìn bộ dạng tự tin như vậy, Tiêu Dật nở nụ cười.

“Anh hiểu rất rõ em có phải hay không! ?” Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật hỏi.

Tiêu Dật gật đầu, “Đúng, thế nào? !”

“Anh có thể nói cho em biết một vài chuyện về quá khứ của em không?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi, trí nhớ của cô trống rỗng, đều là Tiêu Dật nói cho cô biết, bổ sung từng chút một.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Tiêu Dật ngây cả người, sau đó đem thiết kế để xuống, đi sang ngồi bên cạnh, cầm tay của cô, “Chờ qua một thời gian nữa, em sẽ đem chuyện của em nói cho em biết, được không! ?”

Được rồi!

Anh sẽ chỉ nói một câu như vậy.

Lâm Tử Lam cũng không miễn cưỡng, gật đầu, “Được, em chờ anh!”

Tiêu Dật cười một tiếng, nhìn bộ dạng của Lâm Tử Lam, ba tháng, thời gian không lâu, cũng không ngắn, anh mất rất nhiều sức lực mới biến cô thành thế này.

Bất luận như thế nào, cũng sẽ không để cho Mặc Thiếu Thiên tìm được cô!

Tuyệt đối sẽ không!

Nhìn bộ dạng Lâm Tử Lam, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, môi hồng, Tiêu Dật có một nghĩ lóe lên.

Sau đó, một giây kế tiếp, anh hướng tới đôi môi của Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam sững sờ, không biết tại sao, nhìn Tiêu Dật lại gần, cô hiểu có ý gì, nhưng cô không thể tránh ra.

Tiêu Dật cách đôi môi của Lâm Tử Lam không xa thì dừng lại.

Lâm Tử Lam né tránh, cô không phải không cảm giác được.

Một khắc kia, trong lòng của Tiêu Dật, thoáng qua một tia mất mát.

Sau đó, Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật, suy nghĩ một chút, sau đó nói sang chuyện khác, “Cà phê nguội uống sẽ không tốt, uống nhanh đi!”

Lời nói đã đến nước này, Tiêu Dật còn có thể nói gì, từ từ đứng dậy, bưng cả phê lên uống một chút.

Lâm Tử Lam nhìn bộ dạng của Tiêu Dật, từ từ hạ ánh mắt xuống, đang uống nước, lo lắng trong lòng, dường như buông lỏng không ít.

Nhưng tại sao vậy chứ ! ?

Tiêu Dật không phải nói, bọn họ rất yêu nhau sao?

Tại sao khi anh lại gần cô, cô vội vàng né tránh ! ?

Lâm Tử Lam uống nước, che giấu sự chột dạ của mình.

Lúc này, Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam cũng ngược mắt, đúng lúc chạm ánh mắt của Tiêu Dật, hơi ngáy ngẩn cả người.

Tiêu Dật nhìn cô, “Như thế nào? Có cần gì không, anh nói người mang cho em !” Tiêu Dật đổi đề tài, làm dịu bầu không khí.

Nghe Tiêu Dật nói, Lâm Tử Lam lắc đầu “Không có, anh đã đưa rất đầy đủ, không có cần gì!” Lâm Tử Lam nói.

Cũng thông qua những thứ này, Lâm Tử Lam mới nhận ra , Tiêu Dật trước kia cùng với cô rất quen thuộc.

Nếu không, cũng sẽ không hiểu rõ cô như vậy, sở thích của cô, khẩu vị, thậm chí cách sắp xếp đồ đạc, anh đều rất quen thuộc.

351. Chương 355: Lâm Tử Lam Đối Với Tiêu Dật

Cũng là thông qua những thứ này, Lâm Tử Lam mới nhận ra , Tiêu Dật trước kia cùng cô rất quen thuộc.

Nếu không, cũng sẽ không hiểu rõ cô như vậy, sở thích của cô, khẩu vị, thậm chí cách sắp xếp đồ đạc, anh đều rất quen thuộc. Cho nên Lâm Tử Lam mới chắc chắn, cô cùng Tiêu Dật trước rất thân quen.

Vì vậy, Lâm Tử Lam cùng Tiêu Dật trò chuyện thật lâu, cuối cùng, Lâm Tử Lam có chút buồn ngủ.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật “Tối hôm nay anh còn đi đâu sao?”

Nhìn bộ dạng Lâm Tử Lam có chút mệt mỏi, Tiêu Dật biết, cô luôn luôn ngủ rất đúng giờ, chỉ là nghe được lời Lâm Tử Lam nói, Tiêu Dật ngạc nhiên, “Em muốn anh ở lại sao?”

Những lời này, tràn đầy mập mờ.

Lâm Tử Lam nghe ra, nhưng làm bộ như không có việc gì, duỗi lưng một cái, “Tùy ý anh, dù sao ở đây cũng là địa bàn của anh, phòng nhiều như vậy, anh muốn đi, muốn để lại, tùy ý!”

“Câu trả lời này, quá bình thường!” Tiêu Dật nói.

Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật, ánh mắt trong suốt thoáng qua một tia ánh sáng, nhìn anh “Vậy anh nghĩ muốn câu trả lời gì ! ?”

Lúc này, Tiêu Dật bước tới, hai tay nhẹ nhàng vòng chắt hông của cô, cúi thấp đầu, nhìn cô, “Trong lòng em có đáp án!”

Chẳng biết tại sao, cùng Tiêu Dật ôm, bắt tay, Lâm Tử Lam cũng cảm thấy không kiên đề, nhưng bây giờ, Tiêu Dật dùng tư thế này ôm cô, cảm giác trong lòng cô rất khó chịu.

Dường như, làm điều gì đó có lỗi.

Trong lòng, cũng rất bứt rứt.

Chỉ là Lâm Tử Lam cũng không có biểu hiện ra.

Nhìn Tiêu Dật, khóe miệng của cô ngoắc ngoắc, “Trong lòng em có đáp án chính là như thế, muốn đi, muốn ở lại, tùy anh!” Lâm Tử Lam cười nói.

Nhìn Lâm Tử Lam cười, Tiêu Dật nhìn chăm chăm môi của cô, “Anh tới nhiều lần như vậy, em cho tới bây giờ cũng không chịu mở miệng nói nha ở lại!”

Những lời này, coi là oán trách sao?

Lâm Tử Lam nhìn anh “Tiêu tiên sinh, anh không nên nói oan cho người khác như vậy, rõ ràng anh rất bận, tại sao lại nói tôi không mở miệng nói anh ở lại, huống chi, nơi này là địa bàn của anh, muốn ở lại, còn phải cần em mở miệng sao?”

“Nhưng nếu như em mở miệng nói, anh nhất định sẽ ở lại, hơn nữa, còn có thể rất vui vẻ!” Tiêu Dật nói, ánh mắt thâm thúy kia, mắt không chớp nhìn chăm chăm Lâm Tử Lam.

Nhìn ánh mắt thâm tình của Tiêu Dật, vẻ mặt, Lâm Tử Lam cảm giác giống như mình bị lừa gạt, trong lòng rất không thoải mái.

Suy nghĩ một chút, Lâm Tử Lam mở miệng, “Tiêu tiên sinh, anh đừng nói đáng vẻ không vui, quay đầu lại, đều thành tội lỗi của em !” Lâm Tử Lam nói.

“Vốn chính là tội của em!” Tiêu Dật nói, trực tiếp dựa vào người của Lâm Tử Lam.

“Cho nên, em phải ở lại bên cạnh anh cả đời, từ từ chuộc tội.”

Lâm Tử Lam “.”

Tiêu Dật nửa thật nửa đùa, Lâm Tử Lam nhìn không ra, nhưng tình cảm sâu đậm của anh , Lâm Tử Lam có thể cảm thấy được.

Lúc này, Lâm Tử Lam mím môi, nhìn Tiêu Dật “Tiêu tiên sinh, em cảm giác, em đặc biệt chịu uất ức!”

“Nếu uất ức, liền ở lại bên cạnh anh, anh cưng chiều em cả đời.” Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam, cười gian nói, đôi mắt hơi nheo lại, gương mặt tuấn tú, không nói ra được vẻ đẹp trai mê người.

Cái bộ dáng này, đối lại là lúc trước, nhất định Lâm Tử Lam sẽ điên cuồng say mê.

Nhưng chẳng biết tại sao, bây giờ nhìn , nhìn, nhiều nhất là cảm động, Tiêu Dật người đàn ông ưu tú như vậy, Lâm Tử Lam không biết vì sao, chính là cảm giác, thiếu hụt cái gì.

Suy nghĩ một chút, Lâm Tử Lam mở miệng, “Anh sẽ làm hư em đấy!”

“Chính là anh thích, muốn đem em làm hư!” Tiêu Dật nói.

Ngay cả Tiêu Dật cũng không ngờ, anh thế nhưng tình cảm đối với Lâm Tử Lam lại sâu sắc như thế.

Lâm Tử Lam ngây cả người, không biết trả lời thế nào, đối mặt với tình cảm sâu đậm của Tiêu Dật, rong lòng Lâm Tử Lam không nói ra được tư vị.

“Đứa ngốc, em đừng quên, em là người phụ nữ của anh, anh yêu em, em không phải lo lắng việc gì, chỉ cần hưởng thụ tốt là được!” Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam nói gần từng chữ.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, “Thật xin lỗi, em quên mất.” Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật, nói xin lỗi.

352. Chương 356: Mặc Thiếu Thiên Trò Chuyện Cùng Tiêu Dật

Nếu nói cách khác, Lâm Tử Lam đối với Tiêu Dật có thể có một chút cảm giác khác, nhưng nói sẽ không tổn thương cô, Lâm Tử Lam tuyệt đối sẽ tin tưởng.Tiêu Dật cho cô cảm giác, rất thực, giống như người một nhà.

Có người nói, yêu nhau tới mức độ nhất định, người yêu sẽ giống như người nhà.

Là thế này phải không?

Lâm Tử Lam không biết lúc trước cùng Tiêu Dật yêu nhau tới cỡ nào, nhưng cô tuyệt đối tin tưởng Tiêu Dật sẽ không làm tổn thương cô!

Nhìn Tiêu Dật, Lâm Tử Lam gật đầu, “Được, em đồng ý với anh!”

Sau đó, hai người uống một chút rượu, Tiêu Dật nhìn cô “Em không bỏ được thói quen uống rượu trước khi ngủ!” Tiêu Dật nói.

Lâm Tử Lam cười “Trước kia em có thói quen này sao? !”

Tiêu Dật gật đầu, Lâm Tử Lam cười “Xem ra, mặc dù quên mất một số chuyện, nhưng trong tiềm thức tất cả thói quen vẫn còn!” Lâm Tử Lam cười nói.

Tiêu Dật nhìn gò má Lâm Tử Lam, đôi khi cô xinh đẹp trông rất yên tĩnh, có lúc xinh đẹp rất rung động lòng người.

Suy nghĩ một chút, mở miệng, “Được rồi, sau khi uống xong, đi nghỉ ngơi sớm một chút!”

Lâm Tử Lam gật đầu, “Vâng, vậy em đi về phòng! “

Tiêu Dật gật đầu.

Sau đó, Lâm Tử Lam đi về phòng.

Nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam, Tiêu Dật hít một hơi thật sâu, uống xong rượu đổ trong tay, cũng xoay người lại.

Trở về phòng, Tiêu Dật ngắm nghía điện thoại trong tay, giống như đang suy tư cái gì.

Đúng lúc ấy thì điện thoại di động lần nữa vang lên.

Nhìn số của Hi Hi, Tiêu Dật do dự một chút, cuối cùng, nhận điện thoại của Hi Hi.

Thật ra thì, Hi Hi chỉ là ôm tư tưởng muốn thử một chút, không ngờ Tiêu Dật sẽ nghe điện thoại, song khi trong điện thoại truyền tới âm thanh thì trong nháy mắt Hi Hi ngây ngẩn cả người.

“Alo.”

Hi Hi ngây cả người, có chút hoài nghi mình có nghe nhầm hay không!

“Tiêu Dật thúc thúc! ?” Hi Hi lên tiếng hỏi.

“Ừ, là ta!” Tiêu Dật lên tiếng.

Hi Hi sửng sốt, không ngờ, thế nhưng Tiêu Dật sẽ nhận điện thoại của bé!

“Ảnh Tử nói mấy ngày nay con gọi điện thoại tìm thúc, đã xảy ra chuyện gì sao?” Tiêu Dật ở trong điện thoại hỏi.

Vốn Hi Hi muốn hỏi thẳng vấn đề, nhưng không biết vì sao, Tiêu Dật chủ động nói một câu như vậy, Hi Hi không biết nên làm như thế nào lên tiếng.

Nhưng đây là một cơ hội, Hi Hi làm sao có thể bỏ qua.

Suy nghĩ một chút, Hi Hi mở miệng, “Tiêu Dật thúc thúc, con có chuyện muốn nói với thúc!” Hi Hi mở miệng.

“Chuyện gì! ?”

Thật ra , Tiêu Dật biết Hi Hi nói chuyện gì, nhưng giờ phút này, lại biết rõ còn hỏi.

“Thúc biết không? Mẹ con còn chưa chết, mẹ còn sống!” Hi Hi mở miệng nói từng chữ, những lời này, cũng có một phần ám chỉ cho Tiêu Dật.

Nghe được câu này, Tiêu Dật ngồi ở chỗ đó, nhú mày, “Thật sao? !”

Chỉ là một câu nói rất bình thản thật sao?

Hi Hi càng chắc chắn ý nghĩ của mình.

Âm thanh của Tiêu Dật, quá mức bình thản, đó là thích mẹ sao, nghe được tin tức mẹ còn sống, sẽ phải rất kích động. Có thể bình thản như bây giờ, nhất định là có nguyên nhân.

“Dạ!” Hi Hi nói thẳng.

Tiêu Dật trầm mặc mấy giây.

“Hơn nữa, mẹ đang ở nước Pháp, Tiêu Dật thúc thúc, chuyện này, thúc biết không? !” Hi Hi hỏi.

Nhìn Tiêu Dật cũng chưa có ý muốn nói, Hi Hi cũng hỏi trực tiếp một chút.

“Nếu thúc nói, không biết, con tin không? !” Tiêu Dật mở miệng hỏi, âm thanh ôn hoà, đối với Hi Hi, anh biết, không thể dùng dùng tư tưởng của một đứa bé đối đãi.

Chỉ là, bé chính là một đứa bé có tâm trí trưởng thành sớm.

Hi Hi vừa muốn mở miệng, lúc này, đột nhiên, điện thoại ở trong tay không thấy.

Hi Hi ngược mắt, liền nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên đứng bên cạnh bé, mà điện thoại di động của bé đã đến trong tay Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên trực tiếp nhận điện thoại, mở miệng, “Tiêu Dật, Lâm Tử Lam có ở trong tay anh hay không? !”

Nghe được giọng của Mặc Thiếu Thiên, chẳng biết tại sao, Tiêu Dật khóe miệng ngoắc ngoắc.

“Anh cứ nói xem! ?” Tiêu Dật nhếch môi hỏi.

“Tiêu Dật, tôi vì sao không biết, khi nào thì anh đã biến thành con rùa đen rút đầu? Ngay cả mặt mũi cũng không dám lộ diện! ?” Mặc Thiếu Thiên tức giận hỏi, đối với Tiêu Dật, không có chút nào khách khí.

Hi Hi ngồi ở chỗ đó, bé hỏi không ra, cha hỏi được cũng tốt.

Tránh cho bé ở đây nói lòng vòng, cũng không biết nên làm sao mở miệng nói.

Nhưng hiển nhiên, Tiêu Dật nghe lời Mặc Thiếu Thiên nói, không có bộ dạng tức giận chút nào, Lâm Tử Lam ở trong tay của anh, rất rõ ràng, người có cô là lợi thế.

Huống chi, bây giờ Lâm Tử Lam đã hoàn toàn không nhớ rõ bọn họ!

“Mặc Thiếu Thiên, anh cũng có sẽ có một ngày như thế! ?” Sau đó, Tiêu Dật lạnh lùng mở miệng.

Thời điểm ở A Thị, anh ta có không ít kiêu ngạo, bây giờ, anh ta cũng khấn trương rồi hả ? Tức giận! ?

Bây giờ, Mặc Thiếu Thiên càng không vui, càng tức giận, thì anh càng vui mừng.

Nghe Tiêu Dật nói, Mặc Thiếu Thiên nắm đấm lên, nếu như Tiêu Dật ở trước mặt của anh, sợ rằng, Mặc Thiếu Thiên sẽ liều mạng cùng Tiêu Dật.

Nhưng lúc này, anh biết, không phải thời điểm tức giận!

Mặc Thiếu ngày hít thở sâu một hơi, nỗ lực để bình tĩnh lại!

“Tiêu Dật, ít nói nhảm, Lâm Tử Lam ở trong tay anh có phải hay không? Mặc Thiếu Thiên cầm điện thoại hỏi.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, bên kia Tiêu Dật bật lên tiếng cười khê, “Anh cứ nói xem? !”

“Tiêu Dật! !” Mặc Thiếu Thiên hét lên một tiếng.

Lúc này, Tiêu Dật Tà lạnh giọng mở miệng, “Mặc Thiếu Thiên, tôi khuyên anh, tốt nhất đừng phí sức nữa, mặc kệ cô ấy ở nơi nào, cũng so với sống bên cạnh anh hạnh phúc hơn!”

“Hơn nữa, anh tuyệt đối sẽ không tìm được cô ấy!” Tiêu Dật nói gần từng chữ.

Những lời này, rõ ràng, khẳng định Lâm Tử Lam ở trong tay anh ta!

Mặc Thiếu Thiên nắm đấm lên “Cô ấy may mắn hay bất hạnh, không phải tính toán của anh, Tiêu Dật, tôi cho anh một cơ hội, đem Lâm Tử Lam gi—ao ra đây, nếu không, tôi nhất định sẽ làm anh hối hận!” Ở trong điện thoại Mặc Thiếu Thiên, nói gần từng chữ.

Dù là uy hiếp, anh cũng uy hiếp!

Chỉ cần có thể tìm được Lâm Tử Lam, anh làm cái gì, đều sẽ không tiếc .

Nghe lời Mặc Thiếu Thiên nói, “Đã như vậy, như vậy tôi liền mỗi mắt mong chờ rồi !” Tiêu Dật nói, sau đó, tự nhiên cúp điện thoại.

“Này.”

“Này.”

Mặc Thiếu Thiên hướng về phía điện thoại quát to hai tiếng, nhưng bên kia chỉ có tiếng tút tút.

Khi Mặc Thiếu Thiên gọi lại nữa, lại truyền đến, giọng của nhân viên tổng đài, không có tín hiệu.

Nghe được câu này, Mặc Thiếu Thiên không nhịn được, điện thoại di động, đột nhiên từ trong tay của anh bay ra ngoài, rớt trên mặt đất, nhất thời nát bấy.

Hi Hi nhìn, cảm xúc không muốn điện thoại di động của mình biến thành nát bấy, sau đó ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở đó, ánh mắt u ám, giống như đang nghĩ cái gì.

Cuối cùng, qua hồi lâu, Hi Hi mới nhìn Mặc Thiếu Thiên lên tiếng “Cha, ít nhất hiện tại xác định, mẹ đang ở trong tay Tiêu Dật, tin tức này, không có sai!” Hi Hi nói.

Đây là an ủi tốt nhất.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên ngược mắt, liếc mắt nhìn Hi Hi.

“Mới vừa rồi cùng Tiêu Dật nói chuyện điện thoại, cha đã biết, nếu không không thể nào nghe được tin tức mẹ con còn sống anh ta còn có thể bình tĩnh đến như vậy, rất dễ nhận thấy, anh ta có thể bình tĩnh như vậy, là bởi vì anh ta sớm đã biết!” Hi Hi nói.

“Mặc dù con không biết Tiêu Dật nói cái gì với cha, nhưng cha à, Tiêu Dật làm như vậy, chính là vì chọc giận cha!” Hi Hi nói.

Hi Hi nói không sai là không có đạo lý.

Mặc Thiếu Thiên cũng hiểu.

Nhưng đừng phải chuyện của Lâm Tử Lam, anh làm thế nào cũng không bình tĩnh được.

Mặc Thiếu Thiên hít vào một hơi thật sâu, từ từ làm dịu tâm tình của mình lại.

Thật ra, Hi Hi cũng không phải cố ý nhắm vào Tiêu Dật.

Nếu như cha cùng Tiêu Dật công bằng cạnh tranh, Hi Hi cũng sẽ không nói gì, nhưng cha cùng mẹ bây giờ yêu nhau, hơn nữa đã đính hôn, Tiêu Dật còn làm như vậy, thậm chí làm cho người ta tương mẹ đã chết, điểm này, làm quá mức!

Bé hận không được Tiêu Dật, nhưng chuyện này, cũng không cách nào giữ vững tâm tình bình thường đối với Tiêu Dật.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, gật đầu “Cha hiểu rõ, con yên tâm, cha không sao!”

“Vâng!” Hi Hi gật đầu, có mấy lời, tới lúc, cha sẽ hiểu, cho nên, bé cũng không nhiều lời.

Mặc Thiếu Thiên tự nhiên hiểu, nhìn Hi Hi, suy nghĩ một chút mở miệng, “Được rồi, khuya lắm rồi, ngày mai chúng ta còn phải lên đường, con nghỉ ngơi sớm một chút!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Dạ, cha cũng vậy!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Sau đó, xoay người đi ra ngoài.

Hi Hi ở trong phòng, lúc này, mới chú ý tới điện thoại của mình, lúc này, đã vỡ tan tành rồi.

Cũng không biết cha dùng bao nhiêu sức lực.

.....

Hôm sau.

Ba người cũng dậy rất sớm, bởi vì thời điểm sáng sớm, Hách Tôn đã đến.

Cho nên, bọn họ cũng dậy rất sớm.

Mặc dù ngày hôm qua cùng Tiêu Dật nói chuyện điện thoại, nhưng xem ra Mặc Thiếu Thiên cũng không có gì khác thường, ít nhất, càng thêm chắc chắn.

Bên trong phòng khách, Mặc Thiếu Thiên cùng Hách Tôn đang nói chuyện.

“Rayne cùng Trữ Xá tùy thời sẽ trợ giúp chúng ta!” Hách Tôn nhìn Mặc Thiếu Thiên lên tiếng.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, sau đó vươn tay, nhẹ nhàng đánh một cái vào lồng ngực của Hách Tôn, “Vất vả cho cậu rồi!”

Hách Tôn nhếch môi cười, hạ kính xuống, “Nói nhảm quá nhiều!”

Mặc Thiếu Thiên ngoắc ngoắc, lúc này, Hi Hi nhìn Hách Tôn, “Hách Tôn thúc thúc cực khổ rồi!”

Ánh mắt Hách Tôn nhìn Hi Hi, “Chúng ta lại gặp mặt!”

Hi Hi gật đầu, cười một tiếng.

Ngay vào lúc này, Hoa Hồng từ trong gi-àan phòng đi ra, quần phong cách nước ngoài, áo màu trắng, tóc dài hơi xoắn, tùy ý thả ở phía sau áo khoác, nhìn hiện lên một vẻ đẹp phong tình.

Bản thân Hoa Hồng đã xinh đẹp, mặc vào như vậy, càng thêm xinh đẹp không dứt.

Chỉ là, trong tay của cô cầm một khẩu súng, xem ra, hết sức khí phách.

Nhìn Hoa Hồng, khiến Hi Hi nghĩ đến một chuyện, phụ nữ đẹp nhất, thường là nguy hiểm nhất.

Hách Tôn cũng quay đầu, thấy Hoa Hồng thì ánh mắt thoáng qua một tia khó hiểu, sau đó trực tiếp đẩy ra.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên thấy Hoa Hồng ra ngoài, mở miệng, “Đi thôi!”

Khởi hành phía Nam - Pyrénées.

Hoa Hồng gật đầu, sau đó mấy người cùng nhau xuất phát.

Mấy giờ hành trình, đã tới Pyrénées.

353. Chương 357: Tô Cẩn Nhi Nhiệt Tình Như Đổng Lửa

Editor: thanh huyền

Mấy giờ sau, đã đến Pyrénées.

Thực ra, đây là một nơi rất mỹ lệ.

Như là một trang viên, hoa tươi, xinh đẹp, hơn nữa có thêm kiến trúc thành cổ, làm cho nơi này tăng thêm vài phần xinh đẹp, giống như một bức tranh.

Dựa theo Hách Tôn nói, bọn họ tìm bản đồ thật lâu, mới tìm được tên của nơi này.

Chỗ này, như là một nơi lánh đời, muốn tìm được phải tốn rất nhiều công sức.

Cũng may, Hách Tôn từng lưu lạc đến nơi đây, cho nên, tìm ra được , còn dễ dàng một chút.

Đến nơi đây, Mặc Thiếu Thiên nhìn tất cả trước mặt, nơi này, giống như là một núi hoang, nếu không phải Hách Tôn nói rất đúng nơi này, Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

Lúc này, Hách Tôn nhìn nơi này, “Chính là nơi này , nhưng là vị trí cụ thể, hẳn là ở bên kia!” Hách Tôn nói.

Hách Tôn cũng nhớ không rõ lắm , hơn nữa, lúc ấy anh cũng đáp ứng, quên nơi này, không cần nhắc tới với người khác, nhưng hiện tại, vì Mặc Thiếu Thiên, anh cũng chỉ có thể “Không giữ chữ tín” .

Mặc Thiếu Thiên nhìn trước mặt , “Ồ mặt sau rừng rậm ! ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Ừ, nếu muốn đi vào, phải xuyên qua rừng rậm này!” Hách Tôn cũng nói, chính là, ngày xưa trải qua, lại ở trước mắt hiện lên.

Anh nghĩ rằng, sẽ không bao giờ đến nơi này, không nghĩ tới, mọi chuyện lâu như vậy, anh lại tới.

Hi Hi cũng đứng ở một bên nhìn, “Muốn đi vào, nhất định rất nguy hiểm! ?” Nói xong, ngược mắt, nhìn Hách Tôn.

Nghe nói như thế, Hách Tôn ngoái đầu nhìn lại, nhìn bé, đôi mắt hiện lên một tia tán thưởng, “Đúng vậy, muốn đi vào, rất nguy hiểm!”

Hi Hi chỉ biết, phàm là nhìn đơn giản như vậy, lại tràn ngập nguy hiểm.

Cái này, ngày hôm qua Mặc Thiếu Thiên ở trong điện thoại, đơn giản nghe được Hách Tôn nói một chút, nhưng là, cụ thể cũng chưa biết.

Lúc này, Hách Tôn nhìn bọn họ, “Chúng ta muốn đi vào, nhất định phải an bài tất cả, hơn nữa, phải chuẩn bị rất nhiều đồ!” Hách Tôn nói.

Nếu như là người khác nói, có lẽ, Mặc Thiếu Thiên không kịp đợi, nhưng là Hách Tôn nói , anh nhất định phải nghe.

Ở trong này, không ai có tư cách so với Hách Tôn nói chuyện .

Cho dù, muốn nhìn thấy Lâm Tử Lam, cũng nhất định phải đợi thêm một ngày.

Hoa Hồng chính là một người quan sát cảnh vật, không phát biểu bất cứ ý kiến gì, chỉ cần có thể bảo vệ tốt Hi Hi , chuyện khác, có thể mặc kệ.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu.

Hi Hi cũng gật gật đầu.

Nhìn thấy nơi này, sau đó bọn họ đành rút lui đến khách sạn.

Khách sạn ở nam bộ Pyrénées.

Khoảng cách với nơi đó, không tính rất xa.

Nhưng là thời điểm bọn họ vừa trở về, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, giống như có người theo dõi bọn họ!

Đồng dạng, Hoa Hồng cũng cảm giác được , chính là im lặng không nói, án binh bất động mà thôi, cô biết, Hách Tôn cùng Mặc Thiếu Thiên cũng nhất định sẽ phát hiện .

Quả nhiên, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, nhìn về phía Hách Tôn, vẻ mặt Hách Tôn không chút thay đổi.

Người theo dõi bọn họ, mãi cho đến khách sạn.

Mặc Thiếu Thiên cùng mọi người vừa mới tiến vào, người đi theo bọn họ cũng đi vào, khúc quanh, bọn họ đi vào, bóng dáng kia cũng đi vào.

Nhưng là giây tiếp theo, một khẩu súng, để ở trên đầu bóng dáng kia.

Hoa Hồng cầm súng trong tay, để ở trên đầu Tô Cẩn Nhi, thời điểm nhìn rõ ràng cô ta là ai, cũng hơi sửng sốt, có điểm ngạc nhiên.

“Là cô! ?”

Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi cũng nhìn cô ta.

Tô Cẩn Nhi không chút biểu tình đứng ở nơi đó.

Lúc này, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên, chuyển hướng Hách Tôn, Hách Tôn đã sớm dự đoán được là cô , nhưng mà không có mở miệng.

Không nghĩ tới, thật sự chính là.

Cô thật sự theo từ Italya tới Mĩ, theo từ Mĩ, đến nơi đây.

Vẫn kiên trì đi theo không ngừng, mới bắt đầu Hách Tôn biết, đã cảnh cáo cô, nhưng là, hoàn toàn không có tác dụng, cô vẫn là tiếp tục đi theo.

Đến bây giờ, Hách Tôn đã muốn mặc kệ .

Muốn đi theo sẽ để cho cô đi theo, nếu xảy ra chuyện gì, anh tuyệt đối sẽ không phụ trách.

Nhưng là đối với Tô Cẩn Nhi mà nói, chỉ cần có thể nhìn thấy Hách Tôn, đối với cô chính là thỏa mãn lớn nhất.

“Tôi không phải theo dõi các người !” Tô Cẩn Nhi nhìn Hoa Hồng cùng Mặc Thiếu Thiên nói.

Mục đích của cô chính là đi theo Hách Tôn mà thôi.

Kỳ thật, theo từ Italya ở biệt thự, bọn họ cũng biết, Tô Cẩn Nhi có ý tứ đối với Hách Tôn.

Chính là, đối với Hách Tôn mà nói, không hiểu là sao.

Thậm chí, Hoa Hồng đều thấy, Hách Tôn là người như vậy, vốn xẽ không yêu ai.

Thế giới của anh, chỉ có chính mình, còn có, hắc ám!

Đây là cảm giác Hách Tôn cho bọn họ.

Cho nên, Tô Cẩn Nhi đi theo Hách Tôn, giống như là một hỏa, một băng, hai người không có không tha, nhưng cũng vĩnh viễn không dung hợp cùng nhau.

Lúc này, nghe Tô Cẩn Nhi nói, Hoa Hồng nhìn thoáng qua Hi Hi, thế này mới thu súng.

Mafia bị hủy, vẫn như trước có thể lực mới nổi lên, nhưng là, Tô Cẩn Nhi cũng là người duy nhất thoát ly Mafia.

“Nếu không phải đi theo chúng tôi, cũng không cần đi theo!” Lúc này Hi Hi mở miệng nói.

Nhưng là, những lời này, Tô Cẩn Nhi lại làm như không có nghe được.

Ở tầm mắt của cô, trong ánh mắt, vĩnh viễn cũng chỉ có một người nam nhân kia.

Nam nhân giống như băng.

Ánh mắt, nhìn chăm chăm vào anh.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi nhìn thoáng qua.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hách Tôn, “Chúng ta đi vào trước!”

Nói xong, xoay người bước đi.

Hoa Hồng cũng đi.

Hách Tôn đứng tại chỗ, nhìn Tô Cẩn nhi, không có mở miệng.

Tô Cẩn Nhi nhìn Hách Tôn, “Anh không thể đi nơi này!”

Một câu, Mặc Thiếu Thiên dừng bước, nhưng mà, không quay đầu lại, mà là cùng Hi Hi và Hoa Hồng trực tiếp đi vào.

Lúc này, Hách Tôn nhìn nàng, “Ai cho cô theo tới ? !”

“Anh không thể đi vào nơi này!” Tô Cẩn Nhi nói.

“Cái này với cô có quan hệ gì?” Hách Tôn như trước không hề giận nói, đối mặt với Tô Cẩn nhi, không có một chút bộ dáng ôn hòa.

“Tóm lại, anh không thể đi! !” Mặc kệ Hách Tôn đối cô lạnh nhạt như thế, Tô Cẩn Nhi như trước nhiệt tình như lửa.

Vẫn là câu nói kia, muốn cô rời đi, trừ phi, giết cô!

“Tô Cẩn Nhi, đừng tưởng rằng, tôi cam chịu cô đi theo tôi, cô còn có quyền can thiệp chuyện của tôi, nếu có lần sau, liền rời khỏi tầm mắt tôi!” Hách Tôn một chữ một nói.

Tô Cẩn Nhi đứng ở nơi đó, nghe những lời Hách Tôn nói, trong lòng vẫn là không khỏi khổ sở một chút.

Nhưng là tùy ý, cô ngược mắt nhìn Hách Tôn, “Nơi đó rất nguy hiểm, nếu anh cố ý muốn đi, mang tôi đi cùng!” Tô Cẩn Nhi nói.

Nghe được lời Tô Cẩn Nhi nói, Hách Tôn xoay người bước đi.

Coi như, lời của cô, không có nghe được.

Ở thế giới của anh, cho tới bây giờ, đều chỉ có anh nói chuyện, cô không có!

Tô Cẩn Nhi nóng nảy, nhìn Hách Tôn, “Mang theo tôi, anh tuyệt đối sẽ không hối hận!”

Tuy rằng, Tô Cẩn Nhi vì ở lại bên cạnh anh, làm rất nhiều chuyện, nhưng là, cô cũng không dễ dàng lừa anh.

Bởi vì cô biết, kết cục lừa anh!

Hách Tôn không có nói chuyện, tiếp tục hướng bên trong đi đến .

Tô Cẩn Nhi đứng ở nơi đó, cũng không biết Hách Tôn là có ý gì, nhưng là, mặc kệ thế nào, cô cũng đều muốn đi theo.

Vì thế, Tô Cẩn Nhi đã ở nơi này thuê một phòng, hơn nữa, ngay tại kế bên phòng Hách Tôn.

Trong phòng, cô lần đầu tiên cảm giác, khoảng cách cùng Hách Tôn, gần như thế.

Gần đến, chỉ có một bức tường ngăn cách.

Mà ở trong một phòng khác.

Mặc Thiếu Thiên, Hi Hi, Hoa Hồng, còn có Hách Tôn đang thương lượng chuyện của ngày mai.

Về tiến vào địa phương kia, có rất nhiều rắn độc mãnh thú, hơn nữa, khói độc, cho nên, bọn họ nhất định phải chuẩn bị cẩn thận.

Bọn họ đang thương lượng mọi chuyện, điện thoại Mặc Thiếu Thiên vang lên.

Thời điểm nhận được điện thoại, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên ngày càng thay đổi.

“Cậu nói sự thật! ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Điện thoại, là Vân Dục gọi tới .

“Đương nhiên, tôi gọi điện thoại đến bộ hàng không , vốn là không có tên Tiêu Dật này, nhưng là vừa vặn không khéo là, có người chụp được Tiêu Dật ở sân bay Paris, cho nên, tôi dám khẳng định, Tiêu Dật đã ở nước Pháp !” Vân Dục nói.

Nghe thế, con người Mặc Thiếu Thiên hơi nheo lại .

Nhớ tới ngày hôm qua cùng Tiêu Dật trò chuyện.

Anh tin tưởng, tuyệt đối Tiêu Dật cùng Lâm Tử Lam ở một chỗ!

Nghĩ đến đây, tâm Mặc Thiếu Thiên, không thể ngừng đau đớn một chút, nghĩ đến đây, hai tay gắt gao nắm chặt lại.

“Được, tôi đã biết!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ừ, thế nào, có cần tôi cùng Tiểu Ly đi qua không ?” Vân Dục ở trong điện thoại hỏi.

“Không cần, tôi còn có chuyện muốn các cậu làm, chỗ này có tôi, vậy là đủ rồi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe được lời Mặc Thiếu Thiên nói, Vân Dục gật gật đầu, “Tốt lắm, hết thấy cẩn thận, có tin tức, tôi sẽ lại gọi cho cậu!”

“Ừ!” Mặc Thiếu Thiên lên tiếng, sau đó cúp điện thoại.

Lúc này, Hi Hi an vị ở bên người Mặc Thiếu Thiên, nhìn anh trực tiếp hỏi, “Cha , đã xảy ra chuyện gì?”

“Tiêu Dật đến nước Pháp rồi !” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế cái, Hi Hi sửng sốt.

Không nghĩ tới tốc độ Tiêu Dật rất nhanh, thế nhưng theo từ Mi đến nước Pháp .

Bất quá, cũng là.

Hắn cùng cha đến đây, hắn lo lắng, tự nhiên cũng tới !

Nghe thế cái nói, môi Hách Tôn ngoéo một cái, “Càng như vậy, càng là chứng minh phỏng đoán của chúng ta không có sai!”

Tiêu Dật khẩn trương như vậy, cũng là bởi vì, Lâm Tử Lam thật sự ở nơi này.

Chỉ là, bọn họ đều không thông.

Tiêu Dật thật sự nhốt Lâm Tử Lam lại sao?

Vì sao, Lâm Tử Lam ngay cả điện thoại cũng không có ! ?

Lúc này, Hi Hi gật đầu, “Hách Tôn thúc thúc nói đúng vậy, càng như vậy, lại càng là chứng minh, Tiêu Dật sợ hãi, mẹ cũng ở nơi này!”

Kỳ thật, đối với Hách Tôn nói tới chỗ đó, bọn họ cũng không xác định Lâm Tử Lam có phải hay không ở bên trong, nhưng là bọn họ đều là dựa vào một loại trực giác đi tìm .

Nhưng mà hiện tại, bọn họ cũng càng ngày càng xác định , Tiêu Dật đi tới nước Pháp, nhất định là lo lắng cái gì!

Lúc này, Hoa Hồng ngồi ở một bên, chợt nhớ tới cái gì, mở miệng hỏi, “Vừa rồi, Tô Cẩm Nhi vì sao nói, không cho chúng ta đi vào đó! ?”

“Có phải cô ta đã đi không ?” Hoa Hồng hỏi, nhớ tới cái này, con người khẽ híp một cái, giống như mèo một dạng lười biếng, khôn khéo.

đây cũng là điều, Mặc Thiếu Thiên nghi vấn, anh cũng tò mò.

Nhưng là, chuyện có liên quan tới Hách Tôn, Mặc Thiếu Thiên biết, cũng không có tiện nói ra.

Hách Tôn lắc đầu, sau đó nhìn bọn họ mở miệng, “Tôi không biết, nhưng là tôi có ý tưởng, ngày mai mang cô ấy cùng đi!”

354. Chương 358: Thật Sự Quên Rồi Sao?

Editor: thanh huyền

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, không nói gì thêm.

Hiện tại, nhiều người cũng là nhiều sức mạnh, nếu Tô Cẩm Nhi có khả năng giúp đỡ một chút việc, mang theo là có ích không có hại.

Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu, “Ừ, cậu quyết định!”

“Cô ấy nếu có thể có phản ứng mạnh mẽ như vậy, tôi tin tưởng, cô ấy nhất định là biết cái gì!” Hách Tôn nói.

Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi nhất trí gật đầu, nếu thật là như vậy, cũng tốt.

Vì thế, bọn họ tiếp tục thương lượng về địa hình, như thế nào tránh né những người đó, sau khi thương lượng xong, Mặc Thiếu Thiên mới biết, rốt cuộc có bao nhiêu nguy hiểm.

So với trong tưởng tượng của anh, nguy hiểm gấp trăm lần.

Lúc này, sau khi thương lượng xong, tuy rằng tồn tại nguy hiểm, nhưng là, cũng biết phải như thế nào tránh né.

Sắc mặt Mặc Thiếu Thiên không phải tốt lắm, lúc này, anh nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hi Hi, còn không có mở miệng, Hi Hi giống như dự đoán được Mặc Thiếu Thiên muốn nói gì .

“Cha , con biết người lo lắng con, con cũng biết rõ, con tuổi còn nhỏ, không có bao nhiêu thực lực, nhưng là ai cũng không thể ngăn cản con đi tìm mẹ!”

“Cha , con sẽ không thêm phiền toái cho người , con sẽ theo trình tự đi!” Hi Hi nói.

Quả nhiên, Mặc Thiếu Thiên còn chưa có mở miệng, Hi Hi liền đoán trúng suy nghĩ của anh.

Vài phút trôi qua, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi không biết nên nói cái gì mới tốt.

Hoa Hồng cũng nhìn Hi Hi, “Lần này không phải lên vào Mafia, bọn họ không phải người, sẽ không cho chúng ta cơ hội, nơi đó có độc, chỉ cần dính vào một chút, đều là không có thuốc nào cứu được !” Hoa Hồng cũng nói, nhìn Hi Hi, mày nhú lại .

Cũng không muốn để cho Hi Hi mạo hiểm như vậy.

Dù sao thật sự rất nguy hiểm.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên cùng Hoa Hồng, sắc mặt cũng là thập phần kiên định, “Con biết mọi người đều lo lắng cho con, con sẽ mặc quần áo chống độc, mọi người đều biết, không có khả năng con sẽ không đi!” Hi Hi thập phần kiên định nói.

Bọn họ cũng đều biết một việc, một khi Hi Hi quyết định chuyện gì, ai cũng không thể thay đổi.

Mặc Thiếu Thiên mím môi nhìn bé, Hoa Hồng cũng trầm mặc, Mặc Thiếu Thiên bất động, cô làm sao có thể nói động?

“Hơn nữa, cha, nếu biết mọi người đi rồi, Tiêu Dật quay đầu mang con đi thì làm sao bây giờ?” Hi Hi hỏi.

Một câu, nói đến trong lòng Mặc Thiếu Thiên .

Đúng vậy, nếu tìm được Lâm Tử Lam, lại đánh mất Hi Hi, với anh mà nói, không phải là một chuyện tốt.

Nhìn vẻ mặt Mặc Thiếu Thiên do dự, Hi Hi cũng biết, Mặc Thiếu Thiên đang do dự.

Lúc này Hi Hi mở miệng, “Cha , người yên tâm, con đi theo mọi người, tuyệt đối sẽ không làm loạn, hơn nữa, con sẽ mặc quần áo phòng độc, không có chuyện gì!” Hi Hi nói, luôn mãi cam đoan.

Cuối cùng, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hi Hi, như đang tự hỏi cái gì.

Hi Hi cũng nhìn anh, ánh mắt mở to, “Cha quên rồi sao? Người nói, chúng ta cùng đi tìm mẹ!” Hi Hi nói.

Không có biện pháp, Hi Hi chỉ có thể dùng cách này .

Bất quá chiêu này đối Mặc Thiếu Thiên mà nói, lại thấy hiệu quả.

Cuối cùng, Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu, “Ừ!” Anh tin tưởng, Lâm Tử Lam cũng là nguyện ý người đầu tiên nhìn thấy là Hi Hi .

Nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên đáp ứng, Hi Hi nở nụ cười.

“Cha , người yên tâm, con nhất định không có việc gì !” Hi Hi cam đoan nói.

Bé nhất định hết sức chú ý, bởi vì, bé rất yếu cái mạng nhỏ của chính mình.

Nhưng là sự thật chứng minh, bé là may mắn .

Nhiều lần đều có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, Hi Hi đều cảm thấy mạng chính mình quá lớn.

Nhưng là cái này, đau đầu là Hoa Hồng .

Bởi vì, người bảo hộ bé , là cô!

Hách Tôn nhìn bọn họ, chỉ biết đáp án sẽ là như thế.

Hi Hi là một đứa nhỏ rất có chủ kiến, quyết định chuyện gì, nhất định sẽ làm được.

Vì thế, thương lượng xong mọi chuyện, Hách Tôn đi về phòng.

Bọn họ đều cần phải nghỉ ngơi.

Hoa Hồng cũng trở về đi nghỉ ngơi .

Trong phòng, lưu lại hai người Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi.

Nhìn bộ dáng Mặc Thiếu Thiên mặt mày co dúm, Hi Hi đi qua, “Cha , người đang lo lắng cái gì! ?”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, mày nhăn lại, “Cha cũng không biết, trong lòng có loại cảm giác rất kỳ quái!”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Hi Hi nghĩ nghĩ, “Lâu lắm không có nhìn thấy mẹ, quá kích động có phải hay không ! ?”

“Cha , ngày mai, chúng ta có thể tìm được mẹ rồi, sau đó cùng nhau quay về A thị!” Hi Hi nói.

Nói lên điều này, Mặc Thiếu Thiên sững sốt , gật gật đầu.

Ba tháng, thời gian ba tháng có lẽ không lâu, nhưng là đối với Mặc Thiếu Thiên mà nói, không có Lâm Tử Lam ngày, mỗi một ngày là một loại dày vò, sống một ngày bằng một năm.

Hiện tại, anh có chuýt không kịp chờ đến ngày mai rồi.

Nhìn bộ dáng cha, khóe miệng Hi Hi gợi lên, cũng tràn đầy tin tưởng .

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên vỗ vỗ bả vai Hi Hi, “Tốt lắm, ngày mai còn có rất nhiều chuyện phải làm, nghỉ ngơi sớm một chút!” Hi Hi gật gật đầu, “Cha cũng vậy!”

Vì thế, nhìn Mặc Thiếu Thiên cười, Hi Hi phải đi nghỉ ngơi .

Mặc Thiếu Thiên nhìn bóng lưng Hi Hi, lúc này, anh đi đến cửa sổ, nhìn bên ngoài, trong lòng, thế nhưng cảm giác nói không ra lời.

.....thanh huyền.....diendanlequidon.....

Lâm Tử Lam nằm ở trên giường ngủ, nhưng là lại ngủ không phải thực an ổn.

Chẳng biết tại sao, ở trong mơ, cô đều thấy thaongs qua rất nhiều chuyện, đều là cô chưa từng nhìn thấy hiện lên.

Như là tiếng súng, tiếng nổ mạnh, còn có hắc ám.

Đột nhiên, thời điểm nhớ tới tiếng nổ mạnh, Lâm Tử Lam từ trên giường ngồi dậy, “Không cần ——” Lâm Tử Lam hô lớn một tiếng, ngồi ở trên giường, cái trán, rịn ra một tầng mồ hôi.

Chẳng biết tại sao, nghĩ đến giấc mơ kia, nghĩ đến tiếng nổ mạnh vang lên một khắc kia, một tiếng gào thét, chẳng biết tại sao, tâm Lâm Tử Lam, thế nhưng đau đớn.

Tay, cầm lấy quần áo trước ngực, Lâm Tử Lam cố gắng làm ình bình ổn lại.

Lúc trước, cô nghe Tiêu Dật nói qua, cô là đã trải qua một hồi nổ mạnh, cho nên mới mất trí nhớ .

Bởi vì là Tiêu Dật nói , cô tin!

Nhưng là vì sao, hiện tại trong lòng của cô, cảm giác nói không ra lời, như là, thất lạc cái gì

Lúc này, nghe được động tĩnh Tiêu Dật lập tức đi đến, nhìn thấy Lâm Tử Lam ngồi ở trên giường, một bàn tay, gắt gao ôm lấy ngực, cúi thấp đầu, tóc đen như mực tản ra chung quanh, hình như, bộ dáng rất khổ sở.

Lúc này, Tiêu Dật đi qua, lo lắng nhìn cô, “Tiểu Lam, em làm sao vậy? !”

Nghe được thanh âm của Tiêu Dật, thế này Lâm Tử Lam mới chậm rãi ngẩng đầu, vừa rồi sợ hãi, bớt đi rất nhiều.

Nhìn con người Tiêu Dật lo lắng, Lâm Tử Lam nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu “Không có việc gì, chỉ là gặp ác mộng thôi!”

Tiêu Dật nhìn cô, ngăn người, sau đó gật gật đầu, “Thế nào, không có việc gì chứ! ?”

Lâm Tử Lam lắc đầu, mở miệng, “Không có việc gì!”

Tiêu Dật nhìn cô, sau đó đứng lên, đi đến phía trước bàn rót cho cô một chén nước, sau đó đi qua, đưa cho cô.

“Uống nước đi!”

Lâm Tử Lam nhận, nắm ở trong tay.

“Uống chút đi, uống nước áp an ủi!” Tiêu Dật mở miệng.

Vì thế, Lâm Tử Lam liền uống vài hớp.

Lúc này, Tiêu Dật nhìn bên ngoài, trời vẫn là thật tối, “Nếu em gặp ác mộng, anh ở đây cùng em, em ngủ đi!” Tiêu Dật nói.

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Không cần, em không sao, anh đi ngủ đi!”

“Không cần anh ở cùng em! ?”

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Em nhớ rõ em không phải người yếu ớt, thật sự không có việc gì, anh đi nghỉ ngơi đi, uống nước xong, em liền ngủ!” Lâm Tử Lam nói.

Không lay chuyển được Lâm Tử Lam, Tiêu Dật gật gật đầu, “Vậy được rồi, anh ở ngay cạnh bên, có chuyện gì thì gọi anh!” Tiêu Dật nói.

Lâm Tử Lam gật đầu, “Em đã biết!”

Vì thế Tiêu Dật đứng dậy, đi ra cửa.

Thời điểm tới cửa, vẫn không quên quay đầu nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam ngồi ở trên giường, nhìn Tiêu Dật, khóe miệng gợi lên một chút cười.

Tiêu Dật như nghĩ tới cái gì hạ con người, sau đó đi ra khỏi phòng Lâm Tử Lam.

Nhìn Tiêu Dật đi ra ngoài, Lâm Tử Lam chẳng biết tại sao, tâm tình mới thả lỏng một chút.

Chẳng biết tại sao, cô không muốn cho Tiêu Dật biết cô gặp gì trong mơ.

Hoặc là nói, không quá muốn cho Tiêu Dật thấy rõ ràng trong lòng của cô nghĩ cái gì.

Cứ có cảm giác, trong lòng có một đồ vật, đã bị anh lấy đi!

Nhìn cửa bị đóng, Lâm Tử Lam ngồi ở trên giường, cầm trong tay cái chén, uống nước, nghĩ tới giấc mơ kia, nghĩ tới, cũng cảm giác ngực xé rách đau đớn, nhưng mà càng nghĩ, cái gì cũng không có nghĩ ra.....

Cứ như vậy, suy nghĩ vô số lần, nhưng mà cuối cùng, một chút ấn tượng cũng không có.

Lâm Tử Lam buông cái chén, nằm xuống, nhưng là suy nghĩ, vẫn là nghĩ không ra!

Cuối cùng là cái gì cũng như trước không nhớ ra, Lâm Tử Lam lắc đầu, vẫn là ngủ đi!

Nhắm mắt lại, cường chế làm lành đi vào giấc ngủ.

Mà bên kia.

Sau khi Tiêu Dật quay đầu vào phòng, nghĩ tình huống vừa rồi của Lâm Tử Lam, trong đầu lại dần hiện ra bộ dáng Lâm Tử Lam thốt ra kêu tên bảo bối

Nghĩ tới đây, Tiêu Dật mày nhăn lại.

Tuy rằng, Lâm Tử Lam quên mọi chuyện, nhưng là ở phương diện thói quen, không có chút thay đổi.

Nghĩ đến đây, mày Tiêu Dật vẫn là ẩn ẩn bất an nhăn lại.

Lúc này, anh đi đến trước bàn, cầm lấy di động, ở trên mặt bấm một dãy số, nhưng mà đang tìm đến cái dãy số kia, Tiêu Dật không chút do dự nhấn xuống.

Đi đến bên cửa sổ, điện thoại vang vài tiếng sau, chuyển được .

“Alo, Tiêu chủ.”

“Xích Cảnh, tôi hỏi cậu, có phải sau khi sử dụng thuốc, thì quên hết mọi chuyện có phải hay không ! ?” Tiêu Dật hỏi.

Lần đầu tiên, anh thế nhưng đối với chuyện như vậy, cảm thấy sợ hãi.

Sau khi Xích Cảnh nghe được, ngăn người, “Có phải xảy ra chuyện gì hay không ?”

“Tôi đã làm chuyện như vậy, rất nhiều lần rồi, chưa từng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn!” Xích Cảnh ở trong điện thoại cam đoan.

Tiêu Dật đứng ở nơi đó, mím môi, bộ dáng Lâm Tử Lam, không giống nhớ ra, nhưng là. thời điểm có chút, anh thực sự lo lắng.

“Gần đây, cô ấy thường xuyên gặp ác mộng!” Tiêu Dật nói.

Nghe thế cái, Xích Cảnh lặng đi một chút, sau đó mở miệng giải thích, “Khả năng chuyện này đối với Lâm tiểu thư mà nói, là khúc mắc, cho nên khắc sâu ấn tượng, chính là mất đi trí nhớ, nhưng là ở trong lòng của cô ấy, còn tồn tại bóng ma, nhưng là ngay cả như vậy, cô ấy cũng sẽ không nhớ ra !” Xích Cảnh nói.

Nghe thế cái, Tiêu Dật mới yên tâm một chút.

“Được, tôi đã biết!”

Vì thế, trực tiếp cúp điện thoại, đứng ở cửa sổ, nhìn bên ngoài, con người Tiêu Dật từ từ tụ lại.....

355. Chương 359: Xông Vào Trấn Nhỏ Thần Bí

Editor: thanh huyền

Lúc này, trong đầu hiện lên mọi chuyện lúc trước, Lâm Tử Lam chỉ kém một chút nữa thì mất mạng, nhưng là, mặc kệ lúc trước phát sinh chuyện gì, hiện tại, vì Lâm Tử Lam, anh cũng không tiếc lưng đeo tội danh hèn hạ.

Nhưng là, như vậy thì thế nào?

Chỉ cần Lâm Tử Lam có thể ở bên cạnh anh là tốt rồi.

Chỉ cần, anh có thể gặp được cô là tốt rồi!

Nghĩ đến đây, tay Tiêu Dật nắm thật chặt!

Mặc kệ trả giá cái gì, trên lưng mang tội danh gì, anh cũng sẽ không tiếc.

.....thanh huyền...diendanlequidon.....

Hôm sau.

Sáng sớm, bọn họ vây tụ lại bên ngoài thị trấn thần bí kia.

Vẫn là vị trí ngày hôm qua.

Chính là, hơn một người.

Tô Cẩm Nhi đứng ở nơi đó, ngăn cản bọn họ không được, cũng chỉ có thể bồi bọn họ đi vào.

Lúc này, Hách Tôn phân ôi người bọn họ một cái mặt nạ phòng độc, “Đeo cái này vào, có thể phòng ngừa hút vào khí độc!” Hách Tôn nói.

Thời gian hữu hạn, anh chỉ có thể cho người làm cái này..

Hách Tôn ôi người mọi cái.

Hi Hi nghe lời, trực tiếp đeo lên.

Hoa Hồng, Mặc Thiếu Thiên cũng đều bắt được .

Lúc này, Hách Tôn đưa cho Tô Cẩm Nhi, Tô Cẩm Nhi sửng sốt, sau đó nhìn gì đó trong tay, kỳ thật, cô không dùng đến mấy thứ này , nhưng là, đây là Hách Tôn cho cô , Tô Cẩm Nhi vẫn là tiếp nhận .

Hách Tôn nhìn bọn họ, “Dựa theo ngày hôm qua nói , đều tự cẩn thận!”

Mọi người nhất trí gật đầu.

Vì thế, nhìn chỗ rừng rậm, bọn họ từ từ đi vào.

Hách Tôn nói, rừng rậm này nhìn như tươi tốt, rất sâu, nhưng là kỳ thật đi tới, sẽ phát hiện, không phải rất sâu, nhưng là, rất nguy hiểm.

Năm người hướng bên trong đi tới.

Ba nam, hai nữ.

Mặc dù nhìn mấy người đi như bình thường, nhưng là, đều chú ý hoàn cảnh bốn phía, sắc mặt hết sức nặng nề.

Hoa Hồng một thân quần áo màu đen, tóc dài buộc lên, thoát nhìn, tư thế oai hùng hiên ngang, lại mang theo mấy phần khí phách, ánh mắt, nhìn bốn phía, lại đem Hi Hi, bảo hộ ở phía sau.

Tô Cẩm Nhi theo sát ở phía sau Hách Tôn, một đôi con người khôn khéo nhìn bốn phía, sợ sẽ có cái gì bất ngờ xuất hiện.

Lúc này, mấy người đi được một lát, Hoa Hồng mở miệng, “Đây là bão táp sắp đến trước im lặng sao?”

Hiện tại, yên tĩnh trừ họ ra, không có âm thanh gì, mà ngay cả âm thanh côn trùng cũng không.

Hết thấy, đều rất im lặng .

Im lặng , có chút quỷ dị.

Quý dị , làm cho trong lòng bọn họ đều không chắc.

Hi Hi nhìn bốn phía, cũng đề cao cảnh giác.

Bé không có công phu gì trong người , nhưng mà trên người cũng trang bị mấy món vũ khí.

Để ngừa ngộ nổ!

Lúc này, Hi Hi nhìn phía trước, “Nếu như là bão táp sắp tới, phía trước, nên có bão táp !” Hi Hi nói, thanh âm một chữ một chữ một, nhưng là, không có bởi vậy mà thả lỏng cảnh giác.

Nhìn phía trước, một đôi mắt nhỏ nhỏ đã tràn ngập cảnh giác.

Mặc Thiếu Thiên mím môi, không có mở miệng, chính là nhìn bốn phía.

Hách Tôn mở miệng, “Chuyện đã rất lâu, tình huống tôi đã không rõ ràng lắm, nhưng mà hiện tại, chúng ta, phải tự mình xử lý!” Hách Tôn nói.

Mọi người, không nói gì, nhất trí trầm mặc.

Hướng phía trước đi tới.

Lúc này, một trận thanh âm tất tất tốt tốt vang lên, lúc này, Mặc Thiếu Thiên dừng bước ngẩn ra.

“Âm thanh gì? ” Mặc Thiếu Thiên cảnh giác hỏi, sau đó, ánh mắt nhìn bốn phía, một đôi con người đã tràn ngập nguy hiểm đề phòng.

Mọi người đều sửng sốt, bởi vì, bọn họ cũng nghe được thanh âm đó, lúc này, mọi người cũng đều nhìn bốn phía, lúc này, lại yên tĩnh trở lại.

Không âm thanh.

Hi Hi cũng quay đầu , nhìn phía sau, đã không có thanh âm.

Kỳ thật, hai bên bé là cha cùng Hoa Hồng, phía sau là Hách Tôn cùng Tô Cẩm Nhi, vị trí bé bị vây , mặc dù là đi đầu, nhưng là an toàn nhất.

Nhưng là hiện tại, bốn phía lại một chút âm thanh cũng không có .

Lúc này, Hách Tôn nhìn nơi khác, như trước không có tìm được cái gì, lúc này, Hách Tôn mở miệng, “Mặc kệ thế nào, mọi người vẫn là cẩn thận một chút!”

Nói xong, mọi người nhìn thoán qua nhau, tiếp tục hướng phía trước đi đến.

Lúc này, âm thanh kia kỳ quái tất tất tốt tốt lại vang lên.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, nghe nơi phát ra âm thanh, nhưng mà lại quay đầu lại, cái gì cũng không có.

Nháy mắt, yên tĩnh trở lại.

Quả nhiên, chỗ này, rất thần bí.

Làm cho bọn họ cũng không khỏi không khẩn trương, đề cao cảnh giác.

Nếu không có cái gì xuất hiện, bọn họ cũng không khỏi không tiếp tục đi tới.

Tốt nhất, liền bị vây như vậy đề phòng tình huống, một đường tới, dọa dọa cũng không là cái gì, chỉ cần có thể thuận lợi đi vào đi.

Nhưng là hiển nhiên, càng chạy, bên trong càng tối sẫm .

Hi Hi ngẩng đầu nhìn lên, “Là trời tối rồi sao?”

Nếu bé không có nhớ lắm, bọn họ mới đi không đến một giờ, hơn nữa, buổi sáng đến , hiện tại như thế nào cũng mới mười giờ, làm sao có thể nhanh như vậy tối rồi! ?

Hách Tôn mím môi, “Không phải trời tối, nhưng là tôi cũng nói không nên lời vì sao, càng ngày càng mờ, nhưng là, bên trong , cũng như vậy !” Hách Tôn nói.

Hi Hi nhíu mày, “Bọn họ vì sao muốn ở tại chỗ này? Thật sự là đủ BT !” Hi Hi nói.

Câu này BT, cũng giống như đang mắng Tiêu Dật.

Thế nhưng giấu mẹ ở loại đại phương này.

Lúc này, nghe được Hi Hi châm chọc, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Người chân chính BT, là Tiêu Dật!”

Vốn là người nơi đây, vì thế, mới lựa chọn nơi này.

Chỉ là, Tiêu Dật thế nhưng lựa chọn địa phương như vậy giấu Lâm Tử Lam đi.

Nếu không phải Hi Hi phát hiện, có lẽ, bọn họ căn bản là không tìm thấy nơi như vậy.

Cho nên, Tiêu Dật mới là chân chính BT.

Nghe cha châm chọc, Hi Hi biết, cha hiện tại nhất định hận thấu Tiêu Dật.

Bé không thể nói rõ hận, nhưng là đối với Tiêu Dật làm ra chuyện như vậy, làm cho Hi Hi cũng thực thất vọng.

Bé tôn trọng công bằng cạnh tranh, nhưng là, cũng không thích Tiêu Dật dùng chuyện tử vong đến lừa gạt bọn họ, hơn nữa, là bé!

Hơn nữa trong vòng ba tháng, Tiêu Dật còn gọi điện thoại ân cần thăm hỏi bé.

Cái thời điểm kia, Hi Hi cảm thấy, quan hệ bé cùng Tiêu Dật , cũng sẽ không bởi vì mẹ biến mất mà thay đổi.

Nhưng là bây giờ nghĩ lại, Hi Hi cũng hiểu được có vài phần buồn cười.

Ngay lúc đó bé, khổ sở cỡ nào, nhưng là Tiêu Dật không có mở miệng.

Mỗi lần nghĩ vậy cái, Hi Hi đều thập phần oán Tiêu Dật.

Lúc này nghe được cha châm chọc, Hi Hi cũng không có nói cái gì nữa.

Lúc này, Hoa Hồng liếc mắt nhìn bọn họ một cái, “Chuyện tôi lo lắng nhất là, chúng ta đi vào, Tiêu Dật cũng ở đó!” Nói như vậy, chuyện không có dễ dàng.

Một câu, nói ra nguyên nhân vì sao ngày hôm qua Mặc Thiếu Thiên râu rĩ không vui.

Sắc mặt Mặc Thiếu Thiên thay đổi một chút.

“Này, chờ sau khi nhìn thấy Tiêu Dật, tôi tự nhiên sẽ có kinh hỉ đưa cho hắn!” Mặc Thiếu Thiên nói xong, khóe miệng gợi lên một chút cười lạnh.

Hi Hi không biết cha chỉ kinh hỉ là cái gì, nhưng là cũng không có mở miệng hỏi.

Mọi người, tiếp tục hướng phía trước đi đến, lúc này, Hi Hi mở đồng hồ trên tay ra, mặt trên có ánh đèn.

Có thể thấy rõ một chút.

Nhưng mà, khi bé vừa mở ra, chợt thấy phía trước một cái gì đó tỏa sáng ở bên kia.

Hơn nữa, là hai cái.

Khoảng cách rất gần, như là ánh mắt.

Đang nhìn đến cái kia tỏa sáng thì Hi Hi dừng bước ngẩn ra, lập tức, Mặc Thiếu Thiên cùng Hoa Hồng, còn có Hách Tôn, Tô Cần Nhi, cũng đều thấy được cặp lục sắc gì đó.

Mọi người mím môi, nhìn phía trước.

“Đó là cái gì! ?” Hi Hi mở miệng hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn, mày hơi nhú lại, sắc mặt không phải tốt lắm, “Nếu tôi không có đoán sai, là sói!”

Vài năm trước, ở Mĩ, anh may mắn có biết!

Lúc ấy, cũng là sắc trời tối.

Mà anh, tay không tắc sắt đụng phải sói.

Mà giờ khắc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn phía trước, sắc mặt nặng nề.

Hách Tôn cũng nhìn phía trước, sắc mặt cũng là thập phần không tốt, bởi vì, anh đồng ý với lời Mặc Thiếu Thiên nói .

Chỉ có ánh mắt sói, mới là phát ra lục quang như vậy.

Nghe được cái chữ sói này, Hoa Hồng cùng Tô Cẩn Nhi lập tức mở ra đề phòng, đây chính là thực hung ác!

Hoa Hồng đứng ở nơi đó, nhìn phía sau Hi Hi, sắc mặt cũng thập phần không tốt, nhưng là mặc dù như thế, cô vẫn là bảo trì nhất quán bình tĩnh.

Tô Cẩn Nhi cũng đứng ở bên người Hách Tôn, nhìn phía trước, nhưng là hiện tại, sắc lục kia, giống như ở rất gần..... . . .

Lúc này, ngọn đèn trong tay Hi Hi, cẩn thận hướng phía trước, quả nhiên, ở đảo qua ánh sáng màu lục kia thì Hi Hi thấy được thân sói.

Bọn họ liền đứng ở nơi đó, sói chăm chú nhìn bọn họ.

“Không cần chiếu nó!” Hách Tôn mở miệng.

Ở trong thế giới của sói, bọn họ chiếu rọi đối nó mà nói, là một loại không tôn trọng, chỉ biết càng thêm chọc giận nó.

Nghe được Hách Tôn nói, Hi Hi chạy nhanh dời ngọn đèn, tắt đi .

Nháy mắt, bốn phía yên tĩnh trở lại.

Cũng tối sầm xuống.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn phía trước, lập tức rút súng ra, nhắm ngay ánh sáng màu lục kia.

Hi Hi ngừng thở, nhìn Mặc Thiếu Thiên, thực hi vọng Mặc Thiếu Thiên có thể một phát trúng

Sói cũng không phải là cái gì thiện lương!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn phía trước, nhắm ngay ánh sáng màu lục kia, sau khi nhắm, một khắc kia Mặc Thiếu Thiên đột nhiên nổ súng, nhưng là ngay tại khi đó, con sói rất nhanh di động, đi đến bên kia.

Nhìn con sói rất nhanh di động, Hi Hi đột nhiên mở to mắt, cảm giác có chút không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng là, sự tình thật chân thật thật đã xảy ra.

Nhưng mà lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn, vì thế, lại nhắm ngay cái phương hướng kia, bang bang phanh, liên bắn mấy phát.

Cũng không biết có trúng không, chỉ nhìn đến cái ánh sáng đó rất nhanh né tránh, nhưng mà, rất nhanh không thấy.

Thấy không thấy ánh sáng, lúc này Hi Hi mới thở dốc một hơi.

Mọi người nhìn, Hoa Hồng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hi vọng Mặc Thiếu Thiên bắn trúng, nhưng là cũng chỉ có Mặc Thiếu Thiên cùng Hách Tôn còn nhìn thẳng phía trước, không có thả lỏng cảnh giác.

Quả nhiên, mấy phút sau, ánh sáng kia lại xuất hiện.....

Hơn nữa, cùng với bên người xuất hiện thật nhiều ánh mắt như vậy

Hi Hi nhìn, nháy mắt ngây ngẩn cả người.
Dựa theo như vậy mà nói, có ít nhất ba con sói!

356. Chương 360: Hi Hi Dũng Cảm

Editor: thanh huyền

Bốn phía, yên tĩnh, bốn phía, hắc ám.

Hi Hi có thể nhìn thấy , có thể cảm giác được , cũng chỉ có thể bên cạnh bốn người.

Không biết tiếng súng Mặc Thiếu Thiên có hay không đánh con sói, nhưng là, âm thanh súng của anh, cùng cử động của anh, đưa tới càng nhiều sói.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày.

Anh quên, hành động này, đưa tới càng nhiều sói.

“Cha !” Lúc này, Hi Hi ở một bên hô một tiếng.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, nhìn vài thứ kia, chậm rãi hướng bọn họ tới gần .

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp cầm khẩu súng vào bên hông, từ trong lòng ngực, trực tiếp rút ra một thanh đao.

Mà Hách Tôn lúc này, cũng rút ra một thanh đao, nắm ở trong tay.

Hai người đi lên trước.

Lúc này, bọn họ đều ý thức được, Mặc Thiếu Thiên cùng Hách Tôn, muốn chỉ bằng đao trong tay, đối phó ba con sói kia.

Lúc này, Hoa Hồng cũng không nói hai lời, lập tức rút đao trong giày ra, “ Tôi giúp hai người !” Hoa Hồng gặp qua hổ, còn chưa có gặp qua sói.

Mặc dù ở động vật thế giới, con hổ hung mãnh hơn, nhưng là sói, cũng là động vật càng tàn bạo, cũng đủ có tính khiêu chiến.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Không cần, cô bảo vệ tốt Hi Hi!”

Lúc này, Hi Hi cần người bảo hộ.

Hoa Hồng hơi ngây người, quay đầu nhìn Tô Cẩm Nhi, “Cô bảo hộ Hi Hi!”

Không phải mệnh lệnh, không phải phân phó, mà là một loại tín nhiệm thời điểm nguy nan.

Tô Cẩm Nhi vốn muốn đi hỗ trợ, nhưng là nghe được lời Hoa Hồng nói, chạm đến ánh mắt của cô, sau đó gật gật đầu.

Mặc Thiếu Thiên nhìn thoáng qua Hi Hi, Tô Cẩm Nhi, không nói gì thêm.

Lúc này, anh chỉ có thể lựa chọn tin tưởng.

Vì thế, giây tiếp theo, Mặc Thiếu Thiên cùng Hách Tôn, Hoa Hồng chậm rãi hướng phía trước đi đến.

Hi Hi đứng ở phía sau, nhìn bọn họ, “Cha , Hách Tôn thúc thúc, Hoa Hồng các người cẩn thận một chút!” Hi Hi khẩn trương nói.

Giờ này khắc này, thần kinh Hi Hi đều buột chặt lên.

Nhìn trước mặt, Hi Hi cảm giác nói không ra lời.

Nhưng mà, Mặc Thiếu Thiên xông lên, một con sói cũng đột nhiên hướng Mặc Thiếu Thiên đánh tới, động tác rất mạnh, hơn nữa hung ác, một khắc kia, lỗ chân lông Hi Hi đều mở ra .

Một màn kia, chỉ là nhìn, đều đặc biệt kích thích.

Nhưng mà, khi nó nhào đến một khắc kia, Mặc Thiếu Thiên lăn lộn trên mặt đất, vươn dao, cùng nó đấu .

Mà Hách Tôn cùng Hoa Hồng bên kia, nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên bắt đầu, cũng không có dừng lại, trực tiếp vọt đi lên.

Một chọi một khiêu chiến, Hi Hi cùng Tô Cẩm Nhi đứng ở nơi đó, thập phần lo lắng nhìn .

Đối với Hi Hi mà nói, một màn này là vừa kích thích, vừa lo lắng.

Nhìn, rất chăm chú.

So với cùng người đấu, còn muốn làm cho người ta khản trương hơn.

Hiện tại, Hi Hi hận mình không thể là một người cường đại như cha, thì có thể xông lên giúp bọn họ!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cùng con sói kia đấu, hiển nhiên, con sói kia cũng không phải ngồi không, chỉ bức cha, may mắn Mặc Thiếu Thiên có thể tránh thoát, trong lòng bàn tay Hi Hi cũng nặn ra mồ hôi.

Mà Hoa Hồng như vậy, kỳ thật khí lực, Hoa Hồng là chịu thiệt.

Cho nên, vài lần xuống dưới, Hoa Hồng không chiếm được tiện nghi, thậm chí, Hoa Hồng bị quăng ngã, Hi Hi nhìn thập phần đau lòng.

Mà Tô Cẩm Nhi đứng ở nơi đó, ánh mắt thủy chung ngưng tụ ở trên người Hách Tôn, đã tràn ngập lo lắng.

Nếu không phải đáp ứng bảo hộ Hi Hi rồi, cô thật sự sẽ xông lên lên đi giúp Hách Tôn.

Hiện tại, cô chỉ có thể đứng ở chỗ này, nhìn, lo lắng .

Hi Hi cũng nhìn, không phải thực tối, có thể nhìn thấy thân hình bọn họ.

Nhìn Hoa Hồng cùng con sói kia, mặt Hoa Hồng đều là ngoan sắc, đây đối với cô mà nói, tuyệt đối là một khiêu chiến.

Đấu vô số lần, lần đầu tiên là cùng động vật đấu.

Hoa Hồng đã tràn ngập kích thích, khiêu chiến.

Bọn họ là hưởng thụ quá trình này, Hi Hi lại thập phần lo lắng !

Lúc này, Hi Hi chợt nhớ tới cái gì, bé nhìn Hoa Hồng, “Hoa Hồng, nhấn!” bé hô một tiếng.

Lúc này, Hoa Hồng đang ở cùng con sói kia đấu , nghe được lời Hi Hi nói, cô cũng giật mình hiểu được, lập tức khởi động cơ quan trong tay, xông lên, mu bàn tay xẹt qua người sói.

Cô không xác định độc như vậy, đối với động vật cũng dùng được có phải hay không, nhưng là trước mắt, chỉ có thể như vậy thử một lần!

Nhưng mà, Hoa Hồng vừa xẹt qua, con sói kia quả nhiên chậm nửa nhịp, chúng nó đều là động vật mẫn cảm, chạm đến một chút, chúng nó đều sẽ có cảm giác.

Đang lúc giật mình, giống như con sói bị chọc giận, càng thêm táo bạo, hướng Hoa Hồng mà tập kích, Hi Hi nhìn tình huống thập phần nguy cấp, mà Hoa Hồng lại đột nhiên nhảy dựng lên, lướt qua nó, dao trong tay đột nhiên xẹt qua ở cổ con sói .

Động tác, không tính là nhẹ.

Con sói kia , nháy mắt ngã xuống đất!

Sau đó run rẩy một chút.

Trong ba người, Hoa Hồng là nhanh nhất, trước hết giải quyết một con.

Đứng ở nơi đó, trong tay Hoa Hồng nắm dao, tóc bị thổi bay, thoát nhìn, tư thế oai hùng hiên ngang, nhưng mà lúc này, miệng cô lại dấy lên một chút cười đẹp đẽ.....

Thoạt nhìn, cực kỳ đẹp!

Hi Hi nhìn, cũng nhin không được ở trong lòng hô to bội phục!

Nếu bé cũng có thực lực như bọn họ, có lẽ, Hi Hi cũng có thể khiêu chiến với bọn nó!

Nhưng mà, hai sói nhìn một sói té trên mặt đất, đột nhiên gào khóc hô hai tiếng, Mặc Thiếu Thiên cùng Hách Tôn tựa hồ cảm giác bọn nó không vui, nhân cơ hội này, lập tức vọt lên.

Không phải thế lực Hoa Hồng so với bọn anh cường hãn, chỉ có thể nói, Hoa Hồng ở đúng thời điểm tìm đúng thời cơ, vừa mới ra tay liền thắng mà thôi.

Hi Hi đứng ở nơi đó nhìn, hai đấm nắm chặt, hết sức kích động.

Tô Cẩm Nhi cũng là.

Không nghĩ tới Hoa Hồng dĩ nhiên là một trong ba người, nhanh nhất giải quyết đi một con!

Hai người một lòng đều nhìn nơi này, căn bản không rảnh bận tâm cái khác.

Chớ nói chi là, phía sau có âm thanh tất tốt tới gần.

Lúc này, Hi Hi nhìn Hoa Hồng, nhưng mà, lại cảm giác được phía sau hơi lạnh , Hi Hi quay đầu, nháy mắt ngậy ngậy cả người.

Có lẽ nào!

Con người Hi Hi nháy mắt mở to N lần.

Xà! ?

Hơn nữa, là một con đại mãng xà! ! !

Nó há miệng to như chậu máu, ở phía sau Hi Hi, hai người cơ hồ có thể nhìn thẳng đối phương !

Một khắc kia, đầu Hi Hi, thật sự trống rỗng vài giây đồng hồ.

Nhưng mà, thời điểm Hi Hi xoay người lại, lập tức cảm lấy thứ gì đó trong tay liền hướng nó ném tới.

Thứ gì đó trong tay, tự nhiên là súng.

Nhưng là, Hi Hi chỉ có thể có cái gì thì quăng.

Hiển nhiên, mãng xà bị tập kích, lập tức lui về phía sau một chút, nhưng là cái đuôi nó, lại đột nhiên quét đến Hi Hi trên mặt đất.

Bùm một tiếng.

Thế này mới hấp dẫn chú ý Tô Cẩm Nhi, cô quay đầu, liền thấy một màn như vậy, mãng xà đem Hi Hi cuốn lên, hướng một bên bỏ đi.

“Không được !” Tô Cẩm Nhi hô lớn một tiếng.

Lúc này, nghe được thanh âm, mọi người đồng thời quay đầu, liền thấy được một màn này.

Thân mãng xà cuốn Hi Hi.

Hi Hi vốn là gầy nhỏ, bị cuốn như vậy, nhìn Hi Hi rất yếu.

Hơn nữa, thật sự cuốn như vậy, sẽ cuốn chết Hi Hi !

“Hi Hi!” Mặc Thiếu Thiên hô to một tiếng, nhưng mà lúc này, anh vốn quên mình đang ở trong tình huống gì, sói ở đằng sau, đột nhiên tập kích đến, mà ở cùng thời gian, Mặc Thiếu Thiên cũng không biết làm sao lập tức đến, đột nhiên giơ dao trên tay lên, hướng cổ sói!

Ngao, ngao hai tiếng.

Con sói này cũng lập tức ngã trên mặt đất.

Mà Hách Tôn bên kia, cũng lập tức giải quyết .

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cùng Hách Tôn đều nhìn chỗ bên kia, Hi Hi bị mãng xà cuốn , một đôi chân nhỏ đạp xung quanh !

“Hi Hi!” Hoa Hồng hô một tiếng, lập tức vọt đi lên, nhưng mà mãng xà quá lớn, cái đuôi lay động, Hoa Hồng căn bản không thể tới gần.

Mặc Thiếu Thiên cùng Hách Tôn cũng liếc mắt một cái, đều vọt đi lên.

Nhưng là trước mắt, mãng xà kéo Hi Hi bò đi.

Tuy rằng nhìn rất lớn, nhưng là, cũng rất nhanh.

Mặc Thiếu Thiên cùng Hách Tôn Hoa Hồng ba người đi theo ở phía sau, nhưng là, lại không thể tới gần.

Hi Hi bị cuốn, nói thật, chứng kiến giờ khắc kia, không sợ hãi là giả .

Hi Hi sợ nhất đúng là cái này , nhưng là hiện tại, trước mắt, bé bị cuốn , Hi Hi cũng không biết cảm giác là như thế nào, nhưng là, nội tâm cũng không có sợ hãi.

Tay bé, không ngừng vỗ mãng xà, nhưng là nó giống như không có cảm giác gì, mang theo Hi Hi rất nhanh di chuyển

Nó muốn dẫn chính mình đi đâu?

Hi Hi nghĩ, vừa nghĩ tới nó há mồm như một bồn máu lớn, Hi Hi cảm thấy, nó muốn dẫn bé đi gặp càng nhiều mãng xà có phải hay không!

Trong đầu Hi Hi, chợt hiện những hình ảnh cổ quái.

Nhưng mà, bé không ngừng giãy dụa, lúc này, tay không đụng phải giày, bỗng nhiên, bé nhớ ra cái gì đó.

Hi Hi dùng sức nâng chân lên, vươn tay móc trong giày ra một thanh dao.

Cũng không quản mọi việc, trực tiếp đâm lên thân mình mãng xà!

Nháy mắt, mãng xà cuốn Hi Hi, nháy mắt thả lỏng , Hi Hi theo thân mình nó rớt xuống dưới.

Đuối đi theo Hoa Hồng cùng Mặc Thiếu Thiên nhìn thấy, Hoa Hồng bỗng nhiên kêu, “Đánh rắn phải đánh giập đầu!” Hoa Hồng kêu.

Bảy tấc.

Mẹ nó, bảy tấc ở nơi nào! ?

Hi Hi vốn không biết , hiện tại, làm sao còn có tâm tư này.

Giơ dao lên, nâng tay, đao rơi, đao trực tiếp đâm vào mãng xà.

Có người nói qua, xà là có linh tính gì đó.

Nhưng là, Hi Hi chưa bao giờ từng hại qua nó, nó hiện tại lại muốn mạng Hi Hi, Hi Hi vì bảo vệ mạng sống, cũng bất chấp tất cả .

Vì thế, Hi Hi một đao đâm vào trong thân thể mãng xà, nó cũng chưa chết, chính là thân mình đột nhiên bùm một cái, tiếp tục hướng phía trước bò đi.

Hi Hi cũng không biết làm sao suy nghĩ quyết tâm đến cùng, căn bản không cho nó cơ hội chạy trốn, lập tức chạy lên, cầm dao, đối với hướng đầu mãng xà đâm tới.

Mà mãng xà, tựa hồ cảm giác được Hi Hi tập kích, đột nhiên ngẩng đầu, lè lưỡi ra.

357. Chương 361: Người Thần Bí Bảo Vệ Thôn Trang

Một khắc kia, Hi Hi cũng không biết chính mình suy nghĩ cái gì, cầm lấy dao trong tay liền hướng ánh mắt của nó đâm tới.....

Nhất thời, máu bắn ra chung quanh.....

Hi Hi nắm dao, càng thêm dùng sức cắm vào, nhưng mà, măng xà lại gãy giữa một chút, cuối cùng ngã xuống, không nhúc nhích .

Mà Hi Hi còn lại đặt mông ngồi dưới đất, nhất thời cảm giác cả người mệt lả, hoảng sợ không thôi.

Bé thể nhưng cùng măng xà đấu một trận!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cùng Hách Tôn, còn có Hoa Hồng, Tô Cẩn Nhi, đều đứng ở cách đó không xa nhìn Hi Hi, mà Hi Hi ngồi dưới đất như vậy, há mồm thở phà phò.

Nhìn thấy Hi Hi không có chuyện gì, Mặc Thiếu Thiên mới thả lỏng một hơi.

Một khắc kia, anh cảm thấy Hi Hi sẽ bị măng xà cuốn chết, tim Mặc Thiếu Thiên cũng muốn theo cổ họng nhảy ra, nhưng mà, may mắn Hi Hi không có việc gì.

May mắn không có việc gì!

Nếu không, anh phải giao phó với Lâm Tử Lam như thế nào!

Nghĩ đến đây, Mặc Thiếu Thiên có loại cảm giác như vừa trải qua một kiếp nạn, cảm giác thả lỏng nói không nên lời.

Lúc này, nhìn bốn phía, Mặc Thiếu Thiên có cảm giác mệt lả.

Vẫn là Hoa Hồng trước hết chạy tới, nhìn Hi Hi, vẻ mặt lo lắng hỏi, “Thế nào? Có bị thương không! ? !”

Hi Hi ngồi dưới đất, nghe được thanh âm của Hoa Hồng, mới ngẩng đầu nhìn cô, “Mẹ nó, rất đặc biệt kích thích !” Hi Hi nói.

Hoa Hồng, “.”

Xem ra, là không có chuyện gì.

Lúc này, mọi người mới thả lỏng một hơi.

May mắn giày của Hi Hi cũng ẩn dấu một thanh dao, chính là dùng để phòng thân, vừa vặn liền phát huy công dụng !

Hiện tại, Hi Hi không phải sợ hãi, mà là một loại kích thích.

Cảm giác lộc chân lông của mình đều mở ra .

Bé kích thích .

Bé cảm thấy, cuộc sống của bé cũng thật sự là phong phú!

Là một lịch sử!

Nhìn Hi Hi không có việc gì, Hoa Hồng cũng thở hắt hắt, sớm biết vậy, cô vừa rồi sẽ không lên, ở bên người bảo hộ Hi Hi mới tốt.

Tô Cẩn Nhi nhìn Hi Hi, “Thực xin lỗi, là tôi không có bảo vệ tốt cậu!” Vừa rồi, một lòng Tô Cẩn Nhi đều đặt trên người Hách Tôn, không nghĩ tới bên này Hi Hi cũng sẽ gặp chuyện không may.

Cẩn bản bất ngờ.

Hoa Hồng ở trước mặt Hi Hi, nghe được lời Tô Cẩn Nhi nói, Hoa Hồng nhất thời ngạc nhiên, đứng lên, nhìn Tô Cẩn Nhi.

“Cô có một suy nghĩ , tất cả đều đặt trên người Hách Tôn, phải đi bảo hộ anh ta thôi!” Hoa Hồng nói thẳng.

Mới mặc kệ Hách Tôn có ở đây hay không.

Nếu bởi vậy, Hi Hi xảy ra chuyện gì, Hoa Hồng sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Tô Cẩn Nhi đứng ở nơi đó, nghe Hoa Hồng trách cứ, ánh mắt nhìn thoáng qua Hách Tôn, cái gì cũng không có nói.

Chuyện này, là cô sai.

Cô không có làm được, Tô Cẩn Nhi mím môi, cái gì cũng không có nói.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở một bên, không có bộ dáng trách cứ, Tô Cẩn Nhi cũng không có quyền lợi bảo hộ Hi Hi.

Hách Tôn cũng đứng ở nơi đó, con người nhìn qua Tô Cẩn Nhi, cuối cùng không dấu vết quét qua.

Đáy lòng Tô Cẩn Nhi run lên, cô có thể không quan tâm suy nghĩ của mọi người, lại duy nhất không thể bỏ qua cái nhìn của Hách Tôn đối với cô.

Vừa rồi, anh là đối với cô rất thất vọng sao?

Tô Cẩn Nhi suy nghĩ ở trong lòng, hết sức không có cảm giác.

Thời điểm ở Mafia, Tô Cẩn Nhi không phải người như vậy?

Cho tới bây giờ miệng đều là không buông tha người khác, một bộ dáng kiêu ngạo đắc ý, nhưng là sau khi biết Hách Tôn, tất cả đều thay đổi.

Ngay cả Mafia cũng không có, nhưng là Tô Cẩn Nhi vẫn là bất chấp nhất đi theo anh.

Có đôi khi, cô cũng tự hỏi mình vì sao, nhưng là hỏi chính mình vô số lần, cũng không có đáp án.

Lúc cô bị thương mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn thấy Hách Tôn truyền máu cho cô, sau đó cô mơ thấy Hách Tôn, cho nên, sau khi nhìn thấy Hách Tôn, cô càng không thể ngừng si mê anh.

Mặc kệ hèn mọn cỡ nào, ti tiện cỡ nào, cô đều muốn ở lại bên cạnh anh, mặc kệ anh nói ra những gì kích thích cô, cô đều có thể không quan tâm.

Cho nên, mặc kệ Hoa Hồng nói cái gì, cô tuy rằng không thoải mái, nhưng là cũng không bù được ánh mắt Hách Tôn làm cho cô khổ sở.

Lúc này, Hi Hi mới chậm rãi từ dưới đất đứng lên.

Quay đầu nhìn mông xà, chân mềm nhũn.

Nói không sợ hãi, đó là giả .

Vừa rồi một khắc kia, Hi Hi cảm thấy chính mình sẽ bị ghìm chết, hoặc là bị mông xà ăn thịt.

May mắn, may mắn chính mình cái khó ló cái khôn, bằng không, bé một thiên tài như vậy, thanh niên mất sớm .

Nhìn Hi Hi đứng lên, Hoa Hồng chạy nhanh tới đỡ lấy bé, “Thế nào? Không có việc gì chứ? !”

Hi Hi lắc đầu, “Không có việc gì!”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng là bước đi, chân cũng phát run, nhưng là Hi Hi cũng là người sĩ diện, cố gắng duy trì .

Nhưng là, không có tránh được hai mắt Hoa Hồng.

Cũng không biết vì sao, Hoa Hồng bỗng nhiên nở nụ cười, “Không có việc gì chân của cậu run cái gì? !”

“Mẹ nó, cô cùng mông xà đấu một trận, cô thử xem chân của cô có như nhũn ra không!” Hi Hi lập tức nói.

Bé đã làm vô cùng tốt rồi!

Lúc này không ngất xỉu ở dưới đất, bé đã cảm thấy rất giỏi !

Chỉ là nghe được lời Hi Hi nói, Hoa Hồng gật gật đầu.

Cũng là!

Chuyện này, ở trên người Hi Hi, cô cảm thấy đương nhiên, bởi vì Hi Hi rất mạnh, nhưng là đối thành đứa nhỏ cùng tuổi khác, không phải dọa choáng váng, chính là dọa ngốc, hoặc là trực tiếp hù chết, Hi Hi thể nhưng còn có thể giết mãng xà, đã là kỳ tích !

Không biết sau khi Tập Ni cùng Mặc Tử biết tin tức này , bọn họ sẽ là phản ứng như thế! ?

Vừa rồi, thật sự rất kích thích !

Tình huống không cho phép, bằng không Hoa Hồng nhất định chụp lại, cho bọn họ xem!

Nghe lời Hi Hi nói, Hoa Hồng cười cười, “Tốt lắm, thử xem có thể đi bộ hay không!” Hoa Hồng nói.

Còn có thể trong tình huống như vậy cười,cũng chỉ có vài người bọn họ.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi tới, nhìn Hi Hi, “Con phá kỉ lục của cha!”

Thời điểm Mặc Thiếu Thiên lớn giống Hi Hi như vậy, tuy rằng trải qua rất nhiều đau khổ, nhưng cũng không có dung cảm như Hi Hi, cuộc đời anh ảm đạm, bắt đầu khi mười hai tuổi.

Thời điểm lớn giống Hi Hi như vậy, anh biết hận, biết khát vọng, biết thất vọng!

Nhưng không có lợi hại giống Hi Hi như vậy.

Chỉ có thể nói, đời sau xanh hơn đời trước.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó cười thầm một chút, “Cha ,người đang khích lệ con !”

“Vốn chính là khích con!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Không thể phủ nhận, Hi Hi so với anh có hiểu biết sớm, hiểu nhiều lắm, về sau ở trên đường, cũng sẽ thoải mái một chút.

Hi Hi cười cười, không có nói cái gì nữa.

Lúc này, Hách Tôn nhìn bọn họ, “Tốt lắm, chúng ta phải tiếp tục đi rồi!”

Thừa dịp hiện tại, còn không có nhiều sói phát hiện, bọn họ phải chạy nhanh rời khỏi nơi này, ai hiểu được, còn có bao nhiêu sói ở trong này, vạn nhất gặp phải bầy sói , bọn họ thật không có biện pháp .

Lúc này, Hách Tôn nhìn Hi Hi, “Thế nào? Có thể đi không ! ?”

Hi Hi lập tức gật đầu, “Không thành vấn đề!”

Chính là có điểm sợ hãi mà thôi, vẫn không là vấn đề!

Hách Tôn nhìn Hi Hi, ánh mắt hiện lên một tia khen ngợi, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Đi thôi!”

Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu, tiếp tục hướng phía trước.

Quả nhiên, thời điểm đi đến bên trong, bỗng nhiên một trận gió độc thổi qua , bọn họ lập tức mang mặt nạ phòng độc vào, lúc này mới có thể tránh né.

May mắn, sớm có chuẩn bị!

Nhưng là, mọi chuyện sẽ không thái bình như vậy.

Bọn họ đi tới, đúng lúc này, bỗng nhiên có người hô một tiếng.

“Các người là ai! ? Ai cho phép các người xông vào nơi này ! ?” Giọng nói một nam nhân trắng kiện vang lên.

Nhưng là nghe thấy âm thanh, bọn họ nhìn quanh bốn phía, lại không thấy một ai.

Mọi người, lập tức đề phòng lên.

“Ai! ?” Mặc Thiếu Thiên lên tiếng hỏi.

“Nên hỏi các người là ai mới đúng, các người tới nơi này làm gì, chẳng lẽ các người không biết, nơi này không cho phép người lạ tùy tiện đi vào sao! ?” Thanh âm ở bốn phía vang lên, nhưng bọn họ nhìn chung quanh, lại nhìn không thấy một bóng người.

Mọi người đứng ở một khối, nhìn bốn phía, lúc này, Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ, bọn họ nhất định là người thần bí ở thôn trang, nghĩ đến đây, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, hiện tại xem ra, bọn họ muốn thuận lợi đi qua, vẫn là không cần đắc tội với bọn họ.

Dù sao, mục đích của bọn họ, cũng không phải đắc tội với bọn họ.

Bọn họ chính là muốn đi vào, tìm được Lâm Tử Lam, chỉ đơn giản như vậy.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên ngẩng đầu nhìn nơi khác, “Chúng ta tới đây, cũng không có cái gì ác ý, chỉ là vì tìm kiếm một người mà thôi!”

“Nơi này không có người các người muốn tìm, thôn trang thần bí đã ẩn cư vài thập niên, các người vẫn là không cần quấy rầy, từ đâu tới đây, thì về lại nơi đó!” Người nọ mở miệng.

“Không được, tôi nhất định phải tìm được cô ấy!” Mặc Thiếu Thiên thập phần kiên định mở miệng.

“Xem ra, tình huống cậu không thể tìm được!” Đúng lúc này, một thanh âm rõ ràng xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Mọi người, Hách Tôn cùng Mặc Thiếu Thiên, đều rõ ràng nhìn thấy người đứng cách đó không xa.

Hắn là một người Pháp tiêu chuẩn.

Hơn nữa, vẫn là một nam nhân nước Pháp.

Cao cao, mập mập, một đôi con mắt màu lam đứng ở cách đó không xa.

Mà trong tay của hắn, có súng, quan trọng nhất là, phía sau hắn, còn có vài người.

Nhìn bọn họ, Mặc Thiếu Thiên cùng Hách Tôn liếc nhìn nhau, trao đổi cho nhau một tin tức, hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Hi Hi cũng đứng ở nơi đó, nhìn bọn họ.

Cuối cùng đi lâu như vậy rồi, mới nhìn thấy người.

Nhưng là nhìn bọn họ, cũng không giống như bộ dáng hòa thuận, ngược lại, rất tức giận bọn họ xâm nhập.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ, dùng tiếng Pháp mở miệng hỏi, “Chúng ta không có cái gì ác ý, chỉ là muốn đi vào tìm một người, tuyệt đối sẽ không làm gì lỗ mãng, hoặc là chuyện thương tổn các người!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Đối với những người lánh đời mà nói, bọn họ xem trọng nhất đúng là không bị quấy rầy, còn có an toàn của họ.

Mặc Thiếu Thiên hiểu được việc này, theo chân bọn họ tiến hành đàm phán.

Nhưng là vài người Pháp đứng đối diện, hình như cũng không cảm kích, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Tôi mặc kệ các người tới nơi này có mục đích gì, tôi khuyên các người vẫn là trực tiếp rời đi, nếu không, các người chỉ có con đường chết!” Nam nhân nước Pháp đi đầu hung hăng mở miệng nói.

Quên giới thiệu, hắn là người thần bí bảo vệ thôn trang, Louie.

Nghe lời của hắn, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên cũng âm trầm, bản thân anh không phải người nói chuyện tốt, hiện tại thật vất vả mở miệng nói lời hay, xem ra, hắn cũng không cảm kích.

358. Chương 362: Mặc Thiếu Phong Nhã Tài Hoa

Nhìn mặt Mặc Thiếu Thiên lộ vẻ phần nộ, lúc này, Hách Tôn chạy nhanh tới mở miệng, “Chúng ta xác thực không có ác ý, chỉ là đi vào tìm một người , chỉ cần tìm được rồi, tuyệt đối rời đi, hơn nữa, cũng sẽ không nhắc với người khác về nơi này!” Hách Tôn nói.

“Các người không cần lấy lời nói lừa gạt tôi, tôi đã nói, nơi này tuyệt đối sẽ không cho phép người ngoài tiến vào !” Louie thập phần khẳng định nói.

“Anh xác định sao?” Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, vốn là người không có kiên nhẫn, nghe lời của hắn, càng thêm tức giận.

“Anh có ý tứ gì! ?” Lúc này, cái kia tên là Louie hỏi.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn hắn, khóe miệng gợi lên một chút cười lạnh, “Hai tháng trước, nơi này có một nữ nhân tiến vào phải không ? Nữ nhân Trung Quốc!” Mặc Thiếu Thiên từng chữ một nhắc nhở.

Nói lên điều này, Louie hơi hơi nhíu mày, bọn họ nói tới chẳng lẽ là. ?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Louie thay đổi, lập tức ngược mắt nhìn anh (MTT), “Không có, không thể nào có chuyện đó!”

“Chú nói láo!” Lúc này, Hi Hi mở miệng, trực tiếp nhìn về phía nam nhân nước Pháp kia.

Lúc này, Hi Hi mở miệng, “Chúng tôi đến nơi này, không có ác ý, tôi chỉ là muốn tìm mẹ tôi về mà thôi, nếu chú lo lắng chúng tôi nguy hại đến các người, các người có thể canh giữ ở bên người chúng tôi, chúng tôi một khi tìm được người , sẽ lập tức rời đi!” Hi Hi nói.

Nơi quỷ quái như vậy, bọn họ khinh thường đợi.

Cái người Pháp kia nhìn Hi Hi, đôi mắt hiện lên một tia kinh ngạc, cuối cùng lại chính là lạnh lùng mở miệng, “Không có khả năng, nơi này không có người các người muốn tìm, các người tốt nhất nên rời đi, bằng không, sẽ không khách khí đối với các người !” Lúc này, Louie cũng nhìn bọn họ, cảnh cáo nói, giờ súng trong tay lên, nhắm ngay bọn họ.

Mặc Thiếu Thiên cùng Hách Tôn nhìn nhau, cũng không có gấp gáp giờ súng, mà chỉ nhìn bọn họ, “Hiện tại, tôi nhất định phải đi vào!” Mặc Thiếu Thiên từng chữ một nói.

Không nhìn thấy Lâm Tử Lam, anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng rời đi.

Lúc này, mấy người kia nhìn Mặc Thiếu Thiên, xem ra, hắn là sẽ không dễ dàng rời đi , một khi đã như vậy, bọn họ cũng không cần khách khí.

Louie nhìn bọn họ, “Một khi đã như vậy, tôi sẽ đưa các người một đoạn đường!” Nói xong, hắn lập tức động báng súng, không cho bọn họ chút thời gian nào.

Nhưng mà hành động của hắn , sớm đã bị Mặc Thiếu Thiên và mọi người nhìn thấy, một khắc hắn đụng báng súng kia, Mặc Thiếu Thiên đột nhiên hướng một bên đánh tới.

Cùng thời gian, Hách Tôn cùng Tô Cẩm Nhi cũng hướng một bên đánh tới, tựa hồ có ăn ý giống nhau, Hoa Hồng cũng ôm Hi Hi, hướng một bên đánh tới, tránh thoát một súng.

Lúc này, Louie cũng không buông tha, hướng tới Mặc Thiếu Thiên, mãnh liệt bắn mấy phát.

Mặc Thiếu Thiên lặn sang một bên, cánh tay không cẩn thận đụng phải một nhánh cây, đột nhiên kéo lê tạo thành một vết thương, quần áo cũng bị kéo rách, Mặc Thiếu Thiên nhăn mày, lập tức giờ súng trong tay hướng Louie.

“Hoa Hồng, bảo vệ tốt Hi Hi!” Mặc Thiếu Thiên hô một tiếng, hiện tại, vì thế, hướng Louie bọn họ nổ súng.

Hách Tôn cũng lấy điện thoại di động ra, hướng bọn họ nổ súng.

Hoa Hồng, Tô Cẩm Nhi, trong tay bọn họ đều có súng lục, chỉ có súng trong tay Hi Hi, chỉ để dùng bảo vệ mình .

Nhìn Hoa Hồng ở bên cạnh bé nổ súng, Hi Hi quyết định, trở về nhất định phải luyện súng thật tốt.

Trải qua chuyện của Mafia, hiện tại Hi Hi không biết sẽ lại phát sinh những chuyện gì, nếu là gặp sự phụ, Hi Hi một chút cũng không lo lắng sợ hãi, ngược lại cảm thấy, cũng quá kích thích .

Đối phương có ba người, đều là súng trường, mà trong tay của bọn họ, đều loại súng lục mới nhất.

Kỳ thật trong tình huống như vậy, súng trường chiếm thượng phong , bởi vì có thể càn quét rất nhanh, nhưng có một vấn đề là, ngăn cản súng trường, bọn họ cần có thời gian và cơ hội.

Vốn là mấy người đều trốn tránh.

Nghe được tiếng súng, Mặc Thiếu Thiên lập tức hướng bọn họ nổ súng, bang bang phanh, liền bắn mấy phát.

Nếu bọn họ không có nhìn lầm, Mặc Thiếu Thiên bắn vào vai Louie.

Lúc này, hai người Pháp lập tức nhìn Louie, dùng tiếng Pháp hỏi, “Cậu thế nào? !”

Louie lắc đầu nhìn, càng thêm phần nộ, nâng súng trường lên lại càn quét một trận, bọn họ rõ ràng muốn Mặc Thiếu Thiên chết.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cùng Hách Tôn đều tránh ở chỗ tối, vị trí vừa vặn có thể nhìn thấy nhau.

Lúc này, Hách Tôn ra ám hiệu với Mặc Thiếu Thiên.

Không cần giết bọn họ!

Thôn trang thần bí này, đơn giản sợ người khác xâm nhập vào nên bọn họ mới như vậy, nếu giết bọn họ rồi, chỉ sợ khi đi vào thôn trang thần bí càng có nhiều chuyện chờ bọn họ.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hách Tôn, nhíu mày, Hách Tôn ra ám hiệu, anh biết có ý gì.

Chỉ là, tính cách Mặc Thiếu Thiên không buông tha ai.

Bất quá, trải qua ba tháng này, Mặc Thiếu Thiên cũng thu lại không ít, tuy rằng kiêu ngạo như trước, nhưng là cũng sẽ có giới hạn của chính mình cùng điểm mấu chốt.

Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu, lúc này, cùng Hách Tôn ra một dấu tay, Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu, sau đó trong nháy mắt bọn họ ngăn cản, Mặc Thiếu Thiên đột nhiên vươn tay ra, nổ ba phát súng, súng đầu súng trúng bả vai bọn họ.

Thực lực của bọn họ lực thực mãnh liệt, nếu bọn họ không đánh lại, sẽ chỉ làm cho bọn họ càng thêm được một tác lại muốn tiến thêm một bước.

Vì thế, ba nam nhân nước Pháp đều bị thương, lúc này, Louie nhìn bọn họ, khóe miệng lạnh lùng gợi lên một chút cười, “Các người ở chỗ này chờ chết đi!”

Nói xong, Louie mang theo bọn họ rời đi.

Nghe Louie nói xong, không còn nghe thấy âm thanh gì, bọn họ mới đi ra.

Lúc này, nhìn Mặc Thiếu Thiên cũng đứng dậy, hướng về bên này đi, Hi Hi tinh mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha , người bị thương! ?”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn bả vai, vừa rồi đánh rất mãnh liệt, không cần thận trúng đạn, cũng may, chính là bả vai, không có vấn đề gì.

“Không có việc gì!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Từ năm mười hai tuổi bắt đầu, đến bây giờ, anh có quá nhiều vết thương, ngay cả chính mình cũng không có đếm được , hiện tại vết thương này mà nói, cũng không tính là gì.

Nghe nói như thế, Hách Tôn lập tức đi tới, nhìn miệng vết thương Mặc Thiếu Thiên, may mắn Mặc Thiếu Thiên có thể chịu đựng, bằng không bọn họ lại chậm trễ tiến trình .

Nhưng là.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở nơi đó, không biết tại sao, bỗng nhiên cảm thấy trước mắt có điểm mơ hồ, anh lập tức nhíu mày, lắc đầu.

Lúc này, Hách Tôn không có buông tha một động tác nhỏ của Mặc Thiếu Thiên, ngược mắt, nhìn đến sau bả vai cậu ta, quần áo đều bị rách, bên trong có một vết thương rất dài, “Nơi này cũng bị thương!?”

Mặc Thiếu Thiên không sao cả mở miệng, “Không có việc gì, chỉ là một cành cây cào vào thôi!”

Càng nói, Mặc Thiếu Thiên càng cảm thấy trước mắt mơ hồ.

Hách Tôn nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Có việc không! ?”

Mặc Thiếu Thiên lắc đầu, “Không có việc gì!”

“Ừ!”

“Tiếp tục đi thôi!” Mặc Thiếu Thiên mở miệng, tuyệt không tưởng chậm trễ tiến trình.

Vạn nhất Louie kia tìm người đến giúp đỡ làm sao bây giờ, bọn họ nhất định phải trước bọn họ, đi vào địa phương kia.

Mặc dù, Hi Hi có điểm lo lắng, nhưng cũng không có nói cái gì, sau đó, mọi người hướng phía trước đi.

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, vẻ mặt lo lắng, “Cậu yên tâm, cha cậu không có việc gì đâu!” Hoa Hồng nói.

Đã từng, thân Tật Ni trúng vô số phát súng đều không có chuyện gì, Mặc Thiếu Thiên làm sao có thể chết?

Huống chi, Mặc Thiếu Thiên cùng Tật Ni là một loại người, không có trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, nhưng cũng là ở sinh tử sa trường huấn luyện ra, tuy rằng không bằng chuyên nghiệp, nhưng là tốc độ, thương pháp, còn có thể lực, cũng không kém cõi bọn họ.

Nghe lời Hoa Hồng nói, Hi Hi gật gật đầu.

Nhưng là, Hoa Hồng vừa nói xong những lời này, chỉ nghe một tiếng, bùm.

Mọi người vừa thấy, Mặc Thiếu Thiên ngã trên mặt đất.

“Cha !” Hi Hi sợ hãi kêu lên một tiếng, Hoa Hồng sửng sốt, đây là cái tình huống gì, đơn thuần gây chuyện có đúng không !?

Có vừa nói dứt lời, Mặc Thiếu Thiên ngã gục trên đất.

Hách Tôn cũng sửng sốt, vừa rồi nhìn ra Mặc Thiếu Thiên có cái gì không thích hợp, nhưng mà Mặc Thiếu Thiên nói không có việc gì, anh cũng không để ở trong lòng, không nghĩ tới, vẫn là xảy ra chuyện.

Đi qua nhìn xem, chỗ trúng đạn, không có việc gì.

Nhưng là, tại sao Mặc Thiếu Thiên lại có thể như vậy.

Lúc này, đôi môi Mặc Thiếu Thiên, có chút tím.

Tô Cần Nhi đứng ở một bên, nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên ngã trên mặt đất, mím môi, nhíu mày.

“Cha , cha , người thế nào! ?” Hi Hi kêu.

Mặc Thiếu Thiên ngã trên mặt đất, cũng không có hôn mê, nhìn bộ dáng Hi Hi, chính là thân nhiên nói câu, ” Đầu choáng váng !”

Đầu choáng váng!?

Hi Hi sửng sốt, nhìn Hách Tôn.

Hách Tôn cũng nhíu mày lại, nhìn Mặc Thiếu Thiên, trong lòng ần ần lo lắng, sẽ không.

Lúc này, Tô Cần Nhi đứng ở phía sau Hách Tôn, nhìn bộ dáng Hách Tôn, nghĩ nghĩ, mở miệng, “Anh ta trúng độc !”

Trúng độc! ?

Một câu, mọi người đều sững sốt.

Tô Cẩn Nhi nói, vừa vặn nói đến suy nghĩ trong lòng Hách Tôn, Hách Tôn ngược mắt, nhìn Tô Cẩn Nhi.

Tô Cẩn Nhi cũng nhìn Hách Tôn, thời điểm tầm mắt anh nhìn qua, tìm Tô Cẩn Nhi, vẫn là không thể không nhảy lên một cái, tuy nhiên, cô dời tầm mắt đi, nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó trở mình anh lại.

“Nơi này!”

Vừa rồi, Mặc Thiếu Thiên không cẩn thận tránh né thì bị cái gì cào vào.

Nếu Tô Cẩn Nhi không có nói sai, chính là tại cái thời điểm kia.

Quả nhiên, Mặc Thiếu Thiên trở mình lại, nhìn đến vết thương Mặc Thiếu Thiên, biến sắc.

Hách Tôn từng nói qua, độc nơi này, vốn không có biện pháp giải.

Nhớ tới điều này, sắc mặt Hi Hi tái nhợt.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha !” Lúc này, Hi Hi không biết còn có thể nói cái gì.

Bé cũng không muốn, lập tức phải tìm được mẹ, cha lại bởi vậy trúng độc.

Hi Hi nghĩ không muốn mất đi một người nào!

Mặc Thiếu Thiên nằm trên mặt đất, nhìn bộ dáng Hi Hi há mồm muốn nói cái gì, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên gợi lên một chút cười, “Con không cần nói cho cha biết, con muốn khóc nhè!”

Trong nháy mắt, cái mũi Hi Hi thật sự chua xót một chút.

Mặc Thiếu Thiên cười cười, cho dù, sắc mặt tái nhợt, như trước phong nhã tài hoa, trên khuôn mặt yêu nghiệt kia gợi lên chút cười, “Yên tâm, cha không có việc gì!”

Còn chưa nhìn thấy Lâm Tử Lam, anh sẽ không chết!

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên cố hết sức đứng dậy, Hi Hi cùng Hách Tôn thấy thế, chạy nhanh dìu anh, lúc này, Mặc Thiếu Thiên mượn lực đứng lên, nhìn bọn họ, “Đi, tiếp tục đi!”

359. Chương 363: Hi Hi Cùng Người Bảo Vệ Đàm Phán

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, có chút không đành lòng mở miệng kêu một tiếng, “Cha !”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, khóe miệng gợi lên, “Rất nhanh, liền gặp được mẹ con rồi !”

Mặc Thiếu Thiên cho dù phải chết, cũng muốn chết ở bên người Lâm Tử Lam, mới không uổng công cuộc đời này.

Anh yêu là ích kỷ, cho dù phải chết, cũng muốn làm cho Lâm Tử Lam nhớ kỹ anh cả đời, không thể quên anh!

Nghĩ đến đây, động lực của anh lớn hơn nữa, hướng phía trước đi tới, Hách Tôn giúp đỡ Mặc Thiếu Thiên, Hi Hi gật gật đầu, “Dạ!”

Vì thế, mọi người hướng phía trước đi đến.

Hoa Hồng nhìn, lúc trước không hiểu, đến bây giờ đã thành thói quen, cô cái gì cũng không có nói, tiếp tục hướng phía trước đi tới.

Mặc Thiếu Thiên bị thương, đầu choáng váng, cả người vô lực, cho dù muốn chạy, cũng rất khó, đi cũng không được nhanh.

Thời điểm đi được nửa đường, nhìn Mặc Thiếu Thiên đã không thở ra hơi, trên trán ra rất nhiều mồ hôi, cuối cùng, vẫn là ngã xuống.

Hách Tôn đỡ Mặc Thiếu Thiên, cũng mệt chết đi, nhìn Mặc Thiếu Thiên ngã xuống, bọn họ cũng không có biện pháp, hơn nữa, hiện tại, bọn họ đã bị lạc phương hướng, căn bản là không biết đi đến nơi đó .

“Cậu nghỉ ngơi đi!” Hách Tôn mở miệng.

Hi Hi lúc này gật gật đầu, cứ như vậy đi cũng không phải là biện pháp.

Lúc này, nhìn Mặc Thiếu Thiên nằm trên mặt đất, Hi Hi lập tức đi tới, lo lắng hỏi, “Cha , người thế nào!?”

Mặc Thiếu Thiên lắc đầu, nhìn bé, một câu như trước, “Không có việc gì!”

Mặc kệ tình huống như thế nào, cho dù bị thương, Mặc Thiếu Thiên cũng sẽ không lộ ra một mặt yếu đuối của chính mình.

Mặc Thiếu Thiên chính là chết cũng muốn chết có uy nghiêm.

Mặc dù Mặc Thiếu Thiên nói không có việc gì, nhưng là bộ dạng hiện tại nhìn cũng không giống không có việc gì.

Vì thế, bọn họ ngồi ở chỗ kia nghỉ ngơi.

“Hách Tôn thúc thúc, chúng ta đi đến đi lui, thật giống như là một mê cung, căn bản đi không ra đi!” Hi Hi nói.

Hách Tôn gật gật đầu, sau đó nói câu nói, “Nơi này chính là như vậy, hiện tại chúng ta bị lạc đường !”

Hoa Hồng nhìn bọn họ, “Sớm biết vậy nên bắt lấy một người Pháp, bằng không, chúng ta cũng không cần lòng vòng ở chỗ này!” Hoa Hồng tức giận nói.

Đi theo người Pháp, khẳng định sẽ không đi nhầm .

Nói nơi này, Hách Tôn nhìn bọn họ, “Người Pháp có thể nhanh như vậy phát hiện chúng ta, nhất định là ngay gần đây! ” Nói xong, Hách Tôn nhìn bốn phía, “Chính là quá mức bí ẩn, chúng ta tìm không thấy cửa vào!”

Lúc này, Hi Hi nhìn Hách Tôn, “Hách Tôn thúc thúc, thúc đã từng tới, không có một chút ấn tượng nào sao? !” Hi Hi nhìn Hách Tôn hỏi.

Hách Tôn lắc đầu, “Cách đây lâu lắm rồi, hơn nữa, chúng ta lúc ấy lâm vào hôn mê, được người cứu, trong lúc vô tình mới tiến vào nơi đó, căn bản không có ấn tượng!” Hách Tôn nói.

Hi Hi nhún mày, xem ra, bọn họ là phải hay tiếp tục tìm.

Nghe những lời này, Hoa Hồng mở miệng, “Nếu không chúng ta đều giả bộ hôn mê, xem bọn họ có cứu hay không. ! ?”

Hi Hi, “.”

Hách Tôn cũng không nói gì liếc mắt nhìn Hoa Hồng một cái, “.”

Tô Cẩm Nhi cũng nhìn, mím môi, không có biểu tình gì.

Được rồi, Hoa Hồng thừa nhận, đây không phải là một cái ý kiến hay.

Nhưng là trước mắt, không phải không có cách nào sao!

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, bé không biết cha trúng độc gì, nhưng nhất định phải nhanh chút tìm được cửa vào, nếu không , bé không biết cha còn kiên trì được bao lâu.

Nhìn bộ dáng Hi Hi lo lắng, Hách Tôn vươn tay, vỗ vỗ bờ vai của bé, “Cháu yên tâm, chúng ta nhất định sẽ tìm được cửa vào , cha cháu , không có việc gì !” Hách Tôn một chữ một nói.

Hiện tại bọn họ nhất định phải tìm được cửa vào, sau khi đi vào, xem có thuốc giải hay không, tuyệt đối không thể ngồi chờ chết.

Hi Hi gật gật đầu, “Dạ!”

Thời điểm bọn họ đang nói, Hoa Hồng dùng nhẫn trên tay dò tín hiệu, nhưng là, không có tín hiệu.

Mẹ nó!

Hoa Hồng thật sự muốn mắng người!

Địa phương quỷ quái!

Lúc này, tay Hoa Hồng, vô tình với tới phía sau, bỗng nhiên lại đụng phải cái gì, lúc này, Hoa Hồng quay đầu, nhìn phía sau, có chút không thể tin, suy nghĩ, lần nữa duỗi tay tiến vào.....

“Có nước!” Hoa Hồng vui mừng hô một tiếng.

Một tiếng này, lập tức kêu tỉnh Hi Hi cùng Hách Tôn chú ý, nghe thế, bọn họ lập tức đi tới, quả nhiên, ở phía dưới một mảnh cỏ dại, thậm chí có nước.

“Nơi này thậm chí có nước!” Hách Tôn cảm thấy có điểm không thể tưởng tượng được.

Lúc này, Hi Hi đi qua, đảo cổ ở bốn phía lên một chút, thế này mới phát hiện, có một dòng suối nhỏ, theo những cây cỏ nhìn lại, không biết thông đi đâu!

“Hách Tôn thúc thúc!” Hi Hi vui mừng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hách Tôn.

Mà Hách Tôn cũng nhìn bé, nếu như đoán không có sai, ý tưởng của hai người bọn họ giống nhau.

“Nếu tôi không có đoán sai, lần trước tôi té xỉu ở bờ sông, chúng ta theo cái bờ sông đi tìm, có thể tìm được nguồn nước ở nơi đây, nếu như chúng ta tìm được, nhất định sẽ tìm được người!” Hách Tôn nói.

Hi Hi gật đầu.

Bé cũng là ý tứ này!

Vì thế ăn nhịp với nhau, Hách Tôn nâng Mạc Thiếu Thiên dậy, sau đó mọi người theo dòng suối nhỏ đi tìm, bởi vì dòng suối nhỏ này là ở dưới cỏ, cho nên, tìm được có điểm lao lực, bất quá, thời điểm tìm được nguồn nước, Hi Hi bỗng nhiên cảm thấy, bọn họ tìm được mùa xuân.

Vì thế, mấy giờ sau, bọn họ đi theo, thành công đến được thôn trang thần bí.

Giống như thấy trước mặt.

Bên trong đủ loại hoa, hơn nữa, đều là giống hi hữu, bên ngoài xem, các loại hoa sang quý, mà ở bên trong, lại rất phổ biến.

Hơn nữa, nơi nơi bên trong, đều là tòa thành nhỏ, cũng có các căn phòng nhỏ, thoạt nhìn, xinh đẹp giống như là một bức tranh.

Tuy rằng bên ngoài không thiếu cảnh đẹp, nhưng là vẻ đẹp bên trong này, làm cho tâm người ta không khỏi yên tĩnh xuống.

Nếu không phải tự mình đến, bọn họ tuyệt đối sẽ không tin tưởng ở nước Pháp có một nơi tìm mãi không thấy, mà lại xinh đẹp như vậy.

Mọi người nhìn xem có chút sửng sốt, có điểm khó có thể tin.

Chỉ có Hách Tôn, vài năm trước đã tới, cho nên nhìn đến cảnh tượng trước mặt thì anh có thể nhận ra.

Nhưng là, tiệc vui chóng tàn.....

Bọn họ thường thức phong cảnh, đã bị người đã phát hiện.

Vài nữ nhân nước Pháp hướng về bên này đi tới, vừa nhìn thấy bọn họ, lập tức nhận ra bọn họ không phải người ở đây, bỏ chạy đi vào, thôn báo.

Rất nhanh, bọn họ đã bị vây quanh .

Mà vây quanh bọn họ , đúng là những theo chân bọn họ ở rừng cây bắn nhau, Louis.

Bốn phía nam nhân không ít , đều giơ súng, vây quanh bọn họ, rất nhiều nữ nhân, ở phía sau, tràn ngập cảnh giác nhìn bọn họ.

Lúc này, Louis đổi một bộ quần áo, cánh tay treo ngược, xem ra tư thế bị thương, rất rõ ràng.

“Không nghĩ tới, các người không chết, thế nhưng đến được đây!” Louis nhìn bọn họ nói.

Hách Tôn đỡ Mặc Thiếu Thiên , Hi Hi đứng ở phía trước, Hoa Hồng bảo hộ bên người Hi Hi, Hi Hi nhìn Louis, mở miệng.

“Chúng ta xác minh giống như chúng ta đã nói, chúng ta không có ác ý gì, chỉ là tiến vào tìm người !” Cho dù đến nơi đây, bọn họ phải như trước.

Louis nghe lời bọn họ lời nói, khóe miệng gợi lên một chút cười nhạt, “Không có ác ý? Không có ác ý các người lại tùy tiện mang súng! ?” Hơn nữa, bọn họ đều có võ, kỹ thuật bắn súng cũng đặc biệt tốt, thấy thế nào, cũng không phải người bình thường.

“Chúng ta mang súng, chỉ là vì phòng thân!” Lúc này, Hách Tôn mở miệng.

“Hừ, mặc kệ nguyên nhân là cái gì, các người đã đến nơi đây, nhất định phải chết!” Nói xong, Louis đột nhiên ra dấu tay, người bên cạnh, lập tức nâng súng lên nhắm ngay vào người bọn họ.

Mọi người đứng trong đám người , cho dù bị vây bị động, cũng như trước vẻ mặt bình tĩnh không đổi sắc.

“Chúng ta không thể nói chuyện sao?? !” Hi Hi nhìn Louis nói.

“Đối với người xông vào, không có chuyện gì để nói !” Louis cũng thập phần khẳng định.

Bọn họ thích im lặng, không thích cùng thế giới bên ngoài tiếp xúc, hơn nữa, Louis cũng không phải thích giết người, chính là, làm người bảo vệ cho thôn trang thần bí này, bảo hộ nơi này không bị phát hiện, là trách nhiệm của hắn, hiện tại có người xông vào, hắn đương nhiên không thể buông tha.

“Chúng ta nói chuyện, tôi cam đoan, chúng tôi đến nơi này chính là tìm người, tuyệt đối sẽ không làm gì, chẳng lẽ, người thật sự muốn cho người chỗ này, ra ánh sáng sao! ?” Hi Hi bất đắc dĩ, chỉ có thể xuất đòn sát thủ.

Một câu, quả nhiên Louis sửng sốt, không thể tưởng tượng nhìn Hi Hi.

“Chúng tôi có thể tới đến nơi đây, tuyệt đối không phải người bình thường, nhưng là các người yên tâm, chúng tôi cũng không phải muốn đuổi các người khỏi chỗ này, chỉ là đến tìm một người , nếu các người giết chúng tôi, tôi tin tưởng, rất nhanh, các người ở chỗ này, sẽ bị mọi người biết tới!” Hi Hi nói.

Hách Tôn cùng Hoa Hồng đều nhìn Hi Hi, không nghĩ tới đến thời điểm mấu chốt, Hi Hi vẫn là rất có phong thái vương giả .

Kia giọng điệu, Jean-Louis nhìn mà sửng sốt .

“Các người rốt cuộc là ai! ?” Louis nhìn bọn họ hỏi.

Khóe miệng Hi Hi gợi lên một chút cười, “Chúng tôi là ai, các người không cần biết, chúng tôi đi tới nơi này, cũng không phải vì các người!” Hi Hi nói.

Louis nhìn Hi Hi, một đứa nhỏ mới có mấy tuổi, thậm trí có loại khí thế này, anh cũng không biết có nên tin tưởng lời của bé hay không .

Lúc này, có người ở bên tai của hắn nói.

“Louis, không đúng, bọn họ chính là lừa ngươi, không giết bọn họ, chẳng lẽ còn muốn thả bọn họ đi ra ngoài sao? Nếu bọn họ để lộ chúng ta đi ra ngoài làm sao bây giờ! ?” Người kia ở bên tai Louis nói.

Thanh âm, không phải rất nhẹ, cũng không phải rất lớn, cũng đủ người xung quanh nghe được.

Louis mím môi, một đôi con ngươi màu lam nhìn Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên lúc này, đã trúng độc rất sâu , muốn nói cái gì, ngay cả khí lực cũng không có.

Quả nhiên hiện tại không có việc gì, sợ là đã phá hỏng nơi này.

Một bộ dáng Lão Tử đã tới thể rồi, không phục, chỗ này bị hủy đi!

Hiện tại Hi Hi một bộ dạng đàm phán thêm uy hiếp, xem Louis làm như thế nào.

Hiện tại, hai bên cũng không phải không có đạo lý, Louis đứng ở nơi đó, tự hỏi giữa nặng nhẹ.

Nơi này náo nhiệt, cuối cùng, vẫn là gọi một người.

“Phát sinh chuyện gì ! ?” Lúc này, một giọng nữ mềm nhẹ ở phía sau vang lên, nói rất đúng tiếng Pháp.

Nhưng là mặc dù như thế, thời điểm nghe được thanh âm này, nháy mắt Hi Hi sửng sốt.

Âm thanh không thể quen thuộc hơn nữa!

360. Chương 364: Tô Cẩn Nhi Pk Hách Tôn

Lúc này, bóng dáng kia từ sau đám người đi tới, Hi Hi nháy mắt ngăn người, một đôi con mắt cũng không dám chớp một cái, mà trong lòng, lại nói không nên lời kích động!

Tiếp theo giây, Hi Hi trực tiếp chạy vội qua, lập tức cao hứng ôm lấy Lâm Tử Lam, “Mẹ!”

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, cảm giác bỗng nhiên có một tiểu hài tử ôm lấy mình, nhưng lại kêu cô là mẹ, Lâm Tử Lam lập tức sửng sốt tại chỗ.

Mà người trong thôn trang thần bí, cũng đều ngăn người.

Nhìn Hi Hi ôm Lâm Tử Lam.

Louis cũng sửng sốt, bọn họ tìm người, dĩ nhiên là cô!

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, nhìn Lâm Tử Lam, cô ấy không có chuyện gì, cuối cùng, trong lòng của cô yên tâm rất nhiều.

“Mẹ, bảo bối rất nhớ người!” Hi Hi ôm Lâm Tử Lam, mặc dù lúc này, không nên khóc, nhưng là Hi Hi vẫn là nhìn không được kích động trong lòng, nhìn thấy Lâm Tử Lam vui sướng, nhiều hoài niệm lúc trước cùng Lâm Tử Lam ở một chỗ, nghĩ đến đây, hốc mắt Hi Hi đã ướt.

Bé cũng không sợ người khác chê cười, ôm Lâm Tử Lam một hồi mè nheo.

Lúc này, Lâm Tử Lam chậm rãi phục hồi lại tinh thần, gục đầu xuống, nhìn đứa bé đang ôm mình.

Một khắc kia, trong lòng Lâm Tử Lam, thế nhưng nói không nên lời, cảm giác kỳ quái, nhưng nhìn Hi Hi, lại có một loại cảm giác rất thân thiết.

Cô hình như không bài xích đứa bé này ôm mình như vậy.

Nhưng là, cô luôn luôn làm rõ thực tế.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, nửa ngày sau mở miệng, Lâm Tử Lam nhìn bé mở miệng, “Cháu là. . . . ?”

Một câu, kéo Hi Hi quay về thực tế.

Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam cũng nhìn Hi Hi, nhưng là ánh mắt, tất cả đều là xa lạ hoang mang, trong lòng Hi Hi hồi hộp.

“Mẹ, con là bảo bối!” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam nói, thanh âm có điểm run run.

Nhưng là, Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, ánh mắt cũng là hoàn toàn xa lạ.

Lâm Tử Lam còn chưa có mở miệng nói chuyện, lúc này, Mặc Thiếu Thiên giống như nghe được động tĩnh gì, cố gắng mở to mắt.

Quả nhiên, một khắc nhìn thấy Lâm Tử Lam kia, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên một chút cười, Lâm Tử Lam, rốt cục nhìn thấy cô !

Giây tiếp theo giây, còn không biết tình huống như thế nào, Mặc Thiếu Thiên đột nhiên nhắm mắt lại, ngã xuống!

Hi Hi muốn nói cái gì, quay đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, hô lớn một tiếng, “Cha !”

.....diendanlequidon.....

Trong phòng, Lâm Tử Lam nhìn người nằm ở trên giường, mày nhíu lại.

Thật sự cô không chút nào nhớ được , chỉ là người đàn ông này, bộ dạng rất yêu nghiệt, hơn nữa, đôi môi biến thnahf màu đen, càng lộ vẻ yêu trị.

Lúc này, Hi Hi đi qua, nhìn Lâm Tử Lam, mày hơi hơi nhíu lại, “Mẹ, người thật sự không nhớ rõ chúng ta sao? !” Hi Hi nhìn cô hỏi.

Nhìn ánh mắt Lâm Tử Lam xa lạ, Hi Hi chỉ biết, đây không phải là giả, mẹ thật sự không nhớ rõ bọn họ !

Cũng đúng, nếu nhớ rõ nói, mẹ khẳng định sẽ nghĩ biện pháp thông báo cho bọn họ .

Chính là, mọi chuyện vì sao lại biến thành như vậy, chẳng lẽ là tại thời điểm nổ mạnh kia, mất đi trí nhớ?

Hi Hi có các loại suy nghĩ, nhưng không có một cái đáp án khẳng định.

Duy nhất khẳng định đúng là, mẹ không nhớ rõ bọn họ, không nhớ rõ mọi người bọn họ.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, nghe lời của bé, Lâm Tử Lam thế nhưng cảm thấy thương cảm.

Cô cũng kết luận, Hi Hi không phải đang nói dối, bởi vì cô còn nhớ rõ tối hôm đó, cô thốt ra một câu bảo bối.

Mà bé, chính là bảo bối!

Cho nên, Lâm Tử Lam tuyệt đối là cùng bé quen biết!

Cho nên, cô tin tưởng Hi Hi không có lừa cô.

Nhưng là vì sao, Tiêu Dật không có nói cho cô, cô còn có con trai? !

Chuyện này rốt cuộc như thế nào?

Vì sao đứa bé này kêu cô là mẹ, mà kêu người nam nhân này là cha?

Chẳng lẽ cô cùng người nam nhân này —— quen biết!?

Nhìn bộ dáng Lâm Tử Lam mê hoặc, Hi Hi chỉ biết, Lâm Tử Lam thật sự quên .

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn bé, “Tôi lúc trước xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mọi chuyện đều quên hết!” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi một chữ một nói.

Quả nhiên là như vậy.

Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên nằm ở trên giường, có chuyện cầu huyết như vậy sao!?

Thật vất vả tìm được, hiện tại một câu, mất trí nhớ !

Rất cầu huyết !

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, không biết vì sao, càng nhìn càng quen thuộc, hơn nữa, cảm giác thân thiết không hiểu, hơn nữa, rất muốn đi lên ở trên mặt Hi Hi hôn một cái.

Bất quá, cô vẫn bình tĩnh lại.

Không hồi phục trí nhớ lúc trước, cô sẽ không làm ra chuyện thất lễ như vậy.

Lúc này, Hi Hi đi đến bên giường, nhìn Mặc Thiếu Thiên, cha đến bây giờ còn hôn mê, không có tỉnh.

Cũng không biết Hách Tôn thúc thúc theo chân bọn họ lấy thuốc giải độc thể nào ! ?

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, “Anh ta trúng độc ! ?”

Hi Hi gật gật đầu, trên mặt thoáng hiện một chút thần sắc khổ sở, nếu cha vì thế xảy ra chuyện gì, bé cũng thật muốn tự tử.

Mẹ cũng quên bé , bé nên làm cái gì bây giờ ! ?

Nhìn trên mặt Hi Hi biểu tình khổ sở, Lâm Tử Lam cũng không biết vì sao, mày nhíu lại, nhìn Hi Hi khổ sở, cô thể nhưng cảm thấy trong lòng rất không thoải mái.

Ngay lúc này, Hách Tôn ngoài cửa đi vào.

Nhìn thấy Hách Tôn trở về, Hi Hi trực tiếp hỏi, “Hách Tôn thúc thúc, thể nào? Có thuốc giả hay không ! ?”

Chuyện được nói rõ ràng, Louis cũng không có giống như lúc trước làm khó bọn họ, buông tha bọn họ, nhưng là, hạn cho bọn họ ở lại mấy ngày, phải lập tức rời đi.

Bọn họ tạm thời đáp ứng.

Nhưng là tình huống cha như vậy, bọn họ rời đi như thế?

Vì thế, Hách Tôn phải đi tìm Louis trao đổi , xem bọn họ có thuốc giả hay không.

Lúc này, Hách Tôn nhìn Hi Hi, sau đó lắc lắc đầu.

“Không có, Louis nói, độc này, đều là vì phòng ngừa người tiến vào, chính bọn họ tuyệt đối sẽ không theo bên kia, cho nên không có thuốc giả!” Hách Tôn nói.

Nghe thế cái, sắc mặt Hi Hi hết sức khó coi.

“Chẳng lẽ cha sẽ như vậy sao? !” Hi Hi hỏi.

Hách Tôn mím môi, nhìn Hi Hi.

Lúc này, Hi Hi tựa hồ nhớ tới cái gì, “Nếu chúng ta hiện tại rời đi, đi ra ngoài, đi ra bên ngoài, bọn họ nhất định sẽ có biện pháp cứu cha !” Hi Hi nói.

Lúc này, Hách Tôn nhìn bé, “Louis nói, cha cháu hiện tại không nên đi lại, đi lại sẽ chỉ làm độc tố càng thêm lan tràn, không thể cử động!”

“Vậy làm sao bây giờ! ? Chúng ta ở chỗ này ngồi chờ chết sao!” Hi Hi lo lắng hỏi.

“Cháu đừng vội, ta nghĩ lại đi rừng rậm nhìn xem, nhìn cha cháu trúng độc gì, Louis nói, cha cháu còn có thể kiên trì hai ngày, cho nên, chờ ta đi lấy căn nguyên của độc được, có lẽ còn có cơ hội nghiên cứu chế tạo ra thuốc giải!” Hách Tôn nói.

Nghe lời Hách Tôn nói, Hi Hi cũng sợ, sau đó nhìn Hách Tôn, không biết nên nói cái gì mới tốt, “Nhưng là, bên trong rất nguy hiểm!” Hi Hi nói.

Mọi người bọn họ, cũng là mất thật nhiều hơi sức từ bên trong đi ra, nhưng là Hách Tôn là một người đi , nên có bao nhiêu nguy hiểm, Hi Hi đều biết!

Không nói đến mạng xà kia, bên trong còn không biết có bao nhiêu ngạc nhiên cổ quái gì đó.

“Hiện tại, chúng ta chỉ có thể làm như vậy !” Hách Tôn nói.

Có một đường sinh cơ, anh cũng sẽ không bỏ qua!

“Nhưng là.” Hi Hi nhìn Hách Tôn còn muốn nói điều gì, lúc này, Hách Tôn vươn tay ngắt lời, sau đó đôi tròng mắt kia nhìn Mặc Thiếu Thiên nằm trên giường.

Vài giây sau, anh chậm rãi mở miệng, “Ta tin tưởng, nếu như là ta trúng độc, Thiếu Thiên cũng nhất định sẽ làm như vậy !”

Anh thập phần khẳng định!

Lúc này, Hi Hi nhìn Hách Tôn, không biết nên nói cái gì mới tốt.

Bé không nói gì thêm, không có nghĩa là người khác sẽ không nói cái gì.

Nghe được Hách Tôn muốn trở về rừng rậm, Tô Cẩm Nhi lập tức đi đến, nhìn bóng lưng Hách Tôn mở miệng.

“Không được!”

Nghe thấy âm thanh không được, Hách Tôn nhú mày, không coi đó là vấn đề, ngược lại nhìn Hi Hi, “Chăm sóc tốt cha cháu!!”

Hi Hi không biết nên nói cái gì mới tốt.

Tô Cẩm Nhi đứng ở phía sau, căn bản Hách Tôn không đem lời của cô nghe lọt!

Thời điểm Hách Tôn đi qua trước mặt Tô Cẩm Nhi, Tô Cẩm Nhi chắn trước mặt của anh, “Không được, anh không thể đi!”

Lúc này, Hách Tôn mới ngược mắt lên nhìn cô, ánh mắt lạnh nhạt như trước,” Tôi mang cô tới nơi này, không phải để cho cô ngăn cản tôi!”

“Tôi biết, nhưng là anh có thể hiểu rừng rậm nguy hiểm cỡ nào sao, nếu anh quay trở lại, gặp bầy sói thì phải làm sao!?” Tô Cẩm Nhi hỏi.

“Cũng không phải chuyện cô có thể quản!”Hách Tôn một chữ một nói.

Nghe trong lời Hách Tôn nói, trong lòng Tô Cẩm Nhi một trận đau đớn, nhưng là lại thập phần lo lắng, sốt ruột.

“Anh sẽ chết ở bên trong !” Tô Cẩm Nhi lo lắng nói.

“Cũng không có quan hệ với cô!” Hách Tôn thập phần lạnh nhạt nói.

Tô Cẩm Nhi cũng không biết vì sao, Hách Tôn có thể đối với mọi người ôn hòa, nhưng là chỉ duy nhất đối với cô lạnh nhạt như vậy, tàn nhẫn!

Tô Cẩm Nhi đứng ở chỗ đó, bị Hách Tôn chặn không còn lời nào để nói.

“Tránh ra!”

“Không tránh!”

“Tránh ra!”

“Không tránh! ! !” Tô Cẩm Nhi chấp nhất nhìn Hách Tôn, cặp mắt kia, lại dẫn theo vô hạn kiên định cùng ủy khuất.

Hách Tôn nhìn cô, ánh mắt nảy sinh ác độc, trừ bỏ Tô Cẩm Nhi ở ngoài, còn không có người dám ngăn cản anh như vậy, nơi này, Hách Tôn xoay người, hướng đi trở về.

Nhưng mà, thời điểm Tô Cẩm Nhi nghĩ đến anh không đi, Hách Tôn hướng trên bàn lấy thanh đao, lại hướng Tô Cẩm Nhi đi tới.

Tô Cẩm Nhi sửng sốt, nhìn Hách Tôn.

Trong lòng hạ quyết định, dù sao cũng không cho anh đi!

“Cho dù anh đâm tôi, tôi cũng không để cho anh đi!”Tô Cẩm Nhi nói.

Dù sao cũng không phải không có dã tâm!

Trừ phi, anh giết cô, cô không có cách nào ngăn cản, nếu không , cô nhất định phải ngăn cản.

Lúc này, Hách Tôn nhìn cô, trực tiếp thu dao vào, sau đó nhìn thẳng Tô Cẩn Nhi, “Tôi nói lại lần một lần nữa, tránh ra!”

“Không ——”

“Nói lại lần nữa, lập tức biến mất ở trước mặt tôi, không bao giờ tôi muốn nhìn thấy cô!” Hách Tôn hung hăng nói.

Vì thế, Tô Cẩn Nhi định nói gì,lại dừng lại.

Giờ này khắc này, cô không sợ anh giết cô, chỉ sợ anh không cho cô đi theo bên cạnh anh.....

Vì thế, Tô Cẩn Nhi đứng ở nơi đó, cảm giác nói không ra lời.

Hoa Hồng ở sau nhìn, cô không hiểu yêu, cũng không biết vì sao Tô Cẩn Nhi lại ở bên người Hách Tôn như vậy, không hề tôn nghiêm, nếu như là cô, cô tuyệt đối sẽ không như thế, nhưng là, cô cũng không phát biểu cái gì, cũng sẽ không xem thường cái gì, yêu, cũng yêu đến chỗ sâu nhất, ngay cả mình cũng bị mất!

“Tránh ra!” Hách Tôn lạnh lùng nói.

Vì thế lần này, Tô Cẩn Nhi không có nói cái gì nữa, chính là đứng ở chỗ đó, không hề động.

Nhìn bộ dáng của cô, Hách Tôn cái gì cũng không có nói, trực tiếp vòng qua cô đi ra ngoài.

Tô Cẩn Nhi đứng ở tại chỗ, nắm chặt hai tay, sau đó quay đầu, nhìn bóng lưng Hách Tôn mở miệng, “Cho dù anh tìm được độc gì, cũng không nghiên cứu chế tạo ra thuốc giải được !!” Tô Cẩn Nhi một chữ một nói.

Lời của cô vừa nói xong, bước chân Hách Tôn dừng lại.

Ánh mắt, hiện lên một tia chắc chắn, lập tức, anh quay đầu nhìn Tô Cẩn Nhi, “Có ý tứ gì! ?”

“Căn bản là không có thuốc giải, cho dù muốn nghiên cứu chế tạo, cũng cần nửa tháng, chờ thuốc giải, Mặc Thiếu Thiên cũng đã chết!” Tô Cẩn Nhi một chữ một nói.

Giống như, không sợ chọc giận Hách Tôn.

Nghe trong lời Tô Cẩn Nhi nói, Hách Tôn ngược lại không tức giận , có nhiều thú vị nhìn cô, “Tôi không phải nói này, tôi là hỏi cô, cô làm sao có thể biết! ?”

Cô theo anh từ Italya đến, cô theo nói không cho anh đi vào, đến bây giờ, một loạt chuyện Tô Cẩn Nhi làm, đều biểu lộ, cô rất hiểu biết nơi này.

Đó cũng là nguyên nhân Hách Tôn mang cô tới nơi này.

Anh cảm thấy, Tô Cẩn Nhi không chỉ biết nơi này rất nguy hiểm mà thôi, cô còn biết nhiều hơn vậy!

Nhìn ánh mắt Hách Tôn tìm tòi nghiên cứu, Tô Cẩn Nhi hơi hơi ngẩng ra một lúc, “Cái gì! ?”

Hách Tôn nhìn cô, sau đó chậm rãi hướng cô đi tới, ánh mắt mang theo một chút tìm tòi nghiên cứu, “Làm sao cô biết, nghiên cứu chế tạo thuốc giải cần thời gian dài như vậy!?”

Cô biết đến, giống như rất nhiều.

Cô đối với nơi này, giống như rất quen thuộc.

Ánh mắt Hách Tôn, giống như nhìn thấu người khác, Tô Cẩn Nhi đứng ở nơi đó, không nghĩ tới Hách Tôn lại phát hiện, cô cuống quýt né tránh ánh mắt của anh,“Tôi chỉ là đoán mà thôi.”

Loại khả năng này rất lớn!

“Phải không! ?” Hách Tôn hỏi, ánh mắt nhìn thẳng Tô Cẩn Nhi, hình như, cặp mắt lạnh lùng kia muốn xem thấu lòng cô.

Tô Cẩn Nhi gật đầu, “Đúng, cho dù anh tìm được, nghiên cứu chế tạo cũng cần thời gian , Mặc Thiếu Thiên căn bản không kịp đợi, cho nên anh không cần đi!” Tô Cẩn Nhi nói.

“Vậy sao?” Hách Tôn hỏi, nhìn về phía Tô Cẩn Nhi.

Hi Hi cùng Lâm Tử Lam cũng đứng ở một bên, một đôi ánh mắt có vài phần tương tự, nhìn hai người Hách Tôn cùng Tô Cẩm Nhi .

Hi Hi cùng Lâm Tử Lam hai người tuy rằng đều không có nói chuyện, nhưng là bọn họ đều có thể nhìn ra được, Tô Cẩm Nhi có cái gì không thích hợp, cô ấy giống như biết rất nhiều chuyện

Lâm Tử Lam ở trong này đợi ba tháng, đều không có quen thuộc như cô ấy!

Hi Hi cũng cảm thấy như vậy, Tô Cẩm Nhi giống như so với bọn họ biết vô cùng nhiều.

Chẳng lẽ, cô đã tới nơi này? !

Nghĩ tới cái khả năng này, trong lòng Hi Hi nói không nên lời khấn trương, nếu như là như vậy, thật tốt!

“Cô ngay cả thời gian nghiên cứu thuốc giải, cũng biết rõ ràng như vậy!?! ?” Hách Tôn hỏi.

Đáy lòng Tô Cẩm Nhi đột nhiên co rúm lại, cô chỉ biết, lừa không được bao lâu, Hách Tôn là người khôn khéo như vậy, nhất định sẽ phát hiện cái gì!

Lúc này, Tô Cẩm Nhi ngẩng đầu nhìn Hách Tôn, “Đúng, tôi biết rất rõ ràng!”

“Hơn nữa, loại độc chất này, căn bản là không có thuốc giải có thể nghiên cứu chế tạo ” Tô Cẩm Nhi nói, “Anh cũng không cần đi tìm, bởi vì anh chỉ cần đựng tới, ngay cả anh cũng sẽ bị trúng độc!”

361. Chương 365: Đại Nạn Không Chết, Trong Tương Lai Tất Có Hạnh Phúc

“Hơn nữa, loại độc chất này, căn bản cũng không có thể nghiên cứu chế tạo thuốc giải!” Tô Cẩm Nhi nói, “Anh cũng không cần đi tìm, bởi vì anh chỉ cần vừa đựng đến, lập tức anh cũng sẽ bị trúng độc!”

Xem ra, cô biết rất rõ ràng.

So với tưởng tượng của anh, cô biết nhiều hơn.

“Sau đó thì sao? !” Hách Tôn nhìn chằm chằm vào Tô Cẩm Nhi.

Sau đó? !

Tô Cẩm Nhi ngược mắt nhìn Hách Tôn.

Ánh mắt lạnh lùng của Hách Tôn nhìn cô, “Sau đó anh để cho anh ta chờ chết ở đây sao! ?” Tô Cẩm Nhi mím môi, không có trả lời.

Lúc này, Hách Tôn đi tới, nắm tay cô, “Nói cho tôi biết, thuốc giải ở đâu! ?”

Cái gì! ?

Tô Cẩm Nhi ngạc nhiên, không thể tin nhìn Hách Tôn.

“Tôi không biết anh đang nói gì!”

“Tô Cẩm Nhi , không cần giả bộ với tôi, từ khi cô theo chúng tôi đi vào, tôi luôn quan sát cô, tôi không muốn truy cứu quá khứ của cô, vì sao đối với nơi này cô hiểu rõ như vậy, tôi chỉ muốn thuốc giải!” Hách Tôn nói gần từng chữ.

Tô Cẩm Nhi nhìn anh, không ngờ, vừa bắt đầu anh lập tức nhận ra!

Tô Cẩm Nhi nhìn Hách Tôn “Cho nên, đây chính là mục đích anh dẫn tôi tới nơi này ?”

“Nhớ rõ, là cô theo tới, không phải tôi muốn dẫn cô theo!” Hách Tôn nhìn cô nói chính xác từng chữ.

Tô Cẩm Nhi nhìn Hách Tôn, gặp qua chuyện tuyệt tình , nhưng chưa từng thấy qua Hách Tôn tuyệt tình như vậy!

Chỉ là, Hách Tôn nói cũng không sai, là cô cố gắng theo tới, không phải anh mang cô theo, nhưng tại sao, những lời này từ trong miệng anh nói ra, nghe lại đau như vậy!

Tô Cẩm Nhi nhìn Hách Tôn, lông mi thon dài nhìn không được run một chút, sau đó mở miệng, “Nếu như có cách có thể cứu Mặc Thiếu Thiên, chính là giết chết tôi, anh cũng có thể giúp anh ta sao! ?” Tô Cẩm Nhi hỏi.

Lúc hỏi xong câu này, cô liền hối hận!

Có cảm giác tự chuốc lấy nhục.

Thật ra thì, biết rõ đáp án của Hách Tôn, lại còn hỏi như vậy.

Hách Tôn cũng sững sờ, không ngờ Tô Cẩm Nhi thế nhưng lại hỏi ra vấn đề như vậy, chỉ là ngoài ý muốn , anh quả quyết nói một câu, “Sẽ!”

Một khắc kia, Tô Cẩm Nhi thật cảm giác mình tự rước lấy nhục nhã !

Trong lòng vừa cười lạnh, vừa châm chọc, chế nhạo đối với bản thân mình!

Cô không nên hỏi những câu hỏi như vậy, biết rõ đáp án là gì, vẫn còn hỏi.

Câu trả lời, cô không bao giờ dám hy vọng xa vời, thậm chí có chút do dự, nhưng mà anh đều không có!

Nhưng có thể có cách gì, muốn trách thì trách mình không biết giới hạn lại đi thích anh!

Hách Tôn không biết lời mình nói đối với Tô Cẩm Nhi sẽ tạo nên tổn thương gì, cũng không có suy tính nhiều như vậy, nhìn cô trầm mặc không nói , Hách Tôn lên tiếng “Tô Cẩm Nhi, không cần khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi!” Hách Tôn nói từng chữ nhắc nhở, bọn họ có thể đợi được, nhưng Mặc Thiếu Thiên không thể đợi được!

Nhìn Hách Tôn, anh quá kiêu ngạo, cao cao tại thượng, cô nào dám khiêu chiến sức chịu đựng của anh chứ!

?

Tô Cẩm Nhi ở trong lòng cười lạnh.

Lúc này, Tô Cẩm Nhi xoay người, nhìn Lâm Tử Lam “Cô chăm sóc cho anh ta, một ngày sau, tôi sẽ đem thuốc giải đưa tới!”

Nói xong, Tô Cẩm Nhi cũng không nhìn Hách Tôn một cái, xoay người đi ra ngoài.

Nghe lời Tô Cẩm Nhi nói, nhìn bóng lưng cô, mọi người đều sững sốt.

Xem ra, Tô Cẩm Nhi thật sự có cách!

Lâm Tử Lam đứng ở đó, nhưng tại sao, bảo cô đi chăm sóc?

Lâm Tử Lam không vui nhú mày, cô không vui, không phải ghét việc chăm sóc Mặc Thiếu Thiên, mà ghét cảm giác đối với mọi chuyện trước kia, cô không biết gì cả.... ..

Cảm giác này, thật sự làm cho cô rất buồn bực.

Hách Tôn đứng ở đó, nhìn bóng lưng Tô Cẩm Nhi, ánh mắt thoáng qua một tia khác thường, chân mày khẽ nhíu lại.

Lúc này, Hoa Hồng đứng ở cách đó không xa, nhìn Hách Tôn, đẹp mắt hai hàng lông mày đẹp nhú nhú, thật đúng là một người đàn ông kiêu ngạo.

May mắn thay, cô sẽ không rơi vào tình yêu của người đàn ông này!

Hoa Hồng ở trong lòng châm chọc.

Mặc dù cô rất thích sự mạnh mẽ, nhưng sẽ không như thế không hề có nguyên tắc, nên có kiêu ngạo, vẫn phải có!

Sau đó, Hoa Hồng hướng Hi Hi đi tới.

Hi Hi cũng nghe đến Tô Cẩn Nhi sẽ đem thuốc giải đưa tới, trong lòng mới thở dài một hơi.

Bé biết, Tô Cẩn Nhi sẽ không lừa bọn họ!

Không đúng, phải là sẽ không lừa gạt Hách Tôn mới đúng.

Cho nên, ở trong lòng Hi Hi thoáng thả lỏng một chút.

Lúc này, Hoa Hồng đi tới nhìn Hi Hi, “Yên tâm đi, cha cậu đại nạn không chết, trong tương lai chắc chắn sẽ có hạnh phúc!”

Nói xong, ánh mắt kiếc về phía Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam đứng ở đó, nhìn Hoa Hồng, biết cô ám chỉ mình, Lâm Tử Lam cũng không nói gì, sau đó nhìn Hoa Hồng, không ngờ trên thế giới này thật sự vẫn có phụ nữ có dáng dấp xinh đẹp như vậy.

Cử động mang theo tư thế oai hùng mạnh mẽ.

Khí phách, xinh đẹp, tụ tập một thân.

Lâm Tử Lam cảm thấy, phụ nữ như vậy, sống mới đặc sắc.

Nhưng giống như, mối quan hệ của cô cùng Hi Hi rất đặc biệt.

Lúc này, Hi Hi cũng ngẩng đầu liếc nhìn Lâm Tử Lam, sau đó gật đầu.

“Mẹ, con có thể cầu xin mẹ một chuyện không! ?” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Bất kỳ là giọng điệu, vẻ mặt nào, dù là ai cũng không cách nào từ chối.

Hơn nữa, Hi Hi còn là con trai ruột của Lâm Tử Lam, quan hệ máu mủ ở đây, Lâm Tử Lam càng thêm không đành lòng.

“Con muốn ta chăm sóc cho anh ta! ?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi, sau đó ánh mắt di chuyển đến người của Mặc Thiếu Thiên trên giường.

Quả nhiên, mẹ coi như quên mất, cũng có thể lập tức đoán được bé đang nghĩ cái gì!

Hi Hi gật đầu một cái, “Dạ, không sai!”

Lúc này, Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn một chút nằm ở trên giường Mặc Thiếu Thiên, cuối cùng gật đầu, “Được rồi!”

Nếu mẹ quên mất, Hi Hi cũng không miễn cưỡng.

Chỉ là, bọn họ nếu đã đến nơi này, Tiêu Dật nhất định rất nhanh sẽ biết!

Cho nên, Hi Hi nhất định phải đi ra cửa chặn người lại.

“Con theo Hoa Hồng đi ra ngoài ạ!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam gật đầu, dặn dò, “Đừng đi lạc!”

Sau khi dặn dò xong, lại cảm thấy có chút kỳ quái.

Còn Hi Hi lại nhìn Lâm Tử Lam cười.

Cho dù quên, ở trong tiềm thức của mẹ, mẹ vẫn lo lắng cho bé!

Điều này chứng tỏ mẹ không hoàn toàn quên bé!

Hi Hi gật đầu, khoe miệng lộ ra nụ cười, “Con biết rồi!”

Sau đó, đi ra cửa, Hi Hi nhìn Hách Tôn, hai người gật đầu một cái, đi ra ngoài.

Nhất thời, trong phòng chỉ còn lại Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam.

Mặc Thiếu Thiên nằm ở trên giường, mắt nhắm chặt, đôi môi đều là màu tím đen, đây là hiện tượng trúng độc, nhưng mặc dù như thế, Mặc Thiếu Thiên nằm ở đó, phong thái vẫn như cũ.

Làm cho người ta khó có thể bỏ rơi.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, khẽ cau mày, bọn họ có biết nhau không?

Nhưng tại sao, cô có cảm giác khó hiểu! ?

Giống như, bọn họ biết .

Nhưng theo tiêu chuẩn mà nói, Mặc Thiếu Thiên không phải loại người Lâm Tử Lam thích, cô vẫn cùng anh sinh một đứa bé!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! ?

Lâm Tử Lam rất mơ hồ, tại sao, bọn họ nói, cùng Tiêu Dật nói không giống nhau!

Một người thông minh như Lâm Tử Lam, nhìn Mặc Thiếu Thiên, cẩn thận nghĩ đến ba tháng mất trí nhớ này, lâm vào trầm tư.

~~~~~

Hi Hi cùng Hoa Hồng còn có Hách Tôn, bọn họ đi thăm hỏi Louis.

[Lavender : Mình thay tên này tí nhé Louie => Louis]

Nói đi thăm hỏi Louis, là cách nói cho dễ nghe.

Lâm Tử Lam ở chỗ này, hơn nữa bọn họ đều là người Pháp, còn Lâm Tử Lam là một người phụ nữ Trung Quốc, làm người giám hộ của người dân ở đây, Louis không thể nào không biết.

Hoặc là nói, Tiêu Dật đem Lâm Tử Lam ở chỗ này, nhất định cùng người nơi này, có loại quan hệ đặc biệt, nếu không, Tiêu Dật làm sao có thể đem Lâm Tử Lam đưa đến nơi này!

Nhìn Louis, Hi Hi trực tiếp lên tiếng, “Tiêu Dật đâu! ?” Hi Hi trực tiếp hỏi.

Louis sững sờ, “Tôi không biết người cậu nói là người nào!”

“Louis, ông cũng không cần gãi bộ cho chúng tôi xem, mẹ tôi vào bằng cách nào, ông phải rất rõ ràng, bà ấy là một người Châu Á, là người giám hộ của người dân ở đây, không thể nào không biết lai lịch của mẹ tôi, hoặc là nói, có người đưa bà tới đây, ông phải tiếp nhận!” Hi Hi nói.

Nhìn Hi Hi, mỗi lời nói cử động của bé, hoàn toàn không giống như một đứa trẻ.

Louis nhìn Hi Hi, có mấy phần kinh ngạc.

Một đứa bé như vậy, thế nhưng có thể đem đạo lý nói rõ ràng, hơn nữa, phân tích rất rõ ràng, để cho hắn không còn lời nào để nói.

Hi Hi nhìn Louis, “Tôi không biết ông cùng Tiêu Dật có quan hệ như thế nào, nhưng là nếu chúng tôi tới nơi này, cha tôi trúng độc, chúng tôi không thể nào một lát liền rời đi, cho nên, nếu như ông phải nói cho Tiêu Dật, chúng tôi không có cách nào ngăn cản, nhưng nếu như Tiêu Dật đến, trong này xảy ra chuyện gì, vậy thì nguyên nhân không phải là do chúng tôi !” Hi Hi nhìn Louis nói gần từng chữ.

Lời nói, không thiếu phần đe dọa.

Tiêu Dật có thể đem mẹ đưa đến nơi này, lại bảo vệ chu đáo như vậy, bé tuyệt đối tin tưởng, Tiêu Dật cùng người nơi này, có loại quan hệ đặc biệt, hoặc là nói, giao tình không thể là ít.

Mà người kia, chính là người giám hộ nơi này, Louis.

Coi như không phải ông ta, ông ta thế nào cũng biết!

Nghe lời Hi Hi nói, sắc mặt Louis thay đổi, rất dễ nhận thấy, Hi Hi nắm được điểm yếu của hắn.

Là người giám hộ ngôi làng huyền bí, nhiệm vụ đầu tiên của ông là để bảo vệ sự an toàn của ở đây, không bị người ngoài phát hiện, nhưng hắn thiếu Tiêu Dật một ân tình, mới đồng ý để cho Lâm Tử Lam tới nơi này, không ngờ, cuối cùng nơi này vẫn bị người khác tìm được!

“Bạn ở đây uy hiếp tôi! ?” Louis nhìn Hi Hi hỏi.

Thật không nên đồng ý để cho bọn họ tạm thời lưu lại!

Hi Hi còn cười vô hại “Có phải uy hiếp hay không, trong đáy lòng ông phải hiểu, đối với chúng tôi mà nói, có thể tìm được nơi này, tuyệt đối không phải là trùng hợp, dám đối đầu cùng Tiêu Dật, ông cũng có thể biết, chúng tôi cũng có thể lực!” Hi Hi nhìn Louis nói gần từng chữ, nếu không nào dám xông tới nơi này, không phải tìm một con đường chết sao! ?

Nói xong cái này, quả nhiên sắc mặt của Louis biến đổi, những lời này, mới thật sự làm cho hắn lo lắng nhất!

Tiêu Dật là ai, hắn biết một chút, bây giờ nhìn lên những người trước mặt này, mọi người đều không phải là người lương thiện.

“Chúng tôi cũng không phải là uy hiếp ông, chỉ là muốn nói chuyện tốt với ông một chút mà thôi, về phần làm như thế nào, hay là ông muốn nhìn!” Hi Hi nói.

Lời nói, vừa ấm vừa xoa, trong lòng Jean-Louis rất không yên.

Cuối cùng, Louis suy nghĩ một chút mở miệng, “Cho dù tôi không nói, anh ta rất nhanh cũng sẽ nhận được tin tức!”

Nghe thấy thế, Hi Hi cười một tiếng, “Chỉ cần không phải ông nói, là được rồi!” Hi Hi cười nói.

Bọn họ cần chính là tránh thoát một ngày này, thế nào cũng phải đợi đến sau khi cha giải độc mới có thể!

362. Chương 366: Tự Sát

Edit: Lavender - Blue

Nghe thấy thế, Hi Hi cười một tiếng, “Chỉ cần không phải ông nói, là được rồi!” Hi Hi cười nói.

Bọn họ cần chính là tránh thoát một ngày này, thế nào cũng phải đợi đến sau khi cha giải độc mới có thể!

Louis nhìn Hi Hi, sau đó nhìn mấy người bọn họ.

Bọn họ là tới thương lượng sao?

Rõ ràng chính là đến bức hắn, không để cho hắn nói!

Cuối cùng, Louis gật đầu, “Được, tôi đồng ý cậu, nhưng trong vòng ba ngày, các ngài phải lập tức rời đi, hơn nữa, vĩnh viễn đều không thể nhắc với người ngoài về nơi này!” Đây là điều kiện duy nhất của Louis cùng yêu cầu.

Nghe được lời Louis nói, Hi Hi cười, “Ông yên tâm, trí nhớ của tôi luôn không tốt, hơn nữa nơi quỷ quái này, tôi tin tưởng cũng sẽ không người nào đến!” Hi Hi nói.

Ở nơi rừng rậm gặp phải những thứ đó, cho dù có người biết, cũng không bằng lòng .

Nhưng Hi Hi cũng biết, bọn họ là sợ những phần tử khủng bố, hoặc là một số người muốn tiêu diệt bọn họ, cho nên mới phải khấn trương như thế.

Nhìn bộ dạng cười đùa của Hi Hi, Louis cũng không có nói cái gì nữa.

Sau đó ba người rời khỏi chỗ của Louis.

Mới ra cửa, Hoa Hồng liền nhìn Hi Hi, “Tôi như thế nào cũng không tin Louis không có thuốc giải ! ?” Hoa Hồng mở miệng nói.

Nghe được lời Hoa Hồng nói, Hi Hi cười cười, “Cho dù có, ông ta cũng sẽ không cho , ông ta ước gì chúng ta chết hết, làm sao có thể sẽ đem thuốc giải ột bọn người xông vào ngôi làng huyền bí đâu!” Hi Hi nói.

Nghe thấy thế, Hoa Hồng nhú nhú mày, “Nên trực tiếp cầm súng buộc hắn lấy ra thuốc giải !”

“Nếu như không phải là Tô Cẩn Nhi đồng ý giúp chúng ta lấy được thuốc giải, có lẽ tỷ nói, tôi thật sự sẽ làm, nhưng nếu Tô Cẩn Nhi mở miệng, như vậy chúng ta bây giờ chỉ có chờ!”

“Cho dù bây giờ thật sự cầm súng buộc ông ta, ông ta cũng sẽ không đưa thuốc giải, nói không chừng còn sẽ kích động tất cả người trong làng đối địch với chúng ta, đến lúc đó chúng ta bất lợi!” Hi Hi nói.

Nghe Hi Hi phân tích, Hoa Hồng gật đầu, ngay cả Hách Tôn cũng gật đầu một cái, không thể không nói, Hi Hi suy tính rất chu toàn.

Đứa bé này, thật không tầm thường.

Lúc này, Hoa Hồng nhìn bé “Nhưng cậu xác định ông ta không báo Tiêu Dật biết! ?”

Hi Hi nhú mày, sau đó lắc đầu, “Không xác định, nhưng ông ta sẽ suy nghĩ, từ đó cân nhắc, xem làm thế nào mới phải, cũng sẽ cho chúng ta tranh thủ đến lúc đó!” Hi Hi nói.

Hách Tôn vẫn duy trì trầm mặc, làm cho Hi Hi hết sức phát huy, chỉ là nghe được lời Hoa Hồng nói cùng Hi Hi, cũng lên tiếng “Có một điều, Louis nói không sai, Tiêu Dật thế nhưng có thể đi vào nơi này, tai mắt cũng sẽ không chỉ có một mình Louis, nếu như ông ta không nói, Tiêu Dật cũng sẽ nhận được tin tức rất nhanh!” Hách Tôn nói.

Nghe Hách Tôn nói, Hi Hi đồng ý gật đầu.

“Hiện tại cần nhất chính là giải độc cho cha, nếu như cha khỏe lại, lúc này chúng ta có thể rời đi !” Hi Hi nói.

Ở trong tư tưởng của bé, vẫn không muốn cùng Tiêu Dật trực tiếp xung đột.

Bởi vì bé cũng không biết nên làm sao đối mặt với Tiêu Dật.

Suy nghĩ này, Hách Tôn cũng nhận ra.

Sau đó, ánh mắt Hách Tôn nhìn nơi khác, “Bây giờ, chúng ta trở về chờ thuốc giải!”

Hách Tôn tin tưởng, Tô Cẩn Nhi sẽ không lừa anh!

Lúc này, Hi Hi cũng nhìn xung quanh “Không biết Tô Cẩn Nhi đi chỗ nào!” Hi Hi hỏi.

“Yên tâm đi, cô ta sẽ không thất lạc , chúng ta trở về thôi!” Hách Tôn mở miệng.

Mặc dù, Hách Tôn đối với Tô Cẩn Nhi lạnh lùng một chút, nhưng Hi Hi cùng Hoa Hồng cũng không có mở miệng, nói cho cùng, là Tô Cẩn Nhi đơn phương đi theo Hách Tôn, bọn họ có thể nói cái gì?

Cũng không thể miễn cưỡng Hách Tôn đi cùng với cô ta!

Vì vậy, Hi Hi cùng Hoa Hồng cũng rất ăn ý giữ yên lặng.

~~~~~

Ở sâu trong rừng rậm.

Tô Cẩn Nhi không chút do dự xuất hiện ở nơi này.

Nhìn chung quanh, chỉ sợ sẽ có thú dữ xuất hiện.

Cuối cùng, sau một phen tìm kiếm, cô lần nữa trở lại chỗ đó.

Nơi Mặc Thiếu Thiên bị thương.

Sợ Hách Tôn bị thương, cho nên, cô tự mình tới đây.

Thật ra thì, cô nói dối, nếu muốn giải độc, phải tìm được đúng ngọn nguồn trúng độc.

May mắn thay, Tô Cẩn Nhi thuận lợi ở một nơi, phát hiện vết máu của Mặc Thiếu Thiên, là một loại cỏ cứng, đó là một loại kịch độc gì đó, chỉ cần chạm phải nó, sẽ rất nhanh trúng độc, thời điểm vừa mới bắt đầu thì mất tri giác, nhưng rất nhanh, sẽ cảm thấy đầu óc choáng váng, tứ chi không có sức, đó là bởi vì độc tính ở trong người lan ra, cho nên, rất nhanh, sẽ mất hết sức lực.

Thời điểm nhìn thấy cây cỏ cứng kia, Tô Cẩn Nhi dựa theo trí nhớ, cẩn thận lấy nó ra

Nhưng vẫn không cẩn thận, tay của Tô Cẩn Nhi bị móc vào.

Rất nhanh, máu tươi liền chảy ra.

Nhìn ngón tay chảy ra máu, Tô Cẩn Nhi sững sờ một chút, cũng không nói gì, như cũ thu tay lại, đem cây cỏ cứng cắt vào, lập tức xoay người chuẩn bị trở về.

Nhưng vừa mới chuyển thân, lại thấy hai con sói xuất hiện sau lưng, Tô Cẩn Nhi đứng ở đó, tay sờ về phía sau lưng, nắm chặt dao găm.

^^^^^^^^^^

Thời điểm đến tối, Tô Cẩn Nhi còn chưa có xuất hiện.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên nằm ở trên giường, bây giờ môi không chỉ tím bầm, ngay cả mặt cũng bắt đầu biến thành đen.

Hơn nữa, cha đến bây giờ cũng chưa từng tỉnh lại, Hi Hi có chút nóng nảy, có chút lo lắng.

Lâm Tử Lam ngồi ở chỗ đó, vào giờ phút này, đã quên mất Mặc Thiếu Thiên, cho nên, nhìn chỉ là có chút lo lắng, không phải khổ sở như vậy.

Nhưng nhìn Hi Hi đi tới đi lui, Lâm Tử Lam lại có loại cảm giác nói không ra lời.

Nhìn Hi Hi, Lâm Tử Lam liên tục dẫn đo, sau đó mở miệng, “Bảo bối, con ngồi xuống đằng hoàng đi nào!” Lâm Tử Lam lên tiếng.

Vốn cho là sẽ rất kỳ cục, nhưng không ngờ, gọi ra như vậy thế nhưng rất tự nhiên, giống như đọc qua ngàn vạn lần như là tự nhiên, thuận miệng.

Nghe được câu này, Hi Hi ngạc nhiên, ngay sau đó quay đầu lại nhìn Lâm Tử Lam, trong ánh mắt mang theo mấy phần vui mừng, “Mẹ, mẹ nhớ con! ?”

Lâm Tử Lam sững sờ, nhìn bộ dạng vui mừng của Hi Hi như vậy, sững sờ không biết nên nói gì.

Nhưng là muốn nghĩ, Lâm Tử Lam lắc đầu, “Con không phải gọi là bảo bối sao! ?”

Hi Hi, “.”

Lâm Tử Lam thấy trong mắt Hi Hi sự mất mát, một khắc kia, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu.

Cuối cùng Hi Hi vẫn gật đầu, “Vâng!”

Hoa Hồng cũng nhìn một màn này, không khỏi vì Hi Hi mất mát!

Chuyện xưa này, thật sự là cầu huyết một chút.

Cũng không biết có phải Mặc Thiếu Thiên ở kiếp trước gây nghiệp chướng, chuyện cầu huyết như vậy, mới xảy ra ở trên người của anh.

Thật vất vả mới tìm được lão bà, mình lại bị trúng độc hôn mê bất tỉnh, hơn nữa, lão bà của mình còn không nhận ra mình, mất trí nhớ!

Thật sự là cầu huyết a!

Còn lại Hách Tôn đứng ở bên cửa sổ, nhìn bên ngoài, giống như đang suy tư cái gì.

Lúc này, Hoa Hồng nghiêng đầu lại, nhìn Hách Tôn, theo suy nghĩ của cô, Hách Tôn chẳng lẽ đang lo lắng cho Tô Cẩn Nhi! ?

Hiếu anh nhất như vậy.

Cũng thế, người ta cũng tự động hiến thân, cho nên anh ta tự ái cũng không cần, cũng nên nhớ nhưng người ta!

Chỉ có Hoa Hồng một người ngồi ở trên ghế sofa, hai chân đặt ở bên bàn trà sang trọng, hết sức hài lòng, không lo lắng, cũng không bận tâm, hình như chuyện gì, bộ dạng thật sự mọi chuyện không liên quan đến mình!

Đối với Hoa Hồng mà nói, sốt ruột cũng là chờ đợi, không bằng hành động tùy ý một chút.

Hi Hi còn ngồi không yên, đi tới đi lui, nghĩ bình tĩnh cũng bình tĩnh không được.

Rốt cuộc Tô Cẩm Nhi đi nơi nào? !

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi đi tới đi lui, đứng dậy đi vào bên trong, lần nữa đi ra, trong tay bưng ly sữa tươi.

Lúc Hi Hi ngẩng đầu nhìn Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam mở miệng, “Uống chút đồ đi!”

Hi Hi gật đầu một cái.

Bé nhớ lúc ở nhà, mẹ mỗi ngày buổi tối cũng sẽ rót cho bé một ly sữa tươi, không ngờ, đến bây giờ, mẹ cho dù quên mất bọn họ, nhưng cũng không quên những thói quen này.

Thời điểm Hi Hi vừa muốn nói gì.

Cửa đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Tô Cẩm Nhi xuất hiện.

Cô mất tích một ngày, cuối cùng cũng xuất hiện!

Hi Hi kích động lập tức buông ly sữa trong tay, Lâm Tử Lam cũng nhìn Tô Cẩm Nhi, đôi mắt trong suốt bình tĩnh, nổi lên một tia rung động.

Lúc này, Hi Hi lập tức hướng bên kia chạy tới, nhìn Tô Cẩm Nhi, “Như thế nào! ?”

Sau khi hỏi xong những lời này, Hi Hi mới phát hiện, mặt Tô Cẩm Nhi có thương tích, ngay cả quần áo cũng có chút bẩn, xốc xếch.

Nhưng Tô Cẩm Nhi hoàn toàn không có coi đó là vấn đề.

Hoa Hồng thấy, cũng đứng dậy, bao gồm Hách Tôn, ánh mắt nhìn về phía Tô Cẩm Nhi trước cửa.

Vết thương của cô, rất rõ ràng, vừa nhìn chính là trải qua một phen chiến đấu kịch liệt, thấy cái này, con người xanh đen của Hách Tôn khẽ nheo lại, hình như đã nghĩ tới điều gì.

Tô Cẩm Nhi gật đầu, “Lấy được!”

Một câu nói, lòng của Hi Hi giống như buông xuống gánh nặng ngàn cân.

Lúc này, Tô Cẩm Nhi đi vào, lấy ra cổ cứng, “Lấy cái chén!”

Vì vậy, Hi Hi muốn đi tìm chén, nhưng đối với nơi này không quá quen thuộc, Lâm Tử Lam nhìn bé “Hay là để tôi đi!”

Hi Hi gật đầu, vì vậy Lâm Tử Lam xoay người đi lấy chén.

“Đập nát cái này!” Tô Cẩm Nhi nói, sau đó trực tiếp đem cổ cứng cho Hi Hi.

Hi Hi gật đầu, sau đó liền cuống quýt tìm cái gì đập cho nát.

Lâm Tử Lam lấy chén ra, Hi Hi đem cổ cứng đã đập nát, trực tiếp bỏ vào trong chén.

Lúc này, Tô Cẩn Nhi nhìn Mặc Thiếu Thiên nằm ở trên giường, suy nghĩ một chút, từ trong ngực trực tiếp lấy ra dao găm nhỏ.

Hi Hi nhìn, mày cau lại.

Hoa Hồng cũng nhìn, cau mày.

Tô Cẩn Nhi trực tiếp đi tới bên cạnh bàn, làm bộ, cầm dao lên hướng trên cánh tay của mình vạch tới, trong cùng một lúc, Hách Tôn xuất hiện phía sau của cô, một cái giữ được cô.

“Cô làm gì đấy! ?” Hách Tôn nhìn Tô Cẩn Nhi hỏi, ánh mắt thâm u, làm cho người ta nhìn không hiểu tâm tình của anh.

Cho dù nhìn không hiểu, Tô Cẩn Nhi cũng biết, anh không phải đang quan tâm tới mình.

Nhưng cho dù như vậy, Tô Cẩn Nhi vẫn như cũ mang theo giận dữ.

“Tự sát!” Cô nhàn nhạt nói.

Mọi người đều sững sốt, không khí cũng ngưng đọng.

Hi Hi đứng ở một bên nhìn bọn họ, cũng không nói.

Hách Tôn nhăn đầu lông mày, không vui nhìn Tô Cẩn Nhi .

Tô Cẩn Nhi cũng cười một tiếng, “Dùng mạng của tôi đổi mạng của Mặc Thiếu Thiên!”

363. Chương 367: Có Người Lãnh Khốc Như Băng, Có Người Tình Cảm Như Lửa

Tô Cẩn Nhi cũng cười một tiếng, “Dùng mạng của tôi đổi mạng của Mặc Thiếu Thiên!”

Hách Tôn cau mày, nhìn Tô Cẩn Nhi, giống như đang phân biệt trong lời nói của cô là thật hay giả.

Lúc này, Tô Cẩn Nhi nhìn bốn phía, gương mặt xinh đẹp trắng nõn nâng lên nụ cười nhạt, “Không phải dùng mạng của tôi đổi mạng của Mặc Thiếu Thiên sao? ! Như thế nào? Anh muốn hay không tự mình ra tay! ?” Nói xong, Tô Cẩn Nhi cầm dao găm, làm bộ muốn đưa cho Hách Tôn.

Đổi đôi tay ngọc của cô. Giọng nói, rất giận dữ.

Mọi người lo lắng, nhìn một màn này.

Ánh mắt Hách Tôn tỉnh mạch, hung hăng nhìn Tô Cẩn Nhi, “Nếu như cô dám gạt tôi, cô biết hậu quả!” Hách Tôn nhìn cô nói một câu cảnh cáo.

Nghe được câu này, Tô Cẩn Nhi chợt nhớ tới cái gì, Hách Tôn từng nói qua, anh ta ghét nhất chính là bị lừa gạt cùng phản bội.

Cô không sợ Hách Tôn lạnh nhạt cùng tuyệt tình, sợ nhất chính là Hách Tôn không để cho cô đi theo bên cạnh anh.

Nghĩ tới đây, Tô Cẩn Nhi trầm mặc.

Chỉ chốc lát sau, Tô Cẩn Nhi lên tiếng, “Muốn cứu Mặc Thiếu Thiên, lập tức buông tôi ra!”

Nghe thấy thế, hai mắt Hách Tôn hung hăng nhìn cô, không có nói gì, buông cô ra.

Lúc này, Tô Cẩn Nhi đi tới, trực tiếp giơ tay lên, một tay khác cầm dao găm, hướng trên tay của mình rạch xuống.

Nhìn một màn này, tất cả mọi người nhú nhú mày.

Lúc này, Tô Cẩn Nhi cũng nhú mày, máu trên cánh tay rất nhanh đã chảy ra, trực tiếp rơi vào trong chén.

Lúc này, Tô Cẩn Nhi nhìn Hi Hi, “Đem cái này dứt cho Mặc Thiếu Thiên, rất nhanh sẽ giải độc!”

Hi Hi cau mày, Hoa Hồng cũng nghi ngờ “Máu của cô có thể giải độc!?”

Tô Cẩn Nhi không trả lời...ngay, “Tin tưởng lời của tôi, thì cho anh ta uống!”

Bây giờ, bọn họ có thể có lựa chọn sao?

Hi Hi không nói hai lời, “Tôi tin tưởng cô!”

Sau đó, bưng chén lên cầm hết đồ cho Mặc Thiếu Thiên uống..., lúc này, tay của Lâm Tử Lam đè xuống tay Hi Hi, “Để tôi làm cho!”

Hi Hi sững sờ, nghe theo gật đầu một cái.

Vì vậy, Lâm Tử Lam đi tới, Hách Tôn cũng đi tới, đỡ Mặc Thiếu Thiên dậy, cho Mặc Thiếu Thiên uống.

Hi Hi đứng ở một bên, nhìn cha uống xong những thứ đó, cũng không kịp ghé tởm, chỉ muốn cho Mặc Thiếu Thiên có thể lập tức tỉnh lại.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên uống xong, Hi Hi lúc này mới nghiêng đầu sang nhìn Tô Cẩn Nhi, “Cha tôi lúc nào sẽ khỏe lại? Khi nào sẽ tỉnh lại!?”

Tô Cẩn Nhi lắc đầu, “Tôi không biết, việc này phụ thuộc vào ý thức cùng thể lực của anh ta!” Tô Cẩn Nhi nói.

Cô chỉ biết cách giải độc, nhưng không biết lúc nào thì mới có thể tỉnh lại.

Vào giờ phút này, bọn họ cũng chỉ có thể tin tưởng lời Tô Cẩn Nhi nói.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên nằm ở trên giường, đôi môi còn có vết máu, xem ra, giống như Vam—pire, yêu nghiệt, mê người.

Lúc này, Hi Hi nhìn Tô Cẩn Nhi “Cô vào rừng rậm có phải hay không!?”

Một câu nói.

Tất cả mọi người nhìn về phía Tô Cẩn Nhi, ánh mắt Hách Tôn cũng nhìn về cô.

Thật ra thì lúc cô trở lại, Hách Tôn nhìn ra, chỉ là không chọc phá cô mà thôi.

“Không có!” Tô Cẩn Nhi phủ nhận.

Giọng nói, có chút chột dạ, chỉ là câu không có này, cũng là nói cho Hách Tôn nghe.

Thật ra thì, bọn họ đều có thể nhận ra .

Coi như Tô Cẩn Nhi lập tức che giấu, nhưng vẫn có thể nhận ra.

Hi Hi liếc mắt nhìn Hách Tôn, không tiếp tục chọc phá Tô Cẩn Nhi, chỉ là gật đầu, “Cám ơn cô.”

Nói thật, từ mười mấy năm trước, cô bị buộc tiến vào Mafia, tiếp nhận huấn luyện, căn bản cũng không biết thật xin lỗi cùng cảm ơn là có ý gì.

Bây giờ lại có một đứa bé nói với cô cảm ơn, loại cảm giác đó, có chút khó có thể hình dung, giống như một người chưa bao giờ được công nhận, đột nhiên được người ta công nhận.

Đột nhiên Tô Cẩn Nhi cũng cảm thấy, hình như chuyện hôm nay làm, cũng không hoàn toàn vì Hách Tôn mới làm như vậy.

Tô Cẩn Nhi nhìn Hi Hi, lắc đầu, “Không cần cảm ơn, nếu như không có chuyện gì khác, tôi đi ra ngoài trước!”

“Vết thương của cô.”

“Tôi sẽ tự xử lý!” Nói xong, Tô Cẩn Nhi liền xoay người đi ra ngoài.

Lúc này, Hách Tôn đứng lên, nhìn hướng Tô Cẩm Nhi đi ra, ánh mắt thâm u.

Hi Hi cũng nhìn Hách Tôn, suy nghĩ một chút, quyết định không tham dự chuyện của bọn họ.

Bên trong gian phòng.

Tô Cẩm Nhi đang băng bó vết thương.

Thật ra thì, vết thương không chỉ ở trên tay, còn có trên người, các nơi cô không với tới.

Tô Cẩm Nhi soi gương băng bó vết thương lại, thật ra thì, từ khi gia nhập Mafia, cô liền bắt đầu tự mình xử lý vết thương, mặc dù Mafia có mấy bác sĩ riêng, nhưng rất nhiều lúc, lại cần mình tự xử lý tốt hơn.

Đang lúc ấy thì, cửa chợt bị đẩy ra.

Đột nhiên Tô Cẩm Nhi ngược mắt hướng ngoài cửa nhìn, vào giờ phút này trên người cô chỉ mặc có một cái áo lót màu đen, hai vai trắng lộ ra xương quai xanh gợi cảm, còn có bụng nhỏ.

Đều nói làm đặc công, đều hết sức khêu gợi.

Những lời này, tuyệt đối không sai!

Vóc dáng đặc biệt tốt!

Ngay khi thấy người ngoài cửa là Hách Tôn, Tô Cẩm Nhi sững sờ, ngẫu nhiên, mặt hơi ửng đỏ một chút, nhưng không di chuyển.

Khi Hách Tôn thấy Tô Cẩm Nhi chỉ mặc một chiếc áo ngực màu đen thì ánh mắt càng thêm tối tăm một chút.

“Có chuyện gì không! ?” Tô Cẩm Nhi nhìn Hách Tôn hỏi.

Lúc này, Hách Tôn trực tiếp đi vào, trực tiếp đến trước mặt của Tô Cẩm Nhi.

Tô Cẩm Nhi đứng ở đó, nhìn Hách Tôn, cứ có cảm giác bị anh áp bức không nói ra được.

Lúc này, ánh mắt Hách Tôn nhìn chằm chằm vào vết thương trên người Tô Cẩm Nhi “Cho tôi lời giải thích!” Anh trực tiếp mở miệng.

Tô Cẩm Nhi sững sốt.

Giải thích?

Giải thích cái gì! ?

Tô Cẩm Nhi nhìn Hách Tôn, “Giải thích cái gì! ?”

“Cô đi vào rừng rậm! ?” Hách Tôn nhìn cô hỏi.

Nghĩ đến điều Hách Tôn ghét nhất chợt hiểu, Tô Cẩm Nhi liền gật đầu “Phải!”

Hách Tôn trầm mặc.

Anh biết nguyên nhân Tô Cẩm Nhi nói dối mình, không cách nào nói ra lời trách cứ, chỉ nhìn cô, trầm mặc mấy giây. “Tô Cẩm Nhi, tôi đã cảnh cáo cô, chuyện của tôi, không có chủ ý của tôi, không cho phép nhúng tay!” Hách Tôn nói gần từng chữ.

Tô Cẩm Nhi đứng ở đó, cô không mong đợi Hách Tôn sẽ cảm kích, cho nên, cô cũng không có nói nhiều như vậy, chỉ nhìn Hách Tôn, ánh mắt lại hết sức kiên định.

“Nếu như cô còn muốn đi theo tôi, tốt nhất nghe lời của tôi!” Hách Tôn nói gần từng chữ.

Tô Cẩm Nhi nhìn anh, “Tôi biết rồi!”

Thấy Tô Cẩm Nhi đồng ý, ánh mắt Hách Tôn di động trên người của cô, sau đó lập tức đi ra ngoài.

“Chờ một chút!” Tô Cẩm Nhi ở phía sau lên tiếng.

Ngay sau đó bước chân của Hách Tôn dừng lại ở đó, chỉ đưa lưng về phía cô, không quay đầu lại.

Tô Cẩm Nhi đứng ở đó, nghĩ tới chuyện gạt Hách Tôn, lại mấy phần khổ sở lên tiếng “Chẳng lẽ, anh không có vấn đề gì khác sao?” Tô Cẩm Nhi hỏi.

Đưa lưng về phía khuôn mặt của cô, không có thay đổi chút nào, nghe được lời của cô..., Hách Tôn lạnh lùng mở miệng, “Không có!”

Tô Cẩm Nhi “.”

Đến tột cùng là không có, còn là không liên quan tới mình! ?

Tô Cẩm Nhi không rõ ràng lắm, chỉ là trong lòng lần nữa thoáng qua một tia mất mát.

Lúc này, thấy Tô Cẩm Nhi không nói gì thêm, Hách Tôn nâng bước đi ra ngoài, để lại Tô Cẩm Nhi một mình đứng ở đó.

Nhìn bóng lưng của Hách Tôn, chân mày khẽ nhú lên.

Dường như, cô làm chuyện gì, cũng không cảm động được Hách Tôn. Anh đối với cô, vĩnh viễn đều là lạnh nhạt sao.

Suy nghĩ một chút, Tô Cẩm Nhi hít thở sâu một hơi.

Đã rất tốt, chỉ cần Hách Tôn không đuổi cô đi là được rồi!

Chỉ là, Tô Cẩm Nhi đến bây giờ đều nghĩ mãi mà không rõ chính là, vì cái gì lúc đó Hách Tôn cho cô đi theo anh.

Cô nhớ, thời điểm bọn họ trở về nước Mỹ, cô đang ở trên máy bay tư nhân phía dưới chờ anh, cô cho là, anh sẽ lần nữa dùng chuyện giống vậy, cảnh cáo cô không cần đi theo anh, nhưng ngoài dự đoán, anh thế nhưng ngầm cho phép, một khác kia, Tô Cẩm Nhi chỉ lo vui mừng, căn bản không có suy nghĩ nhiều như vậy.

Bây giờ suy nghĩ một chút, cô không biết điều này vì sao.

Nhưng cô cũng không muốn biết, mặc kệ tại sao, cô cũng sẽ không rời đi.

^ ~~~~~

Trong khi bên ngoài.

Tô Cẩm Nhi ở trong phòng, Lâm Tử Lam cũng sắp xếp phòng cho Hoa Hồng, để cho cô đi nghỉ ngơi, Hoa Hồng biết Mặc Thiếu Thiên không có chuyện gì, cũng liền đi nghỉ ngơi.

Hách Tôn ở bên kia ngây người thật lâu, nhìn Hi Hi cùng Lâm Tử Lam, liền đem không gian để lại cho bọn họ, mình đi ra ngoài.

Bên trong phòng, chỉ có Hi Hi cùng Lâm Tử Lam.

Hơn nữa, hai người cũng không có buồn ngủ.

Lâm Tử Lam ngồi ở trên ghế sofa tìm vị trí thoải mái ngồi ,Hi Hi cũng tìm thấy vị trí thoải mái, ngồi ở trên ghế sofa.

Hai người như trước giống như nhau, ở trên ghế sofa nói chuyện.

Lâm Tử Lam hỏi rất nhiều về chuyện trước kia, Hi Hi nói đầu đuôi gốc ngọn nói cho Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam cảm thấy ngạc nhiên, nhưng là hết sức tin tưởng, bởi vì tính tình của mình, chính cô rất rõ ràng.

Chỉ là, tại sao Tiêu Dật không có nói cho cô biết những chuyện này! ?

Hay là nói, anh cố ý! ?

Nghĩ đến cái này, đáy lòng Lâm Tử Lam xẹt qua một tia kinh ngạc.

Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam “Mẹ.”

Hi Hi rất muốn hỏi chuyện mang thai của Lâm Tử Lam, nhưng khi nhìn bụng của mẹ bình thường , cuối cùng không có mở miệng.

Chuyện như vậy, mẹ sống sót, là một kỳ tích rồi, tội gì lại đi vén lên những chuyện này.

“Ừ! ?” Lâm Tử Lam đáp một tiếng, đối mặt một tiếng một tiếng gọi mẹ của Hi Hi, Lâm Tử Lam lại đồng ý rất là thuận theo tự nhiên.

“Làm sao vậy! ?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi.

Ánh mắt của Hi Hi nhìn bụng Lâm Tử Lam, bị tiếng nói của Lâm Tử Lam gọi trở lại, bé lắc đầu một cái, “Không có gì!”

Ngay sau đó nhớ tới cái gì, mở miệng, “Ba tháng này, mẹ sống tốt không! ?” Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam quên mất chuyện lúc trước, nếu như còn có trí nhớ, nhất định là trải qua không được, cô sẽ lo lắng cho Hi Hi, nhớ nhưng Mặc Thiếu Thiên.

Nhưng chính là bởi vì mất trí nhớ, cô mới trải qua không khổ sở.

Cô gạt đầu, “Trừ lúc nhàm chán, cái gì cũng tốt!”

Ở chỗ này, không có máy vi tính, không có TV, chỉ có một điện thoại di động, hơn nữa, còn chỉ có thể nhận không thể gọi, cho nên, đối với một người phụ nữ thành thị như Lâm Tử Lam mà nói, chính xác rất nhàm chán.

Nghe lời Lâm Tử Lam nói, Hi Hi cười cười.

Vậy thì tốt.

Chỉ cần mẹ sống tốt là tốt rồi.

Mặc dù ba tháng này đối với Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên mà nói, có thể nói sống không bằng chết, nhưng bây giờ có thể nhìn thấy mẹ, Hi Hi cảm thấy cái gì cũng đáng giá, cái gì cũng đều qua rồi !

364. Chương 368: Mặc Thiếu Thiên Khí Thế Náo Nhiệt

Edit: Lavender - Blue

Mặc dù ba tháng này đối với Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên mà nói, có thể nói sống không bằng chết, nhưng bây giờ có thể nhìn thấy mẹ, Hi Hi cảm thấy cái gì cũng đáng giá, cái gì cũng đều qua rồi !

Lâm Tử Lam nhìn bọn họ, “Các người thì sao!”

Lâm Tử Lam biết, bọn họ sống không tốt lắm, bằng không sẽ không trăm cay nghìn đắng tìm tới nơi này.

Chỉ là, nội tâm của cô, càng muốn biết những chuyện đó.

Hi Hi suy nghĩ một chút, “Không tốt!”

“Vô cùng không tốt!”

“Cha gần như mỗi ngày đều là đi sớm về trễ, thậm chí chỉ cần nghe đến có về một chút tin tức liên quan tới mẹ, cha sẽ bắt chấp bỏ lại tất cả mọi chuyện đi tìm mẹ, nhưng mỗi một lần, đều là thất vọng trở về, nhưng cho dù như vậy, cha cũng không có từ bỏ.” Hi Hi nói.

“Con nghĩ, nếu như không có con ..., con cảm thấy được, có thể cha cũng sẽ biến mất.” Hi Hi nói.

Những ngày đó, Hi Hi đều có thể nhìn ra, cha vượt qua như thế nào, mỗi một ngày đối với cha mà nói, có thể nói là một loại đau khổ.

Bé cũng biết, cha là vì mình cố chịu đựng, cho nên Hi Hi càng thêm đau lòng.

Nghe lời Hi Hi nói, chân mày Lâm Tử Lam nhú lên, trong lòng cảm giác nói không ra lời, lúc này, ánh mắt di chuyển đến trên giường Mặc Thiếu Thiên, ba tháng này anh ta đều sống như thế này sao?

Nhìn dáng vẻ mẹ khê nhú mày, Hi Hi chợt cười, “Chỉ là thật là may, mẹ mẹ còn sống, ba tháng này đối với chúng con mà nói, cũng đáng giá!”

Nghe được lời này của Hi Hi, Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi, sau đó cười cười.

Sau đó, bọn họ lại trò chuyện thật lâu, mãi cho đến lúc hai giờ sáng, Hi Hi ngáp một cái.

“Có phải mệt rồi không! ?” Lâm Tử Lam nhìn bé hỏi.

Hi Hi gật đầu, “Cũng đã thật lâu con không có cảm giác ngủ đủ!” Hi Hi nói.

Nghe nói như thế, trong lòng của Lâm Tử Lam dường như có thứ gì đó nhói lên một cái. “Con nằm ở đây nghỉ một lát đi!” Lâm Tử Lam nói.

Hi Hi gật đầu “Mẹ, mẹ cũng nghỉ sớm một chút!”

“Ta biết rồi!” Lâm Tử Lam đáp một tiếng, nhìn Hi Hi, trong lòng cảm thấy hết sức ấm áp, muốn thương yêu đứa bé này.

Sau đó, Hi Hi nằm trên ghế sofa, nhắm mắt lại, có lẽ là bởi vì có Lâm Tử Lam ở bên, nên Hi Hi ngủ hết sức nhanh, hơn nữa, hết sức an tâm.

Nhìn Hi Hi ngủ, Lâm Tử Lam đi tới, cầm lên một tấm chăn đắp lên người của Hi Hi.

Nhìn Hi Hi ngủ, khóe miệng của Lâm Tử Lam hơi nâng lên.

Cô tin tưởng Hi Hi, tin tưởng mỗi một câu bé nói, loại tin tưởng, dường như từ trong tiềm thức phát ra .

Nhưng tại sao Tiêu Dật muốn gạt cô?

Nghĩ tới đây, đầu lông mày của Lâm Tử Lam khê nhăn lại, trong lòng có mấy phần lo lắng.

^^^^^^^^^^

Ngày hôm sau.

Thời điểm tất cả mọi người còn đang ngủ, Lâm Tử Lam đã tỉnh dậy từ rất sớm.

Đại khái ngủ hơn hai tiếng cô liền tỉnh, không có buồn ngủ, do đó thức dậy rất sớm.

Chẳng biết tại sao, cô thức dậy đầu tiên nhìn thấy Hi Hi, khóe miệng liền cong lên, dường như, mở mắt ra đầu tiên nhìn thấy Hi Hi, là một cảm giác rất vui vẻ.

Nhẹ nhàng kéo chăn cho Hi Hi, đứng dậy liền bước về phía Mặc Thiếu Thiên.

Thời điểm nhìn tới Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam thật kinh ngạc.

Ngày hôm qua lúc bọn họ đi ngủ, đôi môi của Mặc Thiếu Thiên bầm đen, sắc mặt cũng mờ nhạt đen, nhưng bây giờ nhìn lại có vẻ như, đã khôi phục hoàn toàn.

Hơn nữa, đôi môi hiện ra màu sắc, làm cho người ta nhìn rất muốn ăn.

Phụ nữ cũng có một loại cảm giác, chính là nghĩ muốn âu yếm.

Thời điểm Lâm Tử Lam nhìn tới bộ dạng này của Mặc Thiếu Thiên, trong đầu chính là ý nghĩ này.

Hơn nữa, da của Mặc Thiếu Thiên không tính là rất đen, nằm ở trên giường như vậy, ngũ quan trên dưới hết sức tinh xảo, xem ra, một bộ dạng yêu nghiệt.

Nhưng dù sao, Lâm Tử Lam đối mặt với gương mặt của Tiêu Dật trong thời gian dài, đối với đàn ông đẹp trai cũng có khả năng miễn dịch rồi, Lâm Tử Lam đi tới, nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Độc tố rõ ràng đã được giải trừ.

Nếu không, cũng sẽ không biến thành bộ dạng như bây giờ!

Chỉ là nghĩ đến Tô Cẩn Nhi, không ngờ máu của cô ấy thể nhưng có thể giải độc, trong nháy mắt, cô lại cảm thấy mở mang kiến thức.

Thế giới rất to lớn, thật là cái gì cũng có.

Đang lúc Lâm Tử Lam hết sức ngẩn người, căn bản không có chú ý tới, người trên giường mí mắt bỗng nhúc nhích.

Phục hồi tinh thần lại, Lâm Tử Lam liếc mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên vừa muốn vươn tay kiểm tra vết thương của anh, vậy mà, Mặc Thiếu Thiên bất thành linh mở mắt ra, đột nhiên nắm tay Lâm Tử Lam, kéo cô tới trước mặt.

Động tác quá mạnh, Lâm Tử Lam sợ hết hồn, hoàn hồn nhìn lại, lại thấy Mặc Thiếu Thiên mở mắt, một khắc kia, trong đầu Lâm Tử Lam dường như thoáng qua cái gì, nhưng cô lại không nắm bắt được.

Mặc Thiếu Thiên cũng không ngờ, mở mắt liền thấy Lâm Tử Lam, một khắc kia, anh cho là mình đang nằm mơ.

Ở trong mơ, anh mơ thấy biết bao nhiêu lần, gặp cô, nhưng mỗi một lần, cũng sẽ từ trong mộng giật mình tỉnh lại.

Mà bây giờ, nhìn Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên không dám nhúc nhích, chỉ sợ vừa động, Lâm Tử Lam sẽ giống như ở trong mơ biến mất.

Cho đến khi, Lâm Tử Lam mở miệng.

“Anh. . . . Anh đã tỉnh! ?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi, bị anh nắm như vậy, cũng không phải là ghét, chỉ là theo thói quen nghĩ đẩy anh ra.

Nghe được âm thanh, thiên tài Mặc Thiếu Thiên rung động, “Tử Lam. . . .”

“Anh trước tiên có thể buông tôi ra, sau đó nói gì thì nói!” giọng của Lâm Tử Lam, còn mang theo nhàn nhạt xa cách.

Nghe thấy thế, Mặc Thiếu Thiên chau mày lại, tuy nhiên không có buông ra, anh sẽ không buông tay.

Ở trong mơ bao nhiêu lần cũng sẽ không buông tay, hiện tại, càng sẽ không!

“Anh trước tiên buông tôi ra!” Lâm Tử Lam lần nữa nói.

“Không buông!” Mặc Thiếu Thiên nói chắc chắn, vừa buông tay, anh sẽ không thấy .

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, nghĩ đến những lời ngày hôm qua Hi Hi nói, chẳng lẽ anh ta cho là đang nằm mơ chứ!

Suy nghĩ một chút, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc Thiếu Thiên, anh trước hết buông tôi ra, tôi cũng sẽ không chạy mất!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thấy thế, Mặc Thiếu Thiên nhíu nhíu mày, lúc này, Lâm Tử Lam không cẩn thận động đến vết thương của anh, Mặc Thiếu Thiên rên lên một tiếng, trên người truyền tới đau đớn, khiến Mặc Thiếu Thiên nhận thức được, anh không phải đang nằm mơ!

“Anh làm sao vậy? Không có sao chứ! ?” Lâm Tử Lam không cẩn thận đụng phải vết thương của Mặc Thiếu Thiên, lập tức lo lắng hỏi.

Lúc này, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên, nhìn Lâm Tử Lam, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của cô chân thực hiện ra trước mặt của anh thì thiên tài Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới, thời khắc trước khi anh hôn mê, rõ ràng thấy Lâm Tử Lam đứng trước mặt của anh.

Một giây sau, Mặc Thiếu Thiên lần nữa kích động giữ chặt cổ tay Lâm Tử Lam, đề cô ở trên giường.

Lâm Tử Lam vừa kinh ngạc.

Cần kinh ngạc như vậy sao! ?

“Lâm Tử Lam, em không có chết phải không! ?” Mặc Thiếu Thiên đè Lâm Tử Lam xuống giường nói, nhìn anh trầm giọng hỏi, trong lời nói, hết sức vui mừng.

Nhìn anh đè mình xuống, đáng chết Lâm Tử Lam không thích tư thế này.

Khi nghe lời Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam nhìn anh, “Dĩ nhiên không có, chưa chết, anh bây giờ đang đè quỷ hả! ?”

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Chỉ là, là phong cách của Lâm Tử Lam!

Lời nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không chừng!

“Chết tiệt, em ở chỗ nào! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi, giận dữ.

Trong một thời gian dài, tình cảm ở trong lòng tích góp từng chút một, trong nháy mắt bộc phát, Mặc Thiếu Thiên nghĩ nhớ Lâm Tử Lam, hận không được tự tay bóp chết cô!

Lâm Tử Lam “.”

Nhìn dáng vẻ tức giận của Mặc Thiếu Thiên như thế, trong lòng của Lâm Tử Lam lại xẹt qua một tia cảm động.

Cô dường như hiểu rõ cảm xúc của người đàn ông trước mặt này.

Một loại nhớ nhung đến mức tận cùng, sắp đến trạng thái điên.

“Tôi không có chết, luôn luôn ở nơi này!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên thật bình tĩnh mà nói.

Lúc này, nghe được câu này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, ánh mắt luôn luôn sâu thẳm không lường được, vào giờ phút này thế nhưng trong suốt bình tĩnh.

Một khắc kia, Lâm Tử Lam còn muốn nói điều gì, nhưng nhìn đến ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên, trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, tay, nhẹ nhàng vuốt ve mặt của Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam nhìn, muốn nói cái gì, nhưng là vào giờ phút này, cái gì cũng nói không nên lời.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, tay nhẹ nhàng ôm lấy mặt của cô “Em có biết không, trong mơ, anh nằm mơ thấy qua bao nhiêu lần như thế này? Mỗi lần, chỉ cần em cười một tiếng, sẽ biến mất không thấy gì nữa.” Mặc Thiếu Thiên nói.

Sau đó tay của anh nhẹ nhàng vuốt ve mặt của cô “Anh rất sợ, đây cũng là giấc mơ.”

Mặc Thiếu Thiên nói, tay đang ôm mặt của Lâm Tử Lam, cũng có chút run rẩy.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, nghe lời của anh nói, nhìn bộ dáng của anh, thế nhưng vào giờ phút này, cái gì cũng nói không nên lời.

Lâm Tử Lam cho là, có thể hưởng thụ nhớ nhung của anh, nhưng một giây sau, cô cảm thấy, cô suy nghĩ nhiều quá!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi, “Nếu không có chuyện gì, tại sao không liên lạc với anh! ?”

Lâm Tử Lam “.”

Lâm Tử Lam vừa định khích lệ người đàn ông tuyệt hảo này, trong nháy mắt, Mặc Thiếu Thiên biến thành như vậy.

“Tôi.”

“Em có biết anh tìm em trong bao lâu không! ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc dù nói là hỏi, nhưng trong lời nói, lại mang theo rất nhiều tình cảm phức tạp, cảm kích, tức giận, may mắn, nhớ nhung.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, suy nghĩ một chút, vừa muốn mở miệng, lúc này, Mặc Thiếu Thiên đột nhiên đưa mặt đến, hướng về phía môi của Lâm Tử Lam liền hôn xuống.

Hôn bá đạo, điên cuồng, trực tiếp cạy môi của Lâm Tử Lam ra, hướng về phía cô chính là một hồi cuồng quét!

Lâm Tử Lam sửng sốt.

Không ngờ Mặc Thiếu Thiên thế nhưng trực tiếp như vậy, hơn nữa, bá đạo, mạnh mẽ như thế!

Thời điểm Mặc Thiếu Thiên hôn lên, Lâm Tử Lam giống như có cảm giác đã từng quen biết, nhưng căn bản không còn kịp suy nghĩ nữa, Mặc Thiếu Thiên hôn, hôn đến nỗi, làm cho cô chóng đờ không được.

Lúc này, Lâm Tử Lam còn không có phản ứng kịp thời, chuyện tiếp theo còn kích thích hơn, tay của Mặc Thiếu Thiên hướng thẳng tới bộ ngực mềm mại của Lâm Tử Lam, trực tiếp vuốt ve bộ ngực mềm mại của Lâm Tử Lam!

Đối với Mặc Thiếu Thiên mà nói, nhớ nhung, phải dùng cách này trực tiếp thể hiện là tốt nhất.

Hiện tại, Mặc Thiếu Thiên không thể lập tức ăn Lâm Tử Lam, nuốt vào trong bụng mình, chỉ sợ cô sẽ lần nữa biến mất .

Lâm Tử Lam bị hôn, rất muốn kháng cự, nhưng Mặc Thiếu Thiên dùng sức, lâm Tử Lam đột nhiên khẽ rên lên.

365. Chương 369: Bốn Người Lúng Túng

Edit : Oanh Love

Tử Lam bị hôn, rất muốn kháng cự, nhưng Mặc Thiếu Thiên vừa dùng lực, bỗng nhiên Tử Lam nhẹ rên rỉ thành tiếng....

Chết tiệt !

Âm thanh này khiến Tử Lam có cảm giác kích động muốn chết ngay lập tức !

Cô rất muốn đẩy Mặc Thiếu Thiên ra, nhưng không hiểu sao một người đang bị thương như anh khí lực lại lớn như vậy, căn bản cô không thể đẩy anh ra được.

Mặc Thiếu Thiên càng lúc càng hăng, một tay anh luồn vào áo hung hăng vuốt ve bộ ngực của cô, cũng không cần quần trường hợp nào, địa phương nào, anh chỉ muốn phát tiết tâm tình của mình.

Động tĩnh của bọn họ không lớn, nhưng Hi Hi vì như thế mới tỉnh ngủ, đập vào mắt bé chính là một màn nóng bỏng của cha và mẹ.

Mẹ kiếp, quá kích thích đối với bé nga !

Hi Hi không dám lên tiếng, cái đầu nhỏ đặt trên ghế sofa, cảm giác phía trên, mang theo một chút cảm giác buồn ngủ mông lung, bé đưa mắt nhìn sang bên này.

Tử Lam muốn mở miệng nói chuyện, đã bị Mặc Thiếu Thiên ngăn lại, cô nghĩ muốn đẩy Mặc Thiếu Thiên ra, nhưng, hơi sức của cô sao bằng anh đây.

Cuối cùng, Tử Lam quyết định không tiếp tục làm quả hồng mềm nữa, đột nhiên cô nhớ tới những chiêu thức phòng sỏi mà Tiêu Dật đã dạy, gờ đầu gối, cong, dùng sức hướng về vị trí tiểu đệ đệ của Mặc Thiếu Thiên lên gối...

Hi Hi nhìn thấy động tác của Tử Lam, dường như, phát hiện mẹ muốn làm gì, còn chưa kịp mở miệng nhắc nhở cha, bé đã nghe được....

“Hút!”

Âm thanh thở hỗn hển.

Hi Hi sợ hãi nhanh chóng quay mặt đi, bé không nỡ nhìn gương mặt đau đớn của cha !

Quả nhiên !

Mặc Thiếu Thiên không chút nào phòng bị, bị Tử Lam ột chiêu, chỉ trong nháy mắt, gương mặt biến thành màu đỏ tía !

Tay, cũng lập tức buông Lâm Tử Lam ra !

Có trời mới biết, chỗ đó là điểm cường tráng nhất của nam nhân, cũng là địa phương yếu ớt nhất a !

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, bằng ánh mắt đầy chất vấn, anh thật sự không cách nào tin rằng, Lâm Tử Lam lại có thể đá bảo bối của mình !

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên bằng ánh mắt nghi hoặc, thản nhiên mở miệng, “Chuyện mới vừa rồi cũng không thể trách tôi, còn có, tôi bị mất trí nhớ !”

Ngụ ý, tôi không quen biết anh...anh lại cưỡng hôn tôi, thế nên không thể trách vì sao tôi đá anh !

Mặc Thiếu Thiên vừa mới giảm bớt đau đớn dưới hạ thân, Lâm Tử Lam lại quăng cho anh một quả bom !

Mất trí nhớ ???

Ánh mắt Mặc Thiếu Thiên khó tin nhìn Lâm Tử Lam, hạ thân còn đau, biến một Mặc Thiếu Thiên lúc nào cũng hăng hái, giờ đây, lại hiện ra vẻ mặt khiến người khác nhìn vào rất buồn cười.

Tử Lam nhìn, nhin không được cô cũng khẽ mỉm cười.

Hi Hi nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa, nhìn nét mặt cha, bé cũng nhin không được phải bật cười thành tiếng.

Nhưng tiếng cười của bé lại đưa tới hai đạo ánh mắt phóng về phía mình.

Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên đồng thời nhìn sang, khiến Hi hi sửng sờ, giả vờ khoát tay lắc đầu khẽ nói, “Con cái gì cũng đều không nhìn thấy, cái gì cũng không nghe thấy...” Nói xong, bé làm động tác giống như bé vô hình, mau chóng tìm chỗ ẩn núp.

Cha và mẹ hôn môi bé không nhìn thấy, động tác vừa rồi của mẹ cũng không thấy, cái gì bé cũng không thấy....

Lúc này, hai ánh mắt khinh bỉ đều hướng về Hi hi phóng tới.

Nhưng Hi Hi đã ẩn núp, không nhìn thấy được !

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, “ Mới sáng sớm, sao lại kích tình như vậy, xem ra, độc trên người anh cũng thật khó hiểu!” Lâm Tử Lam lập tức nói sang chuyện khác, kết thúc không khí xấu hổ mới vừa rồi.

Nghe được câu này, Mặc Thiếu Thiên nhú nhú mày, mặc dù đáng vẻ Lâm Tử Lam vẫn như xưa không thay đổi gì, giọng nói vẫn vậy, nhưng trong đôi mắt nhiều thêm một chút xa cách.

Nghĩ đến việc này, trong lòng Mặc Thiếu Thiên cảm thấy rất khó chịu.

Anh đã tìm cô rông rã suốt ba tháng liền, đến khi tìm được, thiếu chút nữa mạng cũng không còn, tại vì sao cô lại mất đi trí nhớ?

Điều này khiến Mặc Thiếu Thiên không quá vui mừng !

Nhưng khi anh nhìn đáng vẻ hiện giờ của Lâm Tử Lam, dù trong lòng có bao nhiêu tức giận anh cũng không biết bản thân nên nói gì cho phải.....

Ngay sau đó, Mặc Thiếu Thiên tiến lên, một phát bắt được bàn tay của Lâm Tử Lam, kéo cô gần sát vào người anh, nhếch miệng cười mỉa hoặc, “ Thật sao ? Em đã mất trí nhớ rồi ư ? Đá anh một cước, giờ lại bảo mình mất trí nhớ !”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam hỏi, lời lẽ ý tứ, chính là anh không tin.

Tử Lam nhìn thẳng vào mắt Mặc Thiếu Thiên, “ Không phải sau khi đá anh xong mới mất trí nhớ, trước đó tôi đã không còn trí nhớ rồi !” Tử Lam nói hết sức bình tĩnh, nhưng trong lòng cô không cách nào bình tĩnh nổi, vì sao chỉ nói có một câu, cũng đâu tất yếu phải áp sát như thế kia?

Cả người Mặc Thiếu Thiên dính sát trên người cô.

Nhưng Mặc Thiếu Thiên không cảm thấy khoảng cách này có vấn đề gì, nhìn Lâm Tử Lam, anh hận không thể dán gần cô hơn thế nữa.

“ Lâm Tử Lam, em cho rằng chỉ đơn giản nói với anh mấy câu, anh liền sẽ tin tưởng em sao? Em cho rằng nói như vậy, anh sẽ không trừng phạt em nữa sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi, rất có dáng vẻ, mặc kệ em nói gì, anh cũng muốn trừng phạt em.

“Tôi.....” Tử Lam vô lực giải thích a !

“Mặc kệ anh có tin hay không, đây cũng vẫn là sự thật!” Tử Lam nhấn mạnh lời nói của mình.

Mặc dù cô rất tin tưởng những chuyện mà Hi Hi đã nói, nhưng đối với Mặc Thiếu Thiên, một khi cô chưa tìm được trí nhớ, đương nhiên sẽ bảo trì cự ly đối với anh.

Chuyện chưa hiểu rõ ràng, trí nhớ chưa được khôi phục, cô chỉ có thể tin tưởng vào chính bản thân mình.

Nhìn dáng vẻ kiên định của Lâm Tử Lam, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên khẽ cong lên, mỉm cười càng thêm yêu mị, “ Nếu đã như vậy, anh sẽ giúp em khôi phục lại trí nhớ!”

Vừa dứt lời, Mặc Thiếu Thiên đè Tử Lam xuống giường, dáng vẻ của anh giống như quyết ăn cô vào bụng.

Nghe những lời Mặc Thiếu Thiên nói, Tử Lam không cảm thấy chán ghét, nhưng cảm giác càng bị áp chế càng trở nên dũng mãnh, thế nên khóe miệng cô nâng nhếch lên cười chăm biếm, “ Xem ra, mới vừa rồi tôi dùng còn chưa đủ lực!”

Nhìn Lâm Tử Lam cười, rõ ràng chính là đang cười Mặc Thiếu Thiên không được!

Mặc Thiếu Thiên nghĩ tới, nữ nhân này luôn miệng nói mất trí nhớ, coi như cô có mất đi trí nhớ, cũng không từ bỏ tính cách phúc hắc của mình.

Nói chuyện, luôn nói trúng tim đen, khiến cho đối phương tức giận, rồi lại không thể làm gì đối với cô !

Mặc Thiếu Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn Lâm Tử Lam, “ Em cảm thấy anh không được ?”

Tử Lam chỉ cười nhìn anh, dáng vẻ kia, thật sự cô đang cười anh không được !

“Anh sẽ cho em thấy anh có được hay không, không phải em đang mất trí nhớ sao? Anh quyết sẽ làm cho em nhớ lại tất cả mới thôi !” Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói, dáng vẻ kia, thật hận không thể giải quyết cô ngay tại chỗ.

Nghe nói như thế, khóe miệng Tử Lam co giật một chút.

Trước kia Mặc Thiếu Thiên luôn nói chuyện như thế này sao ?

Mặc Thiếu Thiên nói xong ngay lập tức hành động, tay anh đưa xuống phía hạ thân của Tử Lam tập kích.

Tử Lam trừng mắt nhìn anh, chân mày nhíu lại, “Anh đang muốn trình diễn trước mặt con trai sao ?” Tử Lam cực kỳ chắc chắn hỏi.

Hỏi một câu, động tác Mặc Thiếu Thiên dừng lại.

Lâm Tử Lam khẽ mỉm cười, giống như cô rất chắc chắn việc này với anh !

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác, anh rất muốn lên tiếng bảo Hi Hi đi ra ngoài.

Lúc này, Hi Hi cũng thức thời lộ đầu ra, “ Cha !”

Lời của Hi Hi còn chưa nói xong, lúc này, cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, động tĩnh, hấp dẫn tầm mắt ba người.

Nhìn thấy người đang đứng ngay cửa thì nét mặt giật mình của Hi Hi lập tức dừng lại.

Người xuất hiện tại cửa không phải ai xa lạ, chính là Tiêu Dật, anh đưa mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên và Lâm Tử Lam đang ở cùng một chỗ, hơn nữa, áp sát như thế, gương mặt anh có chút không vui.

“ Em mau buông hấn ra !”

Mặc Thiếu Thiên cũng nghiêng đầu sang chỗ khác, khi nhìn thấy người đến chính là Tiêu Dật, khóe miệng nâng lên một chút ý cười khinh thường.

Xem ra, tốc độ của Tiêu Dật cũng thật mau a !

Tử Lam cũng nhìn thấy Tiêu Dật đang đứng tại cửa, cô sửng sốt một lúc.

Chẳng biết tại sao, trường hợp gặp mặt như cô vậy cảm thấy rất lúng túng, hơn nữa rất khó chịu.

“Tiêu Dật...” Tử Lam nhàn nhạt gọi một tiếng.

Ánh mắt Tiêu Dật vẫn dán chặt trên người Tử Lam, giống như trong mắt của anh chỉ có thể nhìn thấy một người là cô, và cũng sẽ không chứa đựng thêm bất kỳ người nào khác.

Chỉ là, khi anh nhìn thấy cô một lần nữa cùng Mặc Thiếu Thiên ở chung một chỗ, tim anh vô cùng nhói đau.

Chẳng lẽ, anh sẽ phải mất cô thêm một lần nữa hay sao ?

Nghĩ đến việc này sẽ xảy ra, tay anh siết thật chặt.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một cổ tức giận mãnh liệt.

Nếu như không phải là hấn ta, ba tháng qua anh cũng không cần trải qua một cách đau khổ tuyệt vọng không khác gì tu la địa ngục.

Hai nam nhân giống nhau đều đứng trên đỉnh của thế giới, vào giờ phút này cũng cực kỳ thống hận lẫn nhau, tuy nhiên mặt vẫn không biến sắc chờ đối phương mở miệng trước.

Nhìn tình huống trước mắt, Hi Hi từ trên sofa bước xuống, chạy thật nhanh về phía Tiêu Dật.

“ Tiêu Dật thúc thúc !”Hi Hi vẫn cực kỳ lễ phép gọi một tiếng.

Nghe được âm thanh, Tiêu Dật quay sang nhìn, khi thấy Hi Hi, ánh mắt có chút ngạc nhiên.

Hiện tại, không biết người nào nên trách cứ người nào, người nào nên nói cái gì!

“Bảo bối!” Tiêu Dật cũng đáp lại một tiếng, âm thanh mang theo mấy phần cứng nhắc, không ôn hòa giống như trước kia.

Hi Hi chỉ mỉm cười, bé biết, giữa hai người đã tồn tại một tầng ngăn cách.

Mặc dù Tiêu Dật nhìn bé lớn lên, nhưng thúc thúc lại đem mẹ giấu đi, đây tuyệt đối là một tổn thương sâu sắc đối với bé.

Có trời mới biết, ba tháng kia, bé phải vượt qua như thế nào !

Hiện tại bé cũng không biết mình nên cảm tạ Tiêu Dật thúc thúc đã cứu mẹ mình, hay bé nên trách thúc thúc đem mẹ giấu ở đây, cho nên, trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết nên nói gì.

Không khí lúc này có chút quái dị, mặc dù Lâm Tử Lam đã quên mất những chuyện trước kia, nhưng cô vẫn có thể cảm giác được không khí có chút lúng túng, quái dị.

Khiến lòng cô cảm thấy không được thoải mái.

Bỗng nhiên Mặc Thiếu Thiên lên tiếng trước phá vỡ lúng túng.

“Tiêu Dật, đã lâu không gặp!” Mặc Thiếu Thiên mở miệng chào hỏi, lời nói mang theo hận ý, gương mặt vênh váo.

Mặc dù phá vỡ lúng túng, nhưng lại lâm vào thế bí.

Lâm Tử Lam thật sự rất bội phục Mặc Thiếu Thiên, anh đơn giản mở miệng hỏi một câu, không khi lập tức thay đổi chỉ trong nháy mắt.

Tiêu Dật cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Đúng vậy, lâu rồi không thấy, anh so với tưởng tượng của tôi, nhanh hơn nhiều!”

Mặc Thiếu Thiên khinh thường cười một tiếng, nói “Tiêu Dật, khoản nợ này, anh nhớ kỹ cho tôi!”

Ba tháng này đối với anh là một sự sỉ nhục, anh nhất định sẽ đòi lại tất cả!

Tiêu Dật cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, hết sức thản nhiên nói, “Tôi hi vọng, Mặc tổng ngàn vạn lần không được quên tôi, nếu không, tôi sẽ không quen như vậy!”

Vốn thù hận giữa hai người đã quá lớn, nay lại vì chuyện của Lâm Tử Lam, thù oán càng sâu đậm hơn.

Nhìn hai người đối thoại, có cảm giác giống như chiến tranh, gió thổi mây phùn, mỗi một câu đều mang theo sự thù hận, Tử Lam nhìn, cô cũng không biết phải làm sao.

Lúc này, Tử Lam vừa muốn đứng dậy, dường như Mặc Thiếu Thiên phát hiện được ý đồ đó của cô, lập tức đè cô xuống, cau mày nhìn cô.

Lâm Tử Lam im lặng chẳng lẽ anh ta phải giữ vững tư thế này mãi để cho người khác nhìn vào sao.

Mặc Thiếu Thiên không biết xấu hổ, nhưng cô còn muốn gặp người a!

“Anh mau buông tôi ra!” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cô khẽ nói.

“Không buông!” Mặc Thiếu Thiên nói hết sức chắc chắn, mặc kệ Tiêu Dật nhìn, căn bản anh cũng không buông tay, tóm lại, anh quyết không buông.

Nhìn dáng vẻ của Mặc Thiếu Thiên, Tử Lam cảm thấy đau đầu.

“Chẳng lẽ anh phải giằng co với tư thế này mãi sao!” Tử Lam nhỏ giọng nhắc nhở bên tai Mặc Thiếu Thiên.

Động tác này, trong mắt người khác lại xem ra giống như đang liếc mắt đưa tình.

Sắc mặt của Tiêu Dật càng lúc càng khó coi.

Nghe Tử Lam nói thế, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên chợt nâng lên, “Thì tính sao? Em là lão bà của anh, nữ nhân của anh, làm vậy thì có quan hệ gì đến ai?”

366. Chương 370: Người Đứng Ở Đỉnh Cao Thế Giới

Sắc mặt của Tiêu Dật, càng ngày càng khó coi.

Nghe được lời Lâm Tử Lam nói, khóe miệng của Mặc Thiếu Thiên chợt nâng lên, “Vậy thì như thế nào? Em là lão bà của anh, người phụ nữ của anh, làm vậy thì có quan hệ gì đến ai!?”

Những lời này, dường như nói cho Lâm Tử Lam nghe, nhưng kì thực, là nói cho Tiêu Dật nghe.

Quả nhiên, thời điểm Tiêu Dật nghe những lời này, hai tay nắm chặt lại.

Lúc này, Lâm Tử Lam cũng cảm thấy, lời nói của Mặc Thiếu Thiên chính là cố ý.

Chân mày Lâm Tử Lam khẽ nhíu lên, lúc này Tiêu Dật lại lên tiếng trước, “Buông cô ấy ra!”

Nghe được câu này, Mặc Thiếu Thiên đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, nghiêng đầu sang nhìn Tiêu Dật, “Anh là đang nói với tôi sao!?”

“Nơi này trừ anh ra, còn có người khác sao!?” Tiêu Dật cũng không cam chịu yếu thế nhìn Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói.

“Cô ấy là người phụ nữ của tôi, vợ chưa cưới của tôi, là vợ tương lai của tôi, mẹ của con tôi, anh có tư cách gì lên tiếng!?” Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Tiêu Dật lạnh lùng mở miệng.

Lại là một phen đối chọi gay gắt.

Hai người đều không chấp nhận yếu thế.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, sắc mặt của Tiêu Dật, càng thêm u ám, lát sau lạnh lùng mở miệng, “Thật sao? Sao anh không hỏi một chút, cô ấy còn nhớ anh không!” Tiêu Dật nói.

Cái này là lợi thế duy nhất trong tay anh.

Cũng là điểm yếu duy nhất của Mặc Thiếu Thiên.

Nghe thấy thế, sắc mặt của Mặc Thiếu Thiên lập tức thay đổi “Tiêu Dật, những thứ này đều do anh tạo ra, tôi không ngờ anh sẽ hèn hạ đến nỗi làm ra việc như vậy!” Mặc Thiếu Thiên hung ác nói.

Sớm biết thế này, lúc đầu nên ở A thị giải quyết anh ta.

Cũng bởi vì quá suy nghĩ đến cảm nhận của Lâm Tử Lam cùng Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên mới không làm như vậy, bây giờ, anh mới biết một điều, nhân từ đối với kẻ địch chính là tàn nhẫn đối với mình.

Những lời này, một chút cũng không sai.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên cùng Tiêu Dật đều rất giận dữ, đáng vẻ muốn ra tay đánh nhau.

Lâm Tử Lam thấy thế, kéo Mặc Thiếu Thiên, “Tôi mất trí nhớ, nguyên nhân bởi vì vụ nổ, cùng Tiêu Dật không liên quan, hơn nữa, nếu như không phải là anh ấy, có lẽ tôi đã chết trong vụ nổ kia!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc dù cô không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng những việc vào lúc đó cô biết.

Nghe được lời Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên giật mình dừng một chút, nghiêng đầu sang nhìn cô, Mặc Thiếu Thiên nhìn ra, Lâm Tử Lam nói giúp cho Tiêu Dật!

Quả nhiên, khóe miệng Tiêu Dật gợi lên nụ cười nhạt.

Mà sắc mặt của Mặc Thiếu Thiên cũng không tốt.

“Em nói cái gì!?” Mặc Thiếu Thiên nắm tay Lâm Tử Lam hỏi, “Em lặp lại lần nữa!”

Người phụ nữ này mất trí nhớ, chẳng lẽ trái tim cũng thay đổi sao!?

Sắc mặt của Mặc Thiếu Thiên, thật sự nói không nên lời vụn vẹo.

Lâm Tử Lam nhìn, mặc dù sắc mặt của Mặc Thiếu Thiên thật sự rất tức giận, nhưng Lâm Tử Lam cũng chỉ nói thật mà thôi.

“Tôi nói đều là sự thật, nếu như không có Tiêu Dật, có lẽ bây giờ, tôi đã chết!” Lâm Tử Lam nói.

Ấn cứu mạng này, Lâm Tử Lam ghi nhớ trong lòng.

Mất đi trí nhớ, đối với cô mà nói, đã là vận lớn bất hạnh, Lâm Tử Lam làm thế nào lại đem lỗi lầm này đổ lên người Tiêu Dật được chứ!

Nhưng sắc mặt của Mặc Thiếu Thiên cũng rất không tốt.

Mặc kệ chuyện gì xảy ra, Tiêu Dật đều không có tư cách đem giấu Lâm Tử Lam ở chỗ này, anh ta biết những ngày đó, anh vượt qua thế nào sao!?

Huống chi, Mặc Thiếu Thiên nhận ra, chuyện của Lâm Tử Lam cũng không đơn giản như cô nói.

Lâm Tử Lam liền đứng ở nơi đó, nhìn sắc mặt Mặc Thiếu Thiên, mặc dù sắc mặt của anh thật không tốt, cô cũng nói ra.

Cô cũng không sợ hãi.

Chỉ là, Hi Hi hiểu rõ Mặc Thiếu Thiên nhất.

Cha nếu như thật sự điên, chuyện gì cũng có thể làm được.

Mắt thấy cha muốn nổi giận, lúc này, Hi Hi mở miệng. “Cha, có chuyện gì, ngồi xuống nói đi!” Hi Hi nhắc nhở.

Mẹ đã từng mất trí nhớ, đây là sự thật, mặc kệ cha làm thế nào, đều không thể thay đổi.

Cho nên, không bằng bình tĩnh ngồi xuống nói.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, anh biết Hi Hi đang lo lắng cái gì, cũng biết Hi Hi nghĩ gì, không muốn thấy cái gì.

Nhưng chính là bởi vì lúc trước anh bận tâm đến cảm nhận của bọn họ, mới có thể xảy ra chuyện như vậy.

Chân mày Mặc Thiếu Thiên nhíu lại, lúc này, Hi Hi mở miệng lần nữa bổ sung thêm một câu, “Ngày hôm qua mẹ chăm sóc cha cả đêm, cũng không có nghỉ ngơi, cha để ẹ nghỉ ngơi một chút!”

Lời này, một mũi tên trúng hai đích.

Sắc mặt của Tiêu Dật rất không tốt.

Mặc kệ Hi Hi nói thật hay giả, sắc mặt của Tiêu Dật đều không tốt, chỉ là vẫn như cũ đứng ở đó, sắc mặt không thay đổi.

Nhưng sắc mặt của Mặc Thiếu Thiên lại rất tốt, biết Lâm Tử Lam chăm sóc anh cả đêm, trong lòng Mặc Thiếu Thiên vô cùng sung sướng.

Lúc này, ánh mắt của Lâm Tử Lam cũng nhìn Hi Hi.

Cô chăm sóc Mặc Thiếu Thiên cả đêm khi nào, làm sao nói như thật vậy! ?

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, Hi Hi lại không đỏ mặt, cũng không thở gấp, hết sức bình tĩnh.

Thật đúng là cha con.

Tính cách thật giống nhau!

Quả nhiên, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, nhếch miệng lên cười, mười phần ám muội, “Xem em chăm sóc cho anh như vậy, tạm thời tha thứ cho em!”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên buông tay Lâm Tử Lam ra, chỉ là khéo miệng cười, lại mê hoặc lòng người.

Sau đó, Mặc Thiếu Thiên buông Lâm Tử Lam ra, Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn nụ cười yêu nghiệt của Mặc Thiếu Thiên, cứ có cảm giác, quá mức giống như đã từng quen biết, nhưng đầu của cô căn bản là một mảnh trống không, không có gì cả, cô không muốn làm ình khó chịu.

Chỉ là có thể nhìn được, Hi Hi cố ý.

Đúng lúc ấy thì, Hoa Hồng từ trong phòng đi ra, thời điểm thấy Tiêu Dật cũng đứng ở đó, liền nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện gì.

Chỉ là so với mong đợi của Hoa Hồng, hơi thiếu bạo lực cùng kích động lòng người.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên buông Lâm Tử Lam ra, Lâm Tử Lam vừa muốn đi, Mặc Thiếu Thiên lần nữa nắm cô lại.

“Em đi đâu! ?”

Lâm Tử Lam giật mình, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên “Tôi đi rửa mặt!”

Mặc Thiếu Thiên lúc này mới ngăn người, sau đó buông Lâm Tử Lam ra “Một lát anh cũng đi!”

Mặc dù một câu nói rất bình thản, nhưng từ trong miệng Mặc Thiếu Thiên nói ra, lại hết sức mờ ám.

Lâm Tử Lam không nhìn, trực tiếp đi.

Hi Hi đứng ở đó, cũng xấu hổ theo.

Cha cha cũng không cần thể hiện rõ ràng như vậy chứ! ?

Thế nhưng Mặc Thiếu Thiên cảm thấy những thứ này, còn chưa đủ!

Hận không được ôm Lâm Tử Lam hôn một trận.

Nhìn Lâm Tử Lam đi rửa mặt rồi, lúc này, Tiêu Dật không nhìn Mặc Thiếu Thiên, đi thẳng vào bên trong, đối với nơi này hiểu rõ, giống như, bình thường anh sống ở nơi này, Mặc Thiếu Thiên nhìn trong lòng lập tức ngọt ngào.

Thấy không có chiến tranh, lúc này Hoa Hồng mới đi vào.

Thật là quá bình thường!

Sau đó, Hoa Hồng đi vào, Hi Hi thấy Hoa Hồng, “Đã dậy! ?”

Hoa Hồng gật đầu, ngủ đặc biệt tốt, gật đầu một cái, sau đó đến gần Hi Hi, “Tiêu Dật! ?”

Hi Hi gật đầu.

Hoa Hồng bĩu môi, “Quá không có năng lực rồi, kết thúc tâm thương như vậy.”

Vì vậy, Hi Hi cho Hoa Hồng một cái xem thường.

Thật muốn đánh nhau, cô ấy mới cao hứng sao!

Đối với Hoa Hồng mà nói, Đúng!

Dứt khoát, Hi Hi cũng không hỏi.

Chỉ là từ lúc Hoa Hồng đi ra, cùng Hi Hi trò chuyện như vậy trong nháy mắt, Tiêu Dật cau mày.

Hoa Hồng là đặc công bí ẩn nhất của Hợp Tung, cho dù hành động, cũng sẽ không lấy tên tuổi của Hợp Tung, cho nên, đối với người ngoài giới mà nói, Hoa Hồng giống như là một truyền thuyết, không có ai biết cô thuộc về bang phái nào, chỉ biết là có tiền, cô sẽ làm.

Nhưng hiện tại.

Mặc dù Tiêu Dật chưa từng thấy qua diện mạo thật của Hoa Hồng, nhưng trên người Hoa Hồng phát ra loại hơi thở đó, Tiêu Dật lại cảm nhận rất rõ ràng.

Nhìn đến đây, Tiêu Dật cau mày.

Hi Hi làm sao sẽ cùng người như vậy ở chung một chỗ! ?

Điểm này, Tiêu Dật không nghĩ ra!

Hay là.

Trong đầu Tiêu Dật chợt vang lên cái gì, lúc này, ánh mắt của Tiêu Dật nhìn về phía Hi Hi, ánh mắt thâm u mang theo mấy phần nghi ngờ, cũng mang theo trạng thái bí ẩn.

Là anh suy nghĩ quá nhiều sao! ?

Lúc này, Hoa Hồng ngược mắt, trong lúc vô tình cùng ánh mắt của Tiêu Dật chạm nhau, lại thấy ánh mắt của Tiêu Dật mang theo hoài nghi nhìn Hi Hi.

Một khắc kia, cô chợt hiểu nghĩ đến cái gì.

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Hi Hi, “Như thế nào rồi? Độc trong người cha cậu đã được giải! ?”

Hi Hi gật đầu, “Ừ, xem ra, không có chuyện gì rồi!” Hi Hi nói.

Cũng không biết, vào giờ phút này, Tiêu Dật đang dùng tâm trạng hoài nghi nhìn bé.

Hoa Hồng gật đầu, không ngờ máu của Tô Cẩn Nhi thế nhưng có thể giải độc, thế giới rất to lớn, thật là có đủ những chuyện lạ!

Đang lúc ấy thì, Hách Tôn từ bên ngoài đi vào.

Sáng sớm, nơi này còn rất náo nhiệt .

Trời vừa sáng, Hách Tôn đã tới xem Mặc Thiếu Thiên, không biết độc trong người đã được giải chưa, vậy mà đi tới, thời điểm nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên, mới thả lỏng tâm tình xuống.

“Không sao chứ! ?” Hách Tôn nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Nghe được lời Hách Tôn nói, khóe môi Mặc Thiếu Thiên ngoắc ngoắc, “Dĩ nhiên!”

Anh làm sao có thể chết dễ dàng như vậy chứ.

Khóe miệng Hách Tôn khó hiểu ngoắc ngoắc, không có việc gì là tốt.

Lúc này, ánh mắt Hách Tôn nhìn tới Tiêu Dật bên này.

Bộ dạng như người ở đỉnh cao của thế giới, ánh mắt hai người chống chọi nhau, cũng không có quá nhiều trao đổi.

Dù sao, ở vị trí không giống nhau.

Vì vậy, Hách Tôn cùng Mặc Thiếu Thiên nói mấy câu, sau đó liền đi ra ngoài.

Lúc này, Hi Hi cùng Hoa Hồng cũng nói mấy câu nói, Hoa Hồng liền tự mình rời đi, Hi Hi nhìn Tiêu Dật, cuối cùng đi tới.

Tiêu Dật tự lấy một ly cà phê ỉnh, ngồi ở trên ghế sofa, nhìn Hi Hi, Tiêu Dật biết, Hi Hi sẽ tìm đến anh.

Hi Hi suy nghĩ một chút, đi tới, ngồi ở trước mặt của Tiêu Dật, “Tiêu Dật thúc thúc, con có lời muốn nói với thúc!”

Tiêu Dật ngồi ở chỗ đó, hai chân gác chéo lên, nhìn Hi Hi, “Có lời gì cứ nói đi!”

“Con không muốn biết ba tháng qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà con muốn mang mẹ trở về A thị!” Hi Hi trực tiếp mở miệng nói.

Nghe thế, tay bưng ly cà phê của Tiêu Dật căng thẳng, ngạc nhiên ngược mắt nhìn Hi Hi, suy nghĩ một chút mở miệng, “Bảo bối, thúc hiểu rõ chuyện mẹ con còn sống không nói cho con biết, con là đang ở đây trách thúc, nhưng mà thúc lại chỉ muốn nói cho con biết, mỗi người đều có cơ hội của chính mình, thúc phải nắm chặt!” Tiêu Dật nói gần từng chữ, ngược lại hết sức thẳng thắn.

“Ba tháng này, các người sống có tốt không, mẹ con chưa chắc đã sống tốt, sau vụ nổ, con có biết mẹ con mất bao lâu mới hồi phục được không! ?” Tiêu Dật nhìn Hi Hi hỏi.

Nhắc tới cái này, chân mày Hi Hi nhíu lên.

Bé biết Tiêu Dật thích mẹ, cho nên làm như vậy, cũng là bởi vì Tiêu Dật yêu, nhưng nghe Tiêu Dật nói tình huống của mẹ, ở trong lòng của Hi Hi thoáng qua một tia lo lắng.

367. Chương 371: Mặc Thiếu Thiên Nhà Giàu Mới Nổi Làn Thứ Nhất

“Ba tháng này, các người sống có tốt không, mẹ con chưa chắc đã sống tốt, sau vụ nổ, con có biết mẹ con mất bao lâu mới hồi phục được không! ?” Tiêu Dật nhìn Hi Hi hỏi.

Nhắc tới cái này, chân mày Hi Hi nhíu lên.

Bé biết Tiêu Dật thích mẹ, cho nên làm như vậy, cũng là bởi vì Tiêu Dật yêu, nhưng nghe Tiêu Dật nói tình huống của mẹ, ở trong lòng của Hi Hi thoáng qua một tia lo lắng.

“Mẹ con bị thương nghiêm trọng, thiếu chút nữa vì vậy bỏ mạng, thúc bất đắc dĩ mới đem cô ấy mang về Mi trị liệu!” Tiêu Dật nói.

“Ồ Mì, cứu mẹ con, ròng rã suốt ba ngày ba đêm, mặc dù dùng anh tính, nhưng là.” Nhớ tới cái gì, ánh mắt Tiêu Dật thoáng qua một tia ám sát, vì vậy nói tiếp, “Phải mất một tháng mới hồi phục, một tháng này, cô ấy đều không xuống giường!” Tiêu Dật nói.

Nghe thấy thế, Hi Hi sửng sốt.

Thấy Mặc Thiếu Thiên đi vào, Tiêu Dật nhìn Hi Hi nói một câu nói, “Ngay cả đứa bé, cũng không có giữ được!”

Một câu nói, bước chân của Mặc Thiếu Thiên đang đi vào, trong nháy mắt giạt mình dừng lại tại đó.

Đứa bé.

Chuyện này Mặc Thiếu Thiên không có quên, nhưng từ lúc thấy Lâm Tử Lam cho đến nay, an toàn của cô là trên hết, cũng biết, sau khi xảy ra chuyện như vậy, Lâm Tử Lam không có mất đi tánh mạng, chính là một chuyện vô cùng may mắn rồi, nhưng bây giờ nhắc tới đứa bé.

Mặc Thiếu Thiên nhớ, lúc Lâm Tử Lam nổ tung, Tư Tuyệt nói cho anh biết, đứa bé vẫn còn ở trong bụng của Lâm Tử Lam.

Anh biết, Tư Tuyệt là cố ý, cố ý để cho anh chịu khổ sở, tận mắt nhìn người phụ nữ của mình cùng nữ nhân của mình cùng đứa bé chết trước mặt mình, loại cảm giác đó thật nói không nên lời.

Nhưng bây giờ, nghe được lời Tiêu Dật nói, tim của Mặc Thiếu Thiên không khỏi chấn động, ánh mắt thoáng qua một tia u ám.

Quả nhiên, khi nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của Mặc Thiếu Thiên, Tiêu Dật nhếch miệng lên.

Lúc này, Hi Hi nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn Mặc Thiếu Thiên đứng ở đó, cũng sửng sốt một chút, chuyện này, làm cha tổn thương mạnh mẽ.

Vậy mà, Mặc Thiếu Thiên ngược mắt, hung hăng nhìn Tiêu Dật, ánh mắt kia, muốn làm trái ý Phật muốn đem Tiêu Dật róc xương lóc thịt .

Tiêu Dật ngồi ở chỗ đó, ánh mắt hết sức u ám, híp lại, sắc mặt không thay đổi.

Đối mặt với căm hận của Mặc Thiếu Thiên, Tiêu Dật chỉ vui vẻ tiếp nhận, đàn ông tranh giành, không sợ những chuyện này.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi tới, nhìn Tiêu Dật, từng chữ từng chữ hỏi, “Chuyện đứa nhỏ, Lâm Tử Lam biết không! ?”

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, Tiêu Dật ngồi ở chỗ đó, ánh mắt lạnh nhạt quét qua, “Anh nói xem! ?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật, đôi mắt đen nhánh giống như đang phân biệt ý tứ trong lời nói của Tiêu Dật, cuối cùng Mặc Thiếu Thiên lên tiếng, nhìn Tiêu Dật, “Chuyện đứa nhỏ, không cho phép nói cho Lâm Tử Lam!”

Mặc kệ Lâm Tử Lam có nhớ hay không, theo như Lâm Tử Lam yêu con như mạng sống, sau khi biết nhất định sẽ rất đau lòng khổ sở .

Hi Hi chính là ví dụ tốt nhất.

Lúc trước bọn họ không biết, Hi Hi là nghị lực còn lại của cô, bây giờ, đứa bé kia kết tinh của Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam, mặc kệ Lâm Tử Lam có nhớ hay không, cô đều sẽ cảm thấy khổ sở.

Nhìn dáng vẻ của Mặc Thiếu Thiên, Tiêu Dật liền bình thản ngồi ở chỗ đó, không biết, trong lòng của Tiêu Dật cùng Mặc Thiếu Thiên giống nhau, những lời này, chỉ là dùng để kích thích Mặc Thiếu Thiên mà thôi, Lâm Tử Lam bên kia, anh một chữ cũng không nói.

Nhưng Tiêu Dật cũng nhàn nhạt mở miệng, “Tôi làm thế nào, còn chưa tới phiên anh tới ra lệnh cho tôi!”
Vốn là thân phận đối địch, vào giờ phút này vì người phụ nữ yêu mến, bọn họ căn bản sẽ không hại đối phương.

Mặc dù hai người cũng sẽ không làm ra chuyện tổn thương Lâm Tử Lam.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật, nắm chặt quả đấm, chỉ là ngay sau đó, anh bật cười.

Anh biết Tiêu Dật sẽ không.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Mặc Thiếu Thiên không thể chỉ biết hành động tùy ý theo ý mình như trước kia, nếu muốn bảo vệ Lâm Tử Lam và con bọn họ, Mặc Thiếu Thiên sẽ phải có nhiều thế lực cùng chiến thuật hơn.

Đứng ở góc độ của Mặc Thiếu Thiên nhìn, Tiêu Dật càng sẽ không cho Lâm Tử Lam biết chuyện trước kia cô mang thai, căn bản không lợi cho anh ta.

Nếu như anh ta nói rồi, chứng minh, chuyện Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên là thật, cho nên Tiêu Dật sẽ không ngu ngốc như vậy mà đi nói.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên cười cười, Tiêu Dật ngồi ở chỗ đó, cũng không nói gì.

Mặc Thiếu Thiên, có thực lực hơn nhiều khác xa so với tưởng tượng của Tiêu Dật.

Nhìn hai người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, trong ánh mắt mang theo ý chém giết.

Hoa Hồng ngồi bên cạnh, bộ dạng mười phần đang xem kịch vui, nhưng kịch hay không có diễn ra, có cảm giác thất vọng.

Lúc này, Tiêu Dật ngồi ở chỗ đó, khóe miệng chợt nâng lên nụ cười nhạt, “Không ngờ, ba tháng không gặp, anh thật dễ cho tôi mở mang tầm mắt!”

“Mở mang tầm mắt cho anh tôi thật không dám! !” Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói, bình tĩnh mang theo một chút hung dữ.

Tiêu Dật nhìn Mặc Thiếu Thiên, không biết Mặc Thiếu Thiên muốn làm chuyện gì, nhưng lại hết sức bình tĩnh.

Mặc Thiếu Thiên chính là loại người sâu không lường được, cũng hành động không giống như người thường, anh muốn làm chuyện gì, không ai biết, cũng không ngờ được.

Ánh mắt của hai người, trên không trung đá lửa nhau.

Ngay vào lúc này, Lâm Tử Lam từ bên trong đi ra, rửa mặt xong, mới vừa đi ra, liền nhìn thấy ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên cùng Tiêu Dật hai người đang khiêu chiến, bộ dạng kia, thật sự giống bộ dạng sẽ đánh nhau, nhưng Lâm Tử Lam không nhìn thấy, trực tiếp đi ra ngoài.

Hi Hi sưng sốt.

Hoa Hồng cũng sưng sốt.

Trong lòng của Lâm Tử Lam lúc này, cũng quá mạnh mẽ.

Có phải hay không nhất định đánh nhau, cô mới liếc mắt một cái! ?

Hi Hi cũng hết sức bội phục mẹ, năng lực bình tĩnh như thế, tuyệt đối là mẹ của bé!

Sau đó, Hi Hi đi tới, nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, mẹ có băng gạc không! ?”

Nghe thấy thế, Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, “Tìm băng gạc làm gì! ?”

“Vết thương của cha, cần phải thay thuốc!” Hi Hi nói.

Thật lòng Lâm Tử Lam cảm thấy, Hi Hi như vậy tuyệt đối là bảo bối!

Quá thân thiết rồi !

Thế nhưng lúc nào cũng nhớ đến vết thương của cha..

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, “Có, con chờ chút, ta đi lấy cho con!”

Hi Hi gật đầu, “Cám ơn mẹ!”

Mặc dù không có trí nhớ, nhưng một câu gọi mẹ này của Hi Hi, Lâm Tử Lam ngược lại cảm thấy rất quen, không có chút nào cảm thấy không thoải mái.

Sau đó, từ trong hộp Lâm Tử Lam lấy ra , băng gạc, thuốc, còn có thuốc nước cho Hi Hi.

“Cho con!”

Hi Hi gật đầu, “Cám ơn mẹ!”

Hi Hi nói cám ơn lần nữa, sau đó, đi lên, hôn một cái trên mặt của Lâm Tử Lam.

Giống như trước đó.

Lâm tử Lam ngồi xổm trên đất, cảm thấy Hi Hi hôn xuống mặt mình, đôi môi nhỏ mềm mại hôn lên mặt cô, Lâm Tử Lam dường như cảm giác có gì đó chảy thẳng vào trong lòng của cô, thật ấm áp.

Thật lòng Lâm Tử Lam cảm thấy, nếu như chính mình có một đứa con trai, làm sao sẽ quên mất ! ?

Thật sự quá đàn ông, quá đáng yêu, quá lễ phép!

Cũng làm cho người ta quá yêu thích!

Lâm Tử Lam cười cười, “Không khách sáo!”

Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam cũng không có tức giận, cười cười, sau đó, đi tới bên Mặc Thiếu Thiên.

“Cha!” Hi Hi gọi một tiếng.

Thật ra thì mới vừa rồi, động tác của Hi Hi cùng Lâm Tử Lam, bọn họ đều nhìn ở trong mắt.

Mặc dù Lâm Tử Lam từng mất trí nhớ, nhưng lại không có bỏ lỡ tám lòng kia, cô đối với Hi Hi, vẫn như vậy .

Mặc dù quên mất, nhưng nhìn bên ngoài, Lâm Tử Lam vẫn rất thích Hi Hi.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn thuốc trong tay Hi Hi, băng gạc, nhũ mỳ, sau đó sải bước hướng Lâm Tử Lam đi tới. “Em thay giúp anh! ?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói.

Lâm Tử Lam cau mày, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Tại sao để cho tôi thay giúp anh! ?”

“Em là vợ chưa cưới của anh, người phụ nữ của anh, mẹ của con anh, em không thay, thì ai thay! ?” Mặc Thiếu Thiên nói.

Một câu nói, đem người chặn chết đi.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Có khả năng quên anh, trong trí nhớ quên mất anh, cho nên cũng không nhớ chuyện này!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thấy thế, Mặc Thiếu Thiên cau mày, không vui, “Cho nên, em liền lấy cớ mất trí nhớ, muốn phủ nhận tất cả sao! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Nếu không thì sao ! ?”

Mất trí nhớ, làm sao cô phân biệt tính xác thực trong lời bọn họ nói thật hay giả?

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nắm tay Lâm Tử Lam, “Đừng quên, chúng ta đã đính hôn , coi như em phủ nhận, cũng không thể!”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên nắm tay Lâm Tử Lam lên, nhưng khi nhìn thấy tay của cô trống trơn, chẳng có cái gì cả Mặc Thiếu Thiên càng thêm không vui.

“Chiếc nhẫn đâu! ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, ngẩng đầu nhìn Lâm Tử Lam .

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Từ lúc tôi tỉnh lại, tôi không nhớ nơi này từng mang chiếc nhẫn nào!” Nói xong, Lâm Tử Lam lập tức rút tay về.

Nếu không, cô tuyệt đối sẽ lo lắng.

Nhưng không có gì cả.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, không ngờ người phụ nữ này làm mất chiếc nhẫn.

Chỉ là nghĩ đến, chuyện này, Mặc Thiếu Thiên cũng ghi tạc trên người của Tiêu Dật, anh ta thật sự đem mọi chuyện của Lâm Tử Lam xóa sạch sẽ.

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Không có không sao, cũng không cách nào phủ nhận em thật sự là người phụ nữ của anh!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói gần từng chữ.

Tuy nhiên bổ sung thêm một câu, đặc biệt nhà giàu mới nổi một câu nói, “Mất vừa đúng lúc, anh muốn đổi lại một cái lớn hơn !”

Lâm Tử Lam “.”

Hi Hi bưng đồ, đứng ở phía sau, nghe được câu này, thật rất muốn nói, đây tuyệt đối là phong cách của cha!

Sau đó, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp lôi kéo Lâm Tử Lam đi.

Lâm Tử Lam cau mày, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh làm gì đấy! ?”

“Lên giường!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam “.”

Hi Hi “.”

Hoa Hồng “.”

Con mẹ nó, quá kinh bạo đi!

[Lavender: nguyên tác nha, mình không chửi thề nha]

Không ngờ Mặc Thiếu Thiên khẩu vị nặng như vậy.

Hoa Hồng thật không nhịn được tới một cái lưu manh tiêu!

Quá đẹp trai quá xuất sắc rồi!

Hoa Hồng chưa từng có khoảnh khắc như vậy, cảm thấy Mặc Thiếu Thiên đàn ông như vậy!

Quá đẹp trai quá xuất sắc rồi!

Lúc này, sắc mặt của Tiêu Dật đen lại.

Mặc dù biết Mặc Thiếu ngày sẽ không làm như vậy, nhưng anh nói ra, cũng không phải lời Tiêu Dật có thể thuận miệng nói ra được.

So sánh với nhau mà nói, Tiêu Dật thận trọng hơn một chút, mà Mặc Thiếu Thiên, càng thêm hành động tùy ý một chút, nghĩ cái gì nói cái đó, đây cũng là chỗ càng thêm tự nhiên của Mặc Thiếu Thiên.

Lúc này, Tiêu Dật trực tiếp đi tới, thời điểm Mặc Thiếu Thiên kéo Lâm Tử Lam về phía mép giường, Tiêu Dật lại bắt lại một cánh tay khác của Lâm Tử Lam.

Vì vậy, một loại cục diện hình thành.

Hai người mỗi người lôi kéo một cánh tay của Lâm Tử Lam, mà Lâm Tử Lam liền đứng ở giữa, nhìn hai người bọn họ.

368. Chương 372: Em Yêu Anh Không?

Vì vậy, một loại cục diện hình thành.

Hai người mỗi người lôi kéo một cánh tay của Lâm Tử Lam, mà Lâm Tử Lam liền đứng ở giữa, nhìn hai người bọn họ.

Một màn đặc biệt cầu huyết, trong phim truyền hình, tình tiết thổi nát cũng diễn ra như vậy!

Cảm thấy có sức cản, Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại, lại thấy được Tiêu Dật.

Đầu lông mày Mặc Thiếu Thiên nhú lên, nhìn Tiêu Dật, “Buông tay!”

“Nên buông tay chính là anh!” Tiêu Dật hết sức chắc chắn mà nói, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Đừng quên, bây giờ cô ấy đã không nhớ rõ người, cũng đừng miễn cưỡng cô ấy làm bất cứ chuyện gì!” Tiêu Dật nói.

Nghe Tiêu Dật nói, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên nâng lên nụ cười lạnh, “Cô ấy không nhớ rõ, tôi sẽ giúp cô ấy nhớ!”

“Tiêu Dật, buông tay, đừng quên, coi như cô ấy mất trí nhớ, cũng là người phụ nữ của tôi, ngay cả khi cô ấy mất trí nhớ, cô ấy cũng sẽ không yêu anh!” Mặc Thiếu Thiên nói từng chữ.

Nói cách khác, những lời này của Mặc Thiếu Thiên, xác thực thật độc.

Lúc này Tiêu Dật tổn thương mạnh mẽ.

Ba tháng, thời gian nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn, nhưng trong lòng của Lâm Tử Lam dường như có cái gì đó giống nhau, luôn không thể nào tiếp nhận anh.

Mỗi lần quan trọng, Lâm Tử Lam đều sẽ tìm cơ đẩy ra.

Mặc dù Tiêu Dật rất muốn lập tức muốn cô, nhưng còn dè chừng nội tâm của Lâm Tử Lam, tôn nghiêm của cô, mới không có làm như vậy.

Luôn là cho cô thời gian tiếp nhận mình, nhưng không ngờ đã vậy Mặc Thiếu Thiên như thế này còn rất nhanh tìm đến!

Lúc này, sắc mặt của Tiêu Dật biến đổi, cảm giác nhìn Mặc Thiếu Thiên.

“Anh nói cái gì! ?” Tiêu Dật lạnh giọng hỏi.

“Tôi nói không đúng sao? Tiêu Dật, không phải của anh, mặc kệ là ba tháng, ba năm, hay là ba mươi năm, cũng sẽ không là của anh!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nếu như anh quan sát không lầm, Lâm Tử Lam cùng Tiêu Dật, cũng không có thân mật như trong tưởng tượng.

Nếu quả thật giống như trong lời nói của như Tiêu Dật, sợ là bây giờ, Lâm Tử Lam cùng Tiêu Dật rất thân mật mới đúng, nhưng không có.

Cho nên, Mặc Thiếu Thiên rất chắc chắn.

Nghe thấy thế, Tiêu Dật thật sự rất muốn giơ súng lên hướng về phía Mặc Thiếu Thiên, nhưng vào giờ phút này, Tiêu Dật hết sức nhẫn nại, cười lạnh, “Vậy sao! ?”

“Ít nhất, tôi sẽ tôn trọng cô ấy, Mặc Thiếu Thiên, coi như cô ấy không phải của tôi, cũng sẽ không là của anh!” Tiêu Dật hết sức chắc chắn mà nói, giọng nói mang theo phần hung dữ.

Lâm Tử Lam tuyệt đối sẽ không nhớ tới Mặc Thiếu Thiên!

Chỉ là, bọn họ chỉ cảm thấy Tiêu Dật nói một câu giận dữ, tàn nhẫn, đều không có nghĩ ra ý nghĩa sâu xa trong lời nói của anh.

Lúc này, nhìn hai người phần nộ, Hoa Hồng ngồi ở bên cạnh, đây là tiết tấu muốn đánh nhau sao! ?

Hoa Hồng nhìn kích động lòng người, thật hận không thể chờ đợi muốn thêm dầu vào lửa trợ giúp bọn họ.

Sợ nhất thiên hạ không loạn là Hoa Hồng, trừ Hi Hi ra, tất cả mọi chuyện, đối với Hoa Hồng mà nói, đều không quan trọng.

Quan trọng nhất là, cô cũng rất muốn thấy Tiêu Dật cùng Mặc Thiếu Thiên đánh nhau, không biết bọn họ đánh nhau, ai sẽ thắng ! ?

Hoa Hồng rất muốn biết rõ.

Mà Hi Hi cũng ở bên kia nhìn, hơn nữa vẻ mặt Hoa Hồng phần chần, khiến Hi Hi đặc biệt im lặng.

Hoa Hồng chính là như vậy chỉ sợ thiên hạ không loạn! ! !

Chỉ là, Hi Hi cũng nhìn lên cảnh tượng trước mặt, bé dường như muốn nghĩ cách hóa giải lúng túng, cũng không biết mở miệng từ đâu!

Vì vậy, cũng chỉ có thể cùng Hoa Hồng ở một bên nhìn.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đứng ở đó, nhìn Tiêu Dật, nhất là khi nghe câu nói sau của Tiêu Dật, nhếch miệng gọi lên nụ cười nhạt “Vậy thì không nhọc anh hao tâm tổn trí” Mặc Thiếu Thiên có cách của mình.

Coi như không nghĩ ra, Lâm Tử Anh cũng chỉ có thể là của Mặc Thiếu Thiên.

Anh sẽ đóng gói mang về, cho đến khi Lâm Tử Lam nhớ mới thôi.

Điều này cũng chính là điểm bất đồng của Mặc Thiếu Thiên cùng Tiêu Dật.

Có câu nói hay, lưu manh luôn xuống tay nhanh hơn thân sĩ một chút!

Những lời này, dùng ở trên người Tiêu Dật cùng Mặc Thiếu Thiên hết sức thích hợp.

Chẳng qua, tên lưu manh Mặc Thiếu Thiên này, là lưu manh đẳng cấp mà thôi, thân sĩ cùng lưu manh cùng tồn tại, không thể không nói, người như vậy, theo đuổi phụ nữ chính là dễ dàng, hơn nữa còn nhanh chóng một chút.

Tiêu Dật nhìn Mặc Thiếu Thiên, nhìn dáng vẻ phách lối kia trong lòng tất có dự tính trước, Tiêu Dật thật sự rất không ưa, chỉ là, anh cũng chỉ có thể không ưa.

Mặc Thiếu Thiên vĩnh viễn đều là dáng vẻ này, anh ta chính là như vậy, anh chính là đặc sắc, kiêu ngạo như vậy, không thể hiểu, xứng đáng, hại người!

“Buông tay!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật nói.

“Nên buông tay là anh!” Tiêu Dật nói.

Lâm Tử Lam nhìn hai người, nói thật, đối thành người phụ nữ khác, có thể rất hưởng thụ trò chơi tranh đoạt của hai đàn ông ưu tú như vậy, hơn nữa còn cảm thấy hứng thú.

Ngược lại cảm thấy, đặc biệt nhàm chán.

Hai người đàn ông to lớn, cầm tay giống như chơi trò trẻ con nhàm chán!

Lúc này, Lâm Tử Lam vẫy tay hai người ra “Các anh buông ra!”

Thuận tiện, nhìn bọn họ, “Khi nào hai người ảm ỉ xong thì gọi tôi!”

Nói xong, Lâm Tử Lam tự nhiên đi ra ngoài.

Bỏ lại Mặc Thiếu Thiên cùng Tiêu Dật ở bên trong.

Tiêu Dật cùng Mặc Thiếu Thiên cũng ngẩn người, nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam đi ra, lại nhìn nhau một cái, cũng không ai nói gì!

Lúc này, Hoa Hồng nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam.

Sao lại đi mất rồi?

Kịch hay giờ mới bắt đầu, làm sao lại kết thúc thế?

Trong lòng của Lâm Tử Lam rối cuộc có bao nhiêu mạnh mẽ, cứ như vậy không nhìn rời đi! ?

Nhìn Lâm Tử Lam đi ra ngoài, Mặc Thiếu Thiên cùng Tiêu Dật cũng dừng lại, Hi Hi đi nhanh tới, “Cha, hay là thay thuốc trước đi!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, ánh mắt quét qua Tiêu Dật, gật đầu một cái.

Sau đó, Mặc Thiếu Thiên ngồi ở trên giường, Hi Hi cũng ngồi lên, mở đồ ra, sau đó thuận thực thay thuốc cho Mặc Thiếu Thiên.

Những chuyện này, không phải trời sinh đều biết .

Nhưng thời điểm ở Mỹ, Hi Hi thường xuyên đụng đầu, cũng làm theo cách này.

Mặc dù trước mắt, bé đối mặt là vết thương đạn bắn, nhưng Hi Hi đã bình tĩnh không thôi, rất quen thuộc thay thuốc cho Mặc Thiếu Thiên, còn bất chợt ở sau lưng dặn dò, “Cha, cha ít tức giận tốt hơn, nếu không vết thương lại nứt ra!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên nghiêng người về phía Hi Hi, nghe được bé nói , Mặc Thiếu Thiên hừ lạnh một tiếng mở miệng, “Nhìn Tiêu Dật, con cảm thấy cha có thể không tức giận sao! ?”

Hi Hi ở phía sau im lặng.

Bé nên nói cái gì! ?

^^^^^^^^^^

Bên ngoài, Lâm Tử Lam đi ra ngoài, Tiêu Dật cũng đi theo ra ngoài.

Bên ngoài lâu đài cổ, chính là một vườn hoa nhỏ, vô cùng xinh đẹp.

Lâm Tử Lam đứng ở cách đó không xa, Tiêu Dật đi tới, hình như biết, Lâm Tử Lam là cố ý dẫn Tiêu Dật tới nơi này .

“Tiểu Lam.” Tiêu Dật ở phía sau gọi một tiếng.

Lâm Tử Lam đưa lưng về phía Tiêu Dật, nghe được tiếng của Tiêu Dật, Lâm Tử Lam hít sâu một hơi, nghiêng đầu sang nhìn Tiêu Dật, ánh mắt hết sức bình tĩnh.

“Tiêu Dật, em cũng có chuyện muốn hỏi anh!” Lâm Tử Lam nói.

Tiêu Dật nhìn cô, ánh mắt hơi rung nhẹ một chút, nhìn cô, khóe miệng vẫn như cũ nâng lên nụ cười ấm áp, “Chuyện gì! ?”

“Em muốn biết, những gì Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên nói, đều là thật sao! ?” Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, trực tiếp hỏi.

Bây giờ cô cũng không biết trong lòng mình là cái gì.

Vừa mong đợi, cũng sợ kết quả.

Nếu như những gì trước kia Tiêu Dật nói với cô đều là nói dối, cô không biết nên đối mặt với Tiêu Dật như thế nào nữa.

Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam, nhiều năm như vậy, anh cũng rất hiểu con người của Lâm Tử Lam, cô rất ghét bị lừa dối, nhất là người bên cạnh cô.

Suy nghĩ một chút, Tiêu Dật mở miệng, “Hi Hi thật sự là con của em!”

Mặc dù, đã sớm biết đáp án, nhưng nghe được Tiêu Dật nói ra, trong lòng của Lâm Tử Lam vẫn không nói ra được cảm giác.

“Vậy, Mặc Thiếu Thiên! ?” Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật.

“Hi Hi đúng là con của Mặc Thiếu Thiên chứ! ?” Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật hỏi, nhìn vào gương mặt bọn họ, không cần phải nói, cũng biết là cha con, nhìn một cái cũng có thể thấy được .

Nhưng Lâm Tử Lam giống như đang mong đợi câu trả lời.

Cuối cùng, Tiêu Dật gật đầu, “Đúng, không sai!”

“Chuyện em cùng với anh ta, chính là bảy năm trước, thế nhưng bảy năm kia em ở Mỹ, là anh sống cùng với hai người!” Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam nói.

Hình như nghĩ vội vàng chứng minh, ở trong thế giới của Lâm Tử Lam, không chỉ có Mặc Thiếu Thiên, cũng có sự hiện hữu của anh.

Hơn nữa, thời gian của anh, tuyệt đối không thua so với Mặc Thiếu Thiên.

Cũng chính thời gian bảy năm chung đụng này, Tiêu Dật yêu đã cô.

Nhưng Lâm Tử Lam cũng rất dè dặt, vì đợi cô, anh mất bảy năm.

Nhưng không ngờ, sẽ gặp lại Mặc Thiếu Thiên.

Cũng không ngờ đến, bọn họ thế nhưng lại yêu nhau, sẽ ở cùng nhau.

Đây đối với Tiêu Dật mà nói, là một đả kích.

Đã từng, anh cũng đã từng nghĩ tới tác thành cho họ, chỉ cần Lâm Tử Lam vui vẻ là được rồi, nhưng là, nhưng mà tận đáy lòng Tiêu Dật, Lâm Tử Lam giống như mọc rễ nảy mầm ở đó, chỉ cần vừa nhẹ nhàng động, liền làm cho Tiêu Dật đau không có cách nào xử lý.

Cho nên, anh không có biện pháp buông tha!

“Vậy, chuyện đính hôn của em cùng Mặc Thiếu Thiên, cũng là có thật!?” Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật hỏi.

Càng đến gần chân tướng sự việc, Lâm Tử Lam càng cảm thấy đè nén.

Lúc này, Tiêu Dật cũng không có trả lời thẳng câu hỏi của Lâm Tử Lam, ngược lại nhìn cô, “Anh cũng có một chuyện muốn hỏi em!”

Lâm Tử Lam sững sờ, ngay sau đó ngược mắt, cùng ánh mắt Tiêu Dật chạm nhau, trái tim, hung hăng nhảy lên, “Chuyện gì! ?”

“Em bây giờ, yêu Mặc Thiếu Thiên sao! ?” Tiêu Dật nhìn cô, từng chữ từng chữ hỏi.

Lâm Tử Lam sững sờ, không ngờ Tiêu Dật thế nhưng lại hỏi như thế.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, “Đối với một người không có trí nhớ như em, đầu của em hoàn toàn trống rỗng, anh hỏi em có yêu anh ta hay không, anh cứ nói xem! ?” Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật hỏi ngược lại.

“Vậy còn anh! ?” Tiêu Dật hỏi.

“Ách! ?” Lâm Tử Lam sững sờ, nhìn Tiêu Dật.

“Em yêu anh không! ?” Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam trực tiếp hỏi.

“Ba tháng này chung sống, anh đối với em có ý gì, em rất rõ ràng, Lâm Tử Lam, nói cho anh biết, em yêu anh không?” Tiêu Dật hỏi.

Anh không tin, đối với anh Lâm Tử Lam một chút cảm giác cũng không có!

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, không ngờ Tiêu Dật sẽ như vậy hỏi.

Xác thực, ở nơi này ba tháng qua, Tiêu Dật cho cô rất nhiều suy nghĩ, cô cũng cho là, Tiêu Dật cũng ưu tú như vậy, hơn nữa, đối với cô tốt như vậy, có lẽ, cô thật sự sẽ cùng Tiêu Dật ở chung một chỗ.

Thậm chí, bọn họ cũng đối xử với nhau mập mờ một thời gian, chỉ là, trong lòng của cô có một số việc, không buông ra được, cho nên luôn cự tuyệt Tiêu Dật. Cô cũng cảm thấy, một ngày nào đó, sẽ tiếp nhận Tiêu Dật.

Nhưng bây giờ.

Cô không ngờ, thế nhưng lại xuất hiện thay đổi! . .

369. Chương 373: Phụ Nữ Mất Trí Nhớ Không Tốt

Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì cho phải.

Tiêu Dật nhìn chăm chăm thẳng vào mặt của Lâm Tử Lam, biểu hiện trên mặt của cô, đem tất cả thu vào tầm mắt.

Cuối cùng, chỉ chốc lát sau, Lâm Tử Lam sâu kín mở miệng, “Tiêu Dật, thật xin lỗi, em không biết vấn đề nơi nào, nhưng bây giờ em không cách nào cho anh câu trả lời.”

“Em cho là, em vẫn sẽ được sống như vậy, nhưng hiện tại bỗng nhiên xuất hiện hai người, bọn họ đều nói là người quan trọng nhất trong cuộc sống của em, chuyện này, em không thể nào không để tâm.” Lâm Tử Lam khổ sở nói.

Một người trong đó là con trai của cô, bây giờ cô biết, không thể thờ ơ mặc kệ, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, đó không phải là cô.

Nếu như không nhớ ra chuyện lúc trước, cô hoàn toàn không cách nào mở rộng cánh cửa lòng mình để tiếp nhận người khác.

Mặc kệ là ai!

“Cho nên, em muốn chờ tới khi nhớ ra toàn bộ mọi chuyện, lúc đó rồi hãy nói!” Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật nhàn nhạt nói, ánh mắt, mang theo mấy phần áy náy.

Tiêu Dật đứng nghiêm ở trước mặt cô, nhìn Lâm Tử Lam, chân mày lo lắng nhíu lên, “Em không tin tưởng anh! ?”

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Em không phải không tin anh, nhưng hiện tại, có chút phức tạp, em chờ nhớ lại tất cả chúng ta lại nói tiếp!” Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật nói.

Dù sao, anh nói dối cô, đây cũng là sự thật.

Nhưng hiện tại Lâm Tử Lam không muốn truy cứu những chuyện này, cô chỉ muốn nghỉ, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra!

Trong ba tháng ở đây, cô có thể cảm nhận được tình cảm mà Tiêu Dật dành cho cô, nếu nói bọn họ đã biết nhau bảy năm trước, Lâm Tử Lam tin tưởng, tình cảm của Tiêu Dật cũng xuất phát từ đó, nếu thật sự là bảy năm trước, Lâm Tử Lam cũng tin tưởng, khi đó, cô đã biết.

Chỉ là, biết tình cảm Tiêu Dật đối với mình, còn chuyện cô và Mặc Thiếu Thiên đính hôn thì sao?

Cô yêu Mặc Thiếu Thiên sao?

Lâm Tử Lam tin tưởng bản thân mình, nếu như cô không thương một người, cũng không có ai có thể ép buộc cô đính hôn.

Chỉ là.

Lâm Tử Lam lại có chút không quá chắc chắn.

Cũng chính bởi vì điều này, Lâm Tử Lam mới mười phân buồn bực.

Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam, chân mày nhíu lên Tiêu Dật lo lắng, “Em phải trở về cùng Mặc Thiếu Thiên sao! ?” Giọng nói mang theo mấy phần khàn khàn, thật ra thì lúc hỏi ra vấn đề này, Tiêu Dật lại có chút sợ câu trả lời của Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam cũng sưng sốt, không ngờ Tiêu Dật sẽ như vậy hỏi, nhưng suy nghĩ này, cô thật sự vẫn chưa có nghĩ qua.

Sống ở nơi này ba tháng, ít nhiều có chút quen thuộc, cho dù biết rõ bọn họ tới, nhưng đến bây giờ, chuyện này cô thật sự không nghĩ tới.

Bây giờ Tiêu Dật hỏi tới như vậy, trong lòng của Lâm Tử Lam, dường như có thứ gì đó đè nén nặng nề.

Tiêu Dật cau mày, nhìn Lâm Tử Lam, ánh mắt thâm u, chỉ cần nghĩ đến Lâm Tử Lam rời khỏi, trong lòng của anh giống như có một ngọn lửa muốn đốt cháy lồng ngực của anh, tay của anh nắm thật chặt.

Chỉ sợ một giây sau Lâm Tử Lam nói ra đáp án, sẽ làm anh mất không chế!

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn anh, lắc đầu “Em không biết, chuyện này, em tạm thời còn không có nghĩ tới!” Chuyện xảy ra quá đột ngột, Lâm Tử Lam hoàn toàn không có thời gian rảnh bận tâm đến mấy chuyện này.

Chỉ là, bây giờ nói đến, Lâm Tử Lam cảm thấy bất ngờ nhưng cũng có chút phiền muộn.

Nghe được đáp án của Lâm Tử Lam, tay Tiêu Dật nắm chặt quả đấm, mới thoáng buông lỏng một chút, hô hấp, cũng thoáng thả lỏng một chút.

Sau đó, Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam, hai tay đặt trên vai Lâm Tử Lam, “Tử Lam, anh hi vọng, em có thể cho anh một cơ hội!”

“Mặc kệ như thế nào, anh đều sẽ bảo vệ em thật tốt, tuyệt đối sẽ không để cho em bị tổn thương!” Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam nói gần từng chữ.

Lâm Tử Lam cũng đứng ở đó, nhìn Tiêu Dật.

Hai người đi chung với nhau thời gian không ngắn, nhưng là Tiêu Dật chưa từng có trực tiếp như thế, cô cũng tin tưởng Tiêu Dật sẽ không để mình bị tổn thương, nhưng không phải không tổn thương tổn sẽ hạnh phúc.

Lâm Tử Lam đối với Tiêu Dật, không nói được, không nói rõ được cảm giác, nói yêu, từ trước đến nay không tính.

Nếu như nói lời yêu, cô sẽ không lần lượt cự tuyệt Tiêu Dật.

Ở trong lòng của cô, có một bí mật, chỉ là bí mật kia, ngay cả chính cô cũng không biết.

Ngay cả mình cũng không biết, thử hỏi làm thế nào để chấp nhận người khác đây! ?

Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật, hít vào một hơi thật sâu, “Tiêu Dật, thật xin lỗi, mặc dù em không biết lúc trước rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng mà em có nhận định riêng của mình, em cũng sẽ tin tưởng anh như vậy, sẽ không để cho em bị tổn thương, nhưng mà ta em nhất định phải tuân theo trái tim của mình, nhất định phải biết đã xảy ra chuyện gì, nếu không, đời này em cũng sẽ không chấp nhận người khác!” Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật nói gần từng chữ.

Lời nói, rõ ràng, rất rõ ràng.

Cô nhất định phải làm rõ ràng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trước khi hiểu rõ mọi chuyện, cô sẽ không đưa ra bất cứ quyết định nào.

Huống chi, cô đối với Tiêu Dật, căn bản không có loại tình yêu mãnh liệt, nếu như nói có tình cảm, thì giống như một gia đình hơn.

Nhưng Tiêu Dật cho cô cảm giác rất mập mờ, cho nên, Lâm Tử Lam chỉ có thể như vậy nói, cũng không muốn cùng Tiêu Dật làm cho quan hệ giữa hai người quá mức lúng túng.

Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam, dáng vẻ của cô rất kiên định, Tiêu Dật rất hiểu rõ Lâm Tử Lam, lúc không có hiểu rõ sự tình, cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

Nhưng cô căn bản sẽ không nhớ tới.

Nghĩ tới đây, Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam, “Nếu như vậy, anh tôn trọng quyết định của em, nhưng anh sẽ đợi em!” Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam nói gần từng chữ.

Nghe lời Tiêu Dật nói, Lâm Tử Lam đứng ở đó, không cách nào nói ra lời tuyệt tình, sau đó gật đầu một cái.

Nhìn Lâm Tử Lam gật đầu , khóe miệng Tiêu Dật từ từ nâng lên nụ cười lạnh nhạt, nụ cười an ủi.

Lâm Tử Lam, nếu điều anh làm, có thể giữ được em, cho dù là chuyện xấu, anh cũng cam tâm tình nguyện.

.....

^^^^^^

Mặc Thiếu Thiên thay thuốc xong liền tìm Lâm Tử Lam cùng Tiêu Dật đều không thấy, vì vậy, cũng bắt chấp cái khác, trực tiếp mặc vào áo sơ mi liền đi ra ngoài.

Vậy mà, vừa đi đến cửa, lại thấy hoa trong vườn, Tiêu Dật cùng Lâm Tử Lam đứng ở đó, hai người giống như đang trao đổi chuyện gì, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên xẹt qua một tia không vui, trực tiếp đi ra ngoài, sải bước hướng phía bọn họ đi tới.

“Lão bà thân ái, hai người đang làm gì vậy! ?” Mặc Thiếu Thiên trực tiếp đi tới, một cánh tay vòng qua eo của Lâm Tử Lam, khóe miệng treo lên nụ cười tà mị, xem ra, hết sức mập mờ.

Dường như, bọn họ đã rất quen thuộc, rất quen thuộc, rất ân ái, bộ dạng rất ân ái.

Lâm Tử Lam sững sờ, ngay sau đó ngược mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, đập vào mắt ánh mắt chính là mặt của Mặc Thiếu Thiên cực kỳ yêu nghiệt, mang theo nụ cười tà nịnh, cực kỳ bức người.

Người đàn ông này vốn là như vậy, dây dưa không ngớt, cũng xuất quỷ nhập thần.

Tuy nhiên, Lâm Tử Lam hình như rất quen, nhìn Mặc Thiếu Thiên “Anh luôn xuất quỷ nhập thần như vậy sao! ?”

“Dĩ nhiên, anh muốn bất cứ lúc nào cũng có thể kiểm tra em!” Nói xong, ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên, nhìn về phía Tiêu Dật.

Tiêu Dật đứng đối diện Mặc Thiếu Thiên, cực kỳ tức giận, nhưng lại nói không ra cái gì.

“Tiêu Dật, anh lại đang rót tư tưởng gì cho lão bà của tôi vậy! ?” Mặc Thiếu Thiên trực tiếp hỏi, lời nói cứng ngắt, chộp mũi, là cho Tiêu Dật cài định.

Ánh mắt Tiêu Dật lạnh lùng quét qua Mặc Thiếu Thiên, “Mặc Thiếu Thiên, hi vọng anh biết cái gì là tôn trọng!”

Nghe được lời Tiêu Dật nói, Mặc Thiếu Thiên chợt cười một tiếng, “Thế nào? Hâm mộ? Ghen tỵ! ?” Ý đồ châm chọc hết sức rõ ràng.

Mặc Thiếu Thiên nói thêm, “Tiêu Dật, anh cũng chỉ có thể hâm mộ và ghen tỵ thôi!” Mặc Thiếu Thiên hết sức không khách khí nói.

Làm thế nào khiêu khích Tiêu Dật, anh liền làm.

Quả nhiên, Tiêu Dật đứng ở đó, sắc mặt hết sức khó coi.

Thật ra thì, Mặc Thiếu Thiên nói không sai, hành động giống như Mặc Thiếu Thiên, Tiêu Dật không thể làm.

Không phải không thể, mà là, anh cứ có cảm giác có một phần gò bó.

Anh nói là tôn trọng.

Tôn trọng Lâm Tử Lam.

Nhưng đối với lời Mặc Thiếu Thiên nói, từ đầu tới cuối đều tôn trọng như vậy, theo đuổi phụ nữ, nhất định phải có thủ đoạn mới phải.

Cho nên nói, lưu manh theo đuổi lão bà, nhanh hơn nhiều so với thân sĩ.

Lúc này, Lâm Tử Lam ở một bên nhìn, không thể không nói, Mặc Thiếu Thiên nói chuyện, thật rất khó chịu .

Tức giận làm sao, làm sao tới.

Mắt thấy hai người khiêu chiến, Lâm Tử Lam lạnh giọng mở miệng, “Muốn đánh nhau? Qua bên kia!” Nói xong, Lâm Tử Lam chỉ vào một nơi cách đó không xa.

“Đánh nhau cũng không có vấn đề gì, tuyệt đối không ai ngăn!” Lâm Tử Lam hết sức bình tĩnh nói, cũng ngay sau đó, gạt tay của Mặc Thiếu Thiên ra.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở đó, lắc đầu tay, không ngờ người phụ nữ này mất trí nhớ, thế nhưng không tốt chút nào.

Tiêu Dật cũng đứng ở đó, nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam khí thế mạnh mẽ như thế, ánh mắt không khỏi thoáng qua một tia tối tăm.

Bao lâu rồi không có thấy bộ dạng này của Lâm Tử Lam!

Nhưng là, nhưng bởi vì Mặc Thiếu Thiên!

Nghĩ tới đây, Tiêu Dật nhếch miệng lên cười mỉa mai.

Lúc này, Lâm Tử Lam vẫn chưa đi được hai bước, Mặc Thiếu Thiên lần nữa nhào tới.

“Anh đang bị thương, em làm sao lại không quan tâm anh chút nào vậy!? Hả?” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên lại dán lên.

Lâm Tử Lam “.”

Vốn là Lâm Tử Lam có chút giận dữ, tuy nhiên bởi vì Mặc Thiếu Thiên lại lần nữa vô lại quấn lên, bực tức cũng lơ đãng tiêu tan.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam cau mày, “Anh không phải luôn luôn cảm thấy mình rất oai phong sao, vậy thì đi thử một chút đi!” Lâm Tử Lam nói, dù sao, Tiêu Dật cũng không phải là không biết nghĩ, thật ra thì, trong lòng cô cũng có chút ma quái, cũng rất muốn biết, Mặc Thiếu Thiên cùng Tiêu Dật, ai lợi hại hơn ai một chút!

Nhưng ý nghĩ này, cũng chỉ là chợt lóe rồi biến mất mà thôi.

Nghe được lời Lâm Tử Lam nói, mi mắt Mặc Thiếu Thiên nẩy lên, “Làm sao em biết anh rất oai phong! ? Xem ra, coi như mất trí nhớ, đối với anh em cũng hiểu rất rõ nhỉ.” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, hướng về phía cô nháy mắt mấy cái, khóe miệng cũng nâng lên nụ cười ý vị sâu xa.

Lâm Tử Lam . [lúng túng]

Thật ra thì, cô chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi.

Chẳng lẽ, thật sự trong tiềm thức, cô hiểu rõ anh sao?

Lâm Tử Lam cũng không lộ quá nhiều cảm xúc “Không nói là hiểu rõ, nhưng nhìn cách làm của anh, cũng biết được anh thuộc loại người nào!” Lâm Tử Lam nói.

“Em đang khen anh!” Mặc Thiếu Thiên hết sức không khách khí nói, tiếp tục lại gần Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam “.”

Còn đủ tự luyện!

Lâm Tử Lam tiếp tục đi tới trước , Mặc Thiếu Thiên nhất quyết đi theo bên cạnh, quấn lấy Lâm Tử Lam, cố ý làm ra các loại động tác mập mờ, cho Tiêu Dật sau lưng tức chết.

“Đừng theo tôi, có rãnh rồi đi đánh nhau đi!” Lâm Tử Lam cười nhạo báng Mặc Thiếu Thiên nói.

“So với đánh nhau, anh quan tâm tới việc làm thế nào để cho em khôi phục trí nhớ hơn!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói, mỗi một động tác, một ánh mắt, cũng tràn đầy quyến rũ.

370. Chương 374: Tô Cẩn Nhi Vi Phạm Lời Thề

Lâm Tử Lam nhìn anh, trực tiếp đi đến vẻ mặt cười nhưng trong lòng không cười, “Tôi cảm ơn, bắt quá, tôi không cần!” Lâm Tử Lam trực tiếp nói.(LTL-MTT xưng hô “tôi” vì chị không nhớ anh)

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, nữ nhân này so với trước khi mất trí nhớ càng khó tính hơn.

“Hiện tại cũng không phải thời điểm em có cần hay không, mà là nhất định phải!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Anh cũng không tin, sóng to gió lớn bọn họ cũng trải qua, còn sợ không khôi phục được trí nhớ.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, một bộ dáng không nói gì, cũng không lại để ý tới anh, đi thẳng đến phía trước, nhưng là Mặc Thiếu Thiên không có bỏ qua, vẫn quay chung quanh bên người Lâm Tử Lam.

Tiêu Dật đứng ở phía sau, nhìn bóng lưng bọn họ, con người gắt gao ngừng tụ.

Mãi cho đến lúc ăn cơm, Mặc Thiếu Thiên vẫn quay chung quanh ở hai bên người Lâm Tử Lam.

Ở trong này, Tiêu Dật an bài cho Lâm Tử Lam một người, thời điểm mỗi ngày đến nấu cơm, nhưng là Lâm Tử Lam ghét phiền toái, để Tiêu Dật mua rất nhiều đồ, tự mình làm ăn.

Tuy rằng không có tài nấu nướng, nhưng cũng là miễn cưỡng đối phó được.

Vốn hôm nay Lâm Tử Lam còn muốn tự mình xuống bếp, nhưng là có Hi Hi ở đây, làm sao có thể để Lâm Tử Lam xuống bếp.

Nhưng mà Hi Hi xuống bếp, lại làm cho Lâm Tử Lam kinh ngạc một phen.

“Thiên tài!” Lâm Tử Lam cho ra phán đoán.

Nhìn từng bước từng bước đồ ăn làm thành, Lâm Tử Lam thật lòng cảm thấy thiên tài.

Hi Hi chính là cười hì hì, nhìn thấy Lâm Tử Lam, trong lòng đã rất vui vẻ, sau đó trực tiếp đem công lao cho Lâm Tử Lam, “Thiên tài cũng là mẹ bồi dưỡng mà thành!”

Những lời này, trong lòng Lâm Tử Lam ngọt ngào.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cầm một trái dưa chuột, trực tiếp cắn một cái, “Còn có phần ta!”

Nghe thế, Hi Hi cùng Lâm Tử Lam đều lặng đi một chút, tuy nhiên Lâm Tử Lam thập phần bình tĩnh mở miệng, “Thì ra là còn có thể sinh con!”

Một câu, Hi Hi thối phù một tiếng, nhẹn không được bật cười.

Sắc mặt Mặc Thiếu Thiên thay đổi, tức giận trừng mắt liếc nhìn Lâm Tử Lam một cái, Lâm Tử Lam cau mày, cười cười, rời đi..

Mặc Thiếu Thiên đứng ở tại chỗ, nhìn Lâm Tử Lam cười, khóe miệng cũng không khỏi gợi lên.

Rốt cuộc, ba tháng, lo lắng trong lòng, cuối cùng cũng có thể buông xuống.

.....thanhhuyen.ddlqd.....

Hi Hi tự mình xuống bếp làm gì đó, nhưng là, lại không có mấy người ăn.

Tiêu Dật đứng ở bên cửa sổ, không biết suy nghĩ cái gì, Hách Tôn cũng không ở đây, Tô Cẩn Nhi cũng không biết chạy đi đâu.

Một cái cái bàn, Hoa Hồng, Mặc Thiếu Thiên, còn có Lâm Tử Lam.

“Đồ ăn không nhiều, chỉ có thể ăn tạm!” Hi Hi nói.

Hoa Hồng cười, “So với thời điểm một mình, đã phong phú hơn!” Lâm Tử Lam thật tình nói, nếu như là cô, thường xuyên ăn cơm trộn, hoặc rau, đều là thức ăn nhanh, khó được thịnh soạn như vậy.

Tuy rằng không thích, nhưng là Lâm Tử Lam không muốn làm, cũng lười làm.

Tiêu Dật tìm người đến giúp cô, cũng không muốn có người biết cô, cho nên, tìm một người trong ngôi làng thần bí, nhưng đôi khi người ta cũng có việc bận, Lâm Tử Lam cũng chỉ có thể tự mình làm ăn.

Mà nay, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng mà Hi Hi làm cũng rất nhiều, rất phong phú, Lâm Tử Lam thật cao hứng.

Mặc Thiếu Thiên cùng Hoa Hồng là hai người không khách khí nhất, nhìn Hi Hi làm sắc hương vị câu toàn như vậy, hai người trực tiếp ngồi vào bàn.

Mấy ngày nay, bọn họ cũng chưa ăn uống đầy đủ, bụng đều đói.

Hiện tại nhìn Hi Hi làm, hai người đương nhiên muốn có một bữa cơm no đủ.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật đứng ở bên cửa sổ, đứng dậy, hướng bên kia đi tới.

“Tiêu Dật.” Lâm Tử Lam lên tiếng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, chân mày không vui nhú lên, nhưng cũng không có đi lên giữ chặt Lâm Tử Lam, anh cũng hiểu được, cái gì cũng có chừng mực.

Lâm Tử Lam cũng có chuyện của mình, cần xử lý.

Những thứ này, anh cũng có thể tiếp nhận.

Lúc này, Tiêu Dật đứng ở bên cửa sổ, nghe được tiếng kêu phía sau, quay đầu, ánh mắt thâm u nhìn Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam cười, “Ăn một chút gì đi!”

Tiêu Dật lắc đầu, “Các người ăn đi, anh không đói bụng!” Tiêu Dật nói.

Để cho hắn cùng Mặc Thiếu Thiên ngồi cùng một bàn, là một chuyện rất khó khăn.

Lúc này, Hi Hi đứng ở một bên, ngay cả tức giận đối với Tiêu Dật, nhưng cũng không quên được Tiêu Dật chiếu cố bọn họ, nhìn bộ dáng mẹ bất an, Hi Hi cũng đi tới.

“Tiêu Dật thúc thúc, ăn một chút gì đi!” Hi Hi cũng mở miệng nói.

Lúc này, Tiêu Dật nhìn Hi Hi, ánh mắt hiện lên một tia phức tạp, “Không cần, ta không đói bụng, các người ăn đi!”

“Nhưng là người không ăn, mẹ cũng sẽ không an tâm!” Hi Hi nói.

Đây là trọng điểm.

Tiêu Dật sững sốt, con người lập tức nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam nhìn hắn, sau đó gật gật đầu.

Tiêu Dật thế này mới sững sốt, lập tức gật gật đầu.

Nhìn Tiêu Dật đáp ứng, con người Lâm Tử Lam gọi lên một chút cười.

Hi Hi cũng cười.

Vì thế, trên bàn Hoa Hồng, Mặc Thiếu Thiên ngồi ở chỗ đó.

Hoa Hồng lên tiếng đầu tiên, “Nhanh chút đi, tôi sắp chết đói!”

“Đến đây, đến đây, chỉ là, Hách Tôn thúc thúc đâu? Còn có Tô Cẩm Nhi đâu!?” Hi Hi hỏi.

Hoa Hồng lắc đầu, “Không biết!”

“Chỉ là sau khi Tô Cẩm Nhi bị thương, vẫn không thấy!” Hoa Hồng nói.

Nghe thế cái, Hi Hi cũng nhú mày, “Nếu bọn họ không tới, chút nữa sẽ đem thức ăn vào!” Hi Hi nói.

Nghe bọn họ nói, Mặc Thiếu Thiên thế này mới giật mình nhớ tới, “Độc của tôi giải như thế nào!?”

Đến bây giờ, anh mới bắt đầu coi trọng vấn đề này.

Mọi người đều sững sốt, không biết trả lời như thế nào, bởi vì chuyện rất phức tạp.

Lúc này nhìn bọn họ không có người mở miệng, Hoa Hồng lại mở miệng, “Lấy độc trị độc.”

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Mọi người cười, Mặc Thiếu Thiên cũng không hỏi, Tiêu Dật ở đây, nói cái gì, cũng không tiện nhiều lời.

Lúc này, Tiêu Dật ngồi xuống.

Hai người như thế nào cũng không nghĩ đến, có một ngày, bọn họ ngồi ở trên cũng một bàn cơm, thật sự là rất kì quái.

Hi Hi lại cái gì cũng không có nói, “Ăn cái gì đi!”

Lâm Tử Lam gật gật đầu, mọi người bắt đầu ăn.

Tiêu Dật cùng Mặc Thiếu Thiên chính là ngồi đối diện, hai người ai cũng không chịu liếc mắt nhìn ai một cái.

Hơn nữa, Mặc Thiếu Thiên ăn cái gì rất bất bẻ, nhưng là hiện tại, tuyệt không soi mói, ngược lại ăn rất ngon, ngược lại Tiêu Dật, chỉ cầm hiếc đũa, cũng không có ăn cơm.

Lâm Tử Lam nhìn, cũng không có nói cái gì nữa.

Dù sao, để cho Tiêu Dật ngồi ở chỗ này, cũng đã không dễ dàng.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên giống như rất cao hứng, vừa ăn vừa gấp thức ăn bỏ vào trong bát Lâm Tử Lam.

“Vợ, ăn nhiều một chút!” biểu tình kia, còn có lời nói, đều là muốn trêu tức Tiêu Dật.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam thiết tình lấy anh không có cách nào.

Mặc kệ là cô nói, Mặc Thiếu Thiên vĩnh viễn đều là bộ dáng này, làm cho cô một chút biện pháp cũng không có.

Lúc này, Lâm Tử Lam chính là gật gật đầu, cũng không có nói thêm cái gì, tiếp tục ăn, chỉ là, biểu tình, lại thập phần hài lòng.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên thỉnh thoảng gấp cho Lâm Tử Lam này nọ, Tiêu Dật chính là ăn vài hớp, buông đũa xuống, “Tôi ăn no , các người từ từ ăn đi!” Nói xong, Tiêu Dật đứng dậy, xoay người rời đi.

Lâm Tử Lam ngồi ở đó, nhìn bóng dáng Tiêu Dật, cũng không có nói cái gì nữa.

Ngược lại là Mặc Thiếu Thiên, khoe miệng gọi lên, nhìn bóng lưng Tiêu Dật, con ngươi hiện lên một tia u ám.

Người khác không biết vì sao Tiêu Dật ăn không trôi, nhưng là anh biết.

Nghĩ đến đây, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên ý cười càng sâu.

Tiêu Dật, thế này mới chính là bắt đầu.

Nếu không sai Lâm Tử Lam, đây mới thực sự là bắt đầu.

.....thanhhuyen.ddlqd.....

Mà bên kia.

Tô Cẩm Nhi đứng ở một trong một cái phòng, nhìn người bên trong, sắc mặt thâm trầm.

“Louis!” Tô Cẩm Nhi kêu một tiếng.

Louis ngồi ở đối diện, khuôn mặt kia, nói không nên lời nghiêm túc.

“Tô Cẩm nhi, cô còn nhớ rõ, cô từng đáp ứng bà nội cái gì không ?” Louis nhìn Tô Cẩm Nhi lạnh giọng hỏi.

Sắc mặt, thập phần không tốt.

Tô Cẩm Nhi đứng ở nơi đó, mím môi, vẻ mặt luôn luôn xinh đẹp, giờ phút này, nói không nên lời nghiêm túc.

“Nhớ rõ!” Nửa buổi sau, Tô Cẩm Nhi mới mở miệng nói một tiếng.

“Cô thể nhưng mang người lạ đến nơi này, lúc trước, thật sự không nên thả cô ra!” Louis nhìn cô hung hăng nói.

Tô Cẩm Nhi đứng ở nơi đó, nghe lời Louis nói, nhú mồm, “Không phải tôi dẫn bọn họ tới!”

“Không phải cô? Bọn họ sẽ đến đến nơi đây! ?” Louis nhìn Tô Cẩm Nhi lạnh lùng nói.

Kỳ thật, là Hách Tôn dẫn bọn họ , từng, anh cũng đã đến nơi này, nhưng mà, Tô Cẩm Nhi quả quyết không mang Hách Tôn bán đứng.

Sau khi nghe lời Louis nói, cô cũng chỉ có thể mím môi, chấp nhận.

Nhìn Tô Cẩm Nhi không nói lời nào, Louis coi như cô chấp nhận, lúc này, nhìn cô, khóe miệng gợi lên một chút cười âm tàn, “Lúc trước, là bà nội cô cầu tình, chúng ta mới đáp ứng thả cho cô đi ra ngoài, cô cũng thể, hiện tại, cô thể nhưng vi phạm lời thề lúc trước,cô nói, nên làm cái gì bây giờ?” Louis nhìn Tô Cẩm Nhi một chữ một nói.

Lúc trước, thời điểm ở rừng rậm, hẳn nhìn Tô Cẩm Nhi quen mắt, không nghĩ tới, thật là cô.

Tô Cẩm Nhi đứng ở nơi đó, mím môi, nghe được lời Louis nói, cô ngược mắt, “ Anh nghĩ làm gì?”

Nhiều năm như vậy, cô cũng thay đổi, đã không còn là tiểu cô nương khúm núm trước kia.

Nhiều năm như vậy huấn luyện đặc công, cũng không phải luyện không .

Louis nhìn cô, khóe miệng gợi lên một chút cười, “Cô một mình dẫn người tới đây, còn làm bại lộ thân phận của mình, vì bọn họ giải độc, hoàn toàn vi phạm lời thề lúc ấy.....”

Tô Cẩm Nhi đứng ở nơi đó, nghe lời Louis nói, mím môi, vẫn không nhúc nhích.

371. Chương 375: Thân Thế Của Tô Cẩm Nhi

Louis nhìn Tô Cẩm Nhi, nhếch miệng cười nhạt, “ Cô dám tự tiện dẫn bọn họ xông vào đây, còn bại lộ thân phận của mình, lại vì bọn họ giải độc, hiện tại cô đã hoàn toàn vi phạm đối với những gì cô đã nói trước kia....”

Tô Cẩm Nhi một mực đứng đó, nghe những lời Louis nói, cô chỉ biết mím môi cam chịu, không nhúc nhích.

“ Dựa theo những gì cô đã nói, tự mình kết liễu đi...” Louis nhìn Tô Cẩm Nhi lạnh lùng lên tiếng.

Nghe thế, Tô Cẩm Nhi bỗng nhiên giương mắt lên, “ Anh nói cái gì ?”

“ Thế nào? Không muốn thực hành sao? Cô đừng quên, đó đều là những lời mà trước kia cô đã thề !” Louis nhấn mạnh.

Lúc này, Tô Cẩm Nhi mới nhớ lại thời thơ ấu của mình, lúc ấy cô chỉ được vài tuổi, bọn họ buộc cô thề độc, cuối cùng, bà nội cô phải liều chết chỉ để cầu xin tha thứ cho cô, bọn họ mới thả cô rời đi....

Nghĩ tới đây, hai tay của Tô Cẩm Nhi nắm thật chặt, nhìn Louis bằng ánh mắt hung ác.

Đã qua nhiều năm, cô tham gia huấn luyện đặc công, bởi vì có một chuyện kích thích cô khiến cô phải làm như thế, đến bây giờ, hẳn thực sự cho rằng cô sẽ tuân thủ theo những thứ gọi là lời thề sao?

Tô Cẩm Nhi nhếch miệng cười lạnh, nhìn Louis, “ Không muốn thì như thế nào? Ban đầu thề độc, tất cả đều do đám người các anh buộc tôi nói...” Khi đó, cô chỉ mới mấy tuổi, bây giờ nghĩ lại, vẫn nhớ mãi những ánh mắt ác độc vây quanh cô.

Bọn họ thực sự cho rằng, cô vẫn như lúc còn bé cái gì cũng không hiểu, một đứa bé ngay cả dùng tay trói gà cũng không chặt sao?

Nghe Tô Cẩm Nhi nói thế, Louis nhếch môi cười khinh bỉ, “ Xem ra, ngay cả lời chính miệng cô đã từng thề, cô cũng không sợ rồi !”

Nói đến việc này, Tô Cẩm Nhi cũng cười lạnh, nhìn Louis, “ Ban đầu, anh thực sự nghĩ sẽ thả tôi rồi đi sao?”

Thời điểm Tô Cẩm Nhi nói ra những lời này, sắc mặt Louis khê biến.

Ban đầu, sau khi Tô Cẩm Nhi rời đi, cô chợt phát hiện cả người rất khó chịu, bỗng nhiên ngã xuống, khi đó, cô nhớ đến chuyện Louis đưa mình ít đồ.

Nhưng khi đó cô còn rất nhỏ, bản thân cái gì cũng không có, cho nên sau khi trúng độc, liền hôn mê bất tỉnh.

May mắn được một người Pháp cứu giúp.

Nhưng sau việc đó, càng làm cho Tô Cẩm Nhi thâm tâm không nở nhìn....

Tất cả đều do Louis ban tặng...

Nếu như không có sự việc lần đó cũng sẽ không có cô như hiện tại.

“ Xem ra, anh đã quên mất một số chuyện...” Tô Cẩm Nhi nhìn Louis nói.

Nghe khẩu khí hiện tại của Tô Cẩm Nhi, Louis cũng biết, cô đã phát hiện, chuyện đã qua nhiều năm, cô cũng không còn là một đứa bé như ngày nào.

Nghĩ tới đây, Louis nhếch miệng cười nhạt, “Cô cho rằng thôn trang thần bí muốn đến là đến muốn đi là đi sao? Hiện tại cô còn muốn chống lại tôi sao, sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước tôi nên trực tiếp đem cô giết!” Louis nhìn Tô Cẩm Nhi nói gần từng chữ.

Nhắc tới chuyện này, Louis cực kỳ hối hận, nếu như trước kia trực tiếp giết chết cô, thì hiện tại cũng sẽ không xảy ra bất kỳ chuyện phiền phức nào.

Nghe lời Louis nói, Tô Cẩm Nhi nhếch miệng lên cười khinh bỉ, “ Thế nào? Bây giờ cảm thấy hối hận rồi sao?”

“ Dù hiện tại anh có hối hận đi chăng nữa, cũng đã quá muộn rồi !” Vừa dứt lời, Tô Cẩm Nhi nhếch miệng cười lạnh, cô đã sớm quên đi hết cả những chuyện xảy ra hơn mười năm về trước, quên đi hình bóng cô gái nhỏ yếu đuối kia rồi.

Đang lúc Tô Cẩm Nhi nói chuyện, lúc này, không biết từ lúc nào Louis lấy ra một khẩu súng.

Nhưng thời điểm khi hắn hành động, Tô Cẩm Nhi cũng đồng thời rút súng ra, lúc súng Louis chưa kịp nhắm về phía Tô Cẩm Nhi thì khẩu súng trên tay Tô Cẩm Nhi đã nhắm ngay hắn bắn một phát.

Nhiều năm trải qua huấn luyện đặc công, không uống công cô gắng sức bấy lâu.

Khóe miệng Tô Cẩm Nhi nhếch lên, cười nhạt nhìn Louis, “ Anh còn tưởng rằng tôi còn là một đứa trẻ yếu đuối mặc người chém giết sao?”

Louis sửng sốt, toàn bộ quá trình anh không cách nào nhìn thấy Tô Cẩm Nhi ra ta như thế nào, hiện tại, một khẩu súng đã xuất hiện trước mắt anh.

Đây chính là sự khác biệt.

Hàng năm, bọn họ sống tại sơn trang thần bí, bình thường không có bất kỳ ai thường xuyên trải qua huấn luyện, bởi vậy, cho dù bọn họ có lợi hại ra sao cũng sẽ bị thụt lùi.

Mà Tô Cẩm Nhi lại hàng năm sống trong trạng thái huấn luyện, sự phòng bị, tốc độ đương nhiên sẽ hơn gấp mười lần so với Louis.

Khi cô còn bé, có thể Louis được coi là lợi hại, nhưng hiện giờ, cô đã không còn như trước nữa.

Louis đứng chôn chân tại chỗ, con ngươi màu xanh nhìn chăm chăm cây súng trước mặt mình.

Lúc này, Tô Cẩm Nhi khẽ cười một tiếng, “ Louis, anh già rồi !”

Hiện tại, thiên hạ không phải là của hắn.

Louis đứng im, nghe Tô Cẩm Nhi nói, anh mím môi, dường như đang suy nghĩ điều gì, rốt cuộc, sau nửa ngày mới mở miệng.

“Nếu như vậy, cô cứ việc nổ súng đi !” Louis nói, dáng vẻ giống như anh hùng thà chịu chết chứ không chịu nhục.

Tô Cẩm Nhi vẫn đứng đó, khoe miệng gợi lên ý cười, trên tay cầm súng hết sức tự tin, “ Anh cho rằng tôi không dám nổ súng sao? Louis, những chuyện tôi đã từng ném trái tại thần bí sơn trang này, đều do anh ban tặng !” Tô Cẩm Nhi nhấn mạnh lời nói, nói đến đoạn sau, lời lẽ mang theo chút hận ý.

Louis chỉ cười, ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt nhìn về hướng khác, “ Bản thân đảm nhiệm chức vị bảo hộ sơn trang thần bí, tôi có quyền lợi và nghĩa vụ bảo vệ để sơn trang thần bí không bị người khác phát hiện, chỉ là, hiện tại tôi thực sự rất hối hận, bởi vì, khi xưa đã để cho cô rời đi!” Louis cũng nói, lời lẽ xem ra rất bình thản, những mỗi câu mỗi từ đều tràn đầy hung dữ.

Nói anh ác độc cũng tốt, như thế nào cũng chẳng ra sao, mọi việc anh làm chỉ vì lợi ích cho sơn trang thần bí mà thôi.

Tô Cẩm Nhi cười một tiếng, cô cũng không phải người thủ hộ sơn trang thần bí, dĩ nhiên cô cũng sẽ không suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng, cô có thể khẳng định rằng, Louie đã từng khiến cô chịu rất nhiều tổn thương.

Nếu như, Louis không tự động tìm đến cô, cô cũng sẽ không nhắc tới, nhưng hiện tại, nếu anh đã tìm tới, cô cũng không cần ẩn nấp làm gì.

Nghe Louis nói anh rất hối hận, Tô Cẩm Nhi chỉ cười nhạt, “ Hối hận sao, hiện tại cũng đã muộn rồi!”

Lúc này, Louis nhìn Tô Cẩm Nhi, “ Nếu đã như vậy, cô cứ việc trực tiếp nổ súng bắn chết tôi đi!” Nói xong, Louis nhìn thẳng vào mắt Tô Cẩm Nhi.

Tô Cẩm Nhi lặng lẽ lên tiếng, “ Anh đã có lòng cầu chết, vậy tôi sẽ thành toàn cho anh!” Dứt lời, Tô Cẩm Nhi vừa định nổ súng.

Đang lúc ấy thì, Louis dường như nhớ tới chuyện gì, nhìn Tô Cẩm Nhi, “ Thật uổng phí, lúc xưa bà nội của cô đã vì cô mà làm ra nhiều chuyện như vậy!”

Nói một câu này khiến động tác nổ súng của Tô Cẩm Nhi ngừng lại.

Giống như, lời Louis vừa nói, đã đâm trúng vào nội tâm của cô.

Tô Cẩm Nhi nhìn Louis hỏi, “ Anh nói vậy là ý gì?”

Nhìn thấy phản ứng của Tô Cẩm Nhi, giống như suy nghĩ và dự đoán của Louis, khoe miệng anh nâng lên nụ cười lạnh lùng, “Tô Cẩm Nhi, trước kia, bà nội của cô đã dùng tánh mạng của mình để có thể đổi lấy việc cô rời đi, hiện tại, chính cô lại dẫn người xông vào sơn trang thần bí, bà nội của cô, chết thực sự không đáng !”

Nghe được chuyện này, Tô Cẩm Nhi sửng sốt.

Tại sao mọi chuyện có thể như vậy ?

Bà nội cô là một trong những người thủ hộ sơn trang thần bí, cô làm sao sẽ....?

Lúc này, Tô Cẩm Nhi nhìn Louis, cô hỏi, “ Anh nói bấy bọ gì đó, không phải bà nội tôi chết vì bệnh sao?”

Louis khẽ cười một tiếng, con ngươi nhìn Tô Cẩm Nhi thật sâu, không nói thêm điều gì.

Tô Cẩm Nhi tức giận nhìn Louis, “ Tôi đang nói chuyện với anh đó!”

Nghe được sự nóng nảy hấp tấp muốn biết sự thật trong lời nói của Tô Cẩm Nhi, lúc này, Louis mới quay đầu sang nhìn cô, “ Tô Cẩm Nhi, bà nội của cô chính là một trong những người bảo vệ sơn trang thần bí,

vậy nên, cô cũng thế, nhưng hiện giờ, cô chính là sự sỉ nhục lớn nhất đối với sơn trang thần bí!” Louie nhấn mạnh lời nói.

Hiện tại, quả thật Tô Cẩm Nhi có chút tức giận trừng mắt nhìn Louis, “Chuyện tôi muốn hỏi anh không phải cái này?”

“Rất cuộc, chuyện gì đã xảy ra với bà nội của tôi?” Tô Cẩm Nhi nhìn Louis, cô hét lên.

Tuổi thơ của cô cũng chỉ có bà nội, bà nội rất yêu thương cô, hai người sống gần bó nhiều năm bên nhau, nhưng, vì để cô có thể rời đi, bà nội lại.....

Mặc dù cô thực sự không muốn rời khỏi bà, nhưng cô chỉ có thể nghe theo lời của bà, nhất định rời khỏi nơi này.

Nhưng, cô vẫn còn nhớ khi cô đi, bà nội vẫn còn khỏe mạnh, mười mấy năm sau nhiều lần cô muốn trở lại thăm bà, nhưng cô vẫn khắc ghi những lời bà đã nói.

Bà nội từng bảo rằng, cả đời này, bà sẽ thủ hộ thần bí sơn trang, quyết không rời đi.

Bà mong rằng, cô có thể ra bên ngoài sống thật tốt, trăm nghìn lần không được quay trở về.

Vì nhớ tới những lời dặn dò của bà, cho nên mỗi lần cô kích động nghĩ sẽ quay trở lại sơn trang thần bí đều bị cô không ngừng bác bỏ những ý nghĩ đó, không ngờ cô sẽ gặp được Hách Tôn, và đám người bọn họ cũng muốn đến chỗ này, cô sợ Hách Tôn bị thương, dĩ nhiên cô cũng biết, thời gian mười mấy năm, bà nội đã không còn sống tại đây, nhưng trong lòng vẫn muốn một lần trở lại xem....

Nhưng hiện tại lại nghe Luoie nói vậy, dường như, mọi chuyện cũng không đơn giản như trong tưởng tượng của cô.

“Muốn biết sự thật sao? Tô Cẩm Nhi, nếu như bà nội của cô còn sống, có lẽ, bà ấy sẽ rất thất vọng đối với cô!” Louis nói gần từng chữ, “Thân là người thủ hộ Sơn trang Thần bí, cô lại không thực hiện theo những lời cô đã cam kết, bảo vệ nơi này, đã thế còn dẫn người xông vào, sau lại cứu bọn họ, Tô Cẩm Nhi, nếu như bà nội của cô còn sống, nhất định vì cô cho nên xấu hổ mà chết mất !” Mỗi một câu của Luoie giống như một con dao sắc bén đâm thẳng vào tim Tô Cẩm Nhi.

Từ lúc cô hiểu chuyện cho đến bây giờ, tình thân duy nhất chính là bà nội, mặc dù ban đầu khi cô rời khỏi đây trong lòng cô rất không muốn, nhưng cuối cùng cô vẫn phải nghe lời bà nội, rời đi....

Mà bây giờ, cô lại nghe Louis nói đến chuyện cũ, căn bản cô không biết khi ấy đã xảy ra chuyện gì, đôi mắt Tô Cẩm Nhi đỏ ngầu nhìn chằm chằm Luoie, sững trên tay cũng nhắm thẳng về phía anh.

“ Ít nói nhảm, tôi muốn biết chuyện khi đó đã xảy ra chuyện gì đối với bà của tôi!” Tô Cẩm Nhi nhìn Louis hằm hừ, nhấn mạnh lời nói.

“Trước kia vì muốn để cho cô rời đi, bà ấy đã uống thuốc độc, bà dùng cách này để chứng minh bản thân và gia đình sẽ không bao giờ bán đứng sơn trang thần bí, nhưng bây giờ xem ra, cái chết của bà ấy thực sự không đáng một chút nào!” Louis nói gần từng chữ.

Nghe thế, Tô Cẩm Nhi sửng sốt.

Cô quả thật không ngờ, bà nội vì cô làm nhiều chuyện như vậy.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng Tô Cẩm Nhi, giống như có đồ vật gì nặng nề đè ép trên ngực, nặng đến mức, cô không cách nào hô hấp.

Bà nội.....

Bà nội.....

Tại sao bà lại hành động ngốc nghếch như vậy được chứ.

Lúc đầu, mặc dù trong lòng cô rất hướng về cuộc sống bên ngoài sơn trang thần bí, nhưng cô cũng không cam lòng rời xa bà.....

Nhưng tại vì sao, tại sao bà muốn làm như vậy !

Tô Cẩm Nhi khó có thể tiếp thụ việc này.

Cô đứng im một chỗ, cảm giác như cả người dường như trút hết sức lực, hốc mắt ngấn lệ.

Bà nội....

Bà thật khờ !

Trong lòng Tô Cẩm Nhi không nói ra được là tư vị gì.

Mặc dù quá khứ đã qua hơn mấy chục năm rồi, nhưng đó chính là sự ám áp duy nhất đối với cô, cũng là chỗ ám áp sâu nhất trong lòng cô, hiện tại lại nói cho cô biết sự thật, căn bản cô không cách nào tiếp nhận....

Louis đứng đối diện nhìn Tô Cẩm Nhi, xem chừng tâm tình của cô, khóe miệng quyến rũ nâng lên nụ cười lạnh lùng, một giây kế tiếp, thừa dịp Tô Cẩm Nhi thất thần, anh gơ súng lên, nhắm ngay Tô Cẩm Nhi....

“Phanh——!” một tiếng.

Tô Cẩm Nhi đột nhiên trợn to hai mắt, cô nhìn trước mặt, không biết nên nói gì.

372. Chương 376: Hách Tôn Giúp Tô Cẩm Nhi

“Đoàng ——” một tiếng.

Tô Cẩm Nhi đột nhiên trợn to hai mắt, nhìn lên trước mặt, không biết nên nói gì.

Lúc này, Louis đột nhiên nhú mày, rên lên một tiếng, nhưng có chút không tin tình huống trước mặt.

Louis cũng sững sốt, nhìn vết thương trên cánh tay, máu rất nhanh liền chảy ra, lúc này, chân mày Louis khẽ nhú lên, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Ngay vào lúc này, đột nhiên, một bóng người đi vào, Tô Cẩm Nhi quay đầu lại, lại thấy Hách Tôn đi vào.

Một khắc kia, Tô Cẩm Nhi sững sốt.

Cô chẳng thể nghĩ tới, Hách Tôn lại xuất hiện tại nơi này.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tô Cẩm Nhi không biết nên nói cái gì cho phải.

“Anh...anh tại sao lại ở chỗ này? !” Tô Cẩm Nhi nhìn Hách Tôn hỏi.

Một khắc kia nhìn thấy Hách Tôn, trong lòng Tô Cẩm Nhi thoáng qua một tia tình cảm phức tạp.

Anh tại sao lại ở chỗ này?

Là lo lắng cho cô?

Hay là. theo dõi cô? !

Chuyện vừa rồi, anh biết không! ?

Một khắc kia, ở trong lòng Tô Cẩm Nhi phức tạp không nói ra được .

Hách Tôn đứng ở cửa, cũng không trả lời câu hỏi của cô, nhưng ánh mắt lạnh nhạt quét qua cô, sau đó đi thẳng vào, đứng ở bên cạnh cô, cuối cùng ánh mắt bình tĩnh ở trên người của Louis, “Thì ra người bảo hộ làng huyền bí, hèn hạ như vậy!”

Mặc dù không sống ở bên trong, nhưng Hách Tôn giống như đối với bên trong, đối với chuyện vừa mới xảy ra, biết rất rõ ràng .

Nghe lời Hách Tôn nói, Louis sững sờ, lời của Hách Tôn tuy rằng lạnh, lại còn là giễu cợt.

Lúc này, ánh mắt Louis nhìn về phía súng trong tay Hách Tôn, mới vừa rồi, ông ta không phát hiện anh đang ở đây, thế nhưng có thể thần không biết quỷ không hay bắn ông bị thương, có thể thấy được, Hách Tôn cũng không phải là người bình thường.

Trên người khí thế trời sinh, lạnh bức người, Louis biết bọn họ cũng không phải người bình thường, nhưng cũng không ngờ đến Hách Tôn có thể xuất quỷ nhập thần đến mức độ này.

Louis ngược mắt, nhìn Hách Tôn, “Đây là chuyện của làng huyền bí, không liên quan gì đến anh, anh tốt nhất không xen vào việc của người khác!”

“Chuyện của làng huyền bí, tôi sẽ không quản, nhưng cô ta là người tôi mang vào, tôi không thể bỏ mặc !” Hách Tôn nhìn Louis nói gần từng chữ.

Tô Cẩm Nhi đứng bên cạnh Hách Tôn, vốn tâm tư rối loạn như ban đêm, nhưng nghe được lời Hách Tôn nói, Tô Cẩm Nhi đột nhiên ngược mắt, nghiêng mặt sang bên nhìn Hách Tôn, có chút khó có thể tin.

Anh vừa mới nói cái gì ?

Cô không có nghe lầm chứ ! ?

Cô cho là anh sẽ không quản, không để ý, giống như trước vậy, cũng như không nhìn thấy giống như vậy, nhưng bây giờ anh dám nói chắc chắn sẽ không mặc kệ cô.

Một khắc kia, lòng của Tô Cẩm Nhi, hung hăng giật mình.

Nhìn gò má của Hách Tôn, một khắc kia, lòng của Tô Cẩm Nhi không nói ra nỗi vui mừng.

Louis nhìn Hách Tôn, nếu như muốn động thủ thật, ông tuyệt đối không phải đối thủ của Hách Tôn, đứng ở nơi đó, nhìn Hách Tôn, ánh mắt rất lạnh.

Lúc này, Hách Tôn mở miệng, “Louis, chẳng lẽ thật sự làng huyền bí cho tới bây giờ cũng chưa từng phá lệ sao?”

Nói đến cái này, sắc mặt Louis liền biến sắc.

Sau đó, Hách Tôn mở miệng, “Vào mấy năm trước, làng huyền bí ngoài ý muốn cứu một người, không phải cũng thả sao! ?” Hách Tôn nhìn Louis hỏi từng chữ.

Mặc dù người lúc đó, không phải Louis cứu anh, nhưng anh tin tưởng, Louis tuyệt đối biết chuyện này.

Nghe được câu này, ánh mắt Louis đột nhiên mở to, không thể tưởng tượng nổi nhìn Hách Tôn.

Hách Tôn cũng nhìn Louis, con ngươi kín đáo thoáng qua một tia u ám, mở miệng nói “Người kia chính là tôi!”

Nói đến cái này, Louis càng thêm không thể tưởng tượng nổi, nhưng mà sau khi Hách Tôn nói ra câu kia, ông cũng đã lường trước.

“Là anh! ?”

“Không sai!” Hách Tôn hào phóng thừa nhận, nhìn Louis, cũng không có chút cảm giác áy náy nào.

Lúc này, một tay Louis ôm lấy chỗ vết thương, nhìn Hách Tôn, sau đó cười lạnh, “Quả nhiên, trên thế giới này sẽ không có giữ chữ tín như vậy, hơn nữa những người Trung Quốc các người, cho dù có thể độc, cũng sẽ làm trái lời thề!” Louis nói gần từng chữ.

Ám chỉ Hách Tôn cùng Tô Cẩm Nhi .

Lúc này, Tô Cẩm Nhi đứng ở nơi đó cũng không có lên tiếng, chỉ là đôi mắt kia si mê nhìn Hách Tôn.

Có thể hay không, đây xem như là Hách Tôn đối tốt với cô.

Coi như là vì cứu cô mà làm những chuyện này.

Hách Tôn đứng ở đó, cũng không vì lời Louis nói, mà tức giận, ngược lại có vẻ hết sức bình tĩnh, “Louis, tôi mặc kệ ông nghĩ thế nào, người nào làm người đó chịu, có chuyện gì, ông tìm tôi!” Hách Tôn nói.

Louis nhìn Hách Tôn cười lạnh, “Mặc dù tôi không phải là đối thủ của các người, nhưng thân là người bảo hộ cho người dân làng huyền bí này, tôi tuyệt đối sẽ không nhân nhượng!”

Bỏ qua cho bọn họ, khó đảm bảo bọn họ sẽ không mang người đến nơi này.

Lâu ngày, nơi này sẽ rất nhanh bị phát hiện .

Cho nên, cho dù chết, ông cũng muốn giữ được ngôi làng bí ẩn này.

Nhìn bộ dạng cực đoan của Louis, hiếm thấy Hách Tôn lộ ra nụ cười lạnh, ánh mắt thâm u nhìn Louis, “Cho dù ông chết, cũng chưa chắc có thể ngăn cản chúng tôi!” Hách Tôn nói gần từng chữ.

Lời này, nói hết sức khí phách, chỉ là, anh nói tuyệt đối không một chút nào giả.

Chưa nói đến, Louis hoàn toàn không phải là đối thủ của Hách Tôn.

Huống chi, bọn họ còn có Hoa Hồng cùng Tô Cẩm Nhi , bọn họ đều xuất thân là đặc công, tuyệt đối không kém hơn bọn họ.

Louis nhìn Hách Tôn, đôi mắt kia, đầy thù hận.

Hách Tôn cũng không thèm để ý, mở miệng, nói thẳng ra mục đích của mình, “Không bằng, chúng ta làm một giao dịch như thế nào?” Hách Tôn nhìn Louis hỏi.

Louis cau mày, nhìn Hách Tôn, không biết Hách Tôn muốn gì, nhưng vào giờ phút này, Louis cũng chỉ có thể mở miệng hỏi, “Giao dịch gì! ?”

“Các người ở ẩn, chẳng qua vì muốn tránh xa thế giới bên ngoài, cho nên các người lựa chọn một nơi như thế này, cũng sợ bị người khác phát hiện, nếu như tôi đoán không sai, nơi này vốn là hoang vu, các người căn bản cũng không có quyền sử dụng đất!” Hách Tôn nói gần từng chữ.

Quả nhiên, sau khi nói xong câu đó, sắc mặt của Louis hết sức khó coi.

Hách Tôn nói không sai, bọn họ không có.

Cũng chính bởi vì như vậy, Louis mới ở đây lo lắng.

Sợ hãi người khác phát hiện nơi này, cũng sợ người khác quấy rầy bọn họ.

Nhìn sắc mặt của Louis, Hách Tôn càng thêm chắc chắn suy nghĩ của mình.

Xem ra, anh suy đoán không sai.

“Anh nói cái gì! ?” Louis nhìn Hách Tôn lạnh giọng hỏi, bị nói đến trọng điểm, sắc mặt của Louis thật không tốt.

“Tôi nói không đúng sao! ?” Hách Tôn nhìn Louis hỏi, thanh âm không nặng không nhẹ, làm cho người ta cũng dẫn đo khó xác định tâm tình của anh.

“Anh ——” Louis xem ra, sắc mặt thật không tốt, rồi lại thấy không có cách nào với Hách Tôn.

“Anh nếu nói giao dịch, chính là dùng cái này uy hiếp tôi sao! ?” Louis nhìn Hách Tôn lạnh lùng nói, cho dù đang ở thế yếu. Louis cũng che giấu đặc biệt tốt.

Hách Tôn cười một tiếng, “Tôi không có ý gì khác, không có ý muốn uy hiếp ông, Louis, nếu tôi nói có giao dịch cùng ông, nhất định sẽ cùng ông nói chuyện, ông không cần phải khẩn trương như vậy!”

Lúc này, Louis nhìn Hách Tôn, ánh mắt nhìn thẳng vào anh, muốn nhìn xem anh gì trò gì.

Lát sau, Hách Tôn mở miệng, “Tôi hiểu rõ các người không muốn bị người khác quấy rầy, chúng tôi cũng không phải là cố ý muốn quấy rầy, nếu như không phải có nguyên nhân, chúng tôi tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở nơi này!”

Ngay cả nơi này đủ an tĩnh, đủ hài hòa, nhưng là bọn họ đều có sứ mạng trên người, tuyệt đối cũng không có thể sẽ ở lại chỗ này.

“Anh cuối cùng muốn nói cái gì?” Louis nhìn Hách Tôn hỏi.

Lúc này, Hách Tôn nhìn Louis, “Đền bù, thời điểm rồi đi, tôi sẽ đưa một món quà tặng cho ông!”

Nghe thấy thế, lòng mày Louis nhả lại, nhưng có chút không tin, Hách Tôn còn phải đưa đồ ỉn?

Nhìn Hách Tôn, dáng vẻ không giống như là đùa giỡn, cũng không giống là dáng vẻ khiêu khích, mà là đang nói chuyện một cách rất nghiêm túc.

Tô Cẩn Nhi cũng cau mày.

Nhìn Hách Tôn, anh muốn tặng quà cho bọn họ?

Chẳng lẽ là. ?

“Anh...anh nói gì! ?” Louis cũng có chút khó tin, nhìn Hách Tôn hỏi.

“Không cần hoài nghi lời tôi nói..., tôi nói rồi, sự xuất hiện của chúng tôi ở nơi này là có nguyên nhân, chỉ hy vọng, trong lúc này, ông không cần có hành động mờ ám, lúc rời đi, chúng tôi tự nhiên sẽ rời đi, mà phần quà tặng này, tin tưởng ông nhất định sẽ thích!” Hách Tôn nhìn Louis nói gần từng chữ.

Louis ngẩn người, dường như, ở trong lòng đoán được cái gì, nhưng mà lại không dám khẳng định.

“Mặc dù tôi không biết ông cùng Tiêu Dật là quan hệ như thế nào, nhưng mà tôi lại tin tưởng, quà tặng này, anh ta tuyệt đối sẽ không thể cho ông được!” Hách Tôn nói gần từng chữ.

Louis nhìn Hách Tôn, không ngờ, anh nhìn mọi chuyện thấu đáo như vậy.

Chỉ là, nhìn Hách Tôn, Louis tin tưởng, anh ta có khả năng này.

Nhưng nếu thật đúng như lời nói, vậy đối với Louis mà nói, đối với người dân trong làng mà nói, là một lợi ích rất lớn, cũng là một mê hoặc rất lớn!

“Chuyện anh nói là thật! ?” Louis nhìn Hách Tôn hỏi.

Hách Tôn gật đầu, “Nhưng tôi còn có một điều kiện!”

Louis cũng biết, chuyện sẽ không đơn giản như vậy, chỉ là so sánh với quà tặng kia, Louis cảm thấy tất cả mọi thứ hiện tại trước mặt so với quà tặng đó, đều là nhỏ bé.

Suy nghĩ một chút, Louis mở miệng, “Điều kiện gì! ?”

“Từ lúc đó, Tô Cẩn Nhi cùng ngôi làng bí ẩn này, không còn có bất kỳ quan hệ gì!” Hách Tôn nói gần từng chữ.

Tô Cẩn Nhi càng thêm sững sốt, không ngờ, điều kiện Hách Tôn nói lại là cái này.

Một khắc kia, Tô Cẩn Nhi nhìn khuôn mặt hoàn hảo như điêu khắc của Hách Tôn, càng thêm si mê, lưu luyến.

Louis cũng nhìn Tô Cẩn Nhi một cái.

Thật ra thì, điều kiện này, đối với Louis mà nói, không có chỗ nào thua thiệt.

Thời điểm khi nhỏ Tô Cẩn Nhi đã sớm rời đi, cũng không còn là người của người của làng huyền bí, những lời nói vừa nãy, cũng chỉ là nói lấy.

Louis suy nghĩ một chút, nhìn Tô Cẩn Nhi, “Từ mười mấy năm trước, cô rời đi, đã sớm không còn bất kỳ quan hệ gì với ngôi làng huyền bí này!” Louis nói.

Nghe thấy thế, Hách Tôn hơi nhú mày, mặc dù biết sẽ là dạng này, nhưng anh cũng chỉ muốn một cam kết.

“Được, vậy cứ quyết định như thế, lúc đi, tôi sẽ cho ông!” Hách Tôn nhìn Louis nói.

“Tôi tin tưởng anh!” Louis cũng hết sức thẳng thắn nói.

Lúc này, Hách Tôn gật đầu một cái, ánh mắt nhìn lướt qua Tô Cẩn Nhi, không nói gì nữa, xoay người đi ra ngoài.

Tô Cẩn Nhi thấy thế, nhìn Louis, ánh mắt thoáng qua một tia đau đớn, nhưng thủy chung không có nói gì, xoay người đi theo đi ra ngoài.

Hách Tôn đi ở phía trước, Tô Cẩn Nhi ở phía sau, thấy bóng lưng của Hách Tôn, Tô Cẩn Nhi suy nghĩ một chút, nắm chắc quả đấm, đi theo!

373. Chương 377: Anh Càng Lạnh, Tôi Càng Nhiệt Tình!

Tô Cẩn Nhi thấy thế, nhìn Louis, ánh mắt thoáng qua một tia đau đớn, nhưng thủy chung không có nói gì, xoay người đi theo đi ra ngoài.

Hách Tôn đi ở phía trước, Tô Cẩn Nhi ở phía sau, thấy bóng lưng của Hách Tôn, Tô Cẩn Nhi suy nghĩ một chút, nắm chắc quả đấm, đi theo!

“Chờ một chút!” Tô Cẩn Nhi đuổi theo, ở phía sau Hách Tôn mở miệng.

Nghe được âm thanh, bước chân của Hách Tôn dừng lại, nhưng không quay đầu lại, trực tiếp mở miệng hỏi, “Có chuyện gì không! ?”

“Anh thật sự phải đưa quà tặng cho Louis sao! ?” Tô Cẩn Nhi nhìn Hách Tôn hỏi.

“Tôi giống như đang nói đùa sao! ?” Hách Tôn hỏi.

Không giống!

Nhưng Tô Cẩn Nhi lại cảm thấy rất có lỗi.

“Là quyền sử dụng đất sao! ?” Tô Cẩn Nhi hỏi.

“Là như thế thì thế nào! ?” Hách Tôn nói.

Mặc dù, chuyện của Louis với bọn họ mà nói không ít, nhưng chuyện này, vẫn là do Hách Tôn không tuân thủ hứa hẹn trước đây, quyền sử dụng đất, chỉ là một phần đền bù của anh mà thôi.

Nhìn Hách Tôn nói, Tô Cẩn Nhi muốn nói cái gì, rồi lại không biết nên nói cái gì cho phải.

“Đây là biên giới nước Pháp, anh có thể có thể có quyền sử dụng đất sao! ?” Tô Cẩn Nhi có chút lo lắng hỏi.

“Chuyện này không cần cô lo lắng, tôi tự có cách!” Hách Tôn nói.

Nghe thấy thế, Tô Cẩn Nhi gật đầu.

Đối với lời Hách Tôn nói, không thể nghi ngờ.

Đúng lúc ấy thì, Tô Cẩn Nhi nhìn Hách Tôn, ánh mắt mang theo mấy phần mong đợi cùng lộ vẻ xúc động, suy nghĩ một chút, thay đổi mở miệng.

“Mới vừa rồi, anh.”

Nghe được Tô Cẩn Nhi vừa mở miệng, ánh mắt Hách Tôn nhìn về phía cô.

Vừa chạm đến ánh mắt của Hách Tôn, trong lòng của Tô Cẩn Nhi nhinhanh chóng nhảy lên, sau đó suy nghĩ một chút, nhìn Hách Tôn lên tiếng, “Làm sao anh biết tôi ở bên kia! ?”

“Động tĩnh lớn như vậy, cô nói làm sao tôi biết! ?” Hách Tôn nhìn Tô Cẩn Nhi lạnh lùng mở miệng nói.

Mỗi lần đối mặt với Tô Cẩn Nhi, thái độ của anh sẽ lập tức lạnh xuống.

Tô Cẩn Nhi cũng không biết tại sao, thời điểm một mình đối mặt với Hách Tôn, cô không còn chút đường lui nào nữa.

Tô Cẩm Nhi nhìn Hách Tôn, có bao nhiêu mong chờ, cũng có bấy nhiêu hồi hộp, “Anh, có phải hay không cũng biết rồi ! ?”

“Biết cái gì ! ?” Hách Tôn nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn cô lạnh giọng hỏi.

Cũng không biết là thật sự không biết, hay giả vờ không biết.

“Về thân thể của tôi!” Tô Cẩm Nhi nói.

Nghe thấy thế, ánh mắt Hách Tôn khẽ chớp chớp một cái, nhưng ngay sau đó ánh mắt nâng lên, ánh mắt trở nên kiên định mà xa lạ, “Chuyện của cô, tôi không có hứng thú, cũng không có hứng thú muốn biết!”

Những lời này, vô cùng đau thương.

Tô Cẩm Nhi đứng ở trước mặt của Hách Tôn, nhất thời lúng túng, cảm giác mình đặc biệt tự mình đa tình.

Nhưng đối với việc Hách Tôn lạnh nhạt, cô đã sớm quen.

Nhìn Tô Cẩm Nhi không dám mở miệng, Hách Tôn trực tiếp cất bước đi về phía trước, Tô Cẩm Nhi thấy thế, lập tức vươn tay ngăn cản Hách Tôn.

“Cô làm gì đấy ! ?” Đôi mắt Hách Tôn, sững sờ quét mắt nhìn cô một cái.

Tô Cẩm Nhi cũng nhìn Hách Tôn, lúc này không biết lòng can đảm từ đâu, ánh mắt nhìn thẳng Hách Tôn.

“Thật sao? Vậy tại sao anh muốn cứu tôi ! ?” Tô Cẩm Nhi nhìn Hách Tôn hỏi.

Nghe được câu này, ánh mắt Hách Tôn thoáng qua nhìn cô, dường như lạnh hơn, “Cô cho rằng tôi cứu cô ! ?”

“Chẳng lẽ không đúng sao ! ?” Tô Cẩm Nhi nhìn Hách Tôn cố chấp hỏi, nếu như không nhờ phát súng kia của anh, có lẽ bây giờ, cô đã chết.

Nghe được câu này, khóe miệng Hách Tôn nâng lên nụ cười lạnh “Tôi chỉ làm việc vì bản thân mình, tìm cách giải quyết mà thôi!” Hách Tôn nói.

“Chuyện của tôi, không liên hệ gì tới cô, cũng không cần cô gánh vác giúp tôi!” Hách Tôn nhìn Tô Cẩm Nhi nói gần từng chữ, lời nói lạnh lẽo.

Dường như, giữa bọn họ, không có bất kỳ quan hệ gì.

Dường như, Hách Tôn xem cô như người thừa.

Nghe thế, Tô Cẩm Nhi cau mày, vẫn không cam lòng nhìn Hách Tôn, “Thật sao? Chỉ là như vậy sao ! ?”

“Đối với một người không tin, tôi không cần thiết làm cho cô tin tưởng!” Hách Tôn nói.

Mỗi một câu, cũng đối với Tô Cẩm Nhi tràn đầy lạnh nhạt.

Giống như, Tô Cẩm Nhi đã làm gì đắc tội với anh vậy.

Nhưng Tô Cẩm Nhi vẫn không tin.

Tại sao cô có cảm giác, không giống với Hách Tôn chỗ nào đó ?

Nhưng lại nói không được!

“Vậy tại sao anh nói với Louis, kể từ đó về sau tôi cùng ngôi làng bí ẩn này không có bất kỳ quan hệ gì ! ?” Tô Cẩm Nhi hỏi, chuyện này hẳn là anh quản chuyện của cô chứ ! ?

Sau khi hỏi hết những lời này, Tô Cẩm Nhi nhìn Hách Tôn, trong lòng tràn đầy mong đợi!

Biết Hách Tôn lãnh khốc, nhưng chỉ cần một chút nhỏ.

Một chút là tốt rồi.

Nhưng trả lời chính là cô vô cùng thất vọng.

“Cô đi vào là vì tôi, vì cứu LEO mới bị hấn phát hiện, tôi cứu cô, chuyện này, chúng ta ai cũng không nợ ai!” Hách Tôn nói gần từng chữ.

Dường như, muốn phân biệt rõ ràng.

Nghe những lời như thế!

Tô Cẩm Nhi thật sự muốn mắng chửi người!

Hai tay nắm chặt lại!

Gặp qua lãnh khốc, nhưng chưa từng thấy qua lãnh khốc như vậy!

Cho hỏi, trên thế giới này, còn có ai lạnh lùng hơn Hách Tôn, vô tình hơn người đàn ông này, khó khăn hơn người đàn ông này sao! !

Tô Cẩm Nhi hít thở sâu một hơi.

Nhưng có cách gì chứ!

Cô đối với người đàn ông này, một chút biện pháp cũng không có!

Bất luận anh đối với cô thế nào, cô đều không có cách nào rời xa người đàn ông này!

Lúc này, Tô Cẩm Nhi nhìn Hách Tôn, “Phải không? Nhưng tôi không cho là như vậy!”

Sau đó, ánh mắt Hách Tôn, hồ hững rơi trên người Tô Cẩm Nhi.

Lúc này, Tô Cẩm Nhi gọi lên nụ cười nhạt, “Anh có phải hay không bởi vì cứu tôi, tìm đại một cái cơ? ”

Nghe được câu này, Hách Tôn ngay cả giải thích đều lười phải giải thích, trực tiếp đi.

“Hách Tôn!” Lúc này, Tô Cẩm Nhi chợt mở miệng gọi một tiếng, lập tức bước tới, nhìn Hách Tôn, khoe miệng của cô gọi lên nụ cười xinh đẹp, “Nếu như anh không trả lời, tôi coi như anh đồng ý!” Tô Cẩm Nhi nói.

Nghe được câu này, ánh mắt Hách Tôn hồ hững xẹt qua trên người Tô Cẩm Nhi, “Nếu như cô cảm thấy có thể như vậy, tùy cô muốn nghĩ sao thì nghĩ!” Nói xong, Hách Tôn trực tiếp rời đi.

Tô Cẩm Nhi đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Hách Tôn, không biết vì sao, trong lòng nghĩ như vậy, cùng Hách Tôn nói như vậy, hình như, lại trở thành thật.

Trong lòng, thế nhưng kích động lên.

Thật ra, Hách Tôn vẫn có một chút xú thay đổi.

Ít nhất, anh cứu cô.

Cũng vì cô, đưa ra điều kiện cùng Louis!

Dù là mục đích gì, tóm lại, Tô Cẩm Nhi đã cảm thấy thỏa mãn!

Nghĩ tới đây, trong lòng Tô Cẩm Nhi bỏ qua lo lắng, khoe miệng gọi lên nụ cười nhạt, hết sức đẹp, ngay cả ánh mắt, cũng lóe ra ánh sáng khác thường!

Hách Tôn, mặc kệ anh lạnh lùng nữa, đối với tôi làm như không thấy, tôi đều sẽ không bỏ cuộc!

Anh càng lạnh, tôi càng nhiệt tình!

Xem anh này giờ làm sao với tôi!

Đều không phải hỏa hòa tan băng, chính là băng dập tắt hỏa, mặc kệ là kết quả gì, Tô Cẩm Nhi cũng cam tâm tình nguyện vượt qua.

... ..

Trong khi bên kia.

Đêm đã khuya.

Hi Hi thế nào cũng muốn cùng Lâm Tử Lam cùng nhau ngủ.

Thật lâu không gặp, Hi Hi thật sự rất muốn ở bên Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam cũng đồng ý.

Trước kia, thời điểm hai người ở cùng một chỗ, Hi Hi không muốn ngủ cùng Lâm Tử Lam, thế nhưng cảm giác mình trước kia không biết quý trọng.

Bây giờ có cơ hội, Hi Hi vô cùng vui vẻ.

Lâm Tử Lam cũng vô cùng thích Hi Hi, ở chỗ này đợi lâu như vậy, cũng thật lâu không trò chuyện, hiện tại có Hi Hi làm bạn, cô cảm thấy có thể giải tỏa buồn bực.

“Mẹ, con thật sự nhớ mẹ!” Hi Hi nói, “Có thể, buổi tối hôm nay con quá phấn khởi sợ ngủ không yên!” Hi Hi nói.

Nghe được Hi Hi hồ hởi, Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Không ngủ được, thì trò chuyện suốt đêm!”

“Thật không? ” Hi Hi vui mừng hỏi.

Lâm Tử Lam còn chưa mở miệng, Hi Hi lại mở miệng, “Không được!”

“Mẹ đồng hồ sinh học của mẹ nhất định chính xác, đến giờ rồi, nhất định phải ngủ, nếu không, nhất định ngày sau huyết Thái Dương sẽ đau!” Hi Hi nói.

Nghe thấy thế, Lâm Tử Lam sửng sốt.

Nhìn Hi Hi, ánh mắt mang theo mấy phần kinh ngạc.

Không ngờ Hi Hi thế nhưng biết rõ ràng như thế.

Hi Hi nói một chút cũng không sai, nếu như không ngủ ngon, ngày hôm sau, nhất định sẽ nhức đầu!

Không ngờ, Hi Hi ngay cả chi tiết nhỏ như vậy cũng biết rõ ràng như thế!

Nghĩ tới đây, trong lòng của Lâm Tử Lam không khỏi có một dòng nước ảm áp chảy vào, dường như, có một đứa con như Hi Hi, đối với cô mà nói, là may mắn!

Lúc này, Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, “Làm sao vậy mẹ? Trên mặt con có dính gì sao? ”

Lâm Tử Lam cười lắc đầu, “Không có!”

Hi Hi cười một tiếng, sau đó, Lâm Tử Lam bước tới, ở trên mặt Hi Hi, không nhận được hôn một cái.

Hi Hi sửng sốt.

Mẹ thế nhưng hôn bé rồi hả ?

Lâm Tử Lam cũng nhìn Hi Hi, chớp đôi mắt hỏi, “Sao vậy! ?”

Hi Hi vô cùng kinh ngạc, vội vàng lắc đầu, “Không có, không có!”

Mặc dù nói không có, nhưng trong lòng lại vui đến hổng rồi!

Đây coi như là phản ứng lớn nhất trong lòng của mẹ, thật ra thì, mẹ mặc dù quên mất bé, nhưng lại nhìn thấy bé lần nữa, vẫn là rất thích bé, rất thích bé!

Nhìn Hi Hi cười, Lâm Tử Lam cũng cười.

Thật ra thì mới vừa rồi hôn Hi Hi, giống như, cũng giống như một phản ứng tự nhiên.

Dù sao, cô đã làm như vậy rồi!

Chỉ là nhìn bộ dạng vui vẻ như vậy của Hi Hi, Lâm Tử Lam cảm thấy, mình càng vui vẻ hơn!

“Mẹ, ngủ, ngủ!” Hi Hi ở trên giường vui sướng nhảy .

Cha không sao, bé cũng yên lòng, hôm nay nhất định phải ôm mẹ thật chặt ngủ một giấc!

“Được rồi!” Lâm Tử Lam cười nói, vừa muốn lên giường nghỉ ngơi, lúc này, bỗng nhiên có người gõ cửa.

“Cốc cốc cốc!”

Nghe tiếng, Hi Hi cùng Lâm Tử Lam nhìn nhau một cái, vẫn là Hi Hi lên tiếng, “Mẹ, con đi mở cửa!”

Lâm Tử Lam gật đầu, “Ừ!”

Vì vậy, Hi Hi từ trên giường đi xuống, mang dép, lập tức đi ra mở cửa!

“Ai vậy!” Hi Hi hỏi một tiếng, sau đó kéo cửa ra.

Mới vừa kéo cửa ra, cũng cảm giác có một lực đạo mạnh mẽ, bất thành linh duỗi vào, đem Hi Hi kéo ra ngoài.

“Mẹ!” Hi hi đột nhiên hô một tiếng!

Nghe được âm thanh, Lâm Tử Lam cau mày, quay đầu lại, lại thấy cửa không có ai!

“Bảo bối!” Lâm Tử Lam kêu một tiếng, nhưng lại không ai trả lời, nghĩ tới đây, Lâm Tử lam lập tức suy nghĩ cũng không suy nghĩ chạy về phía cửa!

374. Chương 378: Hai Cha Con Phúc Hắc

” Bảo Bối!” Tử Lam gọi một tiếng, nhưng không có người trả lời, nghĩ tới đây, Tử Lam cảm thấy trong lòng lo lắng, cô hướng phía cửa chạy đi.

Chạy ra đến cửa, Tử Lam ngăn người.

Ngoài cửa, cô trông thấy Mặc Thiếu Thiên và Hi Hi đứng ở nơi đó.

Hi Hi tựa lưng vào trên tường, Mặc Thiếu Thiên đứng bên cạnh Hi Hi vẻ mặt có chút miễn cưỡng, hai người dường như đang đàm phán việc gì đó, thấy Tử Lam đi ra, ánh mắt của hai người đồng loạt tề tụ trên người cô.

“Hai người.....” Tử Lam nhìn cha con bọn họ, không biết hình dung thế nào.

Lúc này, Hi Hi nhìn Tử Lam yếu ớt mở miệng, ” Mẹ, cha nói, có chuyện muốn nói cùng con!” Hi Hi nghiêm trang nói.

Cho dù có sự tình cần bàn, cũng không cần thần bí như vậy !

Tử Lam giật nảy mình, cho rằng ai đã đem Hi Hi bắt đi!

” Không ngại để anh chiêm dụng Hi Hi một ít thời gian được chứ?” Mặc Thiếu Thiên nhướn mày nhìn Tử Lam hỏi.

Nói thật, hai người kia lớn lên thực sự quá giống nhau.

Tử Lam nhìn, cảm thấy có chút buồn cười.

” Con trai cũng là của anh, vậy nên anh cứ tùy ý!” Nói xong, Tử Lam xoay người đi trở về phòng.

Nhìn Tử Lam rời khỏi, lúc này, ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên, mới chuyển sang trên người Hi Hi.

Hi Hi cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, bé chỉ biết cha đang có chuyện gì muốn nói với mình.

Suy nghĩ một chút, Mặc Thiếu Thiên mở miệng.

” Bảo bối.....”

” Ân!?”

” Con phải nói thật cho cha biết, có phải con cũng rất muốn quan hệ giữa cha và mẹ khôi phục như trước kia hay không!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi hỏi.

Anh định bụng sẽ dùng mọi phương pháp xử lý đến thuyết phục Hi Hi.

Nhưng mà, cha con hai người không chỉ tâm giống nhau, mà ngay cả trình độ phúc hắc đều như nhau, Hi Hi làm sao sẽ không biết trong lòng cha đang nghĩ gì.

Lúc này, Hi Hi cũng vờ như bé không biết gì.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói xong, Hi Hi nghiêm trang gật đầu, " Đúng vậy!"

" Nếu hiện tại có một biện pháp, vậy con có nguyện ý giúp cha hay không!?" Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi hỏi, rất có bộ dạng nịnh nọt, để bé dễ dàng thỏa hiệp.

Thật ra, giờ này khắc này trong lòng cha nghĩ điều gì, Hi Hi đã đoán được bảy tám phần rồi.

Bất quá, bé thầm nghĩ muốn giả vờ bản thân mờ mịt vô tri, " Vậy con quả thật rất muốn biết cha đưa ra biện pháp như thế nào!"

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, sau đó tiến tới, nhìn Hi Hi, " Khuya hôm nay, con phải đi ngủ thật sớm, cha có chuyện muốn nói cùng với mẹ con!"

Hi Hi ở trong lòng chăm chọc !

Bé cũng đoán được cha nhất định sẽ dùng biện pháp này!

Trong lòng cha đang suy nghĩ gì, dĩ nhiên bé là người hiểu rõ ràng nhất!

Hành động này cũng không có một chút khí tiết nào cả!

Bất quá, Hi Hi vẫn muốn giả trang một bộ dáng bé điều gì đó cũng đều không hiểu, lập tức lắc đầu, " Ân ân, không được!"

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, nhìn Hi Hi, " Chẳng lẽ con không muốn cha đem mẹ con kéo về nhà!?"

Hi Hi ngay lập tức gật đầu, " Dĩ nhiên con rất muốn!"

" Vậy hãy để cho cha...!" Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi liên tục lắc đầu, " Không được!"

" Vì sao!?"

" Lâu rồi con không có nhìn thấy mẹ, con cũng vậy rất nhớ mẹ, muốn cùng ngủ chung với mẹ!" Hi Hi nói.

" Chờ cha đem mẹ con đưa về nhà, con muốn lúc nào ngủ chung chẳng được, cơ hội đương nhiên rất nhiều!" Mặc Thiếu Thiên giáo dục.

Hi Hi vẫn cứ lắc đầu.

Mặc kệ Mặc Thiếu Thiên nói như thế nào, Hi Hi đều hoàn toàn kiên định lắc đầu.

Không được!

Bé cũng muốn ngủ cùng mẹ!

Mặc Thiếu Thiên hoàn toàn khổ não.

Anh không ngờ con trai của mình cũng không dễ đối phó như anh đã tưởng.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, " Con có nể tình cha con mà cho cha một chút mặt mũi được không!?" Mặc Thiếu Thiên cau mày hỏi.

" Cha, mặt mũi lúc nào còn cũng đều có thể cho cha, nhưng hiện tại không được, con cũng vậy muốn ngủ cùng với mẹ!" Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên nắm chặt nắm tay.

" Nhưng đó là lão bà của cha mà!"

” Cũng là mẹ của con!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên, “.....”

Hi Hi chợt nhớ tới điều gì đó, bổ sung, ” Mẹ sinh ra con, nuôi con lớn như vậy, cho nên, chuyện giữa mẹ và con, so với của cha hiển nhiên còn nhiều hơn, cha, không thể đợi đến ngày mai rồi nói luôn sao!” Hi Hi nói.

” Không được!” Mặc Thiếu Thiên cũng một hơi cự tuyệt.

Anh chính là loại người nếu đã quyết tâm muốn làm điều gì sẽ lập tức thực hiện, muốn anh phải chờ, cần bản chuyện đó không thể nào xảy ra.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, ” Vậy thì không còn cách nào rồi!”

Dứt lời, Hi Hi hướng về phía phòng nghỉ đi đến.

Mặc Thiếu Thiên thấy thế, lập tức kéo Hi Hi lại, đem bé đặt trên tường, Mặc Thiếu Thiên không ngờ con trai của mình dĩ nhiên cũng khó đối phó như vậy.

” Hiện giờ cha đang bị thương, nhường cho cha đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi lắc đầu, trưng ra biểu tình không có cửa đâu.

” Vậy con rốt cuộc muốn thế nào mới có thể nhường cho cha!?” Mặc Thiếu Thiên nhanh chóng vỗ về, nhìn Hi Hi hỏi.

Thật ra, Hi Hi đang chờ những lời này.

Nếu cha sớm nói không phải tốt hơn sao!

Bất quá, Hi Hi muốn giả bộ thêm một chút, gương mặt vô tội nhìn Mặc Thiếu Thiên, ” Cha nói như vậy, lòng của con cảm thấy rất tổn thương.....”

” Con chỉ muốn cùng mẹ.....”

” Chớ giả bộ, nói thẳng!” Mặc Thiếu Thiên có chút không nhịn được nói.

Ngay sau đó, Hi Hi nghiêm mặt, ” Cha, con muốn thương lượng với cha về bản thiết kế sủng trường mới.....”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên quay đầu sang nhìn Hi Hi, ” Không có thương lượng!”

Anh không dễ dàng từ chối người kia mới có được, làm sao có thể khinh địch đem trả lại!

Nghe Mặc Thiếu Thiên quả quyết, Hi Hi nhướn mày, ” Vậy coi như xong, con muốn quay về ngủ!” Hi Hi làm bộ muốn đi.

Mặc Thiếu Thiên thấy thế, lập tức kéo Hi Hi, ” Đợi chút!”

Hi Hi dừng lại, nhưng không quay đầu, ” Cha, con buồn ngủ lắm rồi!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn theo bóng lưng của Hi Hi, cắn răng, anh quả thực đánh giá quá thấp con trai của mình rồi!

Nhưng chuyện cho tới bây giờ, cũng không có biện pháp nào!

Lão bà dĩ nhiên quan trọng nhất!

Cùng lắm thì, anh sẽ tìm thời gian đoạt trở về!

Suy nghĩ một chút, Mặc Thiếu Thiên cắn răng một cái, ” Tốt, không thành vấn đề!”

” Mặt khác, Hợp Tung dùng thành phố A làm giao dịch, Cửa Ngục không được phép can thiệp!” Hi Hi nhân cơ hội này đưa ra điều kiện!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, ” Con.....”

” Mẹ, con tới.....”

” Tốt, không thành vấn đề!” Mặc Thiếu Thiên cắn răng đáp ứng.

Nhìn cha đáp ứng có chút miễn cưỡng, Hi Hi lập tức nở nụ cười.

” Cha, sớm đồng ý thì tốt rồi!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên cười nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, vẻ mặt cực kỳ đau lòng, ” Oắt con, còn dám tính kể lên đầu cha mình!”

” Thân là một trong số những người lãnh đạo Hợp Tung, đương nhiên muốn vì Hợp Tung suy nghĩ, hơn nữa, mấy thứ này, tất cả vốn thuộc về Hợp Tung, cha chẳng qua chỉ là đem thứ không thuộc về mình trả trở về chủ cũ, cho nên không cần phải đau lòng!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên gần từng chữ thoải mái nói, nhưng nụ cười trên khóe môi lại thập phần vui vẻ.

Sau khi chuyện kia phát sinh, Mặc Tử đau lòng muốn chết ... vì bản thiết kế, hiện tại, cuối cùng bé cũng có cơ hội cầm về!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, tức giận mở miệng, “Bạch Nhân Lang!”

Anh không ngờ có ngày lại bị chính con trai của mình chơi xỏ.

Hi Hi cười, ” Cha, so sánh mà nói, mẹ quan trọng hơn không phải sao, cha cũng đâu chịu thiệt thòi!” Hi Hi mỉm cười thập phần vui vẻ nói.

Mặc Thiếu Thiên hừ lạnh một tiếng.

” Tốt lắm, cha, con đi vào trước!” Nói xong, Hi Hi định đi vào.

Mặc Thiếu Thiên lập tức kéo bé, ” Không phải con nói sẽ nhường cơ hội này cho cha sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, gật đầu, ” Đúng là như vậy, nhưng hiện tại cha nghĩ con không cần đi vào sao?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút.

Hi Hi lúc này mới nghiêm trang mở miệng, ” Chuyện khác con không dám nói, nhưng con khẳng định, hiện tại nếu cha đi vào, nhất định mẹ sẽ đem cha đuổi thẳng ra bên ngoài!” Hi Hi nói.

Hơn nữa, khả năng này hết sức khẳng định sẽ xảy ra.

Mặc Thiếu Thiên vừa nghĩ, cảm thấy cũng đúng.

Lâm Tử Lam mắt trí nhớ, không thể so với trước kia.

” Vậy phải làm sao bây giờ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi suy nghĩ một chút, sau đó tiến đến bên tai Mặc Thiếu Thiên nói nhỏ.

Mặc Thiếu Thiên nghe xong, khóe miệng chậm rãi nâng lên.

Sau khi Hi Hi nói xong, nhìn Mặc Thiếu Thiên, ” Cha cảm thấy như thế nào?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, ” Quả thật là con trai tốt của cha!” Mặc Thiếu Thiên thật tâm khen ngợi.

Hi Hi .

Vừa nãy không biết ai đã mắng bé là bạch nhân lang rồi?

Trong nháy mắt liền thay đổi!

Bé khinh bỉ cha mình!

Hi Hi cười, ” Nếu nói như vậy, vậy cha chịu khó chờ tin tức tốt của con!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

” Đến, cùng nhau so thời gian!” Hi Hi nói

Mặc Thiếu Thiên sững sốt, sau đó cũng thập phần phối hợp vươn tay, ” Hiện tại, mười giờ lẻ một phút!”

“OK, không sai!” Mặc Thiếu Thiên nói.

” Tốt, 12 gấp lại!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Ngay sau đó, Hi Hi đi trở về phòng.

Mặc Thiếu Thiên cũng đi trở về phòng của mình.

Từ lúc anh sinh ra tới giờ cũng chưa bao giờ trải qua ba tiếng đồng hồ dài như ba năm.

.....

Trở lại gian phòng, Tử Lam đang ngồi uống nước, thấy Hi Hi, cô nhú mày, ” Có chuyện gì không!?”

Hi Hi lắc đầu, ” Không có!”

Tử Lam suy nghĩ một chút, cũng không muốn suy nghĩ nhiều, gật đầu, ” Ngủ đi!”

” Vâng !”

Ngay sau đó, Hi Hi lừ lóat bò lên giường.

Tử Lam cũng ngồi lên, hai người nằm trên giường, Hi Hi nhìn lên đầu giường đèn ngủ vẫn sáng, bé biết buổi tối mẹ có thói quen mở một ngọn đèn ngủ, nhưng bởi vì còn có chuyện, cho nên bé phải nghĩ biện pháp.

Suy nghĩ một chút, Hi Hi mở miệng, ” Mẹ, có thể đem đèn tắt đi được không? Con biết mẹ có thói quen mở đèn khi ngủ, nhưng đèn sáng, bảo bối không quen!” Hi Hi nhìn Tử Lam, khẽ nói.

Nếu Hi Hi đã nói không có quen, Tử Lam đương nhiên nghe theo.

” Tốt!” Ngay sau đó, Tử Lam vươn tay, tắt đèn.

” Cám ơn mẹ!” Hi Hi cười ngọt ngào nói.

Tử Lam cũng mỉm cười, tuy rằng cô có thói quen bật đèn ngủ, nhưng giờ này khắc này, có Hi Hi bên cạnh, Tử Lam nghĩ, tắt đèn, cũng không có gì quan trọng.

Tử Lam cười, nhớ tới điều gì đó, nhìn Hi Hi, ” Xem ra, con đối với mẹ rất quen thuộc, quả thật rõ như lòng bàn tay!”

” Đó là đương nhiên, con và mẹ cùng một chỗ sinh sống bảy năm, thói quen của con toàn bộ mẹ điều biết, thói quen của mẹ, con cũng vậy toàn bộ biết!” Hi Hi nói.

” Có đúng không!?” Nghe Hi Hi nói như vậy, Tử Lam suy nghĩ một chút, ” Đáng tiếc, hiện tại mẹ đều quên hết!”

Nghe mẹ nói, Hi Hi cười, ” Không quan hệ, cho dù mẹ quên mất, nhưng trong tiềm thức, mẹ vẫn luôn nhớ kỹ bảo bối, không phải sao!?” Hi Hi hỏi.

Lúc này, Tử Lam nhớ tới, trước khi gặp được Hi Hi, cô lại bỗng nhiên gọi bảo bối, xem ra, trong tiềm thức, cô thực sự đã quên một thứ gì đó.

Chỉ là, chuyện này, cô nghĩ không ra mà thôi.

375. Chương 379: Tử Lam Dừng Mỹ Nhân Kế

Lúc này, Tử Lam nhớ tới, trước khi gặp được Hi Hi, cô lại bỗng nhiên gọi bảo bối, xem ra, trong tiềm thức, cô thực sự đã quên một thứ gì đó.

Chỉ là, chuyện này, cô nghĩ không ra mà thôi.

Tử Lam khẽ ” Ân!” một tiếng, Hi Hi nói không sai, trong tiềm thức, cô vẫn còn có chút cảm giác với bé.

Hi Hi cười, sau đó cùng Tử Lam ôn lại rất nhiều chuyện cũ, sau đó mãi cho đến gần mười hai giờ khuya, mặc dù hai mẹ con rất muốn thức trắng đêm để tâm sự, nhưng hiện tại đã mười gần hai giờ, khuya lắm rồi, hai người đều có chút buồn ngủ.

Nhất là Tử Lam, thời gian ngủ của cô đặc biệt chuẩn, hiện tại cô có điểm buồn ngủ, mà Hi Hi bên cạnh cũng tận lực chống đỡ, cho đến lúc kim đồng hồ chỉ mười hai giờ, Hi Hi nhìn xuống thời gian, lại trong lòng cảm thấy có chút khốn đốn, cũng từ trên giường bò dậy.

Tử Lam có chút nửa ngủ nửa tỉnh, cảm giác được Hi Hi đứng lên, cô mơ mơ màng màng hỏi một câu, " Con làm sao vậy!?"

" Nga, không có gì, con nghĩ đi nhà cầu!" Hi Hi nói.

Sau khi Tử Lam nghe Hi Hi nói, cô chỉ mê man mang ngẩng đầu nhìn, " Tốt, vậy con đi đi!" Vừa dứt lời cô ngã xuống giường tiếp tục ngủ.

Hi Hi thấy Tử Lam không nói gì, ngay sau đó, bé xỏ đôi dép nhỏ liền đi ra ngoài.

Ngay cửa, Mặc Thiếu Thiên sớm đã chờ ở đó.

Thấy Hi Hi rút cuộc cũng chịu đi ra, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, " Không phải nói đúng mười hai giờ sao!?"

" Đúng vậy!"

" Hiện tại trẻ thế này, con mới đi ra!" Mặc Thiếu Thiên nói, ngôn ngữ có chút nôn nóng.

Hi Hi nhú mày, chẳng lẽ dáng vẻ của bé không đáng tin sao?

Ngay sau đó, Hi Hi vẫn cố ý vươn tay nhìn vào đồng hồ, mặt trên biểu hiện, mười hai giờ không sai a!

" Quả thật mười hai giờ a!" Hi Hi nói.

"No, No, No, hiện tại cũng mười hai giờ năm phút rồi đấy!" Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi, "....."

Cha, sốt ruột cũng không cần bày ra dáng vẻ này chứ!

Hơn nữa, cha quan niệm về vấn đề thời gian, từ khi nào lại chuẩn xác như vậy?

Hi Hi có chút không biết phải nói gì.

" Vậy cha đi vào hay không!?" Hi Hi hỏi.

Lúc nói những lời này, Hi Hi cảm thấy bản thân giống như đang dắt lừa thuê, tại trợ Trụ vi ngược, bé hỗ trợ cha làm chuyện xấu khiến hai cha còn đều như nhau.....

Nhưng sau một trận tự thôi miên bản thân, bé biết, cha cũng chỉ vì muốn giúp mẹ mau chóng khôi phục ký ức, ân, chính là như vậy, sau khi khôi phục ký ức, bọn họ có thể sống bên cạnh nhau suốt đời!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi gật đầu, sau đó đánh một thủ thế, " Con có thể trở về phòng mình ngủ rồi!" Nói xong, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp đi vào gian phòng, đóng cửa lại.

Động tác thật lưu loát.

Hi Hi đứng trước cửa, bé càng thêm câm nín.....

Cha cũng quá sốt ruột nga, cũng không chịu suy nghĩ rõ ràng!

Bất quá xét thấy cha cũng xuất ra nhiều tâm huyết, hơn nữa, cha và mẹ hòa hảo, đối với bé mà nói quả thật trăm lợi mà không có một chút tổn hại nào, Hi Hi dĩ nhiên vui vẻ thành toàn.

Suy nghĩ một chút, trong lòng Hi Hi yên lặng chúc phúc cha gặp nhiều may mắn, tiếp theo đó bé rất chờ mong ngày mai sẽ xuất hiện tin tức tốt, nghĩ tới đây, Hi Hi nhanh chóng trở về phòng của mình.

.....

Trong phòng Lâm Tử Lam.

Mặc Thiếu Thiên tiến vào.

Không gian bên trong một màu đen kịt, nhưng anh cũng có thể phân rõ phương hướng, biết được nơi Lâm Tử Lam đang nằm ngủ.

Ngay sau đó, anh chậm rãi trèo lên giường.

Tử Lam nằm trên giường, vẫn nửa ngủ nửa tỉnh, cảm giác được phía sau có tiếng động, cô chỉ là nỉ non mở miệng, " Bảo bối, con đã trở về?!"

Nghe được âm thanh mơ hồ của Tử Lam, chẳng biết tại sao, giọng nói của Mặc Thiếu nhất thời khô khốc, ngay cả phía dưới của anh, cũng bỗng nhiên căng thẳng lên.

" Ân!" Anh khẽ lên tiếng.

Ban đêm, thanh âm từ tính của anh mang theo một tia gợi cảm mị hoặc.

Tử Lam nằm trên giường, nghe được có người đáp lời, cô cũng ân một tiếng, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không thích hợp, mới vừa muốn đứng dậy, lúc này, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên tiến lại gần, một phát xoay người, đem Tử Lam đặt ở trên giường.

" Ngô....." Tử Lam cả kinh.

" Là anh!" Mặc Thiếu Thiên đặt Tử Lam dưới thân, lấy tay bưng kín miệng Tử Lam.

Tuy rằng không gian rất tối, nhưng dựa vào cảm giác, Tử Lam cũng có thể nhận ra là người tới là ai.

Ngoại trừ Mặc Thiếu Thiên, thực sự sợ là không có người nào khác sẽ làm việc này.

Ánh mắt Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, có một loại cảm giác nói không ra lời, mẹ nó, hơn nửa đêm làm quái cái gì vậy!?

Hi Hi đâu!?

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam không cử động, lúc này mới thả cô ra.

Vừa mới buông ra, Tử Lam thì nhìn anh, quát " Anh muốn làm gì!?"

" Tại sao anh lại ở chỗ này!?" Tử Lam nhú lông mày lại, nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi, hai đầu lông mày vẫn còn mang theo một tia kinh hách và không vui.

Mặc Thiếu Thiên mỉm cười, " Hi Hi nói, bụng nó không được thoải mái, cho nên bảo anh tới đây với em!"

Nghe thế, chân mày Tử Lam càng thêm nhíu chặt.

" Tôi không cần!" Tử Lam nói.

" Vấn đề bây giờ không phải là em có cần hay không, mà là, Hi Hi nhờ vả anh như thế, thân là cha của con trai, có chút chuyện này cũng làm không tốt, anh sẽ bị con trai khinh thường à xem!" Mặc Thiếu Thiên nói.

Anh nói gần từng chữ, biểu tình phong phú, nói chuyện y như thật.

Nhưng không hiểu sao Tử Lam dám khẳng định trăm phần trăm rằng Mặc Thiếu Thiên đang giở trò.

Mặc dù biết hết, nhưng Tử Lam vẫn cứ giả vờ đơn thuần nhìn anh, " Có đúng như vậy không!? Bảo bối đâu rồi!?"

" Con bảo bụng khó chịu, cho nên muốn anh đến đây với em!" Mặc Thiếu Thiên nói.

" Bao tử con không được tốt sao, thế nên mới cảm thấy khó chịu?" Tử Lam nhú mày, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên, " Anh còn không mau chóng đến xem con ra sao rồi!?"

" Con trai thích tự lập, cho nên không cần anh bên cạnh!" Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam, "....."

" Vậy để tôi đi xem thử một chút!" Nói xong, Tử Lam ra vẻ muốn đứng dậy, nhưng Mặc Thiếu Thiên sống chết không cho cô đi.

” Con đang trong WC, em đi đến đó, con sẽ cảm thấy rất ngại ngùng!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam, “.....”

Trình độ da mặt dày của Mặc Thiếu Thiên càng lúc càng tăng thêm chứ không giảm, không thể so sánh với những người bình thường được.

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên, Tử Lam cảm thấy bản thân không cách nào giả vờ thêm được nữa.

” Mặc Thiếu Thiên, trình độ nói dối của anh còn kém lắm!” Tử Lam nói.

Bảo bối đau bụng đầu không thấy, đều do anh bịa đặt.

” Em không tin anh!?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam hỏi.

” Mặc Thiếu Thiên, nguyên lai, kỹ thuật theo đuổi nữ nhân của anh lại kém như vậy !” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nhin không được bĩu môi chăm chọc .

Mặc Thiếu Thiên, “.....”

Con mẹ nó!

Dám nói kỹ thuật theo đuổi nữ nhân của anh thấp.

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, sau đó nhìn cô, anh nhếch miệng khê cười, ” Lâu lắm rồi không sử dụng, cho nên có chút ngượng tay!”

Tử Lam, “.....”

” Xem ra, kinh nghiệm của Mặc tổng cực kỳ phong phú a!” Tử Lam nhìn anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Câu kia nghe ra có vẻ rất châm chọc, nhưng đối với Mặc Thiếu Thiên sau khi anh nghe cô nói những lời này lại đặc biệt hưởng thụ.

Đều giống như trước kia, lúc bọn họ chưa sống chung, bình thường Lâm Tử Lam thích đấu võ mồm với anh như thế.

Trước kia, mỗi khi nghe cô nói những lời này, Mặc Thiếu Thiên đều nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng bây giờ nghe lại được cũng những lời đó, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy phi thường hoài niệm.

Mặc Thiếu Thiên vẫn như củ phổi hợp, ” Đây đều là những chuyện trước kia, từ lúc gặp được em, anh liền cải tà quy chính!”

” Lời anh nói, tôi làm sao có thể tin tưởng được chứ!?” Tử Lam nhìn anh nói.

Đối mặt với hành động của anh, bàn tay Tử Lam siết thật chặt, cố gắng nhẫn nhịn.

Nghe cô nói vậy, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên nhìn cô, anh mỉm cười, ” Không tin, anh có thể chứng minh cho em thấy những lời anh nói chính là sự thật.....”

Vừa dứt lời, đôi mắt Mặc Thiếu Thiên đảo qua trước ngực Tử Lam.

Cô mặc trên người bộ quần áo bông địa phương, không có vẻ bảo thủ, cũng không mang vẻ quyến rũ, vừa vặn lộ ra cái cổ duyên dáng.

Tuy rằng cô đang đắp chăn, nhưng,... mùi thơm trên người cô không ngừng, thấm vào chóp mũi, khiến Mặc Thiếu Thiên hết sức thoải mái.

Mặc Thiếu Thiên vươn tay, chạm rãi hướng vào bên trong chiếc chăn trên người Tử Lam.

Tử Lam nhú mày, nhìn anh, ” Anh làm gì đó!?”

” Chứng minh cho em thấy!”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên vươn tay, trực tiếp đưa thẳng đến thắt lưng mỹ lệ của cô, liên tục vuốt ve.

Tử Lam sững sốt, rõ ràng Mặc Thiếu Thiên có ý đồ với cô, cô cũng không ngờ anh lại cả gan hành động như vậy với mình!

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, " Anh dám làm thế với tôi sao!"

Mặc Thiếu Thiên cười, khoe miệng tà mị, " Nếu như anh không dám, hiện tại sẽ không xuất hiện ở chỗ này!"

Dứt lời, anh càng thêm can đảm vuốt ve khắp người Tử Lam.

Tử Lam biết, Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối sẽ dám hành động như thế với cô.

Thực giác lúc này nói cho cô biết, cô không thể dùng cứng để đối cứng với anh!

Tử Lam nhìn anh, " Mặc Thiếu Thiên, nếu anh không dừng lại, cũng đừng trách tôi không khách khí!" Tử Lam nhìn anh gần từng chữ nói, sau đó muốn lui về phía sau, lại bị anh sống chết áp chế đặt dưới thân.

" Em càng thô lỗ anh càng thích!" Mặc Thiếu Thiên da mặt dày nói.

Tử Lam, "....."

Trong lúc này, cô thực sự nói không nên lời, nhìn thấy anh vừa đáng giận lại vừa buồn cười.

" Mặc Thiếu Thiên!!!" Tử Lam khê gọi tên của anh!

" Anh thích em gọi anh là Thiếu Thiên hơn....." Mặc Thiếu Thiên tại ghé sát vào lỗ tai Tử Lam khê nói.

Tử Lam nhìn anh, thấy thế nào cũng giống dáng vẻ của một tên vô lại.

Tử Lam từng học qua thuật phòng lang, nhưng hiện tại, bất đắc dĩ căn bản cô sử dụng không được, bị Mặc Thiếu Thiên nằm đè trên người, căn bản muốn dùng lực cũng không được.

Mặc Thiếu Thiên đưa tay, xoa nắn trước ngực Tử Lam, chạm vào nơi mềm mại trên người cô, Mặc Thiếu Thiên chỉ cảm thấy, dường như đã lâu lắm rồi anh chưa được hưởng thụ cảm giác thoải mái như thế này!

Lâu rồi chưa được chạm vào cô!

Nếu như Lâm Tử Lam biết lúc này trong lòng anh đang nghĩ cái gì, cô nhất định sẽ dở khóc dở cười, sau đó một cước đạp bay anh!

Nhưng bất đắc dĩ Lâm Tử Lam hiện tại tức giận lại không thể phát tiết được.

" Mặc Thiếu Thiên, dừng tay!" Lâm Tử Lam hô to.

" Cho dù em có lớn tiếng ra sao anh cũng không ngại, có thể đem tất cả mọi người gọi tới cũng tốt!" Mặc Thiếu Thiên nói, dáng vẻ thập phần lưu manh.

Hai tay Lâm Tử Lam nắm chặt, cũng không có sức chống trả.

Đột nhiên, bàn tay Mặc Thiếu Thiên hướng bộ ngực của cô tập kích, bỗng nhiên đầu óc Tử Lam vừa chuyển, chợt nhớ tới điều gì đó,

" Ngô!" Tử Lam gọi một tiếng.

Quả nhiên, Mặc Thiếu Thiên sửng sốt một chút, nhìn Tử Lam, đôi mắt đầy lo lắng, " Em bị làm sao vậy!?"

Tử Lam nhú nhú mi, " Có chút đau đầu!"

" Đau đầu sao!?"

" Ân!" Tử Lam gật đầu, thành thật mà nói, khi cô nhìn thấy ánh mắt Mặc Thiếu Thiên tràn ngập lo lắng, lòng cô hung hăng nhói lên.

Bất quá, người này cũng thực sự có chút vô lại.

" Thế nào? Em còn đau không!?" Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam hỏi.

Tử Lam lắc đầu, " Chỉ là lâu lâu sẽ xuất hiện cảm giác như thế!"

" Bình thường đau không!?" Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Bởi vì vấn đề Tử Lam mất trí nhớ, Mặc Thiếu Thiên vẫn tương đối lưu ý chuyện Tử Lam đau đầu.

Tử Lam gật đầu, nhìn cô như vậy, có vài phần nhu thuận, để Mặc Thiếu Thiên yêu quý không thôi.

” Thế nào? Em có muốn anh tìm người giúp em xem một chút hay không!?” Mặc Thiếu Thiên vẫn như cũ lo lắng nhìn Tử Lam hỏi.

Tử Lam suy nghĩ một chút, lắc đầu, sau đó ánh mắt nhìn thẳng Mặc Thiếu Thiên, ” Trước đây, tôi thường xuyên đau đầu như vậy sao!?”

Mặc Thiếu Thiên lắc đầu, ” Không có!”

” Trước đây, anh cũng quan tâm tôi như thế sao?!” Tử Lam hỏi, thanh âm, có vài phần ôn nhu.

Nói thật, trong lúc cô nói ra những lời này, Tử Lam thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình.

376. Chương 380: Mỹ Nhân Kế Thành Kế Phản Gián

“ Trước kia, anh cũng quan tâm tôi như vậy sao?” Lâm Tử Lam hỏi, thanh âm, có vài phần dịu dàng.

Nói thật, thời điểm nói ra những lời này, Lâm Tử Lam thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi mình.

“Trước kia, em cũng không có tật xấu này!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói, thời gian ba tháng, Mặc Thiếu Thiên không biết Lâm Tử Lam đến tột cùng thay đổi bao nhiêu, cho nên trở nên có chút thật cẩn thận.

“Vậy ý của anh là, anh không quan tâm tôi!?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi, cặp ánh mắt trong suốt.

Nhìn ánh mắt Lâm Tử Lam, nghe lời của cô, chưa bao giờ gặp qua bộ dạng này của cô, trong lòng một trận ngứa.

“Em đang xuyên tạc ý của anh!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói.

Lâm Tử Lam sững sốt, lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, nhíu mày, “Thế nào? Còn đau không! ?”

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Không đau !”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên yên tâm một chút.

Nhìn cô, “Đến đây, anh xoa giúp em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “.”

Vì thế, thời điểm Mặc Thiếu Thiên vươn tay phải giúp Lâm Tử Lam , tư thế kia, nhìn thật sự không được tự nhiên, Lâm Tử Lam nhìn anh, “Thật sự không cần!”

“Câm miệng!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Vì thế, Lâm Tử Lam quả thực câm miệng .

Ở thời điểm, Lâm Tử Lam ngược mắt nhìn nhìn Mặc Thiếu Thiên, thời điểm nhìn thấy ngũ quan xinh xắn giờ khắc này đặc biệt nghiêm túc, tâm Lâm Tử Lam, hơi nhúc nhích một chút.

Không nghĩ nam nhân phóng đảng không kềm chế được, không theo lẽ thường, nhưng lại không nghĩ tới anh lại có một mặt dịu dàng và nghiêm túc như vậy.

Nói xong, một khắc kia, tâm Lâm Tử Lam, đều yên tĩnh trở lại.

“Em nhìn anh làm gì?? ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi .

Tuy rằng không có nhìn Lâm Tử Lam, nhưng là Mặc Thiếu Thiên có thể cảm giác được tầm mắt Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam sững sờ.

Rõ ràng anh vốn không có nhìn mình, lại biết mình nhìn anh, mặt Lâm Tử Lam, hơi hơi đỏ một chút, cũng may là đêm tối, nhìn không rõ.

“Không có!” Lâm Tử Lam gục đầu xuống, lên tiếng.

Nghe thế cái, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên lên, bỗng nhiên ngược mắt, nhìn Lâm Tử Lam, “Có phải hay cảm thấy anh đặc biệt đẹp trai, ái mộ đối với anh!” Mặc Thiếu Thiên nói xong, khóe miệng gợi lên.

Lâm Tử Lam, “.”

Lâm Tử Lam không biết nên nói cái gì mới tốt.

Tự luyện.

Đủ tự luyện!

Lâm Tử Lam nhìn anh, từ từ nói một câu, “Nói đẹp trai thì nhiều, tôi thấy khá thôi, anh nhiều nhất ngoại hình cũng coi là yêu nghiệt, đẹp trai, không tính!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Hách Tôn rất tuần tú, Tiêu Dật cũng rất tuần tú.

Tuy rằng mỗi người mỗi vẻ, nhưng là, xác thực nếu là số một, diện mạo, thể lực, nhìn không ai so được với Mặc Thiếu Thiên .

Nghe thế, mặt Mặc Thiếu Thiên nháy mắt đen một chút.

“Nhiều sao! ? Ai? Nói cho anh biết!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Anh cũng không tin, còn có ai đẹp trai hơn mình!

Hơn nữa, hơn nữa từ miệng Lâm Tử Lam nghe ra, anh thấy rất khó chịu!

Ở trong lòng của cô, anh phải là người đẹp trai nhất!

“Hách Tôn, Tiêu Dật, bọn họ cũng đều rất tuần tú!” Lâm Tử Lam nói.

Hơn nữa, cũng không phải đẹp trai bình thường.

Cho dù nhìn thấy mặt Mặc Thiếu Thiên đã muốn đen thêm, Lâm Tử Lam lại cố ý nói như vậy.

Quả thực, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên càng đen, “Em cảm thấy hai người bọn họ đẹp trai hơn so với anh sao! ?” Mặc Thiếu Thiên cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Lâm Tử Lam nhìn, khóe miệng không khỏi gợi lên một chút cười, gật gật đầu, “Đúng vậy !”

“Lâm Tử Lam!” Mặc Thiếu Thiên hô một tiếng.

“Mới ba tháng không gặp, không nghĩ tới phẩm vị của em hạ xuống không ít!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “.”

“Chẳng lẽ, anh cảm thấy bọn họ không đẹp trai sao!?” Lâm Tử Lam vô tội hỏi lại.

“Tôn anh không đánh giá, nói Tiêu Dật, hừ, một chút anh cũng không thấy hấn đẹp trai!” Mặc Thiếu Thiên lạnh hừ nói.

Nghĩ đến Lâm Tử Lam đánh giá Tiêu Dật đẹp trai, trong lòng Mặc Thiếu Thiên cảm thấy có chút chua.

“Đồng tính tương khắc, em cảm thấy Tiêu Dật rất tuần tú!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế cái, Mặc Thiếu Thiên nhú mi, “Lâm Tử Lam, phẩm vị của em giảm xuống rất nhiều!”

“Làm sao có thể, thoát nhìn Tiêu Dật như thế nào cũng rất tốt, khôi ngô, tuần tú mà!” Lâm Tử Lam nói, trực tiếp khen Tiêu Dật.

Lời này, Mặc Thiếu Thiên nghe được vẻ mặt đều thay đổi.

“Anh hỏi em, anh cùng hần, em cảm thấy ai tốt hơn? Đẹp trai, đẹp trai nhất!?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Lâm Tử Lam hỏi.

Này vấn đề, Lâm Tử Lam hơi ngây ra một lúc, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên, nghĩ nghĩ mở miệng, “Anh cùng Tiêu Dật không phải một loại người, không thể so sánh được !”

“Có ý tứ gì! ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Thật giống như, thân sĩ cùng lưu manh, anh nói, có thể giống nhau sao! ?” Lâm Tử Lam một bên tưởng tượng một bên nói.

Nghe nói như thế, Mặc Thiếu Thiên hỏi, “Em nói ai là thân sĩ, ai là lưu manh! ?”

“Này còn cần phải hỏi sao, đương nhiên Tiêu Dật là thân sĩ, anh là lưu manh!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên nghiêm trọng hoài nghi, Lâm Tử Lam là cố ý , nhưng là, sắc mặt của anh cũng thật sự khó coi , “Em nói anh là lưu manh! ?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, từng chữ một hỏi.

Anh Mặc Thiếu Thiên dù gì cũng là tình nhân trong mộng của nữ nhân A thị, hiện tại đến Lâm Tử Lam bên này, thế nhưng gọi là lưu manh !

Nhìn ánh mắt Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam gật đầu, giật mình nhớ tới cái gì, “Cao cấp lưu manh!”

Mặc Thiếu Thiên, “.”

“Cho nên, ở trong lòng em, là hần có vẻ tốt nhất! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Rất có một bộ dạng, cô dám nói đúng, Mặc Thiếu Thiên liền ăn cô.

Lâm Tử Lam nghĩ nghĩ, nhú mày, “Một là sang phẩm trong tủ quần áo, một là anh hùng trên thảo nguyên, anh nói cái nào tốt! ?” Lâm Tử Lam hỏi lại.

“Đương nhiên là anh hùng trên thảo nguyên, sang phẩm trong tủ quần áo cũng chỉ là đồ vật mà thôi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “.”

“Cho nên, anh sao! ? Em muốn người nào!?” Mặc Thiếu Thiên khẩn cấp hỏi.

Thực để ý suy nghĩ giờ khắc này của Lâm Tử Lam.

Ba tháng ở chung, hơn nửa lúc trước Tiêu Dật chiếu cố bọn họ bấy năm, đối với sở thích Lâm Tử Lam rõ như lòng bàn tay, muốn cho cô niềm vui, thật dễ dàng .

Cho nên, hiện tại tâm tư Mặc tổng, người khác có chút không hiểu rõ.

“Tôi! ?” Lâm Tử Lam nghĩ nghĩ, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh cứ nói đi! ?”

“Anh đang hỏi em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Không nghĩ tới, chờ đáp án Lâm Tử Lam, thế nhưng đợi được một câu, anh cứ nói đi!

Những lời này, không thể nghi ngờ đối với Mặc Thiếu Thiên, là một dày vò!

Nhìn biểu tình Mặc Thiếu Thiên rất khẩn cấp, Lâm Tử Lam nghĩ nghĩ, mở miệng, “Đều không phải!”

Mặc Thiếu Thiên nhú mày.

Lâm Tử Lam mở miệng, “Tôi càng ưa thích, một người đáng yêu, lại nấu ăn giỏi!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhú mày.

Anh như thế nào cảm giác, người Lâm Tử Lam nói, là bảo bối! ?

Chỉ là, hiện tại Mặc Thiếu Thiên nghĩ, chỉ cần không phải Tiêu Dật, như thế nào đều được !

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, khoe miệng gọi lên, “Cho nên, theo ý của em, anh là lưu manh!” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, không biết vì sao anh lại đề cập vấn đề này, chẳng qua cô đặc biệt bổ sung một câu, “Cao cấp lưu manh thêm lưu manh!”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Em có biết, cao cấp lưu manh tốt ở chỗ nào không? !”

“Làm sao! ?”

“Lưu manh có thể nhảy mất biến thành người xã hội thượng lưu, nhưng không phải người xã hội thượng lưu, cũng có thể biến thành lưu manh!” Mặc Thiếu Thiên từng chữ một nói.

Giống Tiêu Dật.

Hắn tuyệt đối sẽ không !

Những lời này, Lâm Tử Lam nghe, ở trong lòng như là mở ra một đạo gương sáng, kỳ thật, lời này, tuyệt không sai.

Mặc Thiếu Thiên có thể nhảy mất biến thành người xã hội thượng, nhưng mà không phải mọi người, cũng có thể giống Mặc Thiếu Thiên .

Lâm Tử Lam tuy rằng hiểu, nhưng là, không có biểu hiện ra ngoài.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Nếu, em cảm thấy anh là lưu manh, anh cảm thấy, anh có thể làm một việc lưu manh thường làm!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, khoe miệng gọi lên một chút cười tà mị.

Nụ cười kia, chẳng biết tại sao, Lâm Tử Lam nhìn, giống như có thể nhìn ra ý nghĩ của anh.

“ Sau đó!” Lâm Tử Lam mở miệng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Thế nào! ?”

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn anh, khoe miệng ngoéo một cái, “Mặc Thiếu Thiên, anh thật sự muốn ở trong phòng này sao!?”

“Mọi người đến đây, em cảm thấy anh còn cơ hội rời đi sao!” Mặc Thiếu Thiên hỏi lại.

Huống chi, ở phòng của lão bà mình phòng, cái này có cái gì sai!

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Tôi biết anh là muốn giúp tôi khôi phục trí nhớ, nhưng bây giờ anh là người xa lạ, anh có thể ở phòng này, nhưng mà phải ngủ dưới đất!” Lâm Tử Lam nói.

Ngủ dưới đất! ?

Mặc Thiếu Thiên nhún mày, anh Mặc Thiếu Thiên khi nào thì có đãi ngộ này! ?

Thế nhưng để cho anh ngủ dưới đất.

Anh nhưng là tiến vào ngủ với lão bà .

“Không được!” Mặc Thiếu Thiên cự tuyệt.

Lúc này, Lâm Tử Lam vươn tay, nhẹ nhàng bắt lấy tay Mặc Thiếu , “Nếu mọi chuyện đúng như anh nói, tôi yêu anh, là vị hôn thê của anh, anh cần gì phải gấp!” Lâm Tử Lam hỏi.

“Tuy rằng như thế, nhưng là, có lẽ, biện pháp của anh, đối với em mà nói, càng dùng được!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Một bộ đoán chừng bộ dáng Lâm Tử Lam .

Lâm Tử Lam ở trong lòng nhin không được châm chọc.

Người nam nhân này, thật khó thương lượng.

Nói cái gì, anh cũng không dùng lễ thường trả lời.

Bất quá, Lâm Tử Lam như trước nhìn anh, cũng không có lộ ra một chút không kiên nhẫn.

“VẬY ĐƯỢC RỒI, NẾU NHƯ LÀ NÓI NHƯ VẬY, VẬY ANH CÓ THỂ ĐI PHÒNG KHÁCH LẤY THUỐC GIÚP EM ĐƯỢC KHÔNG !?”Lâm Tử Lam hỏi.

“Thuốc,thuốc gì!?”

“Tôi không biết, là thuốc Tiêu Dật đưa, để cho tôi đứng giờ ăn, tôi quên!” Lâm Tử Lam nói.

Nhắc tới, Mặc Thiếu Thiên nhũ mày, vốn hoài nghi Tiêu Dật, hiện tại nghe được Lâm Tử Lam nói Tiêu Dật cho cô uống thuốc, vào giờ khắc này, tâm Mặc Thiếu Thiên đều để trên thuốc.

“Ồ nơi nào! ?”

“Phòng khách bên cạnh trên bàn!”

“Được, chờ, anh đi lấy!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp từ người Lâm Tử Lam đứng dậy.

Nhìn anh đứng dậy, Lâm Tử Lam cũng chạy nhanh lên.

Mặc Thiếu Thiên không nghĩ nhiều như vậy, bay thẳng đến bên ngoài.

Nhưng mà thời điểm tới cửa, Lâm Tử Lam nhìn anh cười, “Mặc Thiếu Thiên, cảm ơn anh!”

Khi đó, Mặc Thiếu Thiên không hiểu được Lâm Tử Lam cười là có ý gì, lúc này, Lâm Tử Lam hướng sát Mặc Thiếu Thiên, mặt tươi cười, trong khoảng thời gian ngắn, Mặc Thiếu Thiên sững sờ.

Mà ở trong lúc này, Lâm Tử Lam nhắc chân, khom đầu gối, bắt lấy thân mình Mặc Thiếu Thiên kéo xuống, dùng sức hướng trên người của anh.

377. Chương 381: Em Gái Còn Có Thể Sống Lại Sao?

Mặc Thiếu Thiên căn bản bất ngờ, chỉ nhìn thấy Lâm Tử Lam cười, lại không nghĩ rằng cô còn có một chiêu này, lập tức bị Lâm Tử Lam đá ột cái.

Sắc mặt, nhất thời trở nên hết sức khó coi.

Nhìn Lâm Tử Lam, “Em ——”

Lâm Tử Lam cười, giấy tiếp theo, trở về phòng, đóng cửa lại, khóa trái.

“Mặc tiên sinh, ngủ ngon !” Nói xong, Lâm Tử Lam cười cười, hướng trên giường đi đến , cảm giác tâm tình rất không tệ.

Mà sắc mặt Mặc Thiếu Thiên, đều biến thành màu nâu.

Quả nhiên, ba tháng không thấy, cô thật sự sắp đặt trước mọi chuyện.

Chính là, anh đứng ở cửa, thân mình gấp khúc, hạ thân đau đớn không thôi.

Lâm Tử Lam, em khá lắm!

Thời gian ngắn như vậy không thấy, lại có hứng thú tệ hại như vậy

.....thanhhuyen.ddlqd.....

“Lâm Tử Lam, em mở cửa cho anh!” Mặc Thiếu Thiên ở cửa, ẫn nhẫn mở miệng.

Lâm Tử Lam ở trong phòng, nghe được thanh âm bên ngoài, tâm tình cảm giác không tệ, cười cười mở miệng, “Mặc tiên sinh, cho dù tôi mở cửa, anh có thể thế nào!? Sắc trời đã tối, vẫn là nên sớm nghỉ ngơi đi!”Lâm Tử Lam nói.

Nói tới đây ý tứ, chính là, anh hiện tại được hay không còn không biết!

Mặc Thiếu Thiên thề, thời điểm Lâm Tử Lam đang nói những lời này, nhất định đang cười!

Anh đoán không lầm.

Tâm tình Lâm Tử Lam, thật là không sai.

Hơn nữa cùng Mặc Thiếu Thiên một phen như vậy, “Đầu”, tâm tình Lâm Tử Lam, lại không tệ.

“Em——”

“Ngủ ngon , Mặc tiên sinh!” Nói xong, Lâm Tử Lam không hề để ý tới Mặc Thiếu Thiên, nằm xuống ngủ, chính là, thời điểm ngủ, khóe miệng hơn một chút cười hạnh phúc.

.....thanhhuyen.ddlqđ.

Mà ngoài cửa Mặc Thiếu Thiên, lại giống như yên tĩnh trở lại.

Cảm giác được phòng yên tĩnh trở lại, anh cũng không có quấy rầy nhiều hơn nữa, chỉ là, khóe miệng cũng ngoéo một cái, hướng phòng của chính mình đi đến , từng bước một, thoát nhìn, xác thực có điểm buồn cười.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, vừa đi vừa ở trong lòng nói thầm, ngày mai, Lâm Tử Lam chết chắc rồi!

Thật ác độc, anh muốn kiểm tra một chút, xem bảo bối chính mình có thể dùng hay không!

.....thanhhuyen.ddlqđ.....

Một đêm mộng đẹp.

Không chỉ Lâm Tử Lam, mà ngay cả Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi đều ngủ vô cùng ngon.

Sáng sớm, Hi Hi đã thức dậy, tìm được mẹ rồi, giống như, thói quen làm bữa sáng, lại khôi phục lại.

Nhưng là, mới vừa đi ra khỏi cửa phòng, liền nhìn thấy Lâm Tử Lam từ trong phòng đi ra.

Hi Hi chợt nhớ tới đêm qua, cũng không biết cha thành công không.

Nhưng là, như thế nào cũng là bé bán đứng mẹ, hiện tại bé không biết đối mặt với Lâm Tử Lam như thế nào.

Nghĩ nghĩ, Hi Hi vừa muốn trở về phòng, lúc này, tầm mắt Lâm Tử Lam đã nhìn thấy bé.

“Bảo bối!” Lâm Tử Lam kêu một tiếng.

Vì thế, Hi Hi vốn tưởng có thể vụng trộm trở về phòng, cũng là giật mình.

Đưa lưng về phía Lâm Tử Lam, biểu tình Hi Hi đều là một bộ đáng xong đời.

Bất quá, nghe được thanh âm của Lâm Tử Lam, Hi Hi chậm rãi quay đầu lại, trên mặt đã thay một mặt biểu tình mỉm cười.

“Mẹ, chào buổi sáng!” Hi Hi cười chào hỏi.

Nhìn biểu tình Hi Hi, Lâm Tử Lam ở trong lòng cười.

Đứa nhỏ này, cùng Mặc Thiếu Thiên ngây thơ rất giống nhau.

Giống nhau có được dân được.

Lâm Tử Lam cũng cười, “Chào buổi sáng!”

Nhìn Lâm Tử Lam vẫn chưa mở miệng nói câu đầu tiên thì hỏi chuyện của cha , Hi Hi chạy nhanh tới.

“Mẹ, người như thế nào dậy sớm vậy!” Hi Hi lập tức đi qua, ôm đùi Lâm Tử Lam một trận.

Nói xong, tầm mắt vẫn không quên hướng phòng Lâm Tử Lam nhìn lại.

Ah, cha đâu! ?

Như thế nào không có?

Lâm Tử Lam nhìn tầm mắt Hi Hi, khóe miệng ngoéo một cái.

“Bảo bối, con còn đau bụng không !?” Lâm Tử Lam cười hỏi.

Nghe thế, Hi Hi lập tức quay đầu nhìn Lâm Tử Lam.

Đau bụng! ?

Bé khi nào thì đau bụng ! ?

Nghĩ đến đây, bé nháy mắt nghĩ tới, là cha !

Nhất định là cha !

“A, đã hết đau, đêm qua đã tốt hơn rất nhiều rồi!” Hi Hi cười nói, vô hình trong lúc đó, chỉ có thể phối hợp với lời nói dối của cha.

Nhưng là, cha đâu! ?

Chạy đi đâu ? !

Nhìn Hi Hi, Lâm Tử Lam cũng hiểu được đứa bé này quá thông minh.

Cô chính là tùy ý hỏi một câu như vậy, bé cũng có thể phản ứng nhanh như vậy.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn bé, “Bảo bối, con đang nhìn cái gì! ?”

“A? Không có gì.”

“Tìm cha con! ?” Lâm Tử Lam hỏi.

Hi Hi sửng sốt , xem ra, mẹ tính không bỏ qua cho bé.

Lúc này, Hi Hi giả bộ, “Cha ? Cha làm sao vậy! ?”

Nhìn bộ dáng Hi Hi còn giả ngu, Lâm Tử Lam không có mở miệng, chỉ nhìn Hi Hi.

Được rồi.

Hi Hi cũng không thể qua được mắt mẹ.

Nghĩ nghĩ Hi Hi mở miệng, cũng không giả bộ ngốc, lập tức mở miệng, “Mẹ, chuyện cùng con không có quan hệ!”

“Con là bị buộc” Hi Hi nói

Lâm Tử Lam còn không có nói chuyện, chỉ nhìn Hi Hi.

“Cha nói, con mà không thuận theo cha, mẹ sẽ không theo con về nhà!” Hi Hi nói.

Vì thế, không có biện pháp, Hi Hi chỉ có thể đánh bài đồng tình.

Nghe Hi Hi nói, Lâm Tử Lam sửng sốt, trong lòng tựa hồ bị cái gì đâm vào.

Không phải rất đau, lại làm cho cô không thể bỏ qua.

Quả thực, chiều này đối Lâm Tử Lam mà nói, hữu hiệu.

Nhìn Lâm Tử Lam hơi hơi lặng đi một chút, Hi Hi chỉ biết, mẹ do dự .

Vì thế, lập tức bày ra một bộ dáng thật đáng thương, chu cái miệng nhỏ nhắn, nhìn Lâm Tử Lam, thập phần ủy khuất, cặp kia trong suốt , cũng treo đầy mờ mịt.

Thoạt nhìn, đáng thương không thôi.

Kỳ thật, biết rất rõ ràng Hi Hi là dạng gì .

Trưởng thành sớm, tâm trí có thể so với người trưởng thành.

Nhưng là vẫn là nhìn thấy biểu tính Hi Hi lộ ra như vậy, Lâm Tử Lam một trận đau lòng.

Lâm Tử Lam nghĩ nghĩ, nhìn Hi Hi, “Được rồi, mẹ tin tưởng!”

Một câu, trong lòng Hi Hi vui vẻ .

Trên có chính sách, dưới có đối sách.

Nói đúng là bé đi!

Cám ơn ông trời, mẹ cho dù mất đi trí nhớ, cũng không vứt xuống trù mền đối với bé.

“Nhưng là, lần sau không được viện cớ này nữa!” Lâm Tử Lam cảnh cáo.

Hi Hi liên tục gật đầu, “Con sẽ không cho cha cơ hội!” bộ dáng Hi Hi thập phần cam đoan nói.

Nhìn biểu tình Hi Hi, Lâm Tử Lam nhin không được bật cười.

“Này, mẹ, người còn giận bảo bối sao!?” Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, nhú mày, “Mẹ nói giận con sao!?”

Cho dù hôm qua Mặc Thiếu Thiên lên vào phòng của cô, đối với cô một phen đùa giỡn, nhưng là Lâm Tử Lam cũng không có thật sự tức giận .

Ngược lại, tâm tình tốt lắm.

Giống như, loại tâm tình này, rất lâu rồi mới có.

Hiện tại, cô lại càng không giận Hi Hi.

Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, nghe được mẹ nói không tức giận , Hi Hi mới biết rõ, bị lừa!

Được rồi!

Bé chịu rồi!

Ai bảo bé không qua được ánh mắt của mẹ!

Hi Hi cười, “Cho dù mẹ không tức giận, con cũng vì mẹ làm bữa sáng, bồi tội!”

“Tốt, mẹ chờ bữa sáng!” Lâm Tử Lam nói.

“Dạ, dạ!” Hi Hi liên tục gật đầu.

“Tốt lắm, mẹ đi rửa mặt trước!” Lâm Tử Lam nói.

“Tốt, tốt, con sẽ theo sau!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam gật đầu, sau đó đứng dậy đi rửa mặt .

Lúc này, Hi Hi đứng ở tại chỗ, nhìn mẹ đi rửa mặt , Hi Hi không nói hai lời, chạy nhanh hướng phòng Mặc Thiếu Thiên đi đến.

.....thanhhuyen.ddlqd.....

Đẩy cửa ra, Hi Hi lộ ra một cái đầu nhỏ, quả nhiên, cha ở trong phòng của mình!

Còn đang ngủ!

Xem ra, kế hoạch hành động thất bại !

Hi Hi đi qua, bò lên giường, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha , người thế nhưng còn đang ngủ!”

Hi Hi vừa nói xong câu đó, Mặc Thiếu Thiên liền mở mắt.

Kỳ thật, anh đã sớm tỉnh!

Chính là không có dậy mà thôi.

“Cha , người không ngủ! ?” Hi Hi nửa quỳ ở trước mặt Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên mở to mắt, nhìn trần nhà, biểu tình thập phần cứng ngắc lên tiếng, “Ừ!”

“Cha , hành động thất bại ! ?” Hi Hi hỏi.

Mặc Thiếu Thiên không trả lời, chỉ là đan mắt, nhìn không chuyển mắt nhìn trần nhà, giống như đang hả giận!

Có đôi khi, trầm mặc chính là một loại trả lời.

Hi Hi không nghĩ tới, dĩ nhiên là loại kết quả này!

“Cha , người rất vô dụng ! Kế hoạch hành động thất bại không nói, thiếu chút nữa liên lụy con bị mẹ giáo huấn một trận!” Hi Hi bất mãn nói.

Hiện tại mẹ, nhưng là mất trí nhớ .

Có nhận biết đứa con trai này hay không , tất cả do mẹ định đoạt.

Lúc này, nghe được lời Hi Hi nói, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hi Hi, nghĩ đến việc làm Lâm Tử Lam ngày hôm qua, khóe miệng của hắn tràn ra một chút hừ lạnh.

Có hi vọng.

Cha rất ít khi có bộ dạng này!

Nhìn bộ dáng cha , Hi Hi chỉ biết, có hi vọng.

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha , ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì? !”

Không hỏi còn tốt, vừa hỏi, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên lại càng không tốt.

“Hứng thú mẹ con bây giờ trở lên rất tệ hại!” Mặc Thiếu Thiên từng chữ một nói.

Hứng thú tệ hại!?

Cái gì hứng thú tệ hại! ?

Mẹ ngày hôm qua làm chuyện gì ! ?

Hi Hi lại tò mò.

“Rốt cuộc thế nào ! ?” Hi Hi hỏi.

Không nghĩ tới, cha khó dây dưa khó trị người như vậy, cũng sẽ có thời điểm thất bại.

Xem ra, mẹ tăng thêm một bậc..

Nhìn Hi Hi một bộ bộ dáng tò mò, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hi Hi, “Mẹ con, thế nhưng sử dụng mỹ nhân kế!”

Mỹ nhân kế?

Hi Hi nghĩ, thật sự không thể tưởng được thời điểm mẹ sử dụng mỹ nhân kế, là dạng gì.

Nhưng là mẹ , sử dụng mỹ nhân kế, xác thực không kém.

“Sau đó thì sao! ?” Hi Hi ngay sau đó hỏi.

“Mỹ nhân kế vô dụng, thành kế phản gián!” Mặc Thiếu Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lời này, Hi Hi còn có điểm không biết rõ .

”Làm sao vậy! ? Có ý tứ gì! ? Hi Hi hỏi.

Mặc Thiếu Thiên không nghĩ nói.

Như thế nào cũng là một sỉ nhục lớn.

“Cha , rốt cuộc thế nào!” Hi Hi hỏi, thập phần tò mò.

Rốt cuộc là lấy kết quả gì chấm dứt , Hi Hi rất muốn biết.

Nói thật, cha là người khó chơi như vậy, có thể đánh lui cha , Hi Hi đặc biệt bội phục.

Mặc Thiếu Thiên không nghĩ nói, chỉ mím môi.

“Cha , rốt cuộc sao lại thế này !” Hi Hi hỏi.

Mặc Thiếu Thiên không nghĩ nói, nhưng là Hi Hi một bộ dáng không hỏi đến thế không bỏ qua, Mặc Thiếu Thiên có vẻ có vài phần không kiên nhẫn, vì thế, một chữ một mở miệng.

“Thiếu chút nữa để cho cha đoạn tuyệt tử tôn! ! !”

Những lời này, Mặc Thiếu Thiên cơ hồ là gào thét ra.

Thanh âm trầm thấp, phần nộ mang theo một tia bất đắc dĩ!

Nghe thế, Hi Hi đầu tiên là sửng sốt, bỗng nhiên hiểu rõ.

Thối phũ một tiếng.

Nhịn không được bật cười.

Ha ha ha ha!

Quả nhiên, giống cha nói, hứng thú tột hại!

Trong đầu Hi Hi, thậm chí đều hiện ra, tính cảnh ngày hôm qua.

Bất quá, mẹ như vậy mới là tiêu chuẩn nữ tính đô thị thời đại mới, thế nhưng làm ra chuyện như vậy, xem ra, là cha bức mẹ nóng nảy!

Nhìn Hi Hi cười ba hoa chích choè, Mặc Thiếu Thiên nhú mày lại, trên khuôn mặt yêu nghiệt xẹt qua một tia bất mãn.

“Này tuyệt đối là Tiêu Dật dạy !” Mặc Thiếu Thiên thập phần khẳng định.

Thuật phòng sỏi!

Nhưng là không nghĩ tới, dùng ở trên người anh!

Mặc Thiếu Thiên hết sức bất mãn.

Nghe lời cha nói, Hi Hi vẫn là không nhịn được cười.

Chơi quá tốt!

Ngày hôm qua bé không nên ngủ sớm như vậy, bé nên lưu lại xem trò hay mới đúng!

Bé ngày hôm qua sao lại thành thật như vậy đi ngủ sớm!

Bỏ qua một màn này, Hi Hi thật sự là hối hận !

Nhìn bộ dáng Hi Hi cười không quan hệ đau khổ, Mặc Thiếu Thiên nhìn bé, cắn răng, “Buồn cười lắm sao!?”

Mặc Thiếu Thiên muốn phát điên!

Buồn bực cả đêm!

Nhìn biểu tình cha muốn điên, thế này Hi Hi mới mất hơi sức thật lớn, ngừng cười.

Nghĩ nghĩ, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha , người cũng sẽ không đoạn tuyệt tử tôn, người quên, người còn có bảo bối sao! ?” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Sắc mặt Mặc Thiếu Thiên càng thêm đen tối, “Hi Hi! ! !”

Đây không phải là trọng điểm được không!

Nhìn bộ dáng cha, Hi Hi mở miệng, “Đây là lời nói thật thôi, nói đến cùng, cha cũng không phải vì nói dối tông đường mà suy nghĩ, là vì chính người ”Tính” phúc suy nghĩ mới đúng!” Hi Hi nói.

Những lời này, tuyệt đối chột trúng trong lòng Mặc Thiếu Thiên .

Một chút cũng không sai.

Chỉ là, Mặc Thiếu Thiên làm sao có thể thừa nhận.

Nhìn Hi Hi, “Đều rất quan trọng, chẳng lẽ, con không nghĩ sẽ có một em gái sao!?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi một chữ một hỏi.

Nói lên cái này, Hi Hi mới giật mình.

Đúng!

Bé còn muốn có một em gái!

Nghĩ đến đây, Hi Hi hiểu được tầm quan trọng của vấn đề, lập tức nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi, “Này cha, người hiện tại thế nào? Có vấn đề hay không! ? Muốn hay không, con tìm người kiểm tra một chút!?” Hi Hi hỏi.

Kỳ thật Hi Hi rất muốn trực tiếp hỏi, còn có thể lại sinh cho bé một em gái không , nhưng là lời nói đến miệng, Hi Hi vẫn chọn quan tâm thân thể cha hơn.

Tránh cho cha nghĩ bé chỉ quan tâm đến “em gái”!

Nghe được lời Hi Hi nói, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Loại chuyện dọa người này, để cho ai kiểm tra!? ”

Mặc Thiếu Thiên là người kiêu ngạo, làm sao có thể nói chuyện này ra..

Anh sẽ muốn giết người !

“Nhưng là, ngộ nhỡ không thể sinh cho con một em gái thì phải làm sao bây giờ!?” Hi Hi hỏi.

Nghe thế cái, Mặc Thiếu Thiên hít sâu một hơi, sau đó, từ từ mở miệng, “Hiện tại, hẳn là không có vấn đề !”

378. Chương 382: Kế Hoạch Đóng Gói Lâm Tử Lam Mang Đi

“Thật sự! ?” Hi Hi hỏi, ôm hoài nghi.

Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu, “Đương nhiên, tối hôm nay, cha sẽ ẹ con trả giá thật lớn!” Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói.

Nữ nhân này, xuống tay thật là độc ác .

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói những lời này, Hi Hi lại kinh ngạc một phen, “Cha, người tối hôm nay còn đi! ?”

“Đương nhiên!” Mặc Thiếu Thiên nói, lập tức khước miệng gọi lên một chút cười tà, “Tối hôm nay, cha muốn báo thù!”

Chẳng biết tại sao, nhìn nụ cười kia của cha, Hi Hi thật sự vì mẹ lo lắng.

“Con hôm nay.”

“Con tối hôm nay chính mình ngủ!” Hi Hi lập tức nói.

Bé không bao giờ làm nội ứng cho cha nữa.

Nghe được lời Hi Hi nói, Mặc Thiếu Thiên nhú mày.

Hi Hi mở miệng, “Cha , con cũng đã đáp ứng mẹ, không giúp người , nếu con nói không gửi lời, khẳng định mẹ sẽ không tha thứ!” Hi Hi nói.

Nghe được lời Hi Hi nói, mặt Mặc Thiếu Thiên co quắp lại.

“Được, con cái người không có tiền đồ, nhanh như vậy thỏa hiệp!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Không có biện pháp!” Hi Hi khoát tay nói, “Huống chi, cùng một biện pháp, dùng hai lần, người cảm thấy mẹ dễ bị mắc lừa sao?” Hi Hi hỏi.

Điểm ấy cũng không sai.

“Con xem, cha làm ẹ con ngoan ngoãn như thế nào!” Mặc Thiếu Thiên nói, một bộ dáng tình thế bắt buộc.

Hi Hi cười hắc hắc, “Này cha , cái nhiệm vụ gian khổ này, liền giao cho người , chúc người sớm ngày thành công!” Hi Hi nói.

“Chờ!” Mặc Thiếu Thiên khẳng định nói.

Hi Hi nở nụ cười, “Vì cha cố lên, con sẽ ngay bây giờ làm bữa sáng cho cha!”Hi Hi nói.

“Đi thôi!” Mặc Thiếu Thiên mở miệng.

Hi Hi gật đầu, từ trên giường xuống dưới.

“Đúng rồi, mẹ đã thức dậy, cha , người cũng nhanh rời giường đi!” Hi Hi nói.

“Cha đã biết!” Tuy rằng nói như vậy, nhưng là bộ dáng Mặc Thiếu Thiên không chút nào muốn dậy, nằm ở trên giường, không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc này, Hi Hi nhìn thoáng qua, đứng ở nơi đó lăm bầm lâu bầu mở miệng, “Tiêu Dật thúc thúc khẳng định cũng đã thức dậy, không biết là có phải muốn cùng mẹ đi ra ngoài tản bộ!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên nằm ở trên giường, nghe thế sững sốt.

Nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hi Hi, Hi Hi lại ngay cả đầu cũng không có quay lại bước đi.

Nhưng mà, giây tiếp theo, Mặc Thiếu Thiên tung người, đứng lên.

Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối sẽ không cho Tiêu Dật cơ hội !

.....thanhhuyen.ddlqd.....

Mà bên kia.

Sau khi Hách Tôn cùng Louis thương lượng, quả thực, Louis không có tìm bọn họ gây phiền toái.

Mấy ngày nay, vẫn đặc biệt im lặng.

Hách Tôn chỉ biết, Louis nhất định sẽ vì chuyện này, mà nhịn đi .

Nhưng là chỗ này, bọn họ cũng không tiện đợi thêm.

Buổi sáng, vừa tỉnh dậy, Hách Tôn đến chỗ Mặc Thiếu Thiên bên này.

Mặc Thiếu Thiên mặc quần áo tử tế, chuẩn bị muốn đi ra ngoài, lại nhìn thấy Hách Tôn đã tới.

“Tôn!” Mặc Thiếu Thiên kêu một tiếng.

Hai ngày này, tìm được Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên chuyện gì cũng không trông nom, có thể nói, đều là Hách Tôn xử lý.

“Thiếu Thiên, tôi có chuyện nói cho cậu!”Hách Tôn mở miệng.

Mặc Thiếu Thiên nghĩ nghĩ, sắc mặt thay đổi, “Đi vào nói!”

“Ừ!” Hách Tôn gật đầu, vì thế, đi vào, nhân tiện đóng cửa lại.

“Làm sao vậy! ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Chúng ta khi nào thì rời đi! ?” Hách Tôn nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Nói lên cái này, Mặc Thiếu Thiên nhủ mày, trước mắt, anh còn không có nắm chắc, Lâm Tử Lam sẽ đi theo mình.

“Lâm Tử Lam mất trí nhớ, chúng ta không ngờ rằng , nhưng là nơi này, dù sao không phải là một nơi tốt, chúng ta hẳn là mau rời đi!” Hách Tôn nói.

Hách Tôn nói không có sai.

Mặc Thiếu Thiên nghĩ nghĩ, “Cho tôi thêm một ngày, tôi sẽ nghĩ biện pháp!”

Mặc kệ là trộm , đoạt , lừa gạt, anh đều phải đem Lâm Tử Lam bắt đi!

Nghe lời Mặc Thiếu Thiên nói, Hách Tôn gật gật đầu, “Được, nếu cậu xác định , nói với tôi một tiếng, tôi an bài mọi chuyện!” Hách Tôn nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu, lập tức nhìn Hách Tôn, “Huynh đệ, vất vả cho cậu !”

Có thể nói, hiện tại mọi chuyện cần thiết, đều là Hách Tôn một tay xử lý.

“Cậu hiện tại chỉ cần đem lão bà thu phục là tốt rồi!” Hách Tôn cũng vui đùa nói một câu!

Nhắc tới cái này, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên đổi đổi, “Cậu yên tâm, mặc kệ là biện pháp gì, tôi đều phải mang Lâm Tử Lam đi!” Đây là mục đích lần này, tình thế bắt buộc!

“Ừ!”

“Trữ Xá cùng Rayne bên kia, đã chuẩn bị đón tiếp, hiện tại, chỉ chờ cậu!” Hách Tôn nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu, “Tôi đã biết!”

“Tôi cùng Tiêu Dật không tiện đối mặt, cho nên, mấy ngày nay, tôi sẽ không cùng các người !”Hách Tôn nói.

Mặc Thiếu Thiên gật gật đầu, ý thức được tính nghiêm trọng bên trong , cũng không nói gì thêm.

“Được!”

Vì thế, sau khi hai người thương lượng, Hách Tôn bước đi.

Mặc Thiếu Thiên cũng đi ra ngoài.

Hách Tôn nói đúng vậy, nơi này không phải nơi thương lượng mọi chuyện.

Lâm Tử Lam không chết, mà mục đích của anh, muốn mang Lâm Tử Lam rời đi.

Mặc kệ thế nào, anh đều phải dùng thời gian ngắn nhất, thu phục Lâm Tử Lam, sau đó mang cô rời đi.

Đang suy nghĩ, anh bước đi ra ngoài.

Quả thực, nhìn thấy Tiêu Dật cùng Lâm Tử Lam từ bên ngoài đi trở về, hai người vừa nói vừa cười, thoát nhìn, hết sức chói mắt.

Trong phút chốc, Mặc Thiếu Thiên nghĩ muốn xông lên bắt Tiêu Dật đi.

Nhưng là hiện tại, không phải thời điểm xúc động, anh hiện tại muốn là, như thế nào mang Lâm Tử Lam đi.

Mặc Thiếu Thiên đang suy tư , Hoa Hồng từ phía sau đi tới.

Đó cũng là vừa thúc dấy, vội vàng muốn ăn điểm tâm, mới vừa đi qua, nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên đứng ở nơi đó, nhìn Lâm Tử Lam cùng Tiêu Dật.

“Mặc Thiếu Thiên, đây không phải là phong cách của anh!” Hoa Hồng ở phía sau anh từ từ mở miệng.

Nghe được thanh âm, Mặc Thiếu Thiên quay đầu, liếc mắt một cái liền chạm đến Hoa Hồng, nhìn lướt qua, hừ lạnh mở miệng.

“Phong cách gì! ?”

“Nếu đổi thành lúc trước, anh sợ là đã xông lên, như thế nào? Lại suy nghĩ bậy bạ gì?” Hoa Hồng hỏi.

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Tuy rằng Hoa Hồng không hiểu tình cảm, nhưng là, nhìn người , vẫn có thể nhìn ra một chút.

Nhất là Mặc Thiếu Thiên.

Hôm nay, thật là làm cho người ta cảm thấy kì lạ!

Im lặng như vậy, cũng không giống hẳn.

Nghe được lời Hoa Hồng nói, Mặc Thiếu Thiên liếc mắt nhìn cô một cái, “Dùng não suy nghĩ!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên bay thẳng đến bên kia đi tới.

Hi Hi làm bữa sáng.

Mặc Thiếu Thiên trực tiếp lại gần đi qua, Hi Hi quay đầu lại nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha , người đã tỉnh rồi! ?”

“Ừ!” Mặc Thiếu Thiên lên tiếng, đôi mắt vẫn không khỏi hướng Lâm Tử Lam cùng Tiêu Dật bên kia.

Đây đối với Mặc Thiếu Thiên mà nói, là cần rất nhiều nhẫn nại.

Hoa Hồng kỳ thật nói đúng vậy, đổi lại lúc trước, Mặc Thiếu Thiên sớm đã xông đến, thế nhưng hôm nay không có, thật sự là cho người ta cảm thấy kì quái.

Mà ngay cả Hi Hi cũng hiểu được lời Hoa Hồng nói.

Rất không giống phong cách của cha .

“Con khuyên cha sớm hành động một chút, xem đi, Tiêu Dật thúc thúc hiểu tâm tư mẹ lắm !” Hi Hi nói.

Nghe nói như thế, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác liếc mắt nhìn Hi Hi một cái.

“Biết? Hẳn thật hiểu, con hiện tại kêu cha, cũng không phải ta!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi, “.”

Cha luôn nói ra những lời kinh người như vậy.

Hi Hi đặc biệt không nói gì, chỉ là, cũng thành thói quen .

Nhìn Hi Hi không phản đối, lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, “Hai ngày này, chúng ta nhất định phải mang mẹ con rời đi!”

Một câu, động tác Hi Hi ngẩn ra, nghĩ nghĩ, lập tức nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha , người nắm chắc sao! ?”

“Không có!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói thật, thật đúng là không có.

Lâm Tử Lam cũng không phải nữ nhân bình thường, làm không tốt, bằng không Mặc Thiếu Thiên cũng không cần nghĩ nhiều biện pháp kì quái như vậy!

Hi Hi, “.”

Nhìn bộ dáng Hi Hi không nói gì, Mặc Thiếu Thiên nhú đầu mi, “Cho nên, kế tiếp, sẽ xem con!”

Lâm Tử Lam đối với anh vô cảm, nhưng là đối với Hi Hi, cũng rất yêu thích.

Biết mình có con trai, cô cũng không thể bỏ mặc!

“Con! ?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Nói thực ra, cha , con cũng không có nắm chắc!”

“Mặc kệ thế nào, chúng ta đều phải mang mẹ con đi, chẳng lẽ, con muốn mẹ cùng Tiêu Dật ở một chỗ sao! ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Nghe thế cái, Hi Hi lắc đầu.

Bé vẫn là ủng hộ bản chính!

“Cho nên, kể tiếp thời gian một ngày, mặc kệ con dùng biện pháp gì, cũng phải làm ẹ con đáp ứng chúng theo chúng ta đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Vậy nếu mẹ không đáp ứng, không đi theo chúng ta!?” Hi Hi hỏi

“Vậy đóng gói, mang đi!” Mặc Thiếu Thiên còn chưa có mở miệng, Hoa Hồng lúc này xen vào một câu nói.

Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi đồng thời sửng sốt, nhìn về phía Hoa Hồng, Hi Hi vừa muốn mở miệng phủ định lời Hoa Hồng, lúc này, Mặc Thiếu Thiên lại gật gật đầu, “Đúng!”

“Mặc kệ, trộm, đoạt, lừa gạt, chỉ cần có thể mang đi là được!” Mặc Thiếu Thiên nói, anh là quyết định. Hi Hi, “.”

Hoa Hồng vươn ngón tay cái, đặc biệt khẳng định ột cái đánh giá, “Có quyết đoán!”

“Người xác định!?” Hi Hi hỏi.

“Con hoài nghi lời nói của cha!?” Mặc Thiếu Thiên hỏi lại.

Hi Hi lắc đầu, “Con có thể tuân thủ, nhưng là sau mẹ truy cứu, chuyện này không liên quan gì tới con!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Này Tiểu Bạch mắt sói!

Nhưng là, Mặc Thiếu Thiên lại thấy Hi Hi không có biện pháp gì, gật đầu, “Đồng ý!”

“Được, con làm!” Hi Hi nói.

Nhìn cha con bọn họ chặt vật vì tính, Hoa Hồng ở một bên cười cười, “Kỳ thật, muốn khôi phục trí nhớ, cũng không phải không có cách!”

Nghe được Hoa Hồng nói như vậy, Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi đều nhìn về phía cô, “Biện pháp gì!?”

“Bình thường rất nhiều người mất đi trí nhớ, là vì tai nạn xe cộ, hoặc là nổ mạnh tạo thành, vừa vặn, Lâm Tử Lam là người sau, cho nên, muốn hồi phục trí nhớ, ở đầu của cô đánh một gậy, hoặc là lại nổ mạnh, không trúng thì tốt rồi!” Hoa Hồng nói.

Hoa Hồng nói xong những lời này, Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên đặc biệt không nói gì nhìn cô.

“Ai nói!?” Mặc Thiếu Thiên nhú mày lại.

“Phim truyền hình đều diễn như vậy!” Hoa Hồng một bộ dáng đương nhiên nói.

Hi Hi, “.”

Mặc Thiếu Thiên, “.”

“Hoa Hồng, cô khi nào cũng tin tưởng phim truyền hình cầu huyết tám giờ!?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Vốn còn tưởng rằng Hoa Hồng thực sự có biện pháp gì, không nghĩ tới dĩ nhiên là xem tivi! ! !.

“Xem tivi làm sao, tôi cảm thấy, này là có nơi chân thật phát ra, không đúng có thể thử xem!” Hoa Hồng nói.

“Không bằng, ở trên người của cô thử xem!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hoa Hồng cười lạnh nói.

Anh tình nguyện Lâm Tử Lam mất trí nhớ như vậy, cũng sẽ không dùng biện pháp đó.

Phạm là chuyện có thể gây tổn thương cho Lâm Tử Lam, anh cũng sẽ không làm.

Đây là Mặc Thiếu Thiên, ranh giới cuối cùng của anh.

“Tôi lại không mất trí nhớ!” Hoa Hồng nói.

“Cô trước tiên có thể mất trí nhớ, sau đó thử lại nỗ lực, xem có thể khôi phục trí nhớ hay không!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hoa Hồng, “.”

“Thật là tốt bụng không có báo đáp!” Hoa Hồng cũng hừ lạnh một tiếng nói.

“Vậy thì chú ý một chút!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Không có thời gian!” Hoa Hồng trực tiếp quăng cho anh ba chữ.(ba chữ theo tiếng Trung nha!)

Nhìn hai người người một lời, tôi một lời, Hi Hi lập tức lên tiếng cắt ngang, “Tốt lắm, tốt lắm, nói cái đó cũng chưa dùng, vẫn là ăn bữa sáng trước đi!” Hi Hi nói.

Vì thế, mang bữa sáng mình làm, đặt ở trước mặt Hoa Hồng cùng Mặc Thiếu Thiên.

Hoa Hồng nhìn, là chân giò hun khói, trứng gà, thêm thổ ty*, hơn nữa, trứng gà cùng chân giò hun khói, làm ra một cái khuôn mặt tươi cười, nhìn thấy tâm tình vô cùng tốt!

(* chẳng hiểu là cái gì có lẽ là một loại rau, ai biết mách huyền)

“Cám ơn bảo bối!” Hoa Hồng nói.

Mặc Thiếu Thiên cũng nói, “Cám ơn bảo bối!”

Hai người đều ngồi ở chỗ kia, không khách khí chuẩn bị xuống tay ăn.

“Để cho!” Hi Hi mở miệng.

Hai người động tác đều ngừng ra.

Lúc này, Hi Hi nhìn bọn họ cười cười, “Không phải cho các người ăn, là cho các người hỗ trợ bùng lên trên bàn , cám ơn!”

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Hoa Hồng, “.”

Vì thế, hai người vô cùng không cam lòng, không muốn bùng hướng bàn đi đến.

“Để cho, cha , còn có cái này!” Hi Hi mở miệng.

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hi Hi, vốn không vừa lòng, cho nên, thiếu hăng hái.

Lúc này, Hi Hi nhìn anh, “Đây là ẹ , con thường xuyên cùng mẹ làm, không biết mẹ nhìn thấy cái này, có thể nhớ tới cái gì hay không !”Hi Hi nói.

Nói lên cái này, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên có tỉnh thần.

Tuy rằng, không xác định Lâm Tử Lam có thể nhớ tới cái gì hay không, nhưng là, có một số việc, cũng là từ chi tiết làm ra.

Ý tưởng Hi Hi tốt lắm!

“Cha đã biết bảo bối!” Mặc Thiếu Thiên nói, vì thế, bùng này nọ hướng trên bàn cơm đi đến .

Lúc này, Hi Hi cũng bùng hai phần đi tới.

“Mẹ, Tiêu Dật thúc thúc, ăn điểm tâm !” Hi Hi hô một tiếng nói.

Lúc này, ở bên ngoài Tiêu Dật cùng Lâm Tử Lam nghe được nói, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn thoáng qua Hi Hi, khóe miệng Lâm Tử Lam thực tự nhiên giờ lên một chút cười, “Đã biết!”

Mặt cười kia, Tiêu Dật nhìn, hết sức chói mắt.

Tuy rằng Lâm Tử Lam cũng thường đối với hân cười, nhưng là cái loại cười này, tuyệt đối không giống.

Tiêu Dật đứng ở nơi đó, đáy lòng xẹt qua một tia mất mát.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật, “Đi thôi, bảo bối làm bữa sáng!”

Tiêu Dật gật gật đầu, hai người đi vào.

Mà Mặc Thiếu Thiên an vị ở bàn ăn bữa sáng, ánh mắt lại dính vào trên người Tiêu Dật cùng Lâm Tử Lam

379. Chương 383: Trình Độ Bình Tĩnh Của Lâm Tử Lam

Tuy rằng ngoài mặt coi như không có việc gì, nhưng thật ra ở trong lòng nghĩ, phải làm như thế nào để cho Lâm Tử Lam đồng ý rời đi cùng mình!

Cho dù Lâm Tử Lam đồng ý, Tiêu Dật cũng sẽ không đồng ý !

Cho nên, anh nhất định phải nghĩ kĩ đường lui.

Mặc Thiếu Thiên một bên vừa ăn, một bên vừa nghĩ, ăn điểm tâm, mà lại như đang phát tiết!

Nói như thế nào, nơi này cũng là địa bàn của Tiêu Dật, cứng rắn mà nói, hai bên cũng sẽ bị tổn thương, cho nên, anh chỉ có dùng trí.

Lúc này, Lâm Tử Lam cùng Tiêu Dật đi tới, ánh mắt Lâm Tử Lam nhìn lướt qua Mặc Thiếu Thiên ngồi ở chỗ kia , khỏe miệng gợi lên một chút cười, nhớ tới chuyện ngày hôm qua, cô hết sức cao hứng.

Vừa vặn, tầm mắt Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn về phía Lâm Tử Lam, vừa vặn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười kia của Lâm Tử Lam, không cần nghĩ, cũng biết Lâm Tử Lam đang suy nghĩ gì, vì thế, Mặc Thiếu Thiên cho cô một cái ánh mắt cảnh cáo, Lâm Tử Lam coi như không có nhìn thấy.

Hoa Hồng không có chú ý tới hành động của bọn họ, vừa ăn chợt nhớ tới cái gì, nhìn Lâm Tử Lam hỏi, “Buổi tối nơi này có đồ vật gì đó có phải hay không! ?”

Nhìn Hoa Hồng nhìn về phía mình, Lâm Tử Lam sửng sốt, “Làm sao vậy! ?”

“Tôi như thế nào cảm giác đêm qua bên ngoài có tiếng động!” Hoa Hồng nói.

Nếu không phải rất mệt, có lẽ cô đã thức dậy, nhưng mà rất mệt nhọc, cô căn bản là lười dậy.

Nhưng là, Hoa Hồng thốt ra những lời này, mọi người trên bàn cơm lặng lặng đi một chút.

Sau đó Hi Hi cùng Lâm Tử Lam nở nụ cười, hai người còn không dám cười to, đều là mím môi cười .

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở chỗ kia, nhìn như không có việc gì, nhưng là trong lòng lại nghiêng răng nghiêng lợi.

Hoa Hồng có thể nói là, không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

Tiêu Dật cũng sửng sốt, tay cầm đĩa ăn, bỗng nhiên dùng tới lực.

Mắt chỉ nhìn hướng Mặc Thiếu Thiên, ngày hôm qua anh có chuyện đi ra ngoài một chút, thời điểm trở về, anh đi xem Lâm Tử Lam, cửa phòng cô khóa trái, không có bất cứ động tĩnh gì.

Chẳng lẽ, trước đó, phát sinh chuyện gì!?

Nghĩ đến đây, con người Tiêu Dật, hiện lên một tia tối tăm!

Nhìn một bàn cơm mọi người trầm mặc, Hoa Hồng nhú mày, chẳng lẽ cô nói sai cái gì sao?

“Tôi nghe động tĩnh.”

“Hoa Hồng, uống sữa!” Lúc này, Hoa Hồng vừa muốn nói nữa, Hi Hi liền bưng một ly sữa nhét vào trong tay Hoa Hồng, để cho cô uống.

Rõ ràng chính là ngăn cản Hoa Hồng nói.

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, tuy rằng không rõ tình huống thế nào, nhưng là trước mắt mà nói, vẫn là đừng nói nữa.

Vì thế, Hoa Hồng yên lặng uống vài hớp sữa, không nói cái gì nữa.

Một bữa sáng, không khí hết sức căng thẳng.

Lúc này, vẫn là Hi Hi mở miệng phá vỡ bầu không khí này, “Mẹ, thế nào? Ăn ngon không ! ?” Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam gật gật đầu, “Ừ, ăn thật ngon!” Lâm Tử Lam thiết tình khen.

Thật ra, Hi Hi rất muốn hỏi, có một chút cảm giác quen thuộc hay không, nhưng mà nhìn Lâm Tử Lam, hoàn toàn không có, Hi Hi cũng không hỏi!

Vì thế, Hi Hi hóa giả, không khí cuối cùng cũng tốt lên một chút.

Vì thế, ăn này nọ, Hi Hi nghĩ nghĩ, nhìn Tiêu Dật, “Tiêu Dật thúc thúc, con có chuyện muốn nói với người !”

Lúc này, Tiêu Dật ở một bên duy trì trầm mặc, nghe được lời Hi Hi nói, hắn mới ngược mắt, “Chuyện gì ?”

“Chẳng lẽ muốn chúng ta luôn luôn ở tại nơi này sao! ?” Hi Hi hỏi.

Hiện tại, bọn họ đều vì mẹ, ai cũng không chịu nói rời đi trước, nhưng là chẳng lẽ bọn họ thật sự đều phải giăng co như thế này sao! ?

Nghe thế, người trên bàn cơm lại sửng sốt

Tiêu Dật cũng nhìn Hi Hi, “Có ý tứ gì! ?”

“Con biết, hiện tại có rất nhiều chuyện không rõ ràng, chúng ta trước tiên phải rời khỏi nơi này, đi ra ngoài rồi nói!” Hi Hi nói.

Đối với chỗ này, Hi Hi thật là không thích, cái gì cũng không có, nơi này cũng rất nhỏ, Hi Hi rất nhớ thế giới bên ngoài.

Hi Hi nói xong điều này, Hoa Hồng cũng rất đồng ý.

Ở trong này, trừ bỏ xem kịch vui, ngay cả khi ngủ, thật sự là nhàm chán.

Kỳ thật, người ở chỗ này, không có không nghĩ rời đi, chính là Mặc Thiếu Thiên cùng Tiêu Dật, cũng không nguyện ý mở miệng trước.

Hơn nữa trước mắt, hai người đều không có muốn hỏi ý kiến của Lâm Tử Lam, cho nên, đều chịu đựng, không mở miệng.

Mà hiện tại, Hi Hi đã mở miệng, ánh mắt Tiêu Dật, tự nhiên nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên.

Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên là cha con, bọn họ đương nhiên là có cùng quan điểm.

Ngay cả là hắn nhìn Hi Hi lớn lên, nhưng cũng không thể thay đổi huyết thống của bọn họ.

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở chỗ kia, cũng không có nghĩ đến Hi Hi mở miệng cùng Tiêu Dật nói điều này.

Vốn là sẽ cảm thấy có chút bất dây động rừng, nhưng là đứng trên lập trường của Hi Hi, mở miệng như vậy, ngược lại cảm thấy điều đó là đương nhiên!

Lúc này, ánh mắt Tiêu Dật từ trên người Mặc Thiếu Thiên rời đi, nhìn về phía Hi Hi, “Vậy ý của cháu là! ?”

“Cháu cảm thấy, chúng ta có thể đi ra ngoài nói sau!” Hi Hi đề nghị.

“Tôi đồng ý!” Hi Hi vừa mới dứt lời, Hoa Hồng ra tiếng tán thành.

Ở trong này, thiết tình cô muốn chết ngột, nếu không phải vì Hi Hi, cô chết cũng sẽ không tới nơi này!

Lúc này, mọi người đều quét mắt nhìn Hoa Hồng một cái, Hoa Hồng cảm thấy không có gì, “Nơi này thật sự rất buồn!”

Hiện tại, cô mới đặc biệt bội phục Lâm Tử Lam, ở trong này, cô ấy có thể kiên trì ba tháng, là cô, đã sớm chạy trốn!

Lúc này, Tiêu Dật quét mắt liếc nhìn Hoa Hồng một cái, không để ý đến cô, nhìn Hi Hi, “Này, ta sẽ hỏi ý kiến mẹ cháu!”

Mọi chuyện, Tiêu Dật đều lấy Lâm Tử Lam làm trọng, điều kiện tiên quyết.

Loại cảm giác này, làm cho Mặc Thiếu Thiên khó chịu!

Théo ý hần, giả bộ cái gì, chẳng lẽ không nghĩ tới thật sự sẽ không đi ra ngoài sao, hiện tại ngay cả Đồng Minh loạn thành một đoàn, hần so với kẻ nào đều rất sốt ruột, hiện tại, hiện tại còn có một bộ dạng không chậm không vội.

Ở trong lòng Mặc Thiếu Thiên cười lạnh, có bản lĩnh, người liền giả bộ!

Giả bộ tới cùng!

Cả đời ở trong này luôn đi!

Lúc này, Lâm Tử Lam ngồi ở chỗ kia, không nghĩ tới đề tài chuyển dời đến trên người mình, chỉ là, cô đã ở nơi này rất lâu, tuy rằng nơi này hướng tới hòa bình, nhưng mà cô còn trẻ, tạm thời nghỉ ngơi thì có thể, nếu mà ở lại lâu, cô cũng không chịu được.

Cô cũng rất muốn ra thế giới phồn hoa bên ngoài, cạnh tranh loại này, cho cô cảm giác, tồn tại là có ý nghĩa.

Lúc trước, cô đã nói muốn đi ra ngoài, là Tiêu Dật nói cho cô, để cho cô chờ, sau đó là hiện tại.

Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật, cô gật gật đầu, “Ừ, em cảm thấy Hi Hi nói có đạo lý!”

Bọn họ sớm hay muộn phải rời khỏi nơi này, không bằng sớm một chút đi ra ngoài.

Nghe được lời Lâm Tử Lam nói, con người Tiêu Dật hiện lên một tia ám sát.

Một ngày này, đúng là vẫn phải đến!

Nghĩ nghĩ, Tiêu Dật gật gật đầu, “Được, anh đã biết, anh sẽ an bài!”

Lâm Tử Lam gật gật đầu, mặc kệ chuyện gì, vẫn là nên đi ra ngoài!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên có điểm ngồi không yên.

Nhìn Tiêu Dật, “Vì sao là anh an bài!?”

“Nữ nhân của tôi, con trai tôi, khi nào thì cần anh an bài!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật một chữ một hỏi lại.

Tiêu Dật ngồi ở chỗ kia, nghe được lời Mặc Thiếu Thiên nói, tức cũng không dám làm gì.

“Mặc Thiếu Thiên, hiện tại tôi không muốn cùng với cậu âm ỷ, mặc kệ cậu cùng Lâm Tử Lam từng phát sinh chuyện gì, nhưng mà, cậu chỉ biết mang bất hạnh cho cô ấy, lúc này đây, tôi tuyệt đối sẽ không buông tay!” Tiêu Dật nhìn Mặc Thiếu Thiên từng chữ một nói.

Hần không quen nhìn bộ dáng Mặc Thiếu Thiên, nói cái gì là nữ nhân của tôi, bộ dáng nữ nhân của tôi!

Điều này làm cho Tiêu Dật nghe xong, tức giận!

Nhịn không được, bạo phát ra.

Mặc Thiếu Thiên là bị người khinh bỉ, nghe được lời Tiêu Dật nói, cũng nháy mắt bạo phát, đột nhiên đứng lên, nhìn hần, “Anh nói cái gì!?”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Mặc Thiếu Thiên, cậu đã gây ra những gì, trừ bỏ bị thương, còn có cái gì!?” Tiêu Dật cũng không lựa lời mà nói.

Hoa Hồng đang ăn này nọ, Mặc Thiếu Thiên nghe những lời Tiêu Dật nói, một trận kích động, thiếu chút nữa lật bàn lên, may mắn Hoa Hồng nhanh tay nhanh mắt, bưng đồ ăn đi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật, một bộ dáng muốn giết người, nhìn Tiêu Dật kêu, “Câm miệng!”

“Mặc kệ tôi gây cho cô ấy cái gì, đều là tôi cùng cô ấy, Tiêu Dật, người cô ấy yêu là tôi, đây cũng không phải chuyện của cậu!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc Thiếu Thiên cũng đã nói ác độc, biết Tiêu Dật kiêng kị nhất cái gì, đặc biệt bởi móc kích động Tiêu Dật.

Quả thực, sắc mặt Tiêu Dật cũng thật không tốt, “Câm miệng!”

“Người nên câm miệng là cậu!”

Hai người âm ỹ lên, thậm chí, muốn động thủ.

Hi Hi muốn ngăn, nhưng là động tĩnh hai người quá lớn, Hi Hi căn bản chen vào không lọt.

Không nghĩ tới một chuyện tốt, thế nhưng lại loạn thành thế này.

Cuối cùng, hai người đều rút súng ra.

Hi Hi nhìn, nhin không được nuốt nước miếng một cái, “Cha , Tiêu Dật thúc thúc, các người làm gì ? Có chuyện gì là không thể thương lượng sao! ?” Hi Hi đứng ở nơi đó hỏi.

Tiêu Dật nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Từ ngày đó, Tiêu Dật vẫn ẩn nhẫn, mãi cho đến hiện tại, Tiêu Dật thật sự chịu không nổi Mặc Thiếu Thiên càn rỡ, thật sự hận không thể một phát bắn chết Mặc Thiếu Thiên!

Mặc Thiếu Thiên đối với Tiêu Dật cũng thế.

Cuộc sống ba tháng sống không bằng chết, tất cả đều là Tiêu Dật ban tặng.

Cho nên, Mặc Thiếu Thiên cũng hận không thể bắn chết Tiêu Dật, chính là trở ngại, Lâm Tử Lam cùng Hi Hi, anh mới không động thủ trước mặt bọn họ!

Nhưng là hiện tại, hai người tức giận, đều không có giảm xuống!

Hai người ai cũng không có mở miệng, lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha !”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, khóe miệng gợi lên một chút cười lạnh, “Bảo bối, con thật sự cảm thấy, hần dễ dàng bỏ qua mẹ con sao! ?” Mặc Thiếu Thiên cười lạnh hỏi.

Tiêu Dật có chủ ý gì, Mặc Thiếu Thiên rất rõ ràng.

Một khi ra khỏi nơi này, Tiêu Dật thậm chí sẽ đem Lâm Tử Lam giấu đến địa phương khác, thời điểm, bọn họ tìm, lại khó khăn!

Cho nên, anh tuyệt đối sẽ không cho Tiêu Dật cơ hội này !

Tiêu Dật cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc Thiếu Thiên, người hiện tại nên buông tha Lâm Tử Lam, là cậu, không phải tôi!” Tiêu Dật một chữ một nói.

Nghe được Tiêu Dật nói những lời này, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên cười lạnh, ”Tiêu Dật, anh đừng tưởng tôi không biết anh đang suy nghĩ gì, tôi không biết, cho dù tôi buông Lâm Tử Lam ra, cô ấy cũng sẽ không yêu anh! Mặc Thiếu Thiên từng chữ một nói, nói chuyện, không giận điên người, không đền mạng!

“Có thể hay không, cậu nói không tính!”

“Giống nhau, muốn cho tôi buông tha Lâm Tử Lam, trừ phi, tôi chết!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam ngồi ở chỗ kia, nghe được câu Mặc Thiếu Thiên nói sau cùng, chẳng biết tại sao, trong lòng giống như có gì đó hòa tan, để cho cô vừa cảm thấy nặng nề, vừa cảm thấy cảm kích!

Hai người anh một câu, tôi một câu, xem ra, miệng ai cũng độc, Hi Hi đứng ở nơi đó, chen miệng vào không lọt, cuối cùng, Hi Hi chỉ phải xin Lâm Tử Lam giúp đỡ.

“Mẹ.”

380. Chương 384: Chuyện Riêng Của Hi Hi Cùng Hoa Hồng

“Mẹ.” Lúc này, Hi Hi chỉ có thể nhìn hướng Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam ngồi ở chỗ kia, tuyệt đối không thích cảm giác bọn họ tranh đoạt, ngược lại, rất bất đắc dĩ.

Tuy rằng cái gì cũng không nhớ rõ, nhưng là ở sâu trong nội tâm của cô, cũng không muốn bọn họ vì cô mà gây chuyện với nhau!

Lúc này, Lâm Tử Lam mím môi, nhìn bọn họ, giống như suy nghĩ cái gì!

Hoa Hồng cũng nhìn.

Vốn tưởng rằng Lâm Tử Lam mở miệng nói cái gì đó, hoặc là nói một lời ngăn cản....., nhưng mà làm cho cô càng thêm nín thở là, Lâm Tử Lam chỉ là đứng lên, nhìn bọn họ, “Muốn đánh đi ra ngoài đánh, đừng làm máu bắn tung tóe ra đây!” Nói xong, đứng dậy đi về phòng.

Hoa Hồng ngồi ở chỗ kia, nghe lời Lâm Tử Lam nói, nhìn bóng lưng cô quay đi.....

Mẹ kiếp, thật là hâm mộ!

Muốn như vậy rồi đi sao! ?

Hoa Hồng đặc biệt bội phục bình tĩnh của Lâm Tử Lam bình!

Hi Hi cũng đứng ở tại chỗ, nhìn bóng lưng mẹ, trề miệng một cái, nhưng cũng không nói gì thêm, yên lặng nhìn theo hướng Lâm Tử Lam đi.

Hoa Hồng ngồi ở cạnh bọn họ, một bên vừa ăn một bên vừa xem, vĩnh viễn đều là một bộ dáng sợ thiên hạ không đại loạn, chỉ là, trong đáy lòng cô bội phục bình tĩnh của Lâm Tử Lam, trường hợp này, không ai có thể bình tĩnh được như vậy!

Cuối cùng, Mặc Thiếu Thiên cùng Tiêu Dật ở nơi đó, nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam rời đi, đều im lặng lại không có nói gì, chỉ là càng thêm cừu hận lẫn nhau.....

.....thanhhuynh.ddlqd.....

Trong phòng.

Lâm Tử Lam đi vào, Hi Hi cũng theo sau đi theo vào.

“Mẹ, mẹ không sợ cha cùng Tiêu Dật thúc thúc đánh nhau sao! ?” Hi Hi đi theo phía sau hỏi.

Lâm Tử Lam vừa đi, ngay cả đầu cũng không có quay lại, “Đánh liền đánh đi, không đánh mọi chuyện cũng không rõ!” Lâm Tử Lam nói.

Hi Hi, “.”

Hi Hi cũng rất bội phục mẹ bình tĩnh như vậy.

Chỉ là, bé cảm thấy mẹ làm vô cùng đúng.

Lưu lại, cũng không biết xử lý như thế nào, nói nhiều một câu, sợ là thiên vị, cho nên để cho cha cùng Tiêu Dật thúc thúc tự mình giải quyết!

Mặc kệ kết quả như thế nào, bé đều không thể nhúng tay!

Hiện tại, thật rất bội phục mẹ!

Trường hợp như vậy, trực tiếp rời khỏi, là một biện pháp tốt nhất.

Nhìn Lâm Tử Lam, Hi Hi trực tiếp ngồi xuống, ngồi ở bên người Lâm Tử Lam, “Mẹ, mẹ vui vẻ chứ! ?”

Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hi Hi, “Vui vẻ cái gì! ?”

“Cha cùng Tiêu Dật thúc thúc vì mẹ, tranh giành tình nhân, chẳng lẽ mẹ không tức giận! ?” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Nghe lời Hi Hi nói, Lâm Tử Lam nghiêm trang nhìn Hi Hi, “Mẹ là nữ nhân thế tục như vậy sao!?”

Hi Hi lập tức lắc đầu, cũng nghiêm trang trả lời, “Không phải!”

“Vậy được rồi !”

“Nhưng là, cha cùng Tiêu Dật thúc thúc đều thực ưu tú, đàn ông ưu tú trên thế giới, vì mẹ tranh giành tình nhân, mẹ một chút cũng không động tâm! ?” Hi Hi hỏi, nhân cơ hội thăm trong lòng mẹ một chút.

Nghe Hi Hi trong lời nói, Lâm Tử Lam hơi nhú mày, “Lời nói thật sao! ?”

“Dạ dạ!” Hi Hi liên tục gật đầu.

“Nghe con nói như vậy, xác thực trong lòng có một chút như thế!” Lâm Tử Lam nói.

“Ha ha ha ha.” Hi Hi nhin không được bật cười.

“Con đã nói, cha cùng Tiêu Dật thúc thúc là người ưu tú như vậy, làm sao có thể không thể ý!” Hi Hi cười nói.

Hai người như lúc trước bình thường tâm sự, cười rất thoải mái.

Mà hiện tại, người ở phía ngoài, chiến tranh nhanh chóng nổ ra, bọn họ lại ở trong phòng cười vui vẻ như vậy.

Bên ngoài nghe được tiếng cười, một trận run rẩy.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, “Kỳ thật, cũng không phải cái gì đặc ý, chính là, mẹ thật sự không muốn bọn họ vì mẹ xảy ra chuyện gì, mặc kệ là ai gặp chuyện không may, mẹ cũng không vui vẻ, hiện tại mẹ cái gì cũng không nhớ rõ, bọn họ làm những chuyện như vậy, với mẹ mà nói, là một gánh nặng, nhưng mà mẹ phải chấp nhận!” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi nói.

Hi Hi ngồi ở bên người Lâm Tử Lam, nghe lời Lâm Tử Lam nói, gật gật đầu.

Thật là như vậy.

Mẹ chuyện gì cũng không nhớ rõ, cha cùng Tiêu Dật thúc thúc như vậy, mẹ nhất định là có áp lực .

Hi Hi ngồi ở chỗ kia nghĩ nghĩ, sau đó ngẩng đầu nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, mẹ nguyện ý cùng con trở về không!?”

“Trở về! ?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi.

Hi Hi liên tục gật đầu, “Con nghĩ người nên quay về A thị, xem mẹ có thể khôi phục trí nhớ hay không!” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam nói.

Nghe được lời Hi Hi nói, Lâm Tử Lam nhú mày, “A thị! ?”

“Dạ, chính là nơi mẹ sinh ra, mẹ từng nói, mẹ rất thích A thị, cho nên mới mang con từ Mỹ trở về A thị sống, cho nên con nghĩ mang mẹ trở về, xem có thể nhớ ra chuyện lúc trước hay không !” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam nói, nói lên A thị, khoe miệng Hi Hi cũng mang theo sắc thái hạnh phúc .

Để ẹ trở lại cuộc sống lúc trước, không chừng có thể nhớ tới mọi chuyện lúc trước.

Này không chừng sẽ là một biện pháp tốt!

Nghe lời Hi Hi nói, nhìn Hi Hi, trong lòng Lâm Tử Lam hiện lên một tia xúc động, nhưng mà giờ phút này, đối với cô là một nơi xa lạ.

Dù sao, cô cái gì cũng không nhớ rõ !

Nhìn dáng vẻ mẹ có điểm do dự, Hi Hi mở miệng, “Mẹ, con không xác định ba tháng này tâm ý của mẹ có thay đổi hay không , nhưng mặc kệ cuối cùng mẹ quyết định như thế nào, Hi Hi đều ủng hộ mẹ , bởi vì mẹ là mẹ con yêu nhất!” Hi Hi nói.

Nghe lời Hi Hi nói, Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hi Hi, khóe miệng gợi lên một chút cười. Có bảo bối như vậy, Lâm Tử Lam cảm thấy cũng thật là may mắn.

“Bảo bối, cảm ơn con!” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi chân thành nói.

Hi Hi cười gật gật đầu.

“Cho nên, con tôn trọng suy nghĩ của mẹ, nếu trở lại A thị, mẹ nhớ lại mọi chuyện, nhưng vẫn muốn tới đây, , bảo bối cũng tôn trọng mẹ!” Hi Hi nói

Nghe Hi Hi nói, ánh mắt Lâm Tử Lam hơi mờ mờ, lâm vào trầm tư.

Nghĩ nghĩ, Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, “Hi Hi, con có thể nói những chuyện lúc trước, ẹ biết không !?”Lâm Tử Lam hỏi.

Đối với cuộc sống của cô ở A thị, Lâm Tử Lam cũng là muốn biết .

Nghe mẹ muốn nghe chuyện lúc trước, Hi Hi vô cùng cao hứng.

Này chứng minh, mẹ rất muốn khôi phục trí nhớ!

Hi Hi liên tục gật đầu, “Dạ!”

Vì thế, Hi Hi đem chuyện ở A thị đã xảy ra đều nói cho Lâm Tử Lam, hơn nữa chú trọng nói chuyện tình cha cùng Lâm Tử Lam, có thể nói miêu tả rất phần khích.

Chỉ là, về chuyện thân phận Hi Hi, Hi Hi vốn không có nhắc lại.

Từ A thị, cô cùng Mặc Thiếu Thiên yêu nhau, sau đó đến chuyện ở Italya, Hi Hi đều đơn giản nói một lần.

Lâm Tử Lam nghe, chân mày thỉnh thoảng nhíu chặt, thỉnh thoảng giãn.

Không nghĩ tới trong lúc đó bọn họ đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Hơn nữa nghe được cô ở Italya xảy ra nổ mạnh, trong lòng Lâm Tử Lam lại nói không nên lời rung động.

Không nghĩ tới trước khi cô mất trí nhớ, thế nhưng lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Nhưng là, Lâm Tử Lam càng thêm khẳng định, lời Hi Hi cùng Tiêu Dật nói không giống nhau.

Tiêu Dật không có cùng cô đề cập qua, mặc kệ Lâm Tử Lam hỏi như thế nào, hần đều là sơ lược.

Duy nhất một việc chính là, cô phát sinh nổ mạnh sau đó mất đi trí nhớ.

Rất khẳng định điều này!

Mặc kệ nói quá trình này, Hi Hi cũng lược bớt chuyện mà Lâm Tử Lam mang thai.

Bé biết mẹ là người như thế nào, bấy năm trước có thể dứt khoát sinh hạ chính mình, thì đã biết mẹ yêu quý bọn họ đến cỡ nào, nếu mẹ biết chuyện mình mang thai, nhất định sẽ rất cần dứt, cho nên, Hi Hi không có nhắc lại.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, “Không nghĩ tới, thế nhưng đã xảy ra nhiều chuyện như vậy!” Nhưng là thật sự một chút ấn tượng, một chút trí nhớ cô cũng không có.

Hi Hi gật gật đầu, “Dạ, mẹ cùng cha , thật là trải qua rất nhiều chuyện mới cùng một chỗ !” Hi Hi cũng thập phần khẳng định nói.

Bé là người duy nhất có thể chứng kiến quá trình tình cảm của cha mẹ.

Cha vất vả như thế nào, mẹ bị kịch như thế nào, bé cũng đều tận mắt nhìn thấy.

Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hi Hi, cũng không có nhắc tới chuyện Tiêu Dật nói, trong lời Tiêu Dật nói với cô, căn bản không có sự tồn tại của Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên.

Xem ra, Tiêu Dật không muốn cô nhớ tới bọn họ.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Tử Lam một chút đau đớn.

Chỉ cần nghĩ đến, có thể bỏ lỡ Hi Hi, trong lòng Lâm Tử Lam nhin không được đau đớn.

Ngồi ở chỗ kia, cặp mắt trong suốt giờ đây trở lên mê ly mờ hơi nước.

Hi Hi ngồi ở một bên, nhìn Lâm Tử Lam, nghĩ nghĩ, nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, thật sự mẹ đối với cha một chút ấn tượng cũng không có sao!”

Nghe lời Hi Hi nói, Lâm Tử Lam lắc đầu.

Một chút cũng không có!

Ai, Hi Hi vì cha cảm giác thật đáng tiếc!

Cha thật sự là mạng khổ !

Không nói chuyện trước đây trải qua, chính là hiện tại, cưới lão bà cũng khó như vậy!

Chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều.

Hi Hi cũng nhin không được ở trong lòng vì Mặc Thiếu Thiên lo lắng một phen.

Lúc này, Hi Hi chợt nhớ tới cái gì, nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, con có thể hỏi mẹ một chuyện không! ?”

Lâm Tử Lam nhìn bé, “Vấn đề gì? !”

“Mẹ, thích Tiêu Dật thúc thúc sao! ?” Hi Hi hỏi.

Bé muốn biết, thời gian ba tháng này, Tiêu Dật có cảm động đến mẹ hay không !

Nghe vấn đề Hi Hi hỏi , Lâm Tử Lam hơi hơi lặng đi một chút, sau đó nhìn Hi Hi, hỏi lại một câu, “Con cảm thấy sao! ?”

Hi Hi lắc đầu.

Bé không biết!

Nói thực ra, cha cùng Tiêu Dật thúc thúc, thật là, ai cũng đối với mẹ rất tốt.

Hơn nữa cũng giống nhau là rất ưu tú.

Nếu như không có Mặc Thiếu Thiên, có lẽ Hi Hi cũng muốn mẹ cùng Tiêu Dật cùng một chỗ.

Nhưng là Hi Hi rất thích Mặc Thiếu Thiên!

Cho nên, hai bên, bé thật không biết làm sao.

Chỉ có thể đứng ở chính giữa, để ẹ lựa chọn!

Mặc kệ mẹ lựa chọn ai, bé đều ủng hộ!

Nhìn bộ dáng Hi Hi, Lâm Tử Lam cũng hiểu được có chút buồn cười.

Hiện tại đứa nhỏ này thật sự là trưởng thành sớm, Lâm Tử Lam không nghĩ tới có một ngày cùng Lâm Tử Lam ở trong này đàm luận tình yêu của cô.

Ngẫm lại, Lâm Tử Lam cũng hiểu được có chút buồn cười.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, mở miệng nói một câu, “Cảm động không phải yêu!”

Hi Hi sửng sốt.

Tuy rằng bé còn nhỏ, nhưng mà đối với những lời này, bé vẫn hiểu được !

“Mẹ”

“Tuy rằng, mẹ không biết lúc trước xảy ra chuyện gì, nhưng mà ở trong lòng, giống như là có một khoảng trống rỗng!”

“Ba tháng này, Tiêu Dật đối với mẹ rất tốt, có thể nói là cẩn thận, nhưng mà, anh ấy đối với mẹ càng tốt, mẹ càng cảm thấy nợ anh ấy!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe lời mẹ nói, Hi Hi không thể không thừa nhận, bé rất cao hứng!

Này chứng minh, mẹ không có thích Tiêu Dật thúc thúc!

Tình yêu chân chính, mặc kệ đối phương vì mình mà làm cái gì, trả giá cái gì, mình đều cảm thấy đó là một loại hưởng thụ, sẽ không cảm thấy thu thiệt, nhưng là cùng Tiêu Dật cùng một chỗ, mặc kệ Tiêu Dật làm ra cái gì tức giận, Lâm Tử Lam đều cảm thấy là thua thiệt là Tiêu Dật .

“Mặc dù Tiêu Dật làm ẹ thật cảm động, nhưng mà đối với anh ấy, chỉ giống như người nhà!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế, Hi Hi thiệt tình cao hứng!

Tuy rằng miệng nói ủng hộ mẹ, nhưng là hần vẫn tương đối ủng hộ cha!

Tiếp nhận Tiêu Dật cũng được ,nhưng nếu là cha thì tốt hơn, Hi Hi càng thêm cao hứng!

Nghe thế, Hi Hi lập tức thừa thắng xông lên hỏi, “ Mẹ, mẹ thích cha sao! ?” Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam, “.”

Điều này làm cho Lâm Tử Lam trả lời như thế nào.

Từ ngày gặp chuyện không may cho đến giờ, cô cùng Mặc Thiếu Thiên mới biết nhau hai ngày, nói thích như thế nào?

Nhưng là không thể không thừa nhận là, Lâm Tử Lam cảm giác cùng Mặc Thiếu Thiên ở một chỗ, không có khoảng cách, so sánh với Tiêu Dật mà nói, Mặc Thiếu Thiên cho cô cảm giác quen thuộc.

Nhưng là Lâm Tử Lam làm sao có thể cùng Hi Hi nói điều này, chính là mở miệng nói, “Con sẽ thích người mới biết hai ngày sao!?” Lâm Tử Lam hỏi lại.

Ngụ ý, không có thích Mặc Thiếu Thiên!

Nhưng là Hi Hi cũng không mang lo lắng há mồm trả lời, “Đương nhiên có thể!”

Hi Hi trả lời không chút do dự.

Lâm Tử Lam, “.”

“Bởi vì con tin tưởng vừa thấy đã yêu!” Hi Hi vừa cười bổ sung một câu.

Ngày đó gặp được người trong lòng, Hi Hi nhất định sẽ trong đám người tìm được cô!

Lâm Tử Lam, “.”

Được rồi.

Đứa nhỏ này trưởng thành quá sớm!

Lâm Tử Lam sẽ không đối đã với bé như đứa nhỏ!

“Con tin tưởng, không có nghĩa là mẹ cũng tin tưởng!” Lâm Tử Lam nói

“Mẹ, nhưng là mẹ không thể phủ nhận là, mẹ nhìn thấy cha, không ghét!” Hi Hi cười nói.

Không ghét sao?

Hình như là!

“Chỉ là người giống cha con như vậy, càn rỡ, kiêu ngạo, tự đại lại tự kỉ, thật khó để cho người khác không ghét!” Lâm Tử Lam nói.

Bộ dáng kia, giống như đang nói xấu Mặc Thiếu Thiên .

Nhưng là Hi Hi lại cười vô cùng vui vẻ.

“Tuy rằng mẹ người cái gì cũng không nhớ rõ, nhưng chỉ trong hai ngày ngắn ngủi ở cùng cha, lại nói trúng ưu điểm cũng như khuyết điểm của cha!” Hi Hi cười nói.

Còn nói người không chú ý cha ! ?

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, Lâm Tử Lam bĩu môi bổ sung một câu, “Rất rõ ràng !”

“Mẹ, xin tin tưởng, cha là có càn rỡ cùng kiêu ngạo, về phần tự đại lại tự kỉ, điểm này, con cũng cảm thấy như vậy.....” Hi Hi nói.

Thời điểm Lâm Tử Lam còn chưa có nói, Hi Hi lại bổ sung một câu, “Con cảm thấy điểm này, mọi người cả nhà chúng ta đều giống nhau.....”

Lâm Tử Lam, “.”

Hai người ở trong phòng nói to nói nhỏ một thời gian, nói rất nhiều chuyện.

Mà Mặc Thiếu Thiên đứng ở cửa, nghe được bên trong bọn họ “nói xấu” mình , khoe miệng ngoéo một cái, cũng không đi vào đi quấy rầy.

Nghe bọn họ cười, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên cũng không khỏi gờ lên.

.....thanhhuyn.ddlqd.....

Lúc này, Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, mẹ phải theo chúng ta trở về!” Hi Hi nói.

“Bảo bối không muốn cùng người tách ra!” Hi Hi bĩu môi nói.

Không có biện pháp, chỉ có thể dựa theo cha nói, đánh bài đồng tình, nhìn ra, mẹ thật thích bé.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, tuy rằng cũng mới nhìn thấy Hi Hi hai ngày, nhưng Hi Hi nói như thế, tất cả cô đều tin tưởng, hơn nữa, cũng thật thích Hi Hi, ở trong lòng cô, cũng sớm đã nhận Hi Hi chính là con trai của mình.

Cô cũng không bỏ được.

Nhìn bộ dáng Hi Hi, trong lòng Lâm Tử Lam cũng xẹt qua một tia khó chịu, thật giống như, hiện tại bọn họ muốn đối mặt với nhau.

“Mẹ cũng không muốn con với mẹ tách ra, nhưng là bảo bối, có rất nhiều chuyện, mẹ có chút lo lắng, cho nên, ẹ một ngày suy nghĩ được không !?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi

Hi Hi liên tục gật đầu.

“Đương nhiên !” Hi Hi nói.

Đừng nói một ngày, cho dù hai ngày, Hi Hi cũng sẽ đáp ứng !

Chỉ cần mẹ có suy nghĩ này là tốt rồi!

Lâm Tử Lam gật gật đầu, nhìn Hi Hi lộ ra chút cười.

Lúc này, Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, đừng quá có áp lực, mặc kệ mẹ có theo bảo bối trở về hay không , bảo bối đều yêu mẹ, ủng hộ mẹ !” Hi Hi nói.

Nghe được lời Hi Hi nói, Lâm Tử Lam cười gật gật đầu, “Mẹ biết!”

“Dạ, nếu trở lại A thị, mẹ không thích, bảo bối lại đi theo mẹ trở về!” Hi Hi nói.

Không phải không thừa nhận, Hi Hi thực hiểu suy nghĩ của Lâm Tử Lam.

Biết Lâm Tử Lam đang lo lắng cái gì, cho nên, trong lời Hi Hi nói, đối với Lâm Tử Lam nổi lên tác dụng rất lớn!

“Cám ơn bảo bối!” Lâm Tử Lam nói.

Tự đáy lòng rất thích Hi Hi!

“Mẹ không cần khách khí, ai bảo con là con trai bảo bối của mẹ!” Hi Hi cũng cười nói.

Hai người ở trong phòng, cơ hồ nói cho tới trưa, thời điểm giữa trưa, Hi Hi mới đi ra ngoài.

Bên ngoài đã sớm không có bóng dáng cha cùng Tiêu Dật, mà ngay cả Hoa Hồng cũng không thấy .

Rất im lặng.

Mọi người chạy đi đâu ! ?

Tìm một vòng, không tìm thấy ai!

Hi Hi cũng lười tìm, bắt đầu chuẩn bị cơm trưa.

Ở trong này, nhàn nhã như vậy!

Như vậy lãng phí!

Ngay vào lúc này, Hoa Hồng từ bên ngoài đi đến.

“Bảo bối!”

Nghe được thanh âm, Hi Hi quay đầu, nhìn thấy Hoa Hồng.

“Các người đi nơi nào ! ?” Hi Hi hỏi.

“Thế nào, mẹ cậu đáp ứng với cậu rồi đi không !” Hoa Hồng trực tiếp đi qua hỏi, thẳng đến chủ đề.

“Mẹ nói muốn suy nghĩ một chút!” Hi Hi nói.

Sau đó nhìn thần sắc Hoa Hồng, có điểm gì là lạ, “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao! ?”

Hoa Hồng gật gật đầu, “Xảy ra chuyện! ?”

Hoa Hồng sắc mặt buồn buồn mở miệng, “Vừa rồi Mặc tử truyền tin tức đến, gần đây, Thiếu tá Tĩnh Nham vẫn để ý đến Hợp Tung không buông, Tạp Ni cùng hắn đấu nhiều lần, bị thương!” Hoa Hồng nói.

Nghe thế cái, sắc mặt Hi Hi cũng lập tức chìm xuống.

“Vậy làm sao bây giờ! ?”

“Mặc Tử muốn chúng ta nhanh chóng rời khỏi, có một lô hỏa tiễn vận chuyển đến A thị, nhưng mà người của Thiếu tá Tĩnh Nham vô cùng nhanh, người của chúng ta, cũng không có cách nào ra mặt, chỉ cần ra mặt Thiếu tá Tĩnh Nham, sẽ không buông tha!” Hoa Hồng nói.

Nói lên cái này, Hi Hi cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Chính là muốn Hi Hi nhanh chóng trở về A thị, phụ trách vụ buôn bán này.

Lúc này, Hi Hi chợt nhớ tới cái gì, “Tĩnh Nham đến nước Pháp không phải sao! ?” Hi Hi hỏi.

Lúc trước Lưu Ly để lộ tin tức cho bọn họ, Tĩnh Nham cũng muốn đến nơi này.

“Có thể là biết được tin tức, chúng ta tìm được mẹ cậu, cho nên, trở về!” Hoa Hồng nói.

Nghe lời Hoa Hồng nói, Hi Hi có cảm giác là lạ chỗ nào, nhưng lại không nói ra được là chỗ nào.

“Vậy làm sao bây giờ! ?”

“Mặc Tử nói, sẽ tìm thời gian đấu với Tĩnh Nham, tranh thủ thời gian, để cho chúng ta mau rời đi!” Hoa Hồng nói.

Nghe thế cái, Hi Hi gật gật đầu, “Tôi đã biết, tôi sẽ mau chóng rời đi!”Hi Hi nói.

“Ừ!” Hoa Hồng gật gật đầu.

Hi Hi cau mày, có cảm giác không thích hợp, nhưng là lại không nói ra được là ở chỗ nào.

“Cậu đang suy nghĩ gì! ?” Lúc này, Hoa Hồng nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi nghĩ nghĩ, “Không thể nói rõ, có cảm giác có gì đó là lạ!”

Hoa Hồng biết, Hi Hi chưa bao giờ như vậy, bé cảm thấy không thích hợp, chắc chắn là có nguyên nhân.

“Làm sao vậy! ?” Hoa Hồng nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi cau mày, nghĩ cái gì, nghe được lời Hoa Hồng nói, Hi Hi ngẩng đầu nhìn cô, “Lần trước, tôi nhớ rõ Lưu Ly cô cô nói, Thiếu tá Tĩnh Nham đang tra thân phận của tôi!”

Nói lên cái này, Hoa Hồng cũng là sửng sốt, lập tức nhíu mày.

“Tĩnh Nham tra thân phận của cậu!” Hoa Hồng nhìn Hi Hi kinh ngạc hỏi.

Hi Hi gật gật đầu, “Lưu Ly cô cô nói cho tôi biết!”

“Vậy hấn tra được không ? Hấn tra cậu làm cái gì! ?” Hoa Hồng nhìn Hi Hi hỏi.

“Có lẽ sau chuyện ở Italya, hấn cảm giác không thích hợp, cho nên bắt đầu tra tôi, chỉ là, muốn tra ra, cũng không đơn giản như vậy!” Hi Hi mặt lạnh nói.

Hồ sơ của bé, cơ hồ là không có.

Cho nên, cho dù muốn tra, cũng không tra được .

Mà ngay cả người bên trong Hợp Tung, đều không có tư liệu của bé.

“Cho dù tra không đến cậu, cậu đừng quên, cậu gần đây cũng không khiếm tốn, chuyện ở Italya, còn có các lợi sự tích anh dừng tại A thị, khả năng người khác không tra đến, nhưng mà đối với Tĩnh Nham, thì không phải là việc khó!” Hoa Hồng nói.

Lời này, nói không sai.

“Cho dù hấn có thể tra được thì như thế nào, cho dù tra được tôi cùng Hợp Tung có quan hệ thì như thế nào, hấn cũng không có căn cứ chính xác!” Hi Hi nói.

“Hiện tại tốt nhất cầu nguyện là, hấn không có tra được bất cứ chuyện gì của cậu!” Hoa Hồng nói.

“Kỳ thật, tôi cũng không rõ lắm, chỉ là, tôi không hiểu, hiện tại vì sao Thiếu tá Tĩnh Nham giống chống khua chiêng cùng Hợp Tung đối nghịch!”Hi Hi nói.

“Cho tới nay, Thiếu tá Tĩnh Nham đều coi Tập Ni như cái đinh trong mắt, thường xuyên gây phiền toái, cho nên, tôi cảm thấy không kì quái!”

“Kỳ quái là, hấn làm như vậy, làm cho người ta có chút hoài nghi!” Hi Hi nói.

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, “Kinh nghiệm đối phó Tập Ni, cho tới bây giờ đều như vậy!” Hoa Hồng nói.

”Trên thế giới này , không thể không có hắc (đen), cho dù bọn họ muốn bắt, không có một Hợp Tung, cũng sẽ có thiên thiên vạn vạn hắc đứng lên, có thể nói, hắc bạch hai nhà, cũng là một biện pháp giữ gìn hòa bình thế giới, nếu như không có bọn họ, thì hấn tồn tại làm gì?

Hắc là vô tận, Thiếu tá Tĩnh Nham cần gì gấp gáp, trừ khi.....

Hi Hi chợt nhớ tới cái gì.

Hoa Hồng nghe Hi Hi phân tích, cũng hiểu được đạo lý này.

“Ý của cậu là.”

381. Chương 385: Em Sẽ Phải Phụ Trách Với Anh

“Tĩnh Nham có mục đích khác! ?” Hoa Hồng nhìn Hi Hi kinh ngạc hỏi.

Hi Hi gật đầu, “Ít nhất, trước mắt cho tôi cảm giác là như thế!” Sắc mặt Hi Hi thâm trầm nói.

Bởi vì bé thật sự không nghĩ ra, Tĩnh Nham làm như vậy còn có mục đích gì.

Nghe lời Hi Hi nói, Hoa Hồng cũng hiểu được gật đầu, sau đó, nhìn Hi Hi, “Cậu cảm thấy mục đích của hần là gì?”

Hi Hi lắc đầu, “Đó cũng là điều tôi chưa nghĩ ra!” Hi Hi nói.

Vì thế, hai người đều im lặng, giống như đang tự hỏi điều gì.

Nhưng mà lúc này, Hoa Hồng chợt nhớ tới cái gì, nhìn Hi Hi mở miệng, “Mục đích của Tĩnh Nham, sẽ không phải là cậu chứ!?”

Nghe nói như thế, Hi Hi cũng sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Hoa Hồng.

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, “Thiếu tá Tĩnh Nham luôn tìm hiểu tin tức của cậu, hơn nữa trước đó, hần còn muốn đến Pháp tìm mẹ cậu, tôi cảm thấy, mục đích của hần, tuyệt đối không đơn giản như vậy!” Hoa Hồng nói, càng nói càng cảm thấy có thể.

Nghe thế cái, Hi Hi cũng sửng sốt, lời Hoa Hồng nói, không phải không có lý.

“Nếu mục đích của Thiếu tá Tĩnh Nham là tôi, như vậy, việc này chắc chắn sẽ nguy hiểm!” Hi Hi cười lạnh một chữ một nói.

Hiện tại Thiếu tá Tĩnh Nham đối phó Hợp Tung, làm cho bọn họ ai cũng không thể ra mặt tiếp ứng vụ buôn bán kia, đành phải gọi bé trở về A thị, tự mình ra mặt tiếp ứng buôn bán, như vậy đến lúc đó, Tĩnh Nham không chỉ có thể chứng thật thân phận của bé, cũng có thể nhân cơ hội bắt lấy bé!

Nghĩ đến đây, khóe miệng Hi Hi gợi lên một chút cười lạnh.

Nếu thật sự là nói như vậy, Tĩnh Nham đích thực đủ hiểm !

Lúc này, Hoa Hồng nhăn mày, nhìn Hi Hi, “Nếu thật là như vậy, cậu không cần quay về A thị!”

“Không!” Hi Hi một mực phủ nhận.

“Tôi nhất định phải quay về A thị!” Hi Hi thật kiên định nói.

“Nhưng mà.”

“Tôi không quay về, Tĩnh Nham cũng sẽ dùng biện pháp khác dụ tôi ra, tôi vì sao không đường hoàng trở về!” Hi Hi nhìn Hoa Hồng một chữ một nói.

“Là như thế này không sai, nhưng mà một khi thân phận của cậu bại lộ, cậu lập tức có tên trong bảng truy nã!” Hoa Hồng nói.

Nghe thế cái, con người Hi Hi sáng lên.

“Thật sự! ?”

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, “Biểu tình của cậu là sao! ?”

“Với tuổi của tôi trên bảng truy nã, nhất định là chưa có ai, cái này có gì không tốt!” Hi Hi cười nói.

Hoa Hồng, “.”

Đặc biệt không nói gì.

Khi nào thì trên bảng truy nã, cũng là một chuyện tốt!?

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, “Cậu cảm thấy có tên trên bảng truy nã là một chuyện rất tốt!?”

“Đương nhiên, ít nhất, chứng minh một việc, thế lực!” Hi Hi nói.

Đó là điều Hi Hi chú ý nhất, cũng là chuyện xem trọng nhất.

Cho nên, có thể có tên trên bảng truy nã, cũng đều là người có thực lực.

Nghe được lời Hi Hi nói như vậy, Hoa Hồng ngược lại tán đồng gật đầu, “Này cũng không sai!”

Hoa Hồng cũng là đứng thứ ba trong bảng truy nã, có thể là người trong bảng truy nã, đều là người Thiếu tá Tỉnh Nham đặc biệt kiêng kị, cho nên, có thể vào, cũng không phải đơn giản như vậy!

Hay nói cách khác, không phải ai cũng có thể vào!

“Cho nên, trên bảng truy nã có gì không tốt!” Hi Hi nói, “Thật có thể vào, tôi nhất định hẹn Thiếu tá Tỉnh Nham đi uống một chén!” Hi Hi nói, tôi cảm ơn hẳn!

Hoa Hồng, “.”

Nghe lời Hi Hi nói, Hoa Hồng đặc biệt không nói gì.

“Tôi sợ Thiếu tá Tỉnh Nham ăn không tiêu!” Hoa Hồng nói.

Hi Hi ha ha cười.

“Nhưng là, nếu thật sự vào bảng truy nã, cậu chỉ cảm thấy phiền, muốn đi đâu phải dùng mặt nạ, quá oan uổng rồi!” Hoa Hồng bắt mồm nói.

Nghe thế cái, Hi Hi nhìn Hoa Hồng, “Tôi như thế nào không thấy cô mang!?”

Hoa Hồng kiêu ngạo cười, “Cô nương ta bộ dạng xinh đẹp như vậy, mới không cần mang mặt nạ!” Hoa Hồng nói.

Hi Hi, “.”

“Cô nương, tôi biết cô rất xinh đẹp lại mê người, nhưng là, muốn cô đưa ra nguyên nhân chân chính!” Hi Hi nói.

“Bởi vì ảnh chụp trên bảng truy nã là giả!” Hoa Hồng nói.

Hi Hi, “.”

Thì ra là thế!

Trách không được Hoa Hồng dám to gan như vậy, cho dù thời điểm nhìn thấy Thiếu tá Tỉnh Nham, cũng là sắc mặt không thay đổi, thì ra là thế!

“Vậy ý của cô là, tôi cũng nên tạo ảnh giả!?” Hi Hi nói, vội vàng nghĩ đến.

Nghe lời Hi Hi nói, Hoa Hồng khách sáo liếc bé một cái.

“Cơ hội này, có thể là không được, hiện tại cậu đã thành công hấp dẫn chú ý của Thiếu tá Tỉnh Nham, mặc kệ cậu tạo như thế nào, cũng không tạo ra thiên tài bảy tuổi thứ hai!” Hoa Hồng nói.

Nghe lời Hoa Hồng nói, Hi Hi cúi đầu.

Đúng là như vậy.

“Ai, thì ra là thiên tài, rất ưu tú, cũng là một chuyện vô cùng buồn rầu!” Hi Hi làm ra một bộ dáng thập phần buồn rầu nói.

Hoa Hồng nghe lời của bé, vô hạn khinh bỉ.

Người giả bộ cái gì!

Lời này, cho người khác nghe được, muốn chọc giận bao nhiêu người! ?

“Được rồi được rồi, đừng giả bộ, vạn nhất Thiếu tá Tĩnh Nham chướng mắt cậu, không cho cậu vào thì làm sao bây giờ!” Hoa Hồng nói.

Nói như thế nào, hiện tại trên bảng truy nã đều là người thực lực hùng hậu.

Hi Hi còn rất nhỏ, ngay cả nắm giữ quyền lực trong Hợp Tung, nhưng là cũng lấy một địch mười thế lực.

Nghe thế, Hi Hi lập tức bầy sắc mặt, “Hắn dám!”

“Hắn nếu không cho tôi lên, tôi mỗi ngày đều làm âm ỉ, hủy đi những ngày tươi đẹp của hắn, xem hắn có cho không !” Hi Hi nói.

Lúc này đây, Hoa Hồng hết chỗ nói rồi.

Nếu gặp gỡ một thiên tài máy tính, cô cảm thấy, chưa chắc là một chuyện tốt!

“Được, thời điểm tôi quay đầu tìm Thiếu tá Tĩnh Nham uống trà, trước cùng hắn chào hỏi!” Hoa Hồng nói.

“Cảm tạ!”

Hoa Hồng, “.”

Hoa Hồng tuy rằng không nói gì, nhưng là không phải không thừa nhận, cùng Hi Hi đối thoại là một chuyện rất ý tứ.

Hơn nữa, cảm giác mình trẻ thêm vài tuổi .

“Tốt lắm, trở về vấn đề chính, cậu rốt cuộc định làm như thế nào!?” Hoa Hồng nhìn Hi Hi hỏi.

Lúc này, Hi Hi nghĩ nghĩ, nhìn Hoa Hồng, “Nếu Tĩnh Nham nghĩ bức tôi ra mặt, tôi ra cho hắn xem!”Hi Hi nói.

“Nhưng là.”

“Cô yên tâm, nếu tôi biết mục đích của hắn, tôi làm sao có thể vào bẫy của hắn!” Hi Hi nói.

Tĩnh Nham có kinh nghiệm an bài, bé cũng tự mình an bài.

Xem ai, vạn khí tốt hơn!

Hoa Hồng gật gật đầu, “Được rồi!”

“Đúng rồi, cô giúp tôi thông báo với Lý Thuận một chút, để cho anh ấy chuẩn bị sẵn sàng, tôi rất nhanh trở về!” Hi Hi nói.

Hoa Hồng gật đầu, “Tôi đã biết!”

Hi Hi làm cơm trưa, nhớ tới chuyện Tĩnh Nham, khóe miệng gợi lên một chút cười.

Bé thật ra muốn nhìn, bên trong mối quan hệ này, bé có thể thắng lợi hay không !

Tĩnh Nham, hiện tại bé càng ngày chờ mong Tĩnh Nham đối với bé nghiên cứu tìm tòi!

.....thanhuyen.ddlqd.....

Tiêu Dật bên này.

Biết được Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên muốn dẫn Lâm Tử Lam đi, sắc mặt của anh không được tốt lắm.

Hiện tại, anh lo lắng duy nhất là, Lâm Tử Lam lại động tâm với Mặc Thiếu Thiên, đến lúc đó, anh lại càng không có cơ hội!

Nghĩ đến đây, Tiêu Dật lấy điện thoại di động ra, gọi vào một dãy số.

“Ảnh Tử!”

“Tiêu chủ!”

“Lập tức giúp tôi an bài, tôi muốn mang Lâm Tử Lam rời đi!”Tiêu Dật nói.

Trước khi Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi hành động, không bằng anh sớm hành động.

Lúc mang Lâm Tử Lam đến nước Pháp, anh không quản sẽ có hậu quả gì, hiện tại anh thậm nghĩ sẽ mang Lâm Tử Lam đi!

Tuyệt đối sẽ không cho phép Lâm Tử Lam trở lại bên người Mặc Thiếu Thiên!

Nghĩ đến đây, Tiêu Dật càng thêm kiên định.

“Dạ, tôi đã biết!”

“Chờ một chút!” Tiêu Dật mở miệng.

“Còn có chuyện gì ạ! ?” Ảnh Tử hỏi.

“Chính là tối hôm nay!” Tiêu Dật nói, thời điểm nói những lời này, Tiêu Dật giống như hạ quyết tâm rất lớn.

Cái gì cũng đến, cuối cùng vẫn phải đi, không bằng đi sớm một chút!

Ảnh Tử giật mình vài giây, lập tức lên tiếng, “Được, tôi đã biết!”

Vì thế, cuộc nói chuyện ngắn ngủi rất nhanh cắt đứt.

Di động ở trên bàn, Tiêu Dật nhìn bên ngoài, lâm vào trầm tư.

Không biết Lâm Tử Lam bây giờ có đồng ý cùng anh rời đi hay không .

Nhưng là mặc kệ thế nào, anh đều phải mang Lâm Tử Lam rời đi!

Chỉ có anh mới có thể cho Lâm Tử Lam hạnh phúc, cuộc sống yên ổn!

Nghĩ đến đây, Tiêu Dật nắm chặt tay.

Giữa lúc ăn cơm trưa, Tiêu Dật cũng không có xuất hiện, nhìn thấy người không thích, Tiêu Dật không tới ăn cơm!

Lâm Tử Lam cũng yên lặng ăn vài thứ, cũng không có cùng Mặc Thiếu Thiên cãi nhau, mà là nghĩ vấn đề Hi Hi hỏi.

Mặc Thiếu Thiên lần này thật tức thời, cũng không có cùng Lâm Tử Lam cãi nhau, vì thế, một bữa cơm trưa, rất nhanh đã trôi qua..

Vừa ăn xong, Lâm Tử Lam cùng Hi Hi thu dọn đồ đạc.

Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, “ Mẹ, tự con có thể thu dọn, mẹ đi nghỉ ngơi đi!” Hi Hi nói.

“Này làm sao có thể, vẫn là mẹ giúp thì tốt hơn!” Lâm Tử Lam nói.

Hi Hi cười, “Mẹ, trước kia mẹ đặc biệt yên tâm hưởng thụ hậu hạ của con!” Hi Hi nói.

Nghe được lời Hi Hi nói, Lâm Tử Lam nghĩ nghĩ, “Không giống nhau, tóm lại, mẹ hiện tại không thể nhìn một mình bảo bối thu dọn!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe mẹ nói, Hi Hi cười cười, vừa muốn mở miệng nói cái gì, lúc này, một bóng người từ sau đi tới.

Hi Hi hiểu được ánh mắt của cha.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi đến phía sau bọn họ, ánh mắt liếc một cái nhìn Lâm Tử Lam, không nghĩ tới nữ nhân này, rất có da thịt!

Nhưng, đây không phải là trọng điểm.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Lâm Tử Lam, anh có chuyện muốn nói với em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Chuyện gì! ?” Lâm Tử Lam trực tiếp hỏi.

“Một mình tán gẫu!”

Lâm Tử Lam sững sờ một chút, “ Có gì nói ở chỗ này đi!”

“Một mình tán gẫu!”

Lúc này, Lâm Tử Lam liếc mắt nhìn Hi Hi một cái, “ Nơi này không có người ngoài, có gì không thể nói trước mặt bảo bối sao!?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi lại.

“Đương nhiên, rất nhiều chuyện tư mật, em muốn nói ở đây sao!?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi lại.

Vì thế, nháy mắt Lâm Tử Lam câm miệng.

Cùng Mặc Thiếu Thiên so về độ không biết xấu hổ, anh ta đứng thứ hai, không ai dám đứng thứ nhất!

Lúc này, Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, mẹ đi đi, nơi này, một mình con làm là được !” Hi Hi ở một bên hát đệm nói.

Nhận được ánh mắt cha, không dám không theo!

Lâm Tử Lam liếc mắt nhìn Hi Hi một cái, vừa muốn nói cái gì, giấy tiếp theo, Mặc Thiếu Thiên không còn bình tĩnh, lôi kéo Lâm Tử Lam bước đi.

“Này, anh.....”

Lâm Tử Lam muốn nói cái gì, nhưng nhìn bóng lưng Mặc Thiếu Thiên, trong khoảng thời gian ngắn không biết nói cái gì mới tốt!

Thăng đến, đến trong phòng Mặc Thiếu Thiên.

Lâm Tử Lam mới mở miệng, “Mặc Thiếu Thiên, có gì, anh nói thẳng đi!”

Đi vào phòng, Mặc Thiếu Thiên cau mày, nhưng mà, quay đầu nhìn Lâm Tử Lam trực tiếp mở miệng, “ Lâm Tử Lam, theo anh quay về A thị!”

Lâm Tử Lam sững sốt, không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên thế nhưng trực tiếp như vậy, trong khoảng thời gian ngắn ngắn người .

“Theo anh trở về!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói, ánh mắt, giống như mang theo một tia cầu xin.

“Tôi.” Lâm Tử Lam nhìn ánh mắt Mặc Thiếu Thiên, nhất thời không biết mở miệng như thế nào, mặc kệ đáp ứng hay là cự tuyệt, đều không thể thốt lên lời.

“Lâm Tử Lam, em muốn cự tuyệt anh, dù phải đóng gói, cũng sẽ mang em đi!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hung hăng nói.

Vì thế, Lâm Tử Lam muốn nói gì, đều chặn lại ở cổ họng.

Lúc này, cô còn có thể nói cái gì!?

“Chuyện này, tôi đã đáp ứng bảo bối là sẽ suy nghĩ!” Lâm Tử Lam chi tiết nói.

Nghe lời Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên sững sờ, “Vậy ý của em là đáp ứng sao!?”

Nhìn ánh mắt Mặc Thiếu Thiên chờ đợi, trong lòng Lâm Tử Lam cảm giác nói không nên lời, “Tôi đang suy nghĩ!”

Nói như vậy, Mặc Thiếu Thiên còn có thể nói cái gì!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, khóe miệng gợi lên chút cười.

Lâm Tử Lam cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, nhìn ánh mắt của anh, không khỏi hoảng hốt.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đột nhiên, quay người , trực tiếp áp Lâm Tử Lam ở trên tường.

Lâm Tử Lam sững sốt, theo bản năng lui về phía sau, nhưng mà, lại không có đường lui, chỉ có thể đối mặt với Mặc Thiếu Thiên đang ép tới.

“Anh làm gì! ?” Lâm Tử Lam nhú mày, nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Người đàn ông này luôn như vậy, hành động đột nhiên, làm cho người ta khó lòng phòng bị, hoặc là có thể nói, vốn không biết anh tiếp theo muốn làm cái gì, nghĩ gì.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở trước mặt Lâm Tử Lam, cánh tay chống lên tường, nhìn đáng vẻ Lâm Tử Lam khẩn trương, khóe miệng gợi lên.

“Em cứ nói đi!”

“Tôi làm sao mà biết! ?”

“Lâm Tử Lam, chuyện đêm hôm qua anh nói với em, em sẽ không quên nhanh như vậy chứ!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam từng chữ một nhắc nhở.

Mặc Thiếu Thiên nhắc nhở như vậy, Lâm Tử Lam đương nhiên nhớ tới, chính là người đàn ông trước mặt, nguy hiểm, mê người, chỉ là, còn mang theo vài phần vô lại.

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Anh muốn như thế nào!?”

Khóe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên chút cười thần bí mà lại nguy hiểm, nhìn cô từng chữ một nói, “Đương nhiên là muốn em phụ trách!”

Phụ trách! ?

Nghe cái từ ngữ này, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cau mày không thể nào!

Không đến mức nghiêm trọng như thế !

“Như thế nào? Ngày hôm qua đã làm chuyện gì, cũng không thừa nhận ? Hả? !” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam nhìn anh, có điểm thẹn thùng mở miệng, “ Của anh.....không thể dùng?”

Cô nhớ rõ, cô không dùng bao nhiêu sức lực!

Nhưng mà, Mặc Thiếu Thiên nghe được lời Lâm Tử Lam nói, sắc mặt nhất thời thay đổi.

Không thể dùng

Đây đối với anh mà nói, tuyệt đối là sỉ nhục!

Chỉ là, Mặc Thiếu Thiên hôm nay cũng không thể nhịn!

“Đúng vậy, cho nên em sẽ phải phụ trách đối với anh!” Mặc Thiếu Thiên thay đổi một đáng vẻ xấu xa, nhìn Lâm Tử Lam!

382. Chương 386: Vô Sĩ Không Giới Hạn

Lâm Tử Lam nhú mày, nhìn Mặc Thiếu Thiên, một đáng vẻ khó có thể tin, cũng không biết Mặc Thiếu Thiên nói rốt cuộc là thật hay là giả.

Nếu thật sự Không được, anh làm sao có thể bình tĩnh như vậy!?

“Anh xác định, anh thật sự không được !?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nhú mày hỏi, tuyệt không cảm giác thảo luận vấn đề này có gì xấu hổ.

Nhưng mà đối với Mặc Thiếu Thiên mà nói, cũng phụ nữ thảo luận vấn đề như vậy, vốn chính là không muốn nói.

“Em không tin!?” Mặc Thiếu Thiên nhú mày nhìn Lâm Tử Lam hỏi, khóe miệng ẩn hiện ý cười.

Lâm Tử Lam nhìn như thế nào, cũng thấy Mặc Thiếu Thiên không giống như là người “Không được “.

Nào có người đàn ông nào thấy mình không được lại có một dáng vẻ bình tĩnh như vậy.

Lâm Tử Lam nhìn anh, trong lòng suy đoán xem có phải là thật không, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc tổng, không nghĩ tới năng lực của anh lại lớn như vậy, biết mình “không được “ lại có thể bình tĩnh như vậy!” Lâm Tử Lam nhìn anh nói.

Từ ngày biết Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên biết nữ nhân này nói chuyện đủ một hồi thấy máu.

Có đôi khi, rõ ràng là dáng vẻ cười, rõ ràng lời nói là suy nghĩ cho anh, nghe lại, rất chói tai.

Chỉ là, đối với Mặc Thiếu Thiên đã thành thói quen.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên càng thêm sát vào Lâm Tử Lam, cả người nhanh áp lên trên người Lâm Tử Lam, khoe miệng mang theo nụ cười tà ác, “Lâm Tử Lam, anh không được , em cũng không có “tính” phúc!”

“Anh cảnh cáo em, nếu anh thật sự không được , em cũng chỉ có thể thủ tiết!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam từng chữ một nói.

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên, nghe lời của anh, Lâm Tử Lam không nói gì.

“Mặc tiên sinh, anh thật sự suy nghĩ nhiều quá, không nói đến, lúc trước tôi với anh có quan hệ gì, cho dù đính hôn thì như thế nào, chúng ta còn không có kết hôn!” Lâm Tử Lam nhìn anh từng chữ một nói.

Lời này, chính là trêu tức Mặc Thiếu Thiên.

Chẳng biết tại sao, Lâm Tử Lam chính là muốn chọc tức anh.

Nghe lời Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên biến sắc, “Có ý gì, chẳng lẽ em còn muốn gả cho người khác!?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Ít nhất, tôi còn có quyền lựa chọn!” Lâm Tử Lam nhún mày, cười nói, mang theo một tia đắc ý.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên khấn trương, cô cảm thấy có chút vui vẻ.

“Hừ, nghĩ cũng đừng có nghĩ!” Mặc Thiếu Thiên nói một câu chặn lại.

“Phụ nữ của Mặc Thiếu Thiên, em đời này chỉ có thể là của anh, ai dám muốn em, anh liền phế hắn!” Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói.

Lúc này, Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên, vừa muốn phản bác, lúc này Mặc Thiếu Thiên nhìn cô bổ sung, “Cho dù là Tiêu Dật , cũng không thể!”

Một câu, chặn lại những lời Lâm Tử Lam định nói!

Cô tin tưởng, người đàn ông này tuyệt đối nói được , làm được!

Hơn nữa, có tư cách này!

Chỉ là, Lâm Tử Lam cảm thấy, Mặc Thiếu Thiên coi cô, như sở hữu của riêng anh, điểm ấy, làm cho cô cảm thấy khó chịu!

“Mặc tiên sinh, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên(mình giỏi còn có người giỏi hơn), vẫn là nên đừng quá tự tin!” Lâm Tử Lam nói.

“Thì sao, cho dù phải liều mạng, cũng muốn giết hắn, cũng lắm thì đồng qui vu tận(cùng nhau chết chung)!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam vừa muốn vỗ tay bảo hay, muốn nói, người chết, tất cả, chẳng phải thành không sao!

Nhưng mà Lâm Tử Lam còn chưa có nói ra, Mặc Thiếu Thiên chặn lời của cô, “Yên tâm, anh nhất định sẽ mang theo em!”

Kết quả.

Lâm Tử Lam hoàn toàn không muốn cùng anh tranh cãi!

Lâm Tử Lam cũng không rõ là anh ta nói là thật hay giả.

Nhưng mà, Lâm Tử Lam tin tưởng, nam nhân này yêu, cùng nam nhân khác không giống nhau.

Thậm chí, có một loại cảm giác, trực tiếp đánh vào đáy lòng Lâm Tử Lam, làm cho cô khát vọng, lại mang theo một chút sợ hãi!

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam không phản đối, Mặc Thiếu Thiên cười nhìn cô, "Như thế nào? Không phản đối?"

"Có!"

"Nói cái gì?"

"BT!"

Nghe thế cái, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên cười, nhìn ánh mắt Lâm Tử Lam, phát ra thâm thúy mê ly.

Ánh mắt như vậy, làm cho Lâm Tử Lam hoảng hốt.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, dán sát vào cô.

"Anh làm gì!?" Lâm Tử Lam lui về phía sau, nhưng lại không có chỗ để lui, chỉ có như vậy nhìn Mặc Thiếu Thiên.

"Đương nhiên làm việc BT!" Mặc Thiếu Thiên nhìn cô từ từ mở miệng nói.

Lâm Tử Lam nhú mày, nhìn Mặc Thiếu Thiên, cũng không biết anh nói thật hay giả.

Người đàn ông này nhìn không đứng đắn, nhưng lại sâu không lường được, có đôi khi cảm thấy anh không làm được, anh lại làm được.

Cho nên, Lâm Tử Lam thật sự không hiểu, Mặc Thiếu Thiên rốt cuộc muốn làm gì.

"Mặc Thiếu Thiên, anh tốt nhất đừng làm loạn!" Lâm Tử Lam nhìn anh nói.

Bằng không, lần này, cô càng dùng sức!

"Anh có làm gì đâu, anh chỉ muốn em phụ trách với anh!" Mặc Thiếu Thiên từ từ mở miệng, một dáng vẻ thân sĩ mang theo chút lưu manh, một chút cảm giác BT.

"Anh nghĩ tôi nên phụ trách như thế nào!?" Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

"Đương nhiên tự mình kiểm tra, xem hẳn rốt cuộc có phải hỏng không, nếu không có, anh sẽ tha cho em một mạng, nếu hỏng, em sẽ phải phụ trách cả đời!" Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, ánh mắt sâu thẳm, như thế nào cũng không nghĩ, người đàn ông này đứng ở cao nhất thế giới.

Rõ ràng, thoát nhìn, chính là một dáng vẻ thật tà ác.

Thời điểm Lâm Tử Lam đang nghĩ cái gì, Mặc Thiếu Thiên chậm rãi kề sát vào Lâm Tử Lam, miệng trực tiếp hướng đến môi Lâm Tử Lam, tay, trực tiếp hướng thắt lưng của cô tập kích.

Động tác như vậy, lập tức gọi suy nghĩ của Lâm Tử Lam quay về.

Giây tiếp theo, Lâm Tử Lam đột nhiên xoay người lại, nhìn hành động Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam đột nhiên nhấc đầu gối, dùng sức hướng giữa hai chân Mặc Thiếu Thiên.

Nhưng mà lúc này, Mặc Thiếu Thiên sớm phòng bị, thời điểm Lâm Tử Lam hướng anh tập kích, Mặc Thiếu Thiên vươn tay bắt được chân cô.

Lâm Tử Lam sửng sốt, nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên lại nhìn cô, "Cùng một động tác không nên dùng hai lần!"

Lần đầu tiên không phản ứng kịp, là anh trúng chiêu.

Nhưng lần thứ hai, sẽ không đơn giản như vậy.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, không nghĩ tới bị anh bắt được, có chút tức giận, nhưng không có cách nào thoát ra.

Giây tiếp theo, Mặc Thiếu Thiên nhẹ nhàng động một cái chân, vì thế một động tác sinh ra.

Hai người song song ngã lên giường.

Mặc Thiếu Thiên thuận thể đặt Lâm Tử Lam trên giường.

Một khắc chờ mong, đã đến.

“Mặc Thiếu Thiên, anh làm gì?!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

“Làm gì?”

“Đến bây giờ em còn không có nhìn ra sao!?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam cười tà hỏi.

Tay, to gan ở trên người Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam nhú mày, chỉ cảm tay Mặc Thiếu Thiên mang theo ma lực, đến mức, làm cho cô khiếp sợ.

Cái loại lực này đánh vào, vừa xa lạ lại quen thuộc, Lâm Tử Lam không nhớ rõ chuyện trước kia, cho nên giờ khắc này, có chút không vui.

“Mặc Thiếu Thiên, anh buông ra!” Lâm Tử Lam nhìn anh nói.

“Lâm Tử Lam, em vẫn là cười đi, trực tiếp tuôn ra tâm tình của mình, anh còn có chút không quen!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Vẫn là thói quen nhìn khuôn mặt trước kia của Lâm Tử Lam.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam nhú mày, “ Buông ra!”

“Buông ra? Em cảm thấy có khả năng sao!?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói, thật vất vả tới tay, làm sao có thể buông ra.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, bỗng nhiên cảm thấy, một chút biện pháp cũng không có.

Lúc này, Lâm Tử Lam giống như nghĩ đến cái gì.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Đang suy nghĩ gì? Nghĩ làm gì để anh buông em ra!?”

Lâm Tử Lam nhú mày.

Người đàn ông này có thể đọc được suy nghĩ người khác sao?

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, cười,” Với anh mà nói, có thể dùng được mỹ nhân kế, chỉ là hôm qua đã dùng qua!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói.

Hơn nữa, mỹ nhân kế thành kế phản gián.

Nghe lời Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam mím môi, nghĩ trả lời như thế nào.

“Chỉ là.....” Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam chậm rãi mở miệng, nhìn dáng vẻ của cô, “Mỹ nhân kế đối với đàn ông mà nói, trăm lần đều linh, em có thể thử lại.....”

“Chỉ là ngày hôm nay cũng không đơn giản như ngày hôm qua, em có thể chậm rãi dụ anh, sau đó thừa dịp anh không chú ý, đánh anh ngất xỉu!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam từng chữ một nói.

Lâm Tử Lam nghe Mặc Thiếu Thiên nói, thật sự có một cảm giác muốn điên lên.

Nếu thật sự mắc mưu, Mặc Thiếu Thiên làm gì nói với cô!

Giờ khắc này, trong lòng Lâm Tử Lam các loại khinh bỉ đối với Mặc Thiếu Thiên!

“Thế nào? Suy nghĩ thế nào?!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lần này mặc kệ như thế nào, đều muốn vớt chút phúc lợi!

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn, sau đó lộ ra một chút cười, “ Tôi cảm thấy, có vài phần đạo lý!”

“ Nếu có đạo lý, em có thể bắt đầu, nhưng mà anh nói cho em biết, hiện tại không phải em cười, là có thể!”
Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói.

Ăn một thua thiệt nhìn xa trông rộng.

Mặc Thiếu Thiên không phải người dễ trúng mỹ nhân kế, nhưng ngày hôm qua, sẽ không nghĩ tới Lâm Tử Lam lại dùng.

Nhưng hôm nay, thì không rồi.

Mặc Thiếu Thiên là người thông minh, cũng một chuyện, anh sẽ không phạm phải lần hai.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam nằm ở trên giường, trong lòng cười châm chọc, nhưng mà trên mặt, như trước mang theo cười ôn hòa.

“Giới hạn của Mặc tổng?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

“Tối thiểu, cũng phải có chút phúc lợi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế cái, Lâm Tử Lam không khỏi run rẩy.

Mặc Thiếu Thiên, trình độ không biết xấu hổ của anh giới hạn là đâu!!!!

Tuy rằng trong lòng sớm mang Mặc Thiếu Thiên mắng cả trăm ngàn lần, nhưng mà trên mặt Lâm Tử Lam, liên tục cười.

“ Mặc tiên sinh, cho dù muốn tôi sử dụng mỹ nhân kế, anh cũng phải đứng dậy trước!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.”Bằng không , phát huy như thế nào!?”

Nghe Lâm Tử Lam nói, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên, nặng nề đè lên Lâm Tử Lam, một chút ý đứng dậy cũng không có.

“Cũng không nhất định phải đứng dậy, cho dù anh ở trên người em , cũng không hạn chế tự do.....” Mặc Thiếu Thiên tà mị nói, nhưng mà ánh mắt lướt qua bộ ngực Lâm Tử Lam,” Không bằng, em cởi áo trước, cho anh xem!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, ánh mắt tràn đầy se tình nói.

Lâm Tử Lam run rẩy một chút, nhìn biểu tình của Mặc Thiếu Thiên, thật sự có chút không chịu được !

“Mặc Thiếu Thiên!!!!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nhịn không được hô lên.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, nhìn cô, “ NoNoNo, dịu dàng một chút.....anh thích dịu dàng một chút!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam từ từ nói, một dáng vẻ trấn an cô, nhưng mà càng như vậy, Lâm Tử Lam càng muốn điên!

Nhìn cảm xúc Lâm Tử Lam muốn bùng nổ, anh tuyệt đối không để ý, ngược lại, thật thích.

Nói thật.

Anh rất thích cùng Lâm Tử Lam đối thoại như vậy.

Giống như, bọn họ trở lại như trước vậy.

Cô vẫn là cái dáng vẻ phúc hắc lời nói ác độc, tất cả đều không có thay đổi.

“Dịu dàng em gái anh!” Lâm Tử Lam nhịn không được nói.

Cô dám đánh cuộc, Mặc Thiếu Thiên cố ý!

Cố ý dụ cô quyến rũ anh, để cho anh thực hiện được ý đồ của mình!

“Em gái anh rất dịu dàng, hơn nữa, rất đẹp !” Mặc Thiếu Thiên không sợ chết nói.

Lâm Tử Lam, “.”

Ít nhất, Mặc Lưu Ly thoát nhìn, thật dịu dàng, thật hiền lành .

Vì thế, nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam hoàn toàn hết chỗ nói, có chút cảm giác hồng mắt.

Không nghĩ tới công phu giả ngu của Mặc Thiếu Thiên, cũng làm cô sửng sốt.

Thật sự làm cho người ta phát điên!

“Khốn khiếp!” Lâm Tử Lam nhin không được thốt ra.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên không vui nhú mày, một tay nắm cầm Lâm Tử Lam, nhìn cô từng chữ một cảnh cáo, “Lâm Tử Lam, em thử nói lại lời thô tục cho anh xem!”

“Tôi nói thì sao!?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên không vui nói.

Hạn chế động tác của cô, đến lời nói cũng muốn quản sao.

“Em cứ việc thử xem, em nói một câu, anh liền hôn cho em không thở nổi mới thôi!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam từng chữ một nói.

Lâm Tử Lam, “.”

Thiệt tình bội phục trình độ không biết xấu hổ của Mặc Thiếu Thiên.

“Mặc Thiếu Thiên, anh còn có thể còn mặt mũi một chút không !” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Phải không? Em muốn xem sao! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói, như vậy, thật sự hận không thể ăn sống nuốt tươi Lâm Tử Lam.

“Anh bảo đảm, rất đặc sắc, hơn nữa, không có hạn cuối!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói.

Lâm Tử Lam, “.”

Trình độ vô sỉ này, Lâm Tử Lam muốn ghi lại.

Quên đi, cùng Mặc Thiếu Thiên đối thoại, Lâm Tử Lam thật sự có cảm giác muốn nổi điên.

“Không cần, cảm ơn!” Lâm Tử Lam nói.

Thời điểm đang nói hai chữ cảm ơn kia, Mặc Thiếu Thiên cảm giác được Lâm Tử Lam nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nhưng là càng như vậy, Mặc Thiếu Thiên lại càng cao hứng.

“Không cần rất khách khí, giữa chúng ta, không cần phải nói câu này!” Mặc Thiếu Thiên nói, vì thế, hai tay bắt đầu không an phận ở trên người Lâm Tử Lam.

Cũng có thể nói, tay anh, vốn không có dừng lại.

Chỉ là trong quá trình Lâm Tử Lam tức giận, xem nhẹ cánh tay kia.

“Mặc Thiếu Thiên, anh rốt cuộc muốn làm gì!” Cuối cùng, Lâm Tử Lam thật sự không có cách nào , nhìn Mặc Thiếu Thiên trực tiếp hỏi.

“Em cứ nói đi! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi lại.

Kỳ thật, mục đích của anh có rất nhiều, chính là, không biết nên nói cái gì.

Nghe câu hỏi lại, Lâm Tử Lam càng thêm tức giận, “Không cần quanh co lòng vòng , anh rốt cuộc muốn làm gì!”

“Coi trọng em!” Mặc Thiếu Thiên trực tiếp nói.

Lâm Tử Lam, “.”

Đối với trình độ vô sỉ của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam không biết nên dùng cái gì để hình dung!

383. Chương 387: Con Trai Cô Đồng Ý Kết Hôn Với Tôi!!!

“Mặc Thiếu Thiên, anh còn có thể bớt vô sỉ một chút không !” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói.

“Được, trong quá trình kế tiếp, nhất định cho em vừa lòng!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, tà mị cười nói.

Giống như, Lâm Tử Lam mắng anh không phải mắng, mà một loại khẳng định.

Lâm Tử Lam thật sự hết chỗ nói.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, tức giận lại không có biện pháp gì.

Lúc này, tay Mặc Thiếu Thiên xẹt nhẹ qua thân thể cô, như là có ma lực, dẫn tới cho Lâm Tử Lam một trận run sợ.

“Mặc Thiếu Thiên!” Lâm Tử Lam kêu một tiếng.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, khóe miệng ý cười mỏng manh, mị hoặc lòng người , “Không muốn biết mục đích của anh sao!?”

“Anh sẽ nói cho em biết!”

“ Không phải quên anh sao, anh liền làm cho em nhớ ra mới thôi!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, ở bên tai của cô từng chữ một nói.

Hơi thở ấm áp phun bên tai Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam không khỏi lạnh đi một chút.

Lúc này, nhìn Mặc Thiếu Thiên, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên lại chứa ý cười.

Ánh mắt tràn ngập khẳng định cùng kiên định.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, đáy lòng Lâm Tử Lam chấn động.

Cô sẽ không hoài nghi Mặc Thiếu Thiên nói như thế.

Nhưng mà người đàn ông này.....

Làm cho Lâm Tử Lam một chút biện pháp cũng không có.

“Mặc Thiếu Thiên, anh dám!” Lâm Tử Lam nói.

“Anh cho em nhìn xem anh có dám hay không” Nói xong, tay Mặc Thiếu Thiên, trên người Lâm Tử Lam làm càn, ở trước ngực cô, vẫn không quên hung hăng néo một cái.

Lâm Tử Lam nhú mày, cảm tức nhìn Mặc Thiếu Thiên, hai người lại một phen môi khẩu tương chiến

Lâm Tử Lam giãy dụa, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “ Mặc Thiếu Thiên, anh buông!”

“Buông ra? Em cảm thấy có khả năng sao!?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi lại.

Thật vất vả tới tay, anh làm sao có thể dễ dàng buông tay, đó không phải phong cách Mặc Thiếu Thiên.

“Hôm nay, anh muốn đòi lại cả vốn lẫn lời!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Ngày hôm qua bị đá, còn có chuyện Lâm Tử Lam mất trí nhớ, anh đều phải đòi lại mang về!

Nói đến đây, Mặc Thiếu Thiên không hề khách khí, hôn lên môi Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam còn muốn phản kháng!

Rất muốn nói đây là cưỡng bức, đây là phạm tội.

Nhưng là, Mặc Thiếu Thiên không cho cô cơ hội mở miệng, hôn thật sâu lên môi Lâm Tử Lam.

Nụ hôn của anh, không như người bình thường, cường thế, bá đạo, trực tiếp hôn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam bị Mặc Thiếu Thiên hôn cơ hồ có chỗ hít thở không thông.

Nhưng mà Mặc Thiếu Thiên như trước không có ý định dừng lại.

Giống như, nụ hôn này, đã rất lâu rồi!

“Um.....”

Lâm Tử Lam muốn kháng nghị, Mặc Thiếu Thiên vốn không cho cô cơ hội kháng nghị, đối với cô hôn một trận, giống như, muốn nhập cô vào trong cơ thể mình.

Lâm Tử Lam cảm giác được tình cảm của Mặc Thiếu Thiên mãnh liệt như vậy, trong khoảng thời gian ngắn, thể nhưng sững sờ.

Cô không nhớ rõ chuyện lúc trước, chẳng lẽ cô yêu người đàn ông này sao?

Vì sao, anh báo đạo thể như mang theo một tia cảnh giác, giống như sợ buông lỏng sẽ mất đi!

Cảm giác mãnh liệt như vậy, làm cho đáy lòng Lâm Tử Lam nói không ra lời.

Nhưng là lúc này, suy nghĩ của Lâm Tử Lam đã bắt đầu buông lỏng, đã quên việc giờ khắc này Mặc Thiếu Thiên đối với mình.....

Cho đến ——

Cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra.

Hi Hi như vậy vọt tiến vào.

“Cha , cha ——” Hi Hi xông vào, nhìn đến trong phòng một màn kia, nháy mắt sững sờ.

Miệng cũng há thành chữ O.

Mà người trên giường, giờ khắc này, tình cảm mãnh liệt đang bùng nổ, Hi Hi xông vào như vậy, hai người đều sững sờ.

Hi Hi đứng ở nơi đó.

Quên đây là lần thứ mấy phá hư “Chuyện tốt!” của cha!

Nhưng mà lần này, thật sự, thật sự không phải là cố ý!

Đứng ở nơi đó, thật sự không biết nói gì mới tốt.

Mà Lâm Tử Lam, nhìn thấy Hi Hi tiến vào, cô mới giật mình, vừa rồi, đã bất tri bất giác đắm chìm trong tình cảm mãnh liệt của Mặc Thiếu Thiên!

Nghĩ đến Hi Hi phá vỡ, mặt Lâm Tử Lam đỏ lên, ánh mắt đánh giá hai người may mắn, may mắn, quần áo tuy rằng hỗn độn, nhưng vẫn còn ở trên người .

Mặc Thiếu Thiên rất không nguyện ý, đôi mắt nhìn Hi Hi, Hi Hi cảm giác, ánh mắt cha muốn phun ra lửa!

Nếu thật sự có thể phun ra lửa, phỏng chừng, bé nhất định sẽ bị nướng chín!

“Cái kia, con....thật sự, không phải cố ý.....” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, nói các loại giải thích.

Nhưng mặc kệ bé giải thích như thế nào, ánh mắt cha, như trước không có buông tha cho bé!

“Cái kia, coi như con không xuất hiện, hai người tiếp tục...tiếp tục!” Hi Hi nói, bất đắc dĩ, chỉ có thể lui ra.

“Chờ một chút!” lúc này, Lâm Tử Lam mở miệng.

Sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên còn bám chặt trên người mình nói, “Tránh ra!”

Vì thế, đẩy Mặc Thiếu Thiên.

Lâm Tử Lam từ trên giường ngồi dậy, sau đó sửa sang lại quần áo, đi đến trước mặt Hi Hi, “Cũng là con ở đây cùng cha con nói chuyện đi, cha con, có điểm bt!”

Thời điểm nói hai chữ bt, Lâm Tử Lam cố ý ở bên tai Hi Hi nói, cũng chỉ có hai người mới nghe thấy âm thanh.

Sau đó ý vị xa xa vỗ vai bé, bước đi ra ngoài.

Mà Hi Hi đứng ở nơi đó, nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam, mẹ, đừng đi, đừng đi.....

Người đi, cha chưa thỏa mãn dục vọng, bắt bé để phát tiết thì biết làm sao!

Vì thế, Hi Hi chỉ có thể trơ mắt nhìn Lâm Tử Lam rời đi.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại hai người Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi.

Cho dù Hi Hi không quay đầu lại, cũng có thể cảm giác được tầm mắt sắc bén phía sau, có cảm giác hàn ý từ sau lưng.....

“Hi Hi! !” Lúc này, phía sau tuôn ra tiếng gầm giận dữ.

Lúc này, Hi Hi chậm rãi quay đầu, nhìn khuôn mặt Mặc Thiếu Thiên như muốn giết người .

Trời biết anh mất bao nhiêu sức lực mới đem Lâm Tử Lam áp dưới thân, nhưng mà còn chưa có bắt đầu, còn chưa có ném được phúc lợi, đã bị Hi Hi phá hủy!

“Cha” Lúc này, Hi Hi chỉ có thể làm ra một dáng vẻ thật xin lỗi, hơn nữa thoát nhìn, còn đặc biệt vô tội.

“Cha , con không phải cố ý, thật sự, không phải! Lần này thật không phải!!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, nhanh nhận sai, hơn nữa liên tục cường điệu, không phải cố ý!

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhìn bé, “Vậy con nói cố ý là lần nào!?”

Hi Hi .

“Lần đó cũng không phải cố ý !” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Nhưng nói, Mặc Thiếu Thiên muốn ném đồ gì đó!

Nhìn Hi Hi, vừa yêu vừa hận !

“Không phải cố ý ! ? Con nói, con phá hư chuyện tốt của cha bao nhiêu lần!!” Mặc Thiếu Thiên tức giận nói.

Con vọt tới tay còn bay!!

Cảm giác này rất khó chịu !

“Điều này cũng không thể trách con!” Hi Hi nói, “Ai sẽ nghĩ tới người ban ngày ban mặt sẽ đem mẹ tới phòng đây.” Hi Hi nói.

Bé chẳng nghĩ tới cha động dục cũng không phân biệt thời gian!

“Con nói vậy, thì là lỗi của cha rồi!?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi hỏi, sắc mặt không thích hợp .

“Buổi tối, không vào được phòng mẹ con, càng không gọi được , cha không thừa dịp lúc này thì còn lúc nào nữa!!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi nói.

Hi Hi, “.”

Xem ra cha nghĩ là biện pháp !

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Bảo bối cũng không phải cố ý.....” Hi Hi vô tội nói.

Không phải cố ý !

Một câu, làm cho con vọt đến miệng Mặc Thiếu Thiên bay mất.

Trong lòng Mặc Thiếu Thiên vẫn là bất bình.

Nhìn Hi Hi, vừa yêu vừa hận, “Con là trời sinh đến phá hư chuyện tốt của lão tử sao!?”

Từ những ngày đầu, đứa nhỏ này phá anh, bây giờ thời điểm mấu chốt, còn phá hư!

A a a!

Mặc Thiếu Thiên chưa ăn đến thịt, cảm giác rất không thoải mái!

Hi Hi nhìn, “Cha , xin tin tưởng, con thật không cố ý!” Nếu thật là cố ý, tối hôm đó bé đã không mang thời gian tặng cho cha!

Chính là ban ngày ban mặt ở trong phòng, Hi Hi thật không nghĩ tới!

Mặc Thiếu Thiên trợn hai mắt nhìn bé, có phải cố ý hay không , con vọt đến miệng đều bay!

“Lại có lần sau, cha sẽ nhốt con lại!” Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói.

Chờ khi nào ở cùng Lâm Tử Lam, anh sẽ khóa cửa phòng Hi Hi lại!

Như vậy, cũng không có người quấy rầy bọn họ!

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, trên mặt xẹt qua các loại biểu tình.....

Cha , tại sao!

“Cha , con biết sai rồi.” Hi Hi nói.

Ừ hừ!

Trải qua một trận phát tiết, Mặc Thiếu Thiên cuối cùng bình phục một chút, nhìn Hi Hi, “Con vừa rồi tìm cha có chuyện gì!?”

Hi Hi sưng sốt.

Đúng vậy!

Vừa rồi tìm cha chuyện gì! ?

Trải qua náo loạn như vậy, Hi Hi quên mất!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, một dáng vẻ nêu người dám quên, ta liền ăn người!

“A!” Lúc này, Hi Hi mới giật mình nhớ tới cái gì, “Hách Tôn thúc thúc để cho con nói cho cha biết, tất cả đã chuẩn bị xong!” Hi Hi nói.

Nghe thế cái, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên nặng nề.

Gật đầu, “Cha đã biết!”

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, cha nhất định làm như vậy sao?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi, có mấy phần lo lắng.

Phải biết rằng, nếu thật sự làm như vậy, mẹ có thể tức giận!

Hơn nữa tính tình của mẹ, thật tức giận, sợ là.....!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, “Con cảm thấy lúc này, cha còn lựa chọn khác!?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi hỏi, con người dần dần nheo lại.

Mặc kệ như thế nào, anh cũng sẽ không cho Lâm Tử Lam đi cùng Tiêu Dật!

.....thanhuyen.ddlqd.....

Lâm Tử Lam từ trong phòng Mặc Thiếu Thiên đi ra, trực tiếp trở về phòng của mình.

Vừa đi vào, nhìn thấy một bóng người đứng ở nơi đó, Lâm Tử Lam dừng lại một chút, lập tức đi vào.

“Tiêu Dật!” Lâm Tử Lam thản nhiên ở phía sau kêu một tiếng.

Nghe được âm thanh, Tiêu Dật quay đầu, nhìn Lâm Tử Lam, gần đây, sắc khí của Lâm Tử Lam tốt hơn trước.

Giống như, trải qua tình yêu con người thay đổi.

Cả người đều tản ra một loại sáng rọi!

Là vì Mặc Thiếu Thiên sao?

Là vì Mặc Thiếu Thiên đến, cô mới có thể biến thành như vậy sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiêu Dật xẹt qua một tia đau đớn, nhưng lập tức bị hận ý thay thế.

Mặc Thiếu Thiên, hẳn ta không có tư cách có được cô!!

Anh mới có thể bảo vệ cô!

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật, sắc mặt không có gì thay đổi, nhưng ánh mắt, lại hiện lên sắc bén, làm cho Lâm Tử Lam sửng sốt.

Nghe bọn họ nói cô cùng Tiêu Dật biết nhau rất lâu, ước chừng bảy năm, sau đó lại thêm hiện tại ba tháng.

Nhưng là cho dù như vậy, cô như trước cũng không thể hiểu rõ Tiêu Dật.

Anh thật giống như một người có rất nhiều bí mật.

Làm cho người khác nhìn không ra, anh đang suy nghĩ gì.

“Anh đang nghĩ gì?” Lúc này, Lâm Tử Lam đi qua, nhìn Tiêu Dật hỏi.

Nghe được lời Lâm Tử Lam nói, con người của Tiêu Dật giật giật, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Lâm Tử Lam: “Tử Lam, anh muốn hỏi em!”

“Chuyện gì vậy?”

“Em chán ghét anh sao!?” Tiêu Dật nhìn cô hỏi.

Vốn muốn hỏi, em thích anh sao!

Nhưng là cuối cùng lời ra khỏi miệng, lại biến thành như vậy.

Lâm Tử Lam đương nhiên lắc đầu, “Anh vì sao hỏi như vậy, em làm sao có thể chán ghét anh!”

Mặc kệ ở phương diện nào, Lâm Tử Lam cũng đều không có chán ghét Tiêu Dật.

Huống chi anh lại chiếu cố cô bảy năm ba tháng.

Cô cảm người động cũng không kịp, làm sao có thể chán ghét.

“Vậy em theo anh ở một chỗ thấy mệt mỏi không ?!” Tiêu Dật hỏi.

Lâm Tử Lam lắc đầu, mọi chuyện, Tiêu Dật đều thay cô suy nghĩ, an bài tốt cả, có thể nói, bất cứ chuyện gì cô làm, cũng không lo lắng hậu quả cùng kết quả, cho nên, làm sao có thể mệt!

“Nếu như vậy, theo anh rời đi có được không !?” Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam sửng sốt.

“Tiêu Dật anh.....”

“Theo anh rời đi!?” Tiêu Dật nói, nhìn Lâm Tử Lam, hận không thể trực tiếp mang cô đi.

“Nhưng mà.....”

“Anh biết như vậy thật đường đột, bảo bối cũng nói rời đi, nhưng mà Tử Lam, anh thật sự sợ em rời khỏi anh, theo bọn họ rời đi!” Tiêu Dật nói.

Lời thổ lộ chân thành đối với Lâm Tử Lam.

“Nhưng là, bảo bối là con trai em!” Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật nói, mày thanh tú chậm rãi nhíu lại.

Nếu biết một có một đứa con trai như vậy, Lâm Tử Lam tuyệt đối không thể mặc kệ.

Mặc kệ thế nào, cô cũng muốn nhớ lại mọi chuyện lúc trước.

Tối thiểu, cô muốn cho chính mình một cái công đạo.

Muốn mọi chuyện phải minh bạch.

Nghe Lâm Tử Lam nói, trong lòng Tiêu Dật một tia khiếp sợ, chẳng lẽ, cô phải rời khỏi anh sao?

Bảo bối, là chỗ yếu duy nhất, cũng là một chuyện không thể sửa đổi.

Lúc này, Tiêu Dật nhìn cô, “Anh biết em không thể bỏ bảo bối, nếu em theo anh rời đi, có lẽ, bảo bối, cũng sẽ đi theo!” Tiêu Dật nói.

Hiện tại một lòng thầm nghĩ thuyết phục Lâm Tử Lam cùng rời đi.

“Bảo bối sẽ không !” Lâm Tử Lam rất khẳng định nói.

Bởi vì, cô nhìn ra, Hi Hi rất thích Mặc Thiếu Thiên.

Hơn nữa, Hi Hi cũng sẽ không đi theo một người mất trí nhớ như cô.

Cho dù, bé đồng ý, Lâm Tử Lam cũng sẽ không đồng ý!

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam, Tiêu Dật nói, “Chẳng lẽ, em muốn cùng bọn họ rời đi!”

Tiêu Dật hỏi câu này, trong lòng Lâm Tử Lam nói không ra cảm giác.

Trầm trọng không thôi.

Cô không nghĩ sẽ cùng bọn họ rời đi, có thể vì câu hỏi này của Tiêu Dật, cô cảm giác có đồ vật gì hung hăng và va chạm vào lòng mình!?

“Không có!” Lâm Tử Lam gục đầu xuống nói.

Phản ứng này, Tiêu Dật hiểu.

Cô đang do dự.

Mỗi khi cô lộ ra vẻ mặt như vậy thì chứng minh, cô đang rối rắm chuyện này.

Đương nhiên, cũng chứng minh, cô đang lo lắng!

Có thể nói, cô sắp đồng ý, thỏa hiệp!

Lúc này, đột nhiên Tiêu Dật nắm lấy bả vai Lâm Tử Lam, sau đó nhìn cô, “Em tin những lời Mặc Thiếu Thiên nói sao!”

Nhìn phản ứng Tiêu Dật, Lâm Tử Lam ngược mắt lên nhìn anh, “ Không có!”

Không có!

Thật không có sao!

Tiêu Dật hiểu rất rõ Lâm Tử Lam.

Thời điểm mỗi lần cô nói dối, ánh mắt sẽ hướng tới nơi khác.

Nghĩ đến đây, Tiêu Dật nhìn xuống, nhìn cô, “Nếu không, theo anh rời đi!” Tiêu Dật nói.

Chỉ cần nghĩ đến Lâm Tử Lam tin lời Mặc Thiếu Thiên.

Anh cũng cảm giác anh sắp mất Lâm Tử Lam!

Ba tháng trước, cứu sống Lâm Tử Lam, cô quên mọi chuyện cần thiết, tuy rằng trong lòng tồn tại một tia áy náy, nhưng mà thời gian anh lại cảm thấy thỏa mái.

Nhưng hiện tại, anh bỗng nhiên cảm giác, thế giới của mình sắp sụp đổ.....

Nhìn Tiêu Dật, Lâm Tử Lam cảm thấy, anh quá khẩn trương.

Đang khấn trương cái gì, cô không biết, nhưng Tiêu Dật như vậy, làm cho cô có chút không quen.

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Em không có hoàn toàn không tin tưởng anh ta nói mà thôi!” Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật từng chữ một nói.

Tiêu Dật sững sốt, nhìn cô.

Lúc này, Lâm Tử Lam chậm rãi mở miệng, “Cho dù, người đã từng tin tưởng, đã đính hôn, đều cũng có thể lừa dối, cho nên em không hoàn toàn tin tưởng!” Lâm Tử Lam từng chữ một nói.

Câu kia, người đã từng tin tưởng, đã đính hôn, đều cũng có thể lừa dối, những lời này, giống như một cây gai quẩn vào lòng Tiêu Dật.

Vì sao Tiêu Dật có cảm giác, Lâm Tử Lam là cố ý nói ình nghe!

“Tiêu Dật, em hiện tại, muốn khôi phục trí nhớ lúc trước!” Lâm Tử Lam nhìn anh nói.

Đến lúc đó, tâm tư cô như thế nào, sẽ theo lòng của cô quyết định.

Cô bây giờ, mê mê mang mang, cho nên, cô không thể hạ quyết định.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Tiêu Dật dần bình phục một chút, sau đó từng bước tới gần, nhìn Lâm Tử Lam, “Thực xin lỗi, anh vừa rồi quá kích động!”

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật, “Anh không cần nói xin lỗi, giữa chúng ta, không cần nói câu này!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe Lâm Tử Lam nói, trong lòng Tiêu Dật nhất thời nói không nên cảm giác.

Lúc này, Tiêu Dật ngẫm nghĩ, nhìn Lâm Tử Lam, “Tử Lam, anh thừa nhận, anh đã lừa gạt em, nhưng là, anh chỉ muốn tốt cho em!” Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam nói.

Lâm Tử Lam gật đầu, “Em biết, em hiểu được !”

“Mặc kệ em nghĩ như thế nào, trong suy nghĩ của anh, thăm nghĩ bảo hộ cho em, cho em thứ tốt nhất, cho nên, đáp ứng anh, đừng để anh lo lắng!” Tiêu Dật nói.

Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật, cô vốn là người mềm lòng, Tiêu Dật vừa nói như vậy, trong lòng Lâm Tử Lam quả nhiên hết giận rất nhiều.

Lâu như vậy, Tiêu Dật chiếu cố cô, cô đều nhìn thấy, ghi tạc trong lòng.

Nhưng là vì Tiêu Dật nói dối cô, có chuyện giấu diếm, trong lòng có chút khúc mắc.

Nhưng mà hiện tại, đã không có.

Tiêu Dật nói như vậy, thật ra Lâm Tử Lam bình thường lại rất nhiều.

Cô gật đầu, nhìn Tiêu Dật, “Em sẽ!”

“Hi vọng, không để cho anh thất vọng!” Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam trịnh trọng, từng chữ một nói.

Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật, ánh mắt bình thản nhìn anh, sau đó gật gật đầu.

.....[thanhhuyen.ddlqd](#).....

Sau khi Tiêu Dật đi ra ngoài, Lâm Tử Lam suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Nhưng nghĩ đến lúc ăn cơm, cũng chưa nghĩ ra, sau đó vừa vặn ăn cơm chiều, Hi Hi gọi cô.

Nhưng mà hôm nay ăn cơm, cũng chỉ có cô cùng Hi Hi còn có Hoa Hồng, ba người bọn họ!

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, “Bọn họ đâu!?” Lâm Tử Lam hỏi.

Hi Hi lắc đầu, “Cha nói có chuyện muốn làm, không ăn cơm, Tiêu Dật thúc thúc không thấy đâu!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam gật đầu, giống như từ lúc cùng Tiêu Dật nói chuyện xong, đến bây giờ, cô cũng không có ra khỏi phòng, cũng không biết bọn họ đi đâu.

Vì thế bọn họ yên lặng ăn cơm.

Hoa Hồng không chịu ngồi yên, mở miệng, “Nơi như vậy, bọn họ có thể làm gì!” Hoa Hồng nói.

Thật ra, cô có chút cảm giác, Mặc Thiếu Thiên cùng Tiêu Dật, không hợp, chỉ là, cô không tiện nói mà thôi.

Có gì an bài, Hi Hi sẽ thông báo cho cô.

Lâm Tử Lam liếc mắt nhìn Hoa Hồng một cái, tuy rằng cô cũng thắc mắc, nhưng mà cũng không có nói ra.

Quên đi, muốn làm gì thì làm!

“Sẽ không phải, đi tán gái chứ!” Tiếp theo Hoa Hồng từ từ nói.

Hi Hi, “.....”

Lâm Tử Lam, “.....”

Hai người đều không biết nói gì liếc mắt nhìn Hoa Hồng một cái.

Hoa Hồng nhìn bọn họ, “Làm sao vậy, đừng nhìn ngôi làng thần bí không phải lớn, nhưng lại có những người phụ nữ nước Pháp rất xinh đẹp!” Hoa Hồng nói.

Hơn nữa vừa nói, một bên lộ ra dáng vẻ đặc biệt hưng phấn, đôi mắt sáng lên.

Nói như thế nào đây, đổi lại là trên người nam nhân, nói đúng là, lộ ra sắc mặt đặc biệt háo sắc.

Hi Hi nhìn Hoa Hồng, “Làm sao cô biết!?”

“Đương nhiên là nhìn thấy!” Hoa Hồng nói giọng điệu đương nhiên.

“Cô từ khi nào thì lại háo sắc như thế!?” Hi Hi cau mày nhìn Hoa Hồng hỏi.

Nghe thế cái, động tác ăn cái gì của Hoa Hồng ngẩn ra, sau đó thiếu chút nữa thối phù một tiếng cười ra.

Sắc mặt Hoa Hồng nháy mắt thay đổi.

“Cậu nói cái gì!?” Hoa Hồng nhìn Hi Hi nói từng chữ một.

“Tôi....nói sai gì sao!?” Hi Hi hỏi.

Nghe thế cái, Hoa Hồng nhìn bé, cười lạnh.

Vì sao Hi Hi nghe được thanh âm giống như Hoa Hồng cắn răng!

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Hi Hi, “Tôi già trẻ nam nữ ăn hết, chẳng phân biệt chủng tộc, chẳng phân biệt quốc gia, thế nào, không được sao!?” (edit: khẩu vị chị nặng thật)

Hi Hi, “.”

“Được, như thế nào không được!” Hi Hi nói, “Chỉ là có chút khẩu vị nặng!”

Hoa Hồng, “.”

Vì sao, Hi Hi nhìn biểu tình Hoa Hồng, có quái dị như vậy đâu!

Lúc này, Hoa Hồng hung hăng liếc mắt nhìn Hi Hi một cái, cảnh báo.

Hi Hi cười, vui đùa, thời điểm dừng, Hi Hi cũng không có nói tiếp.

Cùng Hoa Hồng nói giỡn, vẫn là nên có giới hạn.

Bằng không, Hoa Hồng chính bé thì làm sao bây giờ!

Vấn đề chỉ số thông minh không sợ, nhưng thể lực, bé lại không được !

Vì thế, ba người tiếp tục ăn cơm.

Lúc này, Hoa Hồng ăn ăn, chợt nhớ tới cái gì, ngẩng đầu lên ánh mắt nhìn thẳng hướng Lâm Tử Lam, “Đúng rồi, quên nói cho cô biết, con trai cô từng đáp ứng muốn kết hôn cùng tôi.....”

384. Chương 388: Kẻ Định Của Tiêu Dật Phía Trước Phía Sau

Edit: Lavender - Blue

Lúc này, Hoa Hồng đang ăn, chợt nhớ tới cái gì, ngẩng đầu ánh mắt nhìn thẳng nhìn hướng Lâm Tử Lam, “Đúng rồi, quên nói cho cô biết, con trai của cô đã từng đồng ý kết hôn với tôi đấy.”

Lời này vừa nói ra, Hi Hi đang uống nước, phun một ngụm ra ngoài.

Khụ khụ khụ.

Một hồi ho khan khụ khụ.

Hoa hồng giống như cũng không thấy, nhìn Lâm Tử Lam, khóe miệng mang theo nụ cười, “Cho nên, có thể, tôi sẽ là con dâu tương lai của cô!” Hoa Hồng cười nói.

Lâm Tử Lam ngẩn người tại chỗ, nguyên nhân cô sửng sốt là bởi vì Hoa Hồng nói ra những lời này hết sức bình tĩnh.

Bất ngờ, Lâm Tử Lam cũng hoảng hốt một chút.

Đối với sự thẳng thắn của Hoa Hồng, từ lúc nhìn thấy Hoa Hồng, Lâm Tử Lam đã biết, cũng đã quen.

Tuy nhiên, Lâm Tử Lam ngược mắt lên nhìn Hoa Hồng, cũng không phân biệt được lời Hoa Hồng nói là thật hay giả.

Dù sao, Hi Hi cùng người ta sống chung lâu ngày, hơn nữa, Hoa Hồng vẫn bảo vệ Hi Hi, nếu như là thật

Lâm Tử Lam chỉ có thể nói, trái tim cô quá mạnh mẽ!

Cái gì cũng có thể đồng ý!

Tuy nhiên, nhìn tình hình thực tế trước mắt, hết sức buồn cười, Hoa Hồng sùng sốt, còn chưa kịp mở miệng, lúc này, Hi Hi liền thông thả lại sức, nhìn Hoa Hồng, “Đó là tôi nói đùa!”

“Nói đùa! ? Nhưng tôi không có nghĩ cậu nói đùa!” Hoa Hồng nhìn Hi Hi nói từng chữ.

Hi Hi “.”

Bộ dạng Hoa Hồng rất dễ nhận thấy, tôi quyết định dựa vào dáng vẻ của cậu!

Vì vậy, Hi Hi muốn nói cái gì, nhưng không biết nên phản đối như thế nào, sau đó, Hi Hi nhìn Hoa Hồng, “Tôi lấy vợ, nhất định trước tiên phải để ẹ tôi xem mắt trước, nếu như mẹ tôi đồng ý, tôi sẽ chấp nhận!” Hi Hi nói.

Trực tiếp đem vấn đề ném cho Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam đang ăn cái gì đó cũng sửng sốt, biết Hi Hi cố ý, Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút cũng lên tiếng “Mẹ rất tiến bộ , tôn trọng tự do yêu đương, con cảm thấy ok là được!” Lâm Tử Lam nói.

Vì vậy, ý tưởng của Hi Hi, hoàn toàn bị hủy diệt!

Ánh mắt u oán nhìn về phía Lâm Tử Lam, mẹ, mẹ quá không có năng lực !

Lâm Tử Lam ngồi ăn mấy thứ linh tinh xòn lại xem như không có chuyện gì xảy ra, bộ dạng mọi việc không liên quan đến mình.

Lúc này, Hi Hi nhìn về phía Hoa Hồng, Hoa Hồng lại nhúu mày, bộ dạng rất sát.

Sau đó, Hi Hi suy nghĩ một chút, sau đó hướng về phía Hoa Hồng cười cười như không cười “Nếu như vậy, tôi cũng không có gì để nói, tự dừng xó thêm một người vợ, hơn nữa đáng đẹp xinh đẹp như vậy, tôi cũng vui vẻ, tỷ chờ tôi, hai mươi năm sau, tôi sẽ cưới tỷ!” Hi Hi nói.

Cái này chẳng có gì đáng ngại!

“Được, là cậu nói, tôi chờ cậu!” Hoa Hồng cũng nói, được Hi Hi khen xinh đẹp, trong lòng vẫn còn vui vẻ.

Chỉ là một giây sau, tâm lý Hoa Hồng đại biến.

“Ừ, tôi nói, chỉ cần đến lúc đó, tỷ không cảm thấy không xứng với tôi thì tốt!” Hi Hi cười nói.

Nhiều nhất, hai mươi năm sau, bé sẽ hết sức đẹp trai, đẹp trai bức người.

Mà Hoa Hồng thì.

Nghe được câu này, Hoa Hồng cũng biết Hi Hi là có ý gì.

Chết tiệt!

Sau đó, Hoa Hồng nhìn Hi Hi, khoe miệng cũng gọi lên nụ cười nhạt, “Mặc kệ đến lúc đó tôi biến thành hình dáng gì, cậu đều chỉ có thể chấp nhận!” Hoa Hồng nói gần từng chữ.

Hi Hi gật đầu, “Tôi sẽ miễn cưỡng chấp nhận!”

Khốn kiếp!

Hoa Hồng rất muốn mắng chửi người!

Hi Hi nói chuyện, cũng thật độc!

Nhìn Hi Hi, bộ dạng hận không ăn được vẻ mặt của Hi Hi.

“Đúng vậy, cũng chỉ có thể chấp nhận, nếu như cậu dám ở bên ngoài tìm tình nhân ..., cậu nên tin tưởng khả năng của tôi!” Hoa Hồng nhìn Hi Hi cười nói.

Sau đó nâng cằm xinh đẹp của mình!

Dám tìm tình nhân, cô nhất định phế bỏ tất cả!

Không tin có thể thử xem!

Vì vậy, Hi Hi đang ăn động tác ngẩn ra.

Quên mất chuyện này!

Xem ra, là không thể tìm một người phụ nữ đặc biệt có năng lực!

Lúc này, Hi Hi nhìn Hoa Hồng cười, “Làm sao sẽ như thế, tôi đối với tình cảm rất chung tình!”

“Tốt nhất là như vậy!” Hoa Hồng nói.

Hai người mỗi người cậu một câu, tôi một câu, giống như đang nói chuyện đặc biệt nghiêm túc.

Thật sự rất giống như là bộ dạng tình nhân đang cãi nhau.

Lâm Tử Lam nhìn, cũng có chút không biết nên nói chen vào như thế nào.

Chỉ là, hai người như thế, giống như một cặp dờ hơi.

Lúc này, sau khi Lâm Tử Lam ăn xong nhìn bọn họ, “Hai người cứ tiếp tục, tôi đi về phòng!”

Sau đó, dưới ánh mắt của Hi Hi cùng Hoa Hồng, Lâm Tử Lam đặc biệt bình tĩnh đi về phòng.

Nhìn bóng dáng Lâm Tử Lam biến mất ở trước mặt bọn họ, lúc này, hoa hồng lập tức buông chén đũa xuống, vén tay áo lên liền hướng Hi Hi đi tới.

Nhéo lỗ tai Hi Hi, “Cậu mới vừa nói cái gì, lặp lại lần nữa, hửm!?”

Sau đó, trong phòng khách vang vọng một hồi tiếng cầu xin tha thứ.

~~~~~
Ban đêm.

Lâm Tử Lam vẽ một mẫu thiết kế, có chút cảm giác mệt mỏi, liền định không vẽ nữa, rửa mặt, trực tiếp lên giường ngủ.

Mơ mơ màng màng, Lâm Tử Lam cũng không biết ngủ thẳng đến mấy giờ, bỗng nhiên có cảm giác trước mặt thoáng qua một bóng người, trong lòng Lâm Tử Lam hoảng hốt, đột nhiên mở mắt ra.

“Ai ——” Lời của cô vẫn chưa nói hết, lập tức có người bịt miệng cô.

“Là anh!” giọng nói của Tiêu Dật, trầm thấp vang lên.

Nghe được giọng nói quen thuộc, Đang nghe âm thanh quen thuộc đó, lông mày của Lâm Tử Lam vừa mới cau lại, trong lòng thấp thỏm mới buông xuống.

Lúc này, Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam bình tĩnh lại, mới chậm rãi buông cô ra.

“Tiêu Dật, đã trễ thế này. . . .”

“Xuyt!” Tiêu Dật làm một động tác im lặng, Lâm Tử Lam cau mày.

Tiêu Dật nhìn cô, ý bảo cô , “Đi theo anh!”

Lâm Tử Lam có chút không hiểu, không biết tại sao Tiêu Dật muốn làm như vậy, sau đó, Tiêu Dật lập tức cầm thêm áo khoác lên người Lâm Tử Lam, kéo cô đi.

Động tác rất nhẹ, dường như, sợ kinh động đến những người khác.

Lâm Tử Lam không biết Tiêu Dật muốn làm gì, nhưng cô tuyệt đối tin tưởng Tiêu Dật sẽ không vô sỉ giống như Mặc Thiếu Thiên giả trò đối với cô.

Mãi cho đến khi, bọn họ ra đến ngoài cửa.

Lâm Tử Lam mới hiểu được hành động của Tiêu Dật.

Anh muốn dẫn cô rời đi!

Nghĩ đến cái này, Lâm Tử Lam ngẩn người một chút.

Không ngờ Tiêu Dật thế nhưng lại làm như vậy.

Lúc này, Lâm Tử Lam còn chưa kịp mở miệng, một ánh đèn liền chiếu tới đây.

“Tiêu đại thiếu gia, đã trễ thế này không ngủ được, anh còn muốn đi đâu à! ?” Mặc Thiếu Thiên cầm đèn chậm rãi đi tới.

Sau lưng là Hách Tôn cùng Tô Cẩm Nhi .

Sau đó, Hoa Hồng cùng Hi Hi, cũng từ bên kia đi ra.

Mấy người, đem Tiêu Dật ngăn ở nơi đó.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật lôi kéo tay của Lâm Tử Lam, ánh mắt đột nhiên thoáng qua một tia sắc bén.

Đáng chết.

Chẳng lẽ người phụ nữ này muốn cùng Tiêu Dật rời đi sao!

Nghĩ đến cái này, trong lòng Mặc Thiếu Thiên thoáng qua cảm giác không thoải mái.

“Còn lôi kéo người phụ nữ của tôi, Tiêu Dật, đây là muốn đi đâu! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật lạnh lùng hỏi, trong ánh mắt đầy căm ghét, hết sức rõ ràng, hận bây giờ không thể đem Tiêu Dật đập chết được.

Tiết kiệm quá nhiều phiền toái cho anh.

Tiêu Dật lôi kéo Lâm Tử Lam đứng ở đó, không ngờ Mặc Thiếu Thiên thế nhưng lại ở chỗ này.

Nhưng chuyện xảy ra, sắc mặt của anh cũng không có lộ ra nhiều cảm xúc, cũng chỉ lạnh lùng nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Xem ra, anh ta cũng không phải vô dụng như thế!

Ít nhất, biết tin tức tối hôm nay anh phải đi!

“Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam còn chưa đưa ra quyết định cuối cùng thì cô ấy vĩnh viễn đều không phải người phụ nữ của anh!” Tiêu Dật nhìn Mặc Thiếu Thiên nói từng chữ.

“Thật sao? Xem ra, lễ đính hôn ở trong mắt anh, không coi vào đâu!” Mặc Thiếu Thiên châm chọc nhìn Tiêu Dật nói.

Đính hôn hình thức, Tiêu Dật xem ra, cái gì cũng không phải.

Nghe thấy thế, sắc mặt của Tiêu Dật thay đổi, nhìn Mặc Thiếu Thiên, khóe miệng cười lạnh “Mặc Thiếu Thiên, cần gì nắm chuyện lúc trước không buông ra? Đừng quên, sau khi Lâm Tử Lam bị tổn thương, đều là do anh ban tặng!” Tiêu Dật nhìn Mặc Thiếu Thiên từng chữ nhắc nhở.

Nhắc tới cái này, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên liền biến sắc “Tiêu Dật, anh câm miệng cho tôi!”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên lấy súng ra, nhắm ngay đầu Tiêu Dật.

Tình hình giờ khắc này, so với lúc ăn cơm hôm trước, còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên, vào giờ phút này tràn đầy tức giận, ai biết không dưới một giây anh sẽ nổ súng!

“Đừng!” Lúc này, Lâm Tử Lam lên tiếng.

Nghe một tiếng như thế, ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên nhìn sang bên phía Lâm Tử Lam.

Thấy Lâm Tử Lam vì Tiêu Dật cầu xin, lồng ngực của anh dường như có ngọn lửa giận không cách nào phát tiết ra ngoài.

“Tránh ra!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói.

Lâm Tử Lam đứng ở trước mặt Tiêu Dật, bộ dạng không muốn mở đường.

Mặc Thiếu Thiên nắm súng, nắm thật chặt.

Lúc này, tay của Hách Tôn, ở phía sau vỗ nhẹ bả vai Mặc Thiếu Thiên một cái, Mặc Thiếu Thiên có chút hơi ngẩn ra, rõ ràng, mới vừa rồi không nên kích động như vậy.

Lúc này, Hi Hi ở một bên nhìn, thấy một màn như vậy, không nhịn được mở miệng, “Cha!”

Một màn này, Hi Hi cũng không muốn thấy.

Nếu như cha thật sự nổ súng, mặc kệ có bắn trúng Tiêu Dật thúc thúc hay không.

Đây đối với mẹ cùng cha, đều không có lợi cho sự phát triển.

Cho nên, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, lắc đầu một cái.

Mặc Thiếu Thiên rất khó khăn mới làm giảm lửa giận trong lòng xuống.

Sau đó, nhìn Tiêu Dật, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên chợt cười quỷ dữ, “Tiêu Dật, lúc nào thì, anh cũng thích núp ở sau lưng phụ nữ!”

Những lời này, đủ độc.

Lâm Tử Lam nghe, cũng cảm thấy hết sức chói tai không thoải mái.

Không ngờ Mặc Thiếu Thiên nói chuyện, thế nhưng độc ác như vậy, lúc này, Lâm Tử Lam quay đầu lại nhìn Tiêu Dật một cái.

Thế nhưng Tiêu Dật lại đứng ở đó, không có chút nét mặt nào, hình như lời Mặc Thiếu Thiên mới nói, giống như không phải nói với anh.

Không có chút tác dụng nào.

Lúc này, Tiêu Dật nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc Thiếu Thiên, anh không cần cùng tôi múa mép khua môi, anh cứ nói thẳng, anh nghĩ muốn như thế nào! ?” Tiêu Dật nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

A. . . . .

Nghe thế, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên chợt cười lên, khóe miệng mang theo vài phần khinh thường.

“Làm sao bây giờ? Anh muốn lén lút dẫn người phụ nữ của tôi đi ra ngoài, anh hỏi tôi muốn như thế nào! ?” Nếu như không phải là cảm thấy Tiêu Dật có cái gì không đúng, anh cũng sẽ không phát hiện, Tiêu Dật có sắp xếp khác.

Anh chỉ là đánh cuộc, Tiêu Dật sẽ mang Lâm Tử Lam rời đi.

Nhưng không ngờ chính là tối hôm nay!

Tiêu Dật, quả nhiên, vì Lâm Tử Lam, chuyện gì cũng có thể làm ra .

Nghĩ tới đây, lòng của Tiêu Dật, càng thêm khó chịu.

“Nếu như, tôi muốn để cho anh chết ! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật hung hăng nói.

Vào giờ phút này, Mặc Thiếu Thiên hận không thể giết chết Tiêu Dật.

Vậy mà, Tiêu Dật đứng ở đó, dáng người thẳng tắp, cho dù đối mặt Mặc Thiếu Thiên hung dữ, vẫn trấn định tự nhiên như cũ, “Sợ rằng, anh không có bản lĩnh này!”

Nghe được những lời này của Tiêu Dật, khóe miệng của Mặc Thiếu Thiên gợi lên nụ cười nhạt khinh thường .

“Tiêu Dật, có lúc, tự tin quá mức, cũng không phải là một chuyện tốt!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật nói gần từng chữ.

“Những lời này, tôi trả lại nguyên vẹn cho anh!” Tiêu Dật cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Hai người đứng ở nơi đó, cho dù vẫn không nhúc nhích dao động sừng, nhưng vẫn có thể cảm thấy như cũ căm thù của bọn họ đang từ từ gia tăng lên.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật, “Không bằng, kể tiếp, chúng ta chơi một trò chơi như thế nào! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật hỏi.

Khóe miệng mặc dù cười, nhưng là nét cười lạnh, ai nấy đều thấy được, Mặc Thiếu Thiên bên trong là tốt bụng cùng người khác chơi trò chơi?

Nhất định là có âm mưu!

Nếu không, không biết nụ cười kia sao tràn đầy tự tin!

Tiêu Dật nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Trò chơi gì! ?”

“Tôi đánh cuộc, anh cứ như thế này, nhất định sẽ chờ đợi không kịp lúc này nên rời đi thôi!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật nói gần từng chữ.

Nghe thế, ánh mắt Tiêu Dật nhìn thẳng vào Mặc Thiếu Thiên, không biết anh ta lại muốn chơi cái gì.

Tiêu Dật nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Bây giờ tôi đợi không kịp lập tức muốn rời đi!”

Nói xong, càng thêm kéo chặt tay của Lâm Tử Lam, “Mang cô ấy cùng rời khỏi!”

Nhìn động tác của Tiêu Dật, lông mày Lâm Tử Lam nhíu lại, không biết nên nói gì, nhưng là, cô thật sự không muốn kẹp ở giữa bọn họ.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn động tác của Tiêu Dật, ánh mắt sắc bén, hai tay cũng nắm chặt lại, nhưng là, anh nhận được.

Ngước mắt nhìn Tiêu Dật, khóe miệng thoáng qua một tia chắc chắn, “Sợ anh, không có cơ hội này!”

Tiêu Dật cảm tức nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên cũng hung hăng nhìn Tiêu Dật.

Ánh mắt trao đổi của hai người, cũng làm cho không khí xung quanh lạnh lên rất nhiều.

Lâm Tử Lam đứng ở đó, hiện tại cũng không biết nên lấy tâm tình gì đối mặt.

Hi Hi cùng Hoa Hồng cũng đứng ở một bên nhìn.

Xem ra, cha nói không sai.

Tiêu Dật thúc thúc quả nhiên có mục đích này.

Ánh mắt Hi Hi lần nữa đối với Tiêu Dật thoáng qua một tia thất vọng.

.....

Có chút yêu, không thể miễn cưỡng là có thể đi chung với nhau.

Nhưng tại sao Tiêu Dật liền không muốn hiểu rõ chứ.

Đang lúc ấy thì, âm thanh chấn động ong ong vang lên vào lúc này.

Tiêu Dật sững sờ, cũng không có giấu giếm, lập tức nhẹ nhàng ấn xuống một cái trên tai nghe điện thoại.

“Có chuyện gì! ?”

“Tiêu chủ, chuyện có gì ngoài ý muốn!” Ảnh Tử ở bên kia điện thoại nói.

Tiêu Dật sững sờ, ánh mắt theo bản năng quét qua trên người của Mặc Thiếu Thiên.

Anh cũng không có lập tức hỏi chuyện gì, mà lạnh lùng mở miệng nói một câu, “Nói!”

“Thời điểm tôi ở bên ngoài tiếp ứng các người, bị người khác đuổi giết, mà ở bên cửa ra, có rất nhiều người” Ảnh Tử nói.

Nghe thế, nắm tay Tiêu Dật nắm chặt lại.

Chẳng lẽ Mặc Thiếu Thiên ám chỉ chính là chuyện này sao! ?

Ánh mắt, giống như chim ưng hung hăng lướt qua trên người của Mặc Thiếu Thiên.

“Hiện tại như thế nào! ?” Tiêu Dật lạnh giọng hỏi.

“Tôi sẽ nghĩ biện pháp bỏ rơi bọn họ!” Ảnh Tử nói ở trong điện thoại.

Tiêu Dật nắm tay thật chặt, vì không muốn bại lộ tâm tình của mình, chỉ đành phải lạnh lùng đáp một tiếng, “Ừ!”

Nhìn Tiêu Dật không nói thêm gì nữa, Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật, hình như, anh ta suy tính không nói, mặc Thiếu Thiên cũng biết chuyện gì xảy ra.

Mà Lâm Tử Lam đứng ở một bên, nhìn Tiêu Dật, “Làm sao vậy! ?”

Tiêu Dật liếc mắt nhìn Lâm Tử Lam, ngược mắt, ánh mắt vừa quét qua mắt Mặc Thiếu Thiên, cuối cùng mở miệng, “Không có gì!”

Mặc Thiếu Thiên cười.

Chuyện như vậy, anh ta làm sao có thể nói cùng Lâm Tử Lam.

Chỉ là, kịch hay vẫn còn ở phía sau.

Lúc này mới chỉ là bắt đầu mà thôi!

Tiêu Dật, tôi muốn để cho anh biết vì những chuyện anh đã làm, phải trả giá cao! ! !

Mặc dù Tiêu Dật ngoài miệng nói không có chuyện gì, nhưng Lâm Tử Lam cảm thấy, nhất định có chuyện.

Hơn nữa, chuyện này, cùng Mặc Thiếu Thiên có liên quan.

Nhưng Lâm Tử Lam không phân biệt được chuyện gì, căn bản không thể nào mở miệng, không biết nên nói gì.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật, “Tiêu Dật như thế nào, lời của tôi nói, đúng phải không! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật hỏi.

Lúc này, Tiêu Dật cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc Thiếu Thiên, anh cho rằng làm như vậy, tôi liền thỏa hiệp sao! Anh không khỏi quá coi thường tôi!” Tiêu Dật cũng lạnh lùng nói.

Mặc Thiếu Thiên nghe .

Lười biếng nhú mày, “ok, rất tốt!” Mặc Thiếu Thiên cười nói.

Nhưng xem anh ta có thể giả bộ bao lâu.

Bất ngờ vẫn còn ở phía sau!

Sau đó, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam cũng nhìn đến ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên.

Không biết bọn họ đang làm gì, nhưng Lâm Tử Lam rất muốn hiểu rõ, nhưng thời điểm chạm ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên, trong lòng của Lâm Tử Lam xẹt qua một cảm giác khác thường.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Lâm Tử Lam, liếc một cái, rất nhanh, liền di chuyển ánh mắt nhìn về phía nơi khác.

Chân mày của Lâm Tử Lam nhíu lại.

Tiêu Dật nhìn Mặc Thiếu Thiên, mặc dù ngoài mặt rất bình tĩnh, nhưng Mặc Thiếu Thiên mới biết, anh ta thực sự rất sốt ruột.

Đúng lúc này, điện thoại của Tiêu Dật lần nữa vang lên.

Thời điểm tiếng chuông điện thoại vang lên, ở trong lòng của Tiêu Dật thoáng qua một tia dự cảm xấu.

Hơn nữa thấy khóe miệng của Mặc Thiếu Thiên gợi lên nụ cười chắc chắn, cũng biết, Mặc Thiếu Thiên không chỉ ngăn cản Ảnh Tử đơn giản như vậy.

Suy nghĩ một chút, Tiêu Dật nghe điện thoại.

Ngay khi nghe được lời nói từ bên trong truyền ra thì trong nháy mắt ánh mắt Tiêu Dật mở to, một giây sau, anh nhanh chóng giơ súng trong tay lên, nhắm ngay Mặc Thiếu Thiên.

Động tác, chỉ trong nháy mắt.

Nhưng Mặc Thiếu Thiên vẫn đứng ở đó, nhìn Tiêu Dật chĩa súng về hướng mình, không có chút nào sợ hãi, ngược lại nhìn Tiêu Dật, khóe miệng gợi lên nụ cười nhạt.

Cuối cùng đã tức giận!

Đây mới là kết quả anh muốn !

Lúc này, Lâm Tử Lam không hiểu Tiêu Dật nghe được cái gì, nhìn hành động của anh, Lâm Tử Lam nhìn anh, “Tiêu Dật, anh làm sao vậy! ?”

Lúc này, Tiêu Dật cầm súng, dùng rất lớn hơi sức, gân xanh cũng hiện ra ngoài.

“Mặc Thiếu Thiên, anh hèn hạ!” Tiêu Dật gần như ngừng lại một chút nói ra.

Lâm Tử Lam mặc dù không có hiểu rõ ràng chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn bọn họ giơ súng như vậy, trong lòng không nói ra được rồi rắm.

Mà Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật, “Tiêu Dật, chúng ta có qua có lại!” Mặc Thiếu Thiên cắn hận nói.

Mấy năm trước, công kích Cửa Ngục như thế, mấy năm sau, anh ta cũng như thế ích kỷ che giấu Lâm Tử Lam.

So sánh với nhau mà nói, anh chỉ là bề ngoài mà thôi!

“Mặc Thiếu Thiên, nếu anh là đàn ông, hãy cùng tôi một chọi một !” Tiêu Dật nói gần từng chữ.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười nhạt, “Tiêu Dật, những lời này, mấy năm trước, tại sao anh không nói! ?”

Anh em Cửa Ngục cũng không phải là người sao?

Đồng Minh bọn họ đều là người! ?

“Mặc Thiếu Thiên !” Tiêu Dật kích động la to, súng trong tay, cũng thiếu chút nữa cướp cò.

Lâm Tử Lam nhìn, một hồi kinh hãi, lập tức cản bọn họ lại, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! ?” Lâm Tử Lam hỏi.

Nhưng không ai trả lời cô.

Hi Hi cùng Hoa Hồng đứng ở một bên, Hách Tôn cùng Tô Cẩm Nhi cũng ở đây, cũng không có mở miệng trả lời.

Thật ra thì, cái kế hoạch này, bọn họ cũng đều biết, trừ Lâm Tử Lam cùng Tiêu Dật.

Nhìn bọn họ không trả lời, Lâm Tử Lam cau mày, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! ?” Cô hỏi lại câu một lần nữa.

Vẫn như cũ.

Không có ai nói cho Lâm Tử Lam!

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh đã làm cái gì! ?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Làm gì, anh ta đã từng làm chuyện gì đối với anh!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Một câu nói, Lâm Tử Lam kinh hãi.

Biết bọn họ không tầm thường, cũng biết bọn họ cùng hắc đạo có quan hệ.

Nhưng nếu như, Mặc Thiếu Thiên đơn phương làm cái gì đối với Tiêu Dật, Lâm Tử Lam hỏi như vậy, có vẻ hợp lý!

Nhưng nghe được lời nói sau của Mặc Thiếu Thiên, cô đột nhiên cảm thấy, tự mình hỏi một câu, trong nháy mắt không có ý nghĩa.

Tiêu Dật, đã từng làm giống như chuyện Mặc Thiếu Thiên làm sao!

Mặc dù cô không biết chuyện gì, nhưng lại biết rất nghiêm trọng!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật.

“Tiêu Dật, tôi nhắc nhở anh đã lâu rồi, mấy năm trước, anh liên kết với các bang phái khác giết chết vô số anh em của tôi ở Cửa Ngục, nhưng mấy năm sau, anh tự mình đem Lâm Tử Lam giấu đi, tôi không động anh...anh thật sự coi tôi là kẻ điên sao! !” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật la to.

Thù hận mấy năm trước, cũng đặt ở đáy lòng.

Thù này không báo, anh không phải là Mặc Thiếu Thiên!

Có thù phải trả, mới là tính cách của anh.

Nghe được lời Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam chợt hiểu rõ ra.

Bây giờ, Mặc Thiếu Thiên là nhân lúc Tiêu Dật ở chỗ này, cũng đối với người của Tiêu Dật, làm ra chuyện giống vậy sao!

Nhưng cô lại không biết nên mở miệng như thế nào, hóa giải chuyện này.

Tiêu Dật cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, mặc dù như thế, nhưng bây giờ, anh vẫn không cách nào tha thứ đối với những chuyện Mặc Thiếu Thiên đã làm với anh.

“Mặc Thiếu Thiên, tôi bây giờ đang ở nơi này, có chuyện gì, anh nhằm vào tôi!” Tiêu Dật nhìn Mặc thiếu Thiên nói gần từng chữ, gương mặt đẹp trai, bởi vì dùng sức quá mức, mặt đều đỏ lên.

Nghe lời nói như thế, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười lạnh.

Anh biết Tiêu Dật hiện tại lo lắng chuyện gì.

Chỉ là, Cửa Ngục, còn có mấy bang phái khác đồng thời công kích Đồng Minh.

Bây giờ, kẻ địch của Đồng Minh trước sau đều có, kẹt ở giữa, không cách nào đi tới, cũng không cách nào lui về phía sau.

Nhưng anh không có tàn nhẫn như Tiêu Dật, trực tiếp xuống tay, mà nhất định uy hiếp Đồng Minh.

“Dĩ nhiên, tôi làm chuyện này chính là muốn anh đi!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật nói gần từng chữ, “Anh yên tâm, tôi không có tàn nhẫn như anh, tôi còn không cho người giết bọn họ, bây giờ, bọn họ đang chờ anh tới cứu, nhưng nếu như anh đến trễ, vậy coi như khó mà nói. . . . !” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tiêu Dật từ từ lên tiếng.

Bộ dáng kia, mặc cho bất luận kẻ nào cũng biết ý của Mặc Thiếu Thiên!

Tiêu Dật đứng ở đó, nghe lời Mặc Thiếu Thiên nói, Tiêu Dật biết, Mặc Thiếu Thiên đang ép anh rời đi.

Buộc anh buông tha Lâm Tử Lam.

Dưới mắt, anh muốn mang Lâm Tử Lam rời đi, căn bản là chuyện không thể nào.

Có thể chính là lại để cho anh buông Lâm Tử Lam ra. . . . .

Không!

Không thể nào!

Anh không thể buông Lâm Tử Lam ra!

Anh biết, như vậy vừa buông ra, chính là vĩnh viễn rồi !

Lúc này, Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam cũng hiểu chuyện gì xảy ra.

Ánh mắt cũng nhìn Tiêu Dật.

385. Chương 389: Mặc Thiếu Thiên Cũng Có Nhược Điểm

Edit: Lavender – Blue

Lâm Tử Lam cũng hiểu chuyện gì xảy ra.

Ánh mắt cũng nhìn Tiêu Dật.

Anh biết, thời điểm bây giờ rất nguy cấp, Mặc Thiếu Thiên làm như vậy, đơn giản đúng là vì ép Tiêu Dật rời đi.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật, lên tiếng “Tiêu Dật, anh đi đi!”

Tiêu Dật sững sốt, không thể tin nhìn Lâm Tử Lam, “Không, phải đi, liền dẫn em đi cùng!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn, thế nào cũng có một loại, bọn họ là người yêu của nhau, mà anh chính là người xấu tách đôi họ ra!

Sắc mặt rất là ảm đạm.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật, “Tiêu Dật, vậy thì anh đi trước đi, anh còn có nhiều anh em, chờ anh tới cứu như vậy!”

“Nhưng anh không thể buông tay mặc kệ em!” Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam nói gần từng chữ.

Dường như, vừa rời đi như vậy, Tiêu Dật sẽ vĩnh viễn mất đi Lâm Tử Lam.

Anh không thể rời đi như vậy!

Nhìn Tiêu Dật kiên định như vậy, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười lạnh, “Vậy thì tốt, chúng ta ở chỗ này cương , nhưng về phần ngay cả Đồng Minh sẽ biến thành cái dạng gì. . . . . Vậy tôi cũng không biết!” Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng mở miệng, giọng nói mang theo vài phần uy hiếp.

Nhất định không phải là mấy phần.

Mà là, uy hiếp rất lớn.

“Mặc Thiếu Thiên, anh đủ hèn hạ!” Tiêu Dật nhìn Mặc Thiếu Thiên nhấn mạnh từng âm tiết nói.

Không ngờ, anh ta thể nhưng dùng chính là cách này, buộc anh rời đi.

Mặc Thiếu Thiên cười, “So với anh, mọi người cũng vậy!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tiêu Dật cũng không phải là người quang minh chính đại.

Lần cái này vào lời nói, có người nào chưa làm qua vài chuyện hèn hạ.

So sánh với nhau mà nói, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy mình quang minh chính đại hơn nhiều, dù gì, cũng là làm trước mặt của Tiêu Dật trước mặt làm, chỉ là chính anh ta không phát hiện mà thôi.

Tiêu Dật cảm tức nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Lâm Tử Lam đứng ở một bên nhìn, nếu như hai người bọn họ tiếp tục ở bên nhau, cô nhất định sẽ điên!

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật, chân mày nhíu lại, nhìn Tiêu Dật lên tiếng, “Tiêu Dật, trước tiên anh nên đi đi, cứu người tương đối quan trọng. . . . . Huống chi, em cũng muốn tìm lại trí nhớ của em!” Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật nói gần từng chữ.

Nói đến cái này, Tiêu Dật đột nhiên nhìn Lâm Tử Lam, không ngờ, cô thể nhưng lại nói ra lời này.

“Em phải cùng Mặc Thiếu Thiên trở về A thị! ?” Tiêu Dật hỏi.

“Vâng!” Lâm Tử Lam gật đầu, tuyệt không phủ nhận.

“Nhưng em chỉ trở về tìm lại trí nhớ của em!” Lâm Tử Lam nói.

Về phần sẽ làm như thế nào, cô phải tìm được trí nhớ của cô lại rồi nói.

“Thật xin lỗi!” Lâm Tử Lam nói xin lỗi, thật ra thì cái ý nghĩ này, sau khi Hi Hi nói chuyện với cô, cô liền quyết định rồi.

Nhưng cô cũng không có nói ra .

Nghe thấy thế, Hi Hi đứng ở một bên ánh mắt lập tức sáng lên, còn sắc mặt của Mặc Thiếu Thiên, cũng thoáng dịu đi một chút.

Cái này cũng không sai biệt lắm!

Nghe lời Lâm Tử Lam nói, ánh mắt Tiêu Dật ngưng lại nhìn cô, do dự ngập ngừng lên tiếng, “Vậy, nếu như em không nhớ ra thì sao! ?”

Không nghĩ ra. . . . .

Lâm Tử Lam không biết Tiêu Dật tại sao phải hỏi như thế.

Nhưng mà các trường hợp trong bệnh viện, có rất nhiều người mất trí nhớ đều sẽ nhớ lại.

Nhưng nếu Tiêu Dật đưa ra giả thiết này, Lâm Tử Lam cũng nhìn anh trả lời, “Mặc kệ em có nhớ ra hay không, em đều sẽ liên lạc với anh, em sẽ làm theo trái tim em, làm tất cả mọi chuyện!” Lâm Tử Lam nói.

Đây chính là cô.

Nếu như không nhớ ra được, cô bây giờ cũng chỉ có thể theo trái tim mình, đi làm những việc mình thích.

Nhưng nếu như có thể nhớ lại, cô sẽ làm theo trái tim mình, làm những việc mình mong muốn.

Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam, trên mặt của cô tràn ngập kiên quyết.

Tính cách của cô là gì, Tiêu Dật rất rõ ràng.

Chỉ cần là chuyện cô đã quyết định, rất khó thay đổi.

Nhưng ở trong lòng Tiêu Dật hiểu rõ ràng, cô sẽ không khôi phục trí nhớ!

Có điểm này ở trong lòng, Tiêu Dật đột nhiên cảm thấy, đây là một bảo đảm!

Mặc Thiếu Thiên ở một bên nhìn, nghe lời Lâm Tử Lam nói, sắc mặt của anh mới dần dần chuyển tốt lên rất nhiều.

“Anh yên tâm, Mặc Thiếu Thiên cùng bảo bối sẽ không làm gì đối với em!” Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật nói, nói thế nào, Hi Hi cũng là con trai của cô, có thể làm cái gì đối với cô.

Nhưng mà chỉ có Mặc Thiếu Thiên. . . . .

Ở trong lòng của Tiêu Dật cũng mơ hồ lo lắng, lúc này, anh ngược mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở đó, mặc cho anh quan sát.

Dù sao trở về làm chuyện của mình, cùng Tiêu Dật không có quan hệ!

Mặc Thiếu Thiên đứng ở chỗ đó, Tiêu Dật, cuối cùng là chọn anh em của anh ta cùng sự nghiệp, hay chọn Lâm Tử Lam, một lát sau sẽ biết!

Tiêu Dật đứng ở nơi đó, nhìn Lâm Tử Lam, không muốn buông ra.

Lâm Tử Lam nhìn Tiêu Dật “Đi đi!”

Anh không cần rối rắm ở giữa cô và anh em của anh, bởi vì Tiêu Dật lựa chọn cô, cô cảm thấy hổ thẹn cho anh.

Dù sao, cô không thương Tiêu Dật.

Cũng không muốn để cho anh đưa ra lựa chọn như vậy!

“Nhưng. . . . .”

“Mặc kệ kết quả như thế nào, em đều sẽ liên lạc với anh!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế, Tiêu Dật gật đầu một cái, “Anh chờ em!”

Lâm Tử Lam cũng nhìn Tiêu Dật, gật đầu, “Anh đi đi, bây giờ, Mặc Thiếu Thiên sẽ không làm khó anh!” Lâm Tử Lam nói.

Sau đó, Tiêu Dật ngược mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, trong ánh mắt tràn đầy cảm hận.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở đó, cầm thù giống như Tiêu Dật.

Nếu như không phải là vì ép Tiêu Dật đi, không phải Lâm Tử Lam cùng Hi Hi ở trước mặt, Mặc Thiếu Thiên chắc chắn lựa chọn giết Tiêu Dật rồi.

Nhưng Mặc Thiếu Thiên cũng biết, nếu như mình làm như vậy, không khác nào tạo khúc mắc không thể tháo gỡ cùng Lâm Tử Lam.

Cho nên, anh sẽ không làm như vậy.

Cũng sẽ không cho bất kỳ kẻ nào, bất cứ chuyện gì tới phá hư mối quan của anh cùng Lâm Tử Lam!

Cuối cùng thời điểm điện thoại của Tiêu Dật lần thứ ba vang lên, Tiêu Dật nhìn Lâm Tử Lam, nặng nề gật đầu “Em hãy cẩn thận!”

“Em biết rồi!” Lâm Tử Lam gật đầu.

Sau đó, Tiêu Dật hung hăng nhìn Mặc Thiếu Thiên, xoay người đi!

Mặc Thiếu Thiên đứng ở đó, cũng không có đuổi theo, nhưng ánh mắt nhìn thẳng vào bóng lưng Tiêu Dật, Tiêu Dật, lần này bỏ qua cho anh, nhưng lần sau, tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh như vậy ! !

~~~~~

Tiêu Dật vừa đi, không khí đột nhiên thoải mái.

Lúc này, Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, con thật sự lo lắng ẹ!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, thật ra thì, khi Hi Hi nói ra ý tưởng kia với cô, cô liền động lòng.

A thị! [Thành phố A]

Cái thành phố kia thật sự không có đẹp, không có phong tình như nước Pháp, nhưng chỗ đó, làm cho Lâm Tử Lam động lòng khi nghe thấy.

Cô cũng rất muốn đi xem một chút, thành phố cô rất thích!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi tới, nhìn Lâm Tử Lam, giữ cô lại.

“Anh làm gì đó!” Lâm Tử Lam nhìn anh bất mãn hỏi.

“Nói chuyện một chút!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói chuyện một chút?

Đây là Mặc Thiếu Thiên muốn nói chuyện một chút sao?

Thấy thế nào, đều giống như cường đạo!

Lúc này, Hách Tôn cùng Tô Cẩm Nhi đều nhìn Tiêu Dật đi, mà Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam ở chung một chỗ, Hách Tôn thức thời để lại không gian cho bọn họ, đi về phòng.

Tô Cẩm Nhi thấy Hách Tôn đi, mình cũng rời đi.

Nhưng Hi Hi còn đứng ở đó.

Hoa Hồng nhìn bé “Đi, đi ngủ trở lại!”

Hi Hi không có trả lời.

“Hách Tôn cùng Tô Cẩm Nhi đều tặng không gian cho cha với mẹ cậu, cậu vẫn còn ở nơi này làm kỳ đà cản mũi sao! ?” Hoa Hồng hỏi.

Lúc này, Hi Hi mới chợt hiểu nhớ tới cái gì, “A ồ!” Liên tiếp đáp hai tiếng, đi theo Hoa Hồng trở về phòng.

Vậy mà, bên ngoài, cũng chỉ còn lại có Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam.

Ban đêm, bên ngoài rất là yên tĩnh, bởi vì thời tiết còn có chút nóng, thỉnh thoảng cảm thấy một cơn gió thổi qua, rất là thoải mái.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh nhìn tôi như vậy làm gì! ?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, một giây sau, cái gì cũng không nói, trực tiếp đi tới, ép Lâm Tử Lam trên cánh cửa vừa kích động hôn một nụ hôn nồng nhiệt.

Lâm Tử Lam không ngờ Mặc Thiếu Thiên chợt nhào tới, hoàn toàn ản bất ngờ, quần áo trên người cũng lập tức rơi trên mặt đất, vô lực chịu đựng Mặc Thiếu Thiên tập kích.

Lâm Tử Lam tựa vào trên cánh cửa, bởi vì Mặc Thiếu Thiên dùng sức quá mức, Lâm Tử Lam không thể không nắm lấy quần áo cầu anh, sợ mình sẽ ngã úp mặt xuống.

Mặc Thiếu Thiên khí thể nóng nực, hôn quá mức kích động cùng bá đạo, có vẻ như, giống như ngày tận cùng của thế giới không bằng, hôn Lâm Tử Lam gần như không thở nổi, hoàn toàn không có sức lực đẩy Mặc Thiếu Thiên ra.

“Mặc. . . .” Lâm Tử Lam muốn mở miệng nói gì, nhưng còn chưa mở lời, liền bị Mặc Thiếu Thiên hôn, đủ số nuốt sống!

Vì vậy, Lâm Tử Lam chỉ có thể ngoan ngoãn câm miệng, không lên tiếng nữa, còn không bằng tiết kiệm một chút hơi sức, chờ Mặc Thiếu Thiên hôn xong!

Nhưng là, Mặc Thiếu Thiên hôn rất mãnh liệt, thậm chí, động tác đều mang một tia run rẩy, cuối cùng, thời điểm Lâm Tử Lam cảm thấy trước mắt trắng bệch, Mặc Thiếu Thiên lúc này mới lưu luyến không rời buông cô ra, lúc này Lâm Tử Lam mới có thể lấy hơi.

Sau đó, Mặc Thiếu Thiên chạm trán Lâm Tử Lam, nhìn cô, “Em biết không, anh cho là, em cùng anh ta rời đi. . . .” Mặc Thiếu Thiên nói, lúc nói câu này, giọng nói của Mặc Thiếu Thiên run rẩy.

Vốn là Lâm Tử Lam còn muốn chất vấn Mặc Thiếu Thiên một trận, nhưng nghe Mặc Thiếu Thiên run rẩy nói câu này thì ngại ngần cả người.

Tâm tình, cũng ở một khắc kia, không khỏi ngừng lại.

Ánh mắt thu lại, nhìn Mặc Thiếu Thiên, vào giờ phút này, bộ dạng anh giống như thổi phào nhẹ nhõm.

Một người đàn ông kiêu ngạo tự tin như thế, thế nhưng lại vì cô, sợ như vậy sao! ?

Trong khoảng thời gian ngắn, lòng của Lâm Tử Lam, không khỏi hưng hăng giật mình.

Lông mi thon dài nhẹ nhàng run rẩy hạ xuống, Lâm Tử Lam không biết suy tư cái gì, chỉ cảm thấy, cảm giác đó, rất quen thuộc!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên hít vào một hơi thật sâu, nhìn người trong ngực, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Em đang nhớ cái gì! ?”

Lâm Tử Lam hoàn hồn, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Không có gì!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, chân mày không vui nhíu lại, ánh mắt sâu sắc nhìn chằm chằm Lâm Tử Lam, hình như muốn nhìn xuyên qua cô, “Anh hỏi em, có phải hay không nhớ ra anh, em sẽ cùng anh ta rời đi! ?”

Nhìn khuôn mặt yêu nghiệt của Mặc Thiếu Thiên phóng đại ở trước mặt cô, Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, “Tôi hoàn toàn không biết gì, anh ấy muốn dẫn tôi rời đi, tôi tới cửa, mới phát giác đấy!” Lâm Tử Lam nói.

Tiêu Dật không có gì cả nói với nàng, trực tiếp kéo cô đi ra.

Đợi đến cửa, cô mới có một chút cảm giác!

Chỉ là, cô cũng không biết vì sao muốn giải thích cùng Mặc Thiếu Thiên nhiều như vậy.

Nghe nói như thế, Mặc Thiếu Thiên cau mày, Tiêu Dật, hừ, thật may là anh sớm đã có phòng bị, nếu không, chờ ngày mai anh tỉnh lại, lại không biết nên đi nơi nào tìm Lâm nhi nữa sao!

Nghĩ đến giả thiết này, Mặc Thiếu Thiên nhíu nhíu mày, sau đó nhìn người trong ngực, “Vậy anh hỏi em, nếu như mà anh không ra, em sẽ cùng anh ta rời đi sao! ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Nghe vấn đề này, Lâm Tử Lam sửng sốt một chút, có không?

Có không?

Trong đáy lòng của Lâm Tử Lam cũng tự hỏi hai bên trái tim mình.

Sau đó, Lâm Tử Lam ngược mắt, nhìn Mặc Thiếu Thiên một chút ánh mắt mong đợi, suy nghĩ một chút mở miệng, “Tôi không trả lời loại giả thuyết này!”

Chết tiệt!

Mặc Thiếu Thiên đợi mấy giây, đổi lấy lại là đáp án như vậy!

Khốn kiếp!

Anh tuyệt đối đánh cuộc, Lâm Tử Lam cố ý!

Đáp án này, chính là phong cách của Lâm Tử Lam.

“Vậy em bây giờ theo giả thiết!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Giả thiết không xảy ra!”

“Lâm Tử Lam! ! !” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, dáng vẻ không hài lòng.

Lúc này, Lâm Tử Lam cũng nhìn anh, “Mặc Thiếu Thiên, anh không phải ngây thơ!”

“Em không trả lời anh... hôm nay anh cuối cùng ngây thơ!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam cau mày, nhìn Mặc Thiếu Thiên, anh thật sự là một bộ nếu cô không nói thì anh sẽ vô lại.

Cối cùng, nhìn dáng vẻ của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, “Sẽ không!”

Một câu nói, Mặc Thiếu Thiên vui mừng đến muốn hồng rồi.

“Em nói thật! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi, giữa hai lông mày đều là nụ cười.

Lâm Tử Lam nhìn, suy nghĩ một chút, bổ sung thêm một câu, “Tôi làm như vậy, là vì bảo bối, tôi muốn tìm lại được trí nhớ của tôi!” Lâm Tử Lam nói.

“Trí nhớ của em chính là anh, em nghĩ muốn tìm được trí nhớ, đúng là muốn tìm đến anh!” Mặc Thiếu Thiên nói, dù sao, ý tứ, kết quả cũng giống nhau thôi!

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam chỉ có hai từ đánh giá “Tự kỷ!”

“Cái này gọi là sự thật!” Mặc Thiếu Thiên sửa đổi chắc chắn.

Lâm Tử Lam“.”

Sau đó, Lâm Tử Lam chợt nhớ tới cái gì, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh thật sự sẽ gây bất lợi đối với người của Tiêu Dật sao! ?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi, cuối cùng vẫn còn suy nghĩ từ ngữ khá đơn giản.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên cũng cau mày nhìn cô, “Em đang ở đây lo lắng cho anh ta ?”

“Tôi không nên lo lắng sao! ?” Lâm Tử Lam hỏi.

“Mặc dù tôi hiểu rất rõ giữa anh cùng Tiêu Dật từng có mối quan hệ, nhưng tôi không thể phủ nhận Tiêu Dật đã cứu tôi, hơn nữa còn chăm sóc tôi...tôi quan tâm , chẳng lẽ không phải sao! ?” Lâm Tử Lam hỏi.

Mặc Thiếu Thiên rất muốn bác bỏ đi, nhưng là Lâm Tử Lam nói không sai.

“Cho nên, em chỉ là vì những thứ này! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

“Nếu không ! ?” Lâm Tử Lam hỏi ngược lại.

Mặc Thiếu Thiên hừ lạnh một tiếng, đối với đáp án này coi như hài lòng.

“Anh không có tàn nhẫn như vậy, hiện tại chỉ là vì ép Tiêu Dật rời đi , nhưng anh bây giờ không tàn nhẫn, không có nghĩa là về sau anh cũng sẽ không xuống tay với anh ta, đối với chuyện anh ta đã làm với anh, anh nhất định trả lại gấp đôi!” Mặc Thiếu Thiên nói từng chữ, ánh mắt u ám.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam hơi sửng sốt một chút.

Quả thật cô không biết rõ lắm giữa bọn họ đã từng xảy ra cái gì, nhưng là cô cũng chỉ là nhân tố trong đó, nhưng hiện tại biết Tiêu Dật không có việc gì, cô cũng an tâm, về phần chuyện sau này, sau này hãy nói đi!

“Ừ!” Lâm Tử Lam nhàn nhạt đáp một tiếng.

Nghe thấy giọng nói không hề có cảm xúc, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, ánh mắt tĩnh mịch, đưa mắt nhìn đôi mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, sau đó ánh mắt di động, di động đến ngực đang phập phồng của cô.

Lâm Tử Lam ngược mắt, trong lúc vô tình chạm đến ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên, “Anh đang nhìn cái gì!”

Lúc này, ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên, nhìn thẳng ánh mắt của Lâm Tử Lam, nhếch miệng lên nở nụ cười thật mỏng, “Ban đêm gió lớn, đêm khuya yên tĩnh, em nói, chúng ta không làm chút chuyện gì, cũng thật xin lỗi không khí yên tĩnh của đêm khuya!” Mặc Thiếu Thiên dề dặt nói.

Lâm Tử Lam hung hăng khinh bỉ nhìn anh một cái, “Ngủ ngon!” Nói xong muốn đi.

Mặc Thiếu Thiên bắt được Lâm Tử Lam “Em đi đâu vậy!?”

“Đương nhiên chỉ có thể đi ngủ!” Lâm Tử Lam nói.

“Ban đêm tốt như vậy, ngủ chẳng phải là lãng phí sao!?” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Nếu bóng đêm tốt như vậy, anh ngồi một mình chỗ này thưởng thức đi, tôi đi ngủ!” Nói xong, Lâm Tử Lam muốn đi.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, thật là không hiểu sở thích của phụ nữ!

“Chúng ta cùng nhau!” Một giây kế tiếp, Mặc Thiếu ngày tiếp tục quần lên người Lâm Tử Lam nói.

Lâm Tử Lam cau mày, nhìn anh, “Người nào ngủ phần của người đó!”

“Em cảm thấy em có thể ngăn cản được anh sao?”

“Mặc Thiếu Thiên, anh còn dám làm loạn, cũng đừng trách tôi không khách khí!” ánh mắt Lâm Tử Lam nhìn mặc Thiếu Thiên cảnh cáo nói.

Bây giờ, cô mỗi buổi tối ngủ đều nghĩ tới đề phòng Mặc Thiếu Thiên, chỉ sợ tên sắc lang này sẽ xông vào phòng của cô.

Mặc Thiếu Thiên cười nham hiểm, “Em có thể làm khó dễ được anh!?”

Lâm Tử Lam nhìn anh cười một tiếng, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, “Anh có thể thử xem!”

Nói xong, Lâm Tử Lam không hề muốn cùng Mặc Thiếu Thiên múa mép khua môi, trực tiếp trở về phòng.

Nửa tiếng này, cô cũng thật sự mệt mỏi.

Nhưng Mặc Thiếu Thiên đứng ở đó, cũng không có theo sau, nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam, khóe miệng khẽ nâng lên.

Tâm tình, hình như không tệ!

Không gian không có Tiêu Dật, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy toàn bộ thế giới đều thanh tịnh!

Lâm Tử Lam trở về phòng trực tiếp lên giường đi ngủ.

Chỉ là nằm ở trên giường, trong đầu không ngừng vang lên một màn hôn mãnh liệt của Mặc Thiếu Thiên.

Không thể không thừa nhận, Mặc Thiếu Thiên luôn mang cho cô cảm giác khác thường.

Cảm nhận vị trí tim đập, Lâm Tử Lam đang suy nghĩ, chẳng lẽ, mặc kệ trước hay sau khi mất trí nhớ, cô đều sẽ yêu cùng một người sao! ?

Thời điểm Lâm Tử Lam nghĩ tới, cửa phòng, chợt bị gõ một cái.

“Người nào!” Lâm Tử Lam mở miệng hỏi.

“Là anh!”

Lúc này, âm thanh lưỡi biếng của Mặc Thiếu Thiên vang lên phía sau cánh cửa.

Lâm Tử Lam sững sờ, không ngờ anh ta lại tới.

“Làm gì! ?” Lâm Tử Lam hỏi, cũng không có ý muốn đứng dậy mở cửa.

Sức lực giữa nam và nữ cách quá xa, cho nên, cô tể nhị ít mở cửa.

“Em không phải khản trương, anh không muốn đi vào, chính là nói cho em biết, chúng ta sáng sớm ngày mai rời đi, em ngủ sớm một chút !”

Lâm Tử Lam sững sốt, sáng sớm ngày mai liền rời đi, chợt nghĩ đến ba tháng sinh sống ở đây, Lâm Tử Lam giật mình dừng một chút, đáp một tiếng, “Tôi biết rồi!”

“Ừ!”

“Ngủ ngon!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam sững sốt.

Người đàn ông này còn có thể nói ngủ ngon! ?

Hơn nữa, giọng nói của anh nghe đặc biệt tốt, dễ nghe, Lâm Tử Lam thế nào cũng không cách nào đem anh so sánh với còn đồ.

“Ừ!” Lâm Tử Lam cũng nhẹ giọng đáp lại một tiếng.

Song, cảm thấy bên ngoài không có âm thanh, Lâm Tử Lam mới chậm rãi nằm xuống.

Chẳng biết tại sao, khóe miệng nhếch lên cười hài lòng

Một đêm này, nhất định, có giấc mơ đẹp!

^^^^^^^^^^^^^^^^^^

Sáng sớm.

Lâm Tử Lam đã thức dậy.

Hình như Hi Hi cũng thật vui mừng, cuối cùng muốn rời khỏi nơi này, cho nên, đặc biệt Chào buổi sáng.

Đồ của Lâm Tử Lam, nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng không ít, chỉ là mang theo vài bộ quần áo tùy thân, những thứ khác không mang theo

Sống ở nơi này ba tháng, nơi này vẫn giữ nguyên dạng!

Nói không chừng ngày nào đó, cô có thể sẽ nhớ cuộc sống an nhàn nơi này.

“Mẹ, mẹ thu dọn thế nào rồi! ?” Hi Hi đi vào phòng Lâm Tử Lam hỏi.

“Ừ, đã được rồi!” Lâm Tử Lam nói.

Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam gì đó, “Cũng chỉ có một chút như vậy sao! ?”

Lâm Tử Lam gật đầu, “Không muốn mang quá nhiều!”

Hi Hi sững sờ, ngay sau đó cười cười, “Cũng được, ở nhà chúng ta, quần áo cái gì cũng đều có, không mang theo cũng không thành vấn đề!” Hi Hi nói.

Vốn là, Lâm Tử Lam còn có một chút hoang mang, dù sao đối với A thị kia, chỉ có đáy lòng cô hướng về, quan trọng là không nhớ teh61 nào, đi đến một nơi xa lạ, Lâm Tử Lam vẫn có chút không thích ứng, chỉ là hiện tại, nghe được câu nói kia của Hi Hi, ở nhà chúng ta.

Đáy lòng Lâm Tử Lam đột nhiên cảm thấy một mảnh ấm áp, sợ hãi đối với A thị cũng ngay sau đó tan mất.

“Ừ!” Lâm Tử Lam cười gật đầu.

Hi Hi cũng cười, mẹ theo bọn họ về nhà, khỏi phải nói Hi Hi rất vui mừng!

Trong lúc hai mẹ con đang nói chuyện, Mặc Thiếu Thiên xuất quỷ nhập thần xuất hiện, đứng ở cửa, lười biếng dựa vào cửa, ngón tay nhẹ nhàng gõ một cái trên cửa, “Có thể đi chưa! ?”

Lúc này, Hi Hi quay đầu lại, thấy Mặc Thiếu Thiên, cũng lập tức đưa ra khuôn mặt tươi cười, “Chà!”

Lâm Tử Lam cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, gật đầu, “Ừ, có thể!”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn lướt qua Lâm Tử Lam ra dấu tay gì đó, có thể nói, không có gì, chỉ là, cũng không nói gì.

Xem ra Mặc Thiếu Thiên, cái gì cũng không muốn mang đi.

Ở đây đều là Tiêu Dật mua, lấy về cũng ngọt ngào.

Nhưng lời như vậy, cuối cùng không có nói ra, chỉ là mở miệng nói một câu, “Vậy thì đi thôi!”

“Vâng!” Sau đó Hi Hi nặng nề gật đầu một cái, nắm tay Lâm Tử Lam, sau đó đi ra ngoài.

Hách Tôn đã sớm gọi người bên ngoài tiếp ứng tốt bọn họ.

Nếu như theo lời Hách Tôn, lúc bọn họ đi, Louis cũng tặng bọn họ món quà. Xem như quà đưa tiễn.

Mà Hách Tôn, cũng long trọng cho Louis một món quà lớn.

Đó chính là quyền sử dụng đất vĩnh viễn của làng thần bí.

Lúc cầm lấy cái kia, Louis rất xúc động.

Bao nhiêu năm rồi trốn trốn tránh tránh, cuối cùng không cần lo lắng đề phòng như vậy, có cái này, dù ai cũng không cách nào đuổi bọn họ ra khỏi nơi này!

Louis nhìn Hách Tôn, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, cuối cùng nói một câu, “Cảm ơn các người!”

Mặc Thiếu Thiên không biết Hách Tôn làm những chuyện này, lông mày cau lại, cũng không có nói gì, tình cảm anh em, khắc ghi ở trong lòng rồi.

Lúc này, Louis nhìn bọn họ, “Tôi đã thu hồi tất cả chương ngại vật, các người có thể thuận lợi đi ra ngoài, sẽ không còn có bất kỳ nguy hiểm nào!” Louis nói.

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên chợt hiểu, ban đầu bọn họ đi vào những thứ kia, không phải tự nhiên lớn lên, đều là bọn họ sắp xếp cùng huấn luyện!

Chết tiệt !

Thật may là mạng của anh lớn!

Hách Tôn gật đầu, lúc này, ánh mắt Louis nhìn Tô Cẩm Nhi, nhưng lại không nói gì.

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi!” Hi Hi lên tiếng.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Louis, dùng tiếng Pháp nói chuyện cùng ông, sau đó giao chìa khóa cho Louis, “Về sau, nơi này, giao lại cho ông!” Lâm Tử Lam nói.

Louis nhìn cái chìa khóa trong tay, tự nhiên biết ý gì, Louis gật đầu, “Tôi sẽ trông coi thật tốt!”

Lâm Tử Lam gật đầu, cười cười, “Cảm ơn, về sau, xin hãy bảo trọng!”

“Bảo trọng!”

Sau đó, Lâm Tử Lam cười cười, đi theo bọn họ ra ngoài.

Louis đứng ở đó, đưa mắt nhìn bọn họ đi ra ngoài. . .

386. Chương 390: Mặc Thiếu Thiên Nói Không Rời Bản Chất

Theo Louis nói, bọn họ rất thuận lợi ra khỏi làng huyền bí.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hách Tôn, “Lần này, tiện nghi cho Louis rồi !”

Không ngờ, bọn họ chỉ đợi mấy ngày, thì cho Louis một tiện nghi lớn như vậy.

Hách Tôn ngoắc ngoắc môi, “Coi như tích đức cho cậu!”

“Lão tử cũng thiếu chút nữa chết ở trong tay của anh ta!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Vậy coi như tặng quà cho vợ cậu!”

Nói thế nào, Lâm Tử Lam cũng ở làng huyền bí ba tháng, đương nhiên đưa người ta tiền mượn phòng.

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, nhếch miệng lên, “Chủ ý này không tệ!”

Coi như là cho Lâm Tử Lam thể diện.

“Để cho bọn họ xem một chút, tôi với Tiêu Dật, ai hào phóng hơn!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam nghe nói như thế, ở trong lòng trực tiếp cho Mặc Thiếu Thiên cái nhìn khinh bỉ, sau đó chính là không nhìn.

Đối với lời anh nói, cũng làm như không nghe thấy.

Chỉ là Hi Hi thì không.

Bé tiến tới, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, cái này có phải hay không cũng quá lớn! ?”

“Quà càng lớn, càng chứng minh được ánh mắt của mẹ con, chọn được người đàn ông tốt!” Mặc Thiếu Thiên nói, ánh mắt trực tiếp nhìn Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam yên lặng, tiếp tục không đếm xỉa lời nói của Mặc Thiếu Thiên.

Chẳng qua lúc này Tô Cẩm Nhi mở miệng, “Nhưng quyền sử dụng đất vĩnh viễn này không phải Hách Tôn đưa sao! ?”

Một câu nói, phá vỡ sắc mặt của Mặc Thiếu Thiên.

Hoa Hồng cười hì hì.

Thích nhất những lời này của Tô Cẩm Nhi, sau đó len lén cho Tô Cẩm Nhi một lời khen.

Lâm Tử Lam sau khi nghe nói như thế, cũng len lén giơ ngón cái, cho Tô Cẩm Nhi một lời khen.

Sắc mặt Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên co rút, liếc Tô Cẩm Nhi một cái, người này nói quá nhiều, không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

Nhưng Mặc Thiếu Thiên há nào lại chịu người ta nói như thế, quay đầu lại nhìn Tô Cẩm Nhi , “Quay trở về, tôi sẽ đem tiền trả lại cho Hách Tôn!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Cha, cái này cũng không là một số tiền nhỏ!” Hi Hi ở một bên nhắc nhở.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, liếc nhìn Hi Hi, “Cha của con không có gì cả, chỉ có tiền nhiều thôi!”

“ok!” Hi Hi gật đầu.

Ngay sau đó Mặc Thiếu Thiên bổ sung thêm một câu, “Sau khi trở về, con tùy tiện xâm nhập vào ngân hàng, sửa một vài con số, cha không phải tiết kiệm được một số tiền lớn sao!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Vừa mới nói xong những lời này, ai nghe được cũng hướng Mặc Thiếu Thiên nhìn một cái khinh bỉ.

Dĩ nhiên, cũng bao gồm Hi Hi.

“Cha, xem thường cha!” Hi hi không chút nào giấu giếm nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, “Con trai coi thường cha , không phải con trai tốt!”

“Bảo con trai làm chuyện phạm pháp, cũng không phải là cha tốt!” Hi Hi nói.

“Con làm cũng không phải một lần hai lần !” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi “. Đó là công việc tốt của con!”

“Giống nhau, giống như phạm pháp, làm lần thứ nhất cũng là làm, lần thứ hai cũng là làm!” Mặc Thiếu Thiên nói đương nhiên.

Gặp phải cha dạy con trai như vậy, thật là hết ý kiến.

“Cha, con trước kia không phát hiện cha keo kiệt như vậy!” Hi Hi nói, cha hàng tỉ tài sản, thế nhưng để cho bé đi làm chuyện như vậy.

Nói theo không biết như thế nào.”Thôi đi, có vợ, có con, sau này vẫn còn muốn sanh con, cha cần phải tiết kiệm một chút xài nha!” Mặc Thiếu Thiên nói, bộ dạng một cuộc sống khó khăn.

Vì vậy, lại tìm thấy vài ánh mắt xem thường.

Hi Hi hoàn toàn không muốn nói chuyện cùng Mặc Thiếu Thiên.

Mấy người, cứ như vậy cười cười nói nói trên đường, theo đường Louis nói rất nhanh đã đi khỏi làng huyền bí.

Đám người Rayne cùng Trữ Xá đã sớm ở bên ngoài nghênh đón.

Nhìn thấy đến bọn họ ra ngoài, mấy người đi lên chào hỏi.

Thoải mái nhất chính là Hoa Hồng cùng Hi Hi rồi, rốt cuộc hít thở không khí tự do khi ra bên ngoài.

Không phải mát mẻ, mà là tự do, không khí tự do!

Hi Hi cùng Hoa Hồng là người có dã tâm, hoàn toàn không muốn tiếp tục ở nơi đó đợi nữa.

Hơn nữa, không có máy vi tính, không có In-ter-net, nếu như không phải là Lâm Tử Lam còn sống, Hi Hi căn bản không thể đợi ở chỗ đó được hai ngày.

Vậy mà hôm nay, thật sự đi ra!

Hi Hi cảm giác không khí phía ngoài đều là tự do!

Lúc này, Hách Tôn cùng Mặc Thiếu Thiên đi tới, cùng Rayne, Trữ Xá lên tiếng chào hỏi.

Thời điểm thấy Lâm Tử Lam thật sự còn sống, chính xác là một khiếp sợ.

Hơn nữa, khiếp sợ không nhỏ.

Trúng đạn, nổ tung cũng còn có thể sống, thật sự có thể nói là một kỳ tích rồi.

Cũng không biết là ông trời chiếu cố đối với Lâm Tử Lam, hay là chiếu cố đối với Mặc Thiếu Thiên, đời này của Mặc Thiếu Thiên gặp ghềnh không ít, nhưng cuối cùng, có thể biến nguy thành an.

Điểm này, ngay cả Mặc Thiếu Thiên cũng cảm thấy tán thành.

Anh chưa bao giờ tin tới vận mệnh, nhưng mà bởi vì Lâm Tử Lam còn sống, anh tin tưởng!

Vì vậy, sau một hồi hỏi han ân cần, mấy người trước hết trở về một khách sạn ở Paris.

Từ bên trong ra ngoài, hay là tắm trước, ăn no rồi trở lại A thị cũng không muộn!

Bên trong khách sạn, tất cả mọi người tắm một cái, thả lỏng một chút, Hoa Hồng giống như một con mèo nhỏ, vừa tới khách sạn, tắm xong, thay quần áo cũng không biết đi đâu rồi.

Còn lại Hi Hi một lát liền bận rộn với công việc...Công việc, ở trên máy tính xem mọi người cùng Mặc Tử thảo luận.

Chỉ có Lâm Tử Lam có vẻ có chút nhẹ nhõm, mới vừa tắm xong ra ngoài, chuông cửa liền vang lên.

Lâm Tử Lam không ngờ ai sẽ tới , vừa mới mở ra cửa, lại thấy một người Pháp đứng ở cửa, dùng tiếng Pháp nói cùng Lâm Tử Lam, “Cái này là Mặc tiên sinh để cho tôi đưa tới!” Người đứng ở cửa nói.

Lâm Tử Lam nhìn túi cầm trong tay của anh ta, do dự một chút, vẫn nhận lấy, dùng tiếng Pháp nói một câu cảm ơn, sau đó, người kia đi rồi.

Lâm Tử Lam cầm túi đi trở về, sau khi mở ra, bên trong là một bộ quần áo, áo đầm hiệu Channel.

Song còn có một đôi giày cao gót rất đẹp.

Mặc kệ là bộ đồ, hay giày, đều là phong cách cô thích.

Nhưng Lâm Tử Lam cau mày, Mặc Thiếu Thiên đưa cô quần áo làm gì! ?

Ngay vào lúc này, cửa bị gõ vang lên, Lâm Tử Lam lần nữa đi tới, mở cửa.

Lần này đứng ở trước cửa, là Mặc Thiếu Thiên!

“Anh tới đây làm gì! ?” Lâm Tử Lam hỏi, không phải anh ta nên ở dưới lầu tiền anh em của anh sao!

“Như thế nào, quần áo anh đưa cho em, có thích không?” Mặc Thiếu Thiên mở miệng hỏi.

“Ánh mắt không tệ!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười, lúc này ánh mắt nhìn về phía khăn tắm của Lâm Tử Lam, trong nháy mắt, ánh mắt kia quét qua xương quai xanh của Lâm Tử Lam , về mặt nhìn lướt qua, còn không quên nói một câu lưu manh “Lâm tiểu thư, rất tốt, rất tuyệt vời!”

Nhìn dáng vẻ của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam cũng biết anh đang nói gì, cũng không có che che giấu giấu, ngược lại bộ dạng nhìn giống như lưu manh, Lâm Tử Lam không nhìn thẳng anh, trở về phòng.

Nhìn dáng vẻ im lặng của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên đi theo vào “Em mặc cái này, không phải vì muốn quyến rũ anh chứ!”

Lâm Tử Lam không để ý tới anh, “Anh đến tìm tôi, chính là vì chuyện này sao! ?”

“Dĩ nhiên không phải!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Vậy là chuyện gì! ?”

“Cùng nhau đi ra ngoài ăn cơm!” Mặc Thiếu Thiên mở miệng.

Ăn cơm.

Nhắc tới cái này, Lâm Tử Lam cũng có chút động lòng.

Từ làng thần bí ra ngoài, giày vò đến bây giờ, thời gian trôi qua cũng khá lâu rồi, nói thật ra, Lâm Tử Lam cũng có chút đói bụng.

Lâm Tử Lam gật đầu, “Được!”

“ok, thay quần áo đi, nhanh lên một chút!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam gật đầu, cầm quần áo lên, sau đó quay đầu lại nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên hờ hững nhìn Lâm Tử Lam, không có cảm giác mình nơi nào có vấn đề.

“Nhìn anh như vậy làm gì! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

“Tôi muốn thay quần áo!” Lâm Tử Lam nói.

“Thay đi!” Mặc Thiếu Thiên Nhất bộ dáng tình lý đương nhiên.

“Mặc tổng, anh không cần tránh một chút sao!” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

Nghe thế, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên chợt cười lên, anh lập tức đi tới, nhìn thẳng Lâm Tử Lam, “Lâm tiểu thư, em là người phụ nữ của anh, là vợ chưa cưới của anh, chúng ta làm cũng làm vô số lần, hiện tại thay quần áo, cũng muốn anh tránh sao! ?”

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói trắng ra như thế, mặt của Lâm Tử Lam không khỏi hiện lên một chút xấu hổ.

Mặc dù biết bộ dạng Mặc Thiếu Thiên vô lại lưu manh, nhưng tim của Lâm Tử Lam vẫn đập dồn dập nhanh hơn một nhịp.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, nhếch miệng lên cười, “Mặc tiên sinh, trước khi tôi nhớ ra mọi chuyện, chúng ta vẫn bình thường một chút tốt hơn!”

“Anh đã không chịu đi ra ngoài, vậy tốt lắm chờ ở chỗ này!” Nói xong, Lâm Tử Lam cầm quần áo lên đi vào phòng tắm.

Mặc Thiếu Thiên đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam, chân mày không vui cau lại, người phụ nữ ngày, thật là khó trị.

Sợ rằng, muốn ăn được nàng, còn cần hao chút hơi sức.

Chỉ là, đạo ột thước, cô có cách xử lý anh, anh cũng có chiêu số của anh, Mặc Thiếu Thiên mới muốn cùng tới, lúc này, Lâm Tử Lam chợt nhớ tới cái gì, xoay người, nhìn Mặc Thiếu Thiên.

“Mặc tổng, anh sẽ không hèn hạ hạ lưu như vậy nhìn lên có đúng hay không. ?”

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Vốn là Mặc Thiếu Thiên đi qua, bước chân giật mình.

Lời của cô nói đều nói tình trạng này rồi, anh còn có thể đi qua nhìn lên sao!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, gần như là cắn răng nghiêng lợi đang cười, nhưng Lâm Tử Lam lại vui vẻ cười đi vào phòng tắm.

Mặc Thiếu Thiên đứng tại chỗ, cũng chỉ có thể chờ vô ích.

Mấy phút sau, Lâm Tử Lam thay quần áo xong, cũng mất mấy phút, tìm một bộ tranh sức trang nhã.

Lúc đi ra, Mặc Thiếu Thiên vẫn có loại cảm giác ngạc nhiên mừng rỡ.

Thấy Lâm Tử Lam bao nhiêu lần, cô luôn có thể cho Mặc Thiếu Thiên loại cảm giác kinh ngạc vui mừng này.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên tầm mắt chăm chú nhìn vào trên người của mình, nhú nhú mày, “Thế nào?”

“Lâm tiểu thư, em luôn cho anh một cảm giác kinh ngạc vui mừng!”

“Cám ơn Mặc tổng khích lệ!”

“Thế nhưng loại cảm giác, càng tăng thêm, anh càng nghĩ nhanh lên một chút ăn được em!”

Thời điểm nói câu nói này, Mặc Thiếu Thiên tiến tới bên tai Lâm Tử Lam nói, tràn đầy khiêu khích, vẻ mặt trêu chọc mà sắc tình ý trong lời nói, cũng chỉ có Mặc Thiếu Thiên mới có thể nói ra mà thôi.

Lâm Tử Lam nghe lời của anh, nhìn anh cười một tiếng, “Mặc tổng hiện tại sợ là không thành công được rồi !”

Không có trí nhớ thì Lâm Tử Lam không cách nào thỏa hiệp.

“Vậy chúng ta đã nhìn tốt lắm!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Dù sao, sau khi trở về, ngày vẫn còn rất dài, anh không lo lắng, anh cũng không tin, anh ăn không được!

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Mặc tổng, còn đi ăn cơm không! ?”

“Dĩ nhiên!” Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên làm một động tác tay, Lâm Tử Lam cười một tiếng, nhẹ nhàng vươn tay khoắc ở trên cánh tay của anh, đi ra ngoài.

Hai người vào giờ phút này xem ra, cực kỳ hoàn mỹ.

“Bảo bối không ăn sao? !” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“A, nó còn có việc bận, không theo chúng ta ăn được!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, bây giờ mặc dù đối với “Công việc” của Hi Hi không phải là quá rõ ràng, nhưng là Lâm Tử Lam ít nhiều cũng có thể cảm thấy một chút, Hi Hi không phải một đứa bé bình thường, làm được chuyện, dĩ nhiên cũng sẽ không bình thường.

Lâm Tử Lam cũng không có hỏi nhiều, hai người đi tới phía trước.

Cũng đúng lúc này, một cô gái từ đối diện đi tới, bắt quá không hay, va một cái vào Mặc Thiếu Thiên.

“Thật xin lỗi.” Đầu tiên cô gái nói xin lỗi.

Mặc Thiếu Thiên ngược mắt, nhìn về phía cô gái kia, cô không phải người Pháp, xem ra, là người Trung Quốc, chỉ là có một chút cảm giác là con lai.

Tóm lại, rất đẹp.

Nhìn thấy gái đẹp, Mặc tổng dĩ nhiên là rất phóng khoáng, “Không sao, vị tiểu thư này, cô không sao chứ!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn đối phương hỏi, cô gái nhìn Mặc Thiếu Thiên, ánh mắt lộ ra ánh sáng si mê, sau khi nghe lời Mặc Thiếu Thiên nói, cô lắc đầu, “Tôi không sao!”

“Không có việc gì là tốt!” Mặc Thiếu Thiên nói một câu.

Vì vậy, cô gái gật đầu, xoay người rời đi.

Nhưng cô đi qua, thậm chí có một mùi thơm, sau khi Mặc Thiếu Thiên ngửi được, thế nhưng cảm thấy đặc biệt quen thuộc, nhưng ngửi qua ở nơi nào, anh lại không nhớ rõ.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn anh, “Người đã đi xa, anh còn chưa trở về chỗ cũ!”

Nghe được câu này, Mặc Thiếu Thiên phục hồi tinh thần lại, nhìn cô “Thế nào? Ghen! ?”

Nói xong, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên ngoắc ngoắc, rõ ràng ngửi thấy một mùi vị chua.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Tôi lại không thích ăn chua , chỉ là, cô gái kia, thật sự rất xinh đẹp!” Lâm Tử Lam nói.

Là loại xinh đẹp hiếm thấy ngũ quan, quá lập thể.

Xinh đẹp làm cho người ta thấy thì khó có thể quên được kia....

Nghe Lâm Tử Lam khen ngợi, Mặc Thiếu Thiên cười, gật đầu đồng ý, “Ừ, rất xinh đẹp!”

Chỉ là, sau khi nói xong câu đó, anh nhìn Lâm Tử Lam bổ sung thêm một câu, “Đẹp nữa cũng không vừa mắt của anh, so sánh với em mà nói, anh đối với em cảm thấy hứng thú hơn!”

Lâm Tử Lam “.”

Mặc Thiếu Thiên ba câu nói không rời sắc tình.

“Được rồi, ăn cơm!”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên dắt tay Lâm Tử Lam, hướng phòng ăn đi.

Cảnh vật xung quanh nhà hàng này vô cùng tốt.

Người Pháp cũng thích lãng mạn, cho nên, phòng ăn buổi tối, cũng có thể nói đều là bữa tối dưới nến.

Mỗi bàn cũng khoảng cách là không xa không gần, vừa lúc có không gian, chính là vì cho tình nhân không gian nói chuyện, hơn nữa trên mỗi bàn đều có nến.

Rượu đỏ, bữa ăn tây, còn có bởi vì, không khí cả phòng ăn đều là tình nhanh bao quanh.

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên ngồi ở chỗ đó, nhìn hoàn cảnh chung quanh, đi vào cảnh tượng ở bên trong như vậy, không khỏi người nâng tâm tình hòa khí chất cũng sẽ trở nên không giống nhau.

Cho dù có một số tình nhân đang hôn nhau, nhưng sau khi nhìn đến, cũng chỉ là một loại tốt đẹp chính là mong ước, mà cũng không có bất kỳ cười nhạo hoặc là khinh bỉ.

Tại quốc gia cởi mở này, tư tưởng tự do, cho nên, người ta cũng liền thay đổi phóng khoáng.

Lâm Tử Lam uống rượu đỏ, khoe miệng vẫn mỉm môi một chút ý cười, Mặc Thiếu Thiên ngồi ở đối diện, nhìn Lâm Tử Lam khoe miệng mang nụ cười, tâm tình cũng hết sức tốt.

Xem ra, dẫn cô ra ngoài ăn cơm, một chút cũng không sai.

“Như thế nào? Nhìn ra, tâm tình của em cũng không tệ!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam nhấp một ngụm rượu đỏ, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Đó là đương nhiên, tôi ở làng huyền bí đợi ba tháng, bây giờ ra ngoài, thấy đất nước đẹp như vậy, tình nhân lãng mạn như vậy, tâm tình đương nhiên là tốt !”

Lâm Tử Lam nói.

387. Chương 391: Cha Rất Có Sức Quyến Rũ

Tử Lam nhấp một chút rượu đỏ, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Đó là đương nhiên, tôi sống tại thần bí trang suốt ba tháng, hiện tại rời khỏi, có thể nhìn thấy một quốc gia với nhiều phong cảnh đẹp, những đôi tình nhân lãng mạn bên nhau, tâm tình đương nhiên rất tốt !” Tử Lam nói.

Nghe lời của cô, đôi mắt Mặc Thiếu Thiên nhìn về hướng cách đó không xa có một đôi tình lữ hôn nhau say đắm, khoe miệng khe nâng lên.

Lúc này, anh nhìn về phía Tử Lam, “Mọi người đều lãng mạn như thế, vậy em có muốn chúng ta cũng giống họ lãng mạn một chút ! ?”

Tử Lam đang cắt miếng thịt bò bít tết, nghe Mặc Thiếu Thiên nói..., khoe miệng lộ ra nụ cười thật nhạt, “Mặc tổng, không nên làm những chuyện chói mắt khiến người ta chú ý, tốt nhất nên chăm chú vào việc ăn uống của mình đi !”

Nghe nói như thế, Mặc Thiếu Thiên tổng cảm thấy thực sự khó chịu.

Nhìn thế nào đi chẳng nữa, anh cũng là một nam nhân đẹp mắt hiếm thấy!

Nhưng sau khi nghe Lâm Tử Lam nói..., Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, ánh mắt chắc chắn, “Lâm Tử Lam, em đang trốn tránh !”

“Tại sao tôi lại phải trốn tránh? ” Tử Lam hỏi, Mặc Thiếu Thiên nói nhưng lời này có chút không được rõ ràng.

“Em đang trốn tránh tình cảm và sự nhiệt tình của anh đối với em! ” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam, “....”

“Lâm Tử Lam, chẳng lẽ em đang sợ bản thân sẽ yêu anh thêm một lần nữa, cũng có thể hiện tại em đã yêu anh rồi !” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam khoan thai mở miệng nói.

Tử Lam, “... ..”

Tử Lam không phải không thừa nhận một việc, rằng Mặc Thiếu Thiên rất có sức quyến rũ, dáng người cũng thật hấp dẫn, ngay cả một người có sức miễn dịch trước sắc đẹp như cô, cũng không khỏi bị anh hấp dẫn, nhưng mà đây được coi là yêu sao?

Cô rất xác định, giữa hai người còn chưa tới cái loại trình độ này!

Mặc Thiếu Thiên quá mức phô trương, ngay cả cơ hội muốn bỏ qua, hiển nhiên cũng trở thành một loại nan đề, cho nên việc cô bị anh hấp dẫn, chỉ là một việc rất bình thường.

“Đúng vậy sao ! ? ” Mặc Thiếu Thiên ép hỏi.

Nếu như đáp án giống như những lời anh đã nói..., trong lòng Mặc Thiếu Thiên, sớm dâng lên một loại cảm giác kích động mãnh liệt.

Tử Lam mỉm cười, “Mặc tổng, hiện giờ anh trở về đi nằm mộng còn kịp !”

“Anh không nằm mộng, đây đều là sự thực !”

“Anh quả thật rất cuồng tự luyện ! ” So với tự luyện càng tự luyện hơn.

“Em khẩu thị tâm phi !”

“Có phải khẩu thị tâm phi hay không, tôi rất rõ ràng ! ” Tử Lam nhìn anh nói, “Mặc Thiếu Thiên, nếu quả thật tôi đã yêu anh như những gì anh đã nói, tôi nhất định sẽ nói cho anh biết ! ” Tử Lam nói.

“Thật sự ! ?”

“Đúng vậy ! ” Tử Lam nghiêm trang gật đầu, nhìn thế nào cũng không giống như cô đang nói dối.

Mặc Thiếu Thiên nhìn một hồi, lúc này mới chịu bỏ qua.

Hiện tại, Lâm Tử Lam không nói yêu anh, đây cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm chính là anh nhất định phải làm cho cô mở miệng nói yêu anh!

“Được, anh sẽ chờ ! ” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam nhếch môi cười, bưng ly rượu đổ trên bàn lên, “Đến đây đi, Mặc tổng, cầu chúc tôi có thể sớm ngày yêu anh ! ” Tử Lam nói

Mặc Thiếu Thiên cũng bưng ly rượu lên, hai người phịch một tiếng, cụng ly với nhau.

Tử Lam chỉ khẽ nhấp một chút rượu, còn Mặc Thiếu Thiên uống một hơi cạn ly.

Bởi vì câu nói kia, cho nên anh không thể không uống.

Nhìn Tử Lam, khoe miệng cười yếu ớt, dáng vẻ kiêu căng, trong lòng Mặc Thiếu Thiên có cảm giác tuyệt mỹ nói không nên lời.

Phảng phất, giống như Lâm Tử Lam của ngày xưa, đã trở lại !

Ngay sau đó, khoảng thời gian kế tiếp, hai người trò chuyện đặc biệt vui vẻ.

“Đúng rồi, lúc nào thì chúng ta sẽ quay về thành phố A ! ? ” Tử Lam hỏi.

“Sáng sớm ngày mai máy bay sẽ cất cánh!”

Tử Lam gật đầu.

“Thời gian còn rất dài, chúng ta sẽ đi chuyến bay mười giờ sáng, vậy em có thể ngủ nhiều thêm một chút !”

“Tôi biết rồi ! ” Tử Lam lên tiếng, biết Mặc Thiếu Thiên cũng chỉ vì lo lắng cho cô vì thế cũng không nhiều lời dông dài.

Đúng lúc này, một người người bán hàng đi tới, trên chiếc xe đẩy có một chai rượu đỏ.

“Tiên sinh, rượu đỏ của ngài! ” Nhân viên phục vụ nói.

Tử Lam nhíu mày nghi hoặc nhìn Mặc Thiếu Thiên, rượu đỏ trên bàn còn chưa uống hết đâu, “Anh gọi thêm rượu đỏ ! ?”

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, đôi mắt cũng mang theo một tia nghi hoặc, nhìn về phía người bán hàng, “Tôi không có gọi rượu đỏ !”

“Nga, chuyện là như vậy, số rượu này đều do một vị tiểu thư đưa đến bảo tặng cho ngài! ” Nhân viên phục vụ cung kính nói.

Tiểu thư?

Tử Lam cũng nhú nhú mày, nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên.

Đôi mắt của Mặc Thiếu Thiên cũng mang theo vẻ nghi hoặc, khi ánh mắt Tử Lam dời sang trên người anh, Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn về phía nhân viên phục vụ hỏi, “Vị tiểu thư nào ! ?”

“Cô ấy đưa cho chúng tôi xong, thì đã đi rồi !”

Nói đến chuyện này, đôi mắt Mặc Thiếu Thiên hơi nheo lại, nhìn quanh bốn phía, căn bản không có bất kỳ bóng dáng nào xuất hiện trong tầm mắt anh.

Suy nghĩ một chút, “Mở ra đi !”

Nhân viên phục vụ gạt đầu, sau đó mở nắp chai rượu đỏ, sau khi rót cho Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên mỗi người một ly ngay sau đó lập tức lui xuống.

Tử Lam bưng ly rượu lên ngửi, khoe miệng đầy ý cười, “Lafite năm 82, xem ra, Mặc tổng diễm phúc không cạn ! ” Tử Lam cười nói.

Lafite năm 82, vừa xuất thủ, liền vùng tiền như nước.

Vốn dĩ, Mặc Thiếu Thiên còn đang suy nghĩ, người tặng là ai, nhưng khi anh nghe Tử Lam nói ra những lời này, ngay lập tức Mặc Thiếu Thiên nhăn mày lại, nữ nhân chết tiệt này hiển nhiên một chút ghen tuông cũng không có.

“Thế nào? Lâm tiểu thư ghen sao ! ? ” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Không có, chỉ là, Lafite năm 82, xem ra, người tặng rượu, thật hào phóng, không ngờ nữ nhân của Mặc tổng, cũng thuộc rất nhiều chủng loại quốc gia ! ” Tử Lam giấu cợt cười nói.

Nghe những lời này của Tử Lam, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên không nhịn được co rút vài cái, “Chuyện đó đương nhiên, nữ nhân Pháp, càng thêm thâm tình, rất có sức hấp dẫn !”

Tử Lam, “... Nói vậy nhưng thật ra cũng không sai ! ” Tử Lam nói, chỉ là lời nói cũng không tránh khỏi có chút thâm trầm.

Nghe Tử Lam nói..., sắc mặt Mặc Thiếu Thiên càng ngày càng đen hơn, nữ nhân này thật sự một chút tức giận cũng không có sao, hay là đang cố ý giả vờ !

“Lâm tiểu thư, anh nghe thế nào cũng cảm thấy trong những lời em vừa nói dường như, có một chút vị chua ! ? ” Mặc Thiếu Thiên nhìn chằm chằm vào Tử Lam nói.

“Nơi đây chỉ có duy nhất một mùi hương thơm ngát của rượu đỏ! ” Dứt lời, Tử Lam bưng ly rượu lên, vừa muốn uống, lúc này, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên mở miệng, “Chờ một chút !”

Tử Lam sững sốt, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Thế nào ! ?”

Sắc mặt Mặc Thiếu Thiên lúc này có chút ngưng trọng.

Mặc Thiếu Thiên lắc đầu, tuy rằng Tử Lam không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng cô có thể nhìn ra, hiện tại Mặc Thiếu Thiên không giống như đang nói đùa, cho nên cô cũng không uống.

Chỉ là, cảm giác bầu không khí, có phần nghiêm túc.

“Có chuyện gì ! ? ” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, nhìn cô, “Nếu như anh nói, anh không biết người tặng rượu là ai, em có tin không ! ?”

Tử Lam sững sốt, nhìn vào đôi mắt Mặc Thiếu Thiên, cô lập tức gạt đầu, “Tin !”

Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Trước kia tại thần bí sơn trang, anh từng nhận được một chai rượu đỏ, lúc đó, anh cứ tưởng người tặng chính là Tiêu Dật sai khiến, nhưng cho đến hôm nay...” Dứt lời, Mặc Thiếu Thiên nhìn chăm chăm về phía chai rượu đỏ, không nói thêm gì nữa, nhưng ý tứ, Tử Lam cũng hiểu.

“Theo ý anh, có người muốn hại tôi ! ? ” Tử Lam hỏi.

“Anh không thể kết luận bên trong chai rượu này có gì hay không, nhưng anh có thể kết luận một điều chắc chắn rằng, người tặng rượu, không phải Tiêu Dật ! ” Mặc Thiếu Thiên nói, nhưng về phần là ai, anh cần phải đi tra một chút !

Không có biện pháp, xảy ra quá nhiều chuyện, đương nhiên Mặc Thiếu Thiên phải để ý cẩn thận một chút.

Tử Lam gật đầu, cô rất hiểu về con người của Tiêu Dật.

Tiếp đó, Tử Lam cũng không dính một chút rượu đỏ nào nữa, nói thật, cô rất trân trọng cái mạng nhỏ của mình.

Vì vậy, sau khi ăn xong, Mặc Thiếu Thiên đem Tử Lam đưa về phòng, sau đó anh nhanh chóng ra khách sạn kiểm tra màn hình giám sát, nhưng rất đáng tiếc, chỉ thấy được bóng lưng, căn bản nhìn không thấy được gương mặt.

Mặc Thiếu Thiên bất đắc dĩ đem cái ảnh chụp kia gửi sang điện thoại di động của mình.

Hiện tại, không thể trách anh tại sao quá cẩn thận, vì sự an toàn của Lâm Tử Lam, và Hi Hi, anh cần phải như vậy.

.....OanhLoveĐDLQĐ.....

Trở lại khách sạn, Tử Lam vừa định thay quần áo, lúc này, cửa bị người gõ.

Tử Lam vừa mở cửa, đã thấy Mặc Thiếu Thiên đứng ở đấy, Tử Lam nhú mày, “Tại sao nhanh như vậy đã trở lại ! ?”

“Sợ em thay quần áo đi ngủ mất! ” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Còn có chuyện gì nữa sao ! ? ” Tử Lam hỏi.

Mặc Thiếu Thiên mỉm cười, “Ngày mai chúng ta sẽ lên đường, chẳng lẽ em không muốn ra ngoài đi dạo một chút sao ! ? ” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Đề nghị này, hết sức mê người.

Đối với Tử Lam mà nói, dĩ nhiên cực kỳ mê người.

Cô rất muốn ra ngoài đi dạo một chút, nhưng lần này đi ra ngoài, do Mặc Thiếu lên tiếng trước, Tử Lam tự nhiên rất vui vẻ.

Gật đầu một cái.

Mặc Thiếu Thiên nhếch môi cười, anh biết, nhất định Lâm Tử Lam sẽ đồng ý.

Sau đó, Tử Lam đổi lại giày, xách vai cùng Mặc Thiếu Thiên đi ra ngoài.

Ban đêm tại Paris, khắp nơi đều lộ ra một loại cảm giác hoàn toàn đổi mới, những ánh đèn chiếu sáng, kiến trúc cao to, còn có những kiến trúc mang đậm nét cổ xưa, khắp nơi, đều tràn ngập không khí phong tình lãng mạn.

Những người đặt chân đến quốc gia này, có một loại cảm giác kích động khiến người ta khó nói lên lời.

“Muốn đi nơi nào ! ? ” Mặc Thiếu Thiên nghiêng mặt qua nhìn Tử Lam hỏi.

“Ân ! ” Tử Lam suy nghĩ một chút, “Sao cũng được, có thể tùy tiện đi dạo một chút là tốt rồi !”

“Nơi này cách cung điện Louvre không xa...”

“Vậy chúng ta đến đó ! ” Tử Lam cười nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Có cần ngồi xe không em ! ?”

“Nếu không xa lắm, chúng ta có thể ngồi xe ! ” Tử Lam nói.

Ngay vào lúc này, một chiếc xe buýt chạy đến, xe buýt ở đây, so với xe buýt của thành phố A không giống nhau, loại xe này không có mui, có thể ngồi ở phía trên ngắm nhìn toàn bộ cảnh đêm tại thành phố Paris.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, ngay sau đó lôi kéo Tử Lam liền lên xe buýt.

Tài xế là một nam nhân trung niên người Pháp có râu bạc, thấy Mặc Thiếu Thiên và Tử Lam lên xe, trên mặt của ông đều mang theo nụ cười chúc phúc, Mặc Thiếu Thiên đưa tiền, liền tiến lên tầng trên xe.

Buổi tối, người ngồi trên xe không nhiều lắm, có thể nói, cũng chỉ có duy nhất hai người Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên.

Tử Lam khoác chiếc áo choàng mang đậm phong cách cổ kính, cầm trong tay một cái túi xách, đứng ở nơi đó, ngắm nhìn cảnh đêm trước mặt, quả thực thật đẹp.

Mặc Thiếu Thiên đứng bên cạnh Tử Lam, nhìn khoe miệng cô cười mỉm vui vẻ, bỗng nhiên, anh cảm thấy cuộc đời này có giữ mãi như vậy cũng đủ rồi.

Có thể nhìn thấy những nụ cười trên môi của Tử Lam, có cô bên cạnh, Mặc Thiếu Thiên thầm nghĩ, cuộc đời này còn cầu gì hơn.

“Thật thoải mái ! ” Tử Lam nói, gió nhẹ từ da sát qua, Tử Lam đều nghĩ thật thoải mái.

Khoe miệng Mặc Thiếu Thiên khẽ mỉm cười, lôi kéo Tử Lam ngồi xuống, “Hay chúng ta ngồi xuống đi, cũng không làm lỡ việc thưởng thức phong cảnh của em!”

Tử Lam cười, không có lại cùng Mặc Thiếu Thiên cãi nhau, trực tiếp ngồi xuống.

“Còn xa không ! ? ” Tử Lam hỏi.

Mặc Thiếu Thiên lắc đầu, “Mấy trạm nữa sẽ tới !”

Lúc này, Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, chợt quan sát anh.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Vì sao nhìn anh như vậy ! ?”

“Không ngờ, anh cũng kiêu ngạo a ! ” Tử Lam nói.

Nghe được câu này, Mặc Thiếu Thiên cười nhạo một tiếng, “Lúc nhỏ, đừng nói xe buýt, cốp xe anh đều đã thử qua !”

Nói lên cái này, Tử Lam nhướn mày, “Tư vị làm sao ! ?”

“Thiếu chút nữa buồn chết !”

Tử Lam cười, biết Mặc Thiếu Thiên có rất nhiều kinh nghiệm, không tiếp tục bàn luận về đề tài này nữa.

Rất nhanh, đã đến nơi, Mặc Thiếu Thiên lôi kéo Tử Lam xuống xe.

Từ xa nhìn lại, có thể nhìn thấy cung điện Louvre trong truyền thuyết, quả thật cực kỳ mỹ lệ.

Bởi vì đang vào thời điểm buổi tối, những ánh đèn xuyên qua kính trong cung điện Louvre, khiến khung cảnh càng thêm đẹp.

Một hình tam giác thật to, từ rất xa vẫn có thể nhìn thấy !

Cung điện Louvre, quả thật trên thế giới thuộc về kiến trúc văn hóa xưa nhất, lớn nhất, là một trong những nhà bảo tàng nổi tiếng nhất. , bắt đầu xây dựng vào năm 1204, tổng thể kiến trúc được dựng nên theo hình “U ”, đó là mẫu kiến trúc mới nhất thời đó, đồng thời từng bộ phận bên trong, được xây dựng vào thời kì Louis mười bốn, nó được xây dựng vào thời Napoléon. Phía trước đặt một kim tự tháp hình dạng thủy tinh nhập khẩu, do một kiến trúc sư người Hoa tên Bối Luật Minh thiết kế. Đồng thời, cung điện Louvre cũng xem là cung điện lâu đời nhất trong lịch sử nước Pháp.

Tử Lam từng gặp qua những hình ảnh này trên sách, nhưng hôm nay có thể tận mắt nhìn thấy, vẫn cảm thấy rất kinh ngạc.

Khi đứng trước một kiến trúc hùng vĩ khiến cô không khỏi cảm thán một câu, thật đẹp thật tuyệt vời.

Coi như có vào ban đêm, thì những người ra vào nơi này, cũng rất nhiều, không thiếu sự góp mặt của những cặp tình lữ cùng du khách.

Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên đi tới, nhìn khoe miệng Tử Lam khoe miệng mang theo ý cười, Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới điều gì, ngay sau đó, anh lấy điện thoại di động ra, hướng về phía Tử Lam, chụp liên tục mấy tấm ảnh.

Sau khi Mặc Thiếu Thiên chụp xong, Tử Lam mới phát hiện, nhìn anh, “Anh đang làm gì đấy! ?”

“Chụp ảnh giúp em! ” Mặc Thiếu Thiên nói.

Vừa rồi một màn kia, thật sự rất đẹp, anh rất muốn đem giờ khắc này lưu lại.

Tử Lam nhú mày, “Chụp ảnh? Mặc tiên sinh, anh ngàn vạn lần đừng đem tôi chụp thật xấu đấy! ” Tử Lam cười nói.

“Chỉ có người mẫu có vấn đề, và chuyện người chụp ảnh thì có liên quan gì với nhau đâu! ” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam cười, không muốn tiếp tục cãi nhau với Mặc Thiếu Thiên, lúc này, Mặc Thiếu Thiên thu hồi điện thoại di động, rất tự nhiên đi qua ôm chặt vòng eo của Tử Lam, “Em có muốn đi vào nhìn một chút hay không ! ?”

“Đương nhiên, đều đã tới đây, nhất định phải vào bên trong xem một chút! ” Tử Lam nói.

“Không ngờ, em đối với mấy cái này rất có hứng thú ! ” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

Tử Lam nhướn mày, “Tôi thường thưởng thức chính là những tác phẩm điêu khắc bên trong, còn có hội họa, công nghệ mỹ thuật tạo hình! ” Tử Lam nói.

“Em chính là một người chuyên về thiết kế châu báu, không nhìn một chút thứ hoa lệ gì đó, cư nhiên lại thích những ...thứ này ! ” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói về lĩnh vực trong phạm vi công việc của mình, Tử Lam cũng không lấy làm kinh ngạc, suy nghĩ một chút cô mỉm cười mở miệng, “Đâu phải cần nhìn những thứ hoa lệ mới có thể thiết kế ra những mẫu trang sức tốt nhất, trái lại chỉ cần nhìn tất cả những thứ tiếp cận với sinh hoạt hằng ngày, có lẽ sẽ tăng thêm một ít năng khiếu nghệ thuật, rất có linh cảm ! ” Tử Lam nói.

Chủ yếu là Tử Lam thích những ...thứ đồ cổ này, cho nên khi cô nhìn vào nó đặc biệt rất có cảm giác.

Nghe Tử Lam nói..., Mặc Thiếu Thiên chỉ cười, “Những thứ được trưng bày bên trong, giá trị khoảng 35000, em có thể từ từ thưởng thức !”

Nghe thế, Tử Lam nhìn anh, “Ngay cả cái này anh cũng biết sao! ?”

Nghe vậy, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên khẽ nâng lên một độ cong hoàn mỹ, “Trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, thông hiểu cổ kim, bao dung trung ngoại, không có gì mà anh lại không biết!”

Tử Lam trực tiếp tặng cho Mặc Thiếu Thiên một ánh mắt khinh bỉ.

Nam nhân này không thể cho anh ta một chút sắc màu, nếu không nhất định anh ta sẽ mở cả phường nhuộm.

Nhận thấy ánh mắt của Tử Lam phóng qua, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên khẽ cười, không tiếp tục nói, anh nhanh chân theo Tử Lam tiến vào.

Ngay sau đó, cùng Lâm Tử Lam đại khái tham quan ở bên trong hơn hai giờ mới đi ra, sau khi đi ra, sắc trời cũng đã muộn rồi, vốn sống quen theo thời gian giờ giấc, cho nên Tử Lam gần như đồng hồ sinh vật, nhưng bây giờ, Tử Lam không có...chút nào khốn ý, trái lại gương mặt đặc biệt có vẻ đặc sắc sáng láng.

Nhìn Tử Lam vui vẻ, tâm tình Mặc Thiếu Thiên cũng không tồi, hai người ngồi chung một chiếc xe, về tới khách sạn.

Mới vừa trở về, chạm mặt ngay đám người Hi Hi cũng đang đi tìm bọn họ.

“Bảo bối ! ” Ngay cửa, nhìn thấy bóng dáng Hi Hi và Hoa Hồng, Tử Lam đặc biệt lên tiếng gọi.

Nghe được thanh âm, Hi Hi quay đầu lại, liền thấy được Mặc Thiếu Thiên và Tử Lam, “Cha, mẹ, hai người đã đi đâu ! ? ” Hi Hi hỏi.

Vội vàng nói xong sự tình, vốn dĩ muốn tìm hai người bọn họ, nhưng đều tìm mãi vẫn không thấy người, vốn còn cho rằng bọn họ đã xảy ra chuyện gì rồi !

“Không có gì, cha chỉ bồi mẹ con đi ra ngoài dạo một vòng, ở đây có chuyện gì đã xảy ra sao ! ? ” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Không có chuyện gì, nhưng cha và mẹ đi ra ngoài lại chưa từng cùng bảo bối nói qua một tiếng, hại bảo bối lo lắng cả nửa ngày, gọi điện thoại cũng không có người bắt máy ! ” Hi Hi nói.

Nhắc tới chuyện này, Tử Lam quay sang trừng mắt nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên, “Anh không cùng bảo bối nói ư ! ”

Mặc Thiếu Thiên nhướn mày, biết mình thất trách, “Anh đã quên, điện thoại di động cũng hết pin ! ” Mặc Thiếu Thiên nói.

Một câu đã quên, hiển nhiên dễ dàng chống lại với mọi tình huống.

“Thật ngại quá con trai, mẹ cũng quên nói với con chuyện này ! ” Tử Lam cũng nói.

Hi Hi, “... ..”

Hi Hi trực tiếp phóng ánh mắt khinh bỉ về phía cha và mẹ mình.

“Không có việc gì là tốt rồi, con cũng chưa ăn cơm mà ! ” Hi Hi nói, bé suốt ruột chỉ lo tìm bọn họ.

Nghe được Hi Hi nói chưa được ăn gì, Tử Lam cảm thấy đau lòng, “Nếu không, mẹ cùng con đi ăn cái gì được không ! ? ” Hi Hi hỏi.

Nghe vậy, lúc này Hi Hi mới hài lòng gật đầu.

“Nếu không còn gì nữa, tôi quay về phòng ngủ đây ! ” Hoa Hồng nói, âm thanh có chút mệt mỏi.

Hi Hi gật đầu.

Hoa Hồng trực tiếp trở về phòng mình.

Tử Lam và Hi Hi hướng nhà hàng đi đến.

“Hai mẹ con đi trước, anh muốn trở về phòng một chút ! ” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam và Hi Hi gật đầu, sau đó, Mặc Thiếu Thiên hướng về phòng nghỉ đi tới.

Hi Hi và Tử Lam đi tới nhà hàng.

Hi Hi ngồi đối diện Tử Lam, hôm nay bé rất muốn ăn một đĩa mì Ý thật hoành tráng, bé ăn một cách ngẫu nhiên.

“Ăn từ từ thôi, không ai giành với con đâu mà sợ ! ” Tử Lam nói.

“Không có biện pháp, hiện tại con rất đói bụng á ! ” Hi Hi nói, vốn là, thường ngày bé ăn cái gì cũng rất ưu nhã thật, chỉ tiếc hiện tại, rất đói bụng cho nên vứt hết mấy thứ đó qua một bên !

Nhìn dáng vẻ của Hi Hi, khóe miệng Tử Lam nâng lên ý cười.

Hi Hi ăn được một lúc, trong bụng chứa không ít thức ăn, cảm giác đói bụng cũng không còn mãnh liệt như vừa rồi, mới từ từ chậm rãi ăn, đang ăn, bỗng nhưng Hi Hi nhớ tới điều gì đó, nhìn Tử Lam, “Mẹ, mẹ cùng cha hai người đã đi đâu ! ? ”

“Cung điện Louvre ! ” Tử Lam nói.

Nói đến đây, Hi Hi nở nụ cười, “Thế nào, chơi vui không mẹ ! ?”

Tử Lam gật đầu, “Thật vĩ đại ! ” Tử Lam đánh giá.

Hi Hi cười, nhìn Tử Lam, “Mẹ, thật ra cha rất có sức hấp dẫn ! ” Hi Hi nói.

Tử Lam không biết Hi Hi nói những lời này có mục đích gì, nhưng cô cũng không thể phủ nhận việc này, vì thế gật đầu, “Cũng không tệ lắm, chỉ là lời lẽ có chút ác liệt !”

Nhắc tới chuyện này, Hi Hi nhin không được bật cười thành tiếng, “Hiện tại cha đã thu liễm rất nhiều rồi, nếu không, với tình tình của cha, miệng mồm ác độc, chỉ cần nói một câu cũng có thể giết người thấy máu ! ” Hi Hi nói.

Tử Lam tán thành gật đầu, “Không sai !”

Tại thần bí trang, Mặc Thiếu Thiên đối thoại cùng Tiêu Dật, Tử Lam thật sâu sắc nhận thấy.

Nghe mẹ nói..., Hi Hi cười cười, hai người vừa trò chuyện, vừa ăn, rất nhanh, Hi Hi đã ăn uống no đến mức căng cả bụng.

Sau khi hai người ăn xong, liền đi lên lầu.

“Mẹ, nên ngủ sớm một chút, ngày mai khi nào xuất phát, con sẽ gọi ! ” Hi Hi nói.

Tử Lam gật đầu, “Con cũng vậy, ngủ ngon ! ” Nói xong, Tử Lam ấn xuống trên mặt Hi Hi một nụ hôn.

Hi Hi thầm nghĩ, mẹ đã trở về !

Trước đây mẹ cũng như thế!

Mặc dù không có ký ức, nhưng mẹ đối với bé, không thay đổi...chút nào!

Hi Hi cười, “Ngủ ngon ! ” Nói xong, Hi Hi tiến về phía gian phòng của mình.

Nhìn Hi Hi rời đi, Tử Lam mới móc ra thẻ phòng, chuẩn bị đi vào, ngay vào lúc này, cửa một gian phòng khác bỗng nhiên mở ra, khiến Tử Lam sửng sốt.

Lúc này, từ một gian phòng không xa, xuất hiện một bóng dáng.

Người nọ mới chậm rãi tiến đến, liếc mắt nhìn Tử Lam.

Mặc dù khoảng cách khá xa, nhưng Tử Lam có thể nhận ra, người này không phải Mặc Thiếu Thiên chẳng lẽ là người thần bí kia sao?

Bởi vì người đó rất đẹp, cho nên, chỉ cần nhìn qua một lần cũng khó mà khiến người ta quên được.

Tử Lam đứng ngay tại cửa phòng, cô gái kia từ từ tiến lại gần, ánh mắt của cô ta đồng thời nhìn về phía Tử Lam, nhưng mà vì sao, Tử Lam có cảm giác, ánh mắt của cô ta, khiến cho cô cảm thấy rất khó chịu ! ?

Tử Lam đứng đó không hề động, nữ nhân đó chỉ chậm rãi đi về phía trước, khi đi ngang qua người Tử Lam chỉ đơn giản liếc mắt nhìn Tử Lam, sau đó gật đầu cười, trực tiếp lướt qua người cô tiến về phía trước, cũng không có ý dừng lại thêm một chút nào.

Tử Lam cũng lễ phép hướng cô ta gật đầu đáp trả, nhìn người kia tiến vào thang máy, Tử Lam mới hồi phục tinh thần lại, đại khái có lẽ do cô suy nghĩ nhiều quá !

Tìm ra thẻ, đưa vào hệ thống tại cửa, trực tiếp tiến vào phòng.

Vui chơi cả đêm, mặc dù có điểm mệt, nhưng Tử Lam cảm thấy rất vui vẻ .

Tắm trang xong, tắm rửa, thay một bộ đồ ngủ, cô liền nằm trên giường, nhưng cũng không cách nào ngủ được.

Trong đầu hiện lên những chuyện xảy ra trong suốt mấy ngày nay.

Đúng lúc này, chuông cửa lại vang lên, Tử Lam nhú nhú mào, từ trên giường bò dậy, đi mở cửa.

Ngoại trừ Mặc Thiếu Thiên, Tử Lam cũng không nghĩ ra ai sẽ gõ cửa phòng cô vào giờ này.

“Sao anh lại tới đây? Tại sao còn chưa ngủ ! ? ” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Bởi vì anh biết em cũng chưa ngủ ! ” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói..., Tử Lam nhú nhú mày, lúc này, trong tay Mặc Thiếu Thiên đang cầm một chai rượu đỏ.

“Em có muốn uống một chút không ! ? ” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Tử Lam sớm đã có cái thói quen này, không uống chút rượu đỏ, sẽ rất khó đi vào giấc ngủ.

Nhìn chai rượu đỏ trên tay Mặc Thiếu Thiên, Tử Lam mỉm cười, “Tốt !”

Mặc Thiếu Thiên mau chóng tiến vào, hướng thẳng về phía sofa trong phòng Tử Lam đi tới, Mặc Thiếu Thiên cầm lấy ly rượu trên bàn, mở nắp rượu đỏ, rót mỗi người một ly.

Quay đầu lại, thấy Tử Lam đã ngồi an vị, chậm rãi đi qua, đưa cho Tử Lam một ly.

Tử Lam đặt ở chóp mũi ngửi, “Lafite ! ?”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

“Anh cũng thật xa xỉ ! ” Tử Lam nói, mặc dù cô có thói quen uống ít rượu vào mỗi buổi tối trước khi ngủ, nhưng cô cũng chưa bao giờ uống Lafite !

388. Chương 392: Mặc Thiếu Thiên Lưu Manh Vô Sĩ

Edit : Oanh Love

Mặc Thiếu Thiên mau chóng tiến vào, hướng thẳng về phía sofa trong phòng Tử Lam đi tới, Mặc Thiếu Thiên cầm lấy ly rượu trên bàn, mở nắp rượu đỏ, rót mỗi người một ly.

Quay đầu lại, thấy Tử Lam đã ngồi an vị, chậm rãi đi qua, đưa cho Tử Lam một ly.

Tử Lam đặt ở chóp mũi ngửi, “Lafite ! ?”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

“Anh cũng thật xa xỉ ! ” Tử Lam nói, mặc dù cô có thói quen uống ít rượu vào mỗi buổi tối trước khi ngủ, nhưng cô cũng chưa bao giờ uống Lafite !

“Rượu đỏ, đương nhiên phải uống loại tốt nhất, nếu không, làm sao có thể thưởng thức hết hương vị của nó!
” Mặc Thiếu Thiên nói.

Không thể không thừa nhận, những lời này, nói rất đúng.

So sánh với những loại rượu đỏ khác mà nói, Lafite coi như là rượu đỏ cực phẩm, Tử Lam cũng thực thích, nhưng, bắt buộc dĩ cô cũng không phải giàu sang phú quý, uống không nổi a !

Tử Lam nhấp một miếng, Mặc Thiếu Thiên nhìn, khóe miệng đầy ý cười.

Tử Lam vừa uống được một ngụm, cô đứng dậy, hướng về phía ban công đi đến, Mặc Thiếu Thiên cũng vừa uống, vừa đi theo sau cô.

Nhớ ngày ấy, tại thành phố A, hàng ngày bọn họ cũng đứng trên ban công uống rượu đỏ, nói chuyện phiếm, bàn về công việc, về sinh hoạt, về...

Nghĩ đến cái kia, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên ý cười càng sâu hơn.

Lúc này, Tử Lam quay đầu lại, thấy Mặc Thiếu Thiên cười, cô hơi nhú mày, “Anh cười cái gì ! ?”

Mặc Thiếu Thiên nhướn mày, “Anh đang cười, một người cho dù mất đi ký ức, cũng sẽ không thay đổi thói quen ! ” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe nói như thế, Tử Lam nhăn mày, biết anh đang nói chính là mình, “Ý của anh là nói thói quen uống rượu đỏ của tôi ! ?”

Mặc Thiếu Thiên tiến tới, nhìn cô, “Chẳng lẽ, một chút ấn tượng em cũng không có sao ! ?”

“Cái gì ! ?”

“Ban công! ” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ban công gì ! ? ” Tử Lam hỏi.

“Tiếc rằng em đã quên, ngày trước chúng ta bình thường hay đứng bên ban công uống rượu đỏ, mỗi lần uống rượu xong đều... ” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên nhìn chăm chăm vào Tử Lam, ánh mắt nóng bỏng, dường như, muốn đem Tử Lam một phát ăn vào bụng.

Tử Lam vẫn đứng ở nơi đó, tiếp xúc với ánh mắt nóng bỏng của Mặc Thiếu Thiên chẳng biết tại sao, cước bộ Tử Lam bỗng nhiên dừng hẳn, dĩ nhiên cô không có cách nào di động, mà ngay cả tâm, cũng không khỏi run rẩy thoáng cái.

“Anh nói vậy là có ý gì ! ? ” Tử Lam hỏi.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên càng tiến đến gần cô, khoảng cách giữa hai người, hầu như có thể dùng hai từ gần kề để hình dung.

“Muốn anh làm mẫu cho em không ! ? ” Mặc Thiếu Thiên hỏi, thanh âm trầm thấp tình tứ vờn quanh bên tai của cô.

Có dù Mặc Thiếu Thiên không mở miệng, nhưng Tử Lam g đại khái cũng đoán được ý tứ của anh là gì, cô hơi mím môi, “Không...”

Đột nhiên, lời còn chưa nói hết, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên ôm lấy cô, môi anh hạ xuống đôi môi của cô, hôn lên.

Tử Lam sửng sốt, một giây sau, Mặc Thiếu Thiên vươn tay, đặt rượu đỏ trên ban công, cũng cầm lấy ly rượu trong tay của Tử Lam, đặt trên ban công, một giây sau, Mặc Thiếu Thiên càng thêm tiến công, trực tiếp đem Tử Lam đặt trên ban công, rất có dáng vẻ quyết tâm xâm lược cô.

Tử Lam bị đè trên ban công, đón nhận vô số những nụ hôn của anh, căn bản cô không có bất kỳ cơ hội nào hành động.

Mặc Thiếu Thiên vẫn như thế, quá mức bá đạo, xâm lược, làm cho cô căn bản không có cơ sẽ xem xét nhiều như vậy, hơn nữa, nụ hôn của anh, cực kỳ nóng bỏng, mới đầu, Tử Lam bị hôn mất đầu có chút đỏ, thậm chí, quên mất phản kháng, cự tuyệt.

Hai người hôn nhau, càng lúc càng nóng bỏng.

Uống qua rượu khiến Tử Lam, cũng trở nên ý loạn tình mê, trong đầu đều trống rỗng.

Mặc Thiếu Thiên gơ tay, luồn thẳng vào bên trong áo ngủ của Tử Lam tập kích, khi bàn tay lạnh lẽo của anh chạm đến da thịt của Tử Lam, bỗng nhiên Tử Lam chợt giật mình tỉnh lại.

Mở to đôi mắt, giờ này khắc này, cô mới nhận thấy tư thế của cô và Mặc Thiếu Thiên quá mức mập mờ.

Mà dưới hạ thân cô, vô tình chạm tới vật nóng bỏng cứng rắn của Mặc Thiếu Thiên càng thêm nhắc nhở cô, nếu lại tiếp tục nữa nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Tử Lam bỗng nhiên đẩy Mặc Thiếu Thiên ra.

Mặc Thiếu Thiên muốn tiếp tục , cũng đều bị Tử Lam ngăn trở.

Đôi mắt tràn ngập dục vọng chưa được thỏa mãn nhìn chăm chăm vào Tử Lam, “Em làm sao vậy ! ?”

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, hô hấp có chút gấp, suy nghĩ một chút, mở miệng, “Đã muộn, chúng ta nên đi ngủ !”

Mặc Thiếu Thiên chau mày, phải biết rằng, nếu lúc này dừng lại, với anh mà nói, chính là một sự tra tấn a !

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Anh ngủ ở chỗ này, không được sao ! ?”

Nói đến đây, Tử Lam nhìn anh nói, “Mặc Thiếu Thiên, xin anh, cho em thêm một ít thời gian... được không”

Hiện tại tình cảm còn chưa rõ ràng, cô không muốn làm bất luận chuyện gì khiến bản thân ngày sau sẽ phải hối hận.

Nhìn dáng vẻ Tử Lam, lần đầu tiên Mặc Thiếu Thiên không có bức bách cô, gật đầu, “Tốt, anh cho em thời gian... Nhưng anh cũng hi vọng, sẽ không quá lâu ! ” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam gật đầu.

“Cho dù anh nguyện ý đợi, nhưng nó cũng không đợi được... ” Vừa nói, Mặc Thiếu Thiên cúi người, nhìn phía dưới hạ thân mình.

Nhất thời Tử Lam không kịp phản ứng xem ý anh đang nói ai, theo tầm mắt của anh, cô nhìn xuống, chỉ thấy hạ thân của Mặc Thiếu Thiên đang nhô cao !

Trong nháy mắt, Tử Lam không khỏi đỏ mặt một lúc.

Không ngờ Mặc Thiếu Thiên ám chỉ dĩ nhiên là cái này !

Mặc Thiếu Thiên, anh có phát hiện bản thân cũng quá vô sỉ hay không!!!!

Nhìn gò má Tử Lam ửng đỏ, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên nhin không được phải bật cười, nụ cười kia, hoàn toàn mê người, yêu nghiệt !

“Em nghe được chưa, hửm, anh cũng không muốn khiến nó khát khao trong khoảng thời gian dài, bằng không, anh liền không quản được nó, cũng không biết bản thân sẽ làm ra chuyện gì, đến lúc đó anh cũng không dám chắc !! ” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam, “...”

Rõ ràng lời nói rất vô sỉ, rất lưu manh..., nhưng trong miệng Mặc Thiếu Thiên nói ra, có vẻ như đó chính là điều đương nhiên, tự nhiên !

Tử Lam hí mắt nhìn anh, “Nếu Mặc tổng khát khao như thế, không bằng mua một con búp bê thổi khí về mà sử dụng! ” Tử Lam nói.

“Quá lạnh ! ” Mặc Thiếu Thiên nghiêm trang nói, đột nhiên, nhìn Tử Lam, cặp mắt kia tràn ngập tình dục, tựa hồ muốn ăn Tử Lam vào bụng, “Anh vẫn thích cảm giác chân thực hơn, tình cảm mãnh liệt vào mỗi lúc cao trào, ân ái như vậy, mới thoải mái !”

Tử Lam, “...”

Nghe đầy lỗ tai những lời nói dụ tình, tim Tử Lam cũng không khỏi đập nhanh hơn, Mặc Thiếu Thiên miêu tả quá mức chân thực, thậm chí, đều có thể cảm giác được cái loại tình cảm mãnh liệt dâng trào.

Lúc này, nhìn thấy Tử Lam không nói gì, tâm tình Mặc Thiếu Thiên coi như không tệ, nhìn mặt cô càng lúc càng hồng, khiến anh đặc biệt có cảm giác thành tựu.

“Mặc tiên sinh, đã muộn, tôi mệt rồi, cảm thấy rất buồn ngủ ! ” Tử Lam nói, trực tiếp hạ lệnh trục khách, nếu lại còn cùng Mặc Thiếu Thiên đi xuống thêm nữa, Tử Lam nhất định sẽ điên.

Nghe Tử Lam cố ý muốn đuổi mình..., Mặc Thiếu Thiên chỉ khê cười, nhìn Lâm Tử Lam, “Nhớ kỹ, đừng khiến anh phải đợi quá lâu, bằng không... anh liền bá vương ngạnh thượng cung em! ” Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói.

Nghe thế, Tử Lam ngược mắt, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên cũng cười, xoay người bưng ly rượu đổ trên bàn công uống một hơi cạn sạch, sau khi uống xong, ánh mắt liếc nhìn Tử Lam một cái, sau đó mới xoay người bỏ đi.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên ra khỏi cửa, Tử Lam lập tức đóng chặt cửa lại.

Giống như, rốt cục cô cũng đuổi đi một con sắc lang.

Khi cửa vừa đóng lại, Mặc Thiếu Thiên lập tức cảm thấy hối hận.

Tại sao anh lại có thể thỏa hiệp một cách dễ dàng như vậy, chẳng qua khi anh nhìn thấy bộ dạng kia Lâm Tử Lam không muốn, anh liền thỏa hiệp ngay !

Nhưng, anh cũng không có biện pháp nào a, bởi vì yêu một người quá sâu đậm, thế nên điều gì cũng dễ dàng thỏa hiệp.

Nếu như đổi lại lúc trước, Mặc Thiếu Thiên nhất định sẽ dùng biện pháp mạnh mẽ hơn , nhưng anh biết, hiện tại Lâm Tử Lam rất cần thời gian.

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên bất đắc dĩ chỉ có thể quay trở về phòng của mình.

Mặc Thiếu Thiên vừa đi vào, Hi Hi cũng vừa thu thập xong, chuẩn bị ngủ, thấy Mặc Thiếu Thiên vẫn còn có chút kinh ngạc, “Cha, tại sao trở về rồi ! ?”

“Không trở lại cha biết đi đâu ! ? ” Mặc Thiếu Thiên buồn bực đáp lời, phải biết rằng, anh đã thỏa hiệp, nhưng tiểu huynh đệ của anh còn chưa có thỏa hiệp nga !

“Con cho rằng, khuya hôm nay cha nhất định sẽ nương nhờ mẹ, ở bên kia không trở lại, không ngờ dĩ nhiên đã trở về ! ” Hi Hi nói, đây cũng không giống với phong cách thường ngày của cha a.

Nhắc đến chuyện này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, “Cha con là cái loại người này sao ! ?”

Hi Hi nghiêm trang gật đầu, “Đúng a!”

Mặc Thiếu Thiên, “... ..”

Ngay sau đó, Mặc Thiếu Thiên hung hăng trợn mắt liếc nhìn Hi Hi một cái, lúc này, Hi Hi lại bỗng nhiên mỉm cười, “Có phải cha bị mẹ đuổi ra ngoài hay không! ?”

“Con nghĩ có khả năng sao? ” Mặc Thiếu Thiên hỏi lại.

“Tuyệt đối có khả năng ! ” Hi Hi cười nói.

Phải biết rằng, tại thần bí trang, cha không ít lần bị đuổi nha !

Nghĩ tới đây, Hi Hi liền che miệng cười trộm, mẹ quá bưng hửng a !

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi tới, ôm cổ Hi Hi, “Con đến cùng có phải là con trai của cha hay không! ?”

Hi Hi bị ôm lên cao, không chút nào sợ hãi, nụ cười vui vẻ không thôi, sau đó nghiêm trang nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, con dám bảo đảm 100% rằng, chúng ta tuyệt đối là cha con ruột, không sai được !”

“Nhưng vì sao cha có cảm giác dường như, không phải vậy ! ” Mặc Thiếu Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Cha, ảo giác, ảo giác ! ” Hi Hi nhắc nhở, mỉm cười, vẻ mặt hài lòng.

Mặc Thiếu Thiên hừ lạnh hai tiếng, đem Hi Hi nhét vào trên giường, “Cha đi tắm !”

Hi Hi ở trên giường nhảy một cái, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, mẹ một chút cũng nhớ không ra sao ! ?”

Mặc Thiếu Thiên sững sờ một chút, quay đầu lại nhìn Hi Hi liếc mắt, “Nếu như có thể nhớ ra, cha cũng không hao tổn sức lực lớn như vậy !”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên đi thẳng vào toilet.

Hi Hi ngồi trên giường, suy nghĩ một chút, tổng cảm giác có điều gì đó không thích hợp cho lắm nhưng mãi nói không ra lời, nhưng lại không biết là lạ ở chỗ nào.

Suy nghĩ một chút, cũng không thông, tất cả chỉ có thể chờ mẹ trở lại thành phố A rồi nói sau !

Tiếp đó, Hi Hi thu thập một chút, liền chuẩn bị đi ngủ.

Mà Mặc Thiếu Thiên, đang hứng chịu bị kịch ở trong toilet không ngừng dội nước lạnh...

.....OanhLoveDDLQĐ

Hôm sau

Mười giờ sáng, bọn họ đúng giờ xuất hiện tại sân bay.

Trong phi trường, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hách Tôn, “Tiễn đến nơi đây thôi, hẹn gặp lại sau! ” Mặc Thiếu Thiên nói.

Chuyến đi này, Hách Tôn hỗ trợ không ít.

Hách Tôn gật đầu, “Uh, hẹn ngày gặp lại !”

Đôi mắt Mặc Thiếu Thiên nhìn lướt qua Tô Cẩm Nhi, sau này, anh mới biết được chất độc trong người anh được giải trừ đều nhờ Tô Cẩm Nhi.

Hơn nữa, tuy rằng Tô Cẩm Nhi trước kia quả thật là người của Mafia, nhưng hiện tại cô cũng hỗ trợ cứu Tử Lam, cô cũng giúp bọn họ rất nhiều, hơn nữa lần này, tuy rằng Tô Cẩm Nhi là vì Hách Tôn mới làm như thế, nhưng cũng đích xác hỗ trợ không ít.

Suy nghĩ một chút, Mặc Thiếu Thiên nhìn Tô Cẩm Nhi mở miệng, “Nếu có khó khăn gì cần giúp đỡ , cứ việc lên tiếng!”

Những lời này, chính là hướng Tô Cẩm Nhi nói.

Tô Cẩm Nhi không hề chuẩn bị tâm lý, không ngờ Mặc Thiếu Thiên vậy mà nói ra lời này, tuy rằng, cô cứu Mặc Thiếu Thiên cũng bởi vì Hách Tôn, nhưng nghe được Mặc Thiếu Thiên nói những lời này, vẫn vô cùng kinh ngạc.

Bất quá, cũng bởi vì bọn họ, làm cho cô cũng cảm giác được cái gì được gọi là bằng hữu, cái gì là huynh đệ.

Đặc công cũng có cảm tình !

Nghĩ tới đây, Tô Cẩm Nhi gật đầu, “Ân !”

“Chiều cổ Hách Tôn thật tốt ! ” Mặc Thiếu Thiên nói, khoe miệng đầy ý cười, đổi lại, anh nhận được một ánh mắt xem thường từ phía Hách Tôn phóng qua.

Tô Cẩm Nhi cũng mỉm cười, gật đầu, không một lời oán tránh.

Lúc này cũng vừa đến giờ máy bay sắp cất cánh, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hách Tôn, “Chúng tôi phải đi rồi !”

Hách Tôn gật đầu, Mặc Thiếu Thiên vươn tay, Hách Tôn cũng đưa tay ra, nắm tay hai người đựng một cái, động tác này, nhưng còn hơn thiên ngôn vạn ngữ.

389. Chương 393: Phụ Tử Mặc Gia Náo Nhiệt

Edit : Oanh Love

Mười mấy tiếng ngồi máy bay, rốt cuộc cũng về tới thành phố A.

Trên đường trở về, Hi Hi có vẻ cực kỳ hưng phấn.

Cuối cùng, mọi thứ cũng kết thúc, mẹ trở về bình an, cha cũng khôi phục bình thường, cho nên Hi Hi cảm thấy, sau cơn mưa trời quang mây tạnh, bé thật phần vui vẻ.

Hoa Hồng ngồi bên cạnh Hi Hi, cô cũng không hề rời đi.

Vừa vặn, đến thành phố A đã là buổi sáng ngày hôm sau.

Trước khi Mặc Thiệu Thiên quay về, đã gọi điện thoại trước, cho nên vừa xuống máy bay, đã có người đến đón.

Trong số những người đến đón anh, không chỉ có Vân Dục và Tiểu Ly, còn có Mặc Lão !

Trong ba tháng sống cùng nhau, quan hệ giữa Mặc Lão và Hi Hi thay đổi một cách rung chuyển, tuy rằng thỉnh thoảng hô to đối với Hi Hi, nhưng, Hi Hi biết, Mặc Lão thực thích bé, hơn nữa cũng chỉ vì muốn tốt cho bé, cho nên bé cũng thật thích Mặc Lão.

Có điều, quan hệ giữa cha và ông nội, ngoại trừ thỉnh thoảng gai gắt đôi bên vài câu, cho dù như vậy, bắt quá Hi Hi nghĩ, có bé ở chính giữa, mỗi quan hệ giữa cha và ông nội, nhất định sẽ chuyển biến tốt đẹp.

Cho nên, vừa xuống máy bay, Hi Hi chạy thẳng đến Mặc Lão nhào vào trong lòng của ông.

Mặc Lão mắng yêu vài câu, “Ông còn tưởng rằng cháu chết bên ngoài không trở lại nữa chứ! ” Mặc Lão mắng nói, mặc dù là mắng, nhưng trong lời nói mang theo một cổ lo lắng.

Hi Hi đứng ở nơi đó, nghe Mặc Lão mắng mình, ử rử mở miệng, “Ông nội, ông cũng đừng mắng cháu nữa , thực sự cháu thiếu chút nữa đã chết ở bên ngoài, chẳng lẽ ông thực sự hi vọng đoạn tử tuyệt tôn ư, ông đang nguyên rủa cháu ư ! ” Hi Hi nói.

Nghe thế, Mặc Lão lập tức thay đổi sắc mặt, “Xảy ra chuyện gì? Làm sao sẽ chết, cháu có bị thương ở đâu không! ? ” Mặc Lão lập tức lo lắng nhìn Hi Hi hỏi.

“Cháu...!”

“Cha cháu không bảo vệ cháu thật tốt sao? Ông biết ngay mà, nó căn bản không bảo vệ được cháu... ” Mặc Lão tức giận hô.

Hi Hi quay đầu lại nhìn vừa lúc nhìn thấy cha, rất sợ cha sẽ nghe được những lời vừa rồi lại cùng Mặc Lão đầu vô mồm, ngay sau đó Hi Hi nhanh chóng mở miệng, “Ông nội, cháu không sao, không có việc gì rồi...”

“Không được, cháu theo ông trở về, phải làm kiểm tra một chút mới được! ” Mặc Lão nói, sau đó quay đầu lại nhìn quần gia đang đứng phía sau, “Lập tức gọi điện thoại cho bác sĩ Lý, bảo ông ta lập tức đến nhà ! ” Mặc lão thập phân nghiêm khắc nói.

Ngay sau đó Hi Hi, “# @ #%...”

Hi Hi thực sự không biết nên nói cái gì cho phải.

Lúc này, Mặc Lão nhìn Lâm Tử Lam đang đứng phía sau, trong tức khắc, kinh ngạc không thôi, sau đó lại nhìn Hi Hi, “Mẹ cháu thực sự không chết ! ?”

Hi Hi gật đầu, “Dĩ nhiên, không chỉ không chết, hơn nữa, thân thể hoàn toàn tốt ! ” Hi Hi nói.

Tử Lam đứng ở phía sau, nhìn Mặc lão và Hi Hi trò chuyện vui vẻ với nhau, cô có thể nhìn ra, ông lão này, thực thích Hi Hi, tuy rằng vừa gặp mặt liền chửi mắng một trận, nhưng cũng chỉ vì quá lo lắng cho Hi Hi !

Phát hiện ánh mắt Mặc lão nhìn qua, Tử Lam hướng ông cười khách sáo, giống như đang chào hỏi ông.

Mặc Lão dường như có điều suy nghĩ nhìn Tử Lam, sau đó gật đầu, ông cũng từng gặp vô số trường hợp, mặc dù nói thẳng ra ông vẫn không tin một người đã chết còn có thể sống lại, nhưng ông tin tưởng, vẫn có một số trường hợp ngoại lệ !

“Không có việc gì là tốt rồi ! ” Mặc Lão nói.

Ông cũng biết, ba tháng vừa qua, ai cũng đều cho rằng Lâm Tử Lam đã chết, tình trạng của Hi Hi và Mặc Thiệu Thiên ra sao, hôm nay, Lâm Tử Lam có thể còn sống trở về, âu cũng là một loại may mắn.

Hơn nữa, khi bọn họ tổ chức buổi lễ đính hôn, Mặc Lão cũng cảm thấy bản thân đối với cô gái này cũng không chán ghét, hôm nay nhìn cô có thể bình an trở về, tảng đá đè nặng trong lòng cũng coi như được buông xuống.

Chỉ là...

“Vậy, đứa bé trong bụng ra sao ! ? ” Mặc Lão chợt nhớ tới điều gì đó hỏi, liếc nhìn bụng Tử Lam, rất là bằng phẳng.

Đứa bé? Tử Lam nhú mào, nhìn về phía bọn họ.

Hỏi ra những lời này, Hi Hi cả kinh, vội vã cho Mặc Lão nháy mắt, “Đứa bé nào, ông nội, ông đang nói gì đấy !”

“Chính là...” Nói được một lúc, Mặc Lão mới nhìn thấy ánh mắt Hi Hi ra hiệu, ông ngây ngẩn cả người, sau một lúc mới lĩnh hội được ý tứ của Hi Hi, “Nga, ông nhớ nhầm rồi...”

Hi Hi nhanh chóng nói gằn, “Ông nội, lớn tuổi rồi nên hồ đồ sao!”

“Tiểu tử thôi, cháu dám nói ông thế kia ư ! ” Mặc Lão trách cứ.

“Được rồi, cháu có lỗi, có lỗi...” Hi Hi lập tức nhận sai.

Tử Lam đứng ở một bên, nghe lời nói vừa rồi của hai ông cháu..., chân mày hơi nhăn lại, cũng không quên những gì vừa rồi Mặc Lão đã nói.

Đứa bé, chuyện về đứa bé là sao?

Chẳng lẽ, bọn họ còn có chuyện gì muốn gạt cô sao?

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Tử Lam cũng không biểu hiện ra ngoài, nhưng cô dám khẳng định, nhất định còn có chuyện gì đó !

Mà bên kia.

Vân Dục và Tiểu Ly đang đứng trò chuyện cùng với Mặc Thiếu Thiên.

Thấy anh trở về, Vân Dục vươn nắm tay tại trên ngực Mặc Thiếu Thiên đập một cái, “Thế nào? Tôi cho rằng, cậu đã bị Tiêu Dật giam lỏng không về được ! ” Vân Dục nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên cười nhạo một tiếng, “Lời này, nói ngược rồi !”

Cho dù ở trên địa bàn của Tiêu Dật, nhưng lần này, anh hoàn toàn chiến thắng.

Vân Dục cười, “Được rồi, tôi biết uy phong của cậu ! ” Chuyện này, đã sớm truyền khắp nơi.

Mặc Thiếu Thiên cười.

Lúc này, Tiểu Ly nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó nhìn lướt qua Tử Lam, khóe miệng nhếch lên cười yếu ớt, “Cậu rất may mắn, ông trời rất ưu ái cậu, không đem cô ấy mang đi !”

Nói đến chuyện này, Mặc Thiếu Thiên cũng cười nụ cười, anh từng cho rằng, đời này số phận không tốt lắm, nhưng sau khi trải qua chuyện của Lâm Tử Lam, anh thâm nghĩ, ông trời cũng quan tâm ưu ái đến danh một lần, cũng không có mang cô rời khỏi anh!

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Ân !”

Tiểu Ly nhếch lên cười khổ.

Mặc Thiếu Thiên biết, giờ này khắc này, tâm tình của Tiểu Ly cũng không hơn gì.

Đồng dạng chuyện này, Lâm Tử Lam và bạn gái của Tiểu Ly đều gặp phải cùng một trường hợp, anh có thể tìm được Lâm Tử Lam trở về, nhưng bạn gái của cậu ấy cũng không có tìm được, Mặc Thiếu Thiên có thể hiểu rõ tâm tình hiện giờ của Tiểu Ly ra sao.

Mặc Thiếu Thiên vươn tay vỗ nhẹ vai Tiểu Ly, “Nếu như đổi thành trước đây, có thể tôi sẽ khuyên cậu buông tay, nhưng hiện tại, sẽ không !”

Mặc Thiếu Thiên vừa nói vừa đưa mắt nhìn Lâm Tử Lam, “Tuy rằng một người ba tháng, một người hai năm, nhưng tôi tin tưởng, nhất định một ngày nào đó sẽ có tin tức !”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói..., khóe miệng Tiểu Ly ngoéo ... một cái, gật đầu.

Thật ra, cậu cũng biết, nếu có tin tức như đã nói, thì anh sớm có rồi, bắt quá cho đến bây giờ, cũng do chính bản thân cậu không chịu buông tha mà thôi !

Vân Dục lặng lẽ đứng một bên nhìn, mỗi lần nói đến cái đề tài nặng nề này, đều do cậu đứng ra kết thúc.

“Được rồi, Thiếu Thiên đã trở về, trước hết để cho cậu ấy sớm quay về nghỉ ngơi, có chuyện gì, hôm nào chúng ta bàn lại ! ” Vân Dục nói.

Tiểu Ly gật đầu.

Mặc Thiếu Thiên nhìn theo bóng dáng Lâm Tử Lam, khóe miệng ngoéo ... một cái.

Vân Dục chợt nhớ tới điều gì, nhìn Lâm Tử Lam, “Cô ấy thực sự, cái gì cũng đều không nhớ?”

Nhắc đến việc này, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên cũng không có bao nhiêu biến hóa, so sánh với Tiểu Ly mà nói, anh thực sự may mắn rất nhiều.

Mặc Thiếu Thiên nhẹ gật đầu.

Tử Lam cảm giác được có ánh mắt đang nhìn mình, cô quay đầu nhìn lại, liền chạm phải ánh mắt của Vân Dục.

Lần đầu tiên nhìn vào đôi mắt của Vân Dục, Tử Lam đã cảm thấy, nam nhân này, rất dịu dàng phiêu dật !

Vân Dục hướng Tử Lam cười, sau đó chào hỏi xã giao, “Tử Lam, đã lâu không gặp !”

Tử Lam chỉ nhú nhú mày.

Cô biết, người này chính là huynh đệ của Mặc Thiếu Thiên, vậy cô cũng quen biết sao?

Nhìn dáng vẻ nhú mày suy nghĩ của Tử Lam, Vân Dục bỗng nhiên cười châm biếm, “Thực sự không nhớ tôi sao! ?”

Tử Lam cũng chỉ cười, gật đầu, “Thật ngại !”

“Không quan hệ, tên của tôi là Vân Dục, cô có thể một lần nữa nhận biết tôi ! ” Vân Dục cười nói, sau đó hướng Tử Lam vươn tay.

Tử Lam cũng cười, lúc này, mới tỉ mỉ đánh giá nam nhân có tên là Vân Dục đang đứng trước mặt mình, cả người anh mặc một màu trắng, xem ra, rất đẹp trai, không nên nói đẹp trai, mà là rất phiêu dật, tiêu sái, giống như không nhiễm bụi trần.

Anh ấy và Mặc Thiếu Thiên đều cho người ta có cảm giác, hoàn toàn đối lập với nhau.

Mặc Thiếu Thiên kiêu ngạo, giống như sư tử mạnh mẽ trên thảo nguyên, tràn đầy dã tính, mà Vân Dục lại rất phiêu dật, làm cho người ta sinh ra cảm giác, dường như được gặp phải mỹ nam thời cổ đại.

“Chào anh ! ” Tử Lam cười và bắt tay với Tiêu Dật.

Mặc Thiếu Thiên nhìn về phía Tiểu Ly.

“Cậu ấy là Tiểu Ly, trước kia em cũng đã từng gặp qua ! ” Vân Dục giới thiệu.

Tiểu Ly ít nói, cảm giác có chút lạnh lùng, Tử Lam nhìn, gật đầu.

Lúc này, Tiểu Ly nhìn Tử Lam, phục hồi tinh thần lại, cũng đưa tay ra, “Tiểu Ly !”

Tử Lam cười cười, cũng nắm tay.

Tuy rằng Tiểu Ly sinh ra cảm giác anh có chút lạnh, so với Vân Dục, Mặc Thiếu Thiên cảm giác đều bất đồng, nhưng Tử Lam cũng không chán ghét Tiểu Ly, thậm chí cô cảm thấy, sở dĩ Tiểu Ly trở nên lạnh lùng, chắc có lẽ cũng có tâm sự riêng của bản thân.

Chỉ là hiện tại có ý kiến gì, Tử Lam cũng đều để ở trong lòng, tốt nhất đợi sau này hỏi Hi Hi một chút sẽ tốt hơn, tránh cho nói sai điều gì.

Đúng lúc này, Hi Hi chạy tới, “Vân Dục thúc thúc, Tiểu Ly thúc thúc ! ” Hi Hi cười chào hỏi.

Thấy Hi Hi, Vân Dục thậm chí có thể thấy được tương lai, tiền đồ rộng mở.

“Bảo bối ! ” Vân Dục cười gọi một tiếng, sau đó đem bé ôm vào lòng, “Vân Dục thúc thúc tìm cháu có chuyện thương lượng !”

Lúc này thương lượng, Hi Hi chỉ biết, Vân Dục nhất định có chuyện muốn tìm bé hỗ trợ.

Hi Hi cười, “Vân Dục thúc thúc, chuyện này không thành vấn đề, hôm nào chúng ta cùng nhau bàn bạc!”

“Ok, thúc sẽ chọn một thời gian thích hợp! ” Vân Dục nói.

Hi Hi cười.

Mặc Lão đã đi tới, “Được rồi, nếu như không có chuyện nữa..., đi về trước đi !”

Hi Hi tán thành gật đầu, thật đói nga, bé muốn có một bữa cơm đầy những món ăn yêu thích !

Mặc Thiếu Thiên cũng không nói gì, tiếp đó, cáo biệt cùng Vân Dục, Tiểu Ly xong, liền trở về Mặc gia.

Nếu như không phải Mặc Lão tự mình đến đón, Mặc Thiếu Thiên xác định chắc chắn không mang theo hai mẹ con bọn họ trở về.

Bất quá, Mặc Lão cũng đã tới tận đây, Mặc Thiếu Thiên cũng không có lời nào để từ chối!

Ngay sau đó, chiếc xe của Mặc gia đã dừng trước cửa ra vào, nhìn thấy Mặc Lão, tài xế xuống xe cung kính mở cửa.

Hi Hi ngồi trên xe, có chút hưng phấn, “Ông nội, ông lại mua cả chiếc Bentley nga, thực sự xa xỉ nga! ” Hi Hi nói.

Chiếc Bentley vừa lớn lại vừa dài!

Mặc lão ho khan một tiếng, “Không lái Bentley đến đây, thì sao có thể đem các người tất cả đều mang về !”

Ông biết, số người hôm nay về nhà rất nhiều...

Hoa Hồng chỉ ngồi yên lặng một bên, bảo trì trầm mặc, lúc này toàn nói về chủ đề gia đình, cô không tham dự.

Tuy nhiên, Mặc Thiếu Thiên ngồi một bên âm dương quái khí mở miệng, “Cũng không phiền ba cho người đến dẫn bọn con trở về !”

Vừa nghe lời này, Mặc Lão tức giận bộc phát, “Cậu nói cái gì? Cậu nghĩ rằng tôi đến đây là để đón cậu sao? Không thích thì mau lăn xuống, ai bảo cậu ngồi lên chứ! ” Mặc Lão lấy giọng điệu trưởng bối nói.

390. Chương 394: Mặc Thiếu Quân Coi Trọng Hoa Hồng

Edit : Oanh Love

Mặc Thiếu Thiên vừa nghe, cũng khó chịu, “Không cho con ngồi, con cứ ngồi đấy, không phải tới đón con, vì sao lại để cho con lên xe? Huống chi, vợ và con trai của con đều ở trên xe, thế nên con sẽ không đi xuống ! ” Mặc Thiếu Thiên nói.

Thái độ rõ ràng chính là muốn đối nghịch cùng Mặc Lão.

Ba không cho phép thì thế nào, con cố tình đấy !

Hi Hi ở một bên nhìn, bé cảm thấy khó xử.

Cha và ông nội vừa chạm mặt đã như vậy, hơn nữa, bọn họ cãi nhau một cách rất ấu trĩ !

Nghe nói như thế, Mặc Lão thiếu chút nữa tức giận nhảy dựng trên xe, “Cậu đúng là cái đồ nghịch tử, cậu mới vừa nói cái gì ! Có bản lĩnh lặp lại lần nữa ! ” Mặc Lão nhìn Mặc Thiếu Thiên hô to.

Mặc Thiếu Thiên ngồi đấy, nghe Mặc Lão rống giận..., khóe miệng nâng lên nụ cười nhạo, “Ba bảo con nói con liền nói ư? Con mạn phép không nói !”

“Cậu —— ” Mặc Lão tức giận, cầm quả trứng trong tay hận không thể hướng Mặc Thiếu Thiên vung đi, may mà Hi Hi ngăn cản kịp lúc.

“Ông ơi, ông ơi, ngàn vạn lần đừng động thủ, hiện giờ trên người cha con còn mang thương tích, nếu ông đánh cha, chắc chắn cha sẽ phải nằm viện mất ! ” Hi Hi nói, sau đó bé dùng đôi tay nhỏ bé của mình cầm lấy quả trứng của Mặc Lão, bé thực sự rất sợ ông nội sẽ đánh cha !

Lúc này, Hoa Hồng nhìn tình huống có vẻ không đúng, thoáng cái chuyển sang ngồi xuống ghế phía sau, tiếp tục chơi đùa máy tính trên tay, việc không liên quan đến cô, đừng đánh trúng người cô là tốt rồi, bằng không, đến lúc đó cô không kiềm chế được sẽ đánh trả lại!

Mặc Lão nghe Hi Hi nói nói..., đầu tiên là sửng sốt, sắc mặt lập tức thay đổi, nhưng vẫn lạnh lùng mở miệng, “Bị thương? Đáng đời, đây chính là báo ứng của nó ! ” Mặc Lão thở phì phì nói.

Mặc Thiếu Thiên vừa nghe Mặc Lão nói xong, sắc mặt cũng thay đổi, “Báo ứng? Nếu quả thực có báo ứng..., cũng nên là ba phải chịu, ba cứ yên tâm, nếu thực sự con gặp phải báo ứng, cũng sẽ lôi ba theo cùng ! ” Mặc Thiếu Thiên cũng tức giận, nói không lựa lời.

“Cậu —— cậu đúng là cái đồ nghịch tử ! ” Mặc Lão thực sự tức giận không nhẹ, nhin không được, giơ lên quả trứng đến hướng Mặc Thiếu Thiên phát qua.

Mặc Thiếu Thiên ngồi im cũng không nhúc nhích hay phản kháng, dường như, tuyệt không sợ Mặc Lão đánh lại đây.

Lúc này, may là Hi Hi nhanh tay lẹ mắt ngăn cản, “Ông nội,... ” Hi Hi nắm quả trứng, “Ông đừng nóng giận !”

“Cháu mau tránh ra, để ông đánh chết cái tên nghịch tử này! ” Mặc Lão thở phì phì nói.

Mặc Thiếu Thiên vẫn ngồi đấy, quay đầu nhìn về phía cửa sổ tuyệt đối không đem Mặc Lão để vào mắt.

“Ông ơi, đừng nóng giận, đừng nóng giận, xin bớt giận, giết người sẽ phải đền mạng ! ” Hi Hi nói, “Nếu quả thật động thủ, chẳng lẽ ông muốn để cho cháu không có cha sao?”

“Có cha như vậy, không có cũng được ! ” Mặc Lão nói, tuy rằng tức giận mới nói vậy, nhưng cũng bởi vì Hi Hi ngăn cản, ông cũng không có ý muốn tiếp tục đánh Mặc Thiếu Thiên nữa.

Vốn dĩ Mặc Thiếu Thiên không muốn cùng Mặc Lão âm ỉ tiếp, nhưng nghe Mặc Lão nói những lời này, anh lập tức mặc kệ, “Ba nói cái gì? Con không xứng sao? Con đau lòng con của mình, thương con của mình, có chỗ nào không xứng ! ?”

“Vậy cũng không xứng! ” Mặc Lão nói.

Phương thức hai người dùng để cãi nhau, đặc biệt giống như hài tử hờn dỗi.

Tử Lam ở một bên nhìn, cảm thấy buồn cười, lại không biết nên khuyên bảo như thế nào.

Hai cha con này, kiếp trước tuyệt đối là oan gia.

Đương nhiên, ở điểm này, Tử Lam đã quên, quên mất Mặc lão đã làm những gì đối với Mặc Thiếu Thiên khi anh còn thơ ấu...

Nghe Mặc Lão nói..., Mặc Thiếu Thiên cười nhạt, “A... Ba chợt dạ sao?”

“Cậu nói cái gì? ” Mặc Lão nghe được Mặc Thiếu Thiên nói..., cau mày hỏi lại, sắc mặt thâm trầm.

“Con nói cái gì, ba chẳng phải rõ ràng hơn ai sao, bổn phận của một người cha, ba có đủ tư cách sao? Ba đối với con của mình đã làm những gì, dĩ nhiên ba rất rõ ràng, cũng không cần con từng li từng tí nhắc nhở ! ” Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Lão nói.

Nếu như trước đó Mặc lão sinh khí, đó là vì tranh luận cùng với Mặc Thiếu Thiên, nhưng hiện tại, sắc mặt của Mặc Lão, càng lúc càng đen lại.

“Cậu —— ” Mặc lão nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc kệ tôi đã làm những gì, tôi vĩnh viễn cũng là ba của cậu !”

“A... ” Mặc Thiếu Thiên cười nhạt, không tiếp theo, bắt quá vẻ mặt châm chọc, so với việc anh nói ra mà nói..., càng thêm dả thương người.

Một câu ông chính là cha của anh, có thể áp đảo tất cả những thương tổn mà anh phải chịu sao?

Đây là một đề tài mẫn cảm.

Tử Lam không nhớ rõ, nhưng nhìn tình huống trước mắt, đại khái đoán được hai cha con từng có một đoạn quá khứ không tốt đẹp, cô thức thời không hỏi, nhưng ngầm đưa cho Hi Hi một ánh mắt, để Hi Hi hóa giải cục diện xấu hổ này.

Hi Hi ngậy cả người, sau đó mở miệng.

“Được rồi ông ơi, đừng nóng giận, cháu giúp ông thuận khí ! ” Hi Hi vừa nói, vừa vươn bàn tay nhỏ bé giúp Mặc Lão thuận khí.

Mặc Lão hung hăng trừng mắt liếc nhìn Mặc Thiếu Thiên, hừ lạnh một tiếng sau đó quay đầu sang chỗ khác, bắt quá, bởi vì Hi Hi giúp ông thuận khí, cảm giác tức giận của ông dần dần giảm xuống.

Mặc Thiếu Thiên vẫn nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, Tử Lam suy nghĩ một chút, vươn tay, cầm lấy bàn tay Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên ngốc lăng, lập tức theo bản năng cầm lấy tay Lâm Tử Lam, nhưng, ánh mắt vẫn như cũ nhìn ngoài cửa sổ.

Rất cục, bầu không khí trong xe, rất cục yên tĩnh trở lại.

Hi Hi nhìn Tử Lam liếc mắt, lúc này mới thở ra một hơi.

Có đôi khi, bé nghĩ cha và ông nội cãi nhau thật đáng yêu, nhưng một khi liên quan đến cái đề tài mẫn cảm này, hai người đều trở nên phần nộ mười phần, cho nên, bé chỉ có thể tận lực để cho bọn họ ít cãi nhau thì tốt hơn.

Bầu không khí trong xe, có chút vắng vẻ, cũng có một chút xấu hổ.

Mặc Thiếu Thiên và Mặc Lão cũng không nhìn đôi bên, tức giận nhìn về phía đối lập, chỉ có Hi Hi và Tử Lam hai người dùng tầm mắt giao lưu, cuối cùng, đều do Hi Hi lên tiếng trước phá vỡ sự xấu hổ lúng túng này.

“Ông ơi, chúng ta đang trên đường trở về Mặc gia sao? ” Hi Hi hỏi.

“Ừ ! ” Mặc lão Lạnh lạnh lên tiếng, biểu hiện, mình còn đang tức giận.

Hi Hi sẽ không để ý, dù sao cũng không phải sinh khí vì bé a, bé tiến lại gần, nhìn Mặc Lão, “Chúng ta trở về đó..., bọn họ có hoan nghênh không ! ? ” Hi Hi hỏi.

Bọn họ mà Hi Hi muốn ám chỉ, không nói rõ Mặc Lão cũng biết là những ai !

Chuyện trước kia, đích xác náo loạn có chút không thoải mái, nhưng hôm nay Mặc Lão đều chấp nhận Hi Hi, bọn họ không có đạo lý không thể chấp nhận !

Mặc Lão mở miệng, “Nhà là của ông, ai dám không chào đón ! ? ” Mặc Lão nói, sau đó nhìn Hi Hi, “Nghỉ ngơi ở đâu cũng không có vấn đề gì ! ”.

Nghe Mặc Lão nói, Hi Hi mỉm cười, “Hay là quên đi, thỉnh thoảng đi ăn một bữa cơm là tốt rồi, nếu quả thật nghỉ ngơi lại đó, nhất định sẽ náo loạn đến mức gà bay chó sủa! ” Hi Hi nói.

Cái này, tuyệt đối là thực sự.

Trước kia, bé cho người làm Mặc Thiếu Quần gãy xương, sợ là hiện tại, Mặc Thiếu Quần vẫn còn ghi hận, nếu thật ở chung một chỗ, còn không phải sẽ náo loạn ngắt trời a !

“Hừ, cháu cũng biết a ! ” Mặc Lão nói, “Nếu biết, thời điểm ra tay, có chút ý tứ là được, hà tất thẳng tay như vậy!”

Mặc Lão tự nhiên cũng chỉ vì nhắc nhở chuyện Hi Hi động thủ đối với Mặc Thiếu Quần !

“Cháu đây là giúp mọi người miễn phí tiến hành giáo dục a, cho thức ấy biết cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, không nên nhìn thấy ai cũng kiêu ngạo như vậy, cũng may ngày đó gặp phải cháu, nếu như đổi thành người khác, cháu phỏng chừng, xương khớp trên người thức ấy hư hao đến mức nào cũng không biết ! ” Hi Hi nói.

Mặc Lão, “...”

Tử Lam, “...”

Hoa Hồng, “...”

Chỉ có Mặc Thiếu Thiên hoàn toàn bình tĩnh, hiển nhiên, anh hoàn toàn đồng ý với cách nghĩ của con trai mình.

Cha con chung một tính nết, mà ngay cả cách nghĩ cũng đều giống nhau, cho nên, Mặc Thiếu Thiên hoàn toàn tán thành.

“Cháu nói như vậy, có nghĩa ông vẫn nên nói với cháu một tiếng cảm ơn ! ? ” Mặc Lão hỏi.

“Nếu như mọi người muốn tạ ơn, cháu cũng sẽ không ngăn trở ! ” Hi Hi nói.

Mặc Lão, “...”

Đứa nhỏ này, thực sự cùng với Mặc Thiếu Thiên chung một đức hạnh.

Chỉ bất quá, Mặc Thiếu Thiên không được Mặc Lão yêu thích, Hi Hi lại khiến Mặc Lão yêu thích mà thôi.

Nguyên nhân cũng bởi vì.

Hi Hi so với Mặc Thiếu Thiên , bé co được dân được một chút.

Kỳ thực, Mặc lão ít nhiều cũng biết tính nết của Mặc Thiếu Quần, con của mình đức hạnh thế nào, chẳng lẽ ông không biết sao?

Mặc Thiếu Quần được nuông chiều từ bé đến lớn, chưa bao giờ ăn thua thiệt, cho dù đối mặt với Mặc Thiếu Thiên, cũng là hô to gọi nhỏ, không đem bất luận người nào để vào mắt, Mặc Lão biết, với tính tình của Mặc Thiếu Quần, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện, không ngờ, người ra tay lại chính là Hi Hi.

Mặc Thiếu Quần cũng là cốt nhục của ông, hỏi ông làm sao sẽ không đau lòng, chỉ là, Mặc Thiếu Quần đích xác thiếu giáo dục.

Bất quá, sau chuyện của Hi Hi, quả nhiên, Mặc Thiếu Quần thu liễm rất nhiều.

Ngẫm nghĩ xong, Mặc lão không có gì để tiếp tục nói.

Hi Hi nhìn Mặc Lão, cười cười, “Được rồi, cùng lắm thì sau này, cháu sẽ ra tay nhẹ một chút được chưa ! ” Hi Hi nói.

Hơn nữa, gãy xương cũng không được tính là đại sự gì, chỉ bất quá để Mặc Thiếu Quần có thể ở trên giường tu dưỡng mấy tháng mà thôi.

Cách thức tu dưỡng như vậy, khiến không khí lúc này an tĩnh rất nhiều nha !

Hừ, Mặc Lão hừ lạnh một tiếng.

Còn muốn có lần sau !

Một lần để Mặc Thiếu Quân chịu nhiều đau khổ.

Bất quá, lời này Mặc Lão cũng không nói đi ra, ông tin tưởng sau này Hi Hi làm việc, nhất định sẽ có chừng mực!

Trước kia, là bọn họ náo loạn không thoải mái, có thể nói, Hi Hi đem Mặc Thiếu Quân đánh gãy xương, cũng đã hạ thủ lưu tình!

Nghe mọi người trò chuyện, Tử Lam ngồi ở một bên, chỉ là nghe, không có mở miệng.

Ăn oán trước kia, chắc cũng không ít !

Vì vậy, sau khi Mặc Lão nghe xong, cũng không có gì để tiếp tục nói, rất nhanh, đã về đến Mặc gia.

Một biệt thự rất ụ nhiệm.

Đường rất rộng, hai bên đường đều trồng rất nhiều đại thụ, cao ngất chót vót, thoát nhìn, rất khí thế.

Xe vẫn chạy đến bên trong, tới cửa, mới ngừng lại được.

Quản gia vừa mở cửa xe, từng người trên xe bước xuống.

Thật lâu không có tới đây, Hi Hi nhìn khí phái biệt thự, cũng không cảm thấy có một chút xa lạ gì.

Từ lần trước bé và cha đến chỗ này cùng Cung Á Lâm náo vô cùng không thoải mái, thì không tới nữa, nhưng hôm nay, mẹ còn đang ở đây, tâm tình dĩ nhiên bất đồng rất lớn, cho nên, Hi Hi cũng hiểu được không có gì !

Vài người vẫn tiến vào.

Bảo mẫu thấy bọn họ trở về, lập tức đi tới.

“Lão gia, mọi người đã trở về ! ” Bảo mẫu cười nói.

Sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên, cũng cười vắn an, “Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia, thiếu phu nhân ! ” Bảo mẫu lần lượt chào hỏi.

“Cơm chuẩn bị thế nào? ” Mặc Lão trực tiếp hỏi.

“Đã chuẩn bị xong, tùy thời có thể ăn cơm ! ” bảo mẫu nói.

“Ừ, chuẩn bị một chút, ăn cơm đi ! ” Mặc Lão phân phó.

“Vâng ! ” Bảo mẫu lên tiếng, vội vàng đi thu xếp.

Lúc này, Hi Hi mở miệng, “Cháu thật sự rất đói bụng, lát nữa nhất định phải ăn đến bụng căng tròn mới thôi!”

“Lập tức sẽ được ăn cơm, trước tiên cháu nên đi rửa tay ! ” Mặc Lão nói.

“Dạ ! ” Hi Hi gật đầu, ngay sau đó cùng Tử Lam và Hoa Hồng hướng về phía toilet rửa tay.

Hoàn cảnh nơi đây không xa lạ gì đối với Mặc Thiếu Thiên, một thoáng đi tới đây đã không thấy tăm hơi của anh.

Hi Hi cùng Tử Lam và Hoa Hồng mới rửa tay xong đi ra, vừa lúc, Mặc Thiếu Quân cũng từ trên lầu đi xuống, liếc mắt liền thấy Hi Hi.

Mấy tháng không gặp, chân của Mặc Thiếu Quân đã sớm tốt, khôi phục bản sắc thiếu gia con nhà giàu của mình.

Kiều ngạo, vênh váo !

“Tại sao mày lại ở chỗ này ! ? ” Mặc Thiếu Quân cau mày, nhìn Hi Hi hỏi, giọng điệu hoàn toàn không vui.

Ngay cả không vui, cũng không dám hướng Hi Hi hô to, từng trải qua dạy dỗ, hiện giờ trong lòng cậu vẫn còn cảm thấy sợ hãi đối với Hi Hi.

Nghe lời Mặc Thiếu Quần nói, Hi Hi cũng không thêm để ý đến cậu, đối với một người không hiểu lý lẽ, nếu đối thoại với họ, cũng chỉ uống phí chỉ số thông minh của bé.

Nhưng mà, bé càng không để ý tới, khiến Mặc Thiếu Quần cảm giác bản thân thật mất mặt.

“Uy, tao đang nói với mày đấy ! ” Mặc Thiếu Quần nói.

Lúc này, Hi Hi quét mắt nhìn cậu một cái, “Thức không nhận thấy được tôi không muốn nói chuyện với thức sao? ” Hi Hi nói.

Mới vừa nói xong câu đó, Hoa Hồng từ phía liên xuất hiện phía sau Hi Hi, một khắc kia khi nhìn thấy Hoa Hồng, đôi mắt Mặc Thiếu Quần đều ngơ ngẩn nhìn cô.

Mặc dù, cậu gặp qua không ít mỹ nữ, nhưng, cũng chưa từng nhìn thấy một cô gái đẹp như vậy.

Ngũ quan xinh xắn, một đôi mắt mèo lười biếng, lộ ra một tia băng lãnh cùng tinh quang, tuy rằng biểu tình lạnh nhạt, nhưng hai đầu lông mày đều là phong tình.

Hơn nữa, cả người đều mang theo một loại khí phách tự nhiên, khiến người ta không khỏi kính phục !

Nữ thần !

Một khắc kia khi nhìn thấy Hoa Hồng, không biết tại sao trong đầu nhị thiếu gia nhà họ Mặc đều liên tưởng đến hai chữ này !

Một khắc kia, Mặc Thiếu Quần thật sâu bị khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Hồng khuất phục !

Nhìn Hoa Hồng, Mặc Thiếu Quần cảm giác, những mỹ nữ trước kia mà cậu từng gặp, trong nháy mắt đều không là gì cả.

Những mỹ nữ đó, quả thực không đáng giá để nhắc tới !

Nhìn Hoa Hồng, Mặc Thiếu Quần có điểm ngơ ngẩn.

Trái lại, Hoa Hồng nhìn Mặc Thiếu Quần, khoe miệng lộ ra ý cười khinh thường, người này chính là kẻ đã bị Hi Hi đánh tới gãy xương, nhị thiếu gia nhà họ Mặc sao?

Xem ra, quả thật đúng là một người không có chỉ số thông minh!

Thấy Hoa Hồng cười như vậy, bỗng nhiên Mặc Thiếu Quần phục hồi tinh thần lại, nhìn Hi Hi, không nghĩ tới, nó dĩ nhiên nói mình như vậy.

Nhất là trước mặt mỹ nữ, giống như ngay mặt cho cậu một bạt tai như nhau, rất mất mặt.

Nhưng mà, đối mặt Hi Hi, cậu cũng không có bất kỳ biện pháp xử lí.

Sự tình xảy ra lần trước, đã khắc sâu dấu ấn “ đau thương ” trong lòng cậu, thế nên cậu cũng không dám nhạo báng Hi Hi nữa.

“Này nhóc, nói chuyện dễ nghe một chút đi! ” Mặc Thiếu Quần nhìn Hi Hi nói, nói những lời này, vừa muốn tỏ ra anh hùng, vừa không dám chọc đến Hi Hi.

Nghe Mặc Thiếu Quần nói..., Hi Hi quét mắt nhìn cậu một cái, “Mặc Thiếu Quần, tôi cho thức biết, tốt nhất đừng chọc tới tôi, bằng không, cứ chờ đấy ! ” Hi Hi cảnh cáo, không muốn cùng Mặc Thiếu Quần nhiều lời vô ích.

Hoa Hồng liếc mắt, đảo qua Mặc Thiếu Quần.

Mặc Thiếu Quần đứng đó, chỉ một ánh mắt của Hoa Hồng, khiến cậu có cảm giác xương cốt của mình sắp nhũn ra.

Nhưng mà, trong lòng lại âm thầm mong chờ Hoa Hồng nhìn mình nhiều hơn dù chỉ là một cái liếc mắt, lại sợ trước mặt Hoa Hồng đánh mất mặt mũi, Mặc Thiếu Quần cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Đúng lúc này, Tử Lam cũng rửa tay xong, từ bên trong đi ra.

Khi nhìn thấy Tử Lam một khắc kia, Mặc Thiếu Quân mới chính thức hoảng sợ.

Cả người bị dọa sợ đến mức phải liên tục lui về phía sau.

“Cô, cô, cô... . . cô...” Nói nửa ngày, Mặc Thiếu Quân cũng không nói hoàn một câu, chỉ là sợ đến đôi mắt phóng đại, sắc mặt trắng bệch, sợ tới mức không ngừng lui về phía sau.

Nhìn dáng vẻ hiện giờ của Mặc Thiếu Quân, Hi Hi lập tức quay đầu lại thấy Tử Lam, liền biết Mặc Thiếu Quân hiện tại vì cái gì mới hoảng sợ đến thế, chỉ là bé cũng không muốn mở miệng, cũng không nói gì !

“Cô, tại sao cô lại ở chỗ này? Cô là người, hay là quỷ...” Mặc Thiếu Quân nhìn bóng dáng Tử Lam, run rẩy hỏi.

Không phải cô ấy đã chết rồi sao? Tại sao lại ở chỗ này?

Cũng không phải bọn họ hại chết cô, vì sao cô phải đến chỗ này?

Trong lòng Mặc Thiếu Quân, loạn thành một đần.

Tử Lam đứng đó, biết Mặc Thiếu Quân hiểu lầm, nói thật, bắt gặp dáng vẻ buồn cười kia của Mặc Thiếu Quân, Tử Lam nhin không được phải bật cười.

“Tôi là người, không phải quỷ ! ” Tử Lam nhìn cậu nói.

Nghe được câu này, Mặc Thiếu Quân nhú nhú mi, có chút nghi hoặc với những gì Tử Lam đã nói.

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Quân, “Mặc Thiếu Quân, sau này nhớ đừng làm những việc trái với lương tâm !”

Nghe Hi Hi nói..., Mặc Thiếu Quân nhăn mày nhìn Hi Hi.

Hi Hi chuyển mắt sang, nhìn Tử Lam, “Mẹ, đừng để ý đến thúi ấy, chúng ta đi ăn cơm ! ” Hi Hi nói.

Tử Lam cũng vậy, không nói gì thêm, theo Hi Hi rời đi.

Tận mắt nhìn thấy Hi Hi và Lâm Tử Lam nắm tay đi, Mặc Thiếu Quân mới tin tưởng, Lâm Tử Lam không có chết !

Cô vẫn còn sống !

Nghĩ đến việc này, Mặc Thiếu Quân cảm giác nặng trĩu trong lòng, bỗng nhiên buông xuống, trên trán chảy một tầng mồ hôi lạnh.

Đúng lúc này, Mặc Thiếu Quân chợt nhớ tới điều gì đó, ngược mắt nhìn về phía Hoa Hồng, Hoa Hồng cũng nhìn Mặc Thiếu Quân chằm chọc cười lạnh, xoay người bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng của Hoa Hồng, Mặc Thiếu Quân đầu các loại ảo não !

Mất mặt a mất mặt a a a a !!!!

Tại sao cậu có thể mất mặt trước mặt nữ thần !!!!

Biết lo liệu như thế nào đây, Mặc Thiếu Quân hoàn toàn khổ não !

Ngay vào lúc này, Mặc Lão hô to một tiếng ăn cơm, Mặc Thiếu Quân nghe được thanh âm, lúc này mới tiến tới.

Cậu muốn ngay trước mặt nữ thần, thay đổi hình tượng !

Mặc Thiếu Quân mới vừa đi ra ngoài, nhìn thấy Hoa Hồng cùng với Hi Hi vừa nói vừa cười, nhìn thấy cảnh này, chân mày Mặc Thiếu Quân chau lên.

Dường như cậu nghe nói qua, Hoa Hồng vẫn luôn đi theo bên người Hi Hi, hơn nữa, dường như có quan hệ rất tốt với Hi Hi.

Nghĩ tới đây, trong đầu cậu liền xuất hiện một chủ ý...

Lúc này, Mặc Thiếu Quần tiến tới, thấy Mặc Lão, hô to một tiếng, “Ba !”

“Ừ ! ” Mặc Lão lên tiếng, lúc này, vài người tìm chỗ ngồi của mình ngồi xuống.

Nói thật, Mặc Thiếu Quần thực sự rất muốn đi đến bên cạnh Hoa Hồng ngồi xuống, nhưng cuối cùng cũng không có dũng khí, sợ cô sẽ tức giận, ngay sau đó, tìm một vị trí đối diện Hoa Hồng ngồi xuống.

Hoa Hồng cũng không chú ý tới, bởi vì cô từ đầu đến cuối hoàn toàn không biết Mặc Thiếu Quần động tâm tư đối với mình, nếu không, nhất định cô sẽ đem Mặc Thiếu Quần đánh thành đầu heo !

Đúng lúc này, Mặc Lão nhìn Mặc Thiếu Quần, “Thiếu Quần, mẹ con đâu !”

Mặc Thiếu Thiên, “...”

Không khí hoàn toàn yên tĩnh.

“Thiếu Quần, mẹ con đâu ! ” Mặc Lão nhìn Mặc Thiếu Quần hỏi tiếp, thanh âm so với câu đầu tiên, càng trầm hơn.

Lần này, Mặc Thiếu Quần mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại, “A ! ?”

391. Chương 395: Mặc Thiếu Quần Quá Khác Thường

“Thiếu Quần, mẹ con đâu ! ” Mặc Lão vừa nhìn Mặc Thiếu Quần hỏi một câu, thanh âm so với câu đầu tiên, càng trầm hơn một chút.

Lần này, Mặc Thiếu Quần mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại, “A ! ?”

Nhìn vẻ mặt của Mặc Thiếu Quần, Mặc Lão phóng cho cậu một ánh mắt xem thường, Mặc Thiếu Quần thoáng cái xấu hổ đến mức lỗ tai cũng đỏ lên.

Tử Lam ở một bên nhìn, tựa hồ nhìn thấu manh mối gì, cô chỉ mỉm cười, cũng không nói gì.

“Mẹ con đâu? ” Lúc này, Mặc Lão lại hỏi một câu.

“Ở trên lầu! ” Mặc Thiếu Quần nói.

“Gọi mẹ con xuống, ăn cơm ! ” Mặc Lão nói.

Mặc Thiếu Quần vừa muốn đứng dậy, lúc này, một thanh âm truyền tới, “Không cần, tôi xuống rồi đây! ” Một giọng nói từ trên lầu truyền xuống.

Tử Lam đưa mắt nhìn về nơi phát ra âm thanh, Cung Ái Lâm từ trên lầu đi xuống, toàn thân mặc một bộ đồ màu sáng, xem ra, rất tinh thần, có một loại phong thái của nữ cường nhân.

Hơn nữa, thoát nhìn, tuổi rất còn trẻ, có thể nhìn ra, bà bảo dưỡng vô cùng tốt.

Bà từ trên lầu đi xuống, ánh mắt đảo qua bọn họ, rất dễ nhận thấy, bà cũng không thích bọn họ đến chỗ này.

Lúc này, Cung Ái Lâm tiến tới, trực tiếp ngồi xuống vị trí của mình, chỉ đơn giản ngồi bên cạnh Mặc Lão, cũng không chào hỏi bất luận người nào.

Đúng lúc này, Mặc Thiếu Thiên cũng không biết từ nơi nào đi ra, vào thời điểm này Mặc Thiếu Thiên đã thay đổi một bộ quần áo khác, xem ra, tinh thần mười phần, bất kỳ nữ nhân nào chỉ cần liếc mắt nhìn anh một lần sẽ rất khó quên.

Khi nhìn thấy Cung Ái Lâm, đôi mắt anh hiện lên một tia hàn ý, nhưng lại không nói gì thêm.

Bay thẳng đến bàn ăn bên kia ngồi xuống.

Mặc Lão nhìn hai người, chưa từng mở miệng, cũng liền không nói thêm gì.

“Được rồi, ăn cơm đi ! ” Mặc Ân Thiên mở miệng, làm nhất gia chi chủ uy tín mười phần.

Mặc Lão vừa lên tiếng, mọi người mới bắt đầu động đũa, người đầu tiên động đũa chính là Hi Hi, bởi vì bé quá đói, thế nên bé cứ tự nhiên như đang ở nhà mình.

Người thứ hai động đũa chính là Hoa Hồng, chiếc đũa Hoa Hồng mới vừa vươn ra, chiếc đũa của Mặc Thiếu Quần cũng lúc cũng đưa ra ngoài, hai người trùng hợp gặp cùng một loại thức ăn.

Mặc Thiếu Quần sững sốt, ngược mắt nhìn Hoa Hồng, Hoa Hồng cũng quét mắt nhìn cậu một cái, Mặc Thiếu Quần vừa muốn nói lỏng chiếc đũa của mình, nhưng Hoa Hồng trước một cậu một bước buông lỏng ra, vì thế, trên chiếc đũa của Mặc Thiếu Quần gặp được thức ăn, ăn cũng không được, mà không ăn cũng không xong.

Thật ra lúc này, cậu rất muốn...gắp phần thức ăn này đưa qua cho Hoa Hồng, nhưng cậu mãi cũng không có dũng khí.

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Quần, thấy cậu vẫn còn giữ vững nguyên một động tác trên đĩa rau không hề động đậy, Hi Hi nhíu mày, nhìn cậu, “Uy, Mặc Thiếu Quần, thúc rút cuộc ăn, hay không ăn a ! ? ” Hi Hi hỏi.

Hi Hi vừa hỏi, Mặc Thiếu Quần mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại, cậu đem thức ăn bỏ vào trong chén của mình.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Quần liếc mắt, không có tiếp tục nói gì nữa.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Quần, ngay chỗ cô ngồi, vừa vặn nhìn thấy lỗi tai Mặc Thiếu Quần ửng đỏ, phát hiện chuyện này, Tử Lam chỉ mỉm cười.

Mặc Thiếu Thiên ngồi sát bên cạnh Tử Lam, thấy Tử Lam cười, anh liền hỏi, “Làm sao vậy? Có chuyện gì vui vẻ khiến em phải cười! ?”

Tử Lam lắc đầu, “Không có gì ! ” Nói xong, liền bắt đầu động đũa.

Đôi mắt Mặc Thiếu Thiên đầy nghi hoặc nhìn Tử Lam, thấy cô cũng không nói gì, Mặc Thiếu Thiên cũng không có hỏi lại.

Mặc Lão nhìn Lâm Tử Lam, “Tôi nghe nói, cô bị mất trí nhớ ! ? ” Mặc Lão nhìn Tử Lam hỏi.

Tử Lam biết lời này là đang hỏi mình, cô nhìn Mặc Lão, gật đầu, “Vâng !”

“Tại sao có thể như vậy ! ? ” Mặc Lão nhíu mày.

Tại sao có thể không nhớ rõ những chuyện trước kia chứ !

“Nguyên nhân có thể do ảnh hưởng của vụ nổ tạo thành, cho nên việc gì cũng đều không nhớ ! ” Tử Lam nói.

“Đã tìm bác sĩ xem qua chưa? ” Mặc Lão hỏi.

Tử Lam gật đầu, Tiêu Dật từng nói qua, cô chỉ mất trí nhớ, vấn đề khác không có.

“Bác sĩ nói như thế nào? ” Mặc Lão hỏi.

Tử Lam vừa muốn nói, lúc này, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Đều do vụ nổ tạo thành!”

Mặc Thiếu Thiên vừa mở miệng liền đem Mặc Lão ngăn trở lại, Mặc Lão tức giận trừng mắt liếc anh, sau đó ông ăn cơm, không thèm để ý đến anh.

Cung Ái Lâm ngồi ở chỗ kia chậm rãi ăn cơm, nghe của bọn họ nói chuyện, thủy chung mím môi không nói lời nào.

Dường như, tất cả mọi chuyện đều không quan đến bà.

Mặc Lão liếc mắt nhìn Cung Ái Lâm, không nói lời nào cũng được, miễn cho vừa mở miệng liền xảy ra chuyện.

Vì thế, tất cả mọi người đều ăn cơm, một lát sau, Mặc Lão lại mở miệng, “Kế tiếp, các con có tính toán gì không ! ? ” Mặc Lão trịnh trọng hỏi.

“Cũng không cần tính, nên làm gì thì làm thế ấy ! ” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe lời này, Mặc Lão nhú mày, “Tôi không có hỏi cậu, cảm miệng lại cho tôi !”

Nghe Mặc Lão khiển trách, Mặc Thiếu Thiên cũng không chống ngược trở lại, anh chỉ ăn này nọ.

Lúc này, Tử Lam liền mở miệng, “Hiện tại không có tính toán gì, trước tiên phải phục hồi cuộc sống sinh hoạt! ” Tử Lam nói.

Cô cũng muốn nhìn xem, khi trở lại thành phố này, trở lại nơi mà cô đã từng sinh sống, cô có thể nhớ lại một chút gì đó hay không.

Nghe vậy, Mặc Lão gật đầu, đối với lời Tử Lam nói, ông vẫn tương đối hài lòng.

Vì thế, kế tiếp tất cả mọi người chỉ chăm chú vào bàn ăn , đôi bên ngầm hiểu lẫn nhau.

Chỉ có Mặc Thiếu Quần, so với bình thường đều không đồng nhất, bình thường trên bàn ăn cậu thường nói rất nhiều, nhưng hôm nay, người trầm mặc nhất lại chính là cậu.

Mặc Lão nhìn thấy vẻ bất thường, nhú nhú mày, nhìn về phía Mặc Thiếu Quần hỏi, “Thiếu Quần, con đang suy nghĩ gì đó ! ?”

“A ! ? ” Mặc Thiếu Quần đang ăn , ngẩng đầu nhìn Mặc Lão, “Có chuyện gì không ba ! ?”

“Câu này phải là ba hỏi con mới đúng, bình thường lúc ăn cơm con nói rất nhiều, vì cái gì hôm nay không nói lời nào ! ” Mặc Lão nói.

Bình thường có thói quen ồn ào, tại sao hôm nay lại bình tĩnh như vậy, khiến ông có chút không quen !

“A? Không có gì a...” Mặc Thiếu Quần nói, sau đó tiếp tục ăn , đôi mắt trong lúc lơ đãng quét về phía Hoa Hồng liếc mắt.

Hoa Hồng chỉ lo ăn , căn bản không có để ý tới cậu, thậm chí chưa từng ngược mắt nhìn lên dù chỉ một cái.

Lúc này, Cung Ái Lâm đang ăn cơm, bà cũng nhận thấy được Mặc Thiếu Quần có chút khác thường, ngược mắt nhìn cậu, nhưng lại thấy tầm mắt của cậu đang nhìn về phía Hoa Hồng.

Cung Ái Lâm ngây ra một lúc, ánh mắt lưu chuyển qua lại trên người Mặc Thiếu Quần và Hoa Hồng, giống như hiểu ra điều gì đó !

Nhưng, nhìn Hoa Hồng, nữ nhân này căn bản không phải Mặc Thiếu Quần có thể khống chế, nghĩ tới đây, Cung Ái Lâm liền chau mày.

Một bữa cơm, ăn không một chút âm thanh, bất quá cũng gió êm sóng lặng trôi qua.

Sau khi ăn cơm xong, Hi Hi nghỉ ngơi tại phòng khách, Mặc Lão và Mặc Thiếu Thiên còn có Lâm Tử Lam đi lên lầu, Cung Ái Lâm cũng đi lên phòng, dưới lầu chỉ còn lại Hi Hi và Hoa Hồng, còn có Mặc Thiếu Quần.

Mặc Thiếu Quần ở bên kia lắc lắc đung đưa, không lên lầu, Hi Hi ngồi trên sofa, lúc này, bảo mẫu bưng một chén chè đi tới, “Tiểu thiếu gia, cái này đưa cho cậu ! ” Bảo mẫu cười thật tươi.

Hi Hi nhìn chén chè, lập tức nở nụ cười, “Cảm ơn a đi !”

Hi Hi cười ngọt ngào thập phần đáng yêu, khiến trong lòng bảo mẫu đều vui như ngày hội, đứa bé này thật quá đáng yêu.

Tiếp đó, Hi Hi ngồi xuống uống chè, Mặc Thiếu Quần đứng phía sau bé lắc lắc đung đưa chân, Hi Hi nhú nhú mày, nghĩ thầm, rốt cuộc lúc này Mặc Thiếu Quần muốn làm gì?

Tại sao lại khác thường như vậy! ?

Bất quá, nhìn cậu không nói gì, Hi Hi cũng không muốn chủ động để ý đến cậu, tiếp tục vui đầu uống chè của mình.

Lúc này, điện thoại di động của Hoa Hồng vang lên, cùng Hi Hi nháy mắt một cái sau đó cô lập tức đi ra bên ngoài.

Vừa nhìn thấy Hoa Hồng đi ra ngoài, Mặc Thiếu Quần nhìn Hi Hi, cậu hoàn toàn khấn trương.

Thầm nghĩ, đến cùng có muốn hay không đi tới?

Có muốn hay không ! ?

Đơn giản, Mặc Thiếu Quần điều gì đó cũng không để ý, hướng Hi Hi tiến tới.

“Này... ” Mặc Thiếu Quần mở miệng.

Hi Hi ngồi ở chỗ kia, ngược mắt nhìn cậu một cái, “Có chuyện gì? ”

Mặc Thiếu Quần nhú mày, nhìn Hi Hi, “Nhóc tới đây một chút !”

Nhìn Mặc Thiếu Quần đột nhiên hành động kỳ quái, Hi Hi trực tiếp xoay mặt, “Không đi !”

Mặc Thiếu Quần nóng nảy, lúc này, Hoa Hồng cũng vừa tiếp xong điện thoại muốn đi qua, vì thế, Mặc Thiếu Quần ngay cả lo lắng cũng không có lo lắng, một phen ôm lấy Hi Hi hướng bước đi.

Hi Hi còn không biết chuyện gì đang xảy ra, thì bỗng nhiên bị Mặc Thiếu Quần bế lên, thật sự khiến bé quá kinh ngạc.

“Uy, thúc muốn làm gì a, buông... thúc làm gì vậy! ” Hi Hi lặn qua lặn lại, muốn từ trên người của cậu đi xuống.

Nghe Hi Hi hô to, Mặc Thiếu Quần nhanh chóng che miệng Hi Hi lại.

“Ngô ngô... ” Hi Hi hô, ngược mắt nhìn Mặc Thiếu Quần, trừng mắt liếc cậu một cái.

Bọn họ mới vừa đi không được bao lâu, Hoa Hồng cũng từ bên ngoài tiến vào, cũng vừa vận bắt gặp một màn Mặc Thiếu Quần đem Hi Hi ôm đi.

Suy nghĩ một chút, cô tiến tới, “Uy, anh muốn làm gì ! ?”

Mặc Thiếu Quần đem Hi Hi đưa qua khúc quanh, cậu mới vừa buông xuống liền nghe được thanh âm phía sau, quay đầu lại, khi nhìn thấy Hoa Hồng, Mặc Thiếu Quần đủ các loại khấn trương, lòng bàn tay đều đổ mồ hôi.

“Không có gì, chỉ là tôi có mấy lời, muốn một mình nói với nó ! ” Mặc Thiếu Quần nói.

Hoa Hồng nhìn cậu một chút, cũng quét mắt liếc nhìn Hi Hi, không nói gì, xoay người đi.

Lúc này, Mặc Thiếu Quần mới đem Hi Hi đặt xuống đất, buông bé ra.

“Thúc muốn làm gì ! ? Mặc Thiếu Quần, tốt nhất thúc nên cho tôi một lời giải thích ! ” Hi Hi quay đầu sang nhìn Mặc Thiếu Quần nói.

Thiên sát, Mặc Thiếu Quần cũng không có và Hi Hi hô to, nhìn Hi Hi, làm một cái tư thế, xem ra, còn có mấy phần khấn trương !

Hi Hi đánh giá Mặc Thiếu Quần, bé cũng nhận thấy ngày hôm nay cậu có điều gì đó thật khác thường !

“Rốt cuộc thúc định làm gì ! ? ” Hi Hi hỏi.

Mặc Thiếu Quần nhìn Hi Hi, “Tôi biết, giữa chúng ta có một đoạn thời gian không mấy vui vẻ, cháu cũng từng làm cho tôi gãy xương, tôi cũng không có tính toán gì với cháu! ” Mặc Thiếu Quần nói.

Nghe lời này, Hi Hi nhìn về phía cậu, “Vậy nên? Thúc muốn nói cái gì ! ?”

“Chúng ta giảng hòa được chưa ! ? ” Mặc Thiếu Quần nói.

Nghe được câu này, Hi Hi cũng cảm giác lỗ tai mình có xảy ra vấn đề gì hay không !

Mặc Thiếu Quần muốn giảng hòa?

Chuyện cũng quá kinh người đi !

Hi Hi nhìn cậu, hỏi lại, “Thức thật sự muốn cùng tôi giảng hòa ! ?”

Mặc Thiếu Quần gật đầu, “Tôi cũng không so đo với chuyện cháu đã làm tôi gãy xương!”

Nghe vậy, Hi Hi khẽ cười, nghĩ thầm, không phải là thức không so đo, mà là do thức so đo không nổi thôi!

Bất quá, Hi Hi cũng không phải là loại người lãnh khốc, hơn nữa, Hi Hi và Mặc Thiếu Thiên đều có một đặc tính, vẫn tương đối coi trọng thân tình.

Nếu có thể khiến cho Mặc Lão vui vẻ, Hi Hi thầm nghĩ, cũng không phải vấn đề gì!

Hi Hi gật đầu, “Sau đó thì sao ! ?”

Bé tin tưởng, Mặc Thiếu Quần tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ thân thiện cùng với bé mà không có chuyện gì cần đến, nhất định là có mục đích !

Quả nhiên, Mặc Thiếu Quần thấy Hi Hi rót cuộc cũng đồng ý , khước miệng tươi cười, “Kỳ thật, cũng không có điều kiện gì, chỉ là, tôi có mấy vấn đề muốn hỏi cháu! ?”

Xem ra, người Mặc gia đều giống nhau, tuyệt đối vô sự sẽ không tìm người !

392. Chương 396: Mẫu Nam Nhân Hoa Hồng Thích !

Quả nhiên, Mặc Thiếu Quần nhìn Hi Hi đáp ứng, khước miệng tươi cười, “Kỳ thật, cũng không còn cái gì sau đó, chính là, nghĩ hỏi nhóc mấy vấn đề! ?”

Xem a, người Mặc gia, tuyệt đối vô sự không tìm người!

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Quần, nhú mày lại nhìn cậu hỏi, “Vấn đề gì! ?”

Lúc này, Mặc Thiếu Quần nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định nhìn Hi Hi hỏi, “Cái kia, cô gái bên nhóc đó, cô ta có người trong lòng chưa! ?” Mặc Thiếu Quần nhìn Hi Hi hỏi.

“Cô gái đi theo tôi! ?” Hi Hi nhú mi, nhìn về phía Mặc Thiếu Quần, thời điểm cậu hỏi ra những lời này, kỳ thật, Hi Hi đã muốn hiểu được có ý tứ gì .

Nguyên lai, Mặc Thiếu Quần đối Hoa Hồng động tâm tư.

Nếu Hoa Hồng biết chuyện này, chỉ sợ sẽ đem hấn phé ngay lập tức!

Lúc này, Hi Hi trưng ra biểu tình khó hiểu, “Cô gái nào! ?”

Mặc Thiếu Quần nhìn Hi Hi, nhú mày, hấn nói còn chưa đủ rõ ràng sao?

Trừ bỏ Hoa Hồng còn có ai?

Hấn có điểm hoài nghi, Hi Hi chính là đang cố ý !

Nhưng , hấn có thể có biện pháp gì, chỉ đành phải nhìn Hi Hi, đề thấp thanh âm, “Chính là Hoa Hồng. . .”

Nghe được Mặc Thiếu Quần nói ra tên của Hoa Hồng, Hi Hi mới gật đầu, làm ra vẻ mặt giống như bình tĩnh đại ngộ.

Hi Hi lập tức hỏi, “Thức muốn hỏi chính là chuyện này! ?” Ánh mắt của bé thẳng tắp nhìn về hướng Mặc Thiếu Quần.

Một câu khiến Mặc Thiếu Quần bị chặn gât gao .

Hấn hỏi cái này có để làm gì! ?

Nhưng Mặc Thiếu Quân cũng không phải không biết xấu hổ mà nói thẳng, dù sao Hi Hi cũng không phải rất quen thuộc, trừ bỏ một chút vi diệu quan hệ huyết thống, trước đó hai người chính là kẻ thù, cho nên, Mặc Thiếu Quân cũng không có nói thẳng.

“Không có gì, chỉ đơn giản hỏi một chút mà thôi.” Nói xong, Mặc Thiếu Quân ánh mắt chuyển sang nhìn về hướng khác, trên mặt còn có một chút ngượng ngùng.

Nhìn biểu tình của Mặc Thiếu Quân, Hi Hi dám cá, trăm phần trăm hấn động tâm tư đối với Hoa Hồng rồi, chẳng qua, hấn ngượng ngùng không chịu thừa nhận!

Nghe Mặc Thiếu Quân nói, Hi Hi chỉ thản nhiên lên tiếng, “Nga!”

Mặc Thiếu Quân chờ lời nói kế tiếp của Hi Hi, nhưng Hi Hi trừ bỏ một câu nga, cũng không còn có nói gì khác, lúc này, Mặc Thiếu Quân nhìn Hi Hi, “Nói a!”

“Nói cái gì! ?” Hi Hi hỏi.

Mặc Thiếu Quân, “.”

Nhìn Mặc Thiếu Quân xem ánh mắt của mình, Hi Hi toàn bộ làm như không thấy được.

“Cô ta, có bạn trai hay chưa! ?” Mặc Thiếu Quân kiên nhẫn lại hỏi một câu.

Hi Hi ngẫm nghĩ, chu miệng, “Tôi tại sao phải nói cho thúc biết! ?”

“Nhóc ——” Mặc Thiếu Quân vừa tức giận, nhưng lại nghĩ tới mới vừa rồi chính miệng cậu đã nói muốn cùng người ta thân thiện hữu hảo, hơn nữa, nếu muốn biết tin tức về Hoa Hồng, cậu phải hỏi Hi Hi, cho nên, Mặc Thiếu Quân nhìn Hi Hi, tay hết siết chặt lại buông ra.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Quân, “Thế nào! ?”

Vì thế, Mặc Thiếu Quân mặc dù tức giận nhưng không dám phát tác .

“Nói cho tôi biết được không ?” Mặc Thiếu Quân nhìn Hi Hi hỏi, lời lẽ dịu nhẹ .

“Tôi tại sao phải nói cho thúc biết! ?” Hi Hi hỏi, “Tôi nhớ rõ, quan hệ của chúng ta cũng không khá lắm!”

Mặc Thiếu Quân, “.”

Ngụ ý, tôi vì sao lại phải nói?

Mặc Thiếu Quân phát hiện, tính cách Hi Hi cùng với Mặc Thiếu Thiên quả thực giống nhau như đúc!

Đều thuộc dạng người hám lợi.

“Vậy nhóc muốn thế nào! ?” Mặc Thiếu Quân nhìn Hi Hi hỏi.

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Quân cười, “Tôi nhớ, dường như thúc đang nắm trong tay 15% cổ phần của tập đoàn MK.” Hi Hi nói.

Nhắc tới đây, Mặc Thiếu Quân nhìn Hi Hi, sắc mặt run rẩy một chút.

Này tuyệt đối cùng Mặc Thiếu Thiên chung một cái đức hạnh!

Quá phúc hắc!

“Không được!” Mặc Thiếu Quân một lời cự tuyệt.

Nếu không có 15% cổ phần trong công ty, nếu ngày đó cậu bị Mặc Thiếu Thiên đá đi, cậu sẽ không còn chỗ nào để đi.

Nghe Mặc Thiếu Quân cự tuyệt, Hi Hi nhú mày, “Vậy quên đi.” Nói xong, Hi Hi tỏ vẻ muốn đi.

Nhìn dáng vẻ Hi Hi có ý muốn ly khai, Mặc Thiếu Quân luống cuống!

Nhưng cậu cũng không có biện pháp!

“Chờ một chút!” Ở Hi Hi đi được vài bước, cuối cùng Mặc Thiếu Quân đã mở miệng.

Hi Hi đứng ở nơi đó, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Quân, “Làm sao? Còn có chuyện gì?”

Mặc Thiếu Quân suy nghĩ một chút, liền hung hăng nói, “Tôi cho nhóc 5%!”

Nói đến đây, Hi Hi khoe miệng gọi lên một chút ý cười, “Thế này mới ngoan. . . .”

Cũng không phải bé coi trọng kia 5% cổ phần công ty kia, Hi Hi chỉ muốn giáo huấn Mặc Thiếu Quân một chút.

Cho hắn biết, trên thế giới này không có bữa cơm nào miễn phí.

Hơn nữa, làm người cũng không cần quá kiêu ngạo.

Bởi vì kiêu ngạo cũng cần phải có bản lĩnh, giống Mặc Thiếu Quân vậy một chuyện cũng không thành, cả ngày ngày chỉ biết ăn chơi trác táng, nếu có thể thu liễm một chút dĩ nhiên rất tốt!

“Hiện tại, nhóc có thể nói cho tôi biết được rồi chứ?” Mặc Thiếu Quân nói.

Hi Hi suy nghĩ, nhìn Mặc Thiếu Quân, “Không có!”

“Không có? Cô ấy không có bạn trai!” Mặc Thiếu Quân hỏi, ngôn ngữ có chút kích động, đôi mắt kia đều đã tràn ngập ánh sáng.

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Quân, Hi Hi bỗng nhiên cảm thấy, Mặc Thiếu Quân hẳn không phải là nghiêm túc đi!

Nếu như là thật, Hi Hi cảm thấy, cuộc sống tiếp theo của Mặc Thiếu Quân tuyệt đối chính là địa ngục.

Bởi vì Hi Hi rất chú ý mắt Mặc Thiếu Quân!

Hoa Hồng là loại người nào, Hi Hi dĩ nhiên rất rõ ràng.

Nhưng nếu Mặc Thiếu Quân thật sự yêu thích Hoa Hồng, hậu quả nhất định thực bị kịch!

Hắn sẽ không, hắn sẽ không như thế!

Hi Hi nghĩ như vậy, Mặc Thiếu Quân cả ngày không có việc gì làm, nhìn thấy mỹ nữ liền thích, sau khi nhìn thấy mỹ nữ càng ưa thích, hắn sẽ không động tâm thật sự, trong lòng Hi Hi thầm nghĩ kết quả chắc là như vậy!

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Quân, gật gật đầu, “Ừ, không có!”

“Như vậy, nhóc có biết cô ấy thích cái gì không?” Mặc Thiếu Quân hỏi.

“Thức muốn truy cô ấy!” Hi Hi hỏi lại.

Mặc Thiếu Quân, “. . . .”

“Tôi chỉ muốn biết, cô ấy thích cái gì mà thôi!” Mặc Thiếu Quân nói, chết sống không thừa nhận chuyện mình thích Hoa Hồng.

Hi Hi biết, Mặc Thiếu Quân không biết mở miệng như thế nào, hoặc là, sợ chính mình giữu cợt hắn.

Hi Hi nghĩ một chút, phòng ngừa chu đáo, sợ Mặc Thiếu Quân làm thật, Hi Hi nói, “Cô ấy thích gì đó này nọ nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít!”

“Tỷ như đâu?”

“Kỳ thật đối với này nọ, tôi không hiểu rõ lắm, nhưng mà tôi lại biết, cô ấy thích nam nhân có bộ dáng ra sao!” Hi Hi nói.

Mới nghe được những lời này, con người Mặc Thiếu Quân bỗng lóe sáng.

Chính là trong lòng cậu a!

Cậu rất muốn biết, Hoa Hồng thích bộ dáng nam nhân ra sao!

Lúc này, Hi Hi nghĩ nghĩ mở miệng, “Cô ấy thích nam nhân cao lớn uy mãnh, thành thực ổn trọng, nhất định phải có thực lực, có năng lực lãnh đạo, khí thế, tốt nhất, còn có thể trấn được cô ấy nữa!” Hi Hi nói.

Cao lớn uy mãnh?

Thành thực ổn trọng?

Nhất định phải có thực lực?

Còn có năng lực lãnh đạo?

Nghe lời Hi Hi nói xong, Mặc Thiếu Quân ngậy ngẩng cả người.

Cao lớn, cậu còn có thể, uy mãnh, cậu lại không được, so sánh đáng người, cậu cũng xem như thuộc loại có ngoại hình hơi gầy một chút.

Thành thực ổn trọng, Mặc Thiếu Quân đều cảm thấy chính mình thực tùy tâm sở dục, về phần nếu muốn ổn trọng, cậu có thể thay đổi.

Nhưng về phần có thực lực, việc này đối Mặc Thiếu Quân mà nói, chính là nan đề.

Về phương diện kinh thương, cậu không có kinh nghiệm.

Tuy rằng thỉnh thoảng cùng Mặc Thiếu Thiên tranh đoạt MK, nhưng cậu căn bản không thích, cũng bởi vì tức giận đối với Mặc Thiếu Thiên, một phần cũng vì Cung Ái Lâm cho nên cậu mới có nhiều lần tranh cãi về việc ở công ty.

Về phần năng lực lãnh đạo, chơi bóng rổ có được tính là có năng lực không?

Thời điểm chơi bóng rổ, cậu chính là bá vương!

Mặc Thiếu Quân thực nghiêm túc tự hỏi vấn đề này.

Vì sao, cậu luôn cảm giác Hi Hi nói người này, có phần giống Mặc Thiếu Thiên đây ! ?

Bất quá những lời này, Mặc Thiếu Quân nhưng không có mở miệng nói ra.

Lúc này, Hi Hi nhìn thấy bộ dáng thật sự tự hỏi của Mặc Thiếu Quân, lại mở miệng, “Cô ấy không thích nhất chính là loại người cà lơ phất phơ, không chịu làm việc đàng hoàng, những dạng người không nên thân, càng thêm phiền chán những cậu ấm chỉ biết ăn chơi!” Hi Hi nói.

Rõ ràng chính là nói cho Mặc Thiếu Quân, cậu căn bản không phù hợp, Hoa Hồng không thích cậu!

Nhưng theo nhận thức của Mặc Thiếu Quân, tuy cậu có hơi chơi bời lêu lổng một chút, đó là bởi vì Mặc Thiếu Thiên không chịu cho cậu cơ hội làm việc, cậu tuyệt không cảm thấy chính mình nhất sự không thành.

Huống chi, cho dù không làm việc, tiền của cậu cũng có thể nuôi sống Hoa Hồng cả đời!

Nếu để cho Hi Hi biết ý tưởng hiện tại trong đầu Mặc Thiếu Quân, nhất định bé sẽ mắng cậu đúng là ngu xuẩn !

“Hiện tại, hiểu chưa?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Quân hỏi.

Mặc Thiếu Quân gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết!

Hi Hi cũng gật gật đầu, hi vọng Mặc Thiếu Quân biết khó mà lui.

Hoa Hồng thuộc dạng người như vậy, căn bản không thích hợp cậu, cậu thích hợp hơn với một cô gái đơn thuần, sau đó thuận theo cậu, hai người cùng một chỗ sống với nhau.

Hi Hi vẫn cảm thấy, Mặc Thiếu Quân như vậy sẽ thật hạnh phúc.

Mặc dù Mặc Thiếu Quân, cà lơ phất phơ, không chịu làm việc đàng hoàng, nhưng cuộc sống của cậu, cũng là sống tối tự do tự tại, vô câu vô thúc, ăn uống không lo.

Mặc kệ tình huống nào, cậu cũng sẽ không lo về vấn đề tiền bạc, bởi vì tài sản Mặc gia, thật sự có thể dưỡng đến đời con đời cháu của cậu!

“Được rồi, nếu không có chuyện gì nữa, tôi đi ra ngoài trước!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Quần đứng ở nơi đó, như nghĩ tới cái gì gật đầu, tựa hồ còn tại lo lắng điều gì.

Cậu không biết phải dùng cách nào mới có thể trở thành bạn trai của Hoa Hồng!

Nhìn dáng vẻ tự hời của Mặc Thiếu Quần, Hi Hi chỉ biết thở dài, sau đó nhìn cậu nói mấy lời thăm thía, “Nhị thúc, tuy rằng tôi thật sự không thích thúc, nhưng tôi nói cho thúc biết một chuyện, Hoa Hồng cũng không phải là món ăn của thúc, tự giải quyết cho tốt!” Hi Hi sau khi nói xong cũng bước nhanh đi ra ngoài.

Hiện tại, bé thực lo lắng sau khi Hoa Hồng biết chuyện này, sẽ xảy ra tình huống nào, có thể trực tiếp phẩy đi Mặc Thiếu Quần hay không.

Hi Hi thật sự thực lo lắng, loại tình huống này, bé cũng không dám tưởng!

Lúc này, Mặc Thiếu Quần đứng ở nơi đó, nhìn theo bóng lưng của Hi Hi, chân mày mơ hồ nhíu lên.

Mặc kệ Hi Hi nói cái gì, đều không thể ngăn cản việc cậu thích Hoa Hồng!

^^

Hoa Hồng ngồi ở trong phòng khách uống chè, nhìn thấy Hi Hi đi ra, Hoa Hồng nhíu mày, “Anh ta lén lút tìm cậu làm gì! ?” Hoa Hồng hỏi.

Hoa Hồng vừa hỏi, Hi Hi sững sốt, muốn cùng Hoa Hồng nói thật sao?

Nghĩ nghĩ, vì tránh cho chuyện tình đâm máu xuất hiện, bé tốt nhất không nên nói!

Hi vọng Mặc Thiếu Quần có thể nghĩ thông suốt, biết khó mà lui, chuyện này liền như vậy quên đi!

Nếu cậu ta không nghĩ thông suốt, vậy khiến cho chính cậu ta tự mình đi chịu chết đi!

Hi Hi ngẫm nghĩ, sau đó mỉm cười, “Động kinh !”

Nghe Hi Hi nói, Hoa Hồng khẽ cười, không lại hỏi nữa, đối với cái vị nhị thiếu gia nhà họ Mặc, Hoa Hồng không có bao nhiêu hứng thú.

Bất quá, nhìn dáng vẻ Hoa Hồng , Hi Hi suy nghĩ, vẫn là quyết định hỏi một chút, “Hoa Hồng.”

“Ừ! ?”

“Hỏi tỷ một vấn đề!” Hi Hi nói.

“Vấn đề gì! ?” Hoa Hồng hỏi.

“Nếu, nếu. Có người thích tỷ, tỷ sẽ như thế nào ! ?” Hi Hi nhìn cô dò hỏi, mở to con ngươi, một bộ dáng vẻ tò mò của trẻ em.

Nghe thế, Hoa Hồng nhíu mày, “Thích đó ai đó là việc của người ta, tôi có thể thế nào! ?”

“Chính là như vậy! ?” Hi Hi hỏi.

Hoa Hồng gật gật đầu, “Kia đương nhiên, có người thích, đó là chứng minh rõ ràng nhất đối với sức quyến rũ của mình!”

Nghe Hoa Hồng nói những lời này, Hi Hi mới thoáng yên tâm, chắc có lẽ do bé suy nghĩ quá nhiều thôi!

“Nếu người đó chủ động thổ lộ với tỷ, cũng không thành vấn đề, đúng không! ?” Hi Hi hỏi.

Nói đến đây, Hoa Hồng nghiêm túc nhíu mày, “Vậy phải xem đối tượng là người nào mới được!”

“Nếu như là một nam nhân vĩ đại giống như Hách Tôn, như vậy rất tốt, nếu cùng.” Hoa Hồng ngẫm nghĩ, rốt cục ở trong đầu của mình tìm được một người thích hợp đưa ra ví dụ, “Nếu như người đó là Mặc Thiếu Quần, phỏng chừng, tôi sẽ nhận không được phẩy đi cậu ta!”

Hi Hi, “.”

Một khắc kia, Hi Hi chết đứng tại chỗ.

Bé chỉ biết, Hoa Hồng thích một nam nhân có năng lực như Hách Tôn, mà không phải Mặc Thiếu Quần ăn chơi lêu lổng.

Căn bản không phải cùng một cấp bậc .

Vừa rồi, bé có phải cao hứng quá sớm hay không! ?

Nghe được ý nghĩ trong lời nói của Hoa Hồng, Hi Hi thật sâu sắc vì Mặc Thiếu Quần lo lắng.

Nghĩ đến bộ dáng cậu ta thổ lộ cùng Hoa Hồng, sau đó bị Hoa Hồng phế bỏ, Hi Hi cảm thấy, mình không phải hẳn là càng thẳng thắn thành khẩn cùng Mặc Thiếu Quần một chút! ?

Nhìn Hi Hi thả hồn ở nơi nào, Hoa Hồng nhú mày, nhìn bé, “Cậulàm sao vậy! ?”

“A? Không có gì, không có gì.” Hi Hi lắc đầu liên tục nói.

Tuyệt đối không thể đem chuyện Mặc Thiếu Quần thích Hoa Hồng nói ra!

Bằng không, Hoa Hồng thật sự có khả năng sẽ làm như vậy!

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, nhú mày, chợt nhớ tới cái gì, nheo lại con ngươi để sát vào ai Hi Hi nói nhỏ, “Cậu đột nhiên hỏi đến vấn đề này làm gì! ?” Hi Hi hỏi.

“A? Không có gì, tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi!” Hi Hi trả lời rất có lệ.

Hoa Hồng nhìn bé, trực giác nói cho cô biết, Hi Hi nhất định phải có nguyên nhân mới hỏi như vậy .

Nghĩ đến cái gì, Hoa Hồng bỗng nhiên cười, “Bảo bối, chẳng lẽ cậu muốn thổ lộ cùng với tôi! ?”

Mới nghe Hoa Hồng đoán già đoán non, thiếu chút Hi Hi đã nôn.

Hi Hi nhìn Hoa Hồng, “Tỷ nói cái gì! ?”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Bằng không cậu hỏi cái này để làm gì! ?” Hoa Hồng nhìn Hi Hi hỏi.

“Tôi. Chính là tùy tiện hỏi hỏi mà thôi!” Hi Hi nói, cho dù bé không thích Mặc Thiếu Quần, nhưng cũng không thể đem Mặc Thiếu Quần ra bán đứng a!

Bán đứng là chuyện nhỏ, huyết tinh lại là chuyện lớn nga!

Nhìn dáng vẻ Hi Hi lúc này, Hoa Hồng nhếch môi cười, “Ok, không phải là tốt rồi, nếu như là thật.” Hoa Hồng nhìn Hi Hi, lưu lại một nụ cười ý vị thâm trường.

Hi Hi nhìn Hoa Hồng, !

Không nghĩ tới bị Hoa Hồng hiểu lầm thành chính mình!

Bất quá, Mặc Thiếu Quần hẳn sẽ rất nhanh hành động đi!

Nghĩ đến đây, Hi Hi chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, thời điểm Mặc Thiếu Quần thổ lộ, trăm ngàn đừng xảy ra chuyện đổ máu!

Lúc Hi Hi đang suy nghĩ, bỗng nhiên cửa truyền đến thanh âm.

“Hi Hi ca ca.”

393. Chương 397: Hi Hi Cơ Trí

Lúc Hi Hi đang suy nghĩ , cửa chợt truyền đến một hồi âm thanh thành thịch.

“Anh Hi Hi”

Giọng nói hạnh phúc từ bên ngoài truyền vào, Hi Hi nghe được tiếng nói, quay đầu lại, Mặc Vũ đã từ bên ngoài thật nhanh chạy vào, chạy thẳng tới trước mặt Hi Hi.

Đã lâu không gặp, nhìn thấy Hi Hi, Mặc Vũ không nói ra được vui vẻ, cả con người đều sáng lên.

“Anh Hi Hi” Mặc Vũ nhìn Hi Hi gọi.

Hi Hi cũng thấy Mặc Vũ, đã lâu không gặp, cậu nhóc hình như trưởng thành hơn một chút xíu, túi sách nhỏ trên lưng, khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng , thấy Mặc Vũ, Hi Hi cũng vô cùng vui vẻ, “Mặc Vũ? Cậu đừng vội, chạy cái gì!”

“Em đã thật lâu không có thấy anh Hi Hi rồi !” Mặc Vũ nói, mới vừa được tài xế đón từ trường học trở về, trong lúc vô tình nghe được Hi Hi trở lại, vì vậy, bé liền thúc giục tài xế lái xe nhanh lên một chút trở lại!

Về đến nhà, quả nhiên, Hi Hi ở chỗ này!

Mặc Vũ không nói ra được vui mừng!

Nghe được lời Mặc Vũ nói, Hi Hi cũng cười cười, trước khi Lâm Tử Lam vẫn còn ở nước Pháp, tình hình bé ở trong trường học không tốt lắm, ngay cả Mặc Vũ cũng không muốn để ý, Mặc Vũ tìm bé nhiều lần, bé đều không có để ý tới lắm, bây giờ suy nghĩ một chút, rất xấu hổ!

Hi Hi cũng nhìn Mặc Vũ, mở miệng cười, “Về sau cậu sẽ thường xuyên nhìn thấy!”

Trải qua chiều hướng phát triển như vậy, phía sau đáng xem.

Hơn nữa mẹ cũng trở về , tâm tình Hi Hi cũng khá hơn nhiều.

Nghe được lời Hi Hi nói, hai con mắt Mặc Vũ tròn to sáng ngời , “Có thật không! ?”

Hi Hi gật đầu, Mặc Vũ sướng đến phát điên rồi.

“Em thật là nhớ muốn cùng chơi đùa với anh Hi Hi!” Mặc Vũ nói, nhìn ra, cậu nhóc thật sự rất thích Hi Hi.

Hi Hi gật đầu, mở miệng cười, “Về sau có rất nhiều cơ hội!”

Mặc Vũ mãnh liệt gật đầu.

“Đúng rồi anh Hi Hi , anh không đi trường học, thầy giáo hỏi anh rất nhiều lần!” Mặc Vũ nói.

Hi Hi suy nghĩ một chút, “Ngày mai anh sẽ đi !”

Lần này đi ra ngoài, cũng không có xin nghỉ, lần trước lúc đi La Mã , cũng không có xin nghỉ, đối với chuyện không đến trường học này, Hi Hi cảm thấy mình quá bình thường rồi, đoán chừng thầy giáo cũng tập mãi thành thói quen rồi.

Mỗi lần tới trường học, Hi Hi đều phải suy nghĩ đủ các có, ngày mai cũng như thế!

“Thật không! ?” Mặc Vũ hỏi.

Như vậy tới trường học, đã có người cùng chơi với nhóc.

Ở trong trường học, thật là nhiều người cũng không thích nhóc, không chơi với nhóc, Mặc Vũ cũng không biết tại sao!

Hơn nữa, Hi Hi cũng không có đến trường, nhóc rất mất mát, bây giờ nghe Hi Hi muốn đi, nhóc sướng đến phát rồ rồi!

Nhìn dáng vẻ vui mừng của Mặc Vũ, Hi Hi gật đầu.

“Thật tốt, vậy thì có người chơi với em rồi !” Mặc Vũ cười nói.

Hi Hi cũng cười, nói thật, trước nay vẫn còn vô cùng ghét Mặc Vũ , dáng vẻ phách lối của Mặc Thiệu Quân, bộ dạng đức hạnh của Cung Ái Lâm, chỉ là trải qua dạy dỗ của bé, cũng thuận mắt hơn nhiều!

Hai đứa đứng ở đó trò chuyện, Hoa Hồng ở một bên nhìn.

Bộ dạng không khác gì hai đứa bé, nhưng thực chất lại kém rất xa.

Hi Hi vừa nhìn , chính là loại khí phách vương giả, mặc dù trên người Mặc Vũ cũng mang theo loại khí chất quý tộc trời sanh đó, nhưng so với Hi Hi, lại thua kém quá nhiều.

Hoa Hồng uống chè của Hi Hi cũng không có nói gì .

Đúng lúc ấy thì, trên lầu lại vang lên âm thanh, “Mặc Vũ, lên lầu!”

Nhìn theo tiếng nói, Cung Ái Lâm đứng ở trên lầu, mặt lạnh nhìn Mặc Vũ.

Nhìn ra, bà ta rất không thích Hi Hi cùng Mặc Vũ ở chung một chỗ.

Điểm này, Hoa Hồng cũng nhìn ra !

Lúc này, Mặc Vũ nhìn Cung Ái Lâm, có chút sợ hãi, “Con muốn chơi cùng anh Hi Hi”

Nghe thế , Cung Ái Lâm cau mày lại, nhìn nhóc lạnh giọng mở miệng, “Con làm xong bài tập chưa? Lập tức đi làm cho bà !” Cung Ái Lâm nói.

Xem ra, nghiêm khắc đối với Mặc Vũ, nhưng Hi Hi biết, Cung Ái Lâm chỉ là nhằm vào mình mà thôi!

Nhìn Mặc Vũ thích bé như vậy, trong lòng Cung Ái Lâm sẽ rất tức giận!

“Nhưng con muốn chơi cùng anh Hi Hi , bài tập, buổi tối con làm tiếp.” Mặc Vũ nói, mặc dù Cung Ái Lâm rất quan tâm việc học tập của nhóc, nhưng buổi tối Cung Ái Lâm đều cùng nhóc làm bài tập , bây giờ, có phải quá sớm một chút không! ?

Nghe được Mặc Vũ cãi lại, Cung Ái Lâm càng thêm không vui. “Con bây giờ là ngay cả *** lời nói đều không nghe ! ?” Cung Ái Lâm lạnh giọng nhìn Mặc Vũ hỏi, bộ dáng kia, Mặc Vũ nhìn, thật sự có mấy phần sợ hãi.

Lúc này, Hi Hi nhìn, Hung Ái Lâm làm như vậy, đơn giản đúng là vì cảnh cáo mình.

Nhưng vì cảnh cáo mình, cứ như vậy nghiêm khắc đối với Mặc Vũ, bà ta cảm thấy có ích sao?

Lúc này, Mặc Vũ vừa muốn mở miệng, Hi Hi lại lên tiếng trước, “Mặc Vũ, em lên lầu trước đi, hôm khác chúng ta chơi nữa!” Hi Hi nói.

Lúc này, Mặc Vũ nhìn Hi Hi, có mấy phần không muốn.

“Ngày mai anh sẽ đến trường, về sau có rất nhiều cơ hội!” Hi Hi nói.

Nghe thế, Mặc Vũ mới gật đầu, “Vây cũng tốt!”

Vì vậy, Mặc Vũ hết sức không muốn đi lên lầu!

Cung Ái Lâm đứng ở đó, sắc mặt càng thêm không tốt.

Bà nói mấy câu, Mặc Vũ đều không nghe, bây giờ Hi Hi nói một câu, nó liền nghe, ở trong lòng Cung Ái Lâm có bao nhiêu tức giận!

Nhưng bà đều chịu đựng, không nói, bà tuyệt đối sẽ không ở trước mặt người ngoài hung dữ, lộ ra bất kỳ bất mãn gì.

Lúc này, Mặc Vũ quay đầu lại nhìn Hi Hi một chút, vô cùng không muốn đi lên lầu.

Hi Hi thì đứng ở dưới lầu, khóe miệng thủy chung mang theo nụ cười nhạt, mặc dù thái độ của Cung Ái Lâm hết sức không tốt, cũng biết bà ta không ưa mình, nhưng Hi Hi cũng không tức giận.

Bởi vì, Cung Ái Lâm tức giận!

Điểm này, bé thắng!

Lúc này, Mặc Vũ đi lên, Cung Ái Lâm lôi kéo nhóc lập tức trở về phòng!

Thấy Mặc Vũ đi, lúc này Hi Hi mới xoay người lại, chuẩn bị uống chè của mình, nhưng bây giờ, bé phát hiện, chè không có.

Đến một ngụm cuối cùng , cũng bị Hoa Hồng uống hết.

“Hoa Hồng! ! !”

Nhìn trong chén chè rồng tuếch, Hi Hi nhìn Hoa Hồng, bắt mẫn hết sức.

Lúc này Hoa Hồng lại ung dung phát biểu cảm tưởng, “nhà họ Mặc các người cũng quá keo kiệt, ngay cả một chén chè!”

Trời mới biết, chén chè này là bảo mẫu đặc biệt chuẩn bị vì Hi Hi.

Nhưng Hoa Hồng không biết được, nói xong những lời này, vừa vụng bị Mặc Thiếu Quần nghe được, anh ta không nói hai lời, trực tiếp đi vào phòng bếp.

“Thím Lý, còn chè không! ?”

“À? Còn nữa, thế nào? Nhị thiếu gia muốn uống sao?” Bảo mẫu hỏi.

Bà nhớ, Mặc Thiếu Quần không thích uống ngọt mà!

“Đưa ra ngoài hai chén nữa!” Mặc Thiếu Quần nói.

“Dạ! ?” Bảo mẫu không hiểu, nhìn Mặc Thiếu Quần.

“Tôi nói lại bưng ra ngoài hai chén, bà mới vừa rồi đưa cho Hi Hi một chén, một người khác đâu? Đừng làm cho người ta cảm thấy nhà họ Mặc chúng ta hẹp hòi, một chén chè cũng không chịu cho!” Mặc Thiếu Quần nói.

Lúc này, bảo mẫu nhìn ra phía ngoài, Hoa Hồng đang cùng Hi Hi nói chuyện.

Bảo mẫu gật đầu liên tục, mới vừa rồi thật vui mừng, cho nên không để mắt tới Hoa Hồng.

“Vâng, tôi biết rồi!” Bảo mẫu đáp một tiếng.

Cũng cảm thấy kỳ quái, này nhị thiếu gia họ Mặc không phải rất ghét Hi Hi sao?

Bây giờ lại bảo bà bưng chè ra ngoài, đây là gốc rễ (*) đúng không ?

(* ý nói cùng chung dòng máu)

Nhưng bảo mẫu cũng không có hỏi, chỉ mức hai chén liền bưng đi ra .

Lúc này, Hi Hi vẫn còn đang cãi nhau với Hoa Hồng, “Hoa Hồng, chè của tôi! ! !” Bé mới uống một hớp, bây giờ lại không còn!

Hoa Hồng cũng nhìn Hi Hi, “Tôi uống rồi”

“Chị uống thì uống, làm sao không chờ cho tôi một hớp!” Hi Hi nói, bé cũng quên mất hương vị gì rồi.

Sau khi nghe được lời Hi Hi nói , Hoa Hồng suy nghĩ một chút, “Chẳng lẽ, cậu muốn uống nước bọt của tôi còn thừa lại !”

Hi Hi “.”

Lúc nào thì, Hoa Hồng cũng học thói vô sỉ như vậy !

Quả thật là đi theo người nào, học cái đó mà!

Hoa Hồng cái tốt không học, lại học bộ dạng cách làm vô sỉ kia của cha!

“Chị không phải cũng uống của tôi sao? !” Hi Hi phản bác.

“Đúng vậy , tôi cũng không có chê cậu bẩn!” Hoa Hồng nói.

Hi Hi “.”

Thật lòng Hi Hi cảm thấy, quá vô sỉ! ! !

Lời châm chọc này còn chưa nói hết, lúc này, bảo mẫu liền bưng chè đi ra!

“Tiểu thiếu gia, còn có vị tiểu thư này, còn chè, các người còn muốn uống không! ?” Bảo mẫu hỏi.

Nghe xong lời này, ánh mắt Hi Hi sáng ngời.

Mặc dù, tài nấu nướng của bé cũng rất được, nhưng đã thật lâu bé không có uống chè rồi, uống quá ngon!

“Muốn muốn muốn!” Hi Hi trả lời liên tiếp ba tiếng muốn.

“Thím Lý , bà làm chè uống quá ngon!” Hi Hi khen ngợi.

Lúc này, thím Lý cười đặc biệt vui vẻ, “Tiểu thiếu gia thích uống là tốt rồi!”

Sau đó, bảo mẫu để xuống, đem chè bưng đến trước mặt của Hi Hi, sau đó cũng bưng cho Hoa Hồng một chén, “Vị tiểu thư này, mới vừa rồi thật xin lỗi, tôi thật quá vui mừng, quên mất cô rồi, chén này là của cô!” thím Lý nói.

Hoa Hồng ngồi ở chỗ đó, nghe được lời thím Lý nói, lời này nếu đổi thành người khác nói, Hoa Hồng tuyệt đối tức giận, nhưng là thím Lý nói đặc biệt nhún nhường, không có chút nào giống như giả, Hoa Hồng cười cười, gật đầu một cái, không nói gì nhiều.

“Bên trong còn nữa, nếu như mà thích uống thì uống nhiều một chút!” thím Lý cười nói.

“Cám ơn thím Lý!” Hi Hi cười nói.

Thím Lý cười cười, rất thích đứa nhỏ Hi Hi này !

Sau khi thím Lý đi, Hi Hi cùng Hoa Hồng an phận, ngồi ở chỗ đó uống chè.

Lúc này, Hi Hi chợt nhớ tới cái gì, “Đúng rồi, mới vừa rồi điện thoại của ai! ?”

Nói đến cái này, Hoa Hồng cũng lập tức nghiêm túc một chút, “Mặc Tử đấy!”

Bé nghe được Mặc Tử , Hi Hi cũng biết, kế tiếp Hoa Hồng còn có lời nói nữa.

“Lô hàng kia tối mai hai giờ đến, muốn trung chuyển từ bến tàu thánh phố A , lần này, lập tức giao toàn quyền cho cậu phụ trách!” Hoa Hồng nói.

Lần này, Tạp Ni cùng Mặc Tử không có cách nào thoát thân.

Nhắc tới cái này, Hi Hi gật đầu , biết tính nghiêm trọng của sự tình , thiếu tá Tỉnh Nham nhất định sẽ phái người giám sát bọn họ hai bên, lần này, Hi Hi cũng không thể làm ngơ.

“Được, tôi biết rồi!” Hi Hi đáp một tiếng, sắc mặt thoáng qua một tia cơ trí (**), bộ dáng kia, cực kỳ giống Mặc Thiếu Thiên.

(** giống như nhìn xa trông rộng)

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Hi Hi, “Cậu định làm gì? Chẳng lẽ thật sự muốn làm theo lời lần trước cậu nói! ?” Hoa Hồng hỏi.

Lời Lý Thuận nói, độ trung thành cô tuyệt đối tin tưởng, nhưng làm cái này, không chỉ phải có độ trung thành, còn phải có đầy đủ năng lực phản ứng cùng năng lực lãnh đạo, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, nhất định phải có khả năng phản ứng lại!

Hi Hi gật đầu, “Đương nhiên!”

Ở trận địa truyền tới đây. Thiếu tá Tỉnh Nham nếu muốn điều tra thân phận của bé, như vậy, bé sẽ để cho anh ta tra.

Nhưng về phần tra được cái gì, bé đều không chịu trách nhiệm!

Nghĩ tới đây, Hi Hi nhếch miệng lên cười nhạt

394. Chương 398: Trong Đầu Có Chip

Cùng Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam ở Mặc gia hết buổi chiều, đến lúc tối, bọn họ mới trở về.

Ngồi ở trong xe, Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam rất vui mừng hỏi, “Mẹ, về tới đây, có cảm giác quen thuộc không?”

Nghe Hi Hi nói, Lâm Tử Lam nhìn bên ngoài, khoe miệng ngoắc ngoắc, gật đầu, “Ừ, có một cảm giác quen thuộc rất mãnh liệt, nhưng mà vẫn không nhớ ra cái gì cả!” Lâm Tử Lam nói.

Vốn là Hi Hi vẫn còn rất kích động, nhưng sau khi nghe nửa câu sau, khẽ ngẩn ra, được rồi!

Bé không nên kích động như vậy.

Mất trí nhớ là một chuyện rất phức tạp, bé không nên gấp gáp như vậy .

Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, khoe miệng cười, “Từ từ đi, không nóng nảy, sau này còn có nhiều thời gian!” Hi Hi nói.

Nghe lời Hi Hi nói, Lâm Tử Lam nhìn bé, Hi Hi rất hiểu chuyện, làm cho cô cảm thấy hết sức thoải mái, cô gật đầu cười.

Xe chạy ở trên đường thật nhanh, lúc này, Lâm Tử Lam chợt nhớ tới cái gì, “Đúng rồi, Hoa Hồng đâu! ?”

Nói đến Hoa Hồng, Hi Hi nhú mày, “À, chị ấy còn có chuyện gấp đi trước rồi!” Hi Hi nói.

Nghe lời này, Lâm Tử Lam gật đầu, không nói gì nữa.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên lái xe, khoe miệng thủy chung vẫn duy trì nụ cười nhạt, có thể mang Lâm Tử Lam về nhà, đây là một việc rất đáng giá vui mừng.

Đang lúc Mặc Thiếu Thiên nghĩ tới, một chiếc xe con từ bên kia vọt tới, tốc độ cực nhanh.

“Cha, cẩn thận!” Hi Hi la to một tiếng.

Lúc Hi Hi la lên, một khắc kia, Mặc Thiếu Thiên đã thấy được chiếc xe từ bên cạnh lái tới, trong khoảng khắc đó, Mặc Thiếu Thiên cũng lập tức tăng tốc, lái qua hướng bên kia, tránh thoát va chạm cùng chiếc xe này.

Lâm Tử Lam ngồi bên ghế cạnh ghế tài xế, không có thắt dây an toàn, , mà Mặc Thiếu Thiên điều khiển xe nhanh như vậy, Lâm Tử Lam cảm thấy đầu mình choáng váng hoa mắt, một khắc kia, đầu óc trống rỗng.

Cơ thể Hi Hi ở trên xe cũng lay động, thiếu chút nữa giữ không được!

“Két ——” một tiếng.

Mặc Thiếu Thiên đột nhiên ngừng xe lại, nhưng chiếc xe phía sau , đã vọt thẳng đi qua, “Ầm” một tiếng, đụng phải tường đá, âm thanh cực lớn.

Lúc này, Lâm Tử Lam chột dạ vào nệm phía sau, hai mắt nhắm lại, hôn mê bất tỉnh.

Mặc Thiếu Thiên vốn là định xuống xe xem chuyện gì xảy ra, lúc này, Hi Hi lại phát hiện Lâm Tử Lam ngất xỉu, “Mẹ, mẹ làm sao vậy! ?” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Nhưng mà, Lâm Tử Lam nằm ở đó, mắt nhắm lại, đã hôn mê bất tỉnh.

Nghe tiếng la của Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại, thấy Lâm Tử Lam hôn mê bất tỉnh, một khắc kia, trái tim của anh cũng ngừng đập!

“Cha!” Hi Hi lo lắng hét lên.

“Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam!” Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Lâm Tử Lam gọi hai tiếng, nhưng lại không có chút phản ứng nào.

“Cha, đi bệnh viện!” Hi Hi nói.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên mới chợt nhớ tới, sau đó cũng không kịp tìm chiếc xe kia tính sổ, trực tiếp khởi động xe đi về phía bệnh viện.

~~~~~

Hơn nửa tiếng sau, bác sĩ từ trong phòng bệnh đi ra, lúc này , Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên đang đợi ở ngoài cửa, thấy bác sĩ đi ra, lập tức chào đón.

“Bác sĩ, thế nào? !” Mặc Thiếu Thiên lo lắng hỏi, Hi Hi cũng theo sau, hỏi lại.

“Đã tiến hành kiểm tra, không có chấn thương , cho nên, không có nguy hiểm đến tính mạng!” Bác sĩ nói.

Nghe thế, nỗi thấp thỏm trong lòng của hai người mới thả lỏng một chút.

“Nhưng không có chấn thương, tại sao lại ngắt đi! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn bác sĩ hỏi.

Nói đến cái này, bác sĩ có chút sợ sệt.

Nhìn bác sĩ trầm mặc, Mặc Thiếu Thiên cũng biết có vấn đề!

“Bác sĩ, rốt cuộc thế nào! ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, sắc mặt hết sức không tốt.

Mặc Thiếu Thiên là ai, gần như cả thành phố A ai cũng biết mặt mũi, cho nên cũng không có người nào dám đắc tội vị đại gia này.

Nếu Mặc Thiếu Thiên hỏi như vậy, bác sĩ nhìn bọn họ, “Các người tới phòng làm việc của tôi, tôi nói cặn kẽ cho các người!” Bác sĩ nói.

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt cũng ẩn chứa một chút lo lắng.

“Bảo bối, con trước hết đi xem mẹ con một chút. . . . .”

“Không, con muốn đi theo cha!” Hi Hi nói, giọng điệu hết sức kiên định.

Mẹ cuối cùng là tình huống thế nào, bé nhất định phải biết!

Hễ là chuyện Hi Hi đã quyết định thì nhất định phải làm được, Mặc Thiếu Thiên thấy không ngăn cản được Hi Hi, cũng không có ngăn cản nữa, sau đó, hai người cùng đi vào phòng làm việc của bác sĩ Triều.

Lúc này, bác sĩ đi vào, lấy ra một tờ phim chụp X quang đặt ở trên máy đọc X Quang [hoặc đèn đọc phim X Quang] , ánh đèn chiếu lên, lập tức có thể nhìn phim X quang rất rõ ràng.

Sau đó, bác sĩ lên tiếng.

“Người không có chấn thương, cho nên không có nguy hiểm tính mạng, nhưng chúng tôi đã chụp X quang cho cô ấy, biểu hiện cơ thể cũng không có vấn đề gì, nhưng bộ não. . . . .” Nói tới chỗ này, bác sĩ ngược mắt nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên và Hi Hi.

Hai người bọn họ đều vô cùng lo lắng, khẩn trương nhìn ông, bác sĩ do dự một lát cuối cùng mở miệng “Cái này là phim chụp X quang não bộ, dựa vào biểu hiện, chúng tôi phát hiện trong não của Lâm tiểu thư có một vật!”

Vật? Thứ gì?

Đầu lông mày của Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên cũng nhăn lại, sau đó, vẫn là Hi Hi lên tiếng trước, “Là khối u sao?!” Hi Hi hỏi.

Dường như, đã dự tính chuyện xấu nhất!

Nghe được lời Hi Hi nói, bác sĩ nhìn Hi Hi, ánh mắt có mấy phần kinh ngạc, đứa bé này có phải hiểu biết quá nhiều chuyện không?

Cho nên có thể bình tĩnh hỏi ra những lời này!

Nhưng câu trả lời dĩ nhiên là không phải!

Bác sĩ nhìn bọn họ, lắc lắc đầu, “Không phải!”

“Vậy là cái gì! ?” Mặc Thiếu Thiên vội vàng hỏi, khi nhận được câu trả lời chính xác , không phải là khối u, trong lòng Mặc Thiếu Thiên có thể nói là bỗng chốc thả lỏng, có thể nói bây giờ tâm tư thay đổi.

Bình thường xuất hiện não bộ có vấn đề, đều không phải là vấn đề nhỏ, cho nên, Mặc Thiếu Thiên không dám quá xem nhẹ.

“Tôi muốn hỏi , trước đây Lâm tiểu thư đã làm giải phẫu mổ sọ sao! ?” bác sĩ nhìn bọn họ hỏi ngược lại.

Nói đến cái này, trong lòng của Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên đồng thời chấn động, lúc này, Mặc Thiếu Thiên lập tức quyết định thật nhanh mở miệng, “Không có!”

“Vậy thì thật kỳ lạ!” bác sĩ nói, “Ồ trong phim X quang thể hiện , trong đầu Lâm tiểu thư có một con chip, cái này chính là nguyên nhân làm cho Lâm tiểu thư té xỉu, khi bị va chạm hay tác động sẽ té xỉu!”

Con chip?

Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên đồng thời kinh hãi một chút, “Tại sao có thể có con chip! ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Cái này tôi không được rõ lắm , nếu như nói Lâm tiểu thư chưa từng làm giải phẫu mổ sọ , trong đầu không thể nào có chip!” bác sĩ hết sức khẳng định nói.

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới cái gì, sững sờ mấy giây, anh chợt nhìn bác sĩ, “Bác sĩ, tôi muốn biết, nếu như trong đầu gắn vào vật này sẽ như thế nào! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn bác sĩ hỏi.

Suy đoán tốt nhất của anh là cái dạng kia, nếu như nói. . . . .

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên nắm chặt tay lại!

Lúc này, bác sĩ suy nghĩ một chút, “Cái này, tôi không có cách nào cho anh đáp án chính xác!”

“Tại sao! ?”

“Tôi không phải chuyên khoa về não, tôi đề nghị anh nên tìm một bác sĩ chuyên khoa não, tôi tin tưởng, nhất định sẽ tìm ra vấn đề!” bác sĩ nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Lúc này, chân mày của Mặc Thiếu Thiên nhăn lại “Bác sĩ, nếu như gắn cái chip này vào, có thể hay không đưa đến mất trí nhớ! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn bác sĩ hỏi.

Hỏi cái này, Hi Hi cũng sững sốt, bé hiểu được cha hỏi như thế là có ý gì, bé cũng nghi ngờ giống như vậy, ánh mắt nhìn về phía bác sĩ.

Bác sĩ cũng sững sốt, không ngờ Mặc Thiếu Thiên sẽ hỏi như thế, nhưng ông không dám cho câu trả lời chính xác, “Bất kỳ vật gì cắm vào đầu cũng có thể, nhưng tôi không cách nào cho anh đáp án chính xác, đề nghị anh hãy tìm một chuyên gia về não, bệnh như vậy, cơ bản cũng chưa từng xuất hiện!” bác sĩ nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, cho nên ông không dám kết luận tùy tiện!

Mặc Thiếu Thiên nhìn bác sĩ, mặc dù bây giờ anh rất muốn hiểu rõ nguyên nhân, nhưng bác sĩ không thể đưa ra được nguyên nhân chính xác, không bằng không hỏi, nếu không, chỉ tăng thêm lo lắng cùng hiểu lầm cho anh và Hi Hi!

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên gật đầu , “Được, tôi biết rồi!”

Bác sĩ cũng gật đầu một cái, “Tạm thời sẽ không ảnh hưởng cuộc sống của Lâm tiểu thư , lát nữa cô ấy sẽ tỉnh lại!” bác sĩ nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu .

Cùng Hi Hi rời khỏi phòng làm việc của bác sĩ.

Nửa tiếng sau, Lâm Tử Lam đã tỉnh, hỏi thăm tình huống một chút, không có vấn đề gì, Mặc Thiếu Thiên liền mang theo lâm tử Lam xuất viện.

Lâm Tử Lam cũng không biết tại sao mình lại té xỉu, mình tại sao phải té xỉu, nhưng hình như có vấn đề hay không, Hi Hi cũng nói, kiểm tra một chút, cũng không có vấn đề gì, lúc này Lâm Tử Lam mới yên tâm , trước khi xảy ra, có thể là do cô quá khẩn trương!

Hi Hi nói với Lâm Tử Lam như vậy, nhưng trong lòng Mặc Thiếu Thiên lại biết, Hi Hi không muốn làm cho Lâm Tử Lam quá lo lắng mà thôi!

Mặc Thiếu Thiên cũng không có nói, khi chưa tìm được nguyên nhân, anh sẽ không dễ dàng mở miệng.

Nhưng nếu như chuyện thật sự giống như anh , anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng cho qua như vậy . . . . .

Trên đường đi Mặc Thiếu Thiên không nói gì, đều tự hỏi vấn đề kia, Lâm Tử lam nhìn Mặc Thiếu Thiên không lên tiếng, cô cũng không có hỏi nhiều, vì vậy, dọc theo đường đi cứ yên tĩnh như vậy trôi qua.

Khoảng hơn nửa tiếng , cuối cùng đã tới nhà.

Hi Hi vừa xuống xe, thoát nhìn rất hạnh phúc.

Không muốn để cho Lâm Tử Lam phát hiện cái gì, cho nên Hi Hi cười rất vui vẻ, “Mẹ, về đến nhà rồi...!” Hi Hi cười nói.

Lâm Tử Lam cũng nhìn Hi Hi cười cười.

Sau đó, bọn họ trực tiếp đi thang máy lên, Hi Hi mở cửa, mở đèn, “Mẹ, đây chính là nhà chúng ta !” Hi Hi cười nói.

Hi Hi đi vào trước , Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên theo sau, đi vào, thấy bố trí bên trong thì Lâm Tử Lam càng thêm không nghi ngờ lời bọn họ nói.

Bởi vì trang trí bên trong, hay đồ nội thất, đều là phong cách cô thích, rằng đây là nhà của cô!

“Như thế nào? Nơi này đều thiết kế theo sở thích của mẹ!” Hi Hi nói, đơn giản giới thiệu nhà của bọn họ.

Lâm Tử Lam nhìn xung quanh, khóe miệng vẫn mang theo nụ cười nhạt, cô tuyệt không hối hận khi đi về cùng bọn họ, ngược lại, có cảm giác rất may mắn, trực giác của cô nói với cô , tất cả ở nơi này, mình cũng không thể bỏ nhà mình, nếu như không trở lại, cô nhất định sẽ hối hận!

“Ừ!” Lâm Tử Lam nặng nề gật đầu , cô hết sức tin tưởng.

Nhìn khóe miệng mẹ cười, Hi Hi cũng vô cùng vui vẻ.

“Mẹ, con biết mẹ rất mệt mỗi, nơi đó là phòng tắm, nơi đó là phòng của mẹ, trước tiên mẹ có thể rửa mặt, tắm rửa , nghỉ ngơi cho khỏe một chút!” Hi Hi nói.

Nghe Hi Hi nói, Lâm Tử Lam gật đầu, vẫn là Hi Hi hiểu rõ cô.

“Được!” lâm Tử Lam trả lời, sau đó đi về phía phòng của mình, Mặc Thiếu Thiên thì đứng ở phòng khách, lúc này, Hi Hi quay đầu lại nhìn ánh mắt Mặc Thiếu Thiên , mặc dù hai người cũng không có nói chuyện, nhưng ánh mắt toát ra ý tứ, hai người cũng đã hiểu!

Hiện tại, Hi Hi còn không muốn cho Lâm Tử Lam biết chuyện này!

Tương tự như vậy, Mặc Thiếu Thiên cũng có ý này!

Vì vậy, Hi Hi liếc mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, cha hiểu ý của con không! ?” Hi Hi hỏi.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Cha hiểu !”

Sau đó, Hi Hi cười cười, bé biết là cha nhất định sẽ hiểu!

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Vậy thì tốt, con cũng trở về phòng thay quần áo!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Sau đó, Hi Hi đi thẳng về phòng.

Mặc Thiếu Thiên cũng không có gấp gấp đi vào, mà lấy điện thoại di động ra, mặt trời đã mọc lên cao.

“Này. . . . .”

“Mặc tổng !” Nhận được điện thoại Mạc Lương có mấy phần kích động.

Nghe nói Mặc Thiếu Thiên trở lại, anh vốn lá muốn đi đón, nhưng Mặc Thiếu Thiên không cho anh đi, cho nên đến bây giờ vẫn luôn đợi điện thoại.

“Ừ!” Mặc Thiếu Thiên trả lời một tiếng, sau đó , anh mở miệng, “Mạc Lương, lập tức giúp tôi tìm trên toàn thế giới bác sĩ khoa thần kinh có uy tín nhất!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Mạc Lương sững sốt, “Mạc tổng, đã xảy ra chuyện gì sao! ?”

“Ừ , lập tức giúp tôi tìm bác sĩ khoa thần kinh cực kỳ có uy tín!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe giọng Mặc Thiếu Thiên nghiêm túc, Mạc Lương cũng không có hỏi quá nhiều, trực tiếp trả lời một tiếng, “Tôi biết rồi!”

Sau đó, trò chuyện ngắn ngủi, Mặc Thiếu Thiên liền cúp máy!

Đứng ở trên ban công, Mặc Thiếu Thiên nhìn cảnh tượng bên ngoài, bầu trời bên ngoài, nghĩ đến loại khả năng kia, ánh mắt của anh liền hiện ra một tia u ám.

Nhưng nghĩ đến lời Hi Hi nói với anh, Mặc Thiếu Thiên lại phải nhịn lại!

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên hít vào một hơi thật sâu, mặc kệ như thế nào, trước mắt không có đáp án, anh đều không thể thay đổi cái gì!

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười, quay đầu lại, đi về phía phòng ngủ của Lâm Tử Lam.

Lâm tử Lam mới vừa thay quần áo xong, Mặc Thiếu Thiên liền đi vào, thậm chí không có gõ cửa .

Lâm Tử Lam cau mày, nhìn anh, “Mặc tiên sinh, vào cửa cũng không biết gõ cửa sao! ?” Lâm Tử Lam hỏi.

Nghe thế , Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Từ trước tới giờ anh cũng chưa bao giờ gõ cửa!” Mặc Thiếu Thiên nói, trực tiếp đi tới, ôm lấy Lâm Tử Lam.

Động tác của anh đột nhiên tới, Lâm Tử Lam sững sờ, nhưng cũng không biết là thói quen, hay là như thế nào, lần này Lâm Tử Lam cũng không có đẩy anh ra, mà là mặc cho anh ôm, “Trước là trước kia, bây giờ là bây giờ, trước khi tôi nhớ ra bất cứ chuyện gì , Mạc tổng, anh vẫn nên thân sĩ một chút!” Lâm Tử Lam nói.

“Thân sĩ? !” Nghe từ ngữ như thế , Mặc Thiếu Thiên nhú mày, ngay sau đó ánh mắt nhìn cô, “Anh không thân sĩ sao! ?”

“Anh thân sĩ sao! ?” Lâm Tử Lam hỏi ngược lại.

Nghe được câu hỏi ngược lại này của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Ừ, anh không thân sĩ, anh thích lưu manh hơn một chút!”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên tiến tới nơi cổ Lâm Tử Lam , nhẹ nhàng hôn cô.

Cảm thấy nụ hôn của anh, trên người Lâm Tử Lam cũng nổi lên run rẩy, cô theo bản năng tránh Mặc Thiếu Thiên, “Tôi muốn đi tắm!”

Nhìn Lâm Tử Lam né tránh, Mặc Thiếu Thiên có chút không vui lòng, anh bắt lấy tay của Lâm Tử Lam, “Anh với em cùng nhau tắm!”

Lâm Tử Lam “. . . . .”

Lâm Tử Lam càng im lặng hơn nhìn Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Lâm Tử Lam, “Em nhìn anh như vậy, làm cho anh có cảm giác rất kích thích. . . . .” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam “. . . . .”

Lâm Tử Lam càng thêm im lặng.

“Anh không phải trở về sao? !” lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Nghe nói như thế, Mặc Thiếu Thiên cau mày, “Trở về đâu ! ?”

“Nhà anh!”

“Anh sống ở nơi này !”

Lâm Tử Lam “. . . . .”

Có thật không?

Có thật không?

Lâm Tử Lam có chút hoài nghi, cô cùng Mặc Thiếu Thiên ở cùng một chỗ sao?

Nhìn dáng vẻ không tin của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên lại gần cô, “Thế nào? Em không tin điều đó!?”

Lâm Tử lam gật đầu.

“Nếu như trước đây không có ở cùng nhau, chẳng lẽ anh qua ở nơi này sao? !” Lâm Tử Lam hỏi ngược lại.

“Không phải!”

“Vậy anh ở đâu! ?” Lâm Tử Lam hỏi.

“Một tầng khác!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Biết Lâm Tử Lam đang bẫy lời của mình, Mặc Thiếu Thiên cũng định nói ra, dù sao, cô hỏi Hi Hi, một loát cũng biết!

“Đã như vậy, Mặc tổng dù sao vẫn nên về nhà mình ở đi!” Lâm Tử Lam nói.

“Em ở đây đuổi anh! ?” Mặc Thiếu Thiên nhún cô hỏi.

“Không phải!” Lâm Tử Lam nói, “Chỉ là, tôi vẫn không quen!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe lời của cô..., khoe miệng Mặc Thiếu Thiên ngoắc ngoắc, “Thói quen đều là dưỡng thành, về sau em sẽ từ từ quen!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam . [lúng túng]

Nói đúng là rất cuộc, Mặc Thiếu Thiên thế nào cũng không chịu rời đi!

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, suy nghĩ một chút mở miệng, “Mặc Thiếu Thiên, anh đã đồng ý với tôi , cho tôi thời gian . . . . .”

Nói đến cái này, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên thay đổi.

Thì ra, anh đồng ý cái này, thành ma chú của mình rồi, sớm biết , cũng sẽ không đồng ý với cô!

Nhìn Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, buông cô ra , “Được rồi, chọc em chơi ,em đi tắm đi, anh còn có chuyện phải làm, sẽ không qua đêm ở đây đâu!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nhắc tới cái này, cảm giác của Lâm Tử Lam chợt buông lỏng một hơi.

Không có ở đây là tốt rồi, nếu không, cô cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng nghĩ lại, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Vậy anh đi đâu ?”

Nhìn bộ dạng Lâm Tử Lam, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên chợt cười lên, hết sức yêu nghiệt, “Thế nào? Em lo lắng cho anh! ?”

Nhìn nụ cười của Mặc Thiếu Thiên, tim của Lâm Tử Lam không thể dừng lại nhảy lên một cái, “Tôi tùy tiện hỏi một chút ,nếu như anh không muốn nói, coi như tôi không có hỏi!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe lời của cô..., Mặc Thiếu Thiên cười, “Anh sẽ tới công ty xử lý một vài chuyện!”

“Ồ!” Lâm Tử Lam gật đầu.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới cái gì, nhìn cô, “Đúng rồi, mấy ngày nay em vừa trở về, đừng quá gấp gáp đi làm, nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói đến đi làm, lúc này Lâm Tử Lam mới nhớ tới lời Hi Hi nói, cô cùng Mặc Thiếu Thiên làm chung trong một công ty, hơn nữa, Mặc Thiếu Thiên còn là ông chủ của cô!

Hơn nữa, từ chuyện cô đứng là nhà thiết kế trang sức, Lâm Tử Lam vẫn vô cùng thích nghề nghiệp này .

Chỉ là lúc này, Lâm Tử lam nghe được lời Mặc Thiếu Thiên nói, gật đầu một cái, biết Mặc Thiếu Thiên lo nghĩ ình, cũng là vì tốt ình, không tiếp tục cùng anh cãi cọ, “Tôi biết rồi!”

Khó được thấy dáng vẻ Lâm Tử Lam nghe lời như thế, Mặc Thiếu Thiên cười, “Tốt lắm, em đi tắm đi, anh đi đây!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam gật đầu.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, nhìn chằm chằm vào cô.

Lâm Tử Lam cau mày, “Anh nhìn tôi như thế làm gì! ?” Mặc tổng lập tức hạ xuống.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên không nói lời gì trực tiếp tiến tới ở trên đôi môi của Lâm Tử Lam ấn xuống một nụ hôn, vốn là muốn sâu hơn muốn nhiều hơn, nhưng nghĩ đến cuối cùng cũng không thể ăn, Mặc Thiếu Thiên cũng coi như xong, cuối cùng chọc giận còn là mình.

Cuối cùng, ở trên môi của Lâm Tử Lam hôn xuống một cái, Mặc Thiếu Thiên buông cô ra , ở bên tai Lâm Tử Lam cảnh cáo nói một câu, “Đừng để cho anh đợi quá lâu, nếu không, anh không biết anh sẽ làm ra chuyện gì. . . . .”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô cười một tiếng, “Được rồi, anh đi nha. . . . .”

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, nhìn một loạt động tác của anh, Lâm tử Lam hoàn toàn không có bất kỳ cách nào xử lí!

Chỉ có thể gật đầu, “Vâng!”

Sau đó, Mặc Thiếu Thiên đi ra ngoài.

Lâm Tử Lam đứng ở trong phòng, nhìn Mặc Thiếu Thiên đi ra, sau đó nghe được âm thanh ngoài cửa mở ra, khóa lại, cô biết, Mặc Thiếu Thiên rời đi!

Mặc Thiếu Thiên đi, Lâm Tử Lam vừa có cảm giác buông lỏng một chút, cũng có cảm giác có vật gì đó ở trong lòng lan tràn. . . . .

Qua mấy giây, Lâm Tử Lam tinh thần thoáng qua , cầm đồ lên liền đi vào phòng tắm tắm.

Tắm xong ra ngoài, Lâm Tử Lam đi ra ngoài, đúng lúc Hi Hi cũng từ trong phòng ra ngoài.

“Mẹ!”

“Bảo bối!” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, cảm giác về tới đây, hết sức nhẹ nhõm, thoải mái.

Lúc này, Hi Hi nhìn xung quanh, “Cha đâu? !”

Nhắc tới Mặc Thiếu Tiên, Lâm Tử Lam ngẩn người, ngay sau đó gật đầu , “À, anh ấy nói còn có chuyện phải làm!”

Hi Hi cũng nhẹ nhẹ gật đầu , “Mẹ, con đi tắm!”

“Được, đi đi!” Lâm Tử Lam nói.

Sau đó , Hi Hi đi tắm, Lâm Tử Lam đi xung quanh phòng.

Thật ra thì, phòng ốc nơi này , phong cách thiết kế rất hiện đại, ngay cả phòng bếp, đều là kiểu cởi mở , xem ra, đặc biệt thích.

Lâm Tử Lam đi xung quanh , ngón tay nhẹ nhàng lướt qua bàn trong phòng bếp, mỗi một chỗ, cô đều quen thuộc.

Giống như, đây là nhà trong lòng cô cũng như thế!

Cho nên, Lâm Tử Lam cảm thấy đặc biệt quen thuộc.

Lúc này, Lâm Tử Lam thấy mô hình trong có chai rượu đỏ, thấy cái này, Lâm Tử Lam cười, lập tức đi tới mở ra một chai, sau đó tìm được cái ly, rót một chút.

Xem ra, thói quen uống một chút rượu đỏ trước khi ngủ của cô thật không phải là một ngày hay hai ngày.

Lâm Tử Lam bưng cái ly, đi tới ban công, ban công thật ra thì rất rộng lớn , cũng rất thoải mái, bên trong có mấy chậu được trồng treo lên, cũng có mấy chậu hoạn, xem ra hết sức tốt.

Quan trọng nhất là, còn có một cái ghế.

Sau khi nhìn thấy, Lâm Tử Lam lập tức bưng cái ly ngồi lên, nhẹ nhàng dựa vào ghế, Lâm Tử Lam nhắm mắt lại, cảm giác này bốn phía, đặc biệt thoải mái.

Tất cả, đều là điều cô thích, hình như mỗi một chỗ, mỗi nơi trong căn nhà này đều là suy tính làm theo yêu cầu .

Thật ra thì, đây chính là quà tặng Hi Hi tặng cho cô, cũng đặc biệt vì cô thiết kế.

Thế nhưng đây là một sở thích của cô, lại là căn nhà quen thuộc, ở trong ấn tượng của cô, nhưng mà một chút cũng không có!

395. Chương 399: Cơn Ác Mộng Của Lâm Tử Lam

Cho đến khi Hi Hi tắm xong, thấy Lâm Tử Lam ở ngoài ban công , liền đi qua.

“Mẹ!” Hi Hi gọi một tiếng, đi tới, “Làm sao còn chưa ngủ ạ! ?” Hi Hi hỏi.

“Không có gì, bây giờ không ngủ được!” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi nói.

Hi Hi mặc áo ngủ nhỏ xíu, nhìn hết sức đáng yêu, “Vậy con bồi mẹ một lát!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, chợt nhớ tới cái gì, “Đúng rồi bảo bối, mẹ có chuyện muốn hỏi con!”

“Chuyện gì! ?” Hi Hi hỏi.

Chuyện mẹ phải biết, bé gần như đều nói ẹ, không biết mẹ còn có cái gì muốn hỏi đây!

“À, mẹ muốn biết, trước đây mẹ và cha con đính hôn, là xuất phát từ tự nguyện chứ! ?” Lâm Tử Lam hỏi.

Nếu như không phải là xuất phát từ tự nguyện, như vậy vẫn còn có thể là vì Hi Hi, nhưng khả năng này rất nhỏ, nhưng Lâm Tử Lam không rõ ràng lắm, cô đối với Mặc Thiếu Thiên tình cảm sâu đậm.

Nghe được lời Lâm Tử Lam nói, Hi Hi biết, mẹ đang hoài nghi tình cảm trước đây của mẹ với cha.

Suy nghĩ một chút, Hi Hi mở miệng, “Đúng là, lúc mới bắt đầu quan hệ của mẹ và cha không tốt lắm, không thể nói không tốt lắm, nhưng hai người luôn ở trong trạng thái khó xử, cha khoa trương, nhưng mẹ lại quá cẩn thận, cho nên, hai người luôn ở giữa tầm nhìn !” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, nghe bé dùng từ, có một loại xấu hổ, nhưng cũng không cắt ngang, mà để cho bé nói tiếp.

“Nhưng lúc đính hôn, hai người là thật lòng, nhìn ra, mẹ rất hạnh phúc!” Hi Hi cười nói.

Nhìn nụ cười của Hi Hi, Lâm Tử Lam biết, Hi Hi không có lừa gạt cô.

Thật ra thì, cô cũng có thể cảm thấy, nhưng ở trong lòng vẫn có một chút nghi ngờ , cô không thể tin được.

Trạng thái bây giờ của cô chính là trạng thái ban đầu mới vừa cùng Hi Hi từ nước Mỹ trở về, không thể tin được, cũng không dám yêu.

Nhưng một khi yêu, cô liền bất chấp tất cả.

Đây chính là Lâm Tử Lam.

Hi Hi thật sự hiểu lòng của mẹ , mẹ lo lắng, sợ hãi , không dám tiếp nhận.

Ngay cả bề ngoài giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng, thật ra cũng sợ, sợ phản bội.

Hi Hi hiểu.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, gật đầu, “Mẹ biết rồi!”

Chuyện đã xảy ra sau khi đính hôn , Lâm Tử Lam cũng biết, Hi Hi cũng không có gạt cô.

Nói đến cùng, theo Tiêu Dật , là Mặc Thiếu Thiên mang cho cô tai nạn, nhưng mà theo cô lại không phải, là cô làm liên lụy tới Mặc Thiếu Thiên mới đúng.

Nếu như không có cô, cô kết luận Diệp An Nhiên sẽ không ra tay với Mặc Thiếu Thiên, cũng bởi vì có sự tồn tại của cô, mới làm liên lụy tới Mặc Thiếu Thiên.

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam thở dài, chuyện tình cảm, là phiền não nhất !

Lúc này, Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, mẹ bây giờ đang suy tính, không phải là chứng minh mẹ đã bắt đầu để tâm đến cha rồi sao ?

Đây là một khởi đầu tốt đẹp!

Nghĩ tới đây, khóe miệng Hi Hi mím lại cười.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, “Con cười cái gì! ?”

Hi Hi lắc đầu liên tục, “Không có gì!”

Sau đó, Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, từ từ lại gần, khóe miệng nhìn lâm Tử Lam cười, “Mẹ, có phải mẹ đã thích cha rồi không ! ?” Hi Hi hỏi.

Nhưng nếu quên mất cha, thì phải là đối với cha không có tình cảm , bây giờ, dạng vẻ của mẹ , có phải đã thích cha rồi không?

Nghe được câu hỏi Hi Hi nói, Lâm Tử Lam sửng sò, ngay sau đó trên mặt nổi lên một chút ửng đỏ.

“Không có!” Lâm Tử Lam phủ nhận.

Hi Hi nhìn bộ dạng của Lâm Tử Lam, mở miệng cười , “Mẹ, mẹ nói dối!”

“Mặt của mẹ đều đỏ!” Hi Hi nói.

“Đó là bởi vì uống rượu đỏ !” Lâm Tử Lam nói.

Dù sao, Lâm Tử Lam sẽ không thừa nhận thích Mặc Thiếu Thiên.

Nhưng Hi Hi nhìn, lại cảm giác không giống.

Khóe miệng bé cười nhạt, “Mẹ, thật ra thì thừa nhận thích cha cũng không có cái gì không tốt, cha con chính là tiêu chuẩn người đàn ông ba tốt!”

“Đàn ông ba tốt? !”

Nghe nói như thế, ánh mắt lâm Tử Lam nhìn về phía Hi hi, “Con chắc chắn chứ?”

“Ách. . . . .” Hi Hi sửng sốt một chút, “Chúng ta nói đến khi cha tìm kiếm mẹ khắp trái đất , cha tuyệt đối tin tưởng!” Hi Hi hết sức khẳng định nói.

Chính là ba tháng, cha tất cả ngày đêm đều tìm kiếm mẹ, chưa từng từ bỏ, là Hi Hi tận mắt chứng kiến tình cảm của cha đối với mẹ !

Nghe lời Hi Hi nói, Lâm Tử Lam nhú mày, nhấp một ngụm rượu đỏ, ngay sau đó nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi, “Vậy đàn ông ba tốt?”

“Có tiền, đẹp trai, lại chung tình!” Hi Hi nói.

Có lẽ trước đây nói đến lời này, bé đều muốn cắn đầu lưỡi của mình, nhưng bây giờ, bé không sợ.

Sự thật như thế mà!

Chỉ là, chẳng biết tại sao, Lâm Tử Lam nghe Hi Hi nói ba cái này, nhin không được cười lên.

“Con khẳng định chứ! ?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi, ngụ ý, cô không tin!

Thấy thế nào Mặc Thiếu Thiên cũng không phải là người chung tình!

Hi Hi gật đầu liên tục, “ Khẳng định 100% !”

Trước kia không dám nói, nhưng bây giờ, Hi Hi khẳng định 100% !

Lúc này, Lâm Tử Lam dề dặc mở miệng, “Làm sao mẹ nhìn không giống!”

“Mẹ, nhìn người không thể nhìn bề ngoài nha? Mặc dù thoát nhìn cha cả đời phóng đảng không kèm chế được yêu đương tự do, nhưng từ sau khi biết mẹ, cha liền thay đổi vô cùng chung tình !” Hi Hi nói.

Sau đó chỉ sợ Lâm Tử Lam không tin, giơ tay làm bộ thề , “Con dùng khí tiết của con thề!”

Tử Lam “. . . . .”

“Không, dùng nhân cách thề!” Hi Hi bổ sung.

Lần này, Tử Lam tuyệt đối im lặng !

Máu chốt là, khí tiết của Hi Hi rất có giá trị sao?

Nhân cách có giá trị sao?

Lâm Tử Lam dắt lừa thuê sao, giống như cùng Hi Hi bán thứ gì . . . . .

“Mẹ, mẹ không tin sao! ?” Hi Hi nhìn Tử Lam hỏi, ánh mắt chớp chớp, đáng vẻ rất non nớt rất ngây thơ .

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút mở miệng, “Nếu như so sánh hai phía, mẹ tương đối không tin khí tiết cùng nhân cách của con!”

Hi Hi “. . . . .”

“Mẹ! ! !” Hi Hi kêu một tiếng, bày tỏ bất mãn, phản đối.

Lâm Tử Lam cũng cười một tiếng, âm thanh của Hi Hi, làm cho cô cảm nhận hạnh phúc làm mẹ .

“Mẹ, con phản đối!”

“Phản đối không có hiệu quả!” Lâm Tử Lam trực tiếp bác bỏ trở lại.

“Mẹ. . . . .” Hi Hi kêu một tiếng.

Lâm Tử Lam cười, “Được rồi, mẹ nói giỡn!” Lâm Tử Lam nói.

Lúc này, Hi Hi lại bĩu môi, chỉ là thấy đáng vẻ mẹ cười vui vẻ như vậy, bé cũng liền thỏa mãn.

“Được rồi được rồi , khuya lắm rồi, ngày mai con còn phải đi đến trường, đi ngủ sớm một chút!” Lâm Tử Lam nói.

Lúc này Hi Hi mới gật đầu, “Dạ, mẹ ngủ ngon!”

Sau đó, Hi Hi bước tới nhẹ nhàng hôn lên mặt Lâm Tử Lam .

“Ừ, ngủ ngon!” Lâm Tử Lam ngồi ở trên ghế, khoe miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt, thoát nhìn, hết sức mê người.

Sau đó, Hi Hi đi về phòng , Lâm Tử Lam ngồi ở trên ghế xích đu, nhìn bầu trời, cảm nhận làn gió nhẹ lướt qua, rất thoải mái, mới vừa lo lắng cùng không vui, cũng đều bởi vì Hi Hi tan thành mây khói.

Ngồi ở trên ghế không bao lâu, uống xong ly rượu đỏ trong tay, Lâm Tử lam cũng trở về phòng nghỉ ngơi.

Nằm ở trên giường không bao lâu, Lâm Tử Lam liền ngủ thiếp đi.

Nhưng đêm nay, Lâm Tử Lam ngủ cũng không khá lắm.

Trong đầu dần hiện ra các sự vật, các loại hình ảnh, đêm tối, có xe, có biển, có ánh lửa, còn có tiếng súng, có tiếng bom . . . . .

Đủ loại đạn quyền vào nhau, Lâm Tử Lam nằm ở trên giường, trán cũng toát ra mồ hôi.

Chỉ một giây sau, một khắc kia ngọn lửa bùng lên , Lâm Tử Lam thấy một người từ đối diện xông lên, nhưng lúc này, Lâm Tử Lam đột nhiên la lên một tiếng, kinh hãi tỉnh lại.

Lâm Tử Lam nằm ở trên giường, nhìn trần nhà, sau mấy giây, cô mới bình tĩnh lại, biết đó là giấc mơ.

Bây giờ , cô rất ít mơ giấc mơ như thế , không biết tại sao, hôm nay lại mơ như vậy.

Hơn nữa, Lâm Tử Lam nắm chần thật chặt, trong lòng, không ngừng kinh hoàng . . . . .

Ngay vào lúc này, lại nghe được âm thanh bên ngoài thành thị , Lâm Tử Lam nhìn về phía cửa, sau đó, cửa chợt bị đẩy ra, một bóng dáng chạy vào.

“Sao vậy? Thấy ác mộng! ?” Mặc Thiếu Thiên đi qua, nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam vẫn nằm ở trên giường như vậy, nhìn Mặc Thiếu Thiên xuất hiện ở trước mắt mình, kinh ngạc không thôi.

Anh không phải đi rồi sao?

Thế nào sẽ đi vào?

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, đôi mắt mở thật to , hoài nghi bây giờ vẫn còn nằm mơ không phải là thật.

Cho đến khi tiếng nói của Mặc Thiếu Thiên lần nữa truyền tới, “Sao vậy?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô rất lo lắng hỏi.

Lần này, Lâm Tử Lam mới xác định, mình không phải là đang nằm mơ, Mặc Thiếu Thiên xuất hiện trước mặt cô, giống như là diễn viên phim truyền hình.

Thật lâu, Lâm Tử Lam mới tìm lại giọng nói của mình, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh...anh không phải đã đi rồi sao! ?”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên ý thức được Lâm Tử Lam nói cái gì, “À, có chút việc, vừa trở về!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói đến cái này, lúc này Lâm Tử Lam mới nhẹ nhẹ gật đầu , “À!”

“Em làm sao vậy? Thấy ác mộng phải không! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam ân cần hỏi.

Lâm Tử Lam gật đầu, “Ừ, đã rất lâu rồi chưa từng thấy. . . . .” Lâm Tử Lam nói.

Có thể có liên quan tới việc hôm nay thiếu chút nữa xảy ra tai nạn xe kích thích đến trí nhớ của Lâm Tử Lam , cho nên, mới có thể dẫn đến thấy ác mộng!

Nếu không, trong cơn ác mộng của Lâm Tử Lam cũng sẽ không xảy ra hiện xe.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, trong đêm tối, sau khi nghe được Lâm Tử Lam nói ra những lời này, ánh mắt thoáng qua một tia u ám, nhưng rất nhanh đã bị Mặc Thiếu Thiên che giấu , nhìn cô, “Được rồi, không có việc gì, anh ở đây, em ngủ đi!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói.

Khó được nhìn thấy bộ dạng dịu dàng này của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam cũng cảm thấy ngạc nhiên không thôi.

Nhưng Lâm Tử Lam rất muốn nói, anh ở nơi này, tôi càng không ngủ được!

Nhưng lời này, Lâm Tử Lam không có nói ra, nếu không Mặc Thiếu Thiên chắc chắn lập tức đổi sắc mặt, sẽ làm ra chuyện gì, cô cũng không biết!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, cô vẫn nhìn mình, Mặc Thiếu Thiên chợt nghĩ đến cái gì, mở miệng, “Em yên tâm, em ngủ, anh lập tức đi!”

Nghe được lời Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam cũng biết anh hiểu lầm, nhưng muốn giải thích, rồi lại không biết làm sao mở miệng, định, Lâm Tử Lam cũng sẽ không nói, gật đầu, nhắm mắt lại đi ngủ lần nữa vậy.

Còn Mặc Thiếu Thiên ngồi ở bên cạnh cô, không có bất kỳ cử động nào, cảm thấy hô hấp của Lâm Tử Lam về sau đều đều, cho là cô đã ngủ, lúc này Mặc Thiếu Thiên mới từ từ đứng dậy, đi ra rất nhẹ nhàng.

Lúc cánh cửa kia đóng lại, Lâm Tử Lam từ từ mở mắt ra. . . . .

Nhìn hướng cửa, lúc này Lâm Tử Lam mới thở dốc một hơi.

Thật ra thì, điều đáng sợ nhất trong giấc mơ của cô, là cô nhìn thấy khuôn mặt đang chạy về phía cô, là Mặc Thiếu Thiên! . .

396. Chương 400: Một Màn Rất Ấm Áp

Kỳ thật, giấc mơ này đáng sợ nhất là, cô thấy được mặt người hướng cô chạy tới, là Mặc Thiếu Thiên!

Chẳng biết tại sao, trong lòng Lâm Tử Lam, có loại cảm giác nói không nên lời, trầm trọng cùng khẩn trương.

Thậm chí, cô có thể tưởng tượng được, ở trong mơ cô cảm giác được mình sẽ chết, nhưng mà anh ta vẫn liều lĩnh hướng cô chạy tới.....

Nghĩ đến đây, Lâm Tử Lam nhin không được mở to mắt, cố gắng tiêu hóa sự thật này!

Hi Hi nói cho cô, đây không phải là mơ, mà là chuyện chân thật xảy ra ở Italya, mà vừa rồi một màn kia, cũng là chân thật hiện lên!

Nói không cảm động là giả, nhưng là nếu như là một khắc kia, cô càng nguyện ý để Mặc Thiếu Thiên sống sót.....

Nghĩ đến đây, Lâm Tử Lam hít một hơi thật sâu, cảm giác có chút khát nước, Lâm Tử Lam từ trên giường bước xuống, định đi phòng khách uống nước.

Đi tới cửa, mở cửa, Lâm Tử Lam mới vừa đi ra ngoài, bỗng nhiên hoảng sợ, bởi vì Mặc Thiếu Thiên nằm ngay trên sofa phòng khách!

Cho nên, anh vẫn chưa đi?

Ngủ ngay tại phòng khách sao?

Chẳng biết tại sao, lúc này Lâm Tử Lam, trong lòng cảm giác nói không ra lời, cái mũi còn có một chút chua xót.

Cô không phải là người dễ dàng bị cảm động, nhưng là vừa rồi trong mơ, vừa rồi Mặc Thiếu Thiên khẩn trương, còn có hiện tại, Lâm Tử Lam thật sự cảm giác nói không ra lời.

Mà Mặc Thiếu Thiên nằm ở trên sofa, vừa mới chuẩn bị đi vào giấc ngủ, không nghĩ tới cửa phòng Lâm Tử Lam mở ra, hiện tại, cô đứng cách anh không xa.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, lập tức ngồi dậy, nhìn cô, “Làm sao vậy? Sao lại ra làm gì?”

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, nhìn anh, nghe được Mặc Thiếu Thiên nói chuyện, cô mới lấy lại tinh thần, “A, khát nước, tôi đi ra uống nước!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở chỗ kia, sau đó đứng dậy, trực tiếp đi đến phòng bếp bên kia cầm lấy cái cốc, rót cho Lâm Tử Lam một cốc, sau đó đi đến trước mặt Lâm Tử Lam, đưa cho cô.

Nhìn cái cốc trước mặt, Lâm Tử Lam sửng sốt một giây, sau đó nhận lấy.

“Cám ơn!”

“Uống xong đi ngủ sớm một chút!” Mặc Thiếu Thiên dặn.

Lâm Tử Lam gật gật đầu, sau đó uống một hớp nước, nghĩ nghĩ, cuối cùng mở miệng.

“Anh có thể đi phòng Hi Hi ngủ một chút!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe nói như thế, Mặc Thiếu Thiên sửng sốt, khóe miệng lập tức câu lên, hình như còn có vài phần sung sướng, “Em đang quan tâm anh!?”

Lâm Tử Lam, “. . . . .”

Cô không muốn thừa nhận, nhưng là, cô thật sự không đành lòng.

“Trong phòng khách có chút lạnh!” Lâm Tử Lam nói, cũng không có trả lời vấn đề của anh.

Mặc Thiếu Thiên nhíu nhíu mày, “Không được, để cho con ngủ, còn mấy giờ thì trời sáng rồi, sau khi trời sáng anh trực tiếp đến công ty!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe nói như thế, Lâm Tử Lam càng không đành lòng .

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, cuối cùng, Lâm Tử Lam mở miệng, “Bằng không, anh tới phòng tôi ngủ đi!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế cái, Mặc Thiếu Thiên sửng sốt, lập tức nhìn Lâm Tử Lam, cho là mình nghe lầm .

Lúc này, Lâm Tử Lam sợ Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ nhiều, lập tức mở miệng nhìn anh, “Đừng suy nghĩ nhiều, còn nữa, không cho phép động tay động chân, nếu không ngày mai, ngay cả cửa anh cũng không vào được !” Lâm Tử Lam nói.

Vì thế, vui sướng trong lòng Mặc Thiếu Thiên, nháy mắt biến mất.

Chỉ là, Lâm Tử Lam đồng ý để cho anh vào phòng đã là một chuyện không tệ.

Khóe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên nụ cười, “Em thật sự để cho anh đi vào sao!?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Anh biết, tính cách Lâm Tử Lam, đây đã là nhượng bộ lớn nhất của cô!

“Không tiến vào thì quên đi!” Nói xong, Lâm Tử Lam bước đi.

Kỳ thật khi nói xong những lời này, cô liền hối hận!

Như thế nào lại nhất thời mềm lòng mở miệng để cho Mặc Thiếu Thiên đi vào!

Ai ngờ, Mặc Thiếu Thiên lại đột nhiên đi tới, “Ai nói anh không đi vào !”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên bước nhanh đi vào.

Nhìn bóng lưng Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam thật hoài nghi, cảnh cáo vừa rồi của cô, đối với Mặc Thiếu Thiên có phải không có tác dụng hay không!

Nhưng là, nhìn anh đi vào, Lâm Tử Lam cũng không tiện nói gì, đành phải đi vào.

“Anh ngủ bên kia, nhớ kĩ, không được động tay động chân!” Lâm Tử Lam cảnh cáo.

Nhìn bộ dáng Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên nở nụ cười , “Em đang cảnh cáo anh? Hay là đang nhắc nhở anh?”

Nhìn trên mặt Mặc Thiếu Thiên lưu manh tươi cười, Lâm Tử Lam thiết tình không có biện pháp, không trả lời câu hỏi của anh, mà là trực tiếp nằm xuống, chuẩn bị ngủ.

Lúc này, nhìn bộ dáng Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cười cười, trực tiếp cởi áo khoác, nằm xuống giường.

Lâm Tử Lam vừa nhắm mắt lại im lặng, trong lòng có điểm khẩn trương ,vốn không có biện pháp ngủ, đúng lúc này, lại bỗng nhiên cảm giác được bên hông hơn một đôi tay, Lâm Tử Lam xoay người, vừa chuẩn bị mở miệng, lúc này, Mặc Thiếu Thiên lại ở bên tai của cô mở miệng.

“Đừng nhúc nhích, anh chỉ muốn ôm em ngủ mà thôi, yên tâm, anh sẽ không lộn xộn!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Có lẽ là rất ít khi nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên như vậy, nghe được lời của anh, Lâm Tử Lam dừng động tác giãy dụa lại, cũng không có mở miệng, tùy ý anh ôm.

Quả nhiên, Mặc Thiếu Thiên chính là ôm Lâm Tử Lam, không có động tác dư thừa gì.

Cảm giác được Mặc Thiếu Thiên không có hành động gì, Lâm Tử Lam cũng yên lòng, đưa lưng về phía anh, trong lòng cảm giác nói không ra lời, trong đầu cũng không biết đang suy nghĩ gì, thẳng đến lúc tiếng hít thở đều đều của Mặc Thiếu Thiên từ phía sau truyền đến, Lâm Tử Lam biết, anh đang ngủ, Lâm Tử Lam như trước không hề động, cũng nhắm hai mắt lại ngủ.

Kỳ thật, sau khi Mặc Thiếu Thiên từ công ty trở về, cũng rất mệt mỏi, nhưng là anh vẫn từ công ty về đây, bởi vì Lâm Tử Lam ở đây , cho nên, anh sẽ trở lại, nhưng mà không nghĩ tới vừa mới vào cửa, chợt nghe thấy tiếng Lâm Tử Lam gặp ác mộng, anh liền vọt vào, xem có chuyện gì, nhưng mà nhìn thấy Lâm Tử Lam nằm mơ, anh không muốn cho Lâm Tử Lam thêm nhiều áp lực, cho nên đi ra ngoài, không nghĩ tới Lâm Tử Lam sẽ ra ngoài, cũng để cho anh tiến vào ngủ, dù sao, đạt được mục đích, Mặc Thiếu Thiên thật thỏa mãn, ôm Lâm Tử Lam, ngủ rất say, rất thỏa mãn.

Đêm nay, hai người đều ngủ rất say.

Lâm Tử Lam cũng không có gặp lại ác mộng, hai người ôm nhau, cảm giác vừa ngủ thẳng tới khi trời sáng.

Buổi sáng Hi Hi làm bữa sáng, chờ Lâm Tử Lam đi ra ăn, nhưng là qua thật lâu, đều không có thấy Lâm Tử Lam đi ra.

Hi Hi buồn bực, bình thường mẹ lúc này cũng đã dậy rồi!

Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Nghĩ đến đây, Hi Hi bay thẳng đến phòng Lâm Tử Lam, đẩy cửa ra, Hi Hi sững sờ tại chỗ .

“Mẹ, lên. . . . .”

Lời còn chưa nói hết, Hi Hi liền cứng rần thu về.

Bởi vì trước mặt là một hình ảnh thật ảm áp.

Tay cha khoát lên người mẹ, ôm mẹ, mà mẹ đưa lưng về phía cha, cũng một bộ dáng ngủ rất say sưa.

Hình tượng này, tràn đầy yêu thương.

Hi Hi nhìn, cũng không có xoay người rời đi, mà càng thêm to gan tiến tới gần.

Trách không được mẹ còn chưa có tỉnh, thì ra là như thế!

Chỉ là, tối hôm qua cha không phải đi rồi sao? Làm sao có thể ôm mẹ ngủ?

Vì thế, Hi Hi trong đầu xuất hiện các loại suy nghĩ, thật ra cha đi là giả chờ mẹ ngủ, sau đó nhân cơ hội đến phòng mẹ ngủ?

Trong đầu Hi Hi xuất hiện đúng hình ảnh này, điều này cũng tuyệt đối là phong cách của Mặc Thiếu Thiên!

Chỉ là, mặc kệ cha vào bằng cách nào, hình ảnh này, rất là ảm áp, rất hòa thuận, Hi Hi nhìn, cũng nhận không được che miệng cười trộm.

Hi Hi cười thì lúc này, Lâm Tử Lam lại nhíu mày, mở mắt ra.

Mới vừa mở mắt thì nhìn thấy Hi Hi đang cười, Lâm Tử Lam sững sốt, “Bảo bối, sáng sớm , không cần dọa người như vậy có được hay không!”

Một câu cũng không nói, ở chỗ này che miệng cười trộm, rất đáng sợ!

“Mẹ, tối hôm qua ngủ rất say sưa!” Hi Hi cười nói, mẹ rất ít khi ngủ dậy muộn, đây là lần đầu.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi cười có thâm ý khác, chợt nhớ tới cái gì, lập tức nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn người bên cạnh, nhưng mà thời điểm nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên, tâm Lâm Tử Lam trầm xuống.

Anh ta không phải còn muốn đi công ty sao?

Như thế nào còn không đi?

Hi Hi chính là nhìn thấy bọn họ ngủ cùng nhau, mới có thể cười đến hại nước hại dân như vậy!

Chẳng biết tại sao, bị Hi Hi nhìn thấy một màn như vậy, Lâm Tử Lam thậm chí có điểm thẹn thùng.

Lúc này, Lâm Tử Lam hành động, đánh thức Mặc Thiếu Thiên, anh lập tức nhú mày, cử động thân thể, sau đó chậm rãi mở mắt.

Mà Hi Hi cùng Lâm Tử Lam, đều nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của anh.

Mặc Thiếu Thiên mang theo vài phần lười biếng, vừa mở mắt ra, thì nhìn thấy Hi Hi cùng Lâm Tử Lam đang chăm chú nhìn mình, “Chào buổi sáng!” Mặc Thiếu Thiên không chút khách khí lên tiếng chào, thanh âm cũng từ tĩnh, mang theo vài phần lười biếng.

“Chào buổi sáng, cha !” Hi Hi cười nói, nụ cười kia thoát nhìn thập phần đen tối.

Mặc Thiếu Thiên lại không nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp từ trên giường ngồi dậy, sau đó nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn Lâm Tử Lam, “Ngày hôm qua ngủ như thế nào! ?”

Lâm Tử Lam còn chưa kịp trả lời, lúc này, Hi Hi lại mở miệng trước, “Cha cùng mẹ ngủ đều ngon nha!!” Hi Hi cười nói.

Nghe được Hi Hi nói lời này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, mới giật mình mới giật mình hiểu ra chuyện gì!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hi Hi, “Làm xong bữa sáng rồi sao! ?”

Hi Hi vốn muốn nói làm tốt, nhưng mà chạm đến ánh mắt kia của cha, Hi Hi liền hiểu có ý gì rồi.

“A, con tiến vào gọi mẹ ăn điểm tâm, con đi ra ngoài trước chuẩn bị, cha, mẹ hai người nhanh chút ra!” Nói xong, Hi Hi hướng bọn họ chớp chớp con ngươi, liền xoay người đi ra ngoài.

Nhìn bộ dáng Hi Hi, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên một chút cười.

Lúc này, nhìn về phía Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam nhìn anh, “Tôi đi rửa mặt trước !” Nói xong, Lâm Tử Lam trực tiếp từ trên giường đứng lên, sau đó cầm lấy quần áo hướng phòng tắm đi đến .

Mặc Thiếu Thiên an vị ở trên giường, nhìn hành động của Lâm Tử Lam, khóe miệng ngoéo một cái.

Hiện tại phát hiện, Lâm Tử Lam thể nhưng trở nên nữ tính hơn một chút!

Mặc dù thỉnh thoảng, miệng còn độc như vậy, nhưng mà hiện tại, cô càng ngày càng nữ tính!

Nghĩ đến đây, Mặc Thiếu Thiên cười cười, vươn tay, tay phải cài chặt cúc áo sơ mi tay trái, sau đó sửa sang lại quần áo một chút, liền đi ra ngoài.

397. Chương 401: Lâm Tử Lam Giả Bộ Không Giống Sao?

Hi Hi đang làm một phần bữa sáng khác, biết cha ở lại, Hi Hi vội vàng làm thêm một phần.

“Cha, có thể ăn điểm tâm !” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên đi ra, lập tức hô một tiếng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn trực tiếp đi tới, thật lâu không có nhìn thấy Hi Hi vui vẻ ở phòng bếp nấu cơm như vậy, nhìn thấy cảnh tượng này, Mặc Thiếu Thiên lại có cảm giác trở lại lúc trước.

Mặc Thiếu Thiên đi qua, trực tiếp ngồi trên ghế, nhìn bữa sáng phong phú trước mặt, trong lòng nói không nên lời thỏa mãn, “Cảm ơn bảo bối!” khó có được Mặc Thiếu Thiên khách khí như thế.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, xem ra tâm tình không tệ!” Hi Hi cười nói.

Nghe được lời Hi Hi nói, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Không tệ!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Ngày hôm qua ôm Lâm Tử Lam ngủ cả đêm, tuy rằng cái gì cũng không có làm, nhưng là cũng thật thỏa mãn .

Ngay cả Mặc Thiếu Thiên không có phát hiện, chính mình một người không ngừng thỏa mãn lại thành người dễ dàng thỏa mãn như vậy!

Lúc này, Hi Hi bưng bữa sáng tới bữa, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp bắt đầu ăn, Hi Hi nhú mày, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, người chưa rửa mặt?”

Mặc Thiếu Thiên sững sờ, lập tức nhú mày, “Không có!”

Hi Hi, “. . . . .”

Hi Hi trực tiếp ột cái nhìn xem thường, lúc này, Mặc Thiếu Thiên cũng cười, “Con chưa từng nghe qua sao, không sạch sẽ, ăn không bệnh, nào có công việc bề bộn như vậy!”

Hi Hi, “. . . . .”

Được rồi.

Này tuyệt đối là phong cách của cha!

Hi Hi cũng không nói cái gì, lúc này, Lâm Tử Lam đơn giản rửa mặt một chút, bước lại đây.

“Mẹ, ăn điểm tâm !” Hi Hi cười nói.

Lâm Tử Lam cười cười, trực tiếp đi qua, ngồi ở vị trí bắt đầu ăn.

Tất cả, giống như là quán tính, Lâm Tử Lam cũng ngồi ở vị trí lúc trước, cái vị trí kia, trên cơ bản Lâm Tử Lam không hề động qua, vẫn là ngồi ở chỗ kia, mà hiện tại, cũng là như thế.

Hi Hi sững sờ.

Chẳng lẽ không có trí nhớ, thói quen cuộc sống cũng sẽ không thay đổi sao?

Nghĩ nghĩ, Hi Hi cũng không có nghĩ ra đáp án, cũng không có suy nghĩ nhiều, cũng ngồi xuống ăn.

“Đúng rồi, con lâu như vậy không đi trường học, trường học bên kia không có vấn đề sao! ?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi.

Nói đến cái này, Hi Hi chau mày, vừa ăn vừa nói, “Không có việc gì, Lão sư đã thành thói quen . . . . .”

Lâm Tử Lam, “. . . . .”

Trên thế giới mẫu thân nghe được mấy lời này, có mấy ai có thể bình tĩnh như Lâm Tử Lam!

Lão sư cũng đã quen rồi, Hi Hi cái này cũng thành thói quen!

Mặc Thiếu Thiên còn lại việc không liên quan đến mình ăn này nọ, chuyện này, anh đã sớm biết, cũng đã thành thói quen.

Đối với Hi Hi ba ngày hai ngày không đi trường học, anh đều bình tĩnh không thôi.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, nghĩ nghĩ, mở miệng, “Mặc kệ con nhiều thông minh, cũng nhất định phải học tập tốt!” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi nói.

Hi Hi ngồi ở chỗ kia, nghe được lời Lâm Tử Lam nói, nhớ tới lúc trước Lâm Tử Lam giáo dục bé như vậy, bé, Hi Hi cũng không có một chút không vui, ngược lại rất vui vẻ, Hi Hi liên tục gật đầu, “Con đã biết!”

“Lần này là ngoại lệ, là vì đi tìm mẹ, về sau sẽ không !” Hi Hi nói.

Nghe nói như thế, khoe miệng Lâm Tử Lam vừa lòng ngoéo một cái, “Ừ!”

Vì thế, ba người ăn bữa sáng.

Mặc Thiếu Thiên ăn rất nhanh, thời điểm ăn được một nửa, di động bỗng nhiên vang lên.

Thời điểm nhìn thấy điện thoại vang lên, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp nhận.

“Alo . . . . .”

“Mặc tổng, đã điều tra được !” Điện thoại là Mặc Lương gọi tới, nghe lời Mặc Lương nói, động tác ăn cái gì của Mặc Thiếu Thiên ngẩn ra, sắc mặt cũng thâm trầm.

Buông gì đó trong tay, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Lập tức in ra rồi để ở phòng làm việc của tôi, tôi lập tức đến!”

“Dạ!”

Cúp điện thoại, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp thu hồi di động.

Quá trình này, Hi Hi cùng Lâm Tử Lam không chút để ý, đang ăn điểm tâm, nhưng là đều có thể cảm giác được cảm xúc Mặc Thiếu Thiên biến hóa.

Sau khi cúp điện thoại, Mặc Thiếu Thiên liếc mắt nhìn Lâm Tử Lam một cái, sau đó mở miệng, “Công ty có chút việc phải xử lý, anh phải đi!”

“Cha, trên đường cẩn thận!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, lúc này, anh nhìn về phía Lâm Tử Lam, nghĩ nghĩ mở miệng, “Em trước tiên ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, nếu muốn trở lại công ty, nói với anh một tiếng!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam nghĩ nghĩ, gật gật đầu.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới cái gì, đi về phía phòng khách, từ trên bàn cầm lên một cái hộp, đi qua đưa cho Lâm Tử Lam.

“Cái này cho em, số điện thoại di động cũng là số lúc trước, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên đưa điện thoại mới, Lâm Tử Lam không thể không nói, anh rất cẩn thận, cái này cũng đã nghĩ tới!

Lâm Tử Lam cũng không khách khí, trực tiếp nhận, “Tôi đã biết!”

Nhìn Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cười cười, sau đó nhìn về phía Hi Hi, “Sau khi tan học, không có việc gì con liền trở về cùng mẹ!”

“Con biết!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên cười cười, xoay người rời đi.

Cửa đóng lại , Hi Hi nở nụ cười, “Mẹ, di động rất được, còn giống như là kiểu dáng mới nhất!”Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam nhìn di động, cũng hiểu được không tệ, màu trắng, thật thích hợp với cô.

“Đúng vậy, rất được!” Lâm Tử Lam cũng nói.

Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam cười, mỗi ngày đều cười hại nước hại dân như vậy.

Lâm Tử Lam nhìn bé, “Được rồi, đừng cười, thu hồi nụ cười hại nước hại dân đó đi, ăn nhanh rồi còn đi trường học thôi!”

Hi Hi gật gật đầu, sau đó ăn nhanh điểm tâm, sau khi ăn xong, cũng thu thập một chút, quay về trường học.

“Mẹ, con đi học!” Hi Hi kêu.

“Tốt, trên đường cẩn thận!” Lâm Tử Lam nói.

Hi Hi gật đầu, nét mặt biểu lộ hạnh phúc, xoay người rời đi.

Hi Hi cũng đi rồi, Mặc Thiếu Thiên cũng đã đi rồi, một mình Lâm Tử Lam ở nhà, cũng bỗng nhiên có cảm giác nhàn rỗi.

Thật ra, cô vốn là người không chịu ngồi yên, nhưng giờ khắc này, cô cũng không biết nên làm gì.

Ngồi ở trên sofa, mở TV ra, một bên xem tivi, một để ý thời gian, lúc này, nhìn thấy máy tính bảng để trên bàn, Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, lấy lại nhìn.

Thời điểm mở máy tính bảng ra, Lâm Tử Lam sửng sốt một chút, bởi vì ảnh chụp trên máy tính bảng, dĩ nhiên là cô cùng Mặc Thiếu Thiên còn có Hi Hi chụp chung.

Hơn nữa cười vô cùng vui vẻ, xem vị trí bên trong, chính là ở trong nhà bọn họ, hơn nữa, cũng chính là vị trí ở sofa này.

Nhìn trên ảnh chụp, Mặc Thiếu Thiên rất ngẫu, cô cười nhàn nhạt, mà Hi Hi cười vô cùng đáng yêu.

Một màn này thoát nhìn vô cùng ấm áp cùng hạnh phúc.

Lâm Tử Lam nhìn như vậy, khóe miệng cũng không khỏi gợi lên, chỉ là chất lượng góc độ ảnh chụp, đều đặc biệt tốt, cứ nhìn như vậy, có thể tưởng tượng đến thời điểm lúc đó bọn họ chụp ảnh, vui vẻ cỡ nào.

Lâm Tử Lam nhìn một hồi, tình thần mới phục hồi lại.

Sau đó đó cảm giác thấy đặc biệt kì quái, không nghĩ tới người như Mặc Thiếu Thiên, thế nhưng sẽ phối hợp chụp ảnh!

Suy nghĩ, Lâm Tử Lam một mình cười, sau đó mở phần trò chơi .

Lâm Tử Lam mở Wiebo*, sau khi mở Wiebo ra, đăng nhập trạng thái, dĩ nhiên là không có mật khẩu, dù sao, cô cũng quên mật khẩu, cũng may cô cũng không phải nghĩ mật khẩu!

(* giống như facebook của chúng ta)

Lâm Tử Lam nhìn Wiebo, ảnh chụp chính mình, cô rất ít vào Wiebi, đại bộ phận là đăng một số triết lí trong cuộc sống, sau đó là viết một số tâm tình của chính mình, đều rất bình thường, nhưng kinh ngạc là, fan của cô số lượng rất nhiều.

Thế nhưng tới hơn hai trăm nghìn người !

Cô hẳn là không có lực hấp dẫn lớn như vậy, kết quả, Lâm Tử Lam lật xem Wiebo, thậm chí có một cái là trạng thái mới gần đây của cô, Lâm Tử Lam mở ra nhìn xem, không nghĩ tới là Mặc Thiếu Thiên.

Thế nhưng phía trên còn kèm theo ảnh chụp, là chụp buổi tối, một hình trái tim to như vậy, còn có một nữ nhân mặc váy, tóc dài xoa vai, ngồi dưới đất, thoát nhìn vô cùng xinh đẹp, ngay cả nhìn một bên, Lâm Tử Lam cũng có thể liếc mắt một cái nhìn ra, còn có nhẫn ở trên tay, ba cái ảnh chụp, đều rất giống nhau, sau đó có một câu, “Tất cả, đều ở đây vào ngày hôm nay!”

Nếu cô không có đoán sai, ảnh chụp kia là thời điểm Mặc Thiếu Thiên cầu hôn cô!

Lâm Tử Lam có loại cảm giác đặc biệt mãnh liệt, cô rất muốn nhớ lại ngày đó, nhưng thế nào cũng nhớ không ra, quả tim nhéo chặt hết sức.

Cô không biết, mình rốt cuộc sai lầm bao nhiêu chuyện, nhưng nhìn tất cả, cô không thể không thừa nhận, cô cùng Mặc Thiếu Thiên từng yêu nhau !

Hơn nữa, rất hạnh phúc!

Nghĩ đến đây, thế nhưng trong lòng Lâm Tử Lam cảm thấy trống rỗng, cô rất muốn nhớ lại, nhưng mà, trong đầu trống rỗng, căn bản cái gì cũng không có.

Lúc này, Lâm Tử Lam tiếp tục nhìn Wiebo, nhưng mà, cô thể này mới phát hiện, mình sở dĩ fan nhiều như vậy, đều là bởi vì Mặc Thiếu Thiên, hơn nữa, Mặc Thiếu Thiên chia sẻ bài của cô thậm chí có hơn mười vạn bình luận, chia sẻ cũng có mấy vạn!

Lâm Tử Lam đánh mở lick Mặc Thiếu Thiên, mới phát hiện càng khoa trương, wiebo anh fan thể nhưng cao tới vài trăm vạn!

So sánh với mình, Lâm Tử Lam cảm thấy chính mình rất ảm đạm .

Không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên thậm chí có uy lực lớn như vậy.

Lại nhìn wiebo Mặc Thiếu Thiên, đều là mỹ nữ, còn có tất cả ảnh chụp của anh cùng tin tức.

Nhìn thấy, Mặc Thiếu Thiên lực ảnh hưởng vẫn phải có.

Thế nhưng kéo wiebo chính mình cũng dài được như vậy, nhấn lại cũng rất nhiều, mặc dù có mắng , nhưng là càng nhiều là hâm mộ cùng chúc phúc.

Lâm Tử Lam nhìn, khoe miệng không khỏi gọi lên, nhìn được ra, Mặc Thiếu Thiên đăng những thứ này, không biết bao nhiêu cô nương ở A thị vỡ mộng..... .

Nhìn những cái đó, khoe miệng Lâm Tử Lam vẫn nở nụ cười, đúng lúc này, điện thoại của cô vang lên.

Là Mặc Thiếu Thiên cài cho cô, tiếng chuông nghe cũng rất êm tai, Lâm Tử Lam cầm lấy di động, mở ra, cũng phát hiện, Mặc Thiếu Thiên cũng lưu lại danh bạ cho cô.

Mà gọi điện thoại tới cũng là một người tên là Cảnh Thần.

Nói vậy người gọi điện thoại tới hẳn là có quan hệ không tệ với cô.

Lâm Tử Lam nghĩ nghĩ, nhấn phím nghe.

“Lâm Tử Lam!” Vừa chuyển được, thanh âm của Cảnh Thần từ bên trong truyền tới.

“Ừ, là tôi!” Lâm Tử Lam nói.

“Cậu thật sự không chết! ?” Trong điện thoại, Cảnh Thần kinh ngạc hỏi.

Lâm Tử Lam xấu hổ một chút, sau đó gật gật đầu, “Ừ, thực may mắn , không chết!”

“Thật là thật tốt quá, hôm nay nhìn thấy Mặc tổng vui vẻ như vậy, tớ nghĩ có chuyện gì, sau đó gọi điện thoại hỏi Hi Hi, mới biết được cậu đã trở lại!” Cảnh Thần đặc biệt hưng phấn nói.

Lâm Tử Lam nghe, cảm giác ra, Cảnh Thần cao hứng là tự đáy lòng, cũng thực quan tâm cô.

Hơn nữa, cô ấy nói là theo Hi Hi bên kia lấy được tin tức, như vậy xem ra, quan hệ của bọn họ hẳn là tốt lắm, bằng không Hi Hi cũng sẽ không nói cho cô ấy, tin tức cô trở về!

Tuy rằng không nhớ người gọi điện thoại tới là ai, nhưng là Lâm Tử Lam có thể cảm giác được, các cô lúc trước quan hệ không tệ.

Lúc này, Lâm Tử Lam còn chưa có mở miệng, Cảnh Thần lại mở miệng, “Nếu không có việc gì, cậu cũng không biết gọi điện thoại cho tớ sao! !”

Lâm Tử Lam, “. . . . .”

Quả nhiên cô gái ấy, cảm xúc biến hóa cũng quá nhanh .

Lâm Tử Lam nghĩ nghĩ, “Thật xin lỗi, bởi vì tôi luôn ở Pháp, hơn nữa xảy ra chút chuyện, cho nên, rất nhiều chuyện không có rõ ràng!” Lâm Tử Lam nói.

Nói đến cái này, Cảnh Thần lặng đi một chút, giống như trách cứ chính mình vừa rồi đường đột, nếu Lâm Tử Lam thật sự không có việc gì, sớm đã thông báo cho Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi, làm gì chờ đến ba tháng!

Nghĩ đến đây, thế nhưng mở miệng, “Thật xin lỗi, Lâm Tử Lam. . . . . là tớ quá lo lắng cho cậu!” Cảnh Thần nói.

Nghe thế cái, Lâm Tử Lam cười cười, “Không có việc gì, cậu vừa nói như vậy , tớ còn không có quen !”

Nói đến cái này, Cảnh Thần ở trong điện thoại cười một tiếng, “Đúng rồi, cậu chừng nào thì trở về đi làm, không có cậu ở đây, không khí toàn bộ công ty đều trầm lắng!” Cảnh Thần ở trong điện thoại nói.

Nghe lời này, Lâm Tử Lam cười cười, “Đến công ty, có lẽ là vài hôm nữa!” Lâm Tử Lam nói.

Cô cũng cần điều chỉnh một chút, nhớ tới cái gì, giống như là càng muốn nhớ tới, càng không nhớ ra!

“Có muốn hay không tớ đi qua nhà cậu!? Tớ có thật nhiều chuyện muốn nói với cậu!” Cảnh Thần nói.

Nói lên điều này, Lâm Tử Lam nhũn mảy, dù sao ở nhà một mình cũng thực nhàm chán, liền lên tiếng, “Tốt, cậu tới đây!”

“Được, tớ lập tức đi xin phép!” Cảnh Thần nói.

Lâm Tử Lam, “. . . . .”

“Cậu hiện tại muốn tới đây! ?” Lâm Tử Lam hỏi.

“Đúng vậy!” Cảnh Thần đương nhiên lên tiếng.

“Cậu không cần làm việc sao?” Lâm Tử Lam hỏi.

“Xin phép là tốt rồi, hơn nữa, tớ đi cùng cậu, Mặc tổng tuyệt đối sẽ đồng ý, hơn nữa, cũng sẽ không trừ tiền lương !” Cảnh Thần nói.

Lâm Tử Lam, “. . . . .”

Cô ở trong lòng mặc niệm, thực xin lỗi Mặc Thiếu Thiên!

“Tốt lắm, cậu chờ tớ, tớ lập tức sẽ qua!” Cảnh Thần nói.

“Được!” Lâm Tử Lam cũng đành phải lên tiếng, sau đó cúp điện thoại.

Nghĩ lời Cảnh Thần mới vừa nói, cô cảm thấy buồn cười, bất quá, cũng không còn nghĩ nhiều, tiếp tục xem weibo, xem tin tức.

Bất tri bất giác thời gian rất nhanh trôi qua nửa giờ, thời điểm Lâm Tử Lam đang xem, chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

Lâm Tử Lam ngẩn người, giống như đã sớm quên chuyện Cảnh Thần muốn tới, đứng dậy đi mở cửa.

Nhưng mà nhìn tới nữ nhân đứng ở cửa thì Lâm Tử Lam mới chợt nhớ tới đến.

“Lâm Tử Lam!” Cảnh Thần đứng ở cửa, khóe miệng mím môi cười kêu một tiếng.

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, tuy rằng quên, nhưng là nếu cô không có đoán sai, thanh âm nghe không có sai, cô ấy hẳn là chính là Cảnh Thần.

Lâm Tử Lam cười, “Cảnh Thần!” cô tự nhiên kêu một tiếng, mặc cho ai cũng nhìn không ra, cô là mất trí nhớ !

“Vào đi!” Lâm Tử Lam cười nói.

Vì thế, Cảnh Thần đi tới.

Đây không phải là lần đầu tiên tới nhà Lâm Tử Lam, cho nên, cô vẫn tương đối quen thuộc .

Đi vào, bay thẳng đến sô pha bên kia.

“Cậu uống cái gì! ?” Lâm Tử Lam hỏi.

“Tùy tiện cũng được !” Cảnh Thần nói, không thể khách khí.

Vì thế, Lâm Tử Lam tới phòng bếp lấy mấy ly nước trái cây, cũng đều là Hi Hi mới làm .

Cô bưng hai ly đi ra, vừa ngồi vào sô pha, Cảnh Thần trực tiếp nhìn Lâm Tử Lam nói.

“Cậu mất trí nhớ ! ?” Cảnh Thần trực tiếp hỏi.

Lâm Tử Lam sửng sốt, cô biểu hiện rõ ràng như vậy sao?

Lâm Tử Lam đem nước trái cây để trên bàn, nhìn Cảnh Thần, “Tớ giả bộ không giống sao?”

“Không phải, là Mặc tổng nói cho tớ biết !” Cảnh Thần nói.

Cô đi xin phép, Mặc Thiếu Thiên biết lúc trước quan hệ Cảnh Thần cùng Lâm Tử Lam cũng không tệ, cho nên sẽ đồng ý, hơn nữa nói cho cô biết, Lâm Tử Lam không nhớ chuyện lúc trước.

Nghe thế cái, Lâm Tử Lam mới gật gật đầu, “Ừ, xảy ra chút chuyện, đầu bị ảnh hưởng, cho nên không nhớ được !” Lâm Tử Lam nói.

“Ngay cả tớ là ai cậu cũng không nhớ rõ sao!?” Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam hỏi, có chút khẩn trương, giống như có chút không dám tin tưởng.

Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần, gật gật đầu.

Cảnh Thần còn đang suy nghĩ, thời điểm mở cửa vừa rồi, cô nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam, một chút cũng không giống mất trí nhớ , nhưng là nhìn cô gật đầu như vậy, cô mới không thể không tin.

Cảnh Thần rất muốn bới đầu Lâm Tử Lam ra nhìn một cái, nhưng là lại sợ thương tổn đến cô, thế này mới từ bỏ.

“Từ Từ? Cậu còn nhớ không ?” Cảnh Thần hỏi.

Lâm Tử Lam lại lắc đầu, Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên còn không nhớ được, cô còn có thể nhớ rõ ai!?

Nhìn Lâm Tử Lam lắc đầu, Cảnh Thần ột cái đánh giá, “Nếu Từ Từ biết, tớ cảm thấy, cô ấy nhất định sẽ lột cậu!”

Xem bộ dáng Cảnh Thần, giống như , quan hệ ba người bọn họ cũng không tệ lắm, nhưng là cô thật sự không hề có ấn tượng.

“Nếu lột tớ có thể nhớ ra được, tớ liền lột!” Lâm Tử Lam cười nói.

Nghe nói như thế, Cảnh Thần không khỏi bật cười, tuy rằng không có trí nhớ, tính cách vẫn là như thế, không có thay đổi.

“Từ Từ với cậu quen biết từ nhỏ, cậu hiện tại không nhớ rõ cậu ấy, cậu nói cậu ấy có thể hay không lột cậu!” Cảnh Thần hỏi.

Nói đến Từ Từ, cô cùng Từ Từ cũng thật lâu không gặp.

Từ sau khi Lâm Tử Lam gặp chuyện không may, cô cùng Từ Từ cũng chỉ là ở trên mạng hàn nguyên vài câu, không có gặp mặt.

Nghe được lời Cảnh Thần nói, Lâm Tử Lam mới biết được, cô quên đi bao nhiêu người quan trọng.

Nghĩ nghĩ, Lâm Tử Lam mở miệng, “Tớ muốn cố gắng khôi phục trí nhớ, đừng nói cho cậu ấy!”

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam, Cảnh Thần không khỏi bật cười.

Hiện tại Lâm Tử Lam, càng thêm hài hước!

“Cái này cũng muốn trông coi, cậu không quản được miệng của tớ!” Cảnh Thần cười nói.

Lâm Tử Lam trở về, Từ Từ nhất định cũng rất vui vẻ.

Biết Lâm Tử Lam gặp chuyện không may, cô cùng Từ Từ cũng không tốt, nhất là nhìn thấy bộ dáng Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi, bọn họ đều khó chịu phát ra từ nội tâm, mà hiện tại, Lâm Tử Lam còn sống, đây đương nhiên là chuyện đáng vui mừng.

“Tớ sẽ chịu đòn nhận tội !” Lâm Tử Lam nói.

Cảnh Thần ha ha nở nụ cười.

Hai người đến quá trưa đều ở trong nhà nói nhỏ nói to, thật lâu không có nhìn thấy Lâm Tử Lam, mặc kệ cô có nhớ rõ chuyện lúc trước hay không, Cảnh Thần đều cùng cô nói.

Mà Lâm Tử Lam cũng phải hỏi Cảnh Thần một chút chuyện của chính mình trước kia, cùng Cảnh Thần nói chuyện phiếm, cô cảm giác thực nhẹ nhàng, có loại cảm giác giống như đã từng quen biết.

Vì vậy hai người tán gẫu như vậy, mãi không hết chuyện.....

Mà công ty bên kia.

Sau khi Mặc Thiếu Thiên tới công ty, liền nhìn thấy văn kiện để trên bàn, trực tiếp mở ra xem, nhìn đến những thông tin trên văn kiện thì con người Mặc Thiếu Thiên càng ngày càng mờ.

Đúng lúc này, Mạc Lương đi đến, lễ phép gõ cửa sau đó trực tiếp đi vào.

“Mặc tổng!”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên ngược mắt nhìn Mạc Lương, lúc này, Mạc Lương mở miệng, “Văn kiện tôi đã để trên bàn của ngài!”

“Tôi đã nhìn thấy !” Mặc Thiếu Thiên nói.

Đang nhìn đến bên trong thì sắc mặt của anh cũng rất khó coi.

Mạc Lương nhìn Mặc Thiếu Thiên, giống như, đã hiểu có chuyện gì, nhìn bên trong tư liệu anh cũng hiểu biết một chút!

Nghĩ nghĩ, Mạc Lương mở miệng, “Mặc tổng, có cái gì cần hỗ trợ không ?” Mạc Lương hỏi.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở nơi đó, nghĩ đến tư liệu, quả thật, nếu như anh nghĩ, nếu con chip, làm át trí nhớ, nhưng là, cũng không dám chắc, nhất định phải chụp X quang não bộ mới có thể rõ ràng!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên ngược mắt, nhìn Mạc Lương, “Giúp tôi nghĩ biện pháp, mời bác sĩ có uy tín nhất tới A thị!”

Nói lên cái này, Mạc Lương nhú mày, “Ở thời điểm liên hệ, tôi đã muốn mời, nhưng mà ông ấy biểu hiện, không muốn tới đây!” Mạc Lương nói.

Nghe thế cái, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên một chút cười lạnh, con người cũng chậm chậm hội tụ, “Không muốn tới đây là vì giá tiền không phù hợp, giá phù hợp, ông ta tự nhiên nguyện ý tới đây, đem giá tăng lên gấp 10!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Mạc Lương nói.

Mặc kệ dùng bao nhiêu tiền, anh đều nhất định phải biết rõ ràng!

Nếu thật là thế, như vậy Tiêu Dật. . . . .

Nghĩ đến đây, Mặc Thiếu Thiên nắm tay gắt gao nắm chặt.

Mạc Lương đứng ở đối diện Mặc Thiếu Thiên, sau khi nghe được Mặc Thiếu Thiên nói, anh gật gật đầu, trên mặt anh tuần vẫn luôn luôn là cẩn thận tỉ mỉ, “Dạ, tôi đã biết phải làm như thế nào!” Nói xong, Mạc Lương đi ra ngoài.

Mà Mặc Thiếu Thiên đứng trong văn phòng, nhìn tư liệu trước mặt.

Căn cứ ảnh chụp X quang não bộ Lâm Tử Lam, trong não thật là có một con chip, hơn nữa loại chip này có khả năng làm mất đi trí nhớ là 0.8.

Nghĩ đến đây, Mặc Thiếu Thiên vô cùng hối hận lúc ấy ở ngôi làng thần bí để cho Tiêu Dật chạy mất!

Nhưng là, một khi khẳng định chuyện này , anh tuyệt đối sẽ không buông tha hắn !

Đứng ở cửa sổ sát đất hồi lâu, Mặc Thiếu Thiên phục hồi lại tinh thần, đi đến trước bàn làm việc, đem tư liệu cất vào.

Đúng lúc này, Mạc Lương lại đi đến, khóe miệng mang theo một chút cười, “Mặc tổng, đã liên hệ tốt lắm, quả nhiên, nghe đến ngài tăng giá lên gấp 10 lần, bác sĩ Luke nói buổi tối ngày mai sẽ đến A thị, nếu ngài

sốt ruột, hoặc là cần hỏi gì, hiện tại ông ấy có thể kết nối video với ngài, giúp ngài giải đáp!” Mạc Lương nói, thời điểm nói những lời này, giọng điệu của anh bao hàm một tia châm chọc.

Nghe thế cái, khoe miệng Mạc Thiếu Thiên gọi lên .

Con người sáng lên, “Không cần , chờ bác sĩ Luke đến, an bài khách sạn tốt nhất chiều dài!” Mạc Thiếu Thiên phân phó.

“Dạ, tôi đã biết!” Mạc Lương lên tiếng.

Có tiền là có thể sai khiến ma quỷ, những lời này không phải không có đạo lý .

Ngày hôm qua còn nói không nghĩ đến, vừa nghe đến tiền tăng gấp 10, lập tức muốn tới, còn có thể kết nối video để giảng thuật, con người chính là như vậy.

Chỉ là, đối với Mạc Thiếu Thiên mà nói, có thể sử dụng tiền giải quyết mọi chuyện cũng không phải vấn đề, chỉ cần ông ta đến, chỉ cần ông ta đủ năng lực, anh muốn chính là đáp án, Lâm Tử Lam có thể khôi phục trí nhớ hay không !

398. Chương 402: Lâm Tử Lam Cũng Phát Hiện Ra Cái Gì

Thời điểm Hi Hi tan học trở về, Lâm Tử Lam vẫn còn cùng Cảnh Thần hai người ở trên sofa nói chuyện.

Có thể nói, hai người nói đến quá trưa.

Nhưng là vẫn là nói không hết chuyện.

“Mẹ, con đã trở về!” Hi Hi hô một tiếng.

Nghe được thanh âm, Lâm Tử Lam cùng Cảnh Thần đều quay đầu, nhìn Hi Hi.

Thời điểm Hi Hi nhìn thấy Cảnh Thần, trước mắt sáng ngời, “Dì Cảnh Thần cũng tới !”

“Đúng vậy, cùng mẹ cháu nói chuyện thêm!” Cảnh Thần cười nói.

“Dì Cảnh Thần ở lại ăn cơm chiều!” Hi Hi nói.

“Chẳng lẽ cháu muốn đích thân xuống bếp! ?” Cảnh Thần hỏi, đôi mắt mở lớn.

“Nếu dì Cảnh Thần thích. . . . .”

“Dì muốn ăn cá kho tàu cháu làm!”Hi Hi vẫn còn lời chưa nói xong, Cảnh Thần lập tức giơ tay lên báo danh đồ ăn.

Lần trước đến, không ăn được đồ ăn Hi Hi tự mình làm , hiện tại rốt cục có thể ăn!

Hi Hi cười, “OK, không thành vấn đề!”

Hôm nay, bé sẽ làm một bữa cơm thật tốt.

Lâm Tử Lam ngồi ở trên sofa, nhìn Hi Hi, “Cần mẹ giúp con đi mua thức ăn không!?” Lâm Tử Lam hỏi.

“Không cần, mẹ cùng dì Cảnh Thần ở nhà nói chuyện, tự con đi mua là được !”Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam gật gật đầu, “Được, thuận tiện mua mấy quả thanh long!”

Thật lâu chưa ăn, Lâm Tử Lam có chút thèm!

Nghe Lâm Tử Lam nói, Hi Hi cười cười, “Dạ!”

Cho dù Lâm Tử Lam không nói, Hi Hi đến siêu thị cũng sẽ mua !

Không chỉ riêng cha mẹ đâu thích, mà bé cũng thích!

Vì thế, Hi Hi đi ra ngoài mua thức ăn, Lâm Tử Lam cùng Cảnh Thần ở trong nhà nói chuyện.

Đã biết Hi Hi sớm độc lập, Cảnh Thần cũng cảm giác tập mãi thành quen, chính là, cô cũng muốn sinh một thiên tài như vậy để chơi đùa!

“Lâm Tử Lam, cậu cái gì cũng không nhớ rõ, thế nhưng còn có thể tìm được một đứa con trai đáng yêu như vậy!” Cảnh Thần nói, giọng điệu ê ẩm, pha chút hâm mộ.

Cho dù không có tình yêu, cô cũng muốn có một đứa con trai, ít nhất, không cô độc, không cô đơn!

Nghe thế cái, Lâm Tử Lam cười, cô cũng hiểu được cô thật may mắn, ít nhất, Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên không có từ bỏ.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Tử Lam cực kì thoải mái.

Hai người ở trên sofa nói chốc lát, rất nhanh Hi Hi mang túi to túi nhỏ trở lại, vừa vào cửa, Lâm Tử Lam cùng Cảnh Thần rất đau lòng.

Hai người nhìn đến, nhanh đi lên.

“Như thế nào mua nhiều như vậy, sớm biết vậy, dì cùng mẹ cháu cùng đi!” Cảnh Thần nói.

“Hôm nay khó được đi ở lại ăn cơm, cháu đương nhiên phải làm một bữa thật phong phú!” Hi Hi cười nói.

Nghe nói như thế, trong lòng Cảnh Thần hoan hỉ, phần chần, ngây ngất, “Tốt, chờ bữa tối của cháu!”

“OK!” Hi Hi lên tiếng.

Lúc này, Cảnh Thần cùng Lâm Tử Lam giúp Hi Hi đem túi lớn túi nhỏ đi tới phòng bếp, lúc này, Hi Hi từ trong túi to lấy thanh long ra.

“Dì Cảnh Thần, người không cần trông nom chuyện trong này, người đem cái này cùng mẹ ăn đi!” Hi Hi nói.

Nhìn quả thanh long, Cảnh Thần gật gật đầu, sau đó bóc vỏ, cắt nhỏ, so sánh với, Lâm Tử Lam cùng Cảnh Thần, Lâm Tử Lam thoát nhìn nhàn nhã một chút.

Lúc này, sau khi Cảnh Thần cắt nhỏ, bưng ra bàn trước mặt Hi Hi, “Bảo bối, há mồm, dì đút ột miếng!” Cảnh Thần nói.

Hi Hi đang vội vàng làm này nọ, Cảnh Thần lại đây, Hi Hi vẫn là ngoan ngoãn há miệng ăn một miếng.

“Thực ngoan!” Cảnh Thần nói một tiếng, bưng ra ngoài.

Hi Hi ăn một miếng, khoe miệng cười rất vui vẻ, vì thế tiếp tục chuẩn bị bữa tối.

Lâm Tử Lam ở bên ngoài nhìn, khoe miệng cũng không khỏi gọi lên cười.

Cảnh Thần bưng đi ra ngoài, cùng Lâm Tử Lam hai người vừa ăn, vừa nói nói, mà Hi Hi ở bên trong chuẩn bị bữa tối.

Rất nhanh, hơn một giờ sau, Hi Hi chuẩn bị bữa tối xong, Hi Hi gọi cho Mặc Thiếu Thiên một cuộc điện thoại, nhưng Mặc Thiếu Thiên nói đang có việc bận, nói bọn họ ăn trước.

Vì thế, Hi Hi cũng không có đợi Mặc Thiếu Thiên, liền chuẩn bị ăn cơm.

Ba người vây quanh bàn ăn, Hi Hi làm một bàn lớn đồ ăn, thoát nhìn đặc biệt phong phú.

“Dì Cảnh Thần, đừng khách khí, tùy tiện ăn!” Hi Hi nói, hết sức phóng khoáng.

Cảnh Thần nhìn, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đánh chết cô cũng không tin một đứa nhỏ tám tuổi, thế nhưng lại có thể làm ra một bàn đồ ăn ngon như vậy.

“Yên tâm, dì tuyệt đối sẽ không khách khí!” Cảnh Thần nói.

Nhìn đồ ăn này, Cảnh Thần cũng không biết nên ăn cái gì mới tốt.

Lâm Tử Lam nhìn dáng vẻ Cảnh Thần, nở nụ cười.

Vì vậy, ba người ăn bữa tối, vô cùng vui vẻ.

Sau khi ăn cơm xong, Cảnh Thần cũng không thể ở lại thêm được nữa.

Hi Hi ở trong phòng bếp thu dọn, nhìn đồng hồ, sắc mặt có chút thâm trầm.

Sau khi thu dọn xong, Hi Hi đi ra, cùng Lâm Tử Lam ở phòng khách xem ti vi một lúc.

Thời điểm mười một giờ, Hoa Hồng đến.

Hi Hi vốn muốn đợi cho cha trở về sau đó thì đi, nhưng mà trước mắt, còn có chuyện phải làm, bé nhất định phải rời đi!

Suy nghĩ, Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam mở miệng, “Mẹ, con có chút việc, muốn đi ra ngoài một chút, khả năng buổi tối sẽ trở về!” Hi Hi nói.

Hôm nay là thời điểm giao hàng, Hoa Hồng là tới đón bé .

Nếu như là Hi Hi một người đi ra ngoài, Lâm Tử Lam có khả năng còn hỏi, nhưng nhìn thấy Hoa Hồng tới đón bé, hơn nữa, Lâm Tử Lam cũng biết Hi Hi có chuyện của mình, cũng không có hỏi nhiều, nhìn bé, “Tốt, trở về sớm một chút, trên đường cẩn thận!” Lâm Tử Lam nói.

Nói không lo lắng là giả , cùng Hi Hi ở chung một thời gian ngắn, tuy rằng Hi Hi thủy chung không cùng cô nói bé là làm cái gì, nhưng là Lâm Tử Lam cũng không ngốc, cô cũng có thể cảm giác được việc làm của Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên không sai biệt lắm.

Hơn nữa, so với Mặc Thiếu Thiên bận rộn hơn, thường xuyên, bằng không sẽ không nửa đêm gọi điện thoại, còn dùng máy tính.

Chỉ là, Lâm Tử Lam cũng kết luận, lúc trước mình không mất trí nhớ, Hi Hi cũng đã làm, nếu lúc trước cô không có ngăn cản, hiện tại càng không có cơ hội ngăn cản.

Chỉ là, có chút lo lắng mà thôi!

Nhìn Lâm Tử Lam, Hi Hi cười cười, “Mẹ yên tâm, con đi rất nhanh sẽ trở lại, không có việc gì đâu, lại có Hoa Hồng bảo vệ cho con!” Hi Hi nói.

Nghe thế cái, Lâm Tử Lam cười gật gật đầu.

Vì thế, Hi Hi cùng Hoa Hồng bước đi .

Nhất thời, trong nhà chỉ còn lại một mình Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam cũng không biết nên làm gì, hoặc là có thể làm gì.

Ngủ, Hi Hi đi ra ngoài, cô khẳng định ngủ không được, Lâm Tử Lam chỉ có thể ở trong phòng khách xem tivi .

Mơ mơ màng màng, Lâm Tử Lam như vậy một giờ liền, thời điểm sắp ngủ, cửa phòng bị mở ra, Lâm Tử Lam từ trên sofa ngồi dậy, lại nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên đang đi tới.

Thời điểm nhìn thấy Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên lập tức nhíu mày, “Như thế nào còn không có nghỉ ngơi! ?”

Lúc này, Lâm Tử Lam hẳn là đã nghỉ ngơi mới đúng.

Thời điểm Lâm Tử Lam nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên, lập tức tựa vào sofa, “Lập tức sẽ ngủ!”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi tới, nhìn Lâm Tử Lam, “Đang lo lắng cho Hi Hi !?”

“Làm sao anh biết! ?”

“Con gọi điện thoại cho anh !” Mặc Thiếu Thiên nói.

Sợ một mình Lâm Tử Lam ở nhà nhàm chán, cho nên Hi Hi vừa ra khỏi cửa liền gọi cho anh một cuộc điện thoại, anh cũng là nhận được điện thoại mới gấp gấp trở về!

Nghe được lời Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam thế này mới gật gật đầu.

“Ừ!”

“Được rồi, đừng lo lắng nữa, có Hoa Hồng đi cùng, không có việc gì!” Mặc Thiếu Thiên an ủi.

Lâm Tử Lam cũng biết, nhưng là vẫn là không khỏi lo lắng, nhưng sau khi nghe được lời Mặc Thiếu Thiên nói, cô cũng an tâm rất nhiều.

Mặc Thiếu Thiên đối với Hi Hi yêu thương tuyệt đối không thua cô, nếu Mặc Thiếu Thiên không lo lắng, cô cũng không có gì để nói nữa rồi!

“Tốt lắm, nhanh đi ngủ đi!” Mặc Thiếu Thiên đốc thúc.

Lâm Tử Lam thế này mới gật gật đầu, đứng dậy chuẩn bị trở về phòng của chính mình, mới vừa đi từng bước, chợt nhớ tới cái gì, “Vậy còn anh!?”

Nghe thế cái, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Em cứ nói đi? ! Như thế nào? Muốn anh ngủ cùng em!?”

Nhìn bộ dáng Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam thực cảm thấy chính mình không nên hỏi câu hỏi vừa rồi.

Cái gì cũng không nói, Lâm Tử Lam trực tiếp đi trở về phòng.

Nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cười cười.

Làm việc một ngày, cũng mệt chết đi, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp cởi áo khoác để lên sô pha, nghĩ đến muốn tắm rửa một cái, Mặc Thiếu Thiên bay thẳng đến phòng tắm.

Đúng lúc này, Lâm Tử Lam lại từ trong phòng đi ra, vốn muốn cùng Mặc Thiếu Thiên nói cái gì, nhưng đi ra, lại không nhìn thấy anh, Lâm Tử Lam nhìn nhìn, lúc này, trong phòng tắm truyền đến âm thanh ào ào, biết anh đang tắm, Lâm Tử Lam xoay người trở về phòng, vừa muốn đi, lúc này, Lâm Tử Lam lại phát hiện cái gì đó.

Hơn nữa cái này, là từ trong áo Mặc Thiếu Thiên rơi ra!

Lâm Tử Lam nhú mày, đi qua, nhặt lên.

Vốn muốn để lên trên bàn, lại nhìn thấy tên bên trên.

Lâm Tử Lam!

Ba chữ to kia, làm sao cô có thể không biết!

Là cùng cô có liên quan?

Nghĩ vậy, trong lòng Lâm Tử Lam ngạc nhiên một chút, lập tức, cô trực tiếp mở ra xem.

Bên trong có một tờ đơn, Lâm Tử Lam rút ra, nhưng mà, nhìn đến bệnh án bên trong thì Lâm Tử Lam nhớ tới, là thời điểm ngày đó bọn họ trở về, thiếu chút nữa tai nạn xe cộ, cô được đưa đến bệnh viện.

Nhưng là không phải nói không có chuyện gì sao? Vì sao Mặc Thiếu Thiên còn giữ cái này?

Nghĩ đến đây, Lâm Tử Lam tiếp tục xem xuống phía dưới, đang nhìn đến tư liệu phía dưới thì Lâm Tử Lam ngây ngẩn cả người.

Đến bây giờ, cô mới biết được, trong não của cô có một con chip, hơn nữa có thể là nguyên nhân làm cho cô mất trí nhớ!

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó ngây ngẩn cả người.

Cô ý thức được đây là chuyện gì, nếu thật sự trong não của cô có chip, như vậy chuyện này, khẳng định cùng Tiêu Dật có liên quan. . . . .

Nghĩ đến đây, trong lòng Lâm Tử Lam thế nhưng nói không nên lời áp lực.

Hơn nữa Mặc Thiếu Thiên hiện tại điều tra cái này, cũng khẳng định cùng Tiêu Dật có quan hệ!

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, không nghĩ tới chuyện sẽ là như vậy.

Sợ Mặc Thiếu Thiên ra, Lâm Tử Lam trực tiếp đem tư liệu nhét vào bên trong, để lại vào trong áo Mặc Thiếu Thiên .

Thời điểm Mặc Thiếu Thiên còn chưa có đi ra, Lâm Tử Lam đi trở về phòng.

Nằm ở trên giường, Lâm Tử Lam nhìn trần nhà, vào giờ phút này, không hề buồn ngủ, trong đầu chỉ hiện lên nhận xét ghi trong bệnh án, nếu trong não của cô thật sự có con chip, sẽ là Tiêu Dật làm sao?

Hơn nữa, cái này cũng có thể là nguyên nhân làm cho cô mất trí nhớ!

Lâm Tử Lam không biết mọi chuyện rốt cuộc là như thế nào, nhưng cô biết, Mặc Thiếu Thiên điều tra chuyện này, tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy, không có đáp án cuối cùng, Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

399. Chương 403: Hi Hi Pk Tỉnh Nham

Sau khi Mặc Thiếu Thiên tắm rửa xong, trực tiếp đi đến phòng Lâm Tử Lam.

Cảm giác được Mặc Thiếu Thiên vào đến, Lâm Tử Lam nhắm hai mắt lại.

Vào giờ phút này, cũng không biết nên dùng tâm tình gì đối mặt, đơn giản vẫn là ngủ!

Mặc Thiếu Thiên đi tới, nhìn thấy Lâm Tử Lam nằm ở trên giường, anh dùng khăn lau tóc, nhìn thấy Lâm Tử Lam đang ngủ, nhú mày, cũng không nói thêm gì trực tiếp xốc chăn lên nằm vào.

Thân thể Lâm Tử Lam cứng ngắc một chút, thủy chung không có mở mắt, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, cô không có tỉnh lại, cảm giác được cô muốn ngủ, cũng không có động tác dư thừa, mà vươn tay ôm lấy cô.

Lâm Tử Lam nhắm mắt lại, cảm giác được Mặc Thiếu Thiên không có động tác gì dư thừa, cũng không nhúc nhích, mà là tùy ý để anh ôm.

Nhiệt độ ấm áp trên cơ thể anh truyền qua, ấm đến trong lòng Lâm Tử Lam, nằm ở trên giường, nhìn ngoài cửa sổ, Lâm Tử Lam lại cảm giác được rất an tâm.

Mặc Thiếu Thiên, anh rất yêu em có phải hay không ?

Bên kia.

Ban đêm, đêm đen, chung quanh đều có chút yên tĩnh, chỉ có một chiếc xe màu đỏ ở trên đường cấp tốc chạy .

Mấy phút sau, xe “Kít——” một tiếng dừng lại, lúc này, Hi Hi cùng Hoa Hồng từ trên xe đi xuống.

Hai người một đen một đỏ, nhan sắc nhìn vô cùng phối hợp, hơn nữa khí phách mười phần.

Bọn họ vừa xuống xe không bao lâu, lúc này, một chiếc xe khác từ phía sau chạy lại đây, tốc độ cực nhanh, nhưng mà thời điểm đến trước mặt bọn họ, đột nhiên dừng lại.

Hi Hi cùng Hoa Hồng đứng ở nơi đó, hai người đều không có động, giống như một chút cũng không sợ xe lao tới, bình tĩnh không thôi.

Lúc này, xe dừng lại, người trên xe đẩy cửa bước xuống.

“Lão đại!” Lý Thuận từ trên xe đi xuống, sau khi nhìn thấy Hi Hi cao hứng phi thường, sau ba tháng, hôm nay Hi Hi lần đầu tiên cùng anh liên hệ.

Hi Hi gật gù đầu, “Lý Thuận, mọi chuyện anh chuẩn bị như thế nào!?”

Lý Thuận khẳng định gật đầu, “Tất cả đã an bài tốt lắm!”

Hi Hi cũng gật gật đầu, “Như vậy chuyện lần này, giao cho anh!” Hi Hi nói.

Nghe thế cái, Lý Thuận lập tức gật gật đầu, “Lão đại, cậu yên tâm, tôi nhất định làm tốt!” Dù thế nào cũng là lần đầu tiên anh làm nhiệm vụ lớn như vậy, nhất định phải làm tốt mới được !

Hi Hi gật gật đầu, “Chuyện lần này, có chút phiền toái, tôi sẽ không tiện ra mặt, bất quá, có chuyện gì Hoa Hồng sẽ hỗ trợ mọi người !” Hi Hi nói.

Lý Thuận thế này mới gật gật đầu.

“Nhiệm vụ lần này giá trị mấy chục tỷ, anh nhất định phải bình tĩnh, không thể sốt ruột!”Hi Hi nhìn Lý Thuận đốc thúc.

Lý Thuận liên tục gật đầu, vốn còn cảm thấy thực nhẹ nhàng, nhưng là hiện tại Hi Hi nói như vậy, thậm chí có điểm khẩn trương .

“Tôi biết!” Lý Thuận lập tức nghiêm trọng, thu hồi dáng vẻ cà lơ phất phơ.

Hi Hi gật đầu, lúc này, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, lập tức lấy ra một vật đưa cho anh ta,” Đeo cái này vào, tôi sẽ giám sát các người , có chuyện gì, lập tức thông báo cho tôi!”Hi Hi nói.

Lý Thuận duỗi tay ra tiếp được , biết lão đại giỏi về nghiên cứu điện tử, nhìn vật ở trong tay liền gật gật đầu.

Lúc này, Hi Hi nhìn đồng hồ, “Nếu không có vấn đề, thì đi đi!”

Lý Thuận gật gật đầu, vì thế ba người lên xe.

Hai chiếc xe chia ra đi đến bến tàu.

Thời gian chỉ 12h45’, thời điểm bọn họ vừa đến bến tàu, vừa đúng lúc.

Hoa Hồng dừng xe ở nơi cách bến tàu không xa, mà xe Lý Thuận, trực tiếp hướng bên trong bến tàu đi vào.

Lý Thuận dừng lại một chút, liền đội đồ Hi Hi vừa đưa cho, hướng bến tàu đi đến.

Lúc này, mọi người đã mỗi người đều có một vị trí và cương vị riêng.

Nhìn thấy Lý Thuận đã đi tới, mọi người đồng loạt hô một tiếng, “Lý ca!”

Sắc mặt Lý Thuận lập tức trở nên ác liệt, áo vét màu đen thoát nhìn thập phần đẹp trai, hơn nữa trời sinh cũng mang theo một lừng lực lãnh đạo.

“Còn vài phút nữa, các cậu phải chuẩn bị tinh thần cho tốt!” Lý Thuận đốc thúc.

Mọi người đều gật gật đầu.

Vì thế, Hi Hi ngồi ở trong xe, mở máy tính ra, ngón tay ở trên bàn phím thao tác nhanh như bay, rất nhanh, máy tính hiện ra một hình ảnh, là trên bến tàu, có thể nhìn thấy tất cả chuyện bên trong đang xảy ra.

Lúc này, Hi Hi ấn một chút đồ đeo trên tai, chậm rãi mở miệng, “Lý Thuận, có thể nghe được không ? !”

Lý Thuận đang ở trên bến tàu tuần tra, nghe được bên trong truyền đến âm thanh, lập tức mở miệng, “Có thể nghe được!”

“Tốt, thời gian lập tức sẽ đến, nhớ kỹ, nhất định phải bình tĩnh, mặc kệ phát sinh chuyện gì!” Hi Hi nói.

“Tôi đã biết!” Lý Thuận lên tiếng.

Lúc này, Hi Hi ở trên máy tính tìm kiếm chung quanh, Hoa Hồng an vị ở bên người Hi Hi, nhìn Hi Hi đang tìm gì đó, Hoa Hồng mở miệng, “Cậu xác định Thiếu tá Tỉnh Nham nhất định sẽ tới sao! ?” Hoa Hồng hỏi.

Nghe được lời Hoa Hồng nói, Hi Hi lắc lắc đầu, “Không xác định, nhưng là tôi nghĩ không ra Thiếu tá Tỉnh Nham rốt cuộc còn có mục đích gì!” Hi Hi nói.

Tốt nhất là đừng tới, nhưng là muốn tới, bé phải chuẩn bị thật tốt.

Lúc này, Hi Hi xem xét trong máy tính, “Cậu yên tâm, nếu Thiếu tá Tĩnh Nham thật sự muốn tới, cậu cũng tuyệt đối không thấy hắn, không có chuyện gì, hắn cũng sẽ không dễ dàng xuất hiện !” Hoa Hồng nói.

Lời tuy nhiên nói như vậy, nhưng là Hi Hi vẫn là không cam lòng.

“Không dám làm sao, nhóm hàng lần này phải thuận lợi chuyển đi!” Hi Hi nói.

Hoa Hồng nhú mày, không nói cái gì nữa, lúc này ánh mắt nhìn hướng ngoài cửa sổ.

Hi Hi như trước không buông tay, ngón tay ở trên bàn phím thao tác nhanh nhẹn, rốt cục, thời điểm cũng nhìn thấy một người, Hi Hi mở miệng, “Hoa Hồng, là hắn sao! ?”

Nghe được thanh âm, Hoa Hồng quay đầu, ánh mắt nhìn hướng màn hình máy tính, nhưng mà, một nam nhân tuyệt đại phong hoa xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Trong tay của hắn cầm ống nhòm, thường phóng ánh mắt về phía trước nhìn.

Không phải Tĩnh Nham còn ai vào đây!

“Là hắn!” Hoa Hồng kích động nói, không nghĩ tới Hi Hi thật đúng là tìm được rồi!

“Cậu thật sự tìm được rồi!” Hoa Hồng nói.

Vốn cảm thấy Tĩnh Nham che dấu vô cùng tốt, xem ra, ở trước mặt thiên tài Hi Hi này, vẫn chạy không khỏi!

Nhìn biểu tình Hoa Hồng, Hi Hi chỉ biết không có sai, nhìn mà hình máy tính, Hi Hi mở miệng, “Thì ra, hắn chính là Thiếu tá Tĩnh Nham!”

Nói lên điều này, khoe miệng Hi Hi ngoéo một cái.

“Hắn căn bản không có dùng gì che giấu!” Hi Hi nói.

Bằng không, bé sẽ không dễ dàng tìm được như vậy!

Vừa rồi tìm không thấy là vì nơi này nhiều góc khuất, bé cần thời gian, không nghĩ tới Tĩnh Nham thế nhưng một chút cũng không che giấu.

Nghe được lời Hi Hi nói, Hoa Hồng nhăn mày, “Nếu như không có, hắn lúc này có ý tứ gì?”

Hi Hi lắc đầu, thế nhưng có chủ ý gì, ai biết!

“Là không biết cậu là thiên tài máy tính hay là hắn vốn không có để cậu ở trong mắt!” Hoa Hồng nhìn Hi Hi hỏi.

Nghe được lời Hoa Hồng nói, khoe miệng gợi lên một chút cười lạnh, “Mặc kệ loại khả năng nào, hiện tại chúng ta có thể kết luận, mục đích của Tĩnh Nham đúng là tôi!” Hi Hi nói.

Khẳng định đến cùng Hi Hi rốt cuộc có phải là người của Hợp Tung hay không .

Nói lên điều này, Hoa Hồng nghĩ nghĩ, cũng đồng ý gật gật đầu.

Lúc này, Hi Hi cùng Hoa Hồng đều không có nói chuyện, mà là nhìn người ở bên trong.

Thiếu tá Tĩnh Nham đứng ở trên đài cao, cầm ống nhòm trong tay, thường nhìn một chút, mà phía sau hắn còn có một người, thoát nhìn, mặt không chút thay đổi, chỉ là người này, Hoa Hồng chưa từng thấy qua.

Hi Hi cùng Hoa Hồng đều nhìn chăm chăm màn hình máy tính, nhưng mà giây tiếp theo, bỗng nhiên màn hình mờ mờ.

Hi Hi cùng Hoa Hồng mày đều nhất thời nhăn lại, “Tại sao có thể như vậy! ?” Hoa Hồng hỏi.

Lúc này, Hi Hi có chút trấn định, “Mở che chắn tín hiệu!” Hi Hi nói.

Lúc này, Hoa Hồng có chút bất mãn, “Sớm làm đi, tìm khắp mới thấy bọn họ , thế nhưng hiện tại che chắn tín hiệu!” Hoa Hồng nói.

“Khả năng bọn họ đoán ra suy nghĩ của mình!” Hi Hi nói.

Cũng không sót ruột, khẳng định Thiếu tá Tĩnh Nham ở đây, Hi Hi cũng không khản trương, hiện tại chỉ là gặp chiêu phá chiêu.

Lúc này, Hi Hi nhìn thời gian, vừa đúng đến giờ, Hi Hi đánh trên bàn phím, hiện lên hình ảnh bến tàu.

Mà bến tàu, một con thuyền chậm rãi chạy đến, thời gian vừa đúng.

Lý Thuận đứng ở bến tàu, nhìn thuyền chậm rãi chạy lại đây, lần đầu tiên một mình hành động, lại đón một chuyến hàng lớn như vậy, có thể nói, anh vừa khản trương lại vừa hưng phấn.

Phải biết rằng, nếu đánh mất lô hàng này, anh cho dù bán mình đi cũng không đủ!

Nhưng là Hi Hi cho anh cơ hội lần này, anh rất hưng phấn, ít nhất thực lực của anh có chút được khẳng định.

Mà ở cách đó không xa, Thiếu tá Tĩnh Nham nhìn một màn này, hàng càng ngày càng tiến tới gần, nhưng là người anh muốn tìm, lại chậm chạp không có lộ diện.

Lúc này, người phía sau nhìn Tĩnh Nham,” Thiếu tá, hiện tại chúng ta có cần ra tay không !?”

Mở miệng là Wies.

“Không!” Thiếu tá Tĩnh Nham mở miệng, “Chờ một chút!”

“Nhưng là lần này, là cơ hội rất tốt để chúng ta lập công!” Wies mở miệng nói.

Thiếu tá Tĩnh Nham mím môi, ánh mắt thông qua ống nhòm nhìn cách đó không xa.

“Chúng ta cùng chuyện của Hợp Tung, đã khiến cho thượng tá bất mãn, nếu như có thể bắt được chuyển hàng này trở về báo cáo, nhất định có thể khiến thượng tá coi trọng!” Wies nhìn Tĩnh Nham nói.

Nói lên điều này, sắc mặt Thiếu tá Tĩnh Nham thay đổi.

“Thiếu tá. . . . .”

“Wies, rốt cuộc là cậu phục tùng mệnh lệnh của tôi, hay là tôi phục tùng mệnh lệnh của cậu!?” Tĩnh Nham bỗng nhiên mở miệng nói.

Nói lên cái này, Wies muốn nói cái gì, lại dừng lại, chính là ánh mắt nhìn cách đó không xa, mảy mặt lại thật sâu .

Lúc này, thuyền càng ngày càng tới gần, lập tức sẽ cập bến, Hi Hi nhìn chằm chằm màn hình, cũng quan sát đến hoàn cảnh bốn phía, sợ sẽ bỏ qua bất cứ cái gì.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhưng mà mỗi giây mỗi phút đối với bọn họ mà nói, giống như đang sống trên một lưỡi dao, sợ giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì!

Vì thế, ở thời điểm thuyền cập bờ, một người từ phía trên xuống, Lý Thuận đi qua cùng hắn trao đổi, bằng tiếng Anh, trao đổi lưu loát.

Hi Hi nhìn màn hình, nói thật, Lý Thuận vẫn là rất có phong thái vương giả , ít nhất thời điểm đối mặt với những chuyện như vậy, anh ta thực bình tĩnh, bình tĩnh.

400. Chương 404: Lý Thuận Trà Trộn Ở Thành Phố A Đến Phút Cuối

Có thêm thời gian, Lý Thuận nhất định sẽ rèn luyện rất tốt, thậm chí, có thể lãnh đạo.

Chẳng qua, anh ta cần thời gian, cần rèn luyện, cần cơ hội.

Đây là Hi Hi đang nhìn hình ảnh Lý Thuận thì đánh giá.

Thật có lỗi, anh ta thì khản trương như vậy, mà bé lại có thể ở đây đánh giá Lý Thuận.

Mà Tĩnh Nham bên kia, mắt thấy người lên bờ, nhưng mà người cùng đối phương giao tiếp, không phải Hi Hi, mà là một người xa lạ.

Tĩnh Nham nhú mày, không nghĩ sẽ là người khác giao tiếp.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Tĩnh Nham động một cái, “Động thủ!”

Nghe thế cái, khóe miệng Wies cười cười, “Dạ!”

Hi Hi đang theo dõi hình ảnh, nhìn thấy bên trong xuất hiện người thì Hi Hi lập tức nhú mày, “Lý Thuận, có người!”

Lời của bé vừa nói xong, lúc này, lập tức vang lên tiếng còi, mà còi cảnh sát, mọi người nghe đến âm thanh này đều sửng sốt, nhưng mà không có động, bởi vì Lý Thuận còn đứng ở nơi đó không hề động.

Lúc này, Lý Thuận nhìn đối phương, trao đổi, để đối phương rời đi.

Mà người giao tiếp vừa muốn chạy, lại bị Lý Thuận bắt được .

Người kia nhìn Lý Thuận, “Anh làm gì!?”

Chẳng lẽ, còn muốn để cho cảnh sát bắt được sao? Dưới tình huống này còn không chạy sao!

Lúc này, Lý Thuận nhìn anh ta, thoát nhìn thập phần bình tĩnh, “Anh hiện tại muốn chạy, cũng chạy không được , nếu không muốn chết, phối hợp với tôi!” Lý Thuận nhìn đối phương nói.

Đối phương làm người giao tiếp, cũng đã gặp qua, nghe được Lý Thuận nói như vậy, cũng tạm dừng lại, không có chạy, bởi vì anh ta nói đúng vậy, hiện tại cảnh sát ủa đến, bọn họ còn muốn chạy cũng không được .

Lúc này, cảnh sát đi tới, nhìn bọn họ, “Các người đêm hôm khuya khoắc ở nơi này làm gì!?” Cảnh sát nhìn bọn họ hỏi.

Thời điểm Lý Thuận nhìn thấy người đang đi đến, khóe miệng gợi lên chút cười, “Bạn của tôi nhờ người mang đến cho tôi một ít đồ, tôi đến nhận mà thôi, cảnh quan, trẻ như vậy còn đến tuần tra!” Lý Thuận nhìn cảnh quan nói, thoát nhìn một dáng vẻ cột nhà.

Làm cảnh quan, nhất thời không nhìn nổi dáng vẻ cột nhà của Lý Thuận, hẩn lạnh lùng nhìn lướt qua, “Đồ? Thứ gì? Cái gì mà đêm hôm phải đến nhận!” Cảnh quan nhìn Lý Thuận lạnh lùng quát một tiếng.

“Thời gian vội tới đây, tôi cũng không có biện pháp!” Lý Thuận nói, tuy rằng đối mặt với cảnh quan, nhưng mà không hề sợ hãi, thậm chí, mang theo vài phần kinh thường.

“Cái gì vậy! !”

“Một chút lá trà mà thôi!” Lý Thuận nói.

Lá trà?

Ai tin !

Một thuyền lớn như vậy sẽ là lá trà?

Mà ngay cả người tới đón, cũng có chút xấu hổ, nói dối cũng không cần phải như vậy?

Nhưng mà Lý Thuận lại nói đúng lý đúng tình, không hề lo lắng.

Cảnh quan nghe thế, cũng cảm thấy có chút buồn cười, “Tôi nhận được tin tức, các người buôn bán vật phẩm cấm!”

Nghe thế cái, Lý Thuận làm bộ một dáng vẻ thật kinh ngạc, “Cảnh quan, trời đất chứng giám, tôi là lương dân, làm sao có thể làm chuyện như vậy!?”

Hoa Hồng cùng Hi Hi cũng nghe được những lời này, cũng nhin không được xấu hổ, Hoa Hồng cũng không nhin được, bật cười.

Cảnh quan nghe nói thế, cũng cảm thấy chuyện thật buồn cười, kì thật rất muốn nói, nhìn dáng vẻ của cậu chẳng có gì tốt!

Chính là thân là cảnh sát, có mấy lời, hần không thể nói.

Trùng mắt liếc Lý Thuận một cái, cảnh quan mở miệng, “Lục soát cho tôi!”

Nghe thế, Lý Thuận lập tức ngăn cản, “Cảnh quan, nơi này của chúng tôi đều là một chút lá trà quý báu, ông nếu phá hủy thì làm sao bây giờ?!”

Nghe nói như thế, người đi đầu muốn kiểm tra trùng mắt một cái, “Hãy bớt sàm ngôn đi, mở cửa khoang!”

Nghe nói như thế, sắc mặt Lý Thuận cũng không có bao nhiêu thay đổi, khoe miệng gọi lên chút cười lạnh, vì thế, Lý Thuận mở miệng, “Mở cửa khoang!”

Nghe được lời Lý Thuận nói, người thủ thuyền cũng không có nói cái gì, nơm nớp lo sợ mở khoang thuyền, cảnh quan đi đầu muốn đi vào, lúc này, Lý Thuận mới mở miệng, “Cảnh quan, ông không sợ đi vào bên trong có bom sao? Mà điều khiển từ xa trong tay tôi, chỉ cần tôi nhẹ nhàng ấn một cái, các người đều chìm trong biển lửa!?” Lý Thuận nhìn cảnh quan mở miệng, trong tay cầm một cái điều khiển màu đen.

Người nhận hàng ở một bên, nghe Lý Thuận nói những lời này, lại càng xấu hổ.

Lúc này, cảnh quan vừa muốn đi vào, sau khi nghe Lý Thuận nói, sắc mặt thay đổi.

Cuộc sống từ xưa ai không sợ chết, hơn nữa gặp thời điểm như thế này, làm cho người ta không có cách nào.

Cảnh quan nhìn Lý Thuận, Lý Thuận cũng nhìn cảnh quan, hai người đối diện với nhau.

Qua mấy chục giây sau, Lý Thuận bỗng nhiên mở miệng ha ha ha phá lên cười, “Cảnh quan, không cần khẩn trương, tôi đang nói giỡn đấy!”

Nghe thế cái, sắc mặt cảnh quan lại càng khó chịu, ai biết hần mở miệng nói mấy câu kia là nói thật hay không ?

Lúc này, ánh mắt cảnh quan nhìn hướng điều khiển trong tay Lý Thuận, lúc này, Lý Thuận nhú mày, “A, đây là chìa khóa trên xe của tôi!” Nói xong, thời điểm Lý Thuận muốn đè xuống cái nút trong tay, cảnh quan đều nhìn theo.

Vì thế, Lý Thuận đột nhiên đè xuống, “Đô” một tiếng, âm thanh từ bên trong xe truyền đến, nhìn thấy xe sáng, cảnh quan mới yên tâm.

Hung hăng liếc mắt nhìn Lý Thuận một cái, mang người đi vào.

Lý Thuận đứng ở tại chỗ, không hề động.

Mà người làm giao tiếp, cũng không biết Lý Thuận đang làm cái trò quỷ gì, chỉ nhìn Lý Thuận bình tĩnh như vậy, nói vậy anh ta nhất định có kế hoạch, nghĩ đến đây, đối phương cũng yên tâm một chút.

“Lý Thuận, đừng đùa quá mức, thời gian nhanh đến!” Hi Hi nói.

Lý Thuận nghe được âm thanh của Hi Hi, cười mở miệng, “Tìm đến một người sợ chết như vậy, cũng quá vũ nhục chỉ số thông minh của tôi!” Lý Thuận nói.

Hi Hi, “. . . . .”

Lúc này, Hoa Hồng nghe được thanh âm của Lý Thuận, cười mở miệng, “Cẩn thận về sau cậu ở A thị lẫn lộn không nổi!”

Phải biết rằng, bọn họ mà đắc tội với cảnh quan, sẽ càng khó khăn.

“Thật sự, tôi cho hần mười người lá gan, đưa hần !” Lý Thuận nói, lời nói này thập phần kiêu ngạo, nhìn được, cảnh quan kia cũng không phải là người gây chuyện, cho nên, Lý Thuận một chút cũng không lo lắng.

Vì thế, lời nói chấm dứt.

Cảnh quan mang người đi vào, không sai biệt lắm vài phút sau bước ra.

Nhìn bọn họ đi ra, khóe miệng Lý Thuận mang theo nụ cười đắc ý, “Cảnh quan, bên trong ngài có lục soát được cấm phẩm gì không?”

Nghe được lời Lý Thuận nói, cảnh quan tức giận không nhẹ, rõ ràng nhận được mệnh lệnh cấp trên, nói thuyền bọn họ có hàng cấm, nhưng lại cái gì cũng không có!

Lúc này, cảnh quan nhìn Lý Thuận, “Từ quốc gia khác chuyển tới, cái này gọi là tự mình buôn bán, cũng giống như là phạm pháp!”

Nghe thế cái, sắc mặt Lý Thuận cứng ngắc một chút, “Cùng lắm thì, chỉ là phạt tiền, cảnh quan, ngài nói muốn phạt bao nhiêu, ngài mở miệng, tôi sẽ nộp!”

Phạt bao nhiêu tiền, hẳn đều nộp.

Nghe được lời Lý Thuận nói, cảnh quan càng tức mà không biết phải làm gì, rõ ràng biết những người này làm việc bất chính, nhưng cũng không tìm thấy nhược điểm.

Vận chuyển trà được bao nhiêu tiền, hiện tại mở miệng nói phạt bao nhiêu tiền đều nộp, rõ ràng có vấn đề!

Lý Thuận chính là cố ý!

Lúc này, cảnh quan kia còn không có mở miệng, Lý Thuận lại mở miệng, “Bằng không, số trà đó đều khấu trừ? Coi như tôi mời cảnh quan uống trà!” Lý Thuận nói.

Lý Thuận nói như vậy, cảnh quan kia càng thêm tức giận.

“Đem đồ vật đều khấu trừ cho tôi!” Cảnh quan kia hét lớn một tiếng, sau đó nhìn Lý Thuận, “Ngày mai, anh đến cục cảnh sát một chuyến!” Nói xong cảnh quan kia bước đi.

“Thu đội!”

Nhìn cảnh quan kia tức giận không nhẹ, khóe miệng Lý Thuận gợi lên ý cười, đối với bóng lưng của hắn hô một câu, “Cảnh quan, lá trà của chúng tôi rất tốt, buổi tối có thể ném thử!”

Nhưng là cảnh quan ngay cả đầu cũng không có quay lại bước về phía trước.

Hoa Hồng ở trong xe nhìn một màn như vậy, nhin không được mở miệng, “Tôi cảm thấy, Lý Thuận trà trộn ở thành phố A đến phút cuối*!”

(* ta hiểu ý ở đây là Lý Thuận còn làm nhiều việc nữa ở thành phố A - ai có ý gì hay thì bảo ta nha)

Hi Hi nghiêng đầu sang chỗ khác liếc nhìn Hoa Hồng một cái, ánh mắt cũng là đồng ý.

Nhìn bọn họ đi rồi, lúc này, khóe miệng Lý Thuận gợi lên một chút cười.

“Lão đại, đã giải quyết xong!” Lý Thuận nói.

Lúc này, Hi Hi nhìn đồng hồ, “Gọi điện thoại hỏi một chút thế nào!” Hi Hi nói.

“Ừ!” Lý Thuận gật gật đầu, lập tức lấy điện thoại cầm tay ra bấm một dãy số, vài phút sau liền cúp.

“Mười phút sau đi ra!”

Nói đến đây, Hi Hi nhíu mày, 10 phút, bé tin tưởng, Thiếu tá Tình Nham nhìn thấy bé không có đi ra, nhất định sẽ không cam lòng.

Nếu mười phút sau, bọn họ lại quay lại thì làm sao bây giờ!?

Lúc này, Hi Hi nhìn Lý Thuận, “Các người trở về xe, thời điểm khoảng 2 phút, xuống xe lần nữa!”

Sau khi Lý Thuận nghe được Hi Hi nói, lập tức mang người lên trên xe, cũng lệnh người xung quanh tản ra.

Lúc này, Lý Thuận chợt nhớ tới cái gì, “Lão đại, cậu là sợ bọn họ quay trở lại?”

“Ừ!” Hi Hi gật gật đầu.

Rất có thể.

Nếu bọn họ chỉ có một lần tuần tra đến nơi này, khả năng sẽ rời đi, nhưng nếu là người Thiếu tá Tỉnh Nham kêu đến, thì lại là chuyện khác.

“Lý Thuận, anh gửi liên lạc với bọn họ, bên kia đến tôi nghĩ biện pháp, nhưng là, tôi chỉ có thể tranh thủ thời gian vài phút, anh phải nắm chắc thời gian thật tốt!” Hi Hi nói.

Nghe thanh âm của Hi Hi, Lý Thuận ở bên kia thâm trầm lên tiếng, “Tôi đã biết!”

Người làm gia tiếp nhìn Lý Thuận, “Các người rốt cuộc đang làm cái quỷ gì! ?”

Lúc này, Lý Thuận nhìn hẩn, khoe miệng gợi lên một chút tự tin cười, “Đừng nóng vội, còn có vài phút nữa, hàng lập tức sẽ đến!”

Đối phương nghe được lời Lý Thuận nói, cũng không có hỏi nhiều, mục đích của bọn họ là đón hàng, lời nói dư thừa sẽ không hỏi, chỉ là vừa rồi, trong lòng có chút run sợ.

Nghĩ nghĩ, cũng chậm chậm bình tĩnh lại.

Mà bên kia, Hi Hi nói dứt lời, lập tức móc điện thoại di động ra.

Tìm được dãy số Mặc Thiếu Thiên, Hi Hi lập tức nhấn xuống.....

401. Chương 405: Ép Hi Hi Ra Mặt

Tìm được dãy số Mặc Thiếu Thiên, Hi Hi lập tức nhấn xuống, lúc này, cha đặc biệt dùng được !

Ở A thị, có thể không cho cha mặt mũi sao, cho nên, tìm cha là thích hợp nhất.

Mặc Thiếu Thiên vừa ôm Lâm Tử Lam ngủ, chợt nghe tiếng di động vang lên, nhìn Lâm Tử Lam ngủ say, Mặc Thiếu Thiên lập tức lấy di động ra ấn xuống trạng thái im lặng.

Mặc Thiếu Thiên biết, lúc này người dám gọi điện thoại cho anh, nhất định là có chuyện.

Thật ra, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy là Mặc Lương gọi đến, không nghĩ tới thời điểm nhìn đến dãy số, lại là Hi Hi.

Biết bé hôm nay ra ngoài nhận nhiệm vụ, nhưng gọi cho điện cho anh làm gì!

Nghĩ như vậy, Mặc Thiếu Thiên trên giường đi xuống, sợ đánh thức Lâm Tử Lam hướng ban công đi tới.

“Alo, chuyện gì!” Nhận điện thoại, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp hỏi.

“Cha, nhanh chút, bảo bố gặp rắc rối!” Hi Hi mở miệng.

Nghe như thế, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, ánh mắt nhìn xa xa, “Này có quan hệ gì tới chuyện của cha!?”

Hi Hi, “.....”

“Cha, cha là cha con sao?” Hi Hi hỏi.

“Lúc này, có thể không phải!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi, “.....”

“Cha, bảo bố cần người trợ giúp!” Hi Hi nói.

“Là trợ giúp con, hay là giúp Hợp Tung!?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Hi Hi, “Ách.....này có khác nhau sao!?”

“Đương nhiên là có, nếu là chuyện của con, cha khẳng định trông nom, nhưng nếu là chuyện của Hợp Tung, vậy cùng cha không có vấn đề!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi đánh cuộc, cha nhất định còn vì bản thiết kế ở ngôi làng thần bí mà tức giận!

Nhưng mà trước mắt, Hi Hi thật sự có việc gấp, “Cha, cha tốt, người giúp bảo bối được không .....” Hi Hi nói.

“Đã cho phép các người ở trên địa bàn của cha làm mưa làm gió rồi, còn muốn cha giúp các người, con coi tổn thương ban đầu Hợp Tung đối với Cửa Ngục không tồn tại sao?” Mặc Thiếu Thiên nói.

Phí qua đường anh đều không có thu, còn muốn thế nào!

Hi Hi, “.....”

Cha tuyệt đối là mang thù!

A a a a a a a!

Hi Hi muốn điên rồi!

“Cha, chuyện này liên quan đến tính mạng bảo bối, chẳng lẽ người thật sự mặc kệ sao?” Hi Hi hỏi.

“Mặc kệ!” Mặc Thiếu Thiên trả lời rất rõ ràng “Nếu không làm được , trở về ngủ!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế, Hi Hi biến sắc, “Cha, cha rốt cuộc có giúp không !?”

“Không giúp!”

Hi Hi, “.....”

“Cùng lắm thì, thiết kế đồ lại cho cha!” Hi Hi nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên hừ lạnh hai tiếng, “Hàng trị giá mấy chục triệu, một bản thiết kế đã nghĩ thu phục cha!?” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Vậy cha nghĩ sao!?”

“Đưa Cửa Ngục chúng ta mộ đám hàng!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe được lời cha nói, Hi Hi cũng cảm giác, cha chính là người nhân lúc cháy nhà chạy đi hôi của, cha còn như vậy cũng tính sổ!

“Được , con đáp ứng cha!”

“Cộng thêm thiết kế đồ!” Mặc Thiếu Thiên bình tĩnh bổ sung!

Hi Hi, “.....”

Bé thật cảm thấy, cha hắc (đen)!

Ngay cả con trai mình cũng không buông tha!

Mặc Thiếu Thiên luôn luôn có khái niệm, cha con cũng phải rõ ràng!

Hi Hi cắn răng một cái, “Được , không thành vấn đề!”

Nghe thế cái, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên ngoéo một cái, thông dong tự đắc, “Chuyện gì nói đi!?”

“Thiếu tá Tỉnh Nham điều tra con, hiện tại con đang ở nơi này chờ làm giao dịch, còn có vài phút nữa, nhưng mà con đoán, Tỉnh Nham cho người đến bắt hàng của bọn con, nếu bị bắt, chúng ta tất cả đều chết chắc!” Hi Hi nói.

Nghe thế cái, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên lập tức thay đổi.

Nếu mới vừa bắt đầu Hi Hi đã nói Tỉnh Nham điều tra bé, anh cũng sẽ không đưa ra nhiều điều kiện như vậy, đã sớm giúp.

Hiện tại nghe được , sắc mặt Mặc Thiếu Thiên nghiêm trọng, “ Con muốn cha làm như thế nào!”

“Thị trưởng với cha quen thuộc không phải sao, cho nên con nghĩ cha gọi điện cho hắn.....” Hi Hi nói.

Nghe thế cái, Mặc Thiếu Thiên hiểu được có ý gì.

“Tốt, cha biết làm như thế nào!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi cười, “Con chờ tin tốt của cha!”

Vì thế, cúp điện thoại, vừa cắt đứt, Mặc Thiếu Thiên lập tức gọi cho thị trưởng một cú điện thoại.....

Không sai biệt lắm 1 phút sau, Hi Hi nhận được điện thoại của Mặc Thiếu Thiên , khóe miệng hiện lên chút cười, “Được , con đã biết!”

Nói xong, Hi Hi cúp điện thoại.

Lúc này, Hoa Hồng một bên nhìn bé, nhìn không được lườm bé một cái, “ Tôi hoài nghi, rốt cuộc hai người có phải cha con không !”

“Thật ra, cô không cần hoài nghi, nếu là tôi, tôi cũng sẽ làm như vậy!” Hi Hi nói.

Hoa Hồng, “.....”

Được rồi.

Hoa Hồng hết chỗ nói.

“Chỉ là cũng thật là đen tối!” Hoa Hồng nhìn không được châm chọc, thân là người Hợp Tung, như thế nào đều hằn đau lòng một chút.

“Coi như cha, thu phí qua đường, đã là nhân từ lắm rồi!” Hi Hi nói.

Hoa Hồng, “.....”

Thời điểm hai người đang châm chọc, trên màn ảnh bỗng nhiên xuất hiện cái gì đó, Hi Hi nhướng mày, lúc này, bên kia, Lý Thuận đi theo đối phương từ trên xe đi xuống, hai người hướng bên bờ biển đi đến.

Lúc này, Hi Hi mở miệng,nói với Lý Thuận, “Tôi đã có biện pháp chặn, nhưng chỉ có thể kéo dài vài phút, anh nắm chắc thời gian!”

“Đã biết!”

Vì thế, Lý Thuận theo người kia đi đến bờ biển, thuyền rất nhanh sẽ cập bến.

Mà Tỉnh Nham bên kia.

Một màn vừa rồi hẳn đều xem ở trong mắt.

Không nghĩ tới, bọn họ thế nhưng lại có chiêu này.

Wies ở phía sau nhìn, “Không nghĩ tới, bọn họ còn có chiêu này!”

Khóe miệng Tỉnh Nham lạnh lùng gợi lên, xem ra Wies, mục đích của anh ta là vụ buôn bán này, lấy về báo cáo kết quả công tác, nhưng mà đối với Tỉnh Nham mà nói, anh càng coi trọng là thân phận Hi Hi.

Anh nghĩ dùng tất cả các biện pháp để ngăn cản Mặc Tử cùng Tạp Ni, cũng chỉ vì muốn tra ra thân phận của Hi Hi, không tra được , anh làm sao có thể cam tâm!

“Thông báo với bọn họ!” Thiếu tá Tỉnh Nham mở miệng.

Wies gật đầu, vì thế, lại đi thông báo với bọn họ.

Tỉnh Nham dùng kính viễn vọng nhìn bên kia, thuyền lập tức sẽ cập bến.

Lúc này, Wies đi tới, đi đến bên tai thiếu tá nói gì, sau khi nghe được , sắc mặt thiếu tá thay đổi.

Mà lúc này, phía dưới thuyền đã cập bến.

Lý Thuận an bài rất nhanh, mang theo người kia đi lên nhìn một chút, kiểm tra một phen, không có vấn đề gì, mới tiến trao cháo mức.

Hi Hi ở trên xe nhìn một màn này, tay nắm chặt, thời điểm cuối cùng, ngàn vạn lần đừng có xảy ra chuyện gì!

Nhưng mà, nhìn thấy Lý Thuận lấy được một vali màu đen thì hướng Hi Hi làm một tư thế ok, lấy được vali màu đen, Hi Hi mới thả lỏng một hơi.

Lúc này, Tỉnh Nham nhìn bọn họ, tuyệt đối không thể lãng phí cơ hội này, lúc này, Tỉnh Nham nghiêng đầu nhìn Wies, “Lập tức dùng người của chúng ta, đi ngăn cản bọn họ lại!” Tỉnh Nham nói.

Wies đang chờ những lời này, “Dạ!”

Vì thế, Wies hướng phía dưới chạy tới.

Tỉnh Nham nhìn bên tàu, xem ra, anh đánh giá thấp đứa bé kia!

Từ đầu tới cuối, bé đều không có xuất hiện.

Nhưng mà Tỉnh Nham có một cảm giác mãnh liệt, bé nhất định đang ở gần đây.

Lúc này, Tỉnh Nham đứng ở nơi cao nhất, nhìn chung quanh bốn phía.....

Mà bên kia.

Lý Thuận lấy được tiền, lập tức an bài người nhận hàng rồi đi.

Hi Hi nhìn tần số, “Lý Thuận, bọn họ đi rồi, anh cũng đi nhanh lên!” Hi Hi nói.

Bé tin tưởng, hôm nay Thiếu tá Tỉnh Nham không tìm được đáp án ỉn, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ đơn giản như vậy.

“Được, tôi đã biết!” Lý Thuận lên tiếng.

Nhưng mà ở phía sau, cảnh báo vang lên, Hi Hi sửng sốt, biết Tỉnh Nham sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng không nghĩ tới, tốc độ của hắn nhanh như vậy.

“Xảy ra chuyện gì?” Lý Thuận đối với tai nghe hỏi.

“Gặp phiền toái, có người đến đây, là trung tâm chống khủng bố, mục đích của bọn họ là tra thân phận của tôi!” Hi Hi ở tai nghe thảo luận.

Nghe thế, Lý Thuận mới hiểu.

“Tôi không thể ra mặt, chỉ có thể giao cho anh giải quyết!” Hi Hi nói.

Nghe Hi Hi nói, Lý Thuận cũng biết chuyện nghiêm trọng, nếu người quốc tế chống khủng bố biết thân phận Hi Hi, sợ không bỏ qua cho bé, nghĩ đến đây, Lý Thuận lên tiếng, “Tôi đã biết!”

Lý Thuận lập tức cho người rút lui, nhưng mà phía sau, người quốc tế chống khủng bố cũng chạy tới, Wies dẫn đầu, chạy tới bên tàu, ngăn chặn Lý Thuận.

Lúc này, Wies nhìn thuyền đã đi rồi, hiện tại muốn ngăn cản, cũng không kịp, vì thế ánh mắt hướng vali trong tay Lý Thuận.

Lý Thuận giống như biết được mục đích của Wies, nắm chặt vali, ngược mắt nhìn Wies, “Các người là ai?”

Wies nhìn Lý Thuận, “Quốc tế chống khủng bố!”

Nghe thế, Lý Thuận nhú mày, bỗng nhiên bật cười, “Quốc tế, chống khủng bố!”

“Các người chặn đường tôi, là có ý gì?” Lý Thuận nhìn Wies hỏi, đứng ở đó, không hề sợ hãi.

Nghe thế, khóe miệng Wies gợi lên chút cười.

“Quốc tế chống khủng bố, đương nhiên bắt các phần tử khủng bố rồi!” Wies nói.

“Ý của anh là, chúng tôi là phần tử khủng bố?” Lý Thuận hỏi.

“Có phải hay không, trong lòng anh rõ ràng, vừa rồi các anh làm cái gì, rất rõ ràng!” Wies nói.

“Tôi thật sự không rõ lắm!” Lý Thuận nói.

Thế cục hiện tại, bọn họ tương đối nhiều người, anh sợ cái gì, cùng lắm là tổn hại một chút.

Nhìn dáng vẻ Lý Thuận, Wies cảm thấy hắn không biết sống chết, “Giao vali ra đây!”

Nghe nói như thế, Lý Thuận bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn Wies, “Anh muốn tôi giao, tôi sẽ giao sao? Dựa vào cái gì? Tôi thấy các người không phải quốc tế chống khủng bố, mà là cường đạo thổ phỉ mới đúng!?” Lý Thuận cười nói.

“Anh.....”

Nghe nói như thế, Wies biến sắc, “Anh nói cái gì?”

“Không phải sao? Anh nói anh là chống khủng bố thì là phải sao!?” Lý Thuận hỏi.

“Người ta quốc tế chống khủng bố là bảo vệ hòa bình thế giới, cũng không phải giống các người như vậy, ở đây làm cường đạo thổ phỉ!” Lý Thuận nói.

Mỗi một câu đều hạ thấp nghề nghiệp của bọn họ!

Hi Hi nghe, đều thay người quốc tế chống khủng bố ngồi không yên, cũng may, bé có định lực, biết mình là người quốc tế, đều hận không thể đứng lên biện bạch!

Một màn của bọn họ, Tỉnh Nham đều xem ở trong mắt, biết Wies muốn lập công, giải trừ hiểu lầm của cấp trên với bọn họ, nhưng mà hiện tại, anh chỉ muốn biết thân phận của Hi Hi, thuyền đã rời đi, biện pháp trước mắt chính là ép Hi Hi đi ra.

Cho nên anh cũng không có ngăn cản hành động của Wies.

Anh rốt cuộc muốn nhìn xem, Hi Hi có xuất hiện hay không, xem đứa bé kia có bao nhiêu định lực.

Thật ra hiện tại, anh còn nhiều nghi vấn, nhưng là anh phải khẳng định được chuyện này.

Nếu không tra ra được thân phận của bé, anh sẽ tự mình đi tra.

Lúc này, trên bến tàu, Lý Thuận cùng Wies hai người đều không vừa mắt với nhau, thậm chí, Wies giờ sủng lên nhắm ngay Lý Thuận.

Nhìn súng của hắn, Lý Thuận một chút, không có.....chút nào đáng sợ hãi.

“Anh xác định, anh muốn nổ súng sao!?” Lý Thuận nhìn Wies hỏi.

“Đừng quên, nhìn tình huống trước mắt, cũng là người của tôi nhiều, người của anh ít, hơn nữa, chỉ cần một tiếng mệnh lệnh của tôi, trong vòng 1 phút, còn có thể có nhiều người hơn nữa đến, anh muốn đồng quy vu tận sao (chết chung)!?”

Lý Thuận nhìn hắn nói.

Nghe được lời Lý Thuận nói, Wies nhìn bốn phía, xác thực, tình huống trước mắt người của Lý Thuận nhiều hơn, nhưng bọn họ là trung tâm quốc tế chống khủng bố, không thể sợ uy hiếp.

“Cho dù như vậy, có thể trừ bỏ các người, đều đáng giá!” Wies nhìn Lý Thuận nói.

Nghe thế, Lý Thuận bỗng ha ha ha phá lên cười, “Hiện tại cho anh biết, anh chẳng qua chỉ trừ bỏ một tiểu lâu la trong đó, còn có thiên thiên vạn vạn người, anh xác định, anh có thể trừ bỏ chứ!?” Lý Thuận nhìn bọn họ hỏi.

Wies nhìn, Lý Thuận nói không phải không có đạo lý, nhưng là hiện tại, anh không có nhiều thời gian lo lắng như vậy, hàng đã được chuyển đi rồi, nếu không lấy được tiền, bắt bọn họ, sau khi trở về, bọn họ gặp phải chuyện càng tàn khốc.

Cho nên hôm nay, vô luận như thế nào, anh đều phải mang bọn họ về!

“Hãy bớt nói nhảm đi, giao ra đây!” Wies nhìn bọn họ nói.

Lý Thuận cũng là một cái xương cứng, không sợ nhất đúng là mạnh bạo, nhìn dáng vẻ Wies, anh mở miệng, “Không – có – khả- năng!”

Nghe thế, Wies không nói lời vô nghĩa, giờ súng lên hướng Lý Thuận bắn tới.

Mà ở cùng thời gian, “oanh” một tiếng, phía sau bỗng nhiên nổ mạnh.

Thanh âm chấn động lớn, Lý Thuận thiếu chút nữa ngã xuống, nhưng mà, anh như trước không có đánh mất vali trong tay.

Lúc này, Hi Hi mở miệng, “Lý Thuận, lập tức dẫn người lui đi, nhân cơ hội rời đi!”

402. Chương 406: Hi Hi Đùa Giỡn Tỉnh Nham

“A! ? Cái gì! ?” Lý Thuận nghe không rõ lắm, hỏi lại.

“Tôi nói, lập tức lui lại!” Hi Hi phối hợp hô một tiếng.

Lần này Lý Thuận nghe rành mạch, anh lên tiếng, “Tôi biết!”

Hô một tiếng, vì thế mang người hướng một bên đi tới.

Wies cũng là trải qua nhiều năm huấn luyện, cho dù đối mặt với nổ mạnh, hắn cũng phản ứng rất nhanh, giờ súng lên, tìm kiếm bóng lưng Lý Thuận.

“Lý Thuận, cẩn thận!” Hi Hi nhìn tần số, bỗng nhiên hô một tiếng.

Lý Thuận nghe được thanh âm, đột nhiên quay đầu, mà một khắc kia, Wies cũng đột nhiên nổ súng.

Lý Thuận đột nhiên hướng một bên trốn đi, nhưng là cho dù như vậy, vẫn bị bắn trúng một phát.

“Mẹ nó!” Lý Thuận mắng một tiếng, lập tức súng trên tay hướng Wies bắn tới, Lý Thuận không có trải qua huấn luyện đặc biệt, nhiều nhất chỉ là ở bang luyện tập qua, ra tay nhanh, mau, mãnh liệt.

Cũng không quản là có bắn trúng hay không, Lý Thuận đối với Wies chính là một trận mãnh liệt.

Hi Hi nhìn tần số, vô cùng lo lắng.

Hoa Hồng cũng nhìn, “Này Lý Thuận, kĩ thuật bắn súng thật tốt!”

Hi Hi, “. . . . .”

Lúc này, Hoa Hồng thế nhưng còn có tâm tình thưởng thức thương pháp của người ta!

“Bất quá, người người đàn ông này, kĩ thuật bắn súng không tệ!” Hoa Hồng nói.

Khó được nghe Hoa Hồng ca ngợi, lúc này, Hi Hi nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn cô, “Kĩ thuật tốt, hay lắm! ?”

Nghe thế cái nói, khoe miệng Hoa Hồng gọi lên một chút khinh miệt, “A, có mấy lời không phải thổi phồng lên, cái khác không dám nói, về kĩ thuật bắn súng, đến nay không có người vượt qua tôi!” Hoa Hồng nói.

Hơn nữa, đứng trên bảng xếp hạng, cô đều ở vị trí thứ nhất.

Nghe thế cái, Hi Hi bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nhìn Hoa Hồng, “Vậy giao cho cô !”

“Cái gì! ?”

“Đi ra ngoài giúp Lý Thuận một tay!” Hi Hi nói.

Nghe thế cái, Hoa Hồng liếc nhìn Hi Hi một cái, chỉ biết nói chuyện có mục đích.

Nhưng là không cần bé nói, cô cũng sẽ đi ra ngoài.

Lúc này, Hoa Hồng trực tiếp rút súng ra, nhìn Hi Hi, hướng bé đá lông nheo, "Chờ ở đây, không nên chạy loạn!"

"Ok, chờ tin tức của cô!" Hi Hi ngồi ở trong xe, khoe miệng cười, dáng vẻ vô cùng tự tại.

Hoa Hồng đẩy cửa xe đi xuống.

"Đúng rồi, vì tránh cho Tỉnh Nham ở bên trên giám sát, chỉ có thể hỗ trợ thôi, tùy tiện đánh một hai cái, chúng ta muốn rời đi!" Hi Hi nói.

Nghe được lời Hi Hi nói, Hoa Hồng gật gật đầu, đóng cửa xe, bóng dáng rất nhanh hướng bến tàu chạy tới. Bọn họ ở vị trí vẫn tương đối bí ẩn.

Hoa Hồng rất nhanh chạy tới hướng bến tàu, tìm một nơi bí ẩn, nhìn Wies, khoe miệng Hoa Hồng gọi lên. Động vào báng súng.

"Phanh" một tiếng, rồi ngã xuống một cái.

"Phanh" một tiếng, lại rồi ngã xuống một cái.

Đối với việc này, Hoa Hồng cảm thấy rất đơn giản.

Vừa mới chuẩn bị rời đi, Hoa Hồng nhìn Wies, nghĩ nghĩ, nhắm ngay hấn.

Mà vừa rồi, Hoa Hồng bắn hai phát kia, đã khiến cho Wies chú ý, hấn nhìn bốn phía, khẳng định có người nào ở xung quanh đây trợ giúp Lý Thuận!

Hoa Hồng giơ súng, nhắm ngay vị trí Wies, "Phanh" một tiếng, Hoa Hồng vừa bắn, Wies lại chợt phát hiện cái gì, đột nhiên rút lui một chút, mà một viên đạn, Hoa Hồng đánh hụt .

"Mẹ nó!" Hoa Hồng nhin không được thắm mắt một tiếng.

Không nghĩ tới không bắn trúng, lại khiến cho Wies chú ý.

Nghĩ đến đây, Hoa Hồng cũng không ham chiến, mà là xoay người trở về.

Mà ở phía trên đứng xem Tỉnh Nham cũng thấy một màn như vậy.

Rõ ràng thấy có người hướng Wies bên kia bắn mấy phát súng, anh ta lập tức cầm lấy ống nhòm, tìm kiếm nơi khả nghi, một trận tìm tòi, anh ta lập tức tập trung một chỗ, lúc này, Tỉnh Nham chợt phát hiện cái gì, lập tức nói với Wies một câu nói.

Cũng xoay người rời đi khỏi nơi này.

Hoa Hồng lên xe, câu đầu tiên Hi Hi nói là, "Đi!"

Hoa Hồng nhú mồm, Hi Hi nhìn cô, "Cô bắn Wies một phát, đã thành công khiến cho Wies cùng Tỉnh Nham chú ý, nếu tôi đoán không sai, bọn họ hẳn là đã tới!" Hi Hi nói.

Nghe được lời Hi Hi nói, Hoa Hồng gật đầu.

Kỳ thật Hoa Hồng bắn Wies một phát, nếu bọn họ thuận lợi, có thể thành công dẫn Tỉnh Nham đi, hơn nữa Lý Thuận cũng có thể thuận lợi rời đi.

Vì thế, Hoa Hồng mở máy, đột nhiên quẹo vào, đảo ngược, rời đi.

Tỉnh Nham từ bên kia lại đi, Wies không có đến, nhưng mà, xe của Hoa Hồng đột nhiên từ một góc chạy ra, chạy theo hướng đường lớn.

Thế nhưng tuyệt đối không thể buông tha cơ hội lần này, lúc này, ánh mắt nhìn hướng xe, Tỉnh Nham không nói gì, lập tức lên xe đi theo.

Hoa Hồng lái xe rất lổ mãng, cùng Mặc Thiếu Thiên rất liều mạng.

Kỳ thật ở phương diện này, tác phong làm việc của Hoa Hồng cùng Mặc Thiếu Thiên thật đúng là có chút giống nhau.

Hi Hi ngồi ở trong xe, chậm rãi đem đồ đạc của mình thu hồi.

Sau đó, nói với Lý Thuận, “Thế nào? Có chuyện gì không ! ?” Hi Hi hỏi.

“Không có việc gì!” Lý Thuận mở miệng, “Chỉ là, rất nhiều cảnh sát chạy đến!” Lý Thuận nói.

Nghe thế cái, giống như Hi Hi đã đoán trước, bé thần nhiên ừ một tiếng, “Được lương dân, mau rời đi!”

Nghe thế cái, Lý Thuận nở nụ cười, “Tôi đã biết!”

“Vậy còn tiền! ?” Lý Thuận nhớ tới cái gì đột nhiên hỏi.

“Hiện tại để người bên kia giữ đi!” Hi Hi nói, lúc trước cũng không giao dịch bằng tiền mặt, hôm nay là lần đầu tiên, nếu mất thì sẽ là một chuyện lớn!

”Lão đại, một khoản tiền rất lớn! “Lý Thuận nói.

“Buổi tối ôm ngủ ngon giấc rồi!” Hi Hi cười nói.

“Sợ rằng đêm nay không an giấc!” Lý Thuận nói.

Nghe lời của anh ta, Hi Hi cười cười, “Được rồi, trước tôi không thèm nghe anh nói nữa, có người theo dõi, lần khác lại liên hệ!” Hi Hi nói, lời nói muốn có bao nhiêu bình tĩnh thì có bấy nhiêu bình tĩnh.

Sau khi Lý Thuận nghe được , cũng không có nói gì.

Lúc này, điện thoại cắt đứt, Hi Hi đứng lên, ánh mắt nhìn về kính chiếu hậu, lúc này, xe ở phía sau gắt gao đi theo, thậm chí còn muốn vượt bọn họ.

Có thể, người có lòng, mà xe không được !

Một chiếc BMW, cùng với ferrari của Hoa Hồng có vẻ tương đối.

Nhưng là Hoa Hồng giống như cố ý đùa giỡn, kì thật chỉ cần cố gắng là sẽ bỏ xa xe đằng sau, nhưng Hoa Hồng không làm, thỉnh thoảng thì lái rất nhanh, khi thì rất chậm, mắt nhìn kính chiếu hậu, khoe miệng nở nụ cười.

Hi Hi biết Hoa Hồng chơi như vậy, cũng không có nói cái gì.

Tĩnh Nham đi theo bọn họ như vậy, đơn giản chính là nghĩ muốn chứng thực thân phận của Hi Hi, hấn hao biết bao tâm trí bố trí hết mọi chuyện, còn không có nhìn thấy Hi Hi, làm sao có thể cam tâm!

Lúc này, Hoa Hồng bỗng nhiên nghiêng mặt nhìn thoáng qua Hi Hi, “Cậu nói, có nên giúp Tạp Nị báo thù hay không !?”

Giờ này khắc này, chỉ có một mình Thiếu tá Tĩnh Nham.

Nghe được lời Hoa Hồng nói, Hi Hi cũng thật nghiêm túc tự hỏi một chút, nếu trừ bỏ thiếu tá quốc tế chống khủng bố, sợ là sẽ chọc giận quốc tế đi, chỉ là, Hi Hi lại không nói như vậy, từ xưa đến này, chính tà bất lưỡng lập (chính tà không hợp), dù sao Hợp Tung cùng quốc tế cho tới bây giờ đều là đối thủ một mất một còn.

Chính là, Hi Hi có một vấn đề thân thiết.

“Cô đánh thắng được Thiếu tá Tĩnh Nham sao! ?” Hi Hi hỏi.

Nghe thế cái, Hoa Hồng cũng lặng đi một chút, sau đó nghiêm túc mở miệng, “Không biết!”

Hi Hi, “. . . . .”

Nhìn dáng vẻ Hi Hi không nói gì, Hoa Hồng mở miệng, “Không có người ai nhìn thấy Thiếu tá Tĩnh Nham xuất thủ, nhưng mà trong truyền thuyết, hấn thực nb(chẳng rõ là gì luôn), thời điểm ở quốc tế huấn luyện, các hạng ghi lại đều là thứ nhất, hơn nữa, đến bây giờ cũng không có ai phá vỡ!” Hoa Hồng nói, “Chỉ là, cái đó cũng chỉ là truyền thuyết, không có người gặp qua hấn ra tay!”

Hi Hi, “. . . . .” Hi Hi nhìn Hoa Hồng, vẻ mặt nghiêm túc, “Huấn luyện của cô tốt lắm không phải sao!” Hi Hi nói.

“Người ta là huấn luyện chính quy, chúng ta là huấn luyện đặc công không giống nhau, chúng ta là huấn luyện công kích, giết người, người ta huấn luyện là phòng vệ, sử dụng đúng lúc đúng thủ đoạn!” Hoa Hồng nói.

Nghe thế cái, Hi Hi lập tức mở miệng, “Này cũng có vẻ là cô chiếm thượng phong!” Hi Hi nói.

Cái này cảnh sát, đặc cảnh nước Mỹ, còn có phản động quốc tế, ngay cả bọn họ lợi hại, cũng dựa theo qui định làm việc, không giống bọn họ, tùy tiện hành động.

“Tuy rằng như thế, nhưng là ở quốc tế chống khủng bố, cũng là một người thật xuất sắc!” Hoa Hồng nói.

Hai người nói đến nói đi, đi được một vòng, cuối cùng Hi Hi nhìn cô hỏi, “Vậy rốt cuộc có đánh thắng được không !”

“Không thử thử làm sao biết!” Hoa Hồng nói.

Kiên ngoại trong xương, vẫn tồn tại, nhưng mà đối với thiếu tá này, Hoa Hồng vẫn có điểm sợ hãi.

Nghe được lời Hoa Hồng nói, Hi Hi nghĩ nghĩ, “Vẫn là quên đi, thù của Tập Ni để cho anh ấy tự đi báo đi!”

Hoa Hồng, “. . . . .”

Nghe lời Hi Hi nói, Hoa Hồng thật sự không biết nói gì liếc mắt nhìn bé một cái.

Lúc này Hi Hi cười mở miệng, “Tôi đây là vì an toàn của cô suy nghĩ, cũng vì hòa bình thế giới suy nghĩ!”

Tuy rằng bọn họ là phần tử khủng bố, cái này chính là do quốc tế cho bọn họ xưng hô mà thôi, bọn họ cũng không làm ra chuyện nguy hại đến thế giới, chẳng qua cũng chỉ chế tạo súng ống, còn có các loại đạn dược mà thôi.

Suy nghĩ đó của Hi Hi, quốc tế nghe được nhất định phun chết bé, đây không gọi là phần tử khủng bố thì gọi là cái gì?

Chế tạo ra mấy thứ này, không phải nguy hại thế giới sao! ! !

Nhưng là Hi Hi tự nhận là, bé chỉ là vì tồn tại mà tồn tại, hưởng chi, thế giới không có khả năng chỉ có trắng không có đen, vì vậy thế giới sẽ không công bằng, sự hiện hữu của bé là vì giữ gìn hòa bình thế giới.

Lời lẽ sai trái của Hi Hi, Hoa Hồng đã sớm biết qua, cũng không có nói thêm gì nữa, xe ở trên đường chạy đi.

Lúc này, Hoa Hồng nhìn chiếc xe phía sau, khoe miệng gọi lên, không hề cùng hấn lãng phí thời gian, đột nhiên hướng phía trước chạy tới.

Tốc độ, cực nhanh.

Cảm giác được gió thổi đến, Hi Hi cảm giác đặc biệt kích thích.

Giờ này khắc này, Hi Hi đứng dậy, nhìn chiếc xe phía sau, đột nhiên vươn tay để trên miệng thổi một tiếng sáo lưu manh.

Nhìn Tĩnh Nham ở phía sau, khoe miệng, Hi Hi nở nụ cười.

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, tốc độ càng thêm nhanh.

Tĩnh Nham đem chân ga tăng lên đến tối đa, đi theo ở phía sau, mới vừa rồi, anh rõ ràng nhìn thấy một đứa nhỏ lộ ra, hướng anh huyết sáo, biểu tình kia, ánh mắt kia, mười phần là khiêu khích.

Nghĩ đến đây, Tĩnh Nham càng thêm không cam lòng, xe rất nhanh hướng phía trước chạy tới.

403. Chương 407

Nghe được lời Hoa Hồng nói, khoe miệng Hi Hi ngoéo một cái, ánh mắt tiếp tục nhìn Tĩnh Nham, “Thật ngại quá, chú không phải là đồ ăn của chị cháu, cháu cũng không có biện pháp!”

Đối mặt với sự nhạo báng của Hi Hi, thiếu tá Tĩnh Nham không có chút nào tức giận, lúc này ánh mắt nhìn chăm chăm Hi Hi, dường như muốn từ trên mặt của bé nhìn ra cái gì.

Hi Hi cũng nhìn thiếu tá Tĩnh Nham, trên mặt không có vẻ gì sợ, ngược lại trên mặt mang nụ cười thản nhiên, thoát nhìn hết sức đáng yêu.

Tĩnh Nham nhìn bé, “Xem ra, tôi đã xem thường cậu!” Tĩnh Nham nói.

Nghe được câu này, Hi Hi vẫn cười như cũ, “Tôi không hiểu ông có ý gì. . . . .”

Nghe được lời Hi Hi nói, khoe miệng thiếu tá Tĩnh Nham ngoắc ngoắc, “Tôi nhớ kỹ cậu!” Tĩnh Nham nói.

Nghe thế, sắc mặt của Hi Hi co quắp lại, chẳng lẽ sau này bé cũng bị thiếu tá Tĩnh Nham nhìn chăm chăm như đã chết rồi sao?

Đây là may mắn hay là bất hạnh đây?

Nhưng mà Hi Hi tiếp tục cười, “Chú đẹp trai này, buổi tối chị em tôi ra ngoài hóng gió, chú đi theo chúng tôi, nhưng cũng không giải thích được với tôi một câu, rốt cuộc chú muốn cái gì! ?” Hi Hi nhìn Tĩnh Nham hỏi.

404. Chương 408: Bác Sĩ Biễn Thái

Về mặt Hi Hi không thể tin.

Mẹ thế nhưng vì bé tự mình làm bữa sáng.

Phải biết rằng, từ khi bé biết chuyện, cũng chưa từng thấy mẹ làm qua, hôm nay làm như vậy, trong lòng Hi Hi vô cùng vui vẻ.....

“Mẹ, con rất cảm động!” Hi Hi đứng ở bên cạnh bàn bếp nói.

Nhất định là mẹ nhìn thấy bé vất vả như vậy, mới có thể vì bé làm bữa sáng.

Nghe được lời Hi Hi nói, Lâm Tử Lam ngược mắt nhìn Hi Hi, “Làm bữa sáng liền cảm động như vậy!?”

“Phải biết rằng mẹ đã rất nhiều năm không có tự mình xuống bếp!” Hi Hi nói, đang nói chuyện thì Hi Hi nhìn trứng ốp lếp trong chảo của Lâm Tử Lam, “Mẹ, trứng ốp lếp.....”

Lâm Tử Lam cầm cái xẻng, Hi Hi vừa nói xong, trứng gà trong chảo đã bị Lâm Tử Lam đảo loạn.

Hi Hi nhìn trứng gà trong chảo đã nát, không nói gì, mẹ đây là trứng ốp lếp sao?

Thấy thế nào cũng như là trứng xào!

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, ánh mắt khinh bỉ kia rơi vào trong mắt Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam mở miệng, “Vậy con ăn hay không!?”

“Ăn!” Hi Hi nói.

Như thế nào cũng là mẹ tự mình làm, bé làm sao có thể không ăn!

Nghe được những lời này của Hi Hi, thế này Lâm Tử Lam mới vừa lòng cười cười.

Vì thế Hi Hi ở một bên nhìn, Lâm Tử Lam phá hai quả trứng như vậy.

Thời điểm bưng lên bàn, Lâm Tử Lam nói, “Ăn đi, tuy rằng nhìn không phải rất đẹp, nhưng chắc sẽ không khó ăn!”

Hi Hi gật đầu, nhìn bữa sáng không đẹp mắt, Hi Hi vẫn ăn vài miếng.

“Thế nào! ?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi vừa ăn, vừa gật đầu, “Mẹ tài nghệ so với vài năm trước tốt hơn nhiều!” Hi Hi nói.

Vài năm trước, mẹ không phải làm mặn, chính là nhạt, hiện tại ít nhất hương vị vừa vặn.

Nghe nói như thế, Lâm Tử Lam nhú mày, ít nhất công sức cả buổi sáng không có uổng phí, Lâm Tử Lam cũng ăn một miếng, quả nhiên, không khó ăn.

Chỉ là không khó ăn mà thôi.

So sánh với Hi Hi, vẫn là kém rất xa.

Chỉ là như thế nào cũng là mình làm, Lâm Tử Lam vẫn là ăn một chút.

“Cha đi đâu rồi ạ! ?” Vừa ăn, Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

“Nhận điện thoại, nói có chuyện đi rồi!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế cái, Hi Hi nhú mày, “Giống như gần đây cha bận rất nhiều việc!” Hi Hi nói.

Lẽ ra, mẹ đã trở lại, cha phải muốn mỗi ngày khẩn cấp trở về mới đúng, nhưng là hiện tại cha lại đi sớm về trễ.

Chẳng lẽ là có chuyện gì sao?

Hi Hi ở trong lòng nghĩ, nhưng lại không có biểu lộ ra, lần khác tìm cha hỏi chuyện.

Sau khi ăn cơm xong, Hi Hi thu dọn mọi thứ xong đi đến trường đi.

Lâm Tử Lam thu dọn đơn giản một chút, không biết hôm nay làm gì, lúc này điện thoại của cô vang lên.

Thời điểm nhìn thấy dãy số, Lâm Tử Lam nhú mày, Mặc lão?

Ông ấy gọi điện thoại cho cô làm gì?

Tuy rằng không nhớ rõ mọi chuyện cần thiết, nhưng là những chuyện Mặc lão đã làm, Hi Hi cũng cùng Lâm Tử Lam nói qua.

Vì thế, Lâm Tử Lam nhận điện thoại, làm cho Lâm Tử Lam càng kinh ngạc là, Mặc lão hẹn cô ra gặp mặt, Lâm Tử Lam cũng không có từ chối, đi ra ngoài.

Hai người hẹn ở quán trà.

Thời điểm Lâm Tử Lam đến, có cảm giác vô cùng quen thuộc, chính là không nhớ ra.

Lâm Tử Lam lên lầu, Mặc lão ngồi chỗ gần cửa sổ.

Nhìn thấy Lâm Tử Lam, Mặc lão mở miệng, “Cô đã đến rồi!”

Lâm Tử Lam gật gật đầu, đi qua, trực tiếp ngồi xuống.

Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam, không có sắc bén cùng lạnh nhạt như trước, nay bình thản hơn nhiều.

“Châm (rót) trà!” Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam nói.

Lâm Tử Lam liếc mắt nhìn Mặc lão một cái, cũng không có phản bác, trực tiếp nâng ấm trà lên, châm hai ly trà.

Nhìn Lâm Tử Lam thuần thục châm trà, khóe miệng Mặc lão ngoéo một cái, có vẻ coi như vừa lòng.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhẹ nhàng bưng trà trước mặt lên uống một ngụm, “Không biết Mặc lão gọi tôi ra đây, có chuyện gì!” Lâm Tử Lam thản nhiên hỏi.

Ngữ khí này, ánh mắt, động tác, Mặc lão thậm chí cũng hoài nghi, có phải Lâm Tử Lam đã khôi phục trí nhớ hay không !

“Cô đã khôi phục trí nhớ!” Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam không biết vì sao Mặc lão hỏi như vậy, nhưng cũng thành thật lắc đầu, “Không có!”

Có thể là tính cách là như thế, ánh mắt vừa rồi, động tác, giống như Mặc lão nhìn thấy Lâm Tử Lam của trước kia vậy.

Nhìn thấy ánh mắt của Lâm Tử Lam lúc này Mặc lão mới tin tưởng, Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam, “Cô cái gì cũng chưa nhớ lại sao?!”

Lâm Tử Lam uống trà, gật gật đầu.

Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam, “Mặc Thiếu Thiên không cho cô đi khám bác sĩ sao?”

Lâm Tử Lam lắc đầu như trước, “Bác sĩ nói, cũng cần thời gian mới có thể nhớ lại được, cũng có thể không nhớ lại được !” Lâm Tử Lam nói, đã dự tính đến tình huống xấu nhất.

Nghe thế cái, Mặc lão không vui, “Đó là y thuật không được!” Mặc lão nói, nào có mẹ nào không nhớ con mình.

Nhìn dáng vẻ của Mặc lão, Lâm Tử Lam nhú mày, không nói thêm cái gì.

Lúc này Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam, “Ta biết một bác sĩ nước ngoài, muốn để ông ấy kiểm tra cho cô!” Mặc lão nói.

“A! ?”

“A cái gì, như thế nào, chẳng lẽ không nghĩ muốn khôi phục trí nhớ?” Mặc lão hỏi.

“Không phải, chính là, hiện tại sao? !” Lâm Tử Lam hỏi.

“Đương nhiên, ta đã hẹn trước thời gian , đi thôi!” Mặc lão nói, đứng dậy muốn đi.

Lâm Tử Lam ngồi ở chỗ kia, sững sờ một chút, tốc độ nhanh như vậy sao?

“Nhưng mà. . . . .”

“Không có nhưng gì hết, phải biết rằng đây là bác sĩ rất giỏi, chỉ ở đây một ngày, ta đã hẹn nửa ngày!” Mặc lão nói.

Lâm Tử Lam, “. . . . .”

“Đi mau, chậm trễ thời gian, cô phụ trách nỗi sao!?” Nói xong, Mặc lão chống gậy đi trước.

Lâm Tử Lam cũng đành phải đứng dậy, yên lặng đi theo đằng sau.

Tới nơi Mặc lão nói, Mặc lão cùng người ngoại quốc kia lên tiếng trao đổi, Lâm Tử Lam ở một bên nghe, im lặng không nói.

Lúc này, cũng chỉ có thể để Mặc lão định đoạt.

Dù sao người ta cũng vì mình, cũng không thể phản bác, chủ yếu cũng là, hiện tại Lâm Tử Lam không có chuyện để làm, cũng chỉ có thể theo Mặc lão đi.

Đúng lúc này, di động Lâm Tử Lam vang lên, thời điểm nhìn thấy dây số, khóe miệng Lâm Tử Lam gợi lên một chút vui sướng, ý bảo Mặc lão đợi một chút, đi ra ngoài nhận điện thoại.

“Alo . . . . .”

Mặc Thiếu Thiên ở bên kia điện thoại, nghe thấy thanh âm của Lâm Tử Lam cảm thấy không thích hợp, “Em đang ở đâu!?”

“Ở bên ngoài!”

“Em ở bên ngoài làm gì!?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Mặc lão lôi kéo đi kiểm tra!” Lâm Tử Lam nói.

“Kiểm tra, kiểm tra cái gì!?” Mặc Thiếu Thiên nhú mày, Mặc Ân Thiên có thể mang Lâm Tử Lam đi kiểm tra cái gì.

Lâm Tử Lam nghĩ nghĩ, mở miệng, “Kiểm tra não bộ!”

Nghe thế cái, Mặc Thiếu Thiên nhăn mày, lập tức hỏi, “Ở nơi nào!?”

Vì thế, Lâm Tử Lam báo địa chỉ.

Mặc Thiếu Thiên trực tiếp cúp điện thoại.

Lâm Tử Lam biết, Mặc Thiếu Thiên muốn tới.

Lâm Tử Lam bên này, vừa cúp điện thoại, thì thấy Mặc lão xuất hiện ở phía sau.

“Vào đi thôi!”

Lâm Tử Lam xoay người, nhìn Mặc lão, cũng không muốn làm trái lời của ông, tuy rằng nghe Hi Hi nói qua, Mặc lão lúc trước thật quá đáng, nhưng hiện tại đã thay đổi.

Lâm Tử Lam cũng không có nói cái gì nữa, bước đi vào.

Vì thế, Lâm Tử Lam đi vào.

Hắn là một bác sĩ ngoại quốc, rất cao, rất lớn, hơn nữa, thoát nhìn giống như là một “soái ca”.

Lâm Tử Lam đi vào, dùng tiếng anh đơn giản trao đổi vài câu.

Lúc này, bác sĩ kia nhìn Lâm Tử Lam, “Lâm tiểu thư phải không?”

Lâm Tử Lam gật gật đầu.

“Lại đây bên này!” Lúc này, bác sĩ kia nói.

Lâm Tử Lam cũng nghe lời đi tới.

“Lâm tiểu thư, cô ngồi ở chỗ này, tôi muốn kiểm tra não bộ của cô!” Lâm Tử Lam đi qua, các loại dụng cụ, Lâm Tử Lam chỉ có thể nhất nhất làm theo.

Nhưng là, Lâm Tử Lam luôn luôn có cảm giác, tay của bác sĩ này, vô ý cứ cọ qua cọ lại trên người cô.

Tuy rằng, Lâm Tử Lam biết người nước ngoài rất cởi mở, có thể không ngại những thứ này, nhưng mà Lâm Tử Lam cảm giác không được tự nhiên.

“Lâm tiểu thư, cô hãy nằm xuống!” Bác sĩ kia nói.

Lâm Tử Lam tuy rằng cảm giác không được tự nhiên, nhưng mà cũng không nói cái gì, chỉ đi qua, nằm xuống giường.

Lúc này, tay của bác sĩ kia lại ở trên người Lâm Tử Lam cọ qua cọ lại.

Bác sĩ kia không vui nhú mày.

Lâm Tử Lam nhìn thẳng hắn, không nói gì thêm.

Lúc này, bác sĩ kia mở miệng, “Lâm tiểu thư, mời cô xoay người sang chỗ khác!”

Lâm Tử Lam nhú mày, chỉ có thể xoay người sang chỗ khác, lúc này, tay bác sĩ kia, lại hướng tới cổ Lâm Tử Lam, nhìn như kiểm tra cái cầm của cô, nhưng mà tay hắn vô ý chạm đến xương quai xanh của cô, Lâm Tử Lam lập tức quay lại.

Bác sĩ kia sững sốt, “Cô muốn làm gì!?”

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn, “Thật ngại quá, tôi có chút không thoải mái, muốn đi ra ngoài!” Nói xong Lâm Tử Lam muốn đi.

Lúc này, bác sĩ kia sững sốt, lập tức ngăn cô lại, “Lâm tiểu thư làm sao không thoải mái, tôi là bác sĩ, có thể nói cho tôi biết!”

Nhìn hấn ngăn lại đường đi của mình, Lâm Tử Lam ngược mắt nhìn thẳng hấn, “Anh là bác sĩ nào bộ, cũng không muốn phiền anh!” Nói xong, Lâm Tử Lam muốn đi, lúc này, bác sĩ kia ngăn lại đường đi Lâm Tử Lam.

“Lâm tiểu thư hoài nghi tính chuyên nghiệp của tôi sao!”

“Đúng, hiện tại tôi thật hoài nghi tính chuyên nghiệp của anh!” Lâm Tử Lam nói, “Chẳng lẽ anh vì người bệnh xem bệnh, đều bắt buộc sao!” Lâm Tử Lam nhìn hấn từng chữ một nói.

Bác sĩ kia sững sốt, lập tức nhìn Lâm Tử Lam, “Lâm tiểu thư, ánh mắt của cô rất đẹp!”

Thình lình nói ra một câu như vậy, làm cho Lâm Tử Lam sững sốt.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn hấn, ánh mắt bác sĩ kia dần dần thay đổi.

“Lâm tiểu thư, cô là người phụ nữ Trung Quốc tôi thấy, xinh đẹp nhất, cũng rất có hương vị!” Nói xong, hấn liền xông tới.

Lâm Tử Lam nhú mày, lui từng bước về phía sau, mà người kia càng thêm can đảm bắt lấy tay Lâm Tử Lam. . . . .

“Anh muốn làm gì! ?” Lâm Tử Lam nhìn hấn hỏi.

“Lâm tiểu thư, cô đừng khẩn trương, tôi chỉ thật thích ánh mắt này của cô.....”

Vì sao thời điểm Lâm Tử Lam nghe những lời này, có cảm giác rợn tóc gáy vậy!

405. Chương 409: Phòng Tắm Cũng Có Thẻ Kịch Tình

“Lâm tiểu thư, cô không cần khẩn trương, chỉ là tôi rất thích đôi mắt này của cô...” bác sĩ nói, càng thêm kẻ sát vào Lâm Tử Lam.

Vì sao lúc Lâm Tử Lam nghe được câu này, cảm thấy rợn cả tóc gáy!

Trong đầu lập tức hiện ra vài tình tiết trong phim, một số bác sĩ nói thích cái gì, sẽ moi cái đó của bạn ra.

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam cảm thấy buồn nôn.

Tử Lam vừa muốn lui lại, lúc này, cửa đột nhiên bị đẩy ra, Mặc Thiếu Thiên cứ như vậy xuất hiện ở cửa.

Lúc này, bác sĩ kia nhìn Mặc Thiếu Thiên, nói thật, hấn là lần đầu tiên đến A thị, cho nên đối với Mặc Thiếu Thiên còn chưa hiểu rõ, cũng không biết ở A thị Mặc Thiếu Thiên có lực ảnh hưởng lớn như thế nào.

“Cậu đang làm cái gì? Cậu không biết tôi đang khám cho bệnh nhân sao!?” vị bác sĩ kia nói.

Nói chưa dứt lời, Mặc Thiếu Thiên thấy bác sĩ kia đang nắm tay Lâm Tử Lam, lập tức nổi trận lôi đình.

“Mặc Thiếu Thiên!” Lâm Tử Lam kêu một tiếng, cố gắng để cho anh giải vây ỳnh.

Nhưng có lẽ Lâm Tử Lam đã quên, Mặc Thiếu Thiên bộc phát mạnh bao nhiêu.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi tới, nhìn bác sĩ kia, khóe miệng gợi lên

một nụ cười lạnh, “Khám bệnh có phải không?”

Nói rồi, liền tung một quyền vào mặt vị bác sĩ kia, khám bệnh cần bạo lực nắm lấy tay cô sao?

Vị bác sĩ ngoại quốc bất ngờ, không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên bạo lực như vậy.

Vừa muốn đứng dậy, lúc này, Mặc Thiếu Thiên liền hung hăng tung thêm vài quyền khác.

Động tác vừa nhanh vừa tàn nhẫn, Lâm Tử Lam đứng ở một bên nhìn, cũng không nhận được muốn khen ngợi, không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên bạo lực lại đẹp như vậy..

Ngay cả đánh người thoát nhìn cũng đẹp trai như vậy!

Không phải không thừa nhận, giờ khắc này, trong lòng của Tử Lam rung động.

Sau đó quả đấm của Mặc Thiếu Thiên liên tục ở trên người của hắn hạ xuống vài quyền, thẳng đến khi Mặc lão tiến vào, mới vội vã ngăn cản..

“Mặc Thiếu Thiên, anh làm cái gì vậy? Thật sự muốn chống đối tôi đúng không! ?” Mặc lão tức giận quát lên hỏi.

Thật vất vả mới mới được một bác sĩ ngoại tới, vậy mà lại bị Mặc Thiếu Thiên đánh ột trận.

Lúc này, vị bác sĩ kia cũng nhân cơ hội đứng lên, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Tôi phải báo cảnh sát, tôi muốn tố cáo cậu!”

Không nghĩ tới vô duyên vô cớ, lại bị Mặc Thiếu Thiên đánh ột trận.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn hắn, khoe miệng gọi lên một nụ cười tàn nhẫn, “Xem ra ngài tới A thị, vẫn không có nắm rõ tình hình !” Mặc Thiếu Thiên nói từng chữ, không biết sống chết!

Mặc lão nhìn bọn họ, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! ?”

Ai có thể nói cho ông biết, ở đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì!

Mặc Thiếu Thiên cảm tức liếc nhìn Mặc lão, tốt nhất là chuyện này không phải cố ý, bằng không, anh nhất định không để yên cho Mặc lão!

Nhìn Mặc Thiếu Thiên không chịu nói, lúc này, ánh mắt Mặc lão nhìn về phía Lâm Tử Lam.

Lúc này, Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút mở miệng, “Mặc lão, tôi cũng rất hoài nghi vị bác sĩ này !”

“Mặt khác, tôi cũng muốn tố cáo ông ta!”

Nghe được câu này, bác sĩ kia cũng nhìn Lâm Tử Lam, không thể tin được..

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, hành động bên trong, lập tức gây chú ý cho không ít người, bởi vì là ở bệnh viện, có người lập tức thông báo cho bảo vệ.

Hơn nữa, viện trưởng cũng đến.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc lão, “Cục diện rối rắm này, ông nên xử lý cho tốt , nếu không tôi không để yên cho ông!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên lập tức kéo Lâm Tử Lam đi ra ngoài.

Anh rất muốn đem bác sĩ kia hung hăng dạy dỗ một trận, thế nhưng chuyện liên quan đến danh dự của Lâm Tử Lam, nên anh vẫn mang theo Lâm Tử Lam rời đi.

Mặc Ân Thiên đứng ở đó, có chút không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên kéo Lâm Tử Lam nhét vào trong xe, mình cũng ngồi xuống, đạp chân ga tăng tốc đến tối đa, đi thẳng đến trong nhà như gió.

Lâm Tử Lam ngồi vào ghế cạnh tài xế, cảm giác tốc độ của Mặc Thiếu Thiên, cũng biết có lẽ anh đang tức giận, thế nhưng Lâm Tử Lam cũng không biết anh tức giận cái gì, chỉ vươn tay, lẳng lẽ thắt dây an toàn.

Đáng lẽ đường về nhà mất bốn mươi phút, thế nhưng lúc này Mặc Thiếu Thiên chỉ cần hai mươi phút đã đến.

Sau khi Mặc Thiếu Thiên xuống xe, liền lôi kéo Lâm Tử Lam lên lầu.

Lâm Tử Lam chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo, cũng không nói gì thêm.

Mở cửa, Mặc Thiếu Thiên lôi kéo Lâm Tử Lam đi vào phòng tắm.

Thời điểm Lâm Tử Lam vừa muốn nói gì đó, Mặc Thiếu Thiên lại bỗng nhiên mở vò sen tắm, lôi kéo tay của Lâm Tử Lam đi xuống phía dưới.

“Mặc Thiếu Thiên, anh...”

Lâm Tử Lam còn muốn nói gì, lúc này, Mặc Thiếu Thiên chợt xông tới, bỗng nhiên ôm lấy Lâm Tử Lam, hướng đến môi của cô liền hôn lên.

Vòi sen chảy ào ào, Mặc Thiếu Thiên cứ vậy tấn công, hai người đều đứng ở phía dưới vòi tắm, mặc thiếu thiên ôm Lâm Tử Lam, hôn cuồng nhiệt, tình cảm mãnh liệt, bộ dạng rất muốn ăn Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam bất ngờ, nhưng cảm giác được Mặc Thiếu Thiên ngày càng nhiệt tình, lòng Lâm Tử Lam cũng bắt đầu xuất hiện một cảm giác khó tả, đưa tay ra, ôm lấy Mặc Thiếu Thiên, hai người tiếp tục hôn môi.

Cảm giác được Tử Lam không phản kháng, thậm chí còn đáp lại nụ hôn của mình thì Mặc Thiếu Thiên càng thêm cuồng dã, trực tiếp đặt Lâm Tử Lam trên tường, hung hăng hôn xuống.

Nước từ vòi sen chảy xuống, hai người đứng ở phía dưới, rất nhanh quần áo liền ướt đẫm Mặc Thiếu Thiên hoàn toàn ướt đẫm làm lộ ra đường cong hoàn mỹ của anh, càng tăng thêm phần gợi cảm.

Mà Lâm Tử Lam, vốn chỉ mặc một chiếc váy ngắn, chính vì vậy, đường cong của khe rãnh đầy đủ của cô hiện ra.

Thế nhưng hai người cũng không có phát hiện, mình vẫn ôm nhau như trước, tình cảm hôn mãnh liệt.

Lâm Tử Lam rất cảm động, ở một khắc kia có Mặc Thiếu Thiên xuất hiện.

Cũng chẳng biết tại sao, chính là rất cảm động, tuy rằng tình tiết cũ như trong phim, anh hùng cứu mỹ nhân, thế nhưng một khắc kia trong lòng Lâm tử lam thực rất cảm động.

Hai người say sưa hôn, lúc này, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên nhấc một chân Lâm Tử Lam quấn trên hông mình, cả người dán tới.

Của anh cực nóng, chĩa vào bộ vị của cô.

Ngay cả nước vòi sen chảy xuống rất lạnh nhưng của anh lại nóng kinh người, hơn nữa, cũng cứng rắn kinh người.

Mà tay Mặc Thiếu Thiên, đang quanh quẩn phía trước hông của cô, bộ dạng rất muốn ăn Lâm Tử Lam.

Nhưng ở một khắc kia Lâm Tử Lam, chợt kinh hải thức tỉnh, đẩy anh ra mở miệng, “Mặc Thiếu Thiên...”

Thế nhưng Mặc Thiếu Thiên như không nghe thấy, trực tiếp kéo ra khóa quần, vậy mà lúc này, Mặc Thiếu Thiên đột nhiên nắm tay Lâm Tử Lam đặt trên bộ vị của anh.

Lâm Tử Lam cả kinh, bởi vì chạm tới vật nóng hổi kinh người kia.

Lúc này, cơ thể Mặc Thiếu Thiên càng kề sát Lâm Tử Lam, môi của anh càng quanh quẩn bên tai tử lam, ái muội thổi khí nóng.

“Nó rất muốn em...”

Lâm Tử Lam, “...”

Lời nói ái muội như vậy, Lâm Tử Lam một trận mặt đỏ tim đập dồn, càng chạm tới cái vật kia thì sợ đến nổi mở tay ra.

“Mặc Thiếu Thiên...”

“Giúp anh!”

Lâm Tử Lam lời còn chưa nói hết, lời nói của Mặc Thiếu Thiên liền vang lên ở bên tai, nghe tràn đầy ham muốn.

Lâm Tử Lam chưa từng có lúc quá khản trương giống bây giờ như vậy, lúc này, cô nhìn Mặc Thiếu Thiên, đôi mắt kia, giống như quyến rũ người khác.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Lâm Tử Lam, “Em nhìn anh như vậy, càng làm anh muốn em!” Mặc Thiếu Thiên nói, dùng vò sen tắm trên người của anh, chảy qua tóc anh, gò má của anh, từng giọt từng giọt, thoát nhìn gợi cảm đến cực điểm.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, biết hai người lúc này ái muội đến cực điểm, chỉ cần cô hơi chút nhất thỏa hiệp như vậy, hai người xác định chắc chắn sẽ phát sinh cái.

Nhưng Lâm Tử Lam nhìn anh, “Mặc Thiếu Thiên, cho tôi thêm chút thời gian nữa..”

Cô thực sự rất muốn nhớ tới cái gì, nhưng là cái gì đều nghĩ không ra.

Nghe lời của cô, Mặc Thiếu Thiên không có buông cô ra, mà là càng ôm chặt hơn anh nói, “Nếu như anh nói anh thật sự không chờ được thì sao! ?”

Giờ này khắc này, hắn rất muốn nàng, rất muốn, rất muốn!

Tiểu nhân nào nhỏ. Hắn đã nhịn lâu lắm rồi.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn hắn, khóe miệng cong lên một nụ cười, “Tôi tin tưởng anh! ”

Chưa từng có một câu nói, làm mặc thiếu thiên có cảm giác bị thất bại như vậy.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác một câu nói như vậy, khiến Mặc Thiếu Thiên vô cùng thất bại.

“Em vẫn không tin anh!” Mặc Thiếu Thiên nói, lúc này, bộ dạng thất bại giống như trước cỡ nào, hóa thân dã thú, trực tiếp đem nàng ăn hơn nữa, thế nhưng hết lần này tới lần khác một câu lâm tử lam nói như vậy, để cho anh không có cách nào nhấn tâm làm tới.

Lâm Tử Lam nhìn mặc thiếu thiên, khóe miệng mang theo nụ cười, ánh mắt khẳng định, cô vẫn tin tưởng.

Nếu như Mặc Thiếu Thiên đơn thuần nói, lúc trước sớm ăn cô thì cần gì chờ tới bây giờ!

Sở dĩ, cô tin tưởng hắn!

Nhìn Lâm Tử Lam cười, trái tim Mặc Thiếu Thiên thất bại.

Được rồi, hắn thừa nhận, anh không có cách nào dưới tình huống Lâm Tử Lam không muốn, làm chuyện như vậy đối với cô.

Có lẽ sẽ có người cảm thấy Mặc Thiếu Thiên thay đổi, nhưng chỉ có yêu mới hiểu được tôn trọng so với bất cứ điều gì khác là quan trọng nhất: “Lâm Tử Lam, anh hiện tại trình trọng nói cho em biết, lần sau, mặc kệ em muốn nổi dậy, anh nhất định sẽ muốn em!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói từng chữ một.

Lâm Tử Lam cười, đối với cảnh cáo của Mặc Thiếu Thiên, trong lòng cảm thấy ngoài ý muốn rất thoải, rất hạnh phúc.

Lúc này, Tử Lam đáp không phải là nói nếu, nhìn Mặc Thiếu Thiên: “Anh đang tức giận sao? !”

Nghe thế, mặc thiếu thiên nhún mày “anh đương nhiên đang tức giận!” Vừa nói, Mặc Thiếu Thiên nắm lấy tay của Lâm Tử Lam.

“Nếu như không phải ở bệnh viện, anh nhất định phết hắn!” Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói.

Không nói bác sĩ kia động vào người phụ nữ của, chính là như vậy, cũng sỉ nhục nghề nghiệp bác sĩ kia

Mặc dù nói, trước kia mặc thiếu thiên có không ít phụ nữ, thế nhưng đều là người tình ta nguyện, cũng sẽ không giống như bác sĩ kia vụn vặt bỉ ổi, làm cho người ta thành thói quen.

Mặc Thiếu Thiên ghét nhất chuyện như vậy!

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam cũng không có hỏi nguyên nhân, chỉ nhìn anh lên tiếng: “Hôm nay, cảm ơn anh đã giúp!”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên cười khan, “Nếu như thực sự muốn cảm ơn, vẫn nên dùng hành động thực tế...”

Lâm Tử Lam, “...”

Mặc kệ Lâm Tử Lam nói cái gì, Mặc Thiếu Thiên sẽ luôn có biện pháp đem lời của cô lái đi, Lâm Tử Lam tốt nhất đều không nên nói gì.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên lại cười mười phần yêu nghiệt.

Lúc này Lâm Tử Lam chợt nhớ tới cái gì, hai người không ngừng một thân ái muội, hơn nữa, ý chí chiến đấu cái đó của Mặc Thiếu Thiên sôi sục hơn nữa...

406. Chương 410: Quan Hệ Ấm Lên

Mặc kệ Lâm Tử Lam nói cái gì, Mặc Thiếu Thiên chắc chắn sẽ có biện pháp đem lời của cô lái đi, Lâm Tử Lam tốt nhất đều không nên nói gì..

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên lại cười thập phần yêu nghiệt.

Lâm Tử Lam chợt nhớ tới cái gì, hai người không ngừng một thân ái muội, hơn nữa, ý chí chiến đấu cái đó của Mặc Thiếu Thiên sôi sục hơn nữa. . . . .

“Tôi đi ra ngoài trước!” Nói xong, Lâm Tử Lam muốn đẩy anh đi ra.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đột nhiên kéo cô trở lại, lại gần cô kỳ kèo, “Em còn chưa có nói cho anh biết, anh còn phải đợi bao lâu !”

Nhìn dáng vẻ mười phần yêu nghiệt của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam chỉ cảm thấy trong lòng nảy lên không dứt, chung quy luôn có cảm giác kích tình khi đối mặt với anh.

“Đợi đến khi tôi cam tâm tình nguyện!” Lâm Tử Lam nói, sau đó cười một tiếng, đẩy Mặc Thiếu Thiên muốn đi ra.

Mặc Thiếu Thiên lại nắm thật chặt tay Lâm Tử Lam, không muốn buông ra, “Em tắm trước đi!”

Lâm Tử Lam cau mày, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Nhưng trên người anh ướt đầm!” Tương đối mà nói, trên người của cô vẫn chưa ướt lắm.

“Anh không có việc gì, em trước tắm!” Mặc Thiếu Thiên nói, sợ Lâm Tử Lam đi ra ngoài, một lát bị cảm.

“Không cần, anh tắm trước !” Lâm Tử Lam nói.

“Một lát anh tắm!” Mặc Thiếu Thiên nói, bộ dáng kia mang theo mười phần yêu nghiệt.

Lâm Tử Lam liếc anh một cái, khóe miệng nâng lên một chút cười, “Anh tắm trước, tôi đi ra ngoài lấy quần áo!” Nói xong, Lâm Tử Lam đi ra ngoài.

Mặc Thiếu Thiên nhìn, suy nghĩ một chút mở miệng, “ Lát nữa, anh có chuyện muốn nói với em!”

Lâm Tử Lam dừng lại, quay đầu lại nhìn anh, hình như đoán được anh muốn nói chuyện gì, gật đầu cười, “Àn!”

Vì vậy, Lâm Tử Lam đi ra ngoài.

Mà Mặc Thiếu Thiên đứng ở nơi đó, nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, cúi đầu nhìn bảo bối”Đệ đệ” cũng bất đắc dĩ mở miệng nói một câu, “Huynh đệ, thật xin lỗi, chỉ sợ người cần nhẫn nại một thời gian ngắn nữa!”

Nói xong, liền mở nước, bắt đầu tắm.

Quen biết Lâm Tử Lam nhiều nhất chính là tắm nước lạnh.

Mặc Thiếu Thiên cảm thấy, năm nay tắm nước lạnh đặc biệt nhiều.

Khoảng hơn mười phút sau, Mặc Thiếu Thiên quần khăn tắm bên hông đi ra, trên thân để trần, để lộ da màu đồng, thấy rõ đường cong bắp thịt, thoát nhìn rất là hấp dẫn.

Lâm Tử Lam nhìn, cô có cảm giác kích động muốn ngay lập tức nhào lên.

Thầm mắng mình, lúc nào thì không có bình tĩnh như vậy.

Mặc Thiếu Thiên lau khô tóc, cũng không biết Lâm Tử Lam đang suy nghĩ gì, nếu như biết được ý nghĩ này của Lâm Tử Lam, anh nhất định ra sức áp đảo Lâm Tử Lam ăn đến mức một khớp xương cũng không còn.

Lâm Tử Lam trực tiếp vòng qua người anh, đi vào phòng tắm.

Mặc Thiếu Thiên đem khăn lông ném qua một bên, đi vòng qua quầy rượu bên kia tìm rượu đỏ, rót một ly.

Mặc Thiếu Thiên nghe âm thanh Lâm Tử Lam tắm ở bên trong, đi tới bên cửa sổ nhìn bên ngoài, ánh mắt tĩnh mịch, trong đầu nghĩ tới những lời hôm nay bác sĩ kia nói.

Một lát sau, Mặc Thiếu Thiên hít sâu một hơi sâu, bưng ly rượu đỏ trong tay uống một hơi cạn sạch.

Lúc Lâm Tử Lam đi ra, Mặc Thiếu Thiên đã trở về phòng.

Quả nhiên, mấy phút sau, Lâm Tử Lam từ phòng mình đi ra, trên người cô mặc một chiếc áo ngủ màu xám, tóc dài đen như mực đã được cô làm khô một nửa, tùy ý dùng đồ vén lên, lộ ra cái cổ trắng mịn.

Còn có hai chân lộ ở ra bên ngoài, một màn này đối với Mặc Thiếu Thiên là một loại trần trụi hấp dẫn kích thích thị giác.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đang uống rượu đỏ, thời điểm nhìn thấy Lâm Tử Lam, ánh mắt tràn ngập dục hỏa, thậm chí so với lúc đầu cùng Lâm Tử Lam, cảm giác sung sướng tràn trề.

Càng muốn, lòng càng ngứa ngáy.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Em ở đây đang quyến rũ anh sao?”

Nghe được anh nói, Lâm Tử Lam ngược mắt nhìn anh, trực tiếp lườm anh một cái, đối với lời nói Mặc Thiếu Thiên, cô nghĩ chỉ có thể nghe.

Câu nào nghe được cô liền nghe, câu nào không thể nghe, tự động bỏ qua.

Nhìn bộ dạng Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cười, lúc Lâm Tử Lam thong dong đi qua bên cạnh anh, Mặc Thiếu Thiên vươn tay ôm lấy cô.

Lâm Tử Lam ngẩn ra, cảm giác được nhiệt độ trên người Mặc Thiếu Thiên lúc này, lòng cô lại bắt đầu nhảy lên, gương mặt cũng đỏ lên.

“Anh. . . . .”

“Đừng động, anh sẽ không làm vậy với em, để cho anh ôm em một lúc!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Cầm cửa anh ở gần lỗ tai Lâm Tử Lam cọ xát mấy cái, trong lòng Lâm Tử Lam có cảm giác ấm áp không nói ra được.

Quả thật, cô cũng đứng ở đó không nhúc nhích, mặc cho Mặc Thiếu Thiên ôm.

Lúc này, Lâm Tử Lam nghiêng đầu, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh không phải là có lời muốn với tôi sao!?”

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên đột nhiên mở mắt ra, thân thể đang ôm Lâm Tử Lam thoáng cái cứng đờ.

“Ừ!” Mặc Thiếu Thiên thâm trầm đáp một tiếng.

“Chuyện gì!?” Lâm Tử Lam hỏi.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên xoay người, ngồi ở trên giường, suy nghĩ một chút mở miệng, “Ngày mai anh muốn dẫn em đi làm kiểm tra!”

Nghe thế, Lâm Tử Lam cau mày.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Em yên tâm, anh tìm người, tuyệt đối so với lão già tìm đảng hoàng hơn !”

Nghe thế, Lâm Tử Lam vẫn là nhin không được nở nụ cười,

“Tôi không phải ý này!”

“Có vấn đề gì sao?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

Thật ra thì, trong đầu cô thoáng qua một chút về tài liệu kia.

Mặc Thiếu Thiên không muốn làm cho Lâm Tử Lam quá lo lắng, nhìn cô, “Không phải vấn đề gì lớn, nhưng tất cả phải đợi sau khi có kết quả kiểm tra mới biết được!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam biết, Mặc Thiếu Thiên nói lời này là an ủi cô.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, nhìn Mặc Thiếu Thiên, mở miệng, “Thật ra thì, tôi đã biết!”

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên sững sờ, nhìn Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, nhìn anh, “Ngày hôm qua lúc anh đang tắm, tài liệu từ trong áo của anh rơi ra ngoài, tôi đã thấy được!”

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên kinh ngạc một chút.

Vốn cho là, Lâm Tử Lam thông minh, đã nhận ra cái gì, không ngờ, là cô nhìn thấy!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đứng lên, ánh mắt mang theo mấy phần khẩn trương, vừa muốn mở miệng nói gì, Lâm Tử Lam lại mở miệng trước, “Tôi chỉ muốn biết, là thật sao?”

Nếu Lâm Tử Lam đã thấy được, Mặc Thiếu Thiên cũng hiểu Lâm Tử Lam nói là có ý gì.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, gật đầu một cái.

Nghe được đáp án của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam sững sờ một chút.

“Nhưng tác dụng cụ thể của con chip, sau khi kiểm tra xong mới biết được!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế, sắc mặt Lâm Tử Lam cũng chẳng có thay đổi bao nhiêu, có lẽ là bởi vì ngày hôm qua cũng đã biết nguyên nhân rồi, Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu thiên, “Có thể nhớ lại không?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Nếu như có thể lấy ra , có lẽ sẽ nhớ lại!” Mặc Thiếu Thiên nói .

Nghe thế, Lâm Tử Lam sững sờ một chút, không tiếp tục hỏi tiếp nữa, mà là gật đầu một cái, “Được, ngày mai lúc nào đi!”

Dù nguyên nhân hay kết quả như thế nào, Lâm Tử Lam đều muốn thử một lần, cô muốn tìm lại trí nhớ lúc trước, nhớ lại chuyện về Mặc Thiếu Thiên, nhớ lại chuyện về Hi Hi.

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên nói, “Ngày mai anh dẫn em, chúng ta cùng đi!” .

Nghe thế, Lâm Tử Lam gật đầu.

Lúc này, mới tới buổi trưa, hai người cứ ở trong phòng như vậy, quả thật xem ra quá mức ái muội rồi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói, “Như thế nào? Chúng ta tiếp tục ở trong phòng làm chuyện chưa làm xong , hay đi ra ngoài ăn cơm! ?”

Nghe được lời này của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam mới chợt hiểu, ban ngày ban mặt hai người ở chỗ này, làm cho người ta thấy, không hiểu sai cũng khó.

Lâm Tử Lam nhìn anh, trên mặt lộ ra một nụ cười, “Mặc tổng, hiện giờ là ban ngày!”

“Ban ngày cũng có thể, người nào quy định ban ngày thì không thể yêu! ?” Mặc Thiếu Thiên nói, giọng nói đương nhiên.

Lâm Tử Lam, “. . . . .”

Vì vậy, Lâm Tử Lam nhìn anh, “Mặc tổng tôi đói bụng, thay quần áo đi ăn đi!”

Hi Hi buổi trưa không về, bọn họ phải tự mình giải quyết.

Nghe được lời Lâm Tử Lam, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên ngoắc ngoắc, “Nếu như em đói, có thể ăn anh, miễn phí. . . . .”

“Mặc tổng, anh còn có thể vô sỉ hơn một chút!” Lâm Tử Lam nói.

“Còn có thể, em có muốn không!” Mặc Thiếu Thiên nhú mày, cười hỏi ngược lại.

Lâm Tử Lam, “. . . . .”

Lâm Tử Lam nói chuyện với Mặc Thiếu Thiên luôn có cảm giác mình thua thiệt, vẫn là đừng nên, so vô sỉ, không ai so sánh hơn được Mặc Thiếu Thiên!

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Tôi muốn thay quần áo, Mặc tổng, mời anh đi ra!” Nói xong, Lâm Tử Lam đã xuống lệnh đuổi khách.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên càng không biết vô sỉ nhú mày, “Anh cũng phải thay, cùng nhau!”

“Tôi không muốn!” Lâm Tử Lam cự tuyệt một tiếng.

Nhìn bộ dạng Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Lâm tiểu thư, em không cần giả vờ kiêu cách với anh, bảo bối cũng sinh cho anh rồi, nhìn cũng nhìn, sờ cũng sờ rồi, hiện tại thay quần áo bảo anh đi ra ngoài, không phải kiêu cách sao!”

Lâm Tử Lam, “. . . . .” Nhìn Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam có một loại kích động muốn giết người!

Mặc Thiếu Thiên, anh nói chuyện dễ nghe một chút sẽ chết sao!

“Hiện tại không để anh xem, anh có cảm giác mình thua thiệt!” Mặc Thiếu Thiên nói, tiếp tục giả bộ.

Lâm Tử Lam vào giờ phút này thật lòng khi dễ Mặc Thiếu Thiên.

Trực tiếp cầm quần áo Mặc Thiếu Thiên lên ,đưa cho anh, sau đó đẩy tới cửa, “Mặc tổng, lát nữa gặp!” Nói xong, Lâm Tử Lam trực tiếp đóng cửa lại.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở cửa, nhìn hành động của Lâm Tử Lam, chẳng những không có tức giận, ngược lại khóe miệng cong lên tràn ngập ý cười.

Vào giờ phút này, so với mấy ngày trước tốt hơn nhiều, mấy ngày trước quan hệ của hai người chính là bất ôn bất hòa, mà giờ khắc này, hai người giống như là trở lại lúc ban đầu, so lúc ban đầu còn ái muội một chút!

Mặc Thiếu Thiên khẽ mỉm cười, ra phòng khách thay quần áo. .

Lâm Tử Lam thay xong đi ra, thấy Mặc Thiếu Thiên ở phòng khách thay quần áo, Lâm Tử Lam la lên.

Thế nào cũng không nghĩ đến, Mặc Thiếu Thiên ở phòng khách thay quần áo.

Nghe được âm thanh Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại, thấy Lâm tử Lam đứng ở đó thì khóe miệng cười yếu ớt, vẫn như cũ không che giấu, ung dung mặc quần.

Nói không nhìn , nhưng Lâm Tử Lam vẫn nhìn, cảm giác ngay cả động tác mặc quần của Mặc Thiếu Thiên, cũng tràn đầy hấp dẫn!

407. Chương 411: Kết Quả Kiểm Tra

Nghe được giọng nói của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại, thấy Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó khóe miệng cười yếu ớt, vẫn như cũ không che, không giấu, thong thả ung dung mặc quần.

Nói không muốn nhìn nhưng Lam Tử Lam vẫn nhìn, cảm giác động tác mặc quần của Mặc Thiếu Thiên đầy tính nghệ thuật.

“Lâm tiểu thư, không nên dùng ánh mắt tán thưởng đó nhìn anh, anh nghĩ sẽ không nhận được mà ăn em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam: “.....”

Nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên mặc quần xong, lúc này Lâm Tử Lam mới đi ra ngoài.

“Nếu như xong rồi, có thể đi thôi!”

Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười, đem cúc áo sơ mi cài lại, tùy ý đáp lời: “Có thể đi thôi!”.

Vì vậy, theo Lâm Tử Lam đi xuống lầu.

Đã mấy tháng trôi qua, đây cũng là lần đầu tiên Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam ra bên ngoài ăn cơm.

Vẫn là phòng ăn tốt, rượu đồ ngon, hai người vừa ăn vừa ôn chuyện.

Lúc này Mặc lão gọi điện thoại tới, nhìn thấy số điện thoại, Mặc Thiếu Thiên hừ lạnh hai tiếng, không có nhận.

Chuyện mới vừa rồi anh sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên

“Tại sao anh không nhận điện thoại?”

“Không có việc gì, phiền phức!” Mặc Thiếu Thiên nói, cũng không liếc mắt nhìn, căn bản không có ý định nhận.

Lâm Tử Lam nhú mày cũng không hỏi tiếp, tiếp tục ăn, vậy mà giây kế tiếp, điện thoại di động vang lên lần nữa, nhưng mà lần này không phải của Mặc Thiếu Thiên mà là của Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam nhìn điện thoại di động, thấy số điện thoại hiện lên thì ngược mắt liếc nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó nhận máy.

“Alo...”

“Mặc Thiếu Thiên!” Vừa nhận điện thoại, Mặc lão chính là quát to một trận.

Giờ phút này, Lâm Tử Lam mới hiểu tại sao Mặc Thiếu Thiên không nhận điện thoại.

“Đang ăn cơm!” Lâm Tử Lam nói.

“Tại sao nó không nghe máy?” Đầu dây bên kia Mặc Lão nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lâm Tử Lam ngược mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên ăn mấy thứ linh tinh, coi như không nghe, cũng biết là ai gọi đến.

“Có thể là không mang theo điện thoại di động!” Lâm Tử Lam nói.

Trong lúc vô tình, vẫn là lời nói dối có ý tốt.

Mặc Thiếu Thiên đang cắt lấy miếng thịt bò bít tết, nghe được câu này, dừng động tác cắt thịt bỏ ngẩn ra, ngay sau đó ngược mắt nhìn về phía Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam ngay cả đầu cũng không có ngẩng lên, coi như không thấy.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Mặc Lão ở bên kia cười lạnh một tiếng, ông còn lạ gì tính cách con trai mình, đối với nó ông hiểu rõ hơn ai khác.

Vì vậy, trong điện thoại, Mặc lão cười lạnh lùng một tiếng mở miệng mắng: “Đứa con bất hiếu!”

Mặc Thiếu Thiên dù không cố tình cũng nghe được những lời này, lúc này, Mặc Thiếu Thiên vươn tay lấy di động từ trong tay Lâm Tử Lam đặt ở bên tai.

Lâm Tử Lam sững sờ, cũng không tiện nói gì, vì vậy giữ yên lặng. Mặc Thiếu Thiên lấy được điện thoại trực tiếp mở miệng: “Bất hiếu cũng là do ông áp bức mà ra đấy!”

Mặc lão sững sờ, không ngờ đổi thành Mặc Thiếu Thiên nghe máy.

“Đứa con bất hiếu, vì anh, sớm muộn gì tôi cũng sẽ bị bức chết!”

“Chết thật đúng lúc, vị trí của tôi ngồi càng tốt” Mặc Thiếu Thiên nói, giọng nói nghe hết sức nhẹ nhõm. Phốc.

Lâm Tử Lam thiếu chút nữa nhịn không được mà bật cười.

Lời nói này của Mặc Thiếu Thiên xác thực rất dễ chọc tức người khác.

Lâm Tử Lam cũng có thể tưởng tượng được dáng vẻ dậm chân tức giận của Mặc Lão ở bên kia.

“Anh.... Tôi không cần nói chuyện với anh, đưa điện thoại cho Lâm Tử Lam!” Mặc lão tức giận hô to, bình thường cũng phải cùng Mặc Thiếu Thiên cãi mấy câu, lúc này vì tức giận nên cũng lười cãi lại.

“Tôi mạn phép không đưa!” Mặc Thiếu Thiên nói: “Còn nữa, chuyện sáng hôm nay, nếu như ông không cho tôi một cái công đạo, về sau cũng đừng nghĩ gặp được Hi Hi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Những lời này, đúng là chọc tức Mặc Lão!

“Anh dám!” Mặc lão nói.

Mặc dù chuyện đã giải quyết, nhưng mà nghe Mặc Thiếu Thiên nói, ông cảm thấy khó chịu.

Dựa vào cái gì, không cho ông gặp mặt cháu mình!!!

“Có dám hay không, ông thử sẽ biết!” Mặc Thiếu Thiên nói, nói chuyện cùng Mặc lão, tuyệt đối không chịu thua.

Mặc lão lúc này thật sự tức giận!

“Nó là cháu của tôi, tại sao anh không cho tôi gặp nó?” Mặc lão hỏi.

“Cháu của ông? Không phải cháu của ông chỉ có mình Mặc Vũ thôi sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi lại, từ lúc nào thì thừa nhận Hi Hi là cháu của mình rồi?

“Hi Hi cũng là cháu của tôi!” Mặc lão nói.

“A... Nếu như mà tôi nhớ không lầm, trước kia ông nhất quyết nói cháu của Mặc gia chỉ có một người là Mặc Vũ, ông chết cũng không thừa nhận Hi Hi là người của Mặc gia!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói đến chuyện này, Mặc lão có chút tức giận, ban đầu là nói lẫy, ông cũng không ngờ đến trường hợp bị Hi Hi hấp dẫn, chuyện cho tới bây giờ không ngờ lại là vấn đề ỷ hiếp ông.

“Tôi nói thế thì sao? Đó là bởi vì tôi nhầm vào anh thôi!”, Mặc Lão không chút khách khí nói.

Một câu nói, đem mọi chuyện đổ lên người Mặc Thiếu Thiên.

“Như thế thì sao? Lời đã nói ra, cũng đừng nghĩ lấy lại!” Mặc Thiếu Thiên cũng nói.

Hai người bắt đầu cuộc đại chiến giành con, cháu.

Âm thanh rất lớn, khiến phòng ăn không ít người nhìn sang, nhưng mà đồng chí Mặc Thiếu Thiên da mặt dày, tâm lý mạnh mẽ, tất cả đều không để ý vẫn cầm điện thoại cùng Mặc lão gây gổ.

Hơn nữa, giọng điệu gây gổ của hai người, cũng đặc biệt giống như đứa bé hờn dỗi!

Lâm Tử Lam yên lặng ngồi ở một bên, không nói lời nào, hạ thấp sự tồn tại của mình.

Cuối cùng Mặc Thiếu Thiên quát một câu: “Nó nhìn nhận ông chính là thừa nhận tôi có cha!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên lập tức cúp máy, hận không thể đập vỡ điện thoại di động.

Lâm Tử Lam đặc biệt bình tĩnh nhắc nhở một câu: “Điện thoại của tôi!”

Mặc Thiếu Thiên lúc này mới nhìn xuống, cũng không có đập vỡ điện thoại, ném cho Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam nhận lấy điện thoại di động, đặt ở một bên, lúc này Mặc Thiếu Thiên mới mở miệng : “ Ăn cơm!”

Lâm Tử Lam cũng không nói gì, yên lặng ngồi ăn cơm.

Hình như ăn xong rồi, Mặc Thiếu Thiên cũng không có tức giận lắm, ít nhất, Lâm Tử Lam không nhìn ra.

Vì vậy cơm nước xong, Mặc Thiếu Thiên đi lấy xe, mà Lâm Tử Lam nhân cơ hội này gọi cho Mặc lão một cú điện thoại.

Thời điểm gọi điện thoại, bên kia Mặc lão còn đang tức giận đến nỗi không kiềm chế được!

Lâm Tử Lam mở miệng hỏi một câu : “ Đúng rồi, gọi điện thoại muốn nói gì với tôi sao?”

Lúc này, Mặc lão mới nhớ tới việc chính : “ Đúng rồi, tôi gọi điện cho cô là muốn nói chuyện sáng nay, tôi cũng không ngờ tên đó đối với phụ nữ Trung Quốc...” Nói được nửa câu, Mặc lão dừng lại một chút: “ Tóm lại chuyện này tôi đã xử lý tốt, chuyện sáng hôm nay là tôi không xử lý tốt!” Mặc lão nói.

Nghe được lời này của Mặc lão, Lâm Tử Lam có thể hiểu là ông thừa nhận mình sai mà xin lỗi sao?

Chỉ là mặc kệ như thế nào, Mặc lão cũng là vì cô, có thể làm cho cô nhớ đến chuyện gì đó, Lâm Tử Lam cũng không để ý!

“ Chuyện này cũng không trách ông được, ông cũng là vì muốn tốt cho tôi thôi!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe được lời của Lâm Tử Lam, Mặc lão sững sờ : “ Vậy thì tốt !”

“Mặc Thiếu Thiên đã tìm bác sĩ cho tôi, ngày mai sẽ đi làm kiểm tra, tin tưởng rất nhanh sẽ có kết quả!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe nói như thế, Mặc lão mới buông lỏng được một chút: “ Vậy thì tốt!”

Vì thế, Lâm Tử Lam cùng Mặc Lão nói mấy câu thì lúc này Mặc Thiếu Thiên mở cửa xe đi tới, vừa tới trước mặt, Lâm Tử Lam cúp điện thoại.

Mặc Thiếu Thiên liếc cô một cái : “Điện thoại của ai?”

“Của Mặc lão!” Lâm Tử Lam nói thật, không cần che giấu Mặc Thiếu Thiên.

Nghe nói thế, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, lái xe hướng về phía trước : “ Có gì tốt mà nói với ông ấy !”

“ Mặc lão giải thích với tôi chuyện lúc sáng!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe nói thế, Mặc Thiếu Thiên khó chịu mở miệng : “ Cũng không biết có phải là ông ấy cố ý hay không!”

Lâm Tử Lam : “ ....”

Mặc dù Mặc Thiếu Thiên nói vậy, nhưng Lâm Tử Lam biết anh ấy không có nghĩ vậy. Nhìn Mặc Thiếu Thiên và Mặc lão gây gổ, Lâm Tử Lam biết hiện tại chỉ là Mặc Thiếu Thiên không biết phải làm sao ở cùng một chỗ với Mặc Lão, cho nên chỉ có thể dùng phương thức gây gổ như vậy.

Mặc dù Lâm Tử Lam không hiểu rõ hai người lắm, nhưng cô biết hai người đều giống nhau.

“ Mặc kệ thế nào, chuyện cũng đã qua rồi!” Lâm Tử Lam nói.

Cô cũng không muốn vì chuyện này mà Mặc Thiếu Thiên và Mặc lão cãi đi cãi lại.

Nghe lời nói của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cũng không nói gì nữa.

Sau khi đưa Lâm Tử Lam về nhà, Mặc Thiếu Thiên phải đi đến công ty.

Lâm Tử Lam ở nhà, không ăn thì chính là ngủ, thỉnh thoảng lục lọi bản vẽ thiết kế. Mặc dù rất nhàn nhã, nhưng hình như cũng trôi qua thật mau.

Hôm sau.

Mặc Thiếu Thiên trực tiếp đưa Lâm Tử Lam đến bệnh viện.

Bệnh viện tốt nhất A thị, Mặc Thiếu Thiên mua lại.

Hi Hi biết mẹ muốn đi làm kiểm tra, vốn dĩ muốn đi theo nhưng bị Lâm Tử Lam ngăn lại, vẫn phải ngoan ngoãn đi đến trường học.

Bên trong bệnh viện, Lâm Tử Lam đã làm hết các xét nghiệm, chỉ chờ kết quả .

Nói thật, Lâm Tử Lam có chút khản trương. Cô rất muốn biết rõ mọi chuyện.

Mặc dù đã biết đáp án, nhưng nhưng cô muốn biết bên trong đó còn có nguyên nhân gì hay không ?

Cô có chút không thể tin được, Tiêu Dật sẽ làm như vậy.

Nhưng mà, nửa giờ sau, Mặc Thiếu Thiên đi vào phòng bệnh, mà Lâm Tử Lam còn đang kiểm tra lần cuối.

“ Như thế nào?” Mặc Thiếu Thiên nhìn người đối diện hỏi

Luke là bác sĩ não bộ uy tín nhất thế giới, cho dù có lúc ông ta rãra vể, cũng không tùy tiện đi lại, nhưng mà Mặc Thiếu Thiên vẫn mời được ông ta đến đây.

Vẫn là câu nói kia, Luke không đến là bởi vì giá tiền không cao, giá cao, không tin ông ta không đến!

Luke nhìn kết quả kiểm tra trước mặt, sau đó lại nghe Mặc Thiếu Thiên hỏi, ánh mắt dời đi khỏi phần kết quả, nhìn Mặc Thiếu Thiên “ Giống như tôi phỏng đoán, là giống nhau!”

“Con chip là nguyên nhân dẫn đến mất trí nhớ!” Luke nói: “Nhưng đây là một loại khoa học kỹ thuật vô cùng cao siêu, không biết bọn họ như thế nào làm được!” Luke nói.

Thời điểm nói đến đây, Mặc Thiếu Thiên nắm thật chặt hai quả đấm.

Xem ra ban đầu bỏ qua cho Tiêu Dật, anh vô cùng hối hận!

Hiện tại anh hận không thể giết chết Tiêu Dật.

Lúc này, Lâm Tử Lam vừa đi tới cửa, khi bác sĩ Lucke nói, cô cũng vừa nghe được! Bước chân giật mình dừng lại tại cửa, không ngờ, quả thật như thế!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên ngược mắt nhìn Luke : “ Tôi muốn biết có biện pháp nào khôi phục trí nhớ hay không?”

“Muốn khôi phục trí nhớ, nhất định phải lấy con chip ra, nếu như muốn lấy ra thì phải làm phẫu thuật não bộ, nhưng phải biết rằng đây là một cuộc giải phẫu đặc biệt nguy hiểm!”

Nghe nói thế, Mặc Thiếu Thiên giật mình, suy nghĩ một chút, nhìn Luke : “ Chẳng lẽ không có biện pháp khác sao?”

“ Tác dụng chủ yếu của con chip chính là áp bức trí nhớ của cô ấy, nếu như không lấy ra, căn bản sẽ không nhớ được, nếu để thời gian quá dài, thì vĩnh viễn cũng không nhớ nổi!”

408. Chương 412: Mặc Thiếu Muốn Thử Xe Chấn

Nghe thấy những điều này, Mặc Thiếu Thiên giật mình, mà Lâm Tử Lam đứng ở cửa, nghe bọn họ nói chuyện, trong lòng nói không ra cảm giác.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Luke, “Nếu không lấy ra, thì có vấn đề gì xảy ra không ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Bác sĩ Luke lắc đầu, “Theo kết quả kiểm tra, con chip trong não cô ấy là một loại công nghệ phi thường, nhưng sẽ không tạo nên ảnh hưởng gì!”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên đứng ở nơi đó, vẻ mặt trầm tư, khuôn mặt hoàn mỹ kia nhìn nghiêng cũng có vài phần rối rắm.

“Mặc tiên sinh muốn phẫu thuật, hay không làm, chúng ta có thể hạn chế rủi ro ở mức độ thấp nhất!” Bác sĩ Luke nói.

Biết thế lực của Mặc Thiếu Thiên ở A thị, cho nên bác sĩ Luke cũng không dám kinh thường.

Lúc này, sau khi nghe bác sĩ Luke nói xong, Mặc Thiếu Thiên ngược mắt nhìn Luke một cái, giọng điệu kiên định phi thường, “Không làm!”

Cho dù rủi ro hạ xuống mức thấp nhất, Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối sẽ không để cho Lâm Tử Lam mạo hiểm như vậy.

Thậm chí, hiện tại Lâm Tử Lam chịu một chút tổn thương anh cũng đau lòng không thôi, làm sao có thể ích kỷ làm cho cô khôi phục trí nhớ mà làm phẫu thuật nguy hiểm như vậy, anh tuyệt đối sẽ không làm như vậy!

“Nhưng mà, nếu không làm, có khả năng vĩnh viễn không nhớ ra.....” Bác sĩ Luke nhắc nhở.

Tuy rằng, Mặc Thiếu Thiên rất rối rắm, rất muốn làm cho Lâm Tử Lam nhớ tới chuyện lúc trước, nhưng mà hiện tại, nghe đến những chuyện này, anh cũng không muốn nữa.

Hơn nữa, mặc kệ phẫu thuật có nguy hiểm hay không, anh cũng sẽ không để Lâm Tử Lam làm.

“Vậy không cần nhớ!” Mặc Thiếu Thiên nói, tuy rằng có vài phần ưu thương, nhưng giọng điệu lại vô cùng kiên định.

Tất cả, đều lấy an toàn của Lâm Tử Lam là điều quan trọng.

Lâm Tử Lam đứng ở cửa, sau khi nghe Mặc Thiếu Thiên nói, giống như có thể cảm giác được tâm tình của anh, nói không cảm động đó là giả.

Có vài người, chịu lấy an toàn của mình đặt ở vị trí thứ nhất, có thể thấy được, anh ta yêu mình đến cỡ nào.

“Nhưng mà.....” Bác sĩ Luke còn muốn nói gì, lúc này, Mặc Thiếu Thiên ngược mắt nhìn Luke, “Không có nhưng mà, tôi đã quyết định!”

“Ông yên tâm, về phần của ông, một phần cũng sẽ không thiếu!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Bác sĩ Luke đứng tại chỗ, sững sờ một chút, nhưng không có mở miệng nói cái gì.

Lúc này, Lâm Tử Lam đi đến, “Nếu làm phẫu thuật, nắm chắc được bao nhiêu phần trăm!?” Lâm Tử Lam hỏi.

Mặc Thiếu Thiên sững sốt, quay đầu nhìn Lâm Tử Lam, cô lại vô cùng thản nhiên bước vào, nhìn bác sĩ Luke trực tiếp hỏi.

Bác sĩ Luke sững sốt, nhìn Mặc Thiếu Thiên, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên quay chung quanh ở trên người Lâm Tử Lam.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên không có mở miệng, bác sĩ Luke mở miệng, “60%!”

Ông chuyên về não bộ, nhưng mà kết cấu não bộ con người phức tạp, mọi chuyện đều có ngoại lệ, bác sĩ Luke đã hạ rủi ro ở mức thấp nhất.

Lâm Tử Lam trầm tư một chút, lúc này, ánh mắt hướng Mặc Thiếu Thiên.

“Mặc kệ bao nhiêu, cũng không làm!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên lôi kéo Lâm Tử Lam đi ra ngoài.

Những lời này, là nói cho bác sĩ Luke, cũng là nói cho Lâm Tử Lam.

“Mặc thiếu thiên!” Lâm Tử Lam kêu một tiếng, Mặc Thiếu Thiên một tiếng cũng không nói, trực tiếp lôi kéo Lâm Tử Lam đi ra ngoài.

Mãi cho đến bên ngoài bệnh viện, Mặc Thiếu Thiên mới buồn Lâm Tử Lam ra.

“Mặc Thiếu Thiên.....” Lâm Tử Lam nhìn anh.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn cô, “Anh biết em muốn nói cái gì, anh cho em biết, anh tuyệt đối sẽ không đồng ý!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam sững sốt, nhưng đáy lòng vẫn dâng lên cảm giác cảm động, “Không phải anh nói, đây là bác sĩ não bộ giỏi nhất sao?” Lâm Tử Lam hỏi, “Một khi đã như vậy, vì sao lại không thử.....”

“Thì sao? Ông ta là người , không phải thần tiên, cái gì cũng có ngoại lệ!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam đứng ở đó, sững sốt.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Vạn nhất có chuyện gì thì sao bây giờ? Ai bồi thường một Lâm Tử Lam cho anh.....”

Mặc Thiếu Thiên nói, thời điểm nói những lời này, thanh âm có vài phần vô lực, cũng có vài phần yếu ớt.

Anh khó có thể tưởng tượng, mất đi Lâm Tử Lam, anh sẽ biến thành bộ dạng gì nữa.

Ba tháng kia, đối với anh đã vô cùng gian nan, nếu Lâm Tử Lam lại có chuyện gì, anh chỉ sợ cả đời này cũng không tha thứ cho bản thân mình!

Sau khi nghe những lời của anh, đáy lòng Lâm Tử Lam hung hăng co rúm lại, đáy lòng vô cùng cảm động.

Lúc này Lâm Tử Lam nhìn anh, “Em cũng rất muốn nhớ lại, trước kia, chúng ta yêu nhau cỡ nào.....” Lâm Tử Lam nói.

Cô tưởng tượng, tình yêu của cô và Mặc Thiếu Thiên, nhất định là vất vả, nhưng chắc cũng khắc cốt ghi tâm, cô muốn nhớ lại, cô đối với Mặc Thiếu Thiên rốt cuộc là như thế nào.....

“Nếu em muốn biết, anh sẽ từng chút một nói cho em biết, cho dù em không nhớ ra, anh cũng sẽ có biện pháp, để cho em lại yêu anh!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Cũng không cần đi làm phẫu thuật.

Lời này nói vô cùng kiên định.

Cho dù như thế nào, anh đều tin tưởng, Lâm Tử Lam sẽ lại yêu mình!

Lâm Tử Lam giật mình, nhìn anh, “Vậy anh có thể nói cho em biết, chúng ta yêu nhau cỡ nào không ?” Lâm Tử Lam hỏi.

Nghe được lời Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên đột nhiên nhìn cô, đáy lòng cũng dâng lên chút kích động, mà này cả cặp mắt cũng tràn đầy ánh sáng, anh nhìn Lâm Tử Lam, đột nhiên bắt được tay cô, “Lâm Tử Lam, em yêu anh có phải hay không ?”

Lâm Tử Lam đứng ở đó, cũng không có phủ nhận.

Đối mặt với Mặc Thiếu Thiên, cô đã sớm động tâm, sớm bị anh hấp dẫn, cho dù là đáng vẻ vô lại, Lâm Tử Lam cũng thừa nhận, cô bị anh hấp dẫn.

Nhưng là, kia là hấp dẫn.

Nhưng là hiện tại, từ ngày hôm qua bắt đầu, cô đã bị anh làm cảm động, không , cũng không phải cảm động, mà là cảm giác, chính mình thật may mắn.....

Cho nên, cô không phủ nhận.

Anh đã đi vào trong lòng cô.....

Nhìn Lâm Tử Lam đang nhìn mình, không nói gì, Mặc Thiếu Thiên càng thêm mừng như điên, “Lâm Tử Lam, anh nói đúng, em yêu anh!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Nếu như anh nói, anh sẽ như thế nào!?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi, khóe miệng mang theo nụ cười thần nhiên.

“Anh muốn ăn em, hung hăng ăn em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam: “.....”

Đây tuyệt đối là đáp án của Mặc Thiếu Thiên!

Tinh trùng lên não!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên lại nhìn cô, “Nếu như lời nói, tối nay anh sẽ ăn em!”

Lâm Tử Lam: “.....”

“Vậy anh coi như không tốt lắm!” Lâm Tử Lam cười nói, xoay người muốn đi.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên càng thêm khẳng định. Trong lòng kích động không thôi, không thể ngăn lại, không thể cho Lâm Tử Lam cơ hội rời đi, anh đột nhiên bắt lấy cô, kéo cô quay về ngực của mình, liền hôn lên môi cô.....

Lâm Tử Lam ngẩn ra, cũng không có đẩy anh ra.

Chỉ là, có vài phần xấu hổ.

Phải biết rằng, Mặc Thiếu Thiên hôn môi, cùng người khác không giống nhau, cuồng dã hôn, Lâm Tử Lam rất sợ trở thành tiêu điểm.

Nhưng Lâm Tử Lam sai lầm rồi.

Mặc Thiếu Thiên hôn thật dịu dàng, thật lãng mạn, quan trọng là, bọn họ đi cùng một chỗ cũng đã hấp dẫn người khác, hiện tại, mọi người qua lại, đều hướng bọn họ nhìn vài lần.

Có điều đều là ánh mắt chúc phúc.

Mặc dù là như thế, mặt Lâm Tử Lam, vẫn không khỏi đỏ lên.

Nhưng mà, Mặc Thiếu Thiên muốn hôn cô, anh không quản là ở nơi nào, quản ai đang nhìn, giờ khắc này, anh chỉ muốn hôn Lâm Tử Lam!

Lâm Tử Lam cũng không có đẩy ra, giờ khắc này, cô cũng thật hưởng thụ nụ hôn của Mặc Thiếu Thiên.

Nhưng Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối không phải người hôn coi như là xong, cảm giác được nụ hôn của anh trở nên mãnh liệt thì Lâm Tử Lam biết Mặc Thiếu Thiên muốn làm gì.

Lâm Tử Lam sợ tới mức vội vàng đẩy anh ra, “Tốt lắm, rất nhiều người đang nhìn!” Lâm Tử Lam nói, hai má đỏ ửng.

Lâm Tử Lam rất ít khi thẹn thùng, giờ phút này, Mặc Thiếu Thiên nhìn, hận không thể đặt Lâm Tử Lam ở dưới thân hung hăng mây mưa một phen.

Nhưng mà, khéo miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên, lời kéo cô bước đi.

Hai người vừa mới lên xe, Mặc Thiếu Thiên khẩn cấp hướng Lâm Tử Lam nhào tới.

Tốt xấu là ở trên xe, không có nhiều người nhìn như vậy, Lâm Tử Lam cũng không còn xấu hổ.

Muốn hôn, liền hôn.

Hôn môi, cũng là một chuyện vô cùng tốt đẹp.

Cô có quyền lợi hưởng thụ nụ hôn này của Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên hôn cuồng dã, Lâm Tử Lam cảm thấy, cùng Mặc Thiếu Thiên hôn môi, là một chuyện kích động lòng người.

Anh có thể dễ dàng khơi lên dục vọng của đối phương.

Cho nên, Mặc Thiếu Thiên không hổ làng gạ đực đệ nhất thành phố A, cao thủ!

Lâm Tử Lam ngồi trên ghế, cảm nhận nụ hôn của Mặc Thiếu Thiên thì anh lại nhào tới, xe không tính là nhỏ, nhưng mà hai người chen chúc, có vẻ hơi nhỏ.

Nhưng cũng không làm trễ nải Mặc Thiếu Thiên, vẫn như trước hôn kích tình, kích động lòng người .

Lâm Tử Lam bị động hôn, nhưng mà cũng lặng lẽ vươn tay, ôm lấy Mặc Thiếu Thiên.

Rốt cuộc, thời điểm hai người hôn ngay cả hô hấp có chút khó khăn, Mặc Thiếu Thiên mới buông cô ra, nhìn cô, ánh mắt mang theo ý cười.

“Thật chặt chẽ!” Nhìn anh nhìn mình như vậy, Lâm Tử Lam rời tầm mắt đi, thản nhiên mở miệng.

Hơn nữa tư thế hai người , đặc biệt ái muội.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, ánh mắt mang theo vài phần ánh sáng kích động, tay anh bắt đầu làm càn trên người Lâm Tử Lam.

“Giờ khắc này, anh rất muốn thử.....xe chần!” Mặc Thiếu Thiên cười tà nói.

Nghe thế, mặt Lâm Tử Lam không thể không đỏ lên, cô trực tiếp mở miệng, “Em cự tuyệt!”

“Cự tuyệt không có hiệu quả!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Mặc Thiếu Thiên, không được , đây là đang trên xe!” Lâm Tử Lam nói, chuyện kích tình như vậy, cô không có dám làm.

Hơn nữa, cô cũng không muốn làm như vậy.

“Chính là ở trên xe mới kêu xe chần, không ở trên xe, làm sao có thể kêu là xe chần!” Mặc Thiếu Thiên nói, thanh âm trầm thấp, mang theo mỉa mai.

Nhưng mà như thế nào, Lâm Tử Lam cũng không được .

409. Chương 413

Lâm Tử Lam:”.....Em cự tuyệt!”

“Cự tuyệt không có hiệu quả!” Mặc Thiếu Thiên phản bác trở về, “Chỉ là, em có thể hưởng thụ!”

Nói xong, tay Mặc Thiếu Thiên hướng dưới váy của Lâm Tử Lam, cho dù Lâm Tử Lam muốn ngăn cản, cũng không ngăn được.

“Mặc Thiếu Thiên!” Lâm Tử Lam hô một tiếng.

Hiện tại đặc biệt hối hận khi cùng Mặc Thiếu Thiên nói những lời này.

“Em có thể kêu lớn một chút, xe mặc dù là xe tốt, cách âm cũng không quá tốt, hơn nữa, chống không nổi tiếng kêu!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói.

Lâm Tử Lam: “.....”

Nghe thế cái, Lâm Tử Lam không nói gì, chỉ là, xác thực, không có dám kêu.

Quay đầu làm cho người ta thấy được, cô cảm thấy vô cùng mất mặt.

“Mặc Thiếu Thiên!” Lâm Tử Lam vươn tay, muốn ngăn cản động tác của anh, nhưng vô ích, căn bản không ngăn được .

Sức lực giữa nam và nữ, khác xa nhau.

Lúc này, tay Mặc Thiếu Thiên hướng áo của Lâm Tử Lam, lập tức bắt được điểm tròn trước ngực cô, nhẹ nhàng nắn bóp.

Lâm Tử Lam nhất thời không chống lại được , ngâm ra, sau đó con người mở lớn, tức giận trừng mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên cười, lúc này, anh nhìn cô, “Tử Lam, chúng ta thử xem có kích thích không ?”

Lâm Tử Lam: “.....Xe chần còn chưa đủ kích thích? Anh còn muốn kích thích hơn?” Lâm Tử Lam liếc anh hỏi.

“Nói như vậy, là em đồng ý!?” Mặc Thiếu Thiên cười hỏi.

Lâm Tử Lam: “.....Không có, tuyệt đối không có!” Lâm Tử Lam phủ nhận, kiên quyết phủ nhận.

Lúc này, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên chút cười, “Nếu anh cứng rắn muốn thử!”

“Phế anh đi!” Lâm Tử Lam nói, thời điểm nói những lời này, có điểm dở khóc dở cười.

Mặc Thiếu Thiên lại không để ý, nhìn cô, chậm rãi kéo khóa quần của chính mình, “Em bỏ được sao? Phế anh đi, về sau em có thể không được hưởng “tính” phúc!”

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, khoe miệng gợi lên chút cười, “Không có việc gì, em nhất định sẽ vì anh thử thân!”

Mặc Thiếu Thiên mặt mày co quắp, “ Nhưng anh không muốn em phải chịu đựng!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên đột nhiên nhấn vào ghế, phía sau lập tức tựa xuống, Lâm Tử Lam tựa vào, Mặc Thiếu Thiên cũng lập tức cúi xuống.

“Mặc Thiếu Thiên!” Lâm Tử Lam sợ tới mức bắt lấy quần áo Mặc Thiếu Thiên.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên lại hôn lên môi cô, ngăn chặn những lời Lâm Tử Lam muốn nói.

Tuy rằng, cô là người cởi mở, nhưng cũng chưa đến tình trạng này, chuyện xe chần này, cô nghĩ rất kích thích, cô thật sự chịu không nổi!

Giờ phút này, Lâm Tử Lam muốn nói cái gì, nhưng mà bị Mặc Thiếu Thiên hôn đã đem những lời của cô nuốt xuống.

Mặc Thiếu Thiên ở trên người Lâm Tử Lam, hôn môi cô, cổ, khe cắn vành tai cô, chỉ cần Lâm Tử Lam mở miệng nói chuyện, anh tuyệt đối chặn miệng Lâm Tử Lam lại.

Lâm Tử Lam cảm giác mình muốn điên rồi!

Lúc này, tay Mặc Thiếu Thiên, nắm lấy điểm nhỏ trước ngực Lâm Tử Lam, nhưng mà quần áo thật là vướng bận, Mặc Thiếu Thiên cũng có điểm sốt ruột, “soạt” một tiếng, quần áo bị xé rách.....

Lâm Tử Lam sửng sốt, không nói gì nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên ngược mắt liếc nhìn Lâm Tử Lam một cái, “Quần áo không chắc chắn!”

Lại quần áo không chắc chắn, cũng không chịu được Mặc Thiếu Thiên!

Mặc Thiếu Thiên, trả lại quần áo cho em!!!

Như thế này muốn cô ra ngoài gặp người như thế nào!!!

Lâm Tử Lam thật sự muốn hô to, nhưng lúc này, Mặc Thiếu Thiên cúi xuống, hôn lên bộ ngực mềm mại của Lâm Tử Lam.

“Ừm. . . . .” Lâm Tử Lam nhin không được nắm chặt quần áo Mặc Thiếu Thiên.

Cho dù một người lí trí, gặp phải phản ứng sinh lí, ai cũng không lừa gạt được.

Nhìn phản ứng của Lâm Tử Lam , Mặc Thiếu Thiên đặc biệt hưng phấn, cũng không muốn chờ nhiều, cúi người , nhắm ngay phía dưới Lâm Tử Lam.

Một dáng vẻ nóng lòng muốn vọt vào.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn anh, “Mặc Thiếu Thiên, không cần!” Lâm Tử Lam ngăn cản.

Chuyện xe chẵn, cô thật sự không làm được , dù đùa giỡn như thế nào, cô đều biết, nếu thật sự làm ở trong này, cô muốn điên rồi!

Mà Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, đôi mắt đã tràn ngập dục vọng, “Chẳng lẽ em thật sự muốn anh phải chịu đựng sao? Nơi này không có nước lạnh để cho anh dập lửa?!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói những lời này Lâm Tử Lam nhìn không được bật cười, “ Vậy trở lại bệnh viện!”

“Nhưng mà, nó đã không muốn đợi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Dáng vẻ kia, như thế nào cũng phải ăn Lâm Tử Lam.

“Mặc Thiếu Thiên, thật sự không được ....trở về được không ?!” Lâm Tử Lam lui từng bước.

Nghe thế cái, con người Mặc Thiếu Thiên sáng ngời, biết da mặt Lâm Tử Lam mỏng, không làm được chuyện này, nhưng hiện tại, anh đang bị lửa dục thiêu đốt!

“Em không sợ anh chết ngạt sao?!” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Em tin tưởng định lực của anh rất tốt!” Lâm Tử Lam nói, nịnh hót Mặc Thiếu Thiên vài câu.

“Không , em sai, một chút cũng không tốt!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Thật ra giờ phút này, Mặc Thiếu Thiên rất muốn ăn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam cũng không có biện pháp, nhưng hiện tại, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam ở một chỗ, nên anh rất tôn trọng cô.

Biết so với ngưỡng mộ, tôn trọng quan trọng hơn.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, giống như đang suy nghĩ biện pháp.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Thật ra có một biện pháp, em có thể giúp anh, như vậy em không cần lo lắng anh ở nơi này muốn em!”

Lời tuy nhiên nói vậy, nhưng Lâm Tử Lam biết, Mặc Thiếu Thiên có thể nghĩ ra biện pháp cũng chỉ vì tính phúc của mình mà thôi.

Nhưng mặc kệ biện pháp gì, so với trong này làm còn dễ hơn.

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Biện pháp gì?”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên nghiêng người qua, áp ở trên người Lâm Tử Lam, con người thâm thúy nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tử Lam, một tay chạm rãi xẹt qua đôi môi phần hồng của Lâm Tử Lam, “Anh rất muốn thử, cảm giác nơi này.....”

Cảm giác tê dại xẹt qua môi Lâm Tử Lam, sau khi nghe những lời này, mặt Lâm Tử Lam đột nhiên đỏ lên, trừng mắt nhìn anh, “ Mặc Thiếu Thiên!”

Nhìn phản ứng của Lâm Tử Lam, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên nở nụ cười.

“Như thế nào? Muốn giúp anh hay không !?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Lâm Tử Lam muốn điên rồi, “Không giúp!”

“Anh ở chỗ này muốn em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “ .....”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhân cơ hội bắt lấy tay Lâm Tử Lam, để vào nơi đó của mình.

Sờ đến vật nóng bỏng gì đó thì Lâm Tử Lam sợ tới mức muốn rút tay về, nhưng mà Mặc Thiếu Thiên giống như đoán được phản ứng của Lâm Tử Lam, giữ chặt tay cô không cho cô nhúc nhích, thậm chí càng thêm nắm chặt tay cô.

“Mặc Thiếu Thiên!” Lâm Tử Lam hô một tiếng, thật sự có loại cảm giác muốn điên lên.

Bị Mặc Thiếu Thiên tra tấn sắp điên rồi!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, cười cười, vô cùng ái muội, “Cũng không phải lần đầu tiên, còn thẹn thùng cái gì!?”

Mặc Thiếu Thiên trêu tức cười nói.

Ban ngày ban mặt, ở trong xe, còn cầm lấy cái này nợ của đàn ông, Lâm Tử Lam có thể không thẹn thùng sao? Có thể không điên sao?

Hiện tại, Lâm Tử Lam thật sự hối hận khi cùng Mặc Thiếu Thiên nói những lời này, sớm biết anh khát khao như thế, cô nói, thật sự là hại mình!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam, chậm rãi mở miệng, “Lâm Tử Lam, đây là lần cuối cùng anh nhượng bộ, không được, anh ở chỗ này muốn em……” Mặc Thiếu Thiên nói.

Không uốn, không cần miệng, cuối cùng anh phải lui một bước, nếu không làm được, anh chỉ có thể tiến tới!

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, biết anh không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua.

Chỉ là, dù sao cũng tốt hơn dùng miệng…….

Suy nghĩ, Lâm Tử Lam cũng chỉ có thể làm.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn anh, suy nghĩ cắn răng một cái, “ Một lần cuối cùng!”

Mặc Thiếu Thiên cười, gật đầu, này không sai biệt lắm!

Nhưng mà trong lòng suy nghĩ, chính là một lần cuối cùng trong xe, vô số lần cũng có bắt đầu đâu…….

…….thanhhuynh.diendanlequidon…….

Vì thế, Lâm Tử Lam chỉ có thể giúp anh…….

Sau một thời gian ngắn.

Mặc Thiếu Thiên thỏa mãn, nhìn Lâm Tử Lam, “Thật hận không thể ở chỗ này muốn em!”

Lâm Tử Lam, “…….”

“Quên đi, tạm thời bỏ qua cho em!” Mặc Thiếu Thiên nói xong, sau đó trở lại trên chỗ ngồi của mình, tuy rằng không có được thỏa mãn lớn nhất, cuối cùng cũng phát tiết một chút, hơn nữa đối phương vẫn là Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cũng rất thỏa mãn.

Lâm Tử Lam ngồi ở ghế phụ, về sau còn không muốn cùng Mặc Thiếu Thiên đi cùng một cái xe!

Đúng lúc này, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên quăng lại áo khoác.

Lâm Tử Lam phục hồi lại tinh thần, nhìn anh, nhú mày, “Anh làm gì?!”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Mặc vào đi, bằng không, em cứ như vậy đi ra ngoài sao, làm ọi người đều biết, chúng ta vượt qua chuyện kích tình như thế nào?!” Mặc Thiếu Thiên trêu tức cười hỏi.

Anh vừa nói như vậy, Lâm Tử Lam mới chợt nhớ đến, cúi đầu nhìn quần áo, đã bị Mặc Thiếu Thiên xé một mảnh lớn, nội y lộ ra.

“Còn không phải là kiệt tác của anh sao?!” Lâm Tử Lam nói.

Lúc này, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên gọi lên, “Nếu em mặc như vậy, anh đoán anh lái xe không được !”

Lúc nào, ánh mắt cũng hướng quét qua phía bên cô ngồi.

Nghe được lời Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam thầm mắng một câu “ngựa đực”, vì thế, cầm lấy áo mặc vào.

Nhìn Lâm Tử Lam mặc áo của mình, tuy rằng rất lớn, nhưng mà, tâm tình Mặc Thiếu Thiên cũng rất tốt.

Người phụ nữ này là của anh.

Là của anh!

Cô còn thương anh, nghĩ đến đây Mặc Thiếu Thiên giống như là lấy được thỏa mãn rất lớn, lái xe đi.

Nhanh đi về, tiến hành đại chiến ba trăm hiệp.

Nghĩ đến đây, tinh thần Mặc Thiếu Thiên gấp mười phần, Lâm Tử Lam nhìn quần áo Mặc Thiếu Thiên, đem chính mình che lại, nhìn ra Mặc Thiếu Thiên không tệ, nhưng lại không biết anh đang suy nghĩ gì, nếu biết, Lâm Tử Lam nhất định hung hăng khinh bỉ Mặc Thiếu Thiên vài trăm lần.

Rất nhanh, xe đi đến dưới lầu chung cư.

Cũng may nơi này là chung cư sang trọng, kẻ có tiền cũng sẽ không không có việc gì để đi xuống, người dưới lầu đặc biệt ít, Lâm Tử Lam xuống xe cũng không trông nom ai, trực tiếp đi lên lầu.

410. Chương 414: Cảm Ơn Em Lại Yêu Anh

Chờ Mặc Thiếu Thiên dừng xe, quay đầu, Lâm Tử Lam đã không thấy đâu, đi lên lầu.

Mặc Thiếu Thiên cũng đi theo lên lầu, bụng đầy dục niệm.

Lâm Tử Lam lên lầu, tìm quần áo, chính là thừa dịp Mặc Thiếu Thiên chưa lên thay quần áo, nhưng mà thời điểm cô vừa cởi quần áo, cửa bỗng nhiên bị đẩy ra.

Vội vàng, Lâm Tử Lam quên không khóa cửa.

“Mặc Thiếu Thiên, anh vào cũng không gõ cửa sao!?” Lâm Tử Lam hỏi, vươn tay tóm chặt quần áo của chính mình, cũng không có đáng về thẹn thùng, vừa rồi nhìn thấy, Mặc Thiếu Thiên thấy được !

Mặc Thiếu Thiên đứng ở cửa, nhìn thấy dáng vẻ của Lâm Tử Lam, khóe miệng gợi lên, “Không khóa cửa đã thay quần áo, chẳng lẽ không phải ám chỉ anh, một lời mời sao!?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, vừa nói vừa tiến vào.

Mặc Thiếu Thiên đi vào, nhìn thấy Lâm Tử Lam thay được một nửa quần áo, thì ánh mắt Mặc Thiếu Thiên đều đỏ.

Lâm Tử Lam vươn tay ngăn trở chính mình, vừa muốn mở miệng, lúc này, Mặc Thiếu Thiên không nói hai lời, bay thẳng đến bên người Lâm Tử Lam, ôm lấy cô hôn cô.

Lâm Tử Lam đứng ở đó, cảm giác được anh hôn mãnh liệt thì đặc biệt bị kích, Mặc Thiếu Thiên, anh thật không có khí tiết!

Lúc này mới, mới từ trên xe xuống.

Nhưng mà lúc này, Mặc Thiếu Thiên giống như nhìn thấu suy nghĩ của Lâm Tử Lam, hôn cô, khẽ cắn vành tai cô, “Là em đáp ứng anh trở về làm!”

Lâm Tử Lam, “.....”

Cô có thể nói đó là kẻ hoãn binh sao?

Lâm Tử Lam suy nghĩ, nếu cô nói ra những lời đó, Mặc Thiếu Thiên nhất định sẽ lôi kéo cô trở lại xe một lần nữa.

“Cho nên, hiện tại em đừng nghĩ sẽ lấy cớ gì trì hoãn!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Rất có một dáng vẻ, cho dù em lại cự tuyệt, anh cũng ăn luôn cô.

“Chẳng lẽ anh không đi công ty sao!?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

“Ăn em so với đi công ty, quan trọng hơn nhiều!” Mặc Thiếu Thiên nói xong thuận tiện hôn cô.

Lại có cái cố gì, đều bị Mặc Thiếu Thiên nuốt xuống hết.

Được rồi.

Lâm Tử Lam không phản đối.

Hiện tại mặc kệ cô nói cái gì, cũng sẽ đều bị Mặc Thiếu Thiên phản bác cuối cùng.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên hôn Lâm Tử Lam, đặt cô lên trên giường, hiện tại Mặc Thiếu Thiên cảm thấy, ở trên giường là thoải mái nhất, ở trong xe, cho dù có muốn xe chấn, cũng chỉ kích thích, chứ không thoải mái như trên giường.

Lúc này đây, Lâm Tử Lam cũng không có nói gì nữa, không có cơ hội lấy cớ.

Nguyên nhân, cô chính là thương anh, cùng anh chính là vị hôn thê, chỉ là, cô quên mà thôi.

Hiện tại, cô một lần nữa nhận thức phần tình yêu kia, cũng một lần nữa tìm về chính mình, cho dù, cô cái gì cũng không nhớ rõ, nhưng mà, chỉ cần Mặc Thiếu Thiên xuất hiện, cô vẫn bị anh hấp dẫn, vẫn yêu anh lần nữa.

Mặc Thiếu Thiên vội vàng hôn cô, so với thời điểm trong xe, còn vội vàng thêm vài phần, căn bản quần áo hồng rồi, lúc này, Mặc Thiếu Thiên càng thêm không khách khí, “soạt” một tiếng, quần áo toàn bộ đều bị xé rách.

Ánh mắt nhìn Lâm Tử Lam, da trắng nổi bật trên ga giường màu tím, cô càng tăng thêm một phần quyến rũ.

Mà Lâm Tử Lam nhìn quần áo, tuy rằng hồng rồi, nhưng cũng không cần tàn bạo như vậy chứ!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, cúi người dán lại trên người của cô, “Vợ, em thật đẹp!” Anh ca ngợi từ đáy lòng.

Phụ nữ khi nghe lời ca ngợi đều rất vui vẻ, Lâm Tử Lam cũng không ngoại lệ, hơn nữa trước mặt người đàn ông này, vì cô nhận vô số lần, Lâm Tử Lam tin tưởng anh.

“Chỉ mong anh hai mươi năm sau, còn có thể nói như vậy!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên thản nhiên nói.

Tuy rằng có dự định, nhưng Lâm Tử Lam ở phương diện này vẫn tương đối lí trí, nhất là hiện tại, nhìn Mặc Thiếu Thiên, trong lòng không nói nên lời.

Nghe được lời Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Hai mươi năm sau, năm mươi năm sau anh như trước nói như vậy, hơn nữa, cũng như trước như vậy muốn em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe nói như thế, Lâm Tử Lam cười, cố ý mở miệng trêu tức Mặc Thiếu Thiên, “Anh cảm thấy thời điểm đó anh còn có thể?” Hơn nữa năm mươi năm sau, Lâm Tử Lam cũng không biết bọn họ biến thành đáng vẻ gì nữa.

Nghe được lời Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên nhún mày, “Em cảm thấy anh không được?”

Lâm Tử Lam gật đầu.

Đàn ông lòng tự trọng rất cao, nhất định sẽ chứng minh cho người khác xem, nhất là Mặc Thiếu Thiên bá đạo cường thế như vậy.

Khóe miệng anh gợi lên chút cười, “Một khi đã như vậy chúng ta đem chuyện năm mươi năm sau, đều làm!”

Nói xong, tình cảm mãnh liệt của Mặc Thiếu Thiên, đối với Lâm Tử Lam các loại hôn.....

Lâm Tử Lam không nói gì, cô nói đúng sự thật, không nghĩ tới, cô hôm nay bị Mặc Thiếu Thiên tra tấn một ngày một đêm.

Bỏ đi quần áo vướng bận, hạ thân Mặc Thiếu Thiên cũng đã sớm cứng rắn, nhìn hai má Lâm Tử Lam mang theo dấu vết đỏ ửng, Mặc Thiếu Thiên cũng biết, cô đã chuẩn bị kĩ càng.

Cũng không chờ đợi nữa, Mặc Thiếu Thiên chậm rãi hướng phía giữa hai chân cô, chen vào.....

“Ừm.....” Lâm Tử Lam nắm chặt ga giường, vẫn là nhịn không được kêu thành tiếng.

Thật ra, cô cùng Mặc Thiếu Thiên không phải là nhiều, cho đến bây giờ, cô cũng chưa có thể thích ứng được Mặc Thiếu Thiên.

Không thoải mái.

Mà sau khi Mặc Thiếu Thiên tiến vào, cảm giác rất thỏa mãn, vì thế, Mặc Thiếu Thiên cũng không dừng lại, ôm Lâm Tử Lam ở trên người của cô động vài cái, Lâm Tử Lam nắm lấy ga giường, chậm rãi thích ứng một chút, không đau như trước.

Cảm giác được Lâm Tử Lam có phản ứng, động tác của Mặc Thiếu Thiên càng nhanh hơn, ở trên người cô luận động.....

Rất cực,mười mấy phút đồng hồ sau, Mặc Thiếu Thiên dừng động tác, càng thêm sâu vào Lâm Tử Lam, sau đó toàn bộ thân hình cùng cô tiếp hợp, sau đó nhẹ nhàng hôn môi Lâm Tử Lam, “Lâm Tử Lam, cảm ơn em lại yêu anh.....” Mặc Thiếu Thiên nói.

Anh khó có thể tưởng tượng, nếu Lâm Tử Lam yêu người khác, anh sẽ như thế nào.

Lâm Tử Lam nghe lời của anh, trong lòng xẹt qua cảm động, không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên sẽ nói với cô những lời này.

“Nếu em không yêu anh, anh sẽ như thế nào?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Nói lên vấn đề này, Mặc Thiếu Thiên nhún mày.

“Anh sẽ tra tấn tới khi em yêu anh, giống như bây giờ mới thôi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Em yêu người khác thì thế nào!” Lâm Tử Lam hỏi, lúc trước cô cũng có giả thiết như vậy,nhưng mà hiện tại, cô nhịn không được gây thơ hỏi một lần.

Cô muốn biết, Mặc Thiếu Thiên sẽ làm như thế nào.

Nghe thế cái, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên thay đổi một chút, cũng đùa dai động thân một cái, Lâm Tử Lam nhịn không được ngấm lên một tiếng, sau đó tức giận trừng mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên.

“Em dám thử xem!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Em chỉ so sánh, nếu như, anh sẽ như thế nào!” Lâm Tử Lam hỏi.

Mặc Thiếu Thiên cũng thật nghiêm túc suy nghĩ, hào phóng chúc phúc?

Tuyệt đối không có khả năng, anh sẽ không là người như vậy, nhìn Lâm Tử Lam có cuộc sống cùng người khác, đây tuyệt đối không có khả năng!

Nghĩ nghĩ, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Giết chết hai người !”

Nghe thế cái, trong lòng Lâm Tử Lam chấn động.

“Sau đó tự trách cả đời !” Mặc Thiếu Thiên nói, thời điểm nói những lời này, trên mặt không phải vẻ mặt vui đùa.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, không biết vì sao, cô tin tưởng Mặc Thiếu Thiên sẽ làm được .

Mặc Thiếu Thiên yêu, thật trực tiếp, yêu ghét rõ ràng, cũng làm cho người khác cảm giác lo lắng, nhưng mà cũng có cảm giác thật.....may mắn.

Không biết người khác có thể nhận thấy hay không , nhưng mà Lâm Tử Lam nhận thấy.

Bởi vì tình yêu của cô cũng như vậy.

Tuyệt đối sẽ không chúc phúc, mà yêu ghét rõ ràng, cho nên, đối mặt với thời điểm Mặc Thiếu Thiên nói ra những lời này, đáy lòng cô xúc động.

Lúc này, Lâm Tử Lam cười, “May mắn em không có yêu người khác!” Lâm Tử Lam nói.

Nhìn Lâm Tử Lam cười, Mặc Thiếu Thiên thoáng thất thần, sau đó bổ sung một câu, “Nếu giết em, còn không bằng giết chính anh!”

Xuống tay, Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối không làm được .

Hiện tại, yêu Lâm Tử Lam, anh có cảm giác vượt qua chính mình, anh làm sao có thể giết người quan trọng nhất với mình!

Nghe được lời Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam nhin không được chua xót một chút, chẳng biết tại sao, động tình ôm Mặc Thiếu Thiên thật chặt.

Lâm Tử Lam ôm lấy chính mình một khắc kia, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên, vì thế, không hề cùng Lâm Tử Lam nói chuyện phiếm nữa, bắt đầu luận động.....

Lâm Tử Lam cũng ôm Mặc Thiếu Thiên, như có như không phối hợp, đều là Mặc Thiếu Thiên thúc giục, đã lâu anh không có chạm qua phụ nữ, ở bên trong Lâm Tử Lam ra vào không sai biệt lắm hơn một giờ, rốt cuộc, cũng đưa Lâm Tử Lam lên đến đỉnh.....

Sau khi xong, Mặc Thiếu Thiên cảm giác hơi mệt, nhưng cũng không có lập tức lui ra ngoài, mà nằm ở trên người Lâm Tử Lam nghỉ ngơi.

Lâm Tử Lam cũng mệt mỏi quá mức, không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên làm đã hơn một giờ, Lâm Tử Lam cũng mệt mỏi nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Hai người đều nhắm mắt lại, không nói gì.

Lúc này, Lâm Tử Lam mở to mắt, vừa muốn động, Mặc Thiếu Thiên lại nhìn cô, “Em muốn làm gì!?”

“Tắm rửa!” Lâm Tử Lam thản nhiên nói.

Sau khi nghe nói thế, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên chút cười, “Anh mang em đi!”

Thời điểm Lâm Tử Lam còn chưa kịp phản ứng, Mặc Thiếu Thiên ôm lấy Lâm Tử Lam, căn bản không có từ trong thân thể cô rời đi, như vậy ôm cô hướng tới phòng tắm.

Một khắc kia, Lâm Tử Lam thật sự dễ khóc dễ cười.

Mặc Thiếu Thiên ôm Lâm Tử Lam, nhưng là nói, một bên đi, một bên làm, một đoạn đường, anh cũng không quên ép buộc Lâm Tử Lam một phen.

Đến phòng tắm, bên trong có một bồn tắm, Mặc Thiếu Thiên đem Lâm Tử Lam thả vào bên trong, phải đi mở nước.

Lâm Tử Lam nằm ở bên trong, cảm giác được nước chạm rãi dâng lên, thân thể ẩm áp không ít, hai mắt cô nhắm nghiền, muốn nghỉ ngơi một chút, nhưng mà còn chưa có nghỉ ngơi, lại bỗng nhiên có cảm giác có người vào.

Lâm Tử Lam mở to mắt, Mặc Thiếu Thiên lại tùy tiện tiến vào.

Lâm Tử Lam cả kinh, có vài phần ngại ngùng, “Anh làm gì!?”

“Cùng nhau tắm !” Mặc Thiếu Thiên nói, lưu loát như việc đương nhiên.

“Bồn tắm rất nhỏ!” Lâm Tử Lam nói, ý nhắc Mặc Thiếu Thiên, chưa không được hai người , vẫn là từng người tắm một!

“Dán lại cùng nhau, sẽ không nhỏ!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “.....”

Dù sao Mặc Thiếu Thiên chính là không chịu đi ra ngoài.

“Hướng chi, anh còn có thể giúp em tắm!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe lời Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam cảm thấy, mình không nên tranh cãi cùng Mặc Thiếu Thiên, đơn giản, cũng không trông nom, nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút.

Lần này, Mặc Thiếu Thiên vô cùng nghiêm túc tắm cho Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam nằm ở bên trong, nước ấm, cảm giác thật thoải mái.

Mặc Thiếu Thiên nhìn dáng vẻ hưởng thụ của Lâm Tử Lam, khóe miệng gợi lên.

Lâm Tử Lam được người khác tắm cho, mơ mơ màng màng giống như vừa ngủ vừa cảm giác, thẳng đến khi thanh âm của Mặc Thiếu Thiên vang lên bên tai.

“Tử Lam, nước lạnh rồi, không thể tắm tiếp....”

Nghe nói như thế, Lâm Tử Lam mới thanh tỉnh lại, mở to mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, cũng quên hai người đang ở dạng gì, đứng dậy, nhưng mà lúc này, Mặc Thiếu Thiên cũng đứng dậy, bước ra khỏi bồn tắm.

Lâm Tử Lam vừa muốn cầm lấy khăn tắm, lúc này, Mặc Thiếu Thiên lại bắt được cô, trực tiếp đem cả người cô dán lại trên tường.

Lâm Tử Lam cả kinh, bị động tác như vậy dọa sợ thanh tỉnh rất nhiều.

Cô nghĩ, cô ngã, té, không nghĩ tới là Mặc Thiếu Thiên áp cô vào bên tường.

“Anh làm gì!?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi, dọa cô nhảy dựng lên.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, ánh mắt lộ ra ánh sáng, khóe miệng gợi lên chút cười, “Em tắm xong rồi, anh còn chưa tắm đâu!”

“Này tắm đi, em đi ra ngoài trước!” Lâm Tử Lam nói, nhìn ánh mắt Mặc Thiếu Thiên, cô chỉ biết, Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối không đơn thuần tắm rửa đơn giản như vậy.

Lâm Tử Lam vừa muốn đi ra ngoài, lúc này, lại bị Mặc Thiếu Thiên đè lại, “Em giúp anh tắm!”

“Em tứ chi vô lực!” Lâm Tử Lam mở miệng nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, giả bộ cũng quá rõ ràng!

“Không quan hệ, nói tứ chi vô lực, có một nơi có thể giúp anh tắm!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp áp qua, hôn lên trên người Lâm Tử Lam.

Không biết như thế nào, cánh tay Mặc Thiếu Thiên đụng vào chốt mở vòi sen, lập tức mở ra.

Ào ào, nước vòi sen trôi xuống, đánh vào trên người hai người .

Mặc Thiếu Thiên đi chân trần trên mặt đất, nước chảy xuống, theo đường cong chảy xuống, thoát nhìn vô cùng gợi cảm.

Làm cho người nhìn huyết mạch phun trào.

Cũng may, lúc này, Lâm Tử Lam không có thời gian thưởng thức.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nâng một chân Lâm Tử Lam lên, cả người chống đỡ, mãnh liệt lần nữa tiến vào.....

Lúc này đây, không có đau như vừa rồi, Lâm Tử Lam cũng có chút thích ứng, nhưng mà không nghĩ tới, Mặc Thiếu Thiên chọn tư thế như vậy.....

Nhưng giờ phút này, Lâm Tử Lam ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.....

Toàn bộ phòng tắm đều bị lay động bởi một tầng hơi nước, hơi thở ẩm áp, còn có tiếng nước rào rào, kích thích thính giác bọn họ.

Mười mấy phút đồng hồ sau, Mặc Thiếu Thiên ngừng lại, nhìn Lâm Tử Lam, đôi mắt tràn ngập tình dục, “Anh nghĩ đối tư thế.....”

Lâm Tử Lam nhìn anh, đã mệt đứng không vững, cô rất muốn trở lại trên giường, so với đứng ở chỗ này, thoải mái hơn.

Lâm Tử Lam vừa định gật đầu, Mặc Thiếu Thiên lại mở miệng, “Anh muốn vào từ phía sau.....”

411. Chương 415: Mẹ Con Muốn Cha Từ Lâu Rồi

Lâm Tử Lam nhìn anh, đã mệt không đứng nổi, cô rất muốn trở lại trên giường, chắc chắn phải thoải mái hơn so với đứng ở trong này,

Lâm Tử Lam vừa định gật đầu, Mặc Thiếu Thiên lại mở miệng, “Anh nghĩ muốn từ phía sau. . . . .”

Nghe thế, Lâm Tử Lam nháy mắt tròn tròn mắt, hai gò má trắng cũng trở nên hồng hồng, cũng không biết nguyên nhân là bởi vì phòng tắm ấm áp, hay là vẫn thẹn thùng, tóm lại hiện tại, Mặc Thiếu Thiên như người bị tình dục chiếm giữ lý trí, nhìn thấy Lâm Tử Lam lại càng muốn cô.

“Không!” Lâm Tử Lam mở miệng, tuy rằng cả người đã không còn chút sức lực, nhưng là cô cự tuyệt.

Về mặt này, cô vẫn là người có chút bảo thủ, cho dù làm chuyện như vậy, nhiều nhất cũng nên là nam trên nữ dưới, nhiều động tác kích tình như vậy, cô rất ngượng ngùng!

Nhưng mà hiện tại cô làm sao chống lại được người đã bị tình dục chiếm hết lý trí, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, làm nũng cứng rắn” Bà xã, em yên tâm, anh nhất định sẽ thật nhẹ nhàng. . . . .” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Em cự tuyệt!” Lâm Tử Lam còn một chút chuyên tâm, cả người đã muốn không đứng được, treo ở trên người Mặc Thiếu Thiên, chỉ sợ là Mặc Thiếu Thiên buông lỏng tay, Lâm Tử Lam sẽ lập tứ ngã sấp xuống.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên lập tức nhú mày, “Cự tuyệt không có hiệu quả!”

Nói xong, anh trực tiếp đem Lâm Tử Lam xoay người ngược lại, nụ hôn hạ xuống sau lưng của cô, “Bà xã, cho phép anh thô bạo một lần!”

Nói xong, anh trực tiếp thâm nhập cô từ phía sau . . . . .

Lâm Tử Lam chỉ cảm thấy một trận cảm giác tê dại ập đến, trong cơ thể giống như là có dòng điện xẹt qua, cả người không môn động chỉ có thể hơi ngẩng cổ lên một chút . . . . .

Trách không được đàn ông đều thích tư thế này, quả nhiên, so sánh động tác, càng có thể thâm nhập sâu hơn . . . . .

Mặc Thiếu Thiên cũng cảm giác được rất thoải mái, phát ra một tiếng kêu rên nhẹ, vì thế càng tăng nhanh động tác. . . . .

Lâm Tử Lam nghĩ đến, sau khi kết thúc hai lần này, cô có thể nghỉ ngơi thật là tốt, chính là không nghĩ tới, Mặc Thiếu Thiên tinh lực quá mức tràn đầy, hết phòng tắm lại lần thứ hai ôm cô đến phòng ngủ, hơn nữa, lần này càng thêm được voi đòi tiên yêu cầu đủ loại động tác, Lâm Tử Lam nếu không phối hợp, anh liền dùng trò đùa dai không buông tha cho cô, đến cuối cùng, Lâm Tử Lam thật sự không có cách nào, đành phải đồng ý. . . . .

Cả một buổi chiều, hai người đều ở trong phòng, Mặc Thiếu Thiên có thể nói, nghỉ ngơi một vài phút sẽ lại bắt đầu, Lâm Tử Lam thật sâu cảm thấy được, Mặc Thiếu Thiên tinh lực quá mức tràn đầy !

Cuối cùng, Mặc Thiếu Thiên mới xong một hồi chiến đấu, Lâm Tử Lam nằm ở trên giường, đã mệt muốn buồn ngủ, nhưng mà Mặc Thiếu Thiên mấy phút sau, lại muốn.

Lâm Tử Lam bị động tác của anh làm cho bừng tỉnh, nhìn anh “Anh lại muốn làm gì! ?”

“Muốn em! ”

Lâm Tử Lam, “. . . . .”

Nhưng là, Mặc Thiếu Thiên nói chuyện sẽ không thể dễ nghe một chút! ! !

Mặc dù trong lòng Lâm Tử Lam đang nghĩ như vậy, nhưng mà ngoài miệng, thật sự không có hơi sức nói với anh cái gì, chỉ nhìn anh “Mặc Thiếu Thiên, anh nhất định phải biểu hiện đối khát như vậy sao?”

“Em không ở cùng anh ba tháng, anh vẫn đều đói khát như vậy, nhìn thấy em, anh lại càng đói khát hơn, gần như nhìn thấy em, anh sẽ mạnh mẽ đứng lên, nếu lúc trước em với anh làm vài lần, anh nghĩ anh sẽ không đói khát như vậy!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói.

Dĩ nhiên chuyện này, còn nhờ nàng ?

Lâm Tử Lam không rảnh cùng anh cãi cọ, chính là nhìn anh, “Ngoan, túng dụng nhiều quá không tốt!”

Nghe được những lời này của Lâm Tử Lam, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên nở nụ cười, “Với anh mà nói, như thế này không tính là nhiều, buổi tối, anh còn muốn tiếp tục. . . . . !”

Lâm Tử Lam, “. . . . .”

Nghe thế, Lâm Tử Lam thật sự có loại dự cảm ngày mai không xuống được giường..

Lúc Lâm Tử Lam còn đang tự hỏi, Mặc Thiếu Thiên lại đột nhiên tiến vào, Lâm Tử Lam nhìn không được lại nhú mày.

Sau khi Mặc Thiếu Thiên vận động vài cái, dừng động tác lại nhìn Lâm Tử Lam, “Anh phải đổi một tư thế khác. . . . .”

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, đặc biệt không nói gì.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, vừa đổi tư thế, vừa nói, “Một lần cuối cùng. . . . .”

Lâm Tử Lam không nói gì ngắm trời xanh. . . . .

Một buổi chiều, hai người đều trải qua ở trên giường Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam đã sớm mệt mỏi nằm bất động ở trên giường, nhưng là Mặc Thiếu Thiên càng làm càng mạnh mẽ, cuối cùng nhìn thấy Lâm Tử Lam thật sự mệt mỏi không chịu được, lúc này mới buông tha cho cô.

Sau khi cô ngủ, Mặc Thiếu Thiên ôm cô đến phòng tắm đơn giản chỉ tắm rửa một chút, sau đó lau khô, liền ôm cô tới trên giường nghỉ ngơi.

Mà Mặc Thiếu Thiên cũng đi tắm rửa một chút, lúc đi ra, Lâm Tử Lam đã nằm ở trên giường ngủ say.

Không biết vì sao, nhìn thấy bộ dáng Lâm Tử Lam, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên nhìn không được gợi lên ý cười. . . . .

Là hạnh phúc, cũng là thỏa mãn.

Mặc Thiếu Thiên lau tóc, thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ, nhìn Lâm Tử Lam nằm ở trên giường, khóe miệng vẫn mang theo ý cười, “Chờ anh buổi tối trở về, lại tiếp tục. . . . .” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên đứng dậy, rồi đi ra ngoài.

Động tác rất nhẹ, rất sợ sẽ đánh thức Lâm Tử Lam, chính là, hiện tại, Lâm Tử Lam mệt chết đi, cho dù động tĩnh rất lớn, cô cũng lười mở mắt.

Sau đó, Mặc Thiếu Thiên phải đến công ty, còn Lâm Tử Lam ở trong phòng ngủ.

Mãi cho đến xế chiều, Hi Hi tan học trở về, nhìn thấy Lâm Tử Lam ngủ ở trong phòng!

Đây là có chuyện gì?

Mẹ không phải đi kiểm tra rồi sao?

Làm sao còn ngủ ở trong phòng?

Hi Hi đi lại gần, nhìn Lâm Tử Lam ngủ rất say sưa, hơn nữa sắc mặt hồng hồng, rất giống. . . . . Một phụ nữ đang yêu!

Nhìn thấy mẹ ngủ như vậy, Hi Hi cũng không muốn quấy rầy, liền nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Nghĩ nghĩ, Hi Hi quyết định lấy điện thoại ra, tốt nhất là tìm cha nói chuyện một chút!

Vì thế, khi điện thoại vang hai tiếng liền có người nhận.

“Làm sao vậy bảo bối!” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Hi Hi đi lại ở trong phòng bếp, “Cha, cha không phải đưa mẹ đi kiểm tra rồi sao? Như thế nào mẹ còn ngủ ở nhà! ?” Hi Hi hỏi.

Mặc Thiếu Thiên đang ở văn phòng làm việc, nghe được Hi Hi nói, khóe miệng gợi lên ý cười, ” Ừ, mẹ con hiện tại mệt chết đi, đừng đi quấy rầy mẹ, để ẹ con ngủ thật ngon!”

Nghe thế, Hi Hi có chút không rõ.

“Mẹ làm sao vậy? Có phải kết quả kiểm tra không tốt lắm không! ?” Hi Hi lo lắng hỏi.

“Không có, mẹ con không có việc gì!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi nhú mày, nghĩ cũng không phải, nếu mẹ thật sự có chuyện gì, cha cũng sẽ không không ở nơi này coi chừng mẹ, hơn nữa, nghe giọng điệu của cha, giống như rất vui vẻ.

“Nhưng tại sao mẹ lại như vậy ?” Hi Hi hỏi.

Nghe thế, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên mang theo ý cười, “Mẹ con mới vừa làm xong vận động, mệt chết đi, nhớ rõ đừng đi quấy rầy mẹ!” Mặc Thiếu Thiên dặn.

Làm vận động? ? ?

Hi Hi càng thêm không rõ.

Cả buổi chiều làm vận động cái gì!

Lúc Hi Hi suy nghĩ, Hi Hi bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng, sau đó lập tức mở miệng hỏi, “Cha, có phải cha cường mẹ không! ?” Hi Hi kinh ngạc hỏi.

Vì xem nhẹ điều này. Cái khả năng này, quả thực rất có thể ! ?

Nghe nói như thế, Mặc Thiếu Thiên không vui , “Cái gì gọi là cường, đây là người tình ta nguyện đi!”

Người tình ta nguyện?

Như thế nào có thể!

“Mẹ không phải không cho cha vào phòng sao? Như thế nào có thể!” Hi Hi phản bác.

“Không cho vào phòng, đó là chuyện ngày hôm qua, hiện tại, xưa đâu bằng nay !” Mặc Thiếu Thiên nói, trong lời nói, không khỏi mang theo vài phần đắc thắng .

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói, Hi Hi hoàn toàn khẳng định suy đoán của cậu.

“Cha à, cha thật sự đem mẹ cường đi! ?” Hi Hi kinh ngạc hỏi.

“Nói lại một lần, không phải cường !” Mặc Thiếu Thiên nói.

” Dạ dạ, ăn! ?” Hi Hi hỏi.

Mặc Thiếu Thiên lúc này mới vừa lòng gật gật đầu, “Đúng, cho nên, mẹ con cần nghỉ ngơi dưỡng sức, con không cần đi quấy rầy!”Mặc Thiếu Thiên dặn.

Nghe nói như thế, Hi Hi hoàn toàn sùng bái .

Mẹ là người khó khăn như vậy, cha thế nhưng vẫn ăn tới tay !

Hi Hi có thể không sùng bái sao! ?

“Cha à, con rất hâm mộ cha, cha làm như thế nào đến đích! ?” Hi Hi mười phần kinh ngạc hỏi, liền thích khí phách của cha.

Bộ dạng mẹ như vậy, cha cũng có thể ăn!

Xem ra, cậu thật sự muốn học tập hai chiều !

Nghe được giọng nói sùng bái của Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên ở bên kia điện thoại cũng là mười phần đắc ý, “Không có biện pháp, sức hấp dẫn vô hạn, không thể ngăn cản, kỳ thật mẹ con đối với cha đã muốn từ lâu rồi, chẳng qua là ngưỡng chừng thừa nhận!” Mặc Thiếu Thiên ở bên kia điện thoại cười nói.

Hi Hi, “. . . . .”

Cha, cha còn có thể bớt tự kỷ một chút không! ! !

Hi Hi cũng không nhẫn tâm nói ra !

“Cha à, mời nói sự thật đi!” Hi Hi bắt đắc dĩ nói.

Mặc Thiếu Thiên, “. . . . .”

“Đây là sự thật, mẹ con đã sớm thích cha , chính là vì ngại thể diện, không tiện nói!” Mặc Thiếu Thiên kiên trì nói.

Cái này, Hi Hi còn tin tưởng một chút.

”Được rồi, con tin! ” Hi Hi nói.

Nghe thế , khoe miệng Mặc Thiếu Thiên ngoéo ... một cái.

“Nhưng mẹ đi kiểm tra, rốt cuộc như thế nào! ?” Hi Hi hỏi.

Nói đến việc này, Mặc Thiếu Thiên ngây ngẩn cả người, không biết có nên nói việc làm của Tiêu Dật cho Hi Hi hay không, dù sao, Tiêu Dật đối với bọn họ mà nói, cũng là người từng rợ giúp họ rất nhiều, hơn nữa, bọn họ cùng một chỗ sinh sống bảy năm!

Nghe đầu điện thoại bên kia im lặng , Hi Hi biết, nhất định là có chuyện gì, cha đang gạt bé.

“Mẹ của con, có thể không nhớ lại được!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thấy vậy, Hi Hi nhú mày, “Tại sao! ?”

“Chính là sẽ không nhớ lại được!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Mối thù của anh với Tiêu Dật, anh sẽ tự tính toán, không muốn liên lụy đến Hi Hi cùng Lâm Tử Lam.

Nhưng cho dù Mặc Thiếu Thiên không nói, Hi Hi cũng tự nhiên sẽ có cách biết được.

” Dạ, con đã biết!” Hi Hi lên tiếng, không có hỏi tiếp nữa..

Mặc Thiếu Thiên cũng biết, Hi Hi thật sự là rất quan tâm, cho dù anh không nói, Hi Hi cũng tự nhiên có cách để biết.

Chỉ là, chính anh thấy, so với anh nói ra thì tốt hơn nhiều.

Nói tới chỗ này, đề tài này hai cha con có chút nặng nề .

Ở bên kia điện thoại Mặc Thiếu Thiên im lặng một chút, lúc này, Hi Hi lại bỗng nhiên nhớ tới cái gì, “Đúng rồi cha, cha buổi tối có trở về ăn cơm không! ?” Hi Hi hỏi.

“Đương nhiên!” Mặc Thiếu Thiên hoàn toàn nhận lời.

Buổi tối anh còn muốn trở về tiếp tục chiến đấu!

“Tốt lắm, con đây sẽ chuẩn bị cho bữa tối hôm nay!” Hi Hi nói.

“Được rồi, nấu ẹ con chân giò cách thủy nhé ha ha!” Mặc Thiếu Thiên dặn.

“Cảm giác của mẹ con không tốt lắm, mẹ con cần bồi bổ một chút !” Mặc Thiếu Thiên nói.

Phốc. . . . .

Nghe thế, Hi Hi nhin không được bật cười.

“Được rồi, con đã biết!” Hi Hi lên tiếng.

“Vây nhé, cha cúp trước!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Vâng!”

Sau đó, Hi Hi cũng cắt điện thoại.

Di động để ở trong nhà, Hi Hi liền chuẩn bị đi ra ngoài, mua chân giò, mua chân giò!

Hi Hi nghĩ, cha cũng quá tà ác, việc này nếu để ẹ biết được, nhất định không cho cha lên giường !

Lúc này, Hi Hi một bên ở trong lòng nghĩ nghĩ, một bên đi xuống lầu.

Chính là, vừa xuống dưới lầu, Hi Hi liền phát hiện có điều không thích hợp.

Xe thể thao sáng ngời liền đứng ở cửa tiểu khu, hơn nữa, chiếc xe thể thao kia, nhìn thấy đặc biệt có chút quen mắt.

Hi Hi tìm tòi ở trong đầu, thời điểm vừa nghĩ đến là của ai, trước mặt lại bỗng nhiên xuất hiện một người.

Mặc Thiếu Quân?

Hi Hi kinh ngạc.

Mặc Thiếu Quân cũng ở trong này, xem đây như là nhà của hắn, chính là không nghĩ tới, liền vừa vặn đụng tới Hi Hi đang xuống lầu .

Nhìn thấy Hi Hi, Mặc Thiếu Quân có chút xấu hổ.

“Mặc Thiếu Quân, chú làm gì ở đây! ?” Hi Hi nhìn anh ta hỏi, ánh mắt nghi ngờ nhìn Mặc Thiếu Quân.

Mặc Thiếu Quân nghe Hi Hi hỏi thật sự không biết nên trả lời như thế nào, nghĩ nghĩ, “Không phải tôi muốn tới đây!”

Hi Hi nhú mồm, lúc này, Mặc Thiếu Quân trở lại trong xe, mở cửa xe, sau đó, một đứa bé từ trên xe chạy xuống.

“Anh Hi Hi. . . . .” giọng nói củ Mặc Vũ vang lên, lập tức chạy như bay đến chỗ Hi Hi.

Hi Hi thì đứng ở đó, nhìn Mặc Vũ chạy tới, ánh mắt lại nhìn nhìn Mặc Thiếu Quân.

Mặc Thiếu Quân lúc này mở miệng, “Là nó muốn tới nơi này tìm cậu, nên nhờ tôi dẫn nó tới!” ý muốn nói rằng, không phải anh ta tự đến.

Nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của Mặc Thiếu Quân, Hi Hi dường như hiểu được cái gì, nhú nhú mồm.

“Anh Hi Hi, em có thể ở lại nhà anh ăn cơm không! ?” Mặc Vũ nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi gật gật đầu, “Đương nhiên có thể!” Hi Hi nói, “Bất quá, em lúc ấy tan học vì cái gì không nói cho anh, anh có thể dẫn em về cùng!” Hi Hi nói.

“Em. . . . . em. . . . .” Mặc Vũ lập tức ổn định, ánh mắt nhìn về phía Mặc Thiếu Quân, Mặc Thiếu Quân cũng nhìn Mặc Vũ.

Lời nói dối cũng không nói được ! !

Thấy Mặc Vũ nhìn về phía mình, Mặc Thiếu Quân khá khẩn trương !

Lúc này, Mặc Vũ vang vang, “Em trở về nói một tiếng với bà nội. . . . .”

Như vậy, Mặc Thiếu Quân mới yên tâm.

Mặc Vũ rất ít nói dối, nhưng, lần này, cậu nói lại vừa đúng lúc, Mặc Thiếu Quân thậm chí thở dài nhẹ nhõm.

Hi Hi nghe, khoe miệng câu lên, gật gật đầu, “Được!”

Lúc này, ánh mắt cậu nhìn về phía Mặc Thiếu Quân, “Vây còn chú? Chú không phải đi về sao? !”

“Nếu tôi trở về, nó phải làm sao bây giờ? Tôi nhất định phải dẫn nó trở về cùng!” Mặc Thiếu Quân lập tức khẩn trương nói.

Nhìn thấy dáng vẻ anh ta khấn trương như vậy, Hi Hi cười cười, “Tôi chỉ là tùy tiện hỏi một chút, chú khấn trương như vậy làm gì!”

“Tôi đâu có khấn trương!?” Mặc Thiếu Quần lập tức phủ nhận, vẫn không thừa nhận.

Hi Hi nghe, gật gật đầu, cũng không nghĩ muốn so đovới Mặc Thiếu Quần, “Được rồi, bây giờ tôi muốn đi mua đồ ăn, hai người. . . .”

“Em đi cùng anh Hi Hi!” Mặc Vũ lập tức mở miệng.

Mặc Thiếu Quần còn có thể thế nào, cũng chỉ có thể mở miệng, “Tôi sẽ lái xe chở hai cậu đi!”

412. Chương 416: Mặc Thiếu Quần Có Mục Đích

“ Em đi cùng với anh Hi Hi !” Mặc Vũ lập tức mở miệng, tươi cười, vô cùng vui vẻ.

Mặc Thiếu Quần còn có thể làm thế nào nữa, chỉ có thể mở miệng : “ Vậy tôi lái xe chở hai đứa đi được chứ!”

Nghe nói như thế, khóe miệng Hi Hi gợi lên một chút cười : “ Vậy thì cảm ơn!”

Mặc Thiếu Quần không nói gì, ngược mắt nhìn lên lầu một chút, đành phải lái xe chở Hi Hi đi mua thức ăn.

Thấy Mặc Thiếu Quần ngẩng đầu nhìn lên, Hi Hi cũng biết Mặc Thiếu Quần có tâm tư gì.

Sợ không phải là Mặc Vũ âm ỉ đòi đến, nghĩ đến nguyên nhân khác, chắc là do Mặc Thiếu Quần mới đúng, chỉ là Hi Hi không muốn vạch trần mà thôi, cùng Mặc Vũ ngồi lên xe, Mặc Thiếu Quần khởi động xe chạy đi ra ngoài.

Ngồi xe Ferrari đi mua thức ăn, cũng thật là thích.

Chạy được nửa đường, Mặc Thiếu Quần mở mui xe, trần xe hoàn toàn mở ra, Hi Hi cùng Mặc Vũ ngồi ở phía sau cười cười, nói nói. Còn Mặc Thiếu Quần thì im lặng lái xe.

Lúc đến trước cửa siêu thị, Hi Hi lập tức đi xuống, Mặc Vũ rất là hưng phấn, lần đầu tiên đến siêu thị mua thức ăn nên nhất định phải đi theo sau lưng anh Hi Hi .

Mà Mặc Thiếu Quần thấy hai đứa nhỏ đều đi vào, nói thế nào thì tại nó cũng chỉ là hai đứa bé, bản thân ý thức có chút trách nhiệm không thể bỏ lại hai đứa, vì vậy cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo phía sau.

Mặc Thiếu Quần là loại người thích dạo siêu thị sao?

Chưa bao giờ, cho dù là mua “ áo mưa” cũng là tìm người mua dùm, cho nên đi vào bên trong siêu thị, anh ta có cảm giác rất khó chịu.

Mà Hi Hi thì giống như đang ở nhà mình, rất quen thuộc, cho thấy cậu thường xuyên đến đây, hơn nữa vừa đi vào đã thẳng đến khu vực đồ cần mua. Mặc Vũ rất hưng phấn, đi theo sau lưng Hi Hi, rất là vui vẻ.

Hi Hi mua thức ăn, chọn món ăn, tiện thể cùng với nhân viên bán hàng nói nói, cười cười, điều này làm cho Mặc Thiếu Quần rất bất ngờ.

Vốn cho là bé mua chút đồ đơn giản, không ngờ bé lại mua rất là nhiều , hơn nữa mỗi một thứ này nọ, bé lại biết rất rõ.

“ Anh Hi Hi, anh có thể mua thức ăn à!” Mặc Vũ ở sau lưng Hi Hi hỏi

“ Ừm, đúng vậy, anh cũng sẽ chế biến nữa đấy!”

“ Ồ”, Mặc Vũ có chút kinh ngạc : “ Anh Hi Hi thật là lợi hại!”

Rõ ràng là tuổi của hai đứa không sai biệt lắm, nhưng bây giờ nhìn như hai đứa ở hai độ tuổi khác nhau.

Hi Hi không để ý ánh mắt sùng bái của Mặc Vũ, cẩn thận lựa chọn những thứ muốn mua, rất nhanh đã đầy một xe. Mặc Thiều Quần đi theo sau lưng bọn họ, trong lòng chợt bắt đầu có chút bội phục Hi Hi rồi, không ngờ đứa bé ít tuổi như vậy lại có thể mua thức ăn.

Lúc tính tiền, nhân viên thu ngân nhìn Hi Hi : “ Bảo bối, em lại tới rồi!”

Hi Hi lộ ra nụ cười ngọt ngào : “ Đúng vậy!”

“ Chị ơi, bao nhiêu tiền?”

“ Tổng cộng 450 đồng!” Nhân viên thu ngân nói.

Lúc này, Hi Hi gật đầu một cái, quay đầu nhìn Mặc Thiều Quần.

Mặc Thiều Quần đứng ở nơi đó chờ Hi Hi trả tiền, lại thấy ánh mắt Hi Hi nhìn mình.

“ Cậu nhìn tôi làm gì hả?” Mặc Thiều Quần hỏi.

“ 450 đồng!” Hi Hi cười nói.

Mặc Thiều Quần cau mày, nhìn dáng vẻ của Hi Hi, bắt mình trả tiền sao?

Nhưng đây chính là ý của Hi Hi!

Mặc Thiều Quần muốn nói gì đó, nhưng nhìn cô nhân viên thu ngân, anh ta không thể để mất mặt, vì vậy đi ra ngoài, móc bóp , trực tiếp rút thẻ ra.

“ Cà thẻ, không có mang theo tiền mặt!” Mặc Thiều Quần nói.

Nhìn thẻ vàng, Hi Hi cũng không nói gì, sau đó nhìn cô nhân viên thu ngân cười ngọt ngào một tiếng, “ Chị, cà thẻ!”

Cô nhân viên thu ngân rất thích Hi Hi, mỗi lần tới đều hết sức vui vẻ. Nhưng mà hôm nay nhìn thấy Mặc Thiều Quần và Mặc Vũ nên cô hỏi : “ Bảo bối, họ là ai vậy?”

“À, là người thân!” Hi Hi nói.

Nghe được hai chữ người thân, Mặc Thiều Quần hơi nhú mày không có phản ứng gì lớn.

Mặc Vũ rất vui vẻ, hiện tại, bé rất thích ở chơi cùng với Hi Hi.

Sau khi thanh toán, đồ đạc đựng trong gói to, gói nhỏ, Hi Hi nhìn Mặc Thiều Quần, “ Nhị thiếu, làm phiền chú rồi!” Hi Hi nói.

Mặc Thiều Quần nhú mày, nhìn đồ đạc chừng ba túi lớn, “ Cậu để một mình tôi cầm sao?”

Hi Hi cũng nhìn anh, chuyện này đương nhiên rồi, “ Nếu không thì sao đây? Không lẽ để hai đứa bé cầm sao?” Hi Hi nhìn anh ta hỏi ngược lại.

Mặc Thiều Quần, “ ....”

Mặc Thiều Quần lẩn nữa kinh ngạc, quay đầu nhìn cô nhân viên thu ngân lúc này đang nhìn mình, vì vậy trong lòng Mặc Thiều Quần thầm nghĩ phải đáng mặt nam tử hán, hết cách rồi, Mặc Thiều Quần chỉ có thể cầm lấy ba túi đồ lớn.

Vừa lấy, mới biết thật là đủ nặng.

Hi Hi mua toàn vật liệu nên rất nặng.

Hi Hi nhìn thấy vậy, hết sức hài lòng, bé cười gật đầu một cái : “Mặc Nhị thiếu, vất vả cho chú rồi!”

“Không có gì!” Mặc Thiều Quần cố nén nói.

Vì vậy, Hi Hi cười một tiếng, nhìn Mặc Vũ, “ Đi, chúng ta đi ra ngoài!”

“A, được!” Mặc Vũ nói.

Vốn là muốn hỏi Mặc Thiếu Quân có nặng hay không, nghe Hi Hi nói vậy, trong nháy mắt bé cũng không hỏi nữa, đi theo Hi Hi ra ngoài.

Mặc Thiếu Quân xách đồ đi phía sau, hai đứa bé lên xe, Mặc Thiếu Quân từ bên trong đi ra, đi đến trước mặt, trực tiếp ném đồ vào trong xe.

“Là cậu cố ý!” Mặc Thiếu Quân nói.

Nghe nói như thế, Hi Hi nhìn anh ta, “ Tôi cố ý cái gì?”

“Cậu mua đồ, tôi bỏ tiền, còn để tôi một mình xách nhiều đồ như vậy!” Mặc Thiếu Quân có chút bất mãn nói.

Nghe nói như thế, Hi Hi chắc chắc mở miệng, “ Mặc Nhị thiếu, chú thật là keo kiệt, chẳng qua chỉ có 450 đồng mà phải như thế sao?”

“ Hơn nữa, chút tiền đó đều là của cha tôi kiếm!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Quân, “ ....”

“Về phần để cho chú cầm những thứ này, đây là tôi cho cơ hội để chú biểu hiện tốt một chút, trừ khi hôm nay chú đi đến nhà tôi không ăn cơm, vậy tôi liền tự mình mang đồ đặc trở về!” Hi Hi nhìn anh ta nói.

Mặc Thiếu Quân, “ ....”

Vì vậy, Mặc Thiếu Quân không có gì để nói lại, anh ta có mưu đồ cho nên phải nhẫn!

Nhìn Mặc Thiếu Quân không nói gì thêm, Hi Hi cũng không mở miệng, nhưng mà trong lòng rất phấn chấn, thừa cơ hội lần này phải khi dễ anh ta thật tốt.

“ Cháu cảm thấy Anh Hi Hi nói rất đúng!” Lúc này, Mặc Vũ cũng nói bổ sung thêm một câu.

Nghe nói thế, Mặc Thiếu Quân trợn mắt nhìn Mặc Vũ một cái, Mặc Vũ không sợ, dù sao ở nhà họ Mặc, cậu cũng là một Tiểu Tổ Tông, tất cả mọi người đều yêu thương cậu.

Dù là Mặc Thiếu Quân, cũng rất yêu thương cậu!

Mặc Vũ nhìn Mặc Thiếu Quân làm một cái mặt quỷ, Mặc Thiếu Quân không hề nói gì, trực tiếp khởi động xe, lái đi về.

Lúc trở về, bước xuống xe, Hi Hi cùng Mặc Vũ đi trước mặt, đồ đặc chuyện đương nhiên là Mặc Thiếu Quân cầm.

Bây giờ, Mặc Thiếu Quân muốn nói cái gì, rồi lại không biết làm sao để nói!

Dù sao, anh cũng tổn thất nhiều dũng khí mới đi tới nơi này.

Vì vậy, anh chấp nhận theo bọn họ đi vào.

Dù gì, cũng là đi thang máy nên cũng không quá cực khổ.

Lúc đến cửa, Hi Hi nhìn bọn họ, “ Mẹ tôi đang ngủ, hai người đi vào nhỏ giọng một chút!” Nói xong, Hi Hi mở cửa đi vào.

Mặc Vũ nghe Hi Hi nói vậy, quả nhiên lập tức nhỏ giọng rất nhiều, bé cũng biết, Anh Hi Hi thích nhất là mẹ , cho nên, bé liền nhỏ giọng đi vào.

Mặc Thiếu Quân vốn là tùy tiện, nghe được những lời Hi Hi nói, cũng không khỏi thả nhẹ bước chân, cười thầm trong bụng.

Cầm ba túi đồ lớn, Mặc Thiếu Quân đi vào.

“Để nơi này được rồi!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Quân đi tới, trực tiếp để đồ đặc xuống.

Lại nói, Hi Hi mua những thứ này đều có trọng lượng, nhắc tới mới thấy có chút nặng.

Để đồ trên bàn, Mặc Thiếu Quần lắc lắc tay, cuối cùng cũng thấy có chút thoải mái.

Lúc này, anh nhìn bốn phía, nơi này thật không phải dạng kiểu cách xa hoa, chỉ là cách lắp đặt thiết bị, hiện đại đơn giản, thoạt nhìn rất thoải mái.

Dĩ nhiên, Mặc Thiếu Quần cũng không phải đến nơi này để xem cách trang trí như thế nào, mà nhìn chung quanh bốn phía, nhưng không tìm được bóng dáng anh ta muốn tìm.

Hi Hi ở phòng bếp sắp xếp các thứ này nọ, nhìn Mặc Thiếu Quần đang tìm kiếm xung quanh, thì nhếch miệng cười, làm như không thấy.

Còn Mặc Vũ thì thấy Hi Hi làm cái gì, cậu đều hết sức tò mò.

Cậu lập tức nghiêng đầu hỏi, “Anh Hi Hi, anh phải nấu cơm sao?”

Hi Hi gạt đầu một cái, “Ừ, em thích ăn gì? Anh làm cho em ăn!” Hi Hi nói, thời điểm nói câu nói này, còn lộ ra bộ dáng rất đáng mặt làm anh.

Nghe được Hi Hi nói lời này, Mặc Vũ quả thật muốn sùng bái chết rồi, không ngờ Hi Hi đi mua thức ăn, lại còn có thể nấu cơm nữa.

“Em thích ăn sườn xào chua ngọt!” Mặc Vũ lập tức nói tên món ăn.

Nghe nói thế, Hi Hi cười cười, “Được, không thành vấn đề!”

Vì vậy, sau khi sắp xếp xong đồ đạc, Hi Hi bắt đầu nấu cơm, Mặc Vũ không rời đi, vẫn ngồi ở chỗ đó nhìn, đối với cậu mà nói, Hi Hi làm cái gì, đều là một chuyện để cho cậu hết sức bội phục.

Cuối cùng, Hi Hi thật sự có chút không đành lòng, lấy máy vi tính cho Mặc Vũ chơi.

Trong máy vi tính của Hi Hi có thật nhiều trò chơi, Mặc Vũ vừa đụng đến, lập tức không dời tầm mắt.

Lúc này, Mặc Thiếu Quần đang nhìn bốn phía, lần đầu tiên đến đây, có chút khó chịu, nhưng quan trọng nhất là, anh ta không thấy được người muốn gặp.

Nội tâm của Mặc Thiếu Quần, cảm thấy có chút mất mát....

Lúc này anh ta lảo đảo, chậm rãi, từ từ đi về phía Hi Hi.

“Trong nhà cậu, cũng chỉ có cậu và mẹ cậu thôi sao?” Mặc Thiếu Quần đi đến bên cạnh Hi Hi hỏi.

Hi Hi đang nấu cơm, cũng không có ngẩng đầu lên, “Vâng, đúng vậy!”

Mặc Thiếu Quần, “....”

Một câu nói chần ngang, khiến anh ta không biết làm sao để hỏi tiếp.

Vì vậy, Mặc Thiếu Quần ở bên đó đi đi, lại lại, không biết nên mở miệng thế nào.

Rốt cuộc, mấy phút sau, anh ta không chịu được nữa, đành mở miệng, “Tôi nhớ lần trước, lúc các người trở về nhà họ Mặc, còn có một người nữa mà...” Mặc Thiếu Quần mở miệng.

Lúc nói ra câu hỏi này, không khỏi đỏ mặt.

Hi Hi đang nấu thức ăn, nghe được Mặc Thiếu Quần nói những lời này, không khỏi bật cười, Nhị Thế Tổ này cuối cùng cũng không chịu được mà hỏi vấn đề này rồi!

Nhưng Hi Hi hết sức chịu đựng, nén lại kích động buồn cười này, ngẩng đầu nhìn Mặc Nhị thiếu, “Ai vậy? Người kia là ai?”

Mặc Thiếu Quần, “....”

Mặc Thiếu Quần có cảm giác, chính là Hi Hi cố ý đây mà!

Nhưng khi nhìn dáng vẻ của Hi Hi, nếu đúng như lời nói, thì thật là giả bộ quá giống!

“Đúng rồi, chính là một cô gái ....” Mặc Thiếu Quần nói, vừa vặn xoay người, nhớ đến Hoa Hồng, gương mặt của anh ta không khỏi đỏ lên.

“ Cô gái đó là ai!!!!?” Nghe Mặc Nhị thiếu nói, Hi Hi còn làm ra bộ dạng như không hiểu, trên gương mặt nhỏ nhắn diễn giống như thật.

Mặc Thiếu Quần nhú mày nhìn Hi Hi, “ Có thể có mấy người con gái hả?”

“ Tôi làm sao mà biết được?” Hi Hi hỏi ngược lại.

Mặc Thiếu Quần kinh ngạc, nhìn Hi Hi, có cảm giác là cậu ta cố ý, nhưng mà anh ta không thể nói gì!

Lúc này, Hi Hi nhìn anh ta, “ Ít nhất chú cũng phải nói cho tôi biết tên người kia là gì chứ!”

Mặc Thiếu Quần nhìn Hi Hi, cắn răng một cái, “ Hoa Hồng!”

Cái tên này, trong lòng anh đã kêu ngàn vạn lần rồi!

Hiện tại trong miệng nói ra, cảm thấy rất thoải mái.

Ngay vào lúc này, cánh cửa chợt mở ra, “ Ai đang gọi tôi vậy?”

Nghe giọng nói này, Mặc Thiếu Quần đang đứng ở đó, cảm giác cả người cứng ngắc , dường như máu của mình cũng bắt đầu chảy ngược rồi.

Không cần quay đầu lại, cũng biết là giọng nói của ai!

Chỉ là không ngờ, khi anh ta vừa nhắc tên thì Hoa Hồng lại đi vào!

Hi Hi đang làm cơm, nhìn thấy Hoa Hồng bất chợt đi vào, bé không nhịn được bật cười một tiếng.

Cái này cũng quá là trùng hợp!

Chỉ là Hoa Hồng không biết rõ tình huống, đi tới hỏi, “ Người nào mới vừa gọi tôi vậy?”

Mặc Thiếu Quần đứng ở nơi đó, đầu cũng không dám ngẩng lên, mặt đã đỏ lên không biết nên làm thế nào.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Quần một cái, trong lòng cảm thấy bất ngờ, Nhị Thế Tổ này không phải rất hoa tâm sao? Thế sao giờ phút này, mặt lại đỏ thành dáng vẻ như thế?

Giống như tiểu nam sinh mới biết yêu vậy!

Lúc này, Hoa Hồng đi tới, dáng đi đều mang theo khí phách, kêu ngạo.

Hi Hi nhìn Hoa Hồng, lập tức mở miệng, “ Sao lại đến nhanh như vậy?”

“Cậu gọi điện thoại, tôi có thể không đến nhanh sao?” Hoa Hồng nói, đối với Hi Hi, cô nghĩ chỉ cần cậu ta yêu cầu thì phải đáp ứng ngay, một cú điện thoại là có thể khiến sát thủ hạng nhất trên bảng xếp hạng đến trong nháy mắt.

“ Tôi gọi chị đến, cũng là vì mời dùng cơm thôi!”

“ Tôi thích tài nghệ của cậu!” Hoa Hồng cười nói, sau đó bay thẳng đến phòng khách, cả người thoải mái vùi ở trên ghế sofa, hai chân để trên bàn trà, cực kỳ thoải mái.

Thấy Hi Hi không có “ bán” mình, còn gọi điện cho Hoa Hồng tới, lúc này trong lòng Mặc Nhị thiếu cũng có một cảm giác khó nói.

Sửng sốt một lát, không còn khẩn trương nữa, anh ta mới dám từ từ quay đầu lại, thấy dáng vẻ của Hoa Hồng ngồi ở trên ghế sofa, hai chân tùy ý đặt trên bàn trà, hai chân mảnh khảnh hết sức gợi cảm, Mặc Thiếu Quần cảm giác chính mình không thể dời tầm mắt được!

Đang lúc ấy thì Hoa Hồng chợt nhớ tới chuyện gì, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn hai người bên kia, Mặc Thiếu Quần sững sờ, sợ hãi vội vàng dời đi tầm mắt.

Nhưng Hoa Hồng căn bản không phải nhìn anh ta.

“ Đúng rồi, chiếc xe Ferrari bên ngoài là của ai ?” Hoa Hồng hỏi.

Lúc này, Mặc Nhị thiếu còn chưa kịp phản ứng, Hoa Hồng tiếp tục mở miệng, “ Nhìn giống xe của tôi, nhất thời không thắng kịp nên đã đụng vào!”

Hi Hi sửng sốt.

Mặc Thiếu Quần lúc này cũng đột nhiên kịp phản ứng, nghiêng đầu nhìn Hoa Hồng!

“Cái gì!?”

413. Chương 417: Bi Kịch Của Mặc Nhị Thiếu Gia

Ánh mắt kinh ngạc nhìn Hoa Hồng, vừa rồi, anh không có nghe lầm chứ?

Nhìn phản ứng Mặc Thiếu Quần, Hoa Hồng nhú mày, “Làm sao vậy?” Nói đến đây, Hoa Hồng bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, Mặc nhị thiếu gia là kẻ phá gia chi tử, không có tiền đồ, hơn nữa, thích nhất xe thể thao, cho nên.....

“Xe là của anh?” Hoa Hồng nhú mày thoải mái hỏi, không coi đó là chuyện lớn.

Mặc nhị thiếu gia trợn tròn mắt.

Đây chính là xe thể thao anh thích nhất!

Thích nhất, hơn nữa, là bản số lượng có hạn, toàn cầu chỉ có ba chiếc!!!

Hiện tại thế nhưng Hoa Hồng không phanh kịp, dừng phải?

Khi Mặc nhị thiếu gia kịp phản ứng, chịu đựng đau lòng, gật gật đầu, “Ừ!”

“Này thật sự có lỗi, không phải tôi cố ý!” Hoa Hồng nói, nhưng ngoài mặt không có một chút đáng vẻ có lỗi nào.

Nghe được câu nói kia, Mặc nhị thiếu gia nghĩ là mình nghe nhầm!

“Không, không có việc gì!” Mặc Thiếu Quần lắp bắp nói vài câu, sau đó chợt nhớ tới cái gì nhìn bọn họ, “Cái kia, tôi có chút việc, đi ra ngoài một chút!” Không nói hai lời, trực tiếp chạy xuống lầu.

Hi Hi đứng ở đó, nhìn tốc độ của Mặc nhị thiếu gia, sau đó nhìn Hoa Hồng, nhin không được bật cười, Hoa Hồng, cô giả bộ ngây thơ cũng giỏi lắm!

Đây chính là vật trong lòng Mặc nhị thiếu gia, Hoa Hồng nói một câu như vậy, không phanh kịp, sẽ dừng phải xe của người ta!?

Hoa Hồng nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn trên mặt Hi Hi cười vui sướng khi người khác gặp nạn, nhú mày, “Tôi cũng không phải cố ý!”

“Được rồi, đừng giả bộ!” Hi Hi nói.

Hi Hi tuyệt đối tin tưởng, Hoa Hồng biết cái xe kia là của Mặc Thiếu Quần nên mới làm như vậy!

“Tôi làm sao phải giả bộ!?” Hoa Hồng hỏi lại.

“Kỹ thuật lái xe của chị người khác không biết, tôi còn không biết sao!?” Hi Hi nói, cho nên, Hoa Hồng là cố ý!

Nghe thế cái, Hoa Hồng cảm tức liếc mắt một cái, “Nếu biết, thì câm miệng lại!?”

“Ha ha ha ha. . . . .” Hi Hi nhin không được bật cười.

Mặc Vũ nghe bọn họ nói rất đúng, sau đó ánh mắt lo lắng nhìn ra cửa, “Chiếc xe kia là chiếc xe mà chú hai thích nhất.....”

Va chạm như vậy, Mặc Vũ có điểm đau lòng thay Mặc Thiếu Quần.

Lúc này, nghe được âm thanh của Mặc Vũ, Hoa Hồng cùng Hi Hi liếc mắt nhìn nhau một cái, Hi Hi vẫn nhin không được bật cười.

Cũng không hỏi lại Hoa Hồng vì sao làm vậy, nhưng mà, bé cũng biết một chút lí do.

Vì thế, Hi Hi tiếp tục nấu cơm, Hoa Hồng ngồi trên sofa xem ti vi.

Qua không lâu, Mặc Thiếu Quân trở lại, trên mặt có điểm ử rử, nhìn ra, anh thật đau lòng vì chiếc xe kia.

Lúc này, Hoa Hồng nghe được âm thanh, quay đầu, nhú mày, “Thế nào? Bằng không tôi giúp anh tu sửa!” Hoa Hồng nói.

Nghe thế cái, Mặc nhị thiếu gia lập tức lấy lại tinh thần, như thế nào cũng không thể để Hoa Hồng đi sửa, thật mất hết hình tượng của anh.

“Không cần, chỉ là bị hỏng một chút ở phía sau thôi, tự tôi đi sửa là được !” Mặc nhị thiếu gia nói.

Nghe thế cái, Hoa Hồng nhú mày, vốn tính không giúp anh ta đi sửa, chỉ là lời nói khách khí thôi.

Muốn cho anh ta đi sửa, thì mới đụng vào.

Nghe được Mặc Thiếu Quân nói, Hoa Hồng cười, “Vậy được rồi, thật xấu hổ!”

Hoa Hồng cười như vậy, nháy mắt Mặc Thiếu Quân thần hồn điên đảo, chiếc xe bị hỏng, nháy mắt như mây bay.

Một khắc kia, Hoa Hồng cười, ở trong mắt anh ta, chính là nữ thần!

Mặc Thiếu Quân nhìn có chút ngây dại.

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Quân, bất đắc dĩ lắc đầu, thật vì Mặc Thiếu Quân lo lắng.

Anh ta vốn không phải mẫu người Hoa Hồng thích, sớm hay muộn cũng bị Hoa Hồng xử lí, đến lúc đó tâm can Mặc nhị thiếu gia, cũng không biết có thể chấp nhận không !

Lúc này trong đầu Mặc Thiếu Quân, đã sớm không có cái xe, một lòng đều là Hoa Hồng.

Lúc này, Mặc Vũ nhìn Mặc Thiếu Quân, “Chú hai, xe của chú không có việc gì chứ?”

Nghe được thanh âm của Mặc Vũ, Mặc Thiếu Quân quay đầu, liếc mắt nhìn Mặc Vũ một cái, sau đó mở miệng, “Không có gì, sửa là được !”

Đây là Hoa Hồng làm, nếu đổi thành người khác chỉ sợ Mặc Thiếu Quân sẽ không bỏ qua.

Lúc này, Mặc Thiếu Quân quay đầu nhìn thoáng qua Hoa Hồng, Hoa Hồng vốn không đem Mặc Thiếu Quân để vào trong mắt, tiếp tục nhìn TV, cô xem TV so với nhìn Mặc Thiếu Quân hấp dẫn hơn.

Vì thế, Mặc Thiếu Quân tìm một vị trí, thỉnh thoảng liếc nhìn Hoa Hồng một cái, Hoa Hồng ngồi ở chỗ kia, không phải không phát hiện, ngược mắt nhìn về phía Mặc Thiếu Quân, Mặc Thiếu Quân cả kinh, sợ tới mức lập tức đứng lên hướng phòng bếp đi tới.

Hoa Hồng nhìn bóng lưng Mặc Thiếu Quân, nhú mày.

“Chú tiến vào làm gì?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Quân hỏi.

“A? Tôi.....tiến vào xem có gì cần hỗ trợ không !” Mặc nhị thiếu gia nói, sau đó con người đảo chung quanh.

Hi Hi lườm anh ta một cái, còn cần phải giả bộ sao?

Mặc Thiếu Quân giúp bé nấu cơm?

Chuyện lạ!

Sợ chột dạ nên né tránh cái gì đi!

Hi Hi cũng mặc kệ anh ta, làm việc của mình, Mặc Thiếu Quân đứng ở đó, nhìn nhìn, cũng không dám quay đầu liếc nhìn Hoa Hồng một cái.

Vì thế, Mặc Thiều Quần đứng nhìn, Hi Hi làm đồ ăn.

Khi Hi Hi chân chính bắt đầu làm, Mặc Thiều Quần mới kinh ngạc không thôi.

Không nghĩ tới, Hi Hi thật sự biết nấu ăn, hơn nữa, xem tư thế, rất quen thuộc.

Một khắc kia, Mặc Thiều Quần thật sự cảm thấy có điểm không thể tin được, muốn bỏ đầu Hi Hi ra xem, nào bé kết cấu như thế nào!

Một đứa nhỏ bảy tám tuổi, thế nhưng biết nấu ăn, nấu cơm!

Cũng quá kinh người !

Bé cũng dùng dao cắt đồ ăn.....

Đương nhiên, Mặc Thiều Quần cũng không có nói ra, phải biết rằng, Hi Hi nói một câu chặn lại, cho nên anh mới không tự mình làm mất mặt, chỉ là đứng một bên nhìn Hi Hi.

Hơn một giờ sau, Hi Hi làm xong, một bàn đồ ăn.

Nhưng mà lúc này, Lâm Tử Lam cũng vừa tỉnh dậy, ngủ một giấc, cảm giác ngủ thật an ổn, sau khi tỉnh lại, nhìn trong phòng đã không thấy bóng dáng Mặc Thiều Thiên, thế này Lâm Tử Lam mới nhẹ nhàng thở ra.

Nếu không phải hạ thân đau đớn, cô như thế nào cũng cảm giác là mình đang nằm mơ!

Sớm biết vậy, cô cũng không cùng Mặc Thiều Thiên nói nhiều như vậy!

Khi đứng dậy, trên người mặc là áo ngủ, không cần nói cũng biết là ai thay.

Chỉ là trong lòng Lâm Tử Lam coi như cũng cân bằng một chút.

Trên mạng có một câu nói, quý trọng cái đó của người làm tình xong là một người tốt.

Tuy rằng Mặc Thiều Thiên không thấy, nhưng mà, cũng coi như là một chứng minh.

Nghĩ đến đây, Lâm Tử Lam từ trên giường xuống, hoạt động một chút, lại ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn, Lâm Tử Lam bước ra ngoài.

Vừa vặn, Hi Hi từ bên kia đi qua, liếc mắt một cái nhìn thấy Lâm Tử Lam, “Mẹ, mẹ đã tỉnh!”

Lâm Tử Lam gật đầu, đi ra ngoài, nhìn thấy người ở phòng khách thì vẫn không khỏi ngỡ người một lúc.

Lúc này, Mặc Vũ ở bên kia ngoan ngoãn kêu một tiếng, “Thím.....”

Thím.....

Lâm Tử Lam nhìn thoáng qua Mặc Vũ, không nói gì thêm, chỉ là nhìn Hi Hi, “Hôm nay là ngày gì sao!”

“Không có ạ!”

“Sao lại có nhiều người vậy!?” Lâm Tử Lam hỏi.

Hơn nữa, người cũng rất nhiều .

Nghe thế cái, Hi Hi biết mẹ suy nghĩ nhiều, vì thế cười hì hì mở miệng, “Cha gọi điện thoại cho con, để cho con làm cơm để mẹ bồi bổ, vì thế con đi mua thức ăn, đụng tới Mặc nhị thiếu gia cùng Mặc Vũ, bọn họ đã tới rồi, vì thế, con nghĩ, nếu làm cơm, con cũng gọi Hoa Hồng!” Hi Hi nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam gật gù đầu.

Nguyên nhân là như vậy

Cô còn tưởng rằng, cô lại không nhớ rõ chuyện gì.

Lúc này, Mặc Thiều Quần nhìn Lâm Tử Lam, rất muốn nói cái gì, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào.

Hôm nay tới nơi này, hoàn toàn chỉ là xấu hổ.

Lúc này, Lâm Tử Lam cũng không có nói gì, chỉ là nhìn Hoa Hồng, hai người trao đổi ánh mắt một chút, xem như chào hỏi, Lâm Tử Lam đi vào rửa mặt chải đầu.

Mà Mặc Thiếu Thiên, trở về đúng lúc chuẩn bị ăn cơm.

Nhưng mà vừa vào trong nhà, vào cửa thấy Mặc Thiếu Quần đứng ở đó, mặt Mặc Thiếu Thiên, lập tức tối sầm đi.

“Cậu ở trong này làm gì?” Mặc Thiếu Thiên không vui hỏi.

Mặc Thiếu Quần đứng ở đó, nghe lời Mặc Thiếu Thiên nói, thật ra, rất muốn cùng anh ta âm ỉ một trận, nhưng ngại, Hoa Hồng ở đây, hơn nữa nơi này cũng là nhà bọn họ, nếu còn muốn nhìn thấy Hoa Hồng, anh nhất định phải đến nhiều.....

Cho nên, Mặc Thiếu Quần đứng ở đó, có vài phần xấu hổ, cuối cùng mở miệng, “Anh nghĩ rằng tôi muốn tới sao? Nếu không phải Mặc Vũ muốn tới, tôi mới không thèm tới!”

Đã đánh mất cái gì, cũng không thể để mất mặt mũi!

Có chuyện gì, cũng đổ lên người Mặc Vũ đi.

Nhưng Mặc Thiếu Thiên cũng nói luôn, “Nếu không muốn tới thì rút!”

“Anh.....”

“Mặc Vũ tôi sẽ đưa về!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Một câu, chặn lại Mặc Thiếu Quần.

Mặc Thiếu Quần nhìn Mặc Thiếu Thiên, cố nén tức giận trong lòng, rõ ràng quan hệ cũng Hi Hi đã tốt lên không ít, nhưng cùng Mặc Thiếu Thiên, hai người gặp vẫn cãi lộn.

Nếu không phải có Hoa Hồng ở đây, nếu không phải vì Hoa Hồng, sợ là giờ phút này Mặc Thiếu Quần, sớm đã nhảy dựng lên!

Không đúng, nếu không phải vì Hoa Hồng, anh cũng không xuất hiện ở đây!

Lúc này, Hi Hi nhìn bọn họ cãi nhau, lập tức đi tới, “Tốt lắm cha, mặc kệ Mặc nhị thiếu gia vì cái gì đến, cũng muốn quan hệ cùng người tốt hơn!” Hi Hi nói.

Nghe thế cái, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên hừ lạnh một tiếng, “Cùng cha cải thiện quan hệ? A, cha không cần!”

Hiện tại hần ăn mặc, đều là nhờ anh, hần không có tư cách tức giận.

Mặc Thiếu Thiên không so đo, đó là bởi vì anh không muốn, nếu thật tức giận, đã sớm cắt đứt quan hệ với bọn họ.

414. Chương 418: Bộ Ngực Cực Phẩm

Mặc Thiếu Quần nghe lời Mặc Thiếu Thiên nói, sắc mặt cũng thay đổi, “Anh nghĩ nhiều rồi, ai nói tôi muốn giảng hòa với anh,!” Mặc Thiếu Quần cũng nói, quay đầu sang hướng khác, không cùng Mặc Thiếu Thiên gây nhau, sợ mình không chịu được!

“Vậy thì rút ra ngoài!” Mặc Thiếu Thiên nói, đối với Mặc Thiếu Quần không chút khách khí.

“Tôi không đi!” Mặc Thiếu Quần cũng nói.

“Không đi cũng không cho ăn cơm!”

“Không ăn thì không ăn, tôi còn không lạ gì!” . . . . .

Hai người cãi nhau, cũng quá ngây thơ rồi .

Hi Hi nhìn, trong lòng phát sinh một loại cảm xúc, nếu như có Mặc lão ở đây, cục diện càng thêm náo nhiệt.

Hi Hi thức thời không lên tiếng, dù sao cũng không nên nói gì lúc này.

Lúc này, Mặc Vũ nhìn hai người bọn họ, lại nhìn anh Hi Hi, Hi Hi không nói gì, bé cũng thức thời không có mở miệng.

Dù sao trường hợp như vậy, bé cũng không phải thấy lần đầu, nên cũng quen rồi!

Vì vậy bỏ máy tính xuống, đi theo Hi Hi vào bếp!

“Anh Hi Hi , em tới giúp anh!” Mặc Vũ nói.

Hi Hi sững sốt một chút nhìn Mặc Vũ, sau đó đưa cho cậu cái mâm nhỏ, “Được, em đem cái này đến bàn đi!”

“Tốt!” Nhận được việc Mặc Vũ hết sức vui mừng, ít nhất cậu có thể giúp được Hi Hi rồi.

Vì vậy, Mặc Vũ cẩn thận đem cái mâm bưng đến bàn.

Lúc này, tất cả mọi người đều coi thường Mặc Thiếu Thiên cùng Mặc Thiếu Quân cãi nhau.

Lúc này, Lâm Tử Lam rửa mặt xong đi ra, nhìn Mặc Thiếu Thiên cùng Mặc Thiếu Quân cãi nhau đến đỏ mặt tía tai, cũng bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Thật là anh em cực phẩm!

“Mẹ, ăn cơm!” Hi Hi vừa lúc nói.

Lâm Tử Lam nghe được, liền đi tới.

Nghe được Hi Hi gọi mẹ, Mặc Thiếu Thiên lập tức quay đầu lại, nhìn Lâm Tử Lam một tia ái muội.

Lúc này, Lâm Tử Lam đang mặc bộ quần áo màu xám tro nhạt, hết sức thoải mái, tóc cũng tùy ý cột ở sau ót, rõ ràng đã là mẹ một đứa bé, nhưng trang phục như vậy, xem ra giống cô gái hai mươi tuổi, thanh thuần thoải mái.

Lâm Tử Lam cũng nhìn qua ánh mắt Mặc Thiếu Thiên, thấy được ánh mắt ái muội của anh, cũng biết anh đang nghĩ cái gì, Lâm Tử Lam trực tiếp dời tầm mắt, không nhìn anh nữa.

Bởi vì nhìn đến anh, Lâm Tử Lam cũng sẽ nhớ tới chuyện xảy ra buổi chiều.

Trực tiếp nhìn đi hướng khác.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cũng không để ý đang cùng Mặc Thiếu Quân cãi nhau, lúc Lâm Tử Lam đi tới, Mặc Thiếu Thiên chợt kéo tay Lâm Tử Lam lại, Lâm Tử Lam sững sờ, lúc này Mặc Thiếu Thiên lại mở miệng, “Anh có lời muốn nói với em!”

Không đợi Lâm Tử Lam trả lời, trực tiếp kéo tay Lâm Tử Lam đi vào phòng.

Vì vậy, phòng ăn mấy người, ngơ ngác nhìn nhau.

Nhưng là ai cũng không mở miệng, có thể nói cái gì được?

Đương nhiên là đi làm chuyện mà người khác không thể nhìn!

Vì vậy, tất cả mọi người ăn ý không có mở miệng hỏi, chỉ là ngồi ở trên bàn chuẩn bị bắt đầu ăn.

Mà ở trong phòng, Mặc Thiếu Thiên kéo Lâm Tử Lam đi vào.

Buổi tối trong phòng không có mở đèn nên có chút tối, Mặc Thiếu Thiên kéo Lâm Tử Lam đi vào, đóng cửa lại, trực tiếp đem Lâm Tử Lam đặt ở trên tường, cả người nhập vào nhau, chuẩn xác hôn lên môi Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam muốn hỏi anh muốn nói gì, nhưng không có cơ hội mở miệng, cảm giác môi Mặc Thiếu Thiên bao trùm.

Đầu lưỡi của anh, linh hoạt trượt vào trong miệng cô, hung hăng mút thỏa thích đầu lưỡi cô, Mặc Thiếu Thiên hôn,cuồng dã đến kích tình.

Lâm Tử Lam cũng dần dần hưởng ứng, chuyện cho tới lúc này, cũng chỉ có thể thích nghi, vì vậy, cô cũng hé miệng, ngênh hớp hôn Mặc Thiếu Thiên. . . . .

Căn phòng mờ tối, hai người ở trong phòng hôn say sưa.

Lâm Tử Lam tựa vào trên tường, Mặc Thiếu Thiên gần sát cô, càng hôn, càng không buông ra được, tay anh bay thẳng đến phía dưới quần Lâm Tử Lam. . . . .

Lâm Tử Lam chợt bừng tỉnh, lập tức đưa tay ngăn anh lại, cũng đẩy anh ra, “Nên ăn cơm!” Lâm Tử Lam nói.

Bọn họ kéo dài thời gian không ra, người khác sẽ nghĩ sao!

Mặc Thiếu Thiên tựa vào Lâm Tử Lam, nghe được lời của cô..., vẫn có chút lưu luyến không muốn dừng, mới vừa rồi hôn có phần hơi quá rồi, không khỏi nổi phản ứng.

Nhưng là Mặc Thiếu Thiên cũng hiểu rõ tính tình Lâm Tử Lam,lúc này vô luận muốn như thế nào đều không được, Mặc Thiếu Thiên cũng không có làm loạn nữa, chỉ là vẫn hung hăng hôn môi Lâm Tử Lam mấy cái, “Chờ bọn họ đi, buổi tối chúng ta sẽ tiếp tục. . . . .”

Nghe thế, Lâm Tử Lam....

Còn muốn tiếp tục sao?

Buổi chiều còn chưa có đủ?

Lâm Tử Lam cũng mệt ngủ rồi.

Anh vẫn muốn tiếp tục!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cười cười, trực tiếp kéo Lâm Tử Lam đi ra ngoài.

Lâm Tử Lam cũng chỉnh quần áo một chút, đi ra ngoài.

Bên ngoài, đã ăn.

Mặc Thiếu Thiên đi tới, nhìn mọi người đang ăn, cũng không có nói gì , ánh mắt chỉ khó chịu nhìn qua Mặc Thiếu Quần một cái, trực tiếp ngồi xuống.

Lâm Tử Lam cũng đi tới, gương mặt hồng hồng, cũng không biết là bởi vì tâm hư hay vì cái gì, dù sao, trên mặt hồng hồng.

Vừa nhìn cũng biết vừa làm chuyện gì.

Mọi người đều biết tình huống, cũng ăn ý không có hỏi, lúc này, Mặc Vũ nhìn Lâm Tử Lam, “Thím, hai người đi vào phòng nói gì rồi? Tại sao mặt hồng như vậy! ?

Lâm Tử Lam, “. . . . .”

Hi Hi, “. . . . .”

Hoa Hồng cười đến nghẹn, làm như không nghe thấy, Mặc Thiếu Thiên cũng ngăn người, không nói gì, chỉ là trên mặt mang theo một nụ cười.

Mặc Thiếu Quần cũng không có nói gì , chỉ là yên lặng cúi đầu xuống.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Vũ, “Không nói gì, ăn cái gì đi!”

“Ồ!” Mặc Vũ không có hỏi nữa, ngoan ngoãn ăn, vừa ăn, còn vừa ca ngợi, “Anh Hi Hi làm đồ ăn quá ngon rồi !”

Lần này, Mặc Vũ đối với Hi Hi càng sùng bái hơn.

Hi Hi cười một tiếng, “Thích thì ăn nhiều hơn chút!”

“Dạ!” Mặc Vũ gật đầu liên tục.

Lúc này, Mặc Thiếu Quần cũng ăn, không ngờ tay nghề Hi Hi lại tốt như vậy, có thể nói, còn hơn thức ăn dì Lý nấu!

Trong lòng hiểu vậy nhưng là ngoài miệng cũng không có nói ra.

Lúc này, Hi Hi chợt nhớ tới cái gì, vội vàng chạy về vào bếp, sau đó múc một chén canh ra ngoài.

Hi Hi trực tiếp đặt ở trước mặt Lâm Tử Lam, “Mẹ, cái này đặt biệt làm ẹ!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam cau mày.

Nhìn bốn phía, tại sao chỉ mình cô có?

“Cám ơn bảo bối, chỉ là, đây là cái gì? ” Lâm Tử Lam hỏi.

“Cái này là cha đặc biệt để cho con giúp mẹ hầm cách thủy . . . . . Nói là, giúp mẹ bồi bổ!” Hi Hi nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam gật đầu một cái, “Cám ơn bảo bối. . . . .”

Lúc này, Hi Hi chợt nhớ tới cái gì, lại chạy vào bếp múc thêm một chén nữa, cho Hoa Hồng, “Hoa Hồng, cái này cho chị, chị cũng uống canh đi !”

Hoa Hồng nhìn, nhú mày, “Canh móng heo ! ?”

Hi Hi gật đầu liên tục.

“Không sai!”

“Mẹ kiếp, đồ tốt, bộ ngực lớn cực phẩm!” Hoa Hồng nói.

Lâm Tử Lam đang uống, nghe được Hoa Hồng lời nói, phù một tiếng, thiếu chút nữa sặc!

Hoa Hồng không câu nệ kiểu cách, có sao nói vậy, chỉ là, chuyện lại bất đồng!

Lúc này Mặc Thiếu Thiên để cho Hi Hi hầm canh, cho cô bồi bổ . . .

Điều này nói rõ. . . . .

Nói rõ, cả bàn ăn mọi người đều sáng tỏ, trừ Mặc Vũ.

Lâm Tử Lam uống canh, khước miệng cười, “Mẹ biết rồi!”

Nhưng là tại sao, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm tử Lam cười, thật lo lắng. . . . .

Đối với phụ nữ mà nói, vóc người rất quan trọng, ít nhất, dáng ngoài cùng vóc người đều phải có, mà Hoa Hồng cũng rất chú trọng thân hình của mình .

Cho nên bộ ngực lớn gì đó, Hoa Hồng dĩ nhiên sẽ không bỏ qua, hơn nữa Hi Hi còn hầm cách thủy nhìn ngon như vậy, thế nào cũng muốn uống nhiều một chút!

Vì vậy, Hoa Hồng uống .

Mà Mặc Thiếu Quần, nhìn dáng vẻ Hoa Hồng, ánh mắt không khỏi hướng bộ ngực Hoa Hồng nhìn.

Nhìn quả không tệ .

Còn cần bổ sao?

Nhưng Hoa Hồng uống rất ngon.

Hi Hi hiểu rõ tính tình Hoa Hồng, tính tình thẳng thắn, làm cho không người nào có thể ghét .

Vì vậy, Hi Hi cũng ăn rất ngon.

Chỉ có Mặc Thiếu Thiên ở bên kia vừa ăn, vừa nghĩ tới một loại khả năng, Lâm Tử Lam buổi tối có thể sẽ không để cho anh ngủ cùng. . . . .

Lúc này, Hoa Hồng vừa uống canh, cảm giác như có ai nhìn mình, Hoa Hồng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía Mặc Thiếu Quân, chân mày nhíu lên.

“Anh nhìn chăm chăm tôi làm gì! ?” Hoa Hồng hỏi.

Nhìn Mặc Thiếu Quân, cảm giác thật khó chịu!

“A! ? Không có gì. . . . .” Thấy Hoa Hồng hỏi, Mặc Thiếu Quân sợ cúi đầu xuống.

Hi Hi nhìn, Mặc Thiếu Quân cứ như vậy nhìn, sớm muộn sẽ bị Hoa Hồng phát hiện.

Nhưng là vào giờ phút này, Lâm Tử Lam lại phát hiện cái gì. . . . .

Thật ra thì, ở Mặc gia cô đã phát hiện, hiện tại, Mặc Thiếu Quân cũng quá lớn mật rồi, biết rõ Mặc Thiếu Thiên cùng Mặc gia quan hệ không tốt lắm, lại còn chạy tới.

Nếu như cô đoán không sai, mục đích của Mặc Thiếu Quân chính là vì Hoa Hồng.

Chỉ là, lời này Lâm Tử Lam không có nói ra, cô cũng thấy, Hi Hi biết chuyện này.

Còn là dựa vào Hi Hi đi nhắc nhở Hoa Hồng một chút!

Lâm Tử Lam cũng không xen vào những chuyện như vậy !

Lâm Tử Lam yên lặng ăn mấy thứ linh tinh.

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Mặc Thiếu Quân một cái, sau đó nhìn Hi Hi, “Đúng rồi bảo bối, tôi ngày mai có thể phải đi rồi!”

“A! ?”

Mặc Thiếu Quân lại là người phản ứng lớn nhất, anh lập tức ngẩng đầu nhìn Hoa Hồng, “Cô phải đi đâu! ?”

“Anh quản được chuyện của tôi sao!” Hoa Hồng không chút khách khí nói.

Đối với Mặc Thiếu Quân, cô thật không có ấn tượng tốt.

Không học vấn không nghề nghiệp, không có chí cầu tiến, suốt ngày ăn chơi.

Hoa Hồng coi thường nhất người như vậy, cho nên mới nhiều lần chửi Mặc Thiếu Quân.

Nhưng Mặc Thiếu Quân bị chửi cam tâm tình nguyện, bây giờ nghe Hoa Hồng muốn đi, trong lòng khản trương, nên mới nói ra!

Hoa Hồng vừa nói xong, ngược lại đem lời Mặc Thiếu Quân chặn lại, lập tức không biết nên nói gì!

Lúc này, Hi Hi nhìn Hoa Hồng, “Tại sao phải về? ”

“Tập Ni nói có nhiệm vụ cho tôi, tôi phải trở về!” Hoa Hồng nói.

Nghe thế, Hi Hi gật đầu một cái, “Vậy chị lúc nào thì quay lại?”

Hoa Hồng lắc đầu, “Không biết, nếu như cậu không có gì phiền toái, tôi có thể sẽ không đến!” Hoa Hồng nói.

Mặc Thiếu Quân khản trương, không trở lại?

“Vậy cô đi đâu! ?” Mặc Thiếu Quân vẫn là không có nhận được hỏi.

415. Chương 419: Hạnh Phúc Của Cha Và Con Trai!

Mặc Thiếu Quần lo lắng, không trở lại sao?

“Vậy cô đi đâu!?” Mặc Thiếu Quần không nhận được hỏi ra. Hoa Hồng nghe được, lông mày khẽ nhíu lên, đi đâu là chuyện của anh ta sao! Anh ta muốn quần!

Lúc này, Hoa Hồng hơi nghiêng đầu nhìn Mặc Thiếu Quần, “Đi giết người, có đi không!?”

Một câu, Mặc Thiếu Quần bị dọa sợ!

Hoa Hồng đây là nói thật, chỉ là Mặc Thiếu Quần lại không biết, nhưng cũng có thể cảm giác được Hoa Hồng có gì đó không giống, ít nhất, khí thế quá cường đại! Trong khoảng thời gian ngắn, mặt Mặc Thiếu Quần đỏ lên! Lại sợ Hoa Hồng bỗng nhiên rời đi, lại sợ hỏi lại, Hoa Hồng sẽ buồn anh ta, vì thế, Mặc Thiếu Quần im lặng.

Lúc này, Hi Hi cũng không đếm xỉa tới Mặc Thiếu Quần, mà là nhìn Hoa Hồng, “Khi nào thì đi?”

“Chiều nay!” Hoa Hồng nói.

“Được, tôi tiễn chị!” Hi Hi nói. Hoa Hồng gật đầu, cười cười.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Hoa Hồng, “Nếu như nhiệm vụ hoàn thành, hoan nghênh cô trở lại thành phố A!”

Hoa Hồng nhướn mày gật đầu, “Nếu như muốn trở về, lúc nào cũng có thể!”

“Ừ!” Hi Hi gật đầu.

“Đúng vậy, nếu cô không trở lại, tôi cũng không yên tâm về bảo bối!” Mặc Thiếu Thiên cũng nói.

Chính là bởi vì có cô bên người Hi Hi, anh mới yên tâm như vậy!

Nghe nói như thế, Hoa Hồng nhướn mày, “Mặc Thiếu Thiên, bảo vệ con trai anh lâu như vậy, có nên đưa cho tôi phí dịch vụ hay không!?”

“Ngày mai không tiễn!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hoa Hồng, “. . . . .”

Hung hăng khinh bỉ liếc mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên một cái. Sau đó nhìn về phía Hi Hi, “Cha nào con nấy những lời này, ngàn vạn lần đừng ứng với ở trên người cậu!” Hoa Hồng nhìn Hi Hi ý tứ hàm xúc nói.

Hi Hi gật đầu, khoe miệng cười cười, đây chính là tính cách của cha!

“Điều này, chắc là sẽ không!” Hi Hi nói.

Vì thế, mọi người cười, tiếp tục ăn cơm. Tâm trạng mọi người cũng không tệ, trừ Mặc Thiếu Quần ở ngoài ra.

Sau khi nghe được. Nghĩ Hoa Hồng ngày mai sẽ phải đi, sau này anh cũng sẽ không thấy được nữa, trong lòng rối rắm cùng giãy dụa. . . . .

Lúc ăn cơm xong, Hoa Hồng thức thối rời đi, Hoa Hồng phải đi, Mặc Thiếu Quần cũng mang theo Mặc Vũ rời đi..

“Anh Hi Hi, ngày mai chúng ta gặp ở trường học!” Mặc Vũ nói.

Tuy rằng rất không muốn rời đi, nhưng nhóc biết, không quay về bà nội sẽ tức giận!

“Được, ngày mai gặp!” Hi Hi cũng nói.

Vì thế, Mặc Thiếu Quần cái gì cũng chưa nói, mang theo Mặc Vũ liền rời đi!

Nhưng chờ Mặc Thiếu Quần đuổi theo ra ngoài, Hoa Hồng đã sớm lái xe đi nơi nào không biết.

Mặc Thiếu Quần ngồi ở trên xe, tìm kiếm chung quanh, nhưng không tìm thấy, vẻ mặt mất mát.

Lúc này, Mặc Vũ ngồi ở một bên, nhìn thấy bộ dáng Mặc Thiếu Quần, liền mở miệng, “Chú hai, không phải chú thích chị xinh đẹp kia chứ!?”

Nghe thế, Mặc Thiếu Quần quay đầu lại nhìn cậu, “Nhóc con, cháu có biết thích là thế nào không!?”

“Cháu đương nhiên biết, ở trường học chúng cháu có rất nhiều bạn nữ đều thích anh Hi Hi. . . . . Vì thế biểu hiện của chú với chị xinh đẹp kia là giống nhau!” Mặc Vũ cười nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Quần bỗng nhiên nở nụ cười, vươn tay khẽ nhéo hai cái ở trên mặt Mặc Vũ. “Cháu biết quá nhiều!”

“Ha ha, Chú hai, cháu đoán đúng rồi!?” Mặc Vũ cười hì hì hỏi.

Tuy rằng cậu không có chỉ số thông minh tuyệt đỉnh như anh Hi Hi, nhưng dù sao cậu cũng là con cháu nhà họ Mặc, cũng không nguốc như vậy, từ lúc ăn cơm, Mặc Vũ đã cảm thấy có điều không thích hợp!

Không nghĩ tới, thật là! Nhìn dáng vẻ của Mặc Vũ, Mặc Thiếu Quần nhìn cậu ngoài cười nhưng trong không cười, “Đừng nói bậy, không thể có chuyện đó!” Mặc Thiếu Quần không thừa nhận.

“Ha ha, chú hai, cho dù chú không thừa nhận, cháu cũng đã nhìn ra!” Mặc Vũ nói, “Hơn nữa, anh Hi Hi cũng nhìn ra!” Mặc Vũ cười thật vui vẻ nói.

Nhìn thấy Mặc Vũ cười vui vẻ như vậy, Mặc Thiếu Quần cũng không nói gì, Hi Hi đã nhìn ra, anh biết, sự tình, tuyệt đối không thể gạt được đứa nhỏ kia, Mặc Thiếu Quần cũng không tiếp tục phủ nhận, lái xe thay đổi phương hướng trở về.

“Vậy còn cháu, ở trường học có thích bạn nữ nào không?!” Mặc Thiếu Quần một bên lái xe, một bên cùng Mặc Vũ nói chuyện.

Mặc Vũ lắc đầu, “Cháu thích anh Hi Hi nhất!”

Nghe thế, Mặc Thiếu Quần lắc đầu không nói gì nữa. . . . .

... ..

Ở trong nhà.

Lúc mọi người đều đi rồi, Hi Hi bắt đầu thu dọn, Lâm Tử Lam ngồi ở sofa xem tivi, Mặc Thiếu Thiên muốn ngồi cùng, nhưng là Lâm Tử Lam đau lòng cho con trai, vì thế, Mặc Thiếu Thiên đành đi phụ giúp!

Vì muốn lấy lòng bà xã, Mặc Thiếu Thiên không có cách nào, đành phải tự mình ra tay! Tuy rằng chưa từng làm việc này, nhưng mà cũng nhìn Hi Hi làm rất nhiều lần. Vì thế, hai cha con một người dọn dẹp, một người rửa bát.

Lâm Tử Lam ở bên ngoài nhìn thấy, tuy rằng mở TV, nhưng thực tế lại nhìn về phía phòng bếp, nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên thân hình cao lớn đứng ở đó, khoe miệng Lâm Tử Lam vẫn không nhìn được khẽ nhếch lên.

Một người đàn ông cao ngạo vĩ đại như vậy, vì câu nói của cô lần đầu tiên bước vào phòng bếp, nói thật, Lâm Tử Lam vô cùng cảm động.

Nếu một người mua xe cho cô, mua phòng, cô không thấy lạ, lại càng không cảm động, nhưng chuyện nhỏ như vậy, cô lại rất cảm động.

Trong phòng bếp.

Hai cha con phân công làm việc.

“Cha, cha rốt cục biết đau lòng cho bảo bối!” Hi Hi xúc động nói, nếu không, một mình bé thu dọn chắc đến khuya!

Mặc Thiếu Thiên rửa bát, tuy rằng cảm giác mình không hợp với phòng bếp, nhưng là Lâm Tử Lam ra lệnh, anh nhất định phải nghe theo!

“Bảo bối, đừng quá cảm kích cha, đây là mệnh lệnh của mẹ con!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế, Hi Hi khinh bỉ liếc mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên một cái, cha, cha giả bộ một chút cũng được mà! Cũng quá thành thật đi!

Lúc này, Hi Hi gật đầu, ý tứ thâm sâu nói, “Vẫn là mẹ thương con!”

Mặc Thiếu Thiên cười, “Bảo bối, cha cũng rất thương con!”

“Phải không? Nếu đúng như cha nói, cha, con dạy cho cha nấu ăn được không!?” Hi Hi hỏi.

Thật ra thì mẹ đã trở lại, Hi Hi đã ở tính toán muốn rút lui, tuy rằng mấy ngày nay, Tập Ni cùng Mặc Tử đều không có thúc giục cậu, nhưng cậu cũng biết cần phải nhanh!

Cho nên, bây giờ, cậu có thể dạy cha nấu ăn thì tốt rồi!

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên khẽ cau mày, “Có con là được rồi, cha sẽ không học !” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Nếu như bảo nói không có ở đây thì sao?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi lại.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên sững sốt, quay đầu lại nhìn Hi Hi, “Tại sao lại nói như vậy!?”

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Không có, con chỉ nghĩ, nếu một ngày, con không ở bên cha, mẹ, ai nấu cơm ẹ ăn!?”

“Con muốn đi!?” Mặc Thiếu Thiên nhú mày hỏi.

Hi Hi lắc đầu, “Còn chưa quyết định, tuy rằng bọn họ không có thúc giục con, nhưng con cảm giác, nhanh!” Hi Hi nói.

Chỉ cần đợi ọi chuyện yên ổn lắng xuống, cậu sẽ đi . Kỳ thật thì con đường này, Mặc Thiếu Thiên sớm đã nghĩ tới rồi, nhưng đột nhiên Hi Hi nói như vậy, Mặc Thiếu Thiên vẫn có chút kinh ngạc.

Nghe lời Hi Hi nói, Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, gật đầu.

“Nói như vậy, cha là đồng ý rồi!?” Hi Hi nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Đồng ý cái gì!?” Mặc Thiếu Thiên phục hồi tinh thần lại, hỏi ngược lại.

“Nấu ăn ạ!” Hi Hi nói, nếu rời đi, cậu không nỡ bỏ nhất chính là mẹ cậu!

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Vậy không học có sao không!?”

”Cha, đừng vội, tuy rằng chỉ số thông minh rất cao, nhưng thực tế vẫn hơn“ Hi Hi nói.

Nghe nói như thế, Mặc Thiếu Thiên hăng hái , “Đợi đến ngày mai cha làm cho hai người!”

Nghe nói như thế, Hi Hi cũng hưng phấn , “Cha, nhớ giữ lời!?”

“Nói nhảm!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi hưng phấn, lập tức mở miệng la to một câu, “Mẹ, cha bảo ngày mai xuống bếp nấu cơm!”

Nghe nói như thế, Lâm Tử Lam đáp lại, “Mẹ không muốn làm chuột bạch!”

“Quá coi thường anh, ngày mai sẽ làm cho hai mẹ con xem!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Con đồng ý!” Hi Hi nói.

“Mẹ lo lắng!” Lâm Tử Lam nói

Mặc Thiếu Thiên, “. . . . .”

Vì thế, Mặc Thiếu Thiên trừng mắt liếc mắt nhìn Lâm Tử Lam một cái, không cho có ý kiến!

Lâm Tử Lam dời tầm mắt, xem như không thấy.

Rất nhanh, mọi thứ đã thu dọn xong, Mặc Thiếu Thiên cũng mất nửa ngày mới dọn bát xong!

Mới vừa rửa bát xong, Hi Hi biết cha mẹ cần có không gian riêng, vì thế liền mở miệng nói, “Cha, mẹ, con mệt rồi, con đi ngủ trước!” Hi Hi nói.

“Hơn nữa, buổi tối cũng sẽ không đi ra !” Hi Hi nói.

Ngộ nhỡ, cha đang vui đùa với mẹ rất thái quá, bé đi ra, bé sẽ làm lỡ chuyện, cho nên, vẫn là bé nên ngoan ngoãn ở trong phòng của mình đi.

Nghe được lời Hi Hi nói, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên hiện ra nụ cười hài lòng, “Bảo bối ngủ ngon!”

“Vâng!” Hi Hi cười nói.

“Mẹ, ngủ ngon!”

“Ừ!”

Vì thế Hi Hi trở về phòng của mình để ngủ .

Nhưng vì sao Lâm Tử Lam lại có cảm giác, hành động này của hai cha con, cảm giác khó hiểu như vậy chứ!

Lúc này, Hi Hi trở lại phòng, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Chúng ta cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi!”

Nhìn thấy ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên, liền nhớ lại lời anh nói ở trong phòng, Lâm Tử Lam lập tức lắc đầu, “Em muốn xem TV một lát, anh ngủ trước đi!”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên cũng nhún mày, “Em không ngủ, anh đương nhiên phải thức cùng em!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên cũng đi theo Lâm Tử Lam trở lại sô pha, nhớ tới cái gì, rót hai chén rượu đỏ, hai người ngồi ở sô pha vừa uống, vừa xem TV.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh mệt mỗi một ngày, chẳng lẽ không muốn nghỉ ngơi sớm một chút sao!?”

“Em là đang quan tâm anh sao!?” Mặc Thiếu Thiên hỏi lại.

“Còn chưa đủ rõ ràng sao!?”

“Ừ!” Mặc Thiếu Thiên gật đầu, ngay sau đó nghiêng đầu nhìn Lâm Tử Lam, ánh mắt hiện ra vẻ sâu kín sâu xa, khóe miệng cũng câu lên một nụ cười tà như có như không, môi mỏng chậm rãi khẽ mở, hoạt động buổi chiều, một chút cũng không mệt, hơn nữa làm cho tinh thần của anh rất sảng khoái, hết sức thoải mái!”

Lâm Tử Lam, “. . . . .”

Mặc Thiếu Thiên có ý gì, Lâm Tử Lam làm sao lại không hiểu!

Rõ ràng trong lời nói, anh đều lộ ra vẻ mặt tình ý như vậy.

Chẳng qua nhìn người đàn ông này, Lâm Tử Lam luôn không có cách nào nắm bắt được anh.

Hơn nữa, ánh mắt anh nhìn về phía mình, thâm thúy mà lại thâm tình, từ trong đáy lòng Lâm Tử Lam vẫn rung động một chút. . . . .

416. Chương 420: Trở Về Công Ty

Chỉ là nhìn người đàn ông này, Lâm Tử Lam luôn thấy không có biện pháp.

Hơn nữa, ánh mắt anh nhìn về phía mình, thâm thúy mà lại thâm sâu, đáy lòng Lâm Tử Lam không khỏi rung động một chút.....

Một lúc, Lâm Tử Lam rời tầm mắt, không nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Đối với những lời như thế, cô chỉ có thể coi như không nghe thấy.

Mặc Thiếu Thiên nhìn hai má Lâm Tử Lam đỏ ửng, tâm tình đặc biệt tốt, rót cho chính mình một ly, hai người ngồi ở trên sô pha uống, nhìn vô cùng vui vẻ.

Thế là, Lâm Tử Lam chợt nhớ tới cái gì, “Đúng rồi, ngày mai em muốn quay trở về công ty đi làm!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Anh không có ý kiến!”

Thật ra, trong lòng Mặc Thiếu Thiên rất hẹp hòi, nếu Lâm Tử Lam trở về đi làm, anh cũng không cần gấp trở về, trực tiếp có thể xuống tay ở công ty!

Lâm Tử Lam không biết tâm tư này của Mặc Thiếu Thiên, bằng không nhất định sẽ trốn tránh.

“Anh đồng ý!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Anh tôn trọng ý kiến của em, hướng chi, em không ở đó, công việc tồn đọng rất nhiều, trở về sớm một chút, cho dù không nhớ chuyện lúc trước, chúng ta có thể một lần nữa bắt đầu!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe nói như thế, khoe miệng Lâm Tử Lam gọi lên, cô thích những lời này, một lần nữa bắt đầu.

Nếu không thể nhớ lại, cũng có thể một lần nữa sáng tạo trí nhớ, chỉ cần, bọn họ yêu nhau, tin tưởng lẫn nhau là được !

“Ừ!” Lâm Tử Lam gật gật đầu.

Lúc này Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Còn không nghỉ ngơi?”

Lâm Tử Lam nhìn anh, nghĩ nghĩ, mở miệng, “Thật ra, còn có chuyện muốn nói với anh!”

Tuy rằng Mặc Thiếu Thiên nhìn không được, nhưng hiện tại, anh vẫn nhẫn nại nhìn Lâm Tử Lam, “ Chuyện gì?”

Lâm Tử Lam do dự mãi, nhìn Mặc Thiếu Thiên, biết có nên nói hay không.

Mặc Thiếu Thiên liếc nhìn Lâm Tử Lam, con người hơi híp lại, suy tư, anh mở miệng, “Là về Tiêu Dật ! ?”

Lời này, là từ miệng Mặc Thiếu Thiên nói ra.

Lâm Tử Lam nghe Mặc Thiếu Thiên nói, có vài phần kinh ngạc.

Không nghĩ tới, suy nghĩ của cô, Mặc Thiếu Thiên có thể nhìn ra.

Lâm Tử Lam cũng không phủ nhận, gật gật đầu, “Ừ!”

Có lẽ, Mặc Thiếu Thiên đã biết Lâm Tử Lam muốn nói gì!

Nghĩ nghĩ, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Anh biết em muốn nói gì, nhưng mà Tử Lam, lúc này đây, cũng chỉ có thể giao cho anh giải quyết!”

Phải biết rằng, hiện tại anh hận không thể giết Tiêu Dật.

Lúc trước khi ở ngôi làng thần bí để hấn rời đi, chính là một sai lầm, hiện tại, anh hối hận!

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên, lời của anh, Tử Lam run sợ một chút, sau đó gật đầu, “Em chỉ muốn nói, nếu thật sự có một ngày như vậy, hi vọng anh có thể đối xử lưu tình một chút!” Lâm Tử Lam nói.

Vẫn là nhịn không được, nói giúp Tiêu Dật.

Mặc kệ như thế nào, Tiêu Dật chiếu cố cô bấy năm là thật, cứu cô cũng là sự thật.

Cứ việc ích kỷ làm cho cô quên hết tất cả, nhưng không thể phủ nhận, Tiêu Dật giúp cô.

Lâm Tử Lam cũng không muốn vì vậy, làm cho Tiêu Dật gặp chuyện gì.

Suy nghĩ của cô, lo lắng của cô, cho dù cô không nói, Mặc Thiếu Thiên cũng hiểu được.

Tuy rằng, Mặc Thiếu Thiên rất muốn giết Tiêu Dật, nhưng là anh cũng biết, nếu thật sự giết Tiêu Dật, như vậy anh cùng Lâm Tử Lam sẽ xuất hiện ngăn cách.

“Anh đáp ứng em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe được lời Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam cười cười, ngoài điều này, cô không nghĩ xen vào cái gì nữa!

Lâm Tử Lam hướng Mặc Thiếu Thiên cười cười, “cảm ơn!”

Nghe thế cái, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Không cần cảm ơn anh, nhất là không cần vì anh ta cảm ơn!”

Nhìn biểu tình Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam nở nụ cười.

“Em cảm ơn không phải vì anh ấy, mà bởi vì, cảm ơn anh như vậy biết em, yêu em, không có bỏ rơi em!” Lâm Tử Lam nói.

Nếu ba tháng kia, Mặc Thiếu Thiên bỏ quên, thì hiện tại bọn họ không thể đoàn tụ, cho nên, Lâm Tử Lam rất cảm động.

Nghe thế cái, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên thoáng dịu đi một chút.

“Cái này anh nhận!”

“Chỉ là, cảm ơn bằng lời nói, anh càng thích hành động hơn.....” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nhìn ánh mắt Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam biết anh không có ý tốt.

Hành động ?

Lâm Tử Lam cau mày, chợt nhớ tới cái gì, bưng rượu đỏ lên, “Mặc tổng, em cảm ơn anh, em kính anh!” Nói xong, Lâm Tử Lam muốn uống, nhưng lúc này, Mặc Thiếu Thiên lại bắt được ly rượu.

“Đút cho anh!”

“A! ?” Lâm Tử Lam nhú mày.

“Đút cho anh!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam nghĩ nghĩ, chỉ đưa cái ly qua, nhưng mà không có đi qua, Mặc Thiếu Thiên lại mở miệng, “Dùng miệng của em đút cho anh!”

Lâm Tử Lam, “... ..”

“Không cần!” Lâm Tử Lam trực tiếp cự tuyệt, “Rất ghê tởm!”

Ghê tởm?

Nghe thế cái, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Hôn môi vô số lần, em thế nhưng ghê tởm!”

“Tính chất không giống nhau!” Lâm Tử Lam nói.

Nhưng ở Mặc Thiếu Thiên xem ra, là giống nhau!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cầm lấy cái ly trong tay Lâm Tử Lam, ngửa cổ, uống một hớp lớn, đối với môi Lâm Tử Lam trực tiếp hôn lên, Lâm Tử Lam muốn né tránh đều không có cơ hội!

“Ưm.....!” Lâm Tử Lam muốn đẩy anh ra, nhưng là thân mình Mặc Thiếu Thiên cứng rắn, cô không thể đẩy ra được.

Hai người hôn môi, một ngụm rượu lớn đã được Mặc Thiếu Thiên nuốt xuống, chỉ là miệng còn giữ một chút, truyền qua Tử Lam, sau đó nhân cơ hội ôm lấy đầu lưỡi Lâm Tử Lam, hung hăng hôn cô.

Vừa uống rượu xong, đầu lưỡi Mặc Thiếu Thiên lạnh lạnh, nhưng lại có một loại hương vị tươi mát.

Hai người ở trên sofa chật hẹp hôn nhau, khi hôn đến chỗ sâu nhất, tay Mặc Thiếu Thiên, đã hướng bên trong quần áo Lâm Tử Lam.... ..

Lâm Tử Lam cả kinh, lập tức phản kháng, “Mặc Thiếu Thiên!”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Thế nào? Còn ghét bỏ ghê tởm không!?”

Lâm Tử Lam, “... ..”

Lúc này, môi Mặc Thiếu Thiên, lại hướng đến môi Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam đẩy anh ra, “Nơi này là phòng khách!”

“Phòng khách thì sao? Dù sao bảo bối nói, bé sẽ không ra.....”Lời này, rõ ràng chính là nói cho bọn họ tùy tiện!

Mặc Thiếu Thiên làm sao có thể bỏ qua cơ hội như vậy!

Nói xong, tay Mặc Thiếu Thiên, lại tiến vào bên trong quần áo Lâm Tử Lam, chạm đến da thịt bóng loáng của cô.

“Bảo bối không ra, em cảm giác giống như đang trên đường lớn vậy!” Lâm Tử Lam nói, thực không có cảm giác an toàn.

Nghe được lời Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên bật cười.

“Đây không phải là càng kích thích sao!?”

Lâm Tử Lam, “... ..”

“Làm sao bây giờ, nghe em nói như vậy, anh cảm giác thật kích thích!” Mặc Thiếu Thiên nói, đặt ở trên người Lâm Tử Lam, giờ phút này, sớm đã khẩn cấp muốn ăn Lâm Tử Lam!

Nghe lời của anh, Lâm Tử Lam thật tình muốn điên rồi!

“Mặc tiên sinh, làm vận động nhiều, không tốt!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ai nói, vận động như vậy, có lợi cho thể xác và tinh thần khỏe mạnh, và tình cảm nam nữ trong lúc đó phát triển!”

Lâm Tử Lam, “.....”

“Chính anh làm đi, em về phòng ngủ!” Nói xong, Lâm Tử Lam đẩy Mặc Thiếu Thiên ra muốn đi.

Trở về phòng, chẳng phải càng như Mặc Thiếu Thiên mong muốn sao.

Lúc Lâm Tử Lam còn chưa có đi xuống, Mặc Thiếu Thiên lại bỗng nhiên đứng dậy, trực tiếp bế Lâm Tử Lam lên.

“A, Mặc Thiếu Thiên, anh làm gì!?” Lâm Tử Lam cả kinh, theo bản năng vươn tay ôm lấy cổ anh.

“Đương nhiên là trở về phòng làm vận động.....” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên mang Lâm Tử Lam trở về phòng.

... ..[thanhhuyen.diendanlequidon](#).... ..

Hôm sau.

Mặc Thiếu Thiên tinh thần phấn chấn, dùng lời của anh nói, làm như vậy, cả người sáng khoái.

Mà Lâm Tử Lam, bị giằng co đến nửa đêm, cả người mệt muốn chết, nếu không phải cô nói vài câu dễ nghe, Mặc Thiếu Thiên còn không chịu buông tha cô.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên có bộ dáng vui vẻ, Lâm Tử Lam nhịn không được trong lòng tức giận.

Phụ nữ cùng đàn ông lại có sự khác biệt lớn như vậy sao!?

Hi Hi cũng ngủ một giấc mới tỉnh, đi làm bữa sáng.

Khi ăn điểm tâm, Lâm Tử Lam nhớ tới cái gì, nhìn Hi Hi, “Đúng rồi bảo bối, hôm nay mẹ sẽ đi làm!”

Nghe thế cái, Hi Hi nhú mày, “ Thật vậy sao!?”

Lâm Tử Lam gật đầu.

“Tốt, mỗi ngày con sẽ về sớm một chút nấu cơm ẹ!” Hi Hi cười nói.

Đáy lòng vô cùng vui vẻ, nói như vậy, có phải chứng minh, cuộc sống của bọn họ trở về quỹ đạo rồi.

Nghĩ đến đây, lo lắng của Hi Hi, cuối cùng cũng thả xuống.

Sau khi ăn điểm tâm xong, Mặc Thiếu Thiên lái xe đưa Lâm Tử Lam đến công ty.

Có thể nói, hiện tại toàn bộ công ty đều biết chuyện tình của Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam, không người nào không biết, không người nào không hiểu.

Mà đối mặt với chuyện Lâm Tử Lam đột nhiên biến mất không thấy, cũng chỉ là nghe đồn.

Mà nay, Lâm Tử Lam xuất hiện ở tập đoàn MK, làm ọi người một phen kinh ngạc.

Lâm Tử Lam vẫn là Lâm Tử Lam, vẫn đẹp như thế, tự tin như vậy.

Chỉ là, xuất hiện quá đột nhiên!

Mà Cảnh Thần giải thích, Lâm Tử Lam đi Pháp tu dưỡng một thời gian ngắn, mọi người nghĩ có lẽ là vậy, chỉ là tính tình Mặc Thiếu Thiên trong ba tháng qua, không thể giải thích.

Lâm Tử Lam tuy rằng không nhớ rõ chuyện lúc trước, nhưng hi hi cùng cô nói qua một ít, hơn nữa Mặc Thiếu Thiên cũng nói một ít, Lâm Tử Lam có thể ứng phó được!

Chỉ là, phòng thiết kế, cần phải làm quen lại một chút.

“Tử Lam, rốt cuộc cậu cũng trở về!” Cảnh Thần cao hứng nói.

Lâm Tử Lam cười, “Vẫn là đi làm, tinh thần tốt hơn!”

“Đó là đương nhiên!” Cảnh Thần nói.

Lúc này ,Hinh Nguyệt cũng đi tới, “Tử Lam, cô rốt cuộc cũng trở lại, cô không ở đây, chúng tôi cảm thấy thật nhàm chán!”

Lâm Tử Lam cười, “Tôi đã trở về, về sau cũng sẽ không nhàm chán nữa!”

Tất cả mọi người đều cười.

Đúng lúc này, nghe nói Lâm Tử Lam trở về Trần Mặc cũng tới.

“Tử Lam, cô đã trở về?!” Trần Mặc kinh ngạc hỏi.

Đối với chuyện của Lâm Tử Lam, anh biết, nhưng hôm nay nhìn thấy Lâm Tử Lam đứng ở chỗ này, anh cũng hiểu được đó là một kì tích, nhưng mà lại càng vui vẻ.

Nghe được tiếng nói của Trần Mặc, Lâm Tử Lam quay đầu, nhìn anh, khóe miệng Lâm Tử Lam gợi lên chút cười, “Ừ, tôi đã trở về!”

Lúc nhìn thấy Lâm Tử Lam đứng ở trước mặt mình, trong lòng Trần Mặc thật cao hứng, “Có cô ở đây, toàn bộ phòng thiết kế thật vui vẻ, tôi cũng muốn tham gia!” Trần Mặc cười nói.

417. Chương 421: Chuyện Của Cảnh Thần Và Trần Mặc

Nhìn Trần Mặc, Tử Lam khẽ mỉm cười.

Ánh mắt Tử Lam trong lúc vô tình nhìn lướt qua Cảnh Thần, chỉ thấy cô ấy có điều gì đó rất khác thường, ánh mắt cứ nhìn về phía khác, căn bản không nhìn Trần Mặc, cô ấy xử sự, lại có vài phần kỳ quái.

Mặc dù chỉ thoáng qua một chút, thế nhưng Tử Lam cũng phát hiện, giữa bọn họ có điểm không thích hợp cho lắm.

Nhưng hiện tại có rất nhiều người, Tử Lam biết bản thân cũng không tiện hỏi.

Lúc này, Trần Mặc nhìn Tử Lam, “Nếu không, buổi trưa một khối ăn cơm đi!”

Nghe thế, Tử Lam nhú mày, “Tốt, Cảnh Thần cũng cùng nhau đi nhé!” Tử Lam nói.

Cảnh Thần sững sốt, không nghĩ tới Tử Lam bỗng nhiên nhắc đến mình.

“Không cần, trưa nay tớ còn có việc cho nên không đi được!” Cảnh Thần từ chối, ánh mắt cũng không dám nhìn Trần Mặc, tựa hồ tránh né còn không kịp a!

Mà Trần Mặc sau khi nghe Cảnh Thần gấp gấp từ chối, chân mày anh không khỏi nhú chặt lại.

Nhìn bộ dáng của hai người, Tử Lam phát hiện, giữa bọn họ tuyệt đối có gian tình.

Hơn nữa, hai người bọn họ tạo cho Tử Lam cảm giác giống như hai người đang yêu đương, đang cãi vả giận dỗi với nhau.

Nhưng Tử Lam không hiểu rõ tình huống, cũng không dám nói thêm, ngộ nhỡ gây ra sự hiểu lầm, mang tiếng xấu sẽ không tốt, Tử Lam còn chưa kịp mở miệng, Trần Mặc liền dời đi tầm mắt, “Hảo, cùng nhau đi!”

Lúc này Cảnh Thần mới lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Trần Mặc, nhưng ngược lại Trần Mặc không có nhìn Cảnh Thần, mà nhìn Tử Lam, “Vậy tôi đi hợp trước, trưa nay gặp lại!”

“Ừm!”

Vì vậy, Trần Mặc liền đi, Cảnh Thần đứng ở nơi đó, chân mày nhú chặt lại, sắc mặt thoát nhìn không tốt lắm.

Tử Lam nhìn Cảnh Thần đang ngẩn người, cô đưa tay quơ quơ trước mặt cô ấy, “Cô làm sao vậy! ?”

Cảnh Thần trấn tĩnh lại, đưa mắt nhìn Tử Lam, “Không có gì!”

Tử Lam nhú mày suy nghĩ, lúc này, Cảnh Thần chợt nhớ tới cái gì, “Đúng rồi Tử Lam, buổi trưa tớ còn có chuyện, chắc không đi được...”

Tử Lam càng thêm nhú mày, nhìn Cảnh Thần, biết cô ấy đang kiếm cớ, “Thật vậy sao! ?”

“Cũng không có chuyện gì!” Cảnh Thần lúng túng cười nói.

Tử Lam cũng không hỏi nhiều, cô chỉ khẽ gật đầu.

Vì vậy buổi trưa hôm ấy, Tử Lam cùng Trần Mặc cùng ăn cơm tại khu dành cho nhân viên.

Vốn dĩ Trần Mặc muốn mời Tử Lam đi ra ngoài ăn ăn một bữa, nhưng Tử Lam nói thức ăn ở đây tốt vô cùng, vì vậy, bọn họ đi tới nơi này dùng cơm trưa.

Kỳ thực thức ăn ở đây làm cũng không khác bên ngoài bao nhiêu, hơn nữa lại gần, hiển nhiên Tử Lam sẽ quyết định chọn dùng cơm ở đây.

Chỉ là, bữa cơm hôm nay chỉ có hai người Trần Mặc và Tử Lam mà thôi.

Tử Lam chợt nhớ tới cái gì, hướng Trần Mặc mở miệng, “Cảnh Thần nói có chuyện cần giải quyết, cho nên sẽ không đến!”

Nghe Tử Lam nói, con ngươi Trần Mặc hiện lên một tia tối tăm, nhưng anh cũng không nói gì, gật đầu.

Vì thế, rất nhanh, trên bàn được bày vô số thức ăn.

Trần mặc cùng Tử Lam, hai người vừa ăn vừa trò chuyện, thừa dịp này, Tử Lam cũng hỏi một số chuyện liên quan đến Trần Mặc.

Hai người vui vẻ trao đổi...

Tử Lam đối với trực giác của mình đều rất chuẩn, nếu đã nhìn thuận mắt người nào, thì cũng sẽ không vì bất kỳ lý do nào mà chán ghét họ.

Người khiến cô cảm thấy không thích, cuối cùng cũng sẽ cho nhau cảm giác không thoải mái!

Hai người cười cười nói nói, thời điểm gần kết thúc cuộc trò chuyện, Tử Lam chợt nhớ tới cái gì, cô nhìn Trần Mặc hỏi, “Đúng rồi, nghe nói anh sắp đính hôn phải không! ?”

Nghe vậy, Trần Mặc gật đầu, “Ừ!”

“Lúc nào thì tổ chức! ?” Tử Lam hỏi.

Thật ra, Tử Lam cũng cảm thấy, Trần Mặc và Cảnh Thần thật xứng đôi, nếu hai người không đến được với nhau, quả thật rất đáng tiếc.

“Cũng không xác định!” Trần Mặc nói, “Bất quá, cũng sắp tiến hành trong thời gian gần đây!”

Tử Lam gật đầu, “Lúc đó nhớ báo trước cho tôi một tiếng!”

“Nhất định!” Trần Mặc nói.

Vì vậy hai người lại tiếp tục vừa ăn, vừa nói, trò chuyện rất vui vẻ hòa hợp, thời gian rất nhanh liền trôi qua.

Lúc bọn họ sắp đi, có người đi tới, “Trần tổng giám, đây là hộp cơm của ngài, vị cay!”

Tử Lam nhìn hộp cơm được đưa tới, nhíu mày, “Anh ăn chưa no sao! ?”

Trần Mặc chỉ mỉm cười, lúc này, anh chuyển hộp cơm cho Lâm Tử Lam, “Phần cơm này là của cô ấy, làm phiền cô!” Trần Mặc nói.

Nghe thế, Tử Lam mới chợt hiểu, Trần Mặc nhắc đến “cô ấy” là ám chỉ ai.

“Anh xác định cô ấy chưa ăn cơm trưa sao! ?” Tử Lam khẽ cười và hỏi.

Trần Mặc chỉ cười, cũng không nói gì.

Hai người cùng nhau đi lên lầu.

Trần Mặc đi qua bộ phận chuyên ngành khác, Tử Lam quay về bộ phận thiết kế, thời điểm cô vừa mới đặt chân vào cửa phòng làm việc, cùng lúc đó, Cảnh Thần cũng mới từ phòng giải khát đi ra.

“Cảnh Thần!” Tử Lam gọi một tiếng, Cảnh Thần thấy người mới vừa gọi mình chính là Tử Lam, cô chậm rãi đi tới, “Hai người ăn xong rồi! ?”

Tử Lam gật đầu, nhìn bộ dáng của Cảnh Thần, mỉm cười, sau đó nhớ tới nhờ vả của Trần Mặc, cô liền đem phần cơm hộp đưa cho cô ấy, “Cái này là đưa cho cậu!”

Thấy phần cơm hộp trên tay Tử Lam, trong nháy mắt, ánh mắt của Cảnh Thần mở thật lớn, cười híp mắt, “Tử Lam, cậu quả thật đáng yêu nhất trên đời!” Nói xong cô liền nhận lấy hộp cơm trên tay Tử Lam, “Cậu còn biết mang cơm cho tớ!”

Nhìn Cảnh Thần đang hưng phấn, vừa nhận xong cơm liền ăn, Tử Lam nhíu mày, “Cậu thực sự chưa ăn cơm trưa!”

Cảnh Thần gật đầu.

Hiện tại Tử Lam mới chợt phát hiện một điều, xem ra, Trần Mặc rất hiểu rõ Cảnh Thần.

Tiếp đó, Cảnh Thần trở về chỗ ngồi của mình, nhìn cô ăn trông rất ngon miệng, ăn như hổ đói, chỉ thoáng chốc, tiêu diệt toàn bộ thức ăn.

Thật ra, cho dù Cảnh Thần có ăn nhiều thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không béo phì, bởi vậy cô cũng không cần ăn kiêng, hơn nữa sức ăn cũng rất tốt, hôm nay phải nhịn buổi trưa, cho nên cô đói bụng thiệt nga.

Lúc này, Tử Lam quay đầu sang nhìn Cảnh Thần, “Cơm này cũng không phải do tớ chuẩn bị cho cậu!”

“Không phải cậu thì còn ai vào đây...” Cảnh Thần hỏi ngược lại, nhưng mà thời điểm hỏi câu này, bỗng nhiên ngáy ngấn cả người.

Cô nhìn Tử Lam, liên tục chớp mắt vài cái.

Tử Lam gật đầu, “Là Trần Mặc nhờ tớ mang cho cậu!”

Tử Lam vừa dứt lời, Cảnh Thần vội vàng đem thức ăn trên tay buông xuống, gói kỹ lại, chuẩn bị đem đi bỏ thùng rác.

Tử Lam nhìn Cảnh Thần hành động kỳ quái, “Cậu làm cái gì vậy! ?”

“Ném nó!” Cảnh Thần thản nhiên cười.

“Vì sao! ?” Tử Lam nhú mày.

“Không có vì sao, chỉ là, tớ không muốn nhận phần tâm ý này của anh ta mà thôi!” Nói xong, Cảnh Thần trực tiếp đi tới bên cạnh thùng rác, đem tất cả thức ăn đều ném vào đó.

Tử Lam đứng đó, nhìn dáng vẻ Cảnh Thần, rõ ràng, có thể nhìn ra cô ấy không muốn bỏ đi, thế nhưng...

Chợt Tử Lam liên tưởng đến tin tức Trần Mặc sắp đính hôn, chẳng lẽ là vì chuyện này sao?

Chẳng lẽ giữa hai người....

Ngoại trừ chuyện đó ra, Tử Lam cũng không tìm được lý do nào khác thuyết phục hơn.

Lúc này, Cảnh Thần dứt khoát vứt hộp cơm vào trong thùng rác, vừa mới quay đầu, bắt gặp Trần Mặc cùng lúc cũng từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy Cảnh Thần ném cái gì đi, toàn bộ đều rơi vào mắt anh.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, xấu hổ đến cực điểm.

Tử Lam cũng đứng đó, nhìn bọn họ, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Cảnh Thần cũng không nói gì, trực tiếp trở lại vị trí cũ của mình.

Trần Mặc đứng đó, trên gương mặt anh tuần xẹt qua một tia thâm trầm, lúc này, anh cũng không nói gì thêm, trực tiếp cầm văn kiện hướng về phía phòng làm việc của mình đi đến.

“Trần tổng giám!” Bỗng nhiên lúc này Cảnh Thần mở miệng.

Trần Mặc dừng bước, lập tức ngăn người tại chỗ, anh quay đầu lại, nhìn cô.

Cảnh Thần tiến tới bên cạnh anh, lấy trong ví hơn mười đồng tiền, “Trần tổng giám, cảm ơn hộp cơm trưa kia của anh, đây là tiền trả lại cho anh!”

Tầm mắt Trần Mặc dừng lại trên số tiền hơn mười đồng trong tay Cảnh Thần sau đó dời lên gương mặt của cô, anh mím môi không nói, nhưng trong đôi mắt ẩn chứa bi thương, thản nhiên trả lời, “Không cần!”

Cảnh Thần cũng cười, “Xin lỗi, tôi không thích thiếu nợ người khác!” Nói xong, Cảnh Thần cố ý nhét tiền vào trong tay anh, sau đó xoay người, trở lại vị trí, bắt đầu công tác.

Cũng không nhìn Trần Mặc thêm dù chỉ một lần, Cảnh Thần liền bắt đầu công việc của mình đang dở dang.

Trần Mặc nhìn hơn mười đồng tiền trên tay, cũng không nói gì, trực tiếp hướng phòng làm việc của mình đi tới.

Toàn bộ người trong bộ phận thiết kế, nhìn quan hệ Trần Mặc biến thành như vậy, bọn họ ai cũng không dám nói lung tung.

Chỉ có Tử Lam, cô vẫn đứng đó nhìn hết thấy, chứng kiến toàn bộ quá trình diễn ra của hai người bọn họ, xem ra, cũng không phải chỉ đơn giản cãi nhau như mọi khi, dường như, Cảnh Thần rất muốn cùng Trần Mặc mau chóng phân rõ giới hạn.

Trong mắt mọi người, chỉ có thể nhìn thấy Cảnh Thần ngồi đó nhìn chăm chú vào mẫu thiết kế, nhưng Tử Lam hiểu rõ hơn ai hết, Cảnh Thần cũng không phải thật sự chăm chú vào đó, hành vi của cô chỉ nhằm vào mục đích để có thể tìm ra lý do để lãng tránh.

Ngay vào lúc này, điện thoại di động của Tử Lam lại vang lên, cầm lên nhìn, trên màn hình hiện rõ số điện thoại của Mặc Thiếu Thiên, khước miệng Tử Lam không khỏi gợi lên ý cười, cô ngồi xuống ghế, nhấn nút trả lời.

“Mặc tổng, gọi cho em có chuyện gì không! ?”

“Em mau tới đây!”

“A! ?” Tử Lam nghi vấn.

“Mau tới phòng làm việc của anh, anh có chuyện muốn nói với em!” Giọng nói từ tính của Mặc Thiếu Thiên từ điện thoại bên kia truyền tới.

“Vâng, em đến liền!” Tử Lam trả lời, sau đó kết thúc cuộc gọi hướng phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên đi đến.

Thật ra, khoảng cách giữa bộ phận thiết kế và phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên rất gần, chỉ cần đi vài bước liền tới, thời điểm Tử Lam đứng trước cửa, cô đưa tay gõ nhẹ một cái.

“Vào đi!”

Bên trong truyền đến thanh âm từ tính của Mặc Thiếu Thiên

Mặc Thiếu Thiên vừa dứt lời, Tử Lam đẩy cửa tiến vào bên trong.

Sau khi vào cửa, cô không nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên ngồi ở vị trí của mình, Tử Lam cau mày lại, mà một giây kế tiếp, cửa bỗng nhiên bị khóa trái, một đôi tay từ phía sau vòng lên, trực tiếp ôm lấy cô.

“Em đã đến rồi!”

“A!” Tử Lam đang trong trạng thái hoang mang, vừa nghe được thanh âm quen thuộc, lúc này, Tử Lam mới thoáng yên tâm.

Bị Mặc Thiếu Thiên ôm chầm lấy, cô cũng không giãy dụa muốn ly khai, chỉ nghiêng đầu nhìn anh, “Anh cũng thích chơi đùa kiểu này! ?”

“Trò chơi gì! ?”

“Dọa người từ phía sau! !” Tử Lam nói.

Nói đến chuyện này, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên khẽ nhếch lên, “Hù em rồi sao! ?”

“Anh cứ nói đi!” Tử Lam hỏi ngược lại.

Mặc Thiếu Thiên khẽ cười, gác cằm lên cổ Tử Lam, hít vào một hơi thật sâu, “Trưa nay em ăn cơm cùng với Trần Mặc! ?”

“Vâng!” Tử Lam gật đầu.

Tiếp đó, một trận trầm mặc...

“Ăn ngon không! ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Cũng không tệ lắm!” Tử Lam thành thật trả lời.

Vì vậy, một giây kế tiếp, Mặc Thiếu Thiên cắn nhẹ trên vai Tử Lam một cái, lần thứ hai hỏi, “Ăn ngon không! ?”

Lần này, Tử Lam mới cảm giác được bầu không khí có chút không đúng.

Cô quay đầu lại nhìn Mặc Thiếu Thiên, đôi con ngươi ẩn chứa tia sáng, khóe miệng gợi lên một độ cung hoàn mỹ, môi hồng răng trắng, thập phần xinh đẹp, “Mặc tổng, anh đừng nói cho em biết, rằng hiện giờ anh đang ghen!”

“Không được sao? Anh không được ăn giấm sao! ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, cũng không có ý định buông cô ra, mà lại dùng sức siết thật chặt hông của cô.

Nhìn dáng vẻ hiện tại của Mặc Thiếu Thiên, rõ ràng là một người đàn ông thành thực, thế nhưng lúc này, Tử Lam lại có cảm giác, Mặc Thiếu Thiên cũng có một mặt đáng yêu như vậy!

Tử Lam nhin không được cười thành tiếng, vươn tay nắm lại đôi tay thiếu hạnh kiểm của anh lại, “Mặc Thiếu Thiên, anh thế nào lại khả ái như vậy a, em thực sự yêu anh chết mất...” Tử Lam cười nói.

Mặc Thiếu Thiên cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Tử Lam làm ra động tác như vậy, nói những lời ngọt ngào, tâm của anh không khỏi động một chút.

Hai tay lập tức tăng thêm lực độ ôm chặt lấy cô, khẽ sát tai nói khẽ, “Nếu như vậy, vậy em cứ việc yêu anh đến chết đi !”

418. Chương 422: Khôi Phục Trí Nhớ

Mặc Thiếu Thiên cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Tử Lam làm ra động tác như vậy, nói những lời ngọt ngào, tâm của anh không khỏi động một chút.

Hai tay lập tức tăng thêm lực độ ôm chặt lấy cô, khẽ sát tai nói khẽ, “Nếu như vậy, vậy em cứ việc yêu anh đến chết đi !” Mặc Thiếu Thiên lộ ra vẻ mặt cầu cô yêu anh đến chết.

Nhìn anh như vậy, cô nhin không được khẽ cười, “Không ngờ, Mặc tổng cũng có một ngày sẽ trở nên như vậy?” Tử Lam cười nói.

“Bất kể người đàn ông nào cũng sẽ có một ngày như thế thôi!” Mặc Thiếu Thiên nói rất chắc chắn.

Mặc dù trong lòng ề ẩm, nhưng anh biết giữa Tử Lam và Trần Mặc tuyệt đối không có chuyện gì mập mờ với nhau, cho nên anh cũng rất yên tâm.

Nếu đổi lại là một người khác, anh nhất định sẽ không đồng ý, sớm đến đó quây một trận ra trò, chứ không phải yên ổn ngồi đây cho đến bây giờ.

Tử Lam cười một tiếng, “Đúng rồi, anh tìm em tới là có chuyện gì?” Tử Lam hỏi.

“Không có việc gì, chỉ là, anh cảm thấy rất nhớ em!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên định hôn Tử Lam nhưng bị cô tránh né, ngay lập tức trừng mắt nhìn anh, “Mặc tổng, hiện tại đang trong giờ làm việc đấy!”

Cô còn tưởng rằng có việc gì !

“Vậy thì đã sao? Ai bảo mỗi lần gặp được em anh điều không kiềm chế được mà muốn em?! Mặc Thiếu Thiên nói, tiếp đó còn hướng đôi môi của Tử Lam hôn tới.

“Chẳng lẽ anh không sợ người khác nói, anh công tư bất phân sao?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Ai dám nói lung tung?” Mặc Thiếu Thiên nhướn mày hỏi ngược lại, “Người nào không sợ xảy ra chuyện thì cứ việc nói?”

Tử Lam “.....”

“Quả thật là công tư bất phân mà!” Tử Lam nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên trong nháy mắt nheo con ngươi lại, “Lâm Tử Lam, có phải em đang muốn khiêu chiến sự nhẫn nại của anh hay không?”

“Em không sợ anh sẽ hướng em làm ra những chuyện gì sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Tử Lam lắc đầu, dứt khoát trả lời, “Không sợ!”

Ngập tức khấp, Mặc Thiếu Thiên cúi người, khóa chặt thân thể Tử Lam lại, “Ừm, nếu không sợ, vậy..anh sẽ bắt đầu quá trình trừng phạt em!” Dứt lời, Mặc Thiếu Thiên ép sát Tử Lam vào tường, nhắm ngay môi của cô hôn lên.

Từ trưa nay, trong đầu của anh đều hiện lên những hình ảnh hoan ái giữa anh và cô, hai người dây dưa cùng một chỗ, cho nên, hiện tại khi vừa chạm đến bờ môi kiều diễm của cô, Mặc Thiếu Thiên giống như tìm được nguồn nước trong cơn khát.

Anh cũng không có ý định sẽ buông tha cho cô, vẫn tiếp tục hung hăng cắn mút cái miệng ngọt ngào đầy dụ hoặc kia.

Tử Lam rất muốn lên tiếng ngăn lại, nhưng Mặc Thiếu Thiên nhanh trí ngăn chặn tất cả những hành động nhằm mục đích kháng cự của cô.

Mặc Thiếu Thiên chính là điển hình của loại người được voi đòi tiên, không, nói đúng hơn, đây đều thuộc đại đa số tính cách của đàn ông trên thế giới đều giống anh.

Hôn đến chỗ sâu, Mặc Thiếu Thiên bắt đầu không an phận, tay ở trên người Lâm Tử Lam bắt đầu sờ soạng, nếu là ở bên ngoài, Lâm Tử Lam cũng nhận, bị anh chiếm tiện nghi mấy cái coi như xong, nhưng Mặc Thiếu Thiên không cam lòng, muốn nhiều hơn thế, tay, hướng bên trong quần áo Lâm Tử Lam.

Ở công ty, Lâm Tử Lam đều mặc quần, áo chiffon, dễ dàng cho công việc, chẳng qua là hành động của Mặc Thiếu Thiên, cũng không dễ dàng.

Vì vậy, lúc tay của anh muốn cởi cúc quần áo của Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam bắt được tay anh, “Không muốn.... ..” Lâm Tử Lam nói.

Nhưng mà Mặc Thiếu Thiên không có nghe, trực tiếp chặn lại môi của cô, tay muốn cởi bỏ quần áo Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam nắm thật chặt.

Hai người vừa hôn, vừa độ sức ở phía dưới, Lâm Tử Lam cảm thấy đỡ khốc đỡ cười, Mặc Thiếu Thiên phát dục, cũng không phân biệt là đang ở nơi nào!

Rốt cục, lúc Lâm Tử Lam sắp không chống lại được tập kích của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam chợt nhớ tới cái gì, đột nhiên dùng sức, cắn một cái trên môi Mặc Thiếu Thiên.

“Ưm!” Mặc Thiếu Thiên phát ra tiếng kêu đau đớn, bị đau bụng Lâm Tử Lam ra, ánh mắt không vui nhìn về phía Lâm Tử Lam.

“Em cắn anh!?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, sau đó vươn tay, sờ môi, thấy máu.

Lâm Tử Lam cũng cau mày, nghĩ tới nên cắn một cái, cho nên cắn ra máu., nhưng mà dạy dỗ ngoài miệng không thể thiếu, “Lúc này là dạy dỗ anh phát dục khắp nói!”

Mặc Thiếu Thiên cau mày, “Chẳng lẽ anh thấy em không muốn là tốt sao!?”

“Này cũng không muốn!” Lâm Tử Lam nói.

Hôm qua đã bao nhiêu lần, cô cũng không muốn một lần trong văn phòng.

“Hôm qua là hôm qua, hôm nay là hôm nay, ai cho em ngày hôm qua không cho anh ăn no!” Mặc Thiếu Thiên nói, giọng nói mang theo vài phần oán trách.

Còn không cho ăn no?

Nghe nói như thế, khoe miệng Lâm Tử Lam cũng co quắp, đã không muốn châm chọc, lúc này Lâm Tử Lam trực tiếp tiến tới, nhìn môi Mặc Thiếu Thiên, “Như thế nào? Đau lắm sao?”

“Nếu không, anh cắn em thử một cái!?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Lâm Tử Lam lập tức lắc đầu, “ Không cần cảm ơn!”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô một cái, Lâm Tử Lam cười tà mị, “Như thế nào? Có cần em lấy thuốc giúp không!?”

“Em muốn cho tất cả mọi người biết, anh muốn làm chuyện ấy với người anh yêu, làm không thành, bị em cắn!?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại.

Lâm Tử Lam, “.....”

Được rồi!

“Muốn không đau, thật ra thì, có một biện pháp!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Biện pháp gì? ” Lâm Tử Lam nhú mày nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên, lúc Mặc

Thiếu Thiên nói ra câu kia, cô biết anh không có chủ ý gì tốt.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên chỉ môi mình, “Hôn một cái trước!”

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn, cũng không nói nhiều, trực tiếp tiến tới, ở trên môi Mặc Thiếu Thiên hôn một cái.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhân cơ hội đưa lưỡi ra, ở trong miệng Lâm Tử Lam hung hăng quét một cái, kĩ thuật khoa trương kia, Lâm Tử Lam liếc mắt nhìn một cái.

Thật ra thì, cũng đã thành thói quen!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên bắt được tay Lâm Tử Lam, không chút khách khí đặt ở phía dưới của mình.

Lâm Tử Lam cả kinh, lập tức rút tay về, “Mặc Thiếu Thiên, anh...”

Lâm Tử Lam cũng không biết nên nói cái gì cho phải, Mặc Thiếu Thiên nhiều lần cho cô “vui mừng” như vậy, để cho cô cũng không biết làm sao.

Mặc Thiếu Thiên cười, “Giải quyết nó!”

“Tự mình giải quyết!” Lâm Tử Lam lườm anh một cái nói.

“Vậy không được, này là trách nhiệm của em, ai bảo nó nhìn thấy em liền đứng dậy, cho nên, em nhất định phải phụ trách!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “... ....”

“Em phụ trách có thể thiên nó hay không?” Lâm Tử Lam nhìn anh nói từng chữ một.

Lâm Tử Lam, “.....”

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên gọi lên nụ cười, “Có thể, nhưng mà trước khi nó chết, thỏa mãn nó một lần!”

Lâm Tử Lam, “... ....”

Đối mặt với Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam thua, đã không muốn chứng thực cái gì!

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn anh, “Ngoan, nơi này không được, để nó chịu đựng đi!”

“Nếu như nó nhịn không được! ?”

“Vậy thì đi tìm người khác!” Lâm Tử Lam nói.

“Nhưng là nó bây giờ đối với phụ nữ khác không có hứng thú!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Vậy thì phế nó!”

“Ha ha ha...” Mặc Thiếu Thiên nhin không được cười phá lên, nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên nhin không được ôm lấy Lâm Tử Lam, trực tiếp hôn lên trán cô một cái.

Người ta đều nói tình nhân trong mắt là Tây Thi, lời này một chút cũng không sai, bất kể Lâm Tử Lam nói cái gì, làm cái gì, anh cũng cảm giác Lâm Tử Lam hết sức tốt.

“Tốt lắm, không làm khó dễ em, nhưng trở về em nhất định phải thỏa mãn anh!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam mới không nên đáp ứng, mở miệng, “Trở về hãy nói!”

Mặc Thiếu Thiên cũng không có truy cứu tiếp, dù sao sau khi trở về, không được, cũng phải được.

“Buổi chiều cùng nhau trở về, ở bãi đỗ xe chờ anh!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, “Được!”

“Tốt lắm, em tới lâu rồi, không có gì em đi ra ngoài trước!” Lâm Tử Lam nói, lúc cô tới, rất nhiều người, hiện tại tất cả mọi người đều biết quan hệ của cô cùng Mặc Thiếu Thiên, đợi đến thời gian dài, sợ là đã có nhiều suy nghĩ khác nhau.

Mặc Thiếu Thiên cũng không làm rối loạn nữa, chẳng qua là chỉ môi mình, “An ủi một cái nữa!”

Lâm Tử Lam cười, tiến tới, không do dự, tránh nơi Mặc Thiếu Thiên bị cản ra, nhẹ nhàng hôn lên một cái.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên mới hài lòng cười.

“Tốt lắm, em đi ra ngoài!” Lâm Tử Lam nói, vì vậy đi thẳng ra ngoài.

Mặc dù nói, Lâm Tử Lam vừa nhận lấy công việc này, nhưng cũng không có gì xa lạ, công việc thuận lợi.

Buổi chiều giờ tan việc, Lâm Tử Lam nhớ cùng Mặc Thiếu Thiên nói, cùng Mặc Thiếu Thiên gọi một cuộc điện thoại, xác định lúc anh tan việc, trực tiếp đi xuống bãi đậu xe.

Khi ra khỏi thang máy, Lâm Tử Lam còn cùng Mặc Thiếu Thiên nói chuyện điện thoại.

Lúc đến bãi đậu xe, Lâm Tử Lam tìm được xe của Mặc Thiếu Thiên, sau đó đứng đó chờ.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cũng đang từ trên lầu đi xuống.

Mà lúc này, ở nơi khác một chiếc xe yên lặng không tiếng động đi ra, Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, không có suy nghĩ nhiều, chỉ là đang chờ Mặc Thiếu Thiên.

Mà chiếc xe kia, hiển nhiên, lái rất nhanh, hơn nữa, thẳng tắp hướng Lâm Tử Lam đi tới, giống như muốn đụng chết Lâm Tử Lam.

Vừa vặn lúc này, thang máy mở ra, Mặc Thiếu Thiên từ bên trong đi ra.

Từ phương hướng của thang máy, có thể nhìn thấy nơi Lâm Tử Lam đứng, còn có chiếc xe kia thật nhanh lao tới.

Mắt Mặc Thiếu Thiên phóng đại, nhìn Lâm Tử Lam, cũng biết có chuyện gì.

“Cẩn thận!” Mặc Thiếu Thiên hô to một tiếng, lúc này lập tức xông tới, ôm Lâm Tử Lam lăn qua một bên.

Lâm Tử Lam không biết tình huống là như thế nào, càng không biết, ở bãi đậu xe, cũng xuất hiện chuyện như vậy.

Lúc cô hồi phục lại tinh thần, Mặc Thiếu Thiên đã ôm cô lăn trên mặt đất, chỉ sợ cô bị đụng vào đầu, dùng cánh tay bảo vệ đầu Lâm Tử Lam, cánh tay của mình lại ma sát trên mặt đất.

Đau đớn, anh không biết, một lòng đều để trên người Lâm Tử Lam.

“Em như thế nào? Không sao chứ?” Vừa tới mặt đất, Mặc Thiếu Thiên lập tức đứng dậy, nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lúc này, Lâm Tử Lam mới hồi phục lại tinh thần, một khắc ngã xuống kia, đầu óc Lâm Tử Lam hoảng hoảng hốt hốt, giống như có cái gì thoáng xuất hiện trong đầu của cô, chỉ là, nhìn Mặc Thiếu Thiên khẩn trương xuất hiện trước mặt của mình, lúc này cô mới lắc đầu một cái, “Em không sao!”

Mà người trên xe, cũng nhìn thấy không có đụng vào bọn họ, không cam lòng, ba người lập tức bước xuống xe.

Trên mặt ba người mang theo khăn trùm đầu, trong tay ba người cầm theo côn, chạy thẳng đến hướng bọn họ.

Khi côn giơ lên, Mặc Thiếu Thiên hoàn hồn, đứng dậy, lấy tốc độ nhanh nhất kéo Lâm Tử Lam ra phía sau mình, hướng về phía người kia đánh, hung hăng đá lên một cước.

Hai người kia vọt lên.

Một nhắm vào Mặc Thiếu Thiên, một nhắm vào Lâm Tử Lam.

Mặc Thiếu Thiên giải quyết xong một người, lập tức hướng Lâm Tử Lam bên kia, thật nhanh đá văng một người khác.

Mà vào lúc này, người vừa mới bị Mặc Thiếu Thiên đánh chọt vọt lên, mà còn đánh thẳng về phía Lâm Tử Lam.

Một khắc kia, Mặc Thiếu Thiên vốn không có thời gian suy nghĩ, chỉ có thể kéo Lâm Tử Lam qua một bên, mà một cơn kia, đánh vào sau ót của Mặc Thiếu Thiên.

Một khắc kia, thời gian như dừng lại.

419. Chương 423: Mặc Thiếu Thiên Nghe Lời Ai

“Mặc Thiếu Thiên!” Lâm Tử Lam khẩn trương kêu một tiếng.

Lâm Tử Lam cứ nhìn Mặc Thiếu Thiên như vậy, thân thể Mặc Thiếu Thiên cứng nhắc một cái, ngay sau đó xoay người, hướng về phía người cầm côn, một cước đá lên.

Người kia trực tiếp té xuống đất, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Hai người còn lại nhìn Mặc Thiếu Thiên, không nghĩ tới anh ta lợi hại như vậy, vì vậy, hai người trao đổi ánh mắt, không tính công kích Lâm Tử Lam, mà trực tiếp nhắm vào Mặc Thiếu Thiên.

“Phanh” một tiếng.

Một cơn đó, đã hung hăng đánh vào trên người Lâm Tử Lam, thậm chí, là đầu!

Một khắc kia, Mặc Thiếu Thiên xoay người lại, nhìn Lâm Tử Lam, hô hấp cũng muốn dừng lại.

Thật vất vả tìm được Lâm Tử Lam, anh không muốn lần nữa mất đi cô, hơn nữa, đang là trước mặt của mình.

“Lâm Tử Lam!” Mặc Thiếu Thiên kêu lên một tiếng.

Nhưng mà Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, không trả lời, lúc này, Mặc Thiếu Thiên ôm cô, thân thể của cô, lại cảm giác được mùi tanh, mà trên tay của anh, càng thêm dính dính.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên buông tay ở cái trán của Lâm Tử Lam ra, lúc nhìn thấy máu, nhất thời, đôi mắt cũng hồng hồng.

Giống như bị người ta đánh một cái, nhưng năng lực chịu đựng của Mặc Thiếu Thiên, lớn hơn Lâm Tử Lam.

Một khắc kia, tròng mắt Mặc Thiếu Thiên hồng hồng, lúc một người lần nữa đánh tới, Mặc Thiếu Thiên rút súng từ bên hông ra, trực tiếp nhắm người kia.

Không chút nào do dự.

Người kia, lúc nhìn thấy súng lập tức né tránh, nhưng vẫn bị Mặc Thiếu Thiên bắn trúng, mặc dù không phải vết thương trí mạng, nhưng sống không bằng chết, không khác biệt là mấy.

“Đi, đi mau!” Người kia kêu một tiếng.

Vì vậy, ba người lập tức hướng xe bọn họ chạy đi.

Mặc Thiếu Thiên không có bỏ qua cơ hội, hướng về phía bọn họ bắn mấy phát súng, bọn họ trực tiếp ôm đầu chạy tán loạn, lên xe lái đi.

Lúc này, nghe thấy tiếng súng hai bảo vệ chạy tới hướng này, mới vừa chạy tới, thì nhìn thấy một chiếc xe từ trong này chạy nhanh ra, biến mất không thấy.

Hai bảo vệ cũng sợ hết hồn, lúc ấy thì, bọn họ lại thấy hai người bên trong.

“Mặc tổng! ?” Hai người bảo vệ ngậy ngấn cả người, lập tức chạy tới.

“Mặc tổng, Lâm tiểu thư... hai người thế nào? Không có sao chứ! ?”

Mặc Thiếu Thiên ôm Lâm Tử Lam, trông mắt hồng hồng, sau khi nghe được lời bọn họ, đột nhiên hô to một tiếng, “Gọi xe cứu thương! ! !”

.....thanhhuyen.diendanlequidon.....

Bên trong bệnh viện, Lâm Tử Lam ở trong phòng cấp cứu.

Mặc Thiếu Thiên ở bên ngoài lo lắng chờ, mặc dù vào giờ phút này, cả người anh là máu, trên tay cũng có, sau lưng, tóc, đã nhuộm đỏ.

Nhưng như vậy, anh vẫn không quan tâm.

Anh nhất định phải đợi Lâm Tử Lam!

Thật vất vả tìm cô trở về, anh tuyệt đối không để cho cô xảy ra chuyện gì!

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên tự trách bản thân.

Không nghĩ tới, anh ở bên cạnh cô, còn để cô xảy ra chuyện, lúc người muốn đánh Lâm Tử Lam nhào đến, bây giờ anh vẫn cảm thấy tim mình như bị ai đó bóp chặt.

Đang lúc ấy thì, nhận được tin tức Hi Hi cùng Mặc lão đến.

“Cha, xảy ra chuyện gì!?” Hi Hi hỏi, tại sao đang yên ổn lại xảy ra chuyện!?

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở chỗ đó, sau khi nghe được lời Hi Hi nói, không có mở miệng, tầm mắt nhìn phía trước, đôi mắt hồng hồng, làm cho người khác thấy sợ, trên cổ có vết máu, tăng thêm mấy phần tà mị.

Mặc lão nhìn, không nghĩ sẽ gặp chuyện không may, “Rốt cuộc thế nào, anh mở miệng!”

Lúc này, Hi Hi chợt phát hiện cái gì, “Cha, cha bị thương!?” Hi Hi kinh ngạc hỏi.

“Cha không sao!” Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng mở miệng.

“Làm sao có thể không sao, cả người cha đầy máu!” Hi Hi khấn trương nói.

Nghe Hi Hi nói như thế, Mặc lão mới phát hiện, ông lập tức mở miệng, “Bác sĩ đâu, bác sĩ đâu!?”

Sau lưng quần gia lập tức đi tới, “Tôi lập tức đi tìm bác sĩ!”

Mặc lão gật đầu.

Lúc này Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng mở miệng, “Không cần, tôi không sao!”

Quần gia sửng sốt, đứng ở đó không biết làm sao, con mắt nhìn nhìn Mặc Thiếu Thiên, vừa nhìn về phía Mặc lão, Mặc lão mở miệng, “Đi!”

Quần gia nghe lời Mặc lão, xoay người đi tìm bác sĩ.

Hi Hi lo lắng các loại, lúc muốn hỏi thêm gì đó, cửa phòng cấp cứu được mở ra.

Mặc Thiếu Thiên lập tức đứng lên, hướng bên kia đi tới, “Bác sĩ, thế nào? Cô ấy như thế nào!?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, trời mới biết lúc anh hỏi những lời này, nội tâm lo lắng cỡ nào.

Hi Hi cũng đi lên, lo lắng nhìn bác sĩ.

Lúc này, bác sĩ bỏ khẩu trang xuống, nhìn bọn họ, “Bệnh nhân không có chuyện gì, chúng tôi đã chụp não bộ, mặc dù đầu bị thương, nhưng chắc sẽ không tạo thành nguy hiểm, chỉ là bệnh nhân có thể bị tụ máu, một thời gian sẽ tan!” Bác sĩ nói.

Nghe thế cái, Mặc Thiếu Thiên có cảm giác như trút được gánh nặng.

Lo lắng, đột nhiên được buông xuống.

Hi Hi cũng thở phào nhẹ nhõm, thật may là không có chuyện gì.

“Bệnh nhân lập tức sẽ chuyển vào phòng bệnh bình thường, mọi người có thể vào xem một chút!”

“Cảm ơn bác sĩ!” Hi Hi lễ phép cười nói.

Bác sĩ cười cười, xoay người rời đi.

Lúc này, Hi Hi nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, mẹ không sao!”

Mặc Thiếu Thiên cũng cười cười, sắc mặt tái nhợt, mà giây tiếp theo, Mặc Thiếu Thiên nhắm mắt lại, trước mắt tối sầm.

“Cha!” Hi Hi hô ta một tiếng.

... ..thanhhuyen.diendanlequidon....

Khi Mặc Thiếu Thiên tỉnh lại, Hi Hi xuất hiện ở trước mắt của anh.

“Cha, cha đã tỉnh!?” Hi Hi thấy Mặc Thiếu Thiên tỉnh lại, lo lắng hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nằm ở trên giường, cau mày, chợt nhớ tới cái gì, “Mẹ con đâu?”

“Mẹ ở phòng bệnh của mẹ, mẹ không có chuyện gì!” Hi Hi cười nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn dáng vẻ Hi Hi, không nhìn thấy Lâm Tử Lam không sao, anh có điểm không yên lòng, vì vậy, vén chăn lên, trực tiếp rút kim truyền nước biển ra muốn đi.

“Cha, cha đi làm gì!?”Hi Hi lập tức đứng lên, lo lắng nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Cha đi xem mẹ con một chút!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Mẹ con không có sao, có chuyện chính là cha, cha mau nằm xuống,bác sĩ nói, cha không thể xuống giường!” Hi Hi dặn dò nói.

“Không được, cha muốn nhìn thấy mẹ con mới có thể yên tâm!” Vừa nói, Mặc Thiếu Thiên vừa xuống giường, lúc này, anh không cẩn thận khê động vết thương sau lưng, đột nhiên đau anh phát ra một tiếng kêu rên.

“Cha.....” Hi Hi nhìn anh.

Đang lúc ấy thì, cửa phòng bệnh chợt bị đẩy ra, Mặc lão từ bên ngoài đi vào.

Lúc nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên muốn xuống giường, ông nhíu mày, “Anh làm gì!?”

Mặc Thiếu Thiên không để ý lời của ông, anh phải xuống giường.

“Anh có phải muốn chết hay không!?” Mặc lão nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Cho dù chết, cùng với ông không có bất cứ quan hệ gì!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc lão hung hăng nói.

Anh phát hiện ở trong lòng rất phiền, một lòng nhớ thương Lâm Tử Lam, cho nên Mặc lão nói chuyện với anh, hoàn toàn là chặn anh.

“Tốt lắm, vậy anh đi chết!” Mặc lão không chút khách khí nói.

Hi Hi, “...”

Hi Hi ở một bên nhìn Mặc lão, Mặc lão a Mặc lão, nguyên rửa con trai mình như vậy, ông không sợ sẽ đoạn tuyệt tử tôn sao?

“Dù sao trước anh cùng chết cũng không có gì khác nhau!” Mặc lão hừ lạnh một tiếng nói.

Mặc Thiếu Thiên mất máu quá nhiều, bác sĩ nói, nếu mất máu nữa, chỉ sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng, thật may là cấp cứu kịp thời.

Mặc Thiếu Thiên không có ý định cùng Mặc lão gây gổ, đi giày vào muốn đi, mặc cho Hi Hi ngăn cản, Mặc lão khích tướng cũng không quản.

Lúc này, anh vừa muốn đi, cửa bị đẩy ra.

Tầm mắt Mặc Thiếu Thiên nhìn về phía cửa, lúc nhìn người tới, anh chợt sửng sốt.

Lâm Tử Lam....

Lâm Tử Lam cũng đi vào, lúc nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên, cũng biết anh lo lắng ình, giống như, cô cũng rất lo lắng cho anh.

“Anh đứng dậy làm gì?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

“Em thế nào? Không sao chứ?” Mặc Thiếu Thiên lập tức đi tới, nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam lắc đầu một cái, “Em không sao, anh.... ..”

“Cha muốn đi xem mẹ, rút kim, khuyên như thế nào cũng không nghe!” Hi Hi ở phía sau nói.

Lâm Tử Lam, “... ..”

Mặc dù im lặng, nhưng là ánh mắt Lâm Tử Lam nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên, biết là anh lo lắng ình mới có thể như vậy, cô cũng thế.

Cô có thể hiểu được cảm giác này.

Lúc này. Mặc Thiếu Thiên lại mở miệng, “Chỉ cần em không sao là được!”

“Em không sao, có chuyện chính là anh, bác sĩ nói, nếu anh mất nhiều máu, sợ rằng, chúng ta đời sau mới có thể thấy nhau!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế cái, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Nếu như anh chết, em có thể sống, anh cũng cam tâm tình nguyện!”

Nghe được chữ chết, Lâm Tử Lam lập tức cau mày, “Không cho phép nói vậy!”

Khóe miệng Mặc Thiếu Thiên, chợt gợi lên nụ cười.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn về phía Hi Hi, “Bảo bối, đi kêu bác sĩ!”

“A, được!” Hi Hi đáp một tiếng, vì vậy lập tức chạy ra ngoài tìm bác sĩ.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Trở về trên giường đi!”

Khó có được chính là, Mặc Thiếu Thiên cũng không nói gì, trực tiếp đi về trên giường, Mặc lão ở một bên nhìn.

Ông cũng chưa có thấy qua Mặc Thiếu Thiên nghe lời như vậy, bây giờ nhìn, thật là ngạc nhiên.

420. Chương 424: Mặc Thiếu Thiên Khảo Nghiệm Vấn Đề

Mặc lão hừ lạnh hai tiếng, trực tiếp đi sang một bên.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên ngồi ở trên giường, Lâm Tử Lam đi tới, ngồi ở trước mặt của anh.

“Em như thế nào?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi, nhìn trên trán cô quần băng gạc, nhin không được đau lòng.

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Em không sao, có chuyện chính là anh!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế cái, Mặc Thiếu Thiên cau mày, cũng không có nói cái gì nữa.

Lúc này, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Hi Hi cùng bác sĩ đi vào.

“Mẹ, bác sĩ tới!” Hi Hi cười nói.

Lâm Tử Lam nhìn bác sĩ, ngược mắt lên cười nhặt xin lỗi, “Bác sĩ, thật ngại, làm phiền ông!” Lâm Tử Lam cười nói.

Nghe được lời Lâm Tử Lam, bác sĩ cũng cười, ông dĩ nhiên biết Mặc Thiếu Thiên là người như thế nào, ông cũng đắc tội nổi, coi như viện trưởng tới, cũng cúi đầu khom lưng nói chuyện.

“Lâm tiểu thư nói đùa, một chút cũng không có phiền, đây là chức trách của chúng tôi, huống chi, Mặc tổng còn là người tài trợ cho bệnh viện chúng tôi, một chút cũng không phiền!” bác sĩ cười nói.

Nghe lời của bác sĩ, Lâm Tử Lam cười cười, không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên còn đầu tư cho cả bệnh viện.

Chỉ là cũng đúng, có bao nhiêu người không ngã bệnh uống thuốc, không được, thật ra thì, bệnh viện, kiếm được rất nhiều tiền!

Mặc Thiếu Thiên rất có đầu óc buôn bán.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Lâm Tử Lam cũng không có nói như vậy.

Cho đến khi kim tiêm xuất hiện trên tay Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên cau mày, “Anh không sao, chẳng lẽ còn cần ghim kim sao!?”

Một câu nói, động tác của bác sĩ cứng đờ, không biết có nên ghim hay không ghim.

Lúc này, Lâm Tử Lam mở miệng, “Anh cho rằng anh không sao? Bác sĩ nói, anh phải tĩnh dưỡng ít nhất một tuần!”

“Một tuần! ?” Mặc Thiếu Thiên cau mày, nhìn về phía Lâm Tử Lam, anh đặc biệt ghét bệnh viện, nhưng mà giống như càng ghét, anh vào lại càng nhiều.

Nhất là năm nay.

Lâm Tử Lam nhìn anh, gật đầu một cái.

Lúc này, thật ra Mặc Thiếu Thiên đang suy nghĩ, đây chẳng phải là hơn một tuần lễ cũng không cùng Lâm Tử Lam vận động?

Lâm Tử Lam tuyệt đối không biết anh đang suy nghĩ cái gì, nếu không, nhất định sẽ hung hăng khinh bỉ.

Lúc này, bác sĩ cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, “Dạ, đúng vậy Mặc tổng, anh mất máu quá nhiều, nhất định phải nghỉ ngơi thật nhiều, ăn nhiều đồ ăn bổ dưỡng, không thể làm vận động mạnh!” Bác sĩ nhắc nhở.

Cũng không biết có phải là cố tình không, Mặc Thiếu Thiên nhú chân mày.

Lúc này thật vất vả ăn được Lâm Tử Lam, hiện tại nhắc nhở anh không thể “làm vận động!”

Dĩ nhiên, bác sĩ cùng Mặc Thiếu Thiên nói vận động, suy nghĩ của hai người tuyệt đối không giống nhau.

Chẳng qua là suy nghĩ này, chỉ có Mặc Thiếu Thiên nghĩ mà thôi.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn bác sĩ, “Ghim đi bác sĩ!”

Lúc này, bác sĩ nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên cũng không nói gì nữa, vì vậy, bác sĩ rất nhanh ghim kim tiêm vào trên cánh tay Mặc Thiếu Thiên.

Tất cả chuẩn bị xong, bác sĩ mở miệng, “Mặc tổng nghỉ ngơi thật tốt, tôi đi ra ngoài trước, có chuyện gì gọi tôi!”

“Ừ !” Mặc Thiếu Thiên đáp một tiếng, thanh âm không mặn không nhạt.

“Cảm ơn bác sĩ!” Lâm Tử Lam cười nói.

“Không khách khí!” Bác sĩ cũng cười cười, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Bác sĩ vừa đi ra ngoài, Hi Hi lập tức chạy đến bên người Mặc Thiếu Thiên, “Cha, con đã nói, mẹ không có sao!” Hi Hi nói.

“Ừ !” Mặc Thiếu Thiên đáp một tiếng, chỉ cần Lâm Tử Lam không sao, là được rồi!

Người nào cũng không biết, lúc Lâm Tử Lam bị đánh một cơn kia, tim Mặc Thiếu Thiên như bị ai đó bóp chặt!

Nhưng mà bây giờ nhìn cô không sao, trong lòng Mặc Thiếu Thiên, cũng yên tâm hơn rất nhiều.

Nhưng mà những người đó.... ..

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày.

Lúc này, giống như Hi Hi cũng nhớ tới cái gì, “Đúng rồi, cha, cha biết là ai làm sao?” Hi Hi hỏi.

Nếu như biết, bé tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ.

Nhắc tới cái này, Lâm Tử Lam cũng cau mày lại, “Bọn họ che mặt, căn bản không thấy được!”

“Vậy chính là có kế hoạch trước!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên không nói gì, nhưng mà anh biết, người bọn họ nhắm tới là Lâm Tử Lam, chứ không phải anh.

Nhưng mà, rốt cuộc ai muốn làm như vậy?

Mặc Thiếu Thiên nghĩ không ra.

Đã ba tháng Lâm Tử Lam không ở thành phố A, căn bản không có thù hận với ai, người nào sẽ hận cô như vậy, hận không thể giết cô đây!?

“Cha, cha nghĩ tới cái gì có phải hay không!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên còn chưa có mở miệng, Mặc lão ngồi một bên lại lên tiếng, nghe được lời của bọn họ, hừ lạnh một tiếng, “Cha cháu là người hắc đạo, thủ đoạn tàn nhẫn, đối với người nào cũng không nương tay, người đắc tội, đêm không xuể, hiện tại, cũng không biết ai tìm đến báo thù!”

Mặc dù lời này tràn đầy châm chọc, nhưng mà Hi Hi biết, Mặc lão cũng là lo lắng cho cha, nếu không lúc nghe tin cha gặp chuyện không may, cũng không lập tức chạy tới.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đang suy tư cái gì, nghe được lời của Mặc lão, ngược mắt hung hăng nhìn ông một cái, “ Là, đúng là như vậy, ông cũng cẩn thận một chút, ngày nào đó ra cửa bị tôi làm liên lụy, người ta tìm ông báo thù!” Mặc Thiếu Thiên hung hăng nói.

Nghe được lời của anh, Mặc lão hung hăng đập quả trứng, “Nếu anh biết, còn không mau dừng tay, chẳng lẽ người bên cạnh anh phải xảy ra chuyện mới được sao!?” Mặc lão thở phì phò nói.

Hôm nay là bọn họ, ngày mai là Hi Hi thì làm sao!

Đến lúc đó, bọn họ hối hận cũng không kịp!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên vừa muốn mở miệng thì Lâm Tử Lam lại nói, “Không, những người đó là nhắm vào tôi!”

Vừa nói xong, tất cả mọi người đều tập trung nhìn vào Lâm Tử Lam.

Ngay cả tầm mắt Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Lâm Tử Lam.

Nhìn ánh mắt Lâm Tử Lam, có cảm giác, không giống nhau.

Nhưng không giống chỗ nào, anh không nói ra được!

“Mẹ, mẹ nói gì!?” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Là nhắm vào mẹ!?

Mặc lão sửng sốt, nhắm vào cô ấy?

Lúc này, Lâm Tử Lam gật đầu một cái, “Tôi lúc ấy ở bãi đậu xe, chiếc xe kia rõ ràng là hướng tôi chạy tới, chỉ là, Mặc Thiếu Thiên đã cứu tôi, kế tiếp, cây gậy kia cũng hướng tôi đánh, nhưng mà Mặc Thiếu Thiên

đỡ thay tôi, mặc dù chuyện lúc sau xảy ra, những người đó là bị chọc giận, mới có thể cùng Mặc Thiếu Thiên đánh nhau!” Lâm Tử Lam từng chữ một nói, nhớ lại tình huống lúc đó.

Đúng là như vậy!

Hi Hi nhú mày, nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên cũng không có phủ nhận.

“Nhắm vào cô? Nhưng là, cô đắc tội với ai!” Mặc lão nhìn cô hỏi, có chút không thể tin!

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Tôi cũng không biết, tôi ba tháng không ở thành phố A, tôi cũng không biết những người đó là ai!”

Nếu như đắc tội, như vậy cũng chỉ có Diệp An Nhiên.

Nhưng mà cô ta đã chết rồi!

Ở thành phố A, không có ai hận cô đi!

Đang lúc ấy thì, Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới cái gì, anh nhìn Hi Hi, “Đúng rồi, bảo bối, cho người điều tra Lý Chấn một chút!”

“Lý Chấn! ?” Hi Hi cau mày.

”Ừ!” Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Trước ông ta bắt cóc mẹ con, nhưng lại được chúng ta cứu ra ngoài, lúc ấy, ông ta bị thua thiệt nhiều, nhưng cũng không có giết ông ta, con tìm hiểu một chút xem, gần đây ông ta đang làm gì?” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói đến cái này, Hi Hi mới chợt nghĩ tới, là có một chuyện như vậy.

Hi Hi gật đầu liên tục, “Con biết, cha, chuyện này giao cho con, cha nghỉ ngơi cho tốt!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Có tin tức, nhớ phải thông báo cho cha!”

“Con biết!” Hi Hi gật đầu.

Lâm Tử Lam đứng ở đó, sau khi nghe Mặc Thiếu Thiên nói, “Nhưng là, em cảm thấy không phải ông ta!” Lâm Tử Lam nói.

“Nếu như là ông ta, ông ta sẽ không chờ tới bây giờ tìm đến em, trước có cơ hội, hơn nữa, ông ta chỉ được, nhiều nhất là bắt cóc, giết người, sợ ông ta không có gan!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên cũng đồng ý gật đầu một cái, anh cũng cảm thấy như vậy, nhưng hiện tại, ở thành phố A, cùng Lâm Tử Lam có thù hận cũng chỉ có ông ta!

Mặc Thiếu Thiên cau mày, lúc này, anh chợt nhớ tới cái gì, đột nhiên ngẩn đầu nhìn Lâm Tử Lam, kinh ngạc không thôi, “Em nhớ!”

Lâm Tử Lam sửng sốt, cũng không có phủ nhận, gật đầu một cái.

Thật ra thì lúc cô tỉnh lại, tất cả trí nhớ, cô đều nhớ lại, cô cũng không biết tại sao lại như vậy, nhưng là, thật cảm động, cô có thể nhớ lại.

Thấy Lâm Tử Lam gật đầu, Mặc Thiếu Thiên cũng Hi Hi ngây ngẩn cả người.

Ngay cả mặc lão cũng ngây ngẩn cả người.

Nhớ ra !?

Thật hay giả !

“Mẹ, mẹ nói thật sao!? Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam kích động hỏi.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, gật đầu một cái, “Ừ!”

Nhìn trên mặt Hi Hi vui mừng, Mặc lão cũng hết sức cao hứng.

Mặc Thiếu Thiên cũng kích động không thôi, có chút khó có thể tin, nhìn cô, “Em nói thật!”

“Em lừa anh làm gì!?” Lâm Tử Lam nói.

“Vậy nơi chúng ta lần đầu tiên gặp gỡ là nơi nào!?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Quầy rượu!”

“Lên giường thế nào!”

Lâm Tử Lam, “.....Coi anh là ngu lang!”

“Lúc làm, người nào trên người nào dưới!”

Lâm Tử Lam, “.....anh trên em dưới!”

“Thời gian dài nhất là bao lâu!?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Lâm Tử Lam, “... ....”

Hỏi tới đây, mặt Lâm Tử Lam cũng đỏ lên.

Phải biết, mặc lão cùng Hi Hi vẫn còn đang ở đây!

“Em không nhìn thời gian, em làm sao mà biết!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe đáp án của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cười.

Anh không tin hỏi liên tiếp mấy vấn đề, nhưng Lâm Tử Lam đều trả lời được.

Mặc dù những vấn đề này tương đối riêng tư, nhưng mà những chuyện này, cũng chỉ có anh cùng Lâm Tử Lam hai người biết!

Nghe Lâm Tử Lam trả lời.

Mặc Thiếu Thiên lúc này mới tin tưởng, Lâm Tử Lam thật sự nhớ ra.

“Em thật nhớ ra!?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Anh nên nói cái gì đây?

Trong họa có phúc sao?

Xảy ra chuyện như vậy, vốn cho là sẽ mất đi Lâm Tử Lam, nhưng mà không có, Lâm Tử Lam còn khôi phục trí nhớ.

“Là, em nhớ ra rồi!” Lâm Tử Lam nhìn anh nói.

Nếu cô không nói những lời này, sợ rằng Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên vẫn hỏi những lời này.

421. Chương 425: Mặc Thiếu Thiên Toan Tính Phúc Lợi Cho Mình

Nghe nói như thế, Mặc Thiếu Thiên cũng không biết dùng cái gì để hình dung tâm tình của mình.

Hi Hi cũng là như thế, “Thật tốt quá, mẹ cuối cùng cũng nhớ ra!” Hi Hi rất kích động nói.

Lâm Tử Lam cười cười, nhìn Hi Hi, “Thật xin lỗi bảo bối, tui thân cho con rồi!”

Hi Hi lắc đầu liên tục, “Con không có tui thân chút nào, coi như mẹ không nhớ ra, thì vẫn yêu thương con, chỉ là, người tui thân chính là cha rồi!” Hi Hi cười nói, ánh mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Mẹ hành hạ cha không ít!

Chuyện này thì cô biết.

Nghe được lời Hi Hi nói, Lâm Tử Lam cười một tiếng, “ Không có việc gì, cha con không có tử thân chút nào!”.

Nghe như thế, Mặc Thiếu Thiên lập tức bất mãn, “ Ai nói, anh rất tử thân!”

“ Không biết Mặc tiên sinh tử thân chuyện gì!?” Lâm Tử Lam nhìn anh ta hỏi.

“Sau khi tìm thấy, em bắt anh kìm nén ba tháng, cũng không cho anh vào phòng, anh không tử thân sao!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam bất mãn hỏi.

Không được, nếu cô nhớ ra, anh sẽ phải lấy lại toàn bộ ba tháng bị uất ức này.

Lâm Tử Lam, “....”

Mặc Thiếu Thiên, có thể không nói những chuyện này trước mặt mọi người không?

Lâm Tử Lam cũng không biết nói như thế nào.

Dù sao lúc này, Hi Hi và Mặc lão cũng còn đứng ở đây.

Một già, một trẻ đều không phải là người đơn thuần gì!

Lúc này, Mặc lão đứng ở đó, nhìn bọn họ nói chuyện với nhau, lập tức đi tới, “ Đừng vui mừng quá sớm, nên làm tiếp một cuộc kiểm tra kỹ lưỡng mới phải, biết đâu đó chỉ là tính cách tạm thời thôi!” Mặc lão nói.

Nghe nói thế, Mặc Thiếu Thiên nhú mày lập tức không vui, “ Ông không thể nói lời dễ nghe sao?”

“Tôi đây là đang nói sự thật!” Mặc lão từng chữ một nói.

Mặc dù lúc này nói ra có chút mất hứng, nhưng đây cũng là sự thật.

Bọn họ vì vui sướng mà không nghĩ tới, nhưng Mặc lão lo lắng Lâm Tử Lam có thể nhớ ra chuyện gì hay không.

Đây chính là lo lắng của người già và người trẻ có chỗ khác nhau.

Lời Mặc lão nói, Mặc Thiếu Thiên cũng hiểu, anh ta cũng rất sợ tình huống như thế, nhưng mà cũng chỉ là ngại, vì lời Mặc lão vừa nói mà có chút mất hứng.

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên cũng không có cãi lại, mà nhìn Lâm Tử Lam, “ Như thế này, để cho bác sĩ làm một cuộc kiểm tra thật kỹ cho em !”

Lâm Tử Lam gật đầu, khoe miệng tươi cười, “ Em biết rồi!”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên mới yên tâm cười một tiếng.

Hi vọng lần này vì họa được phúc, Lâm Tử Lam khôi phục lại trí nhớ.

Hi vọng lại không xảy ra chuyện gì!

Mặc lão ở một bên lắng nghe, hừ lạnh một tiếng, cũng không gây gổ cùng Mặc Thiếu Thiên, có thể đạt mục đích là được.

Chỉ là, rất dễ nhìn thấy, tâm tình Hi Hi vui sướng biểu đạt tương đối mãnh liệt.

“ Hôm nay thật là một ngày tốt, cha, bác sĩ nói cha cần phải bồi bổ tốt một chút, bây giờ con trở về nhà sẽ hầm cách thủy đồ bổ cho cha!”

“ Con trai ngoan!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“ Mẹ muốn ăn canh cá!” Lúc Hi Hi còn chưa mở lời, Lâm Tử Lam lại trực tiếp mở miệng.

Hi Hi sững sờ, ngay sau đó nở nụ cười .

Đây mới là mẹ, không có chút khách khí.

Hi Hi gật đầu liên tục, “ Dạ, con biết rồi, cha với mẹ ở nơi này tâm sự đi, nhớ lại thật tốt chuyện quá khứ của hai người, con trở về hầm cách thủy thuốc bổ đây!”Nói xong, Hi Hi nở nụ cười.

Lâm Tử Lam liếc Hi Hi một cái, ai, đứa bé trưởng thành quá sớm cũng không tốt!

Vì vậy, Hi Hi lập tức chuẩn bị đi ra.

Lúc tới bên cạnh Mặc lão, Hi Hi nhìn Mặc lão, “ Mặc lão, đi thôi!”

Mặc lão đứng đó, nhìn Hi Hi, “ Đi đâu?”

“ Mời ông uống cà phê!”

“ Không đi!”

“ Chẳng lẽ, ông phải ở chỗ này nhìn cha mẹ con gần gũi, cuồng nhiệt ?”Hi Hi hỏi.

Mặc lão, “.....”

Lâm Tử Lam, “....”

Cuối cùng cũng đến ngày trong đầu nhớ ra.

Mặc Thiếu Thiên ở trong lòng xúc động thật nhiều, vẫn là con trai hiểu được lòng mình.

Mặc lão khẽ giạt mình một chút, quay đầu liếc nhìn Mặc Thiếu Thiên đang ngồi ở trên giường, “ Ai muốn nhìn!”

“ Vậy thì đi thôi!”

“ Đi đi đi!” Vì vậy, Mặc lão cùng Hi Hi đi ra khỏi phòng.

Lúc này, ánh mắt Lâm Tử Lam nhìn về phía cửa, nhìn bóng lưng Hi Hi cùng Mặc lão, nhếch miệng lên cười an ủi một chút.

Mặc dù ba tháng nay xảy ra không ít chuyện, nhưng mà Mặc lão cùng Hi Hi thay đổi là chuyện kinh ngạc nhất.

Lúc ấy, cô còn nhớ rõ, Mặc lão từng nói, chết cũng sẽ không thừa nhận Hi Hi là con cháu của nhà họ Mặc, bây giờ nhìn Mặc lão thích Hi Hi như vậy, Lâm Tử Lam cũng thấy an ủi.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “ Em đang nhớ tới chuyện gì?”

Lâm Tử Lam hoàn hồn, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “ Đang suy nghĩ đến sự thay đổi giữa Hi Hi và Mặc lão!”

“ Nhìn ra, hiện tại Mặc lão rất thích Hi Hi” Lâm Tử Lam nói.

Nhắc tới Mặc lão, Mặc thiếu Thiên khinh thường, hừ lạnh một tiếng, “ Đó là do bảo bối của chúng ta đáng yêu!”

Nhìn vẻ mặt của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam không khỏi cười ra tiếng.

“ Thật ra em cảm thấy, bề ngoài của Mặc lão xem ra không có độc ác như vậy!” Lâm Tử Lam nói.

“ Ông ta không độc ác sao? Ông ta đã từng đối xử với anh như vậy, là không độc ác sao!?” Mặc Thiếu Thiên lạnh giọng hỏi ngược lại.

“ Hồ đồ không ăn thịt con, đó chính là ông ta!”

Những chuyện trải qua lúc nhỏ, đều hiện rõ ràng trước mắt Mặc Thiếu Thiên.

Dĩ nhiên, hiện tại Lâm Tử Lam cũng biết lời nói của Mặc Thiếu Thiên là có ý gì.

Cô cũng không cần tranh cãi cùng Mặc Thiếu Thiên, dù sao chuyện này, nếu không phải tự mình trải qua, căn bản sẽ không biết gì.

Là người có thể lý giải , nhưng mà căn bản cô không có cách nào cảm hóa được, mặc dù Lâm Tử Lam biết rõ ban đầu Mặc Thiếu Thiên rất tuyệt vọng, nhưng mà cũng không cách nào cảm nhận được tâm tình ban đầu của anh ta lúc bị vứt bỏ.

Thật không phải chỉ vài ba lời mà có thể làm mờ đi những tổn thương, đối với một đứa bé mà nói, không chỉ tổn thương trên thân thể, mà còn là một loại tổn thương cả tâm hồn.

Lâm Tử Lam cảm thấy ban đầu thật may mắn, thật may là Mặc Thiếu Thiên không có giống Mặc lão.

Nếu không, Hi Hi cũng thật là bi kịch.

Chỉ cần nhìn Mặc Thiếu Thiên thích bảo bối như vậy, cô cũng đủ hài lòng.

“Mặc kệ như thế nào, hiện tại Mặc lão rất thích Hi Hi, đây cũng là một thay đổi tốt, anh cũng nên ít cùng ông ta tranh luận!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc dù, Mặc Thiếu Thiên rất hận, nhưng mà đồng thời càng muốn chứng tỏ mình, thật ra anh ta rất khát vọng lấy được sự chú ý của Mặc lão, lấy được một chút xú quan tâm của ông ta.

Mặc dù, Mặc Thiếu Thiên không thừa nhận, nhưng mà Lâm Tử Lam biết điều đó.

Nghe lời Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên hừ lạnh một tiếng, “Tranh luận sao? Anh còn chưa làm cho ông ta tức chết đâu, ông ta so với anh, còn kém anh mười ngàn lần!”

Nghe lời Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam mở miệng, “Thật đúng là mạnh miệng!”

“Cái gì?”

“Thật ra thì, nói như vậy, anh với Hi Hi thật sự chính là cùng một loại người!” Lâm Tử Lam nói, nghe nói thế, Mặc Thiếu Thiên hơi nhú mồm, “Người nào!”

“Đều là hi vọng lấy được tình thương của người cha!”

Nghe nói thế, sắc mặt của Mặc Thiếu Thiên cứng ngắc một chút, “Buồn cười!”

“Buồn cười hay không, trong lòng anh biết rõ!” Lâm Tử Lam nói, “Nhưng nếu anh thật sự hận Mặc lão, tại sao còn tiếp nhận MK, cũng không phá hoại nhà họ Mặc?” Lâm Tử Lam hỏi.

Mặc Thiếu Thiên hoàn toàn có khả năng làm việc này, nhưng anh không hề làm như vậy.

“Đó là bởi vì anh muốn từ từ hành hạ bọn họ!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Chính là không thừa nhận, anh ta khát vọng được Mặc lão chú ý đến.

Nghe lời nói của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam cười một tiếng, không tiếp tục tranh luận cùng anh ta, “Đúng vậy, là bỏ công không nuôi từng người họ ập mạp!”

Nghe nói như thế, Mặc Thiếu Thiên cau mày không vui, lập tức đứng dậy, hướng môi Lâm Tử Lam hôn xuống.

Hung hăng hôn cô, mặc dù hiện tại nhúc nhích đều đau muốn chết.

Nhưng mà anh ta cũng muốn trừng phạt cô.

Lâm Tử Lam cũng không có lộn xộn, mà là đón nhận nụ hôn này của Mặc Thiếu Thiên.

Ký ức tốt đẹp như thế, Lâm Tử Lam rất cảm tạ đã cho cô có thể nhớ lại tất cả mọi chuyện.

Cuối cùng, một nụ hôn hoàn mỹ kéo dài đến mấy phút sau mới kết thúc.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, nhú mồm, “Không cho phép bắt bẻ anh!” Lâm Tử Lam nhìn dáng vẻ của Mặc Thiếu Thiên, cười một tiếng.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên từ từ mở miệng, “Em thật là đáng sợ!”

Đáng sợ?

Lâm Tử Lam nhú mồm, đôi mắt chăm chú nhìn Mặc Thiếu Thiên.

“Em đã nhìn thấu đáo anh, vậy em có thể nhìn ra, vào giờ phút này anh muốn nhất là chuyện gì không!?” Mặc Thiếu Thiên nhìn chăm chăm Lâm Tử Lam, từng chữ một hỏi.

Nghe được câu này, Lâm Tử Lam mới hoảng hốt hiểu được lời nói của Mặc Thiếu Thiên là có ý gì.

Lúc này, Lâm Tử Lam lườm anh ta một cái, “ Mặc kệ bây giờ anh muốn làm chuyện gì nhất, anh đều phải nằm xuống!” Nói xong, Lâm Tử Lam đỡ Mặc Thiếu Thiên, để cho anh ta nằm xuống!

“ Anh muốn ăn em” Mặc Thiếu Thiên không chút che giấu nói.

Lâm Tử Lam, “....”

Mặc Thiếu Thiên, anh là không muốn sống sao?

Từ buổi chiều hôm qua đã bắt đầu vận động, liên tiếp hai ngày rồi, còn muốn?

Lâm Tử Lam cười với anh ta, “ Vậy anh chỉ có thể suy nghĩ thôi!”

“ Anh nghĩ là muốn thật!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“ Nơi này là bệnh viện!” Lâm Tử Lam nói.

“Sẽ không có ai đi vào!”

“ Anh đang bị thương!”

“ Em có thể chủ động!”

“ Em cũng bị thương mà!”

“ Vậy để anh”

Lâm Tử Lam, “....”

Lâm Tử Lam coi như nể phục Mặc Thiếu Thiên, anh ta là cối xay, công phu thật không phải tầm thường!

“ Bắt đầu từ buổi chiều hôm qua, anh đã không dứt rồi!” Lâm Tử Lam nói

“ Bắt đầu đối với anh mà nói, chỉ là làm nóng người một chút!”

Nóng người?

Lâm Tử Lam hít sâu một cái, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên, “ Chờ anh khỏe lại có được hay không?” Lâm Tử Lam hỏi.

Nói đến chuyện này, Mặc Thiếu Thiên đột nhiên nhướng mày, “ Là em nói!”

Lâm Tử Lam gật đầu, “ Vâng!”

“ Anh muốn làm tư thế kia!” Mặc Thiếu Thiên nhân cơ hội đòi hỏi.

Lâm tử Lam, “....Không được!”

“ Vậy thì bây giờ đến đây đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “....” Quả đấm nắm thật chặt lại.

“ Được!”

Nghe được Lâm Tử Lam đồng ý, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên chọt câu lên, “ Lâm tiểu thư, nhất ngôn cửu đỉnh, lời nói ra không thể không cân nhắc kỹ!”

Nhìn Mặc Thiếu Thiên cười, tại sao Lâm Tử Lam có cảm giác mình bị sắp đặt.

Dĩ nhiên, Mặc Thiếu Thiên thật đúng là cố ý.

Lúc này toan tính phúc lợi ình, là đơn giản nhất.

Đây gọi là anh hùng cứu mỹ nhân, sau đó vĩnh viễn sẽ là mỹ nhân lấy thân báo đáp.

Mặc Thiếu Thiên không ngốc, đương nhiên là muốn nhân cơ hội này toan tính phúc lợi ình.

Chỉ cần nghĩ đến sau này có thể làm cái tư thế đó, Mặc Thiếu Thiên cũng có cảm giác thoải mái đến cực điểm, hiện tại, hận không lập tức khỏe lại mà kéo Lâm Tử Lam về nhà làm ngay.

422. Chương 426: Mặc Thiếu Thiên Cầu Hôn Lâm Nữ

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam thấy thật lo lắng.

Nhưng không nói gì, nhìn anh, “ Khỏe trước rồi hãy nói!”

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở trên giường, Lâm Tử Lam kéo cho anh một cái gối mềm kê vào sau cho anh dựa cho thoải mái, sợ đụng đến vết thương của anh.

Nhìn dáng vẻ cẩn thận của cô, gương mặt trái xoan, đôi lông mi thon dài lay động trước mặt, xem ra hết sức thoải mái, xinh đẹp, chỉ cần nhìn cô, Mặc Thiếu Thiên cũng cảm thấy thỏa mãn.

Cùng Lâm Tử Lam quan hệ cũng nhiều lần, nhưng mỗi lần thấy Lâm Tử Lam, anh đều có một cảm giác mãnh liệt.

Cuộc đời này có thể cùng Lâm Tử Lam quen biết yêu nhau, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy với anh xem như là tốt rồi.

Lúc này, Lâm Tử Lam ngược mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, thấy được ánh mắt thâm tình của anh, Lâm Tử Lam sững sốt.

“Anh nhìn em làm gì! ?”

“Lâm Tử Lam, chúng ta kết hôn đi!” Mặc Thiếu Thiên chợt mở miệng nói.

Lâm Tử Lam sững sốt, ánh mắt đảo mấy cái, ngược mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nghiêm túc nhìn cô, “Anh không muốn đợi, ban đầu đính hôn, anh trực tiếp đổi thành kết hôn!” Cũng là bởi vì muốn cho Lâm Tử Lam tất cả, mới xảy ra chuyện như vậy.

Bây giờ nghĩ lại anh có chút hối hận.

Sớm biết, trực tiếp kết hôn.

Nghe được lời Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam dừng lại, “Anh không sợ, lúc kết hôn em lại biến mất sao! ?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên đột nhiên nắm chặt tay Lâm Tử Lam, “Lần này, anh nhất định bảo vệ tốt em, tuyệt đối không cho kẻ nào có cơ hội!” Mặc Thiếu Thiên nói gần từng chữ.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, khóe miệng nâng lên cười, thật ra thì, hốc mắt đã ươn ướt.

“Đồng ý anh có được hay không! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi, muốn cùng cô kết hôn, cả đời ở bên nhau, cái ý niệm này, rất mãnh liệt!

Lâm Tử Lam có chút dở khóc dở cười, nhìn anh, “Mặc Thiếu Thiên, anh muốn cầu hôn, cũng phải nghĩ mình đang ở đâu!”

“Cầu hôn, anh đã cầu hôn rất nhiều lần rồi, anh hiện tại muốn kết hôn!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam cố chấp nói.

Đối mặt ánh mắt thâm tình Mặc Thiếu Thiên, Lâm tử Lam còn có thể nói được gì.

Lúc đầu đồng ý đính hôn cùng Mặc Thiếu Thiên, cô ảo tưởng sẽ có một ngày kết hôn, nhưng không ngờ, bọn họ xảy ra nhiều chuyện như vậy. Chỉ là cũng thật may mắn.

Mặc Thiếu Thiên không hề từ bỏ cô!

Thật may cũng tìm được cô!

Cuối cùng, Lâm Tử Lam không ngăn được, rơi xuống một giọt nước mắt, gật đầu một cái.

Lâm Tử Lam cũng yêu Mặc Thiếu Thiên, nếu đã vậy cô còn gì phải nói nữa, cô gật đầu đồng ý!

Nhìn Lâm Tử Lam gật đầu, Mặc Thiếu Thiên chợt cười.

“Ngày mai chúng ta đi đăng ký kết hôn!” Mặc Thiếu Thiên hết sức kích động nói.

Không nghĩ tới trước đây cầu hôn nhiều lần, Lâm Tử Lam đều cự tuyệt.

Lần này, anh nói muốn Lâm Tử Lam cùng anh kết hôn, cô cũng sẽ cự tuyệt, không ngờ, cô đồng ý!

Nếu đã đồng ý, Mặc Thiếu Thiên nhất định phải rèn sắt khi còn nóng, trực tiếp đi đăng ký kết hôn!

Nghe lời Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam nhẹn không được bật cười, lau nước mắt trên mặt, “Anh vội cái gì, đừng quên, anh bây giờ còn đang nằm viện!”

“Có thể không vội sao? Kết hôn rồi, em chính là vợ anh, không còn có quyền lợi cự tuyệt anh mỗi khi chung giường!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam dở khóc dở cười.

Biết Mặc Thiếu Thiên đang nói đùa, nhưng lúc nào cũng nhớ về chuyện kia.

Lúc này, nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên chợt mở miệng, “Lâm Tử Lam, đời này có em ở bên anh, với anh là đủ rồi!”

Nghe thế, Lâm Tử Lam giật mình, chuyện tình đẹp nhất, không phải một người đàn ông đối với cô nói yêu cô, mà là anh nói, đời này có em ở bên, cũng đủ rồi.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Chỉ mong anh cả đời cũng cảm thấy như vậy!”

“Nhưng chỉ đời này anh cảm thấy chưa đủ!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Kiếp sau sau nữa, anh đều hy vọng có thể gặp được Lâm Tử Lam, cùng cô lần nữa ở chung một chỗ.

Anh không biết trên thế giới này có kiếp sau hay không, nhưng Mặc Thiếu Thiên lại nguyện ý tin tưởng.

Nếu như có, kiếp sau, anh phải tìm được cô!

Lâm Tử Lam đứng ở đó, nhìn Mặc Thiếu Thiên, trong mắt tất cả đều là cảm động, cô không cần yêu phải thẻ non hẹn biển, cũng không cần xin anh cả đời phải ở bên cạnh cô, cô chỉ muốn một người đàn ông vào giờ phút này đối với cô thật lòng.

Không ai có thể bảo đảm sau này sẽ thế nào, cho dù hiện tại oanh oanh liệt liệt, bọn họ cũng sẽ có ngày vui vẻ, có thể cũng sẽ có một ngày một mỗi, nhưng là Lâm Tử Lam tin tưởng, tình yêu bọn họ, vượt qua thử thách, càng thêm hoàn mỹ.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, mở miệng, “Mặc Thiếu Thiên, anh đột nhiên kích động, em tiếp nhận không nổi. . . . .”

Mặc Thiếu Thiên, “. . . . .”

Nhìn Lâm Tử Lam cười, Mặc Thiếu Thiên liếc cô một cái, “Hiện tại không tiếp nhận nổi thì dùng cả đời này tiếp nhận, về sau anh còn nói nhiều những lời như thế, không ngừng kích động!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói gần từng chữ.

Thật vất vả lần đầu thật tình, lại vì một câu của cô phá vỡ.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên, “Giống như anh đang buồn bực!”

“Câm miệng!” Mặc Thiếu Thiên quát.

Lâm Tử Lam cười một tiếng.

Lâm Tử Lam là một người mạnh mẽ, cũng không nguyện ý ở trước mặt người khác yếu thế, rơi nước mắt, nhưng Mặc Thiếu Thiên nói như thế, Lâm tử Lam không đảm bảo mình sẽ làm ra chuyện gì!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới cái gì, nhìn Lâm Tử Lam, “Đưa anh điện thoại di động! ?”

Vì vậy, Lâm Tử Lam tìm xung quanh, cầm lên điện thoại di động, “Anh lấy điện thoại di động làm gì! ?”

Mặc Thiếu Thiên không trả lời, trực tiếp lấy điện thoại di động, bấm một dãy số.

Rất nhanh, đường giây được nối.

“Này, Mạc Lương, anh đang ở đâu! ?”

“Ở công ty!”

“Giúp tôi đặt một đôi nhẫn kim cương, độc nhất vô nhị trên thế giới!”

“Nhẫn cưới!”

“Tốt!”

Vì vậy, ngắn gọn, liền cúp.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh mua nhẫn kim cương làm gì! ?”

“Làm nhẫn cưới của chúng ta!” Hiện tại, Mặc Thiếu Thiên nhìn tay Lâm Tử Lam, nơi đó sớm đã trống không, không biết thất lạc nơi nào.

Như vậy, nếu không có, anh phải mua cho Lâm Tử Lam chiếc nhẫn kim cương lớn hơn.

Lâm Tử Lam, “. . . . .”

“Anh quá nóng vội rồi!” Lâm Tử Lam nói.

“Không gấp chút nào, nhẫn kim cương độc nhất vô nhị, cần một thời gian mới có thể có , chờ anh xuất viện, chúng ta lập tức kết hôn!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “. . . . .”

Tại sao, nói chuyện cùng Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam có một loại cảm giác thời gian rất eo hẹp !

Lúc này, Lâm Tử Lam ngồi bên cạnh Mặc Thiếu Thiên, suy nghĩ một chút, nhìn anh, “Mặc Thiếu Thiên, em có một ý tưởng!”

“Ý tưởng gì?”

“Em muốn tự mình thiết kế nhẫn cưới chúng ta!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên sững sờ.

Anh quên Lâm Tử Lam là nhà thiết kế trang sức.

Suy nghĩ một chút, nếu như để Lâm Tử Lam tự mình thiết kế, không chỉ độc nhất vô nhị, còn có ý nghĩa kỷ niệm .

Mặc Thiếu Thiên lập tức đồng ý, “Cũng tốt, cái ý tưởng này không tệ!”

Lâm Tử Lam cau mày nhìn anh, “Anh đồng ý! ?”

“Anh đương nhiên đồng ý, em là kỹ sư thiết kế, thực lực không cần phải nói, quan trọng nhất là, càng có ý nghĩa kỷ niệm!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe được anh nói như vậy, Lâm Tử Lam cười một tiếng, vẫn là Mặc Thiếu Thiên hiểu cô.

“Ừ, anh đã đồng ý, như vậy em tự mình thiết kế!” Lâm Tử Lam nói, lời thề son sắt.

“Nếu nói rồi, em nhất định phải làm!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam nhìn anh cười một tiếng, “Em biết rồi!”

Nhìn Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cười, lúc này, thấy trên đầu cô quần đeo băng, anh vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve, “Có đau hay không! ?”

Lâm Tử Lam lắc đầu, “So với anh, không coi vào đâu!”

Hiện tại, ngược lại cô thấy may mắn vì một gây này, để cho cô nhớ lại!

Thật ra thì, Lâm Tử Lam không biết, một gây này, không phải là mấu chốt để cô nhớ lại!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhớ tới cái gì, “Sau lưng, có đau hay không! ?”

Nhớ thầy thuốc nói, đầu cô không có vấn đề gì, quan trọng là phía sau lưng của cô, nhất định rất đau!

Lâm Tử Lam lắc đầu một cái, “Đã thoa thuốc, không có việc gì!”

Mặc Thiếu Thiên vẫn lo lắng, “Cho anh xem!”

“Không cần, em thật sự không có việc gì!”

“Chúng ta cũng là vợ chồng, còn xấu hổ cái gì!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam bị lời nói Mặc Thiếu Thiên trêu chọc đỏ mặt cười, “Em thật sự không có việc gì, sắp có người đi vào rồi!”

Nơi này chính là bệnh viện, không phải trong nhà bọn họ.

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cũng không có tiếp tục yêu cầu.

Chỉ là, trong đầu hình như bắt đầu nghĩ cái gì. . . . .

.....boconganh.... ....

Mà bên kia.

Hi Hi mang theo Mặc lão về nhà của bé.

Hi Hi đi trước, Mặc lão phía sau, lúc mở cửa, Hi Hi mở miệng, “Vào đi!”

Mặc Ân Thiên đi vào, nhìn hoàn cảnh chung quanh, phong cách cùng thiết bị trong nhà, trong đầu liên tưởng đến chính là Lâm Tử Lam.

Không cần phải nói, nơi này tuyệt đối thiết kế theo phong cách Lâm Tử Lam.

Cùng Lâm Tử Lam quả thật quá phù hợp.

Mặc lão chống gậy, vừa nhìn, vừa tiến vào.

Lúc này, Hi Hi còn cầm một túi gì đó, “Mặc lão, ông ngồi trước, cháu pha cà phê cho ông!” Hi Hi nói.

“Ừ!” Mặc lão đáp một tiếng, sau đó tìm một chỗ ngồi xuống.

Rất nhanh Hi Hi đem đồ vật thả vào phòng bếp, sau đó làm một ly cà phê mang ra ngoài, trực tiếp để lên bàn, “Ông, uống đi!”

Lúc này, Mặc lão nhìn cà phê, uống một hớp.

Cũng không biết bởi vì Hi Hi làm, hay cà phê ngon, Mặc lão nếm , mùi vị không tệ.

Ông vừa uống..., vừa nhìn bốn phía, “Ồ nơi này hoàn cảnh không tệ!”

Hi Hi nhú mày, “Đương nhiên!”

“Mặc dù không phải là biệt thự, so với nhà họ Mặc thì không bằng, nhưng ở thành phố A chỉ duy nhất khu nhà này có cảnh biển, không kém đâu!” Hi Hi nói.

423. Chương 427: Làm Bẩn Thân Phận Hi Hi!

“Mặc dù không phải là biệt thự, so với Mặc gia thì không bằng, nhưng ở thành phố A chỉ khu nhà ở này duy nhất có cảnh biển, không kém đâu!” Hi Hi nói.

“Không tiện nghi!” Mặc lão nhìn khắp bốn phía hỏi.

Hi Hi gật đầu, “Dĩ nhiên không tiện nghi rồi!” Nói đến cái này, Hi Hi chợt nhớ tới cái gì, “Mặc lão, ông đừng có hiểu lầm, đây không phải lấy tiền của Mặc gia mua, đây là cháu cùng mẹ mua!” Hi Hi nói.

Ngụ ý, bé không nợ Mặc gia!

Nói đến cái này, Mặc lão nhú mày, cùng Hi Hi tiếp xúc lâu như vậy, cũng ít nhiều biết đứa bé này làm cái gì, ông muốn ngăn cản, cũng không ngăn cản được, Mặc Thiếu Thiên không phản đối, ông có tư cách sao.

Hơn nữa, Hi Hi là một đứa bé có tư tưởng, có chủ kiến riêng, ông coi như nói rồi, Hi Hi cũng sẽ không nghe!

Chỉ là, có đôi lời, Mặc lão nghe không thoải mái.

Mặc lão cau mày, nhìn về phía Hi Hi, “Cái gì gọi là tiền của Mặc gia chúng ta? Chẳng lẽ cháu không phải họ Mặc!?” Mặc lão không vui hỏi.

“Cháu theo họ mẹ!” Hi Hi nhú mày nói.

Nói đến việc này, Mặc lão nhú mày sâu hơn, “Lâm Hi Hi? Thật là khó nghe, giống như tên con gái!” Mặc lão ghét bỏ nói.

Nói đến cái này, Hi Hi lập tức phản bác, “Là Lâm Hi Tử!”

“Khó nghe hơn!”

Hi Hi, “. . . . . Nơi nào khó nghe!?” Bé cảm thấy rất dễ nghe!

Hi Hi cau mày, “Mặc Hi Hi, khó nghe hơn, vẫn là để Lâm Hi Hi đi!”

“Ai nói? Mặc Hi Hi nghe thật hay!” Mặc lão nói, sau đó lăm bằm bắt đầu đọc, “Mặc Hi Hi, Mặc Hi Tử. . . . . Còn là Mặc Hi Tử dễ nghe!” Mặc lão nói.

Hi Hi, “. . . . .”

Suy nghĩ một chút, Hi Hi quan sát ánh mắt Mặc lão, Mặc lão bị bé nhìn cả người không được tự nhiên, mở miệng hỏi, “Cháu nhìn ông làm gì!?”

Hi Hi cười hắc hắc, “Mặc lão, bây giờ ông có ý gì? Là muốn thừa nhận cháu là người của Mặc gia? Ông không phải vẫn luôn không thích cháu sao? Càng sẽ không thừa nhận cháu là người của Mặc gia?” Hi Hi nhìn Mặc lão hỏi.

Mặc lão quần bách nhìn xuống, đứa nhỏ này cùng Mặc Thiếu Thiên một đức hạnh.

Bé muốn ông nói ra trước!

“Thích hay không thích cháu là hai việc khác nhau, cháu là người Mặc gia, chuyện này không thể nghi ngờ, ông không muốn cho người ta nói Mặc gia chúng ta có con riêng bên ngoài!” Mặc lão ngồi ở chỗ đó gần từng chữ.

Mặc dù nói như vậy, nhưng thật ra đáy lòng vui vẻ khỏi phải nói!

Càng ở chung với Hi Hi, ông càng thích đứa bé này!

Nghe thế, Hi Hi nhú mày, “Thôi đi, cháu còn không muốn nhận cháu là người của Mặc gia!” Hi Hi nói.

Nghe thế, Mặc lão cau mày, “Tại sao!?”

“Không có tại sao! Cháu không ngại cháu là con riêng, hơn nữa, cha cháu yêu mẹ cháu nên mới kết hôn, cháu không phải con riêng!” Hi Hi nói.

Dù sao đối với con riêng, Hi Hi không có bao nhiêu cảm xúc.

Lúc này, Mặc lão nhìn Hi Hi, “Cháu có ý gì! ?”

“Đúng là, cháu lấy họ Lâm là tốt rồi!” Hi Hi cười nói.

Mặc lão ngồi ở chỗ đó nhìn, rõ ràng là cười, thế nhưng ông lại cảm giác trong lòng đứa bé này không hề cười!

“Không được, phải lấy họ Mặc!” Mặc lão nói.

“Tại sao! ?”

“Không có tại sao!” Mặc lão nói.

“Vậy thì không thay đổi!” Thái độ Hi Hi cũng hết sức kiên định.

Dáng vẻ kia chính là, ông không nói ra nguyên nhân cháu cũng sẽ không đổi!

Mặc lão nhìn Hi Hi, cau mày, đứa bé này, thật là khó trị!

“Không thay đổi không được!” Mặc lão hết sức kiên quyết nói.

“Họ của cháu, cháu làm chủ, huống chi Mặc gia cũng không phải dòng họ tốt !” Hi Hi nói.

Nghe lời này, Mặc lão hết sức không vui, “Cháu nói cái gì! ?”

“Cháu nói lời thật!”

“Họ Mặc thế nào không tốt!” Mặc lão thở phì phò hỏi, đứa bé này không thể nghe lời một chút sao, nhất định cùng ông gây!

Ông hận con riêng, cha cháu, tiếng tăm bên ngoài, lạm tình, Nhị thế tổ, điển hình phá gia chi tử, hoa hoa công tử, không học thức, ai cũng biết, ông nói cháu có thể lấy họ Mặc sao?” Hi Hi nói

Nếu bé họ Mặc. Không biết mang tiếng tăm như thế nào!

Hơn nữa, cha là tự mình phấn đấu mới được!

Mặc lão, “. . . . .”

Vốn là, ở thành phố A này không ai dám trêu chọc Đại Tập Đoàn Mặc Thị , nhưng trong mắt của Hi Hi, chẳng xem ra cái gì !

Nhìn Mặc lão không nói, Hi Hi nhú mày, “Đúng không Mặc lão! ?”

Mặc lão, “. . . . .”

Nhìn Mặc lão không lên tiếng, Hi Hi cười một tiếng, “Được rồi Mặc lão, ông ngồi ở đây từ từ uống cà phê, cháu đi hâm canh bồi bổ cho cha !” Hi Hi cười nói.

“Sau khi uống xong thì gọi cháu!” Nói xong, Hi Hi cười đứng dậy, Mặc lão kinh ngạc dời tầm mắt, đi về phía phòng bếp.

Vì vậy, Mặc lão ngồi ở trong phòng khách hờn dỗi.

Cái đứa bé này, rất không tốt!

Mặc kệ nói thế nào, bé đều muốn ông nói được lý do!

Giống như Mặc Vũ thật tốt bao nhiêu, lại thích lừa gạt!

Đứa bé này, rất giống Mặc Thiếu Thiên!

Vì vậy, Mặc lão ngồi ở phòng khách, vừa uống cà phê Hi Hi pha, vừa tính toán làm sao để Hi Hi sửa họ!

Lúc này Hi Hi vội vàng vào bếp, lấy cá, lấy tim heo hâm canh !

Cho đến khi có mùi thơm từ phòng bếp bay ra, Mặc Lão mới phục hồi lại tinh thần.

Ánh mắt nhìn về phía phòng bếp, bóng dáng Hi Hi bận rộn bên trong.

Mặc dù nghe nói Hi Hi biết làm cơm, hơn nữa nấu ăn thật ngon, nhưng là Mặc lão cho tới bây giờ chưa có thấy qua, hiện tại, Mặc Lão ngược mắt nhìn, Hi Hi chỉ lộ ra nửa cái đầu.

Ít tuổi như vậy đã biết nấu ăn, cũng đã là thiên tài rồi.

Mặc Lão tò mò, từ từ đứng dậy đi vào bếp.

“Cháu ở đây hầm canh cách thủy! ?” Mặc Lão nhìn.

Hi Hi vừa bận rộn xem tài liệu, vừa trả lời Mặc lão , “Canh tim heo cùng canh cá!”

“Cháu làm được! ?” Mặc lão hỏi.

“Đúng!” Hi Hi trả lời đương nhiên, “Thân thể cha cần bồi bổ, muốn uống canh tim heo, mẹ thích uống canh cá!” Hi Hi nói.

Nghe được lời Hi Hi nói, Mặc lão nhớ tới hai người ở bệnh viện.

Hừ lạnh hai tiếng, “Một đôi cha mẹ thật không có trách nhiệm!”

Để cho đứa bé còn nhỏ phải nấu canh cho bọn họ, thật không chịu được!

Nghe Mặc lão nói, Hi Hi cười, “Lời này nếu cha nghe được, lại làm ầm lên!”

“Ông sợ hấn sao!” Mặc lão nói, “Hơn nữa, ông chính là nói sự thật!”

Có cha mẹ nào để cho con mình hầm canh cách thủy bồi bổ, hơn nữa, còn là một đứa bé tám tuổi!

Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì làm thế nào! ?

Phải nói Mặc lão quá yêu thương Hi Hi rồi, nếu như Hi Hi không phải có năng lực này, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên cũng sẽ không yên tâm để Hi Hi làm!

Chỉ là, Mặc lão không nghĩ nhiều như vậy!

Hi Hi cũng không có trả lời nữa, cha cùng Mặc lão, tuyệt đối đời trước oan gia, đời này mới làm cha con!

Lúc này, Mặc lão nhìn, mỗi lần Hi Hi mở nắp nồi ra, ông đều có thể ngửi thấy được một cỗ mùi thơm, làm hại Mặc lão nuốt nước miếng từng đợt.

Chỉ là, Hi Hi đọc tài liệu thì cần hơn nửa giờ mới được.

“Mặc lão, ông ở đây giúp cháu nhìn, nửa giờ sau, ông gọi cháu !” Hi Hi nói.

“Cháu đi đâu! ?” Mặc lão nhìn Hi Hi hỏi.

“Cháu có chuyện!” Hi Hi nói.

Sau đó đến phòng tắm rửa tay một cái, trực tiếp đi về phòng của mình.

Mặc lão cũng là một người đặt biệt hiếu kỳ, nhất là đối với Hi Hi, ông có cảm giác đứa bé này quá thần bí, cho nên đối với Hi Hi, không chú ý không được.

Mấy phút sau, Mặc lão cũng đi vào phòng Hi Hi.

Khi đi vào, Hi Hi đang ngồi ở máy vi tính lấy ra cái gì, hơn nữa còn gọi điện thoại.

“Tôi hiện tại muốn biết tin tức của hấn!” Hi Hi nói.

“Được, mười phút!” Hi Hi nói, sau đó trực tiếp cúp điện thoại, ném điện thoại ở một bên, ngón tay đặt ở trên máy vi tính, tiếp tục bận rộn cái gì đó.

Mặc lão liền đứng ở sau lưng Hi Hi cách đó không xa, từ lúc Hi Hi gọi điện thoại đến bây giờ, trên người bé một chút cũng không nhìn ra bóng dáng của một đứa bé!

Nhất cử nhất động, đều giống như một người lãnh đạo, cả người tản ra một loại hơi thở của người thống trị.

Lúc này, Mặc lão không dám lộn xộn, sợ làm ồn Hi Hi, chỉ là đứng ở sau lưng bé nhìn.

Lúc này, màn hình máy tính không ngừng biến đổi, sau đó biểu hiện rất nhiều chữ tiếng Anh, nhưng là Hi Hi đều hiểu được, màn hình rất nhanh biến hóa.

Hình bóng Hi Hi ngồi ở nơi đó, bàn tay thao tác thật nhanh, thậm chí ánh mắt không cần nhìn bàn phím.

Dáng vẻ kia, càng làm cho Mặc lão kinh ngạc.

Bé rốt cuộc còn biết cái gì!

Mặc lão ngạc nhiên không thôi, nhưng cũng không kinh sợ khi thấy chuyện quái lạ!

Đứa bé này mang cho ông quá nhiều ngạc nhiên không ngờ, nếu như nói, bé là một phần tử khủng bố, sợ là Mặc lão cũng sẽ gật đầu tin tưởng!

Lúc này, Mặc lão đi tới, “Cháu ở đây làm gì! ?”

Hi Hi không lên tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, tiếp tục tra cứu.

Lúc này, Hi Hi bỗng nhiên gõ bàn gõ, máy vi tính chợt nhảy ra một màn hình.

Không, chính xác mà nói, giống màn hình giám sát!

Mặc lão nhìn, càng nhìn càng quen mắt, vậy mà, ông đột nhiên nhớ tới cái gì, “Đây không phải màn hình giám sát bãi đậu xe của tập đoàn MK sao?”

Hi Hi gật đầu, trong lòng đã có dự tính trước nên nâng khóe miệng cười, “Không sai!”

“Cháu điều tra được! ?” Mặc lão hỏi.

Hi Hi gật đầu, “Ông không phải điều tra được sao!”

Mặc lão, “. . . . .”

Ông còn nói gì được nữa!

Mới vừa rồi chỉ thấy bé ngồi ở đây, không ngờ chỉ với hai ba thao tác như vậy lại tìm được màn hình giám sát bãi để xe của tập đoàn MK!

“Làm sao cháu tìm được! ?” Mặc lão hỏi.

Nghe được câu này, Hi Hi cười một tiếng, “Cứ như vậy, nhanh và gọn tìm được!” Hi Hi hết sức thỏa mái, vô tội nói.

Mặc lão, “. . . . .”

Dáng vẻ kia giống như, bé dễ dàng tìm được, cũng là một loại thiên tài!

Thiên tài!

Mặc lão nhìn Hi Hi, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Lúc này, Hi Hi chỉ vào ghế sau lưng, “Ông có thể ngồi ở chỗ đó!”

Theo hướng Hi Hi chỉ, Mặc lão thấy cái ghế ngồi, cũng không có khách khí, trực tiếp kéo qua, ngồi lên.

Hai người ngồi trước máy vi tính nhìn.

Lúc này, màn hình bỗng nhiên xuất hiện người, Hi Hi lập tức nhìn màn hình chăm chú.

Mặc lão cũng cau mày, nhìn chòng chọc màn hình.

Trong lúc, Lâm Tử Lam từ trên cầu thang đi xuống, đứng ở trước xe, giống như đang đợi người.

Đang lúc ấy thì, một chiếc xe chạy nhanh hướng bên này.

Hi Hi cùng Mặc lão nhìn trong máy vi tính, cũng có thể cảm thấy chiếc xe kia chạy tốc độ rất nhanh tới, là hướng Lâm Tử Lam, hai người hận không kêu Lâm Tử Lam tránh ra được, hoặc là nhảy vọt vào!

Đang lúc ấy thì thang máy mở ra, Mặc Thiếu Thiên từ bên trong đi ra.

Cơ hồ vài giây, Mặc Thiếu Thiên thấy được nguy hiểm nhào tới, ôm Lâm Tử Lam lăn trên mặt đất.

Hi Hi cùng Mặc lão nhìn, tâm không khỏi nhói lên.

Mới vừa rồi một màn kia, thật sự là rất nguy hiểm!

Hi Hi tiếp tục xem, vẫn duy trì giữ bình tĩnh.

Thật ra thì, vào giờ phút này, trong lòng đã sớm đảo lộn, hận không được nhảy vào, đem người lái xe giết!

Lúc này xe trực tiếp ngừng lại, ba người từ trên xe nhảy xuống, trên đầu đều bịt kín, căn bản không nhìn rõ diện mạo, nhưng là ba người trong tay đều cầm vũ khí, khí thế hung hăng hướng Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam. . . .

Một gậy đánh vào sau lưng Mặc Thiếu Thiên thì lòng Hi Hi bỗng chốc đau đớn.

Một gậy đánh vào Lâm Tử Lam, Hi Hi không chịu được, cặp mắt trong suốt cũng thay đổi màu sắc!

Bé nhất định phải tìm được những người này, phé bọn họ!

Ở trong lòng Hi Hi hung hăng quyết định!

Lúc này, Mặc lão cũng nhìn, cau mày, sắc mặt cũng không được tốt lắm!

Vì vậy, rất nhanh bảo vệ chạy tới, sau đó gọi xe cứu thương.

Cả một màn, Hi Hi đều nhìn rõ ràng.

Trong lòng không nói ra được cảm xúc.

Đôi tay cầm thật chặt, bé nhất định sẽ không bỏ qua những người này!

Ngay vào lúc này, điện thoại Hi Hi kêu lên, Hi Hi lập tức nghe điện thoại.

“Này, như thế nào! ?”

“Hiện tại người kia, đang ở thành phố B, sinh hoạt coi như không tệ, nhưng là không có bất kỳ khả nghi! !” Trong điện thoại người kia nói.

“Không phải hấn sao?” Hi Hi hỏi.

“Không phải!”

“Được, tôi biết rồi!” Hi Hi đáp một tiếng, cúp điện thoại.

Không phải Lý Chấn, vậy sẽ là ai! ?

Hi Hi không nghĩ ra, mẹ còn có kẻ thù sao!

Đã ba tháng không ở thành phố A rồi, mới vừa rồi nhìn màn hình giám sát, chiếc xe kia rõ ràng chính là nhằm vào mẹ!

Hơn nữa, mẹ cũng nói như vậy!

Nhưng sẽ là ai ! ?

Hi Hi không nghĩ ra!

Bé nghĩ kiểm tra màn hình giám sát, có thể tìm được một chút manh mối, thế nhưng chiếc xe, căn bản không có bằng số xe, hơn nữa, bọn họ cũng bịt mắt, nếu muốn tìm, sợ là mò kim đáy biển!

Lúc này, Mặc lão nhìn Hi Hi cau mày mở miệng, “Có phải hay không là phần tử khủng bố! ?”

Nghe thế, Hi Hi không thích nghe, “Cái gì phần tử khủng bố?”

“Bây giờ không phải là có rất nhiều phần tử khủng bố ra ngoài gây chuyện sao? Có lẽ bọn họ gây ra !”

Lời này, Hi Hi càng không thích nghe, nhìn Mặc lão, “Những người đó cũng được cho là phần tử khủng bố sao? Những người kia giống bệnh thần kinh hơn!” Hi Hi nói.

Những kẻ gây sự, quá làm bẩn mấy từ phần tử khủng bố này rồi !

Mặc dù Hi Hi cũng không nguyện ý thích thân phận mình là phần tử khủng bố này, nhưng là dầu gì cũng là quốc tế tặng cho, bọn họ cũng không thể tùy tiện làm cho người ta làm bẩn danh dự!

424. Chương 428: Cha Nào Con Nấy

Những kẻ gây chuyện này, cũng làm bẩn mấy chữ khủng bố rồi!

Tuy rằng Hi Hi cũng không thích cái thân phận kinh sợ này, thế nhưng dù gì cũng là tổ chức quốc tế đưa, bọn họ cũng không có thể tùy tiện làm bẩn!

Nghe Hi Hi nói, Mặc lão nhìn Hi Hi, “Làm sao cháu biết! ?”

Hi Hi hơi sững sờ, vẻ mặt có chút mất tự nhiên, suy nghĩ một chút, mở miệng, “Phần tử khủng bố chính là cần tiền, giết người phóng hỏa như vậy, làm sao xứng với danh hiệu phần tử khủng bố!” Hi Hi nói, như vậy, dường như làm một phần tử khủng bố, cũng là thiêng liêng, là chuyện rất quang vinh. Mọi người yêu thích.

Mặc lão, “... Làm sao cháu biết! ?”

“Đương nhiên là cháu biết!” Hi Hi nói, lời nói vẫn còn có vài phần cộc lốc sắc bén, “Hơn nữa, những chuyện kia đều nhỏ như vậy, cấp quá thấp, làm sao có thể là phần tử khủng bố làm!” Hi Hi nói.

Mặc lão, “...”

Cảm giác Hi Hi nói ra lời này, không đơn giản, hơn nữa, ý của cậu, rất che chở phần tử khủng bố này, thế nhưng Mặc lão thế nào cũng sẽ không nghĩ tới, cháu của ông chính là một thành viên trong đó phần tử khủng bố!

“Xem ra, cháu đối với những người này, hiểu rất rõ!” Mặc lão nhìn Hi Hi hỏi, ánh mắt đánh giá cậu.

Hi Hi mất nhìn mấy vi tính, không có nhìn Mặc lão, thế nhưng cũng không có trực tiếp trả lời vấn đề của ông, “Đây chỉ là cháu đoán mà thôi, thân là phần tử kinh bố thân phận cao như vậy, làm sao sẽ làm những chuyện như vậy, hơn nữa, chuyện này, rõ ràng là nhằm vào mẹ!” Hi Hi nói.

“Mẹ thế nào cũng không có khả năng đắc tội phần tử khủng bố cả!” Hi Hi nói.

Mẹ là người an phận như vậy, tám đời đều không muốn trèo cao!

Chỉ là có điểm không may mắn là, con trai mình sinh ra lại là phần tử khủng bố!

Nghe Hi Hi phân tích, Mặc lão hiểu được không phải không có lý.

” Vậy là ai làm! ?” Mặc lão nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi ngẩng đầu, mắt không còn chút máu liếc Mặc lão, “Nếu như cháu biết, cũng sẽ không ngồi ở chỗ này!”

Mặc lão, “...”

“Mở lại nhìn một lần nữa!” Mặc lão nói.

Quay về với hiện tại, hai người đều có thời gian, Hi Hi cũng tán thành, xem có thể phát hiện ra dấu vết gì để lại hay không, Vì vậy, Hi Hi nhấn một cái, lại bắt đầu theo dõi băng ghi hình truyền phát hình một lần nữa.

Thực sự là xem một lần, lại một lần!

Hi Hi rất hận không thể vọt vào, một quyền đánh chết bọn họ!

Mặc lão cùng Hi Hi, một già một trẻ, đều nhìn chăm chăm video clip, không chịu buông tha bất kỳ một cái chi tiết khả nghi nào.

Nhưng mà, khi nhìn đến một nửa, Mặc lão bỗng nhiên mở miệng, “Tạm dừng một chút!”

Dứt lời, Hi Hi lập tức tạm dừng, quay đầu nhìn Mặc lão, “Làm sao vậy!?”

“Đưa cái này phóng to một chút!” sắc mặt già nua của Mặc lão khẩn trương, chỉ vào một người trong máy vi tính nói.

Ánh mắt Hi Hi từ trên người của Mặc lão chuyển tới nhìn trong máy vi tính, thấy Mặc lão chỉ một điểm, cũng đột nhiên cảm giác được, cậu biết Mặc lão đã phát hiện ra cái gì!

Hi Hi lập tức phóng đại hình ảnh.

Lúc này, khi Mặc lão nhìn rõ điều mình muốn nhìn là gì, ngón tay chỉ cho Hi Hi xem, “Xem cái này!”

Lúc này, người kia giờ thanh sắt muốn đánh Lâm Tử Lam, hấn rất cường tráng, cánh tay cũng rất to, máu chốt là, hấn mặc áo sơ mi trắng, mà trên cánh tay hấn, rõ ràng có xăm một hình xăm!

Lúc này, Mặc lão mở miệng, “Có đôi khi tìm không được bọn họ, cũng là có thể căn cứ hình xăm trên người bọn họ tìm được!” Mặc lão từng chữ nói.

Hi Hi nhìn cái hình xăm kia, đó không đơn giản là hình xăm, hình như có chút đặc biệt, Hi Hi cũng không biết đó là cái gì, nhưng bất kể là cái gì, Hi Hi nghĩ Mặc lão nói rất có lý!

Mặc kệ thế nào, cậu phải tìm được những người này!

Vì mẹ trừ hại!

Nếu như giữ lại bọn họ, không chừng về sau lại xuất hiện chuyện gì, sợ dĩ, mặc kệ có khó khăn thế nào, cậu đều phải thử một lần!

Cậu cũng không muốn tái hiện chuyện giống như bây giờ!

Bọn họ đều không chịu nổi đả kích Lâm Tử Lam mất tích lần thứ hai!

Vì vậy, Hi Hi lập tức chụp ảnh phóng to ra, phân phát cho người tại thành phố A.

Cầm điện thoại di động lên, lập tức nhấn một số, “Lý Thuận, anh ở đâu!?”

“Đang uống rượu, làm sao vậy!” Lý Thuận hỏi.

“Giúp tôi tìm một người!” Hi Hi mở miệng.

Ở bên kia điện thoại Lý Thuận rất cơ trí, nghe được Hi Hi nói, anh biết sự tình không phải bình thường, nhất định là có chuyện gì, anh lập tức nghiêm túc, “Người nào!”

“Tôi cũng không biết, ảnh chụp tôi gửi anh, anh dựa theo hình xăm phía trên, tìm được người kia cho tôi!” Hi Hi nói từng chữ.

Nghe được, Lý Thuận gật đầu, “Được, tôi đã biết!”

Vì vậy, Hi Hi lập tức phóng to ảnh chụp rồi gửi đi.

“Nhận được không!?”

“Nhận được!” Lý Thuận lên tiếng.

“Trong thời gian ngắn nhất, tìm được người này, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!” Hi Hi nói, giọng nói kia, hận không thể trực tiếp xử tử người kia.

Lý Thuận nghe ra Hi Hi phần nộ, tự nhiên coi trọng, nhất định sẽ đem chuyện này làm tốt!

“Được, tôi đã biết, tuy rằng không nhìn thấy... Tôi sẽ dùng khả năng tối đa để tìm được người!” Lý Thuận nói.

“Vâng!” Hi Hi gật đầu.

Vì vậy, cúp điện thoại.

Vậy cũng coi như là một phát hiện!

Lòng của Hi Hi cuối cùng cũng có chút thoải mái!

Mặc lão yên lặng ngồi ở một bên, nhìn bộ dạng Hi Hi gọi điện thoại và giọng điệu khi nói chuyện, không có chút nào giống như đứa bé!

Không, nói đúng ra, cậu không phải đứa trẻ bình thường!

Đứa nhỏ này, tuyệt đối giống Mặc Thiếu Thiên, cùng hắc đạo có liên quan!

Nhớ tới lần trước Hi Hi đánh Mặc Thiếu Quần gãy xương, xem ra, đứa bé này thật sự là không đơn giản!

Chỉ là Mặc lão thế nào cũng không nghĩ tới, vốn chỉ nghĩ rằng, cậu có chút thông minh, cùng hắc đạo có quen biết, thế nhưng khi biết được chân tướng sự việc, Mặc lão kinh ngạc như thế nào!

Lúc này, Hi Hi nghiêng đầu qua chỗ khác thấy Mặc lão vẫn không nhúc nhích nhìn mình, suy nghĩ một chút, hài hước mở miệng, “Mặc lão, ông nhìn cháu như vậy làm gì? Có phải cháu rất đẹp trai hay không? !” Hi Hi cười hỏi, còn làm một động tác tự cho là đặc biệt đẹp trai.

Mặc lão, “...”

Đứa bé này, còn muốn tự kỷ hơn so với Mặc Thiếu Thiên!

Lúc này, Mặc lão hoàn hồn, nhìn cậu, “Đúng là cha nào con nấy, đi theo Mặc Thiếu Thiên không học được điều gì tốt cả!” Mặc lão thở phà nói.

Đứa nhỏ như vậy, không đến trường học, lại đi theo hắc đạo làm cái gì!

Nghe được những lời này của Mặc lão, Hi Hi cũng không tức giận, chỉ cười khanh khách, “Dạ, cha nào con nấy, bây giờ cuối cùng cháu cũng biết, cha cháu tại sao có bộ dáng này, nguyên nhân là do Mặc lão ban tặng!” Hi Hi cười nói.

Nói đến cái này, sắc mặt của Mặc lão tối sầm, lập tức phủ nhận, “Đừng so sánh ông với cha cháu, ai biết cha cháu rốt cuộc có phải là con ông hay không!” Mặc lão nói, nói đến Mặc Thiếu Thiên, trong lòng của ông lại ngọt ngào.

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng Mặc lão cũng biết, Mặc Thiếu Thiên đúng là con trai của mình, điều này không thể nghi ngờ.

Không nói đến ngoại hình, mà tính tình, cũng quá giống ông!

Nghe thế, bỗng nhiên Hi Hi khẽ nheo đôi mắt, để sát vào Mặc lão, “Mặc lão ý của ông chính là, Mặc Thiếu Quần giống ông hơn đúng không? Ha ha ha ha...”

Nói xong, Hi Hi khoa trương nở nụ cười.

Mặc lão, “...”

Nhìn Hi Hi cười khoa trương như vậy, sắc mặt của Mặc lão mù mịt.

Thế nhưng, ông cũng buồn bực, cùng là con ông, thế nhưng tính cách, năng lực, tính tình phương diện, lại không giống nhau!

Nhìn Mặc lão trầm tư, Hi Hi khẽ nhếch miệng cười, “Nếu như so sánh hai người, cháu nghĩ, vẫn là cha cháu tốt hơn một chút...” Hi Hi cười nói.

Nghe thế một, Mặc lão không hài lòng, “Mặc Thiếu Quần có chỗ nào không tốt?” Lớn lên cũng rất giống ông!

Cái này Hi Hi cũng không phản đối, người của nhà họ Mặc, lớn lên đúng là không tệ.

Chỉ là...

Hi Hi nhìn Mặc lão, nhíu mày, “không có chỗ nào không tốt, chính là không học vấn không nghề nghiệp, không cầu tiến, đúng chuẩn công tử nhà giàu, chỉ biết lái xe nổi tiếng, danh tiếng xương, so sánh rõ ràng,

cháu nghĩ, cha cháu vẫn khá hơn một chút, ít nhất có năng lực, người có khả năng, thua được!” Hi Hi nói, hơn nữa khi nói đến cha mình, bộ dạng tự hào.

Cậu tự nhiên sùng bái, khả năng của cha!

Người như Mặc Thiếu Quần, có khả năng, không thua nổi, nếu xảy ra sự tình, cũng cần người khác dọn dẹp cho!

Nghe Hi Hi đánh giá, sắc mặt của Mặc lão rất không tốt!

Dù sao cũng là con trai của mình, bị người khác đánh giá như vậy, đương nhiên là rất khó chịu!

Hơn nữa, còn là cháu của mình đánh giá!

Trong lòng Mặc lão, càng không nói ra được tư vị!

“Dù thế nào hẳn cũng là chú hai của cháu, cháu không thể khen ngợi một chút được sao??” Mặc lão nhìn Hi Hi thở phà phò hỏi.

Nói đến cái này, Hi Hi nhướng mày, “Nói thật, có chú hai như vậy, cháu thật sự cảm thấy rất mất mặt!”

Mặc lão, “...”

Nhìn Mặc lão hít thở không thông, Hi Hi bỗng nhiên nở nụ cười, “Được rồi được rồi, không đùa giỡn với ông nữa!”

“Nói thật, cháu còn muốn cảm ơn ông, đi, cháu mời ông uống cà phê!” Hi Hi nói.

Mặc lão ngồi ở chỗ kia, có chút hờn dỗi.

Lúc này, Hi Hi quay đầu lại nhìn Mặc lão, “Đi thôi ạ!”

“Cà phê đã uống rồi!” Mặc lão thở phà phò mở miệng nói.

Hi Hi hơi giật mình, sau đó nhìn Mặc lão có vẻ tức giận, tâm tình vô cùng tốt.

“Vâng vâng vâng, cùng lắm thì sau này cháu không nói như vậy nữa!” Hi Hi nhận sai.

Lúc này, Mặc lão nhìn Hi Hi, lườm cậu một cái, “Điều này không sai biệt lắm!”

Hi Hi bất đắc dĩ lắc đầu, “A, ông thật không công bằng, nếu ông cũng quan tâm cha cháu như vậy, cũng sẽ không có chuyện như bây giờ!” Hi Hi bất đắc dĩ xúc động.

“Cha cháu thích nhất hoang dại, thích hợp nuôi thả, không thích hợp đợi ở nhà!” Mặc lão nói.

Hi Hi, “...”

Hi Hi không nói nữa đi xuống dưới, lời này nếu để cha nghe được, chắc chắn sẽ cảm thấy khó chịu!

Bất quá đến bây giờ, Hi Hi vẫn không nghĩ ra, vì sao Mặc lão làm như vậy, kỳ thực ở chung một chỗ, cậu phát hiện Mặc lão là một người mạnh miệng mềm lòng, làm sao sẽ làm những chuyện như vậy đối với cha!?

Mặc dù trong lòng đầy nghi vấn, nhưng Hi Hi cũng không mở miệng hỏi, nếu như thật sự nói ra chuyện này, chỉ nhận lấy thiệt thòi thôi.

Mặc lão cũng không nói gì nữa, lúc này, hai người đi ra ngoài.

Như vậy ranh giới tì vết.

425. Chương 429: Hi Hi Cùng Mặc Lão Đàm Phán

Sau nửa giờ, Hi Hi hầm canh xong!

Mới từ phòng đi ra, đã ngửi thấy một hương vị, Hi Hi vô cùng vui vẻ, Mặc lão theo sát phía sau, ngửi thấy mùi hương, rất muốn ăn, rất muốn nếm thử tài nghệ nấu nướng của Hi Hi!

Lúc này, Hi Hi đi tới, dùng cái muôi múc một chút, đặt ở trong miệng thưởng thức, sau khi uống xong, Hi Hi tấm tắc khen, như vậy, thoát nhìn, vô cùng mỹ vị.

Mặc lão nhìn, không cảm được nuốt nước miếng, nhưng là không có ý mở miệng nói muốn thử.

“Đã xong chưa !” Lúc này, Mặc lão ở sau lưng bé giả bộ hỏi, thật ra, đôi mắt không ngừng quét tới bên kia.

“Được rồi!” Hi Hi thưởng thức một chút, tâm tình hết sức tốt lên tiếng.

Tuy rằng lần này mẹ xảy ra chuyện, thế nhưng trong họa có phúc, hiện tại chỉ cần tìm được những người đó, thì Hi Hi không còn gì lo lắng!

Lúc này Hi Hi tìm ra một chén nhỏ, từ từ múc một chén, xoay người nhìn Mặc lão, “Mặc lão, chén này, mời ông uống!” Hi Hi nói.

Mặc lão sửng sốt, lập tức nhìn Hi Hi.

Hi Hi cười, “Nếm thử xem có được hay không!”

Mặc dù, trong lòng Mặc lão vô cùng vui vẻ, kích động không thôi, thế nhưng nét mặt còn là giả bộ trấn định, lộ ra vẻ lo lắng và thần sắc vui vẻ hỏi, “Có thể uống sao! ?”

“Đương nhiên có thể!” Hi Hi nói.

Lúc này, Mặc lão từ từ tiến tới, nhìn cái chén Hi Hi đưa cho ông, “Cháu xác định!?”

Hi Hi sửng sốt, lập tức mở miệng, “Không xác định, ông không muốn uống!”

Nói, Hi Hi có ý muốn rời đi.

Lúc này, Mặc lão hoảng hốt, biết mình đùa hơi quá, ông lập tức vươn tay, “Đưa ông!”

Thoáng cái bưng lấy cái chén trên tay Hi Hi.

“Ông nói ông không uống sao!?”

“Vậy ông còn hỏi nhiều như vậy làm gì!?” Hi Hi nói.

Mặc lão mở to hai mắt, “Tiểu hài tử, thực sự không phải là như vậy!” Mặc lão vừa nói, vừa cầm lấy cái muôi (thìa) nhẹ nhàng uống một ngụm.

Thưởng thức vào trong miệng, Mặc lão hơi sửng sốt một chút.

Hương vị, đã vượt quá tưởng tượng của ông!

Ông cho là, Hi Hi có thể nấu, thế nhưng không nghĩ tới, Hi Hi nấu ngon như vậy!

“Thế nào?” Hi Hi nhìn Mặc lão hỏi, ánh mắt tràn ngập chờ đợi.

Thiếu chút nữa Mặc lão thốt ra ra là rất ngon, thế nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Hi Hi, ông bỗng nhiên nhịn xuống, “Tạm được, bình thường thôi!” Mặc lão nói trái lương tâm.

Nghe Mặc lão nói, Hi Hi nhú mày, “Bình thường thôi! ?”

Mặc lão gật đầu.

Lúc này, Hi Hi lập tức vươn tay, “Nếu bình thường, không nên uống!”

Nhìn tay Hi Hi đưa tới, Mặc lão lập tức nhú mày, “Dừng tay!”

“Để làm gì!”

“Cháu cái vật nhỏ này, có phải giận ông hay không!?” Mặc lão thở phì phò nói.

“Cháu nào dám!” Hi Hi nói.

“Cháu không dám? Còn chuyện gì mà cháu không dám!?” Mặc lão nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi cười, “Ông nói cũng thật là, rõ ràng là thích, hết lần này đến lần khác làm ra dáng vẻ không thích, đều không phải là trái lương tâm sao!?” Hi Hi nói.

“Ông cam tâm tình nguyện, cháu quản được sao!” Mặc lão nói.

“Dạ dạ dạ, cháu không xen vào!” Hi Hi không phục nói.

Không muốn cùng Mặc lão tranh cãi, thật ra, từ biểu tình của Mặc lão có thể nhìn ra là rất thích, nhưng hết lần này đến lần khác làm bộ không thích, Hi Hi đã sớm biết, trong miệng Mặc lão nói không nên lời ca ngợi, đây là tính cách của Mặc lão!

Một người kì lạ!

Mặc lão liếc mắt nhìn Hi Hi, nghe được bé nói chịu thua, tâm tình vô cùng tốt.

Tiếp tục uống canh Hi Hi nấu, tâm tình vô cùng thoải mái.

Lúc này, Hi Hi đứng đối diện Mặc lão, mở miệng, “Mặc lão, cháu có thể hỏi ông một chuyện không! ?”

Nghe được tiếng xưng hô này, Mặc lão không cau mày, “Không thể!”

“Vì sao! ?”

“Mặc lão Mặc lão, ông già như vậy sao!?” Mặc lão nhìn Hi Hi hỏi.

Hiện tại bắt đầu không phục là mình già!

Hi Hi, “...”

Mặc lão chính là người vô cùng kì lạ!

“Ông muốn cháu gọi ông là gì!?” Hi Hi hỏi, kì thật, bé hiểu ý của Mặc lão, nhưng không muốn chủ động mở miệng.

Người như Mặc lão, phải phân cao thấp mới được!

Nếu không, Mặc lão sẽ không xin lỗi trước.

“Không phải Mặc lão là được!” Mặc lão nói.

“Mặc lão tiên sinh! ?” Hi Hi nói.

Lúc này, Mặc lão ngược mắt căm tức nhìn Hi Hi.

“Tên? Mặc Ân Thiên!” Hi Hi tiếp tục nói.

Sắc mặt Mặc lão đen hơn.

Dù sao Hi Hi chính là không nói ra suy nghĩ trong lòng Mặc lão.

Ông không chủ động mở miệng, Hi Hi cũng không nên nói.

Không được, cứ như vậy đi!

“Ngược lại ông nói một câu đi!” Hi Hi nhìn ông nói.

Lúc này, Mặc lão nhìn bé, “Vật nhỏ, cháu cố ý có đúng hay không! ?”

Hi Hi lập tức giả làm ra một dáng vẻ vô tội, “Mặc lão, không phải, cháu không hiểu ý của ông!”

Mặc lão tức giận, nhưng mà không có biện pháp, “Cha cháu nhìn thấy ông, không nghe lời, nhưng cũng không thiếu một tiếng cha!”

“Cho nên.... ....” Hi Hi nhìn Mặc lão hỏi.

Mặc lão, “...”

Biết rõ Hi Hi vô cùng thông minh, cũng biết, bé đã sớm hiểu ý của mình, thế nhưng bé giả vờ không hiểu, cái gì cũng không hiểu, Mặc lão tức giận không biết nói cái gì cho phải.

“Cháu nói cháu gọi ông là gì!?” Mặc lão nhìn Hi Hi hỏi.

Nghe hể cái, Hi Hi cau mày, xem ra, tính tình Mặc lão thật đúng là không chịu nổi!

“A a, ông nói cái này!?” Hi Hi làm bộ dạng bưng bít hiểu ra hỏi.

“Vật nhỏ, cháu thật giống cha cháu còn có thể giả bộ!” Mặc lão nhìn Hi Hi hỏi.

Lúc này, Hi Hi cũng không ngại, ngược lại cười ngọt ngào, “Mặc lão, cảm ơn ông đã quá khen!”

“Stop!” Mặc lão nói một tiếng, không thừa nhận!

“Điều không phải?” Hi Hi hỏi, “Vậy được rồi, coi như!” Hi Hi coi như không sao cả nói.

Mặc lão, “...”

Mặc lão tức giận!

Nghĩ thầm, cháu trai này, tuyệt đối là cố ý!

“Cháu —— ”

Hi Hi nhìn Mặc lão, chớp chớp đôi mắt, “Cháu làm sao vậy!?”

“Cháu là cố ý!”

“Không có!”

“Chớ giả bộ!”

“Được rồi, cháu không giả bộ!” Hi Hi nói, “Quay về với chính nghĩa, ông cũng không muốn nhận thức cháu, sở dĩ, xưng hô cũng không cần phải ... Sửa!”

“Lúc nào ông nói không muốn nhận thức cháu!” Mặc lão tức giận bật thốt lên suy nghĩ.

Nghe thế, Hi Hi âm thầm nhú mày, trong lòng cảm thấy vui vẻ.

“Trước đây ông nói qua, cháu là con hoang, tuyệt đối sẽ không thừa nhận cháu!” Hi Hi nói.

Nghe Hi Hi nói, Mặc lão lộ ra thâm tình khinh bỉ, hài tử này cùng Mặc Thiếu Thiên cùng một đức hạnh, những lời nói đó, có thể nói được.

Lúc này, Mặc lão nhìn Hi Hi, “Cháu với cha cháu giống nhau như đúc!”

Hi Hi cười hắc hắc, “Mọi người đều nói như vậy!”

Mặc lão, “...”

Rõ ràng là chữ bé, thế nhưng bây giờ bị Hi Hi nói như vậy, lại trở thành lời khen ngợi!

“Ông đã nói, cháu sửa hay không!” Mặc lão trực tiếp hỏi, mới vừa hỏi ra, Mặc lão chợt nhớ tới cái gì, lập tức bổ sung một câu, “Đừng có dùng mấy lời nói lúc trước của ông chặn lại!”

Hi Hi, “...”

Xem ra, phản ứng Mặc lão, cũng không chậm chút nào!

Lúc này, Hi Hi nhú mày, “Vậy được rồi, chưa kể tới mấy chuyện lúc trước, thế nhưng Mặc lão, ông nghĩ muốn nhận thức cháu, cũng phải lấy ra chút thành ý chứ!”

Vừa nghe cái này, Mặc lão lập tức mở miệng, “Tiểu tử thôi, ông nhanh thức cháu là phúc khí tu luyện tám đời của cháu đó, cháu còn muốn thành ý!”

“Có đúng phúc khí hay không, cháu cũng không biết!” Hi Hi nhỏ giọng nói thầm.

Thế nhưng âm thanh nhỏ nữa, Mặc lão vẫn nghe được!

“Tiểu tử thôi, cháu nói thầm cái gì!” Mặc lão nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi cười hắc hắc, “Mặc lão, kỳ thực, muốn cho cháu gọi ông một tiếng.....kì thật, cũng không có gì khó khăn!”

Lúc này, Mặc lão nhìn Hi Hi, giống như đang chờ đợi lời kế tiếp của bé.

Lúc này, Hi Hi suy nghĩ một chút, mở miệng, “Chỉ cần ông nói, ông muốn nhận thức cháu, ông rất muốn nhận thức cháu, rất thích cháu, là được rồi!” Hi Hi nói.

Nghe thế, sắc mặt Mặc lão tối sầm.

Lời này, muốn Mặc lão nói !

“Không thay đổi quên đi!” Mặc lão thở phì phò thuyết.

Nặng nề bỏ cái chén lên bàn, “Cho ông thêm một chén!”

Hi Hi sửng sốt, nhìn Mặc lão, đặc biệt không nói gì.

“Đây là làm cho cha và mẹ cháu!” Hi Hi nói.

Còn nữa....

426. Chương 429-2: Hi Hi Cùng Mặc Lão Đàm Phán (2)

Đây là cho Mặc lão nếm thử một chút, giờ muốn uống thêm!

“Dễ giận như vậy làm gì, lại uống không hết!” Mặc lão nói.

Hi Hi, “...”

Vì vậy, Hi Hi còn có thể nói cái gì, chỉ có thể yên lặng bưng chén qua, múc thêm cho Mặc lão một chén.

Bưng tới trước mặt Mặc lão, sắc mặt Mặc lão hòa hoãn hơn một chút.

Lúc này, Mặc lão vừa uống canh, vừa mở miệng, “Nói!”

“Cái gì! ?” Hi Hi sửng sốt.

Mặc lão lườm bé một cái, “Mới vừa rồi có chuyện muốn hỏi không phải sao!?”

“A!” Lúc này, Hi Hi chợt nhớ tới, mới bị cái vấn đề kia làm gián đoạn, thiếu chút nữa Hi Hi quên mất!

“Nói đi!” Mặc lão mở miệng.

Lúc này, Hi Hi suy nghĩ một chút, nhìn Mặc lão, “Có khả năng, cháu hỏi vấn đề này, ông sẽ tức giận!”

“Biết ông sẽ tức giận, cháu còn hỏi! ?” Mặc lão hỏi lại.

“Đó không phải là hiếu kỳ sao!” Hi Hi nói.

“Vậy hãy bớt nói nhảm đi! ”

Hi Hi, “...”

Hi Hi nhìn Mặc lão, “Thật ra cũng không có gì!” Hi Hi nói, cũng không biết nên mở miệng thế nào.

“Cháu vật nhỏ này, cái tốt không học, lại học những cái hư, có lời gì thì nói nhanh lên!” Mặc lão không nhận được nói.

Thật ra, ông cũng rất muốn biết Hi Hi rốt cuộc muốn hỏi cái gì!

Hi Hi nhìn Mặc lão, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Kỳ thực, cháu chính là nghĩ không ra, cha cháu ưu tú như vậy, tại sao trước đây ông lại đối xử với cha như vậy!” Hi Hi nhìn Mặc lão hỏi.

Mặc lão đang uống canh, sau khi nghe Hi Hi nói xong, động tác của ông ngừng ra, lập tức ngược mắt nhìn Hi Hi, Hi Hi cũng nhìn thẳng Mặc lão, cặp mắt màu đen kia, thoát nhìn hết sức sáng.

“Đối với anh ta thế nào? Ông không biết cháu đang nói cái gì!” Mặc lão nói.

“Ông biết cháu nói có ý gì!” Hi Hi nhìn Mặc lão cố chấp nói.

Mặc lão càng không mở miệng, thì bé càng hiểu kì!

Cha thông minh như vậy, không có đạo lí là ông không thích!

427. Chương 430: Mặc Nhị Thiếu Đuổi Theo Hoa Hồng

“Ông biết cháu muốn nói gì” Hi Hi nhìn Mặc lão cố chấp nói.

Mặc lão càng không mở miệng, thì cậu càng tò mò!

Người thông minh giống như cha, không có lý do nào có người không thích!

Lúc này, Mặc lão suy nghĩ một chút, ngược mắt nhìn Hi Hi, “Sự thật chính là như vậy!”

Hi Hi, “...”

Nhìn Mặc lão, Hi Hi suy nghĩ, đây tuyệt đối không phải là sự thật, nhưng mà Mặc lão không nói, ông càng không nói, thì Hi Hi càng tò mò!

“Quên đi, coi như chưa nói gì!” Hi Hi nói, sắc mặt biểu hiện, rõ ràng là một bộ, đáng vẻ cậu mất hứng!

Mặc lão cũng không lên tiếng.

Lúc này, Hi Hi mở miệng, “Uống đi, sau khi uống xong thì đi đi!”

Vừa nghe cái này, Mặc lão không vui, “Cháu đang đuổi ông sao!? ”

“Không có nha, cháu còn có chuyện, cũng không dám giữ ông!” Hi Hi nói, giọng nói kia, vẻ mặt kia, đều có vẻ tức giận.

Mặc lão nhìn Hi Hi, cái đứa nhỏ này!

“Đứa nhỏ này, cháu ép ông sao!?”

“Cháu nào dám, ông có muốn nói hay không, đó là tự do của ông!” Hi Hi nói.

Mặc lão, “...” .

“Được được được, ông nói!” Mặc lão nói.

Thật là không thay đổi được đứa nhỏ này!

Vừa nghe cái này, mắt Hi Hi không nhịn được khẽ nhếch một cái, nhưng vẫn làm bộ như không có chuyện gì lạ, “Nếu như ông không muốn nói, cháu cũng không muốn ép ông!”

Cậu tuyệt đối là đang giả bộ!

Mặc lão nhìn ở trong mắt, trong lòng đang suy nghĩ, tuyệt đối là giả bộ!

“Quên đi, không nghe thì quên đi!” Mặc lão cũng nói.

Hi Hi, “...”

“Mặc lão, ông thật sự không nói sao!” Hi Hi lập tức ngược mắt nhìn Mặc lão nói.

Lúc này, Mặc lão nhếch lông mày, nhìn Hi Hi, “Cũng vậy!”

Mới vừa rồi, cậu không phải là cũng làm như vậy sao!

“Vậy rốt cuộc nói hay là không! ?” Hi Hi hỏi.

Mặc lão không tiếp tục cùng Hi Hi cãi cọ nữa, mà là nhìn cậu, “Nếu như ông nói, ông chưa từng làm, cháu tin tưởng sao!?”

Nhìn vẻ mặt Mặc lão, nghe lời của ông, Hi Hi rất thành thực lắc đầu một cái, “Không tin!”

Mặc lão, “...”

Không tin còn hỏi ông!

“Sự thật chính là như vậy!” Mặc lão thở phào nói, thấy Hi Hi lắc đầu, ông vẫn có chút bực bội, vừa bực, vừa uống canh.

Hi Hi không nói mình nhìn người có bao nhiêu chính xác, nhưng là trải qua một đoạn thời gian chung sống dài như vậy, Hi Hi đối với Mặc lão vẫn có chút hiểu rõ, Mặc lão tuyệt đối không phải là loại người dám làm không dám nhận!

Nhưng mà, bây giờ ông nói không phải là mình làm?

Đó là có ý gì?

Hi Hi nhú chân mày, sau khi suy nghĩ một chút, nhìn Mặc lão, “Ông muốn cháu tin tưởng, ít nhất cũng phải đưa ra một chút bằng chứng chính xác chứ!”

“Không có chứng cứ thì nhất định là ông làm sao!?” Mặc lão hỏi ngược lại.

Một câu nói, Hi Hi hết ý kiến.

“Nhưng mà, chính xác là ông đuổi cha cháu ra ngoài!” Hi Hi nói.

Chuyện này là không thể nghi ngờ, cha có gốc đi nữa, cũng không đến nỗi như thế.

Nghe thế, khóe miệng Mặc lão câu khởi nhất mặt giễu cợt, “Là ông đuổi ra ngoài, chính ông làm ra chuyện này với cha cháu sao!?” Mặc lão hỏi.

Trong nháy mắt, Hi Hi hơi giật mình.

Dường như, đã hiểu một chút!

Chẳng lẽ là cha hiểu lầm? !

“Không phải là ông, vậy là ai!?” Hi Hi hỏi.

Người nào đối với cha hận thấu xương như vậy? Hận không thể giết chết cha!?

Nghe Hi Hi suy đoán, Mặc lão ngẩn ra, ngay sau đó lắc đầu, “Không biết!”

Hi Hi nhìn dáng vẻ Mặc lão, lại cau mày, “Không phải là ông, chẳng lẽ là...Cung Ái Lâm!?”

Nói đến cái này, Hi Hi nhìn về phía Mặc lão, tựa hồ muốn ở chỗ ông chứng thực, Mặc lão thân thể cũng hơi ngừng lại.

Sắc mặt cũng không được khá lắm, ngay sau đó, Mặc lão mở miệng phủ nhận, “A, cháu suy nghĩ nhiều quá!” Mặc lão nói, “Bà ấy là một người phụ nữ, không thể có bản lĩnh cao như vậy!?” Mặc lão nói.

Hi Hi bán tín bán nghi nhìn Mặc lão, cũng không biết Mặc lão nói là thật hay giả.

Nhưng là chuyện này, Mặc lão tuyệt đối là cảm kích.

Nếu không, tại sao, biết rõ cha đã xảy ra chuyện, Mặc lão lại chẳng quan tâm đây!?

Cho nên, ông nhất định là biết cái gì!

Hi Hi không có phơi bày, cũng không có tiếp tục nói nữa, nhưng chuyện này, cậu nhất định sẽ điều tra ra manh mối.

Nhìn Hi Hi không có hỏi nữa, lúc này, Mặc lão ngược mắt liếc mắt nhìn Hi Hi, “Cháu đang suy nghĩ cái gì?”

“Không có!” Hi Hi phủ nhận.

Mặc lão lườm cậu một cái, thật coi ông là kẻ ngốc sao!

Có một số việc, ông không nói, nhưng không có nghĩa là ông đã già rồi, ngốc!

Thấy Hi Hi không hỏi nữa, Mặc lão cũng không nói gì, tiếp tục uống canh.

Hi Hi cũng không có tiếp tục truy cứu, mà trở lại trong phòng bếp, tìm ra cặp lồng giữ nhiệt, múc canh cá cùng tim heo đã hầm xong vào đó!

“Mặc lão, chúng ta đi thôi!” Hi Hi nói.

Mặc lão cũng không tham, không có nói cái gì nữa, đứng dậy, cùng Hi Hi rời khỏi nhà.

Mới vừa lên xe, điện thoại di động của Hi Hi vang lên.

Thấy mã số, Hi Hi mới chợt bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng nhận điện thoại.

“Alo, Hoa Hồng...”

“Hi Hi, cậu nói tiền tôi, người đâu!” Hoa Hồng ở trong điện thoại hỏi.

Nghe giọng Hoa Hồng, Hi Hi cũng cảm giác có chút u ám.

Nói đến cái này, Hi Hi vội vàng nói, “Hoa Hồng, thật xin lỗi, tôi không phải cố ý không đi, tôi tạm thời xảy ra chút chuyện, cho nên mới không có đi!”

“Lấy cớ này không tệ!” Hoa Hồng nói.

“Thật không phải là lấy cớ, mẹ tôi thiếu chút nữa bị người giết, cho nên tôi mới không có đi tiền!” Hi Hi vội vàng giải thích.

Nói đến cái này, Hoa Hồng cũng sững sờ.

“Cậu nói gì!? Thật hay giả!?” Hoa Hồng không thể tin được hỏi.

Vốn cho là chuyện ổn định, không nghĩ tới sẽ còn xảy ra chuyện.

“Tôi sẽ mang chuyện của mẹ tôi đùa giỡn hay sao!?” Hi Hi hỏi ngược lại.

Hoa Hồng vừa nghĩ, đúng là, Hi Hi thích nhất chính là mẹ của cậu, làm sao sẽ dễ dàng mang chuyện của Lâm Tử Lam nói giỡn đây!

“Vậy bây giờ như thế nào!? Có chuyện gì không!?” Hoa Hồng hỏi.

“Không có chuyện gì, chỉ là bị thương nhẹ một chút, thật may là cha tôi ở đó, mới không có vấn đề gì lớn, nhưng mà lần này cũng là trong họa có phúc, khôi phục trí nhớ!” Hi Hi nói

Nói đến cái này, Hoa Hồng cũng kinh ngạc, “Nhớ lại rồi!?”

“Ừ” Hi Hi đáp một tiếng.

Hoa Hồng cười một tiếng, “Trong họa có phúc!”

“Coi như là vậy đi!” Hi Hi nói.

Cậu cũng không dám tưởng tượng, nếu như lúc ấy cha không có ở đó, sẽ có hậu quả gì, Hi Hi không nghĩ cũng không dám nghĩ!

“Biết là ai làm sao!?” Hoa Hồng lạnh giọng hỏi.

Gần như, cô cũng có thể đoán được đây là có mục đích cố tình muốn giết người!

“Không có, nhưng mà tôi đã tìm được một chút tin tức, cho người đi điều tra rồi” Hi Hi nói.

Nói đến cái này, Hoa Hồng chợt nhớ tới cái gì, “Những người đó, có thể hay không nhằm vào cậu!?” Hoa Hồng hỏi.

“Tôi không biết, nhưng là trước mắt, bọn họ là nhằm vào mẹ của tôi!” Hi Hi nói, bây giờ không nghĩ ra, mẹ đắc tội với người nào!

Nói đến cái này, ở bên kia điện thoại Hoa Hồng trầm mặc một chút, “Nếu như cậu gặp nguy hiểm thì làm sao!?”

“Nếu như, tôi còn ở đó thì tốt rồi!” Hoa Hồng nói.

Nói đến cái này, trong lòng Hi Hi xẹt qua một tia cảm động, bất quá, cậu vẫn mở miệng, “Không được, Tập Ni có nhiệm vụ giao cho chị, tại sao có thể bởi vì tôi mà trì hoãn đây!” Hi Hi nói.

Cậu còn hiểu cái gì gọi là lấy đại cục làm trọng!

“Nhưng mà cậu...”

“Chị yên tâm, mấy ngày nay, Lý Thuận sẽ bảo vệ tôi!” Hi Hi nói.

Nói đến cái này, ở bên kia điện thoại Hoa Hồng hơi sửng sốt một chút, gật đầu một cái, “Vậy cũng tốt, tôi hoàn thành nhiệm vụ sẽ lập tức trở lại!”

“Được, tôi chờ chị!” Hi Hi cũng nói.

“Ừ!”

“Đúng rồi, hôm nay tôi cũng không đi tiễn chị được!”

“Được rồi, tôi biết!”

“Lúc chị trở lại, tôi sẽ đi đón chị!”

“OK!”

Vì vậy, cúp điện thoại .

Lúc này, Mặc lão vẫn luôn ngồi ở bên người Hi Hi, mới vừa nói nói, ông cơ hồ nghe khá rõ ràng.

Nhưng mà càng cùng Hi Hi tiếp xúc, thì càng cảm giác Hi Hi không phải người bình thường!

Thậm chí, so với Mặc lão có thể còn hơn rất nhiều!

Lúc này, Hi Hi nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Mặc lão, “Ông nhìn cháu làm gì!?”

Mặc lão lắc đầu một cái, “Không có gì!”

“Gọi điện thoại chính là cô gái ở trong nhà lần trước? ” Mặc lão hỏi, chính xác là cô!

Hi Hi gật đầu một cái, “Không sai!”

Nói đến cái này, Mặc lão cau lại mày, “Cô ấy, là một cô gái như thế nào!?”

Nói đến cái này, Hi Hi nhìn Mặc lão, “Ông hỏi cái này để làm gì!”

“Tìm hiểu một chút! ”

“Mặc Thiếu Quân muốn ông hỏi!?”

“Chuyện này có liên quan gì đến nó!?” Mặc lão hỏi ngược lại.

“... Vậy không phải là chú ấy muốn hỏi sao?!” Hi Hi giống như nói lỡ miệng!

Mặc lão lại nghe ra không được bình thường, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì!?”

Hi Hi, “...”

Mặc Thiếu Quân, tôi xin lỗi chú nha...

~~~~~

Sân bay thành phố A.

Mặc Thiếu Quần để cho Mặc Vũ từ chỗ Hi Hi lấy tin tức, biết lúc này Hoa Hồng, từ sân bay này rời đi.

Bởi vì lợi dụng thân phận cậu hai nhà họ Mặc, tìm được chuyến bay Hoa Hồng muốn đi!

Không biết rằng, lúc này Hi Hi muốn tiết lộ cho Mặc Thiếu Quần!

Thật ra thì, cậu cũng là ngồi xem kịch vui mới có thể cố ý nói...

Điểm này, Hi Hi thừa nhận, mình tà ác!

Mặc Thiếu Quần vừa tới sân bay, tìm được chuyến bay Hoa Hồng phải lên.

Hoa Hồng ngồi ở chỗ đó, đang chuẩn bị vào nơi kiểm tra, lúc này, xa xa Mặc Thiếu Quần vừa tìm, vừa chạy tới.

Khi nhìn thấy Hoa Hồng ngồi ở chỗ đó, Mặc Thiếu Quần rất không có tiền đồ núp vào!

Bỗng nhiên, không biết nên nói thế nào với Hoa Hồng .

Mà Hoa Hồng ngồi ở chỗ đó, hai chân vắt chéo, cho dù nhìn ở xa, vẫn rất hấp dẫn mê người, ở trong đám người, lập tức có thể nhìn ra.

Mà Mặc Thiếu Quần liền đứng ở một chỗ len lén quan sát như vậy...

Ánh mắt kia, kia vẻ mặt, cho dù ai nhìn cũng không cảm thấy đó là Mặc Thiếu Quần.

Mấy phút sau, Hoa Hồng nghe được giọng nói truyền đến, thu hồi điện thoại di động, đứng lên, hướng thẳng đến nơi kiểm tra đi tới.

Nhìn thân hình Hoa Hồng, Mặc Thiếu Quần thế mới biết, trong lúc giật mình đã làm mất cơ hội nói chuyện với Hoa Hồng...

Một giây kế tiếp Mặc Thiếu Quần cũng không cần biết nhiều như vậy...

428. Chương 431: Hi Hi Cùng Mặc Lão Nói Chuyện

Nhìn Hoa Hồng phải đi, Mặc Thiếu Quần có điểm khẩn trương, trực tiếp chạy tới.

“Cái kia...” Mặc Thiếu Quần hô một tiếng, thế nhưng Hoa Hồng căn bản không có quay đầu lại.

Mặc Thiếu Quần quýnh lên, trực tiếp chạy đến trước mặt Hoa Hồng, ngăn cản cô.

“Chờ một chút!”

Nhìn trước mặt bỗng nhiên có người xuất hiện, Hoa Hồng dừng bước, nhíu mày, nhìn người trước mặt.

Mặc Thiếu Quần đứng ở nơi đó, nhìn Hoa Hồng nhìn mình, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì!

“Nhị thế tổ! ?” Hoa Hồng nhíu mày mở miệng.

Mặc Thiếu Quần, “...”

Xung hô này, Mặc Thiếu Quần đã sớm thành quen, thế nhưng Hoa Hồng gọi ra, Mặc Thiếu Quần chỉ cảm thấy xấu hổ!

“Tôi là Mặc Thiếu Quần!” Mặc Thiếu Quần nhìn Hoa Hồng nói, hiện tại thật không thích cách xưng hô kia!

Hoa Hồng nhú mảy, “Tôi đương nhiên biết, thế nhưng, anh tới nơi này làm gì! ?” Hoa Hồng nhìn anh ta hỏi, bằng ánh mắt quan sát, đối với Mặc Thiếu Quần, thực sự là không có chút hảo cảm nào.

“Tôi... Vừa lúc đi ngang qua ở đây, nghe Hi Hi nói cô phải rời đi, tôi đến xem một chút!” Mặc Thiếu Quần nhìn Hoa Hồng nói.

Hơn nữa, thấy ánh mắt cô nhìn mình như vậy, Mặc Thiếu Quần cảm thấy xấu hổ, cảm giác ở trước mặt Hoa Hồng, anh căn bản không có đủ kiên cường!

Nghe thế, Hoa Hồng càng thêm nhú mảy, “Tôi rời đi, có liên quan gì tới anh!?”

Thế nhưng khi nói xong câu này, Hoa Hồng bỗng nhiên hiểu cái gì, nhìn anh ta, “Mặc Thiếu Quần, không phải anh thích tôi chứ!”

Giọng nói của Hoa Hồng, tất cả đều là trêu tức.

Câu này nói vừa nói xong, mặt của Mặc Thiếu Quần, đỏ lên một chút!

Trong khoảng thời gian ngắn, cũng không biết nên nói cái gì!

“Tôi...” Mặc Thiếu Quần không biết nên nói như thế nào.

Hoa Hồng đánh giá vẻ mặt của anh ta, giống như đang xác định chuyện gì, “Thực sự! ?”

Lúc này, Mặc Thiếu Quần nhìn Hoa Hồng, càng không biết nên làm gì bây giờ!

Ở trong lòng vẫn đang đấu tranh, không biết có nên nói cho cô biết không?

Nói sao! ?

“Cô, cô chừng nào thì trở về! ?” Mặc Thiếu Quần nhìn Hoa Hồng hỏi.

Hoa Hồng lại nhìn chằm chằm vào anh ta, “Anh vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi!”

“Không có!” Mặc Thiếu Quần lập tức phủ nhận!

Hầu như thốt ra.

Đối mặt với Hoa Hồng ép hỏi như thế, Mặc Thiếu Quần quyết định, thế nào cũng không để mất mặt mũi!

“Tốt nhất là không phải!” Hoa Hồng nhìn anh ta từng chữ một cảnh cáo.

Nếu nhị thế tổ thích cô, sẽ làm thấp đi thân phận của cô!

Mặc Thiếu Quần đứng ở nơi đó, nghe Hoa Hồng nói, thầm mắng mình, thế nào lại phủ nhận!

Lúc này, nhìn Mặc Thiếu Quần đang suy nghĩ gì, Hoa Hồng cũng lười hỏi, muốn đi, lúc này, Mặc Thiếu Quần phản ứng kịp, lập tức mở miệng, “Cô còn chưa có cho tôi biết, lúc nào cô trở về!”

“Mắc mớ gì tới anh!” Hoa Hồng nói, không để ý chút nào là đang ở trước mặt mọi người.

Nhưng vừa nói xong, cô lại bổ sung, “Được rồi, tôi sẽ không quay về thành phố A!”

Vừa nghe cái này, Mặc Thiếu Quần cau mày, “Vì sao! ?”

“Bởi vì anh!” Hoa Hồng một chữ một nói.

“Tôi ? Tôi làm sao vậy! ?”

“Bởi vì tôi không muốn nhìn thấy anh!” Nói xong, Hoa Hồng xoay người muốn đi.

“Thế nhưng...”

Mặc Thiếu Quần nghĩ muốn đuổi theo, thế nhưng Hoa Hồng quay người lại, “Còn theo nữa tôi sẽ đánh anh, anh có tin hay không!?”

Mặc Thiếu Quần thật đúng là không tin!

“Tôi chỉ là muốn hỏi cô...”

Nhìn Mặc Thiếu Quần theo sau, Hoa Hồng nhú mày, xem ra không cho anh ta bài học, anh ta thật đúng là không tin!

Lúc Mặc Thiếu Quần đi tới, Hoa Hồng bỗng nhiên quay đầu lại, bắt Mặc Thiếu Quần lại, chỉ nghe thấy, hắt xì một tiếng, Mặc Thiếu Quần bỗng nhiên hét thảm một tiếng!

“A —— ”

Toàn bộ mọi người ở sân bay đều quay đầu nhìn lại bên này!

Hoa Hồng nhìn Mặc Thiếu Quần kêu thảm thiết, vỗ hai tay, đây là hậu quả của việc không nghe lời!

Lúc này, bảo vệ sân bay lập tức chạy tới hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì! ?”

Nhìn bảo vệ, Hoa Hồng lập tức thương cảm, giả bộ vô tội, “Anh cảnh sát, người này vô lễ với tôi.... ..”

Về mặt Mặc Thiếu Quần vốn thương cảm giờ cũng thay đổi, nghe được những lời này của Hoa Hồng, càng không biết nên nói cái gì...

Cảnh sát vừa nghe, lập tức bắt Mặc Thiếu Quần.

“Đi...”

“Cảm tạ anh cảnh sát đã mang người này đi, cảm ơn nhiều.... ..” Hoa Hồng nhìn anh cảnh sát cười, nụ cười kia, cho dù ai nhìn, cũng sẽ không cự tuyệt.

Hai người bảo vệ nhìn sững sốt một chút, sau đó dặn, “Cô gái, sau này ở bên ngoài, cẩn thận một chút!”

Hoa Hồng liên tục gật đầu, “Tôi đã biết!”

Vì vậy, bảo vệ mang theo Mặc Thiếu Quần đang kêu gào thảm thiết đi.

Mà Hoa Hồng đứng ở nơi đó, nhìn bóng lưng Mặc Thiếu Quần, hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Sau khi lên máy bay, Hoa Hồng gọi cho Hi Hi một cuộc điện thoại, chia sẻ một chút tin tức tốt!

Mặt của Hi Hi, trong nháy mắt đen lại!

... ..thanhhuyen.... ..

Trong bệnh viện.

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đang uống canh, người nào uống canh của người đó.

Hơn nữa, hai người uống đặc biệt ngon!

“Mẹ, mẹ thế nào? Có làm kiểm tra không ạ?” Hi Hi đi tới lo lắng nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam một bên uống canh cá, gật đầu, “Làm!”

“Vậy kết quả thế nào! ?” Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Bác sĩ nói, không cách nào giải thích, có khả năng là đột nhiên khôi phục!”

Hi Hi, “...”

“Vậy còn có thể quên không! ?” Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Cũng sẽ không!”

“Vậy là tốt rồi!” Hi Hi gật đầu, cũng cuối cùng cũng yên tâm.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, vừa ăn canh vừa hỏi, “Được rồi, chuyện thế nào! ?”

Nói lên cái này, Hi Hi cũng không có cảm kỵ Lâm Tử Lam, trực tiếp mở miệng, “Con một lần nữa nhìn lại video, phát hiện một manh mối, con đã cho người đi tra, khả năng cần một chút thời gian!” Hi Hi nói.

Nói lên cái này, Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Cha đã cho người Cửa Ngục đi tìm, con có chuyện gì, trực tiếp tìm Vân Dục!”

Hi Hi gật đầu, “Con đã biết, cha, chuyện này cha cứ yên tâm đi, giao cho con xử lý, cha hãy nghỉ ngơi thật tốt!”

Nếu như là trước đây, Mặc Thiếu Thiên nhất định không bỏ qua, thế nhưng hiện tại, anh cũng rất yên tâm giao mọi chuyện cho Hi Hi.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Lâm Tử Lam cũng không nói gì thêm.

Cô thật sự không biết mình đắc tội với người nào, hơn nữa trở về mấy ngày nay, cô vẫn an phận ở trong nhà căn bản không có đi ra ngoài, cũng không biết ai muốn hại chết mình!

Cô không thiện lương như thánh mẫu Maria, cô tôn trọng chính là, người không hại ta, ta không hại người, hiện tại có người muốn đưa cô vào chỗ chết, cô còn cái gì để nói!

Để hai người bọn họ điều tra mọi chuyện!

Vừa lúc, cô cũng rất muốn biết, là ai hận cô như thế!

Lâm Tử Lam yên lặng uống canh, khóe miệng lại dấy lên một nụ cười khó lường.....

“Cha mẹ, hai người uống canh đi, con đi ra ngoài một chút!”Hi Hi nói.

“Để làm gì? ” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“A, Mặc Thiếu Quần gãy xương cánh tay, Mặc lão đi xem, nên con cũng đi xem!”Hi Hi nói.

Nói lên cái này, Mặc Thiếu Thiên sững sốt, lập tức nở nụ cười, “Tại sao lại gãy xương! ?”

Lâm Tử Lam cũng nhìn Hi Hi, “Chẳng lẽ...”

“Lần này điều không phải con!” Hi Hi nói, lập tức phủ nhận, “Lần này là Hoa Hồng làm, không liên quan gì tới con!”

“Hoa Hồng! ?” Lâm Tử Lam nhíu mày.

“Đúng vậy, Hoa Hồng ngày hôm nay phải rời khỏi thành phố A, Mặc Thiếu Quần không sợ chết, ai biết thế nào đắc tội với Hoa Hồng, hiện tại thành bộ dạng này.....”

Nghe thế một, Mặc Thiếu Thiên lần đầu tiên cười to, “Ha ha ha, tốt, không tệ!”

Mặc Thiếu Thiên cười như thế, đồng thời nhận được ánh mắt coi thường của hai người.

Lúc này, Lâm Tử Lam mở miệng, “Coi như là Hoa Hồng làm, nguyên nhân cũng khẳng định là bởi vì con!”

Hi Hi, “...”

“Không có, đó chỉ có thể nói, Mặc Thiếu Quần có quá nhiều người không thích!”Hi Hi nói.

Tuy rằng đoán được, đại khái, nguyên nhân Hoa Hồng làm như thế có điểm bởi vì là bé, thế nhưng cũng không hoàn toàn!

Đại khái chính là anh ta quá đáng ghét!

Dạ, chính là như vậy!

Hi Hi nói, cũng đưa tới cho Lâm Tử Lam một ánh mắt coi thường!

Chỉ có một người Mặc Thiếu Thiên, cười rất vui vẻ!

Lúc này, Hi Hi nhìn anh, “Cha, có cần phải cười hả hê như thế sao? Tốt xấu người bị gãy xương cũng là anh em của cha!”Hi Hi nhắc nhở.

“Anh em? A...” Khóe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên một nụ cười lạnh, “Nếu có khả năng, cha thật sự không muốn cùng người Mặc gia có một chút quan hệ nào, vũ nhục chỉ số thông minh!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Không nghĩ tới qua lâu như vậy, chuyện Mặc gia đối với cha, vẫn còn canh cánh trong lòng.

Nhưng là chuyện này, đặt ở trên người khác, sợ rằng cũng khó quên được!

Chỉ là, nhớ tới những lời Mặc lão nói, Hi Hi cũng cảm giác, trong chuyện này có hiểu lầm gì hay không!

Suy nghĩ một chút, Hi Hi mở miệng, “Lần này có thể tìm được manh mối, Mặc lão là người tìm ra!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, thử, cải thiện quan hệ của cha cùng Mặc lão!

Lời này, giống như là cố ý nói cho Mặc Thiếu Thiên nghe.

Quả nhiên, động tác ăn canh của Mặc Thiếu Thiên ngẩn ra, thế nhưng lập tức, cũng không có ngẩn lên, “Ai bảo ông ta xen vào việc của người khác!”

Hi Hi, “...”

Tuy rằng Mặc Thiếu Thiên nói như vậy, thế nhưng Hi Hi có thể cảm giác được, cha đang lo lắng.

Hiện tại, cha cùng Mặc lão ở chung, nếu so với trước tốt hơn nhiều!

Trước hai người chẳng quan tâm, thậm chí đối với cha sống chết cũng không quan, hiện tại tốt xấu hai người nói, so với không nói lời nào tốt hơn nhiều!

Hi Hi cũng không có miễn cưỡng, gật đầu, “Vậy xin hỏi cha, con có thể đi xem một chút không! ?”

“Cha quản được người của con, quản được lòng của con sao!?” Mặc Thiếu Thiên nói.

Ngụ ý, cũng chính là đồng ý để Hi Hi đi.

Hi Hi nhìn thoáng qua Lâm Tử Lam, gật đầu, “Con đi xem một chút!”

Nói xong, không có chờ bọn họ mở miệng trực tiếp đi.

Quả nhiên, trong phòng, Mặc Thiếu Quân kêu rất thảm, gào khóc !

Mặc lão nhìn anh ta, trên mặt hận không thể rèn sắt thành thép, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì!”

Mặc Thiếu Quân bó thạch cao, đau như vậy , anh ta nhìn Mặc lão, “Không có chuyện gì!”

“Không có việc gì, anh lại bị người ta làm cho gãy xương? Còn có, anh bị cảnh sát đưa tới!?” Mặc lão tức giận nói.

Mặc Thiếu Quân ngồi ở chỗ kia, nghe Mặc lão giáo huấn, cái gì cũng không nói.

Trong đầu, tất cả đều là chuyện ở sân bay.

Bây giờ là anh cố ý không nói rõ ra!

Lúc này, Hi Hi vừa mới đi đến, “Thế nào chú hai, chú bị gãy xương, có cảm tưởng gì! ?” Hi Hi vừa tiến đến, tổn hại Mặc Thiếu Quân hai câu!

Mặc Thiếu Quân trừng mắt liếc bé một cái, lúc này, Mặc lão nhìn Hi Hi, “Không được, cháu kêu Hoa Hồng trở về, ông muốn hỏi cô ta một chút!”

Mặc lão tức giận nói.

Tuy rằng đứa bé này không nên thân, không làm việc đảng hoàng, cũng toàn bộ là do bọn họ cưng chiều đi ra ngoài, Mặc lão nâng niu trong lòng bàn tay cưng chiều đến lớn, hiện tại gãy xương, ông đau lòng không thôi!

Hơn nữa, nó cũng vừa mới lành xong!

Hi Hi sưng sốt, còn chưa mở miệng, lúc này, Mặc Thiếu Quân một bên lên tiếng.

“Cha!” Lúc này, Mặc Thiếu Quân không nhận được hô một tiếng, “Chuyện này, cùng cô ấy không có quan hệ.....”

“Không có vấn đề gì? Không có vấn đề gì anh lại gãy xương! ?” Mặc lão nói.

Người tuổi trẻ bây giờ là thế nào! ?

Thích làm gãy xương người khác có phải hay không!

Thấy ra, Mặc lão tức giận không nhẹ !

Lúc này, Hi Hi nhìn ông, “Mặc lão, nghe đó, chuyện này cùng Hoa Hồng không có liên quan, huống hồ, cho dù có quan hệ, cũng là một người muốn đánh, một người muốn bị đánh!” Hi Hi nói.

Ngụ ý, mặc dù là Hoa Hồng sai, thế nhưng Mặc Thiếu Quần nhất định là chọc giận Hoa Hồng, nếu không cũng không xảy ra chuyện này.

Lúc này, Mặc lão hung hăng trợn mắt liếc nhìn Hi Hi, “Nhìn cháu kết giao với những người như thế nào!”

Hi Hi, “...”

Lại còn quần chuyện này của bé?

Chỉ là khi mặc lão tức giận, Hi Hi cũng không theo chân bọn họ so đo!

“Mặc lão, ông bình tĩnh, cẩn thận cao huyết áp!”Hi Hi nhắc nhở.

“Vật nhỏ, không cần nguyên rửa ông!” Mặc lão nói, mặc dù đối với Hi Hi nói có điểm nghiêm khắc, nhưng là vẫn không che giấu được ông rất thích Hi Hi.

“Cháu là thật tâm vì ông suy nghĩ, huống hồ, ông tức giận như vậy, thế nhưng ông không cần phải tức giận như vậy, bị người trong lòng đánh thì có sao!”Hi Hi cười nói, ánh mắt nhìn về phía Mặc Thiếu Quần.

Ý tứ trong ánh mắt, Mặc Thiếu Quần cũng hiểu!

Quả nhiên,mặt Mặc Thiếu Quần đỏ lên.

Anh đương nhiên biết Hi Hi nói cái gì!

Mặc lão cũng không phải người ngu, nghe ra ý trong lời nói của Hi Hi !

Lúc này, ông nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn bọn họ, “Có ý gì ?”

Hi Hi không nói gì.

Mặc Thiếu Quần tự nhiên ngồi ở chỗ kia, cũng không nói chuyện!

Lúc này, Mặc lão nhíu mày, nhìn về phía Hi Hi, “Cháu nói!”

Hi Hi lập tức ngẩng đầu, vô tội nhìn Mặc lão, “Cháu nói cái gì! ?”

“Cái gì là cái gì, cháu mới vừa nói cái gì! ?” Mặc lão hỏi.

“Lời cháu vừa nói!”

Mặc lão, “...”

“Biết giả bộ ngớ ngẩn với ông để lừa đảo, rốt cuộc là có ý gì!” Mặc lão hỏi.

“Hay là ông hỏi con trai ngoan của ông!” Hi Hi trực tiếp giao cho Mặc Thiếu Quần.

Chuyện này, hãy để cho chính anh ta nói, tương đối hợp.

Lúc này, Mặc lão cũng không ép hỏi Hi Hi, trực tiếp nhìn về phía Mặc Thiếu Quần, hỏi anh ta,so với hỏi Hi Hi nhanh hơn!

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì! ?” Mặc lão trực tiếp hỏi.

Mặc Thiếu Quần ngồi ở chỗ kia, vẻ mặt xấu hổ, không muốn nói thế nhưng Hi Hi đã nói ra!

Anh cũng không biết nên nói như thế nào!

“Nói!” Mặc lão hô một tiếng.

“Không có gì!” Mặc Thiếu Quần nói.

Hay không có biện pháp mở miệng.

Nói ra, thật mất mặt!

Hi Hi ở một bên nhìn, nhin không được bật cười!

Mẹ kiếp, chơi quá hay!

Mặc Thiếu Quần cũng chết vì sĩ diện, loại chuyện như thế này làm sao có thể nói ra khỏi miệng!

“Anh rốt cuộc nói hay không! ?” Mặc lão gào thét hỏi.

Mặc Thiếu Quần ngồi ở chỗ kia không nói lời nào.

“Anh ——” Mặc lão tức chết rồi, thế nào lại sinh ra một đứa con như vậy!

Lúc này, Mặc Thiếu Quần cũng cảm giác đặc biệt mất mặt, “Con nói, không có chuyện gì là không có chuyện gì! ” Mặc Thiếu Quần tức giận hô to, nếu như không phải gãy xương, anh sẽ chạy đi!

Mặc lão tức giận không nhẹ.

Lúc này, Hi Hi chạy tới kéo tay Mặc lão, “Đừng nóng giận, đừng nóng giận, một hồi cao huyết áp đó!”

Mặc lão, “...”

“VẬY CHÁU NÓI!” Mặc tiêu, lần thứ hai chuyển dời đến trên người của Hi Hi.

Hi Hi, “...”

Hi Hi suy nghĩ một chút, sau đó nhìn Mặc lão, “Như vậy, trước hết để cho chú nghỉ ngơi đi, chúng ta đi ra ngoài trò chuyện!”

Mặc lão nhìn Mặc Thiếu Quần ngồi ở trên giường, không nói gì thêm, trực tiếp đi ra ngoài.

Hi Hi cũng theo sát phía sau.

Mặc Thiếu Quần ngồi ở trên giường, cũng buồn bực, không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy!

... ..thanhhuyen.... ..

Mà bên ngoài, Mặc lão nhìn Hi Hi, “Cháu có thể nói!”

Hi Hi suy nghĩ một chút, sau đó nhìn Mặc lão, “Mặc lão, ông thoát nhìn rất thông minh, thế nào ngày hôm nay hồ đồ như vậy!”

Mặc lão cũng nhìn Hi Hi, “Cháu có thể trực tiếp nói vấn đề chính!”

“Ông nói, một người đàn ông bị thương dưới tình huống, muốn giữ chân một người phụ nữ, điều này nói rõ cái gì?” Hi Hi nhìn Mặc lão chớp con mắt hỏi.

Nói lên cái này, Mặc lão sửng sốt, có chút khó có thể tin nhìn Hi Hi, “Cháu nói.. ?”

Hi Hi gật đầu.

“Đây càng không được!” Mặc lão bỗng nhiên hô một tiếng.

Thanh âm, thiếu chút nữa dọa Hi Hi nhảy lên!

Mặc lão lập tức xoay người, “Không được, ông phải đi tìm nó nói chuyện!” Nói xong Mặc lão muốn đi vào!

“Chờ một chút, chờ một chút!” Hi Hi nắm lấy tay Mặc lão.

Lúc này, Mặc lão cúi đầu xuống, nhìn Hi Hi lôi kéo mình, nhíu mày, “Cháu cản ông làm gì! ?”

“Ông chờ cháu nói hết đã rồi đi vào cũng không muộn!” Hi Hi nói.

Lúc này, Mặc lão cau mày nhìn Hi Hi, “Cháu còn muốn nói điều gì! ?”

“Ông đi vào nói cho Mặc Thiếu Quần biết không được, lẽ nào ông nghĩ, Hoa Hồng được không! ?” Hi Hi hỏi.

Mặc lão vừa nghĩ, trong đầu hiện lên dáng vẻ Hoa Hồng.

Phụ nữ như vậy, tuyệt đối sẽ không thích Mặc Thiếu Quân.

Thế nhưng ở ngoài miệng, không thể nói như vậy.

Thế nào cũng là con trai của mình, “Lời này có ý gì? Lẽ nào Mặc Thiếu Quân rất kém sao! ?” Mặc lão hỏi.

Nói Mặc Thiếu Quân không được, đây không phải đang gián tiếp nói ông không tốt sao.

“Kém hay không, ông điều biết mà!” Hi Hi nói.

Mặc lão, “...”

“Nói thẳng trọng điểm!” Mặc lão nói.

Cũng chỉ có vật nhỏ này mới dám nói Mặc Thiếu Quân không tốt, đổi thành người khác, làm sao có thể nói trước mặt Mặc lão như vậy!

“Trọng điểm, hiện tại Mặc Thiếu Quân như vậy, mặc kệ ông khuyên như thế nào, đều không có tác dụng!”

“Thậm chí, người như Mặc Thiếu Quân vậy, đang đứng ở giai đoạn này, ông càng không cho chú ấy thế nào, không đúng, chú ấy lại càng làm!”

Hi Hi nhìn Mặc lão nói.

Mặc lão nghe, còn có mấy phần đạo lý, “Sau đó thì sao! ?”

“Quay về với chính nghĩa, người như Mặc Thiếu Quân vậy, Hoa Hồng nhìn chướng mắt, đơn giản để chính chú ấy hiểu, chờ ngày nào đó chú ấy biết Hoa Hồng không thích người như vậy, chú ấy tự mình bỏ cuộc thôi!” Hi Hi nói.

Mặc lão nghe, gật đầu, còn có mấy phần đạo lý!

“Có đạo lý!” Mặc lão nói.

“Thế nhưng lời này, thế nào nghe không lọt tai!” Mặc lão nhìn Hi Hi hỏi.

Cái gì gọi là người như Mặc Thiếu Quân vậy ?

Mặc Thiếu Quân làm sao vậy, tuy rằng không làm việc đảng hoàng, không cầu tiến , thế nhưng Mặc lão xem ra, cũng là không hung dữ!

“Đừng đánh giá!” Hi Hi nói.

“A!” Mặc lão cũng không ngắt lời!

Cho nên, khi ông đi vào nói với chú ấy, chỉ làm chú ấy thêm tự ái, cho nên, để cho chú ấy chính mình tự nghĩ thông suốt!” Hi Hi nói.

Mặc lão gật đầu một cái.

Nghĩ lời Hi Hi nói, cảm thấy rất có lý!

Chuyện của bọn trẻ, hãy để cho chính bọn nó đi giải quyết đi!

Nghĩ tới đây, Mặc lão chợt nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hi Hi, “Làm sao cháu đột nhiên có lòng tốt như vậy! ?”

Nói đến cái này, Hi Hi lập tức làm ra một vẻ mặt vô tội, “Mặc lão, lời này của ông có ý gì, bảo bối vẫn luôn rất hiền lành có được hay không! ?”

Nghe được Hi Hi nói những lời này, Mặc lão khinh thường mà nói câu, “Thôi đi, cháu còn có thể giả bộ!”

Nhìn nét mặt Mặc lão, Hi Hi cười phá lên ha ha , “Ông vạch trần cháu sao!”

“Cháu nói, lần này Mặc Thiếu Quân đi đưa Hoa Hồng, có phải là cháu cố ý tiết lộ cho nó, để cho nó đi! ?” Mặc lão nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi, “. cháu là vì tác thành cho chú ấy!”

“Cháu thừa nhận!” Mặc lão nhìn Hi Hi chắc chắn nói.

Cũng biết là cái đứa nhỏ này cố ý!

Nếu không, Mặc Thiếu Quần sao có thể bi thảm như vậy!

Nhìn nét mặt Mặc lão, Hi Hi lập tức phủ nhận, “Mặc lão, lần này ông thật hiểu lầm cháu, cháu thuần túy chỉ thỏa mãn tâm nguyện của chú ấy, nào biết, chú ấy sẽ đắc tội Hoa Hồng, làm cho gãy xương!”

“Cho dù cháu ghét chú ấy, nhưng chú ấy cũng là người của Mặc gia, cháu không mất hết tính người đến mức này có được hay không!” Hi Hi nhìn Mặc lão nói.

Nói đến cái này, Mặc lão sững sờ, nhìn Hi Hi, “Cháu mới vừa nói cái gì! ?”

Ông hình như, nghe được cái gì!

Hi Hi cũng ý thức được mình nói cái gì, con người nháy một cái, làm bộ như không hiểu, “Cái gì cái gì! ?”

“Xem ra, cháu còn vì người nhà Mặc gia suy tính!” Mặc lão cười nói.

Lập tức, tất cả không vui, trong nháy mắt biến mất!

Mặc lão hiện tại tâm tình rất tốt!

Nhìn dáng vẻ vui mừng Mặc lão, Hi Hi tiếp tục giả vờ, “Ai bảo cha cháu họ Mặc, cháu không khỏi vì cha suy tính!” Hi Hi nói.

Mặc lão cười một tiếng, “Ừ, lấy cớ không tệ!”

Nghe lời này, Hi Hi liếc Mặc lão một cái.

Lúc này, Mặc lão xem ra, cả người thỏa mái, cùng người mới vừa rồi thiếu chút nữa nổi trận lôi đình, quả thật giống hai người!

Lúc này, một y tá đi tới, nhìn thấy Hi Hi, nở nụ cười.

“Bảo bối, như thế nào? Mẹ cháu đã khỏe chưa! ?”

Thấy y tá, Hi Hi cười cười, “Làm phiền chị chăm sóc, mẹ cháu không sao!”

“Ừ!” Cô y tá gật đầu một cái.

Lúc này, cô y tá nhìn về phía Mặc lão, “A, ông này là! ?”

“Dạ, ông này là ông nội cháu!”

Nói đến ông nội hai chữ này Mặc lão sững sờ, hoàn toàn không ngờ Hi Hi sẽ nói ra hai chữ này!

Nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hi Hi, Hi Hi cười thật đáng yêu.

Một khắc kia, trong lòng Mặc lão lay động một chút!

429. Chương 432: Bản Tính Hi Hi Tà Ác

Y tá sững sờ một chút, ánh mắt nhìn về phía Mặc lão.

Sau đó cười cười, “Cháu với ông nội cháu dung mạo rất giống nhau!” “Thật sao?” Hi Hi cười nói, Mặc lão nghe được rất vui mừng, kết quả Hi Hi mở miệng nói một câu, “Nào có, cháu dễ thương hơn ông nội à!”

Mặc lão, “.”

Thở phè một tiếng!

Y tá cũng không nhịn được bật cười.

Hi Hi mới đến đây không bao lâu, đã thành công bắt tất cả nữ y tá nơi này làm tù binh.

Không có biện pháp, Hi Hi nên vì mẹ đòi phúc lợi!

Bé dụ dỗ những y tá này làm họ thật cao hứng, bọn họ đương nhiên chăm sóc cha mẹ thật tốt, cho nên Hi Hi phát huy một chút sức quyến rũ, kết quả y tá nơi này không thích bé không được!

Nghe lời Hi Hi nói, y tá cười, cũng không có phủ nhận, “Tốt lắm, cháu cùng ông nói chuyện tiếp đi, cô đi làm việc!”

“Dạ!” Hi Hi cười ngọt ngào một tiếng.

Vì vậy y tá đi.

Lúc này, Mặc lão nhìn Hi Hi, hừ lạnh một tiếng, “Da mặt của cháu cũng dày giống như cha cháu!” Mặc dù nói như thế, nhưng trong lòng Mặc lão không ngừng kích động.

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc lão, “Cháu dễ thương hơn!” Hi Hi nói.

Mặc lão cũng lườm cãi nhau với Hi Hi, vẫn còn tiếp tục đắm chìm trong từ ông nội vừa rồi, trong lòng vui mừng.

Nhìn dáng vẻ Mặc lão, Hi Hi cũng không có nói gì, đang lúc ấy thì, điện thoại Hi Hi chợt vang lên.

Hi Hi lấy điện thoại di động ra, thời điểm thấy được số gọi đến, đôi mắt Hi Hi chợt nhú chặt một chút, lập tức bấm nút nghe.

“Nói!”

“Lão đại, đã tìm được, nhưng là tìm được ba người xăm giống nhau, không biết người nào!” Lý Thuận nói.

Nghe thế, trong lòng Hi Hi cứng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức thoáng qua một tia cơ trí, “Trước hết mời bọn họ uống cà phê, lập tức cho người đến đón tôi...tôi ở ngoài cổng bệnh viện!” Hi Hi nói.

Nghe thế, Lý Thuận lập tức hiểu ý, “Tôi biết rồi, tôi lập tức đi, mười phút đến!” Lý Thuận nói.

“Tốt!”

Vì vậy điện thoại liền cúp!

Lúc này, Mặc lão nhìn Hi Hi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có chuyện gì, nhưng cháu có một chút việc phải đi ra ngoài, Mặc lão, nơi này giao cho ông!” Hi Hi nhìn Mặc lão nói gần từng chữ.

“ Cho dù cháu muốn đi ra ngoài, cũng nên nói với ông chuyện gì đã xảy ra!” Mặc lão nhìn Hi Hi nói, dáng vẻ không nói, ông không cho cháu đi!

Hi Hi nhìn Mặc lão, cảm thấy không cần thiết gạt ông, “Cháu tìm được ba người có hình xăm giống nhau, cho nên, cháu muốn đi qua nhìn một chút!”

“Ông đi cùng cháu!” Mặc lão quyết định thật nhanh nói.

“Không được!” Hi Hi cự tuyệt, “Ông phải ở lại chỗ này chăm sóc cha và mẹ, một mình cháu đảm nhiệm là được rồi!”

“Nhưng rất nguy hiểm!” Mặc lão nói.

Những người đó nếu dám xuống tay đối với Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên, như thế nào thương tiếc một đứa bé !

Mặc lão tuyệt đối không cho phép một mình Hi Hi đi mạo hiểm .

“Ông yên tâm, cháu không có việc gì, có người giúp cháu!” Hi Hi nhìn Mặc lão nói.

“Không được!” Mặc lão hết sức kiên định nói.

“Bây giờ không được cũng phải được, bọn họ lập tức sẽ tới đón cháu, cháu muốn đi xuống, nơi này làm phiền ông!” Hi Hi nhìn Mặc lão nhanh chóng nói.

Lúc này, Mặc lão nhìn Hi Hi, cau mày, hình như, rất lo lắng Hi Hi xảy ra chuyện gì!

Hi Hi cũng nhìn Mặc lão, lập tức hiểu ông đang lo lắng cái gì!

Lúc này, Hi Hi suy nghĩ một chút, nhìn Mặc lão, “Ông yên tâm, tin tưởng cháu, cháu tuyệt đối sẽ không có bất kỳ chuyện gì!” Hi Hi nhìn lão đảm bảo.

Mặc lão hiểu tính tình Hi Hi, chuyện bé quyết định, khó có thể thay đổi, cho nên, Mặc lão cũng sẽ không nói cái gì, “Chính cháu nói!”

Hi Hi nặng nề gật đầu, “Cháu nói!”

“Được, ông chờ cháu!” Mặc lão nói.

“Nếu cháu xảy ra chuyện gì, ông sẽ chém chết cha cháu!” Mặc lão nhìn Hi Hi nói.

Nghe được lời Mặc lão nói, Hi Hi lập tức bật cười.

“Ông yên tâm, cháu tuyệt đối sẽ không có chuyện gì!” Hi Hi thua.

Mặc lão lúc này mới nhẹ gật đầu, không yên tâm, cũng không cách nào ngăn cản dã tâm của đứa nhỏ này!

Hi Hi cười một tiếng, “Vậy thì tốt, cháu đi đây, nơi này giao cho ông!”

Mặc lão gật đầu một cái, vì vậy, Hi Hi cũng không nói cái gì nữa, xoay người đi ra ngoài.

“Này, vật nhỏ, cha cháu với mẹ cháu bên đó”

“Cháu rất nhanh trở về!” Hi Hi kêu một câu, rồi biến mất không thấy.

Mặc lão đứng ở nơi đó, nhìn bóng lưng Hi Hi, một khắc này, tim của ông cũng treo lên.

^^^^^

Lúc Hi Hi xuống đến dưới lầu, vừa đúng lúc Lý Thuận cũng vừa đến, dừng xe ở trước mặt bé.

Hi Hi nhìn, không nhận được huyết sắc, “Lý Thuận, không tệ, đổi xe, Lam-borgh-ini mới!”

Lúc này, Lý Thuận từ trên xe bước xuống, khi nhìn đến Hi Hi, khóe miệng cười lên, “Còn không phải là dựa vào lão đại!”

Lần trước hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi, Tập Ni cho rất nhiều tiền, anh trong nháy mắt liền đổi xe!

Hi Hi cười một tiếng, “Không tệ!”

Lúc này, Lý Thuận mở cửa xe cho Hi Hi, Hi Hi ngồi lên, cảm giác, “Không tệ!”

Lý Thuận không có mở rộng cửa, trực tiếp nhảy vào, “Lão đại thích, lấy đi!”

“Không!” Hi Hi một tiếng cự tuyệt.

“Chờ tôi lớn lên, tôi muốn tự thiết kế xe cho mình!” Hi Hi nói.

Lý Thuận nhìn Hi Hi, hơi ngẩn người một chút.

Từ khi biết Hi Hi, anh cảm giác mỗi câu nói của Hi Hi, đều không phải là cười giỡn, mà phải lập tức thực hiện thành sự thật!

Cho nên, Lý Thuận nhìn Hi Hi, run sợ chốc lát.

Hi Hi cũng nhìn Lý Thuận, “Tôi đùa giỡn!”

Lý Thuận, “.”

Hi Hi ha ha cười vài tiếng.

Vì vậy, Lý Thuận trực tiếp khởi động xe rồi đi.

Hi Hi ngồi trong xe, nhìn Lý Thuận, “Tìm được ở nơi nào?”

“Sòng bạc!”

Vừa nghe cái này, Hi Hi nhếch miệng lên nhất mặt cười.

Lúc này, Lý Thuận chợt nhớ tới cái gì, nhìn Hi Hi, “Đúng rồi, lão đại, có thể trong sổ họ có một người là người của liên doanh !”

Liên doanh? Hi Hi cau mày, “Cái gì! ?”

“Không phải là cái gì, mà là người ở thành phố này kết hợp với thế giới ngầm của thành phố khác!”

Nghe thế, Hi Hi nhú mày, “Có bao nhiêu người, thế lực ảnh hưởng bao nhiêu!”

Lý Thuận lắc đầu một cái, “Cái này không rõ lắm, nghe nói ở mỗi thành phố đều có người của họ!”

“Người nào dẫn đầu ? Biết là ai không?” Hi Hi hỏi, nghe được Lý Thuận nói những thứ này, cũng không có nhiều khẩn trương!

“Một người tên Hỏa Diễm, tôi chỉ gặp qua một lần!” Lý Thuận nói.

Hi Hi gật đầu một cái, chợt nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn anh, “Anh nói tôi muốn ném một quả bom nguyên tử, anh nói bọn họ có thể còn lại bao nhiêu người! ?” Hi Hi nhìn Lý Thuận hỏi.

Nói đến cái này, Lý Thuận ngẩn người một chút, “Tôi đoán chừng, thiếu tá Tĩnh Nham lập tức sẽ tới mời cậu uống cà phê!”

Nói đến cái này, Hi Hi cười một tiếng, “Được rồi, thiếu tá Tĩnh Nham hiện tại bận tìm đủ mọi cách điều tra tôi, nếu không tôi thật cũng muốn mời hân cả phê!” Hi Hi nói.

“Lão đại, thời điểm muốn ném, nhớ lên tiếng!”

“Làm gì! ?”

“Dọn nhà!” Lý Thuận chuyện đương nhiên mà nói.

Một bom nguyên tử, đoán chừng hơn nửa thành phố A cũng bị mất, không phải dọn nhà sao!

Nghe thế, Hi Hi cười một tiếng, “Anh lái Lamborghini tới là được!”

“Phải!”

Vì vậy, hai người, anh một câu, bé một câu, rất nhanh đã đến nơi Lý Thuận nói.

Hi Hi vừa xuống xe, cảm giác một trận gió thổi qua.

Hi Hi nhìn khắp bốn phía, sau đó nhìn Lý Thuận, “Tìm được chỗ không tệ!”

“Tuyệt đối đủ an tĩnh!” Lý Thuận nói.

Hi Hi nhú mày, “Người ở đâu! ?”

Lý Thuận chỉ chỗ cách đó không xa, vì vậy, Hi Hi đi theo Lý Thuận vào.

Khoảng bốn năm người đang canh cửa.

Thời điểm bọn họ nhìn thấy Hi Hi, cũng không cần Lý Thuận ra lệnh, tất cả mọi người cùng nhau hô một tiếng, “Lão đại!”

Hi Hi không nói gì, bé mặc áo khoát nhỏ màu đen, giày đen, thoạt nhìn mười phần mạnh mẽ.

Nhất là khuôn mặt lạnh lùng, càng giống phiên bản thu nhỏ của Mặc Thiếu Thiên, trên người từ trong ra ngoài tản mát ra một loại phong cách, làm cho người ta không khỏi bị kính phục.

Lý Thuận đi sau lưng Hi Hi, hai người đi vào trong một cái phòng.

Phòng này đã được một nhà xưởng bỏ hoang, nơi này rất lớn, người sống ở đây thừa thớt, nhưng ở đây, bây giờ, đã bỏ hoang, cho nên chọn nơi này, vô cùng thích hợp.

Lúc Hi Hi đi tới, bên trong có mười mấy người.

Mà ba nam nhân đều bị bịt mắt, che miệng, cột vào trên ghế.

Hi Hi nhìn, nhú mày.

Mà người trong phòng, sau khi thấy Hi Hi, cũng cùng nhau hô một tiếng, “Lão đại!”

Hi Hi gật đầu một cái.

Lúc này, trong phòng ba người bị che miệng giấy giụa, trong nháy mắt cũng dừng lại.

Bởi vì bọn họ biết, thủ lĩnh bọn họ đến rồi!

Vì vậy, ba người đều yên lặng, muốn xem bọn họ đến cùng muốn làm cái gì!

Lúc này, Lý Thuận ngồi ở chỗ đó nhìn ba người, hướng về phía Hi Hi mở miệng, “Chính là ba người bọn họ ỉ!”

“Tìm khắp thành phố A, cũng chỉ có ba người này có hình xăm như vậy!” Lý Thuận nói.

Hi Hi gật một cái, “Hiệu suất không tệ!”

So với bé tưởng tượng, nhanh hơn nhiều rồi !

Lý Thuận khoe miệng ngoác ngoác, không có nói gì!

Lúc này, Hi Hi đi tới, bọn họ đều mặc áo thun, nên tra xét hình xăm trên người, rất dễ dàng!

Hi Hi đi tới, vòng quanh bọn họ, nhìn lần lượt một chút.

Quả nhiên, cùng người ở trong video không sai biệt lắm.

Hơn nữa ba người đều rất bền chắc, cường tráng, cùng trong video cũng không kém bao nhiêu.

Nếu như chỉ nhìn một cách đơn thuần, khó có thể phân biệt rốt cuộc là ai làm!

“Thân phận, tên!” Hi Hi nói.

“Hắn gọi Lục Hổ, một tên lưu manh tại sông bạc, dựa vào lưng gát mà sống, thỉnh thoảng bán một ít viên thuốc !” Lý Thuận chỉ vào người đầu tiên nói.

“Hắn gọi Gia Nam, đi làm ở xưởng sửa xe, dựa vào sửa chữa mà sống!” Lý Thuận chỉ vào người thứ hai nói.

Thời điểm nói đến người thứ ba, Lý Thuận ngăn người một chút, “Hắn gọi Ứng Nghiêm, là người của liên doanh!” Lý Thuận nhìn người thứ ba nói.

Nghe được đáp án của anh, Hi Hi nhú mày, trước mắt xem ra, người thứ hai là sạch sẽ một chút.

Nhưng là, Hi Hi chưa thể đưa ra bất kỳ quyết định, có lúc, có vẻ vô hại nhất, người vô tội, thường chính là người cần tìm!

Chỉ là bé nghĩ không thông, nếu một người trong đó muốn giết mẹ bé, như vậy bọn họ vì cái gì muốn giết mẹ?

Những người này, bé đều không biết, chứ nói chi là mẹ!

Tại sao đối với mẹ hạ thủ!

Hi Hi nghĩ, bé rất muốn hiểu rõ, rốt cuộc chuyện gì xảy ra!

Lúc này, Hi Hi suy nghĩ một chút, ánh mắt nhìn về phía ba người kia, “Hiện tại tôi chỉ muốn hỏi ba người mấy vấn đề, hi vọng các người thành thật trả lời, còn nữa, nếu như các người ai dám gạt tôi, như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không khách khí, còn có nơi này rất hoang vu, mặc kệ các người kêu thế nào, cũng sẽ không có

người tới, cho nên các người tốt nhất an tĩnh một chút, thành thật trả lời vấn đề của tôi!” Hi Hi nhìn bọn họ nói gần từng chữ.

Hi Hi đã nói trước lời cảnh cáo.

Sau khi nói xong, Hi Hi nhìn người ở bên, mở miệng ra lệnh, “Đem đồ trong miệng bọn họ lấy ra!” Hi Hi nói.

Vì vậy, có người gật đầu một cái, đi tới, đem đồ trong miệng bọn họ lấy ra.

“Người muốn làm cái gì! ?”

“Các người rốt cuộc là ai?”

“Mau buông ta ra, các người có biết ta là ai hay không. Dám bắt ta, có phải hay không chán sống!”

“Các người biết ta là người của liên doanh, còn dám bắt ta, xem ra các người chán sống rồi.”

Mới vừa buông ra bọn họ, ba người cũng không kịp chờ đợi hô lên!

Hơn nữa người thứ ba la lợi hại nhất.

Hi Hi đứng ở nơi đó, không nói gì, mặc cho bọn họ kêu.

Lúc này, Lý Thuận ra lệnh cho người mang một cái ghế tới đây, Hi Hi cũng không có khách khí ngồi xuống.

Chờ bọn họ kêu đủ!

Bé có nhiều thời gian theo chân bọn họ!

Quả nhiên, thời gian 10 phút không sai biệt lắm, ba người kêu cũng hơi mệt!

“Nói chuyện, tại sao không nói lời nào!” Một người trong đó kêu.

Nghe lời của hắn, Hi Hi nhếch miệng lên nhất mực cười lạnh, “Kêu nữa đi, thế nào không kêu?”

“Chờ các người kêu đủ rồi, chúng ta sẽ nói tiếp!” Hi Hi mở miệng.

Những người đó nghe, mày nhú lại .

“Có lời gì, người cứ hỏi đi!” Người gọi Gia Nam nói.

“Các người xác định sao? Không kêu sao?” Hi Hi hỏi.

Giọng điệu không nặng không nhẹ, làm cho người nghe không nghe ra bất kỳ cảm xúc gì!

Lý Thuận đứng ở một bên, nghe Hi Hi nói, anh thấy hết sức may mắn, anh cùng Hi Hi là bằng hữu, mà không phải kẻ địch.

Chỉ là nghe tiếng Hi Hi, thái độ nói chuyện của bé, cũng hết sức dọa người.

Bé hiện tại giống ác ma, lớn lên, có thể sẽ trở thành thủ lĩnh thống nhất hắc đạo .

Tất cả đều có khả năng, hiện tại Hi Hi cũng như vậy nghịch thiên, thật sợ là không có chuyện không thể nào!

“Đúng vậy, tôi cái gì cũng không biết, không không không, chỉ cần tôi biết cái gì , anh hỏi tôi, tôi đều nói cho anh biết!” Lục Hổ cũng nói, đáng vẻ nhất gan, sợ sệt !

Hi Hi ngồi ở chỗ đó, nhìn bọn họ cùng một dạng, nhếch miệng lên nhất mực cười lạnh.

“Nếu như tất cả các người câm miệng, tôi bắt đầu hỏi !” Hi Hi nói, bộ dáng kia, không nhanh không chậm, nhưng càng như vậy, càng để cho trong lòng bọn họ hoang mang. Vì vậy ba người, lập tức ngậm miệng!

430. Chương 433: Trò Đùa Kịch Thích

“Nếu như tất cả các người câm miệng, tôi mới bắt đầu hỏi!” Hi Hi nói, không nhanh không chậm, nhưng càng như vậy, càng làm cho trong lòng bọn họ hoang mang.

Vì vậy ba người, đều lập tức ngậm miệng!

Nhìn tất cả bọn họ đều câm miệng, lúc này, Hi Hi nhìn bọn họ, “Xin hỏi, buổi chiều ngày 21 lúc 5 giờ đến 7 giờ các người ở nơi nào, làm những gì?”

Nói đến cái này, ba người đều sửng sốt.

Hi Hi nhìn bọn họ, “Tôi muốn nghe lời nói thật, nếu để cho tôi biết các người nói dối, tôi sẽ không khách khí với các người!” Hi Hi nhìn bọn họ nói từng chữ một, giọng nói nhẹ nhàng, làm cho đoán không ra trong lòng của cậu.

Vốn không nhìn thấy mặt của Hi Hi, hiện tại chỉ là nghe lời của cậu, cũng không biết Hi Hi rốt cuộc muốn làm gì!

Lúc này, Hi Hi nhìn người đầu tiên, “Người Lục Hổ phải không? Người nói trước đi!” Hi Hi nhìn Lục Hổ nói.

“Tôi... Tôi nghĩ, buổi chiều ngày 21, tôi... Tôi đang ở sông bạc...” Lục Hổ nói.

“Ở sông bạc? Ở sông bạc kia ? Làm gì?” Hi Hi hỏi.

“Cái này, có thể không nói được không! ?” Lục Hổ lo lắng hỏi.

Nghe thế, khóe miệng Hi Hi hiện ra một tia cười lạnh, “Người cứ nói! ?”

Lục Hổ, “...”

Xem ra là không được!

Lúc này, Hi Hi hơi đổi sắc mặt ra hiệu, lập tức một người đàn ông cầm một con dao đi tới, dao găm từ từ lướt qua ngay trên mặt của hắn.

Khi cảm giác được đó là vật gì thì, Lục Hổ bỗng nhiên sợ liền mở miệng, “Đừng, đừng đừng... Tôi nói, tôi nói...”

“Có đúng hay không chỉ cần nói thật? Thực sự không có việc gì! ?” Lục Hổ bị bắt trời cả tay chân, mắt cũng bị che, không nhìn thấy cái gì, chỉ cảm thấy có một con dao từ từ ma sát ở trên mặt của hắn cũng chính bởi vì như vậy, hắn càng thêm sợ hãi.

Hi Hi nhìn hắn, vẫn chưa trả lời hắn, mà là trực tiếp hỏi, “Anh nói hay là không?”

“Tôi nói, tôi nói...” Lục Hổ cũng không dám hỏi nhiều như vậy, suy nghĩ một chút, “Kỳ thực, ngày đó tôi ở trong sông bạc, bán... bán thuốc cấm!” Lục Hổ run sợ nói.

Lúc nghe cái này, khóe miệng Hi Hi hiện ra một tia cười lạnh, cũng không có nói gì khác, ánh mắt chuyển dời đến trên người của Gia Nam, “Anh nói!”

Gia Nam trực giác tự nói với mình, Hi Hi nói người kia, chính là mình!

Gia Nam không sợ hãi chút nào, “Tôi ngày đó ở trong bệnh viện chăm sóc vợ của tôi!”

Nói đến cái này, Hi Hi chợt nhíu mày, “Vợ tôi có bệnh tim, sợ dĩ tôi làm việc ở xưởng sửa chữa, nhưng lúc xế chiều, tôi liền chạy tới bệnh viện, bây giờ cô ấy đang ở trong bệnh viện, nhu cầu cấp bách hiện tại là cần tiền để cứu mạng, thân mật bán...” Gia Nam nói từng chữ một, khi nói đến điều này, còn có mấy phần kích động.

“Tôi không biết các người bắt tôi làm gì, tuy rằng Gia Nam tôi đúng là đã từng ngồi tù, thế nhưng tôi tự nhận thấy sau khi ra tù, chưa từng làm chuyện gì, càng không có đắc tội với các người, tại sao muốn bắt tôi! ” Gia Nam nói.

Hi Hi ngồi ở chỗ kia, nghe hần khó khăn nói, cũng không nói gì thêm, ánh mắt trực tiếp di dời đến người thứ 3.

“Anh nói!”

Ứng Nghiêm không nghĩ tới nhanh như vậy đã đến lượt chính mình, thế nhưng sau khi nghe qua vấn đề Hi Hi hỏi, dường như hần hiểu rõ cuộc là vì lý do gì!

“Tại sao tôi phải nói cho các người? Các người là cái gì! ?” Ứng Nghiêm kiên cường nói.

Nghe thế, Hi Hi ngồi ở chỗ kia, khóe miệng xuất hiện một tia cười lạnh, “Phải không? Anh không biết tôi là ai sao?”

Nói, Hi Hi trực tiếp đi tới, cầm dao găm từ trong tay người bên cạnh, trực tiếp đặt ở trên cổ của Ứng Nghiêm, Hi Hi lạnh lùng mở miệng, “Hiện tại để tôi cho anh biết tôi là ai!”

Nói xong, dao găm của Hi Hi, hướng trên cổ của hần từng điểm từng điểm đâm vào, cậu không phải một đao rất nhanh cắm vào, mà là rất chậm, rất chậm ghim vào!

“A! ! !” Cứng rắn nhịn đau không được la lên.

“Nói, còn chưa muốn nói! ?” Hi Hi nhìn hần từng chữ từng chữ nói, trên tay cũng không có thả lỏng độ mạnh yếu, càng thêm đâm vào hần!

“Tôi nói, tôi nói!” Ứng Nghiêm cứng rắn la to nói.

Lúc này, Hi Hi dừng lại động tác trên tay, “Nói!”

“Tôi ở nhà... Ngủ, ngủ!” Ứng Nghiêm nói.

Nghe thế, khóe miệng Hi Hi nhếch lên một tia cười lạnh, đứng ở bên người của hần, lạnh lùng mở miệng, “Phải không?”

“Đúng, đúng!” Ứng Nghiêm nói.

Lúc này, dao găm của Hi Hi từ từ di động trên cổ hần, sau đó khi đến chỗ cổ họng của hần, chậm rãi mở miệng, “Anh muốn vị trí này, hay vị trí này sao?”

Ứng Nghiêm ngồi ở chỗ kia, không có mở miệng, thế nhưng máu lại theo cổ chảy xuống, tuy rằng không phải rất nhiều, nhưng cũng cảm giác rất đau, rất kinh khủng!

“Vị trí này chính là động mạch chủ!” Hi Hi nói tiếp, “Chỉ cần tôi dùng dao găm, rạch nhẹ ở đây một cái, động mạch chủ của anh cũng sẽ bị cắt đứt, sẽ chảy máu rất nhanh mà chết...” Hi Hi nói từng chữ ở bên tai của hần.

Nghe thế, Ứng Nghiêm chấn động.

Hần không biết Hi Hi rốt cuộc là dụng ý gì, thế nhưng cũng không dám nói lung tung.

Có thể kéo dài thì kéo dài.

“Cậu rốt cuộc muốn làm gì? Cậu rốt cuộc là ai? Cậu có biết tôi là ai hay không, tôi là người của Liên Doanh, nếu cậu dám động đến tôi, cậu cũng đừng nghĩ sống!” Ứng Nghiêm từng chữ một nói.

“Câm miệng!” Lúc này, Lý Thuận không vui mở miệng.

“Đến lúc này, anh còn muốn uy hiếp, xem ra, anh thực sự không muốn sống!” Lý Thuận nói.

“Các người thật sự cho rằng, giết tôi sẽ không sao sao? Tôi cho các người biết, tôi không chỉ là người của Liên Doanh, tôi là em của Hỏa Diễm!” Ứng Nghiêm nói.

Nói đến đây, Lý Thuận sửng sốt, ánh mắt nhìn qua Hi Hi, nhưng vẻ mặt Hi Hi không biểu hiện gì.

Lúc này, Lý Thuận cũng thuận miệng khinh thường nói, “Nhìn các người giống như phần tử anh hùng, phỏng chừng Hỏa Diễm cũng không mạnh hơn bao nhiêu!”

“Người ——” Ứng Nghiêm thở hổn hển nói, muốn nhìn rõ xem bọn họ rốt cuộc là ai, làm thế nào cũng không thấy rõ lắm!

“Có bản lĩnh, các người nói cho tôi biết, các người rốt cuộc là ai! ?” Ứng Nghiêm tức giận không ngớt nói.

“Biết chúng tôi là ai, phải xem anh có xứng hay không!” Lý Thuận lạnh lùng nói.

Nhìn qua Ứng Nghiêm liền biết hắn không phải là người tốt lành gì!

Lúc này, Ứng Nghiêm vừa muốn mở miệng, dao găm của Hi Hi, càng thêm đến gần động mạch chủ của hắn.

“Đừng, đừng động thủ...” Ứng Nghiêm lập tức chịu thua.

“Người rốt cuộc muốn thế nào! ?” Ứng Nghiêm hỏi.

“Tôi chỉ muốn nghe lời nói thật!” Hi Hi từng chữ một nói.

“Tôi, tôi thật sự ở nhà ngủ...” Ứng Nghiêm nói.

Xem ra, hắn thật là không sợ chết!

Hi Hi tuyệt đối sẽ không tin tưởng, hắn ở nhà ngủ!

Ba người ở giữa, Ứng Nghiêm là một người đáng nghi nhất, bởi vì lời hắn nói, đây cũng là một loại cảm giác!

Hơn nữa, cảm giác phi thường mãnh liệt!

Lúc này, tay của Hi Hi cầm dao găm, từ từ dời đi cổ của hắn.

“Được, nếu như vậy, tôi lại hỏi các người vấn đề thứ hai!” Hi Hi nói.

Ứng Nghiêm len lén thở dài một hơi.

Lúc này, Hi Hi đi trở về chỗ cũ.

Nhìn ba người bọn họ, “Bỏ bịt mắt của bọn họ xuống!” Hi Hi mở miệng nói.

Nói đến cái này, Lý Thuận nhíu mày, “Lão đại, nhưng...”

Hi Hi nhìn anh, “Anh yên tâm, tôi không sao!” Hi Hi cho anh một ánh mắt đảm bảo.

Chuyện này, nhất định phải giải quyết.

Nhìn ánh mắt của Hi Hi, Lý Thuận cũng không tiện nói cái gì, nếu Hi Hi quyết định làm như thế nào, nhất định có nguyên nhân của cậu!

Lúc này, Lý Thuận gạt đầu, Vì vậy, bịt mắt của ba người đều được tháo xuống.

Ngọn đèn bên trong không phải rất sáng, sở dĩ cũng không có cảm giác được rất chói mắt, ba người đều nhắm mắt, sau đó mở ra.

Khi nhìn đến người trước mặt thì, ba người đều sửng sốt.

Bởi vì Hi Hi an vị ở trên ghế, Lý Thuận đứng ở bên cạnh.

Mà trong phòng, những người còn lại đứng thành một vòng.

Mà vị trí Hi Hi đang ngồi, không thể nghi ngờ đã nói rõ cái gì!

Ba người đều đều sửng sốt.

Vốn cho là chỉ là một người đàn ông nam không ra nam, nữ không ra nữ, có một giọng nói trẻ con mà thôi, không nghĩ tới, đúng thật là một đứa bé!

Nhớ tới mới vừa rồi là cậu cầm dao găm đứng nói cắt vỡ động mạch chủ của hắn, Ứng Nghiêm cau lại nhíu mày đầu, cậu là ai vậy!?

Mà Lục Hổ và Gia Nam cũng sửng sờ, không nghĩ tới chỉ là một đứa bé!

Thế nhưng hai người cũng không nói gì, chỉ nhìn Hi Hi.

Hi Hi ngồi ở chỗ kia, biết sau khi bọn họ nhìn thấy, cũng sẽ dùng ánh mắt như thể nhìn mình, thế nhưng cậu cũng không thèm để ý, hiện tại cậu chỉ muốn biết chân tướng!

Lúc này, Hi Hi nhìn bọn họ, “Bây giờ tôi hỏi các người vấn đề thứ hai!”

Nói, ánh mắt nhìn về phía ba người bọn họ.

“Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên, các người có biết không! ?” Hi Hi nhìn bọn họ hỏi.

“Tôi!” Người nói chuyện trước chính là Lục Hổ.

Lúc này, ánh mắt Hi Hi lập tức nhìn về phía Lục Hổ, “Tôi biết Mặc Thiếu Thiên, hắn tổng giám đốc của tập đoàn MK ở thành phố A!”

” Lâm Tử Lam thì sao! ?” Hi Hi hỏi.

Lục Hổ lắc đầu, ” Không biết!”

Lúc này, sắc mặt của Hi Hi lạnh một chút, sau đó ánh mắt nhìn về phía Gia Nam, “Còn người! ?”

“Mặc Thiếu Thiên, thành phố A sợ là không người nào không biết, về phần người phụ nữ kia, tôi cũng không biết!” Gia Nam nói.

Lúc này, Hi Hi nhìn hắn một cái, ánh mắt lần thứ hai di động đến trên người của Ứng Nghiêm, quả nhiên, Ứng Nghiêm sưng sốt, hiện tại, hắn đã xác định rốt cuộc là vì cái gì chuyện!

Thế nhưng bởi vì ... nguyên nhân này, hắn cái gì cũng không thể nói!

Lúc này, Ứng Nghiêm lắc đầu, “Không biết, tôi cũng không nhận ra!”

Nghe thế, khoe miệng Hi Hi quẹo rũ ra một tia cười lạnh, “Phải không?”

“Đương nhiên... Đương nhiên là vậy!” Ứng Nghiêm lắp bắp nói, vẻ khấn trương, đã bán đứng hắn!

“Nói không biết không nhận ra, vậy người khấn trương như vậy làm gì!?” Hi Hi hỏi.

“Tôi, tôi khấn trương lúc nào! ?” Ứng Nghiêm nói, đánh chết cũng không thể thừa nhận!

Hi Hi đánh giá hắn, từ mỗi lời mỗi hành động của hắn, cùng với một ánh mắt động tác, cậu cũng không buông tha, nghe lời của hắn, khoe miệng của cậu nhếch lên, “Ừ? Phải! ?”

“Nói không biết, vậy tôi cho người xem một đoạn video, xem người có ấn tượng gì hay không! ?” Hi Hi nhìn hắn hỏi.

Nói, cậu lập tức đánh một hướng chỉ, lập tức thì có người đưa lên một máy vi tính, Hi Hi trực tiếp ấn xuống một cái, sau đó trên màn ảnh máy vi tính liền cho thấy một hình ảnh.

Đây chính là chuyện ở bãi đỗ xe tập đoàn MK.

Ba người nhìn đều sưng sốt, hiện tại đã biết rõ mục đích của Hi Hi.

Mà Ứng Nghiêm ngồi ở chỗ kia, nhìn máy vi tính, hai mắt mở thật to, quả nhiên là về chuyện này!

Hắn ngồi ở chỗ kia, nói cái gì đều không dám nói, mắt nhìn chằm chằm màn hình, ngược lại không nói ra được sợ hãi!

Hi Hi ngồi ở chỗ kia, nghe âm thanh âm bên trong, mỗi một âm thanh, mỗi một một động tĩnh, cũng sẽ tăng thêm hận ý trong lòng Hi Hi.

Rất nhanh, đã xem xong đoạn này video này!

Lúc này, Gia Nam nhìn Hi hi, “Cậu hoài nghi chuyện này chính là ba người chúng tôi làm! ?” Gia Nam nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi không có mở miệng, Lý Thuận đã mở miệng, “Đúng hoài nghi ba người các người có một người trong đó!”

Gia Nam nhú mảy.

Lúc này, Hi Hi nhìn bọn họ, “Các người nhất định rất tò mò, vì sao tôi bắt các người đến đây!”

“Ở cái video này, có ba người, thế nhưng có một người đặc thù rất rõ ràng, chính là trên cánh tay phải của hắn có một hình xăm, mà vừa mới, toàn bộ thành phố A, chỉ có ba người các người có cái hình xăm này!” Hi Hi từng chữ một nói.

“Tôi cũng không muốn giết người lung tung, thế nhưng, tôi chỉ muốn biết, người kia là ai!” Nói đến cái này, sắc mặt của Hi Hi trở nên lạnh hơn.

Ánh mắt nhìn ba người bọn họ...

Ba người bọn họ cũng nhìn Hi Hi.

Lục Hổ đã mở miệng, “Vị này, ... Lão đại, chuyện này theo tôi không có vấn đề gì, thật sự một chút đều không có vấn đề gì, tuy rằng tôi và bọn họ có hình xăm như nhau, thế nhưng đánh chết tôi cũng không dám nghĩ ra chuyện này, hơn nữa, tôi với bọn họ không thù không hận, tôi tại sao muốn làm như vậy, lá gan này của tôi, hù dọa một chút đã không chịu được, bình thường con gà tôi cũng không dám giết...” Lục Hổ nhìn Hi Hi lập tức mở miệng nói.

Hi Hi ngồi ở đó, nghe lời của hắn, vẫn chưa mở miệng.

Lúc này, Gia Nam và Ứng Nghiêm cũng không có lên tiếng, nhưng nhìn, Ứng Nghiêm dường như rất khẩn trương!

Lúc này, Gia Nam nhìn hắn, “Điều không phải tôi, mặc kệ cậu tin hay không, điều không phải tôi làm!” Gia Nam từng chữ nói, trên người có một tính tình cứng rắn, không kiêu ngạo không sủng nịnh.

Thế nhưng chẳng biết tại sao, Hi Hi lại tin tưởng hắn!

Về phần Ứng Nghiêm...

Hi Hi nhìn hắn, khoe miệng quẹo rũ ra lau một cái là máu cười, “Như vậy xem ra, cũng chỉ còn lại có người!”

Ứng Nghiêm cả kinh, “Điều không phải tôi, tôi căn bản không biết bọn họ, tôi tại sao phải làm như vậy!”

“Vậy sao?” Hi Hi hỏi.

“Đúng, tôi căn bản không nhận ra bọn họ, tôi tại sao muốn làm như vậy!” Ứng Nghiêm phủ nhận.

Ngực không rõ cảm giác khủng hoảng, nhất là khi Hi Hi nhìn hắn, hắn luôn có một loại bị cậu nhìn thấu cảm giác, Ứng Nghiêm thoát nhìn rất khẩn trương.

“Tôi sẽ cho người một cơ hội cuối, người xác định sao? Lúc đó, có thể có người chứng kiến, người kia là người!” Hi Hi nói từng chữ.

Nghe thế, Ứng Nghiêm nhú mảy, “Không có khả năng!” Ứng Nghiêm lập tức phủ nhận, hơn nữa, phủ nhận triệt để.

“Vì sao không có khả năng, lúc ấy có hai người bảo vệ đi vào, liền thấy một người trong các người trong đó!” Hi Hi nói.

“Không có khả năng, chúng ta đều mang mặt nạ, không thể nào thấy được...” Ứng Nghiêm phủ nhận.

Nói đến đây, tất cả sáng tỏ!

Hi Hi nhìn Ứng Nghiêm, khoe miệng bỗng nhiên hiện ra nụ cười sâu khó hiểu.

Cuối cùng, cũng thừa nhận!

Còn Ứng Nghiêm cũng sửng sốt, lúc này mới bỗng nhiên rõ ràng mình vừa nói cái gì!

Bé đang bẫy lời của hắn!

Lúc này, Ứng Nghiêm tựa hồ ý thức được mình nói cái gì, lập tức giải thích, “Điều không phải như người nghĩ, tôi thấy...”

Lúc này, Hi Hi cũng không nghe giải thích của hắn nữa, mà là xoay người đi trở lại, nhìn Lục Hổ và Gia Nam, “Vấn đề thứ ba, xin hỏi các người tối hôm nay nhìn thấy gì! ?”

Lục Hổ sững sốt, nhưng phản ứng kịp, “Tôi cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không biết...”

Hi Hi gật đầu, rất hài lòng đáp án của hắn.

Lúc này, Hi Hi nhìn Gia nam, Gia Nam cũng liếc mắt nhìn Hi Hi, “Nhiều năm như vậy, tôi cái gì cũng không muốn xía vào, thăm nghĩ chỉ muốn sống tốt!”

Hi Hi gật đầu, “Thả bọn họ!”

Vì vậy, lập tức có người giúp bọn hắn cởi trói.

Lúc này, Hi Hi chợt nhớ tới cái gì, “Được rồi, đưa hắn trở về!” Hi Hi nói, ánh mắt nhìn Gia Nam.

Mọi người đều sững sốt, lập tức gật đầu.

Lúc này, Lục Hổ cũng nhanh lên cười ha hả hỏi, “Vậy tôi cũng đi, tôi cũng đi! ?”

Lúc này, Hi Hi liếc hắn một cái, “Nếu như người muốn ra đi, tôi liền tiễn người một đoạn đường!”

Lục Hổ, “...”

Lúc này, Lý Thuận ở phía sau không nhìn được nở nụ cười, đối với Hi hi, anh biết Hi Hi làm như thế có ý gì, đối với loại thuốc cấm đó, anh cũng rất không thích!

Nhưng, anh rất ủng hộ Hi Hi làm như vậy!

“Còn không mau cút đi!” Hi Hi quát lên một tiếng, Lục Hổ cái gì cũng không dám yêu cầu, trực tiếp chạy ra ngoài.

Gia Nam cũng đứng lên, nhìn Hi Hi, “Không cần cậu đưa, tự tôi có thể đi!”

Hi Hi nhú mày, “Nếu như người không lo lắng bệnh của vợ người, người có thể tự đi trở về !”

Nói lên cái này, Gia Nam hơi sững sốt một chút, không nói gì nữa, trực tiếp đi ra ngoài.

Khóe miệng của Hi Hi cũng ngoéo ... một cái, nhìn bọn họ đi, lúc này, lực chú ý của Hi Hi đều tập trung vào trên người của Ứng Nghiêm.

Ứng Nghiêm nhìn cậu, “Vì sao không thả tôi? Mau thả tôi... Nhanh lên một chút!” Ứng Nghiêm nóng nảy nói, chẳng biết tại sao, hắn cảm giác, nguy hiểm càng ngày càng đến gần!

Hi Hi nhìn hắn, cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp hỏi, “Là ai chỉ thị người làm như vậy! ?”

“Tôi không biết người đang nói cái gì, mau thả tôi! Nếu anh tôi đã biết chuyện, tuyệt đối sẽ không buông tha các người!” Ứng Nghiêm sốt ruột, vừa sợ quay sang Hi Hi hét lên.

“Vậy sao? Sợ là người còn không có cơ hội đi ra ngoài, một khi người đã chết, người xác định, còn có thể thông báo cho người của—— người sao! ?” Hi Hi nhìn hắn hỏi từng chữ!

“Người —— người rốt cuộc muốn thế nào? Tôi đã nói tất cả, tôi cái gì cũng không biết, cái gì cũng không biết...” Ứng Nghiêm vừa nói, một bên giãy dụa.

“Không biết? Người xác định sao? Tôi hỏi lại người lần cuối!” Hi Hi nói.

“Tôi không biết, không biết, cho dù người hỏi tôi một nghìn lần, tôi cũng nói không biết!” Ứng Nghiêm hô to nói.

Xem ra, thật là không thấy Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định!

Lúc này, Hi Hi chợt nhớ tới cái gì, nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Lý Thuận, “Được rồi, Lamborghini của anh đi được nhiều km chưa! ?”

Lý Thuận nhú mày, “Không có bao nhiêu!”

“Vừa vặn, tối hôm nay anh có thể ra bên ngoài thành phố A, đi một vòng!” Hi Hi nói.

“Nhớ kỹ, đừng quên mang theo hần!” Hi Hi nhếch môi nói, giọng nói mười phần dễ dàng.

Dường như nói một chuyện vui rất bình thường!

Nói tới chỗ này, Lý Thuận mới hiểu được ý Hi Hi, “Tôi hiểu rồi!”

Lúc này, Ứng Nghiêm còn không kịp hiểu, thế nhưng hần biết, tuyệt đối sẽ không có cái gì tốt cả!

Lúc này, Lý Thuận mở miệng, “Người đâu, cởi trói cho hần ra, dùng sợi dây đó, buộc vào trên xe của tôi!” Lý Thuận mở miệng.

Ứng Nghiêm mở to con mắt, có chút khó có thể tin.

“Các người làm gì, thả ra, thả ra...” Ứng Nghiêm hét to nói, không ngừng giãy dụa, thật là chết đến nơi, vẫn không buông tha!

Hi Hi không nói gì, hiện tại, bỗng nhiên cậu rất muốn chơi một chút!

Vì vậy, lập tức có người mang Ứng Nghiêm đi ra ngoài, dùng sợi dây vừa này, buộc ở trên xe Lamborghini của Lý Thuận.

Hi Hi cùng Lý Thuận đi ra ngoài, hai người lên xe, Hi Hi nhìn cảnh đêm, “A, thành phố A cảnh đêm thật là đẹp, tôi rất ít có cơ hội được đến hưởng thụ!”

Lý Thuận nhìn cậu, “Ngày hôm nay tôi sẽ dẫn cậu thưởng thức một phen thật tốt!”

“OK!” Hi Hi lên tiếng.

Chỉ là, Lý Thuận nhìn phía sau Ứng Nghiêm, “Chỉ tiếc, xe tôi tốt như vậy, lại phải mang theo một con chó như vậy, thực sự là hỏng hết phong cảnh!”

“Không sao cả, đúng lúc cho hần góp vui !” Hi Hi nói.

Nghe thế, Lý Thuận nhếch mày, “OK, ngồi xong, lập tức xuất phát!” Lý Thuận nói.

Vì vậy, lập tức khởi động xe.

Ứng Nghiêm đứng ở nơi đó, cả người tràn đầy sợ hãi, ở trong lòng, hần vẫn là không muốn tin tưởng, bọn họ sẽ làm như vậy, thế nhưng thật sự, hần sai rồi!

Lý Thuận đặc biệt dùng sức.

Tốc độ xe bỗng nhiên hướng phía trước chạy đi, sau đó lại bỗng nhiên ngừng lại, mà Ứng Nghiêm cứ như vậy, bỗng nhiên bị kéo theo, hung hăng đụng ở trên xe, lăn trên mặt đất

“A ——” hần kêu la thảm thiết.

“Ai da, không cố ý, vừa rồi đạp nhầm chân ga nên phanh lại!” Lý Thuận nói, giọng nói, hiển nhiên là cố ý!

Hi Hi cười, biết là cố ý, thế nhưng thật sự không thể phủ nhận, thấy Ứng Nghiêm ngã thê thảm như vậy, lòng của Hi Hi, buông lỏng rất nhiều!

Hần đã thê, nếu đã gây tổn thương đến mẹ của cậu, cậu sẽ trả lại gấp mười gấp trăm lần!

Nếu Ứng Nghiêm làm như vậy, cũng đừng trách cậu không khách khí!

Mà hần cố ý bao che tên cầm đầu như vậy, cậu càng không cần khách khí!

Lúc này, Ứng Nghiêm còn không có từ dưới đất bò dậy, Lý Thuận bỗng nhiên đạp chân ga, xe bỗng nhiên vượt mức quy định lái đi, mà Ứng Nghiêm còn không có đứng vững, cứ như vậy bị xe kéo đi...

“A —— ”

Ở thành phố A địa phương một mảnh trống trải, truyền đến một tiếng hét thảm thiết như vậy.

Phía trước, Hi Hi và Lý Thuận còn lại là bàn luận sự tình, không quan tâm chút nào đến chuyện người phía sau!

Vì vậy, xe chạy rất nhanh lên đường, Lý Thuận lái xe, rất là cố ý, một hồi tốc độ xe chạy đến nhanh nhất, một hồi chạy rất chậm, gần như là cố ý dẫn dắt người phía sau.

Mà Ứng Nghiêm, lúc trước đó còn gọn gàng, lúc này đã trở nên rách mướp.

Cả người toàn máu không nói, vẫn phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Khi chạy nửa vòng, Ứng Nghiêm đã cảm cực không nổi, “Tôi nói, tôi nói, tôi nói...”

Quá tàn nhẫn, căn bản không phải cách người bình thường có thể nghĩ ra!

Nghe được tiếng của Ứng Nghiêm, đầu của Hi Hi cũng không có quay lại một chút.

Đáp án, trong dự liệu của bé!

Mà Lý Thuận còn lại là quay đầu lại để ý tới nhất cú, “Muốn nói sao!? Chịu đựng một chút nữa, còn có nửa vòng!”

Vì vậy, xe tiếp tục hành tẩu ở trên đường lớn thành phố A.

Nếu như từng gia đình đều có thể ghi hình, sợ rằng một màn này, cũng bị mọi người sâu đậm in vào trong đầu...

Mãi cho đến nửa giờ sau, bọn họ lần thứ hai về tới chỗ.

“Ừ, giải sầu một chút, tâm tình không tệ!” Hi Hi hoan hô một tiếng.

Lúc này, Lý Thuận từ trên xe đi xuống, Hi Hi cũng đi xuống.

Khi đi tới phía sau xe, Ứng Nghiêm cả người toàn máu, vô cùng thê thảm, hấp hối...

431. Chương 434: Cha, Vậy Cha Là Gì?

Khi đi tới phía sau xe, Ứng Nghiêm cả người toàn máu, vô cùng thê thảm, hấp hối...

Hi Hi nhìn anh ta, không có nửa phần thương tiếc, ngược lại, tràn đầy hận ý.

Lúc này, Lý Thuận đi tới, nắm lấy bả vai Ứng Nghiêm nhắc lên, “Thế nào? Muốn nói sao?”

Lúc này, vết thương Ứng Nghiêm chẳng chịt, sau khi nghe được lời Lý Thuận nói, từ từ ngẩng đầu nhìn, “Tôi nói, tôi nói.”

“Nói mau!” Lý Thuận không nhịn được gào lên.

“Là một phụ nữ.”

Phụ nữ?

Nghe thế, Hi Hi nhú mày, nhìn Ứng Nghiêm, “Người phụ nữ kia là ai! ?”

“Chúng tôi cũng không biết. Cô ta liên lạc điện thoại cho chúng tôi, sau khi hoàn thành, cô ta sẽ chuyển một số tiền lớn qua thẻ cho chúng tôi!” Ứng Nghiêm nói.

“Thật sao? Anh thật sự không biết! ?” Lý Thuận hỏi.

Ứng Nghiêm vội vàng gật đầu, “Thật, thật, tôi thật sự không biết.”

Bị tra tấn đến giờ này, anh ta còn dám nói láo sao?

Lúc này, Lý Thuận nhìn Hi Hi, Hi Hi gật đầu một cái, đến mức này, còn có thể nói láo, trừ phi người đó thật muốn chết!

Lúc này, Hi Hi nhìn Ứng Nghiêm nói, “Tôi bây giờ cho anh một con đường sống, anh là muốn chết, hay muốn sống! ?”

“Sống, muốn sống.” Ứng Nghiêm dĩ nhiên lựa chọn sống!

Lúc này, Hi Hi nhìn Ứng Nghiêm, “Tôi có thể thả anh, nhưng anh nhất định phải giúp tôi hẹn gặp phụ nữ kia, hoặc là, anh chỉ cần nghĩ biện pháp cùng cô ta liên lạc điện thoại là được, anh có làm được không?” Hi Hi nhìn Ứng Nghiêm hỏi.

Ứng Nghiêm sững sờ, “Cho tới bây giờ đều là cô ta liên lạc chúng tôi, tôi không biết làm như thế nào để liên lạc cô ta.”

“Xem ra, anh muốn chọn con đường thứ hai.” Hi Hi nhìn Ứng Nghiêm hỏi.

Nghe thế, Ứng Nghiêm sững sờ, ngay sau đó lắc đầu, “Không không không, tôi nhất định sẽ nghĩ biện pháp, nhất định!” Nhìn dáng vẻ khẩn trương sợ hãi của anh ta, Hi Hi nhếch miệng lên cười.

“Vậy mới được!”

Vì vậy, Hi Hi cười một tiếng, nhìn Lý Thuận, “Tốt lắm, thả anh ta đi!”

Lý Thuận nhìn Hi Hi, “Lão đại, cậu xác định! ?”

Hi Hi gật đầu, “Để anh ta đi, tôi muốn biết người đứng sau lưng bức màn là ai!” Hi Hi nói

Bây giờ nhìn lại, chuyện càng ngày càng không bình thường!

Bé nhất định phải biết người kia là ai!

Nhìn dáng vẻ chắc chắn của Hi Hi, Lý Thuận cũng không có nói gì nữa, trực tiếp thả Ứng Nghiêm đi.

Khóe miệng Hi Hi mang theo nụ cười, “Được rồi, tôi sẽ chờ tin tức tốt của anh!”

Nói xong, nhìn Lý Thuận một cái, “Chúng ta đi thôi!”

Lý Thuận gật đầu, hai người lên xe, khởi động chân ga, vài giây sau liền biến mất.

Ứng Nghiêm nhìn bóng lưng bọn họ biến mất, đôi môi giật giật, nhưng tiếng gì cũng không phát ra được.

.....boconghanh1503.... ..

Sau khi trở về, trước tiên Hi Hi gọi một cuộc điện thoại cho Mặc lão, báo cáo đã bình an.

Sau khi biết Hi Hi không có việc gì, tâm Mặc lão cũng được buông xuống.

“Đúng rồi, cha và mẹ cháu thế nào rồi! ?” Hi Hi ở trong điện thoại hỏi.

“Cha cháu cần nhập viện, mẹ cháu cũng cần phải ở lại bệnh viện để theo dõi, cho nên, hôm nay phải ở trong bệnh viện!” Mặc lão nói.

Hi Hi gật đầu một cái.

“Vậy cũng tốt, khổ cực Mặc lão rồi!” Hi Hi đáng yêu nói.

Mặc lão nghe thế, nhúu mày, “Cháu bây giờ đang ở đâu! ?”

“Cháu đang ở nhà!”

“Cháu ở một mình không sợ sao! ?” Mặc lão hỏi.

“Sợ cái gì! ?” Hi Hi hỏi ngược lại.

Mặc lão, “.”

Biết Hi Hi thông minh khác hẳn với người thường, nhưng mà lúc nào cũng bị Hi Hi chặn không nói được lời nào.

“Một mình cháu ở nhà, ai chăm sóc cháu?” Mặc lão hỏi.

“Dạ, không có!”

“Một mình cháu ở nhà, cháu còn nhỏ như vậy, không có ai chăm sóc, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì làm thế nào!” Mặc lão nói.

Hi Hi , “ ”

Có thể xảy ra chuyện gì!

“Lập tức đến ngay!” Mặc lão nói.

“Cháu phải qua đó sao! ?”

“Không được sao! ?” Mặc lão hỏi ngược lại.

“Đó cũng không phải!”

“Vậy hãy tới đây!”

“Điều quang trọng là cháu đến bằng cách nào! ?” Hi Hi hỏi, “Cháu rất ngây thơ và dễ thương, ngộ nhỡ đi trên đường bị cướp thì làm thế nào! ?” Hi Hi nói.

“Đó chỉ có thể nói cháu xui xẻo!” Mặc lão không chút khách khí nói.

Hi Hi, “ ”

“Được rồi, cháu ở nhà chờ, ông cho người đi đón cháu!” Mặc lão nói.

Nghe thế, Hi Hi nhú mào, “Được rồi, hiếm khi ông mời thịnh tình như vậy nên cháu sẽ đi!”

Mặc lão, “ ”

“Cháu đứng đây đợi ông!”

“Biết!”

Vì vậy, Mặc lão cúp điện thoại.

Hi Hi cầm điện thoại cười cười, không ngờ Mặc lão có lúc thật đáng yêu!

Lúc này, Hi Hi chợt nhớ tới cái gì, vì vậy, lần nữa cầm điện thoại di động lên, đọc các con số ở trên, vì vậy ngay khi tìm được mã số, Hi Hi nhếch miệng lên cười, ngay lập tức gọi đi.

Rất nhanh, điện thoại đã có người nghe!

“Này!”

“Chú Vân Dục, là cháu!” Hi Hi cực kỳ khả ái kêu một tiếng, giọng nói dịu dàng, sau khi nghe xong Vân Dục lập tức nhìn thẳng lên.

“Bảo bối!”

“Dạ, là cháu!” Hi Hi nói.

“Sao cháu lại điện thoại cho chú! ?” Vân Dục hỏi.

Hi Hi cười hắc hắc, “Thật ra thì, cháu có chút chuyện, muốn nói cho chú!”

“Chuyện gì, nói!” Vân Dục lưu loát mở miệng, khó được Hi Hi mở miệng.

“Cha cháu gặp chuyện không may, chú biết không! ?” Hi Hi hỏi.

“Cha cháu ? Cậu ta lại xảy ra chuyện gì! ?” Vân Dục hỏi.

Hi Hi, “ ”

Xem ra Vân Dục thực không biết.

Vì vậy, Hi Hi kể lại mọi chuyện cho Vân Dục nghe.

Sau khi nghe được, Vân Dục cau mày, “Người nào dám cả gan không sợ chết, dám động thủ trên địa bàn cha cháu !” Vân Dục nói.

“Bây giờ cháu đang điều tra ai đứng sau chuyện này, nhưng trong lúc cháu điều tra, không cần thận chọc đến người Liên Doanh, có thể người bên kia, có chút bất mãn, sẽ gây khó dễ cha và mẹ, cho nên, cháu muốn chú cho người bảo vệ cha và mẹ!” Hi Hi nói.

Nghe thế, Vân Dục nhú mày, “Cháu chọc giận người Liên Doanh sao! ?”

Hi Hi gật đầu một cái, “Coi như vậy đi!”

“Thật đúng là con trai Mặt Thiếu Thiên!” Vân Dục nói.

Mặc dù Liên Doanh ít người biết đến, nhưng ở cái thành phố lớn, cũng có chút danh tiếng . Mặc dù là có chút danh tiếng, nhưng những người trong cuộc đều biết, đây chẳng qua là cố ý đề thấp thể lực, nếu không sớm muộn sẽ bị cảnh sát mời uống cà phê.

“Chú đang khích lệ cháu sao?” Hi Hi hỏi.

“Dĩ nhiên, tuyệt đối là khích lệ!” Vân Dục nói.

“Vậy chuyện này. . . . ?” Hi Hi hỏi.

“Đương nhiên là không có vấn đề rồi, cháu đã mở miệng, chú còn có thể nói cái gì!” Vân Dục nói.

“Cho dù cháu không mở miệng, chú cũng sẽ đến !” Hi Hi nói. Dù sao cũng là chuyện của cha, Vân Dục không thể không giúp, anh chỉ muốn Hi Hi nói ra trước .

“Không, chú là vì nể mặt cháu mới giúp đấy!” Vân Dục nói, muốn cho Hi Hi thiếu anh một món nợ ân tình, như vậy lần sau có chuyện gì tìm Hi Hi giúp một tay, bé cũng sẽ không từ chối được!

Hi Hi phát hiện, “Chú Vân Dục, chú lúc nào thì biến thành trộm rồi ! ?”

“Cũng vậy!” Vân Dục nói.

Nếu không phải Mặt Thiếu Thiên muốn giá cáo, thế nào anh cũng muốn giầu!

“Được rồi!” Hi Hi than thở.

“Được, vậy chú cho người đi sắp xếp!”

“Tốt, vậy cháu cúp trước!”

“Ừ!”

Sau khi tắt điện thoại, lòng Hi Hi mới thả xuống.

Sau chuyện Lâm Tử Lam, Hi Hi đã học được phòng ngừa chu đáo, hi vọng sẽ không ra xảy ra chuyện gì!

Chẳng qua có Vân Dục ở đây, Hi Hi cũng yên lòng rất nhiều, nghĩ tới đây, Hi Hi thở phào nhẹ nhõm, lần nữa lấy điện thoại di động ra gọi cho Mặc lão .

“Cháu lập tức xuống lầu.”

Lúc Hi Hi vừa xuống dưới lầu, xe cũng đã chờ sẵn.

Hi Hi nghĩ Mặc lão cho tài xế đến đón, nhưng không ngờ Mặc lão cũng đến.

Hi Hi sau khi lên xe mới phát hiện.

“Mặc lão sao ông cũng tới?” Hi Hi nhìn Mặc lão hỏi.

“Thế nào? Ông không thể tới sao.” Mặc lão nói.

Hi Hi, “.”

Hi Hi bất đắc dĩ, cùng Mặc lão nói chuyện, phải có một chút sự chịu đựng mới được!

“Cháu chưa nói ông không thể tới, như thế nào? Cháu đến nhà ông ở, có thể hay không dẫn đến chiến tranh!” Hi Hi hỏi, ám chỉ chuyện Mặc lão cùng Cung Ái Lâm.

“Chiến tranh cũng không phải chuyện của cháu!” Mặc lão nói.

Nghe xong lời này, Hi Hi nhú mày, “ok, cháu biết rồi, nói hay lắm, cái gì cháu cũng không quản!”

Nghe thế, Mặc lão trừng mắt nhìn bé, “Tiểu tử thúì!”

Mặc dù nói như vậy, nhưng Mặc lão nâng lên nhất mạt cười.

Hôm sau.

Sáng sớm Hi Hi đến bệnh viện.

Chuyện trốn học trở thành chuyện thường như cơm bữa!

Lúc Hi Hi đến bệnh viện, nhìn thấy sắc mặt Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đã khá hơn nhiều!

“Cha, mẹ!” Hi Hi đi vào hô một tiếng, tiếng cười của bé hình như có ma lực, lấy cả căn phòng, “Con mang bữa sáng đến cho hai người!”

Nghe được lời Hi Hi nói, Mặc Thiếu Thiên cảm giác bé mang ánh sáng đến!

“Con thật hiểu cha, thức ăn trong bệnh viện, không phải người nào cũng ăn được!” Mặc Thiếu Thiên không ngừng chăm chọc.

Lâm Tử Lam cũng đồng ý!

Hai vị này ăn cơm Hi Hi làm quen rồi, làm sao ăn được cơm bệnh viện, cho nên Hi Hi mới ăn bữa sáng đến!

Hai người vừa ăn, vừa khen ngợi tài nấu nướng của Hi Hi.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, “Đúng rồi, ngày hôm qua con đi đâu!

“À?”

“Con không phải đi ra ngoài nhìn Mặc Thiếu Quân sao? Cũng không thấy con quay lại!” Lâm Tử Lam nói.

“A, lúc đó con đi ra ngoài có chút việc!” Hi Hi nói, cũng không có nói gì chuyện.

Lâm Tử Lam cũng không có hỏi tới, “Tối hôm qua con ngủ ở đâu! ?”

“Mặc gia!” Hi Hi nói thật.

Mặc Thiếu Thiên đang ăn nghe lời này động tác ngẩn ra, ngay sau đó vừa ăn vừa mở miệng, “Cha đã vài chục năm không có ở lại đó, con vậy mà ở được!”

“Là Mặc lão tự mình đi đón con, con cũng không tiện cự tuyệt ý tốt của ông có phải hay không!” Hi Hi cười nói.

“Chồn chúc tết gà, không có lòng thành!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe được lời này, mặt Hi Hi cau lại, “Cha, con thật không hiểu lời này của cha, cha nói Mặc lão là Chồn, con là Gà, vậy cha là cái gì! ?”

432. Chương 435: Một Trăm Vạn Hiếu Kính Mẹ

“Chồn chúc tết gà, không có lòng tốt!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe điều này, mặt Hi Hi giật giật, “Cha, con thật sự không hiểu câu này cho lắm, cha nói Mặc lão là con chồn, con là con gà, vậy cha là con gì?”

Lâm Tử Lam đang ăn bữa sáng, nghe những lời Hi Hi nói, thối phụt một cái, nhin không được bật cười!

Ánh mắt nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên cũng giật giật!

Trùng mắt nhìn Hi Hi, “Có người nhờ con hỏi như vậy sao! ?”

Hi Hi cười hắc hắc, “Chỉ là con chợt nhớ tới, hỏi một chút mà thôi!” Hi Hi cười nói.

Mặc Thiếu Thiên lườm bé một cái, tiếp tục ăn bữa ăn sáng.

Ba người ở trong phòng cười cười nói nói.

Đến buổi trưa, nhìn ánh mặt trời bên ngoài rất đẹp, Lâm Tử Lam muốn cùng Hi Hi ra ngoài phơi nắng!

“Mẹ, bây giờ mẹ có chỗ nào không thoải mái không! ?” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Mẹ không có yếu đuối như vậy, không sao!”

“Vậy thì tốt!” Hi Hi lúc này mới yên lòng lại.

Hai mẹ con đi dọc hành lang, vừa đi, vừa tán gẫu, cho đến khi, Hi Hi thấy người trước mặt thì ngẩn người tại đó.

Mà người ở trước mặt, ở cảm giác được tầm mắt ở sau lưng, cũng quay đầu lại, thấy Hi Hi.

Gia Nam sững sờ, không ngờ lại nhìn thấy bé ở chỗ này!

Hơn nữa nhìn Hi Hi ở bên Lâm Tử Lam cười vui vẻ, cùng bộ dạng tối hôm qua, giống như hai người khác nhau!

Nếu như không phải là nhìn rõ ràng, không phải ấn tượng sâu sắc, Gia Nam cũng không dám tin tưởng!

Hi Hi cũng sững sốt, cũng không nghĩ tới bé sẽ nhìn thấy Gia Nam ở đây!

Dường như cảm thấy trong ánh mắt của hai người có gì đó, Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, “Biết nhau sao? !”

Nét mặt Hi Hi biểu lộ nụ cười nhạt, “Tùng gặp qua!”

Ngay vào lúc này, Gia Nam giật mình dừng lại một chút đi tới, Hi Hi và Lâm Tử Lam cũng đứng ở đó, không có di chuyển.

Gia Nam do dự một chút, nhìn Hi Hi, mắt cả nửa buổi mới mở miệng nói một câu, “Cám ơn cậu!”

Hi Hi tự nhiên biết anh ta nói chuyện gì, khước miệng ngoắc ngoắc, “Không cần cảm ơn, tôi tin tưởng anh là một người đàn ông chân chính!”

Gia Nam cười một tiếng, vậy cũng như vì họa được phúc đi!

“Năm mươi vạn kia, tôi sẽ nhanh chóng trả lại cho cậu.” Gia Nam nói.

“Không cần, những người đó, không phải là vì để cho anh trả, chăm sóc thật tốt cho vợ của anh!” Hi Hi nói.

Gia Nam gật đầu một cái, “Cám ơn cậu, nếu như có cái gì cần tôi giúp một tay, cứ lên tiếng, tôi nhất định cố hết sức làm!” Gia Nam nói.

Hi Hi lại cười, “Anh đừng hiểu lầm, số tiền kia, không phải vì để anh làm chuyện gì cho tôi, nếu như anh thật sự phải làm, thì hãy chăm sóc cho tốt vợ của mình, cả đời không được phụ cô ấy!” Hi Hi cười nói.

Nghe Hi Hi nói ra lời nói này, Gia Nam sững sốt, anh còn khinh thường Hi Hi, không nghĩ tới, từ trong miệng của bé, có thể nói ra những lời nói như vậy.

Lâm Tử Lam cũng sững sờ, đối với Hi Hi nói ra những lời này, cũng hơi nhú mào.

Lúc này, khước miệng Gia Nam gợi lên, ” Tôi biết, tôi nhất định sẽ!”

Hi Hi gật đầu một cái.

Lúc này, Gia Nam liếc mắt nhìn Lâm Tử Lam, hướng cô gật đầu một cái, ý chào hỏi.

Lâm Tử Lam cũng cười cười.

“Nếu như không có chuyện gì, chúng tôi đi trước, chúc hai người hạnh phúc!” Hi Hi cười nói.

“Ừ, cảm ơn cậu!” Gia Nam rất chân thành nói.

Hi Hi không có nói cái gì, mà nhìn Lâm Tử Lam, “Đi thôi mẹ!”

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, hai người hướng phía trước mặt đi tới.

Gia Nam đứng tại chỗ, nhìn dáng vẻ Hi Hi cùng Lâm Tử Lam vừa nói vừa cười, thật khó có thể tưởng tượng, đứa bé này rốt cuộc là ai...

Nhưng là bất kể là người nào, phần ân tình này, Gia Nam nhớ kỹ!

Đi có chút xa, Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, “Đến đây đi con trai, thành thật khai báo!” Lâm Tử Lam nói.

“Khai báo cái gì! ?” Hi Hi hỏi ngược lại.

“Ít giả bộ, thành thật khai báo, con cùng người kia xảy ra chuyện gì, còn có năm mươi vạn, thành thật mà nói!” Lâm Tử Lam hỏi.

Hi Hi, “...”

Bé cũng biết, mẹ nhất định sẽ hỏi tới.

Suy nghĩ một chút, Hi Hi mở miệng, “Là như vậy, Gia Nam này, đã từng ngồi tù, cho nên rất nhiều người xem thường anh ta, mà vợ của anh ta, có bệnh tim, cần gấp một khoản tiền, đúng lúc, khi con tra chuyện của mẹ, biết anh ta, nghe được anh ta nói, anh ta rất yêu vợ của mình, vì vậy, con rất cảm động, giúp anh ta thanh toán khoản tiền năm mươi vạn kia!” Hi Hi nói.

Nghe thế cái Lâm Tử Lam sững sốt.

Lúc này, Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, “Anh ta nói đến vợ của mình, con nghĩ tới cha và mẹ, cho nên, nhất thời con không nhận được, hỗ trợ, mẹ người cảm thấy bảo bối làm không đúng sao!” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, gật đầu một cái, “Đúng!”

Khóe miệng Hi Hi lúc này mới gợi lên nụ cười, “Con cũng biết mẹ hiểu được con!” Vừa nói, đầu nhỏ vẫn còn ở trên cánh tay Lâm Tử Lam cọ, làm nũng!

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, sau đó nghiêng đầu nhìn Hi Hi, “Bảo bối, tài sản của con rốt cuộc có bao nhiêu! ?”

“A? Thế nào! ?”

“Năm mươi vạn , bảo bối, đây chính là năm mươi vạn , chừng nào thì con cho mẹ nhiều tiền như vậy!?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi nói, ánh mắt, các loại u oán.

Hi Hi, “...”

Bé cũng biết, mẹ tuyệt đối đau lòng vì năm mươi vạn kia!

Lâm Tử Lam dĩ nhiên đau lòng, công việc của cô ở Mk, tiền lương hàng năm mới hai mươi vạn, làm sao có thể không đau lòng !

Năm mươi vạn, hơn hai năm tiền lương của cô!

“Mẹ, bảo bối, cũng là của mẹ!” Hi Hi nói.

“Nhưng là tiền con để bên kia để, không phải mẹ giữ!” Lâm Tử Lam nói.

Ngụ ý, thế nào cũng phải đến tay ta, mới là của ta!

Hi Hi không nhận được liếc Lâm Tử Lam một cái, “Mẹ, mẹ nói mẹ cùng cha ở chung một chỗ, tài sản của cha cũng không biết bao nhiêu triệu, sau này còn có thể bạc đãi mẹ sao?” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

“Kia không giống nhau, chỉ có trong tay mình mới là của mình!” Lâm Tử Lam nói.

Hi Hi, “...”

Đây tuyệt đối là mẹ!

“Được rồi, con trai đưa mẹ một trăm vạn có được hay không? Coi như hiếu kính mẹ!” Hi Hi nói.

“Con không phải mới vừa nói, con cũng là của mẹ sao?” Lâm Tử Lam hỏi.

Hi Hi, “...”

Mẹ tuyệt đối không phải là dễ gạt!

“Đúng, con cũng là của mẹ, nhưng trước tiên con đưa một trăm vạn hiếu kính mẹ có được hay không?” Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, “Đây mới là con trai ngoan!”

Đưa tiền chính là con trai ngoan!

Hi Hi yên lặng ở trong lòng đem Lâm Tử Lam khinh bỉ một cái!

Vì vậy, mẹ con hai người vừa đi, vừa trò chuyện, thoạt nhìn, vô cùng hài hòa.

.....

Mà bên trong phòng bệnh.

Lâm Tử Lam cùng Hi Hi đi ra ngoài không bao lâu, Vân Dục đã tới rồi.

“Ồ, Mặc đại tổng giám đốc của chúng ta năm nay là thế nào? Bệnh viện cũng vào bốn năm lần, ở cũng ở ba bốn lần, thế nào, ở đây rất thoải mái có phải hay không!” Vừa vào cửa Vân Dục liền tổn hại Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở trên giường, nhìn Vân Dục, không nhận được lườm anh ta một cái, sau đó lạnh lùng mở miệng, “Bây giờ cậu nên cảm thấy may mắn vì tôi nằm ở chỗ này!”

Nghe nói như thế, Vân Dục nhú mày, “Mặc tổng, nằm ở trên giường tư vị như thế nào !”

“Cậu tới thử một chút!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Vân Dục, cắn răng nghiêng lợi nói.

“Tôi đối với cái này không có hứng thú!” Vân Dục cười nói, một thân y phục màu trắng, thoạt nhìn không nhiễm một hạt bụi, Vân Dục là người lớn lên rất thanh tú, nếu như sinh trưởng ở cổ đại, tuyệt đối là một mỹ nam!

Mà bây giờ, nhìn càng giống như bạch mã hoàng tử trong phim truyền hình bước ra.

Chẳng qua là miệng có chút thiếu!

Mặc Thiếu Thiên nằm ở nơi đó, lườm anh ta một cái, “Sao cậu lại tới đây! ?”

“Đương nhiên là tới thăm người bệnh!” Vân Dục nói, sau đó đi tới, trực tiếp ngồi ở chỗ đó, “Mặc Thiếu Thiên, có phải năm nay cậu gặp hạn không, nói thật năm nay cậu ra vào bệnh viện cũng bốn năm lần!”

“Cậu mới gặp hạn, năm nay bỗng nhiên xuất hiện một đứa con trai ruột tám tuổi, cũng tìm được vợ, thuận lời nhiều không biết!” Mặc Thiếu Thiên nói, “Trực tiếp bỏ qua giai đoạn chăm sóc con, nhẹ nhõm không ít!?”

Chuyện như vậy, đơn giản chính là trời giúp !

Vân Dục, “... ..”

“Một vợ, một con trai, cậu đã thỏa mãn như vậy!?”

“Cậu dám nói, cậu không hâm mộ sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại.

Vân Dục, “...”

“Tôi chỉ là tương đối hâm mộ, cậu có một con trai thiên tài như vậy!?” Vân Dục nói.

“Tôi cũng có vợ xinh đẹp, lại hết sức dịu dàng chăm sóc!” Mặc Thiếu Thiên một chữ một cái cải chính.

Nghe thế cái, Vân Dục nhú mày, “Ok, ok...”

Thấy Vân Dục nhin , Mặc Thiếu Thiên lúc này mới bỏ qua cho anh ta, “Nói đi, làm sao cậu biết tôi ở chỗ này! ?”

“Bảo bối gọi điện thoại cho tôi!” Vân Dục nói.

Mặc Thiếu Thiên cũng không nghĩ đến.

Lúc này, Vân Dục nhìn anh, “Như thế nào, tra được là ai làm sao?”

Mặc Thiếu Thiên lắc đầu, “Chuyện này, tôi giao cho bảo bối đi làm!”

“Cậu thật yên tâm!”

“Tôi tại sao không yên lòng, một con trai thiên tài như vậy không rèn luyện phí!” Mặc Thiếu Thiên nói, trong giọng nói còn mang theo chút kiêu ngạo.

Chính là muốn Vân Dục hâm mộ!

Một con trai thiên tài như vậy, không phải ai cũng có thể có!

Mặc dù nói thì nói như thế, Mặc Thiếu Thiên cũng là rất tin tưởng năng lực làm việc của Hi Hi, có thể giải quyết ổn thỏa mọi chuyện, Hi Hi tuyệt đối có năng lực này, cho nên Mặc Thiếu Thiên hết sức tin tưởng bé .

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên, Vân Dục cau mày, nhìn Mặc Thiếu Thiên, suy nghĩ một chút, mở miệng, “Có chuyện, tôi không biết có nên nói cho cậu hay không!?”

“Chuyện gì?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Vân Dục hỏi, “Có lời gì trực tiếp nói, ấp a ấp úng cũng không phải là tính tình của cậu !”

Nói nói tới chỗ này, Vân Dục cũng không nói cái gì, trực tiếp mở miệng, “Thật ra thì, ngày hôm qua bảo bối gọi điện thoại cho tôi là để cho tôi tìm người bảo vệ các người!”

“Sau đó thì sao! ?”

433. Chương 436: Hi Hi So Với Mặc Thiếu Thiên Còn Lợi Hại Hơn

“Sau đó thì sao! ?”

“Lúc điều tra chuyện này, Hi Hi đã đắc tội người Liên Doanh!”

Nói đến cái này, động tác Mặc Thiếu Thiên ngăn ra, ngay sau đó nhìn Vân Dục, “Hi Hi nói cho cậu!”

Vân Dục gật đầu.

“Tôi đã thử đi thăm dò, người Hi Hi chính là em trai Hỏa Diễm, người kia bị chính rất thâm, lái xe kéo người ta vòng quanh thành phố A một vòng, cả người loang lổ vết máu, không có chỗ hoàn hảo, vô cùng thê thảm!” Vân Dục nói.

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên cau mày, không nhin được thối một tiếng sáo, “Thật đúng là con trai Mặc Thiếu Thiên, đủ kích thích!”

Vân Dục, “.”

“Cậu không cảm thấy rất bt sao?” Vân Dục nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên cau mày, “Cậu nói tôi, hay bảo bối!”

“Có khác nhau sao! ?” Vân Dục hỏi ngược lại.

Không hổ là hai cha con, bt một dạng giống nhau!

Nói xong cái này, Mặc Thiếu Thiên cau mày, “ Không cần nói chuyện mình không làm được, không tưởng tượng được liền qui thành bt, hiện tại, coi như cậu đang khích lệ chúng tôi!?” Mặc Thiếu Thiên nói.

Vân Dục, “.”

Khả năng tự an ủi của Mặc Thiếu Thiên không phải bình thường!

Vân Dục không có châm chọc nữa!

Nhìn Vân Dục không lên tiếng, lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Vân Dục, “Cho nên, Hi Hi để cho cậu đem người tới đây! ?” Mặc Thiếu Thiên nhú mày hỏi.

Vân Dục gật đầu, “Hôm qua tôi đã an bài người ở bệnh viện, hôm nay tôi đặc biệt tới thăm cậu!”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, “Không tệ, quả nhiên là con trai Mặc Thiếu Thiên, biết phòng ngừa chu đáo!”

Nghe được lời Mặc Thiếu Thiên, mặt Vân Dục co quắp một chút, “Lúc này, không phải cậu nên quan tâm Hi Hi cùng Liên Doanh sao?”

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Vậy thì như thế nào! ?”

Mặt Vân Dục lần nữa co quắp, “Đó là con trai cậu!”

“Chính là con trai tôi, nên tôi hiểu bé hơn bất luận kẻ nào!” Mặc Thiếu Thiên hết sức chắc chắn nói, sau khi nói xong, đôi mắt anh nhìn về phía Vân Dục, “Cậu cảm thấy một Liên Doanh là đối thủ Hợp Tung sao! ?”

“Không phải!”

“Vậy được rồi!”

“Thế nhưng chuyện gì cũng có thể xảy ra, không gì là không thể, nước xa không cứu được lửa gần, Hi Hi làm như vậy, chẳng khác nào chọc người Liên Doanh!” Vân Dục nhắc nhở, “Đừng quên, bọn họ nếu muốn hành động, người của Hợp Tung đến không kịp!”

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng cười lạnh, “Hỏa Diễm dám động Hi Hi, vậy cũng muốn xem hấn có muốn sống hay không!” Mặc Thiếu Thiên một chữ một nói, khi nói đến những lời này, đôi mắt cũng biến sắc.

Ai nghĩ dám động đến Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối không tha mạng cho họ!

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên, Vân Dục cau mày, đây mới là cậu sao!

Đang lúc ấy thì, Mặc Thiếu Thiên chợt nhú mày nhìn về phía Vân Dục, “Hơn nữa, không phải còn cậu sao! ?”

“Tôi! ?”

“Đúng vậy, cậu không phải muốn làm cha nuôi bảo bối sao? Muốn làm cha nuôi, cũng nên bỏ ra chút gì có phải hay không?” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói đến cái này, Vân Dục nói, “Cậu đồng ý?”

Nhớ, khi cậu muốn làm cha nuôi Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên thế nào cũng không đồng ý, bây giờ lại đồng ý! ?

Mặc Thiếu Thiên nhìn Vân Dục cười yêu nghiệt một tiếng, “Nhìn đồng hồ, tính từ lúc này!”

Vân Dục, “.”

Cũng biết Mặc Thiếu Thiên không có tốt như vậy thỏa hiệp!

Mặc Thiếu Thiên đang nghĩ cái gì, người khác có lẽ không biết, nhưng Vân Dục tuyệt đối biết!

Cùng Mặc Thiếu Thiên bao nhiêu năm, chút tâm tư, anh không cần đoán cũng biết!

Chỉ là, có câu này, còn tốt hơn không có gì!

Vân Dục nhú mày, “Lời này, cậu không cần phải nói, tôi cũng sớm có chuẩn bị rồi !”

Mặc Thiếu Thiên cười, anh biết, Vân Dục sớm đã có hành động, Vân Dục nói như vậy, chỉ là để cho anh thiếu cậu ta một món nợ ân tình mà thôi.

Lúc này, Vân Dục nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Tôi đã an bài người bảo vệ an toàn Hi Hi, nếu như có bất kỳ biến động nhỏ nào, tôi sẽ lập tức nhận được tin tức!”

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười, vươn tay, vỗ thật mạnh bả vai Vân Dục, sau đó đặc biệt bình tĩnh đánh giá hai chữ, “Buồn bực!”

Rõ ràng làm rồi, còn không nói, nhất định ép anh nói ra trước mới mở miệng nói.

“Dù sao cũng tốt hơn cậu!”

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Khi hai người đang cãi nhau, cửa phòng bị đẩy ra.

Hi Hi đi vào đầu tiên, “Ồ, chú Vân Dục , chú đã đến rồi!” Hi Hi mở miệng cười, dáng vẻ khéo léo, hết sức đáng yêu.

Người không biết Hi Hi nhất định sẽ bị dáng vẻ đáng yêu của bé lừa gạt, chỉ anh mới biết đứa bé này tà ác cỡ nào, mặc dù trên mặt đang cười , nhưng tâm không cười, làm cho không người nào có thể suy đoán, tính toán!

“Ừ!” Vân Dục gật đầu, đáp một tiếng, càng hiểu rõ Hi Hi, càng thấy được đứa bé này cực kỳ giống Mặc Thiếu Thiên, không, chính xác mà nói, so Mặc Thiếu Thiên còn tà ác hơn, ít nhất Mặc Thiếu Thiên mười mấy tuổi mới bắt đầu, đứa bé này mới tám tuổi đã bắt đầu!

Cho nên, Vân Dục cảm thấy, Hi Hi nhất định sẽ vượt qua Mặc Thiếu Thiên!

“Chú Vân Dục, cảm ơn chú hỗ trợ!” Hi Hi cười nói.

“Khách khí!” Vân Dục nói, trong đầu nghĩ, sau này Hi Hi thống nhất hắc đạo, không biết là cái dạng gì !

Lúc này, Lâm Tử Lam cũng đi vào, khi nhìn thấy Vân Dục, Lâm Tử Lam cười, “Vân Dục đến rồi! ?”

Vân Dục quay đầu lại, gật đầu một cái, khóe miệng nâng lên cười, “Nghe nói mọi người xảy ra chuyện, cho nên mới đến xem một chút!”

Lâm Tử Lam cười, “Việc tốt không ra tới cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm!”

“Chính tôi ở bên trong ngàn dặm !” Vân Dục cười nói.

Nghe cái này, Lâm Tử Lam cười cười, Vân Dục cũng hóm hỉnh.

Lúc này, Lâm Tử Lam đi tới, ngồi ở một bên, chợt nhớ tới cái gì, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Đúng rồi, anh đã phong tỏa tin tức có phải hay không ! ?”

Mặc Thiếu Thiên lắc đầu, suy nghĩ một chút, “Có thể là Mạc Lương xử lý, chuyện như vậy nếu truyền đi, không tránh được cảnh sát tìm tới, anh nghĩ là cậu ta phong tỏa!”

Lâm Tử Lam lúc này mới nhẹ gật đầu , phong tỏa cũng tốt, tiết kiệm nhiều lời đồn trong công ty.

Hơn nữa, cũng tiết kiệm cảnh sát tra hỏi.

Trong lúc Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đang nói chuyện, Vân Dục vẫn nhìn Lâm tử Lam, có cảm giác nơi nào đó có điểm không thích hợp, nhưng lại nói không ra được nơi nào.

Lúc này, Hi Hi lập tức nhào qua, nằm trên lưng của Vân Dục, “Chú Vân Dục , vì chuyện gì chú nhìn mẹ cháu chăm chú thế, chú không sợ cha cháu ghen sao! ?” Hi Hi cười hỏi.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên lập tức nhú mày, nhìn về phía Vân Dục.

Vân Dục thế mới biết, anh luống cuống, nhưng anh cũng không có phủ nhận, mà mở miệng, “Cứ có cảm giác, không giống nhau ở đâu !”

“Xinh đẹp hơn!”

“Không phải!”

“Chú nói mẹ cháu không đẹp sao! ?” Hi Hi cau mày hỏi.

Vân Dục, “.”

Không phải ý này được không?

Nghe được Hi Hi nói như thế, Vân Dục cũng không biết giải thích như thế nào!

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Vân Dục, biết Hi Hi cố ý nói , nhin không được bật cười.

Vân Dục nhìn bé, “Ý của chú không liên quan đáng về bên ngoài, chung quy có cảm giác ở đâu đó không giống nhau !”

Nghe thế, Lâm Tử Lam cau mày lại, nhìn về phía Vân Dục, “Cái này anh cũng có thể nhìn ra! ?”

“Đừng quên, thời gian tôi biết cô không phải là quá ngắn!” Vân Dục nói.

Nói đến cái này, Lâm Tử Lam gật đầu một cái, “Ừ, không sai biệt lắm, hơn nửa năm!”

Lâm tử Lam vừa mới nói xong, Vân Dục trong nháy mắt sững sốt, không thể tưởng tượng nổi nhìn Lâm Tử Lam, “Cô đã nhớ! ?”

Lâm Tử Lam cũng không có phủ nhận, gật đầu một cái, “Ừ, coi như là vì họa được phúc, nhớ được!”

Vân Dục trề miệng một cái cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Chỉ có thể nói, một nhà ba người, thật là chuyện gì cũng gặp được!

“Kiểm tra chưa! ?” Vân Dục còn theo lệ hỏi một chút.

Lâm Tử Lam gật đầu, “Ừ, không có vấn đề gì lớn !”

Lúc này, Vân Dục chợt nở nụ cười, “Một nhà các người, cũng không biết là quá may mắn, hay là quá bất hạnh, gặp phải không ít chuyện, nhưng luôn xuất hiện kỳ tích, biến họa thành phúc!”

Chuyện như vậy, Vân Dục cũng không biết nên vì bọn họ thấy may mắn hay bất hạnh!

Nói đến cái này, Hi Hi cười một tiếng, “Đương nhiên là may mắn!”

“Chú chưa từng nghe qua, trời muốn gi—ao trách nhiệm lớn lao cho người, chắc có cách riêng, trải qua nhiều thử thách, cho nên, chúng ta trải qua càng nhiều thử thách, càng có thể chứng minh, chúng ta sống vô cùng đặc sắc!”Hi Hi nói, “Lúc này mới không uổng phí cuộc đời!”

Vân Dục, “.”

Nghe được lời Hi Hi nói, Vân Dục cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Lúc này, Hi Hi chợt nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Vân Dục, “Chú Vân dục, vì cuộc sống suy tính, cháu kiến nghị chú nên nhanh chóng tìm một cô gái nói chuyện yêu đương, tốt nhất sinh ra được cục cưng, mặc dù không sanh ra được thiên tài như cháu, nhưng cũng không kém lắm đâu!” Hi Hi nói.

Vân Dục, “.”

Hi Hi tuyệt đối là con trai Mặc Thiếu Thiên, không thể nghi ngờ, không ai dám phủ nhận!

Tự luyện giống nhau! ! !

Thật không hổ là người một nhà!

Ai nói anh không sanh được thiên tài, chưa thử qua làm sao biết! ?

Nhưng đứa nhỏ này, thật là quá tự luyện!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cũng tán đồng gật đầu một cái, “Tôi cũng cảm thấy như vậy!”

Lúc này, Lâm Tử Lam cũng không nhịn được gật đầu, “Thật ra thì, tôi cũng cảm thấy như vậy!”

Vân Dục, “.”

Nhìn một nhà bọn họ, một xướng một họa, khoan hãy nói, Vân Dục thật sự có một loại kích động, muốn tìm phụ nữ !

“Các người chờ, đến lúc đó tôi sẽ sinh được một thiên tài!” Vân Dục quyết định nói.

Hi Hi cười một tiếng, “Chú Vân Dục, chớ gấp, thiên tài là cần nhìn tỷ lệ , nhưng mà cháu đoán tỷ lệ không cao, mấy trăm năm thiên tài mới xuất hiện một lần!”

Ý tứ chính là Vân Dục sinh không được!

Quá độc ác!

Lời này của Hi Hi, đủ ngoan độc!

Mặc Thiếu Thiên nhịn không được bật cười, trình độ tổn hại người của Hi Hi, lại phát triển rồi !

Lâm Tử Lam cũng ần nhiên cười, không có phát biểu ý kiến.

Vân Dục nhìn Hi Hi nói, “Bảo bối, chú phát hiện cháu càng ngày càng không đáng yêu !”

Hi Hi trực tiếp mở miệng, “Đó là bởi vì chú Vân Dục càng ngày càng nhìn thấy sự thật rồi.”

Vân Dục, “.”

Cùng Hi Hi nói chuyện, anh thật rất muốn trực tiếp thua!

Quả thật so Mặc Thiếu Thiên còn lợi hại hơn!

434. Chương 437: Hi Hi Khí Phách

Vân Dục ở bệnh viện cùng Mặc Thiếu Thiên còn có Hi Hi sắp xếp tốt mọi chuyện mới rời đi.

Mà Hi Hi còn một mực muốn ở lại trong bệnh viện cùng Mặc Thiếu Thiên và Lâm Tử Lam, mãi cho đến buổi tối, Mặc lão phái người tới đón đi.

Buổi tối, Hi Hi bỗng nhiên nhận được thông báo, ngay lập tức gọi điện thoại để Lý Thuận đi đón cậu.

Hi Hi vừa muốn ra cửa, Mặc lão liền nhìn cậu, “Cháu muốn đi đâu!?”

“Cháu đi ra ngoài có chút việc!” Hi Hi nói.

“Về chuyện kia!?” Mặc lão lo lắng hỏi.

Hi Hi gật đầu, “Cháu đã tìm được một chút đầu mối, vừa mới nhận được tin tức, cháu nhất định phải đi!” Hi Hi nói.

Nói đến cái này, Mặc lão lại nhíu mày, “Người nào gọi điện thoại cho cháu sao!?”

“Chính là người bị giáo huấn ngày đó!” Hi Hi nói đúng sự thật.

Nghe thế, Mặc lão càng thêm lo lắng, “Cháu không sợ đó chính là cái bẫy sao!?” Chuyện như vậy, phát sinh nhiều lắm!

Hi Hi suy nghĩ một chút, “Cháu cũng đã nghĩ tới, nhưng cho dù là cạm bẫy, cháu cũng nhất định phải đi, nếu như không đi, nếu đầu mối này bị chặt đứt, nhưng nếu như cháu đi, biết đâu có thể tìm ra người muốn thương tổn mẹ của cháu!” Hi Hi nói từng chữ từng chữ.

Nghe Hi Hi nói, Mặc lão nhăn mày lại, vì đứa bé này lo lắng sâu đậm, cậu rất cố chấp, cực kỳ giống Mặc Thiếu Thiên.

Thế nhưng Mặc Thiếu Thiên có năng lực tự vệ, Hi Hi nhỏ như vậy, căn bản không thể tự bảo vệ chính mình.

Cho nên Mặc lão rất lo lắng!

“Mẹ cháu hiện tại không sao!” Mặc lão nhìn Hi Hi nói gần từng chữ một .

“Không, mẹ cháu hiện tại rất nguy hiểm!” Hi Hi cũng rất cố chấp khẳng định nói, “Nếu như không tìm được người kia, mẹ cháu vẫn còn trong nguy hiểm, vì vậy cháu nhất định phải đi!”

Mặc lão biết mình nói không lại Hi Hi, cũng không có cách nào khuyên cậu, đành phải mở miệng, “Ông đi chung với cháu!”

“Ông sẽ làm liên lụy đến cháu!” Hi Hi nói.

Mặc lão, “...”

Tức giận trừng mắt liếc Hi Hi, Hi Hi cũng cười hắc hắc, “Được rồi, ông ở nhà chờ xem, cháu bảo đảm, tuyệt đối không có chuyện gì!” Hi Hi nhìn Mặc lão nói.

Lúc này, Mặc lão trắng mắt liếc Hi Hi, không nói chuyện.

Mà ngoài cửa, đã vang lên tiếng động cơ xe, Hi Hi biết, Lý Thuận tới.

Hi Hi nhìn Mặc lão, “Được rồi, cháu không nói với ông nữa, cháu đi trước!” Nói rồi Hi Hi đi vòng qua muốn đi.

“Đứng lại!” Lúc này, Mặc lão ở sau người hô một tiếng, Vì vậy, bước chân của Hi Hi dừng tại chỗ.

Hi Hi nghĩ, Mặc lão định dùng đến chiêu giả bộ đáng thương này sao, vì vậy, vừa mới quay lại, Mặc lão nhìn cậu, nghiêm trang, “Trở về thật tốt cho ông!”

Nghe thế, trong nháy mắt Hi Hi nở nụ cười.

“Cháu đã biết!” Hi Hi lập tức hiện ra một nụ cười rực rỡ, Mặc lão không nhìn thẳng, đứa nhỏ này sẽ dùng tới chiêu này.

Vì vậy, sau khi bóng dáng Hi Hi biến mất ở trong tầm mắt của Mặc lão.

Bên ngoài.

Hi Hi trực tiếp chạy xuống, thấy xe Lý Thuận, lập tức nhảy lên.

“Đi thôi!”

Lý Thuận gạt đầu, trực tiếp thay đổi phương hướng lái đi.

“Sự tình thế nào! ?” Về mặt Hi Hi nghiêm lại nhìn Lý Thuận hỏi.

“Tôi cũng vừa nhận được tin tức mới thông báo cho cậu, về phần rốt cuộc thế nào, cũng không rõ ràng lắm!” Lý Thuận nói.

Hi Hi nhú mày, “Không ai đi theo hấn sao!?”

“Có, nhưng khi ở bệnh viện đã mất dấu!”

Nói đến cái này, Hi Hi nhú chân mày, lời của Mặc lão nói quanh quẩn ở bên tai của cậu.

Lúc này, Lý Thuận nhìn Hi Hi, “Tôi đã chuẩn bị người, bất kể là có bấy hay không, ít nhất tình huống hấn không quá phức tạp!”

Hi Hi gạt đầu.

Lúc này đây, cậu cũng chỉ là đánh cuộc một lần mà thôi!

Lý Thuận lái xe, rất nhanh liền đến bến tàu kia.

Không ngờ là địa điểm lần trước.

Hi Hi mới vừa xuống xe, bốn phía trống trải, chỉ có người của bọn họ, lúc này, Hi Hi nhìn Lý Thuận, “Người đâu!?”

Lúc này, Lý Thuận nhìn đồng hồ tay một chút, “Thời gian ước định là 11 giờ đêm, còn kém mấy phút!”

Hi Hi gật đầu, nhìn bốn phía, cảm giác nói không ra lời, không phải là khẩn trương, cũng không phải sợ, mà là cảm giác, tựa hồ có một cuộc chiến, chờ cậu tới khiêu chiến!

Hi Hi và Lý Thuận đang thương lượng cái gì, đúng lúc này, chỉ nghe được phía sau vang lên tiếng xe, Hi Hi và Lý Thuận đều theo bản năng quay đầu lại, hơn mười chiếc xe hướng lại đây, sau đó đứng cách chỗ bọn họ không xa.

Giờ phút này, Hi Hi và Lý Thuận đều biết một việc.

Đây là một cái bẫy!

Thế nhưng hai người đều đứng ở chỗ đó, trên mặt không lộ ra một chút dáng vẻ khẩn trương và lo lắng, mà nhìn bọn họ dừng xe lại, sau đó nhóm người từ trên xe đi xuống.

Lúc này, Lý Thuận nhìn thoáng qua Hi Hi, Hi Hi đứng ở nơi đó, dường như một chút không lo lắng cũng không có, vốn là Lý Thuận chỉ lo lắng Hi Hi bị thương tổn, thế nhưng giờ này khắc này, dường như Hi Hi còn lạnh hơn so với anh, một khắc kia, dường như Lý Thuận cũng yên tâm.

Cho dù mình chết, cũng phải bảo vệ tốt lão đại!

Đây là suy nghĩ của Lý Thuận!

“Xem ra, con chó kia còn chưa nghe lời!” Lúc này, Lý Thuận từ từ mở miệng.

Hi Hi đứng ở chỗ đó, sau khi nghe được Lý Thuận nói, khóe miệng ngoéo ... một cái, “Tôi đây trời sinh đã thích chinh phục, cũng thích huấn luyện chó!” Hi Hi nói từng chữ một.

Tuy rằng một câu nói rất bình thản, nhưng khi Lý Thuận nghe được, lại có một loại ý nghĩa khác!

Không khỏi càng thêm khâm phục Hi Hi, trường hợp như vậy đổi thành người khác, phải sợ đến muốn sớm chạy thoát, nhưng Hi Hi vẫn không nhanh không chậm đứng ở đó, giống như đang chờ đợi cái gì!

Lúc này, có chừng hơn hai mươi người từ từ đi tới hướng bọn họ.

Khi nhìn rõ người trước mặt thì, Lý Thuận hơi nhú mày, “Hỏa Diễm!?”

Sau khi nghe được Lý Thuận nói, Hi Hi nhú mày, quay đầu lại nhìn Lý Thuận, “Anh xác định!?”

Lý thuận gật đầu, “Gặp một lần, so với bây giờ không có gì thay đổi!” Đều đã biết.

” Là người nào!?” Hi Hi nhú mày hỏi.

“Dẫn đầu đó!” Lý Thuận dùng cằm dưới hất ý bảo Hi Hi nhìn.

Lúc này, Hi Hi nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn người tới.

Dẫn đầu là một người dáng dấp có chút rắn chắc, cao chưa được mét tám, không tính là xấu, nhưng tuyệt đối không tính là xuất sắc, da thịt màu đồng, trong ánh mắt mang theo ngoan cố, có thể nhìn ra, cả người hằn tằn ra một loại khí phách và không phục.

Lúc này Hi Hi từ từ lên tiếng, “Quả nhiên đúng như kịch truyền hình diễn Cổ Hoặc Tử! (*)”

(* Cổ Hoặc Tử : Tên Tiếng Anh Young And Dangerous - Người trong giang hồ - là bộ phim Hồng Kông về đề tài xã hội đen của đạo diễn Lưu Vĩ Cường, được công chiếu lần đầu vào năm 1996)

Nghe thế, Lý Thuận thối phù một tiếng bật cười, Hi Hi so sánh đám người kia với Cổ Hoặc Tử!

Bất quá cũng đúng, bọn họ hiện tại, tối đa cũng coi là cái này!

Bất nhập lưu! (Không vào)

Đôi đầu kẻ địch mạnh, hai người còn có thể không nhanh không chậm trêu chọc như vậy, quả nhiên là người do Hi Hi đào tạo.

Đúng lúc này, người dẫn đầu từ từ đi đến, theo phía sau có khoảng hai mươi đàn em, nhưng mà dẫn đầu Hỏa Diễm nghiêng đầu, “Người nói kia có phải là một con mèo nhỏ không!”

Đi theo phía sau chính là người có đôi mắt ưng có vết sẹo kia, nhìn ra, cả người vẫn còn vết nổ, khi nhìn đến Hi Hi, đôi mắt tràn đầy thù hận và sợ hãi!

Cái loại ánh mắt này, khiến Hi Hi mười phần hưởng thụ.

Một người vừa hận cậu, lại vừa sợ cậu, loại cảm giác này thật đúng là thoải mái!

Bất quá câu con mèo nhỏ kia, làm Hi Hi rất không thoải mái.

Lúc này, Hi Hi nhìn Ứng Nghiêm, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, “Ứng Nghiêm, xem ra, người còn không có học được giáo huấn nha!”

Vậy mà cũng tìm người giúp đỡ!

Hắn thật sự cho là cậu sợ sao!?

Lúc này, Hỏa Diễm nhìn Hi Hi, nhíu chân mày, “Cậu làm đàn em của tôi thành như vậy!?”

Lúc này, Hi Hi mới nhìn Hỏa Diễm, gật đầu, “Không sai, là tôi!”

“A, không nghĩ tới bây giờ một con mèo nhỏ lại kiêu ngạo như thế!” Hỏa Diễm nhìn Hi Hi từng chữ một nói, ánh mắt kia, giống như phải ăn sống Hi Hi!

“Nhưng mà, chú có thể nhìn ra được, đàn em của chú, có bao nhiêu vô dụng thôi!” Hi Hi không nhanh không chậm phản bác.

“Cậu ——” Hỏa Diễm cảm tức nhìn Hi Hi, hai tay nắm chặt, sau đó lập tức nở nụ cười lạnh, “Mồm mép cũng rất lợi hại, cũng không biết da trên người cậu có lợi hại như vậy hay không!”

“Đại ca, không nói lời vô ích với nó, giết chết nó đi!” Lúc này, Ứng Nghiêm không kịp chờ đợi ở phía sau Hỏa Diễm nói.

Nhìn Hi Hi vừa sợ vừa hận, cái loại cảm giác này cũng làm cho Ứng Nghiêm đặc biệt dằn vặt.

Lúc này, Hỏa Diễm nghe được Ứng Nghiêm nói, quay đầu lại tức giận trừng mắt liếc hắn, “Thực sự làm mất mặt của tao, bất quá chỉ là một đứa bé!”

“Đại ca, hắn là ác ma!” Ứng Nghiêm nói.

Ác ma?

Nghe thế, trong đầu Hi Hi không khỏi dần hiện ra bóng dáng cha, cha mới là ác ma hóa thân, bất quá cậu nhiều nhất là cái bóng của cha mà thôi.

Ngày đó giáo huấn Ứng Nghiêm, cũng chỉ là đùa giỡn mà thôi.

Nghe được Ứng Nghiêm nói, Hỏa Diễm mắng nhất cú, “Thật là vô dụng, một đứa bé liền khiến người sợ đến như vậy!”

Ứng Nghiêm bị chửi cũng không nói cái gì, đôi mắt tràn ngập hận ý nhìn Hi Hi...

Lúc này, Hi Hi nhìn bọn họ, khóe miệng thủy chung vẫn duy trì một độ cong tao nhã...

Lúc này, Hỏa Diễm nhìn Hi Hi, sau đó mở miệng, “Hỏa Diễm tôi cho tới bây giờ đều là người không phạm ta ta không phạm người, cậu thiếu chút nữa làm hại đàn em của tôi, mối hận này, tôi phải tính với cậu!”

Hi Hi khẽ nhếch mày, “OK!” Hi Hi buông lỏng nói.

Nghe thế, Hỏa Diễm rất bất mãn thái độ của Hi Hi, “Người đâu, đưa kẻ truyền tin đến đây cho tôi!”

Hắn cũng cần phải trả lại.

Khi Hỏa Diễm ra mệnh lệnh, bỗng nhiên người phía sau Lý Thuận cũng đều tụ họp lại, chỉ vài giây, đồng loạt đứng phía sau Hi Hi.

Mà người của Hỏa Diễm, bước chân chỉ động, đứng ở tại chỗ.

Hiện tại người của hai bên, thế lực ngang nhau, chẳng phân biệt được sần sần như nhau, nếu như người của Hỏa Diễm muốn động thủ, cũng phải cân nhắc một chút!

Hi Hi đã sớm học được phải lo trước khỏi họa này, mới không dễ dàng mắc mưu như thế.

Chỉ là...

Dường như cậu đối với Ứng Nghiêm, đã không ôm hy vọng, cho anh ta cơ hội không biết quý trọng, như vậy thì đừng trách cậu không khách khí!

Lúc này, Hỏa Diễm nhìn Hi Hi, cũng sững sốt một chút, bỗng nhiên nở nụ cười lạnh, lúc nào thành phố A nổi lên một bên do một đứa bé lãnh đạo?

“Cậu là người của ai!”

Hi Hi biết rõ hẳn có ý gì, cũng chỉ nhàn nhạt nhìn hắn, “Tôi không phải là người của ai!”

Lời này, Hỏa Diễm không tin!

“Không nghĩ tới, thành phố A im hơi lặng tiếng vừa nổi lên một bên, lại do một đứa bé lãnh đạo!” Hỏa Diễm đặc biệt chăm chọc nói, muốn diệt hết lòng của Hi Hi, càng thêm bình tĩnh!

435. Chương 438: Hi Hi Cảm Động

“A!” Hỏa Diễm nhếch miệng cười lạnh, “Vậy xem ra, cậu muốn chết!”

“Ai sống ai chết, bây giờ còn chưa biết được!” Hi Hi nhìn Hỏa Diễm khinh thường nói, bọn họ thế lực ngang nhau, cũng không sợ thua!

“Xem ra, cậu thật không sợ chết!” Hỏa Diễm nói.

Hỏa Diễm rất thích người không sợ chết, nhưng đối mặt với Hi Hi, anh luôn có cảm giác, đứa bé này không đơn giản, giữ lại bé sẽ gây tai họa về sau, nên diệt trừ sớm một chút!

Nghe được lời Hỏa Diễm nói, Lý Thuận đứng sau lưng Hi Hi cười lạnh vài tiếng, “Người nào muốn chết, còn chưa biết được, Hỏa Diễm, anh tin hay không, hôm nay anh dám động vào cậu ấy, trong một đêm, người của Liên Doanh sẽ phải giải tán!” Lý Thuận nhìn Hỏa Diễm nói gần từng chữ.

Dáng vẻ kia, không chút nào kiêu ngạo, bởi vì anh chính là kiêu ngạo!

Nghe được lời Lý Thuận nói, Hỏa Diễm cảm giác nửa tin nửa ngờ.

Hỏa Diễm đứng ở nơi đó, nhìn Lý Thuận, trong lòng nghi ngờ, nhưng suy nghĩ một chút, nở nụ cười lạnh, “Thật sao?”

“Tôi hôm nay muốn thử một lần!” Hỏa Diễm nói.

Liên Doanh nói lớn không lớn, nhưng tuyệt đối không phải nhỏ, muốn trong một đêm muốn diệt hết, đó là chuyện không thể nào.

Trừ phi mấy đại bang phái cùng liên minh, nếu không tuyệt đối không có đơn giản như vậy!

Nhưng nhìn đứa bé trước mặt, bé thật có khả năng lớn đó sao! ?

Trong lòng Hỏa Diễm vẫn không tin!

Nhưng anh thật không biết, sự hiện hữu của Hi Hi, chính là đại diện cho toàn bộ thế giới hắc đạo, chỉ cần bé vừa động, nơi nào cũng không bình yên.

Chỉ là Hỏa Diễm không biết, Lý Thuận cũng không có nói nhiều, nhếch miệng lên cười lạnh, có vài người muốn tìm cái chết, anh không cần ngăn cản!

Hi Hi đứng ở nơi đó, khoe miệng luôn duy trì nụ cười đáng yêu, làm cho mọi người nhìn không hiểu bé đang nghĩ gì.

Đối mặt với tình huống khẩn trương như vậy, bé vẫn giữ được bình tĩnh, làm cho người khác hoang mang .

Lúc này, Hi Hi nhìn Hỏa Diễm, suy nghĩ một chút, mở miệng, “Hỏa Diễm, thành thật mà nói, hiện giờ thế lực hai bên ngang nhau, nếu như đánh, anh cũng không nắm chắc phần thắng, hơn nữa tôi cũng không sợ thành kẻ thù của anh, nhưng hôm nay, tôi nhất định phải lấy tánh mạng của anh ta! !”

Hi Hi nhìn Ứng Nghiêm nói gần từng chữ.

Đã cho anh ta cơ hội sống nhưng anh ta không nắm bắt, điều này cũng không thể trách Hi Hi !

Hỏa Diễm đứng cách Hi Hi không xa, nhìn bé, sau khi nghe bé nói, phá lên cười ha ha, “Cậu có thể bớt ngông cuồng một chút được hay không”? Chỉ mình cậu mà muốn giết em trai tôi? Cậu nghĩ Hỏa Diễm tôi không đánh trẻ con sao! ?” Hỏa Diễm nhìn Hi Hi gần từng chữ nói.

Hi Hi cũng không vì lời Hỏa Diễm nói mà tức giận, ngược lại nhếch miệng lên lạnh lùng cười, “Tôi đây thông báo cho anh, chứ không phải chờ sự đồng ý của anh! !” Hi Hi một chữ một chắc chắn nói.

Nghe nói như thế, sắc mặt Hỏa Diễm đại biến, “Tốt!” Lúc này, Hỏa Diễm nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn phía sau người, “Bất sống cậu ta cho tôi!”

Người phía sau gật đầu một cái, lập tức xông lên.

Vậy mà lúc ấy, âm thanh động cơ xe vang lên, đặc biệt chói tai.

Mọi người vừa muốn tiến lên, thì thấy một chiếc xe từ nơi không xa lao ra, tốc độ cực nhanh, lúc những người kia hướng Hi Hi đánh tới, xe đột nhiên phanh lại, dừng ở trước mặt những người họ.

Hỏa Diễm nhìn chiếc xe vừa đến cau mày.

Hi Hi cũng đứng ở nơi đó, không có dáng vẻ sợ hãi và lo lắng, nhưng khi nhìn đến người lái xe

Chiếc xe dừng lại ở giữa bọn họ, ngay sau đó cửa xe bị đẩy ra, Mặc Thiếu Thiên từ phía trên đi xuống.

“Cha! ?” Hi Hi vui mừng kêu một tiếng, không ngờ Mặc Thiếu Thiên sẽ xuất hiện vào lúc này.

Nghe được tiếng Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại, nhìn Hi Hi cười cười, “Bảo bối!”

“Cha, làm sao cha biết mà tới?” Hi Hi đi tới, nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Ở địa bàn của cha, cha có thể trở mắt nhìn người khác khi dễ con trai bảo bối sao! ?” Mặc Thiếu Thiên tự tin nói.

Nghe nói như thế, Hi Hi nhếch miệng lên cười, “Con có thể giải quyết được!”

“Cha đương nhiên tin tưởng con, nhưng cha cũng muốn cho bọn họ biết, người nào đắc tội con, chẳng khác nào đắc tội với cha!” Mặc Thiếu Thiên nói gần từng chữ, dĩ nhiên lời này là nói cho bên Hỏa Diễm nghe.

Hỏa Diễm đứng ở bên kia, nhìn bọn họ, nghe đối thoại của bọn họ, không ngờ Hi Hi là con trai Mặc Thiếu Thiên.

Không trách được ngông cuồng như vậy!

Hơn nữa, nhìn cũng quen mắt!

Mọi người ai cũng biết Mặc Thiếu Thiên là ai, hơn nữa người trong hắc đạo đều biết Mặc Thiếu Thiên là lãnh đạo Cửa Ngục, vào mấy năm trước, Cửa Ngục là đệ nhất hắc đạo, bây giờ mặc dù ẩn ở thành phố A, nhưng là địa vị của nó vẫn như cũ không thể khinh thường.

Hiện tại lại có tập đoàn MK chống đỡ, Mặc Thiếu Thiên ở thành phố A có thể nói là hô mưa gọi gió, chỉ cần anh ta muốn làm, là sẽ làm được!

Cho nên.

Hỏa Diễm nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Lúc này, sau khi Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi hỏi han ân cần xong, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu nhìn Hỏa Diễm, trên mặt vẫn mang theo nụ cười yêu nghiệt như cũ, “Hỏa Diễm, đã lâu không gặp!”

Hỏa Diễm cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, cho dù biết Mặc Thiếu Thiên khó đối phó, nhưng Hỏa Diễm cũng không phải là rất sợ hãi, cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Không ngờ cậu ta là con trai anh! !”

“Thế nào? Không giống sao! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hỏa Diễm nhú mày hỏi.

Lúc này, Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên hai người đứng ở nơi đó, gương mặt đó, một cao một thấp, cơ hồ một cái khuôn đúc ra, phiên bản lớn nhỏ, quan trọng nhất là, hai người trên người tản ra khí thế kia... Khí thế cũng giống nhau.

Không trách được, Hỏa Diễm vẫn cảm thấy nhìn Hi Hi rất quen mắt, không nghĩ ra bé là ai.

Thì ra là như vậy!

“Giống nhau!” Hỏa Diễm nói thật.

Nghe nói như thế, Mặc Thiếu Thiên cũng không vội, không chút để ý móc ra một điều thuốc, dùng bật lửa đốt, sau đó hít một hơi.

Đây là lần thứ hai Hi Hi nhìn thấy cha hút thuốc, tư thế kia, động tác kia, cũng làm cho bé cảm thấy. . . . thật lạnh khốc!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hỏa Diễm, “Như thế nào? Còn phải bắt sống sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hỏa Diễm hỏi, đi thẳng vào vấn đề.

Hỏa Diễm đứng ở nơi đó, nhìn Mặc Thiếu Thiên, cân nhắc một chút mở miệng, “Cửa Ngục cùng Liên Doanh từ trước đến giờ nước giếng không phạm nước sông, con trai của anh thiếu chút nữa làm tàn phế em trai tôi, còn ép nó làm chuyện nó không muốn làm, Mặc Thiếu Thiên, anh cảm thấy chuyện này, tôi nên xử lý như thế nào! ?” Hỏa Diễm cũng rất thông minh, trực tiếp đưa cái này vào vấn đề ném cho Mặc Thiếu Thiên.

“Đổi lại, nếu như người của tôi, cũng ép con trai anh làm chuyện bé không muốn làm, anh sẽ như thế nào! ?”

Nghe nói như thế, Mặc Thiếu Thiên cũng không tức giận, thổi một hơi thuốc, “Phé!”

Ai dám động vào con trai anh, anh liền phế người đó!

Một điểm này, không thể nghi ngờ!

Hi Hi nghe được đáp án, trong lòng thật thoải mái!

Cha, cha còn có thể vô sỉ một chút sao?

Câu trả lời này, ngăn chặn tất cả mọi người không nói nên lời!

Nhưng ở trong lòng Hi Hi tràn đầy cảm động!

Hỏa Diễm đứng ở nơi đó, nghe được anh nói, cũng thiếu chút nữa bị chặn lại không biết nên nói cái gì, nhưng mọi người thành phố A đều biết, Mặc Thiếu Thiên chính là làm việc không theo lẽ thường.

Hành động tùy ý, muốn làm gì thì làm.

Hỏa Diễm sớm đã lĩnh hội, cho nên chuyện Liên Doanh, anh rất ít cùng Mặc Thiếu Thiên lui tới qua lại, nhưng không ngờ, hôm nay lại chạm mặt nhau như thế này.

Hỏa Diễm đã lãnh giáo Mặc Thiếu Thiên lợi hại.

Lúc này, Hỏa Diễm nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Giống nhau, trong lòng tôi cũng nghĩ như vậy!”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên chợt cười, nhìn Hỏa Diễm, “ Cậu xác định sao?”

Hỏa Diễm sững sờ, biết Mặc Thiếu Thiên không dễ chọc, nhưng là hiện tại căn bản anh ta đoán không ra ý định Mặc Thiếu Thiên, anh rốt cuộc có ý gì.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cũng không đi vòng vèo, mà là nhìn Hỏa Diễm, “Cậu nói không sai, Liên Doanh cùng Cửa Ngục cho tới bây giờ đều là nước giếng không phạm nước sông, mặc kệ là ở công hay tư, đều chưa từng có bất kỳ mối quan hệ nào, nhưng mà tôi lại rất muốn hiểu rõ, tại sao Liên Doanh muốn làm như vậy!” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Nghe những lời này, Hỏa Diễm sững sờ, có chút mông lung khó hiểu.

Căn bản nghe không hiểu Mặc Thiếu Thiên muốn nói gì, nhưng là Hi Hi lại hiểu Mặc Thiếu Thiên có ý gì.

Cha, cha thật vô lại!

Trực tiếp đem chuyện này đẩy lên người Liên Doanh!

Hỏa Diễm vẫn có chút không hiểu, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cái gì làm như vậy? Tôi không hiểu anh rốt cuộc đang nói cái gì, là con trai anh thiếu chút nữa làm em trai tôi tàn phế, giờ đổi thành chúng tôi tại sao muốn làm như vậy! ?”

Mặc Thiếu Thiên không nhanh không chậm, nhìn thẳng Hỏa Diễm, “Vậy cậu có biết, tại sao con tôi làm như vậy không?”

Hỏa Diễm cau mày, cái này anh thật sự không có đi điều tra cẩn thận, nghĩ tất cả là do một đứa trẻ hư làm như vậy.

Nhìn Hỏa Diễm không nói lời nào, Mặc Thiếu Thiên cười lạnh, “Tôi cho cậu biết, hôm nay không chỉ con trai tôi muốn lấy mạng Ứng Nghiêm, còn tôi, tôi cũng muốn lấy mạng hắn!”

Nghe lời Mặc Thiếu Thiên nói, câu nói có hàm ý khác.

Hỏa Diễm không biết làm sao, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Ứng Nghiêm.

Lúc này, Ứng Nghiêm sững sờ, vội vàng lắc đầu, “Anh, anh không cần tin tưởng bọn họ, không phải như vậy, anh đừng tin tưởng anh ta!”

Hỏa Diễm nhíu mày, lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Ứng Nghiêm, “Buổi chiều ngày 21, ở bãi đậu xe tập đoàn MK, Ứng Nghiêm, anh còn nói anh không làm chuyện này sao! ?”

Ứng Nghiêm chấn động, không ngờ Mặc Thiếu Thiên trực tiếp hỏi anh.

Ứng Nghiêm bị dọa sợ đến cả người run rẩy, “Tôi không biết anh ở đây nói gì, tôi cái gì cũng không có làm, ngày đó tôi ở tại sông bạc, làm sao có thể ở bãi đậu xe!” Ứng Nghiêm phủ nhận.

Nghe được lời Ứng Nghiêm nói, Hi Hi nhếch miệng lên cười lạnh, thay đổi thật đúng là nhanh, xem ra ngày đó dạy dỗ anh còn chưa đủ!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên càng không nóng nảy, nhìn Ứng Nghiêm, “Muốn tôi mở màn hình giám sát cho anh xem không! ?”

Nghe nói như thế Ứng Nghiêm cả kinh, chợt nở nụ cười, “Đều mang mặt nạ, anh lấy chứng cứ gì nói người đó chính là tôi! ?”

Lời này, mọi người đều là sững sờ.

“Anh còn biết mang theo mặt nạ!” Lúc này, Hi Hi ở phía sau nói.

Có thể nói, lúc này Ứng Nghiêm nghe được tiếng nói của Hi Hi toàn thân phát run, ngày đó việc Hi Hi làm với anh ta, đã khắc sâu trên người của anh ta, hiện tại chỉ cần vừa nghe đến tiếng Hi Hi, chuyện bí mật ngày đó giống như xảy ra lần nữa.

436. Chương 439: Đàm Phán Thành Công

“ Tôi...Tôi...” Ứng Nghiêm nhìn Hi Hi, “ Đó là bởi vì cậu cho tôi xem qua màn hình giám sát!”

“ Hả? Thật sao?” Hi Hi nhú mồm hỏi, “ Vậy có muốn cho anh của anh cũng xem một chút!” Hi Hi buông lỏng nhìn anh ta.

Vừa nghe nói thế, Ứng Nghiêm ngậy ngấn cả người, tức giận nhìn Hi Hi hét to : “ Cậu không cần ở nơi này khích bác ly gián!” Nói xong anh ta vội vàng nhìn về phía Hỏa Diễm, “ Anh, anh phải giúp em, mau giúp em một chút, chính là cậu ta đem em hành hạ thành bộ dạng như thế này!” Ứng Nghiêm nhìn Hỏa Diễm nhanh chóng nói.

Hỏa Diễm đứng ở nơi đó cũng không có mở miệng.

Lời bọn họ vừa nói, anh biết chuyện không có đơn giản như vậy, lúc này anh ta nhìn Ứng Nghiêm, “ Cái màn hình giám sát là sao?Rốt cuộc xảy ra chuyện gì!?”

Ứng Nghiêm biết chuyện khôn giấu được, nhìn Hỏa Diễm, “ Anh, anh phải tin tưởng em, không phải như bọn họ nói, không phải, bọn họ đang chia rẽ, ly gián, đang vu oan cho em!” Ứng Nghiêm nói.

Anh ta cũng biết Hỏa Diễm là ai, nếu quả thật biết được đầu đuôi câu chuyện, sợ là sẽ bỏ mặc anh ta !

Nghe nói thế, Hi Hi ở một bên cười, không chút nào coi đó và lẩn đề.

Lúc này, Hỏa Diễm nhìn Ứng Nghiêm, từng chữ một mở miệng, “ Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!?”

Ứng Nghiêm sững sờ.

“ Nói!” Hỏa Diễm quát một tiếng.

Ứng Nghiêm vẫn chưa dám nói.

Lúc này, Hi Hi thông thả mở miệng, “ Thế nào? Không dám nói sao? Không dám nói chuyện anh làm sao mà ám sát mẹ tôi à?” Lúc này, Hi Hi nói gằng từng chữ.

Lúc Hi Hi vừa nói xong, Hỏa Diễm lập tức nghiêng đầu nhìn Ứng Nghiêm.

“ Không, không phải là tôi,... cậu không cần ở chỗ này nói hưu nói vượn, nhất định đổ tội lên người của tôi...” Ứng Nghiêm nói xong, sau đó nghiêng đầu nhìn Hỏa Diễm, “ Anh, anh, anh không cần tin tưởng cậu ta, cậu ta chính là cố ý nói như vậy...”

Hỏa Diễm nhìn chằm chằm vào Ứng Nghiêm, nhìn dáng vẻ khẩn trương của anh ta, cuối cùng mở miệng, “ Cậu ta nói là sự thật sao!?”

“ Không phải.... Thật không phải là em.... Anh, anh phải tin tưởng em!”Ứng Nghiêm vô cùng lo lắng nhìn Hỏa Diễm mà nói.

“ Thật sao? Chú xác định chưa? Hay là muốn tôi xem màn hình giám sát một chút!?” Hỏa Diễm mở miệng.

Một câu nói, Ứng Nghiêm ngậy ngấn cả người, nhìn nét mặt Hỏa Diễm cũng đã cứng lại, “ Anh...”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên ở một bên nhìn, thời cơ chín muồi, anh mở miệng, “ Trình diễn xong chưa?” Mặc Thiếu Thiên mở miệng hỏi.

Lúc này, Hỏa Diễm cau mày, nghiêng đầu sang nhìn Mặc Thiếu Thiên.

“ Cho tới bây giờ,Cửa Ngục cùng với Liên Doanh đều là nước sông không phạm nước giếng, hiện tại người của Liên Danh liên quan đến việc ám sát người của tôi, hơn nữa, còn là người phụ nữ của tôi, anh cảm thấy chuyện này, tôi nên giải quyết thế nào?” Mặc Thiếu Thiên từng chữ một nói.

Lúc này, biết thời mọi chuyện đổ lên trên người của Liên Doanh.

Biết rõ, chuyện này cùng với Liên Doanh không liên quan, nhưng mà Mặc Thiếu Thiên thật sự cố tình làm như vậy, chính là để cho Hỏa Diễm khó chịu.

Hỏa Diễm sững sờ, không ngờ Mặc Thiếu Thiên lại nói như vậy!

“Hiện tại, anh còn muốn bắt con tôi, Hỏa Diễm, xem ra, anh thật sự muốn đối nghịch cùng Cửa Ngục!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hỏa Diễm hung hăng nói.

Nắm lấy cơ hội, không chừa người khác, thì không phải là Mặc Thiếu Thiên.

Hỏa Diễm sững sờ, không ngờ Mặc Thiếu Thiên thế nhưng lại nhân cơ hội này nói chuyện của mình, phải biết nếu chuyện này truyền đi, đối với Liên Doanh cũng không tốt lắm.

Hỏa Diễm cũng là một người nói cái gì chính là cái đó, nếu như để người khác khi dễ, thì Liên Doanh sẽ không được như vậy rồi, nhưng mà rõ ràng lần này xem ra là Ứng Nghiêm không đúng, mà bây giờ Mặc Thiếu Thiên lại đem chuyện này đổ lên người của Liên Doanh, cho nên tình huống có chút bất lợi.

Lúc này, Hỏa Diễm ngăn người, mở miệng, “ Chuyện này, tôi cũng không biết!”

Nghe được Hỏa Diễm nói câu này, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên nhếch lên một nụ cười khinh thường.

Hỏa Diễm cũng không tức giận, chuyện này vốn là anh ta không có điều tra rõ, hơn nữa, cũng là Ứng Nghiêm không đúng trước, suy nghĩ một chút, Hỏa Diễm mở miệng, “ Chuyện này, tôi nhất định sẽ điều tra rõ, sau đó cho các người một lời giải thích !”

“ Điều tra rõ? Chuyện này, tôi đã điều tra rõ ràng, chính là anh ta làm, tôi cho anh ta một cơ hội sống, chính là bản thân anh ta không biết quý trọng!” Hi Hi nhìn Hỏa Diễm, từng chữ một nói.

Hỏa Diễm nhìn Hi Hi, Mặc thiếu Thiên không phải dễ chọc, nhưng mà con trai của anh ta xem ra cũng không phải là đèn đã cạn dầu!

Nghe Hi Hi nói, sắc mặt của Hỏa Diễm cũng không tốt, “ Vậy rốt cuộc cậu muốn thế nào?!” Hỏa Diễm nhìn Hi Hi từng chữ một hỏi.

“ Để lại mạng Ứng Nghiêm, chuyện này coi như xong, nếu không, chuyện này tôi tuyệt đối sẽ không để yên!” Hi Hi gần từng chữ nói.

Nghe nói như thế, Hỏa Diễm nhíu mày.

Ứng Nghiêm vừa nghe xong, vội vàng nhìn Hỏa Diễm, “ Không được, anh, cậu ta là đồ biến thái, không được, cậu ta sẽ hành hạ em đến chết mất, anh, anh phải cứu em,...” Ứng Nghiêm nắm cánh tay Hỏa Diễm khẩn cầu nói.

Chỉ cần nghĩ đến một lần nữa rơi vào tay Hi Hi, Ứng Nghiêm cảm thấy sống không bằng chết!

Nhìn dáng vẻ của Ứng Nghiêm, Hỏa Diễm nhíu mày, “ Sớm biết có hôm nay, sao lúc trước còn làm như thế!”

“ Anh, em là bị người khác hãm hại, em cũng không biết chuyện sẽ biến thành tình trạng này....”

Nhìn dáng vẻ của Ứng Nghiêm, Hỏa Diễm nhíu nhíu mày, có chút không đành lòng, lúc này, Hỏa Diễm ngược mắt nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên.

“ Mặc Thiếu Thiên...”

“ Nếu như anh muốn tôi, tha cho anh Ứng Nghiêm một mạng, như vậy anh không cần lên tiếng!” Lúc Hỏa Diễm chưa nói hết lời, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp ngắt lời anh ta.

“ Chuyện này, lập trường của tôi cũng giống như vậy!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nếu Hi Hi đã mở miệng nói như vậy, tại sao anh lại muốn phản bác ý kiến con trai mình.

Hơn nữa, hề là người có tâm tư hại chết Lâm Tử Lam, coi như Hi Hi không nói, anh cũng không bỏ qua cho kẻ đó!

Nghe lời nói của Mặc thiếu Thiên, Hỏa Diễm cau mày lại, “ Ứng Nghiêm với các anh không thù không oán, làm sao lại nghĩ chuyện hại người của các anh , chuyện này nhất định là có người ở sau lưng xui khiến!” Hỏa Diễm nói.

“ Chính là không thù không oán, anh ta lại làm như vậy, tôi mới phẫn nộ bỏ anh ta!”

Sắc mặt Hỏa Diễm thay đổi, biết Mặc Thiếu Thiên là người nói một là một, cau mày, nhìn bọn họ, “ Chẳng lẽ, các người không muốn biết kẻ sau lưng là ai sao?” Hỏa Diễm nói, những lời này, chính là nhắm ngay ý định của bọn họ.

Nghe nói thế, chân mày Hi Hi khẽ nhíu lại, tiếp theo mở miệng, “ Cơ hội này, tôi đã cho anh ta, chính là bản thân anh ta không biết quý trọng, vậy thì không trách người khác được!” Hi Hi nói.

Lúc này Hỏa Diễm quay đầu nhìn Ứng Nghiêm, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người của Hi Hi, “ Nếu như vậy, chuyện này để tôi xử lý được chứ!”

Nghe nói như thế, Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, “ Cái này là anh muốn bao che cho anh ta sao!”

“ Tôi chỉ muốn giữ lại mạng sống của anh ta, các người chỉ là muốn biết rõ kẻ sai kiến ở sau lưng kia, chuyện này hãy giao cho tôi xử lý, anh ta đã vì chuyện mình làm mà chịu hình phạt, hiện tại tôi chỉ hi vọng, có thể giữ cho anh ta một mạng sống!

Ứng Nghiêm đứng sau lưng Hỏa Diễm, đã bị dọa sợ đến sắp chết!

Nghe được lời nói của Hỏa Diễm, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên nhếch lên cười khinh miệt, “ Hỏa Diễm, có lẽ chuyện này không tránh khỏi có liên quan đến Liên Doanh, anh để cho tôi lấy gì mà tin tưởng anh đây!?”

Nói đến chuyện này, Hỏa Diễm nhíu mày, “ Vậy anh muốn thế nào mới tin tưởng!?”

“ Vậy phải xem thành ý của anh” Mặc Thiếu Thiên thông thả mở miệng.

Hỏa Diễm cau mày.

Lúc này, anh ta quay đầu lại nhìn Ứng Nghiêm, Ứng Nghiêm sợ đến gần chết, nhìn Hỏa Diễm, “ Anh, anh phải cứu em, van cầu anh, nhất định phải cứu em, nếu không em sẽ chết....!”

Ứng Nghiêm nhìn Hỏa Diễm từng chữ một cầu xin, hiện tại anh ta đặt toàn bộ hi vọng gửi gắm vào trên người của Hỏa Diễm.

Nếu như Hỏa Diễm cũng không giúp được anh ta, như vậy anh ta nhất định phải chết, nghĩ tới đây, thì anh ta không thể bình tĩnh, nắm quần áo của Hỏa Diễm mà cầu xin.

Hỏa Diễm nhìn Ứng Nghiêm, trên mặt không có biểu cảm gì, lúc này, từ bên hông anh ta rút ra một khẩu súng, trực tiếp nhắm ngay Ứng Nghiêm.

Ứng Nghiêm sững sờ, nhất thời sợ đến không biết phải làm sao!

“ Anh....” Ứng Nghiêm nhìn Hỏa Diễm, có chút khó tin, nhìn Hỏa Diễm, hai chân không khỏi run lên, quỳ xuống trên mặt đất.

Hỏa Diễm cũng không nói gì, giơ súng lên, nhắm ngay Ứng Nghiêm.

Nhìn một màn này, tất cả không ai mở miệng nói lời nào.

Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi đứng ở một bên, lộ ra vẻ mặt giống nhau như đúc, không hề có cảm xúc.

Lúc này, Hỏa Diễm nhìn Ứng Nghiêm, giơ súng trong tay lên, cuối cùng tâm anh ta cũng hung ác, “ Pằng” một tiếng, bắn vào trên đầu Ứng Nghiêm!

“ A.....” Ứng Nghiêm lập tức ôm chân phát ra tiếng kêu thê thảm.

Nhìn dáng vẻ khổ sở của Ứng Nghiêm, Hi Hi và Mặc Thiếu Thiên cũng hơi nhíu mày, ngay cả Lý Thuận đứng ở một bên cũng không có bất kỳ biểu hiện nào.

Người như vậy, thật đáng đời!

Lúc này, Hỏa Diễm mới xoay người , quay đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên và Hi Hi, “ Như vậy, các người cảm thấy thế nào!?”

Chuyện đã đến mức độ này, Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, “ Anh cũng đã làm được đến mức này, tôi không có lý do gì không buông tay!?”

Nghe được câu này, Hỏa Diễm chợt thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà giọng điệu không có hoàn toàn bỏ qua, Mặc Thiếu Thiên tiếp tục nói, “ Chỉ là chuyện này, phải hỏi con trai bảo bối của tôi!” Vừa nói xong, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên nhìn về phía Hi Hi.

Hi Hi đứng ở đó, thật ra thì, bé và Mặc Thiếu Thiên có tâm tư giống nhau, lúc này, Hi Hi cũng nhìn Hỏa Diễm, “ Tha cho anh ta một mạng không phải là không được, nhưng mà tôi lại muốn có câu trả lời!” Hi Hi nói.

Mục đích của cậu, chính là muốn tìm ra người đứng phía sau chuyện này.

Chuyện này, ban đầu cậu để Ứng Nghiêm đi, cũng ôm một nửa hi vọng, nhưng cuối cùng không có đáp án gì, nhưng nếu có Hỏa Diễm hỗ trợ, như vậy chuyện này dễ làm hơn nhiều!

Nghe Hi Hi nói, Hỏa Diễm gật đầu một cái, “ Sau hi trở về, tôi sẽ xử lý anh ta thật tốt, cũng phải hỏi cho ra người kia!” Hỏa Diễm nói.

Dù sao, người đó làm liên lụy đến Ứng Nghiêm, cũng làm cho Liên Doanh mệt mỏi, Hỏa Diễm cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người đó!

437. Chương 440: Lâm Tử Lam Tức Giận, Hậu Quả Rất Nghiêm Trọng

Nghe Hi Hi nói, Hỏa Diễm gật đầu, “Sau khi trở về tôi sẽ xử lý cậu ta, cũng phải hỏi ra người kia!” Hỏa Diễm nói.

Dù sao người kia làm liên lụy Ứng Nghiêm, cũng làm ảnh hưởng đến Liên Doanh, Hỏa Diễm cũng là sẽ không dễ dàng buông tha cho người đó!

Nghe được lời Hỏa Diễm nói, lúc này Hi Hi mới hài lòng gật đầu, “Có những lời này của anh, tôi cũng an tâm, tôi chờ tin tức tốt của anh!” Hi Hi nói.

Hỏa Diễm gật đầu, sau đó ra lệnh cho người khiêng Ứng Nghiêm đi.

Hỏa Diễm nhìn Mặc Thiếu Thiên và Hi Hi, “Chuyện này liên quan đến quan hệ của hai bang Cửa Ngục và Liên Doanh, tôi sẽ tra rõ ràng, sau đó cho các anh một cái công đạo!”

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Vậy chờ tin tức của cậu!”

Hỏa Diễm gật đầu, sau đó mang người rời đi.

Hơn mười chiếc xe gào thét rời đi, tại chỗ chỉ còn lại người của bọn họ!

“Lão đại”

Lúc này, Lý Thuận nhìn Hi Hi, “Lão đại chuyện này, có cần theo dõi bọn họ nữa không! ?”

Hi Hi lắc đầu, “Không cần, lần này Ứng Nghiêm làm lớn chuyện, đã không phải là vấn đề giữa tôi và anh ta, đã dính đến chuyện giữa hai bang phái, dù Hỏa Diễm có lòng cũng không dám!” Hi Hi nói.

Hỏa Diễm chắc chắn sẽ cho một đáp án.

Nghe được Hi Hi nói, Lý Thuận gật đầu, “Tôi đã biết!”

“Tên Ứng Nghiêm này, vốn là muốn báo thù, không nghĩ tới lại tự mang đá đập chân của mình!” Lý Thuận cười lạnh nói.

Khóe miệng Hi Hi cũng ngoéo ... một cái, “Mặc kệ thế nào, tôi chỉ muốn biết kết quả!” Hi Hi nói từng chữ.

Lần này có Hỏa Diễm hỗ trợ, cơ hội là một nửa.

Lý Thuận cũng tương đối đồng ý gật đầu, cùng Hi Hi lâu như vậy, cũng quá hiểu con người cậu, tất cả đều lấy Lâm Tử Lam làm trọng.

Lúc này, Lý Thuận nhìn Hi Hi, “Bây giờ, chúng ta rút lui trước! ?”

Hi Hi gật đầu, “Được, các anh đi trước đi, tôi đi chung với cha!”

Lý Thuận gật đầu, sau đó mang người rút lui.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, “Giả mạo cũng không tệ!”

“Đều dựa vào cha!” Hi Hi lập tức cho Mặc Thiếu Thiên chút cao ngạo.

Mặc Thiếu Thiên cười, “Lên xe!”

“Vâng!”

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp lên xe, Hi Hi cũng ngồi lên, hai cha con lái xe rời đi.

“Cha, vết thương của cha không có vấn đề gì chứ! ?” Hi Hi có chút lơ lửng nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Chỉ chút vết thương nhỏ, không có việc gì!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi gật đầu, “Cha được xuất viện sao?”

“Không phải!”

“Vậy sao cha đi ra ngoài!?” Hi Hi kinh ngạc hỏi.

“Trốn ra!”

Hi Hi, “...”

“Mẹ đâu? Mẹ có biết không! ?” Hi Hi hỏi, tương đối chú ý chuyện này.

Mặc Thiếu Thiên lắc đầu, “Không biết!”

Hi Hi, “...” Vì vậy, Hi Hi dùng một dáng vẻ đặc biệt vô tội nhìn Mặc Thiếu Thiên.-

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, “Mẹ con đang ngủ!”

“Vậy nếu như đã tỉnh thì sao!?”

“Cha đây cũng đã đi trở về!” Mặc Thiếu Thiên.

Hi Hi nhìn cha, “Cha, cha thật sự nghĩ bản thân sẽ thoải mái sao!”

“Con cầu nguyện cho cha!”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên trừng mắt liếc cậu, “Câm miệng!”

Hi Hi cười ha hả.

Lúc này, Hi Hi chợt nhớ tới cái gì, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Được rồi cha, làm sao cha biết con ở chỗ này! ?”

“Đoán !”

Hi Hi, “...”

“Cha, vậy cha có đoán được , kế tiếp con muốn nói cái gì không! ?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi

“Hiện tại bói toán không nhạy, đoán không được!”

Hi Hi, “...”

Phân tích ra!

“Có phải chú Vân Dục nói cho cha biết có không! ?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Biết còn hỏi!”

Hi Hi bĩu môi, cậu biết chắc chắn là như vậy mà!

Nhưng mà, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, nhưng mà cha chỉ cần vài ba câu liền trực tiếp đổ trách nhiệm lên trên người của Liên Doanh nha! ”

Nghe được Hi Hi khích lệ, tâm tình Mặc Thiếu Thiên không khỏi nâng lên, đúng vậy.

“Thật đúng như câu nói kia, gừng càng già càng cay...”

Mặc Thiếu Thiên, “...”

Lời này tại sao Mặc Thiếu Thiên nghe cảm thấy khó chịu như vậy nhỉ?

“Cha rất già sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Hi Hi sững sốt, “Cha, cha có thể quan tâm vào trọng điểm không! ?”

“Đây là trọng điểm!” Mặc Thiếu Thiên nhấn mạnh.

Hi Hi, “...”

Được rồi, nếu thật sự so sánh cha, về vấn đề hình tượng của cha, cậu thấy đều là trọng điểm!

Vì vậy Hi Hi cũng rất nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này một chút, “Thật ra, nhìn bề ngoài, cũng không phải già, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì! ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Chỉ là nếu người khác biết, cha có một đứa con trai lớn như vậy, bỗng nhiên có cảm giác, cha cũng đã già...” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên, “...”

“Thì ra, vấn đề ở chỗ con à! ?” Mặc Thiếu Thiên chậm rãi hỏi.

Hi Hi gật đầu, “Tuy rằng con rất không muốn thừa nhận, thế nhưng đúng là vậy!” Hi Hi nghiêm trang gật đầu.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, “Xem ra, là lúc cần xử lý con!”

Nghe nói như thế, Hi Hi sững sốt, lập tức cười nhào qua, “Cha à, con đáng yêu như vậy, con lại có năng lực, người khác cầu cũng không cầu được!”

“Phải không ?”

“Đúng vậy, chú Văn Dục vẫn luôn muốn làm cha nuôi của con kìa!”

” Tặng cho anh ta”

“Cha bỏ được sao! ?”

“Không bỏ được cũng bỏ được, con làm trẻ nãi nghiêm trọng tuổi của cha!” Mặc Thiếu Thiên nói, “Làm lỗ cha tán gái!”

Hi Hi, “...”

“Lời này, nếu con nói lại, không biết lúc mẹ nghe được sẽ như thế nào!”

Mặc Thiếu Thiên vừa nghe, “Hi Hi! ! ! !”

Hi Hi lại cười hắc hắc...

Một chiếc xe thể thao chạy rất nhanh ở trên đường, sau đó một trận tiếng cười không ngừng vang lên ...

^^^^^^^^^^^^^^^^

Đến khi tới bệnh viện, Hi Hi và Mặc Thiếu Thiên đi lên.

Hai người đứng ở cửa, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên rón ra rón rén, giọng cũng rất nhẹ, “Cha xác định mẹ đã ngủ rồi chứ?”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Lúc cha đi, đúng là đang ngủ! !”

“Vậy cha đi vào trước đi!” Hi Hi nói.

Vì sao cậu có linh cảm, mẹ không ngủ nhỉ! ?

Mặc Thiếu Thiên trắng mắt liếc Hi Hi, thật không có tiền đồ. Vì vậy, trực tiếp đẩy cửa tiến vào.

Nhưng mà hai cha con mới vừa đi tới vào cửa, trong nháy mắt liền ngầy ngẩn cả người.

Lâm Tử Lam đang ngồi ở bên trong, hai chân vắt lên, dường như đã đợi rất lâu rồi.

Bây giờ ngồi ở chỗ đó xem. Mặc Thiếu Thiên và Hi Hi đồng thời sững sờ.

Thấy Lâm tử Lam ngồi ở chỗ kia, Hi Hi chỉ biết, trực giác của mình nhất định không sai!

Lúc này, cậu nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên, cha à, sự tự tin của cha là như vậy sao! ?

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, làm sao còn nhớ được cái gì là tự tin nha, Lâm Tử Lam vẫn ngồi ở chỗ kia, hai chân vắt lên nhau, hơn nữa cầm điện thoại di động trong tay, tay kia ở phía trên quẹt quẹt từng cái, giống như đang nghịch trò chơi.

Lúc này Lâm Tử Lam đang tức giận..

Ai cũng đều biết, Lâm Tử Lam không dễ dàng tức giận, nhưng khi tức giận cũng sẽ không lớn tiếng, trái lại càng im lặng , việc này làm cho mọi người càng lo sợ.

Lúc này, Hi Hi suy nghĩ một chút, lập tức bỏ lại Mặc Thiếu Thiên đi đến bên Lâm Tử Lam.

“Mẹ, người tại sao còn chưa ngủ ạ! ?” Hi Hi lập tức cười đi tới, bắt đầu các loại biện pháp làm nũng Lâm Tử Lam.

“Mẹ, con rất nhớ mẹ nha!” Hi Hi nói, sau đó dùng đầu nhỏ của mình cọ cọ vào Lâm Tử lam.

Mặc Thiếu Thiên nhìn, cho Hi Hi một ánh mắt khinh thường!

Ai ngờ, Lâm Tử Lam lúc này mới ngược mắt, ánh mắt từ điện thoại di động rời đi, vươn tay sờ sờ đầu Hi Hi, “Đi đâu?”

“A! ?” Hi Hi sững sờ, không muốn nói Lâm Tử Lam vẫn hỏi ra.

“Chúng con đi...” Hi Hi suy nghĩ một chút, trực tiếp ném vấn đề cho Mặc Thiếu Thiên, “Sao lại không hỏi cha ạ?!”

Một câu nói, trực tiếp ném lên người của Mặc Thiếu Thiên.

Nghe nói như thế, Mặc Thiếu Thiên lập tức nhìn về phía Hi Hi, vật nhỏ, thật không có nghĩa khí!

Lúc này, Hi Hi đứng ở cạnh Lâm Tử Lam, quay đầu sang Mặc Thiếu Thiên, Cha à, con cũng không có biện pháp nha, nghĩa khí đều không phải dùng lúc này!

Chỉ có thể ném cho cha!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, tựa hồ cũng đã hiểu ý tứ của cậu, trực tiếp cho một ánh mắt khinh thường, Hi Hi cũng vui vẻ tiếp nhận.

Lúc này, ánh mắt Lâm Tử Lam không nhanh không chậm nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở nơi đó, nhìn Lâm Tử Lam nhìn mình, “Thật ra cũng không có chuyện gì, xử lý một chút việc riêng!”

Lâm Tử Lam nhìn anh, không có mở miệng, ánh mắt chỉ nhàn nhạt nhìn về phía anh.

Mặc Thiếu Thiên có chút không yên, Lâm Tử Lam như vậy, thật đúng là không bằng trực tiếp mắng anh một trận đi.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp tiến tới, “Tại sao em còn chưa ngủ! ?”

Lâm Tử Lam còn chưa mở miệng, nhìn anh.

Mặc Thiếu Thiên đi tới, vốn là muốn ngồi xuống, hiện tại lại có chút ngồi không yên, anh tiến tới, nhìn Lâm Tử Lam, “Sao lại nhìn anh như vậy? Có phải là rất đẹp trai đúng không! ?”

Lời này, rước lấy ánh mắt khinh thường từ Hi Hi.

Cha, thật là chỉ có cha!

Da mặt còn có thể dày thêm chút nữa không! ?

Thế nhưng Lâm Tử Lam vẫn như trước không có biểu tình gì, vẫn cứ như vậy nhìn chằm chằm vào Mặc Thiếu Thiên.

Nói thật, Hi Hi có chút không kiềm được rồi!

Rất ít khi nhìn thấy dáng vẻ này của mẹ!

Tuy rằng thoát nhìn như đang cười, thế nhưng cười như vậy, lại làm cho người ta lo sợ hơn!

Nói thật, Mặc Thiếu Thiên cũng có một chút!

Nhìn Lâm Tử Lam, thật sự không kiềm chế được, “Lâm tiểu thư, em đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn anh, anh rất dễ kích động!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Đương nhiên, lời này Mặc Thiếu Thiên nói ở bên tai Lâm Tử Lam.

Hi Hi ở một bên nhìn, cũng cố ý tiến tới nghe, lúc này, cha cần ứng phó với mẹ nha!

Lúc này, Lâm Tử Lam ngồi ở chỗ kia, vẫn không có động.

Mặc Thiếu Thiên vội vàng, trực tiếp ngồi ở chỗ đó, ôm lấy Lâm Tử Lam, “Có gì muốn nói em cứ nói đi, nhìn anh như vậy, có chút không chịu nổi.”

Về phần, Mặc Thiếu Thiên đi thẳng vào vấn đề!

Lâm Tử Lam còn muốn hỏi cái gì, bỗng nhiên cảm giác được trên tay nhộp nháp, cô bỗng nhiên cả kinh, lập tức nhìn sau lưng của Mặc Thiếu Thiên, “Miệng vết thương của anh bị rách sao ?”

Mặc Thiếu Thiên sửng sốt, lập tức mở miệng, “Anh không sao!”

Lâm Tử Lam vươn tay, nhìn máu trên tay mình, cái này gọi là không sao?

Cô chỉ vừa chạm đến người anh một chút, trên tay cũng đã nhiều máu như vậy, cái này gọi là không sao sao!?

438. Chương 441: Buổi Tối Muốn Cùng Mẹ Con Làm Công Tác

Lâm Tử Lam vươn tay, nhìn máu trên tay mình, cái này gọi là không có việc gì?

Cô chỉ vừa chạm tới lưng anh một chút, trên tay cũng đã nhiều máu như vậy, cái này gọi là không có việc gì! ?

Hi Hi vừa nhìn, cũng biết đã xảy ra chuyện, không nói hai lời trực tiếp đi ra ngoài tìm bác sĩ.

Mấy phút sau.

Bác sĩ nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc tổng, vết thương vừa khép miệng, thế nhưng lại xuất hiện vết nứt, tôi sẽ bôi thuốc cho ngài, mấy ngày kế tiếp ngài nên tĩnh dưỡng cho tốt, tránh cho vết thương nứt lần thứ hai, đến lúc đó sẽ không tốt đâu!” Bác sĩ nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc Thiếu Thiên vốn là muốn nhìn bác sĩ ý bảo, không cần nói thế, thế nhưng bác sĩ lại nói ra, Mặc Thiếu Thiên cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

“Nếu như không có chuyện gì, tôi đi ra ngoài trước, có chuyện gọi tôi là được!” Bác sĩ nói.

“Làm phiền ông !” Tử Lam cười.

“Không có chuyện gì!” Bác sĩ nói xong cũng đi ra ngoài.

Lúc này, trong phòng lưu lại ba người bọn họ.

Bác sĩ vừa ra, nụ cười trên mặt Lâm Tử Lam lập tức biến mất, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô , muốn nói cái gì, nhưng không biết nên nói như thế nào.

“Anh...” Mặc Thiếu Thiên mới muốn nói gì, đưa tay chạm vào người Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam lại một lần nữa tránh ra, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Mặc Thiếu Thiên, vì vậy, kế tiếp Mặc Thiếu Thiên không biết nên nói cái gì.

Hi Hi cũng đứng ở nơi đó nhìn, có thể nói, đây là lần đầu tiên bé nhìn thấy mẹ tức giận!

Vì để tránh cho chiến tranh, Hi Hi không thể làm gì khác hơn là tự mình ra trận, hi sinh mình!

Nghĩ tới đây, Hi Hi trực tiếp đi tới, nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, thật ra lần này cha đi ra ngoài là muốn giúp con!”

Nói lên cái này, Lâm Tử Lam nhú mày, nhìn về phía Hi Hi.

Vì vậy, Hi Hi đem đầu đuôi câu chuyện kể một chút, sau khi nói xong, Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, “Sự tình chính là như vậy, cha sợ mẹ lo lắng nên không nói cho mẹ biết!”

Sau khi nói xong, Lâm Tử Lam vẫn không có bất kỳ biểu tình nào.

“Mẹ!” Hi Hi kêu một tiếng, Lâm Tử Lam vẫn là không có bất kỳ biểu tình gì.

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở trên giường, nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam, không vui cau mày, “Bảo bối!”

“A! ?”

“Con đi ra ngoài, ba phút sau vào!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi nói.

Hi Hi nhú mày, muốn hỏi cái gì, thế nhưng cũng biết cha sẽ không tổn thương mẹ, mà Lâm Tử Lam ngồi ở chỗ kia, không nói gì.

Hi Hi suy nghĩ một chút, không bằng giao mọi chuyện cho cha!

Vì vậy, Hi Hi gật đầu, “Được!” Sau khi nói xong Hi Hi trực tiếp đi ra ngoài.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ!

Đương nhiên, sau khi Hi Hi ra ngoài, tuyệt đối sẽ ở cửa nghe lén!

“Lâm Tử Lam!” Mặc Thiếu Thiên kêu một tiếng.

Lâm Tử Lam ngồi ở chỗ kia, không có đáp.

“Lâm Tử Lam, nếu em không nói, có tin anh muốn em hay không!” Mặc Thiếu Thiên thở phì phò mở miệng.

Lâm Tử Lam, “...”

Hi Hi ở cửa nghe, lúc nghe được câu này, thối phụt một tiếng, nhin không được bật cười, may là đúng lúc che miệng, không có phát ra âm thanh.

Cha, lời này, cũng chỉ có cha nói ra!

Lúc này, Lâm Tử Lam ngồi ở chỗ kia, vẫn không có nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam vẫn không nói gì, tức giận không được, vừa muốn đứng dậy, Lâm Tử Lam nghe được động tĩnh, lập tức quay đầu nhìn anh , “Đừng nhúc nhích!”

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên không có cử động nữa.

Lúc này Tử Lam nhìn anh, “Anh còn muốn vết thương bị nứt nữa có phải hay không!?” Lâm Tử Lam đi tới nhìn anh hỏi.

Mặc Thiếu Thiên không nói gì, lúc Lâm Tử Lam đến gần anh, bỗng nhiên vươn tay kéo Lâm Tử Lam, trực tiếp hôn lên môi của cô.

Lâm Tử Lam vốn là muốn đẩy anh ra, thế nhưng ngại vì trên người anh có thương tích. Vì vậy, không có lộn xộn, tùy ý Mặc Thiếu Thiên hôn.

Rốt cục, vài phút sau, Mặc Thiếu Thiên thả Lâm Tử Lam ra, nhìn sắc mặt Tử Lam mang theo sắc hồng, lúc này Mặc Thiếu Thiên mới hả giận, “Thế nào? Không để ý tới anh? !”

Lâm Tử Lam trực tiếp cho Mặc Thiếu Thiên một cái nhìn xem thường, không nói gì.

“Không để ý tới anh? Xem ra em thật nghĩ muốn anh muốn em!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói, đối với Lâm Tử Lam ra ma quỷ, anh nghĩ cái gì làm đó.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên đưa tay qua, Lâm Tử Lam vỗ nhẹ nhẹ anh một chút, “Xem ra miệng vết thương của anh vẫn không đau!”

Nghe được Lâm Tử Lam mở miệng nói, hơn nữa còn là giọng bình thường, lúc này Mặc Thiếu Thiên mới thở dài một hơi, bắt quá anh cau mày, “Ai nói, đau!”

“Đau không an phận!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe được Lâm Tử Lam nói như vậy, Mặc Thiếu Thiên vươn tay ôm Lâm Tử Lam, “Vết thương của anh là chuyện nhỏ, bảo bối mới là chuyện lớn, nếu như bảo bối bị một chút thương tổn, không chỉ anh, mà em cũng sẽ cảm thấy khổ sở!”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam sửng sốt một chút.

“Thế nào? Còn đang giận anh! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, mở miệng, “Em không phải tức giận, em đang lo lắng, em vừa tỉnh dậy, không thấy anh, em cho rằng đã xảy ra chuyện gì, rất không an...”

Nghe Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên vươn tay ôm Lâm Tử Lam thêm chặt, nghe được Lâm Tử Lam vì anh mà lo lắng, Mặc Thiếu Thiên còn không nói ra được xúc động.

“Chuyện này là thiếu sót của anh, anh nghĩ em sẽ không tính lại, xin lỗi!” Mặc Thiếu Thiên ôm chặt Lâm Tử Lam, ở bên tai của cô nhẹ giọng nói.

“Mặc kệ thế nào, em đều mong muốn, sau có chuyện gì, anh phải trực tiếp nói cho em biết!” Tử Lam nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Được, anh đáp ứng em!”

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam cười cười, nói “Được rồi, buông, như thế này bảo bối sẽ nhìn thấy!” Lâm Tử Lam nói.

“Không, không muốn buông !” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “... Như thế này bảo bối sao vào được!” Lâm Tử Lam nói.

“Sẽ không, bé sẽ không vào!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Vì sao! ?” Lâm Tử Lam hỏi.

Nghe được Lâm Tử Lam hỏi, Mặc Thiếu Thiên lên giọng, “Bảo bối, con sẽ không vào đúng hay không! ?”

“Đúng... Cha mẹ yên tâm, con cái gì cũng không nghe được, nhìn không thấy!” Hi Hi ở bên ngoài hô.

Lâm Tử Lam, “...”

Thời gian, rất nhanh trôi qua.

Vết thương của Mặc Thiếu Thiên tốt lên không sai biệt lắm được xuất viện.

Vết thương của Lâm Tử Lam cũng không có gì, kỳ thực có thể xuất viện, chỉ là Mặc Thiếu Thiên ngại một người buồn chán, lôi kéo Lâm Tử Lam ở lại cùng anh.

Như vậy chiếm tiện nghi và vân vân cũng đều tiện.

Chỉ là, ở bệnh viện, cũng không có thoải mái.

Vừa về đến nhà, Mặc Thiếu Thiên không nhịn được cảm thán, “Ở nhà là tốt nhất!”

Hi Hi đang ở trong bếp đun thuốc bổ, nghe được Mặc Thiếu Thiên nói, lập tức lộ ra một đầu nhỏ, “Đó là đương nhiên, ở nhà thoải mái!”

Mặc Thiếu Thiên thoải mái ngồi ở trên sofa, nghe được Hi Hi nói nhịu mảy, “Không sai, còn có đồ ăn con làm nữa!”

“Cha, lúc cha ở bệnh viện, ngày ba bữa cũng là bảo bối mang tới mà!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, cho Hi Hi một đánh giá chắc chắn, “Vấn đề hoàn cảnh”

Mặc Thiếu Thiên ghét nhất là bệnh viện, nhưng năm nay hết lần này tới lần khác nhiều lần tiến vào.

Nghe thế một, Hi Hi lúc này mới gật đầu, hoàn toàn không sai biệt lắm.

Đúng lúc này, Lâm Tử Lam tắm rửa xong từ phòng tắm đi tới, thay đổi một thân quần áo thường, thoát nhìn buông lỏng không ít, Lâm Tử Lam trực tiếp đi tới, ngồi ở trên sofa, đuổi người, “Thật thoải mái!”

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở bên người Lâm Tử Lam, đôi mắt quét về phía cô, khoe miệng gọi lên một nụ cười thâm vị ý trường*, lại không nói gì thêm.

*nhiều ý nghĩ.... ..

Lâm Tử Lam cũng quét mắt nhìn anh một cái, “Anh nhìn em làm gì?”

“Không có gì!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nhẹ giọng nói.

Nghe được câu này, Lâm Tử Lam trực tiếp cho Mặc Thiếu Thiên một cái nhìn xem thường..

Mặc Thiếu Thiên không có châm chọc Lâm Tử Lam!

Nhìn bộ dạng Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cười.

Đúng lúc này, tiếng nói của Hi Hi từ phòng bếp truyền tới, “Cha, mẹ, có thể ăn cơm!” Hi Hi hô một tiếng.

Nghe thế, Lâm Tử Lam lập tức đứng dậy đi đến bàn cơm, lưỡi cùng Mặc Thiếu Thiên trêu chọc.

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên nhịu mảy, dù sao cũng là chuyện sớm hay muộn, đứng dậy, cũng đi ăn cơm.

Bữa bữa cơm này, một nhà ba người ăn vô cùng vui vẻ.

Sau khi ăn xong, Hi Hi ở trong bếp dọn dẹp, Lâm Tử Lam đi trở về phòng, Mặc Thiếu Thiên nhân cơ hội này đi đến phòng bếp.

“Bảo bối, buổi tối cha theo sát mẹ con có công tác muốn làm, con nhớ kỹ, đừng đi quấy rối!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi nói.

Không có biện pháp, chuyện tốt bị phá hư nhiều lắm, hiện tại Mặc Thiếu Thiên nhất định phải sớm cảnh cáo Hi Hi mới an tâm!

Hi Hi, “...”

Bé còn tưởng rằng cha tới giúp bé dọn dẹp, không nghĩ tới là cảnh cáo!

Suy nghĩ một chút, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên nghĩ đến cái gì.

Vì vậy, ngược mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Muốn cho con không ra ngoài cũng được, cha, những cái chén ...”

Mặc Thiếu Thiên tự nhiên biết Hi Hi muốn nói cái gì, anh biết có ý gì. Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp mở miệng, “Bảo bối, vết thương của cha con còn chưa khỏi, con cũng biết không thể dính nước, cho nên một mình con chậm rãi rửa đi.....” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp từ phòng bếp đi ra.

Hi Hi, “...”

Cái gì gọi là vết thương còn chưa khỏi?

Vết thương chưa tốt mà muốn làm vận động?

Vẫn không thể dính vào nước, đây cũng không phải dùng đến nơi đó, dùng tay rửa, cũng không phải dùng lưng rửa chén!

Bất quá nhìn bóng lưng Mặc Thiếu Thiên chạy thoát, Hi Hi đứng ở trong bếp hung hăng dậm chân!

A a a a!

Tại sao bé lại có người cha như vậy!!!!!!!!!!!!

Mỗi một người đều không biết yêu thương bé, đều là cha mẹ chăm sóc con cái, họ lại ngược lại, còn muốn bé hầu hạ hai người bọn họ!

Nghĩ tới đây, Hi Hi cũng vô lực, ai, ai bảo mình nguyện ý !

Lần đầu tiên nhận thức được, thì ra thiên tài cũng không dễ làm như thế!

Không có biện pháp, chỉ có thể tiếp tục rửa chén...

Buổi tối.

Hi Hi vốn là muốn trốn ở phòng không đi ra, thế nhưng Mặc lão điện thoại tới, muốn đón Hi Hi đi.

Trong nhà, chỉ còn lại có Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam hai người...

Rốt cuộc Mặc Thiếu Thiên không hề cố kỵ muốn làm cái gì thì làm cái đó!

439. Chương 442: Tặng Cho Em Một Món Quà

Tắm rửa xong Mặc Thiếu Thiên từ phòng tắm đi ra, bên hông quần một cái khăn tắm trắng, thân trên cường tráng lộ ra, mấy khối cơ trước ngực thoát nhìn vô cùng gợi cảm, phối hợp với da thịt màu đồng, bọt nước theo đường cong chảy xuống, chảy vào bụng của anh xuống phía dưới.....

Nếu như không gặp qua bộ dạng này của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam nhất định sẽ lộ ra bộ dạng mê trai.

Nhưng mà, biết quá quá lâu, định lực vẫn phải có,Lâm Tử Lam nhìn anh, tầm mắt trực tiếp từ trên người anh dời đi, hướng anh đi tới, “Thế nào, vết thương không sao chứ! ?” Lâm Tử Lam đi tới lo lắng nhìn về phía sau lưng của Mặc Thiếu Thiên.

Nhưng mà vẫn chưa đi đến bên kia, Mặc Thiếu Thiên lại bỗng nhiên từ phía sau ôm lấy Lâm Tử Lam .

“Anh làm gì! ?” Lâm Tử Lam nhìn anh nhẹ giọng hỏi.

“Anh rất nhớ em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “... Em vẫn luôn ở đây không phải sao? Em xem miệng vết thương của anh một chút!?” Lâm Tử Lam có chút buồn cười nói.

“Anh không sao, anh bây giờ muốn em!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp ôm lấy thân thể Lâm Tử Lam, hướng về phía môi Lâm Tử Lam hôn lên.

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, cảm nhận nụ hôn của Mặc Thiếu Thiên, trong lòng cũng nói không ra được lời xúc động, tay, lặng lẽ đặt ở bên hông Mặc Thiếu Thiên, đáp lại nụ hôn của anh.

Mà lúc này, Mặc Thiếu Thiên lại ôm ngang Lâm Tử Lam lên, hướng đến trên giường.

Đặt cô lên giường, Mặc Thiếu Thiên thuận thế hôn lên môi cô, càng hôn càng sâu, rất nhanh, Mặc Thiếu Thiên đem quần áo Lâm Tử Lam cởi bỏ, cũng bỏ đi khăn tắm của mình, trực tiếp hướng phía hai chân thon dài của Lâm Tử Lam, tiến vào.... ..

Lúc này đây, Lâm Tử Lam không có bất kì trở ngại nào, mà rất phối hợp với Mặc Thiếu Thiên.

Có người nói, yêu chính là tâm linh đồng nhất, Lâm Tử Lam cũng rất hưởng thụ cảm giác hai người hợp nhất.

Bởi vì yêu, cái gì cũng có.

Lâm Tử Lam cảm giác được tình yêu của Mặc Thiếu Thiên đối với mình, cũng đã bỏ ra rất nhiều nỗ lực...

Vì vậy, bên trong gian phòng truyền ra từng đợt âm thanh trầm thấp.... ..

Gần tới mười hai giờ, thì trong phòng khôi phục yên tĩnh?

Lúc này khắp nơi còn tràn đầy tư vị hoan ái.

Trong bóng tối, hai người có thể cảm giác được sự tồn tại của đôi phương, Mặc Thiếu Thiên nằm ở trên giường, từ phía sau ôm lấy Lâm Tử Lam, hai người lặng lẽ nằm ở trên giường, tay Mặc Thiếu Thiên, vô tình để ở trên bụng Lâm Tử Lam, mà một giây kế tiếp, tay của Lâm Tử Lam, lại nhẹ nhàng trườn lên trên tay của Mặc Thiếu Thiên, tay của hai người, gần sát trên bụng của Lâm Tử Lam.

Mặc Thiếu Thiên cả kinh, tựa hồ hiểu cái gì, mấy ngày nay, trong bệnh viện bận rộn, anh quên mất.

Lâm Tử Lam khôi phục trí nhớ, cũng khẳng định nhớ tới điều gì!

Cô vẫn luôn nỗ lực duy trì trạng thái của mình, Mặc Thiếu Thiên dĩ nhiên sơ sót cái này!

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên lập tức cầm chặt tay của Lâm Tử Lam.

“Xin lỗi...” Mặc Thiếu Thiên ở bên tai Lâm Tử Lam nhẹ giọng mở miệng, thanh âm mang theo mấy phần áp lực.

Lâm Tử Lam lặng lẽ nằm ở trong lòng Mặc Thiếu Thiên, lúc nghe thấy tiếng xin lỗi, bỗng nhiên mũi chua xót một chút.

Nguyên nhân, anh tổn thương cô!

“Xin lỗi...” Mặc Thiếu Thiên nhẹ nhàng nói một tiếng, càng thêm dùng sức ôm lấy cô.

Người Lâm Tử Lam khẽ run một cái, cô xoay người, đối mặt với Mặc Thiếu Thiên, “Người nói câu đó phải là em, xin lỗi.....em không có bảo vệ tốt con.... ..” Nói xong, Lâm Tử Lam nhận không được ghen ngào.

Mặc Thiếu Thiên hiểu Lâm Tử Lam, cô là một người rất thích trẻ con, mấy năm trước không chút do dự sinh Hi Hi ra, hiện tại, đứa con kia là kết tinh tình yêu của bọn họ, Lâm Tử Lam càng thêm quý trọng, thế nhưng không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy...

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, hai tay nhẹ nhàng chạm đến mặt của cô, cảm giác được khỏe mắt cô có nước mắt, đáy lòng càng thêm xúc động.

Biết Lâm Tử Lam lâu như vậy, có thể nói, cô vẫn luôn lạc quan, hiện tại chạm tới nước mắt của cô, Mặc Thiếu Thiên không nói ra được tư vị.

“Không phải là lỗi của em...” Mặc Thiếu Thiên nhẹ nhàng lau đi nước mắt Lâm Tử Lam, “Đây tất cả, đều là bởi vì anh, em không cần tự trách!”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, nước mắt Lâm Tử Lam vẫn là không nhận được chảy ra.

Từ lúc cô khôi phục trí nhớ đến bây giờ, vẫn luôn nhẫn nại.

Nói không đau lòng, nói không buồn, đó là giả, đó là một tiểu sinh mệnh, con của cô, thế nhưng ngay trong cơ thể cô một chút xíu biến mất không thấy...

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên ôm Lâm Tử Lam, “Cảm ơn em, cảm ơn em đã trải qua nhiều chuyện như vậy, vẫn yêu anh như cũ, ở lại bên cạnh anh!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Thật ra chuyện mất đi đứa bé, nguyên nhân chính là vì anh, thế nhưng Lâm Tử Lam không có trách anh, điều này làm cho Mặc Thiếu Thiên cảm thấy rất may mắn, đời này, là một việc may mắn nhất.

Lâm Tử Lam cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, cũng không nói gì, mà là vươn tay, ôm lấy Mặc Thiếu Thiên.

Cô không phải là người không phân biệt phải trái, là Diệp An Nhiên nhìn cô không vừa mắt, xuống tay với cô là chuyện sớm hay muộn, cô không vì vậy mà trách cứ Mặc Thiếu Thiên.

Cô không bởi vì yêu, mà toàn bộ trách nhiệm đổ lên người Mặc Thiếu Thiên.

Cảm giác được Lâm Tử Lam ôm lấy mình, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên xoay người, trên người của Tử Lam.

“Lâm Tử Lam, anh bảo đảm, chuyện này sẽ không phát sinh nữa, cho anh thêm một cơ hội!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam một chữ một nói, đôi tròng mắt kia tràn đầy khẳng định.

Trong đêm tối, cái gì đều thấy không rõ, nhưng là cô lại có thể thấy vẻ kiên định trên mặt anh, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, dùng sức gật đầu.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cúi đầu hôn Lâm Tử Lam.

Một nụ hôn rất sâu, rất dài, rất triền miên...

Cũng không biết qua thời gian bao lâu, Mặc Thiếu Thiên buông Lâm Tử Lam ra, nhưng lại không có từ trên người cô xuống phía, mà là nhìn Lâm Tử Lam.

“Anh có một lễ vật muốn tặng cho em! ?”

Lâm Tử Lam hiểu được, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Lễ vật gì! ?”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, cúi đầu ở bên tai Lâm Tử Lam nhẹ nhàng nói câu gì, lúc nghe được, mặt Lâm Tử Lam một trận đỏ, “Anh xác định! ?”

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Anh cùng em tỷ số trúng thưởng rất cao, không biết lúc này đây sẽ như thế nào!” Mặc Thiếu Thiên dề dặc nói.

Lâm Tử Lam, “...”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, tay nhẹ nhàng nâng mặt của cô, “Cố gắng một chút, không có cũng không sao, nếu như có, thì chúng ta không cần phải tiếc nuối!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó nặng nề gật đầu.

“Ý của em chính là đồng ý! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

“Em phản kháng hữu hiệu sao! ?”

“Không có!”

“Vậy được rồi!”

Mặc Thiếu Thiên cười, nhìn Lâm Tử Lam, nhẹ giọng mở miệng, “Anh sẽ dịu dàng!”

Lâm Tử Lam cười, hướng anh nháy con ngươi, “Thích không! ?”

“Thích!”

Khóe miệng Lâm Tử Lam tràn ra một nụ cười, thoát nhìn rất hạnh phúc.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam cười, đáy lòng khẽ động, trực tiếp hướng hai chân Lâm Tử Lam, trực tiếp tiến vào...

Ngày thứ hai.

Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam cùng đi công ty.

Mới vừa vào công ty, Cảnh Thần lôi kéo cô, “Cậu thế nào? Không có sao chứ! ?” Nói xong, ánh mắt của Cảnh Thần đánh giá Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam nhìn cô, “Cậu biết! ?”

Cảnh Thần gật đầu, nhìn cô, “Thế nào? Cậu muốn gạt tớ à!”

“Không có, chỉ là hiếu kỳ, tin tức đều được phong tỏa không phải sao? Thế nào lại có người biết!” Lâm Tử Lam nhìn cô hỏi.

Nói lên cái này, Cảnh Thần cười, “Vài ngày cậu không tới công ty, tớ thấy lạ, điện thoại di động cũng không gọi được, tớ gọi cho bảo bối, bảo bối nói cho tớ biết!” Cảnh Thần nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam gật đầu.

“Vốn là muốn thăm cậu, thế nhưng bảo bối nói tin tức bị phong tỏa, tránh để người khác biết, vì vậy tớ không đến!” Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam nói.

Lâm Tử Lam nhìn cô, cười cười, “Tớ không sao!”

Cảnh Thần lúc này mới gật đầu, “Thấy cậu cùng Mặc tổng cùng đi ra ngoài sẽ biết!”

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần cười cười, “Được rồi, có chuyện nói cho cậu biết!” Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần nói.

“Cái gì! ?”

Vì vậy, Lâm Tử Lam tiến cạnh Cảnh Thần nhẹ nhàng nói một câu, Cảnh Thần lập tức nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Lâm Tử Lam, không tin nhìn cô, “Cậu nói thật! ?”

Lâm Tử Lam nhún mày.

“Tớ thấy, cũng quá cầu huyết, đây là phim truyền hình nhiều tập không phải sao!” Cảnh Thần kinh ngạc nhìn Lâm Tử Lam nói.

Nói lên cái này, Lâm Tử Lam cười, “Hiện tại tớ nghĩ phim truyền hình có nhiều tình tiết, rất đáng tin!”

“Ha ha ha, thật cầu huyết, khó có thể tin!” Cảnh Thần không tin nói.

“Không được, tớ phải hỏi cậu!” Cảnh Thần nói, sau đó nghĩ, “Lần đầu tiên chúng ta quen biết là như thế nào?”

Nói lên vấn đề này, Lâm Tử Lam bắt đầu dĩ lắc đầu, “Châm chọc Mặc Thiếu Thiên!”

Nghe được đáp án của Lâm Tử Lam, Cảnh Thần vẫn là không nhịn được nở nụ cười, “Cậu vẫn còn nhớ! ?”

Lâm Tử Lam gật đầu.

“Thật là, bảo bối cũng có nói cho tớ biết!” Cảnh Thần kích động nói.

Lâm Tử Lam cười, “Được rồi, tớ không sao!”

Cảnh Thần gật đầu, sau đó còn cảm khái, “Cậu cùng Mặc tổng cuối cùng cũng khổ tận cam lai!”

“Sau đó sẽ tốt hơn!”

Cảnh Thần dùng sức gật đầu.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn cô, “Được rồi, đi làm việc, bữa trưa trò chuyện tiếp!”

“OK!” Cảnh Thần lên tiếng, hai người đều trở lại chỗ ngồi làm việc.

Một lát sau, thì có người đi tới, “Lâm thư kí, cái này là muốn Mặc tổng ký tên, làm phiền cô đưa cái này cho ngài ấy!”

Lâm Tử Lam nhìn văn kiện quảng cáo đưa tới, lúc này mới nhớ tới, chính mình đảm nhiệm chức vụ thư kí!

Lâm Tử Lam gật đầu cười, “Được, tôi đã biết!”

Vì vậy người của bộ phận thiết kế gật đầu, rồi rời đi.

Lâm Tử Lam cầm văn kiện, trực tiếp đi đến phòng làm việc của tổng giám đốc.

440. Chương 443: Mang Theo Bảo Bối Diệt Tiểu Tam

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở trước bàn làm việc.

Lâm Tử Lam đi tới cửa, nhìn thấy một màn này, đưa tay gõ cửa, rồi tiến vào.

Thanh âm giày cao gót tích tích đáp đáp, rất êm tai.

Mặc Thiếu Thiên không cần ngẩng đầu, cũng biết là ai tới!

“Thế nào? Nhớ anh! ?” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên ngẩng đầu, nhìn Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam nhìn anh, có chút khó tin, “Anh biết là em! ?”

Mặc Thiếu Thiên lười biếng nhún mày.

“Anh làm sao biết! ?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

“Nếu em thực sự yêu một người, sẽ quen thuộc tất cả, tỷ như mùi của em, tiếng hít thở, thậm chí, tiếng bước chân của em...” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên nhìn về phía Lâm Tử Lam.

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói cái này, Lâm Tử Lam nhin không được bật cười một tiếng.

“Mặc Thiếu Thiên, lời nói đó, thực sự không thích hợp để anh nói!” Lâm Tử Lam nín cười nói.

Mặc Thiếu Thiên trực tiếp liếc cô một cái, sau đó ngoài cười nhưng trong không cười nhìn cô, “Buổi tối anh sẽ thu thập em!”

Lâm Tử Lam không trả lời, nhìn anh, trực tiếp đưa lên một phần hợp đồng, “Cái này mang tới cho anh kí tên!”

Mặc Thiếu Thiên thấy, trực tiếp nhận lấy, lật xem vài cái, trực tiếp kí tên ở phía trên.

Nhìn lúc Mặc Thiếu Thiên ký tên, Lâm Tử Lam chợt nhớ tới cái gì, “Mặc tổng, em có một ý tưởng!” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc Thiếu Thiên ngược mắt nhìn cô, “Ý tưởng gì! ?”

“Em nghĩ anh nên tuyển thư kí khác thì sẽ tốt hơn!” Lâm Tử Lam nói.

Cô mặc dù là thư kí của Mặc Thiếu Thiên, thế nhưng mấy tháng này, cô vẫn luôn không ở đây, trong lúc làm việc lại càng không giúp gì được cho Mặc Thiếu Thiên, chỉ là dnah nghĩa, hơn nữa, còn có thể làm lỡ không ít công tác.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Thế nào? Em không muốn làm thư kí thân cận của anh! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam hỏi.

Hoàn toàn cố ý nhấn mạnh hai chữ thân cận này.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, hướng anh nở nụ cười, về sau nhìn thẳng vào hỏi, “Chuyên ngành của em là thiết kế, không phải thư kí, trong khoảng thời gian này anh cũng nhìn ra, em can bản là không làm được gì, mọi việc đều là Mạc Lương làm, sở dĩ muốn anh tuyển thêm thư kí, là muốn chia sẻ một chút công việc cùng Mạc Lương, mà còn, là một thư kí chuyện nghiệp để giúp anh!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên một chữ một nói.

“Thế nhưng em làm rất tốt!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Em làm cho dù tốt, cũng không phải chuyên nghiệp, thân kiêm hai chức vụ làm em mệt chết đi, vậy nên một lần nữa muốn anh tuyển thêm thư kí!” Lâm Tử Lam nói.

Nói lên như vậy, Mặc Thiếu Thiên thương Lâm Tử Lam, cũng chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Trong khoảng thời gian này xảy ra nhiều chuyện như vậy, tất cả nghiệp vụ đều là Mặc Lương xử lý, nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Đúng, em nói không sai, thật ra trước đây muốn em làm thư kí cũng chỉ vì muốn của em, hiện tại thành công, em cũng có thể nghỉ ngơi thật tốt!”

Lâm Tử Lam, “...”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam đặc biệt không nói gì, còn có thể trực tiếp một chút sao?

“Bởi vậy có thể thấy được, anh không thể phân biệt được chuyện công chuyện tư!” Lâm Tử Lam nhìn anh nói.

“Không, cái này gọi là sách lược!” Mặc Thiếu Thiên sửa đúng.

Lâm Tử Lam liếc mắt nhìn anh, không nhìn anh, Mặc Thiếu Thiên cười, “Thế nào? Nếu như anh tuyển thư kí khác, em không lo lắng? Ghen?”

Người người đều biết, thư kí của Mặc Thiếu Thiên đều là người xinh đẹp, có năng lực.

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam hướng về phía anh cười, “Anh cứ nói đi!?”

Nhìn Lâm Tử Lam cười, Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn cô, “Anh làm sao biết? Em phải biết rằng, mỹ nữ muốn vào MK làm việc vô cùng nhiều!” Mặc Thiếu Thiên nói lời này có ý nhấn mạnh muốn Lâm Tử Lam nghe xong ghen.

Thế nhưng Lâm cô nương đâu có dễ tin người như vậy?

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Tử Lam lười biếng nhún hai hàng lông mày, “So với em xinh đẹp hơn, sợ không nhiều lắm, hơn nữa như em vậy, trí tuệ khuôn mặt đẹp cùng tồn tại, càng không nhiều lắm, sợ dĩ, em tại sao phải lo lắng? Ghen!?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên một chữ một hỏi.

Quả nhiên, không phải người một nhà không vào cùng một cửa, trình độ tự kỉ đều giống nhau!

Chỉ là, không thể phủ nhận, những điều Lâm cô nương nói đều là sự thật!

Nói đến đây, Lâm Tử Lam chợt nhớ tới cái gì, cười bổ sung một câu, “Em tin tưởng anh, sẽ không phụ thiên (không hiểu là gì – ai hiểu nhắc Huyền) như vậy!”

Nghe thế một, Mặc Thiếu Thiên nhún mày, “Đó cũng không thấy rõ, đàn ông đều dùng nửa thân dưới suy nghĩ, thông thường đều là dùng nửa thân dưới tự hỏi, mới có thể dùng đầu óc!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói lên cái này, Lâm Tử Lam nhún mày, “Như vậy em chỉ có thể chúc mừng anh trước!” Nói xong Lâm Tử Lam muốn đi.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên đứng dậy, bắt tay của Lâm Tử Lam lại, nhún mày, nhìn về phía cô, “Em không ăn giấm!?”

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên cầm lấy tay của mình, khóe miệng gợi lên, vươn tay làm một động tác giết, “Đại khái anh có thể đi thử một chút, em sẽ phái con trai bảo bối đi diệt tiểu tam, tới một người, em diệt một người, tới hai người, em diệt hai người, nếu không diệt được, như vậy em sẽ diệt anh!” Lâm Tử Lam nhìn anh một chữ một nói, sau khi nói xong, Lâm Tử Lam lưu lại một nụ cười ý vị sâu xa trực tiếp đi ra ngoài.

Mặc Thiếu Thiên đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam, trong đầu vang lên lời Lâm Tử Lam mới vừa nói, khóe miệng không khỏi tràn ra một nụ cười...

Càng ngày càng thấy Lâm Tử Lam đáng yêu!

Nhìn Lâm Tử Lam đi xa, Mặc Thiếu Thiên lúc này nhấn điện thoại nội bộ cho bộ phận quản lý nhân sự, “Phát tin tức, thông báo tuyển dụng tư kí mới, ưu tiên nam...”

Sau khi những lời nam được ưu tiên, bộ phận quản lý nhân viên bỗng nhiên sững sốt, đây là Mặc tổng sao! ?

Luôn luôn thích thông báo tuyển dụng nữ tư kí, giờ lại thay đổi!?

Sau nửa giờ, tin tức truyền ra.

Lâm Tử Lam rót một chén nước đi vào phòng thiết kế, thì có người xông tới, “Lâm Tử Lam, nghe nói Mặc tổng thông báo tuyển thư kí mới!”

Lâm Tử Lam sững sốt, biết từ trước đến nay tin tức về Mặc Thiếu Thiên rất được để ý, Tử Lam gật đầu, “Đúng vậy!”

“Tạm thời cô không phải đang giữ chức vụ đó sao? Vì sao còn muốn tuyển?” Một đồng sự bộ phận thiết kế hỏi.

Lâm Tử Lam cười, “Tất cả mọi người nói, tôi cũng chỉ là tạm thời, không phải vĩnh viễn, huống chi, tôi cũng không phải xuất thân làm thư kí, sớm muộn gì cũng cần phải tuyển!” Lâm Tử Lam cười nói.

“A a, tôi còn tưởng rằng cô cùng Mặc tổng đã xảy ra chuyện gì!” Hình Nguyệt thở dài một hơi nói.

Nhìn dáng vẻ Hình Nguyệt, Lâm Tử Lam cười cười, xem ra chuyện của bọn họ, ở bên trong công ty ai cũng quan tâm!

“Làm sao sẽ cùng Mặc tổng xảy ra chuyện, các người không biết sao? Lần này thông báo tuyển dụng thư kí có một quy định!” Có người nói.

“Quy định gì! ?” Hình Nguyệt trực tiếp nhìn người kia hỏi.

Người kia nhìn bọn họ, cười cười, mở miệng, “Ưu tiên nam...”

Nói lên cái này, một trận ồ lên.

“Mặc tổng không để cho Lâm Tử Lam ghen, đặc biệt thêm một quy định như vậy, các người nói có thể xảy ra chuyện gì! ?” Người kia cười nói.

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó nghe, bọn họ mỗi người một câu, Lâm Tử Lam đứng ở một bên nhàn nhạt cười, không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên lại náo loạn như thế.

Nhìn bọn họ nói, Lâm Tử Lam từ trong đám người lui ra ngoài, bưng cái cốc, vừa muốn đi tới vị trí của mình liền thấy Cảnh Thần một mình ngồi ở chỗ kia.

Giống như đang suy nghĩ gì, thoát nhìn rất không có tinh thần.

Lúc này, Lâm Tử Lam đi tới, “Này, cậu đang suy nghĩ gì! ?”

Cảnh Thần vẫn duy trì một động tác, không hề động.

Lâm Tử Lam cau mày, gần đây Cảnh Thần thoát nhìn rất không thích hợp, cô vươn tay, ở trước mặt Cảnh Thần, “Này...”

Lần này Cảnh Thần bỗng nhiên hoảng hốt, hoàn hồn nhìn Lâm Tử Lam, “A? Làm sao vậy? !”

Lâm Tử Lam nhíu mày, có mấy phần lo lắng nhìn cô, “Cậu làm sao vậy? Khó chịu ở đâu có phải không?”

Cảnh Thần lắc đầu, “Tớ không sao!”

Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần, lúc sau, cô trực tiếp đưa cái cốc đến trước mặt cô, trực tiếp ngồi ở trước mặt cô, “Thoạt nhìn cậu giống như không giống như là không có chuyện gì, nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì! ?”

Cảnh Thần cau mày, luôn mãi do dự, suy nghĩ một chút, “Lâm Tử Lam, tan tầm cậu có thời gian rảnh không?”

“Làm gì?”

“Xem mắt!”

Xem mắt? !

Lâm Tử Lam không tin nhìn Cảnh Thần, “Cậu đi xem mắt? !”

Cảnh Thần thở dài, gật đầu, “Đúng, mẹ tớ an bài, không đi không được!”

Lâm Tử Lam biết quan hệ của Cảnh Thần cùng Trần Mặc có điểm tế nhị, nhìn hiện tại Cảnh Thần muốn đi xem mắt, không biết nên nói cái gì, suy nghĩ một chút, gật đầu, “Có!”

“Vậy cậu đi cùng tớ có được hay không! ?” Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam nói.

“Tớ đi cùng cậu?”

Cảnh Thần gật đầu, “Kỳ thực, tớ không muốn đi, thế nhưng nếu như tớ không đi, mẹ tớ sẽ nổi giận, cậu đi cùng tớ có được hay không?” Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam nói.

Nhìn dáng vẻ Cảnh Thần, Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, gật đầu, “Được, tớ đi cùng cậu!”

Nghe được Lâm Tử Lam nói, Cảnh Thần bỗng nhiên nở nụ cười, “Tốt, tan tầm chúng ta cùng đi!”

“Được!” Lâm Tử Lam lên tiếng.

Lúc này, Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam cười cười, “Cũng là cậu đối với tớ tốt nhất!”

Lâm Tử Lam cười, “Xem mắt còn có thể ăn một bữa phải không!?”

Cảnh Thần khá tán đồng gật đầu.

“Được rồi, đi làm, tan tầm liên hệ!”

“Được.”

Sau khi nói xong, Lâm Tử Lam trở về vị trí của mình, nghĩ đến buổi tối còn có hẹn với Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam trực tiếp đăng ký MSN (giống facebook đó).

Lâm Tử Lam, “Buổi tối không thể cùng anh ăn cơm!”

Mặc Thiếu Thiên, “Đi chỗ nào?”

Lâm Tử Lam, “Xem mắt!”

Nói đến đây, điện thoại của Lâm Tử Lam trực tiếp vang lên.

Nhìn dãy số Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam lắc đầu, trực tiếp nhận.

“Này!”

“Lâm Tử Lam, cho anh một lời giải thích!” Mặc Thiếu Thiên một chữ một nói.

“Lúc tan tầm, em phải cùng Cảnh Thần đi xem mắt!” Lâm Tử Lam cười nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên sững sốt, “Không nói sớm!”

“Ai ngờ anh khẩn trương như vậy!”

“Đổi thành người khác anh xem em có khẩn trương không!” Hai người ở nơi nào đó đấu võ mồm.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới cái gì, “Em nói cùng ai đi coi mắt!?”

441. Chương 444: Cảnh Thần Đi Xem Mắt

“Cảnh Thần !”

Nói lên cái này, Mặc Thiếu Thiên im lặng.

Lâm Tử Lam hiếu kỳ, “Làm sao vậy! ?”

“Em biết không? Trần Mặc muốn đính hôn!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói lên cái này, Lâm Tử Lam sửng sốt, “Lúc nào?”

“Sau ngày chúng ta nằm viện mấy ngày, đính hôn ngày thứ sáu!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Hôm nay là thứ năm?” Lâm Tử Lam kinh ngạc hỏi.

“Ừ!”

Lâm Tử Lam cũng trầm mặc, mắt nhìn về phía Cảnh Thần, đây mới là nguyên nhân vừa rồi cô ấy mất hôn!

Quay điện thoại, Lâm Tử Lam mở miệng, “Được, em biết rồi, buổi tối gặp!”

“Được, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Em đã biết!”

Lúc cúp điện thoại, Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần, cô ấy tuy rằng đang làm việc, thế nhưng giống như đang phát tiết.

Lâm Tử Lam bắt đầu đi lắc đầu, chỉ có thể chờ tan việc.

Lúc xế chiều, Lâm Tử Lam vào phòng giải khát lấy nước, Trần Mặc cũng tiến vào..

“Vào lúc này mỗi ngày, cô đều tới chỗ này!?” Nói xong, Trần Mặc đi tới, lấy một ly cà phê.

Nghe được tiếng của Trần Mặc, Lâm Tử Lam quay đầu lại, nhìn anh một cái, “Thành tổng giám đốc còn tự mình ra ngoài lấy cà phê!?” Lâm Tử Lam pha trò nói.

Trần Mặc cười, “Đi ra hít thở không khí!”

Nói xong, cầm cà phê đi tới.

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, chợt nhớ tới cái gì, nhìn Trần Mặc, “Đúng rồi, nghe nói anh muốn đính hôn! ?”

Nói lên cái này, Trần Mặc chợt nhớ tới cái gì, gật đầu, “Đúng, thứ sáu tuần này, vốn là muốn thông báo cho mọi người, thế nhưng cô cùng Mặc tổng không ở công ty!”

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Anh đã nghĩ thông! ?”

Những lời này có ý tứ, Lâm Tử Lam tin tưởng Trần Mặc nhất định hiểu được.

Trần Mặc cười, “Đến lúc đó hoan nghênh cô cùng Mặc tổng đến!”

Đã nói đến nước này, Lâm Tử Lam cũng không tiện nói cái gì, gật đầu, “Được, trước tiên chúc mừng anh!”

“Được!” Trần Mặc gật đầu.

Lúc này, hai người im lặng không ai nói gì, đúng lúc này, điện thoại di động của Lâm Tử Lam vang lên.

Thấy dây số, Lâm Tử Lam cười nhận, “Này, bảo bối!”

“Mẹ, mẹ bận rộn sao?” Hi Hi qua điện thoại nói.

“Thong thả, đang nghỉ ngơi, làm sao vậy! ?” Lâm Tử Lam cười hỏi.

“Không có việc gì, gọi điện thoại quan tâm mẹ!” Hi Hi nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam cười, từ lúc cô gặp chuyện không may đến bây giờ, Hi Hi đúng giờ gọi điện thoại cho cô xác định địa điểm, rất sợ lại xảy ra chuyện gì.

“Được rồi mẹ, cơm tối ăn cái gì, con làm cho mẹ!” Hi Hi cười hỏi.

Lúc này, Trần Mặc nhìn Lâm Tử Lam, báo cho cô biết một chút, anh đi trước.

Lâm Tử Lam gật đầu.

Trần Mặc xoay người rời đi, lúc này, Lâm Tử Lam chợt nhớ tới cái gì, mở miệng, “A, ngày hôm nay cơm tối không cần chờ mẹ, mẹ buổi chiều lúc tan tầm phải cùng dì Cảnh Thần đi xem mắt, không về ăn cơm được!?” Lâm Tử Lam nói, còn cố ý nhấn mạnh tên Cảnh Thần, lời này, có thể nói là cố ý nói cho Trần Mặc nghe.

Quả nhiên, Trần Mặc đang đi tới cửa, sau khi nghe được Lâm Tử Lam nói, nháy mắt giật mình.

Cảm giác được Trần Mặc không có rời đi, Lâm Tử Lam càng thêm chắc chắn, trong lòng Trần Mặc có Cảnh Thần.

Lúc này, Hi Hi ở bên kia đặc biệt kinh ngạc hỏi, “Dì Cảnh Thần đi xem mắt! ?” Hi Hi không thể tin được hỏi.

“Đúng vậy!”

“Mẹ, mẹ đi xem mắt cẩn thận một chút, đừng để cho người ta coi trọng mẹ!” Hi Hi nói.

Nói lên cái này, Lâm Tử Lam cười khúc khích, sau đó mở miệng, “Ồ Lam Điều, ừ, bây giờ!”

Hi Hi, “...”

Bé không có hỏi ở nơi nào, cũng không có hỏi địa điểm!

“Mẹ, mẹ xác định là mẹ đang nói chuyện với con phải không!” Hi Hi mở miệng hỏi.

“Được rồi, mẹ đã biết, mọi chuyện sau khi xong mẹ sẽ gọi cho con!” Lâm Tử Lam nói.

Hi Hi chỉ biết, mẹ nói lời kia tuyệt đối là nói cho người khác nghe.

“Được rồi, con đã biết!”

Vì vậy, cúp điện thoại .

Mà Trần Mặc đứng ở cửa, lúc nghe được Lâm Tử Lam cúp điện thoại, cũng xoay người rời đi.

Lâm Tử Lam thu hồi điện thoại di động, quay đầu nhìn cửa, bóng lưng Trần Mặc đã biến mất.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, việc cô có thể làm, cũng chỉ có bao nhiêu thôi.

Tuy rằng không biết giữa bọn họ xảy ra chuyện gì, nhìn hai người không hạnh phúc, hơn nữa rất đau khổ, hiện tại, cũng coi như cho bọn họ một cơ hội!

Buổi chiều lúc tan tầm, Lâm Tử Lam cùng Cảnh Thần đi.

Mặc Thiếu Thiên trực tiếp đem xe cho Lâm Tử Lam, đi xe Mặc Thiếu Thiên, sẽ không sợ có người chặn đường.

Đi xe Mặc Thiếu Thiên, cảnh sát giao thông nhìn, cũng đều phải nhường bộ!

Lâm Tử Lam cũng không chối từ, có phương tiện đi lại. Vì vậy, cùng Cảnh Thần đi Lam Điều.

Trên đường, Lâm Tử Lam vừa lái xe, vừa nghiêng đầu nhìn Cảnh Thần, “Cậu mặc như vậy đi? !”

Nghe được Lâm Tử Lam nói, Cảnh Thần nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Lâm Tử Lam, gật đầu, “Ừ, làm sao vậy! ?”

Lâm Tử Lam cười, “Nhìn ra, cậu không coi trọng lần xem mắt này!”

Nói lên cái này, cả người Cảnh Thần tựa ra phía sau, tay nhẹ nhàng cầm một chút tóc, “Thích chính là tớ như vậy, thì tớ ăn mặc xinh đẹp nữa, đó cũng không phải là tớ!” Cảnh Thần nói.

Lời này, nhưng thật ra lời nói thật.

Lâm Tử Lam gật đầu, “Ừ, là cậu!”

Khóe miệng Cảnh Thần gợi lên một nụ cười khổ.

“Được rồi, chuyện của cậu cùng Mặc tổng thế nào rồi! ?” Cảnh Thần chợt nhớ tới cái gì, nhìn Tử Lam hỏi.

Nói lên cái này, Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, mở miệng, “Chúng ta dự định kết hôn!” Lâm Tử Lam vốn không định lúc này kích thích Cảnh Thần, thế nhưng cô hỏi, Lâm Tử Lam cũng không tiện chối từ, nói thẳng.

Thế nhưng Cảnh Thần không có nửa điểm không hứng thú, cả người ngồi dậy, “Sự thật? Lúc nào?”

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Còn chưa nói xong, chỉ là hiện nay, tớ đang thiết kế nhẫn kết hôn!” Lâm Tử Lam cười nói.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Cảnh Thần cũng cười, “Khi đó, tớ phải làm phù dâu!”

Lâm Tử Lam cười, “Được!”

Cảnh Thần cười, “Quyết định vậy nha!”

Lâm Tử Lam gật đầu, “Được, đến lúc đó cậu sẽ làm phù dâu!”

Cảnh Thần liên tục gật đầu, “Không sai, mà Mặc tổng giúp chúng ta chọn lễ phục phù dâu !”

Mặc Thiếu Thiên chọn, tuyệt đối là đồ tốt.

Lâm Tử Lam mở miệng, “OK!”

Vì vậy, hai người đều cười cười.

Lúc này, Cảnh Thần ngồi ở chỗ kia, nghĩ đến chuyện Lâm Tử Lam muốn kết hôn, sau đó mở miệng, “Lâm Tử Lam, cậu thật hạnh phúc, có thể tìm được người như Mặc tổng vậy!” Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam, mở miệng.

Lâm Tử Lam biết, lời này của Cảnh Thần có ý gì.

Lâm Tử Lam cười cười, “Trước, cậu nghĩ Mặc Thiếu Thiên được không?”

Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam, đang mong đợi cô trả lời, lúc này, Lâm Tử Lam vừa lái xe, vừa cười mở miệng, “Trước kia, tớ nghĩ, tớ tuyệt đối sẽ không cùng Mặc Thiếu Thiên ở cùng một chỗ, thế nhưng mọi chuyện lại biến ra thành như thế này!”

“Sở dĩ, tớ chỉ muốn nói, mỗi người đều sẽ gặp phải định mệnh của đời mình, chỉ là có biết quý trọng hay không, Cảnh Thần, cậu cũng giống vậy!” Lâm Tử Lam nhìn cô nói.

Cảnh Thần ngồi ở chỗ kia, nghe Lâm Tử Lam nói, lúng túng cười cười, “Ừ, tớ biết!”

Đúng người...

Khóe miệng Cảnh Thần gợi lên một nụ cười khổ sở.

Cô không biết đúng người là ai, thế nhưng, giờ này khắc này, lòng của cô đã không dung nạp được cái gì...

Nửa giờ sau, đã đến Lam Điền.

Sau khi Lâm Tử Lam cùng Cảnh Thần đến, trực tiếp tìm một vị trí ngồi xuống.

Người kia còn chưa tới, Cảnh Thần gọi một cuộc điện thoại, sau khi nói xong, Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam, “Nói một giờ nữa sẽ tới!”

“Công ty có hội nghị quan trọng, muốn chúng ta chờ!”

Lâm Tử Lam ngồi ở chỗ kia, nhàn nhạt cho đánh giá, “Lần đầu tiên xem mắt đến muộn!”

Cảnh Thần cười, cũng không muốn nói chuyện này, đến đây cô cũng chỉ đến cho có lệ mà thôi.

“Được rồi, chúng ta gọi đồ ăn đi!” Cảnh Thần nói, một giờ cũng không thể ngồi như vậy!

Lâm Tử Lam nhìn cô, “Tớ có một đề nghị!”

“Đề nghị gì! ?”

“Gọi Từ Từ tới, ba người chúng ta ăn một bữa lớn, chờ người kia tới, tớ và Từ Từ sẽ tránh đi chỗ khác!”

Nói lên cái này, Cảnh Thần gật đầu, “Tốt!”

Vì vậy, Tử Lam trực tiếp gọi điện thoại.

Mấy phút sau, Lâm Tử Lam cúp điện thoại, “Từ Từ đang ở gần đây, mấy phút nữa sẽ tới!”

Cảnh Thần gật đầu.

Quả nhiên, lúc bọn họ đang chọn món, Từ Từ đã tới.

“Tử Lam, Cảnh Thần!” Từ Từ gọi.

“Ngồi!” Lâm Tử Lam nói.

“Hai người các cậu hẹn hò sau lưng tớ!” Từ Từ nhìn bọn họ cảnh cáo nói.

“Được rồi, không phải hai người chúng tớ lén hẹn hò, Cảnh Thần đi xem mắt, một lúc nữa muốn chúng ta rời đi!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế, Từ từ vừa ăn, vừa nhìn Cảnh Thần, “Cậu phải xem mắt?”

Cảnh Thần gật đầu một cái.

“Mẹ kiếp, cậu cũng cần xem mắt!?” Từ Từ nói.

“Lời mẹ khó cãi!?” Cảnh Thần nói.

Nghe thế, Từ Từ cười một tiếng, sau đó ba người vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

Sau một giờ đồng hồ, bọn họ cũng ăn xong rồi, nhân viên phục vụ dọn dẹp.

Sau khi Cảnh Thần nhận điện thoại, Lâm Tử Lam cùng Từ Từ ngồi sang một bên.

Rất nhanh, có một người đàn ông hướng Cảnh Thần đi tới, còn liên tục nói xin lỗi.

Lúc này, Lâm Tử Lam cùng Cảnh Thần ngồi đó nhìn, Từ Từ đến gần Lâm Tử Lam, “Giày Tây, xem ra cũng không tệ!”

Lâm Tử Lam cũng gật đầu, “Chỉ là không xứng với Cảnh Thần!”

Từ Từ nhìn Lâm Tử Lam, gật đầu tán đồng, “Tớ cũng cảm thấy như vậy!”

Lúc này, người đó ngồi đối diện Cảnh Thần, hai người trò chuyện.

Mà ánh mắt Lâm Tử Lam, vẫn nhìn ra phía ngoài, khẽ nhú mày.

Lúc này, Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam, “Người đã tới, cậu còn nhìn bên ngoài làm gì? Cậu tìm cái gì?”

Lâm Tử Lam nhìn bên ngoài một chút, sau đó nhìn đồng hồ, rất dễ nhận thấy, thời gian qua rồi, nhưng không thấy người.

Chẳng lẽ, Trần Mặc không thích Cảnh Thần?

Không có đạo lý đó!

442. Chương 445: Vị Hôn Thê Của Mặc Thiếu Thiên

Nhìn ra, Cảnh Thần cùng Trần Mặc là có tình ý, nhưng Trần Mặc không tới, là quyết định bỏ qua sao?

Lúc này, Từ Từ nhìn Lâm Tử Lam, nhú mày, “ Tử Lam, cậu rốt cuộc đang nhìn cái gì?”

Lúc này, Lâm Tử Lam mới thu hồi tầm mắt, lắc đầu một cái, “Không có gì!”

Mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng nếu là quyết định của bọn họ, Lâm Tử Lam cũng không tiện trông nom nhiều.

Lúc này, Từ Từ chọc Lâm Tử Lam, “ Nhìn kìa!”

Vì vậy, Lâm Tử Lam cũng nhìn về phía Cảnh Thần bên kia.

Hai người ngồi đối diện nhau, người đàn ông giống như rất nhiệt tình, nhưng Cảnh Thần có vẻ như không chút để ý.

“Cô là Lam Cảnh Thần?!” Người đàn ông nhìn Cảnh Thần hỏi.

Cảnh Thần gật đầu một cái, “Ừ, Lam Cảnh Thần!”

“Tôi là Nhâm Nghiêu, tên Lam tiểu thư rất hay, người cũng rất đẹp!” Nhâm Nghiêu ngồi ở đối diện Cảnh Thần, trực tiếp ca ngợi.

Cảnh Thần ngồi ở chỗ kia, khéo miệng nhàn nhạt cười, “Cảm ơn!”

“Không khách khí, tôi chỉ nói sự thật mà thôi!” Nhâm Nghiêu ngồi đó, ánh mắt thẳng tắp đánh giá Cảnh Thần, ánh mắt kia, làm như một bộ dạng bắt cần đòi.

Cảnh Thần ngồi ở chỗ kia, chỉ là hít thở sâu vài cái, ánh mắt nhìn về phía khác.

Thế nhưng ánh mắt Nhâm Nghiêu lại quán thật chất ở trên người Cảnh Thần, hứng thú đánh giá.

“Cô là nhà thiết kế?” Nhâm Nghiêu nhú mày hỏi.

Nghe được lời của anh ta, Cảnh Thần gật đầu, “Dạ!”

“Trang sức?”

“Dạ!”

“Tôi có một người bạn mở công ty trang sức, cũng cần nhà thiết kế xinh đẹp như Lam tiểu thư, nếu cô nghĩ muốn đổi công việc, tùy thời tìm tôi, tôi có thể an bài giúp cô!” Nhâm Nghiêu nói.

Nghe thế, Cảnh Thần sững sốt, ngực không rõ mọc lên chán ghét, “Không cần, công việc của tôi bây giờ rất tốt, cảm ơn!”

Nghe được Cảnh Thần nói, Nhâm Nghiêu gật gật, cũng không có tiếp tục hỏi nữa, dù thế nào đi nữa anh ta đối với công việc Cảnh Thần không có bao nhiêu hứng thú.

Lúc này, hai người đều im lặng.

Lúc này, Nhâm Nghiêu nhìn cô , “Lam tiểu thư, về tình huống của tôi, tôi nghĩ cô biết rất rõ ràng?” Nhâm Nghiêu nhìn Cảnh Thần trực tiếp hỏi.

Cảnh Thần giống như đang suy nghĩ gì, nghe được những lời này của anh ta, hoàn hồn, nhìn anh ta, “Thật xin lỗi, tôi không rõ lắm!”

“Là như vậy, cha tôi là thị ủy, mẹ tôi làm buôn bán, cho nên điều kiện, nếu như cần tiền, tôi không thiếu!”Nhâm Nghiêu nói.

Nói lên cái này, Cảnh Thần cau mày, “Vậy còn anh! ?”

“Cô chỉ đi làm! ?”

“Đúng vậy!”

“Tôi không có đi làm, a, nếu như làm, nhất định sẽ tiếp nhận công ty của mẹ tôi!”Nhâm Nghiêu nói, bộ dạng hoa hoa công tử, hết sức rõ ràng.

Cảnh Thần nghe, ở trong lòng cười nhạt, thật không biết anh ta nghĩ thế nào, ăn, mặc dựa vào cha mẹ, nhưng lại nói với dáng vẻ đương nhiên, thật không biết nghĩ như thế nào!

Thế nhưng lời này, Cảnh Thần cũng không chọc phá, gật đầu, “Ừ!” Giọng nói không có bao nhiêu hứng thú.

Nghe thế, Nhâm Nghiêu nhú mày, “Lam tiểu thư không giới thiệu một chút sao?”

“Nhà tôi rất bình thường, không có gì giới thiệu!” Cảnh Thần nói, hiện tại hận không thể kết thúc việc xem mắt này!

Lúc này, ánh mắt Nhâm Nghiêu tiếp tục đánh giá Cảnh Thần, ánh sáng trong con ngươi, càng thêm rõ ràng.

Lúc này, Lâm Tử Lam cùng Từ Từ ngồi ở bàn bên cạnh, ưu nhã uống cà phê, Từ Từ nhìn Lâm Tử Lam, nói nhỏ đủ hai người nghe được mở miệng, ” Thì ra là đại phú nhị, giọng nói ngạo mạn như vậy!”

Lâm Tử Lam một bên uống cà phê, nhú mày, “Hiện nay chuyện này rất phổ biến, một đứa trẻ bị làm hư?”

“Thực sự là nhìn người không thể nhìn bề ngoài, mới vừa rồi còn nghĩ anh ta tốt, thật sự không phải vậy!”Lâm Tử Lam cười cười, không nói gì.

Lúc này, hai người tiếp tục nhìn.

Lúc này, Cảnh Thần cũng bưng cà phê trên bàn lên uống, theo bản năng ngược mắt, lại không cẩn thận chạm đến ánh mắt Nhâm Nghiêu, Cảnh Thần cau mày lại, “Anh nhìn tôi làm gì! ?”

Chạm đến ánh mắt của Cảnh Thần, Nhâm Nghiêu cũng không có rời ánh mắt đi, mà cười ca ngợi, “Lam tiểu thư rất đẹp, mặc trang phục thông thường, cũng rất đẹp, vóc người tốt!”

Chẳng biết tại sao, chạm đến ánh mắt của Nhâm Nghiêu, nghe được anh ta “Ca ngợi”, cô lại cảm thấy thật đáng ghét.

Nửa điểm tiếp tục Cảnh Thần cũng không có.

Chỉ có thể lúng túng cười, “Cảm ơn khách lệ!”

Nhâm Nghiêu nhìn Cảnh Thần nhú mày, “Lam tiểu thư, tôi có thể hỏi cô một chuyện không?”

Lâm Tử Lam nhìn bộ dạng anh ta nghiêm túc, theo bản năng mở miệng, “Hỏi vấn đề gì! ?”

“Cỡ áo của cô! ?” Nhâm Nghiêu hỏi.

Cảnh Thần nhú mày, chưa kịp phản ứng, lúc này, ánh mắt Nhâm Nghiêu nhìn về phía bộ ngực Cảnh Thần, “36B! ?”

Thấy ánh mắt của Nhâm Nghiêu, còn có giọng nói của anh ta, Cảnh Thần thiếu chút nữa phát hỏa, “Nhâm tiên sinh, mời tự trọng!”

Nghe thế, Nhâm Nghiêu cau mày, “Lam tiểu thư, đừng nóng giận, bất quá tôi chỉ đùa một chút mà thôi!”

Nghe được lời của anh ta, khóe miệng Cảnh Thần gọi lên một nụ cười châm chọc, “Cái này vui đùa, cười cũng không tốt!” Cảnh Thần một chữ một nói.

Lúc này, Nhâm Nghiêu ngồi ở trên ghế sa lon, “Lam tiểu thư, ở trước mặt tôi, thả lỏng một chút, không cần giả bộ!”

Nghe nói như thế, Cảnh Thần nhú mày, “Anh có ý gì! ?”

“Các cô đến những nơi này không phải là muốn tìm một người có của sao? Muốn vào gia đình giàu có sao? Nói thật đi, cô cũng không phải tiêu chuẩn của tôi để kết hôn, chỉ là, bộ dạng cô xinh đẹp như vậy, không đúng, nếu như làm tôi vui, cô muốn cái gì sẽ có cái đó.... ..”Nhâm Nghiêu nhìn Cảnh Thần khinh bạc nói, như vậy, tình thế bắt buộc, định liệu trước.

Thế nhưng xem ra Cảnh Thần, thực sự là cảm thấy buồn nôn!

Cảnh Thần nhìn anh ta, mặt lộ vẻ chán ghét, “Thực sự là buồn nôn!” Cảnh Thần lạnh lùng nói, nói xong muốn đi.

Nhưng mà Nhâm Nghiêu vừa nghe, biến sắc, lập tức vươn tay bắt được tay Cảnh Thần, “Cô nói cái gì? Tôi cho cô biết, ở trước mặt tôi, cô không cần giả bộ, cố miệt mài làm xiếc, tôi không để mình bị xoay vòng vòng!” Nhâm Nghiêu cầm lấy tay Cảnh Thần nói.

Cảnh Thần nhăn mày lại, chỉ cảm thấy buồn nôn, “Buông tay!”

Nhâm Nghiêu nhú mày, “Cô dám ghét bỏ tôi! ?”

“Buông ra!”

“Không buông!”

Hiện tại Nhâm Nghiêu đã lộ ra dáng vẻ mặt dày.

Cảnh Thần có điểm bất đắc dĩ, sốt ruột.

Lúc này, Lâm Tử Lam cùng Từ Từ một bên thấy, lập tức đi tới.

Lâm Tử Lam không nói hai lời, trực tiếp bưng cà phê trên bàn đổ lên trên người Nhâm Nghiêu.

Trong nháy mắt, vài người đều sững sốt.

Lâm Tử Lam nhìn Nhâm Nghiêu, lạnh lùng mở miệng, “Buông tay!”

Một khắc kia, Từ Từ nhìn động tác của Lâm Tử Lam, bội phục vô cùng.

Trước đây, thế nào cô cũng không phát hiện ra Lâm Tử Lam hung dữ như vậy !

Lúc này, Nhâm Nghiêu từ từ ngẩng đầu, vốn muốn tức giận, thế nhưng lúc nhìn thấy Lâm Tử Lam, khóe miệng gợi lên nụ cười lạnh, “Thêm một người tới...”

“Không nghĩ tới, thành phố A từ khi nào thì có nhiều mỹ nữ như vậy.... ..” Nhâm Nghiêu lưu manh nói.

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, cũng không có động, chỉ là lạnh lùng nhìn Nhâm Nghiêu, “Nhâm tiên sinh, nếu như không hiểu được tôn trọng người khác, tối thiểu cũng phải hiểu được tự trọng, nếu như ngay cả điều này cũng không biết, như vậy anh nên ở nhà, đi ra ngoài chỉ thêm xấu hổ!” Lâm Tử Lam nhìn anh ta một chữ một nói.

Những lời này, làm cho những người trong quán cà phê đều ngậy ngẩn cả người.

Không phải không thừa nhận, Lâm Tử Lam mắng chửi người không mang theo chữ thô tục, mà vẫn đủ làm cho người ta tức chết.

Sắc mặt Nhâm Nghiêu thay đổi, nhìn Lâm Tử Lam, “Cô là ai? Cô dám nói tôi như vậy, không muốn sống có đúng hay không?”

Lúc này, Lâm Tử Lam còn chưa mở miệng, Từ Từ đã mở miệng, “Tôi nghĩ, người không muốn sống là anh đó? Anh biết cô ấy là ai không?”

Nhâm Nghiêu nhìn Lâm Tử Lam, nhú mày, mở miệng hỏi, “Ai! ?”

“Hôn thê của Mặc Thiếu Thiên!” Từ Từ một chữ một nói.

Nghe thế, sắc mặt của Nhâm Nghiêu cũng thay đổi.

Có thể nói, tên của Mặc Thiếu Thiên ở thành phố A, không người nào không biết.

Là người có chút thân phận, đều biết Mặc Thiếu Thiên.

Đối với Nhâm Nghiêu mà nói, tên Mặc Thiếu Thiên, ở nhà anh ta đã nghe vô số lần.

Sở dĩ giờ này khắc này, đang nghe đến tên Mặc Thiếu Thiên, Nhâm Nghiêu có điểm sững sốt.

Lâm Tử Lam đứng ở phía sau, lôi kéo Cảnh Thần, mà Từ Từ ở phía trước to gan nói, Lâm Tử Lam cười.

Lúc này, Từ Từ nhìn Nhâm Nghiêu, “Thế nào? Không tin?”

Ánh mắt Nhâm Nghiêu đánh giá Từ Từ, lại nhìn Lâm Tử Lam một chút.

Lúc này, Từ Từ cũng lười lười giải thích, trực tiếp quay đầu lại nhìn Lâm Tử Lam, “Lâm Tử Lam, lấy điện thoại của cậu, gọi điện thoại cho Mặc Thiếu Thiên, nói có người đùa giỡn cậu!” Từ Từ nói.

Lâm Tử Lam, “...”

“Người người đều biết Mặc Thiếu Thiên rất quan tâm vợ, về phần sau khi biết phát sinh chuyện gì, cũng không biết!” Từ Từ vừa lầm bầm lầu bầu nói, đi sang một nắm tay Lâm Tử Lam.

Nhâm Nghiêu vừa nghe, nếu như chuyện này thực sự đến tai Mặc Thiếu Thiên, chỉ sợ mọi chuyện không thể cứu vãn.

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam, thật sự có vài phần quen mắt, nghĩ đến chuyện của Mặc Thiếu Thiên thời gian trước, hình như chính là cô ta!

Nghĩ tới đây, thật sự Nhâm Nghiêu có vài phần khẩn trương.

“Thật!” Nhâm Nghiêu cất một tiếng, “Người điên, không chấp nhận với các người!” Nói xong, Nhâm Nghiêu khoát tay muốn đi.

Thế nhưng đi được vài bước, Cảnh Thần ở phía sau gọi anh ta lại.

“Chờ một chút!”

Lúc này, Nhâm Nghiêu dừng bước ngăn ra, lập tức quay đầu lại nhìn bọn họ, “Làm gì?”

“Phiền anh đem ly cà phê vừa rồi, thanh toán!” Cảnh Thần một chữ một nói.

Nhâm Nghiêu sững sốt, nhưng là không có cách nào, chỉ có thể đi trở lại, người phục vụ vừa lúc đi tới tính tiền.

“Tổng cộng một trăm tám mươi !”

Nhâm Nghiêu trực tiếp móc ví ra, “Cà phê!”

“Tốt, tiên sinh ngài chờ một chút!”

“Chờ một chút!” Lúc này, Cảnh Thần đi tới, trực tiếp từ túi trong bao ra năm mươi đồng tiền, đặt ở trong tay nhân viên phục vụ, “Giá năm mươi đồng tiền cà phê của tôi, còn lại của anh ta!” Nói xong, Cảnh Thần đem tiền thả đi, nhìn cũng không nhìn Nhâm Nghiêu, xoay người đi ra ngoài.

443. Chương 446: Cảnh Thần Múa Cột

Từ Từ cùng Lâm Tử Lam liếc mắt nhìn nhau, giờ này khắc này, Từ Từ hận không thể huyết sáo cho Nhâm Nghiêu nghe một chút.

Xoay người, ba người đi ra ngoài.

“Cảnh Thần, cậu quá được!” Từ Từ đi theo, nhin không được ca ngợi.

Khóe miệng Cảnh Thần gợi lên một nụ cười khổ.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn cô, “Thế nào? Cậu không sao chứ?”

Cảnh Thần lắc đầu, “Lâm Tử Lam, vừa rồi cảm ơn cậu!”

“Không phải khách khí?”

Cảnh Thần lắc đầu.

Từ Từ nhìn tình huống không thích hợp, nhìn thoáng qua Lâm Tử Lam, ý Lâm Tử Lam bảo, chờ một hồi rồi nói, Từ Từ cũng hiểu tình huống, không hỏi.

Lúc này, Cảnh Thần đi từ từ, nhìn bầu trời, dĩ nhiên không nói ra được lời nào, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Từ Từ cùng Lâm Tử Lam nhìn, cũng đều vô cùng lo lắng.

Lâm Tử Lam kể tóm lược đơn giản cho Từ Từ nghe, Từ Từ mới hiểu được tình huống.

Suy nghĩ một chút, Từ Từ đi lên, ôm cổ Cảnh Thần, “Cảnh Thần, có muốn đi uống một chén hay không?”

Nói lên cái này, Cảnh Thần nhìn Từ Từ.

Từ Từ nhàn nhạt phun ra, “Vì gặp phải người đàn ông ghê tởm như vậy, cần phải rửa sạch, đi bar uống một chén!”

Lúc này, Cảnh Thần nhìn về phía Lâm Tử Lam, ý tứ, muốn cô đi.

Nhìn hai cô ấy đã quyết định, Lâm Tử Lam nào dám chối từ, đi tới nhìn bọn họ, “Chỉ có thể liều mình bởi hai người!”

Chẳng lẽ muốn bỏ lại hai người bọn họ trở về sao?

Nghe được Lâm Tử Lam nói, Từ Từ nở nụ cười, “Còn chờ cái gì, đi thôi!”

“Lâm Tử Lam, tớ lái xe!”

“Được!”

“Tớ muốn lái xe thể thao số lượng có hạn của Mặc Thiếu Thiên!”

Lâm Tử Lam trực tiếp ném chìa khóa cho cô.

“Tuyệt, lái cái xe này, đèn xanh đèn đỏ cũng không sợ!”

Lâm Tử Lam, “...”

Bên trong quầy rượu, âm nhạc rất lớn, đèn đỏ xanh, khắp nơi đều rất hài hòa tiết tấu.

Trước quầy bar, ba người phụ nữ xinh đẹp ngồi chung một chỗ uống, đã trở thành tiêu điểm cho những người xung quanh.

Không ít người bắt đầu đến gần, đều bị Từ Từ ngăn cản trở lại.

Từ Từ vốn là muốn Cảnh Thần tới nơi này buông lỏng một chút, thế nhưng không nghĩ tới Cảnh Thần thực sự uống nhiều như vậy.

Từ Từ là người năng động, nghe âm thanh trong quán bar, cũng muốn náo một chút.

Nhìn hai người không ngừng cụng ly, vô luận Lâm Tử Lam nói như thế nào, đều không ngăn cản được hai người, không có biện pháp, Lâm Tử Lam cũng không ngăn cản.

Dù sao Từ Từ uống ngàn ly không say, Lâm Tử Lam không cản Từ Từ, chỉ là nhìn Cảnh Thần, Lâm Tử Lam nhú mày một cái, gọi một ly rượu, từ từ uống.

“Cảnh Thần, có muốn khiêu vũ hay không?” Từ Từ nhìn Cảnh Thần hỏi.

“Khiêu vũ?” Giờ này khắc này, Cảnh Thần đã uống không ít, nhìn quán bar trước mặt, không ít người đang khiêu vũ, khóe miệng Cảnh Thần gợi lên một nụ cười, gương mặt hơi đỏ ửng, thoát nhìn, hết sức thanh thuần, khả ái.

“Tốt, tớ thể nhưng học qua!”

“Cậu học qua khiêu vũ?” Từ Từ kinh ngạc hỏi.

“Múa cột, đi thôi!” Nói xong, Từ Từ cùng Cảnh Thần hai người nhảy vào trong đám người.

Lâm Tử Lam ngồi ở chỗ kia, đơn giản cũng để cho bọn họ tùy ý phát tiết, xoay người, ngồi ở quầy bar, vừa uống rượu, vừa nhìn các cô.

Lúc này, sân khấu biến đổi một chút, rất nhanh, âm nhạc thay đổi.

Một giây kế tiếp, chỉ nhìn thấy trên sân khấu xuất hiện hai người.

Một người có thể là người của quầy rượu, mà người còn lại là Cảnh Thần.

Lúc này, tóc Cảnh Thần rối tung, áo khoác mặc ngoài cũng cởi bỏ, xương quai xanh lộ ra, cô uống qua rượu, mê man như một con mèo nhỏ, mị hoặc mê người.

Cứ như vậy đứng ở trên sân khấu, có một loại phong tình không nói ra được.

Lâm Tử Lam nhìn, thật giống như thấy một Cảnh Thần hoàn toàn khác.

Quá đẹp!

Lâm Tử Lam nhìn, có chút hâm mộ.

Lúc này, âm nhạc biến đổi, vang lên.

Mà hai người trên sân khấu, cũng tùy thời bắt đầu nhảy.

Màn múa cột nóng bỏng.

Động tác của hai người, không có sai biệt, nhảy rất gợi cảm, kích tình mãnh liệt.

Thời điểm bọn họ nhảy, phía dưới âm thanh hò hét vang lên, thiếu chút nữa phá hỏng cả quầy rượu.

Từ Từ ở phía dưới nhìn, không nghĩ tới Cảnh Thần còn có thể múa cột nóng bỏng như vậy.

Chân kia, thắt lưng, tư thế khêu gợi, đều gợi cảm như vậy, giống như, cô đang giải phóng cái gì!

Giờ khắc này tuyệt đối không giống với Lâm Cảnh Thần bình thường!

Từ Từ cũng nhìn đến mắt hờn.

Cả quầy rượu cũng loạn lên rồi.

Mà một nửa kia.

Trần Mặc vừa đi vào, phát hiện người ở phía trên khiêu vũ chính là Cảnh Thần.

Một khắc kia, anh cũng ngây ngẩn cả người.

Đứng ở nơi đó, nhìn Cảnh Thần gợi cảm trên sân khấu, một khắc kia, anh cảm giác mình nhìn lầm người.

Thế nhưng anh không có nhìn lầm.

Người phụ nữ kia, có hóa thành tro, anh cũng sẽ không nhìn nhầm.

Lúc này, khóe miệng Cảnh Thần mang một nụ cười cao ngạo, mị hoặc người khác, chân sau quần trên cây cột, tư thế thập phần gợi cảm.

Đúng lúc này, phía dưới một trận hoan hô.

Thậm chí huyết sáo cũng có.

Trần Mặc nhìn, sắc mặt hơi đen lại.

Người phụ nữ này không phải đi xem mắt sao?

Tại sao lại ở chỗ này?

Thấy bao nhiêu người đều nhìn chăm chăm người phụ nữ phía trên, thế nhưng cô lại hồn nhiên chẳng biết, một khắc kia, lòng của Trần Mặc kịch liệt nhảy lên vài cái, trực tiếp đi qua.

Mà lúc này, màn múa cột cũng kết thúc, Cảnh Thần dừng hình ảnh làm một tư thế.

Một giây kế tiếp, Trần Mặc trực tiếp đi tới, kéo Cảnh Thần lại, trực tiếp kéo cô đi xuống.

Nhất thời, người phía dưới đều nhìn lại, các loại thanh âm truyền đến, thậm chí có người hô muốn trở lại.

Từ Từ cùng Lâm Tử Lam cũng sững sờ, từ bên kia nhìn lại.

Mà lúc thấy Trần Mặc, Lâm Tử Lam nhú mày, yên tâm, nhưng không yên lòng.

Lâm Tử Lam đi tới, Từ Từ nhìn Trần Mặc, “Cô ấy không phải cái kia...”

“Đi ra ngoài trước!” Nói xong, Lâm Tử Lam cùng Từ Từ đều đi theo ra ngoài.

Trần Mặc lôi kéo Cảnh Thần đi ra bên ngoài.

Buổi tối, gió thổi lên có một chút lạnh.

Thế nhưng giờ này khắc này, Cảnh Thần hoàn toàn không cảm thấy, vừa khiêu vũ rất vui vẻ, cũng rất nóng.

“Anh, buông...” Đi ra bên ngoài, Cảnh Thần giãy dụa muốn thoát khỏi Trần Mặc.

Trần Mặc buông tay, nhìn Cảnh Thần, có chút tức giận, “Lam Cảnh Thần, em có biết em đang làm gì hay không?”

Nghe được tiếng nói, Cảnh Thần từ từ ngẩng đầu nhìn Trần Mặc, sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt mông lung, nhìn Trần Mặc, “Anh, anh biết tôi sao?”

Một câu nói, làm cho Trần Mặc càng nổi giận.

Chết tiệt.

Nhìn dáng vẻ này cũng biết là cô uống say.

Hơn nữa còn uống không ít.

“Lam Cảnh Thần, em nhìn anh!” Lúc này, Trần Mặc nắm lấy vai Cảnh Thần, cố định ở bả vai của cô, ép cô nhìn mình.

Cảnh Thần nhìn Trần Mặc, bởi vì uống rượu, thoát nhìn có chút khó chịu.

“Chết tiệt!” Trần Mặc có chút tức giận, lập tức cởi áo khoác của mình, khoác ở trên người của Cảnh Thần.

Cảm giác được trên người ấm áp, Cảnh Thần nghiêng đầu nhìn y phục trên người mình, sau đó hướng về phía Trần Mặc cười, “Cảm ơn!”

Về mặt hồng hồng, đôi mắt mông lung, đôi môi đỏ mọng, thoát nhìn khả ái, mê người.

Làm cho người khác có loại xúc động muốn hôn xuống.

Thế nhưng, làm cho vừa tức vừa bất đắc dĩ.

“Lam Cảnh Thần, em có thể tỉnh táo lại được không, em có biết anh là ai hay không!” Trần Mặc nhìn Cảnh Thần hỏi.

Nhìn Trần Mặc, Cảnh Thần nhìn rất chăm chú, mắt mở thật to, nhìn đủ mấy giây, Cảnh Thần lắc đầu, “Không biết!”

Một khắc kia, Trần Mặc tức giận.

“Lam Cảnh Thần!” Trần Mặc hô một tiếng, làm sao có thể uống thành cái bộ dạng này!

Lúc Trần Mặc tức giận, Lâm Tử Lam từ bên trong đi ra.

“Anh không cần rống cô ấy, tối hôm nay cô ấy uống rất nhiều!” Lâm Tử Lam nhàn nhạt nói.

Nghe được lời Lâm Tử Lam nói, Trần Mặc nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn cô, lúc này, Từ Từ cùng Lâm Tử Lam đều từ bên trong đi ra.

Trần Mặc nhú mày, “Tại sao có thể như vậy? Cô ấy không phải ở...” Nói được phân nửa, dừng lại.

Ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lâm Tử Lam, anh biết Lâm Tử Lam hiểu.

Lâm Tử Lam hiểu, cũng đã mở miệng, nói chuyện tối hôm nay.

Nghe thế, Trần Mặc mày nhăn lại, nắm tay thật chặt.

Hận không thể tìm được người đàn ông kia hung hăng đánh cho một trận.

“Người cận bã!” Trần Mặc cắn răng nghiêng lợi nói.

Sớm biết, anh đã đến.

Cũng bởi vì cô muốn đi xem mắt, anh không muốn quấy rầy cuộc sống của cô, mới tới đây, không nghĩ tới đây lại gặp cô!

Nghe được Trần Mặc nói, lúc này Từ Từ ở một bên mở miệng, “Anh cũng không khá hơn chút nào!”

Một câu nói, Trần Mặc nhìn về phía Từ Từ.

Từ Từ cũng không sợ, trái lại nhìn thẳng anh, “Thế nào? Tôi nói không phải sao?”

“Cảnh Thần vì sao say như vậy, tôi nghĩ không cần tôi nói ra!” Từ Từ lạnh lùng mở miệng, có cái gì khó chịu nói hết ra.

Lâm Tử Lam cũng không ngăn cản, nhìn Trần Mặc, Trần Mặc cũng không có tức giận, kỳ thực, Từ Từ nói không sai.

Chỉ là nhiều chuyện, không phải đơn giản như vậy!

Nhìn Cảnh Thần, Trần Mặc nhìn Lâm Tử Lam, “Tôi muốn nhờ cô một việc?”

Kỳ thực, không cần anh mở miệng, Lâm Tử Lam cũng biết chuyện gì, “Tôi biết, anh chiều cố tốt cô ấy!”

Quả nhiên, Trần Mặc gật đầu, “Ừ, tôi biết, tôi sẽ!” Trần Mặc nói.

Lúc này, anh nhìn Cảnh Thần, “Theo anh lên xe!”

“Này, anh làm gì! ?” Lúc này, Từ Từ bắt đầu ngăn cản, Lâm Tử Lam giữ cô lại, hướng cô lắc đầu.

“Thế nhưng anh...”

“Cậu cũng nhìn ra, Cảnh Thần khó chịu như vậy là vì anh ta!” Lâm Tử Lam nói.

Một câu nói, Từ Từ còn có thể nói cái gì!

Có đôi khi, biết rõ là một loại thương tổn, thế nhưng vẫn không tự chủ được như thiêu thân lao đầu vào lửa...

“Được rồi, cậu cũng uống không ít, tớ đưa cậu trở về!”

“Không cần, tớ tự gọi xe là được rồi!”

“Thế nhưng cậu uống rất nhiều!” Lâm Tử Lam nói.

“Thực sự...” Từ Từ còn muốn nói điều gì, lúc này, cô vừa nghiêng đầu, liền thấy một cái bóng dáng từ bên kia đi tới, khi nhìn đến, Từ Từ sững sốt, nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Lâm Tử Lam, “Cái kia Tử Lam, trước tớ không thèm nói với cậu nữa, tớ có chút việc đi trước, cậu trở về cẩn thận một chút.....” Nói xong, Từ Từ lập tức chạy đến ven đường, ngăn cản một chiếc tắc xi.

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, nhìn bóng dáng tắc xi biến mất, có chút bất đắc dĩ.

Cô ấy đang theo dõi người ta sao?

Khóe miệng Lâm Tử Lam gợi lên một nụ cười bất đắc dĩ.

444. Chương 447: Bởi Vì Là Em

Đúng lúc này, điện thoại di động của Lâm Tử Lam vang lên.

“Sao em vẫn chưa về! ?” Mặc Thiếu Thiên lo lắng hỏi.

“Lập tức trở về!”

“Thế nào? Không xảy ra chuyện gì chứ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Không, không có!” Lâm Tử Lam nói, từ lúc cô đi ra ngoài, cứ cố định mười phút Mặc Thiếu Thiên lại gọi một cú điện thoại, một giây cũng không sai.

“Có cần anh đến đón em không! ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, tiếng nói tràn ngập lo lắng.

Lâm Tử Lam mở cửa xe ngồi xuống, đeo giày nịt an toàn, “Mặc tổng, em còn chưa cần nuông chiều đến mức độ đấy, năm phút nữa về đến nhà, chờ em!” Lâm Tử Lam nói.

“Năm phút đồng hồ? Bây giờ em ở đâu?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, mở miệng, “Quán bar năm đó!”

Trước đây cô hay cùng Mặc Thiếu Thiên tới quán bar này.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Em từ quán bar chạy như bay trở về sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Biết lái xe, cũng không cần phải chạy như thế.

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam bắt đầu lắc đầu, “Được rồi, không nói nữa, năm phút đồng hồ về đến nhà...” Nói xong, Lâm Tử Lam không đợi Mặc Thiếu Thiên nói cái gì, trực tiếp cúp điện thoại.

Điện thoại di động trực tiếp ném ở một bên, Lâm Tử Lam khởi động xe, trực tiếp lái trở về.

Mặc Thiếu Thiên cầm điện thoại di động, nghe bên trong truyền ra âm thanh tút tút, phiền muộn đến cực điểm.

Dám tắt điện thoại của anh, trở về sẽ xử cô.

Bên kia.

Trần Mặc lái xe, Cảnh Thần ngồi ghế cạnh tài xế, bởi vì uống quá nhiều, thoát nhìn có chút khó chịu.

Trần Mặc vừa lái xe, vừa nhìn Cảnh Thần, nhăn mày.

Hiện tại hận không thể lái xe chạy như bay, thoáng cái lái về đến nhà, nhưng lái quá nhanh, Cảnh Thần càng khó chịu, vậy nên, anh vẫn duy trì tốc độ bình thường.

Đúng lúc này, Trần Mặc thấy cửa hàng tiện lợi trước mặt, không nói hai lời trực tiếp lái tới, sau khi xuống xe, Trần Mặc đi vào bên trong.

Cảnh Thần ngồi ghế cạnh tài xế, cả người khó chịu không thôi, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Mấy phút sau, Trần Mặc từ bên trong đi ra, trong tay cầm một túi lớn.

Thấy Cảnh Thần ngéo đầu ngủ, hơn nữa dáng vẻ rất khó chịu, Trần Mặc tiến tới nhìn cô, “Cảnh Thần, em thế nào...”

Nghe được âm thanh, Cảnh Thần từ từ mở mắt, khi nhìn đến Trần Mặc, Cảnh Thần bỗng nhiên nhú mày, “Tại sao là anh! ?”

“Là anh!” Trần Mặc nói.

“Em uống say!”

Nghe thế, Cảnh Thần nhìn cái áo đang đắp trên người mình, muốn đứng lên.

Trần Mặc thấy cô cử động, “Em muốn làm gì! ?”

“Tôi muốn xuống xe!”

“Em uống say!” Trần Mặc lặp lại lần nữa.

“Với anh không quan hệ!” Cảnh Thần nói, cô xốc áo khoác của Trần Mặc lên muốn xuống xe, thế nhưng cửa xe lại bị Trần Mặc khóa chặt.

Cảnh Thần mở hai cái, cửa không có mở, “Mở cửa!?” Cảnh Thần nóng nảy nói.

Mặc dù nhứt đầu muốn chết, thế nhưng cô cũng không cần đơn độc cùng người đàn ông này ở một chỗ!

Nhìn dáng vẻ Cảnh Thần, Trần Mặc nhíu mày, cũng không có cùng cô tranh chấp, mà là trực tiếp mở miệng, “Anh đưa em về nhà!”

“Không cần, tôi tự về được!” Cảnh Thần cố chấp nói.

Trần Mặc mặc kệ cô, khởi động xe muốn đi.

Nhìn cử động của anh, Cảnh Thần có chút tức giận, “Trần Mặc, anh thả tôi xuống, thả tôi xuống, anh dựa vào cái gì mà quản tôi, thả tôi xuống!” Cảnh Thần hô.

Trần Mặc vừa lái xe, nghe được lời Cảnh Thần nói, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, “Chờ em an toàn, anh sẽ để cho em đi!”

“Tôi rất an toàn, không cần anh quan tâm, hưởng hồ, tôi xảy ra chuyện gì, cùng anh không có quan hệ!” Cảnh Thần hét lên.

Thế nhưng Trần Mặc giống như là không có nghe được, tiếp tục lái xe.

Nhìn dáng vẻ của anh, Cảnh Thần có loại xúc động muốn giết người, “Trần Mặc, thả tôi xuống!”

Trần Mặc tiếp tục lái xe, không nói lời nào.

Lúc này, Cảnh Thần nhào tới, quay đầu cản cánh tay Trần Mặc.

Trần Mặc nhíu mày một cái, một tiếng cũng không có phát ra ngoài, Cảnh Thần cản, hung hăng cản, nhưng khi nhìn Trần Mặc, ngay cả một câu nói anh ta cũng không có nói.

Một khắc kia, lòng của Cảnh Thần khó chịu không nói ra được.

Nhưng mà, một giây kế tiếp, Cảnh Thần bỗng nhiên cảm giác được trong dạ dày một trận khó chịu, Cảnh Thần bỗng nhiên buông lỏng Trần Mặc, buồn nôn, cái gì cũng đều phun hết ra.

Lúc này, Trần Mặc thấy cô khó chịu, lập tức ngừng xe, “Em thế nào?”

Cảnh Thần lắc đầu, “Thật là khó chịu...”

“Em ngồi xuống, không nên lộn xộn nữa!” Nói xong, Trần Mặc đỡ cô ngồi xuống, ngồi ở chỗ kia, thất lại đây an toàn, khoác lại áo khoác, lái xe nhanh trở về.

Cảnh Thần phải dựa vào ghế, rất khó chịu, giờ này khắc này, cũng lười cùng anh cãi cọ cái gì, để cô hưởng thụ thời khắc bọn họ ở chung với nhau một chút!

Nghĩ tới đây, Cảnh Thần nhắm hai mắt lại...

Đến nhà Cảnh Thần, Trần Mặc không nói hai lời, trực tiếp đi qua ôm lấy cô, đi lên lầu.

Tới cửa, Trần Mặc tìm chìa khóa nhà Cảnh Thần, mở cửa trực tiếp đi vào.

Đặt cô nằm ở trên giường, Trần Mặc đi tìm cái chén, pha nước giải rượu.

Đi tới bên giường, nhìn Cảnh Thần, cô nằm ở trên giường, tóc đen ở trên giường, khóe mắt có chút ướt át.

Trần Mặc nhíu mày, vốn là muốn để cho cô hạnh phúc, thế nhưng không nghĩ tới dĩ nhiên sẽ biến thành cái dạng này, hơn nữa, say thành cái dạng này!

Ánh mắt Trần Mặc ánh mắt, tràn đầy hối hận, tay, nhẹ nhàng phát qua tóc của cô, nhẹ nhàng gọi cô, “Cảnh Thần, Cảnh Thần...”

Cảnh Thần mới vừa ngủ, mơ mơ màng màng, đầu cũng rất đau, thế nhưng nghe được tiếng nói, cô từ từ mở mắt.

Trong tay Trần Mặc bưng thuốc, từ từ nhìn cô, “Cái này là nước giải rượu, uống đi!”

Thấy Trần Mặc thâm tình, trong tay quả nhiên có cái chén, Cảnh Thần mới chậm rãi tỉnh táo lại.

“Anh đi đi!” Cảnh Thần mở miệng.

Trần Mặc nhíu mày, không nghĩ tới cô mở miệng câu nói đầu tiên là đuổi anh đi.

Lúc này, Trần Mặc nhìn cô, “Anh sẽ không đi!”

“Vì sao? Vì sao không đi?” Cảnh Thần nhìn anh hỏi, thanh âm có chút tức giận.

Trần Mặc không có trực tiếp trả lời cô, mà là nhìn cô, “Uống cái này, nếu không em sẽ rất nhức đầu, không tốt cho thân thể!” Trần Mặc rất ôn nhu nói.

“Tôi sẽ không uống, mời lập tức đi!” Cảnh Thần nói, quay mặt chỗ khác, không muốn nhìn anh.

Cảnh Thần bình thường thoạt nhìn rất vui vẻ, chuyện gì đều không để ở trong lòng, thế nhưng Trần Mặc biết, cô rất cố chấp.

Chỉ cần chuyện cô cần làm, thế nào cũng sẽ không thay đổi.

Lúc này, Trần Mặc cũng không nói nữa, trực tiếp quay mặt cô qua, muốn rót vào miệng cô.

Cảnh Thần thế nào cũng không nghĩ tới Trần Mặc làm như vậy, cảm giác được ý đồ của anh thì, Cảnh Thần giùng giàng, bỗng nhiên đẩy anh ra, Trần Mặc nắm chặt, cái chén ba một tiếng rơi trên mặt đất.

May là trên mặt đất có dải thảm, cái chén không có vỡ, thế nhưng Trần Mặc lại nổi giận.

Cảnh Thần nhìn anh, cũng tức giận hô, “Được rồi Trần Mặc, anh cho anh là ai? Anh dựa vào cái gì mà quản tôi?” Cảnh Thần nhìn anh hét lớn, thế nhưng vành mắt lại đỏ lên.

Trần Mặc cũng nhìn cô, thoạt nhìn rất tức giận, trên trán lộ ra gân xanh, “Lam Cảnh Thần, em làm như vậy, là vì muốn anh lo lắng sao?”

“Lo lắng? Tôi tại sao phải muốn anh lo lắng?” Cảnh Thần nhìn Trần Mặc hỏi, “Trần Mặc, anh dựa vào cái gì mà quản tôi!?”

Trần Mặc thẳng tắp nhìn chăm chăm cô, “Bởi vì anh đã cướp đi đêm đầu tiên của em!” Trần Mặc một chữ một nói.

Nghe nói như thế, Cảnh Thần đầu tiên là sững sốt, lập tức nở nụ cười, “Đêm đầu tiên? Ha ha, đừng nói giỡn!” Nói xong, khoe miệng Cảnh Thần gợi lên một nụ cười châm chọc.

“Trần Mặc, không cần nói cho tôi, anh coi đêm hôm đó thành chuyện gì to tát, chúng ta đều trưởng thành rồi, đều là anh tình tôi nguyện, chơi đùa xong, anh làm vậy chẳng có ý nghĩa gì!”

Nhìn khoe miệng cô nở nụ cười châm chọc, lòng của Trần Mặc giống như bị cái gì hung hăng đập một quyền, vừa đau vừa buồn bực, làm cho không người nào có thể thở nổi.

Anh hận không thể hung hăng đặt cô ở dưới thân, hung hăng giáo huấn cô.

Lúc này, Trần Mặc nhìn Cảnh Thần, hồi lâu, anh mở miệng, “Em nói là sự thật sao?”

“Thật!” Cảnh Thần cũng nhìn anh một chữ một nói.

Anh phải kết hôn rồi, còn hỏi cô có phải thật vậy hay không, anh không cảm thấy buồn cười sao?

“Được, em uống xong, anh sẽ đi!” Trần Mặc nhìn Lam Cảnh Thần nói.

Nghe thế, Cảnh Thần càng thêm buồn cười, “Tôi sẽ không uống!”

Chỉ cần là của anh, cô cũng sẽ không đụng vào.

Nhìn dáng vẻ Cảnh Thần cố chấp, một giây kế tiếp, Trần Mặc không nói hai lời, cầm chén muốn đút cho cô, lúc này, Cảnh Thần giống như biết được, giùng giàng, “Trần Mặc, anh buông, buông... Tôi nói, tôi không uống...”

Nhìn cô không ngừng giãy dụa, nước đổ ra không ít, nhưng căn bản cũng không có đút tới trong miệng cô.

Trần Mặc rất tức giận, một giây kế tiếp, anh cầm chén đưa vào miệng mình, uống một hớp lớn, bỏ chén sang một bên, hướng môi Cảnh Thần dán tới.

Phương thức mớm thuốc như vậy, Cảnh Thần bất ngờ.

Trần Mặc ôm lấy cả người cô, quay môi của cô dán tới, cạy miệng của cô ra, trực tiếp đẩy thuốc qua cho cô.

Coi như Cảnh Thần muốn nhổ ra, Trần Mặc cũng không cho cô cơ hội, sẽ không có buông cô ra, cưỡng chế cô nuốt xuống.

Cảnh Thần đắm anh, đá anh, thế nhưng đều không có tác dụng, Trần Mặc dán vào môi của cô, lúc cảm giác được cô nuốt xuống, ngược lại hôn sâu môi của cô.

Cảnh Thần nằm ở trên giường, Trần Mặc cứ như vậy ở trên người của cô, hôn môi cô, mặc kệ Cảnh Thần giãy giụa như thế nào, đá anh, anh cũng không có buông cô ra.

Nụ hôn này.

Anh suy nghĩ thật lâu, hiện tại bắt được, anh làm sao đơn giản buông ra?

Anh cứ như vậy triền miên hôn môi của cô, động tác không bá đạo, rất ôn nhu, thế nhưng lại là lời khẳng định nhẹ nhàng, vô luận Cảnh Thần nghĩ đẩy ra thế nào cũng không có cách.

Dần dần, ở dưới nụ hôn của anh, Cảnh Thần không đẩy ra, không giãy giụa, tùy ý anh hôn, người đã rơi vào tay giặc, nhưng là tâm của cô, giống như cũng bị cướp mất....

445. Chương 448: Phương Thức Ghen Bất Đồng Với Người Khác

Cảm giác được Cảnh Thần dần dần thả lỏng, hơn nữa, cũng theo mình, trong lòng Trần Mặc không nói ra được kích động.

Từ lần hôm đó đến nay, lần đầu tiên cô không có cự tuyệt anh!

Trần Mặc thận trọng hôn cô, càng hôn càng sâu, thậm chí không thể bỏ cô vào trong lòng bàn tay để yêu thương.

Cảnh Thần cũng không có cự tuyệt, đầu có cảm giác đau, cảm giác nói không ra lời, cảm giác được người đàn ông bên người, cô rất muốn đẩy anh ra, thế nhưng lại cảm thấy an tâm, thỏa mái...

Lúc này, Trần Mặc hôn cô, lưu luyến không rời, tay nhẹ nhàng lướt nhẹ qua tóc cô, đôi mắt tràn ngập lo lắng, “Thế nào? Có thấy khá hơn chút nào không?” Anh hỏi.

Cảnh Thần nằm ở nơi đó, nghe được lời anh nói, từ từ mở mắt, nhìn Trần Mặc, lúc này mới hoảng hốt, nghĩ đến chuyện vừa cùng cô hôn môi, Cảnh Thần hối hận không thôi.

Cô nhìn anh, “Anh biết tôi là ai không?”

Trần Mặc nhíu mày, “Có ý gì?”

Cảnh Thần nhìn Trần Mặc, “Tôi là Lam Cảnh Thần, không phải Lăng Nhược vị hôn thê của anh!”

Nghe lời này, Trần Mặc biến sắc.

“Ý của em, anh coi em thành cô ấy?”

“Không phải sao? Trần Mặc, đừng quên, anh lập tức sẽ đính hôn, muốn chơi tình một đêm, anh đi tìm phụ nữ khác, sao lại trêu chọc tôi!” Cảnh Thần nhìn Trần Mặc rất tức giận nói.

Nghe những lời này, sắc mặt Trần Mặc càng đen hơn.

“Lam Cảnh Thần! !” Anh tức giận hét lên tên cô.

Cảnh Thần nằm ở nơi đó, khoe miệng nở nụ cười, “Hay là, anh chỉ thích chơi cùng tôi?” Nói xong, khoe miệng cô gọi lên một nụ cười châm chọc.

Nhìn dáng vẻ Cảnh Thần, Trần Mặc nhú mày, lấy tay giữ cổ định mặt của cô, “Em lặp lại lần nữa!”

Nghe thế, Cảnh Thần nhìn anh, “Không phải sao, Trần Mặc, tôi hiện tại chẳng thích đùa với anh, Lam Cảnh Thần tôi dù xấu như thế nào, thì tôi cũng có một nguyên tắc, không chơi cùng người đã kết hôn, có bạn gái, vậy nên, cách xa tôi một chút!”

Nghe Cảnh Thần nói, ánh mắt Trần Mặc thâm sâu nhìn cô, hai tay nắm lại.

“Đó là những lời thật lòng của em sao?” Trần Mặc nhìn cô một chữ một hỏi.

Nghe được lời của anh, khoe miệng Cảnh Thần gọi lên nụ cười, “Anh nghĩ rằng tôi đang đùa giỡn với anh sao? Trần Mặc, anh cũng đừng đánh giá cao mình, không nên dùng câu nói kia hạn chế tôi, tôi căn bản không quan tâm, hiện tại, rút nhanh về bên cạnh vị hôn thê của anh!” Cảnh Thần nhìn anh một chữ một nói.

Nhưng mà, ánh mắt Trần Mặc hung hăng nhìn chằm chằm cô, cuối cùng, tức giận đầu hàng, Trần Mặc đứng lên.

“Được, hiện tại anh chạy về bên cạnh cô ấy!” Nói xong, Trần Mặc xoay người đi.

“Phanh” một tiếng.

Cửa bị đóng lại.

Trong phòng, hoàn toàn yên tĩnh.

Cảnh Thần ngồi ở trên giường, nghe bốn phía đều yên lặng, ngực cảm thấy rất khó chịu.

Thật lâu, hành lang cũng không có âm thanh.

Anh đi.

Đi thật!

Nghĩ tới đây, Cảnh Thần không rõ cảm giác ủy khuất, khó chịu.

Nước mắt càng không chút kiêng kỵ rơi xuống.

Tại sao phải biến thành như vậy?

Vì sao?

Cảnh Thần càng nghĩ đầu càng đau nhức.

Vì vậy, cả người cô ngã xuống giường, cuộn chần, ngay cả là tháng mười, thế nhưng cô lại cảm thấy rất lạnh rất lạnh...

Lâm Tử Lam vừa về đến nhà, đã bị Mặc Thiếu Thiên bắt lại.

Lâm Tử Lam nhìn anh, có chút buồn cười, “Anh làm gì?”

“Bỏ chồng của mình ở nhà, một mình đi quán bar, Lâm Tử Lam, em không cảm thấy thân phận bị hoán đổi sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói.

Nói lên cái này, Lâm Tử Lam nhú mày, “Có sao? Em thấy vô cùng tốt!”

“Hơn nữa, bảo bối ở nhà cùng anh không phải sao? !” Lâm Tử Lam nói.

“Bảo bối được Mặc lão đón đi rồi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Từ khi Mặc lão tiếp nhận Hi Hi qua bên kia ở, hiện tại thỉnh thoảng đến đón Hi Hi đi, cho nên chỉ có anh ở nhà một mình!

Nghe thế, Lâm Tử Lam nhú mày, “Vây anh, ăn cơm chưa?”

“Em nói thử đi! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam một chữ một hỏi lại.

“Em làm sao biết!” Lâm Tử Lam nói.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, khóe miệng gợi lên một nụ cười âm trầm.

Nhìn anh cười, Lâm Tử Lam cảm giác được bất an, thông thường Mặc Thiếu Thiên cười như vậy, chứng minh, anh muốn bộc phát thú tính!

“Mặc Thiếu Thiên, anh nên thu hồi vẻ mặt hại nước hại dân của mình lại đi!” Lâm Tử Lam nói.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn chằm chằm Lâm Tử Lam, “Lâm Tử Lam, bây giờ em dám cúp điện thoại của anh!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam một chữ một nói.

Anh có thể nhìn thời gian, từ lúc cô cúp điện thoại đến bây giờ, thật là năm phút!

Hoàn toàn không sai một phút một giây.

Nói lên cái này, Lâm Tử Lam nhú mày, có chút chột dạ, “Tín hiệu ở đó không tốt lắm!”

“Phải không?”

Lâm Tử Lam nghiêm trang gật đầu, “Đúng vậy!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn chằm chằm Lâm Tử Lam, khóe miệng cười càng thêm thâm trầm.

“Xem ra, nên cho em một chút dạy dỗ!” Nói xong, Lâm Tử Lam còn không có phản ứng kịp, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp ngồi xuống bế Lâm Tử Lam lên.

“Này, anh làm gì! ?” Lâm Tử Lam cả kinh, sợ đến mức vươn tay lên ôm lấy Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Không ăn cơm, đương nhiên giờ phải ăn em rồi!”

Lâm Tử Lam, “...”

“Mặc Thiếu Thiên, cẩn thận dung túng quá độ!” Lâm Tử Lam nhìn anh nói.

Nghe thế, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên một cái cười chắc chắn, “Cái này em không cần phải lo lắng, lần sau chỉ cần một lần em về trễ, anh sẽ ăn em một lần!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên ôm Lâm Tử Lam vào phòng.

Bên trong gian phòng.

Mặc Thiếu Thiên đặt Lâm Tử Lam lên giường, bắt đầu kế hoạch trừng phạt của mình.

Lấy danh nghĩa là trừng phạt nhưng thật ra là thỏa mãn chính mình mà thôi!

Lúc này, Lâm Tử Lam nằm ở trên giường, bị Mặc Thiếu Thiên đè lên, “Được rồi được rồi, không nên náo loạn!” Lâm Tử Lam nói.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên ngẩng đầu nhìn cô, “Anh với em người nào náo loạn? Anh muốn trừng phạt em là thật!?”

“Thế nhưng, anh cũng phải chờ em nói hết đã chứ!” Lâm Tử Lam nói.

“Anh không muốn nghe!” Mặc Thiếu Thiên nói, một lòng muốn ăn Lâm Tử Lam.

“Em nhận sai, em nhận sai có được hay không.....?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, lập tức giơ tay đầu hàng.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên sững sốt một chút, ngược mắt nhìn Lâm Tử Lam, khó có được cô nhận sai !

Nghiêm phạt, so với Lâm Tử Lam nhận sai giản đơn hơn nhiều!

Mặc Thiếu Thiên làm sao sẽ không quý trọng cơ hội này!

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Em đã nhận lỗi, anh tạm ngừng trừng phạt, nhưng lát nữa sẽ trừng phạt!”

Lâm Tử Lam nằm ở trên giường, nghe Mặc Thiếu Thiên nói, coi như là giảm bớt lo lắng.

Lâm Tử Lam cũng gật đầu.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên tiến tới, trực tiếp nằm ở bên người Tử Lam, “Nói đi, có chuyện gì muốn nói với anh!”

Lâm Tử Lam gật đầu, quả thực, chuyện gì cũng không gật được anh.

“Chuyện gì, nói đi!”

Lúc này, Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, đem chuyện tối hôm nay, đều nói cho Mặc Thiếu Thiên.

Nghe cái này, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, lập tức, khóe miệng gợi một nụ cười cười, anh nhìn Lâm Tử Lam, “Em nói giữa bọn họ có thể xảy ra chuyện gì?”

Nghe thế, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Chuyện gì?”

“Tỷ như, bọn họ đã từng lên giường!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “...”

Lâm Tử Lam đặc biệt không nói gì, “Đầu của anh chỉ có mấy thứ đó thôi sao?”

Nghe được câu này, Mặc Thiếu Thiên không có tức giận, trái lại nhú mày nhìn cô, “Em không thể giải thích được đàn ông, từ kinh nghiệm nhiều năm của anh, giữa bọn họ chắc chắn đã xảy ra chuyện này!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “...”

Căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm của anh.

“Xem ra, kinh nghiệm của Mặc tổng thực sự phong phú!” Lâm Tử Lam nhin không được châm chọc.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên lập tức nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Lâm Tử Lam, “Thế nào? Ghen tị?”

“Em không có ăn giấm!” Lâm Tử Lam nói.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên lập tức xoay người nằm trên người Lâm Tử Lam, “Vừa nói sai, kỳ thực, anh không có kinh nghiệm gì, anh rất ngây thơ!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “...”

Mặc Thiếu Thiên, anh còn có thể mặt dày đến thế sao?

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn anh, nhin không được mở miệng, “Mặc Thiếu Thiên, anh nên tích đức đi? Nói mình tinh khiết, sẽ làm cho những cô gái ở thành phố A làm sao mà chịu được!?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên cau mày, “Bọn họ làm sao chịu nổi, với anh chẳng có quan hệ! ?”

Lâm Tử Lam, “...”

“Anh có thể bớt vô sỉ được không!” Lâm Tử Lam nhin không được nói.

Nghe được câu này, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, khóe miệng gợi lên một nụ cười, “Lâm tiểu thư, anh đặc biệt muốn xem bộ dạng ghen tuông của em, thực sự là không giống người bình thường!”

Lâm Tử Lam cũng nhìn anh, bất đắc dĩ lắc đầu, “Vậy thì thật là đáng tiếc, đời này em không thích ăn chua!”

“Phải không?”

“Dạ!”

“Em xác định! ?”

“Đương nhiên!” Lâm Tử Lam nói.

Lúc này, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên một nụ cười, “Lâm tiểu thư, em nói lời này, có thật không, không hối hận chứ! ?”

“Đương nhiên không...”

Nói đến đây, Lâm Tử Lam nhìn ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên, trong nháy mắt hiểu được Mặc Thiếu Thiên nói cái gì .

Lúc này, tay Mặc Thiếu Thiên đã bắt đầu ở trên người Lâm Tử Lam làm càn, “Đã như vậy, xem ra, thực sự anh phải cố gắng thu phục em một chút.... ...”

“Mặc Thiếu Thiên, anh vô sỉ!” Lâm Tử Lam nói.

“NONONO, Lâm tiểu thư, không nên phản bác lời của mình!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên bắt đầu cởi bỏ y phục Lâm Tử Lam.

Nhìn cử động Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam có chút đỏ khốc đỏ cười, vội vã ngăn cản anh, “Mặc Thiếu Thiên, em chưa nói chuyện chính!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Anh cũng sẽ nói chuyện chính với em, anh muốn tặng quà cho em, không biết lúc nào có tin tức, trước khi chưa có tin tức, anh nhất định sẽ cố gắng.....” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên lập tức ngăn chặn miệng Lâm Tử Lam, mặc kệ cô kháng nghị thế nào.

Những lời của cô, nuốt xuống hết.

Bên trong gian phòng, một đêm triền miên...

446. Chương 449: Vị Hôn Thê Đến Thăm

Ngày hôm sau.

Lâm Tử Lam vừa tới công ty, đi vào bộ phận thiết kế đã thấy Cảnh Thần ngồi ở chỗ kia làm việc.

Lâm Tử Lam đi tới, nhìn Cảnh Thần, “Cảnh Thần, thế nào? Cậu không sao chứ?”

Nghe được Lâm Tử Lam nói, Cảnh Thần mơ mơ màng màng ngẩng đầu, khi nhìn đến Lâm Tử Lam, thì lắc đầu, “Tớ không sao!”

Nhìn dáng vẻ Cảnh Thần buồn bã ỉu xiu, Lâm Tử Lam cau mày, “Thực sự không có chuyện gì sao? Ngày hôm qua Trần Mặc...”

“Lâm Tử Lam!” Lâm Tử Lam lời còn chưa nói hết, Cảnh Thần đã ngắt lời cô, sau đó mở miệng, “Ngày hôm qua chuyện gì cũng không có, đừng hỏi nữa, tránh cho người khác hiểu lầm!” Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam mở miệng nói.

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, nhìn dáng vẻ Cảnh Thần, cuối cùng không có nói gì, gật đầu, “Tớ biết rồi!”

Có lẽ, ngày hôm qua cả hai người không thoải mái.

Lâm Tử Lam vừa muốn trở lại vị trí của mình, xoay người, lại thấy Trần Mặc từ nơi khác đã đi tới.

Giống nhau, sắc mặt của Trần Mặc cũng không được khá lắm, Cảnh Thần khi nhìn đến Trần Mặc đi tới, giống như không thấy được, trực tiếp ngồi xuống, vùi đầu bắt đầu công việc.

Trần Mặc dừng lại một chút, nhìn về phía Lâm Tử Lam, ánh mắt ý bảo lên tiếng chào hỏi, rồi đi thẳng đến phòng làm việc.

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, hai người kia là thế nào?

Tình huống còn tệ hơn trước kia?

Lẽ nào, hai người ngày hôm qua lại xảy ra chuyện gì?

Lâm Tử Lam không biết tình huống, cũng không có hỏi nhiều, trở về vị trí của mình.

Rất nhanh, cho tới trưa, bình thường lúc ăn cơm, đều là Cảnh Thần gọi mình, ngày hôm nay vẫn không nghe được giọng nói của Cảnh Thần, Lâm Tử Lam có chút không quen.

Lúc này, Lâm Tử Lam ngược mắt, nhìn về phía Cảnh Thần, Cảnh Thần lại ở chỗ này vẽ thiết kế.

Lâm Tử Lam nhú mày, không giống như là tác phong của Cảnh Thần.

Cô luôn luôn là đúng giờ cơm tuyệt đối sẽ không kéo dài thời gian ăn cơm, mà lúc này, lại vẫn ngồi ở đây vẽ thiết kế, Lâm Tử Lam có chút bận tâm, đứng dậy hướng cô đi tới.

“Cảnh Thần!” Lâm Tử Lam gọi cô một tiếng.

Nghe được giọng nói, Cảnh Thần ngược mắt nhìn Lâm Tử Lam, “Lâm Tử Lam!” Cô kêu một tiếng.

Lâm Tử Lam nhìn cô, cau mày, “Cậu làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao? Sắc mặt khó coi như vậy?”

“A, không có việc gì, có thể là cảm mạo, một hồi là không sao!” Cảnh Thần nói, sau đó nhìn Lâm Tử Lam, “Làm sao vậy?”

“Cái gì làm sao vậy? Hiện tại đã buổi trưa, đi ăn cơm!” Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần nói.

Cảnh Thần luôn luôn đúng giờ cơm, mỗi lần đều nói cho cô biết, công việc làm hoài không xong, ăn là quan trọng, nhưng là hôm nay, lại hỏi cô làm sao vậy!

Nói đến đây, lúc này Cảnh Thần mới nghiêng đầu qua chỗ khác, thấy thời gian biểu hiện góc máy vi tính, mới biết được đã đến trưa rồi.

Lúc này, Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam, “Tử Lam, thân thể tớ không thoải mái, sẽ không cùng cậu đi ăn cơm...”

“Xem sắc mặt cậu rất kém, có cần đi bệnh viện không!?” Lâm Tử Lam nhìn cô hỏi.

Cảnh Thần lắc đầu, “Tớ không sao, chỉ là cảm mạo mà thôi, uống thuốc, phỏng chừng một chút thì tốt rồi!” Cảnh Thần nói.

Lâm Tử Lam vẫn có chút lo lắng.

“Được rồi, cậu nhanh đi ăn đi, mua giúp tớ một phần là được, tớ thực sự không có việc gì!” Cảnh Thần nói.

” Có muốn tớ mua giúp gì không?” Lâm Tử Lam hỏi.

“Tùy tiện, cái gì đều có thể!” Cảnh Thần nói.

Lâm Tử Lam lúc này mới gật đầu, “Được, vậy trước cậu nghỉ ngơi một chút, uống nhiều nước ấm, có chuyện gì, gọi cho tớ!” Lâm Tử Lam dặn.

“Ừ, tớ đã biết!” Cảnh Thần cứng rắn kéo ra một nụ cười nói.

Lúc này, Lâm Tử Lam mới rời khỏi.

Nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam, lần thứ hai Cảnh Thần ngồi tại chỗ, cảm giác văng đầu, sau đó gục đầu trên bàn...

Lúc Lâm Tử Lam trở lại, Cảnh Thần đã nằm gục trên bàn ngủ.

Lâm Tử Lam gọi cô vài tiếng, Cảnh Thần lúc này mới tỉnh lại.

“Lâm Tử Lam...” Cảnh Thần kêu một tiếng.

“Người cậu đang nóng rần lên! ?” Lâm Tử Lam nhìn cô hỏi, lúc vừa đánh thức cô ấy, cũng cảm giác được thân thể của cô ấy rất nóng.

Nghe được Lâm Tử Lam nói, Cảnh Thần lắc đầu, “Không có, chỉ đây là cảm mạo, uống thuốc sẽ đỡ, cho nên tớ ngủ một lát!” Cảnh Thần nói.

Lâm Tử Lam nhú mày, nhìn cô, “Tớ cùng cậu đi bệnh viện kiểm tra!”

“Không cần, tớ thực sự không có việc gì!”

“Nhưng sắc mặt của cậu thật không tốt!” Lâm Tử Lam nói.

“Ngày hôm qua uống nhiều rượu, sau nửa đêm ngủ không ngon, hơn nữa cảm mạo, khẳng định sắc mặt không tốt!” Cảnh Thần nói, lấy một đồng lí do.

“Thế nhưng...”

“Được rồi, tớ thực sự không có việc gì!” Cảnh Thần nói, “Tớ sẽ uống thuốc!” Nói xong, Cảnh Thần cầm lấy thuốc đưa cho Lâm Tử Lam nhìn một chút.

Khi nhìn đến trong tay Cảnh Thần cầm thuốc cảm mạo thì, lúc này Lâm Tử Lam mới yên tâm, tin Cảnh Thần nói.

Có đôi khi nhìn Cảnh Thần hi hi ha ha, không câu nệ tiểu tiết, thế nhưng có đôi khi cố chấp, lại làm cho người khác không có bất kỳ biện pháp nào!

Lâm Tử Lam cũng không tiện nói cái gì nữa, gật đầu, “Vây được rồi, nếu như thấy khó chịu, nhớ nói tớ!” Lâm Tử Lam nói.

Cảnh Thần gật đầu.

“Được rồi, cái này là mua cho cậu!” Lâm Tử Lam nói, sau đó để trên bàn.

Cảnh Thần cười, “Ừ, cảm ơn cậu nhiều, tớ lập tức ăn!”

Lâm Tử Lam gật đầu, lúc này cũng đến giờ làm việc, cô trở về vị trí làm việc của mình.

Mãi cho đến hai giờ chiều, lúc này tất cả mọi người đang làm việc, chợt nghe một giọng nói rất êm ái.

“Xin hỏi một chút, phòng làm việc của Trần Mặc ở nơi nào?” Đối với cái bộ phận thiết kế này, giọng nói của mọi người rất quen thuộc, nên đều nghe ra, nay, bỗng nhiên xuất hiện một giọng nói ôn nhu như vậy, hấp dẫn không ít ánh mắt mọi người.

Tất cả mọi người quay đầu lại nhìn.

“Ở bên kia, chỉ là giám đốc Trần hiện giờ đang họp, cho nên lúc này cô chưa gặp được !” Thư ký nói.

“Được, tôi đã biết, cảm ơn !” Cô gái kia nói lời cảm ơn.

Lâm Tử Lam cùng Cảnh Thần cũng nghe tiếng bên kia nhìn lại, chỉ thấy một người mặc váy màu vàng nhạt đứng ở nơi đó, tóc được cuốn lên, giày cao gót màu bạc, trên người không có trang sức rườm rà, trên cánh tay chỉ có một cái vòng tay, bọn họ đều là làm nghề này, cũng có thể phân biệt ra được, trên tay cô ấy đeo là kiểu dáng mới nhất của Chanel.

Mà trong tay của cô cầm một túi lớn, đồ vật bên trong thoạt nhìn cũng không ít.

Lăng Nhược đứng ở nơi đó, trên mặt điềm tĩnh cười, không khoa trương, cũng không làm gì quá đáng, làm cho người khác cảm giác cô có khí chất của thiên kim tiểu thư.

Lăng Nhược!

Lâm Tử Lam cùng Cảnh Thần liếc mắt nhận ra cô.

Vị hôn thê Trần Mặc, ở thời điểm trước lễ đính hôn Lâm Tử Lam, Trần Mặc đã từng mang theo cô ấy, lúc đó cô ấy cho người khác cảm giác rất có khí thế.

Không nghĩ tới cô ấy tới nơi này!

Lúc này, Lăng Nhược đi vào, liếc mắt thấy được Lâm Tử Lam ngồi ở chỗ kia, cô lập tức cười đi tới, “Lâm tiểu thư, không biết cô còn nhớ tôi không?” Cô cười nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

“Không, lúc này tôi phải gọi là Mặc phu nhân!” Lăng Nhược nhìn Lâm Tử Lam cười nói.

Thấy Lăng Nhược đi tới, nhưng lại chủ động chào hỏi, ánh mắt Lâm Tử Lam không khỏi nhìn về phía Cảnh Thần bên kia, Cảnh Thần lại đứng ở nơi đó, sắc mặt không có bất kì biểu tình nào.

Lúc này, Lâm Tử Lam cùng Lăng Nhược cười cười, “Đương nhiên, làm sao sẽ quên, Lăng tiểu thư!” Lâm Tử Lam cười nói.

“Không nên gọi tôi là Lăng tiểu thư, gọi Lăng Nhược là được rồi!” Lăng Nhược cười nói, “Lần trước tham gia lễ đính hôn của cô cùng Mặc tổng, chậm chạp không có lễ kết hôn, chẳng lẽ hai người đã lên đăng kí kết hôn rồi?” Lăng Nhược nhìn Lâm Tử Lam cười hỏi.

Nghe thế, Lâm Tử Lam cười cười, “Còn không có, thời gian này xảy ra chút chuyện, nên làm trễ nải!”

Nói lên cái này, Lăng Nhược nhún mày, “Vậy thì thật là đáng tiếc, chỉ là, cô cùng Mặc tổng là một đôi trời đất tạo nên, chuyện sớm hay muộn, chỉ là, sợ rằng lần này, cô cùng Mặc tổng tham gia buổi hôn lễ của chúng tôi trước!” Lăng Nhược nhìn Lâm Tử Lam vui vẻ cười nói.

Qua nét mặt của cô ấy có thể nhìn ra, Lăng Nhược rất thích Trần Mặc, nếu không phải, cô ấy sẽ không lộ ra thần sắc như vậy.

Là phụ nữ, đều sẽ hiểu.

Chỉ có khi nói đến người mình thích, thì trên mặt biểu tình tràn ngập hạnh phúc!

Nghe Lăng Nhược nói, Lâm Tử Lam cười cười, “Chúc mừng!”

Nghe được Lâm Tử Lam chúc mừng, khoe miệng Lăng Nhược cười rất vui vẻ, “Cảm ơn!”

Lúc này, cô chợt nhớ tới cái gì, nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn toàn bộ người của bộ phận thiết kế, mở miệng, “Cái kia, mọi người khỏe, tôi là Lăng Nhược, là vị hôn thê của Trần Mặc, tôi lần đầu tiên tới đây, cũng không có cái gì ra mắt, tôi có mang theo một chút điểm tâm, mọi người nếm thử!” Nói xong, Lăng Nhược lấy túi mình cầm bỏ lên bàn, từ bên trong lấy ra mấy cái hộp.

Lúc này, mọi người nghe nói là vị hôn thê của Trần Mặc thì vô cùng kinh ngạc, sau đó nghe nói có ăn, cũng đều sắp đến.

Lăng Nhược lấy đồ ra, có người hoan hô, “Là bánh ga-tô!”

Nghe thế, mọi người cũng đều sắp đến

Cái nhãn hiệu bánh ga tô này có thể nói là nổi tiếng trên thế giới, rất ngọt, hơn nữa ăn rất ngon.

Là thứ mà phụ nữ luôn thích, bởi vì nghe nói ăn sẽ không béo phì, nên được ưa thích.

Mà ở bộ phận thiết kế, đại đa số là phụ nữ, vừa nghe đến bánh ga tô, lập tức sắp đến.

“Oa, Lăng tiểu thư, bánh ga-tô loại này rất đắt tiền!” Trong đám người có người nhin không được mở miệng nói.

Nghe thế, Lăng Nhược cười cười, “Cũng may, tôi vẫn luôn ưa thích nhãn hiệu này, cũng không biết mọi người thích hay không, nên tôi mua thử, mọi người thích là được rồi!”

“Lăng tiểu thư quá khách khí!” Có người nói.

“Tôi mua rất nhiều, mọi người cùng nếm thử!” Lăng Nhược cười nói, rõ ràng khí chất thiên kim đại tiểu thư, nhưng tính tình không có thiên kim đại tiểu thư thoáng cái thu được không ít lời ca ngợi của người trong phòng thiết kế.

Mọi người vừa ăn, vừa ca ngợi, “Lăng tiểu thư vóc người đẹp, cũng không làm cao, thật tốt!”

“Giám đốc Trần cười cô, thật đúng là phúc khí tốt!”

Trong đám người, luôn có người đang không ngừng ca ngợi, mà Lăng Nhược đứng ở nơi đó, khước miệng vẫn mang theo nụ cười yếu ớt, dường như để tận hưởng những lời chúc phúc và ghen tỵ của mọi người.

447. Chương 450: Cảnh Thần Ngát Xiù

Lúc này, Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó nhìn, cũng không biết trong lòng Lăng Nhược nghĩ thế nào, nhưng người phụ nữ này thật sự làm cho người khác không có cách nào kháng cự lại!

Nhưng mà...

Ánh mắt Lâm Tử Lam nhìn về phía Cảnh Thần, Cảnh Thần lại gục đầu xuống, bắt đầu công việc.

Đúng lúc này, Lăng Nhược từ bên kia bưng tới một miếng bánh ga-tô, nhìn Lâm Tử Lam, “Lâm tiểu thư, cái này đưa cho cô!”

Lúc này, Lâm Tử Lam mới thu hồi tầm mắt, nhìn Lăng Nhược, nhận lấy bánh ga-tô, khước miệng gọi lên một nụ cười nhân nhật, “Cảm ơn!”

“Không có gì!” Lăng Nhược hào phóng cười, sau đó lấy ra một miếng bánh ga-tô, đi về phía Cảnh Thần.

Lâm Tử Lam đứng nơi đó nhìn, mắt hơi nhú lại.

Lúc này, Lăng Nhược nhìn Cảnh Thần, “Cô là...” Lăng Nhược muốn nói ra tên của Cảnh Thần, lại nói không nên lời, sau đó nhìn cô ấy, “Cô cùng Lâm tiểu thư quan hệ cũng không tệ, mong được gặp cô tại buổi đính hôn của chúng tôi!”

Nhìn Lăng Nhược chủ động nói chuyện với mình, Cảnh Thần có chút ngạc nhiên, lập tức gật đầu, “Ừ!”

“Cái này là đưa cho cô!” Lăng Nhược nói.

Lúc này, Cảnh Thần nhìn Lăng Nhược đang bưng bánh ga-tô, hơi sững sốt một chút, “Tôi xin lỗi, nhưng tôi không thích ăn ngọt!”

Nghe nói như thế, trong nháy mắt, sắc mặt của Lăng Nhược có vẻ lúng túng một chút.

Lâm Tử Lam đang ở một bên nhìn, vội vã đi tới giải vây, “Đúng, Cảnh Thần không thích ăn ngọt, hơn nữa, cô ấy hôm nay có chút không thoải mái, ngày hôm nay cũng chưa ăn cơm!” Lâm Tử Lam nói.

Vừa nghe nói như vậy, Lăng Nhược nhìn trên bàn Cảnh Thần còn đang để hộp cơm, cũng không tiện nói gì nữa, khước miệng cười, “Thật sao? Tôi xin lỗi, tôi không biết!”

Khước miệng Cảnh Thần cũng nhân nhật cười, “Không sao!”

Lúc này, tất cả mọi người ở bên kia ăn bánh ngọt, không có thời gian bận tâm đến bên này.

Đúng lúc này, thì có người lên tiếng.

“Giám đốc Trần, anh đã trở về, vị hôn thê của anh đến thăm anh!” Có người đùa giỡn nói.

Trước kia Trần Mặc cũng thích họ, họ đều là những nhà thiết kế, nhiều khi cũng rắc rối nhưng làm việc với nhau cũng vui vẻ, mặc dù bây giờ là giám đốc thiết kế, thế nhưng đối xử mọi người vẫn bình thường, vì vậy mọi người cũng hay đùa giỡn!

Trần Mặc vừa đi vào, nghe được câu này, ngược mắt, nhìn thấy Lăng Nhược cùng Lam Cảnh Thần đứng ở nơi đó, đôi mắt trở nên u ám một chút.

Lăng Nhược nghe Trần Mặc đến, lập tức quay đầu lại cười, “Anh đã trở về! ?”

Khi Trần Mặc nhìn đến Cảnh Thần, cô ta lập tức gục đầu xuống, không muốn đối diện cùng anh.

Lúc này, Lăng Nhược vừa muốn cầm lấy bánh ga-tô đi, Cảnh Thần cũng vừa xoay người, hai người cứ như vậy đụng vào nhau.

Nói là hai người đụng vào nhau, chẳng bằng nói Lăng Nhược cầm bánh ga- tô trong tay đụng phải Cảnh Thần.

“A...” Lăng Nhược kêu lên, nhìn Cảnh Thần, “Xin lỗi, tôi không phải cố ý...”

Cảnh Thần tròn mắt, nhìn trên người mình toàn bánh ga-tô, cau mày.

Lúc này, Lăng Nhược nhìn cô, “Tôi xin lỗi, tôi không phải cố ý... Nếu không, tôi bồi thường cho cô bộ quần áo khác!”

Bồi thường?

Nghe thế, đáy lòng Cảnh Thần bất mãn, đứng lên.

“Không cần, tôi đi rửa sạch là được rồi!” Nói xong, Cảnh Thần ngẩng đầu cũng không thèm nhìn bọn họ, xoay người rời đi.

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, nhìn ra Cảnh Thần có chút tức giận.

Cô cùng Cảnh Thần nghĩ giống nhau, vừa nghe Lăng Nhược nói câu kia, tôi bồi thường, cô nghe cũng không thích.

Lúc này, Trần Mặc đứng ở nơi đó, nhìn bóng lưng Cảnh Thần, nhú mày.

Mà Lăng Nhược đứng ở nơi đó, nhìn bóng lưng Cảnh Thần, có chút xấu hổ, “Tôi...”

“Không sao đâu!” Lâm Tử Lam nhìn Lăng Nhược nói , “Cảnh Thần không phải là người dễ nổi giận như vậy, chẳng qua ngày hôm nay có chút không thoải mái mà thôi!”

Nghe thế, Lăng Nhược lúc này mới gật đầu.

“Yên tâm đi, không có chuyện gì!” Lâm Tử Lam nói.

Lúc này Lăng Nhược mới yên tâm, quay đầu lại nhìn Trần Mặc, lại thấy ánh mắt Trần Mặc nhìn về phía khác.

Ánh mắt Trần Mặc nhìn nơi khác, lòng Lăng Nhược có dự cảm xấu, cô quay lại, nhìn theo hướng đó, chính là hướng Cảnh Thần vừa đi...

Tuy rằng nghĩ như vậy, thế nhưng Lăng Nhược cũng không có biểu hiện ra ngoài, mà đi thẳng đến bên Trần Mặc.

“Anh đã trở về! ?”

Một tiếng này, làm Trần Mặc quay người lại nhìn.

Trần Mặc nhìn Lăng Nhược, lúc này mới gật đầu, “Ừ!”

“Sao em lại đến đây! ?” Lúc này, Trần Mặc hỏi một câu.

“Chúng ta sắp đính hôn, cho nên buổi chiều muốn cùng anh đi thử lễ phục!” Lăng Nhược nói.

Một câu như vậy, làm cho tất cả mọi người trong phòng thiết kế đều nhìn bọn họ.

Trần Mặc nhìn cô, cũng không nhiệt tình nói, “Chuyện như vậy, gọi điện thoại là được rồi!”

“Em chính là muốn tới thăm anh một chút, vừa lúc buổi chiều cũng không có việc gì, nên thuận tiện mang theo bánh ga-tô đến mời đồng nghiệp của anh, thế nào? Anh đừng nói với em, anh không hoan nghênh em đó!” Lăng Nhược nhìn Trần Mặc cười nói.

Trần Mặc nhìn cô, “Không có, nhưng mà anh còn phải làm việc!”

Nhìn Trần Mặc, Lăng Nhược cũng không ngại, trái lại cười, “Anh yên tâm, em sẽ không quấy rối công việc của anh, em ngồi ở chỗ này chờ anh có được hay không?”

Đã nói đến nước này, Trần Mặc còn có thể nói cái gì.

“VẬY ĐƯỢC RỒI, EM ĐẾN PHÒNG LÀM VIỆC CỦA ANH CHỜ, CÓ THỂ CÓ CHÚT CHÁN NẢM!” Trần Mặc nói.

“Sẽ không!” Lăng Nhược cười cười, sau đó cầm túi lên, xoay người nhìn mọi người, mở miệng cười, “VẬY MỌI NGƯỜI TỪ TỪ ĂN, TÔI ĐI TRƯỚC!”

“TỐT LĂNG TIỂU THƯ!”

Mọi người phụ họa nói vài tiếng.

Lúc này, Lăng Nhược nhìn Lâm Tử Lam gật đầu cười, sau đó đi về phòng làm việc của Trần Mặc.

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, khoe miệng vẫn lộ ra nụ cười thản nhiên, cho đến khi nhìn thấy Trần Mặc và Lăng Nhược trở về phòng làm việc, cô mới thu hồi nụ cười trên mặt.

Nhớ tới Cảnh Thần, vẫn chưa về, Lâm Tử Lam lập tức đi tìm.

Quả nhiên, trong nhà vệ sinh, Cảnh Thần đang rửa vết bánh ga-tô trên người mình.

“Cảnh Thần!” Lâm Tử Lam kêu một tiếng.

Cảnh Thần ngược mắt, thấy Lâm Tử Lam, khoe miệng kéo ra cười, “Sao cậu lại đến đây?”

“Tớ thấy cậu vẫn chưa đi ra, tớ còn tưởng rằng cậu xảy ra chuyện gì!” Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần nói.

Nghe nói như vậy, Cảnh Thần dừng lại một chút, lập tức khoe miệng gợi lên một nụ cười, “Tớ có thể xảy ra chuyện gì chứ! ?”

Lúc này, Lâm Tử Lam đi tới, nhìn Cảnh Thần, “Thực sự không có việc gì?”

Cảnh Thần gật đầu, ngược mắt nhìn Lâm Tử Lam, “Cậu sao thế, tớ thực sự không có việc gì, chỉ là dính một ít bánh ga-tô, tớ đâu dễ giận như vậy!” Cảnh Thần nói.

“Tớ chỉ không thích cô ta nói câu nói kia mà thôi!” Cảnh Thần dềnh dặc nói.

Lâm Tử Lam đứng ở một bên nhìn Cảnh Thần, biết cô ấy chỉ lấy cớ, thế nhưng cô ấy không muốn nói, Lâm Tử Lam cũng không có thể miễn cưỡng cô ấy, Lâm Tử Lam gật đầu, “Không có việc gì thì tốt rồi!”

Nghe thế, Cảnh Thần cười cười, “Đó là đương nhiên, tớ là ai cơ chứ, làm gì có chuyện gì!”

Nhìn dáng vẻ làm bộ kiên cường của Cảnh Thần, lòng Lâm Tử Lam thật sự có chút đau, nhưng chuyện như vậy, cô cũng không có cách nào, chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Vì vậy, hai người ở trong toilet nói chuyện một hồi rồi cùng đi ra ngoài.

Vừa đến phòng thiết kế, chợt nghe Hình Nguyệt nói, phải họp. Vì vậy, Cảnh Thần cùng Lâm Tử Lam hai người đều thu thập một chút tư liệu, đi đến phòng họp.

Bên trong phòng họp, Trần Mặc chủ trì cuộc họp, nói đến mẫu thiết kế mới của mùa này, người phía dưới đều đang nghe.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần, khi ánh mắt nhìn đến cô ấy, thì nhú mày.

Bởi vì hiện tại, sắc mặt Cảnh Thần nhìn không tốt!

Không sai biệt lắm, cuộc họp tiến hành được nửa giờ, sắc mặt Cảnh Thần càng xấu hơn.

Đúng lúc này, Trần Mặc nói một câu, “Nếu như không có gì để hỏi, cứ dựa theo cái này đi thiết kế, còn ai có ý kiến gì không! ?” Trần Mặc hỏi.

Vì vậy tất cả mọi người không nói gì.

Trần Mặc gật đầu, “OK, quyết định như vậy đi, tan họp!”

Nghe được câu tan họp, tất cả mọi người đứng dậy, xoay người đi ra phía ngoài.

Cảnh Thần cũng đứng dậy đi ra, Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần, muốn tiến lên kêu một tiếng, lại nghe thấy Cảnh Thần ngã trên mặt đất...

“Cảnh Thần!” Lâm Tử Lam hét một tiếng.

Lúc này, Trần Mặc thấy thế, trong phút chốc đôi mắt ngưng tụ lại, không nói hai lời, trực tiếp đi tới, ôm Cảnh Thần chạy ra ngoài.

“Cô ấy sao thế?” Trần Mặc nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

“Tôi cũng không biết, nhìn sắc mặt của cô ấy không tốt lắm!” Lâm Tử Lam khẩn trương nói.

Trần Mặc nhìn Cảnh Thần, sắc mặt cô ửng hồng, giờ này khắc này, Trần Mặc không còn suy nghĩ đến chuyện gì nữa, nhìn dáng vẻ này của cô, cảm giác nhịp tim của mình cũng muốn ngừng đập, cũng không nói gì được nữa, trực tiếp ôm cô nhanh chóng xông ra ngoài.

Lúc này, phòng thiết kế một trận náo loạn.

Lăng Nhược đang ở trong phòng làm việc nghe được âm thanh cũng đi ra ngoài.

Thế nhưng khi tới cửa, lập tức thấy Trần Mặc ôm một cô gái xông ra ngoài, mặt anh rất lo lắng.

“Trần Mặc...” Lúc này, Lăng Nhược kêu một tiếng, thế nhưng Trần Mặc ngay cả đầu cũng không có quay lại, ôm cô gái kia, lo lắng vội vã rời đi.

Lăng Nhược đứng ở nơi đó, nhìn bóng lưng Trần Mặc, chân mày cau lại.

Trần Mặc ôm một cô gái, đã vậy còn rất khẩn trương!

Đúng lúc này, Lăng Nhược thấy một đồng nghiệp còn đang đứng đó, gọi cô ấy lại hỏi, “Sao thế? Mới vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

“Ừ, có một đồng nghiệp té xỉu, giám đốc Trần ôm cô ấy đi bệnh viện!”

Đồng nghiệp?

Nghe thế, Lăng Nhược nhú mày, “Xin hỏi một chút, người đồng nghiệp đó tên gọi là gì?” Lăng Nhược nhìn người kia hỏi.

“Lam Cảnh Thần...”

Lam Cảnh Thần?

Nghe thế, trong đầu Lăng Nhược dần dần hiện ra khuôn mặt Cảnh Thần.

Tuy rằng không biết cô ấy tên gì, thế nhưng trực giác nói cho cô biết, nhất định là cô gái kia.

Lúc này, Lăng Nhược nhìn đồng nghiệp kia hỏi, “Cô ấy ngồi ở vị trí nào?”

“Ừ, tại đây!” Đồng nghiệp chỉ vào vị trí Cảnh Thần, Lăng Nhược theo hướng vừa chỉ nhìn sang, khi nhìn đến vị trí Cảnh Thần thì sắc mặt Lăng Nhược lập tức thay đổi, chẳng biết tại sao, trái tim đập dữ dội!

Thật là cô ấy!

Một khắc kia, lòng Lăng Nhược không nói ra được cảm giác gì.

Lúc này, Lăng Nhược nhìn đồng nghiệp kia, khóe miệng gượng ép cười, “Cám ơn cô!”

“Không có gì, mà Lăng tiểu thư cô đừng hiểu lầm, Giám đốc Trần cùng Cảnh Thần là bạn rất thân, cô không cần phải lo lắng!” Đồng nghiệp kia hảo tâm nhắc nhở!

Nghe thế, sắc mặt Lăng Nhược càng trở nên khó coi.

Bạn thân?

Bạn rất thân?

Là thế này phải không?

448. Chương 451: Tổ Không Phải Tiểu Tam?

Bạn bè?

Bạn rất thân?

Là thế này phải không?

Một giây kế tiếp, Lăng Nhược cũng không nói gì nữa, xoay người cầm túi đi ra ngoài.

... boconganh.... ..

Bên trong bệnh viện.

Lâm Tử Lam ngồi bên giường nhìn Cảnh Thần.

Ngay sau đó Cảnh Thần tỉnh lại, khi nhìn thấy Lâm Tử Lam, cô nhú mày, nhìn bốn phía hoàn toàn xa lạ, “Tổ đang ở đâu?”

“Cậu đang ở bệnh viện!” Tử Lam nhìn cô ấy nói.

Bệnh viện, Cảnh Thần nhú mày, từ từ tỉnh táo lại, “Tại sao tổ ở trong bệnh viện! ?”

Nghe thế, Tử Lam liếc Cảnh Thần, “Xem ra, cậu nóng đầu thật rồi, ngay cả sao mình ở trong bệnh viện cũng không biết!” Tử Lam nhìn Cảnh Thần nói.

Có trời mới biết lúc cô ấy ngã xuống, mọi người đều hoảng sợ.

Nghe lời Lâm Tử Lam nói, Cảnh Thần nhìn Tử Lam, nháy mắt.

Nhìn dáng vẻ kia, Lâm Tử Lam không biết phải làm sao .

“Đang họp, cậu ngắt xủ, vì vậy mọi người đưa cậu đến bệnh viện, sốt cao bốn mươi độ, bác sĩ nói, nếu đưa cậu đến trễ một chút nữa, có thể nguy hiểm đến tính mạng!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế, Cảnh Thần cũng kinh ngạc một chút, “Tổ không biết làm thế nào?”

“Cậu vẫn gắng gượng chống đỡ, chống đỡ không được nữa, mới ngắt xủ, xem ra cậu sốt cao quá nên quên hết rồi!” Lâm Tử Lam nói.

Nói đến cái này, Cảnh Thần nhìn Tử Lam, khóe miệng cười, “Cậu lo lắng chứ?”

Nghe thế, Tử Lam liếc cô, “Tổ không lo lắng cho cậu!”

“Khẩu phật tâm xà!” Cảnh Thần cười nói, lúc này có Lâm Tử Lam bên cạnh cô, cô cảm thấy rất yên tâm, nhắm mắt lại, cảm thấy thân thể dễ chịu hơn rất nhiều.

Lúc này, Tử Lam nhìn cô, giúp cô rót một ly nước, “Thật ra thì, lo lắng nhất không chỉ có tổ!”

Cảnh Thần đang nằm trên giường xem tin tức, nghe Tử Lam nói những lời này, cũng không nghĩ nhiều hỏi, “Vậy là ai?”

Lúc này, Tử Lam đưa cái ly cho Cảnh Thần, hỏi ngược một câu, “Cậu thử nghĩ là ai?”

Cảnh Thần mới vừa nhận lấy cái ly, nghe được lời Tử Lam nói, ngẩn ra, hiểu Lâm Tử Lam nói là người nào.

Lúc này, Cảnh Thần bưng cái ly, uống một hớp nước, làm bộ như không nghe thấy.

Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần, cô ấy không nói lời nào, chính là chấp nhận.

“Lúc cậu ngắt xủ, là Trần Mặc ôm cậu đến bệnh viện, xem ra, rất lo lắng!” Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần nói.

Cảnh Thần vừa uống nước, tay nắm ly thật chặt.

“Hiện tại, anh ấy đang ở bên ngoài, cậu có muốn gặp anh ấy không! ?” Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần hỏi. Nghe được lời Lâm Tử Lam nói, cảnh thần chớp mắt, không ngờ Trần Mặc đang ở bên ngoài.

“Không, không muốn.” Cảnh Thần nói.

Nhìn dáng vẻ khẩn trương của cô, Lâm Tử Lam nhíu mày, “Tôi không biết hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà tôi lại nhìn ra, anh ấy rất lo lắng cho cậu...cậu cũng để ý anh ấy, vậy rốt cuộc là vì cái gì, hai người đi tới bước này?” Tử Lam nhìn Cảnh Thần hỏi.

Cảnh Thần lắc đầu, “Không có, không có gì!”

Lúc này, Cảnh Thần nhìn Tử Lam, “Cậu cảm ơn anh ta giúp tôi, nói cho anh ta biết, về sau chuyện của tôi, không cần anh ta quản!”

Nghe thế, Lâm Tử Lam cau mày.

Biết rõ cô ấy nói những lời đó không phải thật lòng, nhưng không biết an ủi như thế nào.

Vừa muốn nói gì, lúc này, cửa phòng đẩy ra.

Tử Lam cùng Cảnh Thần đều nhìn về cửa, lúc này, Lăng Nhược cùng Trần Mặc đi vào.

Lăng Nhược đi giày cao gót, áo màu vàng nhạt, tóc dài hơi xoăn, thoát nhìn, vừa xinh đẹp, vừa dịu dàng, cánh tay cô đang khoát trên tay Trần Mặc, hai người cứ như vậy đi vào.

Thoạt nhìn, cực kỳ xứng đôi.

Cảnh Thần nhìn, không nhìn được chân mày nhíu chặt lại, thoáng cái, hốc mắt đã ươn ướt.

Lúc này, con người Tử Lam cũng nhíu lại.

Không ngờ Trần Mặc cùng Lăng Nhược đi vào, hơn nữa, hai người khoát tay thân mật, chẳng lẽ không biết như vậy sẽ làm Cảnh Thần rất khó chịu sao?

Nhìn Trần Mặc, ánh mắt Trần Mặc lại dán chặt trên người Cảnh Thần, trong lúc này, Tử Lam cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Lúc này, Lăng Nếu nhìn Cảnh Thần, cười đi tới, “Lam tiểu thư, cô làm sao vậy? Không sao chứ?”

Cảnh Thần nằm trên giường, nhìn Lăng Nhược, lắc đầu một cái, “Không sao!”

“Mới vừa rồi cô làm chúng tôi lo sợ rồi, thật may là Trần Mặc kịp thời đưa cô đến đây, thật may là không có chuyện gì, về sau cô phải chú ý sức khỏe, công việc quan trọng, nhưng sức khỏe vẫn quan trọng hơn!” Lăng Nhược nhìn Cảnh Thần gần từng chữ nói.

Cảnh Thần cũng nhìn Lăng Nhược, “Cảm ơn Lăng Tiểu Thư nhắc nhở, tôi biết rõ nên làm như thế nào!”

Lăng Nhược lúc này cũng cười cười, “Nghe nói cô cùng Trần Mặc là bạn tốt, hy vọng lễ đính hôn của chúng tôi, cô có thể tới tham gia!”

Nói đến cái này, Cảnh Thần sững sờ, nháy con người nhìn về phía Trần Mặc, Trần Mặc cũng là sững sờ, không ngờ lúc này Lăng Nhược lại nói với Cảnh Thần những lời này.

Ánh mắt nhìn về phía Lăng Nhược, Lăng Nhược cười nhìn Cảnh Thần, dáng vẻ vô hại, Trần Mặc không cách nào mở miệng.

Lâm Tử Lam đứng một bên, nhìn tình huống trước mắt, không biết vì sao, cô có cảm giác Lăng Nhược có chút cố ý.

“Tôi biết Lam Tiểu Thư đang ở trong bệnh viện, tôi không nên nói chuyện này với cô, nhưng mà tôi mới vừa biết cô cùng Trần Mặc là bạn tốt, cho nên nhìn thấy cô, tôi nói luôn!” Lăng Nhược cười nói.

Cảnh Thần nằm trên giường, nhìn Lăng Nhược, không có mở miệng.

Lúc này, Trần Mặc đi tới, kéo Lăng Nhược đi, “Thân thể cô ấy không tốt, em nói cô ấy việc này làm gì?”

“Thế nào? Không thể nói sao? Cô ấy không phải bạn bè tốt của anh sao? Huống chi vào thứ sáu này chúng ta sẽ đính hôn, đến lúc đó sức khỏe Lam tiểu thư nhất định khỏe lại rồi!” Lăng Nhược cười nói, dáng vẻ kia, giống như quan tâm chu đáo, làm cho người nghe không nhận thấy có vấn đề gì.

“Cô ấy sẽ không.”

“Tốt, tôi sẽ đi, nhớ gửi cho tôi phát thiệp mời!” Cảnh Thần nhìn bọn họ cười nói.

Lăng Nhược sững sờ, không ngờ Cảnh Thần đồng ý, Trần Mặc cũng là sững sờ, ánh mắt nhìn về phía Cảnh Thần, Cảnh Thần cười.

Lăng Nhược sững sờ, nhìn Cảnh Thần, “Tốt, đến lúc đó tôi sẽ gửi thiệp mời cho cô!”

“Ừ!” Cảnh Thần gật đầu một cái.

“Vậy cô nghỉ ngơi thật tốt, hôm khác chúng tôi sẽ đến thăm cô!” Lăng Nhược nói.

“Ừ!” Cảnh Thần lần nữa gật đầu.

Lúc này, ánh mắt Trần Mặc nhìn về phía Cảnh Thần, Cảnh Thần lại dời đi tầm mắt, nhìn về nơi khác.

Lăng Nhược xoay người, nhìn Trần Mặc, “Chúng ta đi thôi, buổi chiều còn đi thử lễ phục, không nên tới trễ!” Lăng Nhược nói.

Lúc này, ánh mắt Trần Mặc vẫn như cũ nhìn về phía Cảnh Thần, Lăng Nhược kéo tay anh, lúc này, tinh thần Trần Mặc mới phục hồi.

“Chúng ta đi thôi!”

Trần Mặc mới bắt đầu gật đầu một cái, lúc này, ánh mắt nhìn về phía Lâm Tử Lam, ý bảo Tử Lam chăm sóc tốt cô ấy.

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, lúc này Lăng Nhược kéo Trần Mặc muốn đi.

“Lâm tiểu thư, chúng ta định xế chiều hôm nay đi thử lễ phục, nên chúng tôi đi trước đây!” Lăng Nhược nhìn Tử Lam cười nói.

“Tốt, đi đường cẩn thận!” Tử Lam nhàn nhạt nói.

Lúc này, Lăng Nhược gật đầu cười, cùng Trần Mặc hai người đi ra ngoài.

Bọn họ mới vừa đi, căn phòng liền khôi phục yên tĩnh, lúc này, ánh mắt Tử Lam nhìn về phía giường Cảnh Thần, Cảnh Thần phủ chăn, Tử Lam tiến tới, giúp cô ấy vén chăn lên.

Đập vào mắt cô là hình ảnh mặt Cảnh Thần toàn nước mắt, khi nhìn thấy được một màn kia thì lòng Lâm Tử Lam nhói một cái.

Bình thường thường thấy dáng vẻ Cảnh Thần hi hi ha ha, bây giờ đột nhiên nhìn thấy cô ấy như vậy, lòng Lâm Tử Lam thấy nặng trĩu.

“Cảnh Thần.” Tử Lam nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Lúc này, Cảnh Thần mở mắt, nhìn Tử Lam, nhẹn không được khóc lên, “Tử Lam.”

Vươn tay, ôm lấy Tử Lam

Lâm Tử Lam ngồi chỗ đó, mặc cho cô ấy ôm, mặc cho cô ấy khóc.

“Tử Lam, tớ thật khó chịu, làm sao bây giờ, thật sự rất khó chịu.”

“Tớ biết, tớ biết!” Lâm Tử Lam nhẹ nhàng vỗ sau lưng cô ấy.

“Tại sao phải biến thành như bây giờ? Tại sao.”

“Tớ là không phải người xấu, tớ không phải tiểu tam.” Cảnh Thần ôm Tử Lam khóc nói.

Nói đến cái này, Lâm Tử Lam cau mày, “Có ý gì!”

Cảnh thần nhìn Tử Lam, cuối cùng vẫn nhìn không được, kể mọi chuyện cho Tử Lam nghe.

Sau khi nghe xong, Tử Lam kinh ngạc một chút.

Không ngờ lời Mặc Thiếu Thiên nói, thật sự đúng!

Giữa bọn họ đã xảy ra chuyện như vậy!

Lúc này, Cảnh Thần nhìn Tử Lam, “Tớ không biết, tớ uống say, tớ không biết anh ta có vị hôn thê” Cảnh Thần ôm Tử Lam nói.

Tử Lam nghe lời cảnh thần nói, cũng không biết nên nói gì.

Trần Mặc có vị hôn thê, sau này sẽ phải kết hôn, cái này sau này bọn họ mới biết.

Chỉ là không ngờ, Cảnh Thần cùng Trần Mặc đi tới bước này.

“Tớ muốn không quan tâm, nhưng tớ không kiểm soát được mình, cũng không kiểm soát được trái tim tớ, biết rõ cùng anh ta là không thể nào, nhưng tớ không bỏ được. . . .” Cảnh Thần nói.

Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần, chưa bao giờ gặp dáng vẻ này của cô ấy, suy nghĩ một chút, Tử Lam mở miệng, “Chuyện này, không thể trách cậu!”

Muốn trách cũng chỉ có thể trách Trần Mặc.

Biết rõ mình có vị hôn thê, còn tới trêu chọc Cảnh Thần, cho nên, Trần Mặc mới phải là người đáng trách.

Lâm Tử Lam nhìn nàng, “Mỗi người phụ nữ khi đối mặt tình yêu, đều không lý trí, xảy ra chuyện như vậy, cũng không phải mong muốn của cậu, cậu không biết anh ta có vị hôn thê, nhưng anh ta biết, cho nên chuyện này, là lỗi Trần Mặc!” Tử Lam nhìn Cảnh Thần nói.

Nghe được lời Tử Lam nói, Cảnh Thần nhìn cô, “Nhưng bây giờ tớ không khống chế được trái tim mình, tớ chỉ có thể không để ý tới anh ta, xa lánh anh ta, nhưng khi tớ thấy anh ta cùng Lăng Nhược ở một chỗ, lòng của tớ vẫn không nhìn được đau.”

“Tớ hiểu, tớ hiểu!” Tử Lam gật đầu, an ủi Cảnh Thần.

“Tử Lam, tớ có phải tớ rất xấu không, tớ không phải là tiểu tam?” Cảnh Thần nhìn Tử Lam hỏi, tâm tình có chút kích động.

Đời này Cảnh Thần thống hận nhất chính là Tiểu Tam, nhưng là bây giờ, Trần Mặc làm cho cô ấy vào vị trí này, cho nên mỗi ngày, cảnh thần cũng hận cuộc sống của mình như vậy, trạng thái hành hạ mình.

Lâm Tử Lam bây giờ mới biết, hiện tại Cảnh Thần khổ sở thế nào.

Thật là tạo hóa trêu người.

Rõ ràng rất xứng đôi, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Lúc này, Tử Lam nhìn Cảnh Thần, “Không phải, cậu không có chút nào không tốt, cũng không phải là Tiểu Tam, cậu bây giờ đã làm vô cùng tốt rồi!” Tử Lam nói.

449. Chương 452: Tình Yêu Trong Lòng Khó Mở Miệng (1)

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn cô, “Không phải, cậu không có hư chút nào, cũng không phải là tiểu tam, bây giờ cậu đã làm vô cùng tốt rồi!” Lâm Tử Lam an ủi cô nói.

Nghe được lời nói của Lâm Tử Lam, Cảnh Thần ngược mắt nhìn cô, “Có thật không?”

Thật ra thì, nội tâm cô sớm đã bị như vậy, hành hạ không thể chịu đựng rồi, cần một người như vậy tới an ủi cô!

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, “Yêu bản thân không sai, huống chi, cậu lại không biết anh ta có vị hôn thê, chuyện này tại sao có thể trách cậu!” Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần nói, nghĩ tới nhiều ngày nay, cô ở trong công ty gượng cười, Lâm Tử Lam cũng không biết làm sao cô lại vượt qua được.

Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam, “Này, tớ nên làm thế nào?”

Thật ra thì tình huống như thế, Lâm Tử Lam cũng không biết nên làm thế nào, nhưng nhìn bộ dáng này của Cảnh Thần, Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, “Thuận theo tự nhiên!”

Nghe Lâm Tử Lam nói, Cảnh Thần nháy con mắt mấy cái.

“Thật ra thì tớ cảm thấy, không thấy được cậu là tiểu tam trong bọn họ, Trần Mặc cùng Lăng Nhược dù sao cũng chỉ là hôn nhân được định sẵn, giữa bọn họ có tình cảm hay không, tớ không biết, nhưng mà tớ lại có thể nhìn ra, Trần Mặc rất quan tâm cậu!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe Lâm Tử Lam nói, ở trong lòng của Cảnh Thần vẫn là nhịn không được khó chịu.

“Cho nên, tất cả chuyện này sẽ để cho Trần Mặc tự lựa chọn đi, nếu như anh ta lựa chọn ở chung một chỗ với Lăng Nhược, như vậy cậu cũng chỉ có thể quên đi, nhưng nếu.”

Nói được nửa câu, Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần, “Nhưng nếu Trần Mặc yêu cậu, như vậy anh ta cũng phải tự giải quyết!” Lâm Tử Lam nhìn cô gần từng chữ nói.

Chuyện này vốn do Trần Mặc gây họa, đương nhiên là để Trần Mặc tự mình đi giải quyết!

Nghe Tử Lam nói, Cảnh Thần gật đầu một cái.

Tử Lam nhìn Cảnh Thần, nhếch miệng lên cười một cái, “Cậu là người như thế nào, tớ rõ ràng nhất, tiểu tam chân chính, là cố ý phá hư tình cảm người khác, phá hư gia đình người khác, nhưng cậu cũng không có làm như vậy, hơn nữa, cậu cũng không biết chút nào, cho nên chuyện này căn bản không thể trách cậu!” Lâm Tử Lam nói.

“Cho nên, cậu cũng không cần để ở trong lòng, nhưng là Cảnh Thần, tớ hi vọng cậu có thể thoải mái một chút!” Lâm Tử Lam nói.

Nói đến cái này, đôi mắt Cảnh Thần nhìn chằm chằm vào Lâm Tử Lam.

“Chuyện của Trần Mặc cùng Lăng Nhược, chúng ta cũng không biết, chỉ có thể thuận theo tự nhiên, nếu như, Trần Mặc thật sự ở cùng một chỗ với Lăng Nhược, như vậy cậu cũng phải thật tốt!” Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần nói.

Chẳng biết tại sao, Cảnh Thần vốn rất khổ sở, nhưng bây giờ nghe được lời nói của Lâm Tử Lam, đáy lòng của cô chấn động, nhưng lại không có khổ sở như vậy.

Cảnh Thần gật đầu một cái, “Tớ biết rồi, tớ biết rồi!” Cảnh Thần nói.

Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần, có chút đau lòng gật đầu, thật ra thì phụ nữ đều như vậy, không phải phụ nữ quá quan tâm lần đầu tiên của mình, mà là nói, có thể làm cho mình thăng tiến giao ra, nhất định là người mình thích.

Cảnh Thần, cũng yêu Trần Mặc, Lâm Tử Lam nhìn ra.

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam nhớ tới Mặc Thiếu Thiên, chẳng lẽ vào năm năm trước, duyên phận của cô và Mặc Thiếu Thiên cũng đã được định sẵn rồi sao?

Lúc này, Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam, “Ban đầu cậu cũng có thể tự mình dũng cảm sinh hạ bảo bối, tớ đây có cái gì không qua được hay sao? !” Cảnh Thần cười nói.

Nhìn bộ dạng Cảnh Thần, Lâm Tử Lam gật đầu một cái, “Mặc kệ cậu ra quyết định gì, tớ đều ủng hộ cậu!”

“Cám ơn cậu Tử Lam!” Cảnh Thần phát ra lời nói từ đáy lòng.

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Lại nói cảm ơn không thật!”

Nói đến cái này, Cảnh Thần cũng thở phào một tiếng, bật cười.

Sau khi cùng Lâm Tử Lam tán gẫu xong, Cảnh Thần cảm thấy rất nhiều tâm tình.

Truyền nước biển, mãi cho đến ba giờ chiều mới xong, mà Cảnh Thần cũng hạ sốt, chỉ là còn rất suy yếu.

Cảnh Thần kiên trì muốn về công ty, Lâm Tử Lam không cho cô đi, nhất định phải để cô ở lại một đêm mới yên tâm, Cảnh Thần cũng không lay chuyển được Lâm Tử Lam, chỉ có thể ở lại trong bệnh viện.

Lúc xế chiều, Mặc Thiếu Thiên không tìm được Lâm Tử Lam, gọi điện thoại mới biết Lâm Tử Lam ở bệnh viện, hai lời cũng không nói, trực tiếp đi bệnh viện.

Mới vừa vào phòng bệnh, âm thanh trêu đùa của Mặc Thiếu Thiên truyền đến.

“Anh tìm nơi nào cũng không thấy em, thì ra là bị người lừa gạt đến nơi này!”

Cảnh Thần nằm ở trên giường, nhìn Mặc Thiếu Thiên đi vào, khoe miệng cũng quyến rũ, “Nếu như vậy, liền vội vàng bắt về nhà đi!”

Nghe cô nói thế, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Đang có ý đó, cho nên cô phải nhanh chóng khỏe lại, còn phải đợi cô làm dâu phụ đấy!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Cô ngã bệnh té xỉu nằm viện như vậy, sẽ làm bên ngoài cảm thấy chúng ta ngược đãi nhân viên!”

Nghe anh nói thế, Cảnh Thần có chút kinh ngạc, tự động bỏ quên vấn đề khác, nhìn bọn họ trực tiếp hỏi, “Các người thật sự muốn kết hôn?” Cảnh Thần hỏi.

Nói đến lời này, Mặc Thiếu Thiên cũng không vui mừng, “Cái gì thiệt hay giả, cái ý nghĩ đính hôn một khắc kia, vẫn luôn nghĩ đến, chỉ là giờ tôi muốn thực hiện thôi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, hoàn toàn không biết chuyện gì, “Chuyện khi nào chứ? Em thế nào cũng không biết!”

“Đừng quên, lần trước lúc ở bệnh viện, em đáp ứng anh muốn kết hôn, chỉ là sau này em lại không đề cập tới chuyện này, em đã không đề cập tới, như vậy anh chỉ có thể tự mình nói trước!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Còn nữa, nhấn kết hôn của chúng ta, em phải mau chóng làm, em phải nhanh lên, anh cũng chỉ có thể mua một cái dùng trước thôi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “.”

Cảnh Thần nằm ở trên giường, nghe bọn họ nói chuyện, từ nội tâm thay Lâm Tử Lam cảm thấy vui mừng.

Lúc này, Cảnh Thần cũng không nhịn được mở miệng, “Mặc tổng, tôi biết anh lâu như vậy, việc làm đàn ông nhất của anh chính là cái này, rất đáng tin!” Cảnh Thần nói.

Bởi vì quan hệ với Lâm Tử Lam, Cảnh Thần cùng Mặc Thiếu Thiên cũng không còn lạnh nhạt như vậy, đã sớm gặp mặt là trêu đùa!

Nghe được lời nói của Cảnh Thần, Mặc Thiếu Thiên cau mày, “Tôi sao lại nghe cô nói chuyện không lọt tai như vậy chứ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Tôi đây nhưng là đang khen anh!” Cảnh Thần nói.

“Vậy hay là miễn đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nhìn bộ dạng Cảnh Thần, Lâm Tử Lam nhịn không được cười, vốn là còn lo lắng Mặc Thiếu Thiên nói chuyện này, sẽ kích thích đến Cảnh Thần, nhưng hoàn toàn không có, nhìn Cảnh Thần cười, ở trong lòng của Lâm Tử Lam cũng thở dài một hơi.

Mãi cho đến lúc xế chiều, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên mới chịu rời đi.

Lâm Tử Lam vốn muốn ở trong bệnh viện bởi Cảnh Thần một đêm, Mặc Thiếu Thiên không đồng ý, Cảnh Thần cũng không đồng ý, Lâm Tử Lam mới không thể không rời đi.

“Nếu như có chuyện gì, nhớ gọi điện thoại cho tớ!” Lâm Tử Lam dặn dò Cảnh Thần nói.

“Tốt lắm, tớ biết rồi, chẳng qua là một đêm, tớ không sao đâu!” Cảnh Thần nói.

Lâm Tử Lam lúc này mới gật đầu một cái, đi theo Mặc Thiếu Thiên rời đi.

Sau khi Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên rời đi, gian phòng mới yên tĩnh lại,

Cảnh Thần một mình nằm ở trên giường, tươi cười trên mặt, một lần nữa biến mất, lòng, cũng không khỏi thương cảm

^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^

Mà vừa đổi thành, Trần Mặc cùng Lăng Nhược ở trong một nhà lễ phục.

Trần Mặc ngồi ở trên ghế sa lon, cầm một quyển tạp chí trong tay, giống như đang nhìn, nhưng là suy nghĩ cả người cũng không có đặt vào.

Mà bên trong, Lăng Nhược không ngừng chọn lễ phục, đổi lại, sau khi đổi một cái đi ra, Lăng Nhược đi tới trước mặt của Trần Mặc, “Mặc, cái này xem được không?” Lăng Nhược nhìn Trần Mặc hỏi.

Nhưng ánh mắt Trần Mặc nhìn nơi nào đó, người không phản ứng chút nào.

Lăng Nhược nhú nhú mày, gọi thêm một tiếng, “Mặc, anh đang xem cái gì vậy?”

Một tiếng này, Lăng Nhược mới gọi được Trần Mặc trở lại. Trần Mặc ngược mắt, nhìn Lăng Nhược, nhú nhú mày, “Thế nào?”

Nhìn dáng vẻ Trần Mặc một lòng không yên, Lăng Nhược nhìn anh, “Anh đang nhớ cái gì?”

Trực giác nói cho cô biết, anh đang nghĩ tới cái cô gái gọi là Lam Cảnh Thần!

“Không có gì, có chút chuyện công việc!” Trần Mặc nói.

Lời nói đã đến nước này, Lăng Nhược không phải là người không thức thời như vậy, cô hiểu được lúc nào thì tiến, lúc nào thì lui, cũng không dây dưa vấn đề này nữa, mà là nhìn Trần Mặc, “Anh cảm thấy bộ này như thế nào?”

Ánh mắt Trần Mặc tùy ý ở trên người Lăng Nhược nhìn lướt qua, “Ừ, rất đẹp!”

“Thật sao?”

“Ừ!” Trần Mặc gật đầu, xem ra có chút qua loa.

Lăng Nhược nhìn Trần Mặc, khẽ nhú nhú mày, “Quần áo của anh đâu?”

Lăng Nhược giọng điệu cứng rắn nói xong, lúc này, Trần Mặc đứng lên một cái,

“Lăng Nhược, anh bỗng nhiên nhớ tới còn có chút việc phải làm, không thể cùng em chọn quần áo, chính em xem trước đi, thích cái nào, em liền tự mình quyết định!” Trần Mặc nói.

“Vậy anh muốn may lễ phục gì?” Lăng Nhược nhìn Trần Mặc hỏi.

“Em xem đó mà làm thôi!” Trần Mặc nói, nói xong, anh cầm lên áo khoác trên ghế sa lon rồi mặc vào trên người, “Hôm nay anh không thể đưa em về, em gọi điện thoại bảo tài xế tới đón em đi!” Nói xong, Trần Mặc không hề nói thêm lời nào với Lăng Nhược nữa, cầm chìa khóa xe lên muốn đi.

“Trần Mặc.” Lúc này, Lăng Nhược ở phía sau kêu một tiếng, nhưng Trần Mặc ngay cả đầu cũng không có quay lại, đi ra ngoài.

Lăng Nhược đứng tại chỗ, sắc mặt có chút khó chịu.

Chuyện gì so với chuyện bọn họ chọn lễ phục còn quan trọng hơn?

Ngược lại cô có thể cảm giác được, một ngày hôm nay, lòng Trần Mặc cũng không yên.

Là vì cô gái kia sao?

Nghĩ tới đây, lòng của Lăng Nhược cũng không cảm được đau một cái, lúc này,

Lăng Nhược chợt nhớ tới người cái gì, xoay người cũng đi theo ra ngoài.

Nhân viên phục vụ sưng sốt, không biết hiện tại đang ở tình huống thế nào, “Lăng tiểu thư. . . .” Nhân viên phục vụ hô một tiếng, nhưng Lăng Nhược cũng không có quay đầu lại, đi theo ra ngoài.

Thật may là nhân viên phục vụ biết Lăng Nhược, biết cô là thiên kim của tập đoàn

Lăng thị, hơn nữa cũng thường đến dùng lễ đính hôn ở nơi này của bọn họ, cho nên

Lăng Nhược vừa đi như vậy, bọn họ cũng không thấy có cái gì.

Lăng Nhược đuổi theo, Trần Mặc lại vừa vịn lên xe, khởi động xe chạy đi.

Lăng Nhược đứng tại chỗ, nhìn bóng xe Trần Mặc biến mất, trong lòng cô thậm chí có loại muốn mất đi cảm giác.

Lúc này, cô gơ tay lên cầm điện thoại trong tay, trực tiếp ấn một dãy số.

“Đưa cho tôi một chiếc xe!” Lăng Nhược nói xong một câu, sau đó cúp điện thoại.

Trần Mặc, hi vọng, anh sẽ không để cho em thất vọng mới tốt!

Nhìn bóng xe anh biến mất, trong lòng của Lăng Nhược thế nhưng lại buồn buồn, khó chịu không nói ra được

450. Chương 453: Anh Muốn Bao Nuôi Tôi Sao?

Trần Mặc lái xe, chẳng biết tại sao, bên ngoài lại bắt đầu mưa.

Nghĩ đến Cảnh Thần một mình ở bệnh viện, trong lòng của anh cảm giác thế nào cũng không yên xe không ngừng lái về phía bệnh viện.

Mà Cảnh Thần, vốn đang nằm trên giường, thế nhưng cảm thấy rất buồn chán, nghĩ xuống giường đi lại một chút, mới vừa đi tới cửa sổ trước mặt, chợt nghe thấy tiếng mưa rơi.

Cảnh Thần cũng không biết vì sao, mỗi lần thấy trời mưa, cô luôn cảm thấy tâm trạng rất tốt.

Cảnh Thần đứng ở cửa sổ, mở cửa sổ ra, không khí trong lành thổi vào mặt, Cảnh Thần hít một hơi thật sâu, cảm giác thật thoải mái, bên ngoài mưa không phải rất lớn, cho người cảm giác thật thoải mái, thích, lúc này, Cảnh Thần hoàn toàn vượn tay, hạt mưa rơi vào trên tay của Cảnh Thần, tâm tình Cảnh Thần khá hơn một chút.

Thật ra, Cảnh Thần thật không thích đứng ở chỗ này của bệnh viện.

Nghĩ tới đây, Cảnh Thần xoay người đi ra ngoài.

Bên trong phòng làm việc, bác sĩ nhìn Cảnh Thần, “Cô xác định bây giờ cô sẽ xuất viện sao? cơn sốt của cô mới vừa hạ, rất có thể bị cảm, tôi khuyên cô nên ở lại viện theo dõi một đêm sẽ tốt hơn!” Bác sĩ nói.

Nghe lời của bác sĩ, khóe miệng Cảnh Thần hiện ra nụ cười, “Vâng, tôi không thích ở trong bệnh viện, nhưng mà ông yên tâm, ngày mai tôi sẽ trở về đúng giờ truyền nước biển!” Cảnh Thần nói.

Nhìn dáng vẻ cố chấp của Cảnh Thần, bác sĩ cũng không ép buộc, “Được rồi, tôi cho cô một ít thuốc, cô mang về, buổi tối uống trước khi ngủ, buổi tối sẽ không bị sốt!”

“Vâng, cảm ơn bác sĩ!”

Cảnh Thần vội vàng nói cảm ơn.

Vì vậy, thành công theo bác sĩ vào phòng làm thủ tục, Cảnh Thần làm thủ tục xuất viện.

May là, cũng không có đồ dùng gì, chỉ có một mình cô.

Khi làm xong thủ tục xuất viện, Cảnh Thần thay quần áo xong liền đi ra ngoài bệnh viện.

Thế nhưng bên ngoài trời đang mưa, hơn nữa khoảng thời gian này, căn bản không dễ đón xe, Cảnh Thần đang do dự đi như thế nào.

Lúc này, thấy có một chiếc taxi đang tiến tới, Cảnh Thần lập tức đi ra vẫy, nhưng không nghĩ tới xe cứ như vậy gào thét mà đi qua, kêu ngừng cũng không có ngừng.

Cảnh Thần có chút tức giận đứng ở ven đường, không may cũng không phải xui xẻo như vậy!

Thậm chí xe cũng không đón được!

Nghĩ tới đây, Cảnh Thần có chút ủ rũ.

Ngẩng đầu nhìn mưa, mưa lạnh lạnh đánh vào người, Cảnh Thần nghĩ lại có cảm giác thoải mái nhẹ.

Thế nhưng cô cũng biết, cô đang phát sốt, không thể cảm lạnh, cũng không thể gặp mưa, lúc này, Cảnh Thần đi về phía trước, mong rằng có thể gọi được taxi.

Ngay vào lúc này, Trần Mặc đang lái xe, rất xa đã thấy Cảnh Thần đứng ở dưới mưa, giống như đang đón xe.

Không phải cô đang ở bệnh viện sao?

Tại sao lại ở chỗ này?

Chết tiệt, cô không biết cô còn đang có bệnh sao?

Nghĩ tới đây, Trần Mặc liền lái xe đi nhanh hơn.

Cảnh Thần đứng ở ven đường đi tới, chỉ cảm thấy có một ánh đèn rơi vào, theo bản năng Cảnh Thần lấy tay che lại, nhưng mà một giây kế tiếp, Trần Mặc lại từ trên xe đi xuống, đi thẳng tới trước mặt Cảnh Thần, giữ lấy cô, “Không phải em đang ở bệnh viện sao? Tại sao lại ở chỗ này?”

Nghe thấy giọng nói khản trương mà quen thuộc, Cảnh Thần sửng sốt, cho là mình bị ảo giác nghe nhầm, thế nhưng khi nhìn đến người trước mặt thì, cô biết mình không có xuất hiện ảo giác!

Bởi vì lúc này Trần Mặc đang đứng ở trước mặt của cô!

Không phải anh ta đi thử lễ phục sao?

Tại sao lại ở chỗ này?

Thế nhưng tại sao phải ở chỗ này, cũng không có quan hệ với cô!

Nghĩ tới đây, Cảnh Thần cúi thấp mặt, nhàn nhạt mở miệng, “Tôi phải về nhà!”

“Thế nhưng em còn đang sốt, không thể ra viện, bác sĩ bảo em ở lại viện theo dõi một đêm!” Trần Mặc nhìn cô, lo lắng nói.

Nghe được lời của anh, Cảnh Thần không vui nhú mày, “Tôi xuất viện hay không, hình như đều không có quan hệ gì với anh nha!”

Nghe thế, Trần Mặc nhú chân mày, biết cô đang tức giận, cũng không nói gì, lúc này, nhìn trên người cô đã dính ướt, anh không nói hai lời, trực tiếp cởi áo ra khoác lên trên người cô.

Cảnh Thần cúi thấp đầu, bỗng nhiên cảm giác được trên người có một chiếc áo, sửng sốt, lập tức ngược mắt nhìn Trần Mặc, “Anh làm gì vậy?”

“Không cho phép em cởi áo ra!”

“Tôi không cần!”

“Em đang phát sốt!”

“Vậy cũng không liên quan gì tới anh!” Cảnh Thần nói, sau đó muốn cởi áo của anh.

Trần Mặc nhìn cử động của cô, cau mày, “Lam Cảnh Thần! ! !” Trần Mặc bỗng nhiên quát một tiếng.

Cảnh Thần sững sốt, nhìn Trần Mặc tức giận, trong lòng càng không thoải mái, lúc này, cô ngược mắt nhìn anh, “Lẽ nào tôi nói không đúng sao? Muốn quan tâm, quan tâm vị hôn thê của anh đi, đừng tới trêu chọc tôi!” Cảnh Thần nói từng chữ một.

Ánh mắt Trần Mặc nhìn thẳng cô, nhưng lại không có biện pháp với cô, nhưng nhìn cô muốn cởi áo ra, liền đè cô thật chặt, không cho cô cởi ra.

Cảnh Thần nhú mày, lửa giận đã nổi lên : “Trần Mặc, anh rốt cuộc muốn làm gì?”

“Không muốn làm gì!”

“Buông!”

“Em phải mặc áo vào, anh liền buông em ra!” Trần Mặc nói.

“Tôi không muốn!” Cảnh Thần giùng giàng, muốn tránh thoát khỏi tay của Trần Mặc, thế nhưng chính cả người mềm yếu không có một chút sức lực, căn bản không thể thoát khỏi anh.

Thế nhưng càng như vậy, Cảnh Thần càng tức giận, “Trần Mặc, anh buông ra, anh rốt cuộc muốn làm gì? Nếu anh muốn quản phải đi quản vị hôn thê của anh, quản tôi làm gì!”

“Cô ấy không có tùy hứng như em!” Trần Mặc bỗng nhiên nói, giữ chặt tay của Cảnh Thần, không cho cô cởi áo khoác.

Người nói vô ý, người nghe cố tình, nghe thấy thế, Cảnh Thần bỗng nhiên sững sốt, mũi không khỏi chua xót một chút.

Tùy hứng...

Cô tùy hứng?

Lúc này, cô từ từ ngược mắt, nhìn Trần Mặc, khóe miệng hiện ra một nụ cười khổ, “Đúng vậy, tôi tùy hứng, thế nhưng tôi cũng không có cần anh để ý tới tôi nha, Trần Mặc, anh dựa vào cái gì nói tôi như vậy!” Nói xong, nước mắt Cảnh Thần liền rơi xuống.

Trần Mặc đứng ở đó, nhìn Cảnh Thần rơi lệ, nhú mày, lúc sau, anh mở miệng giải thích, “Ý anh không phải như vậy!”

“Không phải ý này? Đó là ý gì? Trần Mặc, tôi chưa từng muốn anh quản chuyện của tôi, anh dựa vào cái gì nói tôi như vậy, tôi hận anh, hận anh!” Cảnh Thần nhìn Trần Mặc hét to.

Nhìn cô khóc, Trần Mặc nhú mày, một giây kế tiếp, anh giữ chặt cô, trực tiếp hôn lên môi của cô!

Giống như muốn hôn đi tất cả ủy khuất của cô!

Cảnh Thần không ngừng giùng giàng, “Tôi hận anh, ưm...”

Mặc kệ Cảnh Thần giãy dụa thế nào, đập như thế nào, Trần Mặc đều ôm cô thật chặt, dán lên môi của cô, hung hăng hôn cô.

Cảnh Thần muốn đẩy ra, nhưng đẩy thế nào cũng không thoát ra được, lúc này, cô bỗng nhiên cắn một cái, mùi máu tươi lập tức lần ra ở trong miệng bọn họ.

Trần Mặc khê rên một tiếng, lập tức thả Cảnh Thần ra.

Khóe miệng, đã chảy máu.

Có thể thấy được, Cảnh Thần căn bản không có lưu tình.

Cảnh Thần nhìn môi của Trần Mặc, mở miệng, “Trần Mặc, đây là một lần cuối cùng, nếu như anh còn lặp lại, tôi tuyệt đối sẽ không khách khí!” Cảnh Thần nhìn anh nói từng chữ một.

Trần Mặc lấy tay lau môi một chút, lại không thêm để ý chút nào.

Lúc này, nhìn Cảnh Thần, giờ này khắc này, môi của cô đã đông tím bầm, bất chấp như vậy, anh trực tiếp đi ra phía trước “Theo anh lên xe!” Nói, Trần Mặc nắm lấy tay của Cảnh Thần, lôi kéo cô lên xe.

Cảnh Thần đứng ở đó, ghét bị anh sắp xếp như vậy, thật không rõ ràng, cảm giác không minh bạch, trong lòng tự nhiên tức giận.

Cô giãy dụa muốn thoát khỏi tay của Trần Mặc, lúc này, Trần Mặc quay đầu lại nhìn cô.

“Tạo sao tôi phải lên xe với anh!” Cảnh Thần đứng ở đó nhìn anh.

“Lẽ nào em vẫn muốn đứng ở chỗ này dầm mưa sao?” Trần Mặc nhìn cô, có chút bất đắc dĩ, nhưng chính là lo lắng nhiều hơn.

Lúc này, Cảnh Thần bình tĩnh lại, lau nước trên mặt, “Dù vậy hình như cũng không liên quan gì tới anh, Trần Mặc, chúng ta cũng không có chút quan hệ nào, cũng mong anh đối với chuyện của tôi, không nên xen vào việc của người khác!” Cảnh Thần nhìn Trần Mặc nói từng chữ một.

Nghe lời của cô, Trần Mặc coi như cô đang nói lung tung, lần thứ hai kéo tay cô, “Lên xe hẵng nói!”

“Tôi không lên!”

Thế nhưng Trần Mặc vẫn là cưỡng chế lôi kéo cô, “Lên xe!”

Cảnh Thần không rõ phát cẩu, nhìn anh, “Lên xe làm gì? Đi đâu? Anh muốn bao nuôi tôi sao?” Cảnh Thần sắc bén nhìn anh hỏi.

Nói đến điều này, Trần Mặc sửng sốt, lập tức quay đầu lại nhìn Cảnh Thần.

Cảnh Thần đang đứng ở sau lưng anh, cũng không sợ ánh mắt của anh, cứ như vậy nhìn thẳng nhìn anh, “Phải không? Là muốn bao nuôi tôi sao?”

Khi nghe được câu nói này, trời mới biết Trần Mặc cần bao nhiêu nhẫn nại mới nhịn xuống được.

Một giây kế tiếp, Trần Mặc trực tiếp lôi cô nhét vào trong xe.

“Đúng, anh chính là muốn bao nuôi em!” Nói xong, Trần Mặc kéo Cảnh Thần nhét vào trong xe, phịch một tiếng liền đóng cửa lại.

Kèm theo tiếng đóng cửa, Cảnh Thần đang ngồi ở trong xe, nghe được Trần Mặc nói, đầu giống như ngừng hoạt động...

Lúc này, Trần Mặc đi vòng qua, từ bên kia lên xe, đóng cửa lại, khởi động xe rồi lái đi...

Bên ngoài vẫn còn mưa, mưa không phải rất lớn, cũng không cản trở tầm mắt của một người.

Bọn họ vừa lái đi, lúc này, phía sau xa xa có một chiếc xe màu đỏ, đèn xe trong nháy mắt sáng lên.

Mà Lăng Nhược đang ngồi yên ở trong xe, sắc mặt rất khó coi.

Chuyện vừa xảy ra, toàn bộ cô đều nhìn thấy.

Trần Mặc!

Lam Cảnh Thần!

Nghĩ đến dáng vẻ tình cảm lưu luyến sâu đậm của bọn họ, Lăng Nhược liền không nhịn được nắm chặt nắm tay!

Tại sao lại đối xử với cô như thế!?

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Lăng Nhược đều tràn đầy hận ý!

^^^^^^^^^^^^^^^^

Lúc này, Cảnh Thần ngồi ở trong xe, mặc dù trên người đã khoác thêm áo phục của Trần Mặc, cô vẫn cảm thấy hơi lạnh một chút.

Cô chỉ ôm chặt chính mình, vẫn không mở miệng.

Qua gương Trần Mặc nhìn cô một cái, sau đó vươn tay, mở điều hòa lên.

Một lát sau, hơi ẩm tràn ra, Cảnh Thần cảm thấy đã khá hơn nhiều, biết là Trần Mặc mở điều hòa, cô cũng không nói gì, ánh mắt nghiêng qua, nhìn Trần Mặc một chút, lại vẫn không nói gì, nhìn môi anh vừa bị cô cắn, Cảnh Thần chuyển ánh mắt đi, nhìn về nơi khác.

Trần Mặc im lặng, cũng không có lên tiếng, ánh mắt nhìn phía trước, giống như rất chuyên tâm lái xe.

Dọc theo đường đi, hai người đều im lặng.

451. Chương 454: Tình Yêu Ở Trong Lòng Khó Nói (2)

“Không phải anh đi thử lễ phục sao?” Cuối cùng, là Cảnh Thần phá vỡ sự im lặng, mở miệng nói.

Trần Mặc lái xe, nghe được lời của cô..., trực tiếp mở miệng, “Không có gì hay để thử!”

Nghe thế, Cảnh Thần cảm thấy buồn cười.

Nghe cô cười, Trần Mặc hơi nhú mi, nhưng tránh gây gổ với cô, Trần Mặc cũng không hỏi gì cả.

Xe đi trên đường, rất nhanh đã đến dưới chung cư Cảnh Thần ở.

Xe mới vừa dừng lại, Cảnh Thần hít vào một hơi thật sâu, suy nghĩ một chút, Cảnh Thần lấy tiền từ trong ví ra trả tiền xe, “Cái này trả anh, đã cho tôi đi nhờ xe, cảm ơn!” Nói xong, Cảnh Thần đẩy cửa xe ra bước xuống.

Trần Mặc ngồi ở trong xe, nhìn Cảnh Thần cử động, hơn nữa nhìn 100 đồng trong tay, nhú mày.

Người phụ nữ này.

Luôn làm cho người khác muốn kích động đến mức phát điên!

Nhưng lại không có cách nào để có được người phụ nữ này!

Một giây sau, anh quyết định đẩy cửa xe đi xuống theo.

Cảnh Thần vừa đi vào thang máy, ngay sau đó Trần Mặc cũng đi theo vào.

Cảnh Thần đứng ở trong thang máy, nhìn Trần Mặc đột nhiên xuất hiện, cau mày lại, “Anh theo vào làm gì?”

“Em đã đưa 100 đồng tiền xe, anh là tài xế tự nhiên có nghĩa vụ bảo đảm an toàn của em mới được!” Nói xong, Trần Mặc vươn tay nắm thang máy, thang máy từ từ đóng lại.

Cảnh Thần đứng ở nơi đó, không biết nên làm như thế nào, “Tôi rất an toàn!”

“Vậy cũng phải lên trên lầu mới biết được!” Trần Mặc nói.

Vì vậy, thang máy từ từ lên cao.

Cảnh Thần đầu còn có một chút đau, không muốn tranh luận với anh, cả người tựa vào thang máy, nghỉ ngơi một chút.

Trần Mặc nghiêng đầu nhìn cô, nhìn ra cô có chút không thoải mái, còn chưa khỏe đã ra viện, đúng là một phụ nữ to gan!

Nghĩ tới đây, trong lòng Trần Mặc dường như có một quyết định một cái gì đó!

Đang lúc ấy thì thang máy đình một tiếng mở ra, Cảnh Thần nghe được âm thanh nên mở mắt, chợt thấy trước mặt có người ập đến đây, cô còn chưa phản ứng kịp có chuyện gì xảy ra, thì cảm giác cả người được ai đó ôm lên.

Theo bản năng, cô vòng tay ôm chặt cổ Trần Mặc.

Nhìn biểu hiện của Cảnh Thần, Trần Mặc nhếch miệng lên cười.

Đang lúc ấy thì, Cảnh Thần lấy lại tinh thần, nhìn lên thấy khoe miệng Trần Mặc đang cười, Cảnh Thần không vui nhứ mày, “Anh làm gì đấy? Thả tôi xuống!”

“Đến phòng em, anh tự nhiên sẽ thả em xuống!” Trần Mặc nói, nói xong, ôm Cảnh Thần đi ra ngoài.

Nghe lời của anh, Cảnh Thần giùng giàng, “Tôi không cần, tự tôi có thể đi, anh thả tôi xuống, thả tôi xuống.” Cảnh Thần kêu.

Trần Mặc ôm Cảnh Thần, cô không ngừng giãy giụa, Trần Mặc chỉ có thể ôm chặt cô, lúc này, anh nhìn Cảnh Thần, “Không muốn té xuống, thì đừng có làm loạn!”

“Anh thả tôi xuống tôi sẽ không té, Trần Mặc, thả tôi xuống!” Cảnh Thần kêu.

“Không cần uống phí hơi sức, nghĩ có thể xuống, đến phòng em, anh tự nhiên sẽ thả em xuống!” Trần Mặc nói.

Nghe thế, Cảnh Thần cực kỳ khó chịu, nhưng hình như không còn cách nào, “Trần Mặc, anh biết cái gì gọi là tự trọng không?” Cảnh Thần nhìn Trần Mặc hỏi.

Nói đến cái này, Trần Mặc ngẩn ra, thân thể giật mình dừng một chút, không thể không thừa nhận, miệng người phụ nữ này đủ độc.

Trần Mặc cũng không nói gì, trực tiếp ôm cô đi về phía cửa phòng của cô.

“Mở cửa!” Trần Mặc nói.

“Thả tôi xuống!”

“Mở cửa!” Trần Mặc nói.

Cảnh Thần cũng không mở.

Nhìn dáng vẻ Cảnh Thần quật cường, lồng ngực Trần Mặc cũng tích đầy lửa, nhưng không thể làm gì cô.

Lúc này, tay của anh bay thẳng đến trên người Cảnh Thần sờ sờ.

Cảnh Thần cả kinh, nhìn anh, “Anh làm gì đấy?”

“Em không mở cửa, không phải là muốn để cho anh tìm, để cho anh có cơ hội sờ em sao?” Trần Mặc nói.

Nói lời khó nghe, ai không biết!

Trần Mặc cũng muốn bạo phát!

Nghe lời của anh..., Cảnh Thần cảm thấy trên mặt một hồi khó chịu, “Trần Mặc, anh khốn kiếp!” Cảnh Thần vươn tay đánh anh.

Trần Mặc ôm cô, không rảnh ngăn cản, lập tức bị Cảnh Thần hung hăng đánh một quyền, anh chịu đựng, không có oán trách, mà nhìn thẳng cô, “Mở cửa ra không! ?”

Cảnh Thần cảm giác mình sắp điên rồi, từ trên người móc ra cái chìa khóa, mở cửa.

Lúc này, Trần Mặc đá cửa vắng ra, ôm cô đi vào.

Mãi cho đến phòng ngủ của cô, Trần Mặc mới thả cô nằm trên giường.

Lúc này, Cảnh Thần lập tức đứng lên, hướng về phía Trần Mặc đánh mấy cái, “Khốn kiếp, khốn kiếp!” Cảnh Thần đánh anh, nói ra những lời rất khó nghe.

Trần Mặc đứng ở chỗ đó vẫn không nhúc nhích, mặc cho Cảnh Thần đánh.

Lúc này, nhìn dáng vẻ đau lòng khổ sở của cô, Trần Mặc nhứ mày, một khắc kia, thoáng qua một tia đau lòng, ngay sau đó, anh nhìn trên người cô có chút ướt, nhứ mày, một phát bắt được tay của cô, “Lập tức đi tắm, thay quần áo!”

“Tôi tắm hay không, thay quần áo hay không có liên quan gì đến anh sao, Trần Mặc, anh không phải cảm thấy anh quần quá nhiều sao! ?” Cảnh Thần bị anh nắm, tức giận hết.

“Tắm xong, muốn làm sao, tùy em!” Trần Mặc nhìn cô nói.

Nghe lời của anh, Cảnh Thần cảm thấy buồn cười, lập tức đẩy anh ra, “Anh cho rằng anh là ai hả?” Cảnh Thần nói, “Trần Mặc, tôi hiện tại không muốn gặp lại anh...anh có thể đi hay không, không cần xuất hiện trước mặt của tôi nữa! ?” Cảnh Thần nhìn anh nói.

Trần Mặc nhìn cô, “Em đáp ứng anh đi tắm, anh sẽ rời đi!”

“Cái này với anh không có quan hệ gì?” Cảnh Thần nhìn anh vô lực nói.

Cô tắm hay không, mắc mớ gì đến anh chứ?

Chính xác là không liên quan đến Trần Mặc, nhưng anh cũng không có cách nào bỏ mặc cô lúc này.

Lúc này, Trần Mặc nhìn Cảnh Thần, “Tắm hay không tắm? Hay là muốn anh tắm giúp em!” Trần Mặc nói.

Nét mặt kia cho người khác cảm giác, không giống như nói giỡn, mà là nghiêm túc!

Nghe thế, Cảnh Thần hét lên, “Trần Mặc, anh khốn kiếp!”

Nghe Cảnh Thần một câu một câu khốn kiếp, Trần Mặc lúc này thật nghĩ muốn khốn kiếp, một tay kéo Cảnh Thần qua, gi-âm cầm vào trong ngực, “Nếu đã mang tiếng khốn kiếp, không khốn kiếp một lần, cũng thấy có lỗi với cái tên này!” Nói xong, Trần Mặc lôi kéo Cảnh Thần đi.

Cảnh Thần giùng giàng, “Trần Mặc, anh khốn kiếp, buông tôi ra, chuyện của tôi với anh không có quan hệ!”

Nhưng Trần Mặc không có ý muốn thả cô ra.

Cảnh Thần tiếp tục giãy giụa, nhưng hơi sức của cô căn bản không bằng Trần Mặc, một giây kế tiếp Cảnh Thần vung tay lên, “Bang” một tiếng, đánh vào mặt Trần Mặc.

Một khắc kia, tất cả cũng yên tĩnh lại.

Trần Mặc nghiêng mặt, da thịt Trần Mặc rất trắng, đột nhiên xuất hiện một dấu vân tay.

Cảnh Thần sững sờ, nhìn Trần Mặc, không ngờ cô thật sự đánh anh, nhưng cô cũng không đau lòng, mà nhìn anh nói, “Trần Mặc, anh đặt Lăng Nhược chỗ nào, đặt tôi chỗ nào?” Chợt, Cảnh Thần hét lên một câu như vậy.

Nghe thế, Trần Mặc nhìn Cảnh Thần, ánh mắt u ám ẩn giấu quá nhiều tâm tình.

Mà lúc này, Cảnh Thần cũng nhìn anh, giọng nói không giống mới vừa rồi lớn tiếng như vậy, mà có chút vô lực, “Trần Mặc, anh lập tức sẽ phải đính hôn, xin anh tôn trọng Lăng Nhược, tôn trọng tôi, cũng tôn trọng chính anh!” Cảnh Thần nhìn anh nói gần từng chữ.

Nhìn dáng vẻ Cảnh Thần, Trần Mặc nhú mày, nhìn cô, “Em thật muốn anh cùng cô ấy đính hôn sao?”

Cô muốn anh đính hôn cái gì chứ?

Bộ cô muốn là được sao?

Nghe được lời Trần Mặc nói, khóe miệng Cảnh Thần cười, “Đây là sự thật không phải sao?”

Nói tới chỗ này, Cảnh Thần hít thở sâu một hơi, “Trần Mặc, chuyện đã đến tình trạng này, tôi chúc anh hạnh phúc, mặc kệ trước kia chúng ta xảy ra chuyện gì, chúng ta vẫn còn phải làm chung công ty, nên hi vọng chúng ta cũng bình thường một chút, tôi không muốn bởi vì những chuyện này, gây trở ngại công việc của tôi, cũng hi vọng anh, không cần quấy rầy tôi nữa!” Cảnh Thần nhìn anh nói gần từng chữ, cô một mực nghĩ, thời điểm nói ra những lời này, sẽ được tự do thoải mái, nhưng không ngờ, còn khó khăn như vậy, hơn nữa, tim rất đau!

“Về phần đêm hôm ấy, chẳng qua là chuyện ngoài ý muốn, chúng ta nên quên đi, về sau, chúng ta vẫn là đồng nghiệp.” Cảnh Thần nhìn anh nói.

Mỗi một chữ, một câu cô nói, Trần Mặc nhìn chăm chăm vào cô.

“Em muốn như vậy?” Trần Mặc nhìn cô hỏi, giọng nói, gần như nhấn mạnh từ chữ.

Cảnh Thần gật đầu một cái, “Ừ, tôi chỉ hi vọng cuộc sống có thể bình thản một chút, chuyện đã xảy ra trước kia, tôi coi như hiểu lầm, cũng hi vọng anh không cần tiếp tục dây dưa, Lãng Nhược rất tốt, hai người rất xứng đôi, tôi chúc hai người hạnh phúc!” Cảnh Thần nhìn anh thật bình tĩnh mà nói.

Nghe được câu chúc phúc kia, khóe miệng Trần Mặc cũng nâng lên nụ cười lạnh.

“Được, anh ghi nhận lời chúc phúc của em!” Nói xong, Trần Mặc nhìn cô một cái, xoay người rời đi.

Cảnh Thần đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Trần Mặc, đáy lòng co rút, khó chịu không thôi.

“Phanh” một tiếng, cửa phòng hung hăng đóng lại, Cảnh Thần đứng ở nơi đó, khó chịu không nói ra được, cô từ từ đi tới cửa, nghe tiếng Trần Mặc biến mất ở hành lang, cả người dựa vào cửa.

Mặc dù suy nghĩ một ngàn lần, một vạn lần như vậy, nhưng không nghĩ đến sẽ nói ra được, trong lòng khó chịu như vậy.

Trần Mặc từ trong nhà Cảnh Thần đi ra, trực tiếp lên xe.

Nghĩ đến những lời Lam Cảnh Thần mới vừa nói, Trần Mặc đập một quyền vào trên tay lái!

Cuối cùng, anh bắt đầu dĩ đeo dây an toàn lên, nhắm mắt lại hít thở sâu.

Nếu cô đã quyết định như vậy, anh còn có thể nói gì!

Sau một lúc lâu, Trần Mặc mở mắt, mới vừa định lái xe rời đi, chợt phát hiện trên xe có một hộp thuốc.

Trần Mặc cầm lên nhìn một chút, là thuốc hạ sốt, nghĩ tới nhất định là Lam Cảnh Thần để quên.

Trần Mặc lấy thuốc nhét vào trên xe, vừa mới chuẩn bị rời đi, nhưng lại cảm thấy trong lòng buồn bực khó chịu, không yên lòng, cuối cùng lại tắt máy, cầm thuốc lên, đẩy cửa xe ra đi xuống.

Lên lầu, Trần Mặc tính gõ cửa, lại nghe được bên trong truyền đến một hồi tiếng khóc.

Tay Trần Mặc dừng ở giữa không trung, trong lòng nhất thời, cảm xúc trăm mối ngổn ngang

452. Chương 455: Giết Người Đứng Sau Hại Lâm Tử Lam

Một giây kế tiếp, Trần Mặc giơ tay lên, hung hăng gõ cửa.

Cảnh Thần ở chỗ này, không biết xảy ra chuyện gì, mở cửa, khi nhìn đến người đứng ngoài cửa thì, ngực cảm giác nói không ra lời.

Lúc này, Trần Mặc đứng ở cửa, thấy nước mắt của Cảnh Thần, không nói hai lời, trực tiếp vọt vào, ôm lấy cô, hướng môi của cô hôn lên...

Cảnh Thần bất ngờ, không nghĩ tới Trần Mặc lần thứ hai trở lại, cũng không nghĩ tới, anh như thế bỗng nhiên xông vào...

Thân thể Cảnh Thần ngửa ra sau, Trần Mặc lại ôm chặt lấy cô, hướng môi của cô, hôn, Cảnh Thần muốn chống cự, thế nhưng Trần Mặc ôm chặt cô, hôn cô, căn bản giãy dụa không ra...

Một khắc kia, Cảnh Thần cũng cảm động, Trần Mặc đi rồi mà quay lại, nguyên nhân là đáy lòng anh xúc động, như bây giờ xông vào ôm lấy cô, đối với cô mà nói vô cùng cảm kích.

Cảnh Thần cũng ôm lấy Trần Mặc, có thể để cho cô ích kỷ một chút hay không?

Một chút!

Cảnh Thần đứng ở đó, cũng ôm lấy Trần Mặc, đáp lại nụ hôn của anh.

Cảm giác được Cảnh Thần đáp lại thì, Trần Mặc càng thêm xác định ý nghĩ trong lòng, dùng chân đóng cửa lại, trực tiếp đặt Cảnh Thần ở trên cửa, tay, trực tiếp xóc y phục của cô lên.

Lúc chạm tới chỗ mềm mại kia, thì con người Trần Mặc tràn đầy dục vọng.

Cảnh Thần cả kinh, lập tức vươn tay ngăn cản ở tay anh, “Không nên... Không nên như vậy!” Cảnh Thần nhìn anh lắc đầu.

Trên mặt của cô còn giọt nước mắt, vì đã khóc con người còn có một chút phiếm hồng, nhưng nhìn lại đặc biệt chọc người trù mẩn.

Trần Mặc nhìn cô, con người đen kịt nhìn cô, lau đi lệ trên mặt cô, “Anh nghe được âm thanh của em, em là không muốn để cho anh đi!” Trần Mặc nhìn cô nói.

Chẳng biết tại sao, khi anh nói ra những lời này, Cảnh Thần lần thứ hai nhịn không được, nước mắt rớt xuống.

Anh biết!

Anh dĩ nhiên biết!

Cảnh Thần nhìn anh, “Nếu anh biết, vì sao còn muốn nói những lời này, vì sao!” Cảnh Thần nhìn anh, vô cùng ủy khuất nói.

Nhìn dáng vẻ cô ủy khuất, khóe miệng Trần Mặc gợi lên nụ cười, “Anh khôn khiếp, có được hay không! ?”

“Anh vốn chính là!” Cảnh Thần nói.

“Ừ, anh khôn khiếp!” Nói xong, Trần Mặc từ từ lau đi nước mắt trên mặt cô, nhẹ nhàng hôn cô một chút, thanh âm trầm thấp ở bên tai của cô vang lên, “Nói cho anh biết, em không muốn để cho anh đi!”

Phải.

Cô là không muốn để cho anh đi!

Thế nhưng...

Cảnh Thần nhìn anh, “Thế nhưng, anh phải đính hôn!” Tuy rằng rất không muốn nói cái này, thế nhưng giờ này khắc này, cô không thể không đề cập tới sự thật này.

Nói lên cái này, Trần Mặc nhú mày, con người hạ xuống, “Nếu như anh không cùng cô ấy đính hôn!”

Nói lên cái này, Cảnh Thần sững sốt, ngược mắt nhìn Trần Mặc, có chút không tin, “Nhưng là hai người...”

“Nói cho anh biết, em không muốn để cho anh và cô ấy đính hôn....” Trần Mặc nhìn cô, trầm thấp mở miệng, “Chỉ cần em nói, anh sẽ không cùng cô ấy đính hôn.... ...”

Cảnh Thần sững sốt, cô có thể nói sao?

Có thể chứ?

Nhìn anh, con người Cảnh Thần hàm chứa lệ, cô lắc đầu, “Ừ, em không muốn... Không muốn...”(từ đây sẽ xưng hô là anh – em vì 2 người nhận ra tình cảm của nhau)

Một giây kế tiếp, Trần Mặc cái gì cũng không nói nữa, mà là trực tiếp hướng môi của cô hôn lên...

Cảnh Thần cũng không chống cự, mà tùy ý Trần Mặc ôm, hôn, để cô ích kỷ một lần, tham lam một lần!

Một giây kế tiếp, Trần Mặc ôm lấy Cảnh Thần hướng trên giường đi đến...

Mà dưới lầu, Lăng Nhược lái xe, ở dưới lầu chờ.

Thấy thời gian Trần Mặc lao xuống, cô vẫn có một tia mừng rỡ, thế nhưng không nghĩ tới, anh đợi không được mấy phút lại xông lên.

Lăng Nhược ngồi ở trong xe chờ, nhìn trên lầu, cô không biết ở tầng mấy, nhưng khi nhìn trên lầu, trong lòng của cô không nói ra được cảm giác.

Khó chịu...

Ánh mắt bộc phát trở nên hung dữ, tay cầm tay lái nắm chặt lại!

Rốt cục, một lát sau, cô hít thở sâu một chút, cầm điện thoại di động lên, bấm số của Trần Mặc hào, trực tiếp gọi đi.

Trần Mặc cùng Cảnh Thần hai người ở trên giường hôn, đã sắp đến phòng tuyến cuối cùng, lúc này, điện thoại di động không thích hợp vang lên.

Trần Mặc không nhìn, không muốn nhận, giờ này khắc này, anh thầm nghĩ thương yêu thật tốt người phụ nữ dưới thân này!

Thế nhưng Cảnh Thần không cách nào bỏ qua.

Điện thoại di động của anh để trên bàn, liếc mắt có thể thấy.

Khi nhìn đến tên của người gọi đến, lúc này Cảnh Thần mới ngẩng ngẩn cả người, ngăn cản cử động của Trần Mặc.

“Anh nghe điện thoại đi!” Cảnh Thần nhìn Trần Mặc nói.

Trần Mặc nhú mày, ngược mắt nhìn Cảnh Thần, ánh mắt nhìn đến điện thoại di động trên bàn, khi nhìn đến bên trên hiện lên hai chữ Lăng Nhược, cũng cau mày lại.

Không muốn nhận, thế nhưng điện thoại di động kêu như đòi mạng vậy.

Cuối cùng, Trần Mặc đứng dậy, cầm điện thoại di động lên nhận.

“Alo...”

Vì vậy, trong điện thoại truyền tới một trận thanh âm.

“Trần Mặc, cứu em, cứu em...”

Nghe thế, Trần Mặc bỗng nhiên nhú mày.

“Lăng Nhược? Em làm sao vậy? Em làm sao vậy?”

“Cứu em... Cứu...” Vì vậy, lời còn chưa nói hết, điện thoại đã bị cúp.

“Này, Lăng Nhược...” Trần Mặc hướng điện thoại hô hai tiếng, thế nhưng trong điện thoại đã truyền đến âm thanh tút tút.

Trần Mặc cau mày lại, lúc này, Cảnh Thần ở sau nhìn anh, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Trần Mặc quay đầu lại, nhìn Cảnh Thần, sắc mặt có chút lo lắng, “Lăng Nhược hình như là đã xảy ra chuyện gì, anh phải đi qua nhìn một chút!”

Cảnh Thần ngồi ở trên giường, gật đầu.

Lúc này, Trần Mặc nhặt y phục lên, mặc vào.

Lúc mặc xong, Trần Mặc vừa muốn đi, chợt nhớ tới cái gì, anh xoay người, quay đầu lại nhìn Cảnh Thần.

“Chuyện anh đáp ứng, anh sẽ nhớ!” Trần Mặc nhìn Cảnh Thần nói.

Nói lên cái này, Cảnh Thần lúc này mới gật đầu, “Mau đi đi, trên đường cẩn thận!”

Trần Mặc gật đầu, cầm điện thoại di động lên, xoay người rời đi.

Lăng Nhược ngồi ở trong xe, nhìn Trần Mặc từ trên lầu lao xuống, khoe miệng lúc này mới gọi lên một nụ cười.

Trần Mặc lên xe, lái xe rời đi, Lăng Nhược cũng lái xe rời đi, lúc này, lúc này điện thoại di động của cô vang lên, khi nhìn đến tên Trần Mặc hiển thị trên điện thoại thì, cô ngược mắt nhìn lướt qua, ném ở một bên, không có nhận, lái xe rời đi.

Trần Mặc vừa lái xe vừa gọi điện thoại, thế nhưng Lăng Nhược không nhận.

Lúc lái xe, sắc mặt của Lăng Nhược có vài phần độc ác, vài phần hàn ý, lúc này, cô nhìn thấy trước mặt có một cột điện, con người trong suốt từ từ sáng lên.... ..

Tay cầm tay lái, cũng càng ngày càng gấp.

Rất cục, đang lúc quyết định, cô đánh tay lái sang một bên.

“Phanh” một tiếng.

Xe đụng vào cột điện, mà cái trán Lăng Nhược cũng đụng tới trên tay lái, lập tức trầy.

Lăng Nhược ngược mắt, nhìn về phía trước, hẳn là không có gì đáng ngại, lúc này mới kéo dây an toàn trên người ra.

Đúng lúc này, điện thoại di động của cô lần thứ hai vang lên.

Khi nhìn đến dãy số, lúc này Lăng Nhược mới nhận.

“Alo, Lăng Nhược, em đang ở đâu?” Trong điện thoại, thanh âm của Trần Mặc truyền tới.

Lăng Nhược nhìn điện thoại, từ từ mở miệng, “Em ở đường Tuyên Vũ...”

Tiếng nói nghe, rất là suy yếu, sau khi nói xong trực tiếp cúp.

Trần Mặc nghe âm thanh, nhú mày, lúc đang muốn hỏi cái gì, thì lại nghe âm thanh tút tút vang lên.....

Không nói hai lời, trực tiếp hướng đường Tuyên Vũ chạy tới...

Buổi tối.

Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên đang ngồi trên sofa thương lượng đại kế(kế hoạch lớn) kiếm tiền, đúng lúc này, điện thoại di động của Mặc Thiếu Thiên vang lên.

Thấy dãy số, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, nhận điện thoại.

“Alo, Hỏa Diễm...”

Nghe thế, Hi Hi lập tức không nói gì, chuyên tâm nghe Mặc Thiếu Thiên nói chuyện trong điện thoại.

Rất cục, qua vài ngày, điện thoại tới!

Mặc Thiếu Thiên tựa vào sofa, “Anh điều tra thế nào, thời gian không ngắn, nếu như là tôi, chỉ sợ một ngày cũng điều tra ra rồi!” Mặc Thiếu Thiên một chữ một nói.

Nghe được lời Mặc Thiếu Thiên nói, Hỏa Diễm mở miệng, “Kỳ thực, từ lúc trở lại, em tôi cũng đã nói toàn bộ cho tôi biết, tôi đã biết đáp án, các người nhất định sẽ không tin tưởng, nên tôi để Ứng Nghiêm hẹn người phụ nữ kia, thế nhưng mấy ngày tiếp theo, không có thu hoạch!”

Mặc Thiếu Thiên nghe, Hi Hi ở trên vai Mặc Thiếu Thiên, “Vây ý của anh là, người phụ nữ kia biến mất!?”

“Tôi tin tưởng cô ta tuyệt đối không có biến mất, ngay tại thành phố A, hơn nữa bọn họ liên hệ đa số là dùng điện thoại, nên không tra ra được chỗ nào!” Hỏa Diễm nói.

Nghe lời của anh ta, Mặc Thiếu Thiên nhú mày.

Lúc này, Hỏa Diễm ở bên kia mở miệng, “Chuyện này, tôi cũng không muốn lừa anh, nếu như anh không tin lời của tôi, anh có thể tự mình đi điều tra!” Hỏa Diễm nói.

“Không cần!” Lúc này, Mặc Thiếu Thiên mở miệng.

Anh cũng tin tưởng, Hỏa Diễm sẽ không lừa anh chuyện này.

Lại không thể vì một người phụ nữ, mà bọn họ đối nghịch với Cửa Ngục!

“Anh tin tưởng?” Hỏa Diễm hỏi.

Lúc này Mặc Thiếu Thiên lại cười một tiếng mở miệng, “Tôi vì sao không tin, trừ phi anh gạt tôi, muốn cùng Cửa Ngục đối nghịch!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Một câu nói, Hỏa Diễm bị chặn gắt gao.

” Về Ứng Nghiêm...” Hỏa Diễm mở miệng.

“Nếu tôi giao cho anh, là tin tưởng anh sẽ giải quyết được, cũng tin tưởng nhất định anh sẽ không làm tôi thất vọng, chỉ là, có câu tôi phải nói trước, nếu anh ta dám xuất hiện trước mặt của tôi, tôi sẽ không khách khí!” Mặc Thiếu Thiên một chữ một nói.

Nghe cái này, Hỏa Diễm cũng hiểu có ý gì.

“Tôi đã biết!”

“Chuyện này tôi sẽ xử lý tốt, nếu như sau này anh có việc gì, tôi Hỏa Diễm nhất định tương trợ một phen!” Hỏa Diễm nói.

453. Chương 456: Kế Hoạch Của Hai Cha Con

“Anh đang kết bang phái cùng tôi sao?” Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên mở miệng cười nói.

“Chỉ là tôi nợ anh một ân tình!”

“Tôi thích nhất người khác thiếu nợ ân tình, cứ quyết định như vậy!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Được!”

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên mới định cúp điện thoại, Hỏa Diễm lại nhớ tới cái gì, “Được rồi, tôi từ điện thoại tra ra, mục tiêu của bọn họ, hình như không chỉ một người!”

Nói lên cái này, Mặc Thiếu Thiên nhíu mày.

“Có ý gì?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Tôi cũng không rõ lắm, Ứng Nghiêm nói, bọn họ lúc đó giao dịch có hai người, nhưng là bởi vì người thứ nhất thất bại, cô ta biến mất, nhiệm vụ thứ hai, nó cũng không biết là cái gì, thế nhưng tôi dám khẳng định, còn có mục tiêu khác, thế nhưng là ai, tôi không rõ lắm!” Hỏa Diễm nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, đôi mắt không khỏi hướng Hi Hi nhìn lại, trực giác nói cho anh biết, một người khác là Hi Hi.

Hi Hi ở một bên nghe, thấy ánh mắt Mặc Thiếu Thiên nhìn về phía mình, bé cũng cau mày lại, giống như biết Mặc Thiếu Thiên đang lo lắng cái gì.

Lúc này, trong điện thoại tiếng nói của Hỏa Diễm truyền tới, “Tôi tra được chỉ có bao nhiêu thôi!” Hỏa Diễm nói, “Tất cả, các người phải cẩn thận!”

“Được, tôi đã biết!”

Vì vậy, điện thoại bị cúp.

Lúc này, Hi Hi lập tức nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Xem ra, chuyện cũng chưa xong!”

Vốn cho là chỉ có tin tức như vậy, nhưng không nghĩ tới còn có cái này.

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, cha nghĩ người khác, sẽ là con!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, nhú mày, “Mấy ngày nay con tới trường học, cha sẽ đưa đón con!”

Nghe thế, Hi Hi nở nụ cười, “Cha, từ bao giờ cha lại lo cho bảo bối vậy?!”

“Chuyện này không phải đùa giỡn!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi một chữ một nói, phàm là chuyện dính đến Lâm Tử Lam cùng Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên rất là lo lắng.

“Huống chi, hiện tại, không có Hoa Hồng bên cạnh bảo vệ, con nghĩ cha yên tâm sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi ngồi ở bên người Mặc Thiếu Thiên, nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Hi Hi mở to hai mắt nhìn anh, “Cha, cha không cảm thấy đây là một cơ hội tốt sao?”

Nghe được lời Hi Hi nói, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Không được, quá nguy hiểm!”

“Thì cha tìm người bảo vệ con không được sao!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên, “...”

“Nếu như người kia còn một mục tiêu là con, như vậy sớm muộn cô ta cũng sẽ tìm tới, nếu như dùng con có thể dụ cô ta ra, con nghĩ cũng đáng giá!” Hi Hi nói.

Làm như vậy để mẹ được an toàn, cái gì Hi Hi cũng không sợ.

Hai người đàn ông một lớn một nhỏ, để bảo vệ Lâm Tử Lam, đã dùng bất cứ thủ đoạn nào!

Mặc Thiếu Thiên không phải không thừa nhận, Hi Hi nói cũng có đạo lý, nếu như mục tiêu của người kia là Hi Hi, như vậy sớm muộn sẽ tìm tới Hi Hi.

Nếu quả như thật là như thế, không ngại bỏ trí một chút!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, sau đó gật đầu, “Cha biết phải làm sao, thế nhưng không có sắp xếp của cha, không cho phép con tự ý hành động!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi một chữ một nói.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Hi Hi liên tục gật đầu, “Đó là đương nhiên, con cũng rất trân trọng cái mạng nhỏ của mình!”Hi Hi cười nói.

Nghe được lời Hi Hi nói, lúc này Mặc Thiếu Thiên mới yên tâm.

Lúc này, Lâm Tử Lam tắm rửa xong đi ra, nghe được lời của bọn họ, “Các người đang nói chuyện gì?”

Nghe được lời Lâm Tử Lam nói, Hi Hi lập tức đứng dậy, “Cha nói, mấy ngày nay muốn đưa con đi học, mẹ, cha bỗng nhiên thương yêu con, con cảm thấy vô cùng vui vẻ!”Hi Hi nói.

Cố ý thay đổi trọng tâm câu chuyện.

Lâm Tử Lam đi tới phòng bếp, rót một chén nước, biết Hi Hi cố ý tránh né câu hỏi của cô, cô đi tới, nhìn anh, “Các người vừa nói cái gì trân trọng cái mạng nhỏ của mình? Con muốn làm gì?” Lâm Tử Lam ngồi bên cạnh Hi Hi, uống một hớp nước, nhìn chằm chằm vào bé hỏi.

Hi Hi, “...”

Hi Hi phát hiện, mẹ không dễ gạt như vậy!

Mẹ người khác nói cái gì cũng sẽ bỏ qua, nhưng mẹ của mình, vô luận mình nói sang chuyện khác, mẹ còn đặc biệt bình tĩnh hỏi lại.

Vì vậy, biểu tình Hi Hi đặc biệt vô tội nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên... ánh mắt nhờ giúp đỡ, đề tài trực tiếp nhét vào trên người Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên nhận được ánh mắt Hi Hi, vừa muốn mở miệng, lúc này, Lâm Tử Lam mở miệng trước, “Em muốn nghe bảo bối nói.....”

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên định nói gì, lại không thể nói được!

Bây giờ không có biện pháp, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, một biểu tình không giúp được gì.

Vì vậy, Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam lại chăm chú nhìn bé, như vậy, giống như đang đợi đáp án của Hi Hi.

Hi Hi suy nghĩ một chút, sau đó nhìn Lâm Tử Lam mở miệng, “Mẹ, mẹ không cần nghiêm túc như vậy được không? Con nói cho mẹ biết còn không được sao!” Hi Hi nói.

Vì vậy, Lâm Tử Lam nhú mày, ý bảo bé nói.

Lúc này, Hi Hi quay qua, nhìn Lâm Tử Lam mở miệng, “Đây không phải là Hoa Hồng đi rồi, mẹ xảy ra chuyện, cha sợ con cũng xảy ra chuyện không may, nên muốn bảo vệ con, nhưng lại phải đi làm, cho nên, con mới nói tốt, con cũng chân trọng cái mạng nhỏ của mình.... ..” Hi Hi cọ cọ trên vai Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam nhú mày, “Thật không!”

“Dạ, thật!”

“Chỉ như vậy?”

Hi Hi nhìn thoáng qua Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên len lén dơ một ngón tay cái, con trai được, lời này cũng có thể nghĩ ra được, làm cho người khác phải tin tưởng!

Thấy Mặc Thiếu Thiên cổ vũ, Hi Hi càng thêm xác nhận, bé gật đầu, “Thực sự, không tin mẹ có thể hỏi cha!” Hi Hi lập tức chuyển đề tài qua cho Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên, “...”

Quả nhiên, đối với mình con trai cũng không nhân từ!

Nhìn về phía ánh mắt Lâm Tử Lam nhìn về phía mình, Mặc Thiếu Thiên thu hồi biểu tình, lập tức gật đầu.

“Không sai!”

Hi Hi, “...”

Cha, cái này cũng quá đơn giản!

Cha có thể biểu tình thuyết phục hơn được không!

Hi Hi trốn ở phía sau Lâm Tử Lam, ảo não không thôi!

Nhìn ra cha là cố ý!

Tuyệt đối là cố ý!

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên một chút, lại nhìn Hi Hi phía sau, gật đầu, “Được rồi!”

Nghe được Lâm Tử Lam nói lời này, Hi Hi thở dài một hơi.

Mặc kệ mẹ tin tưởng hay không tin, mục đích mẹ không hỏi nữa là được!

Lúc này, Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, không tin bảo bố!”

“Thật sao?” Lâm Tử Lam nói.

Hi Hi liên tục gật đầu, Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, nhìn Hi Hi nghiêm trang mở miệng, “Có thể là vẻ mặt của con không đủ cho mẹ tin tưởng!”

Hi Hi !

Lúc này, Hi Hi bĩu môi, đứng lên, “Còn đi làm đồ ăn khuya, có ai ăn không!”

“Cha!”

“Mẹ!”

Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam, không chút khác khí dơ tay.

Hi Hi nhìn bọn họ, bất đắc dĩ lắc đầu, gia đình của bé cùng gia đình người khác hoàn toàn không hề giống nhau, không giống gia đình người thường.

Lúc này, Hi Hi phải đi làm ăn khuya.

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên ngồi ở trên sô pha, nhìn Lâm Tử Lam ủ rũ chau mày, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Đang lo lắng cho Cảnh Thần?”

Lâm Tử Lam gật đầu.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, trực tiếp vươn tay ngắt mặt của cô, “Lâm Tử Lam, em không cảm thấy tâm tư lên đặt trên người chồng của em sao?”

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam nháy mắt một cái, “Bản nhân hiện tại chưa cưới!”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn Lâm Tử Lam, con ngươi hơi híp, “Bây giờ là em đang ám chỉ, anh bức hôn phải không?”

“Xem ra, anh nghĩ ngày mai sẽ phải đi đăng kí, cái này rất cần phải có!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam một chữ một nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam bỗng nhiên nở nụ cười, “Em đùa giỡn, làm gì phải nghiêm túc như vậy!”

Mặc Thiếu Thiên cũng cười, “Thế nhưng anh không có nói đùa!”

Lâm Tử Lam, “...”

“Cho nên Lâm tiểu thư, ngày hôm nay ở bệnh viện lời của em nói, đừng xem là đùa giỡn, nếu như em không thiết kế ra được nhẫn, như vậy thì anh sẽ mua sẵn!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, đột nhiên cảm giác được chính sao mà may mắn, gặp phải Mặc Thiếu Thiên.

Lúc Lâm Tử Lam đang suy nghĩ, Hi Hi như là nghe được.

“Cha, mẹ, hai người muốn kết hôn?” Hi Hi bỗng nhiên chạy tới nói.

Nhìn vẻ mặt Hi Hi hưng phấn, Mặc Thiếu Thiên nhìn về phía bé, khóe miệng gợi lên nụ cười, “Thế nào? Vui vẻ sao?”

Hi Hi liên tục gật đầu “Vui vẻ, vui vẻ, vậy là lúc nào?”

“Vốn là chờ mẹ con thiết kế nhẫn, thế nhưng mẹ con quá chậm chạp, cho nên cha cũng chỉ có thể nói trước, đầu tháng!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Đầu tháng? Đầu tháng sau kết hôn?” Hi Hi hỏi.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Lâm Tử Lam cũng kinh ngạc, “Quá nhanh đi!?”

Nghe Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn cô, “Một điểm cũng không nhanh, hiện tại anh hận không thể trực tiếp kết hôn với em!” Mặc Thiếu Thiên trực tiếp nói.

Hi Hi cũng cười gật đầu, “Con cũng cảm thấy không nhanh!”

Lâm Tử Lam, “...”

“Thế nhưng, lễ đính hôn của Trần Mặc là thứ sáu tới, chúng ta đầu tháng kết hôn, có hấp tấp quá hay không!” Lâm Tử Lam nói.

Tuy rằng, cô cũng rất muốn cùng Mặc Thiếu Thiên hoàn thành hôn lễ, thế nhưng giống như có điểm quá vội vàng!

Nghe được Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên nhún mày, “Anh ta định hôn, anh cưới vợ của anh, căn bản là hai việc khác nhau mà!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “Nhưng là phải chọn nơi tổ chức, áo cưới rất nhiều chuyện ...” Lâm Tử Lam nói.

Kết hôn vốn cũng không phải là chuyện đơn giản.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Việc này, đều không cần em quan tâm, em yên tâm, anh tuyệt đối sẽ cho em một hôn lễ long trọng, tuyệt đối sẽ không vội vàng hoàn thành, phụ nữ của anh, tuyệt đối là người hạnh phúc nhất trên thế giới này, hôn lễ xa hoa nhất thế giới!” Mặc Thiếu Thiên một chữ một nói, thập phần khí phách.

Nghe được lời Mặc Thiếu Thiên nói, Hi Hi liên tục gật đầu, cười vui vẻ!

“Cha, thật khí phách!” Hi Hi ca ngợi.

“Phải!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “...”

Nhìn cha con bọn họ hai người kẻ xương người hoạ, cô còn có thể nói cái gì sao?

Lâm Tử Lam gật đầu, “Được rồi, chỉ là chuyện này có thể chờ lễ đính hôn của Trần Mặc xong rồi tuyên bố có được hay không!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

454. Chương 457: Thư Kí Xinh Đẹp Mới

Mặc Thiếu Thiên giống như biết Lâm Tử Lam lo lắng cái gì, nếu như là anh, tuyệt đối sẽ làm cho rất oanh động, thế nhưng Lâm Tử Lam nói như vậy, anh đương nhiên phải nghe.

Gật đầu, “Được rồi, anh nghe lời em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe được lời Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam gật đầu cười.

Lúc này, Hi Hi nhìn bọn họ, “Con phải làm phù rể!”

“Con nhiều nhất chỉ có thể làm hoa đồng!”

“Con phải làm hoa đồng!”

“Đúng, cha sẽ tìm cho con một nữ hoa đồng!”

“Con muốn xinh đẹp nhất!”

“Không thành vấn đề!”

Nhìn Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên hai người mỗi người một câu nói, khóe miệng Lâm Tử Lam gọi lên nụ cười.

Thật ra, cuộc sống đơn giản như vậy, chính là thứ cô cần.

Có một người đàn ông rất yêu cô, có một con trai rất nghe lời, thế là đã đủ rồi.... ..

Ngày hôm sau.

Lúc Lâm Tử Lam đến công ty, Cảnh Thần đã đến.

Lâm Tử Lam nhíu mày, “Cậu không ở bệnh viện sao?”

Thấy Lâm Tử Lam, Cảnh Thần cười cười, “Tớ đã đỡ rồi, buổi chiều truyền nước biển, là không sao rồi!”

“Cậu xác định?” Lâm Tử Lam hỏi, “Tớ còn muốn buổi chiều đi thăm cậu!” Lâm Tử Lam nói.

“Thực sự không sao!” Cảnh Thần nói.

“Có việc nhớ kỹ nói, đừng ... như lần trước té xỉu như vậy!” Lâm Tử Lam nói.

“Tớ đã biết!” Cảnh Thần nói.

Vì vậy, Lâm Tử Lam gật đầu, đi trở về chỗ ngồi của mình.

Cảnh Thần cũng ngồi một chút ở vị trí của mình, con mắt lo lắng nhìn phòng làm việc của Trần Mặc một chút, nhú mày.

Ánh mắt của Cảnh Thần cũng không có tránh được ánh mắt của Lâm Tử Lam, nhìn ánh mắt Cảnh Thần rõ ràng là mong đợi.

Lẽ nào cô lại cùng Trần Mặc...

Lâm Tử Lam nhú mày, không có đi hỏi Cảnh Thần, chuyện tình cảm, hãy để cho chính cô ấy xử lý!

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam tiếp tục vẽ thiết kế.

Lúc này, dưới lầu một, xuất hiện một bóng người.

Sự xuất hiện của cô, thành công làm cho MK tăng thêm sắc màu.

Ăn mặc chỉnh tề, chân đạp trên đôi giày ba phân, trên người phối hợp với phụ kiện vô cùng hài hòa, thoát nhìn, rất thanh thuần, tinh thần phấn chấn.

Tóc dài được buộc lên cao, cho người khác cảm giác rất giỏi giang.

Cô trực tiếp đi tới trước sảnh chính, “Xin chào!”

“Xin chào!” Nhân viên trước sảnh chính cũng rất khách khí nhìn cô.

“Tôi tớ nhận việc mới, xin hỏi ở lầu mấy!” Cô cười hỏi.

“A, tầng năm, bên trái đó!” Nhân viên trước sảnh mỉm cười nói.

“Tốt, cảm ơn!” Nói xong, cô gái nói cảm ơn, đi thẳng đến thang máy.

Chỗ cô đi qua, mọi người đều xúm lại bàn tán.

” Vi An tiểu thư?”

“Đúng vậy, tôi là!” Vi An ngồi ở đối diện trưởng bộ phận quản lí nhân viên, khoe miệng gọi lên một nụ cười nhạt.

Lúc này, trưởng bộ phận quản lí nhân viên nhìn tư liệu của cô, “Không nghĩ tới Vi An tiểu thư từ nước ngoài trở về, lý lịch sơ lược tốt!”

“Cảm ơn...” Vi An nhàn nhạt cười.

Vì vậy, kế tiếp, phỏng vấn, khảo hạch, cô biểu hiện vô cùng tốt.

Lúc này, trưởng bộ phận nhìn cô, “Vi An tiểu thư, lý lịch sơ lược của cô, đều rất phù hợp với công ty chúng tôi, chỉ là...”

Trưởng bộ phận nhìn Vi An, có chút hơi khó xử.

Nhìn dáng vẻ của anh, Vi An nhú mày, “Nếu như có lời gì, không ngại nói thẳng!”

“Vi An tiểu thư, lịch của cô tốt, đối với chúng tôi mà nói, là chúng tôi cần nhân tài, chỉ là lần này tổng giám đốc của chúng tôi ra lệnh, chỉ tuyển dụng nam thư kí....”

Vi An, “...”

Nam thư kí.

Nói lên cái này, Vi An cười cười, hơi nheo mắt, “Nam thư kí, rất ít!”

Trưởng bộ phận gật đầu, “Đúng vậy, cho nên đến bây giờ chưa tìm được người thích hợp!”

Không phải, MK lớn như vậy, là công việc mê người như vậy, sao không có ai ứng tuyển!

“Ý của quản lí là.....?” Vi An nhìn trưởng bộ phận hỏi.

Trưởng bộ phận quản lí nhân viên suy nghĩ một chút, nhìn cô, “Như vậy, Vi An tiểu thư cô chờ một chút, tôi đi gọi điện thoại cho tổng giám đốc.....” Trưởng bộ phận nói.

Dù sao, thông báo tuyển dụng thông báo ra đã mấy ngày, tuy rằng rất nhiều người tới, thế nhưng tài năng ưu tú như vậy cũng rất ít.

Hơn nữa, đích thực nam thư kí khó tìm, cho nên trưởng bộ phận quản lí muốn gọi điện thoại cho Mặc Thiếu Thiên.

Mà trong phòng làm việc của tổng giám đốc.

Lâm Tử Lam đang cùng Mặc Thiếu Thiên thương lượng về chuyện chiếc nhẫn, “Thế nào? Có thể chứ?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn nhẫn, không khỏi phát sinh cảm khái, “Có vợ như vậy, thực sự là tiết kiệm không ít tiền cho anh!” Lâm Tử Lam thiết kế, rất đẹp, cũng rất mới mẻ độc đáo, quan trọng là ..., ít dùng đến hột xoàn.

“Cho em thêm cơ hội, còn không thiết kế lớn một chút!” Mặc Thiếu Thiên nói, nếu là đổi thành người phụ nữ khác, sợ là hận không thể toàn bộ nhẫn đều là hột xoàn!

Thế nhưng, đây cũng chính là chỗ bất đồng với Lâm Tử Lam.

Cô không có lòng tham, lại coi trọng ý nghĩa.

Nghe lời của anh, Lâm Tử Lam cười cười, “Em sợ đi ở trên đường bị cướp!”

Mặc Thiếu Thiên, “Ai dám!” Ai dám cướp, anh sẽ phé!

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam cười cười, “Rốt cuộc thế nào?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn thiết kế của Lâm Tử Lam, rất nghiêm túc gật đầu, “Ngoại trừ nhẫn kim cương nhỏ một chút ra, tốt!”

Nghe được lời Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam nhú mày, “Thực sự?”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, nhìn cô, “Đương nhiên, Lâm tiểu thư, từ khi nào thì em lại không tự tin về mình như thế?”

Nghe được lời Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam cười, “Không phải em tự tin, mà là thuộc về hai người chúng ta, có ý nghĩa đông tây, em đương nhiên phải hỏi ý kiến của anh!”

Đáp án này, Mặc Thiếu Thiên tương đối hài lòng, ánh mắt của anh lần thứ hai trở lại trên bản thiết kế, “Anh có một ý tưởng!”

“Ý tưởng gì! ?”

“Hay ở bên trong nhẫn kim cương, khắc lên tên hai chúng ta!”

Lâm Tử Lam còn tưởng rằng Mặc Thiếu Thiên nói ra ý kiến gì tốt, không nghĩ tới là cái này, cô mở miệng cười “Củ!”

“Củ, lãng mạn là được!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lúc này, Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, “Tên nói, coi như, không bằng, khắc tên tiếng anh thế nào?”

“M K?”

Lâm Tử Lam sững sốt.

Tên Lâm Tử Lam cùng tên Mặc Thiếu Thiên đúng lúc là tên công ty bọn họ.

Nghĩ vậy Lâm Tử Lam cười cười, “Hay là, LT !” Lâm Tử Lam nói.

“Lấy MK!” Mặc Thiếu Thiên nói, “Có ý nghĩa tượng trưng!”

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Anh sẽ không sợ biểu thị công ty thành em?”

“Anh là của em, công ty đương nhiên cũng là của em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam cười, “Cứ quyết định như vậy?”

“Đương nhiên!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Được, thiết kế giao cho anh!” Lâm Tử Lam nói.

“Lập tức làm ra!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc Thiếu Thiên không thể chờ đợi.

Nhìn dáng vẻ của anh, Lâm Tử Lam cười cười.

Đúng lúc này, điện thoại trên bàn Mặc Thiếu Thiên vang lên.

Tay Mặc Thiếu Thiên đưa qua, tiếp nhận.

“Alo...”

Nghe bên trong nói, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Được, để cho cô ấy lên đây đi!”

Vì vậy, trực tiếp cúp điện thoại.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn anh, “Làm sao vậy?”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên ý vị thâm trường mở miệng, “Vợ thân ái, chuyện kế tiếp em phải ghen tị!”

Nghe thế, Lâm Tử Lam cau mày, nhìn anh.

“Một nữ thư kí tới, giống như, năng lực không tệ!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam như trước nhìn anh, không có mở miệng.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Vốn là muốn tìm một nam thư kí, thế nhưng hiện tại khó tìm nam thư kí, cho nên hôm nay tới một người, trưởng bộ phận quản lí nhân sự nói lý lịch sơ lược và năng lực không tệ, có thể tạm dùng được hay không!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam như trước mím môi không nói gì thêm.

Mặc Thiếu Thiên cho rằng Lâm Tử Lam ghen tị, nhìn cô, lập tức vươn tay ôm lấy cô, “Thế nào? Nhanh như vậy ghen tị?”

Nghe thế, Lâm Tử Lam cười, “Cô nương em đẹp độc lập, anh nghĩ em sẽ ghen tị với thư kí!”

“Vậy em cùng anh giám định thư kí mới này một chút?” Mặc Thiếu Thiên cau mày, nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Nghe thế, Lâm Tử Lam từ trong lòng Mặc Thiếu Thiên giãy dụa, “Mặc tổng, em còn công việc, đó là vượt quyền!” Lâm Tử Lam cười nói.

“Vượt quyền thì như thế nào, em sớm muộn là phu nhân tổng giám đốc!” Mặc Thiếu Thiên một chữ một nói.

“Đây chẳng qua là phu nhân, không phải tổng giám đốc, chờ em lên làm tổng giám đốc đã!” Lâm Tử Lam cười nói.

Nói lên cái này, Lâm Tử Lam từ trong lòng Mặc Thiếu Thiên rời đi, nhìn anh, “Mặc tổng, không làm lỡ anh phỏng vấn thư kí mới, em về trước làm việc!” Nói xong, Lâm Tử Lam cười trêu tức Mặc Thiếu Thiên khoát khoát tay rời đi.

Nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên nụ cười.

Lúc này, Lâm Tử Lam xoay người đi ra ngoài.

Lâm Tử Lam từ bên kia đi đến, lúc này, cửa thang máy mở ra, Vi An từ bên trong đi ra ngoài.

Mới vừa đi ra, cô quay đầu lại, liền thấy bóng lưng Lâm Tử Lam, nhìn cô ấy, con người Vi An hơi híp một cái, xoay người hướng phòng làm việc của tổng giám đốc phòng đi đến.

“Cốc....cốc ”

Vi An lễ phép gõ lên cửa hai cái.

“Mời vào!” Mặc Thiếu Thiên mở miệng.

Vì vậy, cửa bị đẩy ra, mà Mặc Thiếu Thiên cũng ngược mắt, khi nhìn đến người ở cửa thì, hơi ngây ngẩn cả người.

Muốn nói cái gì, lại dừng hình ảnh ở nơi nào.

Vi An đi đến, nhìn Mặc Thiếu Thiên, khóe miệng gợi lên một nụ cười nghề nghiệp, “Mặc tổng, ngài khỏe, tôi là Vi An!” Vi An nhìn Mặc Thiếu Thiên một chữ một nói.

Nhìn Vi An tươi cười, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên ở trên người của cô quan sát, hơi nhú mào.

Lúc này, Vi An đi lên, cầm tư liệu của mình và lý lịch trực tiếp đặt ở trước mặt Mặc Thiếu Thiên.

“Cái này là tư liệu của tôi!” Vi An mở miệng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, nghe được lời của cô, anh mới hồi phục lại tinh thần, trông mắt, nhìn tư liệu trước mặt mình, tùy ý lật vài cái.

455. Chương 458: Thư Ký Mới Dung Mạo Rất Giống Người Kia

“Đây là tư liệu của tôi!” Vi An mở miệng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, nghe được lời của cô..., anh lúc này mới phục hồi tinh thần, thu hồi tầm mắt, nhìn tài liệu trước mặt, tùy ý lật mấy cái.

Ngay sau đó, ngẩng đầu nhìn cô, “Cô học ở Mỹ sao?”

Vi An gật đầu một cái.

“Thế nhưng, tại sao tại nước Pháp tôi đã gặp qua cô?” Mặc Thiếu Thiên cũng không nói những lời vô ích, trực tiếp mở miệng hỏi.

Ở khách sạn nước Pháp, lúc này anh mới vừa cứu Lâm Tử Lam về, ngay trong đêm đó, anh dự định mang Lâm Tử Lam ra ngoài dạo một chút, nhưng lại chạm mặt cô tại hành lang, lúc ấy cô đang mặc bộ quần áo mang phong cách Pháp, rất đẹp, cho người khác cảm giác rất giống như là con lai, mang một ít quyến rũ như phụ nữ Pháp.

Nhớ đến lúc ấy anh còn cùng Lâm Tử Lam nói đùa.

Mà bây giờ, không ngờ anh lại nhìn thấy cô!

Nghe lời Mặc Thiếu Thiên nói, khóe miệng Vi An lộ ra nụ cười yếu ớt, “Không ngờ Mặc tổng còn nhớ, thật là vinh hạnh!” Vi An cũng không phủ nhận, nói thẳng.

Lúc này, nghe lời Vi An nói, mắt Mặc Thiếu Thiên hơi nheo lại.

Vi An nhìn anh, “Tôi cũng không ngờ, nơi này lại là công ty của anh!” Vi An nói.

“Cô nhớ tôi không?”

“Dĩ nhiên!” Vi An nói, nói đến cái này, cô nhú nhú mào, “Tôi còn nhớ lúc ấy anh đi cùng với một phụ nữ rất xinh đẹp, cô ấy là vợ của anh sao?” Vi An cười nói, ánh mắt trong suốt sáng ngời, làm cho người khác không nhìn được cô đang nghĩ gì.

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở chỗ đó, hai tay bắt chéo để trên bàn, gật đầu một cái, “Ừ, cô ấy là vị hôn thê của tôi!”

“Lúc ấy ở nước Pháp rất khó nhìn thấy người Trung Quốc, hơn nữa, còn là một cặp rất xứng đôi, cho nên rất ấn tượng!” Vi An cười nói, “Dù sao, tôi cũng là người Trung Quốc, cho nên khi nhìn thấy, vẫn có chút ấn tượng!”

Nghe được lời Vi An nói, Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, đôi mắt vẫn kín đáo quan sát cô.

Từ trước đến nay Mặc Thiếu Thiên có chuyện gì, cũng chỉ giữ ở trong lòng, căn bản làm cho người ta nhìn không thấu anh đang nghĩ gì.

“Tôi nghe bộ phận nhân sự nói, cô rất phù hợp với yêu cầu tuyển dụng của công ty chúng tôi!”

Nghe thế, Vi An cười cười, “Tôi không ngờ quý công ty chỉ cần nam thư ký!” Lúc nói đến câu này, Vi An là cười nói, nhưng cũng không phải giấu cợt.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhìn Vi An, “Cô có ý kiến gì sao?”

Vi An lắc đầu, “Không có, nếu như công ty chỉ tuyển nam, như vậy tôi không làm phiền nữa!” Vi An nói.

Nhìn cô, Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, “Thế nào? Cô không muốn làm việc cho công ty MK sao? !”

“Nhưng công ty của anh không phải chỉ tuyển.” Lời nói đến một nửa, Vi An nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Ý của anh là tôi có thể làm việc ở đây?”

“Thời gian thử việc mười ngày, nếu như được thông qua, sẽ được nhận làm nhân viên chính thức!” Mặc Thiếu Thiên trực tiếp mở miệng nói.

Vi An sững sờ, ngay sau đó cười nói, “Tôi sẽ làm rất tốt!”

“Chỉ là, tôi có một yêu cầu!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói.

Nói đến cái này, Vi An nhìn Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Cô chỉ cần xử lý những việc liên quan đến công tác, về phần cuộc sống riêng của tôi, cô không cần xen vào !”

Nói đến cái này, Vi An cười một tiếng, “Tiền lương như nhau, bớt làm một phần công việc, tôi nên vui mừng mới phải!” Vi An cười nói, đáng vẻ kia xem ra, thật vui mừng.

“Nói như vậy, cô đã đồng ý!” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại.

“Tôi nên cảm ơn ông chủ!”

“Không cần khách khí!” Mặc Thiếu Thiên nói, sau đó trực tiếp gọi điện thoại nội bộ, “Mạc Lương, đi vào!” Nói xong trực tiếp cúp.

Hơn mười giây sau, Mạc Lương đi vào, “Mạc tổng!” Mạc Lương nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

“Cô này là thư ký mới đến, Vi An, cậu mang cô ấy đi giới thiệu qua một chút!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Mạc Lương gật đầu, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Vi An, “Xin chào, tôi là Mạc Lương!” Mạc Lương tự giới thiệu mình, nhưng khi nhìn đến Vi An, giống nhau như vậy sững sốt.

Vi An cũng nhìn Mạc Lương, nhìn đáng vẻ sững sốt của anh, Vi An nhếch miệng lên nhất mạt cười, “Xin chào, tôi là Vi An!”

Một câu nói này, mới làm Mạc Lương hồi phục lại bình thường, Mạc Lương nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên cũng không nói gì, lúc này Mạc Lương gật đầu, “Đi cùng tôi!”

Vi An gật đầu, vì vậy, đi theo Mạc Lương đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng bọn họ đi ra, hai tròng mắt đen nhánh kia như vẫn nhìn theo, đen tối sâu không lường được, khóe miệng anh nâng lên cười như có như không cười, ngón tay nhẹ nhàng ở trên bàn gỗ nhịp, làm cho người khác nhìn không ra anh đang nghĩ gì.

^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^

Đi ra đến bên ngoài, Mạc Lương nhìn Vi An, “Những thứ này đều là tài liệu cần dùng cho vị trí của cô, còn có một ít tài liệu quan trọng còn nằm ở chỗ Lâm tiểu thư, nếu như cô cần, tôi sẽ dẫn cô đi!”

“Lâm tiểu thư?” Vi An nhìn Mạc Lương.

“Là vị hôn thê Mạc tổng, Lâm Tử Lam!” Mạc Lương giới thiệu đơn giản.

Nghe thế, Vi An gật đầu một cái, “Nhậm chức thư ký là Lâm tiểu thư sao!”

“Lâm tiểu thư chỉ tạm thời giữ chức thư ký, hiện giờ đã có cô, cô nhất định phải làm việc chăm chỉ, mặc dù Mạc tổng không làm khó dễ cấp dưới, thế nhưng yêu cầu cũng rất nghiêm khắc!”

“Tôi hiểu!”

“Về sau vị trí này là của cô, cô cất tài liệu xong, tôi dẫn cô đến chỗ Lâm tiểu thư!” Mạc Lương nói.

Vi An gật đầu một cái, vì vậy, đi theo Mạc Lương đi đến phòng thiết kế.

Phòng thiết kế, rất náo nhiệt.

Mọi người vừa thảo luận, vừa làm việc, không khí rất hòa hợp.

Ngay vào lúc này, có người mở miệng, “Nghe nói công ty chúng ta mới tuyển một nữ thư ký rất xinh đẹp!” Một nữ nhân viên nói.

Nghe thế, Tử Lam nhú mày, cũng không biết đám người kia nghe tin đồn từ đâu, cô mới từ phòng làm việc ra ngoài, cũng mới vừa biết được tin tức này, bọn họ nhanh như vậy đã biết.

“Thật sao? Nhưng Mạc tổng không phải nói chỉ tuyển nam thư ký sao?” Hình Nguyệt cũng bất quá bất đầu hỏi.

“Cô cũng biết, thư ký nam rất ít, hơn nữa Mạc tổng yêu cầu rất cao, mấy ngày nay vẫn chưa tìm được ai, nhưng mà hôm nay lại có một cô gái xinh đẹp đến ứng tuyển, năng lực rất tốt, tôi đoán chừng, mười phần là thành công!” Nữ nhân viên kích động nói.

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều nhìn về Lâm Tử Lam.

Có người mở miệng, “Coi như xinh đẹp thì thế nào, Mạc tổng cũng sẽ không liếc mắt nhìn, đừng quên, lòng của Mạc tổng đã bị Tử Lam giữ chặt rồi!” Hình Nguyệt nói.

“Cái này tôi cũng biết rõ, chỉ nghe nói cô thư ký này rất đẹp, hình như du học từ nước ngoài về!” Nữ nhân viên nói.

“Nước ngoài trở về à? Tử Lam của chúng ta cũng thế, cô ta xinh đẹp sao, có đẹp hơn Tử Lam của chúng ta không?” Hình Nguyệt hỏi ngược lại.

Nữ nhân viên sững sờ, phải hay không phải, cũng không thể nói.

Nhìn mọi người nói, Tử Lam cười cười, “Các người yên tâm, tôi không sao, xinh đẹp mấy tôi đều không sợ!” Tử Lam nói.

Đối với Mạc Thiếu Thiên chút lòng tin này vẫn phải có.

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, Tử Lam đối với Mạc Thiếu Thiên tin tưởng, giống như tin tưởng chính mình.

Mạc Thiếu Thiên nghiêm nhiên trở thành một “chính mình” khác.

Cho nên, Tử Lam rất yên tâm.

Nghe bọn họ nói như vậy, biết bọn họ lo lắng cho mình, Tử Lam cũng chỉ đùa một chút nói.

Mọi người nghe được lời Tử Lam nói, cũng đều cười.

“Thấy không, đây chính là Tổng giám đốc phu nhân tương lai của chúng ta, nói chuyện rất khí phách!” Hình Nguyệt nói.

Tử Lam cười cười, không tiếp tục theo chân bọn họ nói nữa.

“Rất náo nhiệt!” Đang lúc ấy thì, tiếng nói Mạc Lương truyền tới.

Nghe được tiếng nói, tất cả mọi người nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, ngay khi thấy một người ở sau lưng Mạc Lương thì mọi người đồng thời cũng yên tĩnh lại.

Khi Lâm Tử Lam nhìn đến người mới tới, mặc dù có chút hoảng hốt, nhưng khóe miệng cô vẫn mang theo nụ cười yếu ớt.

“Lâm tiểu thư!” Lúc này, Mạc Lương mở miệng.

Tử Lam cười cười với Mạc Lương, lúc này, Mạc Lương giới thiệu, “Vị này là thư ký mới của Mạc tổng, tôi dẫn cô ấy đến gặp cô để tiếp nhận công việc!” Mạc Lương giới thiệu.

“Đây là Lâm Tử Lam, Lâm tiểu thư, tôi mới vừa rồi đề cập với cô đấy!” Mạc Lương nói.

Nghe được lời Mạc Lương nói, Vi An gật đầu một cái, lập tức vươn tay, “Lâm tiểu thư, Xin chào, tôi tên là Vi An!”

Vi An.

Nhìn cô hướng mình đưa tay, Tử Lam cũng cười cười, vươn tay, “Chào cô!” Tử Lam cũng cười nói.

“Lâm tiểu thư, không biết cô còn nhớ tôi không?” Vi An nhìn Tử Lam hỏi.

Một câu nói, mọi người .

Đều rất sững sờ.

Bọn họ biết nhau?

Tử Lam nhìn Vi An khẽ mỉm cười, “Nhớ!”

Lúc ấy ở nước Pháp, trước vẻ đẹp và sự quyến rũ của cô ấy, cô cùng Mặc Thiếu Thiên cũng nói đùa một chút, không nghĩ tới nhìn thấy cô ở nơi này!

Hơn nữa, cô ấy lúc đó với cô ấy lúc này, cho người khác hai loại cảm giác khác nhau!

Vào giờ phút này cô.

Tử Lam nhìn Vi An, nở một nụ cười .

“Không ngờ lại gặp cô ở nơi này!” Vi An cười nói.

“Tôi cũng vậy, thật bất ngờ!” Tử Lam nói.

“Về sau tôi chính là thư ký của Mạc tổng, nghe mọi người nói, Mạc tổng rất nghiêm khắc, xin Lâm tiểu thư chiếu cố nhiều hơn rồi !” Vi An nói, dáng vẻ nhún nhường, làm cho người khác không nói gì được.

Nghe được lời của cô..., Tử Lam khẽ mỉm cười, “Mạc tổng mặc dù nghiêm khắc, nhưng chỉ cần cô làm tốt anh ấy cũng không cách nào bắt bẻ, anh ấy cũng không thể nói gì được!”

Nghe thế, tất cả mọi người há miệng.

Uy nghiêm Lâm Tử Lam vẫn phải có.

“Chờ một lát, tôi thu xếp tài liệu rồi đưa cho cô!” Nói xong, Tử Lam từ trong bao lấy ra một đĩa CD nhỏ, lại từ trong ngăn kéo lấy ra một xấp tài liệu, tất cả đều cầm lên, đưa cho Vi An, “Tất cả tài liệu quan trọng đều ở đây, cô đem về từ từ xem!” Tử Lam nói.

Nhìn tài liệu Tử Lam đưa tới, Vi An khẽ mỉm cười, lập tức qua lấy, “Tốt, tôi biết rồi!”

“Tốt lắm, trước tiên như vậy đi, mọi người trước công việc, có chuyện gì sau đó lại nói!” Mạc Lương lúc này mở miệng nói.

Vi An gật đầu một cái.

Lúc này, Mạc Lương nhìn Tử Lam, “Lâm tiểu thư, vậy chúng tôi đi trước!”

Tử Lam gật đầu một cái, vì vậy, Mạc Lương mang theo Vi An rời đi.

Bọn họ mới vừa đi, phòng thiết kế liền náo.

“Cô ấy chính là thư ký mới kia sao?”

“Đúng, chính là cô ấy!”

Lúc này, Hình Nguyệt nhăn đầu lông mày, nhìn bọn họ, “Các người không cảm thấy, cách ăn mặc hoặc là ở phương diện khác của cô ấy, cùng Tử Lam rất giống à. ?”

Hoặc là nói, phong cách của cô ấy, cùng Tử Lam là giống nhau!

456. Chương 459: Vô Tình Gặp Ở Bệnh Viện

Tất cả mọi người của phòng thiết kế đều cảm thấy rất giống nhau!

Nếu không, khi nhìn thấy Vi An thì mọi người sẽ không sững sốt như vậy.

“ Đúng, đúng là rất giống, mọi người nói xem, cô ta giống Tử Lam như vậy, là trùng hợp, hay là...” Lúc nói lời này, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Tử Lam.

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, trên mặt cũng không có bất kỳ biểu hiện gì là không vui, nhưng mà như vậy làm cho người khác không đoán được cô đang nghĩ gì!

Lúc này, Cảnh Thần đi đến, nhìn Lâm Tử Lam, “ Cảm thấy thế nào?”

Lâm Tử Lam cười cười, “ Đáng đáp không tệ!”

“ Tổ thấy mọi người nói có đạo lý, trên thế giới này đáng đáp giống cậu thì có thể, nhưng mà phong cách cũng có thể giống đến mức này, cũng có vẻ có chút cố ý rồi!” Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam tốt bụng nhắc nhở.

Một câu nói này, thức tỉnh Lâm Tử Lam.

Thật ra thì Cảnh Thần nói không sai.

Người giống người cũng không có gì đáng nói, nhưng mà phong cách cũng có thể giống đến mức này, cũng làm cho người ta có chút không thoải mái.

Xem ra, có chút cố ý!

Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần, gật đầu, “ Ừ, tớ hiểu rõ rồi, cậu yên tâm!”

“ Hơn nữa, mọi việc nên cẩn thận thì hơn!” Cảnh Thần nhắc nhở.

Nghe nói như thế Lâm Tử Lam cười một tiếng, “ Thật đúng là không biết cậu suy nghĩ đi đâu rồi, chúng ta cần gì phải đề phòng như vậy!”

“ Cái này gọi là phòng ngừa chu đáo, nếu như mục tiêu của cô ta thật sự là Mặc tổng, như vậy đến lúc đó thì sẽ có người hối hận đấy!” Cảnh Thần nhìn cô nói.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, “ Nếu như điểm này mà Mặc Thiếu Thiên cũng không chịu nổi, đó chỉ có thể nói là tớ nhìn lầm anh ấy, nhưng mà chút lòng tin này, tớ vẫn có!” Lâm Tử Lam hết sức tự tin nói.

Nhìn dáng vẻ của Lâm Tử Lam, Cảnh Thần cười một tiếng, “ Tất nhiên tự tin là tốt, nhưng mà cũng đừng quên đề phòng!”

“ Tớ biết rồi!” Lâm Tử Lam nói, hai người cười cười, lúc này, Lâm Tử Lam nhìn cô , “ Cậu làm sao vậy, còn phát sốt không?”

“ Không sao rồi, chẳng qua bác sĩ đã giục ba bốn lần, có thể tớ phải đi ra ngoài truyền nước biển!”

“ Tớ đi với cậu!”

“ Được!” Cảnh Thần trả lời một tiếng, có Lâm Tử Lam cùng đi với cô, cô cũng không có nhàm chán như vậy.

Vì vậy sau khi hai người hẹn xong, nửa giờ sau, hai người rời công ty, đi đến bệnh viện.

Một buổi chiều, khi Cảnh Thần truyền nước biển, hai người cười cười nói nói, thời gian đã trôi qua rất nhanh.

Sau khi truyền xong, hai người muốn đi về, đang ở trong hành lang bệnh viện thì nghe được một cuộc nói chuyện.

“Nhược nhi, con không sao chứ? Con làm mẹ lo sợ lắm đấy!” Bên trong phòng bệnh, truyền ra giọng nói của một người phụ nữ.

Vốn là Lâm Tử Lam và Cảnh Thần cũng không có tính ở lại, nhưng nghe được bên trong đang nói chuyện thì hai người dừng lại.

“Trần Mặc, anh chăm sóc Nhược nhi như thế nào hả, anh cùng con ta cũng sẽ đính hôn, nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy....”

Lúc nghe đến chuyện này, Cảnh Thần và Lâm Tử Lam đều sửng sốt, hai người đều nhìn về phía phòng bệnh, mặc dù đóng cửa, nhưng mà lời nói bên trong lại có thể nghe được rất rõ ràng.

“Mẹ, không nên trách anh ấy, là con tự mình lái xe không cẩn thận....” Lúc này, Lăng Nhược yếu ớt mở miệng.

“Không phải hai đứa đi thử lễ phục sao? Làm sao con lại xảy ra tai nạn xe cộ, còn Trần Mặc, khi đó anh đang ở đâu, làm gì hả?”

Cảnh Thần đứng ở trước cửa, nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, chân mày cau lại, Lâm Tử Lam nhìn cô ta, cũng nhíu mày.

“Rất xin lỗi, con đã không chăm sóc tốt cho cô ấy....” Yên lặng một lát sau, Trần Mặc nhỏ giọng lên tiếng.

“Trần Mặc, Lăng Nhược của chúng tôi là con gái một của nhà họ Lăng, từ nhỏ đến lớn đã được nâng niu trong lòng bàn tay, hiện tại anh muốn đính hôn với nó, chúng tôi tin tưởng anh, bây giờ xảy ra chuyện này, anh làm như thế sao chúng tôi không lo lắng đây!” Mẹ Lăng Nhược nhìn Trần Mặc nói.

Mà Trần Mặc đứng ở nơi đó, mím môi, cũng không có lời giải thích chuyện gì.

“Mẹ, mặc kệ Trần Mặc đã có chuyện gì, ngày hôm qua anh ấy có việc bận phải đi trước, là do con không cẩn thận, mẹ không cần trách anh ấy nữa!” Lăng Nhược nằm ở trên giường, vì Trần Mặc nói mấy lời có lợi.

Mẹ Lăng Nhược nghe vậy, cũng không biết nói gì, chỉ thở dài, “Nhược nhi, có bị thương chỗ nào nữa hay không, có thì phải nhất định nói cho mẹ biết!”

“Mẹ, con thật sự không có chuyện gì, chỉ xây xát một chút thôi, bác sĩ nói một tuần sau sẽ tốt!” Lăng Nhược nhìn mẹ mình nói.

“Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi, ông trời phù hộ, thật may là con không có chuyện gì, nếu con xảy ra chuyện, mẹ sống thế nào đây!” Mẹ Lăng Nhược cầu nguyện nói.

“Mẹ, con không sao mà!” Lăng Nhược nói.

“Không có việc gì là do vận số con tốt, về sau không cho lái xe nữa, muốn đi đâu thì bảo tài xế đưa đi!”

“Con không có yếu ớt như vậy!”

“Mẹ lo lắng!”

.....

Nhìn bọn họ gần từng chữ, Trần Mặc nhíu nhíu mày, lúc này, rút ra một điều thuốc, xoay người đi ra ngoài.

Vừa mới mở cửa ra, lại thấy Cảnh Thần và Lâm Tử Lam đứng ở đó, một khắc kia, Trần Mặc hơi ngáy ngẩn cả người.

Cảnh Thần cũng nhìn anh, khóe môi giật giật, không biết nên nói cái gì cho phải.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Trần Mặc, “ Lãng Nhược xảy ra tai nạn xe cộ?”

Trần Mặc gật đầu một cái.

“ Như thế nào rồi? Không có sao chứ?”Lâm Tử Lam hỏi, thật ra thì những lời này, cũng có thể hỏi thay Cảnh Thần, cô biết cô ấy không muốn mở miệng, nhưng cũng muốn giải được thắc mắc trong lòng.

“ Không có vấn đề gì, chỉ cần nằm lại bệnh viện theo dõi mấy ngày!” Trần Mặc nói.

Lâm Tử Lam gật đầu.

Lúc này, ánh mắt Trần Mặc rơi vào trên người Cảnh Thần, nhú mày, anh đi đến mở miệng hỏi, “ Em làm sao vậy? Có thấy khá hơn chút nào không?”

Khi anh sắp đến gần, Cảnh Thần chợt quay ngược lại, “ Em không sao, anh nên vào xem Lãng Nhược một chút đi, em có chuyện, đi trước đây!” Nói xong, nhìn Trần Mặc một cái rồi xoay người rời đi, bước đi nhanh rời khỏi chỗ này.

Mặc dù, cô rất yêu Trần Mặc.

Mặc dù, Trần Mặc nói việc này giao cho anh xử lý! Nhưng mà hiện tại Lãng Nhược đang nằm bên trong, trên danh nghĩa là vợ chưa cưới của anh , Cảnh Thần không cách nào to gan như vậy mà ân cần hỏi thăm, cô không thể làm được!

Cho nên chỉ có thể trốn tránh!

Nhìn bóng dáng Cảnh Thần cứ như vậy mà chạy trốn, Trần Mặc nhìn theo bóng lưng của cô, cau mày lại!

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn anh, “ Như vậy, tôi cũng đi trước!”

Trần Mặc gật đầu, Lâm Tử Lam vừa muốn đi, lúc này, Trần Mặc chợt mở miệng, “ Tử Lam!”

Nghe được giọng nói, Lâm Tử Lam quay đầu lại, nhìn anh .

“ Trước tiên giúp tôi chăm sóc cô ấy một chút!” Trần Mặc nói.

Nghe nói thế, khóe miệng Lâm Tử Lam giật giật, gật đầu, “ Yên tâm đi!”

Sau khi nói xong, Lâm Tử lam xoay người đi ra ngoài.

Lúc Lâm Tử Lam đi ra, Cảnh Thần đã đứng dựa vào bên cạnh xe chờ, Lâm Tử Lam trực tiếp đi đến, ấn xuống một cái trên chìa khóa xe.

“ Bíp” một tiếng

Tiếng mở khóa xe vang lên, lúc này Cảnh Thần mới hồi phục lại tinh thần, nhìn Lâm Tử Lam, hơn nữa còn cười một tiếng, “ Lên xe đi!”

Cảnh Thần lúc này mới phản ứng lại, mở cửa ra, bước lên xe.

Lâm Tử Lam ngồi lên sau, thắt dây an toàn, “ Thành thật khai báo đi, ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Tử Lam hỏi.

Nói đến chuyện này, mặt Cảnh Thần từ từ đỏ lên, có lẽ nguyên nhân là do chột dạ, cô cũng nịt dây an toàn, ấp úng mở miệng, “ Ngày hôm qua, xảy ra chuyện gì? Tôi làm sao biết ?”

Nghe như thế, Lâm Tử Lam nhú mày, “ Còn giả bộ sao?”

Cảnh Thần không dám nhìn thẳng Lâm Tử Lam, cúi thấp đầu, “ Tôi không biết cậu ở đây nói cái gì!”

“ Được, đừng có nói dối với tôi!” Lâm Tử Lam ra lệnh, sau đó lập tức mở miệng.

Nghe lời Tử Lam nói, Cảnh Thần nhú nhú mày, “ Không có.....”

Nói đến chỗ này, Cảnh Thần nhìn Tử Lam, “ Ngày hôm qua, là anh ấy đưa tôi trở về!” Cảnh Thần chợt mở miệng nói.

Nghe nói như thế, Lâm Tử Lam nhú mày, chợt nhìn cô ta hỏi, “ Hai người, đã làm chuyện đó?”

Nghe chuyện này, mặt Cảnh Thần một lần nữa đỏ lên, “ Cậu nói cái gì hử, không có, không có!” Cảnh Thần nói.

Nói đến chuyện này, Lâm Tử Lam mới thở phào nhẹ nhõm, yên lòng, “ Nói tiếp đi!”

Nghe được lời Lâm Tử Lam nói, Cảnh Thần suy nghĩ một chút, “ Anh ấy nói, chuyện này để anh ấy xử lý, anh ấy với Lăng Nhược không có tình cảm...” Cảnh Thần nói.

Lời này của anh ấy nói, nếu như Lăng Nhược nghe được thì rất không công bằng, nhưng đây là sự thật.

Nghe được lời Cảnh Thần nói, chân mày Tử Lam khẽ nhíu lại, “ Anh ta nói với cậu như vậy hay sao?”

Cảnh Thần sững sờ, ngay sau đó mở miệng, “ Anh ấy không phải nói như vậy, nhưng mà tớ lại cảm nhận được như vậy, anh ấy nói, mọi chuyện giao cho anh ấy xử lý!”

Nghe nói thế, Tử Lam cau mày lại, “ Anh ta nói như vậy?”

Cảnh Thần gật đầu.

Lâm Tử Lam cười lạnh ở trong lòng, tiểu tử Trần Mặc này chuyện gì không học, lại học những thứ này, anh ta vốn cũng không có hứa hẹn gì với Cảnh Thần, mặc dù hứa hẹn chuyện này, dù có tình yêu, nhưng nếu Trần Mặc không nói rõ ràng, trong lòng Cảnh Thần cũng sợ là sẽ mơ hồ.

Nhìn nét mặt Lâm Tử Lam, Cảnh Thần cau mày lại, “ Có chuyện gì sao?”

Lâm Tử Lam lắc đầu, “ Tớ không biết nên nói sao, nhưng mà Cảnh Thần, sự tình hiện giờ, cậu phải thông minh, cố gắng hết sức không được đụng đến chuyện của Lăng Nhược, lại càng không nên yêu cầu gì với Lăng Nhược, để cho Trần Mặc giải quyết đi!”

Cảnh Thần gật đầu, “ Tớ hiểu rõ, tớ sẽ không làm gì!” Cảnh Thần nói.

Lâm Tử Lam gật đầu, “ Tất cả thuận theo tự nhiên một chút đi, mặc kệ anh ta nói gì, làm gì, tất cả đều phải chờ đến khi có kết quả rồi nói sau!”

Cảnh Thần gật đầu, sau đó cảm thấy có chút không thoải mái, nhìn Lâm Tử Lam, “ Tử Lam, tớ làm như vậy, có đúng không?”

“ Có đúng hay không, chuyện đã đi đến bước này, trừ khi cậu có thể thu hồi lại tình cảm với Trần Mặc!” Lâm Tử Lam nghiêng đầu nhìn cô nói.

Nói đến chuyện này, Cảnh Thần im lặng, thu hồi tình cảm đối với Trần Mặc..... Sợ là bây giờ đã muộn rồi!

Chẳng qua, nghe được Lâm Tử Lam nói, dường như Cảnh Thần cũng hiểu rõ ràng Lâm Tử Lam muốn nói gì.

Hiện tại, Cảnh Thần cũng hốt hoảng, tối ngày hôm qua thật may không có làm ra chuyện gì, nếu có làm, như vậy, cô ta lại thật sự chính là tiểu tam rồi!

Nghĩ đến đây, Cảnh Thần nhắm hai mắt lại, thật may, thật may, thiếu chút nữa đã có chuyện!

Nhìn dáng vẻ Cảnh Thần, Tử Lam thở dài, chuyện này, mặc kệ như thế nào, Cảnh Thần cũng đã bị nằm ở thế yếu rồi, hiện tại tốt nhất chuyện gì cũng không làm, nhưng mà, Lâm Tử Lam cũng tin chắc, hiện tại chỉ có hai người yêu nhau, mới thật sự là một đôi!

Hi vọng Cảnh Thần và Trần Mặc có thể có một kết quả tốt!

Đúng lúc ấy, Cảnh Thần chợt nhớ đến chuyện gì, “ Đúng rồi, Lăng Nhược, không sao chứ?” Cảnh Thần chợt nhớ đến chuyện này.

Nghe được lời của Cảnh Thần, Lâm Tử Lam nhíu mày, “ Ừ, đoán chừng không có gì đáng ngại, tớ cũng không có nói chuyện cùng Trần Mặc, nhưng mà nếu quả thật phải nằm lại bệnh viện theo dõi, chỉ sợ chuyện đính hôn, sẽ phải kéo dài!” Lâm Tử Lam nói.

457. Chương 460: Lâm Tử Lam Ghen Rất Đặc Biệt

Đúng lúc này, Cảnh Thần chợt nhớ điều gì, “Được rồi, Lăng Nhược, không sao chứ?” Cảnh Thần chợt nhớ ra chuyện này, hỏi.

Nghe Cảnh Thần nói, Lâm Tử Lam nhú mày “Đã không có gì đáng ngại, mình cũng vừa nói chuyện với Trần Mặc, nhưng nếu thật sự phải ở lại viện quan sát, sợ là chuyện đính hôn, sẽ phải kéo dài!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế, Cảnh Thần gật đầu, không nói gì nữa.

Theo như Lâm Tử Lam nói, mặc kệ hiện tại thế nào, cô cũng không thể trực tiếp đứng ra, cô nên tin tưởng Trần Mặc, tin tưởng anh sẽ xử lý tốt!

Nhìn Cảnh Thần không nói gì, Lâm Tử Lam cũng không nói gì nữa, trực tiếp lái xe đi.

Đến nhà Cảnh Thần.

“Mình đi về trước, có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho mình!” Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần nói.

“Cậu không thể ngồi một chút sao?” Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

“Không được, mình còn muốn quay về công ty một chuyến, nhớ nếu không thoải mái, gọi điện thoại cho mình!” Lâm Tử Lam nhìn cô nói.

Cảnh Thần gật đầu, “Đã biết, trên đường cậu cẩn thận một chút!”

Lâm Tử Lam gật đầu, sau đó lái xe rời đi.

Mà bên kia.

Bên trong công ty, Mặc Thiếu Thiên đang xem hợp đồng, lúc này, cửa bị gõ, Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng mở miệng, “Vào đi!”

Lúc này, Vi An đẩy cửa đi vào, “Mặc tổng, văn kiện này cần anh xem qua và ký tên!” Vi An vào, nói thẳng.

Nghe được giọng nói của cô, Mặc Thiếu Thiên ngược mắt, nhìn cô một cái, Vi An cũng rất hiểu ý liền đi tới trước mặt của anh.

Mặc Thiếu Thiên hơi sững sốt một chút, không có mở miệng, mà tự mình lật xem văn kiện trước mặt, xem qua, nhìn không có vấn đề gì, liền ký vào.

Sau đó, trực tiếp đưa văn kiện cho cô.

Vi An nhận được văn kiện, nói tiếp, “Còn nữa, năm giờ ba mươi phút, anh cùng người nước ngoài Ni Tư bắt đầu ghi hình hội nghị!”

Nghe lời của cô, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, không phải không thừa nhận cô mới tới được nửa ngày, cũng đã sắp xếp mọi chuyện ngay ngắn rõ ràng, cũng rất nhanh làm quen với công việc.

Không thể không thừa nhận, trong công việc, cô rất xuất sắc.

Có đôi khi, một người có năng lực, nửa ngày là có thể nhìn ra.

Nghe lời của cô, Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Vi An tiểu thư rất có năng lực, chỉ nửa ngày đã sửa sang lại ngay ngắn rõ ràng, không lộn xộn!”

Nghe thế, khóe miệng Vi An hiện ra nụ cười, “Đây là công việc của tôi, không phải sao!”

Nghe thế, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên hiện ra nụ cười, “Được, tôi đã biết, cô trước tiên đi ra ngoài làm việc đi!”

“Vâng!” Vi An lên tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới cái gì, “Đợi đã..”

Nghe thấy anh nói, Vi An quay đầu lại, “Còn có chuyện gì sao?”

“Cho tôi một ly cà phê vào đây!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Vi An gật đầu, “Mùi vị như thế nào ạ.?”

“Nhiều đường một chút!”

“Được, tôi lập tức đi chuẩn bị!” Nói xong, Vi An xoay người đi ra ngoài.

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở trên ghế, nhìn bóng lưng Vi An, chân mày lập tức nhíu chặt lại.

Thường nói trực giác của phụ nữ là chuẩn nhất, nhưng có đôi khi, đàn ông cũng rất chuẩn, chẳng biết tại sao, anh nghĩ Vi An không đơn giản, hơn nữa, còn có một cảm giác quen thuộc như vậy...

Mặc dù nói, hiện tại thuê cô ấy, nhưng Mặc Thiếu Thiên vẫn có quyết định của riêng mình!

Nhìn bóng lưng của cô, đôi mắt của Mặc Thiếu Thiên khẽ nheo lại, đúng lúc này, điện thoại di động trên bàn vang lên.

Khi nhìn thấy dãy số hiện thị, sắc mặt của Mặc Thiếu Thiên thả lỏng hơn một chút, trực tiếp cầm điện thoại di động lên, ấn nút trả lời, để ở bên tai.

“Sao vậy...”

“Thế nào? Mặc tổng thân ái, cần em đón anh tan việc sao?” Ở bên kia điện thoại, Lâm Tử Lam cười hỏi.

Nghe nói như thế, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên hiện ra nụ cười, “Chuyện của em xong rồi?”

“Vâng, đã đưa Cảnh Thần trở về!” Lâm Tử Lam nói, “Còn anh? Khi nào tan việc vậy?” Lâm Tử Lam hỏi.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn đồng hồ, “Còn một hội nghị nữa, nếu như em không sợ phải chờ lâu, anh đương nhiên rất nguyện ý để em tới đón anh tan việc!” Mặc Thiếu Thiên mở miệng.

Nghe thế, Lâm Tử Lam nhíu mày, “Được rồi, em gọi điện thoại cho bảo bối, bảo con làm cơm trước, em đến ngay!”

“Được!” Mặc Thiếu Thiên lên tiếng.

“Được rồi, cứ như vậy đi!”

“Ừ!”

Vì vậy, cuộc đối thoại kết thúc, liền tắt điện thoại.

Nhìn điện thoại, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên liền nhếch lên thành vòng cung...

Đúng lúc này, Vi An đứng ở cửa, vừa mới nghe được cuộc đối thoại bên trong, suy nghĩ một chút, khóe miệng cô khẽ nhếch lên, đẩy cửa đi vào.

“Mặc tổng, cà phê của anh!”

Thấy Vi An, Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, “Để trên bàn đi!”

Vì vậy, Vi An bưng cốc cà phê, đi tới trước mặt, trực tiếp đặt ở trên bàn.

“Nếu như không có chuyện gì, tôi đi ra ngoài trước!”

“Ừ!” Mặc Thiếu Thiên lên tiếng, Vi An trực tiếp đi ra ngoài.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn cốc cà phê trên bàn, cầm lên, từ từ uống một ngụm, khi thưởng thức được mùi vị của nó, lập tức nhíu chân mày...

Nửa giờ sau, Lâm Tử Lam tới công ty.

Bộ phận thiết kế lúc này đã tan việc, Lâm Tử Lam trực tiếp đi đến phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên, hiện tại quan hệ của bọn họ mọi người cũng đều biết hết rồi, Lâm Tử Lam cũng không còn trốn tránh, đi thẳng đến phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên.

Không có gõ cửa, Lâm Tử Lam đi thẳng vào.

Giống như, có thể cảm thấy được Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên không ngẩng đầu, liền mở miệng, “Đã tới?”

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam nhú mày, “Anh biết là em?”

Nói đến cái này, lúc này Mặc Thiếu Thiên mới ngẩng đầu, đôi mắt xanh đen nhìn thẳng Lâm Tử Lam, “Anh nói rồi, nếu như thật sự yêu một người, thì hơi thở của người đó cũng có thể cảm nhận được!”

Lâm Tử Lam, “...”

Mặc Thiếu Thiên đang trong lúc lơ đãng, nói ra tâm tình.

Lâm Tử Lam cười cười, không nói gì, lúc này, trong lúc lơ đãng ánh mắt nhìn đến cốc cà phê trên bàn, đôi mắt lập tức nheo lại.

“Anh khi nào thì lại bắt đầu uống cà phê rồi?” Lâm Tử Lam hỏi.

Nhớ rõ lúc trước, cô đã bảo Mặc Thiếu Thiên uống trà, anh đã thật lâu không uống cà phê nữa, mà bây giờ nhìn cốc cà phê trên bàn...

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên ngược mắt, nhìn cô, ánh mắt đều mang hàm ý, “Thư kí mới pha, mùi vị không tệ, có muốn uống thử hay không?”

Nghe thế, Lâm Tử Lam nở nụ cười rất đẹp, “Ồ, vậy sao, xem ra, thư kí này có sức quyến rũ không nhỏ nha, khiến Mặc tổng chúng ta thật lâu không uống cà phê, cũng bắt đầu uống cà phê lại rồi...”

Nghe được giọng nói của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên lại cảm thấy rất hài lòng, nhìn cô, “Lâm tiểu thư, nếu như anh không nhầm, anh cảm thấy có vị chưa?”

“Mùi vị cà phê rất thơm!” Lâm Tử Lam nói, sau đó xoay người muốn đi, lúc này, Mặc Thiếu Thiên lại bắt lấy cô, trực tiếp ôm vào trong lòng anh.

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Anh muốn làm gì, hiện tại đang trong phòng làm việc đấy!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe được Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên không quan tâm, “Phòng làm việc thì như thế nào? Khó có khi bà xã của anh ăn dấm, anh đương nhiên phải thưởng thức thật tốt!”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm tử Lam nhin không được nhìn anh nở nụ cười, “Ai ghen?”

“Hoàn toàn không thừa nhận?”

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam mỉm cười, “Em cũng thấy được, mùi vị cà phê rất thơm...”

Lâm Tử Lam còn chưa nói hết, Mặc Thiếu Thiên chợt kéo Lâm Tử Lam vào trong lòng, giữ chặt gáy cô, trực tiếp ôm cả người cô vào trong ngực, hướng môi của cô hôn lên...

Lâm Tử Lam bất ngờ, cũng không có đẩy ra, mà tùy ý để Mặc Thiếu Thiên ôm, hưởng thụ nụ hôn của anh.

Hôn triển miên, Mặc Thiếu Thiên không chịu buông Lâm Tử Lam ra, hung hăng hôn cô, hơn nữa, vẫn như vậy, đáng vẻ nhiệt tình hôn, hận không thể ăn Lâm Tử Lam vào bụng.

Thật ra, Lâm Tử Lam đã đánh giá cao khả năng của Mặc Thiếu Thiên.

Cô nên nghĩ đến, Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối không phải chỉ đơn thuần hôn môi, hôn hôn, anh chính là không thành thật!

Khi tay anh vừa muốn chạm tới thắt lưng Lâm Tử Lam, lúc này Lâm Tử Lam mới đẩy anh ra.

“Đây là phòng làm việc!” Lâm Tử Lam nhìn anh. Cau mày nói.

Mặc Thiếu Thiên cũng không chú ý, đôi mắt nhìn cô, mắt đều mang hàm ý, “Bà xã, anh rất thích nhìn dáng vẻ em ghen!”

Lâm Tử Lam, “...”

Lúc này, Lâm Tử Lam còn chưa mở miệng, Mặc Thiếu Thiên ôm cô, “Bao nhiêu lần muốn làm em ghen đều không thành công, hiện tại rốt cục có người kích thích đến em, một ly cà phê cũng có thể làm em ghen, bà xã, em thật sự không giống người bình thường!”

Đây là đang khích lệ Lâm Tử Lam sao?

Tại sao Lâm Tử Lam nghe một chút cũng không giống vậy?

Lâm Tử Lam nhìn anh, “Đây là anh đang khen em sao?”

“Đúng vậy, em nghe không hiểu sao?”

“Em nghe không giống!” Lâm Tử Lam nói.

“Đương nhiên là, anh đương nhiên là khen em!” Mặc Thiếu Thiên ôm cô nói.

Lâm Tử Lam nhú mày, không nói gì, thật ra, cô cũng không phải ghen hay gì đó, chỉ là lo lắng cho thân thể Mặc Thiếu Thiên, dạ dày của anh không tốt, uống cà phê hại dạ dày, Lâm Tử Lam chỉ là không muốn để cho anh uống cà phê mà thôi.

Nhưng mà, trong lòng của Lâm Tử Lam cũng có chút nghi hoặc.

Cô cũng không tin, chỉ một thư kí vừa xuất hiện nửa ngày, có thể sửa lại thói quen của Mặc Thiếu Thiên...

Trừ khi...

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Thế nào? Đang tức giận?”

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Đương nhiên không có!”

“Thật ra, anh...”

Mặc Thiếu Thiên vừa muốn mở miệng nói, Lâm Tử Lam chợt tiến tới, trực tiếp dùng miệng ngăn chặn lời nói của Mặc Thiếu Thiên, làm anh bất ngờ.

Mặc Thiếu Thiên sững sốt, Lâm Tử Lam lập tức rời khỏi môi của anh, cười nói, “Không cần giải thích với em, anh làm như vậy, tuyệt đối có lý do của anh, em tin tưởng anh!”

Chẳng biết tại sao, nghe được những lời này của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy rất vui vẻ, cũng cảm thấy được chính mình rất may mắn, có thể gặp được người phụ nữ như vậy!

Xinh đẹp, cơ trí, thông minh, sắc sảo!

Đó không phải điều quan trọng nhất, nhưng Mặc Thiếu Thiên cảm thấy rất may mắn!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, hơi híp mắt, nhìn ánh mắt của cô, hận không thể ăn cô vào bụng.

“Nếu như đã trải qua nhiều chuyện như vậy, em còn chưa tin anh, như vậy cũng sẽ không xứng đáng được anh tin tưởng!” Lâm Tử Lam nhìn anh chắc chắn nói.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên nở nụ cười, “Tử Lam, em biết hiện tại anh đang suy nghĩ gì sao, em có biết em chủ động, sẽ có hậu quả gì không?”

458. Chương 461: Trở Thành Cường Giả

Nghe lời Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên đứng dậy cười cười, “Lâm Tử Lam, em có biết bây giờ anh đang nghĩ gì không, em có biết sự chủ động vừa rồi của em, sẽ dẫn tới hậu quả gì không ? ? ”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam liền ôm lấy cổ anh, chớp mi liếc nhìn anh, “Có hậu quả gì ? ”

“Anh sẽ muốn ăn em ! ” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói nhấn mạnh từng từ từng từ, yêu thương đầy ẩn ý.

Nghe lời này, Lâm Tử Lam chớp mi nhìn anh, “ Mặc tổng, nơi này là phòng làm việc, thư ký xinh đẹp của anh tùy thời có thể tiến vào đây ! ”

“ Em không phải đang ghen sao ? Cô ta nhìn thấy không tốt sao ? Vừa đúng lúc, để cho cô ta bỏ ý niệm này đi” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói .

“ Em không nhằm vào anh mới tới, Mặc tổng, anh cũng đừng có kết luận sớm như vậy, vạn nhất bị người ta nói thành tự mình đa tình sẽ không tốt ! ” Tử Lam nhìn anh cười nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên cũng cười mỉm, “ Điều này cùng lắm có thể nói là tự tin, mà không phải tự mình đa tình ! ”

“Da mặt thật dày ! ” Lâm Tử Lam khẳng định nói.

“ Nói da mặt anh dày ? Còn còn có thể dày hơn đây em có muốn thử một chút hay không? ” Vừa nói, Mặc Thiếu Thiên vừa động, Lâm Tử Lam lập tức từ trong ngực Mặc Thiếu Thiên nhảy ra.

“ Mặc Tổng, đã đến giờ, ngài nên đi họp rồi ! ” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên cười nói.

Nhìn cử chỉ hoạt bát của Lâm Tử Lam, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên cũng gợi lên một nụ cười, nhìn thời gian, nếu quả thật không phải là đã đến giờ, anh nhất định sẽ trừng phạt cô thật là thích đáng!

Lúc này, Lâm Tử Lam vòng qua cái bàn hướng về phía sofa mà đi tới (chỗ này là chỗ Mặc Thiếu Thiên ngồi), “Đúng rồi, trước khi đi họp, phiền thư ký của anh đưa một tách cà phê mang vào đây đi ! ”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam cười, cũng không nói gì, lập tức qua đường truyền nội bộ, “ Vi An, mang một tách cà phê nữa vào ! ”

“ Thừa vâng, Mặc tổng ! ”

Mấy phút đi qua, cửa lần nữa bị đẩy ra, Vi An bưng một tách cà phê đi vào .

Lúc nhìn thấy Lâm Tử Lam đang ngồi chỗ đó, Vi An hơi sững sờ, ngay sau đó, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Đưa cô ấy ! ”

Vi An gật đầu, bưng tách cà phê hướng Lâm Tử Lam đi đến.

Lâm Tử Lam ngồi ở đó, tùy ý liếc nhìn tạp chí, lúc nhìn thấy Vi An tự mình bưng tách cà phê tiến vào, khóe miệng Lâm Tử Lam cong cong nói, “ Cảm ơn ! ”

“Không cần ! ” Vi An cười, để cà phê xuống, “ Không có chuyện gì, tôi đi ra ngoài trước ! ”Vi An mở miệng.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, vì vậy, Vi An xoay người đi ra ngoài.

Mà sau đó Mặc Thiếu Thiên quay ra nhìn Lâm Tử Lam, ánh mắt mang theo vui vẻ.

“ Anh nhìn em làm cái gì ? ” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Không có gì ! ” Mặc Thiếu Thiên cười, phương thức ghen của Lâm Tử Lam, quả thật cùng người khác có chút bất đồng .

Lâm Tử Lam nhìn cà phê, bưng lên cũng uống vài hớp, nhưng giống như không phải là thói quen, sau khi uống vài hớp liền để xuống cũng không động đến nữa, ở một bên an tĩnh nhìn tạp chí.

Còn Mặc Thiếu Thiên bên kia đã bắt đầu cuộc họp, mỗi câu đều là tiếng Anh, tiếng nói trầm thấp, từ tính, giọng nói hết sức mê người.

Lâm Tử Lam như có như không ngược mắt liếc anh một cái, người ta đều nói đàn ông trong công việc là đẹp trai nhất, có sức quyến rũ nhất, điểm này, không thể không tin tưởng.

Mặc dù Mặc Thiếu Thiên lúc bình thường thoát nhìn khí thế, phách lối không dứt, nhưng vào giờ phút này, Mặc Thiếu Thiên thoát nhìn, chừng chặc, đầy vẻ học thức, hơn nữa, anh đang làm việc, hết sức có sức quyến rũ, nhìn anh, khóe miệng Lâm Tử Lam không khỏi hơi cong lên

Đang lúc ấy thì , điện thoại của Lâm Tử Lam phát ra âm thanh BUZZ, Lâm Tử Lam cau mày, cầm điện thoại di động lên nhìn, mà lúc nhìn thấy dãy số phía trên, chân mày hơi cau lại, đứng lên.

Đúng lúc ấy thì, tầm mắt của Mặc Thiếu Thiên nhìn sang, giống như có thể cảm giác được, Lâm Tử Lam ngược mắt, tiếp xúc ngay với tầm mắt của Mặc Thiếu Thiên, mà lúc này, điện thoại của Lâm Tử Lam, cũng ngừng reo .

Tại lúc Mặc Thiếu Thiên nhìn qua , Lâm Tử Lam không muốn nhiều chuyện , trực tiếp thu hồi điện thoại di động, nhìn Mặc Thiếu Thiên khẽ mỉm cười.

Mặc Thiếu Thiên cũng không nghi ngờ nhiều, tiếp tục họp.

Mãi cho đến lúc hơn 7h, Mặc Thiếu Thiên mới kết thúc cuộc họp.

Lâm Tử Lam vẫn luôn an tĩnh ngồi ở trên sofa xem tạp chí , hoặc là lấy ra điện thoại di động chơi trò chơi gì đó , rất là an tĩnh .

Cho đến khi tiếng nói của Mặc Thiếu Thiên vang lên, Lâm Tử Lam mới nhìn anh, “Họp xong rồi ? ”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu .

Lúc này, Lâm Tử Lam đứng dậy, “ Rốt cuộc họp xong rồi !” Vừa nói, còn vừa duỗi duỗi cái eo lưng biếng .

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên nở nụ cười, lập tức đi tới, ôm lấy thắt lưng Lâm Tử Lam, “ Như thế nào ? Có phải rất nhàm chán hay không?”

Lâm Tử Lam gật đầu, “So với đi mua sắm thì nhàm chán hơn ! ”

Nghe Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên cười cười , “ Nhìn em khổ cực như vậy chờ anh xong việc thật đáng khen thưởng ! ” Mặc Thiếu Thiên nói .

Nghe lời của anh, Lâm Tử Lam chớp mi, “Muốn thưởng gì ? ”

Lúc nhìn thấy môi Mặc Thiếu Thiên cúi xuống, giống như Lâm Tử Lam đã sớm ngờ tới, lập tức đưa tay ra chặn lại.

“Em không cho là đây là khen thưởng ! ”

Mặc Thiếu Thiên cười, “Người khác cầu cũng không cầu được đâu !”

“Em không muốn ! ” Lâm Tử Lam cười nói .

Lúc hai người đang đùa giỡn, cửa chợt bị đẩy ra , “ Mặc tổng, văn kiện này”

Một giây kế tiếp, nhìn Mặc Thiếu Thiên và Lâm Tử Lam đang đùa cợt, Vi An ngăn người ở đó, sắc mặt còn có mấy phần lúng túng, “Cái đó, tôi tôi vẫn là nên đi ra ngoài trước ! ”

“ Đợi chút ! ” Lúc này, Mặc Thiếu Thiên mở miệng.

Lúc này ,Vi An dừng bước chân.

“Chuyện gì, nói đi ! ” Mặc Thiếu Thiên nói, không ngại, cũng không buông tay đang ôm Lâm Tử Lam ra.

Nghe được lời Mặc Thiếu Thiên,Vi An lúc này mới quay đầu lại, mở miệng hết sức xin lỗi, “Văn kiện này cần anh ký tên ! ”

Mặc Thiếu Thiên chớp mắt, “Đưa cho tôi!?”

Lúc này,Vi An đi tới, cầm văn kiện đưa cho Mặc Thiếu Thiên .

Mặc Thiếu Thiên nhận lấy nhìn một chút, không có vấn đề, trực tiếp ký tên lên.

“Vậy tôi đi ra ngoài trước! ”

“Không có việc gì, tan việc sớm một chút đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Tôi ngày đầu đi làm, còn có rất nhiều việc không rõ, lời ngài nói tôi đã hiểu, vậy tôi tan làm trước!” Vi An cười nhạt nói, cho người ta một cảm giác làm việc rất chăm chỉ.

Mặc Thiếu Thiên cũng không có nói gì, gật đầu, vì vậy, Vi An đi ra ngoài.

“Xem ra, thư ký của anh rất chăm chỉ ! ” Lâm Tử Lam cười nói.

“ Anh cũng rất chăm chỉ đấy ! ” Mặc Thiếu Thiên nói, một kiểu biểu đạt chờ mong được khen ngợi.

Lâm Tử Lam không thèm đã quay đi nói, “ Đi về ! ”

Mặc Thiếu Thiên,“.....”

.....thanhhuuyen..

Trong nhà.

Sau khi Hi Hi làm xong cơm, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam vẫn chưa về, Hi Hi trực tiếp đi vào phòng .

Ngồi trước máy tính, Hi Hi lên mạng.

“Tập Ni, khoản tiền kia Lý Thuận chuyển giao cho anh, nhận được hay không? ” Hi Hi lên mạng trực tiếp hỏi.

“Nhận được rồi! ” Tập Ni nói.

Hi Hi lúc này mới gật gật đầu, “Đúng rồi , tôi có một đề nghị!” Hi Hi nói.

“Đề nghị gì? ”

“ Tôi cảm thấy Lý Thuận rất có năng lực, cho nên lúc chuyển giao lô hàng sau, tôi muốn để cho anh ta toàn quyền quản lý, nếu như có cơ hội thích hợp, có thể điều trở về tổng bộ huấn luyện, tôi tin tưởng, anh ta sau này nhất định sẽ rất xuất sắc!” Hi Hi nói.

Nghe lời của Hi Hi nói, Tập Ni cũng mở miệng, “Cậu nói cái này, tôi cùng Mặc Tử cũng đã thương lượng qua, Lý Thuận rất có năng lực, cũng nghĩ tới điều anh ta trở về tổng bộ, chuyện này, tôi đã nói với anh ta, nhưng là anh ta nói muốn đi theo cậu ! ”

“ Đi theo tôi? ” Hi Hi có chút kinh ngạc.

“Ừ, anh ta nói muốn đi theo cậu, sau đó tôi cùng Mặc Tử thương lượng một chút, Hoa Hồng bây giờ đang làm nhiệm vụ, bên cạnh cậu không thể không có người bảo vệ, cho nên tôi cùng Mặc Tử quyết định, chờ cậu huấn luyện xong trở lại, để cho Lý Thuận ở bên cạnh cậu! ” Tập Ni nói.

Nghe được cái này, Hi Hi vẫn có mấy phần kinh ngạc, không nghĩ tới Lý Thuận lại cùng Tập Ni nói qua những điều này, hơn nữa, còn muốn lưu lại bên cạnh bé bảo vệ bé, cái này thật đúng là để cho Hi Hi có mấy phần kinh ngạc.

Chỉ là, trong lòng bé cũng âm thầm than thở, coi như bé không nhìn lầm người.

Hi Hi gật đầu, “ Ừ, tôi đã biết!”

“Bảo bối, cậu phải nắm chắc thời gian, thời gian của cậu cũng không nhiều đâu!” Tập Ni nói.

Mỗi lần nói đến cái này, Hi Hi luôn có một loại cảm giác lo lắng.

“Tôi cũng rất muốn sớm một chút, lần này, chờ cha cùng mẹ kết hôn, tôi sẽ trở về phục mệnh!” Hi Hi nói.

“Cha cậu với mẹ cậu kết hôn? Cậu xác định bọn họ có thể kết hôn?” Tập Ni hỏi ngược lại, Hi Hi vẫn luôn dùng cái cố này, đến bây giờ anh vẫn không thấy một cái bóng.

“Tập Ni, anh có thể ngậm cái miệng quạ đen của anh lại được hay không?” Hi Hi hỏi ngược lại.

“Tôi nói là sự thật, cha cậu cùng mẹ cậu xảy ra nhiều chuyện như vậy? Không phải chuyện này thì chính là chuyện kia, tôi hoài nghi, có phải ông trời cố ý chỉnh bọn họ không!”Tập Ni nói.

Nghe Tập Ni nói, Hi Hi lạnh lùng bác bỏ, “Sự thật chính là, hôn lễ của cha mẹ tôi đã được định vào đầu tháng tới!”

Nghe được lời này, Tập Ni sững sốt, “Cậu xác định ? ”

“ Dĩ nhiên!”Hi Hi nói.

“Lần này, cha cậu sẽ không bị mất tích hay cái gì nữa đi ? ” Tập Ni hỏi.

“Tập Ni, câm miệng ! ! !”Hi Hi kêu, “Trong miệng của anh có thể nói ra những điều tốt lành không?”

Nghe được tiếng nói của Hi Hi, Tập Ni cười một tiếng, “Chẳng qua là tôi nóng lòng muốn chứng kiến sự thật!”

“ Lần này, cha cùng mẹ kết hôn, không có người nào có thể ngăn cản!” Hi Hi nói, bé cũng không cho phép bất luận kẻ nào ngăn cản.

“Vậy ý của cậu là, sau khi mẹ cậu cùng cha cậu kết hôn, cậu có thể tới?” Lúc này, Mặc Tử chợt hiện lên hỏi.

Hi Hi gật đầu, “Không có gì bất ngờ xảy ra, thì đúng là như vậy ! ”

“ Vấn đề ? Lại có vấn đề, chúng ta cũng sắp diên rồi!” Mặc Tử nói, mỗi lần nói muốn tới, nhưng là mỗi lần lại xảy ra chuyện.

Hi Hi cười hắc hắc, “Các anh phải tin tưởng, thật ra thì tôi cũng rất muốn đi xem trụ sở huấn luyện của chúng ta một chút!” Thật ra, Hi Hi rất tò mò.

Bé rất cuộc muốn biết, ở nơi đó sẽ trải qua khó khăn gì, khổ nạn như thế nào!

Mặc dù Tập Ni cùng Mặc Tử cũng đều đã nói với bé, hơn nữa, bé cũng biết, ở nơi huấn luyện nào, cũng có thể trở thành tuần lễ địa ngục, nhưng là càng như vậy, Hi Hi lại càng hưng phấn, nội tâm tiểu ác ma không ngừng bành trướng, bé rất muốn ở một nơi như vậy, hoàn thành huấn luyện, bộc lộ tài năng, trở thành một cường giả chân chính.

Sau này, bé cũng không cần sự bảo vệ của bất kỳ ai !

459. Chương 462: Hi Hi Rất Nguy Hiểm

“Xem ra cha cậu cùng mẹ cậu kết hôn, tôi phải điều động tất cả người của Hợp Tung đến để bảo vệ hôn lễ được tiến hành bình thường!” Tập Ni nói.

Vạn nhất không thuận lợi, Hi Hi không thể yên tâm!

Nghe thế, Hi Hi ha ha phá lên cười, “Tôi cảm thấy điều này cần có!”

Nghe được tiếng Hi Hi cười, đồng thời rước lấy cái nhìn xem thường.

“Đến lúc đó, Cửa Ngục, Hợp Tung, sẽ là một nhà! ” Hi Hi cười nói, cái này chính là nguyện vọng của bé!

Tập Ni cùng Mặc Tử nhin không được cho Hi Hi một cái nhìn xem thường.

Chỉ là lúc này, Mặc Tử bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, “Bảo bối, cậu nói, cha cậu kết hôn, tôi đoán chừng cũng sắp rời khỏi, Cửa Ngục làm sao bây giờ?” Mặc Tử bỗng nhiên tò mò chuyện này.

Nghe Mặc Tử nói, Hi Hi suy nghĩ một chút, chăm chú lắng đầu, “Không biết!”

“Cậu nói, cha cậu có thể giao Cửa Ngục cho cậu quản lý hay không?” Mặc Tử hỏi.

“Cũng sẽ không!” Hi Hi nói, Mặc Tử nói chuyện này, Hi Hi thật không có nghĩ tới.

“Sẽ không? Không giao cho cậu quản lý thì giao cho ai!”Mặc Tử hỏi.

Hi Hi suy nghĩ một chút, sau đó nhìn Mặc Tử, “Anh hỏi cái này để làm gì?”

“Nếu như cha cậu mà giao Cửa Ngục cho cậu, quay đầu lại Cửa Ngục xác nhập với Hợp Tung, chẳng phải tốt sao?” Mặc Tử nghĩ nói.

Hi Hi, “...”

Tạp Ni không nhịn được cười.

Hi Hi nhìn anh, “Mặc Tử, cái ý nghĩ này nếu để cho cha tôi biết, cha nhất định tìm người Hợp Tung tính sổ!”

“Thế nào? Tôi nói không phải sự thật sao?”

“Cửa Ngục còn có chú Vân Dục, chú Tiểu Ly, cho nên, không phải của một mình cha tôi, càng không thể nào giao cho tôi!” Hi Hi nhìn Mặc Tử một chữ một nói.

“Thế nhưng cha cậu là người đóng góp nhiều nhất!”

“Tôi đây cũng hiểu được là không có khả năng cho tôi!” Hi Hi nói, hơn nữa, bé cũng chưa có nghĩ tới việc này.

“Cậu có năng lực như thế, không để cho cậu, chẳng khác nào Cửa Ngục bị hủy!” Mặc Tử nói.

“Tôi không biết, thế nhưng tôi chưa từng nghĩ tới, hưởng hờ, mục tiêu của tôi không phải Cửa Ngục của cha, mà là, tôi sẽ thống nhất hắc đạo!” Hi Hi nhìn Mặc Tử nói.

Nói lên cái này, Tạp Ni nhịn không được thổi một tiếng sáo, “Bảo bối, có chí khí!”

Lúc này, Tạp Ni hướng về phía Mặc Tử mở miệng, “Mặc Tử, nhìn chăm chăm Cửa Ngục không tha, nhìn bảo bối chí khí!”

Mặt Mặc Tử co quắp một chút, “Cậu cho là thống nhất hắc đạo đơn giản như vậy sao?”

Mặc Tử vừa mới dứt lời, Hi Hi đã mở miệng, “Mặc Tử, anh không tin tưởng năng lực của mình, thế nhưng xin đừng đánh giá thấp năng lực của tôi cùng Hợp Tung!”

Mặc Tử, “...”

Sau khi Tạp Ni nghe được, nở nụ cười, mà mặt Mặc Tử, đen lại.

Anh lúc nào đánh giá thấp?

Chỉ là lời anh nói là lời nói thật có được hay không!

Thống nhất hắc đạo đơn giản như vậy sao?

“Bảo bối, hình như!” Tạp Ni nhịn không được mở miệng.

“Tạp Ni, câm miệng!” Mặc Tử rống lên, sau đó mở miệng, “Bảo bối, tôi cũng không có đánh giá thấp Hợp Tung cùng năng lực của cậu, tôi đánh giá rất cao về việc thống nhất hắc đạo!”

“Bao nhiêu người muốn thống nhất hắc đạo, sau đó bị giết chết, cậu biết chưa?” Mặc Tử hỏi.

“Biết!” Hi Hi gật đầu.

“Cha cậu ở hắc đạo rất nổi danh? Tạp Ni cũng không yếu? Thế nhưng cậu xem trong bọn họ có ai muốn thống nhất hắc đạo? Thế nhưng có mấy người dám làm như vậy?” Mặc Tử hỏi.

Như vậy, Hi Hi cần phải hiểu ra một ... hai ... thứ.

Nghe Mặc Tử nói, Hi Hi rất nghiêm túc gật đầu, “Mặc Tử, anh nói không sai!”

“Ừ!” Mặc Tử gật đầu.

Nói xong thì, Hi Hi mở miệng, “Trước không có khả năng thống nhất hắc đạo, là bởi vì tôi còn chưa có xuất hiện, hiện tại tôi xuất hiện, chuyện này rất nhanh không phải là chuyện khó khăn!” Hi Hi nói.

Mặc Tử, “...”

Hi Hi nói hết sức dễ dàng, không có chút nào kích động, thế nhưng cũng chính giọng nói nhẹ nhàng như vậy, mới để cho người khác cảm thấy khí phách.

Tạp Ni nghe, ở một bên cười, sau đó không ngừng tán thưởng, “Bảo bối, khí phách!”

Hi Hi cười, “Cảm ơn đã khích lệ!”

Mặc Tử còn có thể nói cái gì?

Nghe đối thoại của bọn họ, Mặc Tử nói, “Quá càn rỡ, quá càn rỡ, cha cậu cùng Tạp Ni cũng không có càn rỡ như thế!” Mặc Tử nói.

Nghe được Mặc Tử nói, Hi Hi cười, “Được rồi, Mặc Tử, sau đó theo tôi lăn lộn, dưới sự hướng dẫn của tôi, rất nhanh Hợp Tung sẽ thống nhất hắc đạo!”

Mặc Tử, “...”

Tạp Ni, “...”

Mặt Mặc Tử đã đen không nói ra được.

Trời biết bị một đứa bé nói, theo tôi đây lăn lộn, cái loại này là cái tâm tình gì?!

Mặc Tử lăn lộn lâu như vậy, lần đầu tiên bị một đứa bé nói như vậy!

Chỉ là, cũng may cũng đã quen Hi Hi càn rỡ, hơn nữa lời này cũng chỉ có Hi Hi mới dám nói như vậy, đổi thành người khác, đoán chừng Mặc Tử trực tiếp đi làm thịt người ta!

Lúc này, Tạp Ni mở miệng, “Bảo bối, cậu thật sự làm tổn thương Mặc Tử rồi, ha ha ha ha hắc...”

“Tạp Ni, dám cười hả hê như vậy sao?” Mặc Tử mở miệng.

Tạp Ni lắc đầu, “Ha ha ha, nhịn không được!”

Mặc Tử, “...”

Đang lúc Mặc Tử buồn bực, trong giọng nói truyền đến một giọng nói khác, “Bảo bối, chí hướng không tệ!”

“Thẩm Dạ Thiên?” Mặc Tử hỏi.

“Cậu lên lúc nào?”

“Vừa mới lên, liền thấy một màn như vậy!”

Mặc Tử, “...”

Tuy rằng Mặc Tử rất phát điên, nhưng bọn họ cũng đều biết, Hi Hi là tương lai của bọn họ, cũng là người dẫn dắt Hợp Tung đi về phía trước.

Bọn họ không biết Hi Hi có thể thống nhất hắc đạo hay không, nhưng mà đứa bé này quá mức thông minh, cũng quá ngoan độc, vừa nhìn là biết, bọn họ tin tưởng, Hi Hi ở phương diện này nhất định là hơn người!

Hơn nữa, thành công của bé, không phải là một chút xú!

“Đúng rồi bảo bối, tôi nhận được một tin tức!” Lúc này, Thẩm Dạ Thiên mở miệng.

Hi Hi cau mày, “Tin tức gì?”

“Mục tiêu hiện tại của Thiếu tá Tỉnh Nham, đã không còn là Tạp Ni nữa rồi!”

“Không phải Tạp Ni rồi hả? Cái đó đúng....?”

“Cậu!”

“Tôi!” Hi Hi có chút kinh ngạc, cũng giống như có chút hưng phấn, “Đây không phải nói rõ, sự tồn tại của tôi so với Tạp Ni quan trọng hơn sao?” Hi Hi hỏi với dáng vẻ vô cùng hưng phấn.

Thẩm Dạ Thiên, “...”

Đây là trọng điểm sao?

Tạp Ni, “...”

Quả nhiên, suy nghĩ của Hi Hi khác hẳn với người thường, rõ ràng bị quốc tế chống khủng bố nhìn chăm chăm là một chuyện rất không tốt, nhưng Hi Hi lại có vẻ hưng phấn khác thường.

“Dạ Thiên, cậu nói!” Lúc này, Tạt Ni chau mày lại mở miệng hỏi.

Mặc dù rất may mắn Hi Hi tồn tại đã dẫn đến sự chú ý của Thiếu tá Tỉnh Nham, nhưng mà bọn họ cũng rất lo lắng, Thiếu tá Tỉnh Nham sẽ đối phó với Hi Hi như anh.

Hi Hi không phải anh, lại còn là một đứa bé, nếu như Thiếu tá Tỉnh Nham thật sự tập kích, sợ là Hi Hi gặp nguy hiểm.

“Hiện tại Tỉnh Nham chính thức điều tra kỹ thân phận của bảo bối, tôi đoán chuyện lần trước, chọc giận anh ta, hiện tại Tỉnh Nham đã hạ lệnh xuống rồi, phải tra được thân phận của Hi Hi!” Thẩm Dạ Thiên nói.

Nghe thế, Hi Hi nhú mày, “Ai, anh nói Thiếu tá Tỉnh Nham cần gì phải làm khó mình, làm khó người đây?” Hi Hi bất đắc dĩ thở dài nói.

“Chính là Hợp Tung cũng không có tư liệu của tôi, anh ta tìm nơi nào?” Hi Hi hỏi.

Mặc Tử, “.”

Tạt Ni, “.”

Thẩm Dạ Thiên, “.”

Hi Hi hoàn toàn sẽ làm bộ nét mặt này!

Quá cố ý rồi !

“Nhìn ra, Thiếu tá Tỉnh Nham đã hoài nghi thân phận của cậu rồi!” Thẩm Dạ Thiên nói.

“Lần trước anh ta đã bắt đầu hoài nghi thân phận của tôi rồi, đến bây giờ cũng không có tra được, đủ để thấy được, mọi người quốc tế không được...!” Hi hi nói.

“Mặc dù không tra được thân phận của cậu, chỉ có mấy người chúng ta biết, nhưng cũng không ngoại trừ Thiếu tá Tỉnh Nham sẽ dùng biện pháp khác thử dò xét cậu, tìm ra thân phận của cậu, một khi tìm ra thân phận của cậu, anh ta sẽ quyết định rất nhanh hạ lệnh truy sát cậu đấy!” Thẩm Dạ Thiên nói.

Nghe thế, Tạt Ni nhú mày, “Nếu là như vậy, bảo bối chẳng phải là rất nguy hiểm sao?”

Nghe lời Tạt Ni nói, Thẩm Dạ Thiên suy nghĩ một chút, “Hiện tại anh ta còn chưa có nắm giữ chứng cứ về thân phận bảo bối, cho nên sẽ không dễ dàng hành động, nhưng mà điều tôi lo lắng chính là, ngộ nhờ anh ta dùng cách khác biết được thân phận của bảo bối, hậu quả không phải chúng ta có thể không chế được!” Thẩm Dạ Thiên nói.

Nghe thế, Tạt Ni cau mày lại, còn không bằng mục tiêu của Thiếu tá Tỉnh Nham là anh!

Lúc này, Mặc Tử quyết định thật nhanh mở miệng, “Lập tức để Hi Hi trở về, nhận được tổng bộ Hợp Tung, như vậy, Tỉnh Nham cũng chưa chắc có biện pháp tổn thương bé!” Mặc Tử nói.

“Cái này không phải là một biện pháp không tốt.” Thẩm Dạ Thiên nói.

Tạt Ni cũng đồng ý.

Nhưng Hi Hi không đồng ý.

“Không!” Hi Hi lập tức mở miệng cự tuyệt, “Cha cùng mẹ sẽ lập tức kết hôn, tôi không thể rời đi vào lúc này, muốn đi, cũng phải đợi hôn lễ hoàn thành!” Hi Hi nói.

“Nhưng.”

“Tôi biết rõ như vậy rất nguy hiểm!” Lúc này, Hi Hi cắt đứt bọn họ mà nói, “Tôi cũng muốn đi Hợp Tung, nhưng nhiều năm cũng không thấy được cha cùng mẹ, không thấy được bọn họ kết hôn, tôi không cam lòng, hơn nữa, cha và mẹ cũng sẽ có tiếc nuối!” Hi Hi nói.

Nghe lời Hi Hi nói, Mặc Tử cùng Tật Ni, cũng bao gồm Thẩm Dạ Thiên cũng cau mày lại, “Nhưng như vậy, sẽ rất nguy hiểm!”

“Tôi biết rõ, nhưng là mọi người đều nói rồi, tạm thời Thiếu tá Tĩnh Nham còn chưa biết thân phận của tôi, một ngày anh ta còn chưa biết thân phận của tôi, thì không thể hạ lệnh truy sát, cho nên tôi bây giờ còn an toàn, đầu tháng này cha cùng mẹ tổ chức hôn lễ, tôi không thể rời đi lúc này!” Hi Hi hết sức kiên định nói.

Nếu như không thấy được hình ảnh cha cùng mẹ kết hôn, Hi Hi cũng sẽ tiếc nuối cả đời!

Nghe lời Hi Hi nói, Tật Ni cùng Thẩm Dạ Thiên còn có Mặc Tử cũng trầm mặc một chút.

Lúc này, Hi Hi tiếp tục mở miệng, “Hôn lễ ở đầu tháng rồi, không có nhiều thời gian, cùng lắm thì, hôn lễ vừa xong, tôi liền đi theo các người rời đi!” Hi Hi nói.

Lời nói đã đến tận đây rồi, bọn họ còn có thể nói gì!

Huống chi Hi Hi cũng là một người có chủ kiến, chuyện bé đã quyết định, cũng khó thay đổi!

460. Chương 463: Cậu Biết Tổng Thống Sao?

“Vậy được rồi!” Tật Ni đáp ứng, “Thế nhưng trong khoảng thời gian này, cậu cũng rất nguy hiểm, Hoa Hồng không ở đây, để Lý Thuận bảo vệ cậu hai tư giờ đồng hồ!” Tật Ni nói.

“Không cần, tôi ở nhà, có cha ở bên cạnh, Thiếu tá cũng không thể tìm được nhà tôi? Huống chi mấy ngày nay ra ngoài, cha đã bố trí người khắp nơi bảo vệ tôi!” Hi Hi nói.

Nghe thế, Tật Ni nhú mày, “Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?” Tật Ni hỏi.

Nghe thế, Hi Hi nhú mày, Tật Ni cũng quá cơ trí.

“Không có gì, một chút phiền toái nhỏ, cha tôi làm lớn chuyện thôi!” Hi Hi nói.

Vừa nghe lời này, Tật Ni cũng biết Hi Hi có phiền phức, “Bảo bối, sao cậu không giống những đứa nhỏ khác, đáng yêu một chút, nhu thuận một chút, cả ngày bạo lực như vậy!”

“Nào có, tôi rất đáng yêu, rất nhu thuận nha!” Hi Hi nói.

“Được, chớ giả bộ!” Tật Ni nói.

Hi Hi, “...”

“Lẽ nào tôi không đáng yêu sao?” Hi Hi hỏi.

Lúc này, tập thể một trận trầm mặc (im lặng).

Sắc mặt của Hi Hi cũng thay đổi...

“Được rồi, các anh cũng quá không nể tình rồi!” Hi Hi nhin không được nói.

Nơi này toàn người hiểu Hi Hi, tuyệt đối không ai nói bé đáng yêu.

Có đứa bé nào, vì chọc giận mẹ bé, lại bay thẳng đến nhà người ta ném bom sao?

Gioại trừ Hi Hi còn có người khác sao?

Cho nên người biết Hi Hi, tuyệt đối không ai nói bé đáng yêu!

Tất cả mọi người cười cười, lúc này, Thẩm Dạ Thiên mở miệng, “Bảo bối, mặc dù nói Thiếu tá Tĩnh Nham chưa tra được thân phận của cậu, thế nhưng cậu vẫn nên ra vào cẩn thận một chút!”

Nghe thế, Hi Hi chợt nhớ đến cái gì, “Nếu như tôi có thể tra ra được thân phận của Thiếu tá Tĩnh Nham, như vậy là tôi vẫn an toàn có phải hay không?”

Nói lên điều này, ba người đều sửng sốt.

Lập tức mở miệng, “Cậu nói cái gì?”

“Nắm giữ tung tích Thiếu tá Tĩnh Nham, bảo bối, cậu đang nói đùa sao?!” Mặc Tử cũng hỏi.

Nhìn bọn họ một người một câu hỏi, Hi Hi suy nghĩ một chút, “Tôi không xác định, tôi chỉ thử một chút thôi!”

“Cậu thật sự có biện pháp! ?” Táp Ni hỏi.

Táp Ni nghĩ, nếu như có thể nắm giữ tung tích Tĩnh Nham thì có thể tránh được rất nhiều chuyện, thế nhưng việc này có thể thành công không.

Hi Hi suy nghĩ một chút, “Kỳ thực, cô tôi chính là thủ hạ của Thiếu tá Tĩnh Nham, thế nhưng không biết cô có nói cho tôi biết hay không!?”Hi Hi nói.

Táp Ni, “...”

Mặc Tử, “...”

Thẩm Dạ Thiên, “...”

Ba người cũng không nhịn được muốn nói một tiếng “Mẹ kiếp!”

“Nhà cậu thân thích khắp thiên hạ sao!”Táp Ni nhịn không được nói.

“Chờ một chút, thế nào mà tôi lại không biết cậu có cô?” Thẩm Dạ Thiên hỏi.

“Em gái của cha tôi, mặc dù là cùng cha khác mẹ, nhưng nhìn ra, cha cùng cô quan hệ rất tốt, hơn nữa, cô cũng rất thích tôi!” Hi Hi vui vẻ nói.

Đối với kinh ngạc của bọn họ, đã thấy nhưng không thể trách.

So sánh với thời điểm biết Mặc Thiếu Thiên là cha bé, loại kinh ngạc này đã không coi vào đâu!

“Bảo bối, cậu không phải nói không còn chuyện gì gạt chúng tôi sao?” Lúc này, Mặc Tử nhịn không được nói, “Lần trước đã nói, còn có cái gì giấu diếm, thì nói rõ ràng, cậu nói không có! !”

Hi Hi suy nghĩ một chút, “Phải? Có thể là tôi đã quên, tôi cũng vừa mới nhớ tới!”

Mặc Tử, “...”

Nếu như không phải trước từng có vài lần, Mặc Tử nhất định truy hỏi, xét thấy đã thành thói quen, Mặc Tử cũng tỉnh táo rất nhiều, suy nghĩ một chút, anh mở miệng, “ Bên người Tổng thống nước Mỹ cậu có người quen sao?”

“Hỏi cái này để làm gì?”

“Hỏi một chút!”

“Có!” Hi Hi nghiêm trang nói.

“Mẹ kiếp, thiệt hay giả?”

“Anh nghĩ khả năng là thật sao?” Hi Hi nghiêm trang hỏi lại.

Mặc Tử, “...”

“Mẹ kiếp!” Mặc Tử nhịn không được mắng, “Hiện tại tôi không biết câu nào là cậu nói thật câu nào là giả!”

“Nghìn vạn lần không nên thử dò xét tôi, tôi bí hiểm!”Hi Hi nói.

Nghe thế, bên kia Táp Ni cùng Thẩm Dạ Thiên đều nhịn không được bật cười.

“Được rồi, trở về vấn đề chính, cậu tra được tung tích Thiếu tá Tĩnh Nham sao?” Thẩm Dạ Thiên hỏi.

“Tôi không biết chỉ có thể thử một chút, nếu không được, cũng chỉ có thể hạ thủ với cô, chỉ là làm như vậy, chỉ sợ không có đạo đức!” Hi Hi sờ sờ cằm nói.

“Được rồi, chớ giả bộ, đạo đức của cậu đã mất rồi!” Mặc Tử nhin không được nói.

“Đây cũng là...” Hi Hi gật đầu nói.

“Bảo bối, nếu như có thể truy ra tung tích Thiếu tá Tỉnh Nham, như vậy cậu có thể an toàn ở thành phố A một thời gian ngắn!” Thẩm Dạ Thiên nói, cái này hoàn toàn là tốt cho Hi Hi, để ở lại bên người Lâm Tử Lam thêm chút thời gian, Hi Hi nhất định sẽ tra ra tung tích Thiếu tá Tỉnh Nham.

“Tôi sẽ tận lực nghĩ biện pháp!” Hi Hi nói.

Bé cũng biết bọn họ là lo lắng cho mình, Hi Hi cũng không nói cái gì nữa, đáp ứng.

“Chờ một chút, bảo bối, cô cậu là thủ hạ của Thiếu tá Tỉnh Nham, hiện đang làm gì?” Mặc Tử hỏi.

“Mặc Tử, tôi cảm thấy anh hỏi cái này là lời vô ích, còn không bằng hỏi cô tôi lớn lên có xinh đẹp không!” Hi Hi nói.

“Tôi chỉ quan tâm vấn đề thực lực!” Mặc Tử nói.

Anh muốn biết thực lực người bên cạnh Thiếu tá Tỉnh Nham, bằng không chết như thế nào cũng không biết.

Suy nghĩ một chút, Hi Hi mở miệng, “Anh biết Sơn Chi không?”

“Sơn Chi?”

Ba người sững sốt.

“Ừ!” Hi Hi gật đầu, “Biệt hiệu của cô là Sơn Chi!”

Đang lúc ba người lần thứ hai muốn nói tục, lúc này tiếng nói của Lâm Tử Lam truyền đến.

“Bảo bối...”

“Mẹ tôi đã trở về, tôi đi ăn cơm, không hàn huyên được với mấy người nữa!” Hi Hi nói, sau đó trực tiếp thoát khỏi.

Để lại cho Tạp Nị cùng Mặc Tử, còn có Thẩm Dạ Thiên một quả bom chậm rãi tiêu hóa.

Hi Hi từ gian phòng đi ra, thấy Lâm Tử Lam, “Mẹ, mẹ đã trở về?”

“Ừ, bận rộn gì sao?” Lâm Tử Lam thuận miệng hỏi.

“Không có gì, nói chuyện phiếm mà thôi!” Hi Hi nói, “Con đã làm xong, nên đi ăn cơm!” Hi Hi nói.

“Ok, mẹ sẽ vào ngay!” Nói xong, Lâm Tử Lam trực tiếp đi vào phòng của mình.

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, ăn cơm!”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Tốt!”

Vì vậy, bay thẳng đến trên bàn cơm.

Lâm Tử Lam đi ra, hai người đã ngồi xuống, Lâm Tử Lam cũng đi đến, ba người bắt đầu ăn.

Lúc này, Hi Hi vừa ăn, chợt nhớ tới cái gì, “Cha, cô Lưu Ly biết tin mẹ trở về không?” Hi Hi đột nhiên hỏi.

Nói lên cái này, Mặc Thiếu Thiên cau mày, “Đã biết, cha đã nói với cô ấy!”

“Cô biết chuyện mẹ khôi phục trí nhớ sao?” Hi Hi hỏi tiếp.

Nói lên cái này, Mặc Thiếu Thiên lắc đầu, “Không có, còn chưa kịp nói!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói lên cái này, Hi Hi gật đầu, lúc này, Mặc Thiếu Thiên đang ăn cơm, nhìn bé, “Thế nào đột nhiên hỏi cái này?”

“Không có, bỗng nhiên nhớ đến cô Lưu Ly, đã lâu không liên lạc, hỏi một chút mà thôi!” Hi Hi nói.

Nghe Hi Hi nói, ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên hoài nghi nhìn bé một cái.

“Cha, mời không nên dùng cái ánh mắt hoài nghi nhìn con!”Hi Hi nói.

“Con là có tật giật mình!”Mặc Thiếu Thiên nói.

“Con mới không có, con nhớ cô Lưu Ly không được sao!”Hi Hi nói, sau đó ánh mắt nhìn Lâm Tử Lam, “Đúng không mẹ?”

Lâm Tử Lam rất phối hợp gật đầu.

Hi Hi lúc này mới hài lòng cười cười.

Lúc này, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, tỏ vẻ cô không phối hợp với mình.

Lúc Mặc Thiếu Thiên muốn mở miệng nói cái gì, Hi Hi mở miệng, “Được rồi, cha, bắt đầu từ ngày mai, con không phụ trách làm cơm, nhiệm vụ gian khổ này, giao cho cha!” Hi Hi mở miệng nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Hi Hi, kỳ thực, anh biết Hi Hi nói những lời này ám chỉ cái gì.

“Nhanh như vậy?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Con muốn giám sát cha học, cho nên, cha chúng ta học sớm một chút!”Hi Hi nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, “Quên đi, hãy tìm một người giúp việc!”

“Thế nhưng mẹ không có thói quen trong nhà có người lạ!” Hi Hi nói.

Lúc này, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên nhìn về phía Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam liên tục gật đầu, không sai, là như vậy.

Mặc Thiếu Thiên, “...”

“Mẹ, mẹ cũng thích đàn ông biết làm cơm không phải sao?” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam gật đầu, “Dĩ nhiên!”

Nghe Lâm Tử Lam cùng Hi Hi nói, Hi Hi nói cái gì, cũng chỉ có thể gật đầu.

“Vậy được rồi!”

Nghe Mặc Thiếu Thiên đáp ứng, một giây kế tiếp, Hi Hi lập tức vươn tay, Lâm Tử Lam thấy vậy, cũng đưa tay ra, “Ba” một tiếng, hai người đánh một cái, sau đó, hai người tiếp tục ăn.

Mặc Thiếu Thiên nhìn, còn có thể nói cái gì?

Quả thực, lúc ăn cơm xong, Mặc Thiếu Thiên phải làm việc đầu tiên, đó chính là rửa bát!

Sau khi giao nhiệm vụ của mình cho Mặc Thiếu Thiên, Hi Hi trở về phòng, còn Lâm Tử Lam thì đi tắm, chỉ có Mặc Thiếu Thiên một người ở trong phòng bếp rửa bát, bóng dáng cao lớn, quần áo đắt tiền, nhìn thế nào cũng thấy không hòa hợp, thế nhưng mặc dù thế nào, Mặc Thiếu Thiên cũng làm rất đàng hoàng, cũng may lần trước cùng Hi Hi học qua, lần này học theo, Mặc Thiếu Thiên còn có thể.

Chỉ là có một mình anh ở chỗ này có chút tĩnh mịch, nếu mà Lâm Tử Lam ở đây cùng anh, anh rửa nhiều hơn nữa cũng vui vẻ.

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên tiếp tục rửa nhanh hơn....

Mà bên trong gian phòng, Hi Hi về đến phòng, lấy điện thoại di động ra, trực tiếp bấm một dãy số, thanh âm thật lâu mới được nối.

“Alo...”

“Cô Lưu Ly thân ái...” Hi Hi ngọt ngào kêu một tiếng.

Nghe được tiếng nói, Lưu Ly kinh ngạc, “Hi Hi?”

“Là cháu!” Hi Hi cười ngọt ngào nói, một bên cùng Mặc Lưu Ly nói chuyện điện thoại, một bên ngón tay thao tác trên máy tính.

“Nghĩ như thế nào gọi điện thoại cho cô?” Lưu Ly cũng cao hứng hỏi.

“Đương nhiên là nhớ cô, đã lâu không liên lạc với cô!” Hi Hi nói.

“Ừ, thật lâu, đúng rồi, mẹ cháu thế nào! ?” Lưu Ly hỏi.

Nghe Mặc Lưu Ly nói, ánh mắt Hi Hi nhìn chăm chăm màn hình, “Dạ, mẹ cháu đã không có chuyện gì, hơn nữa, cũng khôi phục trí nhớ!”

461. Chương 464: Tôn Trọng Lựa Chọn Của Bảo Bối

Nghe lời Lưu Ly nói, ánh mắt Hi Hi nhìn chăm chăm màn hình, “Dạ, mẹ cháu đã không có chuyện gì, hơn nữa, cũng khôi phục trí nhớ!”

“Thật sao?” Lưu Ly kinh ngạc.

“Dạ!” Hi Hi gật đầu, nhưng khi nhìn màn hình máy vi tính, hoàn toàn không tìm ra được tín hiệu, suy nghĩ một chút, Hi Hi mở miệng, “Cô ơi, cháu gọi điện thoại cho cô, thiếu tá sẽ không hoài nghi cô chứ?”

Nói lên cái này, Lưu Ly hơi sững sốt một chút, mở miệng, “Sẽ không!”

“Vì sao! ?” Hi Hi hỏi ngược lại.

“Bởi vì gần đây anh ta đang bận điều tra thân phận của cháu !”

Hi Hi, “...”

“Cô đã biết, sao cô không nói cho cháu!” Hi Hi mở miệng.

“Vậy còn cháu, chẳng lẽ gọi điện thoại cho cô, chính là để hỏi hành tung của thiếu tá thôi sao?” Lưu Ly trực tiếp mở miệng hỏi.

Hi Hi, “...”

“Làm sao có thể, vì cháu nhớ cô nên mới gọi điện thoại cho cô, cô không nên nói oan cho cháu!” Hi Hi nói.

“Ừ, vậy à!” Lưu Ly nói hai tiếng, cũng không có nói gì nữa.

Hi Hi nghe, nhú mày, thấy Lưu Ly cũng không có ý lên tiếng, Hi Hi ấp úng mở miệng, “Cô ơi ...”

“Gọi làm gì?”

“Cô... Cô dự định không nói cho bảo bối sao?” Hi Hi hỏi.

Lưu Ly, “...”

“Dự định không nói cho cháu biết cái gì, cháu gọi điện thoại cho cô không phải nhớ cô sao? Cô cũng rất nhớ cháu!” Lưu Ly nói.

Nghe thế, Hi Hi cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Quả nhiên là người một nhà, tính cách tác phong đều giống nhau.

Tuy rằng Lưu Ly thoạt nhìn sống rất nội tâm, ít nói, thế nhưng khi làm việc, giống nhau phúc hắc!

Cuối cùng không có cách nào, Hi Hi chỉ có thể thừa nhận, “Được rồi, cháu thừa nhận cháu gọi điện thoại cho cô là có mục đích!” Hi Hi bất đắc dĩ thừa nhận, “Thế nhưng cháu cũng rất nhớ cô!”

“Hiện tại cháu đang tra tung tích của cô sao?” Lưu Ly bỗng nhiên hỏi.

“A?” Hi Hi la nhỏ, “Không có!” Hi Hi theo bản năng trả lời.

Chẳng qua Lưu Ly thấy phản ứng Hi Hi, thì biết Hi Hi nhất định đang làm những gì, “Có đúng hay không cũng không quan trọng, dù sao, cháu cái gì cũng không tra được!” Lưu Ly nói.

Hi Hi, “...”

Thật đúng là, nếu như có thể tra được, Hi Hi cũng sẽ không phí sức gọi điện thoại để dò hỏi Lưu Ly.

“Không có, không có!” Hi Hi phủ nhận, “Cháu làm sao phải đi lợi dụng cô, cô nghĩ có đúng hay không?” Hi Hi cười nói.

Lưu Ly im lặng, không nói lời nào, đối với cách nói chuyện đáng yêu như vậy, cô nghe không thấy là tốt, đứa nhỏ này luôn có biện pháp làm cho người khác cảm thấy bất lực.

“Kỳ thực, cháu vừa nhận được một tin tức!” Lúc này, Hi Hi mở miệng.

“Tin tức gì?” Lưu Ly hỏi ngược lại.

“Cha cùng mẹ đầu tháng sau muốn kết hôn, thế nhưng, cháu nhận được tin tức, hiện tại thiếu tá Tĩnh Nham đang cho người điều tra cháu, cháu tin tưởng, thiếu tá Tĩnh Nham là người như thế nào, cô so với cháu rõ ràng hơn...” Hi Hi mở miệng.

Nghe thế, Lưu Ly cau mày lại.

Cô biết gần đây thiếu tá Tĩnh Nham cho người điều tra bảo bối, hơn nữa cũng cố ý tránh cô.

Cô là người của tổ chức quốc tế, nhưng lại có người nhà làm hắc đạo, cô ở giữa cũng rất khó xử, cho nên tận lực tránh những chuyện này, thế nhưng bây giờ nghe Hi Hi nói như vậy, cô vẫn là không nhịn được...

“Cháu không muốn làm gì thiếu tá Tĩnh Nham, hướng chi, thế lực của anh ta cũng không thể khinh thường, cháu chỉ muốn biết hành tung của anh ta, để bảo đảm an toàn của cháu mà thôi!” Hi Hi nói.

“Không phải Hoa Hồng luôn ở bên cạnh cháu sao?” Lưu Ly hỏi, có Hoa Hồng ở đây, Hi Hi cũng sẽ không xuất hiện vấn đề quá lớn.

“Hoa Hồng đã đi làm nhiệm vụ, cháu hiện tại chỉ có một mình, cha cùng mẹ cháu mỗi ngày đều đi làm...” Hi Hi cố ý đem mình nói vô cùng đáng thương.

Lưu Ly nghe Hi Hi nói, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Lưu Ly suy nghĩ một chút, mở miệng, “Cô cũng muốn nói cho cháu biết, nhưng cô thật không biết, hiện tại chỉ là việc liên quan đến cháu thiếu tá Tĩnh Nham, đều tách cô ra, hơn nữa, hiện giờ cô đang thi hành nhiệm vụ ở bên ngoài, nên không rõ lắm!” Lưu Ly nói.

Nghe thế, Hi Hi thở dài, “Ai, xem ra, thiếu tá Tĩnh Nham thực sự sẽ xuống tay với cháu rồi!”

Nghe thế, Lưu Ly nhú mày, sau đó mở miệng, “Ai kêu cháu chuyện gì tốt không làm, hết lần này tới lần khác lại chọn con đường này!” Lưu Ly nói.

“Hợp Tung sâu tựa như biển, cháu cũng không muốn, hiện tại cháu muốn thoát ra, cũng không được!” Hi Hi nói.

“Hơn nữa, cô không phải biết, cha nào con nấy sao, đây đều là gien di truyền, cháu cũng không muốn!” Hi Hi nói hai ba câu liền đẩy trách nhiệm một cách sạch sẽ.

Lưu Ly, “...”

Bản lĩnh giả bộ vô tội của Hi Hi, đã luyện đến trình độ cao.

“Cháu còn nhỏ, lại không có bản lĩnh gì phòng thân, chỉ có thể chờ người của thiếu tá đến xuống tay với cháu...” đáng vẻ Hi Hi giống như niệm kinh, một câu một câu nhớ kỹ, Lưu Ly nghe được có chút không đành lòng.

“Được rồi, đừng nói nữa, chuyện như vậy sẽ không xảy ra!” Lưu Ly nói.

Nghe thế, khoe miệng Hi Hi giật giật, cười cười, “Làm sao cô biết?” Hi Hi hỏi, “Bên ngoài đồn đại, thiếu tá Tĩnh Nham nếu như tra được thân phận của cháu, nhất định sẽ không tha cho cháu!”

“Đúng là thiếu tá đang tra thân phận của cháu, thế nhưng cháu gần đây tốt nhất đừng gây ra chuyện gì, thiếu tá bên kia, cô sẽ an bài!” Lưu Ly mở miệng nói.

Nghe thế, khoe miệng Hi Hi cười cười, “VẬY ĐƯỢC RỒI, CHÁU CHỜ TIN TỨC TỐT CỦA CÔ...”

“Kỳ thực cô biết, cháu tìm cô, tuyệt đối là có mục đích!” Lưu Ly chắc chắn nói.

“Không có, cháu thật rất nhớ cô...”

“Được nói rồi, không cần nói lời ngon ngọt, điều kiện tiên quyết là, Hợp Tung không được xuống tay với thiếu tá!” Lưu Ly nói.

Cô làm như vậy, nếu như bị tổ chức biết, nhất định sẽ cách chức, hơn nữa cô cũng không muốn bởi vì chuyện này, thiếu tá xảy ra chuyện gì.

“Đương nhiên sẽ không, cháu đảm bảo, chỉ cần thiếu tá không ra tay, Hợp Tung nhất định sẽ không động vào anh ta, cháu làm như vậy, chỉ là tự vệ mà thôi!” Hi Hi cười ngọt ngào, bảo đảm nói.

“Cô đã biết, cô tắt trước, có tin tức cô sẽ liên lạc với cháu!” Lưu Ly nói.

“Dạ, mong gặp lại cô...” Trước khi cúp điện thoại, Hi Hi không quên nịnh nọt.

Vì vậy, điện thoại cắt đứt.

Nghĩ tới chuyện được giải quyết được một phần, trong lòng Hi Hi thở dài một hơi.

Tuy rằng làm như vậy, thật có chút làm khó Lưu Ly, thế nhưng không còn cách nào, lợi dụng cô của mình, không phải tính cách Hi Hi.

Huống chi, bé chỉ tự bảo vệ mình, chỉ cần Tỉnh Nham không ra tay, như vậy Hợp Tung cũng sẽ không xuất thủ.

Chỉ là, ngày đối đầu với thiếu tá Tỉnh Nham, sớm muộn cũng sẽ đến...

Hi Hi mới vừa cúp điện thoại, cửa vừa lúc bị đẩy ra.

Hi Hi quay đầu lại, thì thấy Mặc Thiếu Thiên đi vào.

“Con vừa cùng ai nói chuyện điện thoại?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, bay thẳng đến chỗ Hi Hi.

“Không có a!” Hi Hi phủ nhận, “Tại lâu rồi không cùng cô nói chuyện điện thoại, sau đó gọi điện thoại nhớ nhưng một chút!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên cười nói.

Lời này, người khác có lẽ sẽ tin, thế nhưng đối thành Mặc Thiếu Thiên, anh sẽ không tin.

Vừa lúc ăn cơm, anh đã phát giác không được bình thường.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp đi tới, ngồi ở bên cạnh bé, “Khi con lộ ra dáng vẻ tươi cười đáng yêu như vậy, đều là làm chuyện người khác không thấy được, đến đây đi, thành thật khai báo!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi, “...”

Có người cha nào nói như vậy với con mình sao?

Có sao?

Có sao!

Hi Hi ở trong lòng châm chọc, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Con nào có, con rõ ràng cũng rất đáng yêu!” Hi Hi cười nói.

Nhìn Hi Hi cười, Mặc Thiếu Thiên không bỏ qua trực tiếp nói, “Là chính con nói, hay là cha tìm cô chứng thực một chút!”

“Không cần như vậy đâu cha!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, lộ ra dáng vẻ đáng thương.

Đã quen với thói quen của Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên dời tầm nhìn, trực tiếp nằm trên giường Hi Hi, “Nếu không cần, vậy con chính mình kể tỉ mỉ cho cha nghe!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên, Hi Hi biết, không dối gạt được.

Suy nghĩ một chút, Hi Hi mở miệng, “Thật ra cũng không có chuyện gì!”

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, nhìn về phía Hi Hi, ý bảo bé nói tiếp.

“Chỉ là con vừa nhận được tin tức, thiếu tá Tĩnh Nham một mực muốn tra ra thân phận của con, cho nên, con muốn biết một ít tung tích của thiếu tá Tĩnh Nham từ cô!” Hi Hi cười nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Không phải anh ta vẫn luôn điều tra thân phận của con sao?”

Hi Hi gật đầu, “Đúng vậy, chỉ có điều lần này Tĩnh Nham buông tha đối phó Tạp Ni, chuyên tâm điều tra con!” Hi Hi nói, tình huống so với những lần trước nghiêm trọng hơn nhiều.

Ai cũng biết, thiếu tá Tĩnh Nham thật “Yêu thích” Tạp Ni, hiện tại lại buông tha cho Tạp Ni, tập trung điều tra Hi Hi, bé có thể không phòng bị sao?

Mặc Thiếu Thiên, “...”

Có một đứa con trai như vậy, Mặc Thiếu Thiên không biết nên lo lắng hay vui mừng đây?

Nhìn vẻ mặt Mặc Thiếu Thiên, Hi Hi cười nói, “Chỉ là thiếu tá Tĩnh Nham nếu muốn điều tra thân phận của con cũng không phải dễ dàng như vậy, thứ nhất, anh ta căn bản không có thông tin của con, thứ hai, dù là Hợp Tung cũng không có thân phận của con, cho nên một chút thời gian bọn họ cũng không tra được thân phận của con, chẳng qua con muốn sớm làm tốt phòng bị!” Hi Hi nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, nhìn về phía bé, “Nếu như tra ra được thì sẽ như thế nào?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Hi Hi lười biếng nhú mày, “Còn không biết, thế nhưng căn cứ kinh nghiệm Tạp Ni, đoán chừng sẽ hạ lệnh truy sát với con!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên, “...”

Nhìn dáng vẻ bình thản của Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên cũng không biết nên có tâm tình gì, con trai của mình chơi lớn như vậy, lại không có cách nào ngăn cản.

Coi như khuyên Hi Hi rời khỏi, Hi Hi cũng sẽ không đồng ý, cho nên Mặc Thiếu Thiên cũng không có mở miệng nói.

Dù sao Cửa Ngục cùng tổ chức quốc tế cũng không có trực tiếp tiếp xúc, anh cùng thiếu tá Tĩnh Tham, càng chưa từng có nhiều tiếp xúc.

“Cho nên con phải về Hợp Tung sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn bé hỏi.

Hôm nay Hi Hi nói ra chuyện sau này để cho anh nấu cơm, anh cũng đã đoán được quyết định Hi Hi!

Hi Hi suy nghĩ một chút, cũng không muốn gạt Mặc Thiếu Thiên, gật đầu, “Dạ, Tạp Ni nói vì sự an toàn của con, nên khuyên con về sớm một chút, chờ cha cùng mẹ kết hôn, con sẽ đi!” Hi Hi nói.

Quyết định này, Mặc Thiếu Thiên cũng đã nghĩ đến, từ lúc biết Hi Hi là người của Hợp Tung, anh cũng đã biết sẽ có một ngày như vậy, chỉ là không nghĩ tới, đến nhanh như vậy!

“Con quyết định?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Hi Hi gật đầu, “Dạ!”

Nhìn dáng vẻ kiên quyết của Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên cũng không nói thêm gì nữa, Hi Hi không phải đứa trẻ bình thường, có những ý tưởng và suy nghĩ của mình, còn có khả năng trời sinh, nhất định sẽ được phát huy, nếu như là quyết định của Hi Hi, anh cũng không thay đổi được.

Suy nghĩ một chút, Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Con đã quyết định, cha cũng không nói nhiều nữa, thế nhưng con nên biết, con đường này không phải dễ đi, một khi lựa chọn, sẽ không có đường lui!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi nói gần từng chữ, giờ này khắc này, anh mới có dáng vẻ của người là cha.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, Hi Hi gật đầu, “Con hiểu, nếu đã đi đến nơi này, con không nghĩ sẽ quay lại, ít nhất, con hiện tại không nghĩ, cũng sẽ không hối hận quyết định của ngày hôm nay!” Hi Hi cũng rất nghiêm túc nói.

Lời Hi Hi nói, cũng nằm trong dự liệu Mặc Thiếu Thiên, anh biết Hi Hi sẽ nói như vậy.

“Tốt lắm, cha ủng hộ con!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế, khóe miệng Hi Hi nâng lên cười, “Cha, mặt dù con biết rõ cha không muốn xa con, thế nhưng cha yên tâm, cha sẽ không mất đi con, con hứa!” Hi Hi nói.

Mặc kệ thế nào, bé cũng sẽ sống thật tốt.

Mặc Thiếu Thiên cười, “Con hiểu là tốt rồi!”

“Con đương nhiên hiểu, chỉ là...” Hi Hi nói được phân nửa, ánh mắt nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên, trong mắt lo lắng, rất rõ ràng.

“Bên kia mẹ con...”

Mặc Thiếu Thiên hình như biết Hi Hi đang lo lắng cái gì, nhìn bé mở miệng, “Mẹ con không bỏ được là nhất định, thế nhưng mẹ con không phải là người không thấu tình đạt lý, nếu như đây là lựa chọn của con, cha với mẹ con coi như không bỏ được, nhưng sẽ tôn trọng sự lựa chọn của con!”

“Vậy mẹ con bên kia, liền giao cho cha!” Hi Hi nhân cơ hội liền đem nhiệm vụ này giao cho Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên cũng không từ chối, gật đầu, “Cha sẽ làm công tác tư tưởng tốt cho mẹ con!”

“Cảm ơn cha!” Hi Hi lập tức cười nói.

Mặc Thiếu Thiên cười cười, chợt nhớ tới cái gì, “Đúng rồi, con nói Lưu Ly giúp con tra tung tích thiếu tá Tĩnh Nham, như vậy có làm khó cô ấy không?”

”Hiện tại cô đang ở bên ngoài làm nhiệm vụ, đối với chuyện của con, thiếu tá Tĩnh Nham vẫn tránh né cô, cho nên anh ta chưa chắc biết!” Hi Hi nói.

“Coi như cô nói cho con biết, con cũng chỉ bảo đảm an toàn của mình, cũng sẽ không đối với anh ta làm cái gì!” Hi Hi nói.

“Nói thì nói như thế, nhưng nếu như Lưu Ly làm như vậy, sau khi Tĩnh Nham biết, sẽ có hậu quả gì, con biết không?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi hỏi.

“Cùng lắm là cách chức!” Hi Hi nói.

“Đừng nói chuyện không biết suy nghĩ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi nói.

Lúc này Hi Hi cười, “Nơi nào ? Huống chi, nếu quả thật cách chức, con liền đem cô chiêu mộ đến Hợp Tung!” Hi Hi cười hì hì nói.

Mặc Thiếu Thiên, “...”

“Con nghĩ có khả năng sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại.

Hi Hi suy nghĩ một chút, mở miệng, “Con nghĩ ngoại trừ trời sập xuống, mặt trời mọc phía tây, lặn ở phía đông, con nghĩ không có chuyện gì là không thể!”

Bé vẫn luôn như vậy chắc chắn.

Nghe Hi Hi nói, Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Vậy cũng tốt, cha đi trước chúc giấc mơ của con sớm trở thành sự thật!”

“Cảm ơn!”

“Khách khí, không quấy rầy con, cha trở về phòng đây!” Mặc Thiếu Thiên nói, sau đó đứng dậy muốn đi.

“Cha, cha yên tâm, buổi tối con sẽ không ra khỏi phòng!” Hi Hi ở phía sau cười hắc hắc nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại nhìn bé, “Con trai ngoan, chờ đi cha sẽ cho con một tiểu muội muội!”

“OK, con chờ!” Hi Hi nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên một thoáng cười, mở rộng cửa đi ra ngoài.

Cùng Mặc Thiếu Thiên nói chuyện, tâm tình Hi Hi tốt hơn rất nhiều, cuối cùng, cha bên này cũng lo xong!

Về phần mẹ bên kia, ngay cả không bỏ được, nhưng bọn họ phải có một ngày như vậy, Hi Hi hi vọng bọn họ có thể mạnh mẽ hơn để bé không phải vướng bận!

Hi vọng cha sớm ngày giải quyết được mẹ, sinh một tiểu muội muội, như vậy cũng sẽ không quá nhớ bé!

Nghĩ như vậy, tâm tình Hi Hi đã tốt hơn nhiều, đeo ống nghe lên, trực tiếp nằm trên giường, bắt đầu chơi trò chơi.

Mà bên kia, Tử Lam tắm rửa xong, ngồi ở phía trước gương, mới vừa lau người xong, lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi vào.

Tử Lam thấy anh, ngược mắt nhìn thoáng qua, “Anh cùng bảo bối tán gẫu sao?”

Nghe được Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp đi tới, ngồi ở sau lưng Tử Lam, vươn tay ôm lấy cô, “Ừ!”

Tử Lam chuẩn bị lau tóc, cũng không hỏi nhiều, lúc này Mặc Thiếu Thiên ôm cô, hôn mùi thơm tươi mát của cơ thể cô, luôn luôn làm cho người khác cảm giác thoải mái như vậy, Lâm Tử Lam rất ít dùng nước hoa, thế nhưng cũng chính mùi hương tươi mát này, làm anh nghĩ không bao giờ thấy chán.

“Em không muốn hỏi cha con anh nói chuyện gì sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, nhẹ nhàng ma sát da thịt của cô.

“Em không hỏi, anh cũng sẽ nói cho em biết!” Tử Lam nhẹ nhàng nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên cười, buông Tử Lam ra, lại kéo cô ngồi ở trên giường.

“Ừ, bảo bối có chuyện, muốn cho anh nói với em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam nhìn anh, ánh mắt trong suốt, hình như đã biết cái gì mở miệng, “Chuyện gì, nói đi!”

“Em biết chuyện của bảo bối, bé sớm muộn cũng phải bị Hợp Tung nhận đi, trở về huấn luyện!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô mở miệng.

Nhắc tới cái này, Tử Lam liền giật mình dừng một chút, nhìn vào mắt Mặc Thiếu Thiên, nhú mày một chút, mặc dù biết Hi Hi đi con đường này, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày như thế, nhưng mà bây giờ nghe được Mặc Thiếu Thiên nói như vậy, lòng Tử Lam vẫn không nhịn được run một cái.

Hi Hi do chính tay cô nuôi lớn, hai người căn bản không có xa nhau quá lâu, dài nhất thời gian, bắt quá ba tháng, thế nhưng thời gian đó là do cô mất trí nhớ, mặc dù như thế, cô ở trong mộng, không ngừng mơ thấy bé...

Hiện tại, nói đến cái này, Tử Lam làm sao đơn giản bỏ được?

“Hiện tại bảo bối muốn đi sao?” Tử Lam hơi nhú mày, nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Nhìn dáng vẻ khẩn trương của Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cười, “Không có, chỉ là gần đây tổ chức quốc tế bên kia tra tương đối nghiêm, vừa lúc đang tra thân phận của bảo bối, sợ dĩ Hợp Tung bên kia định đem bảo bối nhận đi, chỉ là, sau hôn lễ của chúng ta!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói lên cái này, Tử Lam mới thở phào nhẹ nhõm, thật ra hôm nay bảo bối nhắc đến Lưu Ly, cô cũng đã cảm giác được không đúng lắm, tiếp đó Hi Hi lại nhắc Mặc Thiếu Thiên chuyện nấu cơm, Tử Lam càng thêm cảm thấy không được bình thường.

Chỉ là, cách hôn lễ bọn họ, nói gần không gần, nói xa cũng không xa, nhớ đến cái này, Tử Lam vẫn còn có chút không bỏ được.

“Thế nào? Không bỏ được?” Mặc Thiếu Thiên nhìn dáng vẻ lo lắng của Tử Lam, cười hỏi.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Tử Lam nhìn anh hỏi ngược lại, “Anh bỏ được sao?”

Nghe nói như thế, Mặc Thiếu Thiên vươn tay, ôm Tử Lam vào trong ngực, nhàn nhạt mở miệng, “Không bỏ được!”

“Thế nhưng đây là lựa chọn của bảo bối, bé không phải là đứa trẻ bình thường, bé có chủ ý và lựa chọn của riêng mình, cho nên chúng ta chỉ có thể tôn trọng sự lựa chọn của bé!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Sự thật này, Tử Lam cũng biết.

Nếu như sớm biết sẽ có một ngày này, Tử Lam tình nguyện Hi Hi là một đứa trẻ bình thường, ít nhất, bọn họ cùng ở chung một chỗ, thế nhưng Mặc Thiếu Thiên nói không sai, Hi Hi không phải đứa trẻ bình thường, cho nên bọn họ không có cách nào cướp đoạt sự lựa chọn của bé, chỉ có thể tôn trọng quyết định của bé.

“Em hiểu, nhưng mặc dù như vậy, em cũng không bỏ được!” Tử Lam nói.

Chưa nói đến, con đường này, không phải dễ đi, Tử Lam nghĩ, sau này cô còn phải lo lắng nhiều hơn.

Nghe Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên nở nụ cười, “Anh với em như nhau, cũng không bỏ được, thế nhưng em cũng biết, bảo bối sẽ không sống với chúng ta cả đời, không bằng chúng ta để cho bé đi, để bé tự rèn luyện một chút, ít ngày bé cảm thấy mệt mỏi, sẽ trở về!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Cách nói này, hoàn toàn là đang an ủi chính mình cùng Tử Lam.

Nghe thế, Tử Lam bỗng nhiên nở nụ cười, “Mặc Thiếu Thiên, tính cách của con anh, lẽ nào anh lại không biết? Bé đâu chỉ là muốn thử một chút? Bé không đạt mục đích, thế không bỏ qua!” Tử Lam nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên nở nụ cười, nhìn Tử Lam, “Anh biết, cho nên bây giờ anh có một ý tưởng!”

Tử Lam nhú mày, không hiểu nhìn về phía anh, “Cái gì?”

“Em đã như vậy không bỏ được, không bằng chúng ta sinh thêm một đứa... Như vậy, em cũng sẽ không thấy quá nhớ bảo bối rồi!” Mặc Thiếu Thiên ở bên tai Tử Lam nói, nhẹ nhàng cắn vành tai của cô nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên khẽ cắn vành tai của cô, hơi thở ấm áp mập mờ, tai Tử Lam không khỏi đỏ lên.

“Anh nghiêm túc một chút!” Tử Lam nhìn anh nói.

Mặc Thiếu Thiên buông cô ra, con người sâu thẳm ngưng tụ ở trên người của cô, “Anh rất nghiêm túc!”

“Anh...”

Một giây kế tiếp, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp xoay người, nằm lên người Tử Lam, “Em không cảm thấy, đây là một ý tưởng rất tốt sao?”

Tử Lam nhìn anh, có chút đỏ khốc đỏ cười, “Chúng ta đang nói đến chuyện của bảo bối!”

” Chuyện bảo bối, đã quyết định không thay đổi được, em thích trẻ con như vậy, không bằng chúng ta sinh thêm một đứa, một bé gái, dịu dàng một chút, như vậy có thể ở bên cạnh em rồi!” Mặc Thiếu Thiên cười nói.

“Anh không sợ sinh ra một bé gái cũng là nghịch thiên sao?” Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên cười hỏi.

Nghe thế, mặt Mặc Thiếu Thiên co quắp một chút, dáng vẻ nghi hoặc nhìn Tử Lam, “Hai người chúng ta ghen không mạnh mẽ như vậy chứ?”

Tử Lam lắc đầu, “Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất!”

“Vậy chúng ta liền sinh vài chục đứa, sinh đến khi nào bình thường mới thôi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam, “...”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Tử Lam cũng không nhin được co quắp một chút.

Vài chục đứa, anh xem em là cái gì a a a!

Lúc Tử Lam muốn ói, tay Mặc Thiếu Thiên, nhẹ nhàng đặt lên bụng Tử Lam, khoe miệng quyn rũ ra cười một cái, “Em nói, ở đây có thể hay không đã...”

462. Chương 465: Vi An Và Lâm Tử Lam

Khi Lâm Tử Lam đang muốn nôn, tay Mặc Thiếu Thiên, nhẹ nhàng đặt lên bụng Lâm Tử Lam, khoe miệng hiện ra nụ cười, “Em nói, ở đây có thể hay không đã có!” Mặc Thiếu Thiên nhìn bụng bằng phẳng của Lâm Tử Lam nói.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Tử Lam nhin không được bật cười, lắc đầu, “Không có!”

“Làm sao em biết?”

“Bởi vì em cảm giác không có!” Tử Lam cười nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, khoe miệng nhếch lên nụ cười mê hoặc, “Xem ra, anh còn phải tiếp tục cố gắng nhiều nha...” Nói, tay Mặc Thiếu Thiên linh hoạt dò vào trong áo Lâm Tử Lam, bàn tay di chuyển khắp người cô, làm Lâm Tử Lam một hồi run rẩy.

“Vợ yêu, vậy chúng ta cùng cố gắng đi tạo đứa nhỏ thôi...” Giọng nói trầm thấp của Mặc Thiếu Thiên vừa vang lên bên tai Lâm Tử Lam, vừa nói, ở một bên khẽ cắn tai cô.

“Em có thể cự tuyệt sao?” Lâm Tử Lam cười hỏi lại.

“Không thể!” Mặc Thiếu Thiên lập tức phản bác lại.

Dù Lâm Tử Lam có nói cái gì, nói cái gì cũng đều vô dụng thôi.

Lâm Tử Lam cũng không nói cái gì, mà là trực tiếp vươn tay, vòng lên cổ Mặc Thiếu Thiên, cả người dựa vào Mặc Thiếu Thiên, đứng dậy, hôn lên môi của anh.

Cảm giác được Lâm Tử Lam chủ động, Mặc Thiếu Thiên cũng không nói nhảm nữa, trực tiếp giữ chặt gáy của Lâm Tử Lam, đối bị động thành chủ động, làm nụ hôn sâu hơn...

Giống như, hai người sớm đã quen thuộc điểm nhạy cảm của nhau, rất nhanh, trong phòng tràn ngập mùi vị tình yêu.

Dạ ừ a a.

A a ừ.

Tong phòng...

Sáng hôm sau.

Vẫn là Hi Hi dậy làm bữa sáng.

Không có biện pháp, cha mẹ đều phải đi làm phải đi làm, còn là Hi Hi bắt đi.

Vừa làm xong, chợt nghe trong phòng của lâm tử Lam có tiếng động, Hi Hi quay đầu lại nhìn, cùng lúc đó Lâm Tử Lam từ trong phòng đi ra.

“Mẹ, mẹ đã tỉnh? Muốn ăn sáng luôn không ạ! ?” Hi Hi mở miệng cười.

Khi nhìn thấy Hi Hi, trong đầu Lâm Tử Lam nhớ đến những lời Mặc Thiếu Thiên nói với cô ngày hôm qua, suy nghĩ một chút, khóe miệng Lâm Tử Lam hiện ra nụ cười, “Được!” Vì vậy, đi thẳng đến bàn ăn.

“Cha đâu rồi ạ?” Lúc này, Hi Hi nhìn phía sau hỏi.

“Lập tức đi ra!” Lâm Tử Lam nói.

Hi Hi gật đầu, hai người vừa ngồi xuống, vừa mới bắt đầu ăn, Mặc Thiếu Thiên từ trong phòng đi ra, thấy bữa sáng trên bàn ăn, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên nhếch lên, “Bữa sáng thịnh soạn như vậy cũng không biết chờ cha!?”

Nghe thế, Hi Hi còn chưa kịp mở miệng, Lâm Tử Lam lại đã mở miệng, “Ngày hôm qua bảo bố đã nói tất cả, cho anh bắt đầu làm cơm, Mặc tiên sinh, ngày đầu tiên anh đã thất bại!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế, Hi Hi và Mặc Thiếu Thiên đồng thời sững sờ.

Hi Hi nhìn về phía Lâm Tử Lam, trong lời nói của mẹ có hàm ý đúng hay không? Hay là nói, mẹ đã đồng ý?

Ý này, đương nhiên là Mặc Thiếu Thiên hiểu, ngày hôm qua nói chuyện cùng Lâm Tử Lam cả đêm, đương nhiên biết những lời Lâm Tử Lam nói ngày hôm nay là có ý gì!

Khóe miệng Mặc Thiếu Thiên hiện ra nụ cười, trực tiếp đi tới, ngồi xuống, “Sáng sớm không tính, bắt đầu từ buổi tối!”

“Bảo bố, nhớ kỹ lời này, buổi tối con không cần làm, nếu cha con không làm được như lời nói, chúng ta toàn bộ ăn đều nhị đối là được rồi!” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi nói.

Nghe nói thế, Hi Hi gật đầu, liên tục “Con đã biết!”

Mặc Thiếu Thiên liếc mắt nhìn hai mẹ con mở miệng, “Không phải là làm cơm sao, có cái gì khó khăn, anh làm là được!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe được câu này, Hi Hi và Lâm Tử Lam đều có chút kinh ngạc, Lâm Tử Lam mở miệng cười, “Mặc tiên sinh, nói nhớ giữ lời nha!”

“Anh có khi nào nói không giữ lời?” Mặc Thiếu Thiên hỏi lại, nấu cơm mà thôi, anh không tin còn khó hơn.

“Cha, con tin tưởng cha!” Đây là, Hi Hi mở miệng cười nói.

Mặc Thiếu Thiên cũng trở lại dáng vẻ tươi cười, “Cha cũng tin tưởng chính mình!!”

Vì vậy một buổi sáng sớm, ba người đều rất vui vẻ vượt qua.

Lúc ăn cơm xong, Mặc Thiếu Thiên vừa mới chuẩn bị đưa Hi Hi tới trường học, vừa xuống lầu, lại thấy một người đứng dưới lầu.

Lý Thuận cả người quần áo màu đen, mang theo kính râm, thoát nhìn rất có tinh thần, thể nhưng cũng làm cho có cảm giác phóng đảng không kèm chế được, nhìn qua, còn thật đẹp trai.

“Lão đại!” Thấy Hi Hi xuống lầu, lý Thuận lập tức đi tới.

“Rất đúng giờ!” Hi Hi cười nói.

” Đó là đương nhiên!” Lý Thuận nói.

Lúc này, Lâm Tử Lam và Mặc Thiếu Thiên đều nhìn bọn họ, đối với Lý Thuận, Mặc Thiếu Thiên đã biết, khi lần đầu tiên biết thân phận Hi Hi, Lý Thuận cũng ở chỗ này, hơn nữa, hai người nhìn nhau một lúc lâu, thiếu chút nữa động tay chân, nếu như không phải Hi Hi đứng ra, chắc là, bọn họ cũng đã đánh nhau!

Lúc này, nhìn Lý Thuận xuất hiện, Mặc Thiếu Thiên và Lâm tử Lam đều đứng ở nơi đó.

Lúc này, Hi Hi xoay người nhìn hai người, “Cha, mẹ, không cần hai người đưa con đến trường học, trong khoảng thời gian này, đều do anh ấy đưa đón!” Hi Hi cười nói.

Mặc Thiếu Thiên đương nhiên biết thân phận Lý Thuận, thế nhưng Lâm Tử Lam...

Tuy rằng không biết Hi Hi và Lý Thuận có quan hệ thế nào, nhưng Lâm Tử Lam cũng biết, người này sợ là cũng không thoát được có quan hệ với Hợp Tung.

Xem ra, chuyện Mặc Thiếu Thiên nói với cô, không có sai.

Gần đây, Hi Hi gặp chút chuyện phiền phức!

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam chợt nhớ tới chuyện Hi Hi muốn đi đến Hợp Tung, biết đâu, Hi Hi rời bỏ Hợp Tung thật là một quyết định tốt!

Lâm Tử Lam gật đầu, “Được, hai người trên đường cẩn thận!” Lâm Tử Lam cười nói.

Hi Hi gật đầu, “Vâng, con đã biết, cha mẹ, hai người trên đường cũng cẩn thận!” Nói, Hi Hi liền lên xe Lý Thuận.

Lý Thuận mở cửa cho Hi Hi, sau đó đóng cửa lại, nghiêng đầu qua chỗ Mặc Thiếu Thiên và Lâm Tử Lam, “Hai vị, tạm biệt!” Nói, làm một động tác, xoay người lên xe, lái đi.

Mặc Thiếu Thiên và Lâm Tử Lam liếc mắt, cũng không nói chuyện, Mặc Thiếu Thiên cũng lái xe đi, hai người cũng đi đến công ty.

Chuyện của bọn họ mọi người đã đều biết, hai người cũng không còn kiêng kị, trực tiếp chạy xe đến công ty, Lâm Tử Lam quay về bộ phận thiết kế, Mặc Thiếu Thiên quay về phòng làm việc.

Mà bên trong phòng làm việc, Vi An bưng một chén nước trà đặt ở trên bàn, vừa muốn đi, lại thấy trên bàn có văn kiện, trên mặt tình cờ viết ba chữ Lâm Tử Lam, sau khi nhìn thấy, Vi An sững sốt một chút, trực tiếp vươn tay cầm lên.

Mở văn kiện ra, bên trong là bản thiết kế, hơn nữa cũng có thể nhìn ra, là nhẵn cười.

Khi nhìn đến thời gian, Vi An nhú chân mày, đôi mắt cũng biến sắc, đáy lòng dường như đang nổi giận.

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì cô ta có thể có được hạnh phúc?

Nghĩ tới đây, Vi An vừa định vươn tay xé đi, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân.

Nghe thế, Vi An sững sốt, một giây kế tiếp, lập tức vứt văn kiện ra xa, cầm lấy văn kiện của mình, đứng ở một chỗ khác.

Mà cùng lúc này, cửa bỗng nhiên bị đẩy ra.

Mặc Thiếu Thiên xuất hiện ở cửa, khi nhìn đến người ở bên trong thì, Mặc Thiếu Thiên nhú chân mày, “Cô tại sao lại ở chỗ này?”

Vi An đứng ở bên trong, giống như đang thu dọn đồ đạc, nghe được tiếng động, cô quay đầu lại, khi thấy Mặc Thiếu Thiên, khóe miệng hiện ra nụ cười nghề nghiệp, “Mặc tổng!”

Ánh mắt Mặc Thiếu Thiên nhìn phòng làm việc một chút, dựa theo lý mà nói, một người thư kí xuất hiện ở phòng làm việc của anh, không có gì là lạ, thế nhưng không biết tại sao, Vi An xuất hiện ở nơi này, anh lại có một loại cảm giác khó hiểu.

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói, Vi An không sợ hãi, đứng ở nơi đó, “Tôi đến đưa tài liệu, nhưng Mặc tổng không có ở đây, tôi liền ở đây đợi!” Vi An nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, tiện đà đi vào.

Lúc này, Vi An lập tức mở miệng, “Mặc tổng, thật xin lỗi, hôm qua tôi pha cà phê, tôi không biết anh không thích uống cà phê, cái này là trà!” Vi An mở miệng nói.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở nơi đó, sau khi nghe Vi An nói, ánh mắt rơi vào cái cốc ở trên bàn, hương vị rất tươi mát, bình thường anh uống cái loại này.

Lúc này, anh ngược mắt nhìn về phía Vi An.

Vi An mở miệng, “Thật sự xin lỗi, không có hiểu rõ sở thích của Mặc tổng là lỗi của tôi!”

Nhìn thái độ thành thật nhận sai của cô, Mặc Thiếu Thiên hơi sững sốt một chút, “Không phải lỗi của cô, là tôi bảo cô pha!”

Nghe thế, Vi An cười cười.

“Được rồi, không có chuyện gì, đi ra ngoài trước đi!” Mặc Thiếu Thiên mở miệng nói.

Vi An lúc này mới chợt nhớ tới, “Mặc tổng, cái này là Tập đoàn Hứa Thức đưa văn kiện tới, mời xem qua!” Nói, Vi An liền đặt văn kiện ở trước mặt của Mặc Thiếu Thiên.

“Ừ, tôi đã biết, tôi sẽ xem!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Vâng, không có chuyện gì, tôi ra ngoài trước!” Vi An cười nói.

“Ừ!” Mặc Thiếu Thiên gật đầu, Vi An xoay người đi ra ngoài.

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở chỗ đó, nhìn bóng lưng Vi An, không thể không nói, tâm tư cô rất nhỏ, rất nhanh đã quen thuộc sở thích của anh, cũng thay đổi được nhiều việc.

Chỉ là...

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới cái gì, cầm lấy điều khiển từ xa trên bàn, ấn xuống một cái, TV trên tường trong phòng làm việc thoảng cái mở ra, mà bên trong lại xuất hiện một hình ảnh, sự việc trong phòng làm việc, một lần nữa xuất hiện lại...

Chuyện Trần Mặc đính hôn bị chậm lại, ở công ty đã truyền ra.

Mà Trần Mặc mấy ngày nay cũng vẫn xin nghỉ, về chuyện Lăng Nhược xảy ra tai nạn xe cộ, sợ là Trần Mặc sẽ phải bận rộn.

Lâm Tử Lam vốn còn lo lắng chuyện này sẽ ảnh hưởng đến Cảnh Thần, thế nhưng sau khi trực tiếp nhìn thấy Cảnh Thần, tử Lam mới yên lòng, nhìn ra, tinh thần Cảnh Thần đã tốt hơn nhiều, tuy rằng thỉnh thoảng vẫn còn có chút u buồn, thế nhưng như thế đã khá hơn nhiều.

Buổi trưa, hai người cùng đi ăn, cười cười nói nói, rất náo nhiệt.

Nhìn Cảnh Thần cười cười nói nói, tử Lam cũng rất vui vẻ, khi hai người đang nói đùa, lúc này, nhà hàng xuất hiện lau một người.

Người kia không ai khác, chính là Vi An.

Cô bưng khay thức ăn, nhưng hình như trong phòng ăn chỗ ngồi không phải rất nhiều, cô nhìn chung quanh một lần, lại Lâm Tử Lam.

Khi Lâm Tử Lam và Cảnh Thần còn chưa kịp nói gì, Vi An lại bưng khay thức ăn đi về phía hai người.

“Tôi có thể ngồi bên này được không?” Vi An cười nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Cảnh Thần sững sốt, ánh mắt nhìn về phía Lâm Tử Lam, Lâm tử Lam còn có thể nói cái gì, khóe miệng hiện ra nụ cười, “Ngồi đi!”

463. Chương 466: Lâm Tử Lam Nghi Ngờ Vi An

Vi An cười, hào phóng ngồi xuống.

Lúc này, Cảnh Thần nhìn cô, giống như nhớ tới cái gì, “Vi An tiểu thư, nghe nói cô là từ nước ngoài trở về!”

Nghe thế, Vi An cười, “Cô gọi tôi là Vi An là được rồi!” Lập tức lại bổ sung một câu, “Ừ, trước đây ở Pháp!”

“Năng lực Vi An tiểu thư tốt như vậy, sao bỗng nhiên lại trở về nước phát triển?” Cảnh Thần ôn hoà hỏi.

“Dù sao tôi cũng là một người Trung Quốc, đương nhiên muốn trở về nước, chỉ là không nghĩ tới trùng hợp như vậy!” Nói xong, ánh mắt Vi An lần thứ hai rơi vào trên người của Lâm Tử Lam, “Ban đầu ở Pháp bắt chuyện một lần, chỉ là gặp thoáng qua, không nghĩ tới hôm nay lần thứ hai gặp lại, tôi nghĩ, đây là duyên phận!” Vi An nhìn Lâm Tử Lam nói.

Lâm Tử Lam cười cười, “Đúng vậy, không nghĩ tới trùng hợp như vậy!”

Tuy rằng lời là nói như vậy, thế nhưng không làm cho người khác có cảm giác trùng hợp.

Nhìn Vi An cười, cho người cảm giác rất chân thành, Lâm Tử Lam cũng nói không cái gì, nhưng là từ đáy lòng, cô không thích cô tôi.

Lâm Tử Lam cũng không biết vì sao.

Cho cô cảm giác, rất không thoải mái.

“Nghe nói Mặc tổng rất yêu Lâm tiểu thư, hơn nữa không tìm nữ thư kí, cũng là bởi vì Lâm tiểu thư, sau đó ở công ty, phải nhiều lần Lâm tiểu thư hỗ trợ!” Vi An rất khiêm tốn nói.

Nghe nói như thế, Lâm Tử Lam cười cười, “Mặc luôn luôn là một người công tư phân minh, chỉ cần không làm sai sẽ không tức giận, tôi tin tưởng năng lực của Vi An tiểu thư!!” Lâm Tử Lam cũng thập phần khiêm tốn nói.

Cảnh Thần cũng phụ họa mở miệng, “Đúng vậy, năng lực Vi An tiểu thư như thế, không có chuyện gì!” Cảnh Thần nói.

Nghe lời của bọn họ, Vi An cười cười, gật đầu.

Lúc mọi người đang nói chuyện, điện thoại di động của Lâm Tử Lam điện thoại di động vang lên.

Khi nhìn đến dãy số, khóe miệng Lâm Tử Lam gợi lên nụ cười, lập tức nhận điện thoại.

“Alo, bảo bối...”

“Mẹ, mẹ ăn cơm chưa?” Hi Hi ở trong điện thoại hỏi.

“Ừ, đang ở căn tin, làm sao vậy?” Lâm Tử Lam ôn nhu hỏi.

“Không có gì, vừa hay Mặc lão gọi điện thoại cho con, nói buổi tối cả nhà chúng tôi trở lại!” Hi Hi nói.

“Trở lại? Có chuyện gì không?” Lâm Tử Lam hỏi.

“Con cũng không biết, chỉ có nói là, buổi tối trở về sẽ nói!” Hi Hi nói, “Sau khi con tan học, Lý Thuận sẽ đưa con tới Mặc gia!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, gật đầu, “Được, mẹ đã biết!”

“Cho nên lúc tan làm hai người trực tiếp tới, không cần phải đợi con!”

“Con cẩn thận một chút!”

“Con đã biết, cứ như vậy, cúp trước!” Hi Hi nói.

“Ừ!”

Vì vậy, điện thoại bị cúp, Cảnh Thần ở một bên nhìn, “Là bảo bối sao?”

Lâm Tử Lam gật đầu, “Ừ!”

“Bảo bối?” Vi An lúc này đặt câu hỏi, “Bảo bối là ai?”

“A, bảo bối là con trai của Lâm Tử Lam cùng Mặc tổng, đã bảy tuổi!” Lúc Lâm Tử Lam còn chưa mở miệng, Cảnh Thần lại mở miệng trước.

Mặc dù là cười nói, thế nhưng Lâm Tử Lam có thể cảm giác được, Cảnh Thần nói, mang theo điểm cảnh cáo.

“Lâm tiểu thư đã có con trai? Thật là không nhìn ra, nhưng là các người không phải còn không có...” Vi An nói được một nửa, nhìn Lâm Tử Lam, nói là không nói ra, nhưng là có ý gì, lại đã hiểu.

Lâm Tử Lam cười cười, không có tức giận, “Chúng tôi là có con trai trước, sau đó mới yêu nhau!” Lâm Tử Lam nói, không ngần ngại chút nào.

Căn bản, đây cũng là một sự thật.

Bao nhiêu năm, Lâm Tử Lam đã thành thói quen.

Chỉ là, bảo bối vẫn là kiêu ngạo của cô, cô không cảm thấy mất mặt.

Nghe thế, Vi An tỏ ra kinh ngạc, “Lâm tiểu thư thật hạnh phúc!”

Lâm Tử Lam chỉ là hướng cô cười cười.

Cảnh Thần mở miệng, “Đúng vậy, Lâm Tử Lam rất hạnh phúc, bao nhiêu phụ nữ có ý với Mặc tổng, thế nhưng hiện tại Mặc tổng cũng không có nhìn đến, nhìn ra, Lâm Tử Lam cùng Mặc tổng rất yêu nhau!” Cảnh Thần cười nói.

Như có như không, Cảnh Thần luôn luôn nói ra lời cảnh cáo.

Cũng không có khác, người phụ nữ này làm bộ đơn thuần, Cảnh Thần rất không thích loại cảm giác này.

Còn không bằng có sao nói vậy.

Vi An gật đầu, “Ừ!”

Nhìn dáng vẻ Vi An, Cảnh Thần cũng không nói gì, ngược mắt cùng Lâm Tử Lam nhìn nhau, hai người trao đổi ánh mắt, tiếp tục ăn.

Vi An tùy ý ăn vài miếng, nhìn bọn họ, “Tôi ăn no, các người từ từ ăn, tôi lên phòng làm việc trước!”

Lâm Tử Lam nhìn cửa hộp đồ ăn của cô nói, “Cô mới ăn một chút!”

Vi An cười, “Tôi giảm béo!” Nói, “Các cô từ từ ăn, tôi đi trước!”

Lâm Tử Lam gật đầu, vì vậy, Vi An xoay người đi.

Cô mới vừa đi, Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần, “Cậu nói lời này làm gì? Để cho người khác nghe xong, còn tưởng rằng chúng ta xa lánh cô ấy!”

” Tổ đây là vì để cho cô ta sớm chặt đứt ý niệm trong đầu, cậu không nhìn trang phục của cô ta, cũng cậu rất giống nhau, người khác không nói, cậu thật sự không biết sao? Có ý mặc như vậy, không phải là muốn hấp dẫn chú ý của Mặc tổng hay sao?” Cảnh Thần nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam cười, ” Dù vậy, cậu cũng không nên đánh giá như vậy!”

“Đúng vậy, lớn lên giống còn chưa tính, trang phục, phong cách cũng như nhau, vậy là trùng hợp quá mức!” Cảnh Thần nói.

Những lời này, Lâm Tử Lam không nói gì, kỳ thực, trong lòng cô cũng cảm thấy như vậy, chỉ là cô không nói ra mà thôi.

Lúc này, Cảnh Thần nhìn cô, “Cậu để ý một chút đi, mặc kệ cô ta là thật thích phần công việc này, hay là còn có mục đích, cậu nên suy nghĩ một chút đi!”

“Tổ đã biết!” Lâm Tử Lam cười, nhìn cô, “Được rồi, mau ăn đi!”

Cảnh Thần cũng cười cười, biết Lâm Tử Lam cũng không phải là người mặc cho người khác khi dễ, nên cũng yên lòng, tiếp tục ăn.

Vi An ở công ty, sau vài ngày, cũng đã quen thuộc với công việc của MK.

Vì có thể lực, không ít người trong công ty bội phục.

Vì chuyện này, bộ phận thiết kế không ngừng bàn tán, Lâm Tử Lam cũng chỉ cười cười, không nói gì.

Lúc buổi chiều, Lâm Tử Lam đến phòng giải khát rót nước, lúc từ phòng giải khát đi ra, trong một phòng làm việc truyền ra một cuộc đối thoại.

” Thiết kế ở bộ phận quảng cáo, đều không phải do quản lí kí xong mới đưa qua cho Mặc tổng sao?”

“Là như vậy, thế nhưng, rõ ràng văn kiện tôi làm đưa đi, không có khả năng không gặp!” Quản lí bộ phận quảng cáo nóng nảy nói.

Nghe được lời của cô, Vi An cau mày. Lúc này, cô đi tới, trực tiếp cầm một văn kiện lên, tùy ý mở ra, sau đó rút ra một tờ, cầm lên nhìn một chút, “Là cái này sao?”

Quản lí bộ phận nghe được, lập tức đi tới nhìn một chút, khi nhìn đến đồ vật bên trong thì, liên tục gật đầu, “Là, chính là cái này, nhưng là tại sao lại ở chỗ này! ?” Quản lí hỏi.

“Ở đây quá nhiều tư liệu, không cẩn thận sẽ đem tư liệu quan trọng để ở chỗ này, đây là lỗi mà mỗi quản lí bộ phận quảng cáo dễ phạm phải!” Vi An nhìn tư liệu một chữ một nói.

Cũng chính là nghe thế, bước chân của Lâm Tử Lam dừng lại ở đó.

Quay đầu lại nhìn bên trong.

Lúc này, quản lí bộ phận quảng cáo liên tục gật đầu, lập tức cũng tò mò nhìn Vi An, “Vi An tiểu thư, cô làm sao sẽ biết?”

Đích xác là bình thường anh hay phạm phải sai lầm như vậy.

Nghe thế một, Vi An sững sốt, biểu tình cũng cứng nhắc lại, lập tức mở miệng, “Thời gian tôi ở nước ngoài công tác, cũng là như bây giờ như vậy, luôn luôn không cẩn thận để tư liệu quan trọng và không quan trọng để cùng nhau!” Vi An cười nói.

“A a, là như thế này !” Quản lí cười nói, “Không biết, tôi còn tưởng rằng Vi An tiểu thư đã từng công tác qua ở chỗ này!”

Quản lí nói những lời này, chạm đến đáy lòng của hai người.

Vi An lập tức cười nói, “Làm sao có thể, tôi mới tới đây có mấy ngày!”

Quản lí gật đầu cười.

Lâm Tử Lam đứng ở cửa, nghe đối thoại của bọn họ, cau mày lại, giống như nghĩ tới cái gì.... ..

“Tư liệu tôi cầm đi trước!” Lúc này, Vi An mở miệng nói.

Nghe thế một, Lâm Tử Lam xoay người đi trước.

Khi Vi An đi ra, Lâm Tử Lam đã rời đi rồi.

Sau khi Vi An từ bộ phận quảng cáo đi ra, vừa đi vài bước, liền thấy Lâm Tử Lam.

Vì vậy, Vi An cau mày.

“Lâm tiểu thư!” Cuối cùng, Vi An là người lên tiếng cười chào hỏi.

Nghe được tiếng nói, Lâm Tử Lam quay đầu lại, lúc thấy Vi An, trong con người trong suốt mang theo vài phần đánh giá cô ta, cuối cùng ánh mắt rơi trên tư liệu trên tay Vi An, “Vi An tiểu thư rất nỗ lực!”

Nghe Lâm Tử Lam nói, khóe miệng Vi An gợi lên một nụ cười, “Cầm tiền lương để làm việc, hơn nữa, ai cũng biết Mặc tổng không nuôi phế nhân, tôi đương nhiên sẽ phải nỗ lực một chút, sợ bị cuốn gói, hơn nữa, Mặc tổng không muốn nữ thu kí lười biếng dưới mọi tình huống!” Vi An cười nói, ngôn từ trong lúc đó, đều là chân thành, làm cho người khác không xoi mói được cái gì.

Lâm Tử Lam gật đầu, khoe miệng gọi lên một cái cười yếu ớt, “Ừ, mới có vài ngày, xem ra MK đối với Vi An tiểu thư rất quen thuộc!” Lâm Tử Lam nói lời này, câu nói có hàm ý khác, người có lòng, nhất định sẽ rõ ràng.

Lời này, Lâm Tử Lam cũng là cố ý nói cho Vi An nghe, hay muốn nhìn một chút, biểu tình cô như thế nào.

Ai biết, Vi An chỉ là dừng một giây đồng hồ, lập tức mở miệng, “Năng lực thích ứng của tôi rất mạnh, hầu như, nửa ngày tôi có thể nhớ rõ các bộ phận!”

Nhìn dáng vẻ Vi An tự nhiên hào phóng, Lâm Tử Lam cũng cười, “Trí nhớ tốt!”

“Cảm ơn khen ngợi, được rồi, tôi còn có chuyện phải làm, đi về làm việc trước!” Vi An nói.

Lâm Tử Lam gật đầu, “Tốt!”

Vì vậy, Vi An hướng cô cười cười, xoay người rời đi.

Lâm Tử Lam bưng cái chén, đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Vi An, cau mày, mong muốn, không phải những gì cô tưởng tượng vậy....

Một buổi chiều, trong đầu Lâm Tử Lam đều vang lên những lời quản lý bộ phận quảng cáo nói, Vi An cùng quản lý đối thoại.

Vi An nói một câu, giống như là rất quen thuộc MK.... ..

Lúc này, Lâm Tử Lam chợt nhớ tới Diệp An Nhiên, cô nhớ kỹ, Diệp An Nhiên từng công tác qua ở bộ phận quảng cáo.

Chẳng lẽ là... Cô ta?

Không, bảo bối nói qua, cô ta đã chết, lúc ở Italya, đã chết, làm sao sẽ xuất hiện ở nơi này?

Hơn nữa, dáng dấp không giống nhau!

Nhưng là sẽ là ai?

Lâm Tử Lam có một loại dự cảm rất mãnh liệt, người này, nhất định biết bọn họ!

464. Chương 467: Dục Cầu Không Thỏa Là Gì? (dục Vọng Chưa Được Thỏa Mãn)

Cả buổi chiều, Lâm Tử Lam đều bị vây trong cái trạng thái khó chịu này, rất muốn biết người kia là ai, mãi cho đến sau khi tan tầm, Lâm Tử Lam mới ngừng suy tư.

Chợt nhớ tới cuộc điện thoại của Hi Hi, muốn cô cùng Mặc Thiếu Thiên quay về Mặc gia, nghĩ đến đây, Lâm Tử Lam mới đứng dậy hướng văn phòng Mặc Thiếu Thiên đi đến.

Vừa lúc Lâm Tử Lam đến văn phòng Mặc Thiếu Thiên, Vi An đã ở trong, nghe thoáng qua như đang báo cáo công việc.

Nhìn thấy Lâm Tử Lam tiến vào, Vi An không có ý định dừng lại mà vẫn tiếp tục báo cáo.

Mặc Thiếu Thiên thấy Lâm Tử Lam, nở một nụ cười với cô, ý bảo cô đợi anh, Lâm Tử Lam gật đầu, vì thế, xoay người đi ra ngoài, ngồi trên sofa ở bên ngoài chờ.

Nhìn lướt qua tờ báo, rất nhanh, mười mấy phút đồng hồ trôi qua.

Mặc Thiếu Thiên vừa ra khỏi văn phòng, hướng phía Lâm Tử Lam đi tới, “Anh muốn em ở bên trong chờ, như thế nào mà em lại ngồi ở bên ngoài? Đợi lâu không?”

Nghe thấy giọng nói ôn hòa của anh, Lâm Tử Lam mỉm cười, “Hai người đang làm việc, em không tiện quấy rầy nên ở chỗ này đợi!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe câu nói của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên vươn tay nhéo cằm cô, dáng vẻ đầy cưng chiều “Em là người phụ nữ của anh, có cái gì mà không tiện, hửm!?”

Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Vạn nhất tiết lộ điều gì cơ mật, em chính là đối tượng bị nghi ngờ đầu tiên!” Lâm Tử Lam cười nói.

“Ai dám? Anh ở nơi này, ai dám hoài nghi em?” Mặc Thiếu Thiên cưng chiều nhìn Lâm Tử Lam.

Nghe vậy, khóe miệng Lâm Tử Lam gợi lên một chút cười yếu ớt, trải qua nhiều chuyện như vậy, cô cùng Mặc Thiếu Thiên tin tưởng lẫn nhau, nghiêm nhiên trở thành một ‘chính mình’ khác.

Sự tin tưởng này, bất luận ai cũng không thể làm lung lay.

Lúc này, Tử Lam ngược mắt, trong lúc vô tình nhìn thấy nét mặt Vi An, cô ta đứng ở nơi đó, tuy rằng khóe miệng mang theo nụ cười, nhưng Lâm Tử Lam có thể nhận ra, tâm tình của cô ta không giống vậy.

Vi An thần trí thoáng qua, ngược mắt trong lúc vô tình chạm đến phải ánh mắt của Lâm Tử Lam, cô cười đi tới, “Lâm tiểu thư, thật xin lỗi, vừa rồi bởi vì có việc rất quan trọng cần phải báo cáo, nên tôi không dừng lại, đây là thói quen của tôi, xin lỗi!” Vi An xin lỗi.

Nghe lời Vi An nói, Lâm Tử Lam cười cười, “Không có, cô rất chuyên nghiệp, dù sao tôi cũng không có việc gì, là tôi đến đã quấy rầy đến hai người mới đúng!” Lâm Tử Lam cũng không chút tức giận nói.

Nghe xong lời hai người nói, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Tốt lắm, không có chuyện gì có thể đi rồi, bảo bối còn đang chờ chúng ta tại Mặc gia!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam nghiêng đầu nhìn anh, “Bảo bối đã nói với anh?”

“Ừ, vừa mới gọi điện thoại, đi thôi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam gật đầu.

Lúc này, Vi An đứng ở đó, nhìn dáng vẻ hai người tình cảm yêu thương, khóe miệng mỉm cười cứng ngắc, vừa lúc tầm mắt của hai người nhìn qua, Vi An lập tức mỉm cười, “Tôi không quấy rầy hai người, tôi đi trước để thu thập tư liệu!” Vi An mở miệng nói.

“Không có việc gì thì tan việc sớm một chút!” Mặc Thiếu Thiên mở miệng.

Vi An gật đầu, “Tôi biết!”

Vì thế, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Đi thôi!”

Lâm Tử Lam cũng không nói gì, đi theo Mặc Thiếu Thiên.

Hai người đi không bao xa, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Xem ra Vi An tiểu thư thích ứng vô cùng mau!” Lâm Tử Lam mở miệng nói.

Nghe thế, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi chút ý cười, cũng không nói gì, nắm tay Lâm Tử Lam đi.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên cười, Lâm Tử Lam cũng không còn nói thêm cái gì, dù sao cũng không có chứng cứ, vẫn là nhìn lại rồi nói sau.

Mà phía sau, Vi An đứng ở xa xa, nhìn bóng lưng bọn họ, hai tay nắm chặt lại, con ngươi trong suốt kia cũng trở nên đục ngầu.

Rất nhanh, bọn họ đã đến Mặc gia.

Cho dù miệng Mặc Thiếu Thiên nói trăm ngàn lần không nghĩ đến việc quay về Mặc gia, nhưng từ khi quan hệ Hi Hi cùng Mặc lão tốt hơn, Mặc Thiếu Thiên cũng đã không còn bài xích như trước .

Mới vừa vào cửa, quần gia nhìn thấy bọn họ, “Đại thiếu gia, thiếu phu nhân, hai người đã trở lại?”

“Ừ, cha tôi đâu! ?” Mặc Thiếu Thiên tùy ý mở miệng hỏi.

“Ồ trên lầu, cùng hai vị tiểu thiếu gia đang chơi đùa!” Quấn gia nói.

Nghe thấy điều này, Mặc Thiếu Thiên cau mày lại, Lâm Tử Lam cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, vì thế, hai người cũng cảm thấy kỳ quái đi lên lầu .

Mới vừa đi tới cửa thư phòng của Mặc lão, chợt nghe thấy tiếng nói từ bên trong truyền ra.

“Là như thế này, như vậy!” Giọng nói Hi Hi truyền ra trước.

“Đúng vậy, là như thế này!” Giọng nói Mặc lão buồn bực truyền ra.

“Trước tiên đánh bên phải, rồi mới đánh bên trái!” Hi Hi vội vàng nói, “Ai da, ngốc hết biết!” Giọng nói Hi Hi hết sức bất đắc dĩ.

“Tiểu tử thôi, cháu kiên nhẫn một chút được không!” Mặc lão nói, “Dám nói ông ngốc, lúc ông còn trẻ còn chưa có cháu!” Mặc lão gào thét nói.

Mặc dù là gào thét, nhưng là nghe ra, Mặc lão vẫn là thập phần yêu thương Hi Hi.

“Đúng vậy, lúc ông còn nhỏ, càng không hơn cháu đâu!” Hi Hi không chịu thua, nói thêm một câu.

Nghe thấy thế, lập tức truyền đến tiếng cười của Mặc Vũ.

Lúc này, Mặc lão ngẩng đầu liếc mắt nhìn bé một cái, “Không cho phép cười, mau làm bài tập!”

Vì thế Mặc Vũ vội vàng cúi đầu làm bài tập.

Lúc này, Mặc lão nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi, “Tiểu tử thôi, cháu mạnh miệng có phải hay không? Ông cho cháu biết, đến khi ông lên cơn đau tim, do cháu phụ trách!” Vì thế, Mặc lão đứng dậy, uy hiếp.

Nghe thế, Hi Hi lập tức chịu thua, “Được được được, là cháu sai rồi còn không được sao!” Hi Hi nhận sai.

“Này không sai biệt lắm!” Mặc lão than thở một tiếng, ánh mắt tiếp tục xem trên máy vi tính, nhưng nét mặt lại vô cùng thỏa mãn.

Ngoài cửa không ai để ý, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đứng ở cửa, nhìn thấy màn này, ông cháu ba người, rất là hòa hợp.

Lâm Tử Lam đứng ở đó, khóe miệng cười yếu ớt, ánh mắt nhìn hướng Mặc Thiếu Thiên, thấy ánh mắt của anh sâu thêm.

Nhớ tới nhiều chuyện lúc trước Mặc Thiếu Thiên trải qua, giờ khắc này, dường như Lâm Tử Lam có thể cảm nhận được tâm tình Mặc Thiếu Thiên, lúc còn nhỏ, anh khao khát cha có thể làm bạn chơi đùa cùng anh đến cỡ nào.

Nghĩ đến đây, Lâm Tử Lam như hiểu được tâm tình Mặc Thiếu Thiên, vươn tay ra nắm lấy tay anh.

Cả người Mặc Thiếu Thiên cả kinh, phục hồi lại tinh thần, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam cũng nhìn anh mỉm cười, giây tiếp theo, Mặc Thiếu Thiên lại xoay người đi ra, Lâm Tử Lam cũng rời theo.

Bên trong, Mặc Thiếu Thiên trở lại phòng, trực tiếp nằm ở trên giường, Tử Lam đi qua, nhìn anh, nhin cười mở miệng, “Mặc tổng, anh đừng nói với em là anh đang ghen!”

Nghe lời Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên đột nhiên đứng dậy trực tiếp ôm lấy Lâm Tử Lam, một tay giữ lấy gáy của cô, tà mị trước mặt cô lớn giọng, “Em làm chuyện gì để cho anh ghen sao?”

Nghe xong lời Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam cũng không có né tránh, mà là nhìn anh, “Anh biết em nói không phải có ý này!”

“Vậy em nói là có ý tứ gì?” Mặc Thiếu Thiên hỏi lại.

Lâm Tử Lam cũng không quanh co lòng vòng, mà trực tiếp mở miệng, “Nhìn Mặc lão cùng bảo bối, Mặc Vũ ở trong phòng, có phải là đang ghen tỵ hay không?” Lâm Tử Lam hỏi.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên buông cô ra, “Nói đùa, anh ghen cái gì!”

“Không có? Anh xác định sao?” Lâm Tử Lam sát vào anh, nhìn anh hỏi.

Nghe lời của cô, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn cô, “Xem ra là em muốn anh chặn cái miệng nói nhiều của em lại!” Vừa lúc Mặc Thiếu Thiên tiếp cận, Lâm Tử Lam vội cản lại, “Mặc tiên sinh, mời anh nói thẳng vào vấn đề, không cần đánh trống lảng!”

Thấy hành động của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên lười biếng cúi đầu nhìn cô, “Không có, anh ghen cái gì, anh mới không lạ gì!”

Nghe thế, Lâm Tử Lam nở nụ cười.

“Cười cái gì?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

“Cười anh miệng nói một đường, tâm nghĩ một nẻo!” Lâm Tử Lam chắc chắn nói, nhìn ra, Mặc Thiếu Thiên kỳ thật cũng thực khát vọng được chú ý đến, được Mặc lão quan tâm cùng yêu thương, nhưng là bất đắc dĩ, hai người tính tình quá giống nhau, cũng sẽ không biểu đạt cảm xúc ra với nhau, cho nên vừa mới thấy mặt liền đối chọi gay gắt.

Nhìn Lâm Tử Lam cười, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp phủ nhận, “Anh không có!”

“Mặc tiên sinh, người khác có lẽ không biết, nhưng em hiểu quá rõ anh!” Nói xong, Lâm Tử Lam vươn tay ôm lấy eo Mặc Thiếu Thiên, “Thật ra cái này cũng không có gì là mất mặt, anh có thừa nhận thì em cũng sẽ không cười nhạo anh!”

Cảm nhận được động tác của Lâm Tử Lam, con người Mặc Thiếu Thiên hơi híp lại, “Em như vậy là hiểu rõ anh? Được!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi, khóe miệng gợi lên một chút mỉa mai hoặc cười.

Lâm Tử Lam nghĩ nghĩ, gật đầu lia lịa.

“Vậy em biết anh hiện đang muốn làm gì sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, khóe miệng lộ ra nụ cười vô lại.

Nhìn thấy nụ cười kia, Lâm Tử Lam biết Mặc Thiếu Thiên không có ý tốt gì, nhưng cô vẫn làm ra dáng vẻ không biết gì, nhún cười rồi lắc đầu.

“Anh hiện tại muốn ăn em!” Nói xong, tay Mặc Thiếu Thiên hướng về phía Lâm Tử Lam với tới.

Lâm Tử Lam cười, “Không cần náo loạn, muốn như thế này xuống ăn cơm!”

“Có thể tối nay ăn!” Mặc Thiếu Thiên nói, sau đó trực tiếp đem Lâm Tử Lam đặt ở trên giường.

Mặc Thiếu Thiên mà đã muốn, Lâm Tử Lam làm thế nào cũng không ngăn cản được, lại cảm thấy hết sức buồn cười, “Mặc Thiếu Thiên, như thế này sẽ có người vào!”

“Sẽ không!”

Nhìn Mặc Thiếu Thiên đưa tay ra, Lâm Tử Lam cười, “Mặc tiên sinh, anh thế này xem như là do thẹn quá thành giận sao?”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên dừng lại, nhìn Lâm Tử Lam, “Anh vì sao mà giận?”

“Là em nói trúng tim đen của anh, cho nên anh mới như vậy!” Tử Lam nói, “Chỉ là, bảo bối so với anh đáng yêu hơn, có được dân được, có thể làm Mặc lão thích, cũng là do bảo bối có bản lĩnh, Mặc tiên sinh, anh cũng đừng ghen tỵ!”

Nghe xong lời Lâm Tử Lam nói, khuôn mặt Mặc Thiếu Thiên co rúm lại, lập tức cúi người, trực tiếp đem hai tay Lâm Tử Lam để trên đầu, “Lâm tiểu thư, xem ra, em thật sự rất hiểu anh!”

Nói đến cái này, khóe miệng Lâm Tử Lam lộ ra một chút cười, “Bình thường thôi!”

“Chỉ có điều, anh cũng phải nói cho em, bảo bối là con của anh, anh không ăn giấm, anh chỉ tức giận là, ông ta dựa vào cái gì muốn nhận bảo bối liền nhận, nghĩ không nhận là không nhận, anh tức giận là vì điều này!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Anh xác định một chút, giấm anh cũng không ăn sao?” Lâm Tử Lam hỏi lại.

Nhìn bộ dáng Lâm Tử Lam kiên trì, Mặc Thiếu Thiên chau mày, “Từ nay về sau, anh chỉ ăn giấm của em!” Nói xong, anh cúi người, hướng về phía đôi môi của Lâm Tử Lam hung hăng hôn lên.

Vừa lúc Mặc Thiếu Thiên hôn, Lâm Tử Lam nhân cơ hội nhẹ nhàng cắn môi Mặc Thiếu Thiên một cái, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, đứng dậy, ánh mắt thâm u nhìn Lâm Tử Lam, “Em cắn anh?”

Lâm Tử Lam cười, “Là vì em muốn nhắc nhở anh, vẫn là không nên động dục!”

Nghe xong, Mặc Thiếu Thiên cũng không thua, “Thế nhưng anh vẫn muốn em!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên cúi người, hướng môi Lâm Tử Lam mà hôn.

Lâm Tử Lam giãy dụa, “Mặc Thiếu Thiên, không cần náo loạn, sẽ phải xuống ăn cơm ngay !”

“Anh ăn em trước rồi tính sau!”

Lâm Tử Lam, “. . . .”

Đang lúc hai người đang náo nhiệt thì cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, “Cha, mẹ, hai người tối rồi sao?”

Đẩy cửa vào, thấy cảnh ở trên giường.

Hi Hi nháy mắt sững sờ ở tại chỗ, thôi xong rồi, lại phá hư “chuyện tốt” của cha!

Hi Hi vừa định lui ra ngoài, Mặc Vũ cũng theo sau tới đây, “Chú, thím.....”

Vào cửa, cũng ngăn người tại đó .

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên ở trên giường, nhất là Mặc Thiếu Thiên, vừa có một chút cảm giác, đã bị Hi Hi xông vào cắt đứt, cái loại cảm giác này, không ngôn ngữ nào có thể diễn tả!

Quay đầu, nhìn Hi Hi, ánh mắt u oán, hận không thể đem Hi Hi đưa đi cách xa vạn dặm.

“Bảo bối, cha kiếp trước thật sự là đã mắc nợ con a a a!” Mặc Thiếu Thiên nhin không được muốn phát điên!

Lâm Tử Lam bên cạnh cười, lập tức đẩy Mặc Thiếu Thiên ra từ trên giường ngồi dậy, “Bảo bối, làm sao vậy?”

“Cái kia, ăn cơm” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam cười, sau đó đứng lên, sửa sang lại quần áo một chút, tới cạnh Hi Hi, Lâm Tử Lam trực tiếp hôn lên má Hi Hi một cái, “Cám ơn bảo bối, mẹ đi trước!” Nói xong, Lâm Tử Lam trực tiếp đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại ba người, Hi Hi, Mặc Vũ cùng Mặc Thiếu Thiên.

Hi Hi nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam, ánh mắt cũng là vạn phần u oán, mẹ, đây là mẹ muốn con phải chịu phạt sao!

Con không phải cố ý a a a!

Lúc này, Mặc vũ đứng ở nơi đó, có chút không rõ tình huống!

Mặc Thiếu Thiên từ trên giường đi xuống, hận không thể dùng ánh mắt đem Hi Hi đi thật xa, “Bảo bối, thời điểm cha sinh ra con, nhất định đã không cân nhắc kỹ!”

Hi Hi, “.”

Nghe được lời Mặc Thiếu Thiên nói, Hi Hi lập tức ngược mắt, nhìn Mặc Thiếu Thiên, nở nụ cười lấy lòng, “Cha, con đây cũng là vì muốn tốt cho cha, trở về nhà có vẻ thuận tiện hơn, ở trong này không đủ hững!”

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Vì thế, Mặc Thiếu Thiên đưa tay vỗ vỗ bả vai Hi Hi, cũng xoay người đi ra ngoài.

Lúc này, Mặc Vũ nhìn Hi Hi, “Vì sao ta thấy sắc mặt chú thật không tốt cho lắm?”

Hi Hi quay đầu, nhìn Mặc Vũ, thản nhiên cho bốn chữ, “Dục cầu không thỏa!” (*dục vọng chưa được thỏa mãn)

Dục cầu không thỏa?

Mặc Vũ trong đầu vẽ đầy dấu chấm hỏi, “Có ý tứ gì?”

Hi Hi, “.”

“Như thế này, em đến hỏi chú hai!”

“À!”

“Đi thôi, đi ăn cơm!”

“Dạ!”

Vì thế hai người cũng đi ra ngoài.

Lúc bọn họ đi xuống, mọi người cũng đã ngồi vào bàn, có cả Mặc Thiếu Quân.

Trong khoảng thời gian này Mặc lão thể nhưng triệu hồi Hi Hi trở về, tuy rằng Cung Ái Lâm rất bất mãn, nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể chịu đựng.

Hi Hi cùng Mặc vũ cũng đều đi qua rồi ngồi xuống.

Mặc lão như trước ngồi ở vị trí chủ nhà, nhìn mọi người đã đông đủ, mở miệng, “Được rồi, người đã đủ, bắt đầu ăn cơm thôi!”

Nghe lời Mặc lão nói, mọi người lúc này mới bắt đầu động đũa.

Hi Hi cùng Mặc Vũ hai người là hai đứa bé, Mặc Vũ ăn rất ngon, nhưng vẫn kiêng ăn, Hi Hi ăn rất tao nhã, không kiêng ăn, thích liền ăn vài miếng, không thích liền ăn ít đi vài miếng.

Nhưng là hai người thoát nhìn, đều hết sức đáng yêu.

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên thì trầm mặc, tuy rằng không biết Mặc lão gọi cho bọn họ trở về là vì chuyện gì, nhưng Mặc lão không mở miệng, hai người cũng không có hỏi, tính cách hai người giống nhau lúc nói ra sẽ gây tranh cãi cũng không tốt, vì thế hai người cũng đều yên lặng ăn cơm.

Cung Ái Lâm càng không mở miệng, vẫn xụ mặt, ngay cả nhìn cũng không nhìn bọn họ một cái, chỉ lo cho một mình Mặc Vũ.

Sắc mặt Mặc Thiếu Quân thoát nhìn cũng không được tốt lắm, lúc trước anh ta ngông cuồng nhưng bây giờ đã không còn như thế, dường như trải qua chuyện với Hoa Hồng, anh ta đã trưởng thành rất nhiều.

Chỉ có Hi Hi cùng Mặc Vũ ăn rất ngon miệng, Mặc Vũ vừa ăn, dường như nhớ tới cái gì, cái miệng nhỏ nhắn mở ra tròn như dấu hỏi, “Chú hai, dục cầu không thỏa là gì?”

Mặc Thiếu Quân đang ăn canh, nghe được những lời này của Mặc Vũ, phù một tiếng, phun ra ngoài, may mắn tránh kịp thời mới không phun lên bàn.

Mặc Thiếu Thiên, Hi Hi, Lâm Tử Lam đang ăn cơm động tác cũng đều ngừng ra, ánh mắt nhìn về phía Mặc vũ.

Mà Hi Hi lại hận ở trong lòng, lúc bé nghe Mặc Vũ hỏi vậy, cũng chỉ là thuận miệng nói một câu, thể nhưng trước mặt nhiều người như vậy lại nói ra!

Hi Hi chợt dạ gục đầu xuống, làm như cái gì cũng không biết.

Mà sắc mặt Cung Ái Lâm lại càng không tốt, một đứa nhỏ hỏi ra một cái thành ngữ như vậy, hơn nữa còn là hỏi Mặc Thiếu Quân, Cung Ái Lâm tưởng Mặc Thiếu Quân dạy, lập tức một ánh mắt muốn giết người lướt qua.

Hi Hi ở một bên rút ra thiết nhiều khăn tay, đưa cho Mặc Thiếu Quân lau, chứng kiến thấy nét mặt Cung Ái Lâm, thì Mặc Thiếu Quân thật là vô tội!

Anh ta lập tức ngồi xuống, nhìn Mặc Vũ, “Cháu nói cái gì?”

Mặc Vũ vẫn là không hiểu, chớp chớp đôi mắt, “Dục cầu không thỏa nghĩa là gì?” Mặc Vũ hỏi lại một lần nữa.

Trên bàn, hoàn toàn yên tĩnh.

Sắc mặt Mặc lão trông ra vô cùng khó coi, những điều này là cái gì!

Hiện tại, một bàn mọi người đều nghĩ Mặc Thiếu Quần dạy hư Mặc Vũ .

Ngay cả Mặc lão cũng không nhìn được mà mắng, “Anh đều dạy nó cái gì loạn thất bát tao gì đó?” (* ý dạy những điều không nên dạy)

“Cha, con.”

“Câm miệng!”

Mặc nhị thiếu gia thật vô tội, nhưng lại không biết lý giải thế nào cho rõ ràng.

Lúc này, Hi Hi nhìn không được đành mở miệng, “Dục cầu không thỏa chính là, mình muốn mà không chiếm được!”

Hi Hi giải thích như vậy xong, lúc này Mặc Vũ mới gật gật đầu, “À, hóa ra là như vậy.” Vì thế Mặc Tiểu Vũ cũng không tiếp tục hỏi nữa, mà tiếp tục ăn cơm.

Hi Hi lúc này mới vụng trộm nhẹ nhàng thở ra, xem ra về sau lúc cùng Mặc Vũ nói chuyện, cũng phải nên chú ý một chút!

Chỉ là, cũng nhờ Mặc Vũ nói một câu này, lập tức hóa giải không khí, không còn trầm mặc như vừa rồi .

Thấy Hi Hi khéo léo giải vây, Mặc lão nhìn với ánh mắt tán thưởng, không biết chuyện này là do Hi Hi chọc, không nghĩ qua là đã liên lụy tới Mặc Thiếu Quần.

Lúc này, Mặc lão nhìn Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam, “Nghe nói hai người tháng sau sẽ kết hôn?”

Nghe câu này, Lâm Tử Lam mới hiểu được, đây là lý do Mặc lão gọi cho bọn họ trở về.

“Vâng, đúng vậy, tạm thời quyết định là như thế!” Lâm Tử Lam gật đầu nói.

Nghe thấy thế, Mặc lão nhíu mày, “Đây là kết hôn đại sự, nếu không phải Hi Hi nói cho tôi biết, hai người tính còn giấu tôi?” Giọng nói của Mặc lão mang theo mấy phần không vui, cái phần không vui này đã muốn làm cho ông ghen cả đêm.

“Không phải, bởi vì Trần Mặc nói sắp tới đây đính hôn, cho nên chúng tôi nghĩ là sau lễ đính hôn của Trần Mặc sẽ tuyên bố chuyện này!” Tử Lam thần nhiên mở miệng giải thích.

“Kết hôn là chuyện chung thân đại sự, bọn họ đính hôn, cũng không làm chậm trễ được việc hai người kết hôn!” Mặc lão nói, tuy rằng nói là nói như vậy, nhưng là rõ ràng, Mặc lão vừa rồi không hề tức giận.

Đối với Lâm Tử Lam, coi như là vừa lòng.

Tuy rằng lúc trước thực chán ghét Lâm Tử Lam, nhưng cũng không thể không thừa nhận, cô là một người phụ nữ rất ưu tú! Đến trước mắt, Mặc lão đã công nhận rồi, chính xác mà nói, lần đầu tiên ông nhìn thấy Lâm Tử Lam, ông biết sẽ là như vậy.

Nghe được sự trách cứ của Mặc lão trong lời nói, Mặc Thiếu Thiên không vui chau mày, “Là chúng tôi kết hôn, cũng không phải cha kết hôn, người kích động như vậy làm cái gì!”

Mặc Thiếu Thiên luôn nhìn không được, muốn cùng Mặc lão âm ỹ vài câu.

Mặc lão cũng vậy, mỗi lần nghe Mặc Thiếu Thiên nói, đều đã nộ hỏa công tâm, “Nghịch tử, anh nói cái gì? Tôi đây là lo lắng cho hôn lễ của hai người!”

“Chúng tôi cũng không vội!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Không vội? Không vội sao bỗng nhiên lại định tháng sau?” Mặc lão hỏi.

“Nếu không vội, vậy đừng kết hôn !” Mặc lão nói.

Nhìn đáng vẻ Mặc lão nổi giận, Hi Hi lập tức bưng một chén nước đi qua, “Mặc lão, đừng tức giận đừng tức giận, uống miếng nước!”

Cũng không thể quỳnh lên sẽ không kết hôn!

Nhìn đáng vẻ Hi Hi ân cần, Cung Ái Lâm ngồi ở một bên, không vui chau mày, đối với Hi Hi, hận ý luôn không thể tiêu tan!

Quan tâm như vậy, chẳng qua là vì tài sản Mặc gia, lúc này, Cung Ái Lâm giọng nói khó nghe mở miệng, “Muốn mình vui lòng, nên người khác có ý tốt thôi mà!”

Nghe thế, Mặc lão chân mày cau lại.

Lúc này, Hi Hi nghe được, liền mở miệng, “Không phải cha ta không tốt, mà là do cách nói chuyện có vấn đề!”

Nghe thấy lời Hi Hi nói, Cung Ái Lâm coi như không có nghe được, tiếp tục ăn.

Hi Hi không để ý, nhìn Mặc lão, làm ra đáng vẻ đáng yêu, “Mặc lão, có chuyện gì từ từ nói!”

Hiện tại, Mặc lão giống như đã bị Hi Hi bỏ bùa mê thuốc lú, chỉ cần là lời Hi Hi nói, Mặc lão nghe luôn luôn cảm thấy hài lòng!

Lúc này, Hi Hi cho Tử Lam một ánh mắt ý tứ, Tử Lam gật đầu, sau đó mở miệng, “Hiện tại lễ đính hôn của Trần Mặc bị dời lại, chúng tôi lo lắng vấn đề này, nếu không được thì mấy ngày này sẽ công bố!” Lời nói của Tử Lam, không nhẹ không nặng, nghe cũng thực dễ nghe, Mặc lão trừng mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên một cái, quyết định bỏ qua anh.

“Nói thế nào thì Mặc gia chúng ta ở thành phố A cũng là có tiếng tăm, hôn lễ không thể đơn giản như vậy, hơn nữa, ở thành phố A có bao nhiêu con mắt nhìn vào hai người, cho nên, nhất định phải làm long trọng một chút!” Mặc lão nói.

Tử Lam khiêm tốn tôn trọng, nhưng là khiêm tốn trong lời nói, đừng nói là Mặc lão, Mặc Thiếu Thiên nhất định sẽ không đồng ý, cho nên, cô cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể cái gì cũng không quản.

Lâm Tử Lam gật đầu, “Vâng!”

“Hai người đi làm nên không có thời gian, chuyện này tiện giao cho tôi!” Mặc lão nói.

Nhắc tới này, Cung Ái Lâm nhú mày, nhưng vẫn tỏ vẻ chịu đựng không có thể hiện thái độ.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Chuyện này tôi sai người đi làm!”

“Như thế nào? Anh lo lắng tôi cho người làm không xong?” Mặc lão nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi lại.

465. Chương 468: Dùng Đô La Để Cân Nhắc Tình Cảm

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên khai miệng, “Chuyện này tôi đã sai người đi làm!”

“Thế nào? Anh lo lắng tôi sẽ làm không tốt sao?” Mặc lão nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại.

“Đúng vậy, tôi vô cùng lo lắng cha sẽ làm hư chuyện!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc lão nói gần từng chữ.

Nghe thế, Mặc lão nhú mày, đáng vẻ muốn tức giận, “Anh cho là không giao cho tôi làm, tôi cũng sẽ không quản sao?”

“Chỉ cần tôi muốn phá hư, anh cũng đừng nghĩ sẽ tốt hơn!” Mặc lão tức giận la to, chân mày cũng tức giận giật giật.

Tử Lam ngồi ở chỗ kia, giữ trầm mặc, Mặc Thiếu Thiên cùng Mặc lão gây nhau, cô luôn không tham dự vào.

Lúc này, Hi Hi ở một bên ăn mấy món linh tinh, cũng cảm giác được Mặc lão tức giận, cảm giác cái bàn đang rung chuyển.

“Thật sao? Vậy cha cũng đừng quản chuyện của con!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế, Mặc lão nhú mày, “A, không muốn để cho tôi quản sao? Vậy tôi càng cố tình muốn nhúng tay vào!”

“Tử Lam, cô nghĩ thế nào?” Lúc này, Mặc lão thay đổi đầu súng, hỏi Tử Lam.

Tử Lam vốn đang ăn mấy thứ linh tinh, nghe được Mặc lão nói những lời này, thiếu chút nữa bị sặc, cô vội vàng để đĩa xuống, nhìn Mặc lão mở miệng, “Ừ, chúng tôi còn bận làm việc, tôi và Mặc Thiếu Thiên lại không có thời gian đi giám sát, bao gồm khách sạn cái gì..., cũng cần phải làm, nếu như người không chê phiền toái, chuyện này giao cho người!” Tử Lam nhàn nhạt mở miệng nói.

Nghe được Tử Lam nói, trong lòng Mặc lão vui hơn nhiều, đối với Tử Lam càng ngày càng hài lòng, nói chuyện nghe xuôi tai!

Lúc này, Mặc lão gật đầu, khoe miệng gợi lên một nụ cười hài lòng, “Này cũng không tệ lắm!”

Nghe được Mặc lão nói, Mặc Thiếu Thiên quay đầu nhìn Tử Lam, cô coi như không nhìn thấy, tiếp tục ăn linh tinh.

Mặc Thiếu Thiên cũng không nói thêm cái gì, cũng vui đầu ăn mấy thứ linh tinh.

Rốt cuộc bầu không khí cũng được hóa giải, Hi Hi mở miệng cười, “Được rồi, thức ăn cũng đã nguội, mọi người mau ăn nhanh một chút!”

Mọi người lúc này mới bắt đầu ăn.

Toàn bộ quá trình, Cung Ái Lâm bảo trì trầm mặc, thế nhưng ai cũng nhìn ra, Cung Ái Lâm rất bất mãn.

Đối với Cung Ái Lâm mà nói, Mặc Thiếu Thiên hiện tại có tất cả, đều là Mặc gia, bọn họ làm, cũng đều là đang lãng phí tiền của Mặc gia.

Thế nhưng Mặc Thiếu Thiên đang nắm giữ tập đoàn MK, bà cũng không tiện nói gì, thế nhưng đáy lòng, càng ngày càng bất mãn.

Đúng lúc này, Mặc Vũ vừa ăn, vừa dềnh dặc mở miệng, “Chú cùng thím kết hôn, con cũng muốn đi!”

Vốn là, tiếng nói ngây thơ chất phác, người nghe đều là vui sướng.

Thế nhưng Cung Ái Lâm chân mày không vui cau lại, “Con đi nơi đó làm gì?”

Nghe rống một tiếng, Mặc Vũ từ từ ngẩng đầu, “Con muốn tham gia hôn lễ của chú!”

Nghe thế, Cung Ái Lâm lại càng không vui, “Ăn cơm, trẻ nhỏ lúc ăn cơm, không cần nói chuyện!” Cung Ái Lâm nói.

Mặc Vũ bị Cung Ái Lâm mắng lại càng hoảng sợ, ngẩng đầu đặc biệt ủy khuất nhìn Cung Ái Lâm, đôi tròng mắt kia cũng trong nháy mắt đỏ lên, nhưng cũng không nói gì, tiếp tục ăn.

Dáng vẻ kia nhìn đáng thương như tiểu bạch thỏ.

Mặc Vũ coi như tương đối hiểu chuyện, bất quá cũng được sinh ra trong gia đình giàu có, ít nhiều có chút nuông chiều, thế nhưng ở trước mặt Cung Ái Lâm, bé vẫn luôn rất sợ.

Nhìn dáng vẻ ủy khuất của Mặc Vũ, mọi người vẫn trầm mặc.

Nhưng Hi Hi nhìn có chút không đành lòng.

Mặc lão cũng không nhịn được, mở miệng, “Tại sao bé không được đi? Bà nói chuyện đối với một đứa bé không thể ôn hòa một chút sao?”

Mặc Ân Thiên rất ít cùng Cung Ái Lâm cãi nhau, đây là lần đầu tiên, hay là do có nhiều người nên vậy.

Cung Ái Lâm có chút mặt mũi không nhìn được, ánh mắt nhìn về phía Mặc Ân Thiên, khóe miệng gợi lên một tia cười lạnh, “Lúc này ông mới đến quán? Sao sớm không làm?”

Nói xong, bà trực tiếp đứng lên, xoay người đi lên lầu.

Trên bàn ăn, mọi người nhìn nhau, nhưng không ai nói gì, hành động của Cung Ái Lâm như vậy, ngay từ đầu mọi người đã biết sẽ như thế.

Mặc lão ngồi ở chỗ kia, trầm mặt mở miệng, “Ăn cơm!”

Mặc Thiếu Quỳ cũng ngồi ở chỗ kia, không có mở miệng, kỳ thực qua lâu như vậy, anh ta cũng đã sớm thâm chấp nhận Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi, thế nhưng về Cung Ái Lâm, Mặc Thiếu Quỳ nhũ mào, có thể cần thêm nhiều thời gian!

Mọi người cũng không nói gì nữa, tiếp tục ăn cơm.

Một nhà ba người lúc trở về, Hi Hi nhìn không được ở trên xe vượt người một cái, nhìn không được chậm chạp, “Mỗi lần ở Mặc gia ăn cơm, giống như đang đánh giặc!”

Nghe được câu này, Tử Lam cười nghiêng đầu sang chỗ khác, “Mẹ nhưng không nhìn ra lúc đó con có dáng vẻ mệt mỏi!” Tử Lam nói.

“Đó là giả bộ!” Hi Hi nói.

“Nếu mệt mỏi như vậy, sao con còn muốn đến bên đó?”

“Con không có biện pháp, Mặc lão gọi, con nào dám không đi, nếu con không đi Mặc lão sẽ đến trường đón con!” Hi Hi đặc biệt bắt buộc dĩ nói.

Nói đến đây, bé chợt nhớ tới cái gì, lập tức tiến đến trước mặt, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, cha gặp Mặc lão, thì không thể bớt tranh cãi sao? Khuyên can các người, rất mệt mỏi!” Hi Hi nói.

“Thế nào? Bây giờ con được ông ta thu phục rồi sao?” Mặc Thiếu Thiên nhũ mào, muốn nhìn thấu gương mặt bé.

Nói lên cái này, Hi Hi suy nghĩ một chút, mở miệng, “Nào có, rõ ràng là ông bị con thu phục!”

Mặc Thiếu Thiên, “...”

“Thật ra thì ở chung, Mặc lão cũng không phải khó khăn như vậy, chỉ cần ít nói với ông vài câu đối nghịch nói là được!” Hi Hi vừa nói, một bên vừa cùng Mặc Thiếu Thiên truyền thụ tâm đắc.

Nghe được Hi Hi nói, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên lộ ra khinh thường cười, anh chẳng cần!

“Cha, thật ra con cảm thấy được...” Nói được nửa câu, Hi Hi bỗng nhiên dừng lại, nhớ tới lần trước cùng Mặc lão nói chuyện, ông nói ông không làm những chuyện kia với cha, dáng vẻ đó không giống như là giả, thế nhưng, sẽ là ai chứ?

Nhìn Hi Hi nhũ mào, Mặc Thiếu Thiên nhìn bé, “Thật ra cái gì?”

Lúc này Hi Hi mới lấy lại tinh thần, “Thật ra thì, không có gì...”

Trước khi chưa có chứng cứ xác thực, Hi Hi vẫn chưa có ý định nói, không có chứng cứ nói cho cha, cha cũng không tin, hơn nữa sẽ dẫn đến tranh cãi, còn không bằng không nói.

Chỉ là Hi Hi nghĩ, chuyện này không có đơn giản như vậy...

Dựa theo đạo lý mà nói, không có người cha nào xuống tay độc ác với con mình như thế, mặc dù Mặc lão hận cha cũng sẽ không...

Chẳng lẽ là... ?

Nhìn dáng vẻ Hi Hi, Tử Lam nhìn bé, ở trước mặt bé quơ quơ tay, Hi Hi mới hồi phục tinh thần lại.

“Con đang suy nghĩ gì sao ! ?” Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi nháy con mắt, sau đó lắc đầu, “Không có gì, chỉ là chợt nhớ tới Mặc Vũ, em ấy thật đáng thương!”

Hi Hi như thế nào đi nữa cũng có Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam yêu thương bé, mà Mặc Vũ lại không có ba mẹ, Cung Ái Lâm từ nhỏ nuôi bé lớn, cho dù Cung Ái Lâm đối tốt với bé, cũng không thay thế được tình mẹ, cho nên Hi Hi cảm thấy Mặc Vũ rất đáng thương.

Nghe thế, Lâm Tử Lam cũng gật đầu, “Ừ, thật là đáng thương!”

Nhớ tới lúc ăn cơm, khuôn mặt Mặc Vũ nhỏ nhắn đầy ủy khuất, Tử Lam đã làm mẹ, nên cô có thể cảm nhận được cái loại cảm giác này.

Nếu cha mẹ Mặc Vũ còn sống, cô cũng không thương cảm như vậy, thế nhưng bé không có cha mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy ủy khuất vẫn luôn quanh quẩn trong đầu cô.... ..

Nói đến đây, Hi Hi bỗng nhiên ôm lấy Lâm Tử Lam, “Mẹ, đột nhiên con cảm thấy mình rất hạnh phúc!”

Đối mặt với hành động này của Hi Hi, Lâm Tử Lam cười cười, “Giờ con mới biết?”

“À không, con đã sớm biết, mẹ, cảm ơn mẹ đã cho con đến thế giới này!” Nói xong, Hi Hi càng thêm ôm chặt Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam bị Hi Hi ôm, có chút không quen, “Được rồi!” Nói xong, vỗ vỗ tay Hi Hi.

“Ai, mẹ, sao người lại phá hỏng không khí!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam, “.....Con muốn cảm ơn mẹ như thế, thì giao tất cả tài sản của con ra đây để hiếu kính mẹ!”

Hi Hi, “... ..”

Hi Hi khinh bỉ đáng vẻ Lâm Tử Lam, “Mẹ, tình cảm con đối với mẹ có thể dùng tiền bạc để so sánh sao?”

“Không thể!” Lâm Tử Lam nghiêm nhiên nói.

“Hay!”

“Dùng đô la hiếu thuận!”

Hi hi, “...”

Lúc này, Hi Hi suy nghĩ, sau đó còn cho Lâm Tử Lam một ánh mắt xem thường!

“Đều là đô la sao?” Hi Hi hỏi.

Nhìn Hi Hi và Lâm Tử Lam mỗi người một câu, cùng một đáng vẻ, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên như có như không nở một nụ cười, lái xe rời đi.

... ..boconganh1503.... ..

Mà bên kia, Mặc gia.

Bên trong thư phòng, sắc mặt Cung Ái Lâm cùng Mặc Ân Thiên cũng không được tốt lắm.

“Thế nào? Ông tới tìm tôi, chính là cho tôi nhìn sắc mặt sao?” Cung Ái Lâm nhìn Mặc Ân Thiên hỏi, ủy khuất mấy ngày nay, tất cả bà đều giấu ở trong lòng.

Mặc Ân Thiên cũng nhìn bà, “Bà vì sao luôn luôn gây sự như vậy?”

“Người gây sự? A Mặc Ân Thiên, ông bây giờ nói tôi gây sự?” Cung Ái Lâm nhìn Mặc Ân Thiên nói.

“Hiện tại người Mặc gia, tất cả đều trong tay nó, Thiếu Quân? Mặc Vũ? Ông để cho bọn nó làm sao bây giờ?” Cung Ái Lâm nhìn ông hỏi.

Nghe được Cung Ái Lâm nói, Mặc Ân Thiên hơi giật mình dùng một chút, mở miệng, “Trước đây muốn nó tiếp nhận MK cũng là muốn đáp ứng bà!”

Nói lên cái này, sắc mặt Cung Ái Lâm cũng thật không tốt.

Trước đây để Mặc Thiếu Thiên tiếp nhận Mk cũng bởi vì MK gặp khủng hoảng kinh tế, nhất định phải do Mặc Thiếu Thiên tiếp nhận, trước đây trong tay bà cùng Mặc Thiếu Thiên có hiệp nghị, cho nên mới chắc

chấn như vậy, thế nhưng cô không nghĩ tới, mọi chuyện sẽ phát triển như thế này, Mặc Thiều Thiên đã sớm bị bà khống chế.

Chỉ là cùng Mặc Thiều Thiên kí hiệp nghị, Mặc Ân Thiên cũng không biết!

‘Đó cũng là nó đáp ứng sau khi Thiều Quần trưởng thành sẽ trả lại công ty cho Thiều Quần!’ Cung Ái Lâm nói từng chữ một.

Nghe được Cung Ái Lâm nói, Mặc Ân Thiên nhìn bà, “Thiều Quần như thế nào, bà là người rõ hơn tôi, nếu như giao MK cho nó, bà nghĩ chúng ta có thể duy trì đến ngày hôm nay sao?”

Nói lên cái này, Cung Ái Lâm rất hận, vì sao cùng là con trai Mặc Ân Thiên, lại khác biệt như vậy.

Mặc Thiều Quần cũng không có biết làm gì, cái này Cung Ái Lâm rất rõ ràng, chỉ là, bà cùng Mặc Thiều Thiên kết thù kết oán đã sâu, nếu không lấy lại chút quyền lợi, lấy lại MK, sớm muộn gì cũng bị Mặc Thiều Thiên đuổi ra khỏi công ty.

‘Chuyện gì cũng cần rèn luyện, tôi tin tưởng Thiều Quần sẽ không để cho tôi thất vọng!’ Cung Ái Lâm một chữ một nói.

466. Chương 469: Mặc Thiều Thiên Biết Được Chân Tướng Chuyện Nhiều Năm Trước

Nghe Cung Ái Lâm nói, Mặc Ân Thiên nhìn bà, “Kỳ thực, là bà muốn nắm công ty trong tay sao!”

Nói lên cái này, ánh mắt Cung Ái Lâm bỗng nhiên nhìn về phía Mặc Ân Thiên, ánh mắt tràn đầy bất ngờ, thẳng đến một lát sau mới định thần lại, “Ông nói vậy là có ý gì?” Cung Ái Lâm hỏi Mặc Ân Thiên.

Mặc Ân Thiên cũng không tiếp lời, mà là nhìn bà, “Mặc kệ tôi nói có ý gì, hiện tại MK ở trong tay Mặc Thiều Thiên phát triển không ngừng, bà vẫn nên an phận một chút!”

“Ông là đang cảnh cáo tôi sao?” Cung Ái Lâm không thể tin được nhìn Mặc Ân Thiên hỏi.

Nghe thế, sắc mặt Mặc Ân Thiên không có biểu tình gì, trải qua nhiều chuyện như vậy, ông đã lười cãi nhau.

“Mặc Ân Thiên, tôi không biết đưa bé kia cho ông ăn thuốc mê gì, hiện tại ông cho đưa bé kia vào cái nhà này, là tôi đã nhượng bộ rất lớn, cho nên ông đừng đến chạm đến cực hạn của tôi!”

Nghe nói như thế, Mặc Ân Thiên vẫn không có biểu tình gì, chỉ là ngược mắt nhìn Cung Ái Lâm, “Nếu như bà còn muốn cái nhà này này chó gà không yên, vậy thì bà cứ tiếp tục nháo!”

“Tôi nháo? Bây giờ là tôi nháo sao? Mặc Ân Thiên, mấy năm trước ông cùng người phụ nữ kia ở chung với nhau, có nghĩ tới cảm nhận của tôi sao? Sinh Mặc Thiều Thiên có xem qua cảm nhận của tôi sao? Nếu như không phải nó, con của tôi có thể chết sao? Mặc Ân Thiên, bây giờ ông nói tôi nháo cái gì?”

Mặc Ân Thiên ngồi ở ghế trên, cũng không có nổi giận, thế nhưng nghe Cung Ái Lâm nói những lời này, bỗng nhiên đứng lên, “Bà nói đủ chưa? Chuyện đã mấy đời, cũng không cần nhắc lại, chuyện kia chính là chuyện ngoài ý muốn, cũng không cần phải trách nó!”

Đổi thành bất cứ người nào, biết mẹ mình chết, đi tìm cha của mình, có lỗi sao?

Ai có thể nghĩ tới, trong lúc đó Cung Ái Lâm sinh non, xảy ra chuyện?

Thế nhưng Cung Ái Lâm cũng không nghĩ như vậy, theo bà, chuyện này hay là do Mặc Thiều Thiên, nếu như không phải sự xuất hiện của anh, bà cũng sẽ không bị đả kích, lại không sanh non!

“Phải? Nếu như không phải nó xuất hiện, tôi sẽ sinh non sao? Con đã chín tháng, sẽ chết non sao?” Cung Ái Lâm hận hận hỏi, nhắc tới Mặc Thiều Thiên, cả người bà tràn đầy hận ý.

Đứa bé kia, là tiếc nuối cả đời bà, không cách nào tha thứ!

“Được rồi!”

Rất cục, Mặc Ân Thiên không nhịn được hô một tiếng, nhìn người phụ nữ trước mặt, bà không còn ôn nhu và sẵn sàng như trước đây? Bà bây giờ đã bị hận thù che mờ đôi mắt.

Mặc Ân Thiên nhìn bà, sắc mặt cũng không có mấy thay đổi, “Bà đừng quên những việc bà làm với nó, qua nhiều năm như vậy, coi như nó có lỗi, như vậy cũng là đủ rồi!”

Nghe thế, Cung Ái Lâm sửng sốt, càng thêm không thể tin nhìn Mặc Ân Thiên, Mặc Ân Thiên lại có một vẻ mặt không có gì, thế nhưng đôi mắt kia lại sâu u đáng sợ, Cung Ái Lâm đột nhiên cảm giác được, bà không biết người đàn ông này, qua nhiều năm như vậy, bà lần đầu tiên phát hiện, bà kỳ thực một điểm cũng không biết người đàn ông này.

Ông đều biết?

Ông thực sự đều biết?

Nếu biết, sao không ngăn cản bà?

“Ông, ông có ý gì?”

“Tôi có ý gì, bà rất rõ ràng, đã nhiều năm như vậy, oán hận của bà cũng nên tiêu giảm, không nên áp đặt việc này lên người một đứa nhỏ!” Mặc Ân Thiên nhìn Cung Ái Lâm một chữ một nói.

Nghe thế, Cung Ái Lâm chợt nở nụ cười.

Quả nhiên, cái gì ông cũng đều biết!

Ông cái gì cũng đều biết!

Mà bà, còn tưởng rằng ông cái gì cũng không biết, nhưng là bây giờ, bà mới biết được, ông đều biết!

Khóe miệng Cung Ái Lâm gợi lên một cái cười khổ, “Ông cái gì cũng biết, quả nhiên, cái gì ông cũng biết!”

Nghe thế, Mặc Ân Thiên cũng không có phủ nhận, chỉ là mặt không thay đổi nhìn bà.

Mà ngay vào lúc này, Mặc Vũ đang cùng Hi Hi gọi điện thoại, đứng ở cửa, cậu lần đầu tiên nhìn thấy ông nội cùng bà nội cãi nhau, cầm điện thoại di động đứng ở cửa nhìn, đã sớm quên cùng Hi Hi nói chuyện.

“Mặc Vũ, Mặc Vũ...” Hi Hi ở trong điện thoại kêu.

“Mặc Ân Thiên, ông đều đã biết, những chuyện kia là tôi làm đối với Mặc Thiếu Thiên, vậy vì sao ông không ngăn cản tôi?” Cung Ái Lâm nhìn Mặc Ân Thiên hỏi.

Khi nghe được những lời này, Hi Hi trong nháy mắt sửng sốt, cũng im lặng không nói gì.

Tuy rằng tiếng nói không phải rất lớn, thế nhưng Hi Hi lại nghe thấy rất rõ ràng.

Mà bên kia, Mặc Ân Thiên cũng không nói gì, chỉ là nhìn Cung Ái Lâm, nhìn chăm chăm vào bà.

“A, ông cũng hận nó có đúng hay không? Thật ra, ông cũng tán thành tôi làm như thế không phải sao?” Cung Ái Lâm nhìn Mặc Ân Thiên một chữ một hỏi, giọng nói mang theo trào phúng.

Mặc Ân Thiên nhìn bà, “Tôi không nói ra, không phải tôi tán thành cách làm của bà, hiện tại tôi cảnh cáo bà, bà nên khiêm tốn một chút, Mặc Thiếu Thiên bây giờ không phải là người có thể chọc nổi, nếu như chuyện này để nó biết, bà nhất định chịu không nổi!” Mặc Ân Thiên nhìn bà một chữ một cảnh cáo.

Mà Cung Ái Lâm lại không thêm để ý chút nào, khóe miệng gợi lên nụ cười lạnh, “A... Ha hả a... Chịu không nổi? Tốt, bây giờ ông sẽ đi nói cho nó biết! Nói cho nó biết, nó ở nước Mỹ làm những chuyện kia, đều là tôi làm hại, nó vài lần thiếu chút nữa là chết, cũng đều là tôi cho người đi làm!” Cung Ái Lâm nhìn Mặc Ân Thiên bỗng nhiên hô to lên, tâm tình thoát nhìn đã không có cách nào khống chế.

Mặc Ân Thiên nhìn bà, đã không biết nên nói cái gì cho phải.

Mà Mặc Vũ đứng ở cửa, nhìn tất cả trong cửa, tuy rằng không biết bọn họ nói có ý tứ gì, thế nhưng cũng hiểu được là bọn họ đang cãi nhau, hơn nữa, cho tới bây giờ cậu chưa thấy bà nội cãi nhau như vậy, cầm điện thoại, vô cùng lo sợ.

Mà Hi Hi ở đầu bên kia điện thoại, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người.

Thật là bà ta!

Là Cung Ái Lâm!

Là bà!

Lúc nghe Cung Ái Lâm nói ra những lời này, Hi Hi khiếp sợ, cửa chợt bị đẩy ra, mà Mặc Thiếu Thiên đứng ở bên ngoài.

Thật trùng hợp, bé quên không có đóng cửa.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, Hi Hi có chút lo lắng, “Cha.....”

Mặc Thiếu Thiên không có biểu tình gì, từ từ đi vào phòng Hi Hi, lúc Hi Hi vừa muốn cúp điện thoại, Mặc Thiếu Thiên chợt cầm lấy điện thoại, từ trong tay của bé, đặt ở bên tai.

Hi Hi ngồi ở chỗ kia, không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ là rất lo lắng nhìn Mặc Thiếu Thiên.

“Được rồi, tôi không muốn nói với bà?” Mặc Ân Thiên không nhịn được nói, nhìn Cung Ái Lâm, biết nói thêm gì đi nữa, cũng nói không nên kết quả gì.

“Không muốn cùng nói? Thế nào? Hiện tại bắt đầu đau lòng?” Cung Ái Lâm nhìn Mặc Ân Thiên hỏi.

“Mặc Ân Thiên, tôi cho ông biết, muốn tôi dừng tay, trừ khi Mặc Thiếu Thiên dứt khỏi Mặc gia, trừ phi nó giao cho tôi tất cả, trừ khi nó không mang họ Mặc!” Hô xong, Cung Ái Lâm không... nói cái gì nữa, xoay người rời đi.

Mà Mặc Vũ đứng ở cửa, thấy Cung Ái Lâm đi ra, cậu đứng bất động ở nơi đó.

Lúc Cung Ái Lâm mở cửa, thấy Mặc Vũ đứng ở cửa, bỗng nhiên ngây ngẩn cả người, “Tiểu Vũ...”

Mặc Vũ cũng nhìn Cung Ái Lâm, một giây kế tiếp, bé mới hoàn hồn, xoay người chạy.

Mà điện thoại di động trong tay cũng rơi trên mặt đất.

Cung Ái Lâm nhìn điện thoại di động trên đất, nhíu mày, theo Mặc Vũ về phòng bé.

Mà Mặc Ân Thiên đứng ở nơi đó, lúc thấy Mặc Vũ đứng ở cửa, nhíu mày, tuy rằng chuyện bọn họ nói, Mặc Vũ khó có thể lý giải, thế nhưng có thể bị một đứa nhỏ nhìn thấy một màn như vậy, thật là không tốt!

Chỉ là thấy Cung Ái Lâm đuổi theo, ông lúc này mới yên tâm!

Cung Ái Lâm tới phòng Mặc Vũ, nhưng mà đóng khóa trong, nghĩ tới đây, Mặc Ân Thiên lúc này mới thở hắt ra, ngồi ở trên ghế, về những chuyện đã xảy ra trong thời gian này, ông cau mày lại.... ..

Mà bên kia, Mặc Thiếu Thiên cầm điện thoại, không có biểu tình gì.

Hi Hi ngồi ở trên giường, nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên, không nói ra được lo lắng.

“Cha...” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên gọi một tiếng.

Mặc Thiếu Thiên lại không trả lời bé, mà là càng thêm trầm mặc.

Mặc Thiếu Thiên càng trầm mặc, Hi Hi càng lo lắng.

“Cha...” Hi Hi hô một tiếng, lúc này, Mặc Thiếu Thiên mới hồi phục lại tinh thần, nhìn Hi Hi.

“Cha, cha không có việc gì chứ?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên rất lo lắng hỏi.

Chuyện này, anh đã sớm hoài nghi, thế nhưng không có cùng cha hỏi, ngày hôm nay nghe được chuyện này, hoàn toàn ngoài dự liệu của anh.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, lắc đầu, “Cha không sao!”

“Thế nhưng...”

“Cha có chút việc phải xử lí, con nghỉ sớm một chút, thuận tiện nói với mẹ con một tiếng!” Mặc Thiếu Thiên nói, sau đó xoay người đi ra ngoài.

“Cha!” Hi Hi ở sau hô một tiếng, thế nhưng Mặc Thiếu Thiên cũng không có quay đầu lại, mà là trực tiếp mở cửa đi ra ngoài, chỉ chốc lát, nghe thấy âm thanh ở cửa, Hi Hi biết, Mặc Thiếu Thiên đã đi ra ngoài.

Một giây kế tiếp, bé từ trên giường bước xuống, chạy thẳng ra ngoài cửa.

Lâm Tử Lam cũng vừa đi ra, thấy bóng lưng Mặc Thiếu Thiên, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, cô nhìn Hi Hi, Hi Hi cũng nhìn Lâm Tử Lam.

Qua mấy phút sau, hai mẹ con ngồi trên sofa, Hi Hi kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Lâm Tử Lam nghe, sau khi nghe xong, Lâm Tử Lam cau mày.

Không nghĩ tới mọi chuyện là như vậy!

Nghĩ đến Hi Hi nói dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam cảm thấy rất đau lòng.

Trách không được sau khi Mặc Thiếu Thiên biết lại có biểu tình như vậy, vẫn luôn nghĩ Mặc Ân Thiên làm, thế nhưng không nghĩ tới, hận vài chục năm, lại hận sai người.

Còn bên kia, còn lại là, Mặc Ân Thiên biết rất rõ ràng chân tướng, nhưng là ngay cả ngăn cản cũng không có, điều này cũng làm cho Mặc Thiếu Thiên không nói ra được khổ sở.

Lâm Tử Lam ngồi ở chỗ đó, giống như có thể cảm giác được cảm giác nặng nề mà Mặc Thiếu Thiên phải trải qua.

Mà Hi Hi còn lại là rất lo lắng, “Mẹ, cha sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Hi Hi lo lắng nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Cũng sẽ không, mẹ đoán chừng là cha con muốn yên tĩnh suy nghĩ một chút, dù sao chuyện ngoài dự liệu của cha con, khó tránh khỏi như vậy, cha con cũng không muốn chúng ta thấy một mặt yếu ớt đó!” Lâm Tử Lam nói, giống như, đáng lí giải cho Mặc Thiếu Thiên.

467. Chương 470: Tin Tưởng Mặc Thiếu Thiên

Hi Hi cau mày, “Con không phải chỉ cái này, con lo lắng, cha có thể làm những chuyện gì với Cung Ái Lâm hay không.....”

Nghe thế, Lâm Tử Lam sững sờ, ngay sau đó nhìn Hi Hi lắc đầu, “Hắn là sẽ không đâu!”

“Con chính là không biết phải hay không, cho nên mới phải lo lắng, dựa theo tác phong của cha, không báo thù không phải tính cách của cha!” Hi Hi nói.

Nói đến cái này, Lâm Tử Lam mới bắt đầu có chút lo lắng, cô cau mày, suy nghĩ một chút rồi mở miệng, “Để mẹ gọi điện thoại cho cha!”

“Dạ!” Hi Hi gật đầu liên tục.

Vì vậy, Lâm Tử Lam vội vàng lấy điện thoại di động ra, bấm điện thoại cho Mặc Thiếu Thiên, nhưng thật lâu, điện thoại cũng không có người nhận.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, Hi Hi cũng nhìn Lâm Tử Lam, hai người nhìn nhau, trong con người tràn đầy lo lắng.

“Mẹ gọi lại!” Lâm Tử Lam nói, vì vậy cầm điện thoại di động lên tiếp tục gọi, trong mắt, đều là lo lắng.

Hi Hi cũng ngồi ở đó, nhìn điện thoại từng lần một không có người nhận, trong lòng cũng lo lắng không được.

Sớm biết, bé cũng không nói ra rồi, cũng sẽ không có chuyện này xảy ra!

Mặc dù bọn họ lo lắng không thôi, nhưng điện thoại bên kia, vẫn không có kết nối.

Mà điện thoại bên kia.

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở trong xe, ánh mắt nhìn biệt thự Mặc gia trước mặt, đôi tròng mắt kia giống như là máu, chỉ cần nghĩ đến lời nói của bọn họ, Mặc Thiếu Thiên đều khó có thể tự kìm chế!

Cho tới hôm nay, anh mới biết, qua nhiều năm như vậy, những chuyện anh đã trải qua, đều là do Cung Ái Lâm ban tặng!

Nghĩ tới đây, anh thật hận bây giờ không được giết chết bà ta!

Kích động, tức giận, tự trách, hối hận, các loại tâm tình đan vào trong lòng, gân xanh huyết thái dương trên tay của anh cũng lộ ra ngoài!

Mặc Thiếu Thiên trực tiếp từ trong xe lấy súng ra, lúc vừa muốn xuống xe, điện thoại vang lên, khi thấy tên tuổi điện tới thì tròng mắt của anh tối lại.

Vốn là nghĩ trực tiếp vứt bỏ đi, nhưng sau khi đẩy cửa ra, luôn là không cách nào bỏ rơi tiếng điện thoại sau lưng.

Rốt cuộc, sau khi giãy giụa một phen, Mặc Thiếu Thiên lần nữa ngồi ở trong xe, nhìn điện thoại di động, cuối cùng bấm nút nghe.

“Alo....”

“Anh đang ở đâu?” Trong điện thoại, âm thanh Lâm Tử Lam lo lắng truyền tới.

Mặc Thiếu Thiên cường chế đè nén lại hận ý trong nội tâm, “Anh ở bên ngoài làm một ít chuyện, em cùng bảo bối nghỉ ngơi trước đi!” Mặc Thiếu Thiên nói cần phải cúp điện thoại.

Anh cũng biết, vào giờ phút này, Hi Hi nhất định nói mọi chuyện cho Lâm Tử Lam, nếu không cô sẽ không gọi điện thoại hỏi anh ở nơi nào.

“Đợi đã nào...!” Lúc này, Lâm Tử Lam khẩn trương mở miệng, hình như chỉ sợ điện thoại không dễ dàng gọi được bị tắt.

Quả thật, Mặc Thiếu Thiên không có tắt điện thoại di động, mà là nghe âm thanh trong điện thoại.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, cũng mở miệng, “Thật ra thì cũng không có chuyện gì, chính là muốn nói với anh một câu thôi!”

Mặc Thiếu Thiên vẫn không mở miệng.

“Mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh còn có em, có bảo bối, mặc kệ xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng sẽ đứng về phía anh!” Lâm Tử Lam nhẹ nhàng nói.

Nghe thế, đáy lòng Mặc Thiếu Thiên chấn động, mặc dù trên mặt không có gì, nhưng là từ ánh mắt của anh có thể thấy được biến hóa của anh.

“Tốt lắm, không có chuyện gì rồi, anh trở về sớm chút, em cúp trước!” Nói xong, Lâm Tử Lam trực tiếp cúp điện thoại.

Mà Mặc Thiếu Thiên lại cầm điện thoại di động, qua thật lâu, anh mới phục hồi tinh thần lại, để điện thoại di động xuống, ngẩng đầu lên, phiến muộn nhắm lại hai mắt!

Lời nói của Lâm Tử Lam, rất nhẹ, không nặng, nhưng lại từng lần một vọng về ở bên tai của anh, đầu óc của anh, vô luận như thế nào, cũng không xua đi được!

Cuối cùng, Mặc Thiếu Thiên mở mắt, một giây kế tiếp, trực tiếp khởi động xe, quay đầu xe lại, trở về.

Mà trong nhà, sau khi Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam cúp điện thoại, lập tức hỏi tới, “Mẹ, như thế nào? Như thế nào?”

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, lắc đầu một cái.

Hi Hi lập tức cau mày lại, “Cha không nói gì sao?”

Nhìn bộ dạng của Hi Hi, Lâm Tử Lam cười cười, “Được rồi, chúng ta nên tin tưởng cha con!” Lâm Tử Lam nói, “Ngay cả mẹ và cha con rất kích động, nhưng mà mẹ lại tin tưởng, cha con sẽ không để cho chúng ta thất vọng!” Lâm Tử Lam nói.

Tâm trạng của Mặc Thiếu Thiên, cô có thể hiểu, nhưng là hiện tại, bọn họ chỉ có chờ.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, cô tin tưởng, Mặc Thiếu Thiên không phải là người không khổng chế được.

Lâm Tử Lam nguyện ý tin tưởng anh.

Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, bé biết tính cách của Mặc Thiếu Thiên, nếu cha không muốn để cho bọn họ tìm được, bọn họ căn bản không tìm được, cho nên, bé cũng nguyện ý tin tưởng Mặc Thiếu Thiên một lần!

Hi Hi gật đầu lia lịa.

Lâm Tử Lam nhìn bé, “Tốt lắm, khuya lắm rồi, con sớm nghỉ ngơi một chút, ngày mai còn phải đến trường đấy!” Lâm Tử Lam nói.

“Vậy còn mẹ?” Hi Hi lo lắng nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

“Mẹ ngồi ở chỗ này chờ một lát!”

“Con chờ với mẹ!” Hi Hi nói.

“Không cần, mẹ chờ một lát, nếu như cha con không trở lại, mẹ liền đi nghỉ ngơi!” Lâm Tử Lam nói.

Nhìn dáng vẻ mẹ kiên định, Hi Hi cũng chỉ có thể gật đầu một cái, “Được, nếu như cha gọi điện thoại, mẹ nhớ nói cho con biết!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, vì vậy Hi Hi đứng dậy, lưu luyến không rời đi về phòng.

Sở dĩ bé đáp ứng, cũng là bởi vì biết Lâm Tử Lam muốn an tĩnh một chút.

Thấy Hi Hi trở về phòng, Lâm Tử Lam ngồi ở trên ghế sofa, tươi cười trên mặt từ từ phai đi, thay thế, cũng là một nét lo lắng.

Ngay cả lời nói cũng dễ nghe, nhưng là những lời đó, cô là nói cho Hi Hi nghe, đối với Mặc Thiếu Thiên mà nói, loại tổn thương này, là chuyện cả đời anh, Lâm Tử Lam không xác định Mặc Thiếu Thiên sẽ như thế nào

.

Vì vậy, ngồi ở trên ghế sofa, vừa chờ, vừa nghĩ tới.

Lúc rạng sáng.

Lúc trời sắp sáng, Mặc Thiếu Thiên mới từ bên ngoài trở lại, y phục có chút không chỉnh tề, cả vạt cũng là xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng mặc dù như vậy, vẫn như cũ không làm giảm hình tượng anh tuấn của anh, hơn nữa, Mặc Thiếu Thiên như vậy, càng làm cho người ta có một loại cảm giác chán chường lười biếng.

Đang lúc anh vừa muốn đi vào phòng nghỉ, trông mắt chợt quét về phía một người nằm trên sofa phòng khách, lúc thấy đó là Lâm Tử Lam, trông mắt của anh nhú lại thật sâu.

Trong tay Lâm Tử Lam còn cầm điện thoại di động, cô tựa vào trên ghế sofa, ngủ rất say.

Nhìn ra, cô là ngày hôm qua sau khi nói chuyện điện thoại xong, vẫn ở chỗ này chờ.

Cô chờ anh cả đêm!

Nghĩ đến cái này, trong lòng Mặc Thiếu Thiên không nói ra được xúc động, cũng có loại đau lòng không nói ra được.

Một giây kế tiếp, anh đi tới chỗ Lâm Tử Lam, nhìn cô nằm trên ghế sofa, không nhận được vươn tay nhẹ nhàng vuốt tóc của cô một chút, Lâm Tử Lam không có bất kỳ phản ứng nào, ngủ rất say, ngày hôm qua chờ rất khuya, cô trực tiếp nằm ở nơi đó ngủ thiếp đi.

Nhìn mặt của Lâm Tử Lam, ngày hôm qua lời Lâm Tử Lam nói, vẫn quanh quẩn ở trong đầu của anh như trước, tay của anh nhẹ nhàng vuốt tóc của Lâm Tử Lam, ánh mắt tràn đầy thương tiếc.

Một lát sau, cuối cùng Mặc Thiếu Thiên thu tay lại, nhìn Lâm Tử Lam, nhẹ nhàng bế cô từ trên ghế sofa lên, đi vào trong phòng.

Thả Lâm Tử Lam vào trên giường, vừa muốn vì cô đắp chăn, Lâm Tử Lam lại giật giật, mở mắt.

Mặc Thiếu Thiên an vị ở bên giường vẫn không nhúc nhích, thấy Lâm Tử Lam mở mắt liền mở miệng, “Em đã tỉnh?”

“Anh trở lại?” Lâm Tử Lam hỏi một đằng, trả lời một nẻo, nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, “Về sau mệt nhọc thì về phòng ngủ, phòng khách quá lạnh!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói.

Lâm Tử Lam không nói gì, mà là nhìn thẳng anh, gật đầu một cái, “Ừm!”

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn thẳng Lâm Tử Lam, ánh mắt, càng phát ra tinh mịch, một giây kế tiếp, Lâm Tử Lam còn chưa có phản ứng được, Mặc Thiếu Thiên chợt vươn tay ôm lấy.

Môi, cũng theo đó bao trùm lên.

Lâm Tử Lam căn bản không có ngờ tới, cũng không còn phản ứng, cứ như vậy bị Mặc Thiếu Thiên ôm, hôn.
.....

Nụ hôn của anh, rất cuồng dã, cũng rất gấp rút, hình như có chút không thể chờ đợi, hơn nữa, Lâm Tử Lam cũng có thể cảm thấy tâm tình anh phức tạp.

Lâm Tử Lam cũng không đẩy anh ra, mà là phối hợp với anh, đáp lại anh, hai người ôm nhau, kích tình hôn.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp đè Lâm Tử Lam xuống giường, không nói hai lời, trực tiếp cởi quần áo của cô xuống, cũng cởi quần áo của mình đi, không có quá nhiều đoạn mở đầu, tách hai chân Lâm Tử Lam ra, đột nhiên tiến thẳng vào cô.

.....

“Ừm.” Lâm Tử Lam vẫn không nhận được phát ra âm thanh, mặc dù không có đau đớn như trước, nhưng là phía dưới hơi khô sấp, Lâm Tử Lam vẫn còn có chút không thích ứng.

Mặc Thiếu Thiên không hề vì vậy mà dừng lại, hoặc là thả chậm động tác, mà là tiến vào phía sau cô, thích ứng hai cái, động tác bắt đầu tăng nhanh, mau hơn nữa. .

.....

Mặc Thiếu Thiên không có nhìn thẳng Lâm Tử Lam, chỉ là hôn cô, không ngừng hôn cô, động tác phía dưới, làm cũng không chút nào ổn định lại, mà nhanh hơn, thậm chí, biến đổi một động tác, càng hoạt động nhanh hơn, xem ra, rất điên cuồng.

Lâm Tử Lam biết, Mặc Thiếu Thiên ở phương diện này, cho tới nay đều là rất điên cuồng, nhưng là hôm nay, điên cuồng khác thường.

Biết tâm tình của anh không tốt lắm, Lâm Tử Lam cũng không có nói cái gì, mặc dù anh rất điên cuồng, cũng có chút thô lỗ, nhưng là Lâm Tử Lam vẫn có thể cảm thấy anh đang trong lúc vô tình đối với mình cẩn thận, hơn nữa, nụ hôn của anh đã nói rõ tất cả.

Rất cuộc, hơn nữa giờ, trong phòng rất cuộc yên tĩnh lại.

Trừ có mùi thơm nhàn nhạt, còn có dấu vết hoan ái đi qua.

Lâm Tử Lam nằm ở trên giường, đưa lưng về phía Mặc Thiếu Thiên, nhắm mắt dưỡng thần, nghỉ ngơi một chút.

Mà Mặc Thiếu Thiên ôm Lâm Tử Lam ở phía sau, thật chặt vòng quanh hông của cô, một lát sau, anh mở miệng, “Mới vừa rồi có làm đau em không?”

Nghe được lời nói của Mặc Thiếu Thiên, lúc này Lâm Tử Lam mới mở mắt, nhưng cũng không đáp lại anh.

Lúc này, môi Mặc Thiếu Thiên nhẹ nhàng hôn ở trên người Lâm Tử Lam, “Thật xin lỗi, mới vừa rồi làm em đau!”

Nghe thế, Lâm Tử Lam lắc đầu một cái, “Em không sao!”

“Em không hỏi anh ngày hôm qua làm cái gì sao?” Mặc Thiếu Thiên ở bên tai Lâm Tử Lam nhẹ nhàng hỏi.

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Em tin tưởng anh!”

Nghe thế, thân thể Mặc Thiếu Thiên đột nhiên giật mình dừng một chút, sau đó càng thêm ôm chặt Lâm Tử Lam.

“Cám ơn em.” Mặc Thiếu Thiên mở miệng, âm thanh có chút trầm thấp.

468. Chương 471: Mặc Thiếu Thiên Làm Điểm Tâm

Lâm Tử Lam không biết Mặc Thiếu Thiên nói câu cảm ơn này từ đâu, chỉ là nghi hoặc nhú nhú mày, cũng không có nhúc nhích, mà mặc cho anh ôm.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Em biết không? Khi anh biết rõ chuyện này, thật sự rất muốn giết bà ta.” Nghe thế, đáy lòng Lâm Tử Lam chấn động, nhớ tới lời Hi Hi nói, có thể thấy được Hi Hi lo lắng không phải không có lý, Lâm Tử Lam cũng không trực tiếp hỏi Mặc Thiếu Thiên, bởi vì cô biết, Mặc Thiếu Thiên còn có lời nói tiếp.

“Nhưng, nếu như không phải điện thoại của em, anh thật sự làm như vậy rồi!” Mặc Thiếu Thiên một hồi mới nói tiếp.

Thật ra thì, Mặc Thiếu Thiên cũng biết, một khi anh làm như vậy, thật sự sẽ không quay đầu được, nhưng sau khi biết chuyện này, anh thật sự rất kích động, hận không thể giết chết Cung Ái Lâm, là điện thoại của Lâm Tử Lam, mới khiến cho anh không làm như vậy.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, trong lòng của Lâm Tử Lam xúc động một chút, lật người, cô ôm lấy Mặc Thiếu Thiên, nhếch miệng lên cười một cái, “Phải là em cảm ơn anh mới đúng!” Lâm Tử Lam nói.

Bởi vì cô biết Mặc Thiếu Thiên có hận ý với Cung Ái Lâm, sau khi biết chuyện này, không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Cho nên, cô mới có thể nói như vậy.

Hơn nữa, nếu như Mặc Thiếu Thiên làm vậy, chỉ sợ cùng Mặc Ân Thiên trở mặt thành thù, hơn nữa cũng sẽ trở thành người mang tội giết người trong mắt mọi người, sẽ phải gánh chịu sự khiển trách của pháp luật, lưng Mặc Thiếu Thiên sẽ đeo tội danh này cả đời.

Cho nên, Lâm Tử Lam rất cảm tạ Mặc Thiếu Thiên không làm như vậy.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, chân mày nhíu lại, “Cám ơn anh cái gì?”

“Cám ơn anh để cuộc sống được tiếp tục nữa, cảm ơn anh nhớ em cùng bảo bối!” Lâm Tử Lam cười nói với Mặc Thiếu Thiên.

Nếu như Mặc Thiếu Thiên không có bản khoản chút nào, thật sự làm như vậy, thế thì nửa đời còn lại, cuộc sống của bọn họ nhất định ở trong vô tận tự trách cùng khiển trách.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên ôm lấy Lâm Tử Lam, hôn xuống trán của cô thật sâu.

“Một đêm không ngủ phải không? Có muốn nghỉ ngơi hay không?” Lâm Tử Lam nói, trên người Mặc Thiếu Thiên còn có mùi rượu nhàn nhạt, có thể thấy được tối ngày hôm qua anh đi uống rượu, mượn rượu giải sầu.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn đồng hồ tay một chút, “Từ đây tới giờ đi làm còn hai giờ, anh còn có thể ôm em một lát!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, “Ừ, một lát thôi!”

“Em cũng không ngủ ngon, cùng nhau ngủ đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam gật đầu, cho dù không có cơn buồn ngủ, nhìn mặt mũi Mặc Thiếu Thiên, cũng muốn ngủ một lát.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đổi tư thế khác, ôm lấy Lâm Tử Lam rồi nhắm hai mắt lại.

Nhìn gương mặt tuấn tú của Mặc Thiếu Thiên, giờ phút này, lòng của Lâm Tử Lam vô cùng an tĩnh, nhìn anh nhắm mắt lại, cũng biết anh một đêm không ngủ, chỉ vì không biết tại sao, tầm mắt Lâm Tử Lam, không cách nào từ trên mặt Mặc Thiếu Thiên rời đi.

Đang lúc ấy thì, Mặc Thiếu Thiên chợt ở bên tai Lâm Tử Lam mở miệng, “Thế nào? Còn muốn một lần nữa sao?”

Nghe thế, Lâm Tử Lam lập tức đỏ mặt, vì vậy, một giây kế tiếp, Lâm Tử Lam quay đầu, lập tức nhắm hai mắt lại.

Mặc Thiếu Thiên mặc dù không có mở mắt, nhưng cũng có thể cảm thấy động tác của Lâm Tử Lam, nhếch miệng lên nhàn nhạt cười một cái, tay của anh di chuyển tới hạ thân Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam cả kinh, vừa muốn quay đầu lại, lúc này Mặc Thiếu Thiên ở bên tai của cô mở miệng, “Mới vừa rồi không làm đau em chứ?”

“Không có!” Lâm Tử Lam phủ nhận, nghĩ muốn ngăn cản tay của Mặc Thiếu Thiên, nhưng tay của anh, đã sớm bá đạo đưa tới.

“Em yên tâm, anh không động tới em, chỉ là muốn giúp em xoa xoa!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Một câu nói, trấn an nội tâm Lâm Tử Lam.

Bởi vì Lâm Tử Lam biết, coi như tranh cãi tiếp nữa, cuối cùng người thua thiệt cũng là cô, đơn giản không náo loạn, theo ý Mặc Thiếu Thiên.

Quả thật, Mặc Thiếu Thiên chỉ nhẹ nhàng xoa bóp mấy cái, không có động tĩnh nữa, rất nhanh, liền truyền đến tiếng hít thở đều đặn của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam biết anh nhất định mệt muốn chết rồi, vẫn không nhúc nhích, mặc cho anh ôm, nhắm mắt lại, cũng tính toán ngủ bù nữa.

“Mẹ, đến bây giờ, con vẫn không có tin tức của cha. . . .” Hi Hi phá cửa mà vào.

Vậy mà, thấy hai người trên giường thì giật mình đứng tại chỗ.

Mà Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam đang ngủ, lần nữa bị động tác lớn của Hi Hi đánh thức.

Mặc Thiếu Thiên trực tiếp từ trên giường ngồi dậy, nhìn Hi Hi đứng ở cửa, không biết nên hình dung thế nào.

Mà Hi Hi nhìn bọn họ, căn bản không biết Mặc Thiếu Thiên trở về lúc nào, hơn nữa bé vừa tỉnh lại thì điện thoại cho Mặc Thiếu Thiên, kết quả không gọi được, lúc này mới tìm đến Lâm Tử Lam, nhưng không ngờ, vừa mới vào cửa, lại nhìn thấy loại tình hình này.

“Cái đó, cha, thật xin lỗi, con không biết.”

Mặc Thiếu Thiên nhìn bé, giống như đã quen, bất đắc dĩ gật đầu một cái, “Được rồi, cha biết rồi, con không phải cố ý!”

Hi Hi gật đầu liên tục. “Xem ra sau này cha phải đổi khóa cửa này rồi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi, “.”

Bé thật sự không biết cha trở về từ lúc nào!

Nếu như mà biết rõ, bé cũng sẽ không xông vào như vậy!

Chỉ là tính toán toán, từ khi biết cha đến bây giờ, không phá hư tám lần mười lần, cũng có năm sáu lần rồi!

Hi Hi cũng bình tĩnh!

Nhưng bé đang nghĩ, nếu như ngày ấy, cha thật sự không bình tĩnh, có thể ném bé ra ngoài hay không! Hi Hi đứng ở nơi đó, suy nghĩ đã không biết bay tới nơi nào.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Thế nào? Còn không đi ra ngoài? Muốn nhìn chúng ta mặc quần áo?”

“Ồ ồ!” Hi Hi lúc này mới phản ứng được, gật đầu liên tục, nét mặt non nớt cười một cái, “Con đi ra ngoài làm bữa sáng trước, cha, mẹ, chậm ra!” Nói xong, Hi Hi đi nhanh ra ngoài, hơn nữa đặc biệt cẩn thận đóng cửa lại.

Lúc này, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên mới nâng lên nụ cười bất đắc dĩ, đối với loại hành vi này của Hi Hi, cũng đã sớm thành thói quen, trông mắt của anh nhìn về phía Lâm Tử Lam, “Như thế nào? Còn một nữa không?”

Lâm Tử Lam lắc đầu một cái, bị Hi Hi náo loạn như vậy, nơi nào còn có tâm tình ngủ, cô vươn người một cái, “Không một nữa!”

Mặc Thiếu Thiên mới muốn nói gì, lúc này, Hi Hi ở bên ngoài lớn tiếng hô. “Cha, mẹ, các người mau ra đây xem một chút!” Hi Hi lớn tiếng hô.

Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam cau mày, nhìn nhau, một giây kế tiếp, cũng không dám kéo dài nhiều, mặc quần áo vào sau đó đi ra ngoài.

Bên ngoài, Hi Hi cầm tờ báo, oa oa kêu to.

“Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, chau mày đi tới chỗ Hi Hi, Lâm Tử Lam theo sát sau lưng.

Hi Hi cầm tờ báo, lúc thấy Mặc Thiếu Thiên, bé trực tiếp đưa tờ báo cho anh, “Cha, cha xem!”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhận lấy tờ báo, thấy chữ phía trên thì cau mày.

“Chủ tịch tập đoàn Mặc Thiếu Thiên đầu tháng sau cùng thiết kế sư trong công ty đám cưới!” Kiểu chữ ngay ngắn, đã chiếm cứ bốn phần trang báo.

Hơn nữa, mặt trên còn có ảnh cưới của Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam.

Kiểu chữ rõ ràng, hình cũng rất đẹp.

Chỉ là, khi nhìn đến ảnh chụp kia, Mặc Thiếu Thiên ngây ngẩn cả người.

Lúc này, Lâm Tử Lam cũng nhìn qua, lúc thấy tựa đề, cũng không có gì, nhưng hình ảnh kia, chụp khi nào thế?

Sao cô lại không biết?

“Các người hiện tại muốn khiêm tốn cũng không khiêm tốn được!” Hi Hi nói.

Bé biết cha cùng mẹ vẫn chưa tuyên bố, là muốn đợi đến sau khi lễ đính hôn của Trần Mặc cùng người khác kết thúc, nhưng mà rõ ràng, hiện tại không được!

“Cũng không biết tin tức này là ai truyền ra ngoài, nhưng hình này, còn làm cho thật đẹp mắt!” Hi Hi cười nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên cầm tờ báo, “Còn có thể là ai!”

Lời này, ngụ ý, ngày hôm qua Mặc lão mới vừa ép cưới, hôm nay tin tức liền bị truyền ra, trừ ông ra còn có ai.

Mặc Thiếu Thiên nói một câu như vậy, Hi Hi cùng Lâm Tử Lam đều hiểu.

Hi Hi suy nghĩ một chút, ở trong lòng hết sức đồng ý với cách làm của Mặc lão, không tệ, có năng lực!

Cha nghe theo mẹ khiêm tốn như vậy, hiện tại, coi như muốn khiêm tốn cũng không khiêm tốn được!

Hi Hi thích náo nhiệt.

Lúc người khác nghĩ phải đối mặt với truyền thông ra sao, Hi Hi lại có vẻ thật vui mừng.

Lúc này, Lâm Tử Lam thở dài, “Thôi, dù sao lễ đính hôn của Trần Mặc phải trì hoãn, nếu như là Mặc lão làm, vậy thì thuận theo ông ta đi!” Lâm Tử Lam nói.

Hi Hi ở một bên phụ họa, gật đầu liên tục.

Thật ra thì, Mặc Thiếu Thiên cũng muốn công bố, chỉ là Lâm Tử Lam một mực muốn khiêm tốn, lúc này anh mới không thể không khiêm tốn.

Hiện tại Lâm Tử Lam nói cái này, Mặc Thiếu Thiên còn có thể nói gì?

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên vươn tay trực tiếp ôm lấy Lâm Tử Lam, “Nghĩ thông suốt rồi?”

“Không phải nghĩ thông suốt, chuyện đã xảy ra, chỉ có thể xử lý như vậy!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên lười biếng nhún mày, “Nghe em nói như vậy, sớm biết anh nên trực tiếp truyền tin tức ra trước, em làm theo thỏa hiệp!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam cười một cái, “Mặc tiên sinh, anh có thể làm như vậy, đến lúc đó em sẽ nói ra cái gì, cũng không biết!”

Nhìn Lâm Tử Lam cười, Mặc Thiếu Thiên cũng biết, cô gái này sẽ không dễ dàng bị uy hiếp như vậy.

Mặc Thiếu Thiên tức giận trừng hai mắt, “Xem ra, anh nhất định bắt em đi đăng kí trước mới phải!”

Nói đến cái này, Lâm Tử Lam cố làm ra vẻ kinh ngạc hô một tiếng, “Ai nha, thật xin lỗi, gần đây hộ khẩu không biết để ở đâu rồi!”

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Thừa dịp lúc Mặc Thiếu Thiên im lặng, Lâm Tử Lam từ trong ngực của anh thoát ra, “Em đi rửa mặt trước, ăn cơm gấp!” Nói xong, Lâm Tử Lam trực tiếp tránh người đi.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở nơi đó, nghĩ tới vẻ mặt mới vừa rồi của Lâm Tử Lam, khóe miệng không khỏi tràn ra ý cười.

Lúc này, Hi Hi đứng ở nơi đó, “Cha, cha không phải muốn học nấu cơm sao? Con ở trong phòng bếp chờ, cha đi rửa mặt trước đi!” Nói xong, Hi Hi cũng trực tiếp chạy đi.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở nơi đó, lúc này mới nhớ tới, chuyện muốn học nấu cơm, không có kế hoạch, trực tiếp đi về phía phòng tắm, rửa mặt một lần, sau khi ra ngoài, trực tiếp vào phòng bếp.

Khi đó, Hi Hi đang chờ trong phòng bếp!

“Làm cái gì?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Cái đó là sữa, đổ vào trong chén đi!” Hi Hi chỉ huy.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại, nhìn đến sữa bọn họ thường uống, chuyện này đơn giản, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp tìm ra cái chén, đổ vào 3 cái chén, làm, rất đơn giản.

469. Chương 472: Gả Vào Hào Môn

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại, nhìn đến sữa bọn họ thường uống, chuyện này đơn giản, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp tìm ra cái ly, đổ vào ba cái chén, làm, rất đơn giản.

Hi Hi ở một bên nhìn, khước miệng mang theo nụ cười tán thưởng, “Không tệ, cha, có tiềm lực!”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên hả hê cười một cái, “Chuyện nhỏ!”

Chút chuyện này sao làm khó được anh chứ!

“Cha, trứng chiên này!” Hi Hi nói.

Nhìn hi Hi đưa trứng gà tới, Mặc Thiếu Thiên nhận lấy, “Trứng chiên? Chiên thế nào?”

“Đổ chảo lên, sau đó đổ một chút dầu, đập trứng gà, không được để vỡ vụn, là được rồi!” Hi Hi nói.

Nghe lời Hi Hi nói, thật đơn giản, hơn nữa mỗi buổi sáng Mặc Thiếu Thiên đều ăn, xem ra, không khó lắm, nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên nói làm liền làm, trực tiếp cầm nồi lên để phía trên.

Cầm dầu lên, đổ vào, tư thế kia, vừa nhìn chính là người chưa làm qua.

“Cha, cha! !” Hi Hi vội vàng gọi anh, “Đổ dầu một chút xíu là được rồi, buổi sáng không cần nhiều dầu vậy đâu!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn dầu trong chảo, “Nhiều không?”

Hi Hi trịnh trọng gạt đầu một cái.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Đổ ra một chút!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên cũng không hỏi nhiều, trực tiếp cầm chảo lên rồi nghiêng về một bên.

“Cha, cha làm gì đấy?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Đổ dầu đi!”

“Cha thật lãng phí!”

Hi Hi không nhận được châm chọc, “Cha có thể đổ sang một bên, cái lượng này có thể làm bữa sáng cho ba người chúng ta!” Hi Hi nói.

“Sao con không nói sớm!” Mặc Thiếu Thiên cũng không nhận được châm chọc.

Hi Hi cũng không cùng Mặc Thiếu Thiên tranh cãi nữa, dù sao cha lần đầu làm điểm tâm, Hi Hi thật sự không đành lòng dả kích, chỉ có thể mở miệng, “Tốt lắm, tốt lắm, tiếp tục làm!”

“Sau đó thì sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, thoạt nhìn rất có kiên nhẫn. Mặc dù anh không quá thích đàn ông nấu cơm, nhưng là vì Lâm Tử Lam, vì Hi Hi, anh nhận.

Chỉ là thử thách ngày thứ nhất này, anh thế nào cũng muốn hoàn thành nó, nếu không nhất định sẽ bị Hi Hi cùng Lâm Tử Lam cười nhạo.

Ôm cái ý nghĩ này, Mặc Thiếu Thiên lại càng hăng hái.

“Chờ dầu nóng một chút, sau đó đập trứng gà vỡ, rồi thả vào trong chảo!” Hi Hi giống như bậc thầy, ở một bên chỉ huy.

Mặc Thiếu Thiên lắng tai nghe, vì vậy, sau khi thấy dầu nóng, trực tiếp cầm trứng gà đập vỡ, anh không phải đập vỡ, mà là muốn dùng tay bóp nát, thật may là Hi Hi phát hiện ngăn cản kịp thời, “Cha, là đập vỡ, không phải bóp nát!” Hi Hi nói.

Nghe lời Hi Hi nói, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu nhìn bé, “Đập như thế nào?”

“Nhẹ nhàng ở chỗ này gõ xuống, sau đó mở ra, thả vào trong chảo!” Hi Hi nói.

Theo lời Hi Hi nói, Mặc Thiếu Thiên cầm trứng gà lên ở phía trên gõ một cái, nhưng bởi vì dùng sức, một tiếng “Bộp”, trứng gà thứ nhất thành công nát, đã rơi ở trên bàn.

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu nhìn Hi Hi, ra vẻ vô tội, giống như không biết tại sao trứng gà vỡ thành như vậy.

“Cha, cha nhẹ một chút, trứng gà cứng hơn nữa, cũng không thể chịu nổi lực của cha!” Hi Hi nói, sau đó còn cầm trứng gà lên làm mẫu nhẹ nhàng đập một cái.

Nhìn động tác của Hi Hi, lúc này Mặc Thiếu Thiên mới nhẹ nhẹ gật đầu.

“Được rồi, cha biết rồi!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên lần nữa cầm trứng gà lên nhẹ nhàng đập một cái.

Không thể không nói, người có thể sinh ra Hi Hi, tuyệt đối cũng là một thiên tài!

Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối là loại người nhìn một lần đã biết!

Hi Hi chỉ làm mẫu một chút, anh đã học được.

“Đổ vào trong chảo đi!” Hi Hi ở một bên khẩn trương nói, chỉ sợ Mặc Thiếu Thiên sẽ làm vỡ lần nữa.

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên từ từ lấy trứng gà đổ vào trong chảo, thấy trứng gà thành công ở trong nồi, lúc này Hi Hi mới thở ra một hơi, còn chưa kịp mở miệng, Mặc Thiếu Thiên đã trực tiếp cầm cái xẻng lật.

“Cha ——” Hi Hi coi như muốn ngăn cản cũng không kịp rồi, cái xẻng anh cầm đã bới trứng gà, vốn là có thể trở thành là trứng gà ốp lét, đã bị Mặc Thiếu Thiên làm nát rồi.

Hi Hi nhìn cái gọi là trứng ốp lét, bất đắc dĩ lắc đầu.

Mặc Thiếu Thiên nhìn nét mặt Hi Hi, “Thế nào?”

“Cha, cha xác định trứng gà của cha, còn có thể trở thành trứng ốp lét sao?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Vì vậy, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn trứng gà trong nồi, bộ dáng kia, xác thực rất không có khả năng!

“Vậy làm sao bây giờ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Trước hết làm như vậy, chờ chiên một lát, mới lật, hơn nữa độ lửa không thể quá lớn, nếu không sẽ khét đấy!” Hi Hi chỉ đạo nói.

Vì vậy, dưới sự chỉ huy của Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên mất một nửa sức lực mới làm ra một cái trứng gà.

Lúc tới cái thứ hai, Mặc Thiếu Thiên bảo Hi Hi cầm miệng, tự mình làm, vì vậy, theo những bước vừa rồi, Mặc Thiếu Thiên lần nữa làm một cái, nhưng thật bất hạnh chính là, khét!

Đồng chí Mặc Thiếu Thiên không nổi giận chút nào, lập tức tới cái thứ ba, lúc làm cái thứ ba, mặc dù không có vỡ, không có khét, nhưng đáng về khó coi, so với hai cái trước, đã tốt hơn rất nhiều.

Sau khi làm xong, Hi Hi lại dạy Mặc Thiếu Thiên chiên chân giò hun khói, cũng may chân giò hun khói, không có yếu ớt như trứng gà, làm cũng không tệ lắm, cộng thêm trứng gà, còn bày ra một khuôn mặt tươi cười.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, “Có thể ăn được, nhưng mọi việc lại bề bộn như vậy!”

Nghe thế, Hi Hi lập tức phản bác, “Bữa ăn sáng cùng nhau là một ngày quan trọng nhất, cần phải ăn thì tâm tình sẽ thoải mái một ngày mới vui vẻ, bày ra một khuôn mặt tươi cười, mẹ nhìn cũng vui vẻ!” Hi Hi nói.

Nghe Hi Hi nói một phen, Mặc Thiếu Thiên cũng không nói gì, dù sao cho dù nói gì, Hi Hi luôn có lý do của mình, đối với Mặc Thiếu Thiên nói, có thể ăn là được, không cần chú ý nhiều như vậy.

Vì vậy, hai người bưng thành quả buổi sáng ra ngoài, mà Lâm Tử Lam lúc này cũng rửa mặt xong rồi, mới vừa ngồi vào bàn ăn, Lâm Tử Lam đã tròn mắt.

Nhìn đồ ăn trước mặt lộn xộn, Lâm Tử Lam nghĩ, đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này Hi Hi bưng sữa ra, lúc nhìn thấy Lâm Tử Lam bày ra nét mặt như vậy, Hi Hi không nhịn được mở miệng, “Mẹ, đây là cha làm bữa sáng yêu cầu cho mẹ!”

Bữa sáng yêu cầu?

Xác định sao?

Chỉ là nghe được Hi Hi nói do Mặc Thiếu Thiên làm, Lâm Tử Lam gật đầu một cái, mặc dù bề ngoài quả thực không tốt, nhưng. Miễn cưỡng ăn!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cũng từ phòng bếp đi ra, “Lần đầu tiên làm, không tốt lắm, chỉ là mùi vị sẽ không tệ!”

Nhìn Mặc Thiếu Thiên nói tự tin như vậy, trong lòng Lâm Tử Lam hoài nghi thật sâu.

“Mẹ, yên tâm, toàn bộ hành trình con giám sát, con nghĩ, mùi vị còn có thể ăn!” Hi Hi nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam mới yên tâm một chút.

Vì vậy, Lâm Tử Lam cầm nĩa lên, vừa muốn ăn, nhưng không biết nên ăn từ đâu, cô ăn trứng ốp lết Mặc Thiếu Thiên làm cuối cùng, so sánh với cái Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi ăn, cái Lâm Tử Lam ăn đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất có thể nhìn ra, là trứng ốp lết!

Nhưng mà nghĩ đến Mặc Thiếu Thiên lần đầu tiên nấu cơm, Lâm Tử Lam cảm thấy không nên đả kích sự tin tưởng của anh, ngộ nhờ về sau không làm thì sao, vì vậy Lâm Tử Lam dùng nĩa cầm, đặt ở trong miệng ăn. d.đ.l.q.đ

Mặc dù không có như mỹ vị Hi Hi làm, nhưng là nếm nếm, mùi vị vẫn có thể ăn, trong phạm vi có thể tiếp nhận.

Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên ngồi đối diện Lâm Tử Lam, hai người chờ đợi cô đánh giá.

“Mẹ, như thế nào?” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam vừa thưởng thức vừa gật đầu, “Ừ, không tệ, còn có thể ăn!” Lâm Tử Lam cho đánh giá.

Nghe thế, lúc này Mặc Thiếu Thiên mới nhếch miệng lên, lập tức mặt mày hớn hớn, “Mặc dù bề ngoài không phải rất tốt, nhưng mùi vị cũng không tệ lắm!”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên cũng bắt đầu ăn, nếm thử một miếng, cũng biết rõ không có như Hi Hi làm ăn rất ngon, nhưng cũng không trở thành trình độ khó ăn, nhưng thế nào cũng là mình làm, đồng chí Mặc Thiếu Thiên vẫn khích lệ cho mình, vừa ăn vừa gật đầu, “Ừ, cũng không tệ lắm!”

Lâm Tử Lam, “.”

Hi Hi, “.”

Mặc Thiếu Thiên có một cái ưu điểm như vậy, tự mình an ủi.

Vì vậy, bắt đầu dĩ, Hi Hi cũng bắt đầu ăn, mới vừa ăn vài hớp, Mặc Thiếu Thiên hỏi bé, “Như thế nào?”

Hi Hi gật đầu một cái, “Mặc dù cùng con làm không thể so sánh, nhưng coi như không tệ, được 10 phần!” Hi Hi nói.

Nghe thế, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên trực tiếp nâng lên,

“Không hổ là con cha, mười phần!”

“Cha, thang điểm 100, tiếp tục cố gắng lên!”

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Nhìn vẻ mặt Mặc Thiếu Thiên tối lại, Lâm Tử Lam cũng cười cười, “Mặc tiên sinh, tiếp tục cố gắng, không ngừng cố gắng!”

Mặc Thiếu Thiên nhìn hai mẹ con họ, “Anh sẽ vượt qua 100 đấy!”

Nét mặt kia, rất có bộ dáng hy sinh vì đại nghĩa.

Bữa ăn sáng, trôi qua trong không khí vui sướng.

Sau khi ăn sáng xong, nên đi làm thì đi làm, nên đi học thì đi học, nhưng mấy người vừa đến cửa, lại phát hiện, phía dưới đã sớm náo nhiệt.

Cửa có không ít ký giả đang chờ, nhìn thấy bọn họ đi ra ngoài, lập tức ủa lên.

“Mặc tiên sinh, xin hỏi chuyện kết hôn của anh là thật sao?”

“Mặc tiên sinh, vị này chính là Lâm Tử Lam tiểu thư đã đính hôn với anh sao?”

“Lâm tiểu thư, xin hỏi cảm thụ của cô bây giờ là gì? Gả vào hào môn có cảm giác gì?”

Cửa, không ít ký giả muốn xông lên.

Mà Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam, cũng bao gồm Hi Hi đứng ở đó.

Lúc này, Hi Hi ngược mắt, “Bọn họ làm sao lại biết nhà của chúng ta?”

Nghe lời Hi Hi nói, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên nhìn về phía những ký giả kia, ánh mắt tĩnh mịch.

Lúc này, Hi Hi gật đầu một cái, được rồi, bé không hỏi nữa.

Thật ra thì muốn biết nhà của bọn họ, có rất nhiều biện pháp, mỗi ngày Mặc Thiếu Thiên trở lại, không thiếu người theo dõi, hiện tại biết, cũng không phải chuyện lạ gì.

Chỉ là lời nói của Hi Hi, lần nữa đưa tới oanh động.

Trước lúc Hi Hi làm bùng nổ, cũng đã sôi động một lúc, chỉ là hơn ba tháng không có tin tức, hiện tại chợt nói muốn kết hôn, rất khiến người ta ngoài ý muốn.

“Mặc tiên sinh, anh cùng Lâm tiểu thư sớm đã đính hôn, nhưng chậm chạp không có kết hôn, hơn nữa trong ba tháng này, có người thấy anh cùng mình tinh đêm khuya ở khách sạn, chuyện này anh giải thích sao?”

“Xin hỏi Lâm tiểu thư, cô có thể tiếp nhận sao?”

Lúc câu hỏi được nói ra, người phóng viên kia, trực tiếp ném vấn đề cho Lâm Tử Lam.

470. Chương 473: Lịch Sử Mặc Tổng.

Chương 473: Lịch sử Mặc tổng.

Editor: Nhan Như Song

“Xin hỏi Lâm tiểu thư, cô có thể tiếp nhận sao?”

Lúc câu hỏi được nói ra, người phóng viên kia, trực tiếp ném vấn đề cho Lâm Tử Lam.

Cùng lúc ký giả hỏi ra, bốn phía yên tĩnh hoàn toàn, không ngờ người phóng viên này vậy mà to gan lớn mật hỏi Mặc Thiếu Thiên cái vấn đề này.

Phải biết, một câu nói của Mặc Thiếu Thiên, đủ có thể khiến cô ta thất nghiệp!

Quả nhiên, lúc ký giả kia hỏi ra những lời này, chân mày Mặc Thiếu Thiên không vui nhú lại, ánh mắt nhìn người phóng viên kia, thiếu chút nữa giết chết cô ta.

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, không thể phủ nhận, đây là lần đầu tiên cô nghe được chuyện này, mặc dù người phóng viên kia ném vấn đề cho cô, cô lại tuyệt không tức giận, mà là mỉm cười đứng ở nơi đó.

Mặc Thiếu Thiên mới muốn phát uy, Lâm Tử Lam lại lên tiếng trước hân.

“Vị tiểu thư này, cô muốn nói rõ cái gì đây?” Lâm Tử Lam trực tiếp nhìn người phóng viên kia hỏi.

“Là muốn nói rõ, Mặc Thiếu Thiên vượt quá giới hạn? Hay là tôi có thể tiếp nhận anh ở bên ngoài sao?”

Lâm Tử Lam mỉm cười nhìn người phóng viên kia hỏi, mặc dù là mang theo ý cười hỏi, nhưng giọng nói kia, lại tuyệt không kém hơn.

Lâm Tử Lam hỏi lại như vậy, bốn phía yên tĩnh hoàn toàn, mọi người ta nhìn người người nhìn ta, hình như càng muốn nghe Lâm Tử Lam sẽ nói gì tiếp.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Người phóng viên kia hỏi.

Nghe thế, Lâm Tử Lam nhếch miệng lên cười khê một cái, “Tôi muốn hỏi thử, có phải tất cả người xuất hiện đồng thời ở quán rượu, đều là đi thuê phòng hay không?”

“Hoặc là, chỉ cần gặp mặt ở khách sạn, đều là như thế?” Lâm Tử Lam nhìn cô ta hỏi ngược lại.

Người phóng viên kia sững sờ, lời này của Lâm Tử Lam không có vấn đề, nhưng nghe có cái gì không đúng.

“Vị tiểu thư này, cô không có ở khách sạn cùng người đã gặp mặt sao? Dù gì nguyên nhân, chuyện công cũng tốt, chuyện riêng cũng tốt, coi như cô theo dõi nghệ sĩ cũng tốt, có hay không?” Lâm Tử Lam nhìn cô hỏi.

Ký giả giật mình đứng tại chỗ, nghề như bọn họ, đến khách sạn là bình thường nhất, cái này phủ nhận không được.

“Nhưng, thân phận Mặc tổng như vậy, cùng một người mẫu nhỏ ở chung một chỗ, Lâm tiểu thư, cô cảm thấy không thành vấn đề sao?” Người phóng viên kia vẫn không chịu bỏ qua như cũ hỏi.

“Hơn nữa, lúc ấy có rất nhiều ký giả chúng ta cũng chụp được một màn như thế!” Người phóng viên kia vẫn tiếp tục truy hỏi như cũ, hình như không tìm ra đáp án, thề không bỏ qua.

Nghe được ký giả lần nữa nhắc tới chuyện này, Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Cho nên? Cô tin tưởng là ép được tôi thừa nhận chuyện Mặc tổng ở bên ngoài sao?” Lâm Tử Lam nhìn cô hỏi ngược lại.

“Đã như vậy, cô không cần hỏi tôi nữa, nếu tôi nói không có vấn đề, cô cũng sẽ không tin tưởng!” Lâm Tử Lam nhìn người kia nhàn nhạt nói.

Vì vậy, người phóng viên kia , nhưng không biết nên nói thêm gì nữa.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn ông kính, nhếch miệng lên cười một cái, “Nếu tất cả mọi người đi tới nơi này, như vậy có một số việc, công khai một lần sẽ tốt hơn!”

“Về chuyện riêng, tôi không muốn bị phơi bày ra, nhưng bây giờ, tôi muốn một lần nói rõ ràng, cũng tránh cho mọi người suy đoán.”

Lâm Tử Lam nói tới chỗ này, tất cả mọi người yên tĩnh lại.

Cũng bao gồm cả Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên.

Bọn họ cũng nhìn Lâm Tử Lam, không biết cô sẽ nói gì tiếp.

“Sau khi cùng Mặc tổng đính hôn, tôi xảy ra một số chuyện, từng mất trí nhớ, cũng cùng Mặc tổng mất đi liên lạc, cho nên trong ba tháng này, về chuyện của Mặc tổng, tôi không rõ lắm, nhưng có một điều tôi rất khẳng định, lúc chúng tôi mất đi liên lạc trong ba tháng này, anh ấy chưa bao giờ buông tha việc tìm tôi, cũng là gần đây, chúng tôi mới liên lạc được với nhau, anh ngàn dặm xa xôi chạy đến nước Pháp tìm tôi, cho nên, về chuyện Mặc tổng cùng người mẫu gì đó, còn có tin tức nghệ sĩ, mọi người có thể không cần tới hỏi tôi, bởi vì tôi tin tưởng anh ấy!” Lâm Tử Lam nhìn ông kính nói từng chữ.

Giọng điệu Lâm Tử Lam cứng rắn nói xong, tất cả mọi người đều ngây ngẩn.

Lâm Tử Lam nói chuyện, vừa cầu huyết, vừa hấp dẫn người, về chuyện hào môn xưa, mọi người hận không thể khiến cho Lâm Tử Lam nói lại một lần từ đầu tới đuôi.

Đây tuyệt đối là điểm bán lớn nhất!

“Lâm tiểu thư, xin hỏi lời cô nói là thật sao?”

“Lâm tiểu thư, có thể nói cặn kẽ quá trình một chút hay không?”

“Lâm tiểu thư, xin hỏi Mặc tổng làm sao tìm được cô?”

Ký giả lại bắt đầu ồ lên.

Lúc này, tay Mặc Thiếu Thiên nhanh nhẹn chặn cho Lâm Tử Lam.

“Mặc tổng, anh có thể nói chuyện gì đã xảy ra không?” Lúc này, một ký giả nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên vốn không muốn giải thích, nhưng sau khi nghe được Lâm Tử Lam nói tuyệt hảo như vậy, cũng không nhịn được muốn nói tuyệt hảo một phen.

“Đúng là chuyện đã xảy ra, ngày đó tôi đuổi theo đến khách sạn, là bởi vì tôi nhận được tin tức vị hôn thê của tôi sẽ ở khách sạn đó, cho nên tôi mới đi, về chuyện người mẫu đó, tôi chỉ có thể nói, cô ta không bằng một phần mười vị hôn thê của tôi!” Mặc Thiếu Thiên cười nói.

Một câu nói này, tất cả mọi người đều hiểu.

“Mặc tổng, ý của anh là đã nhìn lầm người sao?” Một ký giả cười hỏi.

Mặc Thiếu Thiên lười biếng chau chau mày, nhưng không tiếp tục trả lời, lời này, vốn là nói cách khác cho Lâm Tử Lam nghe, chỉ cần cô nghe hiểu là được rồi, người khác, anh không quan tâm.

Lâm Tử Lam đứng bên cạnh Mặc Thiếu Thiên, sau khi nghe được anh nói thì mím môi cười, mặc dù ngoài miệng không nói gì, nhưng tâm tình Lâm Tử Lam bất ngờ tốt.

“Mặc tổng, có thể nói chuyện đã xảy ra một chút không?” Hứng thú của ký giả hình như bị khơi dậy, vây quanh Mặc Thiếu Thiên hưng phấn hỏi.

Chuyện hào môn luôn luôn là điểm bán lớn nhất!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên còn chưa kịp mở miệng, Hi Hi đã lên tiếng trước, “Mọi người trước an tĩnh một chút, nơi này không phải là chỗ để phỏng vấn, hướng chỉ, cha cháu và mẹ cháu còn phải tới công ty, cứ như vậy cũng không được, đến lúc đó kết hôn, mời mọi người tới uống rượu mừng thì thế nào?” Hi Hi hỏi.

Đứa bé nhỏ như Hi Hi vậy, thế nhưng có thể nói ra lời này, tự nhiên ở trong mắt người ngoài xem ra, cha nào con nấy, quả nhiên là người của xã hội thượng lưu, đối mặt nhiều người như vậy, nhiều ký giả như vậy mà không sợ hãi chút nào, thậm chí, xem ra rất có phong độ lãnh đạo.

Lời Hi Hi nói, lập tức khiến cho không ít ký giả thích, mọi người gật đầu đồng ý, cũng đồng ý chuyện này, dù sao có thể tham gia hôn lễ Mặc Thiếu Thiên, là một chuyện rất có mặt mũi, đây là tin tức bao nhiêu người đều cầu không được!

Sau khi thương lượng một phen, tất cả mọi người từ từ giải tán.

“Cha, mẹ, như thế nào?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam hỏi.

Chuyện này bọn họ không giải quyết được, bé nói câu đầu tiên là xong.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, “Người nào cho con quyền lợi, cho phép bọn họ tham gia hôn lễ của cha hả?”

Suy nghĩ một chút, Hi Hi nhàn nhạt mở miệng, “Mẹ!”

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Mặc Thiếu Thiên còn có thể nói gì, dựa vào mức độ Mặc Thiếu Thiên thương vợ, anh tuyệt đối sẽ không quản chuyện Lâm Tử Lam làm.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, vẻ mặt tiểu tử con cứ chờ xem, Hi Hi lại cười hắc hắc, “Dù sao đến lúc đó cũng không thiếu người chụp lén, không bằng quang minh chính đại mời họ đi vào chụp, cha, nếu như hôn lễ của cha và mẹ bị đồn ép sẽ có thể mở tiệc to!”

Lâm Tử Lam, “.”

Lâm Tử Lam không muốn tiệc lớn, chỉ muốn khiêm tốn.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên, “Con yên tâm, cha nhất định sẽ cử hành một hôn lễ lớn nhất trên đời!” Mặc Thiếu Thiên bá đạo nói.

“Cha, thật tốt!” Hi Hi lập tức đưa ra ngón tay cái, khen một cái.

Nhìn cha con bọn họ thương lượng tốt lành, Lâm Tử Lam ở một bên trầm mặc.

Lúc này, phía sau truyền tới âm thanh xe phanh lại, là Lý Thuận tới đón Hi Hi.

Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, mẹ, con đi trước, hai người cũng đi đi!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, “Đi đường cẩn thận!”

“Vâng!”

Vì vậy Hi Hi mở cửa ra, nhìn cửa xe được mở ra, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên lên xe đi.

Thông qua chuyện ký giả mới vừa rồi, không khí trên xe có chút quái dị.

Lâm Tử Lam ngồi một bên, thủy chung không mở miệng, Mặc Thiếu Thiên lái xe, nhú nhú mày, cuối cùng không thể chịu đựng nữa, mở miệng, “Tại sao không nói chuyện?”

“Nói gì?”

“Em đang tức giận?” Mặc Thiếu Thiên suy đoán, nghiêng mặt sang một bên nhìn Lâm Tử Lam, nhưng lại không nhìn ra cái gì.

“Không có!” Lâm Tử Lam nhàn nhạt nói.

“Em đang tức giận lời người phóng viên kia nói?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Không có!” Lâm Tử Lam trực tiếp phủ nhận, quay mặt qua, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, khoe miệng lại không nhịn được giơ lên một nụ cười.

Dĩ nhiên, Mặc Thiếu Thiên không thấy Lâm Tử Lam cười, còn tưởng rằng cô đang tức giận.

“Em tuyệt đối có!” Mặc Thiếu Thiên hết sức chắc chắn mà nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam mở miệng, “Em chỉ cảm thấy, lịch sử của Mặc tổng vẫn phong phú như cũ vậy!”

“Em không tin tưởng anh?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi ngược lại.

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Không có, lịch sử phong phú cùng tin tưởng là hai việc khác nhau mà!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe được lời Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên có cảm giác không vững vàng, mới vừa rồi rõ ràng nói tin tưởng anh, còn để cho anh cảm động như vậy.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên không chịu được bắt đầu giải thích,

“Anh và cô ta thật không có gì!”

“Ừ!” Lâm Tử Lam gật đầu liên tục.

“Đoạn thời gian không có em, mỗi ngày anh đều nổi điên tìm em, chỉ cần thấy được người tương tự em, anh đều sẽ không cần để ý đuổi theo, anh thề, anh và người mẫu nhỏ đó thật không có gì!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ừm!” Lâm Tử Lam vẫn gật đầu như cũ, mặc dù trên mặt không có nhiều biểu cảm, nhưng trong lòng, đã tràn đầy cảm động.

Nhìn Lâm Tử Lam không ngừng gật đầu, Mặc Thiếu Thiên không nhịn nổi, trực tiếp lái xe đến phía trước, “Chi ——” một tiếng, xe ngừng lại.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Lâm Tử Lam, chân mày nhíu lên, “Em tin tưởng anh?”

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên nghiêm chỉnh, Lâm Tử Lam cũng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn anh, sau đó rất nghiêm túc gật đầu một cái, “Tin tưởng!”

Giọng nói, hết sức thành khẩn.

Nhìn bộ dáng này của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên không biết nên làm gì!

Bởi vì anh hiểu biết rõ, Lâm Tử Lam tin tưởng anh!

Ở trong lòng, Mặc Thiếu Thiên vẫn không nói ra được cảm động, mặc dù biết thời gian dài như vậy, nhưng mà đối với sự kích động trong lòng của Lâm Tử Lam, vẫn như cũ không giảm.

Nếu như chuyện này, đổi thành lúc bọn họ mới quen, có lẽ Lâm Tử Lam không tin, nhưng hiện tại, cô đã không có biện pháp không tin.

Đối với Mặc Thiếu Thiên tin tưởng, Lâm Tử Lam đã không thể dùng ngôn ngữ mà hình dung được rồi.

Giống như, đó là một dạng khác của cô!

Nhìn Lâm Tử Lam rất nghiêm túc gật đầu, Mặc Thiếu Thiên chợt động kinh nói một câu, “Nếu như mà anh thật sự cùng người mẫu đó có quan hệ gì, thì thế nào?”

471. Chương 474: Mặc Tổng, Người Đàn Ông Chu Toàn Thỏa Đáng

Editor: thanh huyền

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam sửng sốt, lập tức nhìn về phía anh.

Mặc Thiếu Thiên cũng không có lập tức mở miệng giải thích, mà là im lặng chờ đáp án của Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, mở miệng, “Thiếu anh!”

Một câu nói, Mặc Thiếu Thiên nhin không được, cười một tiếng.

“Em bỏ được sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi, khóe miệng nở nụ cười sâu hơn.

“Nếu đã không thuộc về em, có cái gì không bỏ được!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe cái này, Mặc Thiếu Thiên vươn tay, cầm tay Lâm Tử Lam, nghiêng đầu nhìn Lâm Tử Lam, “Thực sự phải làm như vậy sao?”

Lâm Tử Lam cười cười, “Em nghĩ đến lúc đó, không cần em ra ngựa, bảo bối sẽ đối phó anh!” Lâm Tử Lam nói, đối với Hi Hi, Lâm Tử Lam rất có tự tin.

Mặc Thiếu Thiên giơ tay của Lâm Tử Lam lên, ở bên môi hôn một cái, “May là anh không có làm như vậy, không phải, sợ là sau này em không có ”Tính” phúc sao!”

Mặc Thiếu Thiên nói, thoáng cái chọc Lâm Tử Lam cười.

“Không có việc gì, nếu như Mặc tiên sinh không nhịn nổi, có thể đi tìm đại thử xem!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, ngoài cười nhưng trong không cười.

“Quên đi, còn chưa phải muốn, có em là đủ rồi!” Nói xong, tay Mặc Thiếu Thiên, càng thêm nắm chặt tay của Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam ngồi ở bên người Mặc Thiếu Thiên, khoe miệng cười cười, cảm giác hạnh phúc, không cần nói cũng biết.

... ..thanhhuynh.diendanlequidon.....

Sáng sớm, mọi người âm tờ báo lên, thấy được tin tức của Mặc Thiếu Thiên, nhất là nội bộ nhân viên MK, biết được tin tức này, lại càng không dám đắc tội với Lâm Tử Lam.

Về sau Lâm Tử Lam là Tổng giám đốc phụ nhân, đắc tội Lâm Tử Lam, chẳng khác nào đắc tội Mặc Thiếu Thiên.

Chỉ là bộ phận thiết kế lại một mảnh vui mừng, vì Lâm Tử Lam cảm thấy, vui vẻ.

Thế nhưng, toàn bộ công ty, chỉ có một người, rất không vui!

Sáng sớm đến công ty, nhận được vô số điện thoại của truyền thông, muốn tranh nhau phỏng vấn Mặc Thiếu Thiên, cô thể mới biết, Mặc Thiếu Thiên tin này.

Cuối cùng Diệp An Nhiên tức giận đưa tay rút điện thoại trên bàn! (ý là dây kết nối điện thoại)

Tuy rằng biết rõ như vậy không hợp lý, thế nhưng cô không cách nào khống chế!

Lúc này, Vi An lúc này mới thở dài một hơi, cầm lấy tờ báo trên bàn nhìn, khi nhìn đến tiêu đề, nhìn ảnh chụp phía trên, ánh mắt Vi An trở lên độc ác, vò nát tờ báo, thế nào cũng không nghĩ tới, chuyện lại như vậy!

Đang lúc Vi An mất hồn, Mạc Lương đi đến, “Vi An thư kí!”

Nghe được tiếng nói, Vi An lập tức phục hồi lại tinh thần theo bản năng vội đem tờ báo giấu ra sau lưng.

Khi nhìn đến người đối diện là Mạc Lương, lúc này, Vi An nhìn anh, “Làm sao vậy? Mạc trợ lý có chuyện gì không?”

Nhìn thần thái Vi An khẩn trương, Mạc Lương cau mày, “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Vi An lắc đầu liên tục, “Không có!”

Nhìn dáng vẻ Vi An khẩn trương, ánh mắt Mạc Lương nhìn phía sau cô một chút, sau đó mở miệng, “Mặc tổng lúc nào đến?”

Lúc này, Vi An lập tức nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Có lẽ là sắp tới!”

“Gọi điện cho Mặc tổng, có muốn dời cuộc họp lại hay không?” Mạc Lương nói.

Trải qua chuyện như vậy, cũng không ít truyền thông truy hỏi chuyện này, cho nên Mạc Lương muốn hỏi là có muốn dời cuộc họp hôm nay lại hay không.

“Tốt!” Vi An gật đầu, lập tức ném tờ báo vào trong ngăn kéo, cầm lấy điện thoại trên bàn, bấm một dãy số.

Mạc Lương nhìn điện thoại trên bàn, nhìn Vi An một chút, Vi An lại không có bất kỳ giải thích gì, trực tiếp bấm số Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam một đường lái xe đến, nghe được điện thoại di động vang lên, anh trực tiếp nhận.

“Alo, Mặc tổng!”

“Chuyện gì!” Mặc Thiếu Thiên mở miệng, ánh mắt nhìn phía trước.

“Mặc trợ lý nhờ tôi hỏi ngài, có muốn dời cuộc họp lại hay không!”

“Không cần, họp bình thường!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Thế nhưng vô số truyền thông, đã đánh bể điện thoại!” Vi An nói.

“Vi An thư kí, không cần nghi ngờ lời của tôi, cô chỉ cần dựa vào lời tôi nói mà làm!” Mặc Thiếu Thiên một chữ một nói.

Mặc Thiếu Thiên dùng từ nghiêm túc như vậy nói, Vi An sửng sốt một chút, đành phải mở miệng lên tiếng, “Được, tôi đã biết!”

“Mười phút sau tôi tới công ty, lập tức chuẩn bị họp!”

“Dạ!”

Lúc điện thoại cắt đứt, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cần gì dữ dội như vậy!”

“Ngay trước mặt em, chẳng lẽ còn muốn anh ôn nhu?” Mặc Thiếu Thiên cười hỏi.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam cười, “Ít lời!”

Mặc Thiếu Thiên cười, cũng không nói cái gì, Lâm Tử Lam cũng không tiếp tục hỏi tiếp, xe một đường chạy tới công ty.

Lúc đến công ty, thấy không ít truyền thông canh giữ ở cửa, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp lái xe về phía ga ra, hai người trực tiếp từ ga ra đi lên.

Lâm Tử Lam quay về bộ phận thiết kế, Mặc Thiếu Thiên đến phòng làm việc.

Lâm Tử Lam vừa đến bộ phận thiết kế, đã bị vây quanh, các loại hỏi han.

Lâm Tử Lam còn có thể nói cái gì, chỉ có thể thành thật khai báo, sau đó làm việc.

Nếu không, cô thề, cho tới trưa, cũng không thôi bát nháo!

Thẳng đến lúc Trần Mặc xuất hiện, giả bộ ho khan hai tiếng, mọi người từ trong hưng phấn bắt quái rút ra, sau đó tự quay về vị trí công tác của mình làm việc.

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, nhìn người quanh mình, khoe miệng cười yếu ớt, lúc này, thấy Trần Mặc, Lâm Tử Lam cũng hướng anh cười cười.

Trần Mặc đi tới, nhìn Lâm Tử Lam, “Tôi cũng thấy tin tức, chúc mừng hai người!”

Lâm Tử Lam cười, “Căn bản muốn sau khi anh đính hôn mới tuyên bố, thế nhưng không nghĩ tới, vẫn bị người đào lên!”

Nghe thế một, khoe miệng Trần Mặc gọi lên nụ cười, “Mặc kệ thế nào, tôi cũng muốn chúc mừng hai người!”

Lâm Tử Lam gật đầu, “Cảm ơn!”

“Được rồi, Lãng Nhược thế nào?” Lâm Tử Lam hỏi.

Nghe nói như thế, ánh mắt Trần Mặc nhìn về phía Cảnh Thần, sau đó anh gật đầu, “Không có gì đáng ngại, đã xuất viện, hiện tại ở nhà tĩnh dưỡng!”

Lâm Tử Lam gật đầu, “Ừ, tất cả đều là chuyện đã qua!”

Trần Mặc cũng gật đầu, “Được rồi, tôi về phòng làm việc trước, có thời gian trò chuyện tiếp!”

“Được!”

Vì vậy, Trần Mặc quay về phòng làm việc.

Lâm Tử Lam thu hồi tầm mắt, trong lúc vô tình thấy Cảnh Thần, nhìn Cảnh Thần, Lâm Tử Lam thở dài. Xem ra bọn họ muốn ở cùng một chỗ, thì cần phải trải qua rất nhiều chuyện.

Thu hồi tầm nhìn, Lâm Tử Lam bắt đầu làm việc.

Đến buổi trưa, Mặc Thiếu Thiên đang họp, Lâm Tử Lam cũng đang làm việc, giống như chuyện kết hôn bị đăng lên báo, không có vấn đề gì đối với bọn họ.

Cho đến khi, có người nói một câu.

“Mọi người mau lên coi, có tin tức video của Mặc tổng cùng Lâm Tử Lam!”

Phòng làm việc, có người nói.

Vì vậy, Lâm Tử Lam chợt nghe âm thanh ào ào đồng loạt, tất cả mọi người dùng chuột mở máy tính lên, bắt đầu xem.

Vài giây sau, có người kêu lên, “Thật là, còn có con trai của Mặc tổng và Lâm Tử Lam, oa, thật là đáng yêu!”

“Thực sự?”

“Địa chỉ trang web phát ra!”

Trong phòng thiết kế một trận âm thanh náo nhiệt.

Lâm Tử Lam nghe được âm thanh, thấy dáng vẻ mọi người kích động, cũng không nhịn được mở máy tính lên.

Quả nhiên, mở ra một video ra nhìn, thấy một màn, cũng chính là ký giả ghi lại khi đi ra cửa chung cư.

Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên nói, còn có Hi Hi nói, hoàn toàn truyền lên.

Hơn nữa, cực kỳ vui vẻ!

Lâm Tử Lam nhìn, cái trán xẹt qua ba vạch đen.

Bây giờ ký giả truyền thông, thật là tốc độ.

Lâm Tử Lam cho rằng, bọn họ cắt câu lấy nghĩa đăng lên báo, không nghĩ tới trực tiếp truyền lên máy tính.

Hiệu suất cũng thật tốt quá.

Nhìn tất cả mọi người đang nhìn, Lâm Tử Lam cũng không nhịn được nhìn mấy lần.

Không nghĩ tới một lát sau thì có người mở miệng, “Oa, không nghĩ tới Mặc tổng si tình như vậy, thực sự là một người đàn ông tốt!”

Lâm Tử Lam nghe được câu này, thiếu chút phun nước trong miệng ra ngoài!

Khó có được, cố nhịn được.

Tuy rằng, trải qua thời gian dài như vậy, Mặc Thiếu Thiên xác thực không có như trước.

Thế nhưng không biết vì sao, nghe được có người nói Mặc Thiếu Thiên là người đàn ông tốt, Lâm Tử Lam vẫn là không nhịn được muốn cười.

Ở trong ấn tượng của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên vẫn luôn là một người lạt lành...

Tuy rằng, anh thực sự vì cô thay đổi không ít!

Thế nhưng cái ấn tượng này, Lâm Tử Lam đối với Mặc Thiếu Thiên, chẳng bao giờ thay đổi, không có muốn hỏi vấn đề này!

“Đúng vậy, trách không được trong ba tháng đó tính tình Mặc tổng lại thay đổi như vậy, nguyên nhân là vì Lâm Tử Lam không phải xuất ngoại, mà là đã xảy ra chuyện!”

Có người ở bên kia nói.

Khi nói xong lời này, thì có người quay đầu lại nhìn Lâm Tử Lam, “Lâm Tử Lam, là thật sao?”

Lâm Tử Lam còn có thể phủ nhận sao?

Chỉ có thể gật đầu.

Vì vậy, cô nương bộ phận thiết kế, tan nát cõi lòng.

Căn bản Mặc Thiếu Thiên có hình tượng ngựa đực hiện ra trước mặt bọn họ, sống ở trong lòng bọn họ, hơn nữa, cứ như vậy cho bọn họ say mê, hiện tại bỗng nhiên Mặc Thiếu Thiên như vậy, hình tượng người đàn ông si tình xuất hiện, làm cho cô nương ở bộ phận thiết kế, tâm thương yêu không dứt.

Nghe bọn họ các loại thanh âm, Lâm Tử Lam mím môi, có chút chịu không nổi!

Đến nỗi sao!

Về phần như vậy sao!

Bất quá, nhìn video, xác thực rất xúc động.

Lúc đó, Lâm Tử Lam nói rất hạnh phúc, rất may mắn bên người có thể có một người đàn ông như Mặc Thiếu Thiên vậy.

Thế nhưng hiện tại xem ra, Lâm Tử Lam nói rất cảm động, hơn nữa còn có cảm giác làm cho người khác rơi nước mắt.

Lâm Tử Lam cũng không phát hiện điểm này!

Nguyên nhân là mình còn có thể có một mặt cảm động như vậy. Xem ra sau này, cô có thể đóng phim!

Vì vậy, toàn bộ bộ phận thiết kế, cũng đều tràn ngập ở đây, không nghĩ tới Mặc tổng si tình như vậy, thực sự là người đàn ông tốt!

Lâm Tử Lam, “...”

Chịu không nổi bầu không khí như vậy, Lâm Tử Lam đứng dậy hướng phòng làm việc của Mặc Thiếu Thiên đi tới.

Bên trong phòng làm việc.

Vi An đang thu xếp đồ đạc, Mặc Thiếu Thiên ở một bên mở miệng, “Đem tư liệu sửa sang một chút, mau chóng giao lên!”

“Tốt, tôi đã biết!”

Vi An sửa sang lại tư liệu, lúc sắp đi, dưới chân nghiêng một cái, cả người thiếu chút nữa ngã sắp xuống, Mặc Thiếu Thiên theo bản năng vươn tay, bắt được tay cô.

“Thế nào? Cô không có việc gì chứ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

Vi An đứng ở nơi đó, may là Mặc Thiếu Thiên đỡ cô, mới không có ngã sắp xuống, chỉ là, nhìn Mặc Thiếu Thiên cầm lấy tay của mình, Vi An ngược mắt, nhìn Mặc Thiếu Thiên, một khắc kia, cảm giác nói không ra lời.

... thanhhuyen.... ..

472. Chương 475: lời Giải Thích Dư Thừa

Editor: thanh huyền

Đang ở thời điểm hai người đối diện nhau, cửa bỗng nhiên bị đẩy ra.

Lâm Tử Lam đi tới, góc độ của cô đứng, vừa vặn nhìn thấy động tác của hai người.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên lập tức trở hoàn hồn, nhìn Lâm Tử Lam ở cửa, lập tức buông lỏng Vi An ra.

“Lâm Tử Lam!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô mở miệng.

Mà Vi An cũng phục hồi tinh thần lại, nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn lâm Lâm Tử Lam, lập tức chào hỏi, “Lâm tiểu thư!”

Lâm Tử Lam đứng ở cửa, thấy một màn như vậy, vẫn chưa tức giận, cũng không có tức giận, khóe miệng cười, chỉ là lẳng lặng đứng ở nơi đó.

Lúc này, nhìn Lâm Tử Lam không nói gì, Vi An mở miệng, “Lâm tiểu thư, tôi và Mặc tổng không có gì, chỉ là tôi thiếu chút nữa ngã sấp xuống, Mặc tổng hảo tâm giúp đỡ mà thôi, cô đừng hiểu lầm!” Vi An giải thích.

Lâm Tử Lam đứng ở cửa, nghe Vi An giải thích, Lâm Tử Lam cười cười, “Vi An, cô không cần khẩn trương giải thích, tôi không nói gì, cô cứ giải thích như thế, trái lại có vẻ dư thừa!” Lâm Tử Lam nhàn nhạt nói.

Căn bản cũng không có gì, Vi An giải thích như vậy, giống như muốn nói cho Lâm Tử Lam, giữa bọn họ có cái gì.

Lâm Tử Lam nói, như là quăng ngay mặt Vi An một cái tát, mặt Vi An trong nháy mắt đỏ lên.

Lâm Tử Lam vừa nói như vậy, thực sự có vẻ, lời của cô giải thích là dư thừa dư thừa.

Đứng ở nơi đó, không biết làm sao.

“Không có ý đó, tôi chỉ sợ cô hiểu lầm mà thôi, nếu như không có chuyện gì để nói, tôi đi ra ngoài trước!” Nói xong, Vi An trực tiếp đi ra cửa.

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, hai người gặp thoáng qua, Lâm Tử Lam không nói gì.

Thẳng đến khi Vi An đi ra ngoài, cửa bị đóng cửa, Mặc Thiếu Thiên tài đi tới, nhìn Lâm Tử Lam, “Khó có được nhìn thấy một mặt sắc bén như vậy của Lâm tiểu thư!”

Lâm Tử Lam nhìn anh, cau mày, “Sắc bén sao?”

Mặc Thiếu Thiên nghiêm trang gật đầu, “Thư ký của anh, bị em nói đến không thể nói lời nào!”

“Thế nào? Mặc tổng đau lòng?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

“Trừ em cùng bảo bối ra, anh ai cũng không đau lòng!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói lên cái này, Lâm Tử Lam mới hài lòng.

“Được rồi, em làm sao vậy?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

“Nhớ anh, tới xem một chút được không?” Lâm Tử Lam cau mày hỏi.

“Đi, đương nhiên là có thể, luôn hoan nghênh!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên ôm Lâm Tử Lam hôn một cái, “Anh cũng nhớ em!”

“Dừng lại!” Lâm Tử Lam lập tức mở miệng, biết Mặc Thiếu Thiên muốn phát dục, lập tức ngăn cản, “Em tìm anh là có chuyện!”

Mặc Thiếu Thiên mới ngưng được động tác, nhưng là cả người kẻ sát người Lâm Tử Lam, ánh mắt tà mị nhìn cô, “Chuyện gì?”

Lâm Tử Lam báo cho biết một chút, muốn anh mở máy tính lên.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, sau đó lập tức đi hướng máy tính bên kia, Lâm Tử Lam cũng đi theo, quả nhiên, Mặc Thiếu Thiên mở máy tính ra, một đoạn video xuất hiện ở trước mắt anh.

Là khi anh ở cửa trả lời phỏng vấn, làm vô cùng tốt.

Lâm Tử Lam đứng ở phía sau Mặc Thiếu Thiên, cánh tay đặt ở trên người của anh, thấy một nửa thời gian mở miệng, “Mặc tổng, anh bây giờ thành công chuyển hình tượng, từ lạt tình ngứa đực chuyển thành người đàn ông si tình tốt, hiện tại đại cô nương bộ phận thiết kế đã vì anh, tâm đều nát!” Lâm Tử Lam cười nói.

Nghe Lâm Tử Lam khen chê không đồng nhất, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn cô, “Lạ tình ngựa đực và vằn vằn đều là bề ngoài, kỳ thực nội tâm của anh còn rất si tình, đây mới đúng là hình tượng của anh!”

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam bật cười, “Anh thật sự là tự luyện!”

“Nonono, cái này gọi là tự tin, khi nào có cơ hội anh phải chiêu đãi truyền thông mới được, coi như là cảm ơn vì đoạn video này, đưa ra hình tượng của anh!” Mặc Thiếu Thiên hài hước nói.

Nghe lời của anh, Lâm Tử Lam cười không ngừng.

Được, cùng Mặc Thiếu Thiên đấu võ mồm, cũng chỉ có thua, trình độ tự kỷ của anh, đã làm cho không người nào có thể nói ra cái gì.

“Mặc tổng, anh cùng bảo bối vô cùng giống nhau, tự lý như vậy!” Lâm Tử Lam nói.

“Không, bảo bối nói, chúng ta là người một nhà, trình độ tự kỷ là giống nhau!”

Lâm Tử Lam, “...”

Hai người cười cười nói nói, hai người hoàn toàn không có nói tới chuyện Mặc Thiếu Thiên cùng Vi An, Lâm Tử Lam không có hỏi, Mặc Thiếu Thiên cũng không có giải thích.

Bởi vì bọn họ đều nghĩ, không cần phải ...

Cũng chính là loại tín nhiệm này, để cho bọn họ ngày càng yêu nhau.

Vi An đứng ở cửa, nghe tiếng cười bên trong, trong lòng nổi lên các loại hận ý, oán ý, Lâm Tử Lam, đây đều là cô ép tôi!

Lúc này, Lâm Tử Lam chợt nhớ tới cái gì, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Được rồi, buổi chiều em muốn xin nghỉ, ra ngoài một chuyến!” Lâm Tử Lam nói.

“Đi nơi nào?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

“Em trở về lâu như vậy, cũng không có quay về gặp cha một chút, hiện tại cha thấy tin tức, nhất định biết em đã trở về, cho nên, em muốn trở về!” Lâm Tử Lam nói.

Nói lên cái này, Mặc Thiếu Thiên gật đầu, nhìn Lâm Tử Lam, “Chuyện này, căn bản là anh đã an bài, muốn kết hôn với em, cũng không có hỏi qua cha em, buổi chiều anh cùng em đến!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Buổi chiều có một cuộc họp không phải sao?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

“Lùi lại, nhạc phụ đại nhân tương lai quan trọng hơn!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói lên cái này, Lâm Tử Lam cười, gật đầu, “Được!”

“Như lời anh nói, không cần buổi chiều, chúng ta bây giờ đi mua đồ, sau đó đi đón bảo bối, một nhà cùng tới!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Mặc tổng, đây là anh công khai muốn trốn việc!” Lâm Tử Lam cười nói.

“Giải quyết chung thân đại sự tương đối quan trọng, đi thôi!”

Lâm Tử Lam gật đầu.

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên cứ như vậy mang theo Lâm Tử Lam trốn việc.

Hai người mới vừa đi ra, Vi An mở miệng, “Mặc tổng, mười giờ bốn mươi lăm phút hội nghị...”

“Hủy bỏ đi, tôi hiện tại có việc muốn đi ra ngoài!” Còn không có cho Vi An mở miệng, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp mở miệng cắt đứt lời của cô.

Vi An đứng ở nơi đó, nhìn hai người bọn họ, gật đầu, “Được, tôi đã biết!”

“Trong khoảng thời gian tôi không có ở đây, tắt cả điện thoại, hội nghị tạm thời hoãn lại!”

“Dạ!”

Vì vậy, ở dưới ánh mắt của Vi An, Mặc Thiếu Thiên mang theo Lâm Tử Lam rời đi.

Đi thẳng đến trung tâm thương mại, Lâm Tử Lam đang vì Lâm Mặc Thiên tí mĩ chọn đồ, phàm là Lâm Tử Lam coi trọng, đắt đi nữa, Mặc Thiếu Thiên một câu nói, bọc lại!

Hơn nữa, Mặc Thiếu Thiên mua đồ, mua đồ tốt nhất, đắt nhất.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên điên cuồng như vậy, Lâm Tử Lam nhìn anh, “Không cần mua nhiều như vậy!”

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên chỉ biết cô lại đang yêu thương tiền, Mặc Thiếu Thiên cười cười, “Ngoan, lâu như vậy, anh chưa có đi bách kiến nhạc phụ đại nhân, hiện tại muốn ông gả con gái cho anh, không mua nhiều chút sao được, nhiều lễ người không trách!”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam cười cười, còn nói được cái gì nữa.

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên cầm các loại túi, cuối cùng mua lại, chất đầy sau cốp xe.

Nhìn đồng hồ phía sau, Lâm Tử Lam đang suy nghĩ, nếu như những thứ này đều đổi thành tiền...

Được rồi, Lâm Tử Lam nghĩ quá nhiều!

Sau khi hai người mua đồ xong, trực tiếp lái xe đi đón Hi Hi.

Vừa là lúc buổi trưa Hi Hi tan học, nghe nói muốn đi gặp ông ngoại, Hi Hi hưng phấn không thôi.

Vì vậy, một nhà ba người, lái xe trực tiếp đi.

Ở trên đường, Lâm Tử Lam chưa từng quên gọi cho Lâm Mặc Thiên một cuộc điện thoại.

Rất nhanh, điện thoại di động được nối.

“Alo, cha!”

“Lâm Tử Lam?” Lâm Mặc Thiên vừa nghe tiếng nói đã nhận ra Lâm Tử Lam.

“Ừ, là con, cha!” Chẳng biết tại sao, nghe được tiếng nói của Lâm Mặc Thiên, cái mũi Lâm Tử Lam chợt cảm thấy chua xót.

“Tiểu Lam, cuối cùng con cũng gọi điện thoại cho cha!” Lâm Mặc Thiên kích động nói.

“Cha, xin lỗi, con sẽ đến gặp cha ngay bây giờ, lập tức đến!” Lâm Tử Lam nói.

“A? Con muốn đi qua?”

“Dạ!” Lâm Tử Lam gật đầu, “Có thật nhiều chuyện muốn nói với cha!”

“Tốt tốt tốt, cha chờ con!” Lâm Mặc Thiên gật đầu.

“Dạ, chúng ta lập tức đi ra!”

Vì vậy, điện thoại bị cúp.

Kỳ thực, về báo hôm nay, Lâm Mặc Thiên cũng nhìn thấy, chỉ cần Lâm Tử Lam hạnh phúc là tốt rồi.

Thế nhưng Kiều Phương cũng không buông tha, nói lâm Lâm Tử Lam trưởng thành, cánh cứng cáp rồi, lấy được người giàu đến cha ruột cũng không cần!

Không ít hàng xóm cũng chúc mừng các loại, Lâm Mặc Thiên chỉ là cười khỏ, tin tức này, trước ông đích xác không biết, Kiều Phương một bên ý vị nói, nuôi cô không công!

Lúc Kiều Phương đang châm chọc, điện thoại gọi tới.

“Ông nói, con gái ông muốn trở về!” Kiều Phương hỏi.

Lâm Mặc Thiên gật đầu, “Ừ, nói lập tức tới ngay, bà không cần có sắc mặt này cho nó nhìn!” Lâm Mặc Thiên không quên dặn.

Nghe nói như thế, Kiều Phương hừ lạnh một tiếng, “Hừ, từ mấy tháng trước, một lần trở về, đến bây giờ cũng chưa trở lại, hiện tại chuẩn bị lấy người giàu có, tôi còn tưởng rằng cô ta sẽ không trở về!”

“Được rồi, bà ít nói vài câu, chuẩn bị cơm nước, bọn họ lập tức tới ngay!” Lâm Mạc Thiên nói.

“Tôi mới không cần, dựa vào cái gì muốn tôi hầu hạ cô ta! ?” Kiều Phương bất mãn.

Lần trước đến cho bà ít tiền, cũng không đủ nhét kẻ rằng!

Nhìn dáng vẻ Kiều Phương, Lâm Mạc Thiên không nói cái gì nữa, chính mình xoay người tiến vào bếp, Kiều Phương nhìn, xoay người trở về phòng của mình.

Nửa tiếng sau, đến chỗ này.

Ở đây chưa tính là khu vực thành thị, mà là nông thôn rồi, trước đây để không cho Kiều Phương đánh bạc, Lâm Mạc Thiên mới đặc biệt tìm một chỗ như vậy dọn tới.

May mắn là, Kiều Phương quả nhiên không thể nào đánh bạc!

Có thể là do khoảng cách quá xa, dù sao, hiệu quả rất rõ ràng, vì vậy, bọn họ ở nơi này.

Nơi này là một tiểu độc viện, trong viện đều là dùng đá xếp thành, nhưng lại trồng rất nhiều hoa, đều là Lâm Mạc Thiên ở nhà rảnh rỗi chăm sóc, cho nên nơi này được tăng thêm màu sắc.

Mặc dù hiện tại đã là mùa thu, nhưng là có chút hoa còn tươi tốt.

Mà bên trong, cũng là rất sạch sẽ, đồ dùng đơn giản, thoát nhìn, hết sức thoải mái.

Một giờ sau, một chiếc xe thể thao Ferrari vào đây, xe tốt như vậy, ở chỗ này không thấy nhiều, cho nên, đưa tới không ít người vây xem.

Lúc xe dừng lại ở cửa, Hi Hi trực tiếp từ trên xe nhảy xuống, thẳng đến bên trong.

“Ông ngoại, bảo bồi tới thăm ông!”

Lâm Mạc Thiên ở bên trong làm cơm, nghe được tiếng nói của Hi Hi, trực tiếp buông cái muôi, tạp dề trên người cũng không kịp tháo xuống, trực tiếp chạy ra ngoài.

“Hi Hi!” Lâm Mạc Thiên kích động nói.

Khi nhìn thấy Lâm Mạc Thiên, Hi Hi trực tiếp giang tay ra, cho Lâm Mạc Thiên một cái ôm!

Lâm Mạc Thiên cũng ôm Hi Hi, lệ nóng quanh tròng, cảm giác nói không ra lời.

Bao nhiêu ngày không gặp, thật giống như có đã nhiều năm không gặp nhau.

“Ông ngoại, cháu rất nhớ ông!” Hi Hi nói.

Nhớ tới mấy lần trước, Lâm Mạc Thiên cùng bé nhiều lần gọi điện thoại, vì sợ Lâm Mạc Thiên thương tâm, Hi Hi chỉ có thể nói dối mẹ đi nước ngoài công tác, hiện tại mẹ không có việc gì, Hi Hi rất cực cũng thở vào nhẹ nhõm ôm Lâm Mạc Thiên!

“Ông ngoại cũng nhớ cháu!” Lâm Mạc Thiên cũng vuốt đầu Hi Hi, phát tán yêu thương từ trong ra ngoài, làm cho người nhìn cũng nhin không được rơi lệ.

Lúc này, Lâm Tử Lam theo Hi Hi đi tới, Mặc Thiếu Thiên cầm túi lớn, túi nhỏ, theo sau lưng, cứ như vậy, còn không có cầm hết!

“Cha!” Lúc này, Lâm Tử Lam vào cửa, khi nhìn thấy Lâm Mạc Thiên, Lâm Tử Lam kêu một tiếng.

Thấy Lâm Tử Lam, Lâm Mạc Thiên có một loại trực giác, trước Lâm Tử Lam đã xảy ra chuyện, nhưng là bây giờ thấy Lâm Tử Lam thật tốt đứng ở trước mặt của mình, Lâm Mạc Thiên không nói ra được kích động.

“Lâm Tử Lam!” Lâm Mạc Thiên kêu một tiếng, Lâm Tử Lam vẫn không có nhin xuống, đi lên, ôm Lâm Mạc Thiên, “Cha, xin lỗi, để cha lo lắng!”

“Không lo lắng, không lo lắng, chỉ cần các người đều thật tốt là được!” Lâm Mạc Thiên nói.

“Cha!” Lâm Tử Lam nhin không được, rót nước mắt.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì!” Lâm Mạc Thiên không ngừng an ủi Lâm Tử Lam.

Nhìn bọn họ, lúc này, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp bắt đầu, “Cha!”

Lâm Tử Lam, “...”

Xúc động muốn khóc, thoáng cái đã không có.

Lúc này, Lâm Mạc Thiên buông ra Lâm Tử Lam, nhìn về phía sau lưng Mặc Thiếu Thiên.

Mặc dù, bọn họ đã thấy qua ở bệnh viện, chỉ là hiện tại, Mặc Thiếu Thiên gọi một tiếng cha này, làm cho vài người ngây ngẩn cả người.

Lâm Tử Lam liếc mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên cau mày, cô đã là người phụ nữ của anh, anh kêu một tiếng cha, có gì sai sao.

Không gọi, cũng đã gọi.

Lâm Tử Lam lúc này mới giới thiệu, “Cha, đây là Mặc Thiếu Thiên, cha của bảo bối!”

Lâm Mạc Thiên gật đầu.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên lập tức đưa đồ đặc lên, “Cha, mấy thứ này, đều là mua cho cha, hi vọng không nên ghét bỏ mới tốt!”

Nhìn đồ đặc trong tay Mặc Thiếu Thiên, không có một túi nào không phải là đồ cao cấp.

Vừa nhìn là biết là đồ đắt.

“Tối thì tối, mua nhiều như vậy làm gì, tốn kém!” Lâm Mạc Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên cười cười, “Hiếu thuận cha, nhiều hơn nữa cũng không có gì đắt!”

Lâm Tử Lam thế nào không phát hiện, Mặc Thiếu Thiên có thể nói những lời ngọt như vậy?

Một câu nói, dụ dỗ Lâm Mạc Thiên cười không khép miệng được.

“Nào, mau mang vào nhà!” Lâm Mạc Thiên nói.

“Các người đi vào trước, trong xe còn có đồ, cần phải lấy ra nữa!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên xoay người đi ra phía ngoài.

Lâm Mạc Thiên ngăn người tại đó, “Còn có? Thế nào mua nhiều như vậy!”

Nhìn Lâm Mạc Thiên có một dáng vẻ muốn đi ngăn cản, Lâm Tử Lam ngăn cản ông, “Cha, cha để anh ấy mang vào, những thứ đó đều là mua cho cha!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Lâm Mạc Thiên lúc này mới gật đầu, “Tốt!”

“Cha, chúng ta đi vào trước!” Lâm Tử Lam nói.

Lâm Mạc Thiên gật đầu, lúc này mới chợt nhớ tới mình còn đang nấu cơm, “Con đi vào trước, cha còn đang nấu cơm!” Nói xong, Lâm Mạc Thiên hướng phòng bếp đi tới.

473. Chương 476: Hạnh Phúc Có Chút Không Thực Tế.

Chương 476: Hạnh phúc có chút không thực tế.

Editor: thanh huyền

Đúng lúc này, Kiều Phương nghe được tiếng nói từ bên trong đi ra.

Khi nhìn đến Lâm Tử Lam, đôi tay Kiều Phương ôm ngực, mở miệng châm chọc, “Ồ, chịu trở về rồi? Tôi còn tưởng trở thành phượng hoàng rồi, thì quên hết người thân!”

Nghe khẩu khí Kiều Phương, Lâm Tử Lam cảm thấy khó chịu, cô trực tiếp mở miệng, “Ừ, tôi đây là muốn đón cha tôi trở lại!”

Nghe thế một, Kiều Phương sững sốt, lập tức nhìn cô, “Tôi nữa?”

“Bà? Chuyện liên quan gì đến tôi?” Lâm Tử Lam phản hồi.

“Cô —— ”

“Kiều Phương, tôi nói rồi, bà nếu muốn sống thật tốt, đừng chọc tôi!” Lâm Tử Lam nhìn bà một chữ một nói.

“Như thế này cha tôi đi ra ngoài, nếu như bà làm khó ông, như vậy, cái gì bà cũng không có được!” Lâm Tử Lam nhìn bà một chữ một nói.

Căn bản Lâm Tử Lam không phải là người dễ trêu, hơn nữa theo Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi lâu, cái loại khí thế khiếp người này, từ trong phát ra ngoài.

Kiều Phương nhìn cô, không nói nên lời, biết Lâm Tử Lam hiện tại lấn lộn lớn, bà cũng chỉ có thể nhẫn.

Ngay vào lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi đến, khi nhìn đến Mặc Thiếu Thiên cầm vài thứ kia, những đồ được đóng gói cẩn thận, biết không phải đồ tầm thường, ánh mắt Kiều Phương sáng lên.

Bà lập tức cười đi lên.

“Anh chính là tổng giám đốc của MK?” Kiều Phương mở con mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Trong lòng thầm mắng, Lâm Tử Lam là vận cứt chó, có thể tìm được người đàn ông tốt như vậy, yêu nghiệt, máu chốt là, vừa có tiền, vừa có lực!

Mặc Thiếu Thiên ngược mắt, nhìn thoáng qua Lâm Tử Lam cùng Hi Hi, chỉ biết bọn họ đối với Kiều Phương không quá thân mật, chỉ là Mặc Thiếu Thiên cũng không có biểu hiện rõ ràng như vậy, gật đầu, “Là tôi!”

“Mấy thứ này, hẳn là rất đắt!” Kiều Phương nói.

“Không mắc!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Mấy thứ này, đối với Mặc Thiếu Thiên qua nói, thực sự không tính là đắt, thế nhưng đối với Kiều Phương mà nói, đó chính là giá trên trời.

“Cái này...” Kiều Phương chỉ vào một vật.

Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Mấy thứ này đều là biếu các người!”

Kiều Phương chờ một câu nói như vậy, Mặc Thiếu Thiên vừa mới dứt lời, Kiều Phương lập tức cầm đồng hồ, “Ài nha, anh quá khách khí!”

Nói xong, bà trực tiếp mở đồ ra, là một ít thực phẩm bổ dưỡng, bên trong còn có hóa đơn, khi nhìn đến phía trên, thì Kiều Phương há mồm thành hình chữ o, “Một vạn, một vạn ba? Là một cái hộp nhỏ như vậy, một vạn ba?”

Nhìn dáng vẻ Kiều Phương, Mặc Thiếu Thiên vừa muốn nói gì, Kiều Phương lại bắt đầu mở túi khác, nhìn giá.

Mỗi một cái giá cũng làm cho anh há hốc mồm!

Lúc này, Lâm Tử Lam cùng Hi Hi cũng coi thường anh, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh tùy tiện, em đi xem một chút!”

“Anh đi cùng em!”

“Không cần!”

“Cha, mẹ, hai người đều ở đây đi, con vào xme mới đúng!” Hi Hi cười nói, hai người không biết làm cơm đi vào làm gì!

Nói xong, Hi Hi đi thẳng vào.

“Ông ngoại, cháu tới giúp ông!” Hi Hi nói.

“Oa, ông ngoại, ông làm thơm quá!” Hi Hi nhin không được khen ngợi.

“Nào có cháu làm ăn ngon!”

“Không, ông ngoại làm ăn ngon hơn so với cháu, rất ngon!” Hi Hi cười nói.

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đứng bên ngoài, nghe bên đối thoại bên trong truyền ra, vô cùng thoải mái.

“Ông ngoại, cháu giúp ông!” Hi Hi nói.

“Không cần không cần, ông làm lập tức xong ngay!” Lâm Mạc Thiên nói.

“Ai nha, mẹ tìm ông có việc, ở đây giao cho cháu được rồi!” Hi Hi nói.

“Thế nhưng...”

“Cha!” Lúc này, Lâm Tử Lam ở bên ngoài hô một tiếng, Lâm Mạc Thiên quay đầu lại, khi nhìn thấy Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam hướng ông cười cười, “Cha để bảo bối làm!”

“Ừ, ở đây giao cho con vào bảo bối, hai người đi ra ngoài tâm sự!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên cũng trực tiếp đi vào phòng bếp.

Lâm Mạc Thiên ngậy ngẩn cả người, Mặc Thiếu Thiên còn có thể xuống bếp?

Lâm Tử Lam nhìn biểu tình kinh sợ của Lâm Mạc Thiên, cười cười, “Cha, cứ giao cho hai người bọn họ làm!”

Nhìn Mặc Thiếu Thiên đã vào đến bếp, Lâm Mạc Thiên cũng không nói thêm cái gì, ánh mắt lộ ra vui mừng, vì vậy, theo Lâm Tử Lam đi ra.

Lâm Tử Lam cùng Lâm Mạc Thiên ở bên ngoài nói chuyện phiếm, Lâm Mạc Thiên ngồi nói Mặc Thiếu Thiên tốt.

Mặc Thiếu Thiên lại cùng Hi Hi ở trong bếp làm cơm, mỗi khi nghe được Lâm Mạc Thiên khen Mặc Thiếu Thiên, khoe miệng Lâm Tử Lam gọi lên một nụ cười vui mừng, “Cha, con đã biết!”

“Ừ!” Lâm Mạc Thiên gật đầu.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Lâm Mạc Thiên, “Cha, xin lỗi, trước để cha lo lắng!”

Nghe Lâm Tử Lam nói, Lâm Mạc Thiên ngồi ở chỗ kia cười cười, “Không có việc gì, chỉ cần các con không có chuyện gì, cha sẽ không sao!”

Lâm Tử Lam không xác định Lâm Mạc Thiên có biết rõ ràng mọi chuyện hay không, Lâm Tử Lam cũng không có ý nói, chính là cho Lâm Mạc Thiên thoải mái, cha con hai người hàn huyên rất nhiều chuyện.

Thẳng đến khi tiếng nói của Hi Hi vang lên.

“Có thể ăn cơm rồi!”

Một tiếng này, Lâm Mạc Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Đi ăn cơm, đói bụng rồi, ăn cơm xong, lại nói chuyện tiếp!”

“Dạ!” Lâm Tử Lam gật đầu, vì vậy, đi vào bếp hỗ trợ.

Hi Hi khó có được nhìn thấy mẹ tiến vào bếp!

Rất nhanh, trên bàn rất nhiều món ăn, có thể thấy, trên bàn đại bộ phận là món Lâm Tử Lam cùng Hi Hi thích ăn.

Tuy rằng bọn họ gặp mặt không nhiều lắm, thế nhưng Lâm Mạc Thiên lại biết con gái mình thích ăn cái gì, cũng biết Hi Hi thích ăn cái gì, cho nên làm một bàn món hai người thích.

Lúc này, bọn họ ngồi xuống, Lâm Mạc Thiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha cũng không biết con thích ăn cái gì, cơm nước không được, con đừng quá chú ý!”

Nghe Lâm Mạc Thiên nói, Mặc Thiếu Thiên cười cười, “Không có, tốt vô cùng, Lâm Tử Lam cùng bảo bối thích ăn, chính là con thích ăn!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Vừa nói như vậy, làm Lâm Mạc Thiên càng vui vẻ.

Lâm Tử Lam ngồi ở một bên, nghe Mặc Thiếu Thiên nói, miệng người này quết mật sao?

Ngày hôm nay nói ngọt như vậy, nhìn ra, Lâm Mạc Thiên đối với Mặc Thiếu Thiên rất là thoải mái.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới cái gì, từ trong một cái túi lấy ra một bình rượu, nhìn Lâm Mạc Thiên, “Cha, không bằng chúng ta uống một chén!”

Mặc Thiếu Thiên gọi cha, cha, so với cô vô cùng thuận miệng.

Lâm Mạc Thiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, thật là thoải mái, liên tục gật đầu, “Tốt!”

“Nhưng là các người lái xe trở về không có việc gì sao?” Lâm Mạc Thiên lo lắng nhìn bọn họ hỏi.

“Không có chuyện gì, con uống rượu, Lâm Tử Lam lái xe!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên, Lâm Mạc Thiên vui mừng gật đầu.

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên mở rượu, rót Lâm Mạc Thiên một ly, tự rót cho mình một ly, nhìn Lâm Mạc Thiên, “Cha, hôm nay con có chuyện muốn nói với cha!”

Lâm Mạc Thiên ngồi ở chỗ kia, nhìn Mặc Thiếu Thiên, vẫn chưa mở miệng, giống như đang chờ đợi anh nói tiếp.

“Con muốn cha gả Lâm Tử Lam cho con!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Mạc Thiên nói.

“Con biết, tin còn cùng Lâm Tử Lam kết hôn, không có hỏi qua ý kiến của cha, là con sai, hiện tại con tới nơi này, là muốn được sự đồng ý của cha!”

Lâm Tử Lam an vị ở bên người Mặc Thiếu Thiên, không nghĩ tới anh bỗng nhiên nói những lời này, trong khoảng thời gian ngắn, không biết nên nói cái gì cho phải.

Lâm Mạc Thiên ngồi ở chủ vị, cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, kỳ thực không cần Mặc Thiếu Thiên trưng cầu ý kiến của ông, ông cũng rất tán thành con rể này, thế nhưng Mặc Thiếu Thiên nho nhã lễ độ như vậy, cũng khiến cho Lâm Mạc Thiên an ủi không ít.

Ông cười gật đầu, “Cha tin tưởng, con nhất định sẽ chiếu cố tốt Lâm Tử Lam!” Lâm Mạc Thiên nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên cười, “Nói như vậy, là cha đồng ý?”

Lâm Mạc Thiên gật đầu, “Cha tin tưởng ánh mắt Lâm Tử Lam, sẽ không chọn sai người!”

Nghe thế một, Mặc Thiếu Thiên cười, “Cha, con mời cha!”

“Tốt!”

Vì vậy, Lâm Mạc Thiên cũng đặc biệt sáng khoái gắp ly lên uống, Mặc Thiếu Thiên cũng ực một cái cạn!

Lâm Mạc Thiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, càng xem càng thuận mắt.

Lâm Tử Lam cùng Hi Hi ngồi ở một bên, nhìn Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Mạc Thiên, hai người không quên trao đổi ánh mắt.

Lúc này Kiều Phương ngồi ở một bên, nghe Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Mạc Thiên nói, không quên hắng giọng một cái.

Nghe thấy tiếng nói, mọi người đều quay qua nhìn.

Lúc này, Kiều Phương nhìn bọn họ, mở miệng cười, “Hôn lễ định ngày nào?”

“Đầu tháng, ngày 6!”

“Ngày 6, ngày không tệ!” Kiều Phương nói, “Mặc tổng, mọi chuyện đã chuẩn bị xong chưa? Về địa điểm, tiệc rượu và vân vân.... ..”

Nghe Kiều Phương nói, Lâm Mạc Thiên nhìn bà một cái, “Việc này bọn họ đều sẽ tự mình thương lượng!”

“Tôi hỏi một chút làm sao vậy!” Kiều Phương lăm bầm một câu, sau đó nhìn Mạc Thiếu Thiên, cười, chờ đáp án Mạc Thiếu Thiên.

Mạc Thiếu Thiên cũng nhìn bọn họ, “Đương nhiên, cái gì cũng không phải ít, hơn nữa, tôi sẽ cho Lâm Tử Lam một hôn lễ độc nhất vô nhị!” Nói xong, Mạc Thiếu Thiên quay đầu lại nhìn Lâm Tử Lam, vươn tay cầm tay cô.

Lâm Tử Lam cũng nhìn Mạc Thiếu Thiên, hai người cười.

Lâm Mạc Thiên nhìn, kỳ thực, ông không để ý hôn lễ độc nhất vô nhị như thế nào, chỉ cần Lâm Tử Lam hạnh phúc là được rồi!

Thế nhưng hiện tại xem ra, hiển nhiên, Lâm Tử Lam tìm được hạnh phúc rồi, như vậy lòng Lâm Mạc Thiên cũng cảm thấy mãn nguyện!

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Lâm Mạc Thiên, “Cha, cha theo chúng con rồi đi có được hay không?” Lâm Tử Lam nhìn Lâm Mạc Thiên hỏi.

Nói lên cái này, Kiều Phương lập tức ngồi thẳng người, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lâm Tử Lam.

Rất có dáng vẻ, cô không cho tôi đi không được.

Lâm Mạc Thiên ngồi ở chỗ kia, nghe Lâm Tử Lam nói, lắc đầu, “Không cần, chúng ta ở chỗ này tốt vô cùng, qua bên kia, cũng không phải dễ dàng!”

“Ở đây có gì tiện, ở chỗ này, muốn đi vào thành phố không có phương tiện!” Lâm Tử Lam còn chưa mở miệng, Kiều Phương lại mở miệng nói.

Lâm Tử Lam nhìn thoáng qua Kiều Phương, không để ý đến bà, mà nhìn Lâm Mạc Thiên.

“Cha, cha về ở cùng con, như vậy cũng tiện để con chăm sóc cha!” Lâm Tử Lam nói.

Lâm Mạc Thiên cười cười, “Cha biết con hiếu thuận, thế nhưng cha ở đây sinh hoạt đã quen, ở nơi này là được rồi!”

“Nếu như cha không có thói quen ở cùng chúng con, ở bên kia con còn có một căn hộ vị trí không tệ, các người chuyển qua, con sẽ chuyển hộ khẩu, chuyển qua danh nghĩa hai người!” Mạc Thiếu Thiên cũng mở miệng nói.

Vừa nhắc tới cái này, Kiều Phương càng kích động.

Thậm chí dùng hai chân đá Lâm Mạc Thiên, chỉ sợ ông cự tuyệt.

Lâm Mạc Thiên lại không có cảm giác, nhìn bọn họ, lắc đầu, “Thực sự không cần, cha đã quen ở chỗ này, bên kia ồn ào, ở nơi này vẫn là tốt hơn!”

Quả nhiên, Lâm Mạc Thiên cự tuyệt!

Kiều Phương tức giận!

“Lâm Tử Lam kết hôn? Ông cũng cần qua đó ở vài ngày chứ?” Kiều Phương tức giận hỏi, hung hăng trừng mắt Lâm Mạc Thiên, thế nhưng Lâm Mạc Thiên lại làm như không thấy.

Không qua bên kia, cũng là không muốn Lâm Tử Lam cùng Mạc Thiếu Thiên thêm phiền phức.

Tính tình Kiều Phương, Lâm Mạc Thiên quá rõ, về bên kia nhất định sẽ tiếp tục đánh bạc, cho nên, ông không đi!

Nghe Kiều Phương nói, Lâm Mạc Thiên lúc này mới nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn bà, “Đến lúc đó đến là được!”

“Lâm Mạc Thiên, ông là cố ý!” Lúc này, Kiều Phương nhịn không được hô lên, “Thế nào, là con gái của ông, không phải con gái của tôi, không phải son của tôi, sợ tôi hưởng phúc của nó sao?” Kiều Phương kích động nói.

“Bà lớn tiếng như vậy làm gì? Ngồi xuống!” Lâm Mạc Thiên nói.

“Thế nào? Ông còn sợ tôi nói? Ở đây không có người ngoài!” Kiều Phương không nghe theo, không buông tha nói.

Lâm Mạc Thiên nhíu mày, Kiều Phương muốn ồn ào, căn bản không ngăn cản được.

Lâm Tử Lam nhìn không được, “Kiều Phương, bà nghĩ muốn rời khỏi đây, thì hãy câm miệng!” Lâm Tử Lam nói.

Thực sự nhìn không nổi dáng vẻ Kiều Phương ầm ỉ!

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam, nếu như là bình thường, thì bà đã không để im rồi, nhưng là bây giờ bà cần nhờ Lâm Tử Lam, cho nên cũng chỉ có thể nén giận!

Kiều Phương chỉ có thể ngồi ở chỗ kia, nhìn Lâm Mạc Thiên, giống như Lâm Mạc Thiên muốn nói cự tuyệt cái gì đi nữa, bà sẽ không để yên!

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Lâm Mạc Thiên, “Cha, còn có ít ngày nữa là hôn lễ của con cùng Mạc Thiếu Thiên, có rất nhiều thứ phải chuẩn bị, cha qua bên kia, cũng tiện giúp con!” Lâm Tử Lam nói.

Lâm Tử Lam biết, nếu như cưỡng chế Lâm Mạc Thiên đi, Lâm Mạc Thiên nhất định sẽ không đi, thế nhưng nếu như nói để cho bọn họ đi qua hỗ trợ giúp đỡ một số việc, Lâm Mạc Thiên có lẽ sẽ đồng ý.

Quả nhiên, khi Lâm Tử Lam nói những lời này, Lâm Mạc Thiên do dự một chút.

Lúc này, Hi Hi nhìn, lập tức hỗ trợ, “Đúng vậy ông ngoại, ông phải đi, bên kia cũng có nhà mẹ đẻ!” Hi Hi nói.

Những lời này, không thể nghi ngờ nói trúng nội tâm của Lâm Mạc Thiên.

Lâm Tử Lam lúc còn rất nhỏ thì không có mẹ, cùng Kiều Phương bất hòa, Hi Hi vừa nói như vậy, Lâm Mạc Thiên động lòng.

“Vậy muốn ở bao lâu ! ?” Lâm Mạc Thiên nhìn bọn họ hỏi.

Nghe được Lâm Mạc Thiên nói, Lâm Tử Lam cùng Hi Hi hai người nở nụ cười, biết chuyện này ** đã được giải quyết.

Hi Hi suy nghĩ một chút, “Thế nào cũng muốn sau khi hôn lễ của mẹ kết thúc!”

Lâm Mạc Thiên tiếp tục suy tính.... ..

Kiều Phương có chút không nhịn được, mở miệng, “Không cần suy nghĩ, đương nhiên muốn đi, nếu không trở về người khác nói Lâm gia không đúng rồi!” Kiều Phương nói.

Lâm Mạc Thiên ngăn người, Lâm Tử Lam lần này cũng không phủ nhận lời Kiều Phương, mở miệng, “Cha, đúng đó!”

“Ông ngoại, đúng vậy, như vậy buổi tối cháu có thể nghe ông kể chuyện xưa!” Hi Hi nói.

Mọi người mỗi người một câu, Lâm Mạc Thiên làm sao không muốn dọn đi, chính là sợ cho Lâm Tử Lam thêm phiền phức, thế nhưng hiện tại, bọn họ mỗi người một câu, Lâm Mạc Thiên không đáp ứng cũng không được.

Vì vậy, ông gật đầu, “Được, cha sẽ ở một tháng!”

Kiều Phương nghĩ là, đi rồi không có ý định trở về nơi này, chỉ là, hiện tại muốn Lâm Mạc Thiên đi trước đã.

Nhìn Lâm Mạc Thiên đáp ứng, lúc này mọi người mới thở ra một hơi, lúc này, Mạc Thiếu Thiên nhìn bọn họ, “Tốt lắm, ngày mai con phải người đón hai người rồi đi!”

“Không cảm phiền phức, tự chúng ta rồi đi là được!” Lâm Mạc Thiên nói.

“Ai nha, ông ngậm miệng, ông không biết, người ta là người có tiền làm cho người ở đây đều mê hoặc!” Nói xong, Kiều Phương nhìn Mạc Thiếu Thiên, “Ngày mai mấy giờ?”

“Hai người nói lúc nào!”

“Tốt lắm, buổi sáng đi, chúng ta ở nhà chờ!”

“Tốt!”

Nhìn dáng vẻ Kiều Phương tự tung tự tại, Hi Hi cùng Lâm Tử Lam cũng không có nói cái gì, chỉ là bọn họ cũng đều nghĩ, nếu như Kiều Phương nói lời quá đáng, bọn họ cũng sẽ không hạ thủ lưu tình!

Vì vậy, bầu không khí trên bàn ăn coi như ổn định.

Bữa trưa, trôi qua trong không khí vui vẻ.

Khi đến buổi chiều, bọn họ mới rời đi.

Mạc Thiếu Thiên đưa Hi Hi đến trường học, lúc Hi Hi đi, trên xe chỉ còn hai người bọn họ!

Lúc này, ánh mắt Lâm Tử Lam, vẫn dừng lại ở trên người của Mạc Thiếu Thiên, làm hại Mạc Thiếu Thiên lái xe cũng không chuyên tâm.

“Lâm tiểu thư, em đừng dùng ánh mắt khát vọng như thế nhìn anh, anh không có biện pháp chuyên tâm lái xe!” Mạc Thiếu Thiên liếc nhìn Lâm Tử Lam mở miệng.

“Thật sao?” Lâm Tử Lam nhàn nhạt mở miệng, không chút nào nghĩ không thích hợp, ánh mắt tiếp tục nhìn Mạc Thiếu Thiên, “Mạc Thiếu Thiên, em còn chưa có gả cho anh, gọi cha, so với cha anh còn thuận miệng hơn!”

“Phải, hiện tại muốn kết hôn với con gái của ông, cha anh cũng gọi rồi, không lấy cũng không được!” Mạc Thiếu Thiên nói.

“Thì ra anh ở đây uy hiếp cha em?”

“Không nên nói như vậy, anh đây là vừa đấm vừa xoa, vạn nhất cha em chướng mắt anh, không đem em gả cho anh thì làm sao bây giờ? Cho nên phải gọi trước!” Mạc Thiếu Thiên nói.

Nghe Mạc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam nhin không được, bật cười, “Anh cũng có lúc không tự tin!”

“Anh cũng không phải thần, nếu như là người phụ nữ, anh có khả năng để cô ấy gả cho anh, thế nhưng đối mặt với nhạc phụ đại nhân, cho tới bây giờ cũng là vừa đấm vừa xoa, thế nhưng anh lại quá lo lắng, cha em không phải như cha anh, liếc mắt là có thể nhìn ra ông là người đàn ông tốt!” Nói một đồng, Mạc Thiếu Thiên vẫn không quên khen bản thân.

Lâm Tử Lam, “...”

Mặc kệ Mạc Thiếu Thiên nói như thế nào, tầm mắt Lâm Tử Lam vẫn dừng lại trên người anh, nhớ tới lời nói anh đối với Lâm Mạc Thiên, Lâm Tử Lam vẫn cảm động không thôi.

Nhìn đường nhìn Lâm Tử Lam còn dừng lại ở trên người của mình, Mạc Thiếu Thiên nghiêng mặt sang nhìn cô, “Lâm tiểu thư, em cứ nhìn anh như vậy, anh muốn động thủ!”

Lâm Tử Lam không trả lời câu hỏi của anh, nhìn anh mở miệng, “Cám ơn anh!”

Nghe được câu này, Mạc Thiếu Thiên càng thêm không hiểu, nhíu mày, “Cám ơn anh cái gì?”

“Cám ơn anh đã cùng cha nói những lời đó!” Lâm Tử Lam ôn nhu nói, tối thiểu, Mạc Thiếu Thiên cho Lâm Mạc Thiên hưởng thụ một tình cảm cha con cơ bản nhất.

Cho nên, Lâm Tử Lam rất cảm động.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên cười cười, “Lâm tiểu thư, anh không biết làm cái gì cho em cảm động, thế nhưng chuyện anh yêu cầu cha em, gả em cho anh, cho dù thế nào cũng phải nói êm tai, chỉ là, nếu như em cảm thấy thật sự cảm động, bằng không hôn anh một cái, coi như cảm ơn anh!”

Lâm Tử Lam, “...”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp lại gần.

Lâm Tử Lam cũng không có giả mồm cãi láo, trực tiếp tiến tới, ấn xuống môi anh một nụ hôn.

Mặc Thiếu Thiên sững sốt, không nghĩ tới Lâm Tử Lam lần này nghe lời như thế, chỉ là cũng âm thầm khen ngợi tài lái xe của mình cũng tốt.

Lúc Lâm Tử Lam ấn xuống một cái hôn muốn rời khỏi thì, Mặc Thiếu Thiên lại vươn tay, giữ cái ót của cô, trực tiếp cạy mở môi cô ra, đầu lưỡi nóng rực chui vào.

Ý thức còn đang lái xe, Lâm Tử Lam đẩy Mặc Thiếu Thiên ra.

“Anh điên rồi!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên lại cười yêu nghiệt, “Đây mới gọi là bắt đầu!”

Lâm Tử Lam cho anh một cái ánh mắt xem thường.

Chỉ cần nghĩ đến việc vừa lái xe vừa hôn môi, lòng của Lâm Tử Lam hưng hăng giật mình, chỉ là, lúc yên tĩnh, cũng có cảm giác kích thích.

Lúc này, Lâm Tử Lam vào ghế, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô một cái, “Đang suy nghĩ gì?”

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Vì sao em nghĩ hạnh phúc như vậy, có chút không quen, còn có cảm giác, có chuyện sắp xảy ra!”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên cười cười, “Đó là chúng sợ hãi trước hôn nhân!”

“Không cần lo lắng, tất cả đã có anh, lần này, mặc kệ có xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ không để cho em có chuyện!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe lời của anh, Lâm Tử Lam kiên định gật đầu, “Ừ!”

Cô tin tưởng.

Vì vậy, hai người vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh, xe lái đến tập đoàn MK.

Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam mới vừa lên, Vi An trực tiếp đi tới.

“Mặc tổng, ngài đã trở về?”

“Làm sao vậy?” Mặc Thiếu Thiên trực tiếp nhìn Vi An hỏi.

“Cha ngài đang chờ ngài!” Vi An nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Lâm Tử Lam, “Đi!”

Lâm Tử Lam gật đầu, theo Mặc Thiếu Thiên đi thẳng vào.

Mặc lão an vị ở trên sofa, trước mặt có một ly cà phê, xem ra đã đợi được một lúc.

“Cha, sao cha tới đây?” Mặc Thiếu Thiên sau khi đi vào, trực tiếp nhìn Mặc lão hỏi.

Kể từ khi biết những chuyện kia điều không phải Mặc lão làm, thế nhưng Mặc lão cũng là người biết chuyện, Mặc Thiếu Thiên đối với Mặc lão đã có chút thay đổi.

Không có hận mãnh liệt như vậy, thế nhưng cũng thì không cách nào hoàn toàn mở nội tâm.

“Tôi chẳng lẽ không thể tới sao?” Mặc lão ngồi ở trên sofa, nhìn bọn họ hiện tại mới về, lạnh lùng mở miệng.

Nhìn dáng vẻ Mặc lão, Mặc Thiếu Thiên lần đầu tiên không có nói lại, cái này khiến cho Mặc lão cũng có chút kinh ngạc.

Đương nhiên, chuyện gì xảy ra, Lâm Tử Lam biết, ánh mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, mong muốn đây là một cái bắt đầu tốt.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên không chống đối, Mặc lão nhìn bọn họ, “Các người vừa đi đâu?”

Lúc này, Lâm Tử Lam đứng ở một bên, “Là tôi muốn anh ấy cùng tôi đến thăm cha tôi!”

Nói lên cái này, Mặc lão chợt nhớ tới cái gì, ngồi ở chỗ kia, mở miệng, “Đúng, là tôi quên mất!”

“Thế nào? Các người đến đó, ông ấy nói lúc nào trở lại!” Mặc lão lập tức để ý hỏi.

Cuối cùng cũng, nghe được Mặc lão nói những lời này, làm cho Lâm Tử Lam vui mừng không ít.

Lâm Tử Lam gật đầu, “Dạ, mấy ngày sẽ tới!”

Nghe thế, Mặc lão lập tức quay đầu nhìn quần gia phía sau, “Ngày mai phái người đi đón, dù thế nào cũng phải gặp mặt, ăn một bữa cơm mới được!” Mặc lão nói.

Lâm Tử Lam, “...”

Mặc Thiếu Thiên, “...”

Bọn họ nhất trí cho rằng, Mặc lão thay đổi quá.

Chỉ là, biến hóa này, cùng Hi Hi không thoát được quan hệ!

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên nhất trí cho là như vậy.

Lâm Tử Lam cũng không nói thêm cái gì, nếu Mặc lão thịnh tình như thế, Lâm Tử Lam cũng không tiện chối từ, mọi chuyện giao cho Mặc lão làm!

Ngay vào lúc này, Vi An bưng hai ly cà phê tiến vào, bỏ lên bàn.

Mặc lão ngồi ở chỗ kia, khi nhìn thấy Vi An, không khỏi nhú mày.

Vi An để cà phê xuống vừa muốn đi ra, lúc này Mặc lão chợt nhớ tới cái gì, nhìn cô, “Cô chờ một chút...”

474. Chương 477: Mặc Lão Nghi Ngờ Vi An

Chương 477: Mặc lão nghi ngờ Vi An

Editor: thanh huyền

Vi An để cà phê xuống vừa muốn đi ra, lúc này Mặc lão chợt nhớ tới cái gì, nhìn cô, “Cô chờ một chút...”

Vi An sững sốt, không nghĩ tới Mặc lão gọi lại, quay đầu lại nhìn ông, “Mặc lão, xin hỏi có chuyện gì không?”

“Cô là thư kí mới của Mặc Thiếu Thiên?” Mặc lão nhìn Vi An hỏi.

Vi An đứng ở nơi đó, trong lúc nhất thời không hiểu nổi Mặc lão muốn làm gì, “Ừ, đúng vậy!”

Nghe được Vi An nói, mắt Mặc lão hơi híp lại, “Có phải tôi đã từng gặp cô ở đâu?”

Nghe thế, mọi người đều sững sốt.

Trong lòng của Vi An cũng chấn động, đang lúc mọi người cảm thấy khác thường, Vi An mở miệng cười, “Mặc lão nhận lầm người có đúng hay không, tôi mới từ Pháp trở về, nhận chức ở MK mới có vài ngày, làm sao có thể gặp qua!”

“Thật sao?”

Vi An gật đầu.

Mặc lão lúc này mới ý vị thâm trường cười cười, “Không có khả năng!”

“Chỉ là, không nghĩ tới đôi mắt thư kí của Mặc Thiếu Thiên, cùng vợ Mặc Thiếu Thiên rất giống nhau!” Mặc lão nhìn như vô ý, lại cố ý mở miệng, “Vi An tiểu thư, có người nói cô cùng Lâm Tử Lam lớn lên rất giống nhau chưa! ?” Mặc lão nhìn cô hỏi.

Tuy rằng chuyện này, ở ở MK cũng được nói tới, nhưng chưa có ai ở trước mặt Vi An trực tiếp nói ra.

Vi An đứng ở nơi đó, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì cho phải.

Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam đều không nói gì, ngược lại, đều là đứng ở nơi đó, nhìn Vi An trả lời thế nào.

Bọn họ cũng rất muốn biết, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!

Vi An giống như là từ khoảng không mà xuống, Mặc Thiếu Thiên đã cho người đi điều tra thân phận của cô, không có gì khả nghi, thế nhưng càng không có gì khả nghi, càng làm cho người khác hoài nghi.

Người ở bên ngoài xem ra, khả năng như vậy chính là không có gì để hỏi, thế nhưng đối với người lăn lộn lâu rồi mà nói, có rất nhiều chuyện để hỏi.

Bởi vì bối cảnh Vi An, quá sạch sẽ!

Sạch sẽ làm cho người khác phải hoài nghi.

Phòng làm việc, hoàn toàn yên tĩnh, không có người nói chuyện, ánh mắt đều nhìn về phía Vi An.

Vi An đứng ở nơi đó, biểu tình hiện không được tự nhiên, thế nhưng cuối cùng vẫn mở miệng cười, “Ừ, có người nói qua, lên tự tôi cũng thấy là như vậy!”

Vi An nói, phá tan bầu không khí yên tĩnh vừa rồi.

Chỉ là Mặc lão cũng không phải ngồi không, mở miệng cười, “Thực sự là trùng hợp, cô lớn lên xinh đẹp như vậy, không biết còn tương là phẫu thuật thẩm mỹ!”

Vi An, “...”

Lâm Tử Lam, “...”

Mặc Thiếu Thiên, “...”

Cả phòng lần thứ hai bị Mặc lão nói làm cho không ai biết nói gì.

Vi An đứng ở nơi đó, cũng không biết vì sao đắc tội Mặc lão, lại bị ông công kích như vậy.

Vi An không biết nói cái gì, chỉ có thể cười cười.

Nhìn Vi An không nói cái gì, Mặc lão cũng không có nói tiếp cái gì, chỉ nhìn Vi An, Mặc lão có cảm giác chỗ nào không đúng, thế nhưng lại không nói ra được.

“Được rồi, không sao, cô đi ra ngoài đi!” Mặc lão nói.

Nghe thế, Vi An gật đầu, nhìn Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên, bọn họ đều không nói gì, vì vậy, Vi An trực tiếp lui ra ngoài.

Thẳng đến đi ra ngoài, Vi An thở dài một hơi.

Lão già kia!

Vừa nhìn biết cố ý!

Vi An còn tưởng rằng, ông nhận ra cô.

Thế nhưng hiện tại xem ra, Mặc lão hoàn toàn là cố ý!

Đứng ở cửa, Vi An nghĩ như thế nào cũng không cam lòng!

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì! ! !

Đây tất cả, vốn là của cô!

Chỉ cần nghĩ tới đây, cô không cam lòng!

Đứng ở cửa, vẫn chưa rời đi, mà tiếp tục nghe âm thanh ở bên trong.

Mặc lão đứng ở bên trong, nhìn Vi An sau khi ra ngoài, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Vì sao cô ta tới đây làm thư kí, không ai báo cáo với tôi?” Mặc lão nhìn bọn họ hỏi.

Chuyện Vi An, vừa nhìn là biết không phải trùng hợp, cũng rất khó làm cho người khác tin tưởng đây là trùng hợp.

“Tuyển một thư kí cũng muốn cùng cha báo cáo sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, những lời này không phải cố ý chống đối Mặc lão, mà là không ai cố ý không nói với ông, Mặc Thiếu Thiên ngày hôm nay lại đổi thư kí.

“Thế nhưng cô ta không phải người bình thường!” Mặc lão thập phần chắc chắn nói.

“Thẳng đến trước mắt, cô ta vẫn luôn rất an phận!” Mặc Thiếu Thiên một chữ một nói.

Nghe thế một, Mặc lão cười lạnh một tiếng, “Hừ, lẽ nào anh không cảm thấy kì quái sao?”

Mặc Thiếu Thiên không mở miệng, mà là nhìn Mặc lão, nhìn ông nói tiếp.

“Một người cùng Lâm Tử Lam lớn lên giống nhau như vậy, vào MK, làm thư kí của anh, anh không cảm thấy khả nghi sao? Anh cũng không tìm người điều tra một chút sao?” Mặc lão hỏi, tuy rằng đã mặc kệ chuyện của MK, thế nhưng chút chuyện này, ông vẫn có thể nhìn ra.

Thứ nhất, thấy Vi An một khắc kia, ông vẫn đang suy nghĩ chuyện này, muốn tìm cơ hội thử cô một chút.

Không nghĩ tới, Vi An so với trong tưởng tượng của ông không được tự nhiên rất nhiều.

Nghe Mặc lão nói, Lâm Tử Lam bảo trì trầm mặc, ngay cả cô cũng hiểu được không thích hợp, nhưng là lại không có mở miệng.

Mặc Thiếu Thiên chưa cùng Mặc lão chống đối, mà là nghiêm trang mở miệng, “Ừ, tra xét!”

“Thế nào?”

“Không có gì khả nghi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Thế nhưng những lời này, khiến Mặc lão cau mày, thế nhưng vẫn chưa chân chính nghe hiểu Mặc Thiếu Thiên nói, càng là không có khả nghi, thì càng khả nghi.

Ngay cả đây là địa bàn Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên cũng hiểu được, tai vách mạch rừng, lời không nên nói, Mặc Thiếu Thiên không có giải thích.

Mặc lão nhìn bọn họ, “Mặc kệ thế nào, lập tức chuẩn bị hôn lễ của hai người, trước lúc này, ta không muốn xảy ra bất cứ chuyện gì!”

Lâm Tử Lam, “...”

Rõ ràng là hôn lễ của bọn họ, thế nhưng hiện tại xem ra, Mặc lão so với bọn họ khẩn trương hơn.

“Yên tâm, con sẽ an bài tốt mọi chuyện!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ừ!” Mặc lão gật đầu, một lát sau, Mặc lão chợt nhớ tới cái gì.

“Được rồi, cha tới nơi này tìm con, là có chuyện muốn hỏi con!”

“Chuyện gì?”

“Cha nghe nói con muốn cử hành hôn lễ trên du thuyền?” Mặc lão hỏi, lúc này mới chợt nhớ tới mục đích tới nơi này.

Mặc Thiếu Thiên căn bản là muốn cho Lâm Tử Lam một ngạc nhiên, không nghĩ tới Mặc lão lại ở đây nói toạc ra.

Nghe được Mặc lão nói, Lâm Tử Lam bỗng nhiên ngược mắt, nhìn Mặc lão một chút, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở đó, cũng không có phủ nhận, nếu đã biết, cũng không có cái phải phủ nhận, anh gật đầu, “Đúng vậy!”

“Còn dùng một trăm chiếc thuyền?” Mặc lão hỏi.

“Đúng vậy!”

“Con thật xa xỉ!” Mặc lão nhin không được châm chọc.

”Con nói rồi, hôn lễ của con với người khác là không giống nhau!

“Thế nhưng con đừng quên, chuyện của Lâm Tử Lam là xảy ra ở trên biển, có lẽ cô ấy sẽ có ám ảnh trong lòng đối với thuyền!” Mặc lão nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Ngược lại cũng không phải đau lòng vì điểm này, đại nghiệp lớn của Mặc gia, mới không quan tâm về điểm này, Mặc lão chỉ là nhin không được hỏi một chút, thế nhưng trên thực tế, Mặc lão nghĩ rất chu đáo.

Nói lên cái này, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên hoảng hốt, nói thật, anh thật không ngờ điểm này.

Ánh mắt nhìn về phía Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam cũng nhìn anh.

Ánh mắt Mặc Thiếu Thiên xuất hiện một chút áy náy, anh quên mất Lâm Tử Lam đã từng xảy ra chuyện ở trên du thuyền, cho nên đối với chuyện này có ám ảnh!

Chỉ muốn cho cô một hôn lễ khác với người khác, nên không có lo lắng về điểm này.

Lâm Tử Lam từ Mặc Thiếu Thiên đã hiểu anh áy náy, Lâm Tử Lam lại cười cười, mở miệng, “Em không sao, không cần phải nuông chiều em như vậy!”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp đi tới, nhìn Lâm Tử Lam, “Xin lỗi, anh không nghĩ tới điểm này, anh lập tức đi đổi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên khẩn trương, Lâm Tử Lam cười cười, vội vã ngăn cản anh, “Thực sự không cần, em không sao!”

“Thế nhưng!”

“Em đã từng cùng bảo bối đi thuyền, em đối với thuyền không có ám ảnh!” Lâm Tử Lam giải thích nói.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, nhìn Lâm Tử Lam, “Thật vậy sao?”

Lâm Tử Lam rất nghiêm túc gật đầu, sau đó chợt nghĩ đến cái gì, mở miệng, “Em nghĩ cử hành hôn lễ trên du thuyền tốt vô cùng, tuy rằng ở đó em xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thế nhưng cũng là một chứng kiến, chúng ta tin tưởng, cho dù chết, cũng sẽ không buông tha!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe được Lâm Tử Lam nói cái này, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên một nụ cười.

Mặc kệ Lâm Tử Lam an ủi anh như thế nào, riêng là Lâm Tử Lam nói những lời này, để anh rất vui vẻ.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp vươn tay ôm lấy cô, “Em yên tâm, con đường sau này, anh sẽ đi cùng với em, bất kể là sinh, lão, bệnh, tử, anh sẽ luôn ở bên cạnh em!” Mặc Thiếu Thiên ôm cô một chữ một nói.

Nghe thế một, Lâm Tử Lam cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, hai người ánh mắt của hai người giao nhau, hoàn toàn quên mất Mặc Thiếu Thiên còn ở nơi này.

Nhìn bọn họ, Mặc lão nổi lên một tầng da gà.

“Được rồi được rồi, muốn ân ái cũng không phải lúc này, anh xác định muốn tổ chức trên du thuyền có phải không?” Mặc lão nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Mặc lão, “Con nghĩ chính là, lúc sáng sớm, du thuyền đi một vòng trên biển, sau đó vào giáo đường, sau đó cử hành hôn lễ!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ừ, ý tưởng không tồi, thế nhưng, Lâm Tử Lam, cô xác định cô không có chuyện gì sao?” Mặc lão vẫn là không yên lòng nhìn Lâm Tử Lam, lần thứ hai hỏi một lần.

Lâm Tử Lam gật đầu, “Ừ, cảm tạ ngài cho tôi lo lắng, tôi xác định!”

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam chắc chắn, Mặc lão gật đầu, “Nếu như vậy, thì đi làm như vậy!”

“Ừ!” Lâm Tử Lam gật đầu.

Lúc này, Mặc lão chợt nhớ tới cái gì, “Được rồi, không làm lỡ hai người ân ái, cha đi an bài!”

“Khổ cực ngài!” Lâm Tử Lam lễ phép mở miệng.

Mặc lão không nói cái gì nữa, phát phát tay, xoay người đi.

Tuyệt hảo như vậy, Mặc lão có chút không quen!

Chỉ là Lâm Tử Lam nhìn ra, Mặc lão ngượng ngùng, nhìn bóng lưng Mặc lão, Lâm Tử Lam không nhịn được cười.

Càng ngày càng thấy Mặc lão đáng yêu.

Nhìn Mặc lão đi ra ngoài, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Lâm Tử Lam, xin lỗi!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói.

Chuyện này, là anh suy tính thiếu chu đáo.

Nghe Mặc Thiếu Thiên xin lỗi, Lâm Tử Lam cười cười, nhìn anh, “Mặc Thiếu Thiên, anh...”

... ..thanhhuyen.... ..

475. Chương 478: Súng Bắn Tỉa

Chương 478: Súng bắn tỉa

Editor: thanh huyền

Nghe Mặc Thiếu Thiên xin lỗi, Lâm Tử Lam cười cười, nhìn anh, “Mặc Thiếu Thiên, anh đừng như vậy có được hay không?”

Nghe Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên cười cười, “Thế nào? Em không thích?”

“Không phải là không quen, anh khôi phục bình thường đi!” Lâm Tử Lam cười nói.

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp ôm Lâm Tử Lam vào trong ngực, mặc dù quan hệ của hai người đã sớm ổn định lại, thế nhưng Mặc Thiếu Thiên đối với Lâm Tử Lam cũng chiều như trước.

Giống như chỉ có ôm, anh mới có cảm giác, cô hoàn toàn thuộc về mình.

Người vẫn hoàn người, không ai ở trong tình yêu có suy nghĩ chu đáo như vậy, thế nhưng Lâm Tử Lam tin tưởng, Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối là muốn cho cô một hôn lễ độc nhất vô nhị.

Thời gian kế tiếp, về tin tức Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam muốn kết hôn làm oanh động toàn thành phố A.

Cũng không có thiếu truyền thông tranh nhau phỏng vấn, thế nhưng Mặc Thiếu Thiên biết Lâm Tử Lam xưa nay thích thanh tĩnh, không thích bất quá, toàn bộ cự tuyệt.

Ngày mai.

Lúc Lâm Tử Lam cùng Hi Hi ăn điểm tâm, Hi Hi lại đọc báo cười cười.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, “Con cười cái gì?”

“Mẹ, mẹ mau nhìn!” Hi Hi nhìn không được cầm báo chí tiến đến trước mặt Lâm Tử Lam cười hỏi.

Nhìn dáng vẻ Hi Hi cười, Lâm Tử Lam mang theo nghi hoặc nhìn về phía tờ báo.

“Nơi này có người viết một đoạn về lịch sử Mặc gia, về sự cố của mẹ cùng cha, cẩu huyết, cha thoáng cái biến thành người đàn ông si tình tốt nhất!” Vừa nói, Hi Hi vừa vỗ bàn cười to.

Nghe Hi Hi giải thích, Lâm Tử Lam nhìn tờ báo, quả nhiên, có một chuyện, là chuyện Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên, chuyện xưa tình tiết đại khái là căn cứ vào những lời Lâm Tử Lam nói ngày hôm qua bịa đặt ra, hết sức cầu huyết, hơn nữa ở nơi này sự cố xảy ra, Mặc Thiếu Thiên thành người đàn ông si tình tốt nhất.

Phải nhiều cầu huyết thì có cầu huyết, thế nhưng duy nhất đáng kính phục chính là, bên trong nhắc tới chuyện Lâm Tử Lam mất trí nhớ.

Cái này là thật, thế nhưng về sự cố, có chút cầu huyết...

Lâm Tử Lam nhìn, cũng nhin không được bật cười.

Hi Hi cũng ở một bên phụ họa, “Mẹ, mẹ xem, mấy câu của mẹ, cha liền trở thành người đàn ông si tình nhất thành phố A, chuyển biến cũng có chút quá nhanh!” Hi Hi cười ba hoa chích chòe, không ai bì nổi.

Lâm Tử Lam cũng nhìn sự cố cầu huyết, nhin không được bật cười, không thể không bội phục người bây giờ, tư tưởng sống động.

Đang lúc Lâm Tử Lam cùng Hi Hi cười cao hứng, Mặc Thiếu Thiên bưng điểm tâm từ phòng bếp đi ra.

“Bảo bối, con cười như vậy, là có ý gì?” Mặc Thiếu Thiên vừa nói, vừa đi ra.

Thấy Mặc Thiếu Thiên đi tới, Hi Hi vẫn là không có ngưng cười, thậm chí cười ra nước mắt, “Cha, cha nhìn, quá cầu huyết, không đáng tin cậy, ha ha ha.... ..”

Nhìn dáng vẻ Hi Hi cười vui vẻ, Mặc Thiếu Thiên nhin không được cho bé một cái nhìn xem thường.

“Cha, không tin chính cha nhìn, không đáng tin cậy chính là, ở trên nói cha là người đàn ông si tình tốt nhất thành phố A!” Hi Hi cười nói.

Mặc Thiếu Thiên, “...”

Cho Hi Hi cái nhìn xem thường, càng thêm rõ ràng.

“Không cần, cha xem qua!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Sáng sớm, Vân Dục vì vậy gọi điện thoại cho anh, cố ý tới chúc mừng anh.

“Có đúng rất không đáng tin cậy hay không?” Hi Hi không sợ chết hỏi.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, “Con nghĩ cha con không phải là người đàn ông tốt sao?”

Hi Hi, “...”

Nhìn ánh mắt cha như muốn giết mình, Hi Hi còn có thể nói cái gì, đang cười lớn biến thành cười lấy lòng, “Cha, cha đừng hiểu lầm, con không có ý đó, chẳng qua là cảm thấy chuyện này chuyển biến quá nhanh!”

Nghe Hi Hi nói, ánh mắt giết người của Mặc Thiếu Thiên mới từ người của bé rời đi, tạm thời buông tha bé.

Lúc này, Lâm Tử Lam cũng không nhìn báo nữa, bỏ báo sang một bên cũng không nhin được cười mở miệng, “Thật là cầu huyết, cũng thật buồn cười, hiện tại suy tư của người càng ngày càng có ý tứ!”

Chỉ là Mặc Thiếu Thiên trở thành nam nhân si tình tốt nhất ở thành phố A, là chuyện buồn cười nhất.

Mặc dù Mặc Thiếu Thiên đã không còn là ngựa đực lậm tình như trước kia, thế nhưng hình tượng ngựa đực Mặc Thiếu Thiên, sớm đã thành thâm nhập lòng người, hiện tại như vậy, làm cho đại bộ phận quần chúng cũng không biết nên làm gì bây giờ.

Mặc Thiếu Thiên lại hết sức bình tĩnh ăn cơm, đối với hình tượng của mình, không có một điểm quan tâm.

Giống như, chuyện này cùng anh không có quan hệ!

Hi Hi nhìn, nhin không được nhắc nhở Lâm Tử Lam, “Mẹ, mẹ nói hiện tại báo chí viết như thế này, truy ra phụ nữ của cha càng ngày càng nhiều hay không?”

“Mẹ nghĩ khả năng tan nát cõi lòng tương đối nhiều!”

“Mẹ, con nghĩ mẹ sẽ trở thành công kích của nhiều phụ nữ!”

“Tràn đầy đồng cảm!”

“Ra cửa bảo vệ tốt chính!”

“Tốt, cảm ơn bảo bối dẫn!”

“Không khách khí!”

Lâm Tử Lam cùng Hi Hi mỗi người một câu, nói vô cùng náo nhiệt, Mặc Thiếu Thiên còn lại là ngồi ở một bên, vừa ăn vừa nhìn hai mẹ con, vô cùng bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau khi ăn xong, Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ, “Được rồi, cha đi trước!”

“Ngày hôm nay không phải chủ nhật sao? Còn muốn đi công ty sao?” Hi Hi thuận miệng hỏi.

“Ai cho cha con hơn là tổng giám đốc, ngày nghỉ chỉ có công nhân, không có cha!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Cha, con vô cùng đồng tình với cha!”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, nhưng mà nhìn bọn họ, “Hai người ngày hôm nay tính toán gì?”

“Mẹ bảo hôm nay đi ra ngoài một chút, thuận tiện mua ít đồ!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, sau đó nhìn Hi Hi, “Con trai ngoan, cha cùng mẹ kết hôn, cần phải chuẩn bị những lễ vật gì!”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Hi Hi trực tiếp cho một cái nhìn xem thường, “Cha, con là người nghèo, con là trẻ con!”

“Hai thứ này, cha cũng không tính, không, con mặc dù bề ngoài là đứa trẻ, thế nhưng cha tin tưởng nội tâm của con đã trưởng thành!”

“Cha, con...”

“Không nên phủ nhận!”

Hi Hi, “...”

“Cha chờ mong lễ vật của con!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên cười cười, lưu lại một câu nói ý vị thâm trường cười xoay người đi.

Lúc này, Hi Hi đặc biệt ưu tang xoay người nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ...”

“Ừ, mẹ không cần lễ vật...”

Hi Hi vừa định nói, mẹ là người hiểu rõ con nhất, Lâm Tử Lam lại mở miệng lần nữa, “Cấp tiền mặt là được, vàng cũng có thể!”

Hi Hi, “...”

Nếu như điều không phải có chỉ số thông minh ở chỗ này, Hi Hi nhất định sẽ hoài nghi, rốt cuộc là có phải con ruột của bọn họ hay không, hiện tại bé muốn đi xét nghiệm DNA!

“Mẹ, con có phải con ruột của hai người hay không, tại sao muốn chà đạp con a a a a a!” Hi Hi nhin không được hò hét.

“Bảo bối, hoài nghi cái này, ngoại trừ chúng ta, ai còn khả năng sinh ra con?”

“Biết yêu thương tiền, đó là dạy con hiếu thuận!” Lâm Tử Lam tận tình nói.

Đúng, Hi Hi quên mất, hiếu thuận mẹ, chỉ dùng tiền tài để cùng nhắc.

Bị Lâm Tử Lam nói, Hi Hi cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu, “Được rồi!”

Vì vậy buổi chiều, Lâm Tử Lam cùng Hi Hi, hai người đi ra ngoài.

Chỉ là không phải Lâm Tử Lam lái xe, là Lý Thuận lái xe.

Hiện tại Lý Thuận phụng mệnh, một ngày một đêm trừ thời gian ngủ, đều phải cùng Hi Hi.

Có Lý Thuận cùng, Mặc Thiếu Thiên cũng yên tâm.

Lâm Tử Lam cũng đồng ý, vì vậy do Lý Thuận lái xe, thẳng đến trung tâm thương mại.

Trong trung tâm thương mại, Lâm Tử Lam chủ yếu nhìn ngắm, Hi Hi chủ trả tiền, Lý Thuận đi theo phía sau, ở đây nhìn, vô cùng náo nhiệt.

Phàm là Lâm Tử Lam coi trọng, Hi Hi đều là một chữ, mua!

Bình thường thoát nhìn không tiêu tiền của bảo bối, ngày hôm nay nhưng thật là máu, hơn nữa đều là đồ đắt, điểm này, Lâm Tử Lam nghĩ, Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên quá giống!

Lâm Tử Lam mua đồ, thích là mua, thế nhưng cùng Hi Hi, cùng Mặc Thiếu Thiên mua một lần, có một lần nên toàn chọn đồ đắt tiền.

Cuối cùng xuống, mua không ít đồ, chỉ là Hi Hi cùng Lâm Tử Lam cũng không phải cầm, trực tiếp làm cho đưa tới nhà.

Lúc mua xong, ba người đi ra khỏi trung tâm thương mại.

Lý Thuận đi cùng, cho tới bây giờ cũng chưa cùng đi dạo phố, một mực đi theo phía sau, đeo một mắt kính râm, xem ra đặc biệt giống như hộ vệ, nhưng mà tác dụng của anh cũng chính là như vậy.

Sau khi đi ra ngoài, Hi Hi đề nghị, đi uống chút đồ, Lâm Tử Lam tán thành, Lý Thuận không ý kiến, vì vậy ba người đi đến quán đồ uống.

Lái xe, Lý Thuận căn bản không cảm thấy có chuyện gì, thế nhưng bỗng nhiên cảm giác được có cái gì không đúng.

“Nằm xuống!” Lý Thuận hô một tiếng, Hi Hi cũng không biết chuyện gì xảy ra, thế nhưng cũng không nghi ngờ Lý Thuận nói, trực tiếp hô, “Mẹ, nằm xuống!”

Nói xong, hai người ôm đầu nằm sấp xuống phía dưới.

Bọn họ vừa nằm xuống, chỉ nghe được, “Phanh” một tiếng, có vật gì đụng vào xe, hơn nữa trực tiếp từ cửa sổ xe, may là Hi Hi cùng Lâm Tử Lam đều nằm úp sấp xuống phía dưới, mới không có đánh tới, thấy vậy, Lý Thuận lập tức lái với tốc độ nhanh hơn, hướng phía trước lái đi.

“Ba ba” liên tục hai tiếng, thế nhưng đều trúng ở trên xe.

Hi Hi cùng Lâm Tử Lam đều ghé vào phía dưới, trên cơ bản nghe được cái thanh âm này, bọn họ biết là chuyện gì xảy ra.

Cũng may, hai người cũng đã quen rồi, không biết sợ.

“Lý Thuận, chuyện gì xảy ra?” Hi Hi hô một tiếng.

“Nằm xuống đừng nhúc nhích!” Lý Thuận hô một tiếng, càng thêm đạp chân ga, hướng phía trước chạy trốn.

Lý Thuận xe lái rất nhanh, trong nháy mắt rời khỏi con đường này, mà thanh âm cũng theo đó biến mất.

Qua hồi lâu, Lý Thuận mở miệng, “Được rồi, không sao!”

Nghe được tiếng nói của Lý Thuận, Hi Hi cùng Lâm Tử Lam lúc này mới ngồi dậy.

“Chuyện gì xảy ra?” Hi Hi nhìn Lý Thuận hỏi.

“Còn cần phải nói sao? Đương nhiên là có người muốn giết hai người!” Lý Thuận nói mặt không đỏ, không thở mạnh, chỉ là tình huống lúc đó, anh thật có chút sợ, nếu như Hi Hi xảy ra chuyện gì, anh đời này lương tâm cũng sẽ bất an.

“Lời vô ích, tôi đương nhiên là có người muốn giết chúng tôi, không phải là đùa giỡn!” Hi Hi nói.

“Tôi là muốn biết, là ai muốn làm như vậy?” Hi Hi hỏi.

Lý Thuận lắc đầu, “Là tay súng bắn tỉa, đứng ở vị trí rất cao, căn bản là nhìn không thấy, tình huống lúc đó nguy cấp, tôi chỉ nhanh chóng rời khỏi, về phần là ai...” Lý Thuận lắc đầu.

... ..thanhhuyen....

476. Chương 479: Cùng Người Thú

Chương 479: Cùng người thú

Editor: thanh huyền

Nghe Lý Thuận nói, sắc mặt của Hi Hi có mấy phần âm trầm.

Nghĩ tới đây, Lý Thuận quay đầu lại, nhìn bọn họ, “Mục tiêu của tay súng bắn tỉa là người nào?”

“Bất kể là ai, tính chất đều là giống nhau!” Hi Hi một chữ một nói, chỉ cần để cho bé tìm ra người này, chuyện cũng sẽ không đơn giản như vậy.

Lâm Tử Lam ngồi ở phía sau, cũng không có biểu hiện hoảng sợ, trái lại rất bình tĩnh suy nghĩ, “Chuyện này, cùng với chuyện trước có phải là có liên quan hay không?” Lâm Tử Lam hỏi.

Một câu nói làm cho mọi người chột nhốt ra.

Hi Hi cũng đang suy nghĩ vấn đề này, xem ra, bọn họ nghĩ là giống nhau.

Hi Hi gật đầu, “Có lẽ là giống nhau!”

Lâm Tử Lam cũng không phải ngồi không, không có khả năng bị người khác hại một lần, mà không phản kháng.

Cô là ăn miếng trả miếng, bị người khác nhìn chòng chọc như vậy, cô cũng sẽ nghĩ biện pháp trả lại .

Lúc này, Lâm Tử Lam từ trên xe bước xuống, quay đầu nhìn lại, mắt nhìn một lượt ở đây, sau đó không tính là tăng cao nhất, ánh mắt Lâm Tử Lam nhìn ở nơi đó.

“Hay là, tay súng bắn tỉa là ở vị trí đó!” Lâm Tử Lam chỉ vào một nơi nói.

Tuy rằng cô không hiểu tập kích là như thế nào, nhưng xem nhiều TV, ít nhiều cô cũng hiểu rõ một chút, tay súng bắn tỉa đứng ở một độ cao không cao lắm, hơn nữa là một nơi rất bí mật ẩn nấp.

Lý Thuận cùng Hi Hi đều đứng ở nơi đó, theo hướng Lâm Tử Lam chỉ nhìn lại, hai người đều nhíu mày.

Lúc này, Hi Hi mở miệng, “Lập tức điều tra xem chung quanh đó có nơi nào có máy ghi hình không?” Hi Hi nói.

Lý Thuận lập tức gật đầu, “Tôi đã biết!”

Vì vậy, cầm điện thoại di động bấm dãy số.

Mấy phút sau, Lý Thuận nhìn Hi Hi, ” Lão đại, tôi đã cho người điều tra, tin tưởng rất nhanh có đáp án! ”

Hi Hi gật đầu, vì vậy nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, đi, chúng ta tiếp tục đi uống nước!”

Lâm Tử Lam gật đầu, vì vậy ba người lên xe, tiếp tục đi.

Chỉ là Hi Hi nhìn trên xe, “Ai, cửa thủy tinh đều bị bắn vỡ rồi!”

Nghe nói như thế, Lý Thuận quay đầu lại, tháo kính ra, có vài phần không kiềm chế được, “Tôi phải đi hỏi người kia, tôi nói, lắp cho tôi kính chống đạn, không nghĩ tới lại như vậy!”

Hi Hi, “...Mẹ kiếp, đây là đang hãm hại tôi!” Hi Hi nói.

Phải biết rằng, ngồi ở phía sau, thế nhưng bé!

“Đi, phải đi!” Hi Hi nói, “Đòi lấy bồi thường, còn có tổn thất phí tinh thần!”

“Yên tâm lão đại, tôi nhất định sẽ!”

Lúc này, nghe đối thoại của bọn họ, Lâm Tử Lam bất đắc dĩ lắc đầu, “Bảo bối, không phải mẹ dạy con, người đối với người phải tử tế sao?”

“Mẹ, này cũng có thể xảy ra án mạng!”

Lâm Tử Lam, “...”

“Được rồi, tùy con!” Lâm Tử Lam nói.

Giáo dục chỉ là, cũng chỉ có thể theo bé.

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam bất đắc dĩ, Hi Hi gật đầu cười, “Mẹ, mẹ yên tâm, chuyện này, con không nhúng tay vào!”

“Căn bản là mẹ muốn cho con đi đòi tổn thất phí tinh thần, nhưng xem ra không có hi vọng!”

Hi Hi, “...”

Đây mới là trọng điểm mẹ muốn nói!

... ..thanhhuyen.....

Trong quán cà phê.

Lâm Tử Lam cùng Hi Hi, còn có Lý Thuận, ba người ngồi ở chỗ kia, nghỉ ngơi.

Lâm Tử Lam cầm điện thoại di động chơi trò chơi, mà Lý Thuận còn lại là cầm máy tính trong tay cùng Hi Hi tham khảo cái gì.

Lâm Tử Lam chơi hăng say, bỗng nhiên có điện thoại.

Cái số này, Lâm Tử Lam không có lưu, cũng biết là ai.

Cái số này, đã từng gọi cho cô nhiều lần, cô đã sớm nhớ, chỉ là...

Lâm Tử Lam chậm chạp không có nghe.

Thẳng đến Hi Hi xoay người lại, nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, sao mẹ không nghe điện thoại?”

Nghe Hi Hi nói, lúc này Lâm Tử Lam mới hồi phục lại tinh thần, lập tức nhấn phím trả lời, đứng dậy, qua một bên nghe điện thoại.

Hi Hi ngồi ở chỗ kia, nhìn mẹ nhú mày, lúc trước khi nghe điện thoại, cho tới bây giờ cũng sẽ không quay lưng với bé, thể hiện hiện tại, rõ ràng, mẹ không muốn cho bé biết.

Hi Hi cũng không có đi qua mà ngồi ở chỗ đó, nhìn bóng lưng Lâm Tử Lam, nếu như đoán không sai, bé biết người gọi điện tới là ai.... ..

Lâm Tử Lam cầm điện thoại di động đi qua một bên, lúc này mới đã mở miệng, “Alo...”

” Lâm Tử Lam!” Tiếng nói ở bên kia điện thoại truyền tới, còn có chút kích động.

“Là tôi!” Lâm Tử Lam nhàn nhạt mở miệng, tiếng nói một có chút phập phồng, thật giống như đối mặt với một người rất xa lạ vậy.

Nghe tiếng nói của Lâm Tử Lam, Tiêu Dật bên kia điện thoại bỗng nhiên sửng sốt một chút, tiếng nói của Lâm Tử Lam, vẫn lạnh đến đáy lòng của cô, sau một lúc lâu, Tiêu Dật mở miệng, “Rốt cuộc em cũng nhận điện thoại của anh!”

“Mấy ngày nay tương đối bận rộn, cho nên không có mang điện thoại di động!” Lâm Tử Lam nhàn nhạt nói, tìm một cái lý do, không muốn để cho Tiêu Dật cảm giác mình rất tận lực, dù sao quan hệ giữa bọn họ, cũng không phải một hai nói có thể nói rõ ràng.

“Bạn cùng Mặc Thiếu Thiên kết hôn sao?” Tiêu Dật ở điện thoại bên kia hỏi.

Lâm Tử Lam sững sốt, nếu Tiêu Dật đã lên tiếng, như vậy cô cũng không cần cảm ơ, Lâm Tử Lam mở miệng, “Tôi cùng anh ấy vốn chính là hôn thê, hiện tại kết hôn, cũng không có sai!”

Nghe thế, Tiêu Dật chấn động, “Em đã nhớ ra?”

Lâm Tử Lam cũng không có trực tiếp trả lời, mà mở miệng, “Tiêu Dật, cảm ơn anh mấy năm qua đã làm cho tôi tất cả, mặc kệ anh làm chuyện gì đối với tôi, tôi đều cảm kích anh, cảm ơn anh!”

Tuy rằng Lâm Tử Lam không có chính diện trả lời anh, thế nhưng Tiêu Dật cũng có thể cảm giác được Lâm Tử Lam không thích hợp.

Nếu như không có nhớ tới, Lâm Tử Lam tuyệt đối sẽ không bình thản và lạnh nhạt giống như bây giờ.

Trước, anh hoài nghi chuyện này, mà hôm nay, rốt cuộc đã xác nhận.

Nghĩ tới đây, Tiêu Dật ở trong điện thoại cười lạnh vài tiếng, “Em cuối cùng, là trở lại bên cạnh anh ta!”

Nghe Tiêu Dật nhàn nhạt nói, Lâm Tử Lam cũng không có mở miệng, Tiêu Dật tiếp tục mở miệng, “Trước đây nếu không có cho em rồi đi.....”

“Nên nhớ tới, cuối cùng cũng sẽ nhớ tới!” Lời Tiêu Dật còn chưa nói hết, Lâm Tử Lam cắt đứt anh.

Tiêu Dật còn có thể nói cái gì?

Lâm Tử Lam nói, đã rất rõ ràng!

Ngay cả anh làm cho cô quên hết quá khứ, thế nhưng cô vẫn nhớ ra, lẽ nào đây là số mệnh đã định trước sao?

Thế nhưng Tiêu Dật anh, hết lần này tới lần khác, không tin vào số mệnh!

“Em tin tưởng, gả cho anh ta em sẽ hạnh phúc sao?” Tiêu Dật ở trong điện thoại bắt đầu dễ nói, lại có mấy phần tức giận hỏi.

“Đúng vậy!” Lâm Tử Lam vô cùng khẳng định nói.

Cho dù không hạnh phúc, chỉ cần bọn họ yêu nhau như vậy, là Lâm Tử Lam đã thấy hạnh phúc.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Tiêu Dật càng không biết nên nói cái gì cho phải.

Thế nhưng trong lòng mơ hồ đau, cũng tràn đầy không cam lòng.

Thế nhưng đối với Lâm Tử Lam, lại không thể làm gì.

Đã buông tay một lần, lẽ nào lúc này còn muốn buông tay sao?

“Em đừng quên, em xảy ra chuyện, đều bởi vì Mặc Thiếu Thiên!” Tiêu Dật một chữ một nói.

Anh không nghĩ tới, cách lâu như vậy, Lâm Tử Lam lần thứ hai gặp Mặc Thiếu Thiên, cũng không nghĩ tới, cô còn có thể dứt khoát cùng đi với Mặc Thiếu Thiên.

“Cho dù như vậy, tôi cũng cam tâm tình nguyện!”

“Lâm Tử Lam...”

“Thế nhưng, chỉ ít anh ấy cũng không có trực tiếp tổn thương tôi!” Lâm Tử Lam nói.

Lúc Lâm Tử Lam nói ra câu nói này, đáy lòng Tiêu Dật chấn động, đáy lòng có một loại dự cảm xấu nhất.

“Có phải em biết cái gì rồi không?” Nửa ngày, Tiêu Dật mở miệng hỏi.

“Không có!” Lâm Tử Lam trực tiếp phủ nhận, cũng không có nói thẳng.

Có một số việc, cô không nói, cũng không nghĩ vạch mặt, thế nhưng không có nghĩa là, cô cái gì cũng không biết.

Những lời này, cũng coi như cho Tiêu Dật một cảnh cáo, không nên làm nhiều chuyện quá đáng.

Cho dù Lâm Tử Lam phủ nhận, Tiêu Dật cũng như trước tin tưởng, Lâm Tử Lam đã biết.

Một khắc kia, lòng của Tiêu Dật không nói ra được tư vị, một lúc sau, Tiêu Dật mở miệng, “Xin lỗi!”

Lâm Tử Lam căn bản rất kiên định, thế nhưng không nghĩ tới Tiêu Dật nói một câu xin lỗi như vậy, dĩ nhiên để cho cô cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Xin lỗi, tôi muốn anh đổi thành chúc phúc, tôi lập tức sẽ kết hôn, lẽ nào anh không chúc phúc tôi sao?” Lâm Tử Lam ở trong điện thoại hỏi.

Cho dù biết nói ra những lời này, Tiêu Dật rất khó chịu, nhưng có một số việc, phải chặt đứt.

Tiêu Dật ngăn người, mở miệng, “Tốt, anh chúc phúc em!”

“Cảm ơn!” Lâm Tử Lam nói.

Trong khoảng thời gian ngắn, Tiêu Dật cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

“Mẹ!” Hi Hi ở hoàn phía sau hô một tiếng.

Tiếng nói tuy rằng không phải lớn, thế nhưng Tiêu Dật cũng nghe được.

“Em cùng bảo bối ở cùng một chỗ?” Tiêu Dật hỏi.

“Ừ!” Lâm Tử Lam gật đầu, sau đó lại nghĩ tới cái gì, “Anh muốn nói chuyện với bé sao?”

“Không được, giúp anh cùng bảo bối nói một tiếng là tốt rồi!”

“Ừ!”

Vì vậy, thật lâu, hoàn toàn yên tĩnh.

Cuối cùng Lâm Tử Lam mở miệng, “Nếu như không có chuyện gì khác, tôi cúp!”

“Ừ, được!”

Vì vậy, Lâm Tử Lam nhìn điện thoại di động, cuối cùng tắt máy.

Cúp điện thoại, Lâm Tử Lam thở dài một hơi.

Rất cục, lời nên nói, cũng nói ra.

Lâm Tử Lam cảm giác cả người buông lỏng rất nhiều.

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam xoay người đi trở lại, Hi Hi cùng Lý Thuận đang nói cái gì, thấy Lâm Tử Lam đi tới, Hi Hi mở miệng, “Mẹ, ai vậy ! ?”

“Hử?” Lâm Tử Lam khẽ run dừng một chút, chưa nghĩ ra cùng Hi Hi nói thế nào, cửa liền truyền tới một thanh âm.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Biết được tin tức, Mặc Thiếu Thiên vội vã chạy tới.

Lâm Tử Lam cùng Hi Hi phía sau nhìn lại, khi nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên, Hi Hi mở miệng, “Cha, có người muốn ám sát bảo bối, bảo bối hơi sợ!”

Tuy rằng biết rõ Hi Hi là cố ý nói như vậy, thế nhưng Mặc Thiếu Thiên rất lo lắng đi tới, nhìn bé cùng Lâm Tử Lam, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Tử Lam lắc đầu, không muốn để cho Mặc Thiếu Thiên quá lo lắng.

Thế nhưng Hi Hi không cảm thấy như vậy, Hi Hi mở miệng, “Có tay súng bắn tĩa tập kích con cùng mẹ, may là Lý Thuận lái xe tốt, con cùng mẹ mới bảo vệ được một mạng!” Hi Hi nói.

Nghe Hi Hi nói, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên trực tiếp nhìn về phía Lâm Tử Lam, “Thế nào? Có bị thương không?”

Lâm Tử Lam cười lắc đầu, “Không có chuyện gì!”

“Là ai làm?” Lúc này, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên nhìn về phía Lý Thuận.

Lý Thuận ngồi ở chỗ kia chơi điện thoại di động, chạm đến ánh mắt Mặc Thiếu Thiên, Lý Thuận mở miệng, “Anh nhìn tôi làm gì?”

Mặc Thiếu Thiên, “...”

“Tôi không hỏi anh hỏi ai?” Mặc Thiếu Thiên nói.

Ở chỗ này, lâm Lâm Tử Lam là phụ nữ, Hi Hi là một đứa bé, không hỏi anh hỏi ai a!

Lý Thuận mở miệng, “Hi Hi đã nói tất cả, là tay súng bắn tỉa, xa như vậy, tôi còn phải lái xe, đâu thấy được! ?” Lý Thuận nói.

Nói lên cái này, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, chuyện này, là anh quá gấp, quá lo lắng.

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên lo lắng, Lâm Tử Lam mở miệng, “Được rồi, hiện tại đều không có chuyện gì, không cần quá lo lắng!”

Thế nhưng, Mặc Thiếu Thiên làm sao sẽ không lo lắng?

So với anh gặp chuyện không may, nghiêm trọng hơn.

Anh tình nguyện, người bị tập kích là anh, hiện tại, anh một điểm cũng không muốn thấy Lâm Tử Lam cùng Hi Hi xảy ra bất cứ chuyện gì.

Nhưng là vì không muốn cho Lâm Tử Lam lo lắng, Mặc Thiếu Thiên cười gật đầu.

Lúc này, Lý Thuận mở miệng, “Nếu như tôi không có đoán sai, ngày hôm nay tập kích không có thực hiện được, tuyệt đối còn có biện pháp khác đi đối phó!”

Chuyện này, bọn anh cũng đều biết, chỉ là Lý Thuận vừa nói như vậy, chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, càng làm cho Mặc Thiếu Thiên lo lắng.

“Từ hôm nay, mỗi lần ra cửa, anh sẽ phái người bảo vệ!”

“Không, hai người cũng đừng ra cửa!”

Lâm Tử Lam, “...”

Hi Hi, “...”

Rất hiển nhiên, Hi Hi cùng Lâm Tử Lam đều không phải loại người như vậy.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cái gì tới sẽ tới, có tránh cũng không được, nếu em ở nhà, họ cũng có biện pháp khác!” Lâm Tử Lam nói.

“Thế nhưng chỉ ít như vậy, an toàn hơn ở bên ngoài!”

Trời mới biết, khi Mặc Thiếu Thiên nghe nói bọn họ bị tập kích, cái gì cũng không quản lập tức chạy tới, nếu như bọn họ xảy ra chuyện gì, Mặc Thiếu Thiên cũng không biết phải làm sao.

“Một ngày không tìm được người kia, mặc kệ ở nơi nào, cho dù ở trong mật thất, cũng nguy hiểm giống nhau!” Lâm Tử Lam một chữ một nói.

Bây giờ người này uy hiếp nghiêm trọng đến sự tồn tại của cô, cô không phải Maria, không phải là thánh mẫu, chỉ cần uy hiếp sinh mệnh của cô cùng bảo bối, cô cũng sẽ không nhân từ nương tay.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên gật đầu, Lâm Tử Lam nói có đạo lý, mặc dù hiện tại bọn họ ỉn núp, thế nhưng cũng không phải là biện pháp tốt nhất.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lý Thuận, “Ở nơi nào gặp chuyện không may?”

“Một tòa nhà Tinh Ngữ, tôi đã cho người đi thăm dò, theo dõi ở đó, hy vọng là có thể tìm được!” Lý Thuận nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, anh cũng nghĩ như vậy.

Lúc này, Hi Hi ngồi ở đó mở miệng, “Cha, con có một ý nghĩ, không biết thế nào?” Hi Hi nói.

Nghe Hi Hi nói, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên, cũng bao gồm cả Lý Thuận, đều nhìn về phía Hi Hi, “Biện pháp gì?”

“Cho tới bây giờ, chúng ta cũng không biết người kia là ai, tại sao muốn giết chúng ta? Thế nhưng có thể thấy được, chuyện này, chỉ nhằm vào mẹ và con, cùng cha không có quan hệ!”

Nghe được Hi Hi nói, bọn họ cũng cau mày, cũng càng hiếu kỳ, Hi Hi muốn nói gì.

“Con muốn nói cái gì?” Lâm Tử Lam trực tiếp hỏi.

“Trong hai lần tập kích, con nghĩ người kia muốn nhằm vào mẹ, lần này con không hiểu được có đúng nhằm vào con hay không, thế nhưng con cảm giác, người này muốn một mũi tên trúng hai con chim, cho nên, con nghĩ người này, có khả năng biết chúng ta, hơn nữa, cũng chỉ nhằm vào con và mẹ, con hoài nghi người này, khả năng đối với cha.....có ý tứ!” Nói xong, ánh mắt Hi Hi của nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên ngồi ở đó, chẳng biết tại sao, lúc nghe được Hi Hi nói, trong đầu của anh hiện lên hình ảnh Diệp An Nhiên, thế nhưng Diệp An Nhiên đã chết.

Thế nhưng Lý Thuận bắt đầu các loại yy, một người đàn ông thích Mặc Thiếu Thiên...

Nghĩ vậy, anh nhin không được, bật cười.

Lý Thuận cười như thế, dẫn tới Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi, còn có Lâm Tử Lam cũng nhau nhìn qua.

Lý Thuận nhanh thu hồi nụ cười, “Tiếp tục, tiếp tục....”

Vì vậy, Hi Hi lườm anh một cái, mở miệng, “Con cũng không xác định có phải như vậy hay không, thế nhưng con xác định, con cùng mẹ không có đắc tội với người nào, cho nên, con chỉ có kết luận như vậy!”

Nghe Hi Hi nói, Lâm Tử Lam cau mày, “Sau đó thì sao?”

“Cho nên, con có một cái ý nghĩ...” Nói xong, Hi Hi hướng bọn họ ngoắc ngón tay, mọi người tiến tới, đang nghe Hi Hi nói thì, Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, “Con xác định sao?”

Hi Hi lắc đầu, “Không xác định, thế nhưng hiện nay, đây là biện pháp duy nhất, từ giờ đến hôn lễ của cha còn nửa tháng, nếu như chúng ta không có thành công, như vậy chúng ta cũng không mất mát gì!” Hi Hi nói.

Nghe Hi Hi nói, Lâm Tử Lam nhìn thoáng qua Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Cha đồng ý!”

Hiện nay, đây là một biện pháp.

Thay vì ôm cây đợi thỏ, không bằng dụ rắn ra khỏi hang.

Lý Thuận mở miệng, “Tôi tin tưởng lão đại nói!”

Nhìn bọn họ đều nói không thành hồi đề, Lâm Tử Lam còn có thể nói cái gì, chỉ có thể gật đầu, “Được rồi, cứ dựa theo con nói mà làm!”

Nghe được bọn họ đáp ứng, khoe miệng Hi Hi gọi lên, mặc kệ thế nào, lúc này đây, bé muốn dụ người kia ra.

... ..thanhhuyen.diendanlequidon.... ..

Buổi tối, Hi Hi ngồi ở máy vi tính, sắc mặt không được tốt lắm.

Chuyện buổi chiều hôm nay ở tòa nhà Tinh Ngữ, căn bản là không tra được gì, bởi vì tất cả camera đều bị phá hư.

Thế nhưng càng như vậy, Hi Hi càng sợ hãi, xem ra, người này cũng không phải đơn giản như vậy, mà là sớm có chuẩn bị!

Nghĩ tới đây, Hi Hi chợt nhớ tới cái gì, lập tức đăng ký hệ thống nội bộ Hợp Tung, “Tập Ni, ở đây không?” Hi Hi hô một câu.

“Ồ, chuyện gì?”

Hi Hi nói một câu, Tạp Ni lập tức trả lời.

“Hoa Hồng, còn đang chấp hành nhiệm vụ sao?” Hi Hi hỏi.

Nhìn dáng vẻ Hi Hi gấp gáp, Tạp Ni nở nụ cười, “Làm sao vậy? Nhớ cô ấy?”

“Đừng làm rộn, chính sự!” Hi Hi nói.

“Cái này...”

“Thế nào? Không tiện nói cho tôi biết?” Hi Hi hỏi, chân mày cau lại.

“Cái này... Không phải là không tiện, chỉ là Hoa Hồng nói, không cho cậu biết!” Tạp Ni nói.

Nghe thế, Hi Hi càng thêm không hiểu nhứ mày, “Vì sao?”

“Ai biết!”

Hi Hi, “...”

“Đều nói tâm tư phụ nữ là khó đoán, đoán không ra!” Tạp Ni nói.

“Cô ấy đã sớm hoàn thành nhiệm vụ có đúng hay không?” Hi Hi hỏi.

“Cũng không sớm, một tuần trước!”

Hi Hi, “...”

“Đem địa chỉ liên hệ của cô ấy cho tôi!” Hi Hi nói.

“Cô ấy nói, không có chuyện gì cũng không cần tìm cô ấy, không cho tôi nói cho cậu biết địa chỉ!” Tạp Ni nói.

“Cô ấy đã nói với anh như thế nào?” Hi Hi hỏi.

“Trực tiếp nói!”

“Gọi điện thoại? Còn nói chuyện phiếm?”

“Nói chuyện phiếm ...”

Vì vậy, lúc Tạp Ni nói ra câu này, Hi Hi bên kia yên tĩnh.

Tạp Ni mới chợt hiểu ra, biết Hi Hi ghi lại lời của anh, nên mở miệng, “Cậu đang làm gì?”

“Không có gì!”

Hi Hi vừa mới dứt lời, Tạp Ni cũng cảm giác không thích hợp, nhìn máy tính, bị người đột nhập.

“Shit, cậu đột nhập máy tôi?” Tạp Ni nói.

“Nếu cô ấy không cho anh nói cho tôi biết, như vậy, không coi là anh nói cho tôi biết!” Hi Hi nói, vừa nói, ngón tay vừa ở trên bàn phím di chuyển.

“Dừng lại, bảo bối, lập tức dừng lại!” Tạp Ni nói.

“Xin lỗi, bắt đầu rồi, đừng không được!” Hi Hi nói, nhanh chóng liếc nhìn anh cùng Hoa Hồng nói chuyện ghi lại.

“Lập tức dừng lại!” Tạp Ni nói.

Hi Hi một bên đột nhập, không nhin được mở miệng, “Tạp Ni, anh thực sự là chuyên nghiệp, trong máy tính nhiều ”Lương thực” như vậy anh cũng không sợ nhìn chảy máu mũi!” Hi Hi nói.

Nghe Hi Hi nói, Tạp Ni hận không thể đập đầu vào tường.

Lúc này, Mặc Tử lập tức mở miệng , “Bảo bối, là dáng vẻ gì?”

“Tôi biết ngay, hàng ngày buồn bực, thoát nhìn bộ dạng nghiêm trang, nhưng không ngờ lại như vậy!”

Nghe Mặc Tử nói, Hi Hi tiếp tục thao tác, “Rất nhiều a!”

“Âu Mỹ? Nhật Hàn? Còn là sản phẩm trong nước?” Mặc Tử hết sức tò mò hỏi.

“Shit, câm miệng!” Tập Ni ở bên kia nhảy dựng lên, ngón tay cũng thật nhanh ở phía trên thao tác, nhưng không cách nào ngăn cản Hi Hi.

“Tập Ni, nếu anh không muốn máy tính bị tiết lộ ra ngoài, thì đừng có ngăn cản!” Hi Hi nói.

Một câu nói, Tập Ni còn dám tiếp tục nữa sao?

“Cậu dừng lại, tôi cho cậu biết!” Không có biện pháp, Tập Ni thỏa hiệp.

“Hay là tôi tìm, đoạn ghi lại anh cũng Hoa hồng nói chuyện phiếm!” Nói xong, Hi Hi liền tìm được đoạn ghi lại Tập Ni cùng Hoa Hồng nói chuyện phiếm, sau đó từ đó ghi lại tìm kiếm tung tích Hoa Hồng.

Mặc Tử không quan tâm, tiếp tục tò mò hỏi, “Bảo bối, mau nói cho tôi biết, rốt cuộc là có cái gì?”

Vì vậy, Hi Hi rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó quay đầu lại, “Cùng người thú!”(* ý chỉ những đoạn phim....)

“Phốc —— ”

Ngoài dự đoán và suy nghĩ của Mặc Tử, Mặc Tử đang uống nước, thực sự nhin không được, trực tiếp phun lên máy tính, một giây kế tiếp, ngồi thẳng người, “Tôi chỉ biết, hàng ngày, khẩu vị tuyệt đối không nặng như vậy, cùng người thú, cũng thật là nặng!” Mặc Tử nhin không được nói.

Hi Hi bình tĩnh tiếp tục tra tung tích của Hoa Hồng.

Lúc này, qua vài giây Mặc Tử, mở miệng, “Bảo bối, phát tới một người!”

Hi Hi, “...”

“Tôi tò mò một chút, lão đạo Tập Ni thích đáng vẽ gì!” Mặc Tử vừa nói, vừa vì mình tìm một cái cớ.

“Mặc Tử, câm miệng!” Tập Ni hò hét.

Mặc Tử lại không quan tâm, không nhìn Tập Ni hò hét và uy hiếp, tiếp tục nhìn Hi Hi, “Bảo bối, phát tới một người!”

Hi Hi làm sao sẽ đơn giản thỏa hiệp, phản hồi, “Có lợi ích gì?”

“Sát, còn có chỗ tốt hơn?”

“Không có chỗ tốt, người nào làm việc?” Nói xong, Hi Hi tiếp tục chuyện của mình.

“Sát!” Mặc Tử chửi rửa một tiếng, đám người kia đều là người không tốt như vậy, nhất là Hi Hi, tuổi không lớn lắm, ý đồ xấu không ít.

Suy nghĩ một chút, Mặc Tử mở miệng, “Cậu nghĩ cậu muốn lợi ích gì?”

“Vậy phải xem thành ý của anh thế nào!” Hi Hi nói.

477. Chương 480: Hi Hi Pk Hoa Hồng

Chương 480: Hi Hi PK Hoa Hồng

Editor: thanh huyền

Suy nghĩ một chút, Mặc Tử mở miệng, “Một trăm vạn!”

Nghe thế, Hi Hi khinh thường gọi lên nụ cười, không trả lời.

Mặc Tử nhú mày, “Cậu không hài lòng?”

Hi Hi tiếp tục chuyện của mình, căn bản coi như không nghe được lời anh nói, một trăm vạn, cho là nhiều sao!

Mặc Tử bắt mắt, “Cậu nghĩ muốn cái gì?”

“Mặc Tử, không phải tôi nói thành ý của anh sao, thành ý của anh cũng chỉ như vậy, anh không có tiền đồ như vậy!”

“Mả mẹ nó!” Bị nhất đứa bé nói, đây là một chuyện bị sỉ nhục đến cỡ nào!

“Vậy cậu muốn thế nào?” Mặc Tử hỏi.

“Quyền phụ trách đại lý lần sau, cho tôi!” Hi Hi nói.

“Lòng tham không nhỏ!” Mặc Tử nói.

“Vậy anh đổi hay không đổi? Người thú.... ..” Vừa nói, Hi Hi vừa dẫn dụ.

“Không đổi!” Mặc Tử kiên quyết không đổi, chút chuyện này, không đáng.

“Mẹ kiếp, quên đi, không đổi tôi xóa.....” Nói Hi Hi kéo thật dài âm cuối, làm bộ muốn xóa bỏ.

Mặc Tử nghĩ, do dự một chút, cuối cùng vẫn mở miệng, “Để cho!”

“Làm gì?”

“Được, thành giao!” Mặc Tử nói.

Nghe Mặc Tử nói, khoe miệng Hi Hi gợi lên một nụ cười.

Lúc này, Mặc Tử nhìn không được chữ bới, “Mẹ kiếp, cậu thật là độc ác!” Bọn họ mấy người này cùng Hi Hi giao tiếp, không chiếm của bé một chút tiện nghi, trái lại chiếm không ít tiện nghi của anh!

“Quyết định, tôi lập tức phát qua cho anh!”

Hi Hi vừa mới dứt lời, Mặc Tử bên kia lập tức biểu hiện trạng thái.

Tạp Ni không bình tĩnh, có loại kích động muốn đập máy.

“Hi Hi! ! !” Lúc này, Tạp Ni ở bên kia cắn răng nghiêng lợi kêu một tiếng.

Thế nhưng bản lĩnh Hi Hi đã rất thâm hậu, cắn bản không nhìn.

“Nói chuyện, nếu không tôi sẽ đập máy tính!” Tạp Ni một chữ một mở miệng, ngôn ngữ tràn đầy tức giận.

“Tốt, anh đập, dù sao số liệu tất cả trong máy của tôi, anh đập tôi có thể khôi phục!” Hi Hi không nhanh không chậm nói.

Trời biết, lúc Hi Hi nói ra những lời này, Tạp Ni thực sự thiếu chút nữa đập máy tính.

Bởi vì một câu nói phía sau của Hi Hi, mới ngưng được động tác của anh.

“Chỉ là hệ thống nội bộ Hợp Tung sẽ phải chịu tổn thương, nếu như người khác thừa lúc vắng mà vào, vậy cùng tôi không có quan hệ!” Hi Hi nói, làm cho động tác của Tạp Ni dừng lại.

“Xem như cậu lợi hại!” Tạp Ni cắn răng nghiêng lợi nói.

“Vậy là tôi tự tra ra, còn chính là nói cho tôi biết?” Hi Hi hỏi.

“Tôi nói!” Tạp Ni cuối cùng độc ác, quyết định bán đứng Hoa Hồng!

Nghe được nói Tạp Ni những lời này, lúc này Hi Hi mới nở nụ cười, “Cho sớm thì có phải xong rồi không!”

Tạp Ni có dáng vẻ, nếu Hi Hi ở trước mặt anh thì anh sẽ giết bé.

Cũng may Hi Hi không nhìn thấy!

Vì vậy, Tạp Ni lấy địa chỉ Hoa Hồng, còn có phương thức liên lạc cho Hi Hi.

Không có Tạp Ni, Hi Hi cũng không tra ra được.

Kết quả Hi Hi lấy được địa chỉ câu nói đầu tiên là, “Cám ơn nhiều!”

“Khách khí!” Tạt Ni một chữ một nói, thực sự hận Hi Hi không thể ở trước mặt của anh, lại cái mông nhỏ, hung hăng đánh một trận.

Hi Hi nói, “Thế nhưng Hoa Hồng nói chuyện với anh cũng đã ẩn địa chỉ rồi!”

Tạt Ni, “...”

Nguyên nhân Hi Hi tìm không được! ! !

Tạt Ni thực sự muốn phát điên a a a ! ! !

Hi Hi không nhìn Tạt Ni phát điên, cầm địa chỉ liên hệ với Hoa Hồng.

Kết quả, dẫn tới cuộc chiến tranh của Mặc Tử cùng Tạt Ni!

... thanhhuynh.diendanlequidon.... ..

Hoa Hồng đang uống rượu đỏ xem ti vi, thấy có điện thoại di động kêu lên, không chút để ý cầm lên.

Thế nhưng khi nhìn đến dãy số, cả người Hoa Hồng bật dậy.

Nuốt xuống rượu đỏ, Hoa Hồng giả vờ trấn định, ở trên ghế sofa, lười biếng nhấn phím trả lời.

“Alo...” Tiếng nói mị hoặc truyền qua.

Hi Hi ở điện thoại bên kia, nghe được tiếng nói của Hoa Hồng, dĩ nhiên không khỏi nổi da gà, lúc này mới bao lâu không gặp, tiếng nói tại sao như vậy.

Thế nhưng lời này, Hi Hi làm sao dám nói? Hoa Hồng nhất định sẽ giết bé!

Hắng giọng một cái, Hi Hi mở miệng, “Hoa Hồng?”

“Là tôi!” Hoa Hồng mở miệng, tiếp tục uống rượu đỏ, giả bộ cao ngạo.

“Em là Hi Hi!” Hi Hi mở miệng.

“A, có chuyện gì không?” Hoa Hồng tiếp tục không lạnh không nhạt lên tiếng.

Nghe Hoa Hồng nói, Hi Hi nghiêng răng nghiêng lợi, giỏi lắm!

“Có a!” Hi Hi mở miệng.

“Có chuyện, cần chị hỗ trợ! ”

Nghe thế, Hoa Hồng cảm thấy không vui, chỉ có lúc muốn giúp một tay mới nhớ tới cô sao?

“Chuyện gì?” Hoa Hồng hỏi, giọng nói không mặn không nhạt, làm cho người khác không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì.

“Kỳ thực cũng không có chuyện gì, gần nhất thiếu chút nữa bị đánh lén, cho nên.... ..”

Nghe được Hi Hi nói, rượu đỏ trong miệng Hoa Hồng thiếu chút nữa phun ra, cô lập tức ngồi thẳng, mở miệng, “Cậu nói cái gì?”

“Không có gì, ngày hôm nay thiếu chút nữa bị đánh lén, cho nên tìm chị giúp một chuyện!”

“Người nào làm! ?” Hoa Hồng hỏi, còn lộ ra một chút khẩn trương.

“Không biết!”

“Mẹ kiếp!” Hoa Hồng mắng, theo Tạt Ni học tập, lập tức lộ ra ngoài.

Kỳ thực Hi Hi nghĩ, Hoa Hồng có đôi khi nói thô tục, còn là rất có cá tính.

Không thấy, thế nhưng nói trực tiếp như vậy, thuận miệng như thế.

Thế nhưng nghe giọng Hoa Hồng rất lo lắng cho mình, Hi Hi còn rất hưởng thụ.

“Làm sao vậy?” Hi Hi hỏi.

“Nói cho tôi biết mọi chuyện.....” Nói được một nửa, Hoa Hồng chợt nhớ tới cái gì, nghe trong lời nói của Hi Hi mang theo mỉm cười, Hoa Hồng hỏi, “Cậu đang thử thăm dò tôi?”

“Không có, em xin thề, đây là sự thật!”Hi Hi giơ tay lên thề!

Nghe Hi Hi nói, Hoa Hồng lúc này mới hài lòng, tiếp tục mở miệng, “Tìm tôi có việc gì?”

“Chị bây giờ ở nơi nào?” Hi Hi hỏi.

Hoa Hồng suy nghĩ một chút, mở miệng, “Hawai!”

“Chị tới Hawai để làm gì?”

“Nhiệm vụ hoàn thành, nghỉ phép!”

Hi Hi, “...”

“Buổi sáng ngày mai, sau khi em tỉnh dậy, muốn nhìn thấy chị!” Hi Hi nói.

“Dựa vào cái gì cậu muốn nhìn thấy tôi, tôi phải trở về?”

“Được rồi, chị không nên trở lại, nhưng nếu như tay súng bắn tĩa kia xuất hiện, em sẽ không may mắn như thế!”Hi Hi nói.

Lời này, hoàn toàn là cố ý nói cho Hoa Hồng nghe.

Quả thực, Hoa Hồng nghe vậy, trực tiếp chửi bới, “SHIT!”

“Chuyện không liên quan tới tôi!”

“Đúng vậy, mặc kệ chuyện của em, em tự sinh tự diệt được rồi!” Hi Hi nói.

Hoa Hồng, “... Cậu cố ý?” Hoa Hồng hỏi.

Tuyệt đối, lúc Hi Hi nói lời này, là cố ý kích của cô!

Nghe thế, Hi Hi cười hắc hắc một tiếng, “Chị Hoa Hồng thân ái của em, em nào cố ý? Người ta nhớ chị không phải sao?”

“Nhớ tôi? Nhớ tôi mà không liên hệ với tôi?”

“Tập Ni nói chị đang chấp hành nhiệm vụ không phải sao? Em làm sao có thể quấy rối lúc chị đang làm nhiệm vụ, thật sự, em nhớ chị!” Hi Hi vừa đâm vừa xoa.

Dáng vẻ này, đối với Hoa Hồng đặc biệt dùng được.

Thế nhưng dáng vẻ này, cũng giới hạn vì là Hi Hi sử dụng, đổi thành người khác, sớm đã bị Hoa Hồng giết chết trong nháy mắt!

Quả thực, nghe thế, khoe miệng Hoa Hồng không khỏi gợi lên, nhưng vẫn mạnh miệng, “Hừ, bớt lảm lời!”

Nghe tiếng nói của Hoa Hồng, Hi Hi chỉ biết, Hoa Hồng động tâm, vì vậy cái miệng nhỏ ngọt hơn.

“Em nào có ba hoa? Em nói là sự thật, em nhiều lần lấy tin tức bên phía Tập Ni, thế nhưng anh ấy không có nói cho em!”

“Phải không?”

“Đúng vậy!”

“Ngày hôm nay em phải mất thật nhiều hơi sức mới lấy được, thế nào anh ấy cũng không cho!”Hi Hi nói, dáng vẻ ủy khuất.

Nghe vậy, Hoa Hồng nhú mày, là thế này phải không?

Cô trước đây cho Tập Ni địa chỉ liên hệ của cô, chính là vì muốn anh cho Hi Hi, không nghĩ tới lại như vậy!

Nghĩ như vậy, Hoa Hồng âm thầm cho Tập Ni một món nợ.

Thế nhưng Táp Ni ủy khuất, người tốt không chịu nổi!

Đáp ứng chuyện của Hoa Hồng, bị Hi Hi đào ra không ít bí mật, còn bị Hoa Hồng âm thầm ghi một món nợ!

Ngoài dặm không biết!

“Chị Hoa Hồng thân ái, nếu như chị nghỉ phép xong rồi, cũng nhanh trở về, bảo bối làm mấy món ngon cho chị!” Hi Hi bắt đầu ở trong điện thoại lấy lòng.

Kỳ thực, lúc Hi Hi nói, Hoa Hồng cũng đã động lòng, thế nhưng vẫn muốn cứng rắn, “ Thế nhưng tôi đang nghỉ phép!” Ngụ ý, không phải một chốc là có thể trở về!

Dù sao đối với Hoa Hồng mà nói, cô nhất định phải cho Hi HI biết, tầm quan trọng của cô, cô rời đi lâu như vậy, thậm chí ngay cả điện thoại cũng không gọi.

“Nghỉ phép lúc nào cũng có thể, về sau có thời gian, bảo bối cùng chị đi, chị mau trở về đi!” Hi Hi ở trong điện thoại nói không ngừng.

“Khụ khụ, để tôi suy nghĩ!”

Nghe khẩu khí Hoa Hồng, hay là muốn giả bộ.

“Vậy được rồi, chị thực sự muốn một thời gian, quên đi, ngày mai em ra cửa cẩn thận một chút, mặc áo chống đạn, nhưng súng bắn tĩa thường bán vào nơi nào? Tim? Còn có đâu?” Hi Hi bắt đầu nói hù dọa Hoa Hồng.

Hoa Hồng nghe, cũng nhin được nghĩ tới tình cảnh của Hi Hi.

“Ai, quên đi, bất kể là trái tim hay là đầu, đều giống nhau, một phát bắn trúng, đều như vậy!”

Hoa Hồng, “...”

“Được rồi, đã khuya lắm rồi, Hoa Hồng thân ái, đi ngủ sớm, em đã mấy ngày không ngủ, đi ngủ trước, ngủ ngon!” Nói xong, Hi Hi không để cho Hoa Hồng cơ hội nói chuyện, trực tiếp cúp điện thoại.

Hoa Hồng nghe được một nửa, lúc này mới phản ứng lại, còn chưa kịp nói gì, điện thoại đã bị cúp.

Nhìn điện thoại, Hoa Hồng nhin không được ném qua một bên.

“Chết tiệt!”

Hoa Hồng đứng dậy, trực tiếp thu dọn đồ đạc, dự định rời đi!

478. Chương 481 : Hi Hi Lấy Lòng.

Chương 481 : Hi Hi lấy lòng.

Edit: Nhan Như Song

Mà Hi Hi bên kia, sau khi cúp điện thoại, không có bất kỳ lo lắng cùng hoài nghi Hoa Hồng sẽ không tới, trực tiếp ôm một loại cảm giác tốt đẹp chính là tâm tình phải đi ngủ.

Quả nhiên, hôm sau.

Hi Hi mới vừa tỉnh ngủ, rời giường, liền nghe đến một hồi tiếng chuông cửa dồn dập.

Hi Hi còn mặc áo ngủ phim hoạt hình, đi mở cửa.

Quả thật, Hoa Hồng đã đứng ở trước cửa.

Nói thật, Hi Hi nghĩ Hoa Hồng nhất định sẽ trở về, nhưng thật sự không ngờ sau khi bé mở mắt ra, Hoa Hồng đã xuất hiện ở trước mặt của bé.

Một khắc kia, Hi Hi chớp con ngươi một cái!

Hơn nữa, rất dùng sức chớp con ngươi một cái!

Lúc đang xác định không có nhìn lầm, lúc này Hi Hi mới mở miệng, “Hoa Hồng?”

Hoa Hồng đứng ở ngoài cửa, vẫn đẹp như cũ, làm cho người ta nhìn đã cảm thấy kinh ngạc, mà bên kia, bộ dạng lại xem ra long đong mệt mỏi, giống như vừa chạy tới.

“Thế nào? Không nhận ra?” Hoa Hồng không vui mở miệng, nghĩ đến Hi Hi dùng loại biện pháp như thế kích cô trở lại, Hoa Hồng ít nhiều vẫn còn có chút không vui.

Nghe lời Hoa Hồng nói, Hi Hi gật đầu liên tục, “Biết, biết!”

“Chị thật sự, nhanh như vậy đã trở lại rồi hả?” Hi Hi không thể tưởng tượng nổi hỏi.

Khóe miệng Hoa Hồng tràn ra một nụ cười lạnh, nhưng quét Hi Hi một cái, còn không phải do cậu kích sao!

Nếu như không phải do cậu nói những lời đó, làm sao có thể thật sự đến sau khi cậu tỉnh ngủ!

“Thế nào? Không hoan nghênh hả?” Hoa Hồng mở miệng,

“Không hoan nghênh, tôi liền đi!”

“Không không không!” Hi Hi vội vàng mở miệng ngăn cô lại, “Tôi thương yêu Hoa Hồng nhất, làm sao tôi lại không hoan nghênh chị, tôi nhớ chị muốn chết, hoan nghênh, hoan nghênh. . . .” Nói xong, Hi Hi vội vàng vọt tới mở cửa, để Hoa Hồng đi vào.

Hoa Hồng đứng trước cửa, nhìn vẻ ân cần của Hi Hi, lúc này trong lòng mới dịu lại một chút, trực tiếp lắc môn đi vào.

Nhìn Hoa Hồng đi vào, Hi Hi vội vàng đóng cửa lại, đi theo.

“Chị mới từ bên kia nghỉ phép trở lại sao?” Hi Hi hỏi.

“Nếu không thì sao?”

Hi Hi, “. . . .”

Được rồi, mặc kệ như thế nào, Hi Hi vẫn vô cùng cảm động.

Lúc này, Hi Hi lập tức ân cần theo sau, “Thật sự là cực khổ, nếu không tôi làm bữa ăn sáng cho chị có được hay không?” Hi Hi nói.

“Tốt, chẳng qua tôi phải đi tắm trước!”

“Được được được, chị đi tắm trước, tôi lập tức làm bữa ăn sáng cho chị!” Hi Hi cười nói.

Vì vậy, Hoa Hồng quét Hi Hi một cái, hất cằm dưới gầy gò lên, trực tiếp vào phòng tắm.

Hi Hi không nói hai lời, trực tiếp chui vào phòng bếp, bắt đầu làm bữa ăn sáng.

Lâm Tử Lam là loại sinh vật bình thường thức cũng rất đúng giờ, sau khi thức dậy, Mặc Thiếu Thiên cũng đã dậy.

Dù thế nào cũng đồng ý với Hi Hi là phải làm bữa ăn sáng, Mặc Thiếu Thiên coi như tương đối làm tròn bổn phận, mới vừa cùng Lâm Tử Lam đi ra ngoài, đúng lúc, Hoa Hồng tắm xong từ phòng tắm đi ra.

Ba người có thể nói là vừa chạm mặt.

Một khắc kia, ba người đều sững sờ ở đó.

Nếu như không phải biết Hoa Hồng, nhất định sẽ cho rằng người là do Mặc Thiếu Thiên mang về!

Hoa Hồng nhìn bọn họ, khóe miệng nâng lên một nụ cười,

“Chào buổi sáng!” Nói xong, tự động chạy tới ghế sa lon bên kia.

Tùy ý sờ tóc một chút, tư thái mê người.

Hoa Hồng gọi cảm, cái này không thể phủ nhận.

Nếu như lúc trước, Hoa Hồng này, nhất định là đối tượng Mặc Thiếu Thiên xuống tay, nhưng bây giờ, Mặc Thiếu Thiên đổi khẩu vị, thích nhẹ!

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên hai mặt nhìn nhau, thế nào cũng không nghĩ tới khi gặp sẽ là tình huống như vậy!

Lúc này, Hi Hi từ phòng bếp lộ ra cái đầu nhỏ, “Cha, mẹ, hai người đã tỉnh rồi hả?”

Một tiếng của Hi Hi, mới gọi hai người bọn họ đang suy nghĩ trở về.

“Ừm!” Mặc Thiếu Thiên đáp một tiếng, chạy thẳng vào phòng bếp.

Lâm Tử Lam cũng đi tới phòng khách, cùng Hoa Hồng nói chuyện.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi qua giúp một tay, nhìn Hi Hi, “Tình huống thế nào?”

Hi Hi bắt đầu dĩ nhiên vai, “Chính là tình huống cha thấy!”

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Vì vậy, sau khi làm xong bữa ăn sáng, Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên để lên bàn, Hoa Hồng cũng đi đổi một bộ quần áo, ngay cả khi không trang điểm, cũng tuyệt đối coi như là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Da thịt vô cùng mịn màng, tuyệt đối không khô, tóc dài xõa ở phía sau, xem ra, thật là một mỹ nữ linh động.

Hi Hi nhìn qua hai lần, chỉ hận cô lớn, tôi không lớn, tôi lớn, cô mau già!

Ai.

Hi Hi thở dài một cái thật lâu.

Lúc này, bốn người ngồi ở trên bàn ăn, nhìn bữa ăn sáng phong phú, Hoa Hồng ăn không khách khí chút nào, vừa ăn, ánh mắt của Hi Hi trực tiếp dừng trên người mình.

“Đúng rồi, cậu để tôi trở lại, rốt cuộc là chuyện gì?” Hoa Hồng nói.

“Không có chuyện gì, chính là nhớ chị!” Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Lâm Tử Lam, “.”

Hoa Hồng, “.”

Mặc dù biết rõ Hi Hi cố ý nói như vậy, nhưng trong lòng của Hoa Hồng khi nghe xong thật thoải mái, cười, gật đầu một cái, “Ừm!”

Sau đó, tiếp tục ăn bữa sáng.

Hi Hi nhìn, Hoa Hồng cũng không hỏi cái gì?

Thật không hỏi! ?

Nhìn chằm chằm Hoa Hồng nửa ngày, hiển nhiên, Hoa Hồng tin lời bé nói, cái gì cũng không hỏi nữa, hơn nữa, ăn rất ngon.

Nhìn bộ dạng của Hi Hi, tất nhiên Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên biết Hi Hi có ý đồ gì, chỉ là khó thấy được Hi Hi kinh ngạc, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên cũng coi như không thấy, tiếp tục ăn bữa sáng.

Nhìn bọn họ cũng bình tĩnh như vậy, hơn nữa, không người nào để ý bộ dáng của bé, sao Hi Hi còn ăn được.

Suy nghĩ một chút, Hi Hi ấp úng mở miệng, “Thật ra thì, có một chút chuyện nhỏ tìm chị giúp một tay!”

Cuối cùng, Hi Hi vẫn yếu ớt mở miệng.

Nghe thế, Hoa Hồng nhíu mày nhìn về phía bé, cũng biết, bé tìm mình không thể có chuyện tốt.

Nhớ chị gì đó, tất cả đều là nói nhảm!

“Không phải cậu nói nhớ tôi sao?” Hoa Hồng nhìn Hi Hi hỏi, giọng nói tràn đầy bất mãn nồng đậm.

“Cái này là nguyên nhân chủ yếu, nhưng ngoài ra cũng có một chút xíu chuyện nhỏ, cần chị giúp một tay!” Hi Hi nói, nhìn Hoa Hồng cười, bộ dáng kia, rõ ràng chính là vẻ mặt lấy lòng.

Hoa Hồng cũng biết sẽ là dạng này!

Cho dù không vừa lòng, cũng biết mục đích này của Hi Hi.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Hi Hi, vô luận như thế nào Hoa Hồng cũng không cự tuyệt được, cuối cùng mở miệng, “Chuyện gì?”

Vì vậy, Hi Hi nhìn Hoa Hồng, đem kế hoạch của bọn họ, nói một lần với Hoa Hồng.

Sau khi nghe được, Hoa Hồng cau mày, “Cậu xác định cậu không phải đang nói đùa?”

Hi Hi gật đầu, “Chị cảm thấy hiện tại tôi có tâm tư cười giỡn việc này sao?” Hi Hi nhìn cô hỏi.

Lúc này, ánh mắt của Hoa Hồng nhìn Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên, bọn họ cũng đều nhìn Hoa Hồng.

Hình như, Hoa Hồng giống như nữ chính đến trễ nhất, chờ cô gật đầu.

Lúc này, Hi Hi mở miệng, “Trừ cái này, tôi không nghĩ được biện pháp khác, lập tức tới ngay hôn lễ cha cùng mẹ, tôi không muốn trong lúc này xảy ra chuyện gì nữa!” Hi Hi nói.

Bộ dạng Hoa Hồng khó mà tin được nhìn bọn họ, nhìn dáng vẻ vô cùng nghiêm túc của Hi Hi, Hoa Hồng vẫn không nhận được nhìn Lâm Tử Lam mở miệng, “Sẽ không ghen?”

Lâm Tử Lam cúi xuống, lắc đầu một cái, “Tôi tin tưởng, anh không phải món ăn của cô!”

Lúc này, Hoa Hồng nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên, thật sự vẫn có bộ mặt phớt tỉnh gật đầu một cái, “Xác thực!”

“Nếu đã như vậy, tôi sẽ chịu thua thiệt một chút, thử làm một chút!”

Nghe thế, Hi Hi lập tức nở nụ cười, “Có thật không?”

“Cậu lừa tôi tới đây, tôi còn có lựa chọn nào khác sao?” Hoa Hồng nhìn Hi Hi hỏi ngược lại.

Chuyện này cũng nhờ Hi Hi mở miệng, đổi lại là người khác, Hoa Hồng cũng không quan tâm dù chỉ một chút.

Nghe lời Hoa Hồng nói, Hi Hi nở nụ cười, “Tôi biết ngay Hoa Hồng tốt nhất, không uống phí tôi đây nhớ chị!”

Hoa Hồng cười với bé, “Múc cho tôi một chút canh đi!”

Nghe lời Hoa Hồng nói, Hi Hi cười hắc hắc, “Nếu đã như vậy, quyết định thế đi!”

^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^

Vì vậy, sau khi đến công ty.

Lại một lời đồn đãi mới nổi lên ở công ty.

Hôn lễ của Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam sẽ diễn ra trước thời hạn.

Định cuối tuần sẽ tổ chức.

Tin tức này, nội bộ công ty lại nổi lên một trận xao động không nhỏ.

Vốn sẽ tổ chức vào tháng sau, hiện tại lại biến thành một tuần lễ.

Mọi người rối rít suy đoán, Mặc tổng gấp làm gì?

Người của bộ phận thiết kế, vây quanh Lâm Tử Lam, hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Lâm Tử Lam chỉ cười không nói.

Nhưng bộ dáng kia, làm người ta thấy, là hết sức hạnh phúc.

Mặc dù mọi người đều hiếu kỳ, nhưng nhìn Lâm Tử Lam cười hạnh phúc như vậy, cũng biết là Mặc tổng quá yêu, không nhịn được vội vàng sớm lấy về nhà một chút!

Càng làm cho mọi người vui mừng chính là, Mặc Thiếu Thiên mời mọi người của công ty dự lễ.

Quyết định tổ chức ở khách sạn MK.

Hơn nữa, không cần quà.

Tin tức này, mới khiến cho bọn họ thật sự vui mừng!

Vốn là, đưa quà lớn, bọn họ không kham nổi, đưa ít, lại không đủ thành ý, hiện tại Mặc Thiếu Thiên làm như vậy, trên dưới MK đều hoan hô.

Đều chỉ nói Mặc Thiếu Thiên anh minh.

Lập tức, Mặc Thiếu Thiên lại đạt được sự ủng hộ của không ít người.

Trước hình tượng ngựa đực của Mặc Thiếu Thiên, trong lòng của bọn họ đã phai đi.

Phòng thiết kế, thật sự náo nhiệt.

Có người nói, “Mặc tổng của chúng ta, hiện tại càng ngày càng có đạo đức rồi, thật là anh minh!”

“Đó là đương nhiên, ai, mọi người có phát hiện không, kể từ khi Tử Lam tới công ty chúng ta, Mặc tổng đã thay đổi không giống như trước! Cho nên nói, sức mạnh của ái tình vẫn tương đối vĩ đại!” Không ít đồng nghiệp vây quanh Lâm Tử Lam cười nói.

Đối với chuyện của Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên, mọi người đều ôm một loại tâm tình chúc phúc.

Duy chỉ có một người.

Sau khi nghe được tin tức này, Vi An ngồi ở nơi nào, cũng đều ngồi không yên.

Không ngờ, lúc trước định một tháng sau sẽ tổ chức, hiện tại lại biến thành một tuần!

Chỉ cần vừa nghĩ tới bọn họ hạnh phúc cười, Vi An không thể nhịn nổi!

Đang lúc ấy thì Mạc Lương đi tới, “Hoãn lại lịch trình buổi chiều của Mặc tổng!”

Vi An ngồi ở chỗ đó không động đậy.

Mạc Lương nhìn cô, nhíu nhíu mày, “Vi An? Vi An!”

Liên tục kêu hai tiếng, lúc này thần trí Vi An mới phục hồi, cô nhìn Mạc Lương, sắc mặt lập tức thay đổi, “Thế nào?”

Mạc Lương nhìn cô, “Cô làm sao vậy?”

Vi An lắc đầu một cái, “Không có gì. . . . Có thể là có chút không thoải mái!”

“Không có việc gì, muốn đi gặp bác sĩ hay không?”

Nghe lời Mạc Lương nói, Vi An khổ sở cười cười, “Không cần, có thể là quá mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút là được!”

Nghe lời Vi An nói, Mạc Lương như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, “Ừ, mặc dù ở bên cạnh Mặc tổng mệt mỏi một chút, nhưng thu vào vẫn rất khả quan, hơn nữa sau này cho dù đi nơi nào làm việc, đều là đứng đầu!”

479. Chương 482: Kế Hoạch Của Hihi

Editor: Linh LG

Nghe lời Vi An nói, Mạc Lương dường như hiểu được suy nghĩ, gật đầu, “Ừ, mặc dù ở bên Mạc tổng một mỗi một chút, nhưng mà thu nhập rất cao, hơn nữa mặc kệ đi nơi nào làm việc, cũng thuận lợi!”

Nghe Mạc Lương nói, Vi An cười gật đầu, “Vâng!”

“Tốt lắm, đem lịch trình buổi chiều của Mạc tổng cho dời lại, sau đó sắp xếp tất cả phóng viên đến phòng hội nghị!” Mạc Lương nói.

Nghe Mạc Lương nói, Vi An nhú mày, “Phóng viên?”

“Ừ, buổi chiều Mạc tổng mời phóng viên tổ chức họp báo!”

“Vi sao? Chẳng lẽ công ty có chuyện gì?”

“Mạc tổng kết hôn, có phải chuyện đại sự hay không?” Mạc Lương nhú mày hỏi lại.

Nghe thế, Vi An giật mình, Mạc Lương cười, “Tốt lắm, mau chuẩn bị đi!”

Vi An gật đầu.

Mạc Lương xoay người đi, nhưng sau khi đi vài bước, quay đầu lại nhìn Vi An, chân mày khẽ cau lại, cuối cùng cũng không nói gì, rời đi.

Lúc chiều.

Quả thực, Mạc Thiếu Thiên ở phòng hội nghị tổ chức họp báo với phóng viên, tuyên bố cùng Lâm Tử Lam kết hôn.

Trong nháy mắt, truyền thông hào hứng không thôi.

Mạc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam đứng trước giới truyền thông, hai người một người một thân quần áo màu đen, một người một thân quần áo sắc vàng nhạt, hai người có thể nói đều là con cưng của trời, hai người trước mặt ống kính, chói mắt cực kỳ.

Mạc Thiếu Thiên cười vô lại mà khí phách, Lâm Tử Lam cười tự tin mà trang nhã, hai người thoát nhìn xứng đôi vô cùng.

Mạc Lương cùng Vi An ở một bên nhìn, khóe miệng Mạc Lương cười yếu ớt, mà ánh mắt Vi An, từ đầu đến cuối đều không rời khỏi Lâm Tử Lam cùng Mạc Thiếu Thiên.

Ánh mắt kia mang theo một tia hận ý, gắt gao quấn quanh hai người họ.

“Mạc tổng, xin hỏi hôn lễ của hai người, quyết định tổ chức ở nơi nào?” Một phóng viên hỏi.

Lúc này, Mạc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn thoáng qua Lâm Tử Lam, ánh mắt mang theo dáng vẻ cưng chiều, mỉm cười, nhìn về phía phóng viên, “Thời gian cùng địa điểm cũng đã chọn rồi, đến lúc đó tôi sẽ phát thiệp mời cho mọi người, hy vọng mọi người đến lúc đó có thể tới!”

Hành động này của Mạc Thiếu Thiên, khiến cho giới truyền thông hưởng ứng không ít .

Mọi người đều thích như vậy!

Không cần phải đi chụp lên!

Cuối cùng, Mạc Thiếu Thiên chiếm được sự ủng hộ của giới truyền thông.

“Mạc tổng, xin hỏi hôn lễ lần này có sắp xếp gì đặc biệt sao?”

“Việc này đương nhiên là có, nhưng về chi tiết, đến lúc đó sẽ biết!”

“Lâm tiểu thư, xin hỏi cô có biết chuyện Mạc tổng là người đàn ông hoàn hảo được si mê nhất thành phố A không?” Lúc này, đề tài đều chuyển hướng Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam đứng ở bên cạnh Mặc Thiếu Thiên, có vẻ hết sức tự tin, nhưng cũng vô cùng dịu dàng trang nhã.

Nghe câu hỏi này từ phóng viên, Lâm Tử Lam cười, gật đầu, “Vâng, chuyện này cũng có ích lắm, giúp cho anh ấy trở nên thay đổi!”

Lâm Tử Lam nói câu kia, lại thêm trêu chọc, lập tức chọc cười không ít phóng viên.

“Lâm tiểu thư, cô không có ý kiến gì sao?” Phóng viên hỏi tiếp.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở bên Lâm Tử Lam, ánh mắt dừng lại ở trên mặt của cô, dường như đoán được Lâm Tử Lam sẽ nói những lời tốt về anh, trên mặt hiện rõ vẻ đắc chí.

Lâm Tử Lam ngược mắt, nhìn vào mắt Mặc Thiếu Thiên, sau đó cười, “Cảm ơn vị phóng viên này, thành công làm cho Mặc Thiếu Thiên thay đổi, tuy rằng lúc trước, Mặc Thiếu Thiên đều là tai tiếng không ngừng, nhưng tôi hiểu rõ, một người đàn ông tốt, nhất định phải trải qua một số chuyện, mà tôi cũng tin tưởng, sau hôn lễ anh ấy sẽ chung thủy với tôi, thật ra thì, ba tháng trước, tôi cũng đã thấy rõ rồi, cho nên, tôi tin tưởng anh là một người đàn ông tốt!” Lâm Tử Lam cười, từng chữ từng chữ một nói.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở một bên nghe, hết sức lọt tai, hài lòng.

Mọi người cũng đều nghe, dường như đối với lời Lâm Tử Lam nói, tỏ vẻ đồng ý.

Quả thực, Mặc Thiếu Thiên làm cho mọi người thấy được anh không phải là người giống như vậy.

Vì thế, kế tiếp một loạt vấn đề hóc búa, đối với Mặc Thiếu Thiên dễ dàng rất nhiều.

Dù sao, người ta đối tốt thì mình cũng tốt, Mặc Thiếu Thiên đã mời bọn họ đến, ai còn đặt ra vấn đề hóc búa với Mặc Thiếu Thiên, phải biết rằng, có thể được Mặc Thiếu Thiên mời đến, cũng đã là một chuyện vô cùng khó.

Có lẽ phóng viên phải chen chúc giành nhau để đi vào!

Vì thế, những vấn đề tiếp theo, tất cả mọi người đều trải qua trong không khí thoải mái.

Một giờ sau, mới chấm dứt hợp báo, Mặc Thiếu Thiên nhìn đồng hồ đeo tay, mở miệng, “Thật xin lỗi, hiện tại tôi cùng vị hôn thê của tôi phải đi chụp ảnh cưới, cho nên buổi hợp báo hôm nay, diễn ra đến đây thôi, hy vọng đến lúc đó, có thể rất hân hạnh được đón tiếp mọi người!”

Mặc Thiếu Thiên vô cùng khách sáo nói.

Ai cũng biết, Mặc Thiếu Thiên từ trước đến nay không nói lời khách sáo, không sai thì chính là không nể mặt người khác, hiện tại Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên lịch thiệp như vậy, lễ phép như vậy, khách khí như vậy, tất cả mọi người có chút vừa vui vừa sợ.

Chẳng qua, hết thấy công lao này, mọi người đương nhiên biết đều là nhờ công của Lâm Tử Lam.

Mặc Thiếu Thiên là vì gặp Lâm Tử Lam mới thay đổi nhiều như vậy .

Vì thế, Mặc Thiếu Thiên là người đàn ông hoàn hảo được nhiều người si mê.... ..

Vì thế, lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp mang theo Tử Lam đi ra khỏi đại sảnh, để lại Mặc Lương cùng Vi An xử lý khắc phục hậu quả.

Nhìn bóng lưng bọn họ, chân mày Vi An cau lại, cặp mắt tràn đầy hận ý không rõ tại sao.

^^^^^^^^^^

Ngay sau đó, Mặc Thiếu Thiên đưa Lâm Tử Lam đi chụp ảnh cưới, Lý Thuận cũng đưa Hi Hi tới .

Thành phố A là trung tâm chụp ảnh cưới đẹp nhất.

Cả nhà cùng chụp hình cưới, Mặc Thiếu Thiên mặc một bộ trang phục màu trắng, thoát nhìn vô cùng yêu nghiệt, giống như Bạch Mã hoàng tử từ trong truyện cổ tích bước ra, mà váy cưới của Lâm Tử Lam là màu sâm banh, thoát nhìn hết sức tươi mát thoát tục.

Mà lễ phục của Hi Hi cũng một thân màu trắng, cười vô cùng vui vẻ.

Ngay cả làm dáng, không nghĩ tới thậm chí có một ngày có thể cùng cha mẹ cùng nhau chụp ảnh cưới, Hi Hi cực kỳ vui vẻ, miệng cười không ngừng, sau khi chụp xong cho cả gia đình, rồi chụp riêng Mặc Thiếu Thiên cùng Tử Lam, Hi Hi ở một bên còn làm tổng chỉ huy, chỉ cho hai người làm động tác gì, chụp như thế nào.

Mặc Thiếu Thiên giống như được trời sinh ra là người có cuộc sống dưới ánh đèn, mỗi một động tác đều hết sức tự nhiên, xem ra vô cùng thoải mái, mập mờ.

Tư thế nhẹ ôm Lâm Tử Lam, nhìn vào ánh mắt của Lâm Tử Lam, mỗi một hành động, cũng tràn đầy nghệ thuật.

Mà Lâm Tử Lam, vốn dĩ có làn da trắng muốt, hơn nữa vô cùng ăn ảnh, dưới sự hướng dẫn của Mặc Thiếu Thiên, động tác nào cũng đều tự nhiên, không giống làm ra vẻ, cho nên chụp ảnh, hết sức thuận lợi.

Hi Hi ở phía sau nhìn vào ống kính, mỗi khi nhiếp ảnh gia chụp xong tấm nào, Hi Hi cũng nói tốt.

Là thật tốt!

Lúc này, cả nhóm chụp hình tập trung lại, nhiếp ảnh gia cho nghỉ ngơi một chút, vì thế, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên thay đổi một bộ lễ phục khác, thay đồ xong, ngồi ở bên kia nghỉ ngơi.

Hi Hi đã ở một bên, Lâm Tử Lam nhìn hai người, “Hai người nói, cách này có tác dụng sao?”

Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi, ai cũng không cho Tử Lam một câu trả lời khẳng định, đến bây giờ, hai người ngay cả kẻ ở sau lưng động thủ là ai cũng không biết, đủ để thấy được, người kia cũng không đơn giản, cũng có thể nói là đã tính toán rất kỹ càng.

Đúng là bởi vì như vậy, họ mới phải làm như thế này.

Mặc kệ người kia rốt cuộc là vì cái gì, nhưng mục đích rất rõ ràng, muốn lấy mạng của Lâm Tử Lam cùng Hi Hi.

Cho nên họ cũng không thể không ra hạ sách này.

Lúc này, Hi Hi vừa chuẩn bị hình trong điện thoại di động, vừa mở miệng, “Mẹ, mặc kệ thế nào, làm sẽ làm nghiêm túc một chút, tuy rằng không biết người kia rốt cuộc vì nguyên nhân gì, nhưng chúng ta biết mục đích của hắn rất rõ ràng, chính là người sống ta chết, chỉ cần chúng ta liên tiếp lộ diện, con tin tưởng, hắn tuyệt đối nhịn không được sẽ ra tay!” Hi Hi nói.

Nói đến điều này, Lâm Tử Lam gật đầu, lời nói của Hi Hi không phải không có lý.

Lúc này, Lâm Tử Lam chợt nhớ tới cái gì, nhìn Hi Hi, “Vậy còn con?”

“Mẹ yên tâm, cha đã phái người bảo vệ con hai mươi bốn tiếng đồng hồ, còn có Lý Thuận, hiện tại Lý Thuận đi cùng con vào tận lớp học học chung rồi, cho nên mẹ yên tâm, con không sao!” Hi Hi nói.

Nghe được điều này, khoe miệng Lâm Tử Lam nhịn không được co rúm lại.

“Anh ta cùng với con vào lớp đi học?” Lâm Tử Lam nhịn không được hỏi.

Hi Hi nghiêm túc gật đầu, “Dạ, đúng vậy, anh ta nói như vậy sẽ tiện bảo vệ con!”

Khoe miệng Lâm Tử Lam lại nhịn không được co quắp lại, “Thầy giáo đồng ý?”

“Không đồng ý, nhưng đã đóng học phí, cùng con một tuổi bắt đầu học lên, thầy giáo cũng không thể nói gì hơn!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam, “.”

Đã không biết nên dùng cái gì để hình dung tâm trạng của Lâm Tử Lam vào lúc này.

Lý Thuận đi theo Hi Hi đi học chung, nghĩ đến Lý Thuận ngồi ở giữa một đám mây đứa nhỏ, Lâm Tử Lam đã cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Nhưng nghĩ đến việc có thể bảo vệ cho Hi Hi, Lâm Tử Lam cũng không nói gì, Lý Thuận làm như vậy, làm cho Lâm Tử Lam cảm động .

Ít nhất có thể đảm bảo an toàn cho Hi Hi.

Lâm Tử Lam chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên vừa lấy được nước, “Được rồi, hiện tại đừng nghĩ nhiều như vậy, anh đã cho người hai mươi tư giờ bảo vệ hai người, nếu thật sự có một chút động tĩnh, sẽ nhận được tin tức!”

“Nói là nói vậy, nhưng chỉ sợ kế hoạch của chúng ta không thành công, không có ai biết hẳn sẽ động thủ vào lúc nào!”

“Hiện tại gần nhất chính là hôn lễ, nếu người kia thật sự hận em tận xương, như vậy hẳn nhất định sẽ chọn một ngày đặc biệt quan trọng đối với em!” Mặc Thiếu Thiên phân tích.

Điều này, không phải không có lý, chỉ là, Lâm Tử Lam không thể nhớ ra nổi có ai đối cô lại hận thấu xương như vậy.

Cho đến bây giờ, bao gồm cả Nhược Tình, Diệp An Nhiên, đều không phải cô có lỗi với bọn họ, mà là do bọn họ đã bất nhân bất nghĩa trước.

Hiện tại.

Chẳng biết tại sao, trong đầu Lâm Tử Lam hiện ra bộ dáng của Vi An, hơn nữa, nhớ tới chuyện của cô ta nói về bộ phận quảng cáo, Vi An đối với bộ phận này quá quen thuộc, căn bản là chưa từng làm qua, nhưng hiểu rõ quá mức .

Có lẽ nếu là người khác nhìn vào, điều này là có khả năng, nhưng đối với Lâm Tử Lam xem ra, điều này là không là thể.

Đối với khả năng mỗi người, cũng phải có quá trình thích ứng.

Hơn nữa Vi An có thể trong vài giây đồng hồ rất nhanh tìm được tài liệu mình muốn, mà còn rất quen thuộc với giám đốc bộ phận quảng cáo, điểm ấy khiến cho người khác có phần khó hiểu .

Đang suy nghĩ, Mặc Thiếu Thiên kêu Lâm Tử Lam một tiếng, Lâm Tử Lam phục hồi lại tinh thần.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Làm sao vậy? Đang suy nghĩ gì?”

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Không có gì, có thể là do chụp hình nên có chút mệt mỏi!”

“Mẹ, lúc này mới có một bộ mà mẹ đã mệt mỏi, còn có vài bộ nữa đấy!” Hi Hi nói.

480. Chương 483: Tin Nhắn De Dọa

Chương 483: Tin nhắn đe dọa

Editor: Linh LG

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Không có gì, có thể là do chụp hình nên có chút mệt mỏi!”

“Mẹ, lúc này mới có một bộ mà mẹ đã mệt mỏi, còn có vài bộ nữa đấy!” Hi Hi nói.

Nghe lời Hi Hi nói, Lâm Tử Lam thở dài, “Ai da, không phát hiện kết hôn lại mệt như vậy, không bao giờ kết hôn lần thứ hai nữa!”

Nghe được những lời này của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên nhin không được bật cười, ngón tay nâng cằm Lâm Tử Lam lên, làm cho cô nhìn thẳng anh.

“Làm sao?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

“Thế nào? Em còn muốn kết hôn lần thứ hai?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

Nhìn thấy nét mặt Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam cười, “Không có, không phải em đã nói, không kết hôn lần thứ hai!”

Nhìn khuôn mặt Lâm Tử Lam được trang điểm đơn giản, Mặc Thiếu Thiên nhin không được, nâng cằm của cô lên, cúi xuống, hướng về phía môi của cô hôn lên.

Động tác rất nhẹ, không nặng, Hi Hi sau khi thấy, lập tức cầm lấy di động chụp hình.

Nhìn ảnh mình chụp, Hi Hi nhin không được tán thưởng, “Oa, thật là đẹp!”

Nghe được lời này của Hi Hi, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên buông ra, gò má Lâm Tử Lam hồng lên, dù sao trường hợp có nhiều người như vậy, thân là phụ nữ, Lâm Tử Lam vẫn có chút xấu hổ.

Chỉ là Mặc Thiếu Thiên cũng không hề xấu hổ, nhìn thấy son môi của Lâm Tử Lam bị phai, khóe miệng gọi lên chút cười tỏ vẻ hài lòng.

Còn Hi Hi lại tiếp tục nhìn vào ảnh chụp được trên điện thoại di động, quyết định cài đặt mặt khẩu bảo vệ.

Lúc này, nhiếp ảnh gia chuẩn bị sẵn sàng, kêu hai người tiếp tục chụp.

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đã nghỉ ngơi xong, cũng muốn bắt đầu.

Vừa muốn chụp, nhiếp ảnh gia chau mày lại, “Môi trang điểm như thế nào vậy hả? Thợ trang điểm, nhanh trang điểm lại!” Nhiếp ảnh gia đầy chuyên nghiệp kêu lên.

Thợ trang điểm sau khi nghe được, vội vàng đi đến giúp Lâm Tử Lam trang điểm lại, Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, ánh mắt nhìn lướt qua Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên đứng ở một bên, nét mặt mang ý cười, không có chút nào là không ổn.

Sau khi son môi xong, lại bắt đầu chụp.

Lúc này, Vi An đã đi tới, nhận được điện thoại của Mặc Thiếu Thiên, đưa đồ ăn tới, nhưng vừa ở xa nhìn thấy cảnh kia thì chân của cô dừng lại ở nơi đó, không cách gì tới gần.

Đặc biệt là nét mặt hai người tràn đầy hạnh phúc, càng làm cho bước chân của cô không thể tiến tới, trong lòng chẳng biết tại sao, nảy sinh cảm giác kích động!

Vẫn như vậy, sau khi chụp xong, Mặc Thiếu Thiên nhìn thấy Vi An.

“Đến đây?”

Một tiếng này của Mặc Thiếu Thiên, mới làm Vi An trở ại bình thường, ánh mắt liếc qua Lâm Tử Lam, khóe miệng lập tức nở nụ cười, đi tới, “Đây là đồ ăn!”

Nghe thế cái, Hi Hi lập tức nhào tới.

“Rất cực cũng có đồ ăn, mẹ, mệt mỏi rồi, mau tới ăn!” Hi Hi hô một tiếng, lúc này, Lâm Tử Lam mới xách váy cười đi tới, nói thật ra, cô cũng hơi đói .

Chỉ là Lâm Tử Lam không ăn ngay, mà nhìn Vi An, “Vất vả rồi, Vi An tiểu thư!”

“Không vất vả, chỉ cần là chuyện Mặc tổng giao phó, tôi đều phải làm!” Vi An nói.

Lúc trước, cô nhớ rõ Mặc Thiếu Thiên từng nói, chuyện sinh hoạt của anh, đều giao cho Mặc Lương đi làm, nhưng không nghĩ tới lần này là giao cô làm, làm cho cô có chút không ngờ, hơn nữa còn khó mà diễn tả bằng lời.

Lâm Tử Lam cười, không nói gì, ngồi xuống bắt đầu ăn, lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Mặc Lương đi công tác, bắt đắc dĩ mới để cho cô tới, vất vả!”

“Mặc tổng nói đùa, những điều này đáng lẽ đều là nhiệm vụ của tôi!” Vi An thản nhiên cười nói.

“Được!” Mặc Thiếu Thiên lên tiếng, cũng không nói thêm gì, ngồi xuống bắt đầu ăn, cũng không có mở miệng là cho cô rời đi hay là không rời đi.

Mà Hi Hi, tuy rằng ngồi ở chỗ kia ăn, nhưng lại có thể cảm giác được không khí không đúng lắm.

Quay đầu nhìn Vi An, Hi Hi không khỏi chau mày.

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, từ khi nào mà cha lại tuyển thư ký xinh đẹp như vậy?” Lúc ở nhà, bé cũng chưa từng nghe cha mẹ nói qua.

“Như thế nào? Có ý kiến?”

“Chỉ có thể nói, cha, cha xem ánh mắt của thư ký cùng ánh mắt của mẹ thật sự là giống nhau!” Hi Hi nhin không được chăm chọc nói.

Lời này, như thế nào lại quen như vậy?

Đúng vậy, lời này, Mặc lão đã từng nói.

Nghe được lời Hi Hi nói, Lâm Tử Lam bật cười.

Mặc Thiếu Thiên cũng biết lời này do ai từng nói ra, nhưng không nghĩ tới Hi Hi cùng Mặc lão thế nhưng nói ra một câu giống nhau, trừng mắt nhìn Hi Hi.

Hi Hi cười hắc hắc, không nói gì, mà nhìn Vi An, cũng không biết là không đúng chỗ nào, Hi Hi cảm giác Vi An có chút quen thuộc, nhưng lại không nói ra được là quen thuộc như thế nào.

Chẳng lẽ vấn đề là vì dáng dấp quá giống với mẹ?

Không có câu trả lời khẳng định, Hi Hi cũng không nói gì.

Sau đó tiếp tục ăn.

Một nhà ba người, ngồi quanh một cái bàn tròn, ăn lót dạ, uống nước, hết sức hài lòng, giống như đang trong thời gian nghỉ phép an nhàn, Vi An đứng ở một bên nhìn, nhin không được nắm tay lại.

Ba người hoàn toàn không có để ý đến tâm tình của Vi An, cuối cùng Vi An đi tới, nhìn họ, “Mặc tổng, nếu không còn chuyện gì, tôi về công ty trước!” Vi An nói.

Mặc Thiếu Thiên lúc này mới bừng tỉnh, hình như nhớ tới sự tồn tại của cô, gật đầu, “Ừ, tốt!”

Vi An cũng không nói gì, chỉ cười, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng của Vi An, Lâm Tử Lam nhìn thoáng qua Mặc Thiếu Thiên, vì sao cô có cảm giác, là Mặc Thiếu Thiên cố ý?

Nếu không phải là cố ý, Mặc Thiếu Thiên rất ít khi làm những chuyện nhằm chán như vậy.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, nhú mày, “Mặc tổng, anh luôn luôn thương yêu người đẹp, như thế nào hôm nay lại không quan tâm như vậy?”

Nghe lời nói của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên biết cô hiểu ý của mình, cười nói, “Bởi vì trước mặt là giai nhân nên người khác chỉ là phụ trợ!”

Nghe lời Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam cười, không nói gì.

Hi Hi nghe, cũng không nói gì.

Ăn xong sau đó tiếp tục chụp.

Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam đặc biệt chú ý hiệu suất, có lẽ bởi vì hai người lớn lên là con cưng của trời, cho nên chụp như thế nào, vừa ý ra sao, hơn nữa đều rất tự nhiên, mấy bộ lễ phục, rất nhanh liền chụp xong.

Buổi chiều lúc trở về, Mặc Thiếu Thiên lái xe, Lâm Tử Lam cảm thấy cả người cứng đờ!

Chưa từng cười nhiều như vậy, thế này mệt quá, trước kia cảm thấy hôn nhân vô cùng tốt đẹp, nay đến lượt mình, lại mệt mỏi như vậy!

Lâm Tử Lam ngồi ở ghế cạnh tài xế, cả người nhúc nhích dựa vào trước, mà Hi Hi, đã theo nhiếp ảnh gia kia lấy bản sao của các tấm hình, trở về từ từ xem.

Ngồi ở phía sau, Hi Hi thưởng thức mấy tấm hình này, thật ra cũng không cần sửa, cứ để như vậy, cũng đã rất đẹp, Hi Hi ngồi ở phía sau, thoải mái xem.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nghiêng mặt, nhìn Lâm Tử Lam, “Thế nào?”

Lâm Tử Lam nhắm mắt lại mở miệng, “Mệt chết đi!”

“Chỉ là chụp hình cười, Lâm tiểu thư, em có nói quá không!”

“Nói quá?” Nghe thế, Lâm Tử Lam mở mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh mang giày cao gót đứng một ngày, xem em có nói quá hay không, anh không cười, được cho là lạnh lùng, được cho là đẹp trai, em không cười bị cho là tức giận, em cười cả ngày đến nổi mặt cứng ngắc!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên Nhất chằm chọc .

Nghe lời của cô, Mặc Thiếu Thiên nhin không được nở nụ cười, lúc chụp cũng không thấy cô có nhiều bất mãn như vậy.

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên cười vô cùng yêu nghiệt, Lâm Tử Lam hít một hơi, một lần nữa dựa vào, tiếp tục nghỉ ngơi.

Lúc này, Hi Hi từ phía sau sáp đến, “Mẹ, cái gì cũng có giá của nó, mẹ xem, mẹ chụp ảnh còn đẹp hơn các diễn viên nổi tiếng!” Hi Hi cười nói.

Lâm Tử Lam nhìn ảnh chụp hai lần, miễn cưỡng hé mắt, “Bảo bối, mẹ con vĩnh viễn luôn đẹp như vậy!”

Hi Hi, “.”

Được rồi, nhìn dáng vẻ mẹ còn có thể trêu chọc, biết mẹ vẫn còn sức lực .

Chỉ là, làm sao Hi Hi có thể để lộ ra dáng vẻ miễn cưỡng, mà cười vô cùng vui vẻ, “Đúng, mẹ vĩnh viễn luôn đẹp như vậy!”

Tuy rằng sự thật là như thế, nhưng lúc Hi Hi nói những lời này, thiếu chút nữa cắn trúng đầu lưỡi.

Quả thực đều là người một nhà a a a, tự kỷ giống nhau!

Nghe Hi Hi cùng Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên cười, “Nếu nói mệt thì nghỉ ngơi một chút, về tới nhà anh gọi em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe nói như thế, Lâm Tử Lam hài lòng gật đầu.

“Vậy thì tốt, em ngủ trước một lát, về đến nhà gọi em!” Lâm Tử Lam nói.

“Được!”

Vì thế, Lâm Tử Lam nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi.

Vốn chỉ là muốn nghỉ ngơi một chút, nhưng ai biết, đến khi Lâm Tử Lam tỉnh lại, lại ở trong bồn tắm.

Cảm giác ấm áp ở trên người, Lâm Tử Lam mới mở mắt, lúc này, Mặc Thiếu Thiên ngồi xổm trước mặt giúp cô tắm rửa.

Mặc dù không xấu hổ như lúc trước, nhưng Lâm Tử Lam vẫn đỏ mặt.

Đổi lại là lúc trước, có khả năng Lâm Tử Lam đuổi Mặc Thiếu Thiên đi ra ngoài, hoặc là che lại, nhưng nghĩ đến che cũng phí công, Lâm Tử Lam không nhúc nhích.

“Sao không gọi em dậy!?” Lâm Tử Lam mở miệng hỏi.

“Nhìn em ngủ say như vậy, không đành lòng gọi em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe lời Mặc Thiếu Thiên nói, trong lòng Lâm Tử Lam có cảm giác ấm áp, không nói gì, nằm ở bên trong, tùy ý để Mặc Thiếu Thiên giúp cô tắm rửa.

Quả thực, Mặc Thiếu Thiên không có làm gì khác, chỉ giúp cô tắm rửa xong, dùng khăn tắm bế cô ra ngoài. Đặt ở trên giường, Mặc Thiếu Thiên tìm áo ngủ mặc vào cho cô, nhìn cô, “Em ngủ thêm một lát, bảo bối đang nấu cơm ở bên ngoài, làm xong sẽ gọi em, anh đi ra ngoài có chút việc, xong việc sẽ trở lại!”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam gật đầu, “Vâng!”

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên đắp kín mền cho cô rồi xoay người đi ra ngoài.

Lâm Tử Lam nằm ở trên giường, vẫn có cảm giác mệt mỏi, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Cũng không biết ngủ bao lâu, đến khi nghe được bên ngoài vang lên âm thanh bộp bộp, Lâm Tử Lam mới tỉnh lại.

Ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối.

Ngủ một giấc, Lâm Tử Lam cảm thấy thoải mái rất nhiều, không còn mệt mỏi nữa nên thức dậy.

Đi ra ngoài, mới phát hiện bên ngoài rất náo nhiệt.

“Tôi rất biết ơn Hoa Hồng, thật sự không cần chị hỗ trợ, chị đi ra ngoài được không!” Hi Hi nhìn Hoa Hồng, vô cùng bất đắc dĩ nói.

Hoa Hồng chau mày, “Tôi có lòng tốt muốn giúp cậu!”

“Tôi biết, nhưng như vậy thì không được, tôi là đàn ông, chị là nữ vương, chị là Thái Hậu, việc này không nên làm, để cho tôi làm được không?” Hi Hi nhìn Hoa Hồng từng chữ từng chữ hỏi.

Hoa Hồng lúc này nghe mới lọt tai, “Được rồi!” Lên tiếng, Hoa Hồng xoay người đi ra ngoài.

Lâm Tử Lam đứng ở cửa phòng bếp, nhìn bên trong chén rơi trên mặt đất các kiểu, Hi Hi vô cùng bất đắc dĩ lắc đầu, ngồi chồm hổm trên mặt đất bắt đầu nhặt đồ.

Lâm Tử Lam cũng hết sức bất đắc dĩ, cuối cùng hiểu được vì sao Mặc Thiếu Thiên làm tình như vậy, tuyệt đối là ghen di truyền.

Lúc này Hi Hi mới nhỏ tuổi như vậy, đã dụ dỗ người ta như vậy khiến người khác quá sững sốt, nhìn ra, đáng vẻ Hoa Hồng không hề có chút tức giận.

Nghĩ nghĩ, Lâm Tử Lam kết luận, Mặc lão lúc còn trẻ, chắc chắn cũng giống thế này!

Lúc này, Hi Hi đang ở nhặt đồ, nhìn thấy ở cửa có người đứng, ngược mắt, liền thấy được Lâm Tử Lam.

“Mẹ, mẹ dậy rồi?” Hi Hi cười nói.

Lâm Tử Lam gật đầu

“Lập tức ăn cơm, chờ tỵ!”

“Tốt!” Lâm Tử Lam lên tiếng, sau đó hướng đến phòng khách.

Hoa Hồng cũng không nhàn rồi, ngồi ở chỗ kia uống nước trái cây, nhìn thấy Lâm Tử Lam đến, nhíu mày, “Đã dậy rồi?”

“Ừ!” Lâm Tử Lam lên tiếng, đi qua đó.

Thật ra mà nói, tuổi của Lâm Tử Lam với Hoa Hồng cũng không kém nhau nhiều lắm, Lâm Tử Lam so với Hoa Hồng lớn hơn một tuổi, nhưng khí chất hai người hoàn toàn khác nhau.

Lâm Tử Lam tự tin, dịu dàng trang nhã, khắp người đều tỏa ra vẻ nữ tính khuê các.

Mà Hoa Hồng, cũng tự tin giống vậy, nhưng sự tự tin tỏa ra từ bên trong, mang theo kiêu ngạo, khí thế bá đạo, đáng vẻ không ai có thể làm khó dễ được?

Phong cách hai người hoàn toàn bất đồng, ngồi cùng một chỗ, nhưng lại rất đẹp mắt.

“Vừa rồi làm sao vậy?” Lâm Tử Lam nhìn Hoa Hồng hỏi.

“Nhìn cậu ta ở trong bếp làm như vậy, tôi có lòng đi giúp, chỉ là không chú ý làm vỡ mất một cái đĩa, liền chê tôi vương chân vương tay!” Hoa Hồng nói.

Bộ dáng kia, giống như một oán phụ đang than vãn.

Lâm Tử Lam nghe, nhin cười, “Hi Hi nói đúng, cô là nữ vương, ngồi ở trong này nghỉ ngơi, bên kia giao cho một mình bé là được rồi!”

Nghe Lâm Tử Lam nói, Hoa Hồng cười.

Đang ở phía sau, Hi Hi bưng đồ ăn đi ra, “Lập tức có thể ăn cơm!” Hi Hi nói.

Vì vậy, để xuống, lại quay về phòng bếp, mãi cho đến khi chuẩn bị xong, Lâm Tử Lam cùng Hoa Hồng mới ngồi vào bàn.

“Tốt lắm, hai vị nữ vương đại nhân, có thể bắt đầu ăn!” Hi Hi cười mở miệng.

Lâm Tử Lam cùng Hoa Hồng cười, vì thế, bắt đầu ăn cơm, lúc này, Lâm Tử Lam chợt nhớ tới điều gì, “Cha con đâu?”

“À, cha gọi điện thoại nói, có chút việc nên sẽ không trở về ăn cơm, chúng ta ăn trước!”

Nghe vậy, Lâm Tử Lam gật đầu, tiếp tục ăn cơm, không nói gì.

Ngược lại Hoa Hồng cùng Hi Hi, có vẻ rất náo nhiệt, “Thế nào, đã chuẩn bị xong chưa?”

“Mọi sự đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ cơ hội!” Hi Hi mở miệng.

Nghe thế, Hoa Hồng gật đầu, rồi sau đó nhớ tới điều gì, “Đúng rồi, đồ cậu muốn, tôi đã cho người đi làm, ngày mai là có thể ra ngoài!”

Nghe vậy, cặp mắt Hi Hi sáng ngời, “Nhanh như vậy?”

Hoa Hồng gật đầu, “Đương nhiên!”

“Người kia đáng tin không? !” Hi Hi không quá tin tưởng hỏi.

Nghe vậy, Hoa Hồng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hi Hi, “Vậy cậu cảm thấy tôi đáng tin sao?”

Hi Hi, “.”

Hi Hi trầm mặc, thấy Hi Hi không nói lời nào, Hoa Hồng thế này mới hài lòng, tiếp tục ăn cơm.

Lâm Tử Lam vừa ăn cơm, ngồi bên cạnh nhìn bọn họ, phát hiện, cũng chỉ có Hoa Hồng mới trị được Hi Hi, cũng chỉ có Hi Hi mới buộc được Hoa Hồng.

Khóe miệng nở ra một nụ cười.

^^^^^^^^^^^^^^^^

Mặc Thiếu Thiên đến Cửa Ngục, Vân Dục đang ngồi trước bàn điều khiển, nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên đến, nhú mày, “Ai da, chú rể của chúng tôi đến rồi đây!”

Nghe giọng nói của Vân Dục, Mặc Thiếu Thiên nhìn anh ta, “Thế nào? Không muốn làm phù rể có phải không?”

Vân Dục ngồi trên ghế xoay, vốn vẫn đang ngồi, vừa nghe thấy lời Mặc Thiếu Thiên nói, lập tức đứng dậy, “Tôi là phù rể?”

“Còn không phải thế?”

Thế này khóe miệng Vân Dục mới nở nụ cười, “Có phù dâu không?”

“Đương nhiên!”

“Xinh đẹp không?”

“Nói thừa!”

“Được, tôi đành miễn cưỡng làm phù rể của cậu!” Vân Dục nói.

Nghe lời này, Mặc Thiếu Thiên nhìn anh ta, “Nếu miễn cưỡng như vậy, coi như xong, tôi tìm người khác!”

Vân Dục, “.”

Mặc Thiếu Thiên đúng là miệng lưỡi không thua người khác, nói gì cũng muốn dừng ở một câu cuối cùng.

Liếc Mặc Thiếu Thiên một cái, Vân Dục mở miệng, “Thật không biết con mắt của Lâm Tử Lam thế nào, lại không được bình thường, thế nhưng coi trọng cậu!”

“Đúng vậy, mắt cô ấy có vấn đề cũng không coi trọng cậu!”

Vân Dục, “.”

Lời nói Mặc Thiếu Thiên ác độc, Vân Dục đã sớm biết qua, nhưng không nghĩ tới lại độc như vậy!

“Mặc Thiếu Thiên, xem như cậu lợi hại!”

Mặc Thiếu Thiên nhếch môi cười, “Thứ lỗi thứ lỗi!”

Nếu lời nói độc ác, Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối nói trúng tim đen, đâm trúng người!

Vân Dục trợn mắt nhìn anh, mở miệng, “Nói đi, trở về vì chuyện gì?”

Hiện tại Mặc Thiếu Thiên khá nhàn nhã, ban ngày đi làm, khi anh kinh doanh, bỏ lại Cửa Ngục cho Vân Dục cùng Tiểu Ly quản lý, vừa có chuyện, lập tức trở về.

Vân Dục đã sớm đoán được!

Quả nhiên, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên thay đổi, “Giúp tôi tra địa chỉ là từ đâu gọi đến!?” Mặc Thiếu Thiên nói, sau đó móc di động ra.

Vân Dục nhìn thoáng qua di động của Mặc Thiếu Thiên, biết có chuyện, nghĩ nghĩ, mở miệng, “Thế nào mà không để bảo bối giúp cậu tra!”

“Chuyện này, tạm thời không thể để cho bé biết!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Làm sao vậy?” Nhìn sắc mặt Mặc Thiếu không tốt lắm, Vân Dục chỉ biết nhất định là đã có chuyện xảy ra.

“Hôm nay tôi nhận được một tin nhắn!”

“Sau đó!”

“Cậu mở ra xem!” Mặc Thiếu Thiên ý bảo mở tin nhắn.

Vì thế, Vân Dục cầm lấy di động, mở tin nhắn ra, nhưng mà, đập vào mắt là một tấm hình, mà người trong hình, lại là —— Diệp An Nhiên!

Cô nằm trong vũng máu, sắc mặt tái nhợt.

Vân Dục nhú mày, Diệp An Nhiên sớm đã chết, bọn họ cũng đều biết, nhưng hiện tại.

Vân Dục vừa muốn mở miệng, hình ảnh bỗng nhiên thay đổi, mà trong hình lại biến thành một người phụ nữ đang mặc áo cưới. Mà người phụ nữ đó, chính là Lâm Tử Lam, làm cho người ta nhìn thấy ghê người, Lâm Tử Lam cả người đầy máu nằm ở nơi đó.

Thấy cái này, Vân Dục mới hiểu được, vì sao Mặc Thiếu Thiên khẩn trương như vậy, sắc mặt không chịu nổi như vậy.

“Là ai gửi? Ghê tởm vậy!” Vân Dục nói.

“Không biết mới nhờ cậu tra!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Vân Dục nhớ tới điều gì, lập tức ngồi xuống, bắt đầu kiểm tra, truy lùng thật lâu, đều không tìm được, cuối cùng, Vân Dục đứng lên, “Không được!”

“Làm sao vậy?”

“Người này dùng không gian số phức tạp, hiện tại đã không còn tín hiệu, căn bản truy không ra!” Vân Dục nói.

Nói đến điều này, chân mày Mặc Thiếu Thiên chau lại, xem ra, thật sự đoán không ra!

Đang lúc Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ, Vân Dục mở miệng, “Xem ra, nhất định là rất chuyên nghiệp!”

Nếu không phải chuyên nghiệp, cũng sẽ không làm kín đáo như vậy, làm cho bọn họ không thể nào xuống tay, căn bản là truy tìm không ra.

Mặc Thiếu Thiên đứng đó, dáng người cao ngất, ngũ quan yêu nghiệt dần dần lộ ra một tia hung dữ, mà ngay cả cặp mắt sâu thẳm kia, cũng dần hiện lên vẻ lo lắng.

Xem ra, thật sự muốn dọn dẹp triệt để một chút .

Vân Dục nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên, mở miệng, “Yên tâm, hiện tại đã có người bảo vệ họ hai mươi tư giờ, hẳn là không có việc gì !”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng cười đầy vẻ khát máu, “Hiện tại, tôi sẽ chờ người kia đến tận cửa.”

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên, Vân Dục biết Mặc Thiếu Thiên đã có kế hoạch.

“Dù thế nào, phải bảo vệ tốt Hi Hi và Lâm Tử Lam!” Vân Dục nói.

Từ khi họ bắt đầu vòng luẩn quẩn này, phụ nữ, con cái, đều là sự uy hiếp đối với họ, mặc kệ cho thế nào, nếu Mặc Thiếu Thiên đã lựa chọn con đường này, nhất định phải đối mặt sự thật.

Nghe Vân Dục nói, Mặc Thiếu Thiên gật đầu, anh đương nhiên sẽ!

Lần này, mặc kệ thế nào, cũng không thể khiến cho Lâm Tử Lam bị tổn thương!

Từ Cửa Ngục ra ngoài, đã gần mười giờ.

Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới điều gì, cầm lấy di động, ấn một dãy số.

Rất nhanh, điện thoại đã kết nối .

“Alô, Mặc tổng?” Dễ nhận thấy, giọng nói có chút ngạc nhiên.

“Là tôi!”

“Mặc tổng, trẻ như vậy còn điều gì cần phân phó sao?” Vi An ở điện thoại bên kia hỏi.

“Tôi.”

“A ——” Mặc Thiếu Thiên còn chưa có mở miệng, Vi An bỗng nhiên ở bên kia kêu một tiếng, sau đó còn có tiếng đồ rơi bể tan tành.

“Làm sao vậy?” Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên khản trương hỏi.

“Tôi, không có việc gì!” Vi An cắn răng nói, nghe ra, cô cố nén đau đớn.

Mặc Thiếu Thiên lắng nghe, sau đó nhớ tới điều gì, mở miệng, “Cô hiện tại đang ở nơi nào?”

“Công ty!”

“Trẻ như vậy sao còn ở công ty?”

“Còn có một chút chuyện phải làm cho xong mới có thể về!” Vi An nói, giọng điệu kia, vô cùng tận tụy với công việc.

Mặc Thiếu Thiên nghe xong mở miệng, “Cô ở trong công ty đừng nhúc nhích, tôi lập tức tới ngay!”

“Không cần, tôi vừa làm xong rồi.”

“Chờ, lập tức đến!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp cúp điện thoại.

Mười mấy phút đồng hồ sau, Mặc Thiếu Thiên xuất hiện trong công ty.

Mới vừa lên lầu, liền nhìn thấy Vi An ngồi chồm hổm trên mặt đất, Mặc Thiếu Thiên đi qua, nhìn cô, “Cô làm sao vậy?”

“Vừa rồi không cẩn thận đánh rơi cái chén!”

Mặc Thiếu Thiên còn chưa kịp mở miệng, Vi An đứng dậy, vừa muốn đi, nhưng chân tê rần, cả người thiếu chút nữa ngã sấp xuống, Mặc Thiếu Thiên đứng ở bên cạnh, theo bản năng vươn tay đỡ lấy cô.

Đúng lúc đụng phải Vi An, Mặc Thiếu Thiên xuất hiện một loại dự cảm mãnh liệt trong lòng.

Cảm giác rất quen thuộc!

Rất quen thuộc!

Ánh mắt nhìn Vi An, Vi An chau mày, xem ra không phải đáng vẻ rất khổ sở.

“Thế nào?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

“Không có gì, chỉ là, vừa rồi không cẩn thận nên ngã, bị trật chân!” Vi An nói.

Cô vừa nói như vậy, lúc này Mặc Thiếu Thiên mới cúi xuống, nhìn về phía chân của cô, quả nhiên có một vết máu ngay chỗ đầu gối.

“Cô phải tới bệnh viện!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Không cần, trở về tôi tự bôi thuốc là được rồi!” Nói xong, Vi An đẩy Mặc Thiếu Thiên ra, nhưng mới vừa buông ra, cả người đứng không vững, Mặc Thiếu Thiên liền giữ được cô.

481. Chương 484: Hôn Lễ Tiên Hành

Chương 484: Hôn lễ tiến hành

Editor: Linh LG

“Không cần, trở về tôi tự bôi thuốc là được rồi!” Nói xong, Vi An đẩy Mặc Thiếu Thiên ra, nhưng mới vừa buông ra, cả người đứng không vững, Mặc Thiếu Thiên liền giữ được cô. Tư thế đầy ám muội.

Vi An nhìn Mặc Thiếu Thiên, có chút xấu hổ, lấy tay quần lấy tóc giắt sau tai, vẻ lo lắng.

“Đi thôi, tôi đưa cô đi bệnh viện!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Vi An cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể gật đầu.

Từ bệnh viện ra, Mặc Thiếu Thiên không cho Vi An cơ hội từ chối, trực tiếp mở miệng, “Tôi đưa cô trở về!”

“Không cần, tự tôi có thể” Vi An nói, sau đó đi khắp khiêng .

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Dù sao tôi cũng có xe, để tôi đưa cô đi!” Nói xong, không đợi cô từ chối, trực tiếp đi lấy xe .

Vi An đứng ở đó, nhìn bóng lưng Mặc Thiếu Thiên, chân mày cau lại.

Anh vào lúc này, với anh lúc buổi chiều, hoàn toàn là hai người khác nhau.

Rất nhanh, Mặc Thiếu Thiên lái xe tới.

Vi An cũng không khách sáo, trực tiếp ngồi lên.

Rất nhanh theo sự chỉ đường của Vi An, đã đi đến nơi cô ở.

Điều kiện không quá tệ, cũng có thể nói, là một khu chung cư khá tốt.

Lúc này thoạt nhìn Vi An, khá thích hợp .

“Mặc tổng, cảm ơn.”

“Đi thôi, tôi đưa cô lên lầu!”

Không đợi Vi An nói xong, Mặc Thiếu Thiên mở miệng lần nữa, cắt ngang lời cô.

Vi An cũng không biết nên nói gì mới được, kết quả Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Tòa nhà nào?”

“Này!”

Vì thế, Mặc Thiếu Thiên không nói hai lời, dắt Vi An bước đi.

Vào thang máy, hỏi, “Tầng mấy!”

“Mười hai!”

Vì thế, Mặc Thiếu Thiên không nói thêm gì nữa, trực tiếp nhấn vào tầng thứ mười hai.

Vi An đứng bên cạnh Mặc Thiếu Thiên, cũng không nói chuyện, hôm nay Mặc Thiếu Thiên hơi khác thường, cô nhận ra, nhưng có thể nói gì!

Mặc Thiếu Thiên muốn làm chuyện gì, mặc kệ cô ngăn cản như thế nào đều không có tác dụng!

Sau đó, thang máy rất nhanh đã đến tầng thứ mười hai, hai người sau khi ra ngoài, Vi An không chờ Mặc Thiếu Thiên hỏi, cầm lấy chìa khóa mở cửa.

Mặc Thiếu Thiên hoàn toàn không khách khí, không đợi mời đã đi vào.

Điều kiện bên trong cũng không tệ, rất gọn gàng, không có nhiều đồ vật dư thừa, có thể thấy là rất sạch sẽ.

Mặc Thiếu Thiên đi vào, quan sát bên trong, hình như, đang tìm cái gì.

Vi An không để ý tới Mặc Thiếu Thiên, đổi giày xong rồi đi rót một ly nước.

“Mặc tổng, cảm ơn anh đưa tôi về!” Vi An mở miệng.

Nghe thấy giọng nói của Vi An, lúc này Mặc Thiếu Thiên mới lấy lại tinh thần, gật đầu, “Cô ở có một mình?”

“Vâng!”

“Điều kiện cũng không tệ lắm!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Vi An cười, cũng không trả lời.

Kết quả, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Tôi có thể tham quan một chút không?”

“Tùy thích!”

Vì thế, Mặc Thiếu Thiên quả thực tùy tiện, tùy ý đi tham quan, ba phòng ngủ một phòng khách, khoảng một trăm hai mươi mét vuông, Mặc Thiếu Thiên ngay cả nhà vệ sinh cũng không bỏ qua, thuận tiện đi thăm một lát.

Nhưng là dù sao cũng là tham quan, có nhiều món đồ Mặc Thiếu Thiên không thể chạm vào, chỉ có thể dựa vào quan sát để phát hiện.

Nhưng “tham quan” một vòng cũng không phát hiện được gì.

Vi An luôn luôn đứng một bên nhìn, khóe miệng nở nụ cười, “Biết Mặc tổng đến để tham quan, nếu không biết còn nghĩ rằng Mặc tổng đang tìm cái gì đó!” Lời nói Vi An đầy hàm ý, dù sao, Mặc Thiếu Thiên cũng đã rõ ràng một chút.

Nghe Vi An nói, Mặc Thiếu Thiên cười, “Nếu là đi thăm, đương nhiên muốn kỹ một chút!”

Vi An cười, không nói gì.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn tấm ảnh trên bàn, chợt nhớ tới điều gì, “Vi An tiểu thư đến từ nước Pháp, chắc là rất hiểu rõ về nước Pháp!?”

“Tôi không lớn lên ở Pháp, mà lớn lên ở Mỹ, đối với nước Pháp, không hiểu rõ lắm, nhưng vẫn biết rõ về đường sá và nói chuyện bằng tiếng Pháp.”

Nghe Vi An nói, Mặc Thiếu Thiên gật đầu, cuối cùng nhìn thoáng qua xung quanh, mở miệng, “Cũng đã trễ, tôi còn có chuyện nên đi trước, cô nghỉ ngơi cho tốt, không đi làm được, ngày mai nghỉ ở nhà một ngày!”

Vi An đứng đó, “Tôi không sao, tôi có thể đi làm!”

“Được!” Mặc Thiếu Thiên gật đầu, không nói thêm gì nữa, xoay người đi.

Cửa vừa đóng lại, hai người đều trở lại với cảm xúc thật của mình.

Nét mặt ôn hòa của Mặc Thiếu Thiên nháy mắt biến mất, thay thế là nét mặt âm trầm như cũ.

Còn Vi An, nét mặt vẫn cười, trong nháy mắt cứng lại, thay thế vào đó là một nụ cười đầy ý vị.

^^^^^^^^^^^^^^

Buổi tối, Lâm Tử Lam đang ngủ, chợt từ trong mộng giật mình tỉnh lại.

Mặc Thiếu Thiên đang ngồi bên cạnh cô, nhìn cô giật mình tỉnh lại, lập tức đỡ lấy rồi lo lắng nhìn cô, “Em sao vậy?”

Lâm Tử Lam ngồi dậy, thấy người ngồi trước mặt thì không còn sợ hãi nữa, “Mặc Thiếu Thiên?”

“Ừ!” Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

“Làm sao vậy? Gặp ác mộng?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

Lâm Tử Lam gật đầu, lấy tay sờ soạng một chút tóc, không nghĩ đến sẽ gặp cơn ác mộng như vậy!

Mái tóc đen như mực bù xù, làm đáng vẻ Lâm Tử Lam càng thêm mệt mỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, không nói hai lời, lập tức đứng dậy đi rót cho cô ly nước.

“Ngồi dậy, uống miếng nước!” Mặc Thiếu Thiên nói, “Chỉ là một giấc mộng thôi mà!”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam uống một hớp, cảm giác khá hơn nhiều, dần dần không còn cảm thấy sợ hãi.

“Tốt hơn chưa?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam gật đầu, Mặc Thiếu Thiên đặt cái ly lên bàn rồi ôm lấy Lâm Tử Lam, “Không có việc gì, anh ở cùng em!”

Lâm Tử Lam không giãy dụa, tùy ý anh ôm.

Dựa vào người Mặc Thiếu Thiên, chẳng biết tại sao, Lâm Tử Lam có một cảm giác lạnh lẽo, cô ngược mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc Thiếu Thiên, sao em cảm giác sẽ có chuyện không tốt xảy ra?”

Loại cảm giác này, rất mãnh liệt, làm cô thật sự hoảng hốt.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên càng ôm chặt cô, hôn lên trán cô, “Em suy nghĩ nhiều quá, yên tâm đi, bên kia Vân Dục đã sắp xếp rất chu đáo, không có việc gì đâu!”

“Nhưng mà, em vẫn có cảm giác, sẽ có chuyện gì đó xảy ra giống lúc trước!” Lâm Tử Lam dựa vào ngực Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâu như vậy tới giờ, hai người thật ra không thể an tĩnh như vậy, cũng một chỗ sống an phận lại càng ít.

“Em đã biết kế hoạch của chúng ta, cho nên đừng lo lắng, yên tâm, không có việc gì!” Mặc Thiếu Thiên nói, tuy rằng nói là nói như vậy, nhưng là anh cũng rất lo lắng, khi nào kẻ kia xuất hiện.

Ngay cả chuẩn bị chu đáo, cũng khó tránh khỏi có sơ hở, hơn nữa kẻ kia lại là một người rất chuyên nghiệp, theo đó mà nói, Lâm Tử Lam vẫn dễ gặp nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, anh càng thêm ôm chặt Lâm Tử Lam, chậm rãi nói, “Em yên tâm, lần này, anh nhất định sẽ không để cho ai làm tổn hại tới em!”

Lâm Tử Lam không nói gì, dựa vào ngực Mặc Thiếu Thiên nghĩ đến việc buổi chiều nhận được tin nhắn.

Có lẽ là do thấy tin nhắn như vậy nên mới gặp phải ác mộng.

Sợ Mặc Thiếu Thiên lo lắng, cho nên sau khi cô xem xong liền xóa bỏ, cũng không nói cho Mặc Thiếu Thiên biết.

Hiện tại xem ra, thật sự có người muốn đẩy cô vào chỗ chết.

Tuy rằng chỉ là một cơn ác mộng, nhưng cô lại có cảm giác, đến ngày đó, nhất định sẽ có chuyện xảy ra!

Có thể vì ở bên cạnh Mặc Thiếu Thiên, rất nhanh Lâm Tử Lam không còn cảm giác sợ hãi này, cảm thấy an tâm trở lại.

“Tối giờ anh đi đâu?” Lâm Tử Lam tựa vào trước ngực của anh, thông thả hỏi.

“Đi Cửa Ngục, làm một số chuyện!”

“Ồ!”

“Vi An xảy ra chút việc, anh đưa cô ta đi bệnh viện, sau đó đưa về nhà!” Mặc Thiếu Thiên lại bổ sung một chút, không tính gạt Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam tựa vào trên người của anh, giật mình, cũng không nghĩ nhiều, ngược lại Mặc Thiếu Thiên thẳng thắn nói, làm Lâm Tử Lam càng thêm tin tưởng anh

Nghĩ nghĩ, Lâm Tử Lam mở miệng, “Mặc Thiếu Thiên, anh cảm thấy hay không, Vi An có chút gì đó kỳ lạ?”

Vốn là, Mặc Thiếu Thiên ôm Lâm Tử Lam nghỉ ngơi, nghĩ phải làm như thế nào, nhưng khi nghe được Lâm Tử Lam nói những lời này, Mặc Thiếu Thiên mở mắt nhìn Lâm Tử Lam, “Có ý gì?”

Lâm Tử Lam tựa vào trên người của anh, tay ôm lấy hông anh, “Thật ra cũng không có gì, chỉ là cảm giác, cô ta có gì đó không đúng!”

“Cụ thể?”

“Cô ta đối với MK giống như rất quen thuộc, hơn nữa, cách làm việc của mỗi bộ phận, dường như cũng rất quen thuộc. . . .”

“Em nói quen thuộc, không phải vì cô ta là thư ký của anh, mà chỉ là, có gì đó ẩn bên trong, ngay cả chuyện của từng bộ phận, cô ta đều biết rất rõ, khả năng như vậy, chỉ có hai khả năng, thứ nhất, cô ta rất có năng lực, thứ hai, cô ta đối MK vốn dĩ rất quen thuộc.”

Nghe lời Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên càng chau mày, Mặc Thiếu Thiên cúi xuống nhìn về phía Lâm Tử Lam, “Nếu anh nói, cảm giác của anh với em giống nhau?”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam ngược mắt nhìn về phía anh, vừa lúc đó ánh mắt hai người giao nhau

^^^^^^^^^^

Rất nhanh, đã đến ngày Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam kết hôn.

Hơn nữa, đơn giản chỉ trong một ngày.

Không có báo chí, cũng không có nhiều người thân, chỉ có một vài người bạn, còn có nhân viên trong công ty.

Hơn nữa, dù là tổ chức bên trong giáo đường, bên ngoài giáo đường dựng một cái rạp, bên cạnh dùng cánh hoa hồng phủ kín.

Tuy rằng đơn giản, nhưng bố trí lại vô cùng xa hoa.

Rất khó tưởng tượng, Mặc Thiếu Thiên thế nhưng lại tổ chức một hôn lễ đơn giản như vậy, nhưng chuyện này truyền ra ở công ty, là Lâm Tử Lam muốn làm như vậy, Mặc Thiếu Thiên đồng ý với cô!

Đủ để thấy được, Mặc Thiếu Thiên đối với Lâm Tử Lam quá cưng chiều, đã đến mức không gì là không được.

Mặc Thiếu Thiên mặc đồ vét màu đen, thoạt nhìn vô cùng anh tuấn, Vân Dục cùng Tiểu Ly rất sớm đã tới, nhìn Mặc Thiếu Thiên, Vân Dục nhin không được nói, “Xem ra, đầu tư không ít vốn liếng!”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên cười, “Chỉ cần có thể tìm được kẻ kia, sẽ không tiếc!”

“Mặc tổng thực dũng cảm, đến đây, mời cậu một ly. Chúc cậu may mắn!” Vân Dục nhin không được nói.

“Cám ơn!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên cũng cụng ly.

Tiểu Ly đứng một bên, dường như không buông lỏng cảnh giác, nhìn xung quanh, anh ta không nói nhiều giống như Vân Dục, anh lo lắng có chuyện xảy ra.

“Lâm Tử Lam đâu?” Tiểu Ly hỏi.

“Đang trang điểm!” Mặc Thiếu Thiên nói.

482. Chương 485: Chị Em Sinh Đôi Của Lâm Tử Lam

Editor: boconganh1503

Beta: thanh huyền

“Tử Lam đâu ?” Tiểu Ly hỏi một tiếng.

“Ở trong phòng hóa trang!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tiểu Ly rời đi gật đầu, “Tất cả cẩn thận!”

Mặc Thiếu Thiên cũng gật đầu, “Tôi hiểu!”

Vì vậy, ba người đứng ở nơi đó nói chuyện phiếm, thoạt nhìn, giống như bình thường, Vân Dục cũng bưng một ly rượu, đứng ở nơi đó, nói chuyện chỉ đủ ba người nghe, “Anh xác định, người đó sẽ xuất hiện sao?”

“Không xác định!”

Vân Dục, “...”

Liếc mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Nếu như không xuất hiện, chẳng phải hôm nay rất lãng phí sao?”

Nghe Vân Dục nói, Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng cười, “Thế nhưng tôi có một loại trực giác, hôm nay nhất định sẽ xuất hiện!”

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên chắc chắn, Tiểu Ly cùng Vân Dục cũng không biết nói cái gì.

Lúc này, những người đến đây, đều không khỏi kinh ngạc, hôn lễ của Mặc Thiếu Thiên thế nhưng lại ít người như vậy, quả thực ngoài sức dự đoán của mọi người.

Bọn họ còn chờ mong nhìn thấy một hôn lễ sang trọng, không nghĩ đến nó quá bình thường, đơn giản như vậy, hơn nữa, cũng không có nhiều người.

Cũng may lúc trước, Lâm Tử Lam có nói qua, chỉ muốn một hôn lễ đơn giản mà ấm áp, mà Mặc Thiếu Thiên rất sủng ái Lâm Tử Lam mới đồng ý như vậy, cho nên tất cả xem như, thuận nước đẩy thuyền một chút.

Lúc này, nhân viên đều đã đến, ai cũng mặc lễ phục xinh đẹp, nhìn ra, cũng rất coi trọng lần hôn lễ này của Mặc Thiếu Thiên.

Lúc này, Vân Dục nhìn bốn phía, “Bảo bối đâu?”

Nói lên cái này, Mặc Thiếu Thiên nhìn chung quanh, “Chắc trong phòng thay đồ, tôi vẫn chưa thấy bé!”

“Mặc dù chỉ là một hôn lễ giả, nhưng cũng nhìn ra, bảo bối rất hưng phấn!” Vân Dục cười nói.

Mặc Thiếu Thiên cười cười, không nói gì nữa.

Đúng lúc này, Vi An đi đến, cô mặc một bộ lễ phục, thoát nhìn xinh đẹp nổi bật hơn tất cả mọi người.

Vốn cô cùng Tử Lam có dáng dấp rất tương tự, thể nhưng hiện tại xem ra, hóa trang lên, càng giống nhau.

Mặc chiếc váy màu tím, thoát nhìn dịu dàng phóng khoáng, trên mặt cũng nở nụ cười, thoát nhìn, tràn đầy chúc phúc, đi đến trước mặt của Mặc Thiếu Thiên mở miệng cười, “Mặc tổng, chúc mừng anh!”

Nhìn Vi An, Mặc Thiếu Thiên cười cười, gật đầu, “Cảm ơn!”

“Cái này hôn lễ có chút khiêm tốn, nhưng thị sẽ không bạc đãi mọi người, chơi vui vẻ!”

“Vâng, vâng!” Vi An cười, sau đó nhìn một chút Vân Dục cùng Tiểu Ly, “Vây tôi không quấy rầy các anh nữa, tôi đi trước giúp một tay!”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, Vi An cười rời đi.

Lúc này, Vân Dục nhìn Vi An, ngây ngẩn cả người, nửa ngày mới khôi phục lại thần trí, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Chị em sinh đôi của vợ anh sao?”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên cười, “Không có bất kỳ mối quan hệ gì!”

“Vây..... ” Vân Dục ngẩn người, hiểu ý của Mặc Thiếu Thiên, ” Cái này thật quá giống!”

“Trên thế giới này có rất nhiều giống nhau!” Lúc này, Tiểu Ly dề dặc mở miệng, nhưng nhìn bóng lưng Vi An, tiện đà nói ra một câu nói, “Thế nhưng giống nhau đến mức này, thật là làm cho người khác không khỏi hoài nghi...”

Tiểu Ly rất ít nói ra những lời triết lý như thế, nên lời vừa nói ra, Vân Dục cùng Mặc Thiếu Thiên cũng có chút cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, ánh mắt nhìn về hướng Vi An.

Vi An đứng ở phía dưới, giúp một tay thu xếp đồ đạc, trên mặt cười, thoát nhìn hết sức mê người.

Lúc này, Vân Dục không nhịn được mở miệng, “Tôi còn tưởng rằng Lâm Tử Lam có em gái sinh đôi, tôi chuẩn bị ra tay!”

Mặc Thiếu Thiên, “Không sợ độc tử cậu, thì cậu cứ ăn!”

“Anh không biết khẩu vị của tôi rất nặng sao?” Vân Dục không phục phản nói.

“Chỉ cần cậu không sợ bị độc chết, thì đi đi!” Tiểu Ly cũng dề dặc mở miệng.

Nghe hai người bọn họ một người một câu, Vân Dục nào còn ý định xuống tay, “Quên đi, tôi sợ cô ấy không chịu nổi phóng đảng của tôi lại kèm chế tự do của tôi!”

Mặc Thiếu Thiên, “...”

Tiểu Ly, “...”

Hai người một người liếc Vân Dục một cái, không nói gì thêm.

Lúc này, trong phòng thay đồ.

Tử Lam ngoài ở trước gương, mặc áo cưới, cũng làm xong tạo hình, thoát nhìn, hết sức mỹ lệ.

Chỉ là, hôm nay hình như Lâm Tử Lam có chỗ nào đó không đúng, soi gương, không được ngẩng đầu lên nhìn mình, đôi mắt đều mang một tia tinh quang và đẹp đẽ, cái loại này từ trong ra ngoài phát ra tự tin.

“Lâm tiểu thư, trang điểm xong rồi!” Thợ trang điểm ở một bên nói.

Lâm Tử Lam nhìn mình trong gương, khoát tay áo, “Được, tôi đã biết, cô đi ra ngoài đi!”

“Tốt!” Thợ trang điểm gật đầu, Vì vậy mang theo mọi người ra khỏi phòng thay đồ.

Lúc này, Lâm Tử Lam ngồi ở trước gương, nhìn không được nhìn mình lắm bầm lầu bầu mở miệng, “Đây là tôi sao? Thế nào cũng trang điểm dung nhan như nhau!”

Nhìn hồi lâu, nghĩ còn có thể, chỉ là mặc áo cưới, thật không như trong tưởng tượng thoải mái như vậy, Lâm Tử Lam nhìn không được giật giật.

Toàn bộ cảm giác nhìn một chút, đều không giống nhau.

Lúc này, Cảnh Thần đi đến, thấy Tử Lam, trực tiếp nhào đến.

“Thân ái, tớ đến rồi đây, chúc mừng cậu nha!” Cảnh Thần trực tiếp nhào đến, từ phía sau bắt được Lâm Tử Lam.

Tử Lam đang chỉnh sửa y phục của mình, cảm giác được người phía sau, hành động theo bản năng, thiếu chút nữa ra tay với Cảnh Thần, may là đúng lúc thu tay lại.

Chỉ là nhìn Cảnh Thần, con người Tử Lam tràn đầy kinh dị...

Cảnh thần mặc lễ phục, nhìn cô, “Tử Lam, hôm nay cậu thật xinh đẹp...”

Tử Lam dùng một ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn Cảnh Thần.

“Làm sao vậy? Thế nào nhìn tớ như vậy? Cậu không biết tớ sao! ?” Cảnh Thần nhìn Tử Lam mở miệng.

Tử Lam suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu, “Biết, đương nhiên biết, làm sao sẽ không biết cậu!”

“Cậu hôm nay cũng rất đẹp!”

Nghe Tử Lam nói, Cảnh Thần cười cười, sau đó kéo cô lại nói, “Tử Lam, cậu thật khờ, thế nhưng lại yêu cầu hôn lễ như vậy, đây điều không phải phong cách của Mặc Thiếu Thiên!”

Tử Lam nhìn Cảnh Thần, chỉ là cười cười, không nói gì.

Lúc này, Cảnh Thần mở miệng, “Dù thế nào, tớ luôn nghĩ hôn lễ của Mặc tổng, nhất định rất xa hoa, rất khí phái, tớ làm dâu phụ cũng rất đặc ý, bây giờ, lại làm đơn giản như vậy!” Cảnh Thần nhìn không được châm chọc nói.

Tử Lam chỉ là nhìn Cảnh Thần, cười cười, cũng không nói gì, bây giờ nói nhiều, lỗi càng nhiều!

Nhìn Tử Lam vẫn cười khúc khích, Cảnh Thần cau lại nhíu mày, “Tử Lam, tớ cảm giác cậu ngày hôm nay có cái gì đó không đúng!”

“Có sao? Chỗ nào không đúng?” Tử Lam mở miệng hỏi.

“Tớ cũng không nói ra được, chính là cảm giác có gì đó không thích hợp!” Nói xong, Cảnh Thần cẩn thận ngắm kỹ gương mặt của Tử Lam, cau mày nhìn hồi lâu, nhìn thời gian, trong lòng của Tử Lam cũng toát mồ hôi đầm đề.

Cuối cùng Cảnh Thần mở miệng, “Nếu như không phải gương mặt này, tớ còn cho là cậu đã biến thành một người khác!”

Mới vừa bước vào, cô nhìn thấy Tử Lam đứng lên, hành động đó, cũng làm cho cô nghĩ là người khác rồi!

Thế nhưng ngày hôm nay, ngoại trừ Tử Lam, còn có ai dám mặc lễ phục cô dâu!

Nghe Cảnh Thần nói, Tử Lam cười cười, “Có thể là có chút khẩn trương!”

“Ừ!” Cảnh Thần gật đầu, “Cậu yên tâm, không có chuyện gì, hiện tại, việc quan trọng bây giờ là cậu hãy buông lỏng, để làm một cô dâu đẹp nhất!”

“Ừ!” Tử Lam gật đầu.

“Được rồi, tớ ra ngoài xem một chút, còn có chuyện gì không, khi nào đến giờ, tớ sẽ đến!”

“Ừ!” Lúc này, Tử Lam gật đầu. Vì vậy, Cảnh Thần vỗ vỗ cô, “An tâm chờ tớ!” Nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Cảnh Thần mới vừa rời đi, Tử Lam lập tức thở phào nhẹ nhõm, lúc này, cô ngồi ở ghế trên, chợt nhớ tới cái gì, cầm điện thoại di động lên, lập tức bấm dãy số của Hi Hi, thế nhưng không có người nhận.

“Chết tiệt, bé chạy đâu rồi!” Tử Lam không nhịn được thốt ra.

Ngay lúc này, sợ người biết Tử Lam, đều có thể nhìn ra một chút mánh khoe...

Người này, không phải Tử Lam, mà là Hoa Hồng!

Lúc này, gian phòng lần nữa có người vào.

Tử Lam ngồi ở đó vẫn không nhúc nhích, mà là tĩnh tọa, coi như không phát hiện.

“Lâm Tử Lam...”

Nghe tiếng nói, Hoa Hồng mới quay đầu lại, lúc này, Vi An liền đứng sau lưng nàng.

Nhìn Vi An, Hoa Hồng nhú mày, mặc dù không biết người này là ai, nhưng là có thể đến nơi này nhìn cô, nhất định là biết cô.

Giờ này phút này, Hoa Hồng nhớ lại một chút dáng vẻ của Tử Lam, khí chất của cô, sau đó chỉ cười đáp lại.

“Xem ra, cô rất hạnh phúc!” Lúc này, Vi An đứng ở trước mặt của Hoa Hồng, vừa cười vừa nói, chỉ là chẳng biết tại sao, nụ cười kia, có chút cảm giác âm hiểm.

Hoa Hồng lập tức kết luận, người này đối Lâm Tử Lam, không có ý tốt!

Chỉ nhìn nụ cười kia, cũng đủ biết.

Giọng nói kia, cũng hận không thể nghiền răng nghiền lợi.

Mặc dù trong lòng đang nghĩ như vậy, thế nhưng Hoa Hồng không có biểu hiện ra ngoài.

“Cảm ơn!” Chỉ là hào phóng cười cười, nói tiếng cảm ơn.

Thế nhưng cô càng cười, Vi An càng nhìn giống như cây gai trước mắt.

Vi An cũng không có biểu hiện ra ngoài, nhìn cô, “Không khách khí, đúng rồi, mới vừa rồi bên ngoài có một đứa bé, là đứa bé của cô cùng Mặc Thiếu Thiên sao?”

Đứa bé?

Chắc chắn là Hi Hi rồi!

Hoa Hồng học dáng vẻ Tử Lam, gật đầu, “Không sai!”

“Tôi mới vừa nghe được bé ở bên ngoài gọi cô, hình như có chuyện gì đó!”

Nghe thế, Hoa Hồng cau lại nhú mày, “Ở nơi nào?”

“Bên ngoài, tôi dẫn cô đi!” Vi An nói.

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Vi An, ánh mắt ở trên người của cô nhìn lướt qua, cái gì cũng chưa nói, trực tiếp mở miệng, “Tốt, làm phiền cô!”

“Không phiền!” Nói xong, Vi An liền đi trước dẫn đường, Hoa Hồng đi theo phía sau, mặc áo cưới, làm tạo hình, kỳ thực người không thân với Tử Lam nhìn qua, căn bản không phát hiện được.

Chỉ có rất quen thuộc, rất hiểu rõ con người Tử Lam, mới có thể phát hiện.

Kỳ thực cùng Tử Lam cùng một chỗ chung sống một đoạn thời gian, mặc dù đối với chuyện tình Tử Lam không rõ lắm, thế nhưng suy nghĩ của Tử Lam, khí chất của Tử Lam cô đều nhớ.

Hoa Hồng đi theo phía sau Vi An, đi ra khỏi phòng thay đồ.

“Ở nơi nào?” Hoa Hồng hỏi.

“Ở bên đó, tôi mới vừa từ nơi đó đến nhìn thấy!” Vi An nói.

Hoa Hồng cũng không có bất kỳ bắn khoăn nào, đi theo đến.

Người bên ngoài đều đang bận rộn, không ai chú ý đến nơi này, Tử Lam đi theo Vi An hướng vừa chỉ...

Đi đến bên trái phòng thay đồ thì xem ra nơi này không có người nào, Hoa Hồng mở miệng, “Người đâu?”

483. Chương 486: Bảo Bối Bị Bắt Cóc

Chương 486: Bảo bối bị bắt cóc

Editor: Linh LG

Đi đến phòng hóa trang bên trái thì gần như không có người, Hoa Hồng mở miệng, “Người đâu?”

“Tôi cũng không biết, mới vừa rồi còn ở trong này.” Vi An nói xong, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào lưng của Lâm Tử Lam, một khẩu súng giăm thanh chậm rãi được lấy ra từ sau lưng cô ta.

Nghe thế, Lâm Tử Lam chau mày.

Giây tiếp theo, Vi An đứng ở sau lưng cô, lúc cô ta vừa định nổ súng, ngay lập tức, Lâm Tử Lam xoay người, lập tức đá văng khẩu súng trong tay của cô ta, sau đó, trực tiếp đè cô ta vào tường, một cái dao găm kề trên cổ cô ta.

“Kẻ kia chính là cô?” Lâm Tử Lam nhìn cô hỏi.

Vi An hoàn toàn không nghĩ tới kết quả sẽ như thế, nhìn Lâm Tử Lam, có chút khiếp sợ, “Cô không phải Lâm Tử Lam?”

Nghe vậy, Lâm Tử Lam cười, “Thế nào? Thật bất ngờ sao?”

“Cô là ai?” Vi An không thể tin được nhìn cô hỏi.

Vốn cho rằng, lần này cũng sẽ giống lần trước, sẽ thuận lợi bắt cô đem đi, không nghĩ tới.

Nhìn Lâm Tử Lam, Vi An vừa muốn cử động, Hoa Hồng lại ấn chặt cô ta vào tường, động tác thô bạo, “Dám động đây, tôi lập tức cắt đứt của động mạch chủ của cô!”

Một câu, Vi An tựa vào nơi đó không dám cử động.

“Cô rốt cuộc là ai?” Vi An nhìn cô hỏi, khuôn mặt xinh đẹp đầy phẫn nộ, không cam lòng.

Cô với lúc trước khôn khéo lão luyện, quả thực là hai người.

“Những lời này, hẳn là tôi hỏi cô mới đúng, cô là ai?” Lúc này, Hoa Hồng không ngại trang nhã, dùng giọng nói thật của mình nói.

Vi An nhú mày, nhìn Hoa Hồng, biết cô mang mặt nạ, căn bản không thể phân biệt rõ ràng cô là ai.

Nhưng là, cô ta biết, hành tung của cô đã sắp bại lộ!

Quả thực, ngay sau đó, không ít người chạy về phía này.

Dẫn đầu đám người chính là Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam, mà những người ở phía sau chính là Vân Dục cùng Tiểu Ly.

Lâm Tử Lam mặc quần áo bình thường chạy về phía này, lúc nhìn thấy Hoa Hồng đè Vi An vào tường, chân mày cau lại.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Thật sự là cô!”

Thấy nhiều ánh mắt nhìn mình chằm chằm, Vi An không nhận không được!

“Là tôi thì thế nào!” Vi An mở miệng, vốn là muốn hôm nay thần không biết quỷ không hay giết chết Lâm Tử Lam, nhưng không ngờ tới lại xảy ra như vậy!

Nhìn ánh mắt Mặc Thiếu Thiên, vào lúc này, Vi An đã không thể đoán được anh nghĩ gì.

Rốt cuộc anh muốn làm gì, cô đều không biết!

Lâm Tử Lam nhìn Vi An, chậm rãi tới gần cô ta, nhìn chăm chăm vào cô ta hỏi, “Cô rốt cuộc là ai?”

Nghe thấy câu hỏi của Lâm Tử Lam, Vi An nở nụ cười lạnh.

Hoa Hồng nhìn họ, dao găm vẫn đặt trên cổ cô ta như cũ, nhưng mà, lúc đang nhìn Lâm Tử Lam cùng Vi An nói chuyện, Vi An đột nhiên thoát ra, Hoa Hồng lập tức phản ứng, vừa lúc định bắt lại, Vi An đã thoát khỏi sự khống chế của cô.

Lúc này, Vi An đứng đối diện họ nói, “Đến bây giờ cũng không biết tôi là ai, không biết thật, hay là vẫn giả vờ không biết?” Vi An nhìn họ cười nói.

“Diệp An Nhiên?” Lúc này, Mặc Thiếu Thiên ở phía sau nhìn cô, từng chữ một nói.

Nghe thế, Vi An không khỏi giật mình dừng lại, nhưng không mở miệng thừa nhận, chỉ nhìn họ, “Thả tôi đi!”

Hoa Hồng đứng trước mặt cô ta, Diệp An Nhiên?

Tên này, dường như có điểm quen thuộc!?

Nếu cô nhớ không lầm, Hi Hi từng cho cô điều tra cô ta, còn cùng cô ta đánh nhau, trách không được, cô cũng thấy có chút cảm giác quen thuộc!

Lúc này, Hoa Hồng nhìn cô ta, khoe miệng cười vẻ khinh thường, “Cô cảm thấy nhiều người như vậy, cô đi được sao?”

Vi An dường như rất chắc chắn, không hề sốt ruột, mà chỉ nhìn họ mở miệng lần nữa, “Nếu không để tôi rời đi, tôi tin các người sẽ hối hận gấp trăm lần so với bây giờ!” Vi An nhìn họ, vô cùng chắc chắn nói.

“Cô không khỏi.”

“Thả cô ta đi!”

Hoa Hồng chưa nói xong, Lâm Tử Lam gượng gạo nói.

Nhìn Vi An, đôi mắt Lâm Tử Lam, đã tràn ngập hận ý.

Không ít ánh mắt nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam lại hết sức kiên định nhìn Vi An, “Thả cô ta, để cho cô ta đi!”

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam, không ai dám nghi ngờ Lâm Tử Lam nói như thế.

“Nếu cô dám động vào bảo bối, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cô!” Lâm Tử Lam nhìn Vi An, từng chữ một nói.

Nghe lời Lâm Tử Lam nói, khoe miệng Vi An nhếch lên cười, không nói hai lời, xoay người rời đi.

Vi An vừa rời đi, không ít người nhìn Lâm Tử Lam.

Vừa rời lời nói của Lâm Tử Lam.

Tất cả mọi người nhìn về phía Lâm Tử Lam.

Mà Lâm Tử Lam đứng ở đó, đôi mắt đỏ hoe, nhìn ra, Lâm Tử Lam cố gắng chịu đựng.

“Lời cô vừa nói, là có ý gì?” Hoa Hồng nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam đứng đó, thân mình chao đảo, Mặc Thiếu Thiên lập tức đỡ lấy cô, lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, tay nắm chặt áo của Mặc Thiếu Thiên.

“Bảo bối. Bảo bối ở trong tay cô ta.!”

Nghe thế, đôi mắt Mặc Thiếu Thiên trong nháy mắt đục ngầu, vẻ lo lắng đến cực điểm.

Mà Hoa Hồng đứng ở đó, nghe câu sau, chỉ hung hăng liếc họ một cái, không nói hai lời, trực tiếp đuổi theo.
.....

Cho dù Mặc Thiếu Thiên không nói, Vân Dục cùng Tiểu Ly đứng đó, đều biết cần phải làm gì!

Vân Dục lập tức cho người đuổi theo truy tìm tung tích của Vi An.

Mặc Thiếu Thiên đứng đó, ôm Lâm Tử Lam, nhưng con người lại càng đỏ ngầu, gân xanh cũng nổi trên tay!

Tất cả mọi người đều biết, lúc này Mặc Thiếu Thiên thật sự nổi giận!

volinh62.diendan .com

Vi An vừa rời đi, Hoa Hồng đã đuổi theo, nhưng vẫn như cũ, không tìm được tin tức của Vi An.

Họ đều là người chuyên nghiệp, biết cách trốn ra sao, hơn nữa, trước đây Vi An nhất định đã nghĩ tới trường hợp xấu nhất, cho nên đã sắp xếp sẵn đường chạy trốn.

Hoa Hồng không đuổi kịp, rất hận vừa rồi đã không khống chế được Vi An!

Chỉ là, chưa đầy một tiếng, Vi An đã thành người bị Cửa Ngục truy nã.

Không tới hai tiếng, cũng đã thành đối tượng truy nã của Hợp Tung.

Mặc dù người của Hợp Tung, tại thành phố A không giao thiệp nhiều như Mặc Thiếu Thiên, không bằng Cửa Ngục, nhưng trên quốc tế, đã đứng thứ hai, hiện tại Vi An dù muốn chạy trốn đến nước khác, chắc chắn là chuyện khó.

Cả thành phố A, không ai biết Mặc Thiếu Thiên cử hành một hôn lễ giả đơn giản ở chỗ này, nhưng cũng có thể thấy không khí ở thành phố A vô cùng khẩn trương.

Mặc kệ là cảnh sát, hắc đạo bạch đạo, đều ở đây tìm kiếm Vi An!

Nhất là Mặc lão, khi biết tin này, tức muốn chết!

“Dám đụng đến cháu nội bảo bối của ta, ta cho cô thấy!” Mặc lão tức giận hô to.

Mặc Thiếu Thiên đứng đó không nhúc nhích, sắc mặt âm trầm, con người dừng ở một chỗ, hình như anh đang tập trung nghĩ điều gì.

Lâm Tử Lam ngồi đó, không nói gì.

Chuyện tới giờ, họ chỉ có thể tìm được nơi ẩn trốn của Vi An trước mới có khả năng!

Chỉ có Mặc lão, ngồi thế nào cũng không yên, không tức giận la hét, chỉ cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại cho Cục trưởng.

Mặc kệ như thế nào, đều phải tìm cho ra Hi Hi!

Có thể thấy, Mặc lão vô cùng yêu thương Hi Hi.

Cả thành phố A, tất cả người có năng lực, cũng đang giúp tìm Hi Hi.

Nhìn Mặc lão không ngừng gọi điện thoại, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Anh đi ra ngoài một tý!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên liền đi ra ngoài.

Lâm Tử Lam cũng không ngăn lại, bởi vì cô biết, Mặc Thiếu Thiên phải nghĩ cách tìm ra bảo bối!

Ngồi ở ghế sofa, Lâm Tử Lam hồi hận, sớm biết Hi Hi có thể bị bắt đi, cô tuyệt đối sẽ không dùng cách này!

Bảo bối!

Bảo bối!

Trong lòng Lâm Tử lâm không ngừng kêu tên Hi Hi!

Con nhất định phải không có chuyện gì, nếu con xảy ra chuyện, mẹ không biết sống sao nữa!

Vừa nghĩ tới Hi Hi sẽ xảy ra chuyện, sẽ bị thương, lòng Lâm Tử Lam không kìm được đau xót!

Chỉ là cô cũng biết, bây giờ không phải là lúc yếu đuối, cô nhất định phải mạnh mẽ, nhất định phải nghĩ cách tìm được Hi Hi!

Vào lúc này, Hoa Hồng đi vào, vừa lúc thấy Hoa Hồng, Lâm Tử Lam lập tức đứng lên.

“Thế nào rồi?”

Thật ra thì, thấy dáng vẻ Hoa Hồng, Lâm Tử Lam cũng đã biết câu trả lời, nhưng cô vẫn nhịn không được hỏi.

Hoa Hồng nhìn Lâm Tử Lam, “Tôi nhất định sẽ tìm được cậu ấy!”

Không có cách nào, cô càng phải tìm!

Nghĩ tới đây, Hoa Hồng vào phòng của Hi Hi thay quần áo.

Lâm Tử Lam đứng tại chỗ, giọng nói của Hi Hi vang vọng bên tai, ánh mắt nhìn qua chiếc điện thoại di động.

Cô tin, Vi An nhất định sẽ gọi điện thoại cho cô!

Đây tuyệt đối không đơn giản chỉ là muốn bắt cóc Hi Hi, mục tiêu của cô ta là cô mới đúng!

Cho nên, chỉ cần canh chừng điện thoại, nhất định sẽ có tin tức của Hi Hi!

Lúc này, Hoa Hồng đi vào mới mấy phút thay quần áo xong đã đi ra!

Nhìn Lâm Tử Lam, Hoa Hồng mở miệng, “Cô ta nhất định sẽ gọi tới, nếu có tin tức, lập tức cho tôi biết!”

Lâm Tử Lam gật đầu, Hoa Hồng đối với Hi Hi như vậy, Lâm Tử Lam rất cảm động.

Có rất ít người có thể làm được như vậy!

Vì vậy, Hoa Hồng xoay người đi ra ngoài.

Trong nhà chỉ còn Mặc lão cùng Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam không muốn nói chuyện, Mặc lão cũng không nói chuyện cùng Lâm Tử Lam, mà gấp gấp điện thoại thúc giục Cục trưởng.

Hoa Hồng vừa mới xuống lầu, liền nhìn thấy Mặc Thiếu Quân đi lên, lúc nhìn thấy Hoa Hồng, Mặc Thiếu Quân hơi sững sốt một chút.

Anh thừa nhận, khi anh nhận được tin tức, nói có Hoa Hồng tới, anh mới đi đến nơi này!

Mặc dù đó là nguyên nhân chính, nhưng cũng có một nguyên nhân khác, anh tới đây để tìm hiểu tình hình!

Dù sao, anh cảm thấy Hi Hi cũng không đáng ghét lắm!

Chỉ là, một người đang lên lầu, một người đang xuống lầu, hai người đối diện nhau.

Mặc Thiếu Quân nhìn Hoa Hồng, muốn nói gì đó, rồi lại không biết nên nói gì, chỉ ngây ngốc đứng trước mặt Hoa Hồng.

“Tôi nghe nói Hi Hi.”

Nhớ tới chuyện bị cô đánh gãy tay, thật ra Mặc Thiếu Quân cũng hơi sợ, bởi vì Hoa Hồng tuyệt đối là một người tập kích đột nhiên, nên không biết cô sẽ làm gì!

Lúc này, tâm tình Hoa Hồng không được tốt lắm, vừa lúc thấy Mặc Thiếu Quân, càng không khỏi thấy ngọt ngào.

“Cút ngay cho tôi!”

Mặc Thiếu Quần, “.”

Vừa mở miệng bảo anh rút ngay, trừ Mặc Thiếu Thiên, Hoa Hồng là người thứ hai nói anh như vậy!

Nhưng Mặc Thiếu Quần không có cách nào khác.

484. Chương 487: Tung Tích Của Hi Hi

Chương 487: Tung tích của Hi Hi

Editor: Linh LG

Nhưng là Mặc Thiếu Quần không có cách nào. .

Đối với Hoa Hồng, anh đều không có một chút biện pháp!

Lúc này, Mặc Thiếu Quần đứng ở đó, Hoa Hồng trừng mắt liếc anh một cái, trực tiếp đi xuống lầu.

Mà Mặc Thiếu Quần đứng đó, nhìn bóng lưng Hoa Hồng, chỉ có thể âm thầm đau khổ.

Volin62.diendan .com

Đã một ngày một đêm, không có bất cứ tin tức gì của Hi Hi.

Hoa Hồng ngồi trên xe, nói chuyện điện thoại cùng Tạp Ni.

“Chưa có tin tức gì sao?” Hoa Hồng lạnh lùng hỏi, hoàn toàn không còn kiêu ngạo cùng cà lơ phất phơ như bình thường, chỉ còn lại sự lạnh lùng.

Đối với chuyện Hi Hi biến mất, cũng là chuyện làm Hợp Tung căng thẳng nhất.

Phải biết rằng, hiện tại Hi Hi là đầu não của họ, cũng là người trong tương lai sẽ đứng đầu Hợp Tung, hiện tại Hi Hi gặp chuyện không may, toàn bộ Hợp Tung hai mươi tư giờ tìm kiếm.

Nhưng cho dù như vậy, vẫn không tìm thấy một chút tin tức nào!

Tạp Ni nghĩ, “Tôi tin tưởng người vẫn còn ở thành phố A, không ra khỏi thành phố A, không phải che giấu tín hiệu, cần bản là cô ta ở nơi không có tín hiệu!”

Nghe lời này, sắc mặt Hoa Hồng không tốt.

Cô cũng không nghĩ đến, người phụ nữ đó thể nhưng lại xuống tay với Hi Hi, sớm nhận ra, cô nhất định bắt chấp hết để bảo vệ Hi Hi.

“Vậy bây giờ như thế nào?” Hoa Hồng hỏi.

Những lúc chấp hành nhiệm vụ, cho tới bây giờ cô luôn luôn quyết đoán, kiên quyết, không hỏi qua làm thế nào, nhưng hiện tại, cô thật sự không biết nên làm gì!

Tạp Ni ở bên kia, kỳ thật anh cũng sốt ruột, nghĩ nghĩ, “Có thể tránh đi không cho chúng ta tìm được, có thể trốn được tới bây giờ, chắc chắn là đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, chúng ta truy lùng không tha, nhưng hiện tại cách tốt nhất chính là chờ cô ta xuất hiện!”

“Nếu cô ta không xuất hiện thì làm thế nào?” Hoa Hồng sốt ruột hỏi.

“Nếu cô ta xuống tay với Hi Hi thì làm sao bây giờ?”

“Hoa Hồng, tôi biết cô đang sốt ruột, chúng ta cũng sốt ruột như vậy, nhưng hiện tại sốt ruột cũng vô dụng, chúng ta phải đợi!” Tạp Ni từng chữ một nói.

“Đợi? Chúng ta đợi, Hi Hi đợi không nổi!” Hoa Hồng nói.

“Hoa Hồng, chúng ta là người, không phải thần, trên thế giới này còn có rất nhiều chuyện chúng ta không thể làm gì được, cho nên trước mắt chúng ta không tìm ra được cô ta, chỉ có thể cố gắng đi tìm, tôi tin tưởng, cô ta bắt Hi Hi, nhất định có mục đích, tuyệt đối sẽ không đơn giản là muốn giết cậu ấy như vậy!” Tạt Ni chậm rãi nói.

Nghe lời Tạt Ni nói, lúc này Hoa Hồng mới thở mạnh một hơi, nghĩ một chút, mở miệng, “Ừ, tôi đã biết!”

“Được, cô yên tâm, nếu có tin tức, tôi lập tức thông báo cho cô trước!” Tạt Ni nói.

“Được!” Hoa Hồng lên tiếng, sau đó cúp điện thoại.

Nhìn bên ngoài tối đen, Hoa Hồng không nói nên lời sự nặng nề trong lòng.

Chuyện này làm cô lần đầu tiên biết được cảm giác lo âu.

Volinh62.diendan .com

Mặc Thiếu Thiên ở bên ngoài tìm một ngày, cũng không có tin tức Hi Hi.

Vi An biến mất giống như là không khí, bằng mọi cách đi tìm cũng tìm không ra, bao gồm cả Hi Hi.

Ngay cả như vậy, Mặc Thiếu Thiên vẫn tin rằng, họ còn ở tại thành phố A, hiện tại không ít ánh mắt nhìn chăm chăm vào họ, nếu muốn rời đi, cũng là chuyện vô cùng khó khăn .

Chỉ là hiện tại.

Hi Hi đang mất tích.

Bất kể là ai, đều ngồi không yên!

Mặc Thiếu Thiên mãi cho đến nửa đêm mới trở về, nhưng lúc anh trở về, Lâm Tử Lam còn ngồi trên sofa chờ.

Lúc nghe thấy tiếng động phát ra ở cửa, thấy Mặc Thiếu Thiên đứng ở cửa, lúc nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên, không nói gì, nhưng trong ánh mắt giao nhau, hai người đã hiểu được mọi thứ!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, cô là một đồng hồ sinh học rất đúng giờ, lúc này còn chưa ngủ, không biết tại sao, Mặc Thiếu Thiên nhìn không khỏi đau lòng.

Giây tiếp theo, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp đi tới, ôm Lâm Tử Lam vào trong lòng.

Lâm Tử Lam đứng đó, không động đậy, tùy ý Mặc Thiếu Thiên ôm, giờ này khắc này, cũng chỉ có hai người họ mới có thể cảm giác được sự đau đớn của nhau.

“Thực xin lỗi.” Mặc Thiếu Thiên ôm Lâm Tử Lam, ở bên tai của cô xin lỗi.

Anh vẫn nghĩ đến, mục tiêu của kẻ kia là Lâm Tử Lam, cho nên đem tất cả tinh lực đặt trên người Lâm Tử Lam, không nghĩ tới Vi An bắt cóc Hi Hi.

Điều này, nằm ngoài dự liệu của anh.

Lâm Tử Lam đứng đó, cũng ôm Mặc Thiếu Thiên, thật ra thì, chuyện này căn bản không phải lỗi của Mặc Thiếu Thiên.

Mà ngay cả cô cũng không nghĩ tới kẻ kia là Vi An, cũng không nghĩ đến, cô ta sẽ bắt Hi Hi đi!

Làm cho họ trở tay không kịp.

Lâm Tử Lam đứng ở đó, không nói gì, nhưng là trong lòng cô đau đớn, Mặc Thiếu Thiên hết sức hiểu được .

Lâm Tử Lam yêu trẻ con đến cỡ nào, anh hiểu rõ.

Hi Hi một tay cô nuôi lớn, lại dạy dỗ tốt như vậy, nếu Hi Hi xảy ra chuyện gì, Mặc Thiếu Thiên lo lắng tình thân Lâm Tử Lam sẽ suy sụp!

“Em yên tâm, anh nhất định sẽ tìm được bảo bối!” Mặc Thiếu Thiên ôm Lâm Tử Lam, từng chữ một nói, vô cùng chắc chắn.

Mặc kệ phải trả cái giá nào, anh nhất định phải tìm được Hi Hi.

Về phần, về Vi An.

Lần này, thật sự không thể trách anh ! ! !

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Em muốn biết, Vi An chính là Diệp An Nhiên sao?”

Cô chỉ hoài nghi, không dám chắc chắn.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Ừ!”

Nghe vậy, đáy mắt Lâm Tử Lam vụt qua một tia lo lắng.

Lần đầu tiên, ở lễ đính hôn của cô, cô ta đã xuống tay với cô, lần này lại ra tay với Hi Hi!

Lâm Tử Lam không phải Thánh mẫu, Diệp An Nhiên làm nhiều chuyện đối với cô, sau này không thể nào bỏ qua được!

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam mở miệng, “Chuyện này, em không biết phải làm thế nào!”

“Giao cho anh!” Mặc Thiếu Thiên lập tức nói.

“Em yên tâm, đến bây giờ, anh đối với cô ta không còn gì nữa, nếu lúc trước là vì nể mặt cha cô ta, nhưng hiện tại, cô ta đã vượt quá giới hạn!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam chậm rãi nói.

Lâm Tử Lam lo lắng chính là điều này.

Diệp An Nhiên với Mặc Thiếu Thiên có quan hệ, cô hiểu.

Mặc dù tin tưởng anh không có bất kỳ tình cảm nam nữ nào với Diệp An Nhiên, thế nhưng lúc trước Diệp An Nhiên với Mặc Thiếu Thiên có tình cảm, Mặc Thiếu Thiên sẽ cảm thấy thương tiếc, cô cũng không ép Mặc Thiếu Thiên phải chọn lựa.

Nhưng bây giờ.....

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói những lời này, Lâm Tử Lam cảm thấy an lòng hơn nhiều.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam gật đầu.

Sau đó, Mặc Thiếu Thiên hôn nhẹ lên trán Lâm Tử Lam, “Đừng nghĩ nhiều, cho đến giờ, trừ hai mẹ con em ra, ai anh cũng không quan tâm!”

Không thể nghi ngờ, Mặc Thiếu Thiên sợ Lâm Tử Lam nghĩ nhiều, mới nói những lời này, nhưng những lời này rất có hiệu quả, trong lòng Lâm Tử Lam nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Tốt lắm, cũng khuya rồi, em đi nghỉ ngơi trước đi!”

“Em không ngủ được!” Lâm Tử Lam nói.

“Không ngủ được cũng phải đi nghỉ ngơi, anh biết em đang chờ điện thoại từ cô ta, khi nào có tin anh sẽ nói em biết!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Em cùng với anh!” Lâm Tử Lam nói, thái độ hết sức kiên định.

Mặc Thiếu Thiên cũng biết tính Lâm Tử Lam, chỉ cần cô đã quyết định, sẽ rất khó thay đổi.

Bất đắc dĩ, Mặc Thiếu Thiên gật đầu, mệt mỏi ngồi xuống, Lâm Tử Lam vùi trên ghế sofa, tựa vào người Mặc Thiếu Thiên, hai người dựa vào nhau, cả đêm chưa chớp mắt.

Qua thật lâu, Lâm Tử Lam không cử động, tựa vào người Mặc Thiếu Thiên ngủ.

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam mệt mỏi, Mặc Thiếu Thiên không động vào cô, biết chạm vào cô sẽ tỉnh, nên Mặc Thiếu Thiên đắp chăn cho Lâm Tử Lam, để cho ngủ một giấc.

Còn Mặc Thiếu Thiên ra đứng ở ban công, hút thuốc lá, một điếu rồi lại thêm một điếu, Mặc Thiếu Thiên không nghiện thuốc lá, cũng chưa từng có lúc nào như khi này, hút rất nhiều thuốc.

Đứng trên ban công, mỗi một lần khói, cũng giống như nỗi khổ tâm của anh, trong lòng vô cùng nhớ Hi Hi.
.....

Lần này, anh tuyệt đối sẽ không mềm lòng với Diệp An Nhiên nữa!

Tuyệt đối không!

Mặc Thiếu Thiên cũng không phải ngồi không, sẽ dùng toàn bộ năng lực của mình.

Chỉ cần có người làm tổn hại đến người quan trọng nhất đối với anh, mặc kệ là ai, anh cũng sẽ tiêu diệt!

Bao gồm, cả Diệp An Nhiên!!!

Mãi cho đến sáng, Lâm Tử Lam tỉnh lại, thấy không có ai bên cạnh, ngược mắt nhìn, lại thấy Mặc Thiếu Thiên đứng ngoài ban công hút thuốc, nhìn bóng lưng anh, Lâm Tử Lam cũng biết, Mặc Thiếu Thiên rất lo lắng cho Hi Hi.

Lâm Tử Lam đứng dậy, xuống ghé xô pha, hướng thẳng ban công đi tới.

Thấy trên đất ném đầy tàn thuốc, Lâm Tử Lam biết Mặc Thiếu Thiên đã đứng đây hút thuốc bao lâu.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lâm Tử Lam không khỏi đau nhói, giấy kể tiếp, cô từ phía sau vươn tay ôm lấy eo Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên hình như đang suy nghĩ điều gì, cảm thấy được Lâm Tử Lam ôm mình, cả người Mặc Thiếu Thiên cứng đờ, đứng thẳng người, mở miệng, “Em đã tỉnh?”

“Ừm!” Lâm Tử Lam gật đầu.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên mới phản ứng, nhìn Lâm Tử Lam, “Có đói bụng không, anh đi làm bữa sáng cho em!”

“Không đói bụng!” Lâm Tử Lam lắc đầu.

“Không đói bụng cũng phải ăn, lúc bảo bối ở nhà, không để em đói bụng, em chờ một lát, anh đi làm bữa sáng cho em!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên kéo Lâm Tử Lam đi vào.

“Em đi rửa mặt trước, anh đi làm cho em!”

Lâm Tử Lam còn có thể nói gì, chỉ có thể gật đầu, Mặc Thiếu Thiên đi thẳng tới phòng bếp.

Mấy ngày nay, Hi Hi luôn dạy Mặc Thiếu Thiên làm bữa sáng, mặc dù làm không phải rất tốt, nhưng miễn cưỡng cũng đã chấp nhận được, hơn nữa đáng vẻ so với lần đầu tiên làm đã tốt hơn nhiều.

Mặc Thiếu Thiên làm xong, Lâm Tử Lam cũng vừa rửa mặt xong.

Hai người ngồi vào bàn ăn sáng.

Không có Hi Hi, không khí cũng không ồn ào, nhìn bữa sáng đơn giản, trong lòng Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên ai cũng hết sức nóng lòng, chỉ là không muốn để cho người kia lo lắng nên hai người không biểu hiện ra.

“Thế nào? Vẫn không có tin tức của Hi Hi sao?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Thành phố A nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, huống chi, cô ta đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, không thể trong vòng mấy tiếng đồng hồ đã bị chúng ta tìm được!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Ngụ ý, Lâm Tử Lam cũng hiểu.

Cần thêm thời gian!

Chỉ là nghĩ đến Hi Hi trong tay cô ta, Lâm Tử Lam sẽ cảm thấy đau lòng, không ai biết được Diệp An Nhiên có thể sẽ làm gì Hi Hi.

Huống chi, Hi Hi cũng rất mạnh mẽ, tuyệt đối sẽ không nói với Diệp An Nhiên bất kỳ lời yếu đuối nào.

485. Chương 488: Ngược Đãi Hi Hi

Chương 488: Ngược đãi Hi Hi

Editor: Linh LG

Chỉ cần nghĩ tới, Lâm Tử Lam cũng đã rất lo lắng. .

Dường như Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn ra được lo lắng của Lâm Tử Lam, vừa muốn mở miệng, điện thoại di động Mặc Thiếu Thiên vang lên.

Nhìn điện thoại di động, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên khẩn trương nhìn nhau, một giây sau Mặc Thiếu Thiên trực tiếp cầm lấy điện thoại di động, “Alô.”

Lúc vừa nghe nói, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, chốc lát, anh mở miệng, “Tốt, tôi biết rồi!” Nói xong, cúp điện thoại.

“Thế nào?” Vừa cúp điện thoại, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi, “Có phải có tin tức gì không?”

“Là Lý Thuận!” Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Anh ta bây giờ đang ở bệnh viện, anh lập tức qua đó một chuyến!”

Lý Thuận?

Lâm Tử Lam chau mày, biết Lý Thuận vẫn theo bảo vệ Hi Hi, tại sao lại ở trong bệnh viện?

“Em đi cùng anh!” Lâm Tử Lam lập tức đứng lên, nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc Thiếu Thiên mới ra khỏi cửa, nghe được lời của Lâm Tử Lam, quay đầu lại nhìn cô, nhưng ngay sau đó gật đầu, “Ừ!”

Cho nên, Lâm Tử Lam cầm lấy điện thoại di động, cùng Mặc Thiếu Thiên ra cửa.

Trong bệnh viện.

Lúc Mặc Thiếu Thiên đến, Lý Thuận vừa muốn ra cửa.

“Cút ngay, để cho tôi đi ra ngoài!” Lý Thuận không nhịn được quát.

“Lão Đại, bây giờ anh không thể đi ra ngoài, anh vẫn còn bị thương!” Người kia vẫn đi theo ngăn Lý Thuận, không để cho anh ta đi.

“Hiện tại nhất định tôi phải đi ra ngoài!” Lý Thuận nhìn họ, dáng vẻ kia, rất có thể, người muốn ngăn ta, ta giết người.

“Nhưng là.”

“Cút ngay!” Vừa nói, Lý Thuận lập tức đẩy những người đó vừa muốn đi ra ngoài, cũng vào lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi đến.

Lúc nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên, Lý Thuận sửng sốt.

Mặc dù bảo vệ Hi Hi không phải là do Mặc Thiếu Thiên ra lệnh, nhưng là anh chính là cha của Hi Hi, thấy Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam, có chút ngượng ngùng.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn anh, Lâm Tử Lam cũng nhìn anh, không nói chuyện.

Mấy phút sau.

Gian phòng yên tĩnh lại.

Đám người họ đều đi ra ngoài, chỉ còn lại Mặc Thiếu Thiên, còn có Lâm Tử Lam.

Lý Thuận bị thương, mặc dù không nghiêm trọng như vậy, nhưng nhìn ra, cả người anh ta có chút kích động.

Dù sao không bảo vệ tốt Hi Hi, Lý Thuận cũng tự trách bản thân mình.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra!” Lâm Tử Lam nhìn Lý Thuận nhanh chóng hỏi.

“Tôi cũng không biết, ngày đó tôi cùng Hi Hi đang đi đến buổi lễ, cô ta nửa đường xuất hiện, tập kích tôi, sau đó mang Hi Hi đi!” Lý Thuận nói.

Đối với Vi An, hoàn toàn không phòng bị.

Bởi vì anh ta đối với Vi An không biết một tý gì, không nghĩ tới, thế nhưng Vi An có thân thủ tốt như vậy, cho nên mới bị tập kích.

Thật ra thì cho dù có biết, đánh nhau, anh ta cũng chưa hẳn là đối thủ của Vi An.

Nghe lời Lý Thuận nói, sắc mặt Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam không được tốt lắm, “Anh có biết cô ta đem Hi Hi đến nơi nào không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Lý Thuận lắc đầu, “Lúc ấy chúng tôi đang lái xe, thiếu chút nữa đụng vào cô ta, nên đưa cô ta đi bệnh viện, ở trên xe thì bị cô ta tập kích, sau cô ta bỏ tôi lại!”

Nghe Lý Thuận nói..., sắc mặt Mặc Thiếu Thiên âm trầm, làm như vậy, thần không biết quỷ không hay, căn bản không dễ dàng bị phát hiện.

Chỉ là, trong nháy mắt, Mặc Thiếu Thiên nhớ tới điều gì, nhìn Lý Thuận, “Chính là chiếc xe thể thao màu đỏ của anh sao?”

“Ừ!” Lý Thuận gật đầu.

“Gặp chuyện không may ở đâu?”

“Phố Thanh Vân!”

Vừa nói xong điều này, Mặc Thiếu Thiên lập tức đứng dậy, cầm lấy điện thoại di động lập tức gọi cho Vân Dục.

“Vân Dục, lập tức tra các máy quay ngày hôm qua ở phố Thanh Vân, tra bảng số xe, 3358!”

“Ừ!” Mặc Thiếu Thiên gật đầu, nói xong trực tiếp dập máy.

Lúc này, Lý Thuận ngồi ở đó, nhìn Mặc Thiếu Thiên, không nghĩ tới anh ngay cả bảng số xe của mình đều nhớ được.

Nhưng không thể phủ nhận, biện pháp này không tệ.

Ít nhất trước mắt, đây là một biện pháp!

Sau khi cúp điện thoại, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Đi!”

Lâm Tử Lam gật đầu, hiểu được ý Mặc Thiếu Thiên.

Vừa muốn đi, lúc này Lý Thuận cũng đứng lên, “Tôi cũng muốn đi!”

Nghe Lý Thuận nói..., Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đều lo lắng nhìn anh, Lý Thuận rất kiên định lắc đầu, “Tôi không sao!”

Cuối cùng, để cho Lý Thuận đi theo.

Dù sao, coi như để cho anh ta ở trong bệnh viện đợi, anh ta sợ không thể an tâm.

Đơn giản cùng đi.

Mặc Thiếu Thiên lái xe, Lâm Tử Lam ngồi ở bên cạnh, Lý Thuận ngồi ở phía sau, dọc đường đi, ba người đều rất khẩn trương, không có mở miệng nói chuyện.

Đúng lúc ấy, điện thoại di động của Mặc Thiếu Thiên vang lên.

Thấy số của Vân Dục, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp nhấn nút trả lời.

“Nói!”

“Tìm được rồi!” Vân Dục nói.

Bởi vì mở loa ngoài, trong xe Lâm Tử Lam cùng Lý Thuận đang nghe lời của Vân Dục nói, hai người đều trở nên căng thẳng.

Phải biết rằng, ba chữ kia, đối với bọn họ mà nói, quả thực chính là một tia hi vọng.

“Ở nơi nào?”

“Tôi đem tuyến đường phát đến điện thoại di động của cậu, cậu có thể đi theo tuyến đường đó!” Vân Dục nói.

“Tốt!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp nhìn qua điện thoại.

Cùng lúc đó, điện thoại di động của anh vừa phát ra âm thanh, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp cầm lấy điện thoại di động mở ra, phía trên hiện ra một điểm đỏ, một đường màu lam.

Lúc nhìn thấy tuyến đường, Mặc Thiếu Thiên không nói hai lời, trực tiếp tăng tốc độ hướng đến mục đích kia.

Lâm Tử Lam ngồi một bên, tâm tư rối loạn, như ngồi trên bàn chông, hận không thể trong nháy mắt đi đến chỗ kia.

Đại khái đi khoảng bốn mươi phút, mới tới chỗ đó.

Chỉ là, có thể nhận thấy, đã ra khỏi nội thành, chỗ này, hoang tàn vắng vẻ.

Từ xa nhìn lại, căn bản không thấy có người.

Nhưng chỉ có một chiếc xe màu đỏ, dừng ở cách đó không xa.

“Ở nơi này!” Lý Thuận lên tiếng, cho nên, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp dừng xe lại, ba người đẩy cửa xe ra đi xuống.

Không nói hai lời hướng về phía xe đi tới.

Nhưng là đến trước mặt mới phát hiện, xe đã hư.

Mà ở trong xe, căn bản không có bất cứ người nào.

Lâm Tử Lam đi tới, trực tiếp chạy đến trước xe, dường như nghĩ tìm được một chút tin tức của Hi Hi, nhưng trừ xe, không có chút gì cả.

Hiển nhiên, lần này là bị đập hư, một chiếc xe tốt như vậy, nếu như không phải bị hư..., nhất định sẽ bị người khác phát hiện.

“Xem ra, bọn họ là đã tới nơi này!” Lý Thuận mở miệng.

Xe hư anh không đau lòng, bây giờ lại lần nữa mất đi tin tức của Hi Hi.

Vốn là có một chút hi vọng, nhưng bây giờ lại không có hi vọng.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn xung quanh, đích thực là hoang tàn vắng vẻ.

Là anh biết mọi chuyện không có thuận lợi như vậy, nhưng là cho dù thế nào, anh cũng không hối hận chạy đến đây một chuyến!

Có một chút hi vọng, anh cũng sẽ không vứt bỏ!

Lúc này, ba người nhìn xung quanh.

Cũng không bỏ đi mà ở nơi này tìm một vòng, nhưng không có chút dấu vết nào, xem ra, Diệp An Nhiên đã sớm nghĩ tới, đã xử lý dấu vết.

“Dám đem xe đi trắng trợn như vậy, cô ta nhất định sẽ không ở gần nơi này!” Lâm Tử Lam nói.

Cho dù, không muốn thừa nhận sự thật này, cũng phải thừa nhận.

Mặc Thiếu Thiên cũng đồng ý lời Lâm Tử Lam nói, nhưng đến bây giờ, chẳng khác nào, tin tức lần nữa bị chặt đứt.

Nghĩ đến điều này, Mặc Thiếu Thiên cũng cảm thấy nặng nề, hận không đem được Vi An trực tiếp giết đi!

Đến trưa, ba người ở vùng lân cận tìm thật lâu, không có bất kỳ tin tức nào, lúc này mới trở về.

Volinh62.diendan .com

Mà bên kia.

Trong một tầng hầm âm u, Hi Hi bị trói ở trên giá gỗ, hôn mê một ngày một đêm, lúc này mới nửa tỉnh lại.

Mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn thấy một người phụ nữ đi đến, đầu của bé rất nặng, mí mắt cũng rất nặng, căn bản nhìn không rõ lắm, nhưng loáng thoáng có thể thấy người đàn bà kia bất kể là vóc người, hay là mặt, đều rất giống Lâm Tử Lam.

“Mẹ, mẹ.” Hi Hi yếu ớt mở miệng, nhưng giọng nói phát ra còn không bằng con muỗi.

Nhưng mà, Vi An đi đến, trên đỉnh đầu đội một cái mũ, đi tới, cô trực tiếp tháo mũ xuống, ném qua một bên.

Ngước mắt nhìn Hi Hi, Vi An cảm thấy tức giận không lý do.

Hiện tại phía ngoài khắp nơi đều có người tìm cô, không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên thế nhưng tuyệt tình như vậy, phải nhiều người thế này đi tìm cô!

Nghĩ tới đây, Vi An tức giận, không khỏi mà đến.

Ngước mắt, nhìn Hi Hi, gương mặt này, càng xem càng giống Mặc Thiếu Thiên, hơn nữa, thấy Hi Hi sẽ nghĩ đến Lâm Tử Lam, càng xem càng tức giận, một giây sau, Vi An cầm lấy thau nước bên cạnh, tạt thẳng vào người Hi Hi.

Vừa lúc tạt nước vào mặt Hi Hi.

Cảm thấy trên mặt đầy lạnh lẽo, Hi Hi lúc này mới mê man một chút, từ từ mở mắt.

Thấy người trước mặt thì lúc này Hi Hi mới nhú mày.

Thấy Hi Hi nhìn mình, Vi An nhếch miệng cười lạnh, “Rốt cuộc đã tỉnh rồi hả?”

Nhìn Vi An, Hi Hi lúc này mới nhớ lại ngày đó gặp chuyện không may, lập tức tròn to hai mắt, nhìn Vi An, “Cô đã làm gì mẹ tôi?”

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Hi Hi, Vi An không tiếp tục đánh mà nói, “Bây giờ tốt nhất là cậu nên tự lo lắng cho bản thân mình đi!”

Hi Hi liều mạng, nhìn cô, “Rốt cuộc cô muốn làm gì mẹ tôi?” Hi Hi càng gấp gáp, Vi An thì càng vui mừng.

Nhìn bé, miệng nhếch lên cười, “Cậu đoán xem!”

Nhìn dáng vẻ Vi An cười, Hi Hi hận không thoát ra được, hung hăng đánh cô một trận, “Cô rốt cuộc đã làm gì mẹ tôi? Cô dám động vào mẹ tôi, tôi đem cô chặt làm trăm mảnh!” Hi Hi cắn răng nghiêng lợi nói.

Người phụ nữ trước mặt, bé hết sức khẳng định, cô ta chính là người lần trước tập kích mẹ.

Nghe Hi Hi uy hiếp, Vi An càng thêm hưng phấn, “Thật sao? Vậy bây giờ cậu đem tôi chặt làm trăm mảnh à?”

“A, quên nói cho cậu biết, mẹ cậu trúng đạn, hiện tại nằm ở trong bệnh viện, chưa biết sống chết.” Vi An nhìn Hi Hi, cố ý nói như vậy, chính là kích động Hi Hi, nhìn bé phản ứng.

Quả nhiên, nghe được lời Vi An nói, một khắc kia Hi Hi tin, nhìn Vi An, toàn thân Hi Hi giãy giụa, “Đáng chết, tôi sẽ giết chết cô, tôi sẽ giết chết cô.”

Nhìn dáng vẻ Hi Hi tràn đầy hận ý, Vi An nở nụ cười, “Muốn giết tôi, vậy xem cậu có bản lĩnh hay không!”

“Đáng chết, tôi nhất định sẽ giết cô!” Hi Hi giãy giụa, mắt trừng lớn, mặt cũng đỏ lên.

Nhìn Hi Hi giãy giụa, Vi An ở một bên cười, hình như đang thưởng thức sự tức giận của bé.

Rốt cuộc, thật lâu sau, Hi Hi không còn sức lực, lúc này mới ngừng lại.

Vi An ở một bên nhìn, “Thế nào? Một mối? Không phải muốn giết tôi sao? Tới đây!”

Nghe thấy lời nói của Vi An, ánh mắt Hi Hi hung hăng nhìn cô ta chăm chăm, đã nghĩ kỹ, nếu như có thể còn sống để rời đi, bé nhất định sẽ giết cô ta!

Nhìn Hi Hi tràn đầy hận ý nhìn cô chăm chăm, Vi An cắn răng nghiêng lợi nhìn bé, “Tôi cho cậu biết, cậu tốt nhất an phận cho tôi, nếu không, tôi cho cậu chôn theo mẹ cậu!”

Hi Hi nhìn Vi An, không để ý tới cô ta.

Đúng lúc ấy, bên ngoài chợt vang lên tiếng động, Vi An giống như chim sợ nấp, lập tức đi ra cửa, thông qua khe cửa nhìn bên ngoài, nhìn ra, mặt của sắc mặt cô ta rất nặng nề.

Theo dõi cử động của cô ta, Hi Hi nhếch miệng lên cười lạnh, “Như thế nào? Bị truy nã rồi sao?”

Nhìn bên ngoài không có gì khác thường, Vi An lúc này mới nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn bé, “Câm miệng!”

“Có muốn tôi đoán một chút hay không, hiện tại bao nhiêu tổ chức truy nã cô?” Hi Hi hỏi.

Sắc mặt của Vi An không tốt.

“Cửa ngục?”

“Hợp Tung?”

“Liên doanh?”

Hi Hi lập tức nói ra ba bang phái.

Nghe được lời Hi Hi nói, Vi An không thể tưởng tượng nổi nhìn bé, sau đó lâm vào trầm tư.

Thì ra là còn có người của Hợp Tung. Nhưng là, cô không có đặc tội với người của Hợp Tung, tại sao người của Hợp Tung cũng truy nã cô?

Cho đến trước mắt, Vi An không biết thân phận của Hi Hi, không biết, bắt Hi Hi, cô đã đắc tội toàn thể giới!

Vi An nhìn Hi Hi, đi tới, “Chuyện này cùng Hợp Tung có quan hệ gì?”

Nhìn dáng vẻ Vi An lo sợ, khóe miệng Hi Hi lạnh lùng nâng lên nở nụ cười, nhưng không định trả lời cô vấn đề này.

“Trả lời tôi!” Vi An nhìn bé từng chữ một ra lệnh.

Hi Hi dời tầm mắt, nhìn về phía nơi khác.

Nhìn bộ dạng Hi Hi, Vi An càng thêm tức giận, vươn tay, giữ cằm của bé, ép bé nhìn thẳng mình, “Nói hay không?”

Hi Hi tiếp tục không để ý tới cô ta, chính là cố ý để cho cô ta nóng, tức giận!

Nhìn dáng vẻ Hi Hi quật cường, khuôn mặt căm hận của Vi An cũng thay đổi vận vận.

“Không nói phải không?”

Hi Hi tiếp tục không để ý tới.

“Được, đến lúc đó tôi muốn xem, miệng của cậu có thể không nói hay không!” Nói xong, Vi An vừa nhìn, từ trên bàn cầm lên một cây roi đi tới.

“Pằng” một tiếng, không có bất kỳ ý thức, Vi An trực tiếp quất một roi vào người của Hi Hi.

“A!” Hi Hi không nhịn được, kêu lên.

Nghe Hi Hi hét, khóe miệng Vi An lạnh lùng nâng lên.

“Tôi xem miệng của cậu có thể cứng tới khi nào!” Nói xong, Vi An đánh một roi vào người của Hi Hi.

Hi Hi đau đớn nắm chặt tay lại, nhưng nói, từ nhỏ đến lớn bé đều được ăn sung mặc sướng, mặc dù lúc còn rất nhỏ bắt đầu học nấu cơm, nhưng Lâm Tử Lam lại không để cho bé chịu một chút thua thiệt, hiện tại, Vi An từng roi một quất vào người của bé, Hi Hi đau đớn kêu lên.

“Nói hay không, nói hay không?” Vi An vừa đánh, vừa kêu.

“Thế nào? Cô sợ sao? Cô cảm thấy hiện tại, còn trốn được sao?” Hi Hi cắn răng, nhìn cô ta nói gần từng chữ, trong lời nói còn mang theo châm chọc.

Phải biết, đặc tội nhiều tổ chức như vậy, thì đồng nghĩa với, cô ta không cách nào ở trên thế giới này, trừ phi, cô ta lại lần nữa đi sửa khuôn mặt, sửa đến mức người khác cũng không nhận ra lúc này mới có thể!

Nghe lời Hi Hi nói, Vi An tức giận, lúc đứa bé này quật cường, giống Lâm Tử Lam như đúc, giống nhau làm cho người ta chán ghét!

“Được, tôi xem là miệng của cậu cứng, hay là roi của tôi cứng!” Nói xong, Vi An không tiếp tục nói lời vô nghĩa, quất roi vào người của Hi Hi.

Rất nhanh, trên người của Hi Hi toàn là vết máu đỏ, ngay cả trên mặt cũng có một vết rất dài.

Vi An cho là, Hi Hi sẽ không chịu nổi, nhưng không ngờ, sau đó, Hi Hi không kêu la một tiếng, cho dù bị thương, đau đến mức nào bé cũng chỉ nắm chặt tay chịu đựng, đau đến nỗi bé tưởng như cắn đứt đầu lưỡi của mình, nhưng bé cũng không phát ra tiếng.

Bé càng như thế, Vi An càng đánh mạnh hơn.

Tất cả không thoải mái, tất cả hận, toàn bộ đều phát tiết trên người của Hi Hi, dường như, còn giống như nghiền, hận không được, cứ như vậy đánh chết Hi Hi.

Hi Hi nhắm mắt lại, nắm chặt quả đấm, toàn thân căng cứng lên, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, bé muốn tiếp tục sống, tiếp tục sống!

Nhìn dáng vẻ Hi Hi không chịu mở miệng, dường như Vi An nhớ tới điều gì, ngưng đánh bé, đi tới một bên, cầm điện thoại di động lên, để quay phim.

Hi Hi thấy không có động tĩnh, liền mở mắt, ngay khi thấy Vi An cầm điện thoại di động lên chụp bé, bé mới cả kinh.

“Cô làm gì đấy?” Hi Hi nhìn anh hỏi.

Vi An cũng giống vậy không trả lời bé, mà tìm một chỗ có góc độ có thể quay phim được bé, để điện thoại ở bên trong cái kia.

Lần này, Hi Hi mới hiểu được cách Vi An làm, muốn quay phim lại dáng vẻ của bé!

Quả nhiên, không đợi Hi Hi mở miệng, Vi An lần nữa đi tới quất roi vào người của bé.

Hi Hi đau đớn tột độ, nhưng là nghĩ đến có điện thoại di động đang quay mình, bé chỉ có thể quay mặt đi, cố gắng chịu đựng nỗi đau đớn không người thường nào chịu nổi.

Nhìn Hi Hi không kêu la, Vi An đánh càng thêm mạnh, từng roi đánh xuống dường như trút hết sức lực.

Hi Hi đau đớn nắm đấm, thân thể căng cứng, có lúc đau đến mức thân thể run rẩy, nhưng mặc dù như vậy, bé cũng không mở miệng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Vi An mệt mỏi, đánh chán, nhìn Hi Hi vẫn không chịu mở miệng, cô vứt bỏ roi, quay lại hướng vừa rồi.

Nhìn đoạn phim đáng sợ, Vi An lưu lại, tắt điện thoại di động

Lúc này, lần nữa đi tới trước mặt Hi Hi, nhìn bé, “Còn không chịu mở miệng thật sao?”

Hi Hi bị trói, cả người đều là vết máu loang lổ, trên mặt, trên cổ, ngay cả trên lỗ tai tất cả đều là vết máu.

Hi Hi cứ như vậy nghiêng đầu, nhắm mắt lại, không biết còn tưởng bị thương ngắt đi, cố ý không mở mắt.

Vi An nhìn đáng vẻ bé quật cường, vào giờ phút này, cực kỳ giống Mặc Thiếu Thiên.

Một khắc kia, lòng Vi An đau nhói.

“Không biết đoạn phim này, cha mẹ cậu nhìn thấy, sẽ phản ứng thế nào!” Vi An một chữ một mở miệng nói.

Nghe thế, cả thân thể Hi Hi không khỏi co rúm một chút, từ từ mở mắt, nhìn Vi An, “Cho mẹ tôi nhìn?”

Nghe lời nói Hi Hi, lúc này Vi An mới ý thức được mình nói gì, sững sờ.

Hi Hi nhìn nét mặt Vi An, đáy lòng dâng lên ý nghĩ, “Mẹ tôi không có việc gì có đúng không?” Nhìn Vi An hỏi.

“Ai nói!” Vi An theo bản năng phủ nhận.

“Nét mặt của cô nói cho tôi biết, mẹ tôi không có việc gì có đúng hay không!?” Hi Hi nhìn cô ta khẩn trương hỏi.

“Ai nói, cô ta bây giờ đang ở trong bệnh viện, hơn nữa, sắp chết!” Vi An đặc biệt cường điệu một câu.

486. Chương 489 : Người Đứng Sau Lưng Vi An.

Chương 489 : Người đứng sau lưng Vi An.

Editor: Nhan Như Song

Beta: thanh huyền

Nhưng cô càng cường điệu như vậy, Hi Hi lại càng cảm thấy có vấn đề.

Hiện tại cần thận nghĩ đến, lúc ấy Hoa Hồng giả trang làm mẹ, Vi An không có khả năng sẽ thương tổn đến mẹ!

Trong thời gian ngắn ngủi, không thể nào biết sẽ xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Nếu quả thật xảy ra, hiện tại cô cũng không cần giữ mình lại!

Nghĩ tới đây, Hi Hi càng cảm thấy có thể, hơn nữa nhiều người bên cạnh mẹ như vậy, cô muốn thực hiện cũng là vấn đề!

Nghĩ như vậy, ánh mắt của Hi Hi nhìn Vi An, Vi An cũng nhìn Hi Hi, trong ánh mắt bén nhọn đã sớm bán đứng cô.

Nhìn Vi An, cuối cùng Hi Hi cười lạnh một cái, “Mẹ tôi không có việc gì!” Bé nói hết sức chắc chắn.

Vi An nhìn Hi Hi, cười lạnh, “Mặc kệ mày nghĩ thế nào, bây giờ tao nói cho mày biết, bây giờ mẹ mày thôi thóp một hơi, không mạnh khỏe hơn so với mày đâu!”

“Cô còn có thể bịa thật hơn một chút!” Hi Hi nói.

Sau khi biết Lâm Tử Lam không có việc gì, coi như cả người đau muốn chết, nhưng trong nội tâm lại không khỏi vui vẻ.

Chỉ cần mẹ không có việc gì là được!

Nghĩ như vậy, trong lòng Hi Hi buồn lòng hơn nhiều.

Nghe lời Hi Hi nói, Vi An hung hăng tức giận trừng mắt liếc bé một cái, “Tao nhất định sẽ giết mày!”

“Cô cảm thấy, giết chết tôi rồi, cô còn có thể trốn đi được sao?” Hi Hi nhìn cô hỏi, mặc dù rất suy yếu, nhưng khí thế, vẫn như cũ khiến người ta cảm thấy, đứa bé này, tuyệt không phải người bình thường.

Nhìn Vi An không lên tiếng, Hi Hi tiếp tục mở miệng cười, “Hiện tại, những người bên ngoài đều đang tìm cô khắp nơi!”

“Tin tưởng tôi, cô trốn không thoát đâu! !” Hi Hi nhìn cô gần từng chữ.

“Mày cầm miệng cho tao!”

Nhìn Vi An nổi giận, Hi Hi cười cười, “Hiện tại, bên ngoài có vô số ánh mắt nhìn chăm chăm cô, cũng đang tìm tôi, cô thật muốn đi ra ngoài, chỉ có hai con đường!”

Nghe lời Hi Hi nói, Vi An ôm một tia nghi hoặc nhìn bé.

“Hoặc là chết, hoặc là phẫu thuật thẩm mỹ đến nỗi người khác không nhận ra cô, chỉ là coi như phẫu thuật thẩm mỹ, tạm thời cô cũng không tốt được, hơn nữa, tôi đoán chừng bệnh viện nào, cũng không dám tiếp nhận cô, bởi vì, chỉ cần cô vừa xuất hiện, tuyệt đối sẽ bị người phát hiện!” Hi Hi nhìn cô gần từng chữ.

Ngụ ý, chính là cô làm thế nào, đều không được!

Cô trốn không thoát!

Nghe được câu cuối cùng của Hi Hi, Vi An thiếu chút nữa tức giận hộc máu, chỉ là, lúc nghĩ lại, Vi An cười lạnh, “Mày yên tâm, coi như tao trốn không thoát, cũng sẽ kéo mày với mẹ mày chôn theo tao!”

Trong lời nói của Vi An, đều là hận ý đối với bé cùng Lâm Tử Lam.

Nhưng Hi Hi không ngờ, người phụ nữ này tại sao có hận ý lớn như vậy đối với bọn họ.

Trong ấn tượng của bé, căn bản không có người như thế.

Lúc này, Hi Hi chau mày lại, nhìn cô ta, “Cô rốt cuộc là ai?”

Nghe lời Hi Hi nói, Vi An cười một tiếng, “Thế nào? Không nhận ra tao sao?”

Nhìn nét mặt Vi An, Hi Hi thực sự không nghĩ ra đã gặp ở đâu, chẳng qua là cảm thấy, có một chút xíu quen thuộc, nhưng quen thuộc đó, bé không nói ra được!

“Chỉ đổi gương mặt, thế nào? Không nhận ra tao?” Vi An tiếp tục hỏi, nhìn bé, cô cảm thấy cuộc sống không công bằng, tại sao Lâm Tử Lam có thể hạnh phúc, tại sao cô lại phải nhận những chuyện như vậy?

Coi như ban đầu vì Mặc Thiếu Thiên mà chết, nhưng trong lòng của anh, cô vẫn không có nửa phần địa vị!

Tại sao! ?

Tại sao! ?

Cô không cam lòng!

Ban đầu phát súng kia, căn bản không lấy mạng cô, sau khi cô tỉnh lại, đã trôi nổi đến một hòn đảo nhỏ, một tháng sinh sống trên đó, cô mới đi Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ, bây giờ thành cái bộ dáng này!

Sau khi xong, cô liền muốn trở lại bên cạnh Mặc Thiếu Thiên, nhưng không ngờ Lâm Tử Lam vẫn còn sống, lúc này cô mới phải lập kế hoạch lại lần nữa, trước tiên vào công ty Mặc Thiếu Thiên.

Ban đầu lúc ở nước Pháp, cô đưa rượu đỏ cho anh, cùng anh vô tình gặp được, thế nhưng anh nhìn cũng không nhìn cô một cái!

Càng nghĩ càng không cam lòng, cô muốn diệt trừ Lâm Tử Lam, nhưng không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Cũng không nghĩ đến hôn lễ ngày hôm qua, lại là một cái bẫy cố ý thiết kế tốt, chính là vì để cho cô nhảy vào!

Đúng, ngay cả cảm thấy có vấn đề, cô vẫn dứt khoát nhảy vào.

Cô không cách nào trở mặt nhìn Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam kết hôn, không cách nào trở mặt nhìn bọn họ hạnh phúc.

Mặc Thiếu Thiên phải là của cô!

Vì thay thế cô ta, cô cố ý chỉnh thành dáng vẻ gần giống với Lâm Tử Lam, cũng bắt chước phong cách mặc quần áo của cô, nhưng không ngờ, quay đầu lại, vẫn là công dã tràng.

Nhìn Vi An, Hi Hi cau mày lại.

“Cô là?”

“Nhanh như vậy đã quên chuyện ở Italya rồi sao?”

Một câu nói, Hi Hi trong nháy mắt nhớ lại là ai.

“Diệp An Nhiên?” Hi Hi không thể tin nhìn cô hỏi, không phải cô đã chết rồi sao? Thế nào còn ở chỗ này?

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Hi Hi, Vi An nở nụ cười, “Thế nào? Rất kinh ngạc khi tao chưa chết sao?”

“Mẹ mày có thể chết đi sống lại, tại sao tao lại không thể?” Vi An một chữ một chữ hỏi. “Ban đầu tất cả đều là do cô ban tặng!”

Sau khi Hi Hi xác định là Diệp An Nhiên, càng thêm hận cô, nhìn cô lạnh lùng nói.

Hận không thể tính nợ mới nợ cũ cùng một lần!

Nếu không phải tại cô, bọn họ cũng sẽ không cùng mẹ tách ra ba tháng, mẹ cũng sẽ không chịu nhiều đau khổ như vậy, hơn nữa ban đầu ba tháng kia, bọn họ trải qua đều là cuộc sống sống không bằng chết.

Hiện tại, cô ta lại tới phá hư!

Hi Hi thật hận không thể lăng trì xử tử cô!

Nhìn Hi Hi cắn răng nghiến lợi, Vi An vờ vẹo cười cười, “Muốn trách, cũng chỉ có thể trách mẹ mày động người không nên động!”

Mặc Thiếu Thiên là của cô!

Nếu như không phải là Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên vẫn là của cô!

Đều là cô ta quyến rũ Mặc Thiếu Thiên!

Tất cả đều là bởi vì sự xuất hiện của cô ta mới thay đổi!

“Còn mày nữa, nếu không phải tại mày, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy!” Vi An nhìn bé quát to.

“Người phụ nữ giống như cô vậy, cho dù không có sự xuất hiện của mẹ tôi, cha tôi cũng sẽ không muốn cô!” Hi Hi nhìn cô gần từng chữ.

“Mày nói cái gì? ! !”

“Tôi nói là sự thật, chuyện đời này cô đã làm, đời sau, nhất định đều bi ai!” Hi Hi nhìn cô gần từng chữ, lời nói độc có thể kích thích đến cô ta, bé liền nói!

Nghe lời Hi Hi nói, Vi An giận dữ, vươn tay, “Ba” một cái tát, hung hăng đánh vào mặt Hi Hi.

Bên mặt của Hi Hi, một cái tát này, có thể nói là đánh bé thiếu chút nữa ngất đi, thật may là bé chống giữ được, chỉ là mũi máu tươi trong miệng, khiến Hi Hi cau lông mày lại.

Lúc này, Hi Hi nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Vi An, “Coi như cô đánh chết tôi, đây cũng là sự thật!”

Nhìn Hi Hi mạnh miệng, Vi An cười lạnh, “Thật sao? Vậy đời này chết, cũng có mày với mẹ mày chôn theo tao, chỉ cần tao còn sống, tao vẫn sống chung quanh bọn mày, vĩnh viễn sẽ không bỏ qua cho bọn mày! ! !” Nhìn bộ dạng Vi An, quả thật như người điên.

Hi Hi càng thêm quyết định, nếu như bé chưa chết, nhất định phải giết cô ta!

Tuyệt đối sẽ không giữ lại cơ hội để cô ta tổn thương mẹ!

Nhìn bộ dạng Hi Hi hận không thể giết chết mình, Vi An vặn vẹo cười, “Trước khi bắt đầu, trước hết chúng ta chơi một trò chơi!”

Nói đến đây, ánh mắt Hi Hi nhìn chằm chằm cô.

“Mày nói nếu như tao đưa cái này cho mẹ mày nhìn, cô ta sẽ có dáng vẻ gì? Tao nghĩ, nhất định rất thú vị!” Vi An cười nói, quơ quơ điện thoại trong tay, mới vừa rồi thu hình, tất cả đều ở bên trong.

Nghe lời Vi An nói, Hi Hi kích động di chuyển, vết thương trên người, đã không cách nào diễn tả bằng ngôn ngữ rồi.

“Cô dám!”

“Rất nhanh mày sẽ biết tao có dám hay không!” Vi An cười nói.

Không đem uy hiếp của Hi Hi để ở trong mắt chút nào.

“Diệp An Nhiên! ! !” Hi Hi hung hăng gọi tên của cô ra.

Nghe cái tên này, Vi An còn cố ý làm một động tác rất kinh ngạc, “Đã thật lâu rồi không có ai kêu tên này của tao!”

“Nếu như cô dám cho mẹ tôi nhìn, tôi thề, cô nhất định sẽ chết rất thảm, nhất định sẽ! ! !” Hi Hi nhìn cô kích động hô to.

Mặc dù hiện tại trên người mình đã đau muốn chết, nhưng bé cũng không muốn khiến Lâm Tử Lam thấy những thứ kia.

Bởi vì bé hiểu biết rõ, nếu như mẹ thấy những điều kia, nhất định khó có thể chịu đựng.

Bé có thể cảm nhận được loại cảm giác đó.

Giống như bé tận mắt thấy mẹ ở trên biển nổ tung, cảm giác giống như biến mất!

Hi Hi càng không cần, Vi An lại càng muốn làm như vậy, vì vậy, Vi An trực tiếp cầm lên một vật nhét vào miệng Hi Hi, cầm cái mũi của mình lên, xoay người đi ra ngoài.

“Ừm, ừm.” Hi Hi giùng giằng, kêu, nhưng chỉ có thể phát ra âm thanh ô ô.

Nhìn Vi An đi ra ngoài, Hi Hi hận không thể rớt từ phía trên xuống, đuổi theo, nhưng trên thực tế, bé động đậy một chút cũng không được, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ta đi.

Một khắc kia, dường như Hi Hi cũng có thể nghĩ ra dáng vẻ Lâm Tử Lam khi thấy những hình ảnh kia.

^^^^^^^^^^

Quả nhiên, Lâm Tử Lam mới vừa về đến nhà, liền nhận được một đoạn video.

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên liếc nhìn nhau một cái, cuối cùng, Lâm Tử Lam vẫn mở đoạn video ra.

Trong cùng một lúc, Mặc Thiếu Thiên cũng sai người lần theo nguồn gốc tin tức này, nhưng lúc điện thoại của anh còn chưa bấm xong, liền nghe được một tiếng bộp, âm thanh bể tan tành, Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại, thấy ánh mắt của Lâm Tử Lam, nhìn chằm chằm vào điện thoại di động, hốc mắt cũng đỏ lên.

Kết quả, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn về phía đoạn video, ngay khi thấy một ít bên trong thì Mặc Thiếu Thiên thật sự nhịn không được, bộp một tiếng, điện thoại di động bị anh ném ra thật xa.

Anh trực tiếp đi tới ôm lấy Lâm Tử Lam.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì!” Anh ôm Lâm Tử Lam an ủi.

Đừng nói sau khi Lâm Tử Lam thấy có bao nhiêu đau lòng, anh thấy, cũng không thể nào tiếp nhận được, huống chi là Lâm Tử Lam!

Lâm Tử Lam ngồi trên sofa, thấy một màn bên trong kia, giống như có đồ vật gì đó đang đào lòng của cô, một roi lại một roi đánh vào trên người khiến cô thật khó chịu.

Lúc này, không đợi nhìn xong, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp đóng di động lại!

Lúc này, Lâm Tử Lam đứng dậy muốn đi.

“Em đi đâu vậy?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

Lâm Tử Lam không nói gì, đi ra ngoài, Mặc Thiếu Thiên thấy thế, lập tức đi lên kéo cô, “Em đi đâu vậy?”

“Em muốn đi tìm Hi Hi!” Nói xong, Lâm Tử Lam bỏ tay Mặc Thiếu Thiên xuống định ra ngoài.

Vừa nghe lời này, Mặc Thiếu Thiên cũng biết Lâm Tử Lam bị kích thích, kéo cô, “Em biết bây giờ con đang ở đâu sao? Em đi đâu tìm con đây?”

“Em không biết con ở đâu, cũng không biết nên đi nơi nào tìm, nhưng em không có cách nào ở chỗ này ngồi chờ chết, Hi Hi sẽ gặp nguy hiểm, con gặp nguy hiểm.” Lâm Tử Lam hô to, hiện tại, cô căn bản không cách nào lắng xuống, không cách nào an tĩnh lại.

“Tử Lam, em tỉnh táo một chút, tỉnh táo lại!” Mặc Thiếu Thiên để hai tay trên vai của cô, thử để cho cô tỉnh táo lại, lý trí một chút.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu thiên, vẫn chưa hồi phục lại, khóc, “Anh làm sao để em tỉnh táo? Làm sao tỉnh táo lại? Đã mất đi một đứa bé, em không thể nào mất đi bảo bối nữa, nếu như con gặp chuyện không may, em sẽ điên.” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe lời Lâm Tử Lam nói, một giây kế tiếp, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp ôm cô vào trong ngực, lòng như bị một bàn tay vô hình bắt được, đè nén khiến anh không cách nào hô hấp, anh ôm cô thật chặt, “Cho anh thời gian có được hay không, anh nhất định sẽ tìm được con!”

“Anh với em đều đau lòng, nhưng bây giờ, nếu như ngay cả hai chúng ta đều không tỉnh táo lại, làm sao có thể tìm được Hi Hi? !” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói.

Lời này, không phải không có lý, Lâm Tử Lam cũng hiểu.

Nhưng sau khi thấy đoạn video đó, làm sao cô có thể tỉnh táo lại được.

Nhìn Lâm Tử Lam an tĩnh lại, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Cho anh thời gian, anh nhất định sẽ tìm được bảo bối!” Mặc Thiếu Thiên dùng lời nói an ủi tâm tình Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, từ trong ngực Mặc Thiếu Thiên đi ra, lau sạch nước mắt, cô cũng biết bây giờ không phải là lúc buồn bực, nhưng mới vừa rồi thật chưa hồi phục, bây giờ tưởng tượng, Mặc Thiếu Thiên nói không sai, bây giờ bọn họ đều không tỉnh táo, không lý trí, làm sao có thể tìm được Hi Hi.

“Em biết rồi, anh yên tâm, em không sao, anh không cần lo lắng cho em! !” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nói từng chữ.

“Hiện tại, anh đi tra xem!” Lâm Tử Lam nói.

Cô biết, Mặc Thiếu Thiên nhất định có ý nghĩ của mình, mới vừa rồi trò chuyện với Vân Dục, nói đến một nửa liền cúp máy, khẳng định anh cũng thực vội chuyện của Hi Hi.

Nghe lời Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, đi tới, trực tiếp cầm điện thoại lên bấm số điện thoại của Vân Dục lần nữa.

“A lô.”

“Tại sao mới vừa rồi nói một nửa liền cúp! ?” Vân Dục ở bên kia hỏi.

“Trước đừng nói nhảm, lập tức tra địa chỉ mới vừa rồi tớ -> tôi gửi cho cậu, xem từ nơi nào gửi tới! !”

“Tôi tra xét, ở tỉnh 13!” Vân Dục nói.

“Được, tôi biết rồi.”

“Tôi đã sai người đi rồi!” Mặc Thiếu Thiên còn chưa cúp điện thoại, Vân Dục liền mở miệng nói.

“Thiếu Thiên, cậu cũng nên biết, thật ra Diệp An đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, sẽ không dễ dàng bị các người tìm được như vậy, nếu cô ta dám gửi đồ cho hai người, cũng đã chuẩn bị xong tất cả!” Vân Dục ở trong điện thoại nhắc nhở nói.

Mặc Thiếu Thiên nghe xong, gật đầu một cái, “Tôi hiểu rồi!”

“Ừ, cậu hiểu là tốt rồi!” Vân Dục nói, nói đến một nửa, Vân Dục còn có chút lời phải nói, ngay cả anh còn chưa nói ra, thì Mặc Thiếu Thiên cũng có thể cảm giác được.

“Có phải có lời muốn nói hay không?”

Quả nhiên, người hiểu Vân Dục không phải là Mặc Thiếu Thiên thì không ai có thể hơn.

Vân Dục suy nghĩ một chút, “Tôi có ý nghĩ, nhưng mà tôi lại không xác định, cho nên, tôi không biết có nên nói cho cậu hay không!”

“Có lời gì, cậu cứ việc nói thẳng!”

“Cậu nói xem, có người đứng sau lưng giúp đỡ cô ta hay không?”

487. Chương 490: Dừng Lâm Tử Lam Đổi Lấy Hi Hi

Chương 490: Dừng Lâm Tử Lam đổi lấy Hi Hi

Editor: Linh LG

“Có lời gì, cậu cứ việc nói thẳng!”

“Cậu nói, có thể có người ở sau lưng giúp đỡ cô ta không?”

Lời này vừa nói ra, Mặc Thiếu Thiên hơi sững sốt một chút, nhưng không mở miệng, Vân Dục nói tiếp, “Nếu không ai giúp đỡ cô ta, cô ta làm sao có kế hoạch kỹ càng như vậy, hơn nữa, đến bây giờ chúng ta đều không có một chút tin tức nào của cô ta!”

“Ý của cậu là. ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Không phải có người giúp cô ta, nhất định lúc trước chúng ta đã quá coi thường cô ta!” Vân Dục vô cùng chắc chắn nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, “Cậu cảm thấy người đó là ai?”

“Tôi không biết, nhưng hiện tại chúng ta có thể đợi, người nào giúp cô ta giải quyết tốt hậu quả, sẽ biết là ai!” Vân Dục một chữ một nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Tôi hiểu, chuyện này giao cho cậu làm !”

“Được, cậu yên tâm, có tin tức tôi nhất định thông báo cậu biết!”

“Được!” Mặc Thiếu Thiên trầm giọng lên tiếng, tắt điện thoại.

Xoay người, Lâm Tử Lam còn đứng đó, Mặc Thiếu Thiên đi qua, nhìn thấy Lâm Tử Lam, “Đồng ý với anh, nghĩ ngợi thật tốt một chút!”

Lâm Tử Lam cũng nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên, ánh mắt ngẩn lệ vô cùng kiên định, “Anh yên tâm, trước mắt bảo bối gặp chuyện không may, em nhất định sẽ không để mình có bất cứ chuyện gì!”

Nhìn thấy dáng vẻ Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên gật đầu, vươn tay kéo Lâm Tử Lam đến trước mặt, nặng nề hôn lên trán cô, “Về phòng trước, nghỉ ngơi thật tốt, anh đi ra ngoài một chút, trở lại ngay!”

“Ừm!” Lâm Tử Lam gật đầu, “Anh đi đường cẩn thận!”

“Ừm!”

Mặc Thiếu Thiên lên tiếng, nhật diện thoại di động của mình lên, đi nhanh ra ngoài.

Cũng may điện thoại di động cục gạch, không có vấn đề quá lớn, vừa đi, vừa gọi điện thoại cho Vân Dục.

Mặc Thiếu Thiên đi ra ngoài, phòng chỉ còn lại một mình Lâm Tử Lam, trong đầu không ngừng xuất hiện hình ảnh đáng vẻ Hi Hi bị đánh, mỗi khi nghĩ đến hình ảnh kia, trong lòng của cô giống như bị cái gì tàn nhẫn đâm vào, hốc mắt lại chứa đầy nước mắt.

Lúc nước mắt sắp rơi xuống, lúc này Lâm Tử Lam mới ngược mặt, làm cho nước mắt thu trở về, mặc kệ thế nào, hiện tại việc cấp bách, là tìm được Hi Hi trước, trước khi tìm được Hi Hi, cô nhất định không thể yếu đuối!

Không thể!

Nghĩ đến đây, Lâm Tử Lam xoay người quay về phòng ngủ.

Nắm di động, dường như luôn luôn chờ đợi tin tức!

Chỉ là, cũng không dám mở điện thoại di động ra, nghĩ đến cái đoạn phim kia, Lâm Tử Lam cảm giác trái tim mình giống như bị người ta đào khoét, nào ngờ, Mặc Thiếu Thiên sợ Lâm Tử Lam phải chịu đả kích, thừa lúc cô không chú ý đã xóa bỏ .

Lâm Tử Lam đợi thật lâu, tâm tình nặng nề, nhưng từ đầu đến cuối, di động đều không có tin tức gì.

Cuối cùng, Lâm Tử Lam cầm lấy di động, gọi lại dãy số vừa rồi gửi tin nhắn đến, nhưng lúc này, cô mới phát hiện, tin nhắn vừa rồi, tìm không thấy!

Không cần phải nói, nhất định là Mặc Thiếu Thiên đã xóa bỏ!

Vì sợ cô lo lắng, lập tức xóa bỏ.

Ngồi ở kia, Lâm Tử Lam thở dài.

Trong lòng nặng nề nói không nên, cho dù nói phải kiên cường, nhưng nghĩ đến bộ dạng Hi Hi bị đánh, trong lòng cô không khỏi nhói đau.

^^^^^^^^^^^^^^

Lúc Mặc Thiếu Thiên chạy tới địa điểm đó, căn bản không thấy Vi An.

Theo như Vân Dục nói, anh ta đến trước, Vi An đã sớm rời đi, nếu cô ta dám làm như thế, chắc chắn có chuẩn bị sẵn!

Nhìn xung quanh, không có hình dáng quen thuộc, Mặc Thiếu Thiên không biết phải làm gì bây giờ!

Mà đúng lúc này, Vi An đứng ở trên cao, nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên ở dưới tìm kiếm bóng dáng của cô, lập tức lấy một cái điện thoại di động khác ra, thay số thế, mở điện thoại lên, cô thuận thực nhấn một dãy số.

Mặc Thiếu Thiên đang ở phía dưới tìm kiếm Vi An, lúc điện thoại vang lên, anh cầm lên vừa nhìn, một dãy số xa lạ.

Có một loại trực giác rất mãnh liệt, đánh vào người, chính là Vi An!

Mặc Thiếu Thiên nhìn vài giây, cuối cùng nhấn nút trả lời.

“Alô.”

“Còn nhớ tôi không?” Trong điện thoại, Vi An từ từ mở miệng nói, cô đứng trên cao, nhìn thấy bóng dáng Mặc Thiếu Thiên ở dưới, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở đó, nghe được lời Vi An nói, nhin không được mở miệng, “Diệp An Nhiên?”

“A. Không nghĩ tới, anh còn nhớ rõ tôi!!” Nghe được lời Mặc Thiếu Thiên nói, khóe miệng Vi An cười lạnh.

Lúc xác định là cô ta, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Hiện tại cô đang ở đâu? Cô đã làm gì Hi Hi?” Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng mở miệng.

“Anh có quan hệ gì với Hi Hi? Tại sao không quan tâm tôi?” Vi An mở miệng.

“Diệp An Nhiên! ! !”

“Nói thế nào, chúng ta cũng đã từng yêu sâu sắc, Mặc Thiếu Thiên, tôi thật sự không nghĩ tới, anh thể nhưng lại tuyệt tình, truy nã tôi.” Vi An từ từ nói trong điện thoại, giọng nói tuy rằng không lớn, nhưng lại tràn ngập oán hận.

Lúc trước như thế nào, cô cũng vì cứu anh mới gặp chuyện không may, chỉ là không nghĩ tới, thể nhưng anh lại tuyệt tình như vậy!

“Diệp An Nhiên, hiện tại tôi không muốn nghe cô nói nhiều như vậy, Hi Hi ở đâu? Giao bé cho tôi!” Mặc Thiếu Thiên một chữ một nói trong điện thoại.

Mặc Thiếu Thiên hoàn toàn không nghe cô ta đang nói gì, tâm tình Vi An lại càng khó chịu, “Giao cho anh? Nếu giao cho anh, tôi còn có đường sống sao?”

“Mặc Thiếu Thiên, nếu anh thật sự muốn dồn tôi vào đường cùng, vậy thì tôi sẽ cho ngọc đá cùng vỡ!” Vi An từng chữ một nói trong điện thoại.

“Cô dám! ! !” Nghe được lời của cô, Mặc Thiếu Thiên cho rằng cô sẽ làm ra chuyện gì!

Dù sao đến bây giờ, Diệp An Nhiên đã không còn là người mà anh biết trước kia!

Đến bây giờ, bất kể chuyện gì cô đều làm được!

“Có dám hay không, đến lúc đó anh sẽ biết!” Vi An từ từ mở miệng.

“Diệp An Nhiên, thả Hi Hi, chuyện của tôi với cô, chúng ta tự giải quyết, chuyện này, không có liên quan đến mẹ con họ!” Mặc Thiếu Thiên một chữ một mở miệng, sợ Vi An gây ra chuyện gì điên cuồng.

“Phải không? Không liên quan họ?”

“Là, tôi cũng cảm thấy như vậy”

“Chỉ là đến bây giờ, tôi mới biết được, cách tốt nhất để tra tấn anh, chính là tra tấn hai mẹ con họ.” Vi An trong điện thoại, không nhanh không chậm từ từ mở miệng, vừa nói, vẻ mặt vừa như xem kịch vui, thưởng thức Mặc Thiếu Thiên sốt ruột.

“Diệp An Nhiên! !” Mặc Thiếu Thiên lại quát một tiếng, “Rốt cuộc cô ở đâu?”

“Ở một nơi, anh không nhìn thấy!” Vi An gần từng chữ.

Nghe Vi An nói, Mặc Thiếu Thiên nghĩ thông báo Vân Dục, tìm kiếm vị trí của Vi An, chỉ là anh vừa muốn hành động, Vi An mở miệng trong điện thoại.

“Không cần cố gắng tìm kiếm vị trí của tôi, nếu dám tìm vị trí của tôi, như vậy tôi đảm bảo, đây là cuộc điện thoại cuối cùng!” Vi An lạnh lùng mở miệng.

Vì thế, Mặc Thiếu Thiên ngừng động tác, chỉ là, Vi An thông minh như vậy sao? Lúc anh vừa có hành động, cô đã nói lời này!

Nghĩ đến đây, Mặc Thiếu Thiên đột nhiên nhớ tới điều gì, nhìn thấy xung quanh, không có bóng dáng Vi An, anh ngược mắt, nhìn xung quanh, ngay khi thấy một bóng dáng, chau mày lại.

Vi An đứng đó, thấy Mặc Thiếu Thiên nhìn mình, nhếch miệng cười.

“Là cô đúng không?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

Vi An không nói gì, khoé miệng nở nụ cười lạnh, “Nếu anh thật sự muốn cứu cậu ta, ngày mai đến địa điểm tôi chỉ định, địa chỉ, tôi liên lạc điện thoại cho anh!” Nói xong, trực tiếp tắt điện thoại, liếc Mặc Thiếu Thiên một cái, xoay người rời đi.

Cùng lúc đó, sau khi Mặc Thiếu Thiên tắt điện thoại, xoay người chạy theo hướng Vi An.

Chỉ là bất đắc dĩ, khoảng cách quá xa, mà Vi An, trực tiếp từ chỗ đó đi xuống, lên một chiếc xe, xoay người biến mất tại nơi đó.

Đến lúc Mặc Thiếu Thiên đuổi tới, đã không thấy bóng dáng Vi An, nhưng anh vẫn không bỏ cuộc mà tìm xung quanh, mới vừa lên lầu, nhìn xuống dưới lầu, Vi An lên một chiếc tắc xi rời đi, mà vị trí của anh quá xa, lại bị lệch nhìn không thấy bảng số xe tắc xi.

Mặc Thiếu Thiên tức giận đập trên tường!

Anh thề, đối với Diệp An Nhiên, tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình!

^^^^^^^^^^^^

Hôm sau.

Mà Hoa Hồng bên kia, kể từ sau khi Lý Thuận xuất viện, họ vẫn nghĩ hết các cách tìm kiếm Hi Hi.

Chỉ là Hoa Hồng cũng không biết từ nơi nào nghe được chuyện Hi Hi bị đánh, cả người nổi giận!

Cô thề, nếu cô tìm được Vi An, cô nhất định sẽ giết cô ta!

Nhất định sẽ!

Nghĩ đến đây, Hoa Hồng trực tiếp vọt thẳng vào trong nhà, đi tìm Lâm Tử Lam, đi xem đoạn phim!

Chỉ là lúc đến bên đó, mới phát hiện, đoạn phim đã bị Mặc Thiếu Thiên xóa bỏ!

Cho dù không xem, cô cũng có thể đoán được chuyện gì xảy ra!

Dù thế nào Vi An cũng đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp ở Mafia, cô ta ra tay, tuyệt đối sẽ không nhẹ!

Lúc Hoa Hồng vừa tới, điện thoại di động của Lâm Tử Lam vừa vang lên.

Nhìn đến dãy số, Lâm Tử Lam có một loại dự cảm mãnh liệt, là Vi An gọi tới!

Lâm Tử Lam hầu như không do dự, trực tiếp nhận .

“Alô.” Lâm Tử Lam mở miệng.

Chỉ là đối phương, không có nói.

Lâm Tử Lam sững sốt một chút, tiếp đó mở miệng, “Vi An?”

“Là cô đúng không?”

Lúc kêu ra tên Vi An, bên kia mới có trả lời.

“Là tôi!”

Lúc nghe thấy câu “là tôi”, trời biết, Lâm Tử Lam có bao nhiêu kích động!

“Rốt cuộc cô muốn làm gì? Người cô muốn đối phó là tôi, thả Hi Hi ra!” Lâm Tử Lam kích động nói trong điện thoại.

“Cô nói không sai, thật sự người tôi muốn đối phó chính là cô.” Vi An từ từ nói ở điện thoại bên kia, Hoa Hồng đứng bên cạnh Lâm Tử Lam, không mở miệng, chờ Vi An nói.

“Nếu như vậy, có chuyện gì cứ nhắm vào tôi, mặc kệ chuyện của bé!” Lâm Tử Lam nói.

“Tốt, thật sự cô đã nghĩ như vậy để cứu Hi Hi, vậy thì tôi sẽ cho cô một cơ hội!” Vi An nói.

“Được, cô nói đi!”

Hiện tại vì Hi Hi, có thể nói Lâm Tử Lam cái gì cũng sẽ đồng ý!

Hơn nữa, lúc đàm phán với Vi An, cô phải cố gắng giữ bình tĩnh!

“Đến địa điểm tôi chỉ định, như vậy, cô có thể nhìn thấy của đứa con bảo bối của cô, không chừng, tôi còn có thể thả cậu ta.” Vi An từ từ mở miệng nói.

488. Chương 491: Có Tin Tức Hi Hi

Chương 491: Có tin tức Hi Hi

Editor: boconganh1503

Beta: thanh huyền

“Cô đến địa chỉ đó, như vậy, cô có thể nhìn thấy con trai bảo bối của cô, cô làm tôi vui, tôi còn có thể thả bé...” Vi An chậm rãi mở miệng nói.

Nghe Vi An nói, mặc kệ thật hay giả, bọn ta thập phần khẳng định, Lâm Tử Lam nhất định sẽ đến!

Mặc dù là giả, cô cũng nhất định sẽ đến!

Quả nhiên, Tử Lam mở miệng, “Tốt!”

“Cứ quyết định như vậy đi, cô đi đến địa chỉ tôi đã cho cô, nếu như cô không đến, như vậy con của cô, sẽ thay cô gánh chịu tất cả...” Vi An dằn dặc ở trong điện thoại nói.

“Tôi sẽ đi!” Lâm Tử Lam hết sức kiên định nói!

“Nhớ kỹ, chỉ được đi một mình, nếu như cô nói cho người khác biết, như vậy cô nên biết hậu quả...” Vi An ở trong điện thoại cảnh cáo.

Nghe Vi An nói, Tử Lam đương nhiên biết cô ta có ý gì, gật đầu, “Cô yên tâm, tôi sẽ một mình!”

Nói xong, Vi An chỉ lưu lại một tiếng cười ý vị sâu xa, cúp điện thoại.

Lúc này, Hoa Hồng lập tức đi tới, nhìn cô, “Có phải cô ta hẹn cô gặp mặt? Ở địa phương nào?”

Tử Lam nhớ Vi An ở trong điện thoại cảnh cáo, xoay người nhìn Hoa Hồng, “Ừ, cô ta hẹn tôi, tôi phải đi, hơn nữa, chỉ một mình tôi đi!”

“Không được, rất nguy hiểm!” Hoa Hồng ngăn cản.

Phải biết rằng, Hi Hi là vì cứu Lâm Tử Lam mới gặp chuyện không may, hiện tại Lâm Tử Lam lại đi một mình, chẳng phải rất nguy hiểm sao?

Hơn nữa, quan trọng nhất là, Hoa Hồng nhất định phải đi!

Tử Lam vừa muốn mở miệng nói cái gì nữa, nhưng lúc này điện thoại di động của cô tích tích vang lên, Tử Lam lập tức cầm lên nhìn, khi nhìn đến địa chỉ, Tử Lam dừng tay, ngược mắt nhìn Hoa Hồng, “Coi như nguy hiểm, tôi cũng muốn đi, tôi không thể để cho Hi Hi gặp chuyện không may!” Tử Lam nói gần từng chữ.

“Thế nhưng, nếu như cô đi, kết quả không phải cô cứu Hi Hi, mà là cùng với bé, cũng không về được!” Hoa Hồng nhìn Tử Lam một chữ một chữ nhắc nhở.

Hoa Hồng nói, rất có đạo lý!

Tử Lam ngay cả rất gấp, thế nhưng vẫn tồn một tia lý trí, suy nghĩ một chút, mở miệng, “Tôi đi gặp cô ta, nếu như hai giờ sau không thấy tôi và Hi Hi đều chưa có trở về, như vậy cô liền nói cho Mặc Thiếu Thiên, để hắn chạy đến, tôi sẽ tận lực kéo dài thời gian!”

Nghe Lâm Tử Lam nói, Hoa Hồng gật đầu, “Tốt, vậy cô nói cho tôi biết địa chỉ!”

Vì vậy, Tử Lam đem địa chỉ nói cho Hoa Hồng.

Ghi nhớ địa chỉ, Hoa Hồng gật đầu một cái.

“Chuyện này nhờ cô, tôi đi trước!” Nói xong, Tử Lam cầm lấy chìa khóa xe muốn đi.

Thế nhưng ngay khi Tử Lam vừa cầm lấy cái chìa khóa một khắc kia, Hoa Hồng không có do dự chút nào, trực tiếp vươn tay, đánh vào sau gáy Tử Lam hôn mê.

Lúc Tử Lam ngã xuống, Hoa Hồng vươn tay đỡ lấy cô, trực tiếp đặt cô ở trên ghế sa lon.

Nhìn Lâm Tử Lam, Hoa Hồng biết, Hi Hi rất không hy vọng Lâm Tử Lam gặp chuyện không may, cho nên, lần này, hãy để cho cô đi!

Bởi vì hiểu được Hi Hi, cho nên, Hoa Hồng biết ý Hi Hi!

Lúc này, Hoa Hồng cầm lấy điện thoại trên tay Tử Lam, sau khi xác định lại địa chỉ chính xác, Hoa Hồng dứt khoát đi.

Mặc kệ Vi An rốt cuộc muốn làm gì, lúc này đây, cô nhất định phải tìm được Hi Hi!

.....boconganh1503.diendan

Hoa Hồng mặc quần áo màu đen, gương mặt xinh đẹp không nói ra được nặng nề, cho dù hóa trang rất nhạt, nhưng nhìn cũng có một chút đậm, rất là đẹp.

Cô lái xe, mím môi, vừa nhìn đường phía trước, vừa từ ghế ngồi phía dưới lấy ra vũ khí chuyên dụng, hóa trang.

Lắp ráp xong, cô lại lấy ra mấy thứ gì đó, giấu ở trong quần áo.

Lần này, cô nhất định phải cứu được Hi Hi ra, sau đó, giết người phụ nữ kia!

Nghĩ tới đây, cô càng thêm đạp chân ga, hướng nơi đó chạy đi.

Đang chạy đến nửa đường, Hoa Hồng bỗng nhiên nhớ tới cái gì, cầm điện thoại di động lên, bấm một dãy số.

Qua thật lâu, điện thoại mới có người nhận.

“Này!”

“Là tôi!” Hoa Hồng mở miệng.

Nghe được tiếng nói của Hoa Hồng, Mặc Thiếu Thiên cau lại nhíu mày, “Hoa Hồng?”

“Ừ, là tôi!”

“Có chuyện gì không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Nếu như không có chuyện gì, anh trở về bảo vệ Lâm Tử Lam thật tốt!” Hoa Hồng mở miệng nói.

Nói lên cái này, Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, “Cô ấy làm sao vậy?”

“Người phụ nữ kia liên lạc với cô ấy, hẹn cô ấy đi ra ngoài, bị tôi đánh gãy xỉu nằm ở nhà, cho nên anh tốt nhất trở về nhìn cô ấy, tránh cho cô ấy sau khi tỉnh lại sẽ xảy ra chuyện gì!” Hoa Hồng cũng không chút nào quanh co nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên lúc này mới ý thức được chuyện gì, “Cô nói cái gì?”

“Tôi đang lo lắng cô ta dùng kế điệu hổ ly sơn, anh tốt nhất trở về trông chừng cô ấy đi!” Hoa Hồng nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên đạp thắng xe, “Cô ta cũng hẹn tôi!”

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói, Hoa Hồng cũng là sửng sò, “Địa phương nào?”

“Thanh Thành!”

“Cô ta cho Lâm Tử Lam Buội Rậm Đà!”

Nói lên cái này, hai người đều ngây ngẩn cả người.

Thanh Thành ở xa nhất phương Bắc, mà Buội Rậm Đà còn lại là ở phía Nam!

Quả thực hai cái địa phương!

Lúc này, Hoa Hồng mở miệng, “Nếu như tôi không có đoán sai, cô ta cố ý điều anh đi, để anh không thể bảo vệ được Tử Lam!”

Bởi vì mục đích thủy chung của Vi An, đều là Lâm Tử Lam.

Cho nên, Buội Rậm Đà đúng!

Nghe Hoa Hồng phân tích, Mặc Thiếu Thiên cũng hết sức đồng ý, căn bản anh đã cảm thấy rất không thích hợp, thế nhưng không nghĩ ra vì sao, hiện tại anh mới biết được, Vi An là cố ý làm như thế, chính là vì điều anh đi, không có cách nào cứu Lâm Tử Lam!

Cũng may Hoa Hồng ngăn cản cô ấy!

Nghĩ tới đây, Mặc Thiếu Thiên lập tức quay đầu xe trở về, “Tôi bây giờ lập tức chạy trở về, Hoa Hồng, bên kia trước hết giao cho cô, kéo dài thời gian, chờ tôi đến!”

“Tôi sợ tôi nhịn không được, sẽ trực tiếp giết cô ta!” Hoa Hồng ở trong điện thoại hung hăng nói.

Hiện tại, bọn ta hận không thể đi thẳng đến chỗ đó, trực tiếp giết cô ta!

Mặc Thiếu Thiên nghe, mở miệng, “Không nên quá đánh giá thấp cô ta, tôi hoài nghi có người ở phía sau bảo hộ cho cô ta!”

Nghe thế, Hoa Hồng hơi sửng sốt một chút, nhưng là vẫn đem lời Mặc Thiếu Thiên nói ghi tạc trong lòng, “Tôi biết rồi!”

“Trước khi tôi đến, Hi Hi liền giao cho cô!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ừ!” Hoa Hồng lên tiếng, cúp điện thoại, tiếp tục hướng phía trước chạy đi.

Mà Mặc Thiếu Thiên khi biết tin tức này, lập tức đi trở về, đem chân ga đạp đến mới lớn nhất...

.....boconganhl503...diendan

Bên kia Vi An đang cầm điện thoại di động, nghĩ đến gọi điện thoại cho Lâm Tử Lam, khóe miệng nhếch lên cười lạnh.

Hi Hi ở một bên nhìn, nhìn Vi An cười, cũng biết cô ta không có ý gì tốt!

Thế nhưng giờ phút này, nói cái gì đều vô dụng, bé chỉ có thể cầu nguyện, mẹ sẽ biết được kế hoạch của Vi An, ngàn vạn lần không được tới!

Lúc này, Vi An xoay người, nhìn Hi Hi, khóe miệng nhếch lên cười lạnh, “Bảo bối, đừng nóng vội, rất nhanh mẹ cậu sẽ bồi cậu!”

Nhìn mặt Vi An vụn vụn, Hi Hi hung hăng cảm tức nhìn cô ta, “Diệp An Nhiên, cô biết vì sao cha tôi không thương cô không? Không cần cô nữa không?”

Nói lên cái này, Vi An nhú mày, “Cậu nói cái gì?”

“Cũng là bởi vì cô quá xấu xa, thật là làm cho người khác ghê tởm, quá BT rồi!” Hi Hi nhìn Vi An, nói gần từng chữ, ánh mắt khinh bỉ, khiến sắc mặt Vi An trở nên hết sức khó coi.

“Câm miệng!” Vi An lớn tiếng hét, đi tới, bành bạch hai tiếng, hung hăng đánh vào trên mặt của Hi Hi, hai cái thật mạnh, mặt của Hi Hi trong nháy mắt nổi lên dấu đỏ, thoát nhìn có chút sưng lên, hơn nữa ngay cả khóe miệng cũng chảy ra máu.

Cho dù rất đau, thế nhưng cũng sẽ không ở trước mặt Vi An lộ ra, bé từ từ nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Vi An, “Thế nào? Bị tôi nói trúng rồi sao?”

“Mặc kệ cô đối xử với mẹ tôi như thế nào, sự thực là, cha tôi cũng sẽ không nhìn cô một cái, không, cho dù liếc mắt nhìn, cha tôi cũng sẽ cảm thấy rất ghê tởm!” Hi Hi độc miệng, cũng không sợ chết nói.

Vi An nghe cái này liền bị kích thích, bé đang kích thích cô cái gì!

Thế nhưng sự thực chính là, kích thích đến Vi An, người chịu tội chính là Hi Hi.

“Xem ra, miệng của cậu còn cứng rắn!” Nói, Vi An trực tiếp rút ra một cái roi, trực tiếp hướng về trên người của Hi Hi đánh lên.

“Cho cậu nói, cho cậu nói, xem cậu mạnh miệng, hay là roi của tôi cứng rắn!” Nói xong, Vi An phát tiết trên người Hi Hi.

Hoa Hồng đang lái xe, lúc này, điện thoại di động của nàng vang lên.

Khi nhìn đến dãy số, Hoa Hồng lập tức nhận.

“Hoa Hồng, cô đang ở đâu?” Trong điện thoại, Thẩm Dạ Thiên trực tiếp mở miệng hỏi.

“Tìm được tin tức Hi Hi, tôi đang trên đường chạy đến đó!” Hoa Hồng thừa dịp nói, chẳng biết tại sao, tâm tình của cô lúc này hết sức nặng nề!

Thẩm Dạ Thiên nghe được tin tức cũng kinh ngạc một chút, “Tìm được Hi Hi rồi sao?”

“Còn không có, thật hay giả, phải đến mới biết được!”

Thẩm Dạ Thiên nghe, dù thế nào cũng là một hy vọng, “Đúng rồi, Tập Ni đi A Thị!”

“Tập Ni đến sao?” Hoa Hồng hỏi.

“Ừ, Hi Hi mất tích, đối với Hợp Tung mà nói vốn là chuyện lớn, hiện tại Tập Ni tự mình đi, hy vọng có thể nhanh lên một chút tìm được Hi Hi!” Thẩm Dạ Thiên ở bên kia điện thoại nói.

“Lúc nào thì đến?”

“Tập Ni lên đường tối ngày hôm qua, dựa theo thời gian, không sai biệt lắm xế chiều hôm nay là có thể đến rồi!”

“Tốt, tôi biết rồi!”

“Tốt lắm, cô đi tìm Hi Hi, tìm được, tùy thời cho chúng ta biết!” Thẩm Dạ Thiên nói.

“Ừ!” Hoa Hồng đáp một tiếng, cúp điện thoại.

Nghĩ đến Tập Ni tới thành phố A, cô cũng cảm giác, hình như mọi chuyện cũng sẽ nhanh được giải quyết dễ dàng.

Nhưng mà trước mắt, cô muốn nhanh một chút tìm được Hi Hi!

Nghĩ tới đây, Hoa Hồng nhìn phía trước, hình như, chính là chỗ này!

Vì vậy, dựa theo địa chỉ trên điện thoại di động, Hoa Hồng tìm được nơi này, một nhà máy bỏ hoang cũ nát.

Trước, ở chỗ này hẳn là một bãi đỗ xe bỏ hoang, Hoa Hồng dừng xe lại, cầm lấy vũ khí của mình, thận trọng đi vào bên trong.

Ở đây thật lớn, Hoa Hồng đi từ từ đi vào, nhưng căn bản nhìn không thấy ai!

“Cho cậu nói, cho cậu nói, xem cậu còn dám nói hay không!” Bên trong, Vi An còn đang đánh Hi Hi.

Hi Hi chỉ cần rằng, chết cũng sẽ không kêu xin, thế nhưng trên người toàn vết thương, bé vẫn nhịn không được kêu lên.

“A —— ”

Nghe tiếng la, Hoa Hồng sững sốt, tay cầm súng, trong nháy mắt phòng bị nhìn bốn phía.

Cuối cùng, tầm mắt Hoa Hồng nhìn ở nơi nào đó.

Tiếng nói, chắc là từ bên kia truyền đến!

489. Chương 492: Tìm Được Hi Hi

Chương 492: Tìm được Hi Hi

Editor: boconganh1503

Beta: thanh huyền

Nghĩ tới đây, Hoa Hồng nắm chặt súng, bay thẳng đến hướng kia.

Quả nhiên, cách bên kia càng gần, tiếng nói càng rõ ràng, hơn nữa, còn là tiếng nói của Hi Hi, nghĩ đến đây, Hoa Hồng không có do dự chút nào, trực tiếp chạy tới!

Nhưng mà, vừa mới đi qua đến một bên góc, Hoa Hồng thấy được bọn họ!

Vi An đang cầm roi đánh Hi Hi, mà Hi Hi bị trói lại treo lên, cả người máu đầm đề, thoạt nhìn không đành lòng nhìn thẳng.

“Hi Hi...” Hoa Hồng nhìn bọn họ, tức giận dưới đáy lòng thiêu đốt.

“Dừng tay!” Hoa Hồng hét to một tiếng, nhìn Vi An, lập tức giơ súng lên, nhắm ngay Vi An!

Vi An đang chuyên tâm quát Hi Hi, căn bản cũng không có phát hiện Hoa Hồng đến, ngay khi nghe được tiếng nói của cô thì Vi An mới dừng lại.

Nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hoa Hồng, nhú mày!

Hi Hi cũng nhìn Hoa Hồng, ngay cả khuôn mặt nhỏ nhắn đã sưng như đầu heo, thế nhưng bé hơi hí mắt ra, khi nhìn đến Hoa Hồng không nói ra được bao nhiêu kích động!

“Hoa Hồng...” Hi Hi cũng gọi là một tiếng.

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, nếu như không phải căn cứ dáng vẻ, y phục, cô căn bản không có biện pháp phân biệt rõ bé chính là Hi Hi hay không!

Nhìn bé bị đánh thành như vậy, lòng Hoa Hồng có chút đau, thậm chí đôi mắt có chút ửng hồng.

Ánh mắt của cô từ trên người của Hi Hi dời đi, nhìn về phía Vi An, ánh mắt kia tràn đầy tức giận, hiện tại hận không thể giết chết cô ta !

Mà Vi An, đứng ở nơi đó, khóe miệng cô ta cười lạnh, nhìn Hi Hi, “Xem ra mẹ mày còn không có yêu thương gì mày, tao muốn chính mẹ mày tới, không nghĩ tới mẹ mày còn rất sợ chết không có tới...”

“Đối phó loại người như cô, không cần mẹ tôi phải xuất hiện!” Hi Hi nhìn cô ta hung hăng nói.

Đối với kẻ ly gián của cô ta, bé căn bản không tin tưởng.

Bởi vì Hi Hi tuyệt đối tin tưởng, mẹ sẽ vì bé làm bất cứ chuyện gì ! ! !

Tựa như bé đối mẹ là giống nhau!

Nghe Hi Hi nói, Vi An lạnh lùng cười.

Lúc này, Hoa Hồng giơ súng về quay cô ta, “Thả cậu ta ra, nếu không tôi sẽ giết cô!”

Nghe Hoa Hồng uy hiếp, Vi An hình như không chút lo lắng, cô ta mở miệng cười, “Tốt, cô nổ súng đi, xem một chút, là cô nhanh, hay là tôi nhanh!” Nói xong, Vi An trực tiếp cởi áo trên người Hi Hi ra, mà trên người của bé, có gắn một món đồ không lớn không nhỏ, còn đang sáng lên!

Đối với vật kia, Hoa Hồng không thể quen thuộc hơn nữa!

Bom!

Khi nhìn đến vật kia thì, mặt của Hoa Hồng cũng thay đổi, mắt cũng mở rất lớn, hình như không thể tin được sự thật này!

Lúc này, Vi An giơ tay lên, cho Hoa Hồng nhìn trong tay mình có điều khiển từ xa, “Đối với vật này, chắc cô cũng không thấy xa lạ gì, nếu như cô vô cùng tự tin súng trong tay cô nhanh hơn tôi, như vậy cô có thể thử xem một chút!”

Nhìn dáng vẻ Vi An, Hoa Hồng nắm chặt quả đấm, hận không thể đem Vi An xử tử lăng trì, “Cô rốt cuộc muốn thế nào?”

Nhìn Hoa Hồng, Vi An mở miệng, “Không muốn thế nào, vốn là hôm nay tôi chuẩn bị hết thảy là cho Lâm Tử Lam, không nghĩ tới cô lại đi tìm cái chết!”

“Người nào chết, còn chưa biết được!” Hoa Hồng nhìn cô ta nói, cho dù tình huống rất khẩn trương, nhưng tính bẩm sinh kiêu ngạo, không muốn bị khinh thường.

Nghe Hoa Hồng nói, Vi An nở nụ cười, “Thật sao ? Như vậy chúng ta nhìn kỹ một chút!”

Lúc này, Vi An bỗng nhiên từ phía sau rút ra một con dao, từ từ hướng Hi Hi đi.

Hoa Hồng thấy thế, nhìn Vi An, “Cô muốn làm gì?”

Vi An quay đầu lại, “Cô có thể nổ súng, bốn phía tôi đã đổ đầy thuốc nổ, nếu như cô nổ súng như lời cô nói, như vậy kết quả chỉ có thể là đồng quy vu tận...”

Nghe Vi An nói, Hoa Hồng cùng Hi Hi nhất trí cho rằng, cô ta rất BT!

Không!

Cô ta đã điên rồi!

Không phải BT bình thường!

Lúc này, nhìn Hoa Hồng không có cử động nữa, Vi An cười cười, trực tiếp vươn tay cánh tay, cắt sợi dây đang treo Hi Hi !

“Phanh” một tiếng, Hi Hi từ trên cao rơi xuống, cả người cứng nhắc ngã trên mặt đất.

Hi Hi rơi xuống một khắc kia, Hoa Hồng nhìn thấy đau lòng!

“Hi Hi, cậu có sao không?” Hoa Hồng đứng cách đó không xa, nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi quỳ rạp trên mặt đất, bị Vi An hành hạ lâu như vậy, giờ này khắc này, bé một chút khí lực cũng không có, thế nhưng biết Hoa Hồng rất lo lắng cho bé, bé mới giật giật, ý bảo mình không có chuyện gì.

Hoa Hồng nhìn, nhìn Hi Hi thương tích khắp người, trong lòng không nói ra được đau lòng, ngược mắt, hung hăng nhìn Vi An, “Cô rốt cuộc muốn thế nào?”

”Xem ra, cô rất lo lắng cho cậu ta!”Vi An nhìn Hoa Hồng hỏi.

Tuy rằng không biết Hoa Hồng là người như thế nào, thế nhưng thân phận Hoa Hồng, tuyệt đối không đơn giản, thế nhưng Hoa Hồng lại lo lắng cho Hi Hi như vậy, bọn họ có quan hệ như thế nào! ?

Hiện tại, Vi An có chút tò mò!

Hoa Hồng nhìn Vi An, khóe miệng cười lạnh, “Vi An, đừng nói tôi không cảnh cáo cô, nếu như cậu ta có chuyện gì, trên thế giới này không có một nơi nào để cô sống yên ổn!”

Nghe Hoa Hồng nói, Vi An nhú mày, “Có ý tứ gì?”

“Sợ rằng đến bây giờ, cô còn không biết cô đắc tội bao nhiêu người!” Hoa Hồng cười lạnh nói.

Vi An biết trong lời Hoa Hồng có ý gì, nhú mày, nhìn Hoa Hồng, “Cô rốt cuộc muốn nói cái gì? !”

Hoa Hồng lạnh lùng cười, “Đến bây giờ, cô cũng không biết tại sao lại đắc tội với người của Hợp Tung phải không?” Hoa Hồng nhìn cô ta hỏi, nhân cơ hội kéo dài thời gian, hi vọng Mặc Thiếu Thiên có thể nhanh một chút chạy tới!

Hoa Hồng nói, một lời làm thức tỉnh Vi An, Vi An suy nghĩ một chút, nhìn bọn họ, “Ý của cô là?” Nói đến một nửa, cô ta dùng ánh mắt đặt biệt ngạc nhiên nhìn về phía Hi Hi.

Mà Hi Hi, khắp người đầy thương tích, té xuống đất, cũng không muốn nhúc nhích.

“Cậu ta là người của Hợp Tung sao?” Vi An hỏi.

“Cậu ta là em trai của Tập Ni, cô chọc cậu ta, chẳng khác nào chọc Tập Ni, cô nghĩ Hợp Tung trên dưới sẽ bỏ qua cho cô sao?” Hoa Hồng nhìn cô ta nói gằn từng chữ.

Đến bây giờ, cô không thể không nói Hi Hi cùng Hợp Tung có quan hệ, nhưng vì sợ người khác sẽ gây khó dễ Hi Hi, cho nên mới nói Hi Hi là em trai Tập Ni.

Tập Ni!

Tên này có sức ảnh hưởng lớn!

Phàm ai biết đến Hợp Tung, đều biết Tập Ni!

Cũng có thể nói, ở trong hắc đạo, không ai không biết, không có người không hiểu!

Vi An có chút khó tin, một đứa bé nhỏ như vậy, làm sao có thể cùng Hợp Tung dính líu quan hệ? Như thế nào lại là em trai của Tập Ni?

Nhìn Vi An do dự, Hoa Hồng biết, cô ta vẫn là có mấy phần kiêng kỵ Hợp Tung!

Dù sao, chọc Hợp Tung, chẳng khác nào đối đầu với toàn thế giới!

Tuy rằng thế lực trọng điểm của Hợp Tung không ở thành phố A này, thế nhưng phải biết rằng, Hợp Tung vài năm sau phát triển, thế nên mọi người ai cũng có phần kiêng dè, cho nên Vi An đắc tội Hợp Tung, chẳng khác nào tìm con đường chết!

Vi An vẫn không rõ, vì sao người của Hợp Tung cũng tìm cô ta, thế nhưng hiện tại lúc này, cái này hoàn toàn có thể!

Trách không được đứa bé này mạnh miệng như thế..

Lúc này, Vi An ngược mắt nhìn Hoa Hồng, “Cô cho là cô nói như vậy, tôi sẽ tin sao?”

Ngụ ý, cô ta không tin chuyện này!

“Có tin hay không thị chuyện của cô, hiện tại Tập Ni đã đến A thị, chính là vì tự mình tìm cậu ta, nếu như cô không sợ chết như lời nói, thì cứ động thủ!” Hoa Hồng nói gằn từng chữ.

Tập Ni đến A thị?

Nghe được tin tức này, Vi An cũng là sửng sờ.

Tập Ni cái tên này, ở trong hắc đạo chính là một thần thoại, cô cũng chỉ là nghe nói qua, cho tới bây giờ chưa gặp qua!

Hiện tại, Tập Ni lại muốn đến A thị!

Không thể không thừa nhận, khi nghe đến điều này, Vi An vẫn có một khắc khiếp sợ.

“Nếu như cô thả cậu ta ra, có lẽ, cô còn có thể sống một mạng!” Hoa Hồng nhìn cô ta mở miệng nói.

Nghe thế, Vi An ngược mắt, cặp mắt kia tràn ngập hận ý nhìn Hoa Hồng.

Hoa Hồng cũng nhìn cô ta, sau một lúc lâu, Vi An mở miệng.

“Nếu như tôi nói, tôi không có ý định muốn sống thì sao?” Vi An nhìn Hoa Hồng bỗng nhiên cười lạnh hỏi. Nghe thế, Hoa Hồng sửng sốt.

Cô thật không hiểu Vi An!

Cô cho là vì muốn sống sót nên cô ta mới bắt cóc Hi Hi, không biết, cô ta là vì trả thù!

Giờ khắc này, Hoa Hồng mới biết được, khi một người liều mạng, thì không nên lấy cái chết ra uy hiếp!

“Vậy cô rốt cuộc muốn thế nào?” Hoa Hồng nhìn cô ta hỏi.

“Tôi lần này quay trở về, cũng không có tính toán là sẽ còn sống...” Vi An nhìn cô nói gằng từng chữ.

“Vì một Mặc Thiếu Thiên, cô cảm thấy làm như vậy, đáng giá không?” Hoa Hồng nhìn cô ta hỏi.

“Có đáng giá hay không, bây giờ, cũng không quay trở lại được...” Vi An nói.

Ban đầu ở Mafia, vì thay anh đỡ phát súng kia, cô không hối hận, chỉ ít cho rằng, anh sẽ nhớ kỹ cô, thế nhưng không nghĩ tới, anh lại yên tâm thoải mái hạnh phúc trôi qua như vậy!

Còn cùng Lâm Tử Lam kết hôn!

Chỉ cần nghĩ tới đây, cô ta không có cách nào nhịn được!

Dựa vào cái gì!

Vì anh, cô có thể đi tìm cái chết, mà anh, lại chưa từng có một chút gì nhớ thương cô!

Cô nghĩ chứng minh sự tồn tại của mình, chứng minh Mặc Thiếu Thiên nhớ kỹ cô, chứng minh bọn họ đã từng yêu nhau...

Thế nhưng, cuối cùng vẫn đi đến bước này!

“Đây là chuyện của cô cùng Mặc Thiếu Thiên, không có quan hệ gì với cậu ta, cậu ta chỉ là một đứa bé!” Hoa Hồng nhìn cô ta nói gằng từng chữ.

Nếu như không phải Vi An đang cầm trong tay điều khiển từ xa khổng lồ chế Hi Hi, cô sợ là đã sớm xông lên, giết cô ta!

Chứ hơi đâu ở chỗ này cùng cô ta nói lời vô ích!

Nghe được lời Hoa Hồng nói, Vi An bỗng nhiên quay đầu lại nhìn cô, “Cô hình như rất khẩn trương cho cậu ta ...”

Lúc này, Hoa Hồng còn chưa mở miệng, Hi Hi lại ở một bên mở miệng.

“Hoa Hồng, giết cô ta... Giết cô ta...” Hi Hi từ từ chống lên, ngẩng đầu nhìn Hoa Hồng rất yếu đuối nói.

Cho dù nguy hiểm tính mạng, bé cũng muốn Vi An chết!

Nếu như cô ta không chết, như vậy mẹ cùng cha sau này cũng không có ngày nào yên lành!

Hoa Hồng đứng ở cách đó không xa, nhìn đáng vẻ Hi Hi, quả thật nắm thật chặt.

Nếu như không phải là vì Hi Hi, cô đã sớm động thủ!

“Giết cô ta...” Hi Hi mở miệng.

Hoa Hồng đứng ở nơi đó, không nhúc nhích!

Cô tuyệt đối sẽ không mang tính mạng Hi Hi ra đùa giỡn!

Tuyệt đối sẽ không!

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Vi An, “Cô rốt cuộc muốn thế nào?”

Vi An lại cười, “Xem ra, cô rất lo lắng cho cậu ta!”

“Hãy bớt sàm ngôn đi, cô rốt cuộc muốn thế nào! ?” Hoa Hồng nhanh chóng hỏi ngược lại.
.....thanhhuyen.... ..

490. Chương 493: Tôi Nói Rồi, Tôi Sẽ Bảo Vệ Cậu

Chương 493: Tôi nói rồi, tôi sẽ bảo vệ cậu

Editor: boconganhl503

Beta: thanh huyền

“Muốn thế nào?” Vi An nhìn Hoa Hồng, khóe miệng âm trầm cười, “Đương nhiên là muốn nhìn các người bị hành hạ...”

“Cô —— ”

“Ném khẩu súng qua đây!” Lúc này, Hoa Hồng lời còn chưa nói hết, Vi An liền mở miệng nói.

Nghe Vi An nói, Hoa Hồng nhú mày, Hi Hi hướng Hoa Hồng lắc đầu, không được đưa!

Không được đưa!

Hoa Hồng nhìn ánh mắt của Hi Hi, nhú mày.

“Không được đưa, Hoa Hồng, không thể đưa!” Lúc này, Hi Hi mở miệng, nhìn Hoa Hồng nói.

Nghe Hi Hi nói, Vi An bỗng nhiên ở trên người của Hi Hi đá một cước, “Câm miệng!”

Hi Hi bị đau, nhin không được la một tiếng, Hoa Hồng nhìn, tim như bị đao cắt, “Dừng tay!”

Nghe tiếng nói đầy lo lắng của Hoa Hồng , Vi An lúc này mới ngược mắt nhìn cô, “Thế nào? Có muốn ném qua hay không?”

Hoa Hồng nhìn Vi An, hung hăng nhìn cô ta, vì không muốn cho Hi Hi chịu khổ, cô chỉ có thể đem súng trong tay, ném đến trước mặt cô ta.

Vút đến trước mặt của Vi An, cô ta trực tiếp dùng chân đá sang một bên.

Lúc này, Hoa Hồng đứng ở nơi đó, một thân quần áo màu đen, xem ra, khí phách mười phần, cho dù dưới tình huống như thế, cô cũng không có nửa phần thua Vi An.

“Thả cậu ta ra!” Hoa Hồng nhìn cô ta nói gằn từng chữ.

Nghe Hoa Hồng nói, Vi An nở nụ cười, “Thả? Vậy thì phải xem biểu hiện của cô, cô đã nghĩ thay Lâm Tử Lam chịu đựng tất cả, như vậy tôi sẽ thành toàn cho cô!” Vi An nhìn cô âm trầm cười.

Nói xong, Vi An móc ra một con dao, ném về hướng Hoa Hồng.

“Tự đâm mình một đao!”

Nghe được Vi An nói, Hi Hi cùng Hoa Hồng đều không thể tin nhìn cô ta.

“Cô nói cái gì?” Hoa Hồng nhìn cô ta hỏi.

“Thế nào? Không nghe được? Hay giả bộ không hiểu?” Vi An nhìn cô hỏi ngược lại.

Hoa Hồng đứng ở nơi đó, không nghĩ tới Vi An bt như thế, thế nhưng loại hành động này của cô ta, chỉ có thể coi là người điên!

“Nếu như cô không đâm chính mình, như vậy tôi sẽ đâm nó một đao, cô có ba giây đồng hồ do dự!” Vi An mở miệng nói.

Trong lúc đó, trong tay của cô ta như trước có một con dao, Hoa Hồng không nghi ngờ lời của cô ta.

Hiện tại, cô ta đã điên rồi!

Hoa Hồng hầu như không có chút do dự nào, trực tiếp ngồi xổm người xuống, nhặt con dao lên.

Hi Hi nằm trên mặt đất, nhìn cử động Hoa Hồng, không nói ra được cảm động, thế nhưng giống nhau, cũng không nói ra được phần nộ.

“Không..., không được...” Hi Hi hét lên, bởi vì không có ăn uống gì, môi hơi khô, thế nhưng khóe miệng tràn ra máu, cũng rất rõ ràng.

Bé nhìn Hoa Hồng, hướng về phía cô lắc đầu.

Không được!

Không được!

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, cuối cùng vẫn vươn tay, nhặt con dao lên!

“Hoa Hồng, không được, cô không nên bị cô ta lừa!” Hi Hi nhìn Hoa Hồng la to, dùng hết sức lực toàn thân.

Nhìn Hoa Hồng cử động, Vi An cười, xem ra, quan hệ giữa bọn họ, thực sự không bình thường.

Nếu như chỉ là đơn thuần bảo hộ Hi Hi, Hoa Hồng làm sao có thể làm được đến nước này?

Vi An không có mở miệng, chỉ là tùy ý thưởng thức cử động Hoa Hồng.

“Hoa Hồng, mặc kệ cô ta, cô ta chỉ biết nghĩ hết biện pháp hành hạ chúng ta, cho nên, không được, không được tin lời cô ta nói!”

Hi Hi nhìn Hoa Hồng, từng chữ từng chữ nói.

Không biết vì sao, bé có một loại cảm giác rất mãnh liệt, Hoa Hồng nhất định sẽ vì bé mà làm như thế!

Hoa Hồng đứng ở cách đó không xa, nhìn Hi Hi, hiện tại, mặc kệ kể tiếp Vi An còn có thể yêu cầu cô làm nhiều chuyện quá đáng hơn nữa, cô cũng phải nghe theo!

Bởi vì cô phải cứu bé!

Nếu cứu không được, cô cũng muốn kéo dài thời gian, phải chờ Mặc Thiếu Thiên đến!

Hoa Hồng không nghe lời Hi Hi nói, mà là nắm chặt con dao, nhắm ngay bụng, không chút do dự đâm vào!

Hi Hi nhìn, trong nháy mắt mở to hai mắt.

“Hoa Hồng...” Hi Hi hét một tiếng, từ dưới đất bò dậy, thế nhưng bất lực vì tay và chân còn bị cột, căn bản không nhúc nhích được, chỉ có thể ở trên mặt đất bò, giùng giàng.

Hoa Hồng đứng ở nơi đó, cổ nén đau nhức, mặc dù vết thương này đối với cô mà nói không coi vào đâu, nhưng là hai năm trước, trong lúc thi hành nhiệm vụ, cũng sẽ không bị thương, nhưng hiện tại...

Sau khi đâm vào xong, cô liền rút ra, trực tiếp vút trên mặt đất, nhìn Vi An, “Thế nào? Hải lòng chưa?”

Nhìn dáng vẻ Hoa Hồng, Vi An cười cười, “Xem ra, tôi đánh giá quá thấp các người...”

Hoa Hồng thế nhưng có thể vì Hi Hi nhận một dao này, thật bởi vì Hi Hi là em trai Tạp Ni sao?

Trải qua nhiều năm như vậy, Vi An không quá tin tưởng!

Nhưng là không nói nên lời gì!

“Cô quá Bt rồi, cô còn muốn thế nào nữa? Có chuyện gì cô cứ nhắm vào tôi, lòng dạ rắn rết dã man như cô, nhất định cả đời đều bị vút bỏ!” Hi Hi nhìn Vi An hét to, lúc này nhin không được kích thích cô ta.

Mỗi lần Hi Hi mở miệng, đều có thể kích thích được Vi An!

“Câm miệng, còn nói nữa tao lập tức giết chết mày!” Vi An hét, một cước đá vào trên người của Hi Hi.

Hoa Hồng đứng ở một bên nhìn, một tay ôm bụng, tim giống như bị đao cắt, không nói ra được đau lòng.

“Dừng tay!” Cô la lên một tiếng, thế nhưng Vi An không có ý dừng lại, một khắc kia, Hoa Hồng không có lo lắng nhiều như vậy, trực tiếp xông tới.

Vi An đá Hi Hi, một chân lại một chân, Hoa Hồng xông lên một khắc kia, cô ta đột nhiên cúi đầu, tránh thoát tập kích Hoa Hồng.

Nếu như không phải bị thương, Hoa Hồng nhất định tập kích thành công, nhưng là bởi vì bị thương, nên động tác của cô bị chậm nên Vi An tránh được.

Vi An quay đầu lại, nhìn Hoa Hồng, hai người ở một chỗ đánh nhau.

Bởi vì Hoa Hồng bị thương, Vi An mới đánh ngang sức với Hoa Hồng, Hoa Hồng nhân cơ hội đá rơi hộp điều khiển từ xa ở trong tay Vi An, thời điểm hộp điều khiển từ xa rơi xuống đất, Vi An cùng Hoa Hồng đồng thời hướng bên kia đánh tới, đều muốn cướp được cái hộp điều khiển từ xa, thế nhưng cuối cùng, Hoa Hồng vẫn là chậm vài giây, bị Vi An cướp được!

“Cô còn dám động một cái, tôi lập tức nhấn cái nút điều khiển từ xa này!” Vi An nhìn Hoa Hồng nói gằn từng chữ.

Quả thực, Hoa Hồng đứng ở nơi đó, không có cử động nữa, chỉ là bụng chảy máu, đã thấm ướt quần áo màu đen của cô, hồng trong đen, làm cho người khác có một loại cảm giác rất mê hoặc.

Nhìn Hoa Hồng vẫn không nhúc nhích, Vi An mở miệng, “Cô đừng quên, cô bây giờ đang bị thương, nếu vẫn tiếp tục đánh, cũng không phải là đối thủ của tôi!”

Hoa Hồng đứng ở nơi đó, không có mở miệng, không nói gì, nếu như không phải bị thương, Vi An tuyệt đối không phải là đối thủ của cô.

“Cô rốt cuộc muốn thế nào?” Hoa Hồng nhìn cô ta hỏi.

Kỳ thực, đáp án rất rõ ràng.

Vi An muốn hành hạ bọn họ!

“Cô bây giờ không có tư cách cùng tôi cò kè mặc cả, không phải rất muốn cứu nó sao? Ăn cái này đi!” Vi An nhìn Hoa Hồng mở miệng.

Hoa Hồng nhìn trong tay Vi An cầm cái gì đó, nhú mảy, tuy rằng cô không biết cái đó là gì, thế nhưng cô cũng biết, tuyệt đối không phải vật tốt gì!

Hoa Hồng nhìn vật trong tay Vi An, cũng không có động.

“Thế nào? Không dám ăn? Tôi cho cô biết, vật này, rất độc, ăn xong, cô có thể sống không được!” Vi An nhìn cô nói gằn từng chữ.

Hi Hi nằm trên mặt đất, nhìn Hoa Hồng, nhin không được lắt đầu.

“Hoa Hồng, không thể ăn, không thể ăn!” Hi Hi hét.

Hoa Hồng đứng ở nơi đó, sau khi nghe được Hi Hi nói, quay đầu lại, nhìn Hi Hi.

Hi Hi lại hướng về phía cô lắt đầu, “Hoa Hồng, cô không phải ngu, cô biết rõ cô ta cố ý làm như thế, hiện tại mặc kệ cô làm cái gì, cô ta cũng sẽ không tha tôi!”

“Cô chạy trước, cô ta không phải là đối thủ của cô, không có cách nào bắt cô!” Hi Hi nói, cũng không biết lấy khí lực từ đâu, kêu cả người đều đau.

Hoa Hồng đứng ở nơi đó, nhìn dáng vẻ Hi Hi, khóe miệng của cô nâng lên cười, “Thật ra thì, tôi còn thực sự không tin, nhiều năm như vậy, tôi không có chết khi đang thi hành nhiệm vụ, nhưng lại chết ở chỗ này!”

“Hoa Hồng! ! !” Hi Hi hét to một tiếng.

Lúc này, Hoa Hồng nhìn bé, “Tôi nói rồi, tôi sẽ bảo vệ cậu, chuyện của cậu, chính là chuyện của tôi, mặc kệ thế nào, tôi cũng sẽ không trơ mắt nhìn cậu bị thương!” Hoa Hồng nhìn Hi Hi, nói gằn từng chữ.

Hi Hi nghe, tựa như đã nghe ra ý tứ trong lời nói của Hoa Hồng.

Bé lắc đầu, “Không, tôi không cần cô bảo hộ, cô đi mau, đi mau! ! !”

Hoa Hồng cũng cười, không nói gì nữa, mà là nghiêng đầu.

Lúc này Hi Hi ở phía sau kêu, “Tôi không biết cô, tôi muốn tuyệt giao với cô, cô đi đi, tôi không cần cô cứu tôi!”

Nhưng mặc kệ Hi Hi kêu thế nào, Hoa Hồng cũng không có ý rời đi, lo lắng cho Hi Hi ở phía sau, nước mắt đều rơi ra!

Thấy Hoa Hồng vì mình làm được đến việc này, bé còn có thể nói cái gì?

Ngoại trừ cảm động, còn là cảm động!

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Vi An, “Vi An, tôi hiện đang cảnh cáo cô một câu, nếu như cô còn dám thương tổn đến cậu ta, tôi có thành quỷ, cũng sẽ không bỏ qua cho cô!”

Vi An chỉ cười, không nói gì thêm.

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Vi An, cuối cùng vẫn vươn tay, nhận lấy.

“Hoa Hồng, dừng! !” Hi Hi hét to một tiếng, thân thể không ngừng di chuyển đến chỗ Hoa Hồng, thử ngăn cản Hoa Hồng.

Hoa Hồng không tiếp tục do dự nữa, trực tiếp hé miệng, vừa muốn ăn, Hi Hi từ phía sau bò tới, dùng đầu đẩy Hoa Hồng một cái.

Hoa Hồng nhất thời không chú ý tới, đồ trong tay, trực tiếp rơi trên mặt đất, hơn nữa, vừa vụn rơi đến trước mặt của Hi Hi.

Nhìn cái vật kia, Hi Hi không có chút do dự nào, trực tiếp cầm lên, bỏ vào trong miệng.

Thời gian, bất quá chỉ mất mấy giây!

Hoa Hồng thấy thế, lập tức ngồi xổm xuống, nhìn Hi Hi, “Cậu làm gì đó?”

Hi Hi không nói gì, trực tiếp đem đồ vật nuốt xuống.

“Cậu làm cái gì đó? Cậu phun ra cho tôi, phun ra!” Hoa Hồng hét lên, lắc Hi Hi, thử khuyên bé phun ra, thế nhưng Hi Hi lại nuốt xuống, ngược mắt, nhìn Hoa Hồng, “Tôi sẽ không để cho cô vì tôi chịu bất kỳ thương tổn nào nữa!”

“Cậu ngu sao? Cậu biết đó là cái gì sao?” Hoa Hồng không thể tin nhìn Hi Hi quát.

Thế nào cũng không nghĩ tới, Hi Hi sẽ ăn!

491. Chương 494: Muốn Lâm Tử Lam Chết

Chương 494: Muốn Lâm Tử Lam chết

Editor: Bocongan1503

Beta: thanh huyền

“Cậu ngu sao? Cậu biết đó là cái gì sao?” Hoa Hồng không thể tin nhìn Hi Hi quát.

Thế nào cũng không nghĩ tới, Hi Hi sẽ ăn!

Hi Hi nuốt xuống xong, ngược mắt nhìn Hoa Hồng, “Nếu như tôi không ăn, người ăn chính là cô!”

“Cô đã vì tôi làm quá nhiều, tôi không thể lại để cho cô vì tôi ngay cả mạng cũng không còn!” Hi Hi nói gắng từng chữ.

Hoa Hồng nửa quỳ ở trước mặt của Hi Hi, nhìn Hi Hi, hai mắt đều đỏ!

“Cậu thật khờ!” Hoa Hồng nói.

“Người khờ là cô mới đúng!” Hi Hi cũng nhìn Hoa Hồng nói.

Mặc dù hai người biết nhau không lâu, thế nhưng bất tri bất giác, tình cảm của hai người rất sâu đậm.

Chỉ là Hi Hi không nghĩ tới, Hoa Hồng vì bé làm được như vậy...

“Cô yên tâm, tôi nhất định...”

“Cẩn thận —— ”

Hoa Hồng lời còn chưa nói hết, bên kia, Vi An từ phía sau trực tiếp tập kích, Hoa Hồng bất ngờ, toàn bộ tâm tư đều đặt trên người Hi Hi, quên mất Vi An ở sau lưng, cứ như vậy, bị cô ta tập kích.

Vi An nhìn bọn họ, khoe miệng quyến rũ ra cười lạnh, “Không biết tự lượng sức mình!”

“Các người đã muốn chết cùng một chỗ, như vậy tôi sẽ thành toàn cho các người!” Vi An nhìn bọn họ, nói gắng từng chữ.

Hoa Hồng nằm trên mặt đất, cái trán chảy ra máu, thiếu chút nữa che khuất tầm mắt của cô, nhìn Vi An, “Cho tôi thuốc giải!” Hoa Hồng một chữ một chữ nói.

Cho dù bị thương, Hoa Hồng thoát nhìn cũng không thiếu khí thế.

“Muốn thuốc giải sao ?”

“Có thể, chỉ cần cô chết, tôi sẽ cho nó thuốc giải!” Vi An nhìn cô một chữ một chữ nói.

Nghe cái này, Hi Hi nhẹn không được mở miệng, “Vi An, cô quá bt!”

“Nếu nói tao bt, như vậy tao rất muốn bt hơn nữa!” Vi An nói, bị Hi Hi kích thích nhiều lần như vậy, cô ta cũng dần bình tĩnh, cho dù hận, cũng không nhất định phải biểu hiện ra ngoài!

Lúc này, Hi Hi thực sự sợ Hoa Hồng sẽ đáp ứng, nhìn cô mở miệng, “Nếu như cô làm như vậy, tôi sẽ lập tức chết trước!”

Nói đến cái này, Hoa Hồng nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Hi Hi.

“Cô ta sẽ không đưa thuốc giải cho tôi, cho dù cô chết, cô ta cũng sẽ không cho tôi thuốc giải, Hoa Hồng, cô phải biết sự thật này!” Hi Hi nhìn Hoa Hồng, một chữ một chữ đỉnh chính cô, rất sợ cô bị Vi An uy hiếp lại đáp ứng cô ta.

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, Hi Hi cũng nhìn cô, hướng cô lắc đầu.

Lúc này, Hoa Hồng quay đầu lại nhìn Vi An, “Cô nghĩ, đến bây giờ tôi còn tin tưởng lời của cô nói sao?”

” Vậy cô cảm thấy cô còn tư cách cò kè mặc cả với tôi sao ?” Vi An nhìn Hoa Hồng một chữ một chữ nói.

“Coi như bây giờ đánh nhau, cô cũng không phải đối thủ của tôi!” Vi An nói.

Nhìn cô chảy nhiều máu như vậy, giờ khắc này, cô đã sớm không được, coi như cùng cô ta đánh nhau, cũng thua!

Hoa Hồng hung hăng nhìn cô ta, một chữ một chữ nói, “Vậy cô bây giờ tốt nhất nên giết tôi, bằng không, cô nhất định sẽ hối hận!”

“Đa tạ lời nhắc nhở của cô, tôi chính là muốn như vậy!” Nói xong, Vi An từ phía sau rút ra một khẩu súng, nhắm ngay Hoa Hồng.

“Sự tồn tại của cô, chính là sự uy hiếp về sau đối với tôi, không giết cô, sau này tôi sẽ hối hận, cho nên bây giờ, tôi sẽ giết cô!” Nói xong, Vi An nhắm ngay đầu Hoa Hồng, tư thế muốn nổ súng.

Hoa Hồng nhìn Vi An, không có mở miệng, mà hung hăng nhìn cô ta.

Lúc này, Hi Hi ở một bên nhìn, nhin không được hết, “Dừng tay, Diệp An Nhiên, cô dừng tay!”

Vi An nhìn Hoa Hồng, hoàn toàn không để ý tới lời Hi Hi nói, ngón tay từ từ nâng lên...

“Không được, không được! !” Hi Hi hét, nhưng bất kể bé hét thế nào, Vi An cũng không có ý muốn dừng tay!

Tim của Hi Hi, hình như cũng muốn nhảy ra ngoài, “Diệp An Nhiên, người cô hận là tôi, người cô muốn giết cũng là tôi, có bản lĩnh cô giết tôi đi!” Hi Hi ở một bên nói.

Vi An cùng Hoa Hồng đều nhìn lẫn nhau, không có ý lên tiếng, lời Hi Hi nói, hoàn toàn không để ý tới.

Nhưng mà, đang lúc Vi An thật muốn nổ súng, lúc này, cửa bỗng nhiên vang lên một tiếng vang thật lớn.

“Dừng tay!”

Lúc này, tiếng nói của Lâm Tử Lam vang lên.

Nghe được tiếng nói, Vi An cùng Hoa Hồng nhìn về phía cửa, cũng bao gồm Hi Hi.

“Mẹ...” Khi nhìn thấy Lâm Tử Lam, hốc mắt Hi Hi không nhin được đỏ.

Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên xuất hiện ở nơi này, khi nhìn đến hình ảnh trước mặt Hi Hi nằm trên mặt đất, lòng của Tử Lam đau!

Vi An cũng quay đầu lại, khi nhìn đến Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên cùng nhau xuất hiện, cặp mắt kia tràn đầy ghen tỵ!

Anh tại sao lại ở chỗ này?

Anh không phải là đi...

Mặc Thiếu Thiên nhìn Vi An, con người đen nhánh, thâm trầm như mực giống nhau, thế nhưng nhiều hơn chính là đối với cô ta đầy hận ý!

Nhìn ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên, Vi An ở trong lòng cười lạnh.

Vô luận cô vì anh làm bao nhiêu chuyện, vô luận cô yêu người đàn ông này sâu đậm, thế nhưng ở trong mắt của anh, chỉ có đối với cô hận!

Làm như vậy, thực sự đáng giá không?

Khóe miệng Vi An khổ sở cười!

Tử Lam nhìn cô ta, “Tôi biết cô hận tôi, mục tiêu của cô cũng là tôi, cùng cô ấy không có quan hệ gì, thả cô ấy ra!” Tử Lam nhìn Vi An mở miệng.

Nghe Tử Lam nói, khóe miệng Vi An quặn rũ ra, “Cuối cùng cô cũng đến rồi!” Vi An nhìn Lâm Tử Lam dằng dặc mở miệng, không để mắt đến Mặc Thiếu Thiên sau lưng.

“Mục đích của cô không phải là tôi sao, hiện tại tôi đã đến, cô có thể thả bọn họ rồi!” Tử Lam nhìn Vi An mở miệng.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở phía sau, nghe Tử Lam nói, lập tức vươn tay bắt được bả vai của cô.

Động tác kia làm Tử Lam cảm thấy an toàn, thế nhưng cái động tác kia cũng giống như kích thích Vi An.

Cho dù là một động tác thật nhỏ, cũng làm cho Vi An cảm giác được không rõ đau lòng!

Lúc này mới nhớ tới, khi bọn họ còn ở chung với nhau, Mặc Thiếu Thiên không có ôn nhu như rất nhỏ này với cô...

“Không được!” Mặc Thiếu Thiên mở miệng, ngăn cản hành động của Lâm Tử Lam.

“Chuyện này, anh phải chịu trách nhiệm!”

Nói xong, anh ngược mắt nhìn Vi An, mở miệng, “An Nhiên, chuyện này từ lúc bắt đầu, là do tôi, cùng mẹ con bọn họ không có quan hệ gì, đối với Hoa Hồng càng không có, cô có chuyện gì, tìm mình tôi là được!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Vi An một chữ một chữ nói.

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói, lòng Vi An vẫn là không nhịn được co rúm một chút.

Thế nhưng tay cầm súng, cũng không có vì vậy mà thư giãn, ngược lại cầm chắc hơn.

“Anh cũng biết chuyện này là bởi vì anh sao?” Vi An nhìn Mặc Thiếu Thiên một chữ một chữ nói.

“Mặc Thiếu Thiên, vì sao anh lại đối xử với tôi như vậy! ! !” Vi An nhìn anh rống giận.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở nơi đó, từ từ đi về phía trước, cũng không thềm để ý lời chỉ trích của cô ta, mà từ từ mở miệng, “Nếu chuyện này đúng là giữa chúng ta có vấn đề, như vậy cô thả bọn họ đi, chuyện giữa chúng ta, chúng ta tự giải quyết!”

Nghe Mặc thiếu Thiên nói, Vi An hốc mắt đều đỏ, “Anh nghĩ rằng hiện tại tôi sẽ tin lời anh nói nữa sao?”

“Anh đứng lại, không được đi về phía trước, nếu không tôi lập tức giết hai người bọn họ!” Vi An chỉ vào Mặc Thiếu Thiên nói.

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên chỉ có thể đứng ở nơi đó, không dám tiếp tục đi tới, mà nhìn cô ta nói, “Tốt, tôi không đi, cô có thể không tin tôi, thế nhưng mọi người đều ở đây, nếu như cô muốn giết người như lời nói, vậy cô giết mình tôi là được rồi!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô ta mở miệng.

Nghe thế, Vi An khóe miệng nâng lên một cái buồn cười...

“Anh muốn cho tôi giết ai tôi sẽ giết kẻ ấy sao?” Vi An nhìn anh hỏi.

Biết rõ cô sẽ không xuống tay giết anh, nên nói như vậy...

“Tôi hiện tại cố tình muốn giết hết bọn họ!” Vi An kích động nói.

“Giết Lâm Tử Lam, giết con trai bảo bối của anh, mới là hình phạt tốt nhất đối với anh!” Vi An nhìn Mặc Thiếu Thiên một chữ một chữ nói, nói đến cái này, cười nhưng nước mắt lại chảy ra!

“Cô dám!” Mặc Thiếu Thiên cũng không nhịn được, nhìn cô ta rống giận.

“Anh nghĩ tôi không dám sao? Mặc Thiếu Thiên, đến bây giờ tôi đã hai bàn tay trắng rồi, tôi còn có cái gì không dám!” Vi An cười nói.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở nơi đó, nhìn Vi An, bây giờ tâm tình cô ta căn bản không ổn định, Mặc Thiếu Thiên ngại sợ cô ta thực sự sẽ giết bọn họ, Vì vậy, ánh mắt nhìn về phía Hoa Hồng, hai người dùng ánh mắt trao đổi.

Hoa Hồng đứng ở nơi đó, nhìn Mặc Thiếu Thiên, gật đầu.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Vi An, “Cô rốt cuộc muốn thế nào?”

“Muốn thế nào?” Nghe thế, Vi An nhìn anh, “Anh thực sự muốn cứu bọn họ sao?”

Mặc Thiếu Thiên không nói gì, thế nhưng ngụ ý rất rõ ràng.

“Giết Lâm Tử Lam, tôi liền thả hai người bọn họ!” Vi An nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, cũng chợt tỉnh táo một chút.

Mặc dù, biết rõ không có khả năng, thế nhưng, cô ta vẫn nói như vậy.

Cô rất muốn biết, Hi Hi cùng Lâm Tử Lam, anh sẽ chọn người nào!

“Không thể nào!” Mặc Thiếu Thiên nói, chuyện này không thể nào xảy ra được.

“Nếu như anh không giết cô ấy, như vậy người chết, chính là cô ấy, còn có con trai bảo bối của anh!” Vi An nhìn Mặc Thiếu Thiên một chữ một chữ nói.

“Diệp An Nhiên! ! !” Mặc Thiếu Thiên nhìn Diệp An Nhiên, nóng giận rống lên.

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên khổ sở khó có thể lựa chọn, Vi An tiếp tục mở miệng cười, “Một đổi hai, xem ra rất có lời!”

Nhìn Vi An cười, Tử Lam đứng ở nơi đó, không biết phải làm như thế nào!

Tuy rằng rất hận Diệp An Nhiên, hận cô ta làm tổn thương Hi Hi, tổn thương cô, nhưng đến bây giờ nhìn lại cô ta có vài phần thương hại.

Một người phụ nữ, yêu sâu đậm như vậy, ngay cả tính mạng của mình cũng không màng tới nhưng đổi lại không được gì cả, còn có cái gì đáng nói sao?

Tử Lam biết, hiện tại Vi An đã bị thù hận che mất lý trí, nên vô luận nói cái gì, cô ta cũng sẽ không nghe!

Lúc này, Tử Lam nhìn Vi An, “Cô nói sẽ giữ lời sao?”

Tử Lam nói những lời này, xem như đã có quyết định, nghe được lời của cô, Vi An có chút vô cùng kinh ngạc.

Lâm Tử Lam thực sự chịu chết sao?

“Nếu như tôi chết, cô sẽ bỏ qua cho bọn họ sao?” Lâm Tử Lam nhìn cô ta hỏi.

“Cô thực sự chịu chết sao?” Vi An không thể tin được hỏi.

Cô ấy chịu bỏ lại bọn họ mà chết đi sao?

“Nếu như cô thả bọn họ, vậy thì có gì không thể, như cô nói, một đổi hai, rất có lời!” Tử Lam nhìn cô ta rất bình tĩnh mở miệng.

Dáng vẻ hết sức bình tĩnh, làm cho người khác cảm thấy lạ, cũng có chút khó tin tưởng cùng tiếp nhận.

Nhất là Vi An, nghe Lâm Tử Lam nói, luôn cảm thấy cô có âm mưu gì, nếu không cô làm sao dễ dàng đi tìm chết!

Làm sao có thể bỏ lại con trai của cô cùng Mặc Thiếu Thiên đi tìm cái chết!

Cho nên, Vi An rất là hoài nghi!

492. Chương 495: Thật Không Đau Lòng Sao?

Chương 495: Thật không đau lòng sao?

Editor: thanh huyền

Nhìn ánh mắt Vi An vẫn hoài nghi nhìn cô, Lâm Tử Lam mở miệng, “Nói đúng ra, mục tiêu của cô là tôi, bọn họ đều là người vô tội!”

“Chỉ cần cô thả bọn họ, tôi tùy ý cô xử trí!” Lâm Tử Lam nhìn Vi An một chữ một cái nói. .

Nghe Lâm Tử Lam nói, Vi An nhìn cô, “Tôi dựa vào cái gì tin tưởng cô?”

“Chỉ bằng mục đích của cô là tôi, cô làm nhiều chuyện như vậy, mục đích không phải muốn tôi chết sao? Hiện tại dùng tôi đổi lấy bọn họ, mục đích của cô cũng đạt được!” Lâm Tử Lam nhìn cô nói.

“Đúng, tôi rất muốn cô chết, nếu như cô thật sự muốn đổi lấy nó trở về, lập tức chết cho tôi, tôi sẽ tha cho bạn họ!” Vi An kích động nhìn Lâm Tử Lam nói.

Đối với cô chỉ có hận ý.

“Mẹ, không nên tin cô ta nói!” Lúc này, Hi Hi rất sợ Lâm Tử Lam sẽ làm theo, vội vàng mở miệng ngăn cản.

Lâm Tử Lam liếc mắt nhìn Hi Hi, khi nhìn thấy cả người Hi Hi toàn máu, quả đấm của Lâm Tử Lam nắm chặt, đôi mắt, toàn là thù hận, thế nhưng giwof khác này, cô chỉ có thể nhin!

Quay lại nhìn, Lâm Tử Lam nhìn Vi An, “Tôi dựa vào gì để tin tưởng cô!”

“Chỉ bằng bọn họ hiện tại đều ở trong tay tôi!”

“Chính các người dùng Hoa Hồng lừa tôi, cô nghĩ bây giờ tôi còn tin tưởng cô sao?”

“Vậy cô muốn thế nào?”

“Cô thả Hi Hi, thả Hoa Hồng, tôi liền đi tới bên kia!” Lâm Tử Lam mở miệng.

Nghe thế, Vi An nở nụ cười, “A, cô coi tôi là đứa bé ba tuổi sao?” Vi An nhìn Lâm Tử Lam cười nhạt.

“Lâm Tử Lam, ngày hôm nay tôi không giết được cô, tôi sẽ giết bọn họ, cho cô thống khổ, áy náy cả đời!”

“Cô đã mất đi một đứa bé, càng không muốn mất đi nó?” Vi An nhìn Lâm Tử Lam cười nhạt nói.

Không thể không thừa nhận, lúc Vi An nhắc tới đứa bé kia, lòng Lâm Tử Lam cảm thấy đau đớn!

Cô ta nói không sai!

Lâm Tử Lam rất sợ!

Rất sợ!

Rất sợ lần thứ hai mất đi Hi Hi!

Nếu như quả thật mất đi Hi Hi nói, cô thực sự hồng mắt!

Nhìn Vi An, Lâm Tử Lam thiếu chút nữa đứng không vững, may mà Mặc Thiếu Thiên ở đằng sau đỡ cô, nhin không được, may là Mặc Thiếu Thiên ở sau người đỡ cô, tay, ôm thật chặt cô.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Vi An, “Diệp An Nhiên, nếu cô dám động đến Hi Hi, tôi nhất định sẽ giết cô!” Mặc Thiếu Thiên tức giận nói.

Vi An đứng ở nơi đó, lúc nghe Mặc Thiếu Thiên nói câu này, cô sửng sốt.

Viên mắt, cũng hội tụ rất nhiều nước mắt.

Không nghĩ tới qua nhiều năm như vậy, việc cô làm lại đối lấy một câu nói như vậy của Mặc Thiếu Thiên!

Vi An thực sự rất muốn cười to!

Cô nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh nghĩ bây giờ tôi còn sợ cái này sao? Diệp An Nhiên trước đây, đã chết rồi, đáng thương cô người đã chết?”Vi An nhìn Mặc Thiếu Thiên một chữ một nói, “Vi An hôm nay, là một người hoàn toàn mới, mang theo hận ý đối với các người, một người hoàn toàn mới!”

Nghe Vi An nói, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, lúc cô nhắc tới chuyện trước đây, Mặc Thiếu Thiên cũng sửng sốt một chút.

Cái này anh không có cách nào phủ nhận, lúc đó đúng là Diệp An Nhiên làm như vậy!

Thế nhưng, cô ta ngàn vạn lần không nên làm hại mẹ con Lâm Tử Lam!

Lúc này, Hoa Hồng ở sau lưng bọn họ, nhìn đáng vẻ Vi An kích động như thế, Hoa Hồng gật gật, cho Mặc Thiếu Thiên một ánh mắt.

Mặc Thiếu Thiên hiểu được, nhưng không có động tác, mà là nhìn cô, “Tôi rất cảm ơn cô, thế nhưng cô ngàn vạn lần không nên thương tổn mẹ con bọn họ!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Hiện tại, nói cái gì cũng đã trễ rồi, tôi nhất định...”

Lời Vi An còn chưa nói hết, Hoa Hồng trực tiếp từ phía sau tập kích cô, một cước làm điều khiển từ xa trong tay cô ta rơi xuống, chờ Vi An định thần lại, điều khiển đã bị đá ra xa.

Vi An phản ứng lại, lập tức quay đầu nhìn lại điều khiển bị ném về phía xa!

Lúc này, Hoa Hồng ngăn cản cô ta, không cho cô đi qua, một bên vừa cùng Vi An đánh, vừa mở miệng, “Cứu Hi Hi, trên người bé có bom!”

Nghe thế, Lâm Tử Lam bỗng nhiên từ trong lòng Mặc Thiếu Thiên chui ra, chạy đến bên cạnh Hi Hi.

Mặc Thiếu Thiên phản ứng kịp, lập tức hướng bọn họ chạy đến.

“Mẹ!” Hi Hi kêu một tiếng.

Vi An cùng Hoa Hồng đánh, thấy Lâm Tử Lam chạy đến trước mặt Hi Hi, lửa giận thiêu đốt, từ phía sau rút súng ra nhắm ngay phía Lâm Tử Lam, mà ở một khắc kia, lúc Mặc Thiếu Thiên thấy, lập tức nhào tới thay bọn họ ngăn cản, mà trong cùng lúc, Hoa Hồng cảm giác súng trong tay Vi An rơi xuống, mà phát súng kia, bắn lệch, cũng không có trúng trên người của bọn họ.

Vi An tức giận, cùng Hoa Hồng đánh nhau.

Giờ này khắc này, dù là liều mạng, cô cũng muốn ngăn cản Vi An.

“Hi Hi, con không sao chứ?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi lo lắng hỏi.

“Bom ở nơi nào? Ở nơi nào?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi, bởi vì phát sinh qua chuyện như vậy, cho nên Lâm Tử Lam biết uy lực của đạn.

Ở đây không có biển, cũng không có nhiều may mắn như vậy, cho nên Lâm Tử Lam rất sợ!

Mặc Thiếu Thiên có vẻ có vài phần lãnh tĩnh, nhìn Hi Hi mở miệng, “Đừng nhúc nhích!”

Hi Hi nằm trên mặt đất, hiện tại muốn động bé cũng không nhúc nhích được, tay chân đều bị trói.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên xốc quần áo Hi Hi lên, quả nhiên, bên hông của bé có một quả bom nhỏ. Mặc Thiếu Thiên nhìn, mồ hôi chảy ra.

“Cha, cha sẽ hủy đi sao?” Lúc này Hi Hi đặc biệt tỉnh táo nhìn hỏi.

Mặc Thiếu Thiên nhìn quả bom, lắc đầu một cái, “Có hay không, hiện tại cũng muốn đánh cuộc một lần!” Nói xong, tay Mặc Thiếu Thiên hướng bên hông Hi Hi sờ tới.

Lâm Tử Lam nghe lời Mặc Thiếu Thiên nói, ngược mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, ánh mắt, cùng là tin tưởng!

Mặc kệ như thế nào, cô cũng đều tin tưởng Mặc Thiếu Thiên!

Nhiều năm như vậy, Mặc Thiếu Thiên đã cố gắng nhiều, Lâm Tử Lam tin tưởng phán đoán vận số của anh!

Cũng tin tưởng, cả nhà ba người bọn họ sẽ không chết ở chỗ này!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên định hủy đi bom trên người Hi Hi, mà Lâm Tử Lam cũng không nhàn rãi, cời trói cho Hi Hi.

Cởi trói được, Hi Hi mới có thể cử động.

Mặc Thiếu Thiên giúp bé hủy đi bom, mồ hôi trên trán cũng chảy ra ròng ròng, mà bên kia, Hoa Hồng cùng Vi An đánh, thể lực có chút cạn kiệt, nhưng vẫn cùng Vi An liều chết.

Mặc Thiếu Thiên chuyên chú nhìn bom ở hông Hi Hi, tay hơi run, dù sao, nếu như không hủy được, như vậy chính là hại chết Lâm Tử Lam cùng Hi Hi.

Anh không quan tâm mình, nhưng không có cách nào không quan tâm bọn họ!

“Như thế nào?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Trên trán Mặc Thiếu Thiên xuất hiện mồ hôi, “Hai cái dây, một đỏ, một xanh? Nếu như lỗi, sẽ trực tiếp nổ tung!”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, lòng Lâm Tử Lam cũng nhảy lên theo tiếng nói.

“Mặc Thiếu Thiên, nhanh lên một chút, tôi không chịu nổi!”, Hoa Hồng ở bên kia kêu, bởi vì mất máu quá nhiều, sắc mặt Hoa Hồng tái nhợt, cô là cố chống lại.

Mặc Thiếu Thiên ngược mắt, nhìn Hoa Hồng một cái, biết cô bị thương, sau đó nhìn Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Hai người cũng không có xuống tay.

Nếu như sai lầm, bọn họ sẽ mất mạng đấy!

“Cha, cắt màu xanh!” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên mở miệng, nhìn Hoa Hồng, biết cô không thể chịu nổi.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, Hi Hi lại hết sức kiên định nhìn anh, “Màu xanh!”

Nhìn dáng vẻ Hi Hi hết sức kiên định, Mặc Thiếu Thiên cũng không nói cái gì nữa, trực tiếp móc dao từ phía sau ra, cầm dây màu xanh, tay run run, cuối cùng, cắt đứt!

Lâm Tử Lam ôm lấy Hi Hi, tim như sắp muốn nhảy ra ngoài,

Đã nghĩ là phải chết rồi, nhưng không như họ lo lắng!

Cũng không có nổ tung!

Sau khi cắt xong, Mặc Thiếu Thiên cũng thấy thả lỏng rất nhiều, “Không có chuyện gì!” Anh mở miệng nói.

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam nhìn dây màu xanh trong tay anh đã đứt, chợt buông lỏng một hơi, hai người không tiếp tục nói lời vô nghĩa, vội vàng tháo bỏ bom trên người Hi Hi.

“Dẫn con đi ra ngoài!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam mở miệng.

“Cha, Hoa Hồng!” Hi Hi kêu một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Hoa Hồng, vô cùng lo lắng cho cô.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hoa Hồng một cái, “Trước con cùng mẹ ra ngoài, nơi này giao cho cha!”

Hi Hi gật đầu một cái, biết mình lúc này không thể làm gì, Lâm Tử Lam cũng nhẹ nhàng gật đầu, ôm lấy Hi Hi đi ra ngoài.

Nhìn Vi An cùng Hoa Hồng, lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi tới.

Vi An vừa đánh lui Hoa Hồng, nhìn Lâm Tử Lam cùng Hi Hi chạy ra ngoài, vô cùng tức giận.

Vừa muốn chạy theo, lúc này, Mặc Thiếu Thiên lại vọt lên, cùng Vi An đánh nhau.

Vi An không ngờ Mặc Thiếu Thiên sẽ đánh nhau cùng mình!

Hơn nữa, nhiều chiêu rất mạnh tay!

Vi An Dĩ nhiên không phải đối thủ của Mặc Thiếu Thiên, mấy chiêu xuống đều bị Mặc Thiếu Thiên đánh lại, té xuống đất.

Vi An té xuống đất, nhìn Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên lại nhìn Hoa Hồng, “Cô làm sao không?”

Môi Hoa hồng trắng bệch, sắc mặt cũng không tốt lắm, nhưng vẫn như cũ lắc đầu, “Tôi không sao!”

Lúc này, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên nhìn về phía Vi An, trong tay, cũng nhiều hơn một khẩu súng. Nhắm ngay cô.

Vi An té xuống đất, nhìn Mặc Thiếu Thiên, khoe miệng gọi lên nụ cười khổ sở, “Không ngờ, lúc đầu em thiếu chút nữa vì anh mà chết, hiện tại, cũng là anh phải động thủ giết chết em rồi!”

“Nói cho tôi biết, ai chỉ điểm cho cô!” Mặc Thiếu Thiên không để ý đến lời của cô, mà nhìn cô từng chữ một nói.

Khuôn mặt yêu nghiệt, thay đổi âm trầm.

Giống như tùy thời, có thể sẽ giết chết Vi An!

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Vi An cười cười, “Không có ai chỉ điểm, mình tôi muốn làm như vậy!”

“Thật sao? Cô nghĩ ra kế hoạch kín đáo như vậy? Chính cô có thể thiết kế thân phận hoàn mỹ như vậy sao?” mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói.

Nghe lời Mặc Thiếu Thiên nói, sắc mặt của Vi An thay đổi, sau đó mở miệng cười, “Anh đừng quên, trước kia tôi làm gì?”

“Thật sao?” Mặc Thiếu Thiên nhếch miệng lên cười lạnh “Xem ra, thật sự là tôi xem thường cô!”

Vi An té xuống đất, nhìn sắc mặt Mặc Thiếu Thiên, cảm thấy hết sức buồn cười, “Mặc Thiếu Thiên, chẳng lẽ anh đối với tôi, thật cũng chưa có một chút áy náy nào sao?”

“Cô cảm thấy, đến bây giờ, đối với cô tôi phải cảm thấy hổ thẹn sao?” mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi ngược lại.

Thấy Hi Hi đầy thương tích, anh còn có thể đau lòng vì cô ta sao?... ..

493. Chương 496: Thành Công Thoát Hiểm, Hi Hi Gặp Nguy

Chương 496: Thành công thoát hiểm, Hi Hi gặp nguy

Editor: thanh huyền

Mặc Thiếu Thiên nói một câu, vứt bỏ hết tình cảm của cô đối với anh.

Vi An nhìn anh, nhin không được phá lên cười.

“Thì ra, lâu như vậy, đều là tự mình đa tình!” Nói xong, ánh mắt của cô bỗng nhiên trở nên sắc bén, nhìn Mặc Thiếu Thiên, nước mắt rớt xuống.

“Diệp An Nhiên, yêu, không phải là tổn thương người anh ấy yêu nhất, nếu đây là phương thức yêu một người của cô, như vậy cô đời này, cũng không hiểu yêu là gì!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Vi An một chữ một nói.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Vi An cười, cười mặt đầy nước mắt, “Phải không?”

“Em không biết yêu là cái gì, em chỉ biết là, nếu như không có anh, em sống không còn ý nghĩa!” Vi An nhìn anh một chữ một nói.

Anh đã thay đổi, cô từng ảo tưởng qua, cùng anh kết hôn, cùng anh sinh con, thế nhưng không nghĩ tới tất cả, tất cả đều bị người khác thay thế.... ..

Trời biết, là bọn họ cướp đi thứ thuộc sở hữu của cô, hủy đi mộng của cô!

Nghe Vi An nói, Mặc Thiếu Thiên đứng ở nơi đó, ánh mắt u ám nhìn cô, “An Nhiên, yêu người khác, trước tiên phải học được yêu chính mình, tình yêu có thể là động lực của bản thân, nhưng tuyệt đối không phải là cái cớ để tổn thương người khác, là tự tay phá hủy chính mình!”

“Anh nói không sai, em làm tổn thương bọn họ, nhưng mà em chỉ muốn lấy được đồ em cần!” Vi An nhìn anh gào thét nói.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, Vi An đột nhiên hỏi, “Mặc Thiếu Thiên, hiện tại em muốn hỏi anh một câu!”

Mặc Thiếu Thiên không nói gì, chỉ nhìn cô.

“Anh có yêu em không?” Cuối cùng, Vi An nhìn anh hỏi, cho dù rất tự ti, thế nhưng cô vẫn muốn biết đáp án.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, một lát sau mở miệng, “Không có!”

“Cho tới bây giờ cũng không có!”

Một câu nói, khiến lòng của Vi An, lạnh đến đáy cốc.

Cô ít nhiều còn tưởng rằng, Mặc Thiếu Thiên yêu cô, ít nhất là đã từng.

Nhưng đến bây giờ, cô mới biết được, Mặc Thiếu Thiên căn bản không có yêu cô, vẫn luôn là cô tự mình đã tình!

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, khóe miệng của cô gợi lên nụ cười khổ sở.

“Cám ơn anh đã cho em biết đáp án này!” Nói xong, Vi An trực tiếp cầm lấy cái điều khiển từ xa, nhìn Mặc Thiếu Thiên, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Lúc Hoa Hồng nhìn đến, bỗng nhiên mở to hai mắt, “Cẩn thận!”

Mặc Thiếu Thiên khi nhìn đến trong tay Vi An cầm điều khiển từ xa thì, cũng bỗng nhiên mở to hai mắt, một giây kế tiếp, căn bản bất chấp, trực tiếp kéo Hoa Hồng, hai người hướng ra phía ngoài chạy đi.

Cũng trong cùng một lúc, Vi An ấn xuống cái điều khiển từ xa trong tay.

“Phanh” một tiếng.

Nhất thời, nơi này nổ tung, lửa cháy tận trời!

Hi Hi cùng Lâm Tử Lam ở bên ngoài, khi nhìn thấy lửa cháy, Lâm Tử Lam hầu như cũng không lo lắng, trực tiếp ôm lấy Hi Hi, dùng lưng gầy gò chặn thay bé, hai người đều nằm xuống.

Nổ lớn qua đi, Hi Hi lúc này mới giật giật, cảm giác được Lâm Tử Lam ghé vào trên người của mình, mở miệng, “Mẹ, mẹ thế nào? Không có việc gì chứ?” Hi Hi lo lắng hỏi.

Lâm Tử Lam đứng dậy, lắc đầu, “Mẹ không sao!”

Lúc này, ánh mắt của hai người nhìn về phía bên trong, “Cha, Hoa Hồng!” Hi Hi kêu một tiếng.

Nghĩ đến bọn họ ở bên trong, lòng của Hi Hi, cũng cảm thấy lo lắng!

Lâm Tử Lam cũng nhìn bên trong, một khắc kia, tâm không nói ra được cảm giác!

Bốn phía, đã bị nổ thành mảnh nhỏ, mặc dù nói ở đây cũng không có nổ sập, thế nhưng bốn phía, vụn vặt gì đó đã nổ khắp nơi.

Một khắc kia, Lâm Tử Lam cùng Hi Hi đều nhìn, há miệng, nhưng không biết nên nói cái gì.

Ngay vào lúc này, phía sau vang lên âm thanh của xe cộ, không chỉ một chiếc, chắc là rất nhiều.

Vân Dục cùng Tiểu Ly, còn có Lý Thuận cùng Tập Ni từ trên xe bước xuống.

Tập Ni tác phong như trước, thoạt nhìn đẹp trai bức người.

Anh trực tiếp từ trên xe bước xuống, hướng Hi Hi đi đến.

“Bảo bối, cậu thế nào?” Tập Ni trực tiếp vọt tới trước mặt Hi Hi hỏi.

Nghe được tiếng nói, lúc này Hi Hi mới phản ứng lại, khi nhìn thấy Tập Ni, Hi Hi ngẩn người, “Tập Ni...”

Tập Ni nhìn Hi Hi, mày nhăn lại, “SHIT, làm sao lại biến thành cái bộ dáng này!”

Hi Hi không nói chuyện, ánh mắt nhìn địa phương nổ tung trước mắt, không biết phải hình dung như thế nào.

Lúc này, Vân Dục cùng Tiểu Ly cũng chạy tới, “Đã xảy ra chuyện gì? Chúng ta còn chưa tới ở đây, chợt nghe tiếng nổ!”

“Mặc Thiếu Thiên đâu?” Bọn họ hỏi.

Lâm Tử Lam cùng Hi Hi đều không trả lời, mà là nhìn cách đó không xa, ánh mắt một mảnh trống rỗng...

Nhìn dáng vẻ Hi Hi cùng Lâm Tử Lam, giống như, Vân Dục cùng Tiểu Ly cũng hiểu được, cũng không thể tin được nhìn bên trong.

Lẽ nào Mặc Thiếu Thiên...

Hai người nhìn nhau, ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

Giờ khắc này, nhiều người như vậy, thế nhưng bầu không khí an tĩnh, ngay cả âm thanh bốn phía nghe cũng rất rõ ràng.

Đang ở thời khắc yên lặng, bỗng nhiên, một chút động tĩnh phá vỡ.

Bọn họ đều nhìn nơi nào, lúc này, Hoa Hồng kéo Mặc Thiếu Thiên đi ra.

“Mau tới, hỗ trợ... . .”

Lúc này, Hoa Hồng hô một tiếng, hai người đầu đầy mồ hôi từ bên trong đi ra, Hoa Hồng vác Mặc Thiếu Thiên ở trên người của mình.

Khi nhìn thấy hai người bọn họ, Lâm Tử Lam như một lần nữa sống lại, trực tiếp đứng lên, hướng bọn họ chạy tới.

“Hai người... Thế nào?” Lâm Tử Lam nhìn bọn họ hỏi.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, khi nhìn thấy cô, khóe miệng gợi lên nụ cười, “Anh không sao.....” Vừa mới dứt lời, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Hoa hồng đang đỡ anh, cả người ngã trên mặt đất, may mà Vân Dục và Tiểu Ly nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy Mặc Thiếu Thiên...

... ..thanhhuyen.diendanlequidon.... ..

Bên trong bệnh viện.

Lúc Mặc Thiếu Thiên tỉnh lại, cảm giác được phía sau bị bỏng, đau dữ dội.

Mở mắt, đập vào mắt không phải là Lâm Tử Lam, mà là Vân Dục cùng Tiểu Ly.

Khi nhìn đến bọn họ, Mặc Thiếu Thiên nhú nhú mày.

“Cậu đã tỉnh?” Vân Dục hỏi.

“Lời vô ích, cậu không thấy được sao? !” Mặc Thiếu Thiên nói như vậy, liền muốn đứng dậy.

Vân Dục thấy thế đi nhanh tới, giúp đỡ một chút, “Cậu chớ lộn xộn, cần thì nói một tiếng sau lưng bị thương rất nghiêm trọng, không được lộn xộn!”

Nghe tiếng nói của Vân Dục, Mặc Thiếu Thiên mới nhìn rõ hoàn cảnh chung quanh, nhìn rất quen mắt!

“Không nghĩ tới năm nay phải vào bệnh viện nhiều vậy, đúng là duyên chưa cạn!” Mặc Thiếu Thiên đã đến bệnh viện không phải là một lần.

“Biết vậy, sau đó nên tích đức!”

Nghe được Vân Dục nói, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên sắc bén trực tiếp quét tới, ánh mắt giết người.

Vân Dục cùng Tiểu Ly đều không nói gì nữa, lúc này, Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới cái gì, nhìn bọn họ, “Lâm Tử Lam đâu? Còn có Hi Hi cùng Hoa Hồng thế nào?” Mặc Thiếu Thiên lo lắng hỏi.

“Lâm Tử Lam...” Đang nói tới Lâm Tử Lam, Vân Dục hơi giật mình dừng một chút, kéo dài âm cuối, mở miệng, “Cô ấy đang ở bên cạnh Hi Hi!”

“Hi Hi thế nào?” Mặc Thiếu Thiên ngay sau đó hỏi, nhìn Vân Dục thấy có cảm giác không đúng lắm.

“Không có gì, hiện tại đang phẫu thuật!” Vân Dục rất quả quyết hỏi.

“Cậu xác định?” Mặc Thiếu Thiên nhìn anh ta hỏi, anh hiểu rất rõ Vân Dục, cũng chính bởi vì loại mổ này, anh mới biết được Vân Dục không đúng lắm.

“Tôi đương nhiên xác định!” Vân Dục thập phần khẳng định nói.

“Nếu như cậu nói sai, về sau cậu sẽ không sinh được con!” Mặc Thiếu Thiên mở miệng.

Vân Dục, “...”

Mặc Thiếu Thiên đã vậy, còn nói được như thế.

Nhìn dáng vẻ Vân Dục im lặng, Mặc Thiếu Thiên có một dự cảm không tốt, một giây kế tiếp, anh không nói nhảm nữa, mà là trực tiếp xốc chăn lên xuống giường.

“Mặc Thiếu Thiên, cậu đi đâu vậy? Bác sĩ nói cậu bây giờ không thể lộn xộn!” Vân Dục mở miệng, cùng Tiểu Ly nhìn nhau một cái, ngăn cản Mặc Thiếu Thiên.

“Cậu đi đâu vậy?” Vân Dục nhìn anh hỏi.

“Đương nhiên là nhìn Hi Hi!”

“Bé hiện tại không có việc gì, đang cấp cứu, cậu không thể nhìn thấy bé!”

Vân Dục mở miệng.

“Vân Dục, cậu biết không? Từ khi chúng ta quen biết đến bây giờ, cậu có thể nói láo với người khác, nhưng không thể giấu được tôi!” Mặc Thiếu Thiên nhìn anh vô cùng chắc chắn nói.

“Tôi...” Vân Dục không biết nên nói cái gì, sau đó lời Tiểu Ly ra, “Nếu như cậu không tin, có thể hỏi cậu ta!”

Tiểu Ly đứng ở nơi đó, suy nghĩ một chút, nhìn Vân Dục, “Quên đi, nên nói cho cậu ấy biết, sớm muộn gì cậu ấy cũng biết!” Tương đối mà nói, Tiểu Ly lại không biết nói láo.

Không phải sẽ không, mà là hiện tại, không cần phải ... cùng Mặc Thiếu Thiên nói dối cái này.

Nghe Tiểu Ly nói, Mặc Thiếu Thiên chỉ biết, chuyện không bình thường!

Vân Dục đứng ở nơi đó, nghe Tiểu Ly nói, cũng biết giấy không thể gói được lửa, đơn giản cũng không nói gì, mà giao cho Tiểu Ly.

“Rốt cuộc thế nào?” Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ hỏi.

Tiểu Ly suy nghĩ một chút, “Lâm Tử Lam không có chuyện gì, Hoa Hồng cũng không có việc gì, có chuyện là Hi Hi!”

Nghe thế, tay Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên nắm chặt một chút.

“Bé làm sao vậy?” Mặc Thiếu Thiên lo lắng hỏi.

“Trên người bé có nhiều vết thương, những vết thương đó đều không có gì, đều là bị thương ngoài da, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì ? !” Mặc Thiếu Thiên hầu như kêu hỏi lên.

Tiểu Ly thấy Mặc Thiếu Thiên sốt ruột, mở miệng, “Nghe Hoa Hồng nói, Vi An buộc cô uống độc dược, thế nhưng người uống lại là Hi Hi, hiện tại Hi Hi trúng độc rất nặng, bệnh viện cũng không biết đây là độc gì, cũng không giải được...”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên có loại xúc động muốn giết người!

Vì sao, ông trời lại đối xử với bọn họ như vậy?

Mặc Thiếu Thiên đứng ở nơi đó chừng mười giây đồng hồ, mấy giây sau, anh xoay người đi ra ngoài.

“Thiếu Thiên...” Vân Dục ở sau hô một tiếng, nhưng là căn bản không ngăn cản được, giờ này khắc này, bọn họ cũng có thể hiểu được tâm tình Mặc Thiếu Thiên, thế nhưng cậu ta đang bị thương.... ..

Vân Dục cùng Tiểu Ly cũng không hai lời, đuổi theo Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên đi rất nhanh, rất gấp, phía sau lưng rịn ra máu, Vân Dục cùng Tiểu Ly đi theo phía sau, thấy máu trên người của anh, cũng không biết mở miệng khuyên bảo Mặc Thiếu Thiên như thế nào.

Mặc Thiếu Thiên trực tiếp từ khu nội trú (ý là phòng bệnh của MTT) đi đến cửa phòng cấp cứu, Lâm Tử Lam cùng Lý Thuận còn có Tạp Ni đang đứng chờ ở cửa.

494. Chương 497: Người Có Thể Cứu Hi Hi

Chương 497: Người có thể cứu Hi Hi

Editor: thanh huyền

Khi nhìn thấy đèn phòng cấp cứu, Mặc Thiếu Thiên đứng ở nơi đó.

“Thiếu Thiên...” Lúc này, Vân Dục đuổi theo, lần thứ hai hô một tiếng.

Anh hô một tiếng này, dẫn đến sự chú ý của Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam ngoái đầu nhìn lại, lại thấy Mặc Thiếu Thiên đứng ở nơi đó.

Mặc dù nói phải kiên cường, thế nhưng lúc này, Lâm Tử Lam vẫn là không nhận được, vành mắt đều đỏ!

Mặc Thiếu Thiên đi tới, nhìn Lâm Tử Lam, “Thế nào? Bảo bối thế nào?”

Mắt Lâm Tử Lam đỏ ngầu, nỗ lực chịu đựng không khóc, “Còn đang khám và chữa bệnh, vết thương nhiều lắm, cần thời gian dài xử lý!”

Nghe thế, hai tay Mặc Thiếu Thiên nắm chặt lại, không nói ra được phần nộ.

Hận ý đối với Diệp An Nhiên, chỉ có tăng không có giảm.

Cho dù đã chết, thế nhưng hận ý của Mặc Thiếu Thiên đối với cô ta như trước!

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, nhìn con người Mặc Thiếu Thiên tràn ngập hận ý, cũng không biết nên nói cái gì.

Chỉ muốn là người thay Hi Hi chịu tội, Lâm Tử Lam nói không ra được yêu thương.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, nhìn dáng vẻ cô thống khổ, Mặc Thiếu Thiên càng cảm giác nói không ra lời.

Hận không thể, người hiện tại ở bên trong, chính là mình!

Thay mẹ con họ chịu tất cả thống khổ!

Lúc này, cửa phòng cấp cứu bị đẩy ra, bác sĩ đẩy Hi Hi đi ra, khi nhìn thấy Hi Hi đi ra, bọn họ lập tức vây lại.

Mà Hi Hi nằm ở trên giường bệnh, hai mắt nhắm nghiền, trên cơ thể non nớt đã không còn vết máu, thế nhưng vẫn sừng như trước.

“Bảo bối...”

“Lão đại...”

Lúc này, bọn họ đều nhìn Hi Hi hỏi, thế nhưng Hi Hi không phản ứng chút nào.

“Xin lỗi, xin cho qua một chút!” Lúc này, bác sĩ mở miệng.

Bọn họ bất đắc dĩ mới để cho qua, Hi Hi bị đẩy đi.

Lúc này, một bác sĩ đi ra, lúc nhìn thấy bác sĩ, Mặc Thiếu Thiên là người đầu tiên xông lên, mở miệng hỏi, “Bác sĩ, con trai tôi thế nào?”

“Đã xử lý tốt vết thương trên người, chỉ là cần ít thời gian để kết vảy”

“Trên thân thể đều là việc nhỏ, chỉ là...” Nói đến đây, bác sĩ nhìn Mặc Thiếu Thiên dừng lại một chút.

“Rốt cuộc là thế nào? !” Mặc Thiếu Thiên khẩn cấp hỏi.

Ghét nhất là dáng vẻ này, dáng vẻ muốn nói lại thôi, làm cho người khác lo lắng.

Mặc Thiếu Thiên là ai, chỉ cần là người ở thành phố A đều biết, đối với Mặc Thiếu Thiên, ông cũng không thể trêu vào, thế nhưng cũng không dám có điều giấu diếm, mở miệng, “Trên người đều là việc nhỏ, cho dù rất nghiêm trọng, thế nhưng chỉ cần một ít thời gian là có thể tốt, mấu chốt là bé có hiện tượng trúng độc, nhưng mà chúng tôi không tìm ra được là độc gì!”

Nói lên cái này, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Lời này có ý gì?”

“Bé có chút phản ứng là hiện tượng trúng độc, chúng tôi kiểm tra máu lại không có bất kì hiện tượng gì, bệnh này trong y học chưa từng xuất hiện, cho nên, chúng tôi vẫn chưa kiểm tra được, trúng độc gì?” Bác sĩ nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhin không được rống lên, “Kiểm không tra được? Kiểm tra không được các người đã nói trúng độc?”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, bác sĩ biến sắc, thế nhưng Mặc Thiếu Thiên là ai, ông làm sao sẽ không biết, lại không dám phản bác.

“Ông xác định ông là bác sĩ? Không phải tới nơi này ngồi ăn rồi chờ chết sao?” Mặc Thiếu Thiên nói.

Sắc mặt bác sĩ, càng thêm thay đổi.

Vân Dục cùng Tiểu Ly sau khi thấy, lập tức đi lên, ngăn cản Mặc Thiếu Thiên, “Cậu làm gì?”

“Hi Hi bệnh, chúng ta còn có biện pháp khác!” Vân Dục nhìn anh mở miệng.

Lúc này Tiểu Ly nhanh lên nhìn bác sĩ mở miệng, “Không có ý gì, cậu ấy quá kích động!”

Bác sĩ lúng túng cười cười, cũng không nói gì, trực tiếp đi.

Lúc này, Vân Dục nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Thiếu Thiên, cậu bình tĩnh một chút, tức giận cũng không phải là biện pháp!”

Mặc Thiếu Thiên đứng ở nơi đó, sắc mặt âm trầm, cũng không nói gì.

Lúc này, Tập Ni đứng ở một bên, giống như nhớ tới cái gì, mở miệng, “Hay là, có người có biện pháp!”

Nói lên cái này, ánh mắt mọi người đều nhìn về Tập Ni.

Phải biết rằng, những lời này, như là bọn họ mong muốn.

“Biện pháp gì?” Lâm Tử Lam giành trước hỏi.

Lúc này, Tập Ni nhú mày, “Cái này phải hỏi Hoa Hồng!”

“Hoa Hồng?” Nói lên cái này, Lâm Tử Lam nhú mày, chuyện này cùng Hoa Hồng có quan hệ gì?

... thanhhuyen.diendanlequidon.... ...

Bên trong phòng bệnh, Hoa Hồng chậm rãi tỉnh lại.

Trong chuyện này, tuy rằng Hoa Hồng không phải là người bị thương nghiêm trọng nhất, nhưng là bởi vì chảy máu quá nhiều, cho nên mới hôn mê một ngày một đêm.

Lúc cô hôn mê, nhưng đám người Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên rất lo lắng.

Mặc dù bây giờ Hi Hi không có nguy hiểm tánh mạng, nhưng nhìn Hi Hi khi thì phát tác, chính là phá hủy bọn họ!

Mở mắt, đập vào mắt đó là Tập Ni đẹp trai, Hoa Hồng cau mày, “Tập Ni, anh nhìn tôi chăm chăm như vậy làm gì?”

” Hoa Hồng luôn được xem như vô địch không gì thắng nổi, bây giờ lại ở trên giường hôn mê một ngày một đêm!” Tập Ni nhìn cô hài hước nói.

Nghe Tạt Ni nói, Hoa Hồng mở miệng, “Anh thử mất máu nhiều như tôi xem!!!”

“Đừng, tôi đã ném thử qua, không muốn lần thứ hai!”

Nghe Tạt Ni nói, Hoa Hồng trừng mắt nhìn anh.

“Không nghĩ tới, bom chưa nổ chết cô, mạng cô thật là lớn!” Tạt Ni nói.

Nghe thế, khoe miệng Hoa Hồng gọi lên nụ cười giễu cợt, “Nếu như lúc đó không phải Mặc Thiếu Thiên kéo tôi, sau đó chặn giúp tôi, chỉ sợ khuôn mặt tôi đã bị hủy!”

Nghe thế, Tạt Ni sửng sốt một chút.

Lúc đó chỉ thấy Hoa Hồng đỡ Mặc Thiếu Thiên đi tới, không nghĩ tới là Mặc Thiếu Thiên cứu Hoa Hồng!

Thế nhưng nghĩ đến Hoa Hồng vì cứu Hi Hi mà có thể bỏ mạng, Mặc Thiếu Thiên cứu Hoa Hồng cũng không có cái gì không được.

Nhìn Hoa Hồng, Tạt Ni đùa dai mở miệng, “Mặt của cô bây giờ cũng không tốt đi đâu!”

Nghe thế, Hoa Hồng dừng lại, một giây kế tiếp, lập tức thanh tĩnh rất nhiều, “Khuôn mặt tôi bị hủy sao?” Nói xong, gần như từ trên giường ngồi dậy, xúc động, lo lắng không thôi.

Nhìn dáng vẻ cô kích động, Tạt Ni không biết nên nói cái gì cho phải.

Phải biết rằng, Hoa Hồng thế nhưng rất quan tâm gương mặt đó của mình!

“Cho tôi... Cái gương!” Mặc dù vậy, Hoa Hồng cũng không quên muốn cái gương, nhìn mặt mình.

“Bệnh viện làm gì có gương?” Tạt Ni nói.

Nghe thế, Hoa Hồng cũng không tin, trực tiếp xốc chăn lên xuống giường.

“Cô đi làm gì?” Tạt Ni thấy thế, vội vã ngăn cản cô.

“Soi gương!” Hoa Hồng nói.

“Không cần xem, ở đây căn bản không có!” Tạt Ni nói.

“Đưa điện thoại di động cho tôi!” Hoa Hồng mở miệng.

Tạt Ni không hề động.

Lúc này, Hoa Hồng trực tiếp bưng lấy mặt Tạt Ni, cả người kề sát vào anh, Tạt Ni còn không biết chuyện gì xảy, Hoa Hồng ở trước mặt của anh quơ quơ sau đó mở miệng.

“Tạt Ni, anh có yd gạt tôi sao!” Nói xong, Hoa Hồng buông anh ra.

Tạt Ni ngồi ở chỗ kia cười, rước lấy một ánh mắt xem thường của Hoa Hồng, “Món nợ này, tôi nhớ kỹ!”

Tạt Ni nhìn cô cười cười, không nói cái gì nữa, chỉ là, Hoa Hồng nghĩ có cái gì không đúng!

“Hi Hi thế nào?” Lúc này, Hoa Hồng đột nhiên hỏi.

Nói lên cái này, Tạt Ni cũng có thể trực tiếp vào trọng điểm.

“Tình huống, không tốt lắm!”

Nghe thế, Hoa Hồng bỗng nhiên ngồi dậy, nhìn anh, “Bé thế nào?”

Tạt Ni còn chưa mở miệng, Hoa Hồng hỏi, “Tạt Ni, lần này anh còn gạt tôi, tôi giết chết anh!”

“Cô nghĩ tôi sẽ đem chuyện của Hi Hi ra đùa giỡn hay sao?” Tạt Ni nhìn cô hỏi, hiện tại tình huống gì, anh cũng biết.

“Bé rất cuộc thế nào?” Hoa Hồng nhìn Tạt Ni sột ruột hỏi, giọng nói, tất cả đều là lo lắng.

Cô cho rằng, chuyện đã kết thúc, không có chuyện gì, Hi Hi cũng sẽ không có việc gì... Đang nghĩ ngợi, Hoa Hồng bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nhìn Tạt Ni.

“Bé trúng độc!” Tạt Ni mở miệng.

Quả nhiên, chính là cái này!

Một khắc kia, lòng của Hoa Hồng như bị ai đánh một cái.

Hoa Hồng quên mất chuyện này!

Hiện tại, quả nhiên là chuyện này!

“Bé hiện tại thế nào?” Hoa Hồng nhìn Tạt Ni hỏi.

“Hiện tại ở phòng bệnh bên cạnh, thế nhưng vẫn còn đang hôn mê, không có tỉnh lại!” Tạt Ni nói.

Nghe thế, Hoa Hồng ngồi không nổi nữa, trực tiếp vén chăn lên đi xuống giường, dáng vẻ rất vội vàng.

“Hoa Hồng!” Tạt Ni kêu một tiếng, thế nhưng không có ngăn cản cô, Hoa Hồng trực tiếp đi ra ngoài, bất đắc dĩ, Tạt Ni cũng chỉ có thể đi theo ra.

Phòng bệnh Hi Hi, không ít người, nhưng là lại rất an tĩnh.

Lâm Tử Lam ngồi ở bên giường Hi Hi, nhìn Hi Hi, rất an tĩnh, giờ này khắc này, không biết nên nói cái gì cho phải.

Bầu không khí yên tĩnh này, cho đến khi Hoa Hồng đi vào thì kết thúc.

“Hi Hi...” Hoa Hồng đẩy cửa mà vào, khi nhìn đến Hi Hi nằm trên giường thì, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt, thoạt nhìn, tình huống không quá lạc quan.

Khi nhìn thấy dáng vẻ Hi Hi, Hoa Hồng sửng sốt, không biết nên nói cái gì cho phải.

Lúc này Hi Hi an tĩnh có cảm giác không quen!

Lâm Tử Lam nghe được tiếng nói của Hoa Hồng, lập tức quay đầu, nhìn cô, mở miệng, “Hoa Hồng, mau cứu Hi Hi... Van cầu cô, mau cứu bé!” Lâm Tử Lam nhìn Hoa Hồng nói.

Hoa Hồng nhìn Lâm Tử Lam, sửng sốt, đầu trống rỗng.

Lâm Tử Lam chưa bao giờ cầu xin người khác, đây là lần đầu tiên cô chủ động mở miệng cầu xin người khác.

“Tôi...” Hoa Hồng không biết nên nói cái gì cho phải, cô cứu Hi Hi thế nào?

Nếu như có thể, cô cũng muốn.

“Nếu như có thể cứu Hi Hi, mặc kệ biện pháp gì, tôi sẽ làm!” Hoa Hồng nhìn Lâm Tử Lam, vô cùng chắc chắn nói.

Nghe được Hoa Hồng nói, khóe miệng Lâm Tử Lam gợi lên một nụ cười vui mừng, ánh mắt nhìn phía Mặc Thiếu Thiên, sau đó nhìn về phía Tạt Ni.

Nhìn dáng vẻ bọn họ đều không nói lời nào, Hoa Hồng chỉ biết bọn họ có biện pháp, thế nhưng về phần biện pháp gì, cô không biết.

“Muốn thế nào mới có thể cứu bé! ?” Hoa Hồng nhìn bọn họ hỏi.

Lúc này, Tạt Ni đi lên, nhìn Hoa Hồng mở miệng, “Bây giờ người có thể cứu Hi Hi ...”

495. Chương 498:

Chương 498:

Editor: thanh huyền

“Muốn thế nào mới có thể cứu bé! ?” Hoa Hồng nhìn bọn họ hỏi.

Lúc này, Tạt Ni đi lên, nhìn Hoa Hồng mở miệng, “Bây giờ người có thể cứu Hi Hi chỉ có một!”

Nhìn Tập Ni, Hoa Hồng cau mày, “Người nào?”

“Bạch Dạ!”

Ồ nhắc tới cái tên này, Hoa Hồng hơi sững sốt một chút, trong nháy mắt bình tĩnh đại ngộ, đúng, còn có anh ta!

Bạch Dạ là một đại tài, ở phương diện y học, có rất nhiều biểu hiện xuất sắc, nhưng chính là tính cách cổ quái, cho nên rất ít người biết anh ta, căn bản không biết rốt cuộc có người này tồn tại hay không.

Thế nhưng anh ta cũng là nổi danh không được tự nhiên, người đến xem bệnh, chỉ nhìn tâm tình.

Hơn nữa, có một quy định rất cứng rắn!

Cái này, Tập Ni và Mặc Thiếu Thiên bọn họ cũng đều biết!

Chỉ là trong bọn họ chưa ai thấy qua nhân vật như vậy....

Bất quá chỉ có người của Hợp Tung biết, Bạch Dạ cùng Hoa Hồng quan hệ rất đặc thù, hơn nữa người Bạch Dạ sợ nhất là Hoa Hồng!

Nếu như nói trên thế giới này có hai người không thể đụng vào, như vậy Hoa Hồng là một người trong đó!

“Bây giờ có thể cứu bé, chỉ sợ là chỉ có cô!” Tập Ni nói.

Những lời này, khiến cho mọi người đều nhìn Hoa Hồng suy đoán.

Đến tột cùng Bạch Dạ cùng Hoa Hồng là quan hệ như thế nào, chỉ có Hoa Hồng mới có thể nhờ giúp đỡ!

Thế nhưng trong quan hệ này, thực sự không có ai biết, ngay cả Tập Ni cũng không biết!

Hoa Hồng đứng tại chỗ, gật đầu, “Từ lần trước ở thành phố A có gặp qua một lần, tôi cùng anh ta không có liên lạc, anh ta hiện tại có ý định tránh né tôi!” Hoa Hồng nói.

“Anh ta ở thành phố A?” Mặc Thiếu Thiên ngay sau đó hỏi.

Nếu như là như vậy, thì quá dễ dàng!

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Hoa Hồng nhìn về phía anh, đối với người cứu mạng mình, Hoa Hồng vẫn có chút cảm kích, “Rất lâu rồi, tôi cũng bối rối mà đến thành phố A!”

Nói lên cái này, vậy thực sự thời gian hơi dài!

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Hoa Hồng, “Hoa Hồng, mau cứu Hi Hi, hiện tại, người có thể cứu bé, chỉ có cô!” Lâm Tử Lam nhìn Hoa Hồng hết sức kích động nói.

Chỉ cần có một chút hi vọng, cô sẽ không bỏ qua!

Hoa Hồng cũng nhìn Lâm Tử Lam, ánh mắt vô cùng chắc chắn, “Cô yên tâm, nếu có một tia hi vọng, tôi cũng sẽ không bỏ qua!”

Nghe Hoa Hồng nói, Lâm Tử Lam nắm thật chặt tay Hoa Hồng, kích động không có ngôn ngữ nào diễn tả được.

“Cho tôi thời gian, tôi nhất định tìm được Bạch Dạ!” Hoa Hồng nói.

“Ừ!” Lâm Tử Lam nặng nề gật đầu, cô tin tưởng Hoa Hồng, Hoa Hồng là vì Hi Hi làm, cô lo lắng cho bé, không kém gì cô và Mặc Thiếu Thiên!

Nghe được lời của bọn họ, mọi người đều im lặng, đều không nói gì nữa, ánh mắt chỉ nhìn bên trong phòng bệnh của Hi Hi, tràn đầy yêu thương...

Đối với một đứa bé mà nói, chuyện như vậy đau đớn biết bao nhiêu!

... ..thanhhuyen.diendanlequidon.... ..

Ngày hôm sau.

Hoa Hồng cầm điện thoại di động, vô luận như thế nào cũng không liên lạc được với Bạch Dạ!
Vừa nhìn là biết Bạch Dạ cố ý ỉn núp cô, hay không tiếp cô điện thoại, Hoa Hồng muốn đập điện thoại!
Mẹ kiếp, Bạch Dạ!

Thời điểm mấu chốt lại liên lạc không được!

Mỗi lần gọi điện thoại, chỉ nghe thấy âm thanh tút tút kéo dài, cuối cùng Hoa Hồng thực sự nổi giận, quay điện thoại di động hô to, “Bạch Dạ, lập tức trả lời điện thoại cho tôi, nếu không, tự gánh lấy hậu quả!” Nói xong, Hoa Hồng trực tiếp cúp điện thoại, muốn ném điện thoại, nhưng sợ là Bạch Dạ gọi đến, nên mới nhịn xuống.

Ngồi ở trên giường bệnh, Hoa Hồng thở phì phò, bởi vì khí lực quá lớn, làm cho vết thương đau một chút, may là lúc đó chỉ là đau nhẹ một nhát, vết thương vẫn nhẹ, may mà không sâu!

Lúc Hoa Hồng đang tức giận, Tạt Ni đi đến, “Hi Hi tỉnh, cô có muốn qua một chút hay không!”

Nghe thế, Hoa Hồng ngẩn ra, không nói hai lời, trực tiếp từ trên giường ngồi dậy, đi ra phía ngoài.

Tạt Ni chỉ biết Hoa Hồng phản ứng là như vậy, cũng không nói gì, theo cô đến phòng bệnh Hi Hi.

Lúc Hi Hi không phát bệnh, như bình thường cũng không có gì khác biệt, thoát nhìn rất bình thường.

Vết thương trên người cũng đều là xử lý qua, cũng đã đỡ hơn rất nhiều, Hi Hi ngồi ở trên giường, bên người vây quanh một vòng người.

“Mẹ, con không sao, thực sự!” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam nói, không muốn để cho cô quá lo lắng.

Lâm Tử Lam sao mà không biết Hi Hi cố tình nói vậy, nghĩ đến Hi Hi trúng độc, Lâm Tử Lam cũng không nói thêm cái gì, nặng nề gật đầu, “Ừ!”

Hi Hi không quên vươn tay, thay Lâm Tử Lam lau sạch nước mắt.

“Được rồi, mẹ, Hoa Hồng đâu?” Hi Hi hỏi.

Bé chỉ nhớ rõ, khi Hoa Hồng cùng cha ra ngoài, bé cũng bất tỉnh nhân sự, hiện tại không thấy Hoa Hồng, Hi Hi rất lo lắng.

“Tôi ở chỗ này!” Nghe được Hi Hi ân cần thăm hỏi mình, Hoa Hồng như một trận gió nhẹ nhàng tiến đến.

Tiểu tử này còn có chút lương tâm, biết hỏi cô một câu!

Nói xong, Hoa Hồng đến trước mặt Hi Hi, thấy trên mặt Hi Hi là vết thương, trên cổ cũng có, không nói ra được yêu thương.

Hi Hi luôn luôn hăng hái như vậy!

Nghĩ đến Vi An, Hoa Hồng thực sự hận không thể băm cô ta thành trăm mảnh!

Khi nhìn thấy Hoa Hồng, ánh mắt của Hi Hi lập tức động lại ở trên người của cô, Hoa Hồng ở bệnh viện, hoàn toàn là một người khác, mặc đồng phục bệnh nhân, Hi Hi thiếu chút nữa không nhận ra.

Tuy rằng như trước, thế nhưng loại thuần túy này, Hi Hi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Chị thế nào? Không có việc gì chứ?” Hi Hi nhìn Hoa Hồng hỏi, ánh mắt lập tức nhìn về phía miệng vết thương của Hoa Hồng.

Hoa Hồng ngồi ở trước mặt của Hi Hi, nghe Hi Hi nói, trong lòng vẫn là ảm áp, “Nếu như có chuyện, cậu sẽ phụ trách với tôi sao?”

Hi Hi, “...”

Nhiều người như vậy, Hoa Hồng bỗng nhiên nói ra một câu như vậy, Hi Hi không biết trả lời như thế nào.

Mọi người thấy bọn họ, Tạt Ni nhìn không được giả bộ họ khan một tiếng.

“Ừ!” Hi Hi thập phần chắc chắn nói.

Mặc kệ xảy ra chuyện gì, Hi Hi sẽ phụ trách đối với Hoa Hồng, phần ân tình này của Hoa Hồng đối với bé, Hi Hi cả đời đều ghi nhớ trong lòng.

Kỳ thực, Hoa Hồng cũng không có ý gì khác, chỉ tùy tiện hỏi như vậy, chỉ là nghe được đáp án của Hi Hi, Hoa Hồng vẫn hết sức cao hứng, cuối cùng cũng không bỏ công cô nỗ lực, Hi Hi vẫn có chút lương tâm!

“Coi như cậu còn có lương tâm!” Hoa Hồng nhìn Hi Hi, cười nói.

Hi Hi cũng nhìn Hoa Hồng, thấy bọn họ không có chuyện gì, Hi Hi cũng nở nụ cười phát ra từ nội tâm.

Cuối cùng cũng, không có chuyện gì!

Mẹ không có việc gì!

Cha không có việc gì!

Hoa Hồng cũng không có việc gì!

Thì bé bị thương, cũng đều đáng giá!

Chỉ ít lúc này đây, cha và mẹ không phải xa nhau!

Hi Hi đã thỏa mãn!

“Được rồi, Diệp An Nhiên đâu?” Lúc này, Hi Hi đột nhiên hỏi.

Mọi người sững sốt, không nghĩ tới Hi Hi sẽ nhắc tới Diệp An Nhiên!

Lúc này, còn là Vân Dục đã mở miệng, “Đã chết!”

“Xác định sao?” Hi Hi hỏi, lần trước, xong lại xảy ra chuyện này, lần này Hi Hi sẽ không khinh thường như vậy.

Vân Dục gật đầu, “Đã xác định, thi thể của cô ta vẫn tồn tại, lần này không sai được!”

Lúc này Hi Hi mới thở dài một hơi, gật đầu.

Diệp An Nhiên mất, bọn họ coi như là trút được một gánh nặng, không cần phải lo lắng nữa.

Hi Hi không lo lắng cho mình, cũng sẽ lo lắng cho cha và mẹ!

Bọn họ đã trải qua quá nhiều chuyện, nhiều lần phải xa nhau, Hi Hi không muốn thấy bọn họ bất cứ người nào tuyệt vọng!

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Hi Hi, “Cậu bây giờ không cần nhớ nhiều, nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng thương thật tốt!” Hoa Hồng nhìn Hi Hi nói.

Hi Hi gật đầu, “Tôi biết!”

“Ừ!” Nhìn dáng vẻ Hi Hi khéo léo, Hoa Hồng cũng không có nói cái gì.

Lúc này, Lý Thuận ở phía sau đi lên.

“Lão đại...” Nhìn Hi Hi, Lý Thuận có vài phần hổ thẹn.

Hi Hi ngồi ở trên giường bệnh, nhìn Lý Thuận, Lý Thuận có chút luống cuống.

“Xin lỗi, lần này là tôi không bảo vệ tốt cho cậu!” Cuối cùng, Lý Thuận mở miệng nói, cũng không ngại là đang có nhiều người ở đây, cũng không sợ mất mặt, việc anh làm, anh nhận!

Hi Hi ngồi ở chỗ kia, nghe Lý Thuận nói, lắc đầu, “Chuyện này không trách anh, là tôi quá sơ suất!”

“Cần bản nghĩ người cô ta muốn đối phó là mẹ, không nghĩ tới cô ta quay lại đối phó tôi, càng không nghĩ tới, cô ta lại chặn đường chúng ta, lúc đó thấy cô ta, nên không đề phòng!” Hi Hi nói, như vậy, mười phần như một người lãnh đạo.

“Mặc kệ thế nào, là tôi bảo vệ không tốt!” Lý Thuận nói.

“Tất cả nói, mặc kệ chuyện đó, cô ta đã tiếp nhận qua huấn luyện chuyên nghiệp, anh không phải đối thủ của cô ta!”Hi Hi nói.

Nghe thế, Lý Thuận suy nghĩ một chút mở miệng, “Tôi dự định cùng với cậu tiếp nhận huấn luyện!”

Hi Hi, “...”

Trong nháy mắt, bầu không khí ngưng tụ xuống.

Tuy rằng, chuyện anh tiếp nhận huấn luyện đã định trước, thế nhưng bây giờ nói cái này.... ..

Ánh mắt Hi Hi, không khỏi nhìn về phía Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam cũng nhìn Hi Hi, cũng không có phản đối, phản bác.

Đến bây giờ, bé đã hiểu!

Mặc Thiếu Thiên nói không sai, chỉ cần bọn họ lựa chọn con đường này, đó chính là chuyện cả đời, hơn nữa chuyện xảy ra lớn như vậy, Hi Hi cũng không sợ hãi chút nào, muốn rời khỏi, yếu rời khỏi ý tứ, như vậy hiện tại chỉ có một biện pháp, đó chính là Hi Hi tiếp nhận huấn luyện, chỉ có bé trở nên càng mạnh, mới sẽ không có người làm hại tới bé!

Nhìn Lâm Tử Lam không có nói gì, Hi Hi nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Lý Thuận, “Ừ!”

Như vậy cũng tốt, bé cũng không phải khó xử.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi lên, “Muốn đi thì để sau, hiện tại phải phục hồi thân thể!”

“Con đã biết!” Nói lên cái này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, trên mặt lập tức hiện lên một nụ cười khả ái.

Nụ cười kia, làm hốc mắt Lâm Tử Lam đỏ lên.

Không muốn khóc thầm, nhưng khi nhìn thấy nụ cười kia của Hi Hi, Lâm Tử Lam vẫn là không nhịn được.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, tay đặt ở trên vai của cô, hiện tại Hi Hi còn không biết, bọn họ không muốn cho Hi Hi áp lực quá lớn!

Không biết, Hi Hi đã sớm biết.

Bé cũng là sợ bọn họ lo lắng, nên không nói!

Từ khi uống thuốc của Diệp An Nhiên, Hi Hi chỉ biết sẽ có hậu quả gì thôi!

Chỉ là bé không tin, bé sẽ chết như vậy!

496. Chương 499: Một Nhà Ba Người Vẫn Nói Nhiều Như Cũ

Chương 499: Một nhà ba người vẫn nói nhiều như cũ

Editor: thanh huyền

Lúc xế chiều, trạng thái Hi Hi thoát nhìn cũng không tệ lắm.

Người cả phòng, đều ở đây cùng Hi Hi cười cười nói nói, rất là náo nhiệt.

Cũng là muốn hóa giải bầu không khí lo lắng một chút, để mọi người khỏi suy nghĩ miên man.

Mà Hoa Hồng một bên liên lạc Bạch Dạ, thế nhưng không có chút tin tức nào, cô hận không thể lôi Bạch Dạ đánh một trận!

Một ngày đêm, Hoa Hồng cầm điện thoại di động, đều gọi cho Bạch Dạ, thế nhưng không có bất kỳ tin tức gì, cũng không biết là cố ý lẩn tránh Hoa Hồng không ra mặt!

Nhưng là bất kể thế nào, Hoa Hồng đều phải tìm được anh ta!

Lúc buổi tối, Hoa Hồng đang ngủ, thế nhưng chợt nghe bên ngoài có âm thanh.

Giấc ngủ của cô từ trước đến nay không sâu, chỉ cần một chút động tĩnh là có thể giật mình tỉnh giấc, đây cũng là vấn đề hình thành nhiều năm qua.

Hoa Hồng mở mắt, vén chăn lên đi ra ngoài.

Bên ngoài, y tá cũng bác sĩ đều hoan mang rối loạn chạy về một hướng.

Hoa Hồng nhú mày, tiện tay kéo một người y tá hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Bệnh nhân phòng 106 đã xảy ra chuyện!” Vội vã nói xong câu này, y tá hướng bên kia chạy đi.

Hoa Hồng đứng ở nơi đó, bệnh nhân phòng 106, đó không phải là phòng của Hi Hi sao?

Nghĩ tới đây, đáy lòng Hoa Hồng giống như bị cái gì đánh vào, cất bước hướng phòng của Hi Hi chạy đi.

Quả nhiên, lúc Hoa Hồng đẩy cửa đi vào, thấy rất nhiều người trong phòng.

“Tránh ra!” Hoa Hồng hô một câu, chen vào, nhưng mà sau khi đi vào, mới nhìn thấy Hi Hi ở trên giường cả người co quắp!

Đôi môi tái nhợt, hai mắt cũng đóng chặt, cả người nằm ở trên giường vẫn co quắp, mà miệng sùi bọt mép, thoát nhìn, rất sợ!

Lâm Tử Lam ở một bên nhìn, cầm lấy tay của Hi Hi, không ngừng an ủi bé, đau lòng rơi nước mắt.

Hoa Hồng nhìn, cũng không nhìn được, cặp mắt đỏ lên.

Không cần phải nói, tuyệt đối là Vi An cho Hi Hi ăn thuốc mới có thể như vậy!

Nhìn dáng vẻ Hi Hi thống khổ, Hoa Hồng trực tiếp xông lên, nắm tay của Hi Hi, “Hi Hi, Hi Hi... Cậu nghe được tôi nói chuyện không?” Hoa Hồng nhìn Hi Hi hỏi.

Thế nhưng Hi Hi nằm ở trên giường, không ngừng được co quắp, thân thể nho nhỏ, lạnh run, mọi người nhìn đều có chút không đành lòng.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở một bên, nhìn dáng vẻ Hi Hi thống khổ, hận không thể thay bé đón nhận, cặp mắt mắt không gọn sóng sợ hãi vào giờ khắc này cũng trong suốt.

“Các người còn đứng đó làm gì? Còn không mau cứu người!” Mặc Thiếu Thiên hô.

Lúc này, bác sĩ đứng ở bên, lập tức đi tới kiểm tra, Hi Hi còn chưa ngừng co quắp, miệng sùi bọt mép.

Hi Hi bệnh, bọn họ cũng đều biết, căn bản không biết chữa thế nào, thành lập một chuyên khoa nghiên cứu, vẫn không có nghiên cứu ra được.

Nhìn Hi Hi thống khổ, không dừng lại, bác sĩ mở miệng, “Hiện tại chỉ có thể tiêm thuốc an thần!”

Mặc Thiếu Thiên ở đứng một bên, nghe được anh không nói gì, bác sĩ mở miệng lần nữa, “Tiêm thuốc an thần!”

Y tá lập tức đẩy tới, hai người y tá đi tới hai bên trái phải, Hoa Hồng cùng Lâm Tử Lam đứng một bên, đè Hi Hi lại, thuốc an thần từ từ được tiêm vào trong cơ thể Hi Hi.... ..

Phải biết rằng, thuốc an thần cũng có thể làm trấn định cũng có hại cho cơ thể người.

Thế nhưng giờ này khắc này, không thể để cho Hi Hi như vậy, nhìn dáng vẻ bé thống khổ, ai cũng không đành lòng.

Thật chẳng lẽ phải đợi đến lúc thuốc phát tác mới dừng lại sao!

Thuốc an thần từ từ được đẩy vào trong cơ thể Hi Hi, cả người Hi Hi cũng chậm chạp yên tĩnh lại, không hề co quắp, cả người cũng từ từ buông lỏng xuống, nhìn ra, Hi Hi đã đang ngủ.

Tuy rằng lúc này Hi Hi yên tĩnh lại, thế nhưng cũng không có giảm bớt đau lòng của mọi người, nghĩ hiện tại Hi Hi cần thuốc an thần để vượt qua lúc này, Lâm Tử Lam đau lòng không thôi.

Lúc này, bác sĩ nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Hiện tại chỉ có thể dựa vào thuốc an thần để vượt qua, nhưng dù sao thuốc an thần là có hại, Mặc tiên sinh hay là muốn chuẩn bị xong những thứ khác!” Bác sĩ nói.

Cái này, Mặc Thiếu Thiên cũng đương nhiên biết.

Thật chẳng lẽ muốn nhìn Hi Hi gắng gượng qua thời điểm phát tác sao?

Chỉ là, lời của bác sĩ, có chút không lọt tai, ánh mắt Mặc Thiếu thiên bèn nhón nhìn qua, “Ông nói lời này là có ý gì?”

Lúc này, bác sĩ mới ý thức được mình nói cái gì, đáy lòng kinh ngạc mở miệng, “Ý của tôi là, không bằng Mặc tiên sinh đưa tiểu thiếu gia ra nước ngoài, cơ hội sẽ lớn hơn một chút!”

“Cái này cũng không nhọc đến ông quan tâm!” Mặc Thiếu Thiên một chữ một nói, hiện tại cũng lười nói với ông ta.

Bác sĩ lúng túng một chút, sau đó mang theo y tá đi ra ngoài.

Hiện tại, ai cũng biết tâm tình Mặc Thiếu Thiên không tốt, không dễ chọc, hết lần này tới lần khác bác sĩ kia nói những lời không xuôi tai.

Chỉ là nhìn Mặc Thiếu Thiên, đều không nói gì nữa.

Tay của Lâm Tử Lam, nhẹ nhàng vuốt cái trán Hi Hi, tóc, đôi mắt, tất cả đều là yêu thương.

Hoa Hồng cũng ngồi ở một bên, cầm lấy tay Hi Hi.

“Bạch Dạ chết tiệt!” Hoa Hồng mắng một tiếng.

Lúc không cần thì lại xuất hiện, lúc cần thì lại không thấy đâu! !

Hoa Hồng cũng là bất giác không dứt.

Lâm Tử Lam rất muốn hỏi Hoa Hồng tình huống làm sao, nhưng nhìn dáng vẻ Hoa Hồng chỉ biết, còn không có liên lạc được, nếu quả như thật liên lạc được, Hoa Hồng cũng sẽ không có cái dáng vẻ này!

Lâm Tử Lam không hỏi nhiều, chỉ là vẫn coi chừng Hi Hi, “Được rồi, thời gian khuya lắm rồi, mọi người nên đi nghỉ ngơi, tôi ở lại đây là được rồi!” Lâm Tử Lam nói.

“Anh cũng ở nơi đây cùng em!” Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cũng mở miệng nói.

“Trên người của anh bị thương, nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt, nơi này có em là được rồi!” Lâm Tử Lam nói, hiện tại cũng không muốn rời khỏi Hi Hi.

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cũng không kiên trì nữa, anh biết tính cách Lâm Tử Lam, chuyện cô quyết định, khó có thể thay đổi.

Hoặc có lẽ bây giờ, cô cũng muốn yên tĩnh một chút.

“Anh thì ở cách vách, có việc tùy thời gọi!” Mặc Thiếu Thiên mở miệng.

“Dạ!” Lâm Tử Lam gật đầu, ngồi ở chỗ kia, cũng không có động, ánh mắt đứng ở trên người Hi Hi, đều không dời đi một chút, nhìn ra, nếu như Hi Hi thực sự xảy ra chuyện gì, Lâm Tử Lam thực sự khó có thể tiếp thu.

Tất cả mọi người không nói gì nữa, rời khỏi gian phòng.

Gian phòng an tĩnh lại, Lâm Tử Lam không có nhện nữa, nước mắt rớt ra, nhìn Hi Hi, nói không nên lời yêu thương.

“Bảo bối, con nhất định phải tốt, nhất định phải, thì là vì mẹ, cũng nhất định phải!” Lâm Tử Lam nắm tay của Hi Hi, ở trong lòng mặc niệm không biết bao nhiêu lần.

Vì Hi Hi đắp kín mền, vẫn nhìn Hi Hi, giống như sợ nhắm mắt lại, Hi Hi sẽ biến mất.

Cũng không biết qua bao lâu, Lâm Tử Lam buồn ngủ, ghé vào bên người Hi Hi ngủ!

Ngủ không bao lâu, cửa bị đẩy ra, Mặc Thiếu Thiên từ bên ngoài đi vào, khi nhìn thấy Lâm Tử Lam nằm ở đó ngủ, không đành lòng, trực tiếp ôm lấy cô, đặt lên trên một cái giường khác.

Mà chính anh, lại ngồi ở bên giường Hi Hi.

Biết lâm Lâm Tử Lam lo lắng Hi Hi nửa đêm phát tác, cho nên mới một bước cũng không rời khỏi, Mặc Thiếu Thiên ngồi ở chỗ kia, nhìn mẹ con bọn họ trong lòng cảm thấy đau xót.....

... ..thanhhuyen.diendanlequidon.... ...

Ngày hôm sau.

Lúc Lâm Tử Lam tỉnh lại, là bị ác mộng đánh thức.

Cô bỗng nhiên từ trên giường ngồi xuống, đầu óc trống rỗng.

“Mẹ, mẹ đã tỉnh?” Bên tai, tiếng nói non nớt của Hi Hi trước sau như một.

Sau khi nghe được tiếng nói, Lâm Tử Lam lúc này mới nghiêng đầu qua chỗ khác, Hi Hi ngồi ở trên giường, trong tay còn cầm quả táo, thoạt nhìn hoạt bát rất nhiều.

Mà Mặc Thiếu Thiên ngồi ở bên phải Hi Hi, giúp bé lau tay, hình ảnh này thoạt nhìn vô cùng ấm áp.

Khi nhìn thấy Hi Hi cười, Lâm Tử Lam giống như ánh mặt trời, ấm áp hơn nhiều.

Lúc này, Lâm Tử Lam mới phát hiện, chính mình ở trên giường.

Ánh mắt nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên, không cần phải nói, nhất định là Mặc Thiếu Thiên làm.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, khóe miệng Lâm Tử Lam cũng gợi lên một nụ cười.

“Ừ!” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi gật đầu.

Hi Hi ăn táo, nhin không được mở miệng, “Ai, khó có được cha phục vụ con như vậy, con nhất định phải hưởng thụ thật tốt!”

Hi Hi nói những lời này, thoáng cái chọc cười Lâm Tử Lam.

“Cha vẫn thích con phục vụ cha!” Lúc này, Mặc Thiếu Thiên không nhanh không chậm mở miệng.

Hi Hi cắn một miếng táo, “Lau ở đây, còn có ở đây, ở đây...” Hi Hi đắc ý cắn táo chỉ huy.

Bất đắc dĩ, Mặc Thiếu Thiên chỉ có thể nghe theo.

Nhìn dáng vẻ Hi Hi đắc ý, hoàn toàn cùng người bình thường không có gì khác nhau, cũng nhìn không ra Hi Hi trúng độc.

Bình thường thoạt nhìn không có gì, chỉ có lúc phát tác, mới thấy môi tím bầm, vành mắt cũng biến thành màu đen.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, che giấu khổ sở, gợi lên một nụ cười, từ trên giường đi xuống, “Vậy là tốt rồi hưởng thụ thật tốt!”

“Phải!”

Nghe được Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại, “Lâm tiểu thư, xin lặp lại lời em vừa nói!”

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam rất phối hợp quay đầu lại cười, “Bảo bối, hưởng thụ thật tốt!”

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam cười đẹp đẽ, Mặc Thiếu Thiên không tức giận, cũng gợi lên một nụ cười, “Lâm tiểu thư, anh sẽ khiến em vì những lời này, mà trả giá thật lớn!”

Lâm Tử Lam nhún vai nói, “Mỗi mắt mong chờ!”

“Tốt!” Mặc Thiếu Thiên ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Lâm Tử Lam nói, thế nhưng trong con người tràn đầy cưng chiều đối với bọn họ.

Lâm Tử Lam đi rửa mặt một chút, cảm giác được ba người khôi phục lại trạng thái này, Lâm Tử Lam cũng cảm giác được không dễ dàng.

Nhìn trong gương, Lâm Tử Lam nở nụ cười.

Càng như vậy, càng phải kiên cường!

Hi Hi cần loại bầu không khí này! ! !

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam cười đi ra ngoài.

Lúc Lâm Tử Lam đi ra, cũng không sai biệt lắm Mặc Thiếu Thiên cũng lau người cho Hi Hi xong, nhìn Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam mỉm cười, “Mặc tiên sinh, cực khổ!”

“Không khổ cực, có thể vì hai người là vinh hạnh của anh!”

“Ngoan ~ ”

Mặc Thiếu Thiên vốn là muốn cùng Lâm Tử Lam trêu chọc hai câu, thế nhưng không nghĩ tới lâm Lâm Tử Lam dĩ nhiên tiếp lời một câu ngoan

~Nghe thế, mặt Mặc Thiếu Thiên nhin không được co quắp lại, mà Hi Hi ngồi ở một bên, nghe được bọn họ đối thoại, cười rất hài lòng.

“Mẹ, mẹ thật tuyệt, ha ha ha...” Hi Hi ở trên giường cười vui vẻ.

Lâm Tử Lam cũng cười cười, không nói gì.

Ngay vào lúc này, Hoa Hồng vọt vào.

Lúc nghe Hi Hi tỉnh, hơn nữa trạng thái cũng không tệ, Hoa Hồng cũng rất hưng phấn vọt vào.

... thanhxuyen.diendanlequidon.....

497. Chương 500: Đắc Tội Ai, Đừng Đắc Tội Hi Hi!

Chương 500: Đắc tội ai, đừng đắc tội Hi Hi!

Editor: lãnh lãnh

Beta: thanh huyền

Nghe thấy Hi Hi tỉnh, hơn nữa trạng thái cũng không tệ lắm, Hoa Hồng cũng rất hưng phấn vọt vào.

“Hi Hi, bảo bối tỉnh?” Hoa Hồng đặc biệt hưng phấn xông tới, trực tiếp đến bên giường nhìn Hi Hi hỏi.

Nhìn dáng vẻ Hoa Hồng kích động, Hi Hi mở miệng nói, “Miệng vết thương không đau à?”

“Một chút đau thương nhỏ, đã không có chuyện gì!” Hoa Hồng nói, nhìn dáng vẻ Hi Hi đã khá nhiều, Hoa Hồng cảm thấy thật cao hứng.

Lúc này, Tử Lam nhìn bọn họ, khoe miệng cũng cười cười, “Hai người tán gẫu, tôi đi ra ngoài mua bữa sáng!”

“Mẹ, vất vả mẹ rồi !” Hi Hi ngọt ngào nói.

Tử Lam cười, “Chờ, lập tức quay lại!”

“Ừ!”

Vì thế, Tử Lam xoay người đi ra ngoài, trong phòng còn lại hai người bọn họ.

“Thế nào? Trên người của cậu bị thương còn đau không?” Hoa Hồng nhìn Hi Hi hỏi.

“Đã không có chuyện gì , chỉ là có chỗ ngứa!” Hi Hi nói.

“Đừng đừng, nếu không sẽ lưu lại sẹo !” Hoa Hồng nhìn Hi Hi dặn.

“Lưu liền lưu , chị không biết là đàn ông phải lưu vài cái sẹo mới đủ vị đàn ông sao?” Hi Hi nhìn Hoa Hồng hỏi lại.

Hoa Hồng “. Không cảm thấy!”

“Đàn ông không lưu lại sẹo, còn gọi gì là đàn ông!” Hi Hi nhin không được mở miệng nói, đến bây giờ bé đều thường thức sẹo trên người cha, nếu lớn lên sau còn không có lưu, bé liền chính mình lưu một cái!

Chỉ là hiện tại, trước mắt là cơ hội tốt!

Nghe Hi Hi nói,Hoa Hồng nhin không được khoe mắt giật giật một chút, “Quan niệm cái gì!”

“Ai, chị không hiểu đàn ông!” Hi Hi thở dài nói.

Hoa Hồng, “.”

“Tôi không cần phải hiểu đàn ông, tôi hiểu cậu là được rồi....” Nói xong, Hoa Hồng nhìn Hi Hi, trên mặt lộ ra một chút cười nịnh nọt.

Nhìn Hoa Hồng cười, Hi Hi nhin không được run run một chút, “Tôi bây giờ còn chưa phải là đàn ông, vẫn còn là trẻ con, buông tha tôi đi!”

Hoa Hồng, “.”

Nghe Hi Hi nói những lời này, Hoa Hồng nhin không được xì một tiếng cười ra.

“Nhìn cậu nói như vậy, tôi cảm thấy rất an tâm, cậu không biết, tối hôm qua dọa chết tôi!” Hoa Hồng nói.

Vừa nói xong câu đó, phòng yên tĩnh trở lại.

Hoa Hồng ngồi ở bên giường, bỗng nhiên ý thức được mình nói sai.

Nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hi Hi, có chút luống cuống, muốn mở miệng giải thích, “Không phải, ý của tôi là”

“Tôi biết!” Hi Hi mở miệng.

Hoa Hồng sững sốt, biết?

Biết cái gì?

Chẳng lẽ là. ?

“Thuốc của Vi An, không có khả năng ăn không có việc gì, cô ấy hận tôi cùng mẹ như vậy, tuyệt đối không có khả năng là thuốc giả, hơn nữa, hai lần phát tác này, tôi cũng có cảm giác !” Hi Hi nhìn Hoa Hồng nói gần từng chữ.

Nói đến cái này, Hoa Hồng ngậy ngấn cả người.

Thì ra, Hi Hi cũng biết!

Cũng đúng, trúng độc là Hi Hi, bé làm sao có thể không có cảm giác!

Lúc này Hi Hi không nói, bọn họ đều nghĩ rằng Hi Hi không biết mà thôi!

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, đôi mắt lộ ra một chút kiên định, “Cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ nghĩ biện pháp tốt nhất cứu cậu!”

Nhìn Hoa Hồng như vậy, Hi Hi khoe miệng ngoéo một cái, gật gật đầu.

Lúc này, vừa nghĩ tới Bạch Dạ, Hoa Hồng cảm thấy tức giận!

“Ai, chính là Bạch Dạ chết tiệt, đến bây giờ đều trốn tránh tôi!” Hoa Hồng nói.

“Bạch Da?” Nghe thấy cái tên, Hi Hi mở miệng hỏi.

“Ừ!” Hoa Hồng gật gật đầu, nhìn Hi Hi vô cùng nghiêm túc mở miệng, “Bạch Dạ được mọi người gọi là quái tài (người có thể chữa được những bệnh kì lạ), về mặt y thuật rất có tài năng, chỉ cần được anh ta, bệnh của cậu có thể cứu!” Hoa Hồng nói.

Nghe cái này, Hi Hi gật gật đầu.

“Chính là chết tiệt, anh ta hiện tại vẫn trốn tránh tôi, làm sao cũng không tìm được!” Nói đến cái này, Hoa Hồng thật sự hối hận, sớm biết vậy sẽ không hành hạ anh ta, làm anh ta sợ tới mức đến bây giờ cũng không ra mặt!

“Anh ta hiện tại ở đâu?” Hi Hi hỏi.

Hoa Hồng lắc đầu, “Không biết, anh ta chạy khắp nơi, tôi cũng đi theo anh ta mới chạy tới thành phố A!”
” Lúc nào ?”

“Chính là, lúc cha cậu theo sát Nhược Tình đoạn thời gian đó, tôi ở trong quán bar chụp cô ta cùng người đàn ông khác, khi đó là tôi đang truy đuổi Bạch Dạ, đuổi tới quán bar, sau đó, tôi không thấy anh ta đâu!” Hoa Hồng nói.

Nói đến cái này, Hi Hi bình tĩnh hiểu ra gật gật đầu, “A a, thì ra là như vậy!”

“Hiện tại anh ta dám tắt máy, không tiếp điện thoại của tôi, tôi nhất định phải nghĩ biện pháp buộc anh ta phải lộ diện, nếu vẫn không được, chúng ta liền trực tiếp chạy thẳng đến nhà anh ta đi!” Hoa Hồng nói.

“Nhà anh ta ở đâu?”

“Chicago!”

“Nơi tốt!” Hi Hi ca ngợi.

Nói lên cái này, Hoa Hồng cũng đồng ý gật đầu, “Ừ, địa phương xác thực không sai. . . .” Nói đến cái này, ánh mắt Hoa Hồng đều là ánh sáng.

Hi Hi không biết Hoa Hồng có ý gì, sau đó nghĩ nghĩ, mở miệng hỏi, “Có biện pháp nào có thể buộc anh ta đi ra sao?”

“Tạm thời còn chưa có nghĩ đến!” Nói lên này, Hoa Hồng có chút nổi giận dưng dưng.

Hi Hi cũng tỉnh táo lại nghĩ nghĩ, “Anh ta có thường xuyên lên mạng không?”

” Dĩ nhiên!”

“Chị có hình anh ta không?”

“Không có!”

“Vậy thì không được!” Hi Hi nói.

Nghe Hi Hi mở miệng, giống như bé có biện pháp, lúc này, Hoa Hồng quay đầu nhìn cậu, “Cậu có biện pháp gì phải không?”

Hi Hi gật gật đầu, “Chỉ là không có ảnh chụp, còn có một chút khó khăn!”

“Tôi biết anh ta lớn lên trông thế nào, có thể làm ghép hình”

Nói lên này, đôi mắt Hi Hi sáng ngời, “Ý kiến hay!”

“Cậu nói cho tôi biết biện pháp gì trước!” Hoa Hồng nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi nghĩ nghĩ, vô cùng hàm súc cười cười, nhìn về mặt kia, thật sự chọc Hoa Hồng một trận xem thường.

“Nói mau!”

Vì thế, Hi Hi ghé vào bên tai Hoa Hồng, đem ý tưởng của mình nói cho cô.

Nghe xong, Hoa Hồng đầu tiên là ngẩn người, lập tức nhận không được nở nụ cười, “Ha ha, cậu rất xấu rồi. Rất xấu rồi, vậy mà cậu cũng có thể tưởng tượng được!”

Hi Hi cười một tiếng, “Nào có, người ta thực đơn thuần !”

Nghĩ đến cái biện pháp này, tuyệt đối có thể ép Bạch Dạ ra, Hoa Hồng liền cao hứng vô cùng!

Mặc Thiếu Thiên cùng Tử Lam mua xong bữa sáng đi đến, vừa đi vào nhìn cảnh hai người cười
Tràn đầy âm mưu!

“Hai người đang cười cái gì ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ hỏi.

“Hi Hi suy nghĩ một cái biện pháp, có thể ép Bạch Dạ ra!” Hoa Hồng nhin không được mở miệng nói.

Nói đến cái này, Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên cũng vui mừng sướng một chút, ngay sau đó liền hỏi,
“Biện pháp gì?”

“Mặc Thiếu Thiên, cái này phải cần hỗ trợ của anh rồi” Hoa Hồng cười mở miệng.

... ..

Vì thế, thời gian một ngày, Mặc Thiếu Thiên tìm người ghép hình Bạch Dạ.

Khi nhìn đến hình ảnh đó , mọi người nhin không được cảm khái, “Đây là Bạch Dạ sao?”

Hoa Hồng gật đầu, “Không sai, tương tự 0.95!”

“Nữ hay nam ?” Lúc này, Lý Thuận nhin không được mở miệng hỏi.

Hoa Hồng, “.”

Nhin không được liếc Lý Thuận một cái.

Vân Dục sau khi nhìn, cũng nhin không được ho khan một chút, “Tôi cũng đồng cảm muốn hỏi một chút!”

Hoa Hồng, “.”

“Đương nhiên là nam, nếu như là nữ, tôi ép buộc anh ta làm gì!”

Mọi người, “.”

Lúc này, Hi Hi cũng nhận lấy hình nhìn một chút, sau đó đánh giá là, “So với cha còn yêu nghiệt hơn, này, này tuyệt đối là chịu!”

Mọi người, “.”

Đối với những lời nói kinh người mà Hi Hi nói ra, mọi người cũng đều thói quen !

Mặc dù là không nói gì, nhưng là cũng đều đồng ý gật đầu.

Nghe Hi Hi nói, Hoa Hồng mở miệng, “Chờ các người gặp anh ta thật, biết cái gì gọi là tuyệt sắc !”

Nghe Hoa Hồng hình dung, bọn họ thật đúng là đều muốn thấy phong thái Bạch Dạ.

Về phần là nam hay là nữ, Mặc Thiếu Thiên đều không để ý, anh chỉ chú ý là, “Cô xác định như vậy có thể ép anh ta xuất hiện!”

“Người gặp qua anh ta rất ít, hoặc là biết thân phận của anh ta lại càng ít, anh ta quan tâm nhất chính là khuôn mặt, tuyệt đối có thể!” Hoa Hồng vô cùng chắc chắn nói.

Cho nên nghe đến phương pháp của Hi Hi, cô cũng rất đồng ý, bởi vì cô hiểu rất rõ Bạch Dạ!

“Tiếp theo cô định làm như thế nào?” Tử Lam nhìn bọn họ hỏi.

Nói đến cái này, Hi Hi cùng Hoa Hồng hai người cùng cười cười.

“Như thế nào? Các người còn thừa nước đục thả câu sao?” Tạp Ni hỏi.

Lúc này, vẫn là Hoa Hồng giả bộ ho khan một tiếng, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cái này vẫn là cần anh hỗ trợ, hỗ trợ làm đặc hiệu!”

“Đặc hiệu? Cái gì đặc hiệu?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Ảnh đồng tính.” Hoa Hồng mở miệng.

Vân Dục vừa bưng cái chén lên uống nước, nghe được Hoa Hồng nói, thật sự nhịn không được, phốc một cái, toàn bộ phun ra ngoài.

Bị sặc, nhịn không được ho khan.

Thật là lại buồn cười, lại thật hận a! ! !

“Ai nghĩ ra biện pháp này?” Lúc này, Vân Dục lại hỏi, thật sự là, thật rất hận , cũng quá tuyệt !

Nghe thế cái, Hoa Hồng đương nhiên không quên đắc chí, không chút do dự mở miệng, “Có thể nghĩ ra biện pháp như vậy, trừ bỏ Hi Hi còn có ai! ?”

Vì thế, ánh mắt của mọi người nhất trí nhìn về phía Hi Hi.

Duy chỉ có Hi Hi ngồi ở trên giường, nhìn nhiều tầm mắt như vậy hướng về đến mình, thật sự rất muốn phát phát khăn tay nhỏ, “Không cần ngưỡng mộ.”

“Bảo bối, cháu thật tuyệt !” Vân Dục nhịn không được nói.

Ở trong này, trừ bỏ Tập Ni cùng Mặc Thiếu Thiên ở ngoài, đều cảm thấy Hi Hi có biện pháp quá tuyệt !

Cũng chỉ có hai người bọn họ biết, đây mới là suy nghĩ bình thường của Hi Hi! ! !

Đây mới là bé!

Lý Thuận cũng nhịn không được ở trong lòng xấu hổ, đắc tội ai đều không cần đắc tội Hi Hi.

Biện pháp như thế.

Thật sự.

Thật là làm cho người ta hết chỗ nói rồi! ! !

Rất tuyệt ! ! !

Lúc này, Hoa Hồng mở miệng, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Đừng quên, tìm nhiều hình đàn ông cường tráng.....”

May mắn Vân Dục không uống nước, bằng không lại phun ra! ! !

Biện pháp như thế, Bạch Dạ không xuất hiện mới là lạ!

Mặc Thiếu Thiên lại có bộ mặt phớt tỉnh gật đầu, “Được, tôi biết rồi!”

Hiện tại chỉ cần có thể ép Bạch Dạ ra ngoài, đừng nói chịu, cho dù thật sự tìm vài cái hình nam cho anh ta cũng không có vấn đề gì!

Chỉ cần anh ta xuất hiện!

“Ừ, sau khi làm xong, liền giao cho Hi Hi là có thể !” Hoa Hồng nói.

Mặc Thiếu Thiên cũng không hỏi lại nhiều, xem ra bọn họ, đã là có đối sách, hiện tại Mặc Thiếu Thiên chỉ cần làm tốt mọi việc là được!

Dù sao biện pháp hữu hiệu không đến lúc đó sẽ biết!

498. Chương 501: Hoa Hồng Cũng Không Vừa

Quả nhiên.

Mặc Thiếu Thiên rất có năng lực, đặc hiệu suất làm việc cực nhanh!

Bạch Dạ thật sự thuộc loại cái loại này không dính khói bụi trần gian, hơn nữa xinh đẹp có điểm giống đồng tính, cho nên cái hình này làm ra, Bạch Dạ thành cái dáng vẻ phong tình vạn chủng, thật sự làm cho người ta nhìn máu nóng sục sôi!

Mặc Thiếu Thiên nói, “Tôi còn cố ý làm ảnh động!”

Hoa Hồng nhìn Mặc Thiếu Thiên, dơ ngón cái lên, “Cường!”

Nghĩ thực chu đáo!

Vân Dục nhìn những hình kia, “Mẹ kiếp, thực sự đánh thẳng vào tầm mắt, nếu anh ta tới quay a/v (video.....mọi người tự hiểu đi nha), tôi đoán chừng nhất định xảy hỏa hoạn!”

Mọi người, “.”

Vân Dục nói lời này, càng thêm kinh người.

Lời này nếu để Bạch Dạ nghe được, nhất định giết đến Cửa Ngục!

Lúc này, Tạp Ni nhìn hình này, “Hoa Hồng, cô xác định Bạch Dạ nhìn những thứ này, sẽ không cùng cô đoạn tuyệt quan hệ sao?” Vấn đề này, phải suy nghĩ sâu xa.

Hoa Hồng nghĩ nghĩ mở miệng, “Anh ta căn bản không thừa nhận có quan hệ với tôi, tôi sợ đoạn giao cái gì!” Hoa Hồng không hề sợ hãi nói.

Hơn nữa, là anh ta sợ cô, cũng không phải cô sợ anh ta!

Cô việc gì phải lo lắng!

Lý Thuận nhìn Hoa Hồng, nghĩ thầm trong lòng , thật là điên rồi a!

Cái đạo này, biện pháp chính người quá kinh khủng!

Đắc tội người nào, cũng đừng đắc tội với kẻ dở hơi!

Không thể trêu vào liền đi đường vòng!

Hiện tại Lý Thuận may mắn là, bọn họ cùng là một đội , sẽ không gieo họa trên người của anh đi!

Lúc này, Hoa Hồng đem hình cho Hi Hi, “Hiện tại giao cho cậu !”

Hi Hi nhìn mấy hình kia, Lý Thuận lập tức đưa máy tính, Hi Hi ngồi ở trên giường, giống như đế vương , xếp chân, tiếp nhận máy tính.

Vừa nhận lấy máy tính, giống như sống lại bình thường, ánh mắt lập tức ngưng tụ, ngón tay ở máy tính thao tác thật nhanh.

Dáng vẻ này, người khác nhìn đến cũng nhận không được tán thưởng.

Thật sự là thiên tài!

Ngay cả người hắc đạo cũng nhận không được khâm phục!

Hoa Hồng ngồi ở bên cạnh Hi Hi, nói địa chỉ Bạch Dạ cho Hi Hi, khéo miệng Hi Hi gợi lên một chút cười, tiếp đến vẫn tiếp tục làm.

Trên mặt tươi cười, khiến cho người khác nhìn nhận không được trái tim băng giá.

Đây rõ ràng là nét mặt làm chuyện xấu!

Bảo bối, cậu làm sao có thể làm như là đúng lý hợp tình a a a!

Mọi người ở đứng một bên, đều nhìn Hi Hi không chuyển mắt, cho rằng, Hi Hi sau khi lớn lên, nhất định có tiền đồ!

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Hi Hi, “Đúng rồi, bảo bối, nhớ viết rõ phương thức liên lạc của tôi!” Hoa Hồng nói.

“ok~” Hi Hi lên tiếng, tiếp tục làm .

Cái tay mập mạp nhỏ bé ở máy tính thật nhanh, người nhìn hoa cả mắt, mấy phút sau, ngược mắt, “Tốt lắm, giải quyết xong!”

“Như vậy là được rồi sao?” Hoa Hồng ở bên cạnh chớp mắt hỏi, cô đều không thấy chuyện gì xảy ra !

Hi Hi gật đầu, “Đúng vậy!”

“Xác định, anh ta có thể thấy sao?”

“100% xác định!” Hi hi vô cùng chắc chắn nói.

Nghe thấy vậy, Hoa Hồng yên tâm , “Được , tôi tin tưởng biện pháp này đối với anh ta tuyệt đối dùng được!”

“Tôi hiện tại duy nhất lo lắng là, anh ta không vào mạng!” Hi Hi nói.

“Sẽ không , anh ta tuyệt đối sẽ cố định lên mạng một lần!” Hoa Hồng nói, đối với thói quen Bạch Dạ , rõ như lòng bàn tay.

“Nếu như vậy, thì thật tốt quá!” Hi Hi cũng nói.

Nghe bọn họ nói, đứng ở một bên mấy đấng mây râu còn có Tử Lam cũng đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bây giờ có thể làm , chính là chờ đợi Bạch Dạ hiện thân!

Mặc Thiếu Thiên đã tính, nếu Bạch Dạ không hiện thân, như vậy anh đành phải mang theo Hoa Hồng, đi nhà của anh ta tìm vậy ! ! !

Anh cũng không tin, anh ta không quay về !

... ..

Vì thế, hai ngày kế tiếp, gió êm sóng lặng.

Bạch Dạ không có gọi điện thoại đến, Hoa Hồng mỗi thời mỗi khắc đều cầm di động, chờ Bạch Dạ mở máy tính, nhưng di động giống như là chết máy, một tiếng đều không có vang lên!

Cũng may hai ngày này, Hi Hi không có phát tác, bằng không Hoa Hồng tuyệt đối sẽ điên rồi !

Vì thế, ngày hôm sau.

Tại phía xa Bạch Dạ lên mạng, theo thói quen, anh sẽ ở nơi này buổi sáng mỗi ngày lên mạng xem một chút.

Nhưng là vừa mở máy tính ra , đập vào mắt anh là hình ảnh làm cho người ta nhìn đến máu nóng sục sôi.

Còn có ảnh động.

Máu chốt là, cũng đều là nam ! ! !

Trọng điểm nhất là, ảnh chụp người kia. . . . Là anh ! !

Bạch Dạ uống cà phê, nhịn không được phun lên máy tính.

Ảnh động ước chừng 2 phút, xong hai phút , hình ảnh xuất hiện một hoạt ảnh cô gái nhỏ, thở dài, “Bạch Dạ, mau liên lạc với tôi, Hoa Hồng lưu!”

Chứng kiến cái này, Bạch Dạ muốn điên rồi!

Thật sự muốn điên rồi ! !

Hoa Hồng ! !

Hoa Hồng ! !

Lại là cô ta!

Mấy ngày nay, anh biết cô luôn tìm anh, cho nên cố ý không tiếp điện thoại, tắt máy .

Nhưng là không nghĩ tới, cô lại dùng biện pháp như thế ! !

Bạch Dạ thật kích động muốn giết chết Hoa Hồng!

Lập tức lấy ra di động, khởi động máy! ! !

Hi Hi rất sớm liền tỉnh, có thể nguyên nhân bởi vì trúng độc, cậu mỗi ngày buổi tối ngủ đều gặp ác mộng, cho nên căn bản là ngủ không ngon.

Cũng không muốn làm cho mọi người lo lắng, Hi Hi đều không có nói, làm bộ như không có gì.

Đang chơi Lý Thuận mở máy tính ra, lúc này, bé phát hiện có điểm khác thường!

Lúc xâm nhập máy tính Bạch Dạ thì bé làm một chút động tác nho nhỏ, chỉ cần Bạch Dạ mở máy tính, bé sẽ lập tức biết.

Cho nên, chứng kiến Bạch Dạ mở máy tính thì Hi Hi có vẻ kích động.

Đợi hai ngày, rốt cục được!

Mà bên kia.

Hoa Hồng đang ngủ, bỗng nhiên di động vang lên, giống như đối với chuông điện thoại di động có tác dụng, Hoa Hồng lập tức từ trên giường ngồi dậy. Giống như là một cơn ác mộng, bừng tỉnh .

Ở trong mộng, cô mơ thấy Bạch Dạ gọi điện thoại cho cô, chờ đến khi thật sự phục hồi tinh thần lại, cô mới phát hiện điện thoại bên gối thật sự vang lên! ! !

Hoa Hồng kích động cầm lấy di động, nhìn đến tên hiển thị thì Hoa Hồng thiếu chút nữa kích động rơi mất di động!

May mà không làm rơi!

Hoa Hồng lập tức bấm nút phím nghe.

“Bạch Dạ.” Hoa Hồng tính mở miệng mắng một chút, nhưng là còn chưa kịp mở miệng đã bị đối phương trấn áp!

“Hoa Hồng, tôi muốn giết cô!” Bạch Dạ ở bên kia điện thoại.

Hoa Hồng sửng sốt, lần đầu tiên cảm thấy Bạch Dạ như vậy.

Sững sờ một chút, mới nhớ tới việc đã làm, anh ta sợ dĩ kích động như vậy, nhất định là thấy được những hình kia!

“Tôi.”

“Không nghĩ tới vì ép tôi đi ra, cô lại có thể làm những hình kia, Hoa Hồng, tôi muốn giết cô, từ nay về sau, chúng ta đoạn giao, không bao giờ liên lạc nữa, cũng không cần tìm tôi, không nên quẩn quanh tôi! ! !” Tiếng nói Bạch Dạ từ tính, thiếu chút nữa kêu hồng cổ họng!

Hoa Hồng ngồi ở trên giường, gác chân, yên lặng nghe Bạch Dạ nói.

Biết anh lâu như vậy, lần đầu tiên thấy anh ta lớn tiếng nói chuyện như vậy, hiện tại Hoa Hồng đều có thể tưởng tượng được dáng vẻ kích động của Bạch Dạ , giọng nói cũng đều, có thể thấy được kích động đến cỡ nào!

Chính là, Bạch Dạ nói xong, hơi mệt chút.

Thừa dịp anh ta nghỉ ngơi, Hoa Hồng mở miệng, “Anh không phải cho rằng, chúng ta cho tới bây giờ đều không có quan hệ qua sao?”

Bạch Dạ, “.”

Vừa nói xong., Bạch Dạ phát tiết rất nhiều, cơn tức cũng không còn lớn như vậy , mở miệng, “Không nghĩ tới cô dùng biện pháp như thế ép tôi ra!” Nghe ra, Bạch Dạ rất tức giận!

“Điều này cũng không trách tôi, ai cho anh không tiếp điện thoại của tôi!” Hoa Hồng nói, tuyệt không sợ Bạch Dạ tức giận !

“Cô tìm tôi có chuyện gì tốt sao? Hoa Hồng, tôi hiện tại cảnh cáo cô, từ nay về sau, cô không cần lại quần quít lấy tôi, tôi không biết cô! !” Bạch Dạ vẫn là có chút ít kích động!

Hoa Hồng nghe, không có việc đáng lo, “Anh cảm thấy có khả năng sao?”

Bạch Dạ, “.”

Anh cũng hiểu được rất không có khả năng!

“Tốt lắm, tốt lắm, đừng nóng giận , tôi đây không phải cũng vì bức anh hiện thân thôi sao!” Hoa Hồng dịu dàng nói, dù sao hiện tại có việc cầu anh ta.

Nhưng là Bạch Dạ không vui, “Làm trò, Hoa Hồng,cô chạm đến giới hạn của tôi, từ nay về sau không cần gọi điện thoại cho tôi! !” Bạch Dạ hỗn hển nói.

Như thế nào cũng không nghĩ đến Hoa Hồng lại có thể làm ra chuyện như vậy!

Hoa Hồng cũng không phải dễ chọc , lời hữu ích còn không cảm kích, vậy đừng trách cô !

“Anh lặp lại lần nữa! ?”

Bạch Dạ, “.”

“Hiện tại cứng rắn, tôi cho anh biết, nếu anh nói thêm một câu, anh tin không, ngày mai toàn bộ thế giới mọi người sẽ biết anh chính là thần y quái tài trong truyền thuyết, hơn nữa, tên là Bạch Dạ, những hình đó sẽ đến tay của bọn họ, tôi tin tưởng, những thứ này vừa ra, tuyệt đối lượng tiêu thụ vượt qua a/v kia, anh nhất định sẽ nháy mắt sẽ từ trong truyền thuyết biến thành ngôi sao, bọn họ cũng có thể không cẩn thận biết địa chỉ nhà anh, đến lúc đó sẽ như thế nào , vậy đừng trách tôi ! ! !” Hoa Hồng đối với điện thoại uy hiếp một chút nói.

Đi theo Hi Hi lâu, cái gì không học được!

Bạch Dạ, “.”

Giờ này khắc này, có thể tưởng tượng được Bạch Dạ tức giận như thế nào !

“Hoa Hồng, cô ——! ?” Bạch Dạ tức giận không biết nên nói cái gì mới tốt.

Nghe Bạch Dạ tức, Hoa Hồng vừa đám vừa xoa, “Hơn nữa, những hình này chỉ là ghép mà thôi, cũng không phải thật sự, anh tức giận như vậy làm gì? Trừ phi. hình là thật ? !” Hoa Hồng đoán nói.

Bạch Dạ, “. Câm miệng! ! !”

“Chẳng lẽ thật là thật sự! ?” Hoa Hồng không thể tưởng tượng nổi hỏi, không thể để ý tới Bạch Dạ có phải đang tức giận hay không!

Hình như, Bạch Dạ tức giận , cũng không có quan hệ đến cô!

“Hoa Hồng, cô câm miệng cho tôi!”

“Trách không được anh vẫn cứ tuyệt tôi, thì ra người thật sự là vậy! !” Hoa Hồng như là đã phát hiện vùng đất mới, cao hứng không thôi, hoàn toàn quên hiện tại muốn cầu cạnh hắn!

“Hoa Hồng! ! !” Bạch Dạ ở điện thoại bên kia một chữ một chút rống giận lên.

Hoa Hồng ở bên cạnh cười, thẳng đến nghe được Bạch Dạ kia điên cuồng rống giận, thế này mới thôi cười.

“hóa ra thật là thật sự. Ta đến bây giờ mới hiểu được! !” Hoa Hồng nói, giọng nói kia là lại tiếc hận lại ngây thơ.

Bạch Dạ, “.”

“Anhyên tâm, về chuyện này, tôi nhất định sẽ giữ bí mật cho anh, bất quá điều kiện tiên quyết là, anh phải đáp ứng tôi một việc!”

499. Chương 502: Hoa Hồng Hung Dữ.

“Anh yên tâm, về chuyện này, tôi nhất định sẽ giữ bí mật cho anh, bất quá điều kiện tiên quyết là, anh phải đáp ứng tôi một việc!” Hoa Hồng mở miệng.

“Cô đừng mơ, Hoa Hồng, tôi từ nay về sau cũng không nghĩ gặp lại cô! ! !” Bạch Dạ ở điện thoại bên kia thét.

“Đừng nóng giận!” Hoa Hồng làm nũng nịu, “Chẳng lẽ anh thật sự muốn cho những hình này ra ngoài sao?” Nói ra những lời này, Hoa Hồng muốn cắn rụng đầu lưỡi của mình, nhưng cho tới bây giờ, chỉ có thể vừa dầm vừa xoa.

“Hình ra bên ngoài là chuyện nhỏ, mọi người biết anh thật sự là gay sẽ không tốt!” Hoa Hồng nói giọng mềm nhưng còn mang theo uy hiếp.

Thật sự là Bạch Dạ bị chọc tức!

Bạch Dạ cái tính thối kia, muốn quật cường, cô cũng là không thể làm gì, vạn nhất anh ta thật sự tức giận không chữa cho Hi Hi làm sao bây giờ, cho nên Hoa Hồng muốn làm nũng một chút!

Mà Bạch Dạ, tức giận đến cả người đều run rẩy, “. cô dám!”

“Anh cứ thử một chút đi? Thử xem tôi có dám hay không ?” Hoa Hồng hỏi lại, giọng điệu như trước mang theo ý cười.

Bạch Dạ, “.”

Đối với Hoa Hồng, anh xác thực không có...chút biện pháp xử lý nào.

Mặc kệ anh tức giận như thế nào, rống giận như thế nào, Hoa Hồng không tức giận, anh một chút biện pháp cũng không có!

Bạch Dạ tức giận vừa muốn gác điện thoại, mà Hoa Hồng lại giống như có cảm nhận được, lập tức mở miệng, “Nếu anh dám gác điện thoại, tôi cũng sẽ đem chuyện này công bố toàn bộ thế giới, đến lúc đó tôi xem anh có thể trốn được nơi nào đây!”

Bạch Dạ giận không kềm được, “Cô rốt cuộc muốn thế nào?”

Hoa Hồng cười hắc hắc, “Tôi vừa nói rồi, chỉ cần anh đáp ứng tôi một việc, tôi cam đoan, tuyệt đối sẽ loại bỏ những hình này!”

“Không có khả năng!”

“Vậy được rồi, những hình này cũng chỉ có thể.”

“Câm miệng!” Bạch Dạ ở bên kia quát lạnh một tiếng, tức giận thiếu chút nữa mất đi lý trí.

Vì thế, Hoa Hồng ngoan ngoãn câm miệng, không nói lời nào, chờ Bạch Dạ mở miệng.

Quả nhiên, yên lặng chờ mấy giây sau, Bạch Dạ mở miệng, “Có chuyện gì?”

Hoa Hồng biết Bạch Dạ nhất định sẽ mở miệng hỏi, lập tức nghiêm túc, “Tôi có một bằng hữu trúng một loại độc rất kì lạ, anh giúp tôi cứu người đó!”

“Mặc kệ!”

“Bạch Dạ! ! !” Lần này đổi thành Hoa Hồng rống giận.

“Tôi nói mặc kệ, về sau chuyện như vậy, cô đừng ôm cho tôi!” Bạch Dạ nói.

Nghe thế, Hoa Hồng nghiêng răng nghiêng lợi, “Được, Bạch Dạ, hiện tại anh muốn, tôi đến cầu xin anh đừng không? Được, không cứu sẽ không cứu, anh chờ hình của anh bị toàn bộ mọi người trên thế giới nhìn thấy!” Hoa Hồng cùng hỗn hển nói.

“Cô ——”

“Không sao, tôi nhất định sẽ làm cho toàn bộ thế giới đều biết anh !”

Bạch Dạ, “.”

“Cô rốt cuộc muốn thế nào?”

“Tôi nói, giúp tôi cứu người!”

Bạch Dạ, “.”

“Có đáp ứng hay không?” Hoa Hồng hỏi.

“Chỉ cần anh đáp ứng, tôi cam đoan, về sau không bao giờ lấy chuyện này đến uy hiếp anh nữa!” Hoa Hồng nhượng bộ mở miệng.

Nghe vậy, Bạch Dạ cuối cùng hết giận một chút.

Anh lo lắng đúng là chuyện này, nếu bị Hoa Hồng nắm lấy chuyện này, vậy anh đời này liền bị Hoa Hồng nắm trong tay .

“Được, tôi đáp ứng cô, nhưng mà phải nhớ kỹ lời cô nói!” Bạch Dạ nói, giọng điệu vẫn là rất tức giận.

Nghe thế, Hoa Hồng cao hứng không thôi, “Đương nhiên, tôi, Hoa Hồng giữ lời nói!”

Hiện tại, tất cả tâm tư Hoa Hồng đều đặt ở trên người Bạch Dạ !

Cô tin tưởng, Bạch Dạ nhất định sẽ cứu được Hi Hi !

“Tốt lắm, quyết định như vậy!”

“Đương nhiên, vậy anh ở đâu thành phố A, hay là chúng tôi đi Chicago?” Hoa Hồng hỏi.

Bạch Dạ nghĩ nghĩ, “Nếu là xem bệnh đương nhiên là các người tới !” Ngụ ý, anh sẽ không tự mình đến cửa!

“ok~” Hoa Hồng lưu loát đồng ý.

Hiện tại việc cấp bách, là Bạch Dạ đáp ứng quan trọng, về phần đi nơi nào, cái này không quan trọng.

“Ừm!” Bạch Dạ lạnh lùng lên tiếng.

“Thân ái, chờ ta a ~” Lúc này, Hoa Hồng vẫn không quên đùa giỡn Bạch Dạ một phen.

Bạch Dạ, “.”

Giây tiếp theo, quyết đoán cúp điện thoại.

Hoa Hồng cũng không tức giận, ngược lại là thu hồi di động khoe miệng gọi lên một chút cười, đứng dậy hướng phòng Hi Hi.

Cô muốn đem tin tức này nói cho Hi Hi!

Giống như một trận gió, Hoa Hồng bay vào phòng Hi Hi .

“Hi Hi, bảo bối.” Hoa Hồng cao hứng không thôi.

Hi Hi an vị ở trên giường, thấy Bạch Dạ mở máy tính, cậu tin tưởng, Bạch Dạ nhất định sẽ thấy những thứ kia, mà hiện tại nhìn Hoa Hồng cao hứng như vậy, Hi Hi liền kết luận, Bạch Dạ nhất định là gọi điện tới!

Quả thực, Hoa Hồng ngồi vào bên giường Hi Hi , nhìn Hi Hi, “Tôi có một tin tức tốt nói cho cậu biết!”

Hi Hi nhìn Hoa Hồng, chớp chớp con mắt, “Cái gì! ?”

“Đoán xem!” Hoa Hồng hết sức cao hứng, tâm tình kích động khó nói lên lời.

Hi Hi nghĩ nghĩ, mở miệng, “Bạch Dạ điện thoại cho chị !”

Một câu,về mặt Hoa Hồng nháy mắt suy sụp, nhìn Hi Hi, có chút khó có thể tin, “Làm sao cậu biết?”

“Xem biểu tình, tôi sẽ biết!” Hi Hi thập phần chắc chắn nói.

Hoa Hồng lập tức vươn tay sờ sờ mặt, “Biểu hiện quá rõ ràng sao?”

Hi Hi gật đầu, “Đúng vậy!”

“Không đúng, có phải là cậu biết cái gì hay không?” Hoa Hồng nhìn Hi Hi hỏi, nhiều năm kinh nghiệm nói cho cô biết, Hi Hi tuyệt đối không có khả năng chỉ cần nhìn biểu tình liền nhìn ra rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra!

Vì thế, Hoa Hồng nhìn Hi Hi, “Nói mau, có phải cậu biết cái gì hay không?”

Hi Hi lắc đầu.

“Không thừa nhận?” Hoa Hồng hỏi lại.

Nhìn dáng vẻ Hoa Hồng muốn ra chiêu, Hi Hi bắt đắc dĩ, đành phải mở miệng, “Được rồi, thật ra, tôi xâm nhập máy tính của Bạch Dạ có động tay chân một chút!”

Hoa Hồng, “.”

Cũng biết là Hi Hi sẽ không an phận thủ thường như vậy !

Cũng biết bé sẽ không dễ tính như vậy!

“Nhưng là tôi thề, chỉ cần anh ta mở máy tính, tôi có thể biết, trừ bỏ việc này, không có gì khác!” Hi hi nói.

Hoa Hồng nhìn ánh mắt của Hi Hi, nửa tin nửa ngờ.

Hi Hi cũng nhìn Hoa Hồng, “Tôi đây không phải sợ đợi không được sao, cho nên mới làm như vậy
. Tôi chỉ là muốn biết anh ta khi nào thì lên mạng, vạn nhất anh ta không cần những hình này, chúng ta không phải đợi mất công sao?” Hi Hi nói.

Cái này, cũng có đạo lý!

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, “Nếu bị Bạch Dạ biết, sợ là anh ta nhất định sẽ không đáp ứng cứu cậu !” Hoa Hồng nói.

Cái này là tuyệt đối là có thể, dựa theo tính cách của Bạch Dạ, nhất định sẽ không thể!

“Ý của chị là, anh ta đã đáp ứng?” Hi Hi nhú mày nhìn Hoa Hồng hỏi.

“Dĩ nhiên, cũng không nhìn người nào ra tay !” Hoa Hồng nói.

Nói đến cái này, Hi Hi cũng âm thầm cao hứng, ít nhất là có hi vọng !

Lúc này, Hi Hi nhìn Hoa Hồng, sâu kín nói, “Chị thấy anh ta, trăm ngàn đừng nói cho anh ta tôi động tay chân vào máy của anh ta.....”

Hoa Hồng, “.”

Nhìn bộ dáng Hi Hi , khóe miệng Hoa Hồng gợi lên một chút cười, “Như thế nào? Cũng có lúc cậu sợ ?”

“Tôi không phải sợ, vạn nhất anh ta thật sự trong cơn tức giận giúp tôi, mạng nhỏ quan trọng hơn!”

“Dám làm dám nhận!”

“Chờ tôi tốt lên, tôi nhất định dám nhận!”

Hoa Hồng, “.”

Nhìn dáng vẻ Hi Hi, Hoa Hồng nhin không được nở nụ cười.

Đúng lúc này, Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên từ bên ngoài vào.

Dĩ nhiên, đồng hành thường xuyên đến thăm cũng có Vân Dục cùng Tiểu Ly.

Tử Lam cầm bữa sáng, nhìn bọn họ cười vui vẻ như vậy, nhin không được mở miệng hỏi, “Các người đang nói cái gì? Cười vui vẻ như vậy! ?”

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Tử Lam, “Xem ra, chúng ta cần chuẩn bị lên đường rồi !”

“Lên đường? Đi đâu?” Tử Lam tùy ý hỏi, không có nghe ra ý tứ trong lời nói của Hoa Hồng.

Hoa Hồng cười một tiếng, “Chicago!”

Nghe đến cái này, động tác Tử Lam ngẩn ra, ngay cả Mặc Thiếu Thiên cũng có chút kinh ngạc, ánh mắt nhìn Hoa Hồng.

“Bạch Dạ gọi điện thoại ?” Tử Lam kích động nhìn Hoa Hồng hỏi.

Hoa Hồng gật gật đầu, “Ừm, ở mấy phút đồng hồ trước, cũng đồng ý cứu Hi Hi rồi, nhưng mà chúng ta phải tới Chicago, bên kia thiết bị đầy đủ hết!” Hoa Hồng nói.

“Tốt, tôi sẽ lập tức chuẩn bị!” Mặc Thiếu Thiên cũng kích động nói.

Chỉ cần có thể cứu Hi Hi, đừng nói Chicago, chính là nước Pháp, anh cũng làm theo!

“Ừm!” Hoa Hồng gật gật đầu.

“Việc này không nên chậm trễ, qua buổi trưa đi!” Hoa Hồng nói.

Việc của Hi Hi, không thể chậm trễ.

“Được, tôi sẽ đi chuẩn bị ngay lập tức!” Mặc Thiếu Thiên nói, sau đó nhìn Tử Lam, “Mọi người ăn bữa sáng trước, chuẩn bị xong, tôi lại đến tìm mọi người!”

Tử Lam gật đầu lia lịa, cảm thấy được chuyện của Hi Hi, cũng có hi vọng!

Vì thế, Vân Dục cũng đi theo Mặc Thiếu Thiên.

Bọn họ đi không được bao lâu, Tạp Ni cùng Lý Thuận cũng tới .

Nhìn bọn họ, Tạp Ni cũng cao hứng hỏi, “Nghe nói Bạch Dạ đáp ứng cứu Hi Hi ?”

Nhìn Tạp Ni, Hoa Hồng lườm anh một cái, “Đúng vậy a, đáp ứng rồi, xin hỏi Tạp lão đại, một ngày qua anh đã đi đâu?”

“Đương nhiên là đi xử lý chuyện, bằng không cô nghĩ rằng tôi đi ăn uống chơi a! ?” Tạp Ni phản bác.

Hiện tại cảm thấy Hoa Hồng càng ngày càng vô pháp vô thiên .

Chỉ là có biện pháp gì, Hợp Tung chỉ có cô là phụ nữ!

Cô không coi ai ra gì!

Cũng là bọn họ cho cô tư cách!

Hoa Hồng mỉm cười, “Tốt nhất không phải đi chơi, bằng không. . . .” Ánh mắt Hoa Hồng quét vài lần ở trên người của anh, không có tiếp tục nói tiếp, nhưng là ý tứ trong lời nói, rất rõ ràng !

Nhìn dáng vẻ Hoa Hồng ngông cuồng như thế, Tạp Ni lắc lắc đầu, hướng Hi Hi đi tới.

“Tôi hiện tại có một đề nghị!”

“Đề nghị gì?”

“Xem ra nội bộ cần tìm nhiều nữ đặc công !” Tạp Ni nói.

“Vì sao! ?” Hi Hi hỏi.

“Chỉ có cô ấy là phụ nữ, thật ngông cuồng, ngay cả tôi cũng không để vào mắt!” Tạp Ni nói.

Nhìn Tạp Ni, Hi Hi biểu cảm đồng tình, “Chỉ cần anh không sợ người mới vừa vào liền bị cô ấy diệt, tôi cũng ủng hộ đề nghị của anh!”

Hoa Hồng đứng ở một bên, nhìn bọn họ nói chuyện, lúc Hi Hi nói ra, trên mặt của cô hiện lên một chút tươi cười, “Cậu hiểu tôi, Hi Hi!”

Tạp Ni, “.”

Ánh mắt Hoa Hồng quét về phía Tạp Ni, “Tôi cũng đồng ý, Tạp lão đại, không bằng, anh hiện tại liền cho người bắt đầu chiêu mộ, nếu không lại nói tôi khi dễ các cô ấy!”

Tạp Ni, “.”

500. Chương 503: Bay Đi Chicago.

Tạp Ni, “.”

Nhìn Hoa Hồng cười như vậy, Tạp Ni sớm đã bỏ qua ý nghĩ này.

Nếu muốn làm, cũng là muốn vụng trộm tiến hành, làm sao có thể làm cho Hoa Hồng biết!

Lúc này, Tạp Ni nhìn Hi hi, cũng lộ ra một chút cười, “Chuyện này, tôi sẽ giao cho Mặc Tử phụ trách !”

“A , vậy thì xong rồi, Mặc Tử còn đáp ứng tôi vài chuyện, tôi sợ anh ta khó có thể nhận!”

“Vậy thì Thẩm Dạ Thiên!”

“Thẩm Dạ Thiên a, anh ta mỗi ngày trời nam đất bắc, anh xác định anh ta có thời gian?” Hoa Hồng tiếp tục hỏi lại.

“Vậy thì.” Nói đến chỗ này, Tạp Ni nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Hi Hi, “Vậy Hi Hi làm chủ tốt lắm!”

Hoa Hồng lo lắng nhất chính là Hi Hi, cũng nghe lời Hi Hi nhất.

Quả nhiên, nói đến cái này, ánh mắt Hoa Hồng nhìn về phía Hi Hi.

Hi Hi ngồi ở chỗ kia, như thế nào cũng không nghĩ đến sự việc lại chuyển tới trên người của mình, vì thế, Hi Hi lập tức nhắc tay, “Tôi sẽ không làm như vậy !”

Tạp Ni, “.” Hung hăng liếc mắt Hi Hi một cái, Hi Hi lập tức chuyển tầm mắt, làm bộ như không thấy được.

Hoa Hồng mỉm cười nhìn về phía Tạp Ni, “Nhìn thấy không? Không bằng chuyện này trọng trách liền giao cho anh, Tạp Ni, tôi thực chờ mong biểu hiện của anh!”

Không có biện pháp, Tạp Ni giả bộ ho khan một tiếng, “Chuyện này, nói sau!”

Vì thế, Hoa Hồng cười rạng rỡ , “Tôi chờ anh báo tin tức a.”

Bọn họ nói nói cười cười cho tới buổi trưa, Mặc Thiếu Thiên xuất hiện ở bệnh viện, bọn họ thu thập xong, vừa muốn rời đi, lúc này, cửa lại bị người đẩy ra.

Mặc lão tiến vào.

Chứng kiến Mặc lão đi vào, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Mặc lão khí thế hào hùng, sắc mặt âm trầm, đi tới, nhìn đến bọn họ sắc mặt càng sâu .

“Cha? !” Mặc Thiếu Thiên không nghĩ tới Mặc lão lại bỗng nhiên tới nơi này.

“Sao cha lại tới đây?”

Mặc Ân Thiên nhìn anh, “Như thế nào? Cha không thể tới sao? Có phải hay không không muốn cha phát hiện, còn không biết bảo bối của cha đã xảy ra chuyện! ?”

“Không phải như thế!”

“Vậy anh vì sao không nói, làm hôn lễ giả, làm hại ta bảo bối gặp chuyện không may, hiện tại các người lại muốn vụng trộm rời đi, anh thật coi tôi là người mù sao!” Mặc lão cực kỳ tức giận nói.

Vừa nghĩ tới Hi Hi gặp chuyện không may, ông liền đau lòng không thôi.

Trách không được mấy ngày nay ông vẫn gọi điện thoại đều không gọi được, đến nhà xem cũng đều không có ai, như là mấy ngày không trở về, nếu không phải phái người đi thăm dò tung tích Mặc Thiếu Thiên, ông cũng sẽ không phát hiện Hi Hi nhập viện rồi!

Mặc Thiếu Thiên đứng ở nơi đó, nhìn Mặc lão cái gì đều không có nói, sắc mặt cũng không được khá lắm.

Lúc này Hi Hi ngồi ở trên giường, nhìn cha bị mắng, vô cùng không đành lòng, vì thế, lập tức mở miệng, “Ông nội, chuyện này cùng cha không quan hệ gì, là cháu không cẩn thận!” Hi Hi mở miệng.

Này một câu ông nội, trong lòng Mặc lão rung lên.

Phải biết rằng, cho dù Hi Hi chấp nhận ông, cũng không có kêu lên ông một tiếng cảm ơn, hiện tại.
Hiện tại mặc dù là vì giúp Mặc Thiếu Thiên giải oan, nhưng là Mặc lão được gọi là ông nội.

Vì thế, Mặc lão lập tức buông tha cho Mặc Thiếu Thiên, đi thẳng đến Hi Hi. “Hi Hi, cháu thế nào? Không có việc gì chứ?” Mặc lão đau lòng hỏi

Hi Hi ngồi ở trên giường, nhìn biểu tình Mặc lão quan tâm, trong lòng cũng là ấm áp , “Dạ, không có việc gì!”

“Trách không được nhiều ngày như vậy điện thoại cho cháu đều không được, đi tới nhà cũng không có ai, cháu nằm viện cũng không cho ông biết một tiếng !” Mặc lão trách móc, nhưng là ai cũng đều nghe ra, giọng điệu cũng là lo lắng cùng yêu thương.

“Cháu sợ ông lo lắng thôi!” Hi Hi cười hắc hắc nói.

Nhưng là vết thương trên người Hi Hi vẫn là không che dấu được .

Chứng kiến thấy vết thương dài hẹp, Mặc lão vẫn là phần nộ đến cực điểm, “Rốt cuộc là ai đem cháu đánh thương thành như vậy, ông muốn giết hắn!”

Cũng không biết có phải bị lây bệnh hay không, Mặc lão hiện tại cũng mở miệng ngậm miệng muốn giết người .

Hi Hi ngồi ở trên giường, nghe Mặc lão nói, trong lòng thoải mái hơn, “Mặc lão, người yên tâm, người thương tổn cháu , đã chết, cũng không cần ông động thủ !”

Nghe thế cái, Mặc lão thế này mới giải hận một chút, “Này còn tạm được!”

Chính là.

Mặc lão nhìn Hi Hi, “Dừng một lát Mặc lão, một hồi ông nội, rốt cuộc cháu gọi ông là gì?”

Nghe Mặc lão nói, Hi Hi cười, “Ông nội.”

“Thế này mới nghe lời!”

Khó được, Hi Hi nghe lời không mạnh miệng.

Lúc này, Mặc lão mới giảm bớt rất nhiều, nhìn bọn họ, “Các người muốn đi nơi nào?”

Nói đến cái này, bốn phía một mảnh im lặng.

Cũng không biết có nên đem chuyện Hi Hi bị trúng độc nói cho Mặc lão nghe hay không.

Hi Hi cũng ngồi ở chỗ kia, không biết nên nói gì.

Lúc này, Mặc lão nhìn bọn họ một dáng vẻ trầm mặc, chỉ biết nhất định là có chuyện.

“Rốt cuộc thế nào ?”

Lúc này, Tử Lam nhìn Mặc lão, mở miệng, “Mặc lão, tôi có lời muốn nói với ông”.

Mặc lão nhìn Tử Lam, mày nhăn lại, tóc mai có chút trắng bệch, nhưng là đôi tròng mắt kia, giống như ở trên người Tử Lam biết điểm gì đó.

Dẫn đầu đi ra ngoài, “Ông đi theo tôi!”

Vì thế, Tử Lam đi theo Mặc lão đi ra ngoài, Mặc thiếu Thiên liếc nhìn Hi Hi một cái, anh biết Hi Hi thông minh tài trí, tuyệt đối là không thể gạt được, chính là, ai cũng không muốn ở trước mặt Hi Hi nhắc tới chuyện này mà thôi.

Mặc Thiếu Thiên cũng đã xoay người đi ra ngoài.

Chuyện này, vốn là không nên giao phó cho Lâm Tử Lam.

Hi hi ngồi ở trên giường, nhìn bọn họ đều đi ra ngoài, cũng biết bọn họ muốn nói cái gì, nhưng giống như là không để ý, tiếp tục cười hi hi

Hoa Hồng ở một bên nhìn, nhìn Hi Hi cười hi hi trong lòng cũng có phần khó chịu, khó chấp nhận.

Hi Hi vẫn là như vậy , sợ bọn họ lo lắng, nhưng là bé càng như vậy, lại càng là làm cho mọi người đau lòng.

Hi Hi tiếp tục cùng Hoa Hồng cùng Tập Ni đấu vô môn.

Vậy mà, vài phút sau, bọn họ trở về.

Hốc mắt Mặc lão, có chút ửng đỏ.

Thế nhưng che dấu vô cùng tốt, nhưng là Hi Hi vẫn có thể nhìn ra!

Mặc lão nhìn Hi Hi, trạng thái cũng không giống trước .

Ngược lại là Hi Hi, nhìn Mặc lão, cười hắc hắc.

“Ông cùng đi!” Lúc này, Mặc lão mở miệng.

Nói lên này,Hi Hi lại sưng sốt, “Ông nội, không cần!”

“Như thế nào không cần? Vạn nhất cháu đến bên kia có cái gì nguy hiểm làm sao bây giờ, ông nhất định phải cùng đi!” Mặc lão vô cùng kiên định nói.

Hi hi, “.”

Tử Lam, “.”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc lão như thế nào cũng không nghĩ đến ông sẽ nói đi cùng.

“Không được!” Lúc này, Mặc Thiếu Thiên mở miệng nói.

“Không được cũng phải đi!” Mặc lão nhìn Mặc Thiếu Thiên mở miệng.

“Nếu ông cũng đi theo, như vậy công ty làm sao bây giờ? Chẳng lẽ, ông thật sự muốn công ty bị hủy hoại ở trong tay con trai bảo bối của ông?” Mặc Thiếu Thiên hỏi lại.

“Anh không phải rất bản lĩnh sao? Anh không ở đây cũng có thể quản lý công ty tốt đó sao? Nếu như vậy, tôi ở tại chỗ này cũng không còn làm cái gì!” Mặc lão nói, đã quyết tâm muốn đi theo đi.

“Mạc Lương thay con xử lý chuyện của công ty, nhưng chung quy cuối cùng quyết quyền không phải ở trong tay của anh ta, vẫn là cần người ký tên!”

“Không được!” Mặc lão mở miệng.

Đã không quản công ty rất nhiều năm rồi ,ông tin tưởng Mặc Thiếu Thiên chính là lấy một cái cố, không muốn làm cho mình đi!

Nhìn dáng vẻ Mặc lão kiên định như vậy, Mặc Thiếu Thiên không có cách nào, hiện tại cũng không có tâm tình cùng Mặc lão cãi nhau, vì thế, ánh mắt nhìn hướng Hi Hi.

Hi Hi hiểu ý, nghĩ nghĩ, mở miệng, “Ông nội.”

Một câu ông nội, Mặc lão lập tức đau lòng nhìn hướng Hi Hi.

“Cháu cảm thấy ông hay là ở nhà có vẻ tốt hơn, để giữa tiểu nhân thừa dịp lúc vắng mà vào!” Hi Hi nói.

“Nhưng.”

“Ông yên tâm, cháu sẽ không có việc gì !” Hi Hi nhìn Mặc lão an an ủi nói.

Mặc lão nhú mày, nói đến nước này, ông còn có thể nói cái gì!

“Tốt lắm, vậy cháu nhớ rõ ngày nào cũng phải gọi điện thoại cho ông!” Mặc lão dặn nói.

Hi Hi nhìn Mặc lão, gật đầu lia lịa.

Vì thế, mấy phút tiếp, Mặc lão vẫn ở cùng Hi Hi.

Thẳng đến Mặc Thiếu Thiên nói muốn đi, một chiếc xe sang trọng xuất hiện ở cửa bệnh viện, Mặc Thiếu Thiên liền cùng mấy bác sĩ bàn chuyện qua một chút, liền mang theo Hi Hi đi rồi.

Mặc lão đứng ở cửa bệnh viện, cũng không đưa đi sân bay, đứng ở cửa bệnh viện, nhìn xe rời đi, tâm Mặc lão nặng trĩu cũng nói không nên tư vị gì.

Vốn cho là máy bay bình thường, nhưng là không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên trực tiếp thuê máy bay, vì an toàn cùng thân thể Hi Hi suy nghĩ, trực tiếp ở khoang hạng nhất.

Chỉ là người cũng không phải rất nhiều.

Chính là cho Hi Hi nơi tốt, cũng rất thoải mái.

Hi hi ngồi ở giường nằm, nhìn bọn họ, “Mọi người cứ như vậy đem con giống như hoàng đế hầu hạ, con thật không quen!”

Bình thường, đều là bé hầu hạ mọi người, hiện tại bởi vậy, bé thật đúng là có chút lằng lằng.

Mặc Thiếu Thiên cùng Tử Lam nhìn bé, nhin không được khoe miệng gợi lên một chút cười, “Vậy con là tốt nhất nên hưởng thụ , chờ con tốt lên, thì không có còn tốt như vậy đâu !”

Hi Hi thoải mái tựa vào nơi đó, “Ai, loại cảm giác này thật đúng là tuyệt, như vậy con càng không muốn tốt lên!”

Nói ra những lời này, động tác Tử Lam ngăn ra, Mặc Thiếu Thiên cũng sửng sốt.

Hi Hi đang suy nghĩ cái gì, thấy không có động tĩnh, thế này mới ý thức được chính mình nói cái gì, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Tử Lam, Hi Hi thật có lỗi mở miệng, “Thực xin lỗi mẹ. Con không phải cái kia ý đó!”

Nhìn dáng vẻ Hi Hi lo lắng, Tử Lam chỉ có cười, “Có muốn hay không, con nói không tính, Bạch Dạ nói mới tính!”

Nghe Tử Lam nói, Hi Hi cười, “Ai, được rồi!”

Nhìn Hi Hi, Tử Lam cười cười, lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Tốt lắm, em đi nghỉ ngơi một chút đi, đến nơi này !”

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, giống như chỉ cần có anh bên người, Tử Lam cũng cảm giác an toàn, gật gật đầu, “Ừm!”

Vì thế, Tử Lam hướng một bên nghỉ ngơi.

Cuộc hành trình này, Tử Lam ôm hi vọng rất lớn, hi vọng nhìn thấy Bạch Dạ sau có thể cứu được Hi Hi!

Ôm ý nghĩ như vậy, Tử Lam nặng nề đi vào giấc ngủ .

Mà Mặc Thiếu Thiên còn lại là canh giữ ở bên người Hi Hi, chiếu cố cậu, đã khuya

501. Chương 504: Đến Chicago.

Mặc Thiếu Thiên canh giữ Hi Hi bên người, chiếu cố bé, đã khuya nhìn Hi Hi ngủ thiếp đi, Mặc Thiếu Thiên nhìn không có chuyện gì, cũng ngủ thiếp đi.

Đến nửa đêm, Hoa Hồng đứng lên đi toilet, vừa trở về liền nhìn thấy Hi Hi có điểm là lạ, nằm ở nơi đó, thân mình chậm rãi bắt đầu co quắp.

Hoa Hồng mở to hai mắt, biết Hi Hi lại phát tác, hơn nữa, lần này, so với lần trước càng nghiêm trọng, tay Hi Hi, không ngừng ở trên người của mình cào.

“Hi Hi, dừng tay!” Hoa Hồng kêu lớn một tiếng, lập tức tiến lên ngăn cản tay Hi Hi.

Mà một tiếng này của Hoa Hồng, người còn đang ngủ lập tức tỉnh lại .

Mặc Thiếu Thiên nằm ở bên này, nghe được tiếng nói của Hoa Hồng, lập tức mở mắt.

Còn Tử Lam cơ hồ giật mình ngồi dậy, mơ hồ trong lúc đó chỉ biết Hi Hi gặp chuyện không may, trực tiếp chạy vội đi qua.

Mà Hi Hi, hiện tại không chỉ co quắp, tay bé, cũng bắt đầu ở trên người của mình bắt đầu cào lung tung, hơn nữa, lực rất lớn.

Có chút thương tích bị cào ra từng đạo vết máu.

Tử Lam nhìn, nháy mắt thanh tỉnh rất nhiều, nhìn Hi Hi mở miệng, “Hi Hi dừng tay, mau dừng tay.” Nói xong, Tử Lam vươn tay, bắt lấy bàn tay Hi Hi, không cho bé cào chính mình.

Nhìn từng vết máu kia, đôi mắt Tử Lam đều đỏ.

“Con ngứa sao? Nói cho mẹ!” Tử Lam hỏi, nhưng Hi Hi giờ này khắc này căn bản nghe không được, cũng nghe không vào.

Tay , vẫn là rất muốn hướng trên người cào, Tử Lam dùng sức bắt lấy bé, mà Hi Hi không cẩn thận, đột nhiên chộp vào người Tử Lam .

Tử Lam cau mày, nhưng không có mở miệng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn, đôi mắt lập tức phóng đại, đi tới, từ trong tay Tử Lam tiếp nhận Hi Hi, “Để anh!”

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cũng không có tranh chấp, trực tiếp cho Mặc Thiếu Thiên.

Mà Hi Hi, cả người run rẩy , không ngừng động , Mặc Thiếu Thiên bắt được tay bé , mà Hoa Hồng không có cách nào, chỉ có thể đè chân bé lại , làm cho bé không được lộn xộn,

Nhưng là như vậy, đối với Hi Hi mà nói là một loại tra tấn.

“Khó chịu,con thật là khó chịu.” Hi Hi kêu, vì vậy,miệng bắt đầu sùi bọt mép.

Tử Lam an vị ở bên người Hi Hi, nhìn đáng vẻ Hi Hi thống khổ khó chịu như thế , trong lòng cũng như là bị người đập, khó chịu không thôi.

“Bảo bối, con phải kiên trì, phải kiên trì, đi qua thì tốt rồi!” Tử Lam ôm Hi Hi rơi đầy nước mắt, đau lòng không thôi.

Chuyện này, còn không bằng phát sinh ở trên người của cô.

Mặc dù là ở trên người Hi Hi, nhưng là cô so với bé còn đau hơn vạn phần.

Lúc này, Tạp Ni cũng đến hỗ trợ, nhìn Hi Hi khó chịu, lập tức quay đầu hỏi Lý Thuận, “Bác sĩ đâu, gọi anh ta lập tức tới ngay!”

Lý Thuận thế này mới phục hồi tinh thần lại, lập tức chạy đi tìm bác sĩ .

Mà bác sĩ, đang ở trong toilet gọi điện thoại, còn không biết chuyện gì xảy ra, đã bị Lý Thuận từ bên trong kéo ra, trực tiếp đến trước mặt Hi Hi .

“Mau!” Lý Thuận mở miệng.

Bác sĩ không kịp phản ứng, nhưng là nhìn tình trạng của Hi Hi thể này mới hiểu phát sinh chuyện gì.

Trực tiếp mở hộp thuốc, lấy thuốc an thần ra tiêm cho Hi Hi.

Hi Hi đang co quắp , theo chất lỏng từ từ đi vào, thể này mới chậm rãi tốt lên một chút.

Mà Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên thấy vậy, đau lòng không thôi.

Hiện tại mỗi lần Hi Hi phát tác đều phải dựa vào thuốc an thần mới có tác dụng, việc này đối với cha mẹ mà nói, nên có bộ dáng tâm tình gì nữa .

Tử Lam ôm Hi Hi, thật lâu không có buông ra.

Mãi cho đến Hi Hi hoàn toàn ngủ thiếp đi, Tử Lam mới bắt đầu xử lý miệng vết thương của cô.

Mặc Thiếu Thiên ở bên cạnh nhìn, trong lòng như là bị một vết thương lớn đè nặng, hận là hiện tại máy bay không thể trực tiếp tới nơi.

Một lúc sau, mỗi người cũng bị mất ngủ, hình như chuyện của Hi Hi vừa rồi, lại cho bọn họ một cái cảnh báo.

Ai cũng không biết bé trứng độc gì , hơn nữa, xem tình huống, mỗi 1 lần phát tác, tuy rằng thời gian phát tác khoảng cách khá dài, nhưng là tình huống rất nghiêm trọng .

Tử Lam lại một đêm chưa chợp mắt, một tác cũng không rời coi chừng Hi Hi.

Mà Hi Hi đến nửa đêm, tình huống dần dần ổn định lại , sắc mặt cũng chậm chậm khôi phục , nhưng Tử Lam vẫn là một tác cũng không rời, sợ Hi Hi lại xảy ra chuyện .

Lại bảy, tám tiếng trôi qua, Mặc Thiếu Thiên nhìn không ổn , đi qua nhìn cô, “Đi nghỉ ngơi một chút, nơi này có anh!”

“Không, vẫn là em coi chừng con!” Tử Lam nói.

Sợ nhất khi ngủ, Hi Hi lại phát tác.

“Chỉ còn mấy tiếng nữa mới có thể đến, em căn bản là chống đỡ không nổi, chẳng lẽ khi em đến nơi, ngã quỵ thì làm sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

“Em yên tâm, anh sẽ không ngủ, cứ như vậy nhìn con, được không?” Mặc Thiếu Thiên vừa dấm vừa xoa hỏi.

Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, cảm thấy anh nói cũng có đạo lý, chỉ là Tử Lam cũng cố chấp như trước, “Em ở chỗ này, được không?”

Mặc Thiếu Thiên biết, đây là Tử Lam đã nhượng bộ!

Gật gật đầu, “Ừm, em ngủ một lát, chúng ta thay phiên nhau!”

“Ừm!”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Tử Lam thể này mới gật gật đầu.

Cô vốn chỉ là muốn ngủ lát , không nghĩ tới khi tỉnh lại, bên ngoài đã là ban ngày .

Nhìn đồng hồ đeo tay 1 cái, mới biết được cô ngủ mười giờ.

Nhìn đến ánh mắt, Mặc Thiếu Thiên đang nói chuyện cùng Hi Hi.

Tử Lam lập tức thanh tỉnh lại, đi tới , “Bảo bối, con sao rồi ! ?”

“Con không sao , mẹ!” Hi Hi cười nói, nghĩ đến lại là ngày hôm qua phát tác, mới có thể làm cho mẹ lo lắng như vậy.

Nghe Hi Hi nói, Tử Lam thể này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, gật gật đầu.

Lúc này, bụng Tử Lam phát ra một tiếng âm thanh, Mặc Thiếu Thiên cười, nhìn cô, “Đói bụng ?”

Tử Lam nhẹ nhẹ gật gật đầu.

Mặc Thiếu Thiên cười cười, không nói cái gì nữa, đứng dậy đi lấy bữa sáng cho Tử Lam.

1 phút sau, Mặc Thiếu Thiên bưng ra một phần bữa sáng.

“Trước tùy tiện ăn 1 chút, đồ ăn không tốt lắm , chờ đến nơi lại ăn thêm một chút !” Mặc Thiếu Thiên nói.

Cho dù tình huống như vậy , cũng không muốn Tử Lam ủy khuất.

Nhưng là không có biện pháp, đang chuẩn bị quên chuẩn bị đồ ăn.

Tử Lam nhìn này bữa sáng, tuy rằng miệng nói vậy, nhưng là vẫn có thể ăn , “Đã tốt lắm rồi !”

Nói xong, Tử Lam liền ăn.

Hi Hi ở một bên nhìn, “A,a , thì ra mẹ cũng có thể ăn bánh mì !”

“Đây chỉ là tạm thời , chờ con tốt lên,mẹ tuyệt đối sẽ không ăn cái này!” Tử Lam lập tức mở miệng nói.

Hi hi, “.”

Được rồi, coi như bé chưa nói.

Lúc này, Tử Lam cười cười, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Còn bao lâu mới có thể đến nơi?”

“Hắn là hai tiếng nữa đi!”

Còn có hai giờ, nghe vậy, tâm tình Tử Lam vẫn là có một chút kích động .

Chỉ cần đến nơi, chuyện của Hi Hi sẽ được giải quyết, sẽ không có việc gì !

Nghĩ đến đây, trong lòng Tử Lam nói không nên lời kích động.

Vì thế, trong hai giờ , vài người ở cabin thảo luận nói giỡn cười, giảm bớt không khí.

Hai giờ sau, máy bay đúng giờ đáp xuống, bởi vì Bạch Dạ ở Chicago , có nhà ở riêng, cũng có sân bay để máy bay tư nhân đáp xuống, vì thế, ở hai giờ 15 phút sau, máy bay đúng giờ đáp xuống sân bay tư nhân.

Lúc đáp xuống, Tử Lam mới bình tĩnh , Bạch Dạ này, tuyệt đối không chỉ là một quái tài đơn giản như vậy!

Có nơi ở thuộc về mình, hơn nữa, làm như vậy, xa hoa như vậy thoát nhìn sẽ không bình thường!

Bạch Dạ đã sớm đợi, nhìn thấy máy bay đáp xuống, lúc này anh nhíu mày.

Rốt cuộc là người nào, lại còn thuê máy bay tới!

Tuy rằng biết thân phận Hoa Hồng, nhưng là bạn bè của Hoa Hồng.

Chẳng lẽ là người của Hợp Tung?

Nếu như là người của Hợp Tung, còn có vừa nói!

Bọn họ theo trên phi cơ xuống dưới, mà Bạch Dạ ngay tại trong biệt thự chính, cũng không đi ra ngoài nghênh đón, với anh mà nói, vốn chính là không chào đón!

Khi nhìn thấy Bạch Dạ, không biết nên dùng cái gì đến hình dung!

Nếu Vân Dục là tiêu sái phiêu dật, mà Bạch Dạ còn lại là không dính một hạt bụi nào.

Anh ta rất giống là nam diễn viên phim truyền hình cổ đại, không dính 1 hạt bụi, khí chất phi phàm.

Máu chốt là, anh ta để dài tóc, càng làm cho khí chất anh ta tăng thêm vài phần tiên khí.

Hoa Hồng trên phi cơ xuống dưới, không thấy Bạch Dạ, âm thầm mắng vài câu.

Lúc này, Tạp Ni mở miệng, “Như thế nào cũng không tiếp đón một chút!”

Hoa Hồng quay đầu, “Anh ta hiện tại đều hận không thể giết tôi, làm sao có thể đi ra tiếp đón!?”

“Ra thế!”

Hoa Hồng, “.”

Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ, đem Hi Hi đặt ở xe lăn, “Làm sao bây giờ?”

“Theo tôi đi!” Hoa Hồng nói, tư thế kia, giống như đối nơi này rất quen thuộc.

Bất quá, đó là bình thường, bởi vì Hoa Hồng từng ở trong này ở qua một năm, lúc Bạch Dạ đi rồi, cô lại không đi!

Nhìn Hoa Hồng như vậy, chuyện bây giờ đã vậy, không có biện pháp, chỉ có thể đi theo cô.

Đi một đoạn đường rất dài, Hoa Hồng tức giận chỉ mắng, “Bạch Dạ, chính cả lão nương, như thế này cho anh ta đẹp mặt!”

Mặc dù lấm bầm như vậy, nhưng là vẫn đến biệt thự riêng của Bạch Dạ.

Căn biệt thự này vẻ ngoài có điểm kỳ quái, không giống như là biệt thự bình thường, giống như kết hợp phong cách Trung Mỹ hai nước, sân có điểm thiên kiểu Trung Quốc, nhưng là phòng ở, cũng rất Mỹ quốc hóa, hiện đại hoá.

Chỉ là hai loại kết hợp đến một khối, làm cho người ta một loại không thể hình dung được.

Luôn là, rất tốt.

Lúc này, Hoa Hồng đi tới, cửa liền tự động mở, Hoa Hồng trực tiếp đi vào đi.

Tạp Ni cùng Lý Thuận đi theo phía sau, nhìn nơi này, không khỏi mở miệng, “Nơi này lớn như vậy? Chỉ có một người Bạch Dạ sao?”

“Còn có một ít người hầu!”

“Người hầu ở nơi nào, như thế nào một người đều không có nhìn thấy?”

Hoa Hồng vươn tay chỉ chỉ, “Bên trong!”

Đây là quy củ, người hầu không thể ở cửa coi chừng.

Quy định kỳ quái, Tạp Ni cùng Lý Thuận cũng đều không có nói cái gì nữa, đi theo Hoa Hồng đi vào

Kỳ quái là, hiện đại hoá vẻ ngoài thiết kế biệt thự, bên trong lại thiên kiểu Trung Quốc.

Hoa Hồng đi vào, người hầu hình như là biết Hoa Hồng, trực tiếp chào hỏi, “Hoa Hồng tiểu thư!”

Hoa Hồng nhìn chung quanh bốn phía, không thấy được Bạch Dạ, không khỏi nhíu mày, “Bạch Dạ đâu?”

“Ở trong phòng!”

Phòng!

Bây giờ còn ở phòng!

Hoa Hồng trực tiếp ngồi ở phòng khách, nhắc chân bắt chéo, “Gọi anh ta ra đây! ! !”

502. Chương 505

Hoa Hồng trực tiếp ngồi ở chủ vị trong phòng khách, bắt chéo chân, “Gọi anh ta ra đây cho tôi! ! !”

Người giúp việc nhìn Hoa Hồng, do dự một chút, vẫn đi vào phòng gọi Bạch Dạ.

Hi Hi ngồi trên xe lăn, nhìn thiết kế bốn phía, chỉ nhàn nhạt cho hai chữ, “Xa xỉ!”

Nghe được câu đánh giá này của Hi Hi, Hoa Hồng cười một tiếng, “Cậu sẽ biết, cái gì gọi là xa xỉ hơn!”

Lâm Tử Lam giữ yên lặng, cũng không kinh ngạc nói, hiện tại nôn nóng muốn săn sóc Hi Hi đang bị bệnh, Mặc Thiếu Thiên cùng Tạt Ni, thường thấy thiết kế của Mafia, đối với nơi này cũng không kinh ngạc.

Hoa Hồng nhìn bọn họ, “Tùy tiện ngồi!” Thế kia, nghiêm nhiên là tư thái một nữ chủ nhân.

Vì vậy, bọn họ cũng không ngại, tùy ý ngồi.

Đợi sau vài phút, Bạch Dạ mới từ bên trong ra ngoài.

Vừa thấy được Bạch Dạ, Hoa Hồng lập tức nhào tới, “Thân ái, đã lâu không gặp.”

Bạch Dạ vốn vẫn đang nổi nóng, Hoa Hồng bỏ nhào về phía trước như vậy, lập tức nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Đứng ở nơi đó, Hoa Hồng đùa giỡn một hồi, “Lâu như vậy không thấy anh, anh vẫn đẹp.”

“Đừng có nghiêm mặt, anh như vậy tôi sẽ không vui.”

Tay Hoa Hồng, không ngừng ở trên mặt Bạch Dạ, di động qua lại trên ngực, đó ước chừng chiếm đủ tiện nghi rồi!

Hi Hi ngồi trên xe lăn nhìn, một màn này, cũng khiến người quá kinh sợ.

Tinh thần của Bạch Dạ không hề lay chuyển, đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, mà tay Hoa Hồng, còn ở trên người anh sờ sờ nơi đó.

Vẫn là lần thứ nhất nhìn thấy Hoa Hồng như thế. Bộ dạng buông thả, Hi Hi không nhịn được nuốt ngụm nước miếng.

Ước chừng bị Hoa Hồng đùa giỡn tới không có thể đùa giỡn nữa, Bạch Dạ mới mở miệng, “Đủ rồi!”

“Lâu như vậy không thấy, câu nói đầu tiên anh mở miệng lạnh như thế sao! ?” Hoa Hồng không chút nào để ý anh lạnh nhạt, nhứ mày nhìn anh hỏi.

Bạch Dạ cũng nhìn Hoa Hồng, không biết trở lại mấy đời nắm móc, biết Hoa Hồng là loại sinh vật biến thái!

Thấy cô ta sờ đủ loại, hiện tại người trước mắt, anh đã thành thói quen!

Bạch Dạ liếc cô một cái, “Đừng tưởng rằng làm vậy, khoản nợ kia có thể tính hết!”

Nghe thế, Hoa Hồng cũng biết Bạch Dạ còn đang tức giận, nhìn anh cười một tiếng, lập tức buông anh ra.

“Điều này cũng không thể trách tôi, nếu như không phải anh cố ý trốn tôi... sao tôi lại dùng biện pháp như thế để ép anh!” Hoa Hồng cười nói.

Nếu như không phải muốn cầu cạnh anh, hiện tại Hoa Hồng tuyệt đối hận không thể đánh anh, hung hăng ngược đãi anh!

Bạch Dạ nhìn Hoa Hồng, nếu như vì ép anh hiện thân, cũng quá độc ác đi!

Nhìn ánh mắt của Bạch Dạ, Hoa Hồng thản nhiên cười.

Hi Hi ở chỗ không xa, nhìn bọn họ, cũng biết Bạch Dạ nhất định là vì chuyện kia mà tức giận.

Suy nghĩ một chút, Hi Hi mở miệng, “Chuyện kia là chủ ý của tôi, không có quan hệ với Hoa Hồng!”

Nói đến cái này, mọi người sững sờ.

Ngay cả Bạch Dạ cũng không ngờ mở miệng lại là một đứa bé!

Vào giờ phút này, Hi Hi ngồi trên xe lăn, sắc mặt rất tốt, không nhìn ra có bệnh gì, chỉ là những vết thương trên người kia có chút rõ ràng.

Nhìn ánh mắt của Hi Hi, thâm u bộc phát.

Hoa Hồng nghe xong, có nên nói Hi Hi tượng nghĩa không đây!

Cô quay đầu lại, nhìn Hi Hi, “Cơm có thể ăn bữa, lời không thể nói bữa!”

Ngay cả hiện tại Hoa Hồng nói cái này, nhưng Bạch Dạ tin tưởng, chuyện không phải Hoa Hồng làm, cô là một đặc công giết người rất giỏi, có thể nói, là ẩn nấp tốt nhất, không giống một đặc công bình thường, nhưng ở phương diện kỹ thuật máy tính, cô lại không có bản lãnh này!

Bạch Dạ tin tưởng, là Hi Hi làm!

Đó là một loại trực giác rất mãnh liệt!

Mà Hi Hi ngồi trên xe lăn, nhìn ánh mắt của Bạch Dạ, không sợ hãi chút nào, rất thản nhiên, phần khí thế này, ngay cả người lớn cũng có chút kính nể.

“Là cậu?”

“Đúng, là chủ ý của tôi, rất xin lỗi, nếu như không phải có chuyện gấp gáp, cũng sẽ không làm như thế!” Hi Hi mở miệng, giọng nói, hết sức thản nhiên, làm cho người khác cảm thấy Hi Hi rất thẳng thắn!

Bạch Dạ không mở miệng, chỉ nhìn Hi Hi, Hoa Hồng chỉ sợ Bạch Dạ sẽ đem tức giận đổ lên đầu Hi Hi, vội vàng mở miệng, “Tôi giới thiệu với anh một chút đồng bọn của tôi. . . .” Nói xong, Hoa Hồng nhìn mấy vị trong phòng khách.

Lúc này Bạch Dạ mới chú ý tới, không phải một người!

Mà là một đám người!

Hơn nữa, lúc Bạch Dạ thấy Mặc Thiếu Thiên, chân mày cau lại.

“Mặc Thiếu Thiên! ?” Hầu như, lời nói, bật thốt lên.

Hoa Hồng vừa định giới thiệu, nghe được lời Bạch Dạ nói, Hoa Hồng cau mày, “Anh biết! ?”

Bạch Dạ đứng ở nơi đó, nhìn Mặc Thiếu Thiên, thật lâu không nói gì.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn anh, bọn họ biết nhau sao?

Người giống như Bạch Dạ vậy, nếu như gặp qua, anh nhất định nhớ, nhưng, anh chưa từng thấy qua!

Hai người nhìn thẳng lẫn nhau, Hoa Hồng nhìn, sau đó vươn tay lắc lư Bạch Dạ một cái, “Đang nhìn cái gì!”

Lúc này Bạch Dạ mới phục hồi tinh thần lại, nhìn bọn họ, lúc này mới lên tiếng, “Người trong nghề, có mấy ai không biết Mặc Thiếu Thiên?”

Nói xong, anh trực tiếp đi về phía chủ vị, làm chuyện này, tư thái chủ nhân, hết sức rõ ràng.

Nghe được lời Bạch Dạ nói, Hoa Hồng cũng không suy nghĩ nhiều nữa, chỉ là, Mặc Thiếu Thiên cũng không cảm thấy như vậy, mới vừa rồi ánh mắt Bạch Dạ nhìn mình, rất không thích hợp.

Tuyệt đối không chỉ đơn giản như anh ta nói!

Chỉ là, anh ta nói như vậy, Mặc Thiếu Thiên cũng không có hỏi tới, việc cấp bách bây giờ, vẫn là xem bệnh cho Hi Hi!

Hoa Hồng lập tức đến gần, “Đây là anh em tôi, Tạp Ni, Lý Thuận, đây là vợ của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam, đây là con của họ, Hi Hi!”

Hoa Hồng giới thiệu đơn giản một lần.

Hi Hi.

Cảm giác cho Bạch Dạ, rất mãnh liệt!

Người tới nơi này, không có ai là kẻ đầu đường xó chợ.

Ánh mắt nhìn Lâm Tử Lam, ánh mắt Bạch Dạ thoáng qua một tia khác thường, nhưng chỉ trong nháy mắt, rất nhanh đã bình thường trở lại.

Nhưng mặc dù chỉ trong nháy mắt, Mặc Thiếu Thiên vẫn bắt được Bạch Dạ đối với Lâm Tử Lam không bình thường.

Ánh mắt ấy.

Rất kỳ quái!

“Hoa Hồng, cô nói với tôi, là giúp bạn của cô xem bệnh, hiện tại nhiều người đến như vậy là có ý gì?” Bạch Dạ hỏi.

“Xem bệnh là Hi Hi, nhưng cậu ta là tâm can của chúng ta, người nơi này, đều không yên tâm nên đi theo!”

“Nhiều người đến như vậy, miếu nhỏ của tôi có thể ở không sao!” Nói xong, Bạch Dạ bưng ly trà trên bàn trà lên từ từ thưởng thức, ưu nhã uống.

Hiện tại, Bạch Dạ hoàn toàn là ra oai phủ đầu bọn họ!

Lâm Tử Lam nghe, suy đoán Bạch Dạ nhất định bởi vì chuyện bức ảnh mà tức giận, Lâm Tử Lam mở miệng, “Chỉ cần anh có thể cứu Hi Hi, chúng tôi có thể đi chỗ khác ở, nhưng, chỉ cần có thể để cho tôi ngày ngày nhìn thấy bé là được!” Lâm Tử Lam nói.

Bạch Dạ nghe xong, không mở miệng.

Hoa Hồng ở một bên nhìn, nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Bạch Dạ, có thể nhịn nhất thời, nhưng cô tùy thời không kềm được cảm xúc như vậy, không chừng lúc nào sẽ bộc phát!

“Không được sao?” Hoa Hồng cười lạnh mở miệng, “Cần tôi giúp đỡ tìm chỗ không?”

Bạch Dạ, “.”

Hoa Hồng nhìn Bạch Dạ, “Không phải là làm hai tấm hình thôi sao? Thật đúng là không ai bì nổi hử? Tôi cho anh biết nhé Bạch Dạ, chớ ép làm tôi nóng! !”

Hoa Hồng nhìn Bạch Dạ mở miệng.

Bạch Dạ, “.”

Rõ ràng có việc cầu người, lại hùng hồn như thế!

Hoa Hồng mở miệng, “Ai cũng không cho phép đi, phải ở nơi này, không có chỗ, tôi tới tìm!”

Giọng nói kia, hết sức khí phách.

Hi Hi nhìn, chỉ cảm thấy, người có thể hiểu thấu Hoa Hồng đúng thật là ít lại càng ít.

Bạch Dạ ngồi ở chỗ đó, cũng không nói gì.

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Bạch Dạ, “Thế nào? Không nói?”

“Hiện tại tôi rất rõ ràng, rất rõ ràng nói cho anh biết, nếu như anh dám uy hiếp tôi không chịu xem bệnh, không sao, chúng tôi sẽ ở lại đây không đi, lúc nào anh trị xong, chúng tôi sẽ rời đi!”

Bạch Dạ, “.”

Hoa Hồng là ác ma!

Là cơn ác mộng!

Là cơn ác mộng của Bạch Dạ!

Phải biết, Bạch Dạ lo lắng nhất chính là Hoa Hồng chơi xấu ở chỗ này không rời đi!

Từng ở nơi này một năm, cũng đã để cho anh không chịu nổi, bây giờ còn dẫn một đám người tới chỗ này ở.

Chỉ là vì mặt mũi, Bạch Dạ vẫn phải làm.

Để ly trà lên bàn, anh từ từ mở miệng, “Cô đã không xem mình là người ngoài, tôi nhiều lời cũng vô ích, tùy ý!” Nói xong, Bạch Dạ đứng dậy xoay người đi.

Mấy người đứng ở nơi đó, hai mặt nhìn nhau.

Xem ra trong truyền thuyết không sai, Bạch Dạ đích thực là một người tính cách quái dị, cần bản đoán không ra anh đang nghĩ cái gì!

Hoa Hồng không thèm để ý chút nào, “Không có việc gì, dù sao Hi Hi đã đến nơi này, không sợ, nếu anh ta nói như vậy, chúng ta liền tùy ý!”

Trước mắt, bọn họ cũng chỉ có thể nghe lời Hoa Hồng nói.

Huống chi, Lâm Tử Lam không cảm thấy Bạch Dạ là một người thấy chết mà không cứu!

Vì vậy, nghe lời Hoa Hồng nói, dưới sự hướng dẫn của Hoa Hồng, tự mình phân phối gian phòng cho bọn họ.

Không thể không nói, thật sự gọi là xa xỉ phô trương.

Mỗi gian phòng đều lấp ráp hết sức tinh xảo, Lâm Tử Lam nhìn cũng không nhịn được muốn lên tiếng, rốt cuộc còn xa xỉ hơn cả Mặc Thiếu Thiên!

Mặc Thiếu Thiên xem thường, trong lòng đã quan sát, trở về cũng xây một biệt thự sang trọng, tuyệt đối phải so với nơi này tốt hơn vạn lần!

Đồng chí Mặc Thiếu Thiên nghĩ tốt điểm này, tâm tình trẻ tuổi, đến bây giờ lòng vui chơi vẫn không giảm!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, trực tiếp vươn tay ôm lấy cô, “Trở về chúng ta cũng xây một cái biệt thự như vậy đi!”

Nghe được lời Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang chỗ khác kinh ngạc mà nhìn anh, một lúc sau mở miệng, “Em sợ có cơn ác mộng!”

“Sẽ không!” Mặc Thiếu Thiên cười nói, anh hầu bên cạnh em, làm sao có cơn ác mộng!

“Thôi, chuyện em lười nhất chính là đi bộ, nên một chỗ lớn như vậy, mỗi ngày đi bộ đều là vấn đề!”

“Tùy thời có thể chuẩn bị xe cho em!”

“Mặc tiên sinh, có tiền đúng không?” Lâm Tử Lam nhìn anh mở miệng hỏi.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu một cái, “Ừ, có!”

“Vậy không bằng đem cho em, em giúp anh tích lũy điểm!”

Lâm Tử Lam mở miệng cười, đi tới chỗ Bạch Dạ, thì có một loại cảm giác an toàn không giải thích được.

“Anh là của em, tiền của anh đương nhiên cũng là của em!” Mặc Thiếu Thiên cười nói.

Nghe lời Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam cười một tiếng, “Quá xa xỉ, còn không bằng lấy ra làm một chút chuyện có ý nghĩa!”

“Chẳng hạn như?”

“Sự nghiệp từ thiện, như vậy còn có thể tích đức!”

“Hàng năm anh cũng quyên mười triệu cho sự nghiệp từ thiện!”

“Người kia là đang làm dáng, để cho quần chúng nhìn, chiếm được danh dự tốt cho công ty!”

“Đây chỉ là thủ đoạn, mặc dù làm dáng, nhưng tiền đúng là thật sự!”

503. Chương 506: Mặc Thiếu Thiên Cùng Bạch Dạ.

“Anh chỉ làm hình thức , để cho người khác nhìn, công ty được danh tiếng tốt!”

“Đây chỉ là thủ đoạn, mặc dù là làm hình thức, nhưng đúng là đã bỏ tiền ra thật!”

Lâm Tử Lam, “.”

Được rồi, Mặc Thiếu Thiên ý nói như thế nào, chỉ là Mặc Thiếu Thiên nói cũng không sai, tuy chỉ là làm hình thức, nhưng cũng thật sự bỏ tiền.

Lâm Tử Lam cười, “Ừ, có thể nghĩ đến anh sau nhiều lần gặp dữ hóa lành, đều là do anh tích đức!”

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên liếc Lâm Tử Lam một cái, Lâm Tử Lam cười cười.

Lúc này, Hi Hi ở một bên, nhìn dáng vẻ cha với mẹ, khóe miệng không nhịn được nở nụ cười.

Cuối cùng, hiện tại mẹ không còn bị nguy hiểm, cuối cùng cha cùng mẹ có thể ở cùng một chỗ thật tốt!

Ngay lúc này, Hoa Hồng gõ cửa.

Lâm Tử Lam mở miệng, “Mời vào!”

Vì vậy, Hoa Hồng trực tiếp đẩy cửa tiến vào. “Đi thôi, tôi đưa hai người đi dạo, sau đó ăn cơm!” Hoa Hồng nói, nghiêm nhiên tự mình trở thành nữ chủ nhân.

Lâm Tử Lam gật đầu một cái, “Tốt!”

Vì vậy, Hoa Hồng chủ động đi tới, đẩy Hi Hi đi ra ngoài.

“Phía sau chính là khu vực riêng của Bạch Dạ, bên trong thiết bị y tế đầy đủ làm cho người ta sợ, chỉ là, đó là cấm địa của anh ta, cũng không cho người khác đi vào!” Hoa Hồng giới thiệu.

Lâm Tử Lam nhìn căn phòng kia, rất lớn, nghĩ đến bên trong có đầy đủ thiết bị y tế, trong lòng Lâm Tử Lam an tâm hơn.

“Đi thôi, chúng ta đi ăn gì đi!” Hoa Hồng nói, vì vậy, dẫn Lâm Tử Lam đến phòng ăn.

Ở chỗ này, mỗi khu đều độc lập, nhưng từng khu, cũng giống nhau, xem ra, thật là xa hoa.

Chỉ là, sau khi đến phòng ăn, mới hiểu được cái gì gọi là xa hoa!

Cái bàn ước chừng dài ba mét, hai hàng ghế để ngay ngắn, lúc này, người giúp việc cùng nhau mang thức ăn lên.

Hoa Hồng dẫn đầu tìm một chỗ ngồi xuống, sau đó nhìn mọi người, “Ngồi đi!”

Nhìn bữa cơm này, làm Hi Hi có một cảm giác giống đang ở trong hoàng cung!

Ăn cơm cũng quá phô trương!

Hi Hi tự nhận cha của mình đã vậy, nhưng Bạch Dạ còn hơn nữa, ăn cơm đều như vậy!

“Không biết, còn tưởng rằng mình đi lạc vào hoàng cung!” Lý Thuận nhìn xung quanh nói.

Lúc này, Hoa Hồng đã ngồi xuống, dáng vẻ quen thuộc giống như đang ở trong nhà của mình.

Tạp Nị cũng mở miệng, “Đến đây, hưởng thụ bữa trưa cung đình một tý!” Nói xong cũng ngồi xuống.

Họ đều là người bận rộn, mặc dù có tiền, cũng không có hưởng thụ những thứ này, cuối cùng cũng có cơ hội có thể hưởng thụ.

Mặc Thiếu Thiên đẩy Hi Hi đi qua, ngồi vào, cũng sắp xếp chỗ ngồi cho Lâm Tử Lam xong, bắt đầu ăn cơm.

Bây giờ đã tới đây, thật tốt là Bạch Dạ đồng ý cứu Hi Hi, đây chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi, quái nhân luôn có ý nghĩ của mình, họ cũng không miễn cưỡng, ăn bữa tiệc này trước rồi nói.

Vì vậy, người giúp việc hầu hạ ở một bên, họ ăn cũng rất sung sướng.

Hoa Hồng ăn, rất là ưu nhã, còn không quên mở miệng, “Nơi này đều là đầu bếp nổi danh, mọi người có thể hưởng thụ thật tốt!”

“Không ngờ ở chỗ này, lại có thể được ăn đồ ăn tây ngon như vậy, ừ, thịt bò bít tết không tệ!” Tập ni mở miệng than thở.

“Hết cách rồi, Bạch Dạ quá để ý, tất cả nơi này, đều làm theo tiêu chuẩn cao nhất, mọi người có thể hưởng thụ cho tốt!” Hoa Hồng nói.

Đây cũng là lý do cô ở chỗ này một năm không đi, thứ nhất có thể đùa giỡn Bạch Dạ, thứ hai, nơi này ăn ngon ở tốt, cô không nỡ rời khỏi!

Hi Hi gật đầu, “Ừ, thịt bò bít tết mùi vị thật không tệ!” Hi Hi cũng là một chuyên gia ẩm thực, hơn nữa, chuyên chọn đồ ăn cao cấp.

Nghe Hi Hi ca ngợi, Hoa Hồng cười một tiếng, “Đến bảo bồi cũng ca ngợi như vậy, mọi người nên biết rồi!”

Thật ra thì ai cũng vậy, không cần phải người xã hội thượng lưu, ngon hay không, ăn một lần là có thể nhận ra.

Lâm Tử Lam nhàn nhạt thưởng thức, mùi vị đúng là không tệ, chỉ là hiện tại ăn cái gì mùi vị cũng giống nhau, hiện tại, cô lo lắng khi nào bệnh của Hi Hi phát tác hơn Hi Hi.

Mặc Thiếu Thiên cũng lo lắng giống vậy, hiện tại không lo ăn, đối với anh mà nói, cũng đều không có mùi vị.

Chỉ là, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Một ngày mệt mỏi, hưởng thụ cho tốt một chút, sau đó sẽ cách! ! !”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam gật đầu, hiện tại cũng chỉ có thể như vậy!

Còn Hi Hi, ăn rất vui vẻ, đợi thời gian dài trên máy bay như vậy, cũng không được ăn ngon, hiện tại nhất định phải bù lại!

Đúng lúc mọi người ăn rất ngon, Bạch Dạ xuất hiện.

Nhìn mấy người họ, dáng vẻ rất tùy tiện, không coi mình như người ngoài, bộ dạng kia, khiến Bạch Dạ nhìn thấy tức giận.

“Hoa Hồng, cô thật không nghĩ mình là người ngoài! ?” Bạch Dạ nhìn cô mở miệng.

Thấy Bạch Dạ xuất hiện, Lâm Tử Lam cười, cũng biết anh ta sẽ xuất hiện vào lúc này, “Anh coi tôi như người nhà, tại sao tôi phải coi mình là người ngoài!?”

Bạch Dạ, “.”

Nhìn dáng vẻ Hoa Hồng, Bạch Dạ tức giận không nói gì, đi tới, trực tiếp ngồi ở vị trí chủ nhà, lúc này, người giúp việc thấy, lập tức bưng đồ ăn lên.

Dáng Bạch Dạ ăn, rất tao nhã, mỗi một động tác, mỗi một chi tiết nhỏ, giống như nghệ thuật, giống như làm cố định như vậy, ăn cũng rất nghiêm túc.

Mọi người thấy, không nhịn được châm chọc, ăn cơm như vậy, không mệt sao?

Chỉ là, Bạch Dạ không nhìn họ, tiếp tục ăn, bộ dạng kia, thật giống như một tiên nhân không dính khói bụi trần gi—an.

Cũng chỉ có Hoa Hồng đã quá quen thuộc Bạch Dạ, anh làm gì, xem ra Hoa Hồng ở đây, đã hiểu rõ thói quen của anh.

Sống như vậy không mệt mỏi sao?

Nhưng xem ra đối với Bạch Dạ, đó là có trách nhiệm với bản thân mình, mình nên có trách nhiệm với cuộc sống của mình!

Hi Hi nhìn Bạch Dạ, không nhịn được nghĩ, có phải sạch sẽ hoặc là chứng ép buộc bản thân hay không?

Ăn như vậy cơm, thật mệt chết đi!

Hoa Hồng nhìn Bạch Dạ, “Chuyện anh đồng ý với tôi, thế nào?”

“Ăn không nói, ngủ không nói!” Bạch Dạ nhàn nhạt cho Hoa Hồng sáu chữ!

Hoa Hồng, “. Miệng lưỡi ít lại cho tôi!”

Bạch Dạ tiếp tục không nhìn.

“Bạch Dạ, đừng nói một đằng, làm một nẻo!”

Bạch Dạ tiếp tục ăn, giống như không nghe thấy!

Hoa Hồng tự nhiên nói qua lời của mình, “Khi tôi tới, tôi đã đáp ứng anh!”

Bạch Dạ vẫn không nhìn như cũ.

Cuối cùng Hoa Hồng nổi giận, trực tiếp đứng lên, đập bàn một cái, “Bạch Dạ, anh đừng cho là không nói lời nào sẽ hết chuyện!”

Dùng sức quá mạnh, cảm thấy cái bàn cũng run chuyển.

Bạch Dạ tiếp tục không nhìn, ưu nhã lấy khăn ăn lau miệng, sau đó đứng dậy, tiêu sái rời đi!

Cha mẹ nó.

Hoa Hồng nhìn Bạch Dạ, trước mặt nhiều người như vậy, cố ý làm thế!

“Bạch Dạ, anh không nhường tôi một chút tôi đem bí mật của anh tiết lộ ra ngoài thì sao?” Hoa Hồng hô to một tiếng.

Quả nhiên, chiêu này có tác dụng!

Bước chân của Bạch Dạ, dừng lại ở đó.

Thấy Bạch Dạ dừng lại, khóe miệng Hoa Hồng mới nở nụ cười.

Lúc này, Bạch Dạ xoay người, “Nếu như cô dùng chuyện này uy hiếp tôi, tôi chỉ có thể mời các người rời đi.”

Nói xong, xoay người đi.

Hoa Hồng ngây ngẩn cả người!

Hoàn toàn ngây ngẩn cả người!

Bạch Dạ! ! !

Bản cô nương không để cho anh yên! ! !

Nhìn dáng vẻ của Bạch Dạ, Hoa Hồng đem nĩa cùng dao trong tay nhét vào mâm, phát ra tiếng vang lạch cạch, “Mọi người ăn trước, tôi đi ra ngoài một tý!”

Nói xong, Hoa Hồng đi theo.

Nhìn bóng lưng họ, Hi Hi cảm thấy, có một cuộc Huyết Chiến muốn bộc phát!

Chỉ là, từ đầu đến giờ việc không liên quan đến mình, bé tiếp tục ăn thịt bò bít tết.

Nhìn dáng vẻ Hi Hi bình tĩnh như thế, người trong bàn không ai đi lên ngăn, coi như chuyện không liên quan đến mình tiếp tục ăn.

Đây là một đám người nào a a a a!

^^^^

Lúc tối, Lâm Tử Lam đứng trước cửa sổ, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tròn mắt, rất lo lắng.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi tới, thấy bóng lưng Lâm Tử Lam, đi tới, đặt tay lên vai của cô, “Đang lo lắng cho bảo bối?”

Nghe được lời nói của Mặc Thiếu Thiên, lúc này Lâm Tử Lam xoay đầu lại, nhìn vào mắt Mặc Thiếu Thiên, gật đầu, “Ừm!”

“Anh nói, nếu như Bạch Dạ thật sự tức giận, giận dữ không gặp Hi Hi thì làm thế nào?” Lâm Tử Lam hỏi.

Hôm nay đã tới đây, nhưng Bạch Dạ không có bất kỳ hành động nào.

Chuyện lúc trước đồng ý giúp Hi Hi, anh ta không nhắc lại nữa, Hoa Hồng đi tìm Bạch Dạ, đến bây giờ cũng không có tin tức.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, đặt tay trên vai cô, thêm dùng sức, “Em yên tâm, nếu Bạch Dạ để cho chúng ta ở chỗ này, nhất định sẽ giúp Hi Hi chữa trị, hơn nữa, còn có Hoa Hồng!”

“Nhưng.”

“Nếu như anh ta không chịu giữ lời, vậy thì anh dọa giết anh ta, ép anh ta cứu Hi Hi!” Mặc Thiếu Thiên từng chữ một nói.

Nói đến điều này, Lâm Tử Lam nắm lấy tay Mặc Thiếu Thiên, “Em không có ý này!”

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam khẩn trương, Mặc Thiếu Thiên cười, “Anh hiểu rõ em không có ý này, anh cũng vậy, chỉ là, nếu quả thật chuyện quá gấp, anh thật sự sẽ làm như vậy!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, nói gần từng chữ, vô cùng nghiêm túc.

“Em tin tưởng, Bạch Dạ nhất định sẽ cứu Hi Hi, chỉ là.” Lâm Tử Lam rất lo lắng Hi Hi phát bệnh, lo lắng hơn là, không chữa trị khỏi cho Hi Hi!

“Không có chỉ là, Bạch Dạ nổi danh cực kỳ, chúng ta cho anh ta hai ngày, nhưng mà từ giờ tới lúc Hi Hi tái phát, anh nhất định sẽ canh chừng Hi Hi!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hết sức chắc chắn nói.

Cuối cùng, Lâm Tử Lam gật đầu, “Ừm!”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, không nhịn được mở miệng, “Lâm Tử Lam, em có hối hận vì đã gặp anh không?”

Đây là lần đầu tiên Mặc Thiếu Thiên hỏi câu hỏi như vậy.

Thật ra, anh đã muốn hỏi từ rất lâu.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói điều này, Lâm Tử Lam nhìn anh, chau mày, “Tại sao lại hỏi như thế?”

“Sau khi gặp anh, làm em liên tục gặp tai nạn, em có hối hận không?” Nhìn vào mắt Lâm Tử Lam, thâm u, chờ đợi.

Lâm Tử Lam cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, con người như mực tràn đầy chờ mong, sáng lên.

Cuối cùng, Lâm Tử Lam lắc đầu, “Không hối hận, cho tới bây giờ cũng chưa từng hối hận!”

“Mặc dù, xảy ra quá nhiều chuyện, nhưng, đối với tình cảm giữa chúng ta, em chưa từng hoài nghi, cũng không hối hận vì đã gặp anh, nếu như có thể chọn lại lần nữa, em cũng sẽ chọn gặp anh, phải gặp anh!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, nói hết sức tình cảm.

Nghe Lâm Tử Lam nói, trong lòng Mặc Thiếu Thiên, không nói ra được kích động.

Một giây kế tiếp, anh hôn lên môi Lâm Tử Lam, tất cả lời nói, không cần nói.

Lâm Tử Lam cũng không có kháng cự, ngược lại hưởng ứng nụ hôn này, tình cảm của hai người, đã sớm không cần hoài nghi, hai người họ yêu nhau, đã trải qua chuyện sâu đậm, không cần phải hỏi.

Ban đêm.

Lâm Tử Lam đang chăm sóc Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên đi ra ngoài.

Mà Bạch Dạ, đứng ở trong sân, thân thể thẳng tắp, đôi tay chấp lại phía sau, ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên trời, rất hài hòa.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở sau lưng anh, chau mày, “Bạch Dạ!” Mặc Thiếu thiên mở miệng.

“Hôm nay trăng sáng, rất mê người!” Bạch Dạ mở miệng.

Trăng sáng như thế nào, Mặc Thiếu Thiên không quan tâm, Mặc Thiếu Thiên quan tâm chính là người trước mặt, Bạch Dạ!

Anh ta tuyệt đối không đơn giản!

Hơn nữa, càng thêm vẻ bí ẩn!

“Không cần thừa nước đục thả câu, có lời gì, cứ nói thẳng!” Mặc Thiếu Thiên nhìn anh mở miệng nói.

Lúc này, Bạch Dạ mới quên cả thưởng thức trăng sáng, từ từ quay đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên.

“Anh không cảm thấy, trăng sáng hôm nay rất quen thuộc sao?” Bạch Dạ nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên chau mày, câu nói này của Bạch Dạ có hàm ý khác, anh nghe ra, chỉ là, nghe không hiểu.

“Rốt cuộc anh muốn nói cái gì! ?”

Nói đến điều này, Bạch Dạ nhếch miệng lên cười, “Mặc Thiếu Thiên, anh thật không nhớ tôi sao?”

Chẳng lẽ, hai người họ biết nhau?

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, “Rốt cuộc anh là ai?”

“Mười hai năm trước, trong trận đấu chung kết quyền anh ở Mỹ, anh không nhớ đã xảy ra chuyện gì sao? !” Bạch Dạ nhìn anh chậm rãi mở miệng.

Nói đến điều này, trong lòng Mặc Thiếu Thiên cả kinh, mười hai năm trước, trong trận đấu chung kết quyền anh ở Mỹ, xác thực đã xảy ra một trận bạo động, anh cũng nhờ vào trận bạo động lần đó mới chạy trốn ra ngoài!

“Rốt cuộc anh là ai! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn anh ta hỏi, anh biết, nhất định Bạch Dạ biết anh.

Ánh mắt của anh ta, giọng nói, cũng đã nói cho anh đáp án.

Bạch Dạ chỉ cười, “Là tôi thay đổi quá nhiều, hay là trí nhớ của anh không tốt? Không ngờ, nhanh như vậy đã quên mất!”

Nói đến điều này, Mặc Thiếu Thiên cẩn thận nhìn anh ta, chẳng qua là cảm thấy có chút quen mắt, nhưng không nghĩ ra!

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên không nhớ nổi, lúc này Bạch Dạ mới cười một tiếng, mở miệng, “Xem ra, thật sự anh không nhớ rõ!”

“Tôi chính là phần thưởng của trận đấu chung kết quyền anh!” Bạch Dạ nhìn anh một chữ một nói.

Nói đến điều này, Mặc Thiếu Thiên bình tĩnh hiểu ra, anh nhớ trong trận đấu chung kết quyền anh, có một phần thưởng, chính là một người sống sờ sờ, nhưng anh nhớ, lúc ấy là một cô gái.

Nhưng Bạch Dạ nói anh ta mới là phần thưởng.

Vậy. ? ? ?

“Nếu như mà tôi nhớ không lầm, phần thưởng đó, là một cô gái nhỏ!”

“Không phải cô gái, thật ra chính là cậu bé, chỉ là, bị người ta ngộ nhận là một cô gái mà thôi!” Bạch Dạ không ngần ngại, mở miệng nói.

Nói đến điều này, Mặc Thiếu Thiên kinh ngạc, bởi vì cuối cùng người thắng cuộc là anh!

Phần thưởng này thuộc về anh, sau khi anh nhận lấy phần thưởng, đã tạo ra một cuộc bạo động, trong cuộc bạo động đó, anh đã nhân cơ hội chạy trốn.

Sau này, anh mới nhớ tới cô bé đó, chỉ là lúc anh nhớ tới đã muộn, căn bản không tìm được người!

504. Chương 507: Không Phải Bệnh, Cũng Không Phải Trúng Độc.

Phần thưởng này thuộc về anh, sau khi anh nhận lấy phần thưởng, liền chế tạo một cuộc bạo động, trong bạo động đó, anh nhân cơ hội chạy trốn.

Sau đó, anh mới nhớ tới cô bé này, chỉ là chờ lúc anh nhớ tới đã quá chậm, căn bản không tìm được người!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên kinh ngạc nhìn Bạch Dạ, “Cậu chính là. Đứa bé đó?”

“Không sai!” Bạch Dạ lưu loát thừa nhận.

Mặc Thiếu Thiên nhìn anh, có chút không thể tin được, không ngờ anh chính là người mười mấy năm trước!

Anh nhớ lúc ấy đứa bé đó thoát nhìn rất nhu nhược, cho nên dĩ nhiên là liên tưởng anh cùng cô gái, không thể nghĩ đến là nam!

Hơn nữa còn trở thành quái tài nổi tiếng trên đời!

Mặc Thiếu Thiên có điểm sửng sốt, “Không ngờ vài chục năm không thấy, cậu cùng ban đầu, không giống nhau!”

“Cậu cùng năm đó, ngược lại không khác nhau gì cả!” Bạch Dạ nói.

Mặc Thiếu Thiên có thể nghe ra lời nói của Bạch Dạ, ngay sau đó bổ sung thêm một câu, “Ừ, anh tuân tiêu sái giống năm đó.”

Bạch Dạ, “.”

“Vài chục năm không thấy, cậu so với năm đó lại càng không khiêm tốn!” Bạch Dạ nói.

“Không có gì khiêm tốn được, cuộc sống chính là như thế!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Huống chi, anh không nghĩ biểu hiện trước mặt người khác kém một bậc!

Bạch Dạ nhìn anh, khóe miệng tràn ra một nụ cười.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn anh, “Bạch Dạ, chẳng lẽ cậu vì vậy, cho nên mới không cứu Hi Hi?” Mặc Thiếu Thiên nhìn anh hỏi.

Bạch Dạ vừa cười lạnh một cái, nhưng lại không nói gì.

Mặc Thiếu Thiên mới muốn hỏi đến cùng, lúc này, Hoa Hồng vừa cười vừa đi ra, “Không ngờ hai người các anh vẫn còn có duyên kiếp trước kiếp này a!”

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Bạch Dạ, “.”

“Đã sớm thấy các người không được bình thường, không ngờ các người thật có cái gì không đúng!” Hoa Hồng giễu cợt nói, năng lực quan sát của cô, cũng không tệ lắm.

Chỉ là ánh mắt của Bạch Dạ, cô đã cảm thấy có cái gì không đúng.

Không ngờ, giữa bọn họ thật sự có mờ ám!

Bạch Dạ nhìn Hoa Hồng, lạnh giọng mở miệng, “Chuyện này không liên quan tới cô!”

“Ta cũng vậy không lạ gì liên quan ta tình, nhưng chuyện anh đồng ý với tôi, phải làm được, nếu không tin tưởng tôi, tuyệt đối sẽ gây náo loạn!” Hoa Hồng nhìn Bạch Dạ một chữ một chữ uy hiếp nói.

Bạch Dạ, “.”

Mặc Thiếu Thiên ở bên kia nhìn.

Nhìn ra, Bạch Dạ không phải là người dễ trêu chọc, mặc dù không nói lời nào, nhưng cũng có thể nhìn ra, anh ta tuyệt đối có một chút thể lực, nhưng có thể cho phép Hoa Hồng lớn lối với anh ta như vậy, giữa bọn họ tuyệt đối không giống nhau!

Đang lúc ấy thì, chợt nghe được âm thanh của Lý Thuận, “Lão đại lại phát tác!” Âm thanh của Lý Thuận vang lên trong màn đêm yên tĩnh.

Lòng Mặc Thiếu Thiên nhất thời bị bóp chặt, hầu như không có suy tính, vọt thẳng tới phòng của Hi Hi.

Lâm Tử Lam đứng ở đó, trong lòng cũng không nói ra được đau lòng, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Bạch Dạ, “Lập tức vào, nếu như anh không muốn vào, ngày mai tôi sẽ đem những tấm hình kia cho ký giả!”

Bạch Dạ, “.”

“Còn không mau vào!” Không tiếp tục cho Bạch Dạ thời gian suy tính, Hoa Hồng trực tiếp lôi kéo anh vào phòng của Hi Hi.

Bên trong gian phòng.

Hi Hi vốn ngồi trên xe lăn, chợt phát tác, Tập Ni mới ôm bé lên giường.

Nhưng lần này, so với lần trước còn nghiêm trọng hơn chút, tay của Hi Hi, bắt đầu cào mặt mình.

Vừa co quắp, vừa cào mình, nhưng miệng lại không sùi bọt mép!

Tóm lại, một đứa bé nhỏ như vậy đang co quắp, hơn nữa, tay không ngừng cào mình, bộ dáng kia làm cho người ta nhìn, không khỏi đau lòng.

Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam nắm tay Hi Hi, không để cho bé quào trầy mình, lúc này, Hoa Hồng mang theo Bạch Dạ vọt vào.

“Hi Hi.” Hoa Hồng nhìn bộ dạng của Hi Hi, hình như tình huống lần này so với lần trước còn nghiêm trọng hơn, lúc này, Hoa Hồng bắt lấy Bạch Dạ, “Còn không mau nhìn!”

Bạch Dạ vốn không hài lòng sự thô lỗ của Hoa Hồng, nhưng ánh mắt chợt lóe, lúc nhìn Hi Hi, đột nhiên cau mày, một giây kế tiếp, anh lập tức tiến lên tra xét.

Thấy Bạch Dạ chịu di chuyển, bọn họ cũng yên tâm một chút.

Bạch Dạ nhìn Hi Hi, sau khi kiểm tra một chút, mở miệng, “Lập tức đưa cậu ta đến phòng y tế!”

Mặc Thiếu Thiên không để ý nhiều, gật đầu, ôm lấy Hi Hi chạy tới phòng y tế của Bạch Dạ.

Nhưng lúc tới cửa, Bạch Dạ cũng không cho bọn họ vào, đây là thói quen của Bạch Dạ, chỗ này của anh, ai cũng không thể đi vào .

“Bạch Dạ, bây giờ khẩn trương như vậy, anh còn quản bọn tôi phá quy định?” Hoa Hồng tức giận kêu thẳng.

“Không phải quy định, là thói quen, nếu như không muốn tôi chẩn bệnh sai, coi chừng ngay tại cửa ra vào!” Bạch Dạ nói.

“Nhưng Hi Hi thì sao? Đi vào thế nào?” Hoa Hồng nhanh chóng hỏi.

Lúc này, ánh mắt Bạch Dạ nhìn Lâm Tử Lam, “Để cho cô ấy ôm vào đi!”

Nghe được lời Bạch Dạ nói, Mặc Thiếu Thiên cau mày lại.

Lâm Tử Lam lập tức gật đầu, tiến lên một bước, “Được!”

“Nhưng.”

“Không có nhưng nhị gì hết, hiện tại việc cấp bách, Hi Hi quan trọng!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên không nói gì, Lâm Tử Lam vươn tay, đưa bé đưa cho cô.

Nhìn bọn họ không có dáng vẻ phản kháng nữa, lúc này Bạch Dạ mới đi vào.

Hoa Hồng cũng đi theo hắn, cửa, tự động bị khép lại.

Ngay cả Hoa Hồng cũng bị chặn ngoài cửa!

Vì vậy, mấy người bọn họ, cũng chỉ có thể chờ ở bên ngoài.

Tạp Ni không nhịn được mở miệng, “Thật đúng là tệ xấu nhiều!”

Hoa Hồng không mở miệng, lúc này, Tạp Ni mở miệng, “Hoa Hồng, cô đi vào bên trong chưa?”

Hoa Hồng lắc đầu, “Hắn không để cho người không phận sự đi vào, cũng bao gồm tôi!”

Thì ra, Hoa Hồng cũng có lúc không có biện pháp nắm bắt được Bạch Dạ, trong lòng Tạp Ni nghĩ, nếu là như vậy, xem ra, Bạch Dạ thật có lập trường của mình.

Chỉ là, Mặc Thiếu Thiên nhìn trong cửa, chau mày, không lo lắng Hi Hi, cũng lo lắng Lâm Tử Lam.

Dừng lại một chút, Hoa Hồng lo lắng mở miệng, “Nhưng mà tôi thường lén vào chơi, không thích hợp chơi, cũng bị tôi chơi!”

Tạp Ni, “.”

Nhìn Hoa Hồng, trong lòng Tạp Ni than thở, ừ, đích xác là phong cách của Hoa Hồng.

Bạch Dạ, thật sự chính là ngày phòng đêm phòng, trộm nhà khó phòng a!

Lý Thuận nghe, cũng cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi, sau đó mở miệng hỏi, “Vậy anh ta biết không?”

Hoa Hồng lắc đầu, “Tôi cũng không biết hắn có biết hay không, dù sao mỗi ngày tôi không có việc gì thì đi vào chơi.”

Lý Thuận, “.”

Được rồi, Lý Thuận không nói gì!

Mặc dù nói không biết Bạch Dạ có biết hay không, nhưng là tin tưởng, Bạch Dạ tuyệt đối biết.

Chỉ là không nói lời nào mà thôi.

Nhìn như vậy, Bạch Dạ đối với Hoa Hồng, vẫn thật không tệ!

Mặc dù không nói gì, nhưng cũng có thể nhìn ra.

Mặc Thiếu Thiên ở một bên, không nói gì, nhưng nhìn ra, anh rất lo lắng!

^^^^^^

Mà bên trong.

Lâm Tử Lam đặt Hi Hi lên giường trị liệu, vẫn giữ tay Hi Hi, nếu không bé vẫn cào mình.

Lúc ngược mắt, Bạch Dạ đã mặc áo khoác trắng xong, mang được cái bao tay, lúc đi tới, Bạch Dạ từ trong tay Lâm Tử Lam nhận lấy Hi Hi, trực tiếp sử dụng khóa hai bên giường khóa tứ chi còn có thân thể của Hi Hi lại.

Cứ như vậy, không cần Lâm Tử Lam giữ tay, Hi Hi cũng sẽ không tổn hại mình.

“Khó chịu.” Lúc Lâm Tử Lam vừa mới buông Hi Hi ra, Hi Hi nói như vậy, Lâm Tử Lam đau lòng hốc mắt trong nháy mắt đỏ, che miệng, lui về phía sau đứng sang một bên, cho Bạch Dạ không gian.

Mặt của Bạch Dạ tràn đầy tiên khí, mặt không chút thay đổi, mà tay của anh, còn lại là làm kiểm tra trên người của Hi Hi.

Lâm Tử Lam đứng một bên, Bạch Dạ cũng không mở miệng để cô ra ngoài, cô cũng chưa đi ra ngoài, chỉ đứng một bên nhìn.

Bạch Dạ đang làm gì, cô nhìn cũng không hiểu, chỉ là nhìn nhất cử nhất động của Bạch Dạ, cô mới phát giác được, những thiết bị kia thật rất đầy đủ.

Ước chừng, Lâm Tử Lam đứng ở đây một canh giờ, Hi Hi hơn nửa canh giờ, mới dừng co quắp lại, nhưng Lâm Tử Lam ngay cả âm thanh cũng không dám phát ra, chỉ sợ quấy rầy tới Bạch Dạ.

Sau một tiếng, Bạch Dạ mới dừng kiểm tra Hi Hi.

Thấy ngưng kiểm tra, lúc này Lâm Tử Lam mới lên tiếng, “Bé như thế nào rồi?”

Bạch Dạ không nói gì, dụng cụ bên kia xuất hiện một trang giấy, anh trực tiếp cầm lên nhìn một chút, lúc thấy thứ phía trên thì chân mày anh hơi nhíu lại.

“Tình huống không tốt sao?” Lâm Tử Lam hỏi, nhìn Bạch Dạ cau mày, lòng của Lâm Tử Lam như bị bóp chặt, phải biết, một câu nói của Bạch Dạ, có thể quyết định sống chết mấy người bọn họ.

“Đi ra ngoài rồi nói!”

“Hi Hi.”

“Cậu ta cần phải nghỉ ngơi một đêm ở chỗ này!” Bạch Dạ nói.

Nghe thế, lúc này Lâm Tử Lam mới nhẹ gật đầu, đi theo.

Bên ngoài, mấy người kia một tắc cũng không rời canh giữ ở cửa, vẫn đang chờ tin tức, vậy mà, lúc cửa mở ra, mấy người lập tức đi tới. “Sao rồi?”

Bạch Dạ không nói gì, tiếp tục đi về phía trước, lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn về phía Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam cũng liếc mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, sau đó đi theo Bạch Dạ.

Hoa Hồng nhìn, không nhịn được muốn vung nắm đấm, Bạch Dạ, anh khiến tôi cuồng, cuồng, anh sẽ biết tay đấy! ! !

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng vẫn bước chân đi theo.

Bên trong phòng khách.

Bạch Dạ nhìn bọn họ, “Đây không phải là bệnh!” Đây là câu nói đầu tiên của Bạch Dạ.

“Ừ, không phải bệnh, là trúng độc!” Lúc này, Hoa Hồng đi tới nói.

“Trúng độc?” Nghe thế, Bạch Dạ cau mày lại, “Cô xác định sao?”

“Tôi đương nhiên xác định, cậu ta vì cứu tôi mới ăn thuốc độc đấy!” Hoa Hồng nói.

“Nhưng tôi đã kiểm tra máu của cậu ta, thân thể, cũng không có bất kỳ vấn đề gì, không có hiện tượng trúng độc!” Bạch Dạ nói.

Nói đến cái này, mọi người càng thêm sững sờ, hai mặt nhìn nhau.

Hi Hi ăn đồ Diệp An cho, bọn họ cũng đều biết, nhưng bây giờ, không phải trúng độc, vậy là cái gì?

“Không thể nào, cậu ta vì cứu tôi mới ăn thuốc độc kia, bây giờ nói cậu ta không có trúng độc, nếu như không có trúng độc, vậy tại sao lại như vậy?” Hoa Hồng nhìn Bạch Dạ không tin hỏi.

“Cô hoài nghi tay nghề của tôi, hay hoài nghi nhân phẩm của tôi? Cô đã không tin tôi, đại khái có thể lập tức mang theo cậu ta đi, tôi tuyệt đối sẽ không ngăn trở!” Bạch Dạ nhìn Hoa Hồng gằn từng chữ.

“Tôi chỉ muốn biết đến tột cùng, ăn thuốc độc, không phải trúng độc, vậy là cái gì?” Hoa Hồng không để ý lời Bạch Dạ nói, bởi vì anh nói gì, cũng không kích thích tới cô, hiện tại cô lo lắng duy nhất đúng là bệnh của Hi Hi!

505. Chương 508: Ý Định Của Bạch Dạ

“Tôi chỉ muốn biết, ăn thuốc độc, không phải trúng độc, vậy đó là gì?” Hoa Hồng không để ý lời nói của Bạch Dạ, bởi vì anh ta nói gì, không kích động được cô, hiện tại cô điều duy nhất cô lo lắng chính là bệnh của Hi Hi!

“Theo tôi, thoát nhìn biểu hiện của bệnh, rất giống trúng độc, nhưng trải qua xét nghiệm, căn bản không phải!” Bạch Dạ nói.

“Vậy rốt cuộc tại sao lại thế này? Có biện pháp nào có thể cứu bé không?” Lâm Tử Lam khẩn trương hỏi. Mặc kệ tình huống nào, Lâm Tử Lam chỉ hi vọng có một kết quả, có thể cứu Hi Hi.

Nói điều này, Bạch Dạ trầm mặc.

Mặc Thiếu Thiên nhìn anh, “Có lời gì, anh có thể nói thẳng!”

“Tuy rằng tôi kiểm tra thân thể cùng máu của bé không có vấn đề gì, nhưng có một điều, máu của bé bị ăn mòn!”

“Ăn mòn?”

Mọi người càng thêm chau mày.

Bạch Dạ mở miệng, “Đúng, máu của bé bị ăn mòn, thiếu một ít, tôi hỏi mọi người, lần trước bé phát tác, triệu chứng như thế nào?”

“Lần đầu phát tác, cả người run rẩy, miệng sùi bọt mép, nhưng lúc trên đường tới nơi này, bé bắt đầu không ngừng cào cấu chính mình!” Lâm Tử Lam vội vàng mở miệng nói.

Nghe thế, Bạch Dạ càng chau mày, con người thoáng qua vẻ lo lắng.

Nhìn nét mặt của Bạch Dạ, chỉ biết tình huống không tốt lắm.

“Bạch Dạ, anh có thể nói thật với tôi, tình trạng của Hi Hi, rốt cuộc thế nào?” Lâm Tử Lam nhìn Bạch Dạ hỏi, giờ này khắc này, trở nên rất bình tĩnh.

Nghe lời nói của Lâm Tử Lam, Bạch Dạ ngược mắt, cặp mắt phượng kia hơi nheo lại, “Bây giờ tôi chưa xác định được câu trả lời, cần một ngày để phân tích!”

Nói điều này, cũng biết, Bạch Dạ đồng ý cứu Hi Hi.

“Tốt, chúng tôi chờ tin tức của anh!” Mặc Thiếu Thiên nhanh nhẹn mở miệng, vươn tay nắm lấy vai Lâm Tử Lam, cho cô thêm dũng khí.

Anh tin tưởng, chỉ cần Bạch Dạ có ý định, Hi Hi nhất định sẽ không có việc gì !

“Tốt lắm, mọi người trở về nghỉ ngơi đi, tôi cũng muốn nghỉ ngơi !” Nói xong, Bạch Dạ yêu cầu.

“Hi Hi đâu?” Mặc Thiếu Thiên lập tức hỏi.

“Hiện tại bé không có việc gì, bắt quá bé cần tạm thời cách ly, mọi người không cần lo lắng cho bé” Nói tới đó, trực tiếp rời đi.

Nhìn dáng vẻ Bạch Dạ, vài người đứng ở đó, không nói gì nữa, nếu Bạch Dạ nói như vậy, họ yên tâm trở về phòng.

Chỉ có Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên, tâm tình của hai người không tốt lắm, chậm rãi đi dạo bên ngoài.

Giờ này khắc này, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam là tâm tình giống nhau, nhưng nhìn bộ dạng này của Lâm Tử Lam, trong lòng anh làm sao có thể dễ chịu.

Lúc này, trước mặt Lâm Tử Lam trắng sáng vàng vạc, ngược mắt nhìn ánh trăng, không biết nên nói gì.

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam khổ sở không nói gì, Mặc Thiếu Thiên đi lên trước, “Đang lo lắng cho Hi Hi sao?”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam gật đầu, “Ừm, hiện tại Bạch Dạ nói Hi Hi không phải trùng độc. Nhưng là tình trạng của bé lần thứ hai so với lần đầu nghiêm trọng hơn, em thật sự lo lắng Hi Hi chống đỡ không nổi!” Điều này, là Lâm Tử Lam nói ra suy nghĩ trong lòng.

Hi Hi còn nhỏ như vậy, cho dù có ý chí mạnh mẽ, nhưng cơ thể bé vẫn còn yếu ớt không chống đỡ nổi, nhìn tình trạng càng lúc càng nghiêm trọng, làm sao cô có thể không lo lắng.

Lời nói của Lâm Tử Lam, cũng có đạo lý, cùng là điều Mặc Thiếu Thiên không ngừng lo lắng, chẳng qua, nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Sẽ không sao, có Bạch Dạ ở đây, Hi Hi sẽ không có việc gì!”

“Lâm Tử Lam, anh biết em rất lo lắng cho Hi Hi, nhưng hiện tại không phải lúc lo lắng, chúng ta nhất định phải kiên cường, nếu ngay cả chúng ta cũng như vậy, bảo bối làm sao có thể có động lực?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói.

Lâm Tử Lam đứng đó, nghe Mặc Thiếu Thiên nói, sau đó gật đầu, “Ừm, em hiểu rõ, anh yên tâm, em biết rồi!”

“Ừm!” Mặc Thiếu Thiên lên tiếng, nắm chặt vai Lâm Tử Lam, hy vọng có thể truyền một ít năng lượng cho cô!

Hai người đang nói chuyện, lúc định trở về, nhìn thấy phía trước có một bóng trắng xuất hiện.

Cho dù là ban đêm, cũng có thể nhìn rõ bóng dáng thanh cao kia là ai.

Bạch Dạ!

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên nhìn nhau, chỉ thấy Bạch Dạ đến phòng điều trị, trực tiếp đi vào.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên nở nụ cười.

“Em tin không? Chỉ cần Bạch Dạ khẳng định tâm, Hi Hi nhất định sẽ không có việc gì!” Mặc Thiếu Thiên vô cùng chắc chắn nói.

Lâm Tử Lam gật đầu, “Ừm, nhìn ra, Bạch Dạ rất dụng tâm!” Nhìn đến Bạch Dạ len lén đi chỗ của Hi Hi, Lâm Tử Lam mới cảm thấy bớt nặng nề.

Thoạt nhìn, Bạch Dạ không giống người vô tình.

Đúng lúc này, Hoa Hồng cũng xuất hiện .

Lúc nhìn thấy Hoa Hồng, Hoa Hồng cũng nhìn thấy hai người họ.

Thật ra, cô đến xem, nếu Bạch Dạ không có đến, cô sẽ bí mật vào thăm Hi Hi, nhưng vô tình lại nhìn thấy Bạch Dạ đi vào.

Hơn nữa, sau lưng còn có hai người họ.

Nghĩ đến đây, Hoa Hồng cười.

Hướng phía Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam đi tới.

“Tôi chỉ biết, anh ta sẽ không ngồi nhìn mà bỏ mặc, khó chịu!” Hoa Hồng thản nhiên đánh giá.

Nhìn Hoa Hồng, Lâm Tử Lam cười, nhiều ngày như vậy, Hoa Hồng vì chuyện của Hi Hi không bớt quan tâm.

Mới quen biết không lâu, không hề có quan hệ huyết thống, Hoa Hồng có thể làm như vậy, Lâm Tử Lam thật sự cảm động.

“Tôi tin tưởng, Bạch Dạ tuyệt đối không phải người vô tình, hôm nay nhìn thấy, đúng thật!” Lâm Tử Lam cũng cười nói.

Bên cạnh Hi Hi có nhiều người quan tâm như vậy, giúp đỡ họ, Lâm Tử Lam còn có lý do gì không kiên cường?

Lúc này, Hoa Hồng cho họ một ánh mắt ý bảo, “Muốn qua đó không?”

Lâm Tử Lam lập tức gật đầu.

Mặc Thiếu Thiên đương nhiên tùy lúc bảo vệ Lâm Tử Lam, vì thế, ba người hướng phía Hi Hi bên kia đi tới.

Lúc họ vừa đến, nhìn thấy Lý Thuận lén lút nhìn vào ở chỗ này, Táp Ni còn lại là đứng ở một bên, khí chất uy nghiêm.

“Anh nói, chẳng lẽ nơi này không có chỗ nào, có thể nhìn thấy bên trong?” Lý Thuận hỏi, Hi Hi ở bên trong, hiện tại tình trạng cũng không biết thế nào, họ làm sao có thể an tâm trở lại phòng nghỉ ngơi.

“Tôi làm sao mà biết, nếu không, cậu vào xem, hỏi Bạch Dạ thử?” Táp Ni nói đùa.

Nghe thế, Lý Thuận quay đầu liếc Táp Ni một cái, lập tức bỏ ý định này, “Quên đi, anh ta giống như quái nhân, ai biết sau khi tôi đi vào, đáng về anh ta sẽ ra sao, giết tôi cũng không sao, bắn giết hết tất cả mọi người mới là vấn đề!”

Táp Ni, “.”

Nghe lời nói của họ, ba người cũng đi tới.

“Buổi tối vui vẻ!” Hoa Hồng mở miệng.

Nghe giọng nói của Hoa Hồng, Táp Ni cùng Lý Thuận cùng quay đầu, ba người họ cùng đi tới.

Táp Ni cười, “Xem ra, một màn vừa rồi, chúng ta đều thấy được!”

Nói điều này, vài người cười.

Vốn dĩ tưởng rằng, Bạch Dạ sẽ ở bên trong trong chốc lát, hoặc là một giờ, hai giờ sẽ đi ra, nhưng không nghĩ tới, anh ta đi vào, ở suốt một đêm!

Lý Thuận đứng lim dim, nhìn Táp Ni, “Anh nói anh ta có thể đang ngủ ở trong hay không?”

Táp Ni thản nhiên liếc mắt nhìn anh một cái, “Cậu cho rằng anh ta là cậu?”

Lý Thuận, “.”

Được rồi, anh không nói gì, tiếp tục tựa vào người Táp Ni lim dim.

Nhìn họ tận tâm tận lực như thế, Lâm Tử Lam thật sự cảm động, “Đã khuya, Hi Hi tạm thời không có chuyện gì, mọi người trở về nghỉ ngơi đi!”

Vừa nói, Lý Thuận lập tức tỉnh táo, “Không cần, tôi không mệt, tôi không sao, nhất định phải chờ Bạch Dạ đi ra!”

Đã buồn ngủ mắt mở không ra, còn nói không buồn ngủ, Lâm Tử Lam cũng không biết nên nói gì.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn họ, “Nơi này tôi có thể coi chừng, mọi người đều trở về nghỉ ngơi đi!”

“Lâm Tử Lam, em cũng trở về phòng nghỉ ngơi một chút!”

“Không, em muốn ở đây chờ, em muốn biết tin tức của Hi Hi đầu tiên!” Lâm Tử Lam nói.

Cho dù bây giờ trở về, cô cũng ngủ không được, không bằng ở chỗ này chờ, ít nhất, có một chút suy nghĩ trong đầu.

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên không biết nên nói gì.

Lúc này, Táp Ni nhìn đồng hồ, “Còn đúng hai giờ nữa là trời sáng, hay là đợi thêm lát nữa, sau khi biết tin của Hi Hi, chúng ta trở về nghỉ ngơi cũng không muộn, dù sao ở đây, cũng không có chuyện gì!”

Nếu Táp Ni nói như vậy, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên không nói gì nữa.

Vài người chờ ở bên ngoài, khoảng gần một giờ sau, trời dần dần sáng.

Không thể không nói, hình như ở đây có thể thấy cảnh mặt trời mọc, vòng tròn màu đỏ dần dần nhô lên cao trên bầu trời, xung quanh đều là màu đỏ, thoạt nhìn vô cùng đẹp.

Mặt trời mọc có thể làm cho con người hy vọng, lúc nhìn thấy cảnh này, khóe miệng Lâm Tử Lam gợi lên nụ cười.

Hi Hi nhất định sẽ không có việc gì!

Nhất định không!

“Nơi này là Chicago? Thế nhưng còn có thể nhìn thấy mặt trời mọc!” Lý Thuận mở miệng.

Vừa dứt lời, cửa bỗng nhiên phát ra tiếng động, được mở ra, Bạch Dạ từ bên trong đi ra.

Mấy người họ nghe thấy tiếng động đều quay lại hướng cửa nhìn.

Mà Bạch Dạ vừa ra tới nhìn thấy nhiều người đứng ở cửa như vậy, nháy mắt ngây ngẩn cả người.

Hoa Hồng mỉm cười, “Bạch Dạ, cả đêm, thực vất vả?”

Bạch Dạ, “. Không biết cô đang nói cái gì!”

“Từ lúc anh đi vào đêm qua, chúng tôi đã thấy được!” Hoa Hồng nói, lúc này, xem ra mặt Bạch Dạ có chút ửng hồng.

Bạch Dạ, “. Tôi chỉ đi vào nghiên cứu này nọ mà thôi!”

“Được rồi, đừng phủ nhận!” Hoa Hồng nói, “Tâm ý của anh, chúng tôi đều biết!”

Bạch Dạ, “. Tôi không phải vì giúp đỡ, chỉ là tình trạng như vậy tôi chưa từng gặp qua, thách thức tôi, tò mò mà thôi!” Bạch Dạ nhìn phía trước, mặt không chút thay đổi nói.

Nghe thế, Hoa Hồng cười vui vẻ, “Được, anh nói như thế nào là như thế đó, không sao, không cần giải thích nhiều lời!”

Bạch Dạ, “.”

Liếc cô một cái, “Nhàm chán!” Nói xong muốn đi.

“Bạch Dạ, tình trạng Hi Hi thế nào!?” Lúc này, Lâm Tử Lam lập tức mở miệng hỏi.

“Tôi làm một thí nghiệm, hơn hai giờ sau mới có đáp án, tôi về phòng ngủ một lát!” Nói xong, Bạch Dạ xoay người đi.

Để lại mấy người đứng đó.

Còn phải chờ hai giờ?

Trong lòng Lý Thuận ai oán, hai giờ sau mới có thể ngủ a a a a!

506. Chương 509: Lâm Tử Lam Gián Tiếp Bị Lây Bệnh.

Hai giờ sau, mọi người đều chờ ở phòng khách.

Mà Bạch Dạ, cũng xuất hiện đúng giờ ở phòng khách.

Lâm Tử Lam nhìn thấy anh, “Có kết quả rồi phải không? Thế nào?”

Bạch Dạ liếc mắt nhìn Lâm Tử Lam, nghĩ nghĩ, mở miệng, “Đã có!”

“Thế nào! ?” Lâm Tử Lam hỏi.

Mọi người nhìn Bạch Dạ, dường như một câu nói của anh, có thể quyết định tất cả.

“Kết quả là, không phải trúng độc!”

“Vậy là cái gì?” Mặc Thiếu Thiên lập tức hỏi, bộ mặt yêu nghiệt kia dần dần hiện rõ vẻ lo lắng.

Lúc này, Bạch Dạ nghĩ nghĩ, “Tuy rằng tôi đã thấy không ít điều quái dị, nhưng lần này, có thể nói là lần đầu tiên!”

“Nếu tôi đoán không sai, bé không phải trúng độc, mà là trúng cổ*!” Bạch Dạ nói. (*cổ: một loại sâu độc)

“Trúng cổ?” Lâm Tử Lam nhíu mày, đọc ra tiếng.

Chuyện trúng cổ như vậy, trước giờ cô chỉ xem trên TV, cũng không nghĩ tới, sự thật lại xảy ra.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, đối với chuyện này, tuy rằng không hiểu biết rõ, nhưng cũng từng nghe người ta nói qua.

“Vậy sẽ như thế nào?” Lâm Tử Lam lo lắng hỏi, những khi xem trên TV, người trúng cổ, đều mất máu mà chết, nghĩ đến đây, ngực Lâm Tử Lam không khỏi nhói đau.

“Tại sao có thể như vậy?”

Nghe thế, Bạch Dạ cười lạnh ra tiếng, quay đầu lại nhìn họ, “Điều này tôi nên hỏi mọi người mới đúng!”

Nói điều này, mọi người đều sửng sốt.

Không ai muốn như vậy!

“Tình trạng của bé, từ bên ngoài nhìn vào, rất giống trúng độc, nhưng mọi người nhìn kỹ, sẽ phát hiện, mỗi lần bé phát tác thời gian không cố định, hơn nữa, càng lúc càng nghiêm trọng, hiện tại thậm chí còn có khuynh hướng tự mình hại mình, đó là do cổ trong cơ thể của bé phát tác, khống chế bé, cho nên bé mới như vậy!”

“Hơn nữa, nếu phát hiện trễ hoặc là cổ sinh sôi, sẽ tự mình hại chết bản thân mình, hơn nữa, bé còn có thể có khuynh hướng tấn công người khác, người bị bé làm bị thương, sẽ gián tiếp trúng loại cổ này!” Bạch Dạ một chữ một nói.

Nói điều này, mọi người lại sửng sốt.

Ánh mắt Hoa Hồng nhìn về phía Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, không hề nghe lầm, cả người giật mình tại chỗ!

Người kinh ngạc nhất chính là Mặc Thiếu Thiên, anh không dám tin liếc mắt nhìn Lâm Tử Lam, sau đó mở miệng, “Nếu bị thương, vậy sẽ thế nào?”

“Gián tiếp bị lây bệnh, cũng sẽ giống bé, cả người run rẩy, cuối cùng tự mình hại bản thân mình mà chết, chẳng qua tới rất chậm, giống như thuốc độc phát tác chậm, thời gian rất lâu mới có thể nhận ra!” Bạch Dạ nói.

.

Một khắc kia, phòng khách yên tĩnh!

Không ai nghĩ tới, những lời này của Bạch Dạ, không phải xử Hi Hi tử hình, mà là xử Lâm Tử Lam tử hình!

Mọi người họ ai cũng biết, lúc ở trên máy bay, vì đùa Hi Hi lại, Lâm Tử Lam bị thương!

Một khắc kia, ánh mắt họ đều nhìn về phía Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam đứng ở đó, không biết nên phản ứng thế nào.

Hiện tại có lẽ là may mắn, không phải cô có thể thông cảm với nỗi đau đớn của bảo bối sao?

Nếu Hi Hi biết bé làm cô bị thương, vậy thì bé sẽ nghĩ thế nào?

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên lập tức đi lên trước, nói với Bạch Dạ, “Không cần nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, rốt cuộc có thể cứu hay không! ?”

Nhìn thấy dáng vẻ kích động của Mặc Thiếu Thiên, Bạch Dạ nhìn anh, mắt hơi nheo lại, “Xem tình huống thế nào, trước mắt là do tôi phỏng đoán!”

“Có biện pháp nào không, có thể kiểm tra người bị thương, có trúng cổ hay không! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn anh ta hỏi.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Bạch Dạ kết luận, trong đám họ có người bị thương, hơn nữa người kia.

Ánh mắt Bạch Dạ nhìn về Lâm Tử Lam ở phía sau anh, ánh mắt, chắc chắn!

“Rốt cuộc có hay không! ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Nghĩ đến Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên gần như nổi điên!

“Có!” Bạch Dạ nói.

Đây là, Mặc Thiếu Thiên cầm lấy tay Bạch Dạ, “Vì cô ấy, kiểm tra!”

Lâm Tử Lam đứng đó, không nói gì, cặp mắt xinh đẹp kia, nhìn lướt quá hai người họ.

Hình như, đối mặt nhiều chuyện như vậy, Lâm Tử Lam cảm thấy bình thản, lúc biết chính mình sẽ bị trúng cổ, tâm tình Lâm Tử Lam, trở nên bình tĩnh.

Từ lúc bắt đầu, đến bây giờ, lúc cô cùng Mặc Thiếu Thiên, thật sự quá mức trở trêu, có đôi khi cô cũng hoài nghi, có phải ông trời thật sự không muốn cho họ ở cùng nhau hay không, nếu không tại sao giữa hai người họ chưa có lúc nào được yên ổn?

Bạch Dạ nhìn Lâm Tử Lam, “Cô đi vào với tôi!” Nói xong, Bạch Dạ bước đi.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Lâm Tử Lam, đôi mắt kia dường như muốn nói rất nhiều điều, lại không biết nên nói từ đâu, cuối cùng, anh cứng ngắc mở miệng nói câu, “Nhất định không có chuyện gì, anh chờ em!”

Lâm Tử Lam gật đầu, cuối cùng theo Bạch Dạ đi vào.

Ở trong phòng khám bệnh của Bạch Dạ.

Đây là lần thứ hai cô bước vào, lúc này, cô mới có tâm tình nhìn chỗ khác, nơi này, thật sự rất lớn, để các loại dụng cụ, cái bàn, lọ thuốc,... , rất nhiều đồ vật, có thứ ở bệnh viện không hề thấy qua, nhưng ở nơi này đều có, hơn nữa, cũng rất sạch sẽ.

Lâm Tử Lam đi vào sau, phóng tầm mắt nhìn tới, Hi Hi nằm ở chỗ này, chỉ là, bị một lớp của kính ngăn cách, nhìn thân thể nhỏ bé của Hi Hi nằm đó, trong lòng Lâm Tử Lam, không nói ra được cảm xúc.

Lúc này, Bạch Dạ nhìn cô, “Lại đây!”

Lâm Tử Lam cũng nhìn anh ta, chỉ có thể đi qua.

Bạch Dạ nhìn cô, “Cô thật sự bị thương?”

Lâm Tử Lam gật đầu.

Bạch Dạ mang đồ bảo vệ, lấy dụng cụ ra, nhìn cô mở miệng, “Bị thương ở chỗ nào?”

Vì thế, Lâm Tử Lam vươn tay, trên mu bàn tay trắng nõn mảnh khảnh có một vết máu rất nhỏ, có thể là một ngày rưỡi rồi, thịt đã bắt đầu liền lại .

Bạch Dạ vươn tay, bông băng lau mu bàn tay cô, nhưng mà, lúc tay anh vừa đụng vào tay cô, Bạch Dạ sửng sốt.

Nhìn thấy ánh mắt Lâm Tử Lam, rất khác thường.

Lâm Tử Lam cũng nhìn Bạch Dạ, không biết tại sao anh ta lại nhìn mình như vậy, “Làm sao vậy? Có vấn đề gì sao?”

Lúc này, Bạch Dạ lại đem đồ vật nọ thả ở xa, lấy ra dụng cụ khác trước mặt, dính một ít không biết là thứ gì, một lần nữa lau miệng vết thương của cô.

“Đang muốn có phải không?” Bạch Dạ hỏi.

Đang muốn có phải không?

Nghe thế cái, Lâm Tử Lam nhú mày, “Có ý tứ gì? Muốn cái gì?”

Nghe nói thế, Bạch Dạ nghiêng đầu chỗ khác nhìn cô, thấy đôi mắt của cô bắt lực nhìn mình, anh kết luận, cô không biết!

“Tôi phải nói rõ cho cô biết, tôi không biết cô có trúng cổ hay không, nhưng một khi cô có trúng cổ, cô. . . .” Nói được một nửa, ánh mắt Bạch Dạ nhìn thấy cái bụng bằng phẳng của Lâm Tử Lam, bỗng nhiên cảm thấy có chút tàn nhẫn, không biết nên tiếp tục nói như thế nào.

“Cái gì?” Lâm Tử Lam tiếp tục hỏi, hiện tại trong đầu đều là Hi Hi, trúng cổ, căn bản không nghĩ nhiều đến lời nói của Bạch Dạ.

“Không có gì!” Bạch Dạ mở miệng, không nói cho hết lời.

Lâm Tử Lam cũng không tiếp tục hỏi.

Lúc này, Bạch Dạ cầm lấy một lọ màu trắng, đem dụng cụ vừa rồi lau trên tay Lâm Tử Lam, hòa tan vào, sau khi cất xong, dùng nắp đậy kín.

Lâm Tử Lam ngồi ở chỗ kia, không biết nên làm gì, lúc này, Bạch Dạ nhìn cô mở miệng, “Cô có thể đi ra ngoài!”

Nghe vậy, Lâm Tử Lam nhìn thoáng qua Hi Hi, sau đó nhìn Bạch Dạ, “Tôi có thể nhìn Hi Hi một lát không?”

“Hiện tại bé đã hoàn toàn bị cách ly, lời nói của cô, căn bản bé không nghe được!” Bạch Dạ nói.

“Tôi chỉ muốn nhìn bé một lát là được!” Lâm Tử Lam nói.

“Tùy ý!”

Nghe Bạch Dạ nói, lúc này Lâm Tử Lam mới đứng dậy, hướng phía Hi Hi bên kia đi đến.

Bởi vì bị thủy tinh ngăn cách, Lâm Tử Lam không thể tiến tới gần, chỉ có thể đứng ở đó nhìn.

Nhìn khoảng năm phút, lúc này Lâm Tử Lam mới lấy lại tinh thần, định đi ra ngoài, Bạch Dạ hình như nhớ tới điều gì, nhìn bóng dáng của cô mở miệng, “Nói Mặc Thiếu Thiên vào một lát!”

Nghe Bạch Dạ nói, Lâm Tử Lam hơi sững sốt, không phải cho tới bây giờ anh ta không để cho người khác vào phòng sao?

Chẳng qua, để cho cô vào được, có lẽ không phải như vậy, Lâm Tử Lam không nghĩ nhiều, quay người đi ra ngoài.

Nghe được tin Bạch Dạ nói anh đi vào, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy kinh ngạc, chỉ là dù thế nào, Mặc Thiếu Thiên vẫn muốn đi vào.

Nhìn thấy Lâm Tử Lam, “Đừng suy nghĩ nhiều, trở về phòng chờ anh, anh quay lại ngay!”

“Ừm!” Lâm Tử Lam gật đầu.

Lâm Tử Lam trở lại phòng, ngồi ở trên giường, trầm mặc không nói, cũng không biết suy nghĩ gì.

Cho đến, hơn mười phút sau, bỗng nhiên cửa bị đẩy ra, Mặc Thiếu Thiên tiến vào, khi nhìn thấy Lâm Tử Lam đang ngồi, đôi mắt Mặc Thiếu Thiên đỏ lên.

“Anh đã trở về.”

“Ừm.”

Lời nói của Lâm Tử Lam còn chưa nói xong, Mặc Thiếu Thiên xông lên, trực tiếp hướng phía môi cô mãnh liệt hôn lên, Lâm Tử Lam bất ngờ, cũng không biết vì cái gì mà Mặc Thiếu Thiên lại như vậy.

Nhưng nghĩ đến chuyện trúng cổ, Lâm Tử Lam có cảm giác, giống như là bệnh truyền nhiễm sẽ lây bệnh, Lâm Tử Lam theo bản năng đẩy Mặc Thiếu Thiên ra.

“Không nên.” Lâm Tử Lam đẩy anh ra nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, dường như nhìn thấu tâm sự của cô, không để ý ngăn cản, lại hôn cô.

“Ưm ưm ưm.” Lâm Tử Lam giãy dụa, đẩy Mặc Thiếu Thiên ra, “Không nên chạm vào em, có lẽ em cũng đã trúng cổ, em không muốn gián tiếp lây bệnh cho anh!” Lâm Tử Lam nói.

Quả nhiên biết cô làm vậy chính vì điều này!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên càng ôm chặt cô, đôi mắt màu đỏ tươi, “Cho dù là nói, như vậy thì ba người một nhà chúng ta cùng chết đi, nếu hai người không còn sống, anh tuyệt đối sẽ không sống tạm qua ngày!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói từng chữ một.

Lâm Tử Lam nhìn anh, nhìn thấy con người anh màu đỏ tươi, mũi đau xót, nước mắt không kiềm chế được rơi xuống.

Giây tiếp theo, Mặc Thiếu Thiên hôn lên môi Lâm Tử Lam.

Lúc này đây, Lâm Tử Lam không còn đẩy ra, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Mặc Thiếu Thiên hôn cô, trong lòng đau đớn không nói nên lời, hơn nữa sau khi nghe được những lời Bạch Dạ nói với anh, anh càng không biết nên thế nào!

Vì thế, hai người ở trong phòng, dùng hơi sức cuối cùng của chính mình, ôm hôn, nhưng Mặc Thiếu Thiên không làm gì Lâm Tử Lam, vẫn ôm cô, đến khi cô ngủ, Mặc Thiếu Thiên cũng không buồn ngủ.

Nhìn Lâm Tử Lam, tay anh, nhẹ nhàng đặt lên bụng Lâm Tử Lam, cảm giác được độ ấm, đôi mắt Mặc Thiếu Thiên trở nên hồng hồng.

Đều nói đàn ông có lệ không dễ rơi, chỉ vì chưa tới lúc đau lòng.

Người ngoài cho tới bây giờ đều chưa từng thấy Mặc Thiếu Thiên khóc, cũng chỉ có.

507. Chương 510: Vì Đứa Bé, Không Nên Hại Người Vô Tội

Nhớ lần trước, Mặc Thiếu Thiên rơi nước mắt là lúc ở Italia vì Lâm Tử Lam, nổ tung trên mặt biển, một giây kia, Mặc Thiếu Thiên cho là đời này anh sẽ không còn được gặp lại cô.

Mà bây giờ.

Tay Mặc Thiếu Thiên, đặt trên bụng của cô, cuối cùng, môi của lướt qua anh, nhẹ nhàng hôn lên bụng Lâm Tử Lam.

Một giây kia, thân thể Lâm Tử Lam, nhẹ nhàng nhúc nhích, Mặc Thiếu Thiên phát giác, giống như sợ sẽ kinh động cô, không cử động nữa, mà ôm cô thật chặt.

Hôm sau.

Mặc Thiếu Thiên đi tìm Bạch Dạ hỏi tình trạng, nhưng không nghĩ tới tình huống lại là, không có kết quả!

“Tại sao có thể như vậy?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Bạch Dạ hỏi, giọng nói có chút kích động.

“Tôi cũng không biết tại sao có thể như vậy, tôi đem máu ở vết thương của cô ấy cùng máu của Hi Hi so sánh, sau khi pha loãng, máu của Hi Hi bị vẩn đục, mà máu của Lâm Tử Lam, vẩn đục một nửa, tôi lại dùng máu của mình so sánh, nhưng máu của tôi lại rất rõ ràng!”

“Cái này là có ý gì?”

“Hiện tại, tôi cũng không xác định được rốt cuộc cô ấy có bị Hi Hi lây cổ cho hay không!” Bạch Dạ nói, đây cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy tình huống như thế.

“Vậy làm sao bây giờ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, đối với những vấn đề này của y học, anh không hiểu lắm, hiện tại thật hận mình đã không học y, như vậy có thể tra ra kết quả sớm.

“Tôi đề nghị, hai ngày nữa làm xét nghiệm tiếp một lần nữa, cũng có thể là do Hi Hi cào không sâu lắm, cho nên không rõ ràng, nhưng mấy ngày này, anh nên đặc biệt lưu ý tình trạng của cô ấy!” Bạch Dạ nhìn Mặc Thiếu Thiên nhắc nhở.

Nghe Bạch Dạ nói..., sắc mặt Mặc Thiếu Thiên âm trầm, đến bây giờ anh còn có thể nói gì, chỉ có thể nghe Bạch Dạ .

“Tôi biết rồi, Hi Hi thì thế nào? Anh nghĩ ra phương pháp chưa?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Bạch Dạ nhú mày, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh cho tôi là thần tiên sao? Coi như là thần tiên cũng có lúc tìm kiếm tài liệu, ngày hôm qua tôi giúp Lâm Tử Lam làm xét nghiệm, làm sao có thời giờ đi nghiên cứu?” Bạch Dạ hỏi.

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Nhìn Bạch Dạ, Mặc Thiếu Thiên cũng không tiện nói gì, dù sao buổi tối hôm trước anh ta đều vì chuyện của Hi Hi, thức cả đêm.

“Nhanh nhất lúc nào có kết quả?” Mặc Thiếu Thiên nhìn anh ta hỏi.

“Không biết!” Bạch Dạ nói.

“Không biết? Vậy anh biết cái gì?” Lúc này, Hoa Hồng đi tới hỏi, cô biết nhất định Mặc Thiếu Thiên sẽ tới đây hỏi Bạch Dạ chuyện này, cô cũng lo lắng cho Lâm Tử Lam, cho nên tới đây hỏi một chút, không nghĩ tới vừa tới nơi này đã nghe được họ nói chuyện.

Nghe Hoa Hồng nói..., Bạch Dạ ngược mắt, “Tôi là bác sĩ, không phải là người nghiên cứu cổ , không biết là có lỗi sao?”

Hoa Hồng, “.”

Chẳng lẽ, là cô có lỗi?

Nghe tương đối giống nhau!

Cho nên, Hoa Hồng lập tức nở nụ cười, “Không có, anh không có lỗi, bất kể anh là bác sĩ hay là gì, tôi tin những thứ này cũng sẽ không làm khó được anh, đúng không?” Hoa Hồng nịnh hót nói.

Nhìn nụ cười nịnh hót trên mặt Hoa Hồng, Bạch Dạ trực tiếp nhìn lướt qua, coi thường.

“Nếu như không có chuyện gì, đừng tới quấy rầy tôi!” Nói xong, Bạch Dạ xoay người đi.

“Này này, có cần tôi giúp không?” Lúc này, Hoa Hồng đi theo.

Bạch Dạ không để ý tới.

“Không cần!”

“Để cho tôi đi vào, đã mấy ngày tôi không nhìn thấy Hi Hi, muốn gặp một lần!”

“Không được!”

“Bạch Dạ.”

“Bạch lão đại.”

“Tiểu Bạch.”

“Tiểu Bạch Bạch.”

“Tiểu Dạ Dạ.”

Bất kể Hoa Hồng nói như thế nào, la hét thế nào, Bạch Dạ cũng không để ý tới Hoa Hồng.

Cuối cùng Hoa Hồng giận dữ gầm lên, “Bạch Dạ! ! !”

“Không được!” Nói xong, Bạch Dạ tiếp tục đi.

Hoa Hồng nhìn theo, không tin không vào được, nghĩ như vậy, đi theo.

Mặc Thiếu Thiên đứng tại chỗ, không nghĩ tới nhưng đáp án lại như vậy.

Chẳng qua cũng tốt, ít nhất, không phải là tin xấu!

Đúng lúc này, Lâm Tử Lam đi tới, cô biết, sáng sớm không thấy Mặc Thiếu Thiên, biết anh nhất định đến tìm Bạch Dạ hỏi.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên đứng đó, Lâm Tử Lam đi tới, “Thế nào?”

Lúc Mặc Thiếu Thiên nhìn thấy Lâm Tử Lam, “Sao lại dậy sớm như vậy?”

“Anh còn không phải như vậy! ?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi ngược lại, so với cô Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối đã ngủ trễ, hơn nữa còn dậy sớm hơn cô.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô không nói gì, lúc này, Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi, “Tình hình, như thế nào?”

“Bạch Dạ nói, muốn làm xét nghiệm một lần nữa, xét nghiệm cho kỹ!”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam cho là anh đang an ủi cô, khoe miệng nở nụ cười, “Anh không cần an ủi em, bất kể là kết quả gì, em cũng sẽ chấp nhận, hiện tại em giống Hi Hi, như vậy, con sống, em cũng có thể sống, con không sống nổi, em cũng sẽ đi theo con!” Lâm Tử Lam từ từ mở miệng nói.

Mặc dù nói, cô rất muốn tiếp tục sống, nhưng sống chết có số, nếu thật sự Hi Hi xảy ra chuyện, cô cũng sẽ suy sụp, như tình hình bây giờ, có cô đi theo Hi Hi, có lẽ là cô sẽ thanh thản .

Ít nhất, Hi Hi cũng không cô độc!

Chỉ là, kết quả có chút quá tàn nhẫn, không nghĩ tới, cuối cùng lại là tự mình hại chết mình.

Điểm này, Lâm Tử Lam không cách nào tưởng tượng nổi.

Nghe Lâm Tử Lam nói..., chân mày Mặc Thiếu Thiên chau lại, “Anh không cho em nói như vậy, anh sẽ không để em với Hi Hi xảy ra chuyện!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô gần từng chữ nói.

“Không phải anh đang an ủi em, hiện tại máu của em vẫn đục một nửa, cho nên không xác định được rốt cuộc có bị Hi Hi lây hay không!”

Nghe thế, Lâm Tử Lam chau mày, đáng vẻ Mặc Thiếu Thiên nghiêm túc, không giống như lừa gạt cô!

“Có năm mươi phần trăm cơ hội, cho nên không nên từ bỏ, anh tin Hi Hi nhất định sẽ ổn, con sẽ không dễ dàng khuất phục, con còn có tham vọng chưa được hoàn thành của mình, tuyệt đối sẽ không gặp chuyện không may, cho nên, anh không cho em có ý nghĩ này!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam gần từng chữ nói.

Từ trước đến giờ Lâm Tử Lam luôn lạc quan, lần đầu tiên nghe được những ý nghĩ bi quan của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên phát hiện, bản thân mình chân tay lại luống cuống, không biết nên làm thế nào!

“Nếu quả thật muốn chết, như vậy, chúng ta một nhà.” Nói đến một nửa, Mặc Thiếu Thiên dừng lại một chút, sau đó tiện đà mở miệng, “Anh cũng sẽ đi theo hai mẹ con, tuyệt đối sẽ không sống cho qua ngày!”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam cười, quen Mặc Thiếu Thiên, cô thật sự không cần gì nữa!

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nặng nề gật đầu, “Em biết rồi!”

Nhìn Lâm Tử Lam, lúc này Mặc Thiếu Thiên mới nở nụ cười, từ đáy lòng cảm thấy hơi vui mừng, vươn tay, ôm lấy cô.

Chỉ có lúc ôm cô, anh mới cảm thấy an tâm.

Mấy ngày qua, ở chỗ này mặc dù gặp mặt nói chuyện với Bạch Dạ không nhiều, nhưng ăn ở ở nơi này, đều rất tốt.

Nhưng thói quen Bạch Dạ vẫn như trước.

Dù là lúc nào, ăn uống luôn được chú trọng và vô cùng xa hoa.

Mà hai ngày sau, Mặc Thiếu Thiên cùng Bạch Dạ nói chuyện.

“Tình hình như thế nào?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Bạch Dạ lắc đầu, “Giống với tình trạng lần trước, vẫn đục một nửa!”

Nói đến điều này, Mặc Thiếu Thiên chau mày, “Vậy dạng này được coi là trường hợp nào?”

Bạch Dạ lắc đầu, “Tôi cũng không rõ lắm, tôi tìm người khác thử máu, nhưng không giống như trường hợp của Lâm Tử Lam!”

Vốn cho là, hiện tại sẽ có kết quả, không nghĩ tới lại như thế.

Hiện tại, tim của anh không thể ổn định được.

Lúc này, Bạch Dạ nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Hiện tại cô ấy không có triệu chứng gì sao?”

Mặc Thiếu Thiên lắc đầu, “Không có!”

Lúc này, Bạch Dạ càng chau mày, “Có thể nào, liên quan đến việc cô ấy mang thai không?”

Lúc Bạch Dạ vừa nói ra những lời này, Lâm Tử Lam cùng Hoa Hồng vừa vặn xuất hiện đó, vừa khéo nghe được những lời này.

Lúc này, Lâm Tử Lam cùng Hoa Hồng ngẩn ra, Hoa Hồng không thể tin nhìn Lâm Tử Lam, mang thai? ?

Ánh mắt không khỏi nhìn về phía bụng Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam đứng đó, có chút hoài nghi mình có nghe lầm hay không, nhưng khi nghe những lời này của Bạch Dạ, lúc này cô mới nhớ tới Mặc Thiếu Thiên mấy ngày qua có điểm là lạ, mỗi buổi tối sẽ ôm cô ngủ, có đôi khi lúc nửa đêm cô đang ngủ mơ hồ, Mặc Thiếu Thiên đặt tay xoa lên bụng của cô.

Quan trọng nhất là, hình như chu kỳ của cô, đã lâu chưa tới!

Trong khoảng thời gian này, xảy ra quá nhiều chuyện, cô đã sớm quên mất chuyện này, không nghĩ tới. . . .

Tay Lâm Tử Lam, phủ ở trên bụng, một giây kia, ngây ngẩn cả người!

Mà bên kia, Mặc Thiếu Thiên còn đang cùng Bạch Dạ nói chuyện, nghe Bạch Dạ nói..., Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, “Có liên quan chuyện này sao?”

Bạch Dạ lắc đầu, “Tôi cũng không rõ lắm, Mặc Thiếu Thiên, có chuyện này, tôi phải nói anh biết, tôi chưa từng gặp qua cổ này, cho dù có biết một ít, tôi cũng không chắc chắn, nhất định sẽ trị lành cho bé.”

“Tôi tin tưởng anh!” Bạch Dạ chưa nói hết lời, Mặc Thiếu Thiên nhìn chăm chăm vào anh nói.

“Nếu như trên thế giới này, anh không chữa khỏi cho Hi Hi, tôi tin không có ai có khả năng, cho nên, tôi tin tưởng anh!”

Bạch Dạ đứng đó, không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên sẽ nói như vậy, chỉ là hơi sững sờ, anh ta cười, “Anh phải biết rằng, bé là chuột bạch của tôi, hậu quả thế nào, không ai biết!”

“Tôi tin, Hi Hi tuyệt đối không phải là chuột bạch của anh, anh sẽ chữa cho bé thành công!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Bạch Dạ hết sức chắc chắn nói.

Đến bây giờ, anh không tin, trời cao đối với Hi Hi như vậy, bé còn nhỏ như vậy, bé tuyệt đối sẽ không có việc gì.

Nếu Mặc Thiếu Thiên nói như vậy, Bạch Dạ không tiếp tục nhắc lại vấn đề này, “Tốt, tôi sẽ cố hết sức!”

“Có những lời này của anh, là đủ rồi!”

Khóe miệng Bạch Dạ nở nụ cười nhàn nhạt, anh ta chẳng thể nghĩ tới, sau mười mấy năm, còn có thể nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên, thế nhưng hai người còn có thể đứng ở chỗ này nói chuyện.

“Đúng rồi, chuyện của Lâm Tử Lam, có giải pháp gì không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Bạch Dạ suy nghĩ một chút, “Có!”

“Giải pháp gì?”

“Đi tìm phụ nữ có thai, làm thí nghiệm sẽ biết!”

Nói đến điều này, Mặc Thiếu Thiên sững sờ, không nghĩ tới điều này!

“Thế nào? Không đành lòng?” Bạch Dạ hỏi.

Đúng là, Mặc Thiếu Thiên là người trong hắc đạo, giết người vô số, nhưng là người bị giết cũng đáng chết, kẻ thù, cũng không làm bị thương người vô tội, hiện tại để cho anh đi tìm một người phụ nữ có thai.

“Nếu như không đành lòng, đừng bàn lại chuyện này!” Bạch Dạ nói.

Theo ý anh ta, đàn ông không nên có sự thương hại, nhất là người như Mặc Thiếu Thiên, thắng cuộc trong những trận quyền anh ở Mỹ!

Nhìn Bạch Dạ, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Tốt, tôi lập tức đi tìm!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên xoay người rời đi.

Mà cùng lúc đó, Lâm Tử Lam bỗng nhiên từ chỗ khác đi ra, “Không được!”

Lúc nhìn thấy Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên nhướng mày, ánh mắt khác thường nhìn cô, cô đứng ở đây từ khi nào?

Đã nghe được cái gì?

Lúc này, Lâm Tử Lam đi tới trước mặt Mặc Thiếu Thiên, ngăn cản anh, “Không thể, không thể vì em cùng Hi Hi, mà làm hại những người khác, như vậy sẽ chỉ làm em cùng Hi Hi đau khổ hơn, em không muốn mạng của chúng ta là do đổi lấy mạng của người khác!” Lâm Tử Lam nói.

Hoa Hồng cũng đứng đó, nghe Lâm Tử Lam nói..., chau mày.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Lâm Tử Lam, “Em đã nghe được rồi?”

“Ừm, em đã nghe được rồi!” Lâm Tử Lam gật đầu nói, lúc này, cô nhìn Mặc Thiếu Thiên cùng Bạch Dạ, “Em không hi vọng tìm người khác làm thí nghiệm, nếu như gặp chuyện không may..., cũng là hai mạng người, nếu quả thật vì cứu em cùng Hi Hi, như vậy em cùng Hi Hi sẽ cả đời sống trong ân hận!”

“Không ai muốn chết!” Lâm Tử Lam nhìn họ nói.

Nghe Lâm Tử Lam nói..., Mặc Thiếu Thiên chắc chắn, cô đã nghe được tất cả!

“Nhưng là, nếu như không làm thí nghiệm..., căn bản không biết em trúng cổ hay không!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói.

“Chỉ vì chứng minh em có trúng cổ không, mà phải hy sinh một phụ nữ có thai sao?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi ngược lại, “Em cũng rất muốn sống, nhưng nếu như là đổi lấy mạng người khác, em không muốn, không ai hi vọng được sống tốt, mà hại người khác, Mặc Thiếu Thiên, anh nghĩ xem, nếu như là em đi, anh sẽ đồng ý sao?”

“Dù không đồng ý, anh cũng sẽ làm, chỉ cần em không có chuyện gì!” Mặc Thiếu Thiên nói, hiện tại, anh đã không kịp nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần Lâm Tử Lam không có chuyện gì, chỉ cần Hi Hi không có chuyện gì, dù là có báo ứng, cũng là báo trên người anh, anh không hối hận!

“Mặc Thiếu Thiên! ! !” Lâm Tử Lam hô một tiếng, nhìn Mặc Thiếu Thiên, thật sự không muốn để anh hại người vô tội.

Mặc Thiếu Thiên đứng đó, bởi vì bị đè nén, con người thoát nhìn có chút phiếm hồng.

“Ngàn vạn lần không nên vì em mà hại người vô tội, như vậy, lương tâm em cả đời cũng sẽ không thanh thản, sẽ không hạnh phúc!”

“Nhưng, vậy còn em? Nếu như em rời bỏ anh, anh cũng vậy, không sống nổi!”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam khóc, nở nụ cười, cô vươn tay, vuốt ve mặt Mặc Thiếu Thiên, “Em biết, cho nên, em sẽ cố gắng sống, hiện tại, chẳng qua là không xác định em có gặp chuyện không may không, nhưng ngàn vạn lần không nên vì em mà hy sinh bất cứ người nào, coi như vì Hi Hi, vì. Con của chúng ta!” Vừa nói, Lâm Tử Lam cầm lấy tay Mặc Thiếu Thiên, đặt ở trên bụng của mình.

Một giây kia, Mặc Thiếu Thiên đứng đó, không biết nên làm thế nào, nhưng không thể không thừa nhận, anh sắp bị Lâm Tử Lam thuyết phục!

Vì câu kia, vì con của họ.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam cũng nhìn anh, “Đồng ý với em, vì con của chúng ta, đồng ý em!”

Lâm Tử Lam nói như vậy, Mặc Thiếu Thiên còn có thể nói gì?

Chỉ cần là lời Lâm Tử Lam nói..., anh sẽ nghe!

Cuối cùng, anh gật đầu, “Ừ!”

508. Chương 511

Nhìn Mặc Thiếu Thiên gật đầu, lúc này Lâm Tử Lam mới nở nụ cười.

Mặc kệ thế nào, cô đều không hy vọng bởi vì mình mà làm hại tới vô tội, nhất là lúc biết tin mình mang thai, lại càng không mong muốn bởi vì mình mà làm tổn thương người khác.

Bởi vì cô có thể hiểu được, làm một người mẹ mà không thể bảo vệ con của mình là điều vô cùng đau khổ.

Lúc này, Lâm Tử Lam lau nước mắt, nhìn về phía Bạch Dạ, “Bạch Dạ, hiện tại anh không cần xen vào chuyện của tôi, mời anh đem hết khả năng của mình đặt lên người Hi Hi!” Lâm Tử Lam nhìn anh ta nói từng chữ một.

Nếu xét nghiệm không được, như vậy không nên lãng phí thời gian, mà phải nghiên cứu Hi Hi, nếu Hi Hi được cứu, như vậy, cô cũng có thể được cứu.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Bạch Dạ hứ mầy.

Ngược lại Mặc Thiếu Thiên, nhìn cô, “Không được!”

“Anh không cho phép em bỏ cuộc!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô nói.

“Anh không nghĩ sẽ mất đi Hi Hi, nhưng cũng không nghĩ sẽ mất em!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô một chữ một nói.

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên kích động, Lâm Tử Lam nhìn anh, “Em không bỏ cuộc, cũng sẽ không bỏ cuộc, nếu xét nghiệm của em không có kết quả, vậy tại sao không nghiên cứu Hi Hi thật tốt? Nếu nghiên cứu ra được là loại cổ gì, có thể giải được, như vậy em cũng sẽ được cứu !” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói là nói như vậy, nhưng Mặc Thiếu Thiên cảm giác có gì đó không thích hợp, nhưng lại không nói ra được, chỉ có thể chau mày, sốt ruột nhìn cô.

“Anh yên tâm, em không có việc gì, em tin Hi Hi sẽ không có việc gì, cũng tin tưởng chính mình!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, hiện tại sợ anh kích động đi tìm người khác.

Đó là cảnh mà Lâm Tử Lam không muốn nhìn thấy.

Lúc này, Hoa Hồng ở phía sau nhìn họ, mở miệng, “Anh ta không đi, vậy tôi đi!” Nói xong, Hoa Hồng xoay người bước đi.

Nghe được Hoa Hồng nói, Lâm Tử Lam lập tức xoay người lại, nhìn bóng lưng Hoa Hồng, vô cùng kiên quyết.

“Không!” Lâm Tử Lam hô một tiếng, lập tức đi lên đi ngăn cản Hoa Hồng, “Không thể làm như vậy!”

“Mặc Thiếu Thiên đồng ý với cô, nhưng tôi sẽ không đồng ý cô!” Hoa Hồng nhìn Lâm Tử Lam một chữ một nói.

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Hoa Hồng, tôi biết cô là vì muốn tốt cho tôi, nhưng tôi không nghĩ cô vì tôi mà làm hại người vô tội!”

Nghe những lời này của Lâm Tử Lam, Hoa Hồng cười, “Cuộc đời tôi giết vô số người, không để ý một hai người như vậy!”

“Hoa Hồng, tôi biết cô là sát thủ, nhưng là một sát thủ có lương tâm, tôi cũng rất muốn sống sót, nhưng làm một người mẹ, không ai muốn bản thân mình đi tìm cái chết, còn không thể sinh con của mình ra?” Lâm Tử Lam nhìn cô hỏi.

Những điều này, không thể làm Hoa Hồng cảm động, tuy rằng cô chưa bao giờ giết hại người vô tội, nhưng hiện tại cô không nghĩ được nhiều như vậy.

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Lâm Tử Lam, “Lâm Tử Lam, tôi không lương thiện như cô, tôi biết trên thế giới này, duy nhất một điều chính là sự sinh tồn, cô nghĩ quá nhiều, tôi không thể cảm động, nhưng tôi có thể nghĩ đến, nếu Hi Hi biết bởi vì bé, làm hại cô trúng cổ, nhất định bé sẽ vô cùng trách bản thân mình!”

“Tôi không phải vì cô, tôi là vì Hi Hi!” Nói xong, Hoa Hồng nhìn thẳng Lâm Tử Lam, sau đó làm bộ phải đi.

Nghe Hoa Hồng nói, lời của cô không phải không có lý, nhưng Lâm Tử Lam cũng không vì vậy mà bị thuyết phục.

“Tôi tin, cho dù Hi Hi biết chúng ta phải làm như vậy, cũng sẽ không đồng ý!” Lâm Tử Lam cũng một chữ một nói, “Tuy rằng bé là một đứa nhỏ đầy tham vọng, nhưng bé tuyệt đối sẽ không lấy mạng người khác để đổi lấy mạng chính mình, tôi cũng sẽ không!”

“Đó là hai người, không phải tôi, nếu như vậy, vậy để tôi gánh lấy nghiệp chướng này!” Nói xong Hoa Hồng xoay người đi.

“Hoa Hồng. . . .” Lâm Tử Lam kêu một tiếng.

Nhưng Hoa Hồng cũng không hề quay đầu lại, xoay người rời đi.

Lâm Tử Lam đứng ở đó, cho dù cô kêu như thế nào, cô ấy cũng không quay đầu lại, nhìn bóng lưng Hoa Hồng, trong lòng Lâm Tử Lam nói không nên lời.

Lúc này, cô quay đầu nhìn Bạch Dạ, “Bạch Dạ, đồng ý với tôi, nếu Hoa Hồng dẫn người trở về, tuyệt đối không làm cái loại thí nghiệm này!”

“Thật xin lỗi, tôi không thể đồng ý với cô!” Bạch Dạ mở miệng.

“Nhưng là. . . .”

“Lâm tửu thư, thế giới này chính là như vậy, vì vậy cô không cần thương xót ai, thế giới này đã là người đều phải sinh tồn, hiện tại xem ai bất hạnh, sẽ bị lựa chọn!” Bạch Dạ nói một câu, sau đó xoay người đi vào phòng thí nghiệm.

Lâm Tử Lam đứng đó, không biết vì sao, giờ này khắc này, không nói được gì.

Rõ ràng như vậy là không đúng, nhưng, dường như cô sắp thừa nhận thực tế mà họ nói.

Không, không phải là như vậy!

Lâm Tử Lam chắc chắn tin tưởng!

Nếu cô là người phụ nữ bị ai như vậy, cô nhất định sẽ dùng hết toàn lực để sinh tồn.

Nghĩ như vậy, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Thiếu Thiên.”

“Lâm Tử Lam, em có thể ích kỷ một lần không?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Em không có cách nào.”

“Anh cũng không có cách nào chấp nhận mất em, nếu thật sự có báo ứng, vậy báo ở trên người của anh, cho dù đến kiếp sau anh vẫn bị báo ứng, anh cũng sẽ không ngăn cản Hoa Hồng!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên cũng quay đi.

Chỉ để lại Lâm Tử Lam đứng đó một mình.

Cô biết, họ vì muốn tốt cho cô.

Nhưng.

Lâm Tử Lam đứng đó, bỗng nhiên cảm thấy, trên thế giới này, muốn được sống, cũng là chuyện vô cùng khó khăn .

Buổi tối, Lâm Tử Lam nghe nói Hoa Hồng thật sự mang một người phụ nữ có thai từ bên ngoài về, Lâm Tử Lam vội vàng đi đến phòng thí nghiệm của Bạch Dạ.

Đây là lần đầu tiên cô xông thẳng vào.

Lúc cô đi vào, Bạch Dạ đang làm thí nghiệm trên người phụ nữ kia.

Hoa Hồng cùng Mặc Thiếu Thiên ở đây, đó cũng là lần đầu tiên, Bạch Dạ cho phép nhiều người như vậy ở trong phòng thí nghiệm của anh.

Nhìn thấy Bạch Dạ lau trên tay người phụ nữ, Lâm Tử Lam chỉ biết, tất cả, đã chậm trễ!

Cô vẫn xông tới, nhìn thấy vết cắt mở trên tay của người phụ nữ, nói vậy, nhất định là do tay Hi Hi làm trầy, lúc nhìn thấy, trong lòng Lâm Tử Lam, nặng nề không nói nên lời.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn người phụ nữ trước mặt, là một người phụ nữ Trung Quốc, dáng dấp cũng rất xinh đẹp, làn da trắng nõn, cột tóc đuôi ngựa, để lộ ra cái trán, thoát nhìn rất thoải mái, cũng rất gọn gàng, mà giờ này khắc này, Lâm Tử Lam thấy vẻ mặt cô ta lộ vẻ đáng thương.

Nhìn thấy vẻ mặt của cô ta thì bản tính lương thiện của Lâm Tử Lam như bị cái gì đánh thật mạnh một cái, “Thật xin lỗi.” Lâm Tử Lam mở miệng nói.

Người phụ nữ đó dường như không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn Lâm Tử Lam, so với đối mặt với Hoa Hồng còn tốt hơn nhiều.

“Thả tôi đi được không?” Người phụ nữ đó nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lúc này, Bạch Dạ ngược mắt, liếc Hoa Hồng một cái, Hoa Hồng gật đầu, “Hai ngày này cô không thể rời khỏi nơi này, đi theo tôi!” Nói xong, Hoa Hồng mang người phụ nữ đó bước đi .

Lâm Tử Lam đứng ở đó, không biết nghĩ gì, nhìn Mặc Thiếu Thiên, anh cũng không nói gì, biết Lâm Tử Lam rồi rầm cùng khổ sở, nhưng vì làm thí nghiệm, anh nhất định phải làm như vậy!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Bạch Dạ, “Vẫn là hai ngày sẽ có đáp án sao?”

Bạch Dạ gật đầu, “Ừm, vì để cho thí nghiệm an toàn, hai ngày!”

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn họ, giờ này khắc này, còn có thể nói cái gì?

Chẳng lẽ nói họ làm hại người vô tội, liên lụy người khác sao?

Nhưng họ đều là vì muốn tốt cho cô với Hi Hi.

Cuối cùng, Lâm Tử Lam không nói gì, đi ra khỏi phòng thí nghiệm của Bạch Dạ.

Bạch Dạ ngược mắt liếc nhìn Lâm Tử Lam, sau đó lại tiếp tục nhìn vào đồng dụng cụ kia, “Thân thể cô ấy rất yếu, không thích hợp quá bi quan, nếu như vậy, sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ trong bụng.”

Nghe Bạch Dạ nói, tự Mặc Thiếu Thiên hiểu được, lời này của anh ta là nói cho anh nghe.

Giây tiếp theo, Mặc Thiếu Thiên dứt khoát xoay người đi ra ngoài.

Lâm Tử Lam chậm rãi đi dạo ở bên ngoài, không biết vì sao, giờ này khắc này, tâm tư thế nhưng bình tĩnh đến không ngờ, tất cả, cũng không biết nên nói cái gì cho ổn.

Chuyện đã xảy ra, cô đã không có cách nào ngăn cản, nhiều năm như vậy, cô không học được điều gì, học được duy nhất chính là chấp nhận sự thật.

Mặc Thiếu Thiên đi theo sau cô, nhìn dáng vẻ của cô, cũng không biết nên nói cái gì.

Anh biết, cho dù người phụ nữ trước mặt, phúc hắc* (* mạnh mẽ....) , có chút cố chấp, nhưng cô cũng vẫn là người lương thiện.

Cùng là một người mẹ, cô cũng có tâm tư trong lòng không tháo gỡ được.

Mặc Thiếu Thiên đi theo sau, nhìn Lâm Tử Lam im lặng như vậy, khổ sở, có lúc anh cũng hoài nghi có phải mình đã làm sai hay không!

Nhưng ngay sau khi vừa nghĩ, anh lập tức phủ nhận ý nghĩ này.

Cho dù là sai, anh nhất định phải làm như vậy!

Có báo ứng gì, báo ở trên người của anh, anh không thèm để ý, chỉ cần hai mẹ con họ có thể bình an vô sự!

Mặc Thiếu Thiên không đi lên quấy rầy cô, chỉ lẳng lặng đi theo cô, giờ này khắc này, anh cũng không biết nên nói gì cùng cô, nên để cho cô có chút không gian cùng thời gian, suy tư một lát.

Mãi cho đến tối lúc đi ngủ, Lâm Tử Lam cũng không nói một câu với Mặc Thiếu Thiên.

Không phải tức giận, chỉ là không biết nên nói cái gì cho phải.

Nhìn Lâm Tử Lam không muốn nói chuyện, Mặc Thiếu Thiên cũng không nói gì.

Lúc nửa đêm, nhìn Mặc Thiếu Thiên ngủ, lúc này Lâm Tử Lam mới mở mắt, đứng dậy, mặc quần áo đang hoảng đi ra phía ngoài.

Lúc Lâm Tử Lam đi ra, Mặc Thiếu Thiên cũng đã mở mắt, nhìn bóng dáng Lâm Tử Lam, chân mày cau lại.

Lúc này, Lâm Tử Lam bưng một ít đồ ăn, đi vào trong một phòng nhỏ.

Người trong phòng, lúc nghe thấy động tĩnh, hoảng sợ, nhưng mà, lúc nhìn thấy đó là Lâm Tử Lam đang đi tới, cô mới thả lỏng cảnh giác.

Lâm Tử Lam bưng đồ ăn, đi vào, lúc gặp cô ta, đem đồ ăn đặt trên bàn, “Ăn một chút gì đi!”

Người phụ nữ đó, nhìn Lâm Tử Lam, không biết vì sao, lúc nhìn cô, không hiểu sao không cảm thấy sợ hãi.

Cô lập tức đi qua, nhìn Lâm Tử Lam, “Cô thả tôi ra được không, cầu xin cô thả tôi ra.”

Lâm Tử Lam nhìn dáng vẻ cô ta cầu xin mình, trong lòng khổ sở, nhìn cô ta, “Thật xin lỗi, bây giờ tôi không thể thả cô đi.”

“Vì sao, cầu xin cô, đừng làm hại tôi, tôi đã mang thai, cầu xin cô đừng làm hại tôi.” Người phụ nữ đó nhìn Lâm Tử Lam không ngừng khẩn cầu.

“Tôi không làm hại cô, nhưng hai ngày này, cô phải ở lại chỗ này, cô yên tâm, từ giờ trở đi, sẽ không ai làm cô bị thương!” Lâm Tử Lam nhìn cô ta nói.

509. Chương 512: Tháo Gỡ Khúc Mắc.

“Tôi không làm hại cô, nhưng hai ngày này, cô phải ở lại chỗ này, cô yên tâm, từ giờ trở đi, sẽ không ai làm cô bị thương!” Lâm Tử Lam nhìn cô ta nói.

Người phụ nữ đó không biết Lâm Tử Lam nói là sự thật hay giả, chỉ là khóc nhìn Lâm Tử Lam, “Tại sao muốn bắt tôi tới nơi này? Vì sao?”

Nhìn dáng vẻ cô ta sợ hãi, dường như Lâm Tử Lam có thể cảm nhận được cảm giác của cô ta, mở miệng nói, “Cô không biết cũng tốt, có điều, cô không cần lo lắng, từ giờ trở đi, sẽ không có ai làm cô bị thương!”

“Thật vậy không?”

“Ừm!” Lâm Tử Lam hướng về phía cô ta gật đầu, lúc này, người phụ nữ đó mới bớt sợ hãi, chỉ là vẫn có chút lo lắng.

“Ăn một chút gì đi!” Lâm Tử Lam nhìn cô ta nói.

Người phụ nữ đó ngẩn người, dường như có chút không tin tưởng, đôi mắt dường như hoài nghi nhìn Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam biết, cô ta đang lo lắng, vì thế, không nói gì, mà cầm lấy đồ ăn đưa lên miệng ăn, “Ăn ngon lắm!”

“Cho dù cô không vì mình, cũng phải vì đứa nhỏ trong bụng cô mà ăn một chút!” Lâm Tử Lam nhìn cô ta nói.

Nhìn hành động của Lâm Tử Lam, lúc này, người phụ nữ đó mới thả lỏng, thật ra thời gian dài như vậy, cô cũng đã đói bụng, mà Hoa Hồng đưa đồ ăn tới, cô lại không dám ăn.

Cầm đồ ăn lên, đưa vào miệng, dáng vẻ ăn uống rất tao nhã, Lâm Tử Lam nhìn, lúc này, khóe miệng gợi lên một nụ cười.

Đây xem như bồi thường một ít sao?

Không, đây đều không tính là, nhưng cũng chỉ có như vậy, trong lòng của cô mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Lâm Tử Lam không sốt ruột rời đi, mà ngồi ở đó, lẳng lặng nhìn cô ta.

Ngay từ đầu, người phụ nữ đó còn hơi câu nệ, nhưng càng về sau, lại chủ động nói chuyện cùng Lâm Tử Lam.

“Có phải là cô cũng đang mang thai?” Người phụ nữ đó nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam ngồi ở kia, nghe lời nói của cô, sửng sờ, “Làm sao cô biết?”

“Trực giác!” Cô ta thản nhiên nói, “Mọi người đều nói trực giác của phụ nữ có thai chuẩn nhất, xem ra đúng là vậy!”

Nghe lời nói của cô ấy, khóe miệng Lâm Tử Lam gượng cười, có phải không? Là thế này phải không? Nhưng vì sao cô không có loại cảm giác này?

“Thật ra, theo như thái độ của cô đối với tôi, còn có ánh mắt, chỉ cần quan sát kỹ sẽ phát hiện!” Người phụ nữ đó lập tức bổ sung một câu.

Có thể là vậy, bởi vì cùng là phụ nữ có thai, cho nên tâm tình Lâm Tử Lam có điểm không thể đoán, cũng có chút nhạy cảm.

Lâm Tử Lam ngồi ở đó, không nói gì, lúc này, người phụ nữ đó dường như thả lỏng cảnh giác, nhìn Lâm Tử Lam, trò chuyện, “Bảo bối của cô, mấy tháng rồi?”

Hỏi điều này, Lâm Tử Lam hơi sửng sốt, tay vuốt ve bụng, lập tức nghĩ nghĩ, mở miệng, “Không đến hai tháng. . . .”

“Con tôi đã bốn tháng rồi!” Người kia nói, nói đến bảo bối, vẻ mặt cô ấy đầy hạnh phúc, tay cũng vuốt ve bụng, khoe miệng tươi cười, xinh đẹp làm cho người ta không biết nên nói gì.

Nhìn cô ấy, Lâm Tử Lam thực cảm thấy, là vì cô, mà hủy hoại cô ấy!

Lúc này, người phụ nữ kia nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Lâm Tử Lam, “Đúng rồi, tôi đã nói với cô, bà tôi nói, phụ nữ mang thai ba tháng đầu rất quan trọng, cô nhất định phải chú ý, không nên đi lại quá nhiều, không nên quá mệt nhọc, hơn nữa, phải luôn giữ tâm trạng vui vẻ, nếu không sẽ nguy hiểm!”

Cô tận tình khuyên bảo Lâm Tử Lam, nghe lời của cô, khoe miệng Lâm Tử Lam gợi lên nụ cười chua xót, hiện tại, cô có thể sống sót hay không, là cả một hồi đề, đừng nói đứa bé trong bụng của cô!

Nghĩ đến đứa con trước kia, Lâm Tử Lam cảm thấy đau lòng, hiện tại chẳng lẽ ngay cả đứa bé này cũng không bảo vệ nổi sao?

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam u sầu, người phụ nữ đó nhíu mày, tiến đến trước mặt Lâm Tử Lam hỏi, “Tại sao tôi cảm thấy dáng vẻ cô rất đau khổ?”

Nghe thế, Lâm Tử Lam quay đầu nhìn cô, cười, “Không có gì!”

“Cô nhất định phải luôn giữ tâm trạng vui vẻ, không nên quá mệt mỏi, nếu không bảo bối trong bụng cô sẽ không tốt!” Người phụ nữ đó nói.

Lâm Tử Lam nghe, sau đó nhìn cô ấy gật đầu.

“Mẹ chồng tôi và chồng tôi đều nói, ”Nếu trong lúc phụ nữ mang thai mà tâm tình không tốt, hoặc là quá mệt mỏi, đứa bé sinh ra nào sẽ bị teo lại!”

Nói điều này, Lâm Tử Lam nhin không được nở nụ cười, “Không nghiêm trọng như vậy !”

“Làm sao cô biết?”

“Bởi vì tôi đã có một bé trai tám tuổi, không chỉ không có nào bị teo, mà lại rất thông minh!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế, người phụ nữ đó có vẻ kinh ngạc, “Cô đã có một bé trai tám tuổi?”

Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của cô ấy, Lâm Tử Lam cũng không bắt ngờ, chỉ gật đầu.

“Không nghĩ tới, cô còn trẻ như vậy đã có một bé trai tám tuổi!”

“Ừm, tôi chưa kết hôn đã có con!” Lâm Tử Lam nói.

Nói điều này, người phụ nữ đó còn kinh ngạc hơn, đôi mắt kia kinh ngạc nhìn cô.

Lâm Tử Lam cũng không để ý sự kinh ngạc của cô ấy, cứ thế mở miệng, “Tôi đây đã là lần thứ hai, không, chính xác mà nói, là lần thứ ba. . . .”

Lần mang thai thứ hai, cô không giữ được, hiện tại, dường như cũng không thể giữ được. . . .

Nhìn nét mặt Lâm Tử Lam, không giống đang nói đùa, nhưng trong vẻ mặt của cô, còn mang theo đau khổ, người phụ nữ đó hỏi, “Vậy lần thứ hai mang thai, nhất định là một cô bé xinh đẹp!”

“Lúc tôi mang thai được ba tháng, bởi vì ngoài ý muốn, không có giữ được. . . .”

Không thể, đáng vẻ cô lộ ra vẻ đau thương như vậy, người phụ nữ đó đã hiểu!

Không giữ được con của mình, thật đau khổ, vô cùng đau khổ!

Trong khoảng thời gian ngắn, người phụ nữ đó không biết nên nói cái gì cho phải, đôi mắt bất đắc dĩ nhìn Lâm Tử Lam, “Thật xin lỗi, có phải tôi đã nói lỡ lời?”

Nghe được cô ấy xin lỗi, Lâm Tử Lam cười, “Không có, tôi không sao!”

“Cô đừng quá đau khổ, tôi tin bảo bối trong bụng cô nhất định có thể bình an sinh ra, khỏe mạnh lớn lên!” Người phụ nữ đó nói.

Nghe được điều cô mong ước, Lâm Tử Lam cười, nhớ tới việc họ làm đối với cô ấy, đáy lòng cảm thấy vô cùng có lỗi, ánh mắt của cô nhìn đến cái bụng hơi nhô lên của cô ấy, “Cô cũng vậy!”

“Ừm!” Người phụ nữ đó gật đầu.

Lâm Tử Lam thấy đã khuya, nhìn cô, “Tốt lắm, tôi trở về, cô cũng nghỉ ngơi sớm một chút!” Nói xong, Lâm Tử Lam liền đứng dậy.

“Chờ một chút!” Lúc này, người phụ nữ đó mở miệng.

Nghe được lời của cô, Lâm Tử Lam quay đầu nhìn cô.

“Tôi có thể nhờ cô một việc không?”

“Chuyện gì?”

“Tôi tới nơi này, người nhà của tôi không biết, cô có thể báo lại cho họ biết không, nói cho họ biết tôi không sao!” Người phụ nữ đó nói.

Lâm Tử Lam nghĩ nghĩ, gật đầu, “Tôi sẽ nói với họ!”

“Được! !” Người phụ nữ đó liên tục gật đầu, “Cám ơn!”

Lâm Tử Lam gật đầu, không nói gì nữa, xoay người đi ra ngoài.

Người phụ nữ như vậy, hẳn là rất hạnh phúc, hy vọng cô sẽ không có việc gì!

Lúc Lâm Tử Lam trở về, Mặc Thiếu Thiên nằm ở trên giường giả bộ ngủ, Lâm Tử Lam cũng không nói chuyện, trực tiếp nằm xuống ngủ, cảm giác được Lâm Tử Lam ngủ say, lúc này Mặc Thiếu Thiên mới mở mắt, trong lòng rồi rẫm, bất đắc dĩ không nói nên lời.

Hai ngày này, cảm xúc của Lâm Tử Lam không được tốt, ăn cũng ít, nói chuyện cũng ít, Mặc Thiếu Thiên rất lo lắng, nhưng anh cũng biết, cô vì chuyện người phụ nữ đó mà cảm thấy có lỗi, cho nên Mặc Thiếu Thiên không nói thêm gì, mà để cho cô có thời gian suy ngẫm.

Rất cục hai ngày sau, nhận được kết quả xét nghiệm.

Ngày đó, mọi người đều rất hồi hộp, chờ mong kết quả như thế nào.

Lâm Tử Lam cũng vô cùng khẩn trương, chờ Bạch Dạ thông báo kết quả.

“Bạch Dạ, rốt cuộc thế nào! ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, kết quả này đối với họ mà nói, cũng có thể lên trời, cũng có thể làm cho họ xuống đất, nôn nóng không thôi.

Bạch Dạ nhìn kết quả xét nghiệm, ngược mắt.

“Kết quả là” Nói đến một nửa, anh cố ý dừng một chút.

Mấy người họ không phải là người kiên nhẫn, nghe Bạch Dạ nói, làm tâm trạng họ không yên, Hoa Hồng nhìn không được mở miệng, “Rốt cuộc thế nào! ?”

“An toàn!”

Trời biết, khi Bạch Dạ nói ra những lời này, trái tim mọi người đều muốn nhảy ra ngoài!

Nhưng mà, những lời này, đưa họ lên trời!

Tâm trạng căng thẳng của Lâm Tử Lam, lập tức thả lỏng, giống như vút được một tảng đá lớn xuống đất.

Mà Hoa Hồng cũng như thế, cho dù bề ngoài cô kiên cường, cô cũng chưa bao giờ làm hại người vô tội, huống chi lại là một người phụ nữ có thai không thù không hận, nếu không phải là Lâm Tử Lam cùng Hi Hi, cô nhất định sẽ không làm chuyện như vậy. Hiện tại, biết được an toàn, tâm tư họ đều nhẹ nhõm.

Mặc Thiếu Thiên cũng vậy, anh cho rằng, vì anh mà anh cùng Lâm Tử Lam căng thẳng rất lâu, hoặc là trong lòng hai người họ không tháo gỡ được khúc mắc, hiện tại biết được không có việc gì, cuối cùng yên tâm.

“Hiện tại tôi dường như có điểm rõ ràng, cổ này, chỉ nhằm vào người bình thường, nếu như là phụ nữ mang thai, sẽ bị kháng cự lại, chỉ là hại người bị nhiễm cổ, như thế nào cô ta cũng không nghĩ đến kế hoạch tuyệt diệu nhưng lại bị một đứa bé chống lại!”

Nghe Bạch Dạ nói, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đồng thời sửng sốt.

Hoa Hồng cũng vậy.

Lúc này mới hiểu ra, nhưng Diệp An Nhiên buộc Hoa Hồng ăn viên thuốc kia, là vì muốn cô làm hại Lâm Tử Lam cùng Hi Hi sao? Hay là cô ta sớm đoán được, Hi Hi sẽ không để cho cô ăn, mà chính mình sẽ ăn?

Nhưng không phải không thừa nhận, tâm địa người phụ nữ này, rất hiểm độc!

Chuyện gì cũng đã nghĩ đến, chỉ không ngờ tới, Lâm Tử Lam lại mang thai! ! !

“Ý của anh là, tôi cùng người phụ nữ đó đều không có chuyện gì sao?” Lâm Tử Lam nhìn Bạch Dạ hỏi, sợ là không vui mừng được lâu.

Bạch Dạ gật đầu, “Ừm, đúng vậy!”

Nghe thế, tâm trạng Lâm Tử Lam, hoàn toàn nhẹ nhõm.

May mắn, thật may mắn!

Cuối cùng, Lâm Tử Lam không cần tự trách mình!

“Hiện tại mọi người không cần lo lắng, có thể đưa cô ấy trở về!”

“Tôi lập tức đi làm!” Nói xong, Hoa Hồng định đi.

“Chờ một chút!” Lúc này, Lâm Tử Lam mở miệng, Hoa Hồng quay đầu nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam nhìn cô, “Tôi với cô cùng đi!”

Nhìn Lâm Tử Lam, cuối cùng Hoa Hồng gật đầu, “Ừm!”

Lúc này, hai người vừa định đi, Mặc Thiếu Thiên cũng mở miệng, “Tôi cũng đi cùng hai người!”

Lâm Tử Lam cùng Hoa Hồng đều sửng sốt, sau đó gật đầu, cùng nhau đi.

Buổi tối, họ đưa cô ta trở về.

Lúc ở cửa, người phụ nữ đó nhìn Lâm Tử Lam, “Tuy rằng tôi không biết vì sao mọi người bắt tôi, cũng không biết mọi người đã làm gì với tôi, nhưng hiện tại nhìn thấy mọi người đối với tôi vui vẻ như vậy, tôi cũng yên tâm hơn!”

“Thật xin lỗi.” Bao nhiêu điều, Lâm Tử Lam chỉ có thể nói một câu như vậy.

Vì cô mà làm thí nghiệm trên thân thể của cô ấy, Lâm Tử Lam thật sự cảm thấy có lỗi.

“Không cần phải nói xin lỗi.”

Hoa Hồng đứng một bên, nhìn họ, nhìn không được ho khan một tiếng, “Người nên xin lỗi, là tôi. Là tôi bắt cô đem đi, chỉ là hiện tại, cuối cùng cô không có chuyện gì!”

Lúc này, người phụ nữ đó khó hiểu nhìn Hoa Hồng.

Mấy ngày nay vẻ mặt cô luôn căng thẳng, tuy rằng dáng vẻ rất xinh đẹp, nhưng cũng làm cho người khác cảm thấy rất nghiêm túc, hiện tại nghe được Hoa Hồng xin lỗi, người phụ nữ đó hơi lặng đi.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên lấy ra một cái này nọ, “Tôi nghe nói công ty của chồng cô gặp một số chuyện, có lẽ cái này có thể giúp được hai người!”

Mặc Thiếu Thiên đưa cho cô ấy một tập tài liệu.

Người phụ nữ đó sửng sốt, “Làm sao anh biết?”

Mặc Thiếu Thiên cười nhạt, đưa tài liệu cho cô.

Sau khi người phụ nữ đó nhận lấy thì ngẩn người, “Thì ra, anh ấy gạt tôi nhiều chuyện vậy sao.”

“Cái này có thể giúp anh ta vượt qua cửa ải khó khăn!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Nhưng cái này.”

“Coi như đây là chúng tôi bồi thường cho cô, nhận lấy đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Người phụ nữ đó có chút do dự, lúc này, Lâm Tử Lam nhìn cô, “Tôi tin bảo bối của cô sẽ bình an ra đời, vì bảo bối của cô, gia đình của cô, hãy nhận lấy đi!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe Lâm Tử Lam dịu dàng nói, người phụ nữ đó nghĩ nghĩ, cuối cùng gật đầu, “Cám ơn mọi người!”

“Trở về đi!” Lâm Tử Lam nói.

Người phụ nữ đó gật đầu, cuối cùng xoay người, chậm rãi trở về, vừa đi, vẫn không quên quay đầu nhìn họ.

Lâm Tử Lam nhìn phía cô cười, cuối cùng, người phụ nữ về tới nhà mình.

Khả năng, nhiều năm sau, Lâm Tử Lam cũng sẽ nhớ tới người phụ nữ này, hơn nữa, cả đời khó có thể quên người phụ nữ như vậy.

Cô ấy chắc chắn là một người phụ nữ đã phải chịu nhiều đau khổ, người vĩ đại như vậy, Lâm Tử Lam tin tưởng, cho dù gặp chuyện gì, cô ấy cũng sẽ biến nguy thành an, bình an vượt qua.

Giải quyết chuyện này, tâm tình Lâm Tử Lam cũng tốt hơn nhiều, lúc họ trở về, Lâm Tử Lam đặt tay trên bụng, cảm giác được một sinh mạng nhỏ bé bên trong, xem như bù lại thương tổn của Lâm Tử Lam, mặc kệ thế nào, cô đều muốn bình an sinh ra đứa bé này!

Lúc trở về, đã là buổi tối .

Hoa Hồng trở về nghỉ ngơi, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam cũng trở về phòng.

Nhìn thấy nụ cười trên mặt Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cũng cảm giác, trời quang mây tạnh.

Anh đi qua, nhìn Lâm Tử Lam, cuối cùng mở miệng, “Thật xin lỗi.”

Nghe được giọng nói đầy áy náy của Mặc Thiếu Thiên, lúc này Lâm Tử Lam mới ngược mắt, nhìn anh, mà Mặc Thiếu Thiên giờ này khắc này, cũng đang nhìn cô đầy tình cảm.

Đúng lúc nhìn thấy ánh mắt Mặc Thiếu Thiên thì đáy lòng Lâm Tử Lam, không khỏi xúc động.

Cô chậm rãi đứng dậy, đứng trước mặt Mặc Thiếu Thiên, giây tiếp theo, cô vươn tay, ôm lấy anh!

“Không cần nói xin lỗi em.” Lâm Tử Lam ôm anh nói.

Cô cho rằng, chuyện này đã gây ra khúc mắc trong lòng hai người, nhưng hôm nay lúc biết được tin tức này, trong lòng của cô vô cùng nhẹ nhõm.

510. Chương 513: Mặc Thiếu Thiên, Em Yêu Anh.

Cô cho rằng, chuyện này đã gây ra khúc mắc trong lòng hai người, nhưng hôm nay lúc biết được tin tức này, trong lòng của cô vô cùng nhẹ nhõm.

“Em biết anh vì muốn tốt cho em, đồng ý với em, không để xảy ra lần tiếp theo, em không muốn lưng mang tội ác như vậy, quá cả đời!” Lâm Tử Lam ôm Mặc Thiếu Thiên nói.

Cô đời này, chính là không thẹn với lương tâm, cho nên mới sống thoải mái như vậy.

Duy nhất áy náy một việc, chính là chuyện xảy ra lúc trước cùng tên sếp kia, lúc ấy cô rất kích động đem hình gửi cho người nhà của hắn, sau đó cũng có hơi áy náy, làm như vậy, đúng là có chút quá đáng, nhưng sau đó, hắn lại bắt cóc cô lần nữa, mới làm cô hết cảm thấy độc ác.

Nhưng bây giờ, trải qua chuyện như vậy, cô rất sợ bởi vì mình mà hy sinh người khác, ký ức đen tối như vậy cô cả đời lau cũng không sạch.

Nghe Lâm Tử Lam nói..., tay của anh nhẹ nhàng xoa phía sau lưng cô, cuối cùng gật đầu, “Ừ, anh đồng ý với em!”

“Thật ra thì anh cũng không muốn làm như vậy, nhưng anh thật sự sợ mất em, nếu như thật sự mất em, như vậy, anh làm tổn thương nhiều người hơn nữa, sẽ như thế nào? Sau đó anh cũng đi theo em.”

Giọng nói Mặc Thiếu Thiên không lớn, nhưng lại nói rất nghiêm túc, giọng điệu cũng rất dễ nghe, sau khi nghe lời nói của anh, hốc mắt Lâm Tử Lam không khỏi đỏ lên.

Lúc này, Lâm Tử Lam ôm anh thật chặt, không biết nên nói gì cho phải.

“Lúc ấy anh chỉ nghĩ như vậy, cho nên không nghĩ nhiều thế, cho dù cả đời em không để ý đến anh, anh cũng sẽ làm như vậy!”

“Không có nghĩ đến cảm giác của em, thật xin lỗi.” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe lời nói của anh, Lâm Tử Lam nhin không được, nước mắt chảy xuống, nhìn anh, “Mặc Thiếu Thiên, anh bảo vệ em như vậy, làm em cảm thấy em là gánh nặng của anh! ?”

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam khóc, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên nở nụ cười, từ từ vươn tay lau nước mắt cho cô, “Làm sao bây giờ? Anh cũng không muốn như vậy, nhưng vì em, anh không thể không thế.”

Một giây sau, Lâm Tử Lam kiễng chân, hôn lên môi Mặc Thiếu Thiên.

Giờ này khắc này, cũng chỉ có nụ hôn này, mới có thể biểu đạt nội tâm của cô.

Đời này, cô sợ rằng không có cách nào bỏ được Mặc Thiếu Thiên!

Cảm giác được Lâm Tử Lam hôn vụng về, một giây sau, Mặc Thiếu Thiên nhẹ nhàng giữ mặt của cô, hướng về phía môi của cô hôn lên.

Rất ôn nhu, rất triền miên, giống như Mặc Thiếu Thiên đang hôn một bảo vật quý giá, vô cùng cẩn thận.

Lâm Tử Lam cũng không kháng cự, ngược lại rất hưởng thụ nụ hôn của anh, cảm giác được Mặc Thiếu Thiên như vậy đối với mình, cô còn gì chưa đủ đây?

Mặc Thiếu Thiên hôn, thân thể Lâm Tử Lam dần dần mềm nhũn ra, một giây sau, Mặc Thiếu Thiên ôm lấy Lâm Tử Lam đặt lên giường.

Ở trên giường, một hồi triền miên, Lâm Tử Lam cảm giác, Mặc Thiếu Thiên có phản ứng, nhưng anh không muốn cô.

Đến thời điểm máu chốt nhất, Mặc Thiếu Thiên ngừng lại.

Có thể nhìn ra, đôi mắt Mặc Thiếu Thiên tràn đầy ham muốn, dáng vẻ kia, cũng rất gợi cảm.

Lâm Tử Lam giống như con cừu nhỏ, gương mặt trắng nõn đỏ ửng, cô đang suy nghĩ, muốn như vậy làm sao nói với Mặc Thiếu Thiên, nhưng không nghĩ tới, Mặc Thiếu Thiên lại ngừng lại.

Cuối cùng lưu luyến không rời, đắp kín chăn cho Lâm Tử Lam, anh nằm bên cạnh cô, vươn tay, ôm lấy cô.

Hơi thở hai người có chút dồn dập, nhưng Lâm Tử Lam vẫn có thể cảm giác được tiếng tim Mặc Thiếu Thiên đập mạnh, mỗi một cái đặc biệt có lực.

Lâm Tử Lam tựa vào trước ngực Mặc Thiếu Thiên, không nói gì, mà Mặc Thiếu Thiên lại đứng dậy, “Em nghỉ ngơi trước đi, anh đi tắm rửa!” Nói xong, không đợi Lâm Tử Lam nói gì, anh trực tiếp đứng dậy, đi vào phòng tắm.

Nhìn bóng lưng Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam nhịn không được nở nụ cười.

Lâu như vậy, mới nhìn thấy Lâm Tử Lam cười vui vẻ.

Không vì cái gì khác, chính là vì Mặc Thiếu Thiên.

Yêu cô, thương cô, hiểu cô, vì đứa bé của cả hai đang trong bụng cô, chịu đựng nhu cầu sinh lý.

Cuộc sống gặp được một người đàn ông như vậy, cô còn cần gì nữa?

Hai mươi phút sau, Mặc Thiếu Thiên từ phòng tắm đi ra, bên hông anh quần khăn tắm, thoát nhìn cực kỳ gợi cảm, da thịt kia, đường cong, đều mê người, làm cho người ta nhìn không nhịn được ý nghĩ bậy bạ.

Chỉ là cũng may, Lâm Tử Lam nhìn quen rồi, có một ít miễn dịch rồi, tầm mắt từ trên người của anh dời đi, Lâm Tử Lam khẽ cười.

Trở lại trên giường thấy Lâm Tử Lam còn chưa ngủ, anh khẽ chau mày, mở miệng, “Tại sao còn chưa ngủ!”

“Ngủ không được!” Lâm Tử Lam nói.

“Đang suy nghĩ gì!” Mặc Thiếu Thiên hỏi, sau đó nằm xuống, nằm bên cạnh Lâm Tử Lam.

Lúc này, Lâm Tử Lam xoay người, ôm lấy anh, Mặc Thiếu Thiên hơi giật mình, không nghĩ tới Lâm Tử Lam có thể chủ động như vậy.

Lâm Tử Lam từ từ tiến tới, đôi môi hồng ở bên tai của anh từ từ mở miệng, “Mặc Thiếu Thiên, em yêu anh.”

Một câu nói, Mặc Thiếu Thiên hoàn toàn ngây ngẩn.

Lâm Tử Lam nhìn anh, nét mặt tươi cười như hoa.

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn cô, mặt Lâm Tử Lam hồng hồng, đây là lần đầu tiên, Lâm Tử Lam trực tiếp nói yêu Mặc Thiếu Thiên như vậy, hơn nữa còn không có chút dấu hiệu nào như vậy, không hề có báo động trước tình huống.

“Em nói cái gì?” Mặc Thiếu Thiên phản ứng sau đó mới hỏi lại một câu.

“Em yêu anh.” Lâm Tử Lam nói một câu.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên lần nữa nhào tới Lâm Tử Lam, “Lặp lại lần nữa!”

“Em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh. Ừm.” Mặc Thiếu Thiên nhịn không được, lần nữa hôn lên môi Lâm Tử Lam.

Lần này nếu so với vừa rồi cuồng nhiệt hơn, bởi vì Mặc Thiếu Thiên căn bản vốn không cách nào ngừng sự kích động trong lòng mình lại... Kích động, giờ này khắc này, anh căn bản không khống chế được mình.

Hướng về phía Lâm Tử Lam, một màn hôn nhau nóng bỏng.

Lâm Tử Lam không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên sẽ như vậy, vốn chỉ là một nụ hôn, nhưng không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên khó kiềm chế như vậy, cuối cùng thiếu chút nữa ăn Lâm Tử Lam, may là Lâm Tử Lam mở miệng, ngăn cản anh.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Nếu như không phải là đang có bảo bối, anh nhất định sẽ ăn em!”

“Vậy thì vì con, hạ thủ lưu tình!” Lâm Tử Lam cười hắc hắc nói, bộ dáng kia, thật là nghịch ngợm đáng yêu.

Cuối cùng, Mặc Thiếu Thiên buông tha Lâm Tử Lam, nằm bên cạnh Lâm Tử Lam, nghĩ tới dáng vẻ Lâm Tử Lam mới vừa nói em yêu anh, trong lòng tràn đầy thỏa mãn.

Lâm Tử Lam chẳng bao giờ trong tình huống nói những lời như thế mà không có chút nào báo, nói thật ra, Mặc Thiếu Thiên rất cao hứng !

Chẳng qua là với tình huống như thế, anh cũng không có biện pháp làm chuyện như vậy, chuyện Hi Hi còn đang một sớm một chiều, anh nào có tâm trí, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ Lâm Tử Lam, anh lại không nhịn được.

Lúc này, Lâm Tử Lam tựa vào người Mặc Thiếu Thiên, cánh tay vòng quanh người Mặc Thiếu Thiên, “Anh đang nghĩ cái gì?”

“Nhờ lời em vừa mới nói!” Mặc Thiếu Thiên thành thật khai báo.

Lâm Tử Lam cũng không biết, một câu nói đơn giản như vậy, thế nhưng có thể làm cho Mặc Thiếu Thiên cao hứng như thế.

Dù sao, điều này cũng chứng minh, vị trí của cô trong lòng Mặc Thiếu Thiên Tâm, anh rất quan tâm cô!

Lâm Tử Lam tựa vào Mặc Thiếu Thiên, cũng không nói gì nữa.

Hai người thật lâu không mở miệng, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy có chút khó hiểu nghiêng đầu nhìn cô, “Em đang nghĩ cái gì?”

“Bảo bối!” Lâm Tử Lam mở miệng.

Nói đến điều này, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên cười, giật mình, nghiêng người, nhìn Lâm Tử Lam, “Bảo bối không có việc gì, anh tin tưởng con!”

“Con kiên cường như vậy, nhất định sẽ gắng gượng qua được!”

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, gật đầu, “Ừ!”

“Em không có chuyện gì, con sẽ càng không có chuyện gì!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Anh tin tưởng, Hi Hi nhất định sẽ gắng gượng qua được!

Lâm Tử Lam gật đầu, “Em cũng tin vậy!”

“Bảo bối còn có nhiệm vụ của mình, tham vọng của con, con tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ, anh tin tưởng Bạch Dạ nhất định sẽ cứu sống Hi Hi !” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ừ!” Lâm Tử Lam nặng nề gật đầu, cô cũng tin tưởng như vậy.

Nhìn Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cười, “Tốt lắm, đi ngủ sớm một chút, người ta nói, người mang thai không nên ngủ quá muộn!”

Nói đến chuyện mang thai, Lâm Tử Lam không cách nào ngăn cản tâm trạng vui vẻ của mình, đứa bé này, là hy vọng của cô.

Lâm Tử Lam gật đầu, để tay trên bụng sờ sờ, “Bảo bối, con phải thật tốt, cầu nguyện giúp cho anh của con, anh nhất định sẽ không có chuyện gì !”

Nhìn hành động của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn qua, “Ừ, bảo bối, phù hộ anh của con không có chuyện gì, đến lúc đó cha mới thương con!” Vừa nói, Mặc Thiếu Thiên không quên nhẹ nhàng đặt lên bụng cô một nụ hôn.

Nhìn hành động của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam cười.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Tốt lắm, ngủ đi!”

Lâm Tử Lam gật đầu, nhắm mắt.

Nhưng vừa nhắm mắt, Mặc Thiếu Thiên động dậy, Lâm Tử Lam lập tức mở mắt, “Anh đi đâu vậy?”

“Đi tắm nước lạnh.”

Lâm Tử Lam, “.”

Hôm sau.

Ngày hôm qua, Lâm Tử Lam cũng không biết Mặc Thiếu Thiên tắm nước lạnh bao nhiêu lần, nhưng cuối cùng cô mơ màng ngủ thiếp đi, trong mộng, cô mơ tới một hình ảnh, Hi Hi ôm một cô bé đang cười, hơn nữa cười vô cùng vui vẻ.

Cho nên buổi sáng khi tỉnh lại, tâm trạng Lâm Tử Lam rất tốt.

Giấc mơ này có phải là một dấu hiệu không?

Bảo bối nhất định sẽ khá hơn!

Có thể là bởi vì nằm mơ, tâm tình Lâm Tử Lam rất tốt, rất có động lực, bất kể như thế nào, việc cấp bách hiện tại, nhất định phải cứu sống Hi Hi.

Sau khi Lâm Tử Lam rời giường, Mặc Thiếu Thiên đã đi vào.

“Đã dậy?”

Lâm Tử Lam hướng phía anh cười, gật đầu, “Ừ!”

Nhìn khỏe miệng Lâm Tử Lam mang theo vẻ cười, Mặc Thiếu Thiên chau mày, “Hôm nay tâm tình em trông không tệ!”

Lâm Tử Lam cười, gật đầu, “Em muốn kiên cường hơn, mới có thể cho Hi Hi dừng khí!”

Nghe Lâm Tử Lam nói..., Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Em có thể nghĩ như vậy là tốt rồi!”

“Ừ!” Lâm Tử Lam gật đầu.

“Đi thôi, đi ăn sáng!”

“Bạch Dạ đâu? Chưa ra sao?” Lâm Tử Lam hỏi ngược lại.

“Còn đang trong phòng thí nghiệm!”

“Chúng ta ăn bữa sáng trước, cho dù em không vì mình, cũng phải vì con trong bụng!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói đến cái này, Lâm Tử Lam còn có thể không thỏa hiệp sao?

Chỉ có thể đi theo Mặc Thiếu Thiên.

Bữa ăn sáng có chút thịnh soạn, chính xác nói, bữa ăn sáng của Lâm Tử Lam, rất thịnh soạn.

Lúc này, người giúp việc đứng bên cạnh Lâm Tử Lam, dùng tiếng Anh nói, “Lâm tiểu thư, chúc mừng cô đã mang thai, đây là bữa sáng dinh dưỡng đặc biệt của cô!”

511. Chương 514: Trùng Cổ

Lúc này, người giúp việc đứng bên cạnh Lâm Tử Lam, dùng tiếng Anh nói, “Lâm tiểu thư, chúc mừng cô đã mang thai, đây là bữa sáng dinh dưỡng đặc biệt của cô!”

Nhìn bữa sáng thịnh soạn trước mặt, Tử Lam gật đầu cười, “Thank you !”

Người giúp việc hơi xấu hổ sau đó lui xuống.

Lúc này, Lý Thuận cùng Táp Ni vừa đi tới, nhìn thấy bữa sáng thịnh soạn của Tử Lam, Lý Thuận không nhịn được đi tới, “Wow, bữa ăn sáng thật thịnh soạn, thì ra phụ nữ có thai còn được đãi ngộ như vậy!”

Hoa Hồng ở một bên tao nhã ăn sáng, nghe được lời nói của Lý Thuận không nhịn được cười mở miệng, “Hâm mộ sao? Hâm mộ vậy thì mau mau mang thai, vậy thì anh cũng có thể hưởng thụ như vậy!”

Nghe Hoa Hồng nói..., Lý Thuận sầm mặt, ngược mắt căm tức nhìn Hoa Hồng một cái, “Nếu như tôi có thể mang thai, trên thế giới này cũng không phân biệt nam nữ rồi!”

“Nếu như không phân biệt nam nữ, chỉ sợ anh đã sớm nhịn chết rồi!” Lời của Hoa Hồng nói ra không làm người ta sợ hãi đến chết thì cũng sẽ không ngừng nói.

Lý Thuận cảm giác mình thua.

Một người phụ nữ nói đến mức này rồi, anh còn có thể nói gì?

Cho nên, Lý Thuận ngồi chỗ đó chịu lép vế an phận ăn điểm tâm.

Táp Ni ngồi bên cạnh anh, mở miệng cười, “Trăm ngàn lần chó có cùng phụ nữ phân cao thấp!”

Lý Thuận biểu hiện đồng ý gật đầu.

Khóe miệng Hoa Hồng ngoác ngoác, không nói gì nữa.

Tử Lam cũng an tâm ăn bữa sáng, nghe họ cãi nhau, chỉ cười không nói gì.

Họ còn chưa ăn xong bữa sáng, Bạch Dạ đã tới.

Lúc nhìn thấy Bạch Dạ, Tử Lam cũng đã ăn được một ít, lập tức đứng lên, “Bạch Dạ, tình trạng như thế nào?”

Đôi mắt Bạch Dạ có chút hồng, nhìn ra, anh vì chuyện của Hi Hi cũng lao tâm khổ trí.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên kéo Tử Lam ngồi xuống, ý bảo để cho Bạch Dạ bớt căng thẳng, lúc này Tử Lam mới phát hiện, mình hơi gấp gáp một chút.

Bạch Dạ ngồi ở chính giữa, người giúp việc đưa bữa sáng lên, Bạch Dạ cũng không vội vàng ăn, mà nhìn họ, “Đã có kết quả!”

Nghe thế, dường như Tử Lam nghe thấy sự hy vọng, kích động nhìn Bạch Dạ, “Kết quả gì?”

Hoa Hồng cũng kích động nhìn anh nói, “Tôi biết, nhất định anh sẽ không để cho tôi thất vọng!”

Nhìn dáng vẻ mọi người kích động, Bạch Dạ mở miệng, “Tôi chỉ có thể nói, tôi có kết quả, nhưng không nói, tôi có thể giải được loại cổ này!”

Nói đến điều này, mọi người đều hơi sững sốt, Táp Ni đã mở miệng, “Rốt cuộc như thế nào, anh cứ nói tiếp!”

“Trải qua một đêm hôm qua nghiên cứu, tôi biết loại cổ trong người Hi Hi là gì rồi!”

“Cổ gì? ”

“Cổ gì? ” Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên gần như đồng thời hỏi, giọng nói để lộ đầy vẻ lo lắng.

“Trùng cổ!” Bạch Dạ chậm rãi nói ra đáp án.

“Trùng cổ?” Mặc Thiếu Thiên chau mày.

Bạch Dạ gật đầu, “Trùng cổ, trong truyền thuyết, trùng cổ là do đem các loại trùng độc có độc tính cực mạnh nhốt ở trong thùng bịt kín, khiến chúng ở trong đó cắn giết lẫn nhau, cuối cùng còn lại một con gọi là —— cổ, đến mỏng năm tháng năm hàng năm cũng chính là vào tiết Đoan Ngọ, tុy trùng độc, bởi vì mỏng năm tháng năm là lúc mặt trời chói chang khí độc nghiêm trọng nhất, lại dùng rắn, rết, côn trùng để kiềm chế, vừa chạm vào là bị giết chết!” Bạch Dạ nhìn họ gần từng chữ nói.

Mọi người nghe xong ngây ngẩn cả người, những thứ này, căn bản họ nghe không hiểu, không, không phải là nghe không hiểu, mà là không biết nên hiểu như thế nào!

Hoa Hồng mở miệng, “Bạch Dạ, anh có thể nói điểm quan trọng, nghe có thể hiểu không?” Hoa Hồng nhanh chóng hỏi.

Nghe được giọng nói của Hoa Hồng, Bạch Dạ quay đầu lại thản nhiên nhìn cô, “Ồ đây nghe không hiểu sợ là chỉ có một mình cô rồi!”

“Anh ——”

“Bạch Dạ, nói tiếp!” Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cắt ngang họ đang cãi nhau, khấn trương hỏi.

Nói đến cái này, Bạch Dạ chau mày, “Đây là một loại cổ thuật tới từ Miêu Cương, người Miêu Cương tinh thông cổ thuật, từ xưa họ dùng trùng cổ để trừng phạt người đàn ông bạc tình, chẳng qua trùng cổ là một loại trong số đó, phạm là người trúng trùng cổ, phát tác, giống như ngàn vạn con côn trùng trong cơ thể đang cắn xé, rất khó chịu, nhưng thời kỳ đầu người trúng cổ sẽ không nhận thấy được, giống như là hiện tượng trúng độc, nhưng sau này, sẽ càng ngày càng nguy hiểm, hơn nữa là khuynh hướng tự hại mình, đó là bởi vì trùng cổ trong cơ thể hút máu của mình, người đó căn bản khó có thể tự kiềm chế, thời gian phát tác căn bản không cố định, nhưng mỗi lần cũng sẽ nghiêm trọng hơn, mãi cho đến khi máu của người đó bị trùng cổ hút hết!” Bạch Dạ gần từng chữ, không hề biết lúc Tử Lam nghe, giống như một thanh kiếm đâm vào tim của cô.

Đôi mắt đều đỏ!

“Thế nhưng biện pháp hại người đã từng sống chung với nhau như thế, thật là ác độc!” Lý Thuận không nhìn được mở miệng mắng.

Tạp Ni tỏ vẻ bình tĩnh, “Ồ trên thế giới này, phương pháp hại người không thiếu những cái lạ. Chẳng qua là dùng để đối phó một đứa bé, cũng quá mức tàn nhẫn!”

Theo bản năng thì Diệp An Nhiên cũng quá ác độc.

Mặc Thiếu Thiên nghe xong, tay nắm chặt thành đấm, cho dù biết như vậy, có thể thế nào?

Diệp An Nhiên đã chết, anh cũng không còn biện pháp nào hành hạ cô, nếu không, anh nhất định đối với kẻ đã hành hạ Hi Hi, nghìn lần vạn lần trút trên người của cô!

“Vậy thì có không có cách nào cứu sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Bạch Dạ nhìn họ, một lát sau mở miệng, “Không có!”

Đáp án này, làm cho tất cả mọi người đều trầm xuống, Tử Lam lại muốn ngắt xiu, may là Mặc Thiếu Thiên đỡ cô.

Lúc này, Hoa Hồng nhìn anh, “Không phải anh được xưng là thiên hạ quái tài>(* người kì có thể giải các loại độc kì quái) sao? Tại sao ngày đến cổ này giải cũng không được? Anh cũng có thể nghiên cứu ra là loại cổ gì, tại sao giải không được, Bạch Dạ, anh chỉ làm phí phạm cái danh hiệu này!” Hoa Hồng thở hổn hển nói, không lựa lời mà nói.

Nghe Hoa Hồng nói..., Bạch Dạ mở miệng, “Tôi chỉ là một bác sĩ, không phải là người tìm hiểu cổ, cô đã quá đề cao tôi!”

“Tôi đề cao anh cái gì, nếu như anh không cứu sống Hi Hi, vậy cả đời anh cũng đừng nghĩ sống yên ổn!” Hoa Hồng nhìn Bạch Dạ uy hiếp.

Ai, người nào biết Hoa Hồng người đó xui xẻo!

Bạch Dạ cũng không biết mình có tài rút cuộc là chuyện tốt hay không!

Bạch Dạ không tiếp tục tranh cãi cùng Hoa Hồng, ngược lại nhìn họ, “Không phải là tôi giải không được, mà là loại cổ này, không thể dễ dàng giải được, nếu như không cẩn thận sẽ bị cản trở, có lẽ Hi Hi không thể chịu được lâu như vậy, sẽ chết!”

Nghe thế, trong lòng Lâm Tử Lam run sợ.

Nghe qua cổ, nhưng không nghĩ lại lợi hại như thế!

“Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thật không có biện pháp nào cứu Hi Hi sao?” Tử Lam nhìn Bạch Dạ hỏi.

Cô đã đem tất cả hy vọng đặt vào người Bạch Dạ, nếu như Bạch Dạ không cứu được, vậy cô thật không biết nên thế nào!

Bạch Dạ không lập tức mở miệng, chỉ nhú mày.

Nhìn Bạch Dạ không mở miệng, trong lòng Tử Lam thì càng không nắm chắc, mới vừa rồi tâm tình còn vui vẻ, giờ đã xuống dốc không phanh!

Mặc Thiếu Thiên cũng chau mày, nhìn Bạch Dạ, “Chẳng lẽ thật sự không có biện pháp khác sao?”

Bạch Dạ suy nghĩ một chút, mở miệng, “Cũng không phải là không có biện pháp nào!”

Nói đến cái này, mọi người nhìn anh, “Biện pháp gì?”

“Chỉ có tìm được người hạ độc, biết phương pháp hạ độc, thì có cách giải!” Bạch Dạ nói.

Nói đến điều này, mọi người đều cảm thấy Bạch Dạ nói vô ích.

“Cô ta đã chết!” Sắc mặt Mặc Thiếu Thiên vô cùng không tốt nói.

Nhìn lướt qua Mặc Thiếu Thiên, Bạch Dạ mở miệng, “Vậy thì không có biện pháp gì rồi!”

Những lời này, chẳng khác nào cho Hi Hi phán quyết tử hình!

Tâm tình Tử Lam, không cách nào diễn tả được!

Hoa Hồng cũng tức giận hét, “Đáng chết, nếu như Diệp An Nhiên không chết... tôi nhất định sẽ giết cô ta!”

“Không nghĩ tới cô ta dùng thủ đoạn độc ác như vậy!” Tạp Ni nói, nói đến điều này, anh ta nhú mày, “Diệp An Nhiên thế nhưng có cổ thuật?”

Không cần nghi ngờ, những lời này chính là hỏi Mặc Thiếu Thiên.

Nghe Tạp Ni nói..., Mặc Thiếu Thiên cũng nhú mày, “Tôi không biết, nhiều năm tôi không gặp cô ta, thậm chí chuyện cô ta thuộc tổ chức Mafia tôi cũng không biết!”

Mặc Thiếu Thiên nói ra lời này, Tạp Ni cũng cảm giác được có gì đó không đúng.

“Chẳng lẽ, Diệp An Nhiên xuất thân Miêu tộc?”

“Không thể nào, đã từng điều tra rõ thân thế của cô ta, không phải là Miêu tộc!” Nói tới chỗ này, Mặc Thiếu Thiên cũng cảm thấy kỳ quái.

Nếu không phải là Miêu tộc, làm sao cô ta có thể hạ độc?

Bạch Dạ vừa nghe, tự nhiên nghe ra một chút đầu mối, “Theo tôi được biết, cổ thuật của Miêu tộc, không được truyền ra ngoài!”

Vấn đề này, giúp họ tìm ra.

Một tia sơ hở.

“Ý của anh là, người hạ độc, không phải là Diệp An Nhiên?” Mặc Thiếu Thiên nhìn anh ta hỏi.

“Những lời này, hẳn là tôi hỏi anh mới đúng!” Bạch Dạ phản nói.

Mặc Thiếu Thiên dường như chợt hiểu ra, nếu như nói, không phải là Diệp An Nhiên, vậy sẽ là người nào?

Một giây sau, Mặc Thiếu Thiên cầm lấy điện thoại di động bấm gọi một dãy số.

“Alô, Mạc Lương, giúp tôi tra rõ Diệp An Nhiên lúc ở thành phố A đã từng tiếp xúc với ai, một tin tức cũng không được bỏ qua!”

“Diệp An Nhiên?” Mạc Lương sững sốt.

“Vi An!” Mạc Thiếu Thiên nhanh chóng nói.

Mạc Lương nghe ra Mạc Thiếu Thiên đang gấp gáp, biết Hi Hi xảy ra chuyện, bây giờ đang ở Chicago, cũng không dám hỏi nhiều, lập tức đáp một tiếng, “Được, tôi lập tức đi tra!”

Sau khi cúp điện thoại, Tạt Ni mở miệng, “Tôi cũng để cho Mạc Tử tra một chút, có lẽ cũng sẽ có tin tức bất ngờ!” Nói xong Tạt Ni cũng cầm lấy điện thoại gọi.

Tử Lam đứng ở đó, vốn không có tri giác, nhưng dần dần từ lời nói của họ tìm được một tia hi vọng.

Tử Lam nhìn Mạc Thiếu Thiên, “Người hạ độc không phải là Diệp An Nhiên sao?”

“Nhưng người đưa thuốc là cô ta!” Hoa Hồng mở miệng.

“Vây cũng có thể cô ta mua từ nơi nào, hoặc là. Người khác cho !” Lúc nói ra câu nói sau cùng, Mạc Thiếu Thiên dường như nhớ tới cái gì, đầy mắt, vẻ thâm trầm.

Tốt nhất nên đứng như anh suy đoán!

Mà Tạt Ni bên kia, gọi điện thoại cho Mạc Tử, vừa nói xong, chính là một hồi thăm hỏi của Mạc Tử.

“Bảo bối như thế nào? Tình trạng như thế nào? Lần này có thể mang đến tổng bộ hay không! ?” Từ đầu, hoàn toàn, luôn luôn không cho Tạt Ni cơ hội mở miệng trước.

Tạt Ni trầm mặt, “Tình huống không được tốt lắm!”

Vừa nghe điều này, giọng nói Mạc Tử lập tức thay đổi, “Thế nào? Không phải các anh đi tìm quái tài gì sao?”

“Bây giờ anh đừng hỏi nhiều như vậy, lập tức tra Diệp An Nhiên, cũng chính là Vi An sau này.”

512. Chương 515: Biện Pháp Kéo Dài Sự Sống Cho Hi Hi

Vừa nghe điều này, giọng nói Mạc Tử lập tức thay đổi, “Thế nào? Không phải các anh đi tìm quái tài gì sao?”

“Bây giờ anh đừng hỏi nhiều như vậy, lập tức tra Diệp An Nhiên, cũng chính là Vi An sau này.”

Mạc Tử nghe trong giọng nói Tạt Ni không bình thường, nên không hỏi nhiều trực tiếp mở miệng, “Tốt, tôi biết rồi, có tin tức tôi sẽ lập tức báo cho anh!”

Cho nên, Hợp Tung cùng mọi người bên Mạc Thiếu Thiên bắt đầu hành động, tra rõ tất cả chuyện của Vi An.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Bạch Dạ, “Tôi có thể gặp bé không?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

Bạch Dạ suy nghĩ một chút, gật đầu, “Ừ, vừa lúc, bé cũng muốn gặp cô!”

Nói đến Hi Hi muốn gặp cô, Lâm Tử Lam kích động muốn rơi lệ.

Cho nên, họ đi về phía phòng chữa bệnh của Bạch Dạ.

Hi Hi còn nằm ở trên giường, vì tránh cho bé đột ngột phát tác, Bạch Dạ vẫn dùng vật dụng giam giữ Hi Hi.

Đây là lần đầu tiên, Bạch Dạ ngầm đồng ý cho nhiều người như vậy tiến vào anh khu vực riêng của anh.

Thật sự đây là lần đầu tiên Tạt Ni cùng Lý Thuận đi vào, sau khi đi vào mới giật mình ngạc nhiên không thôi, thiết bị ở nơi này không thua kém những thứ trong bệnh viện, hơn nữa bên trong có nhiều phòng trống trải, rất nhiều, gần như tương đương với một bệnh viện nhỏ.

Chẳng qua là thiết bị ở nơi này, khác xa so với những thiết bị trong bệnh viện, những thứ kia cũng là do Bạch Dạ tỉ mỉ thiết kế cùng với cho người ta đặc biệt chế tạo, cũng có một vài thiết bị truyền dẫn, tương đối xa hoa.

Lúc này, mọi người đi vào, Hi Hi nằm ở trên giường, mới mấy ngày không thấy, Hi Hi giống như là gầy đi trông thấy.

“Nếu như tôi đoán không sai..., kỳ hạn của cổ này chính là một tháng, nếu như trong vòng một tháng không có tìm được cách giải cổ.” Nói đến một nửa, Bạch Dạ dừng lại một chút, tiện đà mở miệng, “Cho nên, tạm thời bé không thể rời khỏi chỗ này!”

Mọi người nói gì, lúc này, ánh mắt Hi Hi giật giật, từ từ mở mắt.

Lúc nhìn thấy Lâm Tử Lam, tay Hi Hi giật nhẹ, “Mẹ!”, Hi Hi yếu ớt mở miệng.

Nghe được giọng nói của Hi Hi, Lâm Tử Lam vội vàng vươn tay, nắm lấy tay Hi Hi, “Mẹ đây!”

“Có phải là con lại phát tác không?” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam hỏi, thần sắc nhợt nhạt, thoát nhìn rất yếu ớt, Lâm Tử Lam nhìn, khó chịu giống như có người dùng dao cắt vào lòng của cô.

Lâm Tử Lam lắc đầu, cố gắng nuốt nước mắt, “Không có, không có!”

“Thật xin lỗi, hại mẹ phải lo lắng cho con!”

Nghe Hi Hi vẽ hiểu chuyện nói, Lâm Tử Lam cũng không biết nên nói cái gì cho phải, nước mắt rơi xuống, “Con không có chuyện gì, nhất định là vậy, mẹ tin tưởng con, hơn nữa, em gái của con đang chờ con bảo vệ cho bé!”

Nói đến cái này, Hi Hi sững sốt, nhìn Lâm Tử Lam, vô cùng kích động, “Mẹ, ý của mẹ là.?” Hi Hi ngạc nhiên nhìn Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam gật đầu, “Đúng vậy, cho nên con nhất định phải nhanh chóng khỏe mạnh trở lại!” Lâm Tử Lam nắm tay Hi Hi cố gắng chịu đựng nói.

Hi Hi cũng rất cao hứng, chuyện không thể có một cô em gái là cảm giác rất không vui, hiện tại biết được tin kia, Hi Hi kích động không thôi, bé gật đầu lia lịa, “Ừ, nhất định con sẽ !”

Nhìn Hi Hi, khoe miệng Lâm Tử Lam nở nụ cười, không dám khóc trước mặt Hi Hi, bởi vì cô không muốn làm cho Hi Hi nghĩ nhiều.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Hi Hi, khoe miệng nở nụ cười, “Bạch Dạ nói, chỉ cần con không bỏ cuộc, anh ta có lòng tin nhất định chữa khỏi cho con, đừng làm cho cha với mẹ chờ quá lâu!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Con biết!” Hi Hi gật đầu, “Cha, cha nhất định phải chăm sóc mẹ thật tốt, đặc biệt chú ý em gái con.”

“Cha sẽ làm, nhưng con cũng phải nhanh khỏe lại!”

“Dạ!” Hi Hi gật đầu.

Lúc này, Hoa Hồng cũng đi lên, “Hi Hi.” Hoa Hồng nhìn Hi Hi cau mày, hết sức lo lắng.

Lúc nhìn thấy Hoa Hồng, khoe miệng Hi Hi nở nụ cười, “Làm sao vậy? Đáng vẻ cau mày, thật xấu!”

Nghe Hi Hi nói..., Hoa Hồng thoáng cái không biết nên nói cái gì cho phải, giật mình im lặng thật lâu, Hoa Hồng mới chậm rãi mở miệng, “Thật xin lỗi. Cũng là vì tôi, cậu mới bị như vậy !”

Nhìn bộ dạng Hoa Hồng như sắp khóc, Hi Hi không nhịn được cười, “Chị đã cứu em, cho nên em làm như vậy là phải, chị không cần nói xin lỗi, hơn nữa, em cũng không có quen với bộ dạng dụi dụi như thế.”

Lúc nói đến cái này, Hoa Hồng bị Hi Hi trêu chọc nhịn cười không được, “Bất kể như thế nào, cậu phải nhanh khỏe lại , chúng ta còn cùng nhau tung hoành!” Hoa Hồng nói.

Nghe thế, Hi Hi gật đầu, “Chị yên tâm, tôi nhất định sẽ !”

Nhìn Hi Hi, Hoa Hồng cũng đau lòng không biết nên nói cái gì cho phải, lúc này, Lý Thuận cùng Tạt Ni đi lên.

“Bảo bối!” Tạt Ni kêu một tiếng.

“Tạt Ni!” Hi Hi cũng yếu ớt kêu một tiếng.

“Nhanh khỏe mạnh lại, chúng tôi cũng đang chờ cậu làm một vụ lớn đây!” Tạt Ni nói.

Biết ý chí Hi Hi rất mạnh mẽ, biết tham vọng của bé, Tạt Ni cố ý nói.

Nghe Tạt Ni nói..., “Các anh mỗi người một câu, giống như tôi sắp chết vậy!”

“Nói bậy gì đấy!” Tạt Ni mở miệng, “Tóm lại, nhanh khỏe lại, chúng ta cùng nhau đến Hợp Tung!”

“Tôi biết rồi!”

“Đúng vậy, lão đại, khỏe lại, chúng ta cùng nhau trở về tiếp nhận huấn luyện!” Lý Thuận bên cạnh nói phụ họa.

Nghe Lý Thuận nói..., Hi Hi gật đầu.

Mà Bạch Dạ, lại chau mày, xem ra Hi Hi, lai lịch không tầm thường, người ở đây, trừ Lâm Tử Lam ra, đều là người trong giới hắc đạo, nhưng rõ ràng, họ đối với Hi Hi thương yêu không thua gì Mặc Thiếu Thiên đối với Hi Hi.

Mà Mặc Thiếu Thiên là người của Cửa Ngục, Hoa Hồng cùng Tạt Ni là người Hợp Tung, họ còn nói Hi Hi cùng nhau tung hoành.

Chẳng lẽ Hi Hi là người của Hợp Tung?

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Bạch Dạ không mở miệng nói toạc ra, xem ra mối quan hệ này không đơn giản, mà Hi Hi lại càng không đơn giản!

Vẫn không thể xem thường đứa bé này!

Lúc này, mỗi người một câu, Hi Hi nhìn họ, “Các anh không cần lo lắng cho tôi, tôi đây là người sợ chết sao, nhất định sẽ sống sót!”

“Ừ!”

Lúc này, Bạch Dạ nhìn họ mở miệng, “Được rồi, thân thể của bé rất yếu, cần nghỉ ngơi, mọi người nên đi ra rồi!” Bạch Dạ không quan tâm mở miệng.

Nghe được Bạch Dạ nói..., tất cả mọi người không nói gì nữa, mà Lâm Tử Lam, nắm tay Hi Hi, “Lúc khác mẹ đến thăm con!”

“Dạ!” Hi Hi liên tục gật đầu, cho nên, mọi người đi ra ngoài.

Đi ra bên ngoài, thấy tầm thủy tinh hoàn toàn ngăn cách mọi người, Bạch Dạ lúc này mới mở miệng, “Để kéo dài trùng độc, hiện tại tôi có một biện pháp, có thể cho mọi người tranh thủ thời gian tìm kiếm người hạ độc!”

“Biện pháp gì?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, chỉ cần có một phương pháp xử lý, Mặc Thiếu Thiên sẽ không bỏ qua.

“Truyền máu!” Bạch Dạ chậm rãi nói, “Mỗi lần phát tác, trong cơ thể bé sẽ mất hơn phân nửa máu, cho nên hiện tại chỉ có thể dùng biện pháp này để kéo dài!”

Mặc dù họ không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng Bạch Dạ nói như vậy, họ tuyệt đối tin tưởng Bạch Dạ.

“Tốt, cứ làm theo anh nói, dùng máu của tôi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Của tôi cũng có thể!” Hoa Hồng cũng lập tức mở miệng nói.

Việc nhân đức Lý Thuận không nhường ai, “Còn có tôi!”

Nhìn họ nói như vậy, Tập Ni cũng từ từ mở miệng, “Mấy người chúng ta, không được thì xoay vòng!”

“Không phải máu ai cũng có thể, cũng phải cùng nhóm máu mới được, Mặc Thiếu Thiên có thể, nhưng là các anh nhất định phải làm xét nghiệm nhóm máu rồi!”

“Cái này không thành vấn đề!” Tập Ni nói.

Bạch Dạ gật đầu, Lâm Tử Lam cũng rất muốn hiến máu, nhưng cô biết mình không thể, đứng ở đó, không có mở miệng, nhưng trong đầu chỉ toàn là dáng vẻ vừa rồi của Hi Hi.

Chẳng qua mới mấy ngày không gặp, bé đã gầy tới mức làm cho người ta nhìn thấy mà đau lòng!

Nhìn Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên đặt tay trên vai của cô, “Tin tưởng Bạch Dạ, tin tưởng Hi Hi, con nhất định sẽ không có chuyện gì!”

“Ừ!” Lâm Tử Lam gật đầu, đến bây giờ cô cũng chỉ có thể nghĩ như vậy.

Cho nên, lúc buổi chiều, mấy người các anh đều làm xét nghiệm máu, nhưng cho ra kết quả lại là, Hoa Hồng có thể, Tập Ni cùng Lý Thuận cũng không được!

Nói đúng ra, chỉ có hai người Mặc Thiếu Thiên với Hoa Hồng có cùng nhóm máu giống với Hi Hi.

Khi biết được tin kia, Hoa Hồng có chút vui mừng, cuối cùng có thể làm cho Hi Hi chút gì đó.

Xế chiều, sau khi xét nghiệm xong, Mặc Thiếu Thiên cùng Hoa Hồng truyền cho Hi Hi rất nhiều máu, Mặc Thiếu Thiên là đàn ông, cho nên lượng máu rút được so với phụ nữ cũng nhiều hơn một ít, ngay cả thân thủ của Hoa Hồng cũng không thể so với Mặc Thiếu Thiên, nhưng là giữa nam nữ vẫn cách xa.

Hoa Hồng nhìn những dụng cụ lấy máu, mở miệng, “Không sao, có thể rút ra nhiều một chút!”

Bạch Dạ không để ý đến cô, vừa lấy máu cho cô, vừa bận rộn chuyện khác, lúc lấy máu xong ra, Bạch Dạ đi tới, vừa muốn tháo ra, Hoa Hồng mở miệng, “Vẫn có thể lấy nhiều hơn nữa!”

“Lượng máu một người bình thường có thể hiến là bốn trăm mililit, mà lượng máu người Trung Quốc có thể hiến chỉ có hai trăm mililit, bây giờ cô đã rút bốn trăm mililit rồi, rút thêm nữa, sẽ gây ra cơn sốc do mất máu!”

“Tôi không sao.”

“Cho dù cô khỏe mạnh, cũng phải làm theo quy định của tôi!” Vừa nói Bạch Dạ vừa tháo dụng cụ từ trên người của cô ra, máu ngừng chảy ra.

Hoa Hồng còn muốn nói điều gì, nhưng chợt phát hiện lúc đứng dậy đầu có chút choáng váng.

Cho dù như vậy, Hoa Hồng cũng không nói ra, nhưng thân là bác sĩ Bạch Dạ làm sao có thể không nhận ra.

“Cô vừa lấy máu xong, thân thể không vững, tốt nhất là nên nghỉ ngơi thêm!” Nói xong, Bạch Dạ đi về hướng vừa rồi.

Hoa Hồng nằm ở đó, nghĩ tới lời Bạch Dạ nói..., không nhận được lắm bầm chửi anh mấy câu, chẳng qua, cô cũng biết điều nằm yên ở đó nghỉ ngơi một lát.

Lúc này, Lâm Tử Lam đi đến, trong tay bưng một cái bát đi tới bên cạnh Hoa Hồng, “Hoa Hồng, uống cái này!”

“Cái gì?” Hoa Hồng nhìn, đứng dậy.

“Nước đường đỏ, cô vừa rút nhiều máu như vậy, uống cái này có thể bồi bổ!” Lâm Tử Lam nói, cái này là do cô vì cô ấy mà làm.

Hiện tại cô không thể làm gì cho Hi Hi, ngược lại Hoa Hồng thì có thể, đương nhiên cô có nghĩa vụ chăm sóc thật tốt cho Hoa Hồng.

Hoa Hồng nhìn Lâm Tử Lam bưng nước đường đỏ, nhíu mày, “Thật sự có hiệu quả sao?”

“Ừ!” Lâm Tử Lam gật đầu, “Bạch Dạ đã xác nhận!”

Nếu là Bạch Dạ đã xác nhận có hiệu quả, Hoa Hồng còn có thể hoài nghi cái gì, trực tiếp nhận lấy từ trong tay Lâm Tử Lam. . . .

513. Chương 516: Người Đứng Sau Là Tiêu Dật? !

Nếu là Bạch Dạ đã xác nhận có hiệu quả, Hoa Hồng còn có thể hoài nghi cái gì, trực tiếp nhận lấy từ trong tay Lâm Tử Lam rồi uống hết.

Nhìn dáng vẻ Hoa Hồng sáng khoái, khỏe miệng Lâm Tử Lam không nhìn được nở nụ cười, cảm thấy vô cùng vui mừng.

Hi Hi mới nhỏ như vậy, đã quen biết nhiều người như thế, hơn nữa đều lo lắng cho bé, làm sao Lâm Tử Lam có thể không vui mừng thay Hi Hi!

“Tốt lắm!” Hoa Hồng nói.

Lâm Tử Lam cười, “Cô vừa lấy nhiều máu như vậy, cần nghỉ ngơi thật tốt, nằm yên đừng cử động!”

“Không có chuyện gì, tôi không có yếu đuối như vậy!” Hoa Hồng nói, mặc dù là nói như vậy, nhưng cũng không còn lộn xộn, cảm giác chóng mặt mới vừa rồi, cô chưa có quên, chẳng qua sau khi uống một chén nước đường đỏ, đúng là cảm giác có sức lực hơn nhiều.

Lâm Tử Lam cười, “Cô nghỉ ngơi, tôi đi ra ngoài trước!”

“Ừ!” Hoa Hồng gật đầu.

Cho nên, Lâm Tử Lam đi ra ngoài, Hoa Hồng nằm ở đó, cũng không còn lộn xộn, lần đầu tiên biết điều nằm ở đó, nghỉ đi nghỉ lại rồi ngủ thiếp đi.

Lâm Tử Lam cũng nấu cho Mặc Thiếu Thiên một bát nước đường đỏ, để cho Mặc Thiếu Thiên uống, Mặc Thiếu Thiên thế nào cũng không uống, bởi vì anh cảm thấy đây là thức uống cho phụ nữ.

Bất kể khuyên như thế nào, Mặc Thiếu Thiên cũng không chịu uống.

Bạch Dạ ở bên cạnh nhìn có chút không vừa ý, “Đường đỏ bổ máu là biện pháp tốt nhất, vì truyền máu cho Hi Hi không phải chỉ có mỗi một lần này, trước lúc tìm được phương pháp giải cổ, phải truyền máu cho Hi Hi liên tục không ngừng!”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên còn không biết có ý gì sao?

Ngay cả là đồ uống của phụ nữ, nhưng hiện tại vì truyền máu cho Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên cái gì cũng không nghĩ, trực tiếp bưng lên uống.

Uống một hơi, toàn bộ xong.

Mọi người xung quanh nhìn, cũng không biết nên nói cái gì.

Không phải là buồn cười, mà là không khỏi cảm động, Mặc Thiếu Thiên là người kiêu ngạo ra sao, bây giờ lại vì Hi Hi, cái gì cũng buông xuống.

Đổi lại là lúc bình thường, đánh chết anh cũng sẽ không uống, hiện tại vì Hi Hi, anh buông xuống toàn bộ.

Lâm Tử Lam nhìn, cũng không khỏi cảm động.

Bạch Dạ cũng không nói gì, xoay người đi.

Đã một đêm không ngủ rồi, hiện tại anh cần nghỉ ngơi thật tốt.

Mọi người đều biết, vì chuyện Hi Hi, hầu như mỗi buổi tối Bạch Dạ đều không ngủ, bây giờ là lúc để cho anh nghỉ ngơi thật tốt.

Vì Hi Hi liên tục truyền máu không ngừng, mấy ngày qua sắc mặt Hi Hi tốt hơn, lúc này, Bạch Dạ càng thêm kết luận trong cơ thể Hi Hi đúng là trùng cổ, sau khi truyền máu, hút máu cũng không phải là máu của bé, thế nhưng chừng mấy ngày cũng không có phát tác.

Mà ngay lúc này, Mạc Lương từ bên kia truyền đến tin tức.

“Mặc tổng, có rất nhiều ghi chép, tôi đã gửi qua email của anh rồi!” Mạc Lương mở miệng.

Nghe thế, Mạc Thiếu Thiên gật đầu, “Tốt, tôi biết rồi!” Đáp một tiếng, trực tiếp cúp điện thoại, sau đó trực tiếp trở về phòng.

May là lúc đến Hi Hi có mang theo máy tính, nếu không còn phải làm phiền Bạch Dạ tìm máy tính.

Sau khi trở về phòng, mở máy tính ra, đăng nhập vào email.

Quả nhiên, vừa mới đăng nhập vào, đã hiện ra thư do Mạc Lương gửi đến, Mạc Thiếu Thiên nhấp mở, sau đó ngồi xem cả đêm.

Càng xem, đôi mắt càng tối lại.

Bởi vì Diệp An Nhiên liên lạc chỉ có một người, hơn nữa là gọi cho một số điện thoại cố định, Mạc Thiếu Thiên là một người có trí nhớ rất tốt, chỉ nhìn, cũng biết những cuộc liên lạc này trong khoảng thời gian nhất định, hơn nữa, tuyệt đối là một người.

Mạc Thiếu Thiên nhớ kỹ địa chỉ ip, dựa theo biện pháp Hi Hi dạy cho anh, bắt đầu truy tìm.

Loáng thoáng nhớ lại lần trước Hi Hi truy tìm làm sao, không chú ý nhìn kỹ, nên anh cũng không chú ý nhớ kỹ cho lắm, không nghĩ tới bây giờ lại có công dụng.

Dĩ nhiên, kỹ thuật của anh không tốt bằng Hi Hi, cũng biết được một nửa, nhưng những thứ này cũng đã đủ rồi, sau khi Mạc Thiếu Thiên tra xét nửa ngày trời, không có tra ra người này là ai, nhưng lại tra ra cái này địa chỉ đến từ, nước Pháp! !

Nước Pháp! !

Nghĩ đến cái này, người đầu tiên hiện lên trong đầu anh chính là, Tiêu Dật!

Không biết tại sao, anh có một cảm giác rất mãnh liệt, người này chính là Tiêu Dật!

Lúc trước họ đoán qua, nếu Diệp An Nhiên có thể chết mà sống lại, hơn nữa có thể có tính toán kỹ càng như vậy, giả tạo thân phận, nhất định là có người ở sau lưng điều khiển cô, lúc ấy chỉ vì cứu Hi Hi, căn bản không rảnh bận tâm những khác, cho nên không có tiếp tục truy tìm, mà bây giờ có thể thật sự là như vậy!

Mà người sau lưng kia chính là Tiêu Dật! ! !

Nghĩ tới đây, Mạc Thiếu Thiên lại càng không nói ra lời.

Nếu Tiêu Dật yêu Lâm Tử Lam cùng Hi Hi như vậy, như thế nào lại hại hai mẹ con họ? Hạ độc họ?

Mạc Thiếu Thiên nghĩ không ra điểm này.

Hoặc là, trong đầu Mạc Thiếu Thiên nảy ra một ý nghĩ, chẳng qua là Tiêu Dật nhằm vào Hi Hi! ?

Chỉ cần Hi Hi đã chết, Lâm Tử Lam có thể thoát khỏi anh, trở lại bên cạnh anh ta sao?

Những thứ này, cũng chỉ là suy đoán của Mạc Thiếu Thiên, anh không biết mục đích thực sự của Tiêu Dật rốt cuộc là cái gì, song, bất kể là đáp án nào, cũng làm cho Mạc Thiếu Thiên đối với anh ta là hận ý, có tăng không giảm! !

Đúng lúc ấy thì, Mạc Thiếu Thiên đi tìm Tạp Ni, “Giúp tôi tra ra địa chỉ ip cụ thể!” Mạc Thiếu Thiên nói.

Nghe được Mạc Thiếu Thiên nói, Tạp Ni nhú mày, “Tại sao? Cửa Ngục không thể tra sao?”

“Nếu như có Hợp Tung tinh thông như vậy..., tôi sẽ không dùng sao?”

Tạp Ni, “.”

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói như vậy, tâm tình Táp Ni rất không tẻ, nhận lấy từ trong tay của anh, nhìn địa chỉ, trực tiếp gửi cho Mặc Tử.

“Đây là anh thừa nhận Cửa Ngục không bằng Hợp Tung sao?” Vừa gửi, Táp Ni còn vừa hỏi.

“Tôi chỉ cảm thấy, Hợp Tung dễ dàng thắng hơn, người mà tôi phục chỉ có con trai tôi, Hi Hi!” Mặc Thiếu Thiên nói, nếu như hiện tại không phải là tại Hi Hi không thể tra, anh nhất định đi tìm Hi Hi, mà không phải tìm đến Táp Ni.

Chẳng qua trước mắt, anh cũng không suy nghĩ nhiều như vậy!

Táp Ni, “.”

Được rồi, muốn cho Mặc Thiếu Thiên phục một chút, chuyện này gần như là không thể xảy ra, chẳng qua bây giờ Mặc Thiếu Thiên qua tìm anh, cũng đã rất tín nhiệm đối với họ.

“Tốt lắm, như thế này sẽ có tin tức!” Táp Ni nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, không nói gì, Táp Ni nhìn, cảm thấy có điểm gì là lạ, “Có phải anh đã biết điều gì không?”

“Nếu như đã biết, cũng không cần để cho Hợp Tung đi thăm dò rồi!”

Táp Ni nhú mày, đáng vẻ Mặc Thiếu Thiên, rõ ràng là đáng vẻ đã biết chuyện gì đó, nếu anh không mở miệng, như thế này sẽ có kết quả.

Rất nhanh, Mặc Tử truyền đến tin tức, lúc nhìn thấy địa chỉ, Táp Ni nhú mày.

Nước Pháp!

Dĩ nhiên là nước Pháp !

Nếu như anh không có nhớ lầm mà nói..., tìm được Lâm Tử Lam chính là ở nước Pháp .

Hơn nữa, nghe Hi Hi nói, là ở trong tay Tiêu Dật, hơn nữa Tiêu Dật đang ở nước Pháp.

Chẳng lẽ chuyện này, là anh ta sắp đặt?

Họ đều là có đầu óc, chỉ cần có chút dấu vết là có thể liên tưởng đến nhau.

“Là Tiêu Dật! ?” Táp Ni đem địa chỉ cho Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên giật mình, không nghĩ tới Táp Ni cũng biết.

Không biết, anh cùng Lâm Tử Lam còn có Tiêu Dật, Diệp An Nhiên, có chuyện tình cảm rối rắm, nhưng Hợp Tung biết rõ ràng, Hi Hi chính là người tình báo!

Mặc Thiếu Thiên không phủ nhận nữa, mà gật đầu, “Chẳng qua chỉ là hoài nghi anh ta!”

“Anh ta không phải là tình địch của anh sao? Làm sao lại ra tay độc ác đối với Hi Hi? Huống chi, Hi Hi là một tay anh ta nuôi nấng!” Táp Ni mở miệng, nói một câu, miêu tả rõ ràng mối quan hệ bên trong giữa họ.

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Có Hi Hi ở chính giữa, anh cũng không ngạc nhiên tại sao Táp Ni lại biết rõ ràng như vậy, mở miệng, “Nếu như một người đã ra tay độc ác, chuyện gì cũng có thể làm được!” Mặc Thiếu Thiên từng chữ một nói.

Chuyện cắm chip vào trong đầu Lâm Tử Lam lần trước, anh cũng chưa quên, bởi vì Lâm Tử Lam nên anh mới không so đo cùng Tiêu Dật.

Nếu như lần này thật sự là Tiêu Dật, như vậy dù nói gì anh cũng sẽ không bỏ qua cho anh ta! ! !

Mặc Thiếu Thiên nói, Táp Ni tỏ ra đồng ý, ở trong giới này chính là như vậy, không chiếm được thì sẽ hủy diệt, đây chính là tâm lý những người như họ.

Chẳng qua là. Ác độc như Tiêu Dật, đây là lần đầu thấy.

Mặc dù Hi Hi không phải là ruột thịt của anh ta, nhưng dù gì cũng là do anh ta nuôi lớn, nhìn Hi Hi lớn lên, làm sao có thể tàn nhẫn làm chuyện này! ?

Ngay cả Tập Ni cũng cảm thấy Tiêu Dật quá độc ác!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn cái địa chỉ kia, trong lòng có loại dự cảm rất mãnh liệt, nhất định là Tiêu Dật.

Nhưng chứng cứ khẳng định là Tiêu Dật, anh cũng không rõ lắm, hiện tại, thì anh đi điều tra rõ, đến cùng có phải anh ta hay không! ! !

Lúc buổi tối, Mặc Thiếu Thiên nghĩ tới nghĩ lui, không biết nên mở miệng làm sao.

Lâm Tử Lam nhìn anh không khỏi có cảm giác Mặc Thiếu Thiên có tâm sự, “Anh làm sao vậy? Có phải là có chuyện gì hay không?”

Nghe được Lâm Tử Lam nói..., lúc này Mặc Thiếu Thiên mới nghiêng đầu sang nhìn cô, khóe miệng nở nụ cười, “Không có gì!”

Cười tự nhiên, xem ra Lâm Tử Lam, cũng rất khiên cưỡng!

Dường như ở chung một chỗ thời gian dài, nhất cử nhất động của Mặc Thiếu Thiên, thậm chí tâm tình của anh, cô đều có thể nhận ra.

“Phải không?” Lâm Tử Lam hỏi ngược lại, ánh mắt nhìn thẳng anh.

Chuyện bây giờ có thể làm cho Mặc Thiếu Thiên phiền não, trừ Hi Hi, hẳn là không có gì khác!

Suy nghĩ một chút, mở miệng, “Mặc Thiếu Thiên, anh đã từng nói, nếu như có chuyện gì, tuyệt đối không gạt em!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên giật mình, “Quả nhiên, hiện tại chuyện gì cũng không gạt được!”

“Nếu không gạt được, thành thật khai báo, có phải chuyện Hi Hi hay không.” Nói đến một nửa, Lâm Tử Lam không có tiếp tục nói hết, mà nhìn anh.

Mặc Thiếu Thiên lắc đầu, “Không phải!”

“Vậy là chuyện gì?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, có lẽ, là lúc nên kết thúc!

“Lâm Tử Lam, em có biết, sau lưng Diệp An Nhiên, có người ủng hộ cô ta không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Nói đến cái này, Lâm Tử Lam gật đầu, chuyện này lúc ở bệnh viện, Vân Dục đã nói, chẳng qua là sau đó xảy ra chuyện của Hi Hi, căn bản họ cũng không có thời gian đi thăm dò, trực tiếp đến bên này rồi, bây giờ nói, cũng muốn biết.

“Tra được người sau lưng sao?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại.

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Không có, nhưng anh tra được một địa chỉ!”

“Địa chỉ gì! ?” Lâm Tử Lam hỏi.

Cho nên, Mặc Thiếu Thiên đem cái địa chỉ kia đưa cho Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam cầm lên vừa nhìn, song lúc nhìn thấy địa chỉ, trong nháy mắt giật mình!

Nước Pháp!

Hai chữ này giống như là một loại bùa chú khắc ở trong đầu cô, trong lòng Lâm Tử Lam, chấn động mạnh mẽ.

Cô biết Mặc Thiếu Thiên không nói thẳng là có nguyên nhân, hơn nữa, rất rõ ràng anh đang hoài nghi cái gì.

Đến bây giờ, họ phải hoài nghi.

Nước Pháp!

Người có thể ở nước Pháp cùng họ có liên quan, trừ Tiêu Dật còn có ai! ?

Hơn nữa cái địa chỉ kia, Lâm Tử Lam biết, bởi vì cô từng nghe qua Tiêu Dật cùng Ảnh đề cập tới, mà bây giờ, thấy cái địa chỉ này, cô còn có thể không tin hay không?

Một khắc kia, Lâm Tử Lam đứng ở đó không biết nên nói cái gì.

Từ lúc cô biết cô mất đi trí nhớ là vì đầu của cô bị chip cắm vào, hơn nữa, người cắm chip vào chính là Tiêu Dật, bắt đầu từ đó, cô cũng không có chủ động liên lạc cùng Tiêu Dật, bởi vì cô không muốn làm cho quan hệ giữa hai người càng thêm chuyển biến xấu, cũng là cô không có cách nào đối mặt với Tiêu Dật, không cách nào tiếp nhận việc anh làm đối với mình.

Nhưng không nghĩ tới, chuyện lần này của Hi Hi chính là Tiêu Dật ở phía sau sai người làm!

Lâm Tử Lam làm sao cũng không thể nào tin nổi!

Trong đầu lần lượt hiện lên hình ảnh Hi Hi cùng Tiêu Dật ở chung một chỗ thật vui vẻ, làm sao Tiêu Dật sẽ nhẫn tâm ra tay đối với Hi Hi?

Nếu như không có chuyện cắm chip vào đầu cô, chắc chắn cô sẽ quả quyết không tin Tiêu Dật làm như vậy, nhưng bây giờ, cô phải tin.

Một khắc kia, Lâm Tử Lam đứng ở đó, không biết nên nói gì.

Vô luận Tiêu Dật đối với mình như thế nào, cô cũng biết, Tiêu Dật sẽ không cần lấy mạng của mình, nhưng anh lại đem ý nghĩ đó gây ra trên người Hi Hi. Điều này so ra còn tàn nhẫn với cô hơn! !

Nhìn Lâm Tử Lam đứng ở đó không nói lời nào, Mặc Thiếu Thiên cũng biết, cô đoán được rồi!

“Mặc dù anh không xác định cái địa chỉ này có phải anh ta hay không, nhưng anh nghi ngờ lúc trước, Tiêu Dật cùng Diệp An Nhiên có liên lạc.”

“Ừm, là của anh ta!” Mặc Thiếu Thiên còn chưa nói hết lời, Lâm Tử Lam đã mở miệng, đứng ở đó, mặt không chút thay đổi, “Cái địa chỉ này, em từng nghe qua anh ta cùng Ảnh nhắc tới!” Lâm Tử Lam chậm rãi mở miệng.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nắm chặt tay thành quả đấm.

Hiện tại nên nói cái gì, anh nhất định sẽ không bỏ qua Tiêu Dật ! ! !

“Nếu như đổi lại là trước kia, em tuyệt đối sẽ không tin đây là Tiêu Dật làm!” Lâm Tử Lam chậm rãi mở miệng, họ ở chung một chỗ tám năm trời, chẳng lẽ vật đổi sao dời, tan thành mây khói sao?

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Anh có thể hiểu tâm tình của em, nhưng hiện tại, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh ta! !”

Lúc trước, anh đồng ý với Lâm Tử Lam, sẽ không hỏi Tiêu Dật nói gì, đến bây giờ, Lâm Tử Lam thật không có nói.

Bởi vì, cô đã không biết nên mở miệng làm sao.

Tiêu Dật đối với Hi Hi như vậy, là quá tàn nhẫn đối với cô! !

Nếu như nói, cắm chip vào trong đầu của cô, như vậy cô có thể tha thứ, bởi vì anh chỉ muốn làm cho cô ở lại bên cạnh anh, mà bây giờ, anh động đến Hi Hi, loại đau khổ này, căn bản là người khác không cách nào tha thứ!

Lâm Tử Lam hận Tiêu Dật! !

Rất hận! !

Lâm Tử Lam không nói gì, Mặc Thiếu Thiên cũng không có nói gì nữa, nhìn tâm tình Lâm Tử Lam không tốt, cũng biết trong lòng cô rất phức tạp.

“Lâm Tử Lam, chuyện này, giao cho anh, lần này, để cho anh xử lý, như thế nào?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam từ từ ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt có chút trống rỗng, “Hiện tại, em chỉ nghĩ Hi Hi có thể bình an vô sự!” Chuyện khác, cùng cô không có quan hệ rồi!

Cũng bao gồm, Tiêu Dật!

Nếu như không chạm đến ranh giới cuối cùng của cô, có lẽ giữa hai người họ còn có thể là mối quan hệ “bằng hữu” cam chịu, nhưng hiện tại, Tiêu Dật chạm đến giới hạn cuối cùng của cô, hiện tại cô cũng không bảo đảm, nhìn thấy Tiêu Dật có thể bình tĩnh được!

Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên nghe cũng hiểu, “Em yên tâm, nhất định anh sẽ không để cho Hi Hi có chuyện gì!” Mặc Thiếu Thiên từng chữ một nói, về phần Tiêu Dật, Mặc Thiếu Thiên chưa cùng cô nói, bởi vì anh sợ Lâm Tử Lam mềm lòng, mà Tiêu Dật, cảm thấy không phải là nhân vật dễ dàng đối phó!

“Ừ!” Lâm Tử Lam nặng nề gật đầu.

Đúng lúc ấy thì, cửa bỗng nhiên bị gõ một cái, “Mặc tiên sinh, Bạch tiên sinh tìm anh!” Lúc này, giọng nói của người giúp việc ở bên ngoài vọng vào.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên sững sốt một chút, “Tốt, tôi biết rồi, tôi đi qua ngay!” Mặc Thiếu Thiên đáp một tiếng.

Lâm Tử Lam vội vàng nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Nhất định là chuyện của Hi Hi, anh đi nhanh đi!”

“VẬY CÒN EM?”

“Em không sao!”

“Em xác định! ?” Mặc Thiếu Thiên vẫn còn có chút không tin tưởng nhìn cô.

“Tự em biết, từ lúc anh ta cắm chip vào đầu của em, em đã không muốn liên hệ cùng anh ta nữa rồi, mà bây giờ, anh ta động đến Hi Hi, đó chẳng khác nào so với giết em còn tàn nhẫn hơn, anh cảm thấy em sẽ còn gì đối với anh ta sao?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại.

Mặc Thiếu Thiên ngơ ngẩn, “Em biết?”

Cũng là, Lâm Tử Lam là người phụ nữ thông minh cơ trí như vậy, đã sớm nhận ra, cô không có hỏi, anh cũng không nói, chuyện này họ đã cố gắng quên đi, nhưng không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy!

“Bất kể như thế nào, hiện tại em chỉ muốn Hi Hi không có chuyện gì, những thứ khác. Em đều không để ý!” Lâm Tử Lam gằn từng chữ nói.

Mặc dù đối với Tiêu Dật không có cảm giác giữa nam nữ, nhưng cô vẫn cho rằng Tiêu Dật là người thân của mình, cô thật không nghĩ tới, giữa hai người sẽ đi đến bước này!

“Tốt, anh biết rồi, em yên tâm, Hi Hi nhất định sẽ không có chuyện gì, anh bảo đảm!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, hứa hẹn một câu.

“Ừ!” Lâm Tử Lam gật đầu, sau đó nhìn anh, “Tốt lắm, anh nhanh đi, nhất định là có liên quan đến Hi Hi, đừng để cho Bạch Dạ đợi lâu!”

“Tốt lắm, anh đi qua đó, em ngoan ngoãn ở đây chờ anh!”

“Ừ!” Lâm Tử Lam gật đầu, Mặc Thiếu Thiên cúi xuống đặt lên trán cô một nụ hôn, “Anh sẽ trở lại nhanh!” Nói xong, vội đi nhanh.

Mặc Thiếu Thiên vừa đi, căn phòng chỉ còn một mình Lâm Tử Lam.

Cô ngồi ở đó, trong lòng vô cùng phức tạp.

Cho dù ở trước mặt Mặc Thiếu Thiên làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng vẫn là loại đó... Cảm giác, không cách nào nói ra được.

Tiêu Dật!

Tại sao muốn làm như vậy!

Ở trong lòng Lâm Tử Lam hỏi một ngàn lần, một vạn lần!

Nhưng rốt cục, không biết đáp án!

Cuối cùng, Lâm Tử Lam lấy điện thoại di động ra, số điện thoại của Tiêu Dật, cô đã sớm quen thuộc, Tiêu Dật đã nói, số điện thoại này là số dành riêng cho cô, chờ hai mươi bốn giờ vì cô.

Sau khi trở về từ nước Pháp, một cú điện thoại cô cũng không gọi cho Tiêu Dật, ngược lại Tiêu Dật, gọi cho cô rất nhiều lần.

Lần trước trong lúc nghe điện thoại hai người cũng rất lúng túng, không nghĩ tới.

Không có nghĩ nhiều như vậy, cuối cùng Lâm Tử Lam nhấn xuống cái mã số kia, từng phím từng phím đè xuống, nhìn qua dãy số, tâm tình Lâm Tử Lam vô cùng nặng nề.

Điện thoại đặt ở bên tai, truyền đến âm thanh tút tút, Lâm Tử Lam nắm chặt điện thoại di động, cho nên, sau khi vang lên mấy tiếng, đường dây điện thoại được nối.

514. Chương 517: Bạch Dạ Đáng Yêu

Điện thoại đặt ở bên tai, truyền đến âm thanh tút tút, Lâm Tử Lam nắm chặt điện thoại di động, cho nên, sau khi vang lên mấy tiếng, đường dây điện thoại được nối.

“Alô, ...” Giọng nói Tiêu Dật trầm thấp vang lên.

“Là tôi!” Lâm Tử Lam lạnh giọng mở miệng

“Tử Lam?” Lúc nghe giọng nói của Lâm Tử Lam, Tiêu Dật có chút ngạc nhiên .

“Rốt cục em cũng đã gọi điện thoại cho anh rồi!” Giọng nói của anh tràn đầy mong đợi cùng vui mừng.

Lâm Tử Lam nghe, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ nghĩ đến anh là người ở phía sau đối phó Hi Hi, Lâm Tử Lam cũng khó có thể tin tưởng.

“Anh đang ở đây chờ điện thoại của tôi sao?” Lâm Tử Lam mở miệng hỏi ngược lại, giọng nói lạnh nhạt, chính cô nghe cũng hết sức rõ ràng.

“Ừm, anh vẫn luôn chờ điện thoại của em!” Tiêu Dật nói, ngay cả nghe ra Lâm Tử Lam lạnh nhạt, cũng bị cảm giác vui sướng bao trùm.

Nghe giọng nói của Tiêu Dật, Lâm Tử Lam cảm thấy có chút châm chọc, “Chờ điện thoại của tôi? Tại sao?”

Cho đến khi nói Lâm Tử Lam những lời này ra, Tiêu Dật mới nghe ra hơi không thích hợp, “Tử Lam, em làm sao vậy?”

Lâm Tử Lam trầm mặc, không nói gì.

“Em tìm anh có việc?” Tiêu Dật mở miệng.

Nghe thế, trong ngực Lâm Tử Lam như bị cái gì đâm một nhát, khó chịu không thôi, “Tiêu Dật, lúc ở Italia, anh đã cứu tôi, cũng cứu Diệp An Nhiên có đúng hay không?” Lâm Tử Lam đột nhiên hỏi.

Tiêu Dật ngơ ngác một chút, không nghĩ tới Lâm Tử Lam đột nhiên hỏi cái này, “Tại sao hỏi như thế?”

“Trả lời tôi, có phải hay không?” Lâm Tử Lam nắm chặt điện thoại hỏi.

Tiêu Dật trầm mặc chốc lát, vừa muốn mở miệng, Lâm Tử Lam đã mở miệng, “Anh đã nói, bất kể chuyện gì, cũng sẽ không gạt tôi!”

Lời này đều nói ra, Tiêu Dật còn có thể nói gì, suy nghĩ một chút, mở miệng, “Đúng, ngày đó cô ta ở bờ biển, anh đã cứu cô ta!”

Nghe thế, Lâm Tử Lam dừng lại cảm giác trong lòng chìm đến đáy cốc, quả nhiên, là anh!

Khóe miệng Lâm Tử Lam nở nụ cười châm chọc, nghe giọng của Lâm Tử Lam, Tiêu Dật nhú mày, “Mặc dù anh cứu cô ta, nhưng không có quan hệ gì cùng với cô ta!” Tiêu Dật giải thích.

“Phải không?” Lâm Tử Lam châm chọc mở miệng hỏi ngược lại.

Tiêu Dật không biết nên nói gì, chỉ cảm thấy giữa hai người có rất nhiều điều lúc trước chưa từng có.

“Có lời gì, em cứ nói thẳng!” Tiêu Dật nói.

Nếu nói đã nói đến tình trạng này, Lâm Tử Lam cũng không quanh co lòng vòng, “Tiêu Dật, bất kể anh cùng Mặc Thiếu Thiên giữa hai người có thù hận như thế nào, cũng không liên quan đến quan hệ giữa tôi với anh, nhưng Hi Hi vô tội, tôi hi vọng anh bỏ qua cho bé!”

“Lời này có ý gì?”

“Cho tôi thuốc giải!” Lâm Tử Lam trực tiếp nói.

“Thuốc giải? Thuốc giải cái gì?” Tiêu Dật hỏi ngược lại.

“Thuốc giải cổ cho Hi Hi!” Lâm Tử Lam gần từng chữ nói, giọng nói vô cùng kiên định.

Nghe thế, Tiêu Dật đột nhiên ở điện thoại bên kia đứng lên, “Em nói cái gì? Hi Hi trúng cổ rồi?”

“Tiêu Dật, anh không cần phải giả bộ đâu, Diệp An Nhiên không phải là do anh an bài tới đây đây sao?”

“Ý của em là.” Tiêu Dật lúc này mới phát hiện, Lâm Tử Lam mới vừa rồi hỏi vấn đề này, chính là vì điều này mà gọi, hiện tại bất kể anh giải thích thế nào, Lâm Tử Lam cũng sẽ không tin tưởng.

“Em không tin anh?” Cuối cùng bất đắc dĩ, Tiêu Dật hỏi ra một câu như vậy.

“Tôi không muốn nói nhiều như vậy, Tiêu Dật, cho tôi thuốc giải, chuyện giữa chúng ta, là của chúng ta, không có liên quan đến Hi Hi, tha cho bé!” Lâm Tử Lam nói.

“Anh.” Tiêu Dật không biết nên nói gì rồi, một hơi thở chặn trong lòng, “Nếu như anh nói, anh chưa từng cho cô ta hạ độc, em tin tưởng không?” Tiêu Dật hỏi ngược lại cô.

“Tiêu Dật, tám năm trước, tôi đã xem anh là người thân nhất, hôm nay, anh cảm thấy anh còn đáng giá cho tôi tin tưởng sao?” Lâm Tử Lam nắm chặt điện thoại hỏi ngược lại.

Tiêu Dật biết, chuyện con chip trong đầu Lâm Tử Lam, thêm chuyện kia phát sinh, hiện tại Lâm Tử Lam càng không tin tưởng anh, nhưng hiện tại căn bản là anh không thể nào giải thích, không biết nên giải thích thế nào.

“Lâm Tử Lam, anh không có, bất kể em tin hay không tin!” Tiêu Dật gần từng chữ nói ở trong điện thoại.

Lâm Tử Lam trầm mặc, đột nhiên cảm giác Tiêu Dật rất xa lạ.

Nếu như lúc trước, anh nói ra những lời này, Lâm Tử Lam nhất định sẽ tin tưởng, nhưng bây giờ, sự thật đang xảy ra ở chỗ này, Lâm Tử Lam không biết nên thuyết phục mình như thế nào, để tin tưởng anh!

Cô so với bất kỳ ai cũng không muốn nghĩ chuyện này là Tiêu Dật sai khiến, nhưng bây giờ thì sao?

Người Diệp An Nhiên liên lạc, chỉ có anh.

“Vậy anh nói cho tôi biết, anh cùng Diệp An Nhiên giữ liên lạc, là vì cái gì?” Lâm Tử Lam bỗng nhiên chậm rãi mở miệng hỏi.

Tiêu Dật lần nữa giật mình, Lâm Tử Lam đã không còn như ngày xưa nữa, cô đã khác rồi.

Cô đã sớm biết, hiện tại đợi anh tới thừa nhận đây!

“Nếu như, anh nói anh cùng cô ta liên lạc là vì muốn biết tình hình của em, em tin tưởng sao?” Trầm mặc nửa giây, Tiêu Dật bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Nghe thế, đáy lòng Lâm Tử Lam cũng hiện lên tia đau đớn, cô cũng không có nói tin hay không, giờ này khắc này, cô chỉ muốn tìm được phương pháp cứu Hi Hi.

“Tiêu Dật, Hi Hi là mạng của tôi, bất kể giữa chúng ta có chuyện gì xảy ra, tôi hy vọng bé không có chuyện gì!”

“Em vẫn không tin anh!” Tiêu Dật mở miệng.

“Hiện tại tôi chỉ muốn cứu Hi Hi!” Lâm Tử Lam gần từng chữ nói.

Một khắc kia, Lâm Tử Lam rõ ràng nghe được tiếng động Tiêu Dật ở điện thoại bên kia đập bàn, “Được, anh giúp em, nhưng em phải nói rõ cho anh, bé đang bị sao?”

“Bé là một tay anh nuôi lớn, anh đối với bé như thế nào, trong lòng em rất rõ ràng, cho dù anh phát rồ, cho dù anh còn muốn có em, anh cũng sẽ không ra tay đối với bé!” Tiêu Dật gần từng chữ nói.

“Được, anh thừa nhận cắn chip vào đầu em là chủ ý của anh, đó là bởi vì anh biết em không có việc gì, là mười phần nắm chắc mới có thể làm như vậy, đối với Hi Hi, anh tuyệt đối không có làm!” Tiêu Dật ở trong điện thoại gần từng chữ nói, hận không đem được tim của mình ra, lấy ra chứng minh.

Một khắc kia, Lâm Tử Lam trầm mặc, dù thế nào cô cũng vẫn nguyện ý tin tưởng, chuyện này không có quan hệ với Tiêu Dật, như vậy cô cũng sẽ không hận anh, không cần hận một người có ân đối với mình.

Nhưng bây giờ, cô không biết nên làm sao bây giờ!

Nghe giọng của Lâm Tử Lam, Tiêu Dật dừng lại một chút, hít sâu, buông lỏng xuống.

“Tốt, hiện tại trước mắt không thảo luận cái này, nói cho anh biết Hi Hi trúng cổ gì, anh nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu bé!” Tiêu Dật cố gắng tỉnh táo lại, từ từ mở miệng nói.

“Trùng cổ!”

Nghe thế, Tiêu Dật bỗng nhiên chau mày.

“Tiêu Dật, đời này tôi không có chuyện gì muốn cầu xin anh, cũng chỉ có một lần này van xin anh, cứu Hi Hi!” Lâm Tử Lam ở trong điện thoại nặng nề mở miệng.

Cho dù nói xong đời này cũng không nghĩ cùng Tiêu Dật liên lạc nữa, nhưng bây giờ có thể cứu Hi Hi cũng chỉ có anh, cô không thể buông tha cho cơ hội này.

Tiêu Dật phục hồi tinh thần, đáp một tiếng, “Nếu có biện pháp, anh nhất định sẽ cứu bé, mặc dù bé không phải là con trai của anh, nhưng lại là một tay anh nuôi lớn, tình cảm của anh đối với bé, không thua Mặc Thiếu Thiên đối với bé!” Tiêu Dật từng câu từng chữ nói.

Nếu là như vậy, tốt nhất.

Nhưng là, thật sao?

Lâm Tử Lam không biết, cũng không xác định, hiện tại tâm loạn như ma.

“Anh có tin tức, sẽ lập tức báo cho em!”

“Được!”

Lâm Tử Lam đáp một tiếng, cho nên, Tiêu Dật cúp điện thoại.

Lâm Tử Lam ngồi ở đó, cầm điện thoại di động trong tay, trong lòng cảm giác nói không ra lời.

Là Tiêu Dật giả rất giống hay là không phải là do anh sai khiến?

Anh cũng không xấu xa đến tình trạng này?

Hiện tại Lâm Tử Lam không thể phân biệt, bị chuyện của Hi Hi chiếm cứ cả tâm trí, hiện tại, cô cũng chỉ nghĩ tới Hi Hi có thể nhanh chóng khỏe lại!

Một mình ở trong phòng suy nghĩ thật lâu, mệt đến mức nằm ngủ ở đó.

^^^linhlg-diendan .com

Mà bên kia.

Bạch Dạ đang loay hoay với đồ đạc của mình, Mặc Thiếu Thiên đứng một bên, “Anh tìm tôi tới là vì chuyện gì?”

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói, lúc này Bạch Dạ mới đem đồ đạc đặt trở về vị trí cũ, nhìn Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Mấy ngày qua cho Hi Hi truyền máu nên tình trạng không tệ!”

Nói đến cái này, trong lòng Mặc Thiếu Thiên mới yên tâm một chút.

“Nhưng muốn duy trì tình trạng như vậy không dễ dàng, cần một lượng máu rất lớn, mặc dù anh cùng Hoa Hồng hai người thay phiên, tôi chỉ sợ hai người không duy trì được!” Bạch Dạ mở miệng.

“Đề nghị của anh là?”

“Tôi nghĩ, nếu như có thể, đi bệnh viện chuẩn bị một ít máu, như vậy, để phòng khi cần vào lúc chưa kịp chuẩn bị, anh cùng Hoa Hồng cũng có thể tạm thời nghỉ ngơi!” Bạch Dạ nói.

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Anh nói không sai, đây là một ý tốt, ngày mai tôi sẽ đi làm !”

Bạch Dạ gật đầu, “Không nên quá nhiều, máu để quá lâu cũng không tốt!”

“Tôi hiểu!”

“Ừ!” Bạch Dạ gật đầu.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn anh, “Nếu như dựa theo cách truyền máu, Hi Hi có thể kéo dài bao lâu?” Mặc Thiếu Thiên nhìn anh hỏi.

“Tình huống trước mắt không sai, nhưng có thể kéo dài bao lâu, tôi cũng không rõ lắm, tóm lại chúng ta phải trong khoảng thời gian ngắn nhất, tìm được người hạ độc, cũng chỉ có người đó mới có thể hiểu, nếu không, sẽ liên lụy tính mạng của Hi Hi!”

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên gật đầu, vật này, thật không phải thể nào mạo hiểm !

Nhưng nếu quả thật chính là Tiêu Dật làm, như vậy giờ này khắc này, cũng chỉ có Tiêu Dật mới có thể cứu Hi Hi.

Chẳng lẽ, anh phải đi cầu xin anh ta sao?

Nghĩ tới đây, tâm tình Mặc Thiếu Thiên khó có thể giải thích! ! !

“Làm sao? Có tin tức?” Bạch Dạ hỏi, hiện tại dường như theo chân họ đã quen thuộc, Bạch Dạ cũng nói nhiều lời hơn.

“Có tiến triển mà thôi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Cái thế giới này chính là như vậy, nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm, chỉ cần đã làm, sẽ lưu lại dấu vết, cho nên, chỉ cần đi thăm dò người kia, nhất định có thể tra ra được gì đó!” Bạch Dạ nói.

Nói đến cái này, đúng là thật.

Chỉ cần đã làm, sẽ lưu lại dấu vết.

Chẳng qua, lời này làm sao nghe lại quen tai như vậy?

Mặc Thiếu Thiên nhìn về phía Bạch Dạ, “Lời này không tệ, chỉ là có chút quen tai!”

“Các cảnh trộm cướp trong phim Hồng Kông đều diễn như vậy, có lúc xem một chút, không sai thì anh đúng là có thể bắt được người ở phía sau kia!” Bạch Dạ nói.

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên nhin không được cười một tiếng.

Hiện tại cảm thấy Bạch Dạ so với trước khá hơn nhiều, lúc vừa mới bắt đầu, các loại không vừa mắt, kiêu ngạo, Mặc Thiếu Thiên cũng là người kiêu ngạo, nếu như không phải là muốn cầu cạnh anh ta, Mặc Thiếu Thiên tuyệt đối có thể kiêu ngạo đến tận trời cao, nhưng hiện tại cảm thấy, Bạch Dạ cũng đã không tệ.

Nghĩ như vậy, Mặc Thiếu Thiên cười.

Mà Tiêu Dật bên kia.

Sau khi cùng Lâm Tử Lam cúp điện thoại sau, anh liền lập tức gọi Ảnh Tử tới.

“Chủ nhân!” Ảnh Tử nhìn Tiêu Dật cung kính bái một cái.

Tiêu Dật nhìn anh ta, “Đồ của tôi đâu?”

Ảnh Tử đứng ở đó, cả người giật mình dừng một lát, nhìn Tiêu Dật, “Chủ nhân nói gì?”

“Cổ trùng hoàn!” Tiêu Dật gần từng chữ nói.

Nói đến cái này, trong khoảng thời gian ngắn Ảnh Tử không biết nên nói cái gì cho phải.

Tiêu Dật nhìn có vẻ không được bình thường, đột nhiên gầm lên một tiếng, “Nói!”

“Tôi không biết!” Ảnh Tử phủ nhận.

“Không biết? !” Nghe thế, khóe miệng Tiêu Dật nở nụ cười lạnh, “Ảnh Tử, thời gian anh theo tôi không ngắn đúng không?”

“Mười lăm năm!” Ảnh Tử đành hoàng mở miệng.

Từ lúc còn là thiếu niên, anh đã bắt đầu đi theo Tiêu Dật rồi, cho tới bây giờ.

“Có phải cảm thấy khuất phục dưới tôi, không cam lòng hay không?” Tiêu Dật nhìn anh mở miệng hỏi, giọng nói không lớn, nhưng đủ độ mạnh yếu.

Ảnh Tử vừa nghe, lập tức mở miệng, “Không có, chủ nhân, tôi không có!” Ảnh Tử vội vàng mở miệng, Tiêu Dật nói như vậy, thật là bức chết anh.

“Không có? Ngay cả tôi anh cũng dám lừa gạt, cũng dám không vâng lời! ?” Tiêu Dật nhìn anh gần từng chữ mở miệng.

Chính là bởi vì hai người họ ở chung một chỗ thời gian rất dài, Ảnh Tử hiểu rõ Tiêu Dật, mà Tiêu Dật cũng quá hiểu rõ Ảnh Tử, anh ta quá mức ngay thẳng, không suy xét vấn đề sang hướng khác, càng sẽ không nói dối đối với anh, từ ánh mắt của anh ta, anh đã nhìn ra có cái gì không đúng.

“Không dám, chủ nhân!” Ảnh Tử nhìn Tiêu Dật, vừa ngay thẳng vừa cung kính.

“Không dám? Bây giờ anh còn có cái gì không dám ? Tôi hỏi anh lần nữa, đồ ở nơi nào rồi!” Tiêu Dật nhanh chóng hét lớn.

Ảnh Tử đứng ở đó, suy nghĩ một chút, mới mở miệng, “Tôi. Đưa người khác rồi!”

“Đưa người khác? Đưa người nào? Ảnh Tử, xem ra, anh thật sự muốn làm chủ nơi này rồi!” Tiêu Dật nhìn Ảnh Tử mở miệng dạy bảo.

Đây là lần đầu tiên, Tiêu Dật giáo huấn Ảnh Tử như vậy.

Ảnh Tử đứng ở đó, nghe Tiêu Dật giáo huấn, những thứ này anh ta đều có thể không quan tâm, nhưng anh ta không cách nào không quan tâm cách nghĩ Tiêu Dật đối với anh ta.

“Tôi đối với chủ nhân một mặt trung thành!” Ảnh Tử gần từng chữ nói.

“Đồ rốt cuộc đưa cho người nào? Tôi hỏi anh một lần cuối cùng!” Tiêu Dật nhìn anh lạnh giọng hỏi.

“Nếu như không nói, anh có thể đi, không cần phải ở lại bên cạnh tôi nữa, có thể tự lập môn phái khác được rồi!”

Nghe thế, Ảnh Tử nghe được Tiêu Dật thật sự tức giận!

Đứng ở đó, thất thần mím môi suy nghĩ thật lâu mới mở miệng, “Cho. Diệp An Nhiên rồi!”

Nghe thế, tay Tiêu Dật nắm lại thành nắm!

Mới vừa rồi anh còn cùng Lâm Tử Lam đang hoàng bảo đảm chuyện này cùng anh không có quan hệ, nhưng hiện tại, ... Chuyện này chính là trách nhiệm của anh!

Tiêu Dật đứng ở đó, mím môi, tức giận chất chứa ở ngực, lúc này, anh lập tức rút súng ra, nhắm ngay Ảnh Tử, “Ai cho phép anh làm như vậy. Người nào cho anh gan to như vậy rồi! ?”

Ảnh Tử đứng thẳng tắp, không có sợ hãi, chỉ có kinh ngạc, chỉ là mười mấy năm qua, đây là lần đầu tiên Tiêu Dật tức giận cầm súng chỉ vào anh.

Chẳng qua, đây cũng là lần đầu tiên anh không nghe lời của anh ta, mà gây ra hậu quả!

Ảnh Tử không nhúc nhích, nhìn Tiêu Dật, “Cái kia chính là muốn cho Mặc Thiếu Thiên ăn, anh ta giết nhiều anh em chúng ta như vậy, phá hủy không ít căn cứ của chúng ta, còn ở thôn trang thần bí kiêu ngạo như vậy, tôi là vì bất bình thay chủ nhân! !”

Tiêu Dật vốn không kèm được tức giận, nhưng sau khi nghe lời của Ảnh Tử, thoáng cái ngây ngẩn cả người, “Nhưng anh có biết hay không, cái thuốc kia ăn vào có hậu quả gì không!”

“Tôi chính là muốn cho anh ta tự mình hại mình mà chết, như vậy mới có thể báo thù!”

“Nhưng bây giờ người ăn là Hi Hi, anh có biết nếu như bé không thể khống chế được, làm hại Lâm Tử Lam, vậy phải làm thế nào! ?” Tiêu Dật gào thét hỏi.

Cái thuốc kia, chính xác là dùng để đối phó Mặc Thiếu Thiên, anh ta tính toán là cứu Diệp An Nhiên, sau đó làm cho cô ta trở về đến gần Mặc Thiếu Thiên để cho anh ăn, nhưng không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên tìm được Lâm Tử Lam, hơn nữa mang cô đi, Tiêu Dật lúc này mới bỏ đi ý nghĩ trong đầu, nhưng là không nghĩ tới.

Sau khi nghe được lời của Tiêu Dật, Ảnh Tử cũng sửng sốt, Hi Hi ăn?

Nhớ tới Hi Hi, còn nhớ rõ dáng vẻ của bé, nghĩ đến hậu quả khi ăn hết vật kia, Ảnh Tử cũng ngây ngẩn cả người, “Diệp An Nhiên đã đồng ý với tôi, nói sẽ cho Mặc Thiếu Thiên ăn!”

“Nếu như lời của cô ta có thể tin, tôi đã sớm giao cho cô ta, anh cảm thấy có thể sao?” Tiêu Dật tức giận hỏi.

Ngày đó cô ta vì Mặc Thiếu Thiên mà trúng thương gần chết, nhưng cho dù đang hôn mê Diệp An Nhiên gọi cũng là tên Mặc Thiếu Thiên.

Anh hy vọng là Diệp An Nhiên tức giận sinh hận, cô ta chính xác là như vậy, nhưng những chuyện kia cũng là cô ta giả vờ!

Một người yêu một người, cho dù hận, đó cũng là bởi vì yêu, cô ta đến thời điểm quan trọng nhất, khẳng định không xuống tay, Tiêu Dật kết luận chắc chắn, cho nên mới không giao cho Diệp An Nhiên, nhưng không nghĩ tới, lại bị Ảnh Tử lên cho cô ta!

Ảnh Tử đứng ở đó, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói cái gì cho phải, lúc này, anh ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật, “Chủ nhân, có phải anh vẫn còn tình cảm với Lâm tiểu thư không?”

Tiêu Dật cảm tức anh ta, không mở miệng trả lời.

“Nếu Lâm tiểu thư đối với anh không có ý tứ này, còn uống phí tâm tư của chủ nhân như vậy, tại sao còn muốn nhớ thương cô ta? Nếu bây giờ thiếu gia Hi Hi ăn, như vậy bé không nhận được nhất định sẽ phát tác, đến lúc đó, Mặc Thiếu Thiên chắc chắn sẽ bị trúng thương!” Ảnh Tử gần từng chữ mở miệng.

“Câm miệng! ! !” Tiêu Dật gầm lên một tiếng, dùng súng chỉ vào Ảnh Tử, thiếu chút nữa kích động muốn nổ súng.

“Tôi chỉ nói ra sự thật, nếu Lâm tiểu thư không cảm động, tại sao chủ nhân còn muốn quan tâm cô ta? Cho dù chủ nhân muốn đánh chết tôi, tôi cũng phải nói, hiện tại cô ta cùng Mặc Thiếu Thiên ở chung một chỗ,

người một nhà hưởng thụ tình cảm gia đình, nhưng cô ta có nghĩ đến cảm giác của anh sao? Vì cô ta, anh gần như ẩn cư ở thần bí trang, nhưng cô ta thì sao? Cuối cùng vẫn đi cùng Mặc Thiếu Thiên! !" Ảnh Tử nhìn Tiêu Dật gần từng chữ nói.

Những thứ này, anh ta đã sớm thấy không vừa ý.

Mặc dù nói, anh ta cũng đi theo bên cạnh Tiêu Dật chăm sóc Hi Hi, đối với Hi Hi cũng có chút tình cảm, nhưng anh lo lắng nhiều nhất là Tiêu Dật.

Anh nhìn ra những việc Tiêu Dật làm, nhưng không có nhận được báo đáp, anh ta nhận ra, Lâm Tử Lam cùng Hi Hi đều người là ích kỷ.

"Câm miệng! !" Tiêu Dật tức giận hét, cầm lấy súng, pằng pằng một chỗ nổ hai phát súng.

"Những chuyện này không cần anh quản! !"

"Tôi bất bình thay cho chủ nhân!" Ảnh Tử mở miệng.

"Loại chuyện này, vốn đã không công bằng!"

"Nhưng là."

"Không có nhưng!" Đây là, Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt hung ác.

515. Chương 518: Chết Cũng Sẽ Chết Bên Cạnh Em

"Không có nhưng!" Lúc này, Tiêu Dật ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt hung ác, "Những chuyện này không cần anh quản!"

Nghe Tiêu Dật nói..., Ảnh Tử còn có thể nói gì, có chút không cam lòng, nhưng đối với Tiêu Dật vẫn tôn trọng, "Vâng!"

"Anh tự tiện làm chủ, cầm đồ đạc của tôi, đi ra ngoài chịu phạt!" Tiêu Dật mở miệng.

"Vâng!" Ảnh Tử tuân theo, xoay người vừa định đi ra.

"Chờ một chút!" Lúc này, Tiêu Dật bỗng nhiên mở miệng, Ảnh Tử vừa đi đến cửa, nghe được giọng nói của Tiêu Dật, lập tức xoay người nhìn anh, "Còn có gì cần phân phó?"

"Lập tức tìm được người hạ độc kia cho tôi!"

"Vâng!" Ảnh Tử đáp một tiếng, lui ra ngoài.

Nửa giờ sau, Ảnh Tử trở lại, cả người toàn vết thương, những thứ kia là do roi tạo thành.

"Chịu phạt xong!"

Nhìn trên người Ảnh Tử bị thương, Tiêu Dật mở miệng, "Trở về nghỉ ngơi đi!"

"Dạ!" Vừa đáp một tiếng, Ảnh Tử xoay người đi ra ngoài.

Sau khi Ảnh Tử đi, Tiêu Dật ngồi một mình ở trong phòng, không nghĩ tới chuyện diễn biến thành tình trạng này.

Trùng cổ hoàn dĩ nhiên là bị Hi Hi ăn!

Nghĩ tới đây, trong lòng Tiêu Dật rất không thoải mái, mặc dù Hi Hi không phải con trai ruột của anh, nhưng dù sao cũng là do anh nuôi lớn, anh đem tất cả sự quan tâm cùng chăm sóc đặt vào trên người của bé. Không nghĩ tới có thể như vậy!

Nghĩ tới đây, Tiêu Dật chợt nhớ tới cái gì, lập tức cầm lấy điện thoại gọi cho Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam đang ngồi đợi, cũng không biết là đang đợi điện thoại của Tiêu Dật, hay là đang chờ Mặc Thiếu Thiên trở lại, tóm lại cô ngồi một mình ở đó suy nghĩ lung tung, song đúng lúc nhìn thấy điện thoại của Tiêu Dật gọi đến, Lâm Tử Lam cho là có tin tức, lập tức trả lời.

“Alô.”

“Tử Lam, trăm ngàn lần không được để cho Hi Hi cào trúng em!” Nhận điện thoại câu đầu tiên, chính là điều này .

Lâm Tử Lam nghe xong, sửng sốt.

“Trùng cổ kia là gián tiếp lây bệnh, chỉ cần em bị thương, cũng sẽ bị lây bệnh !”

“Tôi biết!” Lâm Tử Lam chậm rãi mở miệng, nghe được giọng điệu Tiêu Dật quan tâm mình như vậy, tâm tình của cô nói không ra lời phức tạp.

Giọng điệu Tiêu Dật khẩn trương nói, không giống như là cố ý nói ra được, cũng chính bởi vì như vậy, tâm tình Lâm Tử Lam mới vô cùng phức tạp.

“Làm sao em biết?”

“Bởi vì tôi đã bị thương rồi, chẳng qua kết quả là, không có chuyện gì!” Lâm Tử Lam nói.

Sau khi nghe Lâm Tử Lam nói, tâm tình Tiêu Dật không cách nào hình dung, “Làm sao có thể !?”

“Có thể là do tôi may mắn!” Lâm Tử Lam chậm rãi nói, “Hiện tại tôi chỉ muốn biết, có biện pháp gì có thể cứu Hi Hi!”

Nói đến cái này, Tiêu Dật không biết nên nói gì, “Tử Lam, thật xin lỗi, chuyện này, thật sự là trách nhiệm của anh!”

Lúc Tiêu Dật thừa nhận những lời này, trong lòng Lâm Tử Lam giống như bị người ta hung hăng đâm một cái, quả nhiên, anh đã thừa nhận!

Lâm Tử Lam cắn môi, không có mở miệng, bởi vì cô không muốn làm cho mình biến thành người không có lý trí như vậy, việc cấp bách là lấy được thuốc giải, tìm được người hiểu cổ!

“Anh thừa nhận, cái kia thuốc là anh chuẩn bị cho Mặc Thiếu Thiên, nhưng đó cũng là lúc trước rồi, lúc em đang ở ngôi làng thần bí, mà vốn tính toán lợi dụng Diệp An Nhiên đến gần Mặc Thiếu Thiên, nhưng không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên tìm được nước Pháp, hơn nữa đưa em đi, anh biết sự nguy hiểm của loại thuốc này, cho nên đã bỏ cái ý nghĩ này đi, nhưng anh không nghĩ tới Diệp An Nhiên sẽ lấy cái này đi, bắt Hi Hi ăn. Chuyện này, chính xác là trách nhiệm của anh, anh nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu sống Hi Hi !” Tiêu Dật ở trong điện thoại gần từng chữ nói.

Nghe giải thích, trong lòng Lâm Tử Lam cũng không vì vậy mà vui vẻ hơn.

Nghĩ đến cái thuốc kia là chuẩn bị cho Mặc Thiếu Thiên, trong lòng của cô cũng không cách nào thoải mái.

Bất kể là Hi Hi, hay là Mặc Thiếu Thiên, cô cũng không cách nào tiếp nhận.

Cũng may, không phải là Tiêu Dật sai khiến, nếu quả thật đúng là như vậy, sợ là cả đời Lâm Tử Lam đều không thể quên được, không cách nào tha thứ cho anh!

“Anh biết giải thích thế này, em vẫn chưa tin, nhưng Tiêu Dật anh dám thề với trời, đời này kiếp này, anh không bao giờ gây ra những chuyện làm tổn thương tới em và Hi Hi!” Tiêu Dật gần từng chữ nói.

Giờ này khắc này, tâm tình Lâm Tử Lam, không cách nào diễn tả được.

Cô không rối rắm trong vấn đề này, mà mở miệng, “Hiện tại, tôi chỉ muốn biết cách cứu Hi Hi, Tiêu Dật, đưa thuốc giải cho tôi, Hi Hi hiện tại đã không thể chịu đựng được!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế, chân mày Tiêu Dật nhíu lại, suy nghĩ hồi lâu, mới mở miệng, “Thật xin lỗi. Không có thuốc giải!”

Một khắc kia, tâm trạng Lâm Tử Lam, lạnh như băng.

“Vậy làm sao bây giờ? Hi Hi nên làm cái gì bây giờ?” Lâm Tử Lam ở trong điện thoại hỏi, giọng nói đầy tuyệt vọng.

“Người hạ độc kia đâu? Tìm được anh ta là có thể !”

Tiêu Dật, “.”

Nghe giọng nói của Lâm Tử Lam, tâm tình của anh cũng không được tốt, một lát sau mở miệng, “Cho anh thời gian, anh nhất định sẽ tìm được người kia!”

Lời Tiêu Dật nói..., đã cho Lâm Tử Lam đáp án, không có thuốc giải, giờ này khắc này, người hạ độc, cũng không có trong tay anh!

Chẳng lẽ thật muốn Hi Hi chịu đựng những thứ này sao?

Chẳng lẽ, thật sự bé không thể sống nổi nữa sao?

Tâm tình Lâm Tử Lam, khó nói lên lời.

Nhưng hiện tại, Lâm Tử Lam còn có thể nói gì, làm cái gì?

Coi như là có một tia hy vọng, họ sẽ không từ bỏ .

Cô gật đầu, “Được, tôi cho anh thời gian, cũng làm phiền anh, lúc tìm thấy người kia, cho tôi biết trước tiên!” Lâm Tử Lam gần từng chữ nói, giọng nói đầy xa lạ.

Tiêu Dật nghe, trong lòng từng đợt khó chịu.

Chẳng lẽ Lâm Tử Lam thật sự muốn anh cùng cô đến bước đường như vậy sao? !

Sau khi cúp điện thoại, Lâm Tử Lam ngồi trong phòng như trước, nước mắt không ngừng rơi, chỉ cần nghĩ đến Hi Hi đang ở bên trong chịu sự dày vò, Lâm Tử Lam hận không thể là người chịu thay cho Hi Hi.

Nhưng bây giờ có thể có biện pháp gì!

Chỉ có thể dựa vào Tiêu Dật tìm được người hạ độc kia!

Lúc này là hy vọng cuối cùng!

Mà Tiêu Dật bên kia.

Sau khi cúp điện thoại, điện thoại di động bị anh ném trên bàn, anh thật không nghĩ tới, có một ngày anh và Lâm Tử Lam đứng ở nơi này đối đầu nhau mà nói chuyện, còn dùng giọng nói lạnh nhạt như vậy.

Nghĩ tới lời Lâm Tử Lam nói..., giọng nói của cô, thậm chí anh cũng có thể tưởng tượng cho đến lúc này tâm tình Lâm Tử Lam như thế nào, hình dáng ra sao.

Vừa nghĩ, Tiêu Dật nhắm mắt lại, vươn tay bóp giữa hai đầu lông mày.

Lúc Mặc Thiếu Thiên trở về, Lâm Tử Lam nằm ở trên giường ngủ thiếp đi.

Lúc này, đi tới bên cạnh Lâm Tử Lam, nhẹ nhàng kéo chăn đắp lên người Lâm Tử Lam, giấc ngủ Lâm Tử Lam từ trước đến giờ không sâu, chỉ cần có một cử động nhỏ cô sẽ tỉnh lại.

Mở mắt, lúc nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên, cô lập tức tỉnh táo, “Anh đã trở lại?”

“Anh đánh thức em!”

“Không có, em không có ngủ!” Lâm Tử Lam nói, sau đó nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Như thế nào? Bạch Dạ nói như thế nào?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

“Bạch Dạ nói hai ngày này tình trạng Hi Hi không tệ!” Mặc Thiếu Thiên chậm rãi cười nói, không muốn làm cho Lâm Tử Lam quá lo lắng.

Chẳng qua là Lâm Tử Lam biết, tình trạng Hi Hi khá hơn nữa cũng không tốt hơn là bao, chỉ cần không tìm được thuốc giải, Hi Hi cũng sẽ không khỏe lại!

Bất quá Mặc Thiếu Thiên nói như vậy, đơn giản chính là muốn cho cô an tâm, Lâm Tử Lam gật đầu, “Ừ!”

“Tốt lắm, đã muộn, em mau ngủ đi, anh đi tắm rửa!”

Lâm Tử Lam gật đầu, sau đó biết điều nằm lại trên giường, còn Mặc Thiếu Thiên đi tắm rửa.

Lâm Tử Lam nằm ở nơi đó nghĩ tới, mới vừa rồi cùng Tiêu Dật gọi điện thoại, có nên nói cho anh biết hay không!

Lúc Mặc Thiếu Thiên đi ra, Lâm Tử Lam hơi mơ màng ngủ, nhưng lúc Mặc Thiếu Thiên tới gần, cô lập tức tỉnh lại.

“Còn chưa ngủ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam gật đầu, “Em có lời muốn nói với anh!”

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên giật mình dừng vài giây, dường như đoán được chuyện gì, nhưng anh cũng không mở miệng, mà trực tiếp đi qua, ôm lấy cô, “Tốt, em nói đi!”

Cảm giác Mặc Thiếu Thiên ôm Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam an tâm rất nhiều, tựa vào trước ngực của anh, suy nghĩ một chút mở miệng, “Mới vừa rồi em gọi điện thoại cho Tiêu Dật!”

Nói đến cái này, Lâm Tử Lam cảm giác được rõ ràng cơ thể Mặc Thiếu Thiên hơi cứng lại.

Lúc này, Lâm Tử Lam ngược mắt nhìn anh, “Em không muốn lừa dối anh, lúc này gần như là cơ hội duy nhất của Hi Hi, em không muốn bỏ qua!”

Mặc Thiếu Thiên rõ ràng đã đoán được, nhưng nghe từ chính miệng Lâm Tử Lam nói, cảm giác rất khó hiểu.

Mặc Thiếu Thiên mím môi, không có mở miệng, Lâm Tử Lam nhìn anh, “Anh đang tức giận sao?”

Lúc này, đôi mắt Mặc Thiếu Thiên, nhìn về phía Lâm Tử Lam, “Không có, có lẽ, em làm đúng!”

Quan hệ của Mặc Thiếu Thiên cùng Tiêu Dật, đã như nước với lửa, nếu như thật sự Tiêu Dật có ý định hại Hi Hi, căn bản sẽ không muốn cho anh có cơ hội lấy được thuốc giải, mà, cũng chỉ có Lâm Tử Lam mới có thể làm được.

Anh có thể đánh cuộc hết thảy, nhưng là lại không thể đem sinh mạng Hi Hi ra đánh cuộc, bởi vì thua cuộc, mất đi không chỉ có Hi Hi, còn có Lâm Tử Lam cùng đứa con trong bụng của cô.

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam nhìn anh, “Anh thật sự nghĩ như vậy?”

“Anh có thể đánh cuộc thua tất cả, nhưng anh không thể mất ba mẹ con em!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam gần từng chữ nói, lúc anh trên đường từ chỗ của Bạch Dạ ở bên kia trở về, đã nghĩ thông suốt.

Anh có thể giết chết Tiêu Dật, nhưng tuyệt đối không phải là tình huống như vậy.

Nhưng anh sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho anh ta!

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam vươn tay ôm lấy vòng hông rắn chắc của anh, “Vậy anh muốn biết, anh ta nói như thế nào sao?”

“Ừm!” Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

“Lúc ở Italia, đã cứu em đồng thời, anh ta cũng cứu Diệp An Nhiên, vốn là muốn dùng Diệp An Nhiên đổi phó anh, trùng cổ hoàn, là anh ta dùng để đổi phó anh, để cho Diệp An Nhiên đến gần anh, nhưng không nghĩ tới anh đi đến nước Pháp tìm được em rồi đưa em đi, anh ta mới bất đắc dĩ bỏ qua kế hoạch này, nhưng không nghĩ tới Diệp An Nhiên lại lấy trùng cổ hoàn đi!” Lâm Tử Lam đem đầu đuôi chuyện Tiêu Dật nói kể lại cho Mặc Thiếu Thiên.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên chau mày.

Lúc này, anh nghiêng nửa người, nửa đặt trên người Lâm Tử Lam, hai tay giữ lấy mặt của cô, “Lâm Tử Lam, có phải thật sự anh chỉ làm cho mẹ con em gặp tai nạn không?”

Lúc trước anh vẫn không tin cái này, nhưng đến bây giờ, anh phải tin.

Chỉ cần ở bên anh, Lâm Tử Lam cùng Hi Hi sẽ liên tục gặp tai nạn không ngừng.

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói, đáy lòng Lâm Tử Lam chấn động, cô chỉ là muốn đem chuyện Tiêu Dật nói kể lại cho Mặc Thiếu Thiên, nhưng không nghĩ tới sẽ làm anh suy nghĩ nhiều, hơn nữa, lại là điều này!

Lúc này, Lâm Tử Lam lập tức vươn tay ôm lấy anh, “Nói nhảm!”

“Nếu quả thật là vậy, đó cũng là bởi vì anh quá xuất sắc, làm người ta ghen tỵ, bất kể như thế nào, anh cũng là của em, không thể rời khỏi em!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên từng chữ một nói.

Ở trong tình yêu, cô không sợ bị người khích bác, bởi vì tình cảm giữa cô cùng Mặc Thiếu Thiên đã là tuyệt đối tin tưởng lẫn nhau, nhưng đúng là cô chỉ sợ Mặc Thiếu Thiên sẽ nghĩ như thế này, vì yêu, mà rời xa. . . .

Nghe được Lâm Tử Lam nói..., còn có tay cô quấn quanh ngang hông mình, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên nở nụ cười yêu nghiệt, “Đây là lần đầu tiên được nghe em khen anh!”

“Anh xuất sắc như thế, bình thường không cần người khác khen!” Lâm Tử Lam vội vàng nịnh nọt hai câu.

Nghe thế, tâm tư Mặc Thiếu Thiên rung động, mặc dù thường xuyên khẳng định mình, nhưng thỉnh thoảng cũng cần người phụ nữ của mình thừa nhận, anh chạm vào mặt Lâm Tử Lam, “Làm sao bây giờ, cho dù chỉ có thể đem tai nạn đến cho mẹ con em, anh cũng sẽ không để cho mẹ con em rời đi. Đời này, ba mẹ con em nhất định phải ở bên cạnh anh!” Mặc Thiếu Thiên bá đạo nói.

Những lời này, giống như cho Lâm Tử Lam một liều thuốc an thần, khoe miệng cô yếu ớt cười, “Đây mới là bản chất của anh, Mặc Thiếu Thiên, anh cũng nhớ kỹ, nếu như không có anh, em với con, cũng sống không bằng chết!”

Nghe thế, trong lòng Mặc Thiếu Thiên tràn đầy thỏa mãn, “Em yên tâm, đời này em cũng sẽ không thể không có anh!”

Lúc này, Lâm Tử Lam mới yên tâm một chút.

“Cho dù đời này, anh chỉ có thể đem xui rủi đến cho em, dù vậy anh cũng muốn ích kỷ một lần, đời người ngắn ngủi như vậy, anh chết cũng muốn được chết bên cạnh em!”

Nghe được câu này, lỗ mũi Lâm Tử Lam không nhịn được chua xót, hốc mắt cũng đã ươn ướt, “Ừm!” Lâm Tử Lam gật đầu, “Cho dù đời này vận đen quấn lấy em, em cũng muốn anh ở lại bên cạnh em!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên không nhịn được xúc động hôn lên môi Lâm Tử Lam.

Chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng, Mặc Thiếu Thiên buông Lâm Tử Lam ra, biết cô hiện tại đang mang thai, không hành hạ, Mặc Thiếu Thiên sợ là tự hại người hại mình.

Nghiêng người, ôm lấy Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam cũng nghiêng qua ôm lấy Mặc Thiếu Thiên, giờ này khắc này, xung quanh yên tĩnh giống như chỉ còn lại hai người bọn họ.

Cũng không nói chuyện, mà yên lặng nghe tiếng tim của nhau đập.

“Đúng rồi, anh ta còn nói cái gì?” Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Lâm Tử Lam vẫn không nhúc nhích, mà lẳng lẳng tựa vào trong ngực của anh mở miệng, “Thứ kia không có thuốc giải, chỉ có thể tìm người hạ độc, anh ta đã cho người đi tìm rồi!”

Cái kết quả này, khi họ suy nghĩ cũng đã lường trước, Bạch Dạ nói, chỉ có tìm được người hạ độc, mới có thể tiếp xúc hoàn toàn, cổ không có thuốc giải!

Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

“Kế tiếp làm sao bây giờ?” Lâm Tử Lam ngẩng đầu, nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Anh nghĩ ngày mai trực tiếp liên lạc với Tiêu Dật!”

Nói đến cái này, Lâm Tử Lam khẽ nhú mày, Mặc Thiếu Thiên dường như nhìn ra lo lắng của cô, mở miệng, “Em yên tâm, trước khi Hi Hi khỏe mạnh lại, anh sẽ không làm gì anh ta!”

Chuyện giữa hai người họ, muốn giải quyết, cũng phải chờ sau khi chuyện của Hi Hi xong rồi giải quyết.

Nếu Mặc Thiếu Thiên đã nói đến mức này, Lâm Tử Lam còn có thể nói gì? Chỉ có thể gật đầu, “Ừ!”

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam mệt mỏi, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Tốt lắm, nhanh, mau ngủ đi!”

“Ừ!” Lâm Tử Lam gật đầu, “Anh cũng ngủ sớm một chút!”

“Ừ, ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Nói câu ngủ ngon, Lâm Tử Lam đi ngủ, có thể là bởi vì mang thai, cô gần đây rất dễ mệt, hơn nữa rất thèm ngủ, chỉ cần nhắm mắt lại, rất nhanh đã ngủ.

Mới vài giây đồng hồ, Mặc Thiếu Thiên thở dài, Lâm Tử Lam ngủ thiếp đi trong ngực anh, nhìn dáng vẻ của cô, khóe miệng không nhịn được nở nụ cười.

Không đành lòng động cô, để mặc cô gối lên cánh tay của mình ngủ.

Hôm sau.

Lúc Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên mới thức dậy, Hoa Hồng đã ở ngoài gõ cửa.

“Sao vậy?” Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam đi ra ngoài.

“Đi ra ngoài đi, có người tìm!” Hoa Hồng nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên nhú mày, có người tìm?

Sẽ là ai?

Mặc dù nghi ngờ, nhưng hai người vẫn cùng nhau đi ra ngoài.

Song, lúc đến bên kia, thấy bóng lưng vẻ gầy gò đứng ở đó, Mặc Thiếu Thiên ngây ngẩn cả người.

Đang lúc ấy thì, Lưu Ly cũng xoay người lại, vừa vặn thấy được họ.

“Anh!” Lưu Ly kêu một tiếng, lúc nhìn thấy Lâm Tử Lam, khóe miệng nở nụ cười, “Chị dâu!”

“Lưu Ly! ?” Mặc Thiếu Thiên vẫn có chút không thể tin được, không nghĩ tới cô sẽ xuất hiện ở chỗ này, Mặc Thiếu Thiên lập tức đi tới mấy bước, nhìn cô, “Làm sao em lại đến đây?”

Nói đến cái này, nụ cười trên mặt Lưu Ly lập tức tắt đi, “Hi Hi xảy ra chuyện lớn như vậy, em cũng không biết, em tới xem bé một lát!” Lưu Ly nói.

“Thiếu tá Tỉnh Nham có biết không?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Không biết, sau khi em hoàn thành nhiệm vụ thì lên tới đây!” Lưu Ly nói, nếu như Tỉnh Nham biết cô tới nơi này, làm sao cho phép!

Hơn nữa ở đây còn có nhiều người ẩn náu như vậy để cho anh ta biết sẽ không yên.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn cô, “Lên tới không có chuyện gì chứ?”

“Không có chuyện gì, một hai ngày anh ta không tra được em đâu!” Lưu Ly hết sức chắc chắn nói.

“Vậy thì tốt!” Lâm Tử Lam gật đầu, yên tâm một chút.

“Chị dâu, em ẩn mình rồi!” Lưu Ly nói, mặc dù hai người họ còn chưa có kết hôn, nhưng đã đính hôn, mặc dù lúc đính hôn xảy ra chút vấn đề, nhưng Lâm Tử Lam là chị dâu của cô là chuyện đã không thể thay đổi.

“Em gầy đi!” Lâm Tử Lam nói.

Lưu Ly cười một tiếng.

“Đúng rồi, làm sao em tìm được chỗ này?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Nói đến cái này, Lưu Ly cười một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Hoa Hồng, Hoa Hồng lập tức nhún nhún vai, “Đừng nhìn tôi, để cho người ngoài giới biết tôi đây giang hồ hắc đạo cùng giang hồ bạch đạo cùng trộn lẫn, người ta còn cho là tôi là nằm vùng !”

Hoa Hồng vừa nói ra, tất cả đã sáng tỏ.

Lưu Ly cũng cười một tiếng, “Họ không cảm thấy tôi làm phản rồi là tốt rồi!” Phải biết rằng, tội danh này rất lớn !

Từ lần trước, bởi vì Hi Hi nên hai người họ gặp nhau, không khỏi ăn ý, gần như có chuyện gì, Lưu Ly cũng sẽ truyền tin tức thông qua Hoa Hồng.

Hoa Hồng là một người sợ phiền toái cỡ nào, nhưng đối với Lưu Ly, cũng là có một cảm xúc không rõ ràng, giống như hai người đã hợp tác với nhau từ rất lâu, chỉ là một ký hiệu đơn giản là có thể hiểu đối phương đang nói cái gì, cảm giác như vậy rất khó hiểu.

Nghe được Lưu Ly nói..., Hoa Hồng cười mở miệng, “Không bằng cô thật sự làm phản, Hợp Tung thành tâm muốn mời cô, tuyệt đối bao ăn bao ở, còn có một đám hủ nam tạo điều kiện cho cô thưởng thức!” Hoa Hồng cười nói.

516. Chương 519: Lưu Ly Đến Thăm

Nghe được Lưu Ly nói..., Hoa Hồng cười mở miệng, “Không bằng cô thật sự làm phản, Hợp Tung thành tâm muốn mời cô, tuyệt đối bao ăn bao ở, còn có một đám hủ nam tạo điều kiện cho cô thưởng thức!” Hoa Hồng cười nói.

“Tôi chỉ sợ thiếu tá nổi điên!” Lưu Ly cười nói.

Lúc nào bắt đầu, Lưu Ly cũng thường nói giỡn.

“Không sao, chúng tôi cũng tùy thời hoan nghênh thiếu tá làm phản!” Hoa Hồng cười nói.

Sự nghiệp Hợp Tung vô cùng lớn, thế gian rộng lớn, cái gì cũng có thể dung nạp.

Nghe thế, Lưu Ly nghiêm túc suy nghĩ, “Tôi cảm thấy nếu có thể như vậy, trừ phi thiếu tá một lần nữa đầu thai chuyển kiếp!”

Hoa Hồng, “. Tôi chỉ buồn bực, làm sao thiếu tá lại hận Hợp Tung như vậy?” Hoa Hồng buồn bực hỏi, qua nhiều năm như vậy, Hợp Tung vẫn rối rắm ở chỗ này.

Rốt cuộc là tại sao!

Thật sự là nghĩ không ra!

Cô ở bên ngoài giang hồ, cũng không dám nói tên Hợp Tung, nếu không nhất định sẽ bị thiếu tá đuổi giết, chẳng qua cũng may nhiều năm như vậy, Hợp Tung đem tư liệu đặc công sát thủ của cô bảo vệ vô cùng tốt, cực ít người biết.

Lưu Ly rất nghiêm túc suy nghĩ, “Theo như nghe nói, đây là một bí mật, chúng tôi cũng không rõ cho lắm!”

Hoa Hồng vốn có ý định dò hỏi nhiều chuyện, xem có thể tìm ra được điều gì hay không, không nghĩ tới cái gì cũng không hỏi được!

“Không biết còn tưởng rằng Tạp Ni nhà chúng tôi phụ Thiếu tá nhà cô, mới oán hận nhắm vào như vậy!” Hoa Hồng vô tâm nói một câu như vậy.

Một câu nói kia vừa nói ra, mọi người đều sửng sốt, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc nhìn Hoa Hồng, chỉ có Mặc Thiếu Thiên còn bình tĩnh, bởi vì anh cũng đã thấy nhiều chuyện như vậy.

Bất quá muốn nói Thiếu tá cùng Tập Ni.

Làm sao cũng là hai người như nước với lửa, làm sao có thể!

Hoa Hồng ý thức được ánh mắt mọi người lộ vẻ kỳ quái, nhìn họ, “Mọi người nhìn tôi làm gì? Cũng không phải là không thể nào, không chừng Tập Ni cùng Thiếu tá nhà cô thật đúng là có một chân!” Có trách thì trách, Hoa Hồng nghiêm trang nói ra lời này.

Lúc này, Lưu Ly cũng nghĩ nghĩ, gật đầu, “Yêu quá sinh hận sao?”

“Bingo!” Hoa Hồng kích động nói, “Chính là loại cảm giác này, mặc dù Thiếu tá hận người của Hợp Tung, nhưng hận nhất lại là Tập Ni, đuổi theo có chết cũng không tha, có chút cảm giác kia!”

Lưu Ly suy nghĩ một chút, “Một vấn đề đáng phải suy nghĩ sâu xa, chỉ có điều trong tương lai, tóm lại có một đáp án!”

“Đồng ý!” Hoa Hồng gơ tay nói.

Nhìn bọn họ một người một câu, Lâm Tử Lam cười, ánh mắt nhìn về phía Lưu Ly, “Lưu Ly, em có thể ở mấy ngày! ?”

“Hai ngày!”

Lâm Tử Lam gật đầu, “Vậy thì ở chỗ này nghỉ ngơi hai ngày thật tốt!”

“Chị dâu, em muốn gặp bảo bối một lát!” Lưu Ly mở miệng nói, mục đích cô tới nơi này, cũng là Hi Hi.

Nói đến cái này, Lâm Tử Lam sửng sốt, liếc mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên mím môi, “Nói vậy tình trạng Hi Hi, em cũng biết, hiện tại bé đã bị cách lý trong phòng riêng!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lưu Ly nói.

Lưu Ly nghe, đã cảm thấy rất nghiêm trọng, chau mày, “Thật nghiêm trọng như thế sao?”

Mặc Thiếu Thiên nặng nề gật đầu.

“Cũng chưa có biện pháp giải quyết sao?” Lưu Ly hỏi, nghĩ đến Hi Hi phải chịu đựng đến như vậy, người làm cô trong lòng cũng không cảm thấy dễ chịu.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Hi Hi, Lưu Ly đã rất thích bé, hai người gặp lần đầu mà như đã quen thân, nhưng hiện tại.

Trong lòng Lưu Ly, không nói lên cảm xúc.

“Hiện tại chỉ có thể dựa vào truyền máu để kéo dài thời gian bé phát tác, chúng ta tranh thủ trước tiên, tìm được người hạ độc Hi Hi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Những chuyện này, cô đã nghe Hoa Hồng nói sơ qua rồi, nhúu mày, “Không nghĩ tới Diệp An Nhiên đã vậy còn quá độc ác, một đứa bé cũng không bỏ qua cho!”

“Có tin tức sao?” Lưu Ly hỏi.

Nói đến cái này, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên nhìn thoáng qua nhau, sau đó lắc đầu, “Tạm thời không có!”

Nói đến vấn đề này, có chút trầm trọng .

Lưu Ly nhúu mày, không biết nên làm sao bây giờ.

“Em không thể gặp được bé sao?” Lưu Ly hỏi, mạo hiểm tới đây chính là muốn nhìn Hi Hi một lát, không nghĩ tới Hi Hi lại bị cách lý riêng như vậy.

“Mặc dù Hi Hi không ra được, nhưng hẳn là có thể vào xem một lát!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói đến đây, khóe miệng Lưu Ly cũng nở nụ cười an ủi, “Tốt!”

Cho nên mọi người đi đến khu vực riêng của Bạch Dạ.

Vừa đi đến cửa, thấy Hi Hi ngồi ở xe lăn, Tạp Ni đẩy bé đi ra.

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiều Thiên thấy thế, kinh ngạc.

Lúc Lưu Ly nhìn thấy Hi Hi, vui mừng không nói nên lời.

“Bảo bối!” Lưu Ly kêu một tiếng.

Lúc Hi Hi nhìn thấy Lưu Ly, tâm tình cũng rất tốt, “Cô, sao cô lại tới đây?”

Lưu Ly trực tiếp chạy qua, nhìn Hi Hi, “Cháu gầy đi!”

“Hiện tại cháu là bộ dạng này, ngày ngày bị hàng trăm con sâu nhỏ hành hạ trong cơ thể, có thể mập được sao!” Rõ ràng là đáng vẻ rất thống khổ, nhưng Hi Hi nói đến nhẹ nhàng như vậy.

Mọi người đều biết, Hi Hi không muốn cho họ quá lo lắng.

Lúc này, Mặc Thiều Thiên cùng Lâm Tử Lam cũng đi tới, nhìn họ, “Sao vậy? Làm sao đi ra?”

Tạp Ni nhìn họ, đứng phía sau Hi Hi đặt tay trên xe lăn, “Bạch Dạ nói, hai ngày này truyền máu tình trạng có vẻ không tệ, có thể ra ngoài đi dạo một lát, phơi nắng mặt trời!”

Nói đến cái này, Mặc Thiều Thiên cùng Lâm Tử Lam mới yên tâm một chút.

“Bạch Dạ quá để ý rồi, biết cô đến thăm cháu, để cho cháu đi ra, thật là lâu không thấy mặt trời rồi! ! !” Vừa nói, Hi Hi còn ngẩng đầu nhìn mặt trời, ngay cả truyền nhiều máu như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn thoát nhìn cũng không hồng hào.

Bất quá Hi Hi có thể đi ra ngoài, đối với họ mà nói, cũng là một tin tốt!

Lưu Ly nhìn Hi Hi, “Cháu yên tâm, mặc kệ phải trả giá nhiều như thế nào, chúng ta cũng sẽ tìm ra người kia, cháu nhất định sẽ không có chuyện gì !”

“Dạ!” Hi Hi gật đầu, khoe miệng nở nụ cười, “Cháu tin tưởng mọi người!”

Trên thế giới không cho con người cảm thấy khó chịu nhất là, họ rất có năng lực, có tiền, có thể, tuy nhiên không cứu được Hi Hi, cảm giác như vậy, là bất lực nhất!

“Tốt lắm, đừng đứng ở chỗ này, qua bên kia, uống cà phê, ăn sáng!” Hoa Hồng kêu.

Nghe được giọng nói của Hoa Hồng, lúc này mọi người mới đáp một tiếng, sau đó đi tới chỗ khác.

Trong sân, phía ngoài đặt một cái bàn tròn nhỏ, kiểu Âu Mỹ, thoát nhìn đặc biệt phong cách tây.

Mọi người đi tới, lúc này, người giúp việc bưng cà phê cùng bữa sáng lên.

Hi Hi ngồi ở xe lăn, mọi người ngồi ở trên ghế, có người đứng, cũng có người ngồi.

“Đúng rồi, cô, cô tới nơi này, thiếu tá không có vấn đề gì chứ?”

“Không có chuyện gì!” Lưu Ly cười nói.

“Vậy thì tốt!”

Ngược lại là Tạp Ni, đứng ở đó ngây ngẩn cả người.

Nhìn Lưu Ly, đáng vẻ đầy kinh hãi, “Cô chính là người bên cạnh Tĩnh Nham?”

Lưu Ly nhìn Tạp Ni, cũng chau mày, “Anh chính là Tạp Ni?”

“Cô biết tôi! ?”

“Anh là mục tiêu cuối cùng của thiếu tá chúng tôi, không thể không nhận ra!” Lưu Ly chậm rãi nói, nhưng nói ra những lời này, nhưng lại có cảm giác vui mừng.

Tạp Ni, “.”

Tạp Ni cũng rất buồn bực, tại sao thiếu tá có chết cũng theo dõi anh không tha.

“Thiếu tá gần đây vẫn mạnh khỏe chứ?” Táp Ni bỗng nhiên nhìn Lưu Ly hỏi.

“Nếu như anh muốn biết, tôi gọi điện thoại hỏi giúp anh!” Lưu Ly lạnh nhạt nói.

Không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp được Táp Ni, nếu như thiếu tá biết được, sợ là trực tiếp vọt tới!

Táp Ni nghe được Lưu Ly nói..., trực tiếp trầm mặc.

Hi Hi nhìn, cười, “Táp Ni, bộ dạng anh không ra gì, tự xem lại đi, anh nhìn tôi làm gì, tôi không can dự!” Hi Hi cười nói.

Nói xong cái này, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Lưu Ly, “Thiếu tá gần đây vẫn còn đang truy tìm cháu sao?”

Một câu nói, đưa tới vô số ánh mắt xem thường.

Lưu Ly cũng cười, lắc đầu, “Thật không rõ lắm, hiện tại về chuyện của cháu, anh ta gần như không cho cô biết, cũng không để cho cô tham gia!” Lưu Ly nói.

Từ chuyện lần trước của Lâm Tử Lam, thiếu tá Tỉnh Nham rõ ràng cấm kỵ cô rất nhiều.

Lưu Ly nói xong, Hi Hi gật đầu, bởi vì bé hiểu rõ, Lưu Ly đã không nói thì sẽ không nói, nếu đã nói, nhất định sẽ không lừa gạt bé.

Hơn nữa, bé cũng có thể đoán được, chỉ thấy quan hệ của họ, thiếu tá nhất định sẽ không để cho Lưu Ly tham gia điều tra chuyện của bé.

Chẳng qua đến bây giờ thiếu tá Tỉnh Nham cũng không có động tĩnh, xem ra không tra được gì.

Lúc này, Lưu Ly nhìn Hi Hi, “Cháu bây giờ đừng nghĩ nhiều như vậy, việc cấp bách là đem thân thể chăm sóc cho tốt!”

“Cháu biết rồi!”

“Ừ!”

Lúc này, Lưu Ly nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh, hiện tại chẳng lẽ một chút đầu mối cũng không có sao?”

Nói đến cái này, Mặc Thiếu Thiên nhíu mày.

Coi như là có đầu mối, hay là không có đây?

Suy nghĩ một chút, mở miệng, “Tiêu Dật đồng ý hỗ trợ tìm người hiểu cổ!”

Nói đến Tiêu Dật, mọi người đều sửng sốt.

Người ở đây, ai cũng biết quan hệ của Mặc Thiếu Thiên với Tiêu Dật, chính là tình địch.

Không nghĩ tới chuyện này, Tiêu Dật hỗ trợ, hoặc là nói, chuyện này cùng anh ta có quan hệ?

Hi Hi miễn cảm nhất, như vậy đã nhận ra, chẳng lẽ người sau lưng Diệp An Nhiên, là Tiêu Dật?

Nhưng là, thế nào bé cũng sẽ không tin, Tiêu Dật có thể hại mình!

Mặc dù hai người không phải là cha con ruột, nhưng lúc ở chung một chỗ, nhưng cũng chẳng thiếu gì, dù sao bé cũng sẽ không tin đã sai khiến Diệp An Nhiên hại bé và mẹ, hơn nữa Tiêu Dật còn yêu mẹ như vậy!

Chẳng lẽ là.

Hi Hi thoáng cái đã nghĩ thông suốt mối quan hệ này!

Nhất định là như vậy !

Để cho Diệp An Nhiên đi hại cha, nhưng không nghĩ tới, Diệp An Nhiên lại hại bé cùng mẹ!

Giống như lúc đính hôn, rõ ràng mục tiêu là cha, nhưng Diệp An Nhiên lại đem mục tiêu chuyển đến trên người của hai người họ!

Nghĩ tới đây, Hi Hi chau mày, ngược mắt nhìn thoáng qua Lâm Tử Lam, nhìn Lâm Tử Lam không có gì khác thường, Hi Hi lúc này mới yên tâm một chút.

Chỉ cần mẹ không có chuyện gì, bé sẽ không sao.

“Lần này Tiêu Dật là người đứng sau lưng sai khiến sao?” Lúc này, Hoa Hồng mở miệng hỏi.

Lâm Tử Lam vừa muốn mở miệng nói gì, đúng lúc này, điện thoại Lâm Tử Lam vang lên.

Hiện tại điện thoại di động, Lâm Tử Lam gần như mang theo hai mươi bốn giờ, chờ điện thoại từ Tiêu Dật.

Song, lúc điện thoại vang lên, thấy tên phía trên, đáy lòng Lâm Tử Lam chấn động.

Là Tiêu Dật !

Từ tối ngày hôm qua đến bây giờ, rốt cuộc Tiêu Dật đã gọi điện thoại.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên không nói gì, Lâm Tử Lam cũng không nói nhiều, nhấn nút trả lời.

517. Chương 520: Iq Hi Hi Là Siêu Thiên Tài.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên không nói gì, Lâm Tử Lam cũng không nói nhiều, nhấn nút trả lời.

“Alô.” Lâm Tử Lam mở miệng, lần đầu tiên nghe điện thoại giọng nói có chút run rẩy.

“Tử Lam, là anh!”

“Tôi biết!” Lâm Tử Lam nói.

“Anh tìm được địa chỉ liên lạc của người hạ độc kia rồi, bây giờ anh lập tức đi qua đó!” Tiêu Dật mở miệng.

Nghe thế, Lâm Tử Lam lập tức nắm chắc điện thoại di động, “Ở đâu?”

“Bermuda, bây giờ anh lập tức đi qua!” Tiêu Dật nói.

Bermuda, chân mày Lâm Tử Lam chau lại, nếu như cô không nhớ lầm, từ Mỹ đi thẳng tới Bermuda..., không quá xa.

“Nói cho tôi biết địa chỉ cụ thể!” Lâm Tử Lam nói.

“Địa chỉ cụ thể anh không tra được, nhưng tra được nơi cô ta đem đồ cho anh, đi Bermuda!” Tiêu Dật gần từng chữ nói.

“Tốt, tôi biết rồi, nếu có tin tức cụ thể, xin anh cho tôi biết!” Lâm Tử Lam nói.

“Ừm, em yên tâm, nhất định anh sẽ không để cho Hi Hi gặp chuyện không may !” Tiêu Dật ở trong điện thoại gần từng chữ hứa hẹn.

Lâm Tử Lam nghe, trong lòng không có cảm giác gì, nhưng cũng không biết nên nói cái gì, chẳng qua là đáp một tiếng, rồi cúp điện thoại.

Lúc này, mọi người nhìn Lâm Tử Lam, “Thế nào?”

“Anh ta nói tìm được địa chỉ người hiểu cổ, ở Bermuda, nhưng địa chỉ cụ thể chưa có tìm được!” Lâm Tử Lam gần từng chữ nói.

Có tin tức là tốt, nghe thế mọi người giống như thấy được tia hy vọng.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, “Bermuda thuộc khu vực của nước Anh, chúng ta cũng trực tiếp đi qua!”

“Em cũng đi!” Lâm Tử Lam nói.

“Không được, bây giờ em đã mang thai, hay là ở lại chăm sóc Hi Hi!”

“Nếu như đến Bermuda, Tiêu Dật không giúp anh, làm sao bây giờ?” Lâm Tử Lam mở miệng nhìn anh hỏi, Mặc Thiếu Thiên hơi ngần ra.

Đúng, Tiêu Dật cũng là một vấn đề.

Vấn đề rất lớn.

Giết không được, uy hiếp không được.

Lâm Tử Lam đi có thể giúp được chút chuyện.

Hiện tại căn bản Mặc Thiếu Thiên cũng không có biện pháp.

Nếu như không phải là chuyện Hi Hi, căn bản sẽ không mang nợ anh ta.

“Để cho em đi!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nói, “Nơi này có nhiều người theo dõi Hi Hi như vậy, còn có Bạch Dạ, sẽ không có chuyện gì!”

Ngược lại, Mặc Thiếu Thiên cùng Tiêu Dật ở Bermuda, càng làm cho người khác lo lắng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, có chút do dự, Bạch Dạ nói, thân thể Lâm Tử Lam không tốt, hơn nữa bởi vì chuyện Hi Hi, suy nghĩ quá nhiều, thai không ổn định, Mặc Thiếu Thiên vô cùng lo lắng.

Nếu như mất đi đứa bé này, đối với Lâm Tử Lam mà nói, cũng là một đả kích rất lớn.

“Anh, em đi cùng với anh!” Lúc này, Lưu Ly đi tới mở miệng, “Em có thời gian, em cùng anh đi tìm!”

“Là tôi không bảo vệ tốt cho lão Đại, tôi cũng đi!” Lý Thuận cũng mở miệng nói.

“Tôi thấy, tôi phải đi cùng!” Lúc này, Hoa Hồng cũng mở miệng.

Vì chuyện Hi Hi, tất cả mọi người rất muốn ở lại, nhưng tất cả cũng rất muốn đi tìm được người kia!

“Hi Hi làm sao bây giờ?” Tập Ni hỏi.

“Cùng đi!” Hoa Hồng nói.

“Chẳng may ở trên đường đi Hi Hi phát tác thì làm sao bây giờ? Không phải Bạch Dạ nói anh ta chỉ có thể đi ra ngoài một chút sao?”

“Chuyện gì cũng là Bạch Dạ định đoạt, mang theo Bạch Dạ là được phải không?” Hoa Hồng nói.

Nói đến cái này, mọi người giật mình dừng lại, “Cũng không ai biết lần sau Hi Hi phát tác là lúc nào, tốt nhất chúng ta có thể tìm được người kia ở Bermuda, như vậy Hi Hi có thể thoát khỏi đau đớn, cũng không cần đi qua đi lại nữa!”

Không phải không thừa nhận, biện pháp này của Hoa Hồng, rất được lòng mọi người.

“Tôi đồng ý!” Lúc này, Lâm Tử Lam mở miệng nói.

“Tôi cũng đồng ý!” Lưu Ly cũng mở miệng.

Hiện tại, ba nữ nhân đã đứng về một phía.

Họ đều đồng ý rồi, Tập Ni còn nói cái gì, “Tôi cũng cảm thấy không thành vấn đề!”

Duy nhất, chỉ có Mặc Thiếu Thiên.

Anh lo lắng thân thể Hi Hi không chịu nổi, cũng lo lắng thân thể Lâm Tử Lam xảy ra vấn đề.

Phải biết rằng hiện tại họ đã không thể chịu nổi bất kỳ đả kích nào, nếu như trong bụng Lâm Tử Lam lại có chuyện gì, tin rằng họ cũng sẽ suy sụp mất.

Lâm Tử Lam dường như biết Mặc Thiếu Thiên đang suy nghĩ gì, nhìn anh mở miệng, “Anh yên tâm, em không sao, vì Hi Hi, em nhất định sẽ ăn uống tốt, sẽ không để cho mình có một tý sơ xuất!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên bảo đảm nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên còn có thể nói gì, “Tốt, chẳng qua là Bạch Dạ bên kia.”

“Tôi sẽ không đi !” Lúc này, giọng nói Bạch Dạ từ phía sau truyền đến.

Nghe được giọng nói của Bạch Dạ, mọi người theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy Bạch Dạ đang đứng ở phía sau, một thân màu trắng thoạt nhìn vô cùng thanh cao.

Hoa Hồng khó chịu, “Tại sao?”

“Không vì cái gì!” Bạch Dạ đi tới nói, “Về phần mọi người muốn mang Hi Hi đi, cũng không thành vấn đề, chỉ cần đúng giờ truyền máu, mới có thể tạm thời ổn định lại!” Đây là một tin tốt, cũng là một tin xấu.

Hi Hi có thể theo chân họ cùng đi, đây là tin tốt, Bạch Dạ không đi theo họ, cũng là một tin xấu.

Bạch Dạ không có ở đây, tính mạng Hi Hi cũng không có bảo đảm!

Hoa Hồng khó chịu, đi tới trước mặt Bạch Dạ, “Bạch Dạ, anh cảm thấy bây giờ chúng tôi rất cần anh có phải không?”

Bạch Dạ đứng ở đó không có mở miệng, chỉ liếc Hoa Hồng một cái.

“Anh đi thì đi, không đi cũng phải đi!” Hoa Hồng nhìn anh gần từng chữ nói.

“Cô đang uy hiếp tôi?”

“Đúng, chính là uy hiếp anh!”

Bạch Dạ, “.”

Anh nên biết, cùng Hoa Hồng nói chuyện thì không cách nào nói đạo lý .

“Tôi không đi!” Bạch Dạ chậm rãi mở miệng.

“Anh ——” Hoa Hồng nhìn Bạch Dạ, hiện tại cảm thấy khí thế của anh càng tăng thêm.

Lúc này, Hoa Hồng nghĩ lại, “Bạch Dạ, chúng ta hàn huyền riêng tư một chút.” Những lời này của Hoa Hồng, nói hết sức dịu dàng, nhìn Bạch Dạ, còn hướng anh nháy mắt mấy cái, vô cùng mờ ám.

Không khí này, rất mập mờ, họ lại cảm thấy như không có gì.

Nhưng Bạch Dạ đứng thẳng tắp ở đó, trực tiếp lờ đi lời Hoa Hồng nói..., “Không cần thiết!”

“Bạch Dạ, bây giờ anh càng ngày càng điên phải không! ?” Hoa Hồng hét to.

Bạch Dạ không đáng lo, chẳng qua đến bây giờ người dám hét với Bạch Dạ, cũng chỉ có một mình Hoa Hồng.

Hi Hi ngồi ở đó, nhìn họ, suy nghĩ một lát mở miệng, “Bạch Dạ, tôi rất cảm ơn anh chăm sóc tôi bao lâu nay, để cảm ơn, tôi cảm thấy hẳn là tôi phải tặng một lễ vật!” Bạch Dạ tiếp tục không nhìn.

“Vừa lúc bên kia tôi có một khối ngọc có khắc chữ , nghe nói là vô giá, không biết anh có hứng thú hay không!” Hi Hi nhìn Bạch Dạ hỏi.

Nghe thế, thân hình Bạch Dạ rõ ràng giật mình dừng lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn Hi Hi ngồi ở xe lăn, một người nhỏ bé kia, thế nhưng.

Bạch Dạ trực tiếp đi tới, cũng không kịp hỏi cái kia ra sao, “Cậu thật sự có! ?” Hành động Bạch Dạ tự nói với mình, theo lời Hi Hi khối ngọc này rất hiếm có.

Hi Hi gật đầu, “Quên mất là ai đưa rồi, tôi giữ lại cũng vô dụng, nếu như anh thích, tôi lấy tặng anh!” Hi Hi cười nói.

“Tốt, cho tôi!” Bạch Dạ cũng không khách khí.

“Ừ!” Hi Hi gật đầu, “Tôi giữ lại cũng vô dụng, có thể tặng anh, chỉ là hiện tại tôi không mang ở trên người!” Hi Hi nói.

“Mấy ngày nay, trùng cổ hành hạ thể xác, trí nhớ giảm xuống, tôi thật sợ đến lúc đó quên mất để ở đâu rồi!” Hi Hi nói.

Bạch Dạ, “.”

Nghe đến đó, anh mới biết, câu nói của Hi Hi có hàm ý khác.

Chính là muốn buộc anh đi cùng họ.

Nhưng hiện tại Bạch Dạ còn có lựa chọn sao?

“Cậu thật sự có! ?”

“Chắc chắn!” Hi Hi hết sức khẳng định nói.

“Tốt, tôi cùng mọi người đi Bermuda, nhưng sau đó, cậu đừng quên lời cậu nói!” Bạch Dạ nhìn Hi Hi gần từng chữ nói.

Nghe được Bạch Dạ nói..., Hi Hi cười, “Anh yên tâm, tôi từ trước đến giờ nói một không nói hai!” Cho nên, cứ như vậy, Bạch Dạ đồng ý.

Ngay cả viên đạn bọc đường Hoa Hồng cũng không dùng được, thế nhưng lại bị vài ba câu của Hi Hi thuyết phục, hơn nữa còn là Bạch Dạ tự muốn đi .

Người xung quanh cũng kinh ngạc đến ngây người.

Hoa Hồng tò mò nhất, đi tới trước mặt Hi Hi, “Ngọc gì? Sao tôi không biết! ?”

“Đây là bí mật giữa đàn ông với nhau!” Hi Hi chậm rãi mở miệng.

Hoa Hồng, “.”

Nhìn dáng vẻ hả hê của Hi Hi, tay Hoa Hồng, không nói hai lời hướng phía tai Hi Hi với tới, “Bây giờ cậu cũng ngông cuồng có phải hay không?”

“Ai da, đau quá” Hi Hi vội vàng gọi.

Thật ra thì Hoa Hồng cũng không dùng bao nhiêu sức lực, cô làm sao cam lòng được .

“Tôi không bán đứng cậu xâm nhập máy tính của Bạch Dạ, bây giờ lại còn dám nói với tôi bí mật giữa đàn ông!” Hoa Hồng nhéo tai Hi Hi gần từng chữ nói.

Mọi người, “.”

Sợ rằng tại chỗ chỉ có Lưu Ly cùng Bạch Dạ không biết chuyện này.

Kinh hãi nhất chính là Bạch Dạ, không nghĩ tới người xâm nhập máy tính của anh lại là. Hi Hi!

Trải qua nhiều ngày kiểm tra xét nghiệm như vậy, cũng có lúc anh nhân hạ kiểm tra chỉ số thông minh của Hi Hi, so với người bình thường tuyệt đối cao hơn gấp năm lần, dựa theo chỉ số thông minh của bé, thật sự là thiên tài.

Chẳng qua không nghĩ tới người xâm nhập máy tính của anh, lại chính là Hi Hi.

Phải biết rằng, máy tính của anh có rất nhiều lớp phòng hộ, nhưng Hi Hi thần không biết quỷ không hay xâm nhập vào như vậy.

Cũng không khó để bé biết được, món đồ anh muốn, nhất định là đã nhìn thấy lúc xâm nhập vào máy tính của anh.

Nghĩ tới đây, Bạch Dạ có chút khản trương.

Nếu là như vậy, bé còn thấy được gì?

Đôi mắt Bạch Dạ nhìn Hi Hi, nhưng Hi Hi còn đang cùng Hoa Hồng đùa giỡn.

“Tốt lắm, tốt lắm, tôi nói!” Hi Hi mở miệng.

Hoa Hồng lúc này mới thôi, nói mau, “Thật ra thì cũng không có gì, chính là lúc xâm nhập vào máy vi tính của Bạch Dạ, trong lúc vô tình thấy anh ở trên mạng xem ghi chép, biết anh đang tìm một khối ngọc, cũng vừa may, tôi lại có!” Nghe thế, mọi người hiểu.

Hoa Hồng cũng mới hiểu ra, nhìn Bạch Dạ, “Chính là khối ngọc anh tìm tám năm?” Bạch Dạ không nói chuyện, không có trả lời, nhưng đã chấp nhận.

Hoa Hồng kinh hô, cái thế giới này thật sự nhỏ như vậy, vật này cũng có thể do Hi Hi gặp phải.

“Vậy sao cậu không sớm nói cho tôi biết, như vậy tôi cũng có thể uy hiếp anh ta!” Hoa Hồng trách cứ nhìn Hi Hi một cái.

Hi Hi, “. Tôi cũng vừa mới nhớ tới!”

Đối với Hoa Hồng, đã không cần dùng lời nói để giải thích.

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên ở một bên nhìn, cũng yên lòng.

Mặc dù Hoa Hồng trước mặt họ nhéo lỗ tai Hi Hi, đổi lại lúc trước, Lâm Tử Lam sẽ thấy đau lòng, nhưng bây giờ, Lâm Tử Lam biết rất rõ, Hoa Hồng đối với Hi Hi vô cùng thương yêu, không thua cô, Lâm Tử Lam rất yên tâm.

Cho nên, sau khi chuyện đã định, mọi người lại bắt đầu thu dọn, chuẩn bị rời đi.

Thuê máy bay như trước, trong nháy mắt, biệt thự náo nhiệt ở Chicago, chỉ còn lại người giúp việc.

Trên phi cơ, Tập Ni cùng Lý Thuận ngồi cùng nhau, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên còn có Hi Hi ngồi cùng nhau, Lưu Ly cùng Hoa Hồng ngồi cùng nhau, chỉ có Bạch Dạ một mình ngồi ở một bên giả vờ ngủ say.

Lúc này, Lý Thuận nhìn thoáng qua phía sau Lưu Ly cùng Hoa Hồng, sau đó tiến tới trước Tập Ni, “Sao tôi cảm thấy người trên máy bay này phức tạp như thế!”

Tập Ni chậm rãi nhìn lướt qua, “Thế giới loạn như thế, hẳn là cậu cần phải bình tĩnh!”

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh như thế của Tập Ni, Lý Thuận gật đầu, “Ừ, chẳng qua tôi cảm thấy, nếu như Lưu Ly tham gia Hợp Tung, chẳng khác nào như hổ thêm cánh!”

Về phong cách làm việc của thiếu tá Tỉnh Nham, chẳng qua Lưu Ly đã quen thuộc, như vậy có thể tránh né được sự tập kích của thiếu tá Tỉnh Nham.

Nghe thế, Tập Ni gật đầu, “Ừ, nhiệm vụ gian khổ này, giao cho cậu!”

“Đừng, tôi theo chân họ không quen!”

“Tôi cũng không quen!”

Lý Thuận, “.”

“Hoa Hồng quen thuộc, cậu tìm cô ta đi!” Tập Ni nói.

Nhìn dáng vẻ Tập Ni, Lý Thuận vừa muốn nói gì, lúc này lại nhìn thấy trên ngón tay Tập Ni xăm hình một chiếc nhẫn.

“Ai da, lão Đại, anh nói anh có tiền như vậy, tại sao không mua chiếc nhẫn mang, lại xăm hình một cái nhẫn như vậy!”

Nghe giọng nói của Lý Thuận, ánh mắt Tập Ni cũng liếc một cái.

“Bất quá hình dáng nhìn rất đẹp, xăm ở nơi nào vậy?”

“Không biết!”

“Lão Đại, anh thật là không đúng, thứ tốt nên chia sẻ với mọi người mới đúng, hôm nào tôi cũng đi xăm một cái!” Lý Thuận nói.

Nói đến cái này, Táp Ni cũng đang nhìn hình xăm này, “Tôi cũng không biết, giống như từ khi tôi nhớ tới nay, thì, về phần xăm lúc nào tôi cũng không biết!”

“Kỳ quái như thế! ?”

Táp Ni nhíu mày, không nói cái gì nữa.

“Lão Đại, anh có mất trí nhớ về chuyện gì đó không?” Lý Thuận tò mò, đi qua nhìn Táp Ni hỏi.

Nghe thế, Táp Ni không nhịn được mở miệng, “Cậu cho rằng đây là phim truyền hình à, cầu huyết như vậy, còn mất trí nhớ!”

“Cái này thì có cái gì, tình tiết trên phim truyền hình xảy ra hàng ngày, mẹ của lão đại còn mất ký ức, cuối cùng cũng khôi phục y như cầu huyết không phải sao! ?” Lý Thuận nghiêm trang nói.

Hiện tại anh ta hoàn toàn nghi Táp Ni mất trí nhớ là hoàn toàn có đạo lý.

Nghe thế, Táp Ni nhìn Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên, một lát sau mở miệng, “Hai người họ là quái vật sống, không thể so sánh với người bình thường!”

Lý Thuận, “.”

“Nhưng là.”

“Nếu như cậu muốn nghiên cứu, phải đi nghiên cứu hai người họ, tôi nghe Hi Hi nói, trong não mẹ của cậu ấy có một con chip, không ngại thì cậu đi giải phẫu mở sọ để nghiên cứu, tôi ngủ trước một lát, cậu nghiên cứu xong thì nói cho tôi biết!” Vừa nói, Táp Ni trực tiếp mang tai nghe điện thoại, nghiêng đầu, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Lý Thuận ngồi ở đó, nhìn Táp Ni nói ngủ liền đi ngủ, có chút im lặng, người như anh dám đi nghiên cứu đầu của Lâm Tử Lam, trừ phi anh không muốn đầu mình rồi, nếu không Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên làm sao sẽ bỏ qua cho anh!

Suy nghĩ một chút, anh cũng định đi ngủ.

Mà lúc này, Lưu Ly từ phía sau đi tới, rất không đúng dịp, lời của hai người mới vừa rồi, cô đã nghe được.

Đi tới, nghiêng đầu nhìn tay Táp Ni, quả nhiên, trên ngón áp út tay trái của anh hình xăm hoa văn rất nhỏ.

Vừa nhìn thấy, đôi mắt Lưu Ly bỗng mở to, chẳng lẽ.

Lúc này, Lý Thuận nhìn Lưu Ly, “Cô làm sao vậy?”

Lưu Ly phục hồi lại tinh thần, nhìn Lý Thuận, “Không có chuyện gì!” Nói xong cô bay thẳng đến hướng vừa đi tới.

Lý Thuận nhìn bóng lưng Lưu Ly, nhíu mày, cũng không suy nghĩ nhiều, tiếp tục nhắm mắt ngủ.

Mà Lưu Ly ngồi ở vị trí của mình, lâm vào trầm tư.

Không nghĩ tới trên tay Táp Ni lại có hình xăm giống vậy.

Chẳng lẽ thiếu tá cùng Táp Ni.

Lưu Ly không cách nào tưởng tượng, chẳng lẽ giống như Lý Thuận nói cầu huyết như vậy?

Nhìn dáng vẻ Lưu Ly nhíu mày trầm tư, Hoa Hồng nhìn cô, “Đang suy nghĩ gì?”

Nói đến cái này, lúc này Lưu Ly mới phục hồi lại tinh thần, lắc đầu, “Không có chuyện gì, tôi đang suy nghĩ, có thể xin thiếu tá nghỉ hai ngày hay không!”

“Nếu như tôi nói, trực tiếp gia nhập Hợp Tung, bảo đảm bao ăn ở!” Hoa Hồng cười nói.

Nghe Hoa Hồng nói..., Lưu Ly cười, chẳng qua là, cô không thể phản bội thiếu tá.

Ngay cả đối với tổ chức có rất nhiều bất mãn, nhưng cô vẫn phục tùng, không nói gì, bởi vì cô chỉ trung thành với thiếu tá.

Có đôi khi, cô cũng rất hâm mộ Hoa Hồng, nói nhiều, tự do tự tại, làm chuyện mà mình muốn, nhưng thân là quân nhân, có quá nhiều ràng buộc cùng hạn chế, căn bản không thể nào!

Hoa Hồng có, chỉ sợ đời này cô không thể có !

Bất kể Hoa Hồng nói gì, Lưu Ly cũng chỉ cười nhạt, hai người một người như lửa, một người như băng.

Ở người khác nhìn thấy, nếu như có thể, hai người hợp tác tuyệt đối là ăn ý nhất, chỉ tiếc, hoàn cảnh khác nhau .

Mà ở phía trước, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên còn có Hi Hi cùng nói chuyện.

“Mẹ, em gái của con gần đây có an phận không?” Hi Hi cười hỏi.

Bao nhiêu ngày, bé không được nói chuyện thoải mái như vậy.

Lâm Tử Lam cười, “Em gái nhỏ nói, chỉ cần cùng anh nói chuyện phiếm, em sẽ biết điều!”

“Tốt lắm, sau này anh sẽ thường xuyên nói chuyện phiếm với em!” Hi Hi vui vẻ cười nói.

Nhìn Lâm Tử Lam cùng Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên ở một bên nhìn Lâm Tử Lam, “Hứa với anh, ăn uống đầy đủ, không nên quá mệt mỏi!”

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên quan tâm, Lâm Tử Lam gật đầu, “Anh yên tâm, em sẽ !” Không vì cô, cũng vì đứa bé trong bụng.

Hi Hi cũng từng trong bụng của cô, đều là con của cô, cô nhất định sẽ không từ bỏ .

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Hi Hi cũng biết, tình trạng của mẹ cũng không được tốt, vừa nghĩ cũng biết là bởi vì lo lắng cho mình.

Lúc này, Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, mẹ không cần quá lo lắng cho con, con không sao, hiện tại việc quan trọng nhất, mẹ phải bảo vệ em gái nhỏ thật tốt!” Hi Hi nói.

Nghe Hi Hi nói..., Lâm Tử Lam gật đầu, “Con yên tâm, mẹ nhất định, con cùng em gái là bảo bối của mẹ, mẹ đối xử bình đẳng, nhất định sẽ không có chuyện gì !” Lâm Tử Lam chậm rãi nói.

Nhìn ra, Lâm Tử Lam rất quý trọng đứa bé trong bụng này, lúc trước từng có một lần ngoài ý muốn, lần này Lâm Tử Lam càng thêm quý trọng, càng thêm cẩn thận.

“Chờ em gái ra đời, con sẽ dạy cho bé dùng máy tính, làm cho bé trở thành nữ thiên tài máy tính trên thế giới!” Hi Hi cao hứng nói.

“Dừng lại, cha hy vọng em gái của con giống như một công chúa, con bỏ qua cho bé!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Đã có một hài tử ngày ngày kêu đánh kêu giết, anh đã đủ rồi.

Nói đến cái này, Hi Hi gật đầu, cũng đúng, “Chúng ta cùng nhau bảo vệ em gái nhỏ, cho bé giống như công chúa!”

“Mẹ cũng nghĩ như vậy, nhưng chỉ sợ gien lại thay đổi!” Lúc này, Lâm Tử Lam hết sức bất đắc dĩ nói.

518. Chương 521: Tám Chuyện Tình Yêu Đầy Cầu Huyết

Nói đến cái này, Hi Hi gật đầu, cũng đúng, “Chúng ta cùng nhau bảo vệ em gái nhỏ, cho bé giống như công chúa!”

“Mẹ cũng nghĩ như vậy, nhưng chỉ sợ gien lại thay đổi!” Lúc này, Lâm Tử Lam hết sức bất đắc dĩ nói.

Những lời này, có thể nói là thức tỉnh người trong mộng.

Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên hơi sửng sốt, không biết nên nói gì.

Một lát sau, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu, “Lần này sẽ không!”

“Tại sao?”

“Bởi vì lúc tạo ra bé, anh muốn là một tiểu công chúa!”

Lâm Tử Lam, “.”

“Lúc anh tạo ra Hi Hi, muốn thống nhất hắc đạo!”

Lâm Tử Lam, “.”

Hi Hi, “.”

Còn có thể như vậy?

“Cha, thì ra sinh cái gì, đều dựa vào trí tưởng tượng của cha! ?” Hi Hi không nhịn được mở miệng châm chọc hỏi.

“Cha cảm thấy giống như có liên quan!” Mặc Thiếu Thiên vô cùng thật thà gật đầu nói, “Về vấn đề này, cha đã ngẫm lại rất nhiều lần!”

“Cha, vậy cha sinh cho con em trai làm tổng thống đi?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi, như vậy sau này xài tiền càng dễ dàng hơn.

“Về nhiệm vụ này, cha tin tưởng con có thể làm được, không, tin tưởng con có thể vượt xa tổng thống!” Mặc Thiếu Thiên hết sức tin chắc mở miệng.

Hi Hi, “. Cha, cha quá tin tưởng con rồi!” Hi Hi từ từ mở miệng.

Mặc dù nói, hiện tại bé không thiếu tiền xài, cũng không thiếu thể lực, cũng có thể hưởng thụ y như tổng thống, nhưng bé nhất định không phải là tổng thống!

Song, Mặc Thiếu Thiên lại cười một tiếng, “Cha vẫn rất tin tưởng năng lực của con!”

Hi Hi, “.”

Được rồi, vì không phụ sự tin tưởng của cha, Hi Hi chỉ có thể tiếp tục cố gắng!

Một nhà ba người bằng cách cùng nhau thả lỏng, vượt qua giai đoạn khó khăn nhất.

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Lưu Ly, không nhịn được nhú mày, “Cô đang nghĩ cái gì?”

Lưu Ly vẫn không nhúc nhích, lúc này, Hoa Hồng lấy tay chọt chọt cánh tay của cô, “Cô làm sao vậy?”

Lúc này Lưu Ly mới phục hồi lại tinh thần, nhìn Hoa Hồng, “Sao vậy?”

“Hắn là tôi hỏi cô mới đúng, đang suy nghĩ gì mà nhập thần như thế?” Hoa Hồng nhìn Lưu Ly hỏi.

Lưu Ly suy nghĩ một lát, nhìn Hoa Hồng, không nhịn được mở miệng, “Hoa Hồng, cô biết Tập Ni đã bao lâu?”

“Mười mấy năm, sao vậy?!” Hoa Hồng không chút nghĩ ngợi trả lời.

“Tôi mới vừa thấy, trên ngón tay anh ta có một hình xăm, cô biết không?” Lưu Ly hỏi.

Hoa Hồng gật đầu, “Ừ, biết, sao vậy! ?”

“Hình xăm trên tay anh ta, đã bao lâu rồi?” Lưu Ly hỏi, nhìn Hoa Hồng, thật hận không được chuyện này chính là một trùng hợp, ngàn vạn hay là cô tưởng tượng cái kia dạng!

Hoa Hồng rất chân thành suy nghĩ một chút, “Từ khi tôi biết anh ta, trên tay của anh ta đã có!”

“Vậy cô có biết hình xăm trên tay anh ta làm sao có không?” Lưu Ly đặc biệt tò mò hỏi.

Hoa Hồng suy nghĩ một chút, lắc đầu, “Tôi nhớ là tôi đã hỏi, anh ta nói từ lúc anh ta có trí nhớ thì nó đã có!”

Lưu Ly, “.”

Từ khi có trí nhớ? Chẳng lẽ là biểu tượng của gia tộc?

Hay là, Tạt Ni cùng thiếu tá Tĩnh Nham là anh em sinh đôi?

Nghĩ đến cái này, Lưu Ly vội vàng lắc đầu, bỏ đi ý nghĩ này.

Không thể nào!

Tạt Ni cùng thiếu tá Tĩnh Nham là kẻ thù của nhau, về tin tức của Tạt Ni, thiếu tá Tĩnh Nham điều tra hết sức rõ ràng, làm sao là anh em!

Nhưng, tại sao hai người lại có hình xăm giống nhau, hơn nữa, là hình chiếc nhẫn!

Nghĩ đến cái này, Lưu Ly trăm mối vẫn không có cách giải thích.

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Lưu Ly, “Sao vậy? Làm sao đối với hình xăm của Tạt Ni lại cảm thấy hứng thú như vậy! ?”

Lưu Ly nhìn Hoa Hồng, chớp mắt, “Nếu như tôi nói với cô chuyện này, cô nhất định sẽ cảm thấy vô cùng kinh hãi!”

“Chuyện gì! ?”

“Thiếu tá Tĩnh Nham cùng Tạt Ni có hình xăm giống nhau, đều ở trên ngón áp út!”

Lưu Ly thần nhiên nói.

Hoa Hồng, “.”

Cô thừa nhận một giây kia, cô ngây ngẩn cả người.

Thiếu tá Tĩnh Nham cùng Tạt Ni hình xăm giống nhau, trùng hợp hơn nữa chính là, đều ở trên ngón áp út!

Nghe thế, Hoa Hồng cũng chớp mắt, nhìn Lưu Ly, “Ý của cô là. ?”

Hoa Hồng chính là một hủ nữ, ý nghĩ đầu tiên của cô, hai người là yy* (*đam mỹ?), nhưng Lưu Ly nghĩ đến là anh em sinh đôi, hoặc là, anh em!

Mà hình xăm chính là biểu tượng của gia tộc!

Đây lại là hai người khác nhau.

“Cô nói, Tạt Ni cùng thiếu tá Tĩnh Nham, giữa hai người có thể có quan hệ gì không?” Lưu Ly nhìn Hoa Hồng hỏi.

Bởi vì trường hợp giống như vậy tỷ lệ quá nhỏ.

Hoa Hồng suy nghĩ một chút, “Ý của cô là, họ là tri kỷ! ?”

Nếu như Lưu Ly uống nước, chắc chắn sẽ phun ra hết, nhìn Hoa Hồng, vẻ mặt im lặng, không biết nên nói gì.

“Nếu không, hình xăm của họ, làm sao lại xăm hình chiếc nhẫn, hơn nữa còn ở trên ngón áp út!” Hoa Hồng nhìn Lưu Ly nói.

Cảm giác mình suy đoán, hoàn toàn chưa nói.

Lưu Ly giật mình, đột nhiên cảm giác được, Hoa Hồng nói rất có lý.

Nếu như là biểu tượng của gia tộc..., cũng không nhất định phải xăm thành chiếc nhẫn.

Nhưng.

Lưu Ly nghiêng đầu sang chỗ khác, “Nếu như đây là biểu tượng của gia tộc sao? Sinh đôi hoặc là, anh em đây?”

Hoa Hồng sửng sốt, “Anh em sẽ xăm hình chiếc nhẫn sao? Coi như là dấu hiệu của gia tộc, cũng không thể xăm lên trên ngón tay..., hơn nữa, lại là ngón áp út, chính là hứa hẹn cả đời!”

Lời Hoa Hồng nói..., vô cùng có lý.

“Nếu quả thật đúng là anh em, Tỉnh Nham cũng không cần thiết oán hận ra tay như vậy đối với Tập Ni, trừ phi hai người họ là tri kỷ, vì yêu sinh hận, mới có thể biến thành như vậy!” Hoa Hồng gần từng chữ nói, hơn nữa, nói ra hoàn toàn phù hợp thực tế!

Lưu Ly nghe, không phải không có lý, nhưng, sao lại cảm thấy Tập Ni cùng Tỉnh Nham ưu tú như vậy, hai người đàn ông khí phách, làm sao có thể là tri kỷ?

Lưu Ly nghĩ tới hình ảnh kia, tưởng tượng thôi cũng đã khó khăn, chỉ có thể nghĩ đến hình ảnh hai người đổ máu, làm sao cũng không nghĩ ra hình ảnh hai người cùng nhau ôm ấp!

Hoa Hồng càng nói càng hưng phấn, cảm thấy mình nói rất có lý, không khỏi bội phục trí tưởng tượng của mình.

Thật là một thiên tài.

“Nếu như vậy, tại sao nhìn không ra Tập Ni có chút không giống thế! ?” Lưu Ly nhìn Hoa Hồng hỏi.

“Cái này.” Nói tới đây, Hoa Hồng cũng không biết nên nói như thế nào, suy nghĩ một chút, mở miệng, “Mất trí nhớ!”

“Mất trí nhớ! ?” Lưu Ly nhú mày.

“Bây giờ, chỉ có thể hiểu như vậy!” Hoa Hồng nói.

Có cần phải cầu huyết như vậy không?

“Lúc trước Lâm Tử Lam không phải là cũng mất trí nhớ sao? Chỉ có người mất trí, mới có thể như vậy!” Hoa Hồng nói.

Lưu Ly biết rõ ràng Hoa Hồng suy đoán lung tung, nhưng cô cũng cảm thấy có lý.

Hành động vậy, chỉ có thể giải thích như thế!

Hơn nữa, chuyện lại xảy ra vô cùng trùng hợp.

Lưu Ly nhú mày, không mất công làm một người tốt để giải thích.

Cho nên, Hoa Hồng cùng Lưu Ly ngồi ở đó nói về tình xưa cầu huyết của người khác, thậm chí hai người bàn bạc xong, nhất định phải vạch trần bộ mặt của hai người đã không để người khác biết.

Thấy người của Hợp Tung cùng người của quốc tế đang cùng nhau mưu đồ bí mật, cũng là chuyện làm cho người khó mà tin được.

Lúc này, Tập Ni quay đầu lại nhìn bọn họ, “Các cô nói nhỏ gì vậy?”

Nghe được giọng nói của Tập Ni, Hoa Hồng ngược mắt nhìn về phía anh, “Đang ở đây bày kế hại anh!”

Tập Ni, “.”

Mà Bạch Dạ đang ngồi ở giữa, nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, cũng không biết họ ở giữa nói chuyện, anh có nghe được không, tóm lại vừa lên máy bay đã bắt đầu ngủ, cũng may Hi Hi không xảy ra vấn đề gì, truyền máu rất có tác dụng.

Máy bay bay đến mấy giờ liền, cuối cùng đã tới Bermuda.

Vừa xuống máy bay, vội chạy thẳng tới khách sạn tốt nhất.

Đang trên đường đến khách sạn, thì phát hiện Hi Hi không bình thường.

Hi Hi không muốn làm cho mọi người lo lắng, miễn cưỡng chịu đựng, nhưng vẫn bị Lưu Ly phát hiện.

”Bảo bối, cháu làm sao vậy? Lưu Ly nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi ngồi ở đó, hai tay nắm đệm thật chặt, sắc mặt thay đổi, thân thể co giật, nhìn ra Hi Hi cố gắng chịu đựng.

Nghe được giọng nói Lưu Ly, lúc này người trên xe mới thấy Hi Hi khác thường.

Lâm Tử Lam lập tức đi qua nhìn Hi Hi, “Bảo bối, con làm sao vậy? Thế nào!?”

Hi Hi ngồi thẳng, thân thể cũng có chút cứng ngắc, nhìn ra, Hi Hi chịu đựng vô cùng thống khổ.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn, lập tức kéo Bạch Dạ tới, “Mau nhìn xem bé thế nào?”

Bạch Dạ lập tức đi tới, nhìn Hi Hi, làm kiểm tra cho bé.

Sau khi thấy phản ứng của Hi Hi, anh lập tức mở miệng, “Phải lập tức truyền máu!”

Vừa nói, vừa lấy đồ từ phía sau, sẽ phải truyền máu ở trên xe, nhưng túi máu không thể mang lên máy bay, họ cũng chưa chuẩn bị, hiện tại, chỉ có thể trực tiếp rút máu rồi truyền cho Hi Hi.

Mặc Thiếu Thiên trực tiếp mở miệng, “Lấy của tôi!”

“Mấy ngày qua anh đã rút rất nhiều máu, anh rút thêm nữa sẽ bị thiếu máu nghiêm trọng!” Bạch Dạ nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

“Hiện tại không nên nói nhiều, mau rút ra!” Mặc Thiếu Thiên lạnh quát một tiếng, nhìn đáng vẻ Hi Hi đau đớn như thế, trong lòng Mặc Thiếu Thiên còn đau hơn.

Mặc Thiếu Thiên nói như vậy, Bạch Dạ còn có thể nói gì, sắp xếp một chút rồi chuẩn bị lấy máu của Mặc Thiếu Thiên.

“Chờ một chút!” Lúc này, Lưu Ly mở miệng.

Thấy như vậy, cô cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Hiện tại Hi Hi phải dựa vào máu để duy trì.

Sau khi Lưu Ly mở miệng, mọi ánh mắt đều nhìn về cô.

“Lấy của tôi!” Lưu Ly mở miệng.

“Lấy của tôi!” Lúc này, Hoa Hồng cũng đồng thời mở miệng.

“Không được, cô và anh ta đã quá nghiêm trọng, không thể rút nữa!” Bạch Dạ nhìn bọn họ nói, đáng vẻ chuyên nghiệp.

“Vậy thì lấy của tôi!” Lưu Ly hết sức khẳng định mở miệng.

“Lưu Ly.” Mặc Thiếu Thiên nhíu mày.

“Lưu Ly!” Lâm Tử Lam cũng gọi là một tiếng.

Ánh mắt Hoa Hồng cũng nhìn Lưu Ly.

“Lấy của tôi đi, tôi là cô của bảo bối, hơn nữa, tôi cùng nhóm máu với anh trai, hẳn là không thành vấn đề, huống chi, đã lâu tôi không hiến máu rồi!” Lưu Ly hết sức kiên định nói.

Lúc này, Bạch Dạ khẽ giật mình dừng lại, gật đầu, “Tốt, có!”

Cho nên, đưa kim tiêm hướng tới phía Lưu Ly.

Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam nhìn, cũng không mở miệng nói gì.

Đến bây giờ, Mặc Thiếu Thiên không nên rút máu thêm nữa, rút ra quá nhiều, rút ra thêm, sợ rằng sẽ gặp chuyện không may.

Kim tiêm đâm vào cánh tay Lưu Ly, vẻ mặt Lưu Ly không thay đổi, chẳng qua đôi mắt nhìn máu từ bên trong thân thể của cô bị rút ra ngoài, ánh mắt của cô nhìn về phía Hi Hi, tràn đầy lo lắng.

519. Chương 522: Hi Hi Tán Gái Không Thành Công.

Kim tiêm đâm vào cánh tay Lưu Ly, vẻ mặt Lưu Ly không thay đổi, chẳng qua đôi mắt nhìn máu từ bên trong thân thể của cô bị rút ra ngoài, ánh mắt của cô nhìn về phía Hi Hi, tràn đầy lo lắng.

Tạp Nì cùng Lý Thuận giữ lấy Hi Hi, không để cho Hi Hi nhúc nhích, cũng may máu đã chuyển sang thân thể của bé, bé bắt đầu trở nên bình tĩnh hơn.

Thân thể cũng không co quắp nữa, nhìn Hi Hi an tĩnh lại, mọi người mới yên tâm.

Mặc Thiếu Thiên càng thêm chắc chắn, nhất định phải tìm được người kia!

Nhìn Hi Hi hoàn toàn yên tĩnh, lúc đã ngủ, lúc này Bạch Dạ mới rút kim tiêm ra, thu dọn đồ.

“Mau đến khách sạn!” Bạch Dạ mở miệng.

Cho nên, Mặc Thiếu Thiên nhìn tài xế, “Nhanh lên một tý!”

Tài xế nhìn họ, ngại khí thế bức người từ Mặc Thiếu Thiên, không thể không lái xe nhanh hơn.

Sau khi đến khách sạn, chính là ‘phòng tổng thống’, rất nhiều phòng, mỗi người một phòng, như vậy cũng dễ dàng chăm sóc Hi Hi.

Phòng của Bạch Dạ gần với phòng của Mặc Thiếu Thiên, sợ Hi Hi đột nhiên có chuyện ngoài ý muốn, như vậy cũng dễ dàng hơn.

Tới khách sạn, hơn một giờ sau Hi Hi mới tỉnh lại.

Mở mắt, thấy nhiều người trông chừng mình như vậy, thật lòng Hi Hi cảm thấy, đời này có thể gặp được họ, cũng là một may mắn.

“Con đã tỉnh?”

“Bảo bối!”

Hi Hi vừa mở mắt, mọi người lập tức đi tới hỏi thăm bé.

Hi Hi cố gắng chịu đựng chua xót trong lòng, bé không phải là một người dễ cảm động, nhưng khi nhìn thấy nhiều người quan tâm mình như vậy, bé cũng có chút kiềm chế không được.

Cố gắng chịu đựng, sau đó nhìn mọi người, “Hiện tại mấy giờ rồi?”

“Tám giờ!”

“Không trách được!” Hi Hi bỗng nhiên lên tiếng.

“Không trách được cái gì?” Hoa Hồng tiếp lời hỏi.

“Em thấy đói.”

Mọi người, “.”

Nhìn dáng vẻ Hi Hi, giờ này khắc này không có vấn đề gì, nhưng có trời mới biết lúc Hi Hi phát tác ở trong xe, làm mọi người sợ hãi như thế nào.

“Con muốn ăn cái gì! ?” Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi hỏi.

“Thịt bò bít tết!”

“Cậu còn muốn ăn thịt bò bít tết?” Hoa Hồng kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, lâu rồi em không được ăn, mỗi ngày đều dựa vào những thứ đó của Bạch Dạ, em cảm giác mình gần giống, sắp thành, thành ma cà rồng rồi!” Hi Hi không nhịn được châm biếm nói.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Bạch Dạ, Bạch Dạ gật đầu.

Thật ra thì Hi Hi không bị bệnh, ăn gì cũng không sao cả, chẳng qua là mỗi ngày truyền máu cũng đủ để bé không muốn ăn.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Tốt, cha lập tức gọi người ta đưa tới!”

“Không!” Lúc này, Hi Hi mở miệng.

“Chắc chắn mọi người cũng chưa ăn gì, chúng ta cùng đến phòng ăn đi!” Hi Hi đề nghị.

“Nhưng con. ?” Mặc Thiếu Thiên nghi hoặc nhìn Hi Hi.

“Con không sao, hiện tại rất khá, cũng rất có sức lực, không tin cha nhìn xem!” Vừa nói Hi Hi vừa đứng dậy, chỉ cần không phát tác, Hi Hi với người bình thường không có gì khác nhau, chẳng qua là khoảng thời gian trước, trùng cổ làm hao phí quá nhiều máu của bé, thoát nhìn dinh dưỡng hơi không đầy đủ, bệnh hoạn mà thôi.

Nhưng hiện tại truyền máu, thoát nhìn sắc mặt Hi Hi có lúc rất hồng hào.

“Phải đi phòng ăn thôi!” Bạch Dạ nói.

Hiện tại Bạch Dạ là lão đại, chỉ cần anh nói gì, Hi Hi không thành vấn đề, mọi người nhất định phải làm theo, hiện tại chỉ cần Hi Hi vui vẻ, để cho họ làm cái gì, họ đều nguyện ý.

Cho nên, dưới sự đề nghị của Hi Hi, mọi người đến phòng ăn.

Bất quá, cùng một lúc mọi người cùng nhau xuất hiện, thật sự là có chút rõ ràng.

Quan trọng hơn là, thoát nhìn khí chất mỗi người đều không tầm thường, nam thanh nữ tú, nhìn qua là dạng không giàu có thì cũng sang trọng.

Ngay cả đứa bé ngồi trên xe lăn, thoát nhìn không phải người bình thường, loại này trời sinh ra đã khí phách, không phải giả vờ.

Cùng nhau xuất hiện ở trong phòng ăn, thu hút sự chú ý của không ít người.

Vừa mới ngồi xuống, Tạp Ni không nhịn được mở miệng, “Ai da, có cần phải như vậy hay không, thật là muốn phát hỏa!”

Nghe được Tạp Ni nói..., Hi Hi không nhịn được cười, mở miệng, “Tạp Ni, anh có thể khiêm tốn chút sao?”

“Làm sao khiêm tốn? Cậu xem, ánh mắt bao nhiêu người xung quanh đều ở trên người của chúng ta, hận không thể đem chúng ta ra lột da!” Tạp Ni nói.

Điểm này, không thể phủ nhận.

“Thói quen thôi, ở chung một chỗ với chúng tôi, anh sẽ quen với cuộc sống như thế!” Hi Hi từ từ nói.

Phốc.

Tạp Ni thiếu chút nữa phun vào mặt Hi Hi, thì ra là người ta nhìn gia đình bé, không có chuyện của anh, anh còn chiếm tiện nghi của bé.

Bất đắc dĩ, nhìn Hi Hi lắc đầu.

Hoa Hồng không nhiều lời như vậy, người phục vụ đưa thực đơn tới, cô cũng không chút khách khí, biết khẩu vị của Hi Hi, giúp Hi Hi chọn món.

Sau khi chọn xong, nghiêng đầu nhìn Lưu Ly, “Cô muốn món nào ?”

“Thịt bò bít tết!”

“Bảy phần chín!”

Hoa Hồng gật đầu, người phục vụ nhớ kỹ, Hoa Hồng đưa thực đơn cho Mặc Thiếu Thiên.

“A, đúng rồi, đừng quên đem tới hai chai Laffey!”

Thịt bò bít tết dĩ nhiên phải có rượu đỏ.

Hoa Hồng rất biết hưởng thụ cuộc sống.

Tạp Nì ngồi ở đó, điệu bộ này của Hoa Hồng, là muốn làm thịt Mặc Thiếu Thiên!

Tất cả đều là đắt tiền nhất .

Nhưng ánh mắt Mặc Thiếu Thiên cũng không thay đổi, thấy thế này, Tạp Nì còn khách khí làm gì, toàn bộ là món đắt tiền nhất .

Thoáng cái, mọi người gọi món xong.

Có tiền, khí chất phi phàm, vừa nhìn cũng không phải là người bình thường.

Mặc Thiếu Thiên dịu dàng chọn món cho Lâm Tử Lam, sau khi chọn xong, mọi người mới yên tĩnh lại.

Lúc này, Lưu Ly mở miệng, “Anh, người muốn tìm, có cái gì đặc biệt không? Chúng ta không thể tìm kiếm mà không có mục đích!” Lưu Ly nói.

Trên thế giới biển người mênh mông, khắp nơi đều là người, nếu như không có điểm đặc biệt hoặc là hình, làm sao có thể tìm được!

Cho dù vô tình gặp gỡ cũng sẽ không nhận ra .

Lúc này, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam thản nhiên mở miệng, “Hiện tại anh ta đang ghép hình, sau khi làm xong, sẽ gửi cho chúng ta!”

Nói đến cái này, lúc này Lưu Ly mới gật đầu, “Nếu là như vậy, sẽ dễ dàng hơn!”

Có hình, thì mục tiêu, tìm được một người, cũng sẽ dễ dàng hơn.

“Xác định là ở Bermuda sao? Tiêu Dật sẽ không chơi chúng ta chứ?”! Tạp Nì nói, đối với Tiêu Dật, anh cũng không quá tin tưởng.

Lâm Tử Lam hơi giật mình, “Tôi tin tưởng, anh ấy sẽ không gạt tôi!”

Cho dù, anh từng tổn thương cô, cho dù, chuyện của Hi Hi, cũng có trách nhiệm của anh, nhưng cô tin tưởng, Tiêu Dật sẽ không đem chuyện này ra đùa giỡn cô.

Nếu như anh thật sự lừa gạt cô, hoàn toàn không cần thiết, anh có thể mặc kệ, nếu anh đã nói như vậy, Lâm Tử Lam tin tưởng, anh tuyệt đối sẽ không lừa gạt cô!

Nghe Lâm Tử Lam nói như vậy, ánh mắt của mọi người quét qua Mặc Thiếu Thiên, tất cả không mở miệng nói gì.

Mặc dù Hi Hi không biết cụ thể chuyện gì đã xảy ra, nhưng căn cứ chuyện họ nói cũng có thể đoán ra được.

Chuyện của bé, cùng Tiêu Dật có liên quan.

Như vậy, có thể khẳng định Diệp An Nhiên cũng có quan hệ với Tiêu Dật.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Hi Hi nhìn về phía Lâm Tử Lam, một lát sau mở miệng, “Con cũng tin tưởng, chú Tiêu Dật sẽ không gạt con!”

Hi Hi biết, nếu như mẹ biết chuyện của bé cùng Tiêu Dật có quan hệ, nhất định khó có thể quên được.

Bé không muốn làm cho mẹ lo lắng quá mức.

Hơn nữa, cho dù bé cùng Tiêu Dật không có quá nhiều tình cảm sâu đậm, nhưng dù sao cũng ở bên nhau tám năm, không phải là bất đắc dĩ, họ không thể làm chuyện tổn thương lẫn nhau.

Quan trọng hơn là, họ đều yêu một người, là Lâm Tử Lam.

Cho dù trong hoàn cảnh bất đồng, cũng sẽ không như thế.

Hi Hi tin tưởng, Tiêu Dật sẽ không trực tiếp ra tay với bé như vậy.

Mục tiêu của anh ta, có lẽ. . . . Là cha!

Nghe được Hi Hi nói..., họ còn có thể nói gì.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, hướng phía bé cười, Hi Hi cũng cười.

Lúc này, Hi Hi mở miệng, “Con muốn đi vệ sinh!”

“Cha dẫn con đi!” Lúc này, Mặc Thiếu Thiên lập tức đứng lên nói.

“Tốt!”

Cho nên, Mặc Thiếu Thiên đi tới đẩy xe lăn cho Hi Hi, hai người đi tới nhà vệ sinh.

Sau khi đến nhà vệ sinh, Mặc Thiếu Thiên nhìn anh, “Như thế nào? Cha bế con sao?”

Hi Hi , “Cha, con không phải là một đứa bé!”

Không phải là một đứa bé.

May là những người khác trong nhà vệ sinh không hiểu tiếng Trung cho lắm, nếu không nhất định sẽ dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Hi Hi.

Không phải là một đứa bé, vậy là cái gì?

“Vậy cũng tốt!” Mặc Thiếu Thiên thỏa hiệp.

Cho nên, Hi Hi từ cái ghế đứng lên, đi tới nhà vệ sinh bên kia.

Mặc Thiếu Thiên đứng bên kia, nhìn Hi Hi, giống như sợ bé xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng vấn đề cũng là vì ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên, Hi Hi không nói ra được khó chịu.

“Cha, cha nhìn chăm chăm con như vậy, làm sao con đi tiểu! ?” Hi Hi hỏi ngược lại.

Mặc Thiếu thiên, “.”

Thật nhiều chuyện.

Bất đắc dĩ, Mặc Thiếu Thiên xoay người sang chỗ khác.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, lúc này Hi Hi mới thả lỏng, mấy phút sau, giải quyết xong rồi, rửa tay, Hi Hi ngồi vào xe lăn lần nữa.

“Cha, thật ra thì con có thể tự đi!” Hi Hi nói.

“Ngoan ngoan ngồi yên một tý!” Mặc Thiếu Thiên nói, anh cũng không muốn để cho bé hao phí quá nhiều sức lực.

Bất đắc dĩ, Hi Hi ngồi ở đó, ngoan ngoan im lặng.

Đúng lúc này, họ mới từ nơi này đi ra ngoài, vừa lúc thấy một cô bé cùng một người đàn ông đứng nhau ở cửa.

Cô bé không chút phản ứng, nhưng người đàn ông kia nhăn mặt, hết sức không vui mở miệng dùng tiếng Anh mắng một câu.

Nghe thế, cô bé quay đầu lại nhìn anh ta một cái, chỉ là tức giận nhìn anh ta, không có mở miệng nói gì.

Người đàn ông kia cũng không coi đó là vấn đề, trực tiếp đi.

Mà Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên thấy được một màn này, nghĩ thầm, người đàn ông này quá không có tổ chất.

Ngược lại tiểu cô nương này, rất có cá tính, tóc dài, người mặc áo da, khuôn mặt lớn cỡ lòng bàn tay, nhìn ra, cô bé này lớn lên nhất định là một mỹ nhân.

Mặc Thiếu Thiên đẩy Hi Hi đi tới, Hi Hi không nhịn được bản thân thích xen vào việc của người khác, nhìn cô bé kia, “Cô không có chuyện gì chứ! ?”

Nghe thế, cô bé kia cũng có chút kinh ngạc, nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi, chân mày cau lại.

Nhìn cô, Hi Hi cười, “Tôi tên là Hi Hi!”

Cô bé vẫn như cũ không có bao nhiêu cảm xúc, chỉ nhìn Hi Hi, cảm giác nói không ra lời.

Khoảng mười mấy giây qua, bỗng nhiên cô bé giống như là vừa mới hoàn hồn, nhìn về phía trước, dường như truy đuổi cái gì đó.

Hi Hi ngồi ở xe lăn, có chút cảm giác không giải thích được, nhưng lại không cảm thấy có bất kỳ lúng túng.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên ở phía sau không nhìn được nhếch môi cười, “Bảo bối, họ đi xa rồi!!”

Nghe được giọng nói hài hước của Mặc Thiếu Thiên, lúc này Hi Hi mới ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu thiên, “Cha, cha không cảm thấy thật kỳ quái sao?”

“Có cái gì kỳ quái! ?”

“Con cũng nói không ra, nhưng cảm giác ánh mắt cô ta mới vừa rồi nhìn con, rất kỳ quái!” Hi Hi nói.

Nghe Hi Hi nói..., Mặc Thiếu Thiên cười, “Bảo bối, người ta thấy con chướng mắt!”

Hi Hi, “. Cha, con có nói gì sai đâu! ?”

“Cha thừa nhận, tiểu cô nương mới vừa rồi lớn lên không tệ, nhưng làm sao cũng nhìn ra, người ta cao hơn con, so với con lại lớn hơn, hơn nữa, con không phải món ăn của người ta!” Mặc Thiếu Thiên từng chữ một bữa nói.

Hi Hi, “.”

Nghe thế, Hi Hi cảm giác đúng là đang sỉ nhục mình!

Cũng là, cha một mét tám lăm, mẹ một mét bảy, đều là người chuẩn như vậy, làm sao vóc dáng bé lại không cao đây!

Nhớ tới lời cha nói..., đối với bé mà nói thật là tổn thương sâu sắc!

“Cha, cha làm tan nát trái tim bảo bối!” Hi Hi ôm tim, bộ dạng đau khổ nói.

“Ngoan, nhặt lên dán lại là được!”

Hi Hi, “.”

Hai cha con vừa nói, vừa đi vào bên trong.

Bữa ăn thượng hạng, mọi người cũng bắt đầu ăn, lúc này, Mặc Thiếu Thiên đẩy Hi Hi lại chỗ ngồi, mình cũng trở về chỗ, ngồi ở đó.

Lâm Tử Lam nhìn bọn họ, “Xem dáng vẻ hai người trên mặt vẫn còn nụ cười, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Mặc Thiếu Thiên cười, vừa muốn nói gì, lúc này Hi Hi mở miệng trước, “Mẹ, trái tim bảo bối vỡ vụn thật rồi!”

Lâm Tử Lam, “.”

“Rốt cuộc con có phải con trai ruột của hai người hay không!” Bộ dạng Hi Hi tử thân kêu khổ kêu oan.

Nhìn bộ dạng Hi Hi, Lâm Tử Lam nhìn không được cười, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hi Hi vừa muốn mở miệng, lúc này, chợt nghe thấy tiếng hét thảm thiết.

“A ——”

Tiếng hét vang lên, tầm mắt mọi người vừa nhìn lại.

Chỉ thấy một người bên bàn khác đứng lên, bộ dạng vắn vẹo, cả người giãy dụa, đau đớn phát ra tiếng kêu thảm thiết, sau đó gục trên mặt đất, không ngừng giãy dụa, làm cho mọi người xung quanh sợ hãi liên tiếp lui về phía sau.

Lúc này, Hi Hi bên bàn này, sửng sốt nhìn về phía bên kia, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng chỉ có Hi Hi cùng Mặc Thiều Thiên có chút kinh ngạc, họ rõ ràng nhận ra người người đàn ông kia, chính là người mới vừa rồi nhìn thấy ở bên ngoài nhà vệ sinh.

Anh ta cùng tiểu cô nương kia đụng phải, còn mắng, rất không có tổ chất.

Nhưng bây giờ.

Hi Hi cùng Mặc Thiều Thiên nhìn thoáng qua nhau, có hơi kinh hãi.

Lúc này, người kia trên mặt đất lăn vài vòng, sau đó không phát ra tiếng.

Người xung quanh không người nào dám đi tới, quản lý phòng ăn chạy ra, thấy cái dáng vẻ này, vội vàng trấn an người bên cạnh.

Tạp Ni cùng Lý Thuận cũng tò mò đi qua nhìn một chút, Tạp Ni cúi người, đặt tay xuống gần cánh mũi của người kia, không có hơi thở.

Lúc này, người trong phòng ăn hoảng hốt, quản lý phòng ăn không ngừng giải thích, trấn an chuyện này, cho người báo cảnh sát.

Rất nhanh, cảnh sát chạy đến, chụp hình, đem người mang đi.

Mà quản lý phòng ăn cũng bị gọi đi tra hỏi.

Rất nhanh, người trong phòng ăn giải tán, cũng chỉ có nhóm người của họ không tản ra .

Lúc này, Hoa Hồng không nhin được mở miệng, “Mẹ kiếp, phong cách rất tây, chuyện gì đã xảy ra! ?”

520. Chương 523: Mỗi Tình Sâu Đậm Của Tiêu Dật

Lúc này, Hoa Hồng không nhin được mở miệng, “Mẹ kiếp, phong cách rất tây, chuyện gì đã xảy ra! ?”

Lời này, rõ ràng là hỏi Tạp Ni.

Cũng chỉ có Tạp Ni đi tới hỏi tình huống .

Tạp Ni lắc đầu, “Tôi cũng không biết!”

“Có phải là do tắc nghẽn động mạch hoặc là có bệnh gì!” Lý Thuận bàn luận.

“Nói nhảm, anh thấy người chết vì tắc nghẽn động mạch hoặc là có bệnh mà thậm như vậy sao! ?” Câu nói đầu tiên bị Hoa Hồng phủ định.

Lý Thuận gật đầu, “Điều này cũng đúng, chẳng qua tình huống như thế, làm sao cùng lão Đại.”

Nói được một nửa, Lý Thuận dường như ý thức cái gì, lập tức dừng lại.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua Hi Hi, mọi người trừng mắt liếc anh một cái.

“Ý của tôi là.”

“Là rất giống!” Lúc này, Bạch Dạ im lặng từ đầu đến cuối đã mở miệng.

Chuyên gia nói chuyện, còn ai dám phủ nhận.

Cũng là lời Bạch Dạ nói..., làm cho mọi người chú ý, họ nhìn Bạch Dạ, “Có ý gì! ?”

Bạch Dạ ngồi ở đó, hết sức tao nhã ăn tảng thịt bò, giống như chuyện vừa mới xảy ra, anh không nhìn thấy gì hết.

Núi thái sơn sụp đổ ở trước mà mặt không đổi sắc.

Người có thể bình tĩnh như vậy, cũng chỉ có một mình Bạch Dạ.

Lúc này, Bạch Dạ để dao nĩa xuống, tao nhã lau miệng, “Mọi người không thấy, anh ta mới vừa rồi, có một điểm chung với Hi Hi sao?”

“Ý anh nói, tự mình hại mình! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Bạch Dạ hỏi.

Bạch Dạ gật đầu, “Nếu như tôi đoán không sai, anh cũng là trúng cổ mà chết!”

“”

Lời Bạch Dạ nói..., nói lòng người khó đoán, so với sát thủ giết người như họ còn đáng sợ hơn, không thể nhìn thấy .

Sớm biết, không đi làm sát thủ, trực tiếp đi học cách là hạ cổ được rồi.

Dễ dàng, mau lẹ, còn không dễ bị người phát hiện.

“Muốn biết anh ta chết như thế nào, phải xem vừa rồi đã tiếp xúc người nào!” Bạch Dạ thản nhiên nói.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới cái gì, không nói hai lời trực tiếp vọt tới.

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên, mọi người ngẩn người.

“Anh ta đi đâu vậy?” Hoa Hồng có chút kinh ngạc hỏi, chẳng lẽ bị dọa cho sợ!

Mà Hi Hi nhìn bộ dạng Mặc Thiếu Thiên, chân mày chau lại, trong lòng khẳng định chắc chắn, nhất định là cha đi tìm tiểu cô nương vừa rồi!

Mới vừa rồi chỉ có cô cùng người đàn ông kia tiếp xúc, hơn nữa chỉ tức giận nhìn anh ta một cái, lúc ấy trong lòng Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên hiện lên vẻ kinh ngạc, không nghĩ tới đã vậy còn hạ cổ không ai hay biết.

Nhưng đến cùng có phải hay không, họ cũng không biết, mà Mặc Thiếu Thiên đuổi theo tìm đáp án.

Mười mấy phút sau, Mặc Thiếu Thiên trở về.

Thấy anh, Lâm Tử Lam vội vàng hỏi, “Như thế nào? Tìm được rồi sao?”

Mới vừa rồi Mặc Thiếu Thiên đi, Hi Hi đem chuyện kể cho mọi người, nếu quả thật đúng là như vậy..., như vậy Hi Hi cũng sẽ được cứu.

Nhìn ánh mắt Lâm Tử Lam tràn đầy chờ đợi, Mặc Thiếu Thiên lắc đầu, “Không có!”

“Tìm hết xung quanh, không tìm được!”

Mọi người trầm mặc, vốn cảm thấy có chút hy vọng có thể tìm được, nhưng không nghĩ tới có thể như vậy.

Lúc này, Hi Hi nhìn họ, “Làm sao có thể nhanh như vậy đã tìm được, chẳng qua chúng ta may mắn như vậy, tới ngày đầu tiên là có thể gặp phải, đã rất tốt!”

“Mẫu chốt, người kia có phải người chúng ta muốn tìm hay không, không giống nhau, thoạt nhìn, thì không khác lắm, có thể không phải!” Hi Hi an ủi mọi người.

Ngay cả chuyện của mình, nhưng bé có thể cảm giác được tâm trạng cha và mẹ như thế nào.

Lưu Ly gật đầu, “Bảo bối nói không sai, tuổi nhỏ như vậy, không thể là người hạ cổ Hi Hi, không tìm được cũng không liên quan!” Lưu Ly cũng an ủi nói.

Lâm Tử Lam gật đầu, cũng có lý .

Cho nên, bữa cơm này xong như vậy, sau khi ăn xong, họ trở về.

Mới vừa đi tới hành lang, điện thoại Lâm Tử Lam vang lên, nhìn thấy số của Tiêu Dật, Lâm Tử Lam gần như không hề do dự trả lời.

“Alô!” Giọng nói Lâm Tử Lam, tràn đầy khẩn trương cùng mong đợi.

“Tử Lam!” Tiêu Dật thản nhiên kêu một tiếng.

“Là tôi, ghép hình xong rồi sao?” Lâm Tử Lam khẩn trương hỏi.

Tiêu Dật ở bên kia ngẩn người, vốn là muốn hỏi thăm cô một câu, nhưng không nghĩ tới cô nói thẳng vào đề tài.

“Ừ, đã làm xong!” Tiêu Dật mở miệng.

“Tốt, anh gửi cho tôi!” Lâm Tử Lam kích động nói.

“Tốt!” Cho nên, đơn giản là nói chuyện xong, Lâm Tử Lam đang định cúp điện thoại!

“Tử Lam ——” Lúc này, Tiêu Dật bỗng nhiên mở miệng.

“Sao vậy?” Lâm Tử Lam giật mình dừng lại.

Lâm Tử Lam hỏi ngược lại, Tiêu Dật thoáng cái không biết nên nói cái gì cho phải, suy nghĩ một chút, mở miệng, “Cần anh đến không?”

Lâm Tử Lam hơi sững sờ, ngược mắt, theo bản năng nhìn hướng Mặc Thiếu Thiên, “Không cần, chúng tôi đã đến, sẽ tìm được người kia!” Lâm Tử Lam nói.

Tiêu Dật, “.” Tốt, anh biết rồi, lập tức gửi hình cho em!” Nói xong, Tiêu Dật trực tiếp cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, Tiêu Dật ngồi ở đó, khóe miệng không khỏi nở nụ cười giấu cợt.

Mà bên đây, Lâm Tử Lam cũng không nói thêm cái gì, mở miệng, “Đã ghép hình xong, lập tức gửi tới đây!”

Nói đến cái này, mọi người lập tức trở về.

Vừa đi vào cửa, điện thoại Lâm Tử Lam phát ra âm thanh tích tích.

Lâm Tử Lam mở hình ảnh ra, thấy một người phụ nữ, chẳng qua là người phụ nữ rất bình thường, hơn nữa, tuổi khoảng bốn mươi lăm.

Lâm Tử Lam nhìn, trong lòng không khỏi cảm thấy khẩn trương, lúc này, Mặc Thiếu Thiên cầm điện thoại di động, “Truyền tới máy vi tính lớn hơn!”

“Ừ!” Lâm Tử Lam gật đầu, cho nên Mặc Thiếu Thiên cầm lấy điện thoại di động đi tới máy vi tính phía bên kia.

Hoa Hồng cùng Lưu Ly theo sát ở phía sau, họ cũng muốn biết, rốt cuộc là người nào.

Lý Thuận cùng Tạp Ni cũng đi theo như lẽ thường phải làm, chỉ có Bạch Dạ, thoát nhìn không quá nhiệt tình.

Dù sao, loại chuyện tìm người này, cũng không tới phiên anh .

Anh cũng không giúp được một tay.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi tới trước máy vi tính, trực tiếp đem hình truyền đến máy vi tính.

Nhấn mở hình, hình ảnh lớn hơn, người đàn bà kia xuất hiện rõ ràng trong tầm mắt của họ.

Hoa Hồng nhìn thấy đầu tiên mở miệng, “Quả nhiên là hạ cổ, đáng vẻ thoát nhìn đã u ám!”

Lý Thuận nói tiếp, “Lời này, đừng nên nói trước mặt cô ta, nếu không bị hạ cổ lúc nào cũng không biết!”

Hoa Hồng, “.”

Hoa Hồng từ từ nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Lý Thuận, hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, “Anh cảm thấy, tôi sẽ sợ cô ta! ?” Dù gì cô cũng là một sát thủ, giết người ở xa ngàn dặm, lại sợ một người hạ cổ sao?

Lý Thuận thức thời, vội vàng lắc đầu, “Sẽ không, cô một đao giết chết cô ta, cô ta làm sao hạ cổ, đối với cô! ?”

Lời này nghe còn lọt tai một chút, Hoa Hồng gật đầu, “Đó là đương nhiên!”

Lý Thuận, “.”

Phụ nữ, vĩnh viễn không biết cái gì gọi là lời thật thì khó nghe, trong lòng Lý Thuận buồn bã kêu gào!

Lúc này, Hi Hi cũng nhìn người trong hình, thì ra là cô ta, không phải là cô bé lúc nãy nhìn thấy!

Chẳng biết tại sao, hôm nay bộ dạng tiểu cô nương kia, luôn luôn quanh quẩn trong đầu của bé.

Nếu như nói Hi Hi động lòng, cũng không phải, cô không phải là loại bé thích, nhưng để lại ấn tượng trong lòng Hi Hi như vậy.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Đây chính là người chúng ta muốn tìm!”

“Nhưng Bermuda lớn như vậy, làm sao tìm được! ?” Lâm Tử Lam mở miệng hỏi.

Ngay cả hiện tại đến nơi này, có hình, nhưng tìm kiếm một người trong biển người mênh mông, là rất khó .

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Tạp Ni, “Chuyện này, cần Tạp Ni hỗ trợ!”

“Lúc này, mới ý thức được tầm quan trọng của Hợp Tung!” Tạp Ni mở miệng.

“Tôi cũng biết, nếu như không phải bởi vì Hi Hi, đã sớm phế đi các anh!”

“Vậy bây giờ tốt nhất phế con của anh trước đi, bé chính là người đứng đầu!”

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Hi Hi, “.”

“Thật ra thì, tôi còn có một ý nghĩ!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ý nghĩ gì! ?”

“Ý nghĩ gì! ?”

Lưu Ly cùng Lâm Tử Lam gần như hỏi cùng một lúc.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Hiện tại có thể cần hỗ trợ của Tiêu Dật?”

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, nhủ thầm.

“Ban đầu Tiêu Dật làm sao tìm được cô ta, bây giờ chúng ta cũng làm vậy để tìm cô ta, dùng cách giống vậy!” Mặc Thiếu Thiên từng chữ một nói.

Nói đến cái này, Tạp Ni gật đầu, “Cái này nếu so với tìm người trong phạm vi lớn có ích hơn nhiều, tự động đưa tới cửa, tìm một người lạ dễ dàng hơn!”

Lâm Tử Lam gật đầu, “Tôi hiểu!”

“Mẹ!” Lúc này, Hi Hi mở miệng, nhìn Lâm Tử Lam, “Đã lâu con không nhìn thấy chú Tiêu Dật rồi, con có thể gọi điện thoại cho chú ấy không?” Hi Hi hỏi.

Rõ ràng, đây là Hi Hi đang giúp Lâm Tử Lam.

Biết mẹ cùng Tiêu Dật nói chuyện nhất định sẽ lúng túng, còn không bằng tự mình gọi cú điện thoại này.

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, gật đầu, “Tốt!”

Hi Hi cười một tiếng.

Sau khi quyết định như vậy, Hi Hi cầm điện thoại di động, gọi điện thoại cho Tiêu Dật.

Tiêu Dật ở bên kia, đang uống rượu, đã hơi say, Ảnh Tử ở bên cạnh nhìn, có chút không đành lòng, “Chủ nhân, đừng uống nữa!”

Tiêu Dật giống như không nghe thấy, tiếp tục uống, ánh đèn hắt vào mặt anh, vô cùng cô đơn.

Ảnh Tử ở một bên nhìn, cau mày, hận không thể thay anh chịu đựng những thứ kia.

“Chủ nhân, nếu như anh sợ Lâm tiểu thư hiểu lầm, như vậy, tôi sẽ giải thích cho cô ấy!” Ảnh Tử mở miệng. Nói đến Lâm tiểu thư, Tiêu Dật mới có phản ứng, thân thể giật mình dừng lại, cũng không quay đầu, mà mở miệng, “Không cần, cậu đi ra ngoài đi!”

“Nhưng ——”

“Đi ra ngoài!” Tiêu Dật lần nữa nghiêm giọng mở miệng, mặc dù âm thanh không phải rất lớn, nhưng đầy đủ uy nghiêm.

Ảnh Tử đứng ở đó, muốn nói điều gì cũng không biết nên nói như thế nào, nhìn Tiêu Dật, trong mắt tất cả đều là nồng đậm lo lắng, cuối cùng cũng bất đắc dĩ xoay người đi ra ngoài.

Bên trong gian phòng.

Tiêu Dật tiếp tục uống, đôi mắt híp lại, trước mắt hiện lên khoảng thời gian tám năm trước họ cùng nhau ở chung một chỗ.

Vui vẻ, tức giận, vui mừng, tất cả đều rõ mồn một trước mắt.

Nhưng không nghĩ tới, hiện tại cảnh còn người mất rồi!

Khóe miệng Tiêu Dật, không khỏi nở nụ cười tự giễu, nhớ tới lúc nói chuyện điện thoại cùng Lâm Tử Lam, tim anh đau nhói.

Bao nhiêu năm, không có cảm giác như vậy.

Tâm trí mạnh mẽ của anh ở nơi nào rồi?

Hiện tại tất cả đều đặt trên người một người phụ nữ.

Lúc đang tự giễu cột mình, điện thoại trên bàn bỗng nhiên vang lên.

Chỉ thần nhiên liếc một cái, song nhìn thấy là điện thoại của Lâm Tử Lam, anh không thể ngăn được tim mình nhói lên.

521. Chương 524: Đàn Ông Phụ Tình

Chỉ thần nhiên liếc một cái, song nhìn thấy là điện thoại của Lâm Tử Lam, anh không thể ngăn được tim mình nhói lên.

Anh nghĩ không nên nghe, không nên nghe, bởi vì nghe cũng vô dụng, có lẽ, sẽ làm tim của mình đau hơn.

Nhưng khi vừa nhìn thấy điện thoại sáng lên, tim Tiêu Dật giống như đang đứng ở giữa đường, giấy dựa không dứt, cuối cùng không thể kiềm chế, cầm lấy điện thoại di động nhận điện thoại.

“Alô.” Đặt ở bên tai, Tiêu Dật ra vẻ bình tĩnh.

“Chú Tiêu Dật.” Hi Hi ở điện thoại bên kia ngọt ngào kêu một tiếng.

Nghe giọng nói của Hi Hi, Tiêu Dật thoáng cái tỉnh táo lại, ngồi thẳng người, “Bảo bối! ?”

“Là cháu!” Hi Hi thần nhiên mở miệng, “Cháu còn tưởng rằng chú không muốn nhận điện thoại của bảo bối!”

“Làm sao có thể!” Tiêu Dật nói.

Đối với tình cảm dành cho Hi Hi, anh không thua Mặc Thiếu Thiên, bé là do anh nuôi lớn, tình cảm làm sao thua.

Chẳng qua là, quan hệ máu mủ cuối cùng vẫn là quan hệ máu mủ, điều này anh không thể nào thay đổi.

“Cháu biết ngay chú Tiêu Dật cũng đau lòng vì bảo bối!” Hi Hi nói.

Ngay cả bé biết mẹ mất trí nhớ là do Tiêu Dật làm, nhưng đến bây giờ, hận ý bé đối với Tiêu Dật không cách nào nhiều hơn được, bởi vì bé quá hiểu tình cảm của Tiêu Dật đối với mẹ.

Nếu như trên thế giới người thích Lâm Tử Lam nhất là Mặc Thiếu Thiên, anh vĩnh viễn yêu và bảo vệ cô, mà Tiêu Dật cũng yêu Lâm Tử Lam như vậy, chẳng qua là anh yêu có chút cực đoan, thà bị hủy diệt, cũng muốn có được.

Đều là yêu, chỉ là tâm tình hai người không giống nhau, phương thức không giống nhau, cũng chính là vì Tiêu Dật yêu có phần hơi nặng nề, mới để cho mẹ không cách nào chịu đựng, nhưng cho dù như vậy, anh ta cùng mẹ tâm tính giống nhau, không cách nào hận, cũng không cách nào, có thể tiếp tục ở chung một chỗ.
.....

Nghe được Hi Hi nói..., Tiêu Dật cười, “Chú đương nhiên đau lòng vì cháu!”

“Chuyện của cháu, chú đã nghe cháu mẹ nói, chuyện này, chú có trách nhiệm, cháu có trách chú không! ?” Tiêu Dật hướng về phía điện thoại thả nhiên hỏi.

“Không trách, vốn chuyện này, không phải là trách nhiệm của chú, cháu tin tưởng, chú sẽ không muốn làm tổn thương bảo bối!” Hi Hi gần từng chữ mở miệng nói.

Nghe Hi Hi nói..., Tiêu Dật cười, quả nhiên, Hi Hi hiểu anh .

“Ừ!” Anh đáp một tiếng, “Cháu hiểu là tốt rồi!”

Bé dĩ nhiên hiểu, đối với Tiêu Dật, từ lúc Hi Hi còn nhỏ tới nay, xác định vô cùng rõ ràng, chẳng qua là tâm tư Tiêu Dật khó dò, Hi Hi không cách nào hiểu, cũng không cách nào đoán được.

“Bất kể như thế nào, cũng hy vọng cháu biết, chú Tiêu Dật chắc chắn không làm tổn thương cháu, cho dù làm tổn thương cháu, cũng là không cố ý!” Tiêu Dật giải thích.

“Dạ!” Hi Hi gật đầu.

Tiêu Dật hơi sững lại, mở miệng, “Cháu tìm chú, có phải là có chuyện gì hay không! ?”

“Dạ, đúng vậy!” Hi Hi cũng không phủ nhận, trực tiếp thừa nhận.

“Chuyện gì, nói đi!” Tiêu Dật mở miệng.

“Hình của người hạ cổ, đã nhận được, cháu muốn biết, ban đầu làm sao chú tìm được cô ta!” Hi Hi mở miệng hỏi.

“Cháu muốn dùng cách giống vậy hấp dẫn cô ta tới! ?” Tiêu Dật hỏi ngược lại.

“Đúng vậy, như vậy so với tìm kiếm trong biển người mệnh mông thì đơn giản hơn!” Hi Hi nói.

Nghe Hi Hi nói..., Tiêu Dật gật đầu, “Ban đầu tìm được cô ta hoàn toàn là ngoài ý muốn, hơn nữa lại là chính cô ta tìm tới cửa, lúc ấy chú không tin, cũng bởi vì cô ta theo thử nghiệm, chú mới tin tưởng!”

“Nói như vậy, muốn tìm cô ta, cũng không dễ dàng! ?” Hi Hi nói.

“Đúng vậy!” Tiêu Dật gật đầu.

Người như vậy, biện pháp này không thể được rồi, nghĩ tới đây, Hi Hi chau mày, chẳng lẽ thật muốn ở nơi này trong biển người mệnh mông tìm kiếm!

Hi Hi trầm mặc, lúc này, Tiêu Dật chợt nhớ tới cái gì, “Đúng rồi, chẳng qua cô ta hơi quái gở!”

“Quái gở thế nào! ?”

“Nghe nói, cũng có thể làm cô ta hỗ trợ mình, nhưng phải ăn đồ của cô ta vào!”

“Thứ gì?” Hi Hi hỏi.

“Nghe nói, vật kia là vì nhằm vào người đàn ông phụ tình, chỉ cần cả đời anh ta không lạc lối, không có người phụ nữ khác bên ngoài..., thay lòng đổi dạ, cả đời không có chuyện gì, nếu không, toàn thân người đàn ông kia sẽ phải chịu đựng hàng vạn con côn trùng, đau đến chết!”

Nghe thế, Hi Hi sững sốt, lập tức mở miệng, “Biện pháp tốt, chuyên trị đàn ông ngoại tình!”

Tiêu Dật, “.”

“Chỉ là, sao lại độc ác như vậy, cũng quá biến thái!” Hi Hi nói.

Bên ngoài..., thay lòng đổi dạ, con người là động vật có tình cảm, chắc chắn sẽ trở nên như vậy, mặc dù anh đồng ý toàn tâm toàn ý, nhưng kết quả như thế, đúng là có chút tàn nhẫn.

“Đúng vậy!” Tiêu Dật mở miệng, “Chỉ có đáp ứng cô ta điều này, cô ta mới trợ giúp cháu!”

“Chú đã ăn?” Hi Hi bỗng nhiên hỏi ngược lại như vậy.

Tiêu Dật sững sốt, không nghĩ tới Hi Hi hỏi ngược lại như vậy, suy nghĩ một chút, mở miệng, “Không có, cái này cần máu của cả nam nữ mới có thể!”

“Vậy làm sao cô ta trợ giúp chú! ?” Hi Hi hỏi.

“Phải Ảnh Tử ăn!”

Hi Hi, “. Ảnh Tử đã có người mình thích?” Hi Hi tiếp tục hỏi.

Tiêu Dật, “. Không rõ lắm!”

Hi Hi, “.”

Được rồi, không nghĩ tới Ảnh Tử đã có người trong lòng rồi, chỉ là, dù sao bé vẫn cảm thấy, dù là thế nào Ảnh Tử cũng sẽ không rời khỏi Tiêu Dật?

Khó có thể tưởng tượng được, Ảnh Tử có người yêu mến, hình dáng ra sao?

Hi Hi trở lại đề tài, “Nhưng là ngay cả như vậy, vẫn phải tìm cô ta!”

“Cô ta là người Miêu tộc, nghe nói cô ta bị đàn ông phụ tình, cho nên rất hận đàn ông phụ tình, hơn nữa cô ta thề để cho đàn ông phụ tình sống không bằng chết!” Tiêu Dật nói.

Nghe thế, Hi Hi liên tục gật đầu.

“Chú cũng biết có như vậy, chỗ này chú cũng sẽ toàn lực tìm tin tức của cô ta, có tin tức chú sẽ lập tức báo cho cháu!” Tiêu Dật nói.

“Tốt, cháu biết rồi!”

“Ừ!” Tiêu Dật đáp một tiếng.

“Chú Tiêu Dật ngủ ngon!”

“Tất cả cẩn thận!” Tiêu Dật nói.

“Cháu biết rồi!” Hi Hi đáp một tiếng, cúp điện thoại.

Mặc Thiếu Thiên đứng trước mặt Hi Hi, giọng nói trong điện thoại không nhỏ, họ nói chuyện, tất cả anh cũng nghe rõ được.

Quả nhiên, người trên thế giới này, có đủ những cái lạ.

Mấy người khác khoảng cách không xa, cuộc nói chuyện của họ, tất cả cũng nghe được.

“Làm sao bây giờ! ?” Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên chau mày.

“Nếu như chúng ta nghĩ biện pháp, hấp dẫn sự chú ý của cô ta thì thế nào?” Hoa Hồng hỏi.

Có đôi khi thoát nhìn Hoa Hồng hi hi ha ha, nhưng lời nói lúc lơ đãng..., lại là một biện pháp tốt .

“Có ý gì! ?” Lưu Ly mở miệng hỏi.

“Mới vừa rồi Tiêu Dật không phải đã nói trong điện thoại, người cô ta cảm hận nhất chính là đàn ông phụ tình sao? Nếu không, chúng ta diễn kịch, sau đó để cho Hi Hi ở các nơi của Bermuda, cô ta nhìn thấy, tự nhiên sẽ tới đây!” Hoa Hồng gần từng chữ nói.

Nói xong cái này, mọi người đều sững sốt.

Nhìn họ không nói chuyện, Hoa Hồng nhú mày, “Làm sao? Chẳng lẽ không được sao? Nếu cô ta cảm hận như vậy, chỉ có biện pháp này mới có thể hấp dẫn được cô ta!” Vẫn không có người nào nói chuyện.

Xung quanh có chút yên tĩnh.

Lúc Hoa Hồng vừa muốn từ bỏ ý định này, lúc này, Lâm Tử Lam mở miệng, “Tôi cảm thấy Hoa Hồng nói có lý!”

Nghe thế, Hoa Hồng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Lâm Tử Lam, “Cô cũng cảm thấy như vậy! ?”

Lâm Tử Lam gật đầu, “Ừ, có đôi lúc sự ghen tuông của người phụ nữ, sẽ thay đổi tất cả, nếu Tiêu Dật nói như vậy, tôi cảm thấy Hoa Hồng nói, không phải không có lý!” Lâm Tử Lam nhìn họ gần từng chữ nói.

Hi Hi nghe, gật đầu, “Con cũng đồng ý!”

Nghe Hi Hi ủng hộ, Hoa Hồng vui sướng nhú mày, trong lòng vô cùng đắc ý.

Lưu Ly cũng đứng một bên, sau khi suy nghĩ thì gật đầu, “Tôi cũng cảm thấy có thể thử một lần!”

Những người phụ nữ đã mở miệng, đến Hi Hi cũng nói, họ còn có thể nói gì.

“Quan trọng, phải diễn thế nào?” Lúc này, Tạp Ni hỏi.

Hoa Hồng suy nghĩ một chút, ánh mắt dừng trên người Tạp Ni, đôi mắt nhìn tới nhìn lui trên người anh, “Cái này phải xem chúng ta thân thiết nhau thế nào!” Lúc Hoa Hồng nhìn sang, Tạp Ni cảm thấy loại dự cảm vô cùng xấu.

“Nhìn, nhìn tôi làm gì! ?” Tạp Ni có cảm giác tránh né không kịp.

“Vì cứu Hi Hi, anh phải hy sinh một tý!” Hoa Hồng từ từ mở miệng.

“Hy sinh? Hy sinh thế nào! ?” Tạp Ni hỏi, cũng biết Hoa Hồng đối với anh không có gì tốt đẹp.

“Đương nhiên là do anh sắm vai một người phụ tình.” Hoa Hồng nhìn Tạp Ni cười nói, vẻ mặt kia, nụ cười kia làm Tạp Ni sợ phát run.

“Tại sao là tôi! ?” Tạp Ni bắt mồm.

“Bởi vì ở đây, chỉ có anh giống vậy nhất!”

Tạp Ni, “.”

Nói như vậy nói, anh sẽ không tình nguyện.

“Ai nói ? Tôi làm sao mà giống như vậy? Còn Mặc Thiếu Thiên thì sao, mọi người trên thế giới đều biết anh ta rất ăn chơi, nói anh ta thay phụ nữ như thay áo cũng đã coi thường anh ta, so với lật sách còn nhanh hơn!”

Mọi người, “.”

Hướng về phía Lâm Tử Lam nói như vậy, xem ra Tạp Ni thật sự muốn tìm đường chết.

“Lúc trước người ta là tốc độ lật sách, nhưng bây giờ người ta đã biết bể khổ vô biên quay đầu là bờ rồi, anh cảm thấy để cho anh ta diễn, diễn ra làm sao?” Hoa Hồng nhìn Tạp Ni hỏi.

“Vậy cô để cho tôi diễn, tôi sẽ diễn được sao! ?”

“Tôi tin tưởng khả năng diễn xuất của anh!” Dáng vẻ Hoa Hồng hết sức tin tưởng anh.

“Cho dù để cho tôi diễn, cũng phải có người phối hợp với tôi!” Tạp Ni nói.

Nói đến cái này, cũng là một vấn đề.

Phụ nữ ở đây, ngoài cô, Lâm Tử Lam, còn có Lưu Ly.

Lâm Tử Lam đương nhiên là không được, cô sao?

Nếu như cùng Tạp Ni đóng giả tình huống như vậy..., hẳn là sẽ không được tự nhiên.

Nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Lưu Ly. Lưu Ly đứng ở đó, không có chút phản ứng nào, cự tuyệt cũng vô dụng, nhưng dường như Tạp Ni nhìn thấu ánh mắt của Hoa Hồng, “Nếu không, cô cùng diễn với tôi!” Lời nói của Hoa Hồng..., anh còn quen thuộc một chút.

Thoạt nhìn Lưu Ly giống như một đóa hoa chi tử dịu dàng mà lạnh lùng, không người nào có thể tới gần.

Nghe được Tạp Ni nói..., Hoa Hồng không vui chau mày, “Anh muốn nhân cơ hội trả thù! ?”

“Làm sao cô biết? Tôi chính là nghĩ như vậy!!”

Hoa Hồng, “.”

Cũng biết anh là như vậy!!

Hoa Hồng suy nghĩ một chút, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Lý Thuận, đôi mắt bỗng nhiên hiện lên một tia giao hoạt.

Nói thật, Lý Thuận nhìn thấy ánh mắt Hoa Hồng, trong lòng cũng thấy lạnh cả người.

522. Chương 525: Lưu Ly Thăm Mến Tạp Ni?

Hoa Hồng suy nghĩ một chút, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Lý Thuận, đôi mắt bỗng nhiên hiện lên một tia giao hoạt.

Nói thật, Lý Thuận nhìn thấy ánh mắt Hoa Hồng, trong lòng cũng thấy lạnh cả người.

“Cô cô cô... Cô nhìn tôi làm gì? Tôi không phải là phụ nữ!” Lý Thuận vừa nói, vừa che quần áo rồi lui lại, đáng vẻ sợ Hoa Hồng sẽ làm loạn.

Về mặt kia, kiểu hành động kia, thiếu chút nữa chọc cười người khác.

Hoa Hồng nhìn anh, “Mặc dù, anh không phải là phụ nữ, nhưng là anh còn hơn phụ nữ!”

Cho tới bây giờ chưa từng thấy, giọng nói Hoa Hồng có lực xuyên thấu như vậy, mà hôm nay, là lần đầu tiên.

Trong lòng Lý Thuận càng run rẩy, không rõ lời này của cô có ý gì, nhưng cũng ý thức được, sắp có vận rủi đến!

Hoa Hồng tìm anh, tuyệt đối không có chuyện gì tốt!

Lý Thuận ngượng ngùng cười một tiếng, “So với phụ nữ, không ai có thể so với cô, đáng vẻ chim sa cá lặn, phong thái yêu kiều, trí tuệ nhìn xa trông rộng, cô tuyệt đối là người phụ nữ hoàn hảo, không có gì xứng bằng, không cách nào tưởng tượng!”

Nghe Lý Thuận khích lệ, Hoa Hồng hả hê nhíu mày, “Cho dù anh so sánh tôi với tiên trên trời, cũng không ngăn cản nỗi vận may sắp đến với anh!”

Tim Lý Thuận, vô cùng run rẩy.

Lúc này, Hoa Hồng đi tới, vỗ lên vai Lý Thuận, sau đó nhìn anh từ trên xuống dưới, vừa đánh giá, vừa gật đầu, “Ừ, không tệ, tốt đó, có tiềm lực!”

Nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Lưu Ly, “Cô cảm thấy như thế nào! ?”

Lưu Ly cười, “Nếu như cải trang, chắc là không tệ!”

“Không sai, tôi cũng nghĩ như vậy!” Hoa Hồng cười mở miệng, thoáng cái cùng Lưu Ly kết thành đồng minh, đứng thành về một phía!

Nghe lời của họ, Lý Thuận hoàn toàn biết họ muốn làm gì rồi!

Lập tức mở miệng phủ nhận, “NoNoNoNo, mặc dù tôi được trời sinh, đẹp trai phong độ, nhưng đời này không có duyên làm phụ nữ!” Lý Thuận hết sức kiên định nói.

“Chẳng lẽ anh không muốn tốt cho Hi Hi?” Nghe Lý Thuận nói..., Hoa Hồng lập tức nhìn anh chất vấn.

Lúc này, ánh mắt Lý Thuận nhìn hướng Hi Hi, sau đó nghiêm túc gật đầu, “Muốn!”

“Vậy được rồi, không phải là muốn ăn thịt anh, chỉ muốn làm cho anh trở nên đẹp hơn!” Hoa Hồng dụ dỗ nói.

Lý Thuận, “. Không được, kiên quyết không được!!!” Lý Thuận bác bỏ.

“Lý Thuận!!!” Hoa Hồng gầm lên một tiếng.

“Trừ cải trang thành phụ nữ, những thứ khác đều có thể, nếu không, tôi đóng vai người đàn ông, Tập Ni cải trang thành phụ nữ!” Lý Thuận nói, thân là đàn ông, có chết cũng không chịu nhục nhã, sao có thể cải trang thành phụ nữ.

Nghe nói như thế, Tập Ni lập tức mở miệng, “Anh nói cái gì? ”

Nghe Tập Ni tức giận, Lý Thuận cười hắc hắc, “Tôi chỉ đề nghị như vậy mà thôi!”

Hoa Hồng nghe, “Tập Ni trăm độc không thể xâm nhập, anh ta là người duy nhất có thể làm người đàn ông phụ tình, nếu không, anh đối với anh ta! ?”

Vừa nhắc tới cái này, Lý Thuận sững sốt.

Đúng vậy.

Anh chỉ quan tâm chủ đề đàn ông cùng phụ nữ, không ý thức được nguy hiểm thật sự.

Nếu như anh bị trúng cổ.

Vậy chẳng phải anh sẽ chết rất nhanh?

Lý Thuận lần nữa sững sốt, do dự.

Lâm Tử Lam ở bên kia nhìn, suy nghĩ một lát mở miệng, “thôi, hay là để tôi!”

Vì Hi Hi, cô đều chấp nhận, hơn nữa, chỉ là cải trang, cũng không phải thật, Lâm Tử Lam không ngần ngại.

Nghe được Lâm Tử Lam nói..., Mặc Thiếu Thiên nhú mày, biết cô lo lắng Hi Hi, nghĩ cách tìm người nhanh một tý.

Ngược lại là Tập Ni, ánh mắt nhìn hướng Mặc Thiếu Thiên, lúc này có thể phát điên không! ?

Lưu Ly nhìn, đương nhiên thấy không ổn, “Thôi, hay là tôi làm, tôi nhất định có thể phòng thân, sẽ không nguy hiểm!” Lưu Ly cũng nói.

Lý Thuận, “.”

Hoa Hồng nghe, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Lý Thuận, “Thật không hiểu được, anh có phải đàn ông hay không, có thể để cho phụ nữ đi làm chuyện nguy hiểm như vậy!”

Lý Thuận thừa nhận, chiêu kích tướng của Hoa Hồng, có tác dụng!

Chủ nghĩa đàn ông nổi lên, anh lập tức đứng lên, mở miệng, “Ai da, được rồi được rồi, để tôi làm!”

Nghe Lý Thuận nói..., đôi mắt Hoa Hồng sáng ngời. “Thật? Anh chắc chắn! ?”

“ Dĩ nhiên, nếu tôi không chắc chắn, đã bị ánh mắt khinh miệt của mấy người các cô giết chết ngay lập tức!”
Lý Thuận thức thời nói, bộ dạng bất đắc dĩ lắc đầu.

Nghe lời nói của anh, Hoa Hồng cười, “Được rồi, chấp nhận sớm như vậy là tốt, anh yên tâm, tôi sẽ cho cải trang cho anh thật đẹp, tuyệt đối đa tình.”

Lý Thuận, “.”

Sao anh lại có cảm giác lạnh lẽo?

Cảm giác sâu sắc đoạn đường sau này không dễ đi.

Lúc này, đạt được thỏa thuận, bao nhiêu người yên lòng, Hi Hi ngồi ở đó, nghe họ nói chuyện, bé biết, những chuyện này, tất cả đều là vì bé.

Cảm giác này, không cần nói cũng biết.

Lúc này, Lý Thuận bị Hoa Hồng cùng Lưu Ly đặt trước bàn trang điểm, một cuộc biến đổi.

Lý Thuận giống như một người máy bị hai người họ đùa nghịch.

“Rất cuộc có được hay không! ?” Vừa hóa trang, Lý Thuận vừa cảm thấy bất an.

“Câm miệng, có được hay không thế này chẳng phải sẽ biết sao?” Hoa Hồng kêu lên, tiếp tục dán lông mi giả.

Bất kể Lý Thuận phản kháng thế nào cũng vô dụng, Hoa Hồng khẳng khái giữ ý kiến, nhất định phải hóa trang cho Lý Thuận đẹp nhất.

Lưu Ly làm trợ thủ, ở một bên lần lượt hỗ trợ đồ đạc, chuẩn bị tóc giả.

“Cái này là cái gì?” Nhìn đồ trong tay Hoa Hồng, Lý Thuận sợ hãi hỏi.

“Son môi!”

“Nói nhảm, tôi dĩ nhiên biết là son môi!”

“Biết còn hỏi!”

“Tôi muốn biết, cô định làm gì thế?” Lý Thuận hỏi, nhìn son môi không ngừng để sát vào, dọa anh muốn lui về phía sau, nhưng bị Lưu Ly cùng Hoa Hồng gắt gao giữ cổ định trên ghế, căn bản không cách nào nhúc nhích.

Anh cũng không phải là đối thủ của bọn họ.

“Đương nhiên là thoa cho anh!”

“Nói nhảm, tôi dĩ nhiên biết!”

“Biết còn hỏi!”

“Tôi muốn nói, có thể không thoa hay không.” Lý Thuận lui về phía sau không kịp.

“Câm miệng, biết điều ngồi yên một lát!”

“# #%# %”

Rất cục, nửa giờ sau, Lý Thuận cũng hóa trang xong.

Ngồi trên ghế, đứng trước mặt một nhóm người thưởng thức thành công của Hoa Hồng cùng Lưu Ly.

Lý Thuận nhìn mình trong gương, hoàn toàn dở dãn, không biết nên làm sao bây giờ.

Da trắng nõn, hai mắt thật to, tóc uốn lộn, Lý Thuận vốn cũng không phải là dạng người rất cường tráng, mà thuộc về dạng mập gầy vừa phải, nhìn thoáng qua, rất xinh đẹp .

Hi Hi ngồi ở xe lăn, ở phía trước, nhìn Lý Thuận, gật đầu, “Ừ, không tệ!”

Mặc Thiều Thiên cũng nhìn, gật đầu, “Ừ, chỉ cần không mở miệng nói..., hẳn là rất giống!”

Chỉ có Táp Ni đứng một mình, cảm thấy không được tự nhiên, “May là tôi muốn diễn vai người đàn ông phụ tình, nếu như muốn cho tôi và anh ta hôn nhau.”

Nói tới đây, thiếu chút nữa anh không nhịn được mà phun ra.

Nghe được lời của anh, Lý Thuận ngược mắt, nhìn Táp Ni, liếc mắt đầy đa tình, “Quý à, đợi đó, xem tôi cường hiếp anh như thế nào!” Táp Ni nhịn không được, che miệng chạy ra.

Hoa Hồng cùng Lưu Ly đứng ở đó, nhìn Lý Thuận, thưởng thức kiệt tác của mình, khoe miệng mang theo nụ cười, “Như thế nào? Không tệ chứ! ?”

Lâm Tử Lam cười, “So với phụ nữ, không ai không bì kịp!”

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Táp Ni, “Không bằng anh đi chuyển giới thành phụ nữ đi, dáng dấp da thịt mềm mại như vậy, không làm phụ nữ thật đáng tiếc!”

Lý Thuận bất mãn, nhìn Hoa Hồng, “Dứt khoát cô nên đi chuyển giới thành đàn ông, mạnh mẽ như thế, không làm đàn ông thật đáng tiếc!”

Hoa Hồng kích động muốn giết chết anh!!!

“Như thế nào? Mọi người nhìn thấy thế nào?” Lưu Ly nhìn hỏi.

Trong lòng cô cảm thấy, hơi là lạ!

“Nếu không, Lý Thuận, anh đứng lên xem thử!” Lâm Tử Lam nói.

Cho nên, Lý Thuận đứng lên.

Thân thể này, chiều cao này, trong nháy mắt làm mọi người ngậm miệng.

Ánh mắt có vẻ kỳ lạ.

“Chiều cao có chút vấn đề!” Hi Hi nhìn Lý Thuận nói.

Lúc này, khoe miệng Lý Thuận nở nụ cười, “Bản thân tôi xuất thân là người mẫu!” Giọng nữ, còn làm một động tác vô cùng khêu gợi, Hoa Hồng ở một bên nhịn không được, nôn một trận.

“Mặc dù rất giống, nhưng so với phụ nữ có hơi chênh lệch!” Lúc này, Mặc Thiếu Thiên ở bên cạnh nghiêm túc nói.

Vừa nhắc tới cái này, Lý Thuận mới buông tha, “Tôi vốn dĩ là đàn ông, làm sao có thể không chênh lệch so với phụ nữ!”

Lưu Ly cũng nhìn, “Ừ, đúng vậy, mặc dù khuôn mặt thay đổi, ngực thay đổi, nhưng chiều cao.” Tưởng tượng thấy anh ta cùng Táp Ni đứng cạnh nhau, nói không ra cảm giác.

Hoa Hồng vẫn cảm thấy, da dẻ Lý Thuận trắng trắng mềm mềm, đặc biệt vô lại, hóa trang thành phụ nữ, nhất định rất tốt, quả nhiên, như thế.

Nhưng, chiều cao trở thành vấn đề.

“Thôi, để tôi làm!” Hoa Hồng nói, “Không phải là diễn kịch sao? Tôi đành hy sinh vậy!”

“Tốt, tôi đồng ý!” Lúc này, Lý Thuận lập tức mở miệng nói, tháo tóc giả trên đầu xuống.

Cảm giác không phải làm phụ nữ, thật là tốt!

“Tôi có thể kháng nghị không?” Lúc này, không biết Táp Ni xuất hiện ở đó lúc nào, nhìn Hoa Hồng nói.

Nghe được giọng nói của Táp Ni, tay Hoa Hồng nắm chặt thành nắm.

“Cô không hành động giống như lẽ thường, tôi sợ tôi không đón nhận kịp!” Táp Ni nói.

“Cái này gọi là trí tuệ!”

“Cô giữ lại trí tuệ của cô đi!”

Hoa Hồng, “. Nơi này có ba người phụ nữ, tôi, Lâm Tử Lam, còn có Lưu Ly, Lâm Tử Lam không được, tôi cũng không được, nếu vậy anh muốn để cho Lý Thuận làm hay sao! ?” Hoa Hồng hỏi.

Nói như vậy, cũng thế.

Lưu Ly đứng ở đó, thoát nhìn thản nhiên, suy nghĩ một lát mở miệng, “Nếu không, tôi làm cho!”

Nghe được giọng nói của Lưu Ly, mọi người đều nhìn về phía Lưu Ly.

Lưu Ly gật đầu, “Ừ!”

Đơn giản như vậy, Lưu Ly không cần hóa trang, đã hết sức xinh đẹp.

Chẳng qua là tính tình Lưu Ly điềm đạm như vậy, làm sao diễn vai người phụ nữ bị vứt bỏ! ?

Mọi người, cảm thấy bất an.

“Ừ ừ, tôi đồng ý, phụ nữ thật dù sao cũng tốt hơn người giả nữ như tôi, ngộ nhỡ bị phát hiện, hạ độc cả đám, tôi đây chết vô cùng thảm sao! ?” Lý Thuận nói.

“Vấn nên là phụ nữ thật!”

“Lý Thuận nói không sai, chuyện này vốn rất nguy hiểm, cẩn thận hơn cho chắc!” Hi Hi cũng hoài nghi nhìn Lưu Ly, “Cô, cô làm được không! ?”

Nghe giọng nói của Hi Hi, Lưu Ly hướng về phía Hi Hi nhếch môi cười, “Cháu cứ nói đi?!”

Một khắc kia, nét mặt Lưu Ly cười tươi như hoa, hình ảnh mê chết người.

“Tốt, vậy Lưu Ly làm!” Mặc Thiếu Thiên nói, nói xong cái này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lưu Ly, “Hết sức cẩn thận!”

Lưu Ly gật đầu, “Anh yên tâm, em không sao!”

“Ừ!”

Đạt được thỏa thuận, Lý Thuận tức giận gào thét, “Nếu biết rõ tôi không được, tại sao còn muốn hành hạ tôi a a a a!”

Lúc này, Hoa Hồng mở miệng, “Nếu như tôi nói, tôi muốn nhìn thấy dáng vẻ anh hóa trang thành phụ nữ, anh sẽ như thế nào! ?”

Lý Thuận, “.”

Anh muốn giết người a a a a a!

Sau khi sắp xếp tốt mọi việc, họ tìm một khu phố sầm uất nhất.

Vì tránh xảy ra sự cố, hai người cũng hóa trang một ít, thoát nhìn không có hoàn mỹ, mặc dù như vậy, thoát nhìn hai người rất thoải mái.

Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên còn có Lâm Tử Lam, ở một chỗ có thể nhìn thấy họ.

Mà xung quanh, đều có người của họ mai phục.

Tạp Ni cùng Lưu Ly vốn nắm tay nhau đi, nhưng bỗng nhiên đi tới giữa đường, cánh tay hai người tách ra.

“Em nói cái gì? Mang thai?” Tạp Ni nhìn Lưu Ly hỏi, bộ dạng lưu manh, vừa nhìn chính là người không đáng tin cậy.

Lưu Ly mặc quần áo đơn giản, đứng đó, sững sờ nhìn Tạp Ni, “Làm sao? Anh không vui sao! ?”

“Không phải là cô nói giỡn chứ? Tôi theo như cô nói. Tôi với cô không thể nào!” Dáng vẻ Tạp Ni có vẻ rất không bình tĩnh.

“Tại sao? Tại sao không thể nào? Anh nói anh rất yêu em! ?” Vừa nói, Lưu Ly đi lên, định kéo anh, “Anh đã nói, anh yêu tôi, cả đời cũng sẽ không rời bỏ tôi!”

Nhìn cô tới gần, Tạp Ni không nhận được hắt ánh tay của cô, “Đúng, tôi đã nói tôi yêu cô, nhưng tôi không cần đứa bé!”

“Tại sao?” Lưu Ly không thể tin được hỏi, nhìn Tạp Ni, hốc mắt rưng rưng, một cô gái điềm đạm như vậy, làm cho người ta nhìn cũng không nhận được đau lòng.

Mà xung quanh, đã bị sự ồn ào của họ làm cho chú ý.

Mặc dù nghe không hiểu họ đang nói cái gì, nhưng cũng có thể nhìn ra, Tạp Ni muốn bỏ mặc người phụ nữ này.

Lúc này, Hi Hi cùng Mặc Thiếu Thiên còn có Lâm Tử Lam ở chung một chỗ, “Không nghĩ tới cô diễn kịch tốt như vậy, có thể đi làm diễn viên rồi!”

Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam nhìn, biểu hiện đồng ý.

“Đúng rồi, nhìn họ, người xung quanh hiểu hai người họ nói cái gì sao?”

“Họ hiểu hay không quan trọng, chỉ cần người kia hiểu là được, cô ta là người Miêu tộc, nghe sẽ hiểu được!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói đến cái này, lúc này Lâm Tử Lam mới yên tâm gạt đầu.

Tầm mắt ba người đều nhìn bên kia.

“Tại sao? Tại sao không cần đứa bé? Đây là đứa con đầu tiên của chúng ta!” Lưu Ly nhìn Tạp Ni, nước mắt rơi xuống, đau lòng khó nhận.

Tạp Ni nhìn cô, có chút không nhận được, có chút phiền não, “Không vì cái gì, bỏ đứa bé này đi!”

Nghe thế, Lưu Ly hoàn toàn đứng yên ở đó, không dám tin lời anh nói, nước mắt giống như chuỗi ngọc bị đứt, “Tại sao? Cho tôi một lý do!”

“Cô có thấy phiền hay không, tôi nói tất cả, không vì lý do gì!”

“Tôi sẽ không bỏ đứa bé!” Lưu Ly hết sức kiên định nói.

Nghe thế, Tạp Ni càng phiền, “Cô có hiểu hay không, đứa bé này không thể có, tôi đã kết hôn, tôi là người có vợ, tôi không thể nào ở chung một chỗ với cô!” Tạp Ni nhìn Lưu Ly, cuối cùng không nhận được khai ra.

Nghe được lời của anh, Lưu Ly đứng ở đó, không biết nên nói gì, “Anh nói cái gì? Anh đã kết hôn! ?”

“Đúng vậy, tôi đã kết hôn, cho nên tôi không thể nào ở cùng với cô, rồi có con!”

“Chúng ta chỉ vui đùa một chút mà thôi, cần phải thật như vậy không!” Tạp Ni không nhận được nói.

“Anh đã gạt tôi! ?”

“Đúng, tôi thật sự thích cô, tôi cũng muốn ở cùng với cô, nhưng tôi sẽ không vì cô mà ly hôn, cô hiểu không?” Tạp Ni nhìn cô hỏi.

Lưu Ly lắc đầu, nhưng không biết nên nói cái gì.

“Tại sao, tại sao không nói cho tôi biết sớm hơn! ?” Lưu Ly nhìn anh hỏi.

Tạp Ni cũng không biết nên nói cái gì cho phải, “Thôi, chúng ta chia tay đi!”

“Chia tay?” Lưu Ly nhìn anh hỏi, có chút không dám tin.

“Đúng, chia tay đi!”

“Đứa bé kia thì sao, đó là con của chúng ta!”

“Phá đi!” Tạp Ni lưu loát nói, không muốn nhiều lời cùng cô như vậy.

“Không!” Lưu Ly kiên trì, “Tôi không phá!”

Nhìn cô, Táp Ni có chút phiền, “Không phải là cô muốn tiền sao? Tôi cho cô!” Vừa nói, anh liền móc tiền từ trong ví ra, sau đó rút ra một ít cho cô, “Số tiền này hẳn là đủ để phá đứa bé, còn có một ít coi như tôi cho cô bồi bổ!”

Nhìn những tờ tiền kia, Lưu Ly chậm chạp không có đưa tay lấy, vẻ mặt lạnh nhạt, làm cho người ta nhìn thấy đau lòng không dứt.

Lý Thuận cùng Hoa Hồng ở một bên nhìn, hình ảnh rất thật, họ đều tin.

“May không phải là tôi, nếu không, tôi tuyệt đối diễn không thật được như vậy!” Hoa Hồng nhìn, cũng tràn đầy đồng cảm, cũng may không phải là cô, nếu không tuyệt đối sẽ là một trò khôi hài.

“Nhưng biện pháp này, có tác dụng sao?” Lý Thuận có chút không tin hỏi, đến bây giờ, anh không thấy có người khả nghi.

“Không có tác dụng, cũng phải thử!” Hoa Hồng nói, hiện tại đã không có biện pháp khác.

“Được rồi!” Lý Thuận không nói gì nữa, mắt nhìn phía trước, tiếp tục xem họ.

Mà người xung quanh bên kia, chỗ chỗ không ít, Táp Ni có chút không nhận được, nhưng Lưu Ly đứng ở đó, không bận tâm ánh mắt của người khác.

“Cầm lấy!” Táp Ni mở miệng.

“Tôi không cần!” Lưu Ly kiên định nói, cho dù muốn chia tay, cô cũng sẽ không cần.

Táp Ni nhíu mày, không vui, không nghĩ tới phiền toái như vậy, “Cho cô!”

Nói xong, anh trực tiếp đem tiền ném trên người của cô, rồi xoay người rời đi.

Mà Lưu Ly đứng ở đó, vẫn không nhúc nhích, tiền từ trên người của cô lả tả rơi xuống, dưới đất đều là tiền.

Rốt cuộc có bao nhiêu tiền, cô cũng không biết, không có cúi người nhặt, chỉ đứng ở đó, đau lòng không dứt.

Lý Thuận nhìn, có chút kích động, “Là tiền thật, nhân dân tệ thật!!!”

Hoa Hồng cũng nhìn, “Táp Ni dốc hết vốn liếng!”

Lúc này, có người nhìn Lưu Ly, có chút không đành lòng, còn có người tốt bụng đi tới trấn an cô, vươn tay vỗ vỗ bả vai của cô, cũng có chút người tốt bụng giúp cô nhặt lên, đưa cho cô.

Mà Lưu Ly đứng ở đó, không biết nên nói như thế nào, nước mắt không ngừng rơi trên mặt, chỉ nhìn về hướng Táp Ni, đau khổ không thôi.

“Có cần phải thật như vậy không!” Lý Thuận không nhận được mở miệng nói, “Không phải là Lưu Ly thật sự thăm mền Táp Ni chứ? ”

Nghe được lời Lý Thuận nói..., Hoa Hồng nghiêng đầu sang chỗ khác thản nhiên liếc Lý Thuận một cái.

523. Chương 526: Hi Hi Không Thể Cứu Được

“Có cần phải thật như vậy không!” Lý Thuận không nhận được mở miệng nói, “Không phải là Lưu Ly thật sự thăm mền Táp Ni chứ? ”

Nghe được lời Lý Thuận nói..., Hoa Hồng nghiêng đầu sang chỗ khác thản nhiên liếc Lý Thuận một cái.

“Cô thấy không giống sao?” Lý Thuận hỏi ngược lại.

Mắt Hoa Hồng nhìn phía trước, nhìn vẻ mặt Lưu Ly cũng chau mày.

“Giống!”

Lý Thuận, “.”

Từ đầu tới cuối, không xuất hiện người nào khả nghi.

Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam còn có Hi Hi ở một bên nhìn, căn bản không thấy người phụ nữ trong hình xuất hiện.

Chẳng qua, đây mới chỉ là bắt đầu, ngộ nhỡ người đó sẽ không đi qua nơi này!

“Cha, thế nào?” Hi Hi ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên tắt máy quay phim trong tay, cuối cùng cũng quay về, gật đầu, “Tốt!”

Cho nên, mọi người rút lui.

Mà Lý Thuận cùng Hoa Hồng cũng không tiếp tục mai phục, rút lui trở về.

Mới vừa vào cửa thấy Bạch Dạ ngồi một mình trên ghế sofa uống rượu đỏ, thoạt nhìn hết sức nhàn nhã.

Hoa Hồng vào cửa, thấy dáng vẻ Bạch Dạ nhàn nhã, thề lần sau ra khỏi cửa, nhất định phải đem anh tôi cùng đi ra ngoài.

Nhìn vẻ mặt Hoa Hồng ghen tỵ, Bạch Dạ thản nhiên mở miệng, “Làm sao? Chưa đánh đã lui!?”

“Ai nói? Căn bản là đã xong! Hiện tại đợi cô tôi tự chui đầu vào lưới!” Vừa nói, Hoa Hồng đi tới, cầm lấy ly rượu đỏ trên bàn định uống, không quan tâm có phải của Bạch Dạ hay không.

Bạch Dạ quay đầu lại, nhìn ly rượu của mình bị bưng đi, chỉ biết ngẩn người, đã sớm thành thói quen. . . .

Sau đó Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam còn có Hi Hi đi vào, sau khi đi vào mở miệng hỏi, “Tập Ni đâu?”

“Đã được sắp xếp đến phòng bên cạnh!” Hoa Hồng nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, sau đó nhìn Hi Hi, “Chuẩn bị!”

“Dạ!” Cho nên, họ đi tới trước máy vi tính, Hi Hi đem màn này đăng lên mạng.

Cũng may Tập Ni cùng Lưu Ly đã cải trang, không dễ bị nhận ra, nếu không tung ra, bị người quốc tế thấy sẽ không tốt.

Nhất định sẽ đuổi giết anh đến tận Bermuda .

Lúc này, Lý Thuận mở miệng, “Không nghĩ tới đường đường là người quốc tế nhưng lại cùng một trong những người đứng đầu thế giới hắc đạo kết hợp diễn màn tình yêu cầu huyết vừa rồi, nói ra thật đúng là không thể tưởng tượng nổi!”

“Nếu như thiếu tá Tĩnh Nham thấy, chắc chắn sẽ phát điên!”

“Vậy tôi thật mong đợi anh ta phát điên!” Hoa Hồng nói.

Như vậy, nếu như Lưu Ly bị trục xuất khỏi tổ chức quốc tế, như vậy cô sẽ nhân cơ hội này để lôi kéo.

Hi Hi không nói gì, ngồi trước máy vi tính, rất nhanh đem đoạn phim kia tung lên các trang mạng, rất nhanh thì điểm kích liễu.

Không có biện pháp, Hi Hi để vị trí tốt, không nhìn thấy cũng không thể.

Còn cố ý đăng thêm một tiêu đề, có chồng Phú nhị đại ra / quý, bỏ rơi thanh thuần bạn gái.

Cái tiêu đề này, đủ nổi bật!

Rất nhanh điểm kích tỷ số thì có.

Quan trọng là Hi Hi còn cố ý phiên dịch giọng nói Tập Ni thành tiếng Anh, tăng thêm âm điệu, như vậy thoạt nhìn đúng là dễ tiện.

Cất kỹ sau, Hi Hi nhìn, mới vừa rồi bọn họ khoảng cách khá xa, nghe không được bọn họ nói cái gì, chỉ có thể nhìn thấy bọn họ phong phú về mặt, nhưng là bây giờ nhìn lại, thật là đủ tiện .

Không biết, Đầu cho là bốn sắc biểu diễn đây.

“Dựa theo bác cùng Tập Ni diễn kỹ, Oscar tưởng cũng không có vấn đề gì!” Hi Hi vừa nhìn vừa than thở.

Mặc Thiếu Thiên ở phía sau nhìn, hiện tại chỉ muốn để cho người kia nhanh lên tìm tới cửa, to gan như vậy vượt người, phụ lòng, nếu như người đàn bà kia cũng không tới nói, bọn họ tự thật muốn suy nghĩ biện pháp khác.

Lúc này, cửa bị mở ra, Lưu Ly đi đến.

Lúc nhìn thấy Lưu Ly, Hi Hi lập tức tươi cười rạng rỡ, “Cô yêu quý đã trở lại!”

Nghe được giọng nói của Hi Hi, Lưu Ly cười đi tới, “Như thế nào? Có cái gì khác thường sao?”

Hi Hi lắc đầu, “Tạm thời còn không có, bất quá cũng đối đãi hội nhi tình huống như thế nào!” Hi Hi nói, “Bác, cực khổ Tử!”

“Không khổ cực!” Lưu Ly cười nói, dáng vẻ không một chút khổ sở.

“Nhìn tình huống, bác, Tử có thứ hai kiếp sống rồi, không hồn (giang hồ) quốc tế, cũng có thể đi làm diễn viên rồi!” Hi Hi cười nói.

Nghe được Hi Hi lời mà nói..., Lưu Ly cười, thấy mới vừa rồi thị tần, đúng là thật giống có chuyện như vậy Nhi .

“Hiện tại chỉ chờ người kia tới, Tử nói cô có thể hay không đã rời đi! ?” Lâm Tử Lam có chút bận tâm hỏi.

Mặc Thiếu Thiên lắc đầu, “Tôi đã đánh tốt chào hỏi, bất kể cô làm sao rồi đi, chỉ cần cô xuất hiện ở phi trường, hoặc là bất kỳ địa phương nào, tôi cũng sẽ trước tiên nhận được tin tức!”

Nghe thế, Lâm Tử Lam liền yên tâm rất nhiều, ít nhất khẳng định là, cô bây giờ còn ở nơi này.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, biết cô rất lo lắng, mở miệng, “Em yên tâm, nếu cái này không dùng được, cho dù lật cả Bermuda lên, anh cũng sẽ tìm được cô ta!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam gần từng chữ nói.

“Ừ!” Lâm Tử Lam gật đầu, cho dù phương thức như thế có chút điên cuồng, nhưng là vì Hi Hi, cô cũng sẽ liều lĩnh .

Hiện tại, họ sẽ chờ người kia tự mình đến tận cửa .

Tập Ni đã hoàn toàn bị bọn họ ngăn cách bởi người bên trong gian phòng.

Đang bọn họ nói chuyện lúc, điện thoại trên bàn vang lên, Lý Thuận trực tiếp đi tới, nhận điện thoại, “Uy.”

Cương nhận, Lý Thuận sẽ cầm điện thoại đi tới Hi Hi trước gót chân, “Tập Ni!”

Hi Hi cũng không do dự, trực tiếp qua lấy điện thoại.

“Alô!”

“Có muốn hay không như vậy, đem tôi một người ngăn cách bởi nơi này, các Tử cũng yên tâm! ?” Tập Ni ở trong điện thoại nói với bất mãn.

“Mặc dù, tôi cũng vậy rất không nghĩ như vậy, nhưng là vì nội dung vở kịch cần, Tử nhất định phải làm như vậy!”

“Anh trăm độc không thể xâm nhập, chúng tôi rất yên tâm!”

“Tôi là người trăm độc không thể xâm nhập, nhưng đó là trùng cổ, tôi cũng không biết mình có thể có chuyện gì hay không!” Tập Ni nói.

“À, Hoa Hồng nói, không có việc gì, nếu thật sự có chuyện gì, cô ấy sẽ chịu trách nhiệm đối với anh!”

Tạp Ni, “.”

Lúc này, Hi Hi còn muốn nói gì nữa, Hoa Hồng làm mất đi Hi Hi bên kia lấy ra điện thoại, trực tiếp đặt ở bên tai, “Có phải hay không tịch mịch rồi? Có muốn hay không cho Tử tìm hai cô nương! ?”

“. Không cần, cảm ơn!” Nói xong, Tạp Ni trực tiếp cúp điện thoại.

Mà bên, nhện không được bật cười lên.

Đúng lúc này, thân thể Hi Hi lần nữa co quắp lại.

Mặc Thiếu Thiên phát hiện trước tiên có cái gì không đúng, nhìn Hi Hi cũng biết bé lại phát tác.

“Bạch Dạ!” Mặc Thiếu Thiên hô to một tiếng.

Bạch Dạ đang ngồi ở đó uống rượu đỏ, mặc kệ chuyện của họ, nhưng không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên hô to, vừa nghĩ cũng biết Hi Hi xảy ra chuyện.

Bạch Dạ lập tức đứng lên hướng phía Hi Hi đi tới, mà Hi Hi ngồi trên xe lăn, thân thể không hề co quắp nữa, tay bắt đầu cào cấu trên người của mình.

Bạch Dạ sau khi thấy, lập tức trợn to hai mắt mở miệng, “Đừng để bé cào trúng!”

Lần trước Lâm Tử Lam may mắn như vậy, không có nghĩa là họ đều may mắn.

Lâm Tử Lam vừa muốn đụng Hi Hi, lại bị Mặc Thiếu Thiên Nhất ngăn cản, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô lắc đầu.

Lâm Tử Lam bắt đầu dẫm, chỉ có thể đứng ở đó, trơ mắt nhìn Hi Hi khó chịu, cào cấu lên người mình.

Nghe được Bạch Dạ nói..., họ vội phòng bị, Lý Thuận bắt được tay Hi Hi tay, không để cho bé cào cấu loạn xạ, còn Mặc Thiếu Thiên ôm lấy cả người Hi Hi, không để cho bé giãy dụa.

“Không được, ôm trở về phòng!” Bạch Dạ mở miệng.

Mặc Thiếu Thiên cũng không do dự, trực tiếp ôm Hi Hi đi tới phòng ngủ.

Lâm Tử Lam đứng ở đó, nhìn Hi Hi phát tác lần sau đều nghiêm trọng hơn so với lần trước, hơn nữa, ngay cả chạm vào bé cũng đã thành vấn đề, đứng ở đó, nhìn Hi Hi, tìm Lâm Tử Lam giống như bị bóp chặt, khó chịu không thôi.

Sau khi đến phòng, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp đặt Hi Hi trên giường, Bạch Dạ cũng không nói nhiều, trực tiếp cho Hi Hi bắt đầu truyền máu.

Mặc Thiếu Thiên, Hoa Hồng, thậm chí cộng thêm Lưu Ly, truyền rất nhiều máu, tình trạng Hi Hi mới dần dần ổn định lại.

Mọi người đều nhận ra tình trạng ngày càng nghiêm trọng.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Bạch Dạ, “Tại sao có thể như vậy! ?”

Bạch Dạ cũng nhìn Hi Hi, lần đầu tiên gặp phải vấn đề khó giải quyết như vậy, chẳng qua anh vẫn bình tĩnh như trước, mở miệng, “Tình trạng càng ngày càng nghiêm trọng, hiện tại truyền máu chỉ có thể trì hoãn tạm thời, nếu như không tìm được người kia.” Câu nói kế tiếp, Bạch Dạ không tiếp tục nói hết, nhưng nói vậy mọi người cũng hiểu.

Lâm Tử Lam đứng ở đó, nếu như lúc trước nghe nói thế, cô nhất định khổ sở và không biết phải làm như thế nào, nhưng bây giờ, cô không thể, vô cùng đau khổ, nhưng nhất định phải kiên cường.

Vì Hi Hi, cô nhất định phải kiên cường.

Mặc Thiếu Thiên càng không cần phải nói, cho dù đau lòng giống như róc da róc thịt, nhưng trước mặt Lâm Tử Lam, anh sẽ không biểu hiện ra.

“Nếu như tôi không nghĩ tới, bé bị hạn chế thời gian, từ một tuần đến trong vòng một tháng, nhưng thời gian cụ thể, tôi không rõ lắm!” Bạch Dạ nói.

“Nói đúng ra, trong lúc này, cậu ta có thể chết bất cứ lúc nào sao?” Hoa Hồng nhìn Bạch Dạ, không thể tin được hỏi.

Bạch Dạ không trả lời, nhưng chẳng khác nào chấp nhận điều này.

Lâm Tử Lam đứng ở đó, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, trong lòng đau đến mức không biết nên hình dung như thế nào.

Chuyện vừa có một chút chút tiến triển, Hi Hi đã phát sinh đột ngột như vậy, dù là ai cũng không cách nào tiếp nhận.

Lưu Ly cũng đứng ở đó, nhìn Hi Hi nằm trên giường, không nghĩ tới đứa bé như vậy, thông minh như vậy, lại bị hành hạ như vậy.

Chau mày lại.

“Chẳng qua tạm thời đã thuyên giảm, tạm thời sẽ không nguy hiểm tính mạng, nhưng, mọi người nên khẩn trương, tôi sợ bé chống đỡ không được bao lâu nữa!” Bạch Dạ nhìn họ nói.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở đó, không biết nên nói gì, chỉ có thể gật đầu.

Bạch Dạ đi ra ngoài, không khí như vậy không thích hợp với anh.

Sau khi Tập Ni biết tin, rất lo lắng cho Hi Hi, nhưng anh không thể tới nhìn Hi Hi, ở trong phòng, lo lắng không dứt, thiếu chút nữa đã xông thẳng vào, nhưng sau đó lại nghe nói Hi Hi đã ổn định lại, anh mới yên tâm hơn.

Chờ đợi rồi lại chờ đợi, nếu không có bất kỳ động tĩnh nào, một mình Tập Ni ở trong phòng cũng nhanh cảm thấy nhàm chán.

Lúc tám giờ tối, Tập Ni nhịn không được, ra khỏi phòng.

Trực tiếp đi tới phòng ăn.

Một mình ngồi ở đó, một ly rượu đỏ, một phần thịt bò bít tết, một mình hưởng thụ.

Khoan hãy nói, không có những chuyện này, ăn uống một mình, rất không tệ .

Tập Ni khó được hưởng thụ khoảng thời gian nhàn nhã này.

Đúng lúc ấy, anh cảm giác có người chọt vào người anh, quay đầu lại, thấy một cô bé khoảng tám chín tuổi đứng ở trước mặt anh.

Dáng dấp thanh thoát xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay, trắng tinh, thoát nhìn, tuyệt đối không phải là loại người xấu.

“Sao vậy? Có chuyện gì không?” Tập Ni nhìn cô hỏi.

Cô bé không nói gì, chỉ nhìn Tập Ni, mà Tập Ni cũng nhìn cô, nửa giây sau, anh nhíu mày, nhận ra có cái gì không đúng.

Lúc này, cô bé nhìn Tập Ni, cũng chau mày, vẻ mặt đầy nghi ngờ, lúc này, cô quay đầu lại, nhìn phía sau.

Tập Ni cũng theo tầm mắt của cô nhìn sang, mà phía sau, một người phụ nữ đang đứng.

Bốn mươi năm mươi tuổi, nhìn thấy cô trước tiên, Tập Ni lập tức đứng lên.

“Là cô! ?”

Người phụ nữ sững sốt, cũng biết, anh ta biết mình.

“Anh biết tôi! ?”

“Người tôi muốn tìm, chính là cô!” Tập Ni nhìn cô nói.

“Tôi muốn tìm người, cũng là anh!” Người đàn bà kia nhìn Tập Ni hung ác nói.

Đây chính là người phụ nữ Miêu tộc trong truyền thuyết đã hạ cổ Hi Hi, ngay cả đã bốn mươi năm mươi tuổi, nhưng vẻ đẹp, khí chất giống như lúc còn trẻ, cô ta trước đây, chắc chắn là một mỹ nữ.

Người đàn bà kia nhìn Tập Ni, Tập Ni trực tiếp mở miệng, “Cô không cần phí sức lực, cần bản cô không có biện pháp hạ cổ đối với tôi!”

Một câu nói, người đàn bà kia hiểu, mục đích của anh, là cô!

Lúc này, ánh mắt người đàn bà kia nhìn về phía cô bé, cô bé gật đầu.

Người đàn bà kia không nói gì, mà trực tiếp xoay người, “Đi!”

“Chờ một lát!” Lúc này, Tập Ni lập tức đuổi theo đi, “Không được phép đuổi theo, đừng tưởng rằng mình trăm độc không thể xâm nhập rồi muốn làm bậy, tôi còn có biện pháp có thể khống chế anh!”

“Cô hiểu lầm tôi, tôi không có ác ý, chẳng qua là có chuyện muốn mời cô giúp đỡ!” Tập Ni nói, cố gắng làm cho mình thoát nhìn thân thiện hơn.

Nhưng người đàn bà kia cái gì cũng không nghe, trực tiếp đi.

Đúng lúc này, Hoa Hồng cùng Lưu Ly còn có Lý Thuận cũng từ trên lầu đi xuống, chuẩn bị ăn cơm, thấy Tập Ni đuổi theo ra ngoài.

Hoa Hồng nhú mày, kêu một tiếng, ”Tập Ni!

Tập Ni quay đầu lại, “Tìm được cô ta!”

Một câu nói, họ đều hiểu.

Hoa Hồng cùng Lưu Ly liếc nhau một cái, sau đó vội vàng đi theo ra ngoài, Lý Thuận theo sát sau đó.

“Tôi nói, không được tới đây!” Người đàn bà kia thoát nhìn có chút không vui.

Lúc này, Hoa Hồng cùng Lưu Ly còn có Lý Thuận đều đuổi theo, nhìn thấy người đàn bà kia.

Mọi người, vây xung quanh cô ta.

Nghỉ bên trong.

Người đàn bà kia nhìn họ, khóe miệng nở nụ cười, “Làm sao? Ý của các anh là muốn giam giữ tôi sao?!”

Sau khi Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam nghe tin, rất phấn chấn, kết quả này, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của họ.

Không nghĩ tới lại nhanh như vậy!!!

Từ trong phòng đi ra, khi nhìn thấy cô ta, Mặc Thiếu Thiên mới định mở miệng, nhưng thấy một cô bé đứng bên cạnh, chân mày nhíu lại.

Là cô ta!

Dĩ nhiên là cô ta!

Họ đi cùng nhau!

Vào ngày đầu tiên, họ đã gặp được rồi, chẳng qua là không nghĩ tới họ đi cùng nhau!

Cô bé kia cũng nhìn Mặc Thiếu Thiên, rõ ràng, đã nhận ra anh.

Mặc Thiếu Thiên lấy lại tinh thần, nhìn người đàn bà kia, “Không phải là muốn nhốt, chẳng qua có chút việc, muốn mời cô giúp đỡ!”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, khóe miệng người đàn bà kia nở nụ cười, “Đây là mời tôi giúp đỡ sao?”

Mặc Thiếu Thiên nhìn cô ta, “Là vì chúng tôi tìm cô tìm quá cực khổ, không được, mới dùng biện pháp như thế mời tới đây, nếu như mạo phạm cô, tôi thành thật xin lỗi cô!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô gần từng chữ nói.

Nhìn tuổi, người phụ nữ trước mặt lớn tuổi hơn anh rất nhiều, hơn nữa, người anh muốn cứu là Hi Hi, Mặc Thiều Thiên nói với cô ta lời xin lỗi, một chút cũng không quá đáng.

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiều Thiên, mặc dù thoát nhìn tài giỏi hơn người, nhưng có thể nói với cô như vậy, cũng đã tốt.

“Chuyện gì ?” Người đàn bà kia mở miệng, dường như, trong lòng đã đoán được không ít.

Tìm cô, có thể có chuyện gì?

Lúc này, Mặc Thiều Thiên nhìn cô ta mở miệng, “Cô còn nhớ rõ Tiêu Dật không?”

Nói đến cái này, người đàn bà kia sửng sốt, nhưng giấu diếm rất nhanh, “Không biết anh nói đến người nào!”

Mặc Thiều Thiên cũng không ngần ngại, mở miệng, “Trước đây, cô đã cho anh ta một viên thuốc, cũng chính là trùng cổ, điều này vốn dĩ cô rất có ấn tượng đúng không! ?”

Người phụ nữ vẫn không nói gì như trước, trầm mặc đứng ở đó.

“Hiện tại, con tôi trúng trùng cổ, cho nên, tôi muốn mời cô giải cho bé!” Mặc Thiều Thiên nhìn cô gần từng chữ nói, cũng không quan tâm cô ta có mở miệng hay không.

Người đàn bà kia sửng sốt, không thể tưởng tượng nổi nhìn Mặc Thiều Thiên.

Không nghĩ tới, con của anh trúng cổ của cô.

Mà cô bé đứng bên cạnh, dường như hiểu ra điều gì, nhưng chỉ đứng ở đó, không nói gì.

Khóe miệng người đàn bà kia nở nụ cười lạnh, “Vì sao tôi phải giúp anh?”

Nghe thế, tay Mặc Thiều Thiên nắm chặt quả đấm, nếu như là đàn ông, anh đã sớm nghĩ cách hành hạ anh ta để cho anh ta khai ra, làm sao có thể lãng phí nhiều thời gian với cô ta như vậy.

“Hiện tại, chỉ có cô mới có thể biết, loại cổ này, cũng vì cô!” Mặc Thiều Thiên nhìn cô ta gần từng chữ nói.

“Cho tới bây giờ tôi chỉ dùng cổ, không có hiểu cổ!”

“Nhưng cô biết, không phải sao?” Mặc Thiều Thiên hỏi ngược lại.

“Vậy thì như thế nào, tôi không có lý do gì phải giúp anh!” Người đàn bà kia nói, nhìn nét mặt, tim còn cứng rắn hơn cả tảng đá.

“Vậy như thế nào cô mới giúp! ?” Mặc Thiều Thiên hỏi ngược lại, anh vẫn kiên trì, nhưng cũng đang uy hiếp chính mình.

“Như thế nào cũng sẽ không giúp, đời này Nhiễm Dĩnh tôi sẽ không giúp đàn ông giải cổ!” Cô nhìn Mặc Thiều Thiên từng chữ một nói, nhìn ra, cô rất hận đàn ông, hận đến thấu xương.

Nghe được lời của cô, Mặc Thiều Thiên kết luận, nhất định trước đây cô đã xảy ra chuyện, nếu không, không thể nào hận đàn ông như vậy!

“Mặc dù tôi không biết cô từng xảy ra chuyện gì, nhưng trên thế giới không phải tất cả đàn ông đều giống nhau! Huống chi, bé vẫn chỉ là một đứa nhỏ!” Mặc Thiều Thiên nhìn cô gần từng chữ nói.

“A, quạ trong thiên hạ đều đen!” Người đàn bà kia lạnh lùng cười một tiếng.

Hoa Hồng nghe không nổi nữa, lập tức đứng dậy mở miệng, “Mặc Thiều Thiên, không cần cùng cô ta nói nhiều như vậy, nếu cô ta không giải cổ cho Hi Hi, tôi làm cô ta u mê, xem cô ta có giải không!”

Cho dù bộ dạng Hoa Hồng hung hãn như vậy, nhưng Nhiễm Dĩnh cũng không vì thế mà thay đổi, không sợ hãi, dường như, lời Hoa Hồng nói..., không uy hiếp được cô.

Lúc này, Lưu Ly ngăn cản Hoa Hồng, nhìn người đàn bà kia mở miệng, “Mặc dù không biết tại sao cô căm hận đàn ông như vậy, nhưng đứa bé vô tội, bé chưa lớn lên, không ai biết được tính tình của bé!”

Nhiễm Dĩnh đứng ở đó, không nói gì, vẫn tiếp tục im lặng.

Đều cho rằng, không có cách nào gây khó dễ cho cô, lúc này, cô bé đứng bên cạnh cô, lắc lắc tay cô.

Nhiễm Dĩnh cúi đầu, nhìn cô, chân mày nhăn, “Không được!”

Tất cả mọi người không biết chuyện gì xảy ra, chỉ nhìn họ.

Nhiễm Dĩnh mở miệng, “Con xác định sao?”

Cô bé kia gật đầu.

“Con sẽ phải hối hận!”

Cô bé lắc đầu lần nữa.

Căn bản cô bé không nói chuyện, nhưng Nhiễm Dĩnh lại nói chuyện cùng cô bé vô cùng lưu loát, chẳng lẽ cô bé bị câm?

Họ suy đoán vậy, nhưng trọng tâm đặt ở trên người Nhiễm Dĩnh.

“Đưa tôi đi xem một lát, tôi muốn xem đứa bé kia!” Nhiễm Dĩnh mở miệng.

Vừa nhắc tới cái này, Mặc Thiếu Thiên cảm thấy vẫn có chút hy vọng, “Tốt!” Anh lập tức đồng ý, đưa Nhiễm Dĩnh tới phòng.

Lâm Tử Lam đi theo sau Mặc Thiếu Thiên, giờ này khắc này, cho dù cô muốn nói cái gì, cũng không xen vào được, trong lòng, trong đầu, tất cả đều là Hi Hi.

Lúc này, mọi người đi vào.

Mà Hi Hi, nằm ở trong phòng, sắc mặt trắng bệch, không có chút hồng hào, thân thể nhỏ bé, trên người còn có rất nhiều vết thương.

Đối với những thứ kia, Nhiễm Dĩnh tự biết, chuyện gì đã xảy ra!

Cô bé bên cạnh cũng nhìn, nhìn Hi Hi, lúc gặp lần trước, bé còn cười hỏi mình có chuyện gì không, nhưng bây giờ nằm ở nơi này, mê man bất tỉnh rồi!

Cô bé nhìn, chân mày nhíu lại .

“Chúng tôi đã truyền máu cho bé rất nhiều lần, hiện tại ngay cả truyền máu cũng không có tác dụng!” Lâm Tử Lam nói, “Hiện tại, xin cô cứu bé!”

Nhiễm Dĩnh lắc đầu, “Không có cách nào, đã không có cách nào cứu!”

Nghe thế, trong nháy mắt mọi người sững sờ tại chỗ.

Cái gì gọi là không có cách nào cứu?

“Cô nói cái gì! ?” Lâm Tử Lam có chút không thể tin được nhìn cô hỏi, tim, dường như bị thứ gì đó hung hăng đánh vào, không cách nào lý giải.

Lúc này, Nhiễm Dĩnh nhìn họ, “Tôi không có cách nào, cũng sẽ không cứu cậu ta!”

“Tại sao! ?”

“Không vì cái gì!” Nhiễm Dĩnh cự tuyệt.

Mới vừa rồi, họ rõ ràng đều thấy, cô có chút khó hiểu muốn giúp Hi Hi, nhưng hiện tại, cô lại nói không có biện pháp!

Nghe thế, mọi người không biết nên nói cái gì cho phải.

Bạch Dạ cẩn thận xem xét nét mặt của cô ta, chân mày nhíu lại.

Lúc này, cô bé ở một bên vươn tay kéo áo Nhiễm Dĩnh, nhưng Nhiễm Dĩnh lập tức nói, “Hiện tại, không có chuyện của con!”

Cô bé nhíu mày, ánh mắt lo lắng nhìn Hi Hi nằm trên giường.

“Tôi nói, tôi không có cách nào, đã đến giai đoạn cuối, không cách nào giải được, hiện tại, tôi muốn rời đi!” Vừa nói, Nhiễm Dĩnh mang theo cô bé kia muốn rời đi.

Lúc này, Hoa Hồng nhanh tay lẹ mắt ngăn cản cô ta, “Không cứu? Cô cho tôi là đứa bé ba tuổi sao?”

“Nếu như hôm nay cô không giải được, đừng nghĩ lúc này có thể rời đi!”

“Cô uy hiếp tôi! ?” Nhiễm Dĩnh nhìn Hoa Hồng hỏi.

“Cô nói uy hiếp cũng được, van xin cô cũng được, nếu như cô chấp nhận, chúng ta sẽ nói chuyện dằng hoàng, nếu không, đừng trách tôi không khách khí!”

Lúc này, Nhiễm Dĩnh nhìn Hoa Hồng, chau mày.

Hoa Hồng cũng lập tức mở miệng, “Cô không cần hạ cổ đối với tôi, nếu như cô thật sự hạ cổ tôi, tôi sẽ giết cô ngay lập tức, sau đó sẽ giết cô ta!” Vừa nói, ánh mắt Hoa Hồng nhìn cô bé đứng bên cạnh cô ta.

Nhiễm Dĩnh đứng ở đó, sững sờ.

Người phụ nữ trước mặt, tuyệt đối không phải là người dễ chọc.

524. Chương 527: Không Phải Là Tất Cả Đàn Ông Đều Xấu.

Nhiễm Dĩnh đứng ở đó, sững sờ.

Người phụ nữ trước mặt, tuyệt đối không dễ chọc.

“Tôi nói, tôi không có cách nào!” Nhiễm Dĩnh nhìn cô gần từng chữ nói.

“Cô cảm thấy tôi tin sao?”

“Có tin hay không đó là chuyện của cô, nhưng đây chính là sự thật!”

“Nếu như vậy, cô cũng không cần sống!” Vừa nói, từ trên người Hoa Hồng móc ra một khẩu súng nhắm ngay cô ta.

Cùng lúc đó, Tập Ni mở miệng, “Hoa Hồng, không nên!”

“Nếu cô ta không chịu cứu Hi Hi, giữ lại cô ta còn có ích gì! ?” Hoa Hồng nổi giận dưng dưng nói, cho tới bây giờ cô chưa từng bộc lộ cảm xúc mãnh liệt như vậy trước mặt người khác.

“Cho dù cô có giết cô ta ngay lập tức, thì cô ta cũng sẽ không cứu Hi Hi!” Tập Ni nhìn Hoa Hồng gần từng chữ nói.

“Vậy thì hãy để cho cô ta chôn cùng với Hi Hi luôn đi!” Hoa Hồng lớn tiếng hét lên, nếu như Hi Hi xảy ra chuyện gì, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta!

“Hoa Hồng, cô bình tĩnh lại một chút đi!” Tập Ni nói, sau đó nhìn Nhiễm Dĩnh, “Cô nói bé hết thuốc chữa, như vậy tôi cho cô biết, những người ở đây, không có một người nào, cũng không có một ai tin những lời cô nói, hơn nữa, nếu như bé thật sự xảy ra chuyện..., cô cũng đừng hòng sống sót!”

Nhiễm Dĩnh không nói gì, chỉ đứng ở đó, im lặng không nói.

“Cô cũng đừng nghĩ rằng bản thân sẽ còn có thể hạ cổ với bất cứ ai ở đây, một khi cô ra tay, họ cũng sẽ hạ độc thủ với cô, tôi bảo đảm đến lúc đó cô muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!”

Nhiễm Dĩnh ngược mắt, nhìn người đàn ông trước mặt, trực giác nói cho cô biết, người này không đơn giản, cũng tuyệt đối không dễ chọc.

Nói trắng ra, những người ở chỗ này, không có một người nào, dễ đụng vào, nhất là người phụ nữ mang theo súng bên mình, còn lớn tiếng tuyên bố muốn giết cô.

“Nếu như mọi người không tin, tôi cũng không có cách nào!” Nhiễm Dĩnh từ đầu cho tới giờ, mở miệng cũng chỉ có một câu này.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở đó, nhìn Nhiễm Dĩnh, không nói gì, chỉ nhìn cô ta, không biết vì sao, anh cảm thấy người phụ nữ này, có điều gì đó bí mật!

“Họ nói một chút cũng không sai, hiện tại cô đã không muốn cứu bé, như vậy tôi cho cô thời gian hai ngày suy nghĩ, nếu như hai ngày sau, cô không thay đổi quyết định, như vậy, hậu quả, chỉ có thể để cô cùng chết với bé!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô gần từng chữ nói.

Nhiễm Dĩnh không nói gì, chỉ nhú mày, vừa muốn rời đi, Mặc Thiếu Thiên lại lần nữa mở miệng, “Ai cho cô rời đi?”

“Vậy anh muốn thế nào? ?”

“Ở nơi này trong vòng hai ngày, cô không được phép đi bất cứ nơi đâu!”

“Anh giam giữ tôi! ?” Nhiễm Dĩnh nhìn Mặc Thiếu Thiên không thể tưởng tượng nổi hỏi.

“Vậy thì phải xem cách cô xử sự như thế nào!”

Nhiễm Dĩnh nhìn Mặc Thiếu Thiên, không vui chau mày.

Lúc này, Lưu Ly nhìn Nhiễm Dĩnh, “Tốt nhất trong đầu cô không nên có bất kỳ ý định trốn chạy khỏi nơi này, nếu không, không chỉ có một mình cô chết!”

Quả nhiên, Nhiễm Dĩnh không có cử động gì.

Hạ độc là không hình không vị, căn bản không thể phát giác, cho nên họ phải chú ý.

Cho nên, dưới sự hướng dẫn của Hoa Hồng cùng Lưu Ly, đưa Nhiễm Dĩnh tới khu khác, cố ý tìm người hai mươi bốn giờ canh chừng.

Bên trong phòng, còn lại vài người.

Nhìn Hi Hi trên giường, dáng vẻ hấp hối, nhìn thấy bé như vậy, trong lòng họ đều khó chịu không thôi.

Lúc trước không tìm được, hiện tại tìm được rồi, lại nói không có cách nào, mọi người có thể không lo lắng sao?

Hoa Hồng có chút không chịu được, “Tôi đi canh chừng cô ta, tránh để cô ta trốn!” Nói xong, Hoa Hồng trực tiếp đi ra ngoài, không muốn ở chỗ này nhìn bộ dạng thống khổ của Hi Hi chỉ khiến trong lòng cô càng thêm khó chịu.

Lưu Ly cũng không nói, xoay người đi ra ngoài.

Tiếp theo đó, Tạp Ni cùng Bạch Dạ cũng đi ra ngoài.

Trong phòng, chỉ còn lại ba người, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam, còn có Hi Hi.

Nếu như đổi lại lúc trước, Mặc Thiếu Thiên nhất định sẽ kích động đến mức muốn lập tức đem Nhiễm Dĩnh giết đi, nhưng đến bây giờ, xảy ra nhiều chuyện như vậy, anh lại càng tỉnh táo hơn.

Lâm Tử Lam ngồi ở đó, nhìn Hi Hi, không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Hi Hi.

Mặc Thiếu Thiên đứng một bên, nhìn hai mẹ con, nói không ra lời trong lòng cảm thấy vô cùng nặng nề.

Lúc này, anh đi tới, để tay trên vai Lâm Tử Lam, nhưng không nói gì.

Lâm Tử Lam ngồi ở đó, cảm nhận hơi ấm từ bàn tay Mặc Thiếu Thiên truyền sang, mặc dù anh im lặng, nhưng cô hiểu ý anh muốn nói gì, bất kể có như thế nào đi chăng nữa, cho dù chỉ còn lại một tia hi vọng, họ cũng sẽ không từ bỏ.

Hai người im lặng thật lâu, cuối cùng, Lâm Tử Lam đứng dậy, nhìn Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Em có chuyện muốn bàn với anh!”

“Chuyện gì! ?” Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Lâm Tử Lam.

“Em muốn tìm Nhiễm Dĩnh nói chuyện một lát.”

Mặc Thiếu Thiên không lập tức trả lời không được, nếu đổi lại lúc bình thường, chắc chắn anh sẽ không đồng ý, nhưng hôm nay, anh không thể từ chối yêu cầu của cô, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lâm Tử Lam.

“Nếu chẳng may, cô ta hạ độc với em thì sao! ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Em có thể nhìn ra, cô ta chỉ hận đàn ông, không đến mức trở thành một người không chừa thủ đoạn nào, em không biết rốt cuộc có thể cứu Hi Hi hay không, những gì cô ta nói là sự thật hay không, nhưng nếu như không đi thử một lần, em không cam tâm!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên từng chữ một nói.

“Không ai trong chúng ta biết Nhiễm Dĩnh là loại người như thế nào!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Em biết, nhưng em tin vào trực giác của mình!” Lâm Tử Lam nói hết sức khẳng định, sau đó cô nhìn Mặc Thiếu Thiên bằng ánh mắt khẩn cầu, “Tin tưởng em, vì em, cũng vì Hi Hi, còn có đứa bé trong bụng của chúng ta, em nhất định sẽ không có việc gì đâu!” Lâm Tử Lam nói hết sức chắc chắn.

Lâm Tử Lam đã nói đến mức này rồi, anh còn có thể nói gì, cuối cùng, anh gật đầu, “Ừ!”

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, khoe miệng nở nụ cười.

Trong một căn phòng khác.

Nhiễm Dĩnh đứng trước cửa sổ, đôi mắt nheo lại.

“Cô!” Lúc này, cô bé ở phía sau kêu một tiếng.

Nghe thấy giọng nói, Nhiễm Dĩnh quay đầu lại, nhìn trước mặt cô bé, nhúu mày, “Thế nào?”

“Cô sẽ cứu cậu bé đó sao?” Cô bé hỏi.

Nghe thấy lời của cô bé, Nhiễm Dĩnh nhúu mày, “Con muốn cô cứu cậu ta sao?”

“Muốn!” Cô bé không chút nghĩ ngợi nói.

Nghe thế, Nhiễm Dĩnh chau mày, “Tại sao? Thanh Thanh, đây không phải là tính cách của con!”

Đi theo cô lâu như vậy, cho tới bây giờ đều là bé liễu mạng, chỉ nghe theo sự sắp xếp của cô, mà hôm nay, bé lại chủ động xin cô cứu một đứa bé trai.

Thanh Thanh đứng ở đó không nói gì, cũng không sợ hãi, nhìn chăm chăm vào Nhiễm Dĩnh.

Nhiễm Dĩnh cười một tiếng, “Không phải là con coi trọng tên nhóc kia chứ!?”

Thanh Thanh nhúu mày, có chút nghi ngờ, cũng không rõ ràng thích là gì, nhưng lại cảm giác người kia cũng không xấu.

Suy nghĩ một chút, Thanh Thanh mở miệng, “Cậu ta từng cười với con, trực giác của con nói cho con biết, cậu ta không xấu!”

Nghe thế, Nhiễm Dĩnh đầu tiên sửng sốt, nhưng ngay sau đó cười lớn.

“Không xấu? Con biết cái gì? Thanh Thanh, cô cho con biết, tất cả đàn ông đều như vậy, trước mặt một kiểu, sau lưng một kiểu, hiện tại tất cả tình cảm là thật, nhưng một khi không thương con, con không là gì nữa!” Nhiễm Dĩnh nhìn Thanh Thanh, khuôn mặt cười cũng trở nên vắn vẹo.

Thanh Thanh nghe, chân mày nhúu lại, mặc dù không biết yêu rốt cuộc là gì, nhưng đi theo cô lâu như vậy, bé chỉ biết, đàn ông trên thế giới này, không có một người nào, không có một cái nào tốt, tất cả đều là gạt người .

“Thanh Thanh, con phải nhớ thật kỹ, trăm ngàn lần chớ tin lời đàn ông nói..., cũng đừng tin lời bọn họ nói yêu!”

“Cô thấy đứa bé kia, sau khi lớn lên tuyệt đối là một tai họa, còn không bằng hiện tại chết đi coi như xong!”
Nhiễm Dĩnh đặt hai tay trên bả vai Thanh Thanh lăm lăm nói, Thanh Thanh nhìn Nhiễm Dĩnh, lắng nghe cô, nhưng không nói gì.

Song, đúng lúc này, phía cửa bỗng nhiên vang lên.

Nhiễm Dĩnh sửng sốt, dường như đã lường trước, nhất định họ sẽ tìm đến cô, chẳng qua không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

Thanh Thanh không nói gì, xoay người đi mở cửa.

Vừa mở cửa ra, chỉ thấy một mình Lâm Tử Lam đứng ở đó.

Thanh Thanh nhìn Lâm Tử Lam, chân mày hơi chau lại, Lâm Tử Lam cũng nhìn Thanh Thanh, khẽ nói, “Tôi có thể vào không?”

Thanh Thanh gật đầu, lúc này Lâm Tử Lam mới đi vào.

Lâm Tử Lam lễ phép, tôn trọng, làm cho người ta cảm thấy, cô không đáng ghét.

Nhiễm Dĩnh đang ở bên trong phòng, sau khi thấy Lâm Tử Lam, khinh thường nhìn một cái, quay lưng đi.

Lúc này, Lâm Tử Lam đi tới, nhìn Nhiễm Dĩnh, “Tôi muốn nói chuyện với cô!”

“Có chuyện gì tốt cần nói sao?”

“Cô cũng biết, tôi tìm cô để nói về chuyện gì!” Lâm Tử Lam trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Nhiễm Dĩnh không mở miệng, ánh mắt vẫn nhìn về phía ngoài cửa sổ, không lên tiếng.

Lâm Tử Lam không vội không giận, nhìn bóng lưng Nhiễm Dĩnh, mở miệng, “Tôi biết cô hận đàn ông, mặc dù tôi không biết tại sao, nhưng tôi biết, cô nhất định đã hứng chịu quá nhiều tổn thương!”

Nói đến chuyện này, thân thể Nhiễm Dĩnh chấn động, đột nhiên quay đầu lại nhìn Lâm Tử Lam, “Cô nói hươu nói vượn gì thế? Không nên tự cho mình là đúng, bất kể cô nói cái gì, tôi cũng sẽ không cứu cậu ta!”

Nghe vậy, Lâm Tử Lam cả kinh, “Ý của cô là, bé còn có thể cứu được!?”

Nhiễm Dĩnh sửng sốt, tự ý thức được điều gì, nhìn cô, “Bất kể có thể cứu được cậu ta hay không, tôi cũng sẽ không cứu!”

Nghe thế, Lâm Tử Lam càng thêm khẳng định, Hi Hi hoàn toàn có thể cứu, chẳng qua Nhiễm Dĩnh không muốn cứu mà thôi.

Mặc dù Lâm Tử Lam rất kích động, nhưng giờ này khắc này, cô phải tỉnh táo lại.

Lâm Tử Lam không nóng vội, nhìn cô ta, “Nhìn thấy phản ứng hiện tại của cô, càng thêm khẳng định, tôi đoán không sai!”

“Đừng tự suy diễn lung tung!” Nói đến đây, Nhiễm Dĩnh nhìn Lâm Tử Lam “A, một mình cô tới đây, bọn họ yên tâm sao? Không sợ tôi ra tay đối với cô sao?”

Nhìn đáng vẻ Nhiễm Dĩnh, Lâm Tử Lam cười, “Cô sẽ không!”

Nhiễm Dĩnh nhú mày, nhìn Lâm Tử Lam, “Cô tự tin như vậy!”

“Phụ nữ tội gì làm khó phụ nữ, tôi tin, cô không cũng phải loại người ác độc!” Lâm Tử Lam nhìn cô ta thản nhiên mở miệng.

Nghe Tử Lam nói, sắc mặt Nhiễm Dĩnh thay đổi.

Cô ta phản ứng, Lâm Tử Lam càng thêm chắc chắn.

“Mặc dù tôi không biết chuyện gì đã từng xảy ra với cô, nhưng tôi muốn nói cho cô biết, trên thế giới này không phải tất cả đàn ông đều giống nhau!”

“Buồn cười!”

“Có vài người, mặc dù phóng đảng không kiểm chế được, tràn đầy dục vọng, thoát nhìn rất không đứng đắn, có kinh nghiệm với không ít phụ nữ, thậm chí có người bị gọi là ngựa đực, nhưng không thể gộp hết tất cả lại một chỗ, rồi cho rằng bọn họ đều không phải người đàn ông tốt!”

“Người như vậy không phải, vậy người nào mới tính?” Nhiễm Dĩnh cười lạnh hỏi, hiện tại cô cảm thấy Lâm Tử Lam có chút không bình thường.

“Sở dĩ họ như vậy, cũng bởi vì họ chưa gặp đúng đối tượng của mình, một khi gặp được, họ sẽ suy nghĩ chính chắn!”

“Chúng ta cũng không thể nào bảo đảm mỗi người đàn ông đều giống nhau, nhưng tôi muốn nói cho cô biết, trên thế giới này không phải tất cả đàn ông đều xấu.”

525. Chương 528: Cổ Tình.

“Chúng ta không cách nào bảo đảm mỗi người đàn ông đều giống nhau, nhưng tôi muốn nói cho cô biết, trên thế giới này không phải tất cả đàn ông đều xấu, có lẽ, chẳng qua chưa gặp được đúng người, gặp phải người không phù hợp, cô không thể một gậy đánh chết người!”

Nghe Lâm Tử Lam nói xong..., Nhiễm Dĩnh cười lạnh, “Cô chưa từng nghe qua, quạ trong thiên hạ đều đen sao? Đàn ông trên đời này đều giống nhau, tôi cảm thấy cô quá ngây thơ rồi đó!”

“Chờ đến lúc cô bị vứt bỏ, chờ đến lúc cô bị lạnh nhạt, cô sẽ biết ý nghĩ lúc này của cô, có bao nhiêu ngây thơ và buồn cười!” Nhiễm Dĩnh nhìn Lâm Tử Lam mở miệng cười lạnh.

Lâm Tử Lam đứng ở đó, nhìn Nhiễm Dĩnh, cô có thể nhìn ra, Nhiễm Dĩnh rất cực đoan, nhưng cô vẫn như cũ, không nóng vội, “Không có đoạn tình cảm nào vĩnh viễn không thay đổi, đến cuối cùng, tình cảm mãnh liệt không còn nữa, chỉ còn lại sự nhạt nhẽo, cho đến lúc đó, có thể ở cùng nhau, mới là hạnh phúc lớn nhất!”

Lời Lâm Tử Lam..., nói rất hay, nhưng Nhiễm Dĩnh không tin.

Khóe miệng nở nụ cười giễu cợt, nhìn Lâm Tử Lam, “Cô dám nói, người đàn ông cùng ở chung một chỗ với cô cho đến lúc đó sẽ còn yêu cô sao? Cô dám nói, anh ta sẽ không phản bội cô sao?” Nhiễm Dĩnh hỏi, từ lúc đến đây, cô có thể nhìn ra, giữa họ không giống nhau, nhưng cho đến bây giờ, cô không tin trên thế giới này có sự chung thủy.

Lời của cô hỏi ra, Lâm Tử Lam vừa muốn mở miệng phản bác.

“Tôi dám bảo đảm!”

Ngay lúc này, lời Lâm Tử Lam còn chưa nói ra, ở cửa đã vang lên một giọng nói hết sức kiên định.

Nghe giọng nói ấy, mọi người đều quay đầu lại, theo tiếng nói nhìn lại, lúc này, chỉ thấy Mặc Thiếu Thiên đi đến.

“Thiếu Thiên!” Lúc nhìn thấy Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam nhíu mày.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn Lâm Tử Lam, xác định cô bình yên vô sự thì lúc này mới yên tâm, cuối cùng ánh mắt chắc chắn dừng lại trên người Nhiễm Dĩnh, “Tôi dám thề với trời, đời này, tôi chỉ yêu một mình Lâm Tử Lam, cho dù mười mấy năm sau, nhan sắc của em ấy có phai tàn, nhưng tôi vẫn yêu em ấy như trước, chung thủy với em ấy, bất kể về phương diện tình cảm, hay về thân xác!” Đáng vẻ kia, lời lẽ kia, hết sức kiên định, cho đến giờ phút này dù có là ai cũng sẽ không hoài nghi lời anh vừa nói.

Nhưng Nhiễm Dĩnh không tin đàn ông, thế nên cô chỉ nhìn Mặc Thiếu Thiên, khóe miệng nở nụ cười lạnh, “Đàn ông bây giờ, so với trước kia lời lẽ nói ra đều rất dễ nghe!”

“Có lẽ, lúc tôi bắt đầu yêu Tử Lam, chẳng qua do vẻ bề ngoài của em ấy hấp dẫn, nhưng dần dần qua một khoảng thời gian dài, tôi lại yêu chính nội tâm em ấy nhiều hơn, bởi vì Tử Lam có một tấm lòng hiền lành lương thiện nhưng cũng không kém phần mạnh mẽ!” Mặc Thiếu Thiên từng chữ một nói.

Đời này, anh không dám chắc chắn chuyện gì, nhưng chỉ riêng chuyện này, anh có thể chắc chắn nhất.

Lâm Tử Lam đứng ở đó, nghe Mặc Thiếu Thiên nói ra những lời này, mặc dù trước đây cô chưa từng hỏi anh, và anh cũng chưa từng nói qua với cô, nhưng giờ này khắc này, khi cô nghe Mặc Thiếu Thiên thổ lộ tiếng lòng, trong thâm tâm cô có rất nhiều cảm xúc đan xen nhau, cảm động nói không nên lời.

Chẳng qua, những lời này khi lọt vào tai Nhiễm Dĩnh, cô chỉ cảm thấy càng tức cười thêm thôi, khóe miệng cô nhếch lên đầy châm chọc, “Nói so với hát còn dễ nghe!”

Nhìn dáng vẻ của cô, Mặc Thiếu Thiên căng thẳng, đôi mắt nheo lại, “Vậy cô muốn như thế nào! ?”

“Anh muốn chứng minh! ?”

“Nếu như cô muốn tôi chứng minh, tôi không ngần ngại!” Mặc Thiếu Thiên nói, chuyện yêu Lâm Tử Lam, nếu như cần chứng minh, anh tuyệt đối không mập mờ.

Nếu đã nói tới đây, Nhiễm Dĩnh cũng không khách khí, trực tiếp đi tới, nắm tay Lâm Tử Lam lên, không biết làm sao nhẹ nhàng vẽ một cái, tay Lâm Tử Lam lập tức chảy máu.

Lâm Tử Lam nhú mày, nhưng không giãy dụa, không biết tại sao, trực giác của cô nói cho cô biết, ngay cả Nhiễm Dĩnh có cổ thuật, nhưng cô ta cũng không phải kẻ chuyên hại người.

Mặc Thiếu Thiên cả kinh, thấy thế, đôi mắt tròn to, vừa muốn ra tay ngăn cản, lúc này, Nhiễm Dĩnh cũng vừa mở miệng, “Anh yên tâm, tôi không hạ cổ cô ấy!”

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, chỉ thấy Nhiễm Dĩnh dính máu Lâm Tử Lam, cuối cùng lấy ra một vật, đưa cho Mặc Thiếu Thiên.

“Có ý gì?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô ta hỏi, vật trong tay, hình dáng rất kỳ quái, nhưng Mặc Thiếu Thiên biết, tuyệt đối không phải là thứ gì tốt.

Người phụ nữ hận thấu đàn ông giống Nhiễm Dĩnh như vậy, sao có thể có chuyện tốt?

“Nếu như anh thật sự chắc chắn như vậy, vậy ăn cái này đi!” Nhiễm Dĩnh nhìn Mặc Thiếu Thiên từng chữ từng chữ một nói, khuôn mặt xinh đẹp, giờ này khắc này vô cùng bình tĩnh.

Mặc Thiếu Thiên nhìn vật Nhiễm Dĩnh đang cầm trong tay, chân mày chau lại, “Đây là cái gì?”

“Thế nào? Không dám ăn! ?” Nhiễm Dĩnh mở miệng nói.

“Anh yên tâm, đây không phải là thuốc độc!” Vừa nói, khóe miệng Nhiễm Dĩnh nở nụ cười lạnh, nhìn vật trong tay, giống như hết sức tự hào, “Chẳng qua, so với thuốc độc còn lợi hại hơn gấp trăm lần, chính là tình cổ!”

“Tình cổ?” Mặc Thiếu Thiên nhú mày nhìn Nhiễm Dĩnh, không nói gì, mà nhìn chăm chăm vào vật trong tay cô ta.

Lâm Tử Lam cũng sửng sốt, tình cổ là cái gì? Nhưng trực giác nói cho cô biết, không phải thứ tốt gì.

“Đúng, không phải anh đã nói cả đời đều yêu cô ấy sao? Chung thủy với cô ấy sao? Cái này chính là thứ tốt nhất để chứng minh, nếu sau này, anh thay lòng đổi dạ, anh sẽ đau đớn không chịu nổi, ngày đêm bị nó hành hạ, muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!” Nhiễm Dĩnh gần từng chữ, hung hăng nói.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Nhiễm Dĩnh, nhìn vật trong tay cô ta, trên thế giới lại có thứ này?

Chẳng qua nghĩ đến chuyện Hi Hi trúng cổ, còn có cái gì không thể sao?

Nhìn Mặc Thiếu Thiên do dự, Nhiễm Dĩnh tiếp tục mở miệng, “Cái này dính máu của cô ấy, cho nên, anh chỉ có thể cùng cô ấy tiếp xúc, ngày sau một khi anh thay lòng, hoặc qua lại với những người phụ nữ khác, vậy anh chỉ có thể chấp nhận để tình cổ này hành hạ đến chết, nếu như không có, anh cũng không khác gì

người bình thường, thế nên, anh hãy yên tâm đi!” Nhiễm Dĩnh nhìn Mặc Thiếu Thiên từng câu từng chữ nói, lúc nói ra những lời này, trên mặt Nhiễm Dĩnh cười đầy vẻ chắc chắn.

Cô chắc chắn, Mặc Thiếu Thiên không dám ăn!

Cô thử nghiệm vô số lần, không có lần nào ngoại lệ.

Giờ này khắc này, cô hết sức có lòng tin.

Chẳng qua khi Lâm Tử Lam nghe, trên mặt tràn đầy khiếp sợ.

Không nghĩ tới trên thế giới này còn có thứ này, nhìn vật kia, rồi lại nhìn Mặc Thiếu Thiên lo lắng chau mày .

Mặc Thiếu Thiên cũng đứng ở đó, nhìn vật trong tay Nhiễm Dĩnh, mặt không chút thay đổi.

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên bất động, Nhiễm Dĩnh nở nụ cười, “Làm sao? Không dám? Đàn ông các anh vĩnh viễn.”

Lời của Nhiễm Dĩnh vẫn chưa nói hết, Mặc Thiếu Thiên đã vươn tay, trực tiếp lấy vật trong tay cô ta, không chút suy nghĩ trực tiếp bỏ vào trong miệng.

Nhiễm Dĩnh sửng sốt, nhìn Mặc Thiếu Thiên ăn, kinh ngạc.

Hoàn toàn không nghĩ tới.

“Anh ——” Nhiễm Dĩnh nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Lâm Tử Lam cũng đứng ở đó, không nói gì, nhưng dường như cô đã sớm ngờ tới Mặc Thiếu Thiên nhất định sẽ ăn, cô cũng không ngăn cản, mà vừa nhìn thấy, trong lòng cảm động không nói nên lời.

Mặc dù đã hiểu tâm ý của nhau, nhưng Mặc Thiếu Thiên có thể vì cô làm đến mức này, vì cô anh có thể bất chấp tất cả.

“Tại sao, không thể ăn ư?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Nhiễm Dĩnh, khó hiểu.

“Anh không sợ chết?” Nhiễm Dĩnh nhìn Mặc Thiếu Thiên , vẻ mặt khó tin.

“Ai không sợ chết? Tôi cũng sợ, rất sợ bản thân mình sẽ phải chết đi!” Mặc Thiếu Thiên ử rử nói, “Nhưng tôi càng sợ, mất đi hai mẹ con họ!”

Một câu nói, khiến Nhiễm Dĩnh hoàn toàn câm nín.

“Vậy vừa rồi anh còn do dự điều gì?”

“Vừa rồi tôi do dự chính là, tôi ăn vật này, có thể ảnh hưởng tới mẹ con họ hay không, nhưng nếu cô nói ăn không có chuyện gì, vậy tôi còn do dự cái gì?”

Nhiễm Dĩnh, “.”

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, còn có Lâm Tử Lam, giờ này khắc này không biết nên nói gì.

Lúc này Mặc Thiếu Thiên thoải mái hơn nhiều, nhìn dáng vẻ Nhiễm Dĩnh kinh ngạc, anh cười, “Làm sao? Hay là không tin? Nếu không, cô còn có biện pháp khác không? Tôi đều chấp nhận!”

“Anh đừng cho rằng tôi nói đùa với anh, có đôi khi không phải chỉ nói miệng, chờ đến lúc anh thật sự thay lòng, anh sẽ chết vô cùng thảm!”

“Nếu quả thật có một ngày như vậy, tôi xứng đáng bị như vậy, nhưng hiện tại, tôi đã ăn vật của cô rồi, cũng đã chứng minh mình, cô còn muốn như thế nào?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

Lúc này, Lâm Tử Lam cũng đi tới, nhìn cô, “Nhiễm Dĩnh, cô hận đàn ông, nhưng đứa bé vô tội, chúng tôi chỉ muốn cứu con mình mà thôi!”

Nhiễm Dĩnh đứng ở đó, giờ này khắc này, lời gì cũng không nói ra.

Lúc này, Thanh Thanh đứng ở một bên, nhìn họ, cuối cùng nắm lấy tay Nhiễm Dĩnh, lắc lắc, “Cô!”

Ánh mắt Nhiễm Dĩnh nhìn về phía Thanh Thanh, Thanh Thanh cũng nhìn chăm chăm vào cô.

Mặc Thiếu Thiên có mấy phần kinh ngạc, không nghĩ tới cô bé có thể nói, anh vẫn cho là cô bé bị câm, không nghĩ tới cô bé lại có thể nói.

Nhiễm Dĩnh nhìn Thanh Thanh hồi lâu, cuối cùng mở miệng, “Không được!”

“Cô ——”

“Tôi sẽ không cứu cậu ta, hai người đừng hy vọng!” Nhiễm Dĩnh lạnh lùng mở miệng.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, tức giận phát ra ngoài, “Cô đùa giỡn với chúng tôi?”

“Là tự anh muốn chứng minh, không liên quan gì tới tôi!”

“Cô cho rằng, tôi đối với cô có nhiều kiên nhẫn như vậy sao?”

“Anh có thể giết tôi!”

“Cô cho rằng tôi không dám sao?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô ta hung hăng hỏi.

Nhiễm Dĩnh không nói chuyện, mà đứng ở đó, ánh mắt nhìn nơi khác.

Tay Mặc Thiếu Thiên nắm chặt thành quả đấm, đúng lúc này, Lâm Tử Lam đi lên phía trước, nắm lấy tay Mặc Thiếu Thiên, hướng phía anh lắc đầu.

Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu, nhìn Lâm Tử Lam, cố gắng nhịn xuống không giết Nhiễm Dĩnh.

Lúc này, ánh mắt Lâm Tử Lam nhìn về hướng Nhiễm Dĩnh, “Chúng tôi đã nói, cho cô thời gian hai ngày, thời gian hai ngày chưa tới, cô có thể tiếp tục suy nghĩ, nhưng tôi hy vọng, cô có thể cho chúng tôi một câu trả lời tốt!”

Nhiễm Dĩnh đứng ở đó, nghe thấy lời nói của Lâm Tử Lam, cảm giác trong lòng nói không ra lời.

Không phải không thừa nhận, người phụ nữ này rất xuất sắc, trước tình trạng này, còn có thể giữ vững sự bình tĩnh, tuyệt đối không phải người bình thường, chẳng qua Nhiễm Dĩnh vẫn đứng im bất động, không hề quay đầu lại.

Sau khi nói xong, Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Chúng ta đi ra ngoài thôi!”

Mặc Thiếu Thiên còn có thể nói gì, cuối cùng chỉ có thể hung hăng nhìn Nhiễm Dĩnh, tiếp đó theo Lâm Tử Lam ra ngoài.

Họ vừa đi khỏi, tâm tình Nhiễm Dĩnh mới buông lỏng được một chút, vẻ mặt căng thẳng cũng dần dần dần ra.

Thanh Thanh vẫn yên lặng đứng bên cạnh cô, nhìn dáng vẻ Nhiễm Dĩnh, vươn tay kéo kéo y phục của cô, mở miệng, “Cô, cứu cậu ta đi!”

Nghe thấy Thanh Thanh nói, Nhiễm Dĩnh cúi đầu nhìn cô bé, không vui chau mày, “Đứa nhỏ ngốc, nói như vậy, cháu sẽ chết”

Thanh Thanh sững sốt, song nghĩ đến cái gì, đôi mắt rũ xuống, lông mi phủ xuống đầy vẻ u ám.

526. Chương 529: Thanh Thanh Giúp Hi Hi.

Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam trông chừng Hi Hi, nhìn sắc mặt của bé càng ngày càng tệ hơn, trong lòng hai người cảm thấy vô cùng khó chịu xót xa.

Hiện tại đã qua hơn một tiếng, Hi Hi được truyền vào một lượng máu lớn, mặc dù vậy, cũng tiêu hao vô cùng nhanh, giờ này khắc này bé giống hệt như một cây đèn sắp cạn dầu, hấp hối nằm đó.

Hoa Hồng cùng Lưu Ly, đi vào, thấy dáng vẻ này của Hi Hi, trong lòng khó chịu cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Đúng lúc ấy thì, Hi Hi từ từ mở mắt.

“Bảo bối.” Nhìn thấy Hi Hi mở mắt, Lâm Tử Lam lập tức nhìn bé mở miệng.

Mặc Thiếu Thiên cũng nghe thấy, lập tức đi tới, “Bảo bối, con đã tỉnh?”

“Mẹ.” Lúc này, Hi Hi nhìn mọi người yếu ớt mở miệng.

Hoa Hồng cùng Lưu Ly nghe thấy tiếng nói, cũng lập tức cùng nhau đi đến.

“Bảo bối, cậu đã tỉnh! ?”

“Hi Hi, cháu làm sao vậy! ?”

Hoa Hồng cùng Lưu Ly đồng thanh mở miệng hỏi.

Hi Hi nhìn mọi người, thấy mọi người quan tâm mình như vậy, trong lòng nói không ra lời vui mừng, nhưng giờ này khắc này bé không biểu hiện ra.

Nhìn Lâm Tử Lam, Hi Hi mở miệng, “Mẹ, đã để mọi người lo lắng.”

Nghe thấy Hi Hi nói lời này, trong lòng Lâm Tử Lam nói không ra được cảm giác, thoáng cái đôi mắt đã ngấn nước, lắc đầu, “Không có, mẹ tin con nhất định sẽ khá hơn!”

“Dạ!” Hi Hi gật đầu.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, “Bảo bối, con làm sao vậy! ?”

“Con. Không có chuyện gì, chỉ cảm thấy rất buồn ngủ, muốn ngủ!” Hi Hi nhìn mọi người nói.

Hoa Hồng nhìn, đôi mắt đỏ au, “Bảo bối, cậu cố chịu đựng, nhất định phải chịu đựng, nhất định chúng tôi sẽ nghĩ biện pháp cứu cậu!”

Nghe Hoa Hồng nói..., Hi Hi gật đầu.

Bạch Dạ bên cạnh nhìn, “Tốt lắm, không nên để bé nói chuyện, hiện tại thân thể bé rất yếu, nên nghỉ ngơi!”

Nói xong câu này, mọi người còn dám nói gì?

Nhìn Hi Hi, Lưu Ly mở miệng, “Hi Hi, mệt thì đừng nói chuyện, cháu nghe chúng ta nói, bất kể như thế nào, cháu phải kiên trì, nhất định chúng ta sẽ nghĩ biện pháp cứu cháu!” Lưu Ly nói.

Hi Hi nghe, yếu ớt gật đầu, không nói gì nữa, lúc này, cũng không nói nổi điều gì, không nói một câu, vô cùng mệt.

Lập tức, Hi Hi mệt mỏi nhắm mắt lại.

Mọi người nhìn, trong lòng sợ hãi, “Hi Hi ——”

Bạch Dạ tiến lên nhìn một lát, “Bé không có chuyện gì, chẳng qua thân thể hơi yếu nên ngủ thiếp đi!”

Nghe thế, mọi người mới hơi nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cũng đó cũng chính vấn đề quan trọng nhất, nó cũng là lý do Hi Hi có thể tùy lúc sẽ gặp chuyện không may, có thể chết bất cứ lúc nào.

Mọi người đứng ở đó, trong lòng khó chịu không thôi, cuối cùng Hoa Hồng không kìm chế được, “Tôi đi tìm cô ta, nếu như cô ta thật sự không cứu..., tôi nhất định bắn chết cô ta!” Vừa nói, Hoa Hồng vừa nổi giận dùng dùng trực tiếp xoay người đi ra ngoài.

Vừa kéo cửa ra, bỗng nhiên sững sờ.

Bởi vì đứng trước cửa là một cô bé, là Thanh Thanh.

Hoa Hồng nhú mảy, sắc mặt không vui, “Cô ở nơi này làm gì!”

Thanh Thanh không nói gì, mà trực tiếp đi vào, dánh vể hờ hững, để cho Hoa Hồng nhìn thấy càng tức giận, “Cô ——”

Lúc này, Thanh Thanh đi vào, liếc nhìn Hi Hi nằm ở trên giường, chân mảy khẽ nhú lại.

“Tôi muốn nói chuyện với cậu ta một lát, có thể không?” Thanh Thanh nhìn mọi người hỏi.

Lưu Ly cùng Hoa Hồng sửng sốt, không phải bị câm?

Chẳng qua lời này, rõ ràng chính là hỏi Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam.

Nhìn Thanh Thanh, Lâm Tử Lam có cảm giác, đứa bé này sẽ không làm tổn thương Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên cũng cảm thấy như vậy, hơn nữa, dường như lúc ở bên kia cô bé nằm ở trên giường còn van xin Nhiệm Dĩnh cứu Hi Hi.

Cuối cùng, Lâm Tử Lam gật đầu, mọi người đi ra ngoài.

Hoa Hồng có chút không vui, nhìn Thanh Thanh, định nói cái gì, nhưng lại không nói ra!

Hi Hi của cô a a a a.

Bây giờ còn có thêm một cô bé coi trọng bé!

Trong lòng Hoa Hồng không biết là cảm giác như thế nào!

Nhìn hai người ở riêng trong phòng, ánh mắt Hoa Hồng không nhịn được liếc về hướng bên kia.

Bên trong phòng.

Thanh Thanh đứng ở bên giường, nhìn Hi Hi nằm ở trên giường, trầm mặc không nói, chỉ lẳng lặng nhìn bé.

“Tôi tên là Thanh Thanh, cậu còn nhớ rõ tôi không?” Thanh Thanh mở miệng hỏi.

Nhưng đáp lại cô, là sự im lặng.

Thanh Thanh không biết bé có thể nghe được hay không, chỉ nhìn bé như vậy.

Một lát sau, dường như Thanh Thanh nhớ ra cái gì đó, lấy một vật từ trên cổ của mình, đeo lên cổ Hi Hi.

“Nhớ kỹ, đừng tháo ra, cái này sẽ giúp cậu không bị trúng độc!”

Nhìn Hi Hi, ánh mắt Thanh Thanh không di chuyển.

Có lẽ, qua hôm nay, mọi người không bao giờ nhìn thấy nữa, cô không biết bé có thể nhớ kỹ cô hay không, nhưng trong đầu cô vĩnh viễn lưu lại hình ảnh nụ cười đó.

Một giây kia, khuôn mặt Hi Hi đã in sâu trong lòng của cô.

Cũng không biết qua bao lâu, Thanh Thanh mới đi ra ngoài.

Lúc cô đi ra, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam còn đang ở phía ngoài phòng khách, thấy Thanh Thanh đi ra ngoài, ánh mắt mọi người đều dừng lại trên người của cô.

Lúc này, Thanh Thanh nhìn mọi người, chỉ nói một câu, “Cậu ấy không có chuyện gì!” Nói xong câu đó, Thanh Thanh trực tiếp đi ra ngoài.

Không quay đầu nhìn lại.

Dánh vể lạnh lùng, hờ hững kia thật ra cũng không làm người khác cảm thấy chán ghét.

Sau khi Thanh Thanh đi, mọi người đang ở đó, nhìn nhau, lời này của Thanh Thanh là có ý gì?

Chẳng lẽ, Hi Hi được cứu rồi?

Quả nhiên, vừa đến hạn hai ngày, lúc Mặc Thiếu Thiên muốn đi tìm Nhiệm Dĩnh, Nhiệm Dĩnh đã đứng ở cửa.

Thấy cô ta xuất hiện, Mặc Thiếu Thiên có chút kinh ngạc.

“Cô ——?”

“Làm sao? Không muốn cho tôi cứu cậu ta sao?” Nhiễm Dĩnh nhìn Mặc Thiếu Thiên lạnh lùng hỏi ngược lại.

Mặc Thiếu Thiên nhú mày, có chút không thể tin vào tai của mình, “Cô đồng ý cứu bé rồi?”

Nhiễm Dĩnh không nói gì, mà trực tiếp đi vào.

Nhìn Nhiễm Dĩnh thay đổi, giờ này khắc này, Mặc Thiếu Thiên đã bị sự vui mừng chiếm hết cả người, không rảnh bận tâm những chuyện khác, cũng không suy nghĩ nhiều như vậy.

Nghe tin Nhiễm Dĩnh cứu Hi Hi, mọi người cũng hơi kinh ngạc, sau đó là mừng rỡ.

Rốt cục Hi Hi được cứu rồi.

Cũng không kịp hỏi cô tại sao, hiện tại Hi Hi đang trong tình trạng hấp hối, có thể chết bất cứ lúc nào, cho nên cứu Hi Hi quan trọng hơn.

“Cám ơn cô!” Lâm Tử Lam kích động nhìn Nhiễm Dĩnh nói.

Bất kể là nguyên nhân gì, Lâm Tử Lam đều rất cảm kích.

Về mặt Nhiễm Dĩnh không thay đổi, thậm chí thoát nhìn có chút lạnh lùng hơn, trực tiếp đi tới phòng của Hi Hi, nhìn mọi người, “Tôi không muốn có người đến quấy rầy tôi!”

Theo ý cô chính là không muốn có người ở bên cạnh nhìn.

Hiện tại cô nói cái gì là làm cái đó, mọi người ngay cả lo lắng, cũng đều phải lui ra.

Bạch Dạ định đi ra ngoài, nhưng vừa tới cửa, Nhiễm Dĩnh nhìn anh, “Anh, ở lại giúp tôi!”

Cho nên, bước chân Bạch Dạ dừng lại ở đó.

Cả đời anh là thiên tài, bây giờ lại phải làm trợ lý cho một người phụ nữ!

Chẳng qua, giờ này khắc này, tính mạng Hi Hi quan trọng, anh còn có thể làm sao, bị ánh mắt Hoa Hồng cường bức đe dọa, Bạch Dạ đành ở lại.

Mọi người, bị cản lại ngoài cửa.

Bên trong căn phòng, Nhiễm Dĩnh giúp Hi Hi giải cổ, Bạch Dạ ở một bên giúp đỡ, đây là lần đầu tiên trong đời Bạch Dạ gặp người hiểu cổ, mặc dù anh biết người dùng cổ không có nghĩa sẽ biết cách giải cổ, nhưng nhìn thấy Nhiễm Dĩnh giải cổ, tâm trạng Bạch Dạ rất hiếu kỳ.

Chỉ thấy Nhiễm Dĩnh ngồi bên giường Hi Hi, nhìn bé, không biết trong miệng đọc những thứ gì, sau đó nhìn Bạch Dạ, “Lật người cậu ta lại!”

Nghe giọng nói mệnh lệnh này, Bạch Dạ nhiều bất mãn, giống như anh cao ngạo như vậy tự cho mình là người, từ trước đến giờ đều ra lệnh người khác, hiện tại lại bị người khác ra lệnh, rất khó chịu, nhưng vì tính mạng của Hi Hi, anh nhịn.

Đi tới, lật người Hi Hi.

“Cởi bỏ quần áo!” Nhiễm Dĩnh lạnh giọng mở miệng, nhìn Hi Hi, dường như còn đang suy nghĩ có nên cứu bé hay không.

Cho nên, Bạch Dạ tiếp tục làm theo, cởi quần áo của Hi Hi.

Ngay sau đó, ghi nhớ từng hành động Nhiễm Dĩnh thực hiện trên người Hi Hi, lấy ra một bọc nhỏ, ghim trên người Hi Hi.

Bạch Dạ biết về y học, xem thường đối với mấy cái này, chẳng qua là có thể tận mắt thấy người hiểu cổ, cũng là một kiến thức mới.

Bạch Dạ chăm chú nhìn, Nhiễm Dĩnh ghim trên người Hi Hi, chỉ thấy trên người Hi Hi từ từ biến thành đen, biến thành đen, càng ngày càng đen.

Bạch Dạ kinh ngạc, đây mới thật là khó gặp.

Đúng lúc Bạch Dạ kinh ngạc, sau đó càng thêm kinh người, chỉ thấy sau lưng Hi Hi, lỗ tai, thậm chí là trong miệng, đều có nhiều con sâu nhỏ bò ra.

Phía sau lưng hiện ra nhiều hơn.

Bạch Dạ bình tĩnh đứng ở đó, nếu như không phải thường thấy nhiều chuyện kỳ quái lạ, giờ này khắc này nhất định rất kinh ngạc.

Chẳng qua, đây là hiện tượng khó gặp!

Thấy sâu bò ra, lúc này Nhiễm Dĩnh từ trên người móc ra một vật nhỏ cỡ đầu ngón tay, đặt ở sau lưng Hi Hi, sau đó thấy những con sâu kia bò về hướng vật nhỏ trong tay cô.

Bạch Dạ nhìn, lòng càng hiếu kỳ hơn.

Sau khi những con sâu kia bò vào, Nhiễm Dĩnh đem đồ cất đi, nhưng nhìn ra, sắc mặt Nhiễm Dĩnh, không được tốt.

Nhưng sắc mặt Hi Hi, thoát nhìn đã khá hơn nhiều.

Người ở phía ngoài lo lắng đợi, không được nhìn bên trong, cũng không biết tình hình thế nào.

Thấy cửa mở ra, Nhiễm Dĩnh đi ra ngoài.

Mọi người lập tức đi tới, “Như thế nào! ?”

Nhiễm Dĩnh nhìn mọi người, nhìn ra, sắc mặt không được tốt, “Nếu như không phải vì Thanh Thanh, tôi sẽ không cứu cậu ta, hy vọng mọi người không quay lại quấy rầy tôi!”

Nói xong, Nhiễm Dĩnh trực tiếp đi ra ngoài.

“Cám ơn!” Nhiễm Dĩnh mới vừa đi mấy bước, Lâm Tử Lam ở phía sau nói.

Nhiễm Dĩnh không ngạc nhiên, trực tiếp đi ra ngoài.

Lúc này, mọi người lập tức chạy tới căn phòng nhìn Hi Hi.

Bạch Dạ đang chăm sóc Hi Hi, “Thế nào?”

“Đã không có chuyện gì rồi, chẳng qua cần nghỉ ngơi hai ngày mới có thể khôi phục thể lực!” Bạch Dạ nói.

Nghe thế, tảng đá lớn trong lòng mọi người như được đặt xuống, trong lòng vô cùng vui mừng, không cách nào diễn tả bằng lời nói.

Cảm xúc Hoa Hồng biểu hiện mạnh mẽ nhất, trực tiếp vọt tới phía trước, nhìn Bạch Dạ, “Lúc nào cậu ta sẽ tỉnh! ?”

527. Chương 530

Nghe thế một, tảng đá ở trong lòng bọn họ cuối cùng cũng được bỏ xuống, cái loại vui vẻ này phát ra từ nội tâm, không thể diễn tả bằng ngôn ngữ.

Biểu tình của Hoa Hồng mãnh liệt nhất, trực tiếp vọt tới phía trước, nhìn Bạch Dạ, “Cậu ta lúc nào sẽ tỉnh! ?”

Bạch Dạ nhìn Hi Hi, “Mấy giờ nữa sẽ tỉnh!”

Nghe thế, mấy người bọn họ vui vẻ không ngớt, Hi Hi rốt cục cứu được rồi, tin tức này, làm cho đáy lòng bọn họ bớt đi lo lắng.

Lâm Tử Lam ngồi ở bên giường Hi Hi, nhìn Hi Hi, tâm tình đã khá nhiều.

Khóe miệng Mặc Thiếu Thiên cũng gợi lên một nụ cười khó có được, tay đặt ở trên vai Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, cười.

Mặc Thiếu Thiên cũng cười.

Tuy rằng tâm tình đều không tệ, thế nhưng Lưu Ly có vẻ lạnh nhạt nhất.

“Hi Hi được rồi, thế nhưng người phụ nữ kia vì sao bỗng nhiên đồng ý cứu Hi Hi! ?”

Nói lên cái này, mọi người đều nhìn về phía Lưu Ly.

Hoa Hồng có vẻ không tin không có phỉ, sau khi nghe được Lưu Ly nói, nhú mày, “Hay là bỗng nhiên lương tâm trời dậy, cho nên cứu Hi Hi, mặc kệ thế nào, Hi Hi được cứu là tốt rồi!”

Nghe được Hoa Hồng nói, càng thêm nhắc nhở Lưu Ly, “Cô ta không phải là người như vậy, hơn nữa, tôi nhìn ra sắc mặt của cô ta không tốt!”

“Cô ta mà là người như vậy, từ lần đầu tiên nhìn thấy, sắc mặt cô ta đã không tốt!”

Tuy rằng Hoa Hồng nói như vậy, thế nhưng Lâm Tử Lam cũng suy nghĩ một chút, có điểm không đúng, hơn nữa cảm giác rất mãnh liệt.

Suy nghĩ một chút, Lâm Tử Lam mở miệng, “Tôi đi xem!”

“Cùng đi!” Lưu Ly mở miệng, Lâm Tử Lam gật đầu.

Lúc này, Bạch Dạ ở lại đó nhìn Hi Hi, mấy người bọn họ đi ra ngoài.

Lúc bọn họ đi tới, bên ngoài không có ai, trong phòng cũng không có người, cũng không có cô gái kia.

Có người ở gần đó, Lâm Tử Lam nhìn bọn họ, “Người đâu! ?”

“Đã đi rồi!”

“Đi?”

“Mặc tiên sinh ra lệnh, không ngăn bọn họ!”

“Tôi biết, người đi nơi nào! ?” Lâm Tử Lam hỏi, cũng hiểu được có điểm kỳ quái.

Người nọ lắc đầu, “Không biết!”

Vì vậy, bọn họ đứng ở nơi đó, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Lưu Ly đứng ở nơi đó, nhìn Lâm Tử Lam mở miệng, “Quên đi chị dâu, nếu đi rồi coi xong!”

Nghe được Lưu Ly nói, Lâm Tử Lam gật đầu, cũng chỉ có thể như vậy.

Vốn là muốn cảm ơn cô ta thật tốt, thế nhưng không nghĩ tới cô ta đã đi rồi.

Việc đã đến nước này, coi như xong.

Vì vậy, bọn họ lần thứ hai về đến phòng.

Quả nhiên, không lâu sau, Hi Hi giật giật, đã tỉnh.

Mở mắt, liền thấy trước mặt rất nhiều người, tròn mắt Hi Hi đảo vài vòng.

“Hi Hi, con đã tỉnh?”

“Bảo bối, cậu đã tỉnh? Thế nào?”

Vừa mở mắt, Hi Hi nghe thấy các loại âm thanh.

Hi Hi nhú mày, nhìn bốn phía, “Mẹ, đây là con chết rồi sao?”

Nghe được câu này, Lâm Tử Lam nhin không được cười lên một tiếng, “Diêm vương gia tạm thời không nhận con, con còn chưa có chết, Diêm vương gia chê con quá Ồn!”

“Thế nhưng vì sao con cảm giác cả người nhẹ bỗng a...” Hi Hi mở miệng, cả người một chút sức lực cũng không có.

Nói lên cái này, ánh mắt của Lâm Tử Lam nhìn về phía Bạch Dạ, Bạch Dạ liếc mắt nhìn bọn họ, mở miệng, “Bởi vì cậu đã rất nhiều ngày không có ăn uống gì!”

Nguyên nhân là như vậy.

Lúc này, Hi Hi mới tìm được một chút tiêu cự, nhìn người trước mặt, đều cười nhìn mình.

“Đây là muốn tôi nhanh chết phải không?” Hi Hi hỏi, vì sao bọn họ đều nhìn cậu cười a? Là vì không thấy cậu khổ sở sao?

“Không có không có, con còn chưa có chết, cũng sẽ không chết, bệnh của con đã khỏi rồi!” Lúc này, tiếng nói hữu lực của Mặc Thiếu Thiên vang lên.

Nghe thế, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Thật vậy chẳng? Bệnh của con đã khỏi! ?”

“Đúng vậy, đã khỏi!” Mặc Thiếu Thiên vô cùng chắc chắn nói, tiếng nói mang chút cười.

Nghe thế, Hi Hi giật mình, vừa muốn ngồi dậy được một nửa, lại ngã xuống.

“Mẹ kiếp!” Hi Hi nhin không được mở miệng.

Người xung quanh nhìn, “Cả người cậu không có sức lực, chớ lộn xộn!”

“Còn không mau đỡ trẫm đứng lên!” Hi Hi có chút tức giận mở miệng.

Mọi người, “...”

Vì vậy, Lâm Tử Lam tiến tới, và Hoa Hồng cùng nhau đỡ Hi Hi lên.

Lấy một chỗ tựa lưng ở sau người, Hoa Hồng không quên hỏi một chút, “Hoàng thượng, làm sao, thoải mái không! ?”

“Ừ, thoải mái!” Hi Hi gật đầu.

Mọi người, “...”

Hoa Hồng một bên nhéo cái lỗ tai Hi Hi, “Hoàng thượng, xoa bóp khỏe! ?”

Hi Hi lập tức thanh tỉnh rất nhiều, “Không cần, không cần, tôi đã khỏe!”

Nếu như điều không Hi Hi bệnh nặng mới khỏi, Hoa Hồng nhất định giáo huấn cậu thật tốt một phen, nhìn đáng vẻ yếu ớt, lúc này Hoa Hồng mới buông ra.

Mọi người nhìn, nhin không được bật cười.

Có thể như vậy, chính là được rồi.

Lúc này, Lưu Ly nhìn bé, “Hi Hi, cháu cũng biết, cháu bệnh như thế, mọi người rất lo lắng!”

“Xin lỗi, làm mọi người phải lo lắng cho cháu!” Hi Hi nhìn bọn họ nói, phần ân tình này, bé nhớ ở trong lòng.

“Cậu không có chuyện gì là tốt rồi, không có uống phí lo lắng và tâm tư của chúng ta !” Tập Ni cũng mở miệng nói.

“Đều tại tôi không tốt, không bảo vệ được lão đại!” Lúc này, Lý Thuận ở một bên nói, mỗi lần nói lên cái này, anh đều vô cùng áy náy.

Nghe được Lý Thuận nói, Hi Hi ngẩng đầu nhìn anh, “Được rồi, mọi chuyện đã qua, hơn nữa, trách nhiệm trong chuyện này không phải là của anh!” Chẳng ai nghĩ tới Diệp An Nhiên sẽ đặt tâm tư lên trên đầu Hi Hi.

“Đúng, mọi chuyện đã qua, chúng ta phải hướng tới phía trước, chuyện đã qua hãy coi như là quá khứ!” Mặc Thiếu Thiên cũng nói.

Mọi người đều gật đầu, lúc này, bao tử Hi Hi phát sinh một trận âm thanh, Hi Hi ngẩng đầu nhìn bọn họ, “Con...”

Nhìn biểu tình Hi Hi, mọi người đều bị chọc cười, Lâm Tử Lam mở miệng, “Mẹ lập tức đi làm cho con chút đồ ăn!”

Đầu tiên là Hi Hi là gật đầu, sau đó lập tức lắc đầu, “Không, con muốn đi ra ngoài ăn!”

Mấy ngày nay, cậu đã không được ăn rồi, nếu đã được rồi, hẳn đương nhiên muốn đi ra ngoài ăn một bữa lớn.

“Con có thể đi ra ngoài sao?” Lâm Tử Lam có chút bận tâm hỏi.

Hi Hi gật đầu, “Đương nhiên, mẹ, để con đi ra ngoài ăn, con không muốn ăn ở đây, giống như bệnh nhân, thân thể con không có chuyện gì, nhưng mà lòng con cũng sắp hỏng mất!”

Nghe được Hi Hi nói, Lâm Tử Lam không nhịn cười được, “Được rồi!”

Vì vậy...

Toàn bộ đều đi ăn cơm, Lý Thuận đẩy Hi Hi, Hi Hi ở xe lăn kháng nghị, “Tôi không nên ngồi xe đẩy, không nên ngồi xe đẩy a a a !”

“Không đẩy xe đẩy? Cậu nghĩ bò đi!” Hoa Hồng hỏi.

“Chỉ sợ sức lực cũng không có!” Lưu Ly cũng không nhịn được cười nói.

Nghe thế, bọn họ đều nở nụ cười.

Sắc mặt Hi Hi đen lại, “Mọi người cười tôi? Cười tôi sao?”

“Ừ! !”

Mọi người quay đầu lại nhìn Hi Hi, đều đặc biệt ăn ý cho bé một chữ.

Hi Hi, “...”

“Được rồi, các người cười đi!” Hi Hi yếu yếu nói.

Nhìn biểu tình Hi Hi, bọn họ đều nở nụ cười.

Vì vậy, lúc ăn cơm, bọn họ đều ăn thịt cá, mà trước mặt Hi Hi lại là cháo, thức ăn chay.

Đây là Mặc Thiếu Thiên cố ý phân phó nhà bếp làm, bởi vì ... mấy ngày trước Hi Hi đều dựa vào dinh dưỡng truyền vào cơ thể, trong dạ dày căn bản cũng không có gì, thoáng cái lại ăn nhiều đồ, sợ dạ dày không hấp thụ được, cho nên chỉ có thể ăn nhẹ như vậy.

Nhưng khi nhìn bọn họ, ăn cua, tôm, thịt bò, rượu đỏ, ánh mắt của Hi Hi đều đỏ.

“Con kháng nghị, con cũng muốn thịt bò, bầy phần chín, con cũng muốn ăn cua, muốn ăn tôm hùm!” Hi Hi ngồi ở bên trong kháng nghị.

“Kháng nghị vô hiệu, tiếp tục ăn!” Mặc Thiếu Thiên chỉ là nhàn nhạt quét mắt nhìn bé một cái, tiếp tục ăn.

Nghe thế, Hi Hi tức giận, nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ...”

“Gọi Thái hậu cũng vô dụng, con vẫn luôn không có ăn đồ ăn, giờ ăn, dạ dày không hấp thụ được, trước phải ăn nhẹ!” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi nói.

“Con à không a a a, con muốn ăn thịt, con muốn ăn thịt bò!!”

“Có thịt a, trong bát của cậu không phải có tôm sao?” Hoa Hồng nhìn Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Thiên sớm ngờ tới Hi Hi sẽ kháng nghị, cho nên cố ý cho thêm ít tôm nhỏ.

Nghe được Hoa Hồng nói, Hi Hi cúi đầu, dùng cái muôi múc một chút, một chút xiu tôm nhỏ như vậy, nào có đủ cho cậu nhét kẽ răng a a!!!

“Được rồi, ăn đi, nếu không cũng không được ăn luôn!” Hoa Hồng nói.

Đều biết là vì muốn tốt cho Hi Hi, bọn họ đều đồng nhất trận tuyến.

Hi Hi rốt cuộc đã nhìn ra, bọn họ tuyệt đối cùng nhau, mặc kệ cậu kháng nghị thế nào, đều không hữu dụng.

Vì vậy, ánh mắt Hi Hi u oán, mấy người bọn họ đều ăn đông tây, không người nào để ý tới cậu.

Hi Hi cũng không có biện pháp, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ăn đồ của mình, chỉ bắt quả nhìn đồ ăn mê người trước mắt.

Nhìn bọn họ không ai chú ý, Hi Hi nhịn không được vươn tay bắt đi một con tôm hùm, thế nhưng còn chưa có đưa đến bên kia, “Ba” một tiếng, tay của Lâm Tử Lam không chút do dự đánh vào mu bàn tay Hi Hi.

“Mẹ! ! !”

“Ăn!”

Hi Hi nắm tay, rồi lại không có chỗ phát tiết, chỉ có thể gục đầu xuống tiếp tục ăn.

Lúc Hi Hi đang u oán ăn, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một con tôm hùm.

Mắt Hi Hi trong nháy mắt sáng lên, quay đầu nhìn lại, Hoa Hồng mở miệng, “Chỉ cho phép một con!”

Hi Hi hưng phấn không thôi, “Hoa Hồng, là chị cho tôi!”

Hoa Hồng cười, “Ăn đi!”

Vì vậy, Hi Hi cũng không khách khí, trực tiếp ăn.

Mọi người ở một bên nhìn, không nhịn cười được cười.

Lúc bọn họ đang ăn, nghe được hai bên trái phải, phục vụ viên cùng quản lý đang nói chuyện.

Ý tứ đại khái, ở một cái phòng, có hai người phụ nữ ở, kết quả hai người đã chết.

Ở khách sạn, bọn họ đều rất kiêng kỵ cái này, cho nên quản lý sai người dọn dẹp gian phòng thật tốt một chút.

Đang nghe cái này, lòng của Hi Hi không biết vì sao hung hăng giật mình.

Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam và mọi người đều nghe được, hơn nữa đều rất chắc chắn chính là, bọn họ nói là Nhiễm Dĩnh cùng Thanh Thanh.

Thế nhưng, Thanh Thanh đã chết?

Nghe thế, lòng của Lâm Tử Lam không biết vì sao hung hăng chấn động.

528. Chương 531: Biết Được Thanh Thanh Đã Chết

Động tác của Hi Hi ngẩn ra, chẳng biết tại sao, trái tim như là bị người lấy tay nắm thật chặt, không thể hô hấp, áp lực không thôi.

Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam nhìn nhau, ánh mắt đều lo lắng nhìn Hi Hi, Hi Hi giật mình, cũng không nói gì, thế nhưng tiếp tục ăn, lại giống như đang nhai sáp.

Lúc buổi tối, Lâm Tử Lam cùng Hi Hi ngồi ở chỗ kia, Hi Hi giống như là muốn hỏi cái gì.

Lâm Tử Lam nhìn bé, có chút bận tâm, nhưng lại làm bộ không có chuyện gì, “Làm sao vậy? Mẹt mỗi, con hãy đi nghỉ ngơi đi!”

Nghe thế, Hi Hi mới lấy lại tinh thần, nhìn Lâm Tử Lam, bắt được tay cô, “Mẹ, cô gái kia có đúng là người đến gặp con hay không!”

Nghe thế, Lâm Tử Lam chấn động, lúc đó Hi Hi rõ ràng ngủ mê man, bé làm sao biết?

Lâm Tử Lam trầm mặc không nói, thế nhưng Hi Hi hiểu rất rõ Lâm Tử Lam, loại phản ứng này, đã nói rất rõ ràng tất cả.

“Thanh Thanh?” Hi Hi nhú mày, thì thào nói.

Lâm Tử Lam kinh ngạc, xem ra Hi Hi lúc đó lúc hôn mê, cũng vẫn nghe được điều gì.

“Cô ấy nói gì với con?” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam vội vàng hỏi.

Lâm Tử Lam nhìn dáng vẻ Hi Hi khẩn trương, không biết nên nói cái gì mới tốt, chỉ là lắc đầu, “Mẹ không biết, lúc đó con hôn mê, cô ấy nói, một mình cô ấy ở lại!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế, Hi Hi cảm giác được một trận đau lòng không rõ.

Tay, để lên vị trí trái tim, thế nhưng khi chạm vào ngực, thì giống như có vật gì ngăn cản, Hi Hi nhú mày, theo bản năng nhìn xuống cổ mình, vươn tay, từ trong áo móc ra một vật,

Là một cái vòng cổ, như là ngọc, Hi Hi nhìn, giá không phải của mình, bé biết rõ, mình rất ít khi đeo những đồ này, mà cái này.... ..

“Đây là cái gì! ?” Lâm Tử Lam nhìn vật trên cổ Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam vươn tay vừa nhìn, chợt nhớ tới, lần đầu tiên nhìn thấy Thanh Thanh, trên cổ cô ấy cũng mang theo vật này.... ..

Lâm Tử Lam nhú mày, chẳng lẽ là Thanh Thanh đưa cho Hi Hi! ?

“Mẹ, mẹ không biết cái gì có đúng hay không?” Lúc này, Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam cũng nhìn Hi Hi, không biết có nên nói hay không.

“Con nhớ kĩ, lúc hôn mê, hình như có người nói chuyện với con, thế những con nghĩ không ra, rốt cuộc nói gì, mẹ, có đúng là mẹ không biết cái gì!” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

“Mẹ, mẹ nói đi!”

Nhìn dáng vẻ Hi Hi gấp gáp, Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút, mở miệng, “Mẹ lần đầu tiên nhìn thấy Thanh Thanh, trên cổ của cô ấy mang cái này, nếu như mẹ đoán không sai, cái này chắc chắn là cô ấy đưa cho con!”

Nghe thế, trong lòng của Hi Hi càng thêm không nói ra được tư vị.

“Mẹ, cô ấy đâu! ?” Hi Hi hỏi.

Lâm Tử Lam, “...”

“Là ai đã cứu con? Là Thanh Thanh sao?” Hi Hi hỏi.

“Điều không phải!” Lâm Tử Lam nói.

“Vậy là ai! ?” Hi Hi hỏi.

Vì vậy, Lâm Tử Lam cũng không có giấu diếm, kể lại mọi chuyện cho Hi Hi.

Nguyên nhân là như vậy!

Thế nhưng, vì sao, trong lòng của cô mơ hồ bất an.

“Mẹ, ngày hôm nay lúc ăn cơm, người bọn họ nói, là Thanh Thanh cùng người phụ nữ kia sao! ?” Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam, ánh mắt có chút chỗ trống hỏi.

“Mẹ không biết, mẹ đi tìm bọn họ, thế nhưng lúc tới, bọn họ đã đi rồi, cho nên, mẹ không biết xảy ra chuyện gì!” Lâm Tử Lam nói.

Hi Hi tin tưởng, mẹ sẽ không lừa gạt mình.

Thế nhưng, trong lòng của bé tại sao phải đau nhức như vậy!

Hi Hi nắm lấy miếng ngọc, ngực cảm giác nói không ra lời.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

Nhìn dáng vẻ Hi Hi, Lâm Tử Lam an ủi, “Được rồi, không nên suy nghĩ nhiều quá, thân thể con vừa tốt, sớm nghỉ ngơi một chút!” Lâm Tử Lam nói.

Hi Hi gật đầu.

Lâm Tử Lam tiến tới, ở trên trán Hi Hi hôn một cái, ”Đi ngủ sớm một chút!

“Dạ!” Hi Hi lên tiếng, nằm xuống.

Lâm Tử Lam đắp kín mền cho Hi Hi xong liền đi ra ngoài.

Thế nhưng Hi Hi nằm ở trên giường, nắm miếng ngọc trên cổ, thế nào cũng không ngủ được.....

Về đến phòng, Mặc Thiếu Thiên đang đợi cô.

Lâm Tử Lam đi vào, thở dài.

“Làm sao vậy?” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô hỏi.

“Em có chút lo lắng cho Hi Hi!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, nhìn Lâm Tử Lam, “Em là lo lắng, chuyện của Thanh Thanh! ?”

Lâm Tử Lam gật đầu, “Ừ!” Nói lên cái này Lâm Tử Lam chợt nhớ tới một việc, “Anh biết không, ngày đó Thanh Thanh đến xem Hi Hi, còn đưa cho Hi Hi một sợi dây chuyền...”

“Tín vật đính ước! ?” Mặc Thiếu Thiên cau mày.

Lâm Tử Lam thoáng cái nhẹn không được, bị Mặc Thiếu Thiên chọc cười, “Anh đừng dẫn dắt một chút!” Lâm Tử Lam vừa mệt vừa buồn cười nói.

Mặc Thiếu Thiên cười cười, “Được!”

Lâm Tử Lam thở dài, “Mặc Thiếu Thiên, em cũng có chút lo lắng, làm sao bây giờ! ?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Làm sao vậy?”

“Anh nói, Thanh Thanh chết có thể có quan hệ cùng Hi Hi hay không! ?” Lâm Tử Lam hỏi.

Nói lên cái này, Mặc Thiếu Thiên nhíu mày, trong lòng của anh cũng có chút khúc mắc.

“Trước Nhiễm Dĩnh phản đối cứu Hi Hi, còn nói sẽ không cứu, thế nhưng ngày đó sau khi Thanh Thanh đến, ngày thứ hai Nhiễm Dĩnh liền đáp ứng cứu Hi Hi... anh nói, trong lúc này có thể có liên hệ gì hay không! ?” Lâm Tử Lam hỏi.

Càng nghĩ mới thấy có thể!

Mặc Thiếu Thiên ngẩn người, nghĩ tới lời Lâm Tử Lam nói, những khả năng này, không phải là không có khả năng!

Chỉ là đến bây giờ, cô đã không muốn chuyện phức tạp.

Thầm nghĩ Hi Hi nhanh lên tốt, rời khỏi nơi này.

Cúi đầu, nhìn Lâm Tử Lam suy nghĩ sâu xa, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Từ khi nào em hay suy diễn vậy?”

Nghe thế, Lâm Tử Lam ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh không cảm thấy thật kỳ quái sao! ?”

“Không cảm thấy, được rồi, bây giờ em có thai, thần kinh có chút mất cảm, nghe anh, không nên suy nghĩ nhiều như vậy, ngủ sớm một chút!” Mặc Thiếu Thiên thúc giục Lâm Tử Lam, cắt đứt suy nghĩ của cô.

“Thế nhưng...”

“Không có thế nhưng, tất cả đã có anh, em cứ yên tâm, đi ngủ sớm một chút, không vì em, cũng vì con trong bụng, em chịu được, nhưng con thì không!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam còn có thể nói cái gì, gật đầu, “Được!”

“Ừ!”

“Em đi tắm trước!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế, mắt Mặc Thiếu Thiên trong nháy mắt sáng lên, “Anh giúp em.... ...”

“Em tự tắm! !”

“Em bây giờ là phụ nữ có thai, không thích hợp hoạt động nhiều!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Đến bây giờ, Lâm Tử Lam cũng đã biết Mặc Thiếu Thiên là có mục đích.

Lâm Tử Lam gật đầu, “Được rồi, Bạch Dạ cũng nói, hiện tại không thích hợp hoạt động nhiều, cũng không có thể vận động kịch liệt, bằng không...” Nói xong, ánh mắt của Lâm Tử Lam nhìn về phía bụng mình.

Mặc Thiếu Thiên, “...”

Vừa mọc lên hoa lửa, trong nháy mắt suy tàn.

Mà bên kia, Hi Hi nằm ở trên giường, trong tay vẫn nắm thật chặt dây chuyền, nghĩ như thế nào, cũng không ra.

Hơn nữa, đáy lòng càng ngày càng bất an.

Trong lúc này, nhất định có chuyện gì.

Thế nhưng rốt cuộc là chuyện gì, bé không biết.

Nghĩ tới đây, Hi Hi bỗng nhiên ngồi dậy, giống như tới cái gì, bé đứng dậy, từ trên giường đi xuống.

Ra khỏi phòng, tìm được phòng Tạt Ni, Hi Hi trực tiếp đi vào.

Gõ cửa một cái, cửa liền mở ra.

Tạt Ni nhìn Hi Hi ở cửa, nhú mày, “Thế nào còn chưa ngủ! ?”

“Tạt Ni, tôi muốn dùng máy tính của anh một chút!” Hi Hi đứng ở cửa nói.

Nghe thế, Tạt Ni nhú mày, quay đầu lại nhìn máy tính xách tay trên bàn, “Tùy ý!”

Hi Hi cũng không khách khí, đi thẳng vào.

Ngồi ở chỗ kia, Hi Hi mở máy tính ra.

Tạt Ni đi qua một bên, rót một ly rượu đỏ, một bên vừa uống, vừa mở miệng hỏi, “Hi Hi, cậu không cần cố gắng như vậy, vừa mới tốt không cần chăm chỉ làm việc!”

Hi Hi không để ý tới, tiếp tục thao tác trên máy tính.

“Tôi đã nói cho Mặc Tử cùng Thẩm Dạ Thiên bọn họ, bọn họ biết cậu đã tốt, yên tâm, bọn họ sẽ tới gặp cậu!” Tạt Ni nói tiếp.

Hi Hi cũng không để ý, tiếp tục thao tác trên máy tính, hai con mắt dính chặt trên màn hình máy tính, ngón tay thao tác thật nhanh trên bàn phím.

Tạt Ni nhú mày, nói hai câu, Hi Hi đều không phản ứng chút nào.

“Tôi đang nói với cậu!”

“Anh nói đi, tôi đang nghe!” Hi Hi nói.

“Cậu dự định lúc nào trở lại! ?” Tạt Ni hỏi.

Hi Hi tiếp tục không nhìn...

Đúng lúc này, Hi Hi ấn xuống một cái kiện, màn ảnh máy tính bỗng nhiên xuất hiện một đoạn video.

Bé là căn cứ vào thời gian trước tìm ra một đoạn video, hơn nữa còn là ghi lại trên hành lang.

Trong lúc đó có một người phụ nữ đi trở về phòng, lần thứ hai lúc đi ra, trong tay lại ôm một đứa bé...

Mà đứa bé kia, Hi Hi thấy rõ ràng, là Thanh Thanh! ! !

Hai mắt cô nhắm nghiền, môi trắng bệch, trên mặt không có chút huyết sắc nào.

Lại nhìn thấy cái dáng vẻ kia, lòng của Hi Hi thoáng đau một chút...

Quả nhiên, người bọn họ nói, là Thanh Thanh!

Thế nhưng, cô tại sao phải chết?

Tại sao phải trao dây chuyền cho bé?

Vì sao một ngày trước còn sống tốt, hôm sau đã chết....

Chẳng lẽ là... Bởi vì mình?

Nghĩ vậy, lòng của Hi Hi bỗng nhiên đau xót.

Mọi chuyện phát sinh trùng hợp như vậy, làm cho cậu phải liên tưởng như vậy.

“Tạt Ni, anh biết Thanh Thanh chết như thế nào không?” Hi Hi đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Tạt Ni sửng sốt, không nghĩ tới Hi Hi hội đột nhiên hỏi cái này, không có suy nghĩ nhiều như vậy, mở miệng nói, “Cậu nói cô gái kia?”

“Ừ!”

“Không biết, một ngày trước tới thăm cậu hoàn toàn không có chuyện gì!”

Hi Hi, “...”

“Làm sao vậy! ?”

Hi Hi ngồi ở chỗ kia, cũng không nói gì.

Nhìn video, nhìn mặt Thanh Thanh trắng bệch, Hi Hi đột nhiên cảm giác được đáy lòng nặng nề, đầu cũng có chút đau, một giây kế tiếp, Hi Hi còn không biết chuyện gì xảy ra, thoáng cái hôn mê bất tỉnh...

529. Chương 532: Tâm Bệnh Cần Có Tâm Được

Nhìn video, nhìn mặt Thanh Thanh trắng bệch, Hi Hi đột nhiên cảm giác được đáy lòng nặng nề, đầu cũng có chút đau, một giây kế tiếp, Hi Hi còn không biết chuyện gì xảy ra, thoáng cái hôn mê bất tỉnh...

Tạt Ni thấy thế, lập tức vọt tới, “Hi Hi, Hi Hi, cậu làm sao vậy?”

Nhìn Hi Hi ngất đi, Tạt Ni ngược mắt, khi nhìn đến hình ảnh trong máy tính, trong nháy mắt hiểu cái gì...

Ôm lấy Hi Hi, không nói hai lời xông ra ngoài.

“Bạch Dạ, Bạch Dạ!” Tạt Ni ở bên ngoài hô to.

Tiếng nói của Táp Ni, làm không ít người đi ra.

Hoa Hồng bất mãn nhất, vừa mở cửa ra rống giận, “Táp Ni, anh ăn phải cái gì à?? Hơn nửa đêm gào gì!”

Vừa mới dứt lời, khi nhìn đến trong lòng Táp Ni ôm Hi Hi thì, ánh mắt Hoa Hồng của trong nháy mắt tròn to, “Hi Hi làm sao vậy?”

“Ngắt đi thôi!”

Đúng vào lúc này, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên cũng đi ra, vừa định hỏi chuyện gì xảy ra mà, lại nghe được Táp Ni cùng Hoa Hồng đối thoại, Lâm Tử Lam cả kinh, theo Mặc Thiếu Thiên đi ra ngoài.

“Chuyện gì xảy ra! ?” Mặc Thiếu Thiên lo lắng hỏi.

“Hay là trước đừng hỏi, Bạch Dạ đâu!” Táp Ni khấn trương nói.

Lúc này, Bạch Dạ từ trong phòng đi ra, thấy Hi Hi té xỉu, mở miệng, “Đưa vào phòng!”

Vì vậy, Táp Ni trực tiếp ôm Hi Hi đi vào.

Lý Thuận cùng Lưu Ly cũng đều từ gian phòng đi ra, biết được tin tức Hi Hi gặp chuyện không may, đều chạy tới.

“Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Lưu Ly cũng lo lắng nhìn Hi Hi nằm ở trên giường hỏi.

Bạch Dạ làm kiểm tra cho Hi Hi, Táp Ni ở một bên nhìn.

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Táp Ni, “Rốt cuộc làm sao vậy?”

Táp Ni lúc này mới lên tiếng, “Vừa rồi Hi Hi vào phòng của tôi nói dùng máy tính, tôi cho bé dùng, không nghĩ tới bé tra Nhiễm Dĩnh và Thanh Thanh, khi nhìn thấy Thanh Thanh đã chết, bé liền hôn mê bất tỉnh!”

Nghe thế một, mấy người bọn họ sửng sốt.

Lâm Tử Lam hiểu việc này, lúc cô vừa đi Hi Hi có điểm không đúng, không nghĩ như vậy!

“Sớm biết vậy em đã ở bên cạnh con!” Lâm Tử Lam nói, ngôn ngữ có điểm tự trách, thân thể Hi Hi vừa tốt, hiện tại xảy ra chuyện, để cho bọn họ đều khó có thể tiếp thu.

Nghe Lâm Tử Lam tự trách, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Được rồi, đừng nói lời này, cái gì phát sinh sớm muộn sẽ phát sinh!”

Hoa Hồng có chút nghe không hiểu, “Thanh Thanh chết cùng Hi Hi có quan hệ gì?”

“Một ngày trước, Thanh Thanh đến xem Hi Hi, khi đó cô ấy cho Hi Hi một sợi dây chuyền, chúng ta suy đoán, là bởi vì Thanh Thanh, Nhiễm Dĩnh đáp ứng cứu Hi Hi!” Lâm Tử Lam nói.

Nói lên cái này, Hoa Hồng cũng sửng sốt.

Nếu quả như thật đúng vậy, như vậy...

Thanh Thanh chết, cùng Hi Hi cũng có quan hệ?

Hoa Hồng ngăn người tại đó, có chút kinh ngạc, không biết nên nói cái gì cho phải.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Bạch Dạ, “Thế nào? Bé thế nào? Có tái phát hay không?”

Lúc Bạch Dạ kiểm tra xong, lắc đầu, “Điều không phải, chỉ là lửa giận công tâm mới có thể hôn mê bất tỉnh, cũng bởi vì mấy ngày qua thể chất của bé tương đối yếu, cho nên mới phải té xỉu, tình lại không có chuyện gì!” Bạch Dạ nói.

Hiện tại Bạch Dạ trở thành bác sĩ thân cận bên người Hi Hi.

Nghe được Bạch Dạ nói, bọn họ mới cảm thấy yên tâm.

Còn tưởng rằng cổ trong người Hi Hi căn bản cũng không có hết, có lẽ tái phát.

Nghe thế, an tâm rất nhiều.

“Khổ cực cho anh!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Tôi nghĩ Hi Hi thật sự có điểm không ổn định!” Táp Ni nói, “Sau khi xem video xong, liền nghĩ tới Thanh Thanh chết là bởi vì bé!”

“Tôi sơ chăm sóc bé!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Bọn họ đều gật đầu.

... ..

Ngày hôm sau.

Lúc Hi Hi tỉnh lại, tất cả mọi người đang chờ bé.

“Cháu đã tỉnh? Có cảm giác khó chịu ở đâu hay không! ?” Bạch Dạ nhìn Hi Hi hỏi.

Nghe được Bạch Dạ nói, Hi Hi nhú mày, lắc đầu.

“Vậy là tốt rồi, như thế này là có thể cho bé ăn chút gì, bổ sung thể lực!” Bạch Dạ nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, phân phó người đi làm.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, “Bảo bối, con thế nào? Con không nên dọa mẹ!”

Hi Hi không trả lời Lâm Tử Lam nói, lại nhìn Bạch Dạ, “Bạch Dạ, cháu có chuyện hỏi chú!”

Bạch Dạ nhú mày, hỏi bé, “Nói cái gì! ?”

“Người hiểu trung cổ, như vậy người hạ cổ, cũng sẽ bị phản phệ, đúng không?” Hi Hi nhìn Bạch Dạ hỏi.

Bạch Dạ sửng sốt, không nghĩ tới Hi Hi hỏi cái này.

Ánh mắt nhìn những người khác, Bạch Dạ thành thật trả lời, “Là có loại khả năng này!”

Nghe thế, Hi Hi thoáng cái trầm mặc.

Cái gì cũng không muốn nói.

Trước, lúc bé có xem, trong lúc vô tình thấy cái này, nếu như là tử cổ, sau khi mổ cổ, như vậy người hạ cổ sẽ bị phản phệ, dẫn đến cái chết.

Bé giống như đã biết, Thanh Thanh vì sao mà chết.

Cũng là bởi vì Hi Hi nói, nhắc nhở Bạch Dạ cùng bọn họ.

Lẽ nào Thanh Thanh là người hạ cổ?

Cô chết, là bởi vì bị cắn trả.

Lâm Tử Lam nghe, nhìn dáng vẻ Hi Hi, có chút bận tâm, “Bảo bối, con đừng như vậy, con nói như vậy, mọi người sẽ rất lo lắng cho con!”

“Mẹ, con không sao mà, con muốn nghỉ ngơi!” Hi Hi nói.

Hi Hi nói lời này, rõ ràng là muốn cho bọn họ đều đi ra ngoài.

Nhưng bây giờ Hi Hi có loại trạng thái này, bọn họ lại không dám nói thêm cái gì.

“Được rồi, con nghỉ ngơi thật tốt, mọi người sẽ tới thăm con!” Lâm Tử Lam nói.

Hi Hi không có lên tiếng trả lời, mà là nằm ở nơi đó, nhắm hai mắt lại.

Mấy người bọn họ đều nhìn, không nói gì nữa, mà là đi ra ngoài.

Bọn họ mới vừa đi, Hi Hi mới mở hai mắt ra, đáy mắt một mảnh chỗ trống.

Tay, nắm lấy dây chuyền đeo trên cổ.

Bé cùng Thanh Thanh gặp mặt, chỉ có một lần, thế nhưng cô cứ như vậy khắc rõ ràng ở trong đầu bé.

Bé càng không nghĩ tới là, Thanh Thanh sẽ đem dây chuyền đưa cho mình, để cứu mình, mà chết...

Nắm dây chuyền, Hi Hi lần đầu tiên cảm giác, mất đi một người, là thống khổ như vậy.... ..

Bên trong phòng khách, mấy người bọn họ ngồi ở chỗ kia, việc này thật là sóng trước chưa dừng sóng sau đã đến.

Cổ Hi Hi vừa mới được giải, thì lại biết được nguyên nhân mọi chuyện, hiện tại nhìn ra, đối với Hi Hi là một đả kích, nếu không đã không đến mức ngất đi.

Lúc này, Hoa Hồng nhìn Bạch Dạ, “Vừa rồi Hi Hi nói là sự thật sao?”

“Hiện nay xem ra, chỉ có thể giải thích là như vậy!”

Bạch Dạ nói như vậy, bọn họ còn có thể nói cái gì.

“Thì ra để Hi Hi sống tiếp, thì Thanh Thanh chết...” Lâm Tử Lam thì thảo nói, đáy lòng tự trách.

Nhớ tới gương mặt Thanh Thanh, lòng Lâm Tử Lam cũng khó chịu không nói ra được.

Hi Hi là người, Thanh Thanh cũng là người, giống nhau là đều có cha mẹ, để cứu Hi Hi, lại hại Thanh Thanh... Tin tức này đối với Lâm Tử Lam mà nói, cũng là một đả kích.

Nếu như trước cũng biết, có lẽ, cô sẽ do dự, nhưng là bây giờ, cô cũng chỉ còn lại có tự trách.

Một mạng đổi một mạng, tuyệt đối điều không phải tác phong của Lâm Tử Lam, nhưng là bây giờ...

Mặc Thiếu Thiên giống như biết Lâm Tử Lam đang suy nghĩ gì, nhìn cô, “Chuyện này, chúng ta trước ai cũng không biết, nếu như biết, chúng ta cũng không làm như vậy, thế nhưng việc đã đến nước này, chúng ta cũng chỉ có thể tiếp thu sự thật!”

“Thế nhưng Hi Hi? Con càng khó tiếp thu!” Lâm Tử Lam nói.

“Cho con thời gian!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Mọi người đều nghe, nhú mào, chẳng ai nghĩ tới sẽ có chuyện như vậy mà!

“Anh, nếu như có thể, cho bọn họ một chút bồi thường không được sao?” Lưu Ly hỏi.

Nói lên cái này, Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Ngày hôm qua anh đã cho người đi tìm cô ấy, thế nhưng trong một ngày, cô ấy rời khỏi Bermuda, cho nên, anh cho người đi tìm, chỉ cần có tin tức, sẽ lập tức cho chúng ta biết!”

Mặc kệ bồi thường cái gì, chỉ cần Mặc Thiếu Thiên có thể làm được, anh nhất định tận lực làm.

Nói lên cái này, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh cho người đi tìm!?”

“Ừ!” Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Nghe thế, trong lòng Lâm Tử Lam mới dễ chịu một chút, chuyện đến bây giờ, cũng chỉ có thể nhìn về phía trước, nếu như có thể tìm được Nhiễm Dĩnh là hay nhất.

“Được rồi, em đừng lo lắng, nếu có tin tức, anh sẽ nói cho em biết!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lúc này Lâm Tử Lam mới gật đầu.

Mọi người ở trong phòng khách, đều nhìn phòng của Hi Hi, tràn đầy lo lắng.

Mấy giờ sau, bọn họ mang cho Hi Hi một ít thức ăn, thế nhưng Hi Hi ngồi ở chỗ kia, không ăn không uống, cũng không nói.

Cái dạng này, lo lắng phá hủy bọn họ.

“Hi Hi, ăn một chút gì, nếu không con sẽ không chịu nổi!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi nói.

Thế nhưng Hi Hi ngồi ở chỗ kia, trong tay vẫn nắm dây chuyền Thanh Thanh đưa cho, ánh mắt trống rỗng, vẫn không nhúc nhích.

Lâm Tử Lam nhìn cũng có chút bận tâm, “Bảo bối, con thực sự muốn cho mẹ phải lo lắng sao!?”

Hi Hi vẫn không nhúc nhích, không nói được một lời.

“Hi Hi!” Hoa Hồng cũng gọi là một tiếng, “Cậu mở miệng ra nói cho tôi!”

Hi Hi thủy chung ngồi ở chỗ kia, ngoại trừ hô hấp, an tĩnh giống như là đã chết, mặc kệ nói cái gì, bé đều không phản ứng chút nào.

Nhìn mấy người bọn họ nóng ruột.

Mới vừa chuyển biến tốt một chút, hiện tại lại như vậy, thế nào để cho bọn họ khỏi bận tâm.

Mặc kệ mấy người bọn họ nói cái gì, Hi Hi đều không động.

Không có biện pháp, bọn họ chỉ có thể hướng ánh mắt cầu cứu về phía Bạch Dạ, Bạch Dạ nhìn bọn họ, “Đừng nhìn tôi, đây là tâm bệnh!”

“Tâm bệnh! ?” Hoa Hồng nhíu mày.

“Tôi không quản bệnh gì, anh không phải quái tài sao, giúp một chút!!” Hoa Hồng nóng nảy nói.

“Các người chưa từng nghe qua sao? Tâm bệnh cần tâm được, tôi không có biện pháp!” Bạch Dạ nói.

Nghe thế, Hoa Hồng có chút nóng nảy, “Không có biện pháp? Cái gì gọi là không có biện pháp, nếu như anh không có biện pháp, cũng đừng tên là quái tài!” Hoa Hồng châm chọc Bạch Dạ.

Ngoại trừ Hoa Hồng, mấy người bọn họ đều tương đối lý trí.

“Tâm thuốc? Thế nhưng Thanh Thanh đã mất, tâm được như thế nào để duy trì!?” Lâm Tử Lam nhìn Bạch Dạ hỏi.

“Tôi đây không có cách nào, tôi là người, không phải thần tiên, không phải bệnh nào cũng chữa được, cái này phải xem bản thân Hi Hi!” Bạch Dạ nhìn Hi Hi nói.

530. Chương 533: Hi Hi Có Bệnh Kén Ăn

Chuyện đã xảy ra ở trên người Hi Hi, đều quá mức cực đoan, căn bản là vượt ra khỏi năng lực của bọn họ.

Tạp Ni nhíu mày, “Xem tình huống trước, có thể chỉ là một lúc!”

“Ừ!” Mặc Thiếu Thiên gật đầu, hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.

Thế nhưng, những lời này Tạp Ni nói sai rồi.

Hi Hi cũng là một người cực đoan, mặc dù ở phương diện khác, bé bày mưu nghĩ kế, khéo léo, thế nhưng ở đối với chuyện tình cảm, Hi Hi cũng rất chấp nhất, cũng có thể nói rất cố chấp.

Ở trong những ngày kế tiếp, Hi Hi như cái xác không hồn, không có bất kỳ tâm tình, không nói một lời.

Mặc kệ mấy người bọn họ khuyên như thế, Hi Hi đều giống như không nghe được, ngồi ở chỗ kia, nhìn dây chuyền trong tay, như là một pho tượng, vẫn không nhúc nhích.

Bọn họ nhìn, đều không có biện pháp, thế nhưng Hi Hi có cái dáng vẻ này, căn bản không chịu nổi.

Thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui, lại không có bất kỳ biện pháp.

Mà hôm nay, Hoa Hồng từ gian phòng vọt ra, nhìn bọn họ, “Hi Hi ăn không vô, tất cả ăn vào lại ối ra!”

Nói lên cái này, bọn họ cả kinh, cũng đều theo vọt vào phòng Hi Hi.

Vừa vào phòng, thấy trong phòng một đồng, mà Hi Hi ghé vào bên giường, thoạt nhìn rất khó chịu.

“Hi Hi...” Lâm Tử Lam chạy tới, nhìn Hi Hi, “Con làm sao vậy?”

Hi Hi không nói gì, chỉ là lắc đầu.

Mặc Thiếu Thiên cũng nhìn, nhíu mày, tình huống Hi Hi hiện tại, càng ngày càng ... hơn nghiêm trọng.

Vốn cho là chỉ nghĩ không thông, hiện tại xem ra, là luẩn quẩn trong lòng!

“Hi Hi, con trấn định một chút, Thanh Thanh chết, cùng với con không có quan hệ gì!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi nói.

Thế nhưng, chỉ thấy Hi Hi nghe được tên Thanh Thanh thì có một chút xú phản ứng, thế nhưng sau khi dứt lời, Hi Hi khôi phục trạng thái như trước.

Đây là khúc mắc trong lòng bé, khó có thể cởi bỏ.

Trước một ngày Thanh Thanh còn đến thăm bé, cho bé dây chuyền, lúc đó bé có cảm giác, còn tưởng rằng đang nằm mơ, không nghĩ tới là thật...

“Hi Hi, con trấn định một chút!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, có chút kích động nói, “Thân thể con bây giờ vừa tốt, nếu như không ăn cái gì, sẽ lại xảy ra chuyện!”

Hi Hi vẫn không có bất kỳ phản ứng gì.

Mặc Thiếu Thiên có chút tức giận, Hi Hi đã ói vài đống, lúc này, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp cầm lấy đồ trên bàn, hướng về phía miệng Hi Hi .

“Ăn đi!” Một bên rót, Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi ngồi ở chỗ kia, cả người vô lực, cảm giác được lực đạo mạnh mẽ của Mặc Thiếu Thiên, bé căn bản không đẩy anh ra, chỉ có thể như vậy thừa nhận.

Cháo, cứ như vậy rót vào trong miệng Hi Hi, có chút chảy ra, thế nhưng Mặc Thiếu Thiên chỉ nghĩ muốn cho bé ăn.

Không ăn không uống như vậy, làm hại không chỉ là chính bé, bọn họ cũng đều theo chờ đợi lo lắng.

Thế nhưng vừa rót hết, Mặc Thiếu Thiên mới buông ra, cả người Hi Hi ghé vào bên giường, toàn bộ phun ra...

Nhìn dáng vẻ Hi Hi khó chịu, người xung quanh không dễ chịu gì.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Bạch Dạ, “Làm sao bây giờ! ? Tại sao có thể như vậy! ?” Rõ ràng đều ăn hết, làm sao sẽ nôn ra.

Bạch Dạ nhìn Hi Hi, “Nếu như tôi đoán không có sai, tiếp tục như vậy, bé sẽ mắc bệnh kén ăn!”

“Bệnh kén ăn! ?” Lâm Tử Lam nhíu mày, lo lắng hỏi.

Bạch Dạ gật đầu.

Nghe thế, Lâm Tử Lam càng thêm lo lắng, “Vậy làm sao bây giờ? Có biện pháp nào sao?”

“Cái này còn là căn chính bản thân điều trị, nói cho cùng, vấn đề trong lòng, chính bé không muốn ăn, thế nào cũng đều không trôi!” Bạch Dạ nói.

Nghe lời này, bọn họ càng thêm lo lắng.

Nhìn Hi Hi, bé ngồi ở trên giường, như trước không biểu tình, nhìn dáng vẻ này của Hi Hi, bọn họ đều khó chịu không biết nên nói cái gì cho phải.

Đều biết Hi Hi khó chịu, dù sao, có người bởi vì mình mà chết đi, lại còn đối với một đứa trẻ, là một loại thương tổn nghiêm trọng.

Cho dù lo lắng, bọn họ cũng đều không trách cứ Hi Hi.

Thế nhưng, Hi Hi sinh hoạt, như cái xác không hồn, mặc kệ muốn bé làm cái gì, bé đều nghe theo, thế nhưng không ăn cái gì, không mở miệng nói, như vậy, để cho bọn họ lo lắng.

Hôm nay, Hoa Hồng mang theo Hi Hi ra ngoài.

Ngồi ở xe lăn, ngay bên ngoài quán rượu trong vườn hoa, mà Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam còn có Bạch Dạ ở bên trong thương lượng.

Trong vườn hoa có một hồ bơi, có người bơi, cũng có người đi dạo, vô cùng náo nhiệt.

Trước đây, nếu là Hi Hi, đã sớm náo nhiệt lên, nhưng bây giờ, Hi Hi ngồi ở chỗ kia, im hơi lặng tiếng.

Đến một nơi, Hoa Hồng dừng ở nơi đó, đi tới, ngồi xổm trước mặt của Hi Hi, “Hi Hi, cậu xem hình ảnh trước mặt, lẽ nào cậu định cả đời không nói lời nào sao?”

Hi Hi như trước ngơ ngác, không có mở miệng, duy nhất năng chứng minh bé còn sống, chỉ có tiếng hít thở kia còn có lông mi.

Vô luận cùng Hi Hi nói cái gì, bé đều là cái dáng vẻ này!

Hoa Hồng có chút nổi giận, không biết nên làm gì bây giờ!

Ngay vào lúc này, một quả banh lăn tới dưới chân của bọn họ.

Hoa Hồng nhìn, nhúu mày, vừa muốn đá đi, lúc này, một tiểu cô nương chạy tới, trùng hợp là, cô bé là con lai, lớn lên vô cùng đẹp, cô dùng tiếng anh non nớt cùng Hoa Hồng muốn banh.

Hoa Hồng trả banh cho bé, cô bé nói tiếng cảm ơn rồi đi, mà vào lúc này, Hi Hi chợt giật mình.

Nhìn Hi Hi phản ứng, Hoa Hồng cả kinh, nhìn Hi Hi, “Làm sao vậy?”

Chỉ thấy ánh mắt của Hi Hi nhìn phương hướng của cô bé kia, sau khi nhìn rõ, ánh mắt lại trở lên ảm đạm.....

Hoa Hồng cũng theo Hi Hi nhìn lại, lẽ nào Hi Hi xem cô bé kia thành Thanh Thanh?

Nghĩ vậy, Hoa Hồng nhất thời có một chú ý.

Nghĩ đến chỗ này, cô mang theo Hi Hi đi trở về.

Đưa Hi Hi về phòng, Hoa Hồng liền đem mọi người tập trung một chỗ, sau đó nói ra ý nghĩ của chính mình.

Nghe thế, Lưu Ly nhúu mày, “Nói như vậy, có thể hay không không tốt lắm? Nếu như Hi Hi biết, có tức giận hay không?”

“Chẳng lẽ còn có biện pháp gì sao? Thực sự chờ bé nghĩ thông suốt, ngộ nhỡ chết đói làm sao bây giờ?” Hoa Hồng nói.

“Đúng vậy, tiếp tục như vậy nữa, không ăn không uống, sớm muộn xảy ra vấn đề!” Lý Thuận cũng phụ họa nói, không nghĩ tới, còn có thể ra chuyện như vậy.

Nói xong cái này, Hoa Hồng nhìn Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam, “Hai người nghĩ thế nào?”

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên nhìn thoáng qua nhau.

Lúc này, Bạch Dạ suy nghĩ một chút mở miệng, “Chưa chắc đã không phải là một biện pháp, bé hiện tại nhất định phải ăn vài thứ, nếu không có dinh dưỡng, sớm muộn sẽ xảy ra chuyện!”

Bạch Dạ nói cái này, bọn họ còn có thể cố kỵ cái gì, tất cả so với Hi Hi, đều không là vấn đề!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Tạm thời cũng chỉ có thể làm như vậy, thế nhưng đi vào trong đó tìm một người vậy?”

Nói lên cái này, khóe miệng Hoa Hồng gợi lên một nụ cười, cái này, cô có sắp xếp.

Vì vậy, ngày thứ hai, Hoa Hồng tìm tới một cô bé.

Đưa tới trước mặt mọi người thì, bọn họ đều ngạc nhiên.

Gương mặt này, hoàn toàn giống Thanh Thanh!

Lâm Tử Lam nhìn cô bé, “Thanh Thanh?”

“Cô ấy là tiểu Thanh thanh!” Hoa Hồng ôm vào trong ngực, đắc ý nói.

“Ồ đâu tới, đây cũng là quá giống!” Lý Thuận cũng không nhịn được mở miệng nói.

Lâm Tử Lam cùng Lý Thuận nhìn, thật có chút kinh ngạc.

Thế nhưng đối với Lưu Ly cùng Mặc Thiếu Thiên còn có Tập Ni mà nói, như cơm thường.

Hiện tại, bọn họ mới hiểu được mục đích Hoa Hồng.

“Trên thế giới này có một thứ gọi là, thuật dịch dung!” Tập Ni nhịn không được mở miệng, sau đó đi tới, đi quanh Hoa Hồng cùng cô gái kia một vòng, mở miệng, “Hoa Hồng, thủ nghệ của cô trước sau như một thật tốt!”

“Đó là đương nhiên, người trong giang hồ, phải có kỹ năng trong người!” Hoa Hồng nói.

“Dịch dung!?” Lâm Tử Lam nhú mày, giờ mới hiểu được chuyện gì xảy ra.

Biết rõ Thanh Thanh đã chết, không có khả năng ra hiện ở trước mặt của bọn họ, thế nhưng cô gái trước mặt, cũng quá mức giống nhau, Lâm Tử Lam có chút kinh dị.

Thế nhưng không ngờ, là dịch dung.

Lâm Tử Lam đi tới, nhìn cô bé, nhịn không được mở miệng, “Thật là quá giống!”

Cô bé đứng ở nơi đó, không nói gì, chỉ nhàn nhạt cười.

“Sẽ không làm lộ chứ!?” Lý Thuận có chút bận tâm hỏi, tuy rằng rất giống, thế nhưng dù sao cũng là giả, ngộ nhờ Hi Hi phát hiện, làm sao bây giờ?

Nghe Lý Thuận nói, khoe miệng Hoa Hồng gợi lên, “Cẩn thận một chút, cũng không thành vấn đề, hướng hồ, Hi Hi cùng Thanh Thanh chỉ gặp qua một lần, không phân biệt được!”

Nói lên cái này, Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Không sai, hiện tại là muốn cho Hi Hi ăn uống!”

Về phần bị Hi Hi phát hiện, cũng là chuyện từ nay về sau, chỉ cần hiện tại bé ăn uống, tất cả đều tốt.

Lúc này, Hoa Hồng nhìn cô gái trước mặt, “Tâm Tâm, nhớ kỹ, trong khoảng thời gian này, tên của cháu là Thanh Thanh, bên trong có đứa bé, cháu đã cứu, đồng thời tặng cho bé một sợi dây chuyền, hiện tại nhiệm vụ của cháu, là làm cho bé ăn uống!” Hoa Hồng nhìn cô gái trước mặt nói.

“Cháu đã biết!” Tâm Tâm gật đầu một cái nói.

“Còn có, không nên biểu hiện vô cùng nhiệt tình, biết không?!” Hoa Hồng hỏi.

Tâm Tâm như trước gật đầu.

“Được rồi, đi vào, nhớ kỹ, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cháu chính là Thanh Thanh!”

“Dạ!”

Cô bé đáp ứng một tiếng, sau đó hướng phòng Hi Hi đi tới.

Trước mặt cô bé vừa mới đi, Lý Thuận nhịn không được ở phía sau mở miệng, “Hoa Hồng, người đó, mặc kệ thân hình, tuổi, cũng quá giống!”

Khoe miệng Hoa Hồng đắc ý gợi lên, chỉ cần là cô nghĩ, còn có gì là không thể nào.

Chỉ là, cô nhàn nhạt nhìn Lý Thuận, “Mướn, một tuần, năm vạn!”

Lý Thuận, “...”

Vì vậy, Hoa Hồng theo vào phòng, mọi người cũng đều đi theo phía sau đi vào.

Đối với chuyện phát sinh kế tiếp, vừa khẩn trương, vừa chờ mong.

Bên trong gian phòng.

Hi Hi ngồi ở trên giường, không phản ứng chút nào.

Tâm Tâm đi tới, lễ phép tính gõ xuống cửa, thế nhưng không hề đáp lại, lúc này, Hoa Hồng cho biết một ánh mắt, để cho cô đi vào.

Cô bé cũng sợ hãi, đẩy cửa ra đi vào.

531. Chương 534: Hi Hi Phát Hiện Chân Tướng.

Tâm Tâm đi tới, lễ phép tính gõ xuống môn, thế nhưng không hề đáp lại, lúc này, Hoa Hồng cho biết một ánh mắt, để cho cô đi vào.

Cô bé cũng sợ hãi, đẩy cửa ra đi vào.

Khi nhìn đến cậu bé đang ngồi trước mặt thì, Tâm Tâm còn là sửng sốt một chút, rất ít khi nhìn thấy cậu bé lớn lên đáng yêu như vậy, xinh đẹp như vậy.

Mặc dù không biểu tình gì, thế nhưng liếc mắt nhìn qua, làm cho người khác cảm giác bất đồng.

Thoáng cái, tâm tình Tâm Tâm đã khá nhiều.

Cô bé nhìn Hi Hi, đi tới.

“Hi Hi...” Lúc này, Tâm Tâm đi tới bên giường của bé nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Hi Hi sửng sốt, ngược mắt, sau khi nhìn đến người trước mặt thì, bỗng nhiên ngậy ngấn cả người, không biết có cảm tưởng gì.

Nhìn dáng vẻ Hi Hi kinh ngạc, Tâm Tâm nhú mày, “Anh không biết em sao?” Tâm Tâm nhìn Hi Hi hỏi.

“Thanh Thanh?” Hi Hi mở miệng, lại chợt phát hiện tiếng nói của mình có chút thay đổi, không có sức lực.

“Là em!” Tâm Tâm nhìn Hi Hi mở miệng.

Hi Hi hoài nghi mình có sinh ra ảo giác hay không, nhìn Thanh Thanh, có chút kích động, “Em, em...” Nửa ngày, Hi Hi dĩ nhiên nói không nên lời cái gì.

Thanh Thanh nhìn Hi Hi, “Em không sao mà!”

“Em không chết! ?”

Tâm Tâm cười, lắc đầu, “Không có!”

Nghe thế, Hi Hi bỗng nhiên cười ra tiếng, “Em, em thật không có chết!”

“Ừ!” Tâm Tâm gật đầu.

Một khắc kia, lòng Hi Hi không cách nào diễn tả bằng ngôn ngữ.

Vươn tay, Hi Hi ôm lấy cô bé.

Tâm Tâm ngậy ngấn cả người, không biết nên làm cái gì bây giờ, Hi Hi lại kích động nói, “Anh nghĩ em đã chết, may là em không có chuyện gì... May là!”

Người xung quanh đều nhìn, Táp Ni lại vẫn nhú mày, Hi Hi, lúc này hoàn toàn không quên chiếm tiện nghi!

Ừ, có tiền đồ!

Tâm Tâm đứng ở nơi đó không hề động.

Lúc này, Hoa Hồng nhìn có chút chua chát, thế nhưng dù thế nào?

Ở sau người giả bộ ho khan một tiếng, lúc này Tâm Tâm nhớ tới cái gì, “Em nghe nói, anh đã mấy ngày không có ăn cái gì... Tiếp tục như vậy không được, anh ăn một chút gì có được hay không! ?”

Nghe được Tâm Tâm nói, Hi Hi còn có thể nói cái gì, liên tục gật đầu, “Được, anh ăn, anh ăn!” Hi Hi liên tục gật đầu nói.

Nhìn dáng vẻ Hi Hi hiểu rõ, Tâm Tâm cười cười.

Phía sau, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên nghe được Hi Hi nói ăn cơm, vui vẻ không ngớt, vội vã kêu người mang đồ ăn tới.

Đều là sớm chuẩn bị tốt, giống như Hoa Hồng đã sớm ngờ tới Hi Hi nhất định sẽ ăn, nên đã làm xong.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, “Bảo bối...”

Lúc này, Hi Hi ngẩng đầu nhìn Lâm Tử Lam, “Mẹ, xin lỗi, để mẹ lo lắng!”

Nghe Hi Hi hiểu chuyện nói, Lâm Tử Lam đột nhiên cảm giác được vui vẻ.

Lúc này, Tâm Tâm bưng cháo, “Em dứt cho anh!”

Hi Hi cười gật đầu, hết sức hài lòng.

Vì vậy, Tâm Tâm từng miếng từng miếng dứt Hi Hi, mà Hi Hi cũng ăn thật cao hứng, mắt không chớp nhìn người trước mặt “Thanh Thanh”, giống như sợ nháy mắt, chỉ là một giấc mộng.

Người bên cạnh nhìn, nhìn Hi Hi không có ói, nhưng lại ăn rất vui vẻ, lúc này mới âm thầm thở dài một hơi.

Chỉ cần Hi Hi ăn là tốt rồi.

Sau khi Hi Hi ăn uống xong, lại lo lắng Tâm Tâm đi mất, nên lôi kéo cô nói, không có biện pháp, Tâm Tâm chỉ có thể ở lại cùng Hi Hi.

Mà bên ngoài, mấy người bọn họ ngồi ở chỗ kia.

Lâm Tử Lam có chút lo lắng, “Hoa Hồng, cũng sẽ không làm lộ chứ?” Phải biết rằng tính cách Hi Hi, nếu như biết có người lừa bịp, nhất định bé sẽ không vui, không khéo lại còn nghiêm trọng hơn lúc trước.

Hoa Hồng ngồi trên sofa, vô cùng chắc chắn, “Cũng sẽ không, Thanh Thanh cùng Hi Hi chỉ gặp mặt qua một lần, hơn nữa tiếp xúc ít, Hi Hi làm sao phát hiện! ?”

Nói lên cái này, lúc này Lâm Tử Lam mới yên tâm gật đầu.

Lúc này, Lý Thuận có chút ngạc nhiên, “Cô rốt cuộc từ nơi nào tìm được người! Còn là người Trung Quốc, không đơn giản!”

“Hiện tại mở mắt nhìn, ngoài đường người Trung Quốc rất nhiều có được hay không, có cái gì kỳ quái!” Hoa Hồng nhin không được chăm chọc nói.

“Thế nhưng thân hình tương tự như thế, khó tìm, nhưng lại bình tĩnh như vậy, khí chất xuất chúng!”

Nói lên cái này, Hoa Hồng nhin không được cười đắc ý, “Lẽ nào anh không biết trên cái thế giới này có chữ, là ”Ngôi sao nhỏ tuổi” sao?”

Chính người từng gặp qua nhiều người, mới có thể đang đối mặt nhiều người như vậy, nhiều chuyện như vậy mà thời gian biểu hiện vững như vậy.

Hoa Hồng từ trên đường cái tùy tiện tìm một người, người đó cũng không phụ cô!

Lời này vừa nói ra, Lý Thuận bừng tỉnh, “A a, là như vậy, trách không được đối mặt với chúng ta nhiều người như vậy biểu hiện bình tĩnh như vậy!”

Ngay cả Mặc Thiếu Thiên cũng không nhin được tán thưởng, “Hoa Hồng biện pháp này, thực sự rất tốt, Hi Hi cũng ăn uống, tâm tình cũng khá hơn nhiều!”

Nói lên cái này, bọn họ nhất trí gật đầu, bất quá, Lưu Ly lại nhìn Hoa Hồng, “ Cuối cùng làm thế nào để cho cô bé rời đi? Cũng không thể như vậy mãi được?”

“Tôi sẽ tìm một ngày thích hợp để cho cô bé rời đi, nhưng không phải hai ngày này!” Hoa Hồng nói, nói đến đây, cô nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Nên là chúng ta ở chỗ này ngày ngốc hai ngày nữa!”

“Chỉ cần Hi Hi tốt, chờ mấy ngày cũng không sao!”

Hoa Hồng gật đầu, ánh mắt nhìn về phía bên trong gian phòng, các loại u oán a, Hi Hi thối, hiện tại chỉ biết tán gái...

Mà bên trong gian phòng, Hi Hi nhìn Thanh Thanh, tự đáy lòng sinh ra một loại vui vẻ, Thanh Thanh không chết, tin tức này đối với Hi Hi mà nói, tốt!

“Anh vì sao vẫn nhìn em!” Tâm Tâm nhìn Hi Hi hỏi.

“Đẹp!” Hi Hi tự đáy lòng mở miệng.

Vừa nói như vậy, mặt của Tâm Tâm một chút đỏ, trực tiếp như vậy bị người tán thưởng mỹ lệ cũng không phải một lần hai lần, thế nhưng Tâm Tâm còn chưa đỏ mặt.

Nhìn cô, Hi Hi mở miệng, “Thanh Thanh, em là vì cứu anh, mà thiếu chút nữa chết sao?”

Nói lên cái này, Tâm Tâm sững sốt, không nghĩ tới Hi Hi hỏi cái này, thế nhưng suy nghĩ một chút mở miệng gật đầu, “Ừ!”

Như thế gật đầu một cái, đáy lòng Hi Hi chấn động, nhìn cô, “Em thật khờ!”

Tâm Tâm cười, “Em bây giờ không phải là không có chuyện gì sao!”

Nhìn Tâm Tâm cười, khóe miệng Hi Hi cũng gợi lên, còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy cô, ánh mắt của cô lạnh lùng...

Vì vậy, hai người ở trong phòng nói chuyện phiếm, trò chuyện một buổi chiều.

Khi đến lúc ăn cơm, Hi Hi dĩ nhiên chủ động từ trong phòng đi ra.

Bọn họ đều ở trong phòng khách chờ, thấy Hi Hi đi ra, rất kinh ngạc.

“Hi Hi! ?” Khi nhìn thấy Hi Hi, Lưu Ly đứng lên.

Hoa Hồng cũng nhìn, có chút kinh ngạc.

“Bảo bối, con thế nào đi ra?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi hỏi.

“Mẹ, con đói bụng!” Hi Hi nói.

Trời biết, Hi Hi nói câu này con đói bụng, đối với bọn họ mà nói, ý vị như thế nào, lúc bọn họ nghe được, có thể dùng từ mừng rỡ như điên để diễn tả.

“Lập tức ăn!” Mặc Thiếu Thiên mở miệng.

Hi Hi cười.

Vì vậy, bọn họ cũng không có đi ra ngoài ăn, mà gọi là rất nhiều đồ ăn tới.

Hi Hi cùng Tâm Tâm ngồi chung một chỗ, Hi Hi vô cùng vui vẻ gấp thức ăn cho bé, mà Tâm Tâm còn lại là vừa cười, vừa ăn, cũng không quên gấp thức ăn cho Hi Hi, hai người thoát nhìn, như là một đôi như nhau, Hoa Hồng ở một bên nhìn tức giận bất bình! !

Hi Hi thối, cậu trọng sắc khinh bạn a a a a a!

Chỉ là nhìn Hi Hi có thể ăn uống, cũng không ói ra, như vậy, bọn họ đã vui vẻ rồi.

Bạn pháp của Hoa Hồng, vẫn có hiệu quả.

Lúc này, Tạp Ni nhìn Hi Hi, không quên trêu chọc bé vài câu, “Bảo bối, phân biệt như thế bất công a, cậu trong khoảng thời gian này, chúng tôi quan tâm cũng không ít, cũng không gấp thức ăn cho chúng tôi!?”

Nghe được Tạp Ni nói, Hi Hi nhìn anh híp mắt cười, “Muốn ăn a? Tự gấp.....”

Lời là nói như vậy, Hi Hi gấp thức ăn bỏ vào trong bát Lâm Tử Lam, “Mẹ, xin lỗi, trong khoảng thời gian này để mẹ lo lắng!”

Nghe được Hi Hi nói, Lâm Tử Lam cười, “Biết là được, lần sau không cần hù dọa người khác như vậy!”

“Đã biết!” Hi Hi cười.

Lúc này, Hi Hi gấp một đĩa, trực tiếp bỏ vào trước mặt Hoa Hồng.

Hoa Hồng có chút sửng sốt, lúc này, Hi Hi nhìn Hoa Hồng, “Biết chị lo lắng cho tôi, cảm ơn!”

Hoa Hồng cảm động đến rơi nước mắt, vật nhỏ cuối cùng cũng còn có lương tâm!

“Ai lo lắng cho cậu!” Hoa Hồng cãi lại cứng rắn không thừa nhận, lo lắng đã hiện lên trước mặt.

Lúc này, Hi Hi nhìn Lưu Ly cũng gấp, “Cảm ơn cô đã không quản xa xôi đến thăm cháu, lo lắng cho cháu!”

Lưu Ly cười, “Chỉ cần cháu không có chuyện gì là ổn rồi!”

Hi Hi gấp cái này, gấp cái kia, cũng gấp cho Mặc Thiếu Thiên, dĩ nhiên sẽ không có Lý Thuận cùng Táp Ni.

Hai người bọn họ cũng rất lo lắng có được hay không, kết quả là, không có gì cả!

Lúc này, Táp Ni bắt đầu không nhận được, “Lý Thuận, xem ra, hai người chúng ta thật đúng là hơn người thừa!”

“Ai, tôi cũng cảm thấy như vậy... Chúng ta cũng không hao tổn không ít tâm tư, đáng tiếc a, chúng ta là đàn ông, không phải phụ nữ, cho nên có người sẽ không đối tốt với chúng ta!” Lý Thuận vừa ăn, vừa dùng khẩu khí u oán nói.

Bất quá những lời này.

Chọc cười một bàn người.

Lời này, hiểu hơn nữa là Hi Hi.

Hi Hi cũng không khách khí, cầm lấy cái đĩa, trực tiếp gấp cho bọn họ.

Táp Ni nhú mày, nhìn Hi Hi, chờ mong bé tự nhủ chút gì, Hi Hi nhìn anh, suy nghĩ lại, sau đó nói, “Tất cả đều không nói đúng, ăn đi...”

Táp Ni, “...”

Lý Thuận, “...”

Vì vậy, một bàn vui cười không ngớt.

Đêm này, bọn họ đều rất buồn ngủ.

Ngày hôm sau.

Lúc bọn họ đều thức dậy, Hi Hi cùng Tâm Tâm đã ở bên ngoài chơi.

Hồ bơi, hai người ngồi ở chỗ kia, chân dể dưới nước, Hi Hi nhìn Thanh Thanh trước mặt, nhin không được bật cười, “Thanh Thanh, lúc em cười thật là đẹp mắt!”

“Phải không?” Nghe ca ngợi, Tâm Tâm cười cười, đã quên mình là Thanh Thanh, loại ca ngợi này đã chuyển dời đến trên người của mình.

Nhìn Thanh Thanh cười, Hi Hi suy nghĩ một chút mở miệng, “Em còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?”

Nói lên cái này, Thanh Thanh mở miệng cười, “Khi đó, cũng là cười như vậy sao?”

Hi Hi nghe thế, sửng sốt, ánh mắt kì quái nhìn Thanh Thanh trước mặt.

“Làm sao vậy?” Nhìn Hi Hi kỳ quái nhìn mình, Thanh Thanh nhìn Hi Hi hỏi.

Hi Hi hoàn hồn, nhìn cô cười, “Không có gì!”

“Em còn nhớ, lúc đó anh cùng em nói gì không?” Hi Hi nhìn cô như có như không hỏi, vừa hỏi, vừa nhìn cô. Nghe Hi Hi nói, Tâm Tâm lắc đầu, “Em không nhớ rồi!”

“Khi đó, em cười cười, không nói gì!” Hi Hi mở miệng.

Nói lên cái này, Tâm Tâm như nhớ ra mọi chuyện, “A, đúng, em nhớ ra rồi, là như vậy!”

Nói lên cái này, Hi Hi càng thêm ngây ngẩn cả người, nhìn người trước mặt, không biết nên nói cái gì cho phải.

Mong muốn, điều không phải như cậu nghĩ như vậy.

Thế nhưng, càng hoài nghi chuyện này, càng muốn nói không phải là thật, thế nhưng muốn biết chân tướng.

Lúc này, Hi Hi móc dây chuyền từ trong cổ ra, nhìn Thanh Thanh trước mặt, “Em còn nhớ cái này không?”

Nhìn dây chuyền trên cổ Hi Hi, cô gật đầu, “Ừ, em đưa cho anh!”

“Tại sao muốn đưa cho anh!” Hi Hi nhìn cô hỏi.

“Ách... Lưu kỷ niệm, sợ anh quên em!” Thanh Thanh nhìn Hi Hi nói, giống như không muốn nhắc tới đề tài này, Thanh Thanh nói sang chuyện khác, “Em nghe nói, anh rất am hiểu máy tính, là thật sao?”

Nhìn Hi Hi không trả lời, Thanh Thanh nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn cậu, “Hi Hi, anh đang suy nghĩ gì?”

Một tiếng này, gọi Hi Hi trở về, nhìn người trước mặt, Hi Hi nhú mày, “Làm sao vậy?”

“Anh đang suy nghĩ gì?”

“Không có gì!”

“Vậy sao anh không trả lời câu hỏi của em!” Tâm Tâm nói.

“Không có chú ý, em vừa hỏi cái gì?”

“Anh rất am hiểu về máy tính có phải hay không?” Tâm Tâm nhìn Hi Hi hỏi, vẻ mặt mang dáng dấp sùng bái.

Nhìn biểu tình Tâm Tâm, Hi Hi gật đầu, “Ừ..”

Thế nhưng, tiếp tục nói chuyện, Hi Hi có chút không yên lòng, ngược lại thì Tâm Tâm, không có suy nghĩ nhiều như vậy, tiếp tục trò chuyện...

Lúc buổi tối, Hi Hi nằm ở trên giường, lo trái nghĩ phải, đều cảm thấy có cái gì không đúng.

Trước cậu cảm giác được, thế nhưng việc ở chung, việc tiếp xúc, Hi Hi lại càng thấy không thích hợp.

Hơn nữa, đối với những câu hỏi, cô ấy đều trả lời được, nhưng trả lời rất miễn cưỡng.

Chẳng lẽ...

Nghĩ vậy, đáy lòng Hi Hi chấn động.

Thực sự mong muốn, không phải nhưng cậu suy nghĩ.

Lúc này, nằm ở trên giường, thế nào cũng đều không ngủ được, Hi Hi cảm thấy có chút phiền, trực tiếp đứng dậy đi ra ngoài.

Bên ngoài, loáng thoáng nghe được tiếng thốn thức.

Hi Hi nhú mày, còn theo âm thanh đi tới.

“Sau đó, không biết trả lời như thế nào, thì không nên trả lời!” Hoa Hồng nhìn Tâm Tâm trước mặt nói.

“Em đã biết!” Tâm Tâm gật đầu.

“Ừ, nếu như bị lộ, như vậy, công lao mấy ngày nay coi như uổng phí, còn có không nên hỏi thăm chuyện riêng tư của cậu ấy!” Hoa Hồng nói.

Nghe thế, Tâm Tâm nhú mày, không biết nên nói cái gì cho phải, thế nhưng cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ đáp ứng, “Tốt, em đã biết!”

Hi Hi đứng ở bên ngoài, nghe rất rõ ràng âm thanh bên trong, là Hoa Hồng cùng Tâm Tâm!

Bọn họ đang nói cái gì?

Cái gì làm lộ?

Lẽ nào, thật là như cậu nghĩ?

“Được rồi, đi về nghỉ ngơi!” Hoa Hồng mở miệng.

Nghe thế, Hi Hi nhanh chạy về, tìm một nơi ẩn núp.

Sau đó nhìn Tâm Tâm từ bên trong đi ra, rời khỏi phòng Hoa Hồng.

Hi Hi đứng ở nơi đó, cậu đương nhiên biết Hoa Hồng chắc là sẽ không hại cậu, thế nhưng...

Hi Hi không dám nghĩ đến khả năng này, vừa nghĩ, đáy lòng cảm thấy khó chịu.

Thế nhưng, mặc kệ thế nào, Hi Hi đều phải biết rằng, bọn họ rốt cuộc sau lưng cậu làm cái gì!

Nghĩ vậy, Hi Hi xoay người trở về phòng.

Ngày hôm sau.

Tâm Tâm đến phòng Hi Hi, Hi Hi nằm ở trên giường, thấy Hi Hi còn không có dậy, Tâm Tâm chạy tới.

“Hi Hi, đứng lên ăn điểm tâm!”

Hi Hi không hề động, nằm như trước.

Tâm Tâm nhú mày, tiến tới, tay từ từ đưa tới, muốn đánh thức Hi Hi, “Anh còn đang ngủ phải không? Thế nào như vậy...”

Lời của cô còn chưa nói hết, Hi Hi chợt ngồi dậy, Tâm Tâm lại càng hoảng sợ, nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, “Anh không có ngủ?”

Lúc này, Hi Hi lại bắt lại tay cô, “Cô là ai?”

Hỏi lên như vậy, Tâm Tâm sửng sốt, nghĩ thầm, chẳng lẽ mình bị lộ sao?

Không phải làm sao mà Hi Hi sẽ hỏi như vậy cô?

Tâm Tâm có chút run sợ trong lòng, nhìn Hi Hi, giờ này khắc này, trên mặt của của bé không biểu tình, thậm chí thoát nhìn, có chút lạnh lùng.

“Anh, Hi Hi, anh làm sao vậy? Em là Thanh Thanh a...”

“Thanh Thanh?” Nghe thế, khóe miệng Hi Hi gợi lên nụ cười lạnh lùng, “Cô xác định sao?”

“Anh, anh làm sao vậy?” Thanh Thanh nhìn Hi Hi, có chút sợ, đáy lòng như là bị cái gì đập vào, hoảng hốt không ngớt.

Hi Hi lại nhìn chằm chằm vào người trước mặt, hiện tại, càng thêm khẳng định ý nghĩ của chính mình.

Lần đầu tiên nhìn thấy Thanh Thanh, mắt của cô ấy chỉ có lạnh lùng, không có sợ hãi, một chút sợ hãi cũng không có, nhưng là bây giờ, người trước mặt, mắt của cô ấy tất cả đều là sợ hãi.

“Trả lời tôi!” Hi Hi nhìn cô một chữ một nói.

Giờ này khắc này, Hi Hi lạnh lùng so với trước như hai người, Tâm Tâm nhìn có chút sợ, cũng không biết nên nói như thế nào.

“Em là Thanh Thanh a, Hi Hi, anh làm sao vậy?”

“Đêm qua cô cùng Hoa Hồng nói, tôi đều nghe được!” Hi Hi nhìn cô từng câu từng chữ nói.

Nghe thế, Tâm Tâm mới hoàn toàn không dám nói gì, chỉ là một đôi hai mắt thật to nhìn Hi Hi, không biết nên nói cái gì.

“Làm sao vậy? Không nói?” Hi Hi nhìn cô cười lạnh hỏi.

Tâm Tâm nhìn Hi Hi, lắc đầu, “Xin lỗi, em không phải cố ý lừa gạt anh...”

Nghe thế, Hi Hi càng thêm tức giận, cắn tức nhìn người trước mặt, “Cô rốt cuộc là ai?”

“Em, em là Tâm Tâm... em là bọn họ đưa tới, thế nhưng em không phải cố ý lừa gạt anh!” Tâm Tâm lắc đầu nhìn Hi Hi nói, nói.

Hi Hi nhìn, cũng không có vì vậy mà nhẹ dạ, “Cô quả nhiên không phải cô ấy!”

Tâm Tâm lắc đầu, “Bọn họ chỉ là vì cho anh ăn, không phải cố ý lừa gạt anh, xin lỗi...” Tâm Tâm nhìn Hi Hi xin lỗi.

Giờ này khắc này, lồng ngực Hi Hi như là có vật gì vậy chặn lại, lẽ nào muốn bé điên, muốn đánh người!

Đúng lúc này, cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, Hoa Hồng cùng Lâm Tử Lam đi đến, khi nhìn đến hình ảnh trước thì, Hoa Hồng nhú mày, “Hi Hi, cậu đang làm gì?”

532. Chương 535: Hi Hi Cảm Động.

Đang lúc ấy thì, cửa chợt bị đẩy ra, Hoa Hồng cùng Lâm Tử Lam đi vào, chứng kiến hình ảnh trước mặt thì Hoa Hồng cau mày, “Hi Hi, cậu làm gì đấy?”

Lúc này, Tâm Tâm vẫn nhìn Hi Hi như cũ, “Thật xin lỗi, tôi thật sự không cố ý lừa gạt cô!”

“Câm miệng!” Hoa Hồng nói, sau đó đi nhanh tới, nhìn Hi Hi, “Cậu làm gì đấy! ?”

Nhìn bộ dạng Hoa Hồng, Hi Hi nắm chặt hai quả đấm, lồng ngực dường như có đồ vật gì đó bị tích tụ, bức bối không dứt, cuối cùng, Hi Hi không nhịn được, phùng một tiếng, khạc ra một ngụm máu tươi.

“Hi Hi!” Hoa Hồng kêu lên.

Lâm Tử Lam ở phía sau nhìn, cũng không nhịn được trợn to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn hình ảnh trước mắt.

“Hi Hi.” Lâm Tử Lam cũng xông tới.

Mà Hi Hi vẫn ngồi trên giường, nhìn bọn họ, cuối cùng, lại bất tỉnh.

Hoa Hồng giận dữ, nhìn Tâm Tâm, “Cút ngay!”

Tâm Tâm sợ đến mau trốn sang một bên, vào giờ phút này, nhìn hình ảnh trước mặt loạn thành một đoàn, Tâm Tâm đang núp không nói gì, con người chỉ nhìn chăm chăm Hi Hi.

Lưu Ly thấy thế, xoay người chạy ra đi gọi Bạch Dạ.

^^^^^^^^^^^^^^^^

Bạch Dạ nhìn Hi Hi trước mặt, nhú nhú mày.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Bạch Dạ, lo lắng hỏi, “Sao rồi? Bé sao rồi?”

“Nộ hỏa công tâm, thật ra không có gì đáng ngại, chỉ là.” Nói đến một nửa, Bạch Dạ nhú nhú mày.

“Người nói đi, đừng có áp a áp úng như vậy có được hay không!” Hoa Hồng cực kỳ tức giận nói, tại sao những bác sĩ này khi có người bị bệnh, nói chuyện lại thích nói một nửa chứ.

Bạch Dạ cũng không vì lời Hoa Hồng nói mà tức giận, suy nghĩ một chút rồi mở miệng, “Vẫn là câu nói kia, tâm bệnh, nhưng nhìn trước mắt, so với lần trước nghiêm trọng hơn.”

Nói đến cái này, bọn họ đều sửng sốt.

Chỉ muốn giúp Hi Hi khỏe, nhưng không ngờ lại có thể như vậy!

Hoa Hồng nghe thế, tức giận không nhỏ, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Tâm Tâm, “Đều do cô, ai cho cô nói với cậu ta những lời đó chứ?”

Tâm Tâm đang núp ở một bên, mặc dù thường thấy rất nhiều loại trường hợp, không sợ hãi chút nào, nhưng nhìn Hoa Hồng, cô lại có chút sợ.

Người phụ nữ này, không hề giống bề ngoài thoát nhìn dễ trêu như vậy, Tâm Tâm sợ đến mở miệng, “Lúc tôi vào phòng, cậu ta liền hỏi tôi là ai, còn nói nghe được cuộc nói chuyện ngày hôm qua của chúng ta.
. . . Thật, không phải tôi nói!” Tâm Tâm sợ đến chỉ lắc đầu, bộ dáng kia thoát nhìn, diễm đạm đáng yêu.

Nghe thế, Hoa Hồng ngây ngẩn cả người.

Không thể nghĩ đến sẽ là dạng này!

Thế nhưng cô cũng có trách nhiệm!

Hoa Hồng đứng ở đó, tức giận cũng không biết nên làm sao!

Lúc này, Hoa Hồng tức giận, xoay người chạy ra ngoài.

Nhìn bộ dạng của Hoa Hồng, bọn họ đều không nói gì, biết Hoa Hồng nghĩ thế nào.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Bạch Dạ, “Vậy làm sao bây giờ! ?”

Bạch Dạ nhìn, “Hiện tại chỉ có thể cho chính cậu ta thời gian hòa hoãn, chỉ là, cậu ta không thể bị kích thích nữa, những thứ này đều không phải lo lắng của ta, lo lắng của ta là cậu ta lại trở về cái loại trạng thái không ăn không uống kia!”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam bận tâm hơn.

Nếu là như vậy, chuyện kia càng khó giải quyết.

Trong hồ bơi, Hoa Hồng ngồi bên trong, hai chân ngâm bên trong, bên cạnh còn có cái ly đựng rượu đỏ, Hoa Hồng ngồi ở chỗ đó, tóc dài lười biếng xõa ra sau lưng, uống hết một ly lại uống thêm một ly, tư thái mê người, nhìn Hoa Hồng uống rượu, có lẽ chỉ có người biết thưởng thức rượu đỏ mới hiểu.

Lưu Ly đi tới, nhìn Hoa Hồng ngồi ở chỗ đó uống hết một ly lại uống thêm một ly, suy nghĩ một chút, cô cũng định ngồi xuống, cầm một cái ly lên, rót một ly rượu đỏ.

Cảm thấy có người tới, Hoa Hồng nghiêng đầu sang chỗ khác, lúc thấy người tới là Lưu Ly, Hoa Hồng chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn, không nói gì, mà tiếp tục uống rượu đỏ trong tay.

“Một người uống có nghĩa gì, tôi uống cùng cô!” Lúc này, Lưu Ly giơ ly lên, nhìn Hoa Hồng nói.

Nhìn cái ly trong tay Lưu Ly, Hoa Hồng vươn tay chạm ly cô một cái, phát ra tiếng giòn vang.

Tiếp theo, hai người cũng giơ ly lên từ từ uống.

“Không có gì muốn hỏi tôi sao?” Sau khi uống một hớp, Lưu Ly mở miệng hỏi.

Hoa Hồng sững sờ, mở miệng, “Không có!”

“Không muốn biết Hi Hi như thế nào?” Lưu Ly tiếp tục hỏi.

Lúc này, Hoa Hồng mới trầm mặc một chút, không có mở miệng, mà tay mảnh khảnh nhẹ nhàng lắc lắc cái ly trong tay, ánh mắt nhìn chằm chằm màu đỏ trong rượu, thật ra thì cô muốn hỏi, nhưng lại không biết nên hỏi thế nào.

Lúc này, Lưu Ly nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn cô, “Bạch Dạ nói, hiện tại chỉ có thể từ từ điều trị, chờ cậu ta tự mình nghĩ thông mới được!”

“Ừm!” Hoa Hồng đáp một tiếng.

Sau khi biết cái này, cũng không còn phiền muộn như vừa rồi.

“Tôi hiểu biết rõ cô lo lắng cho Hi Hi, Hi Hi xảy ra chuyện, không có quan hệ với cô, cậu ta quá thông minh, không dễ lừa, chúng ta cũng bỏ quên điểm này!” Lúc bọn họ làm chuyện kia, đánh giá quá thấp thông minh của Hi Hi.

“Tôi hiểu biết rõ cô bởi vì chuyện này mà tự trách, thế nhưng không có quan hệ với cô, sẽ không ai trách cô, Hi Hi không biết, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam càng sẽ không!” Lưu Ly nhìn Hoa Hồng nói.

“Thậm chí so sánh, cô cô tôi đây cũng có chút tự động xấu hổ!” Lưu Ly nói.

Lâu như vậy, Hoa Hồng vẫn luôn hầu bên người Hi Hi, bảo vệ bé, bởi vì bé, bị thương cũng không ít, nếu như nói trình độ quan tâm đối với Hi Hi, Hoa Hồng tuyệt đối chỉ kém bọn họ một bậc.

Hoa Hồng không nói gì, cái biện pháp này, ban đầu cô chỉ nghĩ tới chỗ tốt, nhưng lại không nghĩ tới hậu quả, không ngờ Hi Hi sẽ học máu nghiêm trọng như thế, một khắc kia, Hoa Hồng thật bị dọa sợ.

“Chuyện này, là ngoài ý muốn, không ai sẽ nghĩ tới có thể như vậy, hiện tại Hi Hi cần chúng ta ủng hộ, cô không thể nghĩ bậy!” Lưu Ly nhìn Hoa Hồng nói.

Nghe được lời Lưu Ly nói, Hoa Hồng gật đầu một cái, “Tôi biết rồi!”

“Hoa Hồng luôn luôn không có tim không có phổi, thế nhưng cũng có lúc ưu buồn!” Lưu Ly không nhịn được giễu cợt nói.

Nghe thế, Hoa Hồng cũng không nhịn được cười cười.

Lúc này, Lưu Ly đưa cái ly ra, “Cheers!”

Hoa Hồng cười một tiếng, vươn tay, chạm ly một cái.

Một đêm này, một người quốc tế, một đặc công sát thủ đệ nhất giới hắc đạo, hai người ở dưới trăng, vừa uống rượu vừa hàn huyên hơn nửa đêm.

^^

Hi Hi u mê như vậy, chính là một ngày một đêm.

Bọn họ đều gấp không dứt, sóng trước chưa dừng sóng sau lại ập lên người bọn họ, thật không còn gì phù hợp hơn, mới vừa có chút chuyển biến tốt, lại lập tức xảy ra chuyện!

Bạch Dạ cũng gấp, Hi Hi đồng ý cho anh đồ, theo phát triển hiện tại của Hi Hi, lúc nào thì mới có thể cho anh chứ!

Mỗi người nhìn Hi Hi, đều gấp gấp không dứt.

Mà Tâm Tâm, trong lúc này, cũng bị đưa đi.

Cô ở lại, sau khi Hi Hi tỉnh lại, nhất định càng thêm tức giận.

Mãi cho đến giữa trưa ngày thứ hai, Hi Hi mới tỉnh lại.

Thấy người trước mặt, Hi Hi không biết nên nói gì, cũng không biết phải đối mặt thế nào.

“Hi Hi, con đã tỉnh! ?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi khẩn trương hỏi.

“Ừm!” Hi Hi gật đầu một cái.

Thấy Hi Hi vẫn đáp lại Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam mừng rỡ không thôi, nhìn Hi Hi, hốc mắt Lâm Tử Lam rưng rưng, “Bảo bối, thật xin lỗi, chúng ta không nên đối gạt con!”

Nói đến cái này, Hi Hi trầm mặc.

Bởi vì, Thanh Thanh chết đi, nghiêm nhiên trở thành một sự thật.

Không cách nào cải biến, không cách nào sửa đổi!

Hi Hi không thể có ý nghĩ khác, chỉ có thể thừa nhận sự thật này! ! !

Lúc này, Hoa Hồng cũng ở đây vừa nhìn, “Chuyện này, là tôi ra chủ ý, cho nên, muốn trách thì trách tôi là được!”

Nghe bọn họ nói chuyện, Hi Hi không biết nên nói gì, chỉ mím môi, trầm mặc.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên thích hợp cắt đứt lời bọn họ nói, “Như thế nào? Có đói bụng không?”

Hi Hi lắc đầu một cái.

Không đói bụng.

Nhưng tại sao lại không đói bụng.

Đã một ngày một đêm rồi.

Rất rõ ràng, tâm tình của Hi Hi không phải rất tốt.

Nhìn bộ dạng của Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, mở miệng, “Hi hi, con không phải như đứa bé thường, con nên biết, chúng ta lo lắng cho con như vậy con cũng có thể hiểu, hiểu chuyện một chút, Thanh Thanh chết đi, đã là sự thật, mặc kệ con làm sao, như thế nào, cô ấy đều sẽ không sống lại, chẳng lẽ con phải dùng một người đã chết, trừng phạt chúng ta sao?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Nếu như lúc ấy biết, con có thể sống nữa, là Thanh Thanh chết đi làm giá cao, chúng ta cũng sẽ không làm như vậy, nhưng bây giờ đã là sự thật, con phải học cách tiếp nhận!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi gần từng chữ.

Hi Hi nằm ở nơi đó, hốc mắt tích chứa nước mắt, bé đều biết, cũng đều hiểu, nhưng thừa nhận sự thật này, đối với bé mà nói, thật rất khó.

“Con muốn nghỉ ngơi!” Chỉ trả lời một câu nói như vậy, Hi Hi liền xoay người, nhắm hai mắt lại.

Nhìn bộ dáng này của Hi Hi, bọn họ còn có thể nói gì?

Cái gì cũng không nói!

Vì vậy, trong mấy ngày kế tiếp, Hi Hi lại phục hồi loại trạng thái đó.

Không ăn không uống, không phản ứng chút nào.

Cái bộ dáng này, thật làm cho người ta nôn nóng lại không có biện pháp, nên nói, không nên nói, bọn họ đều nói, nhưng vào giờ phút này, lòng của Hi Hi giống như đóng lại, làm thế nào cũng không mở ra.

Chỉ là cũng may, bé vẫn đồng ý ra ngoài đi dạo.

Ngồi trên xe lăn, đẩy tới nơi đó, thì ở nơi đó.

Chỉ là không muốn nói chuyện.

Trong tay, vẫn nắm cái dây chuyền đó như cũ.

Hoa Hồng mỗi ngày nhìn, đau lòng không dứt, đều là chủ ý của mình, mới có thể khiến Hi Hi biến thành cái bộ dáng này.

Ngày hôm nay, Lý Thuận đẩy Hi Hi đi tới bên dưới công viên.

Vừa mới đẩy tới nơi đó, Lý Thuận trả lại vật kia, lúc này, Hi Hi nhìn về phía trước, chợt có một đạo tâm mắt quen thuộc đi tới trước mặt bé.

Hình như, cái bóng lưng kia, như khắc sâu trong đầu óc bé, Hi Hi dường như không có chút do dự nào, liền đứng lên chạy tới bên kia.

Bởi vì có chút quá nhanh, lúc này, đối diện có một người đàn ông trắng kiện đi tới, lập tức đụng nhau, mà dây chuyền trong tay Hi Hi, ngay sau đó cũng rơi trên mặt đất.

Hi Hi quay đầu lại, mà người đàn ông trắng kiện đó cũng quay đầu.

Ánh mắt của Hi Hi, nhìn về phía người đàn ông kia, sau đó vội vàng tìm dây chuyền.

Hình như, tầm mắt của Hi Hi, chốc giện đến anh ta, anh ta vô cùng bất mãn, dùng tiếng Anh mắng Hi Hi mấy câu, nhưng Hi Hi căn bản không để ý đến anh ta, tiếp tục tìm dây chuyền.

Nhưng hình như Hi Hi làm vậy, càng thêm khiến anh ta tức giận, cúi đầu, liếc mắt thấy dây chuyền, người đàn ông trắng kiện đó ngồi chồm hổ xuống, nhặt dây chuyền lên, nhếch miệng lên cười lạnh một cái.

“Trả lại cho tôi!” Hi Hi nhìn anh ta mở miệng.

Người đàn ông trắng kiện cười lạnh, dường như không có chút do dự nào, ném xuống một bên hồ bơi.

Hi Hi nhìn, không khỏi trợn to hai mắt, “Đừng!”

Vừa muốn xông lên, lúc này, Hoa Hồng vừa vặn đi tới nơi này, thấy màn này, còn không kịp chỉ trích người đàn ông kia, nhìn thấy Hi Hi muốn nhảy xuống, Hoa Hồng cũng không có bất kỳ do dự nào, trực tiếp kéo Hi Hi lại, mà mình, tung người nhảy xuống.

Hi Hi đứng ở bên cạnh hồ bơi, căn bản không nghĩ tới Hoa Hồng sẽ chột lao ra, vào giờ phút này, Hoa Hồng ở trong hồ bơi to như vậy, mặc y phục, bơi qua bơi lại, tìm kiếm dây chuyền cho bé.

Mà Hi Hi đứng ở bên bờ, một khắc kia, trong lòng không nói ra được tư vị gì.

Con mắt chăm chú nhìn Hoa Hồng ở bên trong nước.

Người đàn ông trắng kiện thấy thế, bóng dáng mỹ lệ của Hoa Hồng ở bên trong nước bơi qua bơi lại, con người không khỏi híp lại, căn bản không nghĩ tới chuyện này.

Hoa Hồng vừa ở bên trong bơi, vừa tìm, ước chừng tốn mấy phút đồng hồ.

“Tìm được!” Hoa Hồng nhìn dây chuyền trong tay, nhếch miệng lên cười một cái.

Mà Hi Hi đứng ở bên bờ, nhìn nụ cười trên mặt Hoa Hồng, lỗ mũi Hi Hi chột có chút cay.

Lúc này, Hoa Hồng ở trong hồ bơi, không nói hai lời, trực tiếp đứng lên từ trong nước, nhìn người đàn ông trước mặt, cô dùng tiếng anh vô cùng tiêu chuẩn mở miệng, “Nói xin lỗi!”

Nghe lời Hoa Hồng nói, người đàn ông kia cười một tiếng, hình như không chút nào để lời nói của Hoa Hồng ở trong mắt, ngược lại lên tiếng khiêu khích, “Tại sao tôi phải nói xin lỗi?” Nói xong, anh ta không quên thổi còi một hơi, “Nếu như cô chịu theo tôi một lát, tôi liền nói xin lỗi!”

Anh ta, chộc giện Hoa Hồng!

Dường như không có chút do dự nào, thậm chí anh ta cũng không thấy Hoa Hồng làm thế nào đến trước mặt anh ta, Hoa Hồng nắm được tay của anh ta một phen, thậm chí còn có thể nghe được âm thanh xương vang lên.

“A ——” Người đàn ông trắng kiện phát ra tiếng kêu to.

Hoa Hồng không có bất kỳ cảm giác gì, hung hăng nắm cánh tay của anh ta, “Có nói xin lỗi hay không!”

“Tôi nói, tôi nói, sorry, sorry!” Người đàn ông nói xin lỗi liên tục.

Nghe lời nói như thế, Hoa Hồng còn chưa hả giận, đột nhiên dùng sức, chỉ nghe được một tiếng rang rắc, cánh tay của anh ta thành công gãy xương!

“A ——! ! !” Âm thanh của người đàn ông, vang dội cả hồ bơi.

Nhìn dáng vẻ anh ta khổ sở, khoe miệng của Hoa Hồng lạnh lùng gọi lên một cười, “Đây chính là kết quả anh đắc tội cậu ta!”

Nói xong, nhếch miệng lên lãnh diễm cười một cái, cái này, luôn luôn là sở trường đùa giỡn của Hoa Hồng.

Lúc này, gây ra chuyện không hay, Hoa Hồng cũng không biết nói với người ta cái gì, người ta lôi kéo người nam nhân kia đi.

Chuyện như vậy, Lý Thuận mới chạy về, thấy một màn như vậy, anh cũng không biết xảy ra chuyện gì!

Lúc này, Hoa Hồng nhìn dây chuyền trong tay, lúc này mới nhớ tới cái gì, xoay người, trở về chỗ của Hi Hi, “Cậu!”

Nhìn Hoa Hồng cầm dây chuyền trong tay, Hi Hi vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích.

“Chuyện lúc trước, là tôi không đúng, tôi không nên dối gạt cậu.” Hoa Hồng nhìn Hi Hi nói.

Cô là loại người kiêu ngạo, vào giờ phút này, chẳng những vì Hi Hi tung người nhảy xuống hồ bơi, còn nói xin lỗi với bé.

Hi Hi nghe, lỗ mũi chua xót không dứt.

Hoa Hồng cầm dây chuyền, đưa tới trước mặt Hi Hi, “Sẽ không có lần sau nữa!”

Một giây kế tiếp, Hi Hi chợt nhào tới, lập tức ôm lấy Hoa Hồng.

“Thật xin lỗi.” Lúc này, Hi Hi ôm Hoa Hồng nói.

Hoa Hồng đứng ở nơi đó, có chút kinh ngạc, không thể tin được, Hi Hi thế nhưng ôm lấy cô, hơn nữa còn nói với cô thật xin lỗi!

Cả người Hoa Hồng giật mình dừng lại, cầm dây chuyền trong tay, không biết nên nói cái gì cho phải.

Chỉ là, không thể phủ định, trong lòng của Hoa Hồng, càng thêm vui vẻ.

^^^^^^^^^^^^^^

Biết được tin tức này, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam nghe cũng có chút cảm động.

Chuyện Hoa Hồng vì Hi Hi làm, thật sự là quá nhiều.

Ngay cả bọn họ cũng có chút mặc cảm.

Chỉ là, sau khi Hoa Hồng thành công nhảy xuống hồ bơi, gió thổi trên bờ lâu như vậy, thành công bị cảm.

Bên trong gian phòng, Hoa Hồng nhảy mũi một cái lại một cái.

Hoa Hồng mặc áo choàng tắm to lớn, vừa rút giấy ra, vừa châm chọc, “Con bà nó, chị đây tung hoành chiến trường lâu như vậy cũng không có sinh bệnh, thế nhưng hiện tại bị cảm!” Nói xong, Hoa Hồng lại ưu nhã hắt xì.

A a a a! Tư vị cảm mạo thật khó chịu a a a a!

Đang lúc Hoa Hồng châm chọc, thì cửa bị gõ.

Hoa Hồng ngồi xếp bằng trên giường, miễn cưỡng mở miệng, “Vào đi!”

Lúc này, cửa được mở ra.

Lúc thấy người tới, Hoa Hồng kinh ngạc, một giây kế tiếp, cả người có sức sống, “Hi Hi?”

Hi Hi bưng một chén canh trong tay, “Cái này là đưa cho cô!” Hi Hi trực tiếp đưa đến trước mặt của Hoa Hồng, nhân nhạ mở miệng nói.

Mặc dù không có biểu hiện nhiệt tình mấy, nhưng bộ dáng này đủ để Hoa Hồng vui mừng không dứt.

“Không có canh gừng, chỉ có canh nóng, cô uống thử xem!” Hi Hi nói.

Nhìn Hi Hi bưng canh trong tay, Hoa Hồng kinh ngạc hỏi, “Cậu không giận tôi?”

“Cô cũng vì tốt cho tôi, tại sao tôi lại tức giận! Ăn canh đi!” Hi Hi nói.

Nghe thế, Hoa Hồng chỉ cảm thấy rốt cuộc lại có một loại hạnh phúc!

“Ừ!” Hoa Hồng gật đầu liên tục, nhận lấy chén canh trong tay Hi Hi, mất dáng vẻ ưu nhã lúc trước, uống một hơi cạn sạch.

Hi Hi nhìn, trong lòng giờ mới hiểu được gì đó.

“Cám ơn bảo bối!” Hoa Hồng nhìn Hi Hi nói, rất muốn tiến tới ôm Hi Hi, nhưng hiện tại mình bị cảm, lại sợ lây cho Hi Hi, cứng rắn nhận.

“Uống canh xong thì đi ngủ sớm một chút, đừng thức đêm!”

“Tôi biết rồi!”

“Ừ, vậy tôi trở về trước!” Hi Hi nói.

“Cậu...cậu trở về hả?” Hoa Hồng hỏi.

“Còn có chuyện gì sao?” Hi Hi nhìn Hoa Hồng hỏi ngược lại.

Nhìn nét mặt của Hi Hi, Hoa Hồng có thể nói cái gì sao, chỉ có thể lắc đầu một cái, “Không có chuyện gì!”

“Ừ, vậy ngày mai tôi trở lại thăm cô!” Hi Hi nói.

Một câu nói, như cho Hoa Hồng một viên thuốc an thần.

Hoa Hồng gật đầu liên tục, “Ừ, được, cậu cũng đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon!”

“Ừ!” Hi Hi cũng nói một tiếng, sau đó đi ra khỏi gian phòng của Hoa Hồng.

Hi Hi vừa mới đi, phòng của Hoa Hồng là hoàn toàn vui mừng.

Cái loại vui mừng từ trong ra ngoài không phải giả vờ!

Hoa Hồng chỉ còn kém từ trên giường nhảy dựng lên!

Lúc này, Hoa Hồng trực tiếp từ trên giường, ném toàn bộ thuốc Bạch Dạ cho cô vào thùng rác.

Bây giờ có thể hưởng thụ phục vụ của đứa nhỏ kia, cô còn không vội vàng hưởng thụ thật tốt sao!

533. Chương 536: Hi Hi Nghĩ Thông Suốt

Thế nhưng Hoa Hồng thế nào cũng không nhớ, như thế ngủ, lúc tỉnh lại, đầu đau gần chết.

Để hưởng thụ Hi Hi hầu hạ, cũng phải trả giá thật lớn.

Cô vẫn bị thanh âm bên ngoài cấp đánh thức.

Nỗ lực chịu đựng đau đầu, Hoa Hồng từ trên giường bò dậy, mới vừa đi tới bên ngoài, muốn nhìn một chút rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Thế nhưng mới vừa đi tới bên ngoài, liền thấy mấy người bọn họ đều ngồi ở trên sô pha xì xào bàn tán.

Hoa Hồng nhíu mày, “Các người đang nói cái gì?”

Ánh mắt của bọn họ đều nhìn về phía bàn ăn bên kia.

Nhưng mà, khi nhìn đến một bàn thức ăn, Hoa Hồng cũng ngây ngẩn cả người.

Theo bên kia đi tới, nhìn một bàn đồ ăn, Hoa Hồng có chút kinh ngạc, “Ai lại hiểu tôi như vậy?”

Vừa mới dứt lời, lúc này, Hi Hi từ một bên đi tới, thấy Hoa Hồng mở miệng, “Hoa Hồng, chị đã tỉnh? Em đang định đi gọi chị đây!”

Nhìn Hi Hi, như vậy, nhìn một bàn đồ ăn, đều là bé làm?

Hoa Hồng nhìn Hi Hi, không biết biểu hiện nhuệ thế nào, gật đầu, “Ừ!”

“Ăn đi, mấy thứ này, đều là chị thích ăn, hơn nữa, đối với cảm mạo của chị cũng có lợi!” Hi Hi nói.

Nhìn một bàn đồ ăn, đều là đồ ăn Trung Quốc, nhưng lại đều là thứ cô thích ăn, thế nhưng, nơi này là Bermuda, ở đâu sẽ có đồ ăn Trung Quốc thịnh soạn như vậy?

“Những thứ này, đều là em tự mình làm, đều không phải chị thích ăn sao? Mau ăn đi!” Hi Hi nói, nhìn Hoa Hồng, không thể không biết có cái gì.

“Cậu tự mình làm! ?” Hoa Hồng kinh ngạc hỏi.

Hi Hi gật đầu, “Ừ, em cùng quản lý nhà hàng nói một tiếng, bọn họ đáp ứng cho em mượn nhà bếp!” Hi Hi nói.

Nghe thế, Hoa Hồng càng thêm kinh ngạc, chỉ là nhìn một bàn, cô cũng đã rất cảm động, đang ở quốc gia xa lạ, Hi Hi tự mình làm, Hoa Hồng không biết có tư vị gì.

“Thế nhưng, cậu lấy nguyên liệu nấu ăn ở đâu?” Hoa Hồng hỏi.

Ở quốc gia này, cho mấy thứ này, hẳn là rất khó tìm!

Hi Hi lại nhìn cô cười, “Chỉ cần có tâm, thì sẽ có thể!” Hi Hi nói.

Nghe thế, trong lòng Hoa Hồng đã sớm cảm động nở hoa.

“Bảo bối, cảm ơn...” Hoa Hồng còn là muốn xông tới hôn Hi Hi một cái, thế nhưng ngại bây giờ mình đang bị cấm, cô phải cưỡng chế khát vọng nội tâm.

“Mau ăn đi!” Hi Hi lần thứ hai đốc thúc một tiếng.

Vì vậy, Hoa Hồng cũng không khách khí, trực tiếp ngồi ở chỗ kia ăn.

Lúc này, Hi Hi nhìn mọi người ở trên sân pha xì xào bàn tán, mở miệng, “Cha, mẹ hai người không ăn sao?”

Nghe được Hi Hi gọi bọn họ, mọi người nhanh lên đứng lên, hướng bên kia đi.

Hi Hi ngày một thay đổi, bọn họ có chút phản ứng không kịp!

“Đương nhiên ăn, ở chỗ này, rất khó được ăn được những thứ này!” Tập Ni nói, trực tiếp ngồi xuống.

Lý Thuận gật đầu, “Thực sự là phong phú!”

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên cũng ngồi ở đó, Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, suy nghĩ một chút mở miệng hỏi, “Bảo bối, nghĩ như thế nào làm đồ ăn Trung Quốc?”

“Đồ ăn Trung Quốc điều tiết thân thể, lúc này ăn đồ ăn Trung Quốc tốt vô cùng, hưởng chi, con cũng nhớ mấy thứ này!” Hi Hi nói, cũng không có nói một bàn này toàn vì Hoa Hồng mà làm.

Nghe được Hi Hi nói, Lâm Tử Lam cười cười.

Lúc này, mọi người bắt đầu ăn.

Mặc dù, đầu Hoa Hồng rất nặng, thế nhưng trước mặt đều là tấm lòng của Hi Hi, cô thế nào đều phải ăn một chút.

Chỉ là, mùi vị rất tốt, Hoa Hồng càng muốn ăn.

Lúc này, Hi Hi nhìn bọn họ đều ăn rất vui vẻ, suy nghĩ một chút, Hi Hi mở miệng.

“Xin lỗi...” Hi Hi nói.

Một câu nói này, một bàn người tất cả đều ngây ngẩn cả người, ngược mắt đều nhìn Hi Hi, không biết phải phản ứng như thế nào.

Lúc này, Hi Hi nhìn bọn họ, “Con biết, bởi vì chuyện của con, để cho mọi người phải lo lắng, xin lỗi!” Hi Hi nhìn bọn họ nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên không biết có tư vị gì.

Nhìn Hi Hi, Lâm Tử Lam mở miệng, “Bảo bối, con không cần nói xin lỗi, chúng ta đều không cần lời xin lỗi của con, chúng ta cần chính là con phải kiên cường hơn!”

Nghe Lâm Tử Lam nói, Hi Hi gật đầu, “Con biết, bởi vì chuyện của Thanh Thanh, làm con khó có thể tiêu tan, để cho mọi người lo lắng, quan tâm, thực sự thật có lỗi, chỉ là mọi người yên tâm, hiện tại con đã nghĩ thông suốt, sẽ không có chuyện như vậy nữa!”

Nghe được Hi Hi nói, Mặc Thiếu Thiên kinh ngạc nhìn bé, “Con thực sự nghĩ thông suốt?”

Hi Hi gật đầu, “Dạ!”

“Thanh Thanh chết, đã là sự thật, con phải tiếp thu hiện thực, hơn nữa, con không thể để mọi người lo lắng cho con mãi được!” Hi Hi một chữ một nói.

Sau khi trải qua chuyện của Hoa Hồng, Hi Hi chợt phát hiện một chuyện, mình vẫn luôn thương tâm khổ sở, lại quên mất người đứng bên cạnh mình cũng đang lo lắng mình, quan tâm mình.

Cũng là ở một khắc kia, bé nghĩ thông suốt!

Nhìn dáng vẻ Hi Hi, nghe lời của bé, mọi người đều rất biết rõ, Hi Hi thực sự nghĩ thông suốt!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, “Con đã nghĩ thông suốt là tốt rồi, không uổng phí mọi người lo lắng!”

Hi Hi cười, nhìn dây chuyền mang theo trên cổ, “Thanh Thanh hi sinh, đã cứu con, đã đưa cho con cái này, hay nhờ cái này con sống sót, nếu như con thực sự xảy ra chuyện gì, nhất định sẽ phụ tâm ý của cô ấy!”

“Con nghĩ như vậy là đúng!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Hi Hi cười, ngẩng đầu nhìn bọn họ, “Mọi người yên tâm, con không có chuyện gì!”

Nghe Hi Hi nói, bọn họ cũng đều yên tâm.

“Bảo bối, cậu rốt cục cũng nghĩ thông suốt, thiếu chút nữa, Mặc Tử cũng Thảm Dạ Thiên sẽ đến bắt cậu đi, đừng quên, cậu còn phải phát triển đại nghiệp lớn!” Tập Ni ở một bên nhắc nhở.

Nghe Tập Ni nói, Hi Hi gật đầu, “Tôi đã biết!”

Nhìn Hi Hi, từ đáy lòng Lâm Tử Lam cảm giác được thoải mái, “Hi Hi, con rốt cục cũng nghĩ thông suốt!”

“Mẹ, xin lỗi, để cho mẹ lo lắng!” Hi Hi nói.

Lâm Tử Lam cười cười, “Tất cả đều đáng giá!”

Nghe thế, hai người cũng cười.

Lúc này, Hi Hi nhìn bọn họ, “Mọi người yên tâm, con hiện tại thực sự không coa chuyện gì, mặc kệ thế nào, con nhất định sẽ sống tốt!” Hi Hi nhìn bọn họ một chữ nói.

“Vì cái này, có muốn cạn một chén hay không! ?” Tập Ni đề nghị.

“Được!” Hi Hi lên tiếng, sau đó giơ cái ly trước mặt lên.

Tất cả mọi người giơ lên, cũng gồm cả Hoa Hồng.

Nhìn Hoa Hồng muốn uống rượu, Hi Hi nhú mày, trực tiếp từ trong Hoa Hồng cầm lấy ly rượu, “Chị không thể uống rượu, uống nước!”

“Cái này mọi người đều vui mừng, tôi làm sao có thể uống nước!” Hoa Hồng kháng nghị.

“Chúng ta đều cho phép chị uống nước!”

Nói xong, Hoa Hồng trực tiếp được đổi lấy một chén nước, “Uống cái này!”

Hoa Hồng, “...”

Lúc Hi Hi khí phách, rất rất tuần tú.

Hoa Hồng cũng không nói gì nữa, nhận lấy, “Nào, cùng ly!”

Vì vậy, tất cả cái đụng một cái, phát tiếng vang thanh thúy, sau đó đều uống một hơi cạn sạch.

Sau khi uống một chút, mọi người mới bắt đầu ăn.

Cười cười nói nói, tâm tình buông lỏng không ít.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Hoa Hồng, “Lần này, nên cảm tạ Hoa Hồng!” Lâm Tử Lam nhìn Hoa Hồng nói. Cũng là bởi vì Hoa Hồng, Hi Hi mới có thể nghĩ thông suốt.

Lâm Tử Lam là phát ra từ nội tâm cảm kích Hoa Hồng, trên thế giới này, có người đối xử tốt với Hi Hi, đó là Hi Hi đã tu luyện phúc khí mấy đời, hơn nữa, Lâm Tử Lam là mẹ, cũng cảm kích Hoa Hồng.

Nghe được Lâm Tử Lam nói, Hoa Hồng cười cười, “Tôi làm cái gì, tôi tin tưởng đối thành mỗi người ở đây cũng sẽ làm như vậy!” Hoa Hồng nói.

Tuy rằng Hoa Hồng nói như vậy, thế nhưng Lâm Tử Lam vẫn thật cao hứng.

Chỉ là, giờ này khắc này, nhìn Hoa Hồng, cùng bình thường không giống nhau.

Nếu là lúc bình thường, toàn bộ bàn, náo nhiệt nhất nhất định là Hoa Hồng, nhưng là bây giờ, cô thoát nhìn có chút trầm mặc.

Lâm Tử Lam không khỏi có chút bận tâm, nhìn cô, “Hoa Hồng, cô làm sao vậy?”

“A? Không có chuyện gì, chỉ là có chút vầng đầu!” Hoa Hồng nói.

Cháng vầng đầu?

Nhiều mây, Hoa Hồng không uống rượu, hơn nữa, tửu lượng Hoa Hồng tốt, uống, cũng sẽ không say, hiện tại làm sao sẽ!

Lúc này, Hi Hi cũng phát hiện không được bình thường, nhìn mặt của Hoa Hồng hồng hồng, không khỏi đưa tay ra.

Vừa chạm tới cái trán Hoa Hồng thì, Hi Hi mở miệng, “Chị đang nóng rần lên!?”

Nghe được Hi Hi nói, Hoa Hồng nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn bé, “A? Phải?”

A, còn là sao?

Lẽ nào cô một điểm cảm giác đều không có sao! !

Hi Hi nhíu mày, nhìn cô, “Làm sao sẽ nóng rần lên? Ngày hôm qua không có uống thuốc sao?”

“Không có a...”

Hi Hi nhíu mày, “Thuốc đâu!?”

Hoa Hồng nghĩ thầm, xong, nói lỗ miệng.

“Thuốc đâu?” Hi Hi hỏi.

Hoa Hồng, “...”

Nhìn Hoa Hồng không trả lời, Hi Hi lần thứ hai hỏi một câu, “Thuốc đâu!?”

“... Đã đánh mất!”

Đã đánh mất? ? ! !

Hi Hi có chút không dám tin tưởng nhìn cô.

Nhìn Hi Hi nhìn mình chằm chằm, Hoa Hồng mở miệng, “Tôi ghét nhất phải uống thuốc, không bằng chịu khổ!”

Hi Hi, “...”

Không nghĩ tới Hoa Hồng không sợ trời không sợ đất, lại sợ uống thuốc!

“Chị thực sự là muốn tìm đường chết!” Hi Hi nhìn Hoa Hồng nói.

Hoa Hồng ngồi ở đó, suy nghĩ một chút, cũng không nói gì.

Hiện tại, Hi Hi nói cái gì là làm cái đó!

Lúc này, Hi Hi nhìn Bạch Dạ, “Còn có thuốc không?”

“Lúc này, nên truyền nước!” Bạch Dạ nói.

Ngày hôm qua chỉ là cảm mạo đơn thuần, hôm nay đã nóng rần lên, cho nên phải truyền nước!

Nghe được Bạch Dạ nói, Hoa Hồng nghĩ đây tuyệt đối là muốn tra thù cô!

Trực tiếp nhảy dựng lên, “Tôi tình nguyện nóng rần lên rồi chết cũng không muốn truyền nước!”

Bạch Dạ, “...”

Hi Hi ở một bên nhìn, “Tôi nghĩ Bạch Dạ nói có đạo lý, không bằng liền trực tiếp truyền nước, biết đâu sẽ nhanh hơn!”

Nghe được Hi Hi nói, Hoa Hồng nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Hi Hi, có chút không dám tin tưởng, “Cậu sẽ đứng ở bên cạnh?”

Hi Hi suy nghĩ một chút, mở miệng, “Tôi sẽ ở bên cạnh canh chừng!”

Hoa Hồng, “...”

Nhìn dáng vẻ Hi Hi, Hoa Hồng hít thở một hơi thật sâu, không biết nên nói cái gì.

Hi Hi cũng nhìn Hoa Hồng, hai người đối diện nửa ngày, cuối cùng vẫn là Hoa Hồng thỏa hiệp, “... Được rồi!”

534. Chương 537

Vì vậy, thời gian kế tiếp, Hoa Hồng vẫn luôn phải truyền nước.

Mà Hi Hi lại là tri kỷ canh giữ ở bên người Hoa Hồng, tùy ý sai bảo, bưng trà dâng nước, gọt trái táo và vân vân, chịu một nhọc.

Hoa Hồng khó có được hưởng thụ, ngồi ở chỗ kia, ăn táo thơm ngào ngạt.

Xem ra, bé hoàn có chút lương tâm, Hoa Hồng thấy đủ không ngớt.

Nhìn Hi Hi đối với Hoa Hồng chạy trước chạy sau, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên cũng không nói gì, chỉ là cười cười, thoát nhìn Hi Hi hiểu chuyện, trưởng thành.

Thấy Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đã đi tới, Hi Hi cười cười, “Cha, mẹ!”

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đi tới, “Ăn táo sao?” Hi Hi hỏi.

Hai người đều lắc đầu, lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Hoa Hồng, “Thế nào? Khá hơn chút nào không?”

Hoa Hồng gật đầu, “Ừ, có Hi Hi ở bên hầu hạ, đã khá hơn nhiều!”

Giống như, Hoa Hồng thật tốt, cùng thuốc không quan hệ, cùng Hi Hi có quan hệ.

Biết tính tình Hoa Hồng, thích hay nói giỡn, Lâm Tử Lam cũng không nói gì, chỉ nhìn sắc mặt Hoa Hồng đã khá nhiều, cũng yên lòng.

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, chúng ta lúc nào rời đi? ”

Nói lên cái này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Hi Hi, “Con muốn rời đi?”

“Mọi chuyện đều đã xong, không rời đi sao? Ngày hôm qua Mặc lão gọi điện thoại cho con, muốn chúng ta về sớm một chút!” Hi Hi nói.

Nói lên cái này, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam nhìn nhau, mừng rỡ không thôi, bọn họ đã sớm muốn rời đi, chỉ là ngại vì Hi Hi, không biết mở miệng thế nào, hiện tại Hi Hi lên tiếng, bọn họ dĩ nhiên muốn sớm một chút rời đi.

“Được, cha lập tức đi an bài, sẽ nhanh chóng rời đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ừ, chờ Hoa Hồng khá một chút, chúng ta đi!” Hi Hi nói.

“Tôi hiện tại tốt rồi!” Hoa Hồng lập tức nói.

Hi Hi, “...”

Nhìn Hoa Hồng, Hi Hi cho một nháy mắt giết ánh mắt, Hoa Hồng cười một cái, sau đó tiếp tục ăn táo, cái gì cũng không có nói nữa.

Nguyên nhân bởi vì Hi Hi chỉ là có tính cách tạm thời, thế nhưng hiện tại xem ra, Hi Hi thật là nghĩ thông suốt.

Nghĩ vậy Lâm Tử Lam cũng thực sự yên tâm.

Chỉ là nhìn Hi Hi, trên mặt thiếu rất nhiều vui sướng, không có linh động như trước, giống như thoáng cái trong lúc đó trưởng thành hơn.

So sánh, Lâm Tử Lam hi vọng sẽ như trước đây không tìm không phỉ, mỗi ngày cười thân sĩ.

Thế nhưng Lâm Tử Lam biết, đều cần thời gian, cần thời gian từ từ trị liệu...

Mặc Thiếu Thiên đi an bài một chút, buổi tối ngày thứ hai rời khỏi Bermuda, trực tiếp trở về thành phố A.

Có người vui mừng có người buồn.

Tất cả mọi người không kịp chờ đợi rời khỏi cái chỗ này, thế nhưng chỉ có Hi Hi, có điểm ưu thương.

Ở chỗ này, gặp Thanh Thanh, không nghĩ tới trong vài ngày ngắn ngủn, xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Bé rất may mắn gặp Thanh Thanh, cũng rất không may mắn là, Thanh Thanh gặp bé.

Mỗi lần nghĩ vậy, lòng của Hi Hi đau không biết nên làm cái gì bây giờ.

Đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn ánh trăng phía ngoài, Hi Hi cầm dây chuyền trong tay, không biết vì sao, bé có một loại cảm giác mãnh liệt, Thanh Thanh vẫn luôn ở bên người của bé.

Nhắm mắt lại, Hi Hi nắm thật chặt dây chuyền, hay là đời này, bé cũng không có cảm giác khắc sâu như vậy nữa.

Nghĩ tới đây, Hi Hi mở mắt, nhìn ánh trăng trước mặt, đáy lòng hết sức trầm trọng.

Sau khi trở về, bé sẽ khôi phục trạng thái như trước, sẽ không để cho mọi người bên cạnh phải lo lắng nữa.

Thanh Thanh...

Chỉ là, chỉ cần nghĩ đến tên này, Hi Hi cảm giác, hô hấp có chút khó khăn.

Ngay vào lúc này, cửa bị gõ.

Hi Hi quay đầu lại, nhìn cửa, “Mời vào!”

Lúc này, Lâm Tử Lam đi đến.

Khi nhìn thấy Lâm Tử Lam, Hi Hi thu lại tâm tình, nở một nụ cười, “Mẹ!”

“Biết con còn chưa ngủ, uống chén canh đi!” Lâm Tử Lam nói.

Hi Hi lập tức đi tới, tiếp nhận, “Tốt, trước khi ngủ con nhất định sẽ uống!”

Nhìn dáng vẻ Hi Hi khéo léo, Lâm Tử Lam biết, Hi Hi trưởng thành rất nhiều.

Thế nhưng làm một người mẹ, Lâm Tử Lam có điểm không hy vọng Hi Hi lớn lên, tình nguyện bé vẫn không tìm không phổi sống như vậy, chỉ ít, bé vui vẻ.

“Mẹ có chuyện muốn nói với con?” Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi nói.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, tính cách Lâm Tử Lam càng thêm lạnh nhạt rất nhiều.

Hi Hi ngồi ở bên giường, gật đầu, “Mẹ, mẹ muốn nói cái gì cứ nói đi!”

Nhìn Hi Hi, Lâm Tử Lam cười cười, “Bảo bối, mẹ biết Thanh Thanh chết, đối với con là đả kích rất lớn, mẹ cũng không muốn con phải quên, thế nhưng mẹ mong con có thể kiên cường một chút!”

Đang nghe đến tên Thanh Thanh, lòng của Hi Hi còn không khống chế được đau đớn một chút, nhìn Lâm Tử Lam, viền mắt Hi Hi trong nháy mắt ướt, thế nhưng bé nỗ lực chịu đựng, gật đầu, “Con biết, con sẽ!”

Nhìn Hi Hi gật đầu, Lâm Tử Lam vươn tay ôm lấy bé, “Mẹ hiểu cảm giác của con, những bất kể xảy ra chuyện gì, con phải sống tốt, mẹ tin tưởng, Thanh Thanh cũng mong muốn như vậy!” Lâm Tử Lam nói.

Nhớ tới Thanh Thanh, Lâm Tử Lam cũng rất đáng tiếc.

Cô nương kia, tuy rằng thoát nhìn lạnh lùng, thế nhưng lại không nghĩ rằng sẽ vì Hi Hi mà hi sinh.

Giống nhau là tuổi hai đứa không có sai biệt lắm, Hi Hi được cứu, mà Thanh Thanh là vì Hi Hi mà mất, nghĩ tới đây, trong lòng Lâm Tử Lam cũng không biết có tư vị gì.

Thế nhưng sự thực đã là như vậy, bọn họ không có cách nào thay đổi gì, chỉ có thể làm cho Hi Hi càng thêm quý trọng chính mình.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Hi Hi gật đầu, “Mẹ, con sẽ!”

“Mẹ tin tưởng, sau khi Thanh Thanh biết, cũng nhất định sẽ rất vui vẻ!”

“Thật sao?” Hi Hi ngẩng đầu nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam gật đầu, “Dĩ nhiên, nếu không cô ấy làm những thứ này là vô vị rồi!”

Hi Hi vẫn là không có khống chế được, nước mắt rớt ra, “Ừ, con đã biết!”

Nhìn Hi Hi khóc lên, Lâm Tử Lam cũng không có ngăn cản, bây giờ có thể phát tiết ra ngoài cũng là một chuyện tốt.

Lâm Tử Lam ở trong phòng Hi Hi, thẳng đến lúc Hi Hi ngủ, Lâm Tử Lam trở về.

Thấy Lâm Tử Lam trở lại, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô, “Thế nào?”

“Đang ngủ!” Lâm Tử Lam nói.

Nhìn vành mắt Lâm Tử Lam hồng hồng, Mặc Thiếu Thiên lập tức tiến tới, tay nhẹ nhàng ma sát mặt của cô, “Em khóc?”

Lâm Tử Lam cười, “Em không sao mà!”

“Có đúng Hi Hi đã xảy ra chuyện gì hay không?” Mặc Thiếu Thiên lo lắng hỏi.

Lâm Tử Lam lắc đầu, “Không có, bé không có chuyện gì!”

Nghe được lời này của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cười cười, “Em chẳng lẽ thương cảm đi?”

Lâm Tử Lam gật đầu, “Nhìn Hi Hi khó chịu, em cũng khó chịu!”

Nghe Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên cười, “Anh phát hiện sau khi mang thai, em đặc biệt mẫn cảm.....”

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam cười, “Hình như là có một chút!”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên ôm lấy Lâm Tử Lam, tay nhẹ nhàng đặt ở bụng của cô, “Cũng không cần nói, trong bụng nhất định là một cô gái!”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam cũng vuốt bụng coi như bằng phẳng, “Làm sao anh biết?”

“Đa sầu đa cảm như vậy, nhất định là con gái!”

“Con mới sẽ không đa sầu đa cảm, nhưng là tuyệt đối là con gái!” Lâm Tử Lam nói, trong nội tâm bọn họ đều chờ đợi như vậy.

Một Hi Hi, một đứa con gái, bọn cảm thấy đủ rồi.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên cười cười, “Nghe lời em!”

Lâm Tử Lam cười, vô cùng thỏa mãn, tay nhẹ nhàng vuốt bụng, cảm giác được bên trong có một tiểu sinh mệnh thì, khỏe miệng Lâm Tử Lam gọi lên một nụ cười thỏa mãn.

Cái dáng tươi cười kia, Mặc Thiếu Thiên nhìn ra, hết sức mỹ lệ, không khỏi, thân thể anh chấn động.

Lâm Tử Lam không có nhận thấy được phản ứng của Mặc Thiếu Thiên, chỉ cảm nhận được phần vui vẻ này, cho đến...

Cho đến...

Cô cảm giác được nhiệt độ cơ thể Mặc Thiếu Thiên nóng lên.

Nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn Mặc Thiếu Thiên, nhíu mày, “Trên người anh thế nào nóng như thế?” Vừa nói xong câu đó, cô liền thấy ánh mắt Mặc Thiếu Thiên nhìn mình.

Một khắc kia, Lâm Tử Lam sửng sốt một chút.

Cô đương nhiên biết phản ứng này của Mặc Thiếu Thiên là cái gì!

Quả nhiên, một giây kế tiếp, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp ôm lấy cô, hướng môi của cô hôn lên, mà tay, cũng không an phận tới trước ngực Lâm Tử Lam, nhẹ nhàng nắm bóp bộ ngực của cô.

“Ừm...” Cho dù nhẹ nhàng, nhưng là bởi vì mang thai, bộ ngực Lâm Tử Lam có chút trướng, sờ như thế, Lâm Tử Lam ngâm khẽ một tiếng.

Kỳ thực phụ nữ có thai, tình huống này, tình dục cũng tăng cao, chỉ là bởi vì, mấy ngày này vì chuyện Hi Hi, bọn họ không có tâm tư, mà bây giờ, Mặc Thiếu Thiên dễ dàng gọi lên ham muốn của Lâm Tử Lam.

Bất quá đồng thời, cũng kích phát chính mình.

Kể từ khi biết Lâm Tử Lam mang thai, anh đã thật lâu cũng không có làm!

Mỗi lần đều rất muốn, thế nhưng xảy ra nhiều chuyện, hữu tâm vô lực, mà bây giờ, trong đầu lẫn quần hình ảnh Lâm Tử Lam cười, nội tâm của anh sinh ra cảm giác.

Một bên hôn, tay anh không an phận ở trên người Lâm Tử Lam làm càn, nắm bóp bộ ngực của cô, nghe Lâm Tử Lam rên, hận không thể hiện tại đè cô xuống ăn sạch.

Một giây kế tiếp, anh quả quyết ôm lấy Lâm Tử Lam, hướng trên giường đi đến.

Căn bản cũng không có cho Lâm Tử Lam cơ hội mở miệng, Mặc Thiếu Thiên đem Lâm Tử Lam tới trên giường, hướng môi của cô hôn lên, sợ đè vào bụng Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên dùng cánh tay chống đỡ trọng lượng cơ thể mình.

Lâm Tử Lam nghĩ rất muốn cự tuyệt, thế nhưng giờ này khắc này, thân thể của cô thực sự rất muốn, chỉ cần nhẹ nhàng một cái, sẽ có phản ứng.

Lâm Tử Lam không có mở miệng, nằm ở nơi đó, hướng thụ nụ hôn của Mặc Thiếu Thiên, thậm chí, đáp lại nụ hôn của anh.

Cảm giác được Lâm Tử Lam đáp lại, Mặc Thiếu Thiên càng hưng phấn, hận không thể trực tiếp ăn Lâm Tử Lam, thế nhưng sợ thương tổn đứa con trong bụng, Mặc Thiếu Thiên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cho đến, hai người đều không sai biệt lắm, lúc này, Mặc Thiếu Thiên ngẩng đầu nhìn Lâm Tử Lam, con người, đã bị tình dục nhuộm, “Anh có thể đi vào, rất cần thận...”

Hô hấp Lâm Tử Lam có chút gấp, nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên khó chịu, mình không phải là không khó chịu.... ..

Nhưng là vì đứa con, bọn họ phải nhịn xuống a!

535. Chương 538: Trở Về Thành Phố A

Hô hấp Lâm Tử Lam có chút gấp, nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên, chính mình cũng không phải không khó chịu.... ..

Nhưng là vì đứa con, bọn họ phải nhịn xuống!

Lâm Tử Lam còn rất kiên quyết lắc đầu.

Nhìn Lâm Tử Lam lắc đầu, Mặc Thiếu Thiên có một loại kích động muốn điên.

Nhìn ra, Mặc Thiếu Thiên rất khó chịu, lúc này, Lâm Tử Lam vươn tay ôm lấy anh, “Thân ái, thật xin lỗi, vì con gái bảo bối, chịu đựng một chút!”

Khó có được nhìn thấy dáng vẻ Lâm Tử Lam nũng nịu như vậy, trong lòng Mặc Thiếu Thiên thư thái rất nhiều.

Nhìn Lâm Tử Lam, ánh mắt Mặc Thiếu Thiên đầy tình dục hơi nheo lại, “Anh chịu đựng thì không có chuyện gì, thế nhưng em thì làm sao bây giờ?”

“Em cùng anh!”

“Thế nhưng anh không bỏ được!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Không bỏ được cũng không có cách nào!”

“Có!” Mặc Thiếu Thiên vô cùng chắc chắn nói.

“Biện pháp gì?” Một khắc kia, Lâm Tử Lam có chút nghi hoặc, chớp đôi mắt ngây thơ hỏi.

Đúng lúc này, tay Mặc Thiếu Thiên ở trên thân thể Lâm Tử Lam, một chút xiu hướng xuống dưới.

Lâm Tử Lam cả kinh, trong nháy mắt hiểu Mặc Thiếu Thiên có ý tứ gì, thế nhưng khi đó, cô hiểu được cũng đã muộn, bởi vì tay Mặc Thiếu Thiên, đã đến phía dưới của cô.

“Anh khó chịu đừng lo, thế nhưng vợ mang thai vất vả như vậy, anh thế nào bỏ được cho em tiếp tục chịu đựng! ?” Nói xong, tay Mặc Thiếu Thiên chen vào.

“Ừm...”

Chỉ là một chút, thân thể Lâm Tử Lam miễn cảm giác, không khỏi ngâm ra.

Nhìn phản ứng Lâm Tử Lam, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên gợi lên một nụ cười, vì vậy, ngón tay từ từ chen vào, rất sợ thương tổn đến đứa bé trong bụng của cô, Mặc Thiếu Thiên vẫn ngắm nhìn sắc mặt Lâm Tử Lam, cũng may, toàn bộ quá trình không có vấn đề gì...

Ngày hôm sau.

Khi mọi người sắp đi, Lưu Ly sớm cáo biệt.

Bởi vì Thiếu tá gọi, cô phải trở về.

Cũng may, Hi Hi đã không có chuyện gì, cô đi, cũng yên tâm.

Sân bay, nhìn Lưu Ly, mọi người không muốn.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lưu Ly, nhú mày, “Nhất định phải đi bây giờ sao? Không theo mọi người quay về thành phố A sao?”

Lưu Ly gật đầu, “Em đi đã rất nhiều ngày, hiện tại Thiếu tá tìm em, em không được không trở về, chỉ là anh yên tâm, chờ lúc anh và chị dâu kết hôn, em nhất định sẽ trở về!” Lưu Ly nhìn bọn họ cười nói.

Nghe Lưu Ly nói, Lâm Tử Lam cười cười, “Ừ, nhất định phải trở về, chúng ta chờ em!”

“Ừ!”

Mặc Thiếu Thiên đang ở chuyển đi này, làm sao sẽ không hiểu, có quá nhiều chuyện, thân bất do kỷ, bất đắc dĩ, anh cũng chỉ có thể gật đầu, “Bảo trọng!”

“Ừ!”

Lúc này, Hi Hi ở một bên nhìn, nhìn Lưu Ly, “Cô, cô nhất định phải cẩn thận, bảo bối sẽ nhớ cô!”

Nghe Hi Hi nói, Lưu Ly cười nhìn bé, “Biết cháu không có chuyện gì, cô cũng yên lòng, cô cũng sẽ nhớ cháu!” Nói xong, bọn họ cùng cười.

Mọi người từ biệt nhau ở phi trường, giống như, lúc này đây bởi vì Hi Hi gặp nhau, bọn họ cũng không có phân biệt cái gì, là một là đặc công quốc tế, một là hắc bang rõ ràng hợp lý, cũng hiểu được không có gì.

Chỉ là, cũng chỉ là tạm thời.

Hoa Hồng nhìn Lưu Ly, “Lần này từ biệt, lần sau gặp lại sẽ không phải cục diện như vậy!”

Nói lên cái này, đúng là thật.

Quốc tế cùng Hợp Tung, cho tới bây giờ đều là hai bên đối lập.

“Bảo trọng!” Hoa Hồng cũng nhìn Lưu Ly, nặng nề nói.

Nghe Hoa Hồng nói, Lưu Ly gật đầu, “Được rồi, đừng quên chuyện tôi đã nói!”

Nói lên cái này, Hoa Hồng cũng sốt, thật đúng là thiếu chút nữa quên mất, suy nghĩ một chút, gật đầu, “Tôi đã biết, chờ tôi tra rõ, sẽ báo cho cô!”

“Ừ!” Lưu Ly gật đầu.

Nhìn bọn họ nói thần bí như vậy, mọi người đứng ở một bên không hiểu ra sao, Lý Thuận không khỏi mở miệng hỏi, “Chuyện gì?”

Không ai trả lời anh.

Hoa Hồng nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn anh ta, “Nếu như có thể nói sẽ không thừa nước đục thả câu, hỏi ít!”

Lý Thuận, “...”

“Em có thể hỏi không?” Hi Hi cũng hỏi.

Nghe thế, Hoa Hồng cũng nhìn bé, “Về đề tài phụ nữ, cậu muốn nghe sao?”

Ý kia, không muốn nói cho ai biết, Hi Hi rốt cuộc nghe rõ!

Vì vậy, Hi Hi cũng câm miệng, không hỏi.

Chỉ là, dựa theo tính tình Hoa Hồng, vài ngày là có thể nói lộ ra.

Lúc này, Tập Ni mở miệng, “Không nghĩ tới quốc tế với người Hợp Tung đều liên minh, là một chuyện tốt!”

Nghe thế, ánh mắt của Lưu Ly không khỏi nhìn về phía tay trong túi Tập Ni, trong đầu lần thứ hai hiện ra dáng dấp cái hình xăm kia...

Lúc này, sân bay phát thanh tới.

Lưu Ly nhìn bọn họ, “Được rồi, tôi phải đi!”

“Cô, đi đường cẩn thận!” Nói xong, Hi Hi đi tới, vươn tay ôm Lưu Ly một cái.

Ở cảm giác được Hi Hi ôm mình, Lưu Ly cười cười, “Cô đã biết, cháu cũng phải bảo trọng, nghìn vạn lần không nên xảy ra chuyện gì!” Lưu Ly nhìn Hi Hi dặn.

“Ừ!” Hi Hi gật đầu.

Lúc này, Lưu Ly nhìn Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam, “Anh, chị, em đi!”

“Trên đường cẩn thận!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên đi tới, ôm lấy Lưu Ly.

Lưu Ly cười cười, gật đầu, “Được rồi, em đi, mọi người trở lại đi!”

“Ừ!”

Nhìn bóng dáng của Lưu Ly, sau khi Mặc Lưu Ly vào cửa an kiểm, bọn họ mới rời đi.

Ly biệt, có đôi khi cũng là tốt.

Cũng như lần này.

Cũng là bởi vì Hi Hi bình an vô sự, bọn họ sẽ rời đi, không phải không biết muốn bên cạnh nhau.

Chỉ là tin tưởng, mọi người rất nhanh sẽ gặp lại.

Buổi sáng Lưu Ly g rời đi, buổi tối thì mọi người trở về.

Tạp Ni cùng Lý Thuận cũng tự nhiên theo Hi Hi trở lại thành phố A làm tiếp dự định, bởi vì ... ra ngoài, anh chính là dự định đưa Hi Hi đi.

Hiện tại Hi Hi khỏe rồi, anh rất có quyết định này.

Làm, hiện tại tạm thời theo Hi Hi quay về thành phố A, đợi hôn lễ hoàn thành, bọn họ cùng nhau tới Hợp Tung.

Mà Hoa Hồng thì không cần phải nói, hiện tại có thể nói Hi Hi là cận vệ, ngoại trừ lúc ngủ, vẫn luôn cùng một chỗ, không có nhiệm vụ, bọn họ vẫn theo Hi Hi.

Về phần Bạch Dạ, càng không cần phải nói.

Không có tìm được vật mình muốn, bắt đắc dĩ, Bạch Dạ cũng chỉ có thể theo bọn họ đi.

Tuy rằng, anh thực sự rất không muốn cùng đám người kia cùng một chỗ a a a a.

Tất cả đều là đám người không an phận!

Thế nhưng không có biện pháp, Hi Hi nói, cái vật kia ở trong nhà của bé, vì cái vật kia, anh cũng phải đi đoạn đường.

Vì vậy, hành trình cứ như vậy định, ngoại trừ Lưu Ly, bọn họ đều đi cùng nhau.

Cũng may, lần này lúc đi, trên phi cơ một mảnh nhiệt âm thanh huyền ảo, so sánh với lúc tới, không khí vui mừng hơn nhiều.

Ngồi ở trên phi cơ, Hi Hi nắm thật chặt dây chuyền mang trên cổ, đáy lòng có một cái tên vang lên!

Đời này, bé sẽ không quên ở đây, càng sẽ không quên Thanh Thanh...

Bọn họ giống như biết lòng Hi Hi, đoán chừng không cho bé an tĩnh lại, cũng không cho bé suy nghĩ nhiều, vẫn vui đùa tới nửa đêm, trên phi cơ mới yên tĩnh lại.

Hai ngày hành trình, mười giờ sáng đến thành phố A.

Mặc lão sớm biết bọn họ trở về, cho nên cố ý phái người đến đón.

Vốn là muốn kêu tài xế, thế nhưng ai biết, Mặc Thiếu Quân nghe nói nghe nói Hoa Hồng cũng sẽ cùng trở về, xung phong đảm nhận việc tài xế, nhìn Mặc Thiếu Quân hưng phấn như vậy, Mặc lão cũng không tiện làm mất hứng, cho phép anh ta tới.

Vì vậy, anh ta lái cái xe số lượng có hạn, Mặc lão cùng quần gia đi một xe khác.

Kỳ thực, lái một chiếc thương vụ là được rồi.

Bất quá Mặc lão lười đi qua đi lại, cùng Mặc Thiếu Quần đi.

Mọi người cùng Hi Hi xuống phi cơ, liền thấy Mặc lão cùng Mặc Thiếu Quần.

Nghe được tin tức Hi Hi đã tốt, đáy lòng Mặc lão vô cùng vui vẻ.

Cho nên, khi nhìn thấy Hi Hi, Mặc lão kích động không thôi.

Nhìn dáng vẻ Mặc lão, Hi Hi cũng hết sức cảm động, Mặc lão trước nay có muôn vàn điều không phải, thế nhưng đối với bé thật là tốt, cũng là không phản đối.

“Ông nội!” Khi nhìn thấy Mặc lão, Hi Hi ngọt ngào kêu một tiếng.

Một tiếng gọi, lòng Mặc lão thực sự khó có thể hình dung.

Thiếu chút rơi lệ!

Hi Hi thẳng chạy tới, Mặc lão nhìn Hi Hi, suy nghĩ một chút, nhin không được mở miệng, “Cha mẹ cháu chăm sóc thế nào, mà cháu lại thành như vậy.... ..”

Hi Hi, “... Cao hơn sao?” Hi Hi tận lực quên không thích nghe nói, hỏi ngược lại.

Mặc lão nhìn, sau đó vô cùng khẳng định lắc đầu, “Không có!”

Mẹ nó!

“Ông không thể phối hợp một chút sao?” Hi Hi nhìn Mặc lão hỏi.

“Ông không biết, thì ra là cháu nghĩ ông nói dối.... Cao!”

Hi Hi, “...”

Một đoạn ngày không gặp, không nghĩ tới miệng Mặc lão cũng trở nên độc không ít.

Không, chính xác nói, miệng Mặc lão vẫn luôn rất độc.

“Tiện thể, thương thể cũng tốt hơn rất nhiều!” Hi Hi làm ra một bộ dạng đặc biệt ưu tang.

Nhìn dáng vẻ Hi Hi, Mặc lão nhíu mày, “Thật là gây!”

“Có mùi đàn ông!” Hi Hi nói.

Mặc lão, “...”

Mặc lão cũng không thấy phần tự luyện này của Hi Hi.

Chỉ là, nhìn Hi Hi không có chuyện gì, lòng của Mặc lão cuối cùng cũng để xuống.

Mọi người đều đứng ở phía sau, nhìn Mặc lão cùng Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam sớm đã quen.

Lúc này, ánh mắt của Mặc lão nhìn bọn họ.

Mặc Thiếu Thiên nhàn nhạt mở miệng kêu một tiếng, “CHa!”

“Mặc lão!” Lâm Tử Lam cũng gọi một tiếng.

“Ừ!” Mặc lão gật đầu, hết ý, cũng không có cùng Mặc Thiếu Thiên tranh cãi, nhìn thấy Hi Hi, tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Nhìn những người đi cùng, không giàu cũng quý, vừa nhìn là biết không phải người dễ chọc, Mặc lão cũng không có hỏi nhiều, mở miệng nói, “Đi, trở lại về!”

“Ừ!”

Vì vậy, bọn họ muốn đi.

Lúc này, Mặc Thiếu Quần đứng ở một bên, khi nhìn thấy Hoa Hồng, hai mắt đăm đăm, mặc dù, bị Hoa Hồng làm cho gãy xương, thế nhưng, càng như vậy, anh ta càng không buông ra a.

Có câu nói tốt, thiếu ngược!

Hoa Hồng đứng ở bên trái Hi Hi, khi nhìn thấy Mặc Thiếu Quần, vẫn nhìn chăm chăm, cô cau mày, hung hăng trợn mắt nhìn anh ta.

Xem ra, cháu trai này không có được giáo huấn! !

536. Chương 539: Không Giống Hi Hi

Lúc này, Mặc Thiếu Quần đứng ở một bên, khi nhìn thấy Hoa Hồng, hai mắt đăm đăm, mặc dù, bị Hoa Hồng làm cho gãy xương, thế nhưng, càng như vậy, anh ta càng không buông ra a.

Có câu nói tốt, thiếu ngược!

Mà Mặc Thiếu Quần chính là người như vậy!

Nhìn Mặc Thiếu Quần mắt không chớp nhìn mình chăm chăm, Hoa Hồng cau mày, hai mắt hung hăng trừng hướng anh ta.

Nhìn Hoa Hồng trừng chính, Mặc Thiếu Quần mới đột nhiên hoàn hồn, rời tầm mắt, nhìn về phía nơi khác.

“Còn đứng ngây đó làm gì, đi!” Lúc này, Mặc lão nhìn Mặc Thiếu Quần nói.

Mặc Thiếu Quần phục hồi lại tinh thần, hướng phía trước đi đến.

Nhìn phản ứng Mặc Thiếu Quần, người biết chuyện đều cười cười.

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên nhìn nhau cười, bọn họ có thể biết chuyện trong đó.

Đương nhiên, gồm cả Hi Hi ở bên trong.

Ngoài phi trường.

Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam còn có Hi Hi, tự nhiên lên xe Mặc lão.

Vì vậy, Hoa Hồng, Tạp Ni, Lý Thuận ba người bị bỏ lại.

Thế nhưng ánh mắt Mặc Thiếu Quần chỉ có thể nhìn đến Hoa Hồng, nhìn Hoa Hồng, anh ta có chút lúng túng, “Ngồi, ngồi xe tôi”

Hoa Hồng lập tức quay đầu, hung hăng liếc mắt nhìn Mặc Thiếu Quần, cả người Mặc Thiếu Quần nổi da gà, thân thể thẳng tắp, nhìn Hoa Hồng, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Lúc này, Hoa Hồng trừng anh ta, cũng không có chối từ, bay thẳng đến bên kia đi.

Tạp Ni cùng Lý Thuận cũng không khách khí, Hoa Hồng còn chưa lên đi, hai người đã sớm nhảy tới.

Hoa Hồng đi tới, chỉ có ghế lái phụ, Hoa Hồng nhìn thoáng qua hai người ngồi ở phía sau, không có biện pháp, chỉ có thể lên xe.

Lúc này, nhìn Hoa Hồng lên xe, Mặc Thiếu Quần cảm thấy vui vẻ, lập tức đi tới chỗ ngồi, khởi động xe, hướng phía trước lái đi.

Cho tới bây giờ, ở phương diện lái xe Mặc Thiếu Quần vẫn có chút kỹ thuật, lại là lần đầu tiên, Mặc Thiếu Quần lúc lái xe có chút khẩn trương, có điểm hưng phấn, ánh mắt hướng Hoa Hồng bên kia quét tới.

Tay Hoa Hồng, tùy ý trêu chọc tóc dài, ánh mắt cũng không liếc nhìn Mặc Thiếu Quần một cái.

Thế nhưng cho dù như vậy, Mặc Thiếu Quần cũng rất vui vẻ, vậy là đủ rồi!

Lái xe, không nói ra được vui vẻ.

Tập Ni cùng Lý Thuận đã sớm ở sau lưng sớm nghĩ ra, biểu hiện Mặc Thiếu Quần rõ ràng như vậy, hai người nhìn nhau cười.

Hoa Hồng sớm đã có phát giác, ánh mắt của anh ta không ngừng hướng cô bên này nhìn lại, cuối cùng, Hoa Hồng có chút không nhịn được, quay đầu lại nhìn anh ta.

“Mặc Thiếu Quần, anh lái xe thật tốt cho tôi, nếu như tôi có chuyện gì, tôi sẽ không bỏ qua cho anh!”

Một câu nói, Mặc Thiếu Quần sợ đến mức lập tức thu hồi đường nhìn, lo lái xe, tay cầm lấy tay lái, có chút không được tự nhiên.

Cảnh cáo hoàn tất, Hoa Hồng quay đầu, tiếp tục nhìn bên ngoài, bởi vì là xe thể thao, còn là xe hở mui, hơn nữa Mặc Thiếu Quần lái không nhanh, dọc theo đường đi qua, dẫn không ít ánh mắt chú ý.

Giờ khắc này, lòng Mặc Thiếu Quần, kích động không ngớt.....

Mà trên một chiếc xe khác.

Mặc lão nhìn bọn họ, “Thế nào? Mọi chuyện đều giải quyết xong!”

Nghe được Mặc lão nói, Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Ừ!”

Nhìn mặt của Hi Hi, thật là gầy, Mặc lão yêu thương không thôi.

“Cũng không biết các người hằm sóc thế nào, xấu thành cái dạng này!” Mặc lão đau lòng nói.

Từ khi gặp mặt, Mặc lão vẫn rối rắm cái này, bắt đắc dĩ, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam nhìn thoáng qua.

Không có biện pháp, Mặc lão yêu thương cháu, bọn họ có không biện pháp nào.

Ở bên kia, Hi Hi không ăn không uống, có thể không xấu sao?

Chỉ là, Hi Hi ngược lại đau lòng cho cha mẹ mình, nhìn Mặc lão, “Ông thấy cháu gầy, mà không thấy cha mẹ cháu gầy sao?” Hi Hi hỏi.

Nói lên cái này, đường nhìn Mặc lão mới nhìn hướng Lâm Tử Lam, tỉ mỉ quan sát một chút một chút, hình như cảm gầy hơn một chút.

Mặc lão gật đầu, “Hình như có chút gầy!”

Vừa nói xong cái này, đường nhìn Mặc lão lập tức nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên, “Anh chăm sóc như thế nào?”

Mặc Thiếu Thiên, “...”

Vì sao vô số tội luôn luôn là anh!

Rốt cuộc ai mới là con trai ruột !

Không quan tâm con trai của mình, lại quan tâm cháu cùng con dâu!

Chỉ là, Mặc Thiếu Thiên cũng không cần quan hệ của ông ấy, mở miệng, “Con cũng gầy!”

Mặc lão quan sát một chút, “Không nhìn ra!”

Mặc Thiếu Thiên, “...”

Mất thấy hai người lại muốn cãi vã, Lâm Tử Lam cắt đứt bọn họ nói chuyện, cười cười, “Tôi làm sao sẽ gầy? Hoàn toàn mập!”

Nói xong, tay Lâm Tử Lam sờ sờ bụng của mình, Mặc lão không nhìn ra có ý tứ gì.

“Làm sao sẽ, ta nhìn chính là gầy!” Mặc lão kiên trì nói.

Thế nhưng Hi Hi cũng hiểu được có ý tứ.

Lập tức mở miệng, “Mặc lão, chúc mừng ông!”

“Chúc mừng? Chúc mừng cái gì? Có cái gì tốt chúc mừng?” Mặc lão không rõ.

“Chúc mừng ông lập tức sẽ là ông nội, mẹ cháu thực sự gầy, nếu như ông muốn cháu gái khỏe mạnh, thì nên cho mẹ cháu ăn thật nhiều đồ hầm cách thủy thật tốt!” Hi Hi nói.

Nghe thế, Mặc lão sửng sốt, ánh mắt kỳ quái nhìn Lâm Tử Lam nửa ngày.

Thật lâu mới hồi phục tinh thần lại, nhìn bọn họ, có điểm không thể tin được nhìn Lâm Tử Lam mở miệng, “Cô mang thai?”

Nhìn biểu tình Mặc lão sợ hãi, Lâm Tử Lam cười cười, gật đầu, “Ừ, khoảng hai tháng!”

Nghe thế, Mặc lão mừng rỡ không thôi.

“Thực sự mang thai? Con gái hay con trai!” Mặc lão hỏi.

Nhìn dáng vẻ Mặc lão kích động, Mặc Thiếu Thiên nhún mày, “Hai tháng, làm sao có thể kiểm tra ra là con trai hay con gái!”

Nghe được Mặc Thiếu Thiên một tiếng này không nhịn được nói, Mặc lão quay đầu lại trừng anh, “Cha không hỏi con!”

Mặc Thiếu Thiên, “...”

Ánh mắt tiếp tục nhìn Lâm Tử Lam, “Đã hai tháng, lần này trở về, liền cử hành hôn lễ!”

“Cháu đồng ý!” Nghe được Mặc lão nói cái này, Hi Hi lập tức nhấc tay nói.

Nói đến kết hôn, đối với với bọn họ mà nói, đều là một sợ hãi.

Lúc đính hôn Lâm Tử Lam xảy ra chuyện, lúc kết hôn giả, Hi Hi xảy ra chuyện, hiện tại nhắc tới kết hôn, bọn họ đều có điểm sợ.

Chỉ là cũng may, đã xác định Diệp An Nhiên đã chết.

Sẽ không có vấn đề gì.

Đối với Hi Hi mà nói, bé không sợ, bé mong muốn theo sát mẹ kết hôn, ổn định lại.

Lúc này, Mặc lão nhìn Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Con đương nhiên cũng đồng ý!” Anh trở về để làm chuyện này mà!

Lâm Tử Lam nhìn bọn họ, cũng biết chờ bụng lớn một chút sẽ không tốt, bắt đầu dĩ, chỉ có thể gật đầu.

Nhìn bọn họ đều đồng ý, Mặc lão kích động không thôi.

Bọn họ đều không có ở đây, một mình ông cảm thấy tỉnh mạch, bây giờ trở về, lại muốn kết hôn, ông có bận rộn.

Thế nhưng việc mang thai, ông lại càng cao hứng, tổng số cháu lại thêm một đứa.

“Nếu như vậy, hoàn dựa theo kế hoạch của chúng ta lúc trước, hết thấy đều giao cho ông!” Mặc lão đại nghĩa nói.

Chỉ cần nghĩ đến lập tức lại muốn được gọi là ông nội, lòng của Mặc lão nói không ra được vui vẻ.

Lớn tuổi, đã muốn hầu hạ dưới gối.

Hiện tại, cũng coi như thỏa mãn nguyện vọng này.

Lúc này, nhìn dáng vẻ Mặc lão, Hi Hi nhịn không được mở miệng, “Mặc lão, sẽ không có tiểu bảo bối, ông sẽ không quên cháu chứ?”

Nghe cái này, Mặc lão quay đầu lại, nhìn Hi Hi, nở nụ cười, “Làm sao vậy? Ghen tị?”

“Không nhắc thì ông sẽ có mới nới cũ đấy!?” Hi Hi nói.

“Ha ha ha, cháu là Kim tôn của ông, ông làm sao sẽ không ưu ái đây!!”

“Này không sai biệt lắm!” Nghe thế, Hi Hi lúc này mới dương dương khoe miệng.

Lúc này, xe ở trên đường.

Trong xe, tiếng nói cười không ngừng.

Mãi cho đến nhà cũ Mặc gia.

Bọn họ đến, Mặc Thiếu Quân đã lái xe đến rồi.

Xe thể thao so với loại xe này nhanh hơn.

Hoa Hồng cùng Tạp Nị, còn có Lý Thuận đã ở trong sân chờ.

Sau khi bọn họ đến, xuống xe, đi vào.

Sớm chỉ biết Mặc lão đi đón bọn họ, Cung Ái Lâm cho dù có bất mãn cũng không có biện pháp nói cái gì đó.

Trước đây, Mặc lão không nói một lời, bà ở nhà định đoạt, thế nhưng hiện tại, Mặc Ân Thiên cùng trước không giống nhau, mặc kệ bà nói cái gì, ông lập tức bác bỏ.

Hiện tại, bà mới hiểu rõ ông.

Cho nên, Cung Ái Lâm vẫn ở trên lầu, không có xuống lầu.

Bảo mẫu và quản gia biết bọn họ ngày hôm nay trở về, làm rất nhiều ăn ngon.

Mãi cho đến lúc ăn cơm, mới để cho Mặc Thiếu Quân lên lầu gọi Cung Ái Lâm cùng Mặc Vũ xuống.

Cho dù một nghìn lần không muốn, thế nhưng cũng không thể không xuống, Cung Ái Lâm kiên trì xuống.

Mà Mặc Vũ, còn lại là khi nhìn thấy Hi Hi chạy xuống lầu.

“Anh Hi Hi...” Khi nhìn thấy Hi Hi thời gian, Mặc Vũ phát ra vui vẻ từ nội tâm.

Hi Hi không có ở đây trong khoảng thời gian này, Mặc Vũ len lén hỏi qua Mặc lão rất nhiều lần, Mặc lão chỉ nói là Hi Hi ra nước ngoài chữa bệnh, chưa nói nhiều như vậy.

Bây giờ thấy Hi Hi, Mặc Vũ vui vẻ không thôi, chạy xuống, đến trước mặt Hi Hi, “Anh Hi Hi, bệnh của anh khỏi chưa?”

Đối mặt với Mặc Vũ, tuy rằng bọn họ không cùng một mẹ, thế nhưng trên người đều là chảy máu Mặc gia, thấy bé quan tâm mình như vậy, Hi Hi cũng rất cảm động, gật đầu, “Ừ, đã không sao rồi!”

“Vậy là tốt rồi, lúc anh không ở đây, em rất nhớ anh!”

“Anh cũng nhớ em!” Hi Hi nhàn nhạt nói.

Lúc này, Mặc Vũ nhìn Hi Hi, nhú mồm, “Anh Hi Hi, em nghĩ anh không giống...”

“Nơi nào không giống?” Hi Hi hỏi.

“Hình như, trưởng thành hơn...” Mặc Vũ nói.

Nhìn Hi Hi, không có phúc hắc như trước, thoát nhìn, lạnh nhạt rất nhiều.

Lời Mặc Vũ vừa nói ra, không ít ánh mắt nhìn về phía Hi Hi, Mặc lão cũng có cảm giác này, thế nhưng ông không biết chuyện gì xảy ra mà, chỉ cảm thấy Hi Hi nơi nào không giống, nhưng là không nói nên lời.

Lâm Tử Lam ở một bên nhìn, sợ bọn họ chạm đến chuyện thương tâm của Hi Hi, Lâm Tử Lam nhanh đi tới, “Đó là dĩ nhiên, mỗi người đều sẽ lớn lên, Mặc Vũ sau đó cũng sẽ trưởng thành!” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Vũ cười nói.

Thấy Lâm Tử Lam, Mặc Vũ cũng ngoan ngoãn kêu một tiếng, “Thím...”

“Ngoan...”

Kỳ thực Mặc Vũ rất khả ái.

Lúc này, Cung Ái Lâm ở trên lầu nhìn, khi nhìn thấy Lâm Tử Lam cùng Mặc Vũ cười, càng cảm thấy giả tạo.

Bà giả bộ ho khan một tiếng, “Mặc Vũ, qua đây!”

537. Chương 540: Mặc Thiếu Quân Rất Hai

Lúc này, Cung Ái Lâm ở trên lầu nhìn, khi nhìn thấy Lâm Tử Lam cùng Mặc Vũ cười, càng cảm thấy giả tạo.

Bà giả bộ ho khan một tiếng, “Mặc Vũ, tới đây!”

Nghe được tiếng nói này, mặt của Mặc Vũ trong nháy mắt sụp đổ, lưu luyến không rời liếc mắt nhìn một cái, gục đầu xuống, đi trở lại...

Lâm Tử Lam đứng ở nơi đó, nhìn nụ cười trên mặt Mặc Vũ dần dần biến mất, trong lòng cũng không nói ra được yêu thương, Mặc Vũ nhỏ như vậy đã không có ba mẹ, là Cung Ái Lâm khéo tay nuôi lớn bé, thế nhưng bà lại tước đoạt vui vẻ bé cần có.

Tuy rằng yêu thương, thế nhưng Lâm Tử Lam không có quyền nói cái gì.

Cô càng biết, Cung Ái Lâm dạy dỗ nghiêm túc đối với Mặc Vũ như vậy, cũng là bởi vì các cô, cho nên dưới tình huống như vậy, cái gì cũng không nói là tốt nhất.

Lúc này, vừa trở lại, nghỉ ngơi một chút, liền ăn cơm.

Trên một bàn, ngoại trừ Cung Ái Lâm ở ngoài, thoát nhìn vui vẻ hài hòa.

Mặc lão cũng không có hỏi quá nhiều thân phận Tập Ni, dù sao xem ra cũng không phải người bình thường.

Không phải Hi Hi, thì chính là bạn Mặc Thiếu Thiên.

Nếu có thể ở cùng nhau, cũng không tệ.

Lúc này, Mặc lão nhìn mấy người bọn họ, bưng chén lên, “Cảm ơn mọi người đã chiêu cố và giúp đỡ Hi Hi, Mặc lão tôi vô cùng cảm kích.

Mặc lão bưng chén lên, Hoa Hồng cùng Tập Ni bọn họ còn giả bộ cái gì, cũng đều bưng chén lên, Tập Ni mở miệng, “Hi Hi là chúng ta cùng chung hi vọng, chỉ cần bé có chuyện, chúng tôi sẽ giúp đỡ!”

“Tốt!” Nghe Tập Ni nói, Mặc lão nói một tiếng.

Sau đó uống một hơi cạn sạch.

Nghe Mặc lão nói, sắc mặt Cung Ái Lâm cũng thay đổi, hiện tại, Mặc Ân Thiên càng ngày càng coi trọng Hi Hi đó là một vấn đề.

Nghĩ tới đây, trong lòng của bà khó chịu.

Chỉ là, nhiều người như vậy, bà không tiện phát tác, chỉ có thể cứng rắn chịu đựng.

Hi Hi ngồi ở một bên, mang trên mặt nụ cười nhợt nhạt, cũng không có náo nhiệt như trước, hiện tại an tĩnh rất nhiều.

An tĩnh, Mặc lão nhìn có chút đau lòng.

Chỉ là, Mặc lão cũng không có nói chuyện này trước mặt nhiều người như vậy.

Lúc này, Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên, “Thế nào, hai người dự định lúc nào hoàn thành hôn lễ?” Mặc lão nhìn bọn họ hỏi.

Nói lên cái này, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên nhìn nhau, suy nghĩ một chút, Lâm Tử Lam mở miệng, “Vừa mới trở về, còn không có lo lắng cái này!”

“Cô không lo lắng, cũng phải vì đứa con trong bụng mà suy nghĩ, con càng ngày càng lớn, đến lúc đó làm sao mà mặc váy cưới?” Mặc lão nhìn bọn họ hỏi.

Nói lên cái này, Cung Ái Lâm sửng sốt.

Lập tức ngẩng đầu nhìn Mặc lão, “Có ý gì?”

Không nghĩ tới Cung Ái Lâm có phản ứng lớn như thế, lúc này, ánh mắt Cung Ái Lâm nhìn về phía Lâm Tử Lam, “Cô mang thai?”

Lâm Tử Lam ngồi đối diện Hi Hi, nhìn bà, cũng không có phủ nhận, gật đầu, “Đúng vậy!”

Sắc mặt Cung Ái Lâm, không nói ra được u ám.

Có chút không dám tin!

Không nghĩ tới, cô có thai!

Dựa theo phát triển như vậy, công ty không phải là của Hi Hi, cũng sẽ là con trong bụng bọn họ kia!

Chỉ cần nghĩ vậy, Cung Ái Lâm rất không cam lòng, thế nhưng nhiều người như vậy, cũng không tiện biểu hiện ra ngoài, nắm tay thật chặt, cứng rắn ngồi ở chỗ kia.

Mặc Thiếu Quân nhưng thật ra không có một ý tưởng gì, hiện tại đã sớm không quan tâm chuyện của công ty, với anh ta mà nói, có muốn công ty hay không đều giống nhau, chỉ cần có thể ăn chơi, so với cái gì cũng không quan trọng.

Trọng yếu nhất, bây giờ còn có một nhiệm vụ, đó chính là Hoa Hồng!

Hiện tại, tất cả tinh lực của anh ta đều đặt trên người Hoa Hồng.

Con của mình, tính cách gì bà lại không biết sao?

Cung Ái Lâm đã sớm biết Mặc Thiếu Quân không làm được, trước vẫn ép buộc anh ta, hiện tại cũng không buộc được, công ty có thể là của Hi Hi, cũng có thể là Mặc Vũ.

Bà hiện đang toàn lực bồi dưỡng Mặc Vũ, thế nhưng không nghĩ tới, Lâm Tử Lam lại mang thai.

Chứng minh, đứa bé trong bụng của cô ta, lại được cổ phần trong MK.

Nghĩ tới đây, trong lòng của bà không cam lòng.

Bà nghĩ như thế nào, Mặc Thiếu Thiên sao lại không biết?

Chỉ là đến bây giờ, anh cũng không có làm gì.

Thế nhưng anh chỉ có một chút, nếu như Cung Ái Lâm dám đối với Hi Hi cùng Lâm Tử Lam có suy nghĩ gì, anh nhất định sẽ không bỏ qua!

Tin tưởng, lần trước bà ta đã biết qua!

Chỉ là quét mắt nhìn Cung Ái Lâm, Mặc Thiếu Thiên liền rời tầm mắt, suy nghĩ một chút, “Con muốn mau sớm!”

Mặc lão nói không sai, bụng Lâm Tử Lam mỗi ngày càng lớn, tuyệt đối không thể đợi.

Thứ hai, anh sợ đêm dài lắm mộng, nếu lại xảy ra chuyện gì thì sao bây giờ, cho nên, anh muốn sớm một chút.

“Con tán thành!” Lúc này, Hi Hi mở miệng.

Tạp Nì cũng đương nhiên là tán đồng, chỉ cần Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam kết hôn rồi, như vậy anh có thể trực tiếp mang Hi Hi đi.

Sợ rằng toàn bộ người trên bàn, ngoại trừ Cung Ái Lâm ở ngoài, tất cả mọi người đều tán thành.

Nhìn dáng vẻ Hi Hi, Mặc lão suy nghĩ một chút, “Ngày mai cha phải đi coi ngày, gần đây thế nào?”

“Ừ, không thành vấn đề!” Mặc Thiếu Thiên lên tiếng.

Mặc dù bây giờ cùng Lâm Tử Lam cùng một chỗ, cùng kết hôn không có gì sai biệt, thế nhưng anh cũng muốn có một hôn lễ, một chứng minh, để duy trì tiếp tục sinh hoạt của bọn họ.

Lâm Tử Lam cũng gật đầu, “Tất cả tự giao cho người làm chủ!” Lâm Tử Lam nói, cô hiện tại mệt chết đi, thậm chí nghĩ nghỉ ngơi cho khỏe một chút.

Thế nào cũng không nghĩ tới trở về thành phố A ngày đầu tiên, bữa cơm thứ nhất lại thảo luận chuyện hôn lễ!

Cũng may, cũng không cần cô quản, toàn quyền giao cho Mặc lão quên đi!

Hi Hi cũng gật đầu, “Mặc lão, ông nhất định phải chọn một ngày gần nhất!”

“Thời gian tới kịp sao?”

“Đó là dĩ nhiên, ông nội thân ái, nhất định có năng lực này!” Hi Hi cười nói, như vậy, dáng vẻ vuốt mông ngựa mười phần (nịnh nọt).

Chỉ là hiển nhiên, Mặc lão thích.

Nghe liền vui vẻ.

“Được, dựa vào câu này của cháu, ông nhất định tìm một ngày lành, gần đây!” Mặc lão nói.

Nghe Mặc lão nói, Hi Hi cười hắc hắc.

Nhìn Hi Hi cùng Mặc lão cao hứng như vậy, sắc mặt của Cung Ái Lâm càng kém hơn, thực sự rất muốn trực tiếp rời khỏi, thế nhưng muốn nghe nhiều tin tức hơn, chỉ có thể cứng rắn ngồi ở chỗ kia.

Mặc Vũ ngược mắt, nhìn Cung Ái Lâm một chút, cũng không dám nói nhiều, chỉ có thể yên lặng ăn.

Thế nhưng càng là cái bộ dạng này, Cung Ái Lâm càng là tức giận.

Nhìn Hi Hi có thể làm cho Mặc lão vui vẻ, mà Mặc Vũ...

Ngẫm lại, bà tức giận không ngớt.

Lúc này, Hi Hi chợt nhớ tới cái gì, “Được rồi, Mặc lão, ông đoán lần này ở Bermuda, còn có ai đi!” Hi Hi hỏi.

Nghe thế, Mặc lão nhú mày, “Ai?”

“Cô Lưu Ly!” Hi Hi nói.

Nghe thế, Mặc lão sửng sốt, Cung Ái Lâm một bên cũng sửng sốt.

“Lưu Ly?” Mặc lão nhìn Hi Hi hỏi.

“Ừ!” Hi Hi liên tục gật đầu, “Không sai!”

“Cô thế nào đi?” Mặc lão hỏi, đã thật lâu không có cùng Lưu Ly liên lạc.

“Đương nhiên là lo lắng cháu lạc, cho nên đến thăm cháu!” Hi Hi cười nói.

Đúng Lưu Ly tình cảm rất sâu, mặc dù cô là con gái Cung Ái Lâm, thế nhưng không ảnh hưởng chút nào tình cảm Hi Hi đối với Lưu Ly.

Đây chính là tình cảm tốt của bọn họ, đối với người khác, không liên quan đến nhiều lắm.

“Không nghĩ tới Lưu Ly cũng đi, cô đã thật lâu không trở về!” Mặc lão nói, đứa con gái duy nhất, ông như thế nào lại không nhớ nhung đây.

“Cô thế nào sao không trở về cùng mọi người?” Mặc lão hỏi.

Đây cũng chính là điều Cung Ái Lâm muốn hỏi, thế nhưng bà không muốn nói chuyện với bọn họ.

Con gái duy nhất, lại quanh năm không ở bên cạnh mình, mặc dù Cung Ái Lâm thoát nhìn cũng không có chuyện gì, thế nhưng cũng rất nhớ Lưu Ly.

Nghe giọng Mặc lão mất mát, lúc này, Hi Hi mở miệng, “Ông yên tâm, cô Lưu Ly lập tức sẽ trở về, cô trước khi đi nói, trước hôn lễ của cha mẹ sẽ trở về!”

Nói lên cái này, Mặc lão còn cần nói gì nữa.

Nghe được tin tức Lưu Ly, Cung Ái Lâm có quá nhiều điều nói muốn hỏi, nhưng lại nhịn.

Lưu Ly quanh năm không ở bên cạnh mình, cũng không phải một ngày, bà cũng thói quen.

Chỉ là không nghĩ tới, con trai của mình, con gái, cháu, hầu như, là người thân nhất của bà, đều cùng Mặc Thiếu Thiên bọn họ, đối với bà mà nói, là một loại bi ai.

Có thời gian đến Bermuda, cũng không có thời gian bay trở về liếc nhìn bà một cái.

Lòng của Cung Ái Lâm, rất không có tư vị.

Đây là, Mặc Thiếu Thiên cũng mở miệng, “Ừ, không sai, Lưu Ly nói như vậy, đoán chừng sẽ thật nhanh trở lại!”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Mặc lão an ủi một chút.

Cũng may, quan hệ Mặc Thiếu Thiên cùng Lưu Ly không tệ.

Mặc lão gật đầu, “Ừ, cha đã biết!”

Hiện tại, nói cái gì cũng phải để hôn lễ diễn ra trong một ngày gần nhất.

“Được rồi, vừa ăn vừa nói!” Mặc lão nói.

Vì vậy, mọi người đều động đũa.

Một bàn người, thoát nhìn coi như là hòa thuận.

Chỉ có một người, toàn bộ hành trình không yên lòng, ngoại trừ Mặc nhị thiếu gia Mặc gia chúng ta, còn có thể là ai.

Vừa ăn, vừa chú ý nhất cử nhất động của Hoa Hồng, có đúng nhìn mình hay không.

Một bên Tập Ni đều phát hiện, khóe miệng không khỏi gợi lên.

Mặc Thiếu Quân cũng vậy, coi trọng ai không coi trọng, hết lần này tới lần khác coi trọng Hoa Hồng như vậy, anh ta căn bản không phải là món ăn của Hoa Hồng!

Chỉ ít, Tập Ni khẳng định một điểm, sớm muộn bị Hoa Hồng làm cho tàn phế.

Lúc này, Tập Ni tiến tới, ở bên tai Hoa Hồng nói câu gì, Hoa Hồng sau khi nghe được, con người bỗng nhiên hướng Mặc Thiếu Quân bên kia quét tới, Mặc Thiếu Quân bất ngờ, không nghĩ tới Hoa Hồng bỗng nhiên nhìn qua, thoáng cái khẩn trương, ăn được thứ gì đó trong miệng, cũng bị sặc, nhịn không được phun ra....

“Khụ khụ khụ...”

“Khụ khụ...”

Cử động này của Mặc Thiếu Quân, kinh động một bàn người.

Không ít đường nhìn đều hướng Mặc Thiếu Quân, Mặc Thiếu Quân càng thêm khẩn trương, không biết làm sao, đỏ mặt.

A a a!

Một khắc kia, Mặc Thiếu Quân có loại xúc động muốn chết!

Lúc này, Mặc lão nhíu mày, cảm tức nhìn anh ta, “Ăn cơm, anh làm cái gì vậy! ?”

“Con...con, ho khan một cái cái...” Mặc Thiếu Quân không biết bị vật gì làm cho sặc, mặt đỏ bừng lên.

Còn một bên Lý Thuận tương đối thân thiết, bưng một chén nước lên đưa cho anh ta, Mặc Thiếu Quân cái gì cũng không nói, tiếp nhận liền uống vào...

538. Chương 541: Đàn Ông Ngụy Hiểm Nhất Là Vào Buổi Sáng.

Lý Thuận ở bên cạnh có vẻ thân thiết, bưng một ly nước đưa cho anh, Mặc Thiếu Quân không nói gì, nhận lấy rồi uống vào.

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Quân, mọi người trên bàn cười.

Mặc Thiếu Quân cũng ngẩng đầu, lúng túng nhìn họ, rồi cúi đầu tiếp tục ăn cơm, không nói gì nữa, cũng không dám nhìn Hoa Hồng.

Lúc này Hoa Hồng mới dời tầm mắt, tiếp tục ăn cơm.

Bữa cơm này, trừ Cung Ái Lâm cực kỳ khó chịu, mọi người còn lại đều cảm thấy vui vẻ .

Sau khi ăn cơm xong, Mặc lão rất muốn giữ mọi người ở lại, nhưng vì ngại Cung Ái Lâm, nên để cho mọi người nghỉ ngơi sớm, chỉ giữ Hi Hi lại.

Lâu không gặp như vậy, Mặc lão rất nhớ Hi Hi, cho nên, Hi Hi cũng ở lại.

Hiện tại, cũng là lúc để cho cha mẹ được riêng tư trong thế giới hai người.

Kể từ khi biết tình cảm của Mặc lão đối với Hi Hi, Lâm Tử Lam yên lòng rất nhiều, đi theo Mặc lão, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên rất yên tâm.

Cho nên, từng người rời đi .

Hoa Hồng cùng Táp Ni còn có Lý Thuận, đều có chỗ để đến, Mặc Thiếu Thiên đã đem bộ cờ dọn ra sẵn trong ‘phòng tổng thống’ cho họ chơi.

Vì vậy, sau khi ăn cơm xong, mỗi người về phòng của mình.

Trên đường trở về, Lâm Tử Lam dựa vào người Mặc Thiếu Thiên nghỉ ngơi.

Lần này, ăn cơm và nói chuyện, một ngày đã trôi qua, Lâm Tử Lam cảm thấy mệt mỏi.

Hơn nữa hiện tại đang mang thai, Lâm Tử Lam ngủ nhiều hơn, nằm ngủ trên người Mặc Thiếu Thiên.

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cười.

Chuyến đi này, mọi chuyện kết thúc tốt đẹp, mặc dù có vài chuyện nhỏ xảy ra, nhưng cuối cùng cũng hài lòng.

Lúc này, Lâm Tử Lam giật giật, Mặc Thiếu Thiên nhìn cô mở miệng, “Sao vậy? Mệt lắm không?”

Lâm Tử Lam ngủ không sâu giấc, nghe thấy Mặc Thiếu Thiên nói, mở miệng, “Không có, chỉ là rất buồn ngủ!”

Ngủ, triệu chứng mang thai.

Phụ nữ mang thai ba tháng đầu rất thèm ngủ, muốn ngủ.

Nghe thấy Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên cười, “Thích ngủ như vậy, nhất định là một công chúa trầm tĩnh!” Vừa nói, tay của anh sờ lên bụng Lâm Tử Lam.

Cảm giác được nhiệt độ từ bàn tay Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam cười, nếu như vậy thì tốt biết bao.

Lâm Tử Lam xoay người, tìm một vị trí tốt, tiếp tục ngủ.

Nhìn Lâm Tử Lam ngủ như vậy, Mặc Thiếu Thiên cũng không nói gì, ôm lấy cô, để cô nghỉ ngơi thật tốt. Xe, chạy trên đường, mãi cho đến lúc tới nơi, Lâm Tử Lam còn đang ngủ, Mặc Thiếu Thiên không đánh thức cô, mà trực tiếp bế cô đi lên lầu.

Vừa tới phòng, Lâm Tử Lam cảm giác được, đã tỉnh dậy.

“Đã đến chưa?” Lâm Tử Lam mơ màng nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Ừ, đến rồi!”

Lúc này, Lâm Tử Lam mới cảm giác được Mặc Thiếu Thiên bế cô, mới mở miệng, “Thả em xuống!”

“Biết em rất buồn ngủ, được rồi, ngủ đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Em muốn tắm!” Lâm Tử Lam mở miệng.

“Vây anh giúp em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc dù, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên ở chung một chỗ đã lâu, nhưng rốt cuộc vẫn hơi xấu hổ, chẳng qua bây giờ, cô buồn ngủ đến nỗi mở mắt cũng không ra, chỉ có thể gật đầu, “Ừ!”

Lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ Lâm Tử Lam biết điều như vậy, Mặc Thiếu Thiên cười, ôm Lâm Tử Lam vào phòng tắm.

Đổ đầy nước, để Lâm Tử Lam ngâm mình ở bên trong, nhẹ nhàng tắm rửa cho cô.

Thật ra thì, cả người Lâm Tử Lam nửa ngủ nửa tỉnh, vẫn cảm giác được, muốn tỉnh hẳn, nhưng vẫn chưa tỉnh được.

Nhìn Lâm Tử Lam ngâm mình ở trong nước, da thịt vô cùng mịn màng, giống như viên ngọc bóng loáng, chỉ cần nhìn, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên sinh ra kích động.

Rất muốn cô.

Nhưng bây giờ không được.

Khoảng thời gian lần trước quá ngắn, vì Lâm Tử Lam cùng đứa bé trong bụng, anh nhất định phải nhịn.

Cho nên, cố gắng chịu đựng sự kích động này, sau khi giúp Lâm Tử Lam tắm xong, dùng khăn quấn quanh người cô, rồi bế đi ra ngoài.

Vừa thay đồ ngủ xong, lúc này Mặc Thiếu Thiên mới đi vào phòng tắm.

Kể từ sau khi quen Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên không nhớ rõ mình phải tắm nước lạnh bao nhiêu lần để kìm chế cơ thể đang phát hỏa.

Chẳng qua cũng hơi lạ, kể từ sau khi biết Lâm Tử Lam, anh đều không hứng thú đối với bất kỳ phụ nữ khác, suy nghĩ một chút, khóe miệng Mặc Thiếu Thiên nở nụ cười, đời này, nhất định bị làm thịt trong tay Lâm Tử Lam.

Tắm rửa xong, lúc Mặc Thiếu Thiên đi ra ngoài, Lâm Tử Lam đã ngủ rất say, Mặc Thiếu Thiên cười, đi tới, leo lên giường, cũng không có động tác dư thừa, chỉ vươn tay, từ phía sau ôm lấy cô ngủ thiếp đi.

Một đêm, ngủ rất ngon.

Hôm sau.

Lâm Tử Lam tỉnh dậy rất sớm, lúc cô tỉnh, cảm giác thấy có một bàn tay ôm ngang hông mình.

Chuyện hạnh phúc nhất, không gì bằng sáng sớm, khi tỉnh dậy, có người mình yêu nhất đang bên cạnh.

Khóe miệng Lâm Tử Lam nở nụ cười, từ từ xoay người, lúc nhìn thấy khuôn mặt yêu nghiệt của Mặc Thiếu Thiên thì khóe miệng Lâm Tử Lam khẽ nâng lên.

Lâu như vậy, nhưng cô chưa từng quan sát kỹ Mặc Thiếu Thiên.

Lâm Tử Lam không nghĩ tới, muốn quan sát Mặc Thiếu Thiên như vậy, tiếp tục ngắm anh.

Vươn tay, chậm rãi lướt theo từng đường nét trên khuôn mặt Mặc Thiếu Thiên, đôi môi mỏng khêu gợi, mỗi một nét đều là kiệt tác của Thượng Đế.

Lâm Tử Lam nhìn, đột nhiên trong lòng cảm giác rất hạnh phúc.

Hạnh phúc?

Lâm Tử Lam chưa bao giờ là phụ nữ khác người, tin vào tình yêu, nhưng cũng không tin tình yêu là vĩnh cửu, mà bây giờ, nhìn người đàn ông trước mặt, mặc dù vô cùng nổi tiếng, xuất sắc đến mức khó có thể xứng đôi, nhưng Lâm Tử Lam vẫn tin tưởng.

Tin tưởng hai người có thể bên nhau vĩnh viễn, cả đời.

Tay Lâm Tử Lam, vẽ theo viền môi Mặc Thiếu Thiên có lẽ đã kinh động Mặc Thiếu Thiên, bỗng nhiên anh vươn tay, một phát bắt được tay Lâm Tử Lam.

Một giây sau, anh mở mắt.

Lâm Tử Lam sợ hết hồn, nhìn Mặc Thiếu Thiên, nhưng lại cảm thấy rất vui vẻ.

“Đã tỉnh dậy rồi à?”

“Sáng sớm cứ trêu chọc anh như vậy, nếu không tỉnh dậy, anh còn là đàn ông sao?” Mặc Thiếu Thiên nắm tay Lâm Tử Lam nói.

Lâm Tử Lam cười, “Sự thật chứng minh, anh là đàn ông!”

“Vậy em có muốn chứng minh hay không, vào buổi sáng đàn ông rất nguy hiểm!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam nói, sáng sớm, anh còn mang theo hơi thở lười biếng, vô cùng gợi cảm.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam suy nghĩ một lát, mở miệng, “Ai da, bảo bối, con có cảm thấy không? Cha muốn làm tổn thương chúng ta sao?”

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Nghe Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên im lặng cười.

Thốt ra lời này, anh còn có thể như thế nào?

Lúc này, tay Mặc Thiếu Thiên từ từ xoa bụng Lâm Tử Lam, “Bảo bối, ngoan ngoãn ngủ một lát, cha sẽ không làm tổn thương con, chẳng qua mới sáng sớm mẹ con đã trêu chọc cha, nên cha cố ý nói như vậy!”

Nhìn Mặc Thiếu Thiên hướng về phía bụng của cô nói chuyện, Lâm Tử Lam nở nụ cười.

Ánh mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, không nhìn được, vươn lên hôn Mặc Thiếu Thiên.

Nhìn hành động của Lâm Tử Lam, lúc này Mặc Thiếu Thiên mới hài lòng nhếch môi, “Coi như thức thời, tha cho em!” Vừa nói, Mặc Thiếu Thiên vừa định rời giường.

“Anh đi đâu?”

“Không phải bảo bối nói cảm thấy đói bụng sao, anh đi làm bữa sáng cho em!” Vừa nói, Mặc Thiếu Thiên vừa từ trên giường đi xuống.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam cười, chẳng biết tại sao, cùng Mặc Thiếu Thiên ở chung một chỗ lâu như vậy, càng ngày càng thích hạnh phúc giản dị như thế này.

Sau khi mặc quần áo tử tế, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, hôn lên trán của cô, “Nằm thêm một lát, làm xong anh gọi em!”

“Ừm!” Lâm Tử Lam gật đầu.

Vì vậy Mặc Thiếu Thiên cười, rồi đi ra ngoài.

Lâm Tử Lam nằm ở trên giường, nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên đi ra, khóe miệng nở nụ cười.

Trong phòng bếp.

Mặc Thiếu Thiên mặc đồ ở nhà, được Hi Hi hướng dẫn như vậy, tuy không biết làm món phức tạp, nhưng món đơn giản thì vẫn biết làm .

Nướng bánh bao, lúc Mặc Thiếu Thiên đổ sữa ra ly, Lâm Tử Lam chậm rãi từ trong phòng đi ra, đồ ngủ bằng vải bông che kín mắt, để lộ ra cặp đùi thon dài, mang dép bông từ từ đi đến phòng bếp, nhìn Mặc Thiếu Thiên bận rộn ở bên trong, trong lòng Lâm Tử Lam vui vẻ nói không nên lời, cô đi tới, bỗng nhiên vươn tay, từ phía sau lưng ôm lấy eo Mặc Thiếu Thiên.

Nhìn tay đặt ngang hông, Mặc Thiếu Thiên cười, nghiêng đầu nhìn cô, “Thức dậy làm gì?”

“Mặc Thiếu Thiên.” Mặt Lâm Tử Lam, dựa vào lưng Mặc Thiếu Thiên nhẹ nhàng kêu tên anh.

“Hà? Sao vậy?” Mặc Thiếu Thiên hỏi, tiếp tục làm bữa sáng.

“Em yêu anh.” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế, tay Mặc Thiếu Thiên đang bận rộn, bỗng nhiên dừng lại.

Một giây sau, Mặc Thiếu Thiên đặt đồ trên tay xuống, xoay người, nhìn Lâm Tử Lam, “Sáng sớm, em không nên trêu chọc anh như vậy!”

Vừa nói, Mặc Thiếu Thiên vừa hôn lên môi Lâm Tử Lam.

Mới vừa rồi không hôn cô, vì sợ không kiềm chế được mình, nhưng Lâm Tử Lam đánh giá quá cao sự chịu đựng của anh rồi, mới sáng đã trêu chọc anh.

Làm một người bình thường, không, so với người đàn ông bình thường còn đói bụng hơn, đây mới thật sự cần phải chịu đựng.

Lâm Tử Lam đứng ở đó, bị Mặc Thiếu Thiên hôn, thấy hơi hối hận mới vừa rồi nhất thời cảm động nói.

Chẳng qua là cô cảm thấy lúc này, rất cần nói điều đó, nhưng không nghĩ tới.

Mặc Thiếu Thiên hôn, hơi điên cuồng, Lâm Tử Lam không chịu nổi, thấy Mặc Thiếu Thiên muốn ăn mình, lúc này Lâm Tử Lam mới kêu ngừng.

“Chờ một chút.” Lâm Tử Lam đẩy anh ra.

Đôi mắt Mặc Thiếu Thiên tràn ngập ham muốn, nhìn Lâm Tử Lam, hận không thể ăn Lâm Tử Lam ngay tại chỗ này.

Lâm Tử Lam nhìn anh, hô hấp hơi khó khăn, nhưng nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên, cũng biết mình thiếu chút nữa gây ra chuyện, chỉ có thể bắt đầu dĩ mở miệng, “Em sai rồi.”

Thật biết sai rồi.

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam, suy nghĩ đến đứa bé trong bụng, Mặc Thiếu Thiên miễn cưỡng chịu đựng.

“Em ra phòng khách chờ anh!” Vừa nói, Mặc Thiếu Thiên lần nữa đi đến phòng tắm.

Không nói, Lâm Tử Lam cũng biết tại sao.

Không biết vì sao, mỗi lần thấy bóng lưng Mặc Thiếu Thiên vì mình vào phòng tắm, Lâm Tử Lam đã cảm thấy, cô yêu anh nhiều hơn.

Cho nên, cô chỉ có thể ngoan ngoãn đi đến phòng khách.

Mở tivi ngồi xem.

Mười mấy phút sau, Mặc Thiếu Thiên từ trong phòng tắm đi ra, đầu tóc hơi ướt, cả người thoát nhìn cũng rất sáng khoái, nhìn Lâm Tử Lam ngồi ở phòng khách, bắt đầu đi tiếp tục đi vào phòng bếp làm bữa sáng.

Nhìn vẻ mặt Mặc Thiếu Thiên đầy bất lực, Lâm Tử Lam càng buồn cười, nhưng cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

Đời này có thể có một người đàn ông vì mình như vậy, Lâm Tử Lam cảm thấy rất thỏa mãn.

539. Chương 542: Đau Lòng Mặc Vũ

Mấy ngày qua vừa trở về, Hi Hi đều ở nhà Mặc gia, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên được riêng tư trong thế giới của hai người.

Thế giới của hai người đúng là hơi tệ, không ai nấu cơm cho họ ăn, Mặc Thiếu Thiên muốn tự mình xuống bếp, dĩ nhiên, tài nấu nướng của Mặc Thiếu Thiên không thể so sánh với Hi Hi.

Nhưng mặc dù như thế, Mặc Thiếu Thiên cũng vẫn vui vẻ làm, nhất định phải khiêu chiến tài nấu nướng của Hi Hi.

Mấy ngày đơn giản, trôi qua hạnh phúc mà đầy đủ.

Cuối cùng, cuộc sống cũng trở lại bình thường.

Bởi vì Lâm Tử Lam mang thai, bất luận như thế nào Mặc lão cũng không để cho Lâm Tử Lam tới công ty đi làm, vì đứa bé trong bụng, Lâm Tử Lam chỉ có thể đồng ý.

Dù sao, bụng của cô sẽ lớn dần, trở về cũng không làm nên chuyện gì, cho nên, Lâm Tử Lam quyết định nghỉ ngơi thật tốt.

Chẳng qua mấy ngày vừa rồi, Mặc lão bận rộn giúp họ chọn ngày tốt, vô cùng vui vẻ.

Ngày hôm đó, Mặc lão gọi mọi người trở về.

“Ngày tốt cha đã chọn xong, hai tuần nữa, các con cảm thấy như thế nào?” Mặc lão nhìn Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Hai tuần nữa?

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên nhìn nhau, sau đó nhìn Mặc lão, “Có cần phải gấp như vậy không?”

“Hai tuần mà còn gấp sao? Nếu tuần sau có ngày tốt, cha đã chọn tuần sau!” Mặc lão nói, hận không thể bắt hai người lập tức kết hôn.

Lâm Tử Lam, “.”

Nhìn dáng vẻ Mặc lão nóng lòng, so với họ còn nóng lòng hơn, Lâm Tử Lam có thể nói gì, dù sao, sớm muộn cũng kết hôn, trước sau đều như vậy, đến bây giờ cô cùng Mặc Thiếu Thiên kết hôn không có gì lạ.

“Vậy hai tuần nữa!” Mặc Thiếu Thiên mở miệng nói.

“Được, vậy thì quyết định như vậy!” Mặc lão nói, dáng vẻ hào hứng, dường như so với việc lúc trước mình kết hôn còn hào hứng hơn.

“Đúng rồi, sau khi hai đứa kết hôn, tính ở đâu! ?” Mặc lão nhìn hai người hỏi.

“Chúng con ở chỗ hiện tại!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Vốn dĩ, anh cũng có căn hộ trong cùng tòa nhà, nhưng hiện tại hầu như anh đều ở căn hộ của Lâm Tử Lam.

Ở phương diện này, Mặc Thiếu Thiên rất tự giác .

Lúc này, Mặc lão nhíu mày, “Các con định ở tại đó! ?”

“Ở đó có gì không tốt! ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại.

Mặc lão nhíu mày, bất mãn, “Các con không có ý định chuyển về đây ở! ?”

Nghe thế, Lâm Tử Lam nhíu mày, xem ra, Mặc lão không hề giống với lúc trước.

Hiện tại mong đợi hai người chuyển về ở.

Nhưng Mặc Thiếu Thiên quyết định cự tuyệt, “Không được, ở đó rất tốt, ở đây, không chỉ hai chúng tôi cảm thấy ngột ngạt!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lời này, nói người nào, mọi người đều hiểu.

Thoáng cái, Mặc lão cũng không biết nên nói gì cho phải.

Đúng lúc ấy thì, Cung Ái Lâm từ trên lầu đi xuống cũng nghe được những lời này, chẳng qua, bà ta không nói gì.

Không trở về, càng đúng ý bà ta, khỏi cảm thấy phiền lòng.

Lúc này, Cung Ái Lâm thấy họ, không nói gì, trực tiếp đi ra ngoài.

Lâm Tử Lam ngồi ở đó, im lặng, quan hệ như vậy đối với Mặc gia, cô sớm đã quen.

Buổi chiều, Lâm Tử Lam ở Mặc gia, uống thuốc bổ, từ trưa tới giờ ăn không ít, Lâm Tử Lam cảm thấy, hôm nay cơm tối cũng có thể không ăn.

Cô nghi ngờ, ăn như vậy, chờ đến khi sinh đứa bé, dáng vóc của cô thật sự sẽ thay đổi.

Lúc Lâm Tử Lam đang cảm thấy rối rắm, giọng nói Hi Hi từ bên ngoài truyền vào.

Mấy ngày này, Hi Hi ở Mặc gia, mấy ngày không thấy, Lâm Tử Lam cảm giác giống như đã rất lâu không được gặp nhau.

“Bảo bối!” Lâm Tử Lam kêu một tiếng.

Nghe giọng nói, Hi Hi nghiêng đầu sang chỗ khác, lúc nhìn thấy Lâm Tử Lam, lập tức chạy nhanh qua, “Mẹ, mẹ tới khi nào! ?”

“Ở đây cả buổi chiều!”

“Chờ con có phải không! ?” Hi Hi cười hỏi.

“Dĩ nhiên, lâu như vậy không về, xem ra con vui đến mức quên cả trời đất rồi!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế, Mặc lão hơi bất mãn, cho rằng Lâm Tử Lam tới đem Hi Hi đi, lập tức mở miệng, “Vui đến quên cả trời đất bởi vì nơi này tốt hơn bên kia!”

Nhìn dáng vẻ Mặc lão, Lâm Tử Lam cũng biết, Mặc lão không nỡ để Hi Hi đi.

Cười cười, không nói gì.

Lúc này, Mặc Vũ cũng đi tới, đứng bên cạnh Lâm Tử Lam, “Thím.”

Nhìn Mặc Vũ, đáy lòng Lâm Tử Lam cảm thấy vô cùng thương yêu, người làm mẹ, Lâm Tử Lam rất hiểu cảm giác này, nếu như ba mẹ Mặc Vũ còn sống, có lẽ bé sẽ càng vui vẻ hơn.

“Mặc Vũ.” Lâm Tử Lam cười cười, vươn tay, xoa đầu Mặc Vũ.

“Nghe nói trong bụng thím có em bé, con có thể sờ một lát không?” Mặc Vũ nhìn Lâm Tử Lam hỏi, mở to hai mắt chờ đợi.

Nhìn dáng vẻ Mặc Vũ ngây thơ, Lâm Tử Lam cười, “Dĩ nhiên là được, có điều bụng chưa lớn, có thể con không cảm giác được!”

Mặc Vũ cười hắc hắc, lúc này, Lâm Tử Lam vỗ vỗ vị trí bên cạnh, Mặc Vũ suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định đi tới, ngồi bên Lâm Tử Lam, chậm rãi vươn tay, đặt trên bụng Lâm Tử Lam.

“Là em gái sao?” Mặc Vũ nhẹ nhàng vuốt, giống như sợ làm em bị đau.

“Chưa rõ, có điều khả năng là em gái tương đối lớn!” Lâm Tử Lam cười nói.

Tay Mặc Vũ, đặt trên bụng Lâm Tử Lam, trên mặt mang theo vẻ mặt ngạc nhiên, sau khi sờ một lát, bé mở miệng, “Thật hạnh phúc, anh Hi Hi cũng hạnh phúc!”

Bé rất muốn có một người mẹ giống như Lâm Tử Lam!

Nhưng những lời này, Mặc Vũ không nói ra.

Chẳng qua Lâm Tử Lam cùng Hi Hi nghe thấy không vui, nhìn Mặc Vũ, vô cùng đau lòng.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Mặc Vũ, “Nếu như Mặc Vũ muốn, sau này thím cũng thương con có được không!?”

“Có thật không?” Mặc Vũ nhìn Lâm Tử Lam ngây thơ hỏi.

“Dĩ nhiên, mặc dù thím không phải là mẹ ruột của con, nhưng thím sẽ yêu thương con giống như thương yêu anh Hi Hi, có được không!?” Lâm Tử Lam nhìn bé hỏi.

Nghe thế, Mặc Vũ gật đầu liên tục, “Dạ!”

Lời này của Lâm Tử Lam, hoàn toàn là muốn an ủi tâm hồn Mặc Vũ, một đứa bé khát khao tình yêu của mẹ là chuyện rất bình thường.

Nhưng lời này, không nghĩ tới Cung Ái Lâm đã nghe được.

Bà ta từ phía ngoài đi tới, đã nghe cuộc nói chuyện.

Lập tức đi đến, nhìn Mặc Vũ cùng Lâm Tử Lam, còn có Hi Hi bên cạnh, sắc mặt hết sức không vui.

“Mặc Vũ, tới đây!” Cung Ái Lâm nhìn Mặc Vũ, mở miệng gần từng chữ, giọng nói hết sức cứng nhắc, có thể thấy, bà ta rất tức giận.

Mặc Vũ ngồi bên cạnh Lâm Tử Lam, lúc nhìn thấy Cung Ái Lâm, sắc mặt trong nháy mắt rũ xuống, nhưng bé không muốn đi, bé muốn ở cùng với Lâm Tử Lam, muốn cùng mọi người nói chuyện, chơi đùa.

“Cháu muốn chơi với thím và anh Hi Hi một lát.”

“Cháu không nghe lời có phải không?” Sau khi nghe Mặc Vũ nói, Cung Ái Lâm lạnh giọng mở miệng, dáng vẻ kia, nếu như Mặc Vũ không trở về, có thể sẽ bị trừng phạt.

Quả nhiên, lúc nghe những lời này, Mặc Vũ rút tay từ trên bụng Lâm Tử Lam lại, đứng lên, cúi thấp đầu đi tới chỗ Cung Ái Lâm.

Lâm Tử Lam ngồi ở đó, nhìn vẻ mặt và bóng lưng Mặc Vũ, trong lòng khó chịu và xót xa nói không nên lời.

Đối với Hi Hi, cho tới bây giờ cô chưa từng giáo dục như vậy, tước đoạt niềm vui của đứa bé.

Nhưng, cô không có quyền nhúng tay vào chuyện này.

Nếu như đổi thành người khác, có lẽ Cung Ái Lâm cũng không tức giận như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác, người kia lại chính là cô.

Cô sợ cô nói thêm điều gì, càng chọc cho Cung Ái Lâm không vui, khi đó, Mặc Vũ cũng sẽ không vui .

“Lên lầu làm bài tập đi, làm bài tập không xong, buổi tối không được phép ngủ!” Cung Ái Lâm nói.

Mặc Vũ không nói gì, cúi đầu đi lên lầu, Cung Ái Lâm nhìn Lâm Tử Lam, Hi Hi bên cạnh, thấy không vui, mở miệng, “Tại sao bà lại nghiêm khắc với Mặc Vũ như vậy!?”

Nghe Hi Hi nói, Cung Ái Lâm nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn bé, “Cậu đang nói chuyện với tôi phải không?”

“Ở đây, trừ bà ra, không có ai nghiêm khắc với em ấy như vậy, cho nên không phải là bà, thì là ai!?” Hi Hi hỏi ngược lại.

Mới vừa rồi vẻ mặt tổn thương của Mặc Vũ quanh quẩn trong đầu bé, một đứa bé, cả ngày chơi đùa vui vẻ cũng bị tước đoạt, như vậy bé còn hi vọng gì?

Hi Hi không chịu được.

Nghe Hi Hi nói, khóe miệng Cung Ái Lâm nhếch miệng cười lạnh, “Chuyện này có liên quan gì đến cậu sao?”

“Mặc dù cậu cũng họ Mặc, nhưng trong cái nhà này, chưa tới lượt cậu chỉ bảo tôi, tôi giáo dục Mặc Vũ như thế nào, đó là chuyện của tôi!” Cung Ái Lâm gần từng chữ nói.

Đối với Hi Hi, vô cùng chán ghét.

Về phần tại sao chán ghét, đó là vì bé rất giống Mặc Thiếu Thiên, giống như, cô không thể nào không ghét.

“Nhưng bà quản em ấy như vậy, em ấy không vui, một chút vui vẻ cũng không có!” Hi Hi nhìn bà ta nói.

“Buồn cười, có vui vẻ hay không, là cậu quyết định sao?” Cung Ái Lâm nhìn Hi Hi lạnh lùng hỏi ngược lại, “Chuyện của tôi, tốt nhất cậu đừng can thiệp vào!”

Hi Hi mặc kệ không thèm đếm xỉa tới bà ta, bé chỉ đau lòng Mặc Vũ, tuổi nhỏ như thế, phải chịu đựng những chuyện này, mà bé thì sao, được Lâm Tử Lam yêu thương, lớn lên không buồn không lo, hạnh phúc như vậy, không cách nào diễn tả.

Vừa nghĩ tới dáng vẻ Mặc Vũ giờ này khắc này khó chịu, Hi Hi vô cùng tức giận.

Vừa muốn mở miệng nói gì, lúc này, Lâm Tử Lam vươn tay kéo bé lại.

Hi Hi nhú mày, nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam nhìn bé lắc đầu, lúc này Hi Hi mới cố gắng nhịn.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Cung Ái Lâm, “Hi Hi tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, hy vọng bà đừng để ý!”

Không thích Mặc Thiếu Thiên, cũng sẽ không thích cả nhà họ.

Ba người này, bất kể là nhìn vẻ bề ngoài, hay là xem xét về tính cách, Cung Ái Lâm thế nào cũng không ưa.

“Dạy con mình cho tốt!” Lạnh lùng để lại những lời này, Cung Ái Lâm xoay người đi lên lầu.

Nhìn dáng vẻ Cung Ái Lâm, Hi Hi cùng Lâm Tử Lam chau mày.

Thật sự, hai người rất lo lắng cho Mặc Vũ!

Gặp phải người như Cung Ái Lâm, không biết là phúc hay là họa.

“Mẹ, bỗng nhiên con cảm thấy, con thật hạnh phúc!” Hi Hi nói, so với Mặc Vũ mà nói, bé thật sự hạnh phúc và may mắn hơn nhiều.

Nhìn dáng vẻ Mặc Vũ không vui vẻ, lúc bé cùng tuổi chưa từng có.

Nghe Hi Hi nói, khóe miệng Lâm Tử Lam mỉm cười, nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng cho Mặc Vũ.

Cô biết, sở dĩ Cung Ái Lâm nghiêm khắc như vậy, là vì họ.

540. Chương 543: Tâm Tư Mặc Vũ.

Vì không để cho Mặc Vũ bị mắng, họ chỉ có thể nói như vậy.

Lúc xế chiều, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên gọi điện thoại, lúc này Cung Ái Lâm từ trên lầu chạy xuống.

“Lão Mặc, lão Mặc, ông nhìn thấy Mặc Vũ đâu không! ?” Cung Ái Lâm thấy Mặc Ân Thiên hỏi.

“Không phải nó lên lầu rồi sao?” Mặc lão nhú mày, nhìn Cung Ái Lâm hỏi.

Cung Ái Lâm lắc đầu, “Nó ở trong phòng một mình, tôi để cho nó làm bài tập, nhưng sau đó, không nhìn thấy đâu hết.” Cung Ái Lâm nói.

“Có thể trốn đi chơi ở nơi nào không?” Nghe thế nói, Mặc lão nhướng mày nói.

“Không có, tôi tìm khắp nơi trên lầu, cũng không thấy bóng dáng nó đâu!” Vừa nói, Cung Ái Lâm hơi nóng nảy, lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt như vậy.

Lâm Tử Lam cùng Hi Hi ngồi trong phòng khách, nhìn thoáng qua nhau, họ đều ở đó, cũng không nhìn thấy Mặc Vũ từ bên trong đi ra.

Lúc này, Hi Hi đi tới, nhìn họ, “Sao vậy?”

“Không thấy Mặc Vũ trong phòng!” Mặc lão nói.

“Không thấy? Cháu cùng mẹ trong phòng khách, không thấy đi xuống, càng không thể đi ra ngoài!” Hi Hi nói.

“Vậy là còn đang trong nhà!” Vừa nói Mặc lão quay đầu lại nhìn quần gia cùng bảo mẫu đứng ở cửa, “Lão Trương, thím Lý, mọi người cùng nhau tìm xem, nói không chừng Mặc Vũ đang trốn trong góc nào rồi!”

Sau khi thím Lý cùng chú Trương nghe thấy, gật đầu, đi vào, bắt đầu tìm kiếm Mặc Vũ.

“Cháu cũng đi tìm!” Hi Hi cũng mở miệng nói.

Mặc lão gật đầu, lúc này, cả nhà không ngồi không, bắt đầu tìm kiếm.

Lâm Tử Lam cũng ngồi không yên, giúp đi tìm.

Mặc gia nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng vài người đi tìm, vẫn dư sức.

“Trên lầu, sân, tìm cho kỹ!” Mặc lão trầm mặt nói.

Cho nên, tất cả mọi người trong Mặc gia bắt đầu đi tìm Mặc Vũ khắp mọi nơi.

Nhưng, tìm cả Mặc gia, cũng không có bóng dáng Mặc Vũ.

Cung Ái Lâm muốn khóc.

Lần đầu tiên, Lâm Tử Lam nhìn thấy dáng vẻ Cung Ái Lâm lo lắng sợ hãi như thế, chắc hẳn hiện tại, bà rất hối hận đã nói Mặc Vũ như vậy!

Thật ra thì, cũng không phải bà muốn nghiêm khắc với Mặc Vũ, chẳng qua bất mãn với họ, không có cách nào nổi giận, lại thấy Mặc Vũ hay đi theo họ.

Nghĩ tới đây, Lâm Tử Lam cũng cảm thông cho Cung Ái Lâm, chẳng qua, lo lắng cho Mặc Vũ hơn.

“Không thấy đi ra ngoài, cũng không ở nhà, vậy sẽ đi đâu? Chẳng lẽ tự nhiên biến mất! ?” Mặc lão nói, lộ ra vẻ nóng vội.

Hốt mất Cung Ái Lâm ướt đẫm, đứng ở đó, ý vị lấy tay che miệng, khẩn trương nhưng không biết bây giờ nên làm gì.

Lúc này, Hi Hi mở miệng, “Không thể nào, sẽ không có chuyện này, nhất định là em ấy thừa dịp lúc chúng ta không chú ý, chạy ra ngoài!” Hi Hi nói.

“Tôi cũng cảm thấy như vậy, không bằng bây giờ chúng ta đi ra ngoài tìm xem!” Lâm Tử Lam mở miệng nói, cô cũng đồng ý với Hi Hi.

“Quan trọng là đi đâu tìm, nó còn nhỏ như vậy có thể đi đâu! ?” Mặc lão nói.

“Tôi đoán bé đi chưa xa, nếu không biết bé sẽ đi đâu, vậy trước hết đi ra ngoài tìm, mấy người chúng ta chia ra đi tìm, như vậy sẽ nhanh hơn!” Lâm Tử Lam nói.

“Hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy!” Mặc lão nói.

Cho nên, họ vừa muốn đi, lúc này, Mặc lão mở miệng, “Cô cũng đi sao! ?”

Lâm Tử Lam gật đầu, “Nhiều người, khả năng tìm thấy có thể lớn hơn!” Lâm Tử Lam nói, hơn nữa hiện tại Mặc Vũ lên đi ra ngoài, hẳn là tâm trạng không tốt, Lâm Tử Lam đi, mới có thể dỗ quay về.

“Nhưng cô đang mang thai!” Mặc lão nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam cười, “Hiện tại không thấy bụng, huống chi lúc tôi mang thai Hi Hi, còn đi học đi làm!”

Mặc lão, “.”

Được rồi, ông còn có thể nói gì.

Cung Ái Lâm đứng một bên, sau khi nghe Lâm Tử Lam nói, trong lòng không có cảm giác, không biết nên nói cái gì cho phải, nhưng việc cấp bách bây giờ là tìm Mặc Vũ, bà ta vội vàng đi ra ngoài.

Lúc này, Lâm Tử Lam chợt nhớ tới cái gì, “Trong nhà nên có người, như vậy Mặc Vũ trở lại, có thể báo cho chúng ta biết!” Lâm Tử Lam nói.

Nói đến cái này, Mặc lão gật đầu, ông quên mất điều này.

Cho nên, Mặc lão nhìn thím Lý, “Thím Lý, bà ở lại, khi nào Mặc Vũ trở lại, bà gọi điện thoại cho chúng tôi biết!”

“Được, được!” Thím Lý gật đầu.

Cho nên, họ đi ra cửa.

Vừa đi đến cửa, lúc này, Mặc Thiếu Thiên từ phía ngoài đi đến, thấy họ cùng nhau đi ra ngoài, nhíu mày, “Mọi người đi đâu! ?”

Thấy Mặc Thiếu Thiên trở lại, lúc này Lâm Tử Lam mới thở phào nhẹ nhõm, vốn đang nghĩ nhiều người như vậy, chia ra như thế nào để đi tìm, Mặc Thiếu Thiên trở về đúng lúc.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, Hi Hi đã mở miệng, “Không thấy Mặc Vũ, mọi người định đi ra ngoài tìm!”

“Không thấy Mặc Vũ?” Mặc Thiếu Thiên càng thêm chau mày, “Sao lại không thấy! ?”

Lúc này, Lâm Tử Lam kéo anh qua, “Tốt lắm, trước đừng hỏi nhiều như vậy, trong nhà đã tìm hết mọi nơi, không thấy bóng dáng bé, chúng ta khẳng định bé chạy ra ngoài, cho nên muốn đi ra ngoài tìm, chúng ta vừa tìm vừa nói!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên biết chuyện gì nhẹ chuyện gì nặng, gật đầu.

Lúc này, Lâm Tử Lam nhìn Mặc lão, “Mọi người một hướng, tôi cùng Mặc Thiếu Thiên một hướng, tách ra tìm, liên lạc điện thoại!” Lâm Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Tốt!”

Cho nên, hai chiếc xe chạy ra khỏi biệt thự Mặc gia, bắt đầu tìm dọc theo ven đường.

Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam còn có Hi Hi ngồi cùng một chiếc xe, sau đó cả ba cũng bắt đầu tìm dọc đường.

Vừa tìm, Lâm Tử Lam vừa kể chuyện đã xảy ra hôm nay, chuyện này xảy ra sau khi Mặc Thiếu Thiên đi, cho nên anh không hiểu rõ tình hình.

Chẳng qua sau khi nghe được, Mặc Thiếu Thiên cũng không nói gì.

Họ đều biết nguyên nhân chuyện này là gì, cho nên không nói gì, hiện tại việc quan trọng nhất là tìm ra Mặc Vũ.

Nhưng, tìm dọc theo ven đường thật lâu cũng không thấy bóng dáng Mặc Vũ, trời đã sắp tối, họ càng thêm lo lắng, dù sao Mặc Vũ còn nhỏ, hơn nữa tâm trí của bé cũng không trưởng thành như Hi Hi, cho nên làm người khác lo lắng.

Mặc lão bên kia cũng vậy, tìm thật lâu nhưng cũng không thấy bóng dáng Mặc Vũ.

Cung Ái Lâm ngồi trong xe, bắt đầu rơi mắt.

Nhìn dáng vẻ bà lo lắng, Mặc lão nhíu mày, “Sớm biết hiện tại vậy, sao lúc trước còn như thế!”

Lúc bà khiển trách Mặc Vũ, họ đều nhìn thấy.

“Bây giờ ông giáo huấn tôi có phải không! ?” Cung Ái Lâm nhìn ông hỏi ngược lại.

“Không phải tôi giáo huấn bà, chẳng qua là hy vọng sau khi tìm được Mặc Vũ, bà có thể bớt nghiêm khắc với nó, dù gì nó cũng chỉ là một đứa bé bảy tuổi!” Mặc lão nói.

Nghe thế, Cung Ái Lâm trầm mặc, Mặc lão nói không sai, cũng bởi vì, hiện tại bà không có tâm tình gây lộn với ông, chỉ muốn sớm tìm được Mặc Vũ.

Trời dần dần tối.

Tuy nhiên không có tin tức nào của Mặc Vũ, Cung Ái Lâm càng thêm gấp gáp, nhìn Mặc lão, mở miệng, “Nếu không, chúng ta báo cảnh sát đi!” Cung Ái Lâm nói.

“Chưa được hai mươi bốn giờ, người ta sẽ không thụ lý!”

“Không phải ông có người quen sao? Để cho họ hỗ trợ tìm!” Cung Ái Lâm gấp gáp nói.

Nói đến cái này, Mặc lão còn có thể nói gì, chỉ có thể lấy điện thoại di động ra gọi.

Điện thoại vang lên, nhưng không người nào nghe máy.

Cung Ái Lâm nhú mày, “Chuyện gì xảy ra! ?”

“Chắc là đang họp!”

“Trời đã tối rồi, còn họp cái gì!” Cung Ái Lâm vội vàng nói.

“Hiện tại có thời gian tức giận, sao không nghĩ cách làm sao tìm được Mặc Vũ!” Mặc lão nói.

Nói đến đây, Cung Ái Lâm im lặng, chỉ có thể âm thầm tức giận.

Mặc lão lại lấy điện thoại di động ra, gọi cho Mặc Thiếu Thiên.

Rất nhanh, Mặc Thiếu Thiên bắt máy.

“Alô!”

“Như thế nào? Ba người tìm được chưa?” Mặc lão hỏi.

“Không thấy!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Bên này cũng không thấy, tìm được thì gọi điện thoại!” Mặc lão nói.

Vừa muốn cúp điện thoại, lúc này, Lâm Tử Lam bỗng nhiên mở miệng, “Chờ một lát!”

Nghe Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn cô, “Sao vậy?”

“Đưa điện thoại cho em!” Lâm Tử Lam nói.

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên đưa điện thoại cho Lâm Tử Lam.

Lâm Tử Lam nhận lấy điện thoại, trực tiếp hỏi, “Hai người có biết nơi nào Mặc Vũ muốn đi nhất không?”

Bình thường lúc này, một đứa bé trốn nhà đi, sẽ tìm đến nơi mình muốn đến nhất.

Nghe thế, Mặc lão chau mày, cái này, thật sự là ông không biết, nghiêng đầu sang nhìn Cung Ái Lâm, giọng nói trong điện thoại, không lớn không nhỏ, không khí trong xe yên tĩnh như vậy, Cung Ái Lâm cũng nghe được.

Thấy Mặc lão nhìn về phía mình, Cung Ái Lâm hơi sững sờ, cũng lắc đầu.

Một giây lắc đầu kia, đột nhiên Cung Ái Lâm cảm giác được mình rất thất bại, đến cả nơi Mặc Vũ muốn đi nhất là ở đâu cũng không biết.

Thì ra, nhiều năm như vậy, bà đã bỏ qua quá nhiều.

Nói đến cái này, Hi Hi nhú mày.

“Có lẽ, con biết!”

Nghe thế, Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi.

Hi Hi ngồi ở phía sau, nghĩ tới, “Con nhớ, Mặc Vũ đã từng nói với con, em ấy rất muốn đến khu trò chơi một lần!”

“Khu trò chơi! ?” Lâm Tử Lam hỏi.

Hi Hi gật đầu, “Con nhớ là em ấy đã nói với con, nhưng con không biết hiện tại em ấy có ở đó hay không!”

“Có mục tiêu, còn tốt hơn là đi tìm mà không có mục tiêu!” Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nói xen vào, sau đó lập tức thay đổi phương hướng, hướng về phía khu trò chơi.

Hi Hi đồng ý.

Lâm Tử Lam cũng đồng ý.

Lúc nói chuyện, điện thoại cũng không tắt, cho nên trong điện thoại Mặc lão cùng Cung Ái Lâm cũng nghe được.

“Đến khu trò chơi!” Lúc này, Mặc lão mở miệng nói.

Cho nên, chú Trương trực tiếp đi về hướng khu trò chơi.

Lâm Tử Lam nhìn Hi Hi, “Còn có chỗ khác sao?”

Hi Hi suy nghĩ rất kỹ, sau đó lắc đầu, “Con chỉ nhớ được em ấy đã nói chỗ này, rất muốn đi, hơn nữa con cũng đã đồng ý dẫn em ấy đi chơi, nhưng sau đó chúng ta ra nước ngoài!”

Nghe thế, Lâm Tử Lam gật đầu, hiện tại hy vọng, Mặc Vũ sẽ ở khu trò chơi là được.

Hai chiếc xe, từ hai hướng khác nhau, đi thẳng đến khu trò chơi.

Trên đường đi, trong lòng mỗi người đều thấp thỏm không yên.

Hy vọng Mặc Vũ thật sự ở đó.

Chính là sau khi tới đó, họ mới có thể hiểu, tại sao Mặc Vũ muốn đến khu trò chơi như vậy.

Khu trò chơi lớn nhất thành phố A.

Lúc họ đến, phía ngoài có rất nhiều xe.

Nhìn ra, khu trò chơi vào buổi tối, cảnh tượng náo nhiệt như vậy.

Mặc lão tới trước họ, vừa tới nơi đó, nhìn người phía ngoài, rất náo nhiệt.

541. Chương 544: Mặc Thiếu Thiên Là Một Người Cha Tốt.

Cung Ái Lâm cùng Mặc Ân Thiên vội vàng nhìn ra ngoài, dường như đang tìm kiếm bóng dáng Mặc Vũ.

Hai người ở trong xe nhìn chung quanh một lúc, rốt cục phát hiện một bóng đen nho nhỏ ngồi một góc.

“Mặc Vũ!” Cung Ái Lâm kích động kêu một tiếng.

Lúc này, theo tầm mắt của bà, Mặc Ân Thiên cũng thấy được Mặc Vũ, “Lão Trương, dừng xe!”

Sau khi chú Trương nghe được, lập tức tắt xe vào một bên rồi dừng lại.

Lúc này, Cung Ái Lâm đẩy cửa xe ra, lúc nhìn thấy chính xác là Mặc Vũ, Cung Ái Lâm vô cùng kích động, “Mặc Vũ!” Bà từ rất xa kêu to một tiếng.

Mà trước mặt Mặc Vũ là một đám người, nhìn các bạn nhỏ được ba mẹ mua đồ cho, trong ánh mắt Mặc Vũ tràn đầy hâm mộ.

“Mặc Vũ!” Cung Ái Lâm vừa kêu một tiếng, lúc này Mặc Vũ mới nghe được, quay đầu lại, lúc nhìn thấy Cung Ái Lâm, giống như con chim nhỏ hoảng sợ, không nói hai lời, sợ đến mức xoay người bỏ chạy.

Cung Ái Lâm sửng sốt, không nghĩ tới Mặc Vũ sẽ bỏ chạy, sau đó bà vội vàng đuổi theo.

Mà vào giờ phút này, phía ngoài rất nhiều xe.

Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam cũng lái xe đi tới từ đối diện, vừa dừng lại đã nghe Cung Ái Lâm gọi tên Mặc Vũ, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên là dáng vẻ nhỏ bé của Mặc Vũ chạy như điên trên đường.

Mà giờ khắc này, xe rất đông.

Mặc Thiếu Thiên hoảng sợ, lập tức dừng xe lại, đẩy cửa xe ra rồi lao xuống.

“Mặc Vũ, cháu chạy làm gì!” Lúc này, Cung Ái Lâm còn đang ở phía sau, vừa gọi, vừa đuổi theo.

Mặc lão đã đi theo phía sau, chỉ muốn ngăn cản, giờ này khắc này cũng không nói được gì.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên mới xuống xe, mà Mặc Vũ đang điên cuồng chạy qua đường cái, càng nguy hiểm hơn, lúc này có hai chiếc xe từ hai phía lao tới.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở ven đường nhìn thấy, ánh mắt nhìn thấy khoảng cách, đầu óc hoạt động thật nhanh, căn bản không có chút do dự, lập tức xông tới.

“Cha!” Hi Hi kêu một tiếng, từ trên xe bước xuống, xe từ hai hướng lao tới, rõ ràng nguy hiểm như vậy, nhưng anh lại như không nhìn thấy mà chạy tới.

Lâm Tử Lam cũng từ trên xe bước xuống, nhìn thấy cảnh này, trong lòng chấn động.

Mà cả người Mặc Thiếu Thiên xông tới, Mặc Vũ cũng chạy tới từ đối diện, vốn dĩ không thấy Mặc Thiếu Thiên, chỉ muốn chạy trốn, chạy khỏi nơi này.

Bim ——

Bim bim ——

Tiếng còi xe phát ra chói tai, lúc Mặc Vũ ở giữa hai xe, trong nháy mắt chiếc xe kia sắp tông vào Mặc Vũ.
.....

Trong nháy mắt bước chân Cung Ái Lâm dừng lại ở đó, không biết phải làm sao, ánh mắt mở to, một giây kia, bà tưởng như sắp ngã đi.

Một giây sau, tất cả mọi người cho là xe tông vào Mặc Vũ, song, Mặc Thiếu Thiên xông tới, trực tiếp ôm lấy Mặc Vũ lần mấy vòng.

Vừa nhìn thấy hai người té thuận lợi, tránh khỏi tai nạn xe cộ xảy ra, trong lòng Hi Hi cùng Lâm Tử Lam, mới đột nhiên buông xuống.

Mà hai chiếc xe kia, cũng đột nhiên dừng lại, tài xế ngồi ở bên trong, chưa hoàn hồn.

Hi Hi sau khi thấy, vội vàng xông qua, Lâm Tử Lam cũng theo sát sau đó.

Cung Ái Lâm cùng Mặc lão nhìn thấy cảnh kia, thật sự quá nguy hiểm, chẳng qua thấy Hi Hi cùng Lâm Tử Lam chạy tới, lúc này mọi người mới phục hồi lại tinh thần, cũng chạy tới.

Bên kia đường, Mặc Thiếu Thiên cùng Mặc Vũ ngã trên mặt đất, Mặc Thiếu Thiên lấy tay bảo vệ đầu với thân thể Mặc Vũ, hai người nằm trên mặt đất, Mặc Thiếu Thiên cử động, chân mày chau lại, phát ra tiếng rên.

Mặc Vũ bị làm cho sợ hãi, từ từ ngẩng đầu nhìn thấy người trước mặt, lúc này mới yếu ớt kêu một tiếng, “Chú.”

Nghe thấy giọng nói Mặc Vũ, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, cố nén đau, “Cháu làm sao vậy? Có sao không?”

Mặc Vũ lắc đầu, “Cháu không sao!”

Dĩ nhiên bé không có chuyện gì, Mặc Thiếu Thiên ôm cả người bé vào trong ngực, hiện tại người có chuyện gì chính là Mặc Thiếu Thiên.

Đúng lúc ấy thì Hi Hi chạy tới, lúc nhìn thấy hai người, lập tức mở miệng, “Cha, Mặc Vũ!”

Lâm Tử Lam cũng lập tức đi tới, nhìn hai người nằm trên mặt đất, lo lắng hỏi, “Hai người như thế nào?”

Mặc Thiếu Thiên còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, lúc này, Mặc lão cùng Cung Ái Lâm cũng chạy tới.

Thấy hai người nằm trên mặt đất, Cung Ái Lâm hơi sửng sốt.

Lúc này, Mặc Vũ từ trên mặt đất ngồi dậy, Cung Ái Lâm thấy, vội tiến lên, nhìn bé hỏi, “Tiểu Vũ, như thế nào? Có bị thương không?”

Mặc Vũ nhìn Cung Ái Lâm, trong đôi mắt có mấy phần e sợ, nhưng vẫn ngoan ngoãn lắc đầu, “Không có, là chú đã cứu cháu!”

Mà lúc này, Hi Hi thấy Mặc Vũ không có chuyện gì, vội vàng nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, cha làm sao vậy?”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên từ từ ngồi dậy trên mặt đất, mà lúc này, phía bên cánh tay phải, máu chảy đầm đìa, áo sơ mi bên trong cũng bị mài rách, còn có bả vai, phía sau lưng, thoạt nhìn thấy mà giật mình.

“Cha không sao!” Mặc dù như vậy, Mặc Thiếu Thiên lắc đầu nói.

“Cha, chảy máu!”

“Chẳng qua là bị trầy xước một lớp da mà thôi!” Mặc Thiếu Thiên nói, không muốn làm cho Lâm Tử Lam cùng Hi Hi lo lắng.

Lâm Tử Lam đi tới, đi vòng qua sau lưng Mặc Thiếu Thiên, cả lưng anh, bị thương hơn một nửa, sau khi Lâm Tử Lam nhìn thấy, vô cùng đau lòng.

Nhưng bây giờ không phải là lúc đau lòng, Lâm Tử Lam mở miệng, “Lập tức đi bệnh viện!”

“Anh không sao, em đừng khẩn trương như vậy!” Mặc Thiếu Thiên trấn an nói.

“Không được nói gì, lập tức đi bệnh viện!” Lúc này, Mặc lão mở miệng nói.

Cho nên, chú Trương lái xe, mọi người đi đến bệnh viện.

Lúc té trên mặt đất, Mặc Thiếu Thiên ôm lấy Mặc Vũ, cho nên, trên người bé không có vết thương nào, cũng không có chuyện gì, còn Mặc Thiếu Thiên hơi nghiêm trọng, áo sơ mi bị mài rách, cần sát trùng.

Cũng may không tổn thương đến xương, điều này mới khiến mọi người thả lỏng một chút.

Kiểm tra, sát trùng, bôi thuốc.

Quay qua quay lại, đã đến mười giờ tối.

Mặc Thiếu Thiên ngồi trên giường bệnh, ngẩng đầu thở dài, “Xem ra thật sự anh phải đi lạy Phật rồi!” Năm nay, anh vào bệnh viện không ít, bất kể là vì Lâm Tử Lam hay là vì cái gì, nhưng anh không ngừng đi vào nơi này.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam nhin không được cười, “Lúc trước làm chuyện xấu quá nhiều, sợ rằng Phật tổ khó có thể tha thứ cho anh!”

Nghe được câu này, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác, một phát bắt được tay Lâm Tử Lam, “Em nói cái gì? Lặp lại lần nữa! ?”

“Làm sao? Anh muốn đánh em! ?” Lâm Tử Lam nhìn anh hỏi.

“Đừng cho rằng anh bị thương thì sẽ không có biện pháp trừng trị em!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam cười, “Vậy anh sẽ tới trừng trị em à!” Dáng vẻ Lâm Tử Lam vô cùng cứng rắn.

Nhìn dáng vẻ kia của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên hung hăng định đi tới trừng trị Lâm Tử Lam, nhưng vừa cử động, sau lưng đau muốn chết, nhìn Lâm Tử Lam, anh cười một tiếng, “Được, để xem buổi tối anh trừng trị em thế nào!”

Lời này, nghe đầy vẻ mập mờ.

Lâm Tử Lam làm như không thấy.

Đúng lúc ấy, Hi Hi đẩy cửa đi vào, vừa lúc thấy anh mắt cha mẹ nhìn nhau, vì vậy có thể thấy được, cha không có vấn đề gì nghiêm trọng.

“Cha, mẹ!” Hi Hi kêu một tiếng, liền đi vào.

Thấy Hi Hi, Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn bé, “Như thế nào, Mặc Vũ có sao không! ?”

Hi Hi lắc đầu, “Em ấy không có chuyện gì, chẳng qua là trên mu bàn tay trầy một xít, dán băng keo cá nhân là được rồi!” Hi Hi nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên mới yên lòng.

Hi Hi đi tới, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cha, cha làm sao vậy?”

Mặc Thiếu Thiên lắc đầu, “Cha không sao!”

Nhớ tới cảnh mới vừa rồi, đến bây giờ mọi người vẫn còn chưa hoàn hồn, đổi lại lúc trước, Hi Hi nhất định không nhịn được muốn khen Mặc Thiếu Thiên thật trâu bò.

Nhưng bây giờ, Hi Hi chỉ nhủ mày.

Nhìn phản ứng của Hi Hi, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam không nói gì, chỉ nhìn thoáng qua nhau.

Mà phía ngoài.

Sau khi Mặc Vũ kiểm tra xong, không có việc gì, lúc này Mặc lão mới thở phào nhẹ nhõm, mở miệng, “Lần này nếu như không phải là Mặc Thiếu Thiên, chỉ sợ cháu đã xảy ra chuyện!”

Lời này, là cố ý nói cho Cung Ái Lâm nghe .

Cung Ái Lâm nhìn Mặc Vũ, lúc nghe được câu này, động tác ngẩn ra.

Trong đầu cũng không khỏi hồi tưởng lại cảnh nguy hiểm kia.

Không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên lại liều lĩnh lao tới.

Đến bây giờ họ vẫn không thể nào tin nổi.

Nắm tay Mặc Vũ, Cung Ái Lâm ngẩn người.

Mặc Vũ đứng trước mặt Cung Ái Lâm, không nhịn được mở miệng, “Cháu muốn đi thăm chú!”

Nghe thế nói, Mặc lão mỉm cười, nhìn dáng vẻ Cung Ái Lâm trầm tư, Mặc Ân Thiên nhìn bà một cái, có mấy lời định nói liền ngừng lại, ngược lại là nói thẳng ra, sẽ làm lớn chuyện hơn.

“Đi, ông với cháu cùng đi!” Lúc này, Mặc Ân Thiên mở miệng nói.

Nghe thế, Cung Ái Lâm nhìn hai người.

Mọi người đều đi vào, bà thì sao?

“Tôi, vậy tôi cũng đi!” Mọi người vừa muốn đi, lúc này, Cung Ái Lâm có chút không được tự nhiên mở miệng.

Nghe được lời này của Cung Ái Lâm, Mặc lão cảm giác giống như đã nghe lầm, nhưng cũng không nói gì, đi thẳng tới phòng bệnh của Mặc Thiếu Thiên.

Cung Ái Lâm cùng Mặc Vũ đi ở phía sau, ba người cùng đi vào.

Bên trong phòng, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam, còn có Hi Hi, ba người vừa nói vừa cười, căn bản không đem chuyện tối hôm nay để ở trong lòng.

Cứu Mặc Vũ, chỉ vì họ rất thương yêu Mặc Vũ, không có những lý do khác.

Nhưng lúc Mặc lão cùng Cung Ái Lâm đi tới, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam vẫn có chút kinh ngạc.

“Như thế nào? Có chuyện gì không?!” Mặc Ân Thiên nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Không có chuyện gì!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế, Mặc lão gật đầu.

Hai cha con này, từ trước tới nay, lần đầu tiên nói chuyện nghiêm túc như vậy, những người bên cạnh có chút không quen.

Lúc này, Mặc Vũ ở phía sau, lập tức đi lên, “Chú. . . .”

Nhìn Mặc Vũ đi tới, khoe miệng Mặc Thiếu Thiên nhếch lên, tay kia vuốt tóc Mặc Vũ, “Mặc Vũ, cháu có làm sao không?”

Mặc Vũ lắc đầu, “Cháu không sao, chú, cảm ơn chú đã cứu cháu!” Mặc Vũ ngoan ngoãn nói.

Nghe Mặc Vũ nói, Mặc Thiếu Thiên cười, “Nhớ kỹ, sau này buổi tối không nên một mình chạy ra ngoài, rất nguy hiểm, càng không được chạy lung tung trên đường cái, có biết không?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Vũ nói, mặc dù đang dạy dỗ, nhưng dáng vẻ kia, Lâm Tử Lam ở bên cạnh nhìn thấy, rất giống một người cha tốt.

542. Chương 545: Cung Ái Lâm Cảm Ơn.

Nghe Mặc Vũ nói, Mặc Thiếu Thiên cười, “Nhớ kỹ, sau này buổi tối không nên một mình chạy ra ngoài, rất nguy hiểm, càng không được chạy lung tung trên đường cái, có biết không?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Mặc Vũ nói, mặc dù đang dạy dỗ, nhưng dáng vẻ kia, Lâm Tử Lam ở bên cạnh nhìn thấy, rất giống một người cha tốt.

Mặc Thiếu Thiên cùng với lúc trước, tưởng như hai người.

Nhưng mặc kệ chuyện đó của Mặc Thiếu Thiên, làm cho Lâm Tử Lam rất thích.

Lúc này, Cung Ái Lâm ở phía sau nhìn thấy, nghe Mặc Thiếu Thiên dạy bảo Mặc Vũ, bà khó có thể tưởng tượng là do Mặc Thiếu Thiên nói ra.

Điểm này chính là bất đồng giữa Mặc Thiếu Thiên với bà, bà hận Mặc Thiếu Thiên, cho nên hận Lâm Tử Lam cùng Hi Hi, nhưng Mặc Thiếu Thiên lại khác, mặc dù hận Cung Ái Lâm, nhưng sẽ không liên quan đến Mặc Vũ.

Cung Ái Lâm nhìn, cảm giác trong lòng nói không ra lời.

“Chuyện kia, cảm ơn cậu hôm nay đã cứu Mặc Vũ!” Lúc xung quanh đang im lặng, bỗng nhiên Cung Ái Lâm nói ra một câu như vậy.

Trong nháy mắt, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh.

Cũng khó tin nhìn Cung Ái Lâm ở phía sau.

Cung Ái Lâm đứng ở đó, tiếp nhận ánh mắt của họ, không kiêu ngạo không tự ti.

Lâm Tử Lam cùng Hi Hi cũng liếc nhau một cái, không thể tin được.

Người kiêu ngạo giống như Cung Ái Lâm, thế nhưng lại mở miệng nói cảm ơn Mặc Thiếu Thiên.

Mặc lão cũng hơi ngạc nhiên, nhưng lại không nói gì, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Chỉ có Mặc Thiếu Thiên, bình tĩnh ngồi ở đó, dường như, cũng không biết anh biết trước, hay là đối với anh mà nói không có chuyện gì cả, anh ngồi ở đó, giống như không nghe thấy gì.

Cho đến, Lâm Tử Lam lấy tay nhẹ nhàng chạm vào người Mặc Thiếu Thiên, lúc này Mặc Thiếu Thiên mới phục hồi lại tinh thần, sau đó mở miệng, “Không cần cảm ơn, tôi làm như vậy không phải là vì bà!”

Mặc Thiếu Thiên trả lời, Cung Ái Lâm đã suy nghĩ và đoán trước được.

Dù sao thù hận giữa hai người, không thể một chốc là có thể hóa giải.

“Bất kể như thế nào, cậu đã cứu Mặc Vũ, tôi cũng phải nói một tiếng cảm ơn!” Nói xin lỗi, Cung Ái Lâm cũng nói khí thế như vậy.

Nhưng dù như thế nào, Lâm Tử Lam cũng cảm thấy, đây là một bắt đầu tốt.

Kế tiếp Mặc Thiếu Thiên không nói gì thêm, anh không quen cùng Cung Ái Lâm nói chuyện.

Lúc này, Mặc lão mở miệng, “Tốt lắm, cùng là người một nhà, cần gì nói nhiều như vậy!”

Người một nhà.

Mặc Thiếu Thiên chưa từng xem Cung Ái Lâm là người một nhà, Cung Ái Lâm cũng chưa từng xem Mặc Thiếu Thiên là người một nhà, mà bây giờ, Mặc lão nói ra những lời này, hai người cũng ăn ý không có mở miệng.

Lúc này, Mặc lão nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Như thế nào? Có vấn đề gì không, không tốt thì con ở lại đây một đêm để theo dõi!” Mặc lão nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

“Không cần!” Mặc Thiếu Thiên lập tức mở miệng, giọng nói hòa hoãn rất nhiều.

Đời này anh ghét nhất là vào bệnh viện, nên anh mới không ở lại.

“Nhưng cơ thể của anh.” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, chau mày.

“Chỉ cần không cử động mạnh sẽ không có chuyện gì, ở nhà hay ở trong bệnh viện cũng giống nhau!” Mặc Thiếu Thiên nói, năm nay vào bệnh viện, anh ở đủ rồi.

“Nếu như vậy, vậy thì mọi người cùng về Mặc gia!” Mặc lão nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên hơi kinh ngạc nhìn Mặc lão.

“Nhìn tôi làm cái gì? Mặc gia cũng không phải là không có chỗ ở, căn phòng của con vẫn trống không, không người ở!” Mặc lão nói.

“Không cần.”

“Ừ, vậy cứ làm như thế!”

Mặc Thiếu Thiên cự tuyệt, nhưng Lâm Tử Lam lại đồng ý.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam cũng nhìn anh, “Chẳng may buổi tối vết thương của anh rách thì phải làm sao? Trở về Mặc gia, có người chăm sóc cũng tốt!” Lâm Tử Lam nói.

Thật ra thì, tâm tư Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên làm sao mà không biết.

Chẳng qua, Lâm Tử Lam mở miệng, anh còn có thể nói gì, cũng gật đầu, “Vậy cũng được!”

Nhìn Mặc Thiếu Thiên đồng ý, trong lòng Mặc lão, vô cùng vui vẻ.

Người vui vẻ nhất chính là Mặc Vũ, “A, chú với thím sẽ cùng về nhà sao.”

Nhìn dáng vẻ Mặc Vũ vui vẻ, trong lòng Cung Ái Lâm không vui mấy, nhưng hiện tại cũng không nhẫn tâm mở miệng trách cứ bé điều gì.

Dường như, vì bà nghiêm khắc quá mức, mới đưa đến, Mặc Vũ sợ bà như vậy.

Lúc mọi người trở về, đã gần mười hai giờ đêm.

Từ xế chiều đến tối mọi người đều chưa ăn gì, thím Lý cũng chưa ngủ, họ vừa vào đến cửa thím Lý đã lo lắng hỏi, “Có tìm được tiểu thiếu gia không! ?”

“Thím Lý, cháu ở đây!” Lúc này, giọng nói của Mặc Vũ từ phía sau truyền tới.

Mặc Vũ được coi như là cục cưng của Mặc gia, bất kể là Cung Ái Lâm, hay là Mặc Ân Thiên, ngay cả quản gia cùng thím Lý đều rất lo cho bé.

Lúc nhìn thấy Mặc Vũ, thím Lý đi qua, “Tiểu thiếu gia, lần sau không nên chạy ra ngoài, làm hại người trong nhà rất lo lắng!”

Mặc Vũ ngoan ngoãn gật đầu, “Cháu biết rồi!”

Nhìn dáng vẻ Mặc Vũ ngoan ngoãn, thím Lý cười.

Lúc này, Mặc lão nhìn bà, “Thím Lý, làm chút gì để ăn, chúng tôi chưa ăn cơm!”

Nghe thế, Thím Lý nhìn họ, sau đó gật đầu, “Được!” Đáp một tiếng rồi vội vàng xoay người vào nhà bếp.

Đúng lúc ấy, chỉ nghe thấy từ phía ngoài tiếng xe thể thao dừng lại.

Được vài phút, Mặc Thiếu Quần từ phía ngoài đi vào, mới vừa vào cửa, thấy nhiều người như vậy thì hơi kinh ngạc, “A, sao mọi người đều ở đây! ?”

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Quần không đành hoàng, Cung Ái Lâm vô cùng tức giận.

“Con đi đâu mà về trễ thế?”

“Đi ra ngoài uống rượu với bạn.”

“Uống rượu, lại uống rượu, Mặc Vũ mất tích, con còn tâm trạng đi uống rượu!” Cung Ái Lâm nhìn Mặc Thiếu Quần tức giận nói.

Mặc Thiếu Quần hơi sững sốt, nghiêng đầu sang nhìn Mặc Vũ đứng cách đó không xa, sau đó cười nói, “Mẹ, không phải cháu đang ở đây sao!”

Mặc lão cũng có chút không vui, “Vừa tìm thấy, từ năm giờ chiều đến giờ mới trở về!”

Mặc lão rất ít khi mở miệng, nhưng khi ông mở miệng, tuyệt đối là thật.

Mặc Thiếu Quần sững sốt, “Chuyện gì đã xảy ra? Làm sao mà mất tích! ?”

“Hiện tại cũng đã tìm thấy rồi, còn nói cái gì! ?” Cung Ái Lâm tức giận nói.

Mặc Thiếu Quần rất ít khi nhìn thấy dáng vẻ Cung Ái Lâm tức giận như vậy, bình thường anh đều đi chơi đến giờ này mới trở về cũng không có chuyện gì, hôm nay là thế nào!

Thức thời, Mặc Thiếu Quần không gây lộn cùng Cung Ái Lâm, mà đi thẳng đến hướng vừa rồi, thấy Mặc Vũ đứng ở đó, trực tiếp bế lên.

“Nói cho chú biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra!”

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Quần, Cung Ái Lâm không biết nên nói gì, hướng chỉ trước nhiều người như vậy, Cung Ái Lâm không nói gì nữa.

Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam ngồi ở trên ghế sa lon, cũng không nói gì.

Lúc này, Mặc Thiếu Quần ôm Mặc Vũ đi tới, lúc thấy Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam, hơi sững sốt, “Sao hai người lại ở đây?!”

“Tại sao chúng tôi không thể ở đây! ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại.

Ý của Mặc Thiếu Quần không phải là như vậy, chỉ là.

“Là chú đã cứu cháu, thiếu chút nữa cháu xảy ra tai nạn, là chú ấy đã cứu cháu nên bây giờ mới bị thương!” Lúc này, Mặc Vũ cắt ngang lời của anh mở miệng nói.

Đứa bé nhỏ này, mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng lại có thể hiểu tình hình trước mặt.

Nghe thấy Mặc Vũ nói, Mặc Thiếu Quần nhìn về phía Mặc Thiếu Thiên, lúc này mới phát hiện trên người Mặc Thiếu Thiên đầy băng bó, trên người còn có vết máu.

Thoáng cái, Mặc Thiếu Quần không biết nên nói gì.

Nhiều năm như vậy, mối quan hệ của Mặc Thiếu Thiên cùng Cung Ái Lâm còn có quan hệ với anh không được tốt, không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên vì cứu Mặc Vũ mà bị thương, điểm này, khiến cho Mặc Thiếu Quần cũng ngây ngẩn cả người, không biết nên nói cái gì cho phải.

Mặc Thiếu Thiên cũng không chờ anh nói, trực tiếp đứng lên, “Tôi trở về phòng thay đồ!” Vừa nói, Mặc Thiếu Thiên vừa đứng lên.

Mặc Thiếu Quần đứng ở đó, miệng ngáp ngừng, nhìn bóng lưng Mặc Thiếu Thiên, không biết nên nói cái gì cho phải.

Đây là một ngày không thể tưởng tượng nổi.

Lâm Tử Lam đi theo Mặc Thiếu Thiên, thay bộ đồ khác, hai người mới ra, lúc này, thím Lý đã làm xong bữa ăn khuya.

Bởi vì là buổi tối, Mặc lão cũng không để thím Lý làm thịnh soạn, chỉ làm một ăn khuya đơn giản, hơn nữa có Hi Hi hỗ trợ, cũng không tệ lắm.

Lần này, Cung Ái Lâm không tức giận rời đi, yên lặng ngồi ở đó ăn cơm.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đang ăn cơm, bỗng nhiên mở miệng, “Ngày mai có muốn về công ty đi làm không?”

Mặc Thiếu Thiên vừa nói ra, cả bàn yên tĩnh.

Mọi người đang ăn đều ngừng lại, không thể tin được ngẩng đầu nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Quần cũng sững sốt, một lúc sau mới phục hồi lại tinh thần, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Anh đang hỏi tôi à?”

“Nói nhảm, có thể hỏi Mặc Vũ sao?” Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc Thiếu Quần, “.”

“Vừa đúng lúc mấy ngày này tôi cần nghỉ ngơi, về công ty giúp tôi xử lý vài chuyện!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thấy Mặc Thiếu Thiên nói, khoe miệng Mặc lão ngoắc ngoắc, đây mới là hình ảnh ông muốn nhìn thấy.

Cung Ái Lâm có chút khó tin nhìn Mặc Thiếu Thiên, trong lòng còn đang suy nghĩ liệu Mặc Thiếu Thiên tính toán chuyện gì, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cũng không biết Mặc Thiếu Thiên có thể làm gì.

“Tôi. Nhưng cái gì tôi cũng không biết!” Mặc Thiếu Quần nói.

Những lời này, coi như là từ chối nhã nhặn sao?

Cung Ái Lâm bị chọc giận cho tức chết, chân ở dưới bàn hung hăng đạp lên chân anh.

Cảm giác được chân mình bị đạp, Mặc Thiếu Quần nghiêng đầu sang nhìn Cung Ái Lâm.

“Thật sự là cái gì tôi cũng không biết.” Mặc Thiếu Quần nói, lập tức làm Cung Ái Lâm nổi giận.

Cung Ái Lâm không rõ, lúc trước biết bao nhiêu lần muốn Mặc Thiếu Quần vào làm, đều gặp vấn đề, hiện tại có cơ hội, bà sẽ không bỏ qua.

“Chẳng lẽ con muốn tiếp tục ăn chơi cả đời sao?” Cung Ái Lâm nhìn anh nói.

“Con.”

“Không biết gì, cậu đừng nói với tôi, đến cả việc học cậu cũng không học được!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế, lòng tự trọng của đàn ông nổi lên, làm sao anh sẽ thừa nhận mình học không được, đây không phải là sự sỉ nhục đối với anh sao?

“Ai nói, chỉ cần có người dạy tôi, nhất định tôi sẽ làm được!”

“Vậy thì tốt, ngày mai tám giờ, đến công ty đúng giờ, quá giờ không đợi!”

“Anh yên tâm, nhất định tôi sẽ đến!” Mặc Thiếu Quần gần từng chữ nói.

Trên bàn này, ai cũng biết, Mặc Thiếu Thiên cố ý làm như vậy.

Phép khích tướng, chính là vì khiến Mặc Thiếu Quần chịu đi làm.

543. Chương 546: Mặc Tổng Chịu Đựng Trước Khi Kết Hôn.

Trên bàn, ai cũng biết, Mặc Thiếu Thiên cố ý làm như vậy.

Chiêu khích tướng, là để khiến Mặc Thiếu Quần chịu đi làm.

Hết lần này tới lần khác Mặc Thiếu Quần chỉ biết ăn chơi, nghe thấy anh chịu đi, mọi người đều yên tâm.

Ngay cả Cung Á Lâm, cũng buông lỏng không ít, chỉ sợ lần này lại không được.

Chẳng qua là.

Ánh mắt của bà nhìn thoáng qua Mặc Thiếu Thiên, ánh mắt rất kỳ quái.

Chẳng lẽ nhiều năm như vậy, là do bà suy nghĩ nhiều sao?

Lúc này, Hi Hi mở miệng, “Cha, cha vừa bị thương, hôn lễ của cha với mẹ nên dời lại không?” Hi Hi nhìn anh hỏi.

Quá trình Mặc Thiếu Thiên cưới vợ rất gian khổ, vô cùng khó khăn, mỗi lần gần tới lúc kết hôn lại có chuyện rắc rối, lần này cũng không ngoại lệ.

Nghe nói thế, Mặc Thiếu Thiên lập tức ngẩng đầu, “Không dời lại, tuyệt đối không dời lại, cho dù tàn phế, cũng không dời lại!”

Lập tức vợ sẽ tới tay, dời lại lần nữa, anh không có lòng tin.

Mỗi lần gần tới lúc kết hôn, lại xảy ra chuyện rắc rối, dời lại nữa, không chừng sẽ xảy ra chuyện!

Nghe thấy Mặc Thiếu Thiên nói, mọi người đều khinh bỉ nhìn.

“Anh muốn tàn phế, cũng phải xem người ta còn cần anh hay không!” Mặc lão không nhịn được châm chọc nói.

Hi Hi gật đầu, đúng vậy, đúng vậy!

Nghe nói thế, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu nhìn Lâm Tử Lam, “Vợ thân ái, nói cho họ biết, nếu như anh tàn phế, em còn cần anh hay không! ?” Trên mặt Mặc Thiếu Thiên chắc chắn, vô cùng khẳng định.

Lâm Tử Lam ngồi bên cạnh Mặc Thiếu Thiên, vốn đang yên lặng ăn, song sau khi nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam suy nghĩ rất kỹ, sau đó lắc đầu, “Không cần!”

Mặc Thiếu Thiên, “.”

Mặt của anh, trong nháy mắt tối sầm lại.

Nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam nghiêm túc gật đầu, “Nếu như anh tàn phế, chưa nói em phải nuôi anh, còn phải nuôi đứa con trong bụng, em không đủ sức!”

Mặt Mặc Thiếu Thiên càng tối hơn, “Cho dù anh tàn phế, có thể kiếm tiền là được đúng không! ?”

“Anh không phải dựa vào khuôn vác kiếm tiền!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam nghiêm túc gật đầu, “A, như vậy, em sẽ cần!”

Lời kia, nói ra rất miễn cưỡng!

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên hài lòng gật đầu, “Yên tâm đi, cho dù tàn phế, về mặt tiền bạc, không cần lo lắng, không được, còn có bảo bối đây!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thấy điều này, Lâm Tử Lam gật đầu, “Ừm, em biết rồi!”

Mọi người, “.”

Dường như, vấn đề này làm một người tổn thương rất đau đớn, khi họ cứ kết thúc như vậy.

Mọi người cũng biết đây chỉ là đùa giỡn.

Chẳng qua là.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam, mọi người không biết nên nói cái gì.

Hi Hi cũng thấy nhưng không thể trách, nghĩ cha và mẹ đều là người tuyệt sắc như vậy, trên thế giới khó tìm.

Không biết còn cho là đầu óc của cha mẹ có vấn đề.

Chỉ có Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam thoát nhìn, hết sức bình tĩnh, dáng vẻ giống như không có chuyện gì.

Cho nên, sau khi ăn xong, mọi người trở về phòng riêng của mình nghỉ ngơi.

Đã gần hai giờ.

Lâm Tử Lam đi tắm rửa, Mặc Thiếu Thiên bị thương đến mức không thể tắm, chỉ có thể dùng khăn lông lau người, đơn giản rửa sạch một chút.

Sau khi Lâm Tử Lam tắm rửa xong đi ra ngoài, Mặc Thiếu Thiên cởi quần áo đầy khó khăn, thấy dáng vẻ kia không được tự nhiên, Lâm Tử Lam đi nhanh qua giúp anh cởi đồ.

“Mặc tổng, hôm nay anh thật oai phong!” Vừa cởi, Lâm Tử Lam vẫn không quên khách lễ.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên hiểu sai, thân thể không khỏi phản ứng.

“Vậy em có muốn biết một chút về cơ thể oai phong của anh không?” Vừa nói, đôi mắt Mặc Thiếu Thiên có thâm ý nhìn Lâm Tử Lam.

Thấy ánh mắt Mặc Thiếu Thiên, mặt Lâm Tử Lam thoáng cái đỏ lên, “Đừng làm vậy, đây là Mặc gia!”

Nghe thấy Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên cười, “Hiệu quả cách âm rất tốt!”

Lâm Tử Lam, “.”

“Hiệu quả cách âm của bé không được tốt lắm!” Lâm Tử Lam chỉ bụng nói.

Hiện tại bụng Lâm Tử Lam giống như thánh chỉ, chỉ cần mang bé ra, dù thế nào Mặc Thiếu Thiên cũng sẽ thỏa hiệp.

Cúi đầu, “Được rồi!”

Dù sao, đã sắp được hai tháng, kiên trì thêm một tháng, anh có thể muốn làm gì thì làm.

Chỉ cần nghĩ như vậy, Mặc Thiếu Thiên tự an ủi.

Lúc này, Lâm Tử Lam giúp Mặc Thiếu Thiên cởi áo sơ mi, sau đó cầm khăn lông giúp anh lau người.

Không hề đề cập đến chuyện của Cung Ái Lâm.

Chuyện như thế này, cần thuận theo tự nhiên, giữa những người có thù hận sâu nặng như vậy, không phải chỉ một vài lời là có thể hóa giải, chuyện này cần thời gian dài mới có thể từ từ hóa giải.

Hai người rất hiểu ý nên không nói chuyện này, hai người làm xong, đã hai giờ sáng, Lâm Tử Lam đã buồn ngủ mắt mở không ra, nằm xuống ngủ ngay lập tức.

Cho dù Mặc Thiếu Thiên có bất kỳ ý nghĩ, nhìn thấy dáng vẻ Lâm Tử Lam ngủ say như vậy, cũng không nở lòng nào.

Không có cách nào, Mặc Thiếu Thiên cũng chỉ có thể biết điều nằm yên ngủ.

Hôm sau.

Lâm Tử Lam dậy rất trễ, bởi vì mang thai, mấy ngày này càng ngày càng mệt nhọc, hơn nữa ngủ rất say.

Lúc cô tỉnh đã gần mười giờ, Mặc Thiếu Thiên đã đi.

Biết anh phải đến công ty, Lâm Tử Lam không nói gì, thay bộ đồ khác rồi đi xuống lầu.

Người trong nhà, không khác mọi ngày, Hi Hi cùng Mặc Vũ đi học, Mặc Thiếu Thiên cùng Mặc Thiếu Quân đến công ty, ngay cả Mặc lão cũng đã đi sắp xếp người chuẩn bị hội trường kết hôn, nên hiện tại trong nhà, ngoài thím Lý, chỉ có cô cùng Cung Ái Lâm.

Lúc Lâm Tử Lam đi xuống, Cung Ái Lâm đang ngồi uống sữa tươi, đọc báo.

Thật ra Cung Ái Lâm chính là một người phụ nữ có ý chí hết sức kiên cường, chẳng qua bà được gả cho một người đàn ông còn kiên cường mạnh mẽ hơn nhiều so với bà.

Lâm Tử Lam nhìn bà ta rồi trực tiếp đi xuống.

“Thím Lý!” Lâm Tử Lam chậm rãi kêu một tiếng.

Lúc nhìn thấy Lâm Tử Lam, thím Lý cười, “Thiếu phu nhân, cô đã dậy rồi à?”

“Ừ!” Lâm Tử Lam gật đầu.

“Ăn sáng đi!” Thím Lý nói.

Lâm Tử Lam gật đầu, sau đó ngồi vào bàn chuẩn bị ăn.

“Đợi týt!”

Lâm Tử Lam vừa định ăn, Cung Ái Lâm đã mở miệng, Lâm Tử Lam hơi ngẩn ra, lúc này, tầm mắt Cung Ái Lâm nhìn tới đây, sau đó nhìn thím Lý, “Sữa tươi đã nguội, cô không biết phụ nữ có thai uống sữa lạnh sẽ dễ bị nôn ỉa sao?”

Nghe thế, thím Lý sửng sốt, sau đó chợt hiểu ra, “A, được, tôi biết rồi!”

Vừa nói, thím Lý vội vàng bưng đồ từ trên bàn lên, “Thiếu phu nhân, tôi đi hâm nóng lại!” Vừa nói, vừa bưng vào.

Thật ra thì, sữa tươi cũng không lạnh lắm, Lâm Tử Lam sờ vào cái ly thì thấy vẫn còn ấm .

Chẳng qua, Lâm Tử Lam cảm nhận được đây chính là ý tốt của Cung Ái Lâm.

Bà từ từ thay đổi mình.

Sau khi thím Lý đi vào, Lâm Tử Lam nhìn Cung Ái Lâm, cười, “Cám ơn!”

Không nghĩ tới Lâm Tử Lam khách khí nói cám ơn như vậy, Cung Ái Lâm cảm giác hơi lúng túng, cúi mặt cũng không nói gì, tiếp tục đọc báo, ăn sáng.

Lâm Tử Lam cũng không nói gì, cầm lấy một tờ báo khác trên bàn.

Đọc tin tức, hơn nữa, đập vào mắt chính là hôn lễ của Trần Mặc cùng Lăng Nhược, xôn xao loan truyền.

Lăng Nhược và Trần Mặc, cuối cùng cũng kết hôn sao?

Cảnh Thần làm sao bây giờ?

Nhìn tin tức này, Lâm Tử Lam chau mày, trong lòng Cảnh Thần, hẳn là rất khó chịu.

Lúc đang suy nghĩ, thím Lý bưng bữa sáng đi ra.

“Thiếu phu nhân, xong rồi, có thể ăn!” Thím Lý nói.

“Cám ơn thím Lý!” Lâm Tử Lam cười nói.

Thím Lý cười, không nói gì, tiếp tục bận rộn vào bếp.

Lâm Tử Lam ăn bữa sáng, vừa ăn, trong lòng nghĩ về Cảnh Thần, mấy ngày nay trở về, chưa gọi điện thoại cho cô ấy.

Lúc đang suy nghĩ, chuông cửa vang lên.

Nghe thấy tiếng chuông, thím Lý lập tức từ nhà bếp đi ra mở cửa.

“Xin chào, xin hỏi Lâm Tử Lam có ở đây không?” Giọng nói du dương truyền từ cửa tới.

Nghe thấy tên, Lâm Tử Lam nghiêng đầu sang nhìn ra cửa.

Thím Lý còn nghi ngờ, “Ở đây, cô là. ?”

“Cảnh Thần! ?” Giọng nói Lâm Tử Lam ở phía sau vang lên.

“Tử Lam!” Cảnh Thần đứng ở cửa cười.

“Thím Lý, là bạn tôi!” Lâm Tử Lam nói chuyện cùng thím Lý.

“Thì ra là bạn của thiếu phu nhân, mời vào nhà!” Thím Lý vội vàng tránh qua.

Cảnh Thần cười, đi vào.

Nhìn Lâm Tử Lam không nhận được cười mở miệng, “Hiện tại đã trở thành thiếu phu nhân rồi!”

Lâm Tử Lam cười, “Cậu còn trêu mình!”

“Nào có, cậu trở lại cũng không nhớ gọi điện thoại cho mình!” Cảnh Thần nói.

“Vào trong rồi giải thích, cậu ăn sáng chưa?” Lâm Tử Lam hỏi.

Cảnh Thần gật đầu, “Đã ăn rồi!” Vừa nói, nhìn bữa sáng trên bàn, thấy Lâm Tử Lam chưa ăn, vội vàng mở miệng, “Cậu mau ăn đi, mình chờ cậu!”

Lâm Tử Lam gật đầu, không nói gì mà tiếp tục ăn.

Lúc này, Cảnh Thần nhìn thấy Cung Ái Lâm, gật đầu, tỏ vẻ chào hỏi, trừ lần đó ra, cũng không nói thêm điều gì.

Sau khi Lâm Tử Lam ăn xong bữa sáng, nhìn cô, “Sao cậu biết mà đến đây?”

“Nghe nói cậu trở lại, mình tới đây thăm, cậu sắp kết hôn cùng Mặc tổng, nên mình muốn làm phù dâu cho cậu!” Cảnh Thần cười nói.

“Đó là đương nhiên, nhất định cậu sẽ là phù dâu!” Lâm Tử Lam cười nói, “Đến lúc đó, cậu cùng Từ Từ sẽ mặc lễ phục của phù dâu!”

“Nhất định phải như vậy!” Cảnh Thần cười nói, “Đúng rồi, sắp kết hôn, hai người may lễ phục chưa! ?” Cảnh Thần hỏi, “Cái này phải chuẩn bị trước!”

“Thiếu Thiên nói sẽ gửi từ nước Pháp tới đây, cùng với lễ phục phù dâu cũng sẽ có, cho nên không cần đi thử!”

Nghe thế, Cảnh Thần nhú mày, “Anh ấy biết kích cỡ sao? Chẳng may không vừa thì làm sao bây giờ?”

“Cậu phải tin tưởng ánh mắt nhìn người của Mặc tổng, tung hoành tình trường biết bao nhiêu năm, kích cỡ bao nhiêu cũng có thể nhận ra!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế, Cảnh Thần như hiểu ra.

Chuyện này, cô tuyệt đối tin tưởng.

Chỉ là, lời này từ miệng Lâm Tử Lam nói ra, Cảnh Thần cảm thấy hết sức buồn cười.

Sau khi Cung Ái Lâm ăn xong thì đi lên lầu, còn Cảnh Thần cùng Lâm Tử Lam ở phòng khách nói chuyện, cười nói, rất náo nhiệt.

Đột nhiên, nghe thấy Cảnh Thần nói, “Cậu đang mang thai! ?”

Thấy dáng vẻ Cảnh Thần ngạc nhiên, Lâm Tử Lam kéo cô, “Cậu đừng kích động!”

Cảnh Thần cũng cảm thấy mình hơi kích động, sau đó hạ thấp giọng, “Cậu nói thật?”

Lâm Tử Lam gật đầu, “Nếu không hôn lễ cũng sẽ không chuẩn bị nhanh như vậy, chỉ sợ bụng từng ngày lớn lên, đến lúc đó không thể mặc áo cưới!” Lâm Tử Lam nói.

544. Chương 547: Từ Từ Pk Tiểu Ly

Lâm Tử Lam gật đầu, “Nếu không hôn lễ cũng sẽ không chuẩn bị gấp như vậy, chỉ sợ bụng ngày càng lớn lên, đến lúc đó không thể mặc áo cưới!” Lâm Tử Lam nói.

Nghe thế, Cảnh Thần nghiêm túc gật đầu, “Ra là như vậy!”

Chẳng qua nói đến điều này, Cảnh Thần nhìn Lâm Tử Lam, chân thành mở miệng, “Tử Lam, cậu thật hạnh phúc!”

Nghe thấy câu này, bỗng nhiên Lâm Tử Lam ngây ngẩn cả người, nhìn Cảnh Thần, nghiêm túc mở miệng, “Cậu cũng sẽ hạnh phúc, nhất định, mình tin tưởng!”

Nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam, Cảnh Thần cười, gật đầu, “Ừ!”

Lâm Tử Lam nhìn cô cười, cũng không có nói ra chuyện Trần Mặc, nhưng là cô tin, Cảnh Thần hiểu ý của cô.

“Được rồi, bây giờ cậu sắp làm cô dâu rồi, nhất định phải luôn vui vẻ, không nên nghĩ nhiều như vậy!” Cảnh Thần nói.

Nghe Cảnh Thần nói, Lâm Tử Lam gật đầu.

Lúc này, Cảnh Thần bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt tò mò, từ từ lại gần Lâm Tử Lam, “Cậu ở đây từ tối hôm qua tới giờ à! ?”

Lâm Tử Lam gật đầu.

“Không cãi nhau! ?”

“Xảy ra chuyện hôm qua Thiếu Thiên dùng cảm cứu người, cả ngày hôm qua trôi qua yên bình!” Lâm Tử Lam nói.

Trong khoảng thời gian ngắn, Cảnh Thần không hiểu ý Lâm Tử Lam nói, nháy nháy đôi mắt, “Có ý gì?”

Cho nên, Lâm Tử Lam đem chuyện xảy ra ngày hôm qua kể cho Cảnh Thần.

Thật ra thì, khi hai người rảnh rỗi ở chung một chỗ sẽ tám một số chuyện, Cảnh Thần đối với tình hình của Lâm Tử Lam, coi như tương đối hiểu rõ.

Cho dù không biết Lâm Tử Lam, nhiều năm như vậy, quan hệ Mặc Thiếu Thiên cùng Mặc gia cô cũng có nghe thấy.

Sau khi nghe thấy, Cảnh Thần kinh ngạc, “Không trách được hôm nay thấy Mặc tổng không cử động được, tay còn băng bó, không nghĩ tới nghiêm trọng như thế!”

“Nghiêm trọng thì đã không tới công ty!” Lâm Tử Lam cười nói.

Mặc Thiếu Thiên là một người điển hình cuồng công việc, trở lại đã vùi đầu vào công việc.

Theo lời anh nói, kiếm tiền để nuôi vợ con!

Cảnh Thần cười, “Chỉ nói vậy, không nghĩ tới Mặc tổng lại làm như thế!”

Nghe thế, Lâm Tử Lam cũng cười, điều này cô cũng đã đoán trước được, “Mặc dù bề ngoài Mặc Thiếu Thiên thoát nhìn rất lạnh nhạt vô tình, nhưng về tình thân, anh ấy rất khát khao, chuyện như thế này, anh ấy tuyệt đối sẽ không nhìn thấy mà ngoảnh mặt làm ngơ!”

Nghe Lâm Tử Lam nói, ánh mắt Cảnh Thần nhìn cô, trên mặt nở nụ cười, “Tử Lam, hình như mình nhìn thấy trên mặt của cậu hiện hai chữ! ?”

“Chữ gì! ?”

“Hạnh phúc!”

Nghe thế, Lâm Tử Lam nhin cười không được nở nụ cười, mặc dù cô cùng Mặc Thiếu Thiên đã trải qua không ít chuyện, nhưng xét cho cùng, cô rất hạnh phúc .

Cho dù khắp cả người bị thương, nhưng Mặc Thiếu Thiên lại chưa bao giờ làm cô cảm thấy sợ hãi, nghĩ đến, đây là cô thấy hạnh phúc.

Bất kể là lúc nào, chỉ cần cô đủ dũng khí tiếp tục, bất kể tới khi nào, tình trạng gì, cô cũng sẽ không từ bỏ.

Mà Mặc Thiếu Thiên cũng là người như vậy.

Bất cứ lúc nào, trừ khi làm cô có nửa phần dao động.

Nhìn nét mặt Lâm Tử Lam tươi cười như hoa, Cảnh Thần mở miệng trêu chọc, “Ai từng nói Mặc tổng không phải là loại đàn ông mà cô ấy thích đây? Hiện tại, hình như không phải là như vậy!”

Nghe Cảnh Thần nói, Lâm Tử Lam cười, “Thế sự vô thường, đôi khi có một số việc, cuối cùng lại nằm ngoài dự tính của chúng ta, nhưng bất kể kết quả là gì, chỉ cần chúng ta làm theo trái tim mình, không hối hận là được!” Lâm Tử Lam cười nói.

Lời này, là cố ý nói cho Cảnh Thần nghe .

Mặc dù Cảnh Thần không nói ra, nhưng cô hiểu.

Suy nghĩ một lát, Cảnh Thần nắm tay Lâm Tử Lam, “Cậu không cần lo lắng cho mình, mình biết nên làm như thế nào!”

“Bất kể như thế nào, cũng đừng quan tâm quá trình như thế nào, mà phải đối mặt với bản thân mình!” Lâm Tử Lam nhìn Cảnh Thần nói.

Nghe thế, Cảnh Thần cười.

Sắp tới hôn lễ của Trần Mặc, mà họ, cũng đã nói rất rõ ràng.

Tất cả, cũng đã tính .

Chẳng qua những thứ này, Cảnh Thần không nói với Lâm Tử Lam, cô sắp kết hôn, không muốn cô vì chuyện của mình mà lo lắng nên chỉ gạt đầu, “Ừ, mình biết rồi, cậu đừng lo lắng cho mình!”

Lâm Tử Lam cười.

Cho nên, đến trưa, hai người ở Mặc gia nói chuyện.

Mãi cho đến Mặc Thiếu Thiên trở lại, Cảnh Thần mới rời đi, trong khoảng thời gian này Cảnh Thần được nghỉ, lúc nào cũng có thể đến thăm Lâm Tử Lam.

Vì Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cố ý lạm dụng tư quyền cho Cảnh Thần nghỉ ngơi.

Thật ra thì, cũng là vì chuyện của Cảnh Thần cùng Trần Mặc, Mặc Thiếu Thiên làm như vậy, hai chuyện cũng dễ dàng.

Điều này Lâm Tử Lam cảm thấy, Mặc Thiếu Thiên quyết định sáng suốt.

Bởi vì Mặc Thiếu Thiên bị thương, mấy ngày qua họ ở tại Mặc gia, cũng may thái độ Cung Ái Lâm thay đổi rất nhiều, mặc dù không chủ động lấy lòng, nhưng tuyệt đối không hề có sắc mặt khó chịu.

Điều này cũng là chuyển biến tốt đẹp.

Mặc Thiếu Quần ngày ngày ở trong công ty sắp phát điên, nhưng vì bị Mặc Thiếu Thiên ép buộc, vẫn làm tốt công việc.

Có lẽ, chính vì điểm này, làm cho Cung Ái Lâm vô cùng yên tâm.

Bất kể như thế nào, gia đình êm ấm, Lâm Tử Lam hy vọng từ trước tới nay, Cung Ái Lâm thay đổi, cũng là một chuyện tốt, họ cũng yên tâm.

Trong nháy mắt, còn mấy ngày nữa là tới hôn lễ của Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam.

Mặc dù Mặc Thiếu Thiên bị thương, nhưng cũng đã bắt đầu lành, theo lời của Tạp Ni, khuôn mặt không tổn thương là được.

Không làm chậm trễ việc tiến hành hôn lễ, chẳng qua là lúc động phòng, đoán chừng Mặc Thiếu Thiên sẽ bị thua thiệt.

Gần tới hôn lễ, trên dưới Mặc gia, còn có trong công ty, không khí rất vui vẻ.

Nói như thế nào, Mặc Thiếu Thiên vui, tất cả đều vui, Mặc Thiếu Thiên không vui, ai cũng đừng mong vui.

Lúc này, chứng minh những lời này.

Ngày này, Mặc Thiếu Thiên mới nhận được áo cưới, Mặc gia hết sức náo nhiệt.

Hoa Hồng, Tạp Ni, Lý Thuận, Vân Dục, Tiểu Ly, còn có Cảnh Thần, Từ Từ, hầu như nhân viên đều đến đông đủ, vô cùng náo nhiệt.

Cùng nhau bàn bạc ngày kết hôn sẽ làm sao.

Hi Hi rất chú ý, rốt cục cũng sắp đến ngày này rồi, bé phải làm cho hôn lễ đặc biệt long trọng.

Tiểu Ly cùng Từ Từ đến cuối cùng, nhưng vừa đúng lúc, gặp nhau ở cửa.

Một người lái xe tới đây, một người đi taxi tới.

Từ Từ vừa đi đến cửa, vừa thấy Tiểu Ly cũng đứng ở đó, “Ông chủ, sao anh cũng ở đây!?”

Lúc nhìn thấy Từ Từ, ánh mắt Tiểu Ly là lạnh nhạt, là bình tĩnh, “Những lời này hẳn là tôi hỏi cô mới đúng!”

“Tôi. . . .” Từ Từ hơi ngừng lại, ngón tay đan vào nhau, sau đó hết sức chắc chắn mở miệng, “Tôi là phù dâu!”

Tiểu Ly nhú mày, ánh mắt quét qua cô, trực tiếp đi vào, “Tôi là phù rể!”

Nghe thế, Từ Từ tròn tròn mắt.

Thế giới này có cần phải nhỏ như vậy không?

Nói như vậy, ông chủ của cô là bạn của Mặc Thiếu Thiên?

Lúc Từ Từ phục hồi lại tinh thần, Tiểu Ly đã đi vào.

“A, ông chủ, anh chờ một chút, tôi còn có lời muốn hỏi anh. . . .” Vừa nói, Từ Từ vừa chạy vào.

Phòng khách, một rừng người.

Tiểu Ly dừng lại, Từ Từ đuổi theo phía sau, thiếu chút nữa đâm vào lưng Tiểu Ly, may là thắng lại kịp thời.

Nhìn dáng vẻ Từ Từ, Lâm Tử Lam cùng Cảnh Thần nhìn nhau.

Nhiều người như vậy, ánh mắt đều nhìn về nơi này, ánh mắt đầy thú vị nhìn hai người.

Dù vậy, thoạt nhìn Tiểu Ly vô cùng bình tĩnh.

“Ông chủ, anh đi nhanh như vậy làm gì? Tôi có lời muốn hỏi anh!” Từ Từ ở phía sau oán trách nói.

“Hỏi gì?” Tiểu Ly hỏi.

Đúng lúc này, Từ Từ thấy phòng khách có nhiều người như vậy, thoáng cái không biết nên nói gì, suy nghĩ một chút mở miệng, “Hình như, tôi đã biết đáp án.”

Tình huống này rồi, cô còn không hiểu sao?

Chẳng qua là, tại sao cho tới bây giờ anh ta cũng không nói a a a!

“Ông chủ, anh với Mặc Thiếu Thiên là bạn bè, tại sao chưa bao giờ nói!” Từ Từ ở phía sau hỏi.

“Tôi quen biết người nào, cũng phải báo cáo cho cô một tiếng sao?”

“Không phải, nhưng.” Nhưng cái gì, Từ Từ nói không ra.

Bởi vì, sớm biết, cô có thể nhờ cậu Lâm Tử Lam, để Mặc Thiếu Thiên nói với anh ta, như vậy sẽ không ở trong công ty ngày ngày bị anh chinh, mặt nóng còn mông lạnh.

Cô cũng không biết rốt cuộc cô mắc tội anh chuyện gì!

Tiểu Ly lạnh lùng, Từ Từ sớm đã thành thói quen, còn cô nhiệt tình trước sau như một, không có biện pháp, vì công việc, rốt cuộc cô phải kiên trì.

Nhưng xem ra đàn ông khắp nơi, chỉ có mình Tiểu Ly không hiểu được thương hoa tiếc ngọc là gì.

Nhưng, người ở đây có thể hiểu được, cũng chỉ có Vân Dục cùng Mặc Thiếu Thiên.

Lúc này, Vân Dục nhìn anh, “Tiểu Ly, nói như thế nào thì người ta cũng là một cô gái, nói chuyện với cô ấy thì không thể nhã nhặn một chút sao! ?”

“Đồng ý!” Lúc này, Lâm Tử Lam mở miệng nói.

“Đồng ý!” Cảnh Thần cũng giơ tay nói.

Lúc này, Từ Từ mới lấy lại tinh thần, biết họ nói gì, Từ Từ cười, “Không có chuyện gì, tôi đã quen, ông chủ, ngài duy trì như vậy là được!” Từ Từ nói.

Tiểu Ly, “.”

Nhìn dáng vẻ Từ Từ, Vân Dục cười, “Tiểu Ly, xét đến cùng cậu làm gì người ta, mà có thể làm cho người ta nói ra lời tuyệt vọng như vậy.”

Tiểu Ly chỉ thản nhiên nhìn Vân Dục một cái, không nói gì.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cũng mở miệng, “Đúng vậy, nói như thế nào Từ Từ cũng là một cô gái, cậu không biết thương hoa tiếc ngọc, cũng không cần vô tình như vậy!”

Nghe thế, đột nhiên Tiểu Ly ngược mắt nhìn anh một cái, Mặc Thiếu Thiên cười không nói gì.

Có lẽ, không ai hiểu lời Mặc Thiếu Thiên nói, nhưng Lâm Tử Lam nghe đã hiểu.

Trong lời này, nhất định là có chuyện xưa .

Chẳng qua, lúc này, Lâm Tử Lam không nói ra, âm thầm giữ trong lòng.

Lúc này, trong phòng khách khôi phục tiếng nói cười.

Chẳng qua là, Từ Từ ngồi ở đó, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Tiểu Ly, nhưng Tiểu Ly chưa từng nhìn về phía cô bên này.

Dáng vẻ lạnh nhạt kia, làm Từ Từ hết sức xem thường.

Lâm Tử Lam do dự nhìn, sau đó nhìn thoáng qua Tiểu Ly, cô nhớ Mặc Thiếu Thiên từng nói với cô chuyện của Tiểu Ly, Tiểu Ly yêu một người phụ nữ rất sâu đậm, hơn nữa, đến bây giờ vẫn chưa từng từ bỏ đi tìm cô.

Nếu như Từ Từ thích Tiểu Ly, sợ là một chuyện rất gian khổ.

Đang lúc này, phía ngoài truyền đến giọng nói của quản gia, “Đại tiểu thư, cô đã trở về! ?”

“Chú Trương, đã lâu không gặp!” Ngoài cửa vang lên giọng nói trong trẻo của Lưu Ly.

Nghe giọng nói Lưu Ly, Hi Hi lập tức hào hứng, “Là cô trở lại!”

Vừa nói, Lưu Ly từ ngoài cửa đi đến.

545. Chương 548: Nam Nữ Kết Đôi.

Nghe giọng nói Lưu Ly, Hi Hi lập tức hào hứng, “Là cô trở lại!”

Vừa nói, Lưu Ly từ ngoài cửa đi đến.

“Có!” Hi Hi kêu lên đầu tiên.

Lúc nhìn thấy Hi Hi bình yên vô sự, Lưu Ly cười, vươn tay ôm lấy Hi Hi.

“Rất cục cô đã trở lại!” Hi Hi nói.

“Cha mẹ cháu kết hôn, sao cô có thể không trở lại!” Lưu Ly cười nói.

Qua mấy lần nói chuyện điện thoại cùng Hi Hi, cô đã biết, Mặc gia có thay đổi rất lớn.

Ít nhất hiện tại Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam đã có thể ở lại Mặc gia.

Đây là tin tức mà người ta khó thể tin được.

Nhìn Lưu Ly, Hi Hi cười.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đi tới, “Đã trở lại! ?”

“Dạ!” Lưu Ly cười gật đầu.

“Thiếu tá chịu bỏ qua cho em! ?” Mặc Thiếu Thiên nhướng mắt hỏi.

Nói đến chuyện này, Lưu Ly cười, tiến tới nói gì đó bên tai Mặc Thiếu Thiên, sau khi nghe được, Mặc Thiếu Thiên hiểu quay đi.

Hi Hi nhìn, nháy mắt, “Hai người đang nói gì! ?”

Lưu Ly nhìn Hi Hi cười, “Chuyện này, không thể nói cho cháu biết!”

“Tại sao! ?” Hi Hi lập tức hỏi ngược lại.

“Bởi vì. Đây là bí mật!” Vừa nói, Lưu Ly vừa cười, không nói gì, trực tiếp vòng qua Hi Hi đi tới.

Lưu Ly trực tiếp đi tới, cùng Lâm Tử Lam chào hỏi.

Hi Hi đứng ở đó, chân mày chau lại.

Tại sao nhắc tới thiếu tá, họ lại thần bí như vậy?

Chẳng lẽ. Thiếu tá đã tới thành phố A rồi?

Nghĩ tới đây, ánh mắt Hi Hi nhìn Táp Ni cùng Lý Thuận, mới vừa rồi Lưu Ly cùng Mặc Thiếu Thiên nói nhỏ với nhau, Táp Ni cũng nhận ra, đang cảm thấy kỳ quái.

Lúc này, sau khi thấy ánh mắt Hi Hi, mọi người từ phía bên kia đi qua.

Vừa đến, Hi Hi nhìn Táp Ni, “Anh nói, thiếu tá Tĩnh Nham có đến đây không! ?”

“Tôi cảm thấy có thể có!” Táp Ni dùng nói chỉ hai người nghe được.

“Một chút tin tức cũng không nhận được!” Hi Hi nói.

“Tôi cũng không!” Táp Ni nói.

“Vậy làm sao bây giờ! ?” Hi Hi hỏi.

“Tôi gọi điện thoại hỏi Thẩm Dạ Thiên một lát!”

“Ừ!” Hi Hi gật đầu, sau đó nhớ tới cái gì, “Anh ra vào cẩn thận một chút!” Hi Hi nhắc nhở.

Ai cũng biết, thiếu tá Tĩnh Nham vô cùng căm hận Táp Ni, nhìn thấy anh hận không thể giết chết, cho nên, ở nơi không lớn không nhỏ này, Hi Hi hy vọng Táp Ni đi lại cẩn thận.

Táp Ni nhú mày.

Cũng không biết tại sao, mặc dù thiếu tá nhiều lần ra tay với anh rất độc ác, nhưng anh chưa bao giờ thấy hận thiếu tá .

Anh luôn luôn nghĩ, chẳng lẽ là vì anh ta là cảnh sát, còn anh là cướp sao?

Giống như chính là nguyên nhân này, Táp Ni vẫn nghĩ như vậy.

Ý nghĩ lừa mình dối người này, Hi Hi đã không chịu được

Trong phòng khách, vẫn tiếng nói cười như trước.

Lúc này, Hoa Hồng đến bên Hi Hi, “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Nhìn Hoa Hồng đến, Hi Hi nghiêm túc nói, “Hình như Thiếu tá Tĩnh Nham đã đến thành phố A rồi, nhưng còn chưa chắc chắn!”

Nghe thế, Hoa Hồng nhú mày, “Đã đến! ?”

“Chưa chắc chắn, Táp Ni đã đi xác nhận!”

Nói đến cái này, Hoa Hồng nhú mày, “Cậu nói Táp Ni có thể gặp nguy hiểm không?”

Nghe thế, Hi Hi cũng nhìn Hoa Hồng, “Hẳn là. sẽ không!”

Dù sao nơi này là thành phố A, cho dù thiếu tá Tĩnh Nham muốn động thủ, cũng không phải là chuyện dễ dàng, anh ta không nên lựa chọn ra tay ở đây.

Đúng lúc này, Táp Ni đi đến, Hi Hi cùng Hoa Hồng đồng thời nhìn về phía sau, sau khi Táp Ni đi tới, trực tiếp đi tới trước mặt họ.

“Tại sao lại nhìn tôi như vậy! ?” Táp Ni nhìn họ hỏi.

Lúc này, Hoa Hồng cùng Hi Hi mới thu hồi tầm mắt, Hi Hi nhìn anh, “Như thế nào?”

Táp Ni gật đầu, “Chính xác rồi!”

Nghe thế, suy nghĩ của Hi Hi cùng Hoa Hồng dường như giống nhau, vô cùng đồng tình nhìn Táp Ni.

“Ánh mắt hai người là có ý gì! ?” Táp Ni nhìn họ hỏi.

“Đi lại cẩn thận!” Hi Hi tỏ ra đồng cảm nhìn Táp Ni, sau đó đi ra.

“Cầu chúa phù hộ cho anh, Amen!” Vừa nói, Hoa Hồng cũng đồng cảm nhìn liếc Táp Ni một cái, rồi đi ra.

Táp Ni, “.”

Nhìn hành động của hai người, Táp Ni không biết nói gì.

Tầm mắt nhìn về phía Lý Thuận, Lý Thuận cũng mở miệng, “Tôi luôn ủng hộ anh!” Nói xong cũng đi ra.

A!

Trên thế giới này, đáng thương nhất chính là nhận ra bạn mình chính là những người xấu.

Bên kia, đang sắp xếp chi tiết cho hôn lễ.

Từ Từ cùng Cảnh Thần, còn có Lưu Ly ở chung một chỗ nói chuyện rất vui vẻ.

Mặc dù bình thường thoạt nhìn Lưu Ly rất vô tư, nhưng nói chuyện một lúc, mặc dù nói không nhiều, nhưng mỗi một câu, cũng làm cho người nghe thoải mái.

“Rốt cuộc có mấy phù dâu! ?” Lúc này, Từ Từ hỏi.

“Bốn phù dâu, bốn phù rể!” Lúc này, Mặc Thiếu Thiên mở miệng.

“Bốn phù dâu! ?” Lưu Ly nghi ngờ.

“Dĩ nhiên chính là bốn cô gái đang ở đây rồi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Còn có em sao?” Lưu Ly hỏi.

“Dĩ nhiên, về lễ phục của mọi người, tôi đã chuẩn bị xong!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lưu Ly cười, chỉ muốn trở lại tham gia hôn lễ, nhưng không nghĩ tới làm phù dâu.

Chỉ có Hoa Hồng không có ở đó, sau khi nghe thấy mới biết được, mình cũng là phù dâu.

“Tôi cũng phải làm phù dâu?” Hoa Hồng hỏi.

Mọi người nhất trí gật đầu.

Nhìn thấy dáng vẻ họ đều đồng ý, Hoa Hồng còn có thể không đồng ý sao?

Trên đời này chuyện gì cô cũng đã làm, chỉ chưa làm cô dâu và phù dâu.

Cuối cùng không có cách nào đành gật đầu.

“VẬY, PHÙ RỂ LÀ AI!” Từ Từ lại hỏi.

“Cái này. . . .” Nói đến cái này, tầm mắt Mặc Thiếu Thiên nhìn về phía Vân Dục cùng Tiểu Ly.

“Tiểu Ly, Vân Dục, còn có Hách Tôn, Trữ Xá!”

Nói đến Tiểu Ly cùng Vân Dục, ánh mắt Từ Từ vừa nhìn lướt qua Tiểu Ly, dáng vẻ Tiểu Ly vẫn thản nhiên như cũ, tầm mắt không hề nhìn qua.

“Hách Tôn cùng Trữ Xá là ai! ?” Lúc này, Cảnh Thần hỏi.

“Ngày mai họ sẽ tới đây, đến lúc đó các cô sẽ biết!”

Cảnh Thần gật đầu, Từ Từ cũng thu hồi tầm mắt.

Đối với hai nhân vật nổi tiếng này, sợ là chỉ có Lưu Ly cùng Hoa Hồng mới biết được.

Lúc này, Vân Dục nhíu mày, “Đúng rồi, Thiếu Thiên, chúng tôi làm phù rể cho cậu, cậu cho bao nhiêu tiền lì xì đây! ?” Vân Dục nói giỡn.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên cười, “Đừng tưởng rằng phù dâu cùng phù rể là dễ làm như vậy, đến lúc đó, cần hai người cùng phối hợp biểu diễn tiết mục, chờ các cậu làm xong, rồi nói chuyện tiền lì xì!”

Cái này, mới quan trọng.

Lúc họ nghe điều này, trong nháy mắt tròn tròn mắt.

Mà Từ Từ chỉ nhìn về phía Tiểu Ly, mà Tiểu Ly không có ý kiến, không nói gì, vẫn luôn là một bộ dạng rất bình thản, dường như cái gì cũng không quan tâm, giống như không để ý.

Cảnh Thần không suy nghĩ nhiều, dù sao cũng là góp vui, Hoa Hồng cũng không ý kiến, dù sao chỉ là chơi đùa.

Chỉ có Vân Dục cảm thấy hứng thú nhất, “Cái này, tôi thích!”

“Nói thích, nhớ làm tốt, phải tìm người hợp tác!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ok!” Vân Dục đáp một tiếng, vừa định mở miệng mời người làm bạn gái của mình, “Vị cô nương này. . . .” Mục tiêu của Vân Dục là Cảnh Thần.

Đúng lúc này, Tiểu Ly bỗng nhiên mở miệng, “Cảnh Thần, chúng ta cùng nhau hợp tác!”

Cảnh Thần đang cùng Lâm Tử Lam nói chuyện, chợt nghe những lời này của Tiểu Ly, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người.

Không khí bốn phía, trong nháy mắt ngưng tụ .

Từ Từ ngồi ở đó, nghe Tiểu Ly nói, chỉ hơi nháy mắt.

Mà sau khi Cảnh Thần nhận ra tình huống, ánh mắt nhìn Từ Từ.

Lúc này, Tiểu Ly mở miệng lần nữa, “Cứ định như vậy!”

“Nhưng.”

“Vân Dục, chúng ta cùng hợp tác đi!” Lúc này, Từ Từ bỗng nhiên nhìn Vân Dục mở miệng.

Vân Dục cũng sững sờ, “Cái này.”

“Quyết định như vậy!” Từ Từ cũng hết sức dứt khoát nói.

Vân Dục, “.”

Không khí, có vẻ quái dị như vậy không?

Vốn là Vân Dục muốn mời Cảnh Thần, như vậy cho Tiểu Ly cơ hội, nhưng không nghĩ tới thế nhưng. . . .

Nhìn ra, là anh cố ý!

Nhưng Vân Dục không hiểu nổi anh nghĩ như thế nào .

Có đôi khi, tâm tư đàn ông cũng thật khó hiểu!

Nhìn Tiểu Ly buồn bực không biết lúc nào mới có thể tỉnh ngộ lại, nếu như vậy, làm anh em, làm sao có thể không giúp anh!

Vân Dục lập tức mỉm cười, “Tốt, nhưng tôi nghĩ góp vui cần phải tương đối gợi cảm, không biết cô có thể chấp nhận không?”

“Anh có ý kiến gì không! ?”

“Tôi cảm thấy, nhảy một điệu nhảy nóng bỏng thì thế nào? Xoay người như thế này...!” Vừa nói, Vân Dục đặt tay lên bả vai Từ Từ.

Một giây này, ánh mắt Tiểu Ly lơ đãng nhìn về phía bên kia.

Từ Từ quen thoải mái, không cảm thấy có cái gì, suy nghĩ một lát, gật đầu, “Tôi đồng ý, vừa hay tôi cũng đã học qua vũ đạo, hẳn là không thành vấn đề!”

“Cô đã học qua à? Vậy thì không còn gì tốt bằng rồi, đến lúc đó, nhất định chúng ta sẽ bẻ đôi phương!” Vân Dục cười nói.

Vì hôn lễ Lâm Tử Lam, dĩ nhiên Từ Từ rất tận tâm tận lực, không thể không biết Vân Dục đề xuất ra quá đáng, chỉ đành phải gật đầu đồng ý.

Mà Tiểu Ly bên kia, nhìn không có bất kỳ cảm xúc gì.

Nhưng Lưu Ly cũng hiểu được.

Vân Dục làm như vậy là cố ý .

Nhìn Tiểu Ly, anh không có bất kỳ hành động gì, nhưng đến lúc đó, anh thật sự còn có thể bình tĩnh như vậy sao?

Ánh mắt nhìn Từ Từ, một cô gái vô cùng ngây thơ!

Lưu Ly không nhịn được thở dài.

Bốn phù dâu, bốn phù rể, thoáng cái hai đôi đã định, chỉ còn lại hai cô chờ ngày mai Hách Tôn cùng Trữ Xá tới.

Hoa Hồng cũng đứng ở đó, nhìn ra không khí có điểm gì là lạ, nhưng cũng không nói gì.

Từ trước đến giờ chỉ cần là chuyện không liên quan đến Hi Hi, cô luôn luôn mặc kệ.

Hiện tại, họ chờ Hách Tôn cùng Trữ Xá tới là được.

Mặc dù không khí có hơi khác thường, nhưng không khí rất vui vẻ, hôn lễ Mặc Thiếu Thiên tới gần, so với lúc trước xem ra, là một chuyện không thể nào tin nổi.

546. Chương 549

Hôm sau.

Thành phố A lại xuất hiện ba người đàn ông rất tuấn tú.

Hách Tôn, Trữ Xá, Rayne.

Chẳng qua, họ đã bí mật tới thành phố A, ở đây họ không có bất kỳ hoạt động nào, cho nên phóng viên ở thành phố A không biết đến họ, nếu không nhất định sẽ rất náo nhiệt.

Mặc Thiếu Thiên đã cử người đến đón.

Trực tiếp đưa họ tới khách sạn.

Vừa tới khách sạn, Mặc Thiếu Thiên đã nghênh đón ở cửa.

Nhìn ba người họ chậm rãi từ trên xe bước xuống, Mặc Thiếu Thiên cười.

Ba người đi tới, nắm mu bàn tay vào nhau, đây là nghi thức chào hỏi của các anh.

“Không ngờ trong bốn người chúng ta, cậu lại là người kết hôn sớm nhất!” Hách Tôn nhìn Mặc Thiếu Thiên cười nhạt nói.

Mặc Thiếu Thiên cũng mỉm cười, “Mình cũng không ngờ!”

“Người ta đều nói, hôn nhân là nắm mồ của tình yêu, nhưng cậu lại vô cùng vui vẻ!” Trữ Xá cũng nói.

“Không thể chờ đợi!”

Người cuối cùng, đến Rayne, Rayne suy nghĩ một lát mở miệng cười, “Đây, cũng chỉ có thể chúc mừng!”

Vừa nói, anh đi lên, cùng Mặc Thiếu Thiên ôm vai nhau.

Cuối cùng Mặc Thiếu Thiên vẫn không quên bổ sung một câu, “Hoan nghênh các cậu đến địa bàn của mình!!”

Nói đến điều này mọi người đều cười.

Lúc này, Hi Hi ngoan ngoãn đứng phía sau, “Chú Hách Tôn, chú Trữ Xá, chú Rayne!” Hi Hi lần lượt gọi.

Lúc nhìn thấy Hi Hi, mọi người cười, “Đã lâu không gặp, nay cháu đã trưởng thành!”

Hi Hi cười nhạt, “Cháu sẽ còn tiếp tục lớn lên!”

“Nghe nói thời gian gần đây cháu ngã bệnh, như thế nào, đã hết chưa! ?” Lúc này, Hách Tôn mở miệng hỏi. Nghe được Hách Tôn nói, Hi Hi gật đầu, “Đã không có chuyện gì rồi!”

“Vậy thì tốt, sau này chú ý một chút!” Hách Tôn dặn dò.

Hi Hi gật đầu.

“Tốt lắm, đi vào thôi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Dạ, đã sắp xếp xong phòng!” Hi Hi cũng phụ họa một câu.

Cho nên, ba người nhất trí gật đầu, đi vào.

Khách sạn này đã được Mặc Thiếu Thiên bao toàn bộ.

Khách đều là người đứng đầu trong hắc đạo.

Sát thủ, người lãnh đạo, toàn bộ đều ở nơi này.

Sau khi sắp xếp xong, Mặc Thiếu Thiên nhìn họ, “Tiếp đón không được chu đáo, bỏ qua cho mình, vì đám cưới sắp tới, các cậu tự mình lên phòng!” Bên trong khách sạn, Mặc Thiếu Thiên đi theo họ ôn chuyện, còn Hi Hi đi đến các phòng khác để sắp xếp.

“Cậu làm chú rể cho thật tốt!” Lúc này, Rayne cười nói.

Mặc Thiếu Thiên cười, sau đó nhìn Hách Tôn, cùng Trữ Xá, “Đúng rồi, đừng quên, các cậu là phù rể, có điều quan trọng là, bốn phù dâu, bốn phù rể, đến lúc đó hợp tác biểu diễn tiết mục!”

Nghe thế, Hách Tôn cùng Trữ Xá ăn ý nhìn nhau.

“Hiện tại từ chối còn kịp sao?” Lúc này, Hách Tôn nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

Mặc Thiếu Thiên cười, “No no no!”

Trữ Xá mở miệng, “Cậu có thể không làm bọn mình mất mặt không?”

“Đây sao lại gọi là mất mặt? Vì mình, các cậu hãy tỏa sáng đi!”

Hách Tôn, “.”

Trữ Xá, “.”

Lúc này nhìn hai người vô cùng im lặng, Rayne bưng một ly rượu vang tới, “Chuyện chính xác nhất trong đời mình đã từng làm, chính là không đồng ý làm phù rể của Mặc Thiếu Thiên!”

Lời của anh, thể hiện sự xem thường Hách Tôn cùng Trữ Xá một cách thẳng thắn.

Nhìn ánh mắt của hai anh, Rayne cười.

Nhìn dáng vẻ họ im lặng, Mặc Thiếu Thiên mở miệng, “Phù dâu cũng không hề kém hơn các cậu, các cậu cũng không cần thể hiện về mặt như vậy!”

“Là ai! ?” Hách Tôn hỏi.

Cảm giác câu nói của Mặc Thiếu Thiên có hàm ý khác.

“Hoa Hồng cùng Lưu Ly!”

Mọi người, “.”

“Mặc Thiếu Thiên, cậu không sợ hôn lễ của cậu sẽ bị phá hỏng! ?” Rayne hỏi, muốn mời hai nhà hắc bạch, quả thực chính là. Tìm đường chết!

“Ai phá hỏng hôn lễ của mình, mình diệt cả nhà người đó!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Đến bây giờ, anh cùng Lâm Tử Lam đều cảm thấy sợ hãi kết hôn, mỗi lần sắp kết hôn sẽ xảy ra chuyện, thật vất vả, hiện tại ổn định lại, ai dám phá hỏng hôn lễ của anh, chỉ sợ Mặc Thiếu Thiên thật sự cầm dao giết hết cả nhà của họ.

Cho nên, lời Mặc Thiếu Thiên nói, che dấu điều họ muốn nói .

Đến bây giờ, chuyện Lưu Ly là người của bạch đạo, họ đã sớm biết.

Chẳng qua, cũng may Lưu Ly là em gái của Mặc Thiếu Thiên, mặc dù không phải cùng mẹ ruột, nhưng mối quan hệ từ nhỏ của hai người rất tốt, họ cũng yên tâm một chút.

“Chuyện này, mình thay hai người họ đồng ý!” Rayne nói.

Lời của anh, lần nữa nhận lấy sự xem thường.

Nghe Rayne nói, Mặc Thiếu Thiên cười, “Nhiệm vụ gian khổ như vậy, giao cho các cậu, đây là cơ hội tốt, đừng bỏ qua!” Vừa nói, Mặc Thiếu Thiên vô cùng ái muội nhìn hướng họ chớp chớp đôi mắt.

Mọi người không thèm nhìn anh.

“Tốt lắm, còn có chuyện gì, mình sẽ nói với các cậu, các cậu tùy ý, có gì cần trước khi lên sân khấu thì gọi điện thoại!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ừ!” Ba người họ gật đầu.

Cho nên, lúc Mặc Thiếu Thiên định đi, Mặc Thiếu Thiên chợt nhớ tới cái gì, “Đúng rồi, người Hợp Tung cũng ở khách sạn này, không có chuyện gì, buổi tối các cậu có thể giao lưu trao đổi tình cảm!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên để lại nụ cười đầy ẩn ý rồi rời đi.

Mọi người cũng không coi trọng lời nói của Mặc Thiếu Thiên, biết anh sắp kết hôn nên rất hưng phấn, ba người không có để ý.

Lúc đi, Hi Hi chợt nhớ tới một vấn đề rất nghiêm trọng.

“Cha, cha nói họ đều ở tại khách sạn này, thiếu tá Tỉnh Nham sẽ đem một lưới bắt hết họ chứ! ?” Hi Hi nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên cười, “Chúng ta để họ ngồi không sao?”

“Đây cũng không phải, chính là cảm thấy, họ đều ở khách sạn này, sợ Tỉnh Nham bắt rùa trong hồ!”

“Con đang nói họ đều là rùa sao?!”

“Cha, đây chỉ là so sánh!” Hi Hi cải chính, bé không có ý kia.

Nghe Hi Hi nói, Mặc Thiếu Thiên cười, “Có đôi khi, nơi nguy hiểm nhất, nhưng lại là nơi an toàn nhất, mọi người họ đang cùng nhau, ít nhất có thể bảo đảm cho một người được an toàn!”

Hi Hi biết, người mà cha nói đến chính là Tạp Ni.

Thiếu tá Tỉnh Nham hận Tạp Ni, cũng không tránh khỏi quá độc ác.

Mặc dù không biết tại sao, nhưng không thể không thừa nhận, Mặc Thiếu Thiên nói rất có đạo lý .

Hi Hi gật đầu, “Con biết rồi!”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu sang nhìn Hi Hi, “Con bảo Tạp Ni lúc đi lại, cẩn thận một chút là được!”

Hi Hi, “.”

Xem ra, hận ý Tỉnh Nham đối với Tạp Ni, mọi người đều biết.

Buổi tối.

Bên ngoài khách sạn.

Hoa Hồng nhìn Mặc Thiếu Quân.

Thật là hết chỗ nói rồi..

Hơn nữa nhìn hoa trong tay Mặc Thiếu Quân, không biết nên nói như thế nào.

“Có ý gì?” Hai tay Hoa Hồng khoanh trước ngực, dáng vẻ như nữ vương nhìn Mặc Thiếu Quân.

“Cái này. Là tặng cho cô!” Mặc Thiếu Quần nhìn Hoa Hồng, không biết tại sao, mỗi lần gặp cô, đều đặc biệt khẩn trương, hơn nữa, tim đập rất nhanh.

“Nói nhầm, tôi hỏi không phải là ý này, tôi hỏi anh, tại sao muốn tặng hoa cho tôi!” Hoa Hồng nhìn Mặc Thiếu Quần tức giận nói.

“Tôi.” Trong khoảng thời gian ngắn, Mặc Thiếu Quần không biết nên nói như thế nào.

Không nghĩ đến Hoa Hồng có hỏi như thế.

Tặng hoa hồng, ý tứ biểu đạt hết sức rõ ràng, không phải sao?

“Tôi.” Mặc Thiếu Quần vẫn tôi tôi tôi, nhưng cuối cùng cũng không nói ra gì.

Hoa Hồng nhìn, muốn phát điên.

“Anh thật sự là anh em với Mặc Thiếu Thiên sao?” Hoa Hồng nhìn anh, hết sức tò mò hỏi.

Nghe thế, Mặc Thiếu Quần hết sức ngây thơ gật đầu, “Đúng vậy, mặc dù cùng cha khác mẹ, nhưng tôi thật sự là anh em với anh ấy!”

Hoa Hồng, “.”

Cùng là anh em, tại sao lại khác biệt lớn như vậy a a a!

Mặc Thiếu Thiên dù thế nào cũng là một người đứng đầu trong nhà, mà Mặc Thiếu Quần.

Đến cả câu tôi thích cô cũng không dám nói!

Hoa Hồng vô cùng nghi ngờ, họ thật sự có phải là anh em, dù là cùng cha khác mẹ, cũng không biết có phải do nhầm lẫn hay không!

“Tôi đề nghị anh với Mặc Thiếu Thiên đi làm xét nghiệm ADN!” Hoa Hồng nói.

Nghe thế, Mặc Thiếu Quần chớp chớp mắt, sau đó mở miệng hỏi, “Tại sao! ?”

“Bởi vì trong hai người nhất định có một người đã bị nhầm lẫn rồi!” Hoa Hồng nhìn anh gần từng chữ tức giận nói.

Mặc Thiếu Quần không biết, tại sao bỗng nhiên Hoa Hồng tức giận, cũng không biết, tại sao bỗng nhiên cô lại nói như vậy, về mặt thoát nhìn có chút vô tội.

Lúc này, Hoa Hồng tức dấm vào khoảng không .

“Đưa hoa của anh đây, tôi lấy về!”

“Tại sao! ?”

“Không tại sao, còn hỏi nữa cẩn thận cánh tay của anh!” Hoa Hồng nhìn anh uy hiếp.

Mặc Thiếu Quần, “.”

Chẳng qua là, nhìn hoa trong tay, thật sự muốn mang về sao?

Về mặt như con cừ non, khiến cho Hoa Hồng phải hết sức kiềm chế.

“Hoa Hồng, cái này là hoa tặng cho cô, tôi muốn nói cho cô biết.”

“Câm miệng, nếu anh dám nói anh thích tôi, nhất định tôi sẽ giết chết anh!” Mặc Thiếu Quần chưa nói hết, Hoa Hồng đã cắt ngang lời của anh, hơn nữa, đầy uy hiếp.

Trong nháy mắt, Mặc Thiếu Quần ngậm miệng.

Anh tuyệt đối tin tưởng, Hoa Hồng có thể làm ra chuyện này.

Cho nên, Mặc Thiếu Quần nhìn Hoa Hồng, không biết nên nói gì cho phải.

Lúc này, một bóng người từ trên xe đi xuống, sau đó trực tiếp đến bên cạnh họ.

Lúc nhìn thấy người kia, bỗng nhiên ánh mắt Hoa Hồng mở to, trong nháy mắt vươn tay nắm lấy cánh tay người này.

Hách Tôn sửng sốt.

Nhiều mày nhìn về phía Hoa Hồng.

Nếu như không phải ban đầu ở Italia đã gặp Hoa Hồng, có lẽ hiện tại, hai người đã động thủ.

Lúc này, Hoa Hồng khoác tay Hách Tôn, nhìn Mặc Thiếu Quần, “Nhị thiếu gia, tôi cho anh biết, người này, mới là người đàn ông tôi thích!”

“Tôi thích người đàn ông chừng chạc, hơn nữa phải khí phách.” Vừa nói, ánh mắt của cô nhìn trên người Mặc Thiếu Quần đánh giá, rồi sau đó mở miệng, “Anh giống như rau cải vậy, không phải là món tôi thích ăn, cho nên không cần uống phí công lực, tôi không có thời gian đùa với anh!”

“Nếu như anh còn dây dưa, như vậy cánh tay của anh tốt nhất chuẩn bị hy sinh bất cứ lúc nào!” Hoa Hồng nhìn Mặc Thiếu Quần, gần từng chữ nói.

Cánh tay cô nắm thật chặt cánh tay Hách Tôn.

Mà ánh mắt Hách Tôn, lại nhìn chăm chăm vào Hoa Hồng.

547. Chương 550: Hoa Hồng Cảm Mến Hách Tôn.

Cánh tay cô nắm thật chặt cánh tay Hách Tôn.

Mà ánh mắt Hách Tôn, lại nhìn chăm chăm vào Hoa Hồng.

Mặc Thiếu Quần không nghĩ đến có thể như vậy, ánh mắt nhìn Hoa Hồng, Hoa Hồng vẫn đứng ở đó, nét mặt tươi cười như hoa, đáng vẻ kia rất đẹp, nhưng xinh đẹp đến mức khiến Mặc Thiếu Quần không biết nên nói gì.

“Đã nghe rõ chưa?” Hoa Hồng nhìn Mặc Thiếu Quần hỏi.

Mặc Thiếu Quần đứng ở đó, hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, gạt đầu.

“Anh hiểu được là tốt rồi, chúng ta không phải là người cùng một thế giới, cho nên anh không cần hao tổn công sức, nếu như anh còn tiếp tục dây dưa, vậy bước ra khỏi cửa thì anh nhớ mang bác sĩ theo!” Bởi vì cô sẽ làm anh bị thương bất cứ lúc nào.

Nghe Hoa Hồng cảnh cáo, Mặc Thiếu Quần đứng ở đó, không biết nên nói gì.

Thật vất vả lấy dũng khí định nói, trong nháy mắt bị Hoa Hồng ngăn từ trong cổ họng.

Một giây kia, Mặc Thiếu Quần cảm giác mình sẽ không bao giờ có thể yêu.

Không bao giờ nữa.

Cho tới bây giờ, chưa bao giờ có cảm giác này.

Mặc Thiếu Quần cảm giác tim mình đã đau đến mức không biết nên làm như thế nào.

Nếu như là người khác, anh có thể còn có cơ hội, nhưng người trước mặt, là Hách Tôn!

Hách Tôn là ai, mặc dù anh không rõ lắm, nhưng người cùng giới với Mặc Thiếu Thiên, anh có thể biết không hề thua kém.

Hơn nữa anh cũng biết, anh cùng Hách Tôn, hoàn toàn là hai người khác nhau.

Không cách nào so sánh.

Lúc biết điều này, Mặc Thiếu Quần cúi mặt xuống.

“Cô, cô nói thật! ?” Thật lâu, Mặc Thiếu Quần mới tìm lại được giọng nói của mình, nhìn Hoa Hồng mở miệng nói.

Hoa Hồng cười, tay khoác lấy cánh tay Hách Tôn chặt hơn, “Dĩ nhiên, đây mới là người đàn ông tôi thích, thành thực, chừng chạc, có thể kiềm chế được tôi!”

Lời Hoa Hồng nói, mỗi một câu đều giống như sát muối vào tim Mặc Thiếu Quần.

“Đúng không, anh yêu!” Lúc này, Hoa Hồng vẫn không quên nghiêng đầu sang nhìn Hách Tôn hỏi, dáng vẻ như chú chim nhỏ nép vào người, làm Mặc Thiếu Quần đau lòng không muốn sống.

Mặc dù Hách Tôn không nói chuyện, nhưng đứng ở đó, cũng đã hết sức khí phách.

Không người nào có thể so sánh được.

Một giây sau, anh cảm thấy không chịu được nữa, vứt hoa hồng trên mặt đất, xoay người đi lên xe thể thao, vừa nổ máy xong đã không thấy tăm hơi.

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Quần đau khổ, Hách Tôn nhú mày, “Đã đạt được mục đích rồi chứ?”

Nói đến điều này, lúc này Hoa Hồng mới thả Hách Tôn ra, “Tôi chỉ muốn tốt cho anh!”

Nếu như không phải là em trai Mặc Thiếu Thiên, có lẽ Hoa Hồng đã không khách khí, trực tiếp đánh cho rằng anh rơi hết xuống đất.

Lúc trước đánh Mặc Thiếu Quần gãy xương, bởi vì Hi Hi và Mặc Thiếu Thiên bất hòa với anh, Hoa Hồng mới có thể ra tay nặng như vậy, còn hôm nay Mặc Thiếu Quần Đô đã cải tà quy chính, Hoa Hồng sao có thể xuống tay.

Trừ phi, thật sự chọc cô tức điên.

Nghe Hoa Hồng nói, Hách Tôn chỉ thản nhiên nhếch môi, xoay người đi vào.

Cả khách sạn, được Mặc Thiếu Thiên bao trọn, là để cho họ ở thoải mái.

“Anh tới khi nào! ?” Bởi vì họ đã từng gặp qua, lần này không còn lạ, hướng chỉ, họ đều là một loại người, nói chuyện cũng dễ dàng hơn.

“Ngày hôm qua!” Hách Tôn thản nhiên nói.

Hoa Hồng gật đầu.

Lúc này, họ đi vào, trên bàn để sẵn chai rượu vang, sau khi Hoa Hồng thấy, nghiêng đầu nhìn Hách Tôn, “Như thế nào? Có hứng uống một chút hay không! ?”

Sau khi nghe thấy lời của Hoa Hồng, ánh mắt Hách Tôn cũng nhìn chai rượu vang trên bàn, trực tiếp đi tới, mở chai rượu ra.

Nhìn cử động của anh, Hoa Hồng chỉ cười rồi đến bên.

Rót hai ly rượu vang, hai người đi tới ban công, đứng ở đó uống.

Chưa được bao lâu, lúc ở Italia, cũng có một màn như vậy.

Hoa Hồng cười, “Nhớ được, lúc ở Italia, chúng ta cũng đã cùng nhau uống rượu!” Hoa Hồng cười nói.

Nghe Hoa Hồng nói, Hách Tôn cũng uống một ngụm, “Ừ!”

“Không nghĩ tới, thời gian trôi qua nhanh như vậy!” Hách Tôn cũng cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh.

Hai người cười, đứng ở đó uống rượu, “Cám ơn anh mới vừa rồi giúp tôi giải vây!” Hoa Hồng đưa ly tới.

Nghe thấy Hoa Hồng nói, Hách Tôn cũng vươn ly ra, hai người cùng một cái.

Từ từ uống.

Trời bắt đầu tối, sao trên trời cũng dần sáng hơn.

Lúc này, Hoa Hồng chợt nhớ tới điều gì, “Đúng rồi, người phụ nữ kia bây giờ vẫn còn đi theo anh sao?”

Nói đến điều này, Hách Tôn khẽ nhú mồm, không trực tiếp mở miệng nói.

Nhìn vẻ mặt Hách Tôn, Hoa Hồng dần hiểu ra, sau đó chau mày, “Mới vừa rồi anh đi ra ngoài. chẳng lẽ là vì chuyện này sao! ?”

Nghe thấy Hoa Hồng nói, Hách Tôn nghiêng đầu sang nhìn cô.

“Quả nhiên là như vậy!” Hoa Hồng hết sức chắc chắn.

Mặc dù biết Hách Tôn không lâu, nhưng có cảm giác vô cùng mãnh liệt.

Dường như, hai người đã sớm gặp nhau.

Nhưng, họ cũng không quen biết.

Cũng chưa từng gặp.

“Như thế nào? Có cần tôi giúp anh đối phó hay không! ?” Hoa Hồng nhìn anh hỏi.

“Nếu như cô có thể đối phó..., phải đi!” Hách Tôn nói.

Đối với Tô Cẩm Nhi, anh vừa có biện pháp, vừa không có biện pháp.

Nhìn dáng vẻ Hách Tôn bất đắc dĩ, Hoa Hồng cười, “Nếu không anh hãy chấp nhận người ta đi, dù sao người ta cũng say mê anh, người phụ nữ như vậy, tìm ở nơi nào đây!” Hoa Hồng nhạo báng nói.

Nghe Hoa Hồng nói, ánh mắt Hách Tôn thản nhiên lướt qua.

Hoa Hồng cười, không tiếp tục nói nữa, cũng không muốn thu hồi lời nói.

Lúc này, chỉ thấy Hách Tôn lấy điện thoại di động ra.

“Anh làm gì thế?” Hoa Hồng hỏi.

“Lúc này có lẽ Mặc Nhị thiếu còn chưa đi xa, xem ra, tôi phải giải thích với anh ta.”

“Anh đừng làm vậy!” Hoa Hồng cười nói, không ngờ Hách Tôn lạnh lùng như vậy nhưng cũng rất hài hước.

Hách Tôn liếc mạng, ngón tay lướt trên điện thoại di động.

Hoa Hồng cho là Hách Tôn muốn làm thật, vội vàng đưa tay ra đoạt, nhưng Hách Tôn càng nhanh tay lẹ mắt hơn, thoáng cái đã cất điện thoại di động, Hoa Hồng nhào tới vô ích, hơn nữa, Hách Tôn một phát đã bắt được cô.

Cả người Hoa Hồng ngã vào lòng Hách Tôn.

Một giây kia, trong nháy mắt thời gian như đọng lại.

Hai người nhìn nhau.

Hoa Hồng cũng nhìn Hách Tôn.

Hách Tôn cũng nhìn cô, không nhúc nhích, xung quanh yên tĩnh, dường như có thể nghe thấy nhịp tim của nhau.

Cuối cùng, Hoa Hồng phản ứng trước, nháy mắt, lập tức tránh người anh ra, ánh mắt nhìn phía trước, “Thật xin lỗi!”

“Không có gì!”

“Đúng rồi, hôn lễ của Mặc Thiếu Thiên, muốn phù dâu phù rể kết đôi biểu diễn, anh biết không?”

“Biết!” Thoạt nhìn Hách Tôn vô cùng bình tĩnh.

“Anh tìm được phù dâu chưa? Nếu như không tìm được.”

“Được!” Lời của Hoa Hồng vẫn chưa nói hết, Hách Tôn đã đồng ý.

Trong nháy mắt, Hoa Hồng sững sốt.

Mới vừa rồi lúc nhạo báng anh, không có chuyện gì, lúc này, không khí hơi lạ.

Hơn nữa, quan trọng hơn là, tim của Hoa Hồng, không ổn định.

“Tốt lắm, nếu vậy, quyết định như thế!” Hoa Hồng nói.

“Ừ!” Hách Tôn đáp một tiếng.

Hoa Hồng đứng ở đó, trong nháy mắt lại không biết nên nói gì.

“Được rồi, cứ như vậy đi, tôi hơi mệt, trở về phòng ngủ!”

“Được!”

Cho nên, Hoa Hồng xoay người rời đi, cũng không nhìn lại Hách Tôn.

Mà Hách Tôn đứng ở đó, nhìn bóng lưng Hoa Hồng, ánh mắt bình thản không có gì lạ, làm cho người ta không thể đoán được bất kỳ cảm xúc nào.

Bên kia.

Tạp Ni vừa tới cửa quán rượu, bỗng nhiên một chiếc ô tô lao nhanh tới phía anh.

Tạp Ni đứng ở đó, nhìn thấy chiếc xe như muốn tông vào anh, nhưng từ đầu đến cuối, anh vẫn đứng im ở đó không nhúc nhích.

Dường như, đang đánh cuộc.

Tiếng lốp xe ma sát trên mặt đất phát ra, lúc thấy sắp tông vào Tạp Ni, lại bỗng nhiên ngừng lại.

Khoảng cách nguy hiểm, tốc độ kinh người, mọi người nhìn thấy đều đổ mồ hôi hột, nhưng Tạp Ni vẫn đứng ở đó, vững như núi, không hề tỏ ra sợ hãi.

Thật ra thì, không phải là không sợ.

Chẳng qua là, anh đang đánh cuộc, nhưng đánh cuộc điều gì, chính anh cũng không biết, cũng không biết tại sao phải đánh cuộc như vậy.

Nhưng kết quả là anh thắng.

Lúc xe cách anh chỉ có mấy centimét thì ngừng lại.

Tạp Ni nhìn chằm chằm vào xe, lúc này, cửa xe mở ra, thiếu tá Tĩnh Nham xuống xe.

Lúc nhìn thấy anh ta, không ngoài dự đoán của Tạp Ni.

Dường như, đã sớm biết là anh ta.

Đó cũng không phải lần đầu tiên họ đối mặt nhau, từ trên xe bước xuống, Tĩnh Nham cũng nhìn Tạp Ni.

“Xem ra, anh không sợ chết!” Tĩnh Nham nhìn Tạp Ni, lạnh lùng mở miệng nói.

Sau khi nghe thấy lời nói của Tĩnh Nham, Tạp Ni cười, “Ai nói tôi không sợ chết? Tôi rất sợ, chẳng qua là, tôi đánh cuộc, anh sẽ không tông tôi!”

“Tại sao! ?”

“Trực giác!”

“Phụ nữ mới dùng trực giác, anh cũng dùng! ?” Thiếu tá Tĩnh Nham châm chọc nói.

“Mặc kệ người nào dùng, quan trọng nhất là kết quả, tôi đã thắng!” Tạp Ni hết sức kiêu ngạo nói.

Nhìn vẻ mặt Tạp Ni anh tuấn mà đắc chí, tay thiếu tá Tĩnh Nham nắm chặt thành quả đấm.

Hận không thể xông lên, đánh cho anh một trận.

“Anh nói rất đúng, thật sự tôi sẽ không tông anh, bởi vì, tôi sẽ từ từ hành hạ anh đến chết!” Lúc nói ra những lời này, từng câu từng chữ của Tĩnh Nham, tràn đầy căm hận đối với Táp Ni.

Nghe anh ta nói, Táp Ni khẽ nhú mày, nói thật, đến bây giờ anh cũng không biết tại sao thiếu tá Tĩnh Nham lại hận anh như vậy, hận đến thấu xương.

“Muốn hành hạ tôi đến chết, chỉ sợ anh không có bản lĩnh này!” Táp Ni hết sức châm chọc mở miệng.

Nghe thấy lời nói của Táp Ni, hai tay thiếu tá Tĩnh Nham nắm chặt, một giây sau, giống như một trận gió đến trước mặt Táp Ni, trực tiếp đè anh trên xe.

“Anh cho rằng, tôi không dám giết chết anh sao?” Thiếu tá Tĩnh Nham nhìn anh lạnh lùng hỏi, ánh mắt đầy hận ý, hận không thể hành hạ anh đến chết.

Táp Ni bị anh đè trên xe như vậy, không có phản kháng, ngược lại dáng vẻ rất nhẹ nhàng, “Không có, tôi vẫn cảm thấy anh rất muốn giết tôi, huống chi, cũng không phải lần một lần hai, làm sao sẽ nghĩ là anh không dám đây!” Táp Ni nói.

Nhìn dáng vẻ Táp Ni bất cần, Tĩnh Nham hối hận mới vừa rồi thả xe lại, anh nên tông vào, tông chết anh ta mới đúng!

“Anh biết là tốt!” Tĩnh Nham nhìn anh gần từng chữ cảnh cáo.

“Nếu không, bây giờ anh sẽ giết tôi sao! ?” Táp Ni nhướn mày, ra vẻ thoải mái hỏi ngược lại.

548. Chương 551: Cô Dâu Đẹp Nhất

“Nếu không, anh bây giờ sẽ giết tôi?” Táp Ni nhú mày, giả vờ buông lỏng hỏi lại.

“Anh nghĩ rằng tôi không dám! ?” Tĩnh Nham giận dữ nói.

Nhưng mà một giây kế tiếp, Táp Ni cũng không nói gì, bỗng nhiên xoay người, đặt Thiếu tá Tĩnh Nham ở trên xe, lực đạo, tốc độ, tuyệt đối không thua gì tốc độ Tĩnh Nham vừa rồi...

Một khắc kia, bốn mắt nhìn nhau.

Hai người ưu tú giống nhau, cùng là đàn ông mạnh mẽ.

Táp Ni ở trên, Tĩnh Nham ở dưới.

Mặc dù như thế, nhưng hai người bọn họ đứng chung một chỗ, lại làm cho một loại cảm giác hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh .

Lúc này, Táp Ni nhìn anh ta, “Tĩnh Nham, tôi không phản kích, đừng cho là tôi thực sự sợ anh, chỉ là chẳng đáng với anh động thủ, ép tôi, tôi sẽ giết anh!” Táp Ni nhìn anh ta một chữ một chữ cảnh cáo.

Tĩnh Nham bị anh ta đặt tại dưới thân, nhìn anh ta, hai người bao lâu không có dựa vào nhau gần như vậy?

Trên người anh ta, còn là mùi vị này!

Nghĩ tới đây, anh lần thứ hai nhớ tới những chuyện kia, con người trong nháy mắt như bị thiêu đốt, “Có bản lĩnh, bây giờ giết đi!”

Nghe thế, Táp Ni đầu tiên là sửng sốt, lập tức gợn một nụ cười, “Anh yên tâm, tôi sẽ không giết anh?”

“Không có anh, ai ổn định hòa bình thế giới!” Táp Ni cười nói.

Nụ cười kia, Táp Ni nắm chặt quả đấm.

Một giây kế tiếp, Táp Ni còn không có phản ứng, quả đấm của Thiếu tá Tĩnh Nham, hung hăng đấm vào bụng Táp Ni.

Tạp Ni bất ngờ, bị đánh, cả người lui về sau một chút, buông Tĩnh Nham ra.

Lúc này, Tĩnh Nham nhìn Tạp Ni, khóe miệng gợi lên nụ cười lạnh, “Tạp Ni, anh thủy chung muốn thua trong tay tôi!”

Nghe Tĩnh Nham nói, Tạp Ni cúi người, ngẩng đầu nhìn, Tạp Ni không có trả đũa lại, mà là nhìn chăm chăm vào Tĩnh Nham.

Nếu như đổi thành người khác, sợ rằng Tạp Ni đã sớm dùng tám quyền mười quyền đánh lại.

Ai cũng nhìn ra, Tạp Ni đối với Tĩnh Nham, có chút dung túng.

Mặc kệ Tĩnh Nham nói như thế nào, Tạp Ni đều ở trong tiềm thức dung túng anh ta.

Mặc dù, Tĩnh Nham mỗi một lần đều muốn mạng của anh, thế nhưng Tạp Ni vẫn là không có dùng toàn lực đánh trả, nếu không Tĩnh Nham, tuyệt đối không phải đối thủ của Tạp Ni.

Đúng lúc này, ánh mắt Tạp Ni xẹt qua tay Tĩnh Nham, sau khi nhìn thấy, ánh mắt lần thứ hai nhìn lại, nhìn chăm chăm vào tay Tĩnh Nham.

Bởi vì, ở trên tay anh ta, cũng có một hình xăm nhẵn.

Quan trọng là, cùng với của anh giống nhau như đúc.

Một giây kế tiếp, Tạp Ni trực tiếp vọt tới trước mặt của anh ta, bắt tay anh ta giơ lên, “Trên tay của anh tại sao có thể có hình xăm nhẵn!?”

Có hình xăm nhẵn không kỳ quái, kỳ quái là, cùng anh giống nhau như đúc.

Tĩnh Nham sửng sốt, không nghĩ tới bị phát hiện.

Muốn thoát khỏi tay Tạp Ni, làm thế nào cũng không thoát được.

“Nói cho tôi biết, anh làm sao có?” Tạp Ni hỏi.

“Thế nào? Tôi lại không thể có sao?” Tĩnh Nham nhìn Tạp Ni hung hăng hỏi.

Anh ta dĩ nhiên quên mất!

Thực sự quên mất!

Nghĩ vậy, Tĩnh Nham có loại xúc động muốn giết người.

Nhìn dáng vẻ Tĩnh Nham, Tạp Ni nhìn chăm chăm vào anh ta, giống như muốn từ trên người anh ta tìm ra điều gì, thế nhưng anh không nghĩ ra cái gì.

Chỉ biết là, anh cùng Tĩnh Nham nhất định quen biết.

Nếu không, anh ta cũng sẽ không hận anh như vậy.

Chỉ là, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh thực sự không nhớ rõ!

“Anh rốt cuộc vì sao hận tôi như vậy!?” Tạp Ni bỗng nhiên nhìn anh ta hỏi.

“Hận anh?” Nghe thế, Tĩnh Nham bỗng nhiên nở nụ cười lạnh.

“Đúng, hận, hận không giết được anh, Tạp Ni, tôi cho anh biết, một ngày nào đó, anh rơi vào tay tôi, tôi muốn cho anh vì những chuyện mình đã làm, trả giá thật lớn!”

Chuyện đã từng làm?

Có ý gì?

“Có ý gì?” Tạp Ni nhìn anh ta hỏi.

Lúc này, Tĩnh Nham chợt bỏ qua, hướng xe của mình đi tới.

“Có ý gì? Đời này anh sẽ không biết!” Nói xong, Tĩnh Nham trực tiếp ngồi lên xe, sau đó khởi động xe, đi.

Tạp Ni nhú mày, muốn ngăn cản cũng không còn kịp, Tĩnh Nham đã lái xe đi.

Lưu lại Tạp Ni đứng ở nơi đó, mê man...

Rốt cuộc, anh quên mất chuyện gì sao?

Vì sao, anh không nhớ một chút gì?

Hận ý Tĩnh Nham đối với anh, căn bản không phải giống hận ý cảnh sát đối với kẻ trộm, anh ta giống như dùng tất cả khí lực để hận anh.... ..

Cái này, Tạp Ni không phải là không có cảm giác, chỉ là không biết nguyên nhân, mà hôm nay, khi thấy cái hình xăm kia, anh thực sự mới biết, chuyện không đơn giản như vậy.... ..

Đã từng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tạp Ni đứng ở nơi đó, nhìn phương hướng Tĩnh Nham đi tới, con người hơi híp.

Một ngày nào đó, anh nhất định sẽ tìm được chân tướng!

.

Lúc Tạp Ni trở về, Hoa Hồng cùng Lý Thuận còn có Bạch Dạ đều ở trong phòng khách chơi bài.

Ba người cười đùa rất vui vẻ, mặc dù Bạch Dạ thoát nhìn rất trầm muộn, nhưng chơi bài rất khéo tay.

Tạp Ni đi vào, ba người đều nhìn anh.

“Đi vào trong đó? !”

“Đã làm gì?”

Hoa Hồng cùng Lý Thuận mỗi người một câu hỏi, chỉ có Bạch Dạ, ngồi ở chỗ kia, chỉ là ánh mắt miễn cưỡng mang một chút, nhìn anh một cái, không nói gì.

Tạp Ni liếc mắt nhìn bọn họ, không nói gì.

Trong đầu toàn là suy nghĩ về hình xăm kia.

Lúc này, Hoa Hồng nhìn anh, “Anh chẳng lẽ gặp phải Tĩnh Nham?”

Nghe được tên Tĩnh Nham, ánh mắt Tạp Ni không khỏi suy nghĩ, nhìn về phía Hoa Hồng.

Bọn họ là đặc công, còn có một đặc điểm, hay quan sát tỉ mỉ.

Rất rõ ràng, biểu hiện Tạp Ni, nói rõ, cô đã đoán đúng.

Lẽ nào...

Hoa Hồng nhớ tới trước kia Lưu Ly nói chuyện của anh, lẽ nào Tạp Ni cùng Tĩnh Nham trong lúc đó, thật sự có cái gì nhận không ra người bí mật?

Hoa Hồng càng ngày càng hiếu kỳ!

“Điều không phải?” Lý Thuận mở miệng, ai cũng biết Tĩnh Nham đối với Tạp Ni hận thấu xương, nếu như bọn họ gặp nhau, Tạp Ni sẽ không, không bị thương trở về?

“Các người cứ chơi không cần đoán mò!” Nói xong, Tạp Ni trực tiếp đi vào phòng của mình.

Lưu lại mọi người, hai mắt nhìn nhau.

Lý Thuận nhìn Hoa Hồng, “Tôi nói sai cái gì sao?”

Hoa Hồng mới hồi phục lại tinh thần, lắc đầu.

Lúc này, Bạch Dạ ở một bên mở miệng, “Rất rõ ràng, có người đã đoán đúng!”

Một câu nói, đã không cần nói thêm cái gì.

Chỉ là bọn họ biết, chuyện càng ngày càng không đơn giản!

Tạp Ni cùng Tỉnh Nham trong lúc đó, nhất định có bí mật.

Mà Hoa Hồng quyết định thừa dịp lần này Mặc Thiếu Thiên kết hôn, Tạp Ni cùng Tỉnh Nham đều ở đây, cô nhất định phải tìm tòi nghiên cứu một chút!

... ..

Ngày hôm sau.

Hôm nay là ngày lành Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam kết hôn.

Sáng sớm, Lâm Tử Lam đã bị từ trên giường kéo lên hoá trang, bởi vì mang thai, cô luôn cảm thấy ngủ không đủ, thế nhưng kết hôn là đại sự, hơn nữa còn là cùng Mặc Thiếu Thiên kết hôn.

Lâm Tử Lam còn giữ vững dáng vẻ tỉnh táo.

Chỉ ít, ngày này, cô vẫn có chút khẩn trương.

Dù sao đính hôn không thuận lợi, kết hôn giả xảy ra chuyện, tuy rằng mọi chuyện đều đã xử lý xong, thế nhưng Lâm Tử Lam vẫn có chút không rõ khẩn trương.

Lúc này, Cảnh Thần cùng Từ Từ, còn có Lưu Ly cùng Hoa Hồng, bốn người đều đổi xong lễ phục phù dâu.

Cùng một màu sắc, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, thoát nhìn hết sức xinh đẹp.

Hơn nữa bốn vị phù dâu đều là mỹ nữ, mỗi người mỗi vẻ, cho nên thoát nhìn cũng là hết sức đẹp mắt.

Cảnh Thần cùng Từ Từ một mặt chỉ huy thợ trang điểm làm như thế nào, mà Hoa Hồng cùng Lưu Ly ở một bên lăm lăm thương lượng kế hoạch của bọn họ.

Mãi cho đến bảy giờ mới hóa trang xong.

Nhìn Lâm Tử Lam trong gương, dung nhan tinh xảo, da trắng, áo cưới trắng kéo đuôi dưới, hơn nữa áo cưới thiết kế, phía sau đều là mở lưng, đặc biệt trang nhã.

Lúc cầm áo cưới về, thấy cái thiết kế này, Mặc Thiếu Thiên có điểm không vui, nhưng sau khi nhìn thấy Lâm Tử Lam mặc vào, tuy rằng hận không thể để cho người khác thấy vẻ đẹp của Lâm Tử Lam, nhưng là vì ngày này, anh cũng cần rảnh, đồng ý.

Mà giờ khắc này, Lâm Tử Lam đi giày trắng crystal, áo cưới mở lưng, xinh đẹp làm cho không người nào có thể dời tầm mắt.

Cảnh Thần cùng Từ Từ đứng ở một bên, nhìn Lâm Tử Lam, kích động không biết nên nói cái gì.

Ngay cả Hoa Hồng cùng Lưu Ly cũng đều kinh ngạc trước vẻ đẹp của Lâm Tử Lam.

“Chị dâu, hôm nay chị thật xinh đẹp!” Lưu Ly nhìn Lâm Tử Lam nói.

Cô thực sự mong muốn sau đó Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam sẽ sống thật tốt.

Dù sao, trước kia Mặc Thiếu Thiên cũng trải qua nhiều cực khổ.

Cái này, Lưu Ly đều biết.

Thế nhưng cô không có cách thay đổi, không nghĩ tới Lâm Tử Lam thay đổi cuộc sống của Mặc Thiếu Thiên.

Cho nên Lưu Ly nói ra lời chúc phúc từ nội tâm.

“Chờ đến một ngày, em cũng đẹp!” Lâm Tử Lam cười nói.

Lưu Ly cười cười, “Chị dâu, thật lòng chúc phúc chị cùng anh có thể hạnh phúc cả đời!” Lưu Ly cười nói.

Nghe Lưu Ly nói, Lâm Tử Lam cười cười, “Sẽ!”

Nếu quyết định cùng một chỗ, như vậy, họ sẽ thật tốt sống được.

Nói xong, Lâm Tử Lam cùng Lưu Ly ôm một cái.

Ngay vào lúc này, cửa bị gõ một cái, thợ trang điểm đi tới mở cửa.

Lúc này, Hi Hi mặc tiểu âu phục đẹp trai đã đi tới.

“Mẹ, mẹ xem ai tới!” Tiếng nói Hi Hi từ cửa truyền đến.

Nghe thấy tiếng Hi Hi, Lâm Tử Lam cười cười, quay đầu lại.

“Oa, mẹ, mẹ thật xinh đẹp!” Hi Hi kinh ngạc nói.

Nhìn biểu tình Hi Hi tán dương, Lâm Tử Lam cười cười, “Ai tới!”

Đang nói, một bóng dáng ở cửa đi tới.

Không là ai khác, chính là Lâm Mạc Thiên.

Khi nhìn Lâm Mạc Thiên một khắc kia, viên mắt Lâm Tử Lam, đã ướt ướt.

Lâm Mạc Thiên cũng đi đến, khi nhìn thấy Lâm Tử Lam, cười cười, thế nhưng viên mắt cũng ngậm nước mắt.

“Tiểu Lam...” Lâm Mạc Thiên kêu một tiếng.

“Cha!” Lâm Tử Lam đi lên nghênh đón ông.

Lâm Mạc Thiên nhìn Lâm Tử Lam, an ủi, “Tiểu Lam trưởng thành, cũng lập gia đình, thật xinh đẹp!”

“Cha, cho dù con lớn lên lớn hơn nữa, con vẫn là con gái cha!” Lâm Tử Lam nhịn không được ghen ngào một chút.

Nghe Lâm Tử Lam nói, Lâm Mạc Thiên cười cười, “Đương nhiên, mặc kệ thế nào, con luôn là con gái cha, được rồi Tiểu Lam, hôm nay là ngày kết hôn của con, không được khóc....”

549. Chương 552: Chọc Người Nào Chở Chọc Dâu Phụ

Nghe Lâm Tử Lam nói, Lâm Mạc Thiên cười cười, “Đương nhiên, mặc kệ thế nào, con luôn là con gái cha, được rồi, Tiểu Lam, hôm nay là ngày con kết hôn, không được khóc....”

Càng là không cho khóc, thì lại càng có loại xúc động muốn khóc.

Thế nhưng Lâm Tử Lam không phải người thất thường như vậy, gạt đầu, ngừng khóc.

Lúc này, Lâm Mạc Thiên từ trong lòng ngực run rẩy móc ra một vật.

“Tiểu Lam, cái này là cho con!” Lúc này, Lâm Mạc Thiên đưa qua.

Nhìn Lâm Mạc Thiên đưa qua, một cái hộp hình vuông, Lâm Tử Lam nhìn một chút, tiếp nhận, mở ra.

Bên trong là một miếng ngọc.

Ngọc.

Rất ít thấy cái loại này, trong suốt trong sáng, trông rất đẹp mắt.

“Cha, cái này là...” Lâm Tử Lam nhìn Lâm Mạc Thiên hỏi, hình như là nhìn thấy ở nơi nào.

Lâm Mạc Thiên cười cười, “Cái này là mẹ con lúc sắp chết lưu lại, bà dặn lúc con lấy chồng thì giao cho con, hiện tại, có thể đưa!” Lâm Mạc Thiên nói, khóe miệng cũng mang một nụ cười vui mừng.

Nghe Lâm Mạc Thiên nói, Lâm Tử Lam vẫn là không có nhận được, nước mắt rớt xuống.

“Cha!”

“Ba không có gì có thể cho con, đời này để lại cho con cũng chỉ có cái này!” Lâm Mạc Thiên nói.

Đáng giá vui mừng là, Lâm Tử Lam gả cho một người đàn ông không tệ, ông cũng yên lòng.

Lâm Tử Lam trực tiếp vươn tay, ôm lấy Lâm Mạc Thiên.

Lâm Mạc Thiên sửng sốt, tay nhẹ nhàng vỗ sau lưng của cô, sau đó cười, “Tiểu Lam trưởng thành, lập gia đình, cuối cùng cũng hiểu rõ tâm sự của người làm cha mẹ!”

Nghe Lâm Mạc Thiên nói, Lâm Tử Lam càng ghen ngào không biết nên nói cái gì.

Căn bản kết hôn là một chuyện rất hạnh phúc, nhưng là bây giờ, nước mắt Lâm Tử Lam không cầm được rơi xuống.

Lúc này, người xung quanh nhìn, cũng không nhận được giọt nước mắt.

Thân tình và vân vân, cảm động.

Lúc này, Lâm Mạc Thiên vỗ vỗ bả vai của cô, “Được rồi, ngày kết hôn đừng khóc, để cho người khác nhìn thấy không tốt!”

Nói đến đây, lúc này Lâm Tử Lam mới gạt đầu, “Cha, cha mang cho con!” Lâm Tử Lam nói.

Sau đó đưa tay ra.

Lâm Mạc Thiên sửng sốt, sau đó cười cười, lấy vòng ngọc ra mang cho Lâm Tử Lam.

Mọi người nói, ngọc nuôi người.

Tuyệt không sai.

Lâm Tử Lam vốn là lớn lên rất trắng, da sáng, sau khi đeo vòng ngọc, càng lộ ra nhu nhuận.

Vòng tay rất phù hợp với khí chất Lâm Tử Lam, cho dù hôm nay mặc áo cưới, thế nhưng đeo cái vòng ngọc này vào tay cũng không có một điểm dư thừa, trái lại, rất đẹp mắt.

Lâm Tử Lam nhìn vòng ngọc trên tay, cười cười.

“Nhìn, mặt khóc lem hết rồi, thế này làm sao mà kết hôn được?” Lúc này, Lâm Mạc Thiên nói.

Nói lên cái này, Lâm Tử Lam cười cười, “Không có chuyện gì cha, có thể trang điểm lại!”

Vừa nói xong câu đó, một bên thợ trang điểm nghe được, đi nhanh tới trang điểm lại cho Lâm Tử Lam.

Nhìn Lâm Tử Lam ngồi ở trước gương trang điểm, Lâm Mạc Thiên vui mừng cười cười, thế nhưng viền mắt cũng có nước mắt.

“Mọi người chuẩn bị đi, cha đi ra xem người tới một chút!” Nói xong, Lâm Mạc Thiên đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Lâm Mạc Thiên, Lâm Tử Lam có chút yêu thương.

Lúc này, Hi Hi nhìn ra lòng của mẹ, lập tức mở miệng, “Cháu cùng đi với ông ngoại!” Nói, Hi Hi nhìn Lâm Tử Lam yên tâm cười, đi theo ra ngoài.

Nhìn bóng lưng Hi Hi, Lâm Tử Lam cũng vui mừng cười cười.

Trang điểm xong, thu thập vài thứ, đã chín giờ.

Lúc này, Cảnh Thần đi đến, cầm trong tay điện thoại di động, “Thu được tin tức chuẩn xác, chú rể sẽ tới sau vài phút!” Nói xong, Cảnh Thần nhìn Từ Từ cùng Hoa Hồng còn có Lưu Ly, “Các cô nương, chuẩn bị đòi tiền lì xì !”

Hoa Hồng cực ít tham gia hôn lễ như vậy, có lẽ nói, lần đầu tiên làm phù dâu, vừa mới bắt đầu đã không quen, chỉ là nhìn bọn họ vui vẻ như vậy, cô cũng dần dần dung nhập vào hoàn cảnh này.

Lâm Tử Lam ngồi ở trên giường, nơi này có một quy củ, chú rể không tới rước, thế xuống giường, phải do phù dâu giấu giày đi, chú rể cùng phù rể tìm được, sau đó đi vào cho cô dâu mới có thể xuống giường.

Vì vậy, Lâm Tử Lam mặc áo cưới, ngồi xếp bằng ở trên giường, chờ Mạc Thiếu Thiên đến.

Dung trang tinh xảo, tôn lên vẻ đẹp mỹ lệ của cô, mà cái vẻ đẹp này là từ trong phát ra, càng làm tăng thêm sức quyến rũ.

Một người phụ nữ ngênh tiếp hạnh phúc!

Quả nhiên, mười phút sau, Mặc Thiếu Thiên mang theo đại đội nhân mã tới.

Phàm là tất cả nam, đều đã xếp vào hàng ở giữa, Lâm Tử Lam bên này, chỉ có mấy người phù dâu.

Chỉ là, cũng chớ xem thường mấy người phụ nữ này, không có ai là người ngồi không.

Khi tới cửa, bọn họ đã thành công đem cửa khóa lại.

Hơn nữa lúc chọn phòng, mấy người phù dâu bọn họ chọn phong chỉ có một cửa, cho nên nói, trừ phi Mặc Thiếu Thiên từ bên ngoài leo cửa sổ tiến vào, mười chín tầng, bằng không, đừng nghĩ tiến vào.

Mặc Thiếu Thiên một thân tây trang, thoát nhìn đẹp trai không ngớt.

Rõ ràng là rất tây trang cũ kỹ, thế nhưng mặc ở trên người của Mặc Thiếu Thiên, có khác một mùi vị đặc biệt.

Mùi của đàn ông.

Mà lúc này, phù rể, bọn họ đến rồi ở ngoài cửa phòng của Lâm Tử Lam.

Vân Dục cùng Trữ Xá phụ trách gõ cửa phòng.

“Mở cửa, tới cưới cô dâu!” Lúc này, Vân Dục ở bên ngoài hô.

Mà Hoa Hồng cùng Lưu Ly, còn có Cảnh Thần, Từ Từ bốn người đứng ở trong cửa, nghe thanh âm bên ngoài, cười cười.

“Xin hỏi vị ấy là! ?” Cảnh Thần hỏi.

“Đây không phải là biết rõ còn hỏi sao!” Vân Dục nói.

“Phải không? Vậy là anh không muốn trả lời sao?”

Thanh âm này, rõ ràng chính là khiêu khích.

Vân Dục nhìn người phía ngoài, nhất trí ý kiến, trước chịu thua.

“Đương nhiên trả lời, Mặc Thiếu Thiên qua cưới vợ!” Vân Dục trả lời.

“Vậy hãy để cho chú rể mở miệng nói vài câu!” Từ Từ cũng ở một bên mở miệng.

Mặc Thiếu Thiên thật ra cũng hào phóng, mở miệng, “Được rồi, muốn cho tôi nói cái gì? Tôi đều nói, sau khi nói xong, nhanh thả vợ của tôi ra ngoài!”

“Đừng gọi vợ sớm như vậy, có thể cưới được hay không phải xem bản lãnh của anh!” Từ Từ cười nói.

Lâm Tử Lam ngồi ở bên trong trên giường, nhìn mấy người bọn họ làm khó dễ người bên ngoài, chỉ cười không nói.

Không nghĩ tới, hạnh phúc lại cũng đơn giản như vậy.

“Các người rốt cuộc muốn làm gì, trực tiếp mở miệng nói đi!” Mặc Thiếu Thiên hào phóng nói.

Việc cấp bách, phá tan phòng tuyến phù dâu, cưới vợ về nhà.

Nghe được tiếng Mặc Thiếu Thiên, bên trong mấy người phù dâu đều cười cười.

“Bước đầu tiên, Mặc tổng, trước cấp tiền lì xì đi!” Từ Từ nói.

“Không thành vấn đề, cái này Mặc tổng đều chuẩn bị cho các cô, chỉ là trước tiên các cô phải mở cửa mới cho được!” Phía ngoài Vân Dục nói.

“Vậy cũng không được, tiền lì xì trước tiên phải đưa mới được!”

“Không mở cửa đưa thế nào! ?” Lúc này, Trữ Xá cũng không nhịn được mở miệng nói.

“Có thể từ khe cửa phía dưới nhét vào, chờ lúc chúng tôi lấy được, thỏa mãn với số bên trong, sẽ để cho mọi người vào!” Lưu Ly cũng cười nói.

Đám người phía ngoài nghe.

Nhìn ra, bọn họ đều lên kế hoạch rồi.

“Như vậy cũng có thể! ?” Phía ngoài Tật Ni nhin không được mở miệng hỏi.

“Dĩ nhiên, Mặc tổng, anh cho hay là không cho!?” Hoa Hồng cũng mở miệng.

Một tiếng này, bên ngoài ai còn dám phản bác.

Mặc Thiếu Thiên cau mày, “Đương nhiên cho!”

“Thứ không thiếu nhất chính là tiền!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên cho bọn họ một ánh mắt, vì vậy, Vân Dục lưu luyến không rời từ trong quần áo xuất ra bốn bao tiền lì xì, sau đó từ khe cửa phía dưới nhét vào.

Từ Từ ngồi chồm hổ xuống, từ dưới đất cầm lấy bốn bao tiền lì xì, sau đó mỗi người một bao, lúc mở ra, sau khi thấy số bên trong, hoàn toàn hài lòng.

Chỉ ít hiện nay mới là, bọn họ làm phù dâu, cũng là thu được nhiều nhất.

“Một vạn bát, các cô nương đã thỏa mãn chưa!” Lúc này, Vân Dục ở bên ngoài hỏi.

Từ Từ vừa muốn nói, Hoa Hồng lại giành trước một bước, “Mặc Thiếu Thiên, thân anh dùng tiền tỷ để hình dung, công ty anh mỗi ngày lợi nhuận cũng trên mười triệu, anh cho chúng tôi mỗi người như vậy? Không hài lòng!” Đây là đáp án của Hoa Hồng.

Vân Dục, “...”

“Vậy các cô muốn ba nhiều! ?” Lúc này, Trữ Xá hỏi.

“Chúng ta bây giờ không lấy tiền!”

“Muốn cái gì?”

“Như vậy đi, Mặc tổng, anh hít đất một trăm cái!” Từ Từ nghĩ kế.

Bên ngoài, “...”

Mấy phù dâu là muốn nháo như vậy a.

“Chống đẩy - hít đất không có vấn đề, thế nhưng cùng cưới vợ có quan hệ sao?” Mặc Thiếu Thiên ở bên ngoài hỏi.

Anh định dùng chiến thuật để qua cửa ải này.

“Dĩ nhiên, anh muốn kết hôn với Lâm Tử Lam của nhà chúng tôi, không có khí lực tốt làm sao có thể bảo hộ Lâm Tử Lam, cho nên, để chúng minh anh có khả năng bảo vệ Lâm Tử Lam, anh là trước mắt chống đẩy một trăm cái để thể hiện tâm ý!” Cảnh Thần nói.

Mặc Thiếu Thiên, “...”

Vậy cũng là lý do?

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên không quên tự kỷ một chút, “Khí lực tôi tốt như vậy, thấy thế nào cũng không thành vấn đề!”

“Mặc tổng, không nên chuyển đề tài, anh làm hay không làm!”

Chống đẩy một trăm cái, đến lúc anh làm xong, cũng không còn hơi sức ôm Lâm Tử Lam về.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên hô một tiếng, “Các mỹ nữ thân ái, nếu như tôi chống đẩy xong một trăm cái, chỉ sợ cũng không còn khí lực ôm vợ về nhà!”

“Mặc tổng, anh đừng quên, anh còn có bốn người phù rể ưu tú!”

Nói lên cái này, Mặc Thiếu Thiên cho rằng, ý kiến hay.

Ánh mắt nhìn bốn vị phù rể, “Các huynh đệ, ngày hôm nay khổ cực!”

Vân Dục có điểm không cam lòng, nghĩ muốn tranh thủ một chút, “Lưu Ly, cô hẳn tâm nhìn anh cô không lấy được vợ sao?”

“Anh Vân Dục, không có ý tứ, đây là chúng ta cùng nhau thương lượng xong, em cũng không có biện pháp!” Lưu Ly ở bên trong cũng thở dài nói một tiếng.

Được rồi!

Bọn họ duy nhất trông cậy vào, cũng không trông cậy nổi.

“Thế nào, rốt cuộc muốn không? Không cần nói, chúng ta liền đi!” Từ Từ cùng Cảnh Thần hai người ở bên trong một xướng một họa nói.

“Làm, làm một chút!”

Cái này, mấy người phù rể bất cứ giá nào.

Hình tượng cái gì, đều không còn là vấn đề.

Nhìn bọn họ cởi áo khoác xuống, sau đó người xung quanh tản ra, bọn họ bắt đầu chống đẩy - hít đất, mấy mỹ nữ phù dâu hận không thể mở cửa nhìn.

“Một trăm, một cũng đừng nghĩ ít, bên ngoài thế nhưng có người của chúng ta đang ngó chừng!” Cảnh Thần nói.

Vừa nói cái này, ý tưởng lười biếng của bọn họ cũng mất.

Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ, “Đến đây đi các huynh đệ, mỗi người hai mươi là đủ rồi!”

Năm người, vừa vặn một trăm.

Vì vậy, mặt trận đồ sộ bắt đầu rồi, Vân Dục, Trữ Xá, Tiểu Ly, Hách Tôn bốn người đều cởi áo khoác xuống, bắt đầu tập chống đẩy - hít đất.

550. Chương 553: Lang Yêu Dê

Vì vậy, mặt trận đồ sộ bắt đầu rồi, Vân Dục, Trữ Xá, Tiểu Ly, Hách Tôn bốn người đều cởi áo khoác xuống, bắt đầu tập chống đẩy - hít đất.

Vóc người thon dài, cơ thể hoàn mỹ.

Năm người này tuy vóc dáng không giống nhau, thế nhưng cử y phục xuống cùng nhau chống đẩy - hít đất cũng rất đẹp mắt.

Bốn phía, một mảnh hoan hô, bên ngoài vô cùng náo nhiệt.

Lâm Tử Lam ngồi ở trên giường, ánh mắt nhìn bên ngoài, khóe miệng vẫn luôn mang theo nụ cười thản nhiên.

Khoảng thời gian không phải rất xa, cho nên cô cũng có thể nghe phía bên ngoài nói cái gì.

Vì vậy, mấy phút sau, một trăm cái chống đẩy - hít đất làm xong.

Mấy người phù rể cùng chú rể đứng lên.

Toàn áo sơ mi trắng, sức quyến rũ bắn ra bốn phía, thoát nhìn rất đẹp mắt.

“Một trăm chống đẩy - hít đất xong, hiện tại nên mở cửa!” Lúc này, Vân Dục ở bên ngoài mở miệng nói.

Nghe thế, mấy người phù dâu ở bên trong cũng cười thật là mát hừng, “Bảo bối, bọn họ làm xong sao?” Lúc này, Cảnh Thần ở bên trong hô một tiếng.

“Ừ, một trăm, không nhiều không ít!” Lúc này, tiếng nói của Hi Hi từ bên ngoài truyền vào.

Nghe thế, phù rể ở cửa mới quay đầu nhìn lại, nhìn Hi Hi, “Thì ra cháu chính là tiểu nội gián bọn họ nói!”

“Lời không thể nói như vậy, các chú giúp cha cưới được mẹ, dù thế nào cũng cho thấy khó xử, nếu không lại cho là cưới mẹ thật dễ!” Hi Hi nói.

Nghe thế, Vân Dục bắt đầu lắc đầu, sau đó thở dài, “Nhi tử cùng mẹ thân!”

Nghe được Vân Dục nói, mọi người đều nở nụ cười.

Bên trong phù dâu cũng cười, sau khi cười xong, mở miệng, “Xem ra, mấy người phù rể cùng chú rể khí lực tốt, sớm biết nên cho mỗi người một trăm cái!”

Nghe thế, người bên ngoài một trận thẹn thùng, cũng phát hiện, bọn họ là cố ý làm khó dễ.

“Tuy rằng các cô rất xinh đẹp, thế nhưng cũng phải giữ lời, chúng tôi đã làm xong một trăm cái!” Vân Dục vừa thông suốt khích lệ nói.

Bên trong tự nhiên nghe rất thoải mái, “Được, cửa ải này thì là buông tha các người!”

Ý tứ của những lời này, còn có cửa tiếp theo?

“Phù dâu xinh đẹp ở cửa, xin hỏi các cô có bao nhiêu cửa? Làm ơn nói cho chúng tôi biết?”

“Em chỉ nói cho các anh biết, các anh đã thuận lợi qua hai cửa, sau, phải xem thành ý của các anh!” Lưu Ly cười nói.

Quả nhiên là như thế.

Lúc này, phù rể phía ngoài thật sâu cảm thấy, bị động bị bọn họ làm khó dễ như vậy, không bằng chủ động xuất kích.

Vì vậy, mấy người phù rể ở bên ngoài thương lượng, nên làm như thế nào.

“Bốn phía đã nhìn, ngoại trừ một cửa sổ, căn bản vào không được!” Lúc này, Tiểu Ly mở miệng nói, “Hơn nữa là tầng mười, khả năng là số không!”

Vân Dục, “...”

“Bây giờ còn có một biện pháp!” Lúc này, Hách Tôn cũng mở miệng nói.

Vì vậy, ánh mắt mấy người đều nhìn anh.

Sợ phù dâu bên trong nghe được, vì vậy, bọn họ dùng ánh mắt trao đổi.

Cũng may, đều là một trên đường, một ánh mắt, một động tác là biết có ý tứ gì.

Vì vậy, ba người gật đầu, Hách Tôn một người, xoay người đi.

Vân Dục cùng Tiểu Ly còn có Trữ Xá ba người lợi dụng kéo dài chiến thuật.

“Được rồi, phù dâu thân ái ở cửa, xin hỏi các cô còn mấy chiêu nữa, nhanh xuất ra!” Lúc này, Vân Dục mở miệng.

Bọn họ đều nói như vậy, bên trong phù dâu sẽ không khách khí, mở miệng, “Tốt lắm, nếu như vậy, xin mời hát một bài ca!”

“Hát! ?” Trữ Xá nhún mày.

Quay đầu lại nhìn Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên còn lại là bình tĩnh đứng ở nơi đó, thoạt nhìn không có gì vô cùng kinh ngạc.

Trữ Xá cũng không lo lắng, bởi vì Mặc Thiếu Thiên thoát nhìn chưa làm qua, thế nhưng lúc làm, sẽ làm cho người khác đặc biệt kinh ngạc.

Lâm Tử Lam cũng ở bên trong nghe, phù dâu hội nghị, cô hoàn toàn không có tham dự.

Thế nhưng các cô đi nhằm một, Mặc Thiếu Thiên hát thực sự rất êm tai.

Còn nhớ rõ lần đầu tiên ở Tam Á, lúc anh cầu hôn cô, ở cạnh bờ biển, hơn nữa, là anh hát, đó là lần đầu tiên Lâm Tử Lam nghe anh hát, ngạc nhiên cho đến tận giờ.

Mà hôm nay bọn họ ra cái này, đoán chừng là không làm khó được Mặc Thiếu Thiên.

Lâm Tử Lam ngồi ở bên trong, chỉ cười không nói, không nói lời nào.

“Hát cái gì! ?” Lúc này, Vân Dục mở miệng hỏi.

Phù dâu ở cửa thương lượng, Hoa Hồng lại thốt ra, “Lang yêu dê!”

Từ Từ, “...”

Cảnh Thần, “...”

Lưu Ly, “...”

Phía ngoài mọi người, “...”

Trong nháy mắt, như là thời gian dừng lại.

Mấy người phù dâu đều nhìn Hoa Hồng, Hoa Hồng nháy mắt, “Làm sao vậy sao?”

Nhưng mà một giây kế tiếp, phù dâu ở cửa cười, quay đầu nhìn Hoa Hồng vươn ngón cái, “Tuyệt!”

Hoa Hồng cười, “Chút lòng thành!”

Bởi vì nghe Hi Hi nói, lúc Mặc Thiếu Thiên cầu hôn Lâm Tử Lam có hát, còn là một bài tiếng Anh ca, cho nên cô đã cảm thấy, hát nhất định là sở trường của Mặc Thiếu Thiên.

Cho nên, trong đầu cô nghĩ ra một ca khúc như vậy.

Người bên ngoài đều ngây dại.

Lang thích dê?

Mặc Thiếu Thiên là lang thì bọn họ thừa nhận, thế nhưng Lâm Tử Lam chưa chắc là dê a?

Hiện tại lập tức đem cự ly bọn họ cách xa ra!

Mặc Thiếu Thiên vốn có định liệu trước, mà lúc nghe tên bài hát, cau mày, “Đây là cái gì! ?”

“Mặc tổng, không cần nói với tôi, anh chưa nghe qua!” Hoa Hồng ở bên trong nói.

Cửa ải này không có thể trôi qua tốt như vậy.

Như Mặc Thiếu Thiên người như vậy, khẳng định đều là uống rượu đỏ nghe tiếng Anh, hoặc âm nhạc là chính, loại kinh điển và cổ điển trong nước như vậy, không phải phong cách Mặc Thiếu Thiên.

Quả nhiên, Hoa Hồng đoán một chút cũng không sai.

Mặc Thiếu Thiên thật đúng là chưa từng nghe qua.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Vân Dục, “Đây là cái gì!?”

Về mặt Vân Dục cũng là mờ mịt, “Tôi, không biết a!”

Ánh mắt nhìn hướng Trữ Xá, Trữ Xá cũng nhíu mày, “Sẽ không!”

Nhìn về phía Tiểu Ly, Tiểu Ly lại nhàn nhạt mở miệng, “bài hát kinh điển cũ!”

Nhìn ra, Tiểu Ly biết.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên lập tức mở miệng, “Có thể thay hát không?”

Bọn họ bên ngoài nói, bên trong toàn bộ đều nghe được, Hoa Hồng mở miệng, “Có thể cười thay sao?”

“Không thể!”

“Cho nên anh cũng biết đáp án của chúng tôi!” Hoa Hồng nói, khóe môi nhếch lên nụ cười đắc ý.

Cái này thật là làm khó bọn họ.

Lưu Ly cũng ở bên trong phụ họa nói, “Anh, anh hát đi, không hát, hôm nay anh không cười được vợ rồi!”

Em gái cũng không đáng tin cậy.

Bọn họ còn nói cái gì.

Lúc này, Trần Mặc một mực một bên bảo trì trầm mặc, chỉ là nhìn bọn họ náo nhiệt cũng theo cười, bây giờ thấy bọn họ gặp phải vấn đề khó khăn, lấy điện thoại di động ra.

Mấy giây sau, điện thoại di động đưa cho Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên vừa mới bắt đầu còn là một mảnh mờ mịt, sau đó thấy Trần Mặc cầm điện thoại di động, trên biểu hiện ca khúc, lúc này mới gạt đầu.

Lúc này, đưa điện thoại lên nghe.

Mặc Thiếu Thiên coi như là hiện tại học.

Lúc này, mọi người đều nhìn Mặc Thiếu Thiên, lấy vợ không khấn trương, khấn trương là, Mặc Thiếu Thiên có học được bài hát này hay không.

Vì vậy, bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh.

Bên trong phù dâu cũng không ổn định, đây là tình huống gì.

Bên ngoài có dáng vẻ gì, bọn họ không nhìn thấy, cũng không biết.

Lúc này, Hoa Hồng nhíu mày, “Mặc Thiếu Thiên, anh bây giờ học!”

“Các cô cũng không quy định không thể học!” Lúc này, Trữ Xá mở miệng nói.

Hoa Hồng, “...”

“Hơn nữa, không học thế nào hát! ?” Vân Dục

Cũng nói.

Tốt tốt tốt.

Bên trong phù dâu không nói gì.

Hiện tại, chợt nghe Mặc Thiếu Thiên hát được rồi.

Lang yêu dê a...

Nghĩ vậy, Hoa Hồng không nhịn được cười.

Tưởng tượng thấy dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên hát bài hát này, cô quyết định lấy điện thoại di động ra ghi âm, quay đầu lại gạt Mặc Thiếu Thiên một khoản.

Ừ, quyết định như vậy.

Vì vậy, thời gian một phút.

Mặc Thiếu Thiên kéo ống nghe điện thoại.

Tuy rằng bài hát này không phải phong cách của anh, nhưng là vì lâm Lâm Tử Lam, bất cứ giá nào.

Cũng may Mặc Thiếu Thiên hơn người, nghe qua, xem qua, đều sẽ không quên.

Ca từ thì nhớ kỹ, thế nhưng về phần hát...

Có chút khó!

Hi Hi cũng ở một bên nhìn, cái này của Hoa Hồng, rốt cuộc làm khó dễ cha.

Bé chưa từng thấy cha mê man như vậy.

Nhịn không được, lắc đầu.

“Xong chưa? Nếu không, chúng tôi cũng đều phải đi nghỉ ngơi, hôm nào tới cưới vợ!” Hoa Hồng kích bẹn họ nói.

“Cưới vợ có thể để hôm khác sao?” Vân Dục hỏi lại.

“Được rồi!” Lúc này, Mặc Thiếu Thiên mở miệng.

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói câu này, không ít người chờ mong.

Ngay cả phù rể phía ngoài cũng đặc biệt chờ mong.

Cũng không có thiếu người lặng lẽ lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị ghi lại.

“Chúng tôi chăm chú lắng nghe!” Lúc này, Hoa Hồng cười nói.

Mấy người phù dâu ở bên trong cười đắc ý.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đứng ở ngoài cửa.

Hoàn toàn ra vẻ mặc kệ.

“Vợ, rất tốt, hôm nay để lấy em, hình tượng cũng không cần!” Lúc này, Mặc Thiếu Thiên ở bên ngoài hô to một tiếng.

Lâm Tử Lam ở bên trong nghe, lúc nghe được, nhịn không được bật cười.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên hắng giọng một cái, bắt đầu rồi.

“Bắc Phong hô hô quát, hoa tuyết phiêu phiêu nhiều, đột nhiên truyền đến một tiếng súng vang, con sói này hấn bị trọng thương, nhưng hấn may mắn đào thoát, cứu hấn chính là một con dê, từ nay về sau chúng nó ước định tam sinh, khóc lóc kể lể trừ tâm sự...” (lời bài hát nha.....k hiểu)

Mặc Thiếu Thiên vừa mở miệng, thanh âm từ tính truyền tới.

Tuy rằng không giống với nguyên âm, thế nhưng nghe cũng rất êm tai.

Hơn nữa, điều đều bắt được.

Bên trong phù dâu chuẩn bị nhân cơ hội một chút, thế nhưng không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên dĩ nhiên bắt được cái kia điều.

Tuy rằng rất không phải là phong cách của anh, thế nhưng hát... Còn có thể.

“Xác định anh ta là lần đầu tiên nghe được sao?” Lúc này, Từ Từ hoài nghi nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Hoa Hồng.

Hoa Hồng cũng không có nhiều khác biệt, bởi vì Mặc Thiếu Thiên luôn luôn ở người ngoài dự liệu.

“Thói quen, Mặc Thiếu Thiên luôn là như vậy!” Hoa Hồng bất đắc dĩ nói.

Nghe thế, Lâm Tử Lam ở bên trong nở nụ cười.

Nói thật đi.

Bài hát này đích xác không phải style của Mặc Thiếu Thiên, thế nhưng hát ra, vẫn là có thể.

Người bên ngoài cũng nghe, cũng ngây ngẩn cả người.

Có người nghe qua, cũng có người chưa từng nghe qua.

Thế nhưng Mặc Thiếu Thiên hát, còn có thể.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở nơi đó, hát kéo dài, hơn nữa, hát đến đoạn lên cao, “Lang thích dê a yêu điên cuồng, thùy để cho bọn họ chân ái một hồi, lang thích dê a cũng không hoang đường, bọn họ nói có ái thì có phương hướng, lang thích dê a yêu phong cảnh, bọn họ xuyên qua thế tục thành tường, lang thích dê a chịu đòn điên cuồng, bọn họ cho nhau nâng đi xa phương...”

551. Chương 554: Cam Kết Đẹp Nhất

Khoan hãy nói, bài hát này rất thích hợp với Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam.

Mặc Thiếu Thiên nguyên là một lang điên cuồng, bất kể là hắc đạo, hay là lúc cùng Cung Ái Lâm đấu, anh đều không ôm tâm tình sống tiếp, cho đến khi, gặp được Lâm Tử Lam.

Sự xuất hiện của cô, cứu vớt anh, thay đổi anh!

Hoa Hồng trong lúc vô tình làm khó dễ Mặc Thiếu Thiên một ca khúc, lại thành cho bọn họ.

Ai cũng nghe, giống như Mặc Thiếu Thiên tự thuật chuyện của mình, Lâm Tử Lam ở bên trong nghe, cũng tràn đầy cảm động.

Lúc này, sau khi hát xong, những người đó hoàn toàn chìm đắm trong tài ca hát của Mặc Thiếu Thiên.

Nghe không phải ca, mà là một loại cảm giác.

Nhưng thật ra Mặc Thiếu Thiên thoát nhìn rất bình thường, không có gì, chỉ là cảm giác này, ở trong lòng, anh lại biết rất rõ ràng.

Lúc này, Trữ Xá phục hồi tinh thần lại trước hết, đối với Mặc Thiếu Thiên, anh đã sớm hiểu rõ.

Cho dù không biết hát, một lần anh có thể học được.

Nghe đến, chính là thiên tài!

Lúc này, Trữ Xá mở miệng, “Thế nào, phù dâu xinh đẹp ở cửa, đã hát xong, hiện tại có thể cho chúng tôi vào cửa chưa!”

Một tiếng này, mới làm các phù dâu bên trong tỉnh lại.

Lúc này, Cảnh Thần mở miệng, “Không, còn có một cửa!”

“Còn có!” Vân Dục nhin không được mở miệng, “Tôi nói phù dâu ở cửa, các cô có cho cưới vợ hay không?”

Người ở bên trong cười cười, sau đó mở miệng, “Mặc tổng, mời lên tiếng biểu lộ, sau khi kết hôn đối đãi với Lâm Tử Lam của chúng tôi như thế nào!”

“Những lời này, không phải người ta nên nói lúc khuê phòng lặng lẽ sao, điều này cũng muốn nghe!”

“Dĩ nhiên, ai biết sau đó Mặc Thiếu Thiên có thể thay lòng đổi dạ hay không, hiện tại chúng tôi muốn nghe anh ta thề!”

Lúc này, Vân Dục quay đầu lại nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Cậu không nên tìm mấy phù dâu này!” Lúc này phát ra cảm thán từ nội , Vân Dục cũng quyết định, nếu như anh kết hôn, nhất định không cần phù dâu.

Quá gây khó khăn cho người!

“Mặc tổng, thế nào? Có muốn lớn tiếng thề không!?”

“Đương nhiên, nếu không làm sao cưới được vợ về nhà!” Mặc Thiếu Thiên nói, “Nói đúng ra, tôi muốn cho toàn bộ thế giới biết, hiện tại cũng có cơ hội!”

Mặc Thiếu Thiên từ lúc nào, luôn có một lòng lạc quan, cái này cũng là truyền nhiễm từ Lâm Tử Lam.

“Vậy thì mời Mặc Thiếu Thiên bắt đầu!” Bên trong phù dâu cười.

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên suy nghĩ một chút, vừa muốn mở miệng, lúc này, Hách Tôn từ một bên đi tới. Cầm trong tay gì đó.

Đó là cái gì, bọn họ đều biết.

Khi nhìn đến, trong tay Vân Dục, trong nháy mắt mở to, oa, muốn chính là cái này!

Lúc này, kế hoạch bốn người phù rể, thế nào vào được phòng.

Vì vậy, lúc thương lượng xong, Vân Dục sẽ cầm thẻ mở cửa phòng sau đó từ từ đi vào.

Người ở bên trong còn đang chờ Mặc Thiếu Thiên mở miệng thề, thế nhưng bỗng nhiên bên ngoài yên tĩnh, Từ Từ có điểm hiếu kì, ghé vào cửa nghe tiếng động.

“Mặc Thiếu Thiên...”

Lời còn chưa nói hết, chỉ nghe được tích một tiếng.

Hoa Hồng cùng Lưu Ly phản ứng đầu tiên, “Không tốt, bọn họ vào được!”

Lúc nói lời này, đã chậm, phù rể phía ngoài đã tiến vào.

Chỉ dựa vào sức lực của mấy người phù dâu, căn bản không chống cự nổi!

Lúc này, phù rể tiến vào, dựa theo lúc trước thương lượng, một người vây quanh một người.

Vì vậy, Tiểu Ly vây Từ Từ.

Vân Dục vây Lưu Ly, “Lưu Ly, ngoan ngoãn nghe anh Vân Dục, không nên lộn xộn...”

Lưu Ly, “...”

Trữ Xá giống như biết cái gì, không dựa theo trước thương lượng, ai cũng không có vây quanh, mà nhanh tay kéo Trần Mặc lên, trực tiếp vây Cảnh Thần.

Một khắc kia, bốn mắt nhìn nhau.

Cảnh Thần vốn là tâm bình tĩnh, vẫn là không nhịn được hung hăng giật mình.

Trần Mặc cũng nhìn Cảnh Thần, cho dù là mặc lễ phục phù dâu, cô cũng xinh đẹp khiến anh động tâm.

Tự nhiên mà vậy, mạnh nhất là Hoa Hồng, giao cho Hách Tôn.

Mấy người phù dâu, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Nhìn phù rể trước mặt.

Không biết nên tính toán như thế nào.

Mà lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhân cơ hội vọt vào, đi thẳng đến trước mặt Lâm Tử Lam.

“Vợ thân ái, anh tới cưới em!” Nói xong, bắt chắp tất cả, hướng môi của Lâm Tử Lam hôn lên.

Lâm Tử Lam bất ngờ, nhưng nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên cao hứng như vậy, cũng cười cười.

Đám người kia, rất có thể náo loạn.

Lúc này, Từ Từ phản ứng trước hết, “Mặc Thiếu Thiên, anh giả trò lừa bịp!”

“Đây cũng là học theo các cô, để các cô gây khó khăn tiếp, tôi cưới vợ không biết là lúc nào!”

“Anh còn không có tuyên thề!” Cảnh Thần cũng phục hồi lại tinh thần mở miệng nói.

Nói lên cái này, ánh mắt của Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Lúc nên nói, tôi nhất định sẽ nói!”

Lâm Tử Lam ngồi ở trên giường, chỉ là cười cười.

“Vợ, đi theo anh không?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam hỏi.

Lâm Tử Lam lắc đầu, nhìn Lâm Tử Lam lắc đầu, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên nhú mày, “Lắc đầu?”

Nhìn Lâm Tử Lam lắc đầu, mấy người phù dâu nở nụ cười, Lâm Tử Lam thực sự là tăng lực rồi.

Lúc này, Cảnh Thần thoáng cái tránh thoát khỏi lồng ngực Trần Mặc, làm bộ như không có chuyện gì đi đến bên Lâm Tử Lam.

“Đó là dĩ nhiên, Mặc tổng, còn có một cái trình tự!”

“Còn có! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ.

Hiện tại, anh cũng tỉnh lại, làm sao lại cần phù dâu!

“Đúng vậy, còn có trình tự cuối cùng, đó chính là tìm giày!” Từ Từ cũng Tiểu Ly mở miệng, nhìn Mặc Thiếu Thiên nói.

Lúc này, Hoa Hồng cũng làm bộ không có chuyện gì từ trong lòng Hách Tôn đi ra ngoài.

Mà Lưu Ly nhìn Vân Dục, “Anh Vân Dục, nên buông em ra đi!”

“Một phát hiện, tiểu Lưu Ly đã trưởng thành...” Vân Dục không quên trêu chọc nói.

Lưu Ly, “...”

Nói xong, Vân Dục cũng thả cô.

Lúc này, mọi người đều đi tới.

“Đúng, tìm được giày, anh có thể cưới vợ!” Hoa Hồng cũng nói.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam ngồi ở trên giường, không nói gì, chỉ là cười gật đầu.

Mặc Thiếu Thiên, “...”

Cưới vợ, sao lại khó khăn như vậy!

“Anh, chúc anh nhiều may mắn!” Lưu Ly cũng cười nói, thế nhưng cái dáng vẻ kia, thế nào cũng là nhìn có chút hả hê.

Nghe cái này, Trữ Xá đi tới nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Đây cũng là quy củ?”

“Quy củ của phù dâu, tìm đi!” Mặc Thiếu Thiên thật sâu cảm thán một tiếng, sau đó nhìn đám phù rể, “Tìm đi!”

“Dù sao cũng phải có nhắc nhở, giày ở nơi nào!” Đây là, Trữ Xá mở miệng nói.

“Trong phòng này thôi!” Lúc này, Cảnh Thần mở miệng nói.

Vì vậy, phù rể nhìn chung quanh phòng, bởi vì là phòng tổng thống, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, tìm ra được, nhiều người như vậy, hẳn là còn có thể!

Vì vậy, cả phòng, bắt đầu loạn lên.

Bây giờ có thể thấy hình ảnh là, nhân vật hắc đạo nổi danh cũng không để ý hình tượng ở trong phòng từ trên xuống dưới lục tung lên, còn kém là không tìm trên nóc nhà.

Lúc này, sau một vòng, mọi người đều trở về, nhất trí cho Mặc Thiếu Thiên một cái lắc đầu.

Không có.

Nhìn bọn họ tìm không được, mấy người phù dâu đứng ở nơi đó nở nụ cười.

“Tổng cộng hai giày, các anh nhiều người như vậy đều tìm không được, ai!” Hoa Hồng cố ý thở dài nói, dáng vẻ đắc ý, rõ ràng.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đứng ở nơi đó, nếu quả như thật ở trong căn phòng này, không có khả năng tìm không được.

Lúc này, ánh mắt của anh nhìn bốn người phù dâu, bọn họ đứng thành một hàng, trên mặt đều là ý cười, chờ Mặc Thiếu Thiên chịu thua.

Vì vậy, mấy người phù rể thương lượng, vẫn cho rằng một chỗ còn không có tìm.

Vì vậy, Hách Tôn đi tới bên tai Mặc Thiếu Thiên, nhẹ nhàng nói câu gì, lúc nghe được, Mặc Thiếu Thiên nhú mày.

Thật sự chính là.

Thế nhưng Mặc Thiếu Thiên cũng không thể hướng nhiều người như vậy, đi làm cái kia!

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên cười, nhìn Lâm Tử Lam, “Vợ, em hẳn tâm nhìn bọn họ làm khó dễ anh sao?”

“Bảo bối nói, cưới vợ, bằng bản lĩnh, giày tìm không được, như vậy em không lấy chồng thật là tốt!” Lâm Tử Lam cười nói.

Vừa bảo bối nói...

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Hi Hi.

Hi Hi cười hắc hắc, “Cha, con tin tưởng thực lực của cha, nhất định sẽ tìm được!”

Huống hồ, còn có nhiều nhân vật nổi tiếng ở đây như vậy, chỉ là đôi giày không tìm được, chẳng phải là để cho người khác chê cười sao!

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên hung hăng liếc mắt nhìn Hi Hi, Hi Hi quay đầu, coi như không thấy.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Lâm Tử Lam, “Nếu như em nói không lấy chồng, như vậy anh chỉ có thể sử dụng biện pháp mạnh!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên bỗng nhiên tiến tới, từ trên giường bế Lâm Tử Lam lên.

Trong nháy mắt, hai chiếc giày xinh đẹp xuất hiện ở trên giường.

“Tìm được rồi!” Lúc này, Vân Dục cùng Trữ Xá hai người lập tức đi lên, một người cầm một chiếc.

Phù rể này, thật là làm đủ chức.

Lúc này, phù dâu mỉm cười, tập thể biến thành .

Tìm được rồi!

Lâm Tử Lam bị Mặc Thiếu Thiên ôm, lại càng hoảng sợ, căn bản bất ngờ.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Vợ, bây giờ có thể đi theo anh chưa?” Như vậy, cười đặc biệt vui vẻ.

Lâm Tử Lam cũng cười, không nói cái gì.

Lúc này, phù dâu ở cửa không nghe theo không buông tha, “Không được, phải đi giày vào mới có thể ôm đi!”

Hiện tại cửa ải khó khăn đã trải qua, còn để ý như thế sao?

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên đặt Lâm Tử Lam lên giường, từ trên tay phù dâu đưa giày qua, vì vậy, quỳ gối, đi vào cho Lâm Tử Lam.

Oa !! !

Một khắc kia, một trận ồn ào.

Phù dâu ở cửa cũng không nhịn được che miệng lại, kinh hô lên.

Mặc Thiếu Thiên thật ra thì vẫn thật biết lãng mạn.

Chỉ ít giờ khắc này, trên mặt của Lâm Tử Lam tràn đầy hạnh phúc.

Mặc Thiếu Thiên quỳ gối, đi giày cho Lâm Tử Lam.

“Vợ, em nguyện ý gả cho anh không?” Lúc này, Lâm Tử Lam chăm chú nhìn Mặc Thiếu Thiên.

“Ừ!” Lâm Tử Lam dùng sức gật đầu.

Sau đó một giây kế tiếp, Lâm Tử Lam trực tiếp kéo Mặc Thiếu Thiên đến trước mặt, trực tiếp hướng môi Mặc Thiếu Thiên hôn lên.

Bốn phía, một trận tiếng kinh hô, sau đó đều là tràn đầy ánh mắt chúc phúc.

Giờ này khắc này, Lâm Tử Lam không biết nên dùng cái gì để diễn tả nội tâm mình, chỉ có nụ hôn này, đưa cho anh.

Nhưng mà một giây kế tiếp, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp ôm lấy Lâm Tử Lam.

Làm sao có thể để cho cô đi theo anh?

Nhất định phải ôm đi!

Vì vậy, ở trước một đám người, Mặc Thiếu Thiên ôm Lâm Tử Lam đi ra ngoài.

Lâm Mặc Thiên ở sau nhìn về mặt đều là nước mắt, nhìn Lâm Tử Lam hạnh phúc như thế, ông cũng an tâm.

Lúc này, Hi Hi đi lên.

“Ông ngoại, đi, chúng ta đi đến giáo đường!” Nói xong, Hi Hi dắt tay Lâm Mặc Thiên, cùng đi ra ngoài.

Đại khái, hơn trăm chiếc xe Lamborghini thể thao ở bên ngoài.

Có thể làm rung động thành phố A như vậy, cũng chỉ có Mặc Thiếu Thiên.

Lamborghini cùng màu, hơn nữa tất cả đều là xe thể thao, trên từng xe đều có một con búp bê tân hôn, thoạt nhìn phong cách rất tây âu.

Hành động này, tuyệt đối chấn động đến mọi người thành phố A.

Một chiếc Lamborghini đều giá trên trời, hướng một trăm chiếc.

Tuyệt đối là phong cách nhất thành phố A, hôn lễ oanh động nhất.

Có thể làm được điều như vậy, cũng chỉ có Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên ôm Lâm Tử Lam lên chiếc xe đầu tiên, xe hoa đi đầu.

Vì vậy, mỗi một phù dâu đều đi cùng một phù rể lên một chiếc xe, sau đó là một ít người thân, còn dư lại đều là xe trống.

Vì vậy, đoàn xe hướng giáo đường đi tới.

Tất cả, Lâm Tử Lam cũng không biết, cũng là đến hôm nay mới biết.

Thậm chí, đều là tin tức kinh động.

Mặc Thiếu Thiên tự mình lái xe, Lâm Tử Lam ngồi ghế cạnh tài xế, sau đó khi đi ngang qua đường lớn thì, thấy một cái màn hình huỳnh quang hiện lên hiện trường hôn lễ của bọn họ.

Gần trăm chiếc Lamborghini xếp thành một hàng đi tới, rất xa xỉ.

Lúc này, Lâm Tử Lam nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Oanh động thành phố A như vậy, trừ anh ra không còn có thể là ai khác!”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên cười cười, “Anh nói rồi, anh sẽ cho em một hôn lễ độc nhất vô nhị, tốt hơn, ở phía sau!” Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cười, nói.

Kỳ thực, Mặc Thiếu Thiên có thể thấy được phần tâm tình này là được.

Lâm Tử Lam cũng không để ý.

Thế nhưng Mặc Thiếu Thiên cùng Mặc lão, còn có ý Hi Hi, như vậy cô cũng chỉ có thể vâng theo.

Vì vậy, nhìn phía sau đi tới, Lâm Tử Lam cười cười.

Lúc này, Lâm Tử Lam nghiêng đầu qua chỗ khác, Mặc Thiếu Thiên cũng không chú ý tiến tới, hướng môi Lâm Tử Lam hôn lên...

Một khắc kia, thời gian thiếu chút nữa dừng lại.

Thế nhưng, nếu như không phải Mặc Thiếu Thiên lái xe, Lâm Tử Lam thực sự sẽ rất hưởng thụ nụ hôn này.

Nhưng là bây giờ, Mặc Thiếu Thiên lái xe, Lâm Tử Lam cấp tốc kết thúc nụ hôn này, để anh lo lái xe.

Mặc Thiếu Thiên tà mị cười, lái xe.

Phía sau chính là phù dâu và phù rể.

Trữ Xá cùng Lưu Ly.

Trữ Xá cùng Lưu Ly cũng là biết khi còn bé, mặc dù nói bao nhiêu năm không gặp, thế nhưng vẫn không có cảm giác xa lạ.

Hai người tùy ý nói chuyện.

Ở phía sau là Cảnh Thần cùng Tiểu Ly.

Bọn họ là kết nhóm, cho nên tự nhiên vậy ngồi vào cùng nhau.

Cũng là bởi vì, Tiểu Ly cùng Từ Từ hai người cố ý chuyển hướng.

Cảnh Thần nhìn Tiểu Ly một chút, quyết định thay Từ Từ một phen.

Nhìn ra, cô ấy có tình ý với người đàn ông này.

Mà cô trước cũng nghe Từ Từ nói, cấp trên của cô rất bt, chuyện gì cũng thích giày vò cô.

Nếu như nói Tiểu Ly đối với Từ Từ không có tâm tư, sợ rằng đã sớm khai trừ cô rồi, cũng không cần giày vò cô, Cảnh Thần vô cùng khẳng định Tiểu Ly cũng có cảm giác với Từ Từ.

Lúc này, Cảnh Thần nhìn xe trước mặt, khóe miệng nở nụ cười.

“Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam thật hạnh phúc!”

Tiểu Ly lái xe, sau khi nghe được Cảnh Thần nói, ánh mắt nhìn qua, cũng không nói gì.

“Trên thế giới này, khó nhất là thời gian trôi qua mà hai người không ở cùng một chỗ, rõ ràng là yêu nhau, lại không thừa nhận, không quý trọng người trước mắt!” Cảnh Thần nói.

Không có tình cảm nào không trải qua khó khăn.

Thế nhưng Từ Từ cùng Tiểu Ly hai người xứng đôi, nhưng chỉ có...

Nghe thế, Tiểu Ly nghe ra, lời này Cảnh Thần cố ý nói cho anh nghe.

“Không phải là không quý trọng, mà không yêu! ?” Lúc này, Tiểu Ly mở miệng nói.

Tiểu Ly nói, ngoài dự liệu của Cảnh Thần.

Không thương sao?

Thực sự không thương sao?

Thế nhưng, vì sao cô cảm giác, Tiểu Ly cố ý không thể hiện tình cảm của mình?

Hơn nữa, trước Từ Từ hình dung ông chủ của cô ấy bt thì, cô khi đó liền đoán rằng, ông chủ cô ấy nhất định có tình cảm đối với cô ấy, nếu không sẽ không như vậy.

Thế nhưng không nghĩ tới ông chủ kia là Tiểu Ly.

“Nếu quả như thật không thương, thì nên thể hiện thái độ, đừng làm cho người khác hiểu nhầm mới tốt!” Cảnh Thần nói.

Không rõ, có điểm tức giận, thay Từ Từ.

Nghe ra, giọng nói Cảnh Thần có chút bất mãn, có chút tức giận, Tiểu Ly cũng không có vì vậy mà tức giận, mà cau mày, tiếp tục lái xe...

Phía sau của bọn họ là Từ Từ cùng Vân Dục.

Nhìn đường nhìn phía trước, Vân Dục chỉ biết Từ Từ đang nhìn cái gì, khóe miệng gợi lên một nụ cười.

“Thế nào! ?”

Nghe được tiếng Vân Dục, Từ Từ nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn anh, “Cái gì thế nào?”

“Hôn lễ của Mặc Thiếu Thiên, rất oanh động đi! ?” Vân Dục nói.

Nói lên cái này, Từ Từ gật đầu, “Ừ, rất oanh động!”

Đường nhìn, tiếp tục hướng phía trước.

“Cô nương, có đôi khi, cổ cầm dục tưng (ed: k hiểu luôn) rất dùng được!” Lúc này, Vân Dục mở miệng nói.

Nghe được, Từ Từ sững sốt một chút, nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Vân Dục, Vân Dục cười, “Cô nương nhớ kĩ, biện pháp này đối với một ít người, dùng rất được!”

Trực giác nói cho Từ Từ, Vân Dục nói người kia là Tiểu Ly.

Vân Dục cũng rất mong muốn Tiểu Ly quên phần tình cảm kia đi, không nên tiếp tục như vậy nữa, xem ra, người trước mặt, đó là một lựa chọn tốt.

Nghĩ tới đây, khóe miệng của anh gợi lên.

Phía sau, là Hách Tôn cùng Hoa Hồng.

Hách Tôn lái xe, Hoa Hồng ngồi ghế cạnh tài xế, nhớ tới chuyện ngày hôm nay cùng mấy ngày hôm trước, Hoa Hồng còn có mấy phần xấu hổ, nói như thế nào, cô cũng là một phụ nữ.

Hách Tôn nhưng thật ra thoát nhìn không có gì, tùy ý lái xe, cho dù từ gò má nhìn qua, cũng tà mị làm cho không người nào có thể rời đường nhìn.

Dọc theo đường đi, hai người bảo trì trầm mặc như vậy, ai cũng không nói chuyện.

Mà bọn họ trầm mặc, nhìn chằm chằm phía trước.

Đương nhiên, là nhìn xe Cảnh Thần phía trước.

Đối với Tiểu Ly, anh không rõ ràng lắm, nhưng lại thừa nhận anh ta rất ưu tú, một khắc kia Trần Mặc lại có một tia lo lắng...

Xe đứng xếp hàng, đi một vòng lớn thành phố A, sau đó hướng tới giáo đường.

Lúc bọn họ tới, đã có không ít bạn bè, người thân đã tới.

Liền xin đợi bọn họ.

Lúc hôn lễ chưa được tuyên bố bắt đầu, Lâm Tử Lam liền bị đưa đến phía sau nghỉ ngơi, chờ hôn lễ bắt đầu.

Bên ngoài, vô cùng náo nhiệt.

Bởi vì là hôn lễ Mặc Thiếu Thiên, bao nhiêu người, lại có bao nhiêu người nhân cơ hội này, tặng quà, bầu vút quan hệ, chỉ là hôm nay là một ngày lành, Mặc Thiếu Thiên cái gì cũng không tính toán.

Khó có được nhất là, Cung Ái Lâm cùng Mặc Thiếu Quân, Mặc Vũ, đương nhiên còn có Mặc lão, tập thể xuất hiện.

Cái này mới là làm cho kinh ngạc nhất.

Đều biết quan hệ Mặc Thiếu Thiên cùng Mặc gia không tốt, bây giờ bọn họ đều xuất hiện, điều này nói rõ cái gì?

“Ông nội, Mặc tiểu thúc hôn lễ thật náo nhiệt!” Mặc Vũ nhin không được nói.

Nghe Mặc Vũ nói, Cung Ái Lâm chỉ là cười cười, cũng không nói gì, bây giờ đối với Mặc Vũ, đã không nghiêm khắc giống như trước vậy.

Mà lúc này, đường nhìn Mặc Thiếu Quần tìm kiếm khắp nơi.

Nghe nói cô dâu cùng phù dâu đều đã đến, anh đang tìm cái gì...

“Cha, mẹ, con có chút việc, đi một chuyến!” Nói xong, chưa chờ người đáp ứng, trực tiếp đi.

Cung Ái Lâm đương nhiên biết đi tìm cái gì, chỉ tiếc... Cô nương kia không phải anh có thể khống chế.

Bất đắc dĩ lắc đầu, chuyện tình cảm hãy để cho chính anh tự giải quyết đi!

Lúc này, trong hậu trường giáo đường.

Lâm Tử Lam cùng phù dâu đều ở đó nghỉ ngơi, thợ trang điểm đi theo Lâm Tử Lam để trang điểm lại.

Hậu đường, cười cười nói nói, vô cùng náo nhiệt.

Đang khi bọn họ nói đùa, Hoa Hồng bỗng nhiên nhíu mày, nhìn cửa, trực tiếp đi mất.

Cử động này của Hoa Hồng, người trong phòng đều ngây ngẩn cả người.

Đã xảy ra chuyện gì?

Hoa Hồng trực tiếp đi tới cửa, bỗng nhiên kéo cửa ra.

Mà Mặc Thiếu Quần đứng ở ngoài cửa.

Khi nhìn đến anh ta, Hoa Hồng nhíu mày, “Lại là anh? Anh ở nơi này làm gì! ?” Hoa Hồng nhìn anh không vui hỏi.

Lời của cô, đã nói rất rõ ràng!

“Anh hai! ?” Lưu Ly cũng nhìn người ở cửa mở miệng.

Mặc Thiếu Quần đứng ở nơi đó, có điểm luống cuống, mà thấy Lưu Ly, Mặc Thiếu Quần mở miệng, “A, tôi tới tìm Lưu Ly!”

Là thế này phải không?

Ánh mắt Hoa Hồng hoài nghi nhìn anh, “Mặc kệ anh tới tìm ai, hiện tại cô dâu ở chỗ này, những người không có nhiệm vụ, không được tiến đến!”

“A? Là thế này phải không?” Mặc Thiếu Quần hỏi, “Vậy tới tới là không tốt lắm!” Nói xong, Mặc Thiếu Quần xoay người rời đi, dáng vẻ khẩn trương, hận không thể mau trốn khỏi cái chỗ này.

Người trong phòng, “...”

Lưu Ly không biết tầng quan hệ này, không biết Mặc Thiếu Quần thích Hoa Hồng, cho nên có điểm không hiểu.

Anh hai ngày hôm nay là thế nào.

Chỉ có Lâm Tử Lam ở bên kia cười, cũng không nói gì.

Nhìn Mặc Thiếu Quần đi, Hoa Hồng không vui đóng cửa lại.

Nếu như không phải nhìn mặt mũi Hi Hi cùng Mặc Thiếu Quần, cô nhất định dùng biện pháp của mình giải quyết anh!

Vì vậy, lúc Mặc Thiếu Quần đi, bọn họ tiếp tục thảo luận.

Đại khái nghỉ ngơi hơn nửa canh giờ, mới nghe được người chuyển lời, bắt đầu.

Mặc Thiếu Thiên sớm bên trong giáo đường chờ.

Ngày hôm nay, do Lâm Mạc Thiên dắt tay Lâm Tử Lam, từng bước một đưa cô vào.

Bốn người phù dâu đi theo phía sau.

Đứng ở ngoài giáo đường, Lâm Tử Lam khoác cánh tay Lâm Mạc Thiên, một khắc kia, mũi Lâm Tử Lam vẫn là không nhận được chua xót một chút.

Rất muốn khóc.

Thế nhưng cô biết, lúc này không thể khóc.

Cô tưởng tượng được, giờ này khắc này, tâm tình Lâm Mạc Thiên tâm tình cũng không tốt.

Vì vậy, cửa bị mở ra.

Mặc Thiếu Thiên đứng ở cuối, mà Lâm Tử Lam cùng Lâm Mạc Thiên đứng ở cửa, Lâm Mạc Thiên là một từ phụ (*loại trang phục), mà lâm Lâm Tử Lam còn lại là một thân áo cưới màu trắng, từ bên ngoài tiến đến, xa hoa.

Lâm Tử Lam khoác cánh tay Lâm Mạc Thiên, từng bước một tiến vào bên trong.

Toàn bộ giáo đường, đều là an tĩnh, chỉ có âm nhạc nhẹ nhàng vang lên.

Mặc Thiếu Thiên cũng đứng ở nơi đó, ánh mắt nhìn Lâm Tử Lam, cho dù rất muốn khóc, thế nhưng khóe miệng Lâm Tử Lam vẫn hiện ý cười.... ..

Cho dù, cùng Lâm Tử Lam cùng một chỗ rất lâu rồi.

Cho dù, anh cũng từng muốn ngày này.

Cho dù, bọn họ đi tới bước này.

Thế nhưng, vẫn không có người nào có thể hiểu được tâm trạng anh lúc này.

Mấy người phù dâu đi theo phía sau, lúc này, Lâm Mạc Thiên dắt Lâm Tử Lam đi từ từ đến trước mặt Mặc Thiếu Thiên, ngừng lại.

552. Chương 555: Không Say Không Về

Âm nhạc, vẫn còn tiếp tục.

Lúc này, cha xức mở miệng, “Chú rể, anh bây giờ có thể nói chuyện cùng cha!”

Sau khi nghe được cha xức nói, Mặc Thiếu Thiên đi tới, nhìn Lâm Mạc Thiên, mở miệng kêu một câu, “Cha!”

Câu cha này, ý nghĩa là một loại trách nhiệm.

Lúc này, Lâm Mạc Thiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Thiếu Thiên, sau đó, cha giao Tiểu Lam cho con, đứa bé này từ nhỏ mạnh mẽ, cũng chịu khổ không ít, con nhất định phải chăm sóc tốt cho nó, để cho nó được hạnh phúc!” Lâm Mạc Thiên nhìn Mặc Thiếu Thiên, nói ra những lời một người cha bận tâm nhất.

Lâm Tử Lam nghe, cũng không nhận được muốn khóc.

“Cha, con nhất định sẽ như cha thương yêu cô ấy, bảo vệ cô ấy, nhất định sẽ!”

Có những lời này, là hứa hẹn lớn nhất đối với Lâm Mạc Thiên.

Cũng không muốn cái gì hơn.

Vành mắt Lâm Mạc Thiên rung rung, thế nhưng trước nhiều người như vậy, vẫn cất lực chịu đựng, “Tốt lắm, cha đem Tiểu Lam giao cho con!” Nói xong, Lâm Mạc Thiên cầm lấy tay Lâm Tử Lam, đặt vào tay Mạc Thiếu Thiên.

Lúc này, tay Lâm Mạc Thiên cũng đang run rẩy.

Một khắc kia, người ở chỗ này, cho dù quen biết Lâm Tử Lam cùng Mạc Thiếu Thiên, cũng không thôi cảm động.

Lâm Tử Lam tuy rằng thoát nhìn rất phức tạp, thế nhưng trong hoàn cảnh này, cho dù ai nhìn cũng không thể không cảm động.

“Cha, cha yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc bọn họ thật tốt!” Mạc Thiếu Thiên nhìn Lâm Mạc Thiên trịnh trọng nói.

Mắt Lâm Mạc Thiên chứa lệ gập đầu, sau đó nhìn Lâm Tử Lam, “Hai con phải chăm sóc nhau!”

Một khắc kia, Lâm Tử Lam cũng không nhịn được nữa, vươn tay ôm lấy Lâm Mạc Thiên, “Cha...”

Lâm Mạc Thiên đứng ở nơi đó, nhìn Lâm Tử Lam ôm lấy mình, vỗ vỗ bờ vai của cô, sau đó quay mặt qua chỗ khác.

Giáo đường hai bên, đều cảm động.

Ngay cả Hi Hi một bên, cũng không nhịn được rung rung.

Lúc này, sau khi đã khóc, Lâm Mạc Thiên giao Lâm Tử Lam cho Mạc Thiếu Thiên, “Được rồi, lập tức sẽ bắt đầu!”

Nói đến đây, Lâm Tử Lam mới dừng khóc.

Lúc này, Mạc Thiếu Thiên kéo Lâm Tử Lam, đứng ở trước mặt cha xứ.

Cha xứ nhìn bọn họ, “Hiện tại, hôn lễ của Mạc Thiếu Thiên tiên sinh và Lâm Tử Lam tiểu thư, chính thức bắt đầu!”

“Ở trước mặt thượng đế, hai người sẽ nhận được lời chúc phúc của thượng đế, xin hỏi Mạc Thiếu Thiên tiên sinh, anh nguyện ý cưới người phụ nữ này làm vợ sao? Mạc kệp sinh lão bệnh tử, anh đều yêu cô ấy, chăm sóc cô ấy, đồng thời bảo vệ cô cả cuộc đời không?”

Ánh mắt Mạc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, ánh mắt sáng lên, “Tôi nguyện ý!”

“Mạc kệp đời này, cô ấy sẽ biến thành dáng vẻ gì, tôi đều nguyện ý dùng cuộc đời để yêu cô ấy, chiều cổ cô ấy, nếu như có nửa điểm giả tạo, thì sẽ trắng tay!”

Ai cũng không nghĩ tới, Mạc Thiếu Thiên sẽ nói ra lời này.

Ngay cả cha xứ cũng sửng sốt một chút.

Lâm Tử Lam cũng nhìn Mạc Thiếu Thiên, khó có thể tin.

Mặc dù nói, cô đã sớm tin tình cảm của Mạc Thiếu Thiên đối với mình, nhưng là vẫn không nghĩ tới, anh sẽ nói ra lời nói này.

Một bên phù dâu cũng kích động không thôi.

Một người đàn ông, nếu thực sự yêu người phụ nữ của mình, sẽ để cho cô ấy an tâm.

Bốn người phù dâu, Từ Từ cùng Cảnh Thần có thể hiện ra.

Lưu Ly cùng Hoa Hồng đứng ở nơi đó, cho dù cảm động, thế nhưng cũng sẽ không thay đổi, thể hiện ra.

Lúc này, cha xứ quay đầu nhìn Lâm Tử Lam, “Lâm Tử Lam tiểu thư, xin hỏi cô nguyện ý cưới người đàn ông này sao? Mạc kệp sinh lão bệnh tử, cô đều thương anh ấy, chiều cổ anh ấy, đồng thời cả cuộc đời sẽ không rời khỏi anh ấy sao!?”

“Tôi nguyện ý!”

“Mặc kệ đời này, anh ấy sẽ biến thành dáng vẻ gì nữa, tôi đều nguyện ý dùng cuộc đời để làm bạn với anh, chiều cổ anh, nếu như có nửa điểm giả tạo, thì sẽ trắng tay!”

Lâm Tử Lam cũng nói những lời như Mặc Thiếu Thiên một lần.

Điều không phải cô không nghĩ ra mà là, lòng của bọn họ đều là giống nhau!

Cha xứ nghe lời của bọn họ, cũng là lâu như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy một đôi đặc biệt như vậy!

“Tốt lắm, sau khi thần chứng giám, hai người đã là vợ chồng, mời hai người trao nhẫn cho nhau!”

Nói lên cái này, lúc này Lâm Tử Lam mới sững sốt.

Cô không có chuẩn bị.

Cô đã sớm thiết kế nhẫn, đã quên mất...

Lúc Lâm Tử Lam đang sững sốt, lúc này, Từ Từ cùng Tiểu Ly đi tới, đưa nhẫn lên.

Lâm Tử Lam nhìn Từ Từ, trong nháy mắt sững sốt.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên đã từ bên kia, lấy nhẫn ra, đeo cho Lâm Tử Lam.

Mà ở thấy nhẫn trên tay mình thì, Lâm Tử Lam hơi sững sốt một chút, đây là nhẫn đích thân cô thiết kế, không nghĩ tới đã làm xong rồi!

Lúc nào làm xong, cô không biết.

Đây coi như là Mặc Thiếu Thiên cho cô một kinh hỉ sao! ?

Nhìn nhẫn trên tay, Lâm Tử Lam cảm động không rõ.

Lúc này, Lâm Tử Lam cũng cầm nhẫn lên đeo cho Mặc Thiếu Thiên.

Một khắc kia, phía dưới một trận vỗ tay.

“Hiện tại tuyên bố, buổi lễ kết thúc, chú rể có thể hôn.... ..”

Lời cha xứ lời còn chưa nói hết, Mặc Thiếu Thiên đã không kịp chờ đợi xông lên, ôm lấy hông Lâm Tử Lam, hướng môi của cô hôn lên.

Phía dưới, kích động vỗ tay không ngừng, thậm chí tất cả mọi người đứng lên, vì bọn họ vỗ tay.

Mặc Thiếu Thiên hôn Lâm Tử Lam, chỉ có một loại cảm giác, rất cực cười được cô!

Lâm Tử Lam cũng không có đẩy Mặc Thiếu Thiên ra, trái lại đáp lại nụ hôn của Mặc Thiếu Thiên, hai người hôn.

Cũng không quản người khác là chúc phúc, còn là ước ao, giờ này khắc này, bọn họ chỉ muốn làm chính mình!

Lúc ở giáo đường kết thúc, Lâm Tử Lam cho rằng kết thúc, có thể trở về quán rượu.

Sự thực chứng minh, cô sai rồi.

Đối với hôn lễ của Mặc Thiếu Thiên, khắp nơi mừng vui như thế, làm sao có thể đơn giản như vậy thì xong rồi.

Sau khi nghỉ ngơi một hồi, Lâm Tử Lam lần thứ hai bị bắt thay đổi lễ phục, nhưng mà đến lúc buổi tối, Mặc Thiếu Thiên mang theo cô đi tới bờ sông.

Mặc Thiếu Thiên vẫn là một thân tây trang, Lâm Tử Lam còn lại là lễ phục màu sâm banh, lộ ra nửa vai, thoát nhìn thập phần thanh thuần mỹ lệ.

Sau khi xe dừng lại, hai người từ trên xe đi xuống.

Ngoài khơi, ngừng một chiếc du thuyền lớn như vậy.

Hơn nữa thu hút chú ý là, trên đó viết hai chữ, “Lam Thiên!”

“Lam Thiên! ?” Cô nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên, xác định không sai?

Sau khi nghe được Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên cười đi tới bắt đầu, từ phía sau ôm lấy hông Lâm Tử Lam, “Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên, thế nào! ?”

Kỳ thực, Lâm Tử Lam đoán được ý tứ này, chỉ là chưa nói, chỉ là nghe được Mặc Thiếu Thiên nói ra, Lâm Tử Lam còn có cảm giác rất hạnh phúc, chỉ là, hạnh phúc nói, điều không phải dùng để nói, cô suy nghĩ một chút mở miệng, “Em đoán chừng bảo bối sẽ không nghe theo, sao không có tên của nó!”

“Bé có tiền như vậy, tự mình mua, muốn viết tên ai thì viết!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “...”

Mặc Thiếu Thiên, đây là khẩu khí của người làm cha sao! ! ? ?

Hai người cười, ánh mắt nhìn trên mặt biển.

Mà du thuyền mặt trên, ngọn đèn rất sáng, hơn nữa, khắp nơi đều là một mảnh tiếng nói tiếng cười, rất là náo nhiệt.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Rất nhiều người a...”

Mặc Thiếu Thiên cười, vươn tay, “Thế nào? Dám theo anh đi lên không?”

Anh biết, Lâm Tử Lam ở trên thuyền xảy ra chuyện, nhiều ít có chút sợ hãi, Mặc Thiếu Thiên chọn ở trên du thuyền một ngày, không đơn thuần là để lãng mạn, cũng là vì muốn Lâm Tử Lam tiêu trừ sợ hãi lần trước, cho cô từ sợ hãi lên một tầng tốt đẹp.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, làm sao sẽ không dám?

Không nói gì, trực tiếp bắt tay Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên cười, cầm chặt tay của Lâm Tử Lam, hướng lên trên mặt biển đi đến.

“Bọn họ đều ở phía trên sao?” Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Ừ!” Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

Hai người hướng lên trên đi đến, lúc ở bên bờ, Lâm Tử Lam cũng rất sợ, nhưng khi phải đi lên du thuyền, Lâm Tử Lam còn chưa phải chặt bắt y phục Mặc Thiếu Thiên, những chuyện đã xảy ra, hiện lên trong đầu của cô.

Tay cô, nắm thật chặt y phục của Mặc Thiếu Thiên.

Sau khi Mặc Thiếu Thiên ý thức được Lâm Tử Lam khẩn trương, lập tức ôm chặt hông của cô.

“Đừng sợ, có anh ở đây, không có chuyện gì!” Mặc Thiếu Thiên ở bên tai Lâm Tử Lam nhẹ giọng nói.

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam ngược mắt nhìn anh một cái, nghe được tiếng nói của anh, Lâm Tử Lam cảm thấy không sợ như vậy.

Gật đầu, nắm chặt tay Mặc Thiếu Thiên, hai người hướng du thuyền đi.

Lúc đi lên du thuyền, Lâm Tử Lam thở ra một hơi, nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên, hướng anh cười cười.

Mặc Thiếu Thiên cũng cười cười, đầu từ từ hướng tới phía tai Lâm Tử Lam, ở bên tai cô nói, “Ngày hôm nay, anh sẽ làm cho em quên hết những chuyện không vui!”

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam cười cười, gật đầu.

Ngay vào lúc này, Cảnh Thần cùng Từ Từ từ bên trong đi ra, hai người cũng đều thay đổi một thân lễ phục, thoát nhìn hết sức xinh đẹp, bọn họ trong tay mỗi người bưng một ly rượu đỏ, khi nhìn thấy Lâm Tử Lam, rất là vui vẻ.

“Lâm Tử Lam, cậu rốt cuộc đã tới!” Lúc này, Cảnh Thần cùng Từ Từ đều đi tới.

Khi nhìn thấy bọn họ, Lâm Tử Lam cười cười, “Các cậu đừng uống sẽ say!”

“Yên tâm, sẽ không, ngày tốt như vậy, làm sao sẽ say!” Từ Từ nói.

Thế nhưng vì sao, Lâm Tử Lam nhìn hai người bọn họ, cũng không phải vui vẻ như vậy chứ! ?

Lúc này, Từ Từ đưa cái ly qua, “Thế nào? Có muốn uống một ly hay không?”

Lời của cô vừa nói ra, Mặc Thiếu Thiên lập tức mở miệng, chặn trước mặt Lâm Tử Lam, “Đừng, con gái của tôi sợ say, các cô tự uống đi?”

Nhìn dáng vẻ bảo vệ của Mặc Thiếu Thiên, càng làm cho bọn họ ước ao ghen tị.

Chỉ là lo lắng Lâm Tử Lam đang mang thai, bọn họ mới thôi.

Chỉ là Cảnh Thần cùng Từ Từ lại theo dõi Mặc Thiếu Thiên, “Nếu Lâm Tử Lam không thể uống, vậy anh liền theo chúng tôi uống!”

“Đừng quên các cô còn có nhiệm vụ, sau khi xong nhiệm vụ, muốn uống bao nhiêu, có thể uống cùng phù rế!”

Cảnh Thần, “...”

Từ Từ, “...”

Mặc Thiếu Thiên thế nào lại tính như vậy đây?

Chỉ là Cảnh Thần cùng Từ Từ cũng không phải đèn đã cạn dầu* (* ý là ai nói sao là phải làm vậy - dễ dãi), nhìn Mặc Thiếu Thiên mỉm cười, “Mặc tổng, mọi chuyện sau khi xong, chúng tôi sẽ tới tìm anh!” Nói xong, hai người đi vào.

Vì sao, Mặc Thiếu Thiên có loại cảm giác rước họa vào thân.

Lâm Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Như thế này đừng lấy em ra làm bia đỡ đạn, anh tùy ý uống!”

“Có người vợ nào lại khuyến khích chồng uống rượu sao?”

“Không có biện pháp, anh không nhìn ra dáng vẻ hai người bọn họ không say không về sao?”

“Không có chuyện gì, để phù rế bồi bọn họ....”

Lâm Tử Lam, “...”

Nguyên là Mặc Thiếu Thiên dự định trước rồi!

553. Chương 556: Tiết Mục Mặc Tổng Biểu Diễn

Tên của du thuyền là Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam.

Cũng là lễ vật tân hôn đưa cho Lâm Tử Lam.

Du thuyền rất lớn, có thể chứa trên trăm người.

Cho nên, tất cả bạn thân bằng hữu đều ở đây, mà đều ở trên một du thuyền.

Thế nhưng cũng không phải tất cả mọi người có thể lên, hiện tại là có thể thấy, nhiều người muốn nịnh bợ Mặc Thiếu Thiên, nghĩ hết biện pháp có vé mời để chen tới.

Thế nhưng trên du thuyền, đại đa số là cùng Mặc Thiếu Thiên và Mặc lão có quan hệ không tệ.

Tiệc tối, cũng không như ở khách sạn, đều là rất tùy ý, Mặc Thiếu Thiên thay đổi một thân tây trang, áo sơ mi đen, càng tăng thêm một phần gợi cảm, thần bí.

Lâm Tử Lam còn lại là lễ phục, hở vai, lộ ra xương quai xanh, tóc được búi lên, có vài sợi đáp xuống, càng làm nổi bật lên vẻ đẹp của cô.

Hai người vẫn đi cùng với nhau, Lâm Tử Lam sợ, Mặc Thiếu Thiên biết, cho nên hai người vẫn luôn đi cùng nhau.

Người khác không biết, còn tưởng rằng hai người kia đang tương thân tương ái.

Lúc này, trong ly Lâm Tử Lam là nước chanh, tuy rằng Lâm Tử Lam rất muốn uống rượu đỏ, thế nhưng Mặc Thiếu Thiên cùng Hi Hi hạ chỉ, chỉ có thể uống đồ uống.

Phía sau du thuyền, có một lớn như vậy, mọi người có thể vui vẻ phóng túng.

Đang lúc Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên nói chuyện, Hi Hi chạy tới.

“Cha, mẹ!”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam đều nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn bé, “Lập tức sẽ bắt đầu!” Hi Hi chào hỏi một tiếng.

Nhìn Hi Hi, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên cười cười.

“Được, đã biết!” Mặc Thiếu Thiên lên tiếng.

Đúng lúc này, âm nhạc vang lên, ở một nơi khá cao, người dẫn chương trình xông tới.

“Mọi người khỏe, yến hội lập tức muốn bắt đầu, xin mọi người an tĩnh một chút!” Lúc này, người dẫn chương trình đứng ở phía trên mở miệng.

Sau khi người dẫn chương trình nói xong, mọi người đều yên tĩnh lại, ánh mắt đều nhìn về phía trước.

Người dẫn chương trình ở phía trên, cầm microphone trong tay, “Đầu tiên, hôm nay là ngày lành của Mặc Thiếu Thiên tiên sinh cùng Lâm Tử Lam tiểu thư kết hôn, ở chỗ này, trước chúc bọn họ tân hôn vui sướng, sớm sinh quý tử, bạch đầu giai lão!”

Sau khi người dẫn chương trình nói xong, nhận được một tràng vỗ tay.

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đứng ở cách đó không xa, dựa sát vào nhau, cười.

“Hiện tại thế nào, yến hội chính thức bắt đầu, chỉ là mọi người yên tâm, sẽ không rất nghiêm túc, cũng sẽ không rất chính thức, mọi người chơi vui vẻ là được!” Người dẫn chương trình nói.

Nói lên cái này, phía dưới một trận cười vang.

“Đầu tiên, trước mời Mặc lão tiên sinh có vài lời muốn nói với mọi người!” Nói xong, ánh đèn chiếu vào trên người của Mặc lão.

Mặc lão đứng ở nơi đó, hiển nhiên bất ngờ, không nghĩ tới là mình, thế nhưng ánh đèn chiếu trên người mình, ông còn có thể nói cái gì.

Trường hợp như vậy Mặc lão đã quen nên không cảm thấy khiếp sợ.

Vì vậy, ở trước ánh mắt của mọi người, Mặc lão đi tới.

Qua một đoạn thời gian ở chung, quan hệ Mặc lão cùng Mặc Thiếu Thiên không có như trước.

Chỉ ít hiện tại hai người gặp mặt không phải là cãi nhau.

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên nhìn nhau, hai người đều nhìn về phía Mặc lão.

Lúc này, Mặc lão đi lên, nhìn bọn họ.

“Mặc lão, xin hỏi trong ngày đại hỉ, ngài có gì muốn nói không?” Người dẫn chương trình nhìn Mặc lão hỏi.

Mặc lão suy nghĩ một chút, thật không có.

Thế nhưng, cũng không có thể nói như vậy.

Suy nghĩ một chút mở miệng, “Dĩ nhiên, đầu tiên cảm tạ mọi người đã đến tham gia hôn lễ, những chuyện trước đây, mọi người hãy quên đi, vì đó đều là chuyện đã qua!”

“Hiện tại tôi chỉ hy vọng một nhà hòa thuận, một nhà bình an là được!” Mặc lão nói.

Phong cách này, không giống Mặc lão!

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn không được mở miệng, “Lão già có phải biến thành một người khác hay không?! Trong ngày quan trọng, lại có dáng vẻ như vậy!”

“Cái này gọi là cha nào con nấy!” Lâm Tử Lam nói.

“Mẹ, chớ tính cả con, con với bọn họ không giống nhau!” Hi Hi vội vàng đứng lên phủi sạch quan hệ.

Tính tình của bé, sẽ không nói những lời như vậy.

Lời là nói như vậy, bọn họ cũng đều biết, Mặc lão thay đổi, cùng trước không giống với.

Lời này, cũng nhìn ra, tuyệt đối là lời thật lòng của ông.

Bọn họ đều nghĩ như nhau, hiện tại thăm nghĩ bình an, bình bình đạm đạm là được.

Lúc này, Mặc lão đứng ở phía trên, “Từ hôm nay trở đi, tôi xin tuyên bố chính thức rời khỏi thương giới, và giao cho hai đứa con trai bắt đầu xử lý, tôi ở nhà bế cháu!”

Bé cháu...

Nghe nói như thế, Hi Hi cảm giác Mặc lão đang mắng người a!

Thật khó nghe a a a!

Thân là cháu của ông, mà không phải là ông bé!

Lời này của Mặc lão vừa tuyên bố xong, phía dưới một trận thổn thức.

Ai cũng biết Mặc lão ở thương giới vẫn có địa vị nhất định, tuy rằng mấy năm này đều là Mặc Thiếu Thiên trông nom MK, thế nhưng Mặc lão vẫn là đồng sự, hiện tại xem ra, thật là hoàn toàn thối lui ra khỏi.

“Xem ra, Mặc lão thích có người hầu hạ dưới gối!” Người dẫn chương trình cười nói.

Mặc lão cười cười, “Già rồi, hiện tại chỉ muốn dắt cháu đi chơi!”

Cháu...

Vừa rồi nói cháu!

Bọn họ cũng đều biết, Mặc lão có một đứa cháu là Mặc Vũ.

Lúc Mặc Thiếu Thiên cùng lâm Lâm Tử Lam đính hôn, cũng từng tuyên bố, Hi Hi cũng là cháu của ông.

Cho nên, tất cả mọi người đều cười.

Lúc này, Hi Hi thực sự không nhìn được, mở miệng, “Cha, mẹ, lúc này, con có cần phải đi tới ngăn trở một chút!” Nói xong, Hi Hi muốn đi tới.

“Mọi người chú ý, là cháu gái, không phải cháu trai!” Hi Hi nói.

Hi Hi đi lên, sau một phen giải thích, mọi người cười.

Mặc lão nhìn Hi Hi đi tới, nhú mày.

Lúc này người dẫn chương trình bắt được Hi Hi nói, “Ý của cháu là, Mặc gia lập tức có thêm người?”

Hi Hi gật đầu, “Đúng vậy, không sai!”

Oa.

Một đại tin tức.

Trên du thuyền không phải là không có ký giả, bất quá họ đều là nhân phẩm coi như có thể, Mặc Thiếu Thiên cho phép bọn họ đi lên.

Tin tức vừa ra, ngày mai sẽ là đầu đề.

Lúc này, Hi Hi đứng ở phía trên, khoe miệng cười, “Cho nên hôm nay không cho phép nháo cô dâu, không cho phép cô dâu uống rượu!”

Hi Hi nói vừa nói ra, tất cả mọi người trầm mặc một chút.

“Chỉ là chú rể tùy ý, mọi người tùy ý uống, tùy ý rót!” Hi Hi nói.

Thốt ra lời này ra, mọi người cười, lập tức tiếng vỗ tay vang lên.

Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam ngồi ở phía dưới, khoe miệng co quắp một chút, sau đó nghiêm trang nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Lâm Tử Lam, “Em xác định, bé là con trai ruột của anh!”

Lâm Tử Lam suy nghĩ một chút mở miệng, “Em đoán chừng, nơi nào xảy ra vấn đề...”

“Anh tại sao lại có đứa con trai như vậy a a a!” Thế nhưng thông đồng người đến rót rượu.

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên muốn điên, Lâm Tử Lam cười cười, hết sức hài lòng.

Không hổ là con trai ngoan của cô!

Một người đắc ý.

Một người đang bắt cuồng.

“Được rồi, lời cháu đã nói xong, tiếp theo mọi người được ăn được chơi!” Nói xong, Hi Hi đi xuống.

Mặc lão cũng cười cười, theo Hi Hi đi xuống.

Lúc này, người dẫn chương trình ở phía trên kích động không thôi, “Không nghĩ tới xuất hiện một tin tức tốt như thế, thật đúng là song hỷ lâm môn, thực lực Mặc tổng còn là rất cường hãn a!”

Một câu nói này, dẫn tới phía dưới một trận cười vang.

Mặc Thiếu Thiên còn lại rất là bình tĩnh.

Không có biện pháp, thực lực hay cường hãn.

“Chúng ta bây giờ xem nữ nhân vật chính cùng nam chính tới nay như thế nào?!” Người dẫn chương trình hỏi.

“Tốt!”

Phía dưới, một đám âm thanh phụ họa.

Lúc này, đèn chiếu sáng vào trên người Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên vươn tay, thân sĩ mời Lâm Tử Lam, Lâm Tử Lam cười, bắt tay đi tới.

Hai người cùng đi tới.

Vừa đứng lên, phía dưới một trận tiếng vỗ tay.

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đứng chung một chỗ, thế nào thấy rất xứng.

Làm cho người khác có cảm giác, chưa thấy qua người nào đứng chung một chỗ xứng đôi như vậy.

Lúc này, người dẫn chương trình đi tới, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc tổng, hôm nay là ngày lành anh kết hôn, còn có tiết mục của phù dâu, phù rể, lễ nào anh không có tiết mục biểu diễn sao?”

“Mọi người muốn xem cái gì?!”

“Không bằng, Mặc tổng dẫn dắt, biểu diễn một tiết mục!” Người dẫn chương trình hỏi.

Hôm nay, tâm tình Mặc tổng Mục tổng tốt, nói cái gì đều ok, Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

“Cũng phải xem mọi người muốn cái gì, thes nhưng tôi không có chuẩn bị gì cả!”

Mặc Thiếu Thiên vừa mới dứt lời, người dẫn chương trình nhìn người phía dưới, “Mọi người muốn nhìn cái gì! ?”

“Khiêu vũ!”

“Thân cận khiêu vũ!”

“Hôn mãnh liệt!”

Người cuối cùng, sáng!

Phía dưới ý kiến gì cũng có.

Lúc này, người dẫn chương trình nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc tổng, phía dưới hoan hô nhiều như vậy, anh nghĩ cái kia! ?”

“Vợ của tôi đang mang thai, mang giày cao gót thì không cần!”

“Mặc tổng?”

“Hôn mãnh liệt!” Mặc Thiếu Thiên lựa chọn.

Đương nhiên muốn chọn một chuyện không hao tổn thể lực.

Mặc Thiếu Thiên nói vừa xong, phía dưới càng thét chói tai.

“Mặc tổng, hôn mãnh liệt, thế nhưng phải có thời gian hạn chế!”

Cái này, Mặc Thiếu Thiên đồng ý.

Lúc này, phía dưới bắt đầu ồn ào, “Năm phút đồng hồ, năm phút đồng hồ!”

Mãi cho đến thanh âm bình tĩnh trở lại, Mặc Thiếu Thiên nhìn bọn họ, “Cho mọi người mười phút!”

Phía dưới, càng thét chói tai.

Lúc này, người dẫn chương trình cũng cười lui qua một bên, cũng chỉ có hai người Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam.

Mặc Thiếu Thiên xoay người, nhìn Lâm Tử Lam, “Vợ, chuẩn bị xong chưa?” Mặc Thiếu Thiên cười hỏi.

Lâm Tử Lam cười, một khắc kia, Mặc Thiếu Thiên hướng môi Lâm Tử Lam hôn lên.

Trong cùng một lúc.

Âm nhạc vang lên.

Bài hát chính là bài lúc Mặc Thiếu Thiên cầu hôn Lâm Tử Lam.

Một khắc kia, phía dưới, rất là yên tĩnh...

Ngọn đèn lưu chuyển ở trên người Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên.

Bọn họ ở cùng một chỗ, ôm hôn, thoạt nhìn, đẹp như thế...

Thời gian một phút đồng hồ, một phút đồng hồ trôi qua.

Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam hôn, nóng hừng hực, hôn.

Người phía dưới, nhìn kích động không thôi.

Ngay cả Cảnh Thần cùng Từ Từ ở một bên nhìn, viền mắt đều chứa nước mắt.

Là ước ao là cảm động.

Đều biết bọn họ đã trải qua không ít, tu thành chính quả, thế nhưng không biết tại sao, nhìn Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam, bọn họ cũng rất có cảm xúc.

Hi vọng có một người, cũng có bất chấp tất cả yêu cô như vậy!

Mà ở cách đó không xa, trên du thuyền không tính là lớn, có một người, nhìn hai người ôm hôn, buồn bã không thôi....

554. Chương 557: Bốn Loại Vũ Điệu, Bốn Loại Tình Yêu

Mà ở cách đó không xa, trên du thuyền không tính là lớn, có một người, nhìn hai người ôm hôn, buồn bã không thôi.... ..

“Chủ tử!” Lúc này, Ảnh Tử từ phía sau đi lên, nhìn bóng lưng Tiêu Dật, cô đơn là anh không biết nên nói cái gì.

“Đi!” Lúc này, Tiêu Dật mở miệng nói.

“Chủ tử, vì sao không cho Lâm tiểu thư biết! ?” Ảnh Tử có chút bất mãn, có chút yêu thương chủ tử của mình.

So sánh với Lâm Tử Lam, chủ tử và Mặc Thiếu Thiên quen biết Lâm tiểu thư lâu hơn, yêu sâu đậm hơn, hiện tại kết quả là như vậy, anh thấy không đáng thay Tiêu Dật.

Nghe được Ảnh Tử nói, khóe miệng Tiêu Dật gợi lên một nụ cười châm chọc, “Biết có thể thế nào! ?”

Từ lúc ở nảo Lâm Tử Lam lấy con chip ra, anh đã có một loại dự cảm, sẽ mất đi cô!

Không nghĩ tới, là thật!

Thế nhưng Ảnh Tử có điểm không kèm chế được, “Chủ tử, không được liền đoạt lấy!”

Giành?

Nghe thế, Tiêu Dật cười nhạt, “Giành được người, sẽ giành được tâm sao?”

Ở Pháp, Lâm Tử Lam ở lâu như vậy, cô cũng không có thích anh.

Hiện tại đoạt lấy, sẽ chỉ làm cô càng căm hận anh.

Trước đây, khi anh cho rằng, yêu một người, phải nghĩ biện pháp để cho cô ở lại bên cạnh mình.

Anh cũng làm qua như vậy, sự thực nói rõ, sẽ chỉ làm cô cách mình xa hơn.

Như vậy, anh tình nguyện đứng ở xa, nhìn cô... chúc phúc cho cô...

Nghe Tiêu Dật nói, Ảnh Tử không biết nên nói cái gì, nhưng khi nhìn dáng vẻ Tiêu Dật, tim anh yêu thương không dứt.

“Được rồi, trở lại đi!” Lúc này, Tiêu Dật lần thứ hai nói một tiếng, sau đó xoay người rời đi.

Ảnh Tử không dám ngỗ nghịch, cũng chỉ có thể đi theo.

Mà bên kia.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng, ở phút thứ mười, người dẫn chương trình mở miệng.

Lúc này Mặc Thiếu Thiên mới buông Lâm Tử Lam ra.

Hôn mười phút, cũng không sợ hít thở không thông!

Sự thực chứng minh, hôn hấp Mặc tổng rất tốt.

Mặt Lâm Tử Lam có chút say, dù sao trong bụng vừa cô còn có đứa bé, sao có thể so với Mặc Thiếu Thiên.

Chỉ là nhìn người phía dưới kích động như vậy, Lâm Tử Lam cũng không nói gì thêm.

Mặc Thiếu Thiên hôn mười phút.

Tin tức này nếu như truyền đi, cũng tuyệt đối là đầu đề a!

Nhìn mọi người kích động như vậy, Mặc Thiếu Thiên cười cười, “Tôi phải đưa vợ xuống nghỉ ngơi, mọi người cứ vui vẻ ca hát, tiếp theo giao cho phù dâu và phù rể đi!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên cười cười, mang theo Lâm Tử Lam đi xuống.

Lúc này, người dẫn chương trình nói tiếp, phần cuối cũng không quên pha trò một phen, “Nhìn ra, lượng hô hấp Mặc tổng tốt!”

Phía dưới đều cười lên.

“Được rồi, tiếp theo còn có càng nhiều thú vị, phù dâu cùng phù rể hôm nay, biểu diễn!”

Ai cũng biết, phù dâu và phù rể của Mặc Thiếu Thiên, đội ngũ khổng lồ.

Nam đẹp trai nữ xinh gái.

Lời này vừa nói ra, mọi người cũng rất mong chờ biểu diễn kế tiếp.

Vì vậy, âm nhạc vang lên.

Đúng lúc này, xuất hiện đôi đầu tiên.

Là Cảnh Thần cùng Tiểu Ly, sau khi hai người đi tới, bắt đầu khiêu vũ.

Hơn nữa, là điệu waltz.

Nam suất nữ tịnh, hai người nhảy rất là đẹp.

Người phía dưới đều nhìn sững sờ, mà một bên Trần Mặc, ánh mắt càng thâm trầm.

Giờ này khắc này Cảnh Thần, giống như là thay đổi thành một người khác, xinh đẹp làm cho không người nào có thể dời đường nhìn.

Vì vậy, lúc bọn họ ưu nhã nhảy xong liền đi sang một bên.

Tiếp, âm nhạc thay đổi, xuất hiện một đôi, cũng chính là Lưu Ly cùng Trữ Xá.

Mà bọn họ nhảy lại là điệu Tăng-gô, tối hôm nay Lưu Ly, giống như là văn hoa sơn chi ưu nhã nở rộ, thanh thuần, thanh nhã, hơn nữa, bản thân cô cũng rất thích hợp với vũ đạo này, cùng Trữ Xá hai người hợp tác, cũng có thể nói là thiên y vô phùng

(kết hợp hài hòa).

Sau khi hoàn tất, Từ Từ cùng Vân Dục xuất hiện.

Bọn họ nhảy là điệu hoàn toàn (k hiểu điệu gì luôn).

Hoàn toàn vũ cũng không phải hoàn toàn, nhảy dựng lên cũng rất nóng.

Tiểu Ly vừa thối lui qua một bên, thế nhưng con người lơ đãng nhìn Từ Từ cùng Vân Dục khiêu vũ, con người híp lại.

Cảnh Thần ở một bên nhìn, kỳ thực, Tiểu Ly nhất định là có tình cảm đối với Từ Từ, nếu không phải, giờ này khắc này, sẽ không lộ ra ánh mắt như thế.

Hiện tại, chính anh bỏ lỡ cơ hội này!

Từ Từ nhảy, tối hôm nay cô, giống như là một bông hoa hồng thần bí, Cảnh Thần chưa từng có gặp qua một Từ Từ như vậy, mà hôm nay, thật là cho cô không ít ngạc nhiên.

Bọn họ bên này nhảy, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam hai người ngồi ở một bên, tựa sát vào nhau, khóe miệng mang theo cười nhạt, Mặc Thiếu Thiên uống rượu đỏ, Lâm Tử Lam cầm trong tay nước trái cây, hai người nhìn nhau, chủ động tiến tới tới hôn một chút, sau đó ánh mắt tiếp tục xem phù dâu cùng phù rể bên kia biểu diễn.

Kết hôn rồi, luôn luôn cho người mới một chút cơ hội, nếu không, làm sao có thể tăng tiến tình cảm, tăng ma sát đây?

Đúng lúc này, Hoa Hồng cùng Hách Tôn xuất hiện.

Mặc Thiếu Thiên mong đợi nhất là hai người bọn họ ra sân.

Bởi vì từ bản chất mà nói, anh cùng Hách Tôn là cùng một loại người, cho nên, anh càng thêm chờ mong biểu hiện của Hách Tôn.

Là điệu Rum-ba.

Bởi vì âm nhạc vừa vang lên, Mặc Thiếu Thiên đã chắc chắn.

Mà nội tâm, càng thêm vô cùng kinh ngạc.

Không nghĩ tới Hoa Hồng cùng Hách Tôn hai người nhảy điệu Rum-ba.

Phải biết rằng, loại vũ đạo này, phải rất thân mật mới được!

Vì vậy, lúc hai người nhảy đi ra, Hoa Hồng cũng kinh ngạc nhú mày, ánh mắt nhìn Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên cười cười, ý bảo anh tiếp tục xem.

Mà bên kia, Hoa Hồng giống như nữ thần, kiêu ngạo, lãnh diễm, thế nhưng động tác cũng rất lửa nóng, Hách Tôn thoát nhìn cũng rất lạnh, thế nhưng lúc khiêu vũ, cũng không bị cản trở.

Lâm Tử Lam nhìn, nhìn không được mở miệng.

“Nếu như không phải tận mắt nhìn, em không nghĩ tới, Hách Tôn có thể nhảy điệu như vậy!” Lâm Tử Lam nhìn không được mở miệng nói.

Nghe được Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên cười cười, mắt híp lại, nhìn người phía trên, “Kỳ thực, từ bản chất mà nói, Hách Tôn cùng anh là một loại người!”

Nghe thế, Lâm Tử Lam nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn anh, suy nghĩ hồi lâu, cho một câu nói, “Không, anh ta không lạ tình!”

Mặc Thiếu Thiên, “...”

Nói xong, Mặc Thiếu Thiên vươn tay ôm lấy Lâm Tử Lam, “Vợ, lúc này, thảo luận vấn đề này sẽ làm hỏng không khí!”

“Em có thể cho rằng đây là biểu hiện chột dạ của anh không?” Lâm Tử Lam cười hỏi.

“Cá nhân anh cho rằng, đây chỉ là phương thức phát tiết mà thôi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế, khóe miệng Lâm Tử Lam gợi lên, “Vậy xem ra, phương thức phát tiết của Mặc tổng rất không giống người thường!”

Mặc Thiếu Thiên thế nào cũng hiểu được, trong hôn lễ nói cái này, đặc biệt quái dị.

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Lâm Tử Lam, “Người đặc biệt, luôn luôn có phương thức đặc biệt, chỗ là vợ, từ sau khi biết em, anh đã không làm như vậy!”

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Thiên, hận không thể xuất phát từ nội ra chứng minh.

Lâm Tử Lam cười cười, không nói gì.

“Em không tin! ?”

“Tin a!” Lâm Tử Lam gật đầu.

Nghe được Lâm Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên cũng cười cười.

Lâm Tử Lam đích thật là tin tưởng, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, điểm tín nhiệm ấy vẫn phải có.

Lúc này, hai người tiếp tục xem Hách Tôn cùng Hoa Hồng khiêu vũ, Lâm Tử Lam chợt nhớ tới cái gì, “Đúng rồi, người phụ nữ vẫn theo Hách Tôn, lần này có theo tới không?”

“Tới!”

Nói xong, Lâm Tử Lam nhìn bốn phía, “Ồ nơi nào? Sao em không thấy?”

“Ồ nơi em nhìn không thấy cô ấy, nhìn nhất cử nhất động của Hách Tôn!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam, “...”

Tuy rằng Tô Cẩn nhi vẫn bên cạnh Hách Tôn, thế nhưng đáy lòng Lâm Tử Lam cũng rất kính phục, dù sao hiện tại phụ nữ đi cầu tình như vậy căn bản không còn tồn tại.

Cho nên, Lâm Tử Lam rất kính phục phần dũng khí này.

“Nhìn như vậy trứ, Hách Tôn cùng Hoa Hồng thật ra thật xứng!” Lâm Tử Lam nói, nói đến đây, Lâm Tử Lam chợt nhớ tới cái gì, nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Được rồi, ngày đó anh ở Mặc gia nói câu nói kia là có ý gì?”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nhú mày, “Anh ở Mặc gia một ngày đêm muốn nói rất nhiều, em nói là câu nào!?”

“Chính là câu anh nói Tiểu Cách!”

Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên nghĩ tới, nhú mày, “Ồ trong lòng Tiểu Cách, vẫn không thể quên được người kia!”

Lâm Tử Lam gật đầu, “Cái này em biết!”

“Mà người kia, cùng Từ Từ rất giống!”

Lâm Tử Lam, “...”

Nghe thế, Lâm Tử Lam kinh ngạc một chút.

“Rất giống?” Lâm Tử Lam không thể tin được hỏi.

“Ngoại trừ tính cách, tương tự đạt được 90%!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Lâm Tử Lam càng thêm kinh dị.

Trên thế giới dĩ nhiên sẽ có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Mà ở phía sau, Lâm Tử Lam cũng hiểu mỗi lần Từ Từ nói giám đốc bt chính cô là bởi vì cái gì!

Chỉ là nhìn ra, Từ Từ đối với Tiểu Ly cũng động tâm, nếu như biết chân tướng như vậy, Từ Từ có thể tiếp nhận sao?

Nhìn lên trên, Lâm Tử Lam không khỏi lo lắng.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Được rồi vợ, mỗi người đều có mạng của mình, trải qua việc của mình, em vì Từ Từ lo lắng cũng vô ích, chuyện gì muốn xảy ra sẽ xảy ra, tất cả, hãy để tự cô ấy đối mặt!”

Nghe được Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam gật đầu, cô cũng rất đồng ý với những lời này.

Xem ra, Từ Từ cùng Tiểu Ly, cũng nhất định phải trải qua nhiều vất vả.

Quên đi, mỗi người đều có tình cảm của mình, bọn họ đều học được yêu thì có được gì, mất gì, như vậy mới biết, mình muốn cái gì, cần gì!

Nghĩ như vậy, Lâm Tử Lam hít một hơi thật sâu, gật đầu, “Ừ, em biết!”

Nhìn Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên vẫn là không nhịn được động tình ôm Lâm Tử Lam vào trong lòng.

Mà Hoa Hồng cũng Hách Tôn cũng vừa nhảy xong, hai người làm một động tác rất nóng bỏng, trong nhảy mắt, tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía.

Ngay cả người dẫn chương trình một bên, cũng nhìn si ngốc.

Quả thực, là làm cho người ta máu mạch phun trào! ! !

Vũ đạo hoàn tất, Hách Tôn ôm Hoa Hồng, Hoa Hồng nhìn Hách Tôn, ánh mắt chạm nhau một khắc kia, Hoa Hồng sững sốt, từ trên người Hách Tôn xuống dưới, trực tiếp đi sang một bên.

Lúc này, người dẫn chương trình mới hồi phục lại tinh thần, đi tới, nhin không được cảm thán..

“Thực sự là quá đẹp!” Người dẫn chương trình kích động nói.

“Bốn loại vũ đạo, có đôi khi cũng tượng trưng cho bốn loại cảm tình, ở chỗ này, chúng ta cũng chúc phúc cho phù dâu cùng phù rể sớm tìm được một nửa kia!”

Người dẫn chương trình nói, mọi người ồn ào lên.

Lại làm cho bốn người phù dâu, phù rể đứng một bên trầm mặc.... ..

555. Chương 558

Bọn họ đều đứng ở nơi đó, không nói gì thêm.

Kế tiếp, người dẫn chương trình còn nói rất nhiều, tiến hành rất nhiều chuyện, nhưng là bọn họ hoàn toàn đều không có nghe được.

Mãi cho đến tối, người dẫn chương trình mở miệng, “Được rồi, ở sau cùng, mọi người cùng nhảy điệu waltz, mong ước Mặc tổng cùng Lâm tiểu thư tân hôn vui sướng, hạnh phúc mỹ mãn, cũng chúc tất cả những người có tình, sẽ thân thuộc!” Kèm theo tiếng nói của người dẫn chương trình, âm nhạc lần thứ hai vang lên.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên thân sĩ đứng lên, bàn tay đưa đến trước mặt của Lâm Tử Lam, “Lâm tiểu thư thân ái, anh có thể mời em nhảy một điệu không?” Bọn họ đều đứng ở nơi đó, không nói gì thêm.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam mỉm cười, bắt tay bỏ vào tay của Mặc Thiếu Thiên, lúc này, hai người hướng bên kia đi tới.

Điệu waltz, là điệu nhảy đẹp nhất.

Bởi vì trong tình yêu của nam và nữ, bảo trì như không có khoảng cách, hông lưng nhất, mập mờ nhất, cũng là trong sáng nhất.

Lúc này, không ít đôi bắt đầu nhảy.

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên ở giữa, bọn họ đều nhảy.

Lúc này, Trữ Xá nhìn Lưu Ly, “Lưu Ly, có muốn cùng anh nhảy một điệu hay không?”

“Tốt!” Lưu Ly cười, hai người cũng tay trong tay đi vào.

Lúc này, Cảnh Thần ở bên kia nhìn, bỗng nhiên mở miệng, “Tiểu Ly, chúng ta cũng bắt đầu đi!”

Tiểu Ly có điểm vô cùng kinh ngạc, không nghĩ tới Cảnh Thần bỗng nhiên nói như vậy.

Thế nhưng người ta đã lên tiếng, anh nào có thể cự tuyệt?

Lúc này, Cảnh Thần cùng Vân Dục trao đổi một ánh mắt, sau đó cùng Tiểu Ly đi vào.

Vân Dục cũng nhìn Từ Từ, “Chúng ta cũng đi vào đi!”

Từ Từ thoạt nhìn có vài phần mất mát, nhưng cũng không nói gì, cười cười, gật đầu, cũng cùng Vân Dục đi vào.

Nhìn bọn họ đều đi vào.

Chỉ còn lại có Hoa Hồng cùng Hách Tôn.

Nhớ tới điệu Rum-ba vừa rồi, Hoa Hồng là một người rất cởi mở, chỉ cần chuyện đó không chạm tới danh giới cuối cùng của cô, thì đều không có chuyện gì, thế nhưng mới vừa nhảy, với ai cũng được, thế nhưng người kia lại là Hách Tôn.

Hơn nữa, lửa nóng vậy, Hoa Hồng dĩ nhiên có chút khấn trương và mặt đỏ.

Hoa Hồng vừa muốn đi, lúc này, Hách Tôn bỗng nhiên vươn tay, kéo Hoa Hồng mang trở về.

“Nơi đó! ?”

“A? Mệt mỗi, nghỉ ngơi đi!”

“Bọn họ đều đang khiêu vũ, cô gạt tôi ở chỗ này!?” Hách Tôn cau mày, sát vào Hoa Hồng, hơi lạnh sát vào Hoa Hồng, mặt Hoa Hồng càng thêm đỏ.

“Anh cũng đi nghỉ ngơi!”

“Tôi hiện tại không muốn nghỉ ngơi, theo tôi khiêu vũ!” Nói xong, mặc kệ nhiều người như vậy, Hách Tôn trực tiếp kéo Hoa Hồng, mà tay anh, đặt ở trên hông của Hoa Hồng, nắm vào, sau đó bắt đầu khiêu vũ.

Hoa Hồng hiện tại muốn giãy dụa, sẽ cảm giác có điểm làm khiêu.

Cô không phải người già mồm cái lão, thế nhưng giờ khắc này, không biết phải đối mặt với Hách Tôn như thế nào.

Người đàn ông này, thần bí nguy hiểm.

Tuy rằng, bọn họ đều là hắc đạo, thế nhưng ở trong cảm tình, Hoa Hồng cũng là tờ giấy trắng.

Không thiếu người theo đuổi, thế nhưng thiếu, người để cho cô động tâm và không chế được cô.

“Đang suy nghĩ gì! ?” Hách Tôn nhìn Hoa Hồng hỏi.

Nghe được tiếng của Hách Tôn, Hoa Hồng suy nghĩ một chút, ngược mắt, cùng anh nhìn thẳng, “Không có gì!”

“Được rồi, Tô Cẩm Nhi, tại sao không thấy!” Hoa Hồng mở miệng.

Tô Cẩm Nhi...

Ánh mắt Hách Tôn thâm trầm, “Bây giờ là chuyên tâm khiêu vũ!” Nói xong, Hách Tôn càng thêm ôm chặt cô, khiêu vũ.

Anh nói cái này, biểu thị, không cần tiếp tục nói nữa, Hoa Hồng cũng câm miệng, không nói cái gì nữa.

Lúc này, bên kia, Cảnh Thần cùng Tiểu Ly nhảy, vừa vặn Cảnh Thần cùng Vân Dục bọn họ đã ở hai bên trái phải, lúc này, cô nhìn thoáng qua Vân Dục, Vân Dục hiểu, vì vậy, xoay một vòng tròn, liền đẩy Từ Từ ra ngoài.

“Ly, đổi bạn gái!”

Buông ra một cái, căn bản Từ Từ không có thời gian và do dự.

Vì vậy, Cảnh Thần đổi được Vân Dục bên kia, Từ Từ tự nhiên chuyển đến Tiểu Ly bên này.

Gần như thiếu chút nữa ngã sấp xuống, may là Tiểu Ly đỡ.

Ngược mắt, khi nhìn thấy đôi mắt thâm trầm kia, Từ Từ vẫn là không nhận được đáy lòng hung hăng giết mình.

Tiểu Ly không có mở miệng, trực tiếp ôm lấy cô, bắt đầu khiêu vũ...

Mà tâm, lại kinh hoàng không ngừng.

Bên này, nhìn Từ Từ cùng Tiểu Ly nhảy, khóe miệng Cảnh Thần gợi lên một nụ cười an ủi, có thể làm được, chỉ có bao nhiêu thôi.

Nhìn dáng vẻ Cảnh Thần, Vân Dục nhận không được mở miệng, “Lúc cô cười như vậy, rất đẹp!”

Nghe được Vân Dục khích lệ, Cảnh Thần lúc này mới nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn anh, Vân Dục nói như vậy, Cảnh Thần trái lại không cảm thấy xấu hổ, cười cười, “Anh cũng rất tuần tú!”

“Thế nào? Thành toàn người khác, thật cao hứng sao?” Vân Dục nhìn Cảnh Thần hỏi.

“Người có tình nên thành thân thuộc không được sao? Huống chi, tôi nghĩ Tiểu Ly đối với Từ Từ là có cảm giác, có thể trợ giúp, không thể, chờ xem tạo hóa bọn họ!”

“Giọng điệu này của cô, cùng Lâm Tử Lam giống nhau như đúc!” Vân Dục nhin không được nói.

Nghe được lời của anh, Cảnh Thần cười cười, “Cùng một chỗ thời gian dài, bị truyền nhiễm!”

“Nhìn cô lấy giúp người như thế làm niềm vui, có muốn hay không, tôi cũng giúp cô!” Lúc này, Vân Dục hỏi.

“Ừ! ?” Cảnh Thần thoáng cái không có phản ứng nhiều.

Thế nhưng cô mới phản ứng không tới một giây, Vân Dục bỗng nhiên mở miệng, “Trần Mặc, trao đổi bạn gái!” Nói xong, anh đã buông ra.

Trần Mặc đang cùng Lăng Nhược khiêu vũ, sau khi nghe được Vân Dục nói, lập tức buông lỏng cô ra, trực tiếp kéo Cảnh Thần đến trong ngực của mình.

Mà Lăng Nhược, bị đổi đến trên tay Vân Dục trên.

Một đêm này, Vân Dục trợ giúp!

Đổi người này, đổi người kia, thế nào không có người trợ giúp anh!

Lúc này, Lăng Nhược bất mãn, cầm lấy tay Vân Dục, ánh mắt Lăng Nhược nhìn về phía Trần Mặc bên kia, mà trong mắt Trần Mặc, thâm trầm nhìn Cảnh Thần.

Lăng Nhược có chút nóng nảy, muốn tránh thoát, Vân Dục lại nắm thật chặt tay cô.

“Mỹ nữ, thế nào? Theo tôi nhảy một điệu, cũng không muốn sao?” Vân Dục nhìn cô mở miệng.

Nghe được tiếng của Vân Dục, lúc này Lăng Nhược nhìn người đàn ông trước mặt.

Rất tuần tú.

Cũng có thể nói, đẹp trai đến nỗi không người nào có thể xoi mói.

Mặc kệ nhìn xa, hay nhìn gần, đều làm cho người khác có cảm giác khó có thể quên.

Thế nhưng đẹp trai nữa, trong lòng của cô cũng đã có Trần Mặc.

Lăng Nhược muốn phát tác, thế nhưng biết quan hệ anh ta cùng Mặc Thiếu Thiên không tệ, hơn nữa nhìn như vậy, Vân Dục cũng tuyệt đối không phải người bình thường.

Biết rõ, cô căn bản không thể trêu vào.

“Tại sao muốn đổi bạn gái! ?” Lăng Nhược nhìn Vân Dục hỏi.

“Lúc đang khiêu vũ, tôi thích nhất đổi bạn gái, cô không thấy được sao, cô ấy chính là tôi vừa đổi được!” Vân Dục nói.

Mặc dù là dùng phương thức trêu chọc nói ra, thế nhưng hình như là sự thực.

Lăng Nhược cũng không biết nên nói cái gì, ánh mắt nhìn Trần Mặc cùng Cảnh Thần bên kia, đáy lòng rất không vui.

“Tôi không thích nhất cùng người không chuyên tâm khiêu vũ!”

Nói xong, Vân Dục mở miệng lần nữa, “Trữ Xá, đổi cho bạn nhảy!”

Vì vậy, Lăng Nhược lần thứ hai bị ném ra ngoài...

Mà bên kia.

Cảnh Thần cùng Trần Mặc nhảy.

Cảnh Thần rất muốn tránh thoát, không muốn cùng anh khiêu vũ, cái giận Vân Dục tự chủ trương.

Thế nhưng cô muốn tránh thoát, Trần Mặc càng ôm cô thật chặt.

“Buông!” Cảnh Thần thấp giọng mở miệng.

“Thế nào? Hiện tại cùng anh nhảy một điệu cũng không muốn sao?” Trần Mặc nhìn cô hỏi.

“Đúng, không muốn!” Cảnh Thần một chữ một mở miệng, không sợ lời cô nói sẽ tổn thương tới ai.

Bởi vì đến bây giờ, mình cô đã đầy thương tích.

Trong lòng của cô, sớm đã bị trăm ngàn vết thương, không thể nào quan tâm những người khác!

Cho dù cô nói không muốn, Trần Mặc cũng sẽ không buông ra.

Bắt chặt hơn, ôm chặt hơn.

“Thì hiện tại em không muốn, cũng phải tiếp tục!” Trần Mặc bá đạo nói.

Nghe lời của anh, Cảnh Thần tức giận, thế nhưng ngại vì hôm nay là hôn lễ Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên, cô lại không thể phát tác, chỉ có thể nhẫn.

“Thế nào? Để vị hôn thê của anh nhìn thấy, không sợ cô ấy tức giận sao?” Cảnh Thần nhin không được nhìn anh mở miệng châm chọc.

Nhắc tới Lăng Nhược, sắc mặt của Trần Mặc thay đổi một chút, nhưng là cái gì cũng không nói.

“Buông!”

“Mặc kệ em nói cái gì, anh cũng sẽ không buông ra!” Trần Mặc nhìn cô một chữ một nói.

Lòng Cảnh Thần, sắp nổ tung.

Thế nhưng, cô nhất định phải nhẫn xuống.

Không biết nên làm cái gì bây giờ, trong đầu cô hiện lên một ý niệm tà ác.

Khóe miệng, gợi lên một nụ cười

“Phải không?”

Nhìn dáng vẻ Cảnh Thần cười, Trần Mặc chỉ biết, cô có cách.

“Hậu quả, anh cần phải tự chịu!” Nói xong, Cảnh Thần cười.

Một khắc kia, cô thật là xinh đẹp.

Thế nhưng, lại như là cây phiện, biết rõ sẽ làm bị thương, thế nhưng, anh vẫn là không nhịn được mê muội.

Cảnh Thần đến gần Trần Mặc, bỗng nhiên mở miệng nói, “Tôi lạnh...”

Lạnh?

Nghe thế, Trần Mặc nhú mào, lòng tràn đầy lo lắng, cũng không ngờ nhiều như vậy.

“Ôm lấy tôi có được hay không!” Cảnh Thần nhìn Trần Mặc, nũng nịu mở miệng.

Ôm cô vào trong ngực, mùi của cô lưu chuyển trong khoang mũi, mà Trần Mặc yêu thương người trong ngực, hiện tại không quan tâm những thứ khác.

Vì vậy, vươn tay, ôm lấy cô.

Rõ ràng là khiêu vũ, thế nhưng hiện tại đã bão ở cùng một chỗ.

Lăng Nhược nhìn, trong cơn giận dữ.

Thế nhưng là hôn lễ Mặc Thiếu Thiên, cô lại không dám nháo, muốn tiến lên, thế nhưng Trữ Xá lại nắm thật chặt cô không tha.

Đàn ông chỗ này, cô không chọc nổi?

Coi như không nghĩ đến mình, thì cô cũng phải nghĩ cho người thân.

Hơn nữa, nhiều người như vậy, cô cũng đâu có thể làm gì.

Lúc này, Cảnh Thần có thể cảm giác được đường nhìn của Lăng Nhược, cũng không quan tâm, nhìn Trần Mặc, như có như không ngẩng đầu, ở cự li này, ái muội làm cho không người nào có thể chịu đựng.... ..

556. Chương 559: Vì Hùng Phong

Lúc này, Cảnh Thần có thể cảm giác được đường nhìn của Lăng Nhược, cũng không quan tâm, nhìn Trần Mặc, như có như không ngẩng đầu, ở cự li này, ái muội làm cho không người nào có thể chịu đựng.... ..

Chỉ cần một chút xú, hai người có thể hôn nhau.

Lí trí Trần Mặc vẫn tồn tại, nhìn Cảnh Thần, ngay cả biết cô là cố ý, nhưng không muốn đẩy ra, nhịn không được hưởng thụ giờ này khắc này...

Mất thấy hai người!

Lăng Nhược ở một bên nhìn, căn bản không nhịn được.

Tránh ra khỏi tay Trữ Xá muốn đi.

Nhưng mà lúc này, đèn trong nháy mắt tối sầm.

Mọi người sửng sốt.

Mà một giây kế tiếp, trên bầu trời chợt nổi lên vô số hoa tươi.

Ngay trong bóng tối kia, Trần Mặc cúi người, hướng môi Cảnh Thần hôn lên.

Vô số pháo hoa ở trên trời tiếp tục nổi lên, Lăng Nhược nhìn bên kia, hoảng hốt, cô nhìn thấy Trần Mặc cùng Cảnh Thần đang hôn nhau.

Một khắc kia, cô cảm giác sắp điên rồi!

Dựa theo trực giác của mình, hướng bên kia đi.

Thế nhưng lúc đến bên kia rồi, lại không thấy hai người bọn họ!

Một khắc kia, Lăng Nhược luống cuống.

Nhìn chung quanh, tìm, thế nhưng không có thấy hai người bọn họ.

Một loại cảm giác bị bỏ rơi đánh úp đến.

Lăng Nhược nhìn chung quanh, tìm chung quanh.

Người khiêu vũ, tất cả đều ngừng lại, ngẩng đầu nhìn bầu trời

Lúc này đây, hôn lễ của Mặc Thiếu Thiên làm như vậy, quá xa xỉ!

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên cũng đứng ở trên du thuyền, nhìn bầu trời pháo hoa, hai người ôm nhau.

Mặc Thiếu Thiên từ phía sau ôm lấy Lâm Tử Lam, thực sự muốn cho thời gian dừng lại vào giờ phút này.

Dạ tiệc là suốt đêm tận hứng, thế nhưng vấn đề là Lâm Tử Lam mang thai, đến mười một giờ, cũng đã buồn ngủ quá rồi, thông cảm hai ngày kết hôn này, tương đối khổ cực, Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam đi về nghỉ ngơi.

Bởi vì một mình Lâm Tử Lam nghỉ ngơi, Mặc Thiếu Thiên có chút không yên lòng.

Bên ngoài giao cho Mặc lão cùng Hi Hi.

Hiện tại Lâm Tử Lam mang thai, nháo động phòng đều tóm tắt, vì vậy, mọi người đều tự đi chơi.

Bên trong gian phòng, phòng trong du thuyền, không phải rất lớn, thế nhưng Mặc Thiếu Thiên bố trí tỉ mỉ, thoát nhìn rất là tinh xảo, đẹp.

Thế nhưng Lâm Tử Lam đã không còn lòng dạ nào thưởng thức, nằm ở trên giường trực tiếp ngủ, thậm chí cũng không có tẩy trang.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam ngủ ngon như vậy, cũng không đành lòng quấy rối cô, vì vậy cũng nằm ở bên cạnh cô, ôm cô ngủ.

Mãi cho đến sau nửa đêm, Mặc Thiếu Thiên tỉnh.

Là ghen tỉnh.

Mọi người đều nói một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng.

Anh thật là bị thiên kim trong bụng Lâm Tử Lam làm trẻ nãi.

Mỹ nhân trong ngực, Mặc Thiếu Thiên thế nào cũng không cam lòng để đêm nay cứ như vậy trôi qua.

Nhưng nhìn dáng vẻ Lâm Tử Lam ngủ ngon như vậy, anh không đành lòng quấy rối.

Đúng là, trọn tròn mắt, nhìn một mảnh đen kịt trước mắt.

Cho dù đến giờ này, bên ngoài vẫn có âm thanh.

Mặc Thiếu Thiên ở trong lòng cảm khái, thật là có tinh lực a!

Ngay vào lúc này, Lâm Tử Lam lật người, tay đặt ở trên người Mặc Thiếu Thiên.

“Mặc Thiếu Thiên, khát nước...” Lâm Tử Lam thì thầm một tiếng.

Trong nháy mắt, tâm tình Mặc Thiếu Thiên tốt lên.

Lập tức mở đèn, sau đó rót cho Lâm Tử Lam một chén nước.

Trở lại trên giường, đặc biệt ân tình, “Vợ, uống nước!”

Nghe được tiếng của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam mới chậm rãi đứng lên, tiếp nhận nước Mặc Thiếu Thiên đưa, cô uống vài hớp.

“Thế nào? Khá hơn chút nào không?” Mặc Thiếu Thiên ở bên tai của cô hỏi.

“Ừ!” Lâm Tử Lam gật đầu, sau lên tiếng, Lâm Tử Lam nằm ở trên giường ngủ tiếp.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên bỏ cái chén lên bàn.

Tiếp tục hướng về bên người Lâm Tử Lam.

“Vợ...”

“Ừ! ?” Lâm Tử Lam miễn cưỡng lên tiếng.

“Hôm nay là ngày chúng ta kết hôn!”

“Ừ!” Lâm Tử Lam tiếp tục lên tiếng trả lời.

“Mọi người đều nói, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, lẽ nào chúng ta cứ như vậy ngủ mất!?” Mặc Thiếu Thiên ở bên tai Lâm Tử Lam hỏi.

Nghe thế, Lâm Tử Lam có mấy phần thanh tỉnh, biết Mặc Thiếu Thiên có ý gì, thế nhưng cô không nói ra, hỏi ngược lại, “Sau đó thì sao?”

“Chúng ta làm chút gì, nếu không nhiều năm sau nhớ lại, rất đáng tiếc, người ta đều ở đêm này tiêu hao tinh lực, chúng ta lại cứ như vậy ngủ mất!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Ý tứ của anh, Lâm Tử Lam rất rõ ràng, rất rõ ràng.

Ngủ hơn nửa đêm, hiện tại cũng không còn mệt, suy nghĩ một chút, mở miệng, “Anh dám xằng bậy sao? Ngộ nhỡ xảy ra chuyện không may thì làm thế nào?”

“Sẽ không, anh sẽ rất nhẹ rất nhẹ...”

Lời nói này nói ra, đã không có đường sống vẹn toàn, Mặc Thiếu Thiên lật người lên trên người Lâm Tử Lam, nhưng lại không dám đè nặng cô, chỉ có thể dựa vào cánh tay của mình chống.

“Mặc Thiếu Thiên, đừng làm rộn, ngủ!” Lâm Tử Lam lầm bầm, rất sợ thương tổn đến đứa bé trong bụng.

“Vợ, chúng ta không thể để cho một đêm này có tiếc nuối, em yên tâm, anh bảo đảm sẽ không làm thương tổn đến nó!” Nói xong, tay Mặc Thiếu Thiên bắt đầu ở trên người Lâm Tử Lam làm càn.

Tay anh giống như là có ma lực, đến mức, làm cho thân thể Lâm Tử Lam không khỏi run lên.

Cảm giác được phản ứng của Lâm Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên càng thêm hưng phấn, tay, chậm rãi từ sau lưng Lâm Tử Lam kéo khóa ra.

Theo khóa kéo xuống tới, tay anh như có như không chạm đến da thịt trơn tuột của Lâm Tử Lam, cảm giác trong cơ thể Mặc Thiếu Thiên lập tức trào động.

Đối với lễ phục mà nói, vẫn tương đối dễ giải quyết, hai ba động tác, Mặc Thiếu Thiên đã cởi được y phục của Lâm Tử Lam.

Mấy phút sau, trên người hai người đã không còn gì.

“Vợ, anh tới đây.....” Lúc này, tiếng nói của Mặc Thiếu Thiên ở bên tai Lâm Tử Lam nói.

Trải qua bị Mặc Thiếu Thiên lấn qua lấn lại như vậy, Lâm Tử Lam cũng không có buồn ngủ, cảm giác cả người đều là căng thẳng, sau khi nghe được tiếng của Mặc Thiếu Thiên, Lâm Tử Lam càng thêm căng thẳng.

Có thể là bởi vì mang thai, thân thể Lâm Tử Lam rất mẫn cảm, cũng rất khấn trương.

Tay Mặc Thiếu Thiên, ở trên người Lâm Tử Lam làm càn, giống như cảm giác được cô khấn trương.

“Vợ, thả lỏng một chút, em yên tâm, anh sẽ không để cho em và con tổn thương!” Tiếng nói của Mặc Thiếu Thiên giống như là có ma lực, sau khi Lâm Tử Lam nghe được, hít thở sâu một hơi, từ từ buông lỏng.

Mặc Thiếu Thiên hôn cô, nhẹ nhàng nắn bóp, nhưng lại không dám đè nặng Lâm Tử Lam, chỉ cần để cho cô thoải mái là tốt rồi.

“Ừm...” Lâm Tử Lam không khỏi phát ra âm thanh sung sướng.

Nghe, Mặc Thiếu Thiên biết, Lâm Tử Lam rất thoải mái, vì vậy, anh tiếp tục cố gắng.

Vẫn khúc nhạc dạo làm đủ, Mặc Thiếu Thiên từ từ hướng hai chân Lâm Tử Lam...

“Vợ, anh bắt đầu rồi!”

“Ừ!” Lâm Tử Lam lên tiếng.

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên mới chậm rãi đi vào.

“Ừ...” Lâm Tử Lam không khỏi nắm chặt Mặc Thiếu Thiên, tay kia nắm chặt ga giường.

Cảm giác được Lâm Tử Lam khấn trương, Mặc Thiếu Thiên thả chậm tốc độ, không dám đi vào sâu, dù sao, anh cũng suy tính đến đứa bé, cho nên không dám tiến vào nhanh.

“Vợ, thả lỏng, buông lỏng một chút...” Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc Thiếu Thiên vừa nói, Lâm Tử Lam một bên tận lực để cho mình trầm tĩnh lại.

Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên lúc này mới một tắc một tắc chen vào...

Mãi cho đến khi trở ra, hai người nặng nề thở hổn hển.

“Thế nào, rất thoải mái đi! ?” Mặc Thiếu Thiên ở trước mặt Lâm Tử Lam cười nói.

Nghe Mặc Thiếu Thiên nói, Lâm Tử Lam cũng không nhịn cười được một tiếng, lúc này, vậy có người hỏi cái này.

Nhìn Lâm Tử Lam cũng cười, Mặc Thiếu Thiên lúc này mới bắt đầu từ từ một chút xíu luật động...

Lâm Tử Lam cũng theo anh luật động, phát sinh liên tiếp tiếng rên...

Đây tuyệt đối là lần làm mà Mặc Thiếu Thiên mệt nhất từ trước tới nay...

Bởi vì, mãi cho đến một giờ sau mới kết thúc.

Hai người đều nằm ở trên giường, thở phì phò.

“Vợ, đây tuyệt đối là từ trước tới nay, là một lần mệt nhất!” Mặc Thiếu Thiên nhịn không được cảm khái.

“Ừ, biết, lớn tuổi mà, khó tránh khỏi như vậy!”

Mặc Thiếu Thiên, “...”

Anh lập tức nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn Lâm Tử Lam, “Em rất lớn tuổi sao?”

“Lớn hơn em năm tuổi, anh nói có lớn hay không?” Lâm Tử Lam hỏi ngược lại.

“Cái này gọi là thành thực, chừng chạc, hướng chi, bề ngoài của anh, nhìn tuyệt đối không già!” Mặc Thiếu Thiên sửa đúng.

“Mặc tổng, anh nửa đời trước, ”Tinh” lực hao tổn nhiều lắm, cho nên nửa đời sau, em đoán chừng...” Nói xong, ánh mắt của Lâm Tử Lam đánh giá Mặc Thiếu Thiên.

Mặc Thiếu Thiên thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Về tôn nghiêm đàn ông, không thể bị coi thường!

Hướng hồ, ai lại trong hôn lễ của mình nói cái này!

“Anh muốn cho em biết, anh bốn mươi tuổi, năm mươi tuổi, sáu mươi tuổi, đều muốn em cầu anh dừng lại!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Đừng làm rộn...”

Đàn ông hùng phong a!

Nơi nào phóng!

Mặc Thiếu Thiên nhìn Lâm Tử Lam, “Đi, anh không lộn xộn, thực tiễn chứng minh cho em xem...”

Vốn là, muốn một lần, anh cảm thấy nên buông tha Lâm Tử Lam.

Xem ra hiện tại không rửa đi rửa nhục, sau đó thế nào đối mặt với người khác!

Vì vậy, kể tiếp, chỉ nghe được trong phòng truyền đến hàng loạt tiếng rên, Mặc tổng dùng hành động chứng minh rồi, không có giả!

^^^^^^^^^^^^^^

Mà bên ngoài.

Lăng Nhược tìm một vòng, vẫn là không thấy Trần Mặc, cô luống cuống.

Trong đầu hiện lên chính là, dáng vẻ anh cùng Cảnh Thần cùng một chỗ các loại triển miên... Nghĩ tới đây, cô có loại xúc động muốn điên!

Đến phòng của Lam Cảnh Thần!

Đúng, nhất định ở phòng của cô ta!

Đáy lòng Lăng Nhược giống như có một tiếng nói, một mực hô.

Nghĩ như vậy, cô xoay người đi đến phòng Cảnh Thần.

Vừa đi, trong đầu đều là hình ảnh Trần Mặc cùng Cảnh Thần ở chung với nhau...

Cô không biết phải đối mặt thế nào, thế nhưng cô muốn biết, bọn họ có ở cùng một chỗ hay không!

Cả đầu óc cô loạn lên, đi trên du thuyền, mới đi được một lát, vừa vặn thấy Trần Mặc từ bên trong đi ra, hai người đụng phải.

“Trần Mặc! ?” Khi nhìn thấy anh thời gian, ánh mắt Lăng Nhược nhìn phía sau anh.

“Làm sao vậy! ?” Trần Mặc nhìn cô hỏi.

“Anh đi vào trong đó? Thế nào chỉ một mình anh? Lam Cảnh Thần đâu? Hai người không phải ở cùng một chỗ sao?” Lăng Nhược nhìn Trần Mặc, cầm lấy y phục của anh, hỏi.

Trần Mặc đứng ở nơi đó, “Em đang nói cái gì! ?”

“Không phải sao? Vì sao lúc nhảy, không thấy hai người các người, các người đi làm cái gì! ?”

557. Chương 560: Trần Mặc Rất Khó Sở

Trần Mặc đứng ở nơi đó, “Em đang nói cái gì! ?”

“Không phải sao? Vì sao lúc khiêu vũ, đều không thấy hai người, hai người làm cái gì! ?” Lăng Nhược nhìn Trần Mặc khẩn trương hỏi, dáng vẻ kia rất kích động.

Trần Mặc nhíu mày, “Không thấy cô ấy, anh đi tìm, nhưng tìm không được!”

“Không thể nào!” Lăng Nhược bỗng nhiên hét to, nhìn Trần Mặc, hận không thể từ trên người anh tìm ra chứng cứ, “Nói cho em biết, các người rốt cuộc làm cái gì? Hai người ở cùng một chỗ có đúng hay không? Hai người đã lên giường rồi sao! ?”

Nghe Lăng Nhược nói, Trần Mặc nhíu mày, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô.

“Nhất định là như vậy, Lam Cảnh Thần, cô là tiện nhân, biết rõ anh đã có vợ chưa cưới còn muốn quyến rũ anh, em muốn đi tìm cô ta!” Nói xong, Lăng Nhược muốn đi.

Nghe được lời của Lăng Nhược, Trần Mặc bắt lại cô, “Lăng Nhược, em ồn ào đủ chưa!”

“Bây giờ là em ồn ào sao?” Lăng Nhược nhìn anh hỏi ngược lại, “Mới vừa rồi các người khiêu vũ thân thiết như vậy, Trần Mặc, anh có nghĩ đến cảm nhận của em hay không! ?” Lăng Nhược nhìn anh hỏi.

Nghe thế, Trần Mặc cũng có mấy phần không nhịn được, “Đã như vậy, chúng ta liền giải trừ hôn ước đi!”

Nghe thế, Lăng Nhược trong nháy mắt tròn mắt!

Cái này không phải kết quả mà cô muốn!

Không phải!

Thế nhưng, vừa nghĩ đến anh cùng Lam Cảnh Thần dây dưa không rõ, ngực của cô đau tức giận không thể tả!

Thế nhưng, cô rất yêu người đàn ông này!

Rất yêu!

Từ lần đầu tiên nhìn thấy, cô đã yêu anh!

Bây giờ để cho cô thu hồi, làm sao có thể!

Lúc này, Lăng Nhược hít vào một hơi thật sâu, ngăn chặn nước mắt, vươn tay nắm lấy Trần Mặc, “Được rồi, Trần Mặc, em biết anh ở đây chỉ nói lấy thôi có đúng hay không! ?”

“Em không đi tìm cô ấy nữa, mặc kệ các người thế nào, em đều không đi tìm, có được hay không! ?”

“Không cần giải trừ hôn ước, không cần...” Lăng Nhược nhìn Trần Mặc, tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục nói.

Là thiên kim tiểu thư, hiện tại dáng vẻ đáng thương, ảm ức nhìn Trần Mặc, chỉ hy vọng, anh không nên giải trừ hôn ước.

Nhìn dáng vẻ Lăng Nhược giờ này khắc này, lòng của Trần Mặc nói không ra được thương tiếc.

Chỉ là mặc kệ thế nào, lời đã nói ra, như vậy ngày hôm nay anh muốn đem mọi chuyện nói cho rõ ràng.

Vì phụ nữ kia!

Anh thà rằng cái gì cũng không muốn!

Nghĩ tới đây, Trần Mặc nhìn cô, hai cái tay đặt ở bả vai của cô nói, “Lăng Nhược, em bình tĩnh một chút, nghe anh nói!”

Lăng Nhược ngơ ngác nhìn Trần Mặc, chờ đợi lời anh nói.

“Chúng ta phải giải trừ hôn ước, vì anh không thương em, chúng ta cùng một chỗ, sẽ không hạnh phúc, em cũng sẽ không...”

“Không, em không thích nghe, đừng có ngừng...” Trần Mặc lời còn chưa nói hết, Lăng Nhược liền bịt lấy hai lỗ tai hét, điên cuồng lắc đầu.

“Lăng Nhược, em nhất định phải nghe, hãy nghe anh nói!”

“Em không nghe, không nghe!” Lăng Nhược hét to, sau đó nhìn Trần Mặc, “Anh muốn ép em chết sao?”

Nghe thế, mặt của Trần Mặc trong nháy mắt trầm xuống.

“Em mới từ bệnh viện đi ra, anh muốn em chết nữa sao?” Lăng Nhược nhìn anh hét to.

“Em tỉnh táo một chút!” Trần Mặc cũng kêu.

“Em bình tĩnh không được, tốt, Trần Mặc, nếu anh cứ muốn giải trừ hôn ước, em sẽ chết ngay bây giờ cho anh xem!” Nói xong, Lăng Nhược trực tiếp đẩy Trần Mặc ra, hướng bên kia chạy đi.

Trần Mặc kinh hãi, sau đó đuổi theo, thế nhưng Lăng Nhược hầu như cũng không có suy tính, thoáng cái nhảy xuống.

“Lăng Nhược!” Trần Mặc hét to.

Thế nhưng, Lăng Nhược vẫn như vậy không chút do dự nhảy xuống!

Ngay vào lúc này, không ít người nghe được tiếng động chạy tới, mắt thấy Lăng Nhược nhảy xuống.

Cảnh thần cũng cùng Từ Từ lo lắng chạy tới, mắt thấy Trần Mặc cũng nhảy xuống.

“Trần Mặc!” Từ Từ kêu to một tiếng, nhìn bọn họ nhảy xuống, “Đây là muốn cùng tự tử sao?” Từ Từ trong lúc vô tình nói một câu, con người Cảnh Thần nhìn về phía cô.

Ý thức được mình nói sai, Từ Từ mau nói, “Làm sao có thể, khẳng định là cô gái kia, lấy cái chết uy hiếp!”

Nói xong, cô vội vàng gọi người đến, “Các người còn đứng đó làm gì, nhanh lên cứu người!”

Nói xong, không ít người bắt đầu ở du thuyền kêu to.

Bốn phù rẽ cũng theo tiếng động chạy tới, thậm chí ở bên trong phòng, đang động phòng Mặc Thiếu Thiên cũng nghe thấy, cùng Tử Lam mau dậy, chạy tới.

“Lăng Nhược, Lăng Nhược...” Trần Mặc ở trong nước kêu to, sau đó lại lặn xuống nước, tiếp tục tìm kiếm.

Cảnh Thần đứng ở bên bờ, nhìn dáng vẻ lo lắng của anh, một khắc kia, thế giới của cô thật yên tĩnh.

Cô không hy vọng Lăng Nhược xảy ra chuyện gì, nếu vậy cô sẽ có cảm giác mang tội ác, mà nhìn Trần Mặc khẩn trương như vậy, cô hình như chợt hiểu.

Cô nên rút lui!

Mặc kệ nguyên nhân gì, cô cần phải đi!

Nếu như cô ở lại, cô sẽ trở thành tội nhân!

Ngay vào lúc này, Mặc Thiếu Thiên cùng Tử Lam từ trong phòng đi ra.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Mặc Thiếu Thiên đến bên cạnh du thuyền, nhìn phía dưới, lúc này, đã có thật nhiều người nhảy xuống tìm.

“Hình như là Lăng Nhược nhảy xuống, Trần Mặc cũng nhảy xuống cứu cô ấy rồi!” Từ Từ ở một bên nói.

Mặc Thiếu Thiên, “...”

Sắc mặt rất nặng nề.

Không phải lo lắng hôn lễ của mình xảy ra chuyện gì, mà Trần Mặc cùng Lăng Nhược nếu hai người có chuyện gì, không biết ăn nói như thế nào.

“Lập tức sai người đem thuyền đậu ở chỗ này, tìm thêm mấy người thủy thủ xuống phía dưới tìm!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc Lương lúc này đứng ở một bên, nghe được lời của anh, gật đầu, lập tức đi an bài.

“Còn nữa, cảnh cáo tất cả ký giả, chuyện này không được để lộ ra ngoài, chỉ cần đăng báo, tôi sẽ cho đóng cửa!”

“Dạ!” Vì vậy, Mặc Lương xoay người rời đi.

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên quay đầu lại nhìn Tử Lam, “Em ở chỗ này chờ, anh cũng muốn xuống tìm một chút!”

Tử Lam không phải người không thấu tình đạt lý, gật đầu, “Được, anh cẩn thận một chút!”

“Ừ!”

Lúc này, Mặc Thiếu Thiên nhìn Từ Từ, “Giúp tôi chiếu cố cô ấy!”

“Tốt, tôi biết rồi!” Từ Từ lên tiếng, Vì vậy, Mặc Thiếu Thiên đứng ở nơi đó, tung người nhảy một cái, cũng nhảy xuống.

Anh mới vừa nhảy xuống, Hoa Hồng cùng Lưu Ly cũng chạy ra, nhìn một màn này, oanh động không ngớt.

“Mẹ kiếp, cùng nhau tự tử sao?” Hoa Hồng cũng nói.

Câu này, cùng Từ Từ không có sai biệt.

Sau khi nghe được Hoa Hồng nói, Từ Từ quay đầu lại nhìn Hoa Hồng liếc mắt, báo cho biết đang có Cảnh Thần.

Hoa Hồng lúc này mới hiểu rõ tình huống, không nói gì thêm.

Lưu Ly cũng đi tới, nhìn, sau đó nhìn Cảnh Thần, “Cô làm sao vậy? Không có chuyện gì chứ? ”

Cảnh Thần đứng ở bên bờ, nghe được Lưu Ly nói, lắc đầu, “Tôi không sao!”

“Cô yên tâm, bọn họ sẽ không có chuyện gì!” Lưu Ly an ủi.

Cảnh Thần lần thứ hai gật đầu.

Đúng lúc này, Trần Mặc lần nữa từ trong nước nhô lên, trong ngực thỉnh thoảng có thêm một người, “Lăng Nhược, em tỉnh tỉnh, em tỉnh tỉnh!”

Nghe được tiếng nói của Trần Mặc, tất cả mọi người đều hướng bên kia nhìn lại.

Quả nhiên, trong ngực của anh đang ôm Lăng Nhược, rất rõ ràng, Lăng Nhược đã hôn mê bất tỉnh.

“Đem sợi dây ném tới bên kia, kéo bọn họ lên!” Hoa Hồng ở một bên nói.

Vì vậy, lập tức có người lấy sợi dây ném xuống, kéo hai người lên.

Lúc này, những người ở dưới nước đang tìm kiếm, nghe được Trần Mặc đã tìm được người, cũng đều nổi lên mặt nước, sau đó leo lên.

Trên bờ, Trần Mặc để Lăng Nhược nằm trên mặt đất, hai người toàn thân ướt đẫm, Trần Mặc nhìn cô nói, “Lăng Nhược, em thế nào rồi! ?”

“Em tỉnh tỉnh...”

Nói xong, anh không ngừng bóp bụng cô, thế nhưng Lăng Nhược không có chút phản ứng nào.

Vì vậy, anh mở miệng Lăng Nhược ra, bắt đầu hô hấp nhân tạo...

Cảnh Thần ở một bên

Nhìn, rất lo lắng, thế nhưng hiện tại, cái gì cũng không dám nói.

Trần Mặc làm hô hấp nhân tạo, sau đó bóp bụng của cô...

Mặc Thiếu Thiên đến xem, nhìn bọn họ, lập tức phân phó, “Cho thuyền cập bờ, lập tức an bài xe chờ, đi bệnh viện!”

Mạc Lương gật đầu, lập tức đi làm.

Rốt cục, dưới sự nỗ lực của Trần Mặc, Lăng Nhược phun nước ra, chậm rãi mở mắt.

Khi nhìn đến người trước mặt thì, trong nháy mắt khóc, “Trần Mặc...”

“Em thế nào rồi! ?”

“Không cần cùng em giải trừ hôn ước, không cần...” Lăng Nhược lắc đầu.

“Được, không giải trừ hôn ước, em trước nói cho anh biết, em thế nào rồi! ?”

Trần Mặc vừa mới dứt lời, Lăng Nhược lần nữa hôn mê bất tỉnh.

“Lăng Nhược, Lăng Nhược...”

Lúc này, Hi Hi lôi kéo Bạch Dạ ép ra ngoài, “Tránh ra một chút, tránh ra một chút!”

Khi nhìn đến Bạch Dạ, mọi người bừng tỉnh hiểu ra.

Đúng rồi!

Còn có Bạch Dạ.

Sao bọn họ lại quên chứ!

“Bạch dạ, anh mau cứu cô ấy đi!” Hi Hi nói.

Bạch Dạ liếc mắt nhìn Hi Hi, anh là bác sĩ thiên tài lại bị Hi Hi coi như bác sĩ bình thường.

Hi Hi đã mở miệng nói, anh lại không có biện pháp cự tuyệt, vì vậy đi lên, làm kiểm tra.

“Đã không có chuyện gì, chỉ là kinh động quá độ, bây giờ mang cô ấy trở về phòng, thay quần áo đi, nếu không thì thực sự ngã bệnh đó!”

Lời Bạch Dạ nói, giống như một thánh chỉ.

Trần Mặc gật đầu, lập tức ôm lấy Lăng Nhược đi về phòng.

Mà Cảnh Thần đứng ở nơi đó, lúc Trần Mặc đi ngang qua, thậm chí cũng không có liếc nhìn cô một cái...

Một khắc kia, lòng của Cảnh Thần, rất bình tĩnh!

Từ Từ ở một bên nhìn, vươn tay ôm lấy Cảnh Thần...

Hơn ba mươi phút sau, thuyền cập bờ, Lăng Nhược được đưa vào bệnh viện, Trần Mặc cũng cùng đi.

Từ trên thuyền xuống sau, Lâm Tử Lam cùng Hi Hi trở về Mặc gia.

Mặc Thiếu Thiên với vài người còn lại đi bệnh viện.

Cảnh Thần cùng Từ Từ cũng trở về, sợ Cảnh Thần suy nghĩ lung tung, Từ Từ liền đi theo Cảnh Thần.

Sự tình, mãi cho đến rạng sáng sáu giờ.

Tử Lam còn đang mơ mơ màng màng ngủ, cảm giác Mặc Thiếu Thiên trở về, vừa đúng sáu giờ, Tử Lam lập tức tỉnh, “Thế nào?”

“Cô ấy không có chuyện gì!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp cởi quần áo, chui vào trong chăn.

“Lăng Nhược không có chuyện gì chứ! ?” Tử Lam vẫn là không yên lòng hỏi.

“Ừ!” Mặc Thiếu Thiên gật đầu.

“Trần Mặc thì sao! ?” Tử Lam nhìn không được hỏi.

“Trần Mặc?” Nghe thế, Mặc Thiếu Thiên lười biếng mở mí mắt, “Anh ta ở bên kia coi chừng, chuyện anh ta gây ra, phải chính anh ta chịu trách nhiệm!”

Nghe thế, Tử Lam nhìn không được hít sâu một hơi.

Lăng Nhược đã làm đến mức này, sợ rằng Trần Mặc căn bản cũng không dứt khoát bỏ được.

“Được rồi, lão bà, không nên vì người khác mà ưu sầu, ngủ cùng anh một lát, anh buồn ngủ!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Bận rộn cả đêm, có thể không mệt sao?

Nhìn Mặc Thiếu Thiên mệt mỏi như vậy, Tử Lam cũng không nói gì nữa, gật đầu, chui vào trong chăn, cũng dự định ngủ tiếp một lát.

Như vậy liền ngủ, lúc tỉnh lại, đã là mười giờ sáng.

Bởi vì biết chuyện đã xảy ra ở trên du thuyền, cũng không ai gọi bọn họ rời giường.

Giăng co hơn nửa đêm, hơn nửa lại là đêm tân hôn của bọn họ, nên không ai đi gọi bọn họ.

Lúc mười giờ, hai người mới tỉnh.

“Như thế nào, chúng ta đi bệnh viện xem một chút đi!” Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Ừ!”

Vì vậy, lúc hai người xuống lầu, Lý tẩu đang làm bữa sáng.

“Đại thiếu gia, thiếu phu nhân, hai người đã tỉnh! ?” Lý tẩu cười hỏi.

“Ừ!” Tử Lam gật đầu.

“Tiểu thiếu gia phân phó thật đúng, biết các hai người giờ này mới dậy, cho nên bảo tôi đúng giờ này làm bữa sáng cho hai người!” Lý tẩu nói

Tiểu thiếu gia...

Không phải là Hi Hi sao?

Hai ngày này, bọn họ hai người quên không lo lắng cho Hi Hi.

Nhưng mà vẫn có thể cảm nhận được Hi Hi không hờn trách.

“Hi Hi đâu! ?”

“À, bé có chuyện gì đi ra ngoài rồi!”

Ai, Hi Hi so với bọn họ còn vội hơn!

Tử Lam rút cuộc hiểu, con trai không nhờ vả gì được, chỉ có thể trông chờ vào đứa con gái thôi!

Đều nói con gái thân thiết với mẹ hơn!

Mặc Thiếu Thiên cùng Tử Lam đi tối, Lý tẩu lập tức mang bữa sáng lên.

“Cảm ơn Lý tẩu!” Tử Lam cười nói.

“Không khách khí!” Lý tẩu cũng cười, từ lúc Lâm Tử Lam vào cửa, bà cũng rất thích cái dáng vẻ này của cô.

Lúc này, Lý tẩu hỏi, “Thiếu phu nhân, cô gần đây có hay muốn ới? Có muốn ăn chua không! ?” Lý tẩu hỏi.

Tử Lam suy nghĩ một chút, “Không có!”

“Dựa theo lý thuyết, mang thai đều muốn ới!”

“Chua thì không muốn ăn, thế nhưng muốn ăn cay!”

“Ăn cay là nữ, đứa bé này nhất định là một tiểu công chúa!” Lý tẩu nói.

Ăn cay là nữ sao ?

Loại giả thuyết này, cô vẫn chưa nghe nói qua, đây lần đầu tiên nghe.

“Thật sao?” Lâm Tử Lam tò mò hỏi.

Lý tẩu gật đầu, “Dĩ nhiên, mọi người ai cũng đều nói như vậy, thế nhưng Thiếu phu nhân, cô vẫn nên ăn ít cay thôi!”

“Ừ, được, tôi biết rồi!” Tử Lam cười nói.

Đứa bé này thực sự là một bé gái thì tốt rồi!

Nghe Lý tẩu nói cũng thoải mái, Tử Lam cũng bắt đầu nghĩ, đứa bé này nhất định là một tiểu công chúa!

Nhìn dáng vẻ Tử Lam cười, Mặc Thiếu Thiên ở một bên nhìn, “Nếu như là con trai nữa thì làm thế nào! ?”

“Nếu là con trai, anh nhất định sẽ chết!”

Mặc Thiếu Thiên, “...”

Cái này cùng anh có quan hệ gì?

Nhìn dáng vẻ vô tội của Mặc Thiếu Thiên, Tử Lam nở nụ cười.

Vì vậy, hai người sau khi ăn sáng xong, cũng đi bệnh viện.

Mới vừa tiến vào cửa, chợt nghe bên trong một trận la to.

“Giải trừ hôn ước? Người nào chấp thuận cho anh giải trừ hôn ước! Nếu như anh thực sự muốn giải trừ hôn ước, liền lập tức rút ra khỏi Trần gia cho tôi!” Lúc này, vừa đi vào, chợt nghe bên trong một trận la to.

Tiếng nói là của cha Trần Mặc, Trần phụ.

“A chần, anh kích động như vậy làm gì, nhiều người như vậy!”

“Đến bây giờ bà bao che cho nó, bà không nhìn xem nó đã làm những chuyện tốt đẹp gì rồi!” Trần phụ la to.

Trần Mặc đứng ở nơi đó, thủy chung một câu cũng không có nói.

“Lão Lãng, anh yên tâm, hôn ước này sẽ không giải trừ!” Trần phụ nhìn Lãng phụ nói.

“Lão Trần, nói cho cùng, nếu như không phải con gái của tôi trong lòng không có con trai ông, tôi cũng muốn đem hôn ước này cho giải trừ, hiện tại, bởi vì Trần Mặc, Lãng Nhược người không giống người, quỷ không giống quỷ, mấy ngày gần gũi lại vào bệnh viện!”

“Lão Lãng, lời này không thể nói, Trần Mặc là tôi dạy con chưa tốt, tôi nhất định sẽ hảo hảo dạy dỗ lại nó, về phần Nhược nhi, ông nói cho nó biết, để cho nó hảo hảo tính đường, chờ khi nó khỏe lại, lập tức cử hành hôn lễ!”

Nghe thế, Lãng phụ cũng là sững sờ.

“Thật sao! ?”

“Đương nhiên!”

“Thế nhưng Trần Mặc...”

“Nó không dám làm trái ý tôi!”

“Lão Trần, lời này của ông tôi nhớ kỹ, chớ phá hủy giao tình nhiều năm của hai nhà chúng ta!”

“Ông yên tâm, nhất định sẽ!”

Vì vậy, hai người bọn họ thương lượng xong

Hoàn toàn không có nghĩ đến cảm nhận của Trần Mặc.

Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đi đến một lúc, cho nên cũng nghe được đoạn đối thoại vừa rồi.

Trong nháy mắt Tử Lam nghĩ, Trần Mặc cũng rất đáng thương.

Một cuộc hôn nhân miễn cưỡng, thủy chung là không hạnh phúc.

Nghĩ như vậy, nhưn Tử Lam cũng không nói gì, theo Mặc Thiếu Thiên đi vào.

“Trần bá, Lãng bá!” Mặc Thiếu Thiên cười đi vào lên tiếng chào.

Khi nhìn đến Mặc Thiếu Thiên, Lãng tổng cùng Trần tổng lập tức thu hồi tức giận.

Thế lực của Mặc Thiếu Thiên ở thành phố A này, vượt quá mức bình thường xa với hai nhà bọn họ, coi như là xác lập là một, cũng chỉ sợ không phải là đối thủ của anh.

“Mặc Thiếu Thiên đến rồi!” Khi nhìn đến anh, hai người lập tức thay đổi sắc mặt, tuy rằng không phải lấy lòng, thế nhưng cũng không có mang tức giận lên trên người Mặc Thiếu Thiên.

“Đúng vậy, tôi đến xem Lãng Nhược, cô ấy hiện tại thế nào! ?” Mặc Thiếu Thiên hỏi.

“Đã không có chuyện gì rồi, ở trong phòng nghỉ ngơi!” Lãng tổng nói.

“Vậy là tốt rồi, chuyện ngày hôm qua, là tôi không có quản hết được, nên hết sức xin lỗi!” Mặc Thiếu Thiên hết sức khiêm tốn nói.

Tử Lam cho tới bây giờ từng có thấy qua dáng vẻ khiêm nhường nay của Mặc Thiếu Thiên.

“Nào có nào có, là hai đứa bé không hiểu chuyện, quấy rối hôn lễ của hai người mới phải!” Trần phụ nói.

“Hôn lễ là nhỏ, chuyện Lãng Nhược mới lớn, chỉ cần cô ấy không có chuyện gì, chúng tôi an tâm!” Lúc này, Tử Lam mở miệng nói.

Tử Lam vừa mở miệng, Trần phụ cùng Lãng phụ mới nhìn về hướng Tử Lam.

Mặc dù ở giáo đường đã gặp qua cô, nhưng lần đầu thấy cô rất giỏi giang, thế nhưng hiện tại nghe cô nói chuyện, trong nháy mắt nghĩ, cô không đơn giản như vậy...

“Các người chậm rãi trò chuyện, tôi vào xem Lãng Nhược một chút!” Nói xong, Tử Lam hướng bọn họ cười, sau đó liền đi vào.

Nói thật là, Tử Lam thực sự không muốn theo chân bọn họ nói chuyện.

Thế nhưng lễ phép căn bản vẫn phải nói.

Nhìn Trần Mặc chịu sự khồng chế của bọn họ, Tử Lam cũng hiểu được, Trần Mặc cũng không hơn gì.

Lúc này, Tử Lam đi một lúc, Trần Mặc nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc tổng, cho anh phiền toái rồi!”

“Nào có, chúng ta đã làm việc với nhau nhiều năm như vậy, còn nói cái này làm gì!”

Trần Mặc cười cười, không nói gì nữa.

Mà trong phòng.

Tử Lam đi vào, mẹ Lăng cùng mẹ Trần đều ở đây.

Khi nhìn đến Tử Lam, bọn họ liếc mắt đều nhận ra.

“Lâm tiểu thư... À, không, hiện tại sửa đổi một chút gọi là Mặc phu nhân mới đúng!” Lúc này, mẹ Lăng mở miệng.

Nghe lời của bọn họ nói, Tử Lam chỉ nhàn nhạt cười, “Tôi thủy chung đều là tiểu bối, các người gọi Tử Lam là được, cái gì phu nhân không phu nhân, không dám nhận!”

558. Chương 561: Hi Hi Đi

Lời Tử Lam nói, làm cho người nghe thấy thoải mái lại không thể làm gì.

Mặc dù là tiểu bối, thế nhưng lời nói rất đúng chỗ, rất đúng trọng tâm.

Hai người đều cười cười, Tử Lam nhìn bọn họ, “Cháu đến xem Lăng Nhược thế nào!”

Lúc này, Lăng Nhược ngồi ở trên giường, hai mắt đại ra.

Tử Lam đi tới, nhìn cô, “Lăng Nhược, cô thế nào rồi?”

Nghe được tiếng nói của Tử Lam, Lăng Nhược lúc này mới từ từ phục hồi tinh thần lại, “Lâm tiểu thư!”

“Cô thế nào rồi? Thân thể khá hơn chút nào không?” Tử Lam nhìn cô hỏi.

Lăng Nhược gật đầu.

“Cô thật ngốc, về sau mặc kệ thế nào, cũng không cần làm ra loại chuyện này, cô phải nghĩ đến ba mẹ cô, nếu cô gặp chuyện không may, bọn họ sẽ rất lo lắng cho cô!” Tử Lam nhìn cô nói.

Nên nói, vẫn phải nói.

Những lời này, coi như thay lời Lăng mẹ nói đi.

Bà chỉ có một đứa con gái như vậy, nâng niu trong lòng bàn tay từng chút lớn lên, hiện tại lại vì tình mà cả mạng sống cũng không cần, bà làm sao sẽ không đau lòng!

Thế nhưng lời Tử Lam nói, Lăng Nhược hoàn toàn không nghe vào trong lỗ tai.

Chợt nhớ tới, Lâm Tử Lam cùng Lam Cảnh Thần quan hệ đặc biệt tốt, lúc này, cô nắm lấy quần áo Tử Lam, “Lâm tiểu thư, không, Mặc phu nhân, cô giúp tôi một chút có được hay không! ?”

Tử Lam nhìn Lăng Nhược, khẽ cau mày.

“Tôi biết cô cùng Lam Cảnh Thần quan hệ rất tốt, cô giúp ta một chút, để cho cô ấy rời đi có được hay không, tôi không thể không có Trần Mặc, không thể không có anh ấy!”

Tử Lam thế nào cũng không nghĩ tới, Lăng Nhược sẽ nói ra những lời như vậy.

Nhìn Lăng Nhược, Tử Lam cười, “Thật xin lỗi, tôi không giúp được cô rồi!”

Trong nháy mắt, sắc mặt Lăng Nhược thay đổi.

“Tình yêu không thể cưỡng đoạt, cũng không thể ép buộc, tuy rằng cô cùng Trần Mặc sớm đã có quá hôn ước, thế nhưng tình yêu là một sự tự nguyện, hiện tại không phải Cảnh Thần có rời đi hay không, mà là cô phải làm sao để Trần Mặc tự nguyện cưới cô, lúc đó hai người mới hạnh phúc!”

Lời Tử Lam nói, không phải không có lý.

Thế nhưng Lăng Nhược lại nghĩ, Tử Lam là đang bao che cho Cảnh Thần, bởi vì bọn họ dù nói như thế nào cũng là bạn thân!

Lúc này, Lăng Nhược nở nụ cười lạnh, “Tôi biết, tôi không nên nói với cô, các người là bạn thân, làm sao sẽ giúp tôi!”

Đã nói đến nước này, Tử Lam không biết còn nói được cái gì!

“Cô đã nghĩ như vậy, tôi cũng không có cách gì!”

“Đối trá!” Lăng Nhược nói.

“Nhược nhi!” Lời của cô vừa mới dứt, Lăng mẫu liền quát một tiếng.

Ai cũng biết Mặc Thiếu Thiên thương yêu lão bà, vì Lâm Tử Lam cái gì cũng dám làm.

Nếu Lăng Nhược vì vậy mà đắc tội Lâm Tử Lam, để Mặc Thiếu Thiên biết được, sợ rằng sự hợp tác của Lăng gia với tập đoàn MK sẽ không còn!

Nghe được Lăng mẹ quát lạnh, Lăng Nhược cũng không nói gì, chỉ là ngồi ở chỗ kia, ôm chặt mình...

“Mặc phu nhân, cô đừng để ý!” Lúc này, Lăng mẫu mở miệng nói.

Tử Lam cười nhạt, “Không có gì!”

“Mẹ, mẹ nói với cô ta nhiều như vậy làm gì! ? Để cho cô ta đi ra ngoài, con không muốn gặp lại cô ta!” Lăng Nhược ngồi ở đó la to.

“Con câm miệng cho cha!” Lúc này, mở miệng không phải Lăng mẫu, mà là Lăng phụ.

Bọn họ cùng đi vào.

Dĩ nhiên, cũng bao gồm cả Mặc Thiếu Thiên.

“Con sao lại nói như vậy? Lâm tiểu thư tốt bụng đến thăm con, con có thái độ này là sao? Cha dạy con như thế sao! ?” Lăng phụ nhìn Lăng Nhược la.

Lăng Nhược chưa lúc nào bị ủy khuất như vậy.

Ở nhà, cha luôn cưng chiều cô, giờ thì sao chứ?

Cô cũng biết, bọn họ là vì người nhà cùng công ty suy nghĩ.

Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên bọn họ đều không đắc tội nổi.

Nếu như không có nhà cùng công ty, như vậy cô cái gì cũng không còn!

Lăng Nhược ngồi ở chỗ kia, rơi nước mắt!

Lúc này, Tử Lam ngược lại lên tiếng, “Không có chuyện gì, cô ấy tâm tình không tốt, không sao!”

Nghe được Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên đi tới, “Nếu ở đây không chào đón, chúng ta đi!”

Mặc Thiếu Thiên không thể để cho Tử Lam chịu một chút ảm ức.

Vừa nghe đến lời Mặc Thiếu Thiên nói, Lăng phụ sững sốt, “Mặc Thiếu Thiên, Lăng Nhược không phải ý đó!”

“Mới vừa rồi lời Lăng Nhược nói, chúng ta đều nghe rất rõ ràng, chúng tôi không nên đến đây, tôi còn chưa trách cô ấy quấy rối hôn lễ của chúng tôi, cô ấy hiện tại còn chê chúng tôi đối trá!”

Sắc mặt của Lăng phụ thật không tốt.

Mặc Thiếu Thiên là ai, ông quá rõ!

Cho ông mặt mũi, chính là cho, không cho, ông cũng không có cách nào.

Phải biết rằng, mặt mũi Mặc Thiên Ân anh còn không cho, anh còn sợ gì!

“Mặc Thiếu Thiên, Lăng Nhược còn nhỏ, không hiểu chuyện, con coi như cho Lăng bá phụ một cái ân tình!” Lăng phụ mở miệng nói.

Lúc này, Tử Lam cũng không nghĩ tới Mặc Thiếu Thiên lại kích động lớn như vậy.

Mặc Thiếu Thiên chưa kịp mở miệng, Tử Lam đã mở miệng cười, “Lăng bá phụ chê cười, Mặc Thiếu Thiên chỉ là nói giỡn!”

Lời Tử Lam nói, luôn luôn làm cho nghe không cảm thấy xấu hổ, nhưng lại cảm thấy cô tuyệt đối không phải người lương thiện.

Lăng bá phụ cười cười, nhìn Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên cũng không có nói gì nữa.

Lúc này, Tử Lam lời kéo Mặc Thiếu Thiên, Mặc Thiếu Thiên lúc này mới lên tiếng, “Lão bà của tôi nói rất đúng!”

Tử Lam, “...”

Mặc Thiếu Thiên nói những lời này, không thể nghi ngờ là đang cảnh cáo bọn họ, chọc Lâm Tử Lam chẳng khác nào chọc anh.

Không, so với chọc anh còn nghiêm trọng hơn.

Phải biết rằng, Mặc Thiếu Thiên thương yêu nhất chính là lão bà cùng con trai của anh!

Lăng bá phụ cười cười, không nói gì nữa.

“Đã như vậy, chúng tôi cũng không tiện ở lâu!”

“Tốt tốt!” Lăng phụ gật đầu, cũng không dám giữ lại, “Hôm nào Lăng Nhược khỏe lại sẽ đến cửa nói xin lỗi!”

“Lăng bá phụ không cần để ở trong lòng, chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến việc hợp tác của hai nhà!” Tử Lam liếc mắt đã nói trúng nội tâm của Lăng bá phụ.

Lăng bá phụ sửng sốt.

Lâm Tử Lam mặt dù thoát nhìn chỉ là một phụ nữ bình thường, thế nhưng quan hệ hợp tác này, cả ý định của ông như thế nào đều nói rất rõ ràng.

Tuyệt đối không phải là một phụ nữ bình thường!

Vì vậy, Tử Lam cười cười, liền cùng Mặc Thiếu Thiên cùng đi.

Bọn họ đi một lúc, Lăng phụ mới hồi phục tinh thần lại.

Lâm Tử Lam tuyệt đối không phải người lương thiện!

Đây chính là đánh giá của ông đối với Lâm Tử Lam!

Bọn họ mới vừa đi, Lăng phụ liền nhìn Lăng Nhược, “Lăng Nhược, con điên rồi sao?”

“Cha, bọn họ căn bản không phải có lòng đến thăm con!”

“Có lòng, hay không có lòng, con cũng không được nói như vậy, nếu như bởi vì con, mà tập đoàn MK không hợp tác với chúng ta nữa, vậy cả nhà chúng ta chỉ chờ ăn không khí mà sống!”

“Nhà chúng ta cũng không phải chỉ hợp tác với một mình bọn họ!”

“Nếu như Mặc Thiếu Thiên muốn giết chúng ta? Đến lúc đó, ai còn dám hợp tác với chúng ta! ?” Lăng phụ nói.

Trong nháy mắt, Lăng Nhược không biết nên nói cái gì, cô không giống Lăng phụ nghĩ nhiều như vậy, xa như vậy, cha vừa nói như vậy, cô thật có chút sợ.

“Nếu như công ty chúng ta bị đóng cửa, các người ăn không khí đi!”

Lăng Nhược, “...”

Lăng mẫu hình như cũng hiểu được tình thế có chút nghiêm trọng, liền vội vàng đi tới, “Ông, cái kia Lâm tiểu thư không phải nói sẽ không ảnh hưởng đến hợp tác hai nhà sao?”

“Cô ta đang nhắc nhở, cũng như cảnh cáo chúng ta, bà cho rằng thực sự sẽ không ảnh hưởng đến sao?” Lăng phụ nói.

“Vậy làm sao bây giờ? !” Nghe Lăng phụ nói như vậy, Lăng mẫu cũng có chút lo lắng.

Trần Mặc trước sau vẫn không nói gì, dù sao, lúc này, nói nhiều lỗi nhiều.

Lúc này, Trần Mặc lại mở miệng, “Cô ấy không phải người như vậy!”

Nghe Trần Mặc nói, mọi người đều nghiêng đầu qua nhìn Trần Mặc, “Tôi làm việc chung với cô ấy lâu như vậy, nên biết cô ấy không phải là người như thế!”

Trần Mặc cũng nói như vậy, bọn họ còn có thể nói cái gì.

“Tóm lại, sau khi Lăng Nhược khỏe lại, phải đi Mặc gia xin lỗi, cái này là nhất định!” Lăng phụ nói.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Lăng Nhược ngồi ở trên giường, cũng không nói gì nữa, cô cũng không muốn mất đi cái gì.

Nếu như không có Lăng gia, sẽ không có Lăng tiểu thư cái tên này, thật sự sẽ không giữ Trần Mặc được..

Mà bên ngoài.

Mặc Thiếu Thiên cùng Tử Lam sau khi lên xe xong, Tử Lam nhin không được thở dài, “Nhìn cuộc sống Trần Mặc như vậy, em thấy còn đáng thương hơn Cảnh Thần!”

Anh ấy có khó xử, tuyệt không giả.

Trần Mặc ở trong hoàn cảnh này, so với Cảnh Thần còn khổ hơn!

Nhìn dáng vẻ Tử Lam vì người khác mà lo lắng, Mặc Thiếu Thiên tiến tới, vươn tay, xoa vùng trán của Tử Lam cho giãn ra.

“Vợ yêu quý, việc duy nhất bây giờ của em phải nghĩ làm thế nào để con chúng ta thật tốt sinh ra, việc khác, em không cần quan tâm!” Mặc Thiếu Thiên nhìn cô một chữ một chữ nói.

“Ừ!”

“Mỗi người đều có chuyện của mình, kinh nghiệm, cuộc sống bao quát quá nhiều, cũng bao gồm tình yêu, cho nên, phải phát triển thế nào, đều phải xem vận mệnh của họ, chúng ta không nên nhúng tay vào, vạn nhất gây thành bi kịch, nửa đời sau của chúng ta cũng sẽ không an tâm!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam một chữ một chữ nói.

Mặc Thiếu Thiên ít khi nói ra những lời triết lý như thế, Tử Lam vô cùng đồng ý.

Nếu như ở trên thuyền, Tử Lam giúp Cảnh Thần và Trần Mặc, mà Lăng Nhược lại xảy ra chuyện như vậy, sợ rằng đời này Tử Lam cũng không có cách nào an tâm.

Đây chính là một ví dụ tốt nhất.

Bọn họ chỉ có thể ở bên cạnh nhìn, chỉ điểm, nhưng lại không thể can thiệp quá nhiều, dù sao, đây không phải là chuyện của bọn họ, cũng không biết bọn họ nghĩ như thế nào.

Nghĩ tới đây, Tử Lam gật đầu, “Ừ, được, em biết rồi, chuyện này, em nghe lời anh!”

Nghe Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên cười cười, “Đúng rồi vợ, anh có một đề nghị!”

“Cái gì! ?”

“Chúng ta đi hưởng tuần trăng mật!”

“Còn muốn hưởng tuần trăng mật sao?”

“Dù sao bây giờ đã kết hôn, chuyện gì cũng không có, không bằng chúng ta nghỉ phép, cũng tiết kiệm nhìn những việc này, không nhịn được nhúng tay vào!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe lời của anh nói, Tử Lam nghiêm túc suy nghĩ một chút.

Thật đúng là như vậy.

“Được, đồng ý!” Tử Lam nói.

“Em muốn đi nơi nào! ?” Mặc Thiếu Thiên cầm lấy tay của Tử Lam, nhìn cô hỏi.

Tử Lam suy nghĩ một chút, “Không đặc biệt tưởng nhớ nơi nào, muốn đi đều đi rồi!”

“Vậy đi đảo Bali đi!”

” Đảo Bali sao! ?” Tử Lam hỏi, nơi này cô thật không có đi qua.

Mặc Thiếu Thiên gật đầu, “Ừ!”

Tử Lam suy nghĩ một chút, “Tốt!”

Thật ra thì, chỉ cần có thể cùng Mặc Thiếu Thiên ở cùng một chỗ, đi đâu cũng đều giống nhau.

“Vậy thì tốt, cứ quyết định như vậy!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam gật đầu, nhưng mà lúc này, cô chợt nhớ tới cái gì, “Đúng rồi, vừa rồi ở bên trong, anh cùng Lăng tổng nói như vậy, có thể hay không có điểm nghiêm khắc?”

“Không nghiêm khắc, bọn họ làm sao biết tôn trọng vợ yêu quý của anh!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe thế, Tử Lam cười cười, “Em ngược lại không thêm để ý, bọn họ nói cái gì, cũng không đã thương được em!”

“Vậy cũng không cho phép bọn họ nói!” Mặc Thiếu Thiên bá đạo nói, phụ nữ của anh, ai dám nói.

Nhìn Mặc Thiếu Thiên, Tử Lam cười cười.

Đáy lòng, rất hài lòng.

Mặc kệ thế nào, bọn họ cũng đã ở cùng một chỗ, hôn lễ cũng thuận lợi vượt qua, mặc dù xảy ra chút chuyện nhỏ, thế nhưng cũng không ảnh hưởng đến đời sống tình cảm của cô cùng Mặc Thiếu Thiên.

Nghĩ như vậy, liền biết đủ.

Hai người sau khi trở về, liền quyết định chuyện này.

Mặc lão cũng rất tán thành.

Dù sao, kết hôn cũng nên đi hưởng tuần trăng mật, hai người không đi, Mặc lão cũng phải làm cho hai người đi.

Trải qua chuyện ngày hôm qua, Mặc lão có chút không vui, cảm thấy xui xẻo, nhưng nhìn Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên cũng không có gì, ông cũng không suy nghĩ nhiều.

Vậy mà lúc này, lại xuất hiện một vấn đề.

Hi Hi muốn đi!

Tin tức này, làm cho cả nhà ngây ngẩn cả người.

Mặc lão cũng là vào lúc này, mới biết được thân phận Hi Hi.

Bé cũng khôn kiếp như cha bé, đi chung một đường, nghe Mặc Thiếu Thiên nói, thậm chí so với anh còn lợi hại hơn.

Mặc lão là nên cười, hay nên khóc đây?

Vừa trở về không bao lâu, đã muốn đi!

Mặc lão luyến tiếc không bỏ được!

Lúc này, bên trong phòng khách, bầu không khí có chút nặng nề.

Tử Lam không bỏ được, thế nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, cô cũng đã nghĩ thông.

Hi Hi có cuộc sống của mình, lựa chọn của mình, bé muốn đi lên con đường này, bé không muốn quá quay đầu lại, thì cũng không có ai bắt bé quay đầu lại được.

Hiện tại, bé chỉ có thể trở nên mạnh hơn, mạnh hơn, mới có thể bảo vệ được mình!

“Cha, mẹ, ông nội, các người yên tâm, con rất nhanh sẽ trở lại!” Hi Hi nhìn bọn họ nói.

Sau lưng là Hoa Hồng còn có Tập Ni, Lý Thuận.

Lần này Lý Thuận cũng muốn đi theo Hi Hi trở về tiếp nhận huấn luyện!

“Rất nhanh? Rất nhanh là bao lâu! ?” Mặc lão nhìn Hi Hi hỏi, dù sao, ông vẫn là không muốn.

“Cháu cũng không biết, nói chung, có thể trở về, cháu nhất định sẽ trở lại gặp các người!”

“Ông không muốn!”

“Ông nội, lúc này không phải là ông có nguyện ý hay không là được!” Hi Hi nói, chuyện này đã quyết định.

Nghe Hi Hi nói, Mặc lão càng thêm không muốn, “Ý của cháu là chuyện đã định rồi, hiện tại cháu chính là thông báo cho mọi người biết, chứ không phải cùng mọi người thương lượng!”

Mặc dù không phải ý này, thế nhưng cái này là sự thật.

Hi Hi bắt đầu dĩ gặt đầu một cái, “Dạ!”

Mặc lão, “...”

Mặc lão tức không chịu được, thế nhưng lại không thể làm gì, “Tiểu tử thú vị, cháu làm gì không làm, sao phải nhất định giống như cha cháu đi con đường này!”

Phải biết rằng, con đường này đi không thể quay đầu lại được.

“Ông nội, cháu hiện tại đều đã đi rồi, không tiếp tục đi tới, chỉ có một con đường chết!” Hi Hi nói, lời này không phải hù dọa, là sự thật.

Nghe Hi Hi nói, Mặc lão trong nháy mắt sửng sốt, không biết nên nói cái gì cho phải.

Ông cũng biết, con đường này không thể quay đầu lại, nếu là dừng lại, cũng chỉ có một con đường chết!

“Ông hiện tại coi như không đồng ý, còn có thể có biện pháp nào sao?” Mặc lão nhìn Hi Hi hỏi, ông không muốn để cho Hi Hi xảy ra chuyện gì.

Nghe Mặc lão nói, Hi Hi cười cười, “Ý của ông là đồng ý sao?”

“Cháu đừng nói chuyện với ông!”

“Ông nội, ông đỡ mặt sao!” Hi Hi dụ dỗ Mặc lão.

“Cháu thề, nếu như có thời gian, cháu sẽ trở về thăm ông!” Hi Hi nói.

Mặc lão không nói lời nào.

“Có thời gian cháu sẽ gọi điện thoại cho ông!”

Nói lên cái này, Mặc lão mới có điểm động tâm, “Mỗi ngày!”

Hi Hi suy nghĩ một chút, nội bộ Hợp Tung rất nghiêm, trong lúc tiếp thu huấn luyện không thể nghe điện thoại bất kỳ ai, suy nghĩ một chút, Hi Hi mở miệng, “Cháu sẽ tận lực, nếu điều kiện cho phép!”

Nghe thế, Mặc lão lúc này mới yên tâm một chút.

Sau đó nhìn ba người sau lưng Hi Hi, “Tôi giao Hi Hi lại cho các người, nếu như nó xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không bỏ qua cho các người!”

“Ông yên tâm, bé đi theo chúng tôi, sẽ chỉ làm cho bé trở nên cường đại hơn, hướng chi, bé là tâm phúc của chúng tôi, coi như Hợp Tung có xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không để bé xảy ra chuyện!” Tập Ni một chữ một chữ nói

Nghe thế, Mặc lão lúc này mới yên tâm một chút.

Lúc này, Hi Hi nhìn Mặc Thiếu Thiên cùng Tử Lam, “Cha, mẹ, con phải đi!”

“Được rồi, chăm sóc thật tốt chính mình !” Mặc Thiếu Thiên nói.

Anh không giống Mặc lão nhiều chuyện như vậy, từ khi biết Hi Hi đi con đường này, anh đã chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Hơn nữa lúc ở Chicago, nhìn Hi Hi khó chịu như vậy, thống khổ, anh càng thêm hạ quyết tâm.

“Dạ!” Hi Hi nặng nề gật đầu.

Nhìn Tử Lam, “Mẹ...”

“Được rồi, mặc kệ con quyết định gì, mẹ đều ủng hộ con, nhưng con phải nhớ kỹ một điều, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, đừng bao giờ đánh giá thấp đối phương!” Tử Lam nói.

Chuyến đi này, quá nguy hiểm, Tử Lam không có cách nào ngăn cản, cũng chỉ có thể cho một chút cảnh cáo.

Nghe Tử Lam nói, Hi Hi cũng gật đầu, không nghĩ tới mẹ cứ như vậy đồng ý.

Nằm ngoài dự đoán của bé.

Nhưng mà bé không biết là, lúc ở Chicago, nhìn Hi Hi thống khổ như vậy, Tử Lam cũng đã quyết định như vậy.

Cô cùng Mặc Thiếu Thiên tâm tư giống nhau!

“Con biết rồi!” Hi Hi gật đầu.

Đối với lời nói của Tử Lam, Hi Hi từ trước đến giờ đều nghiêm túc nghe.

Nhìn Hi Hi, Tử Lam cười cười.

“Cha, sau khi con đi, cha phải chăm sóc mẹ thật tốt!” Hi Hi nói.

“Cha biết, cô ấy hiện tại không chỉ là mẹ con, còn là vợ của cha, cho nên con cứ yên tâm đi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Ừ!” Nói đến đây, Hi Hi mới hài lòng gật đầu.

“Cha, mẹ, ông nội, vậy chúng ta đi nha!” Hi Hi nói.

Ngay cả không muốn, thế nhưng cũng phải buông tay.

Chỉ có để Hi Hi tự mình đi, bé mới biết được con đường này khó đi như thế nào.

Hi Hi ôm Mặc lão một cái, Mặc lão nhin không được mắt đỏ lên, “Tiểu tử thú, nhớ kỹ đã đồng ý với ông những gì!”

“Ừ!” Hi Hi cũng nhẹ gật đầu.

Vì vậy, Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên cũng ôm bé một chút, Tử Lam cũng không nhin được ướn viền mắt, nỗ lực chịu đựng.

Cáo biệt xong, Hi Hi vừa muốn lên xe, Mặc Vũ lại từ bên trong chạy vội đi ra.

“Anh Hi Hi, anh muốn đi nơi nào? Sau này anh không cùng em đi học nữa sao?” Mặc Vũ chạy như bay đến trước mặt Hi Hi nói.

Mặc Thiếu Quỳ cũng đi theo ở phía sau, cùng đi ra, con người khi nhìn đến Hoa Hồng, không biết nên nói cái gì.

Hi Hi nhìn Mặc Vũ, “Anh muốn đi một nơi rất xa, về sau không thể cùng em cùng nhau đi học, em phải học tập thật giỏi, cũng phải học cách bảo vệ mình!”

559. Chương 562: Hách Tôn Pk Hoa Hồng

“Thế nhưng em không muốn xa anh...” Nói xong Mặc Vũ khóc

“Mặc Vũ, đừng khóc, đừng quên, em là nam nhân, mặc kệ như thế nào cũng không được khóc, em yên tâm, anh nhất định sẽ trở về, khi đó, anh sẽ bảo vệ em!” Dáng vẻ Hi Hi giống như một người lớn, hướng phía Mặc Vũ hứa hẹn.

Mặc Vũ từ trước đến nay đều rất nghe lời Hi Hi nói, cho dù viền mắt rưng rưng, bé cũng muốn gật đầu, “Dạ, được, em sẽ nghe lời của anh, anh nhất định phải sớm chút trở về!”

“Ừ!” Hi Hi cũng gật đầu.

Không biết, những lời này của Hi Hi, Mặc Vũ lại ghi nhớ trong lòng.

Lúc này, Tạp Ni ở phía sau nhìn Hi Hi, “Chúng ta cần phải đi!”

Nghe thế, Hi Hi gật đầu, nhìn mọi người, “Mọi người bảo trọng, con đi đây!” Nói xong cười một tiếng, “Chờ con trở lại!”

Nói xong, Hi Hi xoay người đi vào trong xe.

Nhìn Hi Hi đi, cho dù không muốn, vẫn không có cách nào.

Tử Lam vẫn không nhin được rớt nước mắt, nhìn Hi Hi đi, Mặc lão cũng không muốn nói cái gì, xoay người đi vào bên trong.

Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam, “Được rồi, Hi Hi là đi tiếp nhận huấn luyện, đừng làm như sinh ly tử biệt, bé vẫn là con trai của chúng ta, chỉ là tạm thời xa cách!” Mặc Thiếu Thiên an ủi Tử Lam nói.

Tử Lam gật đầu, Mặc Thiếu Thiên nói không sai.

Chỉ là, Tử Lam khổ cực nuôi Hi Hi bảy năm, cho đến bây giờ sẽ không nghĩ bé sẽ tự mình đi lâu như vậy.

Thế nhưng nghĩ đến lời Hi Hi vừa hứa xong, Tử Lam cũng yên tâm một chút.

“Được rồi, chúng ta về thôi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam gật đầu, hai người đi trở về.

Lúc này, trên xe Hi Hi nhìn bọn họ, “Bạch Dạ đâu!?”

“Ở sân bay!”

Hi Hi gật đầu một cái.

Xe đi ở trên đường thật nhanh, rất nhanh đã đến sân bay.

Quả nhiên, Bạch Dạ đang chờ ở phi trường.

Thấy Hi Hi, anh nhin không được nói, “Việc nên làm tôi đều làm, không nên làm cũng đều làm, hiện tại có phải nên đưa khối ngọc cho tôi không?” Bạch Dạ nhìn Hi Hi nói.

“Anh không theo chúng ta đi Hợp Tung sao! ?” Hi Hi nhú mày hỏi.

“Tôi không muốn gia nhập tổ chức nào!” Nhìn Hi Hi từng chữ nói.

Mỗi người đều có chí hướng và lựa chọn của riêng mình, Hi Hi không có cách nào miễn cưỡng Bạch Dạ, chỉ có thể gật đầu, “Tốt!”

Nói xong, bé từ trong túi lấy ra một cái hộp.

Khi nhìn đến cái vật kia, con người Bạch Dạ trong nháy mắt sáng lên.

Lúc này, Hi Hi đưa cho Bạch Dạ, “Cái này chính là thứ anh muốn!”

Bạch Dạ hầu như không có bất kỳ khách khí, trực tiếp cầm tới, mở ra, khi thấy mặt trên khối ngọc có khắc chữ J thì tay có chút run rẩy.

Bọn họ không có ai biết khối ngọc này rất có ý nghĩa đối với Bạch Dạ.

Ngay cả Hoa Hồng ở cùng một chỗ với Bạch Dạ lâu như vậy cũng không biết.

Khối ngọc kia, đến tột cùng có cái gì kỳ quái, thế nhưng lại làm cho Bạch Dạ nhiều lần thỏa hiệp.

“Là cái này sao?” Hi Hi nhìn Bạch Dạ hỏi.

Bạch Dạ gật đầu, nhìn hồi lâu mới lưu luyến rời cái hộp.

Nhìn Hi Hi, Bạch Dạ mở miệng, “Tại sao cậu có được khối ngọc này?”

“Đánh bậy đánh bạ lấy được, lúc tôi thấy miếng ngọc có khắc chữ J, tôi cũng biết nó có ngụ ý phi phạm, cho nên tôi để cho Mặc Tử đi làm!”

“Mặc Tử?” Bạch Dạ nhú mày.

” Là người lãnh đạo khác của Hợp Tung!”

Nghe được tên Mặc Tử, Bạch Dạ cau lại nhú mày, “Tôi hiện tại thay đổi chủ ý, quyết định cùng các người đi Hợp Tung!”

Lời Bạch Dạ nói, trong nháy mắt bọn họ đều ngây ngẩn cả người.

Này thay đổi cũng có chút quá nhanh đi!

Mới vừa rồi còn nói như đinh chém sắt sẽ không gia nhập bất kỳ tổ chức nào, bây giờ lại nói muốn gia nhập, làm cho mọi người không khỏi liên tưởng, anh ta có âm mưu.

“Anh cùng Mặc Tử, chẳng lẽ có thâm thù đại hận gì sao! ?” Hoa Hồng nhìn Bạch Dạ hỏi.

“Tôi chỉ là muốn biết, anh ta làm sao có được miếng ngọc này!” Bạch Dạ nói.

Nghe thế, mọi người yên tâm một chút.

“Anh có thể đi, thế nhưng có một điều kiện!” Tập Ni mở miệng.

“Gia nhập vào hợp tung, phải không?” Bạch Dạ hỏi.

“Đúng!” Tập Ni gật đầu, “Hơn nữa phải tuân thủ tất cả quy định của Hợp Tung!”

“Được, tôi đồng ý!” Bạch Dạ dứt khoát nói.

“Anh không cần suy nghĩ lại sao! ?” Hoa Hồng nhìn Bạch Dạ hỏi.

Phải biết rằng, trước kia cô phí hết tâm tư muốn để cho anh gia nhập vào Hợp Hưng, thế nhưng anh đều không đồng ý, bây giờ cái gì cũng không hỏi, liền đồng ý? ? ?

“Không cần!” Bạch Dạ nói.

“Được, anh đã dứt khoát như vậy, tôi cũng không nói gì nữa tất cả tới tổng bộ Hợp Hưng rồi nói!” Táp Ni nói.

Bạch Dạ gật đầu, Vì vậy, theo bọn họ cùng đi.

Hoa Hồng ngăn người tại đó, ... Cứ như vậy đi sao?

Như thế là đồng ý rồi sao?

Trước đó cô cố gắng tất cả đều uổng phí, còn không bằng một khối ngọc của Hi Hi sao! ?

Nghĩ như vậy, Hoa Hồng cũng vội vàng đi theo.

Trong phòng đợi, mấy người bọn họ ngồi ở chỗ đó chờ, vừa nói chuyện, chỉ có Hoa Hồng có chút không yên lòng.

“Đúng rồi, Hách Tôn với mấy người bọn hắn khi nào thì đi?” Lúc này, Táp Ni hỏi Hi Hi.

Nghe thế, lòng của Hoa Hồng không khỏi bị dao động.

“Nghe cha tôi nói, chắc cũng là hôm nay!” Hi Hi nói.

“Lần này có thể cùng Hách Tôn, Ninh Xá bọn họ quen biết, cũng coi như mở ra cho Hợp Hưng một khung trời mới!”

Nghe thế, Hi Hi gật đầu.

Hoa Hồng ngồi ở chỗ kia nghĩ, không ngờ hôm nay Hách Tôn cũng đi.

Nghĩ như vậy, Hoa Hồng đứng lên.

“Cô đi đâu! ?” Hoa Hồng vừa muốn đi, Táp Ni ở phía sau hỏi.

“Mua nước!” Chỉ bỏ lại hai chữ, Hoa Hồng đẩy cửa phòng chờ ra đi ra ngoài.

Bọn họ cũng không đem lời nói của Hoa Hồng để ở trong lòng.

Hoa Hồng đi ra đến bên ngoài, có chút phiền não, tùy ý đi.

Mới vừa đi mấy bước, lại không cẩn thận đụng vào một người.

“Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý!” Người kia nói xin lỗi.

Hoa Hồng cũng không để ở trong lòng, lời nói cũng không muốn nói, xoay người đi.

Nhưng mà, vừa đi vào một khúc quanh, cô còn không biết chuyện gì xảy ra, thì cảm giác có một trận gió từ phía sau đánh tới, xuất phát từ bản năng, Hoa Hồng đánh trả.

Thế nhưng tay mới vừa đưa ra, cả người cô đều bị bắt được, một giây kế tiếp, bị đặt ngay trên tường.

Hoa Hồng quay đầu lại, nhưng mà, khi nhìn đến người trước mặt thì, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người.

“Thế nào? Lúc đi, bắt chuyện cũng muốn đánh sao?”

“Anh, anh tại sao lại ở chỗ này! ?” Nhìn Hách Tôn, Hoa Hồng nháy một chút con ngươi, không nghĩ tới gặp anh.

“Thế nào? Không biết ngày hôm nay tôi phải đi sao! ?”

“Anh khi nào đi, thì có quan hệ gì với tôi! ?” Hoa Hồng phản kích.

Nghe thế, khóe miệng Hách Tôn ngoéo ... một cái, “Phải không?” Nói xong, anh từ từ tiến sát vào Hoa Hồng.

Cảm giác được hơi thở của anh ngày càng tới gần, Hoa Hồng có mấy phần khẩn trương.

“Anh đang làm gì đấy! ?”

“Cô nói, tôi có thể làm gì! ?” Hách Tôn nhìn cô hỏi ngược lại, càng vào sát cô.

Cô làm sao biết anh muốn làm gì! ?

Ngay vào lúc này, Hoa Hồng thấy một bảo an sắp đi qua bên này, Hoa Hồng bỗng nhiên cái khó ló cái khôn.

“Không, không nên giết tôi, tôi thật sự không có tiền... Cứu mạng, cứu tôi với...” Lúc này, Hoa Hồng bỗng nhiên la to.

Nhìn Hoa Hồng, Hách Tôn nhú mày, ngay vào lúc này, cảnh sát lập tức đi tới, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Giờ khắc này, Hách Tôn mới biết được, Hoa Hồng muốn chơi trò gì.

Hách Tôn cũng cái khó ló cái khôn, không chú ý đến cảnh sát, ngược lại nhìn Hoa Hồng, “Vợ yêu, đừng làm rộn, người ta cảnh sát rất bận rộn!”

Anh cảnh sát sững sốt, hiện tại rốt cuộc là chuyện gì?

“Anh cảnh sát, cứu tôi, anh ta muốn giết tôi!” Hoa Hồng nhìn cảnh sát đáng thương mở miệng.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì!” Cảnh sát nhìn hai người hỏi.

Lúc này, Hách Tôn nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn anh ta, “Thật xin lỗi, bạn gái của tôi chỉ nói đùa, cãi nhau, đòi phải đi!”

“Ai là bạn gái anh! ?” Hoa Hồng mở miệng phủ nhận.

Hoa Hồng giọng điệu cứng rắn nói ra khỏi miệng, một giây kế tiếp, Hách Tôn trực tiếp tiến tới, hướng môi Hoa Hồng liền hôn lên.

Một khắc kia.

Thời gian như ngừng lại.

Hoa Hồng ngây ngẩn cả người.

Hách Tôn hôn cô sao! ! ! ? ? ?

Một khắc kia, người qua lại không ít người nhìn bọn họ, với ánh mắt mang theo hâm mộ và chúc phúc.

Ngay cả cảnh sát cũng ngẩn người, lập tức cũng hiểu được bọn họ đang cãi nhau, “Được rồi, tốt lắm, chuyện này không phải tùy tiện đùa giỡn, nếu không sẽ bị bắt đi!”

Nói xong bảo an rời đi.

Lúc này, Hoa Hồng mới chợt hiểu, mà Hách Tôn cũng nhân cơ hội rời môi của cô.

“Anh ——” Hoa Hồng nhìn anh, không biết nên nói cái gì, thế nhưng trong lòng, không ngừng kinh hoàng.

Hách Tôn nhìn cô, “Đây là hậu quả của cô nói chuyện lung tung!”

“Hách Tôn, anh cho là tôi sẽ ngồi không sao?” Hoa Hồng giận dữ, trước mặt mọi người lại dám hôn cô! ! !

Nói xong, cô bỗng nhiên vươn tay, thế nhưng vừa vươn tay, đã bị Hách Tôn thoáng cái ngăn lại.

Hoa Hồng thân thủ coi như rất tốt, thế nhưng một chiêu có thể đem cô ngăn lại, thân thủ Hách Tôn thật cao?

Hoa Hồng giằng co, thế nhưng Hách Tôn xem qua, không tốn chút sức nào.

“Buông tay ra!” Hoa Hồng nhìn anh, có chút tức giận.

Mà Hách Tôn lại từ từ tới gần cô, nhìn cô, “Tôi chỉ muốn trừng phạt cô mà thôi!”

“Anh dựa vào cái gì trừng phạt tôi! ?”

“Chỉ bằng cô vừa nói lung tung!”

Hoa Hồng hung hăng nhìn anh.

Lúc này, Hách Tôn nhìn cô, “Tôi không thích ánh mắt cô như thế, tôi thích ánh mắt bình thường của cô thôi!”

Thích?

Nghe thế, lòng của Hoa Hồng, không nhịn được co rút một chút.

Đúng lúc này, tiếng nói trong sân bay vang lên.

Hách Tôn sau khi nghe được, nhìn cô, “Tôi phải đi, chúng ta rất nhanh sẽ được gặp lại...” Nói xong, nhìn Hoa Hồng liếc mắt, buông cô ra, xoay người đi.

Mà Hoa Hồng đứng đó ngẩn người, bên tai quanh quẩn lời Hách Tôn nói.

Rất nhanh sẽ gặp lại...

Có ý gì?

Chờ cô lấy lại tinh thần, đã không thấy Hách Tôn.

Hoa Hồng đứng ở nơi đó, có chút hoảng hốt, chết tiệt!

Trước đây nhìn dáng vẻ Hách Tôn lạnh lùng, không nghĩ tới...

Hoa Hồng có chút tức giận, cô thề, lần sau gặp lại anh, nhất định sẽ như vậy!

560. Chương 563: Kết Thúc Chính Văn

Nhìn bóng lưng Hách Tôn biến mất ở trước mắt, lúc này Hoa Hồng mới thở phò thu hồi tầm mắt, nhưng mà quay đầu lại, lại thấy mấy người kia nhìn cô cười...

Nụ cười kia, vừa nhìn cũng biết, bọn họ đã thấy toàn bộ quá trình.

“Các người đi ra làm gì! ?” Lúc này, Hoa Hồng tức giận nhìn bọn họ hỏi, gương mặt cũng hơi ửng đỏ.

“Cô không phải đi mua nước sao? Lâu như vậy không trở lại, chúng tôi lo lắng cho cô, cho nên đi ra xem một chút, không nghĩ tới...” Tật Ni nhìn Hoa Hồng, khóe miệng hài hước cười, “Hoa Hồng, thành thật khai báo đi, thông đồng cùng Hách Tôn từ khi nào! ?”

“Thông đồng em gái anh!” Hoa Hồng lập tức phản bác trở lại, “Hiện tại anh ta đã được liệt vào kẻ thù số một trong danh sách của tôi!”

Tật Ni, “...”

Hi Hi lập tức mở miệng, “Hoa Hồng, chớ đổ mắt, nếu như chị cùng với chú Hách Tôn ở chung với nhau, như vậy Tật Tung chúng ta sẽ càng ngày càng lớn mạnh!” Hi Hi nói.

Hoa Hồng, “...”

Nghe lời Hi Hi nói, Hoa Hồng hung hăng trừng mắt nhìn Hi Hi một cái, “Cậu rất hi vọng tôi cùng với anh ta ở cùng một chỗ sao? Không phải cậu nói lớn lên muốn kết hôn tôi sao?”

Hi Hi, “...”

Tật Ni cùng Lý Thuận nhin không được cười lên.

Hoa Hồng lừa Hi Hi chuyện này, bọn họ cũng đều biết.

Vì vậy, Hi Hi đứng ở nơi đó, suy nghĩ một chút mở miệng, “Bản thân tôi nghĩ, chú Hách Tôn với chị là kết cục tốt nhất, chị xem cha tôi, lạm tình như vậy, tôi chỉ sợ tôi cũng sẽ kế thừa một chút tính này của ông ấy, sau khi lớn làm chuyện có lỗi với chị thì làm sao! ?”

Hoa Hồng, “...”

“Chú Hách Tôn vừa đẹp trai, lại vừa mạnh mẽ, hai người cùng một chỗ, tôi thật sự rất yên tâm!”

Nghe Hi Hi nói, sắc mặt của Hoa Hồng không ngừng thay đổi.

Nhìn Hoa Hồng, Lý Thuận nhin không được vươn tay, gợi ý một chút, Hi Hi thấy tình huống không đúng, lập tức mở miệng, “Dĩ nhiên, nếu như chị không muốn, chị cũng có thể chờ tôi lớn lên tôi sẽ cưới chị...”

Lời của bé nói, Hoa Hồng hung hăng liếc bé một cái.

“Tôi đây cũng là vì muốn tốt cho chị thôi..” Hi Hi cười ha hả nói, nói cho cùng, Hoa Hồng sợ bé, là bởi vì quan tâm bé, còn bé sợ Hoa Hồng, là vì bé sợ Hoa Hồng tức giận.

Nói đến cái này, Lý Thuận chợt nhớ tới cái gì, “Không đúng lão đại, nếu như Hoa Hồng cùng Hách Tôn cùng một chỗ, Hợp Tung chúng ta mất đi một người, không phải nhiều hơn!”

Hoa Hồng được cưới đi, trở thành vợ bên kia của Hách Tôn, thế nào lại không gia nhập vào tổ chức của Hách Tôn!

Lý Thuận nói vừa xong, Tập Ni lập tức mở miệng, “Anh yên tâm, dựa theo tính tình Hoa Hồng của nhà chúng ta, nhất định là Hách Tôn sẽ gia nhập vào Hợp Tung, coi như không có gia nhập, anh ta cũng là con rể của Hợp Tung chúng ta, trốn không thoát...”

Nghe Tập Ni giải thích, Lý Thuận gật đầu, giống như mọi chuyện đã được giả quyết xong!

Xem bọn họ lấy chuyện của mình ra bàn, sắc mặt của Hoa Hồng ngày càng khó coi, “Câm miệng, nói đủ chưa hả! ?”

“Người nào còn nói một câu nữa, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho các người!” Hoa Hồng nhìn bọn họ hung hăng uy hiếp, nói xong, quay đầu đi.

Tập Ni, Lý Thuận, Bạch Dạ, Hi Hi bốn người đứng ở nơi đó, ai cũng không dám nói nhiều một câu.

Có câu nói, thà rằng đắc tội tiểu nhân, cũng đừng đắc tội phụ nữ, huống chi, Hoa Hồng không phải phụ nữ bình thường...

Hoa Hồng sau khi bỏ đi, mặt cũng đỏ lên!

Chết tiệt, không nghĩ tới lại bị mấy người bọn họ thấy được!

A a a a!

Thật là muốn chết a a ! !

Nghĩ như vậy, nhưng Hoa Hồng vẫn nỗ lực bình tĩnh!

Hách Tôn, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh!

Trong đầu không khỏi hiện ra dáng vẻ Hách Tôn hôn cô...

Hoa Hồng thật sự muốn điên rồi! !

Vì vậy, ở trong phòng đợi không sai biệt lắm hơn hai mươi phút sau, bọn họ lên máy bay, bay trở về tổng bộ Hợp Tung.

Mà bên kia, Mặc Thiếu Quân bị ném ở công ty thực tập, học tập thể nào để quản lý công ty, cả ngày học đau cả đầu.

Anh muốn đi tiễn Hoa Hồng, cũng không thoát thân được, bị công việc ở công ty xoay quanh.

Mặc Thiếu Thiên để cho Mặc Lương phụ tá anh ta, cho anh nhận một case khá lớn, coi như rèn luyện anh ta.

Sau khi giao mang công ty giao cho Mặc Thiếu Quần xong, Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên cũng bay đi đảo Bali hưởng tuần trăng mật.

Trên máy bay, Tử Lam nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Em cảm thấy, Thiếu Quần ở công ty chắc sắp điên rồi!” Tử Lam cười nói.

“Đúng lúc nên rèn luyện anh ta rồi!” Mặc Thiếu Thiên cũng nói.

Cà lơ phát phơ hơn hai mươi năm, đúng lúc nên làm chút chuyện rồi.

Thật ra Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đều biết, mặc kệ Mặc Thiếu Quần làm thế nào, tốt hay xấu gì, anh ta cũng là người của Mặc gia, cho dù có một ngày Mặc lão cùng Cung Á Lâm đều mất, Mặc Thiếu Thiên cũng sẽ nuôi anh ta cả đời!

Nghĩ tới đây, Tử Lam thở dài!

Có vài người, trời sinh số tốt, cho dù cái gì cũng không tốt, không làm được, vẫn có thể không buồn không lo mà sống tốt một đời.

“Được rồi, lần này đi hưởng tuần trăng mật, cho nên chúng ta cái gì cũng không cần nghĩ, chúng ta chỉ sống trong thế giới hai người chúng ta thôi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nghe lời của anh nói, Tử Lam cười gật đầu.

Lúc nào cần hưởng thụ, thì nên hưởng thụ thôi!

“Tốt lắm, em ngủ một đi, hơn một giờ nữa mới đến nơi!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Tử Lam gật đầu, Vì vậy tựa đầu vào vai Mặc Thiếu Thiên, đi vào giấc ngủ...

Hơn một giờ sau, bọn họ đã đến được đảo Bali, bọn họ vừa mới xuống máy bay, lập tức có người đến đón bọn họ.

Đảo Baly nằm ở In-đô-nê-xi-a, cũng coi là danh lam thắng cảnh nổi tiếng, khí trời, không khí, hết thảy đều xinh đẹp làm cho người ta cảm thấy như lạc vào cõi thần tiên.

Tử Lam nhin không được hít thở sâu một hơi, “Thật là thoải mái!”

Nhìn Tử Lam, Mặc Thiếu Thiên cười cười, “Đi thôi, về khách sạn trước, lát nữa anh dẫn em ra ngoài dạo!”

Tử Lam gật đầu, Vì vậy, bọn họ lên xe, khoảng chừng nửa giờ sau, mới tới khách sạn như lời Mặc Thiếu Thiên nói.

Mặc Thiếu Thiên đã cho người đến dọn dẹp đem tất cả chuẩn bị xong hết mới rời khỏi.

Bọn họ ở bên ngoài dọn dẹp, Tử Lam đi vào tắm trước, bởi vì ở chỗ này thời tiết, tương đối nóng.

Lúc Tử Lam đi ra, mấy người đó đã đi rồi.

Tử Lam đã cảm thấy có cái gì không đúng, nhìn Mặc Thiếu Thiên, “Mặc Thiếu Thiên, không cần nói cho em, nơi này cũng là một trong những sản nghiệp của anh nha!”

Nghe Tử Lam nói, Mặc Thiếu Thiên nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn cô, Tử Lam mặc trên người áo ngủ tơ lụa, nhìn vào càng tôn lên làn da trắng của cô.

Mặc Thiếu Thiên nhin không được vươn tay ôm lấy cô, “Nếu như anh nói đúng thì sao! ?”

“Anh đến tốt cùng còn có bao nhiêu sản nghiệp! ?” Tử Lam tò mò hỏi.

Xem ra trước đây, cô quá coi thường Mặc Thiếu Thiên.

Cô chỉ nghĩ Mặc Thiếu Thiên ở thành phố A coi như tương đối có thể lực, không nghĩ tới ở chỗ này cũng có sản nghiệp của anh.

“Thế nào? Hiện tại đã bắt đầu kiểm tra sản nghiệp của anh rồi sao! ?” Mặc Thiếu Thiên cười hỏi.

“Đó là đương nhiên, thân là Mặc phu nhân, em phải biết rõ anh có bao nhiêu tài sản, sau này nếu anh dám làm gì bên ngoài, em cũng phải giữ nửa tài sản à!” Tử Lam nhìn anh nói.

Trong nháy mắt, mặt Mặc Thiếu Thiên đen.

Thật ra, này giờ cô đang suy nghĩ cái này!

“Lão bà, hiện tại trừ em ra, anh đối với bất kỳ phụ nữ nào đều không có hứng thú!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Hả? Thật không?” Tử Lam nhú mày hỏi ngược lại.

Mặc Thiếu Thiên lập tức gật đầu, trời xanh chứng giám a!

Tử Lam không nói gì, chỉ nhìn anh, cười rất ôn nhu.

“Nếu như em thật không yên tâm, anh có thể đem tất cả sản nghiệp của anh đều chuyển qua tên của em, nếu như anh có làm gì có lỗi với em, coi như anh mất sạch!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Nói lên cái này, Tử Lam gật đầu, “Chủ ý này không tệ, thế nhưng còn chưa đủ!”

“Vậy em còn muốn thế nào?” Mặc Thiếu Thiên hỏi ngược lại.

“Coi như anh không còn gì, vẫn có thể nhờ Đông Phương hồi sinh!” Tử Lam nói.

Mặc Thiếu Thiên, “... theo ý kiến của em, nên như thế nào đây?”

“Hay anh đi giải phẫu một chút!” Tử Lam nhin không được cười nói.

Mặt Mặc Thiếu Thiên trong nháy mắt đen.

Nhìn Tử Lam, Tử Lam lại ôm bụng cười to, cười mất trật tự.

“Lão bà, em muốn làm giải phẫu, vậy” “Tính” phúc của em sau này làm sao bây giờ!” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam nói.

Tử Lam vẫn tiếp tục cười, “Anh yên tâm, em nhất định sẽ vì anh thủ thân như ngọc!”

“Không, anh không làm được!” Nói xong, ” Mặc Thiếu Thiên ôm lấy Tử Lam.

“Lão bà, em đối với anh thật là độc ác!” Mặc Thiếu Thiên nói.

“Là chính anh muốn chứng minh!” Tử Lam cười nói.

“Xem ra, anh phải để em biết, ” “Tính” phúc có tư vị gì, xem em có đối với anh như vậy nữa không!” Nói xong, Mặc Thiếu Thiên ôm lấy Tử Lam nhào lên.

Tử Lam cười, tránh ra, cả người chạy trên ban công.

Mặc Thiếu Thiên chạy đuổi theo.

Trên ban công, Tử Lam đứng ở nơi đó, thưởng thức cảnh đẹp phía ngoài.

Ở đây, thật đẹp làm cho lòng người vui vẻ thoải mái, thoải mái không biết làm sao để cho mình tỉnh táo lại.

Lúc Mặc Thiếu Thiên đi ra, Tử Lam vẫn đứng ở nơi đó, hưởng thụ.

Mặc Thiếu Thiên nhìn, từ từ đi qua, từ phía sau nắm lấy hông của Tử Lam, “Thế nào? Thoải mái sao?”

Tử Lam gật đầu, “Ừ, thoải mái, ở đây quá đẹp!”

“Nếu như em thích, sau đó hàng năm anh đều mang em đến!” Mặc Thiếu Thiên ở bên tai Tử Lam thì thào.

Tử Lam gật đầu, “Ừ!”

“Được rồi, ngủ một giấc, buổi chiều em dẫn em ra ngoài chơi, đến lúc đó em mới biết được cái gì gọi là cảnh đẹp!” Mặc Thiếu Thiên nói.

Vì vậy, Tử Lam gật đầu.

Một giây kế tiếp, Mặc Thiếu Thiên trực tiếp ôm lấy Tử Lam, “Lão bà, anh hầu hạ em ngủ trưa!” Nói xong, ôm Tử Lam đến phòng ngủ.

Ngủ một giấc, lúc tỉnh lại, năm giờ chiều, Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên thu thập một chút, đi ra ngoài.

Lúc này, mặt trời vừa muốn xuống núi

Mặt trời chiều, đẹp không sao tả xiết.

Mặc Thiếu Thiên cùng Tử Lam đi ra ngoài, dọc theo bờ biển, mặt trời chiều chiếu trên mặt biển, chiếu vào trên người, hai người nắm đi, đi trôi bờ biển, nước biển như có như không tạt vào chân bọn họ, cực kỳ thoải mái.

“Thế nào? Đẹp không?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam hỏi.

Tử Lam xoay người, hai tay ôm lấy thắt lưng Mặc Thiếu Thiên, gật đầu, “Ừ!”

“Lúc này, phải chăng em nên tặng anh một nụ hôn! ?” Mặc Thiếu Thiên nhìn Tử Lam hỏi.

Tử Lam cười, nhón chân lên, chủ động hôn lên môi Mặc Thiếu Thiên...

Hạnh phúc cứ như vậy. . .

Hoàn chính văn....

561. Chương 564: Ngoại Truyện: Trần Mặc Và Cảnh Thần 1

Từ sau hôn lễ của Lâm Tử Lam, Cảnh Thần cùng Trần Mặc không có gặp mặt.

Hai người, người nào cũng không có chủ động liên lạc với người nào.

Cảnh Thần vẫn đang do dự, có muốn ra khỏi nước hay không, Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên đi tuần trăng mật, cô nộp đơn từ chức lên, chậm chạp cũng không có kết quả.

Cái này phải chờ Mặc Thiếu Thiên trở lại mới có thể phê chuẩn.

Vậy mà ngày này, Cảnh Thần vừa tới công ty liền nghe thấy một tin đồn.

Không phải là tin đồn, là ngay cả báo cũng đăng.

Hôn lễ Trần Mặc cùng Lăng Nhược, được tổ chức ở khách sạn Hoa Liên vào thứ bảy này.

Tin tức này vừa ra, MK rất là náo nhiệt.

Bởi vì đầu tiên là Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam cử hành hôn lễ, hiện tại là Trần Mặc, có thể không náo nhiệt sao?

Mặc dù Trần Mặc cùng Cảnh Thần đều đi làm ở MK, nhưng là sao biết được Trần Mặc cùng Cảnh Thần có mối quan hệ khác đồng nghiệp.

Cảnh Thần vừa đi vào, thì có đồng nghiệp bu lại, “Cảnh Thần, cô có nghe nói không ! ?”

“Cái gì! ?”

“Nên chuẩn bị tiền đi!”

“Thế nào! ?” Cảnh Thần nhìn đồng nghiệp hỏi, một dáng vẻ không hiểu chuyện gì.

“Cô thật không biết hay là giả, tin tức cũng đã đăng lên!” Đồng nghiệp nói.

Cảnh Thần bây giờ đối với tất cả tin tức cũng không có hứng thú.

“Trần Mặc cùng Lăng Nhược tập đoàn Thiên Kim, cử hành hôn lễ, ở Hoa Liên !” Đồng nghiệp cười nói.

Nghe thế cái, đáy lòng Cảnh Thần chấn động, động tác, cũng dừng lại.

“Có phải thật bất ngờ hay không, không nghĩ tới công ty chúng ta thật đúng là náo nhiệt, đầu tiên là Mục tổng kết hôn, hiện tại là Trần Mặc, rượu mừng ăn vô tận, bao tiền lì xì cũng đưa không xong !”

Đồng nghiệp vừa nói, vừa phát biểu cảm khái, mà cả người Cảnh Thần ngẩn người tại đó, cái gì cũng không nghe lọt.

Cảm giác tim mình, giống như ngừng đập.

Cô đã không biết nên làm cái gì cho phải!

Thật ra thì, cô đã sớm biết nên có ngày nay không phải sao?

Tại sao, cô vẫn cảm thấy khiếp sợ, ngoài ý muốn, khó chịu?

“Cảnh Thần, cô làm sao vậy?” Lúc này, đồng nghiệp nhìn Cảnh Thần hỏi.

Cảnh Thần lúc này mới bình tĩnh lại, nhìn cô ấy.

“Cô làm sao vậy? Sắc mặt rất khó coi!” Đồng nghiệp nhìn cô hỏi.

Mà một giây kế tiếp, Cảnh Thần còn không có mở miệng, chỉ cảm thấy một trận buồn nôn, cô che miệng hướng phái nhà vệ sinh chạy đi. (có thai rồi. Hiazzzzzz.....)

“Cảnh Thần, Cảnh Thần...”

Cảnh Thần không có dừng lại, trực tiếp chạy vào nhà vệ sinh, ở bên bồn cầu, nôn mửa...

Vừa nôn mửa, nước mắt vừa rơi xuống!

Cô không muốn khóc, nhưng là căn bản không ngừng được!

Tóc xõa ra, nước mắt cũng giống như những hạt châu đứt đoạn, thế nào cũng không dừng lại được.

Tại sao!

Tại sao!

Tại sao biết rõ có một ngày như thế!

Còn khó chịu, sẽ thống khổ, sẽ cảm thấy cả người hít thở không thông!

Bọn họ đính hôn, kết hôn, không phải là đã sớm định trước là sự thật hay sao?

Tại sao, vào giờ phút này, cô còn khó chịu muốn nhớ tất cả mọi chuyện.

Nước mắt một giọt một giọt rơi xuống, Cảnh Thần từ từ ngẩng đầu, nhìn mình trong gương, còn có một chút giống như ban đầu không tìm không thấy Lam Cảnh Thần sao?

Ngay vào lúc này, có một đồng nghiệp từ trong đi ra, mới ra tới liền thấy Cảnh Thần khóc.

Cô lại cau mày đi tới.

“Cảnh Thần? Cô làm sao vậy?”

Nghe được tên của mình, Cảnh Thần lúc này mới ngẩng đầu nhìn người, là một đồng nghiệp, nhưng là vào giờ phút này, Cảnh Thần thật một chút ý định ứng phó cũng không có.

Cô khóc lắc đầu, lắc đầu, lắc đầu...

Nhưng không biết nên nói cái gì cho phải, bất đắc dĩ, chỉ có thể đưa khăn giấy lên.

Nhìn Cảnh Thần cái gì cũng không nói, lúc này mới bất đắc dĩ đi ra ngoài...

Mà Cảnh Thần đứng ở nơi đó, nhìn mình trong gương, vừa tự nói với mình đừng khóc, nhưng là vừa khóc căn bản không ngừng được...

Cô tự nói với mình, đây là một lần cuối cùng!

Một lần cuối cùng khóc như vậy!

Một lần cuối cùng, khóc cho anh...

Hơn hai mươi phút sau.

Cảnh Thần mới từ trong đi ra, rửa mặt, mặc dù vẫn có dấu vết đã khóc, nhưng là cô lại hít sâu, dễ dàng rất nhiều.

Có lúc khóc thút thít, cũng là một loại buông thả.

Sau khi đi ra, trở lại bộ phận thiết kế, cô quyết định, cái gì cũng không quan tâm, chỉ làm việc!

Chờ Lâm Tử Lam cùng Mặc Thiếu Thiên trở lại, cô liền từ chức, ra khỏi nước!

Nghĩ tới đây, Cảnh Thần hít sâu, trở về!

Mới vừa trở về, đồng nghiệp lập tức nhìn cô, “Như thế nào? Cảnh Thần? Cô không có chuyện gì chứ! ?”

Nghe đồng nghiệp thăm hỏi, Cảnh Thần lắc đầu một cái, khước miệng miễn cưỡng kéo ra nụ cười, “Ừ, không có chuyện gì!”

“Không có chuyện gì là tốt rồi, mới vừa rồi hù dọa tôi!”

Cảnh Thần cười cười, “Có thể ngày hôm qua ăn đồ, có chút không thoải mái!”

“Không thoải mái thì xin nghỉ nghỉ ngơi, dù sao hiện tại cũng không phải là nhiều việc!” Đồng nghiệp nói.

Cảnh Thần gật đầu một cái, “Ừ, được, tôi biết, nếu không thoải mái nữa, tôi sẽ xin nghỉ!”

“Ừ, tốt!” Đồng nghiệp vỗ vỗ bả vai của cô, cũng trở về vị trí của mình.

Cảnh Thần ngồi ở chỗ đó, hít sâu, tự nói với mình, cái gì cũng không muốn, nếu quyết định bỏ qua, nên cái gì cũng không muốn suy nghĩ.

Công việc quan trọng.

Lâm Tử Lam nói không sai, có lúc trời cao muốn cho người, là người không cách nào kháng cự, nếu như trời cao không muốn cho người, người chỉ cần để cho mình thay đổi tốt hơn, chờ đợi người gặp gỡ.

Nghĩ tới đây, Cảnh Thần liền toàn thân vui đầu vào công việc, những thứ kia âm thanh bên tai, đều bị cô coi thường.

Như vậy, liền đến buổi chiều giờ tan việc.

Lúc này, đồng nghiệp đi tới, nhìn Cảnh Thần, “Cảnh Thần, chúng tôi muốn đi quây rượu, cô có đi hay không! ?”

“Quây rượu! ?” Cảnh Thần nhìn bọn họ.

“Ừ, chỉ là cô yên tâm, chẳng qua là đi buông thả, uống chén, nhảy thôi” Đồng nghiệp nói.

Bọn họ cũng đều biết, Cảnh Thần cùng Lâm Tử Lam quan hệ rất tốt, mà lâm Lâm Tử Lam hiện tại đã Tổng giám đốc phụ nhân, cho nên bọn họ cũng rất muốn cùng Cảnh Thần kết giao.

” Cảnh Thần khẳng định không đi, trước kêu cô bao nhiêu lần!” Lúc này, sau lưng một đồng nghiệp mở miệng nói.

Nghe được hai chữ buông thả, hấp dẫn Cảnh Thần.

Đúng là, cô cũng rất muốn buông thả.

Nếu quyết định muốn thay đổi.

Bên kia, từ bước này bắt đầu!

“Tôi đi!” Cảnh Thần mở miệng.

Một câu nói này, để cho mấy nữ đồng nghiệp khác kinh ngạc.

“Cảnh Thần, nghĩ như thế nào? Ừ! ?” Lúc này, lập tức có đồng nghiệp đi tới, khoác vai của cô hỏi.

Cảnh Thần cười cười, “Công việc mệt như vậy, thực tế tàn khốc như vậy, là cần buông thả một cái!”

“Đang nhiên, cô sớm nên nghĩ như vậy!” Đồng nghiệp cười nói.

Lúc này, Cảnh Thần vội vàng thu thập đồ, “Tốt lắm, đi!”

Vì vậy, bốn người bọn họ, lái một chiếc xe, đi quây rượt.

Lúc này, người đến quây rượt, đã bắt đầu nhiều.

Nhiều nhất, chính là sau tám giờ tối, rất là náo nhiệt.

Cảnh Thần rất ít tới chỗ như thế, đây là lần đầu tiên theo chân bọn họ tới, vừa đi vào đi, liền bị cảnh tượng bên trong hấp dẫn.

Âm nhạc DJ, bên trong nam nam nữ nữ đều ở đây cùng tiết tấu này nhảy múa, có người ngồi ở một bên uống rượu, luôn là, rất náo nhiệt.

Vừa đi vào, Cảnh Thần liền bị hấp dẫn.

Cô cuối cùng biết, mấy đồng nghiệp tại sao thích tới quây rượt như vậy.

Nhưng nhìn hoàn cảnh nơi này, cảm giác rất buông lỏng.

“Cảnh Thần, như thế nào? Không khí không tệ! ?” Đồng nghiệp nắm cả bả vai của cô hỏi.

Cảnh Thần nhìn, sau đó gật đầu một cái, “Ừ!”

Các cô bốn cô gái đi vào, liền hấp dẫn không ít chú ý.

Lúc này, đồng nghiệp ở bên tai Cảnh Thần nói, “Cảnh Thần, có lẽ ở chỗ này, có thể gặp người đàn ông tốt, nà nà vận lần chớ từ chối!” Đồng nghiệp cười nói.

Cảnh Thần nghe, nhin cười không được cười.

Cô tới nơi này là muốn phát tiết, để cho mình không suy nghĩ nhiều, cũng không suy nghĩ muốn lấy chồng.

Dĩ nhiên, lời này Cảnh Thần không có nói, đi tới nơi này, cô tận lực buông thả.

“A, Nhược Nhã, chúng ta bốn cô gái, có thể quá đơn điệu hay không ! ?” Một người đồng nghiệp khác mở miệng hỏi.

“Ai nói chúng ta bốn người, như thế này nhưng là có một trai đẹp sẽ tới!”

“Trai đẹp? Người nào a? Người nào a! ?” Vừa nhắc tới đẹp trai, các đồng nghiệp lập tức trở lên hoa si.(dại trai)

“Là biểu anh tại bằng hữu tôi, nghe nói là tập đoàn Tiểu Khai, nhân phẩm không tệ, trước mắt đang tìm bạn gái, cho nên nhờ cậy để cho tôi tìm, không có biện pháp, tôi hôm nay chỉ có thể đem ba người các người tới nơi này, nhưng là, người nào được coi trọng, liền xem vận khí!”

“Trai đẹp? Cô không giữ lại cho mình! ?”

Nói đến cái này, người gọi là Nhược Nhã bắt vuốt tóc một cái, “Không có biện pháp, ai bảo tôi ưu tú như vậy, hoàn mỹ, người ta nhìn không phải!”

Nói đến cái này, chọc hai đồng nghiệp cười một tiếng.

Cảnh Thần cũng cười cười, nguyên nhân là như vậy!

Bất quá cái gì đẹp trai, Cảnh Thần không có hứng thú, cô tới nơi này, đơn thuần vì phát tiết.

Thay đổi hoàn cảnh cuộc sống của mình.

Lúc này, Cảnh Thần cười cười, bưng rượu lên trước mặt, uống một hớp.

“Ba người các người mọi người là độc thân, tối hôm nay cũng đừng bỏ qua cái cơ hội tốt này!”

“Vậy còn xem vóc người như thế nào!” Đồng nghiệp nói.

“Đó là đương nhiên gọi là đẹp trai, nếu không sao tôi có thể giới thiệu cho các người!” Nhược Nhã cười nói.

Hai nữ đồng nghiệp nói rất là náo nhiệt, chỉ có Cảnh Thần không quá để ý, lúc này, Nhược Nhã vỗ vỗ Cảnh Thần, “Cảnh Thần, cô cũng độc thân, cũng đừng bỏ qua cho cơ hội này!”

Cảnh Thần cười cười, gật đầu một cái, “Được!”

Cảnh Thần khó được cùng các cô ra ngoài, mấy nữ hài tử ở chung một chỗ cười nói.

“Đúng rồi, Cảnh Thần, trong bụng Lâm Tử Lam nghi ngờ chính là con gái, hay là con trai!” Bọn họ tò mò hỏi.

Cũng biết Mặc tổng có một đứa con trai, hiện tại Lâm Tử Lam lại mang thai, không thể nghi ngờ ở Mặc gia là bà hoàng .

Bọn họ quá hâm mộ Lâm Tử Lam!

Vận khí thật tốt!

Nói đến cái này, Cảnh Thần cười cười, “Phải là con gái, bọn họ đều nói như vậy, nhưng là rốt cuộc là trai hay gái, cũng không biết!”

“Khi làm dâu phụ, xuất hiện ở đó!” Đồng nghiệp cười nói, “Bốn bạn lang, sao cô không chọn lấy một người!?”

“Người ta cũng có bạn gái rồi!” Cảnh Thần nói.

Nói đến cái này, bọn họ cũng cười cười.

Ngay vào lúc này, một bóng dáng đi tới.

“Thật ngại, để cho các cô đợi lâu!” Lúc này, một thanh âm ôn hòa mà từ tính vang lên.

Lúc Nhược Nhã nhìn người tới, lập tức mở miệng, “Vũ Phàm?”

“Là anh!”

“Tới tới tới, mau ngồi!” Nhược Nhã là một phụ nữ rất hoạt bát, cho nên, đối với người, tất cả đều là như vậy.

Thoạt nhìn, bọn họ giống như là thật lâu trước không có gặp qua.

Cảnh Thần nghe được tiếng nói, thu hồi tầm mắt, cũng nhìn về phía bọn họ bên kia.

“Mọi người khỏe, tôi tên là Quý Vũ Phàm!” Anh ngồi chỗ Nhược Nhã quy định, sau đó tự giới thiệu mình.

562. Chương 565: Ngoại Truyện: Trần Mặc Và Cảnh Thần 2

“Mọi người khỏe, tôi là Quý Vũ Phàm!” Anh ta ngồi ở chỗ Nhược Nhã quy định, sau đó tự giới thiệu.

Anh ta mặc tây trang, xem ra đáng vẻ cực kỳ hợp quy tắc, không hề giống những người thường ngày tới những quán ăn đêm.

“Vũ Phàm, tới đây, em giới thiệu, những người này đều là đồng nghiệp cùng công ty em, người này là Tiểu Quân, người này là Phỉ Phỉ, đây là Cảnh Thần!” Nhược Nhã giới thiệu các cô một lượt.

Tiểu Quân cùng Phỉ Phỉ hai người đều hướng tới Vũ Phàm cười, “Hi, không nghĩ tới thật sự chính là một soái ca!”

Quý Vũ Phàm cười, không nói gì thêm, mà Cảnh Thần cũng phụ họa lên tiếng chào hỏi, “Hi!” Trừ lần đó ra, cũng không nói thêm gì.

Bởi vì tâm tư của cô căn bản không ở trong này, cô tới nơi này cũng là vì thay đổi hoàn cảnh.

Chẳng qua, đáng vẻ cô thực lạnh nhạt, trái lại hấp dẫn chú ý của Vũ Phàm.

“Hiện tại, thời gian cho các người tới trao đổi, tôi đi trước nhảy múa, trở về tìm các người uống!” Nói xong, Nhược Nhã đứng lên, sau đó nhìn những đồng nghiệp, “Thủ hạ lưu tình a!”

Mới vừa nói xong, dẫn tới một trận cười.

“Nhược Nhã, tôi đi cùng với cô!” Lúc này, Cảnh Thần mở miệng nói.

Cực kỳ rõ ràng, cô đối với cái này hứng thú không lớn.

Nghe được Cảnh Thần nói, Nhược Nhã sửng sốt, lập tức nhìn thoáng qua Vũ Phàm, sau đó thay đổi tầm mắt, nhìn Cảnh Thần, “Múa gợi cảm nóng bỏng như vậy, cô muốn nhảy sao?”

Cảnh Thần, “...”

“Ngoan, không nên nháo, ngốc!” Nói xong, Nhược Nhã xoay người đi tới, rất nhanh lùi vào sàn nhảy.

Kỳ thật, Cảnh Thần rất muốn nói, cô cũng sẽ nhảy.

Mà còn, tuyệt đối không sai so với người phía trên nhảy.

Chỉ là...

Nhược Nhã đã nói như vậy, như thế cô liền bảo tồn chút thực lực!

Ngồi ở chỗ kia, Cảnh Thần bưng lên gì đó trước mặt, từ từ uống.

Lúc này, Tiểu Quân cùng Phỉ Phỉ một mực cùng Vũ Phàm trò chuyện, một hồi hồi chuyện gia đình, một hồi hồi chuyện công ty.

Một cái hẹn đơn giản, thành thân cận rồi.

Cảnh Thần vẫn bảo trì trầm mặc, không nói lời nào, cũng không nhìn anh ta, một hồi nơi này nhìn xem, một hồi nơi đó nhìn xem.

Cô là thật đối với cái này không quá cảm thấy hứng thú!

Đúng là, càng là an tĩnh, lại càng dễ dàng hấp dẫn người khác.

Vũ Phàm cùng Tiểu Quân còn có Phỉ Phỉ hàn huyên nhiều như vậy, Cảnh Thần thủy chung không có mở miệng, lúc này, anh ta tự nhiên đem đề tài chuyển dời đến trên người Cảnh Thần, “Cảnh Thần tiểu thư cũng là con một sao?”

Cảnh Thần không nghĩ tới, anh ta đem đề tài chuyển dời đến trên người mình, phục hồi lại tinh thần, nhìn anh ta, sau đó cười cười, “Uhm, đúng vậy!” Nụ cười của cô, xem ra có chút miễn cưỡng.

“Không biết Cảnh Thần tiểu thư bình thường yêu thích cái gì!” Vũ Phàm cực kỳ cảm thấy hứng thú đối với Cảnh Thần.

Tại thời điểm Vũ Phàm hỏi đến câu thứ hai, Phỉ Phỉ cùng Tiểu Quân liền nhìn ra.

Chỉ là, anh ta cũng đã rõ ràng lưu loát như vậy, một khi đã như vậy, các cô đương nhiên muốn giúp người ta thành rồi.

“Phỉ Phỉ, cô cùng tôi ra nhảy múa đi!”

“Được!”

Vì thế, hai người cũng đứng dậy hướng sàn nhảy bên kia đi tới.

Còn lại hai người Vũ Phàm cùng Cảnh Thần, nhìn bóng lưng bọn họ, Cảnh Thần không nói gì, biết bọn họ là muốn tốt cho mình, nhưng là...

Loại đối diện này, thật sự cực kỳ xấu hổ!

“Anh gọi tôi là Cảnh Thần là được rồi!” Cảnh Thần nhìn anh ta nói.

Nghe Cảnh Thần nói, Vũ Phàm gật gật đầu, “Tốt lắm, tôi đây liền không khách khí rồi !”

Kỳ thật, Quý Vũ Phàm xem ra, cực kì đại lượng, thân sĩ, cùng Trần Mặc không có giống nhau, chỉ tiếc, cô không thể đáp lại.

Có người nói người đó không tốt, nhưng ai cũng không thay thế được!

Cảnh Thần giờ này khắc này, cực kỳ có thể lĩnh hội được ý những lời này!

Chỉ là Trần Mặc...

Đáng tiếc, vĩnh viễn sẽ không là của cô...

Lúc này, Cảnh Thần ngồi ở chỗ kia, nhàn nhạt cười.

“Không biết cô yêu thích cái gì?” Lúc này, Quý Vũ Phàm mở miệng lần nữa.

Cảnh Thần lúc này mới nhớ tới, anh ta còn không có rời đi trọng tâm câu hỏi này.

Nghĩ nghĩ, Cảnh Thần mở miệng, “Ở nhà chờ đợi...”

Quý Vũ Phàm, “...”

“Phụ nữ thường xuyên ở nhà, là một người luôn cảm thấy thiếu cảm giác an toàn!” Quý Vũ Phàm mở miệng.

Nói lên cái này, Cảnh Thần cười cười, cũng không nói gì thêm, nhìn một chỗ.

Chính đang ở phía sau, Quý Vũ Phàm bỗng nhiên đứng dậy, động tác của anh ta, kinh động Cảnh Thần, Quý Vũ Phàm đứng dậy, bay thẳng đến quầy bar.

Cảnh Thần nhú mi, nhìn anh ta...

Lúc này, Quý Vũ Phàm đi đến trước quầy bar, thấy anh ta đi tới gần, cùng bartender nói cái gì, bartender gật gật đầu, sau đó bắt đầu pha rượu.

Thời gian ngắn ngủn vài phút, Quý Vũ Phàm trở lại, trong tay hơn một ly Kê Vĩ Tửu.

Sau khi anh ta đi trở về tới, trực tiếp đặt ở trước mặt Cảnh Thần.

“Đây là...”

“Nếu trong lòng có chuyện gì, không vui, hoặc là khổ sở, lúc nghỉ muốn giải tỏa, không bằng uống một ly này...” Quý Vũ Phàm nhìn cô nói.

Không biết vì sao, anh ta nói đơn giản một câu, lại nói đúng nội tâm Cảnh Thần.

Không vui, khổ sở...

Cô biểu hiện rõ ràng như vậy sao?

Biết Quý Vũ Phàm là có ý tốt, Cảnh Thần miễn cưỡng cười, “Cảm ơn!”

Nói xong, cô bưng lên uống một ngụm.

Không hiểu, cái mũi chua xót một phen, nước mắt thiếu chút nữa tràn mi, nhưng là cô vẫn là cực lực nhịn xuống.

Sau khi uống ngụm, Cảnh Thần nhìn Quý Vũ Phàm, “Uhm, uống tốt, cả người sinh ra cảm giác!”

Nghe được Cảnh Thần nói, Quý Vũ Phàm cười cười.

“Đây gọi là Margaret, nếu cô thích, tôi sẽ tự mình pha cho cô uống!”

“Anh còn có thể pha rượu!?”

“Chút chút!” Quý Vũ Phàm khiêm tốn nói.

Cảnh Thần nhìn ra, không phải chút chút, anh ta tuyệt đối là biết nhiều.

Cảnh Thần cười cười, “Được, tôi sẽ ném thử một chút!”

Quý Vũ Phàm cũng cười cười.

Hai người ngồi ở chỗ kia, nói chuyện coi như là thoải mái.

Lúc này, ba người chạy trở về, đều thở hổn hển, ngồi xuống trực tiếp cầm lấy một cốc bia lớn uống vào.

“Nghỉ ngơi một hồi!” Lúc này, Cảnh Thần nhìn bọn họ nói.

Nhược Nhã đúng là một người rộng rãi, nhìn bọn họ, “Như thế nào? Nói chuyện coi như thoải mái đi!”

Cô nói một câu như vậy, Cảnh Thần mới bỗng nhiên nhớ tới, Nhược Nhã là muốn giới thiệu bạn gái cho anh ta...

Cô như vậy cùng người ta tán gẫu hồi lâu...

Xem ra, là hiểu lầm rồi !

Nhưng là cái tình huống này, không thích hợp giải thích, giải thích, rất nhiều người sẽ xấu hổ.

“Cũng không tệ lắm!” Lúc này, Quý Vũ Phàm cười nói.

Cảnh Thần cũng chỉ là cười cười, cái gì cũng không có nói.

Vẫn chơi đến mười một giờ, mới chuẩn bị tan cuộc.

Đương nhiên, tiêu phí tối hôm nay, đương nhiên đều là Quý Vũ Phàm trả rồi.

Người thân sĩ, Nhược Nhã cũng không khách khí, Cảnh Thần cho dù là muốn nói cái gì, cũng xấu hổ.

Vì thế, từ trong quán bar đi ra, Nhược Nhã nhìn các cô, “Cái này, tôi muốn đi taxi!”

“Chúng ta cũng gọi taxi đi!”

“Các cô ở đâu, tôi đưa các cô về!” Quý Vũ Phàm mở miệng nói.

Cả buổi tối, anh ta đều đã biểu hiện vô cùng thân sĩ, mà biết lễ phép.

Nhược Nhã cười hắc hắc, “Kia liền không cần, anh đưa Cảnh Thần của chúng tôi về đến nhà an toàn là được!”

Cảnh Thần, “...”

Cô vốn cũng định nói, gọi taxi đi.

Lúc này, Quý Vũ Phàm quay đầu nhìn Cảnh Thần một cái, gật gật đầu, “Được, yên tâm đi, anh nhất định đưa cô ấy an toàn trở về!”

Cảnh Thần, “...”

“Không cần, tôi cũng gọi taxi trở về là được!”

“Không được!” Lúc này, Cảnh Thần mới vừa nói ra, liền bị Nhược Nhã phản bác.

” Vũ Phàm đã thân sĩ mở miệng này, có miễn phí không ngồi, cô ngồi a!” Nhược Nhã nói.

“Ngoan ngoan, để cho Quý Vũ Phàm đưa cô trở về!” Nhược Nhã nói.

“... Được rồi!”

Vì thế, Nhược Nhã đi tới.

Tiểu Quân cùng Phi Phi cũng nhìn bọn họ, “Anh Quý, cảm ơn anh a..., hôm nào lại đi uống!”

Quý Vũ Phàm đứng ở nơi đó cười cười, gật gật đầu.

Vì thế, bọn họ cũng gọi taxi rồi đi.

Vậy là, cũng chỉ còn lại có Cảnh Thần cùng anh ta hai người.

Cảnh Thần do dự, muốn mở miệng nói tự mình kêu taxi trở về.

Đúng là cô không có mở miệng, Quý Vũ Phàm lại mở miệng trước, “Tôi đi lấy xe, cô chờ tôi một chút!”

Cảnh Thần cũng theo bản năng gật gật đầu...

Vì thế, Quý Vũ Phàm đi lái xe, Cảnh Thần đứng ở nơi đó, hiện tại trời đã sang thu, gió thổi tới, có chút cảm giác lạnh lạnh, nhưng lại cực kỳ thoải mái.

Hít thở sâu một hơi, cũng cảm giác đặc biệt thoải mái cùng thả lỏng.

Vì thế, qua một lúc lâu sau, một chiếc xe liền dừng ở trước mặt cô, Cảnh Thần nhìn nhìn, mới biết được là Quý Vũ Phàm.

Cô vốn định tự mình lên xe, lại chưa từng nghĩ, Quý Vũ Phàm từ trên xe bước xuống, vì cô mở cửa xe...

Cảnh Thần cảm giác, vô cùng không được tự nhiên, nhưng lại cũng không nói cái gì, cúi người, lên xe.

Quý Vũ Phàm lại vòng qua đi, lên xe, Cảnh Thần nói địa chỉ, anh ta mới lái xe rồi đi.

Quý Vũ Phàm mở nhạc, Cảnh Thần ngồi ở chỗ kia, nghe nhạc, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, cái gì đều không có nói.

Quý Vũ Phàm nhìn Cảnh Thần này giờ không nói gì, cũng không có mở miệng, mở âm, ca khúc chậm rãi, lúc này, tâm tình cực kỳ an tĩnh.

Cảnh Thần vẫn hoạt động trong suy nghĩ của mình, đã sớm quên mất Quý Vũ Phàm rồi.

Hoặc là nói, cùng Quý Vũ Phàm ở một chỗ, cô thực nhẹ nhàng, cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ.

Mãi cho đến, đến dưới lầu nhà Cảnh Thần, xe dừng lại, Cảnh Thần mới hồi phục lại tinh thần.

Biết chính mình trầm mặc một đường.

“Đến rồi sao! ?” Cảnh Thần nhìn anh ta hỏi.

Quý Vũ Phàm gật gật đầu, “Uhm!”

“Thật ngại, tôi vừa rồi suy nghĩ một chuyện, quên mất anh...”

“Tôi đây thật sự nên cao hứng!”

“A! ?” Cảnh Thần có chút không rõ.

“Cô đi cùng với tôi, như vậy là yên tâm về tôi, tôi không nên cao hứng sao? !” Quý Vũ Phàm cười hỏi lại.

Nghe được lời của anh ta nói, Cảnh Thần cũng cười cười.

Quý Vũ Phàm nói chuyện, vẫn lại là cực kỳ khôi hài, làm cho người ta cảm giác cực kỳ thoải mái.

“Tới đây thôi, tôi lên trước!” Cảnh Thần nói.

Quý Vũ Phàm gật gật đầu, vì thế, Cảnh Thần từ trên xe bước xuống, Quý Vũ Phàm cũng đẩy cửa xe bước xuống.

“Cái này, tôi không mở anh lên nhà được rồi!” Cảnh Thần nói.

“Uhm, đã khuya, tôi cũng phải đi về rồi !” Quý Vũ Phàm cũng nói, cũng không có biểu hiện ra một điểm mất hứng.

“Được, kia, ngủ ngon!”

“Uhm, ngủ ngon!”

Sau khi nói ngủ ngon, Cảnh Thần liền đi trở về.

Quý Vũ Phàm đứng ở phía sau, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, mở miệng, “Cảnh Thần...”

“Uhm! ?” Cảnh Thần quay đầu, nhìn anh ta, “Làm sao vậy?”

“Còn có cơ hội gặp cô không?” Lúc này, Quý Vũ Phàm mở miệng nói.

Cảnh Thần nghĩ nghĩ, mở miệng, “Đương nhiên rồi !”

Nghe được đáp án, Quý Vũ Phàm cũng mãn nguyện, “Được, đi lên đi!”

Cảnh Thần cũng không có nói thêm cái gì, đi lên.

563. Chương 566: Ngoại Truyện: Trần Mặc Và Cảnh Thần 3

Mãi cho đến khi Cảnh Thần lên lầu, Quý Vũ Phàm mới rời đi, khoe môi nhếch lên nụ cười, thỏa mãn.

Mà Cảnh Thần, sau khi lên lầu, trực tiếp đổi giày, cả người té ở trên sô pha

Nhìn ra, tối hôm nay tất cả mọi người tác hợp cô cùng Quý Vũ Phàm.

Nghĩ tới đây, Cảnh Thần cũng có chút nhức đầu, thở dài, ở trên sô pha nằm một lúc, mới từ từ đứng dậy đi tháo trang sức.

Buổi tối, luôn là gian nan.

Nhất là khi quyết định buông tha một ít chuyện.

Nội tâm luôn luôn giãy giụa, rồi lại khát vọng người khác chủ động.

Nghĩ như vậy, Cảnh Thần lặn qua lộn lại, trong đầu tất cả đều là Trần Mặc, đã sớm đem Quý Vũ Phàm quên sạch.

Mãi cho đến sau nửa đêm, Cảnh Thần mới mơ màng ngủ.

Hôm sau, khi... tỉnh lại, thiếu chút nữa đã trễ, đơn giản thu thập một cái, đến công ty.

Mặc Thiếu Thiên không có ở đây, Mặc Thiếu Quân cùng Mặc Lương phụ giúp, chuyện rất nhiều.

Bởi vì có rất nhiều chuyện, nhất định bọn họ phải tận lực làm việc, sau khi làm xong mới có thể giao cho Mặc Thiếu Quân xem qua.

Ngày này, cả công ty bận rộn không thể rời ra, ngay cả bộ phận thiết kế Bát Quái mỗi ngày cũng không thể, có thể tưởng tượng bận rộn như thế nào.

Vẫn kéo dài đến lúc xế chiều, bọn họ mới đỡ một chút.

Không có bận rộn như vậy, người có thể nghỉ ngơi liền nhanh nghỉ ngơi, chỉ có Cảnh Thần, chỉ làm việc, cũng không muốn rảnh rỗi.

Lúc này, có người mở miệng.

“Xin hỏi Lam Cảnh Thần tiểu thư ở đây không?”

“Tôi !” Cảnh Thần theo bản năng mở miệng, vậy mà khi ngược mắt, nhìn đến người đứng trước mặt, trong ngực còn ôm một bó hoa tươi, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người.

“Cô là Lam Cảnh Thần tiểu thư sao?” Lúc này, trực tiếp đi tới trước mặt Lam Cảnh Thần hỏi.

Tầm mắt tất cả mọi người đều nhìn qua, Lam Cảnh Thần lúc này mới hoàn hồn, gạt đầu một cái, “Ừ, tôi là!”

“Cái này là hoa của cô, ký tên ở chỗ này!” Lúc này, người đó đưa hóa đơn lên.

“Người nào tặng! ?”

“Không biết, nhưng là bên này có thiệp!” Người đó nói.

Lam Cảnh Thần nhìn một chút, vì vậy cầm bút lên ở phía trên ký một chữ.

Lúc này người đó đưa hoa tươi cho Cảnh Thần, “Tốt lắm, hoa tươi đã đưa đến, tôi đi trước!” Nói xong, người đó mỉm cười một cái, xoay người đi.

Anh ta vừa đi, đây là, Nhược Nhã, Tiểu Quân còn có Phỉ Phỉ, ba người cơ hồ đồng thời nhào tới.

“Người nào đưa a! ?” Bọn họ hỏi.

Nhìn bọn họ, Cảnh Thần lắc đầu một cái, “Không biết!”

“Có thiệp a, mở ra xem một chút!” Nhược Nhã nói.

Vì vậy, Cảnh Thần cầm lên thiệp, mở ra.

“Từ lần đầu tiên nhìn thấy em, em liền khắc sâu trong tâm trí anh, mạo muội tặng hoa, chẳng qua là bày tỏ tâm ý, hi vọng em không thấy đường đột, Quý Vũ Phàm!”

Lúc này, Nhược Nhã cũng theo từng chữ từng chữ nói ra.

Sau khi đọc xong, ba người đồng thời ồn ào lên.

“Như thế nào? Tôi đã nói, Quý Vũ Phàm nhất định là coi trọng Cảnh Thần!” Nhược Nhã cười nói.

“Cái này, chúng ta ngày hôm qua cũng đã nhìn ra, nhưng là không nghĩ tới tốc độ của Quý Vũ Phàm, nhanh như vậy bắt đầu ra tay!”

“Cảnh Thần, Cảnh Thần, cơ hội tốt, cần phải quý trọng a!”

“Đúng vậy, Quý Vũ Phàm điều kiện gia đình rất tốt, hơn nữa người cũng đẹp trai, bao nhiêu cô nương ao ước, người ta nhìn trúng, hiện tại, cơ hội của cô tới rồi!”

Ba người ở bên kia một xướng một họa nói.

Cảnh Thần không nghĩ tới, Quý Vũ Phàm sẽ đưa hoa tươi tới

Thật ngoài dự liệu của cô.

Nghe ba người bọn họ nói, Cảnh Thần đứng ở nơi đó cũng không nói gì.

“Cô đang suy nghĩ gì ! ?” Lúc này, Nhược Nhã đụng cánh tay Cảnh Thần một cái.

Lúc này, Cảnh Thần mới hoàn hồn, cười cười, “Không có chuyện gì!”

“Người ta cũng chủ động như vậy, cô cũng nên bày tỏ?”

“Bày tỏ cái gì! ?” Cảnh Thần hỏi ngược lại.

“Gọi điện thoại a!”

Cảnh Thần, “...”

“Đúng vậy, mau gọi!” Lúc này, Tiểu Quân cũng ở một bên phụ họa nói.

Cảnh Thần cho tới bây giờ đều không phải là người chủ động như vậy.

Huống chi, cô đối với Quý Vũ Phàm một chút cảm giác cũng không có.

“Tôi không có số của anh ấy..... ” Cảnh Thần bất đắc dĩ, chỉ có thể mượn cớ.

“Không có?” Nhược Nhã kinh ngạc, “Ngày hôm qua chưa cho sao?”

Cảnh Thần lắc đầu.

“Không đúng, hôm qua anh ấy hỏi số của cô, tôi đã cho!” Nhược Nhã nói.

Cảnh Thần, “...”

Biết bọn họ, Cảnh Thần thật không lo lắng cho mình không ai thêm lấy!

“Nếu không có, vậy coi như xong, dù sao anh ấy có số của cô, nhất định sẽ gọi điện thoại!” Nhược Nhã nói.

Cảnh Thần cười cười, gạt đầu một cái, tạm thời trước hết như vậy ngăn cản!

Nhưng là đang nói lời này, điện thoại di động Cảnh Thần liền vang lên.

Nhìn dãy số, còn là một số xa lạ, Cảnh Thần sửng sốt một chút.

Điện thoại di động của cô lại ở trên bàn, Nhược Nhã bọn họ cũng có thể thấy.

Nhìn dãy số, trực tiếp nói cho bọn họ biết, người kia chính là Quý Vũ Phàm.

“Nhận đi!” Nhược Nhã mở miệng.

Cảnh Thần nhìn một chút, cuối cùng bất đắc dĩ cầm lên điện thoại di động, nhấn nút trả lời, “Alo, xin chào!”

“Là Cảnh Thần sao?” Điện thoại bên kia, Quý Vũ Phàm mở miệng.

“Là tôi!”

“Tôi là Quý Vũ Phàm!”

Nghe được cái tên này, Cảnh Thần kinh hãi một cái.

Lúc này, ba người phụ nữ cũng muốn nhào vào trên người của anh, nghe thấy là Quý Vũ Phàm, ba người cũng vui vẻ nở nụ cười.

Ánh mắt Cảnh Thần, bất đắc dĩ quét qua bọn họ.

Bọn họ tiếp tục ở bên người Cảnh Thần nghe.

“Đưa cho em hoa tươi, nhận được không?” Lúc này, Quý Vũ Phàm mở miệng hỏi.

Cảnh Thần nhìn bó hoa hồng thêm bách hợp trên bàn, sau đó gạt đầu một cái, “Nhận được, cảm ơn!”

“Thích không?” Quý Vũ Phàm hỏi.

Cảnh Thần do dự, sau đó mở miệng, “Ừ, tốt vô cùng!”

Cô không nói thích, cũng chứng minh, không có cho Quý Vũ Phàm cơ hội suy nghĩ nhiều, nhưng là Quý Vũ Phàm lại nghe ra.

“Mà, buổi chiều có thể cùng em ăn một bữa cơm không?”

Lời của Quý Vũ Phàm vừa nói ra, Nhược Nhã ba người bọn họ kích động.

“Đáp ứng, đáp ứng, đáp ứng!” Ba người kích động nói.

Cảnh Thần nhìn bọn họ một cái, suy nghĩ một chút, cuối cùng mở miệng, “Thật ngại, tôi buổi chiều còn có chút việc, nên không thể cùng anh ăn cơm!”

Lời của Cảnh Thần vừa nói ra, Nhược Nhã ba người bọn họ sửng sốt.

Cảnh Thần đây coi là cự tuyệt sao?

Điện thoại bên kia Quý Vũ Phàm cũng không có cảm thấy mất hứng, giống như, đã liệu đến.

“Ừ, vậy cũng tốt, vậy thì hôm khác vậy!”

“Ừ, được!” Cảnh Thần gạt đầu một cái.

Sau đó cúp điện thoại.

Mới vừa cắt đứt, Nhược Nhã liền giống như một trận pháo đánh tới.

“Lam Cảnh Thần, cô buổi chiều có chuyện gì a, nhiều cơ hội tốt cô liền cự tuyệt, cô thật là không biết quý trọng a, vạn nhất người ta cho là người cự tuyệt, lần sau không mời cô làm sao bây giờ!” Nhược Nhã nhìn cô bùm bùm nói.

Cảnh Thần nhìn Nhược Nhã, suy nghĩ một chút, thế nào cũng là một phần tâm ý của Nhược Nhã, không thể cho phá hư.

“Tôi buổi chiều là có chuyện thật mà!”

“Vậy có chuyện gì?” Nhược Nhã hỏi.

“Tôi...”

“Tôi cái gì? Lam Cảnh Thần, nếu buổi chiều cô không có chuyện gì, tôi sẽ đánh cô chết bầm!” Nhược Nhã nói.

“Có, thật sự có!” Cảnh Thần nghiêm trang gật đầu.

“Vậy cô ngược lại nói, chuyện gì!?”

“Tôi, buổi chiều muốn đi làm hộ chiếu, cho nên, thật không được!”

“Làm hộ chiếu? Cô muốn đi đâu! ?” Nhược Nhã chợt bắt được lời của cô, hỏi.

Cảnh Thần sững sốt, ngay sau đó mở miệng cười, “Sau này muốn ra khỏi nước, hiện tại làm hộ chiếu trước!”

“Tôi còn tưởng rằng cô muốn xuất ngoại, làm tôi sợ giật cả mình!”

“Đây không phải là kế hoạch sao, tính toán đi ra ngoài đi một vòng!” Cảnh Thần nói, nhưng là lại không có nói với Nhược Nhã lời nói thật, không có nói, cô đã có tính toán từ chức, chuẩn bị xuất ngoại.

“Được rồi, coi như vượt qua kiểm tra, nhưng là lần sau, Quý Vũ Phàm nếu như mở miệng, không cho phép cự tuyệt a!” Nhược Nhã nói.

“Tốt lắm, tôi biết!”

“Cô không muốn, hai người kia chờ nhào tới đấy!” Nhược Nhã nói.

Nghe lời của cô, Cảnh Thần cười cười, “Được, tôi biết!”

Vì vậy, coi như là qua cửa.

Nhược Nhã bọn họ đi về làm việc.

Cảnh Thần ngồi ở chỗ đó, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn hoa tươi trước mặt, hoa hồng đỏ tươi cùng bách hợp.

Giống như, đây là lần đầu tiên cô nhận được hoa tươi, không nghĩ tới cũng là Quý Vũ Phàm đưa!

Cái đó, mới chỉ thấy một mặt của đàn ông!

Đang lúc Cảnh Thần nhìn hoa tươi ngẩn người, lúc này, chợt có người mở miệng.

“Trần tổng giám, anh không phải là muốn kết hôn sao, tại sao trở lại!” Hình Nguyệt mở miệng.

Trần tổng giám...

Nghe thế, Cảnh Thần theo bản năng ngẩng đầu, cô dĩ nhiên biết Trần tổng giám là ai, trừ Trần Mặc, còn có ai!

Quả nhiên, ngược mắt, thấy Trần Mặc đi vào.

Mà ánh mắt của anh, cũng nhìn thấy Cảnh Thần, hấp dẫn con mắt chính là, bó hoa tươi trước mặt cô kia.

Ở thời điểm thấy cô, Trần Mặc cau mày, ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

Cảnh Thần cũng chạm đến tầm mắt của anh, mà một giây kế tiếp, cô quả quyết rời tầm mắt, cúi đầu, giả bộ cái gì cũng không thấy, tiếp tục công việc.

“Trần tổng giám, chúc mừng anh, lập tức sẽ phải kết hôn!” Lúc này, không ít đồng nghiệp nhìn anh nói.

Trần Mặc nghe được, rồi mới từ trên người Lam Cảnh Thần thu hồi tầm mắt, sau đó gật đầu một cái. “Ừ!”

Cũng không nói gì, trực tiếp đi vào phòng làm việc của mình.

Cứ nói tốt lắm muốn quên đi, không nữa động tâm, nhưng là lần nữa thấy anh, tim Lam Cảnh Thần không nhịn được bang bang nhảy!

Hơn nữa, kể tiếp, tâm tư của cô hoàn toàn không có ở trên công việc!

Cô cũng không biết mình đang làm gì!

Trần Mặc không biết phải làm sao đây!

Khi nhìn thấy Lam Cảnh Thần thời điểm, anh muốn xông tới ôm lấy cô!

Nhưng là, lúc thấy cô né tầm mắt đi, anh lại không biết nên nói cái gì cho phải!

Lúc thấy hoa tươi ở trước mặt cô, anh không nhịn được suy nghĩ nhiều!

Cô là có người theo đuổi sao?

Nghĩ tới đây, nghĩ đến cô muốn cùng người đàn ông khác ở chung một chỗ, anh lại có loại xúc động muốn điên!

Ngay vào lúc này, có người gõ cửa.

“Đi vào!” Trần Mặc mở miệng.

Lúc này, một đồng nghiệp ở bộ phận thiết kế đi vào.

“Trần tổng giám, mấy ngày nay anh không có ở đây, đây là văn kiện đưa xuống, cần anh kí tên!”

Trần Mặc gật đầu, “Cầm tới đây!”

Vì vậy, đồng nghiệp đi tới, đem văn kiện đặt ở trước mặt Trần Mặc.

“Không có chuyện gì, tôi đi ra ngoài trước!”

“Chờ một chút ——” Lúc này, người vừa muốn đi, Trần Mặc lại mở miệng.

564. Chương 567: Ngoại Truyện: Trần Mặc Và Cảnh Thần 4

“Chờ một chút ——” Lúc này, người vừa muốn đi, Trần Mặc lại mở miệng.

“Còn có chuyện gì sao?” Vừa muốn đi, dừng lại.

Trần Mặc suy nghĩ một chút, do dự một chút mở miệng, “Người nào tặng hoa cho Lam Cảnh Thần! ?” Cuối cùng vẫn là mở miệng hỏi.

Nghe thế, đồng nghiệp sửng sốt một chút, nhưng là không có phản ứng, ngay sau đó mở miệng, “Không biết, nhưng là nghe nói ngày hôm qua Nhược Nhã mang theo bọn họ đi quây rượu, hình như là giới thiệu bạn trai, cái đó người theo đuổi tặng!”

Nghe cái này, Trần Mặc nhíu mày.

Quây rượu?

Người phụ nữ này còn dám đi quây rượu! ?

Cô không nhớ lần trước đi quây rượu uống say không còn biết gì sao!

Cái này không phải là quan trọng, quan trọng là ..., giới thiệu bạn trai?

Nghe thế, trong lòng Trần Mặc một trận ngọt ngọt, nhưng là không chỗ phát tác!

Rốt cục, đến giờ tan việc, Cảnh Thần biết Trần Mặc ở bên trong, liền vội vàng dọn dẹp đồ muốn đi, không muốn cùng anh chạm mặt.

Nhưng là vừa muốn đi, lại nhận được điện thoại, chờ cô thu thập xong, mọi người đi không sai biệt lắm, cô cũng vội vàng muốn thu thập rồi đi, nhưng là, mới vừa đi vài bước, chợt bị một đạo lực sau lưng kéo lại.

Quay đầu lại một, tìm Cảnh Thần, không nhìn được hung hăng giật mình.

Bởi vì cô biết, ở chỗ này, người ở chỗ này, trừ Trần Mặc, không có người khác!

“Anh làm gì! ?” Lúc này, Cảnh Thần quay đầu lại, ánh mắt tràn đầy phòng bị nhìn anh.

Nhìn ánh mắt của cô, trong lòng Trần Mặc giống như là bị thứ gì hung hăng cho roi, nhưng là anh còn nhìn được.

Nhìn cô, “Nghe nói em ngày hôm qua theo chân bọn họ đi quây rượu?”

“Vậy thì như thế nào?” Cảnh Thần hỏi ngược lại, đã quyết định quyết tâm cùng anh giữ một khoảng cách.

“Giới thiệu bạn trai?” Trần Mặc hỏi nữa.

“Đúng!” Cảnh Thần trả lời như chuyện đương nhiên.

Nghe được Cảnh Thần trả lời, Trần Mặc hít một hơi thật sâu, “Người nào? Quây rượu cái loại địa phương đó em cũng dám đi? Em không nhớ lần trước uống say không biết gì sao? Hơn nữa, em một cô gái ở quây rượu, vạn nhất xảy ra chuyện gì làm sao bây giờ?” Trần Mặc nhìn cô, bùm bùm nói một đống.

Cảnh Thần nghe, sau đó nhìn anh, “Kia có quan hệ gì tới anh sao?”

Một câu nói, đem Trần Mặc cho chặn gât gao.

Hơn nữa nhìn vẻ mặt cô không sao cả, Trần Mặc cảm thấy tức giận.

“Em có thể nghiêm túc một chút không? Lam Cảnh Thần, đây không phải là đang đùa!”

“Vậy thì như thế nào, có quan hệ gì tới anh sao? Trần Mặc, anh tại sao nói tôi? Tôi như thế nào, chẳng lẽ anh cũng muốn hạn chế sao? Tôi là của anh sao?”

“Lam Cảnh Thần! ! !”

“Tôi nói không phải sao? !” Cảnh Thần cũng chợt quát, nhìn anh hỏi ngược lại.

Trần Mặc cau mày, nhìn cô.

“Trần Mặc, xin chú ý thân phận của anh, ngay cả anh là Tổng giám, anh cũng không có tư cách hỏi tới chuyện riêng của tôi như vậy, đừng quên, anh lập tức sẽ phải kết hôn, anh không ngại, nhưng mà tôi sẽ bị liên lụy đấy!”

“Em nhất định phải dùng loại này khẩu khí này nói chuyện với anh sao?”

“Vậy tôi nên dùng cái loại khẩu khí gì?” Vừa nói, Cảnh Thần cố ý kéo ra một nụ cười, “Trần tổng giám, chúc anh kết hôn hạnh phúc, sớm sinh quý tử, như vậy phải không?”

Dáng vẻ Cảnh Thần, đủ để cho Trần Mặc tức giận, nhưng lại không thể làm gì.

“Nếu như không có chuyện gì, tôi đi trước!” Nói xong, Cảnh Thần lập tức suy sụp, xoay người rời đi.

Trần Mặc lại vươn tay, bắt được cô, hết sức chịu đựng tức giận, “Em đi đâu vậy?”

“Hẹn hò!” Vừa nói, Cảnh Thần cố ý để lộ hoa tươi trong ngực ra.

Cô là cố ý.

Cô khổ sở, cô cũng muốn cho anh biết, cô có rất vui vẻ!

Quả nhiên, Trần Mặc bị chọc giận, nắm thật chặt cô, “Không cho phép đi!”

“Anh tại sao không để cho tôi đi?”

“Anh nói rồi, cho anh thời gian, chờ anh, anh nhất định sẽ cố gắng!” Trần Mặc bắt được Cảnh Thần, một chữ một nói, giọng nói, hết sức kiên định.

Nghe thế, Cảnh Thần cũng cảm thấy có chút buồn cười.

Chờ?

Cố gắng?

Cô chờ tới chính là anh lần lượt ở bên người Lăng Nhược, chờ tới chính là bọn họ kết hôn sớm hơn!

Thấy Lăng Nhược vì anh chết, Cảnh Thần đột nhiên cảm giác được, có lẽ, Lăng Nhược so cô càng cần Trần Mặc.

“Trần tổng giám, tôi không hiểu anh nói gì!”

“Em hiểu!”

“Tôi không hiểu!”

“Lam Cảnh Thần, lúc này, có thể thông cảm cảm nhận của anh không?” Trần Mặc nhìn cô hỏi.

Cảm nhận của anh?

Người nào lại thông cảm cảm nhận của cô?

Nghe những lời này, lỗ mũi Lam Cảnh Thần lập tức chua xót một cái, tất cả ủy khuất tất cả đều hóa thành nước mắt, hội tụ đến hốc mắt đi.

“Thông cảm anh? Ai tới thông cảm tôi? Trần Mặc, tôi hiện tại nói rõ ràng cho anh biết, tôi sẽ không chờ, tôi bỏ qua, tôi thối lui, không cần dây dưa với tôi nữa!” Cảnh Thần nhìn Trần Mặc, một chữ một nói.

Thối lui ?

Buông tha?

Nghe thế, Trần Mặc vẫn còn có chút luống cuống.

Trước kia Lam Cảnh Thần, cũng sẽ không trấn định nói ra lời nói này, mà bây giờ, anh luống cuống!

Cô phải đi, anh bắt được cánh tay của cô.

“Anh buông ra!”

“Không thả!”

“Buông ra!”

Một giây kế tiếp, Trần Mặc quả quyết ôm cô.

“Anh buông tôi ra!”

“Không thả, đời này anh cũng sẽ không buông tay của em ra!”

“Ừm...”

Một giây kế tiếp, Trần Mặc quả quyết hôn lên môi của cô.

Con người Cảnh Thần trợn to, nội tâm vô hạn ủy khuất nổi lên trong lòng, cũng không biết khí lực ở đâu tới, đẩy anh ra.

“Hỗn đản, hỗn đản, tại sao anh lại hôn tôi?” Vừa nói, cô vừa ôm hoa tươi trong ngực, trực tiếp đập hướng anh.

Một cái lại một cái.

Hoa hồng cũng bị đập ra, bay múa đầy trời.

Mà Cảnh Thần cứ như vậy đập vào, một cái lại một cái, phát tiết bất mãn cùng thống khổ.

Trần Mặc cứ đứng như vậy, bất động, mặc cho cô đập vào, chỉ cần trong lòng cô thư thái là tốt rồi.

Vì vậy, một bó hoa hồng to, cũng bị Cảnh Thần đập chỉ còn lại một bông hoa hồng cuối cùng phía trên, cuối cùng còn không cần thận ném tới mặt Trần Mặc.

Anh vẫn như cũ vẫn không nhúc nhích.

Mà Cảnh Thần ở đó, khóc ồ lên.

“Tại sao, tại sao, rõ ràng muốn bỏ qua, anh còn tới nơi này trêu chọc tôi!” Cảnh Thần khóc rống lên nói.

Nhìn nước mắt Cảnh Thần, tim Trần Mặc cũng đau không nói ra được, vươn tay, trực tiếp ôm cô vào trong ngực.

Cảnh Thần cứ đứng như vậy, bị anh ôm, cho dù hiện tại ôm ở chung một chỗ, cô cũng cảm giác ôm người khác!

Cái loại đó tội ác đó, chiếm cứ cả buổi tim cô!

“Cho thêm anh một chút thời gian, anh nhất định sẽ xử lý tốt!” Trần Mặc ôm cô một chữ một nói.

Lam Cảnh Thần không biết mình có nên tin tưởng hay không nữa, nhưng là tâm của cô đã bị lời của anh dẫn dắt đi...

Cho dù nói muốn quên đi, nhưng vẫn là nghe lời của anh, không khỏi đi tin tưởng...

Trần Mặc lái xe, đưa Cảnh Thần đến lầu dưới.

“Tôi lên đây!” Cảnh Thần nhìn anh nói.

“Không mời anh đi lên ngồi một chút! ?” Trần Mặc nhìn cô hỏi.

Cảnh Thần giật mình dừng một cái, ngay sau đó mở miệng, “Lần sau đi!”

Sau khi nói xong, Trần Mặc cũng không có miễn cưỡng, gật đầu một cái, “Ừ, em buổi tối nghỉ ngơi thật tốt!”

Cảnh Thần gật đầu một cái, cũng không nói gì, xuống xe, đi.

Trần Mặc ngồi ở trong xe, nhìn Cảnh Thần đi lên lầu, mới rời đi.

Về đến nhà, Cảnh Thần ngồi ở trên sofa, hiện tại tâm tình của cô loạn cực kỳ, không biết nên làm gì bây giờ!

Cô cũng rất muốn ích kỷ một lần, nhưng là vừa nghĩ tới hình ảnh ngày đó Lăng Nhược nhảy sông tự vẫn, cô đã cảm thấy có tội ác.

Cô là người thứ ba!

Sự thật này, vẫn đang nhắc nhở cô.

Cũng không biết ở trên sofa ngồi yên bao lâu, chuông cửa vang lên.

Cảnh Thần đứng dậy đi mở cửa.

Sau khi mở cửa, một người phụ nữ trung niên đứng ở cửa.

“Xin hỏi bác là! ?” Cảnh Thần nhìn bà hỏi, người trước mặt, cô không biết.

“Cô là Lam Cảnh Thần! ?” Lúc này, người phụ nữ trung niên lạnh lùng mở miệng hỏi.

“Là cháu!”

Cảnh Thần cũng không mời vào, người phụ nữ trung niên trực tiếp đi vào.

Cảnh Thần cũng không nói gì, trực tiếp đóng cửa lại.

“Xin hỏi có chuyện gì không?” Cảnh Thần rất có lễ phép hỏi.

“Tôi là mẹ của Lăng Nhược!” Lúc này, người phụ nữ trung niên xoay người, nhìn cô lạnh lùng mở miệng. Nghe thế, Cảnh Thần sững sốt, không biết nên làm phản ứng như thế nào, nửa ngày sau, cô mới phản ứng lại.

“A, mời bác ngồi!”

“Không cần! Tôi hôm nay tìm cô, là có chuyện muốn nói với cô!”

“Bác nói đi!”

“Nói đi, bao nhiêu tiền mới bằng lòng rời khỏi Trần Mặc!” Lúc này, người phụ nữ trung niên mở miệng nói. Nghe thế, đáy lòng Cảnh Thần giống như bị thứ gì hung hăng cho đánh một cái.

Cảnh Thần đứng ở nơi đó, trầm mặc nhìn bà.

“Trần Mặc lập tức sẽ cùng Lăng Nhược kết hôn, cô đây đưa như vậy, không phải là vì tiền sao? Nói đi, muốn bao nhiêu tiền!” Mẹ Lăng Nhược lạnh lùng nói, lộ vẻ người có tiền cao quý.

“Cháu không lấy tiền!” Nửa ngày, Cảnh Thần mới nói ra một câu nói như vậy.

“Không lấy tiền? Vậy cô muốn cái gì?” Mẹ Lăng Nhược nghe được một câu không dám tin nói.

“Cháu cái gì cũng không muốn!” Cảnh Thần nói.

Nghe thế, mẹ Lăng Nhược lạnh lùng cười một tiếng, “Một trăm vạn như thế nào! ?”

Hai tay Cảnh Thần nắm chặt.

“Cháu nói cháu không muốn!”

“Hai trăm vạn!” Mẹ Lăng Nhược mở miệng lần nữa.

Lúc này, Cảnh Thần nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn bà, “Lăng phu nhân, cháu nói, cháu không lấy tiền!”

“Vẫn còn chê ít sao? Tiểu cô nương, tôi khuyên cô, làm người cũng không nên tham lam!” Mẹ Lăng Nhược nhìn cô hung hăng nói.

Cảnh Thần đã không biết nên đối mặt cùng người phụ nữ trước mặt như thế nào.

Nhưng là cũng đồng thời kích phát tính tình của cô rồi, “Lăng phu nhân, cháu biết bác có tiền, nhưng là tiền không phải là vạn năng, không mua được tất cả!”

“Lời này có ý gì?”

“Không có ý gì, Lăng phu nhân, cháu muốn nghỉ ngơi, sẽ không tiền bác!”

Nghe thế, sắc mặt Lăng phu nhân rất khó nhìn, “Lam Cảnh Thần, cô đừng quên, cô chỉ là một người thứ ba, nếu như chuyện này để cho người khác biết, chỉ sợ cô sẽ không còn mặt mũi, cho cô tiền, là cho cô mặt mũi!”

Đây coi là uy hiếp sao?

Cảnh Thần nhìn bà, sau đó khước miệng cười cười, “Lăng phu nhân, bác không cần uy hiếp cháu, nếu như mọi người biết, như vậy cháu sẽ không là người thứ ba, cháu nhất định sẽ quang minh chính đại!”

“Cô —— ”

“Cho nên Lăng phu nhân, cháu vốn không muốn phá, bác như vậy, chỉ kích thích cháu đấu!”

Mẹ Lăng thế nào cũng không nghĩ tới, Lam Cảnh Thần như vậy.

565. Chương 568: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 5

“Cho nên, Lăng phu nhân, tôi vốn dĩ không có ý định quấy rối, nếu bà cứ như vậy, chỉ càng làm tôi tăng thêm địch ý với bà mà thôi !”

Lăng phu nhân cũng chưa từng nghĩ đến, Cảnh Thần lại có thể nhanh mồm nhanh miệng như vậy.

“Xem ra, cô nhất quyết không chịu rời đi !” Lúc này, Lăng phu nhân nhìn Cảnh Thần nói.

Cảnh Thần cảm thấy, dạng người giống như Lăng phu nhân là không thể câu thông!

” Bản thân tôi không có ý định tham dự vào việc này, thì tại sao tôi phải nghe theo lời bà mà rời khỏi đây?” Cảnh Thần hỏi ngược lại.

Nếu lúc trước cô biết giữa Trần Mặc và Lăng Nhược có hôn ước, thì cô sẽ tuyệt đối không dính vào chuyện rắc rối này, thời điểm khi cô phát hiện ra sự thật, thì tim cô đã không chịu nghe theo sự khống chế của bản thân nữa rồi!

Mặc kệ Cảnh Thần giải thích ra sao, ở trong mắt Lăng phu nhân, đều là cô tự bào chữa cho bản thân mình và cự tuyệt rời khỏi.

“Nếu đã như vậy, Lam tiểu thư, chúng ta cứ chờ xem !” Nói xong, Lăng phu nhân liền xoay người rời khỏi.

“Phanh” một tiếng, cánh cửa nặng nề khép lại.

Sau khi Lăng phu nhân rời khỏi, Lam Cảnh Thần hít vào một hơi thật sâu, cả người dường như không còn chút khí lực nào.

Chính là, cô cũng đơn giản nghĩ Lăng phu nhân chỉ nói mà thôi, không nghĩ tới, bà ấy lại thật sự làm như vậy...

Ngày hôm sau.

Thời điểm Cảnh Thần đi làm, xuýt chút nữa đã trễ giờ, sau khi cô đến công ty, Trần Mặc đã đến trước cô.

Tuy rằng sắp sửa phải kết hôn, nhưng Trần Mặc tình nguyện ở công ty chứ không muốn ngồi ở nhà mà đợi.

Vốn dĩ Trần Mặc trầm nghĩ, quan hệ giữa anh và Cảnh Thần tăng thêm bước tiến triển, nhưng anh không ngờ, thái độ của cô đối với anh không một chút chuyển biến tốt đẹp nào.

Trần Mặc lập tức nhíu mày, bởi vì Cảnh Thần chỉ đơn giản nhìn anh một cái liền vội vàng đi lướt qua khỏi người anh.

Suốt một ngày, mặc kệ Trần Mặc dùng bất cứ biện pháp nào tiếp cận cô, cô đều có biện pháp né tránh, cô trở nên như vậy càng khiến anh sinh lòng nghi ngờ, muốn biết cô rốt cuộc bị làm sao!

Hẹn cô cùng nhau dùng cơm trưa cô cũng từ chối, sau đó cô lại ăn cơm cùng với đồng nghiệp, điều này làm cho Trần Mặc tổng cảm thấy không thoải mái chút nào.

Cho đến lúc tan tầm, Cảnh Thần đi phía trước, Trần Mặc cũng theo sau, nhưng lúc anh đi ra thì cô đã không thấy đâu!

Trần Mặc dứt khoát đuổi theo!

Vừa ra khỏi cửa, liền thấy Cảnh Thần đang vội vàng muốn lên xe, Trần Mặc lập tức tiến lên kéo cô lại.

”Anh đưa em về!”

Cảnh Thần quay đầu, nhìn thấy người kéo cô lại chính là Trần Mặc, cô giật mình sửng sốt, không ngờ chạy nhanh như vậy mà vẫn bị anh bắt được.

“Không cần, em tự mình đón xe về !”

“Anh đưa em!” Trần Mặc nhắc lại thêm một lần nữa.

Tài xế taxi nhìn hai người bọn họ, ông có chút không kiên nhẫn lên tiếng, “Tiểu thư, rốt cuộc cô có ngồi xe không...?”

“Ngại quá, xin lỗi chúng tôi không cần!” Cảnh Thần chưa kịp lên tiếng, Trần Mặc đã mau chóng mở miệng nói trước.

Lam Cảnh Thần, “... ..”

Không có người đi taxi, cho nên tài xế liền lái đi mất.

Lúc này, Cảnh Thần đứng im đó nhìn Trần Mặc nói, “Anh làm cái gì vậy?”

“Anh đã nói với em rồi đấy, anh muốn đưa em về !”

Nhìn dáng vẻ kiên quyết không cho phép từ chối của Trần Mặc, Lam Cảnh Thần không nói gì nữa, nếu cô không cho anh đưa về, thì không biết anh sẽ thế nào nữa đâu!

Vì thế, cô đơn giản chịu thỏa hiệp.

Trần Mặc mở cửa xe, cô liền ngồi vào ghế phụ.

Trần Mặc nhìn Cảnh Thần, nghĩ muốn đưa tay mình cầm lấy tay cô, Lam Cảnh Thần lại lưu loát tránh né đụng chạm của anh, khiến chân mày Trần Mặc càng thêm nhíu chặt.

“Em làm sao vậy?”

”Làm sao là làm sao?

Nghe thế, trong lòng Trần Mặc càng thêm nghi ngờ, anh biết, tuyệt đối đã xảy ra chuyện gì với cô.

“Em gặp phải chuyện gì phiền toái à? ”Trần Mặc nhìn cô hỏi.

Lam Cảnh Thần lắc đầu, “Không có!”

“Nếu không có chuyện gì thì sao em có thể trở nên như vậy?”

“Không có chuyện gì mà!” Cảnh Thần trả lời qua loa, về chuyện Lăng phu nhân tìm mình, cô không muốn nhắc tới.

Trần Mặc bắt đầu dĩ nhiên nhìn Cảnh Thần, quả thật, anh không có biện pháp nào với cô!

“Em muốn ăn thêm chút gì rồi hãy trở về hay không?”

“Không cần, em mệt chết đi được, muốn sớm trở về nghỉ ngơi!”

Nhìn dáng vẻ kiên định của cô, Trần Mặc cũng không muốn chọc cô tức giận, bắt đầu dĩ, chỉ có thể lái xe đưa cô về.

Rất nhanh, xe đã dừng dưới lầu, Lam Cảnh Thần liền bước xuống xe, cô quay đầu nhìn anh nói, ” Anh lái xe nhớ cẩn thận một chút!”

Cô cũng không mở miệng mời Trần Mặc lên nhà.

Nhưng trực giác nói cho Trần Mặc biết, nhất định đã xảy ra chuyện.

Bằng không, Lam Cảnh Thần cũng sẽ không có cái bộ dạng như thế này.

Lúc này, Trần Mặc đẩy cửa xe ra bước xuống, liền kéo Lam Cảnh Thần lại, “Em có thể nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Em đã nói rồi mà, em thực sự không có chuyện gì hết!”

“Bộ dáng của em nói cho anh biết, một chút cũng không giống như người không xảy ra chuyện!” Trần Mặc thập phần chắc chắn nói.

Lam Cảnh Thần nhìn Trần Mặc, cô cũng không biết nên nói với anh ra sao.

Nhìn cô trầm mặc, Trần Mặc càng chắc chắn thêm về suy đoán của mình.

“Nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi!”

“Em nói không có chuyện gì thì chính là không có chuyện gì!” Dứt lời, Lam Cảnh Thần nâng mắt nhìn anh, “Trần Mặc, nếu như anh thật sự muốn theo em ở cùng một chỗ, vậy anh nên đem chuyện của mình xử lý tốt sau đó hãy tới tìm em!” Nói xong, Cảnh Thần xoay người đi lên lầu.

Trần Mặc đứng đó, cau mày, những lời Cảnh Thần nói rất có đạo lý, nhưng, dường như anh cảm thấy, cô còn có việc muốn giấu anh.

Ngẫm nghĩ một lúc, Trần Mặc cũng lái xe rời khỏi.

Lam Cảnh Thần vừa về đến nhà, cảm giác toàn thân cực kỳ mệt mỏi.

Cô không biết bản thân nên làm gì bây giờ !

Lúc này, điện thoại di động trên bàn vang lên, Lam Cảnh Thần nhìn dãy số kia, là Quý Vũ Phạm gọi đến, nhưng hiện giờ, điện thoại bất cứ ai gọi tới cô cũng không muốn nghe.

Đem cả người cuộn thành một cục, nằm trên giường.

Mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Qua ngày hôm sau, khi vừa tỉnh giấc, cô liền tới công ty.

Cả đêm không ăn gì vào bụng, nhưng cô cũng không cảm thấy đói.

Hôm đó, sau khi hoàn tất việc trong công ty, vốn cả người không có chút tinh thần, ngay lúc này, có một người tiến vào, sau khi nhìn xung quanh một vòng, liền bay thẳng đến chỗ cô.

“Lão bà !” Nam nhân kia vừa nhìn Cảnh Thần liền lên tiếng gọi cô như thế.

Nghe có tiếng người gọi, Cảnh Thần ngẩng đầu lên nhìn nam nhân trước mặt mình, “Anh là ai?”

“Anh chính là lão công của em a!”

Lão công????

Cảnh Thần thực sự không biết xảy ra chuyện gì, bao gồm cả phòng thiết kế cũng không biết chuyện gì, nguyên một đám giật mình sửng sốt, Lam Cảnh Thần kết hôn?

Bọn họ không có ai nghe nói a!

“Thực xin lỗi, chắc anh nhận nhầm người rồi!” Cảnh Thần mỉm cười trả lời.

“Nhận nhầm người? Lão bà, em không phải nói đùa chứ? Một tháng trước hai chúng ta vẫn còn ở cùng một chỗ, hiện tại lại nói anh nhận nhầm người? Không phải là em theo thằng nào đấy chứ?” Nam nhân vẫn nhìn Cảnh Thần kiên định lên tiếng.

Những lời của gã, giống như quăng vào mặt Cảnh Thần một cái tát.

Nơi đây là công ty, xung qua có đầy đồng nghiệp, dĩ nhiên không thể tránh được có người chế giễu.

Lời của gã vừa nói ra, không ít ánh mắt đồng nghiệp hướng về phía Cảnh Thần, loại ánh mắt hoang mang ngờ vực này, khiến Cảnh Thần nhú chặt lông mày.

“Thực xin lỗi, tôi thật sự không quen biết anh, nếu anh còn dám nói hưu nói vượn, tôi sẽ gọi bảo vệ!” Nói xong, Cảnh Thần cầm lấy tư liệu, muốn rời đi.

Cảnh Thần mới vừa đi, gã bỗng nhiên vươn tay kéo cô lại, “Lão bà, em định đi đâu? Em nữ đối xử vô tình với anh vậy sao?”

“Anh làm cái gì đó? Buông tay!” Cảnh Thần theo bản năng trốn tránh, gã đụng vào người khiến cô dị thường phản cảm.

“Anh không buông tay, em theo anh về nhà, anh có chuyện muốn nói với em!” Nam nhân vẫn dây dưa không ngớt.

“Ai là lão bà của anh, tôi không quen biết anh!” Cảnh Thần cố gắng muốn bỏ ra bàn tay đang nắm lấy tay cô.

“Không nghĩ tới hiện tại em lại vô tình đối với anh như vậy, em nói đi, hiện tại em sống chung với thằng nào? Ân? Lại yêu thương nhưng nhớ với thằng kia nữa phải không?” Nam nhân dấy đưa không ngớt, cầm tay Cảnh Thần nói.

Mọi người vây xem, đều hoa cả mắt.

Ngay cả đám người Nhược Nhã cùng Tiểu Quân cũng đều tròn mắt trước cảnh này.

Phía sau, Mặc Thiếu Quân từ văn phòng đi ra, liếc mắt liền nhìn thấy được tình huống nơi đó.

Sau hôn lễ của Mặc Thiếu Thiên, Cảnh Thần hiển nhiên đã trở thành bạn thân của bọn họ.

Hơn nữa, mối quan hệ giữa cô và Lâm Tử Lam rất tốt, Mặc Thiếu Quân cũng không cách nào bàng quang bỏ qua, mặc kệ hết thái được.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lúc này, Mặc Thiếu Quân tiến tới hỏi.

Nhìn thấy người tới là Mặc Thiếu Quân, Cảnh Thần lập tức bỏ ra bàn tay của nam nhân xa lạ kia.

Nam nhân kia nhìn Mặc Thiếu Quân, vì hần ít khi xem ti vi hay tin tức, chỉ biết tổng giám đốc của MK là Mặc Thiếu Thiên nhưng lại không biết Mặc Thiếu Quân chính là nhị thiếu gia nhà họ Mặc.

“Anh là ai?”

“Tôi chính là ông chủ ở đây!”

“Ông chủ?” Nghe vậy, nam nhân cười lạnh một tiếng, “Mày cho là tao không biết à, ông chủ ở đây chính là Mặc Thiếu Thiên hử!”

“Anh ấy chính là anh trai của tôi!”

Đây cũng là lần đầu tiên Mặc Thiếu Quân chịu thừa nhận Mặc Thiếu Thiên là anh trai.

Lời của Mặc Thiếu Quân vừa nói ra, càng đưa tới cho nam nhân một trận cười lạnh, “Ân, tao còn chưa nói cho mày bắt, tao chính là ba của hần đấy!”

Một câu đó, liền chọc giận Mặc Thiếu Quân.

Mặc Thiếu Quân không nói hai lời, trực tiếp xông lên, tung quyền về phía nam nhân kia.

“Phanh” một tiếng, chỉ thấy nam nhân kia nằm ngã lổm lổm dưới sàn nhà, gã hoàn toàn không nghĩ tới Mặc Thiếu Quân sẽ động thủ với mình.

Hành động này của Mặc Thiếu Quân, trong mắt nhân viên phòng thiết kế, thật là xuất a, rất nam tính!

Ngay cả Cảnh Thần đứng một bên quan sát, cũng có chút giật mình.

Lúc này, Mặc Thiếu Quân nhìn gã, “Đây chính là hậu quả của cái miệng thiếu sạch sẽ của mày!”

Nam nhân giận dữ, vừa muốn đứng lên đánh trả, nhưng lực lượng bảo vệ đã có mặt, “Mặc tổng, đã xảy ra chuyện gì?”

Một câu nói vừa rồi, khiến nam nhân muốn động cũng không dám động.

Hần thật sự chính là em trai của Mặc Thiếu Thiên sao?

Từ đầu tới giờ vẫn đứng ở phía sau, Nhược Nhã lập tức tiến lên phía trước nói, “Biết rõ anh ấy chính là Mặc tổng của chúng tôi, không muốn chết còn không mau cúi, nhớ kỹ, sau này tuyệt đối không được phép nói hươu nói vượn!”

Nam nhân nhìn bọn họ, không biết tiếp theo phải làm sao.

Hai bảo an từ phía sau tiến lên.

“Mặc tổng, xin hỏi đã xảy ra chuyện gì?”

“Dem người này đưa tới cục cảnh sát, về sau, không có lệnh của tôi, không cho người này tiến vào công ty nữa bước, nếu như tôi nhìn thấy hắn thêm lần nào nữa, thì các anh cũng nên thôi việc đi là vừa!”

“Vâng, vâng!” Bảo an sợ tới mức liên tục gật đầu, mau chóng kéo nam nhân kia rời khỏi.

“Không cần đưa tôi đến cục cảnh sát, tôi biết sai rồi...tôi biết tôi sai rồi!”

Nhưng mặc kệ hắn biết mình sai lầm ở chỗ nào, hắn vẫn bị người kéo ra ngoài.

Hắn vừa bị tha ra bên ngoài, không khí tại bộ phận thiết kế liền hồi phục như cũ.

Lúc này, Mặc Thiếu Quân đi qua, nhìn Lam Cảnh Thần, quan tâm hỏi, “ Thế nào? Cô không có chuyện gì chứ?”

Cảnh Thần cười lắc đầu ” Tôi không sao, cảm ơn anh!”

Mặc Thiếu Quân nhận thấy cô không có việc gì anh mới gật đầu, sau đó đưa mắt quét một vòng những người bên cạnh đứng vây xem, “Không tiếp tục làm việc nữa à, còn đứng trơ ra đó làm gì ?”

Một câu của Mặc Thiếu Quân, thành công đem một đám bát quái đuổi đi hết.

Mặc Thiếu Quân cũng không biết phải nói thêm gì, liền xoay người trở lại phòng làm việc.

Lam Cảnh Thần đứng đó, cô có chút giật mình về việc Mặc Thiếu Quân hôm nay đích thân xuất thủ trợ giúp mình, lại nghĩ về sự kiện xảy ra lúc mới vừa rồi, ánh mắt hơi trầm xuống.

Nhược Nhã tiến tới nhìn Cảnh Thần, ” Cảnh Thần, người kia....”

“Tôi muốn đi ra ngoài một lát, trở về sẽ nói với cô sau!” Nói xong, Cảnh Thần đem tài liệu trên tay cho Nhược Nhã, xoay người bỏ đi.

Nhược Nhã chớp chớp mắt, đứng im đó, “Cô làm sao lại bỏ đi?”

566. Chương 569: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 6

Cảnh Thần không đáp lời, liền chạy ra bên ngoài.

Sau khi Cảnh Thần trở về, cô liền đi thẳng đến phòng làm việc của Mặc Thiếu Quân.

“Cốc ! Cốc!”

“Tiến vào!” Thanh âm của Mặc Thiếu Quân từ bên trong truyền ra, nghe xong, Cảnh Thần mở cửa tiến vào phòng.

Mặc Thiếu Quân ngồi tựa lưng trên ghế, nhìn thấy người đến là Cảnh Thần, anh mỉm cười, ” Cảnh Thần, sao cô lại tới đây, nào, ngồi xuống đi rồi nói!”

Thời điểm Cảnh Thần bước vào phòng, bắt gặp Mặc Thiếu Quân đang hoạt động cổ tay, cô biết, xương cánh tay Mặc Thiếu Quân mấy ngày trước đã bị tổn thương, mới vừa rồi anh dùng sức đánh gã kia, quả nhiên cô đoán không sai mà, nhất định lại có chuyện với xương cánh tay nữa rồi.

“Cố ý đến đây để cảm ơn anh!” Cảnh Thần cười nói.

Nghe Cảnh Thần nói vậy, Mặc Thiếu Quân cũng nở nụ cười, “Hạng người như vậy, mặc kệ ai đúng ai sai, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho hắn!”

“Dù sao đi nữa, tôi cũng thành tâm nói với anh một tiếng cảm ơn !”

Mặc Thiếu Quân ngại ngừng cười, lần đầu tiên có người nói cảm ơn với mình, khiến anh cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Thấy Mặc Thiếu Quần vẫn tiếp tục động tác xoa xoa cổ tay, Lam Cảnh Thần liền quan tâm hỏi, "Cánh tay anh sao rồi? Đau lắm phải không?"

"Không có chuyện gì, vừa rồi không cẩn thận nên trật một chút!" Cho dù có đau gần chết, cũng không thể nói ra a, dù sao hắn cũng là một kẻ trọng sĩ diện.

Cảnh Thần đi tới, đưa cho Mặc Thiếu Quần một tí thuốc mỡ, "Anh mau bôi vào, sẽ giảm đau rất nhiều!"

Nhìn tí thuốc mỡ trên tay Cảnh Thần, Mặc Thiếu Quần hơi nhú mồm, "Sao cô lại biết tôi bị thương?"

"Trước đó không lâu, cánh tay anh từng chịu tổn thương, vừa rồi anh lại dùng sức đánh người kia, có thể không đau sao?" Cảnh Thần cười nói.

Ngay cả chuyện cánh tay hắn bị tổn thương mà cô cũng biết a!

Mặc Thiếu Quần không nói thêm gì, cầm lấy thuốc bắt đầu xoa, "Không nghĩ tới cô đi làm mà còn mang theo thứ này!"

"Tôi vừa mới đi ra ngoài mua!"

Mặc Thiếu Quần ngẩn người, lập tức mở miệng "Vâng, cảm ơn nhiều nhé!"

"Nên nói cảm ơn là tôi mới phải chứ!" Cảnh Thần nói.

Nói thật, cô cảm thấy Mặc Thiếu Quần không đến nỗi khiến người ta phải chán ghét anh.

Mặc Thiếu Quần vén tay áo lên, cầm lấy tí thuốc mỡ thoa đều lên trên, nhưng động tác của anh không mấy tự nhiên.

Lam Cảnh Thần ở một bên nhìn, thấy anh khó khăn thoa thuốc, cô tiến lại gần muốn giúp, "Mau đưa đây, để tôi giúp anh thoa!"

"A!?" Mặc Thiếu Quần giật mình, tưởng bản thân nghe nhầm, liền ngẩn đầu lên nhìn cô.

"Anh dùng một tay sẽ rất bất tiện, để tôi giúp anh!" Nói xong, Cảnh Thần vươn tay cầm lấy tí thuốc mỡ, trước để một lượng thuốc trên tay mình.

"Như vậy có được không?"

"Cái gì mà được hay không được, anh thấy bất tiện sao?" Lam Cảnh Thần hỏi ngược lại.

Tuy Mặc Thiếu Quần là nam nhân, nhưng trong khái niệm của cô, Mặc Thiếu Quần vẫn còn rất nhỏ bé.

Hắn ngoại trừ cao hơn cô một cái đầu, ngoài ra chẳng có gì khác.

"Ý tôi cũng không phải như vậy!"

Cảnh Thần cũng không khách khí, trực tiếp nâng cánh tay Mặc Thiếu Quần lên, đem bàn tay của mình đặt lên cánh tay hắn, sau đó nhẹ nhàng xoa bóp.

Cảm nhận được độ ấm từ trên tay Cảnh Thần truyền sang, Mặc Thiếu Quần có chút ngốc lảng.

Tuy rằng từ trước đến giờ hắn ngoại rất nhiều nữ nhân, nhưng cũng chưa từng có cô gái nào đối xử với hắn giống như vậy, lần đầu tiên được Cảnh Thần cẩn thận tỉ mỉ xoa bóp, khiến mặt hắn thậm chí có chút đỏ.

"Thế nào? Còn đau không?" Lam Cảnh Thần nhìn Mặc Thiếu Quần, khẽ hỏi.

Mặc Thiếu Quần liên tục lắc đầu, "Không có gì, chỉ là, cảm thấy có chút khó chịu mà thôi!"

"Chiều theo đó mà xoa bóp, làm thêm vài lần nữa chắc hắn sẽ khỏi!" Cảnh Thần căn dặn.

"Uh, tôi đã biết!" Mặc Thiếu Quần gật đầu.

Sau khi giúp Mặc Thiếu Quần xoa bóp thêm một lúc, Cảnh Thần mới thu tay về, "Thật không nghĩ tới, khi anh trở nên nghiêm túc, lại có thể phong độ như vậy!"

Từ rất lâu, chưa có ai khích lệ hắn như vậy, bỗng chốc, khiến Mặc Thiếu Quần có chút ngượng ngùng.

“Được rồi, tôi không quấy rầy anh làm việc, tôi đi ra ngoài trước.” Cảnh Thần nhìn Mặc Thiếu Quân nói.

Mặc Thiếu Quân gật gật đầu, ” Hảo!”

Lam Cảnh Thần đứng lên, đi ra ngoài.

Mặc Thiếu Quân ngồi trong phòng làm việc, nhìn theo bóng lưng của Lam Cảnh Thần, trong lòng trăm mối ngổn ngang.

Khi Trần Mặc vừa từ bên ngoài trở về, nghe mọi người đang bàn tán về chuyện của Cảnh Thần, anh cảm thấy có chút không yên lòng, nghe nói cô đến phòng làm việc của Mặc Thiếu Quân, anh cũng vội chạy tới tìm.

Cảnh Thần vừa mới đi ra liền gặp được anh.

“Cảnh Thần, em không sao chứ?” Trần Mặc lo lắng nhìn cô hỏi.

Nhìn Trần Mặc, Cảnh Thần lắc đầu, “Em không sao!”

“Anh nghe người trong phòng thiết kế nói em xảy ra chuyện, em có thể nói cho anh biết, rốt cuộc chuyện đó là sao được không?”

”Em không biết, em cũng không biết người nọ là ai, bất quá, mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa, Mặc tổng cũng đã cho người đuổi hắn đi rồi!”

“Có phải em đã đắc tội với ai không?” Trần Mặc nhìn Cảnh Thần hỏi, đối với việc cô có chồng hay việc cô thích lăng nhăng bậy bạ, anh là người hiểu rõ hơn ai hết, cho nên, khi gặp phải loại sự tình này, Trần Mặc thập phần tin tưởng cô.

Nhắc đến chuyện này, Cảnh Thần ngẫm nghĩ một lúc, sau đó lắc đầu, “Không có!”

Không có?

Nếu như không có, vậy tại sao lại có người muốn hại cô?

Trần Mặc suy nghĩ, sau đó nhìn Cảnh Thần an ủi, “hảo, anh biết rồi, em cũng đừng nghĩ nhiều, hết thầy cứ giao cho anh !”

Lam Cảnh Thần không muốn gây rắc rối đến anh, nhưng lời nói cự tuyệt lại không cách nào rời khỏi miệng, chỉ có thể gật đầu, ” Vâng!”

Cảnh Thần vừa về tới vị trí công tác, Nhược Nhã liền tiến tới hỏi, “Cảnh Thần, rốt cuộc chuyện vừa rồi là sao?”

“Tôi cũng không biết !”

“Không biết, vậy sao người ta lại đến tìm cô!”

“Tôi thật sự không biết hẳn!” Cảnh Thần có chút phiền não, hiện tại mọi người trong bộ phận thiết kế, càng đem chuyện của cô ra để chế giễu.

Nhược Nhã cũng nhận thấy, Lam Cảnh Thần không giống như người đang nói dối.

“Vậy cô thử nghĩ xem, người nào đang cố ý chỉnh cô?” Nhược Nhã hỏi.

Lam Cảnh Thần lắc đầu, cô sắp bị chuyện này phiền chết, “Tôi thật sự cái gì cũng không biết!”

Nhìn bộ dạng ảo não của Cảnh Thần, Nhược Nhã liền thức thời không truy vấn tiếp, “Được rồi, cô nhớ mấy ngày tiếp theo phải cẩn thận một chút!”

” Vì sao?”

“Nếu lỗ nam nhân kia lại tiếp tục tìm đến cô gây rối thì biết phải làm thế nào bây giờ?” Nhược Nhã nói.

Vốn dĩ Cảnh Thần cho rằng chuyện đã xong rồi, nhưng khi nghe Nhược Nhã hảo tâm nhắc nhở, cô chợt phát hiện, hình như chuyện này sẽ còn tiếp diễn!

Về phần nam nhân kia, cô căn bản không biết hần!

Vì sao hần lại đến tìm cô, còn cố ý nói những lời khó nghe như vậy....

Đến lúc này, bỗng nhiên trong đầu Cảnh Thần chợt nhớ tới những lời Lãng phu nhân đã từng nói, bà bảo cô cứ chờ coi...

Chẳng lẽ, việc này đều do bà ta làm sao?

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Nhìn dáng vẻ thẩn thờ suy nghĩ của Cảnh Thần, Nhược Nhã vỗ một chút bả vai của cô.

Cảnh Thần hoàn hồn, chuyện này cô cũng chưa xác định có phải do Lãng phu nhân làm hay không, cho nên cô cũng không thể nói lung tung, cô lắc đầu, ” Không có gì!”

“Vậy, cô nhớ cẩn thận một chút!”

“Ừ !” Cảnh Thần gật đầu xác nhận.

Nói xong câu đó, Nhược Nhã liền trở về vị trí của mình, chỉ còn lại một mình Cảnh Thần ngồi đó, trong đầu cô không ngừng hiện lên những lời Lãng phu nhân đã nói, chẳng lẽ, bà thật sự làm như thế sao?

Qua thời nghỉ trưa, trong đầu cô vẫn còn lẩn quẩn về chuyện này, thời điểm tan tầm, sợ Trần Mặc đuổi theo, cô mau chóng đón xe về nhà.

Lúc Trần Mặc đuổi theo tới cửa công ty, đã không thấy bóng dáng của Cảnh Thần.

Anh biết, hiện tại cô đang muốn trốn tránh anh.

Cảnh Thần từng nói qua, cô chờ anh đem tất cả mọi chuyện giải quyết thật tốt mới có thể lại đi tìm cô....

Còn ba ngày nữa, chính là hôn lễ của anh...

Xe vừa dừng lại dưới lầu, Cảnh Thần vội vàng bước xuống xe, đi thẳng một mạch lên lầu, đứng trước cửa nhà mình, cô liền ngây ngẩn cả người.

Bởi vì trên trong nhà bị người ha tạt nước sơn màu đỏ thắm, hơn nữa, trên đó còn viết hai chữ Tiểu Tam thật lớn.

Mấy gã tạt sơn còn chưa rời khỏi.

Lam Cảnh Thần nhìn bọn họ, ” Các anh, các anh đang làm gì đó?”

Hai chữ tiểu tam thật kích thích đối với thị giác của Cảnh Thần.

Nghe có người lên tiếng, người đang tạt sơn quay đầu nhìn lại, “Cô chính là chủ nhân ở đây?”

“Đúng vậy, tôi chính là chủ nhân của ngôi nhà này, các anh tại sao lại làm như thế? Tôi lại không thù không oán gì với mấy người !”

“Có người bỏ tiền bảo chúng tôi làm như vậy, bọn tôi chỉ có thể phụ trách giúp họ giải quyết vấn đề!” Nói xong, bọn họ lại lấy toàn bộ nước sơn còn lại đều hắt trên người của Cảnh Thần.

Hai tay Cảnh Thần nắm thật chặt thành nắm đấm, “Các anh làm thế, tôi nhất định sẽ báo cảnh sát bắt mấy anh lại!”

“Báo cảnh sát?” Nghe thế, hai nam nhân cười lạnh, hướng về phía Cảnh Thần đi tới.

“Lấy tiền của người ta, đương nhiên phải làm việc cho người, nếu cô dám báo cảnh sát, thì đừng trách tại sao chúng tôi độc ác!” Nam nhân lên tiếng uy hiếp.

Cảnh Thần nhìn hai người bọn họ, rối rắm suy nghĩ, chẳng lẽ cô phải để yên cho bọn họ muốn làm xằng làm bậy như vậy hay sao?

Thời điểm Cảnh Thần không ngừng cân nhắc, lúc này, sau lưng cô vang lên giọng nói.

“Mấy người muốn làm gì?”

Nghe có người lên tiếng, ba người đồng loạt quay đầu lại, người đến, dĩ nhiên chính là Quý Vũ Phàm!

Ngay cả Lam Cảnh Thần cũng có chút giật mình, vì sao hắn lại có mặt ở đây?

Chỉ thấy Quý Vũ Phàm tiến tới, đem Cảnh Thần bảo hộ ở phía sau, nhìn hai nam nhân kia mở miệng, “Mấy người muốn làm gì cô ấy hả?”

“A, a, lại là một kẻ ngốc thích xen vào chuyện của người khác!” Hai nam nhân khinh thường nói.

Quý Vũ Phàm nhìn trong nhà Cảnh Thần bị tạt đầy sơn đỏ, sau đó đưa mắt nhìn bọn họ, khóe miệng gợi lên ý cười khinh miệt, “Thân là một người đàn ông, lại khi để một cô gái yếu ớt thì có ý nghĩa gì? Có bản lĩnh, đánh với tao một trận!”

Lời nói của Quý Vũ Phàm, thành công chọc giận hai nam nhân kia, cho dù Lam Cảnh Thần muốn ngăn lại, sợ là ngăn không được.

“Đánh với mày sao, được lắm, vậy thì chơi luôn đi!” Dứt lời, một nam nhân thẳng tắp đánh tới.

Lam Cảnh Thần cả kinh, vừa muốn mở miệng ngăn cản, ngay lúc này, Quý Vũ Phàm giơ tay, chặn được cú đâm vừa rồi.

Hai người loạn đánh.

Lam Cảnh Thần ở một bên quan sát, cô cảm thấy, dường như Quý Vũ Phàm có chút công phu!

Bất quá, cô cũng vẫn lo lắng như thường, dù sao, chuyện này cùng Quý Vũ Phàm một chút quan hệ cũng không có.

Nhìn ra Quý Vũ Phàm thuộc dạng khó đối phó, một kẻ còn lại cũng vọt lên tham gia vào trận đấu, hiện tại đổi thành hai đánh một, cho dù Quý Vũ Phàm có công phu không ít, cũng khó có thể lấy một chọi hai.

Huống chi, bọn họ còn móc dao ra !

Thời điểm Cảnh Thần phát hiện sự việc không tốt, hai mắt cô trừng thật lớn, căn bản không kịp nhắc nhở, một dao liền đâm trên cánh tay của Quý Vũ Phàm!

Thấy thế, Cảnh Thần bất chấp tất cả, lập tức vọt lên, “Dừng tay, đừng đánh nữa mà!”

Nhưng hai nam nhân kia không thuận ý buông tha, còn tiếp tục muốn đánh, lúc này, Cảnh Thần nhìn bọn họ, lớn tiếng hét lên, ” Tôi đã báo cảnh sát, bọn họ lập tức sẽ đến đây, mấy người còn muốn tiếp tục nán lại đây sao?”

567. Chương 570: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 7

Nghe Cảnh Thần nói, một người trong đó có chút tức giận, vừa muốn cùng Cảnh Thần động thủ, lúc này, người phía sau kéo hắn một chút.

“Đại ca, chúng ta chỉ vì tiền, không cần đụng tới nhiều chuyện chuyện phiền toái chẳng đáng, nên đi thôi!”

Người được xưng đại ca trong lời nói nghe có điểm đạo lý, liền cảm tức hung hăng trừng mắt nhìn Cảnh Thần cùng Quý Vũ Phàm, mới chịu rời đi.

Bọn họ mới vừa đi khỏi, Lam Cảnh Thần liền lập tức tiến lên nhìn Quý Vũ Phàm, “Anh có sao không! ?”

Quý Vũ Phàm lắc đầu, “Anh không sao !”

Lam Cảnh Thần nhìn cánh tay Quý Vũ Phàm đang chảy máu , còn dám mạnh miệng bảo không có chuyện gì sao?

“Chúng ta nên đến bệnh viện kiểm tra một chút đi!” Lam Cảnh Thần nhìn cánh tay vẫn không ngừng chảy máu của Quý Vũ Phàm lo lắng nói.

“Không cần, chỉ một vết thương nhỏ, không cần đi bệnh viện!”

“Không được, anh cũng bởi vì tôi mới bị thương , nếu anh có mệnh hệ nào , tôi cũng không biết nên làm cái gì bây giờ !” Lam Cảnh Thần sốt ruột nói.

Nhìn bộ dáng hiện tại của Lam Cảnh Thần, Quý Vũ Phàm mỉm cười.

Nhìn thấy Quý Vũ Phàm cười, Lam Cảnh Thần càng thêm sốt ruột không biết nên làm cái gì bây giờ .

“Anh còn cười được!”

“Cô đừng lo lắng, tôi thật sự không có chuyện gì đâu!” Quý Vũ Phàm nói, sau đó đưa tay cầm lấy cánh tay còn lại của mình, hiện tại máu đã chảy khắp sàn nhà.

“Phải đi bệnh viện, nếu anh vẫn kiên quyết không đi bệnh viện , tôi sẽ không an tâm !” Lam Cảnh Thần nhìn Quý Vũ Phàm thập phần kiên định nói.

Nhìn bộ dáng lo lắng của Cảnh Thần, Quý Vũ Phàm biết mình không thể không nghe theo cô đến bệnh viện.

... ..OanhLove.....dien..dan..le..quy..don.... ..

Quý Vũ Phàm ở bên trong bôi thuốc, tiêu độc, băng bó, Cảnh Thần ở bên ngoài chờ.

Đúng lúc này, có người lại gần nhìn cô hỏi, “Lam tiểu thư, tình huống hiện tại theo lời vừa kể, chúng tôi đã ghi nhận, nếu có tin tức, chúng tôi sẽ lập tức thông báo cho cô biết!”

Lam Cảnh Thần gật gật đầu, “Hảo, phiền toái các anh nhiều rồi!”

Cảnh sát gật đầu, sau đó rời đi.

Đúng lúc này, Trần Mặc từ trong một phòng bệnh khác đi ra, liếc mắt một cái liền thấy được Lam Cảnh Thần đang ngồi đó.

Hiện tại không phải cô nên ở nhà sao?

Tại sao lại ở chỗ này?

Hơn nữa, vì sao cảnh sát lại tìm đến cô?

Nghĩ như vậy , Trần Mặc lập tức đi tới, “Cảnh thần!” Anh khẽ gọi cô một tiếng.

Lam cảnh thần vừa muốn đi vào, nghe được thanh âm của Trần Mặc, liền quay đầu.

Thời điểm nhìn thấy anh, Lam Cảnh Thần nhú mày, nhưng lập tức nghĩ đến Lăng Nhược, phỏng chừng là bởi cô ta cùng đến đây!

Không hiểu sao , tâm vẫn một trận nhói đau.

Trần Mặc đi tới, “Em tại sao lại ở chỗ này?”

Cảnh thần còn chưa kịp mở miệng, lúc này, Quý Vũ Phàm liền từ bên trong đi ra.

“Tôi không sao nữa rồi!” Quý Vũ Phàm nói, vừa nói xong, cũng ngẩng đầu nhìn đến người đối diện.

“Trần Mặc?”

“Vũ Phàm?”

Nghe được bọn họ gọi tên lẫn nhau , Lam Cảnh Thần cũng nhìn bọn họ, “Hai người quen nhau ?”

Nói đến đây, Quý Vũ Phàm cười cười, “Ừm, chúng tôi quen nhau!”

Lam Cảnh Thần, “.”

Thế giới thật nhỏ bé đến thế sao?

Trong lòng Trần Mặc có điểm không thoải mái, “Hai người tại sao lại ở chỗ này?”

Quý Vũ Phàm không biết giữa hai người bọn họ trong đó quan hệ dây dưa chẳng chặt, hần cười cười, “Xem ra, hai người cũng nhận thức, bất quá, tôi còn muốn giới thiệu một chút!” Nói xong, Quý Vũ Phàm khoát một tay lên bả vai Lam Cảnh Thần, “Tôi hiện tại đang theo đuổi cô ấy !”

Trần Mặc, “.”

Lam Cảnh Thần, “.”

Trần Mặc dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Lam Cảnh Thần.

Quý Vũ Phàm đang theo đuổi Lam Cảnh Thần ?

Lúc này, Quý Vũ Phàm chợt nhớ tới cái gì, “Đúng rồi, Trần Mặc, không phải cậu cùng làm chung một công ty với Cảnh Thần sao?”

“Àn!” Trần Mặc gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Lam Cảnh Thần.

“Cậu ở MK chính là giám đốc bộ phận , cần phải hảo hảo chiêu cố Cảnh Thần!” Quý Vũ Phàm cười nói.

Nghe được ý tứ trong lời nói của Quý Vũ Phàm, Trần Mặc mới quay lại, nhìn hần, miễn cưỡng xả ra một chút cười, “Cậu tại sao lại ở chỗ này?”

Nói xong, liền nhìn đến cánh tay hần, “Tay cậu bị làm sao vậy?”

“Lúc tớ đi tìm Cảnh Thần, vừa vặn gặp phải hai tên lưu manh, liền đánh một trận với bọn chúng, không may bị chúng đâm một nhát vào tay!” Quý Vũ Phàm nói.

Nghe thế, Trần Mặc lại nhíu nhíu mày, ánh mắt nhìn về hướng Lam Cảnh Thần, “Lại có người quấy rầy em sao?”

“Không có!” Lam Cảnh Thần lạnh lùng trả lời.

Vừa dứt lời, nhiệt độ xung quanh lập tức hạ xuống, Cảnh Thần đứng ở nơi đó, cảm thấy vô cùng áp lực.

Quý Vũ Phàm cũng nghe ra một chút manh mối, “Chẳng lẽ trước đó đã có người quấy rầy cô sao?” Quý Vũ Phàm cũng nhìn Lam Cảnh Thần hỏi.

“Không có!” Cảnh thần vẫn một mực đáp lời như cũ.

Thấy ánh mắt Quý Vũ Phàm nhìn Lam Cảnh Thần, trong lòng Trần Mặc không biết là tư vị gì.

“Nhưng là.”

“Nếu không có chuyện gì nữa, tôi xin phép đi về trước !” Nói xong, lam cảnh thần xoay người muốn đi.

Trần Mặc định lên tiếng muốn đưa Cảnh Thần về, ngay lúc này Quý Vũ Phàm lại trước anh một bước mở miệng, “Tôi đưa cô về!”

Trong lòng Trần Mặc như có một khoảng không, bỗng nhiên anh có một loại cảm giác, dường như cô đang dần xa cách anh.

Lúc này, quý Vũ Phàm nhìn Trần Mặc, “Đúng rồi, chúc mừng cậu sắp phải kết hôn , đến lúc đó tớ nhất định sẽ đến đúng giờ , đi trước nhé!”

Trần Mặc đứng ở nơi đó, không biết nên nói cái gì, anh không cần ai chúc mừng!

Không cần!

Nhìn theo bóng lưng bọn họ, trong lòng Trần Mặc không biết là tư vị gì.

Quý Vũ Phàm đuổi theo sau, nhìn Cảnh Thần, “Cô làm sao vậy?”

Nhìn hần đuổi theo ra đến nơi, Cảnh Thần lắc đầu, “Không có chuyện gì!”

Tuy rằng cô vẫn luôn miệng bảo rằng không có chuyện gì, nhưng Quý Vũ Phàm có thể nhìn ra, tâm trạng vừa rồi của cô không đúng lắm.

“Tôi đưa cô trở về!” Quý Vũ Phàm mở miệng.

Lúc này, Cảnh Thần nhìn tay hắn, “Anh như vậy, còn có thể lái xe sao?”

Quý Vũ Phàm chỉ cười, “Một tay cũng có thể mà!”

Nhìn tay hắn, Cảnh Thần mới mở miệng, “Vẫn là tôi lái tốt hơn!”

“Cô biết lái xe sao! ?”

“Tôi đã có bằng lái rồi đây!”

Nghe thế, khoe miệng Quý Vũ Phàm nhếch một cái, không nói hai lời đem chìa khóa đưa cho Lam Cảnh Thần.

Vì thế, hoàn cảnh hiện tại là thế này, Lam Cảnh Thần lái xe, Quý Vũ Phàm ngồi ở một bên, hai mắt thường thường nhìn về phía cô.

“Giờ tôi mới nhớ tới, cô cùng Trần Mặc đều làm chung trong một công ty!”

Nghe nhắc đến tên của Trần Mặc, trong lòng Lam Cảnh Thần vẫn nhin không được cảm thấy nhói đau vì anh, tiếp tục lái xe, vờ như bản thân không có việc gì.

“Àn!”

“Cô và Trần Mặc rất thân quen sao?” Quý Vũ Phàm mở miệng lần nữa hỏi.

“Đúng vậy!”

Nghe thế, Quý Vũ Phàm gật gật đầu, cũng không lại tiếp tục truy hỏi về vấn đề này.

Xe đang chạy trên đường , rất nhanh đã đến trước nhà Cảnh Thần, sau khi cho xe dừng lại, Cảnh Thần nghiêng đầu sang nhìn Quý Vũ Phàm, “Có muốn lên nhà tôi uống chút gì không?”

“Có thể chứ?” Quý Vũ Phàm vui sướng hỏi.

Cảnh Thần nghĩ nghĩ, gật gật đầu, “Đương nhiên, chỉ cần anh không chê loạn là được!”

“Đương nhiên sẽ không!” Quý Vũ Phàm khẩn cấp mở miệng, hắn hiện tại cầu còn không được sao lại mở miệng chê chứ.

Cảnh thần gật gật đầu, sau đó từ trên xe bước xuống, quý Vũ Phàm cũng nhanh đẩy ra cửa xe bước xuống.

Lam Cảnh Thần đem chìa khóa trả lại cho hắn sau đó liền đi lên lầu , Quý Vũ Phàm theo sát phía sau.

Đứng trước cửa nhà mình, Lam Cảnh Thần lấy chìa khóa ra, mở cửa, “Ngượng ngùng, lần đầu tiên anh tới nhà tôi lại gặp phải tình huống như vậy!”

“Không có chuyện gì!” Quý Vũ Phàm hào phóng, cười cười, đi vào.

Lam cảnh thần cũng không sốt ruột thu thập, sau khi đi vào, bên trong đều rất hoàn hảo .

“Anh ngồi xuống đó đi, thích uống gì! ?” Lam Cảnh Thần hỏi.

“Cái gì cũng được!”

Lam Cảnh Thần gật gật đầu, sau đó xoay người đi vào phòng bếp pha cà phê.

Quý Vũ Phàm nhìn một vòng nơi ở của Lam Cảnh Thần, rất đơn giản, gian nhà được thu thập vô cùng sạch sẽ, ấm áp, hiện đại hoá, từ ánh mắt đầu tiên liền làm cho người ta có cảm giác thực thoải mái.

Quý Vũ Phàm khẽ mỉm cười, anh có thể nhìn ra, Lam Cảnh Thần là một cô gái rất chú trọng cuộc sống.

Nghĩ xong, hắn liền hướng chỗ sofa đi đến.

Vừa ngồi xuống, đúng lúc này, Cảnh Thần cũng từ phòng bếp đi ra, trong tay bưng hai tách cà phê.

“Không biết cà phê này có hợp khẩu vị của anh không !”

Có Cảnh Thần ngồi bên cạnh, Quý Vũ Phàm cảm thấy thực thỏa mãn, vươn tay nhận một tách cà phê từ tay cô, “Tôi không có sở thích soi mói, sao cũng được hết!”

Nhìn Quý Vũ Phàm, Lam Cảnh Thần cũng cười cười, sau đó ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Hôm nay thật sự thực cảm ơn anh, nếu không có anh, thật không biết hậu quả sẽ như thế nào !” Lam Cảnh Thần thật tâm nói cảm ơn.

“Bất quá liên lụy anh bị thương, ngưng ngừng!”

“Cô đã nói cảm ơn rất nhiều lần rồi, chuyện này cũng không có gì đáng để nhắc đến!” Quý Vũ Phàm nhắc nhở.

Nghe lời của Quý Vũ Phàm, Lam Cảnh Thần sững sốt, lập tức cười cười, “Bởi vì tôi thật sự cảm thấy bản thân cần phải như thế, vì tôi ngại!”

“Không có gì phải ngại ngừng, đổi thành bất cứ người nào tôi cũng sẽ hành động như vậy thôi!” Quý Vũ Phàm nói, những lời này, chủ yếu muốn giảm bớt không ít áy náy trong lòng Lam Cảnh Thần.

Lam Cảnh Thần gật đầu, sau đó chợt nhớ tới cái gì, “Tại sao anh lại trùng hợp xuất hiện ở chỗ này ? Làm sao biết nhà của tôi ở đây?” Lam Cảnh Thần hỏi.

“Là Nhược Nhã gọi điện thoại cho tôi , nói cô mấy ngày nay không mấy vui vẻ, tôi nhiều lần điện thoại cho cô cũng không được, có chút lo lắng liền trực tiếp tới nhà cô!” Quý Vũ Phàm nói.

Gọi điện thoại?

Nhớ tới chuyện này, Lam Cảnh Thần ngẩn người, “Ngại quá, sau khi tan tầm, có điểm phiền lòng, cho nên đem điện thoại tắt đi!”

“Cũng vì lý do này, cho nên tôi muốn đến nhà cô một chuyến!” Quý Vũ Phàm nói.

Nghe vậy, Lam Cảnh Thần mỉm cười, “Tóm lại, rất cảm ơn sự có mặt của anh!”

“Lại nữa rồi.” Quý Vũ Phàm nói.

Nghe Quý Vũ Phàm nhắc nhở, Lam Cảnh Thần lại cười.

Quý Vũ Phàm bưng tách cà phê đặt lên trên bàn, “Chỉ cần tách cà phê này, không cần cô cứ liên tục nói cảm ơn tôi , chỉ bấy nhiêu đó là đủ rồi !”

Nhìn bộ dáng của Quý Vũ Phàm, Lam Cảnh Thần cảm giác thực nhẹ nhàng, sau đó gật đầu, “Àn!”

Vì thế, hai người ngồi trên sofa nói chuyện phiếm, thực nhẹ nhàng, khoái trá.

Kỳ thật, Quý Vũ Phàm là một người thực hài hước, tuy rằng Lam Cảnh Thần không nói nhiều, nhưng bị hắn chọc một lúc, không nhịn được phải bật cười.

Hai người trò chuyện cho đến lúc trời vừa sụp tối, Quý Vũ Phàm vẫn phải đi về, Lam Cảnh Thần chợt nhớ tới cái gì, “Tôi đưa anh trở về!”

“Đưa tôi! ?”

“Tay anh bị thương, không thể lái xe, để tôi đưa anh trở về!”

“Không nghiêm trọng như vậy đâu!” Quý Vũ Phàm nói, nhưng nhìn thấy Lam Cảnh Thần quan tâm cho mình như vậy, đáy lòng vẫn cảm thấy rất thỏa mãn .

“Vẫn là tôi đem anh đưa trở về nhà, như vậy tôi mới cảm thấy an tâm một chút!”

“Cô thì an tâm rồi, nhưng , sau khi tôi về đến nhà của mình, tôi lại muốn đưa cô trở về, chúng ta cả đêm cứ như vậy đưa tới đưa lui!”

“Nhưng.”

“Nếu cô thật sự lo lắng cho tôi, vậy tôi liền nhờ người đến đón tôi trở về, vậy nhé ?” Quý Vũ Phàm hỏi.

Thấy ý kiến này không tồi, Lam Cảnh Thần gật đầu, “Vậy cũng tốt!”

Vì thế, Quý Vũ Phàm gọi một cú điện thoại, sau khi nói xong mấy câu, liền kết thúc .

568. Chương 571: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 8

Vì thế, quý Vũ Phàm gọi một cú điện thoại, nói mấy câu sau khi nói xong, liền cắt đứt . Thư khác vũ
“Lập tức đến!”

Lam cảnh thần thể này mới gật gật đầu, yên tâm một chút, sau đó nhìn hẩn dạn, “Người sau khi trở về, nhớ rõ một vòng trong vòng không thể dính thủy, nếu muốn tắm rửa trong lời nói, nhất định phải bỏ thượng một cái plastic túi, vẫn không thể ăn cay , còn có hải sản đều không được!”

“Đúng rồi, nhớ rõ đi đổi được!” Lam cảnh thần nhìn hẩn một câu một câu dạn .

Quý Vũ Phàm đứng ở lam cảnh thần trước mặt, nhìn nàng một câu câu dạn, bội cảm ấm áp, tựa như một cái tiểu tức phụ giống nhau, sợ hẩn xảy ra sai bình thường, quý Vũ Phàm thực thích loại cảm giác này.

“Vậy người cần phải thường xuyên nhắc nhở ta mới được!”

“A?”

“Ta công tác bận quá, khẳng định hội quên !” Quý Vũ Phàm nói.

Như vậy, có phải hay không là có thể nhiều liên hệ vài lần ? Trong lòng hẩn nghĩ.

Lam cảnh thần sau khi nghe được, nghĩ nghĩ, gật gật đầu, “Hảo, ta sẽ điện thoại cho người nhắc nhở của người!”

Nghe thế cái, quý Vũ Phàm cười, “Chính người nói !”

Cảnh thần gật đầu, căn bản không biết trong lòng hẩn đang suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy đây là của nàng trách nhiệm, nếu không phải bởi vì nàng, quý Vũ Phàm cũng sẽ không xảy ra chuyện.

Nhìn lam cảnh thần, quý Vũ Phàm hiểu ý cười.

Vừa muốn nói cái gì thời điểm, lúc này di động vang lên.

Nhìn dãy số, quý Vũ Phàm đón .

“Lão bản, đến!”

“Ta lập tức đi xuống!”

Lại là ngắn gọn hai câu nói liền treo.

Lam cảnh thần nhìn hẩn, “Có phải hay không đến?”

“Ân!” Quý Vũ Phàm gật đầu.

“Tốt lắm, người mau đi xuống đem!”

“Uh, hảo!” Quý Vũ Phàm gật gật đầu, sau đó nhìn nàng phòng bốn phía, “Người buổi tối ngủ thời điểm, đem cửa cửa sổ đều khóa kỹ, có chuyện gì, nhớ rõ tùy thời đánh với ta điện thoại!”

Không nghĩ tới trước khi đi, quý Vũ Phàm còn nhớ việc này, nói không cảm động là giả , nàng gật gật đầu, “Uh, hảo!”

“Người trên điện thoại di động có ta chưa kể đó điện, tồn đứng lên!”

“Hảo!”

“Ta đi đây, nhớ rõ tùy thời đánh với ta điện thoại!” Quý Vũ Phàm luôn mãi dạn.

“Uh, ta đã biết!” Lam cảnh thần gật đầu.

Vì thế, lam cảnh thần đem quý Vũ Phàm đưa đến ngoài cửa.

“Tốt lắm, không cần đi ra , chính ta đi xuống là đến nơi!”

“Nhưng là.”

“Tốt lắm, đi vào đêm!” Quý Vũ Phàm thập phần chắc chắn nói.

Hắn đều nói như vậy , lam cảnh thần cũng không hảo kiên trì, “Vậy người cần thận một chút!”

“Ta đã biết!”

Vì thế, quý Vũ Phàm còn giúp lam cảnh thần đóng cửa lại, nhiều lần đều thiếu chút nữa xông lên đi bảo trụ nàng, nhưng là thủy chung không có, sợ dọa ngụ ở nàng giống nhau.

Vì thế, liền như vậy đóng cửa lại đi rồi.

Lam cảnh thần đứng ở trong phòng, trong lòng cũng nói không nên lời đang suy nghĩ gì, tóm lại loạn loạn .

Nghĩ đến bên ngoài kia nhất sập, nàng hôm nay cũng lười thu thập, trực tiếp đi rửa mặt .

Rửa mặt đi ra, cũng cảm giác hơi đói, thế này mới nhớ tới, quý Vũ Phàm tìm đến nàng, nàng căn bản là không có thỉnh người ta ăn cái gì!

Nàng bây giờ, rốt cuộc đang suy nghĩ gì, chính nàng cũng không biết.

Vì thế, theo trong tủ lạnh xuất ra một bao mỳ ăn liền, phao phao ăn.

Mà dưới lầu, quý Vũ Phàm đi rồi sau, một chiếc xe con đứng ở cách đó không xa.

Hắn tận mắt quý Vũ Phàm theo lam cảnh thần trên lầu xuống dưới, sau đó đi rồi.

Hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì chuyện , hắn không biết, nhưng là hắn biết, lam cảnh thần có phiền toái, hơn nữa quý Vũ Phàm giúp nàng.

Hắn cũng không có đi lên, ngay tại dưới lầu coi chừng dùm.

Chỉ cần nàng không có chuyện gì, hắn an tâm.

Về phần trong lòng kia cổ cảm giác không thoải mái, là ở chỗ này trụ đêm.

Lam cảnh thần ăn qua mặt sau, liền trực tiếp đi ngủ.

Mà Trần Mặc nhìn trên lầu đang đóng sau, chỉ biết nàng ngủ, Trần Mặc cũng không có rời đi, an vị ở trong xe chờ.

Một đêm đi qua.

Trần Mặc một đêm không ngủ, màu đỏ tươi con người cũng vẫn xem lam cảnh thần chỗ ở, chỉ cần nàng không có chuyện gì là được.

Nhìn đồng hồ, sắp đến đi làm thời điểm, Trần Mặc thế này mới đi ô-tô rời đi.

Hắn mới vừa đi không bao lâu, lam cảnh thần ý tưởng mặt đi ra.

Hai người cứ như vậy cơ duyên xảo hợp lỗi qua.

^^

Trần Mặc vừa về nhà, Trần mẫu liền nhìn hắn, “Người đêm qua đi vào trong đó ?”

“Công ty tăng ca!”

“Tăng ca? Một đêm! ?” Trần mẫu hỏi.

Trần Mặc gật gật đầu, hiện tại hắn thực khôn, cái gì cũng không muốn nói.

“Người ngày kia sẽ kết hôn , có thể xin phép, sẽ không muốn đi công ty !” Trần mẫu nói.

Kết hôn?

Cái từ này, lại kích thích đến Trần Mặc.

Trần Mặc nhìn Trần mẫu, “Mẹ, ta không muốn kết hôn!”

Nghe thế cái, Trần mẫu nhú mi, “Hài tử ngọc, người nói cái gì đâu?” Trần mẫu thoát nhìn có chút khẩn trương, sợ Trần phụ nghe được.

“Mẹ, ta có người mình thích, ta đối lẳng nếu, liền đem nàng làm muội muội!” Trần Mặc nhìn Trần mẫu, thập phần khẳng định nói.

Lời này, làm cho Trần mẫu sửng sốt.

Lúc này, Trần phụ từ trên lầu đi xuống, “Người sáng sớm ngay tại nói hươu nói vượn cái gì?”

Nhìn đến Trần phụ từ trên lầu đi xuống đến, Trần mẫu ý bảo Trần Mặc ít nhất điểm gì.

Nhưng là Trần Mặc cố tình không, người xem rồi Trần phụ, “Cha, ta không nghĩ thú lẳng nếu!”

Thốt ra lời này ra, thực hiển nhiên Trần phụ sắc mặt đại biến, rất không duyệt.

“Người lại nói với ta một lần!” Trần phụ từ trên lầu đi xuống đến, trực tiếp đến trước mặt của hắn.

“Ta đã muốn nói qua rất nhiều lần , ta không nghĩ thú lẳng nếu!”

“Ba.”

Lời của hắn vừa nói xong, Trần phụ một cái tát đánh vào Trần Mặc trên mặt, lực đạo rất lớn, Trần Mặc nghiêng đi mặt, khóe miệng đều xuất huyết .

Trần mẫu nhìn, đau lòng không thôi, “Người như thế nào hạ như vậy trung đích tay, hắn ngày kia kết hôn, mặt xưng phù làm sao bây giờ, không phải làm cho người ta chê cười sao?”

“Ta là đánh tỉnh hắn, người tốt nhất hảo hảo khuyên người nhi tử, không kết hôn, liền cắt cho ta ra Trần gia!” Trần phụ một chữ một chữ nói.

“Ta đã muốn một chữ một chữ cùng Lăng gia cam đoan , hiện tại không kết hôn? Người để cho ta nét mặt già nua hướng kia các! ?”

Nghe Trần phụ trong lời nói, Trần Mặc nhìn chằm chằm vào hắn, sau đó xoay người bước đi.

Trần mẫu nhìn đến sau, lập tức ngăn lại hắn, “Trần Mặc, người đi đâu vậy?”

“Mẹ, ta tuyệt đối sẽ không cùng lẳng nếu kết hôn !” Nói xong, Trần Mặc không bao giờ nữa muốn nói cái gì, xoay người bước đi.

“Trần Mặc, Trần Mặc.” Trần mẫu hô hắn.

“Không cần kêu hắn, làm cho hắn đi!” Trần phụ hô.

Vì thế, Trần Mặc cái gì cũng không có nói, trực tiếp đi rồi.

Trần mẫu đứng ở nơi đó không biết nên nói cái gì, nghĩ nghĩ, nàng đi đến Trần phụ trước mặt, “Ngày kia chính là của hắn hôn lễ , hắn muốn thật không trở về làm sao bây giờ! ?”

Nghe thế cái, Trần phụ hừ lạnh một tiếng, “Không trở lại? Hừ, ta đây vốn không có đứa con trai này!”

Nhìn Trần phụ đã ở nổi nóng, thở phì phì nói.

Nhìn hắn, Trần mẫu cũng không có nói cái gì nữa .

Hôm đó buổi sáng, Trần Mặc sở hữu thẻ tín dụng toàn bộ ngừng, hơn nữa, sở hữu địa phương, tìm khắp không đến Trần Mặc.

Điện thoại cũng đánh không thông!

Mọi người không vội, lẳng nếu lại điên rồi!

Trần Mặc tìm không thấy , không thể nghi ngờ muốn nàng mạng!

Nàng nơi nơi tìm, điện thoại đánh bạo , nhưng là chính là tìm không thấy Trần Mặc!

Mặc kệ là lăng nữu, vẫn là Trần gia nhân, mọi người đều liên lạc không được Trần Mặc.

Cuối cùng, lăng nữu lại không nại ngu ở tính tình, buổi chiều sắp tan tầm thời điểm, nàng trực tiếp đi tìm lam cảnh thần.

&n

bsp; lam cảnh thần căn bản không biết sao lại thế này nhi, lăng nữu trực tiếp xông tới, bắt lấy nàng liền hỏi, “Lam cảnh thần, người đem Trần Mặc giấu đã đi đâu?”

Lam cảnh thần sửng sốt.

Toàn bộ công ty tầm mắt đều đầu lại đây.

Lam cảnh thần cũng nhìn lăng nữu, giờ này khắc này nữ nhân này, đã sớm không có phía trước kia tự tin bộ dáng, có chính là cố tình gây sự.

“Ta không biết người đang nói cái gì!” Nói xong, nàng tưởng bỏ ra lăng nữu, nhưng là lăng nữu lại gắt gao cầm lấy nàng.

“Người có biết, người có biết , ngày kia chính là ta cùng hần kết hôn ngày , hiện tại hần cũng không thấy, người rốt cuộc đem hần giấu ở nơi đó ! ?” Lăng nữu nhìn nàng khóc hỏi.

Lời của nàng, không thể nghi ngờ đã muốn tuyên cáo Trần Mặc cùng lam cảnh thần quan hệ.

Toàn bộ công ty mọi người ở xì xào bàn tán, Trần Mặc cùng lam cảnh thần quan hệ, bằng không, vì sao lăng nữu ai cũng không tìm, cố tình tìm lam cảnh thần đâu.

Lam cảnh thần nhìn nàng, “Lăng nữu, người đủ, không cần tìm không thấy hần sẽ tìm ta, các người trong lúc đó chuyện tình, đừng trộn đều thượng ta!”

“Người có biết, người nhất định biết hần ở nơi nào! Lam cảnh thần, ta thật sự không thể không có hần, người đem hần trả lại cho ta được không! ?” Lúc này, lăng nữu vừa khóc nhai náo loạn bộ dáng, tựa hồ, lam cảnh thần thật sự trở thành bên thứ ba.

Mọi người cũng biết, Trần Mặc cùng lăng nữu đính hôn chuyện tình, bọn họ đã sớm là đính ở trên miếng sắt chuyện thật.

Hiện tại lăng nữu nói như vậy, lam cảnh thần chính là nhảy đến Hoàng Hà đều tắm không rõ ràng lắm .

“Ta nói , ta không biết hần ở nơi nào!” Lam cảnh thần nhìn nàng nói.

Nhưng là, lời của nàng, lăng nữu không tin.

“Lam cảnh thần, ta biết, ta phía trước đánh quá người, là của ta không đúng, đó là bởi vì ta quá lo lăng mất đi Trần Mặc , ngày kia chính là chúng ta hôn lễ , người đem hần trả lại cho ta được không, ta van cầu người.”

Lăng nữu đáng thương bộ dáng, giành được chiếm được không ít người đồng tình.

Nhược Nhã không biết cảnh thần cùng Trần Mặc chuyện tình, nhưng là nàng lại tin tưởng cảnh thần không phải loại người như vậy, nàng lập tức đi lên đi mở miệng, “Lăng tiểu thư, người là không phải lắm ? Các người sắp kết hôn , Trần Mặc có phải hay không ở trừ bị hôn lễ cái gì! ?”

“Không phải!” Lăng nữu mở miệng, “Hiện tại, mọi người đều liên lạc không được hần!” Nói xong, của nàng con người nhìn về phía cảnh thần, “Người nhất định biết hần ở nơi nào, người làm cho hần đi ra được không!”

Nhìn lăng nữu dây dưa không ngớt bộ dáng, lam cảnh thần thật sự thực phiền, nhưng là hiện tại nếu không cấp cái giải thích, chỉ sợ lăng nữu thật sự sẽ không từ bỏ ý đồ .

Vì thế, lam cảnh thần trực tiếp cầm lấy trên bàn đích tay cơ, bấm Trần Mặc dây số, hơn nữa, còn mở miễn đề cập.

Trong điện thoại truyền đến thanh âm của cũng là, “Thực xin lỗi, ngài gãy đánh điện thoại đã đóng cơ. . .”

“Thấy được sao? Hẳn tắt điện thoại, cũng không phải ta đem hắc ấn nắp rồi, hẳn ở nơi nào, ta không biết, còn có, các người sẽ kết hôn, các người trong lúc đó chuyện tình, thỉnh đừng tới phiền toái ta!”

“Không!” Lăng nếu lắc đầu, “Người nhất định biết hẳn ở nơi nào, lam cảnh thần, người giúp ta tìm hẳn đi ra!”

Lam cảnh thần bất đắc dĩ không biết nên nói cái gì mới tốt, nàng cùng mẹ nàng thật sự là giống nhau, vô luận như thế nào nói, đều nói không thông!

“Thực xin lỗi, ta thật sự không biết hẳn ở nơi nào!” Lam cảnh thần nói, đã muốn bất đắc dĩ không biết nên nói cái gì mới tốt.

Nhìn lam cảnh thần kiên định bộ dáng, lăng nếu càng thêm cho rằng, là nàng giấu đi Trần Mặc.

Lúc này, nàng nhìn chằm chằm vào lam cảnh thần, “Chẳng lẽ, người thật sự muốn nhìn ta chết sao?”

Tử?

Nghe được nàng nói này, lam cảnh thần chợt nhớ tới nàng ở du thuyền thượng nhảy xuống biển chuyện tình.

Trong lòng, tránh cho không được lộ bộ một chút.

Nhưng là, nàng thật sự không biết Trần Mặc ở nơi nào, trong lòng nàng ủy khuất, lại có ai biết?

“Nếu người thật sự cảm thấy đã chết trong lời nói, Trần Mặc sẽ trở lại cạnh người, ta đây không có biện pháp!” Lam cảnh thần một chữ một chữ nói.

Nghe được lam cảnh thần trong lời nói, lăng nếu ngây ngẩn cả người.

“Nếu ta biết tin tức của hẳn, nhất định sẽ nói cho người, nhưng là hiện tại, ta không biết!”

“Lam cảnh thần.” Lăng nếu còn muốn đang nói cái gì thời điểm, lúc này, mực thiếu đàn từ bên ngoài đi ra.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Thanh âm của hẳn nghĩ tới, mọi người đều xem hướng phía sau nhìn lại, lúc này, trong lúc đó mực thiếu đàn đã đi tới, đang nhìn đến lăng nếu thời điểm, mở miệng, “Đây không phải là lăng tiểu thư sao? Người tại sao lại ở chỗ này?”

; lăng nếu biết, mực thiếu thiên cùng Lâm người lam đã muốn đi hưởng tuần trăng mật, hiện tại công ty chẳng khác gì là mực thiếu đàn ở làm chủ.

Hơn nữa, lăng phụ đã muốn đã cảnh cáo nàng, không thể lại đắc tội Mặc gia.

Nhưng là hiện tại, lăng nếu hoa lê dầm mưa, cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Ta tìm đến lam cảnh thần!” Lúc này, lăng nếu một chữ một chữ mở miệng.

Nói lên này, mực thiếu đàn tầm mắt nhìn về phía lam cảnh thần, lam cảnh thần cũng một bộ thoát nhìn một chút đi bộ dáng.

Lúc này, hẳn thế này mới nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn lăng nếu, “Lăng tiểu thư, bây giờ là đi làm thời gian, có chuyện gì, tan tầm sau người đang tìm nàng đem!”

“Nhưng là, ta lại chuyện rất quan trọng.” Lăng nếu mở miệng.

“Lăng tiểu thư ý tứ của, là ta cấp cho quý công ty gọi điện thoại, tới đón đi người sao? Vẫn là nói, để cho ta tự mình phái người đưa người trở về?” Mực thiếu đàn nhìn nàng một chữ một chữ mở miệng.

Lúc này, hẳn còn rất có mực thiếu thiên uy nghiêm.

Lăng nếu nhìn hẳn, trong đầu hồi tưởng lăng phụ cảnh cáo trong lời nói, không thể ở đắc tội Mặc gia nhân.

Cho nên, nàng phải nhịn xuống.

“Không cần, chính ta lái xe tới !” Nói xong, lẳng nếu nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn lam cảnh thần, cũng không có nói cái gì nữa, xoay người đi rồi.

Nàng vừa đi, toàn bộ công ty đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hiện tại công ty thật đúng là náo nhiệt, theo Lâm người làm xuất hiện bắt đầu, liền vẫn không ngừng trình diễn hí kịch, hiện tại Lâm người làm cùng mực thiếu thiên kết hôn , hiện tại lại đã lam cảnh thần .

Lẳng nếu vừa đi, lam cảnh thần cả người đều ngồi ở ghế trên.

Nàng thật sự mệt chết đi, mệt chết đi!

Nhược Nhã nhìn lam cảnh thần bộ dáng, cũng không còn xin hỏi nàng cái gì, nhưng là nàng cũng này không nghĩ tới, lam cảnh thần cùng Trần Mặc thế nhưng.

“Người không có chuyện gì đem?” Nhược Nhã vỗ vỗ lam cảnh thần bả vai.

Lam cảnh thần lắc đầu, “Không có chuyện gì!” Nói xong, đứng dậy hướng toilet chạy tới .

Nhược Nhã ở nơi nào nhìn, cũng không biết nên nói cái gì mới tốt!

Dù sao, chuyện tình cảm, không phải đương sự, ai cũng không thể bình luận cái gì!

Mực thiếu đàn cũng đứng ở nơi đó, nhìn lam cảnh thần bóng lưng, chính là tức nhử mi.

“Còn không công tác, đều ở nhìn cái gì?” Mực thiếu đàn mở miệng.

Vì thế, lại là một trận bùm bùm thanh âm của.

Tất cả mọi người chạy nhanh công tác.

Mực thiếu đàn cũng xoay người quay về văn phòng đi.

^^

“Người chạy nhanh trở về được không, người không biết, công ty phá chuyện này nhất đồng lớn!” Mực thiếu đàn cầm điện thoại bắt màn cùng mực thiếu thiên phát bực tức.

“Người cũng biết phá chuyện này nhất đồng lớn?” Mực thiếu thiên ở điện thoại bên kia, nhử mày hỏi.

“Đương nhiên , người chạy nhanh trở về, ta thật sự là mau chịu không nổi !”

“Biết vất vả, tiêu tiền thời điểm chỉ biết đau lòng, hiện tại người có biết, tiền nhiều hơn không dễ dàng buôn bán lời đem! ?” Mực thiếu thiên ở điện thoại bên kia từ từ hỏi.

Hắn hiện tại khả cùng lão bà ở bên kia nghỉ phép, nhân nhã tự đắc ngoan.

Mực thiếu đàn, “.”

“Được rồi được rồi, đã biết, không thềm nghe người nói nữa!” Mực thiếu đàn phiền chán nói.

Cũng chỉ có ở mực thiếu thiên trước mặt, hắn mới giống cái tiểu hài tử giống nhau, lung tung phát giận.

Khả năng dưới đáy lòng, hắn có loại tiềm thức ý tưởng, cho dù mực thiếu thiên lại ngoan, đối hắn cũng là bao dung

Nghe mực thiếu đàn thanh âm của, mực thiếu thiên cười cười, “Rốt cuộc có cái gì phiền lòng chuyện này?”

“Không có chuyện gì!”

“Không có chuyện gì là tốt rồi hảo làm!”

“Đúng rồi, Trần Mặc có phải hay không ngày kia muốn kết hôn?”

“Ân!” Mực thiếu đàn miễn cưỡng ứng một tiếng.

“Người nói với hần, nếu buổi tối phía trước không có gì biến hóa, chúng ta buổi tối phía trước hần là có thể trở về đi!”

Biến hóa?

Mực thiếu đàn ngậy ra một lúc, “Có ý tứ gì?”

“Không có ý gì, người cứ như vậy chuyển cáo hần là đến nơi!” Mực thiếu thiên nói. Giống mực thiếu đàn loại này đơn thuần sinh vật đã muốn sắp diệt sạch , hãy để cho hần bảo trì một chút có vẻ hảo.

“Giống như, Trần Mặc mất tích , vừa rồi lắng nếu tới nơi này náo loạn!”

Nghe thế cái, điện thoại bên kia mực thiếu thiên cùng Lâm người lam đều vi lắng một chút.

“Uh, ta đã biết!” Mực thiếu thiên thản nhiên lên tiếng.

“Người phải về đến! ?”

“Không thay đổi hóa trở về đi!”

Nghe thế cái, mực thiếu đàn vẫn là rất cao hứng , “Đi ta đã biết!”

Mực thiếu Thiên Nhất trở về, hần là có thể bỏ lại này đôi sự tình !

Không biết, mực thiếu thiên sẽ không tưởng buông tha hần loại khả năng này.

Vì thế, điện thoại cắt đứt .

Mực thiếu đàn ngồi ở ghế trên, nghe được mực thiếu thiên phải về đến tin tức, trong lòng vẫn là rất cao hứng .

Lúc này, hần bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, ần xuống một cái nội tuyến, “Làm cho lam cảnh thần tiến vào một chút!”

“Đúng vậy, mực tổng!”

Treo sau, mực thiếu đàn ngồi ở chỗ kia, có chút dương dương tự đắc.

Lam cảnh thần mới từ toilet đi ra, ánh mắt có một chút hồng hồng , đây là, đã có người nói cho nàng, “Cảnh thần, mực tổng cho người đi văn phòng một chuyến!”

Lam cảnh thần hơi hơi lắng đi một chút, sau đó gật đầu, “Hảo, ta đã biết!” Vì thế, xoay người đi mực thiếu đàn văn phòng.

Đứng ở cửa, vẫn là lễ phép tính gõ môn.

“Tiến vào!” Mực thiếu đàn thanh âm của ở bên trong vang lên.

Vì thế, lam cảnh thần đẩy cửa đi vào.

Mực thiếu đàn liếc mắt một cái có thể nhìn ra nàng đã khóc.

“Mực tổng, tìm ta có chuyện gì không?” Lam cảnh thần nhìn mực thiếu đàn hỏi.

“Không có chuyện gì, chính là tìm người tâm sự!” Mực thiếu đàn nói.

Nghe lời này, lam cảnh thần có điểm kinh ngạc.

Bởi vì phía trước, bọn họ cũng không quen thuộc.

“Ngồi đi!” Mực thiếu đàn nói.

Cảnh thần kinh ngạc hạ, vẫn là gật gật đầu, ngồi xuống.

569. Chương 572: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 9

“Ngồi đi!” Mực thiếu đàn nói.

Cảnh thần kinh ngạc hạ, vẫn là gật gật đầu, ngồi xuống.

“Thế nào, không có chuyện gì đem! ?” Mực thiếu đàn nhìn lam cảnh thần hỏi.

Theo mực thiếu thiên cùng Lâm người lam bên kia, mực thiếu đàn cũng biết, lam cảnh thần cùng Trần Mặc quan hệ.

Nhưng nhìn lam cảnh thần quan hệ cùng Lâm người lam tốt như vậy, mực thiếu đàn cũng không khỏi tưởng chiếu cố một chút.

Lam cảnh thần ngồi ở hán đối diện, lắc đầu, “Không có chuyện gì!”

“Không có chuyện gì là tốt rồi, mặc kệ phát sinh sự tình gì, đều thoải mái, buông lỏng tinh thần!” Mực thiếu đàn dặn.

Nghe lời của hán, lam cảnh thần cười cười, phía trước mực thiếu đàn đều ở trong mắt bọn họ là một không học vấn không nghề nghiệp, phá sản phú nhị đại, hiện tại lại an ủi người.

Cảnh thần trong lòng, hiện lên ảm áp.

Lúc này, mực thiếu đàn nhìn nàng, “Muốn hay không uống chút rượu?”

Nghe thế cái, cảnh thần sững sốt, có điểm không thể tin được nhìn hán, “Uống rượu?”

“Ừ!” Mực thiếu đàn gật gật đầu, vì thế, trực tiếp đứng dậy, đi đến bên trong phòng ngủ, lấy ra một tá bia.

Nhìn hán, lam cảnh thần nhin không được chớp một chút con ngươi, “Này, có thể chứ?”

“Đương nhiên !” Mực thiếu đàn cao hứng nói.

Kỳ thật, cảnh thần thật đúng là rất tưởng uống .

“Có thể hay không không tốt lắm?”

“Này có cái gì! Bình thường đừng lương không ở, ta đều vụng trộm uống, cho dù hán ở, cũng trông nom không được ta!”

“Nhưng là còn có khác công nhân a!”

Nói lên này, mực thiếu đàn nghĩ nghĩ, sau đó hướng nàng ngoắc ngoắc ngón tay, “Đi theo ta !”

Nói xong, hán cầm lấy một tá bia liền hướng bên trong đi đến, cảnh thần tò mò, cũng đi theo đi vào.

Ở bên kia có cái ban công, đó là mực thiếu thiên phía trước làm cho người ta thiết kế, thả một cái ghế nằm, nhưng là còn chưa có không có nằm quá, vì thế, mực thiếu đàn đương gia sau, liền trực tiếp chuyển đi ra ngoài, ngồi dưới đất, kỳ thật, rất thích .

“Nơi này, bên ngoài tiến vào, cũng nhìn không tới chúng ta!” Mực thiếu đàn nói.

Lam cảnh thần liền đứng ở nơi đó, còn tại do dự.

Lúc này, mực thiếu đàn nhìn nàng, “Như thế nào? Người sợ hãi ta đây cái lão bản?”

“Người nên biết, ta là hữu danh vô thật !”

Nghe được mực thiếu đàn tự giễu trong lời nói, lam cảnh thần trong lòng xẹt qua một tia áy náy, “Ta không phải cái kia ý tứ.”

“Người yên tâm đi, ta tuyệt đối so với mực thiếu thiên muốn xen vào thiếu, không như vậy nghiêm khắc!” Mực thiếu đàn nói.

“Nhưng là, bây giờ còn là đi làm thời gian a.”

Mực thiếu đàn nhìn đồng hồ tay một chút, “Còn có nửa giờ đã đi xuống ban , người coi như bồi theo giúp ta!”

Nói đến phần này thượng , lam cảnh thần lại cự tuyệt liền có vẻ không tốt !

Vì thế, nàng trực tiếp đi qua đi, ngồi ở mực thiếu đàn bên người, “Hảo đem, để lại tưng một lần!”

Nghe cảnh thần trong lời nói, mực thiếu đàn cười, từ phía sau, lấy quá bia, đưa cho nàng một lọ.

Sau đó hấn trực tiếp rót ra .

“Đến, cụng ly!”

Nhìn mực thiếu đàn bộ dáng, cười như vậy thiên chân, sáng lạn, cảnh thần cũng cười cười, không nói hai lời, trực tiếp rót ra vòng, “Cụng ly!”

Huých một chút, hai người đều bắt đầu uống.

Nháy mắt, cảm giác tâm tình đã khá nhiều.

“Nha!” Mực thiếu đàn kêu một tiếng.

Nhìn hấn, cảnh thần cười cười.

Hai người vừa nói, một bên uống, càng uống càng nhiều, nhưng là hai người tử lượng cũng còn tính không sai.

Uống lên nhiều như vậy, cũng không thấy có người say, chính là nhân uống nhiều quá, sẽ nói rất nhiều trong lòng nói.

Cảnh thần nhìn nàng, “Nguyên lai, người người trong lòng là Mân Côi a! ?”

Nhìn lam cảnh thần, mực thiếu đàn gật gật đầu.

Lúc này, cảnh thần thẩu đi qua bên cạnh hấn, vươn tay bế ôm bờ vai của hấn, “Nghe tử , Mân Côi không phải của người đồ ăn, một lần nữa thay đổi người đem!”

“Ta biết, nhưng là, là ta không bỏ xuống được.” Nói xong, tiếp tục uống.

“Nàng đều cho người làm gãy xương , người còn thích nàng?” Cảnh thần có điểm kinh ngạc.

Mặc dù có điểm ngượng ngùng, nhưng là mực thiếu đàn vẫn là gật gật đầu, “Ân!”

Nhìn hấn gật đầu, lam cảnh thần còn muốn khuyên bảo cái gì, lúc này cái gì cũng nói không nên lời

Chuyện tình cảm, chính là như vậy.

Biết rất rõ ràng cùng một chỗ, không thực tế, không có khả năng, còn là nhịn không được hội tiếp tục, sẽ bị tin tức của hấn dắt, vẫn là hội tiếp tục đi lên phía trước.

“Ha ha, ta cũng không còn tư cách nói người cái gì, chính ta cảm tình đều là hồngбет!” Cảnh thần trào phúng cười.

Lúc này, mực thiếu đàn nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn nàng, “Chuyện của người, ta đã muốn nghe nói , kỳ thật, Trần Mặc nhân không sai, chính là bất đắc dĩ, thân bất do kỷ.”

Cảnh thần chưa sót cười, có thể làm sao bây giờ?

“Bọn họ hôn ước, là đã sớm định ra đến, cho nên, sẽ không dễ dàng thay đổi !” Mực thiếu đàn là nói.

Đối với thượng lưu xã hội điểm ấy chuyện này, hấn vẫn là bao nhiêu biết một chút .

Chỉ tiếc, bọn họ sớm có hôn ước chuyện tình, chưa từng có đối ngoại công bố quá, cho nên lam cảnh thần cũng không biết.

Nếu biết đến nói, nàng cũng sẽ không ngây ngốc trả giá chính mình sở hữu.

“Tốt lắm, cụng ly, không nói này đó không thoải mái chuyện tình !” Lam cảnh thần nói.

Mực thiếu đàn đồng ý, sau đó chạm cốc, hai người uống.

“Ta đã nói với ngươi, ta nhất định sẽ buông !” Mực thiếu đàn nhìn lam cảnh thần nói.

“Ta biết, nàng không thích ta, nàng người trong lòng là hách tôn, ta nhất định sẽ buông”

“Ta hiện tại, sở làm hết thấy, đều là tưởng cố gắng biến thành nàng thích bộ dáng, nhưng là nàng đi rồi. . . . Đi vào trong đó , ta cũng không biết.” Mực thiếu đàn nói xong.

Hắn là uống hơi nhiều , nhưng là lam cảnh thần còn vẫn duy trì lý trí.

Tuy rằng uống lên không ít, nhưng là cũng sẽ không làm cho mình say, nhiều nhất, có điểm vi huân.

“Lam cảnh thần, ta đã nói với ngươi, ngươi cũng sớm làm buông tha cho đem, ta nhận thức rất nhiều kẻ có tiền, nhất định sẽ với ngươi giới thiệu một cái tốt.”

Mực thiếu đàn là hảo ý, lam cảnh thần biết, chính là cười cười, “Ta tính xuất ngoại! !”

“Xuất ngoại! ?” Nghe thế cái, mực thiếu đàn vẫn là hơi lặng đi một chút.

“Vĩnh viễn không trở lại! ?”

“Làm sao có thể, gia nhân của ta, tất cả đều ở Trung Quốc, ta làm sao có thể không trở lại, ta chỉ là muốn đi ra ngoài, lịch lãm hai năm!” Lam cảnh thần nói.

Mực thiếu đàn suy nghĩ nửa ngày, mở miệng, “Là vì tránh né đem! ?”

“Này chính là trong đó một nửa nguyên nhân, xuất ngoại vẫn đều là giấc mộng của ta!” Cảnh thần nói.

Nói lên này, mực thiếu đàn gật đầu, “Vì giấc mộng, có thể, ta duy trì ngươi!”

Lam cảnh thần cười cười, “Ta về sau, không vui , có thể tìm ngươi sao?” Mực thiếu đàn nhìn nàng hỏi.

Lam cảnh thần gật gật đầu, “Đương nhiên có thể!”

“Tốt lắm, về sau, ngươi liền theo giúp ta uống rượu!”

“Ân!”

“Tốt lắm, uống!”

Vì thế, chạm cốc, tiếp tục uống.

Hai người một bên uống, cũng nói không ít trong lòng nói.

Lam cảnh thần chợt phát hiện, mực thiếu đàn kỳ thật chính là một đứa bé, hắn thực đơn thuần, phía trước đối hắn thành kiến, tất cả đều không thấy .

Thậm chí, lam cảnh thần cũng thích cùng hắn cùng một chỗ uống rượu cảm giác.

Hai người một bên uống, vừa nói.

Mực thiếu đàn thật sự, uống vô cùng nhiều, cuối cùng, uống đều té trên mặt đất .

Mặc cho lam cảnh thần như thế nào kêu, hắn chính là khởi không đến.

Lam cảnh thần cũng đề cập bất động hắn, bất đắc dĩ, liền lắc lắc lắc lắc đứng dậy, đến bên trong phòng nghỉ, kia một cái bị thảm, cái ở tại trên người của hắn.

“Uống, tiếp tục uống.”

Đang ngủ, mực thiếu đàn vẫn không quên nhớ nói.

Lam cảnh thần nhìn bộ dáng của hắn, cười cười.

Hiện tại, nhìn ngoài cửa sổ, thế giới bên ngoài, đèn rực rỡ mới lên , cái sừng kia độ, có thể nhìn đến a thị đẹp nhất cảnh đêm.

Lam cảnh thần ngồi ở chỗ kia nửa ngày, một bên uống, một bên thưởng thức.

Ngẩn người nửa giờ sau, nàng mới quyết định trở về.

Trực tiếp tới cửa, đánh xe, đi trở về.

Mới vừa đi ra thang máy, chợt nghe đến một trận thanh âm.

Lam cảnh thần nhíu mi, này canh giờ , như thế nào còn có thể có người?

Chẳng lẽ là những người đó đã trở lại?

Nghĩ như vậy , cảnh thần đi từ từ ra thang máy, vụng trộm hướng bên kia nhìn.

Lúc này, chỉ thấy được một người đứng ở nơi đó, cầm trong tay này nọ, không ngừng ở trên tường sát. . . .

Đang nhìn đến kia mặt bóng dáng thời điểm, lam cảnh thần nhíu mi, không khỏi tiêu sái đi ra ngoài.

“Người, người tại sao lại ở chỗ này?” Lam cảnh thần bất khả tư nghị nhìn che mặt tiền nhân.

Giờ này khắc này, ở trước mặt nàng không phải người khác, mà là một cái như là ở làm công Trần Mặc.

Mặc màu trắng quần áo trong, tây khổ, ở nhà nàng cửa sát trên tường sơn.

Ngày hôm qua vẫn là màu đỏ tường, môn, hôm nay đã muốn khôi phục nhan sắc.

Nghe được phía sau thanh âm của, lúc này, Trần Mặc quay đầu, đã gặp nàng sau, cười, “Người đã trở lại?”

Nụ cười của hắn, hết sức chói mắt, lam cảnh thần nhìn hắn, lại hỏi, “Người tại sao lại ở chỗ này?”

“Ai cho người làm điều này! ?”

“Nhàn rồi vô sự, sẽ làm!” Trần Mặc cười nói, thoát nhìn, rất ít thoải mái.

Nhìn hắn cười, lam cảnh thần cái mũi nhịn không được chua xót một chút.

Mấy thứ này, sợ là muốn thu thập một ngày đem!

Hắn hôm nay tiêu thất một ngày, chẳng lẽ chính là ở trong này làm việc này?

Lúc này, Trần Mặc đi vào nàng, sau đó tức hạ mày, “Người uống rượu ?”

“Ai cho người làm như vậy ! ?” Lam cảnh thần nhìn hắn lạnh lùng hỏi.

“Tự nguyện !” Trần Mặc thản nhiên mở miệng, ánh mắt thủy chung bình thản nhìn hắn.

Tự nguyện?

Nghe thế cái, lam cảnh thần cũng không biết nơi đó đến khí lực, nhìn hắn, “Người hôm nay biến mất một ngày, đều ở nơi này sao?”

Nhìn lam cảnh thần có điểm tức giận , nhưng là đây là sự thật, Trần Mặc gật gật đầu, “Ân!”

“Người có biết bao nhiêu người đang tìm người sao? Người có biết bao nhiêu người lo lắng người sao? Người điện thoại cũng đánh không thông, người rút cuộc là nghĩ như thế nào !” Lam cảnh thần nhìn hắn phát tiết hô.

“Người gọi điện thoại cho ta sao?” Trần Mặc nhíu mi, nhìn nàng hỏi.

“Lẳng nếu chạy đến công ty đi tìm ta, ta có thể không đánh với người điện thoại sao?” Lam cảnh thần nhìn hắn một chữ một chữ nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc nhíu mi, lập tức nghĩ nghĩ mở miệng, “Thực xin lỗi, ta không nghĩ tới nàng sẽ đi tìm người!”

Lam cảnh thần cười, “Ta còn thập phần kiên định nói cho nàng, ta không biết người ở nơi nào.”

Hiện tại, hắn thế nhưng ở trong này.

Lam cảnh thần cũng không biết chính mình nên làm cái gì bây giờ !

Nhìn nàng rối rắm bộ dáng, Trần Mặc đi qua đi, “Nếu ta tiêu thất, sẽ chỉ ở người gần nhất địa phương, vẫn nhìn người.”

Lời của hắn, thực làm cho người ta cảm động.

Nhưng là hiện tại nàng có tư cách gì đi cảm động?

Ở Trần Mặc đi tới một khắc kia, lam cảnh thần lui về phía sau, “Người trở về đêm, hiện tại Lăng gia cùng Trần gia mọi người đang tìm người!”

Nhìn lam cảnh thần cố ý cùng hắn rút ra khoảng cách bộ dáng, Trần Mặc trong lòng đã nói không ra khó chịu.

“Ta sẽ không thú lắng nếu !” Trần Mặc nhìn nàng một chữ một chữ nói.

Nghe này nói, lam cảnh thần thừa nhận, nàng nho nhỏ lòng hư vinh bị thỏa mãn một chút, nhưng là sự thật là, đây là không thể thay đổi chuyện tình.

“Đó là chuyện của người, theo ta không có gì quan hệ!” Lam cảnh thần nhìn hắn Trần Mặc nói.

Trần Mặc nhìn nàng, cho dù biết nàng đang nói khí nói, nhưng là trong lòng khó tránh khỏi vẫn là bị thương.

“Ta là vì người, cho dù không cần Trần thức hết thấy, ta cũng muốn với người cùng một chỗ!” Trần Mặc nhìn nàng, một chữ một chữ, thập phần chắc chắn.

Lam cảnh thần có điểm kinh ngạc, nâng mắt nhìn hắn, “Có ý tứ gì?”

“Hôm nay ta cùng trong nhà nói, ta tuyệt đối sẽ không thú lắng nếu , tại trong lòng ta, ta chỉ đem nàng trở thành muội muội, ta người trong lòng chỉ có người một cái!”

Lam cảnh thần không nghĩ tới, hắn nói.

“Sau đó thì sao! ?” Lam cảnh thần hỏi.

“Sau đó? Sau đó ta liền lau ra hộ” Nói xong, Trần Mặc không sao cả cười.

Lam cảnh thần, “.” Tuy rằng sớm biết rằng là như vậy kết quả, nhưng là lam cảnh thần trong lòng vẫn là cảm động.

Ít nhất người nam nhân này, vì mình mà cố gắng !

Tuy rằng, nàng rất không muốn cho hắn vì mình mất đi hết thấy, nhưng là phần này tâm ý, nàng cũng là cảm động .

Lúc này, lam cảnh thần nhìn Trần Mặc, trong lòng loạn loạn , không biết nên làm cái gì bây giờ thời điểm, Trần Mặc lại sờ sờ bụng, “Thật đói, ta một ngày chưa ăn này nọ”

Lời của hắn, lại đem cảnh thần cấp kéo sự thật giữa.

“Tọa điểm này nọ cho ta ăn có được hay không! ?” Trần Mặc nhìn nàng hỏi.

Căn bản là không có cho nàng lo lắng thời gian, Trần Mặc trực tiếp kéo qua nàng, “Mở cửa, nhanh chút, ta mau chết đói!”

Lam cảnh thần cũng ma xui quỷ khiến lấy ra cái chìa khóa, mở cửa.

Trần Mặc thoát nhìn rất vui vẻ, ít nhất, lúc này lam cảnh thần trong khoảng thời gian này nhìn đến hắn vui vẻ nhất thời điểm.

Đi vào sau, Trần Mặc cũng cảm giác đi theo nhà mình lý giống nhau, “Thật sự thật đói!”

“Người cấp cho ta làm cái gì ăn trúng! ?” Lúc này, Trần Mặc nhìn lam cảnh thần hỏi.

Lam cảnh thần có chút ngơ ngác , “Người muốn ăn cái gì?”

“Chỉ cần là người làm , ta đều thích ăn!”

Lam cảnh thần, “.”

Nghĩ nghĩ, lam cảnh thần mở miệng, “Người vẫn là trở về đêm?”

“Ta phạm đến quá trưa, chẳng lẽ người sẽ như vậy đuổi ta đi?”

“Nhưng là.”

Thầm thì.

Lần này, không phải Trần Mặc hô đói, mà là Trần Mặc bụng, phát ra thanh âm.

Lam cảnh thần nhìn hắn, biết hắn là thật sự mệt mỏi, đói bụng!

Phía sau, nàng làm sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt hắn đi đâu?

“Bọn người , ta đi làm! !”

“Ừ!” Trần Mặc liên tục gật đầu, trên mặt lộ ra một chút cười, thập phần thỏa mãn.

Lúc này, lam cảnh thần đi vào đến phòng bếp.

Trong tủ lạnh có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, nàng kỳ thật là vui hoan nấu cơm , chính là mấy ngày hôm trước đã xảy ra quá nhiều chuyện, nàng căn bản không có làm.

Mà nay thiên.

Nàng tựa hồ.

Rất tâm tình!

Nghĩ đến bên ngoài cái kia nam nhân rất đói bụng, nàng làm đứng lên rất động lực, tâm tình, cũng không sợ phiền toái.

Lam cảnh thần ở bên trong nấu cơm, Trần Mặc đi vào giặt, đi ra sau, liền trực tiếp ngồi ở trên sofa chờ.

Tại phòng bếp, thường thường truyền đến một chút thanh âm, làm cho hắn bội cảm ấm áp, thích loại cảm giác này.

Cuối cùng, hắn vẫn là nhịn không được, đứng dậy đi vào.

Lam cảnh thần đang ở nấu cái gì, thoát nhìn thực còn thật sự, lúc này, Trần Mặc đi qua đi, trực tiếp từ phía sau ôm lấy nàng.

Lam cảnh thần sửng sốt, thiếu chút nữa bị dọa đến, nhưng nhìn ôm tay hắn, lam cảnh thần cố gắng làm cho mình thoát nhìn bình thường một chút.

“Người như thế nào vào được?” Lam cảnh thần hỏi, tận lực duy trì thanh âm của mình.

Trần Mặc ôm nàng, nhắm mắt lại, thực hưởng thụ hiện tại.

“Người biết không? Giờ khắc này, ta cảm giác, thực hạnh phúc.” Trần Mặc ôm nàng nói.

Hạnh phúc.

Nghe thế cái, lam cảnh thần cái mũi, lại không tiện đồ toan một chút.

“Tốt lắm, người mau đi ra đêm, ta còn muốn nấu cơm!”

“Để cho ta lại ôm người trong chốc lát!” Trần Mặc nói, chính là không nghĩ buông nàng ra.

Quả thực, lam cảnh thần không có cử động nữa, mà là đứng ở nơi đó, tùy ý hắn ôm.

Trong hốc mắt, nước mắt ở đảo quanh, nhưng là hắn cực lực chịu đựng.

Trần Mặc không biết là, hiện tại hạnh phúc không chỉ là hắn, chỉ bằng hắn câu kia đơn giản trong lời nói, đã muốn làm cho nàng thực thỏa mãn .

Nàng hiện tại cái gì cũng không yêu cầu xa vời , thực thỏa mãn.

Thực thỏa mãn.

Tựa hồ cảm giác được lam cảnh thần không thích hợp, Trần Mặc thế này mới buông lỏng ra nàg, xoa người nhìn nàg, “Người làm sao vậy?”

Lúc này, lam cảnh thần nước mắt, cuối cùng là một giọt giọt đến rơi xuống .

“Ta không sao nhi!” Lam cảnh thần như trước mở miệng nói, thói quen kiên cường làm cho người ta xem.

Nàng vừa muốn lau đi nước mắt trên mặt, lúc này, Trần Mặc đích tay lại đưa qua đi, giúp nàng lau.

“Thực xin lỗi.” Trần Mặc mở miệng.

“Ta biết, ta thực ích kỷ, nhưng là tha thứ ta, thật không có biện pháp buông ra tay người!” Trần Mặc nhìn nàng nói.

“Lam cảnh thần, ta yêu người, ta không biết về sau có thể hay không cho người hạnh phúc, nhưng là ta sẽ cố gắng , người nhất định phải chờ ta. Ta sẽ quý trọng của người!” Trần Mặc nâng người của nàng, một chữ một chút nói cho nàng.

“Ừ!” Lam cảnh thần gật gật đầu, nước mắt nhịn không được đi xuống rụng.

“Cho nên, đừng khóc” Nói xong, Trần Mặc giúp nàng sát nước mắt.

“Tốt lắm, ta đã biết, người mau đi ra đem, ta còn muốn nấu cơm!” Nói xong lam cảnh thần liền phụ giúp hắn đi ra ngoài.

Ngay cả, lời của hắn làm cho nàng thực cảm động.

Nhưng là nàng lại biết, bọn họ sẽ không cùng một chỗ.

Mà nàng một người, sớm đã thành thói quen kiên cường.

Cho dù ở một cái nàng thích nam nhân trước mặt, nàng cũng vô pháp làm nũng, dựa vào, ỷ lại.

Bởi vì nàng sợ hãi.

Sợ hãi được đến, sau đó lại mất đi cảm giác.

Nhìn lam cảnh thần phụ giúp hắn đi ra ngoài, Trần Mặc đành phải cười cười, “Người đừng khóc, ta tự ra đi!”

“Ta đừng khóc, người đi ra ngoài đem, ta còn muốn nấu cơm!”

“Này còn kém không nhiều lắm!” Nói xong, Trần Mặc thấu đi qua, trực tiếp ở lam cảnh thần ngoài miệng ấn tiếp theo hôn, sau đó thế này mới ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Lam cảnh thần liền đứng ở nơi đó, cho dù đã muốn tiếp nhận hôn, nhưng là hiện tại, đáy lòng vẫn là tạo nên Ti Ti gọn sóng.

Hắn sau khi rời khỏi đây, lam cảnh thần mới bắt đầu tiếp tục nấu cơm, hiện tại bắt đầu, đầu óc của nàng lý, tất cả đều là vừa mới Trần Mặc nói với nàng trong lời nói.

Đại khái hơn phân nửa mấy giờ, mới làm tốt .

Trần Mặc ngay tại trong phòng khách xem tivi, nghỉ ngơi.

Lam cảnh thần trực tiếp đem làm tốt gì đó, đoạn đến phòng khách bên kia đi.

“Làm tốt , rất đơn giản, không biết người thích ăn không!” Lam cảnh thần nói.

Nhìn nàng đoạn lại đây, Trần Mặc lập tức kích động ngồi xuống, sau đó đang nhìn đến trước mặt đặc ý đại lợi mặt thức, đôi mắt lộ ra kinh hỉ.

“Người còn có thể làm mì Ý?” Trần Mặc có chút ngoài ý muốn.

“Trong nhà không có gì này nọ , chỉ có mặt, người chấp nhận ăn đem!” Lam cảnh thần nhìn hắn nói.

Trần Mặc không có khách khí, trực tiếp cầm lấy đĩa ăn mà bắt đầu ăn, ăn một ngụm sau, hắn vẻ mặt thỏa mãn bộ dáng, “Đây là ta ăn qua, tốt nhất ăn trứng mì Ý.”

Tuy rằng biết hấn cố ý nói như vậy , nhưng là lam cảnh thần vẫn là cười cười.

570. Chương 573: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 10

Trần Mặc không có khách khí, trực tiếp cầm lấy đĩa ăn mà bắt đầu ăn, ăn một ngụm sau, hấn vẻ mặt thỏa mãn bộ dáng, “Đây là ta ăn qua, tốt nhất ăn trúng mỳ Ý.”

Tuy rằng biết hấn cố ý nói như vậy , nhưng là lam cảnh thần vẫn là cười cười. Thư khác vũ

Trần Mặc ăn trúng rất thơm, ăn vài hộp sau, nhìn lam cảnh thần, “Người không ăn sao?”

“Bên trong còn có!”

“Cùng nhau ăn!” Trần Mặc nói.

Lam cảnh thần gật gật đầu, đứng dậy đi phòng bếp bưng tới một khác phân.

Hai người an vị ở trong phòng khách, Trần Mặc ngồi ở trên sô pha, lam cảnh thần ngồi ở thảm thượng, hai người ăn mặt.

“Có rượu đỏ sao?” Lúc này, Trần Mặc đột nhiên hỏi.

Lam cảnh thần nâng mắt, sau đó gật gật đầu, “Có, bảo bồi đưa !”

Bảo bồi.

Trần Mặc tự nhiên biết, bảo bồi là ai!

Vì thế, hấn lập tức đứng dậy, “Kia nhất định là hảo tửu!”

Hi hi ra tay nhiều khoát xước a, tuyệt đối là hảo tửu!

Lam cảnh thần gật gật đầu, “Rượu ở đâu?”

“Bên kia trong tủ treo quần áo!” Lam cảnh thần chỉ chỉ.

Vì thế, Trần Mặc đứng dậy, trực tiếp qua bên kia cầm.

Xuất ra rượu, lại xuất ra hai cái cái chén, đi ra sau, hấn mới không khỏi kinh ngạc, “Bảo bồi thật sự là ra tay khoát xước, nhất đưa chính là Laffey!”

“Bảo bồi nói, người lam ở nhà đều là uống loại này!”

Trần Mặc, “. Bọn họ thật là người một nhà, đều xa xỉ!”

Bất quá không có biện pháp, mực thiếu thiên có thể kiếm tiền, hi hi có thể kiếm tiền, Lâm người lam tự nhiên chính là một cái trong bảo khổ !

“Hôm nay, chúng ta liền uống lên hấn, lần khác ở làm cho hấn đưa!” Trần Mặc nói.

Cảnh thần cười cười, không nói cái gì nữa, lúc này, Trần Mặc mở ra rượu đỏ, một cái cái chén lý ngã một chút.

“Đến, cụng ly!”

Cảnh thần cười cười, cũng không có nói thêm nữa, cũng giơ lên cái chén, cùng hấn huyếch một chút.

Uống một chút sau, Trần Mặc cười cười, “Vẫn là cuộc sống như thế, tối thích ý!”

Một câu, lại nhẹ nhàng xúc động lam cảnh thần tâm huyễn.

“Người.”

“Ăn thật ngon, về sau đều làm cho ta ăn có được hay không?” Lam cảnh thần vừa muốn mở miệng nói cái gì, Trần Mặc liền đánh gãy nàng trong lời nói.

Lam cảnh thần nhìn hẩn, không biết nên nói cái gì.

Cảnh thần không có gât đầu, cũng không có lắc đầu.

Bởi vì nàng cũng không biết được không!

Không, Trần Mặc cũng không có lại tiếp tục hỏi thăm đi, hai người ăn này nọ, Trần Mặc thoát nhìn thật cao hứng bộ dáng.

Ăn qua sau, cảnh thần bưng này nó đi vào, Trần Mặc ở bên kia nhìn, sau đó cũng đi theo đi vào.

“Ta giúp người!”

“Không cần, ta một người có thể!” Lam cảnh thần nói.

“Vừa rồi người nấu cơm, đã muốn một chết đi , hiện tại nên ta !” Trần Mặc nói, nói xong, hất đi qua đi, hai tay đem cảnh thần cấp để qua một bên đi, chính mình vén tay áo lên mà bắt đầu xoa.

Lam cảnh thần chưa từng thấy qua Trần Mặc cái dạng này, nhưng là cũng không có tiếp tục tranh đi xuống, liền đứng ở phía sau nhìn Trần Mặc.

“Người nói, về sau chúng ta kết hôn sau, người nấu cơm, ta rửa bát, được không?” Trần Mặc một bên xoát , một bên hỏi.

Nghê thế cái, lam cảnh thần đầy lòng tựa hồ bị cái gì hung hăng cấp đánh một chút.

Kết hôn?

Nàng chưa từng có nghĩ tới.

Không, chính xác nói, theo biết lẫn cùng lẫn nếu có chút hôn ước sau, nàng sẽ thấy cũng không có ảo tưởng quá, nàng kết hôn sau là đang gì con!

Mặc kệ Trần Mặc nói cái gì, lam cảnh thần thủy chung đều đứng ở phía sau, trầm mặc không nói.

Cho dù, đâu có muốn thả khí, nhưng là lời của hắn, luôn rất nhẹ mà dịch cử khơi mào năng đầy lòng gợn sóng.

Nhưng là, nàng chỉ có thể chịu đựng, chịu đựng.

“Người xoát đem, ta đi ra ngoài trước!” Lam cảnh thần nói, sau đó xoay người bước đi đi ra ngoài.

Trần Mặc ở bên trong, nhìn lam cảnh thần bóng lưng, khóe miệng như trước lộ vẻ cười.

[illegible]

Lam cảnh thần trực tiếp vọt tới phòng tắm, rửa mặt, sau đó thay đổi nhất kiện quần áo, chờ nàng lại đi ra ngoài thời điểm, Trần Mặc đã muốn xoát hảo bát đi ra .

“Đã muốn tắm tốt lắm!” Trần Mặc nói.

Lam cảnh thần gât gât đầu.

Đây là, Trần Mặc trực tiếp đi hướng sô pha chỗ, lam cảnh thần nhìn hắn không có phải rời khỏi ý tứ của, tức nhú mi, “Người còn không đi sao?”

Nghê được lam cảnh thần trong lời nói sau, Trần Mặc lập tức theo trên sô pha ngồi dậy, nhìn nàng, “Ta không có chỗ đi!”

“Vây về nhà!”

“Ba ta nói, đi ra Trần gia, bon ho sẽ không để cho ta đi trở về!”

“Vậy người phải đi khách sạn!”

“Ta sở hữu thể tín dụng tất cả đều ngừng!”

Lam cảnh thần, “.”

“Người thật sự.” Lam cảnh thần bỗng nhiên không biết làm như thế nào hỏi.

“Đúng vậy!” Trần Mặc biết ý của nàng, thập phần khẳng định mở miệng.

Lam cảnh thần trong lòng, rất không là tư vị, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Lúc này, Trần Mặc tựa hồ xem ra lam cảnh thần đang suy nghĩ gì, theo trên sô pha đứng lên, bay thẳng đến nàng đi đến.

“Người không cần tự trách, ta đây sao làm, không phải vì người, là vì chính ta!”

“Cùng lắng nếu cùng một chỗ, ta không vui, cũng sẽ không hạnh phúc, cho nên, ta sẽ không theo nàng kết hôn !” Trần Mặc nhìn lam cảnh thần, một chữ một chữ nói.

Xác thực, hắn nói như vậy, giảm bớt nàng nội tâm đắc tội ác cảm.

Nhưng là, chỉ cần nghĩ đến hắn cùng Trần gia náo loạn lợi hại như vậy, cảnh thần trong lòng vẫn là nói không nên lời khó chịu.

“Tốt lắm, ta muốn đi tắm rửa !” Nói xong, không quan tâm, Trần Mặc liền bay thẳng đến phòng tắm đi đến.

Hắn cũng là sợ lam cảnh thần đuổi hắn đi, cho nên luôn luôn tại tìm các loại nguyên nhân lưu lại.

Cảnh thần đều không có tới kịp nói cái gì, Trần Mặc cũng đã đi vào đi.

Cảnh thần đứng ở nơi đó, nhìn Trần Mặc bóng lưng, con người hơn vài phần tối nghĩa.

Trần Mặc lúc đi ra, lam cảnh thần đã muốn không ở phòng khách .

Trần Mặc dùng khăn mặt sát tóc, xoay người đi hướng lam cảnh thần phòng ngủ, lúc này, chỉ thấy lam cảnh thần nằm ở trên giường ngủ.

Đã gặp nàng, Trần Mặc khóe miệng gợi lên một chút cười, thế này mới đóng cửa lại, hướng sô pha bên kia đi đến.

Mới vừa đi tới nơi đó, hắn liền nhìn đến trên sô pha làm ra vẻ chán.

Trong lòng, nảy lên một cỗ khôn kể tình tứ.

Lúc này, Trần Mặc xoay người lại hướng lam cảnh thần phòng ngủ đi đến.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, liền đi đi vào.

Nhìn lam cảnh thần nằm ở trên giường, ngủ vô cùng an ổn bộ dáng, hắn đi qua đi ngồi xổm trước mặt nàng, thủ, nhẹ nhàng vuốt ve của nàng sợi tóc.

Lúc này, cảnh thần tiêm trường lông mi cũng nhện không được nhúc nhích một chút, nhưng là thủy chung không có mở to mắt.

“Cảnh thần, ta nhất định sẽ chỉ mình lớn nhất năng lực, cho người hạnh phúc !” Trần Mặc nhìn nàng một chữ một chữ nói.

Tay hắn nhẹ nhàng ma sát mặt của nàng, sau đó thẩu đi qua, ở cái trán của nàng thượng ấn tiếp theo hôn.

“Ngủ ngon!” Sau khi nói xong, hắn thế này mới đứng dậy, đi ra ngoài.

Ở môn quan thượng một khắc kia, cảnh thần khóe mắt hoạt ra một giọt lệ.

Cũng không phải nàng muốn cố ý giả bộ ngủ, bởi vì nàng thật sự không biết làm như thế nào muốn đối mặt.

Đuổi hắn đi, không đành lòng, không đuổi hắn đi, nhưng là lắng nếu bên kia.

Chỉ cần nghĩ đến đây cái, trong lòng của nàng liền nhin không được rồi rắm.

Đơn giản, ngủ đem!

Đang ngủ, nên cái gì cũng không muốn

Mà bên ngoài Trần Mặc đồng dạng cũng là ngủ không được, nằm ở trên sô pha, di động để lại ở trên bàn, tự hỏi cái gì.

Nếu quyết định , hẳn liền nhất định sẽ kiên trì đi xuống , chính là lam cảnh thần.

Nàng là một hảo cô gái, chính là nàng tưởng nhiều lắm, nội tâm hội lưng đeo nhiều lắm gì đó, cho nên, hẳn nhất định phải nghĩ đến biện pháp giải quyết.

Lúc này, hẳn cuối cùng hạ một cái quyết định.

Cầm lấy trên bàn đích tay cơ,

Khởi động máy, thông qua một cái dây số.

“Uy , mực tổng.”

Điện thoại bên kia mực thiếu thiên cùng Lâm người lam đang ở trong quán rượu chơi trò chơi đầu, nhận được Trần Mặc điện thoại, mực thiếu thiên trêu tức mở miệng, “Trần Mặc, lập tức muốn kết hôn , chúc mừng chúc mừng a.”

“Mực tổng, người cũng đừng mở ta vui đùa !”

“Điều này sao là mở người vui đùa đầu? Ngày mai ta theo ta lão bà hội đúng giờ tham dự !”

“Hôn lễ được không , không cần như vậy đúng giờ !”

Người lam cùng mực thiếu Thiên Đô ở điện thoại biên nghe, nghe thế cái, mực thiếu thiên nhú mày, “Nga? Xem ra là có thay đổi a!”

“Ta tìm người, là muốn mời người giúp ta một cái việc!”

“Gấp cái gì?”

“Đem Tinh Thành quốc tế đất cho ta!”

“Người khẩu vị không nhỏ, mở miệng liền lớn như vậy!”

“Hiện tại, chỉ có như vậy đồng có thể giúp ta !” Trần Mặc nói, “Mực tổng, người nhất định giúp ta!”

Lúc này, mực thiếu thiên tạm dừng vài giây, sau đó mở miệng, “Ai, lão bà ta nói , chỉ cần cảnh thần hạnh phúc, đừng nói một khối, hai khối cũng muốn cho người!”

Nghe thế cái, Trần Mặc khóe miệng gợi lên, trong lòng đối với người lam thập phần cảm kích.

“Cám ơn mực tổng!”

“Kia dù thế nào? Chúng ta đây ngày mai còn dùng đúng giờ trở về sao?”

“Không sao cả!”

“.” Bọn họ thế nhưng thành không sao cả .

“Được rồi, chúng ta đây liền xem tâm tình !” Mực thiếu thiên nói, hiện tại cùng người lam ở bên kia nhàn nhã tự đắc, khoái hoạt thật, sau khi trở về còn có nhất đồng lớn cục diện rồi rắm chuyện tình phải xử lý.

“Ân!” Trần Mặc gật đầu.

Lúc này, người lam ở điện thoại bên kia mở miệng, “Trần Mặc, ta không bắt buộc người nói nhất định phải với ai cùng một chỗ, ta chỉ hi vọng, người không nên thương tổn đến cảnh thần!”

Nghe được người lam trong lời nói sau, Trần Mặc kiên định gật đầu, “Người yên tâm, cho dù đánh bạc ta đây cái mạng, ta cũng sẽ không làm cho nàng đã bị nửa điểm thương tổn!”

“Có người những lời này, ta an tâm!” Người lam cũng gật đầu nói.

“Ân!”

“Tốt lắm, người trước việc đi, ta treo!” Mục thiếu thiên nói.

“Ân!”

Vì thế, cúp điện thoại.

Trần Mặc ngồi ở chỗ kia, nghĩ, tránh né không phải biện pháp, tốt nhất biện pháp chính là chủ động phóng ra.

Có Tinh Thành quốc tế này đồng địa phương, hẳn cũng có nắm chắc.

Lúc này, ánh mắt của hắn nhìn lam cảnh thần phòng ngủ, hắn nhất định phải tranh thủ!

Nghĩ đến đây, hắn mới nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ.

Cứ việc là ở trên sofa ngủ, nhưng là Trần Mặc cũng là ngủ toàn bộ sở không có thoải mái.

Bởi vì, bọn họ ở một cái không gian, bởi vì, nữ nhân đó ở bên cạnh hắn.

Chỉ cần như vậy, hắn cũng đã thực thỏa mãn .

^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^

Ngày hôm sau, cảnh thần khi...tỉnh lại ra khỏi phòng.

Phòng khách đã muốn không ai .

Hắn đi rồi?

Nghĩ đến đây, lam cảnh thần trong lòng không khỏi mất mát một chút, nhưng lại cái gì đều không có nói, bay thẳng đến bên kia đi.

Mới vừa đi tới phòng khách trung ương thời điểm, liền nhìn đến trên bàn cơm cất kỹ bữa sáng.

Đâu một khắc, cảnh thần hơi hơi lặng đi một chút.

Lúc này, Trần Mặc theo phòng khách đi ra, liếc mắt một cái liền thấy được đứng ở nơi đó cảnh thần.

571. Chương 574: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 11

“Người tỉnh?”

Phải nhìn...nữa Trần Mặc thời điểm, cảnh thần có điểm kinh ngạc, nhưng là vẫn là gật gật đầu, “Ân!”

“Đến ăn điểm tâm đem!” Trần Mặc cười nói. Thư khác vũ

Cảnh thần chân, ma xui quỷ khiến hướng bên kia đi đến.

Nhìn đến trên bàn phóng bữa sáng, cảnh thần nhin không được mở miệng hỏi, “Người làm ?”

“Mua !” Trần Mặc ngượng ngừng cười cười nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần cũng không còn nói cái gì, mặc kệ là làm vẫn là mua , nàng đều rất cảm động .

Lúc này, Trần Mặc kéo qua nàng, “Tốt lắm, ăn đem!”

Lam cảnh thần cũng trực tiếp ngồi ở chỗ kia, bắt đầu ăn điểm tâm.

“Uống nhiều điểm sữa, người hiện tại gầy!” Trần Mặc nói.

Hắn mỗi một câu ân cần thăm hỏi, mỗi một câu quan tâm trong lời nói, cũng giống như là cho lam cảnh thần một cái lại một hy vọng, nhưng là ai có biết, lại từng cái ban đêm, này hi vọng như là độc được bình thường cần nuốt nằng, làm cho nằng khó có thể đi vào giấc ngủ.

Lam cảnh thần chỉ có thể ăn này nọ, tiêm trường lông mi bao trùm xuống dưới, thoát nhìn làm cho người ta có loại nhìn không được muốn thương nằng xúc động.

“Cảnh thần. . . .”

Gọi vào tên của mình, lam cảnh thần nâng mắt, “Ân?”

“Người không có gì nói tưởng nói với ta sao?” Trần Mặc nhìn nằng hỏi, ánh mắt thực còn thật sự

Lam cảnh thần suy nghĩ nửa ngày, sau đó mở miệng, “Người chừng nào thì trở về?”

“Hôm nay!”

Nghe được hôm nay hai chữ này, lam cảnh thần trong lòng vẫn bị cái gì vậy hung hăng cấp va chạm một chút.

“Nga!” Nằng lên tiếng, nhanh chóng cúi đầu, tiếp tục ăn cái gì.

Trần Mặc biết, nằng suy nghĩ nhiều.

Hắn đứng dậy, bay thẳng đến lam cảnh thần đi qua đi, ngồi ở nằng bên người.

Lam cảnh thần ăn này nọ, cũng không nhìn hắn, lúc này, Trần Mặc bắt lấy nằng, bức nằng nhìn thẳng vào chính mình.

“Xem ta !”

Lúc này, lam cảnh thần mới nhìn nằng, trên mặt không có một tia tươi cười, thậm chí trong con ngươi, đều là nước mắt.

“Ta hôm nay phải đi về, nhưng là tin tưởng ta, ta sẽ không theo lãng nếu kết hôn , ta trở về, là muốn giải trừ cùng của nằng hôn ước, chỉ có cái kia thời điểm, ta mới có thể quang minh chính đại với người cùng một chỗ!” Trần Mặc nhìn lam cảnh thần một chữ một chữ nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần chớp một chút con ngươi, hốc mắt cũng hội tụ không ít nước mắt, nhưng là thật lâu sau, nằng mở miệng, “Kia lãng nếu làm sao bây giờ?”

“Ta không thương nằng, không có khả năng cùng nằng kết hôn, ta đây sao làm, cũng là vì nằng hảo, nếu thật sự kết hôn , mới là đối nằng không công bằng!” Trần Mặc nhìn lam cảnh thần một chữ một chữ nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần gật gật đầu.

Nhìn nằng gật đầu, Trần Mặc cười cười, “Cho nên người muốn ngoan ngoãn chờ ta, mặc kệ nghe được cái gì tin tức đều không cần tin tưởng, không phải ta chính mồm nói cho người, sẽ không phải tin tưởng, chờ ta trở lại!” Trần Mặc nhìn nằng một chữ một chữ nói.

Cuối cùng, lam cảnh thần gật gật đầu, “Ân!”

“Người chỉ cần tin tưởng một chút, ta là yêu của người!”

“Ân!” Lam cảnh thần gật đầu, “Ta tin tưởng người!”

Nằng tin tưởng hắn, như nhau hắn tin tưởng nằng giống nhau.

Nhìn nằng gật đầu, Trần Mặc cười cười, thẩu đi qua, ở cái trán của nằng thượng ấn tiếp theo hôn, “Tốt lắm, mau ăn cơm đêm!”

“Ân!” Lam cảnh thần gật gật đầu, vì thế tiếp tục ăn cái gì.

Trần Mặc cũng cười cười, ngồi trở về, tiếp tục ăn cái gì.

Một cái bữa sáng, lam cảnh thần tâm tình coi như sung sướng.

Chỉ là bọn hần hai người cũng không biết, bên ngoài đã muốn sắp chiều rồi Trần Mặc!

Ăn qua bữa sáng sau, hai người một khối đi xuống, Trần Mặc trở về, lam cảnh thần quay về công ty đi.

“Ta đưa người đi công ty!” Trần Mặc nói.

Lam cảnh thần lắc đầu, “Không cần, ta trực tiếp đánh xe khứ tựu được rồi, người vẫn là trở về đêm, trong nhà của người nhất định thực lo lắng!”

Hắn biết, hần tiêu thất một ngày một đêm, trong nhà khẳng định thực lo lắng, nhưng là nhìn lam cảnh thần.

“Người yên tâm, ta thật sự không có chuyện gì, bất quá là đi công ty mà thôi, ta mỗi ngày đều là như vậy !” Lam cảnh thần nói.

Ngay cả như vậy, hần cũng không muốn làm cho lam cảnh thần đi một mình.

“Ta đưa người sau khi trở về trở về gia đi!” Trở về, cũng không kém này trong chốc lát.

“Thật sự.”

Mặc kệ lam cảnh thần như thế nào kháng nghị, Trần Mặc trực tiếp kéo qua nàng liền lên xe.

“Ta đưa người đi công ty, cũng không kém trong chốc lát!”

Nhìn Trần Mặc bộ dáng, lam cảnh thần nhin không được cười cười, cũng không có lại kiên trì, mà là kéo tốt lắm đây an toàn.

Nhìn lam cảnh thần nhu thuận bộ dáng, Trần Mặc cũng cười cười, lên xe, trực tiếp khu động xe hướng công ty đi đến.

Trên đường, Trần Mặc lái xe, thủ lại gắt gao nắm lam cảnh thần đích tay, khoe miệng vẫn lộ vẻ cười.

“Tốt lắm, người hảo hảo lái xe!” Cảnh thần dặn .

“Ta lôi kéo người, nhất định có thể lái được hảo!” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần cũng cười cười, không có nói cái gì nữa.

Xe thể thao ở trên đường bay nhanh , giờ khắc này, lam cảnh thần tâm tình đã khá nhiều, cảm thụ được gió vùng quá đều là một loại cảm giác.

Mãi cho đến công ty cửa, cảnh thần muốn xuống xe.

“Ta đi vào trước!” Cảnh thần nhìn Trần Mặc nói.

Trần Mặc gật gật đầu, vì thế, cảnh thần vừa muốn đi, Trần Mặc lại giữ chặt nàng, cảnh thần nhú mi, quay đầu nhìn hần.

“Người không biết là thiếu điểm gì sao?” Trần Mặc nhìn nàng cười hỏi.

“Cái gì! ?” Cảnh thần chớp con ngươi hỏi lại, hỏi ra đến từ sau, nhìn Trần Mặc biểu tình, nàng mới hoảng hốt lại đây, bất quá tiếp tục giả ngu.

Lúc này, Trần Mặc ngược hạ cằm, ý bảo lại rõ ràng bất quá .

Bất quá lam cảnh thần tiếp tục giả ngu, “Làm sao vậy?”

Nàng tuyệt đối là cố ý !

Trần Mặc thề!

Nàng làm sao có thể không hiểu!

Nhưng là, lam cảnh thần cố tình hay dùng một loại rất không giải ánh mắt nhìn hần.

Cuối cùng, Trần Mặc không có tính nhẫn nại , trực tiếp đem lam cảnh thần cấp kéo lại, đối với môi của nàng liền hôn lên đi!

Vốn chỉ là muốn muốn một cái đơn giản hôn môi, đây đều là nàng bức a!

Lam cảnh thần cả kinh, căn bản không kịp cự tuyệt, Trần Mặc buông ra nàng.

Khóe miệng mang theo cười.

Lam cảnh thần nhìn hấn, có chút lo lắng, “Đây là đang công ty cửa!”

Thì tính sao? Nếu không phải hiện tại cùng lãng nếu có chút hôn ước, ta hận không thể nói cho khắp thiên hạ ta muốn với người cùng một chỗ!” Trần Mặc nhìn nàng nói

Nghe thế cái, cảnh thần vẫn là rất thỏa mãn cười cười.

Kỳ thật, nàng muốn vô cùng đơn giản, chỉ có một viên cùng nàng cùng một chỗ tâm là tốt rồi.

Không có yêu cầu xa vời nhiều lắm.

“Tốt lắm, không nói cho người, ta đi vào!” Lam cảnh thần nói.

“Ân!” Trần Mặc gật gật đầu, vì thế, cảnh thần cười cười, xuống xe đi vào.

Phía sau là đi làm Cao Phong Kỳ, nhân không ít, nhìn đến lam cảnh thần theo Trần Mặc trên xe xuống dưới, nhưng lại không thấy được bọn họ ôm hôn hình ảnh.

Nhưng là lam cảnh thần còn không sợ.

Nàng không sợ gì lời đồn đãi chuyện nhảm, chỉ sợ chính mình tự mình đa tình.

Hiện tại mặc kệ người khác xem ánh mắt của nàng, cảnh thần ngẩng đầu ưỡn ngực tiêu sái đi vào.

Trần Mặc nói rất đúng.

Nếu không thương một người, như vậy kết hôn cũng là đối người khác một loại thương tổn!

Cho nên, nàng tin tưởng Trần Mặc!

Lam cảnh thần khóe miệng mang theo cười, trực tiếp đi vào công ty đi.

Trần Mặc ngồi ở trong xe, nhìn lam cảnh thần bóng lưng đi vào, khóe miệng ngoéo một cái, thế này mới đi ô-tô rời đi.

Hiện tại, mọi người, đều ở tìm hấn.

^^

Trần Mặc vừa trở về, Trần gia liền bốc lên đi lên.

Trần mẫu nhìn Trần Mặc, “Người đi đâu vậy ? Người có biết hay không, mẹ thực lo lắng người!”

Nhìn Trần mẫu, “Mẹ, thực xin lỗi, cho người lo lắng !”

Trần phụ nhìn cũng thực lo lắng, nhưng nhìn đến Trần Mặc trở về, lại cố làm ra vẻ, hừ lạnh một tiếng, “Không phải nói

, đi ra Trần gia, sẽ thấy cũng không trở về chưa?”

“Cha.” Lúc này, Trần Mặc đi tới.

“Bây giờ trở về đến, là thừa nhận cùng lãng nếu hôn lễ sao?”

“Cha, ta trở về không phải muốn cùng lãng nếu kết hôn, là giải trừ hôn ước!” Trần Mặc nhìn Trần phụ, một chữ một chút nói.

Trần phụ đưa lưng về phía hấn, nghe thế cái, Trần phụ đột nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn hấn, “Người nói cái gì?”

“Ta muốn cùng lãng nếu giải trừ hôn ước!”

“Vô liêm sỉ, ngày mai chính là các người kết hôn ngày, người hiện tại mà nói giải trừ hôn ước!”

“Ta vẫn cũng không muốn kết hôn, là các người vẫn đều buộc ta!” Trần Mặc nói

“Buộc người? Hôn sự chuyện tình, người sáng sớm chỉ biết , khi nào thì không nghĩ giải trừ, cổ tình phía sau, người để cho ta nét mặt già nua cùng kia các, người có biết hay không, bởi vì người một câu, chúng ta tùy thời đều đã cùng lắng thức giải trừ công tác thượng quan hệ!” Trần phụ nhìn Trần Mặc thở phì phì nói.

Bọn họ đã là thế giao , nhưng là vì đứa nhỏ hôn sự, tuyệt đối sẽ náo loạn vô cùng lợi hại.

“Cha, chúng ta công ty cũng không cần dựa vào lắng thức tập đoàn, hưởng chi, người sợ hãi giải trừ, bọn họ cũng đồng dạng sợ hãi, vì sao nhất định phải lấy của ta hôn nhân làm tiền đặt cược!”

“Nếu chúng ta thật sự kết hôn trong lời nói, không chỉ đối với ta không công bằng, đối lắng nếu cũng không công bằng, ta không thương hân!” Trần Mặc một chữ một chút nói.

“Yêu? Cái gì yêu hay không yêu? Người có biết hay không trên người của người gánh vác nhiều trọng trách?”

“Cha!”

“Cái gì đều đừng nói nữa, người chính là kết hôn cũng phải kết, không kết cũng phải kết!” Trần phụ nói.

“Ta sẽ không theo lắng nếu kết hôn !” Trần Mặc thập phần kiên định nói.

“Người.” Trần phụ khí đều không được, cấp thiếu chút nữa giơ tay lên lại đánh Trần Mặc, may mắn Trần mẫu vươn tay ngăn cản.

“Hân hiện tại ở ngẩng đầu lên thượng, người làm gì cùng hân không chấp nhận đâu!” Nói xong, Trần mẫu lại nhìn Trần Mặc, “Người cũng đừng khí ba người , người tiêu thất một ngày một đêm, người không biết ba người một ngày một đêm không ngủ!”

Nghe thế cái, Trần Mặc ánh mắt nhìn hướng Trần phụ.

Trần phụ nhiều sĩ diện nhân, hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu đi.

Lúc này, Trần Mặc nhìn Trần phụ bóng lưng, đáy lòng cũng mềm nhũn.

“Cha, thực xin lỗi, ta biết ta làm như vậy thực xúc động, thực lỗ mãng, nhưng là kết quả này là ta thâm tư thực lực hạ quyết định , hi vọng người có thể duy trì ta!”

“Người ——” nghe được Trần Mặc trong lời nói, hân vẫn là kiên trì tiếp xúc hôn ước, Trần phụ liền tức giận không được.

“Về phần chuyện hợp tác, cha, người đại có thể không cần lo lắng, mực thiếu thiên mới thành lập một cái công ty, đến lúc đó, chúng ta sẽ là hân công ty cuối cùng đối tượng hợp tác!” Trần Mặc một chữ một chút nói.

Nói lên này, Trần phụ sững sốt, “Người nghe ai nói ?”

“Đây là mực tổng chính mồm hứa cho ta !”

Nói lên này, Trần phụ có chút ngây ngẩn cả người.

Phải biết rằng, cùng mực thiếu Thiên Hợp làm, chẳng khác nào phát triển không ngừng, một khi hợp tác rồi, Trần thị mới có thể cũng sẽ đi hướng quốc tế.

Nhưng là.

Trần phụ nhìn Trần Mặc, “Người cùng lắng nếu hôn sự, là đã sớm định ra đến, không phải người nói giải trừ là có thể giải trừ , ta cùng lắng sơn cũng nhận thức đã rất lâu, lời này, ta cùng hân mở không nổi miệng!”

“Ta sẽ tự mình đi nói !” Trần Mặc nói.

“Người?” Trần phụ nhìn Trần Mặc, có chút kinh ngạc.

572. Chương 576: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 13

Lăng phụ sau khi trở về, lăng nếu vẫn đều ở trong phòng trụ . Thư khác vũ

Nơi nơi tìm không thấy Trần Mặc, nàng cả người tiêu tụy, mắt mắt rất nhiều.

“Lăng nếu đâu?” Lăng phụ nhìn lăng mẫu hỏi.

Lăng mẫu cũng là đau lòng không thôi, nhưng là không có...chút nào biện pháp, “Ồ trong phòng, không ăn không uống, một ngày !”

Nghe thế, lăng phụ tức nhú mi, đứng dậy, đi lên lầu .

Lăng mẫu, theo sát phía sau.

Trong phòng, lăng nếu ngồi ở trên giường, cả người thất hồn lạc phách , không có Trần Mặc, nàng tựa hồ một chút tức giận đều không có .

Lăng phụ cũng là nhìn tích.

“Nếu nhi!” Lăng phụ kêu một tiếng.

Nghe được có người kêu tên của mình, lăng nếu lập tức ngẩng đầu, đang nhìn đến lăng phụ thời điểm, lập tức mở miệng, “Cha, có phải hay không có Trần Mặc tin tức ? Hắn là không phải đã trở lại?”

Nhìn lăng nếu há mồm Trần Mặc, cảm miệng Trần Mặc, lăng phụ đều có chút chịu không nổi!

“Nếu nhi, cùng Trần Mặc giải trừ hôn ước đem!” Lăng phụ ngoan nhẫn tâm mở miệng.

Nghe thế cái, lăng nếu sững sốt, ngay cả lăng mẫu cũng là sững sốt.

Hiện tại ai đều nhìn ra, Trần Mặc chính là lăng nếu hi vọng, không có Trần Mặc lăng nếu sẽ phát điên.

Quả nhiên, lăng nếu sững sốt, nhìn lăng phụ, “Cha, người nói cái gì?”

“Cùng hắn giải trừ hôn ước đem!” Lăng phụ nhẫn tâm nói.

Lúc này, lăng mẫu ở sau người hung hăng vỗ hắn một chút, “Người điên rồi có phải hay không? Ngày mai là bọn họ hôn lễ , người hiện tại muốn bọn họ giải trừ hôn ước?”

Lăng nếu lắc đầu, “Không, ta khó hiểu trừ hôn ước! Cha, ngày mai chính là ta cùng Trần Mặc hôn lễ , người làm sao có thể như vậy!”

“Hôn lễ? Hắn hội với người kết hôn sao?” Lăng phụ nhìn nàng hỏi.

Lăng nếu sững sốt, lập tức nghĩ nghĩ, từ trên giường xuống dưới, nhìn lăng phụ, “Người gặp qua Trần Mặc có phải hay không? Hắn ở nơi nào? Hắn ở nơi nào? Ta muốn đi tìm nàng!” Nói xong, lăng nếu không quan tâm liền hướng ra phía ngoài đi.

“Người đứng lại đó cho ta!” Lúc này, lăng phụ ở sau người hô một tiếng.

“Không, ta muốn đi tìm nàng!” Nói xong, lăng nếu vừa muốn đi ra.

“Người đi tìm hắn, người có biết hắn ở nơi nào sao?” Lăng phụ hỏi.

Một câu, lăng nếu đứng ở nơi đó!

Đối, nàng không biết Trần Mặc ở nơi nào!

Lúc này, nàng xoay người nhìn lăng phụ, “Cha, người nói cho ta biết, Trần Mặc ở nơi nào, ta muốn đi tìm hắn!”

“Người tìm hắn có ích lợi gì? Hắn không thương người, sẽ không theo người kết hôn !” Lăng phụ nhìn lăng nếu một chữ một chữ nói.

“Không phải, không phải, hắn là yêu ta , chính là hiện tại bị nữ nhân khác lừa, hắn là yêu ta !” Lăng nếu lắc đầu hô to nói.

Đến bây giờ, nàng đều cảm thấy, là lam cảnh thần lữ Trần Mặc mới có thể như vậy.

Trận này trước tiên đám hỏi, chỉ làm cho nàng động tâm!

Nhìn lăng nếu bộ dáng, lăng phụ cũng là đau lòng không thôi, đi qua đi, “Lăng nếu, người nghe cha trong lời nói, so với Trần Mặc tốt nam nhân, nơi nơi đều là, nữ nhi của ta như vậy xuất sắc, nhất định sẽ tìm được rất tốt, Trần Mặc không thích hợp người!”

“Không, ta chỉ muốn Trần Mặc, chỉ cần Trần Mặc!” Lăng nếu hô to, “Cha, ta yêu hắn, rồi không được hắn!”

“Nhưng là hắn không thương người!”

“Ta mặc kệ, là ta muốn cùng hắn cùng một chỗ!” Lăng nếu thập phần kiên định nói.

Nghe lăng nếu cố chấp bộ dáng, lăng phụ cũng rất bất mãn, “Lăng nếu, người cũng đã biết cho dù người cùng hắn kết hôn, cũng sẽ không hạnh phúc!”

“Nếu hắn yêu là nữ nhân đó, công người đi ra ngoài cùng hắn cùng một chỗ làm sao bây giờ? Cho đến lúc này, người cho dù hối hận cũng không kịp!” Lăng phụ nhìn lăng nếu một chữ một chữ nói.

Nghe thế cái, lăng nếu sững sờ.

Giống như cảnh tỉnh.

Nàng đích xác không nghĩ quá này, nhưng là, nàng hiện tại căn bản cố không đến nhiều như vậy, nàng thậm chí nghĩ cùng Trần Mặc cùng một chỗ.

“Cha, Trần Mặc không phải người như vậy, kết hôn sau, nàng nhất định sẽ đối với ta tốt lắm!” Lăng nếu nhìn lăng phụ một chữ một chữ nói

“Hắn sẽ không! Hắn không thương người!” Lăng phụ thập phần kiên định nói.

Cho dù hiện tại làm cho nàng hận nàng, cũng không thể làm cho nàng kết hôn sau, trôi qua cái gì cũng không phải, cho đến lúc này, hắn mới có thể càng đau lòng.

Lăng nếu nhìn lăng phụ, tổng cảm giác hôm nay lăng nếu có chút kỳ quái.

“Cho dù không thương ta, ta cũng muốn cùng hắn kết hôn!” Lăng nếu một chữ một chữ nói.

“Không có khả năng!” Lăng phụ một ngụm phủ quyết, sau đó đứng dậy, “Ta đã muốn làm cho người ta đi tuyên bố, người cùng Trần Mặc hôn lễ, nhất định sẽ giải trừ!”

Nghe thế cái, lăng nếu kinh hãi, lập tức nhìn lăng phụ, “Không, không cần cha, ta không cần cùng Trần Mặc giải trừ hôn ước, ngày mai chính là chúng ta hôn lễ, người để cho ta như thế nào gặp người?” Lăng nếu cầm lấy lăng phụ, đau khổ cầu xin nói.

“Người yên tâm, giải trừ hôn ước, nhất định sẽ là chúng ta cùng Trần gia giải trừ, đối ngoại tuyên bố, cũng là như vậy!” Lăng phụ một chữ một chữ nói.

“Không!” Lăng nếu hô to, “Ta không cần giải trừ hôn ước, không cần!”

Hiện tại, chỉ có này, nàng còn có thể cùng Trần Mặc liên hệ, nếu ngay cả này cũng bị mất, nàng đều không biết gặp Trần Mặc nên cần cái gì lý do cùng lấy cớ!

“Người muốn, cũng là muốn, không cần cũng muốn!” Lăng phụ thập phần kiên định nói.

Lăng nếu ở sau người nghe, nhìn lăng nếu khóc thảm như vậy, cũng có chút cho tâm không đành lòng, nàng đi qua đi, nhìn lăng phụ, “Người chột nghe nếu nhi đem!”

“Không được!” Lăng phụ thập phần kiên định.

“Cho dù hiện tại làm cho nàng hận ta, ta cũng không muốn đã gặp nàng về sau hối hận bộ dáng!” Lăng phụ hung hăng nói.

Lăng nếu cảm thấy, hôm nay lăng phụ, thập phần không giống với.

Lúc này, lãg nếu nhìn lãg phụ, “Cha, người làm sao vậy? Vì sao ta cảm giác, người không giống như là ba ta!”

“Ta đây là vì nhĩ hảo!” Lãg phụ thập phần kiên định nói.

Lúc này, lãg nếu nhìn lãg phụ văn kiện trong tay, nhú mi, “Lúc này cái gì! ?” Nói xong, nàng trực tiếp vươn tay cầm đi qua.

Lãg phụ cả kinh, muốn đoạt đi qua, nhưng là lãg nếu đã muốn mở ra.

Là Tinh Thành quốc tế địa khế.

Lãg nếu nhú mi, biết Tinh Thành quốc tế này đồng vẫn đều là lãg phụ tâm nguyện bất đắc dĩ này đồng vẫn đều ở mực thiếu thiên trong tay, hiện tại thế nhưng ở lãg phụ trong tay.

Lãg nếu ngẩng đầu, nhìn lãg phụ, “Cha, người làm sao có thể có này đồng địa khế?”

Lãg phụ vì lãg, không biết nên nói như thế nào.

“Là mực thiếu thiên nhúng tay chuyện này ?” Lãg nếu hỏi.

Nàng biết Lâm người lam cùng lam cảnh thần quan hệ hảo, cho nên bây giờ là mực thiếu thiên nhúng tay chuyện này, cho nên bức nàng cùng Trần Mặc giải trừ hôn ước sao?

“Không phải!” Nói xong, lãg phụ trực tiếp theo trong tay của nàng lấy quá văn kiện.

“Chuyện này cùng mực thiếu thiên không có vấn đề gì!” Lãg phụ nói.

“Cha, người lấy hạnh phúc của ta cùng trở thành giao dịch! ?” Lãg yếu không thể tin được nhìn lãg phụ hỏi.

Lãg mẫu cũng đứng ở phía sau nhìn, nghe, không nghĩ tới dĩ nhiên là như vậy một sự việc nhi.

Lãg phụ nhìn nàng, “Ta là thiệt tình vì tốt cho người!”

“Tốt với ta?” Nghe thế cái, lãg nếu khước miệng lạnh lùng gợi lên một chút cười.

“Cha, ta biết đây là giấc mộng của người, nhưng là không nghĩ tới, người thế nhưng vì một khối , muốn hy sinh hạnh phúc của ta!”

Nghe lãg nếu trong lời nói, lãg phụ nhú mi, trong lòng đau lòng không thôi, nhưng là phía sau, vô luận như thế nào giải thích, đều giải thích không thông !

“Cha, ta hận người, hận người!” Nói xong, lãg nếu không ở nói cái gì nhiều, lập tức đứng dậy liền lao ra.

Lãg phụ kinh hãi.

Lúc này, lãg mẫu đã ở phía sau nhìn, “Người chẳng lẽ muốn giết chết nàng sao?”

Nói lên này, lãg phụ mới biết được chuyện nghiêm trọng tính, chạy nhanh đuổi theo ra đi.

Đứng ở lầu hai, lúc này, lãg nếu thùng thùng thùng chạy đi xuống.

“Lý tao, Lý thúc, cho ta ngăn lại nàng!” Lãg phụ hô.

Lúc này, Lý tẩu cùng Lý thúc cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhìn lãg nếu chạy xuống, trực tiếp ngăn cản nàng.

“Buông, buông!” Lãg nếu giãy dụa .

“Tiểu thư, người muốn đi đâu?” Lúc này, Lý tẩu cả người ôm lấy lãg nếu.

“Buông, ta muốn đi ra ngoài, ta muốn đi ra ngoài!” Lãg nếu hô to , nàng muốn đi tìm Trần Mặc!

Nàng tuyệt đối sẽ không giải trừ hôn ước !

Lúc này, Lý tẩu cùng Lý thúc hai người đều ngăn đón nàng, vô luận nàng như thế nào giãy dụa đều chạy không ra được.

&n

bsp; lãg phụ cùng lãg mẫu từ trên lầu đi xuống.

Nhìn đến lãg nếu cái dạng này, lãg mẫu đau lòng không thôi, “Lãg nếu, người trước tỉnh táo lại!”

“Không, ta không cần!” Lãg nếu giãy dụa , vô luận như thế nào cũng giãy dụa không ra, cuối cùng khóc rống lên.

Nhìn lãg nếu bộ dáng, lãg phụ cùng lãg mẫu lại làm sao có thể không đau lòng!

Cuối cùng, lãg nếu giãy dụa không được, hôn mê bất tỉnh.

“Lãg nếu, lãg nếu.” Lãg mẫu hô to, lãg phụ đã ở một bên nhìn, kinh hãi, sau đó nhìn Lý thúc, “Lập tức kêu xe cứu thương!”

Vì thế, bọn họ hốt ha hốt hoảng liền chạy nhanh đem lãg nếu nâng dậy đến.

Lúc này, lãg mẫu nhìn lãg phụ, nước mắt nháy mắt rớt xuống dưới, “Nếu lãg nếu có cái gì sự tình, ta sẽ không bỏ qua người!”

Lãg phụ nhìn, tức khởi mây, đáy lòng cũng là thực bất đắc dĩ.

^^

Bệnh viện nội.

Lãg phụ cùng lãg mẫu nhìn thầy thuốc, “Thầy thuốc, nữ nhi của ta thế nào ?”

“Chúc mừng hai vị, lãg tiểu thư mang thai!” Thầy thuốc nhìn bọn họ nói.

Mang thai?

Nghe thế cái, lãg phụ cùng lãg mẫu sửng sốt, sau đó cho nhau nhìn lẫn nhau.

Tin tức này, xác thực có điểm kinh người.

Thầy thuốc đi rồi sau, hai người mới trở lại phòng bệnh đi.

Dựa theo hai người bọn họ ý tưởng, đứa nhỏ nhất định là Trần Mặc .

“Làm sao bây giờ? Hiện tại lãg nếu mang thai, người còn làm cho bọn họ giải trừ hôn ước sao?” Lãg mẫu hỏi.

Lãg phụ nhíu mi, không nghĩ tới thế nhưng sẽ phát sinh này việc sự tình.

Lãg phụ trầm mặc, lãg mẫu trừng mắt liếc hần một cái xoay người đi vào đi, lãg phụ cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, đi theo đi vào.

Lúc này, lãg phụ cùng lãg mẫu ở bên kia thủ trong chốc lát, lãg nếu liền đã tỉnh.

Lãg mẫu nhìn đến sau, đi nhanh lên đi qua, “Nếu nhi, người tỉnh?”

Đang nhìn đến lãg mẫu thời điểm, lãg nếu vẫn là nhịn không được khóc lên.

“Mẹ, ta không nghĩ cùng Trần Mặc giải trừ hôn ước, không nghĩ!” Lãg nếu khóc nói.

Nhìn lãg nếu thống khổ bộ dáng, lãg mẫu này làm mẫu thân , lại như thế nào không đau lòng đâu?

“Nếu nhi, người yên tâm, người hiện tại chính là tương giải trừ hôn ước, cũng sẽ không giải trừ !” Lãg mẫu một chữ một chữ nói

Nghe được lãg mẫu trong lời nói, lãg nếu sửng sốt, “Thật vậy chăng?”

Lãg nếu có chút điểm phản ánh không đến, ánh mắt nhìn lãg phụ, có chút lo lắng.

‘ hiện tại cho dù là ba người, cũng trông nom không được chuyện này, người đã muốn mang thai Trần Mặc đứa nhỏ, ta cũng không tin, Trần Mặc dám không cưới người, nhà bọn họ lý dảm không phụ trách nhiệm này!’ Lãg mẫu cả vú lấp miệng em nói

Nghe thế cái, lãng nếu cả người ngậy ngấn cả người.

“Mang thai?”

573. Chương 577: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 14

Nghe thế cái, lãng nếu cả người ngậy ngấn cả người. Thư khác vũ

“Mang thai?”

“Đúng vậy a, thầy thuốc nói người đã muốn mang thai hai tuần lễ !” Lãng mẫu nói.

Nghe thế cái, lãng nếu càng thêm sững sốt.

Lãng mẫu không thấy được lãng nếu phản ánh, chỉ để ý thở phì phì mở miệng, “Ta ta sẽ đi ngay bây giờ cấp Trần gia gọi điện thoại, nhìn hấn sao như thế nào giải trừ hôn ước!” Nói xong, lãng mẫu muốn đi.

Lúc này, lãng tiểu vân bỗng nhiên phản ánh lại đây, bắt được lãng mẫu đích tay.

Lãng mẫu sững sốt, nhìn lãng nếu, “Làm sao vậy?”

Lãng nếu lắc đầu, “Không cần đánh, không cần đánh!”

“Vì sao? Người không phải không tưởng cùng Trần Mặc giải trừ hôn ước sao? Hiện tại chính là cơ hội tốt! Người mang thai, bọn họ như thế nào đều khó có khả năng đưa người cho không để ý!”

Lãng nếu không nói gì, chính là nhìn lãng mẫu lắc đầu, “Không cần, không cần nói !”

“Vì sao?” Lãng mẫu hỏi, có điểm xem không hiểu lãng nếu .

Lãng phụ đã ở một bên nhìn, tức nổi lên mày.

“Rốt cuộc sao lại thế này nhi, người nói!” Lãng phụ đi lên nhìn lãng nếu mở miệng.

“Mẹ, cha, cầu các người, không cần nói , không thể cùng Trần Mặc nói!” Lãng nếu nói là mà nói đi, vẫn liền một câu như vậy nói.

Lãng nếu phản ánh, rất kỳ quái.

Làm cho lãng phụ cùng lãng mẫu cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Vì sao?” Lãng mẫu nhìn lãng nếu tức nổi lên mày, hiện tại nàng mang thai, đối với nàng mà nói là một cơ hội tốt, Trần gia quả quyết sẽ không nhắc lại giải trừ hôn ước chuyện tình, nhưng là lãng nếu hiện tại cũng không làm cho nói.

Lãng mẫu cùng lãng phụ đều nhìn lẫn nhau, cảm giác tình huống có điểm gì là lạ.

Lúc này, lãng nếu nhìn lãng mẫu, “Mẹ, mau giúp ta kêu thầy thuốc, an bài giải phẫu, ta không cần đứa bé này, không cần.” Lãng nếu khóc nói.

Tình huống càng ngày càng không đúng.

“Vì sao không cần? Lãng nếu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người nói cho mẹ, mẹ làm cho người chú!” Lãng mẫu nói.

“Ta không nói, không nghĩ nói, ta muốn lấy ra thuật, mẹ, người không cần cùng người khác nói được không!” Lãng nếu nhìn lãng mẫu, cầu xin giống như khóc, hô.

Lãng phụ càng phát ra cảm thấy không thích hợp, đi tới, “Lãng nếu, người đem nói rõ ràng!”

“Chẳng lẽ, đứa nhỏ không phải Trần Mặc ! ?” Lãng phụ đoán nói.

Lăng nếu như vậy không nghĩ cùng Trần Mặc giải trừ hôn ước, hiện tại có đứa nhỏ, hẳn là cả vú lấp miệng em , ngược lại không nghĩ muốn.

Như vậy còn có một cái khả năng, đứa nhỏ không phải Trần Mặc !

Nghe thế cái, lăng nếu sững sốt, vẻ mặt nước mắt nhìn lăng phụ, nhưng lại cái gì cũng nói không nên lời.

“Ta nói đúng rồi?” Lăng phụ nhìn nàng lớn tiếng chất vấn.

Tiếp theo giây, lăng nếu gào khóc lên.

Tựa hồ, toàn bộ thế giới đều làm thực xin lỗi chuyện của hắn giống nhau!

Lúc này, lăng phụ khí bất quá, đi lên đi, “Ba” một tiếng, một bạt tai đánh vào nàng trên mặt.

“Chúng ta Lăng gia mặt, đều cho người cấp mắt hết !”

Nhìn lăng phụ tức giận bộ dáng, lăng mẫu cái gì cũng không dám nói.

Dù sao ra chuyện này.

^^

Làm cho Trần Mặc ngoài ý muốn là, Lăng gia thế nhưng như vậy sẵn khoái giải trừ hôn ước.

Hôm đó lăng phụ khiến cho nhân tuyên bố .

Vì thế, ngày hôm sau hôn lễ giễu cợt .

Vì giữ gìn lăng nếu danh dự, vẫn là nói lăng thức giải trừ hôn ước.

Vì thế, trong khoảng thời gian ngắn, đây cũng là a thị một cái truyền thuyết cùng xem chút.

Ở hôn lễ tiền một ngày giễu cợt hôn lễ.

Vốn, ai đều cảm thấy, đây đã là đỉnh ở trên miếng sắt chuyện thật , ai biết bỗng nhiên trong lúc đó lại giải trừ hôn ước .

Nhưng là, mặc kệ là ai với ai giải trừ , Trần Mặc muốn chính là cuối cùng một đáp án.

Mọi người đều nhìn đến tin tức .

Bao gồm rt đồng sự.

Đương nhiên, cũng bao gồm lam cảnh thần.

Nói thật, lam cảnh thần thật sự không nghĩ tới, hôn lễ liền này hủy bỏ , ngồi ở chỗ kia, lăng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Cả một ngày, lam cảnh thần đều dần dần .

Đầu trống rỗng.

Nhìn di động, nhưng không có một người gọi điện thoại tới.

Tưởng gầy đánh đi qua, nhưng là, vài lần cảm lấy di động lại thả đi xuống.

Trần Mặc nói qua, làm cho nàng nhất định phải chờ hắn!

Nghĩ đến đây, lam cảnh thần nhất định phải nhịn xuống!

Một ngày xuống dưới, tận lực làm cho mình bận rộn một chút, không thèm nghĩ nữa nhiều như vậy.

Mãi cho đến buổi chiều, tan tầm thời điểm, còn không có điện thoại.

Lam cảnh thần vài lần đều nhìn di động ngẩn người.

Lúc này, Nhược Nhã đã đi tới, “Thế nào? Muốn hay không đi uống một chén?”

Cảnh thần nhìn di động, nghe được Nhược Nhã trong lời nói, lập tức lắc đầu, “Không cần, các người đi đem!”

Nhìn cảnh thần thất hồn lạc phách bộ dáng, Nhược Nhã thấu đi qua, “Đúng rồi, người cùng quý Vũ Phàm thế nào?”

Nghe được quý Vũ Phàm tên, lam cảnh thần thế này mới ngẩng đầu, “Cái gì thế nào?”

“Đừng theo ta trang a, người ta đối với người có ý tứ, người làm sao có thể nhìn!” Nhược Nhã nói.

Nghe thế cái, cảnh thần ngẩn người, sau đó mở miệng, “Loại chuyện này thuận theo tự nhiên đem, huống chi, hắn cũng không còn nói ra!”

“Nói thêm nữa!” Nhược Nhã nói, sau đó cười cười, “Tốt lắm, chúng ta không đợi người, đi trước!”

“Ân!” Cảnh thần gật gật đầu, Nhược Nhã ly khai.

Lúc này, công ty nhân, đi không sai biệt lắm.

Nhìn di động không có phản ánh, lam cảnh thần cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, thu dọn đồ đạc rời đi.

Nhưng là mới vừa đi tới cửa, nháy mắt, lam cảnh thần cả người ngây ngẩn cả người.

Bởi vì bên ngoài đứng một người nam nhân.

Thượng, sải đầy hoa hồng cánh hoa, hơn nữa, cái kia nam nhân liền đứng ở cửa nàng tiền phương, cầm trong tay nhất thúc hoa tươi.

Lam cảnh thần cả người ngẩn người, có chút phản ánh không đến.

Chính mình suy nghĩ một ngày nhân, một chiếc điện thoại, một cái tin nhắn đều không có, nàng nghĩ đến, hắn đi làm chuyện gì, nhưng là không nghĩ tới, hắn hiện tại liền đứng ở trước mặt nàng!

Một khắc kia, lam cảnh thần thật sự có chút sửng sốt.

Mà Trần Mặc liền đứng ở cửa, nhìn lam cảnh thần, nở nụ cười.

“Như thế nào? Không biết ta?” Nói xong, Trần Mặc bước đi đi lên.

Lam cảnh thần đứng ở nơi đó nhìn chằm chằm vào Trần Mặc, không biết nên nói cái gì mới tốt.

Trần Mặc đi qua đi, nhìn lam cảnh thần, thanh âm bỗng nhiên trở nên dịu dàng, “Làm sao vậy? Tại sao không nói nói?”

“Ta. Nơi này là công ty!” Lam cảnh thần nói thoát nhìn có chút lo lắng.

Nhìn lam cảnh thần dáng vẻ khấn trương, Trần Mặc cười cười, “Công ty thì thế nào? Là ta muốn cho mọi người biết, ta truy người, ta bây giờ là độc thân!” Trần Mặc nhìn lam cảnh thần một chữ một chút nói.

Lam cảnh thần nhìn hắn, có chút cảm động, không / hư một ngày tâm, như là bị cái gì nhồi giống nhau.

Nói không cảm động, là giả.

Lúc này, Trần Mặc nhìn lam cảnh thần, “Thân ái lam tiểu thư, người nguyện ý nhận của ta theo đuổi sao?” Trần Mặc cười nhìn lam cảnh thần nói.

Lam cảnh thần nhìn hắn, sau đó lắc đầu.

Lắc đầu?

Nhìn lam cảnh thần lắc đầu, Trần Mặc nhíu mi, “Không muốn?”

“Ân!” Lam cảnh thần lại gật đầu.

Nhìn của nàng bộ dáng, Trần Mặc nở nụ cười, “Không muốn cũng không được, ta hiện tại độc thân, có quyền lợi theo đuổi người.”

Tiếp theo giây, Trần Mặc trong lời nói vẫn chưa nói xong, cảnh thần lập tức vươn tay, kiễng mũi chân liền ôm lấy hắn.

Trần Mặc sửng sốt.

Một khắc kia, tâm là thỏa mãn .

Hắn chưa từng có cảm thấy, nguyên lai có như vậy một việc, có thể cho đã biết sao thỏa mãn.

“Ta nghĩ đến, ngươi không thấy người!” Lam cảnh thần ôm Trần Mặc nói.

Cho dù, hắn nói qua làm cho nàng chờ.

Nhưng là theo hắn cùng lãng nếu hôn ước tuyên bố sau khi kết thúc, hắn nhất

Thiên Đô không có tin tức.

Nghe lam cảnh thần trong lời nói, Trần Mặc vươn tay ôm lấy nàng, “Sợ sao?”

Lam cảnh thần không có mở miệng, chính là ôm chặt hắn.

Cảm thụ được của nàng độ mạnh yếu, Trần Mặc mở miệng, “Ta chỉ chỉ dùng để một ngày thời gian, quãng đến đi qua, lấy một cái mới tinh thân phận xuất hiện ở trước mặt của ngươi!”

“Thực xin lỗi, cho ngươi lo lắng sợ.” Trần Mặc nói.

Lam cảnh thần ôm Trần Mặc, thật lâu, mới lưu luyến không rời buông ra.

Nhìn lam cảnh thần trên mặt lệ, Trần Mặc vươn tay giúp nàng lau khô, “Tốt lắm, đừng khóc , về sau không bao giờ nữa hội !” Trần Mặc nói.

Lam cảnh thần đứng ở nơi đó, nhìn Trần Mặc bộ dáng, nhin không được nở nụ cười.

Nhìn nàng nở nụ cười, Trần Mặc cũng yên tâm .

Đây là, Trần Mặc đem hoa đưa cho nàng, “Thế nào lam tiểu thư, ngươi nguyện ý nhận của ta theo đuổi sao?”

“Không muốn!” Lam cảnh thần lại nói.

Trần Mặc mặt đen, “Lặp lại lần nữa!”

“Không muốn!”

Trần Mặc, “.”

“Không muốn cũng phải nguyện ý, hiện tại ngươi cũng không nói gì no quyền lợi !” Nói xong, Trần Mặc trực tiếp đem hoa nhét vào của nàng trong lòng, sau đó giữ chặt tay nàng.

“Ngươi đời này là người của ta, trốn không thoát !”

“Trần Mặc, ngươi đây là lừa bán dân cư thêm uy hiếp, là muốn ngồi tù !”

“Nếu có người theo giúp ta cùng nhau tọa, ta tình nguyện tọa cả đời!” Trần Mặc nhìn nàng, thập phần thâm tình nói.

Một khắc kia, lam cảnh thần trong lòng là cảm động .

Lúc này, Trần Mặc kéo nàng bước đi.

“Ngươi dẫn ta đi chỗ nào?” Lam cảnh thần hỏi.

“Đương nhiên là ước hội !” Nói xong, Trần Mặc kéo lam cảnh thần bước đi đi ra ngoài.

Lam cảnh thần trong tay ôm hoa tươi, làm nàng cùng Trần Mặc đi ra thời điểm, cũng không để ý người khác tầm mắt cùng ánh mắt .

Kỳ thật, có câu nói rất tốt.

Nhân cả đời này, nói dài cũng không dài lắm bảo ngắn cũng không ngắn lắm, làm gì để ý những người khác ánh mắt đâu, nàng không nghĩ đến bất cứ chuyện gì tình cảm đến tiếc nuối, bởi vì, kia một lần chính là nàng từng muốn .

Nàng cũng không biết cùng Trần Mặc đi thật xa, cũng không muốn suy nghĩ tương cái loại này tương lai.

Nàng thầm nghĩ nắm chắc hiện tại, quý trọng hiện tại.

Nhìn Trần Mặc cùng lam cảnh thần đi ra ngoài, nhìn người khác tầm mắt, Trần Mặc càng thêm nắm chặt lam cảnh thần đích tay, khoe miệng cười, thật là lâu nhân chưa từng nhìn thấy .

Hắn chính là muốn cho mọi người cũng biết.

Hắn cùng lam cảnh thần cùng một chỗ, mới là hạnh phúc !

Cùng lãng nếu cùng một chỗ thời điểm, cũng sẽ không có hạnh phúc!

Vì thế, ở trước mắt bao người, hai người tay trong tay đi ra ngoài, thậm chí đi ra bên ngoài, Trần Mặc tự mình cấp lam cảnh thần mở cửa xe, cái loại này sẵn sàng, tiện sát người bên ngoài.

Lam cảnh thần cũng không để ý, tận tình cười, cao hứng biết bao nhiêu, liền cười hơn ngọt.

Vì thế, hai người lên xe, mở ra đi rồi.

Lam cảnh thần chợt phát hiện, như vậy thực nhẹ nhàng, không thêm để ý những người khác ánh mắt, chỉ làm chính mình, tùy tâm đến, nguyên lai là như vậy thoải mái một việc.

Nàng cũng không hỏi Trần Mặc mang nàng đi vào trong đó, là vì tin tưởng.

Xe ở trên đường bay nhanh, Trần Mặc thả âm nhạc, hai người ngồi ở trong xe, cảm thụ được gió vung quá, tựa hồ, hạnh phúc đã muốn đến đây.

Chính là.

574. Chương 578: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 15

Rất nhanh, xe đi ra một nhà nhà ăn trước mặt ngừng lại. Thư khác vũ

Trần Mặc cùng lam cảnh thần từ trên xe bước xuống thời điểm, lam cảnh thần nhìn nhà này nhà ăn, “Người muốn dẫn ta ăn cơm?”

“Là ước hội!” Trần Mặc một chữ một chút sửa đúng.

“Nhưng là nơi này thực quý!” Lam cảnh thần nhíu mi nói.

Nhìn lam cảnh thần bộ dáng, Trần Mặc cười cười, “Như thế nào? Thay ta đau lòng tiền ?”

Nhìn Trần Mặc trêu tức bộ dáng, lam cảnh thần mặt ửng đỏ một chút, lập tức mở miệng, “Ai thay người giảm đi, chính là, chính là nơi này thật sự thực quý.” Lam cảnh thần nói.

Nhìn lam cảnh thần bộ dáng, Trần Mặc cười cười, “Đi đem!”

Vì thế, lôi kéo lam cảnh thần liền đi vào.

Nhìn Trần Mặc, quên đi, cùng lắm thì nàng thỉnh hắn ăn!

Chỉ cần hai người vui vẻ là được.

Vì thế, hai người đi vào.

Bọn họ vừa đi vào đi, lúc này, quản lí lập tức đi tới.

“Trần tổng, vị trí đã muốn cho ngài lưu tốt lắm, ở bên cạnh!” Quản lí đi qua đi, cung kính nói.

Trần Mặc gật đầu, nhìn thoáng qua lam cảnh thần, hai người bước đi đi vào.

“Trần tổng, ngài chờ, này nợ lập tức đi lên!” Quản lí cười cung kính nói.

Trần Mặc gật đầu, vì thế, quản lí ly khai.

Lam cảnh thần biết, Trần Mặc trong nhà điều kiện không sai, không, phải nói, tương đương hảo, tuy rằng không sánh bằng mực thiếu thiên, nhưng là ở a thị cũng là số một số hai .

Nghĩ đến đây, lam cảnh thần nhìn Trần Mặc, “Của người thể tín dụng khôi phục ?”

“Không có!” Trần Mặc nói.

“Xác định?” Lam cảnh thần nhú mày, nhìn hẩn hỏi.

Trần Mặc gật gật đầu, “Đúng vậy a, buổi tối còn không biết ngụ ở nơi đó đâu, ai, cái gì đều ngừng!” Trần Mặc giả bộ một bộ thực cùng bộ đáng.

Ta khó.

Ai tin a!

Không chỗ ở, thế nhưng còn nơi này ăn cơm Tây?

Lam cảnh thần cũng không vạch trần, nghĩ nghĩ, gật gật đầu, “Nga, như vậy a!”

“Ân!” Trần Mặc nghiêm trang gật đầu.

“Ta biết một chỗ có thể, thực tiện nghi!”

“Làm sao?”

“Nhà của ta phụ cận có một khách sạn, ba mươi đồng tiền cả đêm, ta sẽ giúp người trước phó một tháng , người trước ở điểm!”

Trần Mặc, “.”

Nhìn lam cảnh thần, nàng tuyệt đối là cố ý .

“Ba mươi đồng tiền? Có thể ở lại người sao?”

“Đương nhiên có thể , còn có TV xem đâu!”

“Làm sao người biết?”

“Là ta biết!” Lam cảnh thần gật đầu nói.

“Người yên tâm, ta sẽ giúp người trước phó một tháng , người chậm rãi ở điểm!” Lam cảnh thần nói.

Lúc này, Trần Mặc đột nhiên thẩu đi qua, một phát bắt được tay nàng, “Có cái địa phương, càng tiện nghi!”

“Nơi đó?” Cảnh thần nhú mày.

Trần Mặc cười, “Nhà người!”

Lam cảnh thần, “.”

“Ngượng ngừng, nhà của ta không được nam nhân!” Lam cảnh thần nói.

“Vì sao?”

“Không có vì sao, chính là không thể!” Lam cảnh thần nhìn hẩn một chữ một chút nói.

“Ta đây dám muốn ngụ ở đâu!”

“Trần Mặc, người là ở theo ta đùa giỡn lưu manh sao?”

“Nếu đùa giỡn lưu manh người tặng cho ta ngụ ở trong lời nói, thì phải là!”

Cảnh thần, “.”

Lúc này, Trần Mặc nhìn lam cảnh thần, một bộ đi định rồi bộ dáng.

Lam cảnh thần nghĩ nghĩ, mở miệng, “Hoặc là, đi khách sạn, ba mươi đồng tiền cả đêm, hoặc là, ngủ ngoài đường, ta tuyệt đối mặc kệ ngươi!” Lam cảnh thần thập phần chắc chắn nói.

“Ngươi đối với người bạn trai liền ác như vậy sao?” Trần Mặc hỏi.

“Ngươi là bạn trai của ta sao?”

“Không phải sao?”

“Ta đáp ứng của ngươi theo đuổi sao?”

Hai người người một câu, ta một câu, môi thương khẩu chiến.

Đến phía sau, lam cảnh thần mới cảm nhận được trung gian hạnh phúc.

Trước kia nhìn đến Lâm người lam cùng mực thiếu thiên hai người người một câu ta một câu, nàng xem đều lo lắng, hiện tại đổi thành chính mình, nguyên lai, trong lòng đúng là ngọt.

“Vậy ngươi nói, thế nào mới đáp ứng ta!” Trần Mặc cảm thấy, hiện tại lam cảnh thần có điểm không dễ đối phó.

Không bằng phía trước như vậy nghe lời.

Lam cảnh thần nghĩ nghĩ, sau đó nhìn hắn, “Ta suy nghĩ một chút đi, ngươi tiếp tục không ngừng cố gắng!”

“ok!” Trần Mặc đáp ứng.

Dù sao hắn đã có mười phần nắm chắc.

Còn sợ này một chốc sao?

Đúng lúc này, người bán hàng phụ giúp cơm đã đi tới.

“Trần tổng, ngài bữa tối tốt lắm!” Nói xong, liền bưng đi lên, còn có một lọ rượu đỏ, một người rót một chén, buông sau, người bán hàng gạt đầu, “Hai vị chậm dùng!” Nói xong bước đi.

Lúc này, lam cảnh thần cùng Trần Mặc bắt đầu ăn cái gì.

Mở một trận vui đùa sau, hai người đều yên tĩnh trở lại.

Lam cảnh thần nhìn hắn, nghĩ nghĩ, cuối cùng mở miệng, “Thế nào? Lãng nếu, nàng không có chuyện gì đêm!?” Lam cảnh thần hỏi.

Kỳ thật, đang nhìn đến tin tức thời điểm, nàng là rất khiếp sợ, không nghĩ tới lãng nếu sẽ thả thủ.

Nghe được lam cảnh thần trong lời nói sau, Trần Mặc nâng mắt nhìn nàng một cái, “Uh, hoàn hảo!”

Nghe thế cái, lam cảnh thần cũng yên tâm, bất quá hỏi quá nhiều chuyện, cũng không muốn biết quá trình, nàng lựa chọn tin tưởng.

Tin tưởng Trần Mặc.

“Tiếp được lý có tính toán gì không!?” Lam cảnh thần nhìn hắn hỏi.

“Ta khả năng, muốn từ chức!” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần sửng sốt, lập tức nhìn hắn, “Từ chức? Đi nơi nào?”

Nhìn lam cảnh thần dáng vẻ khẩn trương, Trần Mặc cười cười, “Ngươi khẩn trương cái gì, ta chỉ là từ từ từ chức, quay về Trần thức đi!”

Nghe thế cái, lam cảnh thần thế này mới thả lỏng một hơi, “Nguyên lai là như vậy!”

Trần Mặc gạt đầu.

Nhưng là nghĩ nghĩ, lam cảnh thần mở miệng, “Ngươi không phải thích thiết kế sao? Nếu ngươi quay về người công ty trong lời nói, chẳng phải là muốn buông tha này!?”

Lam cảnh thần nói.

Một người buông tha cho người yêu của mình hảo, nên nhất kiện cỡ nào tiếc nuối cùng khổ sở chuyện tình.

Nghe cảnh thần trong lời nói, Trần Mặc vươn tay bắt được tay nàng, “Nếu quay về công ty đại giới là có thể với người cùng một chỗ, ta cảm thấy, hết thấy đều là đáng giá !”

Nghe Trần Mặc trong lời nói, lam cảnh thần là cao hứng , là hạnh phúc , này hết thấy, cũng không không thừa nhận, nhưng là vì nàng, mà mất đi người yêu của mình hảo, đối Trần Mặc mà nói cũng là rất không công bằng .

“Cho nên, là vì ta, mới trở về công ty đi làm sao?”

“Đó cũng là cùng lắng nếu giải trừ hôn ước trong đó một cái điều kiện!” Trần Mặc nói.

Nghe Trần Mặc trong lời nói, lam cảnh thần nhú mày, nắm thật chắc Trần Mặc đích tay, “Thực xin lỗi. . .”

Này một câu thực xin lỗi, làm cho Trần Mặc đáy lòng nhin không được muốn càng đau lòng nữ nhân trước mặt.

Trần Mặc cười, cầm lấy tay nàng, “Đứa ngốc, người nói cái gì khiếm?”

“Nếu không phải ta, có lẽ người còn tại làm người thích việc làm!”

“Nếu như không có người, ta làm cái gì cũng sẽ không thích!” Trần Mặc nhìn nàng thập phần nghiêm túc nói.

Cảnh thần cười cười, một loại tên là cảm giác hạnh phúc dưới đáy lòng lan tràn.

“Đứa ngốc, đừng suy nghĩ nhiều, ta quay về Trần thị là chuyện sớm hay muộn, thiết kế mặc dù là ta thích , nhưng là cũng chỉ có thể làm như nghiệp dư!” Trần Mặc nói.

Giống bọn họ người như thế, hô vững chắc thừa sinh ra nhân, tuy rằng quá mỗi người đều hâm mộ cuộc sống, nhưng là bọn họ cũng đều có sứ mạng của mình.

Kế thừa, là bọn họ sứ mệnh!

Nghe Trần Mặc trong lời nói, lam cảnh thần gật gật đầu.

“Người yên tâm, cho dù ta quay về công ty, cũng sẽ không buông tha cho này, ta có thể tiếp tục thiết kế, bất quá đến lúc đó, sẽ cho người này đại thiết kế sư giúp ta !” Trần Mặc nói.

nbsp; lời của hắn, đầu nỏ nụ cười lam cảnh thần.

“Ân!” Lam cảnh thần liên tục gật đầu.

Lúc này, Trần Mặc bưng lên trước mặt ly rượu, “Chúc mừng chúng ta cùng một chỗ!”

Nhìn Trần Mặc, lam cảnh thần cũng bưng lên cái chén, hai người huých một chút, vừa muốn uống thời điểm, Trần Mặc lại bỗng nhiên mở miệng, “Này coi như người đáp ứng rồi đem?”

Cảnh thần sững sốt, Trần Mặc cười uống một hớp.

Lam cảnh thần cũng cười cười, nhấp một ngụm.

Vì thế, này bữa tối, là hai người quen biết lâu như vậy, mến nhau lâu như vậy, lần đầu tiên ăn trúng nhẹ nhàng như vậy, thư thái như vậy.

Chúc quang bữa tối, vốn chính là tình lữ tốt nhất phối hợp.

Hai người vừa nói, một bên cười, rất nhanh đi ra chín giờ.

Sau khi ăn cơm xong, bọn họ cũng không có vội vã nói trở về, Trần Mặc lái xe mang theo lam cảnh thần đến một chỗ.

Lam cảnh thần rất ít buổi tối đi ra, hiện tại ngồi ở trong xe, nhìn trước mặt, cảm giác thực thoải mái.

“Thế nào? Lạnh không?” Trần Mặc hỏi.

Lam cảnh thần lắc đầu.

Cho dù lắc đầu, Trần Mặc vẫn là cỏi trên người áo khoác, phi ở tại trên người của nàng.

Lam cảnh thần mặt nghiêng, nhìn Trần Mặc liếc mắt một cái, không có cự tuyệt, vui vẻ nhận.

“Vì sao dẫn ta tới nơi này?” Trần Mặc nhìn hấn hỏi.

“Người đoán!”

Lam cảnh thần lắc đầu, “Không biết!”

“Bởi vì.” Trần Mặc nhìn nàng, lam cảnh thần cũng nhìn hấn, chờ đợi hấn hạ nói.

“Bởi vì yêu người.” Nói xong, Trần Mặc thẩu đi qua, đối với lam cảnh thần môi liền hôn lên đi.

Lam cảnh thần sững sốt, cũng không có né tránh, liền như vậy bị động hôn.

Đã ở một khắc kia, trên bầu trời bỗng nhiên triển khai sáng lạn pháo hoa.

Cảnh thần mở to hai mắt, lập tức quay đầu đi, nhìn trên bầu trời pháo hoa, mừng rỡ không thôi.

“Trần Mặc, người có hay không cảm thấy, pháo hoa là cho chúng ta hai người mà điểm !” Lam cảnh thần nói.

Trần Mặc có chút thất bại, cả đêm, thật vất vả hôn đến, thế nhưng bị pháo hoa đánh gãy .

Bất quá, hấn cũng không uể oải, nhìn lam cảnh thần cười mặt nghiêng, hấn cũng cười cười, “Uh, là cho chúng ta hai người điểm !”

Lam cảnh thần cười, nhìn trên bầu trời pháo hoa, vui vẻ không thôi.

“Thích không?” Trần Mặc đột nhiên hỏi.

Lam cảnh thần liên tục gật đầu, “Uh, thích!”

Ứng hoàn thanh sau, nàng mới nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Trần Mặc, “Này, nên sẽ không đều là người an bài ư?”

Trần Mặc cũng không trực tiếp trả lời, chính là cười nhìn nàng, chỉ cần nàng cao hứng, cái gì đều là đáng giá .

Quả nhiên là.

Trần Mặc không trả lời, lam cảnh thần liền càng thêm kết luận.

Trong lòng nói không nên lời cảm động cùng kích động.

“Trần Mặc, ta thực hạnh phúc, cảm ơn người!” Lam cảnh thần nói.

“Chỉ cần người hạnh phúc, chính là ta hạnh phúc!” Trần Mặc cũng nói.

Tiếp theo giây, lam cảnh thần thẩu đi qua, đối với Trần Mặc môi liền hôn lên đi.

Có đôi khi, nam nhân hôn nữ chúa, là vì tưởng.

Nhưng là nữ chúa chủ động hôn nam nhân cũng là bởi vì yêu.

Lam cảnh thần lần đầu tiên cảm giác, nguyên lai chính mình cũng là có thể như vậy hạnh phúc .

Mà hết thấy này, đều là nguyên từ cho trước mặt nam nhân.

Nàng không quá hội hôn môi, liền như vậy ngốc hôn hấn, đáy lòng tối kích động, duy nhất , toàn bộ đều hiện ra ở trước mặt của hấn.

Cảm thụ được lam cảnh thần chủ động, Trần Mặc trong lòng cũng là nhất quý, làm lam cảnh thần phải rời khỏi thời điểm, Trần Mặc lại bỗng nhiên bị động là việc chính động, giam cầm ngụ ở của nàng cái ót, làm

sâu sắc này hôn.

575. Chương 579: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 16

Cảm thụ được lam cảnh thần chủ động, Trần Mặc trong lòng cũng là nhất quý, làm lam cảnh thần phải rời khỏi thời điểm, Trần Mặc lại bỗng nhiên bị động là việc chính động, giam cầm ngụ ở của nàng cái ốt, làm sâu sắc này hôn.

Lam cảnh thần cũng không có phản kháng, mà là nhắm mắt lại, hưởng thụ này hôn. Thử khác vũ

Trên bầu trời, pháo hoa như trước ánh sáng ngọc nở rộ, tuy rằng chính là trong nháy mắt, nhưng là cũng vì cái này là thế giới nở rộ xinh đẹp.

Lam cảnh thần không hy vọng xa vời cái gì, chỉ cầu hai người có thể toàn tâm toàn ý.

Tiếp nhận hôn sau, Trần Mặc buông ra lam cảnh thần, hai người lẫn nhau nhìn lẫn nhau, nháy mắt, lam cảnh thần nở nụ cười, đầu, tựa vào Trần Mặc trên vai.

“Cười cái gì?” Trần Mặc câu môi hỏi.

“Hạnh phúc!” Lam cảnh thần nói, đầu tựa vào Trần Mặc trên người, nụ cười trên mặt thập phần sáng lạn.

“Hạnh phúc sao?” Trần Mặc hỏi, nháy mắt cảm giác, có thể làm cho mình nữ nhân cảm giác được hạnh phúc, đó mới là hân lớn nhất thỏa mãn.

“Ừ!” Lam cảnh thần liên tục gật đầu, đáy lòng lan tràn hạnh phúc, không cách nào hình dung, nhưng là, nàng Đa Hi nhìn lên đang lúc có thể dừng lại đến bây giờ.

Nhìn lam cảnh thần cười, Trần Mặc cười cười, ở cửa nàng sợi tóc thượng ấn tiếp theo hôn.

Mãi cho đến mau mười hai giờ thời điểm, bọn họ mới trở về.

Đến dưới lầu thời điểm, lam cảnh thần ôm hoa tươi, “Tốt lắm, ta lên rồi!” Nói xong, nàng sẽ xuống xe.

Lúc này, Trần Mặc lại một phen giữ chặt nàng, “Người tối hôm nay thật sự không thu lưu ta?”

Nhìn Trần Mặc bộ dáng, lam cảnh thần cười cười, “Có muốn hay không ta hiện tại đi khách sạn cho người phó cái tiền?”

“Ta nghĩ cho người thu lưu ta!” Trần Mặc nói.

Lam cảnh thần cười, “Trần Mặc, người lại tiếp tục trang, ở tiếp tục trang!”

Trần Mặc cười, “Vậy người không mời ta đi lên uống ly trà?”

“Không mời người uống trà, người cũng khát bất tử, nhanh đi về đi!” Lam cảnh thần nói, “Ta cũng không muốn cho người người trong nhà cảm thấy ta giáo phá hư người !”

Lam cảnh thần đều nói như vậy , Trần Mặc còn có thể nói cái gì, gật gật đầu, “Hảo đi, ta đây sẽ không lên rồi!”

“Ừ!” Lam cảnh thần cười gật gật đầu.

“Kia, ngủ ngon!” Lam cảnh thần nói, sau đó sẽ xuống xe.

Lúc này, Trần Mặc lại giữ chặt nàng, lam cảnh thần quay đầu, “Làm sao vậy?”

“Người không biết là thiếu điểm gì?” Trần Mặc hỏi.

Nghe thế cái, lam cảnh thần cười, nhưng là cố ý làm bộ như không hiểu, “Cái gì?”

“Là người chủ động? Vẫn là ta dạy cho người chủ động?” Trần Mặc nhìn nàng hỏi.

Nghe nói như thế, dù sao đều là chủ động, lam cảnh thần lập tức thối đi qua, đối với Trần Mặc môi liền hôn lên đi.

“Ngủ ngon!” Nói xong, lam cảnh thần thuận thế rút ra cửa xe, nhảy xuống, Trần Mặc cho dù là tưởng bị động hóa chủ động cũng chưa cơ hội, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một chút.

“Hảo đêm, ngủ ngon!” Trần Mặc có chút uể oải.

Nhìn bộ dáng của hắn, lam cảnh thần cười cười, “Ngủ ngon, trên đường cẩn thận!”

“Ân!” Trần Mặc gật gật đầu, “Sớm một chút nghỉ ngơi!”

“Uh, ta đây lên rồi!”

Trần Mặc gật đầu, lam cảnh thần thế này mới đi lên lầu .

Nhìn đến lam cảnh thần lên lầu, Trần Mặc thế này mới đi ô-tô rời đi, cứ việc còn không có hôn đủ, nhưng là khoe miệng vẫn giờ lên

Cái loại này hạnh phúc, không cần nói cũng biết.

^^

Lam cảnh thần lên lầu sau, tâm tình cũng là phi thường không sai.

Có thể nói, đã muốn thật lâu không có vui vẻ như vậy qua

Nhìn trong lòng hoa tươi, lam cảnh thần cũng không có sốt ruột ngủ, mà là tìm được bình hoa đem hoa cắm sắp lên.

Nhìn kia thúc nói, lam cảnh thần cười cười, cả đầu đều là tối hôm nay hình ảnh.

Nàng lần đầu tiên cảm giác được, nguyên lai tình yêu cũng là như thế tuyệt vời .

Mang theo hảo tâm chuyện đi tắm rửa, tắm rửa xong sau, cõn ở trên giường, lăn qua lộn lại như thế nào cũng ngủ không được.

Cả đầu đều là hôm nay hình ảnh.

Lam cảnh thần thật sự cảm thấy, chính mình muốn điên rồi!

Khoe miệng cười, vẫn dương .

Đúng lúc này, điện thoại của nàng tích tích vang lên,

Nhìn đến dây số, lam cảnh thần sững sốt, đón .

“Uy , người lam!” Lam cảnh thần kêu một tiếng.

Người lam đang ở bên kia nghỉ phép, nghe được lam cảnh thần này thanh, đầu tiên là sững sốt, lập tức mở miệng, “Thoạt nhìn, tâm tình không sai thôi!”

“Người như thế nào trẻ như vậy còn chưa ngủ a!” Lam cảnh thần hỏi, thanh âm đều là chỉ không được tăng lên.

“Người lúc đó chẳng phải sao? !” Người lam hỏi lại.

Cảnh thần cười cười.

“Thế nào, Trần Mặc hủy bỏ hôn lễ , các người hôm nay đi ước hội ?” Người lam hỏi lại.

“Làm sao người biết?” Lam cảnh thần lập tức hỏi lại.

“Xem ra, luyện ái trung nữ nhân đều là chỉ số thông minh vì linh , lam cảnh thần, người cũng không ngoại lệ!”

“Nào có!”

“Trần Mặc giải trừ hôn ước , người lại vui vẻ như vậy, phía sau còn không ngủ, không phải vừa ước hội trở về là làm gì! ?” Người lam nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần gật gật đầu, “Được rồi!”

“Thế nào? Đùa vui vẻ sao?”

“Cũng không tệ lắm!” Lam cảnh thần nói.

“Xem ra, chuyện tốt gần , chúng ta cũng nên đi trở về!” Người lam ở điện thoại bên kia cười nói.

“Cái gì chuyện tốt nhi gần , người đang nói gì đấy!”

“Không phải sao?” Người lam hỏi lại, “Ta đánh đổ, Trần Mặc hiện tại hận không thể trực tiếp đem người lấy về nhà!”

Nghe thế cái, lam cảnh thần cười cười, “Nào có như vậy khoa trương!”

“Cảnh thần, đừng trách ta không nhắc nhở người, hạnh phúc tới tay lý, sẽ hảo hảo nắm chắc, nó chắc là không biết chờ người !” Người lam đối với cảnh thần nói.

Lời của nàng, là có ý tứ khác , nhưng là người lam không thể nói rõ, liền xem cảnh thần mình có thể không thể lý giải .

Quả nhiên, lam cảnh thần nghe ra một chút không thích hợp, nàng biết, người lam là hảo ý, cũng không còn hỏi nhiều, gật gật đầu, “Uh, ta đã biết!”

“Uh, nếu như vậy, biết người hạnh phúc , ta cũng an tâm !” Người lam cười nói.

“Đúng rồi, các người khi nào thì trở về? !” Cảnh thần hỏi.

“Àn. Nên trở về đi thời điểm trở về đi, mục thiếu thiên nói, không nghĩ trông nom chuyện của công ty chuyện, phỏng chừng còn muốn quá một thời gian ngắn!” Người lam nói.

“Hắn đây là mê muội mất cả ý chí a!” Cảnh thần cũng nói.

“Không có biện pháp, ngoạn điên rồi!” Người lam nói.

Lam cảnh thần cười cười, “Vậy các người hảo hảo nghỉ phép!”

“Uh, hảo, vậy người đi ngủ sớm một chút, ta treo!”

“Àn!” Cảnh thần lên tiếng, sau đó cúp điện thoại .

Nằm ở trên giường, cảnh thần cười cười.

Hạnh phúc đến đây, liền nhất định phải bắt lấy!

Của nàng trong đầu xoay quanh người lam nói những lời này.

Đang nghĩ tới thời điểm, lúc này, di động lại vang lên.

Sườn quốc mặt đi, nhìn đến dãy số, cảnh thần cười cười, đón .

“Uy”

“Vừa rồi với ai gọi điện thoại đâu!” Trần Mặc mở miệng hỏi.

Lam cảnh thần ghé vào trên giường, “Người lam!”

Nghe thế cái, Trần Mặc nhú mày, “Ta về nhà !”

“Àn!” Cảnh thần lên tiếng.

Trần Mặc cũng trầm mặc một chút, rồi sau đó mở miệng.

“Cảnh thần.”

“Àn?”

“Chúng ta cũng đi ra ngoài nghỉ phép đem!”

“A?”

“Đi chơi vài ngày!” Trần Mặc nói.

Chợt nghe này, cảnh thần có chút sững sốt, nghĩ nghĩ, hỏi, “Đi nơi nào a?”

“Nơi đó đều hảo, chỉ có ta với ngươi!” Trần Mặc nói.

Lúc này, cảnh thần trong đầu lại nghĩ tới người lam nói như thế, hạnh phúc đến đây, tụt muốn đem nắm!

Nghĩ vậy cái, cảnh thần mở miệng, “Tốt!”

“Ngươi đồng ý?”

“Ân!” Cảnh thần gật gật đầu.

“Ngươi muốn đi làm sao?” Trần Mặc lập tức hỏi.

“Uh, cũng có thể!”

“Ta đây đến an bài, thế nào?” Trần Mặc hỏi.

“Ân!” Lam cảnh thần gật đầu.

Nghe thế cái, Trần Mặc tâm tình phi thường không sai.

“Tốt lắm, ta định rồi địa điểm, thời gian, sẽ nói với ngươi!”

“Hảo!” Lam cảnh thần lên tiếng.

“Tốt lắm, ngươi đi ngủ sớm một chút!”

“Uh, ngươi cũng là!”

“Uh, an!”

“An!”

Mặc dù là vài câu đơn giản trong lời nói, lam cảnh thần lại ngoài ý muốn cảm giác thực hạnh phúc.

Cũng nhắm mắt cảm giác, lòng, an tĩnh lại .

Nằm ở trên giường, đã không có cái loại này kích động, mà là dị thường an lòng.

Suy nghĩ thật lâu, cũng không biết suy nghĩ những chuyện gì, cuối cùng, lam cảnh thần nhắm mắt lại đang ngủ.

Này tỉnh, chính là ngày hôm sau .

Nhìn lên đang lúc sắp đến muộn, nàng chạy nhanh rửa mặt, đơn giản hóa một cái trang bỏ chạy đi xuống lầu .

Nhưng mà, đến dưới lầu thời điểm lại nhìn đến một chút bóng dáng quen thuộc.

“Trần Mặc?” Đang nhìn đến hắn thời điểm, lam cảnh thần có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới hắn lại ở chỗ này.

Trần Mặc đứng ở nơi đó, hôm nay hắn, thoát nhìn dị thường suât, ánh mặt trời.

Cảnh thần trực tiếp chạy xuống lầu, nhìn hắn, “Ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

“Đương nhiên là đến đưa ngươi đi đi làm !” Trần Mặc nói.

“Ngươi chừng nào thì đến?”

“Mới trong chốc lát mà thôi!”

“Ngươi cũng chưa nói với ta!” Cảnh thần nói.

“Chẳng lẽ nhất định phải nói sao, ta sẽ không có thể cho người một kinh hỉ! ?” Trần Mặc hỏi lại, “Nhanh lên xe, bị muộn rồi !”

Lam cảnh thần gật gật đầu, sau đó chạy nhanh lên xe.

Vừa ngồi vào đi, lúc này, Trần Mặc sẽ đem một cái này nọ bỏ vào trước mặt nàng.

“Đây là?” Lam cảnh thần nhìn trước mặt gì đó hỏi.

“Còn không có ăn điểm tâm đem!” Trần Mặc nói.

Kia ngụ ý, thứ này chính là bữa sáng .

Lam cảnh thần gật gật đầu, “Mau ăn đem!”

Nghe thế cái, người lam cảm giác mình tâm, đều nhanh cũng bị hấn lãng mạn cùng săn sóc nhồi .

Nhìn lam cảnh thần sững sốt, Trần Mặc nhìn nàng, “Làm sao vậy?”

“Trần Mặc, người như vậy, ta sẽ rời không được của người!” Cảnh thần nhìn hấn nói.

Nghe được lời của nàng, Trần Mặc khéo miệng ngoéo một cái, “Đây chính là ta mục đích, cho người cả đời đều rời không được ta!” Trần Mặc nói.

Nghe lời của hấn, lam cảnh thần cười cười, lòng tràn đầy cảm động.

“Tốt lắm, nhanh ăn đi!” Trần Mặc nói.

Cảnh thần gật gật đầu, cũng không khách khí, sau đó mà bắt đầu ăn.

“Người ăn sao?” Vừa ăn , lam cảnh thần chợt nhớ tới cái gì, nhìn hấn hỏi.

“Uh, ta ăn qua !” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, cảnh thần an tâm, tiếp tục ăn chính mình .

Rất nhanh, đi ra công ty, lam cảnh thần cũng vừa ăn ngon xong rồi.

“Người là muốn vào đi, vẫn là trở về! ?”

“Ta liền trực tiếp đi rồi, mục tổng bên kia ta đã muốn đánh tiếp đón, sẽ không đi trở về!” Trần Mặc nói.

“Vậy người gì đó đâu?” Cảnh thần nhìn hấn hỏi.

Nói lên này, Trần Mặc bỗng nhiên nhìn nàng, “Đương nhiên là từ người tới thu thập !”

Nghe thế cái, cảnh thần cười cười, “Ta đáp ứng người sao?”

“Người không muốn sao?” Trần Mặc hỏi.

Cảnh thần cười cười, “Tốt lắm, ta đã biết, người đã phải đi về, cũng sắp điểm đi đem, ta đi vào!”

“Ân!” Trần Mặc gật đầu.

Cảnh thần vừa muốn xuống xe,

Trần Mặc giữ nàng lại, lần này không cần phải nói, cảnh thần cũng biết có ý tứ gì, vì thế, quay đầu lại, trực tiếp ở Trần Mặc trên mặt ấn tiếp theo hôn.

576. Chương 580: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 17

Cảnh thần vừa muốn xuống xe, Trần Mặc giữ nàng lại, lần này không cần phải nói, cảnh thần cũng biết có ý tứ gì, vì thế, quay đầu lại, trực tiếp ở Trần Mặc trên mặt ấn tiếp theo hôn.

“Ta đi vào!” Lam cảnh thần cười nói. Thư khác vũ

“Ân!” Trần Mặc ngồi ở trong xe, nhìn lam cảnh thần, khóe miệng nhin không được giơ lên.

Nhìn lam cảnh thần đi vào, Trần Mặc lái xe đi rồi.

Vừa mới tiến công ty, lam cảnh thần liền phát hiện người khác xem ánh mắt của nàng không thích hợp.

Không cần tưởng cũng biết bởi vì sao sự tình.

Chẳng qua nàng không quá để ý người khác ánh mắt, trong đó bất hạnh ngọt, chỉ có chính nàng biết.

Ngồi vào vị trí, lam cảnh thần tâm tình rất không tệ, bắt đầu công tác.

Nhưng là có ba người không buông tha nàng.

Nàng vừa ngồi xuống, tiểu quân, Phỉ Phỉ còn có Nhược Nhã liền thẩu tới.

“Lam cảnh thần, ngươi giấu giếm chúng ta hảo vất vả a!” Mở miệng là Nhược Nhã.

Nghe được thanh âm của nàng, cảnh thần ngẩng đầu, tự nhiên biết bọn họ nói sự tình gì.

“Ngượng ngừng, ta không phải cố ý muốn gạt các ngươi !”

“Còn dám nói, nếu không phải ngày hôm qua Trần Mặc đến công ty cầm hoa tìm ngươi, chúng ta vẫn chưa hay biết gì đâu!” Tiểu quân nói.

“Uổng phí ta còn như vậy nhọc lòng giúp ngươi an bài thân cận, ngươi ngoan ta a!” Nhược Nhã cũng nói, thoạt nhìn có chút tức giận.

Nghe Nhược Nhã trong lời nói, lam cảnh thần quay đầu lại nhìn Nhược Nhã, “Nhược Nhã, thực xin lỗi, ta thật không là cố ý muốn gạt của ngươi, chính là. Ta không nghĩ tới sự tình hội phát triển đến bước này, ngươi cũng có thể biết, Trần Mặc mới cùng lắng nếu giải trừ hôn ước, ta vẫn cảm thấy chúng ta không có khả năng !” Lam cảnh thần nói.

Nói lên này, bọn họ vài người đều là sững sốt.

Luôn, như vậy thoạt nhìn, thật là không đúng .

Trần Mặc bởi vì lam cảnh thần cùng lắng nếu giải trừ hôn ước, thấy thế nào, lam cảnh thần đều là Tiểu Tam.

“Ngươi cùng Trần Mặc, là lúc nào bắt đầu ?” Nhược Nhã bỗng nhiên Bát Quái hỏi.

“Rất sớm phía trước !” Cảnh thần cũng không có lại gạt, dù sao, đã muốn đã biết.

“Các ngươi giấu giếm đủ thâm !” Nhược Nhã nói.

“Kia nói như vậy, ngươi chẳng phải là người ta bên thứ ba! ?” Tiểu quân nói.

Nàng vừa nói xong này, Nhược Nhã cùng Phỉ Phỉ liền vỗ nàng một chút, ý bảo nàng không nên nói lung tung.

Cảnh thần sau khi nghe được, khóe miệng ngoéo một cái, “Ta biết rất nhiều người đều như vậy xem, nhưng là ta không sao cả, ta yêu hấn thời điểm, cũng không biết hấn đã có hôn ước, biết sau, ta đã muốn chặt đứt quan hệ, nhưng là bây giờ có thể đi đến một bước này, ta chỉ có thể nói, ta không thẹn với lương tâm!”

Nghe được cảnh thần trong lời nói, ba người bọn họ ngẩn người, lập tức tiểu quân mở miệng, “Cảnh thần, ngượng ngừng, ta không phải cái kia ý tứ!”

“Không quan hệ!” Cảnh thần thoạt nhìn, không thể để ý.

Nếu quyết định muốn cùng Trần Mặc ở cùng một chỗ, này đó nàng đều đã muốn làm tốt nhận chuẩn bị .

“Kia quý Vũ Phạm làm sao bây giờ! ?” Lúc này, Phỉ Phỉ mở miệng hỏi, “Ta nghe Nhược Nhã nói, hấn nhưng là đối với ngươi động thực !”

Nói lên này, lam cảnh thần cũng là sững sốt, chợt nhớ tới đến, quý Vũ Phàm cùng Trần Mặc cũng là nhận thức

“Ai, quên đi, chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng , người đã cùng Trần Mặc là thật tâm yêu nhau , ta tin tưởng quý Vũ Phàm cũng không phải tử triển lạn đánh người!” Nhược Nhã nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần gật gật đầu.

“Tốt lắm, công tác đi!” Nhược Nhã nói.

Vì thế, đều gật gật đầu, tán đi .

Lam cảnh thần ngồi ở chỗ kia, lúc này, mới nhớ tới quý Vũ Phàm.

Lần trước hẳn vì mình bị thương chuyện tình, nằng một chiếc điện thoại đều không có.

Nghĩ đến đây, lam cảnh thần có chút tâm nan an, nghỉ trưa thời gian, nằng đến nước trà đang lúc lấy điện thoại di động ra cấp quý Vũ Phàm gọi một cú điện thoại.

Rất nhanh, điện thoại đã bị chuyển được .

“Uy !”

“Quý tổng.”

Điện thoại vừa chuyển được, lam cảnh thần chợt nghe đến điện thoại bên kia thanh âm của.

“Người ở việc sao?” Lam cảnh thần hỏi.

“Không có!” Quý Vũ Phàm cười cười nói, sau đó dùng thủ ý bảo thư ký đi ra ngoài.

Thư ký gật gật đầu, đi ra ngoài.

“Làm sao vậy?”

“Không có chuyện gì, chính là hỏi một chút tay người tốt lắm không!” Lam cảnh thần nói.

“Ta chờ đây người hai mươi tư giờ tùy thời gọi điện thoại giám sát ta đổi được, rốt cục chờ đến đây!” Quý Vũ Phàm nói, trong lời nói, còn mang theo một tia thỏa mãn.

Nghe được lời của hắn, lam cảnh thần nhú mày, “Người còn chưa có đi đổi được sao?”

Quý Vũ Phàm cười cười, “Công tác bận quá, còn không có thời gian!”

Lam cảnh thần, “.”

Nghe, lam cảnh thần cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Người như vậy không được, nhất định phải đổi được !” Lam cảnh thần dặn dò.

“Uh, sau khi tan tầm phải đi đổi!”

“Ân!” Lam cảnh thần lên tiếng.

“Người, muốn hay không theo giúp ta cùng đi?” Quý Vũ Phàm nhân cơ hội mở miệng nói.

“A?” Lam cảnh thần sững sốt.

“Người theo giúp ta cùng nhau!” Quý Vũ Phàm lại nói.

Lam cảnh thần do dự hạ, nghĩ nghĩ, mở miệng, “Hảo đem, tan tầm sau, ta trực tiếp đi bệnh viện!”

“Ta đi đón người!”

“Tay người vẫn không thể lái xe!”

“Quan lại cơ!”

“. Hảo đem!” Lam cảnh thần lên tiếng.

“Tốt lắm, quyết định như vậy, tan tầm sau ta đi đón người!”

“Ân!” Lam cảnh thần gật gật đầu.

Điện thoại bị cắt đứt sau, lam cảnh thần đứng ở nơi đó, kỳ thật nàng cũng là tưởng thừa dịp lần này cơ hội cùng quý Vũ Phàm nói rõ ràng.

Nghĩ đến đây, nàng vừa muốn đi trở về đi, lúc này, di động bỗng nhiên vang lên.

Nhìn đến là Trần Mặc dây số thì lam cảnh thần cười đón .

“Uy !”

“Đang làm gì đó?” Trần Mặc hỏi.

“Không có chuyện gì a, nước trà đang lúc uống nước!”

“Nghĩ tới ta không?”

“Không!”

“Người sẽ không có thể nói suy nghĩ?”

“Suy nghĩ!” Lam cảnh thần nói.

Giờ này khắc này, hai người đặc biệt như là ngây thơ học sinh tiểu học yêu đương giống nhau.

Nhưng là, lâm vào yêu say đắm nhân chính là như vậy.

Nghe thế câu, Trần Mặc mới vừa lòng gật gật đầu, “Thế nào, buổi chiều ta đi đón người, người muốn đi làm sao?”

Buổi chiều?

Nghe thế cái, lam cảnh thần sững sốt, lập tức mở miệng, “Buổi chiều không được, ta có chút sự tình!” Lam cảnh thần nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc vi lăng một chút, “Tốt lắm đêm, lần khác!”

“Ân!” Lam cảnh thần gật gật đầu, Trần Mặc không có hỏi nàng làm gì, nàng cũng không còn nói.

Vì thế nói hai câu, liền cúp điện thoại .

Lam cảnh thần trở về công tác, rất nhanh đi ra buổi chiều.

Tan tầm sau, lam cảnh thần trực tiếp đi ra ngoài, quả nhiên, quý Vũ Phàm xe đậu ở chỗ này, lam cảnh thần trực tiếp đi tới.

Lúc này, cửa kính xe chảy xuống, lộ ra quý Vũ Phàm kia trương khuôn mặt tuấn tú.

“Hi!”

“Hi!” Lam cảnh thần đánh một cái bắt chuyện.

“Lên xe đi!”

Lam cảnh thần gật đầu, sau đó lên xe.

Đi lên sau, lái xe liền trực tiếp lái xe ly khai.

Ngồi ở trong xe, lam cảnh thần cảm thấy, bao nhiêu cùng quý Vũ Phàm trong lúc đó, vẫn có chút xấu hổ .

“Đúng rồi, tay người thế nào?” Lam cảnh thần nhìn hẩn hỏi.

Lúc này, quý Vũ Phàm vươn tay, còn quần quít lấy băng vải, nhúu mày, “Ta cũng không biết!”

“Người hẩn là đúng hạn đổi được !” Lam cảnh thần nói.

“Bạn quá , hưởng chi, người nói sẽ cho ta gọi điện thoại !” Quý Vũ Phàm nói, ánh mắt nhìn chăm chăm vào lam cảnh thần.

Nghe thế cái, lam cảnh thần hơi hơi cúi hạ con người, “Ta đây vài ngày có chút việc, quên , ngưng ngưng!”

Nhìn lam cảnh thần

, quý Vũ Phàm cười cười, “Không quan hệ, người hôm nay không phải gọi điện thoại cho ta sao!”

Lam cảnh thần cười cười, không nói cái gì nữa, xe rất nhanh đi ra bệnh viện.

Lam cảnh thần phụ trách đăng ký, sau đó chuẩn bị cho tốt hết thấy, quý Vũ Phàm đi bơi thuốc.

Nhìn lam cảnh thần vì mình chạy tiền chạy sau bộ dáng, quý Vũ Phàm cũng cảm giác được rất lớn thỏa mãn, trong lòng nói không nên lời cao hứng.

Kỳ thật, đại có thể cho cấp lái xe đi, nhưng là ở hần nhìn đến lam cảnh thần vì mình chạy tới chạy lui, hần cũng rất tưởng nhiều xem vài lần, lại nhìn vài lần.

“Tốt lắm, có thể đi bơi thuốc !” Lam cảnh thần nói.

Nhìn nàng, quý Vũ Phàm gật gật đầu, thế này mới đi vào đi vào.

“Nếu người hai ngày trước đến đổi một lần được, hiện tại miệng vết thương liền vẩy kết !” Thầy thuốc nói, theo bản năng trách cứ, hần cũng không có đứng hạn bơi thuốc.

Nghe thế cái, đứng ở một bên lam cảnh thần có chút ngưng ngưng.

Dù sao quý Vũ Phàm là vì mình mới bị thương , hơn nữa chính nàng cũng nói qua hội dặn dò người ta đổi được , nhưng là nàng cũng không có làm được.

Hai má, có chút hơi hơi phồng hồng, cũng có chút ngưng ngưng.

Quý Vũ Phàm ngồi ở chỗ kia, nhưng thật ra thoát nhìn rất lớn phương, “Công tác bận quá, không thời gian!”

“Ai, các người người tuổi trẻ này a, vì công tác ngay cả thân thể cũng không để ý!” Thầy thuốc bắt đắc dĩ lắc đầu nói.

“Không có tốt thân thể, nơi đó có cơ hội kiếm tiền!”

“Người nói rất đúng, ta về sau hội chú ý !” Quý Vũ Phàm cười ôn hòa nói.

Nhìn quý vũ lắng nghe tôn nói bộ dáng, thầy thuốc thế này mới vừa lòng gật đầu, sau đó cho hần tốt nhất được, “Nhớ kỹ, tạm thời đừng dính thủy, cũng đừng ăn cay , hải sản ... Hay là muốn ăn kiêng!”

Quý Vũ Phàm sau khi nghe được, gật gật đầu, “Hảo, ta đã biết!”

“Cám ơn người thầy thuốc!” Lam cảnh thần nói lời cảm tạ sau, hai người mới rời đi.

Lái xe ngay tại trên xe chờ, hai người đi ra bệnh viện sau, quý Vũ Phàm mở miệng, “Muốn hay không cùng nhau ăn một bữa cơm?”

Lam cảnh thần lập tức gật đầu, “Tốt, ta hần là mời người ăn cơm !”

“Ta không phải ý tứ này!”

“Ta là ý tứ này!” Lam cảnh thần nói.

“Vừa vặn, ta cũng có nói tưởng nói cho người!” Lam cảnh thần nói.

Nghe thế cái, quý Vũ Phàm nhìn nàng, cuối cùng gật gật đầu.

Vì thế, hai người ngồi xe đến một nhà nhà ăn trước mặt.

Điểm cơm, lam cảnh thần còn cố ý tránh được hần không có thể ăn .

Nhìn nàng như thế cẩn thận bộ dáng, quý Vũ Phàm là vui vẻ .

Điểm hảo sau, quý Vũ Phàm nhìn nàng, “Không phải có chuyện nói với ta sao? Nói cái gì, nói đem!”

Quý Vũ Phàm đều như vậy đi thẳng vào vấn đề , lam cảnh thần cũng không lại quanh co lòng vòng , trực tiếp mở miệng, “Quý Vũ Phàm, ta hôm nay mới biết được, lúc trước ở quán bar lần đó, là Nhược Nhã cố ý an bài chúng ta gặp !”

Nghe thế cái, quý Vũ Phàm nhú mày, không có phủ nhận.

“Ta không biết người đối với ta cái gì cảm giác, nhưng là ta. Trong lòng đã có người!”

Nghe thế cái, quý Vũ Phàm sững sốt, hoàn toàn không nghĩ tới, nàng muốn nói dĩ nhiên là này.

Nhìn quý Vũ Phàm không nói gì, lam cảnh sát chạy nhanh mở miệng nói, “Thực xin lỗi!” Nàng đều không phải là cố ý .

Nhìn lam cảnh thần như thế thành khẩn bộ dáng, quý Vũ Phàm cười cười, “Người không cần nói với ta thực xin lỗi!”

“Người không giận ta sao?” Lam cảnh thần hỏi.

“Ta vì sao phải giận người, chẳng lẽ ta theo đuổi người, liền nhất định phải làm cho người thích ta sao?” Quý Vũ Phàm nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần thế này mới yên tâm một chút, “Ta thật có lỗi là, ta không có trước tiên nói cho người!”

“Người cũng không cần xin lỗi, mặc kệ trong lòng người có người, vẫn không có người nào, cũng sẽ không ngăn trở ta theo đuổi người!” Quý Vũ Phàm nhìn lam cảnh thần, một chữ một chữ nói.

577. Chương 581: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 18

“Người cũng không cần xin lỗi, mặc kệ trong lòng người có người, vẫn không có người nào, cũng sẽ không ngăn trở ta theo đuổi người!” Quý Vũ Phàm nhìn lam cảnh thần, một chữ một chữ nói. Thử khác vũ

Nghe thế cái, lam cảnh thần vẫn là ngăn người, không hiểu được ý tứ của hắn.

“Ta nghĩ nói rất đúng, ta đã có. Bạn trai !” Lam cảnh thần xấu hổ nói.

Lam cảnh thần trong lời nói, quý Vũ Phàm cũng không ngoài ý muốn, ngược lại thực bình tĩnh nhìn nàng, “Là Trần Mặc sao?”

Nghe thế cái, lam cảnh thần sững sốt, bất khả tư nghị nhìn hắn.

“Xem ra, ta đoán đúng rồi!” Quý Vũ Phàm khoe miệng tràn ra một chút chua sót cười.

“Thực xin lỗi. Ta không phải cố ý gạt người, chính là.”

“Ta biết, người cũng không cần xin lỗi, kỳ thật lần trước ở bệnh viện thời điểm, ta liền nhìn ra, các người trong lúc đó không thích hợp, tiếp theo hắn liền giải trừ hôn ước, ta nên nghĩ đến là của hắn!” Quý Vũ Phàm nói.

Lam cảnh thần ngồi ở hắn đối diện, có chút xấu hổ cười cười, cũng có chút không biết nên nói như thế nào.

“Ta thực hâm mộ hắn!” Quý Vũ Phàm mở miệng lần nữa.

Nghe thế cái, lam cảnh thần nâng mắt nhìn hắn, “Kỳ thật, người cũng tốt lắm!”

“Nhưng là, không sánh bằng Trần Mặc không phải sao? !” Quý Vũ Phàm cười nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần lắc đầu, “Không phải!”

“Người cùng Trần Mặc ai hảo, ta không thể đánh giá, nhưng là lòng trước cho hắn, đời này, tâm lý của ta cũng chỉ có thể dung hạ hắn một người !” Lam cảnh thần nhìn quý Vũ Phàm nói.

Không biết tại sao, bỗng nhiên nói ra những lời này, nàng thế nhưng thả lỏng rất nhiều.

Quý Vũ Phàm nhìn lam cảnh thần, “Đa Hi vọng, ta không có nghe được lần này nói, còn có thể tiếp tục làm bộ như đường như không có việc gì hiểu rõ theo đuổi người!”

“Ta tin tưởng, người nhất định sẽ gặp được rất tốt nữ nhân!” Lam cảnh thần nhìn hấn nói, coi như là một loại tự đáy lòng chúc phúc.

Nghe thế cái, quý Vũ Phàm cười cười, không nói cái gì nữa, nhưng là khoe miệng lại làm đầy lên một chút cười.

Lúc này, người bán hàng đã đi tới, thượng đồ ăn, “Tốt lắm, ăn cái gì đi, có lẽ, chính là cuối cùng một chút!” Quý Vũ Phàm nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần hơi giật mình dừng một chút, lập tức gật gật đầu, hai người bắt đầu, nhưng lại không có...chút nào xấu hổ.

Có đôi khi, nói mở, nếu so với cái gì cũng không nói muốn tốt hơn nhiều.

Hai người cũng không còn nói thêm nữa cái gì, sau khi ăn cơm xong, quý Vũ Phàm thân sĩ muốn đưa nàng trở về, lam cảnh thần cũng không còn ngăn cản.

Vì thế, liền lái xe đi trở về.

Sau khi tới, lam cảnh thần nhìn quý Vũ Phàm, “Cám ơn người!”

Quý Vũ Phàm cười cười, khoe miệng có tí chua sót.

“Đúng rồi, tay người còn cần lại đi đổi một lần được, chỉ sợ ta về sau không có cách nào nhắc nhở người, người hay là muốn đi, như vậy mới khá mau!” Lam cảnh thần nhìn hấn nói.

Quý Vũ Phàm sau khi nghe được, gật gật đầu.

“Kia, ta đi xuống!” Nói xong, lam cảnh thần sẽ xuống xe.

Lúc này, quý Vũ Phàm bỗng nhiên vươn tay bắt được nàng.

Lam cảnh thần sửng sốt.

Quý Vũ Phàm nhìn nàng, “Cho ta một cái ôm đi!”

“Àn!?”

“Bằng hữu trong lúc đó ly biệt ôm!” Quý Vũ Phàm nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần hào phóng cười cười, sau đó vươn tay, cùng hấn ôm một chút.

“Tạm biệt!” Lam cảnh thần nói.

Ai biết, làm nàng muốn buông ra thời điểm, quý Vũ Phàm lại dùng sức ôm chặt nàng một chút, lam cảnh thần sửng sốt.

“Tạm biệt!” Lúc này, quý Vũ Phàm trầm trọng thanh âm của ở cửa nàng bên tai vang lên.

Lam cảnh thần thế này mới thả lỏng một chút, cười cười, “Àn!”

Vì thế, buông ra.

“Ta đi trở về!”

“Àn!” Quý Vũ Phàm gật đầu, cho dù muôn vàn không tha, nhưng là cũng nhất định phải buông tay.

Lúc này, lam cảnh thần đẩy ra cửa xe, vừa xuống xe, lại nhìn đến đối diện đứng nhân.

Nàng sửng sốt.

“Trần Mặc?”

Trần Mặc liền đứng ở nơi đó, cách đó không xa, nhìn nàng.

Lam cảnh thần trong khoảng thời gian ngắn ngắc ngắc cả người, như thế nào cũng tưởng đến Trần Mặc lại ở chỗ này, hơn nữa, vừa rồi ở trong xe một màn kia, cũng không biết nàng xem đến không!

Lam cảnh thần bỗng nhiên cảm giác mình giống cái kẻ trộm giống nhau, thế nhưng chột dạ lên!

Rõ ràng, nàng thực quang minh!

“Trần Mặc.” Lam cảnh thần kêu một tiếng, lúc này, Trần Mặc trực tiếp đi đến trước mặt nàng, “Như thế nào hiện tại mới trở về!”

“Ta.”

Lúc này, quý Vũ Phàm theo ra xe thượng đi xuống.

Lam cảnh thần đứng ở nơi đó, càng không biết nên nói cái gì mới tốt .

“Trần Mặc!” Lúc này, quý Vũ Phàm xuống xe, nhìn Trần Mặc mở miệng.

Nhìn đến quý Vũ Phàm thời điểm, Trần Mặc kỳ thật đã sớm nhận ra đến đây, làm xe chạy tới được thời điểm, hần liền liếc mắt một cái nhận ra là quý Vũ Phàm xe .

“Đừng hiểu lầm, hôm nay, cảnh thần tìm ta, chỉ là vì nói với ta rõ ràng sự tình!” Quý Vũ Phàm nhìn Trần Mặc nói.

Trần Mặc đứng ở nơi đó, nguyên bản phía trước hai người cũng là bằng hữu, hiện tại vì lam cảnh thần, hai người trong lúc đó bao nhiêu có điểm xấu hổ.

Trần Mặc gật đầu, “Ta tin tưởng nàng!”

Nghe thế một câu, quý Vũ Phàm bỗng nhiên cười, giống như chính mình giải thích, rất nhiều dư.

“Vây là tốt rồi!” Quý Vũ Phàm nói, ánh mắt dừng ở lam cảnh thần trên người, mang theo quyến luyến, lưu luyến không rời.

“Nàng là một cô gái tốt, hảo hảo quý trọng nàng!” Quý Vũ Phàm nói.

Trần Mặc gật đầu, “Ta biết, ta sẽ !”

“Nhưng là, nếu người làm cho nàng mất hứng trong lời nói. Cho dù là huynh đệ, cũng không có tình cảm khả giãng, ta nhất định sẽ đem nàng theo bên cạnh người cướp về !” Quý Vũ Phàm nhìn Trần Mặc, một chữ một chút nói, giọng điệu, thập phần khẳng định.

Lam cảnh thần đứng ở nơi đó, nghe quý Vũ Phàm trong lời nói, từ trong tâm là cảm động .

Cho dù không thương một người, nàng cũng sẽ không thương tổn một người, hơn nữa, nàng cũng sẽ nhớ rõ người khác đối nàng hảo.

Trần Mặc đứng ở nơi đó, nghe quý Vũ Phàm trong lời nói, cười cười, “Người yên tâm, chỉ sợ.” Nói xong hần nghiêng đầu, nhìn trong lòng thiên hạ, lại nâng mắt, “Người không có cơ hội này !”

“Kia tốt nhất, nếu có trong lời nói, ta nhất định sẽ không khách khí!” Quý Vũ Phàm nói.

Lúc này, hần nhìn lam cảnh thần, “Ta chúc phúc các người!”

“Cám ơn!” Lam cảnh thần cười nói, giờ này khắc này, đã muốn không cần quá nhiều ngôn ngữ .

Quý Vũ Phàm cười cười, “Ta đi trước!” Nói xong, chuẩn bị lên xe.

“Vũ Phàm!” Lúc này, hần mới vừa đi vài bước, Trần Mặc bỗng nhiên ở sau người kêu một tiếng.

Nghe được thanh âm, quý Vũ Phàm quay đầu, Trần Mặc đi tới.

Lam cảnh thần nhú mi, nhìn bọn họ.

Lúc này, trong lúc đó Trần Mặc đi lên đi, vươn rảnh tay.

Quý Vũ Phàm nhìn thoáng qua sau, lập tức cười cười, cũng vươn tay, ở trên tay hần đập một chút.

Lập tức, hai người cười, Trần Mặc vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Lần khác một khối đi ra uống rượu!”

Quý Vũ Phàm gật đầu, sau đó lên xe .

Nhìn quý Vũ Phàm đi rồi, lam cảnh thần đứng ở nơi đó, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lúc này, Trần Mặc quay đầu, nhìn đứng ở cách đó không xa lam cảnh thần.

Lam cảnh thần cũng là hướng hắn vô hại cười.

Lúc này, Trần Mặc không nói hai lời, cởi trên người mình áo khoác đi tới, phi ở trên người của nàng, lam cảnh thần đều không có tới kịp mở miệng nói cái gì, Trần Mặc môi bỗng nhiên hôn lên đi.

Lam cảnh thần cả người đều ngẩn người .

Trần Mặc hôn, đến quá đột ngột, làm cho nàng có chút trở tay không kịp, đương nhiên, đáy lòng cũng là ấm áp .

Nàng vươn tay, lặng lẽ ôm lấy hắn vòng eo.

Hai người ở không quá sáng ngời dưới ánh đèn, hai người ôm ở cùng nhau ôm hôn.

Mà ngồi ở trong xe quý Vũ Phàm, thông qua kính chiếu hậu nhìn bọn họ, kia anh tuấn mặt nghiêng, ảnh ngược một chút bóng ma.

^^

Trần Mặc buông ra lam cảnh thần thời điểm, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hắn.

Lam cảnh thần cũng nhìn Trần Mặc, “Làm sao vậy?”

“Người nói làm sao vậy?” Trần Mặc hỏi lại, ”Nếu ta hôm nay nếu không

Ở chỗ này chờ người, có phải hay không ta sẽ không biết nói người cùng quý Vũ Phàm cùng một chỗ?”

Nghe Trần Mặc trong lời nói, lam cảnh thần nhíu mi, “Người đang ghen?”

“Nói, người vừa rồi cùng hắn ở trong xe làm gì ! ?” Trần Mặc hỏi.

Lam cảnh thần .

Không phải mới vừa trang vô cùng thân sĩ sao?

“Người không thấy được sao?” Lam cảnh thần nhìn Trần Mặc hỏi.

Trần Mặc mặt, đều nhanh muốn đen.

Nhìn hắn ghen bộ dáng, lam cảnh thần lại cảm giác được thật lớn thỏa mãn.

Trên thế giới hạnh phúc nhất chuyện tình chớ quá cho, một người nam nhân cho người ghen.

“Trần Mặc, người ghen bộ dáng, thật tốt ngoạn!” Lam cảnh thần cười nói.

Lúc này, Trần Mặc lại ôm cổ nàng, “Lam cảnh thần, ta cảnh cáo người, về sau không cho phép tùy tiện cùng nam nhân khác ôm!”

“Dắt tay đâu?”

“Không thể!”

“Hôn môi đâu!”

“Cũng không có thể!”

“Kia cái gì có thể! ?”

“Cái gì cũng không có thể!”

Trần Mặc muốn điên rồi!

Cũng bị nữ nhân này muốn làm điên rồi!

Đang ở phía sau, lam cảnh thần bỗng nhiên kiễng mũi chân, đối với Trần Mặc môi liền hôn một chút.

“Ta hôn, làm sao bây giờ?”

Trần Mặc sững sốt, lập tức nở nụ cười, “VẬY còn trở về!” Nói xong, lại đối với lam cảnh thần hôn đi lên.

“Không cần!” Lam cảnh thần né tránh.

“Không cần cũng phải muốn, lam cảnh thần, ta cảnh cáo ngươi, về sau, trừ bỏ ta ngoài ý muốn nam nhân, cũng không chuẩn có tứ chi quan hệ!” Trần Mặc nói.

“Ngươi rất bá đạo, ta muốn tự do!”

“Tự do của ngươi đã muốn đặt ở chỗ này của ta !”

“Kháng nghị, dựa vào cái gì!” Lam cảnh thần kháng nghị.

“Kháng nghị không có hiệu quả!”

“Kia cái gì hữu hiệu! ?”

“Nhận hữu hiệu!”

.

Lúc này, dưới lầu, đều có thể nghe được bọn họ vui thanh âm của.

Hơn nửa canh giờ sau.

Hai người nằm ở trên giường.

Lam cảnh thần tựa vào Trần Mặc trên vai, “Trần Mặc!”

“Àn! ?”

“Ngươi xác định, ta không phải đang nằm mơ sao? Vì sao ta cuối cùng cảm giác loại này hạnh phúc, không nở đầu! ?” Nói xong, lam cảnh thần ngẩng đầu nhìn Trứ Trần mặc hỏi.

Nghe lời của nàng, Trần Mặc nghiêng đầu, ở cái trán của nàng thượng ấn tiếp theo hôn, “Bởi vì chúng ta cảm tình đến từ không dễ, ngươi không cần tưởng nhiều lắm, về sau mặc kệ phát sinh sự tình gì, ta cũng sẽ không rời đi ngươi, đều đã chỉ mình lớn nhất năng lực cho ngươi hạnh phúc!”

Nghe Trần Mặc trong lời nói, lam cảnh thần trong lòng tựa hồ bị cái gì vậy cấp nhồi giống nhau.

Nàng thật mạnh gật đầu.

“Nhớ kỹ, về sau mặc kệ phát sinh sự tình gì, không có nghe được ta chính mồm nói cho ngươi biết, cái gì đều không cần tin tưởng, biết không?” Trần Mặc nhìn nàng hỏi.

Lam cảnh thần sau khi nghe được, gật gật đầu.

Trần Mặc hỏi, khắc ở cái trán của nàng thượng, lam cảnh thần nhắm mắt lại, mặc kệ thế nào, nàng cùng Trần Mặc cảm tình đến từ không dễ, nàng thâm nghĩ hảo hảo quý trọng phần này cảm tình.

Nhìn lam cảnh thần, Trần Mặc đáy lòng vừa động, nhẹn không được muốn hôn nàng.

Nghĩ như vậy, cũng làm như vậy

Hắn dịu dàng hôn nàng, lam cảnh thần cũng phối hợp hôn, hai tay, vòng ở hán thất lưng.

Hôn, dày đặc dừng ở trên người của nàng, lam cảnh thần nhắm hai mắt lại, nụ hôn của hắn, đã muốn không chỉ có giới hạn trong môi của nàng, hắn muốn càng nhiều.

Vì thế, một cái xoay người, đem nàng đặt ở dưới thân.

578. Chương 582: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 19

Vì thế, một cái xoay người, đem nàng đặt ở dưới thân.

Cảm giác được Trần Mặc đặc ý đồ, lam cảnh thần đột nhiên mở mắt, “Không cần.”

Trần Mặc không nghĩ tới hần hội cự tuyệt, nhìn lam cảnh thần con người, nàng lắc đầu, “Ta hôm nay mệt chết đi.”

Nếu nàng đều nói như vậy , Trần Mặc cũng không hảo miễn cưỡng, cúi người ở trên môi của nàng ấn tiếp theo hôn, “Vậy được rồi, không chạm vào người, nghỉ ngơi!”

Nghe được Trần Mặc trong lời nói sau, lam cảnh thần cười cười, gật gật đầu. Thư khác vũ

Vì thế, Trần Mặc xoay người, theo trên người của nàng đi xuống.

Lam cảnh thần cũng không còn nói cái gì, vươn tay, ôm lấy hần vòng eo.

“Tốt lắm, ngủ đi!”

“Uh, an!”

“An!”

Cho nhau nói câu An Chi sau, liền không ai đang nói chuyện , lam cảnh thần nhắm mắt lại, ôm bên người người nam nhân này, rất nhanh liền đang ngủ, hơn nữa, trong lúc ngủ mơ khóe miệng, đều hơi hơi giờ lên.

Nhìn lam cảnh thần ngủ, Trần Mặc cũng ngoéo một cái khóe môi, nhắm mắt lại đang ngủ.

Một đêm này, hần cũng không có rời đi, cứ như vậy ôm lam cảnh thần đang ngủ.

Hơn nữa, ngủ vô cùng thoải mái, rất thơm ngọt.

Hai người tựa hồ cũng làm mộng đẹp giống nhau, khóe miệng khẽ nhếch, cứ như vậy, vừa cảm giác đến hừng đông.

Trần Mặc khi...tỉnh lại, bên người đã muốn trống rỗng .

Hần mở to mắt nhìn nhìn, phòng cũng không có người, hần từ trên giường ngồi xuống, thanh tỉnh một chút, thế này mới xuống giường, đi ra ngoài.

Mới vừa đi đi ra ngoài, chợt nghe đến trong phòng ăn có tiếng âm.

Trần Mặc đi tới, lúc này, trong lúc đó lam cảnh thần mặc màu trắng quần áo trong ở tọa bừa sáng.

Tóc dài tùy ý phi ở sau người, màu trắng quần áo trong vừa vặn quá cái hông, lộ ra hai cái thon dài chân.

Lúc này, bóng dáng của nàng ở bên trong bận rộn , Trần Mặc nhìn đến sau, nhin không được đi tới.

Vươn tay, từ phía sau ôm lấy nàng.

Lam cảnh thần đang ở làm bữa sáng, bỗng nhiên phía sau vươn một bàn tay, nàng lạng đi một chút.

“Người tỉnh?” Lam cảnh thần cười hỏi.

“An!” Trần Mặc ôm nàng gật gật đầu.

“Nhanh đi rửa mặt một chút, ăn điểm tâm !” Lam cảnh thần dặn dò.

Trần Mặc cũng không có động, mà là gắt gao ôm nàng, “Biết không? Đây chính là ta ảo tưởng hình ảnh!”

“An! ?” Chợt nghe Trần Mặc trong lời nói sau, lam cảnh thần vi lăng một chút.

“Như vậy hình ảnh, vẫn đều là ta nghĩ tượng , cám ơn người!” Trần Mặc nói, sau đó thẩu đi qua ở cảnh thần trên cổ nhẹ nhàng hôn một chút.

Lam cảnh thần đứng ở nơi đó, trong lòng cũng hiện lên một tia khôn kể cảm giác, lập tức nghĩ nghĩ, “Tốt lắm, nhanh đi rửa mặt, trong chốc lát ăn điểm tâm !”

“Ân!”

Trần Mặc gật gật đầu, lại thẩu đi qua ở cảnh thần trên mặt trác một ngụm, cảnh thần cười né tránh, hấn thể này mới đứng dậy đi rửa mặt .

Cảnh thần cười cười, sau đó tiếp tục làm bữa sáng.

Trần Mặc đến bên trong rửa mặt sau, đi ra ngoài, lam cảnh thần bữa sáng cũng làm không sai biệt lắm .

“Có thể ăn!” Cảnh thần cười nói.

Trần Mặc cười đi qua đi, nhìn bữa sáng, trong lòng tràn đầy cảm động, ngồi xuống, bắt đầu ăn.

Lam cảnh thần thu thập xong sau, cũng ngồi xuống bắt đầu ăn, “Thế nào? Còn có thể đi?” Lam cảnh thần vừa ăn một bên hỏi.

Kỳ thật, rất đơn giản bữa sáng.

Trứng gà, chân giò hun khói thêm bánh, còn có sữa.

Trần Mặc ăn, sau đó gật gật đầu, “Đương nhiên , đây chính là người tự mình làm , có thể không ăn ngon sao?”

Nghe Trần Mặc trong lời nói, lam cảnh thần cười cười, “Ba hoa, tốt lắm, mau ăn, như thế này còn muốn đi làm đâu!”

Trần Mặc cười cười, sau đó hai người bắt đầu ăn cái gì, vừa ăn còn vừa nói cười.

Nghĩ đến đây chính là bọn họ sở muốn hạnh phúc.

Không hỏi sớm chiều, bình thần tự nhiên.

Sau khi ăn cơm xong, Trần Mặc thu dọn đồ đạc, lam cảnh thần đi thay quần áo, hai người an bài vô cùng thỏa đáng.

Lam cảnh thần thu thập xong sau, đi ra, Trần Mặc cũng thu thập xong.

Không sai biệt lắm đến đi làm thời gian, hai người mới đi ra trong nhà.

Như trước là đem lam cảnh thần đưa đến công ty, Trần Mặc lại đi đi làm.

Vừa đến công ty, hiện tại ít dùng Trần Mặc mở miệng, lam cảnh thần sẽ tự động dâng lên hôn, “Ta đi rồi!”

Trần Mặc cười cười, “Uh, buổi chiều ta tới đón người!”

Lam cảnh thần gật đầu, sau đó xuống xe, trực tiếp đi công ty.

Nhìn lam cảnh thần đi vào, Trần Mặc cũng mới đi rồi.

Hắn suy nghĩ, cho dù như vậy mỗi ngày lặp lại cuộc sống như thế, hắn cũng sẽ không ngại phiền toái .

Lam cảnh thần đi vào công ty, đầy mặt xuân quang, mọi chuyện cần thiết đều giải quyết , tâm tình của nàng thật là tốt.

Lúc này, Nhược Nhã nhìn nàng.

“Nhìn xem, nhìn xem, luyện ái trung nữ nhân chính là không giống với, cho dù không cười , đôi mắt cũng lộ ra nồng đậm hạnh phúc!” Nhược Nhã cười nói.

Nghe được Nhược Nhã trong lời nói, lam cảnh thần nhú mi, “Người đang nói cái gì a!”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Xem biểu tình chỉ biết, luyện ái trung nữ nhân!” Nhược Nhã một chữ một chút.

“Được rồi, không với người ba hoa , chạy nhanh công tác!” Lam cảnh thần nói.

“Người ta không đều nói, luyện ái trung nữ nhân chỉ số thông minh vì linh sao? Cảnh thần, cẩn thận công tác làm lỗi!” Nhược Nhã cười nói.

“Ô Nha miệng, tốt lắm, chạy nhanh công tác đi!” Lam cảnh thần cười nói.

Nhược Nhã cười cười, cũng không còn nói cái gì nữa, bắt đầu công tác, lam cảnh thần ngồi ở chỗ kia, cười cười, sau đó vui đầu vào công tác lý đi.

Nếu như nhã nói , hiện tại mà ngay cả công tác, cả đầu cũng là cùng Trần Mặc cùng một chỗ hình ảnh.

Lam cảnh thần cười cười, thật sự là muốn điên rồi!

Lúc này, đứng dậy đi nước trà đang lúc vọt một ly cà phê.

Vừa trở về thời điểm, lúc này, cửa xuất hiện chuyển phát tiểu ca.

“Xin hỏi vị nào là lam cảnh thần tiểu thư!”

Lam cảnh thần vừa vặn đi ra, nghe được thanh âm, lập tức đi tới, “Ta là!”

“Có của người chuyển phát!” Chuyển phát tiểu ca nói.

Nhìn chuyển phát, lam cảnh thần cười cười, là một cái hộp nhỏ, lam cảnh thần cũng không còn tưởng nhiều như vậy, trực tiếp lấy quá ra liền ký tên .

“Cám ơn!” Lam cảnh thần nói.

“Không khách khí!” Chuyển phát tiểu ca cầm ra sau bước đi .

Lúc này, lam cảnh thần cầm cái hộp nhỏ bước đi hướng vị trí của mình.

Nói thật, mặt trên cũng không có tên cũng không biết ai đưa .

Nhưng là cũng chính là ôm như vậy kinh hỉ trong lòng, lam cảnh thần mở ra hòm.

Nhưng mà, vừa mở ra sau, lam cảnh thần cả người cả kinh, sợ tới mức lui về phía sau, trong tay gì đó cũng bị quăng đến mặt sau đi.

Cả người phát ra một tiếng thét chói tai.

Lúc này, nghe được lam cảnh thần tiếng kêu, Nhược Nhã cùng tiểu quân đều nhìn về phía nàng, lúc này, hai người đều đi tới.

Lam cảnh thần sợ tới mức, không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Làm sao vậy?” Nhược Nhã một bên hỏi, một bên nhìn về phía cái kia cái hộp nhỏ, nhưng mà đang nhìn đến thời điểm, cũng hoảng sợ.

Bởi vì bên trong một cái vết máu loang lổ oa nhi.

Gấu bông thức , nhưng là cả người dính đầy huyết, ánh mắt đều lờ đi ra, trên mặt cũng là huyết, nhìn đến đầu tiên mất khiến cho nhân không khỏi rùng mình.

“Đây là cái gì này nọ, ai đưa tới! ?” Nói xong, Nhược Nhã đi ra ngoài thủ, dùng này nọ gây xích mích một chút.

Lam cảnh thần đứng ở nơi đó, lắc đầu, “Ta cũng không biết!”

“Thực ghê tởm, hiện tại thật là người nào đều có!” Nhược Nhã nói.

Tiểu quân cũng nhìn bên trong gấu bông, có chút ghê tởm, không dám nhìn.

“Tốt lắm, Nhược Nhã, vẫn là vứt bỏ đi!” Tiểu quân ở sau người nói.

Lúc này, Nhược Nhã cũng không do dự, trực tiếp cầm che cái nộ ở, cầm liền quăng đến thùng rác lý đi.

Tiểu quân nhìn lam cảnh thần, “Thế nào? Người không có chuyện gì đem! ?”

Lam cảnh thần thể này mới lắc đầu, “Không có chuyện gì!”

“Ta còn tưởng rằng là Trần Mặc hoặc là ai đưa tới lễ vật, không nghĩ tới có người ngoan như vậy trò đùa dai!” Tiểu quân nhin không được mở miệng.

Lam cảnh thần cười cười,

“Không có chuyện gì !”

Lúc này, Nhược Nhã đi trở về đi, “Xử lý xong!”

“Ân!” Lam cảnh thần gật đầu, “Cám ơn người!”

“Người là không phải đặc tội người nào ?” Lúc này, Nhược Nhã nhìn cảnh thần nói.

Cảnh thần thực nghiêm túc nghĩ nghĩ, “Không có a!”

“Kia làm sao có thể có người đưa vật như vậy đến!”

“Khả năng, đưa sai lầm rồi đi!” Cảnh thần nói như vậy, cũng không biết là mình an ủi, vẫn là dù thể nào.

Nàng đích xác không thể tưởng được sẽ có ai làm như vậy chuyện nhảm chán.

“Ai, tóm lại người cẩn thận một chút!”

Lam cảnh thần gật gật đầu, Nhược Nhã cùng tiểu quân trở về công tác, cảnh thần ngồi ở chỗ kia, nghĩ, nhưng là xác xác thật thật bị dọa một ngày.

Suy nghĩ nửa ngày, cũng không còn nghĩ ra cái như thế về sau.

Vì thế, lam cảnh thần cũng không có còn muốn , hảo hảo công tác.

Nguyên bản, thật sự tưởng đưa sai lầm rồi, hoặc là thể nào.

Nhưng là ở mấy ngày kế tiếp thời gian nội, nàng liên tục mỗi ngày thu được bất đồng một chết vật như vậy.

Còn có một ít mang theo vết máu oa nhi ảnh chụp, thoát nhìn thập phần khủng bố.

Nhược Nhã đều có chút nhìn không được , “Cảnh thần, nhất định là có người cố ý chinh của người, nếu không, báo nguy đi!” Nhược Nhã nói.

Lam cảnh thần lắc đầu, “Chỉ có mấy thứ này, như thế nào báo nguy!”

“Nhưng là cũng không thể mỗi ngày như vậy a!” Nhược Nhã nói.

Vừa vặn phía sau, mực thiếu đàn từ bên trong đi ra, nhìn lam cảnh thần sắc mặt không đúng, bước đi tới, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Vì thế, Nhược Nhã sẽ đem mấy ngày nay lam cảnh thần liên tục thu được đe dọa này nọ chuyện tình nói cho mực thiếu đàn.

Nghe thế cái, mực thiếu đàn tức hạ mi.

Lúc này, mực thiếu đàn nhìn một bên thư ký , “Phân phó đi xuống, từ hôm nay trở đi, phạm là đưa cho lam cảnh thần gì đó đều ở dưới lầu kiểm nghiệm quá cho nữa đi lên!”

“Là!” Thư ký gật gật đầu.

“Nhìn đến khả nghi nhân vật, lập tức báo nguy!”

“Hảo, ta đã biết!” Thư ký gật gật đầu

Lúc này, lam cảnh thần đứng ở nơi đó, cả người thoát nhìn có chút hoảng hốt, nhưng nhìn miêu tả thiếu đàn, nàng vẫn là mở miệng nói tạ.

“Cám ơn mực tổng!”

“Thể nào? Nếu một trong lời nói, xin mời giả trở về nghỉ ngơi một chút!” Mực thiếu đàn nói.

“Không cần, ta không sao nhi!” Lam cảnh thần, “Đây là một chút đe dọa gì đó mà thôi, dọa không ngã của ta!” Lam cảnh thần nói.

“Vây là tốt rồi!” Mực thiếu đàn gặt gặt đầu, cũng không còn nói cái gì nữa, xoay người đi trở về văn phòng đi.

Lúc này, lam cảnh thần nhìn nhìn một bên Nhược Nhã, “Tốt lắm, không có chuyện gì , công tác đi!”

Nghe lam cảnh thần trong lời nói, Nhược Nhã cũng gặt gặt đầu, trở về công tác.

Lam cảnh thần một ngày đều thực hoảng hốt, nàng thật sự không thể tưởng được ai hội đưa mấy thứ này cho nàng, rốt cuộc có ý tứ gì.

Mãi cho đến tan tầm thời điểm, Trần Mặc tới đón nàng.

Nhìn đến Trần Mặc, nàng miễn cưỡng cười cười, đi tới.

Trần Mặc liếc mắt một cái liền nhìn ra nàng không được bình thường, “Làm sao vậy?” Trần Mặc lo lắng hỏi.

“Không có việc gì a!”

“Sắc mặt của ngươi rất khó xem!”

Nói lên này, lam cảnh thần sờ soạng một chút mặt mình, “Phải không? Có thể là đêm qua ngủ không được ngon giấc đi!”

“Tốt lắm, chúng ta trở về ngủ!” Trần Mặc nói, lời này nói hơn ái / muội, lam cảnh thần cũng không còn để ý, sau đó lên xe.

“Ngươi trước ngủ một hồi nhi, về nhà ta gọi là ngươi!” Trần Mặc nói.

Nghe được lời của hắn, lam cảnh thần gặt gặt đầu, sau đó nhắm mắt lại tiểu khế.

Trần Mặc lái xe, ở trên đường chạy , thường thường nghiêng đầu sang chỗ khác xem nàng hai mắt.

Đúng lúc này, lam cảnh thần ngủ thấy, đột nhiên mở mắt.

Cửa nàng động tĩnh không lớn, nhưng là cũng đủ kinh động một bên Trần Mặc, nhìn lam cảnh thần khủng hoảng bộ dáng, Trần Mặc lập tức đem xe sang bên dừng.

Sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn nàng, “Làm sao vậy?”

Lam cảnh thần theo trong mộng bừng tỉnh

, đang nhìn đến Trần Mặc thời điểm, đáy lòng mới yên tâm một chút, sau đó lắc đầu, “Không có chuyện gì, giống như làm một cái ác mộng!”

“Có phải hay không quá mệt mỏi ! ?” Trần Mặc nhìn nàng hỏi.

Lam cảnh thần cái gì đều không có nói, gặt gặt đầu, “Hắn là đi!”

“Tốt lắm, ngươi ngồi nghỉ ngơi trong chốc lát, chờ ngủ, về nhà sau ngủ tiếp!” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần thế này mới gặt gặt đầu.

Trần Mặc khu động xe, sau đó tay kia thì cầm lam cảnh thần đích tay, lái xe đi trở về.

Đến trong nhà sau, Trần Mặc nhìn lam cảnh thần, “Ngươi đi trước nghỉ ngơi, làm tốt sau khi ăn xong, ta sẽ gọi ngươi!”

Lam cảnh thần gặt đầu, sau đó chợt nhớ tới cái gì, nhìn hắn, “Ngươi biết nấu ăn?”

“Sẽ không làm, ta có thể bắt chước, bắt chước sẽ không, ta có thể mua, tóm lại, giao cho ta, ngươi đi hảo hảo nghỉ ngơi!” Trần Mặc nói.

Lam cảnh thần chu miệng lên, nhìn Trần Mặc, “Ngươi ở công ty một ngày , khẳng định cũng mệt chết đi, nếu không, chúng ta đi ra ngoài ăn đi!” Lam cảnh thần nói.

“Ta là lão bản, ta mệt cái gì, tốt lắm, người nhanh đi nghỉ ngơi, ta như thế này gọi người!” Nói xong, lam cảnh thần phụ giúp Trần Mặc liền hướng phòng ngủ đi đến.

“Tốt lắm, ta đi trước ngủ!”

“Ân!”

Lam cảnh thần kiểm mũi chân, hôn một chút Trần Mặc sau, xoay người đi vào phòng ngủ đi.

Trần Mặc chỉ có một tinh khiết nghĩ đến lam cảnh thần thật là mệt mỏi, cũng không còn tưởng nhiều như vậy, xoay người thật sự đi học nấu cơm .

Lam cảnh thần xác thực hơi mệt, nằm ở trên giường, rất nhanh liền đang ngủ.

Như vậy nhất ngủ, cũng không biết ngủ bao lâu, Trần Mặc làm tốt cơm sau, tới gọi nàng, vừa đẩy cửa phòng ra, liền nhìn đến lam cảnh thần đầu đầy mồ hôi .

Hắn nhíu mi, đi tới.

Lam cảnh thần ngủ vô cùng không nở.

Hắn vừa muốn mở miệng, lúc này, lam cảnh thần đột nhiên hô một tiếng, “Không cần.” Nháy mắt mở mắt.

Trần Mặc ngay tại cạnh nàng, lập tức vươn tay nắm nàng đích tay.

“Làm sao vậy?” Trần Mặc lập tức nhìn lam cảnh thần hỏi.

Nghe được thanh âm quen thuộc, lam cảnh thần nghiêng đầu sang chỗ khác, đang nhìn đến Trần Mặc thời điểm, cơ hồ không có gì do dự, lập tức vươn tay ôm lấy hắn.

Trần Mặc an vị ở nơi nào, cảm giác được lam cảnh thần dựa vào lại đây, vươn tay ôm lấy nàng.

“Có phải hay không lại làm ác mộng ?” Trần Mặc hỏi.

Lam cảnh thần tựa vào trong ngực của hắn, gật gật đầu.

“Tại sao có thể như vậy? Muốn hay không xin phép nghỉ ngơi hai ngày?” Trần Mặc có chút lo lắng hỏi.

“Không cần!” Lúc này, lam cảnh thần lắc đầu, “Không cần, chính là hơi mệt, nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi!”

“Thật sự?” Trần Mặc nhíu mày nhìn nàng hỏi.

“Ừ!” Lam cảnh thần liên tục gật đầu.

“Vậy được rồi, nếu có chuyện gì chuyện, nhất định phải nói cho ta biết, không cho phép gạt ta!” Trần Mặc nói.

“Ân!” Lam cảnh thần gật gật đầu.

Lúc này, Trần Mặc cười cười, nhìn nàng, “Tốt lắm, đứng lên đem, làm tốt cơm !”

Nghe thế cái, lam cảnh thần gật gật đầu, hai người đi ra ngoài.

Đến bàn ăn trước sau, lam cảnh thần có chút kinh ngạc, “Những điều này là do người làm ! ?”

Trần Mặc gật gật đầu, “Đúng vậy!”

Không nói trước ăn trúng, riêng là nhìn, cũng không tệ lắm.

Lam cảnh thần tọa đi qua, nhìn trước mặt đồ ăn, “Người xác định không phải mua ! ?”

“Đương nhiên không phải!” Nói như vậy , Trần Mặc cũng ngồi đi qua.

“Ném thử hương vị thế nào!” Trần Mặc có chút chờ mong nói.

Lam cảnh thần gật gật đầu, vì thế cầm lấy chiếc đũa, thường một ngụm trước mặt đồ ăn.

Ăn đến sau, lam cảnh thần tạm dừng ở.

Trần Mặc nhìn nàng, ánh mắt chờ mong, “Thế nào ?”

Lam cảnh thần gật gật đầu, “Uh, không sai!”

“Thật sự?” Trần Mặc hỏi lại, sau đó cũng cầm lấy chiếc đĩa thường một ngụm.

Vừa phóng tới miệng, hần liền ngậy ngấn cả người, sau đó ngũ quan vận vẹo .

Lam cảnh thần nhìn, sau đó nở nụ cười.

“Như thế nào như vậy ngọt?”

Lam cảnh thần nở nụ cười, “Ngươi là không phải đem đường trở thành muối !”

“Phỏng chừng là!”

Vì thế, hai người đều nở nụ cười.

“Ăn cái này đi!” Trần Mặc bỏ quên nọ vậy đạo đồ ăn.

Vì thế, lam cảnh thần ăn khác, ăn một ngụm, sau đó gật gật đầu, “Uh, này còn có thể!”

“Thật sự?” Sau khi nghe được, Trần Mặc có điểm khó có thể tin.

Lam cảnh thần gật gật đầu, vì thế, Trần Mặc bán tín bán nghi vươn chiếc đĩa, thường đến miệng sau, đều không phải là tưởng tượng như vậy khủng bố.

Trừ bỏ, phai nhạt một chút.

“Là đem! ?” Lam cảnh thần ăn, nhìn Trần Mặc hỏi.

Trần Mặc đã muốn buông tha cho muốn ăn ý niệm trong đầu , “Ngươi thay quần áo, ta mang ngươi đi ra ngoài ăn đi!” Nguyên bản tưởng cùng lam cảnh thần một kinh hỉ, không nghĩ tới cuối cùng làm được không có thể ăn.

Nghe được Trần Mặc trong lời nói, lam cảnh thần nhú mày, “Vì sao! ?”

“Không thể ăn, quá khó khăn ăn!” Trần Mặc nói.

“Không cần, ta cảm thấy rất tốt!” Lam cảnh thần nói, đây là Trần Mặc lần đầu tiên vì nàng nấu cơm, cảm động cũng không kịp, làm sao có thể ghét bỏ.

“Ngươi không cần an ủi ta, ta không nghĩ ủy khuất ngươi, chúng ta đi ra ngoài ăn!” Trần Mặc nói.

“Thật sự không cần, ta cảm thấy rất tốt, hướng chi, hiện tại bao nhiêu đĩa nhỏ đều không kịp ăn cơm, chúng ta không thể như vậy lãng phí!” Lam cảnh thần nói.

“Nhưng là.”

“Vẫn là nói, ngươi này đại thiếu gia, ăn không hết khổ! ?”

“Ta là không nghĩ ủy khuất ngươi!” Trần Mặc lập tức mở miệng nói.

“Ta không biết là ủy khuất, đây là ngươi cho ta làm thứ nhất bữa cơm, ta thực hạnh phúc!” Lam cảnh thần nhìn Trần Mặc một chữ một chút nói.

Trong lòng mất, thực chân thành.

Lam cảnh thần đều nói như vậy , hần còn nói cái gì.

Cười cười, ngồi xuống.

“Ngươi như vậy hãnh diện, ta hần là cao hứng mới đúng!” Nói xong, Trần Mặc cũng ngồi xuống bắt đầu ăn.

Mặc dù có vô cùng ngọt, có điểm thực đậm, có điểm thật cay, nhưng là bọn họ ngồi cùng một chỗ, lại ăn trúng rất thơm.

Nhất là lam cảnh thần, tuy rằng ăn đến miệng là một loại hương vị, nhưng là trong lòng, lại càng ngọt.
Một người nam nhân khẳng định người nấu cơm, trăm ngàn không cần nói rất khó ăn, bởi vì đả kích không phải của hần tâm, còn có kia khóa cho người làm bất cứ chuyện gì tâm.
Lam cảnh thần là một hiểu được cảm ơn nhân, càng quý trọng Trần Mặc vì mình sở làm hết thấy.
Nhưng là hi vọng, này không chỉ là trong nước hoa.

579. Chương 583: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 20

Hôm sau. Thư khác vũ

Lam cảnh thần cứ theo lẽ thường đi làm, theo mực thiếu đàn nói nói vậy sau, thật sự vốn không có chuyển phát cho nữa đi lên, nhưng là nàng có trực giác nói cho nàng, nhất định có chuyển phát đưa tới, chính là không có đến tay nàng thượng, bị tạp rút.

Hiện tại lam cảnh thần đi đến đại sảnh đều đặc biệt có một loại bị người nhìn chăm chăm cảm giác.

Nếu đưa một lần là trùng hợp, đưa sai, như vậy lần thứ hai, lần thứ ba lần thứ tư đâu.

Cơ hồ mỗi ngày đều đã không có cùng máu chảy đầm đìa gì đó đưa tới, lam cảnh thần tin tưởng, nhất định là có ân cố ý !

Nghĩ nghĩ, lam cảnh thần đi đến trước sân khấu bên kia, “Mấy ngày nay có ta chuyển phát sao?”

Nhìn lam cảnh thần, trước sân khấu tiểu thư gật gật đầu, “Có, mỗi ngày đều có!”

“Hiện tại ở nơi nào! ?”

“Mực tổng đã phân phó, nếu đưa tới là một ít. Không tốt lắm gì đó, sẽ không cấp cho người đưa lên đi, xử lý rụng!” Trước sân khấu tiểu thư nói.

Lam cảnh thần biết, mực thiếu đàn làm như vậy, là vì nàng hảo.

Nghĩ nghĩ, lam cảnh thần mở miệng, “Từ hôm nay trở đi, đưa tới này nọ, không cần kiểm tra, trực tiếp cho ta đưa lên đi!”

“Này.”

“Không quan hệ, ta sẽ cùng mực tổng nói !”

“Vậy được rồi!” Trước sân khấu tiểu thư gật gật đầu

“Cám ơn!” Lam cảnh thần nói lời cảm tạ sau, thẳng lên lầu.

Mặc kệ ai muốn đối phó nàng, nếu chính là dùng này đó hạ tam lam biện pháp, nàng chắc là không biết khuất phục .

Không phải tưởng hù dọa nàng sao?

Nàng sẽ không sợ!

Nhìn hần còn có thể dùng biện pháp gì đến hù dọa nàng!

Vì thế, lam cảnh thần trực tiếp đi lên lầu .

Quả nhiên, ở phía sau đến hai ngày, mỗi ngày đều đã có cái gì đưa lên đi.

Lam cảnh thần nhìn cũng không nhìn, trực tiếp để tại một bên .

Nhược Nhã nhìn lam cảnh thần, “Người.”

“Không cần nhìn, đều giống nhau!” Nàng nói.

“Vậy người vì sao còn muốn làm cho bọn họ mang lên! ?” Nhược Nhã hỏi.

“Ta không biết ai muốn đối phó ta, nhưng là nếu nàng chính là lấy mấy thứ này đã nghĩ hù dọa đến ta, như vậy hẳn cũng quá thiên chân !” Lam cảnh thần một chữ một chữ nói.

“Người muốn quật khởi ?” Nhược Nhã tò mò hỏi.

“Ta chỉ là muốn biết, người kia nhàm chán như vậy!”

“Tốt lắm , ta duy trì người!” Nhược Nhã nói, nàng thích nhất đúng là lam cảnh thần này lưu loát nhiệt tình.

Lam cảnh thần cười cười, không nói cái gì nữa.

Hai ngày sau, quả thực còn không bắt đồng gì đó đưa tới, lam cảnh thần cũng thử ở dưới lầu xem, nhưng là mỗi lần đến đều là chuyển phát đưa tới, nàng tìm được chuyển phát bên kia, người ta nói căn bản là không có để lại gì tin tức.

Quan trọng nhất là, mỗi ngày đều đã đổi nhanh chút.

Càng như vậy, lam cảnh thần lại càng là tò mò, rốt cuộc là ai đưa tới, ai muốn như vậy chinh nàng!

Này nọ làm theo có người đưa tới, lam cảnh thần hiện tại cho dù mở ra xem cũng không thấy có cái gì , tuy rằng không bỏ ghê tởm điểm, nhưng là sớm không như vậy sợ.

Mà một ngày, này nọ đều sau khi tới, lam cảnh thần trực tiếp cầm nhiều đồ như vậy lao xuống lầu .

Thiết kế bộ mọi người nhìn, nhưng là lam cảnh thần liền như vậy cầm này nọ đi xuống .

Đến dưới lầu, thùng rác bên kia, lam cảnh thần không hề do dự, toàn bộ đã đánh mất đi vào.

Nược Nhã cùng tiểu quân nhất thời không phản ánh lại đây, cùng sau khi rời khỏi đây, nhìn đến lam cảnh thần đi này nọ quảng đến thùng rác lý, thế này mới thở hổn hển một hơi.

“Người hù chết chúng ta , còn tưởng rằng người muốn làm sao đâu!” Nhược Nhã ở sau người đi theo nói.

Lam cảnh thần đứng ở nơi đó, “Ta không biết ai muốn như vậy chinh ta, nhưng là mấy thứ này thương tổn không đến ta, bất quá là một ít gấu bông ảnh chụp mà thôi, ta không sợ!” Lam cảnh thần một chữ một chữ đầu nói.

Nàng không biết chung quanh hay không có người nhìn nàng.

Nhưng là nàng có một loại trực giác, của nàng nhất cử nhất động, đều bị nhân xem ở trong mắt.

Mà lời của hắn, cũng là nói cho một bên nhân xem .

Nược Nhã cùng tiểu quân đứng ở trên người của nàng, đi tới, “Uh, mặc kệ như thế nào, chúng ta đều duy trì!”

Lam cảnh thần gật gật đầu, đứng ở nơi đó, nhìn vài thứ kia, sau đó quay về trên lầu đi.

Kỳ quái là, theo ngày nào đó sau, hai ngày không có này nọ đưa tới.

Nược Nhã cùng tiểu quân mỗi ngày đều hỏi lam cảnh thần, nhưng là xác thực không có này nọ đưa tới, trước sân khấu bên kia cũng không có bị cướp đi.

Lúc này, tiểu quân mở miệng, “Có phải hay không nhìn đến người không sợ hãi, cho nên hết hy vọng ! ?”

“Cái này kêu là, địch cường ta yếu, ta cường địch yếu!” Nhược Nhã một chữ một chữ nói.

Lam cảnh thần ngồi ở chỗ kia, tổng cảm giác nơi đó không thích hợp, nhưng là lại không nói ra được, “Ta cũng không biết, nhưng là hai ngày này thật là không có này nọ cho nữa đến!”

“Có đôi khi chính là như vậy, người càng sợ hãi, nó lại càng là tới, làm người không sợ hãi, cái gì còn không sợ thời điểm, cái gì đều đã vòng quanh đi!”

“Mặc kệ thế nào, hiện tại không có chuyện gì là tốt rồi!” Nói xong, tiểu quân vỗ vỗ lam cảnh thần bả vai.

Lam cảnh thần ngồi ở chỗ kia, cười cười, gật gật đầu, “Ân!”

Đều tự tản ra sau, bắt đầu công tác.

Hai ngày không mang đồ tới, tuy rằng lam cảnh thần cảm giác rất kỳ quái, nhưng là không cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hảo hảo công tác.

Hôm nay, mau tan tầm thời điểm, lam cảnh thần đích tay cơ vang lên.

Đang nhìn đến Trần Mặc điện thoại thì nàng cười cười, đón .

“Uy !”

“Đang làm gì đó! ?”

“Ta là không phải nên, suy nghĩ người! ?” Lam cảnh thần cười nói.

“Người nói như vậy trong lời nói, ta sẽ thực vừa lòng!” Trần Mặc đã ở điện thoại bên kia nói.

Lam cảnh thần cười cười, “Như thế nào? Gọi điện thoại!”

“Buổi chiều muốn họp, chỉ sợ không thể đi đón người!” Trần Mặc nói.

“ok, không quan hệ, họp quan trọng, ta tự đánh mình xe trở về là được!”

“Nhưng là với ta mà nói, người quan trọng, ta chụp lái xe đi đón người!” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần mở miệng, “Không cần, ta cũng không phải không thể chính mình đi, làm gì như vậy phiền toái đâu!”

“Lòng ta thương người!”

“Ta cũng không muốn bị người khác ở sau lưng nhân thoại nghị luận, bạn trai tới đón, đây là lãng mạn, bạn trai giấy thông hành cơ tới đón, liền có vẻ làm!” Lam cảnh thần nói.

“Nhưng là.”

“Ta chợt nhớ tới đến, lúc chiều cùng Nhược Nhã bọn họ muốn đi ăn cơm, cho nên, không có cách nào sớm như vậy trở về đi!” Lam cảnh thần nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc nghĩ nghĩ mở miệng, “Tốt lắm đêm, ta khả năng họp đến đã khuya, người sớm một chút nghỉ ngơi!”

“Đã biết!” Lam cảnh thần lên tiếng.

“Tốt lắm, ta đi trước họp !”

“Hảo, bái!”

Cúp điện thoại sau, lam cảnh thần thở dài nhẹ nhõm một hơi, bất quá đồng dạng, khóe miệng cũng giờ lên một chút cười.

Cùng Trần Mặc cùng một chỗ trong khoảng thời gian này, có thể nói, hẳn thật là cẩn thận, nàng không biết về sau Trần Mặc có phải hay không cũng sẽ như vậy, nhưng là ít nhất hiện tại, nàng thực thỏa mãn.

Buổi chiều tan tầm thời điểm, lam cảnh thần cùng Nhược Nhã tiểu quân bọn họ đi ra ngoài ăn cơm, sau đó đi chơi trong chốc lát, bát / chín giờ thời điểm mới trở về.

Vừa xuống xe, nàng cũng cảm giác được phía sau có một đạo tầm mắt nhìn chằm chằm nàng.

Lam cảnh thần ngẩng người, quay đầu nhìn lại, phía sau người nào đều không có.

Nàng đều cảm giác mình sắp tổ chức thần kinh giống nhau, luôn cảm thấy phía sau có câu tầm mắt gắt gao dán tại trên người của nàng, nhưng khi nàng quay đầu lại thời điểm, lại người nào đều không có.

Lam cảnh thần nhíu mi, chạy nhanh lên lầu cầm lấy cái chìa khóa, vừa muốn mở cửa thời điểm, phía sau bỗng nhiên vang lên một thanh âm.

“Lam cảnh thần!”

Nghe được thanh âm, lam cảnh thần hoảng sợ, đột nhiên quay đầu, lúc này, lãng nếu liền chiếm ở thân thể của nàng sau.

Nàng mặc nhất kiện màu trắng váy, tóc cơ hồ không có gì tạo hình liền như vậy rối tung , đột nhiên nhìn qua, tại đây không quá trong sáng hành lang, thực tại hoảng sợ.

“Lãng nếu?” Đang nhìn đến cửa nàng thời điểm, lam cảnh thần còn không miễn sợ đứng lên.

“Như thế nào? Sợ hãi! ?” Nghe thế thanh, lãng nếu khoe miệng bỗng nhiên gợi lên một chút cười lạnh.

“Người tại sao lại ở chỗ này! ?” Lam cảnh thần nhìn lãng nếu nói là, nàng khi nào thì xuất hiện , nàng đều không biết, thật là không có...chút nào thanh âm của.

“Lam cảnh thần, người là trong lòng hư sao? Sợ nhìn đến ta sao?” Lãng nếu nhìn nàng hỏi.

Lam cảnh thần tức nổi lên mây, “Ta vì sao muốn chột dạ?”

“Đoạt người khác vị hôn phu, không chột dạ sao?” Lãng nếu nhìn nàng một chữ một chữ hỏi.

Nghe thế cái, lam cảnh thần tức nổi lên mây, nàng thật sự là không nghĩ cùng lãng nếu nói là cái gì, bọn họ là thiết tình yêu nhau trong lời nói, “Người muốn thế nào?” Lam cảnh thần trực tiếp mở miệng hỏi nàng.

“Ta không nghĩ thế nào, chính là nghĩ đến cho người đưa một phần lễ vật!”

Nói xong, lam cảnh thần ánh mắt liền nhìn về phía tay nàng lý cầm gì đó.

Lam cảnh thần nhíu mi, một loại dự cảm bất hảo ở lòng của nàng để du nhiên nhi sinh.

Lúc này, lãng nếu đi từ từ đi lên, đem trong lòng gì đó đưa cho nàng.

Lam cảnh thần rất không tưởng đón, nhưng là lãng nếu lại cường ngạnh đem đồ vật đưa cho nàng.

“Không mở ra nhìn xem sao?” Lãng nếu đứng ở cửa nàng đối diện, nhìn nàng từ từ mở miệng.

Lam cảnh thần nhìn nàng, cuối cùng là chậm rãi mở ra trước mặt hòm.

Bên trong một cái cái chai, mà cái chai lý.

“A ——”

Tiếp theo giây, bỗng nhiên không hề do dự, lam cảnh thần bắt tay lý gì đó cấp đã đánh mất.

“Ba” một tiếng, bình thủy tinh con bị ngã toái, mà bên trong gì đó cũng lập tức bị quăng ngã đi ra, bởi vì bên trong đúng là một cái máu chảy đầm đìa gì đó,

Hơn nữa, là một nửa thành hình đứa nhỏ.

Lam cảnh thần cả người sợ tới mức tựa vào trên cửa, không dám nhìn tới kia đoàn này nọ.

Nhìn lam cảnh thần sợ hãi bộ dáng, lãng nếu lại cười cười, “Biết đây là cái gì sao?”

Lam cảnh thần ánh mắt nhìn lãng nếu, đã muốn kết luận, mấy ngày nay hướng công ty đưa vài thứ kia nhân, chính là lãng nếu.

“Mấy ngày nay, ta vẫn cho người công ty đưa, không nghĩ tới người không sợ , như vậy ta chỉ hảo tự mình cho người đưa tới!” Lãng nếu nhìn lam cảnh thần, khoe miệng gợi lên một chút cười.

Lam cảnh thần tựa vào trên cửa, nhìn nàng, “Lãng nếu, người rốt cuộc muốn thế nào?”

“Không nghĩ thế nào, chính là cho người biết chân tướng!”

“Có ý tứ gì! ?” Lam cảnh thần cường trang trấn định mở miệng.

“Người có biết ta là từ nơi nào đến sao?” Lãng nếu nhìn nàng hỏi, chưa nói một câu, nàng liền hướng nàng đi vào từng bước.

“Ta là mới từ bệnh viện đi ra!”

“Đứa bé này, không phải sanh non làm được, là ta cố ý làm cho người ta làm bào phúc sản thủ mang tới !”
Lăng nếu một chữ một chút nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần cả người tựa vào trên tường, không biết làm sao, chỉ cảm thấy trước mặt lăng nếu, cùng không có quỷ khác nhau, thậm chí, so với quỷ còn muốn đáng sợ!

“Này đâu có chuyện gì liên quan tới ta chuyện, lăng nếu, cách ta xa một chút!” Lúc này, lam cảnh thần nhìn nàng kêu, giờ này khắc này lăng nếu vận vẹo làm cho không người nào có thể nhìn thẳng.

“Mặc kệ chuyện của người sao?” Nói xong, lăng nếu nở nụ cười.

“Biết đứa nhỏ là ai sao? Là Trần Mặc Là của hần!”

“Vì với người cùng một chỗ, hần bức ta đem đứa nhỏ xoá sạch, lam cảnh thần, người không biết là, người cũng là hung thủ sao? Là các người, là các người hại chết đứa bé này.” Nói xong, lăng nếu đi lên đi, vẫn thủ cầm lấy nàng trước ngực quần áo nói.

Đang nghe đến này thời điểm, lam cảnh thần cả người ngậy ngẩn cả người, ánh mắt tĩnh lớn như vậy, nàng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn lăng nếu, lắc đầu, “Không có khả năng, không có khả năng. Hần không phải loại người như vậy!”

“Không có khả năng sao? Đứa nhỏ ở trong này, người còn có cái gì không tin ?” Lăng nếu nhìn nàng nói, xinh đẹp mặt không có hoá trang, hiện tại thoát nhìn thậm chí có vài phần khủng bố.

Lam cảnh thần lắc đầu, “Không có khả năng. Không có khả năng!” Trần Mặc không phải là người như thế.

Nàng không tin.

“Có thể hay không có thể, đứa nhỏ đều ở nơi này, các người đã muốn cùng một chỗ, tốt, ta thành toàn các người, đứa nhỏ, cũng theo các người đưa tới”

Lăng nếu mỗi một câu, cũng giống như là một cây đao giống nhau hung hăng đâm vào lam cảnh thần trong lòng.

Lam cảnh thần không được lắc đầu.

“Chính là không biết, về sau ở từng cái ban đêm, hần có thể hay không tưởng niệm hần cha Ta cảm thấy hần nhất định sẽ khóc, vì sao hần cha không cần hần.”

“Người không cần nói , không cần nói !” Lam cảnh thần bỗng nhiên hét lên đứng lên, ôm lỗ tai chạy ra đi.

Nàng không

Tưởng tin tưởng, nhưng là đang nhìn đến thượng kia một đoàn gì đó thời điểm, sợ hãi lại ghé tởm.

Cả người liên liên xông ra ngoài.

Lăng nếu đứng ở hành lang lý, nhìn bóng lưng của nàng khoe miệng gọi lên một chút cười.

Lam cảnh thần chạy ra đi sau, vẫn hô, “Không có khả năng, không có khả năng.” Trần Mặc không phải là người như thế, không phải!

Cho dù nghĩ như vậy , nhưng là trong đầu không ngừng xoay quanh lăng nếu nhìn mình ánh mắt, ánh mắt, còn có nàng nói như thế.

Tin tưởng, cũng biến thành bán tín bán nghi.

Nàng không biết nên làm cái gì bây giờ, nhưng là nàng không nghĩ trở về, liền như vậy chạy đi ra ngoài.

Nhưng mà, làm nàng muốn quá đường cái thời điểm, căn bản là không có xem, trực tiếp như vậy tiến lên, trong đầu đều là lăng nếu nói là trong lời nói, căn bản là không có lo lắng nhiều như vậy, cũng tại kia một viên, một chiếc xe con theo một bên mở lại đây.

Để ý thức đã có xe thời điểm, lam cảnh thần nghiêng đầu, cái kia thời điểm, lái xe khẩn cấp phanh lại.

Nhưng là đã ở một khắc kia, đừng phải lam cảnh thần.

Nàng cả người ngã trên mặt đất.

^^

Làm Trần Mặc thu được tin tức sau, hội nghị đều không có mở hoàn, trực tiếp phóng đi bệnh viện.

Hắn đến thời điểm, lam cảnh thần đã muốn bị đưa vào phòng cấp cứu .

Nhược Nhã ở cửa phòng bệnh khẩu chờ, nhìn đến Trần Mặc đến đây, tức nổi lên mày.

“Sao lại thế này nhi? Tại sao có thể như vậy? Vì sao hội hảo hảo xảy ra tai nạn xe cộ! ?” Trần Mặc nhìn Nhược Nhã hỏi.

“Ta cũng không biết tình huống, tay nàng cơ lý gãy đánh cuối cùng một cái dây số là ta, cho nên ta đã bị thông tri đến bệnh viện đến đây!” Nhược Nhã nói.

“Tại sao có thể như vậy? Nàng không phải với người cùng đi ăn cơm chưa?” Trần Mặc hỏi, nội tâm khẩn trương, sợ hãi, không biết làm như thế nào phát tiết.

“Chúng ta sau khi ăn cơm xong, nàng liền đánh xe đi trở về, lúc đi hoàn hảo tốt, ta cũng không biết nàng làm sao có thể xảy ra tai nạn xe cộ!” Nhược Nhã nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc nhìn phòng cấp cứu môn, nội tâm như là có mười vạn con kiến ở cắn cắn trái tim của hắn giống nhau, hắn thật sự rất muốn vọt vào đi xem.

“Người vẫn là trấn định một chút đem, nàng vừa bị đưa vào đi không bao lâu!” Nhược Nhã nói.

Trần Mặc có thể nói cái gì, chỉ có thể nhẫn, ở cửa qua lại bồi hồi.

Đang ở phía sau, tiểu quân cũng nghe tin chạy lại đây.

“Nhược Nhã, Nhược Nhã, sao lại thế này nhi, không phải mới vừa hảo hảo sao, làm sao có thể xảy ra tai nạn xe cộ! ?” Tiểu quân đã chạy tới, trực tiếp nhìn Nhược Nhã hỏi.

“Ta cũng không biết tình huống, nàng hiện tại bị tặng đi vào!”

Tiểu quân nhíu mi, “Nàng đánh xe trở về , hắn là hội trực tiếp đến tiểu khu mới có thể, làm sao có thể xuất hiện ở đường cái thượng! ?”

“Ta cũng không biết, nghe cái kia lái xe nói, nàng thật là bối rối theo ven đường lao tới , cụ thể, ta cũng không rõ lắm!”

Trần Mặc đứng ở một bên, lo lắng nhìn sốt ruột cứu thất cửa, trong lòng tựa hồ có đồ vật gì đó bị ngăn chặn giống nhau, khó chịu không thôi.

“Người nói, có thể hay không là nàng lại thu được cái gì đe dọa ... Đây nọ, cho nên sợ tới mức chạy đến ! ?” Tiểu quân bỗng nhiên mở miệng nói.

Nói lên này, Nhược Nhã cũng sốt.

Nàng còn không có mở miệng, lúc này một bên Trần Mặc đã đi tới, “Người nói cái gì? Cái gì đe dọa?”

Trần Mặc phía trước theo chân bọn họ đều là đồng sự, tuy rằng bọn họ cũng đều biết Trần Mặc nhà rất có tiền, nhưng là hắn còn chưa có không có bãi quá cái giá, cho nên quan hệ của bọn họ cũng coi như có thể.

“Người không biết sao?” Tiểu quân hỏi lại.

“Biết cái gì? Người đem nói rõ ràng!” Trần Mặc tróc cấp nói.

“Theo trước tuần lễ bắt đầu, đã có người mỗi ngày đưa một ít đe dọa gì đó đến công ty vội tới nàng, bắt quá hai ngày này không có nhận được!” Tiểu quân nói.

Đe dọa gì đó?

Trần Mặc tức khởi mày, “Cái gì đe dọa gì đó?”

“Hết thấy huyết gấu bông oa nhi, còn có một ít thoát nhìn thực khủng bố ảnh chụp, dù sao cái gì đều có, nhưng là mỗi lần đều là máu chảy đầm đìa , thoát nhìn thực ghê tởm, thực khủng bố!” Tiểu quân nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc tức nổi lên mày.

Trước tuần lễ.

Hắn nhớ rõ, trước tuần lễ, lam cảnh thần vẫn đều ở làm ác mộng.

nbsp; thì ra là thế!

Nghĩ đến đây, Trần Mặc có loại tưởng trừu chính mình hai bàn tay xúc động!

Hắn đã sớm nên phát hiện không thích hợp , nhưng là nếu không có đi miệt mài theo đuổi!

Nghĩ đến đây, Trần Mặc một quyền đầu nện ở trên tường, đối với mình hận ý, không cách nào hình dung!

Hắn vì sao không sớm chút phát hiện của nàng không thích hợp, làm cho nàng một mình thừa nhận rồi nhiều như vậy!

Lúc này, Nhược Nhã cùng tiểu quân nhìn, cũng nhin không được trì giạt mình một chút.

“Trần Mặc người.”

Trần Mặc con người mở thật to, nhưng lại cái gì đều không có nói.

Nhược Nhã cùng tiểu quân nhìn, cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

Đang ở phía sau, phòng cấp cứu cửa được mở ra.

Một cái hộ sĩ từ bên trong đi ra, “Xin hỏi ai là bệnh nhân người nhà! ?”

Nhìn đến hộ sĩ đi ra, ba người cùng nhau vây quanh đi lên.

Trần Mặc nhìn nàng dẫn đầu mở miệng hỏi, “Nhà của nàng chúc cũng không ở trong này, ta là bạn trai của nàng, nàng hiện tại thế nào ?”

“Bệnh nhân xuất huyết quá nhiều, hiện tại cần khẩn cấp truyền máu, chúng ta kho hàng lý huyết không nhiều lắm , xin hỏi các người là ai a hình huyết! ?” Hộ sĩ nhìn bọn họ hỏi.

“Ta là!” Lúc này, Trần Mặc mở miệng.

Hộ sĩ gật gật đầu, “Tốt lắm, người đi theo ta đem, chuẩn bị truyền máu!”

Trần Mặc gật đầu, không nói hai lời đi theo hộ sĩ đi rồi.

Lúc này, Nhược Nhã cùng tiểu quân đứng ở phòng cấp cứu cửa cùng đợi, mà phòng cấp cứu kia trần đẳng, vẫn đều lượng

580. Chương 584: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 21

Ước chừng nửa giờ sau, Trần Mặc từ bên trong đi ra. Thư khác vũ

Môi tái nhợt, vừa thấy chính là truyền máu quá nhiều .

Nhược Nhã cùng tiểu quân nhìn, Trần Mặc đi qua về phía sau, Nhược Nhã hỏi, “Thế nào? Người muốn hay không trở về nghỉ ngơi một chút?”

Trần Mặc tầm mắt thủy chung nhìn chăm chăm phòng cấp cứu môn, “Nàng không an toàn, ta làm sao có thể sẽ đi nghỉ ngơi!”

Nghe Trần Mặc trong lời nói, Nhược Nhã cùng tiểu quân lẫn nhau quen biết liếc mắt một cái, không có nói cái gì nữa.

Ước chừng qua một giờ sau, phòng cấp cứu môn mới bị đẩy ra.

Lúc này, cảnh thần bị đẩy đi ra.

Bọn họ nhìn đến sau, lập tức đi tới, Trần Mặc trước nhìn nhìn nằm ở nơi đó lam cảnh thần, sau đó nhìn thầy thuốc, “Thầy thuốc, tình huống của nàng thế nào?”

“Đã muốn thoát ly sinh mệnh an toàn, bất quá vẫn là cần quan sát, hai mươi tư giờ tỉnh lại cũng không sao vấn đề!” Thầy thuốc nói.

Nghe được thoát ly sinh mệnh an toàn, ba người tâm mới thật mạnh buông.

Lúc này, lam cảnh thần bị đưa đến phòng bệnh đi, Trần Mặc cũng đi theo đi.

Nhược Nhã cùng tiểu quân nhìn Trần Mặc bộ dáng, đều có chút không đành lòng, “Trần Mặc, người thua nhiều như vậy huyết, vẫn là trở về nghỉ ngơi một chút đi, nơi này có ta cùng tiểu quân nhìn là tốt rồi!”

“Không cần, các người trở về đêm, ngày mai các người còn muốn đi làm, ta muốn ở trong này coi chừng dùm nàng!” Trần Mặc nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm trên giường lam cảnh thần nói.

“Nhưng là người vừa thua hoàn huyết.”

“Ta không sao nhi, các người đi đêm, ta nghĩ một mình bồi bồi nàng!” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, Nhược Nhã gật gật đầu, “Vậy được rồi, ngày mai chúng ta ở đến xem nàng, chính người cũng chú ý một chút!”

Trần Mặc không nói gì thêm, ánh mắt nhìn chăm chăm vào trên giường lam cảnh thần.

Nhược Nhã nhìn nhìn tiểu quân, hai người đều cũng không còn nói chuyện, đi ra ngoài.

Trong phòng, Trần Mặc nắm lam cảnh thần đích tay, ánh mắt không rời ở trên người của nàng.

“Cảnh thần, nhất định phải tỉnh lại, nhất định phải tỉnh lại.” Trần Mặc nắm lam cảnh thần đích tay, đáy lòng một mực yên lặng nhớ kỹ những lời này.

Vì thế, liền như vậy một đêm trôi qua.

Trần Mặc nhìn lam cảnh thần, đôi mắt màu đỏ tươi, hần liền như vậy ngồi, nhìn cảnh thần, một khắc cũng không có động, ánh mắt cũng liếc mắt một cái không có hợp bế.

Sợ hội bỏ qua của nàng mỗi một phân mỗi một giây.

Ngày hôm sau, thẳng đến thầy thuốc đến kiểm tra, Trần Mặc thế này mới giật giật.

Kiểm tra xong sau, thầy thuốc mở miệng, “Tình huống thực ổn định, chỉ cần qua hôm nay, tỉnh lại trong lời nói, sẽ không vấn đề!” Thầy thuốc nói.

Nghe được thầy thuốc trong lời nói, Trần Mặc gật gật đầu, “Ta đã biết, cảm ơn thầy thuốc!”

“Không khách khí!” Xong sau, thầy thuốc đi ra ngoài.

Trần Mặc lại tọa hội lam cảnh thần bên người, nhìn nàng.

Lúc này, lái xe đi đến, đang nhìn đến Trần Mặc thời điểm, mở miệng, “Thiếu gia, nên đi công ty!”

“Không đi!” Trần Mặc nói.

“Này.”

“Hôm nay hành trình giúp ta toàn bộ thôi rụng, ta nơi đó cũng không đi!”

“Nhưng là lão gia bên kia.”

“Bên kia ta tự nhiên hội công đạo!”

“. Được rồi!” Lái xe cũng không biết nên nói cái gì mới tốt, gật gật đầu đi ra ngoài.

Một lát sau sau, lái xe lại đi tới, “Thiếu gia, những điều này là do ăn trúng, người vẫn là ăn một chút gì đi!”

“Phóng cái bàn đi, đôi bụng ta sẽ ăn trứng!” Trần Mặc nói.

Lái xe gật đầu, vì thế, đem đồ vật phóng tới trên bàn sau, nhìn nhìn trên giường thiên hạ, bắt đắ dĩ tiêu sái .

Nhưng là cũng không lâu lắm, làm cho Trần Mặc không tưởng được người đến .

Đúng là Trần phụ, Trần mẫu.

Nghe được Trần Mặc không có đi công ty, ở bệnh viện, trực tiếp đã tới.

Trần Mặc một đêm không ngủ, đôi mắt màu đỏ tươi, trên mặt cũng toát ra một chút tiểu Hồ tra.

Trần phụ cùng Trần mẫu lúc tiến vào, Trần Mặc cũng không biết.

“Hiện tại không cần gì phục vụ!” Trần Mặc ngay cả cũng không quay đầu lại mở miệng nói, hẩn tưởng thầy thuốc đến đây.

“Phải không? Ngay cả cha mẹ của người cũng bắt quá hỏi sao?” Lúc này, phía sau vang lên Trần phụ thanh âm của.

Nghe thế cái, Trần Mặc quay đầu, đang nhìn đến Trần phụ cùng Trần mẫu thời điểm, thế này mới lạng đi một chút, đứng lên, “Cha, mẹ, sao người lại tới đây?”

“Nghe nói người không có đi công ty, ở bệnh viện, cho nên lo lắng người, đến xem!” Trần phụ nói.

“Ta không sao nhi!”

Nói xong, hẩn quay đầu, nhìn nằm ở trên giường thiên hạ, “Là cảnh thần, nàng ra tai nạn xe cộ!”

Trần mẫu vẫn cũng biết, Trần Mặc có thai hoan nữ nhân, lúc này, nhìn đến trên giường nằm thiên hạ, đi tới, “Như thế nào hảo hảo xảy ra tai nạn xe cộ !”

“Còn không biết, trước mắt cảnh sát đang ở điều tra!”

“Hiện tại nàng thế nào?”

“Thầy thuốc hai mươi tư giờ trong vòng tỉnh lại tựu cũng không có chuyện gì, nếu không.” Kế tiếp trong lời nói, hẩn cũng không nói gì đi xuống, nhưng là có ý tứ gì, Trần phụ cùng Trần mẫu cũng hiểu được.

“Người muốn cùng lắng nếu giải trừ hôn ước, ta cũng không quản người , nhưng là ta không hy vọng người vì tư tình nhi nữ chậm trễ chuyện của công ty chuyện!” Trần phụ một chữ một chữ nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc tức nổi lên mày.

“Cha, hiện tại cảnh thần mạng ở sớm tối, người cảm thấy ta còn cố tình chuyện công tác sao?” Trần Mặc nhìn Trần phụ hỏi lại.

“Là ta không hy vọng cho người vì tư tình nhi nữ chậm trễ công tác chuyện tình!”

“Nếu như là mẹ xảy ra sự tình, người còn có tâm tình công tác sao! ?” Trần Mặc nhìn Trần phụ một chữ một chữ hỏi.

“Người. Người nói như thế nào nói đâu! ?” Nghe được Trần Mặc trong lời nói sau, Trần phụ sắc mặt đột biến.

“Tuy rằng ta hình dung không quá thỏa đáng, nhưng là ta nghĩ nói cho người là, mẹ ở trong lòng người vị trí, cùng cảnh thần tại trong lòng ta vị trí là giống nhau !” Trần Mặc nhìn Trần phụ một chữ một chữ nói.

Trần phụ trong khoảng thời gian ngắn, á khẩu không trả lời được, không biết nên nói cái gì mới tốt.

Trần mẫu là đau lòng nhất Trần Mặc , nghe được Trần Mặc trong lời nói sau, lôi kéo Trần phụ, “Tốt lắm, người hiện tại cũng đừng buộc hẩn , hiện tại công ty không phải còn có người sao?”

Trần phụ tức nhú mi, quay mặt đi, không nói cái gì nữa.

Lúc này, Trần mẫu nhìn Trần Mặc, đi tới, “Có phải hay không ngày hôm qua cả đêm cũng chưa ngủ?”

“Mẹ, thực xin lỗi, cho người lo lắng !”

“Người có biết mẹ lo lắng người là tốt rồi, hiện tại ta với người cha cũng không phản đối người với ai lui tới, nhưng là người nhất định phải bảo trọng chính mình thân mình!” Trần mẫu nhìn Trần Mặc, nói ra một cái làm mẫu thân tiếng lòng.

“Người yên tâm mẹ, ta sẽ không để cho chính mình có chuyện !” Trần Mặc nói.

Trần mẫu liên tục gật đầu, “Nếu một trong lời nói liền an bài một cái hộ sĩ lại đây chiếu cố!”

“Ta đã biết mẹ!”

Vì thế, lại hỏi han ân cần một thời gian, Trần Mặc cùng Trần phụ mới rời đi.

Mới vừa đi tới cửa, Trần Mặc bỗng nhiên mở miệng, “Cha.”

Trần phụ sửng sốt, quay đầu.

Trần Mặc đứng ở nơi đó, suy nghĩ nửa ngày sau đó mở miệng, “Thực xin lỗi.”

Trần phụ cũng là sửng sốt, không nói gì, xoa người đi ra ngoài.

Nhưng là kỳ thật, Trần phụ cũng là tha thứ Trần Mặc.

Nào có phụ thân cùng con của mình quá không dậy nổi , chính là Trần Mặc bỗng nhiên nói như vậy, Trần phụ không biết làm như thế nào mở miệng mà thôi.

Trần mẫu còn lại là nhìn Trần Mặc cười cười, cũng đi theo ra .

Lúc này, trong phòng, khôi phục im lặng.

Trần Mặc quay đầu, nhìn nằm ở trên giường lam cảnh thần, trong lòng thập phần không phải tư vị.

Bọn họ vừa mới cùng một chỗ không bao lâu, liền đã xảy ra chuyện như vậy.

Vừa im lặng không bao lâu, lúc này, cửa phòng lại bị gõ, Trần Mặc đi qua đi, mở cửa.

Đang nhìn đến ngoài cửa nhân thì tức nổi lên mày.

“Nhĩ hảo, xin hỏi nơi này là lam bệnh của tiểu thư phòng sao?”

“Là!”

“Ta là a thị tây khu cảnh cục , về lam tiểu thư xảy ra tai nạn xe cộ chuyện tình, có một chút khẩn trương, xin hỏi phương tiện lục khẩu cung sao?” Cảnh sát nhìn Trần Mặc hỏi.

“Nàng ra tai nạn xe cộ, đến bây giờ còn không có tỉnh lại, chỉ sợ không có cách nào!”

“Người là! ?”

“Ta là bạn trai của nàng, xin hỏi rốt cuộc có cái gì tiến triển! ?” Trần Mặc nhìn bọn họ hỏi.

Xem bọn hấn ý tứ của, giống như tai nạn xe cộ không phải ngoài ý muốn.

“Lái xe là tự thú , theo miệng của hấn trung biết được, là lam cảnh thần bởi vì kinh hoảng lao ra đường cái , hơn nữa lúc ấy chạy thời điểm là đèn xanh, hấn hoàn toàn không nghĩ tới lam tiểu thư hội lao ra!”

Nghe thế cái, Trần Mặc nhíu mi, “Sau đó thì sao! ?”

“Sau đó chúng ta đi lam tiểu thư trong nhà, ở của nàng cửa đã xảy ra rất nhiều thủy tinh tra, cùng lam tiểu thư lao ra thời gian là lần lượt , tin tưởng chuyện này nhất định là có liên hệ !”

Nghe thế cái, Trần Mặc càng gia tức khởi mày, “Ý của người là, có người đe dọa nàng?”

“Không bài trừ loại khả năng này!” Cảnh sát nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc chợt nhớ tới cái gì, Nhược Nhã cùng tiểu quân nói, lam cảnh thần mấy ngày nay cũng không đoạn thu được đe dọa ... Nay nọ.

Nghĩ đến đây, Trần Mặc mở miệng, “Ta nghe ta phía trước đồng sự nói, mấy ngày nay nàng không ngừng thu được cùng loại đe dọa ... Đây nọ, không biết vậy trong đó có thể hay không có liên hệ gì!”

Nghe thế cái, hai người cảnh sát nhìn thoáng qua lẫn nhau, “Xin hỏi của người hai cái đồng sự là? Chúng ta muốn tìm nàng đi lục khẩu cung!”

“Bọn họ ở rt đi làm, Nhược Nhã cùng nhiệm tiểu quân!”

“Hảo, ta đã biết, cảm ơn của người phối hợp, nếu có cái gì tin tức, ta sẽ lại thông tri của người, quả nhiên lam tiểu thư tỉnh lại, cũng phiền toái người cho chúng ta biết một tiếng!”

“Hảo, ta đã biết!” Trần Mặc lên tiếng.

Vì thế, cảnh sát muốn đi.

“Nếu có chuyện gì chuyện, cũng mời các người trước tiên cho ta biết!” Trần Mặc nói.

“Hảo, chúng ta hội !”

Sau khi nói xong, bọn cảnh sát bước đi .

Trần Mặc đóng cửa lại, đứng ở nơi đó, nghĩ như thế nào, đều cảm giác có nơi đó không thích hợp.

Lam cảnh thần xưa nay cùng người kết thù kết oán vô cùng thiếu, nàng ngay cả bằng hữu cũng không nhiều, hiện tại làm sao có thể có người phát đe dọa này nọ cho nàng đâu?

Nghĩ như vậy , Trần Mặc cầm lấy di động, gảy đánh ra một cái dãy số, “Giúp ta tra một chút thường xuyên cấp lam cảnh thần đưa chuyển phát đều có những người đó. Đối, lập tức!”

Lúc chiều, lam cảnh thần vẫn không có tỉnh lại, từ từ cũng không biết từ nơi nào đến tin tức, đến bệnh viện đến đây.

Nhìn đến nằm ở trên giường lam cảnh giờ Thìn, tức khởi mảy, “Tại sao có thể như vậy! ?”

“Làm sao có thể hảo hảo ra tai nạn xe cộ!” Từ từ nhìn Trần Mặc hỏi.

Trần Mặc đứng ở nơi đó, không hề động, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nằm ở trên giường lam cảnh thần, “Đến bây giờ còn biết rốt cuộc sao lại thế này nhi.”

Từ từ nhú lại mảy, “Thầy thuốc nói như thế nào! ?”

“Qua hai mươi tư giờ tỉnh lại trong lời nói, sẽ không có chuyện gì, nếu không.” Nếu không trong lời nói, Trần Mặc cũng nói không được, nhìn nằm ở nơi đó lam thường xuyên có thể, hận không thể thay nàng thừa nhận này đó.

581. Chương 585: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 22

“Qua hai mươi tư giờ tỉnh lại trong lời nói, sẽ không có chuyện gì, nếu không.” Nếu không trong lời nói, Trần Mặc cũng nói không được, nhìn nằm ở nơi đó lam cảnh thần, hận không thể thay nàng thừa nhận này đó.

Nghe được lam cảnh thần trong lời nói, từ từ ánh mắt cũng nhìn lam cảnh thần, tức nổi lên mảy.

Qua hồi lâu, từ từ mới tiếp nhận rồi sự thật này.

Nâng mâu nhìn Trần Mặc, giờ này khắc này, hấn hai mắt màu đỏ tươi, râu cũng xõng ra, vừa thấy chính là một đêm không ngủ.

Nhìn đến tin tức từ từ cũng biết Trần Mặc cùng lắng nếu giải trừ hôn ước chuyện tình, hiện tại nhìn đến hấn vì cảnh thần như vậy si tình, từ từ cũng là cảm động không thôi.

“Người là không phải một đêm không ngủ? Nếu không người nằm ở nơi đó nghỉ ngơi trong chốc lát, ta ở trong này nhìn là tốt rồi, dù sao ta xin phép !” Từ từ nhìn Trần Mặc nói.

Trần Mặc lắc đầu, “Không cần, nàng không tỉnh lại phía trước, ta ngủ không dưới!” Trần Mặc nói.

“Nhưng là người hiện tại thoát nhìn mệt chết đi!” Từ từ nói.

“Không cần, nàng tỉnh không đến phía trước, ta ngủ không được!” Lam cảnh thần nói, cả người thoát nhìn thực mất mát.

Hắn đều nói như vậy , từ từ cũng không nói cái gì nữa.

Đúng lúc này, trên giường thiên hạ giật mình.

Từ từ vừa thấy, “Nàng động !”

Theo từ từ thanh âm của, Trần Mặc cũng nhìn trên giường thiên hạ, quả nhiên lam cảnh thần đích tay giật giật, mí mắt cũng giật giật.

Trần Mặc cùng từ từ một trận vui sướng, hai người đều cúi người đi qua, “Cảnh thần, cảnh thần.”

“Cảnh thần.”

Hai người đều ở cửa nàng bên giường hô.

Lam cảnh thần nhú lại mày, tựa hồ muốn tỉnh lại, nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

“Cảnh thần, người là không phải tỉnh. Cảnh thần!” Từ từ cùng Trần Mặc hai người đều ở bên giường hô.

“Cảnh thần, tỉnh lại, tỉnh lại.” Trần Mặc cũng nói xong.

Nghe được bên tai thanh âm của không ngừng kêu chính mình, từ chối hồi lâu, chậm rãi , lam cảnh thần mở ra con người.

Mí mắt xóc lên sau đó lại hạp thượng.

Lăn qua lộn lại vài lần, mới chậm rãi mở ra.

Đang nhìn đến trước mặt hai tờ mặt thì đầu của nàng vẫn là mơ mơ màng màng .

“Cảnh thần, người tỉnh?” Đang nhìn đến lam cảnh thần mở to mắt thời điểm, từ từ thể này mới thả lỏng nở nụ cười một chút.

Cuối cùng tỉnh.

Trần Mặc cũng nhìn, khóe miệng gợi lên một chút cười, cuối cùng thanh tỉnh lại.

“Người thể nào? Có hay không nơi đó không thoải mái?” Trần Mặc cũng lo lắng nhìn nàng hỏi.

Đã gặp nàng tỉnh lại, treo ở trong lòng đích tảng đá, rốt cục buông xuống.

Lam cảnh thần nằm ở nơi đó, còn không có khôi phục ý thức, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, ở bọn họ một thời gian hỏi thăm, mới chậm rãi khôi phục ý thức.

Ánh mắt nhìn Trần Mặc.

Trong đầu nghĩ đến lắng nếu nói với nàng trong lời nói.

Việc làm!

Cùng với, nàng chạy ra đi, ra tai nạn xe cộ!

Lam cảnh thần đột nhiên kinh hãi, sợ tới mức chạy nhanh nhắm mắt lại.

Trần Mặc cùng từ từ đều nhìn tình huống không đúng lắm.

“Cảnh thần, người thể nào ! ?” Trần Mặc quan tâm nhìn nàng hỏi.

Từ từ cũng nhìn, “Ta đi kêu thầy thuốc!”

Trần Mặc gật đầu.

Vì thế, từ từ xoay người đi ra ngoài.

“Cảnh thần, người làm sao vậy? Ta là Trần Mặc, ta là Trần Mặc a. . . .” Trần Mặc nhìn nàng, một bên nói cho nàng.

Lam cảnh thần mở con ngươi, nhìn người trước mặt lắc đầu, “Đi ra ngoài, đi ra ngoài!”

Trần Mặc nhú mi.

“Đi ra ngoài! !” Lam cảnh thần bỗng nhiên hô to.

Cũng đang ở phía sau, từ từ mang theo thầy thuốc đi đến.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Từ từ lập tức đi qua đi, nhìn bọn họ hỏi.

Lúc này, lam cảnh thần nhìn từ từ, hoàn toàn may mắn lại đây, “Làm cho hắn đi ra ngoài, làm cho nàng đi ra ngoài!”

Nàng cái gì cũng không nói, miệng một cái kính nói thẳng một câu, “Làm cho hắn đi ra ngoài!”

Cái kia hắn, là Trần Mặc!

Từ từ nhú mi, “Cảnh thần, người làm sao vậy? Hắn là Trần Mặc a!”

“Làm cho hắn đi ra ngoài, đi ra ngoài, ta không muốn gặp lại hắn!” Lam cảnh thần nhìn bọn họ nói, cảm xúc thực kích động.

Ai cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngay cả Trần Mặc cũng không biết.

Hắn đứng ở nơi đó, nhìn lam cảnh thần, nàng xem hắn con ngươi, tất cả đều là sợ hãi.

Đồng dạng, của nàng câu kia không nghĩ nhìn đến hắn, làm cho tim của hắn cũng tựa hồ bị cái gì hung hăng va chạm một chút.

Đau lòng không chịu nổi.

Nhưng là hắn biết, nhất định là chuyện gì xảy ra.

Bằng không lam cảnh thần sẽ không cái dạng này !

Hai ngày trước hoàn hảo tốt, bỗng nhiên tỉnh lại nói không nghĩ nhìn đến hắn, nhất định là chuyện gì xảy ra!

Lúc này, lam cảnh thần ngồi ở chỗ kia, đang nhìn đến Trần Mặc thời điểm, liền tiếp kêu, “Làm cho hắn đi ra ngoài, đi ra ngoài! !”

Cảm xúc hết sức kích động.

“Cảnh thần, người làm sao vậy? Nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì? Ta là Trần Mặc a!” Trần Mặc có chút không cam lòng, hai tay giam cầm bả vai của nàng, nhìn nàng hỏi.

“A! Đi ra ngoài, ta không muốn gặp lại ngươi, đi ra ngoài! !” Lam cảnh thần vẫn lặp lại những lời này, nhìn hắn ánh mắt là sợ hãi, là chán ghét, là thất vọng!

Như vậy ánh mắt, xác thực đau đớn Trần Mặc.

Từ từ ở một bên nhìn, nhú mi mày, “Trần Mặc, nàng vừa tỉnh lại, thân mình còn thực suy yếu, nếu không, người đi ra ngoài trước, chờ nàng cảm xúc yên ổn một chút , người lại tiến vào!”

Nghe được từ từ trong lời nói, Trần Mặc nhú mày, ánh mắt nhìn hướng lam cảnh thần.

Thầy thuốc cũng đi tới, “Bệnh nhân cần tĩnh dưỡng!”

Một câu, đã muốn chương hiển xuống ý tứ của.

Trần Mặc bất đắc dĩ, nhưng là vì lam cảnh thần thân thể suy nghĩ, không thể không đi ra ngoài.

Hắn xoay người đi ra ngoài, biểu tình thoát nhìn có chút thống khổ.

Từ từ nhìn đều có chút không đành lòng, nhưng là trước mắt lam cảnh thần cảm xúc hết sức kích động.

“Tốt lắm cảnh thần, Trần Mặc đi ra ngoài, người đừng lộn xộn!” Từ từ nhìn lam cảnh thần nói.

Nghe được từ từ trong lời nói, lam cảnh thần bỗng nhiên tạm dừng ở, tiếp theo giây, nàng cả người nhào vào từ từ trên người, gào khóc lên!

Kỳ thật, nàng cũng không muốn như vậy, nhưng là, nàng không thể đối mặt!

Lăng nếu trong lời nói, như là một cái ác mộng giống nhau quấn quanh nàng, nàng không thể làm bộ như dường như không có việc gì đi xuống.

Từ từ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhìn cảnh thần ôm chính mình thống khổ, trong lòng cũng thập phần không phải tư vị, nàng không có hỏi nhiều, chính là vươn tay ôm lấy nàng.

Cũng không biết qua bao lâu, lam cảnh thần cảm xúc ổn định xuống.

Thầy thuốc nhìn từ từ, “Bệnh nhân đã muốn an toàn thoát ly sinh mệnh an toàn, hiện tại chỉ cần hảo hảo tĩnh dưỡng là có thể !”

Nghe được thầy thuốc trong lời nói, từ từ cũng coi như yên tâm đi xuống.

“Cám ơn người thầy thuốc!”

“Không thể, hắn là !” Sau khi nói xong, thầy thuốc gật gật đầu đi ra ngoài.

Lúc này, lam cảnh thần nằm ở trên giường bệnh, trợn tròn mắt, nhưng là cái gì cũng không nói.

Thầy thuốc đi rồi sau, từ từ ngồi ở cửa nàng bên giường, nhìn nàng, “Cảnh thần, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lam cảnh thần ánh mắt nhìn trần nhà, cái gì cũng không nói.

Nhìn nàng trầm mặc, từ từ cũng không còn tiếp tục hỏi, đây là mở miệng nói, “Tuy rằng ta không biết chuyện gì xảy ra, nhưng là ta đến từ tiên, Trần Mặc một tác cũng không rời ở nơi này coi chừng dùm người, một ngày một đêm đều không có ngủ!”

Nghe được từ từ trong lời nói, lam cảnh thần lông mi rung rung một chút.

Hốc mắt cũng lập tức đã ươn ướt, “Từ từ, ta mệt mỏi quá, muốn nghỉ ngơi hạ!”

Nghe được nàng nói như vậy, từ từ cũng không nói thêm nữa, vì nàng dấu hảo chắn, “Tốt lắm, người hảo hảo nghỉ ngơi hạ!”

Lam cảnh thần không có mở lại khẩu, mà là nhắm hai mắt lại.

Đã gặp nàng nhắm mắt lại, từ từ nghĩ nghĩ, mới đi ra ngoài khách khí mặt vị ấy.

Lúc này, Trần Mặc quả nhiên còn tại sao khẩu chờ.

Lam cảnh thần tiếng khóc, của nàng hết thấy, đều ở tác động tim của hắn.

Từ từ vừa mở cửa, Trần Mặc lập tức quay đầu, “Thế nào ?”

“Thầy thuốc nói , nói vậy người cũng biết , đã muốn không có chuyện gì, chính là còn cần hảo hảo tu dưỡng!” Từ từ mở miệng nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc gật gật đầu.

“Nàng hiện tại đang ngủ, tuy rằng ta không biết chuyện gì xảy ra, vì sao như vậy đối với người, nhưng là ta xem ra đến, nàng rất thống khổ!” Từ từ nói.

Ổ đem Trần Mặc đuổi ra về phía sau, lam cảnh thần ôm nàng gào khóc, như vậy, là từ từ chưa bao giờ từng nhìn thấy trôi qua.

Có thể thấy được, nàng cũng không nhẫn, nhưng lại không thể nề hà.

Nghe được từ từ trong lời nói, Trần Mặc tức nổi lên mây.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra! ?” Từ từ nhìn hẩn hỏi.

Trần Mặc lắc đầu, “Nói thực ra, ta cũng không biết, ở nàng xảy ra tai nạn xe cộ phía trước ta còn cùng nàng gọi điện thoại hỏ hỏ , nhưng là không nghĩ tới, sau khi tỉnh lại cứ như vậy !”

“Chẳng lẽ phía trước đã xảy ra chuyện gì?” Từ từ đoán.

Trần Mặc gật đầu, “Hẩn là, nhưng là ta không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

“Mặc kệ thế nào, ta đều xem ra, cảnh thần là yêu của người, hiện tại nàng nghỉ ngơi , người cũng trở về đi đổi thân quần áo, nghỉ ngơi một chút, chờ nàng tỉnh lại, lại đến xem nàng đi!” Từ từ nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc nhú mi, nhìn nàng, “Nhưng là.”

“Người yên tâm, nơi này có ta, ta xin phép , hai ngày này ta sẽ hảo hảo chiếu cố của nàng!” Từ từ nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc thế này mới yên tâm gật gật đầu, “Cám ơn!”

“Cảnh thần theo ta cũng là bằng hữu, không cần khách khí như thế, chỉ cần, đừng cô phụ nàng là được!” Từ từ nói.

“Nhất định sẽ không !”

Từ từ gật đầu, “Tốt lắm, trở về đi!”

“Ân!” Trần Mặc gật gật đầu, ánh mắt quyến luyến nhìn một chút cửa phòng bệnh, cuối cùng gật gật đầu, đi rồi.

Nhìn Trần Mặc bóng lưng, từ từ hít một hơi thật sâu khí, cũng xoay người trở về phòng bệnh đi.

Trần Mặc trở về thay đổi nhất kiện quần áo, giặt tắm, trong chốc lát cũng không còn nghỉ ngơi, lại chạy về bệnh viện đi.

Còn cố ý mua nhất thúc hoa tươi.

Nhưng là vừa mới tiến cửa phòng, đã bị cảnh thần cấp lạnh lòng ngăn ở cửa.

“Đi ra ngoài!”

Trần Mặc sững sốt, ánh mắt tap cảnh thần, lập tức không biết nên nói cái gì mới tốt.

Từ từ cũng là sững sốt, không nghĩ tới cảnh thần phản ánh lớn như vậy.

“Cảnh thần, Trần Mặc là tới.”

“Làm cho hắn đi ra ngoài!” Cảnh thần lại kiên định nói.

Trần Mặc nhú mày, “Có thể nói cho ta biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra sao?”

“Không ra đi phải không? Ta đây đi ra ngoài!” Nói xong, cảnh thần vừa muốn vén lên chăn xuống giường.

Trần Mặc nhìn, lời của nàng, như là một phen chủ thủ hung hăng đâm vào tim của hắn thượng bình thường.

“Ta đi ra ngoài!” Mắt thấy nàng có điều động tác, Trần Mặc đã mở miệng.

Cũng không dám lại hỏi tới.

Hiện tại quan trọng nhất là làm cho nàng hảo hảo dưỡng hảo thân mình.

“Này hoa.”

“Xuất ra đi!” Lam cảnh thần thập phần kiên định nói, giờ này khắc này nàng, lạnh nhạt giống như thay đổi một người bình thường.

Trần Mặc cầm hoa, cuối cùng đi ra ngoài.

Từ từ ở một bên nhìn, không đành lòng nhúu mày.

Ánh mắt nhìn hướng cảnh thần, sắc mặt của nàng cũng tốt không đến nơi nào đây.

582. Chương 586: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 23

Cho nên dựa theo mực già trong lời nói, như vậy nữ nhân, thích hợp nhất khi bọn hắn Mặc gia con dâu, tuyệt đối trấn được trường hợp.

Người một nhà trừ bỏ hi hi ở ngoài, đều đến đông đủ .

Lúc này, mực thiếu đàn nhìn bọn họ, nhin không được mở miệng , “Ta không muốn đi công ty !”

Một câu, một bàn con mọi người ngây ngẩn cả người.

Cung Ái Lâm cũng tức khởi mày, này xú tiểu tử không không chịu thua kém làm cho nàng dạ dày đã thương.

“Người nói hươu nói vượn cái gì?” Cung Ái Lâm nhìn mực thiếu đàn lạnh lùng mở miệng.

Lúc này, mực thiếu đàn nhúu mi, “Ta nói là thật sự, hiện tại mực thiếu thiên đã trở lại khiến cho hắn trở về tiếp quản quên đi!”

“Người cầm miệng cho ta!” Lúc này, cung Ái Lâm mở miệng hô.

Thật vất vả làm cho hắn vào công ty, hiện tại chính hắn thế nhưng nói không đi .

“Mẹ, ta thật không phải là kia đồng liêu!” Lúc này, mực thiếu đàn mở miệng nói, ở công ty vài ngày đều nhanh muốn đem hắn ghen điên rồi.

“Ta nghe đừng lương nói, người không phải bắt chước vô cùng được không?” Cung Ái Lâm mở miệng nói.

“Kia đều là hắn ở giúp ta xử lý!”

“Mặc kệ thế nào, thân là Mặc gia một phần tử, người đều phải tấn một phần nghĩa vụ!” Cung Ái Lâm nói.

Kỳ thật, nàng cũng là lo lắng ở nàng già đi sau không có người bắt kể nàng, cho nên mới như vậy khẩn cấp làm cho mực thiếu đàn tiến vào rt.

“Mẹ, ta thật sự không muốn đi công ty!” Mực thiếu đàn nói, hắn hiện tại mới biết được phía trước hắn trôi qua là có nhiều khoái hoạt, ở công ty này ngăn ngừn mấy ngày, thật sự sắp hắn điên rồi.

“Cầm miệng!”

Mực thiếu đàn, “.”

“Tiểu thúc, người vẫn là ngoan ngoãn đi thôi!” Lúc này, mực vũ ở vừa ăn này nọ, cũng nhin không được khuyên nói.

“Tiểu hài tử biết cái gì, ăn cơm của người đi!” Mực thiếu đàn nói.

Mực thiếu thiên thủy chung ăn này nọ, không nói tiếng nào.

Vào công ty chuyện tình, hắn cho cơ hội, nhưng là là mực thiếu đàn không quý trọng, cung Ái Lâm không thể nói cái gì nữa .

Phía sau hắn muốn nói không cho mực thiếu đàn đi, cung Ái Lâm khẳng định nghĩ đến mực thiếu thiên cố ý , cho nên, hắn đơn giản cái gì cũng không nói.

Mực già ở một bên nhìn, nghe, kỳ thật hẳn cũng biết, mực thiếu đàn không phải việc buôn bán lieâu, nhưng là ai cũng không phải trời sinh bỗng , mực thiếu đàn mấy ngày nay ngay tại trong công ty làm rất tốt, chỉ cần dụng tâm, sẽ không quá kém.

“Thiếu đàn, người chột nghe mẹ người !” Mực già nếu dám phản bác cung Ái Lâm nói , khẳng định tối hôm nay lại náo nhiệt .

“Nhưng là ta thật sự không muốn đi, ta cảm giác ở trong công ty thực phiền, mẹ, ta nghĩ bắt chước đua xe!”

Đua xe?

Nghe thế cái, cung Ái Lâm cả kinh, “Người không muốn sống nữa? Người có biết đua xe là cỡ nào chuyện nguy hiểm sao?”

“Ta biết, nhưng là đó là ta ham!”

“Không được!”

“Chúng ta Mặc gia không thiếu cái kia tiền, người cho dù không đi công ty, cũng phải cho ta ở nhà hảo hảo trụ !” Cung Ái Lâm nói.

“Mẹ!”

“Ta nói không được chính là không được!” Cung Ái Lâm ý tưởng thực kiên định.

Lúc này, mực thiếu đàn bất đắc dĩ ánh mắt nhìn về phía mực già, mực già trực tiếp ăn cơm, không nhìn rưng.

Lúc này, mực thiếu đàn tầm mắt nhìn về phía mực thiếu thiên, mực thiếu thiên vốn là đang ăn cơm, làm như không có nghe đến giống nhau.

Vì thế, mực thiếu đàn đặc biệt bất đắc dĩ đem ánh mắt nhìn về phía người lam.

Người lam nghĩ nghĩ, nhin không được đã mở miệng, “Bằng không, người ngay tại trong công ty nghỉ ngơi một năm, nếu một năm sau, suy nghĩ của người vẫn là thực kiên định trong lời nói, chúng ta lại thảo luận!”

Một năm! ?

Một tháng mực thiếu đàn đều phải muốn chết cảm giác, hiện tại một năm?

“Một tháng ta đều trụ không được , đừng nói một năm !” Mực thiếu đàn nói.

“Đua xe thật là rất nguy hiểm chuyện tình, trong nhà cũng đều là vì an toàn của người suy nghĩ, nếu một năm sau, người còn kiên trì gặp mình, chúng ta đến lúc đó lại thảo luận!”

“Ta đồng ý người lam nói như thế!” Mực già cái thứ nhất mở miệng , sau đó nhìn mực thiếu đàn, “Người ở công ty nghỉ ngơi một năm, một năm sau người còn kiên trì như vậy trong lời nói, ta sẽ cùng ý người đi đua xe!”

Nghe thế cái, cung Ái Lâm nghiêng đầu sang chỗ khác trừng mắt nhìn mực già liếc mắt một cái.

Mực già lập tức mở miệng, “Chính người nhĩ tử người còn không rõ ràng sao? Nếu người hiện tại bắt buộc hẳn làm chút sự tình, hẳn nhất định sẽ không nghe lời người, 3 phút nhiệt độ chuyện tình, đua xe, ta phỏng chừng một tháng không đến, hẳn sẽ đối khác đa dạng!” Mực già nói.

Mực thiếu đàn, “.”

Hắn như thế nào nghe này nói, cũng không như là ở khích lệ hẳn.

“Cha, ta là nghiêm túc!”

“Ta cũng vậy nghiêm túc!” Mực già nhìn mực thiếu đàn một chữ một chút nói, “Một năm sau, người còn có này tâm tư, ta sẽ cùng ý người đi!”

“Một năm, cha.”

“Liên một năm, không có cò kè mặc cả đường sống!” Mực Lão Thập phân kiên định.

Mực thiếu đàn, “.”

Cung Ái Lâm cũng ngồi ở chỗ kia nghĩ, kỳ thật người lam cùng mực già trong lời nói cũng không còn sai, mực thiếu đàn là con trai của nàng, nàng rõ ràng nhất, từ nhỏ đến lớn, không có một việc thích có thể vượt qua một tháng, càng miễn bàn một năm.

Hiện tại việc cấp bách, chính là làm cho mực thiếu đàn ở trong công ty dài đi xuống.

“Nếu người có thể nghỉ ngơi một năm, ta sẽ lo lắng!” Cung Ái Lâm cũng mở miệng nói.

Mực thiếu đàn nóng lòng a, phiền lòng a, một năm!

Chẳng lẽ thật sự chờ một năm sao!

“Ta không muốn đi, ta một ngày cũng không muốn đi!” Mực thiếu đàn nói.

Lúc này, mực thiếu thiên ăn cái không sai biệt lắm, nghe được mực thiếu đàn trong lời nói sau, để đùa xuống, “Muốn học đua xe!?”

“Ừ!” Mực thiếu đàn liên tục gật đầu.

“Người có này tư bản sao?” Mực thiếu thiên bỗng nhiên hỏi lại.

Nghe thế cái, mực thiếu đàn biến sắc, “Người có ý tứ gì?”

“Một chiếc cao nhất đua xe, mua, cải trang, duy tu, mỗi một bút tiền, đều là ngẩng cao giá, nhưng là người muốn mở ra người mua Lamborghini đi trận đấu sao? Cứ việc là số lượng hãy, ta cho người biết, người nhất định sẽ thua đến quần cũng không thừa!” Mực thiếu thiên nhìn hấn một chữ một chút nói.

Nguyên bản, mực thiếu đàn không phục lắm, nhưng là nghe được mực thiếu thiên trong lời nói, hấn tựa hồ đối với này thực hiểu biết, hấn nhất thời đến đây hứng thú.

“Kia muốn thế nào?” Mực thiếu đàn hỏi.

“Muốn biết?”

“Ừ!” Mực thiếu đàn luyện luyện gật đầu.

“Ta cùng dân / chúa, người muốn thật sự muốn học đua xe, ta không ngăn cản người, thậm chí cũng có thể dạy người, đưa người một chiếc cao nhất cải trang trôi qua đua xe!”

“Người nói thật sự?” Nghe thế cái, mực thiếu đàn đôi mắt nháy mắt phóng lượng.

Mực thiếu thiên gật đầu, “Đương nhiên, bất quá, ta là có điều kiện!”

“Điều kiện gì?” Mực thiếu đàn hỏi, mực thiếu thiên trong lời nói thành công dụ dỗ đến hấn, đừng nói điều kiện, cho dù làm cho hấn hiện tại bưng trà dâng nước cũng không phải vấn đề.

“Về sau ban ngày bình thường đi công ty công tác, buổi tối thời gian, ta dạy cho người đua xe!” Mực thiếu thiên nói.

Thốt ra lời này ra, mực thiếu đàn kinh ngạc một chút, “Người nói thật sự?”

“Ta khi nào thì đã lừa gạt người!” Mực thiếu thiên thần nhiên mở miệng.

“Hảo, không thành vấn đề!” Mực thiếu đàn một lời đáp ứng xuống.

Mực già, “.”

Cung Ái Lâm, “.”

Người lam, “.”

Mới vừa rồi còn chết sống không đồng ý, hiện tại đã vậy còn quá lưu loát đáp ứng rồi.

Hiện tại cung Ái Lâm chính là muốn nói cái gì cũng nói không nên lời, gần nhất, mực thiếu đàn đáp ứng ở lại trong công ty, thứ hai, mực thiếu thiên tự mình dạy hấn lái xe, bọn họ còn có thể nói ra cái gì.

“Ta còn có một điều kiện!” Lúc này, mực thiếu thiên mở miệng nói.

“Cái gì?”

“Người nếu so với thi đấu trong lời nói, đổ / tiền, chính mình kiếm, người ở rt sở kiếm tiền, ta một phần không ít cho người, trận đấu, ta sẽ không cho người tài trợ một phân tiền!”

“Không thành vấn đề!”

Mực thiếu thiên vừa nói như vậy , bỗng nhiên kích phát rồi mực thiếu đàn muốn kiếm tiền xúc động.

“Nếu đâu có , ngày mai bình thường đi công ty đem!” Mực thiếu thiên lựa chọn mi nói.

“Hào!” Mực thiếu đàn gật gật đầu, tâm tình kích động thật.

“Của ta cao nhất đua xe, khi nào thì cho ta! ?” Mực thiếu đàn hỏi.

Hắn biết, mực thiếu thiên đua xe kỹ thuật nhất lưu, hắn nhưng là thấy tận mắt trôi qua, hiện tại có hắn dạy hắn, nhưng lại đưa hắn một chiếc đua xe, mực thiếu đàn đương nhiên cao hứng thật.

“Đã muốn định tốt lắm, đang ở cải trang, phỏng chừng người sinh nhật thời điểm, sẽ trở lại , vừa vặn làm tặng cho người quà sinh nhật!” Mực thiếu thiên từ từ nói.

Mặc dù là cùng cha khác mẹ, nhưng là mực thiếu thiên đối mực thiếu đàn tốt thực kêu không phản đối.

Tuy rằng hai người phía trước cũng đối chọi gay gắt, nhưng là Lâm người lam dám khẳng định một việc chính là, mặc kệ mực thiếu đàn biến thành bộ dáng gì nữa, mực thiếu trời cũng đã sẽ không bỏ lại hắn mặc kệ .

Cứ việc có chút nói, hắn nói thập phần khẳng định, nhưng là người lam chính là biết.

Mực thiếu đàn sau khi nghe được, cũng kích động không thôi.

Không nghĩ tới phía trước hai người quan hệ như vậy, hắn còn nhớ rõ chính mình sinh nhật, cuối cùng, mực thiếu đàn nhìn mực thiếu thiên mở miệng nói câu, “Cám ơn!”

Những lời này nói ra, một bàn con mọi người hơi hơi sửng sốt.

Lúc này, mực già ở bên kia ngồi, nhân cơ hội mở miệng, “Thiếu đàn, hiện tại người cũng nên sửa miệng !”

Ngụ ý, có ý tứ gì, bọn họ cũng đều nghe đi ra.

Mực thiếu đàn có chút ngượng ngùng, nhưng là nội tâm càng nhiều là kích động, vui sướng.

Hắn thật sự không nghĩ tới mực thiếu thiên sau lưng làm nhiều như vậy chuyện tình, hắn nghĩ đến, hắn nhất định sẽ phản đối hắn đua xe , không nghĩ tới.

Nhìn mực thiếu thiên, mực thiếu đàn nghĩ nghĩ, “Đa tạ rồi, ca!”

Này một câu ca kêu lên đến, mực thiếu Thiên Đô cảm giác thập phần không được tự nhiên.

“Đừng tưởng rằng kêu một câu ca là có thể nhàn hạ, ở trong công ty, ta sẽ không thủ hạ lưu tình !” Mực thiếu thiên mở miệng nói.

“Ta biết!” Mực thiếu đàn cười nói, “Ta nhất định dựa vào chính mình kiếm tiền đến trận đấu!”

Hắn hiện tại, động lực mười phần.

Người lam lại ở vừa cười, nhìn ra, mực thiếu trời cũng đã có chút ngượng ngùng , cứ việc hắn trang đường như không có việc gì.

Lúc này, bọn họ tiếp tục đang ăn cơm.

Mực vũ ở một bên nhìn, nhin không được hoan hô lên, “Nga nga, mực tiểu thúc cùng tiểu thúc không cãi nhau !” Mực vũ phát ra từ nội tâm hoan hô.

Nghe được lời của hắn, mọi người sửng sốt, theo sau đều nở nụ cười.

Một đứa bé nội tâm khát vọng cùng kêu gọi, hẳn chỉ có một tình khiết hi vọng, người một nhà hòa thuận mà thôi.

Người lam cười cười, vươn tay sờ sờ đầu của hắn.

Cung Ái Lâm cũng ngồi ở chỗ kia, nghe được bọn họ trong lời nói sau, cũng cười cười, không nói gì thêm nữa.

Kỳ thật, hiện tại nàng cũng nhìn ra đến, mực thiếu thiên cũng không chán ghét mực thiếu đàn, cũng không có muốn tể đi ý tứ của hắn, ngược lại, bọn họ đều nói phục không được mực thiếu đàn, đơn giản vài câu đã bị hắn thu phục.

Nghĩ đến đây, nàng cũng không còn đang nói cái gì, cùng mực thiếu thiên trong lúc đó ân ân oán oán, tựa hồ như vậy trong nháy mắt toàn bộ giải khai, cười cười, cũng không còn nói thêm nữa cái gì, tiếp tục ăn cơm.

583. Chương 587: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 24

Hôm sau. Thứ khác vũ

Lam cảnh thần bên kia, trải qua vài ngày tu dưỡng, cảnh thần thân thể đã muốn hảo rất nhiều.

Quý Vũ Phàm được đến tin tức sau, cũng chạy đi qua, hơn nữa mua một bó to hoa tươi.

Từ từ mấy ngày nay vẫn cùng nàng, đang nhìn đến quý Vũ Phàm thời điểm, từ từ vẫn là lặng đi một chút, lập tức thức thời đứng dậy, “Ta đi ra ngoài mua điểm này nọ, các người chậm tán gẫu!”

Quý Vũ Phàm gật gật đầu, vì thế, từ từ đi ra ngoài.

Quý Vũ Phàm nhìn ngồi ở chỗ kia lam cảnh thần, cả người như là mất hồn phách giống nhau, không hề tinh thần, gây mặt làm cho người ta nhìn càng thêm đau lòng.

Túc nhíu mi, quý Vũ Phàm đi tới, “Cảnh thần. . . .” Hắn nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Lam cảnh thần nhìn hắn, khóe miệng miễn cưỡng xả ra một chút cười, “Người đã đến rồi! ?” Nghe thanh âm đều không có phía trước kích động.

“Ngượng ngùng, ta mới thu được tin tức, thế nào, người thân thể hảo điểm không! ?” Quý Vũ Phàm nhìn lam cảnh thần nói.

Lam cảnh thần gật gật đầu, “Đã muốn không có chuyện gì !”

“Như thế nào hảo hảo xảy ra tai nạn xe cộ! ?” Quý Vũ Phàm hỏi, tự nhiên không biết trong đó chuyện đã xảy ra.

Nghe thế cái, lam cảnh thần trong đầu lại nhớ tới lắng nếu nói với nàng trong lời nói.

Nàng đột nhiên nghiêng đầu, nhìn quý Vũ Phàm, “Chính là ngoài ý muốn!”

Ngoài ý muốn?

Quý Vũ Phàm nhíu mày, giống như, như thế nào cũng không phải ngoài ý muốn.

Nhưng là lam cảnh thần đều nói như vậy, thực rõ ràng, là không muốn làm cho hắn biết.

Một khi đã như vậy, hắn cũng không hỏi nhiều, mà là nhìn nàng, “Cảnh thần, mặc kệ bởi vì sao, ta đều muốn cho người biết, ta hi vọng người có thể hạnh phúc!”

“Ta biết, người không thể dối với ta rộng mở tâm, nhưng là ta hi vọng người có biết, nếu người hạnh phúc, ta chúc phúc người, nếu người bất hạnh phúc trong lời nói, nếu người tưởng rời đi trong lời nói, nói cho ta biết, ta nhất định sẽ mang người rời đi!” Quý Vũ Phàm nhìn nàng một chữ một chữ nói.

Nghe được quý Vũ Phàm trong lời nói sau, lam cảnh thần không khỏi nâng mắt nhìn hần một cái.

Quý Vũ Phàm biểu tình thập phần khẳng định, không thể như là hay nói giỡn.

Lam cảnh thần ngẩn người, nhìn hần, tưởng mở miệng nói cái gì, nhưng là nghĩ đến lời của mình có lẽ sẽ cho hần hi vọng, lam cảnh thần nhịn được.

“Quý Vũ Phàm.” Lam cảnh thần bỗng nhiên mở miệng.

Nghe được nàng kêu tên của mình, quý Vũ Phàm lập tức nhìn nàng, ánh mắt tràn ngập chờ mong.

“Cám ơn người!” Lam cảnh thần bỗng nhiên nói.

Nghe thế cái, quý Vũ Phàm nhú mi, “Vì sao?”

Lam cảnh thần cười cười, nhìn hần, “Tuy rằng chúng ta nhận thức không lâu sau, nhưng là cám ơn người, cám ơn người cho ta làm hết thấy!”

Lam cảnh thần trong lời nói, cũng làm cho khoe miệng hần gợi lên một chút cười.

“Này đó có thể đổi lấy của người cảm động, cũng là đáng giá !”

“Ta thực cảm động, nhưng là lòng, đã muốn cho một người, ta không biết có thể hay không cùng hần cùng một chỗ, nhưng là tâm lý của ta đã muốn dung không dưới người thứ hai, nhưng là ta tin tưởng, người nhất định sẽ gặp được rất tốt nữ nhân!” Lam cảnh thần nhìn hần một chữ một chữ nói.

Ngụ ý, lam cảnh thần vẫn là cự tuyệt hần!

Quý Vũ Phàm cười cười, “Ta cũng không phải tưởng lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, chỉ là muốn cho người hạnh phúc mà thôi, cho dù người lựa chọn người kia, không phải ta!”

“Ta yêu Trần Mặc!” Lúc này, lam cảnh thần nhìn hần một chữ một chữ, phi thường nghiêm túc nói.

Cho dù, hần làm sự tình gì, cho dù, hành vi của hần làm cho nàng không thể nhận.

Nàng vẫn là thương hần!

Lam cảnh thần trong lời nói, làm cho quý Vũ Phàm giật mình dừng một chút, lập tức cười mở miệng, “Ta biết!”

“Ta không nghĩ tới thay thế được Trần Mặc, càng không dự đoán được người, thậm chí, ta là chúc phúc các người , chính là, ta nói chính là, nếu có cần, ta nhất định sẽ ở bên cạnh người!” Quý Vũ Phàm nhìn nàng một chữ một chữ nói.

Lam cảnh thần nhìn hần, gật gật đầu, cuối cùng sở hữu trong lời nói đều hóa thành hai chữ, “Cám ơn!”

Quý Vũ Phàm khoe miệng gợi lên một chút chua sót cười, cho dù nói buông tha cho, nói chúc phúc, nhưng là nghe được lam cảnh thần nói cám ơn hai chữ, hần cảm thấy, ngay cả đi vào nàng đều rất khó.

Vì thế, hàn huyền trong chốc lát, từ từ trở về thời điểm, quý Vũ Phàm mới đi .

Nhìn lam cảnh thần, quý Vũ Phàm nghĩ nghĩ, mở miệng, “Người hảo hảo nghỉ ngơi, ta mấy ngày nữa trở lại thăm người!”

Lam cảnh thần gật gật đầu, vì thế, quý Vũ Phàm đi rồi.

Kỳ thật, từ từ đối quý Vũ Phàm chưa quen thuộc, càng không biết hần cùng cảnh thần cái gì quan hệ, nhưng nhìn quý Vũ Phàm nhìn cảnh thần ánh mắt liên biết hần nhất định là thích cảnh thần .

Quý Vũ Phàm đi rồi sau, từ từ nhìn lam cảnh thần, “Thế nào, muốn hay không đi ra ngoài đi một chút?”

Nghe được từ từ trong lời nói, lam cảnh thần nhìn nàng, “Từ từ, người ở trong này mấy ngày , nếu không, người trở về nghỉ ngơi đem, ta một người không có chuyện gì !”

Nghe thế cái, từ từ sưng sốt, “Ta không sao nhi, dù sao cũng xin phép rồi!”

“Người như vậy chiếu cố ta mệt chết đi !”

“Nói nói cái gì, đổi thành ta nhập viện rồi, ta tin tưởng người cũng sẽ làm như vậy !” Từ từ nói.

Lam cảnh thần cười cười.

“Thế nào, đi ra ngoài đi một chút sao?”

“Trần Mặc không có ở!” Từ từ bỏ sung một câu, tựa hồ xem ra lam cảnh thần bắn khoăn.

Nghe thế cái, lam cảnh thần thế này mới gật gật đầu.

Vì thế, hai người đi ra ngoài.

Bên ngoài mặt trời tốt lắm, từ từ giúp đỡ cảnh thần, hai người đi ra thời điểm, hành lang, hoa viên, rất nhiều bệnh nhân, có người ở vui đùa âm ỉ, có người ở nói chuyện, mặt cỏ thượng một ít tiểu hài tử ở bên kia ngoạn .

Cho dù sinh mệnh đe dọa, cũng như trước ngăn cản không được bọn họ trên mặt cười.

Nhìn bọn họ, từ từ khoe miệng câu lên, kỳ thật so sánh với này sinh bệnh đứa nhỏ, bọn họ muốn xa xa may mắn vô cùng nhiều.

“Đi ra đi một chút, thân thể cũng khôi phục nhanh một chút!” Từ từ nhìn cảnh thần nói.

Lam cảnh thần đứng ở nơi đó, ánh mắt nhìn địa phương khác, tuy rằng mặt không chút thay đổi, nhưng là từ từ nhìn ra, tâm tình của nàng thả lỏng rất nhiều.

Lúc này, bọn họ ai cũng vô dụng chú ý tới lầu hai tầm mắt, Trần Mặc đứng ở nơi đó nhìn lam cảnh thần, tựa hồ cũng chỉ có biện pháp này, mới có thể xem đến nàng.

^^

Mấy ngày kế tiếp, cảnh thần thân mình khôi phục không sai biệt lắm .

Từ từ ở bên kia chiếu cố vài ngày, nhìn ra, mệt chết đi.

“Từ từ, ta hiện tại đã muốn không có chuyện gì , người vẫn là trở về nghỉ ngơi một chút đi!”

“Nhưng là một mình người ở trong bệnh viện, ta lo lắng!”

“Còn có hộ sĩ a, ta không phải một người, ngược lại là người, ta sợ đem người cấp mệt ra bị bệnh!” Cảnh thần nhìn từ từ nói.

Nghe được lời của nàng, từ từ nhin không được nở nụ cười, “Kia có như vậy khoa trương, hưởng chi, ta cũng không còn làm cái gì!”

“Tốt lắm, đi về nghỉ ngơi đi, ta không sao nhi !” Cảnh thần nói.

Nhìn nàng như vậy kiên trì gặp mình, từ từ xác thực hơi mệt chút , mấy ngày nay đồng sự lui tới tất cả đều là thăm bệnh , nàng cũng yên tâm điểm.

“Được rồi, ta đây trở về nghỉ ngơi, ngày mai trở lại thăm người!” Từ từ nhìn nàng mở miệng nói.

Lam cảnh thần gật gật đầu.

“Có chuyện gì trước tiên gọi điện thoại cho ta!”

“Ta đã biết!” Lam cảnh thần gật đầu.

Vì thế, từ từ thế này mới đi rồi.

Chính là, nàng như thế nào cũng không còn nghĩ đến, chuyện phát sinh kế tiếp chuyện.

Nửa đêm hai điểm thời điểm, điện thoại của nàng vang lên.

Từ từ khốn không được, vươn tay ở trên bàn sờ loạn vừa thông suốt, đang sờ tới tay cơ thời điểm, lại lùi về chỗ lý.

“Uy” Nàng miễn cưỡng mở miệng.

Nhưng mà đang nghe đến bên trong trong lời nói thì cả người từ trên giường ngồi dậy.

“Người nói cái gì? Cảnh thần không thấy ?” Từ từ có chút khó có thể tin.

“Hảo, ta lập tức đi ra!” Nói xong, từ từ trực tiếp cúp điện thoại, không nói hai lời, từ trên giường đứng lên, thay đổi quần áo liền thẳng đến đi ra ngoài.

Lái xe, trực tiếp đến bệnh viện, đây là, Trần Mặc cùng người lam, còn có mực thiếu thiên vài người đều đến.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Từ từ nhìn bọn họ hỏi.

Lúc này, Trần Mặc nhìn từ từ, “Ngay cả người cũng không biết nàng đi nơi nào sao?”

Từ từ nghe như lọt vào trong sương mù , “Nàng không phải ở phòng bệnh sao?” Nói xong, đẩy cửa ra bước đi đi vào, nhưng mà phòng bệnh nội, thu thập vô cùng làm

Tĩnh.

Từ từ ngây ngẩn cả người.

Thế này mới nhớ tới ban ngày lam cảnh thần tưởng tất cả biện pháp làm cho nàng rời đi, làm cho nàng trở về nghỉ ngơi.

“Người đâu?” Từ từ cũng hỏi.

Người lam đứng ở nơi đó, “Hộ sĩ nói, lúc chiều công việc lui viện thủ tục!”

Nghe thế cái, từ từ sửng sốt, xem ra, lam cảnh thần là cố ý .

Từ từ đứng ở nơi đó, “Ta hôm nay ban ngày nên có điều phát hiện , nàng vẫn để cho ta trở về, ta.”

“Tốt lắm!” Nhìn từ từ tự trách bộ dáng, người lam đi qua đi, trấn an nàng, “Chuyện này với người không có vấn đề gì, nhìn ra, nàng rất sớm còn có quyết định này !”

Trần Mặc đứng ở nơi đó, thủy chung không nói, nghĩ đến lam cảnh thần liền một câu như vậy cũng không nói lời nào đi rồi, hẳn cũng không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt.

“Trần Mặc, người điều tra rõ ràng không? Rốt cuộc là bởi vì sao sự tình mới có thể biến thành như vậy?” Người lam nhìn Trần Mặc hỏi.

Trần Mặc lắc đầu.

Nghe thế cái, người lam tức nổi lên mày.

“Xem ra, cảnh thần là có nghĩ rằng trốn tránh người!”

“Là có cái gì không thể nói đi ra sao? Vì sao nếu như vậy! ?” Trần Mặc hết sức thống khổ nói.

Lúc này, mực thiếu thiên ở một bên tiếp theo điện thoại, ứng vài tiếng sau cắt đứt, đã đi tới, “Bảo bối vừa rồi truyện tới một đoạn tần số nhìn, có lẽ hữu dụng!”

Nghe thế cái, Trần Mặc cùng người lam đều nhìn về phía mực thiếu thiên.

Lúc này, bên trong xe, mực thiếu trời giáng mở Laptop.

Ngón tay bay nhanh ở mặt trên thao tác người, rất nhanh, Computer thượng biểu hiện một đoạn tần số nhìn.

“Đây là hi hi ở lam cảnh thần sở ngụ ở nhà trọ nội tìm được tần số nhìn!”

Nghe thế cái, Trần Mặc nhíu mi, “Cảnh / sát cũng đi quá, nhưng là nói tần số nhìn đã muốn bị hủy !”

“Ta cũng vậy như vậy nghe nói , cho nên cảm giác rất kỳ quái, tìm bảo bối hỗ trợ, bảo bối hỗ trợ chữa trị tốt!” Mực thiếu Thiên Nhất tự một chút nói.

Nghe thế cái, vài người đều ngẩn người, vì thế, mực thiếu thiên đích ngón tay điểm đánh một chút enter khóa, vì thế, một đoạn tần số nhìn ở Computer thượng truyền phát tin lên.

Đang nhìn đến kia đoạn tần số nhìn thời điểm, từ từ toàn bộ tóc gáy đều nhanh dựng thẳng lên đến đây.

Bởi vì tần số nhìn lý, lẳng nếu xuất hiện bóng dáng, xác thực thoát nhìn thực đáng sợ, như là U Linh bình thường.

Lẳng nếu xuất hiện, làm cho Trần Mặc tức nổi lên mày, nhưng là hần cái gì đều không có nói, tiếp tục xem đi xuống.

Mãi cho đến người trên lầu, lam cảnh thần nhà trọ tới cửa.

584. Chương 588: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 25

Mãi cho đến trên lầu, lam cảnh thần nhà trọ tới cửa, đang nhìn đến một màn kia thời điểm, vài người đều tức nổi lên mày.

Từ từ sợ tới mức cũng nhin không được kêu một tiếng, “Ồ vật kia là cái gì a?”

Trần Mặc cùng người lam còn có mực thiếu Thiên Đô không có mở miệng, bởi vì bọn họ có thể nhìn ra.

Người lam có định kỳ đi làm kiểm tra, làm sao có thể không biết này là vật gì .

Xem ra, lam cảnh thần tựa vào trên tường, ánh mắt nhìn một màn kia thời điểm thống khổ, lẳng nếu đã nghĩ là một U Linh giống nhau, leo lên ở trên người của nàng.

Cuối cùng, lam cảnh thần ôm lỗ tai chạy.

Mà lẳng nếu đứng ở nơi đó, khoe miệng ôm lấy một chút cười lạnh.

Theo lam cảnh thần chạy, Trần Mặc tâm đều bị nói lên, hần là chính là như vậy chạy ra đi ra tai nạn xe cộ đi!

Trần Mặc nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn mực thiếu thiên, “Không âm thanh âm sao?”

Mực thiếu thiên lắc đầu, “Chỉ có theo dõi lực tượng, bắt quá người nếu muốn biết bọn họ nói gì đó, có thể đi tìm chuyên gia đối môi!”

Trần Mặc bình tĩnh con người, “Không cần, chỉ cần tìm được lẳng nếu, hết thấy đều minh bạch rồi!” Trần Mặc một chữ một chữ nói.

Nhìn ra, Trần Mặc giờ này khắc này rất tức giận.

Lúc này, Trần Mặc nhìn bọn họ, “Mực tổng, người lam, cảm ơn các người, giúp ta cùng bảo bối nói một tiếng, ta hiện tại có chuyện gì, phải đi trước !” Trần Mặc nói.

Mực thiếu thiên gật gật đầu, “Uh, có chuyện gì gọi điện thoại!”

Trần Mặc gật gật đầu, nhìn thoáng qua người lam, thế này mới xuống xe.

Thượng xe của mình, đi rồi.

Lúc này, mực thiếu thiên hạp thượng Computer.

Từ từ còn bị vây kinh hồn chưa định trạng thái, Trần Mặc đi rồi, nàng mới hồi phục tinh thần lại, “Nguyên lai là như vậy, không nghĩ tới lẳng nếu đã vậy còn quá đáng giận, trách không được cảnh thần ngủ vẫn nằm mơ!” Từ từ nói.

Vừa mới bắt đầu nàng vẫn tưởng tai nạn xe cộ chuyện tình, hiện tại xem ra, hần là này!

Nàng đều nhìn đều nổi lên một thân nổi da gà.

Nhìn từ từ tức giận bộ dáng, người lam nhìn nàng, “Tốt lắm, chuyện này Trần Mặc sẽ đi xử lý , người cũng đừng tức giận, bây giờ còn sớm, chúng ta trước đưa người trở về!” Người lam nói.

Nghe thế cái, từ từ gật gật đầu.

Vì thế, mực thiếu thiên lái xe đưa từ từ trở về.

“Kia cảnh thần đâu? Sẽ đi nơi đó? !” Đây là từ từ lo lắng .

“Chờ Trần Mặc hiểu biết đến chân tướng lại đi tìm cũng không muộn, mực thiếu thiên tra xét sở hữu xuất nhập cảnh ghi lại, nàng cũng không có xuất ngoại, cho nên hẳn là còn tại a thị, chính là cố ý né tránh không cho chúng ta tìm được mà thôi!” Người lam nói.

Nghe thế cái, từ từ gật gật đầu, “Thật là, cho dù là như vậy, không thấy Trần Mặc một người là có thể , ngay cả chúng ta đều né tránh!”

“Nàng hiện tại thực hỗn loạn, cần thanh tĩnh một chút, chờ nghĩ thông suốt , chính mình sẽ xuất hiện !” Người lam nói.

Nghe thế cái, từ từ từng khẩu khởi, gật gật đầu, “Hi vọng như thế đi!”

Người lam cười cười.

“Đúng rồi, người mấy tháng ?” Từ từ nhìn người lam bụng hỏi, “Như thế nào cũng không có vẻ đại đâu! ?”

“Mau bốn tháng rồi!” Người lam nói.

“Còn có sáu tháng tiểu tử kia sẽ đi ra !” Nói lên này, từ từ có chút hưng phấn, “Đến lúc đó ta đây cái mẹ nuôi cần phải trước tiên đến!”

Nghe từ từ trong lời nói, người lam cười cười, “Có bản lĩnh người giúp ta mang!”

“Hội giống bảo bối như vậy thông minh sao? Nếu hội trong lời nói, ta liền mang!” Từ từ nói.

“Nhìn đến bảo bối, kế tiếp gien cũng có thể sẽ không sai đi!” Người lam nói.

“Ta mang!” Từ từ ít lo lắng mở miệng nói.

Lúc này, mực thiếu thiên có điểm dừng không được đi, “Người là muốn cho hài tử của ta đi cho người làm cu li đi? Ta cho người biết, này nhất thai là nữ nhi, chúng ta phải làm bảo bối dưỡng, người cũng đừng đánh này chủ ý !”

Từ từ, “.”

“Người như thế nào chỉ biết là nữ nhi?”

“Ta chỉ biết!” Mực thiếu thiên chắc chắn nói.

Từ từ thực nghiêm túc lo lắng một chút, “Cũng đúng, giống bảo bối như vậy sinh vật, trên thế giới nhiều hơn nữa vài cái liền nghịch thiên !”

Người lam, “.”

Mực thiếu thiên, “.”

Ba người trò chuyện, rất nhanh đi ra từ từ tiểu khu dưới lầu.

“Tốt lắm, các người cũng trở về đi nghỉ ngơi đi, nếu có cái gì tin tức, nhớ rõ đánh với ta điện thoại!” Từ từ nhìn bọn họ nói.

Người lam gật gật đầu, “Uh, người hảo hảo nghỉ ngơi!”

Từ từ gật gật đầu, sau đó lên rồi.

Từ từ đi lên sau, mực thiếu thiên thế này mới cùng người lam lái xe trở về.

Hơn nửa đêm , đối với người lam này phụ nữ có thai mà nói, thật là một cái mệt nhọc sống.

~~~~~
Mà bên kia.

Trần Mặc trực tiếp lái xe đến Lãng gia bên ngoài.

Trần Mặc cũng không có mất đi lý trí đến đi xao bọt họ môn, mà là lấy điện thoại di động ra, thông qua lẵng nếu dây số.

Kỳ quái là, lẵng nếu điện thoại rất nhanh liền đón nghe xong.

“Ừ, Trần Mặc?” Ở nhận được Trần Mặc điện thoại thì lẵng nếu ngôn ngữ là hưng phấn, là ngạc nhiên.

“Đi ra!” Trần Mặc nói.

“Ách?” Lẵng nếu sửng sốt.

“Ta ở nhà các người ngoài cửa, đi ra!” Trần Mặc một chữ một chút mở miệng, cố gắng chịu đựng vọt vào Lãng gia xúc động.

Nói lên này, lẵng nếu kinh ngạc, lập tức đi đến ban công chỗ xem, nhưng mà nhìn đến bên ngoài ngừng xe thì kích động mở miệng, “Hảo, ta lập tức đi ra ngoài!”

Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Không đến 1 phút thời gian, lẵng nếu bỏ chạy đi ra ngoài.

Trên người mặc tơ tằm áo ngủ, không có mặc nội y, nhưng là trước ngực kia một mảnh, làm cho người ta nhìn nhìn không được rục rịch.

Đã gặp nàng đi ra, Trần Mặc cũng xuống xe.

Lẵng nếu có chút chút kinh hãi, như thế nào cũng không còn nghĩ đến Trần Mặc hội phía sau tìm đến nàng.

“Trần Mặc!” Đang nhìn đến hần thời điểm, lẵng nếu cả người đánh tiếp, “Trẻ như vậy, tìm ta có chuyện gì không?”

Nhìn lẵng nếu, Trần Mặc cũng không nhiều xem liếc mắt một cái, mà là trực tiếp bắt lấy nàng, “Lẵng nếu, người cùng lam cảnh thần nói cái gì?”

Lẵng nếu như thế nào cũng không còn nghĩ đến, hần tìm đến chính mình, câu đầu tiên thế nhưng chính là này.

Đứng ở nơi đó, hơi hơi sửng sốt.

“Người cùng nàng nói cái gì?” Trần Mặc lại nhìn nàng ép hỏi.

Lẵng nếu đứng ở nơi đó, giờ này khắc này Trần Mặc thoát nhìn lại có vài phần dọa người, “Có ý tứ gì? Ta không rõ người nói cái gì!”

“Lẵng nếu, đừng theo ta trang, người rốt cuộc cùng lam cảnh thần nói cái gì!” Trần Mặc nhìn nàng một chữ một chút hỏi.

“Ta không biết người đang nói cái gì, nếu không việc, ta đi về trước!” Nói xong, lẵng nếu xoay người bước đi.

Tiếp theo giây, Trần Mặc hai ba chạy bộ đi lên bắt lấy nàng.

“Lẵng nếu, người bởi vì người hiện tại đi sao?” Trần Mặc nhìn nàng hỏi.

Lẵng nếu nhìn hần, “Người muốn thế nào?” Nàng như thế nào cũng không còn nghĩ đến Trần Mặc tìm đến nàng, dĩ nhiên là vì lam cảnh thần.

Nàng ít nhất nghĩ đến, hần là nhớ tới của nàng hảo, có một chút như thế điểm tương đồng.

Hiện tại, nhìn Trần Mặc, tâm càng lạnh. . . . .

“Cảnh thần không thấy!” Trần Mặc nhìn nàng nói.

Nghe thế cái, lãng nếu ngẩn người, “Theo ta có quan hệ gì?”

“Nếu không phải người, nàng làm sao có thể không thấy ?” Trần Mặc nhìn nàng hỏi.

Lãng nếu chớp một chút con ngươi, không phải không thừa nhận, nghe được cảnh thần không thấy , lãng nếu đáy lòng là có như vậy một khắc vui sướng , ít nhất, mục đích của nàng là đạt tới .

Trong lòng mặc dù là nghĩ như vậy, nhưng là lãng nếu nhưng không có biểu hiện ra ngoài, “Nàng không thấy , đâu có chuyện gì liên quan tới ta chuyện?”

“Trần Mặc, ta cũng đã rời khỏi, với người giải trừ hôn ước, thành toàn các người, các người còn muốn để cho ta làm sao bây giờ?” Lãng nếu nhìn Trần Mặc, thoát nhìn diêm đạm đáng yêu mở miệng.

Nếu hôm nay không có nhìn đến kia đoạn tần số nhìn, có lẽ Trần Mặc sẽ bị nàng nhu nhược bề ngoài cấp lừa gạt , nhưng là đang nhìn đến như vậy tần số nhìn sau, hắn đã muốn không thể tin nàng .

“Lãng nếu, đừng giả bộ, ta không nghĩ thương tổn người, nhưng là người buộc ta đối với người ra tay sao?” Trần Mặc nhìn nàng một chữ một chút hỏi.

Nghe được Trần Mặc trong lời nói sau, lãng nếu ngẩn người, “Người có ý tứ gì? Người còn muốn để cho ta làm sao bây giờ?”

“Người cho là, người cùng cảnh thần gửi qua bưu điện này đe dọa gì đó, ta không biết sao?” Trần Mặc nhìn nàng hỏi.

“Hiện tại cảnh sát đang ở tra chuyện này, nếu tra được đầu người thượng, người nói hậu quả sẽ như thế nào ! ?” Trần Mặc nhìn nàng một chữ một chút hỏi.

Nghe được lời của hắn, lãng nếu ngây ngẩn cả người, chớp một chút con ngươi, “Người nói cái gì, ta không biết người đang nói cái gì!”

“Không biết sao?”

“Người ôm một cái này nọ đi lam cảnh thần trong nhà, làm hại nàng ra tai nạn xe cộ, người thật sự nghĩ đến có thể lừa dối, ai cũng không biết sao?” Trần Mặc nhìn nàng hỏi, giờ này khắc này, trên mặt vẻ lo lắng, làm cho hắn thoát nhìn hết sức dọa người.

Lãng nếu cả người ngây ngẩn cả người, nàng nhớ rõ sau làm cho người ta bị hủy lực tượng , làm sao có thể còn có thể có?

Nhìn lãng nếu kinh sợ bộ dáng, Trần Mặc nở nụ cười lạnh, “Như thế nào? Không thể tưởng được đi? Người cho là những chuyện người làm, người khác cũng không biết phải không?”

Nhìn Trần Mặc một chữ một chút ép hỏi, lãng nếu ngây ngẩn cả người.

“Lãng nếu, giải trừ hôn ước, nguyên bản ta đối với người còn có một chút thật có lỗi chi tâm, nhưng là hiện tại, một chút cũng không có, nếu cảnh thần ra một điểm gì đó sự tình trong lời nói, ta sẽ không bỏ qua người!” Trần Mặc nhìn nàng một chữ một chút nói.

Nhìn Trần Mặc biểu tình, giờ này khắc này, hắn không thể giết nàng.

Lúc này, lãng nếu bỗng nhiên nâng mắt, nhìn hắn, “Như thế nào? Người muốn giết ta sao?”

Nói xong, nàng nở nụ cười lạnh.

“Đối, hết thấy đều là ta làm , kia có thể nào? Là ta cấp phát này đe dọa gì đó, là ta đi tìm nàng , kia thì thế nào?”

“Trần Mặc, chẳng lẽ yêu người cũng có sai sao?” Lãng nếu nhìn hắn một chữ một chút hỏi, trong mắt, cười lý, tất cả đều là giả thương, tất cả đều là lệ.

“Là, các người yêu , nhưng là các người lo lắng quá cảm nhận của ta sao?”

“Đỉnh hôn thời điểm, đỉnh hôn , giải trừ hôn ước thời điểm, người tưởng giải trừ liền giải trừ , thậm chí như là việc buôn bán giống nhau, theo ta cha làm một số giao dịch sẽ đem đỉnh hôn giấu cột , các người lo lắng

quá cảm nhận của ta sao?” Lãng nếu nhìn hần một chữ một chút hỏi, mặc dù là cười, nhưng là trong mắt tất cả đều là lệ.

“Các người lần lượt công ta xằng bậy thời điểm, lo lắng quá ta sao?”

Nghe lời của nàng, Trần Mặc đã sớm không có cái loại này cảm giác đau lòng.

Nếu đổi ở phía trước, có lẽ hần hội áy náy, hội cảm thấy xin lỗi hần, nhưng là hiện tại, một chút cũng không có.

Nhìn đến lam cảnh thần như vậy thống khổ thời điểm, hần đã muốn cố không được người khác!

“Này đó cũng không phải thương thế của người hại người khác lấy có!”

585. Chương 589: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 26

“Này đó cũng không phải thương thế của người hại người khác lấy có!” Trần Mặc nhìn nàng nói.

“Đó là ta với người chuyện tình, cùng nàng không có vấn đề gì, thích ta, yêu ta, nàng đều không biết ta với người đính hôn , chuyện này, cùng nàng không có vấn đề gì!”

“Nhưng là vì hần, chúng ta trong lúc đó mới có thể như vậy không phải sao? !” Lãng nếu nhìn Trần Mặc hô.

Đều là lam cảnh thần xuất hiện, mới cải biến này hết thấy.

“Này đó cùng nàng không quan hệ, cho dù không có nàng xuất hiện, ta với người khi kết hôn, ta cũng không yêu người, ta làm theo gặp đến nữ nhân khác!” Trần Mặc nhìn nàng nói, một chữ một chút, lại rõ ràng bất quá.

Nghe được Trần Mặc trong lời nói, lãng nếu cả người ngẩn người.

Nàng không nghĩ tin tưởng Trần Mặc nói như thế, nhưng là hần lại nói phi thường rõ ràng, làm cho nàng tưởng bỏ qua đều đặc biệt nan.

Nhìn Trần Mặc, nàng cười lạnh đứng lên.

“Ha ha a. . . . . Ha ha. . . . .” Lãng nếu nhìn hần cười.

Nhìn lãng nếu bộ dáng, Trần Mặc nhìn nàng.

“Trần Mặc, ta yêu người nhiều năm như vậy, không nghĩ tới người thế nhưng đối với ta như vậy. . . . .”

“Ta nói rồi, ta nợ người , ta sẽ còn , người không nên đi thương tổn nàng!”

“Nhưng là đã muốn thương tổn , làm sao bây giờ! ?” Nghe được Trần Mặc trong lời nói sau, lãng nếu bỗng nhiên trở nên bình tĩnh .

Nhìn nàng, Trần Mặc bắt được nàng, “Người rốt cuộc nói với hần cái gì?”

“Như thế nào? Người thực lo lắng sao?”

“Người rốt cuộc nói gì đó?”

“Nếu ta không nói cho người sao?”

“Người tin không tin, toàn bộ lãng thức hội bởi vì người trả giá đại giới!” Trần Mặc nhìn nàng một chữ một chút uy hiếp.

Nghe thế cái, lãng nếu biến sắc, bất khả tư nghị nhìn Trứ Trần mặc.

“Người tin không tin, nếu nài ra một điểm gì đó sự tình trong lời nói, người, còn có toàn bộ lãng thức, đều đã nghĩ đến người sai lầm, mà trả giá thảm thống đại giới!”

Lăng nếu nhìn Trần Mặc, nàng không tin Trần Mặc là người như thế, nhưng là giờ phút này giờ phút này, Trần Mặc biểu tình nói cho nàng, hẳn không phải ở hay nói giỡn.

“Trần Mặc, vì lam cảnh thần, ngươi nhất định phải làm như vậy tuyệt sao?” Lăng nếu nhìn Trần Mặc một chữ một chút hỏi.

“Ta nói đến làm được!” Trần Mặc nói.

Nhìn bộ dáng của hắn, lẳng nếu sống sót nửa ngày, sau đó mở miệng, “Không có, ta cái gì đều không có nói!”

Tối đen con người chằm chú vào trên mặt của nàng, “Người thực nghĩ đến người có thể làm được thiên y vô phùng sao? Người cho là tìm người bị hủy nơi đó tần số nhìn ta nên cái gì cũng không biết sao?”

Nghe thế cái, lẳng nểu ngẩn người, nhìn Trần Mặc bộ dáng, có chút bất khả tư nghi.

Hắn làm sao có thể biết?

“Người cho là người cầm vài thứ kia đi tìm vàng, ta liền thật sự không biết sao? Lẽn nếu, ta lại cho người một lần cuối cùng cơ hội, nếu người không nói trong lời nói, ta tin tưởng, hậu quả không cần ta hơn nữa!”

Nghe Trần Mặc trong lời nói, lảng nếu ngẩn người.

Lập tức từ từ mở miệng, “Là, ta là đi tìm nàng, ta nói cho nàng, ta mang thai hài tử của ngươi, vì theo ta giải trừ hôn ước, ngươi bức ta đem đứa nhỏ xóa sạch !” Lăng nếu mở miệng.

Nghe thế cái, Trần Mặc sững sốt, tức nổi lên mào.

Trong đầu thoáng hiện nàng ôm cái kia này nó đi tìm lam cảnh giờ Thìn hâu bộ dáng.

Thì ra là thế. . . . .

Trần Mặc nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn nàng, hung hăng nhìn nàng. . . . .

Phần nô, đã muốn không biết nên như thế nào hình dung đi ra .

Đang ở phía sau, lăng phu cùng lăng mẫu nghe được thanh âm từ bên trong đi ra .

Nhìn đến Trần Mặc cùng lăng nếu thời điểm, tức nổi lên mây.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lăng phụ mở miệng hỏi.

Trần Mặc lại cùng không có nghe được giống nhau, chính là nhìn lảng nếu, “Ta có thể tha thứ người sở làm hết thấy, nhưng là nếu nàng ra một chút sự tình trong lời nói, như vậy ta sẽ phá hủy của người hết thấy, người nhớ kỹ ta hôm nay nói như thế!” Nói xong, Trần Mặc đột nhiên buông nàng ra, xoay người đi rồi.

Lăng nếu thành linh , đột nhiên ngã ở thương.

Lăng phu cùng lăng mẫu nhìn, không biết chuyện gì xảy ra, chưa từng có gặp qua như vậy Trần Mặc.

Lúc này, lẳng nếu lập tức đi lên đi, nâng dây lẳng nếu, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lăng nếu ngồi ở chỗ kia, nhìn Trần Mặc bóng lưng, lại cái gì đều nói không được.

Đây là, lăng phu cùng lăng mẫu hai người quen biết nhìn thoáng qua, lại cái gì đều không có nói sau.

Theo lảng nếu bên kia sau khi rời đi, Trần Mặc cả người đều là loạn .

Hắn hiện tại đã biết rõ vì sao lam cảnh thần không thấy hắn , bởi vì nàng khó có thể đổi mắt.

Không biết làm như thế nào đối mặt hẳn!

Nghĩ đến đây, trái tim của hắn liền nhin không được từng đợt đau.

Lam cảnh thần. . . . .

Lam cảnh thần. . . . .

Nàng sẽ đi nơi đó?

Xe chậm rãi , không khỏi chạy đến lam cảnh thần chỗ ở.

Hắn có bên kia cái chìa khóa, lam cảnh thần phía trước giao cho hắn một phen, hắn xuất ra cái chìa khóa, mở cửa, đi vào.

Hắn không biết nên đi nơi đó tìm kiếm nàng, nơi này, là hắn duy nhất có thể tìm địa phương.

Hắn đi vào về phía sau, mở ra ngọn đèn, bên trong hết thấy như trước.

Đứng ở phòng khách, hắn thậm chí có thể nhớ tới bọn họ tại...này trong phòng khách phát sinh trôi qua bất cứ chuyện gì chuyện.

Vì sao không hỏi xem, liền rời đi?

Vì sao?

Trần Mặc ở trong lòng một lần lần hỏi.

Đi từ từ đến phòng ngủ, ảo tưởng cùng lam cảnh thần phát sinh hết thấy, Trần Mặc trong lòng nói không nên lời đau đớn.

Đúng lúc này, hắn mâu chỉ xem đến một bên hành lý tương.

Mây tức khởi.

Hắn đi tới.

Nghĩ nghĩ, hắn trực tiếp rút ra lam cảnh thần ngăn tủ, bên trong quần áo, toàn bộ bày đặt chỉnh tề.

Trần Mặc tức khởi mây, nếu lam cảnh thần thật sự phải đi trong lời nói, không có khả năng nhất kiện quần áo cũng không lấy, cho dù như vậy muốn tách rời khỏi hắn, ít nhất, nàng cũng sẽ mang theo quần áo. . . .

Nghĩ đến đây, Trần Mặc tức khởi mây, dù phát cảm thấy không thích hợp.

Mực thiếu thiên nói, nàng không có gì xuất nhập cảnh ghi lại, như vậy chính là còn tại a thị. . . . .

Nghĩ đến đây, hắn lập tức cầm lấy di động, bấm người lam dây số.

Người lam đang chuẩn bị ngủ, nhìn đến Trần Mặc dây số thì lập tức đón .

“Uy . . . . .”

“Người lam, là ta!” Trần Mặc trực tiếp mở miệng.

“Thế nào? Biết không?” Người lam hỏi.

“Ân!” Trần Mặc gật đầu, “Không nói trước này, ta hỏi người, cảnh thần ở bên cạnh có cái gì thân thích sao?” Trần Mặc hỏi.

Nói lên này, người lam nghĩ nghĩ, “Có a!”

“Ở nơi nào, người biết không?”

Người lam gật gật đầu, “Nghe nói của nàng bà ngoại ở ở nông thôn, nhưng là ta chỉ là nghe nàng nói qua, nhưng là không đi qua!”

“Địa chỉ người nói cho ta biết!” Trần Mặc kích động nói.

“Hảo, ta phát người trên điện thoại di động!”

“Ân!” Trần Mặc lên tiếng, lập tức cúp điện thoại.

Qua không lâu, điện thoại của hắn vang lên tích tích thanh âm của, đang nhìn đến địa chỉ, Trần Mặc không nói hai lời, cầm lấy cái chìa khóa bước đi .

Ngay cả nghỉ ngơi đều không có, suốt đêm lái xe, đi ngược lại chia hắn địa phương.

Mãi cho đến buổi sáng bảy giờ thời điểm, hắn mới đến.

Mở máy giờ xe, chỉ cần nghĩ có thể tìm tới lam cảnh thần, hắn một chút cũng không biết là mệt.

Đến một thôn trang, nơi đó rất giống một cái cổ trấn, thoát nhìn rất đẹp, hơn nữa lộ cũng tốt lắm đi.

Chính là, lớn như vậy địa phương, tìm đứng lên cũng quả thật không dễ đi.

Hắn lái xe đi vào thời điểm, không ít mọi người nhìn qua.

Hắn đem xe đứng ở ven đường, bay thẳng đến bên trong đi rồi.

Lúc này, nhìn đến một vị lão giả, Trần Mặc lập tức đi tới, “Xin hỏi một chút, người có biết lam cảnh thần bà ngoại ở nơi nào sao?”

“Cảnh thần?” Nghe thế cái tên, lão giả hỏi lại.

“Đúng đúng!” Trần Mặc lập tức gật đầu.

“Ta biết, ta biết!”

“Phiền toái ngài nói cho ta biết đi như thế nào!” Trần Mặc hỏi, không nghĩ tới như vậy thuận lợi.

“Ta vừa vặn cũng đi, ta mang người đi!”

“Hảo, cảm ơn ngài!” Trần Mặc cười.

Một thân chính trang, còn có hảo xe, nhân trưởng suất, đi ở nơi này, quay đầu dẫn thập phần cao.

Dọc theo đường đi lão giả hỏi cái này, hỏi cái kia, Trần Mặc cũng không ghét này phiền trả lời.

Đến nơi đây, không biết vì sao, tâm tình trống trải không ít, có lẽ cùng hoàn cảnh nơi này, không khí có quan hệ.

Rất nhanh, lão giả liền mang theo Trần Mặc đến địa phương.

“Nơi này là được, chính người đi vào là đến nơi, ta đi trở về!”

Trần Mặc gật gật đầu, “Hảo, cảm ơn ngài!”

Vì thế, lão giả đi rồi, Trần Mặc nhìn môn, sau đó đi tới, “Có người ở sao?” Hắn đứng ở cửa hô một tiếng.

“Có ai không?” Lúc này, Trần Mặc lại hỏi một tiếng.

Lúc này, thế này mới có bóng dáng từ bên trong đi ra, một cái qua tuổi bán trăm bà bà, tuy rằng lớn tuổi, nhưng nhìn đứng lên thực hiền lành .

Đang nhìn đến Trần Mặc thời điểm, nàng ngăn người, “Người là?”

“Nhĩ hảo, người là cảnh thần bà ngoại sao?” Lúc này, Trần Mặc đi vào nhìn nàng hỏi.

Bà bà gật gật đầu, “Ta là, xin hỏi người là. . . . ?”

“Ta. . . . Ta là cảnh thần bạn trai!” Trần Mặc nghĩ nghĩ, mở miệng nói.

Nghe thế cái, bà bà sững sốt hạ, lập tức nở nụ cười, “Mau vào, mau vào!”

Trần Mặc cười cười, vì thế đi theo đi vào.

Bà bà rất nhiệt tình, “Ta nghe cảnh thần nhắc tới quá, nàng nói giao một cái bạn trai, chính là người sao?”

Trần Mặc gật gật đầu, cười cười.

“Người ngồi trước, ta cho người châm trà đi!”

“Không cần bà ngoại!”

Tuy rằng nói là nói như vậy, nhưng là bà ngoại vẫn là cấp ngã.

“Sao người lại tới đây? Cảnh thần đâu? Nàng không với người cùng nhau trở về sao?” Bà ngoại nhìn Trần Mặc hỏi.

Nói lên này, Trần Mặc sững sốt.

Thực hiển nhiên, lời của nàng nói cho Trần Mặc, lam cảnh thần cũng không có trở về.

Lam cảnh thần phát cha mẹ đều ở phần đất bên ngoài, chỉ có này một cái bà ngoại ở trong này, nàng sẽ đi làm sao?

Trần Mặc tức nổi lên mày.

Bà ngoại vẫn nhìn Trần Mặc, Trần Mặc thoáng qua thần đến sau, cười mở miệng, “Nga, nàng thực công tác bề bộn nhiều việc, nhưng là thực nhớ thương người, cho nên để cho ta trở về nhìn xem, ngài thế nào? Thân thể không có chuyện gì đi! ?”

“Ta không sao nhân, ta thân thể tốt lắm, cảnh thần thế nào? Mấy ngày nay vẫn không có nghe đến điện thoại của nàng!”

Nói lên này, Trần Mặc ngẩn người, lập tức mở miệng, “Nàng công tác bề bộn nhiều việc, mấy ngày nay xuất ngoại đi công tác , cho nên điện thoại thông không được, thực nhớ thương người, cho nên để cho ta tới nhìn xem ngài!”

Nói lên này, bà ngoại vẻ mặt vui mừng, “Cảnh thần đứa bé này chính là hiếu thuận, sợ ta lo lắng, cho tới bây giờ đều là chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, nhưng là ta biết, ở bên ngoài đi làm, làm sao có thể như vậy thoải mái!” Bà ngoại tuy rằng lớn tuổi , nhưng là vẫn là hiếu lắm người chuyện lời đời .

“Người yên tâm, ta sẽ hảo hảo chiếu cố của nàng!” Trần Mặc nhìn bà ngoại nói.

Nghe được Trần Mặc trong lời nói, bà ngoại lập tức nở nụ cười, “Ta nghe cảnh thần đánh với ta điện thoại, vẫn nói người hảo, người nhất định phải hảo hảo chiếu cố cảnh thần. . . . . Đứa bé này từ nhỏ liền mạng khổ. . . . .”

586. Chương 590: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 27

Nghe được Trần Mặc trong lời nói, bà ngoại lập tức nở nụ cười, “Ta nghe cảnh thần đánh với ta điện thoại, vẫn nói người hảo, người nhất định phải hảo hảo chiếu cố cảnh thần. . . . . Đứa bé này từ nhỏ liền mạng khổ. . . . .”

Nghe thế cái, Trần Mặc sững sốt, lam cảnh thần rất ít nói với hắn sự tình trong nhà, hiện tại nghe được bà ngoại nói như vậy, nàng có chút sững sốt.

“Cảnh thần ba mẹ từ nhỏ phải đi phần đất bên ngoài, nàng vẫn theo ta cuộc sống, cảnh thần đứa nhỏ này từ nhỏ mạnh hơn, bất quá cũng may thực không chịu thua kém, đi bên ngoài công tác, nghe nói còn phi thường không sai, ta thực thay nàng cao hứng!” Bà ngoại nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc gật gật đầu.

Sau đó lại cùng bà ngoại ở nơi nào nói rất nhiều.

Trước khi đi thời điểm, bà ngoại nhìn hắn ngàn dặn dò vạn dặn, “Cảnh thần là một hảo hài tử, người nhất định phải đối nàng hảo!”

Trần Mặc gật đầu, “Bà ngoại người yên tâm, ta nhất định sẽ đối nàng tốt, chờ hắn trở lại, ta sẽ cùng nàng cùng nhau trở về nhìn người!”

Bà ngoại liên tục gật đầu.

Lúc này, Trần Mặc theo trên xe bắt đến một ít này nọ.

“Bà ngoại, những điều này là do cảnh thần thác ta mua cho của người!” Trần Mặc cầm đại gói to cái túi nhỏ nói.

Nhìn vài thứ kia, bà ngoại ngẩn người, “Như thế nào nhiều như vậy?”

“Tuyệt không nhiều, so với người đối cảnh thần chiếu cố, điểm ấy không tính cái gì!” Trần Mặc nói.

Bà ngoại cười gật gật đầu.

Vì thế, Trần Mặc đem đồ vật đưa vào đi sau bước đi .

Ở trên đường trở về, Trần Mặc nụ cười trên mặt không thấy .

Lam cảnh thần chưa có trở về!

Như vậy, nàng đi vào trong đó ?

Ở a thị nàng chỉ có nơi này có thân thích, còn có thể đi nơi nào?

Trần Mặc như thế nào cũng tưởng không thông!

Đúng lúc này, điện thoại của nàng vang lên, đang nhìn đến đây số thời điểm, Trần Mặc trực tiếp đón .

“Uy !”

“Trần Mặc, thế nào? Tìm được cảnh thần không! ?” Điện thoại là người lam đánh tới .

“Không có, nàng không ở bên này!” Trần Mặc mở miệng.

Nghe thế cái, người lam cũng tức hạ mi, “Cảnh thần ở a thị cũng chỉ có này một cái thân thích, không ở bên kia sẽ ở làm sao?”

Trần Mặc mặt băng bó, thật lâu mới mở miệng, “Ta cũng không biết!”

“Người hiện tại ở trên đường! ?”

“Ân!”

“Người trở về nói sau!”

“Hảo!” Trần Mặc lên tiếng, sau đó nhanh hơn độ mở đi trở về.

Sau khi trở về, vài người chạm mặt, như trước là không lam cảnh thần tin tức.

“Mục thiếu thiên đã muốn làm cho người ta lại đi xuất nhập cảnh, thậm chí nhà ga đều kém, đều không có cảnh thần tin tức!” Người lam nói

Nói lên này, Trần Mặc sắc mặt thập phần không tốt.

“Mặt khác bệnh viện theo dõi bên kia, cảnh thần là chính mình đi ra ngoài , cho nên tìm không thấy gì manh mối!” Người lam mở miệng.

Nghe thế cái, Trần Mặc tức nổi lên mày, “Chẳng lẽ nàng thật sự một chút cũng không muốn làm cho ta tìm được nàng sao!”

Nhìn Trần Mặc bộ dáng, người lam nhú mi, “Có lẽ, nàng chỉ là muốn bình tĩnh vài ngày, người mấy ngày nữa sẽ trở về !” Người lam nói.

Nghe được người lam trong lời nói, Trần Mặc cũng không có nói cái gì nữa, chính là trên mặt mắt mát, rõ ràng.

“Trần Mặc, ta có thể cảm nhận được của người cảm thụ, nhưng là người đã muốn một ngày một đêm không có nghĩ ngơi , vẫn là đi về trước nghỉ ngơi một chút đi, có tinh lực mới có thể rất tốt đi tìm nàng!” Người lam nói.

“Tìm không thấy nàng, ta tại sao có thể nghỉ ngơi !”

“Ta có thể hiểu được của người cảm thụ, nhưng là hiện tại cảnh thần nếu muốn tách rời khỏi, người vị tất có thể tìm đến nàng, vẫn là cho nàng một chút thời gian, bình tĩnh hạ!”

Người lam đều nói như vậy, Trần Mặc còn có thể nói cái gì, gật gật đầu, sau đó đi rồi.

Nhưng là vài ngày trôi qua, vẫn là một chút cũng không có lam cảnh thần tin tức.

Trần Mặc có chút kiềm chế không được .

Người lam cùng từ từ cũng là giúp đỡ tìm thiết nhiều thiên, như trước không có một chút tin tức, thậm chí ngay cả cái điện thoại đều không có.

Vài người đều cảm giác không đúng lắm.

Từ từ nhìn người lam, “Ta cảm thấy cảnh thần cho dù còn muốn trốn đi, cũng khẳng định sẽ cho chúng ta gọi điện thoại báo bình an !”

Chuyện này, người lam đã sớm cảm thấy không được bình thường, nhưng là vẫn không cảm nói, hiện tại từ từ đều mở miệng , người lam cũng tức khởi mảy.

Trần Mặc đứng ở một bên, nghe bọn họ nói chuyện, cũng tức nổi lên mảy.

Nhìn Trần Mặc bộ dáng, người lam mở miệng, “Trần Mặc, người là không phải đã phát hiện cái gì không thích hợp! ?”

“Ở nàng không thấy tối hôm đó, ta đi nàng trong nhà, nhưng là ta phát hiện, của nàng hành lý tương, thậm chí quần áo, nhất kiện đều không có thiếu, không hề động, nếu nàng thật sự tính đi, tối thiểu quần áo hẳn là mang đi vài món không phải sao?”

Nói lên này, người lam nhíu mi, từ từ cũng chợt nhớ tới cái gì.

“A, các người nói như vậy trong lời nói, ta chợt nhớ tới đến, ngày hôm qua bệnh viện hộ sĩ đánh với ta điện thoại, nói cảnh thần còn có quần áo cùng này nọ ở lại nơi đó, để cho ta khứ thủ!”

Nói xong này, vài người đều nhìn từ từ.

Từ từ cũng sửng sốt, “Cho nên nói, cảnh thần không phải cố ý biến mất không thấy , khả năng ra cái gì. . . . . Ngoài ý muốn?”

Từ từ trong lời nói vừa nói xong, Trần Mặc tâm lại nói lên.

Không phải không thừa nhận, hiện tại bọn họ cũng là nghĩ như vậy .

Lúc này, chỉ nghe Một tiếng trống vang lên, Trần Mặc đích tay hung hăng nện ở trên tường.

Người lam cùng từ từ đều nhìn, không biết nên nói cái gì mới tốt.

Mục thiếu thiên ngồi ở một bên, nghe được bọn họ trong lời nói sau, mở miệng, “Ta tìm người lại điều ra bệnh viện theo dõi lực tượng, chúng ta nhìn nhìn lại, có lẽ sẽ có cái gì phát hiện!”

Lúc này thượng, đồ tốt nhất chính là theo dõi lộ tuyến .

Nó có thể nói minh hết thấy.

Nghe được mục thiếu thiên trong lời nói, vài người tầm mắt đều dừng ở trên người của hắn.

Lúc này, mục thiếu thiên đi đến trước máy tính, mở ra Computer mà bắt đầu ở trên mặt thao tác.

Lần trước hi hi giao cho hắn sau, hắn rất nhanh đi học hội .

Vì thế, hai ba lần liền điều ra tần số nhìn.

Lúc này, người lam cùng Trần Mặc còn có từ từ ba người lập tức thẩu tới.

Tần số nhìn ở trên mặt truyền phát tin.

Hành lang lý, chỉ có xuyên qua bệnh nhân cùng hộ sĩ.

Thời gian một phần phân quá, đang ở phía sau, lam cảnh thần theo trong phòng bệnh đi ra.

Y phục trên người cũng đều là bệnh phục.

“Này chính là nàng không thấy đoạn thời gian kia cuối cùng một cái tần số nhìn!” Mặc thiếu thiên mở miệng.

Từ từ nhìn tần số nhìn, “Nếu cảnh thần thật sự phải đi trong lời nói, cũng sẽ không mặc bệnh viện bệnh phục a!”

“Trong tay của nàng còn cầm di động, thoát nhìn là vừa đón hoàn điện thoại, không giống như là cố ý trốn đi bộ dáng!” Người lam cũng nói.

“Vậy ý của ngươi là là, cảnh thần không thấy, là có nguyên nhân ! ?”

Không thể nghi ngờ, lời của nàng, nói trúng rồi mỗi người tâm tư.

Bọn họ đều nghĩ như vậy, nhưng lại không ai dám khẳng định.

Nhưng nhìn này tần số nhìn, bọn họ vài người cũng dám khẳng định, lần này không thấy, không phải ngoài ý muốn!

Xem hết sau, Trần Mặc lập tức cầm lấy di động gảy đánh ra một cái dãy số, “Vũ Phàm, là ta!”

Nhận được Trần Mặc điện thoại sau, quý Vũ Phàm có chút ngoài ý muốn, “Tìm ta có chuyện gì không?”

“Giúp ta một cái việc!”

“Gấp cái gì! ?”

“Giúp ta tra một chút cuối cùng một cái cấp cảnh thần trên điện thoại di động gọi điện thoại nhân là ai!”

“Hỏi cái này để làm gì?” Quý Vũ Phàm có chút sững sốt.

“Cảnh thần không thấy , ta hoài nghi là có người cố ý trối lại hấn, ngươi giúp ta tra một chút cuối cùng một cái cấp cảnh thần gọi điện thoại nhân là ai!” Trần Mặc nói.

Nghe này, quý Vũ Phàm sững sốt, “Ngươi nói cảnh thần không thấy ?”

“Ta hiện tại không có cách nào kể lại nói cho ngươi, gấp mặt bàn lại, trước giúp ta tra ra người kia là ai!”

Quý Vũ Phàm cũng biết sự tình nặng nhẹ, gật đầu, “Hảo, bọn ngươi ta tin tức!” Nói xong liền cúp điện thoại.

Lúc này, Trần Mặc đứng ở nơi đó, đứng cũng không được, ngồi cũng không xong.

Không sợ lam cảnh thần cố ý trốn tránh hấn, chỉ sợ hấn là bị người mang đi .

Nghĩ đến đây, Trần Mặc càng thêm đứng ngồi không yên.

Người lam ở một bên nhìn, “Trần Mặc, ngươi trước đừng lo lắng, hết thấy cũng còn không nhất định!”

“Ta sớm nên nghĩ đến là như vậy, ngày đó ở nhà, ta nhìn thấy của nàng hành lý khi nên nghĩ đến , hiện tại vài ngày trôi qua, còn không có gì tin tức, không biết nàng thế nào !”

“Chúng ta hiện tại nếu muốn là, rốt cuộc là ai đem cảnh thần mang đi , cảnh thần không có cừu gia, cũng không có thể là vì tiền, nếu như là vì tiền trong lời nói, bọn họ sẽ không tuyển cảnh thần. . . . .” Người lam đoán nói.

Mà Trần Mặc sững sốt, nhíu mi, “Lăng nếu! ?”

Nghe được Trần Mặc trong lời nói sau, người lam sững sốt, “Lăng nếu?”

Trần Mặc gật đầu, “Trừ bỏ nàng, hấn là không có người khác!” Nói xong, hấn nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn người lam cùng mặc thiếu thiên.

“Các người ở chỗ này chờ tin tức, ta đi ra ngoài trước một chút!” Nói xong, Trần Mặc xoay người đi rồi.

Người lam cùng mực thiếu thiên còn từ từ, ba người ở nơi nào chờ, Trần Mặc đoán không phải không có lý.

Là lắng nếu làm hại lam cảnh thần xảy ra chuyện, hơn nữa một màn kia bọn họ đều thấy được, nếu thật là lắng nếu trong lời nói. . . . . Cũng là có khả năng !

Trần Mặc đi rồi, bọn họ chỉ có thể ở nơi nào chờ tin tức.

Trần Mặc lái xe, trực tiếp đi Lăng gia.

Mà ở trên đường thời điểm, căn cứ vào phát gọi điện thoại tới, nhìn đến là quý Vũ Phàm dãy số thì hần lập tức đón .

“Uy , Vũ Phàm, thế nào?”

“Ta tra được , điện thoại là từ cộng đồng điện thoại đánh ra đến, cho nên tìm không thấy nhân!” Quý Vũ Phàm nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc tức nổi lên mày.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Quý Vũ Phàm ở điện thoại bên kia khẩn trương hỏi.

Không nghĩ tới mới ngắn ngủn vài ngày thời gian nội, chợt nghe đến tin tức như thế.

“Cảnh thần không thấy , căn cứ theo dõi lực tượng, cảnh thần ở hôm đó đón điện thoại liền đi ra ngoài, cho nên ta hoài nghi cuối cùng gọi điện thoại cho nàng nhân, nhất định không thoát được liên hệ!” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, quý Vũ Phàm ngẩn người, “Tại sao có thể như vậy!”

Trần Mặc không có mở miệng, cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Trần Mặc, có cảnh thần tin tức, nhất định phải trước cho ta biết!” Quý Vũ Phàm nói.

“Àn!” Trần Mặc lên tiếng, hần biết, quý Vũ Phàm cũng khẳng định hội thực lo lắng lam cảnh thần tin tức.

“Ta sẽ tìm người hỏi thăm , có tin tức ta cũng sẽ thông tri người!”

“Hảo!”

Trần Mặc lên tiếng, sau đó cúp điện thoại.

Trần Mặc sắc mặt rất khó xem, hiện tại càng thêm thuyết minh, lam cảnh thần biến mất không phải nàng cố ý , mà là ngoài ý muốn.

Bằng không người kia vì sao muốn dùng xài chung điện thoại đánh!

Hần có một loại rất mãnh liệt cảm giác, chuyện này cùng lắng nếu thoát không khỏi liên quan.

Nghĩ đến đây, hần nhanh hơn độ, bay thẳng đến Lăng gia mở ra .

Từ một đêm kia thượng sau, lắng nếu cơ hồ đều không có xuất môn, luôn luôn tại trong nhà trụ , cả người thoát nhìn thực không tinh thần. . . . .

Trần Mặc sau khi tới, trực tiếp vọt vào đi, tìm được lắng nếu.

Hần hành động, làm cho lắng mẫu giật nảy mình.

587. Chương 591: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 28

“Trần Mặc, sao ngươi lại tới đây! ?” Lăng mẫu nhìn Trần Mặc kinh ngạc hỏi.

Theo chuyện đêm hôm đó sau, các nàng vẫn đều nghi hoặc khó hiểu, không nghĩ tới Trần Mặc hôm nay lại tới nữa.

“Lăng nếu đâu! ?” Trần Mặc nhìn lăng mẫu trực tiếp hỏi.

“Ồ trên lầu, có chuyện gì không?” Lăng mẫu nhìn Trần Mặc hỏi, nhìn ra, sắc mặt của hắn thật không tốt.

Trần Mặc nhìn thoáng qua lăng mẫu, sắc mặt âm trầm, không nói thêm gì, trực tiếp đi lên lầu .

Lăng nếu an vị ở trang điểm thai phía trước bàn, cả người thực tiêu tụy, không có hoá trang, chính là mặc nhất kiện áo ngủ, cả người thoát nhìn nghèo túng không thôi.

Đang ở phía sau, môn đột nhiên bị đẩy ra, nghe được động tĩnh, lăng nếu quay đầu, đang nhìn tới cửa xuất hiện nhân thì nàng còn không có phản ánh lại đây, Trần Mặc cả người đi đến, trực tiếp bắt được nàng.

“Cảnh thần ở nơi nào?” Trần Mặc trực tiếp nhìn nàng hung hăng hỏi.

Lăng nếu bị hắn đặt tại nơi đó, nghe được lời của hắn sau, tức nổi lên mào, “Có ý tứ gì?”

“Ngươi đem nàng cho tới nơi nào đây ! ?” Lúc này, Trần Mặc đột nhiên hô lớn đứng lên.

Biết lam cảnh thần biến mất cũng không phải ngoài ý muốn, hắn càng thêm lo lắng .

Nghe được Trần Mặc trong lời nói sau, lăng nếu nở nụ cười lạnh, lập tức mở miệng, “Giết. . . . .”

“Ngươi ——”

“Thế nào? Ngươi muốn giết ta sao?” Lúc này, lăng nếu nhìn hắn hỏi lại, thanh âm không lớn, nhưng nhìn đứng lên thực sa đọa.

Nhìn lăng nếu bộ dáng, Trần Mặc trên người gân xanh đều đột đi ra , “Ngươi nghĩ rằng ta và ngươi không dám sao?” Nói xong, hắn kháp ngụ ở lăng nếu cổ, dùng sức lên.

Lăng nếu thực hiển nhiên không nghĩ tới hắn thật sự hội động thủ, bị hắn kháp thấu bắt quá khí đến, mặt cũng lập tức đỏ lên lên, thủ không ngừng cầm lấy Trần Mặc đích tay, giấy dựa.

Trần Mặc nhìn lăng nếu, trên tay dùng sức, lại dùng lực, chỉ cần vừa nghĩ tới lam cảnh thần muốn xảy ra chuyện, hắn đã nghĩ điên!

Thủ, càng ngày càng dùng sức, hận không thể bóp chết nàng!

Lăng nếu giấy dựa , thật sự cảm giác mình phải nhanh đã chết, mặt đã muốn tái nhợt , ngay tại một khắc kia, môn bỗng nhiên bị đẩy ra, lăng mẫu đi đến, đang nhìn đến một màn này thời điểm, kinh hách ngụ ở, tiếp theo giấy, nàng chạy nhanh xông lên đi, giữ chặt Trần Mặc, “Trần Mặc, ngươi làm gì? Ngươi điên rồi sao? Buông ra, buông ra. . . . .” Lăng mẫu lời kéo hắn.

Trần Mặc kháp lăng nếu, không có muốn thả mở ý tứ của, lúc này, lăng mẫu sợ hãi không thôi, đột nhiên đẩy ra Trần Mặc, Trần Mặc thế này mới buông ra nàng.

Lúc này, được đến không khí lăng nếu, cũng cảm giác đã muốn vây quanh Tử Thần đạo qua một vòng giống nhau, cả người ngã xuống đất, từng ngụm từng ngụm hô hấp .

Lăng mẫu nhìn lăng nếu, “Lăng nếu, ngươi thế nào, ngươi thế nào?”

Lăng nếu ngồi dưới đất, sắc mặt trắng bệch, lại nói không ra gì trong lời nói.

Lúc này, lăng mẫu đứng dậy, nhìn Trần Mặc, không chút do dự vươn thủ, “Ba” một tiếng đánh vào Trần Mặc trên mặt.

“Trần Mặc, đây là đưa cho ngươi giáo huấn, ngươi còn ghét bỏ thương tổn lăng nếu không đủ sao? Bây giờ còn muốn bóp chết nàng sao?” Lăng mẫu nhìn Trần Mặc lớn tiếng hô nói.

Bị này một cái tát, Trần Mặc nhìn lăng mẩu, chính là nhìn nàng vài lần, cái gì đều không có nói.

Cuối cùng tầm mắt vẫn là dừng ở lăng nếu trên người, “Nếu cảnh thần thật sự ra một điểm gì đó sự tình, ta đều đã gia tăng ở trên người của ngươi, còn có Lăng gia trên người, nếu ngươi không tin trong lời nói, đại có thể thử xem!” Nói xong, Trần Mặc cảnh cáo giống như phải xem nàng liếc mắt một cái, xoay người đi rồi.

Lăng mẩu đứng ở nơi đó, nghe Trần Mặc trong lời nói, cũng không còn nghe hiểu được, nhưng lại biết, hẳn là bởi vì cái kia kêu lam cảnh thần nữ nhân tới .

Nhìn Trần Mặc, nàng vừa muốn nói cái gì, lúc này, Trần Mặc lại xoay người đi rồi, lăng mẩu đứng ở nơi đó, cái gì đều không có nói ra, quay đầu nhìn lăng nếu, lăng nếu ngồi dưới đất, sắc mặt tái nhợt, tiếp tục thở phì phò. . . . .

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lúc này lăng mẩu nhìn lăng nếu hỏi.

Lăng nếu lắc đầu, “Không có chuyện gì!”

“Làm sao có thể không có chuyện gì, xem Trần Mặc bộ dáng, nhất định là có chuyện, lam cảnh thần nữ nhân đó làm sao vậy?” Lăng mẩu hỏi.

Nghe được lăng mẩu trong lời nói, lăng nếu giật mình dừng một chút, “Không biết, ta không biết!”

“Lăng nếu. . . . .”

“Mẹ, ta mệt chết đi, ta muốn nghỉ ngơi , ngươi đi ra ngoài đem!” Lúc này, lăng mẩu vừa muốn nói cái gì, lăng nếu liền mở miệng .

Lăng mẩu ngẩn người, cuối cùng gật gật đầu, “Vậy được rồi, ngươi hảo hảo nghỉ ngơi!”

Lăng nếu gật đầu, lăng mẩu thế này mới lo lắng nhìn nàng vài lần, cuối cùng đi từ từ đi ra ngoài.

Lăng mẩu mới vừa đi, lăng nếu liền nâng lên con ngươi, nhìn cửa, đôi mắt biến hóa tô màu màu. . . . .

~~~~~

Ở một cái hắc ám trong phòng, không lớn, một cái gara không sai biệt lắm phòng, chỉ có một cái môn, ngay cả cái cửa sổ đều không có.

Mà trung gian thả một cái ghế dựa, ghế trên ngồi một người.

Người kia không phải người khác, đúng là cảnh thần, cho tới bây giờ, trên người nàng còn mặc kia bộ bệnh viện bệnh phục.

Mà ánh mắt của nàng cũng bị che, miệng cũng bị chắn, lấp, bịt , nhưng là nhân là thanh tĩnh .

Lúc này, cửa phòng mở khỏi, một chút bóng dáng đi đến.

“Ở chỗ này !” Lúc này, một người nam nhân mở cửa mở miệng nói, lập tức, phía sau lại đi ra một chút bóng dáng, hai người cùng một chỗ châu đầu ghé tai nói chút gì, nam xoay người đi ra ngoài.

Nghe được có người đến, cảnh thần không ngừng động , động , thử tưởng phát ra một chút thanh âm, có thể miệng bị chắn, lấp, bịt , chỉ có thể phát ra ô ô thanh âm của.

Nhìn cảnh thần kích động như thế bộ dáng, kia mặt thâm u đi từ từ vào nàng.

“Như thế nào? Ở trong này cảm giác như thế nào! ?”

Nghe thế cái thanh âm, lam cảnh thần ngồi ở chỗ kia sửng sốt, thực rõ ràng, nàng đối này thanh âm rất quen thuộc.

“Có phải hay không rất ngạc nhiên, vì sao lại ở chỗ này! ?” Lúc này, nàng tiếp tục mở miệng hỏi.

“Ngô ngô. Ngô.” Cảnh thần động , căn cứ thanh âm ngẩng đầu nhìn che mặt tiền nhân, nhưng là trước mặt che miếng vải đen, cái gì cũng nhìn không tới.

Nhìn cảnh thần kích động như thế bộ dáng, nàng cười cười, “Muốn nói cái gì?”

“Ngô ngô. . . .” Cảnh thần tiếp tục động .

Quét nằng vài lần, nằng do dự một chút, sau đó vươn tay ngăn cảnh thần ngoài miệng gì đó.

“Lăng nếu!” Vừa tê rưng miệng nằng thượng gì đó, lam cảnh thần liền mở miệng kêu một tiếng.

Nghe thế cái, thực rõ ràng bị kêu nhân sưng sốt, lập tức nở nụ cười, “Không nghĩ tới người có thể nghe ra thanh âm của ta!”

“Vì sao phải làm như vậy? Người rốt cuộc muốn làm gì?” Lam cảnh thần nhìn nằng một chữ một chút hỏi.

Nghe cảnh thần trong lời nói, lăng nếu cười cười, “Người nói muốn ta làm cái gì?”

“Giống như người vậy hồ ly tinh, Tiểu Tam, ta có thể làm cái gì ?” Lăng nếu từ từ mở miệng, ngón tay, chậm rãi ở bả vai của nằng thượng động .

Cảnh thần tuy rằng nhìn không tới, nhưng là tay nằng ở trên người của nằng xẹt qua, của nằng tóc gáy cũng nhin không được dựng thẳng lên đi lên.

Tuy rằng nằng nghe đi ra là lăng nếu thanh âm của, nhưng là này lăng nếu. Cùng phía trước lăng nếu, quả thực chính là hai người.

Chính là giống nhau thanh âm của, giọng điệu, cảm giác, cái gì cũng không giống nhau!

“Người rốt cuộc muốn thế nào?” Lam cảnh thần ngồi ở chỗ kia hỏi, “Người có biết hay không người làm như vậy là trái pháp luật , người đây là bắt cóc!” Lam cảnh thần hỏi.

“Thì tính sao! ?” Lúc này, lăng nếu bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Lam cảnh thần, “. Người điên rồi sao?”

“Ta không có điên, lam cảnh thần, người nói, nếu trên thế giới này đã không có người, Trần Mặc có thể hay không theo ta hợp lại! ?” Nói xong, lăng nếu đi ở cửa nằng bên tai, nhẹ nhàng hỏi.

Thanh âm của nằng vốn là rất nhẹ, rất nhỏ , hơn nữa cười rộ lên cũng rất êm tai, nhưng là phía sau, lam cảnh thần lại nghe đến cả người nổi cả da gà.

“Lăng nếu, người làm như vậy, chỉ biết hại chính người!” Lam cảnh thần mở miệng nói, thử khuyên nằng.

“Chỉ cần người mất, Trần Mặc sẽ trở lại bên cạnh ta đến!”

“Nếu một người nam nhân yêu người, tuyệt đối sẽ không bởi vì một người khác tồn tại mà sẽ không yêu người, lăng nếu, người làm như vậy, chỉ biết hại chính người!”

“Người nói vậy!” Lúc này, lăng nếu bỗng nhiên hô lớn một tiếng.

“Nếu không phải của người xuất hiện, ta hiện tại đã muốn cùng Trần Mặc kết hôn , hơn nữa thực hạnh phúc sinh hoạt tại cùng nhau!” Lăng nếu nhìn nằng hô to.

Nhìn nằng kích động như thế bộ dáng, lam cảnh thần không dám ở nói cái gì nói kích nằng, thực sợ nằng hội làm ra sự tình gì đến.

Lam cảnh thần nghĩ nghĩ, mở miệng, “Lăng nếu, người hiện tại bình tĩnh một chút, hãy nghe ta nói!”

“Nói cái gì? Người cảm thấy người hiện tại nói cái gì ta sẽ nghe? Mới tin?” Lăng nếu bỗng nhiên cười lạnh mở miệng.

Nghe lời của nằng, lam cảnh thần tận lực không mở miệng.

Lúc này, lăng nếu lại đi đến trước mặt nằng, “Hiện tại bên ngoài mọi người đều nghĩ đến người chính mình vụng trộm tiêu sái , có lẽ, người liền lấy phương thức như thế, vĩnh viễn rời khỏi !”

Nghe thế cái, lam cảnh thần tức khởi mày.

“Ngay cả như vậy, bọn họ vẫn là hội tra được , ta cũng không có rời đi!”

“Người yên tâm, tiếp qua hai ngày, đã có người hội cầm của người hộ chiếu rời đi , đến lúc đó, bọn họ sẽ không nhân hội tra được !” Lăng nếu từ từ nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần sửng sốt, muốn nhìn lăng nếu, nhưng là cái gì đều nhìn không tới.

Này hết thấy, lăng nếu đều kế hoạch tốt lắm.

“Lăng nếu, người không thể làm như vậy!” Lúc này, lam cảnh thần nhìn nàng mở miệng.

“Người yên tâm, ta tạm thời còn không hội đối với người làm cái gì, chờ thêm vài ngày, ta sẽ tự mình đưa người đi !” Lăng nếu từ từ nói, thanh âm như là hàm băng giống nhau, lãnh làm cho người ta nhút nhát.

“Lăng nếu, người rốt cuộc muốn làm gì?” Lam cảnh thần có chút nóng nảy.

“Người yên tâm, chỉ cần người tiêu thất, ta tin tưởng Trần Mặc hội rất nhanh trở về tâm chuyển ý !” Nói xong, lăng nếu chính mình nở nụ cười.

“Hắn sẽ không !” Lúc này, lam cảnh thần bỗng nhiên mở miệng kêu.

“Lăng nếu, nếu người thật sự làm như vậy trong lời nói, người cảm thấy Trần Mặc sẽ thích như vậy nữ nhân sao?” Lam cảnh thần hô nói.

“Cho dù ta thật sự mất, các người ở cùng một chỗ, người mỗi ngày cùng hắn, chẳng lẽ tự cũng không bị phát hiện sao? Người thật có thể giấu giếm cả đời sao?” Lam cảnh thần nhìn nàng hỏi.

“Nếu có một ngày hắn đã biết, người cảm thấy hắn còn có thể thích người sao?” Lam cảnh thần nhìn nàng một chữ một chữ hỏi.

Nghe lam cảnh thần trong lời nói, lăng nếu ngẩn người, lập tức mở miệng, “Người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Không có gì, ta chỉ tưởng nói cho người biết, Trần Mặc sẽ không từ bỏ ý đồ , hắn nhất định sẽ tìm ra chân tướng !”

588. Chương 592: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 29

“Không có gì, ta chỉ tưởng nói cho người biết, Trần Mặc sẽ không từ bỏ ý đồ , hắn nhất định sẽ tìm ra chân tướng !” Lam cảnh thần nhìn nàng một chữ một chữ nói.

Nghe lời của nàng, lăng nếu cảm tức nàng, “Người liền như vậy tự tin sao?”

“Đối!”

“Tốt lắm, bản thân ta là muốn nhìn xem, hắn có thể nhớ kỹ người bao lâu!” Lăng nếu hung hăng nói.

“Người yên tâm, ta sẽ không đối với người như vậy, ta sẽ cho người nhìn xem, tự mình cho người nhìn xem, Trần Mặc là như thế nào quên mất người, theo ta cùng một chỗ !” Lăng nếu nhìn nàng một chữ một chữ nói.

“Hảo, ta sẽ chờ, nhìn, nhưng là lăng nếu, chúng ta muốn hay không đánh cược!” Lam cảnh thần nhìn nàng nói.

“Đánh đó? Đánh cái gì đó?” Lăng nếu hỏi.

“Người nói Trần Mặc hội quên ta, tổng yếu có một thời gian hạn chế đi, chẳng lẽ người muốn dùng cả đời để chứng minh này sao?” Lam cảnh thần nhìn lăng nếu hỏi.

“Ba tháng!” Lăng nếu nói là, “Ba tháng, hắn sẽ đem người đã quên!” Lăng nếu nhìn nàng nói.

Nghe lời của nàng, lam cảnh thần gật đầu, “Hảo, liền ba tháng, nếu Trần Mặc không có quên ta, chẳng khác nào người thua , như vậy người để lại ta!”

Nghe thế cái, lẳng nếu nhú mi, “Nếu hấn quên người rồi đó?”

Nếu.

Lam cảnh thần con người hạp giạt mình, lập tức nhìn lẳng nếu, “Nếu hấn quên ta, đối với người chỉ có ưu việt, người được đến hấn , ta tùy tiện người xử trí!” Lam cảnh thần nhìn nàng nói.

Này đánh bạc, nghe qua, thực công bằng!

Lẳng nếu con người híp, nhìn lam cảnh thần, cuối cùng gật đầu, “Hảo, cứ dựa theo người nói !”

“Hi vọng người nói nói làm được!”

“Đương nhiên!” Lẳng nếu gật đầu, cùng lam cảnh thần ở bên kia nói nửa ngày, thế này mới rời đi, trước khi đi thời điểm, càng làm lam cảnh thần miệng cấp chắn, lấp, bịt.

Nàng đi rồi sau, lam cảnh thần thế này mới ngồi ở chỗ kia, thế này mới lẳng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Kỳ thật nàng là cố ý như vậy cùng lẳng nếu nói là , đánh đổ chuyện tình, cũng là cố ý .

Nàng là muốn kéo dài thời gian, nhìn ra, lẳng nếu cùng phía trước không đánh giống nhau, nếu không phải thanh âm giống nhau, lam cảnh thần thật sự hội tưởng thay đổi một người.

Nàng có thể cảm giác được người lẳng nếu đối nàng hận ý, đối nàng sát ý, cho nên hấn mới lâm thời nghĩ vậy cái biện pháp nói như vậy .

Hiện tại của nàng biện pháp chỉ có kéo dài thời gian, hi vọng có người chạy nhanh tìm được nàng!

Nghĩ đến đây, lam cảnh thần âm thầm cầu nguyện, một khắc kia, nàng bỗng nhiên rất muốn Trần Mặc, rất muốn rất muốn.

^^

Đi qua hai ngày, như trước không có lam cảnh thần bất cứ tin tức gì.

Trần Mặc thật sự có chút sốt ruột , mà theo ngày đó sau, người lam cùng từ từ cũng thực lo lắng.

Hiện tại bọn họ cũng đều biết, cảnh thần xảy ra chuyện không phải ngoài ý muốn.

“Đã muốn lâu như vậy trôi qua, cảnh thần sẽ không thật sự xảy ra chuyện gì đi! ?” Từ từ lo lắng hỏi.

“Sẽ không !” Lúc này, Trần Mặc thập phần khẳng định nói, không biết là lừa mình dối người vẫn là thế nào, hấn tuyệt đối sẽ không tin tưởng lam cảnh thần xảy ra chuyện rồi, nhưng là giờ phút này giờ phút này, hấn cũng là thập phần lo lắng.

“Trần Mặc, ngày đó người đi tìm lẳng nếu, không hỏi ra cái gì sao?” Người lam nhìn Trần Mặc hỏi.

Nói lên lẳng nếu, Trần Mặc con người hơi hơi mị lên, sắc mặt cũng hết sức khó coi.

Hấn lắc đầu.

Lúc này, từ từ ở đứng một bên, nhìn Trần Mặc lắc đầu, có chút nhịn không được mở miệng .

“Vì sao ta cảm thấy chuyện này cùng lẳng nếu không thoát được quan hệ đâu? Cảnh thần ở trong này chưa bao giờ cùng người kết thù kết oán, duy nhất kết thù kết oán nhân chính là lẳng nếu, ta nghĩ không đến trừ bỏ nàng, còn ai vào đây tưởng đối cảnh thần bất lợi!”

“Hơn nữa, đừng quên, cảnh thần xảy ra tai nạn xe cộ, đều là lẳng nếu làm hại!” Chỉ cần nghĩ đến tần số nhìn lý một màn kia, từ từ vẫn là hội cả người run lên, nữ nhân đó thật là hấn khủng bố .

“Hiện tại không phải nói chuyện thời điểm, cho dù thật là lẳng nếu làm , chúng ta cũng phải có chứng cứ mới được!” Người lam nói.

“Chứng cứ? Chúng ta vẫn như vậy tìm, có thể có chứng cứ gì?” Từ từ hỏi.

Nói lên này, Trần Mặc nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn người lam, người lam cũng tựa hồ nhớ tới cái gì, cũng nhìn Trần Mặc.

Hai người tựa hồ đạt thành một cái chung nhận thức.

“Ta cảm thấy từ từ nói có đạo lý!” Người lam mở miệng.

Trần Mặc gật đầu, “Ta đem điểm ấy cấp xem nhẹ !” Nói xong, lập tức lấy điện thoại cầm tay ra thông qua một cái dây số, “Từ giờ trở đi, cho ta hai mươi tư giờ giám sát Lăng gia, còn có lăng nếu, không cần dả thảo kinh xà, lặng lẽ đi theo, có biến tùy thời theo ta hồi báo!” Sau khi nói xong, Trần Mặc cúp điện thoại.

Địa phương khác, tìm khắp không đến một tia tin tức, chỉ có thể theo lăng nếu bên kia vào tay .

Nghe Trần Mặc nói chuyện điện thoại xong sau, từ từ thế này mới yên tâm một chút, “Ta tin tưởng, rất nhanh sẽ có cảnh thần tin tức!”

Hiện tại từ từ cơ hồ chắc chắn, cảnh thần mất tích là theo lăng nếu có chút quan hệ !

Hôm nay, làm cho Trần Mặc tối ngoài ý muốn là, lăng nếu thế nhưng tự mình tìm tới đến đây.

Thay đổi một bộ quần áo, hóa thượng trang nàng, vẫn là rất đẹp .

Nàng cười khanh khách đi tới Trần Mặc công ty, xuất hiện ở phòng làm việc của hần nội, người lam cùng từ từ đều ngây ngẩn cả người.

Bọn họ vừa nói muốn theo dõi nàng, nàng hiện tại cứ tới đây !

Lăng nếu cũng không còn nghĩ đến Lâm người lam cùng từ từ ở trong này, hơi hơi lặng đi một chút, vẫn là hướng bọn họ một chút.

“Các người ở việc sao? Ta là không phải đến không phải thời điểm?” Lăng nếu nhìn Trần Mặc hỏi, thanh âm dịu dàng đến không được.

Trần Mặc cũng không biết nàng rốt cuộc bán cái gì cái nút.

“Người tới nơi này làm gì?” Trần Mặc nhìn lăng nếu không hờn giận hỏi.

Cứ việc Trần Mặc thanh âm của rất không bình tĩnh, rất không duyệt, nhưng là lăng nếu như trước cười cười, “Ta biết người đối với ta có hiểu lầm, ta là tới làm sáng tỏ !”

“Làm sáng tỏ?”

Nghe thế cái, từ từ khóe miệng lộ ra một chút châm chọc cười, “Miêu khóc chuột già từ bi!”

Từ từ là cái loại này thực sắc khoái nhân, có lời gì cũng nhin không được, liền trực tiếp nói ra .

Nghe được từ từ trong lời nói sau, lăng nếu ngẩn người, lập tức cười cười, “Ta là tới làm sáng tỏ, cũng là đến xin lỗi !”

“Ta biết là bởi vì ta làm cảnh thần mới xảy ra tai nạn xe cộ , nhưng là ta lúc ấy không nghĩ nhiều như vậy, ta chỉ là muốn phát tiết một chút chính mình bất mãn, nhưng là không nghĩ tới như vậy hậu quả. Ta càng không nghĩ đến, nàng hội tức giận vừa đi chi!” Lăng nhục nhìn bọn họ thần nhiên giải thích.

Vừa đi chi?

Nghe thế cái từ ngữ, từ từ đều có chút không kiên nhẫn, nữ nhân này không trang là sẽ chết a!

Người lam đã ở một bên nghe, nhưng là không có lộ ra dư thừa biểu tình, nàng nhưng thật ra muốn nhìn một chút lăng nếu kế tiếp hội nói như thế nào.

“Chuyện này trách nhiệm ở ta, ta không biết làm như thế nào biểu đạt của ta xin lỗi, nhưng là này hết thấy, đều là bởi vì ta quá yêu Trần Mặc !” Nói xong, lăng nếu ánh mắt nhìn hướng Trần Mặc.

Hiện tại lăng nếu nói là cái gì, hần cũng không tin tưởng, cũng nghe không đi vào.

Trần Mặc nhìn lăng nếu, chậm rãi hướng nàng đi tới, “Ta hiện tại không muốn nghe cái gì xin lỗi, ta chỉ muốn biết cảnh thần hiện tại ở nơi nào, có hay không nguy hiểm!” Hần vừa nói, một bên hướng lăng nếu đi vào, lăng nếu bị buộc chỉ lui về phía sau.

Nhìn Trần Mặc ánh mắt, nàng mở miệng, “Người vẫn là không tin ta sao? Ta thừa nhận, ta đối lam cảnh thần sở làm hết thấy, nhưng là nàng không thấy , ta thật sự không biết!”

“Phải không? Lăng tiểu thư, người dám thề sao? Người dám thề cảnh thần mất tích với người không có vấn đề gì sao?” Lúc này, từ từ ở một bên mở miệng hỏi.

Nghe được từ từ trong lời nói, lăng nếu tầm mắt nhìn nàng một cái, con người mang theo hoảng sợ, thật lâu không có mở miệng.

“Thế nào? Không dám sao? Người còn dám nói, cảnh thần mất tích với người không có vấn đề gì! ?” Từ từ nhìn nàng lạnh giọng hỏi.

Nữ nhân trực giác đặc biệt mãnh liệt, từ từ trực giác nói cho nàng, cảnh thần mất tích, tuyệt đối cùng lăng nếu có chút quan hệ!

“Nếu ta thề, các người sẽ tin tưởng ta sao?” Lúc này, lăng nếu nhìn bọn họ hỏi.

Nghe thế cái, bọn họ đều ngoài ý muốn một chút.

“Ta thề, lam cảnh thần mất tích theo ta không có nửa điểm quan hệ, nếu có quan hệ trong lời nói, như vậy, ta thiên lôi đánh xuống!”

Nghe thế cái, từ từ cười lạnh một chút, chậm rãi hướng lăng nếu đi tới, “Thiên lôi đánh xuống? Lăng tiểu thư, người liên phát thệ cũng sẽ không a?”

“Nếu cảnh thần mất tích với người có quan hệ trong lời nói, như vậy các người Lăng gia sẽ gặp phải phá xe, ở a thị không có nơi sống yên ổn!” Lúc này, từ từ nhìn nàng một chữ một chữ nói.

“Người.” Lăng nếu nhìn từ từ, trong lòng đã tràn ngập hận ý, nhưng là trên mặt vẫn không thể biểu hiện ra ngoài.

“Thế này mới kêu thề, lăng tiểu thư, một lần nữa thề một chút đi!” Từ từ nói.

Nhìn từ từ bộ dáng, lăng nếu nở nụ cười hạ, “Ta chỉ sợ, ta phát ra thệ, các người vẫn là không tin ta!”

“Đối, người nói vô cùng đối, mặc kệ người nói cái gì, làm cái gì, chúng ta cũng không tin tưởng, lăng nếu, ta cho người biết, nếu thường xuyên có thể thật sự xảy ra chuyện gì chuyện trong lời nói, ta sẽ không bỏ qua người!” Từ từ ở một bên cảnh cáo nói.

Nghe từ từ trong lời nói, lăng nếu nhíu mi, “Người không có tư cách như vậy giáo huấn ta!”

Nói xong, nàng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Trần Mặc, “Nếu yêu người cũng là một loại sai trong lời nói, ta không biết nên nói cái gì, nhưng là thanh người từ thanh, ta không sợ!”

“Nếu thật sự không sợ trong lời nói, tặc cũng không cố ý chạy đến nơi đây để giải thích một phen!” Từ từ nhìn nàng nói.

Hiện tại, từ từ xem như tránh thượng nàng .

Lăng nếu nhíu mi, nhìn từ từ, trong lòng thập phần khó chịu, nhưng lại vừa rồi không có gì biện pháp.

Lúc này, người lam ở một bên nhìn, sau đó đi tới.

“Lăng nếu, ta không biết nên nói cái gì, chúng ta hoài nghi người cũng là bình thường , bởi vì cảnh thần phía trước xảy ra chuyện cũng đều là bởi vì người, nếu sự tình thật không phải là người làm , người cũng không phải lo lắng, bởi vì sự tình giờ nhất có chân tướng rõ ràng ngày nào đó, cái gọi là Thiên hoàng hơi hơi nhưng khó lọt, chỉ cần đã làm, nhất định hội lưu lại dấu vết!” Người lam nhìn lăng nếu thần nhiên nói.

Ngay cả thanh âm của nàng không lớn, nhưng là ngay cả có một loại khí tràng, cũng không biết có phải hay không cùng mực thiếu thiên còn có hi hi ở một khối thời gian dài quá, liền như vậy thần nhiên nói xong, cũng làm cho người ta một loại vô hình cảm giác áp bách.

Biết Lâm người lam đắc tội không nổi, lăng nếu chính là nhìn, sau đó gật đầu, “Đương nhiên!”

Nói là nói như vậy, nhưng là người lam trong lời nói, lại không nhẹ không nặng nói trúng rồi nội tâm của nàng.

Thiên hoàng hội hội nhưng khó lọt, sự tình luôn luôn chân tướng rõ ràng ngày đó, những lời này, làm cho lăng nếu lắng đi một chút, nhìn Lâm người lam, của nàng con người thanh tú, nhưng lại thực chắc chắn.

Nếu không phải khẳng định hiện tại không có người biết lam cảnh thần ẩn thân chỗ, nàng đều lo lắng, Lâm người lam có phải hay không biết cái gì!

589. Chương 593: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 30

Nếu không phải khẳng định hiện tại không có người biết lam cảnh thần ẩn thân chỗ nàng đều lo lắng Lâm người lam có phải hay không biết cái gì

Lăng nếu cười cười đương nhiên ta cũng tin tưởng

Nói như vậy nàng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Trần Mặc mặc kệ người có tin hay không ta ta đều phải nói cho người biết cảnh thần chuyện tình theo ta không có vấn đề gì càng cho ta trong nhà không có vấn đề gì nếu người thật sự cảm thấy sự tình là ta làm như vậy liền nhắm vào ta đến đây đi ta hi vọng đừng thực đối với ta người nhà lăng nếu nhìn Trần Mặc một chữ một chút nói

Trần Mặc nhìn lăng nếu đôi mắt nhìn chăm chăm vào nàng tựa hồ ở phân rõ nàng trong lời nói đích thực giả

Nhưng là mặc kệ nàng nói như thế nào Trần Mặc đều tin tưởng lam cảnh thần chuyện tình cùng nàng không thoát được quan hệ

Ta muốn nói như thế đều nói xong rồi mặc kệ các người làm như thế nào ta đi trở về nói xong lăng nếu nhìn Trần Mặc chuẩn bị phải đi

Ta biết người người trong lòng là lam cảnh thần hiện tại nàng không thấy người thực lo lắng nhưng là mặc kệ thế nào người đều chiều cô tốt chính mình lăng nếu nhìn Trần Mặc dặn nói

Cho dù hấn đối với mình thực ngoan nàng như trước khuôn mặt tươi cười đón chào

Trần Mặc đứng ở nơi đó thủy chung đều không có mở miệng sâu thẳm con người đánh giá ở trên người của nàng tựa hồ muốn nhìn nàng rốt cuộc làm cái quỷ gì

Quả thực lăng nếu không có nói cái gì nữa xoay người đi rồi

Nhìn nàng đi ra ngoài từ từ khí không đánh vừa ra tới

Trang mô tác dụng Hoàng Thử Lang cấp gà chúc tết không có hảo tâm từ từ chính là thẳng con dám yêu dám hận nàng không có nhiều như vậy tâm nhãn

Cho dù xem ra cái gì nàng cũng là có nói đã nói đi ra

Sẽ không giống bọn họ làm được trong lòng đều biết là được

Cho nên lăng nếu vừa đi ra ngoài từ từ liền nhịn không được bùm bùm nói nhiều như vậy

Bọn họ đều có thể thông cảm lẫn nhau cảm thụ cũng không có ngăn trở từ từ

Ngược lại là người lam nhìn Trần Mặc người có ý kiến gì không

Nàng có thể đi đóng kịch Trần Mặc nói

Nếu không phải phía trước đã xảy ra nhiều như vậy chuyện tình hấn khả năng đã bị lăng nếu nhu nhược kia lại sẵn sàng bề ngoài cấp lừa gạt nhưng là hiện tại hấn đã muốn không tin

Trần Mặc lên tiếng sau đó cúp điện thoại
Lăng nếu cũng vui sướng cúp điện thoại
Sau đó lập tức đứng dậy tắm rửa thay quần áo hoá trang đi
Sau đó lái xe con chuẩn thì xuất môn
Hóa quá trang nàg xem đứng lên thực tình xảo rất được rất mỹ lệ
Khỏe miệng ôm lấy cười cũng giống như là một đắm chìm ở ngọt tình yêu lý nữ nhân
Rất nhanh nàg lái xe đến chỗ cũ
Có lẽ là nàg đến sớm nàg đến thì hậu Trần Mặc còn chưa tới
Sợ Trần Mặc sẽ thả nàg bỏ câu nàg lập tức lấy điện thoại di động ra cấp Trần Mặc gọi điện thoại
Uy Trần Mặc ta đến người sao
Lâm thì có chút việc ta lập tức đến
Nghe được hần sẽ tới lăng nếu thế này mới yên tâm một chút sau đó khỏe miệng gọi lên một chút cười hảo
ta chờ người
Ân
Lên tiếng trực tiếp cúp điện thoại không mở Trần ta
Lăng nếu ngồi ở chỗ kia khỏe môi nhếch lên nhợt nhạt cười nghĩ đến trong chốc lát muốn cùng Trần Mặc
ăn cơm tâm tình của nàg là tốt rồi thật
Quả nhiên đợi không vài Trần Mặc đã tới rồi
Thích mặc tây trang hần thấy thế nào đứng lên như thế nào suốt
Quả thực trăm xem không nề
Người đã đến rồi đang nhìn đến Trần Mặc thì hậu lăng nếu lập tức gọi lên một chút cười đó là phát ra từ
nội tâm cười thật cẩn thận
Sợ Trần Mặc sẽ có một chút không vui
Nhưng là Trần Mặc ngồi ở đối diện thoạt nhìn là có chút không vui
Lăng nếu nhìn sau đó cũng nhíu mày làm sao vậy có phải hay không bề bộn nhiều việc ta còn đem người
kéo tới ăn cơm
Với người không có vấn đề gì lăng nếu trong lời nói còn chưa nói hoàn Trần Mặc liền đánh gãy nàg
Lăng nếu ngăn người người còn tại lo lắng lam cảnh thần sao
Không cần nhắc lại tên của nàg bỗng nhiên Trần Mặc bỗng nhiên đề cao thanh âm
Một khắc kia nhà ăn mọi người có chút sửng sốt
Lăng nếu cũng ngây ngẩn cả người nhìn Trần Mặc thật không ngờ hần phản ánh lớn như vậy
Ngẩn người lăng nếu mở miệng người làm sao vậy
Trần Mặc nhìn lăng nếu hít một hơi thật sâu khí ngưng ngừng ta không phải hướng người
Nghe được Trần Mặc xin lỗi lăng nếu càng ngoài ý muốn tựa hồ Trần Mặc trên người chuyện gì xảy ra giống
nhau
Nên xin lỗi là ta ta không nên vẫn nhắc tới
Có phải hay không xảy ra chuyện gì chuyện lăng nếu hỏi

Trần Mặc nhìn một bên qua hồi lâu hần mới chậm rãi mở miệng về sau không cần lại theo ta nhắc tới lam cảnh thần tên này

Nhìn Trần Mặc như vậy trịnh trọng chuyện lạ nói lằng nếu vẫn là nhìn không được mở miệng có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì sao

Ta hôm nay ở nhà nàng phát hiện một quyển nhật kí

Nhật kí lằng nếu nhú mi

Này thì Trần Mặc khoe miệng ghét bỏ một chút trào phúng cười người biết không nàng thích ta bắt quá đã cho ta bộ dạng tưởng của nàng mới tình đầu bạn trai nàng vẫn đem ta làm như cái kia nam nhân thay / thân nói lên này Trần Mặc trong ánh mắt tất cả đều là phần nộ

Lằng nếu ngây ngẩn cả người

Không biết Trần Mặc nói rất đúng thực hoặc là giả nhưng nhìn Trứ Trần mặc bộ dáng đã tràn ngập phần nộ hận ý

Lằng nếu nhìn hần nhất thời trong lúc đó không biết nên nói cái gì mới tốt

Mà Trần Mặc khoe miệng gợi lên một chút trào phúng cười

Ta như vậy yêu nàng ở nàng xem đến bắt quá là người khác một cái thay / thân

Trần Mặc người dừng như vậy lằng nếu nhìn Trần Mặc nhưng không biết làm như thế nào an ủi

Ta xem sai lầm rồi nàng Trần Mặc lạnh lùng cười bùng lên trước mặt rượu đỏ liền uống một hơi cạn sạch

Kia thương tâm bộ dáng lằng nếu tức nổi lên mày

Này thì nàng xem Trứ Trần im lặng sau vươn tay bắt được tay hần

Trần Mặc tuy rằng ta không biết làm như thế nào an ủi người nhưng là ta nghĩ nói cho người biết mặc kệ ở cái gì thì hậu ta đều ở cạnh người lằng nếu nhìn hần một chữ một chút nói

Nghe lằng nếu trong lời nói Trần Mặc nâng mắt nhìn nàng một cái nhất thời trong lúc đó không biết nên nói cái gì mới tốt

Đang ở này thì hậu người bán hàng đi tới mang thức ăn lên

Lằng nếu thế này mới xấu hổ thu tay về

Tốt nhất đồ ăn lằng nếu nhìn Trần Mặc những điều này là do người thích ăn nhanh ăn đi

Nhìn lằng nếu bộ dáng Trần Mặc gật gật đầu sau đó hai người ăn

Đại đa số đều là Trần Mặc ở Trần Mặc mà lằng nếu đang nói cái gì

Quá trình thì hậu lằng nếu muốn thiết bút tết Trần Mặc lại sẵn sóc đi chính mình viết tốt cho nàng đem nàng đoán đi rồi

Cái kia hành động làm cho lằng nếu sững sốt thật lâu

Nhìn Trần Mặc lằng nếu cũng không biết nên chút gì hốc mắt đều chất chứa nước mắt

Làm sao vậy Trần Mặc nhìn nàng hỏi

Nhìn đến Trần Mặc tầm mắt nhìn qua lằng nếu lập tức lắc đầu không có gì không có gì nói xong khoe miệng gợi lên một chút cười sau đó chạy nhanh ăn cái gì

Phía trước không có xuất hiện quá lam cảnh thần thì hậu Trần Mặc cũng không từng vì nàng đã làm việc này

Mà hiện tại

Nhìn Trần Mặc trong lòng của nàng cảm giác nói không ra lời

Đến bây giờ là Trần Mặc đã phát hiện chỉ có nàng đối hân mới là tốt nhất sao
Nghĩ như vậy lắng nếu trong lòng đã tràn ngập kích động
Hai người tiếp tục ăn cái gì nhưng là đều không có nói cái gì nữa nhưng nhìn đi ra lắng nếu thực kích động
Trần Mặc quét nàng liếc mắt một cái cũng không có nói cái gì tiếp tục ăn cái gì
Ăn qua sau hai người đi ra ngoài
Thế nào có muốn hay không ta đưa người trở về Trần Mặc mở miệng hỏi
Lắng nếu nghĩ nghĩ lập tức gật đầu tốt
Trần Mặc cũng thần nhiên gật đầu sau đó hai người hướng xe bên kia đi đến
Đang ở này thì hậu có một cỗ xe xe máy theo lối đi bộ chạy lại đây tốc độ phi thường cực nhanh
Lắng nếu cùng Trần Mặc hai người sóng vai đi tới mắt thấy đụng phải đi lên lắng nếu cơ hồ ngay cả lo lắng
đều không có trực tiếp đem Trần Mặc đẩy ra
Xe máy liền như vậy hướng lắng nếu đụng phải đi lên
Ngay tại một khắc kia tất cả mọi người nhìn nguy hiểm thì hậu Trần Mặc quay đầu lại đi xe máy đột nhiên
vòng vo một chút loan ngôi ở chỗ ngồi phía sau nhân trực tiếp vươn tay theo lắng nếu trên người đem bao
bao xả xuống
Lắng nếu mang giày cao gót lui về phía sau không kịp lại bị xe máy xoẹt một chút cả người hướng mặt sau
ngã đi. . .

590. Chương 594: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 31

Lắng nếu mang giày cao gót lui về phía sau không kịp lại bị xe máy xoẹt một chút cả người hướng mặt sau
ngã đi
Trần Mặc tay mất lạnh lẽ lập tức vươn tay ôm lấy nàng nhưng là hai người cũng đều ngã trên mặt đất
Mà xe máy đoạt bao sau ngay cả ngừng đều không có ngừng trực tiếp chạy vội mà đi
Của ta bao này thì lắng nếu hô một tiếng
Trần Mặc nhìn nàng người bị thương
Nhưng là của ta bao
Tiền quan trọng vẫn là thân thể quan trọng ta đưa người đi bệnh viện Trần Mặc nói
Không phải bao trong bao có người tặng cho ta đích tay biểu ta đều không có bỏ được mang quá lắng nếu
nhìn xe máy mở đi phương hướng khổ sở nói
Trần Mặc sững sờ nghe lắng nếu trong lời nói không biết nên nói cái gì
Trong ấn tượng hình như là đưa quá lắng nếu một lần đồng hồ ở nàng sinh nhật thì hậu
Không nghĩ tới nàng vẫn đều tùy thân mang theo
Nghĩ nghĩ Trần Mặc mở miệng chính là một khối đồng hồ mà thôi ta cho nữa người chính là hiện tại ta đưa
người đi bệnh viện nói xong Trần Mặc trực tiếp ôm lấy lắng nếu liền hướng trên xe đi đến
Lắng nếu này thì mới nhớ tới cái gì nhìn Trần Mặc người thế nào không có chuyện gì đi
Nhìn nàng bị thương còn quan tâm chính mình Trần Mặc ngăn người lập tức lắc đầu ta không sao nhi

Vậy là tốt rồi lãng nếu thể này mới yên tâm thở dài nhẹ nhõm một hơi
Này thì Trần Mặc đem lãng nếu phóng tới trên xe liền lập tức lái xe hướng bệnh viện đi đến
Trần Mặc nhìn nàng chịu đựng rất nhanh đi ra
Àn lãng nếu ngồi ở một bên gật gật đầu vẫn chịu đựng
Rất nhanh liền đến bệnh viện
Trần Mặc trực tiếp ôm nàng đi phòng chữa bệnh lãng nếu trên đùi đã muốn vết máu loang lổ
Muốn tiêu độc bôi thuốc
Trần Mặc vừa muốn đi ra ngoài này thì lãng nếu lại bỗng nhiên bắt được hần không cần đi Trần Mặc cùng ta
Nhìn lãng nếu bộ dáng Trần Mặc cuối cùng gật gật đầu không có đi đi ra ngoài mà là đứng ở cạnh nàng
Lãng nếu ngồi ở bệnh bôi thuốc muốn dùng cồn tiêu độc xử lý miệng vết thương đau lãng nếu nước mắt đều nhanh đi ra rảnh tay gắt gao cầm lấy Trần Mặc chính là không kêu đau
Cho dù nàng không kêu Trần Mặc cũng nhìn ra đến rất đau
Này thì Trần Mặc đích tay đặt ở lãng nếu trên vai sau đó nhìn thầy thuốc nhẹ một chút
Nghe được Trần Mặc trong lời nói thầy thuốc nâng mắt nhìn bọn họ liếc mắt một cái miệng vết thương phải xử lý nếu không thực dễ dàng cuốn hút
Thầy thuốc hội lưu sẹo sao này thì lãng nếu nhìn thầy thuốc hỏi
Nếu chú ý trong lời nói hần là sẽ không lưu không cần dính vào thủy thầy thuốc nói
Nói đến đây cái lãng nếu thể này mới yên tâm một chút
Sau đó tiếp tục bôi thuốc
Không sai biệt lắm hơn phân nửa cái giờ mới chuẩn bị cho tốt lãng nếu trên đùi bị màu trắng băng vải triền một vòng lại một vòng
Xuống giường thì hậu lãng nếu có chút chút đi bắt thành lộ cả người tựa vào Trần Mặc trên người Trần Mặc cũng đỡ nàng
Thể nào đau lắm hả Trần Mặc hỏi
Lãng nếu lắc đầu cố nén đau đớn ta không sao nhi
Này thì Trần Mặc một phát bắt được lãng nếu đem nàng đặt ở
Thầy thuốc nhìn bọn họ sau đó dặn này đoạn thì đang lúc không cần ăn cay hải sản ... Không cần dính vào thủy ba ngày sau đến đổi một lần được là có thể thầy thuốc nói
Nghe được thầy thuốc trong lời nói sau Trần Mặc gật gật đầu hảo ta đã biết không có khác chú ý hạng mục công việc sao
Đã không có có thể ly khai
Cám ơn thầy thuốc Trần Mặc lễ phép mở miệng sau đó cúi người theo đi lãng nếu ôm lấy đến hướng ra phía ngoài đi đến
Lãng nếu vươn tay vòng ngực ở Trần Mặc cổ nhìn Trần Mặc mặt nghiêng một khắc kia trong lòng của nàng cảm giác nói không ra lời
Cho dù ở không có lam cảnh thần xuất hiện phía trước hần cùng Trần Mặc cũng không từng như vậy quá
Mà hiện tại loại này hạnh phúc làm cho nàng có chút trở tay không kịp khó có thể tin
Vẫn nhìn Trần Mặc mặt nghiêng thật lâu lãng nếu mới mở miệng Trần Mặc

Ân nghe được lắng nếu để cho hấn Trần Mặc nghiêng đầu làm sao vậy

Cám ơn người

Nghe thế cái Trần Mặc ngẩn người không có mở miệng

Đang ở này thì hậu từ từ cùng người lam theo đối diện đã đi tới nói nói cười cười xem ra trong bụng thật đúng là một cái tiểu công chúa từ từ hết sức cao hứng nói

Người lam cười cười ta cũng hi vọng là

Nhất định là từ từ thập phần khẳng định nói

Hai người vừa nói vừa đi lại đây vừa mới cùng Trần Mặc còn có lắng nếu đi rồi một cái chạm mặt

Đón thì từ từ ngẩn người

Trần Mặc đang nhìn đến hấn thì hậu liền đủ ngạc nhiên hiểu rõ mà ở nhìn đến trong lòng ngực của hấn ôm nhân lại ngây ngẩn cả người

Bọn họ hiện tại lại đan vào ở cùng một chỗ

Trần Mặc ngẩn người hiển nhiên không nghĩ tới lại ở chỗ này đụng tới bọn họ

Các người Trần Mặc người lại cùng nữ nhân này dây dưa ở cùng một chỗ từ từ bất khả tư nghị nhìn Trứ Trần mặc hỏi

Nhưng lại ôm từ từ như thế nào đều có chút khó có thể tin

Trần Mặc đứng ở nơi đó nàng bị thương ta đưa nàng đến bệnh viện mà thôi Trần Mặc giải thích

Bị thương làm sao người biết nàng bị thương từ từ nhìn hấn hỏi lập tức khoe miệng gọi lên một chút cười lạnh các người vẫn đều ở cùng nhau

Trần Mặc không nói gì không có phủ nhận

Đây là bị ôm lắng nếu mở miệng kỳ thật là ta kêu Trần Mặc ra tới chuyện này cùng hấn không có vấn đề gì lắng nếu nói là giọng điệu nũng nịu nói

Nghe được lời của nàng sau từ từ cười lạnh một chút nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn nàng lắng đại tiểu thư xin hỏi ta có nói cho người nói sao

Lắng nếu

Này thì từ từ tầm mắt lại nhìn Trần Mặc hiện tại cảnh thần sinh tử chưa biết người lại nhanh như vậy cùng nữ nhân này nhắc lên quan hệ Trần Mặc ta còn thật sự là xem trọng người từ từ nhìn hấn một chữ một chữ nói

Phiền toái người về sau không cần ở trước mặt của ta nhắc tới nữ nhân này tên từ từ trong lời nói vừa nói xong Trần Mặc liền nhìn nàng lạnh giọng mở miệng

Hơn nữa con người nhìn chăm chăm vào từ từ u ám ánh mắt nhìn đứng lên có chút kinh người

Người —— từ từ có chút khó có thể tin

Này vẫn là Trần Mặc sao

Cái kia đối lam cảnh thần tốt như vậy nàng không thấy đều nhanh muốn điên rồi Trần Mặc sao

Chẳng qua mới ngẩn ngẩn vài ngày thì đang lúc như thế nào liền biến thành một người khác giống nhau

Trần Mặc người lời này có ý tứ gì từ từ không thể tin được nhìn nàng hỏi cái gì gọi là nữ nhân này tên

Ta có ý tứ gì ta không cần phải với người công đạo tóm lại về sau ta cùng nữ nhân đó không có gì quan hệ cũng mời người không cần lại đi ta cùng nàng xa đến cùng nhau nói xong Trần Mặc không hề liếc nhìn nàng một cái ôm lắng nếu bước đi tới

Từ từ ngây ngẩn cả người

Lăng nếu muội muội luôn luôn tại nước ngoài đến trường cực nhỏ trở về hiện tại nghe nói phải về đến đây
Đến lúc đó hậu nói sau đem nếu như không có sự tình trong lời nói sẽ Trần Mặc nói
Này đối lăng nếu mà nói đã là tốt lắm đáp án
Ân hảo ta tin tưởng ngày đó nhất định không có có rất nhiều sự tình lăng nếu cười nói
Trần Mặc không có đáp ứng cũng không có nói cái gì nữa tiếp tục lái xe con mà lăng nếu còn lại là ngồi ở
một bên nhìn Trần Mặc mặt nghiêng khóe miệng gợi lên một chút cười
Rất nhanh liền đến Lăng gia
Làm cho quần gia đi ra phù người đem ta sẽ không đi vào Trần Mặc nói
Nghe thế cái lăng nếu quay đầu lại nhìn hắn vì sao
Phía trước đã xảy ra nhiều lần không thoải mái chuyện tình ta sẽ không đi vào Trần Mặc nói
Lăng nếu biết Trần Mặc chỉ là sự tình gì ngăn người sau đó cười mở miệng người yên tâm ba ba mẹ mẹ của
ta sẽ không để ý bọn họ có thể thông cảm
Nhưng là
Đến lúc đó hậu tiểu Khiết trở về người hay là muốn tới dùng cơm sớm hay muộn đều là muốn tới vì sao
hiện tại không thể đưa ta đi vào lăng nếu nhìn hắn hỏi
Nhìn lăng nếu tầm mắt Trần Mặc cuối cùng gật gật đầu được rồi Trần không khẩu mặc nhất

591. Chương 595: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 32

Nhìn lăng nếu tầm mắt Trần Mặc cuối cùng gật gật đầu được rồi
Trần Mặc lên tiếng sau trực tiếp đẩy ra cửa xe đi rồi đi xuống sau đó vòng đến lăng nếu trước mặt mở cửa
xe trực tiếp vươn tay đem nàng theo trên xe bế xuống dưới
Lăng nếu ngồi ở trong xe nhìn đến Trần Mặc đem chính mình ôm đi ra ngoài khóe miệng gợi lên một chút
vừa lòng cười
Này thì Trần Mặc ôm lấy nàng liền hướng Lăng gia đi đến
Bảo mẫu mở cửa khẩu nhìn đến bọn họ đều có chút sửng sốt
Có phải hay không nếu nhi đã trở lại đây là lăng mẫu ở bên trong hô một tiếng
Bảo mẫu ngăn người theo sau gật đầu là bất quá
Mẹ ta đã trở về này thì lăng nếu thanh âm của vang lên
Nghe được lăng nếu thanh âm của lăng mẫu ngừng đầu nhưng mà phải nhìn...nữa Trần Mặc ôm lăng nếu
thì ngay ngăn cả người
Các người lập tức sắc mặt thay đổi nhìn Trần Mặc người còn nơi này làm gì
Nhìn đến lăng mẫu vẻ mặt không chào đón bộ dáng lăng nếu sợ Trần Mặc hội tức giận hội trực tiếp chạy
lấy người vì thế chạy nhanh mở miệng mẹ ta bị bị thương là Trần Mặc đưa ta đi bệnh viện sau đó đưa ta
trở về lăng nếu nói là
Nghe thế cái lăng mẫu có chút không dám tin tưởng nhưng là nói đều nói như vậy nàng còn có thể nói cái gì
Lập tức đi qua đi người thế nào làm sao có thể êm đẹp bị thương
Hôm nay ở trên đường gặp được cướp đem bao cấp đoạt đi rồi không cẩn thận cọ một chút lăng nếu nói là

Thế nào thương tổn được nơi đó ta xem xem lằng mẩu lập tức lo lắng hỏi
 Ta không sao nhi đã muốn bôi thuốc không có gì đáng ngại lằng nếu nói là
 Nghe thế cái lằng mẩu thế này mới yên tâm một chút hiện tại nhân quá cần rõ ban ngày ban mặt mà bắt
 đầu thương / cướp
 Nghe lằng mẩu trong lời nói lằng nếu cái gì đều không có nói
 Đây là lằng mẩu nhìn bọn họ đương nhiên cũng chưa cùng Trần Mặc cái gì sắc mặt tốt xem
 Mẹ chúng ta đây lên trước lầu lằng nếu nói là
 Lằng mẩu thế này mới gật gật đầu
 Nay thì lằng nếu nhìn về phía Trần Mặc người đưa ta lên lầu được không
 Lằng nếu đều mở miệng Trần Mặc chỉ phải gật gật đầu ân
 Vì thế hướng lằng mẩu gật gật đầu sau đó liền hướng trên lầu đi đến
 Lằng mẩu đứng ở dưới lầu nhìn Trần Mặc ôm lằng nếu lên lầu hình ảnh mây co rút nhanh nhưng lại cái gì
 cũng nói không nên lời
 Từ nhỏ lằng nếu cũng rất có chủ muốn chủ kiến nhưng là đối Trần Mặc
 Chỉ cần thấy nàng nàng sở hữu lý trí tất cả đều không thấy
 Nghĩ vậy cái lằng mẩu nhịn không được thở dài
 ~~~~~
 Trên lầu
 Trần Mặc đem lằng nếu ôm lên lầu phóng tới sau vì nàng thu thập xong sau đó nhìn nàng tốt lắm người về
 nhà ta cũng nên đi trở về người hảo hảo nghỉ ngơi nhớ rõ thầy thuốc dặn Trần Mặc nhìn nàng nói
 Lằng nếu gật gật đầu
 Ta đây đi trước Trần Mặc nói sau đó xoay người muốn đi
 Nhưng mà ngay tại một khắc kia lằng nếu bỗng nhiên vươn tay bắt được tay hấn Trần Mặc
 Nghe được lằng nếu thanh âm của Trần Mặc quay đầu nhìn lằng nếu bắt lấy hấn đích tay hơi hơi tức hạ mi
 làm sao vậy hấn nhìn nàng hỏi
 Hôm nay của mẹ ta nói người đừng để ý lằng nếu nhìn hấn nói
 Nghe lằng nếu trong lời nói Trần Mặc khóe miệng gợi lên một chút chua sót cười sẽ không hướng chi bọn
 họ nói như vậy cũng là hấn là phía trước thật là ta không đúng
 Nghe thế cái lằng nếu ngẩn người
 Trần Mặc thế nhưng nói phía trước là của hấn không đúng
 Lằng nếu thật sự có chút sững sốt nhìn Trần Mặc phóng Phạt nhìn một người khác giống nhau
 Nay ngẩn ngẩn vài ngày Trần Mặc thay đổi xác thực có chút lớn
 Chẳng lẽ thật sự bị lam cảnh thần kích thích sao
 Tuy rằng lằng nếu không dám toàn bộ tin tưởng nhưng là nàng vẫn là nguyện ý tin tưởng
 Hơn nữa nhìn đến hôm nay Trần Mặc cùng từ từ ở trong bệnh viện cãi nhau tựa hồ càng thêm khẳng định
 sự thật này
 Người thật là nghĩ như vậy sao lằng nếu vẫn là có chút không dám tin tưởng nhìn Trứ Trần mặc hỏi

Trần Mặc gật gật đầu phía trước chuyện tình là ta rất không đủ lý trí mặc kệ thế nào ta đều nguyện ý nhận bọn họ giáo huấn

Nghe thế cái lăng nếu cười cười sau đó lắc đầu sẽ không ta tin tưởng ta ba mẹ sẽ không dễ giận như vậy

Lăng nếu trong lời nói nói ra sau Trần Mặc chính là cười cười không nói thêm gì nữa mở miệng tốt lắm ta thật sự phải đi

Không hề theo giúp ta một chút sao lăng nếu hỏi nhìn Trần Mặc có chút lưu luyến không rời

Tuy rằng hôm nay không có làm chuyện gì nhưng là nàng lại cảm giác hai người quan hệ trong đó gần rất nhiều

Đã khuya ta cần phải trở về bằng không lại nên nghỉ nhiều Trần Mặc nói

Lăng nếu không nói gì chính là lôi kéo Trần Mặc đích tay có chút lưu luyến không rời

Ta ngày mai trở lại thăm người Trần Mặc bổ sung một câu

Nghe thế cái lăng nếu đôi mắt sáng mấy phần thật sự

Trần Mặc gật gật đầu

Nhìn đến hần gật đầu lăng nếu thế này mới cười cười hảo ta chờ người

Ấn Trần Mặc gật gật đầu người sớm một chút nghỉ ngơi ta đi về trước

Ta đưa người nói lăng nếu sẽ đứng dậy nhưng là lập tức bị Trần Mặc ấn trụ nhìn nàng người hay là đang nghỉ ngơi đem người đi không đến cửa ta lại nên đưa người đã trở lại

Lăng nếu ngăn người nhìn Trần Mặc bộ dáng nhện không được nở nụ cười một chút

Vậy được rồi

Hảo hảo nghỉ ngơi ta ngày mai lại đến Trần Mặc nói

Ấn lăng nếu gật đầu

Vì thế Trần Mặc cười cười xoay người đi ra ngoài

Lăng nếu ngồi ở quả thực không có lại lộn xộn mà là nhìn Trần Mặc bóng lưng trong lòng nói không nên lời thỏa mãn

Này thì Trần Mặc đi ra ngoài

Lăng mẫu còn tại trong phòng khách ngồi Trần Mặc đến dưới lầu sau vẫn là đánh một cái bắt chuyện

Lăng bá mẫu ta đi về trước

Lăng nàng sao nhất lăng mẫu ngồi ở chỗ kia vẻ mặt không hề giận bộ dáng mấy ngày hôm trước Trần Mặc là như thế nào đối bọn họ nàng đến bây giờ cũng còn nhớ rõ rành mạch

Để cho

Đây là Trần Mặc vừa muốn đi lăng mẫu thanh âm của vang lên

Trần Mặc cước bộ đậu ở chỗ này quay đầu nhìn lăng mẫu mà lăng mẫu cũng đứng lên đi đến Trần Mặc trước mặt nhìn hần Trần Mặc người có thể nói cho ta biết có ý tứ gì sao

Ta không hiểu lăng bá mẫu có ý tứ gì

Mấy ngày hôm trước người là như thế nào đối lăng nếu trong lòng người đều biết hiện tại lại bỗng nhiên đưa nàng trở về của người trong hồ lô rốt cuộc muốn làm cái gì lăng mẫu nhìn Trần Mặc một chữ một chút hỏi

Trần Mặc đứng ở nơi đó nghe lăng mẫu chất vấn cũng không tức giận chính là thực bình tĩnh đứng

Phía trước chuyện tình là ta đối lằng nếu có chút chút hiểu lầm nhưng là chuyện bây giờ cũng đã rất rõ ràng ta chỉ là muốn muốn một cái bồi thường cơ hội mà thôi Trần Mặc nói

Lằng nếu nghe được dưới lầu thanh âm của vì thế vụng trộm từ dưới đến lỗ tai áp vào trên cửa nghe dưới lầu nói chuyện

Hiểu lầm bồi thường nghe thế cái lằng mẫu khoe miệng gọi lên một chút cười lạnh

Nói lên này lằng mẫu đi đến Trần Mặc trước mặt không nói hai lời giơ lên thủ ba một tiếng cho Trần Mặc một bạt tai

Trần Mặc đứng ở nơi đó không hề động đạn

Cho dù lằng mẫu cho hắn này một bạt tai hắn cũng không còn động

Lằng nếu ngốc bị người đùa xoay quanh nàng không đành lòng đánh người ta nhẩn tâm này bàn tay chính là ta thay nàng đánh người lằng mẫu nhìn Trần Mặc một chữ một chút nói

Trần Mặc đứng ở nơi đó buộc chặt nghiêm mặt cái gì đều không có nói

Tựa hồ cũng không tức giận

Bất quá một cái tát kia đánh bên trong lằng nếu thiếu chút nữa không dừng bước

Bất quá nàng cũng tưởng biết Trần Mặc rốt cuộc nghĩ như thế nào ngạnh sinh sinh nhịn không được không có lao ra

Ta mặc kệ người rốt cuộc nghĩ như thế nào nhưng là ta cảnh cáo người nếu nếu nhĩ ở đã bị một chút thương thế của người hại ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua người lằng mẫu nhìn hắn một chữ một chút hô nói

Sẽ không ta sẽ tấn của ta toàn lực đi bồi thường nàng ta không yêu cầu xa vời khác chỉ hy vọng nàng trôi qua tốt một chút Trần Mặc nói

Những lời này nói như vậy thành khẩn

Lằng mẫu nhìn đều có chút ngây ngẩn cả người

Qua vài giây đồng hồ lằng mẫu thế này mới phục hồi tinh thần lại nhìn hắn tốt nhất là như vậy bằng không ta sẽ không bỏ qua cho người

Trần Mặc không có lại tiếp tục mở miệng chờ lằng mẫu răn dạy sau khi xong hắn mới mở miệng nếu như không có chuyện gì khác ta đi trước 1jr2d

Lằng mẫu nhìn hắn sau đó qua thật lâu mới lạnh lùng lên tiếng ân

Trần Mặc gật gật đầu đi rồi

Nhìn Trần Mặc bóng lưng lằng mẫu trong lòng vẫn là nói không nên lời tư vị

Này đoạn thời kỳ chuyện đã xảy ra nhiều lần hơn nữa Trần Mặc chuyển biến cũng quá lớn nhất thời trong lúc đó làm cho nàng có chút khó có thể nhận

Đang ở này thì hậu trên lầu cửa mở ra lằng nếu theo phòng đi ra

Lằng mẫu ngẩng đầu nhìn trên lầu lằng nếu nghĩ nghĩ đi tới

Trong phòng

Lằng mẫu nhìn lằng nếu đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra nhĩ

Vì thế lằng nếu đem sự tình cùng lằng mẫu nói một lần sau khi nói xong lằng mẫu nhìn lằng nếu người tin tưởng

Nói lên này lằng nếu hơi hơi nheo lại con người nói thật ngay từ đầu nghe được Trần Mặc nói này thì hậu nàng cũng không tin tưởng nhưng là sau lại ở bệnh viện phát sinh chuyện kia sau nàng là tin

Nghĩ đến đây lằng nếu gật gật đầu ân ta tin tưởng

Vạn nhất hần là có mục đích là tiếp cận người sao ta cảm thấy sự tình không có đơn giản như vậy lăng mẫu nói

Hần tài cán vì cái gì sự tình tiếp cận mẹ ta nếu lần này có thể cùng Trần Mặc hợp lại người chúc phúc chúng ta được không lăng nếu nói là

Lăng mẫu nhìn lăng nếu nhú mi

Mẹ ta thật sự thích hần cũng thực quý trọng lần này cơ hội lăng nếu nói là

Thật không biết Trần Mặc nơi đó hảo thế nhưng đem người mê thành như vậy lăng mẫu có chút chỉ tiếc rên sắt không thành thép nói

Lăng nếu không nói gì nói thật ra nàng cũng không biết nàng thích Trần Mặc cái gì nhưng là nàng chính là thích

Không thể thay đổi

Không đường hần đối nàng làm ra sự tình gì nàng vẫn là thay đổi không được

Người thích hần cũng phải nhìn hần có thích hay không người hần phía trước như vậy thích cái kia lam cảnh thần hần thật có thể buông sao lăng mẫu nhìn lăng nếu hỏi

Nhắc tới lam cảnh thần chính là lăng nếu một cây thứ

Sự tồn tại của nàng vĩnh viễn đều là

Lăng nếu hơi hơi tức hạ con người ta không biết nhưng là ta nguyện ý thử một lần mẹ người cho là không cần làm khó hần được không lăng nếu nhìn lăng mẫu hỏi

Vừa rồi một cái tát kia đánh nàng thiếu chút nữa lao ra

592. Chương 596: Ngoại Truyện : Cảnh Thần Và Trần Mặc 33

Vừa rồi một cái tát kia, đánh nàng thiếu chút nữa lao ra.

Nghe lăng nếu trong lời nói, lăng mẫu nhìn nàng, “Người thật sự tin tưởng hần?”

Lăng nếu thập phần khẳng định gật đầu.

Nhìn lăng nếu, nói đã đến nước này, lăng mẫu còn có thể nói cái gì?

“Người muốn làm như thế nào, ta trông nom không được người, bắt quá mẹ hi vọng người ở lâu cái tâm nhân!” Lăng mẫu nhìn lăng nếu nói là.

Nghe thế cái, lăng nếu gật gật đầu, “Ta đã biết mẹ!”

Lăng mẫu gật gật đầu, sau đó lại cùng lăng nếu hàn huyên một thời gian, thế này mới trở về phòng nghỉ ngơi đi.

Lăng mẫu đi rồi sau, lăng nếu ngồi ở sẩm thượng, nụ cười trên mặt dần dần tiêu thất, thủ nhi đại chi , là một chút thần bí, u ám.

Mặc kệ thế nào, đã có cơ hội này, nàng đều sẽ không buông tay!

Nguyên bốn tưởng rằng, Trần Mặc lại hội Trần Mặc một thời gian, nhưng là không nghĩ tới, sau lại vài ngày, Trần Mặc đều có đến xem lăng nếu, còn bồi nàng đi bệnh viện bồi thuốc, thậm chí mỗi ngày hai cái điện thoại giám sát nàng, không cho nàng ăn hải sản ... Này nọ.

Kia hai ngày, lăng nếu thật sự cảm giác mình như là nằm mơ giống nhau.

Lam cảnh thần không có xuất hiện thời điểm, Trần Mặc cũng không từng như vậy đối diện nàng, hiện tại. . . . .

Xem ra, lam cảnh thần thật sự làm cho hấn thất vọng rồi, nàng càng ngày càng như vậy tin!

Rất nhanh, vài ngày đã trôi qua rồi, lăng nếu chân cũng tốt rất nhiều.

Hôm nay, Lăng Khiết đã trở lại.

Lăng Khiết chính là lăng nếu muối muối, nhỏ hơn nàng / ba tuổi, đa dạng thì giờ niên kỉ kỉ, mới từ nước ngoài trở về.

Hôm nay, Lăng gia rất nóng náo loạn.

Tuy rằng Lăng gia không có nhi tử, nhưng là có như vậy một đôi tỷ muội, cũng rất nóng náo loạn.

Lăng phụ mặc dù có tiếc nuối, nhưng nhìn đến đây đối với tỷ muội, cũng coi như có thể duy trì cân bằng.

Lăng gia từ trên xuống dưới, đều ở bận rộn , cấp cho Lăng Khiết đón gió.

Lăng nếu đã ở trong phòng cho rằng , “Trần Mặc, bọn người ta một chút, ta đi vào tắm rửa một cái, như thế này một khối đi sân bay đón tiểu Khiết!” Lăng nếu nói là.

Trần Mặc gật đầu, “Hảo!”

Vì thế, lăng nếu đi phòng tắm rửa , nhìn lăng nếu đi vào, Trần Mặc ở cửa phòng tắm xem nàng xác định đang tắm, vì thế, đi nhanh lên quay về cửa nàng phòng ngủ, chung quanh nhìn, nhẹ nhàng đảo, tựa hồ đang tìm cái gì vậy.

Nhưng là tìm nửa ngày, cái gì cũng không có tìm ra, Trần Mặc nhú mi, đang ở mình tưởng cái gì.

Lúc này, ánh mắt của hấn nhìn đến một bên bọc của nàng bao, nhú mi, vừa muốn đi qua đi, lúc này, lăng nếu từ bên trong đi ra.

“Trần Mặc. . . . .” Lăng nếu ở sau người kêu một tiếng.

Đang nghe thanh âm của nàng thì Trần Mặc lập tức đình chỉ động tác, theo của nàng tiếng kêu, quay đầu.

Lăng nếu nhìn hấn, sắc mặt có chút không tốt, “Người đang làm gì đó?”

Trần Mặc nhìn nàng cười, “Không có gì!”

“Người đang tìm cái gì này nọ sao! ?” Lăng nếu hỏi.

Trần Mặc gật đầu, sau đó giơ tay lên, “Nhấn rớt, không biết quăng đã đi đâu, cho nên tìm xem!”

Nhấn.

Nói xong, ánh mắt của nàng nhìn về phía Trần Mặc đích tay, quả nhiên, trên tay của hấn vẫn mang theo nhấn không thấy , như vậy, lăng nếu sắc mặt mới thoáng dịu đi một chút, khoác tấm áo dài, đi nhanh lên tới, “Khi nào thì đã đánh mất! ?”

Trần Mặc túng túng kiên, “Ta cũng không biết, cho nên mới tìm xem xem !”

“Cái kia nhưng là người đệ / đệ tặng cho người , ta giúp người tìm!” Nói xong, lăng nếu sẽ giúp hấn tìm, lúc này, Trần Mặc một phen giữ nàng lại.

“Trước thay quần áo, hoá trang, như thế này đón tiểu Khiết trở về, chúng ta sẽ tìm, dù sao tại...này phòng, cũng chạy không ra được!” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, lăng nếu ngẩn người, sau đó cười gật đầu, “Hảo!”

Vì thế, theo trong tủ treo quần áo xuất ra quần áo, đi thay quần áo .

Nhìn nàng đi vào đi, Trần Mặc thế này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, vươn tay kia thì, nhấn nằm ở trong lòng bàn tay, may mắn nàng vừa rồi phát hiện sớm một chút, lúc này, hấn nhấn nhẹ nhàng bỏ vào sầm dưới, thế này mới ngồi xuống đi một bên.

Rất nhanh, lẳng nếu đổi hảo quần áo, hóa hảo trang đi ra, nhìn đến Trần Mặc ngồi ở chỗ kia, nàng cười đi qua đi.

“Có thể chứ?” Lẳng nếu hỏi.

Trần Mặc gật đầu, “Đương nhiên, người mặc cái gì cũng tốt xem!” Trần Mặc cười nói.

Mặc dù là đơn giản một câu, nhưng là lẳng nếu lại hết sức cao hứng, tựa hồ đây là nghe qua Trần Mặc tốt nhất nói.

“Tốt lắm, đi thôi, bằng không như thế này tiểu Khiết đều đã trở lại!” Trần Mặc thúc giục nàng nói.

Lẳng nếu gật gật đầu, sau đó hai người đi rồi.

Trong sân bay.

Lẳng phụ cùng lẳng phụ cũng đều đến đây, hơn nữa lẳng nếu cùng Trần Mặc, bốn người.

“Cha, mẹ, tỷ tỷ!” Xuất khẩu xuất hiện một cái hai mươi tuổi cô nương, thoát nhìn rất được, trong tay lôi kéo thùng, nhìn đến bọn họ, hướng bọn họ vẫy tay.

“Tiểu Khiết!” Lẳng mẫu hô, đang nhìn đến nữ nhi bảo bối thời điểm, trong lòng nói không nên lời cao hứng.

Tiểu Khiết mặc lưu nhàn trang, cười phác qua, cho bọn hắn vài người một người một cái ôm.

“Ba ba, mẹ mẹ, tỷ tỷ!” Tiểu Khiết ðiềm ðiềm kêu một tiếng, sau đó đang nhìn đến Trần Mặc thời điểm, sau đó cười, “Trần Mặc ca ca!”

Bởi vì Trần gia cùng Lẳng gia là thế giao nguyên nhân, cho nên tiểu Khiết cũng nhận thức Trần Mặc.

Trần Mặc cười gật đầu, “Tiểu Khiết trưởng thành, càng ngày càng đẹp!”

“Trần Mặc ca ca cũng là càng ngày càng suất !”

Trần Mặc cười cười.

“Ai, tiểu Khiết, người gây!” Lẳng mẫu nhìn nàng đau lòng nói.

Tiểu Khiết cười, “Không có, ta còn béo hai cân đâu!”

“Béo điểm hảo, muốn như vậy gây làm gì, tiểu Khiết thiên sinh lệ chất, lại không cần giảm béo!” Lẳng nếu cười nói, sau đó đi qua đi, nhìn tiểu Khiết, “Hai năm không thấy, thật là càng ngày càng đẹp!”

“Tỷ tỷ cũng là!”

Không nói đến lẳng nếu người này thế nào, đối tiểu Khiết vẫn là rất không tệ.

Lúc này, lẳng phụ ở một bên nhìn, “Tốt lắm, tốt lắm, có lời gì trở về rồi nói sau!”

“Ân!” Tiểu Khiết gật gật đầu, sau đó vài cái một khối đi trở về.

Dọc theo đường đi, tiểu Khiết đều thoát nhìn rất vui vẻ.

Đến Lẳng gia sau, cơm còn không có làm tốt, vài người ở trong phòng khách nói chuyện phiếm, nói chuyện.

Tiểu Khiết nói rất nhiều ở nước ngoài chuyện tình, đậu Lẳng gia tiếng cười không chỉ, Trần Mặc ngồi ở một bên, cái gì đều không có nói, chính là lẳng lẳng nghe.

Hàn huyền rất nhiều sau, tiểu Khiết nhìn Trần Mặc, “Trần Mặc ca ca, người không phải theo ta tỷ chia tay sao?”

Lời của nàng đề vừa nói ra, toàn bộ không khí đều bị nàng lạp xả xuống.

Tiểu Khiết không phải không lúc còn nhỏ nhĩ, nàng là cố ý nói như vậy, ở ngoại quốc nghe được bọn họ giải trừ hôn ước chuyện tình, nàng thật sự thực không khí, nhưng là đối Trần Mặc vẫn là bao nhiêu có chút hiểu biết, nàng mới không có chất vấn ra tiếng, mà là thực bình thường kêu hắn một tiếng ca ca.

Tiểu Khiết trong lời nói, làm cho không khí có điểm cứng ngắc, bọn họ cũng không biết nói như thế nào.

Lăng phụ càng không có mở miệng, nếu không phải lăng nếu cố ý còn muốn cùng Trần Mặc cùng một chỗ, hẳn cũng là sẽ không đồng ý!

Hiện tại tiểu Khiết hỏi đến, khiến cho chính bọn họ nói đem.

“Tiểu Khiết, là như vậy. . . . .”

“Sự tình trước kia đã qua , sẽ không lại đã xảy ra!” Lăng nếu vừa muốn mở miệng thay Trần Mặc giải thích, Trần Mặc liền mở miệng .

Nghe thế cái, tiểu Khiết ngẩn người, hỏi lại, “Phải không?”

“Đúng vậy, đều là một hồi hiểu lầm, trôi qua!” Lăng nếu cũng hát đệm nói.

Nếu lăng nếu đều nói như vậy , tiểu Khiết cũng không cũng may nói cái gì , nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Trần Mặc, “Trần Mặc ca ca, mặc kệ thế nào, ta đều hi vọng chỉ có một lần, hi vọng người có thể để cho tỷ tỷ của ta hạnh phúc, nếu người lại làm cho nàng thương tâm trong lời nói, ta cũng sẽ không bỏ qua người!” Tiểu Khiết nói.

Tuy rằng chính là một cái hai mươi tuổi nữ hài tử, nhưng là này nói rất độ mạnh yếu.

Trần Mặc cười cười, chỉ nói một câu, “Sẽ không !”

“Tốt nhất là như vậy!” Tiểu Khiết nói.

Nhìn của nàng bộ dáng, lăng nếu cũng cười cười.

Đang ở phía sau, bảo mẫu đi tới, nhìn bọn họ, “Lão gia, phu nhân, có thể ăn cơm !”

Nghe thế cái, lăng phụ gật đầu, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn bọn họ, “Tốt lắm, tốt lắm, đừng nói nữa, nên ăn cơm !”

“Hảo, ăn cơm !” Tiểu Khiết cũng nói, “Đã lâu không có ăn qua gia hương đồ ăn !”

“Hôm nay làm đều là người thích ăn !” Lăng nếu cười nói.

Vài người đi hướng bàn ăn.

Nhìn bọn họ nói nói cười cười, Trần Mặc ngồi ở một bên, cái gì đều có nói, mặc dù có thời điểm cũng cười nói hai câu, nhưng là trong lòng, lại một lần so với một lần trầm trọng. . . . .

Sau khi ăn cơm xong, tiểu Khiết nói muốn đi thay quần áo, rửa mặt, lăng phụ cùng lăng mẫu ở dưới lầu nói chuyện, Trần Mặc liền cùng lăng nếu đi lên lầu .

Đi lên chuyện thứ nhất, lăng nếu mở miệng, “Mau, chạy nhanh tìm xem của người nhẫn!”

“Ấn!” Trần Mặc gật đầu, vì thế, hai người bắt đầu ở phòng tìm.

“Người còn nhớ rõ quãng nơi đó sao?” Lăng nếu chung quanh đảo, tìm , một bên hỏi Trần Mặc, Trần Mặc đã ở bên kia làm bộ như tìm bộ dáng, “Không biết, nếu biết đến nói, liền trực tiếp tìm đến!”

Nói cũng đúng, vì thế, hai người bắt đầu ở phòng tìm đứng lên.

Đúng lúc này, lăng nếu ánh mắt nhìn đến sầm dưới nhẫn, lập tức thẩu đi qua, nhặt lên.

Cầm ở trong tay, đang nhìn đến nhẫn thời điểm, lăng nếu ngẩn người, xem ra, là thật .

Sau đó thế này mới cười mở miệng, “Tìm được rồi!”

Nghe được lăng nếu trong lời nói sau, Trần Mặc nghiêng đầu sang chỗ khác, “Tìm được rồi! ? Ở đâu?”

“Nơi này!” Lăng nếu cầm hẫn nhẫn nói, đang nhìn đến nhẫn thời điểm, Trần Mặc lập tức đi tới, nhẫn nắm bắt tới tay lý, thế này mới lộ ra một chút yên tâm cười, “May mắn tìm được rồi!”

“Người muốn dẫn tốt lắm, đừng nữa đã đánh mất, không phải mỗi lần cũng có thể như vậy may mắn tìm trở về !” Lăng nếu nhìn hẫn cười nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc cười cười, nhìn nàng, thấu đi qua, trực tiếp ở cái trán của nàng thượng hạ xuống vừa hôn.

“Lăng nếu, cảm ơn người, này nhần với ta mà nói ý nghĩa trọng đại, cảm ơn người giúp ta tìm được rồi nó!” Trần Mặc nhìn nàng nói.

Lăng nếu ngẩn người, lập tức nở nụ cười, “Người còn khách khí với ta!”

Nhìn hắn, Trần Mặc cười cười, sau đó đội nhần.

Lúc này, lăng nếu nhìn Trần Mặc, bỗng nhiên vươn tay ôm lấy hắn, “Trần Mặc, người vừa rồi cùng tiểu Khiết nói, có thật không?”

Trần Mặc cũng là sửng sốt, nhìn lăng nếu đôi mắt, lập tức lộ ra một chút cười, “Đương nhiên!”

“Bỏ qua một lần, ta chẳng lẽ còn hội sai lần thứ hai sao? Là người để cho ta biết, rốt cuộc ai mới là đối với ta thiết tình nhân!” Trần Mặc nhìn nàng một chữ một chữ nói.

Nghe được Trần Mặc trong lời nói, lăng nếu mãn hàm cảm động.

“Người là nghiêm túc sao?” Lăng nếu hỏi.

Trần Mặc gật đầu, “Đương nhiên!”

Nhìn hắn, lăng nếu nở nụ cười, sau đó chậm rãi kiễng mũi chân, đưa qua môi đi. . . . .

593. Chương 597: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 34

Nhìn hắn, lăng nếu nở nụ cười, sau đó chậm rãi kiễng mũi chân, đưa qua môi đi. . . . .

Nhìn lăng nếu bộ dáng, Trần Mặc hơi hơi lặng đi một chút, do dự mấy phần, hắn môi vẫn là chậm rãi thấu tới, bao trùm thượng môi của nàng!

Một khắc kia, lăng nếu cảm giác được thật lớn thỏa mãn.

Ôm tay hắn, cũng dùng sức mấy phần!

Trần Mặc nhắm mắt lại, hôn nàng, cực lực đem nàng ảo tưởng thành trong đầu nữ nhân đó!

Đây là, lăng nếu chậm rãi rời đi môi của nàng, nhìn hắn, “Trần Mặc, theo ta cùng một chỗ được không?”

Nghe được lời của nàng, Trần Mặc lại sửng sốt, không nghĩ tới nàng thế nhưng hội đưa ra yêu cầu như thế. . . . .

Nhìn hắn, nghĩ nghĩ, Trần Mặc mở miệng, “Nhưng là. . . . .”

“Không có nhưng là, để cho ta biết, người là thiết tình !” Trần Mặc trong lời nói vẫn chưa nói xong, lăng nếu liền đánh gãy lời của hắn nói.

Trần Mặc sửng sốt, nhìn lăng nếu nói là không ra cái gì.

“Trần Mặc. . . . .” Lăng nếu để cho hắn một tiếng, tức nổi lên mày.

Lúc này, Trần Mặc nhìn nàng, cuối cùng ôm lấy nàng. . . . .

Vừa muốn đối nàng hôn đi lên, đúng lúc này, môn bỗng nhiên bị đẩy ra, “Tỷ. . . . .”

Nhưng mà vừa đẩy cửa ra, đang nhìn đến bên trong hình ảnh thì ngây ngẩn cả người.

Trần Mặc cùng lăng nếu cũng là sửng sốt, lập tức nhìn về phía cửa.

Tối ảo não chớ quá cho lăng nếu, vì sao không nên phía sau tiến vào!

Tiểu Khiết đứng ở cửa, nhìn bọn họ, khóe miệng mang theo ý cười, “Cái kia, ta cái gì đều không có nhìn đến, các người tiếp tục. . . . . Tiếp tục. . . . .”

Hiện tại nơi đó còn có tâm tư tiếp tục đi xuống?

Lăng nếu không khí đều nhanh bị nàng phá hư hết!

Chỉ có Trần Mặc, lơ đãng đang lúc vụng trộm thở dài nhẹ nhõm một hơi. . . . .

“Tiểu Khiết, có phải là có chuyện gì hay không?” Trần Mặc nhìn tiểu Khiết hỏi, của nàng đến thật sự là một cái hảo thời điểm, hoàn toàn không có đánh vỡ xấu hổ, chỉ có một chút thoải mái.

Tiểu Khiết cười cười, “Kỳ thật cũng không còn cái gì, ta theo nước ngoài dẫn theo rất nhiều lễ vật, cho nên cho các người đi xuống xem một chút!” Tiểu Khiết nói.

“Vậy được rồi, chúng ta cùng nhau buổi chiều nhìn xem!” Trần Mặc nói.

Lăng nếu có chút chút bất mãn, nhưng là cũng không đâu có cái gì, cũng đúng tiểu Khiết yêu thương có thêm, cuối cùng gật gật đầu, “Vậy được rồi!”

“Tỷ, ngưng ngưng a!” Tiểu Khiết thật có lỗi nói, nhưng nhìn đã dậy chưa chút xấu hổ.

Ở nước ngoài dài lâu, việc này đã muốn thấy nhưng không thể trách , cho nên cũng không thấy thật sự xấu hổ, chính là có điểm thật có lỗi, phá hủy tỷ tỷ hảo chuyện này.

“Lần sau tiến vào nhớ rõ gõ cửa!” Lăng nếu nhìn nàng một chữ một chút nói.

“Tuân mệnh!” Tiểu Khiết làm một cái cúi chào động tác.

Vì thế, ba người đều đi rồi đi xuống.

Tiểu Khiết xác thực mua không ít lễ vật, tuy rằng cũng không phải cái gì quý trọng này nọ, nhưng lại cũng làm cho nhân thực khoái trá.

Luôn luôn tại Lăng gia đợi cho sắp 12 điểm thời điểm, Trần Mặc mới chịu đi, nhưng là lăng nếu thoát nhìn giống như điểm không quá cao hứng.

Ngoài cửa.

Lăng nếu nhìn Trần Mặc, có chút lưu luyến không rời, “Trần Mặc, hiện tại đã muốn đã khuya , bằng không người cũng đừng đi rồi rất ha! ?”

Lăng nếu ý tứ của, đã muốn thực rõ ràng .

Trần Mặc nhìn nàng, đôi mắt sâu thẳm, “Ta còn là trở về đêm, dù sao ta với người giờ mới bắt đầu, ba người mẹ vốn sẽ không rất cao hứng, ta không muốn làm cho bọn họ lại càng không cao hứng!”

“Bọn họ sẽ không !”

“Bọn họ ngoài miệng đương nhiên nói sẽ không, nhưng là trong lòng hội nghĩ như vậy, ta không nghĩ lại cho bọn họ lưu lại không tốt ấn tượng !” Trần Mặc nhìn lăng nếu nói là.

Nói đã đến nước này, lăng nếu cũng không hảo nói cái gì nữa, chỉ phải gật gật đầu, “Vậy được rồi!”

“Tốt lắm, đã khuya , người mau trở về nghỉ ngơi đêm, ta cũng trở về đi!” Trần Mặc nói.

Lăng nếu gật gật đầu, “Uh, người trên đường cẩn thận, về nhà sau đánh với ta điện thoại!”

“Ân!”

Vì thế, lăng nếu thối đi lên, trực tiếp ở trên môi của hắn hạ xuống vừa hôn, Trần Mặc ngẩn người, lại cái gì đều không có nói, khóe miệng ngoéo một cái, “Trở về đi!”

“Người đi trước!”

Trần Mặc gật đầu, vì thế, trực tiếp lên xe .

Lăng nếu đứng ở nơi đó cùng hắn vẫy tay, Trần Mặc nhìn nàng một cái, sau đó lái xe con đi rồi.

Thăng đến Trần Mặc xe ảnh, lăng nếu thế này mới xoay người đi rồi trở về. . . . .

Trần Mặc lái xe con đi rồi, khai ra không xa sau, liền vươn tay chà lau môi, đôi mắt sâu thẳm, nhìn chăm chăm vào tiền phương.

^^

Mà lăng nếu bên này, sau khi trở về, cũng không có trực tiếp nghỉ ngơi, mà là theo phòng giữ quần áo hòm lý xuất ra một bộ quần áo, mũ, khẩu trang, chờ hết thấy này nọ, mặt không chút thay đổi đứng ở gương trước mặt mặc.

Vài sau, nàng mặc hảo, lúc này, Lăng gia nhân không sai biệt lắm đều nghỉ ngơi, nàng lặng lẽ ra cửa.

Trần Mặc lái xe, chỉ cảm thấy trong lòng rất không thoải mái, nói không nên lời không thoải mái, vừa nghĩ tới đến bây giờ còn một chút tin tức đều không có, tim của hắn liền cam quýt đến từng đợt đau đớn.

Hắn đem xe con đứng ở một bên, cũng không biết nghĩ đến cái gì.

Cầm lấy di động, thông qua dãy số, “Thế nào? Còn không có tin tức sao?”

“Còn không có. . . . .”

Mỗi lần đều là ôm chờ mong tâm tính gọi điện thoại, nhưng là mỗi lần kết quả đều làm cho hắn đặc biệt thất vọng.

Đang ở hắn không biết nên làm cái gì bây giờ thời điểm, lúc này, một chiếc xe con gào thét mà qua.

Đang nhìn đến chiếc xe kia thời điểm, Trần Mặc nhíu mi, tuy rằng không có thấy rõ ràng người ở bên trong, nhưng là hắn lại nhận thức chiếc xe kia, là Lăng gia .

Không phải đều nghỉ ngơi sao? Ai sẽ ở phía sau còn ra đến?

Nghĩ đến đây, Trần Mặc không nói hai lời, trực tiếp lái xe con đi theo.

Nhưng là xe mở đặc biệt mau, chờ hắn đuổi theo đi thời điểm, đã muốn nhìn không tới chiếc xe kia .

Trần Mặc trong lòng có vô số nghi vấn, nhưng lại có một loại khẳng định!

Trên xe nhân là lăng nếu!

Nghĩ đến đây, hắn càng thêm bức thiết muốn tìm đến chiếc xe kia, nhưng là bốn phía, đã muốn nhìn không tới chiếc xe kia !

Trần Mặc ngồi ở trong xe, thủ hung hăng đập một cái tay lái!

Hắn sớm nên nghĩ đến ! Hắn nên theo Lăng gia đi ra nên nhìn chăm chăm!

Nghĩ đến đây, hắn nói không nên lời ảo não.

Nhưng là hiện tại ảo não cũng không hữu dụng, hắn phải nghĩ biện pháp.

Nghĩ đến đây, hắn lấy điện thoại di động ra cấp lăng nếu gọi điện thoại.

Nhưng là thật lâu, thanh âm mới đón nghe.

“Uy , Trần Mặc. . . . .” Điện thoại bên kia lăng nếu miễn cưỡng thanh âm của vang lên.

“Như thế nào mới nghe?”

“Vừa rồi ở buồng vệ sinh, cho nên không có nghe được, thế nào, người về nhà sao?”

“Ân! Đến, cho người gọi điện thoại!” Trần Mặc nói.

“Tốt lắm, người sớm một chút nghỉ ngơi đi, ta cũng thực mệt nhọc, muốn nghỉ ngơi !” Lăng nếu nói là.

“Hảo, người sớm một chút nghỉ ngơi!”

“Ân!”

Vì thế, điện thoại cắt đứt .

Trần Mặc cầm di động, nói không nên lời cái gì, bởi vì hắn rất rõ ràng, lãng nếu đang nói dối.

Bởi vì hắn rất rõ ràng nghe được bên trong điện thoại tiếng gió.

Nàng không có ở nhà!

Cho nên vừa rồi lái xe đi ra ngoài đúng là lãng nếu!

Mà nàng trẻ như vậy đi ra ngoài, nhất định là có chuyện !

Nghĩ đến đây, Trần Mặc càng thêm kiên định ý nghĩ của chính mình!

^^

Cúp điện thoại sau, lãng nếu thu hồi di động, sắc mặt trở nên càng thêm ngưng trọng, lúc này, nàng bay thẳng đến bên trong đi vào.

Lam cảnh thần như trước bị trói ở ghế trên, mắt cùng miệng đều bị phong , bắt quá nghe được động tĩnh, lam cảnh thần lập tức giật giật, tỏ vẻ nàng nói ra suy nghĩ của mình.

Lãng nếu đi qua đi, khoe miệng gợi lên một chút cười, sau đó vạch tìm tòi miệng nàng thượng băng dán.

“Lãng nếu, người rốt cuộc muốn thế nào?” Lam cảnh thần nhìn nàng hỏi.

“Thế nào? Người không phải đánh với ta đổ sao? Ta liền với người đổ!” Lãng nếu một chữ một chữ nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần mím môi, “Ta đây luôn luôn quyền lợi biết tiến độ đi! ?”

“Ta cho người biết, người rất nhanh liền thua!” Lãng nếu nhìn nàng một chữ một chữ nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần nhú mi, không biết nên nói cái gì, không biết vì sao, chính là ngăn ngừa hai ngày, lãng nếu thái độ khác nhau rất lớn.

Nàng còn không có kịp phản ứng thời điểm, “Ba” một tiếng, một bạt tai đánh vào lam cảnh thần trên mặt.

Của nàng lực đạo rất lớn, đánh lam cảnh thần có chút choáng váng.

“Người làm gì! ?” Lam cảnh thần nghiêng đầu nhìn lãng nếu lạnh lùng hỏi.

“Lam cảnh thần, người thật sự là một cái kiếm nhân!” Lãng nếu nhìn nàng hung hăng nói.

“Trần Mặc đối với người tốt như vậy, người thế nhưng làm ra thực xin lỗi chuyện của hắn, thậm chí đem hắn làm t thân, một cái tát kia, chính là ta thay hắn đánh người !”

Lời của nàng, làm cho lam cảnh thần có chút khó hiểu, “Người có ý tứ gì?”

“Có ý tứ gì? Người còn muốn trang sao?” Lãng nếu hỏi.

Nói tới đây, miệng nàng giác lại gợi lên một chút lạnh lùng cười, “Bất quá, cũng chính bởi vì người, mới có thể làm cho hắn trở lại bên cạnh ta, lam cảnh thần, người yên tâm, ta hiện tại tạm thời sẽ không động người, ta muốn cho người nhìn, người là tại sao thua cho ta !”

Lam cảnh thần khó hiểu, nhưng là nàng biết, nhất định là đã xảy ra chuyện gì!

Hơn nữa nghe được Trần Mặc trở lại bên người nàng chuyện tình, nàng ngây ngẩn cả người.

Nhất tại nơi này, nàng cũng không biết bao nhiêu ngày rồi, càng không biết bên ngoài chuyện gì xảy ra, nhưng là lãng nếu trong lời nói, làm cho nàng có chút hỗn loạn, không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Hảo, ta sẽ chờ !” Lam cảnh thần cũng là một chữ một chữ nói.

Hiện tại việc cấp bách, chính là ôm lấy chính mình mạng, này so với cái gì đều quan trọng!

Nhìn lam cảnh thần tràn đầy tự tin bộ dáng, lãng nếu khoe miệng lạnh lùng gợi lên, “Vậy người sẽ chờ , ta nhất định sẽ làm cho người tận mắt thấy, sau đó hôn lại từ đưa người rời đi!”

Câu nói sau cùng, nói lam cảnh thần tóc gáy đều tạo đi lên, nhưng là lam cảnh thần ngồi ở chỗ kia, cũng không có lộ ra thực sợ hãi bộ dáng.

Lăng nếu vừa muốn đi, lam cảnh thần mở miệng, “Nếu Trần Mặc thật sự với người ở cùng một chỗ, như vậy mời người hảo hảo đối đãi, nã điệu đứa nhỏ, khẳng định cũng không phải hấn suy nghĩ . . . . .”

Lăng nếu sửng sốt, không nghĩ tới lam cảnh thần thế nhưng hội cùng nàng nói này!

Lập tức, miệng của nàng giác gợi lên một chút cười lạnh, “Đương nhiên không phải hấn suy nghĩ , bởi vì hấn căn bản là không biết chuyện này!”

Lam cảnh thần chấn động, lập tức hỏi lại, “Người nói cái gì? Người lời này có ý tứ gì?”

“Lam cảnh thần, người thật sự là ta đã thấy tối xuân nữ nhân! Người không xứng với Trần Mặc! ! !” Lăng nếu nhìn lam cảnh thần hung hăng nói.

Hiện tại, nàng nói cái gì khó nghe nói đều kích thích không đến nàng, nàng chỉ muốn biết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra nhi!

594. Chương 598: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 35

Lam cảnh thần chấn động, lập tức hỏi lại, “Người nói cái gì? Người lời này có ý tứ gì?”

“Lam cảnh thần, người thật sự là ta đã thấy tối xuân nữ nhân! Người không xứng với Trần Mặc! ! !” Lăng nếu nhìn lam cảnh thần hung hăng nói. Thử khác vũ

Hiện tại, nàng nói cái gì khó nghe nói đều kích thích không đến nàng, nàng chỉ muốn biết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra nhi!

Đây là, lăng nếu chậm rãi thấu đi qua, hai tròng mắt híp lại, thủ giam cầm ngụ ở lăng nếu cầm, “Cho nên nói, người là ta đã thấy tối xuân nữ nhân!”

Nàng khó nghe trong lời nói, dừng ở lòng của nàng đầu, nhưng là giờ này khắc này, lam cảnh thần cũng không ngại, hoặc là nói, nàng càng bức thiết muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

“Người lời này ý có ý tứ gì! ?” Lam cảnh thần nhìn nàng hỏi, tựa hồ rất có một loại hỏi không đến thể không bỏ qua bộ dáng.

Vì thế, lăng nếu vụng trộm ở cửa nàng bên tai nhẹ nhàng nói câu nói, lời của nàng vừa nói xong, lam cảnh thần liền cả người giống như sấm đánh bình thường định ở nơi nào, khó có thể tin.

Miếng vải đen che ánh mắt của nàng, xem không rõ lắm ánh mắt của nàng, nhưng nhìn động tác của nàng, lăng nếu chỉ biết, nhất định thực phần khích.

Nhìn nàng như thế giật mình, trong lòng của nàng thậm chí có trả thù sau mau / cảm.

“Cho nên nói, người rất ngu!” Lúc này lăng nếu một chữ một chút nói, trong lòng lại thập phần vui sướng.

Nàng bị thương lâu như vậy, rốt cục có thể đánh trả đi trở về.

Lăng nếu đi như thế nào , lam cảnh thần không biết.

Nàng hăm ở chính mình tự trách cùng sợ hãi giữa.

Đâu có muốn lẫn nhau tin tưởng , nhưng là nàng không có làm được!

Nàng không có tin tưởng Trần Mặc!

Nay ra chuyện như vậy, là chính nàng gieo gió gặt bão, xứng đáng!

Nhưng là vừa nghĩ tới ở bệnh viện thời điểm, Trần Mặc một lần lại một lần bị chính mình cự chi môn ngoại, nàng còn có loại nói không nên lời khó chịu.

Trần Mặc. . . . .

Nàng ở trong lòng kêu tên này, cổ họng chỗ tựa hồ có cái gì vậy nghẹn ngào giống nhau, khó chịu không thôi.

Nước mắt theo miếng vải đen chảy xuống, một khắc kia, nàng thật sự rất muốn trừu chính mình một chút. . . . .

Trần Mặc. . . . .

Trần Mặc. . . . .

Trong lòng vụn vặt kêu tên này, nhưng là như trước chỉ không được trong lòng đích đau đớn.

^^

Mà Trần Mặc bên kia.

Theo ác mộng trung bình tĩnh.

Ngồi ở * thượng, trên người thể nhưng ra một thân mồ hôi.

Trong mộng, hắn nhìn đến lam cảnh thần cả người là huyết nhìn nàng, kêu tên của hắn. . . . .

Hắn rất muốn tiến lên, nhưng là nhưng không có biện pháp tới gần nàng, hắn thực vội, nhưng là nàng lại tiêu thất. . . . .

Này mộng, là ác mộng!

Cũng làm cho Trần Mặc rất không an!

Có phải hay không nàng đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ vậy loại khả năng, tim của hắn khẩu tựa hồ bị người cái gì vậy mắc kẹt giống nhau, đau đớn không thôi.

Trần Mặc ngồi ở bên trên, một bàn tay ôm ngực, đau đớn không thôi.

Cũng không biết qua bao lâu, hắn đau đớn mới hơi hơi giảm bớt một chút.

Ngồi ở chỗ kia, một đôi con người tối đen không thôi, nửa ngày, tựa hồ rốt cục hạ một cái quyết định bình thường, hắn đứng dậy, hướng phòng tắm đi đến .

Mười mấy phút đồng hồ sau, hắn từ bên trong đi ra.

Mặc quần áo tử tế, trực tiếp đi ra cửa .

Thiên còn không phát sáng mạnh, hắn lái xe con đi rồi.

Đi vào thuộc loại bọn họ địa phương, Trần Mặc từ trên xe bước xuống, trực tiếp đi lên lầu .

Dùng cái chìa khóa mở cửa, hết thấy, như trước.

Chính là đã không có bóng dáng của nàng. . . . .

Trần Mặc đi vào về phía sau, ngồi ở trong phòng khách, thật lâu không hề động đậy, cảm thụ được lam cảnh thần tại bên người cảm giác.

Như vậy một tòa, thẳng đến hừng đông, Trần Mặc đều không có cử động nửa đặng một chút.

Thẳng đến, tiếng điện thoại âm hưởng khởi.

Hắn thể này mới cảm lấy di động, đang nhìn đến dãy số, hắn có mấy phần không kiên nhẫn, nhưng lại lại không thể không đón.

“Uy . . . . .”

“Trần Mặc? Người nổi lên không?”

“Còn không có, làm sao vậy?”

“Người tới tìm ta được không?”

“Làm sao vậy?”

“Không có, chỉ là muốn người, hôm nay muốn mang người đi cái địa phương!” Lăng nếu ở trong điện thoại nói.

Trần Mặc tạm dừng một chút, sau đó mở miệng, “Hảo!”

“Tốt lắm, ta chờ người!”

“Àn!”

Vì thế, điện thoại cắt đứt.

Trần Mặc lại ở bên kia đợi 10 phút, thế này mới lưu luyến không rời rời đi.

Cứ việc nơi này đã không có bóng dáng của nàng, nhưng là tựa hồ còn lưu lại khí tức của nàng, chỉ cần ở trong này, hẳn cũng cảm giác được không hiểu an tâm.

Tựa hồ, nàng còn tại bên cạnh hắn.

Sau khi rời đi, Trần Mặc trực tiếp đi Lăng gia.

Đến thời điểm, lăng nếu sớm liền cho rằng tốt lắm.

“Cứ như vậy cấp để cho ta tới, đây là muốn đi nơi nào?”

“Người theo ta khứ tự đã biết!” Lăng nếu cười nói.

Trần Mặc cũng không nhiều hơn nữa hỏi, dù sao nàng muốn đi nơi nào, đều đề cập không dậy nổi của nàng hứng thú đến.

Gật gật đầu, lúc này hai người lên xe.

Nhìn Trần Mặc bộ dáng, lăng nếu nhíu mi, “Làm sao vậy? Người tâm tình không tốt?”

Nghe thế cái, Trần Mặc nghiêng đầu nhìn nàng, “Không có a, không có!”

“Nhưng là ta nhìn sắc mặt của người không tốt lắm!” Lăng nếu nói là.

“Ngày hôm qua công tác đến đã khuya, khả năng không có nghỉ ngơi tốt!” Trần Mặc thần nhiên nói, khoe miệng gọi lên một chút miễn cưỡng cười.

Nhìn bộ dáng của hắn, lăng nếu đau lòng không thôi, “Ta đây vài ngày có phải hay không vẫn quán quít lấy người, cho nên cảm thấy mệt mỏi?” Lăng nếu hỏi.

Nghe thế cái, Trần Mặc nở nụ cười, “Nói cái gì đó, không thể nào chuyện!”

“Chính là gặp một chút khó giải quyết chuyện tình, mấy ngày nữa sẽ hảo!”

“Nào có cái gì là ta khả năng giúp đỡ thượng mang sao?” Lăng nếu hỏi.

Trần Mặc lắc đầu, “Người chỉ cần thật vui vẻ là đến nơi!”

Nghe thế cái, lăng nếu khoe miệng không khỏi nhếch lên, sau đó vươn tay ôm lấy Trần Mặc, “Trần Mặc, người thật tốt!”

“Người có biết ta hiện tại có bao nhiêu hạnh phúc sao? Thật giống như đang nằm mơ giống nhau, không nghĩ tỉnh lại!” Lăng nếu từ từ mở miệng, có điểm lo được lo mất.

“Trần Mặc, người nói ta là đang nằm mơ sao?” Lúc này, lăng nếu nhìn Trần Mặc hỏi.

Trần Mặc vì lăng một chút, lập tức khoe miệng gọi lên một chút cười, “Đương nhiên không phải, người yên tâm, những điều này là do thật sự!”

“Ta tin tưởng người!” Nhìn Trần Mặc nửa ngày, cuối cùng, lãng nếu mở miệng nói, vươn tay, ôm chặt lấy Trần Mặc.

Đại khái qua một giờ, mới tới lãng nếu theo lời địa phương.

Làm cho Trần Mặc kinh ngạc là, chỗ này chỉ có một rất lớn giáo đường!

“Làm sao có thể nghĩ đến tới nơi này?” Trần Mặc nhìn lãng nếu hỏi.

“Người xuống xe đi theo ta là tốt rồi!” Nói xong, lãng nếu trực tiếp xuống xe, lôi kéo Trần Mặc liền đi vào.

Trần Mặc nhìn bốn phía, cái gì đều không có nói.

Lúc này, lãng nếu lôi kéo Trần Mặc đi vào giáo đường đầu, đẩy cửa ra sau, bên trong không có một bóng người, chỉ có trang nghiêm khí phái Thập Tự Giá.

Nhìn bên trong, lãng nếu khoe miệng gợi lên.

“Trần Mặc, người biết không? Ta từng vô số lần ảo tưởng quá, với người tại...này trong giáo đường kết hôn cảnh tượng!” Nói xong, lãng nếu nhìn bốn phía, đã tràn ngập vui mừng.

Tựa hồ, hiện tại mang theo Trần Mặc đến, là bọn họ muốn kết hôn ngày giống nhau.

Nghe được lãng nếu trong lời nói, Trần Mặc ánh mắt nhìn về phía nàng, tựa hồ, đã muốn minh bạch rồi cái gì.

“Sau lại, phát sinh như vậy chuyện tình sau, ta đã cho ta đời này không có khả năng ở với người cùng một chỗ, nhưng là không nghĩ tới, ta còn có cơ hội một lần nữa với người cùng một chỗ!” Nói xong, lãng nếu quay đầu nhìn Trần Mặc.

“Ta nghĩ ở trong này với người cử hành hôn lễ, cả đời cùng một chỗ!” Lãng nếu nhìn Trần Mặc một chữ một chút nói.

Nhìn lãng nếu ánh mắt, ánh mắt của hắn cũng cuối cùng ngừng dừng ở trên người của hắn.

Ngẩn người sau, Trần Mặc cười mở miệng, “Người ngay lúc đó

Ở là ở theo ta cầu hôn sao?”

“Nếu như là đâu! ?” Lãng nếu hỏi.

Dù sao, nàng thương hắn, đã là mọi người đều biết chuyện tình, cho dù là nàng cầu hôn thì sao, nàng thậm chí nghĩ cùng nàng cùng một chỗ cả đời!

Trần Mặc thực giật mình, nhưng lại làm bộ như thực trấn định bộ dáng, hắn hoàn toàn không nghĩ tới lãng nếu hôm nay sẽ nói chuyện như vậy.

Lập tức nghĩ nghĩ, hắn cười mở miệng, “Cầu hôn chuyện như vậy, hắn là từ nam nhân đến nói!”

“Ta cũng rất muốn cho người mở miệng, nhưng là người tựa hồ không nhanh không chậm bộ dáng, như vậy đành phải ta mở miệng !” Lãng nếu nói là.

“Hắn là ta mở miệng !” Trần Mặc mở miệng lần nữa, “Nhưng là hôm nay, ta không có mang nhẫn!”

“Nhẫn! ?”

Nghĩ đến đây, lãng nếu tựa hồ nhớ tới cái gì, lập tức theo bao trong bao xuất ra một cái này nọ.

“Dùng này có thể đi! ?”

Lấy ra nữa sau, Trần Mặc mới nhìn ra, đó là bọn họ đính hôn thời điểm nhẫn.

Không nghĩ tới nàng còn giữ. . . . .

Một khắc kia, Trần Mặc trong lòng, thế nhưng từ sinh một chút đắc tội ác cảm.

“Người còn giữ?” Trần Mặc hỏi.

Lăng nếu gật gật đầu, “Đây là duy nhất chứng minh quá chúng ta từng cùng một chỗ trôi qua này nọ, ta không tha quăng, không nghĩ tới hiện tại phải thượng công dụng !”

“Thực xin lỗi. . . . .”

“Ta không cần ba chữ kia!” Lăng nếu nhìn Trần Mặc nói.

“Nếu có thể, khiến cho này nhần trở nên cố ý nghĩa một chút!”

Ý của nàng, đã muốn lại rõ ràng bất quá .

Vươn tay, theo trong tay của nàng lấy quá nhần, ở trong tay nhìn.

“Vì sao không nặng tâm mua một cái?”

“Ta cảm thấy này rất tốt, không cần nặng hơn nữa tâm mua, nó hội ghi lại chúng ta trong lúc đó chuyện xưa, ta tin tưởng, lúc này đây, người nhất định sẽ không lại bỏ lại ta!” Lăng nếu nhìn Trần Mặc một chữ một chút nói.

Nếu như nói lăng nếu yêu Trần Mặc đã muốn yêu không thể tự kèm chế, nàng cũng không phủ nhận.

Nếu hiện tại Trần Mặc mở miệng nói, căn bản không thương nàng, có lẽ, nàng thật sự hội điên rồi. . . . .

Loại này chấp nhất yêu, nơi phát ra cho nơi đó, lăng nếu cũng không biết, nàng chỉ biết là, tưởng cùng Trần Mặc cùng một chỗ, vĩnh viễn cùng một chỗ!

Trần Mặc nhìn nhần.

Thật lâu nhìn , không biết nên nói cái gì mới tốt.

Có phải hay không cầu hôn, có thể cho nàng an tâm một chút?

Lăng nếu cũng nhìn Trần Mặc, nhìn hần thật lâu không có mở miệng nói chuyện, lăng nếu tựa hồ có mấy phần bất mãn, “Trần Mặc, người không muốn thú ta, phải không?”

Lời của nàng, làm cho Trần Mặc nâng lên tầm mắt, “Không có!”

“Trong lòng người, vẫn là quên không được nữ nhân đó, đúng không!” Lăng nếu nhìn hần, khóe miệng tràn ra một chút cười lạnh.

Quả nhiên, ở nhắc tới lam cảnh thần thời điểm, Trần Mặc sắc mặt biến hóa một chút, nhưng là lập tức, hần mở miệng, “Ta nói rồi, chuyện của ta, cùng nữ nhân đó tái vô quan hệ!”

Ngữ khí của hần, thập phần khẳng định.

Lăng nếu rất muốn tin tưởng, nhưng là Trần Mặc luôn đối nàng ôn hoà bộ dáng, cũng không phải thực chủ động, không khỏi làm cho nàng không thể nói rõ đến nơi đó không thích hợp.

“Nhưng là người cho ta cảm giác, chính là còn không có quên nàng!” Lăng nếu nhìn hần một chữ một chút nói.

“Kia như thế nào mới có thể chứng minh?” Trần Mặc hỏi lại.

Lăng nếu không nói gì, đôi mắt nhìn chăm chăm vào hần!

595. Chương 599: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 36

Lăng nếu rất muốn tin tưởng, nhưng là Trần Mặc luôn đối nàng ôn hoà bộ dáng, cũng không phải thực chủ động, không khỏi làm cho nàng không thể nói rõ đến nơi đó không thích hợp. Thư khác vũ

“Nếu đã không có, vì sao đối với ta vĩnh viễn đều là không lạnh không đậm ! ?” Lăng nếu hỏi.

Trừ bỏ ngẫu nhiên một câu ám nói, hẳn căn bản là không có đối nàng chủ động ý tứ của, thậm chí ngay cả một cái hôn, đều phải nàng đến chủ động!

Lăng nếu nhìn Trần Mặc, hôm nay thế tất muốn một đáp án.

Rốt cục, trôi qua hồi lâu, Trần Mặc nâng lên mâu, nhìn lăng nếu, “Người là thật không nữa không tự giận mình?”

“Người còn tại lo lắng này! ?” Lăng nếu nhìn hẳn nhú mi hỏi.

Trần Mặc nhấp mím môi, “Ta không thể không lo lắng!”

“Ta nói rồi, ta không tức giận, thật sự không tức giận!” Lăng nếu lắc đầu, nhìn Trần Mặc, “Ta thật sự rất muốn với người cùng một chỗ, Trần Mặc, chúng ta kết hôn đi, sau đó một khối đi ra ngoài hưởng tuần trăng mật được không?” Lăng nếu nhìn Trần Mặc hỏi.

Kết hôn. . . . .

Trần Mặc con người có chút bất khả tư nghị nhìn lăng nếu.

Hắn kinh ngạc ánh mắt, lăng nếu cũng không có bỏ qua, lập tức nàng chưa sót cười cười, “Quên đi, có lẽ người cũng không có tính theo ta đi đi xuống, người cho ta cũng không nói gì!” Nói xong, gục đầu xuống, xoay người sẽ hướng ra phía ngoài đi đến.

Nhưng là, vừa bán ra bộ pháp, Trần Mặc lại bỗng nhiên vươn tay bắt được nàng.

Lăng nếu ngây cả người, sững mâu nhìn hẳn.

“Kết hôn đi!” Trần Mặc bỗng nhiên mở miệng nói.

Nghe thế cái, lăng nếu sững sốt, có chút khó có thể tin, “Người nói. . . . . Thật vậy chăng?”

Trần Mặc gật đầu, sau đó cười nói, “Nhưng là ta hiện tại không có nhẫn. . . . .”

Lăng nếu lại bỗng nhiên vươn tay ôm lấy hẳn, “Có người những lời này, như vậy đủ rồi!”

Trần Mặc đứng ở nơi đó, nhìn lăng nếu ôm chính mình, cái gì đều không có nói, cũng vươn tay, vỗ nhẹ nhẹ chụp bả vai của nàng.

Lăng gia.

Lăng phụ cùng lăng mẫu cũng không khả tin nhìn bọn họ.

“Các người nói cái gì? Kết hôn! ?” Lăng mẫu hỏi.

Lăng nếu gật gật đầu, “Đúng vậy, Trần Mặc đã muốn theo ta cầu hôn !” Nói xong, nàng vươn tay, làm cho bọn họ nhìn mình trên tay nhẫn.

Nhìn tay nàng thượng nhẫn, lăng mẫu cùng lăng phụ vẫn là có chút khó có thể tin, lẫn nhau nhìn lẫn nhau liếc mắt một cái, lăng phụ vẫn là nhịn không được mở miệng.

“Các người làm kết hôn là trò đùa sao?”

“Cha, chúng ta là nghiêm túc!”

“Các người mới giải trừ hôn ước bao lâu, hiện tại lại kết hôn, các người không sợ người chê cười, mặt của ta còn không biết các nạn đâu!” Lăng phụ nói.

“Cha, chúng ta kết hôn chẳng lẽ còn muốn xem người khác sắc mặt sao? Đúng vậy hạnh phúc quan trọng, vẫn là người khác cách nhìn quan trọng?” Lăng nếu hỏi.

“Đều quan trọng, hôn nhân không phải bị các người như vậy đùa, muốn kết hôn, qua một thời gian ngắn rồi nói sau!”

“Cha. . . . .”

“Nếu nhi, hay là nghe ba người , hẳn lo lắng đúng!” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, lãg nếu tức nhú mi, có ti không cam lòng, sau đó nhìn lãg mẫu, “Mẹ. . . .”

“Ba người nói đúng vậy, đúng lúc các người không thêm để ý ánh mắt của người khác, nhưng là các người cũng muốn lo lãg đến công ty danh dự!” Lúc này đây, lãg mẫu thái độ cũng thập phần kiên định.

Nghe thế cái, lãg nếu tức nổi lên mày, rất không vui vẻ.

“Chẳng lẽ các người sẽ không coi trọng hạnh phúc của ta sao?” Nàng hỏi.

“Cũng không phải không cho các người kết hôn, chính là. . . . . Chờ các người đều ổn định , nói sau chuyện này!” Lãg mẫu nói.

“Kia phải chờ tới khi nào thì? Một năm, hai năm? Vẫn là mười năm! ?” Lãg nếu hỏi.

Nghe lãg nếu trong lời nói, lãg mẫu nhú mi, có chút tức giận mở miệng, “Lãg nếu! ! !”

“Ta muốn kết hôn, mặc kệ người khác như thế nào phản đối, ta đều phải kết hôn!” Nói xong, lãg nếu nhìn bọn họ liếc mắt một cái, xoay người chạy lên lầu .

Trần Mặc đứng ở nơi đó, nhìn lãg nếu chạy lên lầu, cũng không có sốt ruột đi theo đi lên.

Bởi vì hắn biết, bọn họ có chuyện tưởng nói với hắn.

Quả nhiên, lãg nếu đi lên sau, lãg mẫu nhìn Trần Mặc, “Trần Mặc, người không phải lãg nếu, người cũng sẽ không đùa giỡn tiểu tính tình, người nói cho ta biết, người rốt cuộc nghĩ như thế nào ! ?”

Nói lên này, lãg phụ tầm mắt cũng gắt gao chăm chú vào trên người hắn, tựa hồ nhất định phải nghe hắn nói ra một cái một hai tam.

Trần Mặc đứng ở nơi đó, tùy ý bọn họ đánh giá, rồi sau đó mở miệng, “Nàng không có cảm giác an toàn, nếu kết hôn có thể cho nàng cảm giác an toàn trong lời nói, như vậy, ta nguyện ý cùng nàng kết hôn!”

Nói ra này, làm cho lãg thức vợ chồng cái gì đều nói không được.

Cuối cùng, lãg mẫu có chút không kiên nhẫn mở miệng, “Chuyện này ta sẽ với người mẹ thương lượng , người đi về trước đi!”

Trần Mặc gật gật đầu, vừa muốn đi, chợt nhớ tới cái gì, nhìn bọn họ, “Phiền toái các người cùng nếu nhi nói một tiếng, ta đi về trước !”

Lãg mẫu ngồi ở chỗ kia, tuy có không hờn giận, nhưng là cũng gật gật đầu.

Vì thế, Trần Mặc đi rồi.

Nhìn Trần Mặc đi rồi, lãg mẫu ngồi ở chỗ kia, quay đầu lại nhìn lãg phụ, “Người xem Trần Mặc. . . . . Hắn chẳng lẽ thật sự buông xuống?”

Lãg phụ thoát nhìn cũng đau đầu không thôi, “Nhìn, chuyện này, về sau rồi nói sau!” Sở hoàn, lãg phụ cũng đứng lên hướng thư phòng đi đến .

Lãg mẫu ngồi ở trong phòng khách, nhú lại mày, tựa hồ đang suy nghĩ gì.

~~~~~

Buổi tối.

Quán bar nội.

Trần Mặc một mình ngồi ở quán bar quây bar thượng uống rượu, trên mặt biểu tình, chút không có kết hôn vui sướng.

Đây là, một bóng dáng ngồi ở bên cạnh hắn, “Ta là nên chúc mừng người sao? Chuẩn chú rể quan! ?” Quý thần vũ ngồi ở bên cạnh hắn nói.

Nghe được lời của hắn, Trần Mặc nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn hắn một cái, khóe miệng gợi lên một chút khinh miệt cười, cầm lấy bia, tiếp tục uống.

Nhìn bộ dáng của hắn, quý thần vũ cũng không có tiếp tục hay nói giỡn đi xuống, “Đến bây giờ vẫn là tìm không thấy của nàng bất cứ tin tức gì!”

Nói lên này, thực rõ ràng Trần Mặc bóng dáng sưng sốt, bất kể cái gì đều không có nói, tiếp tục uống bia.

Nhìn hắn không phản ứng chút nào, quý thần vũ mở miệng, “Người thực bỏ quên?”

Trần Mặc như trước không mở miệng, chính là một mình uống rượu.

Quý thần vũ cười cười, “Có lẽ người khác cũng không lý giải, nhưng là ta hiểu được, mặc kệ thế nào, ta đều đã hết sức tìm được của nàng!” Nói xong, quý thần vũ nâng cốc bình sườn tới.

Nhìn thoáng qua quý thần vũ, Trần Mặc vẫn chưa nói thêm cái gì, chính là đem cái chai thẩu đi qua, cho hắn huých một chút, hai người đều uống.

Lúc này, quý thần vũ xuất ra một cái này nọ lặng lẽ đưa cho hắn, “Này ta đã muốn làm cho người ta xoa bóp gps định vị, mặc kệ đặt ở nơi đó, ta đều đã lục soát !” Quý thần vũ nói.

Nhìn trên bàn kia nho nhỏ một quả, Trần Mặc nâng mắt nhìn hắn một cái, sâu thẳm con người là chỉ có hai người mới có thể xem biết tin tức.

Trần Mặc như trước là một câu cũng không có nói, trực tiếp đem cái kia này nọ cấp thu đứng lên, lại cùng quý thần vũ huých hạ cái chén.

Hai người uống lên trong chốc lát, quý thần vũ liền ly khai.

Quý thần vũ mới vừa đi, lúc này, còn có cái nữ nhân đi lên đến gần, thủ trực tiếp đặt ở Trần Mặc trên vai, mềm mại không xương thịt gần hắn.

“Soái ca, một người uống rượu nhiều buồn a, có muốn hay không ta cùng người! ?”

Trần Mặc ngồi ở chỗ kia, cảm giác của nàng tới gần, chính là không chút để ý nhú mày, “Muốn uống rượu! ?”

Nữ kia nghĩ đến hắn đồng ý , lập tức cười gật gật đầu, “Ừ!”

Trần Mặc hãy chờ xem thôi, “Cấp vị mỹ nữ kia một ly rượu, tính của ta!”

“Hảo!”

Điều rượu sư lập tức cấp cái kia nữ bưng rượu.

Lúc này, Trần Mặc nhìn nàng, “Chậm rãi uống!” Nói xong, trực tiếp đứng dậy đi rồi.

Cái kia nữ đứng ở nơi đó ngây ngẩn cả người.

Nguyên bốn tưởng rằng bọn họ muốn cùng nhau uống, không nghĩ tới.

Nhìn Trần Mặc bóng lưng, có chút quần bách, cuối cùng cả đời tức giận hướng một bên tiếp tục đến gần đi.

~~~~~

Hôm sau.

Lăng mẫu nhìn trong tay ảnh chụp, đúng vậy, chính thức Trần Mặc ở trong quán bar uống rượu ảnh chụp.

“Căn cứ ta đây vài ngày vẫn đi theo hắn, hắn trừ bỏ đi làm, về nhà, gặp làm tiểu thư, không có gì sự tình, mà ngay cả ngày đó ở quán bar, có người đến gần, hắn cuối cùng đều đi rồi!” Thám tử tư nhìn lăng mẫu nói.

Chẳng lẽ, thật là nàng đa nghi ?

Cuối cùng, nàng gật gật đầu, “Hảo, ta đã biết!”

“Kia kể tiếp, có phải hay không còn muốn tiếp tục cùng! ?” Thám tử tư hỏi.

“Không cần!” Lăng mẫu nói, trực tiếp theo trong bao xuất ra tiền, cho hắn.

Nhìn này tiền, thám tử tư cười cười, “Phu nhân, về sau có chuyện gì, còn nhớ rõ tìm ta!”

Lăng mẫu gật gật đầu, sau đó đi ra ngoài.

Ảnh chụp, trực tiếp nhét vào trong bao đi trở về.

Sau khi trở về, vừa vận điện thoại vang lên, lăng mẫu trực tiếp đem bao đặt ở trên sô pha nghe đi.

Lăng nếu cùng Lăng Khiết từ trên lầu đi xuống đến, hai người đều hướng phòng khách đi đến.

“Mẹ, người hôm nay đi làm cái gì ! ?” Lăng Khiết hỏi.

“Không có gì, chính là đi ra ngoài đi dạo!” Lăng mẫu nói.

Lăng Khiết hướng trên sô pha ngồi xuống, không nghĩ qua là đem lăng mẫu bao cấp cho tới thượng , nàng cúi người đi kiểm, nhưng là cầm lấy bao, đã có nhất đập ảnh chụp từ bên trong rơi ra đến.

“Mẹ, những điều này là do cái gì a! ?” Lăng Khiết theo thượng nhặt lên đến ảnh chụp xem, “Là Trần Mặc ca ca!”

Nguyên bản lăng nếu ngồi ở đối diện, đối việc này không quan tâm, nhưng mà nghe đều Trần Mặc tên, nàng lập tức nâng mắt xem qua đi.

Lăng mẫu cũng là sửng sốt, lập tức đi qua đi, “Không có gì!” Nói xong sẽ thu hồi đến, nhưng là lăng nếu ần ần phát hiện không thích hợp.

“Đó?” Lăng nếu hỏi.

“Đều nói không có gì!” Làm bộ, lăng mẫu sẽ thu hồi đến, nhưng là lăng nếu vẫn là mau từng bước đi lên đi, trực tiếp theo lăng mẫu trong tay rút ra ảnh chụp xem.

Nhưng mà đang nhìn đến ảnh chụp người trên thì nhíu mi, mở miệng, “Mẹ, người tìm người theo dõi Trần Mặc?”

“Cái gì gọi là theo dõi? Người đứa nhỏ này nói như thế nào nói đâu!” Lăng mẫu nói.

“Không phải theo dõi là cái gì, này đó ảnh chụp, rõ ràng chính là trộm / chụp !” Lăng nếu nói là, vừa nói trách, còn một bên nhìn ảnh chụp.

Lăng mẫu có chút xấu hổ ngồi ở chỗ kia, “Ta đây sao làm còn không đều là vì người, muốn nhìn một chút cái kia Trần Mặc có phải hay không rốt cuộc thiệt tình thực lòng tưởng với người kết hôn!”

“Kia cũng không cần phải dùng biện pháp như thế a, nếu làm cho Trần Mặc biết, nhất định phải tức giận!” Lăng nếu có chút chút lo lắng nói.

“Nếu thật muốn cùng kết hôn, này có cái gì phải sợ !”

“Mẹ, này thuộc loại cá nhân ần / tư!”

596. Chương 600: Ngoại Truyện : Cảnh Thần Và Trần Mặc 37

“Mẹ, này thuộc loại cá nhân ần / tư!” Lăng nếu nói là. Thư khác vũ

“Mẹ là vì nhĩ hảo!”

“Nhưng là. . . . .”

“Chẳng lẽ người thật sự sẽ không muốn biết, hần rốt cuộc nghĩ như thế nào sao?” Lăng mẫu hỏi.

Nói lên này, lăng nếu ngậy ra một lúc, nhíu mi nhìn lăng mẫu.

“Bất quá hiện tại, ta cũng yên tâm !”

“Mẹ, ý của người là. . . . .”

“Không phải muốn kết hôn sao?” Nói xong, lăng mẩu gật gật đầu.

Nhìn lăng mẩu gật đầu, lăng nếu mừng rỡ không thôi, “Mẹ, người đồng ý ? Thật sự đồng ý ?” Lăng nếu cười hỏi.

Lăng mẩu gật gật đầu.

Lăng nếu cao hứng hét lên một tiếng, “Mẹ, cảm ơn người, cảm ơn người!”

“Như thế nào? Hiện tại không trách ta tìm người theo dõi hửn ! ?” Lăng mẩu nói, lời tuy trách cứ, nhưng là giọng điệu vẫn là tràn ngập này * nịch.

“Không trách không trách, mẹ đều là vì ta hảo ! !” Lăng nếu cười nói.

Nhìn lăng nếu bộ dáng, lăng mẩu cười cười, nhìn lăng nếu, “Bất quá mẹ hay là muốn nói cho người biết, phạm là lưu cái tâm nhữn!”

Lăng nếu thực nghiêm túc gật gật đầu, “Ta đã biết, cảm ơn mẹ!”

“Ta muốn đem này tin tức tốt, nói cho Trần Mặc đi!” Nói xong, lăng nếu cười cười, lập tức chạy lên lầu đi.

Như vậy, giống như là sơ trung khi luyện ái bộ dáng giống nhau.

Lăng mẩu đứng ở phía sau, nhìn lăng nếu bộ dáng, bao lâu không nàng vui vẻ như vậy qua!

Bất quá chỉ cần nàng vui vẻ, hết thấy đều đáng giá !

Lúc này, một bên Lăng Khiết cũng đi tới, “Mẹ, đã lâu cũng chưa nhìn thấy tỷ tỷ vui vẻ như vậy qua!”

Lăng mẩu cười cười, vươn tay sờ sờ Lăng Khiết đầu. . . . .

~~~~~

Trần Mặc cũng không còn nghĩ đến, Lăng gia nhanh như vậy sẽ cùng ý .

Vì thế, bọn họ hôn sự, thuận lợi định rồi xuống dưới.

Trần Mặc rất thất vọng, nhưng là sự tình phát triển đến bây giờ, hửn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể lựa chọn đi xuống đi, hơn nữa, ở sắp tới, nhất định phải tìm ra manh mối!

Tin tức vừa ra, này đó nhà giàu có ân oán, lại thành người ta sau khi ăn xong đề tài câu chuyện.

Nhất là từ từ, đang nhìn đến này tắc tin tức sau, thiếu chút nữa đều nhảy dựng lên.

“Thế nhưng lại cùng cái kia tiểu yêu tinh đính hôn , lập tức sẽ kết hôn , cảnh thần thế này mới biến mất không thấy bao lâu a!” Từ từ hô to nói, tức giận không được.

Người lam ngồi ở trên sô pha, nhìn từ từ sắp nhảy dựng lên bộ dáng, cũng cầm lấy một khác phân tạp chí xem.

Nhưng chỉ là nhìn, cái gì đều không có nói.

Xem ra, vẫn là một chút tin tức đều không có.

Lúc này, từ từ ngồi trở lại người lam bên người, “Thật sự là đã nhìn lầm hửn, người này mặt thú tâm gì đó, ta nhất định sẽ không bỏ qua hửn !” Từ từ tức giận nói.

Nhìn từ từ khởi muốn nổ mạnh bộ dáng, người lam nghĩ nghĩ, “Quên đi, mỗi người đều có lựa chọn của mình, có lẽ Trần Mặc làm như vậy, cũng là có khổ trung , người sẽ không cấp cho hửn thêm phiền !”

“Khổ trung? Hửn có khổ trung? Cảnh thần mới không thấy vài ngày, hửn liền cùng nữ nhân đó quý / đến cùng nhau , hiện tại khen ngược, còn lập tức muốn kết hôn , hửn là thế nào a, cách nữ nhân không thể quá a!” Từ từ tức giận hô to mắng to.

Người lam nhấp mím môi, làm đại sự người, nhất định phải nhịn xuống a!

Trần Mặc không chừng hiện tại bị từ từ mắng thành bộ dáng gì nữa đâu.

“Không được, ta chịu không nổi, ta muốn đi tìm hân!” Nói xong, từ từ tức giận không được, đứng dậy sẽ đi tìm hân, nhìn nàng kích động như thế bộ dáng, người lam chạy nhanh vươn tay ngăn lại nàng.

“Người ngồi xuống, yên tĩnh trong chốc lát đi!” Người lam nói, “Lý tẩu, cấp từ từ đổ một ly nước trái cây!”

“Tốt thiếu phu nhân!” Lý tẩu lên tiếng rống, lập tức đi đổ nước trái cây.

“Người lam! !” Lúc này, từ từ mở miệng nói, “Ta hiện tại nào có tâm tình uống nước trái cây a!”

“Người bình tĩnh một chút!”

“Ta như thế nào bình tĩnh, Trần Mặc như vậy hỗn đản, ta muốn tìm hân thủ lý luận!” Từ từ nói.

“Đi Trần Mặc công ty sao?”

Từ từ gật đầu.

“Người tiến đi không? Gặp đến Trần Mặc sao? Cho dù người đi vào, gặp được, lời của người có thể thay đổi lẫn bọn họ muốn kết hôn chuyện thật sao?” Người lam nhìn nàng một chữ một chút hỏi.

“Nhưng là. Chẳng lẽ sẽ nhìn hân như vậy sao?” Từ từ nói, không phải không thừa nhận, người lam nói có đạo lý, nhưng là nàng không tìm hân lý luận, nàng nuốt không trôi đi khẩu khí này.

“Ta nói, mỗi người đều có lựa chọn của mình, hướng chi, nếu chúng ta lựa chọn tin tưởng hân, như vậy người vì sao không kiên trì đi xuống đâu? Có lẽ hân thật sự có khổ trung đâu!” Người lam nói.

“Nàng có thể có cái gì khổ trung a, người xem hân nhìn thấy chúng ta sau biểu tình, ngay cả chào hỏi cũng không đánh, thật không phải là người!” Từ từ nói.

Người lam hiểu rất rõ từ từ, rất ghét ác như cừu!

Lúc này, Lý tẩu bưng tới hai chén đồ uống, người lam tiếp nhận sau, một mình cầm lên uống.

Từ từ mắng mắng cảm thấy không thích hợp, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn người lam, “Người lam, chẳng lẽ người liền thật sự tuyệt không tức giận?”

Nói lên này, người lam sững sốt, cắn ống hút, ngăn người.

Bọn họ nhận thức lâu như vậy, từ từ cũng hiểu biết người lam, “Người là không phải biết cái gì? Bây giờ còn gạt ta?”

“Không có a!” Người lam lắc đầu nói.

Từ từ đột nhiên để sát vào, nhìn nàng, “Thật sự?”

Người lam gật đầu, “Đương nhiên là thật sự, ta có thể có sự tình gì gạt người!?”

“Vậy người vì sao tuyệt không tức giận? Đây không phải là tính cách của người a!” Từ từ nói.

“Ta hiện tại mang đựng đau, có thể tức giận sao?” Người lam nói.

Nói lên này, từ từ ánh mắt hướng về cửa nàng trên bụng, nghĩ nghĩ, cũng là.

Cuối cùng, nàng có chút nổi giận ngồi ở chỗ kia, “Làm sao bây giờ? Cảnh thần không thấy, Trần Mặc muốn cùng người khác kết hôn, ngăn ngừa thời gian như thế nào liền phát sinh nhiều như vậy chuyện tình đâu!”

Người lam ngồi ở cạnh nàng, nghe nàng tự nhiên tự nói mở miệng, vẫn là quyết định không nói cho nàng!

Từ từ là một thực thiên chân nhân, cũng giấu không được nói, sợ nói cho nàng, nàng liền cấp nói lỡ miệng, như vậy hết thấy đều uống phí.

“Tốt lắm, người cũng đừng tưởng nhiều như vậy, vạn nhất cảnh thần nhìn đến như vậy tin tức sẽ trở lại rồi đó, hết thấy đến lúc đó lại hối hận cũng không nhất định!” Người lam nói.

Nói lên này, từ từ đột nhiên ngồi dậy, “Nói cũng đúng, nếu cảnh thần nhìn đến trong lời nói, nhất định sẽ trở về Nhưng là, nếu nàng là bị người bắt cóc đâu! ?” Nói xong, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn người lam.

Người lam lắc đầu, “Tốt lắm, đừng nghĩ nhiều như vậy , thuận theo tự nhiên đi!”

Đến bây giờ cũng chỉ có thể như vậy làm!

~~~~~

Bên kia.

Lăng nếu thoát nhìn vui vẻ không thôi.

Cùng Trần Mặc chuyện tình rốt cục định ra đến đây, chỉ cần kết hôn , hết thấy liền không thể cải biến!

Nghĩ như vậy , lăng nếu cao hứng không thôi.

Mấy ngày nay, Trần Mặc cơ hồ đều không có đi làm, mỗi ngày cùng lăng nếu.

Rốt cục, ở một ngày buổi tối sau khi ăn xong, hai người ở trong phòng.

Lăng nếu đi vào tắm rửa , Trần Mặc lập tức cầm lấy di động phát ra một cái tin nhắn, phát ắn sau cất bỏ, bắt tay cơ thu lại.

Nhìn nàng ở bên trong tắm rửa, Trần Mặc nghĩ nghĩ, xuất ra quý thần vũ làm cho người ta hấn gì đó, lẳng lẽ bỏ vào lăng nếu trong bao.

Mấy ngày nay, hấn vẫn đều ở tìm thời gian, hấn phát hiện lăng nếu trong khoảng thời gian này đặc biệt thích này nhất khoản bao, hơn nữa luôn cầm, cho nên Trần Mặc tuyển định chữ này nọ bỏ vào bọc của nàng lý.

Cất kỹ sau, Trần Mặc ngay tại một bên chờ đợi , không có lại tiếp tục trở mình bọc của nàng, giống nhau lần trước bị phát hiện sẽ không tốt, vì thế, hấn ngồi ở một bên.

Quả nhiên, lần này nàng tắm cũng không phải thật lâu, mười mấy phút đồng hồ sau liền đi ra .

Nhìn Trần Mặc ngồi ở chỗ kia chờ, lăng nếu khoe miệng ngoéo một cái, trực tiếp đi qua đi.

“Trần Mặc. . . . .” Nàng kêu một tiếng.

Trần Mặc nâng mắt, đang nhìn đến cửa nàng thời điểm, miệng nàng giác gợi lên một chút cười, “Tắm xong rồi! ?”

“Ừ!” Lăng nếu gật gật đầu.

Trần Mặc không có tiếp tục mở miệng, phía sau bỗng nhiên không biết nên nói cái gì mới tốt.

Nàng mặc lụa sắc đích thực ti áo ngủ, hai kiện bộ, trước ngực lộ ra nhất

Phiến *, xuống mặt, lộ ra thon dài hai chân, nàng liền đứng ở trước mặt của hấn.

“Người, muốn hay không đi tắm một chút?” Lăng nếu nhìn Trần Mặc hỏi.

Trần Mặc lắc đầu, “Không cần, đã khuya , ta cần phải trở về!” Nói xong, Trần Mặc đứng dậy muốn đi.

Nhìn hấn phải đi, lăng nếu đột nhiên đánh tiếp, từ phía sau ôm lấy Trần Mặc, ngực / tiên nhu / nhuyễn kề sát phía sau lưng của hấn, “Không cần đi. . . . . Hôm nay lưu lại theo giúp ta được không! ?” Lăng nếu nhẹ giọng mở miệng nói.

Bọn họ hợp lại đến bây giờ, hấn đều không có chạm vào nàng một chút. . . . .

Trần Mặc đứng ở nơi đó, lăng nếu đúng hạn, hấn lại làm sao có thể nghe không rõ. . . . .

“Nơi này là nhà người, ta muốn ở trong này cũng quá, nhiều không tốt!” Trần Mặc nói.

“Không có không tốt, bọn họ không ai hội đi lên!”

“Nhưng là. . . . .”

“Không được trong lời nói, chúng ta đi bên ngoài ngủ ở cũng biết. . . . . Trần Mặc, người tối hôm nay theo giúp ta được không! ?” Lăng nếu đôi mắt cầu xin nhìn hấn nói.

Trần Mặc cũng nhìn nàng. . . . .

“Chúng ta hợp lại lâu như vậy , người đều không có chạm vào ta một chút. . . . .”

“Ta là quý trọng người!”

“Chúng ta đã muốn đính hôn , làm như vậy, lưu loát phải làm !” Lăng nếu nói là.

Nhìn của nàng bộ dáng, Trần Mặc không biết làm như thế nào cự tuyệt, cuối cùng, gật gật đầu, “Ừ, ta lưu lại cùng người. . . . .”

Nói lên này, lăng nếu cười cười.

Trần Mặc thẩu đi qua, nhẹ tay khinh đang cầm mặt của nàng, chậm rãi hôn lên đi. . . . .

Đang ở phía sau, điện thoại của hấn vang lên, vừa vặn, thời gian vừa mới hảo.

Trần Mặc sững sốt lắng, , nhìn lăng yếu, “Ngượng ngùng, ta đón cái điện thoại!” Nói xong, lập tức móc ra di động.

“Uy . . . . .”

“Người nói cái gì?” Trần Mặc kinh hãi, lập tức mở miệng, “Hảo, ta lập tức trở lại!”

Nói xong, lập tức cúp điện thoại.

Lúc này, lăng nếu nhìn hấn, nhú mi, “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Công ty hợp tác, ra điểm vấn đề, ta tối hôm nay chỉ sợ không có thời gian giúp người. . . . .” Trần Mặc thật có lỗi nhìn lăng nếu nói là.

Tuy rằng lăng nếu rất không vui vẻ, nhưng là cũng không có biện pháp, làm nữ nhân, sẽ duy trì nam nhân của chính mình công tác.

Huống chi, Trần Mặc là như vậy một cái đem công tác xem vô cùng nặng nhân!

Nàng lắc đầu, “Không quan hệ, người đi việc đi, chúng ta về sau có khi là thời gian!”

“Lăng nếu, người thay đổi!” Trần Mặc bỗng nhiên nói.

“Ừ?”

“Người càng ngày càng thông tình đạt lý !” Trần Mặc bỗng nhiên khích lệ nàng nói, nói lên này, lăng nếu mặt không khỏi đỏ một chút.

“Tốt lắm, người mau đi đi, công tác quan trọng!” Lăng nếu dịu dàng nói.

597. Chương 601: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 38

“Người càng ngày càng thông tình đạt lý !” Trần Mặc bỗng nhiên khích lệ nàng nói, nói lên này, lăng nếu mặt không khỏi đỏ lên. Thư khác vũ

“Tốt lắm, người nhanh đi việc đem, công tác quan trọng!” Lăng nếu sắc nói, như vậy giống như là một cái chờ một cái trưởng phu tiểu tức phụ giống nhau, bộ dáng kiêu / xấu hổ, chỉ tiếc. . . . .

Trần Mặc gật gật đầu, lập tức cầm lấy áo khoác, sau đó nâng lên lăng nếu mặt, ở cái trán của nàng thượng hạ xuống vừa hôn, “Sớm một chút nghỉ ngơi!”

“Ân!” Lãng nếu cười gật gật đầu.

Vì thế Trần Mặc đi rồi.

Đi ra Lãng gia, Trần Mặc lập tức lên xe, thể này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, vươn tay, giải khai tay kia thì thượng cổ tay áo.

Đang ở phía sau, điện thoại của hắn lại vang lên.

Cầm lấy di động, Trần Mặc đón điện thoại.

“Thế nào? Sự tình thu phục sao?” Trong điện thoại, mực thiếu thiên từ từ thanh âm của mở miệng.

“Uh, may mắn người đánh tới kịp khi !” Trần Mặc nói, thực hiển nhiên, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mực thiếu thiên cũng là cười, “Người ta đều chủ động đưa lên môn , người thế nhưng còn trốn tránh!”

“Nếu có trừ bỏ người lam ở ngoài nhân đưa lên môn, người có muốn không?” Trần Mặc hỏi lại.

“Đương nhiên!” Mực thiếu thiên trả lời thập phần rõ ràng.

“Đó là ở không có gặp được Lâm người lam phía trước, thượng tùng môn , làm sao không cần! ?” Mực thiếu thiên cười nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc cũng cười cười, buộc chặt lâu như vậy , khoe miệng rốt cục lộ ra một tia tươi cười.

“Thế nào, còn không có tin tức sao?” Mực thiếu thiên vấn.

Nói lên này, Trần Mặc sắc mặt lại lần trầm trọng chút, “Còn không có, bất quá rất nhanh, rất nhanh sẽ tìm được!”

“ok, cần hỗ trợ thời điểm, cứ việc mở miệng!”

“Ân!” Trần Mặc lên tiếng, phát động xe rời đi.

Cùng mực thiếu thiên hàn huyên vài câu, liền cúp điện thoại, vừa cắt đứt, di động lại vang lên.

Nhìn đến dãy số, Trần Mặc nhíu mi, lập tức đón , “Uy . . . . .”

“Trần Mặc, người là không phải đem đồ vật phóng tới lãng nếu bên kia ! ?” Quý thần vũ khẩn trương hỏi.

Trần Mặc nhíu mi, “Làm sao người biết?”

“Bởi vì ta nhìn đến vị trí cải biến!” Quý thần vũ nói.

Nói lên này, Trần Mặc cũng cả kinh, “Ta vừa Lãng gia đi ra!”

“Nhưng là hiện tại khoảng cách ở lần!” Quý thần vũ nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc cũng là sửng sốt, nghĩ lần trước nhìn đến lãng nếu lái xe không thấy, chẳng lẽ. . . .

“Ta lập tức đi qua nhìn xem!” Trần Mặc nói, lập tức quay lại đầu xe hướng Lãng gia mở ra, chạy đến bình thường, lúc này, một chiếc xe con theo đối diện mở ra, vì không bị nàng xem đến, Trần Mặc đem xe mở hướng một bên.

Tất lửa, diệt đẳng.

Lúc này, xe từ phía sau gào thét mà qua, đang nhìn đến là Lãng gia xe thì Trần Mặc lập tức khu động xe quay lại phương hướng, đi theo mở đi qua.

Người trong xe, một thân màu đen quần áo, mũ, trên mặt không có một chút biểu tình, chính là lái xe.

Trần Mặc ở sau người nhìn, tuy rằng không có nhìn đến bên trong xe nhân, nhưng là trực giác của hắn nói cho hắn biết, người ở bên trong tuyệt đối là lãng nếu!

Cái loại cảm giác này, càng ngày càng mãnh liệt!

Mà người phía trước, xe càng mở càng nhanh, vì thế, hắn cũng mau tốc đi theo.

Cũng biết mở bao lâu, đến một cái tiểu khu thời điểm, xe dừng lại, đã gặp nàng ngừng lại, Trần Mặc cũng không dám dựa vào là thật chặt, sợ hội phát hiện giống nhau.

“Ngừng lại!” Quý thần vũ ở điện thoại nói.

“Là!” Trần Mặc lên tiếng.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Đứng ở tiểu khu cửa, từ trên xe bước xuống!” Trần Mặc nói.

“Người cảnh giác một chút, đừng để bên ngoài đã phát hiện, tùy thời cho ta biết!” Quý thần vũ nói.

“Ta đã biết!” Trần Mặc lên tiếng, nhìn lảng nếu xuống xe đi vào tiểu khu, hắn cũng đẩy ra cửa xe đi rồi đi xuống.

Bởi vì là trong đêm tối, hắn không dám bật đèn, khoảng cách cũng không dám thân cận quá, sợ bị lảng nếu phát hiện.

Chờ hắn chạy tới thời điểm, nhưng không biết nàng rút cuộc gần cái kia đơn nguyên.

Nhú mi, hiện tại không có gì biện pháp, chỉ có thể một cái

598. Chương 602: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 39

Trần Mặc an vị ở trong xe, cũng không có rời đi, nhưng mà đang nhìn đến lảng nếu từ bên trong đi ra thời điểm, tức khởi mày, hiện tại hắn càng thêm kết luận lảng nếu có chút quỷ!

Bằng không hắn đi vào thời điểm, cái kia nam nhân nói cho hắn biết, không ai đi vào, hiện tại nàng rõ ràng từ bên trong đi ra !

Trừ phi. . . . .

Cái kia nam nhân là hắn cố ý an bài ở nơi nào !

Nếu như là nói như vậy, càng thêm nguyên vẹn thuyết minh, lảng nếu có chút sự tình gặt hái!

Có lẽ, lam cảnh thần ngay tại bên trong!

Nghĩ đến đây, Trần Mặc đã nói không ra kích động!

Nhìn lảng nếu lái xe đi rồi, Trần Mặc ở sau người theo sát sau, sợ hội bỏ lỡ cái gì. Thư khác vũ

Đúng lúc này, điện thoại của hắn vang lên.

Đang nhìn đến là lảng nếu điện thoại thì hắn tức hạ mày, vẫn là đón .

“Uy . . . . .”

“Người đã ngủ chưa?”

“Mới từ công ty đi ra, chuẩn bị trở về gia, làm sao vậy?”

“Nga, không có gì, chính là nhìn người đi trở về không!”

“Lập tức trở lại!”

“Phải không?”

“Như thế nào? Người không tin ta?” Trần Mặc nhú mày hỏi lại, “Kia bằng không về nhà lý sau, để cho ta mẹ nói cho người một tiếng?” Trần Mặc mở miệng.

“Thế thì không cần, ta tin tưởng người, người về nhà sau, lại đánh với ta điện thoại!” Lảng nếu nói là.

“Hảo!”

Nói đơn giản vài câu liền cắt đứt .

Trần Mặc biết, lắng nếu ở cố ý ở bộ lời của hắn.

Nhìn tiền phương chiếc xe, Trần Mặc vẫn đi theo .

Lúc này, hắn chợt nhớ tới cái gì, lập tức bấm quý thần vũ điện thoại, “Ta đem địa chỉ chia người, người đi qua nhìn xem!”

“Có tin tức ?”

“Ta không quá xác định, ta hiện tại tiếp tục đi theo nàng, người đi qua nhìn xem!”

“Hảo, người đi địa chỉ chia ta!”

“Ừ, đúng rồi, người hoàn hảo có điểm phòng bị, bởi vì còn có trông coi nhân!” Trần Mặc nhắc nhở.

Quý thần vũ lặng đi một chút, lên tiếng, “Hảo, ta đã biết!”

Vì thế, trực tiếp cúp điện thoại.

Trần Mặc vẫn theo đuôi lắng tiểu vân, nhưng là càng ngày càng phát hiện lộ tuyến không đúng.

Đó là quay về Lăng gia lộ.

Nàng phải đi về !

Để ý thức đến này thời điểm, Trần Mặc biết, hắn không cần phải lại cùng đi theo !

Lúc này, di động vang lên, đang nhìn đến quý thần vũ điện thoại thì Trần Mặc lập tức đón .

“Ừ , thế nào ?” Trần Mặc hỏi.

“Người lại đây nhìn xem sẽ biết!” Quý thần vũ ở trong điện thoại cũng không có nhiều lời, nhưng là những lời này, lại rất trầm trọng !

Trần Mặc lên tiếng, trực tiếp lái xe đi qua bên kia .

Hắn đến thời điểm, quý thần vũ xe liền đứng ở bên kia, Trần Mặc từ trên xe bước xuống, bay thẳng đến vừa rồi đi vào địa phương đi đến .

“Nơi này!” Quý thần vũ mở miệng.

Trần Mặc nguyên bản tưởng lên lầu, nhưng mà lại nghe đến quý thần vũ thanh âm của ở dưới mặt vang lên, trực tiếp đi tới!

“Thế nào ?” Trần Mặc khẩn trương hỏi.

Lúc này, quý thần vũ nhìn Trần Mặc, cho hắn ý bảo một cái nhan sắc.

Nhưng mà, tại...này trống trải trong phòng, cái gì đều không có.

Không, chính xác nói, chỉ có một cái ghế, thượng còn có dây thừng.

Sự thật chứng minh, nơi này có hơn người!

Lúc này, Trần Mặc nhìn đến địa phương một quyển tạp chí, nhíu mi, sửng sốt.

Sau đó đi từ từ đi qua, theo thượng nhật lên.

“Ta đến nơi đây sau, cũng đã là hiện tại cái dạng này !” Quý thần vũ nói.

Lời tuy như thế, nhưng là hai người bọn họ cũng biết, nơi này từng có quá nhân.

Hơn nữa, người kia, rất có thể là lam cảnh thần!

Trần Mặc cầm lấy tạp chí, vẫn là mới tinh , đầu hầy hắn cùng lắng nếu hôn sự tin tức!

Nếu hần không có đoán sai, nơi này phía trước cột lấy là lam cảnh thần, mà lằng nếu còn lại là cầm này bản tạp chí cho nàng nhìn!

Chỉ cần vừa nghĩ tới lam cảnh thần nhìn đến này tắc tin tức, mới tin, hội khó chịu, Trần Mặc đã nói không ra thông khổ!

“A!” Hần đột nhiên phát ra thét chói tai, trực tiếp đem tạp chí hung hăng đá ở trên mặt đất, một cước đá ngã lẫn một bên ghế dựa.

Hần sớm hần là phát hiện !

Vì sao đến bây giờ!

Nhưng là, vẫn là đã tới chậm!

Quý thần vũ ở một bên nhìn, ý nghĩ của hần cùng Trần Mặc là giống nhau .

Nhìn Trần Mặc như thế khó chịu bộ dáng, quý thần vũ đi tới, “Hiện tại tức giận khổ sở đều là không làm pháp, ít nhất, chúng ta có một chút manh mối, chuyện này cùng lằng nếu không thoát được quan hệ!”

Nói xong, hần nhìn lướt qua cửa nhân.

“Cùng người này cũng không thoát được quan hệ, nhất định là ở người đi rồi sau, ta đến từ tiền, đem nhân dời đi !”

Nói lên này, Trần Mặc nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn đứng ở cửa cái kia nam nhân, đôi mắt màu đỏ tươi, chính là vừa rồi chắn hần lộ cái kia nam nhân!

Nghĩ đến đây, Trần Mặc lập tức đi tới.

Quý thần vũ cho dù là muốn ngăn , cũng ngăn không được!

Trần Mặc trực tiếp vọt đi lên, một phát bắt được cái kia nam nhân quần áo, “Nói cho ta biết, lam cảnh thần ở nơi nào! ?”

“Ta không biết!” Cái kia nam nhân nói.

Một cái thực bình thường nam nhân, hơn hai mươi tuổi tả hữu, nhìn Trần Mặc như thế đáng vẻ phần nộ, cũng là tuyệt không sợ hãi.

“Không cần cho ta giả bộ, nói cho ta biết nàng ở đâu, bằng không ta không biết hội làm ra sự tình gì!” Trần Mặc nhìn hần, hung hăng nói.

Chỉ cần nghĩ đến, lam cảnh thần biết hần cùng lằng nếu muốn kết hôn tin tức, nàng nên có bao nhiêu thương tâm!

Nghĩ đến đây, tim của hần liền nhین không được đau!

“Ta nói , ta không biết!” Cái kia nam nhân nhìn Trần Mặc, như trước là một bộ mặt không chút thay đổi bộ dáng.

”Người nghĩ rằng ta và người tin tưởng sao? ! Nơi này hết thấy, rõ ràng chính là ở trong này buộc hơn người, cũng là người cảm thấy ta tốt lắm lừa! Trần Mặc quát lạnh, thiếu chút nữa động khởi thủ đến, may mắn quý thần vũ ngăn cản.

“Trần Mặc, người bình tĩnh một chút!” Quý thần vũ nói.

“Người để cho ta như thế nào bình tĩnh!” Trần Mặc hò hét, “Nàng đã muốn biến mất nhiều như vậy thiên , ta cũng không biết nàng hiện tại có bị thương không, rốt cuộc thế nào, ta làm như thế nào bình tĩnh!” Trần Mặc hò hét.

Lúc này, cái kia nam nhân như trước mặt không chút thay đổi.

“Ta nói , ta không biết, mời người buông tay, bằng không ta muốn báo nguy !” Cái kia nam nhân nói.

“Báo nguy! ?” Nghe thế cái, Trần Mặc ha ha nở nụ cười lạnh.

“Hảo, người báo nguy, vừa vặn ta muốn nhân cơ hội này, hảo hảo điều tra thêm người!” Trần Mặc nói.

Nhìn bộ dáng của hắn, giờ này khắc này, hoàn toàn đánh mất lý trí .

“Trần Mặc, người bình tĩnh một chút!” Lúc này, quý thần vũ hô mở miệng, “Người nếu là thật tưởng cứu nàng, phải tỉnh táo lại!” Quý thần vũ hò hét.

Nghe thế cái, Trần Mặc thế này mới nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn nhìn hắn.

“Nghe ta , rời đi trước nơi này!” Quý thần vũ nói.

Cuối cùng, không có cách nào, Trần Mặc chỉ có thể ngạnh sinh sinh nhịn xuống, buông ra cái kia nam nhân.

Quý thần vũ lôi kéo Trần Mặc ra bên ngoài mặt đi.

Trần Mặc rất không cam tâm, nhưng là hiện tại, lại biện pháp gì đều không có!

Dựa theo quý thần vũ nói , hiện tại không phải không lý trí thời điểm!

Hai người lên xe, quý thần vũ mở miệng, “Ta tin tưởng, bọn họ đã muốn rất nhanh đem nàng dời đi , tuy rằng chúng ta hiện tại không biết nàng ở nơi nào, nhưng là ở bên trong thời điểm, ta quan sát một chút bốn phía, không có vết máu, chứng minh nàng không có bị thương, nàng trước mắt hắn là vẫn tương đối an toàn !” Quý thần vũ nói.

Nghe lời của hắn, Trần Mặc cúi cúi đầu, lúc này, xuất ra yên, châm, bắt đầu hút đứng lên.

Trần Mặc trước kia không thích hút thuốc, nhưng là theo lam cảnh thần không thấy sau, hắn liền bắt đầu hút.

“Cám ơn người, là người ngăn cản ta, bằng không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!” Trần Mặc nói.

Nếu hắn thật sự động thủ , khả năng liền đã thảo kinh xà , nếu hắn là lãng nếu nhân, như vậy lãng nếu sẽ biết hắn đã tới nơi này, như vậy hắn phía trước sẽ làm hết thấy, tất cả đều kiểm củi ba năm thiêu một giờ, hơn nữa, mới có thể đi lam

Cảnh thần lâm vào nguy hiểm trạng thái.

Nếu chính là trả thù lao mua được trong lời nói, chuyện này vẫn là có thể che lấp đi qua .

Nhưng là mặc kệ thế nào, may mắn, quý thần vũ ngăn cản hắn!

Chuyện này, coi như là có thể che lấp đi qua !

Nghe Trần Mặc trong lời nói, quý thần vũ cười cười, ánh mắt nhìn một bên, “Kỳ thật, ta với người đồng dạng khẩn trương, có thể là bởi vì ta đã muốn rời khỏi, chúc phúc các người, cho nên mới hội vẫn duy trì lý trí!”

Nói lên này, Trần Mặc không biết nên nói cái gì mới tốt.

Hắn thừa nhận chính mình rất không lý trí !

Nhưng là chỉ cần nghĩ đến lam cảnh thần sẽ xảy ra chuyện nhi, hắn căn bản là không chế không được chính mình!

Qua hồi lâu, Trần Mặc mới từ từ mở miệng, “Ta có cái kế hoạch!” Nói xong, tầm mắt nhìn về phía quý thần vũ.

“Ta cũng có cái kế hoạch, cũng không biết với người là phù giống nhau!” Quý thần vũ nhìn Trần Mặc cũng nói.

Hai người quen biết liếc mắt một cái, sau đó nói ra kế hoạch.

May mà là, hai người ý tưởng cùng kế hoạch là giống nhau .

Thương lượng hảo sau, Trần Mặc nhìn quý thần vũ, “Như vậy trong khoảng thời gian này, liền vất vả người , chuyện này liền giao cho người làm!”

Nghe thế cái, quý thần vũ khóe miệng gọi lên một chút chua sót cười, “Với người so sánh với, ta còn tính tương đối nhẹ tênh !”

Mỗi ngày ở lãng nếu bên người, một bên muốn tìm manh mối, một bên còn muốn cùng nàng cùng một chỗ, phòng bị nàng, đây mới là nhất kiện chuyện khó khăn nhất.

Nghe được quý thần vũ trong lời nói, Trần Mặc cười cười, tàn thuốc vút trên mặt đất, nhẹ nhàng dùng chân đạp diệt.

“Mặc kệ thế nào, ta nhất định phải an toàn đem nàng cứu ra!” Trần Mặc một chữ một chút nói, không tiếc hết thấy đại giới!

Quý thần vũ nhìn hần, vươn tay vỗ vỗ hần, hai người nhất trí nhìn về phía bên trong.

Bọn họ đều tin tưởng, địa phương kia, là buộc quá lam cảnh thần !

Kỳ thật, quý thần vũ cũng không biết lam cảnh thần hiện tại rốt cuộc thế nào, có phải hay không an toàn, những lời này, chính là hần phỏng đoán, cũng an ủi Trần Mặc một loại biện pháp.

Chỉ có như vậy, bảo trì lý trí, mới có thể làm ra chính xác phán đoán.

Hi vọng, hần phỏng đoán không có sai.

Hi vọng, lam cảnh thần thật không có sự tình!

Hi vọng, có thể nhanh chút tìm được của nàng tin tức!

Hai người sau khi rời khỏi, Trần Mặc lái xe, ở trên đường chậm rãi chạy , chính là kém vài thời gian, liền sai lầm rồi đi qua.

Nghĩ đến đây, hần hít thở sâu một hơi khí! Làm cho mình không cần tưởng nhiều lắm, nhất định phải bảo trì lý trí!

Nghĩ đến đây, hần lấy điện thoại di động ra, bấm một cái dãy số.

“Ừ !”

“Như thế nào, còn chưa ngủ?”

“Người không cho ta gọi điện thoại về nhà , ta như thế nào an tâm ngủ ! ?” Lãng nếu ở trong điện thoại từ từ nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc cười cười, “Ta vừa xong gia liên điện thoại cho người, tốt lắm, không còn sớm, người chạy nhanh nghỉ ngơi, ta cũng muốn nghỉ ngơi !”

“Hảo!” Lãng nếu ở trong điện thoại Đềm Đềm lên tiếng.

“Treo, ngủ ngon!”

“Để cho!”

“Làm sao vậy?” Trần Mặc hỏi.

“Người hôm nay, thật sự đi công ty ?” Lãng nếu đột nhiên hỏi.

599. Chương 603: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 40

“Người hôm nay, thật sự đi công ty ?” Lãng nếu đột nhiên hỏi.

Nghe được lãng nếu trong lời nói, Trần Mặc chỉ biết, nàng còn tại hoài nghi.

Ngẩn người, cười mở miệng, "Đương nhiên, như thế nào hỏi như vậy? Vẫn là, người không tin ta! ? Trần Mặc hỏi lại.

"Không có!" Lãng nếu giật mình dừng một chút, lập tức mở miệng, "Mặc kệ người nói cái gì, ta đều tin tưởng người!"

Đồng dạng, Trần Mặc cũng ngẩn người, lập tức mở miệng, "Tốt lắm, đừng nghĩ nhiều lắm, sớm một chút nghỉ ngơi đi!"

"Uh, người cũng sớm một chút!"

"Ân!"

"Yêu người!" Lãng nếu nói là.

Trần Mặc giật mình dừng một chút, không có nói cái gì nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

Nhìn di động, Trần Mặc này thở dài nhẹ nhõm một hơi, như trút được gánh nặng bình thường cảm giác.

Mặc kệ thế nào, hắn đều phải kiên trì đi xuống!

Chỉ cần tìm được lam cảnh thần!

Hết thấy cũng có thể chấm dứt!

Mỗi lần hắn cảm giác mình mau không thể nguy trang đi xuống thời điểm, chỉ cần nghĩ đến lam cảnh thần, hắn cũng cảm giác được tràn đầy lực lượng.

Mặc kệ sự tình gì, cũng có thể độ đi qua!

*****

Hôm sau.

Trần Mặc đang ở công ty, trong đầu đều là đêm qua chuyện đã xảy ra.

Này hết thấy, đều quá mức trùng hợp!

Trùng hợp, làm cho hắn không thể không hoài nghi.

Hắn suy nghĩ, lam cảnh thần đến tốt cùng sẽ bị bọn họ chuyển dời đến nơi nào đây. . . . .

Đang nghĩ tới thời điểm, lãng nếu điện thoại liền đánh lại đây.

Đang nhìn đến lãng nếu điện thoại, Trần Mặc là mười vạn cái không nghĩ đón, nhưng là vừa rồi không có biện pháp không tiếp.

Cuối cùng, ở tiếng chuông vang lên sau một lúc, Trần Mặc đón điện thoại.

"Trần Mặc, người hiện tại ở việc sao?" Lãng nếu ở trong điện thoại dịu dàng hỏi đáp.

Trần Mặc nhìn trước mặt văn kiện, nghĩ nghĩ, mở miệng, "Hoàn hảo, làm sao vậy?"

"Điện thoại cho người thời gian dài như vậy mới đón, nói thực ra, người rốt cuộc đang làm gì đó! ?" Lãng nếu hỏi.

Mặc dù là hay nói giọng điệu, nhưng là nghe ra của nàng hoài nghi.

"Vừa mở hoàn hội, di động ở văn phòng làm ra vẻ, tiến vào liền đón!" Trần Mặc giải thích, không có cố ý cường điệu, cũng không có qua loa cho xong, làm cho người ta nghe xong, không khỏi tin phục.

Cứ việc, là lời nói dối!

Lãng nếu sau khi nghe được, nghĩ nghĩ mở miệng, "Được rồi, ta tin tưởng người!"

"Gọi điện thoại sự tình gì! ?" Trần Mặc trực tiếp hỏi.

"Uh, người như thế này việc không vội? Không vội trong lời nói, người hôm nay theo giúp ta đi làm sự kiện nhi được không! ?" Lãng nếu ở trong điện thoại làm nũng hỏi.

“Sự tình gì?” Trần Mặc theo lệ hỏi.

“Không thể nói cho người biết, người đợi đến hoa thịnh đến, ta cho người một kinh hỉ!” Lăng nếu nói là.

Trần Mặc ngẩn người, không muốn đi, nhưng là hiện tại lăng nếu đối hắn hoài nghi rất sâu, hắn lại không thể không đi.

“Hảo, việc hoàn sau ta liền đi qua!” Trần Mặc nói.

“Tốt lắm, ta ở này biên chờ người nga, người đến sau gọi điện thoại cho ta!” Lăng nếu cười nói.

“Ân!” Trần Mặc lên tiếng, sau đó cúp điện thoại.

Vừa cắt đứt sau, Trần Mặc sắc mặt lập tức trầm xuống.

Ngồi ở chỗ kia, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng, hắn cầm lấy cái chìa khóa, trực tiếp đi ra ngoài.

Đến hoa thịnh sau, hắn cũng không có nhìn đến lăng nếu, cầm lấy di động, liền thông qua dây số.

“Uy !”

“Ta đến, người ở chỗ?” Trần Mặc trực tiếp hỏi.

“Người đến?” Nghe được Trần Mặc trong lời nói sau, lăng nếu kinh ngạc một chút.

“Uh, đến!” Trần Mặc mở miệng lần nữa nói.

“Tốt lắm, người xem đã có một người tên là 1880 bài tử sao?” Lăng nếu hỏi.

Trần Mặc bốn phía nhìn một chút, quả nhiên thấy một cái 1880 bài tử, “Uh, thấy được!”

“Đi tới!” Lăng nếu nói là.

Trần Mặc giật mình dừng một chút, cũng không có hỏi nhiều, trực tiếp đi vào đi.

Lúc này, điện thoại bên kia lăng nếu, trực tiếp cúp điện thoại.

Nghe được bên trong truyền đến đô đô thanh, Trần Mặc tức nhíu mi, thu hồi di động, bay thẳng đến bên trong đi đến .

Đẩy cửa ra, đi vào đi.

Nhưng mà đang nhìn đến bên trong gì đó thì hắn tựa hồ đã muốn minh bạch rồi cái gì.

“Nhĩ hảo, xin hỏi là Trần tiên sinh sao?” Lúc này, một cái nữ người bán hàng đi tới hỏi.

Trần Mặc nhíu lại mi, đang nhìn đến người bán hàng thời điểm, gật gật đầu.

“Mời!” Lúc này, nữ người bán hàng nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc gật gật đầu, cũng không có hỏi nhiều, trực tiếp đi theo đi đến .

“Trần tiên sinh, xin chờ một chút 1 phút, lăng tiểu thư lập tức sẽ xuất hiện!” Nữ người bán hàng nói, sau đó cười tránh ra.

Trần Mặc đứng ở nơi đó, hơi hơi nhíu lại mi, không có gì dư thừa biểu tình, bốn phía nhìn, tựa hồ ở trong lòng nghĩ cái gì.

Đúng lúc này, chỉ thấy trước mặt màn hình chậm rãi rút ra .

Trần Mặc phóng nhãn nhìn lại, lăng nếu liền đứng ở bên trong, trên người mặc nhất kiện tha vĩ áo cưới. . .

Lăng nếu là xinh đẹp.

Trần Mặc thừa nhận.

Nhưng là vẻ đẹp của nàng, chưa bao giờ từng kinh ngạc quá hắn.

Bọn họ nhận thức đã rất lâu, theo nàng mới ra lạc thành cô nương thời điểm, bọn họ liền nhận thức .

Cái kia thời điểm, Trần Mặc chỉ biết, nàng rất đẹp.

Nhưng là, còn chưa có không sợ hãi tươi đẹp quá hẳn.

Cũng bao gồm hiện tại.

Lúc này, lăng nếu đứng ở trên bậc thang, mặc màu trắng áo cưới, đang nhìn đến Trần Mặc thời điểm, khoe miệng gọi lên một chút cười, “Người đã đến rồi?”

Trần Mặc hoàn hồn, nhìn lăng nếu, gật gật đầu, “Àn!”

Lăng nếu đi từ từ đi qua, nhìn Trần Mặc, “Thế nào? Xinh đẹp sao?”

“Xinh đẹp!” Trần Mặc máy móc trả lời.

Ở hẳn xem ra, nàng khi nào thì đều giống nhau!

Không tồn tại cái gì có xinh đẹp hay không.

Nghe được Trần Mặc trong lời nói, lăng nếu có chút chút không quá vừa lòng tức hạ mày, “Trả lời như vậy máy móc, sẽ không phải là gạt ta đem! ?”

Trần Mặc khoe miệng ngoéo một cái, “Theo ta nhận thức người ngày đó bắt đầu, ta chỉ biết người rất được, mặc kệ mặc cái gì, trong mắt của ta, người đều là đẹp nhất !”

Trần Mặc đang nói, lăng nếu đang cười.

Không thể phủ nhận, đối Trần Mặc này trả lời, nàng thực vừa lòng.

Khoe miệng cười mở, “Người hôm nay ăn đường sao? Miệng như vậy ngọt!”

“Ta chỉ bắt quá ăn ngay nói thật!”

Lăng nếu lại vui vẻ, sau đó mở miệng, “Thế nào? Cái này đẹp sao? Còn có nhất kiện, ta thực thích, ta ở rồi rằm, này hai kiện, đến chúng ta kết hôn thời điểm, rút cuộc mặc cái kia!” Nàng hạnh phúc cười, giống cái tiểu nữ nhân bình thường.

Nhìn của nàng cười, Trần Mặc trong đầu tất cả đều là lam cảnh thần bộ dáng, bóng dáng của nàng.

Giờ này khắc này, nàng ở nơi nào? Có phải hay không đã biết hẳn cùng lăng nếu hôn sự, rất khó quá?

Này hết thấy, đều ở trong óc của hẳn xoay quanh.

Theo lăng nếu một câu a, Trần Mặc thế này mới thoảng qua thần đến.

“Làm sao vậy?”

“Của ta nhẫn đâu?” Lăng nếu kích động nói.

“Cái gì nhẫn?”

“Người tặng cho ta nhẫn đính hôn chỉ a!” Lăng nếu thực lo lắng, vừa nói, còn một bên vuốt thủ, “Vừa rồi rõ ràng còn tại trên tay, như thế nào không thấy !”

Nhìn nàng sốt ruột bộ dáng, Trần Mặc nhú mi, “Có phải hay không vừa rồi để ở chỗ nào?”

“Không có a, ta phải đi toilet. . . . . Làm sao có thể quăng? Đây chính là chúng ta nhẫn đính hôn chỉ, nếu đã đánh mất làm sao bây giờ?” Lăng nếu hốt ha hốt hoảng nói.

“Người đừng vội, người nói người vừa rồi đi toilet , như vậy, người đi toilet xem hạ, xem có hay không trở lại đường ngay thời điểm, để ở nơi đâu, ta lại làm cho người khác giúp người tìm!” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, lăng nếu gật gật đầu, xoay người liền đi toilet tìm nhẫn đi.

Nhìn lăng nếu đi rồi, Trần Mặc cũng xoay người đi tìm nhẫn.

Tìm được lăng nếu hoa phóng bao bao địa phương, Trần Mặc bỗng nhiên có một ý tưởng.

Một khi cái kia ý tưởng bắt đầu sinh, liền như thế nào cũng kiềm chế không đi xuống.

Bởi vì, hẳn rõ ràng nhận thức cái kia bao.

Lăng nếu bao.

Đây là, Trần Mặc nhìn nơi đó nhân, mở miệng, “Lăng tiểu thư hẳn không thấy , các người đi giúp nàng xem xem, có hay không để tại nơi đó!” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, người bán hàng ngăn người, lập tức mở miệng, “Hảo!” Sau đó xoay người đi rồi.

Bởi vì đối bọn họ mà nói, khách hàng mất đi này nọ là một đại sự nhi, bởi vì làm không tốt sẽ bị người hiểu lầm là bị trộm , cho nên bọn họ nhất định phải tìm được !

Nhìn bọn họ đều đi ra ngoài, chỉ tiết kiệm Trần Mặc một người, nhìn lăng nếu bao bao, Trần Mặc đi nhanh lên đi.

Còn do dự như vậy một khắc, Trần Mặc vẫn là xuất ra lăng nếu bao bao, mở ra.

Mặc kệ thế nào, chỉ cần có thể tìm được rồi lam cảnh thần, làm cái gì đều là đáng giá .

Lúc này, mở ra lăng nếu bao bao sau, rất nhanh đảo.

Bởi vì theo bọn họ nói“Hòa hảo” thời điểm bắt đầu, lăng nếu liền luôn luôn tại dùng này bao bao.

Cho nên, hẳn không thể không hoài nghi, này bao trong bao rốt cuộc có cái gì.

Lúc này, Trần Mặc nhảy ra một ít này nọ, không sai biệt lắm đều là ví tiền, còn có đồ trang điểm ....

Trở mình đến cuối cùng, đang nhìn đến bên trong có cái di động thời điểm, Trần Mặc ngây ngẩn cả người.

Hắn lấy điện thoại di động ra, nhú lại mày.

Ấn xuống một cái, là tắt máy trạng thái!

Hắn biết, đây không phải là lăng nếu đích tay cơ, chính xác nói, hẳn chưa từng có gặp qua lăng nếu dùng qua như vậy đích tay cơ!

Đang ở hẳn tưởng thời điểm, lúc này, cửa vang lên một thanh âm.

“Người đang làm gì đó?” Lăng nếu đứng ở cửa lạnh giọng hỏi.

Đang nghe đến lăng nếu thanh âm của thì Trần Mặc lập tức quay đầu, lăng nếu liền đứng ở cửa, nhìn Trần Mặc sắc mặt, trở nên hết sức khó coi.

“Người đang làm gì đó! ?”

Trần Mặc lặng đi một chút, rất nhanh phản ánh cười mở miệng, “Của người hẳn không phải đã đánh mất sao? Ta ở giúp người tìm hẳn!”

“Tìm hẳn, trở mình của ta bao chịu trách nhiệm cho đến khi xong cái gì?” Lăng nếu nói là.

“Ta xem người là không phải để tại trong bao , như thế nào? Chẳng lẽ bọc của người bao ta không thể đựng vào sao?” Trần Mặc hỏi lại.

Lúc này, lăng nếu ánh mắt, dừng ở trên tay của hắn đích tay cơ thượng.

Đang nhìn đến sau, nàng lập tức đi qua đi, “Không phải không có thể, chính là trước đó, người hẳn là nói với ta một tiếng !” Nói xong, lăng nếu trực tiếp từ trong tay của hắn lấy qua tay cơ, bỏ vào bao trong bao.

Nhìn của nàng hành động, Trần Mặc nhú mi, “Cái kia di động. . . . Là ai ?”

Lăng nếu ngăn người, “Của ta!”

“Ta cho tới bây giờ chưa thấy qua người dùng cái kia di động!”

“Ta vừa mua !” Lăng nếu nói là, đem bao trong bao gì đó toàn bộ bỏ vào bao trong bao, lập tức ngẩng đầu nhìn Trần Mặc, “Như thế nào? Người hoài nghi ta?”

“Ta chỉ là muốn biết, người vì sao muốn dùng hai người di động!”

“Không có vì sao!”

“Lăng nếu!”

“Trần Mặc, người hiện tại lại là làm gì? Trở mình ta bao bao coi như xong, hiện tại lại chất vấn ta? Người tại hoài nghi ta cái gì?”

Lăng nếu nhớ rõ, đây cũng không phải là lần đầu tiên nhìn đến hấn tướng trở mình bọc của nàng bao.

600. Chương 604: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 41

“Trần Mặc, người hiện tại lại là làm gì? Trở mình ta bao bao coi như xong, hiện tại lại chất vấn ta? Người tại hoài nghi ta cái gì?”

Lăng nếu nhớ rõ, đây cũng không phải là lần đầu tiên nhìn đến hấn tướng trở mình bọc của nàng bao .

Nhìn lăng nếu kích động như thế bộ dáng, Trần Mặc nhíu mi, không có nói cái gì nữa, mà là nhìn chăm chăm vào nàng.

“Trần Mặc, người ở tiếp cận ta!” Lúc này, lăng nếu từ từ mở miệng nói, giọng điệu, cũng là chắc chắn.

Một câu nói kia, Trần Mặc sững sốt, nhưng là rất nhanh sẽ không ngoài ý muốn .

“Ta không hiểu ý tứ của người!” Trần Mặc mở miệng, trực tiếp phủ .

Nghe thế cái, lăng nếu khoe miệng gợi lên một chút cười lạnh, “Ha ha, phải không? Kia là cái gì?” Lăng nếu nói là, trực tiếp vươn tay, trong lòng bàn tay làm ra vẻ một quả nho nhỏ gì đó.

Cái kia này nọ chính là quý thần vũ giao cho hấn truy tung khí.

Trần Mặc nhìn tay nàng trong lòng gì đó, không có gì biểu tình, cũng không có lập tức mở miệng phủ nhận.

Hấn muốn biết, lăng nếu rốt cuộc muốn thế nào.

“Đây là người bỏ vào ta bao trong bao đi? Mục đích của người vì truy tung ta, xem ta sẽ đi nơi đó, do đó tìm được lam cảnh thần đúng không?” Lăng nếu nhìn hấn hỏi.

Đang nghe đến lam cảnh thần tên của, Trần Mặc tức nhíu mi.

“Cho nên, đêm qua nhân, là người! ? Đúng không?” Lúc ấy nàng cùng lam cảnh thần đều nghe ra tới là Trần Mặc thanh âm của, chính là nàng không muốn tin tưởng sự thật này.

Không muốn tin tưởng Trần Mặc cùng nàng cùng một chỗ là vì tìm được lam cảnh thần tin tức!

Nhưng là, buổi tối nàng trở về thời điểm, ở bao trong bao phát hiện này này nọ sau, không thể không hoài nghi. . . . .

Do đó đã có người gọi điện thoại cho nàng, đã có nhân đuổi tới bên kia đi.

May mắn, nàng làm cho người ta đem lam cảnh thần cấp dời đi đi rồi.

“Cái gì đêm qua nhân? Ta không biết người đang nói cái gì!”

“Người không cần gạt ta ta , người cùng quý thần vũ qua bên kia, thật sự đã cho ta không biết sao?” Lăng nếu kêu, nhìn Trần Mặc, ánh mắt là vô tận thất vọng.

“Ta đã đem các người đều ảnh chụp cho hấn nhìn, hấn thực xác định nói cho ta biết, ngày hôm qua đi theo ta đi qua nhân, chính là người!” Lăng nếu một chữ một chữ nói.

Trần Mặc đứng ở nơi đó, nếu nàng đều đã muốn biết, Trần Mặc cũng không muốn lại phủ nhận .

Bởi vì hấn không nghĩ thật sự cùng nàng đi đến kết hôn kia từng bước!

“Người đã cũng biết , như vậy ta cũng không hạ muốn gạt người, nói cho ta biết, lam cảnh thần hiện tại rốt cuộc ở nơi nào!” Trần Mặc nhìn nàng hết sức kích động nói.

Nhìn hắn như thế khẩn trương, kích động bộ dáng, lẳng nếu nhíu mi, ánh mắt lóe ra nước mắt, “Trần Mặc, vì sao, ta như vậy yêu người, vì sao phải đối với ta như vậy! ?”

“Bởi vì ta không thương người!” Trần Mặc nhìn nàng nói.

Cứ việc lời này tàn nhẫn một chút, nhưng là so sánh với nàng đối lam cảnh thần việc làm, hắn cảm thấy một chút cũng không tàn nhẫn.

Quả nhiên, đang nghe đến này thời điểm, lẳng nếu nhìn hắn nửa ngày.

Đây mới là trong lòng hắn nói đi!

Nàng vẫn nghĩ đến, nàng đợi cho hạnh phúc.

Nhưng là không nghĩ tới, dĩ nhiên là một hồi âm mưu!

“Vì sao, vì sao phải đối với ta như vậy!” Lẳng nếu hô to , sở hữu trong lời nói đều biểu đạt không được nàng giờ này khắc này tâm tình.

Nhìn nàng kiệt tư bên trong bộ dáng, Trần Mặc nhìn nàng, “Nếu không phải người bắt đi rồi cảnh thần, ta nghĩ ta cũng sẽ không nghĩ ra biện pháp như thế!” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, lẳng nếu còn lại cũng chỉ có cười lạnh .

“Phải không? Kia còn rất ủy khuất của người!” Lẳng nếu nói là.

Một khắc kia, nàng bỗng nhiên cảm giác, tiêu tan .

Giống Trần Mặc nam nhân như vậy, như thế nào cũng sẽ không yêu của nàng!

Nếu như vậy, như vậy nàng không chiếm được , nàng tình nguyện hủy diệt!

Trần Mặc nhìn nàng, không nghĩ cùng nàng vô nghĩa nhiều như vậy, mở miệng, “Lẳng nếu, có chuyện gì, hướng ta đến, lam cảnh thần là vô tội , nói cho ta biết, nàng hiện tại rốt cuộc ở nơi nào!”

“Nàng đã chết!”

Trần Mặc sửng sốt.

Lẳng nếu tiện đà mở miệng, “Nàng đã chết, thế nào, người muốn hay không đi theo cùng đi tử a!”

Trần Mặc sắc mặt cũng thập phần khó coi, nhưng nhìn lẳng nếu, lại thập phần chắc chắn, lam cảnh thần còn sống, “Không có khả năng!”

“Như thế nào không có khả năng? Nàng chính là đã chết, người không phải thực yêu nàng sao? Người đi tử a, chỉ cần người chết , các người có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ!” Lẳng nếu nhìn hắn hô to.

“Lẳng nếu, người cảm thấy người nói như vậy, ta sẽ tin tưởng sao? Nói cho ta biết, nàng rốt cuộc ở nơi nào!” Trần Mặc nhìn nàng hỏi.

Lẳng nếu đứng ở nơi đó, nhìn Trần Mặc, vẫn cười lạnh.

“Nói cho ta biết, nàng rốt cuộc ở đâu!” Lúc này, Trần Mặc đi lên đi, hai tay phân biệt bắt được cánh tay của nàng, “Nói cho ta biết!”

“Muốn biết sao?”

“Nói cho ta biết!”

“Nếu người thật sự muốn gặp nàng, ta có thể cho người một lần cơ hội, nhưng là ta có một cái điều kiện!” Lẳng nếu nói là.

Nghe thế cái, Trần Mặc tức khởi mào, biết nàng sẽ không nói ra cái gì tốt sự tình, nhưng là vẫn là mở miệng hỏi, “Điều kiện gì! ?”

Trần Mặc tức khởi mảy, có điểm muốn làm không hiểu lằng nếu rốt cuộc đang suy nghĩ gì, nhưng là hẳn vẫn là một ngum từ chối, “Không có khả năng!”

“Lãng nếu, người biết rất rõ ràng ta yêu không phải người, cho dù kết hôn, ta còn là sẽ không yêu người!”
Trần Mặc nói.

“Vây người rớt cuộc muốn thế nào?” Trần Mặc hỏi.

Trần Mặc nhìn nàng, con người sâu thẳm, thẳng tắp ngưng tụ ở trên mắt của nàng.

“Chỉ sợ, người làm như vậy, không chỉ cần không muốn làm cho chúng ta cùng một chỗ đem!” Trần Mặc đoán.

“Người ——” Trần Mặc nhìn nàng, đôi mắt ngưng tụ.

Trần Mặc nhìn lảng nếu, sắc mắt đã muốn hết sức khó coi .

“Người tốt nhất cam đoan an toàn của hắn, nếu không, người như thế nào đối nàng, ta liền như thế nào đối với người!” Trần Mặc cũng nhìn la lớn.

“Nếu người đáp ứng theo ta kết hôn, có lẽ, ta sẽ cho các người gặp mặt, nhưng là nếu không đáp ứng trong lời nói, như vậy, người đời này cũng sẽ không nhìn thấy nàng!”

Ngay cả một chút biện pháp cũng không có.

Trần Mặc đứng ở phía sau, nhìn bóng lưng của nàng, nắm tay nắm thật chắc khời, lại không có biện pháp.

Sâu thẳm con người hội tụ đứng lên, hắt đứng ở nơi đó, cũng không biết suy nghĩ bao lâu.

[illegible]

Đêm tối.

Thiên có chút oi bức, bầu trời thế nhưng không có một viên chòm nhỏ.

Ở một cái hắc ám địa phương, lẳng nếu đi từ từ đi vào.

Đang nhìn đến thượng thiên hạ thì khóe miệng gợi lên một chút cười lạnh.

Lam cảnh thần an vị trên mặt đất, đang nghe đến động tĩnh thời điểm, cũng không còn phía trước như vậy kích động .

Nàng sở dĩ đem mình chuyển tới nơi này đến, đơn giản chính là Trần Mặc đã phát hiện.

Chỉ cần nghĩ đến Trần Mặc còn tại tìm nàng, nàng cũng cảm giác, cái gì đều đáng giá.

Trong lòng, cũng không còn như vậy đau đớn!

Nhưng là, nàng phi thường tưởng Trần Mặc, phi thường phi thường tưởng.

Nhìn lam cảnh thần vẫn không nhúc nhích, lẳng nếu đi tới.

Lúc này, nàng trực tiếp triệt tiêu lam cảnh thần ánh mắt thượng gì đó, “Như thế nào? Giả chết?”

Ở triệt tiêu miếng vải đen thời điểm, lam cảnh thần chính là tức nhú mi, nâng mắt dày nhìn nàng liếc mắt một cái.

Lúc này, lẳng nếu cười cười, “Lam cảnh thần, ta hôm nay tới tìm ngươi, là vì nói cho ngươi biết một cái tin tức tốt!” Nói xong, nàng từ trong lòng ngực xuất ra hé ra bái thiếp, ở trước mặt nàng quơ quơ.

“Biết đây là cái gì sao?”

Đang nhìn đến mặt trên viết thiếp cười hai chữ thời điểm, lam cảnh thần đôi mắt xóc hiên, sau đó liền đã không có động tĩnh.

Nhìn nàng như thế bình thần bộ dáng, lẳng nếu rất bất mãn, “Đây là ta cùng Trần Mặc thiếp cười, chúng ta lập tức sẽ kết hôn !” Nói xong, bái thiếp trực tiếp để tại nàng trên người, “Chúng ta trong lúc đó tiền đặt cược, ngươi thua !”

Nghe thế cái, lam cảnh thần nâng mắt, nhìn nhìn nàng.

Nhìn ánh mắt của nàng, lẳng nếu chỉ biết nàng nói ra suy nghĩ của mình, trực tiếp vươn tay triệt bỏ miệng nàng thượng gì đó.

Lam cảnh thần tức nhú mi, băng dán xác thực xả có chút đau.

Chẳng qua, nàng hiện tại trong lòng thực bình tĩnh, nhìn lẳng nếu, miệng nàng giác gợi lên một chút cười, “Phải không?”

“Thiếp cười đều ở nơi này, như thế nào, chẳng lẽ ngươi còn chưa tin?” Lẳng nếu nhìn nàng hỏi.

“Đương nhiên không tin!” Lam cảnh thần nói, “Ta tin tưởng, Trần Mặc tuyệt đối sẽ không với ngươi kết hôn !”

Nghe thế cái, lẳng nếu sắc mặt bỗng đại biến, “Lam cảnh thần, ngươi là không phải rất tự tin một chút? Thiếp cười ta đều cho ngươi mang đến , ngươi còn chưa tin, ngươi thật đúng là không đến Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định!”

“Đối, chính là không đến Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định, chỉ cần ta xem không đến ngươi cùng Trần Mặc kết hôn hiện trường, ta như thế nào cũng sẽ không tin tưởng Trần Mặc hội với ngươi kết hôn, người hấn yêu là ta!”

“Ba” một tiếng, một cái cái tát hung hăng đánh vào trên mặt của nàng.

“Câm miệng!” Lẳng nếu bỗng nhiên hô to.

Một cái tát kia, đánh thập phần dùng sức, lam cảnh thần mặt nghiêng đi đi, khóe miệng đều tràn ra huyết.

601. Chương 605: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 42

“Ba” một tiếng, một cái tát hung hăng đánh vào trên mặt của nàng.

Này một cái tát đánh thực ngoạn, lẳng nếu cơ hồ dùng hết sở hữu khí lực.

Lam cảnh thần đầu nghiêng đi đi, khóe miệng tràn ra huyết, nhưng là nàng một chút cũng không sợ hãi, ngược lại nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn lẳng nếu.

“Mặc kệ ngươi như thế nào đối với ta, vẫn là câu nói kia, nhìn không tới, ta như thế nào cũng sẽ không tin tưởng !” Lam cảnh thần một chữ một chút nói.

Giờ này khắc này, nguyên bản xinh đẹp trên mặt, đã có vài cái đỏ tươi dấu.

“Phải không? Mặc kệ như thế nào đối với ngươi, đều giống nhau sao?” Lẳng nếu nhìn nàng nói, khóe miệng gợi lên một chút cười lạnh.

Lam cảnh thần nhìn nàng, ánh mắt dị thường kiên định. . . . .

Đúng lúc này, lẳng nếu chậm rãi theo trong bao xuất ra một phen chủ thủy, chậm rãi ở trong tay thưởng thức .

“Ngươi liền như vậy muốn gặp Trần Mặc?” Nàng từ từ hỏi, thanh âm không bằng tầm thường, càng nhiều vài phần quý dị.

Lam cảnh thần nhìn nàng, nhìn tay nàng lý chủ thủy, mày tức khởi, mơ hồ có một loại dự cảm bất hảo.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

“Ngươi không phải nói, mặc kệ ta như thế nào đối với ngươi, ngươi đều giống nhau sao?” Lẳng nếu cười nói, sau đó chậm rãi để sát vào nàng, một bàn tay giam cầm ngụ ở cửa nàng hạ ngách.

“Ngươi nói, ta muốn ở ngươi xinh đẹp trên mặt hoa mấy đao, ngươi nói ngươi còn có thể muốn gặp Trần Mặc, hoặc là, Trần Mặc còn có thể gặp ngươi sao?” Lẳng nếu nhìn nàng sâu kín nói, thanh âm kia, giống như là tới từ địa ngục triệu hồi bình thường, làm cho lam cảnh thần không khỏi đánh một cái run run, cả người nổi lên nổi da gà.

Lam cảnh thần nhìn lẳng nếu, “Ngươi điên rồi?”

Lẳng nếu cười cười, người cười mao cốt tung tung nhiên , “Làm sao vậy? Sợ?”

“Lẳng nếu, ngươi làm như vậy, đối với ngươi rốt cuộc có chỗ tốt gì! ?” Lam cảnh thần nhìn nàng nói.

“Ngươi nói đối với ta chỗ tốt gì? Lam cảnh thần, ngươi không biết, của ngươi xuất hiện, bị hủy của ta hết thấy, bị hủy ta sở hữu hạnh phúc, ngươi nói, đối với ta có chỗ tốt gì! ?” Lẳng nếu nhìn lam cảnh thần một chữ một chút nói.

Mỗi một cái tự, đều đã tràn ngập hận ý.

Lam cảnh thần nhìn nàng, thẳng đến giờ này khắc này mặc kệ nói cái gì, lẳng nếu đã muốn kết luận chuyện này là vì nàng.

Nhìn nàng, nhưng không biết nên nói cái gì.

“Như thế nào? Không phản đối ?” Lúc này, lẳng nếu cười lạnh hỏi.

“Nếu ngươi cho là như thế, ta còn có cái gì đâu có , ta chỉ là muốn nói cho ngươi biết, nếu thuộc loại của ngươi, mặc kệ ai xuất hiện, đều đoạt không đi!” Lam cảnh thần nói.

Trước kia đắc tội ác cảm tất cả đều biến mất không thấy , nếu như nói trước kia, nàng cũng sẽ nghĩ như vậy, khả năng cảm thấy là chính mình xuất hiện cướp đi lẳng nếu hết thấy, nhưng là hiện tại, nàng một chút cũng không biết là.

Làm tình yêu tiến đến thời điểm, ai cũng không thể cướp đi, có lẽ người ở bên ngoài xem ra, là nàng tham gia .

Nhưng là không phải ai ở trong đó, ai có thể lý giải trong đó chuyện tình đâu?

Tình yêu không có bên thứ ba, chỉ có tiếp tục không được tình yêu.

Lam cảnh thần hiện tại một chút cũng không áy náy .

Cũng có thể nói, nháy mắt phóng ra.

Trần Mặc vì sao không thương nàng, cũng là có nguyên nhân .

Nghe lam cảnh thần trong lời nói, nàng thế nhưng nói như vậy đúng lý hợp tình, lẳng nếu càng thêm tức giận.

“Xem ra, người một chút cũng ý thức không đến của người sai lầm, người cảm thấy người nhóm chân ái sao? Tốt lắm, ta liền giúp các người nghiệm chứng một chút!” Nói xong, nàng trực tiếp cầm chủy thủ.

“Để cho ta nhìn xem ở của người này tương xứng đẹp trên mặt hoa thượng một đao, Trần Mặc còn có thể sẽ không giống phía trước như vậy yêu người, nhìn hắn còn có thể sẽ không thay đổi tâm, yêu người khác, cho đến lúc này, nhìn người có phải hay không còn như vậy đúng lý hợp tình. . . . .” Nói xong, của nàng đao chậm rãi để sát vào nàng.

Lam cảnh thần nhìn kia đem chủy thủ chậm rãi tới gần, tức nổi lên mào, “Lẳng nếu, không cần!”

Lẳng nếu khoe miệng lạnh lùng gọi lên, hiện tại nói cái gì đều không có dùng.

Lúc này, chỉ thấy đao vẽ một cái, máu tươi đi ra, một tiếng gào thét cắt qua này yên tĩnh đêm.

Lẳng nếu trở về thời điểm, như trước một thân màu đen quần áo.

Lẳng Khiết có chút ngủ không được, theo phòng đi ra, nhưng là không nghĩ tới liền nhìn đến lẳng nếu từ bên ngoài trở về, hơn nữa, còn mặc một thân màu đen quần áo, mặt không chút thay đổi, như vậy, cực kỳ giống một cái quỷ mị.

“Tỷ tỷ. . . . .” Lẳng Khiết nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Lẳng nếu lên lầu, nhìn đến đứng ở nơi đó Lẳng Khiết, mào tức khởi, “Như thế nào còn chưa ngủ?”

“Ta, ta có chút ngủ không được, cho nên đi ra nhìn xem. . . . . Tỷ tỷ, người trẻ như vậy đi đâu vậy?” Lẳng Khiết nhìn lẳng nếu hỏi.

Nghe thế cái, lẳng nếu con người quét nàng liếc mắt một cái, “Ngủ không được, đi ra ngoài tản bộ !” Kia biểu tình rất lạnh, giọng điệu cũng rất lạnh.

Lẳng Khiết đứng ở nơi đó, nhìn giờ khắc này lẳng nếu, nói không nên lời xa lạ cảm.

“Nhưng là. . . . . Hiện tại đã muốn nhậm điểm!”

“Nhậm điểm còn không trở về phòng ngủ? Mau trở về!” Lẳng nếu nói là.

Lẳng Khiết, “. . . . .”

Lẳng nếu rất ít dùng loại này mệnh lệnh khẩu khí cùng nàng nói chuyện, mà hiện tại, Lẳng Khiết ngăn người.

”Còn không mau trở về, về sau buổi tối không cho phép đi ra! Lẳng nếu lại nói một câu.

Nhìn nàng hiện tại không lớn thích hợp, Lẳng Khiết cũng không có nói nhiều lắm, chất phác gặt đầu, “Nga!”

Vừa muốn đi, con người vọt đến của nàng cổ, kia mặt trên màu đỏ một mảnh, rất giống huyết. . . . .

“Tỷ tỷ người. . . . .”

Lăng nếu con người nhìn qua, Lăng Khiết lặng đi một chút, không có lại tiếp tục nói tiếp, chính là khoe miệng rút khỏi một chút miễn cưỡng cười, “Tỷ tỷ ngủ ngon!” Nói xong, cước bộ chậm rãi phòng nghỉ đang lúc đi động đi.

Mở cửa, nhanh chóng đóng lại.

Một khắc kia, Lăng Khiết tâm đều nhanh muốn nhảy ra ngoài.

Giờ này khắc này lăng nếu, giống như là thay đổi một người giống nhau!

Không!

Như là ở mộng du giống nhau khủng bố!

Nhưng là, vì sao nàng hội mặc như vậy khủng bố, hơn nữa trên cổ còn có huyết. . . . . Chẳng lẽ tỷ tỷ thật sự mộng du sao?

Trong khoảng thời gian này hần liền phát hiện lăng nếu đại không thích hợp, nhưng là đang nhìn cho tới hôm nay buổi tối một màn này, nàng liền càng thêm xác định .

Tỷ tỷ rốt cuộc làm sao vậy?

Mà bên ngoài lăng nếu, nhìn đến Lăng Khiết đi vào trong phòng, nàng cũng xoay người trở về phòng của mình đi.

Cởi kia một bộ quần áo, xoay người đi tắm rửa . . . . .

Này, nhất định khó có thể yên giấc.

Mà bên kia.

Đang ngủ Trần Mặc, đột nhiên theo trong mộng bừng tỉnh.

Ngồi ở thượng, ra một thân hân.

Ở trong mộng, hần nhìn đến lam cảnh thần bị trói , không ngừng hướng hần kêu to, làm cho hần cứu nàng, hần rất muốn tiến lên, nhưng là như thế nào cũng chạy không qua. . . . .

Liền như vậy, chửi thủ cầm vào nàng trong thân thể.

Lam cảnh thần tiếng quát tháo làm cho hần hoàn toàn bừng tỉnh.

Ngồi ở thượng, để ý thức đến là một mộng thì hần vẫn là không thể phục hồi tinh thần lại, bởi vì cái loại này bất lực, cái loại cảm giác này, thật sự là rất giống như thật.

Đã nghĩ tự mình đã trải qua bình thường.

Trần Mặc ngồi ở thượng, nghĩ đến lam cảnh thần hiện tại không biết tung tích, càng không biết hiện tại thế nào , tim của hần liền từng đợt đau. . . . .

Ngồi ở chỗ kia, hai tay ôm đầu, cảm giác nói không ra lời.

Nhưng là hần hiện tại thực xác định một việc.

Nếu lam cảnh thần có cái gì tốt xấu, hần cũng không biết nên như thế nào chống đỡ đi xuống. . . . .

Cảnh thần!

Nhất định phải chờ ta, nhất định phải!

Không dùng được biện pháp gì, cứ việc hy sinh rụng hết thủy, hần cũng chỉ muốn lam cảnh thần bình an .

“Thật là nàng?” Từ từ không dám tin nhìn Trứ Trần mặc hỏi.

Trần Mặc ngồi ở chỗ kia, không có mở miệng, nên hần cũng đã nói,

Người lam cũng ngồi ở chỗ kia, nghe thế cái, cũng không có quá lớn biến hóa, tựa hồ, đã sớm liệu đến bình thường.

Có lẽ loại chuyện này người ở bên ngoài xem ra có điểm khó có thể tin, nhưng là chỉ có trải qua nhân tài biết, trên thế giới này không có gì sự tình là không có khả năng !

Lúc trước nàng là như thế nào bị cổ nếu chuyện một lần lại một lần hãm hại thời điểm, nàng chỉ biết hiện tại lam cảnh thần là có nhiều nan.

“Vậy người định làm như thế nào?” Người lam nhìn Trần Mặc hỏi.

Trần Mặc nhìn người lam, suy nghĩ nửa ngày, mở miệng, “Ta sẽ cùng lãng nếu kết hôn !”

Nghe thế cái, từ từ con người nháy mắt phóng đại, “Người nói cái gì?”

“Trần Mặc, ta biết phía trước là ta không hiểu người, nhưng là người làm như vậy, lãng nếu liên thật sự sẽ thả rụng cảnh thần sao? Nàng sẽ không , sợ nàng lại phá hư, nàng cũng nhất định sẽ giết cảnh thần !” Từ từ nhìn hẩn một chữ một chữ nói.

Đến bây giờ, nàng mới biết được, Trần Mặc sở dĩ làm như vậy, hoàn toàn là vì tiếp cận lãng nếu, tìm được tin tức cứu ra cảnh thần.

Tuy rằng hối hận chính mình xúc động cùng không biết, nhưng là hiện tại, nàng cũng rất thanh tỉnh.

Nghe từ từ trong lời nói, Trần Mặc mở miệng, “Ta hiện tại không có lựa chọn nào khác, lãng nếu nói là , chỉ cần ta cùng nàng kết hôn, nàng sẽ để cho ta gặp một mặt lam cảnh thần, ta nghĩ thừa dịp cái kia thời điểm, cứu ra cảnh thần. . . . .” Trần Mặc nhìn người lam cùng từ từ nói.

Nghe thế cái, từ từ ngẩng người, “Nữ nhân đó nói chuyện khá phổ biến sao? Ta vì sao cảm thấy, nàng tuyệt đối sẽ không cho người nhìn thấy đâu?”

“Mặc kệ thế nào, ta đều phải thử một lần thử!” Trần Mặc, quyết tâm đã định.

Nhìn nàng, từ từ chợt nhớ tới phía trước như vậy đối Trần Mặc, có điểm quá đáng.

Nghĩ nghĩ mở miệng, “Trần Mặc, thực xin lỗi, phía trước ta như vậy hiểu lầm người. . . . . Bất quá hiện tại, chỉ cần có người cần chỗ của ta, cứ việc nói, ta nhất định duy trì người!” Từ từ nói.

Mỗi người tình yêu phương thức không giống với, có lẽ Trần Mặc phương thức như thế, sẽ làm cảnh thần rất khó chịu, nhưng là thân là những người đứng xem nàng, thấy được thực cảm động.

Không có kinh thiên động địa, nhưng là có thể vì đối phương, vì lam cảnh thần, có thể hy sinh hết thấy. . . . .

Loại này tình yêu, làm cho từ từ kính nể, Trần Mặc cũng làm cho từ từ thực thưởng thức.

Trần Mặc cũng không thèm để ý, cái gì cũng không có nói.

Lúc này, người lam nhìn Trần Mặc, “Chỉ cần người muốn làm , ta tin tưởng cảnh thần cũng có thể lý giải người!”

Nghe thế cái, Trần Mặc an tâm rất nhiều.

Cho dù, lam cảnh thần không thể lý giải, hẩn hay là muốn làm như vậy, chỉ cần, lam cảnh thần có thể bình an vô sự.

“Nhưng là. . . . .” Từ từ còn muốn nói điều gì, nhưng lại bị người lam cấp cản lại.

Nhìn Trần Mặc, nàng tin tưởng, Trần Mặc cũng nhất định có kế hoạch của chính mình.

Cho dù thỏa hiệp bình thường cùng lãng nếu kết hôn , nhưng là hẩn nhất định sẽ có chính mình an bài.

Nhìn người lam bộ dáng, lúc này đây, từ từ cũng không có tiếp tục nhiều chuyện, nàng hẩn là tin tưởng Trần Mặc, tin tưởng người lam .

602. Chương 606: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 43

Hôn lễ hiện trường. Thư khác vũ

Rốt cục, mãi cho tới một ngày này.

Một ngày này, hết sức náo nhiệt, không ít thân thích, mọi người đến.

Hôn lễ là ở giáo đường cử hành , chính là lắng nếu sở thích giáo đường, đúng hạn ở trong này cử hành hôn lễ.

Ở còn không có lúc mới bắt đầu, ngày kia, Trần Mặc cùng lắng nếu đứng ở nơi đó.

Lắng nếu đứng ở gương trước mặt, không ngừng nhìn chính mình trang dung, quần áo, khuôn mặt kiêu ngạo, tựa hồ, rất đắc ý bộ dáng. Trần Mặc ở sau người nhìn nàng, “Là thời điểm thực hiện của người hứa hẹn chứ? Lam cảnh thần rốt cuộc ở nơi nào?” Nghe thế cái, lắng nếu xoay người lại, nhìn khéo miệng hần gọi lên một chút cười, “Gấp cái gì? Ta nói sẽ làm người nhìn thấy liền nhất định sẽ!” Nói xong, nàng đi qua đi, vươn tay giúp hần duỗi thân quần áo, nhưng là tay nàng còn không có đụng tới Trần Mặc thời điểm, Trần Mặc lại vươn tay đem nàng bắt lấy.

“Không cần theo ta đùa giỡn đa dạng, nói cho ta biết, nàng rốt cuộc ở nơi nào!” Trần Mặc hung hăng nhìn nàng nói. Nhìn hần kia khẩn trương lo lắng bộ dáng, lắng nếu cũng rất khó chịu.

“Trần Mặc, lam cảnh thần bây giờ còn ở trên tay của ta, nếu người thật sự tưởng cứu nàng, có phải hay không hần là phối hợp ta một chút? Chẳng lẽ người muốn kết hôn thời điểm liền cái dạng này sao?”

“Người biết rõ, ta với người kết hôn, bắt quá là vì cứu nàng, ứng phó người mà thôi, chẳng lẽ người thực cảm thấy ta sẽ với người kết hôn sao?” Trần Mặc nhìn nàng một chữ một chữ nói.

Hần kiên nhẫn, đã đến cực hạn. Nghe này này, lắng nếu nở nụ cười, “Mặc kệ người là vì cái gì, bây giờ còn không có nhìn thấy lam cảnh thần, người tốt nhất phối hợp ta một chút, nếu người không phối hợp, như vậy người đời này đều đừng nghĩ nhìn thấy nàng!” Lắng nếu nhìn hần hô to.

Trần Mặc ngay cả có vô số khí, nhưng là giờ này khắc này, cũng phải chịu đựng.

Đều đến thời điểm máu chốt, hần không nghĩ thất bại trong gang tấc. Nhìn lắng nếu, Trần Mặc cố gắng nhìn đi xuống, nhìn nàng một chữ một chữ cảnh cáo, “Người nói trong lời nói, tốt nhất làm được, nếu không, ta không bảo đảm hôm nay ta sẽ làm ra sự tình gì!” Trần Mặc nhìn nàng nói.

Lúc này, lắng nếu cười, “Người yên tâm, ta hôm nay nhất định sẽ làm cho người nhìn thấy của nàng!” Nói xong, tiếp tục chiếu gương, nhìn gương lý chính mình, khéo miệng gọi lên một chút cười lạnh.

Trần Mặc ở sau người nhìn nàng, mày tức khởi, cuối cùng, xoay người đi ra ngoài. Bên ngoài thân thích, đều có hai phe gia đình tiếp đón .

Trần Mặc đứng ở một bên nhìn, liền nếu như nhìn một cái hoàn cảnh lạ lẫm bình thường.

Này cũng không phải hần muốn !

Cũng không phải!

Lúc này, mực thiếu thiên mang theo này mang thai Lâm người lam cùng đi chúc mừng .

Đã muốn năm tháng Lâm người lam, bụng đã muốn lòi đứng lên, nhưng nhìn đứng lên đã muốn khí chất Như Lan, làm cho người ta nhìn thoáng qua liền xem qua khó quên.

Mực thiếu thiên ôm Lâm người lam thắt lưng, thập phần thỏa mãn.

“Chúc mừng chúc mừng!” Mực thiếu thiên xấu xa nói, khéo miệng mang theo một chút cười tà , biết rõ, đây không phải là Trần Mặc muốn .

Người lam nhìn thoáng qua mực thiếu thiên, theo sau nhìn Trần Mặc, “Trên mặt, chúng ta như thế nào đều phải chúc mừng một phen!”

Trần Mặc gật gật đầu, thoát nhìn vẫn là không lớn cao hứng.

Lúc này, mực thiếu thiên đến gần hần, “Bên ngoài đã muốn chuẩn bị tốt , chỉ cần nàng xuất hiện!”

Nghe được mực thiếu thiên những lời này, Trần Mặc gật gật đầu, “Nhờ vào người!”

Mực thiếu thiên cười cười, “Được rồi, mời ta uống ly rượu mừng đi!”

“Chờ ta cứu cảnh thần, mời người uống cái đủ!” Hần cho rằng rượu mừng, chỉ có cùng lam cảnh thần .

Nghe thế cái, mực thiếu thiên cười cười, không nói cái gì nữa.

Đang ở phía sau, Lăng Khiết đã đi tới, nhìn Trần Mặc, “Ta có lời nói cho người!”

Theo bản năng , lời này không muốn làm cho người khác nghe được.

Mực thiếu thiên nhìn người lam, “Lão bà, thế nào, có mệt hay không? Chúng ta đi một bên nghỉ ngơi!”

Vì thế, mang theo người lam bước đi .

Lúc này, chỉ còn lại có Trần Mặc cùng Lăng Khiết, Trần Mặc sắc mặt không tốt lắm, nhìn nàng, “Có lời gì, nói đi!”

“Người theo ta tỷ. . . . . Các người là thật sự muốn kết hôn sao?”

“Vì sao hỏi như vậy?”

“Ta cảm giác tỷ tỷ của ta rất không thích hợp!”

Trần Mặc quá nhiều tâm tư, cũng không đặt ở lăng nếu trên người, hần để ý chỉ có lam cảnh thần, nhưng là nghe được Lăng Khiết trong lời nói, vẫn là sưng sốt lăng.

“Như thế nào không thích hợp! ?”

“Nàng gần nhất mỗi ngày buổi tối đi ra ngoài, hơn nữa mặc vô cùng kỳ quái không nhiều lắm, mỗi lần buổi tối đều đã đối với không khí lắm bầm lều bầu!” Nói lên này thời điểm, Lăng Khiết sắc mặt cũng không quá tốt.

Có một lần buổi tối nhìn đến lăng nếu đối với không khí nói chuyện, đem nàng dọa ở.

Trần Mặc nhíu mi, “Đối với không khí lắm bầm lều bầu?”

Lăng Khiết gật đầu, “Ngay từ đầu ta tưởng mộng du, nhưng là sau lại phát hiện không phải, bởi vì nàng cười thời điểm thực quý dị!”

Nói lên này, Trần Mặc cũng ngây ngẩn cả người.

Mỗi ngày buổi tối mặc vô cùng kỳ quái đi ra ngoài, hần biết làm gì , nhưng là đối với không khí tự nhiên tự nói, hần không thể giải thích.

Nghĩ nghĩ, nhìn Lăng Khiết, “Hảo, ta đã biết!”

“Người là không phải theo ta tỷ cái nhau ?”

“Vì sao hỏi như vậy! ?”

“Bởi vì ta gặp các người không giống phía trước như vậy , nhất định là xảy ra chuyện gì! ?” Lăng Khiết thập phần khẳng định nói.

Trần Mặc nhìn nàng, cũng không trả lời nàng vấn đề này.

Ngay cả lăng nếu có chút muôn vãn không phải, nhưng này đều cùng Lăng Khiết không có gì quan hệ.

Lăng Khiết cũng có thể nói là hần nhìn lớn lên , thực thông minh, nhưng là cũng thực thiện lương.

Trần Mặc không nói lời nào, đó là chấp nhận.

Lăng Khiết nhìn hần, “Trần Mặc, ta tuy rằng không biết các người trong lúc đó chuyện gì xảy ra, nhưng là ta lại có thể cảm giác đến tỷ tỷ là ở hồ của người, mặc kệ thế nào, đều không cần thương tổn nàng, có thể chứ?”

Trần Mặc nhấp mím môi, “Tiểu Khiết, người còn nhỏ, có một số việc người không rõ, chờ người trưởng thành, tự nhiên sẽ đã biết!”

Nghe Trần Mặc trong lời nói, Lăng Khiết tức khởi mảy, “Nói như vậy, người cùng tỷ tỷ phía trước thật là có vấn đề !”

“Mặc kệ ta làm cái gì, điều kiện tiên quyết cũng không phải muốn đả thương hại nàng!” Đây hết thấy, đều là nàng đang ép hấn!

Đang ở phía sau, lăng mẫu đã đi tới, nhìn Lăng Khiết, “Người ở trong này làm gì? Mau, đi xem tỷ tỷ!”

“Mẹ ta. . . . .”

“Người tỷ phu còn muốn chiêu đãi nhân!” Lăng mẫu nói.

Ai đều không có xem ra Trần Mặc cùng lăng nếu trong lúc đó không thích hợp, ngược lại là Lăng Khiết đã nhìn ra.

Nhưng là bất đắc dĩ, ở lăng mẫu dưới sự thúc giục, Lăng Khiết đi hoá trang đang lúc.

Vừa mới chuẩn bị đi vào, chợt nghe đến bên trong truyền đến một trận tiếng la.

“Mặc kệ thế nào, cũng không thể bị phát hiện? Nếu nàng bị người đã phát hiện, như vậy người cũng đừng nghĩ kỹ quá!” Lăng nếu một chữ một chút nói, cắn tự đặc biệt nặng, thực dễ dàng làm cho người ta nghĩ đến, nàng ở cái giận sự tình gì!

Lăng Khiết sững sờ ở cửa, không khỏi , lỗ tai áp vào trên cửa, nàng muốn biết, lăng nếu rốt cuộc là làm sao vậy!

“Hôn lễ hoàn thành sau, lập tức mang theo nàng rời đi!”

Nàng?

Là ai?

Nàng là ai?

Lăng Khiết nghĩ.

Nhưng là bên trong không còn có thanh âm truyền vào đã tới.

Lăng Khiết đứng ở cửa, càng nghĩ càng không thích hợp, đang ở phía sau, môn bỗng nhiên bị đánh mở.

Lăng nếu vừa muốn đi ra ngoài, nhưng là lại nhìn đến đứng ở cửa Lăng Khiết.

“Tỷ tỷ. . . . .” Lúc này, Lăng Khiết nhìn lăng nếu yếu yếu kêu một tiếng.

“Người ở trong này làm gì?” Lăng nếu giọng điệu, đã tràn ngập không hồn giận.

“Mẹ, mẹ nói để cho ta tới nhìn xem người. . . . .” Lăng Khiết nói.

Lăng nếu nhíu mi, quét nàng liếc mắt một cái, vừa muốn đi ra ngoài, lúc này, Lăng Khiết bỗng nhiên mở miệng, “Tỷ tỷ, người vừa rồi với ai gọi điện thoại?”

Nói lên này, lăng nếu cước bộ ngăn ra.

Lăng Khiết nhìn nàng, “Nàng, là ai? ?”

Nàng vừa hỏi ra nói, lăng nếu bỗng nhiên xoay người, kia khuôn mặt cũng đột nhiên thay đổi sắc thái.

“Người đang nói cái gì?”

Lăng Khiết hoảng sợ, trong ngày thường lăng nếu rất đau của nàng, hiện tại bỗng nhiên loại vẻ mặt này, nàng không khỏi hoảng sợ, “Ta, ta vừa rồi nghe được người gọi điện thoại, nói nàng, cái kia nàng là ai?”

“Người không nên nói lung tung!” Lăng nếu nhìn nàng cảnh cáo.

Lăng Khiết nhìn nàng, ánh mắt mang theo một tia sợ hãi, nhưng là càng nhiều là xa lạ.

Lăng nếu cũng nhìn Lăng Khiết, nhưng là cuối cùng nghĩ nghĩ, sắc mặt chậm rãi đã khá nhiều.

“Là một bằng hữu, nàng muốn đến hôn lễ của ta quá rồi, ta gọi điện thoại làm cho người ta nhìn nàng một chút, chính là như vậy!” Lăng nếu nói là.

“Phải không?” Lăng Khiết mở to con ngươi nhìn nàng, còn mang theo một tia không tin.

Bởi vì này đoạn thời gian, nàng thật sự thoát nhìn kỳ quái rất nhiều.

Lăng nếu gật gật đầu, lại duỗi thân ra tay vuốt tóc của nàng, “Như thế nào? Người chẳng lẽ Liên tỷ tỷ cũng không tin sao?”

Lăng Khiết không nói gì, chính là nhìn nàng.

“Mặc kệ thế nào, ta đều là tỷ tỷ của ngươi, Lăng Khiết, chúng ta là tỷ muội, người không cần đối ngoại mặt nhân nói lung tung!” Lăng nếu mở miệng.

“Ừ!” Lăng Khiết quỷ sử đáng người gật đầu.

Lăng nếu cười cười, “Hảo muội muội!” Nói xong, xoay người đi rồi.

Lăng Khiết đứng ở nơi đó, chẳng biết tại sao, lăng nếu vừa rồi hành động, giống như là một cái người xa lạ giống nhau.

Mà ngay cả nàng vuốt ve nàng, đều làm cho nàng không khỏi nổi lên một tầng nổi da gà.

Nhìn lăng nếu bóng lưng, nàng nói không nên lời kỳ quái.

Nhìn nhìn hoá trang đang lúc, Lăng Khiết mày tức lên. . . . .

Rất nhanh, hôn lễ bắt đầu.

Giáo đường nội, làm đầy người.

Âm nhạc vang lên, giáo đường môn chậm rãi bị đánh mở, từ lăng phụ kéo lăng nếu đích tay đi từ từ tiến vào.

Mà lăng nếu một thân màu trắng áo cưới, thoát nhìn xinh đẹp đến cực điểm, khoe miệng mang theo nhợt nhạt mỉm cười, thoát nhìn thực đáng vẻ hạnh phúc.

Trần Mặc đứng ở đỉnh, nhìn bọn họ đi tới, mặt không chút thay đổi.

Hắn thầm nghĩ nhanh chút nhìn thấy lam cảnh thần!

Ngồi ở hai bên xem lễ nhân, ai cũng không biết trận này hôn lễ, tân nương cùng chú rể hai người, đều có tâm tư.

Vẫn đi đến Trần Mặc trước mặt.

Lăng phụ đem lăng nếu đích tay giao cho Trần Mặc trong tay, “Trần Mặc, ta đem nữ nhi giao cho ngươi , người tốt tốt đãi nàng!”

Trần Mặc như trước mặt không chút thay đổi, thậm chí đối lăng phụ trong lời nói, cũng không có trả lời.

Lăng phụ mặt có chút không nhận được.

Ngược lại là lăng nếu, khoe miệng gợi lên, “Cha, người yên tâm đi, chúng ta hội thực hạnh phúc !”

Nghe thế cái, lăng phụ thế này mới gật gật đầu.

Mục Sư đã muốn đứng ở bọn họ trước mặt, nhìn bọn họ.

“Ta hiện tại tuyên bố, hôn lễ bắt đầu!”

“Xin hỏi Trần Mặc tiên sinh, người nguyện ý thú bên cạnh người nữ nhân làm vợ sao? Cũng hứa hẹn cả đời một đời bảo hộ nàng, đối nàng bất ly bất khí sao?” Mục Sư hỏi.

Trần Mặc đứng ở chỗ nào, không có mở miệng.

Phía dưới hoàn toàn yên tĩnh.

Mục Sư cũng lặng đi một chút, chưa từng thấy qua như vậy trạng huống, lại hỏi một bên, “Xin hỏi Trần Mặc tiên sinh, người nguyện ý thú bên cạnh người nữ nhân làm vợ sao? Cũng hứa hẹn cả đời một đời bảo hộ nàng, đôi nàng bất ly bất khí sao?”

603. Chương 607: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 44

Mục Sư lặp lại hỏi hai lần, nhưng là Trần Mặc đều không có mở miệng, phía dưới khách quý, cũng đều nhìn bọn họ, bắt đầu xì xào bàn tán.

Một bên lặng nếu, mây cũng túc lên.

Hắn làm như vậy, không thể nghi ngờ là cho hắn nan kham.

Lặng nếu nhìn Trần Mặc, mà Trần Mặc đứng ở nơi đó, hắn như thế nào đều không thể nói ra nguyện ý những lời này.

Ánh mắt nhìn lướt qua phía dưới.

Cho tới bây giờ, lam cảnh thần đều không có xuất hiện.

“Trần tiên sinh, xin hỏi người nguyện ý sao?” Mục Sư cũng có chút sượng mặt thai, lại nhìn Trần Mặc hỏi một lần.

Trần Mặc cũng không để ý không để ý, trực tiếp nhìn về phía lặng nếu, “Lam cảnh thần rốt cuộc ở nơi nào?”

Lặng nếu sắc mặt đổi đổi, “Trần Mặc, người tốt nhất nhớ kỹ, người hiện tại đang nói cái gì!”

Trần Mặc bây giờ là đã phát hiện, lặng nếu căn bản chính là lấy này lừa hắn cùng nàng kết hôn!

Hắn một phát bắt được lặng nếu đích tay, “Nói cho ta biết, nàng hiện tại rốt cuộc ở nơi nào! ?”

“Trần Mặc!”

Mặt trên tình huống, diễn biến thành loại này.

Phía dưới khách quý đều nhìn, không biết bọn họ rốt cuộc náo loạn là thế nào một chỗ.

Lặng phụ lặng mẫu sắc mặt cũng đại biến.

Nhìn bọn họ, “Trần Mặc, lặng nếu, các người đang nói cái gì?”

Trần Mặc lại gắt gao cầm lấy nàng, đôi mắt giống như là muốn phun ra lửa bình thường, biểu thị bão táp tiến đến điểm báo.

“Tin hay không, nếu nàng xảy ra chuyện gì chuyện, ta tuyệt đối sẽ cho người cùng nàng chôn cùng!” Trần Mặc hung ác nhìn nàng, hận không thể đem nàng bóp chết.

Lặng nếu cũng nhìn hắn, vừa muốn nói cái gì thời điểm, lúc này, mục thiếu thiên thanh âm của xuất hiện ở cửa.

“Trần Mặc, tìm được rồi!”

Một câu nói kia, Trần Mặc cùng lặng nếu đồng thời nhìn lại.

Trần Mặc hướng hắn gật gật đầu.

Tiếp theo giây, Trần Mặc buông ra lặng nếu liền chạy đi ra ngoài.

Lặng nếu đứng ở nơi đó, mây túc khởi, làm bầm lầy bầu nhớ kỹ, “Làm sao có thể, làm sao có thể!” Nói xong, cũng đi theo chạy đi ra ngoài.

Mọi người cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Nhưng là bọn họ hiện tại đều rõ ràng biết, trận này hôn lễ biến thành một cái trò khôi hài.

Lăng phụ cùng lăng mẫu, còn có Trần Mặc cha mẹ cũng đều đi theo ra.

Từ từ cùng nhị lam cũng đứng thị liếc mắt một cái, hai người theo đi ra ngoài.

Bên ngoài, một chỗ thời điểm, vài người vây quanh ở bên kia một chiếc xe, còn có một người nam nhân.

Mà cái kia nam nhân, Trần Mặc liếc mắt một cái liền nhận ra đến đây, chính là ngày đó ở bên ngoài trông coi nam nhân.

“Người đâu?” Trần Mặc hỏi.

Lúc này, có người đi đến mực thiếu thiên bên tai nói câu cái gì, nghe thế cái, mực thiếu thiên mày đột nhiên tức khởi.

Ánh mắt nhìn Trử Trần mặc, “Nàng đi rồi!”

“Đi rồi?” Trần Mặc mày lo lắng tức khởi.

“Vừa rồi nàng cầm đao uy hiếp bọn họ, nếu không để nàng rời đi, nàng liền tự sát!” Mực thiếu thiên nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc mày đột nhiên tức khởi.

Vì sao?

Chẳng lẽ là đang giận nàng sao?

Không muốn gặp lại nàng?

“Nàng đi đâu vậy?” Trần Mặc hỏi.

“Hướng bên kia đi rồi, mới vừa đi, hẳn là đi không được nhiều xa!” Mực thiếu thiên nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc ngay cả lo lắng đều không có, bay thẳng đến cái kia lộ chạy tới .

Trong lòng chỉ có một ý niệm trong đầu, nhất định phải tìm được nàng, nhất định phải!

Hắn mới vừa đi, theo sau một số đông người đi theo lăng nếu cũng chạy tới.

Đang nhìn đến thượng nhân thì lăng nếu liền biết sự tình suy tàn !

Đang ở phía sau, xe cảnh sát vang lên, một xe cảnh sát ngừng đến trước mặt bọn họ, từ trên xe bước xuống, trực tiếp đi đến lăng nếu trước mặt.

“Lăng tiểu thư, người đề cập bắt cóc cùng với đả thương người tội, chúng ta hiện tại muốn bắt người. . . .”

Kế tiếp bọn họ nói như thế, nói cái gì, lăng nếu cũng chưa nghe đi vào, chỉ thấy còng tay khảo ở tại tay nàng thượng.

Đang ở phía sau, lăng mẫu cùng lăng phụ từ phía sau đi tới, còn có Lăng Khiết, nhìn đến lăng nếu bị nắm lập tức đánh tiếp.

“Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao muốn bắt nàng?” Lăng mẫu hỏi.

“Ngượng ngùng, thỉnh không cần gây trở ngại công vụ!”

“Không cần trảo nàng, muốn bắt đã bắt ta. . . .” Lăng mẫu ngăn trở .

Cảnh vụ nhân viên mày tức khởi, đang ở phía sau, Lăng Khiết ngăn lại lăng mẫu, “Mẹ, người trước không cần náo loạn, xem trước một chút rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra!”

“Nhưng là. . . .”

“Ha ha ha, ha ha. . . .” Lúc này, một trận tiếng cười phát ra.

Nhân toàn bộ sững sốt, theo tầm mắt xem qua đi, chỉ thấy lằng nểu cười dữ tợn, cười vắn vẹo, hoàn toàn không giống như là bọn họ nhận thức cái kia lằng nểu.

“Bọn họ nhất định sẽ không cùng một chỗ , nhất định sẽ tử . . . . .” Nàng hô.

Nhìn của nàng bộ dáng, cảnh vụ nhân viên không có nói cái gì nữa, trực tiếp đem nàng mang theo xe .

Lằng nểu đứng ở nơi đó, cả đầu đều là lằng nểu vừa rồi cười bộ dáng, cùng phía trước quả thực tưởng như hai người, nàng đều chưa kịp ngăn cản, chờ nàng phục hồi tinh thần lại, người đã đi rồi.

Chờ nàng thoáng qua thần đến, không thừa nhận ngụ ở, hôn mê bất tỉnh. . . . .

^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^

Mà bên kia.

Trần Mặc đuổi theo đi qua, đuổi theo thật lâu mới nhìn đến một bóng dáng.

“Cảnh thần. . . . .” Lúc này, hắn hô to.

Nghe được thanh âm của hắn, phía trước bóng dáng đầu tiên là sững sốt, theo sau chậm rãi quay đầu, nhưng mà đang nhìn đến người phía sau thì cũng không có dừng bước lại, mà là nhanh hơn cước bộ hướng phía trước đi đến.

Trực giác nói cho Trần Mặc, người phía trước tuyệt đối là lam cảnh thần!

“Cảnh thần. . . . .” Hắn hô, càng thêm rất nhanh đuổi theo đi.

Hắn càng nhanh, nàng càng là mau, coi như đang trốn Trứ Trần mặc giống nhau.

Giữa sườn núi lộ, uốn lượn gấp gheh, lam cảnh thần thầm nghĩ né tránh hắn, dừng cho hắn nhìn đến hiện tại cái dạng này, nhưng là, cuối cùng, vẫn là không đường có thể trốn, bị Trần Mặc đuổi theo.

Nhìn trước mặt không đường có thể đi, lam cảnh thần quay đầu lại, chỉ lộ ra đôi, nhưng lại đã tràn ngập nùng chuyện không tha.

“Người không cần lại đây!” Lúc này, lam cảnh thần hô to.

Trần Mặc đuổi theo đi, nghe được của nàng tiếng la, dừng bước.

“Cảnh thần, là ta, ta là Trần Mặc!”

Lam cảnh thần lắc đầu, nước mắt chảy ra đến, “Không, ta không biết ngươi, ngươi phóng ta rời đi, ta cầu ngươi , phóng ta rời đi!” Nàng nghẹn ngào thỉnh cầu.

Không biết?

A. . . . .

Trần Mặc nhìn nàng, “Cho dù ngươi không biết ta, nhưng là ta nhận thức ngươi, ngươi là lam cảnh thần, là ta âu yếm nhất nữ nhân, là ta đời này chú định rồi muốn cùng một chỗ cả đời nữ nhân. . . . .” Nói xong, hắn đi từ từ đi qua.

Lam cảnh thần nghe, hết sức thống khổ.

Nàng có gì thường không nghĩ cùng hắn quen biết nhau, sau đó gắt gao ôm ở cùng nhau, nhưng là, nàng không thể!

Không thể!

Nhìn nàng đi tới, nàng lập tức hô to, “Người không cần lại đây, ngươi nếu ở lại đây, ta liền từ nơi này nhảy xuống!”

Lời của nàng vừa nói xong, Trần Mặc lại đứng ở tại chỗ, “Không. . . . .” Hắn mở miệng, hai người chẳng qua vô thức nhiều khoảng cách, nhưng lại như là cách xa như vậy khoảng cách giống nhau.

“Ta không qua, người đừng loạn, nguy hiểm!” Trần Mặc nói, nhìn phía sau nàng địa phương, phía dưới là cái gì, bọn họ cũng không biết, nhưng nhìn thật sự rất nguy hiểm.

Lam cảnh thần nhìn hấn, “Không cần ở đi theo ta, không cần lại đuổi theo ta, để cho ta rời đi!”

“Ta sẽ không tha người rời đi!” Trần Mặc nói, “Tuyệt đối sẽ không, ta mất lớn như vậy khí lực mới tìm được người, tuyệt đối sẽ không thả người rời đi!”

“Cảnh thần, nói cho ta biết, vì sao? Là vì ta cùng lằng nếu kết hôn sao? Quần chi nàng thương tổn người mới chịu đáp ứng nàng, ta là bất đắc dĩ!” Trần Mặc giải thích.

Nàng biết, nàng đều biết!

Nàng làm sao không biết, nhưng là, nhưng là. . . . . Nàng bây giờ, như thế nào còn xứng đôi hấn.

“Nào có thể nào? Kia đều theo ta không có vấn đề gì, người để cho ta rời đi!” Nàng hò hét, mang theo khẩu trang mặt, nhìn không ra biểu tình, nhưng nhìn ra, nàng thực khẩn trương, cũng thực thương tâm.

“Cảnh thần, nói cho ta biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Vì sao muốn đội khẩu trang?” Hấn hỏi.

Nói lên này, lam cảnh thần kinh hãi, theo bản năng lấy tay sờ soạng một chút mặt, theo sau, nâng mắt nhìn Trần Mặc, “Nay lam cảnh thần, đã muốn không phải người lúc trước nhận thức cái kia. . . . . Trần Mặc, người sẽ tìm được một cái đáng giá người yêu, cũng người yêu của người, chúng ta trong lúc đó không có khả năng!”

“Vì sao? Mặt của người làm sao vậy?” Trần Mặc hỏi, trực giác nói cho hấn biết, mặt của nàng, đã muốn chuyện gì xảy ra.

“Không có vì sao, người không cần hỏi lại, để cho ta rời đi!”

“Nếu người không nói rõ ràng, ta tuyệt đối sẽ không cho người rời đi!” Trần Mặc thập phần kiên định nói.

Lam cảnh thần vô lực, thống khổ, nhìn hấn, “Không nên ép ta. . . . .” Chân của nàng bước lui về phía sau.

Trần Mặc nhìn một trận kinh hãi, “Cảnh thần, nếu người té xuống, ta cũng nhất định sẽ đi theo người cùng nhau đi xuống!”

Một câu, lam cảnh thần cước bộ đứng ở tại chỗ, không dám lại di động nửa phần, nhìn Trần Mặc, lắc đầu, “Vì sao? Vì sao nếu như vậy?”

“Bởi vì, ta thật vất vả tìm được người, liền tuyệt đối sẽ không thả người rời đi, đời này, ta đều phải đem người ở lại bên cạnh ta!”

“Trần Mặc, đừng đang ép ta, ta hủy dung, ta đã muốn không phải lúc trước cái kia lam cảnh thần, hiện tại ta, không xứng với người!” Lam cảnh thần hô to.

Cuối cùng lời của nàng, vẫn là hưởng ứng lệnh triệu tập trong lòng hấn ý tưởng.

Quả nhiên là như vậy.

Trần Mặc lại chưa sót nhìn nàng, “Chỉ là bởi vì như vậy, người sẽ rời đi ta sao?”

“Nếu ta nói, ta không cần đâu!”

“Đối với người để ý!” Lam cảnh thần nhìn tê kêu, “Ta không muốn làm cho người mỗi ngày đều xem ta trên mặt sẹo, người không chê, ta đều đã ghét bỏ chính mình, Trần Mặc, không cần lại bức ta, cứ như vậy được không, để cho ta đi được không!”

“Không, ta tuyệt đối sẽ không cho người rời đi!” Trần Mặc nhìn nàng hô to, hết sức kích động, trên cổ gân xanh đều nổi bật đi ra, nhìn nàng, “Cảnh thần, nếu ta chỉ là vì của người bề ngoài mà thích người trong lời nói, như vậy, người cảm thấy, ta sẽ yêu người bao lâu?”

604. Chương 608: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 45

“Không, ta tuyệt đối sẽ không cho người rời đi !” Trần Mặc nhìn nàng hô to, hết sức kích động, trên cổ gân xanh đều nổi bật đi ra, nhìn nàng, “Cảnh thần, nếu ta chỉ là vì của người bề ngoài mà thích người trong lời nói, như vậy, người cảm thấy, ta sẽ yêu người bao lâu?”

Lam cảnh thần lắc đầu, một số gần như hồng mắt bên cạnh “Ta không biết, ta không biết, người không nên hỏi ta!”

“Là, từng cái nam nhân đều thích xinh đẹp nhân, ta cũng thừa nhận, khả bề ngoài vĩnh viễn là hấp dẫn nhân đầu tiên mắt, ta càng ưa thích người, là người người này!” Trần Mặc tê kêu, khả lam cảnh thần nghe không vào, chính là vẫn lắc đầu, lắc đầu.

Lúc này, Trần Mặc chậm rãi hướng nàng đi vào, “Nếu người cảm thấy ta sẽ ghét bỏ lời của người. . . .” Nói xong, hắn theo thượng nhật lên một tảng đá, “Như vậy, ta với người giống nhau trong lời nói, người còn có thể rời đi ta sao?”

Lời của hắn, làm cho lam cảnh thần cả kinh.

Lúc này, chỉ thấy Trần Mặc cảm có chút bén nhọn tảng đá liền hướng trên mặt mình vạch tới. . . . .

“Không ——” lam cảnh thần hô to, tiến lên, từ trong tay của hắn tránh thoát tảng đá ném, “Người điên rồi có phải hay không!” Nàng hô.

Trần Mặc lại nhìn nàng, tiếp theo giây, trực tiếp đem nàng lăm vào trong ngực, ôm chặt lấy, coi như buông lỏng thủ, lam cảnh thần lại hội chạy đến giống nhau.

Một khắc kia, lam cảnh thần cũng không có ở giây dựa.

Này ôm ấp, nàng đã muốn suy nghĩ thật lâu, thậm chí ở trong mộng cũng tưởng!

Hiện tại, rốt cục như nguyện lấy thường !

Nàng thầm nghĩ đợi thêm hội trong chốc lát, nhiều hơn nữa trong chốc lát. . . . .

“Cảnh thần, không cần lại rời đi ta được không, mặc kệ bởi vì sao, đều không cần rời đi ta!” Trần Mặc ôm nàng nói.

Nghe Trần Mặc trong lời nói, cảm thụ hắn khẩn trương cùng sợ hãi, lam cảnh thần nhận thức !

Nàng làm sao thường không nghĩ cùng hắn cùng một chỗ, chính là. . . . .

“Đáp ứng ta, mặc kệ bởi vì sao, đều không cần rời đi ta!” Trần Mặc nói, tựa hồ nàng không đáp ứng, hắn tự cũng không buông ra giống nhau.

Cuối cùng, lam cảnh thần vẽ mặt nước mắt gật gật đầu.

Trần Mặc mừng rỡ như điên, thế này mới buông ra nàng, nhìn nàng, chậm rãi vươn thủ giúp nàng tháo xuống khẩu trang.

Ở nàng hái thời điểm, lam cảnh thần lại bỗng nhiên bắt được tay hắn, biết nàng khó có thể phá tan này điểm máu chốt, nhưng Trần Mặc mở miệng, “Mặc kệ người là bộ dáng gì nữa, người đều là yêu lam cảnh thần!”

Nói lên này, lam cảnh thần thế này mới chậm rãi buông hắn ra đích tay, được đến đáp ứng, Trần Mặc thế này mới tháo xuống trên mặt hắn khẩu trang.

Sau đó đang nhìn đến trên mặt kia rõ ràng hai cái đao ngăn thì một trận đau lòng, tựa hồ kia hai đao cắt ở trong đầu của hắn thượng giống nhau.

Lam cảnh thần lại rũ xuống con ngươi, không dám nhìn Trần Mặc con ngươi, sợ theo mắt của hắn mâu trông được ra một tia ghét bỏ, như vậy, của nàng hi vọng tất cả đều thoát phá .

Ai ngờ, Trần Mặc lại vuốt của nàng vết sẹo, “Nhất định rất đau đi?”

Lam cảnh thần không nói gì, nước mắt chảy ròng.

“Này đó, đều là người cho ta chịu . . . . .” Nói xong, hần thẩu đi qua, ở cửa nàng vết sẹo thương, nhẹ nhàng hôn một chút. . . . .

Lam cảnh thần thân mình ngẩn ra, hoàn toàn không nghĩ tới hần hội như thế, nước mắt lưu càn hoan.

Đang ở phía sau, một chiếc xe con mở lại đây, mực thiếu thiên cùng người lam từ trên xe bước xuống, đang nhìn đến một màn này sau, không biết nên nói cái gì mới tốt. . . . .

Nhưng, cuối cùng Trần Mặc tìm được rồi lam cảnh thần!

Nhìn bọn họ ôm ở cùng nhau, người lam cũng cảm động nước mắt ào ào.

^^

Bệnh viện nội.

Không ít nhân lại đây thăm, đều bị nhất nhất cự tuyệt.

Bởi vì lam cảnh thần biết, giờ này khắc này hiểu rõ lam cảnh thần, không gặp gỡ nhiều lắm nhân.

Phòng bệnh nội.

Lam cảnh thần một thân lam hoá đơn tạm vẫn bệnh phục, tóc dài màu đen phi ở sau người, kia trương trắng hi khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt, trên mặt vết thương, vì nàng tăng thêm vài phần điềm đạm đáng yêu.

“Cảnh thần, thế nào? Còn có ... hay không làm sao không thoải mái?” Người lam cùng từ từ ở một bên nhìn.

Lam cảnh thần ngồi ở * thượng, nhìn người lam cùng từ từ lắc đầu, “Ta không sao nhi !”

Từ từ vĩnh viễn là cái bạo tính tình, nhin không được chuyện này.

“Thật là đáng chết , ta chỉ biết là nàng!” Từ từ vẫn là tức giận phi thường nói.

Người lam nhìn từ từ liếc mắt một cái, lại nhìn cảnh thần, “Bên kia truyền đến nói, nói lảng nếu có chút nhân cách phân liệt, cho nên mới hội như vậy!”

“Nhân cách phân liệt?”

Nghe thế cái từ, từ từ đầu tiên là lảng đi một chút, theo sau mở miệng, “Nghĩ đến chụp cảnh kịch đâu!”

“Cũng là có thật sự chuyện như vậy, mới có thể xếp thành phim truyền hình a!”

“Kia kết quả sẽ như thế nào ?”

“Khả năng hội đi vào bệnh viện tâm thần nhận trị liệu!” Người lam nói.

Nghe thế cái, phòng một trận yên tĩnh.

“Kết cục này là ngoan một chút, nhưng là nàng nên được !” Từ từ nói.

Người lam gật đầu, “Xác thực, mỗi người đều phải vì mình việc làm, trả giá đại giới!”

Cảnh thần ngồi ở chỗ kia cái gì đều không có nói, nàng không có cách nào không hận lảng nếu, nhưng là nghe thế cái tin tức lại không thể tiếp tục hận nàng.

“Có lẽ, đó cũng là ta nên được kết cục!” Cảnh thần sâu kín mở miệng.

Nghe thế cái, người lam cùng từ từ đều nhìn nàng, “Cảnh thần, đừng miên man suy nghĩ, chuyện này người vốn là vô tội, với người không có vấn đề gì!” Từ từ nói.

Người lam ở một bên gật đầu, “Đối, hưởng chi, người là bộ dáng gì nữa nhân, chúng ta rõ ràng nhất , không nên suy nghĩ bậy bạ, hiện tại quan trọng nhất là giao thân xác dưỡng hảo!”

Cảnh thần nhìn bọn họ, cuối cùng gật gật đầu, “Uh, các người yên tâm, ta không sao nhi!”

Người lam cùng từ từ thế này mới thoáng yên tâm một chút.

Lúc này, môn đẩy ra, cảnh thần theo bản năng cầm lấy khẩu trang đội, vừa mang hảo, Trần Mặc đi đến.

Cảnh thần một cử động kia, đều dừng ở người lam cùng từ từ trong mắt, bọn họ nhìn, cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

Trần Mặc đi tới, nhìn lam cảnh thần đội khẩu trang, mày nhíu lại, hắn đi qua đi, nhìn lam cảnh thần, vươn tay sẽ giúp nàng hái rụng.

Nhưng lam cảnh thần lại vươn tay ngăn cản hắn.

Trần Mặc nhìn hắn, “Đội này thực buồn, bất lợi cho miệng vết thương, nghe lời, hái xuống!”

Nhìn Trần Mặc kiên định ánh mắt, cuối cùng, lam cảnh thần vẫn là hái rút.

Nhìn nàng, Trần Mặc cười, “Như vậy rất được, là của ta cảnh thần!” Hắn mỉm cười, lời của hắn, đều làm cho người ta cảm giác thập phần uất ức.

Từ từ ở một bên nhìn, bỗng nhiên cảm thấy phía trước đối Trần Mặc có điểm hơi quá đáng.

Bất quá nhìn lam cảnh thần như thế đáng vẻ hạnh phúc, nàng thật sự thực vì bọn họ cảm thấy vui vẻ.

Từ từ chính là như vậy, tốt thời điểm, thập phần hảo, mềm lòng, mạnh miệng, nhưng là cưỡng lên thời điểm, thập đầu ngư đều kéo không trở lại.

Nhìn Trần Mặc, từ từ áp úng, áp úng, cuối cùng là mở miệng, “Trần Mặc, phía trước chuyện tình, xin lỗi a, là ta hiểu lầm người!”

“Ta không nghĩ tới là của người kế hoạch!”

Trần Mặc lại không thềm để ý, “Ta biết người cũng là vì cảnh thần!”

Từ từ cười cười, “Đó là đương nhiên!”

Lúc này, cảnh thần nhìn bọn họ, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Người lam lại cười cười mở miệng, “Lúc trước từ từ nghĩ đến Trần Mặc phản bội người, cho nên thiếu chút nữa cùng hắn liều mạng, không nghĩ tới này chính là Trần Mặc kế hoạch!”

Nói lên này, từ từ nhìn người lam, “Còn nói đâu người, người ngay từ đầu chỉ biết, cũng không nói cho ta biết!”

“Người nhưng là cái kế hoạch này mấu chốt, không có người, bọn họ làm sao có thể tín đâu!”

“Kia cũng không thể gạt ta như vậy khổ a!”

“Nếu nói cho người biết, người còn có thể diễn như vậy rất thật sao?” Người lam hỏi.

Từ từ nghĩ nghĩ, cuối cùng thỏa hiệp, “Cũng là. . . . .”

Thế này mới đều cười cười.

Lam cảnh thần ngồi ở * thượng, nhìn bọn họ, nhất thời cảm thấy, có lẽ mình là may mắn, ít nhất bên người còn có nhiều người như vậy quan tâm nàng.

Nhưng là mặt của nàng. . . . .

Không khỏi trong lòng vẫn là có chút khổ sở cùng tiếc nuối.

Lúc này, Trần Mặc nhìn nàng, “Thế nào? Có đói bụng không? Muốn ăn điểm gì?”

Cảnh thần lắc đầu, “Không đói bụng!”

“Nhưng là người xem đứng lên gây rất nhiều, chờ ta một chút, ta đi ra ngoài mua cho người điểm ăn trúng!”

“Ân!” Nhìn Trần Mặc, hắn săn sóc, cẩn thận, hãy để cho lam cảnh thần cảm giác được thực hạnh phúc.

Trần Mặc ở cái trán của nàng thượng hôn một cái, thế này mới xoay người đi ra ngoài.

“Ta đi ra ngoài một chút, từ từ, người cùng cảnh thân!” Người lam nói.

Từ từ gật đầu, “Hảo!”

Vì thế, Trần Mặc chân trước đi ra ngoài, người lam sau lưng đi theo ra.

“Trần Mặc, có thể tán gẫu hai câu sao?” Người lam mở miệng.

Nghe được người lam trong lời nói, Trần Mặc quay đầu, cuối cùng gật gật đầu, “Làm sao vậy?”

“Có chút việc tưởng nói cho người một chút!”

“Sự tình gì?”

“Người tính làm như thế nào?” Người lam trắng ra nhìn nàng hỏi.

“Chờ nàng xuất viện ta sẽ mang nàng đi lĩnh chứng, mặc kệ thế nào, ta cũng sẽ không làm cho nàng lại rời đi ta!” Trần Mặc nói.

Người lam trăm triệu không nghĩ tới, hắn sẽ nghĩ tới này, nhưng không thể phủ nhận là, người lam cũng bị cảm động đến.

“Trần Mặc, người là tốt nam nhân!”

“Không, là nàng để cho ta cảm giác, cái gì là tình yêu!” Trần Mặc nói.

Người lam nghĩ nghĩ, “Ta hiểu được ý tứ của người, nhưng là y theo cảnh thân tình huống hiện tại, ta sợ nàng sẽ không đồng ý!”

Trần Mặc mặt, lại trầm xuống, hắn gật đầu, “Ta nghĩ đến, nhưng là mặc kệ thế nào, nàng có đồng ý hay không, ta đều phải làm như vậy, thời gian càng dài, ý tưởng của nàng lại càng nhiều!”

Người lam gật đầu, “Là, nhưng là mặc kệ thế nào, người đều phải làm tốt trong lòng chuẩn bị, nàng tùy thời đều đã có các loại trạng huống, Trần Mặc, người muốn chịu đựng!” Nói xong, người lam vỗ vỗ bờ vai của hắn, cho hắn dũng khí.

“Người yên tâm, ta sẽ !” Trần Mặc gật đầu.

Bọn họ vừa tán gẫu hoàn, lúc này, mục thiếu thiên đã đi tới, nhìn bọn họ, “Thế nào ?”

“Đã muốn không có gì đáng ngại!” Người lam nói.

Mục thiếu thiên gật đầu, “Vậy là tốt rồi!” Nói xong, hắn cũng nhìn Trần Mặc, “Có cần tùy thời mở miệng!”

“Ta sẽ !”

605. Chương 609: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thân 46

Bọn họ vừa tán gẫu hoàn, lúc này, mục thiếu thiên đã đi tới, nhìn bọn họ, “Thế nào ?”

“Đã muốn không có gì đáng ngại!” Người lam nói.

Mục thiếu thiên gật đầu, “Vậy là tốt rồi!” Nói xong, hắn cũng nhìn Trần Mặc, “Có cần tùy thời mở miệng!”

“Ta sẽ !”

Mục thiếu thiên cũng đã không có nói sau khác, mà là nhìn Lâm người lam, “Lão bà, nếu không có chuyện gì, hiện tại chúng ta có thể về nhà sao?”

lam gật đầu, ánh mắt nhìn Trứ Trần mặc, “Chúng ta đây đi về trước !”

Trần Mặc gật đầu, mục thiếu thiên cùng người lam thế này mới đi trở về.

Dọc theo đường đi, mực thiếu Thiên Đô dặn Lâm người lam, “Lão bà, rõ ràng đã muộn năm tháng , vì sao thân hình của người vẫn là tốt như vậy? Có phải hay không ở vụng trộm giảm béo, người như vậy, nữ nhi sẽ không tha thứ cho người!”

“Thiên sinh lệ chất, ta cũng không còn biện pháp. . . . .”

Nhìn bọn họ đi xa bóng lưng, Trần Mặc vạn phân hâm mộ, bất quá, hần tin tưởng, hần cùng cảnh thần hạnh phúc cũng lập tức sắp đến.

^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^

Biết được chuyện của bọn họ sau, Trần phụ Trần mẫu cũng không có lại trách cứ Trần Mặc cùng lam cảnh thần.

Ngược lại còn tới bệnh viện đi thăm.

Trần phụ Trần mẫu bỗng nhiên đi qua, lam cảnh thần một chút chuẩn bị tâm lý đều không có, hơn nữa cùng bởi vì trên mặt vết sẹo không biết nên như thế nào đối mặt.

Nhưng đã muộn đến đây nơi này, nàng chỉ có thể kiên trì tiến lên, nhưng ngôn ngữ trong lúc đó, vẫn là cảm giác có chút tự ti.

“Các người hảo!” Cảnh thần nhìn Trần phụ, Trần mẫu chào hỏi, chính là, ánh mắt không dám nhìn thẳng bọn họ, sợ hội nhìn đến bọn họ hèn mọn ánh mắt.

Trần phụ, Trần mẫu tuy rằng phía trước là không đồng ý, nhưng là nay đã trải qua nhiều như vậy chuyện tình, hơn nữa lam cảnh thần hủy dung cảnh thần còn đồng ý, bọn họ còn có thể nói cái gì!

Đối cảnh thần, bọn họ coi như là nghe nói qua, rất lễ phép một cái đưa nhỏ.

Nếu không phải phát sinh ở lăng nếu sau, phỏng chừng bọn họ cũng đã sớm thừa nhận .

Nhìn cảnh thần, Trần mẫu cười, “Cảnh thần, ta thường xuyên nghe Trần Mặc nhắc tới người, về sau tất cả mọi người là người một nhà, người không cần khách khí!”

Nói xong, Trần mẫu dùng cánh tay đỡ phải một chút Trần phụ, Trần phụ cũng gật đầu, “Là, về sau đều là người một nhà, không cần khách khí!”

Cảnh thần gật gật đầu.

Lúc này, một bên nhìn Trần Mặc đi qua đi, một tay đặt ở cảnh thần trên vai, cười nhìn Trần phụ Trần mẫu, “Cha, mẹ, các người tới an vị đi!”

Trần phụ Trần mẫu gật gật đầu, ngồi ở một bên.

“Kỳ thật lần này đến, chính là chuyên môn nhìn xem cảnh thần , cảnh thần, cho người chịu khổ !” Trần mẫu nói.

Cảnh thần lắc đầu, “Không có, ta không sao nhi!”

“Vậy là tốt rồi, chờ người thân thể hảo điểm thời điểm, chúng ta cùng một chỗ cho người người nhà đi ra ăn một bữa cơm!” Trần mẫu nói.

Trần Mặc nghe được một trận kinh hỉ, “Mẹ, người nói thật sự! ?”

Trần mẫu cười, “Người đối cảnh thần là thật , thì phải là thật sự!”

Trần Mặc nở nụ cười, “Cám ơn mẹ!” Sau đó nhìn thoáng qua Trần phụ, “Cám ơn cha!”

“Tốt lắm, đều là người một nhà khách khí cái gì!” Nói xong, Trần mẫu nhìn cảnh thần, đi qua đi, kéo tay nàng, “Cảnh thần, mặc kệ phía trước từng có bao nhiêu hiểu lầm, cũng có thể hóa giải , người cùng Trần Mặc, tốt tốt!”

Ở phía trước, lam cảnh thần khả năng còn có thể do dự, nhưng là hiện tại, trải qua chuyện ngày đó sau, nàng tưởng, rồi đi là không có khả năng .

Nghiêng đầu, nhìn Trần Mặc liếc mắt một cái.

Cảnh thần gật gật đầu, “Ân!”

“Tốt lắm, người hảo hảo nghỉ ngơi, chúng ta sẽ không quấy rầy các người!” Trần mẫu nói.

“Cha, mẹ các người trên đường cẩn thận!”

“Trên đường cẩn thận!” Lam cảnh thần cũng nói.

Trần phụ Trần mẫu gật đầu, ly khai.

Trong phòng, chỉ còn lại có lam cảnh thần cùng Trần Mặc, Trần Mặc nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc, tựa hồ trên mặt nọ vậy đạo vết sẹo, căn bản là không tồn tại giống nhau, hoặc là, cho dù có, đó cũng là xinh đẹp.

“Cảnh thần, người xem đã tới chưa? Bọn họ rốt cục nhận, cũng chúc phúc chúng ta !” Trần Mặc có chút kích động nói.

Lam cảnh thần cúi thấp đầu, gật gật đầu.

Nàng vẫn chờ đợi có một ngày như thế, hiện tại rốt cục đợi cho , nhưng là nàng cũng không giống trong tưởng tượng như vậy vui vẻ.

Tựa hồ đọc đi ra của nàng cảm xúc, trầm mặc nhìn nàng, “Cảnh thần, ta biết người đang suy nghĩ gì? Nhưng là người phải nhớ kỹ, mặc kệ người bộ dáng gì nữa, ta đều yêu người, nếu chỉ là bởi vì như vậy, ta sẽ không yêu người , như vậy ta cũng không xứng yêu người!”

Nàng biết, biết Trần Mặc đối nàng là thật .

Làm sao thường không biết.

Chính là, Trần Mặc là thân phận gì nhân, hiện tại mặt của nàng đã muốn bị hủy, nếu thật sự cùng Trần Mặc cùng một chỗ, không chỉ không giúp được hắn, còn có thể liên lụy hắn bị người khác giết chết. . . . .

Trong thời gian ngắn hoàn hảo, thời gian dài đi xuống, bọn họ cảm tình thật sự sẽ không chịu được ngoại lai nhân tố ảnh hưởng sao?

Nàng không nghĩ cho đến lúc này, lại bị hắn ghét bỏ, nàng tình nguyện hiện tại ly khai, ít nhất, hắn còn có thể nhớ kỹ nàng, nhớ kỹ nàng lúc ban đầu thời điểm. . . . .

Nhìn nàng không nói lời nào, Trần Mặc sợ nàng hội nhiều hơn nữa miên man suy nghĩ, đi qua đi, “Cảnh thần, đáp ứng ta, không cần lại nghĩ loạn, cũng không cần ý đồ lại đến mở ta, bởi vì người thật sự phải đi, ta cùng người cùng đi. . . . .”

“Trần Mặc. . . . .” Cảnh thần nhìn hắn, nhưng không biết nên nói cái gì mới tốt, nước mắt ở hốc mắt đảo quanh, Trần Mặc, nếu người có thể bạc tình một chút, nên có bao nhiêu hảo, như vậy, bọn họ tự cũng không giống hiện tại thống khổ như vậy .

“Đáp ứng ta!” Trần Mặc nói.

Cuối cùng, lam cảnh thần vẫn là không thể chống đỡ hắn thâm tình, gật gật đầu, một đầu tài tiến trong ngực của hắn.

Hảo, nàng đầu hàng , cho dù về sau sẽ bị ghét bỏ, cho dù về sau sẽ bị vứt bỏ, sẽ bị nhân hủy bỏ, nàng đều không thềm để ý .

Bởi vì, nàng căn bản chống đỡ hắn không được yêu.

Ôm Trần Mặc, nàng thật mạnh gật gật đầu, “Ta đáp ứng người. . . . .”

Trần Mặc cũng gắt gao ôm nàng, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

. . . . .

Ban đêm.

Chờ lam cảnh thần ngủ sau, Trần Mặc đích tay cơ vang lên, phía trước hắn liền điều thành Tĩnh Âm , nhìn đến màn hình lóe, hắn cầm lấy di động đi ra ngoài.

“Uy , mực tổng!”

“Trần Mặc, có tốt tin tức muốn nói cho người, nhưng là, liền nhìn người muốn như thế nào cảm tạ ta !” Điện thoại bên kia mực thiếu thiên còn thừa nước đục thả câu.

“Cái gì tin tức tốt?”

“Đương nhiên là có lợi người cùng lam cảnh thần hảo tin tức!”

Nghe thế cái, Trần Mặc nhú mày, cam nguyện bị phạt, “Mực tổng, nghĩ muốn cái gì ưu việt, người cứ việc nói thẳng đi!” Chỉ cần là vì lam cảnh thần, hắn có thể hy sinh hết thấy.

Huống chi, hắn cũng biết, mực thiếu thiên sẽ không đưa ra cái gì vô lực yêu cầu.

“Nga? Như vậy sáng khoái?”

“Mực tổng, khó chịu mau người, nếu không, ta tự mình gọi điện thoại cho người lam?”

“Người uy hiếp ta?”

“Ta nghĩ, đánh cho nàng trong lời nói, cũng có thể giảm đi điều kiện!”

“Nàng đang ngủ, di động đã bị tịch thu !”

“Ta đây đành phải tự mình đi qua một chuyến !”

“Trần Mặc, người lần tiêm trá !” Mực thiếu thiên nói.

“Đi theo người lâu như vậy, mưa dầm thấm đất, bao nhiêu cũng học được một chút!” Trần Mặc đem này đó toàn bộ đổ lên mực thiếu thiên trên người đi.

Mực thiếu thiên, “. . . . . Được rồi, Trần thị đang ở bán đấu giá kia đồng đất, cho ta!”

“Mực tổng, người khẩu vị ghê gớm thật!”

“Dù sao các người cũng là bán đấu giá, cho ai không phải cấp!” Tiêu Thiên kì nói.

Trần Mặc, “. . . . . Hảo, vậy xem mực tổng yếu nói sự tình gì !”

Ở điện thoại bên kia mực thiếu thiên, ngồi ở trên sofa, uống rượu đỏ, đôi mắt hiện lên một tia ánh sáng, “Ta đây sẽ nói cho người biết, ta nghe tôn nói, hắn nhận thức một cái thầy thuốc, ra một loại tân dược, có thể cho da thịt khôi phục đến nguyên lai bộ dáng. . . . . Quả thực so với đối da còn muốn bất khả tư nghị!”

“Người nói thật sự?”

“Ta tội gì hơn nửa đêm gọi điện thoại lừa gạt người!”

Trần Mặc mừng rỡ như điên, phải biết rằng, nếu thực nếu có thể, kia cũng có thể giúp lam cảnh thần khôi phục phía trước bộ dáng, quan trọng nhất là, có thể cho nàng khôi phục tin tưởng, sẽ không lại hướng như bây giờ miên man suy nghĩ.

“Mực tổng, đất cho người , tùy tiện người chừng nào thì đến ký hợp đồng, ta ngày mai liền định vé máy bay đi qua, không, ta ta sẽ đi ngay bây giờ định, sáng mai bước đi, về phần chuyện của công ty chuyện, sợ người muốn chính người nhiều tha thứ !” Nói xong, trực tiếp cắt đứt .

Mực thiếu thiên cầm điện thoại, nói cũng còn chưa nói xong đã bị cắt đứt , hơn nữa nghe được phía sau hắn trong lời nói, hắn nhất thời cảm thấy cho mình tìm việc nhi . . . . .

Bất quá theo sau, bắt đầu dĩ cười cười.

Hắn nhưng thật ra thương thức như vậy tính tình, cùng hắn.

Lúc này, người lam đã đi tới, “Làm sao vậy? Nhìn người một bộ rối rắm bộ dáng?”

“Hắn muốn từ chức!”

Người lam nhin không được xì một tiếng cười đi ra, “Rất tốt a!”

“Hảo cái gì, hắn muốn từ chức, công ty không có người trông nom, nhi tử ai chiếu cố, người cùng bụng nữ nhi ai chiếu cố?” Mục thiếu thiên hỏi lại.

“Không có chuyện gì, ta tin tưởng người tuyệt đối có thể kiêm chức lại đây!” Người lam vỗ vỗ bờ vai của hắn nói.

Mục thiếu thiên cũng là một bộ u oán về mặt, “Lão bà, cầu an ủi. . . . .”

Vừa vươn tay chuẩn bị đi ôm người lam, người lam lại đứng dậy, “Thân ái lão công, đã khuya , ta đi ngủ, ngủ ngon. . . . .” Nói xong, ở trán của hắn thượng hôn một cái, xoay người đi rồi.

Mục thiếu thiên phác cái không, trong lòng thập phần không cam lòng, thề, tối hôm nay nhất định phải cầu đến an ủi.

Đứng dậy, hướng người lam đi tới, từ phía sau trực tiếp ôm lấy.

Người lam đã giật mình, quay đầu cười nhìn hắn, “Người gì chứ?”

“Đương nhiên là, cầu an ủi. . . . .” Nói xong, mục thiếu Thiên Tà ác cười, ôm người lam hướng * thượng đi đến . . . . .

Hôm sau, trải qua mục thiếu thiên giới thiệu, Trần Mặc mang theo lam cảnh thần liền đi tìm được đi.

Mặc kệ thế nào, đều phải đem lam cảnh thần trị liệu hảo, không phải vì chính mình, mà là vì lam cảnh thần tự tin.

Hắn không nghĩ về sau lam cảnh thần đều ở tự ti trung để quá. . . . .

606. Chương 610: Ngoại Truyện : Hoa Hồng Và Hách Tôn

Hi hi bị quảng tiến hợp tung bên trong huấn luyện.

Mân Côi ngày nhảm chán, trừ bỏ nơi nơi giết giết người, làm làm nhiệm vụ, cả ngày cũng không có sự tình, có vẻ nhảm chán.

Tối thú vị đó là hi hi ở ngày, ít nhất, hắn luôn có thể nảy sinh cái mới của nàng nhận tri độ.

Hôm nay, Mân Côi có vẻ nhảm chán, đang ở chơi game, lúc này, tạp ni đã đi tới.

“Thân ái Mân Côi tiểu thư, người tựa hồ thực nhàn nga!” Tạp ni một thân áo trắng, ngả ngón tiêu sái tới, ngồi ở đối diện trên sofa.

Mân Côi nâng mắt quét mắt nhìn hắn một cái, “Có chuyện nói, có rắm phóng!”

“Mân Côi, người lại như vậy thô lỗ đi xuống, cẩn thận đời này gả không ra đi!” Tạp ni cũng ngồi ở bên kia tùy tay cầm lấy bàn phím bắt đầu chơi trò chơi.

Lập gia đình?

Vào chuyến đi này, lập gia đình có đơn giản như vậy sao?

Bất quá, nàng lời này, lại làm hại Mân Côi thua trò chơi, máy chơi game còn đang một bên, một đôi miêu mâu nhìn tạp ni, “Như thế nào? Bắt đầu quan tâm của ta chung thân đại sự?”

“Người dù sao cũng là chúng ta nơi này duy nhất nữ tính, ta quan tâm một chút cũng là hắn là !” Tạp ni cợt nhả.

Mân Côi bỗng nhiên thấu tới, nhẹ nhàng ở trên mặt của hấn thổi một ngụm nhiệt khí, “Bảo bối nói, hấn lớn lên về sau sẽ lấy của ta, chờ hấn cưới ta, là ta các người nữ boss, cho nên, người đừng lo!”

“Được, người cũng đừng tai họa bảo bối, ta nhất định phải đem người ý nghĩ này bóp chết ở nôi lý!” Tạt ni trầm đình tiệt thiết nói.

Mân Côi thấu đi lên, ức hiếp ở tạt ni trên người, con người híp lại, đáng người gọi cảm nóng bỏng, “Kia thế nào? Người thú ta?”

Tạt ni con người đem nàng đánh giá một phen, không phải không thừa nhận, Mân Côi đáng người, thật sự thực nóng bỏng, cái loại này hội ngang dòng người máu mũi, cuối cùng hấn lắc đầu, “Ta sợ ta ăn không tiêu!”

“Là ăn không tiêu, vẫn là không dám ăn?”

“Đều có!” Tạt ni thành thật công đạo, Mân Côi như vậy thật sự rất khó khống chế, không nghĩ về sau ngày không tốt trôi qua, tuyệt đối sẽ không tuyển Mân Côi.

Nói xong, Mân Côi tầm mắt hạ du, nhìn hấn nơi nào đó, dầy nhú mày, “Tạt ni, người sẽ không phải là. . . . . Loan đi?”

Lời này, thật sự là chọn đứng tạt ni nam nhân tự tôn, “Người nói bậy bạ gì đó?”

“Bằng không ta như thế nào chưa thấy qua người cùng nữ nhân xo?”

“Ta cùng nữ nhân xo, còn muốn người xem rồi?”

“Ta đây như thế nào chưa thấy qua người cùng nữ nhân cùng nhau? Quả thực chính là đối nữ nhân sinh ra chó tiến!” Mân Côi nói.

“Người không phải nữ nhân thôi? Người không làm theo ghé vào trên người của ta sao?” Tạt ni hỏi lại, thề sống chết bảo vệ chính mình nam tính tôn nghiêm.

“Người đem ta làm quá nữ nhân sao?” Mân Côi hỏi lại, nàng vẫn đều cảm thấy, tạt ni chưa từng đem nàng làm quá nữ nhân xem.

“Đương nhiên, người xinh đẹp như vậy, ta như thế nào không đem người trở thành nữ nhân?” Nói xong, tạt ni đích tay chậm rãi hướng Mân Côi trên người sờ soạng.

Nhưng là cấp Mân Côi cảm giác chính là, giống một nữ nhân đang sờ nàng, không hề cảm giác, bởi vì nàng đánh đậy lòng biết, tạt ni đối nàng không kia phân tà tâm.

Không nhìn hấn giở trò, nàng lại trực tiếp xoắn lên tạt ni quần áo.

“Người làm gì?” Tạt ni hoảng sợ, về mặt phòng bị nhìn che mặt tiền nữ *.

“Ta vẫn đều rất muốn hỏi người, người này hình xăm sao lại thế này nhi?” Mân Côi từ từ hỏi, đối với hấn phòng bị không thêm để ý.

Nhìn mình trên người hình xăm, tạt ni túng kiên, “Ta cũng không biết, từ ta có trí nhớ đến, hấn liền vẫn đi theo ta!”

“Người đậu ta ngoạn đâu!” Mân Côi lườm hấn một cái, đang ở lo lắng muốn hay không đem tính nham trên người cũng có giống nhau hình xăm chuyện tình nói cho hấn biết.

“Ta đậu ai, dám đậu người sao?” Tạt ni hỏi lại.

Mân Côi nhìn hấn, kêu gọi con người nheo lại quét về phía hấn, tựa hồ ở xác nhận hấn trong lời nói đích thực giả.

“Tạt ni, ta cho người tìm cái nữ nhân đi?” Mân Côi bỗng nhiên mở miệng.

Tạt ni nhú mi, “Người liền như vậy quan tâm ta?”

“Sợ người lâu lắm không cần, rỉ sắt làm sao bây giờ?” Mân Côi nói.

“Ta chỉ sợ lau súng hỏa!”

“Phải không?”

“Không tin người có thể thử xem!”

“Tốt!” Mân Côi hào phóng mở miệng.

Vì thế, Mân Côi cả người trực tiếp ngồi ở tạp ni trên người, hai tay ở trên người của hắn du đi, “Kỳ thật, ta thật lâu không có thể nghiệm nam nhân. . . . .”

Tạp ni ngồi ở chỗ kia, hiện tại xu thế, hoàn toàn bị vây bị động.

“Hôn ta. . . . .” Mân Côi nói.

Tạp ni, “. . . . .”

Vì bảo vệ chính mình nam tính tôn nghiêm, hắn cũng đang cầm Mân Côi mặt, chậm rãi hôn lên đi. . . . .

Mà khi sắp đụng tới Mân Côi môi thì hắn thật sự chịu không nổi, đột nhiên đem Mân Côi đẩy ra nhanh như chớp chạy đi ra ngoài. . . . .

Tầm lưng kia, còn có vài phần buồn cười.

Mân Côi ngồi ở chỗ kia, nhìn bóng lưng của hắn, cười ba hoa chích choè.

Xem ra, là có vài phần ý tứ.

Nghĩ khi nào thì cùng Lưu Ly câu thông một chút.

Đúng lúc này, Mặc tử đi đến, một thân màu đen quần áo hắn, thoát nhìn tiêu sái không thôi, “Tạp ni làm sao vậy? Khẩn cấp lửa cháy lan ra đồng cỏ chạy đi ra ngoài!”

Mân Côi cười, “Đại khái là điên rồi!”

Mặc tử cũng không còn làm một sự việc gì, bọn họ hợp tung bên trong, từ trước đến nay đều là như vậy động kinh đun nóng não loạn.

Hắn trực tiếp đi đến Computer trước mặt, ngón tay bay nhanh ở mặt trên thao tác.

Mân Côi nghiêng dựa vào làm sao, “Người đang làm sao?”

“Ta nghe nói, ngày hôm qua rạng sáng tam điểm Bắc Mĩ phát sinh nhất kiện đánh bắt ngờ, có cái hắc bang nhân bị ám sát!” Mặc tử nói, ngón tay bay nhanh ở mặt trên lướt qua.

Mân Côi nhíu mày, Bắc Mĩ?

“Ai a?” Nàng tò mò thẩu đi lên.

Lúc này, Mặc tử đích tay bỗng nhiên ở bàn phím thượng gõ một chút, “Tìm được rồi!”

“Cái gì?”

“Đen mặt đảng, chính là đen mặt đảng bị công kích!” Mặc tử nói.

Nghe thế cái, Mân Côi lặng đi một chút.

Mặc tử ngồi ở ghế trên, quay đầu nhìn hắn, “Người cũng có thể nhận thức, chính là cái kia, hách tôn, hắn là đen mặt đảng người lãnh đạo!”

Hách tôn?

Ở nhắc tới tên này thì Mân Côi tầm mắt chăm chú vào Mặc tử trên mặt, “Người nói thật sự?”

“Đương nhiên, việc này thiên chân vạn xác!”

Đáng chết!

Mân Côi chân mày cau lại.

Tuy rằng nàng cũng không nói gì lo lắng, nhưng là Mặc tử nhìn ra, nàng là phi thường lo lắng .

Sân bay một màn kia, hẳn nhưng là không có sai quá.

“Lập tức giúp ta tra một chút hiện tại đen mặt đảng tình huống như thế nào!”

“Người cho ta là vận năng a!”

“Người tra không tra!” Mân Côi nhìn hẳn, đỏ mắt, rất có một bộ, người nếu không tra khẩu súng đối với của người dốt lừa thuê.

“ok, ok, ta tra!” Mặc tử bất đắc dĩ gật đầu, kỳ thật nàng không vội hẳn cũng sẽ giúp nàng , chính là không nghĩ tới, nàng hội lo lắng như vậy.

Mặc tử đích ngón tay bay nhanh ở mặt trên thao tác, nửa ngày sau, hẳn mở miệng, “Đen mặt đảng bị tập kích rất lợi hại, ta chỉ có thể tra được này đó, bất quá ta tìm một số người hỏi hạ, đen mặt đảng người lãnh đạo, bị thương, cụ thể thế nào, còn không rõ ràng!”

Mân Côi nghe, tiếp theo giây nàng liền xông ra ngoài, thanh âm từ từ bay tới, “Ta thỉnh hai tháng giả. . . .”

Sau đó, đã không thấy tăm hơi.

Mặc tử cảm thấy chính mình tìm việc nhi .

Vốn hiện tại bên trong liền thiếu người, nàng khen ngược, vừa mới chính là hai tháng giả.

Hẳn như thế nào cùng tập ni, còn có Thẩm đêm thiên công đạo a.

. . . . .

Mân Côi quyết định thật nhanh đi Bắc Mĩ, sân bay hậu cơ thời điểm, nàng vẫn là không yên lòng, cấp Lưu Ly thông cái điện thoại.

“Làm sao vậy?” Điện thoại rất nhanh đã bị chuyển được, Lưu Ly hỏi.

“Bắc Mĩ ngày hôm qua phát sinh tập kích, người biết không?”

“Biết, đen mặt đảng!”

“Là của các người nhân gây nên sao?” Mân Côi hỏi.

“Không phải, bởi vì này chuyện chúng ta cũng vừa mở hội, hiện tại chúng ta trọng tâm không ở đen mặt đảng, vẫn là hợp tung, cho nên không phải chúng ta làm !”

“ok, ta đã biết, ta hiện tại muốn đi Bắc Mĩ, đến lúc đó lại liên hệ!”

“Uh, người trên đường cẩn thận!”

Mân Côi dừng máy, ngồi ở chỗ kia, có chút lo lắng.

Rất nhanh, sân bay radio đăng ký, Mân Côi trực tiếp đăng ký đi.

Mười mấy cái mới trước đây, Mân Côi đến Bắc Mĩ, nhưng là chết tiệt, nàng không biết cụ thể vị trí, càng không có biện pháp nhìn thấy hách tôn.

Bỗng nhiên nghĩ đến, đến thời điểm hẳn là tìm hi hi muốn tới kim bài.

Như vậy liền thuận lợi hơn.

Ngay cả lo lắng, nàng vẫn là tìm một cái khách sạn ở xuống dưới.

Buổi tối, nàng tắm rửa xong, theo phòng đi ra, một bên sát ướt sũng tóc, còn một bên tường, muốn thế nào mới có thể nhìn thấy hách tôn.

Đang ở phía sau, bỗng nhiên cảm giác được ngoài cửa sổ có người bay nhanh chạy qua, kia tốc độ, làm cho người ta kinh dị.

Mân Côi nhíu mi, nhiều năm đặc công kinh nghiệm, nàng lập tức cảnh giác lên, ngồi xổm người xuống con, đến sô pha bên kia, cầm lấy súng, nắm ở tại trong tay.

Chậm rãi tới gần cửa sổ bên kia, thân mình kề sát tựa vào mặt trên.

Nhưng mà làm bóng dáng vừa muốn lủi đi qua thời điểm, nàng đột nhiên đẩy ra cửa sổ, vừa muốn gió thương lên, lại đột nhiên cảm giác một trận gió xẹt qua, Mân Côi thoả mái tránh thoát, sau đó hai người đánh nhau đến cùng nhau.

Đánh thẳng túi bụi, Mân Côi bị đặt tại tường bản thượng, một đạo bóng dáng ỨC HIẾP mà đến.

“Là người?”

Đang nhìn đến là Mân Côi thời điểm, hách tôn tức nổi lên mây.

Mân Côi cũng không còn nghĩ đến, đến nơi đây ngày đầu tiên, liền gặp gỡ hắn.

“Người tại sao lại ở chỗ này?” Hách tôn mở miệng hỏi.

“Lời này, hắn là ta hỏi người mới đúng chứ, chẳng lẽ, người muốn vẫn như vậy đè nặng ta?” Mân Côi nhíu mày hỏi lại.

Hách tôn con người một điều, nhìn thoáng qua trước ngực của nàng, thế này mới nhìn ra nàng mặc là áo ngủ.

“Dáng người không sai!” Hắn nhíu mày, buông lỏng ra nàng.

Mân Côi lại tưởng thừa dịp hắn không tập kích nàng, nhưng là lại bị hách tôn bắt một cái chính .

“Còn không có đánh đủ?”

“Buông tay!” Mân Côi lạnh lùng mở miệng.

Hách tôn thế này mới lại buông hắn ra.

“Người không phải đã chết rồi sao? Tại sao lại ở chỗ này?” Mân Côi nói, sửa sang lại một chút áo ngủ hướng phía trước đi đến.

Nghe thế cái, hách tôn khoe miệng gọi lên, “Cho nên, người là cố ý tới của ta?”

Mân Côi đưa lưng về phía hắn, nghe được lời của hắn sau khoe miệng không khỏi khẽ động hạ, theo sau mở miệng, “Người suy nghĩ nhiều quá, ta chỉ là vừa hảo tới nơi này, nghe nói người xảy ra chuyện rồi, thuận tiện nhìn người đã chết không, từ trong lời nói, ta liền giúp người đem đen mặt đăng cấp một khối đón !”

“Nga? Phải không?” Hách tôn dày nhíu mày, Mân Côi quay đầu, “Đương nhiên!”

Hách tôn lại một tay lấy nàng đặt ở trên sô pha, “Ai nói khẩu thị tâm phi nữ nhân không đáng yêu, ta đã cảm thấy, người thực đáng yêu!”

607. Chương 611: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 9

Editor: oanh love

Beta: thanh huyền

“Ngồi đi!” Mặc Thiếu Quần nói.

Cảnh Thần kinh ngạc, vẫn là gật gật đầu, ngồi xuống.

“Thế nào, không có chuyện gì chứ! ?” Mặc Thiếu Quần nhìn Lam Cảnh Thần hỏi.

Theo Mặc Thiếu Thiên cùng Lâm Tử Lam bên kia, Mặc Thiếu Quần cũng biết, quan hệ Lam Cảnh Thần cùng Trần Mặc.

Nhưng nhìn quan hệ Lam Cảnh Thần cùng Lâm Tử Lam tốt như vậy, Mặc Thiếu Quần cũng muốn chiếu cố một chút.

Lam Cảnh Thần ngồi ở đối diện anh, lắc đầu, “Không có chuyện gì!”

“Không có chuyện gì là tốt rồi, mặc kệ phát sinh chuyện gì, thoải mái, buông lỏng tinh thần!” Mặc Thiếu Quần dặn.

Nghe lời của anh, Lam Cảnh Thần cười cười, lúc trước Mặc Thiếu Quần ở trong mắt bọn họ là một người không học vấn không nghề nghiệp, phá gia chi tử, hiện tại lại an ủi người khác.

Trong lòng Cảnh Thần, ảm áp.

Lúc này, Mặc Thiếu Quần nhìn cô, “Muốn uống chút rượu hay không?”

Nghe thế, Cảnh Thần sửng sốt, có điểm không thể tin được nhìn anh, “Uống rượu?”

“Ừ!” Mặc Thiếu Quần gật gù, vì thế, trực tiếp đứng dậy, đi đến bên trong phòng ngủ, lấy ra một ít bia.

Nhìn anh, Lam Cảnh Thần nhin không được chớp con ngươi, “Này, có thể chứ?”

“Đương nhiên !” Mặc Thiếu Quần cao hứng nói.

Kỳ thật, Cảnh Thần thật đúng là rất muốn uống .

“Có thể không tốt lắm?”

“Này có cái gì! Bình thường không có Mạc Lương ở đây, tôi đều vụng trộm uống, cũng không quản được tôi!”

“Nhưng là còn có nhân viên khác!”

Nói xong, Mặc Thiếu Quần nghĩ nghĩ, sau đó hướng cô ngoắc ngoắc ngón tay, “Đi theo tôi !”

Nói xong, anh cầm lấy bia liền hướng bên trong đi đến, Cảnh Thần tò mò, cũng đi theo vào.

Ở bên kia có cái ban công, đó là lúc trước Mặc Thiếu Thiên cho người thiết kế, có một cái ghế nằm, nhưng là còn chưa có nằm qua, vì thế, Mặc Thiếu Quần đi tới, liền trực tiếp chuyển đi ra ngoài, ngồi dưới đất, kỳ thật, rất thích .

“Nơi này, bên ngoài tiến vào, cũng không nhìn thấy chúng ta!” Mặc Thiếu Quần nói.

Lam Cảnh Thần đứng ở nơi đó, do dự.

Lúc này, Mặc Thiếu Quần nhìn cô, “Như thế nào? Cô sợ?”

“Cô nên biết, tôi là hữu danh vô thật !”

Nghe được Mặc Thiếu Quần tự giễu, trong lòng Lam Cảnh Thần xẹt qua một tia áy náy, “Tôi không có cái ý đó....”

“Cô yên tâm đi, tôi tuyệt đối không giống như Mặc Thiếu Thiên, không nghiêm khắc như vậy!” Mặc Thiếu Quần nói.

“Nhưng là, bây giờ còn là thời gian đi làm a. . . . .”

Mặc Thiếu Quần nhìn đồng hồ một chút, “Còn có nửa giờ nữa là tan tầm, cô coi như là theo tôi giúp tôi!”

Nói đến phần này, Lam Cảnh Thần cự tuyệt có vẻ không tốt !

Vì thế, cô trực tiếp đi qua, ngồi ở bên người Mặc Thiếu Quần, “Được, để tôi dung túng một lần!”

Nghe Cảnh Thần nói, Mặc Thiếu Quần cười, từ phía sau, lấy bia, đưa cho cô một lon.

Sau đó anh trực tiếp mở ra .

“Đến, cùng ly!”

Nhìn dáng vẻ Mặc Thiếu Quần, cười như vậy, sáng lạn, Cảnh Thần cũng cười cười, không nói hai lời, trực tiếp mở bia ra, “Cùng ly!”

Huých một chút, hai người đều bắt đầu uống.

Nháy mắt, cảm giác tâm tình đã khá nhiều.

“Nha!” Mặc Thiếu Quần kêu một tiếng.

Nhìn anh, Cảnh Thần cười cười.

Hai người vừa nói, một bên uống, càng uống càng nhiều, nhưng là từ lượng hai người cũng không tệ.

Uống nhiều như vậy, cũng không thấy có người say, chính là người uống nhiều quá, sẽ nói rất nhiều lời trong lòng.

Cảnh Thần nhìn anh, “Người trong lòng anh là Hoa Hồng sao!”

Nhìn Lam Cảnh Thần, Mặc Thiếu Quần gật gật đầu.

Lúc này, Cảnh Thần đi qua bên cạnh anh, vươn tay ôm bờ vai của anh, “Nghe chị, Hoa Hồng không hợp với với cậu, một lần nữa đổi người khác đi!”

“Tôi biết, nhưng là, là tôi không bỏ xuống được. . . . .” Nói xong, tiếp tục uống.

“Cô ấy làm cho cậu gãy xương, cậu còn thích cô?” Cảnh Thần có điểm kinh ngạc.

Mặc dù có điểm ngại ngùng, nhưng là Mặc Thiếu Quần vẫn là gật gật đầu, “Ừ!”

Nhìn anh gật đầu, Lam Cảnh Thần còn muốn khuyên bảo cái gì, lúc này cái gì cũng nói không nên lời

Chuyện tình cảm, chính là như vậy.

Biết rất rõ ràng cùng một chỗ, không thực tế, không có khả năng, còn là nhịn không được tiếp tục, sẽ bị dẫn dắt, vẫn là tiếp tục đi lên phía trước. . . . .

“Ha ha, tôi cũng không còn tư cách nói cậu cái gì, tình cảm đều là hồng бет!” Cảnh Thần trào phúng cười.

Lúc này, Mặc Thiếu Quần nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn cô, “Chuyện của cô, tôi cũng đã nghe nói, kỳ thật, Trần Mặc không sai, chính là bất đắc dĩ, thân bất do kỷ. . . . .”

Cảnh Thần chưa sót cười, có thể làm sao bây giờ?

“Bọn họ đính hôn, là đã sớm định đến, cho nên, sẽ không dễ dàng thay đổi!” Mặc Thiếu Quần nói.

Đối với chuyện xã hội thượng lưu, anh vẫn là hiểu biết một chút.

Chỉ tiếc, chuyện bọn họ sớm có hôn ước, chưa từng có công bố qua, cho nên Lam Cảnh Thần cũng không biết.

Nếu biết đến, cô cũng sẽ không ngây ngốc như vậy. . . . .

“Tốt lắm, cùng ly, không nói chuyện không thoải mái đó!” Lam Cảnh Thần nói.

Mặc Thiếu Quần đồng ý, sau đó chạm cốc, hai người uống.

“Tôi đã nói với cô, tôi nhất định sẽ buông!” Mặc Thiếu Quần nhìn Lam Cảnh Thần nói.

“Tôi biết, cô ấy không thích tôi, người trong lòng cô ấy là Hách Tôn, tôi nhất định sẽ buông. . . . .”

“Tôi hiện tại, làm tất cả, đều muốn cố gắng biến cô thành người tôi thích, nhưng là cô đi rồi. . . . . Đi vào trong đó, tôi cũng không biết. . . . .” Mặc Thiếu Quần nói xong.

Anh là uống hơi nhiều, nhưng là Lam Cảnh Thần vẫn còn duy trì lý trí.

Tuy rằng uống không ít, nhưng là cũng sẽ không làm cho mình say.

“Lam Cảnh Thần, tôi đã nói với cô, cô cũng nên sớm buông tay đi, tôi biết những người có tiền, nhất định sẽ giới thiệu cho cô.... ..”

Mặc Thiếu Quần là có ý tốt, Lam Cảnh Thần biết, chính là cười cười, “Tôi tính xuất ngoại! !”

“Xuất ngoại! ?” Nghe thế cái, Mặc Thiếu Quần hơi lặng đi một chút.

“Vĩnh viễn không trở lại! ?”

“Làm sao có thể, người thân của tôi, tất cả đều ở Trung Quốc, tôi làm sao có thể không trở lại, tôi chỉ là muốn đi ra ngoài, khoảng hai năm!” Lam Cảnh Thần nói.

Mặc Thiếu Quần suy nghĩ nửa ngày, mở miệng, “Là vì tránh né đi! ?”

“Này chính là một nửa nguyên nhân trong đó, xuất ngoại vẫn là giấc mơ của tôi!” Cảnh Thần nói.

Nói lên điều này, Mặc Thiếu Quần gật đầu, “Vì giấc mơ, có thể, hãy thường xuyên liên lạc với tôi!”

Lam Cảnh Thần cười cười, “Tôi về sau, không vui , có thể tìm cô sao?” Mặc Thiếu Quần nhìn cô hỏi.

Lam Cảnh Thần gật gật đầu, “Đương nhiên có thể!”

“Tốt lắm, về sau, cô cùng tôi uống rượu!”

“Ừ!”

“Tốt lắm, uống!”

Vì thế, chạm cốc, tiếp tục uống.

Hai người một bên uống, cũng nói không ít lời trong lòng.

Lam Cảnh Thần chợt phát hiện, Mặc Thiếu Quần kỳ thật chính là một đứa bé, anh thực đơn thuần, thành kiến lúc trước đối với anh, tất cả đều không thấy .

Thậm chí, Lam Cảnh Thần cũng thích cảm giác cùng anh một chỗ uống rượu.

Hai người một bên uống, vừa nói.

Mặc Thiếu Quần thật sự, uống vô cùng nhiều, cuối cùng, uống đến té trên mặt đất .

Mặc cho Lam Cảnh Thần kêu như thế nào, anh chính là không tỉnh dậy.

Lam Cảnh Thần cũng bất đắc dĩ, liền lắc lắc lắc lắc đứng dậy, đến bên trong phòng nghỉ, lấy một cái thảm (chăn), đắp lên trên người anh.

“Uống, tiếp tục uống. . . . .”

Đang ngủ, Mặc Thiếu Quần vẫn không quên nói.

Lam Cảnh Thần nhìn dáng vẻ của anh, cười cười.

Hiện tại, nhìn ngoài cửa sổ, thế giới bên ngoài, đèn rực rỡ mới lên , cái độ cao này, có thể nhìn thấy cảnh đêm đẹp nhất thành phố A.

Lam Cảnh Thần ngồi ở chỗ kia nửa ngày, một bên uống, một bên thưởng thức.

Ngần người nửa giờ sau, cô mới quyết định trở về.

Trực tiếp tới cửa, gọi xe, đi trở về.

Mới vừa đi ra thang máy, chợt nghe đến một trận thanh âm.

Lam Cảnh Thần nhú mày, giờ này, như thế nào còn có thể có người?

Chẳng lẽ là những người đó đã trở lại?

Nghĩ như vậy, Cảnh Thần đi từ thang máy ra, vụng trộm hướng bên kia nhìn.

Lúc này, chỉ thấy được một người đứng ở nơi đó, cầm trong tay này nọ, không ngừng sát ở trên tường. . . .

Khi nhìn thấy bóng dáng kia, Lam Cảnh Thần nhú mày, không khỏi đi ra ngoài.

“Anh, anh tại sao lại ở chỗ này?” Lam Cảnh Thần nhìn người che mặt nói.

Giờ này khắc này, ở trước mặt cô không phải người khác, mà là Trần Mặc.

Mặc quần áo màu trắng, mà ở nhà cô đổ nước sơn.

Ngày hôm qua vẫn là tường màu đỏ, cửa hôm này đã khôi phục như cũ.

Nghe được thanh âm phía sau, lúc này, Trần Mặc quay đầu, gặp cô phía sau, cười, “Em đã trở lại?”

Nụ cười của anh, hết sức chói mắt, Lam Cảnh Thần nhìn anh, lại hỏi, “Anh tại sao lại ở chỗ này?”

“Ai cho anh làm điều này! ?”

“Nhàn rồi vô sự, sẽ làm!” Trần Mặc cười nói, thoát nhìn, rất thoải mái.

Nhìn anh cười, cái mũi Lam Cảnh Thần nhịn không được chua xót một chút.

Mấy thứ này, sợ là muốn thu thập một ngày!

Anh hôm nay mất một ngày, chẳng lẽ chính là ở trong này làm việc này?

Lúc này, Trần Mặc đi vào, sau đó nhú mày, “Em uống rượu ?”

“Ai cho anh làm như vậy ! ?” Lam Cảnh Thần nhìn anh lạnh lùng hỏi.

“Tự nguyện !” Trần Mặc thản nhiên mở miệng, ánh mắt thủy chung bình thản nhìn cô.

Tự nguyện?

Nghe thế, Lam Cảnh Thần cũng không biết khí lực đến từ đâu, nhìn anh, “Anh hôm nay biến mất một ngày, đều ở nơi này sao?”

Nhìn Lam Cảnh Thần có điểm tức giận , nhưng là đây là sự thật, Trần Mặc gật gật đầu, “Ừ!”

“Anh có biết bao nhiêu người đang tìm anh không? Anh có biết bao nhiêu người lo lắng cho anh không? Điện thoại anh cũng gọi không được, anh rốt cuộc là nghĩ như thế nào !” Lam Cảnh Thần nhìn anh phát tiết hô.

“Em gọi điện thoại cho anh sao?” Trần Mặc nhú mày, nhìn cô hỏi.

“Lăng Nhược chạy đến công ty tìm tôi, tôi có thể không gọi cho anh sao?” Lam Cảnh Thần nhìn anh một chữ một nói.

Nghe thế, Trần Mặc nhú mày, lập tức nghĩ nghĩ mở miệng, “Thực xin lỗi, anh không nghĩ cô ấy sẽ tìm em!”

Lam Cảnh Thần cười, “Tôi còn vô cùng kiên định nói cho cô ấy, tôi không biết anh ở nơi nào.... ..”

Hiện tại, anh thế nhưng ở trong này. . . . .

Lam Cảnh Thần cũng không biết chính mình nên làm cái gì bây giờ !

Nhìn cô rối rắm, Trần Mặc đi qua, “Nếu anh biến mất, sẽ ở nơi gần em nhất, vẫn luôn dõi theo em.... ..”

Lời của anh, thực làm cho người ta cảm động.

Nhưng là hiện tại cô có tư cách gì đi cảm động?

Ở Trần Mặc đi tới một khắc kia, Lam Cảnh Thần lui về phía sau, “Anh trở về đi, hiện tại mọi người Lăng gia và Trần gia đang tìm anh!”

Nhìn Lam Cảnh Thần cố ý cùng anh tạo ra khoảng cách, trong lòng Trần Mặc nói không ra khó chịu.

“Anh sẽ không cười Lăng Nhược!” Trần Mặc nhìn cô một chữ một nói.

Nghe nói, Lam Cảnh Thần thừa nhận, long hu vinh nho nhỏ của cô thỏa mãn một chút, nhưng là sự thật là, đây là chuyện không thể thay đổi.

“Đó là chuyện của anh, cùng tôi không có quan hệ!” Lam Cảnh Thần nhìn anh lạnh lùng nói.

Trần Mặc nhìn cô, cho dù biết cô đang nói lấy, nhưng là trong lòng khó tránh khỏi vẫn là bị thương.

“Anh là vì em, cho dù không cần tất cả Trần gia, anh cũng muốn ở cùng với em!” Trần Mặc nhìn cô, một chữ một chữ nói, vô cùng chắc chắn.

Lam Cảnh Thần có điểm kinh ngạc, ngược mắt nhìn anh, “Có ý tứ gì?”

“Hôm nay anh cùng người trong nhà nói, anh tuyệt đối sẽ không cưới Lăng Nhược, trong lòng anh, chỉ xem cô ấy là em gái, người trong lòng anh chỉ có một!”

Lam Cảnh Thần không nghĩ tới, anh nói.

“Sau đó thì sao! ?” Lam Cảnh Thần hỏi.

“Sau đó? Sau đó anh liền lau hộ.....” Nói xong, Trần Mặc không sao cả cười.

Lam Cảnh Thần, “. . . . .” Tuy rằng sớm biết là như vậy kết quả, nhưng là trong lòng Lam Cảnh Thần vẫn là cảm động.

Ít nhất người đàn ông này, vì mình mà cố gắng !

Tuy rằng, cô rất không muốn anh vì mình mất đi tất cả, nhưng là phần tâm ý này, cô cũng là cảm động .

Lúc này, Lam Cảnh Thần nhìn Trần Mặc, trong lòng loạn loạn , không biết nên làm cái gì bây giờ, Trần Mặc lại sờ sờ bụng, “Thật đói, anh một ngày chưa ăn . . . . .”

Lời của anh, lại kéo Cảnh Thần trở về hiện tại.

“Ở đây có gì cho anh ăn không?” Trần Mặc nhìn cô hỏi.

Căn bản là không có cho cô lo lắng, Trần Mặc trực tiếp kéo qua cô, “Mở cửa, nhanh chút, anh sắp chết đói!”

Lam Cảnh Thần cũng ma xui quỷ khiến lấy cái chìa khóa ra, mở cửa.

Trần Mặc thoát nhìn rất vui vẻ, ít nhất, lúc này Lam Cảnh Thần trong khoảng thời gian này nhìn thấy anh vui vẻ nhất.

Đi vào, Trần Mặc cũng cảm giác giống như nhà mình, “Thật sự thật đói!”

“Em có gì cho anh ăn không?” Lúc này, Trần Mặc nhìn Lam Cảnh Thần hỏi.

Lam Cảnh Thần có chút ngơ ngác , “Anh muốn ăn cái gì?”

“Chỉ cần là em làm , anh đều thích ăn!”

Lam Cảnh Thần, “. . . . .”

Nghĩ nghĩ, Lam Cảnh Thần mở miệng, “Anh vẫn là trở về đi?”

“Anh đến đây từ trưa, chẳng lẽ em cứ như vậy đuổi anh đi?”

“Nhưng là. . . . .”

Thầm thì. . . . .

Lần này, không phải Trần Mặc hô đói, mà là bụng Trần Mặc, phát ra thanh âm.

Lam Cảnh Thần nhìn anh, biết anh là thật sự mệt mỏi, đói bụng!

Lúc này, cô làm sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt anh đi đâu?

“Ngồi đi, tôi đi làm! !”

“Ừ!” Trần Mặc liên tục gật đầu, trên mặt lộ ra một chút cười, vô cùng thỏa mãn.

Lúc này, Lam Cảnh Thần đi vào phòng bếp.

Trong tủ lạnh có rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, cô kỳ thật là cô không có nấu cơm, chính là mấy ngày hôm trước đã xảy ra quá nhiều chuyện, cô căn bản không có làm.

Mà nay. . . . .

Cô giống như. . . . .

Rất tâm tình!

Nghĩ đến người đàn ông bên ngoài kia rất đói bụng, cô rất có động lực, tâm tình, cũng không sợ phiền toái.

Lam Cảnh Thần ở bên trong nấu cơm, Trần Mặc đi vào, đi ra sau, liền trực tiếp ngồi ở trên sofa chờ.

Tại phòng bếp, thường thường truyền đến một chút thanh âm, làm cho anh cảm thấy ấm áp, thực thích loại cảm giác này.

Cuối cùng, anh vẫn là nhịn không được, đứng dậy đi vào.

Lam Cảnh Thần đang ở nấu cái gì, lúc này, Trần Mặc đi qua, trực tiếp từ phía sau ôm lấy cô.

Lam Cảnh Thần sửng sốt, thiếu chút nữa bị dọa, nhưng nhìn tay anh ôm, Lam Cảnh Thần cố gắng làm cho mình thoát nhìn bình thường một chút.

“Anh như thế nào vào được?” Lam Cảnh Thần hỏi, tận lực duy trì thanh âm của mình.

Trần Mặc ôm cô, nhắm mắt lại, thực hưởng thụ hiện tại.

“Em biết không? Giờ khắc này, anh cảm giác, thực hạnh phúc. . . . .” Trần Mặc ôm cô nói.

Hạnh phúc. . . . .

Nghe thế, cái mũi Lam Cảnh Thần, lại không tiền đồ chua xót một chút.

“Tốt lắm, anh mau đi ra đi, tôi còn muốn nấu cơm!”

“Để cho anh ôm em một chút!” Trần Mặc nói, chính là không nghĩ buông cô ra.

Quả thực, Lam Cảnh Thần không có cử động nữa, mà là đứng ở nơi đó, tùy ý anh ôm.

Trong hốc mắt, nước mắt ở đảo quanh, nhưng là cô cực lực chịu đựng.

Trần Mặc không biết là, hiện tại hạnh phúc không chỉ là anh, chỉ bằng câu nói đơn giản kia của anh, đã làm cho cô thật thỏa mãn.

Cô hiện tại cái gì cũng không yêu cầu xa vời, thực thỏa mãn. . . . .

Thực thỏa mãn. . . . .

Giống như cảm giác được Lam Cảnh Thần không thích hợp, Trần Mặc thế này mới buông lỏng ra cô, xoay người nhìn cô, “Em làm sao vậy?”

Lúc này, nước mắt Lam Cảnh Thần, cuối cùng là một giọt một giọt rơi xuống.

“Em không sao nhi!” Lam Cảnh Thần như trước mở miệng nói, thói quen kiên cường làm cho người ta nhìn.

Cô vừa muốn lau đi nước mắt trên mặt, lúc này, tay Trần Mặc đưa qua, giúp cô lau.

“Thực xin lỗi. . . . .” Trần Mặc mở miệng.

“Anh biết, anh thực ích kỷ, nhưng là tha thứ cho anh, thật không có biện pháp buông tay em ra!” Trần Mặc nhìn cô nói.

“Lam Cảnh Thần, anh yêu em, anh không biết về sau có thể cho em hạnh phúc hay không, nhưng là anh sẽ cố gắng, em nhất định phải chờ anh.... ....anh sẽ quý trọng em!” Trần Mặc nhìn cô cô, một chữ một chữ nói cho cô.

“Ừ!” Lam Cảnh Thần gật gật đầu, nước mắt nhịn không được đi xuống.

“Cho nên, đừng khóc . . . . .” Nói xong, Trần Mặc giúp cô lau nước mắt.

“Tốt lắm, em đã biết, anh mau đi ra đi, em còn muốn nấu cơm!” Nói xong Lam Cảnh Thần liền đẩy anh đi ra ngoài.

Ngay cả, lời của anh làm cho cô thực cảm động.

Nhưng là cô lại biết, bọn họ sẽ không cùng một chỗ.

Mà cô một người, sớm đã thành thói quen kiên cường.

Cho dù ở trước mặt người đàn ông cô thích, cô cũng không thể làm nũng, dựa vào, ỷ lại.

Bởi vì cô sợ hãi. . . . .

Sợ hãi đến được, sau đó lại mất đi. . . . .

Nhìn Lam Cảnh Thần đẩy anh đi ra ngoài, Trần Mặc đành phải cười cười, “Em đừng khóc, anh ra đi!”

“Em đừng khóc, anh đi ra ngoài đi, em còn muốn nấu cơm!”

“Này còn kém không nhiều lắm!” Nói xong, Trần Mặc đi qua, trực tiếp hôn lên môi Lam Cảnh Thần, sau đó mới ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Lam Cảnh Thần liền đứng ở nơi đó, cho dù đã muốn tiếp nhận hôn, nhưng là hiện tại, đáy lòng vẫn là tạo nên cơn sóng. . . . .

Sau khi anh rời khỏi đây, Lam Cảnh Thần mới bắt đầu tiếp tục nấu cơm, hiện tại bắt đầu, đầu óc của cô, tất cả đều là lời Trần Mặc mới nói.... ...

Đại khái hơn phân nửa tiếng sau, mới làm tốt .

Trần Mặc ngay tại trong phòng khách xem tivi, nghỉ ngơi.

Lam Cảnh Thần trực tiếp bưng đồ ăn, đến phòng khách bên kia đi.

“Làm xong, rất đơn giản, không biết anh thích ăn không!” Lam Cảnh Thần nói.

Nhìn cô lại đây, Trần Mặc lập tức kích động ngồi xuống, sau đó nhìn đến trước mặt đặc ý, đôi mắt lộ ra kinh hãi.

“Em còn có thể làm mì Ý?” Trần Mặc có chút ngoài ý muốn.

“Trong nhà không có gì , chỉ có mì, anh chấp nhận ăn đi!” Lam Cảnh Thần nhìn anh nói.

Trần Mặc không có khách khí, trực tiếp cầm lấy đĩa ăn mà bắt đầu ăn, sau khi ăn một miếng, vẻ mặt anh thỏa mãn bộ, “Đây là món mì ý ngon nhất mà anh ăn được.... ....”

Tuy rằng biết anh cố ý nói như vậy , nhưng là Lam Cảnh Thần vẫn là cười cười.

608. Chương 573: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 10

Trần Mặc không có khách khí, trực tiếp cầm lấy đĩa ăn mà bắt đầu ăn, ăn một ngụm sau, hắn vẻ mặt thỏa mãn bộ dáng, “Đây là ta ăn qua, tốt nhất ăn trứng mì Ý. . . . .”

Tuy rằng biết hắn cố ý nói như vậy , nhưng là lam cảnh thần vẫn là cười cười. Thư khác vũ

Trần Mặc ăn trứng rất thơm, ăn vài hộp sau, nhìn lam cảnh thần, “Người không ăn sao?”

“Bên trong còn có!”

“Cùng nhau ăn!” Trần Mặc nói.

Lam cảnh thần gật gật đầu, đứng dậy đi phòng bếp bưng tới một khác phân.

Hai người an vị ở trong phòng khách, Trần Mặc ngồi ở trên sô pha, lam cảnh thần ngồi ở thảm thượng, hai người ăn mặt.

“Có rượu đỏ sao?” Lúc này, Trần Mặc đột nhiên hỏi.

Lam cảnh thần nâng mắt, sau đó gật gật đầu, “Có, bảo bồi đưa !”

Bảo bồi. . . . .

Trần Mặc tự nhiên biết, bảo bồi là ai!

Vì thế, hần lập tức đứng dậy, “Kia nhất định là hảo tửu!”

Hi hi ra tay nhiều khoát xước a, tuyệt đối là hảo tửu!

Lam cảnh thần gật gật đầu, “Rượu ở đâu?”

“Bên kia trong tủ treo quần áo!” Lam cảnh thần chỉ chỉ.

Vì thế, Trần Mặc đứng dậy, trực tiếp qua bên kia cầm.

Xuất ra rượu, lại xuất ra hai cái cái chén, đi ra sau, hần mới không khỏi kinh ngạc, “Bảo bồi thật sự là ra tay khoát xước, nhất đưa chính là Laffey!”

“Bảo bồi nói, người lam ở nhà đều là uống loại này!”

Trần Mặc, “. . . . . Bọn họ thật là người một nhà, đều xa xỉ!”

Bất quá không có biện pháp, mực thiếu thiên có thể kiếm tiền, hi hi có thể kiếm tiền, Lâm người lam tự nhiên chính là một cái trong bảo khổ !

“Hôm nay, chúng ta liền uống lên hần, lần khác ở làm cho hần đưa!” Trần Mặc nói.

Cảnh thần cười cười, không nói cái gì nữa, lúc này, Trần Mặc mở ra rượu đỏ, một cái cái chén lý ngã một chút.

“Đến, cụng ly!”

Cảnh thần cười cười, cũng không có nói thêm nữa, cũng giơ lên cái chén, cùng hần huých một chút.

Uống một chút sau, Trần Mặc cười cười, “Vẫn là cuộc sống như thế, tôi thích ý!”

Một câu, lại nhẹ nhàng xúc động lam cảnh thần tâm huyễn.

“Người. . . . .”

“Ăn thật ngon, về sau đều làm cho ta ăn có được hay không?” Lam cảnh thần vừa muốn mở miệng nói cái gì, Trần Mặc liền đánh gãy nàng trong lời nói.

Lam cảnh thần nhìn hần, không biết nên nói cái gì.

Cảnh thần không có gật đầu, cũng không có lắc đầu.

Bởi vì nàng cũng không biết được không!

Không, Trần Mặc cũng không có lại tiếp tục hỏi thăm đi, hai người ăn này nọ, Trần Mặc thoát nhìn thật cao hứng bộ dáng.

Ăn qua sau, cảnh thần bưng này nọ đi vào, Trần Mặc ở bên kia nhìn, sau đó cũng đi theo đi vào.

“Ta giúp người!”

“Không cần, ta một người có thể!” Lam cảnh thần nói.

“Vừa rồi người nấu cơm, đã muốn một chết đi , hiện tại nên ta !” Trần Mặc nói, nói xong, hần đi qua đi, hai tay đem cảnh thần cấp để qua một bên đi, chính mình vén tay áo lên mà bắt đầu xoát.

Nhưng là, chỉ cần nghĩ đến hấn cùng Trần gia náo loạn lợi hại như vậy, cảnh thần trong lòng vẫn là nói không nên lời khó chịu.

“Tốt lắm, ta muốn đi tắm rửa !” Nói xong, không quan tâm, Trần Mặc liền bay thẳng đến phòng tắm đi đến.

Hấn cũng là sợ lam cảnh thần đuổi hấn đi, cho nên luôn luôn tại tìm các loại nguyên nhân lưu lại.

Cảnh thần đều không có tới kịp nói cái gì, Trần Mặc cũng đã đi vào đi.

Cảnh thần đứng ở nơi đó, nhìn Trần Mặc bóng lưng, con người hơn vài phần tối nghĩa. . . . .

Trần Mặc lúc đi ra, lam cảnh thần đã muốn không ở phòng khách .

Trần Mặc dùng khăn mặt sát tóc, xoay người đi hướng lam cảnh thần phòng ngủ, lúc này, chỉ thấy lam cảnh thần nằm ở trên giường ngủ.

Đã gặp nàng, Trần Mặc khóe miệng gợi lên một chút cười, thế này mới đóng cửa lại, hướng sô pha bên kia đi đến.

Mới vừa đi tới nơi đó, hấn liền nhìn đến trên sô pha làm ra vẻ chán. . . . .

Trong lòng, nảy lên một cỗ khôn kể tình tứ. . . . .

Lúc này, Trần Mặc xoay người lại hướng lam cảnh thần phòng ngủ đi đến.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, liền đi đi vào.

Nhìn lam cảnh thần nằm ở trên giường, ngủ vô cùng an ổn bộ dáng, hấn đi qua đi ngồi xổm trước mặt nàng, thủ, nhẹ nhàng vuốt ve của nàng sợi tóc.

Lúc này, cảnh thần tiêm trưởng lông mi cũng nhin không được nhúc nhích một chút, nhưng là thủy chung không có mở to mắt.

“Cảnh thần, ta nhất định sẽ chỉ mình lớn nhất năng lực, cho người hạnh phúc !” Trần Mặc nhìn nàng một chữ một chút nói.

Tay hấn nhẹ nhàng ma sát mặt của nàng, sau đó thẩu đi qua, ở cái trán của nàng thượng ấn tiếp theo hôn.

“Ngủ ngon!” Sau khi nói xong, hấn thế này mới đứng dậy, đi ra ngoài.

Ở môn quan thượng một khắc kia, cảnh thần khóe mắt hoạt ra một giọt lệ. . . . .

Cũng không phải nàng muốn cố ý giả bộ ngủ, bởi vì nàng thật sự không biết làm như thế nào muốn đổi mặt.

Đuổi hấn đi, không đành lòng, không đuổi hấn đi, nhưng là lẳng nếu bên kia. . . . .

Chỉ cần nghĩ đến đây cái, trong lòng của nàng liền nhin không được rồi rắm. . . . .

Đơn giản, ngủ đem!

Đang ngủ, nên cái gì cũng không muốn . . . . .

Mà bên ngoài Trần Mặc đồng dạng cũng là ngủ không được, nằm ở trên sô pha, di động để lại ở trên bàn, tự hỏi cái gì.

Nếu quyết định , hấn liền nhất định sẽ kiên trì đi xuống , chính là lam cảnh thần. . . . .

Nàng là một hảo cô gái, chính là nàng tưởng nhiều lắm, nội tâm hội lưng đeo nhiều lắm gì đó, cho nên, hấn nhất định phải nghĩ đến biện pháp giải quyết.

Lúc này, hấn cuối cùng hạ một cái quyết định.

Cầm lấy trên bàn đích tay cơ,

Khởi động máy, thông qua một cái dây số.

“Uy , mực tổng. . . . .”

Điện thoại bên kia mực thiếu thiên cùng Lâm người lam đang ở trong quán rượu chơi trò chơi đầu, nhận được Trần Mặc điện thoại, mực thiếu thiên trêu tức mở miệng, “Trần Mặc, lập tức muốn kết hôn , chúc mừng chúc mừng a. . . . .”

“Mực tổng, người cũng đừng mở ta vui đùa !”

“Điều này sao là mở người vui đùa đầu? Ngày mai ta theo ta lão bà hội đúng giờ tham dự !”

“Hôn lễ được không , không cần như vậy đúng giờ !”

Người lam cùng mực thiếu Thiên Đô ở điện thoại bên nghe, nghe thế cái, mực thiếu thiên nhú mày, “Nga? Xem ra là có thay đổi a!”

“Ta tìm người, là muốn mời người giúp ta một cái việc!”

“Gấp cái gì?”

“Đem Tinh Thành quốc tế đất cho ta!”

“Người khẩu vị không nhỏ, mở miệng liền lớn như vậy!”

“Hiện tại, chỉ có như vậy đồng có thể giúp ta !” Trần Mặc nói, “Mực tổng, người nhất định giúp ta!”

Lúc này, mực thiếu thiên tạm dừng vài giây, sau đó mở miệng, “Ai, lão bà ta nói , chỉ cần cảnh thần hạnh phúc, đừng nói một khối, hai khối cũng muốn cho người!”

Nghe thế cái, Trần Mặc khoe miệng gọi lên, trong lòng đối với người lam thập phần cảm kích.

“Cám ơn mực tổng!”

“Kia dù thế nào? Chúng ta đây ngày mai còn dùng đúng giờ trở về sao?”

“Không sao cả!”

“. . . . .” Bọn họ thế nhưng thành không sao cả .

“Được rồi, chúng ta đây liền xem tâm tình !” Mực thiếu thiên nói, hiện tại cùng người lam ở bên kia nhàn nhả tự đắc, khoái hoạt thật, sau khi trở về còn có nhất đồng lớn cục diện rồi rắc chuyện tình phải xử lý.

“Ân!” Trần Mặc gật đầu.

Lúc này, người lam ở điện thoại bên kia mở miệng, “Trần Mặc, ta không bắt buộc người nói nhất định phải với ai cùng một chỗ, ta chỉ hi vọng, người không nên thương tổn đến cảnh thần!”

Nghe được người lam trong lời nói sau, Trần Mặc kiên định gật đầu, “Người yên tâm, cho dù đánh bạc ta đây cái mạng, ta cũng sẽ không làm cho nàng đã bị nửa điểm thương tổn!”

“Có người những lời này, ta an tâm!” Người lam cũng gật đầu nói.

“Ân!”

“Tốt lắm, người trước việc đi, ta treo!” Mực thiếu thiên nói.

“Ân!”

Vì thế, cúp điện thoại.

Trần Mặc ngồi ở chỗ kia, nghĩ, tránh né không phải biện pháp, tốt nhất biện pháp chính là chủ động phóng ra.

Có Tinh Thành quốc tế này đồng địa phương, hẳn cũng có nắm chắc.

Lúc này, ánh mắt của hắn nhìn lam cảnh thần phòng ngủ, hắn nhất định phải tranh thủ!

Nghĩ đến đây, hắn mới nhắm mắt lại, chuẩn bị ngủ.

Cứ việc là ở trên sofa ngủ, nhưng là Trần Mặc cũng là ngủ toàn bộ sở không có thoải mái.

Bởi vì, bọn họ ở một cái không gian, bởi vì, nữ nhân đó ở bên cạnh hắn. . . . .

Chỉ cần như vậy, hắn cũng đã thực thỏa mãn .

^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^

Ngày hôm sau, cảnh thần khi...tỉnh lại ra khỏi phòng.

Phòng khách đã muốn không ai .

Hắn đi rồi?

Nghĩ đến đây, lam cảnh thần trong lòng không khỏi mất mát một chút, nhưng lại cái gì đều không có nói, bay thẳng đến bên kia đi.

Mới vừa đi tới phòng khách trung ương thời điểm, liền nhìn đến trên bàn cơm cất kỹ bữa sáng.

Đâu một khắc, cảnh thần hơi hơi lặng đi một chút.

Lúc này, Trần Mặc theo phòng khách đi ra, liếc mắt một cái liền thấy được đứng ở nơi đó cảnh thần.

609. Chương 574: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 11

“Người tỉnh?”

Phải nhìn...nữa Trần Mặc thời điểm, cảnh thần có điểm kinh ngạc, nhưng là vẫn là gật gật đầu, “Ân!”

“Đến ăn điểm tâm đem!” Trần Mặc cười nói. Thư khác vũ

Cảnh thần chân, ma xui quỷ khiến hướng bên kia đi đến.

Nhìn đến trên bàn phóng bữa sáng, cảnh thần nhin không được mở miệng hỏi, “Người làm ?”

“Mua !” Trần Mặc ngượng ngừng cười cười nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần cũng không còn nói cái gì, mặc kệ là làm vẫn là mua , nàng đều rất cảm động .

Lúc này, Trần Mặc kéo qua nàng, “Tốt lắm, ăn đem!”

Lam cảnh thần cũng trực tiếp ngồi ở chỗ kia, bắt đầu ăn điểm tâm.

“Uống nhiều điểm sữa, người hiện tại gầy!” Trần Mặc nói.

Hắn mỗi một câu ân cần thăm hỏi, mỗi một câu quan tâm trong lời nói, cũng giống như là cho lam cảnh thần một cái lại một hy vọng, nhưng là ai có biết, lại từng cái ban đêm, này hi vọng như là độc dược bình thường cắn nuốt nàng, làm cho nàng khó có thể đi vào giấc ngủ.

Lam cảnh thần chỉ có thể ăn này nọ, tiêm trường lông mi bao trùm xuống dưới, thoát nhìn làm cho người ta có loại nhin không được muốn thương nàng xúc động.

“Cảnh thần. . . . .”

Gọi vào tên của mình, lam cảnh thần nâng mắt, “Ân?”

“Người không có gì nói tưởng nói với ta sao?” Trần Mặc nhìn nàng hỏi, ánh mắt thực còn thật sự

Lam cảnh thần suy nghĩ nửa ngày, sau đó mở miệng, “Người chừng nào thì trở về?”

“Hôm nay!”

Nghe được hôm nay hai chữ này, lam cảnh thần trong lòng vẫn bị cái gì vậy hung hăng cấp va chạm một chút.

“Nga!” Nàng lên tiếng, nhanh chóng cúi đầu, tiếp tục ăn cái gì.

Trần Mặc biết, nàng suy nghĩ nhiều.

Hắn đứng dậy, bay thẳng đến lam cảnh thần đi qua đi, ngồi ở nàng bên người.

Lam cảnh thần ăn này nọ, cũng không nhìn hắn, lúc này, Trần Mặc bắt lấy nàng, bức nàng nhìn thẳng vào chính mình.

“Xem ta !”

Lúc này, lam cảnh thần mới nhìn nàng, trên mặt không có một tia tươi cười, thậm chí trong con ngươi, đều là nước mắt.

“Ta hôm nay phải đi về, nhưng là tin tưởng ta, ta sẽ không theo lãng nếu kết hôn , ta trở về, là muốn giải trừ cùng của nàng hôn ước, chỉ có cái kia thời điểm, ta mới có thể quang minh chính đại với người cùng một chỗ!” Trần Mặc nhìn lam cảnh thần một chữ một chữ nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần chớp một chút con ngươi, hốc mắt cũng hội tụ không ít nước mắt, nhưng là thật lâu sau, nàng mở miệng, “Kia lãng nếu làm sao bây giờ?”

“Ta không thương nàng, không có khả năng cùng nàng kết hôn, ta đây sao làm, cũng là vì nàng hảo, nếu thật sự kết hôn , mới là đối nàng không công bằng!” Trần Mặc nhìn lam cảnh thần một chữ một chữ nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần gật gật đầu.

Nhìn nàng gật đầu, Trần Mặc cười cười, “Cho nên người muốn ngoan ngoãn chờ ta, mặc kệ nghe được cái gì tin tức đều không cần tin tưởng, không phải ta chính mồm nói cho người, sẽ không phải tin tưởng, chờ ta trở lại!” Trần Mặc nhìn nàng một chữ một chữ nói.

Cuối cùng, lam cảnh thần gật gật đầu, “Ân!”

“Người chỉ cần tin tưởng một chút, ta là yêu của người!”

“Ân!” Lam cảnh thần gật đầu, “Ta tin tưởng người!”

Nàng tin tưởng hắn, như nhau hắn tin tưởng nàng giống nhau.

Nhìn nàng gật đầu, Trần Mặc cười cười, thẩu đi qua, ở cái trán của nàng thượng ấn tiếp theo hôn, “Tốt lắm, mau ăn cơm đêm!”

“Ân!” Lam cảnh thần gật gật đầu, vì thế tiếp tục ăn cái gì.

Trần Mặc cũng cười cười, ngồi trở về, tiếp tục ăn cái gì.

Một cái bữa sáng, lam cảnh thần tâm tình coi như sung sướng.

Chỉ là bọn hắn hai người cũng không biết, bên ngoài đã muốn sắp chiêu diên rồi Trần Mặc!

Ăn qua bữa sáng sau, hai người một khối đi xuống, Trần Mặc trở về, lam cảnh thần quay về công ty đi.

“Ta đưa người đi công ty!” Trần Mặc nói.

Lam cảnh thần lắc đầu, “Không cần, ta trực tiếp đánh xe khứ tựu được rồi, người vẫn là trở về đêm, trong nhà của người nhất định thực lo lắng!”

Hắn biết, hắn tiêu thất một ngày một đêm, trong nhà khẳng định thực lo lắng, nhưng là nhìn lam cảnh thần. . . . .

“Người yên tâm, ta thật sự không có chuyện gì, bất quá là đi công ty mà thôi, ta mỗi ngày đều là như vậy !” Lam cảnh thần nói.

Ngay cả như vậy, hắn cũng không muốn làm cho lam cảnh thần đi một mình.

“Ta đưa người sau khi trở về trở về gia đi!” Trở về, cũng không kém này trong chốc lát.

“Thật sự. . . . .”

Mặc kệ lam cảnh thần như thế nào kháng nghị, Trần Mặc trực tiếp kéo qua nàng liền lên xe.

“Ta đưa người đi công ty, cũng không kém trong chốc lát!”

Nhìn Trần Mặc bộ dáng, lam cảnh thần nhin không được cười cười, cũng không có lại kiên trì, mà là kéo tốt lắm dây an toàn.

Nhìn lam cảnh thần nhu thuận bộ dáng, Trần Mặc cũng cười cười, lên xe, trực tiếp khu động xe hướng công ty đi đến.

Trên đường, Trần Mặc lái xe, thủ lại gắt gao nắm lam cảnh thần đích tay, khoe miệng vẫn lộ vẻ cười.

“Tốt lắm, người hảo hảo lái xe!” Cảnh thần dặn .

“Ta lôi kéo người, nhất định có thể lái được hảo!” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần cũng cười cười, không có nói cái gì nữa.

Xe thể thao ở trên đường bay nhanh , giờ khắc này, lam cảnh thần tâm tình đã khá nhiều, cảm thụ được gió vung quá đều là một loại cảm giác.

Mãi cho đến công ty cửa, cảnh thần muốn xuống xe.

“Ta đi vào trước!” Cảnh thần nhìn Trần Mặc nói.

Trần Mặc gật gật đầu, vì thế, cảnh thần vừa muốn đi, Trần Mặc lại giữ chặt nàng, cảnh thần nhú mi, quay đầu nhìn hấn.

“Người không biết là thiếu điểm gì sao?” Trần Mặc nhìn nàng cười hỏi.

“Cái gì? ” Cảnh thần chớp con ngươi hỏi lại, hỏi ra đến từ sau, nhìn Trần Mặc biểu tình, nàng mới hoảng hốt lại đây, bắt quá tiếp tục giả ngu.

Lúc này, Trần Mặc ngược hạ cằm, ý bảo lại rõ ràng bất quá .

Bất quá lam cảnh thần tiếp tục giả ngu, “Làm sao vậy?”

Nàng tuyệt đối là cố ý !

Trần Mặc thề!

Nàng làm sao có thể không hiểu!

Nhưng là, lam cảnh thần cố tình hay dùng một loại rất không giải ánh mắt nhìn hấn. . . . .

Cuối cùng, Trần Mặc không có tính nhẫn nại , trực tiếp đem lam cảnh thần cấp kéo lại, đối với môi của nàng liền hôn lên đi!

Vốn chỉ là muốn muốn một cái đơn giản hôn môi, đây đều là nàng bức a!

Lam cảnh thần cả kinh, căn bản không kịp cự tuyệt, Trần Mặc buông ra nàng.

Khoe miệng mang theo cười.

Lam cảnh thần nhìn hấn, có chút lo lắng, “Đây là đang công ty cửa!”

Thì tính sao? Nếu không phải hiện tại cùng lãng nếu có chút hôn ước, ta hận không thể nói cho khắp thiên hạ ta muốn với người cùng một chỗ!” Trần Mặc nhìn nàng nói

Nghe thế cái, cảnh thần vẫn là rất thỏa mãn cười cười.

Kỳ thật, nàng muốn vô cùng đơn giản, chỉ có một viên cùng nàng cùng một chỗ tâm là tốt rồi.

Không có yêu cầu xa vời nhiều lắm.

“Tốt lắm, không nói cho người, ta đi vào!” Lam cảnh thần nói.

“Ân!” Trần Mặc gật gật đầu, vì thế, cảnh thần cười cười, xuống xe đi vào.

Phía sau là đi làm Cao Phong Kỳ, nhân không ít, nhìn đến lam cảnh thần theo Trần Mặc trên xe xuống dưới, nhưng lại không thấy được bọn họ ôm hôn hình ảnh.

Nhưng là lam cảnh thần còn không sợ.

Nàng không sợ gì lời đồn đãi chuyện nhảm, chỉ sợ chính mình tự mình đa tình.

Hiện tại mặc kệ người khác xem ánh mắt của nàng, cảnh thần ngẩng đầu ưỡn ngực tiêu sái đi vào.

Trần Mặc nói rất đúng.

Nếu không thương một người, như vậy kết hôn cũng là đối người khác một loại thương tổn!

Cho nên, nàng tin tưởng Trần Mặc!

Lam cảnh thần khoe miệng mang theo cười, trực tiếp đi vào công ty đi.

Trần Mặc ngồi ở trong xe, nhìn lam cảnh thần bóng lưng đi vào, khoe miệng ngoéo một cái, thế này mới đi ô-tô rời đi.

Hiện tại, mọi người, đều ở tìm hần.

^^

Trần Mặc vừa trở về, Trần gia liền bốc lên đi lên.

Trần mẫu nhìn Trần Mặc, “Người đi đâu vậy ? Người có biết hay không, mẹ thực lo lắng người!”

Nhìn Trần mẫu, “Mẹ, thực xin lỗi, cho người lo lắng !”

Trần phụ nhìn cũng thực lo lắng, nhưng nhìn đến Trần Mặc trở về, lại cố làm ra vẻ, hừ lạnh một tiếng, “Không phải nói

, đi ra Trần gia, sẽ thấy cũng không trở về chưa?”

“Cha. . . . .” Lúc này, Trần Mặc đi tới.

“Bây giờ trở về đến, là thừa nhận cùng lãng nếu hôn lễ sao?”

“Cha, ta trở về không phải muốn cùng lãng nếu kết hôn, là giải trừ hôn ước!” Trần Mặc nhìn Trần phụ, một chữ một chút nói.

Trần phụ đưa lưng về phía hần, nghe thế cái, Trần phụ đột nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn hần, “Người nói cái gì?”

“Ta muốn cùng lãng nếu giải trừ hôn ước!”

“Vô liêm sỉ, ngày mai chính là các người kết hôn ngày, người hiện tại mà nói giải trừ hôn ước!”

“Ta vẫn cũng không muốn kết hôn, là các người vẫn đều buộc ta!” Trần Mặc nói

“Buộc người? Hôn sự chuyện tình, người sáng sớm chỉ biết , khi nào thì không nghĩ giải trừ, cố tình phía sau, người để cho ta nét mặt già nua cùng kia các, người có biết hay không, bởi vì người một câu, chúng ta tùy thời đều đã cùng lãng thức giải trừ công tác thượng quan hệ!” Trần phụ nhìn Trần Mặc thở phì phì nói.

Bọn họ đã là thế giao , nhưng là vì đứa nhỏ hôn sự, tuyệt đối sẽ náo loạn vô cùng lợi hại.

“Cha, chúng ta công ty cũng không cần dựa vào lãng thức tập đoàn, huống chi, người sợ hãi giải trừ, bọn họ cũng đồng dạng sợ hãi, vì sao nhất định phải lấy của ta hôn nhân làm tiền đặt cược!”

“Nếu chúng ta thật sự kết hôn trong lời nói, không chỉ đối với ta không công bằng, đối lãng nếu cũng không công bằng, ta không thương hần!” Trần Mặc một chữ một chút nói.

“Yêu? Cái gì yêu hay không yêu? Người có biết hay không trên người của người gánh vác nhiều trọng trách?”

“Cha!”

“Cái gì đều đừng nói nữa, người chính là kết hôn cũng phải kết, không kết cũng phải kết!” Trần phụ nói.

“Ta sẽ không theo lãng nếu kết hôn !” Trần Mặc thập phần kiên định nói.

“Người. . . . .” Trần phụ khí đều không được, cấp thiếu chút nữa giơ tay lên lại đánh Trần Mặc, may mắn Trần mẫu vươn tay ngăn cản.

“Hắn hiện tại ở ngắng đầu lên thượng, ngươi làm gì cùng hắn không chấp nhặt đâu!” Nói xong, Trần mẫu lại nhìn Trần Mặc, “Người cũng đừng khí ba người, người tiêu thất một ngày một đêm, người không biết ba người một ngày một đêm không ngủ!”

Nghe thế cái, Trần Mặc ánh mắt nhìn hướng Trần phụ.

Trần phụ nhiều sĩ diện nhân, hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu đi.

Lúc này, Trần Mặc nhìn Trần phụ bóng lưng, đáy lòng cũng mềm nhũn.

“Cha, thực xin lỗi, ta biết ta làm như vậy thực xúc động, thực lỗ mãng, nhưng là kết quả này là ta thâm tư thực lực hạ quyết định, hi vọng người có thể duy trì ta!”

“Người ——” nghe được Trần Mặc trong lời nói, hắn vẫn là kiên trì tiếp xúc hôn ước, Trần phụ liền tức giận không được.

“Về phần chuyện hợp tác, cha, người đại có thể không cần lo lắng, mực thiếu thiên mới thành lập một cái công ty, đến lúc đó, chúng ta sẽ là hắn công ty cuối cùng đối tượng hợp tác!” Trần Mặc một chữ một chữ nói.

Nói lên này, Trần phụ sững sốt, “Người nghe ai nói?”

“Đây là mực tổng chính mồm hứa cho ta!”

Nói lên này, Trần phụ có chút ngây ngẩn cả người.

Phải biết rằng, cùng mực thiếu Thiên Hợp làm, chẳng khác nào phát triển không ngừng, một khi hợp tác rồi, Trần thị mới có thể cũng sẽ đi hướng quốc tế.

Nhưng là. . . . .

Trần phụ nhìn Trần Mặc, “Người cùng lắng nếu hôn sự, là đã sớm định ra đến, không phải người nói giải trừ là có thể giải trừ, ta cùng lắng sơn cũng nhận thức đã rất lâu, lời này, ta cùng hắn mở không nổi miệng!”

“Ta sẽ tự mình đi nói!” Trần Mặc nói.

“Người?” Trần phụ nhìn Trần Mặc, có chút kinh ngạc.

610. Chương 575: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 12

Truyện không có chương này.

611. Chương 576: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 13

Lắng phụ sau khi trở về, lắng nếu vẫn đều ở trong phòng trụ. Thư khác vũ

Nơi nơi tìm không thấy Trần Mặc, nàng cả người tiêu tụy, mắt mắt rất nhiều.

“Lắng nếu đâu?” Lắng phụ nhìn lắng mẫu hỏi.

Lắng mẫu cũng là đau lòng không thôi, nhưng là không có...chút nào biện pháp, “Ồ trong phòng, không ăn không uống, một ngày!”

Nghe thế, lãg phụ tức nhú mi, đứng dậy, đi lên lầu .

Lãg mẫu, theo sát phía sau.

Trong phòng, lãg nếu ngồi ở trên giường, cả người thất hồn lạc phách , không có Trần Mặc, nàng tựa hồ một chút tức giận đều không có .

Lãg phụ cũng là nhìn tích.

“Nếu nhi!” Lãg phụ kêu một tiếng.

Nghe được có người kêu tên của mình, lãg nếu lập tức ngẩng đầu, đang nhìn đến lãg phụ thời điểm, lập tức mở miệng, “Cha, có phải hay không có Trần Mặc tin tức ? Hắn là không phải đã trở lại?”

Nhìn lãg nếu há mồm Trần Mặc, cảm miệng Trần Mặc, lãg phụ đều có chút chịu không nổi!

“Nếu nhi, cùng Trần Mặc giải trừ hôn ước đem!” Lãg phụ ngoan nhẫn tâm mở miệng.

Nghe thế cái, lãg nếu sững sốt, ngay cả lãg mẫu cũng là sững sốt.

Hiện tại ai đều nhìn ra, Trần Mặc chính là lãg nếu hi vọng, không có Trần Mặc lãg nếu sẽ phát điên.

Quả nhiên, lãg nếu sững sốt, nhìn lãg phụ, “Cha, người nói cái gì?”

“Cùng hắn giải trừ hôn ước đem!” Lãg phụ nhẫn tâm nói.

Lúc này, lãg mẫu ở sau người hung hăng vỗ hắn một chút, “Người điên rồi có phải hay không? Ngày mai là bọn họ hôn lễ , người hiện tại muốn bọn họ giải trừ hôn ước?”

Lãg nếu lắc đầu, “Không, ta khó hiểu trừ hôn ước! Cha, ngày mai chính là ta cùng Trần Mặc hôn lễ , người làm sao có thể như vậy!”

“Hôn lễ? Hắn hội với người kết hôn sao?” Lãg phụ nhìn nàng hỏi.

Lãg nếu sững sốt, lập tức nghĩ nghĩ, từ trên giường xuống dưới, nhìn lãg phụ, “Người gặp qua Trần Mặc có phải hay không? Hắn ở nơi nào? Hắn ở nơi nào? Ta muốn đi tìm nàng!” Nói xong, lãg nếu không quan tâm liền hướng ra phía ngoài đi.

“Người đứng lại đó cho ta!” Lúc này, lãg phụ ở sau người hô một tiếng.

“Không, ta muốn đi tìm nàng!” Nói xong, lãg nếu vừa muốn đi ra.

“Người đi tìm hắn, người có biết hắn ở nơi nào sao?” Lãg phụ hỏi.

Một câu, lãg nếu đứng ở nơi đó!

Đối, nàng không biết Trần Mặc ở nơi nào!

Lúc này, nàng xoay người nhìn lãg phụ, “Cha, người nói cho ta biết, Trần Mặc ở nơi nào, ta muốn đi tìm hắn!”

“Người tìm hắn có ích lợi gì? Hắn không thương người, sẽ không theo người kết hôn !” Lãg phụ nhìn lãg nếu một chữ một chữ nói.

“Không phải, không phải, hắn là yêu ta , chính là hiện tại bị nữ nhân khác lừa, hắn là yêu ta !” Lãg nếu lắc đầu hô to nói.

Đến bây giờ, nàng đều cảm thấy, là lam cảnh thân lừa Trần Mặc mới có thể như vậy.

Trận này trước tiên đám hỏi, chỉ làm cho nàng động tâm!

Nhìn lãg nếu bộ dáng, lãg phụ cũng là đau lòng không thôi, đi qua đi, “Lãg nếu, người nghe cha trong lời nói, so với Trần Mặc tốt nam nhân, nơi nơi đều là, nữ nhi của ta như vậy xuất sắc, nhất định sẽ tìm được rất tốt , Trần Mặc không thích hợp người!”

“Không, ta chỉ muốn Trần Mặc, chỉ cần Trần Mặc!” Lãg nếu hô to , “Cha, ta yêu hắn, rồi không được hắn!”

“Nhưng là hấn không thương người!”

“Ta mặc kệ, là ta muốn cùng hấn cùng một chỗ!” Lãng nếu thập phần kiên định nói.

Nghe lãng nếu cố chấp bộ dáng, lãng phụ cũng rất bất mãn, “Lãng nếu, người cũng đã biết cho dù người cùng hấn kết hôn, cũng sẽ không hạnh phúc !”

“Nếu hấn yêu là nữ nhân đó, công người đi ra ngoài cùng hấn cùng một chỗ làm sao bây giờ? Cho đến lúc này, người cho dù hối hận cũng không kịp !” Lãng phụ nhìn lãng nếu một chữ một chút nói.

Nghe thế cái, lãng nếu sững sốt.

Giống như cảnh tỉnh.

Nàng đích xác không nghĩ quá này, nhưng là, nàng hiện tại căn bản cổ không đến nhiều như vậy, nàng thâm nghĩ cùng Trần Mặc cùng một chỗ.

“Cha, Trần Mặc không phải người như vậy, kết hôn sau, nàng nhất định sẽ đối với ta tốt lắm !” Lãng nếu nhìn lãng phụ một chữ một chút nói

“Hấn sẽ không ! Hấn không thương người!” Lãng phụ thập phần kiên định nói.

Cho dù hiện tại làm cho nàng hận nàng, cũng không thể làm cho nàng kết hôn sau, trôi qua cái gì cũng không phải, cho đến lúc này, hấn mới có thể càng đau lòng.

Lãng nếu nhìn lãng phụ, tổng cảm giác hôm nay lãng nếu có chút kỳ quái.

“Cho dù không thương ta, ta cũng muốn cùng hấn kết hôn!” Lãng nếu một chữ một chút nói.

“Không có khả năng!” Lãng phụ một ngụm phủ quyết, sau đó đứng dậy, “Ta đã muốn làm cho người ta đi tuyên bố , người cùng Trần Mặc hôn lễ, nhất định sẽ giải trừ !”

Nghe thế cái, lãng nếu kinh hãi, lập tức nhìn lãng phụ, “Không, không cần cha, ta không cần cùng Trần Mặc giải trừ hôn ước, ngày mai chính là chúng ta hôn lễ , người để cho ta như thế nào gặp người! ?” Lãng nếu cầm lấy lãng phụ, đau khổ cầu xin nói.

“Người yên tâm, giải trừ hôn ước, nhất định sẽ là chúng ta cùng Trần gia giải trừ , đối ngoại tuyên bố, cũng là như vậy!” Lãng phụ một chữ một chút nói.

“Không! !” Lãng nếu hô to, “Ta không cần giải trừ hôn ước, không cần!”

Hiện tại, chỉ có này, nàng còn có thể cùng Trần Mặc liên hệ, nếu ngay cả này cũng bị mất, nàng đều không biết gặp Trần Mặc nên cần cái gì lý do cùng lấy có !

“Người muốn, cũng là muốn, không cần cũng muốn!” Lãng phụ thập phần kiên định nói.

Lãng mẫu ở sau người nghe, nhìn lãng nếu khóc thảm như vậy, cũng có chút cho tâm không đành lòng, nàng đi qua đi, nhìn lãng phụ, “Người chợt nghe nếu nhi đem!”

“Không được!” Lãng phụ thập phần kiên định.

“Cho dù hiện tại làm cho nàng hận ta, ta cũng không muốn đã gặp nàng về sau hối hận bộ dáng!” Lãng phụ hung hăng nói.

Lãng nếu cảm thấy, hôm nay lãng phụ, thập phần không giống với.

Lúc này, lãng nếu nhìn lãng phụ, “Cha, người làm sao vậy? Vì sao ta cảm giác, người không giống như là ba ta!”

“Ta đây là vì nhĩ hảo!” Lãng phụ thập phần kiên định nói.

Lúc này, lãng nếu nhìn lãng phụ văn kiện trong tay, nhíu mi, “Lúc này cái gì! ?” Nói xong, nàng trực tiếp vươn tay cầm đi qua.

Lãng phụ cả kinh, muốn đoạt đi qua, nhưng là lãng nếu đã muốn mở ra.

Là Tỉnh Thành quốc tế địa khế.

Lăng nếu nhíu mi, biết Tinh Thành quốc tế này đồng vẫn đều là lăng phụ tâm nguyện bất đắc dĩ này đồng vẫn đều ở mực thiếu thiên trong tay, hiện tại thế nhưng ở lăng phụ trong tay.

Lăng nếu ngẩng đầu, nhìn lăng phụ, “Cha, người làm sao có thể có này đồng địa khế?”

Lăng phụ vì lăng, không biết nên nói như thế nào.

“Là mực thiếu thiên nhúng tay chuyện này ?” Lăng nếu hỏi.

Nàng biết Lâm người lam cùng lam cảnh thần quan hệ hảo, cho nên bây giờ là mực thiếu thiên nhúng tay chuyện này, cho nên bức nàng cùng Trần Mặc giải trừ hôn ước sao?

“Không phải!” Nói xong, lăng phụ trực tiếp theo trong tay của nàng lấy quá văn kiện.

“Chuyện này cùng mực thiếu thiên không có vấn đề gì!” Lăng phụ nói.

“Cha, người lấy hạnh phúc của ta cùng trở thành giao dịch! ?” Lăng yếu không thể tin được nhìn lăng phụ hỏi.

Lăng mẫu cũng đứng ở phía sau nhìn, nghe, không nghĩ tới dĩ nhiên là như vậy một sự việc nhi.

Lăng phụ nhìn nàng, “Ta là thiệt tình vì tốt cho người!”

“Tốt với ta?” Nghe thế cái, lăng nếu khước miệng lạnh lùng gợi lên một chút cười.

“Cha, ta biết đây là giấc mộng của người, nhưng là không nghĩ tới, người thế nhưng vì một khối , muốn hy sinh hạnh phúc của ta!”

Nghe lăng nếu trong lời nói, lăng phụ nhíu mi, trong lòng đau lòng không thôi, nhưng là phía sau, vô luận như thế nào giải thích, đều giải thích không thông !

“Cha, ta hận người, hận người!” Nói xong, lăng nếu không ở nói cái gì nhiều, lập tức đứng dậy liền lao ra.

Lăng phụ kinh hãi.

Lúc này, lăng mẫu đã ở phía sau nhìn, “Người chẳng lẽ muốn giết chết nàng sao?”

Nói lên này, lăng phụ mới biết được chuyện nghiêm trọng tính, chạy nhanh đuổi theo ra đi.

Đứng ở lầu hai, lúc này, lăng nếu thùng thùng thùng chạy đi xuống.

“Lý tao, Lý thúc, cho ta ngăn lại nàng!” Lăng phụ hô.

Lúc này, Lý tẩu cùng Lý thúc cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhìn lăng nếu chạy xuống, trực tiếp ngăn cản nàng.

“Buông, buông!” Lăng nếu giãy dụa .

“Tiểu thư, người muốn đi đâu?” Lúc này, Lý tẩu cả người ôm lấy lăng nếu.

“Buông, ta muốn đi ra ngoài, ta muốn đi ra ngoài!” Lăng nếu hô to , nàng muốn đi tìm Trần Mặc!

Nàng tuyệt đối sẽ không giải trừ hôn ước !

Lúc này, Lý tẩu cùng Lý thúc hai người đều ngăn đón nàng, vô luận nàng như thế nào giãy dụa đều chạy không ra được.

&n

bsp; lăng phụ cùng lăng mẫu từ trên lầu đi xuống.

Nhìn đến lăng nếu cái dạng này, lăng mẫu đau lòng không thôi, “Lăng nếu, người trước tỉnh táo lại!”

“Không, ta không cần!” Lăng nếu giãy dụa , vô luận như thế nào cũng giãy dụa không ra, cuối cùng khóc rống lên.

Nhìn lăng nếu bộ dáng, lăng phụ cùng lăng mẫu lại làm sao có thể không đau lòng!

Cuối cùng, lăng nếu giãy dụa không được, hôn mê bất tỉnh.

“Lăng nếu, lăng nếu. . . . .” Lăng mẫu hô to, lăng phụ đã ở một bên nhìn, kinh hãi, sau đó nhìn Lý thúc, “Lập tức kêu xe cứu thương!”

Vì thế, bọn họ hốt ha hốt hoảng liền chạy nhanh đem lăng nếu nâng dậy đến.

Lúc này, lăng mẫu nhìn lăng phụ, nước mắt nháy mắt rớt xuống dưới, “Nếu lăng nếu có cái gì sự tình, ta sẽ không bỏ qua người!”

Lăng phụ nhìn, tức khởi mây, đáy lòng cũng là thực bất đắc dĩ.

^^

Bệnh viện nội.

Lăng phụ cùng lăng mẫu nhìn thầy thuốc, “Thầy thuốc, nữ nhi của ta thế nào?”

“Chúc mừng hai vị, lăng tiểu thư mang thai!” Thầy thuốc nhìn bọn họ nói.

Mang thai?

Nghe thế cái, lăng phụ cùng lăng mẫu sửng sốt, sau đó cho nhau nhìn lẫn nhau.

Tin tức này, xác thực có điểm kinh người.

Thầy thuốc đi rồi sau, hai người mới trở lại phòng bệnh đi.

Dựa theo hai người bọn họ ý tưởng, đứa nhỏ nhất định là Trần Mặc .

“Làm sao bây giờ? Hiện tại lăng nếu mang thai, người còn làm cho bọn họ giải trừ hôn ước sao?” Lăng mẫu hỏi.

Lăng phụ nhíu mi, không nghĩ tới thế nhưng sẽ phát sinh này việc sự tình.

Lăng phụ trầm mặc, lăng mẫu trừng mắt liếc hẩn một cái xoay người đi vào đi, lăng phụ cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, đi theo đi vào.

Lúc này, lăng phụ cùng lăng mẫu ở bên kia thủ trong chốc lát, lăng nếu liền đã tỉnh.

Lăng mẫu nhìn đến sau, đi nhanh lên đi qua, “Nếu nhi, người tỉnh?”

Đang nhìn đến lăng mẫu thời điểm, lăng nếu vẫn là nhịn không được khóc lên.

“Mẹ, ta không nghĩ cùng Trần Mặc giải trừ hôn ước, không nghĩ!” Lăng nếu khóc nói.

Nhìn lăng nếu thống khổ bộ dáng, lăng mẫu này làm mẫu thân , lại như thế nào không đau lòng đâu?

“Nếu nhi, người yên tâm, người hiện tại chính là tưởng giải trừ hôn ước, cũng sẽ không giải trừ !” Lăng mẫu một chữ một chữ nói

Nghe được lăng mẫu trong lời nói, lăng nếu sửng sốt, “Thật vậy chăng?”

Lăng nếu có chút điểm phản ánh không đến, ánh mắt nhìn lăng phụ, có chút lo lắng.

‘ hiện tại cho dù là ba người, cũng trông nom không được chuyện này, người đã muốn mang thai Trần Mặc đứa nhỏ, ta cũng không tin, Trần Mặc dám không cưới người, nhà bọn họ lý dám không phụ trách nhiệm này!’ Lăng mẫu cả vú lấp miệng em nói

Nghe thế cái, lăng nếu cả người ngây ngẩn cả người.

“Mang thai?”

612. Chương 577: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 14

Nghe thế cái, lãg nếu cả người ngây ngẩn cả người. Thư khác vũ

“Mang thai?”

“Đúng vậy a, thầy thuốc nói người đã muốn mang thai hai tuần lễ !” Lãg mẫu nói.

Nghe thế cái, lãg nếu càng thêm sững sốt.

Lãg mẫu không thấy được lãg nếu phản ánh, chỉ để ý thở phì phì mở miệng, “Ta ta sẽ đi ngay bây giờ cấp Trần gia gọi điện thoại, nhìn hấn sao như thế nào giải trừ hôn ước!” Nói xong, lãg mẫu muốn đi.

Lúc này, lãg tiểu vân bỗng nhiên phản ánh lại đây, bắt được lãg mẫu đích tay.

Lãg mẫu sững sốt, nhìn lãg nếu, “Làm sao vậy?”

Lãg nếu lắc đầu, “Không cần đánh, không cần đánh!”

“Vì sao? Người không phải không tưởng cùng Trần Mặc giải trừ hôn ước sao? Hiện tại chính là cơ hội tốt! Người mang thai, bọn họ như thế nào đều khó có khả năng đưa người cho không để ý!”

Lãg nếu không nói gì, chính là nhìn lãg mẫu lắc đầu, “Không cần, không cần nói !”

“Vì sao?” Lãg mẫu hỏi, có điểm xem không hiểu lãg nếu .

Lãg phụ đã ở một bên nhìn, tức nổi lên mày.

“Rốt cuộc sao lại thế này nhi, người nói!” Lãg phụ đi lên nhìn lãg nếu mở miệng.

“Mẹ, cha, cầu các người, không cần nói , không thể cùng Trần Mặc nói!” Lãg nếu nói là mà nói đi, vẫn liền một câu như vậy nói.

Lãg nếu phản ánh, rất kỳ quái.

Làm cho lãg phụ cùng lãg mẫu cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Vì sao?” Lãg mẫu nhìn lãg nếu tức nổi lên mày, hiện tại nàng mang thai, đối với nàng mà nói là một cơ hội tốt, Trần gia quả quyết sẽ không nhắc lại giải trừ hôn ước chuyện tình, nhưng là lãg nếu hiện tại cũng không làm cho nói.

Lãg mẫu cùng lãg phụ đều nhìn lẫn nhau, cảm giác tình huống có điểm gì là lạ.

Lúc này, lãg nếu nhìn lãg mẫu, “Mẹ, mau giúp ta kêu thầy thuốc, an bài giải phẫu, ta không cần đứa bé này, không cần. . . . .” Lãg nếu khóc nói.

Tình huống càng ngày càng không đúng.

“Vì sao không cần? Lãg nếu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người nói cho mẹ, mẹ làm cho người chúa!” Lãg mẫu nói.

“Ta không nói, không nghĩ nói, ta muốn lấy ra thuật, mẹ, người không cần cùng người khác nói được không!” Lãg nếu nhìn lãg mẫu, cầu xin giống như khóc, hô.

Lãg phụ càng phát ra cảm thấy không thích hợp, đi tới, “Lãg nếu, người đem nói rõ ràng!”

“Chẳng lẽ, đứa nhỏ không phải Trần Mặc ! ?” Lãg phụ đoán nói.

Lãg nếu như vậy không nghĩ cùng Trần Mặc giải trừ hôn ước, hiện tại có đứa nhỏ, hấn là cả vú lấp miệng em , ngược lại không nghĩ muốn. . . . .

Như vậy còn có một cái khả năng, đứa nhỏ không phải Trần Mặc !

Nghe thế cái, lãg nếu sững sốt, vẻ mặt nước mắt nhìn lãg phụ, nhưng lại cái gì cũng nói không nên lời.

“Ta nói đúng rồi?” Lãg phụ nhìn nàng lớn tiếng chất vấn.

Tiếp theo giây, lãg nếu gào khóc lên. . . . .

“Nói thêm nữa!” Nhược Nhã nói, sau đó cười cười, “Tốt lắm, chúng ta không đợi người , đi trước!”

“Ân!” Cảnh thần gật gật đầu, Nhược Nhã ly khai.

Lúc này, công ty nhân, đi không sai biệt lắm .

Nhìn đi động không có phản ánh, lam cảnh thần cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, thu dọn đồ đạc rời đi.

Nhưng là mới vừa đi tới cửa, nháy mắt, lam cảnh thần cả người ngây ngẩn cả người.

Bởi vì bên ngoài đứng một người nam nhân.

Thượng, sái đầy hoa hồng cánh hoa, hơn nữa, cái kia nam nhân liền đứng ở cửa nàng tiền phương, cầm trong tay nhất thúc hoa tươi.

Lam cảnh thần cả người ngẩn người, có chút phản ánh không đến.

Chính mình suy nghĩ một ngày nhân, một chiếc điện thoại, một cái tin nhắn đều không có, nàng nghĩ đến, hẳn đi làm chuyện gì , nhưng là không nghĩ tới, hắn hiện tại liền đứng ở trước mặt nàng!

Một khắc kia, lam cảnh thần thật sự có chút sửng sốt.

Mà Trần Mặc liền đứng ở cửa, nhìn lam cảnh thần, nở nụ cười.

“Như thế nào? Không biết ta ?” Nói xong, Trần Mặc bước đi đi lên.

Lam cảnh thần đứng ở nơi đó nhìn chằm chằm vào Trần Mặc, không biết nên nói cái gì mới tốt.

Trần Mặc đi qua đi, nhìn lam cảnh thần, thanh âm bỗng nhiên trở nên dịu dàng , “Làm sao vậy? Tại sao không nói nói?”

“Ta. . . . . Nơi này là công ty!” Lam cảnh thần nói thoát nhìn có chút lo lắng.

Nhìn lam cảnh thần dáng vẻ khẩn trương, Trần Mặc cười cười, “Công ty thì thế nào? Là ta muốn cho mọi người biết, ta truy người, ta bây giờ là độc thân!” Trần Mặc nhìn lam cảnh thần một chữ một chữ nói.

Lam cảnh thần nhìn hắn, có chút cảm động, không / hư một ngày tâm, như là bị cái gì nhồi giồng nhau.

Nói không cảm động, là giả .

Lúc này, Trần Mặc nhìn lam cảnh thần, “Thân ái lam tiểu thư, người nguyện ý nhận của ta theo đuổi sao?” Trần Mặc cười nhìn lam cảnh thần nói.

Lam cảnh thần nhìn hắn, sau đó lắc đầu.

Lắc đầu?

Nhìn lam cảnh thần lắc đầu, Trần Mặc nhíu mi, “Không muốn! ?”

“Ân!” Lam cảnh thần lại gật đầu.

Nhìn của nàng bộ dáng, Trần Mặc nở nụ cười, “Không muốn cũng không được, ta hiện tại độc thân, có quyền lợi theo đuổi người. . . . .”

Tiếp theo giây, Trần Mặc trong lời nói vẫn chưa nói xong, cảnh thần lập tức vươn tay, kiễng mũi chân liền ôm lấy hắn. . . . .

Trần Mặc sửng sốt.

Một khắc kia, tâm là thỏa mãn .

Hắn chưa từng có cảm thấy, nguyên lai có như vậy một việc, có thể cho đã biết sao thỏa mãn.

“Ta nghĩ đến, người không thấy người!” Lam cảnh thần ôm Trần Mặc nói.

Cho dù, hắn nói qua làm cho nàng chờ.

Nhưng là theo hắn cùng lãng nếu hôn ước tuyên bố sau khi kết thúc, hắn nhất

Thiên Đô không có tin tức.

Nghe lam cảnh thần trong lời nói, Trần Mặc vươn tay ôm lấy nàng, “Sợ sao?”

Lam cảnh thần không có mở miệng, chính là ôm chặt hân.

Cảm thụ được của nàng độ mạnh yếu, Trần Mặc mở miệng, “Ta chỉ chỉ dùng để một ngày thời gian, quãng đến đi qua, lấy một cái mới tinh thân phận xuất hiện ở trước mặt của ngươi!”

“Thực xin lỗi, cho ngươi lo lắng sợ. . . . .” Trần Mặc nói.

Lam cảnh thần ôm Trần Mặc, thật lâu, mới lưu luyến không rời buông ra.

Nhìn lam cảnh thần trên mặt lệ, Trần Mặc vươn tay giúp nàng lau khô, “Tốt lắm, đừng khóc , về sau không bao giờ nữa hội !” Trần Mặc nói.

Lam cảnh thần đứng ở nơi đó, nhìn Trần Mặc bộ dáng, nhin không được nở nụ cười.

Nhìn nàng nở nụ cười, Trần Mặc cũng yên tâm .

Đây là, Trần Mặc đem hoa đưa cho nàng, “Thế nào lam tiểu thư, ngươi nguyện ý nhận của ta theo đuổi sao?”

“Không muốn!” Lam cảnh thần lại nói.

Trần Mặc mặt đen, “Lặp lại lần nữa!”

“Không muốn!”

Trần Mặc, “. . . . .”

“Không muốn cũng phải nguyện ý, hiện tại ngươi cũng không nói gì no quyền lợi !” Nói xong, Trần Mặc trực tiếp đem hoa nhét vào của nàng trong lòng, sau đó giữ chặt tay nàng.

“Ngươi đời này là người của ta, trốn không thoát !”

“Trần Mặc, ngươi đây là lừa bán dân cư thêm uy hiếp, là muốn ngồi tù !”

“Nếu có người theo giúp ta cùng nhau tọa, ta tình nguyện tọa cả đời!” Trần Mặc nhìn nàng, thập phần thâm tình nói.

Một khắc kia, lam cảnh thần trong lòng là cảm động .

Lúc này, Trần Mặc kéo nàng bước đi.

“Ngươi dẫn ta đi chỗ nào?” Lam cảnh thần hỏi.

“Đương nhiên là ước hội !” Nói xong, Trần Mặc kéo lam cảnh thần bước đi đi ra ngoài.

Lam cảnh thần trong tay ôm hoa tươi, làm nàng cùng Trần Mặc đi ra thời điểm, cũng không để ý người khác tầm mắt cùng ánh mắt .

Kỳ thật, có câu nói rất tốt.

Nhân cả đời này, nói dài cũng không dài lắm bảo ngắn cũng không ngắn lắm, làm gì để ý những người khác ánh mắt đâu, nàng không nghĩ đối bất cứ chuyện gì tình cảm đến tiếc nuối, bởi vì, kia một lần chính là nàng từng muốn .

Nàng cũng không biết cùng Trần Mặc đi thật xa, cũng không muốn suy nghĩ tượng cái loại này tương lai.

Nàng thậm nghĩ nắm chắc hiện tại, quý trọng hiện tại.

Nhìn Trần Mặc cùng lam cảnh thần đi ra ngoài, nhìn người khác tầm mắt, Trần Mặc càng thêm nắm chặt lam cảnh thần đích tay, khoe miệng cười, thật là lâu nhân chưa từng nhìn thấy .

Hắn chính là muốn cho mọi người cũng biết.

Hắn cùng lam cảnh thần cùng một chỗ, mới là hạnh phúc !

Cùng lắng nếu cùng một chỗ thời điểm, cũng sẽ không có hạnh phúc!

Vì thế, ở trước mắt bao người, hai người tay trong tay đi ra ngoài, thậm chí đi ra bên ngoài, Trần Mặc tự mình cấp lam cảnh thần mở cửa xe, cái loại này sẵn sóc, tiện sát người bên ngoài.

Lam cảnh thần cũng không để ý, tận tình cười, cao hứng biết bao nhiêu, liền cười hơn ngọt.

Vì thế, hai người lên xe, mở ra đi rồi.

Lam cảnh thần chợt phát hiện, như vậy thực nhẹ nhàng, không thêm để ý những người khác ánh mắt, chỉ làm chính mình, tùy tâm đến, nguyên lai là như vậy thoải mái một việc.

Nàng cũng không hỏi Trần Mặc mang nàng đi vào trong đó, là vì tin tưởng.

Xe ở trên đường bay nhanh, Trần Mặc thả âm nhạc, hai người ngồi ở trong xe, cảm thụ được gió vung quá, tựa hồ, hạnh phúc đã muốn đến đây.

Chính là. . . . .

613. Chương 578: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 15

Rất nhanh, xe đi ra một nhà nhà ăn trước mặt ngừng lại. Thư khác vũ

Trần Mặc cùng lam cảnh thần từ trên xe bước xuống thời điểm, lam cảnh thần nhìn nhà này nhà ăn, “Người muốn dẫn ta ăn cơm?”

“Là ước hội!” Trần Mặc một chữ một chút sửa đúng.

“Nhưng là nơi này thực quý!” Lam cảnh thần nhíu mi nói.

Nhìn lam cảnh thần bộ dáng, Trần Mặc cười cười, “Như thế nào? Thay ta đau lòng tiền ?”

Nhìn Trần Mặc trêu tức bộ dáng, lam cảnh thần mặt ửng đỏ một chút, lập tức mở miệng, “Ai thay người giảm đi, chính là, chính là nơi này thật sự thực quý. . . . .” Lam cảnh thần nói.

Nhìn lam cảnh thần bộ dáng, Trần Mặc cười cười, “Đi đem!”

Vì thế, lôi kéo lam cảnh thần liền đi vào.

Nhìn Trần Mặc, quên đi, cùng lắm thì nàng thỉnh hân ăn!

Chỉ cần hai người vui vẻ là được.

Vì thế, hai người đi vào.

Bọn họ vừa đi vào đi, lúc này, quản lí lập tức đi tới.

“Trần tổng, vị trí đã muốn cho ngài lưu tốt lắm, ở bên cạnh!” Quản lí đi qua đi, cung kính nói.

Trần Mặc gật đầu, nhìn thoáng qua lam cảnh thần, hai người bước đi đi vào.

“Trần tổng, ngài chờ, này nọ lập tức đi lên!” Quản lí cười cung kính nói.

Trần Mặc gật đầu, vì thế, quản lí ly khai.

Lam cảnh thần biết, Trần Mặc trong nhà điều kiện không sai, không, phải nói, tương đương hảo, tuy rằng không sánh bằng mực thiếu thiên, nhưng là ở a thị cũng là số một số hai .

Nghĩ đến đây, lam cảnh thần nhìn Trần Mặc, “Của người thể tín dụng khôi phục ?”

“Không có!” Trần Mặc nói.

“Xác định?” Lam cảnh thần nhíu mày, nhìn hân hỏi.

Trần Mặc gật gật đầu, “Đúng vậy a, buổi tối còn không biết ngủ ở nơi đó đâu, ai, cái gì đều ngừng!” Trần Mặc giả bộ một bộ thực cùng bộ đáng.

Ta kháo.

Ai tin a!

Không chỗ ở, thế nhưng còn nơi này ăn cơm Tây?

Lam cảnh thần cũng không vạch trần, nghĩ nghĩ, gật gật đầu, “Nga, như vậy a!”

“Ân!” Trần Mặc nghiêm trang gật đầu.

“Ta biết một chỗ có thể, thực tiện nghi!”

“Làm sao?”

“Nhà của ta phụ cận có một khách sạn, ba mươi đồng tiền cả đêm, ta sẽ giúp người trước phó một tháng, người trước ở điểm!”

Trần Mặc, “. . . . .”

Nhìn lam cảnh thần, nàng tuyệt đối là cố ý .

“Ba mươi đồng tiền? Có thể ở lại người sao?”

“Đương nhiên có thể, còn có TV xem đâu!”

“Làm sao người biết?”

“Là ta biết!” Lam cảnh thần gật đầu nói.

“Người yên tâm, ta sẽ giúp người trước phó một tháng, người chậm rãi ở điểm!” Lam cảnh thần nói.

Lúc này, Trần Mặc đột nhiên thấu đi qua, một phát bắt được tay nàng, “Có cái địa phương, càng tiện nghi!”

“Nơi đó?” Cảnh thần nhú mày.

Trần Mặc cười, “Nhà người!”

Lam cảnh thần, “. . . . .”

“Ngượng ngừng, nhà của ta không được nam nhân!” Lam cảnh thần nói.

“Vì sao?”

“Không có vì sao, chính là không thể!” Lam cảnh thần nhìn hẩn một chữ một chút nói.

“Ta đây dám muốn ngủ ở đâu!”

“Trần Mặc, người là ở theo ta đùa giỡn lưu manh sao?”

“Nếu đùa giỡn lưu manh người tặng cho ta ngủ ở trong lời nói, thì phải là!”

Cảnh thần, “. . . . .”

Lúc này, Trần Mặc nhìn lam cảnh thần, một bộ đi định rồi bộ đáng.

Lam cảnh thần nghĩ nghĩ, mở miệng, “Hoặc là, đi khách sạn, ba mươi đồng tiền cả đêm, hoặc là, ngủ ngoài đường, ta tuyệt đối mặc kệ người!” Lam cảnh thần thập phần chắc chắn nói.

“Người đối với người bạn trai liền ác như vậy sao?” Trần Mặc hỏi.

“Người là bạn trai của ta sao?”

“Không phải sao?”

“Ta đáp ứng của người theo đuổi sao?”

Hai người người một câu, ta một câu, môi thương khẩu chiến.

Đến phía sau, lam cảnh thần mới cảm nhận được trung gian hạnh phúc.

Trước kia nhìn đến Lâm người lam cùng mực thiếu thiên hai người người một câu ta một câu , nàng xem đều lo lắng, hiện tại đổi thành chính mình, nguyên lai, trong lòng đúng là ngọt .

“Vậy người nói, thế nào mới đáp ứng ta!” Trần Mặc cảm thấy, hiện tại lam cảnh thần có điểm không dễ đối phó .

Không bằng phía trước như vậy nghe lời .

Lam cảnh thần nghĩ nghĩ, sau đó nhìn hấn, “Ta suy nghĩ một chút đi, người tiếp tục không ngừng cố gắng!”

“ok!” Trần Mặc đáp ứng .

Dù sao hấn đã có mười phần nắm chắc .

Còn sợ này một chốc sao! ?

Đúng lúc này, người bán hàng phụ giúp cơm đã đi tới.

“Trần tổng, ngài bữa tối tốt lắm!” Nói xong, liền bưng đi lên, còn có một lọ rượu đỏ, một người rót một chén, buông sau, người bán hàng gạt đầu, “Hai vị chậm dùng!” Nói xong bước đi .

Lúc này, lam cảnh thần cùng Trần Mặc bắt đầu ăn cái gì.

Mở một trận vui đùa sau, hai người đều yên tĩnh trở lại.

Lam cảnh thần nhìn hấn, nghĩ nghĩ, cuối cùng mở miệng, “Thế nào? Lãng nếu, nàng không có chuyện gì đem! ?” Lam cảnh thần hỏi.

Kỳ thật, đang nhìn đến tin tức thời điểm, nàng là rất khiếp sợ , không nghĩ tới lãng nếu sẽ thả thủ.

Nghe được lam cảnh thần trong lời nói sau, Trần Mặc nâng mắt nhìn nàng một cái, “Uh, hoàn hảo!”

Nghe thế cái, lam cảnh thần cũng yên tâm , bất quá hỏi quá nhiều chuyện, cũng không muốn biết quá trình, nàng lựa chọn tin tưởng.

Tin tưởng Trần Mặc.

“Tiếp được lý có tính toán gì không! ?” Lam cảnh thần nhìn hấn hỏi.

“Ta khả năng, muốn từ chức !” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần sửng sốt, lập tức nhìn hấn, “Từ chức? Đi nơi nào?”

Nhìn lam cảnh thần dáng vẻ khẩn trương, Trần Mặc cười cười, “Người khẩn trương cái gì, ta chỉ là từ rt từ chức, quay về Trần thức đi!”

Nghe thế cái, lam cảnh thần thế này mới thả lỏng một hơi, “Nguyên lai là như vậy!”

Trần Mặc gạt đầu.

Nhưng là nghĩ nghĩ, lam cảnh thần mở miệng, “Người không phải thích thiết kế sao? Nếu người quay về người công ty trong lời nói, chẳng phải là muốn buông tha này! ?”

Lam cảnh thần nói.

Một người buông tha cho người yêu của mình hảo, nên nhất kiện cỡ nào tiếc nuối cùng khổ sở chuyện tình.

Nghe cảnh thần trong lời nói, Trần Mặc vươn tay bắt được tay nàng, “Nếu quay về công ty đại giới là có thể với người cùng một chỗ, ta cảm thấy, hết thấy đều là đáng giá !”

Nghe Trần Mặc trong lời nói, lam cảnh thần là cao hứng , là hạnh phúc , này hết thấy, cũng không không thừa nhận, nhưng là vì nàng, mà mất đi người yêu của mình hảo, đối Trần Mặc mà nói cũng là rất không công bằng .

“Cho nên, là vì ta, mới trở về công ty đi làm sao?”

“Đó cũng là cùng lắng nếu giải trừ hôn ước trong đó một cái điều kiện!” Trần Mặc nói.

Nghe Trần Mặc trong lời nói, lam cảnh thần nhú mày, nắm thật chặt Trần Mặc đích tay, “Thực xin lỗi. . .”

Này một câu thực xin lỗi, làm cho Trần Mặc đáy lòng nhin không được muốn càng đau lòng nữ nhân trước mặt.

Trần Mặc cười, cầm lấy tay nàng, “Đứa ngốc, người nói cái gì khiếm?”

“Nếu không phải ta, có lẽ người còn tại làm người thích việc làm!”

“Nếu như không có người, ta làm cái gì cũng sẽ không thích!” Trần Mặc nhìn nàng thập phần nghiêm túc nói.

Cảnh thần cười cười, một loại tên là cảm giác hạnh phúc dưới đáy lòng lan tràn.

“Đứa ngốc, đừng suy nghĩ nhiều, ta quay về Trần thị là chuyện sớm hay muộn, thiết kế mặc dù là ta thích , nhưng là cũng chỉ có thể làm như nghiệp dư!” Trần Mặc nói.

Giống bọn họ người như thế, hô vãng chắc thà sinh ra nhân, tuy rằng quá mỗi người đều hâm mộ cuộc sống, nhưng là bọn họ cũng đều có sứ mạng của mình.

Kế thừa, là bọn họ sứ mệnh!

Nghe Trần Mặc trong lời nói, lam cảnh thần gật gật đầu.

“Người yên tâm, cho dù ta quay về công ty, cũng sẽ không buông tha cho này, ta có thể tiếp tục thiết kế, bất quá đến lúc đó, sẽ cho người này đại thiết kế sư giúp ta !” Trần Mặc nói.

nbps; lời của hắn, đầu nử cười lam cảnh thần.

“Ân!” Lam cảnh thần liên tục gật đầu.

Lúc này, Trần Mặc bưng lên trước mặt ly rượu, “Chúc mừng chúng ta cùng một chỗ!”

Nhìn Trần Mặc, lam cảnh thần cũng bưng lên cái chén, hai người huých một chút, vừa muốn uống thời điểm, Trần Mặc lại bỗng nhiên mở miệng, “Này coi như người đáp ứng rồi đem?”

Cảnh thần sững sốt, Trần Mặc cười uống một hớp.

Lam cảnh thần cũng cười cười, nhấp một ngụm.

Vì thế, này bữa tối, là hai người quen biết lâu như vậy, mến nhau lâu như vậy, lần đầu tiên ăn trúng nhẹ nhàng như vậy, thư thái như vậy.

Chúc quang bữa tối, vốn chính là tình lữ tốt nhất phối hợp.

Hai người vừa nói, một bên cười, rất nhanh đi ra chín giờ.

Sau khi ăn cơm xong, bọn họ cũng không có vội vã nói trở về, Trần Mặc lái xe mang theo lam cảnh thần đến một chỗ.

Lam cảnh thần rất ít buổi tối đi ra, hiện tại ngồi ở trong xe, nhìn trước mặt, cảm giác thực thoải mái.

“Thế nào? Lạnh không?” Trần Mặc hỏi.

Lam cảnh thần lắc đầu.

Cho dù lắc đầu, Trần Mặc vẫn là cởi trên người áo khoác, phi ở tại trên người của nàng.

Lam cảnh thần mặt nghiêng, nhìn Trần Mặc liếc mắt một cái, không có cự tuyệt, vui vẻ nhận.

“Vì sao dẫn ta tới nơi này?” Trần Mặc nhìn hắn hỏi.

“Người đoán!”

Lam cảnh thần lắc đầu, “Không biết!”

“Bởi vì. . . . .” Trần Mặc nhìn nàng, lam cảnh thần cũng nhìn hấn, chờ đợi hấn hạ nói.

“Bởi vì yêu người. . . . .” Nói xong, Trần Mặc thẩu đi qua, đối với lam cảnh thần môi liền hôn lên đi.

Lam cảnh thần sững sốt, cũng không có né tránh, liền như vậy bị động hôn.

Đã ở một khắc kia, trên bầu trời bỗng nhiên triển khai sáng lạn pháo hoa.

Cảnh thần mở to hai mắt, lập tức quay đầu đi, nhìn trên bầu trời pháo hoa, mừng rỡ không thôi.

“Trần Mặc, ngươi có hay không cảm thấy, pháo hoa là cho chúng ta hai người mà điểm !” Lam cảnh thần nói.

Trần Mặc có chút thất bại, cả đêm, thật vất vả hôn đến, thế nhưng bị pháo hoa đánh gãy .

Bất quá, hấn cũng không uể oải, nhìn lam cảnh thần cười mặt nghiêng, hấn cũng cười cười, “Uh, là cho chúng ta hai người điểm !”

Lam cảnh thần cười, nhìn trên bầu trời pháo hoa, vui vẻ không thôi.

“Thích không?” Trần Mặc đột nhiên hỏi.

Lam cảnh thần liên tục gật đầu, “Uh, thích!”

Ứng hoàn thanh sau, nàng mới nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Trần Mặc, “Này, nên sẽ không đều là người an bài ư?”

Trần Mặc cũng không trực tiếp trả lời, chính là cười nhìn nàng, chỉ cần nàng cao hứng, cái gì đều là đáng giá .

Quả nhiên là.

Trần Mặc không trả lời, lam cảnh thần liền càng thêm kết luận.

Trong lòng nói không nên lời cảm động cùng kích động.

“Trần Mặc, ta thực hạnh phúc, cảm ơn ngươi!” Lam cảnh thần nói.

“Chỉ cần ngươi hạnh phúc, chính là ta hạnh phúc!” Trần Mặc cũng nói.

Tiếp theo giây, lam cảnh thần thẩu đi qua, đối với Trần Mặc môi liền hôn lên đi.

Có đôi khi, nam nhân hôn nữ chúa, là vì tưởng.

Nhưng là nữ chúa chủ động hôn nam nhân cũng là bởi vì yêu. . . . .

Lam cảnh thần lần đầu tiên cảm giác, nguyên lai chính mình cũng là có thể như vậy hạnh phúc .

Mà hết thấy này, đều là nguyên từ cho trước mặt nam nhân.

Nàng không quá hội hôn môi, liền như vậy ngốc hôn hấn, đáy lòng tối kích động, duy nhất , toàn bộ đều hiện ra ở trước mặt của hấn. . . . .

Cảm thụ được lam cảnh thần chủ động, Trần Mặc trong lòng cũng là nhất quý, làm lam cảnh thần phải rời khỏi thời điểm, Trần Mặc lại bỗng nhiên bị động là việc chính động, giam cầm ngụ ở của nàng cái ót, làm sâu sắc này hôn. . . . .

614. Chương 579: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 16

Cảm thụ được lam cảnh thần chủ động, Trần Mặc trong lòng cũng là nhất quý, làm lam cảnh thần phải rời khỏi thời điểm, Trần Mặc lại bỗng nhiên bị động là việc chính động, giam cầm ngụ ở của nàng cái ót, làm sâu sắc này hôn. . . . .

Lam cảnh thần cũng không có phản kháng, mà là nhắm mắt lại, hưởng thụ này hôn. Thư khác vũ

Trên bầu trời, pháo hoa như trước ánh sáng ngọc nở rộ, tuy rằng chính là trong nháy mắt, nhưng là cũng vì cái này là thế giới nở rộ xinh đẹp.

Lam cảnh thần không hy vọng xa vời cái gì, chỉ cầu hai người có thể toàn tâm toàn ý.

Tiếp nhận hôn sau, Trần Mặc buông ra lam cảnh thần, hai người lẫn nhau nhìn lẫn nhau, nháy mắt, lam cảnh thần nở nụ cười, đầu, tựa vào Trần Mặc trên vai.

“Cười cái gì?” Trần Mặc câu môi hỏi.

“Hạnh phúc!” Lam cảnh thần nói, đầu tựa vào Trần Mặc trên người, nụ cười trên mặt thập phần sáng lạn.

“Hạnh phúc sao?” Trần Mặc hỏi, nháy mắt cảm giác, có thể làm cho mình nữ nhân cảm giác được hạnh phúc, đó mới là hân lớn nhất thỏa mãn.

“Ừ!” Lam cảnh thần liên tục gật đầu, đáy lòng lan tràn hạnh phúc, không cách nào hình dung, nhưng là, nàng Đa Hi nhìn lên đang lúc có thể dừng lại đến bây giờ.

Nhìn lam cảnh thần cười, Trần Mặc cười cười, ở cửa nàng sợi tóc thượng ấn tiếp theo hôn.

Mãi cho đến mau mười hai giờ thời điểm, bọn họ mới trở về.

Đến dưới lầu thời điểm, lam cảnh thần ôm hoa tươi, “Tốt lắm, ta lên rồi!” Nói xong, nàng sẽ xuống xe.

Lúc này, Trần Mặc lại một phen giữ chặt nàng, “Người tối hôm nay thật sự không thu lưu ta?”

Nhìn Trần Mặc bộ dáng, lam cảnh thần cười cười, “Có muốn hay không ta hiện tại đi khách sạn cho người phò cái tiền?”

“Ta nghĩ cho người thu lưu ta!” Trần Mặc nói.

Lam cảnh thần cười, “Trần Mặc, người lại tiếp tục trang, ở tiếp tục trang!”

Trần Mặc cười, “Vậy người không mời ta đi lên uống ly trà?”

“Không mời người uống trà, người cũng khát bất tử, nhanh đi về đêm!” Lam cảnh thần nói, “Ta cũng không muốn cho người người trong nhà cảm thấy ta giáo phá hư người!”

Lam cảnh thần đều nói như vậy, Trần Mặc còn có thể nói cái gì, gật gật đầu, “Hảo đêm, ta đây sẽ không lên rồi!”

“Ừ!” Lam cảnh thần cười gật gật đầu.

“Kia, ngủ ngon!” Lam cảnh thần nói, sau đó sẽ xuống xe.

Lúc này, Trần Mặc lại giữ chặt nàng, lam cảnh thần quay đầu, “Làm sao vậy?”

“Người không biết là thiếu điểm gì?” Trần Mặc hỏi.

Nghe thế cái, lam cảnh thần cười, nhưng là cố ý làm bộ như không hiểu, “Cái gì?”

“Là người chủ động? Vẫn là ta dạy cho người chủ động?” Trần Mặc nhìn nàng hỏi.

Nghe nói như thế, dù sao đều là chủ động, lam cảnh thần lập tức thấu đi qua, đối với Trần Mặc môi liền hôn lên đi.

“Ngủ ngon!” Nói xong, lam cảnh thần thuận thế rút ra cửa xe, nhảy xuống, Trần Mặc cho dù là tưởng bị động hóa chủ động cũng chưa cơ hội, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một chút.

“Hảo đêm, ngủ ngon!” Trần Mặc có chút uể oải.

Nhìn bộ dáng của hắn, lam cảnh thần cười cười, “Ngủ ngon, trên đường cẩn thận!”

“Ân!” Trần Mặc gật gật đầu, “Sớm một chút nghỉ ngơi!”

“Uh, ta đây lên rồi!”

Trần Mặc gật đầu, lam cảnh thần thể này mới đi lên lầu .

Nhìn đến lam cảnh thần lên lầu, Trần Mặc thể này mới đi ô-tô rời đi, cứ việc còn không có hôn đủ, nhưng là khóe miệng vẫn gợn lên . . . . .

Cái loại này hạnh phúc, không cần nói cũng biết.

^^

Lam cảnh thần lên lầu sau, tâm tình cũng là phi thường không sai.

Có thể nói, đã muốn thật lâu không có vui vẻ như vậy qua

Nhìn trong lòng hoa tươi, lam cảnh thần cũng không có sốt ruột ngủ, mà là tìm được bình hoa đem hoa cấp sắp lên.

Nhìn kia thúc nói, lam cảnh thần cười cười, cả đầu đều là tối hôm nay hình ảnh.

Nàng lần đầu tiên cảm giác được, nguyên lai tình yêu cũng là như thế tuyệt vời .

Mang theo hảo tâm chuyện đi tắm rửa, tắm rửa xong sau, cõn ở trên giường, lăn qua lộn lại như thế nào cũng ngủ không được.

Cả đầu đều là hôm nay hình ảnh.

Lam cảnh thần thật sự cảm thấy, chính mình muốn điên rồi!

Khóe miệng cười, vẫn dương .

Đúng lúc này, điện thoại của nàng tích tích vang lên,

Nhìn đến dãy số, lam cảnh thần sững sốt, đón .

“Uy , người lam!” Lam cảnh thần kêu một tiếng.

Người lam đang ở bên kia nghỉ phép, nghe được lam cảnh thần này thanh, đầu tiên là sững sốt, lập tức mở miệng, “Thoạt nhìn, tâm tình không sai thôi!”

“Người như thế nào trẻ như vậy còn chưa ngủ a!” Lam cảnh thần hỏi, thanh âm đều là chỉ không được tăng lên.

“Người lúc đó chẳng phải sao? !” Người lam hỏi lại.

Cảnh thần cười cười.

“Thế nào, Trần Mặc hủy bỏ hôn lễ , các người hôm nay đi ước hội ?” Người lam hỏi lại.

“Làm sao người biết?” Lam cảnh thần lập tức hỏi lại.

“Xem ra, luyện ái trung nữ nhân đều là chỉ số thông minh vì linh , lam cảnh thần, người cũng không ngoại lệ!”

“Nào có!”

“Trần Mặc giải trừ hôn ước , người lại vui vẻ như vậy, phía sau còn không ngủ, không phải vừa ước hội trở về là làm gì? !” Người lam nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần gật gật đầu, “Được rồi!”

“Thế nào? Đùa vui vẻ sao?”

“Cũng không tệ lắm!” Lam cảnh thần nói.

“Xem ra, chuyện tốt gần , chúng ta cũng nên đi trở về!” Người lam ở điện thoại bên kia cười nói.

“Cái gì chuyện tốt nhi gần , người đang nói gì đấy!”

“Không phải sao?” Người lam hỏi lại, “Ta đánh đổ, Trần Mặc hiện tại hận không thể trực tiếp đem người lấy về nhà!”

Nghe thế cái, lam cảnh thần cười cười, “Nào có như vậy khoa trương!”

“Cảnh thần, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, hạnh phúc tới tay lý, sẽ hảo hảo nắm chắc, nó chắc là không biết chờ ngươi !” Ngươi lam đối với cảnh thần nói.

Lời của nàng, là có ý tứ khác , nhưng là ngươi lam không thể nói rõ, liền xem cảnh thần mình có thể không thể lý giải .

Quả nhiên, lam cảnh thần nghe ra một chút không thích hợp, nàng biết, ngươi lam là hảo ý, cũng không còn hỏi nhiều, gật gật đầu, “Uh, ta đã biết!”

“Uh, nếu như vậy, biết ngươi hạnh phúc , ta cũng an tâm !” Ngươi lam cười nói.

“Đúng rồi, các ngươi khi nào thì trở về? !” Cảnh thần hỏi.

“Ân. . . . . Nên trở về đi thời điểm trở về đi, mục thiếu thiên nói, không nghĩ trông nom chuyện của công ty chuyện, phỏng chừng còn muốn quá một thời gian ngắn!” Ngươi lam nói.

“Hắn đây là mê muội mất cả ý chí a!” Cảnh thần cũng nói.

“Không có biện pháp, ngoạn điên rồi!” Ngươi lam nói.

Lam cảnh thần cười cười, “Vậy các ngươi hảo hảo nghỉ phép!”

“Uh, hảo, vậy ngươi đi ngủ sớm một chút, ta treo!”

“Ân!” Cảnh thần lên tiếng, sau đó cúp điện thoại .

Nằm ở trên giường, cảnh thần cười cười.

Hạnh phúc đến đây, liền nhất định phải bắt lấy!

Của nàng trong đầu xoay quanh ngươi lam nói những lời này.

Đang nghĩ tới thời điểm, lúc này, di động lại vang lên.

Sườn quốc mặt đi, nhìn đến dãy số, cảnh thần cười cười, đón .

“Uy . . . . .”

“Vừa rồi với ai gọi điện thoại đâu!” Trần Mặc mở miệng hỏi.

Lam cảnh thần ghé vào trên giường, “Ngươi lam!”

Nghe thế cái, Trần Mặc nhú mày, “Ta về nhà !”

“Ân!” Cảnh thần lên tiếng.

Trần Mặc cũng trầm mặc một chút, rồi sau đó mở miệng.

“Cảnh thần. . . . .”

“Ân?”

“Chúng ta cũng đi ra ngoài nghỉ phép đem!”

“A?”

“Đi chơi vài ngày!” Trần Mặc nói.

Chợt nghe này, cảnh thần có chút sững sốt, nghĩ nghĩ, hỏi, “Đi nơi nào a?”

“Nơi đó đều hảo, chỉ có ta với ngươi!” Trần Mặc nói.

Lúc này, cảnh thần trong đầu lại nghĩ tới ngươi lam nói như thế, hạnh phúc đến đây, tự muốn đem nắm!

Nghĩ vậy cái, cảnh thần mở miệng, “Tốt!”

“Ngươi đồng ý?”

“Ân!” Cảnh thần gật gật đầu.

“Người muốn đi làm sao?” Trần Mặc lập tức hỏi.

“Uh, cũng có thể!”

“Ta đây đến an bài, thế nào?” Trần Mặc hỏi.

“Ân!” Lam cảnh thần gật đầu.

Nghe thế cái, Trần Mặc tâm tình phi thường không sai.

“Tốt lắm, ta định rồi địa điểm, thời gian, sẽ nói với người!”

“Hảo!” Lam cảnh thần lên tiếng.

“Tốt lắm, người đi ngủ sớm một chút!”

“Uh, người cũng là!”

“Uh, an!”

“An!”

Mặc dù là vài câu đơn giản trong lời nói, lam cảnh thần lại ngoài ý muốn cảm giác thực hạnh phúc.

Cũng nháy mắt cảm giác, lòng, an tĩnh lại .

Nằm ở trên giường, đã không có cái loại này kích động, mà là dị thường an lòng.

Suy nghĩ thật lâu, cũng không biết suy nghĩ những chuyện gì, cuối cùng, lam cảnh thần nhắm mắt lại đang ngủ.

Này tỉnh, chính là ngày hôm sau .

Nhìn lên đang lúc sắp đến muộn, nàng chạy nhanh rửa mặt, đơn giản hóa một cái trang bỏ chạy đi xuống lầu .

Nhưng mà, đến dưới lầu thời điểm lại nhìn đến một chút bóng dáng quen thuộc.

“Trần Mặc?” Đang nhìn đến hần thời điểm, lam cảnh thần có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới hần lại ở chỗ này.

Trần Mặc đứng ở nơi đó, hôm nay hần, thoát nhìn dị thường suất, ánh mặt trời.

Cảnh thần trực tiếp chạy xuống lầu, nhìn hần, “Người tại sao lại ở chỗ này?”

“Đương nhiên là đến đưa người đi đi làm !” Trần Mặc nói.

“Người chừng nào thì đến?”

“Mới trong chốc lát mà thôi!”

“Người cũng chưa nói với ta!” Cảnh thần nói.

“Chẳng lẽ nhất định phải nói sao, ta sẽ không có thể cho người một kinh hỉ! ?” Trần Mặc hỏi lại, “Nhanh lên xe, bị muộn rồi !”

Lam cảnh thần gật gật đầu, sau đó chạy nhanh lên xe.

Vừa ngồi vào đi, lúc này, Trần Mặc sẽ đem một cái này nọ bỏ vào trước mặt nàng.

“Đây là?” Lam cảnh thần nhìn trước mặt gì đó hỏi.

“Còn không có ăn điểm tâm đem!” Trần Mặc nói.

Kia ngụ ý, thứ này chính là bữa sáng .

Lam cảnh thần gật gật đầu, “Mau ăn đem!”

Nghe thế cái, người lam cảm giác mình tâm, đều nhanh cũng bị hấn lẫm mạn cùng sấn sóc nhồi .

Nhìn lam cảnh thần sững sốt, Trần Mặc nhìn nàng, “Làm sao vậy?”

“Trần Mặc, người như vậy, ta sẽ rời không được của người!” Cảnh thần nhìn hấn nói.

Nghe được lời của nàng, Trần Mặc khước miệng ngoéo một cái, “Đây chính là ta mục đích, cho người cả đời đều rời không được ta!” Trần Mặc nói.

Nghe lời của hấn, lam cảnh thần cười cười, lòng tràn đầy cảm động.

“Tốt lắm, nhanh ăn đi!” Trần Mặc nói.

Cảnh thần gật gật đầu, cũng không khách khí, sau đó mà bắt đầu ăn.

“Người ăn sao?” Vừa ăn , lam cảnh thần chợt nhớ tới cái gì, nhìn hấn hỏi.

“Uh, ta ăn qua !” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, cảnh thần an tâm, tiếp tục ăn chính mình .

Rất nhanh, đi ra công ty, lam cảnh thần cũng vừa ăn ngon xong rồi.

“Người là muốn vào đi, vẫn là trở về! ?”

“Ta liền trực tiếp đi rồi, mục tổng bên kia ta đã muốn đánh tiếp đón, sẽ không đi trở về!” Trần Mặc nói.

“Vậy người gì đó đâu?” Cảnh thần nhìn hấn hỏi.

Nói lên này, Trần Mặc bỗng nhiên nhìn nàng, “Đương nhiên là từ người tới thu thập !”

Nghe thế cái, cảnh thần cười cười, “Ta đáp ứng người sao?”

“Người không muốn sao?” Trần Mặc hỏi.

Cảnh thần cười cười, “Tốt lắm, ta đã biết, người đã phải đi về, cũng sắp điểm đi đem, ta đi vào!”

“Ân!” Trần Mặc gật đầu.

Cảnh thần vừa muốn xuống xe,

Trần Mặc giữ nàng lại, lần này không cần phải nói, cảnh thần cũng biết có ý tứ gì, vì thế, quay đầu lại, trực tiếp ở Trần Mặc trên mặt ấn tiếp theo hôn. . . . .

615. Chương 580: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 17

Cảnh thần vừa muốn xuống xe, Trần Mặc giữ nàng lại, lần này không cần phải nói, cảnh thần cũng biết có ý tứ gì, vì thế, quay đầu lại, trực tiếp ở Trần Mặc trên mặt ấn tiếp theo hôn. . . . .

“Ta đi vào!” Lam cảnh thần cười nói. Thư khác vũ

“Ân!” Trần Mặc ngồi ở trong xe, nhìn lam cảnh thần, khước miệng nhin không được giơ lên.

Nhìn lam cảnh thần đi vào, Trần Mặc lái xe đi rồi.

Vừa mới tiến công ty, lam cảnh thần liền phát hiện người khác xem ánh mắt của nàng không thích hợp.

Không cần tưởng cũng biết bởi vì sao sự tình.

Chẳng qua nàng không quá để ý người khác ánh mắt, trong đó bất hạnh ngọt, chỉ có chính nàng biết.

Ngồi vào vị trí, lam cảnh thần tâm tình rất không tệ, bắt đầu công tác.

Nhưng là có ba người không buông tha nàng.

Nàng vừa ngồi xuống, tiểu quân, Phỉ Phỉ còn có Nhược Nhã liền thầu tới.

“Lam cảnh thần, người giấu giếm chúng ta hảo vất vả a!” Mở miệng là Nhược Nhã.

Nghe được thanh âm của nàng, cảnh thần ngẩng đầu, tự nhiên biết bọn họ nói sự tình gì.

“Ngượng ngừng, ta không phải cố ý muốn gạt các người !”

“Còn dám nói, nếu không phải ngày hôm qua Trần Mặc đến công ty cầm hoa tìm người, chúng ta vẫn chưa hay biết gì đâu!” Tiểu quân nói.

“Uổng phí ta còn như vậy nhọc lòng giúp người an bài thân cận, người ngoạ ta a!” Nhược Nhã cũng nói, thoạt nhìn có chút tức giận.

Nghe Nhược Nhã trong lời nói, lam cảnh thần quay đầu lại nhìn Nhược Nhã, “Nhược Nhã, thực xin lỗi, ta thật không là cố ý muốn gạt của người, chính là. . . . . Ta không nghĩ tới sự tình hội phát triển đến này bước, người cũng có thể biết, Trần Mặc mới cùng lắng nếu giải trừ hôn ước, ta vẫn cảm thấy chúng ta không có khả năng !” Lam cảnh thần nói.

Nói lên này, bọn họ vài người đều là sửng sốt.

Luôn, như vậy thoạt nhìn, thật là không đúng .

Trần Mặc bởi vì lam cảnh thần cùng lắng nếu giải trừ hôn ước, thấy thế nào, lam cảnh thần đều là Tiểu Tam.

“Người cùng Trần Mặc, là lúc nào bắt đầu ?” Nhược Nhã bỗng nhiên Bát Quái hỏi.

“Rất sớm phía trước !” Cảnh thần cũng không có lại gạt, dù sao, đã muốn đã biết.

“Các người giấu giếm đủ thâm !” Nhược Nhã nói.

“Kia nói như vậy, người chẳng phải là người ta bên thứ ba! ?” Tiểu quân nói.

Nàng vừa nói xong này, Nhược Nhã cùng Phỉ Phỉ liền vỗ nàng một chút, ý bảo nàng không nên nói lung tung.

Cảnh thần sau khi nghe được, khóe miệng ngoéo một cái, “Ta biết rất nhiều người đều như vậy xem, nhưng là ta không sao cả, ta yêu hấn thời điểm, cũng không biết hấn đã có hôn ước, biết sau, ta đã muốn chặt đứt quan hệ, nhưng là bây giờ có thể đi đến một bước này, ta chỉ có thể nói, ta không thẹn với lương tâm!”

Nghe được cảnh thần trong lời nói, ba người bọn họ ngẩn người, lập tức tiểu quân mở miệng, “Cảnh thần, ngượng ngừng, ta không phải cái kia ý tứ!”

“Không quan hệ!” Cảnh thần thoạt nhìn, không thể để ý.

Nếu quyết định muốn cùng Trần Mặc ở cùng một chỗ, này đó nàng đều đã muốn làm tốt nhận chuẩn bị .

“Kia quý Vũ Phàm làm sao bây giờ! ?” Lúc này, Phỉ Phỉ mở miệng hỏi, “Ta nghe Nhược Nhã nói, hấn nhưng là đối với người động thực !”

Nói lên này, lam cảnh thần cũng là sửng sốt, chợt nhớ tới đến, quý Vũ Phàm cùng Trần Mặc cũng là nhận thức . . . . .

“Ai, quên đi, chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng , người đã cùng Trần Mặc là thật tâm yêu nhau , ta tin tưởng quý Vũ Phàm cũng không phải tử triền lạn đánh người!” Nhược Nhã nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần gật gật đầu.

“Tốt lắm, công tác đi!” Nhược Nhã nói.

Vì thế, đều gật gật đầu, tán đi .

Lam cảnh thần ngồi ở chỗ kia, lúc này, mới nhớ tới quý Vũ Phàm.

Lần trước hấn vì mình bị thương chuyện tình, nàng một chiếc điện thoại đều không có.

Nghĩ đến đây, lam cảnh thần có chút tâm nan an, nghỉ trưa thời gian, nàng đến nước trà đang lúc lấy điện thoại di động ra cấp quý Vũ Phàm gọi một cú điện thoại.

Rất nhanh, điện thoại đã bị chuyển được .

“Uy !”

“Quý tổng. . . . .”

Điện thoại vừa chuyển được, lam cảnh thần chợt nghe đến điện thoại bên kia thanh âm của.

“Người ở việc sao?” Lam cảnh thần hỏi.

“Không có!” Quý Vũ Phàm cười cười nói, sau đó dùng thủ ý bảo thư ký đi ra ngoài.

Thư ký gật gật đầu, đi ra ngoài.

“Làm sao vậy?”

“Không có chuyện gì, chính là hỏi một chút tay người tốt lắm không!” Lam cảnh thần nói.

“Ta chờ đây người hai mươi tư giờ tùy thời gọi điện thoại giám sát ta đổi được, rốt cục chờ đến đây!” Quý Vũ Phàm nói, trong lời nói, còn mang theo một tia thỏa mãn.

Nghe được lời của hắn, lam cảnh thần nhú mày, “Người còn chưa có đi đổi được sao?”

Quý Vũ Phàm cười cười, “Công tác bận quá, còn không có thời gian!”

Lam cảnh thần, “. . . . .”

Nghe, lam cảnh thần cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Người như vậy không được, nhất định phải đổi được !” Lam cảnh thần dặn dò.

“Uh, sau khi tan tầm phải đi đổi!”

“Ân!” Lam cảnh thần lên tiếng.

“Người, muốn hay không theo giúp ta cùng đi?” Quý Vũ Phàm nhân cơ hội mở miệng nói.

“A?” Lam cảnh thần sửng sốt.

“Người theo giúp ta cùng nhau!” Quý Vũ Phàm lại nói.

Lam cảnh thần do dự hạ, nghĩ nghĩ, mở miệng, “Hảo đem, tan tầm sau, ta trực tiếp đi bệnh viện!”

“Ta đi đón người!”

“Tay người vẫn không thể lái xe!”

“Quan lại cơ!”

“. . . . . Hảo đem!” Lam cảnh thần lên tiếng.

“Tốt lắm, quyết định như vậy, tan tầm sau ta đi đón người!”

“Ân!” Lam cảnh thần gật gật đầu.

Điện thoại bị cắt đứt sau, lam cảnh thần đứng ở nơi đó, kỳ thật nàng cũng là tưởng thừa dịp lần này cơ hội cùng quý Vũ Phàm nói rõ ràng.

Nghĩ đến đây, nàng vừa muốn đi trở về đi, lúc này, di động bỗng nhiên vang lên.

Nhìn đến là Trần Mặc dây số thì lam cảnh thần cười đón .

“Uy !”

“Đang làm gì đó?” Trần Mặc hỏi.

“Không có chuyện gì a, nước trà đang lúc uống nước!”

“Nghĩ tới ta không?”

“Không!”

“Người sẽ không có thể nói suy nghĩ?”

“Suy nghĩ!” Lam cảnh thần nói.

Giờ này khắc này, hai người đặc biệt như là ngây thơ học sinh tiểu học yêu đương giống nhau.

Nhưng là, lâm vào yêu say đắm nhân chính là như vậy.

Nghe thế câu, Trần Mặc mới vừa lòng gật gật đầu, “Thế nào, buổi chiều ta đi đón người, người muốn đi làm sao?”

Buổi chiều?

Nghe thế cái, lam cảnh thần sững sốt, lập tức mở miệng, “Buổi chiều không được, ta có chút sự tình!” Lam cảnh thần nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc vi lăng một chút, “Tốt lắm đêm, lần khác!”

“Ân!” Lam cảnh thần gật gật đầu, Trần Mặc không có hỏi nàng làm gì, nàng cũng không còn nói.

Vì thế nói hai câu, liền cúp điện thoại .

Lam cảnh thần trở về công tác, rất nhanh đi ra buổi chiều.

Tan tầm sau, lam cảnh thần trực tiếp đi ra ngoài, quả nhiên, quý Vũ Phàm xe đậu ở chỗ này, lam cảnh thần trực tiếp đi tới.

Lúc này, cửa kính xe chảy xuống, lộ ra quý Vũ Phàm kia trương khuôn mặt tuần tú.

“Hi!”

“Hi!” Lam cảnh thần đánh một cái bắt chuyện.

“Lên xe đi!”

Lam cảnh thần gật đầu, sau đó lên xe.

Đi lên sau, lái xe liền trực tiếp lái xe ly khai.

Ngồi ở trong xe, lam cảnh thần cảm thấy, bao nhiêu cùng quý Vũ Phàm trong lúc đó, vẫn có chút xấu hổ .

“Đúng rồi, tay người thế nào?” Lam cảnh thần nhìn hẩn hỏi.

Lúc này, quý Vũ Phàm vươn tay, còn quần quít lấy băng vải, nhúu mày, “Ta cũng không biết!”

“Người hẩn là đúng hạn đổi được !” Lam cảnh thần nói.

“Bạn quá , hướng chi, người nói sẽ cho ta gọi điện thoại !” Quý Vũ Phàm nói, ánh mắt nhìn chăm chăm vào lam cảnh thần.

Nghe thế cái, lam cảnh thần hơi hơi cúi hạ con người, “Ta đây vài ngày có chút việc, quên , ngưng ngưng!”

Nhìn lam cảnh thần

, quý Vũ Phàm cười cười, “Không quan hệ, người hôm nay không phải gọi điện thoại cho ta sao!”

Lam cảnh thần cười cười, không nói cái gì nữa, xe rất nhanh đi ra bệnh viện.

Lam cảnh thần phụ trách đăng ký, sau đó chuẩn bị cho tốt hết thấy, quý Vũ Phàm đi bơi thuốc.

Nhìn lam cảnh thần vì mình chạy tiền chạy sau bộ dáng, quý Vũ Phàm cũng cảm giác được rất lớn thỏa mãn, trong lòng nói không nên lời cao hứng.

Kỳ thật, đại có thể cho cấp lái xe đi, nhưng là ở hẩn nhìn đến lam cảnh thần vì mình chạy tới chạy lui, hẩn cũng rất tưởng nhiều xem vài lần, lại nhìn vài lần. . . . .

“Tốt lắm, có thể đi bôi thuốc !” Lam cảnh thần nói.

Nhìn nàng, quý Vũ Phàm gật gật đầu, thế này mới đi vào đi vào.

“Nếu người hai ngày trước đến đổi một lần được, hiện tại miệng vết thương liền vậy kết !” Thầy thuốc nói, theo bản năng trách cứ, hắn cũng không có đúng hạn bôi thuốc.

Nghe thế cái, đứng ở một bên lam cảnh thần có chút ngượng ngùng.

Dù sao quý Vũ Phàm là vì mình mới bị thương , hơn nữa chính nàng cũng nói qua hội dặn dò người ta đổi được , nhưng là nàng cũng không có làm được.

Hai má, có chút hơi hơi phiểm hồng, cũng có chút ngượng ngùng.

Quý Vũ Phàm ngồi ở chỗ kia, nhưng thật ra thoát nhìn rất lớn phương, “Công tác bận quá, không thời gian!”

“Ai, các người người tuổi trẻ này a, vì công tác ngay cả thân thể cũng không để ý!” Thầy thuốc bắt đắc dĩ lắc đầu nói.

“Không có tốt thân thể, nơi đó có cơ hội kiếm tiền!”

“Người nói rất đúng, ta về sau hội chú ý !” Quý Vũ Phàm cười ôn hòa nói.

Nhìn quý vũ lắng nghe tôn nói bộ dáng, thầy thuốc thế này mới vừa lòng gật đầu, sau đó cho hắn tốt nhất được, “Nhớ kỹ, tạm thời đừng dính thủy, cũng đừng ăn cay , hải sản ... Hay là muốn ăn kiêng!”

Quý Vũ Phàm sau khi nghe được, gật gật đầu, “Hảo, ta đã biết!”

“Cám ơn người thầy thuốc!” Lam cảnh thần nói lời cảm tạ sau, hai người mới rời đi.

Lái xe ngay tại trên xe chờ, hai người đi ra bệnh viện sau, quý Vũ Phàm mở miệng, “Muốn hay không cùng nhau ăn một bữa cơm?”

Lam cảnh thần lập tức gật đầu, “Tốt, ta hắn là mời người ăn cơm !”

“Ta không phải ý tứ này!”

“Ta là ý tứ này!” Lam cảnh thần nói.

“Vừa vặn, ta cũng có nói tưởng nói cho người!” Lam cảnh thần nói.

Nghe thế cái, quý Vũ Phàm nhìn nàng, cuối cùng gật gật đầu.

Vì thế, hai người ngồi xe đến một nhà nhà ăn trước mặt.

Điểm cơm, lam cảnh thần còn cố ý tránh được hắn không có thể ăn .

Nhìn nàng như thế cẩn thận bộ dáng, quý Vũ Phàm là vui vẻ .

Điểm hảo sau, quý Vũ Phàm nhìn nàng, “Không phải có chuyện nói với ta sao? Nói cái gì, nói đem!”

Quý Vũ Phàm đều như vậy đi thẳng vào vấn đề , lam cảnh thần cũng không lại quanh co lòng vòng , trực tiếp mở miệng, “Quý Vũ Phàm, ta hôm nay mới biết được, lúc trước ở quán bar lần đó, là Nhược Nhã cố ý an bài chúng ta gặp !”

Nghe thế cái, quý Vũ Phàm nhú mày, không có phủ nhận.

“Ta không biết người đối với ta cái gì cảm giác, nhưng là ta. . . . . Trong lòng đã có người!”

Nghe thế cái, quý Vũ Phàm sững sốt, hoàn toàn không nghĩ tới, nàng muốn nói dĩ nhiên là này.

Nhìn quý Vũ Phàm không nói gì, lam xe cảnh sát chạy nhanh mở miệng nói, “Thực xin lỗi!” Nàng đều không phải là cố ý .

Nhìn lam cảnh thần như thế thành khẩn bộ dáng, quý Vũ Phàm cười cười, “Người không cần nói với ta thực xin lỗi!”

“Người không giận ta sao?” Lam cảnh thần hỏi.

“Ta vì sao phải giận người, chẳng lẽ ta theo đuổi người, liền nhất định phải làm cho người thích ta sao?” Quý Vũ Phàm nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần thế này mới yên tâm một chút, “Ta thật có lỗi là, ta không có trước tiên nói cho người!”

“Người cũng không cần xin lỗi, mặc kệ trong lòng người có người, vẫn không có người nào, cũng sẽ không ngăn trở ta theo đuổi người!” Quý Vũ Phàm nhìn lam cảnh thần, một chữ một chữ nói.

616. Chương 581: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 18

“Người cũng không cần xin lỗi, mặc kệ trong lòng người có người, vẫn không có người nào, cũng sẽ không ngăn trở ta theo đuổi người!” Quý Vũ Phàm nhìn lam cảnh thần, một chữ một chữ nói. Thử khác vũ

Nghe thế cái, lam cảnh thần vẫn là ngăn người, không hiểu được ý tứ của hắn.

“Ta nghĩ nói rất đúng, ta đã có. . . . . Bạn trai !” Lam cảnh thần xấu hổ nói.

Lam cảnh thần trong lời nói, quý Vũ Phàm cũng không ngoài ý muốn, ngược lại thực bình tĩnh nhìn nàng, “Là Trần Mặc sao?”

Nghe thế cái, lam cảnh thần sững sốt, bất khả tư nghị nhìn hắn.

“Xem ra, ta đoán đúng rồi!” Quý Vũ Phàm khoe miệng tràn ra một chút chua sót cười.

“Thực xin lỗi. . . . . Ta không phải cố ý gạt người, chính là. . . . .”

“Ta biết, người cũng không cần xin lỗi, kỳ thật lần trước ở bệnh viện thời điểm, ta liền nhìn ra, các người trong lúc đó không thích hợp, tiếp theo hắn liền giải trừ hôn ước, ta nên nghĩ đến là của hắn!” Quý Vũ Phàm nói.

Lam cảnh thần ngồi ở hắn đối diện, có chút xấu hổ cười cười, cũng có chút không biết nên nói như thế nào.

“Ta thực hâm mộ hắn!” Quý Vũ Phàm mở miệng lần nữa.

Nghe thế cái, lam cảnh thần nâng mắt nhìn hắn, “Kỳ thật, người cũng tốt lắm!”

“Nhưng là, không sánh bằng Trần Mặc không phải sao? !” Quý Vũ Phàm cười nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần lắc đầu, “Không phải!”

“Người cùng Trần Mặc ai hảo, ta không thể đánh giá, nhưng là lòng trước cho hắn, đời này, tâm lý của ta cũng chỉ có thể dung hạ hắn một người !” Lam cảnh thần nhìn quý Vũ Phàm nói.

Không biết tại sao, bỗng nhiên nói ra những lời này, nàng thế nhưng thả lỏng rất nhiều.

Quý Vũ Phàm nhìn lam cảnh thần, “Đa Hi vọng, ta không có nghe được lần này nói, còn có thể tiếp tục làm bộ như đường như không có việc gì hiểu rõ theo đuổi người!”

“Ta tin tưởng, người nhất định sẽ gặp được rất tốt nữ nhân!” Lam cảnh thần nhìn hắn nói, coi như là một loại tự đáy lòng chúc phúc.

Nghe thế cái, quý Vũ Phàm cười cười, không nói cái gì nữa, nhưng là khoe miệng lại làm đầy lên một chút cười.

Lúc này, người bán hàng đã đi tới, thượng đồ ăn, “Tốt lắm, ăn cái gì đi, có lẽ, chính là cuối cùng một chút !” Quý Vũ Phàm nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần hơi hơi giật mình dừng một chút, lập tức gật gật đầu, hai người bắt đầu, nhưng lại không có...chút nào xấu hổ.

Có đôi khi, nói mớ, nếu so với cái gì cũng không nói muốn tốt hơn nhiều.

Hai người cũng không còn nói thêm nữa cái gì, sau khi ăn cơm xong, quý Vũ Phàm thân sĩ muốn đưa nàng trở về, lam cảnh thần cũng không còn ngăn cản.

Vì thế, liền lái xe đi trở về.

Sau khi tới, lam cảnh thần nhìn quý Vũ Phàm, “Cám ơn người !”

Quý Vũ Phàm cười cười, khoe miệng có ti chua sót.

“Đúng rồi, tay người còn cần lại đi đổi một lần được, chỉ sợ ta về sau không có cách nào nhắc nhở người , người hay là muốn đi , như vậy mới khá mau!” Lam cảnh thần nhìn hấn nói.

Quý Vũ Phàm sau khi nghe được, gật gật đầu.

“Kia, ta đi xuống !” Nói xong, lam cảnh thần sẽ xuống xe.

Lúc này, quý Vũ Phàm bỗng nhiên vươn tay bắt được nàng.

Lam cảnh thần sửng sốt.

Quý Vũ Phàm nhìn nàng, “Cho ta một cái ôm đi !”

“Ân! ?”

“Bằng hữu trong lúc đó ly biệt ôm!” Quý Vũ Phàm nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần hào phóng cười cười, sau đó vươn tay, cùng hấn ôm một chút.

“Tạm biệt!” Lam cảnh thần nói.

Ai biết, làm nàng muốn buông ra thời điểm, quý Vũ Phàm lại dùng sức ôm chặt nàng một chút, lam cảnh thần sửng sốt.

“Tạm biệt!” Lúc này, quý Vũ Phàm trầm trọng thanh âm của ở cửa nàng bên tai vang lên.

Lam cảnh thần thế này mới thả lỏng một chút, cười cười, “Ân!”

Vì thế, buông ra.

“Ta đi trở về!”

“Ân!” Quý Vũ Phàm gật đầu, cho dù muôn vàn không tha, nhưng là cũng nhất định phải buông tay.

Lúc này, lam cảnh thần đẩy ra cửa xe, vừa xuống xe, lại nhìn đến đối diện đứng nhân.

Nàng sửng sốt.

“Trần Mặc?”

Trần Mặc liền đứng ở nơi đó, cách đó không xa, nhìn nàng.

Lam cảnh thần trong khoảng thời gian ngắn ngăn cả người, như thế nào cũng tưởng đến Trần Mặc lại ở chỗ này, hơn nữa, vừa rồi ở trong xe một màn kia, cũng không biết nàng xem đến không!

Lam cảnh thần bỗng nhiên cảm giác mình giống cái kẻ trộm giống nhau, thế nhưng chột dạ lên!

Rõ ràng, nàng thực quang minh!

“Trần Mặc. . . . .” Lam cảnh thần kêu một tiếng, lúc này, Trần Mặc trực tiếp đi đến trước mặt nàng, “Như thế nào hiện tại mới trở về!”

“Ta. . . . .”

Lúc này, quý Vũ Phàm theo ra xe thượng đi xuống.

Lam cảnh thần đứng ở nơi đó, càng không biết nên nói cái gì mới tốt .

“Trần Mặc!” Lúc này, quý Vũ Phàm xuống xe, nhìn Trần Mặc mở miệng.

Nhìn đến quý Vũ Phàm thời điểm, Trần Mặc kỳ thật đã sớm nhận ra đến đây, làm xe chạy tới được thời điểm, hần liền liếc mắt một cái nhận ra là quý Vũ Phàm xe .

“Đừng hiểu lầm, hôm nay, cảnh thần tìm ta, chỉ là vì nói với ta rõ ràng sự tình!” Quý Vũ Phàm nhìn Trần Mặc nói.

Trần Mặc đứng ở nơi đó, nguyên bản phía trước hai người cũng là bằng hữu, hiện tại vì lam cảnh thần, hai người trong lúc đó bao nhiêu có điểm xấu hổ.

Trần Mặc gật đầu, “Ta tin tưởng nàng!”

Nghe thế một câu, quý Vũ Phàm bỗng nhiên cười, giống như chính mình giải thích, rất nhiều dư.

“Vây là tốt rồi!” Quý Vũ Phàm nói, ánh mắt dừng ở lam cảnh thần trên người, mang theo quyến luyến, lưu luyến không rời.

“Nàng là một cô gái tốt, hảo hảo quý trọng nàng!” Quý Vũ Phàm nói.

Trần Mặc gật đầu, “Ta biết, ta sẽ !”

“Nhưng là, nếu người làm cho nàng mất hứng trong lời nói. . . . . Cho dù là huynh đệ, cũng không có tình cảm khả giã, ta nhất định sẽ đem nàng theo bên cạnh người cướp về !” Quý Vũ Phàm nhìn Trần Mặc, một chữ một chút nói, giọng điệu, thập phần khẳng định.

Lam cảnh thần đứng ở nơi đó, nghe quý Vũ Phàm trong lời nói, từ trong tâm là cảm động .

Cho dù không thương một người, nàng cũng sẽ không thương tổn một người, hơn nữa, nàng cũng sẽ nhớ rõ người khác đối nàng hảo.

Trần Mặc đứng ở nơi đó, nghe quý Vũ Phàm trong lời nói, cười cười, “Người yên tâm, chỉ sợ. . . . .” Nói xong hần nghiêng đầu, nhìn trong lòng thiên hạ, lại nâng mắt, “Người không có cơ hội này !”

“Kia tốt nhất, nếu có trong lời nói, ta nhất định sẽ không khách khí!” Quý Vũ Phàm nói.

Lúc này, hần nhìn lam cảnh thần, “Ta chúc phúc các người!”

“Cám ơn!” Lam cảnh thần cười nói, giờ này khắc này, đã muốn không cần quá nhiều ngôn ngữ .

Quý Vũ Phàm cười cười, “Ta đi trước!” Nói xong, chuẩn bị lên xe.

“Vũ Phàm!” Lúc này, hần mới vừa đi vài bước, Trần Mặc bỗng nhiên ở sau người kêu một tiếng.

Nghe được thanh âm, quý Vũ Phàm quay đầu, Trần Mặc đi tới.

Lam cảnh thần nhíu mi, nhìn bọn họ.

Lúc này, trong lúc đó Trần Mặc đi lên đi, vươn rảnh tay.

Quý Vũ Phàm nhìn thoáng qua sau, lập tức cười cười, cũng vươn tay, ở trên tay hần đập một chút.

Lập tức, hai người cười, Trần Mặc vỗ vỗ bờ vai của hần, “Lần khác một khối đi ra uống rượu!”

Quý Vũ Phàm gật đầu, sau đó lên xe .

Nhìn quý Vũ Phàm đi rồi, lam cảnh thần đứng ở nơi đó, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lúc này, Trần Mặc quay đầu, nhìn đứng ở cách đó không xa lam cảnh thần.

Lam cảnh thần cũng là hướng hần vô hại cười.

Lúc này, Trần Mặc không nói hai lời, cởi trên người mình áo khoác đi tới, phi ở trên người của nàng, lam cảnh thần đều không có tới kịp mở miệng nói cái gì, Trần Mặc môi bỗng nhiên hôn lên đi.

Lam cảnh thần cả người đều ngẩn người .

Trần Mặc hôn, đến quá đột ngột, làm cho nàng có chút trở tay không kịp, đương nhiên, đáy lòng cũng là ấm áp .

Nàng vươn tay, lặng lẽ ôm lấy hân vòng eo.

Hai người ở không quá sáng ngời dưới ánh đèn, hai người ôm ở cùng nhau ôm hôn. . . . .

Mà ngồi ở trong xe quý Vũ Phàm, thông qua kính chiếu hậu nhìn bọn họ, kia anh tuấn mặt nghiêng, ảnh ngược một chút bóng ma. . . . .

^^

Trần Mặc buông ra lam cảnh thần thời điểm, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hân.

Lam cảnh thần cũng nhìn Trần Mặc, “Làm sao vậy?”

“Người nói làm sao vậy?” Trần Mặc hỏi lại, ”Nếu ta hôm nay nếu không

Ở chỗ này chờ người, có phải hay không ta sẽ không biết nói người cùng quý Vũ Phàm cùng một chỗ?”

Nghe Trần Mặc trong lời nói, lam cảnh thần nhú mi, “Người đang ghen?”

“Nói, người vừa rồi cùng hân ở trong xe làm gì ! ?” Trần Mặc hỏi.

Lam cảnh thần .

Không phải mới vừa trang vô cùng thân sĩ sao?

“Người không thấy được sao?” Lam cảnh thần nhìn Trần Mặc hỏi.

Trần Mặc mặt, đều nhanh muốn đen.

Nhìn hân ghen bộ dáng, lam cảnh thần lại cảm giác được thật lớn thỏa mãn.

Trên thế giới hạnh phúc nhất chuyện tình chớ quá cho, một người nam nhân cho người ghen.

“Trần Mặc, người ghen bộ dáng, thật tốt ngoạn!” Lam cảnh thần cười nói.

Lúc này, Trần Mặc lại ôm cổ nàng, “Lam cảnh thần, ta cảnh cáo người, về sau không cho phép tùy tiện cùng nam nhân khác ôm!”

“Dắt tay đâu?”

“Không thể!”

“Hôn môi đâu!”

“Cũng không có thể!”

“Kia cái gì có thể! ?”

“Cái gì cũng không có thể!”

Trần Mặc muốn điên rồi!

Cũng bị nữ nhân này muốn làm điên rồi!

Đang ở phía sau, lam cảnh thần bỗng nhiên kiễng mũi chân, đối với Trần Mặc môi liền hôn một chút.

“Ta hôn, làm sao bây giờ?”

Trần Mặc sững sốt, lập tức nở nụ cười, “Vậy còn trở về!” Nói xong, lại đối với lam cảnh thần hôn đi lên.

“Không cần!” Lam cảnh thần né tránh.

“Không cần cũng phải muốn, lam cảnh thần, ta cảnh cáo người, về sau, trừ bỏ ta ngoài ý muốn nam nhân, cũng không chuẩn có tứ chi quan hệ!” Trần Mặc nói.

“Người rất bá đạo , ta muốn tự do!”

“Tự do của người đã muốn đặt ở chỗ này của ta !”

“Kháng nghị, dựa vào cái gì!” Lam cảnh thần kháng nghị.

“Kháng nghị không có hiệu quả!”

“Kia cái gì hữu hiệu! ?”

“Nhận hữu hiệu!”

. . . . .

Lúc này, dưới lầu, đều có thể nghe được bọn họ vui thanh âm của.

Hơn nửa canh giờ sau.

Hai người nằm ở trên giường.

Lam cảnh thần tựa vào Trần Mặc trên vai, “Trần Mặc!”

“Ân! ?”

“Người xác định, ta không phải đang nằm mơ sao? Vì sao ta cuối cùng cảm giác loại này hạnh phúc, không nở đầu! ?” Nói xong, lam cảnh thần ngẩng đầu nhìn Trứ Trần mặc hỏi.

Nghe lời của nàng, Trần Mặc nghiêng đầu, ở cái trán của nàng thượng ấn tiếp theo hôn, “Bởi vì chúng ta cảm tình đến từ không dễ, người không cần tưởng nhiều lắm, về sau mặc kệ phát sinh sự tình gì, ta cũng sẽ không rời đi người, đều đã chỉ mình lớn nhất năng lực cho người hạnh phúc!”

Nghe Trần Mặc trong lời nói, lam cảnh thần trong lòng tựa hồ bị cái gì vậy cấp nhồi giống nhau.

Nàng thật mạnh gật đầu.

“Nhớ kỹ, về sau mặc kệ phát sinh sự tình gì, không có nghe được ta chính mồm nói cho người biết, cái gì đều không cần tin tưởng, biết không?” Trần Mặc nhìn nàng hỏi.

Lam cảnh thần sau khi nghe được, gật gật đầu.

Trần Mặc hỏi, khắc ở cái trán của nàng thượng, lam cảnh thần nhắm mắt lại, mặc kệ thế nào, nàng cùng Trần Mặc cảm tình đến từ không dễ, nàng thâm nghĩ hảo hảo quý trọng phần này cảm tình.

Nhìn lam cảnh thần, Trần Mặc đáy lòng vừa động, nhện không được muốn hôn nàng.

Nghĩ như vậy , cũng làm như vậy . . . . .

Hắn dịu dàng hôn nàng, lam cảnh thần cũng phối hợp hôn, hai tay, vòng ở hắn thắt lưng.

Hôn, dày đặc dừng ở trên người của nàng, lam cảnh thần nhắm hai mắt lại, nụ hôn của hắn, đã muốn không chỉ có giới hạn trong môi của nàng , hắn muốn càng nhiều. . . . .

Vì thế, một cái xoay người, đem nàng đặt ở dưới thân. . . . .

617. Chương 582: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 19

Vì thế, một cái xoay người, đem nàng đặt ở dưới thân. . . . .

Cảm giác được Trần Mặc đắc ý đồ, lam cảnh thần đột nhiên mở mắt, “Không cần. . . . .”

Trần Mặc không nghĩ tới hắn hội cự tuyệt, nhìn lam cảnh thần con người, nàng lắc đầu, “Ta hôm nay mệt chết đi. . . . .”

Nếu nàng đều nói như vậy , Trần Mặc cũng không hảo miễn cưỡng, cúi người ở trên môi của nàng ấn tiếp theo hôn, “Vậy được rồi, không chạm vào người, nghỉ ngơi!”

Nghe được Trần Mặc trong lời nói sau, lam cảnh thần cười cười, gật gật đầu. Thư khác vũ

Vì thế, Trần Mặc xoay người, theo trên người của nàng đi xuống.

Lam cảnh thần cũng không còn nói cái gì, vươn tay, ôm lấy hắn vòng eo.

“Tốt lắm, ngủ đi!”

“Uh, an!”

“An!”

Cho nhau nói câu An Chi sau, liền không ai đang nói chuyện , lam cảnh thần nhắm mắt lại, ôm bên người người nam nhân này, rất nhanh liền đang ngủ, hơn nữa, trong lúc ngủ mơ khóe miệng, đều hơi hơi gợn lên. . . . .

Nhìn lam cảnh thần ngủ, Trần Mặc cũng ngoéo một cái khóe môi, nhắm mắt lại đang ngủ.

Một đêm này, hắn cũng không có rời đi, cứ như vậy ôm lam cảnh thần đang ngủ.

Hơn nữa, ngủ vô cùng thoải mái, rất thơm ngọt.

Hai người tựa hồ cũng làm mộng đẹp giống nhau, khóe miệng khê nhếch, cứ như vậy, vừa cảm giác đến hừng đông.

Trần Mặc khi...tỉnh lại, bên người đã muốn trống rỗng .

Hắn mở to mắt nhìn nhìn, phòng cũng không có người, hắn từ trên giường ngồi xuống, thanh tỉnh một chút, thể này mới xuống giường, đi ra ngoài.

Mới vừa đi đi ra ngoài, chợt nghe đến trong phòng ăn có tiếng âm.

Trần Mặc đi tới, lúc này, trong lúc đó lam cảnh thần mặc màu trắng quần áo trong ở tọa bừa sáng.

Tóc dài tùy ý phi ở sau người, màu trắng quần áo trong vừa vặn quá cái hông, lộ ra hai cái thon dài chân.

Lúc này, bóng dáng của nàng ở bên trong bận rộn , Trần Mặc nhìn đến sau, nhin không được đi tới.

Vươn tay, từ phía sau ôm lấy nàng.

Lam cảnh thần đang ở làm bừa sáng, bỗng nhiên phía sau vươn một bàn tay, nàng lặng đi một chút.

“Người tỉnh?” Lam cảnh thần cười hỏi.

“An!” Trần Mặc ôm nàng gật gật đầu.

“Nhanh đi rửa mặt một chút, ăn điểm tâm !” Lam cảnh thần dặn dò.

Trần Mặc cũng không có động, mà là gắt gao ôm nàng, “Biết không? Đây chính là ta ảo tưởng hình ảnh!”

“An! ?” Chợt nghe Trần Mặc trong lời nói sau, lam cảnh thần vi lăng một chút.

“Như vậy hình ảnh, vẫn đều là ta nghĩ tượng , cảm ơn người!” Trần Mặc nói, sau đó thẩu đi qua ở cảnh thần trên cổ nhẹ nhàng hôn một chút.

Lam cảnh thần đứng ở nơi đó, trong lòng cũng hiện lên một tia khôn kể cảm giác, lập tức nghĩ nghĩ, “Tốt lắm, nhanh đi rửa mặt, trong chốc lát ăn điểm tâm !”

“An!”

Trần Mặc gật gật đầu, lại thẩu đi qua ở cảnh thần trên mặt trác một ngụm, cảnh thần cười né tránh, hắn thể này mới đứng dậy đi rửa mặt .

Cảnh thần cười cười, sau đó tiếp tục làm bừa sáng.

Trần Mặc đến bên trong rửa mặt sau, đi ra ngoài, lam cảnh thần bừa sáng cũng làm không sai biệt lắm .

“Có thể ăn!” Cảnh thần cười nói.

Trần Mặc cười đi qua đi, nhìn bữa sáng, trong lòng tràn đầy cảm động, ngồi xuống, bắt đầu ăn.

Lam cảnh thần thu thập xong sau, cũng ngồi xuống bắt đầu ăn, “Thế nào? Còn có thể đi?” Lam cảnh thần vừa ăn một bên hỏi.

Kỳ thật, rất đơn giản bữa sáng.

Trứng gà, chân giò hun khói thêm bánh, còn có sữa.

Trần Mặc ăn, sau đó gật gật đầu, “Đương nhiên, đây chính là người tự mình làm, có thể không ăn ngon sao?”

Nghe Trần Mặc trong lời nói, lam cảnh thần cười cười, “Ba hoa, tốt lắm, mau ăn, như thế này còn muốn đi làm đâu!”

Trần Mặc cười cười, sau đó hai người bắt đầu ăn cái gì, vừa ăn còn vừa nói cười.

Nghĩ đến đây chính là bọn họ sở muốn hạnh phúc.

Không hỏi sớm chiều, bình thần tự nhiên.

Sau khi ăn cơm xong, Trần Mặc thu dọn đồ đạc, lam cảnh thần đi thay quần áo, hai người an bài vô cùng thỏa đáng.

Lam cảnh thần thu thập xong sau, đi ra, Trần Mặc cũng thu thập xong.

Không sai biệt lắm đến đi làm thời gian, hai người mới đi ra trong nhà.

Như trước là đem lam cảnh thần đưa đến công ty, Trần Mặc lại đi đi làm.

Vừa đến công ty, hiện tại ít dùng Trần Mặc mở miệng, lam cảnh thần sẽ tự động dâng lên hôn, “Ta đi rồi!”

Trần Mặc cười cười, “Uh, buổi chiều ta tới đón người!”

Lam cảnh thần gật đầu, sau đó xuống xe, trực tiếp đi công ty.

Nhìn lam cảnh thần đi vào, Trần Mặc cũng mới đi rồi.

Hắn suy nghĩ, cho dù như vậy mỗi ngày lặp lại cuộc sống như thế, hắn cũng sẽ không ngại phiền toái.

Lam cảnh thần đi vào công ty, đầy mặt xuân quang, mọi chuyện cần thiết đều giải quyết, tâm tình của nàng thật là tốt.

Lúc này, Nhược Nhã nhìn nàng.

“Nhìn xem, nhìn xem, luyện ái trung nữ nhân chính là không giống với, cho dù không cười, đôi mắt cũng lộ ra nồng đậm hạnh phúc!” Nhược Nhã cười nói.

Nghe được Nhược Nhã trong lời nói, lam cảnh thần nhíu mi, “Người đang nói cái gì a!”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Xem biểu tình chỉ biết, luyện ái trung nữ nhân!” Nhược Nhã một chữ một chút.

“Được rồi, không với người ba hoa, chạy nhanh công tác!” Lam cảnh thần nói.

“Người ta không đều nói, luyện ái trung nữ nhân chỉ số thông minh vì linh sao? Cảnh thần, cẩn thận công tác làm lỗi!” Nhược Nhã cười nói.

“Ô Nha miệng, tốt lắm, chạy nhanh công tác đi!” Lam cảnh thần cười nói.

Nhược Nhã cười cười, cũng không còn nói cái gì nữa, bắt đầu công tác, lam cảnh thần ngồi ở chỗ kia, cười cười, sau đó vui đầu vào công tác lý đi.

Nếu như nhã nói, hiện tại mà ngay cả công tác, cả đầu cũng là cùng Trần Mặc cùng một chỗ hình ảnh.

Lam cảnh thần cười cười, thật sự là muốn điên rồi!

Lúc này, đứng dậy đi nước trà đang lúc vọt một ly cà phê.

Vừa trở về thời điểm, lúc này, cửa xuất hiện chuyển phát tiểu ca.

“Xin hỏi vị nào là lam cảnh thần tiểu thư!”

Lam cảnh thần vừa vặn đi ra, nghe được thanh âm, lập tức đi tới, “Ta là!”

“Có của người chuyển phát!” Chuyển phát tiểu ca nói.

Nhìn chuyển phát, lam cảnh thần cười cười, là một cái hộp nhỏ, lam cảnh thần cũng không còn tưởng nhiều như vậy, trực tiếp lấy quá ra liền ký tên .

“Cám ơn!” Lam cảnh thần nói.

“Không khách khí!” Chuyển phát tiểu ca cầm ra sau bước đi .

Lúc này, lam cảnh thần cầm cái hộp nhỏ bước đi hướng vị trí của mình.

Nói thật, mặt trên cũng không có tên cũng không biết ai đưa .

Nhưng là cũng chính là ôm như vậy kinh hỉ trong lòng, lam cảnh thần mở ra hòm.

Nhưng mà, vừa mở ra sau, lam cảnh thần cả người cả kinh, sợ tới mức lui về phía sau, trong tay gì đó cũng bị quăng đến mặt sau đi.

Cả người phát ra một tiếng thét chói tai.

Lúc này, nghe được lam cảnh thần tiếng kêu, Nhược Nhã cùng tiểu quân đều nhìn về phía nàng, lúc này, hai người đều đi tới.

Lam cảnh thần sợ tới mức, không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Làm sao vậy?” Nhược Nhã một bên hỏi, một bên nhìn về phía cái kia cái hộp nhỏ, nhưng mà đang nhìn đến thời điểm, cũng hoảng sợ.

Bởi vì bên trong một cái vết máu loang lổ oa nhi.

Gấu bông thức , nhưng là cả người dính đầy huyết, ánh mắt đều lờ đi ra, trên mặt cũng là huyết, nhìn đến đầu tiên mất khiến cho nhân không khỏi rùng mình.

“Đây là cái gì này nọ, ai đưa tới! ?” Nói xong, Nhược Nhã đi ra ngoài thủ, dùng này nọ gây xích mích một chút.

Lam cảnh thần đứng ở nơi đó, lắc đầu, “Ta cũng không biết!”

“Thực ghê tởm, hiện tại thật là người nào đều có!” Nhược Nhã nói.

Tiểu quân cũng nhìn bên trong gấu bông, có chút ghê tởm, không dám nhìn.

“Tốt lắm, Nhược Nhã, vẫn là vứt bỏ đi!” Tiểu quân ở sau người nói.

Lúc này, Nhược Nhã cũng không do dự, trực tiếp cầm che cái nộ ở, cầm liền quăng đến thùng rác lý đi.

Tiểu quân nhìn lam cảnh thần, “Thế nào? Người không có chuyện gì đem! ?”

Lam cảnh thần thế này mới lắc đầu, “Không có chuyện gì!”

“Ta còn tưởng rằng là Trần Mặc hoặc là ai đưa tới lễ vật, không nghĩ tới có người ngoạn như vậy trò đùa dai!” Tiểu quân nhin không được mở miệng.

Lam cảnh thần cười cười,

“Không có chuyện gì !”

Lúc này, Nhược Nhã đi trở về đi, “Xử lý xong!”

“Ân!” Lam cảnh thần gật đầu, “Cám ơn người!”

“Người là không phải đắc tội người nào ?” Lúc này, Nhược Nhã nhìn cảnh thần nói.

Cảnh thần thực nghiêm túc nghĩ nghĩ, “Không có a!”

“Kia làm sao có thể có người đưa vật như vậy đến!”

“Khả năng, đưa sai lầm rồi đi!” Cảnh thần nói như vậy, cũng không biết là mình an ủi, vẫn là dù thế nào. Nàng đích xác không thể tưởng được sẽ có ai làm như vậy chuyện nhảm chán.

“Ai, tóm lại người cẩn thận một chút!”

Lam cảnh thần gật gật đầu, Nhược Nhã cùng tiểu quân trở về công tác, cảnh thần ngồi ở chỗ kia, nghĩ, nhưng là xác xác thật thật bị dọa một ngày.

Suy nghĩ nửa ngày, cũng không còn nghĩ ra cái như thế về sau.

Vì thế, lam cảnh thần cũng không có còn muốn , hảo hảo công tác.

Nguyên bản, thật sự tưởng đưa sai lầm rồi, hoặc là thế nào.

Nhưng là ở mấy ngày kế tiếp thời gian nội, nàng liên tục mỗi ngày thu được bất đồng một chết vật như vậy.

Còn có một ít mang theo vết máu oa nhi ảnh chụp, thoát nhìn thập phần khủng bố.

Nhược Nhã đều có chút nhìn không được , “Cảnh thần, nhất định là có người cố ý chĩnh của ngươi, nếu không, báo nguy đi!” Nhược Nhã nói.

Lam cảnh thần lắc đầu, “Chỉ có mấy thứ này, như thế nào báo nguy!”

“Nhưng là cũng không thể mỗi ngày như vậy a!” Nhược Nhã nói.

Vừa vặn phía sau, mực thiếu đàn từ bên trong đi ra, nhìn lam cảnh thần sắc mặt không đúng, bước đi tới, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Vì thế, Nhược Nhã sẽ đem mấy ngày nay lam cảnh thần liên tục thu được đe dọa này nọ chuyện tình nói cho mực thiếu đàn.

Nghe thế cái, mực thiếu đàn tức hạ mi.

Lúc này, mực thiếu đàn nhìn một bên thư ký , “Phân phó đi xuống, từ hôm nay trở đi, phạm là đưa cho lam cảnh thần gì đó đều ở dưới lầu kiểm nghiệm quá cho nữa đi lên!”

“Là!” Thư ký gật gật đầu.

“Nhìn đến khả nghi nhân vật, lập tức báo nguy!”

“Hảo, ta đã biết!” Thư ký gật gật đầu

Lúc này, lam cảnh thần đứng ở nơi đó, cả người thoát nhìn có chút hoảng hốt, nhưng nhìn miêu tả thiếu đàn, nàng vẫn là mở miệng nói tạ.

“Cám ơn mực tổng!”

“Thế nào? Nếu một trong lời nói, xin mời giả trở về nghỉ ngơi một chút!” Mực thiếu đàn nói.

“Không cần, ta không sao nhi!” Lam cảnh thần, “Đây là một chút đe dọa gì đó mà thôi, dọa không ngã của ta!” Lam cảnh thần nói.

“Vây là tốt rồi!” Mực thiếu đàn gật gật đầu, cũng không còn nói cái gì nữa, xoay người đi trở về văn phòng đi.

Lúc này, lam cảnh thần nhìn nhìn một bên Nhược Nhã, “Tốt lắm, không có chuyện gì , công tác đi!”

Nghe lam cảnh thần trong lời nói, Nhược Nhã cũng gật gật đầu, trở về công tác.

Lam cảnh thần một ngày đều thực hoảng hốt, nàng thật sự không thể tưởng được ai hội đưa mấy thứ này cho nàng, rốt cuộc có ý tứ gì.

Mãi cho đến tan tầm thời điểm, Trần Mặc tới đón nàng.

Nhìn đến Trần Mặc, nàng miễn cưỡng cười cười, đi tới.

Trần Mặc liếc mắt một cái liền nhìn ra nàng không được bình thường, “Làm sao vậy?” Trần Mặc lo lắng hỏi.

“Không có việc gì a!”

“Sắc mặt của người rất khó xem!”

Nói lên này, lam cảnh thần sờ soạng một chút mặt mình, “Phải không? Có thể là đêm qua ngủ không được ngon giấc đi!”

“Tốt lắm, chúng ta trở về ngủ!” Trần Mặc nói, lời này nói hơn ái / muội, lam cảnh thần cũng không còn để ý, sau đó lên xe.

“Người trước ngủ một hồi nhi, về nhà ta gọi là người!” Trần Mặc nói.

Nghe được lời của hắn, lam cảnh thần gật gật đầu, sau đó nhắm mắt lại tiểu khế.

Trần Mặc lái xe, ở trên đường chạy, thường thường nghiêng đầu sang chỗ khác xem nàng hai mắt.

Đúng lúc này, lam cảnh thần ngủ thấy, đột nhiên mở mắt.

Cửa nàng động tĩnh không lớn, nhưng là cũng đủ kinh động một bên Trần Mặc, nhìn lam cảnh thần khủng hoảng bộ dáng, Trần Mặc lập tức đem xe sang bên dừng.

Sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn nàng, “Làm sao vậy?”

Lam cảnh thần theo trong mộng bừng tỉnh

, đang nhìn đến Trần Mặc thời điểm, đáy lòng mới yên tâm một chút, sau đó lắc đầu, “Không có chuyện gì, giống như làm một cái ác mộng!”

“Có phải hay không quá mệt mỏi ! ?” Trần Mặc nhìn nàng hỏi.

Lam cảnh thần cái gì đều không có nói, gật gật đầu, “Hắn là đi!”

“Tốt lắm, người ngồi nghỉ ngơi trong chốc lát, chờ ngủ, về nhà sau ngủ tiếp!” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần thế này mới gật gật đầu.

Trần Mặc khu động xe, sau đó tay kia thì cầm lam cảnh thần đích tay, lái xe đi trở về.

Đến trong nhà sau, Trần Mặc nhìn lam cảnh thần, “Người đi trước nghỉ ngơi, làm tốt sau khi ăn xong, ta sẽ gọi người!”

Lam cảnh thần gật đầu, sau đó chợt nhớ tới cái gì, nhìn hắn, “Người biết nấu ăn?”

“Sẽ không làm, ta có thể bắt chước, bắt chước sẽ không, ta có thể mua, tóm lại, giao cho ta, người đi hảo hảo nghỉ ngơi!” Trần Mặc nói.

Lam cảnh thần chu miệng lên, nhìn Trần Mặc, “Người ở công ty một ngày, khẳng định cũng mệt chết đi, nếu không, chúng ta đi ra ngoài ăn đi!” Lam cảnh thần nói.

“Ta là lão bản, ta mệt cái gì, tốt lắm, người nhanh đi nghỉ ngơi, ta như thế này gọi người!” Nói xong, lam cảnh thần phụ giúp Trần Mặc liền hướng phòng ngủ đi đến.

“Tốt lắm, ta đi trước ngủ!”

“Ân!”

Lam cảnh thần kiểm mũi chân, hôn một chút Trần Mặc sau, xoay người đi vào phòng ngủ đi.

Trần Mặc chỉ có một tinh khiết nghĩ đến lam cảnh thần thật là mệt mỏi, cũng không còn tưởng nhiều như vậy, xoay người thật sự đi học nấu cơm.

Lam cảnh thần xác thực hơi mệt, nằm ở trên giường, rất nhanh liền đang ngủ.

Như vậy nhất ngủ, cũng không biết ngủ bao lâu, Trần Mặc làm tốt cơm sau, tới gọi nàng, vừa đẩy cửa phòng ra, liền nhìn đến lam cảnh thần đầu đầy mồ hôi.

Hắn nhíu mi, đi tới.

Lam cảnh thần ngủ vô cùng không nở.

Hắn vừa muốn mở miệng, lúc này, lam cảnh thần đột nhiên hô một tiếng, “Không cần. . . . .” Nháy mắt mở mắt.

Trần Mặc ngay tại cạnh nàng, lập tức vươn tay nắm nàng dích tay.

“Làm sao vậy?” Trần Mặc lập tức nhìn lam cảnh thần hỏi.

Nghe được thanh âm quen thuộc, lam cảnh thần nghiêng đầu sang chỗ khác, đang nhìn đến Trần Mặc thời điểm, cơ hồ không có gì do dự, lập tức vươn tay ôm lấy hắn.

Trần Mặc an vị ở nơi nào, cảm giác được lam cảnh thần dựa vào lại đây, vươn tay ôm lấy nàng.

“Có phải hay không lại làm ác mộng ?” Trần Mặc hỏi.

Lam cảnh thần tựa vào trong ngực của hắn, gật gật đầu.

“Tại sao có thể như vậy? Muốn hay không xin phép nghỉ ngơi hai ngày?” Trần Mặc có chút lo lắng hỏi.

“Không cần!” Lúc này, lam cảnh thần lắc đầu, “Không cần, chính là hơi mệt, nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi!”

“Thật sự?” Trần Mặc nhíu mày nhìn nàng hỏi.

“Ừ!” Lam cảnh thần liên tục gật đầu.

“Vậy được rồi, nếu có chuyện gì chuyện, nhất định phải nói cho ta biết, không cho phép gạt ta!” Trần Mặc nói.

“Ân!” Lam cảnh thần gật gật đầu.

Lúc này, Trần Mặc cười cười, nhìn nàng, “Tốt lắm, đứng lên đem, làm tốt cơm !”

Nghe thế cái, lam cảnh thần gật gật đầu, hai người đi ra ngoài.

Đến bàn ăn trước sau, lam cảnh thần có chút kinh ngạc, “Những điều này là do người làm ! ?”

Trần Mặc gật gật đầu, “Đúng vậy!”

Không nói trước ăn trúng, riêng là nhìn, cũng không tệ lắm.

Lam cảnh thần tọa đi qua, nhìn trước mặt đồ ăn, “Người xác định không phải mua ! ?”

“Đương nhiên không phải!” Nói như vậy , Trần Mặc cũng ngồi đi qua.

“Ném thử hương vị thế nào!” Trần Mặc có chút chờ mong nói.

Lam cảnh thần gật gật đầu, vì thế cầm lấy chiếc đũa, thường một ngụm trước mặt đồ ăn.

Ăn đến sau, lam cảnh thần tạm dừng ở.

Trần Mặc nhìn nàng, ánh mắt chờ mong, “Thế nào ?”

Lam cảnh thần gật gật đầu, “Uh, không sai!”

“Thật sự?” Trần Mặc hỏi lại, sau đó cũng cầm lấy chiếc đũa thường một ngụm.

Vừa phóng tới miệng, hắn liền ngẩng ngẩng cả người, sau đó ngửa quan vận vận .

Lam cảnh thần nhìn, sau đó nở nụ cười.

“Như thế nào như vậy ngọt?”

Lam cảnh thần nở nụ cười, “Người là không phải đem đường trở thành muối !”

“Phổng chừng là!”

Vì thế, hai người đều nở nụ cười.

“Ăn cái này đi!” Trần Mặc bỏ quên nọ vậy đạo đồ ăn.

Vì thế, lam cảnh thần ăn khác, ăn một ngụm, sau đó gật gật đầu, “Uh, này còn có thể!”

“Thật sự?” Sau khi nghe được, Trần Mặc có điểm khó có thể tin.

Lam cảnh thần gật gật đầu, vì thế, Trần Mặc bán tín bán nghi vươn chiếc đũa, thường đến miệng sau, đều không phải là tưởng tượng như vậy khủng bố.

Trừ bỏ, phai nhạt một chút.

“Là đem! ?” Lam cảnh thần ăn, nhìn Trần Mặc hỏi.

Trần Mặc đã muốn buông tha cho muốn ăn ý niệm trong đầu, “Người thay quần áo, ta mang người đi ra ngoài ăn đi!” Nguyên bản tưởng cùng lam cảnh thần một kinh hãi, không nghĩ tới cuối cùng làm được không có thể ăn.

Nghe được Trần Mặc trong lời nói, lam cảnh thần nhú mày, “Vì sao! ?”

“Không thể ăn, quá khó khăn ăn!” Trần Mặc nói.

“Không cần, ta cảm thấy rất tốt!” Lam cảnh thần nói, đây là Trần Mặc lần đầu tiên vì nàng nấu cơm, cảm động cũng không kịp, làm sao có thể ghét bỏ.

“Người không cần an ủi ta, ta không nghĩ ủy khuất người, chúng ta đi ra ngoài ăn!” Trần Mặc nói.

“Thật sự không cần, ta cảm thấy rất tốt, huống chi, hiện tại bao nhiêu đứa nhỏ đều không kịp ăn cơm, chúng ta không thể như vậy lãng phí!” Lam cảnh thần nói.

“Nhưng là. . . . .”

“Vẫn là nói, người này đại thiếu gia, ăn không hết khổ! ?”

“Ta là không nghĩ ủy khuất người!” Trần Mặc lập tức mở miệng nói.

“Ta không biết là ủy khuất, đây là người cho ta làm thứ nhất bữa cơm, ta thực hạnh phúc!” Lam cảnh thần nhìn Trần Mặc một chữ một chút nói.

Trong trông mắt, thực chân thành.

Lam cảnh thần đều nói như vậy, hắn còn nói cái gì.

Cười cười, ngồi xuống.

“Người như vậy hãnh diện, ta hắn là cao hứng mới đúng!” Nói xong, Trần Mặc cũng ngồi xuống bắt đầu ăn.

Mặc dù có vô cùng ngọt, có điểm thực đậm, có điểm thật cay, nhưng là bọn họ ngồi cùng một chỗ, lại ăn trứng rất thơm.

Nhất là lam cảnh thần, tuy rằng ăn đến miệng là một loại hương vị, nhưng là trong lòng, lại càng ngọt.

Một người nam nhân khẳng định người nấu cơm, trăm ngàn không cần nói rất khó ăn, bởi vì đả kích không phải của hắn tâm, còn có kia khóa cho người làm bất cứ chuyện gì tâm.

Lam cảnh thần là một hiểu được cảm ơn nhân, càng quý trọng Trần Mặc vì mình sở làm hết thấy. . . . .

Nhưng là hi vọng, này không chỉ là trong nước hoa. . . . .

618. Chương 583: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 20

Hôm sau. Thứ khác vũ

Lam cảnh thần cứ theo lẽ thường đi làm, theo mực thiếu đàn nói nói vậy sau, thật sự vốn không có chuyển phát cho nữa đi lên, nhưng là nàng có trực giác nói cho nàng, nhất định có chuyển phát đưa tới, chính là không có đến tay nàng thượng, bị tạp rút.

Hiện tại lam cảnh thần đi đến đại sảnh đều đặc biệt có một loại bị người nhìn chăm chăm cảm giác.

Nếu đưa một lần là trùng hợp, đưa sai, như vậy lần thứ hai, lần thứ ba lần thứ tư đâu. . . . .

Cơ hồ mỗi ngày đều đã không có cùng máu chảy đầm đìa gì đó đưa tới, lam cảnh thần tin tưởng, nhất định là có ân cố ý !

Nghĩ nghĩ, lam cảnh thần đi đến trước sân khấu bên kia, “Mấy ngày nay có ta chuyển phát sao?”

Nhìn lam cảnh thần, trước sân khấu tiểu thư gật gật đầu, “Có, mỗi ngày đều có!”

“Hiện tại ở nơi nào! ?”

“Mực tổng đã phân phó, nếu đưa tới là một ít. . . . . Không tốt lắm gì đó, sẽ không cấp cho người đưa lên đi, xử lý rụng!” Trước sân khấu tiểu thư nói.

Lam cảnh thần biết, mực thiếu đàn làm như vậy, là vì nàng hảo.

Nghĩ nghĩ, lam cảnh thần mở miệng, “Từ hôm nay trở đi, đưa tới này nọ, không cần kiểm tra, trực tiếp cho ta đưa lên đi!”

“Này. . . . .”

“Không quan hệ, ta sẽ cùng mực tổng nói !”

“Vậy được rồi!” Trước sân khấu tiểu thư gật gật đầu

“Cám ơn!” Lam cảnh thần nói lời cảm tạ sau, thẳng lên lầu.

Mặc kệ ai muốn đối phó nàng, nếu chính là dùng này đó hạ tam lam biện pháp, nàng chắc là không biết khuất phục .

Không phải tưởng hù dọa nàng sao?

Nàng sẽ không sợ!

Nhìn hắn còn có thể dùng biện pháp gì đến hù dọa nàng!

Vì thế, lam cảnh thần trực tiếp đi lên lầu .

Quả nhiên, ở phía sau đến hai ngày, mỗi ngày đều đã có cái gì đưa lên đi.

Lam cảnh thần nhìn cũng không nhìn, trực tiếp để tại một bên .

Nhược Nhã nhìn lam cảnh thần, “Người. . . . .”

“Không cần nhìn, đều giống nhau!” Nàng nói.

“Vậy người vì sao còn muốn làm cho bọn họ mang lên! ?” Nhược Nhã hỏi.

“Ta không biết ai muốn đối phó ta, nhưng là nếu nàng chính là lấy mấy thứ này đã nghĩ hù dọa đến ta, như vậy hắn cũng quá thiên chân !” Lam cảnh thần một chữ một chữ nói.

“Người muốn quật khởi ?” Nhược Nhã tò mò hỏi.

“Ta chỉ là muốn biết, người kia nhằm chán như vậy!”

“Tốt lắm , ta duy trì người!” Nhược Nhã nói, nàng thích nhất đúng là lam cảnh thần này lưu loát nhiệt tình.

Lam cảnh thần cười cười, không nói cái gì nữa.

Hai ngày sau, quả thực còn không bắt đồng gì đó đưa tới, lam cảnh thần cũng thử ở dưới lầu xem, nhưng là mỗi lần đến đều là chuyển phát đưa tới, nàng tìm được chuyển phát bên kia, người ta nói căn bản là không có để lại gì tin tức.

Quan trọng nhất là, mỗi ngày đều đã đổi nhanh chút.

Càng như vậy, lam cảnh thần lại càng là tò mò, rốt cuộc là ai đưa tới, ai muốn như vậy chinh nàng!

Này nọ làm theo có người đưa tới, lam cảnh thần hiện tại cho dù mở ra xem cũng không thấy có cái gì, tuy rằng không bố ghê tởm điểm, nhưng là sớm không như vậy sợ.

Mà một ngày, này nọ đều sau khi tới, lam cảnh thần trực tiếp cảm nhiều đồ như vậy lao xuống lầu.

Thiết kế bộ mọi người nhìn, nhưng là lam cảnh thần liền như vậy cầm này nọ đi xuống.

Đến dưới lầu, thùng rác bên kia, lam cảnh thần không hề do dự, toàn bộ đã đánh mất đi vào.

Nhược Nhã cùng tiểu quân nhất thời không phản ánh lại đây, cùng sau khi rời khỏi đây, nhìn đến lam cảnh thần đi này nọ quăng đến thùng rác lý, thế này mới thở hổn hển một hơi.

“Người hừ chết chúng ta, còn tưởng rằng người muốn làm sao đâu!” Nhược Nhã ở sau người đi theo nói.

Lam cảnh thần đứng ở nơi đó, “Ta không biết ai muốn như vậy chinh ta, nhưng là mấy thứ này thương tổn không đến ta, bất quá là một ít gấu bông ảnh chụp mà thôi, ta không sợ!” Lam cảnh thần một chữ một chữ đầu nói.

Nàng không biết chung quanh hay không có người nhìn nàng.

Nhưng là nàng có một loại trực giác, của nàng nhất cử nhất động, đều bị nhân xem ở trong mắt.

Mà lời của hắn, cũng là nói cho một bên nhân xem.

Nhược Nhã cùng tiểu quân đứng ở trên người của nàng, đi tới, “Uh, mặc kệ như thế nào, chúng ta đều duy trì!”

Lam cảnh thần gật gật đầu, đứng ở nơi đó, nhìn vài thứ kia, sau đó quay về trên lầu đi.

Kỳ quái là, theo ngày nào đó sau, hai ngày không có này nọ đưa tới.

Nhược Nhã cùng tiểu quân mỗi ngày đều hỏi lam cảnh thần, nhưng là xác thực không có này nọ đưa tới, trước sân khấu bên kia cũng không có bị cướp đi.

Lúc này, tiểu quân mở miệng, “Có phải hay không nhìn đến người không sợ hãi, cho nên hết hy vọng ! ?”

“Cái này kêu là, địch cường ta yếu, ta cường địch yếu!” Nhược Nhã một chữ một chữ nói.

Lam cảnh thần ngồi ở chỗ kia, tổng cảm giác nơi đó không thích hợp, nhưng là lại không nói ra được, “Ta cũng không biết, nhưng là hai ngày này thật là không có này nọ cho nữa đến!”

“Có đôi khi chính là như vậy, người càng sợ hãi, nó lại càng là tới, làm người không sợ hãi, cái gì còn không sợ thời điểm, cái gì đều đã vòng quanh đi!”

“Mặc kệ thế nào, hiện tại không có chuyện gì là tốt rồi!” Nói xong, tiểu quân vỗ vỗ lam cảnh thần bả vai.

Lam cảnh thần ngồi ở chỗ kia, cười cười, gật gật đầu, “Ân!”

Đều tự tản ra sau, bắt đầu công tác.

Hai ngày không mang đồ tới, tuy rằng lam cảnh thần cảm giác rất kỳ quái, nhưng là không cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hảo hảo công tác.

Hôm nay, mau tan tầm thời điểm, lam cảnh thần đích tay cơ vang lên.

Đang nhìn đến Trần Mặc điện thoại thì nàng cười cười, đón.

“Uy !”

“Đang làm gì đó! ?”

“Ta là không phải nên, suy nghĩ người! ?” Lam cảnh thần cười nói.

“Người nói như vậy trong lời nói, ta sẽ thực vừa lòng!” Trần Mặc đã ở điện thoại bên kia nói.

Lam cảnh thần cười cười, “Như thế nào? Gọi điện thoại!”

“Buổi chiều muốn họp, chỉ sợ không thể đi đón người!” Trần Mặc nói.

“Ok, không quan hệ, họp quan trọng, ta tự đánh mình xe trở về là được!”

“Nhưng là với ta mà nói, người quan trọng, ta chụp lái xe đi đón người!” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần mở miệng, “Không cần, ta cũng không phải không thể chính mình đi, làm gì như vậy phiền toái đâu!”

“Lòng ta thương người!”

“Ta cũng không muốn bị người khác ở sau lưng nhàn thoại nghị luận, bạn trai tới đón, đây là lãng mạn, bạn trai giấy thông hành cơ tới đón, liền có vẻ làm!” Lam cảnh thần nói.

“Nhưng là. . . . .”

“Ta chợt nhớ tới đến, lúc chiều cùng Nhược Nhã bọn họ muốn đi ăn cơm, cho nên, không có cách nào sớm như vậy trở về đi!” Lam cảnh thần nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc nghĩ nghĩ mở miệng, “Tốt lắm đêm, ta khả năng họp đến đã khuya, người sớm một chút nghỉ ngơi!”

“Đã biết!” Lam cảnh thần lên tiếng.

“Tốt lắm, ta đi trước họp!”

“Hảo, bái!”

Cúp điện thoại sau, lam cảnh thần thở dài nhẹ nhõm một hơi, bất quá đồng dạng, khóe miệng cũng giờ lên một chút cười.

Cùng Trần Mặc cùng một chỗ trong khoảng thời gian này, có thể nói, hẳn thật là cẩn thận, nàng không biết về sau Trần Mặc có phải hay không cũng sẽ như vậy, nhưng là ít nhất hiện tại, nàng thực thỏa mãn.

Buổi chiều tan tầm thời điểm, lam cảnh thần cùng Nhược Nhã tiểu quân bọn họ đi ra ngoài ăn cơm, sau đó đi chơi trong chốc lát, bắt / chín giờ thời điểm mới trở về.

Vừa xuống xe, nàng cũng cảm giác được phía sau có một đạo tầm mắt nhìn chằm chằm nàng.

Lam cảnh thần ngẩn người, quay đầu nhìn lại, phía sau người nào đều không có.

Nàng đều cảm giác mình sắp tổ chức thần kinh giống nhau, luôn cảm thấy phía sau có câu tầm mắt gắt gao dán tại trên người của nàng, nhưng khi nàng quay đầu lại thời điểm, lại người nào đều không có.

Lam cảnh thần nhíu mi, chạy nhanh lên lầu cầm lấy cái chìa khóa, vừa muốn mở cửa thời điểm, phía sau bỗng nhiên vang lên một thanh âm.

“Lam cảnh thần!”

Nghe được thanh âm, lam cảnh thần hoảng sợ, đột nhiên quay đầu, lúc này, lẳng nếu liền chiếm ở thân thể của nàng sau.

Nàng mặc nhất kiện màu trắng váy, tóc cơ hồ không có gì tạo hình liền như vậy rối tung , đột nhiên nhìn qua, tại đây không quá trong sáng hành lang, thực tại hoảng sợ.

“Lẳng nếu?” Đang nhìn đến cửa nàng thời điểm, lam cảnh thần còn không miễn sợ đứng lên.

“Như thế nào? Sợ hãi! ?” Nghe thế thanh, lẳng nếu khóe miệng bỗng nhiên gợi lên một chút cười lạnh.

“Người tại sao lại ở chỗ này! ?” Lam cảnh thần nhìn lẳng nếu nói là, nàng khi nào thì xuất hiện , nàng đều không biết, thật là không có...chút nào thanh âm của.

“Lam cảnh thần, ngươi là trong lòng hư sao? Sợ nhìn đến ta sao?” Lăng nếu nhìn nàng hỏi.

Lam cảnh thần tức nổi lên mây, “Ta vì sao muốn chột dạ?”

“Đoạt người khác vị hôn phu, không chột dạ sao?” Lăng nếu nhìn nàng một chữ một chút hỏi.

Nghe thế cái, lam cảnh thần tức nổi lên mây, nàng thật sự là không nghĩ cùng lăng nếu nói là cái gì, bọn họ là thiết tình yêu nhau trong lời nói, “Ngươi muốn thế nào?” Lam cảnh thần trực tiếp mở miệng hỏi nàng.

“Ta không nghĩ thế nào, chính là nghĩ đến cho ngươi đưa một phần lễ vật!”

Nói xong, lam cảnh thần ánh mắt liền nhìn về phía tay nàng lý cầm gì đó.

Lam cảnh thần nhíu mi, một loại dự cảm bất hảo ở lòng của nàng để du nhiên nhi sinh.

Lúc này, lăng nếu đi từ từ đi lên, đem trong lòng gì đó đưa cho nàng.

Lam cảnh thần rất không tưởng đón, nhưng là lăng nếu lại cường ngạnh đem đồ vật đưa cho nàng.

“Không mở ra nhìn xem sao?” Lăng nếu đứng ở cửa nàng đối diện, nhìn nàng từ từ mở miệng.

Lam cảnh thần nhìn nàng, cuối cùng là chậm rãi mở ra trước mặt hòm.

Bên trong một cái cái chai, mà cái chai lý. . . . .

“A ——”

Tiếp theo giây, bỗng nhiên không hề do dự, lam cảnh thần bắt tay lý gì đó cấp đã đánh mất.

“Ba” một tiếng, bình thủy tinh con bị ngã toái, mà bên trong gì đó cũng lập tức bị quăng ngã đi ra, bởi vì bên trong đúng là một cái máu chảy đầm đìa gì đó,

Hơn nữa, là một nửa thành hình đứa nhỏ. . . . .

Lam cảnh thần cả người sợ tới mức tựa vào trên cửa, không dám nhìn tới kia đoàn này nọ.

Nhìn lam cảnh thần sợ hãi bộ dáng, lăng nếu lại cười cười, “Biết đây là cái gì sao?”

Lam cảnh thần ánh mắt nhìn lăng nếu, đã muốn kết luận, mấy ngày nay hướng công ty đưa vài thứ kia nhân, chính là lăng nếu.

“Mấy ngày nay, ta vẫn cho ngươi công ty đưa, không nghĩ tới ngươi không sợ, như vậy ta chỉ hảo tự mình cho ngươi đưa tới!” Lăng nếu nhìn lam cảnh thần, khóe miệng gợi lên một chút cười.

Lam cảnh thần tựa vào trên cửa, nhìn nàng, “Lăng nếu, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?”

“Không nghĩ thế nào, chính là cho ngươi biết chân tướng!”

“Có ý tứ gì! ?” Lam cảnh thần cường trang trấn định mở miệng.

“Ngươi có biết ta là từ nơi nào đến sao?” Lăng nếu nhìn nàng hỏi, chưa nói một câu, nàng liền hướng nàng đi vào từng bước.

“Ta là mới từ bệnh viện đi ra!”

“Đứa bé này, không phải sanh non làm được, là ta cố ý làm cho người ta làm bào phúc sản thủ mang tới !” Lăng nếu một chữ một chút nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần cả người tựa vào trên tường, không biết làm sao, chỉ cảm thấy trước mặt lăng nếu, cùng không có quỷ khác nhau, thậm chí, so với quỷ còn muốn đáng sợ!

“Này đâu có chuyện gì liên quan tới ta chuyện, lăng nếu, cách ta xa một chút!” Lúc này, lam cảnh thần nhìn nàng kêu, giờ này khắc này lăng nếu vịn vịn làm cho không người nào có thể nhìn thẳng.

“Mặc kệ chuyện của ngươi sao?” Nói xong, lăng nếu nở nụ cười.

“Biết đứa nhỏ là ai sao? Là Trần Mặc . . . . . Là của hắn!”

“Vì với người cùng một chỗ, hấn bức ta đem đứa nhỏ xoa sạch, lam cảnh thần, người không biết là, người cũng là hung thủ sao? Là các người, là các người hại chết đứa bé này. . . . .” Nói xong, lãng nếu đi lên đi, vẫn thủ cầm lấy nàng trước ngực quần áo nói.

Đang nghe đến này thời điểm, lam cảnh thần cả người ngậy ngấn cả người, ánh mắt tĩnh lớn như vậy, nàng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn lãng nếu, lắc đầu, “Không có khả năng, không có khả năng. . . . . Hấn không phải loại người như vậy!”

“Không có khả năng sao? Đứa nhỏ ở trong này, người còn có cái gì không tin ?” Lãng nếu nhìn nàng nói, xinh đẹp mặt không có hoá trang, hiện tại thoát nhìn thậm chí có vài phần khủng bố.

Lam cảnh thần lắc đầu, “Không có khả năng. . . . . Không có khả năng!” Trần Mặc không phải là người như thế.

Nàng không tin.

“Có thể hay không có thể, đứa nhỏ đều ở nơi này, các người đã muốn cùng một chỗ, tốt, ta thành toàn các người, đứa nhỏ, cũng theo các người đưa tới . . . . .”

Lãng nếu mỗi một câu, cũng giống như là một cây đao giống nhau hung hăng đâm vào lam cảnh thần trong lòng.

Lam cảnh thần không được lắc đầu. . . . .

“Chính là không biết, về sau ở từng cái ban đêm, hấn có thể hay không tưởng niệm hấn cha . . . . . Ta cảm thấy hấn nhất định sẽ khóc, vì sao hấn cha không cần hấn. . . . .”

“Người không cần nói , không cần nói !” Lam cảnh thần bỗng nhiên hét lên đứng lên, ôm lỗ tai chạy ra đi.

Nàng không

Tưởng tin tưởng, nhưng là đang nhìn đến thượng kia một đoàn gì đó thời điểm, sợ hãi lại ghé tởm.

Cả người liên liên xông ra ngoài.

Lãng nếu đứng ở hành lang lý, nhìn bóng lưng của nàng khoe miệng gọi lên một chút cười. . . . .

Lam cảnh thần chạy ra đi sau, vẫn hô, “Không có khả năng, không có khả năng. . . . .” Trần Mặc không phải là người như thế, không phải!

Cho dù nghĩ như vậy , nhưng là trong đầu không ngừng xoay quanh lãng nếu nhìn mình ánh mắt, ánh mắt, còn có nàng nói như thế. . . . .

Tin tưởng, cũng biến thành bán tín bán nghi.

Nàng không biết nên làm cái gì bây giờ, nhưng là nàng không nghĩ trở về, liền như vậy chạy đi ra ngoài. . . . .

Nhưng mà, làm nàng muốn quá đường cái thời điểm, căn bản là không có xem, trực tiếp như vậy tiến lên, trong đầu đều là lãng nếu nói là trong lời nói, căn bản là không có lo lắng nhiều như vậy, cũng tại kia một viên, một chiếc xe con theo một bên mở lại đây. . . . .

Để ý thức đã có xe thời điểm, lam cảnh thần nghiêng đầu, cái kia thời điểm, lái xe khẩn cấp phanh lại.

Nhưng là đã ở một khắc kia, đụng phải lam cảnh thần.

Nàng cả người ngã trên mặt đất. . . . .

^^

Làm Trần Mặc thu được tin tức sau, hội nghị đều không có mở hoàn, trực tiếp phóng đi bệnh viện.

Hấn đến thời điểm, lam cảnh thần đã muốn bị đưa vào phòng cấp cứu .

Nhược Nhã ở cửa phòng bệnh khẩu chờ, nhìn đến Trần Mặc đến đây, tức nổi lên mày.

“Sao lại thế này nhi? Tại sao có thể như vậy? Vì sao hội hảo hảo xảy ra tai nạn xe cộ! ?” Trần Mặc nhìn Nhược Nhã hỏi.

“Ta cũng không biết tình huống, tay nàng cơ lý gãy đánh cuối cùng một cái dây số là ta, cho nên ta đã bị thông tri đến bệnh viện đến đây!” Nhược Nhã nói.

“Tại sao có thể như vậy? Nàng không phải với người cùng đi ăn cơm chưa?” Trần Mặc hỏi, nội tâm khẩn trương, sợ hãi, không biết làm như thế nào phát tiết.

“Chúng ta sau khi ăn cơm xong, nàng liền đánh xe đi trở về, lúc đi hoàn hảo tốt, ta cũng không biết nàng làm sao có thể xảy ra tai nạn xe cộ!” Nhược Nhã nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc nhìn phòng cấp cứu môn, nội tâm như là có mười vạn con kiến ở cắn cắn trái tim của hắn giồng nhau, hắn thật sự rất muốn vọt vào đi xem.

“Người vẫn là trấn định một chút đem, nàng vừa bị đưa vào đi không bao lâu!” Nhược Nhã nói.

Trần Mặc có thể nói cái gì, chỉ có thể nhẫn, ở cửa qua lại bồi hồi.

Đang ở phía sau, tiểu quân cũng nghe tin chạy lại đây.

“Nhược Nhã, Nhược Nhã, sao lại thế này nhi, không phải mới vừa hảo hảo sao, làm sao có thể xảy ra tai nạn xe cộ! ?” Tiểu quân đã chạy tới, trực tiếp nhìn Nhược Nhã hỏi.

“Ta cũng không biết tình huống, nàng hiện tại bị tặng đi vào!”

Tiểu quân nhíu mi, “Nàng đánh xe trở về, hẳn là hội trực tiếp đến tiểu khu mới có thể, làm sao có thể xuất hiện ở đường cái thượng! ?”

“Ta cũng không biết, nghe cái kia lái xe nói, nàng thật là bối rối theo ven đường lao tới, cụ thể, ta cũng không rõ lắm!”

Trần Mặc đứng ở một bên, lo lắng nhìn sốt ruột cứu thất cửa, trong lòng tựa hồ có đồ vật gì đó bị ngăn chặn giồng nhau, khó chịu không thôi.

“Người nói, có thể hay không là nàng lại thu được cái gì đe dọa ... Này nọ, cho nên sợ tới mức chạy đến ! ?” Tiểu quân bỗng nhiên mở miệng nói.

Nói lên này, Nhược Nhã cũng sốt.

Nàng còn không có mở miệng, lúc này một bên Trần Mặc đã đi tới, “Người nói cái gì? Cái gì đe dọa?”

Trần Mặc phía trước theo chân bọn họ đều là đồng sự, tuy rằng bọn họ cũng đều biết Trần Mặc nhà rất có tiền, nhưng là hắn còn chưa có không có bãi quá cái giá, cho nên quan hệ của bọn họ cũng coi như có thể.

“Người không biết sao?” Tiểu quân hỏi lại.

“Biết cái gì? Người đem nói rõ ràng!” Trần Mặc tróc cấp nói.

“Theo trước tuần lễ bắt đầu, đã có người mỗi ngày đưa một ít đe dọa gì đó đến công ty vội tới nàng, bắt quá hai ngày này không có nhận được!” Tiểu quân nói.

Đe dọa gì đó?

Trần Mặc tức khởi mảy, “Cái gì đe dọa gì đó?”

“Hết thấy huyết gấu bông oa nhi, còn có một ít thoát nhìn thực khủng bố ảnh chụp, dù sao cái gì đều có, nhưng là mỗi lần đều là máu chảy đầm đìa, thoát nhìn thực ghê tởm, thực khủng bố!” Tiểu quân nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc tức nổi lên mảy.

Trước tuần lễ. . . . .

Hắn nhớ rõ, trước tuần lễ, lam cảnh thần vẫn đều ở làm ác mộng. . . . .

nbsp; thì ra là thế!

Nghĩ đến đây, Trần Mặc có loại tưởng trừu chính mình hai bàn tay xúc động!

Hắn đã sớm nên phát hiện không thích hợp , nhưng là nếu không có đi miệt mài theo đuổi!

Nghĩ đến đây, Trần Mặc một quyền đầu nện ở trên tường, đối với mình hận ý, không cách nào hình dung!

Hắn vì sao không sớm chút phát hiện của nàng không thích hợp, làm cho nàng một mình thừa nhận rồi nhiều như vậy!

Lúc này, Nhược Nhã cùng tiểu quân nhìn, cũng nhin không được trì giạt mình một chút.

“Trần Mặc người. . . . .”

Trần Mặc con người mở thật to, nhưng lại cái gì đều không có nói.

Nhược Nhã cùng tiểu quân nhìn, cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

Đang ở phía sau, phòng cấp cứu cửa được mở ra.

Một cái hộ sĩ từ bên trong đi ra, “Xin hỏi ai là bệnh nhân người nhà! ?”

Nhìn đến hộ sĩ đi ra, ba người cùng nhau vây quanh đi lên.

Trần Mặc nhìn nàng dẫn đầu mở miệng hỏi, “Nhà của nàng chúc cũng không ở trong này, ta là bạn trai của nàng, nàng hiện tại thế nào ?”

“Bệnh nhân xuất huyết quá nhiều, hiện tại cần khẩn cấp truyền máu, chúng ta kho hàng lý huyết không nhiều lắm , xin hỏi các người là ai a hình huyết! ?” Hộ sĩ nhìn bọn họ hỏi.

“Ta là!” Lúc này, Trần Mặc mở miệng.

Hộ sĩ gật gật đầu, “Tốt lắm, người đi theo ta đem, chuẩn bị truyền máu!”

Trần Mặc gật đầu, không nói hai lời đi theo hộ sĩ đi rồi.

Lúc này, Nhược Nhã cùng tiểu quân đứng ở phòng cấp cứu cửa cùng đợi, mà phòng cấp cứu kia trần đăng, vẫn đều lượng . . . . .

619. Chương 584: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 21

Ước chừng nửa giờ sau, Trần Mặc từ bên trong đi ra. Thư khác vũ

Môi tái nhợt, vừa thấy chính là truyền máu quá nhiều .

Nhược Nhã cùng tiểu quân nhìn, Trần Mặc đi qua về phía sau, Nhược Nhã hỏi, “Thế nào? Người muốn hay không trở về nghỉ ngơi một chút?”

Trần Mặc tầm mắt thủy chung nhìn chăm chăm phòng cấp cứu môn, “Nàng không an toàn, ta làm sao có thể sẽ đi nghỉ ngơi!”

Nghe Trần Mặc trong lời nói, Nhược Nhã cùng tiểu quân lẫn nhau quen biết liếc mắt một cái, không có nói cái gì nữa.

Ước chừng qua một giờ sau, phòng cấp cứu môn mới bị đẩy ra.

Lúc này, cảnh thần bị đẩy đi ra.

Bọn họ nhìn đến sau, lập tức đi tới, Trần Mặc trước nhìn nhìn nằm ở nơi đó lam cảnh thần, sau đó nhìn thầy thuốc, “Thầy thuốc, tình huống của nàng thế nào ?”

“Đã muốn thoát ly sinh mệnh an toàn , bất quá vẫn là cần quan sát, hai mươi tư giờ tĩnh lại cũng không sao vấn đề !” Thầy thuốc nói.

Nghe được thoát ly sinh mệnh an toàn, ba người tâm mới thật mạnh buông.

Lúc này, lam cảnh thần bị đưa đến phòng bệnh đi, Trần Mặc cũng đi theo đi.

Nhược Nhã cùng tiểu quân nhìn Trần Mặc bộ dáng, đều có chút không đành lòng, “Trần Mặc, người thua nhiều như vậy huyết, vẫn là trở về nghỉ ngơi một chút đi, nơi này có ta cùng tiểu quân nhìn là tốt rồi!”

“Không cần, các người trở về đêm, ngày mai các người còn muốn đi làm, ta muốn ở trong này coi chừng dùm nàng!” Trần Mặc nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm trên giường lam cảnh thần nói.

“Nhưng là người vừa thua hoàn huyết. . . . .”

“Ta không sao nhi , các người đi đêm, ta nghĩ một mình bồi bồi nàng!” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, Nhược Nhã gật gật đầu, “Vây được rồi, ngày mai chúng ta ở đến xem nàng, chính người cũng chú ý một chút!”

Trần Mặc không nói gì thêm, ánh mắt nhìn chăm chăm vào trên giường lam cảnh thần.

Nhược Nhã nhìn nhìn tiểu quân, hai người đều cũng không còn nói chuyện, đi ra ngoài.

Trong phòng, Trần Mặc nắm lam cảnh thần đích tay, ánh mắt không rời ở trên người của nàng.

“Cảnh thần, nhất định phải tỉnh lại, nhất định phải tỉnh lại. . . . .” Trần Mặc nắm lam cảnh thần đích tay, đáy lòng một mực yên lặng nhớ kỹ những lời này.

Vì thế, liền như vậy một đêm trôi qua.

Trần Mặc nhìn lam cảnh thần, đôi mắt màu đỏ tươi, hần liền như vậy ngồi, nhìn cảnh thần, một khắc cũng không có động, ánh mắt cũng liếc mắt một cái không có hợp bẻ. . . . .

Sợ hội bỏ qua của nàng mỗi một phân mỗi một giây.

Ngày hôm sau, thẳng đến thầy thuốc đến kiểm tra, Trần Mặc thế này mới giật giật.

Kiểm tra xong sau, thầy thuốc mở miệng, “Tình huống thực ổn định, chỉ cần qua hôm nay, tỉnh lại trong lời nói, sẽ không vấn đề !” Thầy thuốc nói.

Nghe được thầy thuốc trong lời nói, Trần Mặc gật gật đầu, “Ta đã biết, cảm ơn thầy thuốc!”

“Không khách khí!” Xong sau, thầy thuốc đi ra ngoài.

Trần Mặc lại tọa hội lam cảnh thần bên người, nhìn nàng. . . . .

Lúc này, lái xe đi đến, đang nhìn đến Trần Mặc thời điểm, mở miệng, “Thiếu gia, nên đi công ty !”

“Không đi !” Trần Mặc nói.

“Này. . . . .”

“Hôm nay hành trình giúp ta toàn bộ thôi rụng, ta nơi đó cũng không đi!”

“Nhưng là lão gia bên kia. . . . .”

“Bên kia ta tự nhiên hội công đạo !”

“. . . . . Được rồi!” Lái xe cũng không biết nên nói cái gì mới tốt, gật gật đầu đi ra ngoài.

Một lát sau sau, lái xe lại đi tới, “Thiếu gia, những điều này là do ăn trứng, người vẫn là ăn một chút gì đi!”

“Phóng cái bàn đi, đói bụng ta sẽ ăn trứng!” Trần Mặc nói.

Lái xe gật đầu, vì thế, đem đồ vật phóng tới trên bàn sau, nhìn nhìn trên giường thiên hạ, bất đắc dĩ tiêu sái .

Nhưng là cũng không lâu lắm, làm cho Trần Mặc không tưởng được người đến .

Đúng là Trần phụ, Trần mẫu.

Nghe được Trần Mặc không có đi công ty, ở bệnh viện, trực tiếp đã tới.

Trần Mặc một đêm không ngủ, đôi mắt màu đỏ tươi, trên mặt cũng toát ra một chút tiểu Hồ tra.

Trần phụ cùng Trần mẫu lúc tiến vào, Trần Mặc cũng không biết.

“Hiện tại không cần gì phục vụ!” Trần Mặc ngay cả cũng không quay đầu lại mở miệng nói, hần tưởng thầy thuốc đến đây.

“Phải không? Ngay cả cha mẹ của người cũng bắt quá hỏi sao?” Lúc này, phía sau vang lên Trần phụ thanh âm của.

Nghe thế cái, Trần Mặc quay đầu, đang nhìn đến Trần phụ cùng Trần mẫu thời điểm, thế này mới lặng đi một chút, đứng lên, “Cha, mẹ, sao người lại tới đây?”

“Nghe nói người không có đi công ty, ở bệnh viện, cho nên lo lắng người, đến xem!” Trần phụ nói.

“Ta không sao nhi!”

Nói xong, hần quay đầu, nhìn nằm ở trên giường thiên hạ, “Là cảnh thần, nàng ra tai nạn xe cộ!”

Trần mẫu vẫn cũng biết, Trần Mặc có thai hoan nữ nhân, lúc này, nhìn đến trên giường nằm thiên hạ, đi tới, “Như thế nào hảo hảo xảy ra tai nạn xe cộ!”

“Còn không biết, trước mắt cảnh sát đang ở điều tra!”

“Hiện tại nàng thế nào?”

“Thầy thuốc hai mươi tư giờ trong vòng tỉnh lại tựu cũng không có chuyện gì, nếu không. . . . .” Kế tiếp trong lời nói, hần cũng không nói gì đi xuống, nhưng là có ý tứ gì, Trần phụ cùng Trần mẫu cũng hiểu được.

“Người muốn cùng lắng nếu giải trừ hôn ước, ta cũng không quản người, nhưng là ta không hy vọng người vì tư tình nhi nữ chậm trễ chuyện của công ty chuyện!” Trần phụ một chữ một chữ nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc tức nổi lên mây.

“Cha, hiện tại cảnh thần mạng ở sớm tối, người cảm thấy ta còn cố tình chuyện công tác sao?” Trần Mặc nhìn Trần phụ hỏi lại.

“Là ta không hy vọng cho người vì tư tình nhi nữ chậm trễ công tác chuyện tình!”

“Nếu như là mẹ xảy ra sự tình, người còn có tâm tình công tác sao! ?” Trần Mặc nhìn Trần phụ một chữ một chữ hỏi.

“Người. . . . . Người nói như thế nào nói đâu! ?” Nghe được Trần Mặc trong lời nói sau, Trần phụ sắc mặt đột biến.

“Tuy rằng ta hình dung không quá thỏa đáng, nhưng là ta nghĩ nói cho người là, mẹ ở trong lòng người vị trí, cùng cảnh thần tại trong lòng ta vị trí là giống nhau!” Trần Mặc nhìn Trần phụ một chữ một chữ nói.

Trần phụ trong khoảng thời gian ngắn, á khẩu không trả lời được, không biết nên nói cái gì mới tốt.

Trần mẫu là đau lòng nhất Trần Mặc, nghe được Trần Mặc trong lời nói sau, lôi kéo Trần phụ, “Tốt lắm, người hiện tại cũng đừng buộc hần, hiện tại công ty không phải còn có người sao?”

Trần phụ tức nhú mi, quay mặt đi, không nói cái gì nữa.

Lúc này, Trần mẫu nhìn Trần Mặc, đi tới, “Có phải hay không ngày hôm qua cả đêm cũng chưa ngủ?”

“Mẹ, thực xin lỗi, cho người lo lắng!”

“Người có biết mẹ lo lắng người là tốt rồi, hiện tại ta với người cha cũng không phản đối người với ai lui tới, nhưng là người nhất định phải bảo trọng chính mình thân mình!” Trần mẫu nhìn Trần Mặc, nói ra một cái làm mẫu thân tiếng lòng.

“Người yên tâm mẹ, ta sẽ không để cho chính mình có chuyện!” Trần Mặc nói.

Trần mẫu liên tục gật đầu, “Nếu một trong lời nói liền an bài một cái hộ sĩ lại đây chiếu cố!”

“Ta đã biết mẹ!”

Vì thế, lại hỏi han ân cần một thời gian, Trần Mặc cùng Trần phụ mới rời đi.

Mới vừa đi tới cửa, Trần Mặc bỗng nhiên mở miệng, “Cha. . . . .”

Trần phụ sững sốt, quay đầu.

Trần Mặc đứng ở nơi đó, suy nghĩ nửa ngày sau đó mở miệng, “Thực xin lỗi. . . . .”

Trần phụ cũng là sững sốt, không nói gì, xoay người đi ra ngoài.

Nhưng là kỳ thật, Trần phụ cũng là tha thứ Trần Mặc.

Nào có phụ thân cùng con của mình quá không dậy nổi , chính là Trần Mặc bỗng nhiên nói như vậy, Trần phụ không biết làm như thế nào mở miệng mà thôi.

Trần mẫu còn lại là nhìn Trần Mặc cười cười, cũng đi theo ra .

Lúc này, trong phòng, khôi phục im lặng.

Trần Mặc quay đầu, nhìn nằm ở trên giường lam cảnh thần, trong lòng thập phần không phải tư vị.

Bọn họ vừa mới cùng một chỗ không bao lâu, liền đã xảy ra chuyện như vậy. . . . .

Vừa im lặng không bao lâu, lúc này, cửa phòng lại bị gõ, Trần Mặc đi qua đi, mở cửa.

Đang nhìn đến ngoài cửa nhân thì tức nổi lên mày.

“Nhĩ hảo, xin hỏi nơi này là lam bệnh của tiểu thư phòng sao?”

“Là!”

“Ta là a thị tây khu cảnh cục , về lam tiểu thư xảy ra tai nạn xe cộ chuyện tình, có một chút khẩn trương, xin hỏi phương tiện lục khẩu cung sao?” Cảnh sát nhìn Trần Mặc hỏi.

“Nàng ra tai nạn xe cộ, đến bây giờ còn không có tỉnh lại, chỉ sợ không có cách nào!”

“Ngươi là! ?”

“Ta là bạn trai của nàng, xin hỏi rốt cuộc có cái gì tiến triển! ?” Trần Mặc nhìn bọn họ hỏi.

Xem bọn hắn ý tứ của, giống như tai nạn xe cộ không phải ngoài ý muốn.

“Lái xe là tự thú , theo miệng của hắn trung biết được, là lam cảnh thần bởi vì kinh hoảng lao ra đường cái , hơn nữa lúc ấy chạy thời điểm là đèn xanh, hắn hoàn toàn không nghĩ tới lam tiểu thư hội lao ra!”

Nghe thế cái, Trần Mặc nhíu mi, “Sau đó thì sao! ?”

“Sau đó chúng ta đi lam tiểu thư trong nhà, ở của nàng cửa đã xảy ra rất nhiều thủy tinh tra, cùng lam tiểu thư lao ra thời gian là lần lượt , tin tưởng chuyện này nhất định là có liên hệ !”

Nghe thế cái, Trần Mặc càng gia túc khởi mày, “Ý của ngươi là, có người đe dọa nàng?”

“Không bài trừ loại khả năng này!” Cảnh sát nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc chợt nhớ tới cái gì, Nhược Nhã cùng tiểu quân nói, lam cảnh thần mấy ngày nay cũng không đoạn thu được đe dọa ... Này nọ.

Nghĩ đến đây, Trần Mặc mở miệng, “Ta nghe ta phía trước đồng sự nói, mấy ngày nay nàng không ngừng thu được cùng loại đe dọa ... Này nọ, không biết vậy trong đó có thể hay không có liên hệ gì!”

Nghe thế cái, hai người cảnh sát nhìn thoáng qua lẫn nhau, “Xin hỏi của ngươi hai cái đồng sự là? Chúng ta muốn tìm nàng đi lục khẩu cung!”

“Bọn họ ở rt đi làm, Nhược Nhã cùng nhiệm tiểu quân!”

“Hảo, ta đã biết, cảm ơn của người phối hợp, nếu có cái gì tin tức, ta sẽ lại thông tri của người, quả nhiên lam tiểu thư tỉnh lại, cũng phiền toái người cho chúng ta biết một tiếng!”

“Hảo, ta đã biết!” Trần Mặc lên tiếng.

Vì thế, cảnh sát muốn đi.

“Nếu có chuyện gì chuyện, cũng mời các người trước tiên cho ta biết!” Trần Mặc nói.

“Hảo, chúng ta hội !”

Sau khi nói xong, bọn cảnh sát bước đi .

Trần Mặc đóng cửa lại, đứng ở nơi đó, nghĩ như thế nào, đều cảm giác có nơi đó không thích hợp.

Lam cảnh thần xưa nay cùng người kết thù kết oán vô cùng thiếu, nàng ngay cả bằng hữu cũng không nhiều, hiện tại làm sao có thể có người phát đe dọa này nọ cho nàng đâu?

Nghĩ như vậy , Trần Mặc cầm lấy di động, gầy đánh ra một cái dãy số, “Giúp ta tra một chút thường xuyên cấp lam cảnh thần đưa chuyển phát đều có những người đó. . . . . Đối, lập tức!”

Lúc chiều, lam cảnh thần vẫn không có tỉnh lại, từ từ cũng không biết từ nơi nào đến tin tức, đến bệnh viện đến đây.

Nhìn đến nằm ở trên giường lam cảnh giờ Thìn, tức khởi mày, “Tại sao có thể như vậy! ?”

“Làm sao có thể hảo hảo ra tai nạn xe cộ!” Từ từ nhìn Trần Mặc hỏi.

Trần Mặc đứng ở nơi đó, không hề động, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nằm ở trên giường lam cảnh thần, “Đến bây giờ còn biết rốt cuộc sao lại thế này nhi. . . . .”

Từ từ nhú lại mày, “Thầy thuốc nói như thế nào! ?”

“Qua hai mươi tư giờ tỉnh lại trong lời nói, sẽ không có chuyện gì, nếu không. . . . .” Nếu không trong lời nói, Trần Mặc cũng nói không được, nhìn nằm ở nơi đó lam thường xuyên có thể, hận không thể thay nàng thừa nhận này đó.

620. Chương 585: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 22

“Qua hai mươi tư giờ tỉnh lại trong lời nói, sẽ không có chuyện gì, nếu không. . . . .” Nếu không trong lời nói, Trần Mặc cũng nói không được, nhìn nằm ở nơi đó lam cảnh thần, hận không thể thay nàng thừa nhận này đó.

Nghe được lam cảnh thần trong lời nói, từ từ ánh mắt cũng nhìn lam cảnh thần, tức nổi lên mày.

Qua hồi lâu, từ từ mới tiếp nhận rồi sự thật này.

Nâng mâu nhìn Trần Mặc, giờ này khắc này, hấn hai mắt màu đỏ tươi, râu cũng xông ra, vừa thấy chính là một đêm không ngủ.

Nhìn đến tin tức từ từ cũng biết Trần Mặc cùng lắng nếu giải trừ hôn ước chuyện tình, hiện tại nhìn đến hấn vì cảnh thần như vậy si tình, từ từ cũng là cảm động không thôi.

“Người là không phải một đêm không ngủ? Nếu không người nằm ở nơi đó nghỉ ngơi trong chốc lát, ta ở trong này nhìn là tốt rồi, dù sao ta xin phép !” Từ từ nhìn Trần Mặc nói.

Trần Mặc lắc đầu, “Không cần, nàng không tỉnh lại phía trước, ta ngủ không dưới!” Trần Mặc nói.

“Nhưng là người hiện tại thoát nhìn mệt chết đi!” Từ từ nói.

“Không cần, nàng tỉnh không đến phía trước, ta ngủ không được!” Lam cảnh thần nói, cả người thoát nhìn thực mất mát.

Hắn đều nói như vậy , từ từ cũng không nói cái gì nữa.

Đúng lúc này, trên giường thiên hạ giật mình.

Từ từ vừa thấy, “Nàng động !”

Theo từ từ thanh âm của, Trần Mặc cũng nhìn trên giường thiên hạ, quả nhiên lam cảnh thần đích tay giật giật, mí mắt cũng giật giật.

Trần Mặc cùng từ từ một trận vui sướng, hai người đều cúi người đi qua, “Cảnh thần, cảnh thần. . . . .”

“Cảnh thần. . . . .”

Hai người đều ở cửa nàng bên giường hô.

Lam cảnh thần nhú lại mày, tựa hồ muốn tỉnh lại, nhưng vẫn vẫn chưa tỉnh lại.

“Cảnh thần, ngươi là không phải tỉnh. . . . . Cảnh thần!” Từ từ cùng Trần Mặc hai người đều ở bên giường hô.

“Cảnh thần, tỉnh lại, tỉnh lại. . . . .” Trần Mặc cũng nói xong.

Nghe được bên tai thanh âm của không ngừng kêu chính mình, từ chối hồi lâu, chậm rãi , lam cảnh thần mở ra con ngươi.

Mí mắt xóc lên sau đó lại hạp thượng.

Lăn qua lộn lại vài lần, mới chậm rãi mở ra.

Đang nhìn đến trước mặt hai tờ mặt thì đầu của nàng vẫn là mơ mơ màng màng .

“Cảnh thần, ngươi tỉnh?” Đang nhìn đến lam cảnh thần mở to mắt thời điểm, từ từ thế này mới thả lỏng nở nụ cười một chút.

Cuối cùng tỉnh.

Trần Mặc cũng nhìn, khóe miệng gợi lên một chút cười, cuối cùng thanh tỉnh lại.

“Ngươi thế nào? Có hay không nơi đó không thoải mái?” Trần Mặc cũng lo lắng nhìn nàng hỏi.

Đã gặp nàng tỉnh lại, treo ở trong lòng đích tảng đá, rốt cục buông xuống.

Lam cảnh thần nằm ở nơi đó, còn không có khôi phục ý thức, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, ở bọn họ một thời gian hỏi thăm, mới chậm rãi khôi phục ý thức.

Ánh mắt nhìn Trần Mặc.

Trong đầu nghĩ đến lắng nếu nói với nàng trong lời nói.

Việc làm!

Cùng với, nàng chạy ra đi, ra tai nạn xe cộ!

Lam cảnh thần đột nhiên kinh hãi, sợ tới mức chạy nhanh nhắm mắt lại.

Trần Mặc cùng từ từ đều nhìn tình huống không đúng lắm.

“Cảnh thần, ngươi thế nào ! ?” Trần Mặc quan tâm nhìn nàng hỏi.

Từ từ cũng nhìn, “Ta đi kêu thầy thuốc!”

Trần Mặc gật đầu.

Vì thế, từ từ xoay người đi ra ngoài.

“Cảnh thần, người làm sao vậy? Ta là Trần Mặc, ta là Trần Mặc a. . . .” Trần Mặc nhìn nàng, một bên biên nói cho nàng.

Lam cảnh thần mở con người, nhìn người trước mặt lắc đầu, “Đi ra ngoài, đi ra ngoài!”

Trần Mặc nhíu mi.

“Đi ra ngoài! !” Lam cảnh thần bỗng nhiên hô to.

Cũng đang ở phía sau, từ từ mang theo thầy thuốc đi đến.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Từ từ lập tức đi qua đi, nhìn bọn họ hỏi.

Lúc này, lam cảnh thần nhìn từ từ, hoàn toàn may mắn lại đây, “Làm cho hắn đi ra ngoài, làm cho nàng đi ra ngoài!”

Nàng cái gì cũng không nói, miệng một cái kính nói thẳng một câu, “Làm cho hắn đi ra ngoài!”

Cái kia hắn, là Trần Mặc!

Từ từ nhíu mi, “Cảnh thần, người làm sao vậy? Hắn là Trần Mặc a!”

“Làm cho hắn đi ra ngoài, đi ra ngoài, ta không muốn gặp lại hắn!” Lam cảnh thần nhìn bọn họ nói, cảm xúc thực kích động.

Ai cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngay cả Trần Mặc cũng không biết.

Hắn đứng ở nơi đó, nhìn lam cảnh thần, nàng xem hắn con người, tất cả đều là sợ hãi.

Đồng dạng, của nàng câu kia không nghĩ nhìn đến hắn, làm cho tim của hắn cũng tựa hồ bị cái gì hung hăng va chạm một chút.

Đau lòng không chịu nổi.

Nhưng là hắn biết, nhất định là chuyện gì xảy ra.

Bằng không lam cảnh thần sẽ không cái dạng này !

Hai ngày trước hoàn hảo tốt, bỗng nhiên tỉnh lại nói không nghĩ nhìn đến hắn, nhất định là chuyện gì xảy ra!

Lúc này, lam cảnh thần ngồi ở chỗ kia, đang nhìn đến Trần Mặc thời điểm, liên tiếp kêu, “Làm cho hắn đi ra ngoài, đi ra ngoài! !”

Cảm xúc hết sức kích động.

“Cảnh thần, người làm sao vậy? Nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì? Ta là Trần Mặc a!” Trần Mặc có chút không cam lòng, hai tay giam cầm bả vai của nàng, nhìn nàng hỏi.

“A! Đi ra ngoài, ta không muốn gặp lại người, đi ra ngoài! !” Lam cảnh thần vẫn lặp lại những lời này, nhìn hắn ánh mắt là sợ hãi, là chán ghét, là thất vọng!

Như vậy ánh mắt, xác thực đau đớn Trần Mặc.

Từ từ ở một bên nhìn, nhíu mi mày, “Trần Mặc, nàng vừa tỉnh lại, thân mình còn thực suy yếu, nếu không, người đi ra ngoài trước, chờ nàng cảm xúc yên ổn một chút , người lại tiến vào!”

Nghe được từ từ trong lời nói, Trần Mặc nhíu mày, ánh mắt nhìn hướng lam cảnh thần.

Thầy thuốc cũng đi tới, “Bệnh nhân cần tĩnh dưỡng!”

Một câu, đã muốn chương hiển xuống ý tứ của.

Trần Mặc bất đắc dĩ, nhưng là vì lam cảnh thần thân thể suy nghĩ, không thể không đi ra ngoài.

Hắn xoay người đi ra ngoài, biểu tình thoát nhìn có chút thống khổ.

Từ từ nhìn đều có chút không đành lòng, nhưng là trước mắt lam cảnh thần cảm xúc hết sức kích động.

“Tốt lắm cảnh thần, Trần Mặc đi ra ngoài, người đừng lộn xộn!” Từ từ nhìn lam cảnh thần nói.

Nghe được từ từ trong lời nói, lam cảnh thần bỗng nhiên tạm dừng ở, tiếp theo giây, nàng cả người nhào vào từ từ trên người, gào khóc lên!

Kỳ thật, nàng cũng không muốn như vậy, nhưng là, nàng không thể đổi mặt!

Lặng lẽ trong lời nói, như là một cái ác mộng giống nhau quấn quanh nàng, nàng không thể làm bộ như dường như không có việc gì đi xuống.

Từ từ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhìn cảnh thần ôm chính mình thống khổ, trong lòng cũng thập phần không phải tư vị, nàng không có hỏi nhiều, chính là vươn tay ôm lấy nàng.

Cũng không biết qua bao lâu, lam cảnh thần cảm xúc ổn định xuống.

Thầy thuốc nhìn từ từ, “Bệnh nhân đã muốn an toàn thoát ly sinh mệnh an toàn, hiện tại chỉ cần hảo hảo tĩnh dưỡng là có thể !”

Nghe được thầy thuốc trong lời nói, từ từ cũng coi như yên tâm đi xuống.

“Cám ơn người thầy thuốc!”

“Không thể, hẳn là !” Sau khi nói xong, thầy thuốc gật gật đầu đi ra ngoài.

Lúc này, lam cảnh thần nằm ở trên giường bệnh, trợn tròn mắt, nhưng là cái gì cũng không nói.

Thầy thuốc đi rồi sau, từ từ ngồi ở cửa nàng bên giường, nhìn nàng, “Cảnh thần, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lam cảnh thần ánh mắt nhìn trần nhà, cái gì cũng không nói.

Nhìn nàng trầm mặc, từ từ cũng không còn tiếp tục hỏi, đây là mở miệng nói, “Tuy rằng ta không biết chuyện gì xảy ra, nhưng là ta đến từ tiền, Trần Mặc một tác cũng không rời ở nơi này coi chừng dùm người, một ngày một đêm đều không có ngủ!”

Nghe được từ từ trong lời nói, lam cảnh thần lông mi rung rung một chút.

Hốc mắt cũng lập tức đã ươn ướt, “Từ từ, ta mệt mỏi quá, muốn nghỉ ngơi hạ!”

Nghe được nàng nói như vậy, từ từ cũng không nói thêm nữa, vì nàng dấu hảo chắn, “Tốt lắm, người hảo hảo nghỉ ngơi hạ!”

Lam cảnh thần không có mở lại khẩu, mà là nhắm hai mắt lại.

Đã gặp nàng nhắm mắt lại, từ từ nghĩ nghĩ, mới đi ra ngoài khách khí mặt vị ấy.

Lúc này, Trần Mặc quả nhiên còn tại sao khẩu chờ.

Lam cảnh thần tiếng khóc, của nàng hết thấy, đều ở tác động tim của hắn.

Từ từ vừa mở cửa, Trần Mặc lập tức quay đầu, “Thế nào ?”

“Thầy thuốc nói , nói vậy người cũng biết , đã muốn không có chuyện gì, chính là còn cần hảo hảo tu dưỡng!” Từ từ mở miệng nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc gật gật đầu.

“Nàng hiện tại đang ngủ, tuy rằng ta không biết chuyện gì xảy ra, vì sao như vậy đối với người, nhưng là ta xem ra đến, nàng rất thống khổ!” Từ từ nói.

Ở đem Trần Mặc đuổi ra về phía sau, lam cảnh thần ôm nàng gào khóc, như vậy, là từ từ chưa bao giờ từng nhìn thấy trôi qua.

Có thể thấy được, nàng cũng không nhẫn, nhưng lại không thể nê hà.

Nghe được từ từ trong lời nói, Trần Mặc tức nổi lên mây.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra! ?” Từ từ nhìn hẩn hỏi.

Trần Mặc lắc đầu, “Nói thực ra, ta cũng không biết, ở nàng xảy ra tai nạn xe cộ phía trước ta còn cùng nàng gọi điện thoại hỏ hỏ , nhưng là không nghĩ tới, sau khi tỉnh lại cứ như vậy !”

“Chẳng lẽ phía trước đã xảy ra chuyện gì?” Từ từ đoán.

Trần Mặc gật đầu, “Hẩn là, nhưng là ta không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

“Mặc kệ thế nào, ta đều xem ra, cảnh thần là yêu của người, hiện tại nàng nghỉ ngơi , người cũng trở về đi đổi thân quần áo, nghỉ ngơi một chút, chờ nàng tỉnh lại, lại đến xem nàng đi!” Từ từ nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc nhú mi, nhìn nàng, “Nhưng là. . . . .”

“Người yên tâm, nơi này có ta, ta xin phép , hai ngày này ta sẽ hảo hảo chiếu cố của nàng!” Từ từ nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc thế này mới yên tâm gật gật đầu, “Cám ơn!”

“Cảnh thần theo ta cũng là bằng hữu, không cần khách khí như thế, chỉ cần, đừng cô phụ nàng là được!” Từ từ nói.

“Nhất định sẽ không !”

Từ từ gật đầu, “Tốt lắm, trở về đi!”

“Ấn!” Trần Mặc gật gật đầu, ánh mắt quyến luyến nhìn một chút cửa phòng bệnh, cuối cùng gật gật đầu, đi rồi.

Nhìn Trần Mặc bóng lưng, từ từ hít một hơi thật sâu khí, cũng xoay người trở về phòng bệnh đi.

Trần Mặc trở về thay đổi nhất kiện quần áo, giặt tắm, trong chốc lát cũng không còn nghỉ ngơi, lại chạy về bệnh viện đi.

Còn cố ý mua nhất thúc hoa tươi.

Nhưng là vừa mới tiến cửa phòng, đã bị cảnh thần cấp lạnh lùng ngăn ở cửa.

“Đi ra ngoài!”

Trần Mặc sững sốt, ánh mắt tap cảnh thần, lập tức không biết nên nói cái gì mới tốt.

Từ từ cũng là sững sốt, không nghĩ tới cảnh thần phản ánh lớn như vậy.

“Cảnh thần, Trần Mặc là tới. . . . .”

“Làm cho hẩn đi ra ngoài!” Cảnh thần lại kiên định nói.

Trần Mặc nhú mày, “Có thể nói cho ta biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra sao?”

“Không ra đi phải không? Ta đây đi ra ngoài!” Nói xong, cảnh thần vừa muốn vén lên chăn xuống giường.

Trần Mặc nhìn, lời của nàng, như là một phen chũy thủ hung hăng đâm vào tim của hẩn thượng bình thường.

“Ta đi ra ngoài!” Mắt thấy nàng có điều động tác, Trần Mặc đã mở miệng.

Cũng không dám lại hỏi tới.

Hiện tại quan trọng nhất là làm cho nàng hảo hảo dưỡng hảo thân mình.

“Này hoa. . . . .”

“Xuất ra đi!” Lam cảnh thần thập phần kiên định nói, giờ này khắc này nàng, lạnh nhạt giống như thay đổi một người bình thường.

Trần Mặc cầm hoa, cuối cùng đi ra ngoài.

Từ từ ở một bên nhìn, không đành lòng nhú mày.

Ánh mắt nhìn hướng cảnh thần, sắc mặt của nàng cũng tốt không đến nơi nào đây.

621. Chương 586: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 23

Cho nên dựa theo mực già trong lời nói, như vậy nữ nhân, thích hợp nhất khi bọn hắn Mặc gia con dâu, tuyệt đối trấn được trường hợp.

Người một nhà trừ bỏ hi hi ở ngoài, đều đến đông đủ .

Lúc này, mực thiếu đàn nhìn bọn họ, nhin không được mở miệng , “Ta không muốn đi công ty !”

Một câu, một bàn con mọi người ngáy ngẩn cả người.

Cung Ái Lâm cũng tức khởi mây, này xú tiểu tử không không chịu thua kém làm cho nàng dạ dày đã thương.

“Người nói hươu nói vượn cái gì?” Cung Ái Lâm nhìn mực thiếu đàn lạnh lùng mở miệng.

Lúc này, mực thiếu đàn nhú mi, “Ta nói là thật sự, hiện tại mực thiếu thiên đã trở lại khiến cho hắn trở về tiếp quản quên đi!”

“Người câm miệng cho ta!” Lúc này, cung Ái Lâm mở miệng hô.

Thật vất vả làm cho hắn vào công ty, hiện tại chính hắn thế nhưng nói không đi .

“Mẹ, ta thật không phải là kia đồng liêu!” Lúc này, mực thiếu đàn mở miệng nói, ở công ty vài ngày đều nhanh muốn đem hắn ghen điên rồi.

“Ta nghe đừng lương nói, người không phải bắt chước vô cùng được không?” Cung Ái Lâm mở miệng nói.

“Kia đều là hắn ở giúp ta xử lý!”

“Mặc kệ thế nào, thân là Mặc gia một phần tử, người đều phải tấn một phần nghĩa vụ!” Cung Ái Lâm nói.

Kỳ thật, nàng cũng là lo lắng ở nàng già đi sau không có người bắt kẻ nàng, cho nên mới như vậy khẩn cấp làm cho mực thiếu đàn tiến vào rt.

“Mẹ, ta thật sự không muốn đi công ty!” Mực thiếu đàn nói, hắn hiện tại mới biết được phía trước hắn trôi qua là có nhiều khoái hoạt, ở công ty này ngăn ngừa mấy ngày, thật sự sắp hắn điên rồi.

“Câm miệng!”

Mực thiếu đàn, “. . . . .”

“Tiểu thúc, người vẫn là ngoan ngoãn đi thôi!” Lúc này, mực vũ ở vừa ăn này nọ, cũng nhin không được khuyên nói.

“Tiểu hài tử biết cái gì, ăn cơm của người đi!” Mực thiếu đàn nói.

Mực thiếu thiên thủy chung ăn này nọ, không nói tiếng nào.

Vào công ty chuyện tình, hắn cho cơ hội, nhưng là là mực thiếu đàn không quý trọng, cung Ái Lâm không thể nói cái gì nữa .

Phía sau hắn muốn nói không cho mực thiếu đàn đi, cung Ái Lâm khẳng định nghĩ đến mực thiếu thiên cố ý , cho nên, hắn đơn giản cái gì cũng không nói.

Mực già ở một bên nhìn, nghe, kỳ thật hắn cũng biết, mực thiếu đàn không phải việc buôn bán liêu, nhưng là ai cũng không phải trời sinh bỗng , mực thiếu đàn mấy ngày nay ngay tại trong công ty làm rất tốt, chỉ cần dụng tâm, sẽ không quá kém.

“Thiếu đàn, người chột nghe mẹ người !” Mực già nếu dám phản bác cung Ái Lâm nói , khẳng định tối hôm nay lại náo nhiệt .

“Nhưng là ta thật sự không muốn đi, ta cảm giác ở trong công ty thực phiền, mẹ, ta nghĩ bắt chước đua xe!”

Đua xe?

Nghe thế cái, cung Ái Lâm cả kinh, “Người không muốn sống nữa? Người có biết đua xe là cỡ nào chuyện nguy hiểm sao?”

“Ta biết, nhưng là đó là ta ham!”

“Không được!”

“Chúng ta Mặc gia không thiếu cái kia tiền, người cho dù không đi công ty, cũng phải cho ta ở nhà hảo hảo trụ !” Cung Ái Lâm nói.

“Mẹ!”

“Ta nói không được chính là không được!” Cung Ái Lâm ý tưởng thực kiên định.

Lúc này, mực thiếu đàn bắt đầu ánh mắt nhìn về phía mực già, mực già trực tiếp ăn cơm, không nhìn rưng.

Lúc này, mực thiếu đàn tầm mắt nhìn về phía mực thiếu thiên, mực thiếu thiên vốn là đang ăn cơm, làm như không có nghe đến giống nhau.

Vì thế, mực thiếu đàn đặc biệt bắt đầu ánh mắt nhìn về phía người lam.

Người lam nghĩ nghĩ, nhìn không được đã mở miệng, “Bằng không, người ngay tại trong công ty nghỉ ngơi một năm, nếu một năm sau, suy nghĩ của người vẫn là thực kiên định trong lời nói, chúng ta lại thảo luận!”

Một năm! ?

Một tháng mực thiếu đàn đều phải muốn chết cảm giác, hiện tại một năm?

“Một tháng ta đều trụ không được , đừng nói một năm !” Mực thiếu đàn nói.

“Đua xe thật là rất nguy hiểm chuyện tình, trong nhà cũng đều là vì an toàn của người suy nghĩ, nếu một năm sau, người còn kiên trì gặp mình, chúng ta đến lúc đó lại thảo luận!”

“Ta đồng ý người lam nói như thế!” Mực già cái thứ nhất mở miệng , sau đó nhìn mực thiếu đàn, “Người ở công ty nghỉ ngơi một năm, một năm sau người còn kiên trì như vậy trong lời nói, ta sẽ cùng ý người đi đua xe!”

Nghe thế cái, cung Ái Lâm nghiêng đầu sang chỗ khác trừng mắt nhìn mực già liếc mắt một cái.

Mực già lập tức mở miệng, “Chính người nhĩ tử người còn không rõ ràng sao? Nếu người hiện tại bắt buộc hấn làm chút sự tình, hấn nhất định sẽ không nghe lời người, 3 phút nhiệt độ chuyện tình, đua xe, ta phỏng chừng một tháng không đến, hấn sẽ đối khác đa dạng!” Mực già nói.

Mực thiếu đàn, “. . . . .”

Hấn như thế nào nghe này nói, cũng không như là ở khách lệ hấn.

“Cha, ta là nghiêm túc!”

“Ta cũng vậy nghiêm túc!” Mực già nhìn mực thiếu đàn một chữ một chút nói, “Một năm sau, người còn có này tâm tư, ta sẽ cùng ý người đi!”

“Một năm, cha. . . . .”

“Liên một năm, không có cò kè mặc cả đường sống!” Mực Lão Thập phân kiên định.

Mực thiếu đàn, “. . . . .”

Cung Ái Lâm cũng ngồi ở chỗ kia nghĩ, kỳ thật người lam cùng mực già trong lời nói cũng không còn sai, mực thiếu đàn là con trai của nàng, nàng rõ ràng nhất , từ nhỏ đến lớn, không có một việc thích có thể vượt qua một tháng, càng miễn bàn một năm .

Hiện tại việc cấp bách, chính là làm cho mực thiếu đàn ở trong công ty dãi đi xuống.

“Nếu người có thể nghỉ ngơi một năm, ta sẽ lo lắng !” Cung Ái Lâm cũng mở miệng nói.

Mực thiếu đàn nóng lòng a, phiền lòng a, một năm!

Chẳng lẽ thật sự chờ một năm sao!

“Ta không muốn đi, ta một ngày cũng không muốn đi!” Mực thiếu đàn nói.

Lúc này, mực thiếu thiên ăn cái không sai biệt lắm, nghe được mực thiếu đàn trong lời nói sau, để đĩa xuống, “Muốn học đua xe! ?”

“Ừ!” Mực thiếu đàn liên tục gật đầu.

“Người có này tư bản sao?” Mực thiếu thiên bỗng nhiên hỏi lại.

Nghe thế cái, mực thiếu đàn biến sắc, “Người có ý tứ gì?”

“Một chiếc cao nhất đua xe, mua, cải trang, duy tu, mỗi một bút tiền, đều là ngẩng cao giá, nhưng là người muốn mở ra người mua Lamborghini đi trận đấu sao? Cứ việc là số lượng hãy, ta cho người biết, người nhất định sẽ thua đến quần cũng không thừa!” Mực thiếu thiên nhìn hẩn một chữ một chút nói.

Nguyên bản, mực thiếu đàn không phục lắm, nhưng là nghe được mực thiếu thiên trong lời nói, hẩn tựa hồ đối với này thực hiểu biết, hẩn nhất thời đến đây hứng thú.

“Kia muốn thế nào?” Mực thiếu đàn hỏi.

“Muốn biết?”

“Ừ!” Mực thiếu đàn luyện luyện gật đầu.

“Ta cùng dân / chúa, người muốn thật sự muốn học đua xe, ta không ngăn cản người, thậm chí cũng có thể dạy người, đưa người một chiếc cao nhất cải trang trôi qua đua xe!”

“Người nói thật sự?” Nghe thế cái, mực thiếu đàn đôi mắt nháy mắt phóng lượng.

Mực thiếu thiên gật đầu, “Đương nhiên, bất quá, ta là có điều kiện !”

“Điều kiện gì! ?” Mực thiếu đàn hỏi, mực thiếu thiên trong lời nói thành công dụ dỗ đến hẩn , đừng nói điều kiện, cho dù làm cho hẩn hiện tại bưng trà dâng nước cũng không phải vấn đề.

“Về sau ban ngày bình thường đi công ty công tác, buổi tối thời gian, ta dạy cho người đua xe!” Mực thiếu thiên nói.

Thốt ra lời này ra, mực thiếu đàn kinh ngạc một chút, “Người nói thật sự? ?”

“Ta khi nào thì đã lừa gạt người! ?” Mực thiếu thiên thần nhiên mở miệng.

“Hảo, không thành vấn đề!” Mực thiếu đàn một lời đáp ứng xuống.

Mực già, “. . . . .”

Cung Ái Lâm, “. . . . .”

Người lam, “. . . . .”

Mới vừa rồi còn chết sống không đồng ý, hiện tại đã vậy còn quá lưu loát đáp ứng rồi.

Hiện tại cung Ái Lâm chính là muốn nói cái gì cũng nói không nên lời, gần nhất, mực thiếu đàn đáp ứng ở lại trong công ty, thứ hai, mực thiếu thiên tự mình dạy hẩn lái xe, bọn họ còn có thể nói ra cái gì.

“Ta còn có một điều kiện!” Lúc này, mực thiếu thiên mở miệng nói.

“Cái gì?”

“Người nếu so với thi đấu trong lời nói, đổ / tiền, chính mình kiếm, người ở rt sở kiếm tiền, ta một phần không ít cho người, trận đấu, ta sẽ không cho người tài trợ một phần tiền!”

“Không thành vấn đề!”

Mực thiếu thiên vừa nói như vậy , bỗng nhiên kích phát rồi mực thiếu đàn muốn kiếm tiền xúc động.

“Nếu đâu có , ngày mai bình thường đi công ty đem!” Mực thiếu thiên lựa chọn mi nói.

“Hảo!” Mực thiếu đàn gặt gặt đầu, tâm tình kích động thật.

“Của ta cao nhất đua xe, khi nào thì cho ta! ?” Mực thiếu đàn hỏi.

Hắn biết, mực thiếu thiên đua xe kỹ thuật nhất lưu, hắn nhưng là thấy tận mắt trôi qua, hiện tại có hắn dạy hắn, nhưng lại đưa hắn một chiếc đua xe, mực thiếu đàn đương nhiên cao hứng thật.

“Đã muốn định tốt lắm, đang ở cải trang, phỏng chừng người sinh nhật thời điểm, sẽ trở lại , vừa vặn làm tặng cho người quà sinh nhật!” Mực thiếu thiên từ từ nói.

Mặc dù là cùng cha khác mẹ, nhưng là mực thiếu thiên đối mực thiếu đàn tốt thực kêu không phản đối.

Tuy rằng hai người phía trước cũng đối chọi gay gắt, nhưng là Lâm người lam dám khẳng định một việc chính là, mặc kệ mực thiếu đàn biến thành bộ dáng gì nữa, mực thiếu trời cũng đã sẽ không bỏ lại hắn mặc kệ .

Cứ việc có chút nói, hắn nói thập phần khẳng định, nhưng là người lam chính là biết.

Mực thiếu đàn sau khi nghe được, cũng kích động không thôi.

Không nghĩ tới phía trước hai người quan hệ như vậy, hắn còn nhớ rõ chính mình sinh nhật, cuối cùng, mực thiếu đàn nhìn mực thiếu thiên mở miệng nói câu, “Cảm ơn!”

Những lời này nói ra, một bàn con mọi người hơi hơi sửng sốt.

Lúc này, mực già ở bên kia ngồi, nhân cơ hội mở miệng, “Thiếu đàn, hiện tại người cũng nên sửa miệng !”

Ngụ ý, có ý tứ gì, bọn họ cũng đều nghe đi ra.

Mực thiếu đàn có chút ngượng ngùng, nhưng là nội tâm càng nhiều là kích động, vui sướng.

Hắn thật sự không nghĩ tới mực thiếu thiên sau lưng làm nhiều như vậy chuyện tình, hắn nghĩ đến, hắn nhất định sẽ phản đối hắn đua xe , không nghĩ tới. . . . .

Nhìn mực thiếu thiên, mực thiếu đàn nghĩ nghĩ, “Đa tạ rồi, ca!”

Này một câu ca kêu lên đến, mực thiếu Thiên Đô cảm giác thập phần không được tự nhiên.

“Đừng tưởng rằng kêu một câu ca là có thể nhàn hạ, ở trong công ty, ta sẽ không thủ hạ lưu tình !” Mực thiếu thiên mở miệng nói.

“Ta biết!” Mực thiếu đàn cười nói, “Ta nhất định dựa vào chính mình kiếm tiền đến trận đấu!”

Hắn hiện tại, động lực mười phần.

Người lam lại ở vừa cười, nhìn ra, mực thiếu trời cũng đã có chút ngượng ngùng , cứ việc hắn trang đường như không có việc gì.

Lúc này, bọn họ tiếp tục đang ăn cơm.

Mực vũ ở một bên nhìn, nhịn không được hoan hô lên, “Nga nga, mực tiểu thúc cùng tiểu thúc không cãi nhau !” Mực vũ phát ra từ nội tâm hoan hô.

Nghe được lời của hắn, mọi người sửng sốt, theo sau đều nở nụ cười.

Một đứa bé nội tâm khát vọng cùng kêu gọi, hắn chỉ có một tinh khiết hi vọng, người một nhà hòa thuận mà thôi.

Người lam cười cười, vươn tay sờ sờ đầu của hắn.

Cung Ái Lâm cũng ngồi ở chỗ kia, nghe được bọn họ trong lời nói sau, cũng cười cười, không nói gì thêm nữa.

Kỳ thật, hiện tại nàng cũng nhìn ra đến, mực thiếu thiên cũng không chán ghét mực thiếu đàn, cũng không có muốn tể đi ý tứ của hần, ngược lại, bọn họ đều nói phục không được mực thiếu đàn, đơn giản vài câu đã bị hần thu phục.

Nghĩ đến đây, nàng cũng không còn đang nói cái gì, cùng mực thiếu thiên trong lúc đó ân ân oán oán, tựa hồ như vậy trong nháy mắt toàn bộ giải khai, cười cười, cũng không còn nói thêm nữa cái gì, tiếp tục ăn cơm.

622. Chương 587: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 24

Hôm sau. Thư khác vũ

Lam cảnh thần bên kia, trải qua vài ngày tu dưỡng, cảnh thần thân thể đã muốn hảo rất nhiều.

Quý Vũ Phàm được đến tin tức sau, cũng chạy đi qua, hơn nữa mua một bó to hoa tươi.

Từ từ mấy ngày nay vẫn cùng nàng, đang nhìn đến quý Vũ Phàm thời điểm, từ từ vẫn là lặng đi một chút, lập tức thức thời đứng dậy, “Ta đi ra ngoài mua điểm này nọ, các người chậm tán gẫu!”

Quý Vũ Phàm gật gật đầu, vì thế, từ từ đi ra ngoài.

Quý Vũ Phàm nhìn ngồi ở chỗ kia lam cảnh thần, cả người như là mất hồn phách giống nhau, không hề tinh thần, gây mất làm cho người ta nhìn càng thêm đau lòng.

Túc nhíu mi, quý Vũ Phàm đi tới, “Cảnh thần. . . .” Hần nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Lam cảnh thần nhìn hần, khoe miệng miễn cưỡng xả ra một chút cười, “Người đã đến rồi! ?” Nghe thanh âm đều không có phía trước kích động.

“Ngượng ngùng, ta mới thu được tin tức, thế nào, người thân thể hảo điểm không! ?” Quý Vũ Phàm nhìn lam cảnh thần nói.

Lam cảnh thần gật gật đầu, “Đã muốn không có chuyện gì !”

“Như thế nào hảo hảo xảy ra tai nạn xe cộ! ?” Quý Vũ Phàm hỏi, tự nhiên không biết trong đó chuyện đã xảy ra.

Nghe thế cái, lam cảnh thần trong đầu lại nhớ tới lằng nếu nói với nàng trong lời nói.

Nàng đột nhiên nghiêng đầu, nhìn quý Vũ Phàm, “Chính là ngoài ý muốn!”

Ngoài ý muốn?

Quý Vũ Phàm nhíu mày, giống như, như thế nào cũng không phải ngoài ý muốn.

Nhưng là lam cảnh thần đều nói như vậy, thực rõ ràng, là không muốn làm cho hần biết.

Một khi đã như vậy, hần cũng không hỏi nhiều, mà là nhìn nàng, “Cảnh thần, mặc kệ bởi vì sao, ta đều muốn cho người biết, ta hi vọng người có thể hạnh phúc!”

“Ta biết, người không thể đối với ta rộng mở tâm, nhưng là ta hi vọng người có biết, nếu người hạnh phúc, ta chúc phúc người, nếu người bất hạnh phúc trong lời nói, nếu người tưởng rời đi trong lời nói, nói cho ta biết, ta nhất định sẽ mang người rời đi!” Quý Vũ Phàm nhìn nàng một chữ một chữ nói.

Nghe được quý Vũ Phàm trong lời nói sau, lam cảnh thần không khỏi nâng mắt nhìn hần một cái.

Quý Vũ Phàm biểu tình thập phần khẳng định, không thể như là hay nói giỡn.

Lam cảnh thần ngẩn người, nhìn hần, tưởng mở miệng nói cái gì, nhưng là nghĩ đến lời của mình có lẽ sẽ cho hần hi vọng, lam cảnh thần nhin được.

“Quý Vũ Phàm. . . .” Lam cảnh thần bỗng nhiên mở miệng.

Nghe được nàng kêu tên của mình, quý Vũ Phàm lập tức nhìn nàng, ánh mắt tràn ngập chờ mong.

“Cám ơn người!” Lam cảnh thần bỗng nhiên nói.

Nghe thế cái, quý Vũ Phàm nhú mi, “Vì sao?”

Lam cảnh thần cười cười, nhìn hắn, “Tuy rằng chúng ta nhận thức không lâu sau, nhưng là cảm ơn người, cảm ơn người cho ta làm hết thấy!”

Lam cảnh thần trong lời nói, cũng làm cho khoe miệng hắn gợi lên một chút cười.

“Này đó có thể đổi lấy của người cảm động, cũng là đáng giá !”

“Ta thực cảm động, nhưng là lòng, đã muốn cho một người, ta không biết có thể hay không cùng hắn cùng một chỗ, nhưng là tâm lý của ta đã muốn dung không dưới người thứ hai, nhưng là ta tin tưởng, người nhất định sẽ gặp được rất tốt nữ nhân!” Lam cảnh thần nhìn hắn một chữ một chữ nói.

Ngụ ý, lam cảnh thần vẫn là cự tuyệt hắn!

Quý Vũ Phàm cười cười, “Ta cũng không phải tưởng lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, chỉ là muốn cho người hạnh phúc mà thôi, cho dù người lựa chọn người kia, không phải ta!”

“Ta yêu Trần Mặc!” Lúc này, lam cảnh thần nhìn hắn một chữ một chữ, phi thường nghiêm túc nói.

Cho dù, hắn làm sự tình gì, cho dù, hành vi của hắn làm cho nàng không thể nhận.

Nàng vẫn là thương hắn!

Lam cảnh thần trong lời nói, làm cho quý Vũ Phàm giật mình dừng một chút, lập tức cười mở miệng, “Ta biết!”

“Ta không nghĩ tới thay thế được Trần Mặc, càng không dự đoán được người, thậm chí, ta là chúc phúc các người , chính là, ta nói chính là, nếu có cần, ta nhất định sẽ ở bên cạnh người!” Quý Vũ Phàm nhìn nàng một chữ một chữ nói.

Lam cảnh thần nhìn hắn, gật gật đầu, cuối cùng sở hữu trong lời nói đều hóa thành hai chữ, “Cám ơn!”

Quý Vũ Phàm khoe miệng gợi lên một chút chua sót cười, cho dù nói buông tha cho, nói chúc phúc, nhưng là nghe được lam cảnh thần nói cảm ơn hai chữ, hắn cảm thấy, ngay cả đi vào nàng đều rất khó.

Vì thế, hàn huyền trong chốc lát, từ từ trở về thời điểm, quý Vũ Phàm mới đi .

Nhìn lam cảnh thần, quý Vũ Phàm nghĩ nghĩ, mở miệng, “Người hảo hảo nghỉ ngơi, ta mấy ngày nữa trở lại thăm người!”

Lam cảnh thần gật gật đầu, vì thế, quý Vũ Phàm đi rồi.

Kỳ thật, từ từ đối quý Vũ Phàm chưa quen thuộc, càng không biết hắn cùng cảnh thần cái gì quan hệ, nhưng nhìn quý Vũ Phàm nhìn cảnh thần ánh mắt liên biết hắn nhất định là thích cảnh thần .

Quý Vũ Phàm đi rồi sau, từ từ nhìn lam cảnh thần, “Thế nào, muốn hay không đi ra ngoài đi một chút?”

Nghe được từ từ trong lời nói, lam cảnh thần nhìn nàng, “Từ từ, người ở trong này mấy ngày , nếu không, người trở về nghỉ ngơi đem, ta một người không có chuyện gì !”

Nghe thế cái, từ từ sửng sốt, “Ta không sao nhi, dù sao cũng xin phép rồi!”

“Người như vậy chiếu cố ta một chết đi !”

“Nói nói cái gì, đổi thành ta nhập viện rồi, ta tin tưởng người cũng sẽ làm như vậy !” Từ từ nói.

Lam cảnh thần cười cười.

“Thế nào, đi ra ngoài đi một chút sao?”

“Trần Mặc không có ở!” Từ từ bổ sung một câu, tựa hồ xem ra lam cảnh thần băn khoăn.

Nghe thế cái, lam cảnh thần thế này mới gật gật đầu.

Bên ngoài mặt trời tốt lắm, từ từ giúp đỡ cảnh thần, hai người đi ra thời điểm, hành lang, hoa viên, rất nhiều bệnh nhân, có người ở vui đùa âm ỉ, có người ở nói chuyện, mặt cỏ thướt tha một ít tiểu hài tử ở bên kia ngoạn .

Nhìn bọn họ, từ từ khoe miệng cười lên, kỳ thật so sánh với này sinh bệnh đứa nhỏ, bọn họ muốn xa xa may mắn vô cùng nhiều.

Lam cảnh thần đứng ở nơi đó, ánh mắt nhìn địa phương khác, tuy rằng mặt không chút thay đổi, nhưng là từ từ nhìn ra, tâm tình của nàng thả lỏng rất nhiều.

[illegible]

Lái xe, trực tiếp đến bệnh viện, đây là, Trần Mặc cùng người lam, còn có mực thiếu thiên vài người đều đến.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Từ từ nhìn bọn họ hỏi.

Lúc này, Trần Mặc nhìn từ từ, “Ngay cả người cũng không biết nàng đi nơi nào sao?”

Từ từ nghe như lọt vào trong sương mù, “Nàng không phải ở phòng bệnh sao?” Nói xong, đẩy cửa ra bước đi đi vào, nhưng mà phòng bệnh nội, thu thập vô cùng làm

Tĩnh.

Từ từ ngây ngẩn cả người.

Thế này mới nhớ tới ban ngày lam cảnh thần tượng tất cả biện pháp làm cho nàng rời đi, làm cho nàng trở về nghỉ ngơi.

“Người đâu?” Từ từ cũng hỏi.

Người lam đứng ở nơi đó, “Hộ sĩ nói, lúc chiều công việc lui viện thủ tục!”

Nghe thế cái, từ từ sửng sốt, xem ra, lam cảnh thần là cố ý.

Từ từ đứng ở nơi đó, “Ta hôm nay ban ngày nên có điều phát hiện, nàng vẫn để cho ta trở về, ta. . . . .”

“Tốt lắm!” Nhìn từ từ tự trách bộ dáng, người lam đi qua đi, trấn an nàng, “Chuyện này với người không có vấn đề gì, nhìn ra, nàng rất sớm còn có quyết định này!”

Trần Mặc đứng ở nơi đó, thủy chung không nói, nghĩ đến lam cảnh thần liền một câu như vậy cũng không nói lời nào đi rồi, hẳn cũng không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt.

“Trần Mặc, người điều tra rõ ràng không? Rốt cuộc là bởi vì sao sự tình mới có thể biến thành như vậy?” Người lam nhìn Trần Mặc hỏi.

Trần Mặc lắc đầu.

Nghe thế cái, người lam tức nổi lên mày.

“Xem ra, cảnh thần là có nghĩ rằng trốn tránh người!”

“Là có cái gì không thể nói đi ra sao? Vì sao nếu như vậy! ?” Trần Mặc hết sức thống khổ nói.

Lúc này, mực thiếu thiên ở một bên tiếp theo điện thoại, ứng vài tiếng sau cắt đứt, đã đi tới, “Bảo bối vừa rồi truyền tới một đoạn tần số nhìn, có lẽ hữu dụng!”

Nghe thế cái, Trần Mặc cùng người lam đều nhìn về phía mực thiếu thiên.

Lúc này, bên trong xe, mực thiếu trời giáng mở Laptop.

Ngón tay bay nhanh ở mặt trên thao tác người, rất nhanh, Computer thượng biểu hiện một đoạn tần số nhìn.

“Đây là hi hi ở lam cảnh thần sở ngụ ở nhà trọ nội tìm được tần số nhìn!”

Nghe thế cái, Trần Mặc nhíu mi, “Cảnh / sát cũng đi quá, nhưng là nói tần số nhìn đã muốn bị hủy!”

“Ta cũng vậy như vậy nghe nói, cho nên cảm giác rất kỳ quái, tìm bảo bối hỗ trợ, bảo bối hỗ trợ chữa trị tốt!” Mực thiếu Thiên Nhất tự một chút nói.

Nghe thế cái, vài người đều ngẩn người, vì thế, mực thiếu thiên đích ngón tay điểm đánh một chút enter khóa, vì thế, một đoạn tần số nhìn ở Computer thượng truyền phát tin lên. . . . .

Đang nhìn đến kia đoạn tần số nhìn thời điểm, từ từ toàn bộ tóc gáy đều nhanh dựng thẳng lên đến đây. . . . .

Bởi vì tần số nhìn lý, lẳng nếu xuất hiện bóng dáng, xác thực thoát nhìn thực đáng sợ, như là U Linh bình thường.

Lẳng nếu xuất hiện, làm cho Trần Mặc tức nổi lên mày, nhưng là hẳn cái gì đều không có nói, tiếp tục xem đi xuống. . . . .

Mãi cho đến người trên lầu, lam cảnh thần nhà trọ tới cửa. . . . .

623. Chương 588: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 25

Mãi cho đến trên lầu, lam cảnh thần nhà trọ tới cửa, đang nhìn đến một màn kia thời điểm, vài người đều tức nổi lên mây.

Từ từ sợ tới mức cũng nhin không được kêu một tiếng, “Đồ vật kia là cái gì a?”

Trần Mặc cùng người lam còn có mực thiếu Thiên Đô không có mở miệng, bởi vì bọn họ có thể nhìn ra.

Người lam có định kỳ đi làm kiểm tra, làm sao có thể không biết này là vật gì .

Xem ra, lam cảnh thần tựa vào trên tường, ánh mắt nhìn một màn kia thời điểm thống khổ, lẳng nếu đã nghĩ là một U Linh giống nhau, leo lên ở trên người của nàng.

Cuối cùng, lam cảnh thần ôm lỗ tai chạy.

Mà lẳng nếu đứng ở nơi đó, khoe miệng ôm lấy một chút cười lạnh. . . . .

Theo lam cảnh thần chạy, Trần Mặc tâm đều bị nói lên, hẳn là chính là như vậy chạy ra đi ra tai nạn xe cộ đi!

Trần Mặc nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn mực thiếu thiên, “Không âm thanh âm sao?”

Mực thiếu thiên lắc đầu, “Chỉ có theo dõi lực tượng, bất quá người nếu muốn biết bọn họ nói gì đó, có thể đi tìm chuyên gia đối môi!”

Trần Mặc bình tĩnh con người, “Không cần, chỉ cần tìm được lẳng nếu, hết thấy đều minh bạch rồi!” Trần Mặc một chữ một chữ nói.

Nhìn ra, Trần Mặc giờ này khắc này rất tức giận.

Lúc này, Trần Mặc nhìn bọn họ, “Mực tổng, người lam, cảm ơn các người, giúp ta cùng bảo bối nói một tiếng, ta hiện tại có chuyện gì, phải đi trước !” Trần Mặc nói.

Mực thiếu thiên gật đầu, “Uh, có chuyện gì gọi điện thoại!”

Trần Mặc gật đầu, nhìn thoáng qua người lam, thế này mới xuống xe.

Thượng xe của mình, đi rồi.

Lúc này, mực thiếu thiên hạp thượng Computer.

Từ từ còn bị vây kinh hồn chưa định trạng thái, Trần Mặc đi rồi, nàng mới hồi phục tinh thần lại, “Nguyên lai là như vậy, không nghĩ tới lẳng nếu đã vậy còn quá đáng giận, trách không được cảnh thần ngủ vẫn nằm mơ!” Từ từ nói.

Vừa mới bắt đầu nàng vẫn tưởng tai nạn xe cộ chuyện tình, hiện tại xem ra, hẳn là này!

Nàng đều nhìn đều nổi lên một thân nổi da gà.

Nhìn từ từ tức giận bộ dáng, người lam nhìn nàng, “Tốt lắm, chuyện này Trần Mặc sẽ đi xử lý , người cũng đừng tức giận, bây giờ còn sớm, chúng ta trước đưa người trở về!” Người lam nói.

Nghe thế cái, từ từ gật đầu.

Vì thế, mực thiếu thiên lái xe đưa từ từ trở về.

“Kia cảnh thần đâu? Sẽ đi nơi đó? !” Đây là từ từ lo lắng .

Kỳ quái là, lăng nếu điện thoại rất nhanh liền đón nghe xong.

“Uy , Trần Mặc?” Ở nhận được Trần Mặc điện thoại thì lăng nếu ngôn ngữ là hưng phấn , là ngạc nhiên .

“Đi ra!” Trần Mặc nói.

“Ách?” Lăng nếu sững sốt.

“Ta ở nhà các người ngoài cửa, đi ra!” Trần Mặc một chữ một chút mở miệng, cố gắng chịu đựng vọt vào Lăng gia xúc động.

Nói lên này, lăng nếu kinh ngạc, lập tức đi đến ban công chỗ xem, nhưng mà nhìn đến bên ngoài ngừng xe thì kích động mở miệng, “Hảo, ta lập tức đi ra ngoài!”

Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Không đến 1 phút thời gian, lăng nếu bỏ chạy đi ra ngoài.

Trên người mặc tơ tằm áo ngủ, không có mặc nội y, nhưng là trước ngực kia một mảnh, làm cho người ta nhìn nhìn không được rục rịch.

Đã gặp nàng đi ra, Trần Mặc cũng xuống xe.

Lăng nếu có chút chút kinh hãi, như thế nào cũng không còn nghĩ đến Trần Mặc hội phía sau tìm đến nàng.

“Trần Mặc!” Đang nhìn đến hần thời điểm, lăng nếu cả người đánh tiếp, “Trễ như vậy, tìm ta có chuyện gì không?”

Nhìn lăng nếu, Trần Mặc cũng không nhiều xem liếc mắt một cái, mà là trực tiếp bắt lấy nàng, “Lăng nếu, người cùng lam cảnh thần nói cái gì ?”

Lăng nếu như thế nào cũng không còn nghĩ đến, hần tìm đến chính mình, câu đầu tiên thế nhưng chính là này.

Đứng ở nơi đó, hơi hơi sững sốt.

“Người cùng nàng nói cái gì ?” Trần Mặc lại nhìn nàng ép hỏi.

Lăng nếu đứng ở nơi đó, giờ này khắc này Trần Mặc thoát nhìn lại có vài phần dọa người, “Có ý tứ gì? Ta không rõ người nói cái gì!”

“Lăng nếu, đừng theo ta trang, người rốt cuộc cùng lam cảnh thần nói cái gì !” Trần Mặc nhìn nàng một chữ một chút hỏi.

“Ta không biết người đang nói cái gì, nếu không việc, ta đi về trước !” Nói xong, lăng nếu xoay người bước đi.

Tiếp theo giây, Trần Mặc hai ba chạy bộ đi lên bắt lấy nàng.

“Lăng nếu, người bởi vì người hiện tại đi sao?” Trần Mặc nhìn nàng hỏi.

Lăng nếu nhìn hần, “Người muốn thế nào? ?” Nàng như thế nào cũng không còn nghĩ đến Trần Mặc tìm đến nàng, dĩ nhiên là vì lam cảnh thần.

Nàng ít nhất nghĩ đến, hần là nhớ tới của nàng hảo, có một chút như thế điểm tương đồng .

Hiện tại, nhìn Trần Mặc, tâm càng lạnh. . . . .

“Cảnh thần không thấy !” Trần Mặc nhìn nàng nói.

Nghe thế cái, lăng nếu ngẩn người, “Theo ta có quan hệ gì?”

“Nếu không phải người, nàng làm sao có thể không thấy ?” Trần Mặc nhìn nàng hỏi.

Lăng nếu chớp một chút con người, không phải không thừa nhận, nghe được cảnh thần không thấy , lăng nếu đáy lòng là có như vậy một khắc vui sướng , ít nhất, mục đích của nàng là đạt tới .

Trong lòng mặc dù là nghĩ như vậy, nhưng là lắng nếu nhưng không có biểu hiện ra ngoài, “Nàng không thấy, đâu có chuyện gì liên quan tới ta chuyện?”

“Trần Mặc, ta cũng đã rời khỏi, với người giải trừ hôn ước, thành toàn các người, các người còn muốn để cho ta làm sao bây giờ?” Lắng nếu nhìn Trần Mặc, thoát nhìn điềm đạm đáng yêu mở miệng.

Nếu hôm nay không có nhìn đến kia đoạn tần số nhìn, có lẽ Trần Mặc sẽ bị nàng nhu nhược bề ngoài cấp lừa gạt, nhưng là đang nhìn đến như vậy tần số nhìn sau, hắn đã muốn không thể tin nàng.

“Lắng nếu, đừng giả bộ, ta không nghĩ thương tổn người, nhưng là người buộc ta đối với người ra tay sao?” Trần Mặc nhìn nàng một chữ một chút hỏi.

Nghe được Trần Mặc trong lời nói sau, lắng nếu ngăn người, “Người có ý tứ gì? Người còn muốn để cho ta làm sao bây giờ?”

“Người cho là, người cùng cảnh thần gửi qua bưu điện này đe dọa gì đó, ta không biết sao?” Trần Mặc nhìn nàng hỏi.

“Hiện tại cảnh sát đang ở tra chuyện này, nếu tra được đầu người thượng, người nói hậu quả sẽ như thế nào!?” Trần Mặc nhìn nàng một chữ một chút hỏi.

Nghe được lời của hắn, lắng nếu ngây ngẩn cả người, chớp một chút con người, “Người nói cái gì, ta không biết người đang nói cái gì!”

“Không biết sao?”

“Người ôm một cái này nọ đi lam cảnh thần trong nhà, làm hại nàng ra tai nạn xe cộ, người thật sự nghĩ đến có thể lừa dối, ai cũng không biết sao?” Trần Mặc nhìn nàng hỏi, giờ này khắc này, trên mặt vẻ lo lắng, làm cho hắn thoát nhìn hết sức dọa người.

Lắng nếu cả người ngây ngẩn cả người, nàng nhớ rõ sau làm cho người ta bị hủy lực tượng, làm sao có thể còn có thể có?

Nhìn lắng nếu kinh sợ bộ dáng, Trần Mặc nở nụ cười lạnh, “Như thế nào? Không thể tưởng được đi? Người cho là những chuyện người làm, người khác cũng không biết phải không?”

Nhìn Trần Mặc một chữ một chút ép hỏi, lắng nếu ngây ngẩn cả người.

“Lắng nếu, giải trừ hôn ước, nguyên bản ta đối với người còn có một chút thật có lỗi chi tâm, nhưng là hiện tại, một chút cũng không có, nếu cảnh thần ra một điểm gì đó sự tình trong lời nói, ta sẽ không bỏ qua người!” Trần Mặc nhìn nàng một chữ một chút nói.

Nhìn Trần Mặc biểu tình, giờ này khắc này, hận không thể giết nàng.

Lúc này, lắng nếu bỗng nhiên nâng mắt, nhìn hắn, “Như thế nào? Người muốn giết ta sao?”

Nói xong, nàng nở nụ cười lạnh.

“Đối, hết thấy đều là ta làm, kia có thể nào? Là ta cấp phát này đe dọa gì đó, là ta đi tìm nàng, kia thì thế nào?”

“Trần Mặc, chẳng lẽ yêu người cũng có sai sao?” Lắng nếu nhìn hắn một chữ một chút hỏi, trong mắt, cười lý, tất cả đều là giả thương, tất cả đều là lệ.

“Là, các người yêu, nhưng là các người lo lắng quá cảm nhận của ta sao?”

“Đỉnh hôn thời điểm, đỉnh hôn, giải trừ hôn ước thời điểm, người tưởng giải trừ liền giải trừ, thậm chí như là việc buôn bán giống nhau, theo ta cha làm một số giao dịch sẽ đem đỉnh hôn giấu cột, các người lo lắng quá cảm nhận của ta sao?” Lắng nếu nhìn hắn một chữ một chút hỏi, mặc dù là cười, nhưng là trong mắt tất cả đều là lệ.

“Các người lần lượt công ta xằng bậy thời điểm, lo lắng quá ta sao?”

Nghe lời của nàng, Trần Mặc đã sớm không có cái loại này cảm giác đau lòng.

Nếu đổi ở phía trước, có lẽ hấn hội áy náy, hội cảm thấy xin lỗi hấn, nhưng là hiện tại, một chút cũng không có.

Nhìn đến lam cảnh thần như vậy thống khổ thời điểm, hấn đã muốn cố không được người khác!

“Này đó cũng không phải thương thể của người hại người khác lấy có!”

624. Chương 589: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 26

“Này đó cũng không phải thương thể của người hại người khác lấy có!” Trần Mặc nhìn nàng nói.

“Đó là ta với người chuyện tình, cùng nàng không có vấn đề gì, thích ta, yêu ta, nàng đều không biết ta với người đính hôn , chuyện này, cùng nàng không có vấn đề gì!”

“Nhưng là vì hấn, chúng ta trong lúc đó mới có thể như vậy không phải sao? !” Lăng nếu nhìn Trần Mặc hô.

Đều là lam cảnh thần xuất hiện, mới cải biến này hết thấy.

“Này đó cùng nàng không quan hệ, cho dù không có nàng xuất hiện, ta với người khi kết hôn, ta cũng không yêu người, ta làm theo gặp đến nữ nhân khác!” Trần Mặc nhìn nàng nói, một chữ một chút, lại rõ ràng bắt quá.

Nghe được Trần Mặc trong lời nói, lăng nếu cả người ngẩn người.

Nàng không nghĩ tin tưởng Trần Mặc nói như thế, nhưng là hấn lại nói phi thường rõ ràng, làm cho nàng tưởng bỏ qua đều đặc biệt nan.

Nhìn Trần Mặc, nàng cười lạnh đứng lên.

“Ha ha a. . . . . Ha ha. . . . .” Lăng nếu nhìn hấn cười.

Nhìn lăng nếu bộ dáng, Trần Mặc nhìn nàng.

“Trần Mặc, ta yêu người nhiều năm như vậy, không nghĩ tới người thể nhưng đối với ta như vậy. . . . .”

“Ta nói rồi, ta nợ người , ta sẽ còn , người không nên đi thương tổn nàng!”

“Nhưng là đã muốn thương tổn , làm sao bây giờ! ?” Nghe được Trần Mặc trong lời nói sau, lăng nếu bỗng nhiên trở nên bình tĩnh .

Nhìn nàng, Trần Mặc bắt được nàng, “Người rốt cuộc nói với hấn cái gì?”

“Như thế nào? Người thực lo lắng sao?”

“Người rốt cuộc nói gì đó?”

“Nếu ta không nói cho người sao?”

“Người tin không tin, toàn bộ lắng thức hội bởi vì người trả giá đại giới!” Trần Mặc nhìn nàng một chữ một chút uy hiếp.

Nghe thế cái, lăng nếu biến sắc, bất khả tư nghị nhìn Trứ Trần mặc.

“Người tin không tin, nếu nàng ra một điểm gì đó sự tình trong lời nói, người, còn có toàn bộ lắng thức, đều đã nghĩ đến người sai lầm, mà trả giá thậm thống đại giới!”

Lăng nếu nhìn Trần Mặc, nàng không tin Trần Mặc là người như thế, nhưng là giờ phút này giờ phút này, Trần Mặc biểu tình nói cho nàng, hấn không phải ở hay nói giỡn.

“Trần Mặc, vì lam cảnh thần, người nhất định phải làm như vậy tuyệt sao?” Lăng nếu nhìn Trần Mặc một chữ một chút hỏi.

“Ta nói đến làm được!” Trần Mặc nói.

Nhìn bộ dáng của hắn, lẳng nếu sống sót nửa ngày, sau đó mở miệng, “Không có, ta cái gì đều không có nói!”

Tối đen con người chằm chú vào trên mặt của nàng, “Người thực nghĩ đến người có thể làm được thiên y vô phùng sao? Người cho là tìm người bị hủy nơi đó tần số nhìn ta nên cái gì cũng không biết sao?”

Nghe thế cái, lẳng nếu ngăn người, nhìn Trần Mặc bộ dáng, có chút bất khả tư nghị.

Hắn làm sao có thể biết?

“Người cho là người cầm vài thứ kia đi tìm vàng, ta liền thật sự không biết sao? Lẽn nếu, ta lại cho người một lần cuối cùng cơ hội, nếu người không nói trong lời nói, ta tin tưởng, hậu quả không cần ta hơn nữa!”

Nghe Trần Mặc trong lời nói, lảng nếu ngắt người.

Lập tức từ từ mở miệng, “Là, ta là đi tìm nàng, ta nói cho nàng, ta mang thai hài tử của ngươi, vì theo ta giải trừ hôn ước, ngươi bức ta đem đứa nhỏ xóa sạch !” Lăng nếu mở miệng.

Nghe thế cái, Trần Mặc sững sốt, tức nổi lên mây.

Trong đầu thoáng hiện nàng ôm cái kia này nó đi tìm lam cảnh giờ Thìn hầu bô đáng.

Thì ra là thế. . . . .

Trần Mặc nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn nàng, hung hăng nhìn nàng. . . . .

Phần nô, đã muốn không biết nên như thế nào hình dung đi ra .

Đang ở phía sau, lăng phu cùng lăng mẫu nghe được thanh âm từ bên trong đi ra .

Nhìn đến Trần Mặc cùng lăng nếu thời điểm, tức nổi lên mây.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lãng phu mở miêng hỏi.

Trần Mặc lại cùng không có nghe được giống nhau, chính là nhìn lảng nếu, “Ta có thể tha thứ người sở làm hết thấy, nhưng là nếu nàng ra một chút sự tình trong lời nói, như vậy ta sẽ phá hủy của người hết thấy, người nhớ kỹ ta hôm nay nói như thế!” Nói xong, Trần Mặc đột nhiên buông nàng ra, xoay người đi rồi.

Lăng nếu thành linh , đột nhiên ngã ở thượng.

Lăng phu cùng lăng mẫu nhìn, không biết chuyện gì xảy ra, chưa từng có gặp qua như vậy Trần Mặc.

Lúc này, lãng nếu lập tức đi lên đi, nâng dây lãng nếu, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lẳng nếu ngồi ở chỗ kia, nhìn Trần Mặc bóng lưng, lại cái gì đều nói không được.

Đây là, lãng phụ cùng lãng mẫu hai người quen biết nhìn thoáng qua, lại cái gì đều không có nói sau.

[illegible]

Theo lảng nếu bên kia sau khi rời đi, Trần Mặc cả người đều là loạn .

Hắn hiên tại đã biết rõ vì sao lam cảnh thần không thấy hắn , bởi vì nàng khó có thể đổi mắt.

Không biết làm như thế nào đối mặt hẳn!

Nghĩ đến đây, trái tim của hắn liền nhin không được từng đợt đau.

Lam cảnh thần. . . . .

Lam cảnh thần. . . . .

Nàng sẽ đi nơi đó?

Xe chậm rãi , không khỏi chạy đến lam cảnh thần chỗ ở.

Hắn có bên kia cái chìa khóa, lam cảnh thần phía trước giao cho hắn một phen, hắn xuất ra cái chìa khóa, mở cửa, đi vào.

Hắn không biết nên đi nơi đó tìm kiếm nàg, nơi này, là hắn duy nhất có thể tìm địa phương.

Hắn đi vào về phía sau, mở ra ngọn đèn, bên trong hết thấy như trước.

Đứng ở phòng khách, hắn thậm chí có thể nhớ tới bọn họ tại...này trong phòng khách phát sinh trôi qua bất cứ chuyện gì chuyện.

Vì sao không hỏi xem, liền rời đi?

Vì sao?

Trần Mặc ở trong lòng một lần lần hỏi.

Đi từ từ đến phòng ngủ, ảo tưởng cùng lam cảnh thần phát sinh hết thấy, Trần Mặc trong lòng nói không nên lời đau đớn.

Đúng lúc này, hắn mâu chỉ xem đến một bên hành lý tương.

Mày tức khởi.

Hắn đi tới.

Nghĩ nghĩ, hắn trực tiếp rút ra lam cảnh thần ngăn tủ, bên trong quần áo, toàn bộ bày đặt chỉnh tề.

Trần Mặc tức khởi mày, nếu lam cảnh thần thật sự phải đi trong lời nói, không có khả năng nhất kiện quần áo cũng không lấy, cho dù như vậy muốn tách rời khỏi hắn, ít nhất, nàg cũng sẽ mang theo quần áo. . . .

Nghĩ đến đây, Trần Mặc tức khởi mày, dù phát cảm thấy không thích hợp.

Mực thiếu thiên nói, nàg không có gì xuất nhập cảnh ghi lại, như vậy chính là còn tại a thị. . . . .

Nghĩ đến đây, hắn lập tức cầm lấy di động, bấm người lam dây số.

Người lam đang chuẩn bị ngủ, nhìn đến Trần Mặc dây số thì lập tức đón .

“Uy . . . . .”

“Người lam, là ta!” Trần Mặc trực tiếp mở miệng.

“Thế nào? Biết không?” Người lam hỏi.

“Ân!” Trần Mặc gật đầu, “Không nói trước này, ta hỏi người, cảnh thần ở bên cạnh có cái gì thân thích sao?” Trần Mặc hỏi.

Nói lên này, người lam nghĩ nghĩ, “Có a!”

“Ở nơi nào, người biết không?”

Người lam gật gật đầu, “Nghe nói của nàg bà ngoại ở ở nông thôn, nhưng là ta chỉ là nghe nàg nói qua, nhưng là không đi qua!”

“Địa chỉ người nói cho ta biết!” Trần Mặc kích động nói.

“Hảo, ta phát người trên điện thoại di động!”

“Ân!” Trần Mặc lên tiếng, lập tức cúp điện thoại.

Qua không lâu, điện thoại của hắn vang lên tích tích thanh âm của, đang nhìn đến địa chỉ, Trần Mặc không nói hai lời, cầm lấy cái chìa khóa bước đi .

Ngay cả nghỉ ngơi đều không có, suốt đêm lái xe, đi người lam chia hắn địa phương.

Mãi cho đến buổi sáng bảy giờ thời điểm, hắn mới đến.

Mở máy giờ xe, chỉ cần nghĩ có thể tìm tới lam cảnh thần, hắn một chút cũng không biết là mệt.

Đến một thôn trang, nơi đó rất giống một cái cổ trấn, thoát nhìn rất đẹp, hơn nữa lộ cũng tốt lắm đi.

Chính là, lớn như vậy địa phương, tìm đứng lên cũng quả thật không dễ đi.

Hắn lái xe đi vào thời điểm, không ít mọi người nhìn qua.

Hắn đem xe đứng ở ven đường, bay thẳng đến bên trong đi rồi.

Lúc này, nhìn đến một vị lão giả, Trần Mặc lập tức đi tới, “Xin hỏi một chút, người có biết lam cảnh thần bà ngoại ở nơi nào sao?”

“Cảnh thần?” Nghe thế cái tên, lão giả hỏi lại.

“Đúng đúng!” Trần Mặc lập tức gật đầu.

“Ta biết, ta biết!”

“Phiền toái ngài nói cho ta biết đi như thế nào!” Trần Mặc hỏi, không nghĩ tới như vậy thuận lợi.

“Ta vừa vặn cũng đi, ta mang người đi!”

“Hảo, cảm ơn ngài!” Trần Mặc cười.

Một thân chính trang, còn có hảo xe, nhân trưởng suất, đi ở nơi này, quay đầu dẫn thập phần cao.

Dọc theo đường đi lão giả hỏi cái này, hỏi cái kia, Trần Mặc cũng không ghét này phiền trả lời.

Đến nơi đây, không biết vì sao, tâm tình trống trải không ít, có lẽ cùng hoàn cảnh nơi này, không khí có quan hệ.

Rất nhanh, lão giả liền mang theo Trần Mặc đến địa phương.

“Nơi này là được, chính người đi vào là đến nơi, ta đi trở về!”

Trần Mặc gật gật đầu, “Hảo, cảm ơn ngài!”

Vì thế, lão giả đi rồi, Trần Mặc nhìn môn, sau đó đi tới, “Có người ở sao?” Hắn đứng ở cửa hô một tiếng.

“Có ai không?” Lúc này, Trần Mặc lại hỏi một tiếng.

Lúc này, thế này mới có bóng dáng từ bên trong đi ra, một cái qua tuổi bán trăm bà bà, tuy rằng lớn tuổi, nhưng nhìn đứng lên thực hiền lành .

Đang nhìn đến Trần Mặc thời điểm, nàng ngăn người, “Người là?”

“Nhĩ hảo, người là cảnh thần bà ngoại sao?” Lúc này, Trần Mặc đi vào nhìn nàng hỏi.

Bà bà gật gật đầu, “Ta là, xin hỏi người là. . . . .?”

“Ta. . . . . Ta là cảnh thần bạn trai!” Trần Mặc nghĩ nghĩ, mở miệng nói.

Nghe thế cái, bà bà sững sốt hạ, lập tức nở nụ cười, “Mau vào, mau vào!”

Trần Mặc cười cười, vì thế đi theo đi vào.

Bà bà rất nhiệt tình, “Ta nghe cảnh thần nhắc tới quá, nàng nói giao một cái bạn trai, chính là người sao?”

Trần Mặc gật gật đầu, cười cười.

“Người ngồi trước, ta cho người châm trà đi!”

“Không cần bà ngoại!”

Tuy rằng nói là nói như vậy, nhưng là bà ngoại vẫn là cấp ngã.

“Sao người lại tới đây? Cảnh thần đâu? Nàng không với người cùng nhau trở về sao?” Bà ngoại nhìn Trần Mặc hỏi.

Nói lên này, Trần Mặc sững sốt.

Thực hiển nhiên, lời của nàng nói cho Trần Mặc, lam cảnh thần cũng không có trở về.

Lam cảnh thần phát cha mẹ đều ở phần đất bên ngoài, chỉ có này một cái bà ngoại ở trong này, nàng sẽ đi làm sao?

Trần Mặc tức nổi lên mây.

Bà ngoại vẫn nhìn Trần Mặc, Trần Mặc thoáng qua thần đến sau, cười mở miệng, “Nga, nàng thực công tác bề bộn nhiều việc, nhưng là thực nhớ thương người, cho nên để cho ta trở về nhìn xem, ngài thế nào? Thân thể không có chuyện gì đi! ?”

“Ta không sao nhân, ta thân thể tốt lắm, cảnh thần thế nào? Mấy ngày nay vẫn không có nghe đến điện thoại của nàng!”

Nói lên này, Trần Mặc ngẩn người, lập tức mở miệng, “Nàng công tác bề bộn nhiều việc, mấy ngày nay xuất ngoại đi công tác, cho nên điện thoại thông không được, thực nhớ thương người, cho nên để cho ta tới nhìn xem ngài!”

Nói lên này, bà ngoại vẻ mặt vui mừng, “Cảnh thần đứa bé này chính là hiếu thuận, sợ ta lo lắng, cho tới bây giờ đều là chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, nhưng là ta biết, ở bên ngoài đi làm, làm sao có thể như vậy thoải mái!” Bà ngoại tuy rằng lớn tuổi, nhưng là vẫn là hiếu lắm người chuyện lời đời.

“Người yên tâm, ta sẽ hảo hảo chiếu cố của nàng!” Trần Mặc nhìn bà ngoại nói.

Nghe được Trần Mặc trong lời nói, bà ngoại lập tức nở nụ cười, “Ta nghe cảnh thần đánh với ta điện thoại, vẫn nói người hảo, người nhất định phải hảo hảo chiếu cố cảnh thần. . . . . Đứa bé này từ nhỏ liền mạng khổ. . . . .”

625. Chương 590: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 27

Nghe được Trần Mặc trong lời nói, bà ngoại lập tức nở nụ cười, “Ta nghe cảnh thần đánh với ta điện thoại, vẫn nói người hảo, người nhất định phải hảo hảo chiếu cố cảnh thần. . . . . Đứa bé này từ nhỏ liền mạng khổ. . . . .”

Nghe thế cái, Trần Mặc sửng sốt, lam cảnh thần rất ít nói với hắn sự tình trong nhà, hiện tại nghe được bà ngoại nói như vậy, nàng có chút sửng sốt.

“Cảnh thần ba mẹ từ nhỏ phải đi phần đất bên ngoài, nàng vẫn theo ta cuộc sống, cảnh thần đứa nhỏ này từ nhỏ mạnh hơn, bất quá cũng may thực không chịu thua kém, đi bên ngoài công tác, nghe nói còn phi thường không sai, ta thực thay nàng cao hứng!” Bà ngoại nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc gật gật đầu.

Sau đó lại cùng bà ngoại ở nơi nào nói rất nhiều.

Trước khi đi thời điểm, bà ngoại nhìn hắn ngàn dặn dò vạn dặn, “Cảnh thần là một hảo hài tử, người nhất định phải đối nàng hảo!”

Trần Mặc gật đầu, “Bà ngoại người yên tâm, ta nhất định sẽ đối nàng tốt, chờ hắn trở lại, ta sẽ cùng nàng cùng nhau trở về nhìn người!”

Bà ngoại liên tục gật đầu.

Lúc này, Trần Mặc theo trên xe bắt đến một ít này nọ.

“Bà ngoại, những điều này là do cảnh thần thác ta mua cho của người!” Trần Mặc cầm đại gói to cái túi nhỏ nói.

Nhìn vài thứ kia, bà ngoại ngẩn người, “Như thế nào nhiều như vậy?”

“Tuyệt không nhiều, so với người đối cảnh thần chiếu cố, điểm ấy không tính cái gì!” Trần Mặc nói.

Bà ngoại cười gật gật đầu.

Vì thế, Trần Mặc đem đồ vật đưa vào đi sau bước đi .

Ở trên đường trở về, Trần Mặc nụ cười trên mặt không thấy .

Lam cảnh thần chưa có trở về!

Như vậy, nàng đi vào trong đó ?

Ở a thị nàng chỉ có nơi này có thân thích, còn có thể đi nơi nào?

Trần Mặc như thế nào cũng tưởng không thông!

Đúng lúc này, điện thoại của nàng vang lên, đang nhìn đến dây số thời điểm, Trần Mặc trực tiếp đón .

“Uy !”

“Trần Mặc, thế nào? Tìm được cảnh thần không! ?” Điện thoại là người lam đánh tới .

“Không có, nàng không ở bên này!” Trần Mặc mở miệng.

Nghe thế cái, người lam cũng tức hạ mi, “Cảnh thần ở a thị cũng chỉ có này một cái thân thích, không ở bên kia sẽ ở làm sao?”

Trần Mặc mặt băng bó, thật lâu mới mở miệng, “Ta cũng không biết!”

“Người hiện tại ở trên đường! ?”

“Ân!”

“Người trở về nói sau!”

“Hảo!” Trần Mặc lên tiếng, sau đó nhanh hơn độ mở đi trở về.

Sau khi trở về, vài người chạm mặt, như trước là không lam cảnh thần tin tức.

“Mục thiếu thiên đã muốn làm cho người ta lại đi xuất nhập cảnh, thậm chí nhà ga đều kém, đều không có cảnh thần tin tức!” Người lam nói

Nói lên này, Trần Mặc sắc mặt thập phần không tốt.

“Mặt khác bệnh viện theo dõi bên kia, cảnh thần là chính mình đi ra ngoài , cho nên tìm không thấy gì manh mối!” Người lam mở miệng.

Nghe thế cái, Trần Mặc tức nổi lên mày, “Chẳng lẽ nàng thật sự một chút cũng không muốn làm cho ta tìm được nàng sao!”

Nhìn Trần Mặc bộ dáng, người lam nhíu mi, “Có lẽ, nàng chỉ là muốn bình tĩnh vài ngày, người mấy ngày nữa sẽ trở về !” Người lam nói.

Nghe được người lam trong lời nói, Trần Mặc cũng không có nói cái gì nữa, chính là trên mặt mắt mát, rõ ràng.

“Trần Mặc, ta có thể cảm nhận được của người cảm thụ, nhưng là người đã muốn một ngày một đêm không có nghỉ ngơi , vẫn là đi về trước nghỉ ngơi một chút đi, có tinh lực mới có thể rất tốt đi tìm nàng!” Người lam nói.

“Tìm không thấy nàng, ta tại sao có thể nghỉ ngơi !”

“Ta có thể hiểu được của người cảm thụ, nhưng là hiện tại cảnh thần nếu muốn tách rời khỏi, người vị tất có thể tìm đến nàng, vẫn là cho nàng một chút thời gian, bình tĩnh hạ!”

Người lam đều nói như vậy, Trần Mặc còn có thể nói cái gì, gật gật đầu, sau đó đi rồi.

Nhưng là vài ngày trôi qua, vẫn là một chút cũng không có lam cảnh thần tin tức.

Trần Mặc có chút kiềm chế không được .

Người lam cùng từ từ cũng là giúp đỡ tìm thiệt nhiều thiên, như trước không có một chút tin tức, thậm chí ngay cả cái điện thoại đều không có.

Vài người đều cảm giác không đúng lắm.

Từ từ nhìn người lam, “Ta cảm thấy cảnh thần cho dù còn muốn trốn đi, cũng khẳng định sẽ cho chúng ta gọi điện thoại báo bình an !”

Chuyện này, người lam đã sớm cảm thấy không được bình thường, nhưng là vẫn không cảm nói, hiện tại từ từ đều mở miệng , người lam cũng tức khởi mảy.

Trần Mặc đứng ở một bên, nghe bọn họ nói chuyện, cũng tức nổi lên mảy.

Nhìn Trần Mặc bộ dáng, người lam mở miệng, “Trần Mặc, người là không phải đã phát hiện cái gì không thích hợp! ?”

“Ồ nàng không thấy tối hôm đó, ta đi nàng trong nhà, nhưng là ta phát hiện, của nàng hành lý tương, thậm chí quần áo, nhất kiện đều không có thiếu, không hề động, nếu nàng thật sự tính đi, tối thiếu quần áo hần là mang đi vài món không phải sao?”

Nói lên này, người lam nhú mi, từ từ cũng chợt nhớ tới cái gì.

“A, các người nói như vậy trong lời nói, ta chợt nhớ tới đến, ngày hôm qua bệnh viện hộ sĩ đánh với ta điện thoại, nói cảnh thần còn có quần áo cùng này nọ ở lại nơi đó, để cho ta khứ thủ!”

Nói xong này, vài người đều nhìn từ từ.

Từ từ cũng sửng sốt, “Cho nên nói, cảnh thần không phải cố ý biến mất không thấy , khả năng ra cái gì. . . . . Ngoài ý muốn?”

Từ từ trong lời nói vừa nói xong, Trần Mặc tâm lại nói lên.

Không phải không thừa nhận, hiện tại bọn họ cũng là nghĩ như vậy .

Lúc này, chỉ nghe Một tiếng trống vang lên, Trần Mặc đích tay hung hăng nện ở trên tường.

Người lam cùng từ từ đều nhìn, không biết nên nói cái gì mới tốt.

Mục thiếu thiên ngồi ở một bên, nghe được bọn họ trong lời nói sau, mở miệng, “Ta tìm người lại điều ra bệnh viện theo dõi lực tượng, chúng ta nhìn nhìn lại, có lẽ sẽ có cái gì phát hiện!”

Lúc này thượng, đồ tốt nhất chính là theo dõi lộ tuyến .

Nó có thể nói minh hết thấy.

Nghe được mục thiếu thiên trong lời nói, vài người tầm mắt đều dừng ở trên người của hần.

Lúc này, mục thiếu thiên đi đến trước máy tính, mở ra Computer mà bắt đầu ở trên mặt thao tác.

Lần trước hi hi giao cho hần sau, hần rất nhanh đi học hội .

Vì thế, hai ba lần liền điều ra tần số nhìn.

Lúc này, người lam cùng Trần Mặc còn có từ từ ba người lập tức thẩu tới.

Tần số nhìn ở trên mặt truyền phát tin.

Hành lang lý, chỉ có xuyên qua bệnh nhân cùng hộ sĩ.

Thời gian một phần phân quá, đang ở phía sau, lam cảnh thần theo trong phòng bệnh đi ra.

Y phục trên người cũng đều là bệnh phục.

“Này chính là nàng không thấy đoạn thời gian kia cuối cùng một cái tần số nhìn!” Mục thiếu thiên mở miệng.

Từ từ nhìn tần số nhìn, “Nếu cảnh thần thật sự phải đi trong lời nói, cũng sẽ không mặc bệnh viện bệnh phục a!”

“Trong tay của nàng còn cầm di động, thoát nhìn là vừa đón hoàn điện thoại, không giống như là cố ý trốn đi bộ dáng!” Người lam cũng nói.

“Vậy ý của người là là, cảnh thần không thấy, là có nguyên nhân ! ?”

Không thể nghi ngờ, lời của nàng, nói trúng rồi mỗi người tâm tư.

Bọn họ đều nghĩ như vậy, nhưng lại không ai dám khẳng định.

Nhưng nhìn này tần số nhìn, bọn họ vài người cũng dám khẳng định, lần này không thấy, không phải ngoài ý muốn!

Xem hết sau, Trần Mặc lập tức cầm lấy di động gảy đánh ra một cái dãy số, “Vũ Phàm, là ta!”

Nhận được Trần Mặc điện thoại sau, quý Vũ Phàm có chút ngoài ý muốn, “Tìm ta có chuyện gì không?”

“Giúp ta một cái việc!”

“Gấp cái gì! ?”

“Giúp ta tra một chút cuối cùng một cái cấp cảnh thần trên điện thoại di động gọi điện thoại nhân là ai!”

“Hỏi cái này để làm gì?” Quý Vũ Phàm có chút sửng sốt.

“Cảnh thần không thấy , ta hoài nghi là có người cố ý trối lại hẩn, người giúp ta tra một chút cuối cùng một cái cấp cảnh thần gọi điện thoại nhân là ai!” Trần Mặc nói.

Nghe này, quý Vũ Phàm sửng sốt, “Người nói cảnh thần không thấy ?”

“Ta hiện tại không có cách nào kể lại nói cho người, gặp mặt bàn lại, trước giúp ta tra ra người kia là ai!”

Quý Vũ Phàm cũng biết sự tình nặng nhẹ, gật đầu, “Hảo, bọn người ta tin tức!” Nói xong liền cúp điện thoại.

Lúc này, Trần Mặc đứng ở nơi đó, đứng cũng không được, ngồi cũng không xong.

Không sợ lam cảnh thần cố ý trốn tránh hẩn, chỉ sợ hẩn là bị người mang đi .

Nghĩ đến đây, Trần Mặc càng thêm đứng ngồi không yên.

Người lam ở một bên nhìn, “Trần Mặc, người trước đừng lo lắng, hết thấy cũng còn không nhất định!”

“Ta sớm nên nghĩ đến là như vậy, ngày đó ở nhà, ta nhìn thấy của nàng hành lý khi nên nghĩ đến , hiện tại vài ngày trôi qua, còn không có gì tin tức, không biết nàng thế nào !”

“Chúng ta hiện tại nếu muốn là, rốt cuộc là ai đem cảnh thần mang đi , cảnh thần không có cừu gia, cũng không có thể là vì tiền, nếu như là vì tiền trong lời nói, bọn họ sẽ không tuyển cảnh thần. . . . .” Người lam đoán nói.

Mà Trần Mặc sửng sốt, nhíu mi, “Lặng nếu! ?”

Nghe được Trần Mặc trong lời nói sau, người lam sửng sốt, “Lặng nếu?”

Trần Mặc gật đầu, “Trừ bỏ nàng, hẩn là không có người khác!” Nói xong, hẩn nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn người lam cùng mực thiếu thiên.

“Các người ở chỗ này chờ tin tức, ta đi ra ngoài trước một chút!” Nói xong, Trần Mặc xoay người đi rồi.

Người lam cùng mực thiếu thiên còn từ từ, ba người ở nơi nào chờ, Trần Mặc đoán không phải không có lý.

Là lặng nếu làm hại lam cảnh thần xảy ra chuyện, hơn nữa một màn kia bọn họ đều thấy được, nếu thật là lặng nếu trong lời nói. . . . . Cũng là có khả năng !

Trần Mặc đi rồi, bọn họ chỉ có thể ở nơi nào chờ tin tức.

Trần Mặc lái xe, trực tiếp đi Lăng gia.

Mà ở trên đường thời điểm, căn cứ vào phát gọi điện thoại tới, nhìn đến là quý Vũ Phàm dãy số thì hấn lập tức đón .

“Uy , Vũ Phàm, thế nào?”

“Ta tra được , điện thoại là từ cộng đồng điện thoại đánh ra đến, cho nên tìm không thấy nhân!” Quý Vũ Phàm nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc tức nổi lên mày.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Quý Vũ Phàm ở điện thoại bên kia khẩn trương hỏi.

Không nghĩ tới mới gần gũi vài ngày thời gian nội, chợt nghe đến tin tức như thế.

“Cảnh thần không thấy , căn cứ theo dõi lực tượng, cảnh thần ở hôm đó đón điện thoại liền đi ra ngoài, cho nên ta hoài nghi cuối cùng gọi điện thoại cho nàng nhân, nhất định không thoát được liên hệ!” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, quý Vũ Phàm gần gũi người, “Tại sao có thể như vậy!”

Trần Mặc không có mở miệng, cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

“Trần Mặc, có cảnh thần tin tức, nhất định phải trước cho ta biết!” Quý Vũ Phàm nói.

“Àn!” Trần Mặc lên tiếng, hấn biết, quý Vũ Phàm cũng khẳng định hội thực lo lắng lam cảnh thần tin tức.

“Ta sẽ tìm người hỏi thăm , có tin tức ta cũng sẽ thông tri người!”

“Hảo!”

Trần Mặc lên tiếng, sau đó cúp điện thoại.

Trần Mặc sắc mặt rất khó xem, hiện tại càng thêm thuyết minh, lam cảnh thần biến mất không phải nàng cố ý , mà là ngoài ý muốn.

Bằng không người kia vì sao muốn dùng xài chung điện thoại đánh!

Hấn có một loại rất mãnh liệt cảm giác, chuyện này cùng lăng nếu thoát không khỏi liên quan.

Nghĩ đến đây, hấn nhanh hơn độ, bay thẳng đến Lăng gia mở ra .

Từ một đêm kia thượng sau, lăng nếu cơ hồ đều không có xuất môn, luôn luôn tại trong nhà trụ , cả người thoát nhìn thực không tinh thần. . . . .

Trần Mặc sau khi tới, trực tiếp vọt vào đi, tìm được lăng nếu.

Hấn hành động, làm cho lăng mẫu giật nảy mình.

626. Chương 591: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 28

“Trần Mặc, sao ngươi lại tới đây! ?” Lăng mẫu nhìn Trần Mặc kinh ngạc hỏi.

Theo chuyện đêm hôm đó sau, các nàng vẫn đều nghi hoặc khó hiểu, không nghĩ tới Trần Mặc hôm nay lại tới nữa.

“Lăng nếu đâu! ?” Trần Mặc nhìn lăng mẫu trực tiếp hỏi.

“Ở trên lầu, có chuyện gì không?” Lăng mẫu nhìn Trần Mặc hỏi, nhìn ra, sắc mặt của hấn thật không tốt.

Trần Mặc nhìn thoáng qua lăng mẫu, sắc mặt âm trầm, không nói thêm gì, trực tiếp đi lên lầu .

Lăng nếu an vị ở trang điểm thai phía trước bàn, cả người thực tiều tụy, không có hoá trang, chính là mặc nhất kiện áo ngủ, cả người thoát nhìn nghèo túng không thôi.

Đang ở phía sau, môn đột nhiên bị đẩy ra, nghe được động tĩnh, lăng nếu quay đầu, đang nhìn tới cửa xuất hiện nhân thì nàng còn không có phản ánh lại đây, Trần Mặc cả người đi đến, trực tiếp bắt được nàng.

“Cảnh thần ở nơi nào?” Trần Mặc trực tiếp nhìn nàng hung hăng hỏi.

Lăng nếu bị hấn đặt tại nơi đó, nghe được lời của hấn sau, tức nổi lên mày, “Có ý tứ gì?”

“Người đem nàng cho tới nơi nào đây ! ?” Lúc này, Trần Mặc đột nhiên hô lớn đứng lên.

Biết lam cảnh thần biến mất cũng không phải ngoài ý muốn, hấn càng thêm lo lắng .

Nghe được Trần Mặc trong lời nói sau, lăng nếu nở nụ cười lạnh, lập tức mở miệng, “Giết. . . . .”

“Người ——”

“Thế nào? Người muốn giết ta sao?” Lúc này, lăng nếu nhìn hấn hỏi lại, thanh âm không lớn, nhưng nhìn đứng lên thực sa đọa.

Nhìn lăng nếu bộ dáng, Trần Mặc trên người gân xanh đều đột đi ra , “Người nghĩ rằng ta và người không dám sao?” Nói xong, hấn kháp ngụ ở lăng nếu cổ, dùng sức lên.

Lăng nếu thực hiển nhiên không nghĩ tới hấn thật sự hội động thủ, bị hấn kháp thấu bắt quá khí đến, mặt cũng lập tức đỏ lên lên, thủ không ngừng cầm lấy Trần Mặc đích tay, giấy dựa.

Trần Mặc nhìn lăng nếu, trên tay dùng sức, lại dùng lực, chỉ cần vừa nghĩ tới lam cảnh thần muốn xảy ra chuyện, hấn đã nghĩ điên!

Thủ, càng ngày càng dùng sức, hận không thể bóp chết nàng!

Lăng nếu giấy dựa , thật sự cảm giác mình phải nhanh đã chết, mặt đã muốn tái nhợt , ngay tại một khắc kia, môn bỗng nhiên bị đẩy ra, lăng mẫu đi đến, đang nhìn đến một màn này thời điểm, kinh hách ngụ ở, tiếp theo giây, nàng chạy nhanh xông lên đi, giữ chặt Trần Mặc, “Trần Mặc, người làm gì? Người điên rồi sao? Buông ra, buông ra. . . . .” Lăng mẫu lôi kéo hấn.

Trần Mặc kháp lăng nếu, không có muốn thả mở ý tứ của, lúc này, lăng mẫu sợ hãi không thôi, đột nhiên đẩy ra Trần Mặc, Trần Mặc thế này mới buông ra nàng.

Lúc này, được đến không khí lăng nếu, cũng cảm giác đã muốn vây quanh Tử Thần đạo qua một vòng giống nhau, cả người ngã xuống đất, từng ngum từng ngum hô hấp .

Lăng mẫu nhìn lăng nếu, “Lăng nếu, người thế nào, người thế nào?”

Lăng nếu ngồi dưới đất, sắc mặt trắng bệch, lại nói không ra gì trong lời nói.

Lúc này, lăng mẫu đứng dậy, nhìn Trần Mặc, không chút do dự vươn thủ, “Ba” một tiếng đánh vào Trần Mặc trên mặt.

“Trần Mặc, đây là đưa cho người giáo huấn, người còn ghét bỏ thương tổn lăng nếu không đủ sao? Bây giờ còn muốn bóp chết nàng sao?” Lăng mẫu nhìn Trần Mặc lớn tiếng hô nói.

Bị này một cái tát, Trần Mặc nhìn lăng mẫu, chính là nhìn nàng vài lần, cái gì đều không có nói.

Cuối cùng tầm mắt vẫn là dừng ở lăng nếu trên người, “Nếu cảnh thần thật sự ra một điểm gì đó sự tình, ta đều đã gia tăng ở trên người của người, còn có Lăng gia trên người, nếu người không tin trong lời nói, đại có thể thử xem!” Nói xong, Trần Mặc cảnh cáo giống như phải xem nàng liếc mắt một cái, xoay người đi rồi.

Lăng mẫu đứng ở nơi đó, nghe Trần Mặc trong lời nói, cũng không còn nghe hiểu được, nhưng lại biết, hấn là bởi vì cái kia kêu lam cảnh thần nữ nhân tới .

Nhìn Trần Mặc, nàng vừa muốn nói cái gì, lúc này, Trần Mặc lại xoay người đi rồi, lãng mẩu đứng ở nơi đó, cái gì đều không có nói ra, quay đầu nhìn lãng nếu, lãng nếu ngồi dưới đất, sắc mặt tái nhợt, tiếp tục thở phì phò. . . . .

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lúc này lãng mẩu nhìn lãng nếu hỏi.

Lãng nếu lắc đầu, “Không có chuyện gì!”

“Làm sao có thể không có chuyện gì, xem Trần Mặc bộ dáng, nhất định là có chuyện, lam cảnh thần nữ nhân đó làm sao vậy?” Lãng mẩu hỏi.

Nghe được lãng mẩu trong lời nói, lãng nếu giật mình dừng một chút, “Không biết, ta không biết!”

“Lãng nếu. . . . .”

“Mẹ, ta mệt chết đi, ta muốn nghỉ ngơi, người đi ra ngoài đem!” Lúc này, lãng mẩu vừa muốn nói cái gì, lãng nếu liền mở miệng.

Lãng mẩu ngăn người, cuối cùng gật gật đầu, “Vây được rồi, người hảo hảo nghỉ ngơi!”

Lãng nếu gật đầu, lãng mẩu thế này mới lo lắng nhìn nàng vài lần, cuối cùng đi từ từ đi ra ngoài.

Lãng mẩu mới vừa đi, lãng nếu liền nâng lên con người, nhìn cửa, đôi mắt biến hóa tô màu màu. . . . .

^^

Ở một cái hắc ám trong phòng, không lớn, một cái gara không sai biệt lắm phòng, chỉ có một cái môn, ngay cả cái cửa sổ đều không có.

Mà trung gian thả một cái ghế dựa, ghế trên ngồi một người.

Người kia không phải người khác, đúng là cảnh thần, cho tới bây giờ, trên người nàng còn mặc kia bộ bệnh viện bệnh phục.

Mà ánh mắt của nàng cũng bị che, miệng cũng bị chắn, lấp, bịt, nhưng là nhân là thanh tĩnh.

Lúc này, cửa phòng mở khỏi, một chút bóng dáng đi đến.

“Ở chỗ này!” Lúc này, một người nam nhân mở cửa mở miệng nói, lập tức, phía sau lại đi ra một chút bóng dáng, hai người cùng một chỗ châu đầu ghé tai nói chút gì, nam xoay người đi ra ngoài.

Nghe được có người đến, cảnh thần không ngừng động, động, thử tưởng phát ra một chút thanh âm, có thể miệng bị chắn, lấp, bịt, chỉ có thể phát ra ô ô thanh âm của.

Nhìn cảnh thần kích động như thế bộ dáng, kia mặt thâm u đi từ từ vào nàng.

“Như thế nào? Ở trong này cảm giác như thế nào!?”

Nghe thế cái thanh âm, lam cảnh thần ngồi ở chỗ kia sưng sốt, thực rõ ràng, nàng đối này thanh âm rất quen thuộc.

“Có phải hay không rất ngạc nhiên, vì sao lại ở chỗ này!?” Lúc này, nàng tiếp tục mở miệng hỏi.

“Ngô ngô. . . . . Ngô. . . . .” Cảnh thần động, căn cứ thanh âm ngẩng đầu nhìn che mặt tiên nhân, nhưng là trước mắt che miếng vải đen, cái gì cũng nhìn không tới.

Nhìn cảnh thần kích động như thế bộ dáng, nàng cười cười, “Muốn nói cái gì?”

“Ngô ngô. . . . .” Cảnh thần tiếp tục động.

Quét nàng vài lần, nàng do dự một chút, sau đó vươn tay ngăn cảnh thần ngoài miệng gì đó.

“Lãng nếu!” Vừa tê rùng miệng nàng thượng gì đó, lam cảnh thần liền mở miệng kêu một tiếng.

Nghe thế cái, thực rõ ràng bị kêu nhân sưng sốt, lập tức nở nụ cười, “Không nghĩ tới người có thể nghe ra thanh âm của ta!”

“Vì sao phải làm như vậy? Người rốt cuộc muốn làm gì?” Lam cảnh thần nhìn nàng một chữ một chút hỏi.

Nghe cảnh thần trong lời nói, lãng nếu cười cười, “Người nói muốn ta làm cái gì?”

“Giống như người vậy hồ ly tinh, Tiểu Tam, ta có thể làm cái gì ?” Lãng nếu từ từ mở miệng, ngón tay, chậm rãi ở bả vai của nàng thượng động .

Cảnh thần tuy rằng nhìn không tới, nhưng là tay nàng ở trên người của nàng xẹt qua, của nàng tóc gáy cũng nhin không được dựng thẳng lên đi lên.

Tuy rằng nàng nghe đi ra là lãng nếu thanh âm của, nhưng là này lãng nếu. . . . . Cùng phía trước lãng nếu, quả thực chính là hai người.

Chính là giống nhau thanh âm của, giọng điệu, cảm giác, cái gì cũng không giống nhau!

“Người rốt cuộc muốn thế nào?” Lam cảnh thần ngồi ở chỗ kia hỏi, “Người có biết hay không người làm như vậy là trái pháp luật , người đây là bắt cóc!” Lam cảnh thần hỏi.

“Thì tính sao! ?” Lúc này, lãng nếu bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Lam cảnh thần, “. . . . . Người điên rồi sao?”

“Ta không có điên, lam cảnh thần, người nói, nếu trên thế giới này đã không có người, Trần Mặc có thể hay không theo ta hợp lại! ?” Nói xong, lãng nếu đi ở cửa nàng bên tai, nhẹ nhàng hỏi.

Thanh âm của nàng vốn là rất nhẹ, rất nhỏ , hơn nữa cười rộ lên cũng rất êm tai, nhưng là phía sau, lam cảnh thần lại nghe đến cả người nổi cả da gà.

“Lãng nếu, người làm như vậy, chỉ biết hại chính người!” Lam cảnh thần mở miệng nói, thử khuyên nàng.

“Chỉ cần người mất, Trần Mặc sẽ trở lại bên cạnh ta đến!”

“Nếu một người nam nhân yêu người, tuyệt đối sẽ không bởi vì một người khác tồn tại mà sẽ không yêu người, lãng nếu, người làm như vậy, chỉ biết hại chính người!”

“Người nói vậy!” Lúc này, lãng nếu bỗng nhiên hô lớn một tiếng.

“Nếu không phải của người xuất hiện, ta hiện tại đã muốn cùng Trần Mặc kết hôn , hơn nữa thực hạnh phúc sinh hoạt tại cùng nhau!” Lãng nếu nhìn nàng hô to.

Nhìn nàng kích động như thế bộ dáng, lam cảnh thần không dám ở nói cái gì nói kích nàng, thực sợ nàng hội làm ra sự tình gì đến.

Lam cảnh thần nghĩ nghĩ, mở miệng, “Lãng nếu, người hiện tại bình tĩnh một chút, hãy nghe ta nói!”

“Nói cái gì? Người cảm thấy người hiện tại nói cái gì ta sẽ nghe? Mới tin?” Lãng nếu bỗng nhiên cười lạnh mở miệng.

Nghe lời của nàng, lam cảnh thần tận lực không mở miệng.

Lúc này, lãng nếu lại đi đến trước mặt nàng, “Hiện tại bên ngoài mọi người đều nghĩ đến người chính mình vụng trộm tiêu sái , có lẽ, người liền lấy phương thức như thế, vĩnh viễn rời khỏi !”

Nghe thế cái, lam cảnh thần tức khởi mảy.

“Ngay cả như vậy, bọn họ vẫn là hội tra được , ta cũng không có rời đi!”

“Người yên tâm, tiếp qua hai ngày, đã có người hội cầm của người hộ chiếu rời đi , đến lúc đó, bọn họ sẽ không nhân hội tra được !” Lãng nếu từ từ nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần sửng sốt, muốn nhìn lãng nếu, nhưng là cái gì đều nhìn không tới.

Này hết thấy, lãng nếu đều kế hoạch tốt lắm.

“Lãng nếu, người không thể làm như vậy!” Lúc này, lam cảnh thần nhìn nàng mở miệng.

“Người yên tâm, ta tạm thời còn không hội đối với người làm cái gì, chờ thêm vài ngày, ta sẽ tự mình đưa người đi !” Lãng nếu từ từ nói, thanh âm như là hăm dọa giống nhau, lãnh làm cho người ta nhút nhát.

“Lăng nếu, người rớt cuộc muốn làm gì?” Lam cảnh thần có chút nóng nảy.

“Người yên tâm, chỉ cần người tiêu thất, ta tin tưởng Trần Mặc hội rất nhanh trở về tâm chuyển ý !” Nói xong, lăng nếu chính mình nở nụ cười.

“Hắn sẽ không !” Lúc này, lam cảnh thần bỗng nhiên mở miệng kêu.

“Lăng nếu, nếu người thật sự làm như vậy trong lời nói, người cảm thấy Trần Mặc sẽ thích như vậy nữ nhân sao?” Lam cảnh thần hô nói.

“Cho dù ta thật sự mất, các người ở cùng một chỗ, người mỗi ngày cùng hắn, chẳng lẽ tự cũng không bị phát hiện sao? Người thật có thể giấu giếm cả đời sao?” Lam cảnh thần nhìn nàng hỏi.

“Nếu có một ngày hắn đã biết, người cảm thấy hắn còn có thể thích người sao?” Lam cảnh thần nhìn nàng một chữ một chữ hỏi.

Nghe lam cảnh thần trong lời nói, lăng nếu ngẩn người, lập tức mở miệng, “Người rớt cuộc muốn nói cái gì?”

“Không có gì, ta chỉ tưởng nói cho người biết, Trần Mặc sẽ không từ bỏ ý đồ , hắn nhất định sẽ tìm ra chân tướng !”

627. Chương 592: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 29

“Không có gì, ta chỉ tưởng nói cho người biết, Trần Mặc sẽ không từ bỏ ý đồ , hắn nhất định sẽ tìm ra chân tướng !” Lam cảnh thần nhìn nàng một chữ một chữ nói.

Nghe lời của nàng, lăng nếu cảm tức nàng, “Người liền như vậy tự tin sao?”

“Đối!”

“Tốt lắm, bản thân ta là muốn nhìn xem, hắn có thể nhớ kỹ người bao lâu!” Lăng nếu hung hăng nói.

“Người yên tâm, ta sẽ không đối với người như vậy, ta sẽ cho người nhìn xem, tự mình cho người nhìn xem, Trần Mặc là như thế nào quên mất người, theo ta cùng một chỗ !” Lăng nếu nhìn nàng một chữ một chữ nói.

“Hảo, ta sẽ chờ, nhìn, nhưng là lăng nếu, chúng ta muốn hay không đánh cược!” Lam cảnh thần nhìn nàng nói.

“Đánh đó? Đánh cái gì đó?” Lăng nếu hỏi.

“Người nói Trần Mặc hội quên ta, tổng yếu có một thời gian hạn chế đi, chẳng lẽ người muốn dùng cả đời để chứng minh này sao?” Lam cảnh thần nhìn lăng nếu hỏi.

“Ba tháng!” Lăng nếu nói là, “Ba tháng, hắn sẽ đem người đã quên!” Lăng nếu nhìn nàng nói.

Nghe lời của nàng, lam cảnh thần gật đầu, “Hảo, liền ba tháng, nếu Trần Mặc không có quên ta, chẳng khác nào người thua , như vậy người để lại ta!”

Nghe thế cái, lăng nếu nhíu mi, “Nếu hắn quên người rồi đó?”

Nếu. . . . .

Lam cảnh thần con người hạp giạt mình, lập tức nhìn lăng nếu, “Nếu hắn quên ta, đối với người chỉ có ưu việt, người được đến hắn , ta tùy tiện người xử trí!” Lam cảnh thần nhìn nàng nói.

Này đánh bạc, nghe qua, thực công bằng!

Lăng nếu con người hí, nhìn lam cảnh thần, cuối cùng gật đầu, “Hảo, cứ dựa theo người nói !”

“Hi vọng người nói nói làm được!”

“Đương nhiên!” Lăng nếu gật đầu, cùng lam cảnh thần ở bên kia nói nửa ngày, thế này mới rời đi, trước khi đi thời điểm, càng làm lam cảnh thần miệng cấp chắn, lấp, bịt.

Nàng đi rồi sau, lam cảnh thần thế này mới ngồi ở chỗ kia, thế này mới lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Kỳ thật nàng là cố ý như vậy cùng lăng nếu nói là , đánh đổ chuyện tình, cũng là cố ý .

Nàng là muốn kéo dài thời gian, nhìn ra, lăng nếu cùng phía trước không đánh giống nhau, nếu không phải thanh âm giống nhau, lam cảnh thần thật sự hội tưởng thay đổi một người.

Nàng có thể cảm giác được người lăng nếu đối nàng hận ý, đối nàng sát ý, cho nên hẳn mới lâm thời nghĩ vậy cái biện pháp nói như vậy .

Hiện tại của nàng biện pháp chỉ có kéo dài thời gian, hi vọng có người chạy nhanh tìm được nàng!

Nghĩ đến đây, lam cảnh thần âm thầm cầu nguyện, một khắc kia, nàng bỗng nhiên rất muốn Trần Mặc, rất muốn rất muốn. . . . .

^^

Đi qua hai ngày, như trước không có lam cảnh thần bất cứ tin tức gì.

Trần Mặc thật sự có chút sốt ruột , mà theo ngày đó sau, người lam cùng từ từ cũng thực lo lắng.

Hiện tại bọn họ cũng đều biết, cảnh thần xảy ra chuyện không phải ngoài ý muốn.

“Đã muốn lâu như vậy trôi qua, cảnh thần sẽ không thật sự xảy ra chuyện gì đi! ?” Từ từ lo lắng hỏi.

“Sẽ không !” Lúc này, Trần Mặc thập phần khẳng định nói, không biết là lừa mình dối người vẫn là thế nào, hẳn tuyệt đối sẽ không tin tưởng lam cảnh thần xảy ra chuyện rồi, nhưng là giờ phút này giờ phút này, hẳn cũng là thập phần lo lắng.

“Trần Mặc, ngày đó người đi tìm lăng nếu, không hỏi ra cái gì sao?” Người lam nhìn Trần Mặc hỏi.

Nói lên lăng nếu, Trần Mặc con người hơi hơi mị lên, sắc mặt cũng hết sức khó coi.

Hắn lắc đầu.

Lúc này, từ từ ở đứng một bên, nhìn Trần Mặc lắc đầu, có chút nhịn không được mở miệng .

“Vì sao ta cảm thấy chuyện này cùng lăng nếu không thoát được quan hệ đâu? Cảnh thần ở trong này chưa bao giờ cùng người kết thù kết oán, duy nhất kết thù kết oán nhân chính là lăng nếu, ta nghĩ không đến trừ bỏ nàng, còn ai vào đây tưởng đối cảnh thần bất lợi!”

“Hơn nữa, đừng quên, cảnh thần xảy ra tai nạn xe cộ, đều là lăng nếu làm hại!” Chỉ cần nghĩ đến tần số nhìn lý một màn kia, từ từ vẫn là hội cả người run lên, nữ nhân đó thật là hắn khủng bố .

“Hiện tại không phải nói chuyện thời điểm, cho dù thật là lăng nếu làm , chúng ta cũng phải có chứng cứ mới được!” Người lam nói.

“Chứng cứ? Chúng ta vẫn như vậy tìm, có thể có chứng cứ gì?” Từ từ hỏi.

Nói lên này, Trần Mặc nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn người lam, người lam cũng tựa hồ nhớ tới cái gì, cũng nhìn Trần Mặc.

Hai người tựa hồ đạt thành một cái chung nhận thức.

“Ta cảm thấy từ từ nói có đạo lý!” Người lam mở miệng.

Trần Mặc gật đầu, “Ta đem điểm ấy cấp xem nhẹ !” Nói xong, lập tức lấy điện thoại cầm tay ra thông qua một cái dây số, “Từ giờ trở đi, cho ta hai mươi tư giờ giám sát Lăng gia, còn có lăng nếu, không cần thả thảo kinh xà, lặng lẽ đi theo, có biến tùy thời theo ta hồi báo!” Sau khi nói xong, Trần Mặc cúp điện thoại.

Địa phương khác, tìm khắp không đến một tia tin tức, chỉ có thể theo lăng nếu bên kia vào tay .

Nghe Trần Mặc nói chuyện điện thoại xong sau, từ từ thế này mới yên tâm một chút, “Ta tin tưởng, rất nhanh sẽ có cảnh thần tin tức!”

Hiện tại từ từ cơ hồ chắc chắn, cảnh thần mất tích là theo lăng nếu có chút quan hệ !

Hôm nay, làm cho Trần Mặc tối ngoài ý muốn là, lăng nếu thế nhưng tự mình tìm tới đến đây.

Thay đổi một bộ quần áo, hóa thượng trang nàng, vẫn là rất đẹp .

Nàng cười khanh khách đi tới Trần Mặc công ty, xuất hiện ở phòng làm việc của hần nội, người lam cùng từ từ đều ngây ngẩn cả người.

Bọn họ vừa nói muốn theo dõi nàng, nàng hiện tại cứ tới đây !

Lăng nếu cũng không còn nghĩ đến Lâm người lam cùng từ từ ở trong này, hơi hơi lặng đi một chút, vẫn là hướng bọn họ một chút.

“Các người ở việc sao? Ta là không phải đến không phải thời điểm?” Lăng nếu nhìn Trần Mặc hỏi, thanh âm dịu dàng đến không được.

Trần Mặc cũng không biết nàng rốt cuộc bán cái gì cái nút.

“Người tới nơi này làm gì?” Trần Mặc nhìn lăng nếu không hờn giận hỏi.

Cứ việc Trần Mặc thanh âm của rất không bình tĩnh, rất không duyệt, nhưng là lăng nếu như trước cười cười, “Ta biết người đối với ta có hiểu lầm, ta là tới làm sáng tỏ !”

“Làm sáng tỏ?”

Nghe thế cái, từ từ khóe miệng lộ ra một chút châm chọc cười, “Miêu khóc chuột già từ bi!”

Từ từ là cái loại này thực sảng khoái nhân, có lời gì cũng nhin không được, liền trực tiếp nói ra .

Nghe được từ từ trong lời nói sau, lăng nếu ngẩn người, lập tức cười cười, “Ta là tới làm sáng tỏ, cũng là đến xin lỗi !”

“Ta biết là bởi vì ta lam cảnh thần mới xảy ra tai nạn xe cộ , nhưng là ta lúc ấy không nghĩ nhiều như vậy, ta chỉ là muốn phát tiết một chút chính mình bất mãn, nhưng là không nghĩ tới như vậy hậu quả. . . . . Ta càng không nghĩ đến, nàng hội tức giận vừa đi chi!” Lăng nhục nhìn bọn họ thần nhiên giải thích.

Vừa đi chi?

Nghe thế cái từ ngữ, từ từ đều có chút không kiên nhẫn, nữ nhân này không trang là sẽ chết a!

Người lam đã ở một bên nghe, nhưng là không có lộ ra dư thừa biểu tình, nàng nhưng thật ra muốn nhìn một chút lăng nếu kể tiếp hội nói như thế nào.

“Chuyện này trách nhiệm ở ta, ta không biết làm như thế nào biểu đạt của ta xin lỗi, nhưng là này hết thấy, đều là bởi vì ta quá yêu Trần Mặc !” Nói xong, lăng nếu ánh mắt nhìn hướng Trần Mặc.

Hiện tại lăng nếu nói là cái gì, hần cũng không tin tưởng, cũng nghe không đi vào.

Trần Mặc nhìn lăng nếu, chậm rãi hướng nàng đi tới, “Ta hiện tại không muốn nghe cái gì xin lỗi, ta chỉ muốn biết cảnh thần hiện tại ở nơi nào, có hay không nguy hiểm!” Hần vừa nói, một bên hướng lăng nếu đi vào, lăng nếu bị buộc chỉ lui về phía sau.

Nhìn Trần Mặc ánh mắt, nàng mở miệng, “Người vẫn là không tin ta sao? Ta thừa nhận, ta đối lam cảnh thần sở làm hết thấy, nhưng là nàng không thấy , ta thật sự không biết!”

“Phải không? Lăng tiểu thư, người dám thề sao? Người dám thề cảnh thần mất tích với người không có vấn đề gì sao?” Lúc này, từ từ ở một bên mở miệng hỏi.

Nghe được từ từ trong lời nói, lăng nếu tầm mắt nhìn nàng một cái, con người mang theo hoảng sợ, thật lâu không có mở miệng.

“Thế nào? Không dám sao? Người còn dám nói, cảnh thần mất tích với người không có vấn đề gì!?” Từ từ nhìn nàng lạnh giọng hỏi.

Nữ nhân trực giác đặc biệt mãnh liệt, từ từ trực giác nói cho nàng, cảnh thần mất tích, tuyệt đối cùng lãng nếu có chút quan hệ!

“Nếu ta thề, các người sẽ tin tưởng ta sao?” Lúc này, lãng nếu nhìn bọn họ hỏi.

Nghe thế cái, bọn họ đều ngoài ý muốn một chút.

“Ta thề, lam cảnh thần mất tích theo ta không có nửa điểm quan hệ, nếu có quan hệ trong lời nói, như vậy, ta thiên lôi đánh xuống!”

Nghe thế cái, từ từ cười lạnh một chút, chậm rãi hướng lãng nếu đi tới, “Thiên lôi đánh xuống? Lãng tiểu thư, người liên phát thệ cũng sẽ không a?”

“Nếu cảnh thần mất tích với người có quan hệ trong lời nói, như vậy các người Lãng gia sẽ gặp phải phá xe, ở a thị không có nơi sống yên ổn!” Lúc này, từ từ nhìn nàng một chữ một chút nói.

“Người. . . .” Lãng nếu nhìn từ từ, trong lòng đã tràn ngập hận ý, nhưng là trên mặt vẫn không thể biểu hiện ra ngoài.

“Thế này mới kêu thề, lãng tiểu thư, một lần nữa thề một chút đi!” Từ từ nói.

Nhìn từ từ bộ dáng, lãng nếu nở nụ cười hạ, “Ta chỉ sợ, ta phát ra thệ, các người vẫn là không tin ta!”

“Đối, người nói vô cùng đối, mặc kệ người nói cái gì, làm cái gì, chúng ta cũng không tin tưởng, lãng nếu, ta cho người biết, nếu thường xuyên có thể thật sự xảy ra chuyện gì chuyện trong lời nói, ta sẽ không bỏ qua người!” Từ từ ở một bên cảnh cáo nói.

Nghe từ từ trong lời nói, lãng nếu nhíu mi, “Người không có tư cách như vậy giáo huấn ta!”

Nói xong, nàng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Trần Mặc, “Nếu yêu người cũng là một loại sai trong lời nói, ta không biết nên nói cái gì, nhưng là thanh người từ thanh, ta không sợ!”

“Nếu thật sự không sợ trong lời nói, tặc cũng không cố ý chạy đến nơi đây để giải thích một phen!” Từ từ nhìn nàng nói.

Hiện tại, từ từ xem như tránh thượng nàng .

Lãng nếu nhíu mi, nhìn từ từ, trong lòng thập phần khó chịu, nhưng lại vừa rồi không có gì biện pháp.

Lúc này, người lam ở một bên nhìn, sau đó đi tới.

“Lãng nếu, ta không biết nên nói cái gì, chúng ta hoài nghi người cũng là bình thường , bởi vì cảnh thần phía trước xảy ra chuyện cũng đều là bởi vì người, nếu sự tình thật không phải là người làm , người cũng không phải lo lắng, bởi vì sự tình giới nhất có chân tướng rõ ràng ngày nào đó, cái gọi là Thiên hoàng hơi hơi nhưng khó lọt, chỉ cần đã làm, nhất định hội lưu lại dấu vết!” Người lam nhìn lãng nếu thần nhiên nói.

Ngay cả thanh âm của nàng không lớn, nhưng là ngay cả có một loại khí tràng, cũng không biết có phải hay không cùng mực thiếu thiên còn có hi hi ở một khối thời gian dài quá, liền như vậy thần nhiên nói xong, cũng làm cho người ta một loại vô hình cảm giác áp bách.

Biết Lâm người lam đắc tội không nổi, lãng nếu chính là nhìn, sau đó gật đầu, “Đương nhiên!”

Nói là nói như vậy, nhưng là người lam trong lời nói, lại không nhẹ không nặng nói trúng rồi nội tâm của nàng.

Thiên hoàng hội hội nhưng khó lọt, sự tình luôn luôn chân tướng rõ ràng ngày đó, những lời này, làm cho lãng nếu lặng đi một chút, nhìn Lâm người lam, của nàng con người thanh tú, nhưng lại thực chắc chắn.

Nếu không phải khẳng định hiện tại không có người biết lam cảnh thần ẩn thân chỗ, nàng đều lo lắng, Lâm người lam có phải hay không biết cái gì!

628. Chương 593: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 30

Nếu không phải khẳng định hiện tại không có người biết lam cảnh thần ẩn thân chỗ nàng đều lo lắng Lâm người lam có phải hay không biết cái gì

Lăng nếu cười cười đương nhiên ta cũng tin tưởng

Nói như vậy nàng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Trần Mặc mặc kệ người có tin hay không ta ta đều phải nói cho người biết cảnh thần chuyện tình theo ta không có vấn đề gì càng cho ta trong nhà không có vấn đề gì nếu người thật sự cảm thấy sự tình là ta làm như vậy liền nhắm vào ta đến đây đi ta hi vọng đừng thực đối với ta người nhà lăng nếu nhìn Trần Mặc một chữ một chút nói

Trần Mặc nhìn lăng nếu đôi mắt nhìn chăm chăm vào nàng tựa hồ ở phân rõ nàng trong lời nói đích thực giả

Nhưng là mặc kệ nàng nói như thế nào Trần Mặc đều tin tưởng lam cảnh thần chuyện tình cùng nàng không thoát được quan hệ

Ta muốn nói như thế đều nói xong rồi mặc kệ các người làm như thế nào ta đi trở về nói xong lăng nếu nhìn Trần Mặc chuẩn bị phải đi

Ta biết người người trong lòng là lam cảnh thần hiện tại nàng không thấy người thực lo lắng nhưng là mặc kệ thế nào người đều chiếu cố tốt chính mình lăng nếu nhìn Trần Mặc dặn nói

Cho dù hấn đối với mình thực ngoan nàng như trước khuôn mặt tươi cười đón chào

Trần Mặc đứng ở nơi đó thủy chung đều không có mở miệng sâu thẳm con người đánh giá ở trên người của nàng tựa hồ muốn nhìn nàng rốt cuộc làm cái quỷ gì

Quả thực lăng nếu không có nói cái gì nữa xoay người đi rồi

Nhìn nàng đi ra ngoài từ từ khí không đánh vừa ra tới

Trang mô tác dụng Hoàng Thử Lang cấp gả chúc tết không có hảo tâm từ từ chính là thẳng con dám yêu dám hận nàng không có nhiều như vậy tâm nhân

Cho dù xem ra cái gì nàng cũng là có nói đã nói đi ra

Sẽ không giống bọn họ làm được trong lòng đều biết là được

Cho nên lăng nếu vừa đi ra ngoài từ từ liền nhịn không được bùm bùm nói nhiều như vậy

Bọn họ đều có thể thông cảm lẫn nhau cảm thụ cũng không có ngăn trở từ từ

Ngược lại là người lam nhìn Trần Mặc người có ý kiến gì không

Nàng có thể đi đóng kịch Trần Mặc nói

Nếu không phải phía trước đã xảy ra nhiều như vậy chuyện tình hấn khả năng đã bị lăng nếu nhu nhược kia lại sẵn sóc bề ngoài cấp lừa gạt nhưng là hiện tại hấn đã muốn không tin

Đang nhìn đến nàng cầm cái kia này nọ cấp cảnh thần xem thì hậu hấn chỉ biết nữ nhân này cũng không có bề ngoài thoát nhìn như vậy dụ dỗ yếu yếu

Nàng thật không đơn giản

Người lam nhìn Trần Mặc cũng không có nói ra ý kiến của mình chỉ nói là một câu hiện tại chỉ có người có thể cứu ra cảnh thần

Trần Mặc nguyên bản còn tại trầm tư cái gì nhưng là nghe được người lam những lời này hấn đột nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn người lam

Rất nhanh nàng lái xe đến chỗ cũ
Có lẽ là nàng đến sớm nàng đến thì hậu Trần Mặc còn chưa tới
Sợ Trần Mặc sẽ thả nàng bỏ câu nàng lập tức lấy điện thoại di động ra cấp Trần Mặc gọi điện thoại
Uy Trần Mặc ta đến người sao
Lâm thì có chút việc ta lập tức đến
Nghe được hẳn sẽ tới lắng nếu thế này mới yên tâm một chút sau đó khước miệng gọi lên một chút cười hảo
ta chờ người
Ân
Lên tiếng trực tiếp cúp điện thoại không mở Trần ta
Lắng nếu ngồi ở chỗ kia khước môi nhếch lên nhợt nhạt cười nghĩ đến trong chốc lát muốn cùng Trần Mặc
ăn cơm tâm tình của nàng là tốt rồi thật
Quả nhiên đợi không vài Trần Mặc đã tới rồi
Thích mặc tây trang hẳn thấy thế nào đứng lên như thế nào suốt
Quả thực trăm xem không nề
Người đã đến rồi đang nhìn đến Trần Mặc thì hậu lắng nếu lập tức gọi lên một chút cười đó là phát ra từ
nội tâm cười thật cẩn thận
Sợ Trần Mặc sẽ có một chút không vui
Nhưng là Trần Mặc ngồi ở đối diện thoát nhìn là có chút không vui
Lắng nếu nhìn sau đó cũng nhú mày làm sao vậy có phải hay không bề bộn nhiều việc ta còn đem người
kéo tới ăn cơm
Với người không có vấn đề gì lắng nếu trong lời nói còn chưa nói hoàn Trần Mặc liền đánh gãy nàng
Lắng nếu ngăn người người còn tại lo lắng lam cảnh thần sao
Không cần nhắc lại tên của nàng bỗng nhiên Trần Mặc bỗng nhiên đề cao thanh âm
Một khắc kia nhà ăn mọi người có chút sửng sốt
Lắng nếu cũng ngây ngẩn cả người nhìn Trần Mặc thật không ngờ hẳn phản ánh lớn như vậy
Ngẩn người lắng nếu mở miệng người làm sao vậy
Trần Mặc nhìn lắng nếu hít một hơi thật sâu khí ngượng ngùng ta không phải hướng người
Nghe được Trần Mặc xin lỗi lắng nếu càng ngoài ý muốn tựa hồ Trần Mặc trên người chuyện gì xảy ra giống
nhau
Nên xin lỗi là ta ta không nên vẫn nhắc tới
Có phải hay không xảy ra chuyện gì chuyện lắng nếu hỏi
Trần Mặc nhìn một bên qua hồi lâu hẳn mới chậm rãi mở miệng về sau không cần lại theo ta nhắc tới lam
cảnh thần tên này
Nhìn Trần Mặc như vậy trình trọng chuyện lạ nói lắng nếu vẫn là nhin không được mở miệng có thể nói cho
ta biết đã xảy ra chuyện gì sao
Ta hôm nay ở nhà nàng phát hiện một quyển nhật kí
Nhật kí lắng nếu nhú mi

Này thì Trần Mặc khoe miệng ghét bỏ một chút trào phúng cười người biết không nàng thích ta bất quá đã cho ta bộ dạng tưởng của nàng mỗi tình đầu bạn trai nàng vẫn đem ta làm như cái kia nam nhân thay / thân nói lên này Trần Mặc trong ánh mắt tất cả đều là phần nộ

Lăng nếu ngây ngẩn cả người

Không biết Trần Mặc nói rất đúng thực hoặc là giả nhưng nhìn Trứ Trần mặc bộ dáng đã tràn ngập phần nộ hận ý

Lăng nếu nhìn hẩn nhất thời trong lúc đó không biết nên nói cái gì mới tốt

Mà Trần Mặc khoe miệng gợi lên một chút trào phúng cười

Ta như vậy yêu nàng ở nàng xem đến bất quá là người khác một cái thay / thân

Trần Mặc người dừng như vậy lăng nếu nhìn Trần Mặc nhưng không biết làm như thế nào an ủi

Ta xem sai lầm rồi nàng Trần Mặc lạnh lùng cười bùng lên trước mặt rượu đỏ liền uống một hơi cạn sạch

Kia thương tâm bộ dáng lăng nếu tức nổi lên mày

Này thì nàng xem Trứ Trần im lặng sau vươn tay bắt được tay hẩn

Trần Mặc tuy rằng ta không biết làm như thế nào an ủi người nhưng là ta nghĩ nói cho người biết mặc kệ ở cái gì thì hậu ta đều ở cạnh người lăng nếu nhìn hẩn một chữ một chút nói

Nghe lăng nếu trong lời nói Trần Mặc nâng mắt nhìn nàng một cái nhất thời trong lúc đó không biết nên nói cái gì mới tốt

Đang ở này thì hậu người bán hàng đi tới mang thức ăn lên

Lăng nếu thế này mới xấu hổ thu tay về

Tốt nhất đồ ăn lăng nếu nhìn Trần Mặc những điều này là do người thích ăn nhanh ăn đi

Nhìn lăng nếu bộ dáng Trần Mặc gật gật đầu sau đó hai người ăn

Đại đa số đều là Trần Mặc ở Trần Mặc mà lăng nếu đang nói cái gì

Quá trình thì hậu lăng nếu muốn thiết bút tết Trần Mặc lại sẵn sóc đi chính mình viết tốt cho nàng đem nàng đoan đi rồi

Cái kia hành động làm cho lăng nếu sững sốt thật lâu

Nhìn Trần Mặc lăng nếu cũng không biết nên chút gì hốc mắt đều chất chứa nước mắt

Làm sao vậy Trần Mặc nhìn nàng hỏi

Nhìn đến Trần Mặc tầm mắt nhìn qua lăng nếu lập tức lắc đầu không có gì không có gì nói xong khoe miệng gợi lên một chút cười sau đó chạy nhanh ăn cái gì

Phía trước không có xuất hiện quá lam cảnh thần thì hậu Trần Mặc cũng không từng vì nàng đã làm việc này

Mà hiện tại

Nhìn Trần Mặc trong lòng của nàng cảm giác nói không ra lời

Đến bây giờ là Trần Mặc đã phát hiện chỉ có nàng đối hẩn mới là tốt nhất sao

Nghĩ như vậy lăng nếu trong lòng đã tràn ngập kích động

Hai người tiếp tục ăn cái gì nhưng là đều không có nói cái gì nữa nhưng nhìn đi ra lăng nếu thực kích động

Trần Mặc quét nàng liếc mắt một cái cũng không có nói cái gì tiếp tục ăn cái gì

Ăn qua sau hai người đi ra ngoài

Thế nào có muốn hay không ta đưa người trở về Trần Mặc mở miệng hỏi

Lăng nếu nghĩ nghĩ lập tức gật đầu tốt
 Trần Mặc cũng thản nhiên gật đầu sau đó hai người hướng xe bên kia đi đến
 Đang ở này thì hậu có một cỗ xe xe máy theo lối đi bộ chạy lại đây tốc độ phi thường cực nhanh
 Lăng nếu cùng Trần Mặc hai người sóng vai đi tới mắt thấy đụng phải đi lên lăng nếu cơ hồ ngay cả lo lắng
 đều không có trực tiếp đem Trần Mặc đẩy ra
 Xe máy liền như vậy hướng lăng nếu đụng phải đi lên
 Ngay tại một khắc kia tất cả mọi người nhìn nguy hiểm thì hậu Trần Mặc quay đầu lại đi xe máy đột nhiên
 vòng vo một chút loan ngôi ở chỗ ngồi phía sau nhân trực tiếp vươn tay theo lăng nếu trên người đem bao
 bao xả xuống
 Lăng nếu mang giày cao gót lui về phía sau không kịp lại bị xe máy xoẹt một chút cả người hướng mặt sau
 ngã đi. . .

629. Chương 594: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 31

Lăng nếu mang giày cao gót lui về phía sau không kịp lại bị xe máy xoẹt một chút cả người hướng mặt sau
 ngã đi
 Trần Mặc tay mất lạnh lẽ lập tức vươn tay ôm lấy nàng nhưng là hai người cũng đều ngã trên mặt đất
 Mà xe máy đoạt bao sau ngay cả ngừng đều không có ngừng trực tiếp chạy vội mà đi
 Cửa ta bao này thì lăng nếu hô một tiếng
 Trần Mặc nhìn nàng người bị thương
 Nhưng là của ta bao
 Tiền quan trọng vẫn là thân thể quan trọng ta đưa người đi bệnh viện Trần Mặc nói
 Không phải bao trong bao có người tặng cho ta đích tay biểu ta đều không có bỏ được mang quá lăng nếu
 nhìn xe máy mở đi phương hướng khổ sở nói
 Trần Mặc sững sờ nghe lăng nếu trong lời nói không biết nên nói cái gì
 Trong ấn tượng hình như là đưa quá lăng nếu một lần đồng hồ ở nàng sinh nhật thì hậu
 Không nghĩ tới nàng vẫn đều tùy thân mang theo
 Nghĩ nghĩ Trần Mặc mở miệng chính là một khối đồng hồ mà thôi ta cho nữa người chính là hiện tại ta đưa
 người đi bệnh viện nói xong Trần Mặc trực tiếp ôm lấy lăng nếu liền hướng trên xe đi đến
 Lăng nếu này thì mới nhớ tới cái gì nhìn Trần Mặc người thể nào không có chuyện gì đi
 Nhìn nàng bị thương còn quan tâm chính mình Trần Mặc ngẩn người lập tức lắc đầu ta không sao nhi
 Vậy là tốt rồi lăng nếu thể này mới yên tâm thở dài nhẹ nhõm một hơi
 Đây thì Trần Mặc đem lăng nếu phóng tới trên xe liền lập tức lái xe hướng bệnh viện đi đến
 Trần Mặc nhìn nàng chịu đựng rất nhanh đi ra
 Ân lăng nếu ngồi ở một bên gật gật đầu vẫn chịu đựng
 Rất nhanh liền đến bệnh viện
 Trần Mặc trực tiếp ôm nàng đi phòng chữa bệnh lăng nếu trên đùi đã muốn vết máu loang lổ

Muốn tiêu độc bôi thuốc

Trần Mặc vừa muốn đi ra ngoài này thì lẳng nếu lại bỗng nhiên bắt được hắc không cần đi Trần Mặc cùng ta

Nhìn lẳng nếu bộ dáng Trần Mặc cuối cùng gật gật đầu không có đi đi ra ngoài mà là đứng ở cạnh nàng

Lẳng nếu ngồi ở bệnh bôi thuốc muốn dùng cồn tiêu độc xử lý miệng vết thương đau lẳng nếu nước mắt đều nhanh đi ra rãnh tay gắt gao cầm lấy Trần Mặc chính là không kêu đau

Cho dù nàng không kêu Trần Mặc cũng nhìn ra đến rất đau

Này thì Trần Mặc đích tay đặt ở lẳng nếu trên vai sau đó nhìn thầy thuốc nhẹ một chút

Nghe được Trần Mặc trong lời nói thầy thuốc nâng mắt nhìn bọn họ liếc mắt một cái miệng vết thương phải xử lý nếu không thực dễ dàng cuốn hút

Thầy thuốc hội lưu sẹo sao này thì lẳng nếu nhìn thầy thuốc hỏi

Nếu chú ý trong lời nói hắc là sẽ không lưu không cần dính vào thủy thầy thuốc nói

Nói đến đây cái lẳng nếu thể này mới yên tâm một chút

Sau đó tiếp tục bôi thuốc

Không sai biệt lắm hơn phân nửa cái giờ mới chuẩn bị cho tốt lẳng nếu trên đùi bị màu trắng băng vải triền một vòng lại một vòng

Xuống giường thì hậu lẳng nếu có chút chút đi bắt thành lộ cả người tựa vào Trần Mặc trên người Trần Mặc cũng đỡ nàng

Thể nào đau lắm hả Trần Mặc hỏi

Lẳng nếu lắc đầu cố nén đau đớn ta không sao nhi

Này thì Trần Mặc một phát bắt được lẳng nếu đem nàng đặt ở

Thầy thuốc nhìn bọn họ sau đó dặn này đoạn thì đang lúc không cần ăn cay hải sản ... Không cần dính vào thủy ba ngày sau đến đổi một lần được là có thể thầy thuốc nói

Nghe được thầy thuốc trong lời nói sau Trần Mặc gật gật đầu hảo ta đã biết không có khác chú ý hạng mục công việc sao

Đã không có có thể ly khai

Cám ơn thầy thuốc Trần Mặc lễ phép mở miệng sau đó cúi người theo đi lẳng nếu ôm lấy đến hướng ra phía ngoài đi đến

Lẳng nếu vươn tay vòng ngực ở Trần Mặc cổ nhìn Trần Mặc mặt nghiêng một khắc kia trong lòng của nàng cảm giác nói không ra lời

Cho dù ở không có lam cảnh thần xuất hiện phía trước hắc cùng Trần Mặc cũng không từng như vậy quá

Mà hiện tại loại này hạnh phúc làm cho nàng có chút trở tay không kịp khó có thể tin

Vẫn nhìn Trần Mặc mặt nghiêng thật lâu lẳng nếu mới mở miệng Trần Mặc

Ân nghe được lẳng nếu để cho hắc Trần Mặc nghiêng đầu làm sao vậy

Cám ơn người

Nghe thế cái Trần Mặc ngăn người không có mở miệng

Đang ở này thì hậu từ từ cùng người lam theo đối diện đã đi tới nói nói cười cười xem ra trong bụng thật đúng là một cái tiểu công chúa từ từ hết sức cao hứng nói

Người lam cười cười ta cũng hi vọng là

Nhất định là từ từ thập phần khẳng định nói

Hai người vừa nói vừa đi lại đây vừa mới cùng Trần Mặc còn có lẳng nếu đi rồi một cái chạm mặt

Đồn thì từ từ ngẩn người

Trần Mặc đang nhìn đến hấn thì hậu liền đủ ngạc nhiên hiểu rõ mà ở nhìn đến trong lòng ngực của hấn ôm nhân lại ngây ngẩn cả người

Bọn họ hiện tại lại đan vào ở cùng một chỗ

Trần Mặc ngẩn người hiển nhiên không nghĩ tới lại ở chỗ này đụng tới bọn họ

Các người Trần Mặc người lại cùng nữ nhân này dây dưa ở cùng một chỗ từ từ bất khả tư nghị nhìn Trứ Trần mặc hỏi

Nhưng lại ôm từ từ như thế nào đều có chút khó có thể tin

Trần Mặc đứng ở nơi đó nàng bị thương ta đưa nàng đến bệnh viện mà thôi Trần Mặc giải thích

Bị thương làm sao người biết nàng bị thương từ từ nhìn hấn hỏi lập tức khoe miệng gọi lên một chút cười lạnh các người vẫn đều ở cùng nhau

Trần Mặc không nói gì không có phủ nhận

Đây là bị ôm lẳng nếu mở miệng kỳ thật là ta kêu Trần Mặc ra tới chuyện này cùng hấn không có vấn đề gì lẳng nếu nói là giọng điệu nũng nịu nói

Nghe được lời của nàng sau từ từ cười lạnh một chút nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn nàng lẳng đại tiểu thư xin hỏi ta có nói cho người nói sao

Lẳng nếu

Này thì từ từ tầm mắt lại nhìn Trần Mặc hiện tại cảnh thần sinh tử chưa biết người lại nhanh như vậy cùng nữ nhân này nhắc lên quan hệ Trần Mặc ta còn thật sự là xem trọng người từ từ nhìn hấn một chữ một chút nói

Phiền toái người về sau không cần ở trước mặt của ta nhắc tới nữ nhân này tên từ từ trong lời nói vừa nói xong Trần Mặc liền nhìn nàng lạnh giọng mở miệng

Hơn nữa con người nhìn chằm chằm vào từ từ u ám ánh mắt nhìn đứng lên có chút kinh người

Người —— từ từ có chút khó có thể tin

Này vẫn là Trần Mặc sao

Cái kia đối lam cảnh thần tốt như vậy nàng không thấy đều nhanh muốn điên rồi Trần Mặc sao

Chẳng qua mới gần gũi vài ngày thì đang lúc như thế nào liền biến thành một người khác giống nhau

Trần Mặc người lời này có ý tứ gì từ từ không thể tin được nhìn nàng hỏi cái gì gọi là nữ nhân này tên

Ta có ý tứ gì ta không cần phải với người công đạo tóm lại về sau ta cùng nữ nhân đó không có gì quan hệ cũng mời người không cần lại đi ta cùng nàng xa đến cùng nhau nói xong Trần Mặc không hề liếc nhìn nàng một cái ôm lẳng nếu bước đi tới

Từ từ ngây ngẩn cả người

Này vẫn là Trần Mặc sao

Hay là hấn nhóm nhận thức cái kia Trần Mặc sao

Từ từ sốt ruột không thôi nhìn người lam người lam chính là đứng ở nơi đó cái gì đều không có nói mím môi tựa hồ như nghĩ tới cái gì

Trần Mặc không có đáp ứng cũng không có nói cái gì nữa tiếp tục lái xe con mà lẳng nếu còn lại là ngồi ở một bên nhìn Trần Mặc mặt nghiêng khoe miệng gợi lên một chút cười

Rất nhanh liền đến Lăng gia

Làm cho quần gia đi ra phù người đem ta sẽ không đi vào Trần Mặc nói

Nghe thế cái lẳng nếu quay đầu lại nhìn hẳn vì sao

Phía trước đã xảy ra nhiều lần không thoải mái chuyện tình ta sẽ không đi vào Trần Mặc nói

Lẳng nếu biết Trần Mặc chỉ là sự tình gì ngăn người sau đó cười mở miệng người yên tâm ba ba mụ mụ của ta sẽ không để ý bọn họ có thể thông cảm

Nhưng là

Đến lúc đó hậu tiểu Khiết trở về người hay là muốn tới dùng cơm sớm hay muộn đều là muốn tới vì sao hiện tại không thể đưa ta đi vào lẳng nếu nhìn hẳn hỏi

Nhìn lẳng nếu tầm mắt Trần Mặc cuối cùng gật gật đầu được rồi Trần không khẩu mặc nhất

630. Chương 595: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 32

Nhìn lẳng nếu tầm mắt Trần Mặc cuối cùng gật gật đầu được rồi

Trần Mặc lên tiếng sau trực tiếp đẩy ra cửa xe đi rồi đi xuống sau đó vòng đến lẳng nếu trước mặt mở cửa xe trực tiếp vươn tay đem nàng theo trên xe bế xuống dưới

Lẳng nếu ngồi ở trong xe nhìn đến Trần Mặc đem chính mình ôm đi ra ngoài khoe miệng gợi lên một chút vừa lòng cười

Này thì Trần Mặc ôm lấy nàng liền hướng Lăng gia đi đến

Bảo mẫu mở cửa khẩu nhìn đến bọn họ đều có chút sửng sốt

Có phải hay không nếu nhi đã trở lại đây là lẳng mẫu ở bên trong hô một tiếng

Bảo mẫu ngăn người theo sau gật đầu là bất quá

Mẹ ta đã trở về này thì lẳng nếu thanh âm của vang lên

Nghe được lẳng nếu thanh âm của lẳng mẫu ngẩng đầu nhưng mà phải nhìn...nữa Trần Mặc ôm lẳng nếu thì ngay ngăn cả người

Các người lập tức sắc mặt thay đổi nhìn Trần Mặc người còn nơi này làm gì

Nhìn đến lẳng mẫu vẻ mặt không chào đón bộ dáng lẳng nếu sợ Trần Mặc hội tức giận hội trực tiếp chạy lấy người vì thế chạy nhanh mở miệng mẹ ta bị bị thương là Trần Mặc đưa ta đi bệnh viện sau đó đưa ta trở về lẳng nếu nói là

Nghe thế cái lẳng mẫu có chút không dám tin tưởng nhưng là nói đều nói như vậy nàng còn có thể nói cái gì

Lập tức đi qua đi người thế nào làm sao có thể êm đẹp bị thương

Hôm nay ở trên đường gặp được cướp đem bao cấp đoạt đi rồi không cẩn thận cọ một chút lẳng nếu nói là

Thế nào thương tổn được nơi đó ta xem xem lẳng mẫu lập tức lo lắng hỏi

Ta không sao nhi đã muốn bôi thuốc không có gì đáng ngại lẳng nếu nói là

Nghe thế cái lẳng mẫu thế này mới yên tâm một chút hiện tại nhân quá cần rõ ban ngày ban mặt mà bắt đầu thường / cướp

Nghe lắng mẩu trong lời nói lắng nếu cái gì đều không có nói
 Đây là lắng mẩu nhìn bọn họ đương nhiên cũng chưa cùng Trần Mặc cái gì sắc mặt tốt xem
 Mẹ chúng ta đây lên trước lầu lắng nếu nói là
 Lắng mẩu thế này mới gật gật đầu
 Nay thì lắng nếu nhìn về phía Trần Mặc người đưa ta lên lầu được không
 Lắng nếu đều mở miệng Trần Mặc chỉ phải gật gật đầu ân
 Vì thế hướng lắng mẩu gật gật đầu sau đó liền hướng trên lầu đi đến
 Lắng mẩu đứng ở dưới lầu nhìn Trần Mặc ôm lắng nếu lên lầu hình ảnh mây co rút nhanh nhưng lại cái gì
 cũng nói không nên lời
 Từ nhỏ lắng nếu cũng rất có chủ muốn chủ kiến nhưng là đối Trần Mặc
 Chỉ cần thấy nàng nàng sở hữu lý trí tất cả đều không thấy
 Nghĩ vậy cái lắng mẩu nhin không được thở dài
 ~~~~~
 Trên lầu
 Trần Mặc đem lắng nếu ôm lên lầu phóng tới sau vì nàng thu thập xong sau đó nhìn nàng tốt lắm người về
 nhà ta cũng nên đi trở về người hảo hảo nghỉ ngơi nhớ rõ thầy thuốc dặn Trần Mặc nhìn nàng nói
 Lắng nếu gật gật đầu
 Ta đây đi trước Trần Mặc nói sau đó xoay người muốn đi
 Nhưng mà ngay tại một khắc kia lắng nếu bỗng nhiên vươn tay bắt được tay hấn Trần Mặc
 Nghe được lắng nếu thanh âm của Trần Mặc quay đầu nhìn lắng nếu bắt lấy hấn đích tay hơi hơi tức hạ mi
 làm sao vậy hấn nhìn nàng hỏi
 Hôm nay của mẹ ta nói người đừng để ý lắng nếu nhìn hấn nói
 Nghe lắng nếu trong lời nói Trần Mặc khước miệng gợi lên một chút chua sót cười sẽ không hướng chi bọn
 họ nói như vậy cũng là hấn là phía trước thật là ta không đúng
 Nghe thế cái lắng nếu ngẩn người
 Trần Mặc thế nhưng nói phía trước là của hấn không đúng
 Lắng nếu thật sự có chút sững sốt nhìn Trần Mặc phóng Phạt nhìn một người khác giống nhau
 Nay ngẩn ngẩn vài ngày Trần Mặc thay đổi xác thực có chút lớn
 Chẳng lẽ thật sự bị lam cảnh thần kích thích sao
 Tuy rằng lắng nếu không dám toàn bộ tin tưởng nhưng là nàng vẫn là nguyện ý tin tưởng
 Hơn nữa nhìn đến hôm nay Trần Mặc cùng từ từ ở trong bệnh viện cãi nhau tựa hồ càng thêm khẳng định
 sự thật này
 Người thật là nghĩ như vậy sao lắng nếu vẫn là có chút không dám tin tưởng nhìn Trứ Trần mặc hỏi
 Trần Mặc gật gật đầu phía trước chuyện tình là ta rất không đủ lý trí mặc kệ thế nào ta đều nguyện ý nhận
 bọn họ giáo huấn
 Nghe thế cái lắng nếu cười cười sau đó lắc đầu sẽ không ta tin tưởng ta ba mẹ sẽ không dễ giận như vậy
 Lắng nếu trong lời nói nói ra sau Trần Mặc chính là cười cười không nói thêm gì nữa mở miệng tốt lắm ta
 thật sự phải đi

Không hề theo giúp ta một chút sao lắng nếu hỏi nhìn Trần Mặc có chút lưu luyến không rời
Tuy rằng hôm nay không có làm chuyện gì nhưng là nàng lại cảm giác hai người quan hệ trong đó gần rất nhiều
Đã khuya ta cần phải trở về bằng không lại nên nghỉ nhiều Trần Mặc nói
Lắng nếu không nói gì chính là lời kéo Trần Mặc đích tay có chút lưu luyến không rời
Ta ngày mai trở lại thăm người Trần Mặc bổ sung một câu
Nghe thế cái lắng nếu đôi mắt sáng mấy phần thật sự
Trần Mặc gật gật đầu
Nhìn đến hấn gật đầu lắng nếu thế này mới cười cười hảo ta chờ người
Ấn Trần Mặc gật gật đầu người sớm một chút nghỉ ngơi ta đi về trước
Ta đưa người nói lắng nếu sẽ đứng dậy nhưng là lập tức bị Trần Mặc án trụ nhìn nàng người hay là đang nghỉ ngơi đem người đi không đến cửa ta lại nên đưa người đã trở lại
Lắng nếu ngăn người nhìn Trần Mặc bộ dáng nhin không được nở nụ cười một chút
Vậy được rồi
Hảo hảo nghỉ ngơi ta ngày mai lại đến Trần Mặc nói
Ấn lắng nếu gật đầu
Vì thế Trần Mặc cười cười xoay người đi ra ngoài
Lắng nếu ngồi ở quả thực không có lại lộn xộn mà là nhìn Trần Mặc bóng lưng trong lòng nói không nên lời thỏa mãn
Ngày thì Trần Mặc đi ra ngoài
Lắng mẫu còn tại trong phòng khách ngồi Trần Mặc đến dưới lầu sau vẫn là đánh một cái bắt chuyện
Lắng bá mẫu ta đi về trước
Lắng nàng sao nhất lắng mẫu ngồi ở chỗ kia vẻ mặt không hề giận bộ dáng mấy ngày hôm trước Trần Mặc là như thế nào đối bọn họ nàng đến bây giờ cũng còn nhớ rõ rành mạch
Để cho
Đây là Trần Mặc vừa muốn đi lắng mẫu thanh âm của vang lên
Trần Mặc cước bộ đậu ở chỗ này quay đầu nhìn lắng mẫu mà lắng mẫu cũng đứng lên đi đến Trần Mặc trước mặt nhìn hấn Trần Mặc người có thể nói cho ta biết có ý tứ gì sao
Ta không hiểu lắng bá mẫu có ý tứ gì
Mấy ngày hôm trước người là như thế nào đối lắng nếu trong lòng người đều biết hiện tại lại bỗng nhiên đưa nàng trở về của người trong hồ lô rốt cuộc muốn làm cái gì lắng mẫu nhìn Trần Mặc một chữ một chút hỏi
Trần Mặc đứng ở nơi đó nghe lắng mẫu chất vấn cũng không tức giận chính là thực bình tĩnh đứng
Phía trước chuyện tình là ta đối lắng nếu có chút hiểu lầm nhưng là chuyện bây giờ cũng đã rất rõ ràng ta chỉ là muốn muốn một cái bồi thường cơ hội mà thôi Trần Mặc nói
Lắng nếu nghe được dưới lầu thanh âm của vì thế vụng trộm từ dưới đến lỗ tai áp vào trên cửa nghe dưới lầu nói chuyện
Hiểu lầm bồi thường nghe thế cái lắng mẫu khéo miệng gợi lên một chút cười lạnh

Nói lên này lãng mẫu đi đến Trần Mặc trước mặt không nói hai lời giờ lên thủ ba một tiếng cho Trần Mặc một bạt tai

Trần Mặc đứng ở nơi đó không hề động đạn

Cho dù lãng mẫu cho hấn này một bạt tai hấn cũng không còn động

Lãng nếu ngốc bị người đùa xoay quanh nàng không đành lòng đánh người ta nhần tâm này bàn tay chính là ta thay nàng đánh người lãng mẫu nhìn Trần Mặc một chữ một chút nói

Trần Mặc đứng ở nơi đó buộc chặt nghiêm mặt cái gì đều không có nói

Tựa hồ cũng không tức giận

Bất quá một cái tát kia đánh bên trong lãng nếu thiếu chút nữa không dừng bước

Bất quá nàng cũng tưởng biết Trần Mặc rốt cuộc nghĩ như thế nào ngạnh sinh sinh nhin không được không có lao ra

Ta mặc kệ người rốt cuộc nghĩ như thế nào nhưng là ta cảnh cáo người nếu nếu nhĩ ở đã bị một chút thương thế của người hại ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua người lãng mẫu nhìn hấn một chữ một chút hô nói

Sẽ không ta sẽ tấn của ta toàn lực đi bồi thường nàng ta không yêu cầu xa vời khác chỉ hy vọng nàng trôi qua tốt một chút Trần Mặc nói

Những lời này nói như vậy thành khẩn

Lãng mẫu nhìn đều có chút ngây ngẩn cả người

Qua vài giây đồng hồ lãng mẫu thế này mới phục hồi tinh thần lại nhìn hấn tốt nhất là như vậy bằng không ta sẽ không bỏ qua cho người

Trần Mặc không có lại tiếp tục mở miệng chờ lãng mẫu răn dạy sau khi xong hấn mới mở miệng nếu như không có chuyện gì khác ta đi trước ljr2d

Lãng mẫu nhìn hấn sau đó qua thật lâu mới lạnh lùng lên tiếng ân

Trần Mặc gật gật đầu đi rồi

Nhìn Trần Mặc bóng lưng lãng mẫu trong lòng vẫn là nói không nên lời tư vị

Này đoạn thời kỳ chuyện đã xảy ra nhiều lắm hơn nữa Trần Mặc chuyển biến cũng quá lớn nhất thời trong lúc đó làm cho nàng có chút khó có thể nhận

Đang ở này thì hậu trên lầu cửa mở ra lãng nếu theo phòng đi ra

Lãng mẫu ngẩng đầu nhìn trên lầu lãng nếu nghĩ nghĩ đi tới

Trong phòng

Lãng mẫu nhìn lãng nếu đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra nhĩ

Vì thế lãng nếu đem sự tình cùng lãng mẫu nói một lần sau khi nói xong lãng mẫu nhìn lãng nếu người tin tưởng

Nói lên này lãng nếu hơi hơi nheo lại con người nói thật ngay từ đầu nghe được Trần Mặc nói này thì hậu nàng cũng không tin tưởng nhưng là sau lại ở bệnh viện phát sinh chuyện kia sau nàng là tin

Nghĩ đến đây lãng nếu gật gật đầu ân ta tin tưởng

Vạn nhất hấn là có mục đích là tiếp cận người sao ta cảm thấy sự tình không có đơn giản như vậy lãng mẫu nói

Hấn tài cán vì cái gì sự tình tiếp cận mẹ ta nếu lần này có thể cùng Trần Mặc hợp lại người chúc phúc chúng ta được không lãng nếu nói là

Lãng mẫu nhìn lãng nếu nhú mi

Mẹ ta thật sự thích hấn cũng thực quý trọng lần này cơ hội lắng nếu nói là
 Thật không biết Trần Mặc nơi đó hảo thế nhưng đem người mê thành như vậy lắng mẫu có chút chỉ tiếc
 rên sắt không thành thép nói

Lắng nếu không nói gì nói thật ra nàng cũng không biết nàng thích Trần Mặc cái gì nhưng là nàng chính là
 thích

Không thể thay đổi

Không đường hấn đổi nàng làm ra sự tình gì nàng vẫn là thay đổi không được

Người thích hấn cũng phải nhìn hấn có thích hay không người hấn phía trước như vậy thích cái kia lam cảnh
 thần hấn thật có thể buông sao lắng mẫu nhìn lắng nếu hỏi

Nhắc tới lam cảnh thần chính là lắng nếu một cây thứ

Sự tồn tại của nàng vĩnh viễn đều là

Lắng nếu hơi hơi tức hạ con người ta không biết nhưng là ta nguyện ý thử một lần mẹ người cho là không
 cần làm khó hấn được không lắng nếu nhìn lắng mẫu hỏi

Vừa rồi một cái tát kia đánh nàng thiếu chút nữa lao ra

631. Chương 596: Ngoại Truyện : Cảnh Thần Và Trần Mặc 33

Vừa rồi một cái tát kia, đánh nàng thiếu chút nữa lao ra.

Nghe lắng nếu trong lời nói, lắng mẫu nhìn nàng, “Người thật sự tin tưởng hấn?”

Lắng nếu thập phần khẳng định gật đầu.

Nhìn lắng nếu, nói đã đến nước này, lắng mẫu còn có thể nói cái gì?

“Người muốn làm như thế nào, ta trông nom không được người, bắt quá mẹ hi vọng người ở lâu cái tâm
 nhân!” Lắng mẫu nhìn lắng nếu nói là.

Nghe thế cái, lắng nếu gật gật đầu, “Ta đã biết mẹ!”

Lắng mẫu gật gật đầu, sau đó lại cùng lắng nếu hàn huyên một thời gian, thế này mới trở về phòng nghỉ
 ngơi đi.

Lắng mẫu đi rồi sau, lắng nếu ngồi ở sẩm thượng, nụ cười trên mặt dần dần tiêu thất, thủ nhi đại chi , là
 một chút thần bí, u ám.

Mặc kệ thế nào, đã có cơ hội này, nàng đều sẽ không buông tay!

Nguyên bốn tưởng rằng, Trần Mặc lại hội Trần Mặc một thời gian, nhưng là không nghĩ tới, sau lại vài ngày,
 Trần Mặc đều có đến xem lắng nếu, còn bồi nàng đi bệnh viện bôi thuốc, thậm chí mỗi ngày hai cái điện
 thoại giám sát nàng, không cho nàng ăn hải sản ... Này nọ.

Kia hai ngày, lắng nếu thật sự cảm giác mình như là nằm mơ giống nhau.

Lam cảnh thần không có xuất hiện thời điểm, Trần Mặc cũng không từng như vậy đối diện nàng, hiện tại. .

Xem ra, lam cảnh thần thật sự làm cho hấn thất vọng rồi, nàng càng ngày càng như vậy tin!

Rất nhanh, vài ngày đã trôi qua rồi, lắng nếu chân cũng tốt rất nhiều.

Hôm nay, Lắng Khiết đã trở lại.

Lăng Khiết chính là lăng nếu muối muối, nhỏ hơn nàng / ba tuổi, đa dạng thì giờ niên kỉ kỉ, mới từ nước ngoài trở về.

Hôm nay, Lăng gia rất nóng náo loạn.

Tuy rằng Lăng gia không có nhi tử, nhưng là có như vậy một đôi tỷ muội, cũng rất nóng náo loạn.

Lăng phụ mặc dù có tiếc nuối, nhưng nhìn đến đây đối với tỷ muội, cũng coi như có thể duy trì cân bằng.

Lăng gia từ trên xuống dưới, đều ở bận rộn , cấp cho Lăng Khiết đón gió.

Lăng nếu đã ở trong phòng cho rằng , “Trần Mặc, bọn người ta một chút, ta đi vào tắm rửa một cái, như thế này một khối đi sân bay đón tiểu Khiết!” Lăng nếu nói là.

Trần Mặc gật đầu, “Hảo!”

Vì thế, lăng nếu đi phòng tắm rửa , nhìn lăng nếu đi vào, Trần Mặc ở cửa phòng tắm xem nàng xác định đang tắm, vì thế, đi nhanh lên quay về cửa nàng phòng ngủ, chung quanh nhìn, nhẹ nhàng đảo, tựa hồ đang tìm cái gì vậy.

Nhưng là tìm nửa ngày, cái gì cũng không có tìm ra, Trần Mặc nhíu mi, đang ở mình tưởng cái gì.

Lúc này, ánh mắt của hắn nhìn đến một bên bọc của nàng bao, nhíu mi, vừa muốn đi qua đi, lúc này, lăng nếu từ bên trong đi ra.

“Trần Mặc.” Lăng nếu ở sau người kêu một tiếng.

Đang nghe thanh âm của nàng thì Trần Mặc lập tức đình chỉ động tác, theo của nàng tiếng kêu, quay đầu.

Lăng nếu nhìn hắn, sắc mặt có chút không tốt, “Người đang làm gì đó?”

Trần Mặc nhìn nàng cười, “Không có gì!”

“Người đang tìm cái gì này nọ sao! ?” Lăng nếu hỏi.

Trần Mặc gật đầu, sau đó giơ tay lên, “Nhấn rớt, không biết quăng đã đi đâu, cho nên tìm xem!”

Nhấn.

Nói xong, ánh mắt của nàng nhìn về phía Trần Mặc đích tay, quả nhiên, trên tay của hắn vẫn mang theo nhấn không thấy , như vậy, lăng nếu sắc mặt mới thoáng dịu đi một chút, khoác tấm áo dài, đi nhanh lên tới, “Khi nào thì đã đánh mất! ?”

Trần Mặc túm túm kiên, “Ta cũng không biết, cho nên mới tìm xem xem !”

“Cái kia nhưng là người đệ / đệ tặng cho người , ta giúp người tìm!” Nói xong, lăng nếu sẽ giúp hắn tìm, lúc này, Trần Mặc một phen giữ nàng lại.

“Trước thay quần áo, hoá trang, như thế này đón tiểu Khiết trở về, chúng ta sẽ tìm, dù sao tại...này phòng, cũng chạy không ra được!” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, lăng nếu ngẩn người, sau đó cười gật đầu, “Hảo!”

Vì thế, theo trong tủ treo quần áo xuất ra quần áo, đi thay quần áo .

Nhìn nàng đi vào đi, Trần Mặc thế này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, vươn tay kia thì, nhấn nằm ở trong lòng bàn tay, may mắn nàng vừa rồi phát hiện sớm một chút, lúc này, hắn nhấn nhẹ nhàng bỏ vào sầm dưới, thế này mới ngồi xuống đi một bên.

Rất nhanh, lăng nếu đổi hảo quần áo, hóa hảo trang đi ra, nhìn đến Trần Mặc ngồi ở chỗ kia, nàng cười đi qua đi.

“Có thể chứ?” Lăng nếu hỏi.

Trần Mặc gật đầu, “Đương nhiên, người mặc cái gì cũng tốt xem!” Trần Mặc cười nói.

Mặc dù là đơn giản một câu, nhưng là lắng nếu lại hết sức cao hứng, tựa hồ đây là nghe qua Trần Mặc tốt nhất nói.

“Tốt lắm, đi thôi, bằng không như thế này tiểu Khiết đều đã trở lại!” Trần Mặc thúc giục nàng nói.

Lắng nếu gật gật đầu, sau đó hai người đi rồi.

Trong sân bay.

Lắng phụ cùng lắng phụ cũng đều đến đây, hơn nữa lắng nếu cùng Trần Mặc, bốn người.

“Cha, mẹ, tỷ tỷ!” Xuất khẩu xuất hiện một cái hai mươi tuổi cô nương, thoát nhìn rất được, trong tay lôi kéo thùng, nhìn đến bọn họ, hướng bọn họ vẫy tay.

“Tiểu Khiết!” Lắng mẫu hô, đang nhìn đến nữ nhi bảo bối thời điểm, trong lòng nói không nên lời cao hứng.

Tiểu Khiết mặc hươu nhàn trang, cười phác qua, cho bọn hắn vài người một người một cái ôm.

“Ba ba, mẹ mẹ, tỷ tỷ!” Tiểu Khiết Đềm Đềm kêu một tiếng, sau đó đang nhìn đến Trần Mặc thời điểm, sau đó cười, “Trần Mặc ca ca!”

Bởi vì Trần gia cùng Lắng gia là thế giao nguyên nhân, cho nên tiểu Khiết cũng nhận thức Trần Mặc.

Trần Mặc cười gật đầu, “Tiểu Khiết trưởng thành, càng ngày càng đẹp!”

“Trần Mặc ca ca cũng là càng ngày càng suất !”

Trần Mặc cười cười.

“Ai, tiểu Khiết, ngươi gầy!” Lắng mẫu nhìn nàng đau lòng nói.

Tiểu Khiết cười, “Không có, ta còn béo hai cân đâu!”

“Béo điểm hảo, muốn như vậy gầy làm gì, tiểu Khiết thiên sinh lệ chất, lại không cần giảm béo!” Lắng nếu cười nói, sau đó đi qua đi, nhìn tiểu Khiết, “Hai năm không thấy, thật là càng ngày càng đẹp!”

“Tỷ tỷ cũng là!”

Không nói đến lắng nếu người này thế nào, đối tiểu Khiết vẫn là rất không tệ.

Lúc này, lắng phụ ở một bên nhìn, “Tốt lắm, tốt lắm, có lời gì trở về rồi nói sau!”

“Ân!” Tiểu Khiết gật gật đầu, sau đó vài cái một khối đi trở về.

Dọc theo đường đi, tiểu Khiết đều thoát nhìn rất vui vẻ.

Đến Lắng gia sau, cơm còn không có làm tốt, vài người ở trong phòng khách nói chuyện phiếm, nói chuyện.

Tiểu Khiết nói rất nhiều ở nước ngoài chuyện tình, đậu Lắng gia tiếng cười không chỉ, Trần Mặc ngồi ở một bên, cái gì đều không có nói, chính là lắng lắng nghe.

Hàn huyền rất nhiều sau, tiểu Khiết nhìn Trần Mặc, “Trần Mặc ca ca, ngươi không phải theo ta tỷ chia tay sao?”

Lời của nàng đề vừa nói ra, toàn bộ không khí đều bị nàng lặp xả xuống.

Tiểu Khiết không phải không lúc còn nhỏ nhí, nàng là cố ý nói như vậy, ở ngoại quốc nghe được bọn họ giải trừ hôn ước chuyện tình, nàng thật sự thực không khí, nhưng là đối Trần Mặc vẫn là bao nhiêu có chút hiểu biết, nàng mới không có chất vấn ra tiếng, mà là thực bình thường kêu hắn một tiếng ca ca.

Tiểu Khiết trong lời nói, làm cho không khí có điểm cứng ngắc, bọn họ cũng không biết nói như thế nào.

Lắng phụ càng không có mở miệng, nếu không phải lắng nếu cố ý còn muốn cùng Trần Mặc cùng một chỗ, hắn cũng là sẽ không đồng ý!

Hiện tại tiểu Khiết hỏi đến, khiến cho chính bọn họ nói đem.

“Tiểu Khiết, là như vậy.”

“Sự tình trước kia đã qua , sẽ không lại đã xảy ra!” Lãng nếu vừa muốn mở miệng thay Trần Mặc giải thích, Trần Mặc liền mở miệng .

Nghe thế cái, tiểu Khiết ngẩn người, hỏi lại, “Phải không?”

“Đúng vậy, đều là một hồi hiểu lầm, trôi qua!” Lãng nếu cũng hát đệm nói.

Nếu lãng nếu đều nói như vậy , tiểu Khiết cũng không cũng may nói cái gì , nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Trần Mặc, “Trần Mặc ca ca, mặc kệ thế nào, ta đều hi vọng chỉ có một lần, hi vọng người có thể để cho tỷ tỷ của ta hạnh phúc, nếu người lại làm cho nàng thương tâm trong lời nói, ta cũng sẽ không bỏ qua người!” Tiểu Khiết nói.

Tuy rằng chính là một cái hai mươi tuổi nữ hài tử, nhưng là này nói rất độ mạnh yếu.

Trần Mặc cười cười, chỉ nói một câu, “Sẽ không !”

“Tốt nhất là như vậy!” Tiểu Khiết nói.

Nhìn của nàng bộ dáng, lãng nếu cũng cười cười.

Đang ở phía sau, bảo mẫu đi tới, nhìn bọn họ, “Lão gia, phu nhân, có thể ăn cơm !”

Nghe thế cái, lãng phụ gật đầu, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn bọn họ, “Tốt lắm, tốt lắm, đừng nói nữa, nên ăn cơm !”

“Hảo, ăn cơm !” Tiểu Khiết cũng nói, “Đã lâu không có ăn qua gia hương đồ ăn !”

“Hôm nay làm đều là người thích ăn !” Lãng nếu cười nói.

Vài người đi hướng bàn ăn.

Nhìn bọn họ nói nói cười cười, Trần Mặc ngồi ở một bên, cái gì đều có nói, mặc dù có thời điểm cũng cười nói hai câu, nhưng là trong lòng, lại một lần so với một lần trầm trọng.

Sau khi ăn cơm xong, tiểu Khiết nói muốn đi thay quần áo, rửa mặt, lãng phụ cùng lãng mẫu ở dưới lầu nói chuyện, Trần Mặc liền cùng lãng nếu đi lên lầu .

Đi lên chuyện thứ nhất, lãng nếu mở miệng, “Mau, chạy nhanh tìm xem của người nhẫn!”

“Ấn!” Trần Mặc gật đầu, vì thế, hai người bắt đầu ở phòng tìm.

“Người còn nhớ rõ quãng nơi đó sao?” Lãng nếu chung quanh đảo, tìm , một bên hỏi Trần Mặc, Trần Mặc đã ở bên kia làm bộ như tìm bộ dáng, “Không biết, nếu biết đến nói, liền trực tiếp tìm đến!”

Nói cũng đúng, vì thế, hai người bắt đầu ở phòng tìm đứng lên.

Đúng lúc này, lãng nếu ánh mắt nhìn đến sầm dưới nhẫn, lập tức thối đi qua, nhặt lên.

Cầm ở trong tay, đang nhìn đến nhẫn thời điểm, lãng nếu ngẩn người, xem ra, là thật .

Sau đó thế này mới cười mở miệng, “Tìm được rồi!”

Nghe được lãng nếu trong lời nói sau, Trần Mặc nghiêng đầu sang chỗ khác, “Tìm được rồi! ? Ở đâu?”

“Nơi này!” Lãng nếu cầm hắc nhẫn nói, đang nhìn đến nhẫn thời điểm, Trần Mặc lập tức đi tới, nhẫn nắm bắt tới tay lý, thế này mới lộ ra một chút yên tâm cười, “May mắn tìm được rồi!”

“Người muốn dẫn tốt lắm, đừng nữa đã đánh mất, không phải mỗi lần cũng có thể như vậy may mắn tìm trở về !” Lãng nếu nhìn hắc cười nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc cười cười, nhìn nàng, thối đi qua, trực tiếp ở cái trán của nàng thượng hạ xuống vừa hôn.

“Lãng nếu, cảm ơn người, này nhẫn với ta mà nói ý nghĩa trọng đại, cảm ơn người giúp ta tìm được rồi nó!” Trần Mặc nhìn nàng nói.

Lãng nếu ngẩn người, lập tức nở nụ cười, “Người còn khách khí với ta!”

Nhìn hắn, Trần Mặc cười cười, sau đó đội nhãn.

Lúc này, lẳng nếu nhìn Trần Mặc, bỗng nhiên vươn tay ôm lấy hắn, “Trần Mặc, người vừa rồi cùng tiểu Khiết nói, có thật không?”

Trần Mặc cũng là sửng sốt, nhìn lẳng nếu đôi mắt, lập tức lộ ra một chút cười, “Đương nhiên!”

“Bỏ qua một lần, ta chẳng lẽ còn hội sai lần thứ hai sao? Là người để cho ta biết, rốt cuộc ai mới là đối với ta thiết tình nhân!” Trần Mặc nhìn nàng một chữ một chữ nói.

Nghe được Trần Mặc trong lời nói, lẳng nếu mãn hàm cảm động.

“Người là nghiêm túc sao?” Lẳng nếu hỏi.

Trần Mặc gật đầu, “Đương nhiên!”

Nhìn hắn, lẳng nếu nở nụ cười, sau đó chậm rãi kiễng mũi chân, đưa qua môi đi.

632. Chương 597: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 34

Nhìn hắn, lẳng nếu nở nụ cười, sau đó chậm rãi kiễng mũi chân, đưa qua môi đi.

Nhìn lẳng nếu bộ dáng, Trần Mặc hơi hơi lặng đi một chút, do dự mấy phần, hắn môi vẫn là chậm rãi thẩu tới, bao trùm thượng môi của nàng!

Một khắc kia, lẳng nếu cảm giác được thật lớn thỏa mãn.

Ôm tay hắn, cũng dùng sức mấy phần!

Trần Mặc nhắm mắt lại, hôn nàng, cực lực đem nàng ảo tưởng thành trong đầu nữ nhân đó!

Đây là, lẳng nếu chậm rãi rời đi môi của nàng, nhìn hắn, “Trần Mặc, theo ta cùng một chỗ được không?”

Nghe được lời của nàng, Trần Mặc lại sửng sốt, không nghĩ tới nàng thế nhưng hội đưa ra yêu cầu như thế.

Nhìn hắn, nghĩ nghĩ, Trần Mặc mở miệng, “Nhưng là.”

“Không có nhưng là, để cho ta biết, người là thiết tình !” Trần Mặc trong lời nói vẫn chưa nói xong, lẳng nếu liền đánh gãy lời của hắn nói.

Trần Mặc sửng sốt, nhìn lẳng nếu nói là không ra cái gì.

“Trần Mặc.” Lẳng nếu để cho hắn một tiếng, tức nổi lên mày.

Lúc này, Trần Mặc nhìn nàng, cuối cùng ôm lấy nàng.

Vừa muốn đối nàng hôn đi lên, đúng lúc này, môn bỗng nhiên bị đẩy ra, “Tỷ.”

Nhưng mà vừa đẩy cửa ra, đang nhìn đến bên trong hình ảnh thì ngây ngẩn cả người.

Trần Mặc cùng lẳng nếu cũng là sửng sốt, lập tức nhìn về phía cửa.

Tối ảo não chớ quá cho lẳng nếu, vì sao không nên phía sau tiến vào!

Tiểu Khiết đứng ở cửa, nhìn bọn họ, khóe miệng mang theo ý cười, “Cái kia, ta cái gì đều không có nhìn đến, các người tiếp tục. Tiếp tục.”

Hiện tại nơi đó còn có tâm tư tiếp tục đi xuống?

Lẳng nếu không khí đều nhanh bị nàng phá hư hết!

Chỉ có Trần Mặc, lơ đãng đang lúc vụng trộm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Tiểu Khiết, có phải là có chuyện gì hay không?” Trần Mặc nhìn tiểu Khiết hỏi, của nàng đến thật sự là một cái hảo thời điểm, hoàn toàn không có đánh vỡ xấu hổ, chỉ có một chút thoải mái.

Tiểu Khiết cười cười, “Kỳ thật cũng không còn cái gì, ta theo nước ngoài dẫn theo rất nhiều lễ vật, cho nên cho các người đi xuống xem một chút!” Tiểu Khiết nói.

“Vây được rồi, chúng ta cùng nhau buổi chiều nhìn xem!” Trần Mặc nói.

Lăng nếu có chút chút bất mãn, nhưng là cũng không đâu có cái gì, cũng đúng tiểu Khiết yêu thương có thêm, cuối cùng gật gật đầu, “Vây được rồi!”

“Tỷ, ngưng ngưng a!” Tiểu Khiết thật có lỗi nói, nhưng nhìn đã dậy chưa chút xấu hổ.

Ở nước ngoài dài lâu, việc này đã muốn thấy nhưng không thể trách , cho nên cũng không thấy thật sự xấu hổ, chính là có điểm thật có lỗi, phá hủy tỷ tỷ hảo chuyện này.

“Lần sau tiến vào nhớ rõ gõ cửa!” Lăng nếu nhìn nàng một chữ một chút nói.

“Tuân mệnh!” Tiểu Khiết làm một cái cúi chào động tác.

Vì thế, ba người đều đi rồi đi xuống.

Tiểu Khiết xác thực mua không ít lễ vật, tuy rằng cũng không phải cái gì quý trọng này nọ, nhưng lại cũng làm cho nhân thực khoái trá.

Luôn luôn tại Lăng gia đợi cho sắp 12 điểm thời điểm, Trần Mặc mới chịu đi, nhưng là lăng nếu thoát nhìn giống như điểm không quá cao hứng.

Ngoài cửa.

Lăng nếu nhìn Trần Mặc, có chút lưu luyến không rời, “Trần Mặc, hiện tại đã muốn đã khuya , bằng không người cũng đừng đi rồi rất ha! ?”

Lăng nếu ý tứ của, đã muốn thực rõ ràng .

Trần Mặc nhìn nàng, đôi mắt sâu thẳm, “Ta còn là trở về đêm, dù sao ta với người giờ mới bắt đầu, ba người mẹ vốn sẽ không rất cao hứng, ta không muốn làm cho bọn họ lại càng không cao hứng!”

“Bọn họ sẽ không !”

“Bọn họ ngoài miệng đương nhiên nói sẽ không, nhưng là trong lòng hội nghĩ như vậy, ta không nghĩ lại cho bọn họ lưu lại không tốt ấn tượng !” Trần Mặc nhìn lăng nếu nói là.

Nói đã đến nước này, lăng nếu cũng không hảo nói cái gì nữa, chỉ phải gật gật đầu, “Vây được rồi!”

“Tốt lắm, đã khuya , người mau trở về nghỉ ngơi đêm, ta cũng trở về đi!” Trần Mặc nói.

Lăng nếu gật gật đầu, “Uh, người trên đường cẩn thận, về nhà sau đánh với ta điện thoại!”

“Ân!”

Vì thế, lăng nếu thối đi lên, trực tiếp ở trên môi của hắn hạ xuống vừa hôn, Trần Mặc ngẩn người, lại cái gì đều không có nói, khóe miệng ngoéo một cái, “Trở về đi!”

“Người đi trước!”

Trần Mặc gật đầu, vì thế, trực tiếp lên xe .

Lăng nếu đứng ở nơi đó cùng hắn vẫy tay, Trần Mặc nhìn nàng một cái, sau đó lái xe con đi rồi.

Thẳng đến Trần Mặc xe ảnh, lăng nếu thế này mới xoay người đi rồi trở về.

Trần Mặc lái xe con đi rồi, khai ra không xa sau, liền vươn tay chà lau môi, đôi mắt sâu thẳm, nhìn chăm chăm vào tiền phương.

^^

Mà lãg nếu bên này, sau khi trở về, cũng không có trực tiếp nghỉ ngơi, mà là theo phòng giữ quần áo hòm lý xuất ra một bộ quần áo, mũ, khẩu trang, chờ hết thấy này nọ, mặt không chút thay đổi đứng ở gương trước mặt mặc.

Vài sau, nàng mặc hảo, lúc này, Lãg gia nhân không sai biệt lãg đều nghỉ ngơi , nàng lãg lẽ ra cửa.

Trần Mặc lái xe, chỉ cảm thấy trong lòng rất không thoải mái, nói không nên lời không thoải mái, vừa nghĩ tới đến bây giờ còn một chút tin tức đều không có, tim của hắn liền cam quyết đến từng đợt đau đớn.

Hắn đem xe con đứng ở một bên, cũng không biết nghĩ đến cái gì.

Cầm lấy di động, thông qua dãy số, “Thế nào? Còn không có tin tức sao?”

“Còn không có.”

Mỗi lần đều là ôm chờ mong tâm tính gọi điện thoại, nhưng là mỗi lần kết quả đều làm cho hắn đặc biệt thất vọng.

Đang ở hắn không biết nên làm cái gì bây giờ thời điểm, lúc này, một chiếc xe con gào thét mà qua.

Đang nhìn đến chiếc xe kia thời điểm, Trần Mặc nhíu mi, tuy rằng không có thấy rõ ràng người ở bên trong, nhưng là hắn lại nhận thức chiếc xe kia, là Lãg gia .

Không phải đều nghỉ ngơi sao? Ai sẽ ở phía sau còn ra đến?

Nghĩ đến đây, Trần Mặc không nói hai lời, trực tiếp lái xe con đi theo.

Nhưng là xe mở đặc biệt mau, chờ hắn đuổi theo đi thời điểm, đã muốn nhìn không tới chiếc xe kia .

Trần Mặc trong lòng có vô số nghi vấn, nhưng lại có một loại khẳng định!

Trên xe nhân là lãg nếu!

Nghĩ đến đây, hắn càng thêm bức thiết muốn tìm đến chiếc xe kia, nhưng là bốn phía, đã muốn nhìn không tới chiếc xe kia !

Trần Mặc ngồi ở trong xe, thủ hung hăng đập một cái tay lái!

Hắn sớm nên nghĩ đến ! Hắn nên theo Lãg gia đi ra nên nhìn chăm chăm!

Nghĩ đến đây, hắn nói không nên lời ảo não.

Nhưng là hiện tại ảo não cũng không hữu dụng, hắn phải nghĩ biện pháp.

Nghĩ đến đây, hắn lấy điện thoại di động ra cấp lãg nếu gọi điện thoại.

Nhưng là thật lâu, thanh âm mới đón nghe.

“Uy , Trần Mặc.” Điện thoại bên kia lãg nếu miễn cưỡng thanh âm của vang lên.

“Như thế nào mới nghe?”

“Vừa rồi ở buồng vệ sinh, cho nên không có nghe được, thế nào, người về nhà sao?”

“Ân! Đến, cho người gọi điện thoại!” Trần Mặc nói.

“Tốt lắm, người sớm một chút nghỉ ngơi đem, ta cũng thực mệt nhọc, muốn nghỉ ngơi !” Lãg nếu nói là.

“Hảo, người sớm một chút nghỉ ngơi!”

“Ân!”

Vì thế, điện thoại cắt đứt .

Trần Mặc cầm di động, nói không nên lời cái gì, bởi vì hắn rất rõ ràng, lãg nếu đang nói dối.

Bởi vì hắn rất rõ ràng nghe được bên trong điện thoại tiếng gió.

Nàng không có ở nhà!

Cho nên vừa rồi lái xe đi ra ngoài đúng là lằng nằng!

Mà nàng trẻ như vậy đi ra ngoài, nhất định là có chuyện !

Nghĩ đến đây, Trần Mặc càng thêm kiên định ý nghĩ của chính mình!

~~~~~

Cúp điện thoại sau, lằng nằng thu hồi di động, sắc mặt trở nên càng thêm ngưng trọng, lúc này, nàng bay thẳng đến bên trong đi vào.

Lam cảnh thần như trước bị trói ở ghế trên, mắt cùng miệng đều bị phong , bất quá nghe được động tĩnh, lam cảnh thần lập tức giật giật, tỏ vẻ nàng nói ra suy nghĩ của mình.

Lằng nằng đi qua đi, khoe miệng gợi lên một chút cười, sau đó vạch tìm tòi miệng nàng thượng băng dán.

“Lằng nằng, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?” Lam cảnh thần nhìn nàng hỏi.

“Thế nào? Ngươi không phải đánh với ta đổ sao? Ta liền với ngươi đổ!” Lằng nằng một chữ một chữ nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần mím môi, “Ta đây luôn luôn quyền lợi biết tiến độ đi! ?”

“Ta cho ngươi biết, ngươi rất nhanh liền thua!” Lằng nằng nhìn nàng một chữ một chữ nói.

Nghe thế cái, lam cảnh thần nhú mi, không biết nên nói cái gì, không biết vì sao, chính là ngẩn ngẩn hai ngày, lằng nằng thái độ khác nhau rất lớn.

Nàng còn không có kịp phản ứng thời điểm, “Ba” một tiếng, một bạt tai đánh vào lam cảnh thần trên mặt.

Của nàng lực đạo rất lớn, đánh lam cảnh thần có chút choáng váng.

“Ngươi làm gì! ?” Lam cảnh thần nghiêng đầu nhìn lằng nằng lạnh lùng hỏi.

“Lam cảnh thần, ngươi thật sự là một cái kiếm nhân!” Lằng nằng nhìn nàng hung hăng nói.

“Trần Mặc đối với ngươi tốt như vậy, ngươi thế nhưng làm ra thực xin lỗi chuyện của hắn, thậm chí đem hắn làm t thân, một cái tát kia, chính là ta thay hắn đánh ngươi !”

Lời của nàng, làm cho lam cảnh thần có chút khó hiểu, “Ngươi có ý tứ gì?”

“Có ý tứ gì? Ngươi còn muốn trang sao?” Lằng nằng hỏi.

Nói tới đây, miệng nàng giác lại gợi lên một chút lạnh lùng cười, “Bất quá, cũng chính bởi vì ngươi, mới có thể làm cho hắn trở lại bên cạnh ta, lam cảnh thần, ngươi yên tâm, ta hiện tại tạm thời sẽ không động ngươi, ta muốn cho ngươi nhìn, ngươi là tại sao thua cho ta !”

Lam cảnh thần khó hiểu, nhưng là nàng biết, nhất định là đã xảy ra chuyện gì!

Hơn nữa nghe được Trần Mặc trở lại bên người nàng chuyện tình, nàng ngây ngẩn cả người.

Nhất tại nơi này, nàng cũng không biết bao nhiêu ngày rồi, càng không biết bên ngoài chuyện gì xảy ra, nhưng là lằng nằng trong lời nói, làm cho nàng có chút hỗn loạn, không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Hảo, ta sẽ chờ !” Lam cảnh thần cũng là một chữ một chữ nói.

Hiện tại việc cấp bách, chính là ôm lấy chính mình mạng, này so với cái gì đều quan trọng!

Nhìn lam cảnh thần tràn đầy tự tin bộ dáng, lằng nằng khoe miệng lạnh lùng gợi lên, “Vậy ngươi sẽ chờ , ta nhất định sẽ làm cho ngươi tận mắt thấy, sau đó hôn lại từ đưa ngươi rời đi!”

Câu nói sau cùng, nói lam cảnh thần tóc gáy đều tạo đi lên, nhưng là lam cảnh thần ngồi ở chỗ kia, cũng không có lộ ra thực sợ hãi bộ dáng.

Lằng nằng vừa muốn đi, lam cảnh thần mở miệng, “Nếu Trần Mặc thật sự với ngươi ở cùng một chỗ, như vậy mời ngươi hảo hảo đối đãi, nã điệu đứa nhỏ, khẳng định cũng không phải hắn suy nghĩ . . . . .”

Lằng nằng sững sốt, không nghĩ tới lam cảnh thần thế nhưng hội cùng nàng nói này!

Lập tức, miệng của nàng giác gọi lên một chút cười lạnh, “Đương nhiên không phải hấn suy nghĩ , bởi vì hấn căn bản là không biết chuyện này!”

Lam cảnh thần chấn động, lập tức hỏi lại, “Người nói cái gì? Người lời này có ý tứ gì?”

“Lam cảnh thần, người thật sự là ta đã thấy tối xuân nữ nhân! Người không xứng với Trần Mặc! ! !” Lăng nếu nhìn lam cảnh thần hung hăng nói.

Hiện tại, nàng nói cái gì khó nghe nói đều kích thích không đến nàng, nàng chỉ muốn biết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra nhi!

633. Chương 598: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 35

Lam cảnh thần chấn động, lập tức hỏi lại, “Người nói cái gì? Người lời này có ý tứ gì?”

“Lam cảnh thần, người thật sự là ta đã thấy tối xuân nữ nhân! Người không xứng với Trần Mặc! ! !” Lăng nếu nhìn lam cảnh thần hung hăng nói. Thử khác vũ

Hiện tại, nàng nói cái gì khó nghe nói đều kích thích không đến nàng, nàng chỉ muốn biết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra nhi!

Đây là, lăng nếu chậm rãi thấu đi qua, hai tròng mắt híp lại, thủ giam cầm ngụ ở lăng nếu cầm, “Cho nên nói, người là ta đã thấy tối xuân nữ nhân!”

Nàng khó nghe trong lời nói, dừng ở lòng của nàng đầu, nhưng là giờ này khắc này, lam cảnh thần cũng không ngại, hoặc là nói, nàng càng bức thiết muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

“Người lời này ý có ý tứ gì! ?” Lam cảnh thần nhìn nàng hỏi, tựa hồ rất có một loại hỏi không đến thể không bỏ qua bộ dáng.

Vì thế, lăng nếu vụng trộm ở cửa nàng bên tai nhẹ nhàng nói câu nói, lời của nàng vừa nói xong, lam cảnh thần liền cả người giống như sấm đánh bình thường định ở nơi nào, khó có thể tin.

Miếng vải đen che ánh mắt của nàng, xem không rõ lắm ánh mắt của nàng, nhưng nhìn động tác của nàng, lăng nếu chỉ biết, nhất định thực phần khích.

Nhìn nàng như thế giật mình, trong lòng của nàng thậm chí có trả thù sau mau / cảm.

“Cho nên nói, người rất ngu!” Lúc này lăng nếu một chữ một chút nói, trong lòng lại thập phần vui sướng.

Nàng bị thương lâu như vậy, rốt cục có thể đánh trả đi trở về.

Lăng nếu đi như thế nào , lam cảnh thần không biết.

Nàng hăm ở chính mình tự trách cùng sợ hãi giữa.

Đâu có muốn lẫn nhau tin tưởng , nhưng là nàng không có làm được!

Nàng không có tin tưởng Trần Mặc!

Nay ra chuyện như vậy, là chính nàng gieo gió gặt bão, xứng đáng!

Nhưng là vừa nghĩ tới ở bệnh viện thời điểm, Trần Mặc một lần lại một lần bị chính mình cự chi môn ngoại, nàng còn có loại nói không nên lời khó chịu.

Trần Mặc. . . . .

Nàng ở trong lòng kêu tên này, cổ họng chỗ tựa hồ có cái gì vậy nghẹn ngào giống nhau, khó chịu không thôi.

Nước mắt theo miếng vải đen chảy xuống, một khắc kia, nàng thật sự rất muốn trừu chính mình một chút.
.....

Trần Mặc. ....

Trần Mặc. ....

Trong lòng vụn lằn kêu tên này, nhưng là như trước chỉ không được trong lòng đích đau đớn.

^^

Mà Trần Mặc bên kia.

Theo ác mộng trung bình tỉnh.

Ngồi ở * thượng, trên người thể nhưng ra một thân mồ hôi.

Trong mộng, hần nhìn đến lam cảnh thần cả người là huyết nhìn nàng, kêu tên của hần. ....

Hần rất muốn tiến lên, nhưng là nhưng không có biện pháp tới gần nàng, hần thực vội, nhưng là nàng lại tiêu thất. ....

Này mộng, là ác mộng!

Cũng làm cho Trần Mặc rất không an!

Có phải hay không nàng đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ vậy loại khả năng, tim của hần khẩu tựa hồ bị người cái gì vậy mắc kẹt giống nhau, đau đớn không thôi.

Trần Mặc ngồi ở bên trên, một bàn tay ôm ngực, đau đớn không thôi.

Cũng không biết qua bao lâu, hần đau đớn mới hơi hơi giảm bớt một chút.

Ngồi ở chỗ kia, một đôi con người tối đen không thôi, nửa ngày, tựa hồ rốt cục hạ một cái quyết định bình thường, hần đứng dậy, hướng phòng tắm đi đến .

Mười mấy phút đồng hồ sau, hần từ bên trong đi ra.

Mặc quần áo tử tế, trực tiếp đi ra cửa .

Thiên còn không phát sáng mạnh, hần lái xe con đi rồi.

Đi vào thuộc loại bọn họ địa phương, Trần Mặc từ trên xe bước xuống, trực tiếp đi lên lầu .

Dùng cái chìa khóa mở cửa, hết thấy, như trước.

Chính là đã không có bóng dáng của nàng. ....

Trần Mặc đi vào về phía sau, ngồi ở trong phòng khách, thật lâu không hề động đạn, cảm thụ được lam cảnh thần tại bên người cảm giác.

Như vậy một tòa, thẳng đến hừng đông, Trần Mặc đều không có cử động nữa đạn một chút.

Thẳng đến, tiếng điện thoại âm hưởng khởi.

Hần thể này mới cảm lấy di động, đang nhìn đến dây số, hần có mấy phần không kiên nhẫn, nhưng lại lại không thể không đón.

“Uy . . . . .”

“Trần Mặc? Người nổi lên không?”

“Còn không có, làm sao vậy?”

“Người tới tìm ta được không?”

“Làm sao vậy?”

“Không có, chỉ là muốn người , hôm nay muốn mang người đi cái địa phương!” Lăng nếu ở trong điện thoại nói.

Trần Mặc tạm dừng một chút, sau đó mở miệng, “Hảo!”

“Tốt lắm, ta chờ người!”

“Ân!”

Vì thế, điện thoại cắt đứt .

Trần Mặc lại ở bên kia đợi 10 phút, thế này mới lưu luyến không rời rời đi.

Cứ việc nơi này đã không có bóng dáng của nàng, nhưng là tựa hồ còn lưu lại khí tức của nàng, chỉ cần ở trong này, hẳn cũng cảm giác được không hiểu an tâm.

Tựa hồ, nàng còn tại bên cạnh hắn.

Sau khi rời đi, Trần Mặc trực tiếp đi Lăng gia.

Đến thời điểm, lăng nếu sớm liền cho rằng tốt lắm.

“Cứ như vậy cấp để cho ta tới, đây là muốn đi nơi nào?”

“Người theo ta khứ tự đã biết!” Lăng nếu cười nói.

Trần Mặc cũng không nhiều hơn nữa hỏi, dù sao nàng muốn đi nơi nào, đều đề cập không dậy nổi của nàng hứng thú đến.

Gật gật đầu, lúc này hai người lên xe.

Nhìn Trần Mặc bộ dáng, lăng nếu nhíu mi, “Làm sao vậy? Người tâm tình không tốt?”

Nghe thế cái, Trần Mặc nghiêng đầu nhìn nàng, “Không có a, không có!”

“Nhưng là ta nhìn sắc mặt của người không tốt lắm!” Lăng nếu nói là.

“Ngày hôm qua công tác đến đã khuya, khả năng không có nghỉ ngơi tốt!” Trần Mặc thản nhiên nói, khoe miệng gọi lên một chút miễn cưỡng cười.

Nhìn bộ dáng của hắn, lăng nếu đau lòng không thôi, “Ta đây vài ngày có phải hay không vẫn quần quít lấy người, cho nên cảm thấy mệt mỏi ?” Lăng nếu hỏi.

Nghe thế cái, Trần Mặc nở nụ cười, “Nói cái gì đó, không thể nào chuyện!”

“Chính là gặp một chút khó giải quyết chuyện tình, mấy ngày nữa sẽ hảo!”

“Nào có cái gì là ta khả năng giúp đỡ thượng mang sao?” Lăng nếu hỏi.

Trần Mặc lắc đầu, “Người chỉ cần thật vui vẻ là đến nơi!”

Nghe thế cái, lăng nếu khoe miệng không khỏi nhếch lên, sau đó vươn tay ôm lấy Trần Mặc, “Trần Mặc, người thật tốt!”

“Người có biết ta hiện tại có bao nhiêu hạnh phúc sao? Thật giống như đang nằm mơ giống nhau, không nghĩ tỉnh lại!” Lăng nếu từ từ mở miệng, có điểm lo được lo mất.

“Trần Mặc, người nói ta là đang nằm mơ sao?” Lúc này, lăng nếu nhìn Trần Mặc hỏi.

Trần Mặc vì lăng một chút, lập tức khoe miệng gọi lên một chút cười, “Đương nhiên không phải, người yên tâm, những điều này là do thật sự!”

“Ta tin tưởng người!” Nhìn Trần Mặc nửa ngày, cuối cùng, lăng nếu mở miệng nói, vươn tay, ôm chặt lấy Trần Mặc.

Đại khái qua một giờ, mới tới lăng nếu theo lời địa phương.

Làm cho Trần Mặc kinh ngạc là, chỗ này chỉ có một rất lớn giáo đường!

“Làm sao có thể nghĩ đến tới nơi này?” Trần Mặc nhìn lảng nếu hỏi.

“Người xuống xe đi theo ta là tốt rồi!” Nói xong, lảng nếu trực tiếp xuống xe, lôi kéo Trần Mặc liền đi vào.

Trần Mặc nhìn bốn phía, cái gì đều không có nói.

Lúc này, lảng nếu lôi kéo Trần Mặc đi vào giáo đường đầu, đẩy cửa ra sau, bên trong không có một bóng người, chỉ có trang nghiêm khí phái Thập Tự Giá.

Nhìn bên trong, lảng nếu khoe miệng gọi lên.

“Trần Mặc, người biết không? Ta từng vô số lần ảo tưởng quá, với người tại...này trong giáo đường kết hôn cảnh tượng!” Nói xong, lảng nếu nhìn bốn phía, đã tràn ngập vui mừng.

Tựa hồ, hiện tại mang theo Trần Mặc đến, là bọn họ muốn kết hôn ngày giống nhau.

Nghe được lảng nếu trong lời nói, Trần Mặc ánh mắt nhìn về phía nàng, tựa hồ, đã muốn minh bạch rồi cái gì.

“Sau lại, phát sinh như vậy chuyện tình sau, ta đã cho ta đời này không có khả năng ở với người cùng một chỗ, nhưng là không nghĩ tới, ta còn có cơ hội một lần nữa với người cùng một chỗ!” Nói xong, lảng nếu quay đầu nhìn Trần Mặc.

“Ta nghĩ ở trong này với người cử hành hôn lễ, cả đời cùng một chỗ!” Lảng nếu nhìn Trần Mặc một chữ một chút nói.

Nhìn lảng nếu ánh mắt, ánh mắt của hắn cũng cuối cùng ngừng dừng ở trên người của hắn.

Ngẩn người sau, Trần Mặc cười mở miệng, “Người ngay lúc đó

Ở là ở theo ta cầu hôn sao?”

“Nếu như là đâu! ?” Lảng nếu hỏi.

Dù sao, nàng thương hắn, đã là mọi người đều biết chuyện tình, cho dù là nàng cầu hôn thì sao, nàng thâm nghĩ cùng nàng cùng một chỗ cả đời!

Trần Mặc thực giật mình, nhưng lại làm bộ như thực trấn định bộ dáng, hắn hoàn toàn không nghĩ tới lảng nếu hôm nay sẽ nói chuyện như vậy.

Lập tức nghĩ nghĩ, hắn cười mở miệng, “Cầu hôn chuyện như vậy, hắn là từ nam nhân đến nói!”

“Ta cũng rất muốn cho người mở miệng, nhưng là người tựa hồ không nhanh không chậm bộ dáng, như vậy đành phải ta mở miệng !” Lảng nếu nói là.

“Hắn là ta mở miệng !” Trần Mặc mở miệng lần nữa, “Nhưng là hôm nay, ta không có mang nhẫn!”

“Nhẫn! ?”

Nghĩ đến đây, lảng nếu tựa hồ nhớ tới cái gì, lập tức theo bao trong bao xuất ra một cái này nọ.

“Dùng này có thể đi! ?”

Lấy ra nữa sau, Trần Mặc mới nhìn ra, đó là bọn họ đính hôn thời điểm nhẫn.

Không nghĩ tới nàng còn giữ. . . . .

Một khắc kia, Trần Mặc trong lòng, thế nhưng từ sinh một chút đắc tội ác cảm.

“Người còn giữ?” Trần Mặc hỏi.

Lảng nếu gật gật đầu, “Đây là duy nhất chứng minh quá chúng ta từng cùng một chỗ trôi qua này nọ, ta không tha quăng, không nghĩ tới hiện tại phái thượng công dụng !”

“Thực xin lỗi. . . . .”

“Ta không cần ba chữ kia!” Lảng nếu nhìn Trần Mặc nói.

“Nếu có thể, khiến cho này nhần trở nên cố ý nghĩa một chút!”

Ý của nàng, đã muốn lại rõ ràng bất quá .

Vươn tay, theo trong tay của nàng lấy quá nhần, ở trong tay nhìn.

“Vì sao không nặng tâm mua một cái?”

“Ta cảm thấy này rất tốt, không cần nặng hơn nữa tâm mua, nó hội ghi lại chúng ta trong lúc đó chuyện xưa, ta tin tưởng, lúc này đây, người nhất định sẽ không lại bỏ lại ta!” Lãng nếu nhìn Trần Mặc một chữ một chút nói.

Nếu như nói lãng nếu yêu Trần Mặc đã muốn yêu không thể tự kèm chế, nàng cũng không phủ nhận.

Nếu hiện tại Trần Mặc mở miệng nói, căn bản không thương nàng, có lẽ, nàng thật sự hội điên rồi. . . . .

Loại này chấp nhất yêu, nơi phát ra cho nơi đó, lãng nếu cũng không biết, nàng chỉ biết là, tưởng cùng Trần Mặc cùng một chỗ, vĩnh viễn cùng một chỗ!

Trần Mặc nhìn nhần.

Thật lâu nhìn , không biết nên nói cái gì mới tốt.

Có phải hay không cầu hôn, có thể cho nàng an tâm một chút?

Lãng nếu cũng nhìn Trần Mặc, nhìn hần thật lâu không có mở miệng nói chuyện, lãng nếu tựa hồ có mấy phần bất mãn, “Trần Mặc, người không muốn thú ta, phải không?”

Lời của nàng, làm cho Trần Mặc nâng lên tầm mắt, “Không có!”

“Trong lòng người, vẫn là quên không được nữ nhân đó, đúng không!” Lãng nếu nhìn hần, khóe miệng tràn ra một chút cười lạnh.

Quả nhiên, ở nhắc tới lam cảnh thần thời điểm, Trần Mặc sắc mặt biến hóa một chút, nhưng là lập tức, hần mở miệng, “Ta nói rồi, chuyện của ta, cùng nữ nhân đó tái vô quan hệ!”

Ngữ khí của hần, thập phần khẳng định.

Lãng nếu rất muốn tin tưởng, nhưng là Trần Mặc luôn đối nàng ôn hoà bộ dáng, cũng không phải thực chủ động, không khỏi làm cho nàng không thể nói rõ đến nơi đó không thích hợp.

“Nhưng là người cho ta cảm giác, chính là còn không có quên nàng!” Lãng nếu nhìn hần một chữ một chút nói.

“Kia như thế nào mới có thể chứng minh?” Trần Mặc hỏi lại.

Lãng nếu không nói gì, đôi mắt nhìn chăm chăm vào hần!

634. Chương 599: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 36

Lãng nếu rất muốn tin tưởng, nhưng là Trần Mặc luôn đối nàng ôn hoà bộ dáng, cũng không phải thực chủ động, không khỏi làm cho nàng không thể nói rõ đến nơi đó không thích hợp. Thư khác vũ

“Nếu đã không có, vì sao đối với ta vĩnh viễn đều là không lạnh không đậm ! ?” Lãng nếu hỏi.

Trừ bỏ ngẫu nhiên một câu ám nói, hần căn bản là không có đối nàng chủ động ý tứ của, thậm chí ngay cả một cái hôn, đều phải nàng đến chủ động!

Lãng nếu nhìn Trần Mặc, hôm nay thế tất muốn một đáp án.

Rốt cục, trôi qua hồi lâu, Trần Mặc nâng lên mâu, nhìn lãng nếu, “Người là thật không nữa không tự giận mình?”

“Người còn tại lo lắng này! ?” Lãng nếu nhìn hấn nhú mi hỏi.

Trần Mặc nhấp mím môi, “Ta không thể không lo lắng!”

“Ta nói rồi, ta không tức giận, thật sự không tức giận!” Lãng nếu lắc đầu, nhìn Trần Mặc, “Ta thật sự rất muốn với người cùng một chỗ, Trần Mặc, chúng ta kết hôn đi, sau đó một khối đi ra ngoài hưởng tuần trăng mật được không?” Lãng nếu nhìn Trần Mặc hỏi.

Kết hôn. . . . .

Trần Mặc con người có chút bất khả tư nghị nhìn lãng nếu.

Hấn kinh ngạc ánh mắt, lãng nếu cũng không có bỏ qua, lập tức nàng chua sót cười cười, “Quên đi, có lẽ người cũng không có tính theo ta đi đi xuống, người cho ta cũng không nói gì!” Nói xong, gục đầu xuống, xoay người sẽ hướng ra phía ngoài đi đến.

Nhưng là, vừa bán ra bộ pháp, Trần Mặc lại bỗng nhiên vươn tay bắt được nàng.

Lãng nếu ngây cả người, sững sờ nhìn hấn.

“Kết hôn đi!” Trần Mặc bỗng nhiên mở miệng nói.

Nghe thế cái, lãng nếu sững sốt, có chút khó có thể tin, “Người nói. . . . . Thật vậy chẳng?”

Trần Mặc gật đầu, sau đó cười nói, “Nhưng là ta hiện tại không có nhẫn. . . . .”

Lãng nếu lại bỗng nhiên vươn tay ôm lấy hấn, “Có người những lời này, như vậy đủ rồi!”

Trần Mặc đứng ở nơi đó, nhìn lãng nếu ôm chính mình, cái gì đều không có nói, cũng vươn tay, vỗ nhẹ nhẹ chụp bả vai của nàng.

Lãng gia.

Lãng phụ cùng lãng mẫu cũng không khả tin nhìn bọn họ.

“Các người nói cái gì? Kết hôn! ?” Lãng mẫu hỏi.

Lãng nếu gật gật đầu, “Đúng vậy, Trần Mặc đã muốn theo ta cầu hôn !” Nói xong, nàng vươn tay, làm cho bọn họ nhìn mình trên tay nhẫn.

Nhìn tay nàng thượng nhẫn, lãng mẫu cùng lãng phụ vẫn là có chút khó có thể tin, lẫn nhau nhìn lẫn nhau liếc mắt một cái, lãng phụ vẫn là nhịn không được mở miệng.

“Các người làm kết hôn là trò đùa sao?”

“Cha, chúng ta là nghiêm túc!”

“Các người mới giải trừ hôn ước bao lâu, hiện tại lại kết hôn, các người không sợ người chê cười, mặt của ta còn không biết các nạn đâu!” Lãng phụ nói.

“Cha, chúng ta kết hôn chẳng lẽ còn muốn xem người khác sắc mặt sao? Đúng vậy hạnh phúc quan trọng, vẫn là người khác cách nhìn quan trọng?” Lãng nếu hỏi.

“Đều quan trọng, hôn nhân không phải bị các người như vậy đùa, muốn kết hôn, qua một thời gian ngắn rồi nói sau!”

“Cha. . . . .”

“Nếu nhi, hay là nghe ba người , hấn lo lắng đúng!” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, lãng nếu tức nhú mi, có ti không cam lòng, sau đó nhìn lãng mẫu, “Mẹ. . . . .”

“Ba người nói đúng vậy, đúng lúc các người không thêm để ý ánh mắt của người khác, nhưng là các người cũng muốn lo lắng đến công ty danh dự!” Lúc này đây, lãng mẫu thái độ cũng thập phần kiên định.

Nghe thế cái, lãng nếu tức nổi lên mày, rất không vui vẻ.

“Chẳng lẽ các người sẽ không coi trọng hạnh phúc của ta sao?” Nàng hỏi.

“Cũng không phải không cho các người kết hôn, chính là. . . . . Chờ các người đều ổn định , nói sau chuyện này!” Lãng mầu nói.

“Kia phải chờ tới khi nào thì? Một năm, hai năm? Vẫn là mười năm! ?” Lãng nếu hỏi.

Nghe lãng nếu trong lời nói, lãng mầu nhú mi, có chút tức giận mở miệng, “Lãng nếu! ! !”

“Ta muốn kết hôn, mặc kệ người khác như thế nào phản đối, ta đều phải kết hôn!” Nói xong, lãng nếu nhìn bọn họ liếc mắt một cái, xoay người chạy lên lầu .

Trần Mặc đứng ở nơi đó, nhìn lãng nếu chạy lên lầu, cũng không có sốt ruột đi theo đi lên.

Bởi vì hắn biết, bọn họ có chuyện tưởng nói với hắn.

Quả nhiên, lãng nếu đi lên sau, lãng mầu nhìn Trần Mặc, “Trần Mặc, người không phải lãng nếu, người cũng sẽ không đùa giỡn tiểu tính tình, người nói cho ta biết, người rốt cuộc nghĩ như thế nào ! ?”

Nói lên này, lãng phụ tầm mắt cũng gắt gao chăm chú vào trên người hắn, tựa hồ nhất định phải nghe hắn nói ra một cái một hai tam.

Trần Mặc đứng ở nơi đó, tùy ý bọn họ đánh giá, rồi sau đó mở miệng, “Nàng không có cảm giác an toàn, nếu kết hôn có thể cho nàng cảm giác an toàn trong lời nói, như vậy, ta nguyện ý cùng nàng kết hôn!”

Nói ra này, làm cho lãng thức vợ chồng cái gì đều nói không được.

Cuối cùng, lãng mầu có chút không kiên nhẫn mở miệng, “Chuyện này ta sẽ với người mẹ thương lượng , người đi về trước đi!”

Trần Mặc gật gật đầu, vừa muốn đi, chợt nhớ tới cái gì, nhìn bọn họ, “Phiền toái các người cùng nếu nhi nói một tiếng, ta đi về trước !”

Lãng mầu ngồi ở chỗ kia, tuy có không hờn giận, nhưng là cũng gật gật đầu.

Vì thế, Trần Mặc đi rồi.

Nhìn Trần Mặc đi rồi, lãng mầu ngồi ở chỗ kia, quay đầu lại nhìn lãng phụ, “Người xem Trần Mặc. . . . . Hắn chẳng lẽ thật sự buông xuống?”

Lãng phụ thoát nhìn cũng đau đầu không thôi, “Nhìn, chuyện này, về sau rồi nói sau!” Sở hoàn, lãng phụ cũng đứng lên hướng thư phòng đi đến .

Lãng mầu ngồi ở trong phòng khách, nhú lại mày, tựa hồ đang suy nghĩ gì.

^^

Buổi tối.

Quán bar nội.

Trần Mặc một mình ngồi ở quán bar quây bar thượng uống rượu, trên mặt biểu tình, chút không có kết hôn vui sướng.

Đây là, một bóng dáng ngồi ở bên cạnh hắn, “Ta là nên chúc mừng người sao? Chuẩn chú rể quan! ?” Quý thần vũ ngồi ở bên cạnh hắn nói.

Nghe được lời của hắn, Trần Mặc nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn hắn một cái, khóe miệng gợi lên một chút khinh miệt cười, cầm lấy bia, tiếp tục uống.

Nhìn bộ dáng của hắn, quý thần vũ cũng không có tiếp tục hay nói giỡn đi xuống, “Đến bây giờ vẫn là tìm không thấy của nàng bất cứ tin tức gì!”

Nói lên này, thực rõ ràng Trần Mặc bóng dáng sưng sốt, bất kể cái gì đều không có nói, tiếp tục uống bia.

Nhìn hắn không phản ứng chút nào, quý thần vũ mở miệng, “Người thực bỏ quên?”

Trần Mặc như trước không mở miệng, chính là một mình uống rượu.

Quý thần vũ cười cười, “Có lẽ người khác cũng không lý giải, nhưng là ta hiểu được, mặc kệ thế nào, ta đều đã hết sức tìm được của nàng!” Nói xong, quý thần vũ nâng cốc bình sừng tới.

Nhìn thoáng qua quý thần vũ, Trần Mặc vẫn chưa nói thêm cái gì, chính là đem cái chai thẩu đi qua, cho hắn huých một chút, hai người đều uống.

Lúc này, quý thần vũ xuất ra một cái này nọ lằng lể đưa cho hắn, “Này ta đã muốn làm cho người ta xoa bóp gps định vị, mặc kệ đặt ở nơi đó, ta đều đã lục soát !” Quý thần vũ nói.

Nhìn trên bàn kia nhỏ nhỏ một quả, Trần Mặc nâng mắt nhìn hắn một cái, sâu thẳm con ngươi là chỉ có hai người mới có thể xem biết tin tức.

Trần Mặc như trước là một câu cũng không có nói, trực tiếp đem cái kia này nọ cấp thu đứng lên, lại cùng quý thần vũ huých hạ cái chén.

Hai người uống lên trong chốc lát, quý thần vũ liền ly khai.

Quý thần vũ mới vừa đi, lúc này, còn có cái nữ nhân đi lên đến gần, thủ trực tiếp đặt ở Trần Mặc trên vai, mềm mại không xương tới gần hắn.

“Soái ca, một người uống rượu nhiều buồn a, có muốn hay không ta cùng người! ?”

Trần Mặc ngồi ở chỗ kia, cảm giác của nàng tới gần, chính là không chút để ý nhú mày, “Muốn uống rượu! ?”

Nữ kia nghĩ đến hắn đồng ý, lập tức cười gật gật đầu, “Ừ!”

Trần Mặc hãy chờ xem thôi, “Cấp vị mỹ nữ kia một ly rượu, tính của ta!”

“Hảo!”

Điều rượu sư lập tức cấp cái kia nữ bưng rượu.

Lúc này, Trần Mặc nhìn nàng, “Chậm rãi uống!” Nói xong, trực tiếp đứng dậy đi rồi.

Cái kia nữ đứng ở nơi đó ngây ngẩn cả người.

Nguyên bản tưởng rằng bọn họ muốn cùng nhau uống, không nghĩ tới. . . . .

Nhìn Trần Mặc bóng lưng, có chút quẫn bách, cuối cùng cả đời tức giận hướng một bên tiếp tục đến gần đi.

^^

Hôm sau.

Lăng mẫu nhìn trong tay ảnh chụp, đúng vậy, chính thức Trần Mặc ở trong quán bar uống rượu ảnh chụp.

“Căn cứ ta đây vài ngày vẫn đi theo hắn, hắn trừ bỏ đi làm, về nhà, gặp làm tiểu thư, không có gì sự tình, mà ngay cả ngày đó ở quán bar, có người đến gần, hắn cuối cùng đều đi rồi!” Thám tử tư nhìn lăng mẫu nói.

Chẳng lẽ, thật là nàng đa nghi ?

Cuối cùng, nàng gật gật đầu, “Hảo, ta đã biết!”

“Kia kế tiếp, có phải hay không còn muốn tiếp tục cùng! ?” Thám tử tư hỏi.

“Không cần!” Lăng mẫu nói, trực tiếp theo trong bao xuất ra tiền, cho hắn.

Nhìn này tiền, thám tử tư cười cười, “Phu nhân, về sau có chuyện gì, còn nhớ rõ tìm ta!”

Lăng mẫu gật gật đầu, sau đó đi ra ngoài.

Ảnh chụp, trực tiếp nhét vào trong bao đi trở về.

Sau khi trở về, vừa vặn điện thoại vang lên, lăng mẫu trực tiếp đem bao đặt ở trên sofa nghe đi.

Lăng nếu cùng Lăng Khiết từ trên lầu đi xuống đến, hai người đều hướng phòng khách đi đến.

“Mẹ, người hôm nay đi làm cái gì ! ?” Lăng Khiết hỏi.

“Không có gì, chính là đi ra ngoài đi dạo!” Lăng mẫu nói.

Lăng Khiết hướng trên sofa ngồi xuống, không nghĩ qua là đem lăng mẫu bao cấp cho tới thượng , nàng cúi người đi kiểm, nhưng là cầm lấy bao, đã có nhất đệp ảnh chụp từ bên trong rơi ra đến.

“Mẹ, những điều này là do cái gì a! ?” Lăng Khiết theo thượng nhật lên đến ảnh chụp xem, “Là Trần Mặc ca ca!”

Nguyên bản lăng nếu ngồi ở đối diện, đối việc này không quan tâm, nhưng mà nghe đều Trần Mặc tên, nàng lập tức nâng mắt xem qua đi.

Lăng mẫu cũng là sửng sốt, lập tức đi qua đi, “Không có gì!” Nói xong sẽ thu hồi đến, nhưng là lăng nếu ẩn ẩn phát hiện không thích hợp.

“Đó?” Lăng nếu hỏi.

“Đều nói không có gì!” Làm bộ, lăng mẫu sẽ thu hồi đến, nhưng là lăng nếu vẫn là mau từng bước đi lên đi, trực tiếp theo lăng mẫu trong tay rút ra ảnh chụp xem.

Nhưng mà đang nhìn đến ảnh chụp người trên thì nhíu mi, mở miệng, “Mẹ, người tìm người theo dõi Trần Mặc?”

“Cái gì gọi là theo dõi? Người đứa nhỏ này nói như thế nào nói đâu!” Lăng mẫu nói.

“Không phải theo dõi là cái gì, này đó ảnh chụp, rõ ràng chính là trộm / chụp !” Lăng nếu nói là, vừa nói trạch, còn một bên nhìn ảnh chụp.

Lăng mẫu có chút xấu hổ ngồi ở chỗ kia, “Ta đây sao làm còn không đều là vì người, muốn nhìn một chút cái kia Trần Mặc có phải hay không rất cuộc thiết tình thực lòng tưởng với người kết hôn!”

“Kia cũng không cần phải dùng biện pháp như thế a, nếu làm cho Trần Mặc biết, nhất định phải tức giận!” Lăng nếu có chút chút lo lắng nói.

“Nếu thật muốn cùng kết hôn, này có cái gì phải sợ !”

“Mẹ, này thuộc loại cá nhân ẩn / tư!”

635. Chương 600: Ngoại Truyện : Cảnh Thần Và Trần Mặc 37

“Mẹ, này thuộc loại cá nhân ẩn / tư!” Lăng nếu nói là. Thư khác vũ

“Mẹ là vì nhĩ hảo!”

“Nhưng là. . . . .”

“Chẳng lẽ người thật sự sẽ không muốn biết, hắc rốt cuộc nghĩ như thế nào sao?” Lăng mẫu hỏi.

Nói lên này, lăng nếu ngây ra một lúc, nhíu mi nhìn lăng mẫu.

“Bất quá hiện tại, ta cũng yên tâm !”

“Mẹ, ý của người là. . . . .”

“Không phải muốn kết hôn sao?” Nói xong, lăng mẫu gật gật đầu.

Nhìn lăng mẫu gật đầu, lăng nếu mừng rỡ không thôi, “Mẹ, người đồng ý ? Thật sự đồng ý ?” Lăng nếu cười hỏi.

Lăng mẫu gật gật đầu.

Lăng nếu cao hứng hét lên một tiếng, “Mẹ, cảm ơn người, cảm ơn người!”

“Như thế nào? Hiện tại không trách ta tìm người theo dõi hửn ! ?” Lăng mẩu nói, lời tuy trách cứ, nhưng là giọng điệu vẫn là tràn ngập này * nịch.

“Không trách không trách, mẹ đều là vì ta hảo! !” Lăng nếu cười nói.

Nhìn lăng nếu bộ dáng, lăng mẩu cười cười, nhìn lăng nếu, “Bất quá mẹ hay là muốn nói cho người biết, phạm là lưu cái tâm nhân!”

Lăng nếu thực nghiêm túc gật gật đầu, “Ta đã biết, cảm ơn mẹ!”

“Ta muốn đem này tin tức tốt, nói cho Trần Mặc đi!” Nói xong, lăng nếu cười cười, lập tức chạy lên lầu đi.

Như vậy, giống như là sơ trung khi luyện ái bộ dáng giống nhau.

Lăng mẩu đứng ở phía sau, nhìn lăng nếu bộ dáng, bao lâu không nàng vui vẻ như vậy qua!

Bất quá chỉ cần nàng vui vẻ, hết thấy đều đáng giá !

Lúc này, một bên Lăng Khiết cũng đi tới, “Mẹ, đã lâu cũng chưa nhìn thấy tỷ tỷ vui vẻ như vậy qua!”

Lăng mẩu cười cười, vươn tay sờ sờ Lăng Khiết đầu. . . . .

^^

Trần Mặc cũng không còn nghĩ đến, Lăng gia nhanh như vậy sẽ cùng ý .

Vì thế, bọn họ hôn sự, thuận lợi định rồi xuống dưới.

Trần Mặc rất thất vọng, nhưng là sự tình phát triển đến bây giờ, hửn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể lựa chọn đi xuống đi, hơn nữa, ở sắp tới, nhất định phải tìm ra manh mối!

Tin tức vừa ra, này đó nhà giàu có ân oán, lại thành người ta sau khi ăn xong đề tài câu chuyện.

Nhất là từ từ, đang nhìn đến này tắc tin tức sau, thiếu chút nữa đều nhảy dựng lên.

“Thế nhưng lại cùng cái kia tiểu yêu tinh đính hôn , lập tức sẽ kết hôn , cảnh thần thế này mới biến mất không thấy bao lâu a!” Từ từ hô to nói, tức giận không được.

Người lam ngồi ở trên sô pha, nhìn từ từ sắp nhảy dựng lên bộ dáng, cũng cầm lấy một khác phân tạp chí xem.

Nhưng chỉ là nhìn, cái gì đều không có nói.

Xem ra, vẫn là một chút tin tức đều không có.

Lúc này, từ từ ngồi trở lại người lam bên người, “Thật sự là đã nhìn lầm hửn, người này mặt thú tâm gì đó, ta nhất định sẽ không bỏ qua hửn !” Từ từ tức giận nói.

Nhìn từ từ khởi muốn nổ mạnh bộ dáng, người lam nghĩ nghĩ, “Quên đi, mỗi người đều có lựa chọn của mình, có lẽ Trần Mặc làm như vậy, cũng là có khổ trung , người sẽ không cấp cho hửn thêm phiền !”

“Khổ trung? Hửn có khổ trung? Cảnh thần mới không thấy vài ngày, hửn liền cùng nữ nhân đó quý / đến cùng nhau , hiện tại khen ngược, còn lập tức muốn kết hôn , hửn là thế nào a, cách nữ nhân không thể quá a!” Từ từ tức giận hô to mắng to.

Người lam nhấp mím môi, làm đại sự người, nhất định phải nhịn xuống a!

Trần Mặc không chừng hiện tại bị từ từ mắng thành bộ dáng gì nữa đâu.

“Không được, ta chịu không nổi , ta muốn đi tìm hửn!” Nói xong, từ từ tức giận không được, đứng dậy sẽ đi tìm hửn, nhìn nàng kích động như thế bộ dáng, người lam chạy nhanh vươn tay ngăn lại nàng.

“Người ngồi xuống, yên tĩnh trong chốc lát đi!” Người lam nói, “Lý tẩu, cấp từ từ đổ một ly nước trái cây!”

“Tốt thiếu phu nhân !” Lý tẩu lên tiếng rống, lập tức đi đổ nước trái cây .

“Người lam! !” Lúc này, từ từ mở miệng nói, “Ta hiện tại nào có tâm tình uống nước trái cây a!”

“Người bình tĩnh một chút!”

“Ta như thế nào bình tĩnh, Trần Mặc như vậy hỗn đản, ta muốn tìm hấn thủ lý luận!” Từ từ nói.

“Đi Trần Mặc công ty sao?”

Từ từ gật đầu.

“Người tiến đi không? Gặp đến Trần Mặc sao? Cho dù người đi vào, gặp được, lời của người có thể thay đổi lần bọn họ muốn kết hôn chuyện thật sao?” Người lam nhìn nàng một chữ một chút hỏi.

“Nhưng là. . . . . Chẳng lẽ sẽ nhìn hấn như vậy sao?” Từ từ nói, không phải không thừa nhận, người lam nói có đạo lý, nhưng là nàng không tìm hấn lý luận, nàng nuốt không trôi đi khẩu khí này.

“Ta nói , mỗi người đều có lựa chọn của mình, huống chi, nếu chúng ta lựa chọn tin tưởng hấn, như vậy người vì sao không kiên trì đi xuống đâu? Có lẽ hấn thật sự có khổ trung đâu!” Người lam nói.

“Nàng có thể có cái gì khổ trung a, người xem hấn nhìn thấy chúng ta sau biểu tình, ngay cả chào hỏi cũng không đánh, thật không phải là người!” Từ từ nói.

Người lam hiểu rất rõ từ từ , rất ghét ác như cừu !

Lúc này, Lý tiểu bưng tới hai chén đồ uống, người lam tiếp nhận sau, một mình cầm lên uống.

Từ từ mắng mắng cảm thấy không thích hợp, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn người lam, “Người lam, chẳng lẽ người liền thật sự tuyệt không tức giận ?”

Nói lên này, người lam sững sốt, cắn ống hút, ngăn người.

Bọn họ nhận thức lâu như vậy , từ từ cũng hiểu biết người lam, “Người là không phải biết cái gì? Bây giờ còn gạt ta?”

“Không có a!” Người lam lắc đầu nói.

Từ từ đột nhiên để sát vào, nhìn nàng, “Thật sự?”

Người lam gật đầu, “Đương nhiên là thật sự , ta có thể có sự tình gì gạt người! ?”

“Vậy người vì sao tuyệt không tức giận ? Đây không phải là tính cách của người a!” Từ từ nói.

“Ta hiện tại mang bụng bầu, có thể tức giận sao?” Người lam nói.

Nói lên này, từ từ ánh mắt hướng về của nàng trên bụng, nghĩ nghĩ, cũng là.

Cuối cùng, nàng có chút nổi giận ngồi ở chỗ kia, “Làm sao bây giờ? Cảnh thần không thấy , Trần Mặc muốn cùng người khác kết hôn , ngăn ngừa thời gian như thế nào liền phát sinh nhiều như vậy chuyện tình đâu!”

Người lam ngồi ở cạnh nàng, nghe nàng tự nhiên tự nói mở miệng, vẫn là quyết định không nói cho nàng !

Từ từ là một thực thiên chân nhân, cũng giấu không được nói, sợ nói cho nàng , nàng liền cấp nói lỗ miệng, như vậy hết thấy đều uống phí .

“Tốt lắm, người cũng đừng tưởng nhiều như vậy , vạn nhất cảnh thần nhìn đến như vậy tin tức sẽ trở lại rồi đó, hết thấy đến lúc đó lại hối hận cũng không nhất định!” Người lam nói.

Nói lên này, từ từ đột nhiên ngồi dậy, “Nói cũng đúng, nếu cảnh thần nhìn đến trong lời nói, nhất định sẽ trở về . . . . . Nhưng là, nếu nàng là bị người bắt cóc đâu! ?” Nói xong, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn người lam.

Người lam lắc đầu, “Tốt lắm, đừng nghĩ nhiều như vậy , thuận theo tự nhiên đi!”

Đến bây giờ cũng chỉ có thể như vậy làm!

~~~~~

Bên kia.

Lăng nếu thoát nhìn vui vẻ không thôi.

Cùng Trần Mặc chuyện tình rồi cực định ra đến đây, chỉ cần kết hôn , hết thấy liền không thể cải biến!

Nghĩ như vậy , lăng nếu cao hứng không thôi.

Mấy ngày nay, Trần Mặc cơ hồ đều không có đi làm, mỗi ngày cùng lăng nếu.

Rất cực, ở một ngày buổi tối sau khi ăn xong, hai người ở trong phòng.

Lăng nếu đi vào tắm rửa , Trần Mặc lập tức cầm lấy di động phát ra một cái tin nhắn, phát ắn sau cắt bỏ, bắt tay cơ thu lại.

Nhìn nàng ở bên trong tắm rửa, Trần Mặc nghĩ nghĩ, xuất ra quý thần vũ làm cho người ta hấn gì đó, lẳng lẽ bỏ vào lăng nếu trong bao.

Mấy ngày nay, hấn vẫn đều ở tìm thời gian, hấn phát hiện lăng nếu trong khoảng thời gian này đặc biệt thích này nhất khoản bao, hơn nữa luôn cầm, cho nên Trần Mặc tuyển định chữ này bỏ vào bọc của nàng lý.

Cất kỹ sau, Trần Mặc ngay tại một bên chờ đợi , không có lại tiếp tục trở mình bọc của nàng, giống nhau lần trước bị phát hiện sẽ không tốt, vì thế, hấn ngồi ở một bên.

Quả nhiên, lần này nàng tắm cũng không phải thật lâu, mười mấy phút đồng hồ sau liền đi ra .

Nhìn Trần Mặc ngồi ở chỗ kia chờ, lăng nếu khoe miệng ngoéo một cái, trực tiếp đi qua đi.

“Trần Mặc.” Nàng kêu một tiếng.

Trần Mặc nâng mắt, đang nhìn đến cửa nàng thời điểm, miệng nàng giác gợi lên một chút cười, “Tắm xong rồi! ?”

“Ừ!” Lăng nếu gật gật đầu.

Trần Mặc không có tiếp tục mở miệng, phía sau bỗng nhiên không biết nên nói cái gì mới tốt.

Nàng mặc lỏa sắc đích thực ti áo ngủ, hai kiện bộ, trước ngực lộ ra nhất

Phiến *, xuống mặt, lộ ra thon dài hai chân, nàng liền đứng ở trước mặt của hấn.

“Người, muốn hay không đi tắm một chút?” Lăng nếu nhìn Trần Mặc hỏi.

Trần Mặc lắc đầu, “Không cần, đã khuya , ta cần phải trở về!” Nói xong, Trần Mặc đứng dậy muốn đi.

Nhìn hấn phải đi, lăng nếu đột nhiên đánh tiếp, từ phía sau ôm lấy Trần Mặc, ngực / tiền nhu / nhuyễn kề sát phía sau lưng của hấn, “Không cần đi. Hôm nay lưu lại theo giúp ta được không! ?” Lăng nếu nhẹ giọng mở miệng nói.

Bọn họ hợp lại đến bây giờ, hấn đều không có chạm vào nàng một chút.

Trần Mặc đứng ở nơi đó, lăng nếu đứng hạn, hấn lại làm sao có thể nghe không rõ.

“Nơi này là nhà người, ta muốn ở trong này cũng quá, nhiều không tốt!” Trần Mặc nói.

“Không có không tốt, bọn họ không ai hội đi lên!”

“Nhưng là.”

“Không được trong lời nói, chúng ta đi bên ngoài ngủ ở cũng biết. Trần Mặc, người tối hôm nay theo giúp ta được không! ?” Lăng nếu đôi mắt cầu xin nhìn hấn nói.

Trần Mặc cũng nhìn nàng.

“Chúng ta hợp lại lâu như vậy , người đều không có chạm vào ta một chút.”

“Ta là quý trọng người!”

“Chúng ta đã muốn đính hôn , làm như vậy, lưu loát phải làm !” Lăng nếu nói là.

Nhìn của nàng bộ dáng, Trần Mặc không biết làm như thế nào cự tuyệt, cuối cùng, gật gật đầu, “Ừ, ta lưu lại cùng người.”

Nói lên này, lẳng nếu cười cười.

Trần Mặc thẩu đi qua, nhẹ tay khinh đang cầm mặt của nàng, chậm rãi hôn lên đi.

Đang ở phía sau, điện thoại của hắn vang lên, vừa vặn, thời gian vừa mới hảo.

Trần Mặc sững sốt lẳng, , nhìn lẳng yếu, “Ngượng ngùng, ta đón cái điện thoại!” Nói xong, lập tức móc ra di động.

“Ừ.”

“Người nói cái gì?” Trần Mặc kinh hãi, lập tức mở miệng, “Hảo, ta lập tức trở lại!”

Nói xong, lập tức cúp điện thoại.

Lúc này, lẳng nếu nhìn hắn, nhíu mi, “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Công ty hợp tác, ra điểm vấn đề, ta tối hôm nay chỉ sợ không có thời gian giúp người.” Trần Mặc thật có lỗi nhìn lẳng nếu nói là.

Tuy rằng lẳng nếu rất không vui vẻ, nhưng là cũng không có biện pháp, làm nữ nhân, sẽ duy trì nam nhân của chính mình công tác.

Huống chi, Trần Mặc là như vậy một cái đem công tác xem vô cùng nặng nhân!

Nàng lẳng đầu, “Không quan hệ, người đi việc đi, chúng ta về sau có khi là thời gian!”

“Lẳng nếu, người thay đổi!” Trần Mặc bỗng nhiên nói.

“Ừ?”

“Người càng ngày càng thông tình đạt lý !” Trần Mặc bỗng nhiên khích lệ nàng nói, nói lên này, lẳng nếu mặt không khỏi đỏ một chút.

“Tốt lắm, người mau đi đi, công tác quan trọng!” Lẳng nếu dịu dàng nói.

636. Chương 601: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 38

“Người càng ngày càng thông tình đạt lý !” Trần Mặc bỗng nhiên khích lệ nàng nói, nói lên này, lẳng nếu mặt không khỏi đỏ lên. Thư khác vũ

“Tốt lắm, người nhanh đi việc đem, công tác quan trọng!” Lẳng nếu sẵn sốc nói, như vậy giống như là một cái chờ một cái trượng phu tiểu tức phụ giống nhau, bộ dáng kiêu / xấu hổ, chỉ tiếc.

Trần Mặc gật gật đầu, lập tức cầm lấy áo khoác, sau đó nâng lên lẳng nếu mặt, ở cái trán của nàng thượng hạ xuống vừa hôn, “Sớm một chút nghỉ ngơi!”

“Àn!” Lẳng nếu cười gật gật đầu.

Vì thế Trần Mặc đi rồi.

Đi ra Lẳng gia, Trần Mặc lập tức lên xe, thế này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, vươn tay, giải khai tay kia thì thượng cổ tay áo.

Đang ở phía sau, điện thoại của hắn lại vang lên.

Cầm lấy di động, Trần Mặc đón điện thoại.

“Thế nào? Sự tình thu phục sao?” Trong điện thoại, mực thiếu thiên từ từ thanh âm của mở miệng.

“Uh, may mắn người đánh tới kịp khi !” Trần Mặc nói, thực hiển nhiên, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mục thiếu thiên cũng là cười, “Người ta đều chủ động đưa lên môn , người thế nhưng còn trốn tránh!”

“Nếu có trừ bỏ người lam ở ngoài nhân đưa lên môn, người có muốn không?” Trần Mặc hỏi lại.

“Đương nhiên!” Mục thiếu thiên trả lời thập phần rõ ràng.

“Đó là ở không có gặp được Lâm người lam phía trước, thượng tùng môn , làm sao không cần! ?” Mục thiếu thiên cười nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc cũng cười cười, buộc chặt lâu như vậy , khoe miệng rốt cục lộ ra một tia tươi cười.

“Thế nào, còn không có tin tức sao?” Mục thiếu thiên vấn.

Nói lên này, Trần Mặc sắc mặt lại lần trầm trọng chút, “Còn không có, bất quá rất nhanh, rất nhanh sẽ tìm được!”

“ok, cần hỗ trợ thời điểm, cứ việc mở miệng!”

“Ân!” Trần Mặc lên tiếng, phát động xe rời đi.

Cùng mục thiếu thiên hàn huyên vài câu, liền cúp điện thoại, vừa cắt đứt, di động lại vang lên.

Nhìn đến dãy số, Trần Mặc nhíu mi, lập tức đón , “Uy”

“Trần Mặc, người là không phải đem đồ vật phóng tới lăng nếu bên kia ! ?” Quý thần vũ khẩn trương hỏi.

Trần Mặc nhíu mi, “Làm sao người biết?”

“Bởi vì ta nhìn đến vị trí cải biến!” Quý thần vũ nói.

Nói lên này, Trần Mặc cũng cả kinh, “Ta vừa Lăng gia đi ra!”

“Nhưng là hiện tại khoảng cách ở lần!” Quý thần vũ nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc cũng là sửng sốt, nghĩ lần trước nhìn đến lăng nếu lái xe không thấy, chẳng lẽ. . . .

“Ta lập tức đi qua nhìn xem!” Trần Mặc nói, lập tức quay lại đầu xe hướng Lăng gia mở ra, chạy đến bình thường, lúc này, một chiếc xe con theo đối diện mở ra, vì không bị nàng xem đến, Trần Mặc đem xe mở hướng một bên.

Tắt lửa, diệt đăng.

Lúc này, xe từ phía sau gào thét mà qua, đang nhìn đến là Lăng gia xe thì Trần Mặc lập tức khu động xe quay lại phương hướng, đi theo mở đi qua.

Người trong xe, một thân màu đen quần áo, mũ, trên mặt không có một chút biểu tình, chính là lái xe.

Trần Mặc ở sau người nhìn, tuy rằng không có nhìn đến bên trong xe nhân, nhưng là trực giác của hắn nói cho hắn biết, người ở bên trong tuyệt đối là lăng nếu!

Cái loại cảm giác này, càng ngày càng mãnh liệt!

Mà người phía trước, xe càng mở càng nhanh, vì thế, hắn cũng mau tốc đi theo.

Cũng biết mở bao lâu, đến một cái tiểu khu thời điểm, xe dừng lại, đã gặp nàng ngừng lại, Trần Mặc cũng không dám dựa vào là thật chặt, sợ hội phát hiện giống nhau.

“Ngừng lại!” Quý thần vũ ở điện thoại nói.

“Là!” Trần Mặc lên tiếng.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Đứng ở tiểu khu cửa, từ trên xe bước xuống !” Trần Mặc nói.

“Người cảnh giác một chút, đừng để bên ngoài đã phát hiện, tùy thời cho ta biết!” Quý thần vũ nói.

“Ta đã biết!” Trần Mặc lên tiếng, nhìn lảng nếu xuống xe đi vào tiểu khu, hắn cũng đẩy ra cửa xe đi rồi đi xuống.

Bởi vì là trong đêm tối, hắn không dám bật đèn, khoảng cách cũng không dám thân cận quá, sợ bị lảng nếu phát hiện.

Chờ hắn chạy tới thời điểm, nhưng không biết nàng rốt cuộc gần cái kia đơn nguyên.

Nhú mi, hiện tại không có gì biện pháp, chỉ có thể một cái

637. Chương 602: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 39

Trần Mặc an vị ở trong xe, cũng không có rời đi, nhưng mà đang nhìn đến lảng nếu từ bên trong đi ra thời điểm, tức khởi mày, hiện tại hắn càng thêm kết luận lảng nếu có chút quỷ!

Bằng không hắn đi vào thời điểm, cái kia nam nhân nói cho hắn biết, không ai đi vào, hiện tại nàng rõ ràng từ bên trong đi ra !

Trừ phi.

Cái kia nam nhân là hắn cố ý an bài ở nơi nào !

Nếu như là nói như vậy, càng thêm nguyên vẹn thuyết minh, lảng nếu có chút sự tình gặt hái!

Có lẽ, lam cảnh thần ngay tại bên trong!

Nghĩ đến đây, Trần Mặc đã nói không ra kích động!

Nhìn lảng nếu lái xe đi rồi, Trần Mặc ở sau người theo sát sau, sợ hội bỏ lỡ cái gì. Thư khác vũ

Đúng lúc này, điện thoại của hắn vang lên.

Đang nhìn đến là lảng nếu điện thoại thì hắn tức hạ mày, vẫn là đón .

“Uy”

“Người đã ngủ chưa?”

“Mới từ công ty đi ra, chuẩn bị trở về gia, làm sao vậy?”

“Nga, không có gì, chính là nhìn người đi trở về không!”

“Lập tức trở lại!”

“Phải không?”

“Như thế nào? Người không tin ta?” Trần Mặc nhú mày hỏi lại, “Kia bằng không về nhà lý sau, để cho ta mẹ nói cho người một tiếng?” Trần Mặc mở miệng.

“Thế thì không cần, ta tin tưởng người, người về nhà sau, lại đánh với ta điện thoại!” Lảng nếu nói là.

“Hảo!”

Nói đơn giản vài câu liền cắt đứt .

Trần Mặc biết, lảng nếu ở cố ý ở bộ lời của hắn.

Nhìn tiền phương chiếc xe, Trần Mặc vẫn đi theo .

Lúc này, hắn chợt nhớ tới cái gì, lập tức bấm quý thần vũ điện thoại, “Ta đem địa chỉ chia người, người đi qua nhìn xem!”

“Có tin tức ?”

“Ta không quá xác định, ta hiện tại tiếp tục đi theo nàng, người đi qua nhìn xem!”

“Hảo, người đi địa chỉ chia ta!”

“Ừ, đúng rồi, người hoàn hảo có điểm phòng bị, bởi vì còn có trông coi nhân!” Trần Mặc nhắc nhở.

Quý thần vũ lặng đi một chút, lên tiếng, “Hảo, ta đã biết!”

Vì thế, trực tiếp cúp điện thoại.

Trần Mặc vẫn theo đuôi lăng tiểu vân, nhưng là càng ngày càng phát hiện lộ tuyến không đúng.

Đó là quay về Lăng gia lộ.

Nàng phải đi về !

Để ý thức đến này thời điểm, Trần Mặc biết, hắn không cần phải lại cùng đi theo !

Lúc này, di động vang lên, đang nhìn đến quý thần vũ điện thoại thì Trần Mặc lập tức đón .

“Uy , thế nào ?” Trần Mặc hỏi.

“Người lại đây nhìn xem sẽ biết!” Quý thần vũ ở trong điện thoại cũng không có nhiều lời, nhưng là những lời này, lại rất trầm trọng !

Trần Mặc lên tiếng, trực tiếp lái xe đi qua bên kia .

Hắn đến thời điểm, quý thần vũ xe liền đứng ở bên kia, Trần Mặc từ trên xe bước xuống, bay thẳng đến vừa rồi đi vào địa phương đi đến .

“Nơi này!” Quý thần vũ mở miệng.

Trần Mặc nguyên bản tưởng lên lầu, nhưng mà lại nghe đến quý thần vũ thanh âm của ở dưới mặt vang lên, trực tiếp đi tới!

“Thế nào ?” Trần Mặc khẩn trương hỏi.

Lúc này, quý thần vũ nhìn Trần Mặc, cho hắn ý bảo một cái nhan sắc.

Nhưng mà, tại...này trống trải trong phòng, cái gì đều không có.

Không, chính xác nói, chỉ có một cái ghế, thượng còn có dây thừng.

Sự thật chứng minh, nơi này có hơn người!

Lúc này, Trần Mặc nhìn đến địa phương một quyển tạp chí, nhíu mi, sững sốt.

Sau đó đi từ từ đi qua, theo thượng nhật lên.

“Ta đến nơi đây sau, cũng đã là hiện tại cái dạng này !” Quý thần vũ nói.

Lời tuy như thế, nhưng là hai người bọn họ cũng biết, nơi này từng có quá nhân.

Hơn nữa, người kia, rất có thể là lam cảnh thần!

Trần Mặc cầm lấy tạp chí, vẫn là mới tinh , đầu hầy hắn cùng lăng nếu hôn sự tin tức!

Nếu hắn không có đoán sai, nơi này phía trước cột lấy là lam cảnh thần, mà lăng nếu còn lại là cầm này bản tạp chí cho nàng nhìn!

Chỉ cần vừa nghĩ tới lam cảnh thần nhìn đến này tắc tin tức, mới tin, hội khó chịu, Trần Mặc đã nói không ra thống khổ!

“A!” Hắn đột nhiên phát ra thét chói tai, trực tiếp đem tạp chí hung hăng đá ở trên mặt đất, một cước đá ngã lăn một bên ghế dựa.

Hắn sớm hắn là phát hiện !

Vì sao đến bây giờ!

Nhưng là, vẫn là đã tới chậm!

Quý thần vũ ở một bên nhìn, ý nghĩ của hắn cùng Trần Mặc là giống nhau .

Nhìn Trần Mặc như thế khó chịu bộ dáng, quý thần vũ đi tới, “Hiện tại tức giận khổ sở đều là không làm pháp, ít nhất, chúng ta có một chút manh mối, chuyện này cùng lắng nếu không thoát được quan hệ!”

Nói xong, hắn nhìn lướt qua cửa nhân.

“Cùng người này cũng không thoát được quan hệ, nhất định là ở người đi rồi sau, ta đến từ tiền, đem nhân dời đi !”

Nói lên này, Trần Mặc nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn đứng ở cửa cái kia nam nhân, đôi mắt màu đỏ tươi, chính là vừa rồi chắn hẳn lộ cái kia nam nhân!

Nghĩ đến đây, Trần Mặc lập tức đi tới.

Quý thần vũ cho dù là muốn ngăn , cũng ngăn không được!

Trần Mặc trực tiếp vọt đi lên, một phát bắt được cái kia nam nhân quần áo, “Nói cho ta biết, làm cảnh thần ở nơi nào! ?”

“Ta không biết!” Cái kia nam nhân nói.

Một cái thực bình thường nam nhân, hơn hai mươi tuổi tả hữu, nhìn Trần Mặc như thế đáng vẻ phần nộ, cũng là tuyệt không sợ hãi.

“Không cần cho ta giả bộ, nói cho ta biết nàng ở đâu, bằng không ta không biết hội làm ra sự tình gì!” Trần Mặc nhìn hắn, hung hăng nói.

Chỉ cần nghĩ đến, làm cảnh thần biết hắn cùng lắng nếu muốn kết hôn tin tức, nàng nên có bao nhiêu thương tâm!

Nghĩ đến đây, tim của hắn liền nhin không được đau!

“Ta nói , ta không biết!” Cái kia nam nhân nhìn Trần Mặc, như trước là một bộ mặt không chút thay đổi bộ dáng.

”Người nghĩ rằng ta và người tin tưởng sao? ! Nơi này hết thấy, rõ ràng chính là ở trong này buộc hơn người, cũng là người cảm thấy ta tốt lắm lừa! Trần Mặc quát lạnh, thiếu chút nữa động khởi thủ đến, may mắn quý thần vũ ngăn cản.

“Trần Mặc, người bình tĩnh một chút!” Quý thần vũ nói.

“Người để cho ta như thế nào bình tĩnh!” Trần Mặc hò hét, “Nàng đã muốn biến mất nhiều như vậy thiên , ta cũng không biết nàng hiện tại có bị thương không, rốt cuộc thế nào, ta làm như thế nào bình tĩnh!” Trần Mặc hò hét.

Lúc này, cái kia nam nhân như trước mặt không chút thay đổi.

“Ta nói , ta không biết, mời người buông tay, bằng không ta muốn báo nguy !” Cái kia nam nhân nói.

“Báo nguy! ?” Nghe thế cái, Trần Mặc ha ha nở nụ cười lạnh.

“Hảo, người báo nguy, vừa vặn ta muốn nhân cơ hội này, hảo hảo điều tra thêm người!” Trần Mặc nói.

Nhìn bộ dáng của hắn, giờ này khắc này, hoàn toàn đánh mất lý trí .

“Trần Mặc, người bình tĩnh một chút!” Lúc này, quý thần vũ hô mở miệng, “Người nếu là thật tưởng cứu nàng, phải tỉnh táo lại!” Quý thần vũ hò hét.

Nghe thế cái, Trần Mặc thế này mới nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn nhìn hắn.

“Nghe ta , rời đi trước nơi này!” Quý thần vũ nói.

Cuối cùng, không có cách nào, Trần Mặc chỉ có thể ngạnh sinh sinh nhin xuống, buông ra cái kia nam nhân.

Quý thần vũ lôi kéo Trần Mặc ra bên ngoài mặt đi.

Trần Mặc rất không cam tâm, nhưng là hiện tại, lại biện pháp gì đều không có!

Dựa theo quý thần vũ nói , hiện tại không phải không lý trí thời điểm!

Hai người lên xe, quý thần vũ mở miệng, “Ta tin tưởng, bọn họ đã muốn rất nhanh đem nàng dời đi , tuy rằng chúng ta hiện tại không biết nàng ở nơi nào, nhưng là ở bên trong thời điểm, ta quan sát một chút bốn phía, không có vết máu, chứng minh nàng không có bị thương, nàng trước mắt hẳn là vẫn tương đối an toàn !” Quý thần vũ nói.

Nghe lời của hắn, Trần Mặc cúi cúi đầu, lúc này, xuất ra yên, châm, bắt đầu hút đứng lên.

Trần Mặc trước kia không thích hút thuốc, nhưng là theo lam cảnh thần không thấy sau, hắn liền bắt đầu hút.

“Cám ơn người, là người ngăn cản ta, bằng không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!” Trần Mặc nói.

Nếu hắn thật sự động thủ , khả năng liền đả thảo kinh xà , nếu hắn là lãng nếu nhân, như vậy lãng nếu sẽ biết hắn đã tới nơi này, như vậy hắn phía trước sợ làm hết thấy, tất cả đều kiểm củi ba năm thiêu một giờ, hơn nữa, mới có thể đi lam

Cảnh thần lâm vào nguy hiểm trạng thái.

Nếu chính là trả thù lao mua được trong lời nói, chuyện này vẫn là có thể che lấp đi qua .

Nhưng là mặc kệ thế nào, may mắn, quý thần vũ ngăn cản hắn!

Chuyện này, coi như là có thể che lấp đi qua !

Nghe Trần Mặc trong lời nói, quý thần vũ cười cười, ánh mắt nhìn một bên, “Kỳ thật, ta với người đồng dạng khẩn trương, có thể là bởi vì ta đã muốn rời khỏi, chúc phúc các người, cho nên mới hội vẫn duy trì lý trí!”

Nói lên này, Trần Mặc không biết nên nói cái gì mới tốt.

Hắn thừa nhận chính mình rất không lý trí !

Nhưng là chỉ cần nghĩ đến lam cảnh thần sẽ xảy ra chuyện gì, hắn căn bản là không chế không được chính mình!

Qua hồi lâu, Trần Mặc mới từ từ mở miệng, “Ta có cái kế hoạch!” Nói xong, tầm mắt nhìn về phía quý thần vũ.

“Ta cũng có cái kế hoạch, cũng không biết với người là phù giống nhau!” Quý thần vũ nhìn Trần Mặc cũng nói.

Hai người quen biết liếc mắt một cái, sau đó nói ra kế hoạch.

May mà là, hai người ý tưởng cùng kế hoạch là giống nhau .

Thương lượng hảo sau, Trần Mặc nhìn quý thần vũ, “Như vậy trong khoảng thời gian này, liền vất vả người , chuyện này liền giao cho người làm!”

Nghe thế cái, quý thần vũ khéo miệng gọi lên một chút chua sót cười, “Với người so sánh với, ta còn tính tương đối nhẹ tênh !”

Mỗi ngày ở lãng nếu bên người, một bên muốn tìm manh mối, một bên còn muốn cùng nàng cùng một chỗ, phòng bị nàng, đây mới là nhất kiện chuyện khó khăn nhất.

Nghe được quý thần vũ trong lời nói, Trần Mặc cười cười, tàn thuốc vứt trên mặt đất, nhẹ nhàng dùng chân đạp diệt.

“Mặc kệ thế nào, ta nhất định phải an toàn đem nàng cứu ra!” Trần Mặc một chữ một chữ nói, không tiếc hết thấy đại giới!

Quý thần vũ nhìn hấn, vươn tay vỗ vỗ hấn, hai người nhất trí nhìn về phía bên trong.

Bọn họ đều tin tưởng, địa phương kia, là buộc quá lam cảnh thần !

Kỳ thật, quý thần vũ cũng không biết lam cảnh thần hiện tại rốt cuộc thế nào, có phải hay không an toàn, những lời này, chính là hấn phỏng đoán, cũng an ủi Trần Mặc một loại biện pháp.

Chỉ có như vậy, bảo trì lý trí, mới có thể làm ra chính xác phán đoán.

Hi vọng, hấn phỏng đoán không có sai.

Hi vọng, lam cảnh thần thật không có sự tình!

Hi vọng, có thể nhanh chút tìm được của nàng tin tức!

Hai người sau khi rời khỏi, Trần Mặc lái xe, ở trên đường chậm rãi chạy , chính là kém vài thời gian, liền sai lầm rồi đi qua.

Nghĩ đến đây, hấn hít thở sâu một hơi khí! Làm cho mình không cần tưởng nhiều lắm, nhất định phải bảo trì lý trí!

Nghĩ đến đây, hấn lấy điện thoại di động ra, bấm một cái dây số.

“Uy !”

“Như thế nào, còn chưa ngủ?”

“Người không cho ta gọi điện thoại về nhà , ta như thế nào an tâm ngủ ! ?” Lãng nếu ở trong điện thoại từ từ nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc cười cười, “Ta vừa xong gia liên điện thoại cho người, tốt lắm, không còn sớm, người chạy nhanh nghỉ ngơi, ta cũng muốn nghỉ ngơi !”

“Hảo!” Lãng nếu ở trong điện thoại Đềm Đềm lên tiếng.

“Treo, ngủ ngon!”

“Để cho!”

“Làm sao vậy?” Trần Mặc hỏi.

“Người hôm nay, thật sự đi công ty ?” Lãng nếu đột nhiên hỏi.

638. Chương 603: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 40

“Người hôm nay, thật sự đi công ty ?” Lãng nếu đột nhiên hỏi.

Nghe được lãng nếu trong lời nói, Trần Mặc chỉ biết, nàng còn tại hoài nghi.

Ngắn người, cười mở miệng, ”Đương nhiên, như thế nào hỏi như vậy? Vẫn là, người không tin ta! ? Trần Mặc hỏi lại.

“Không có!” Lãng nếu giật mình dừng một chút, lập tức mở miệng, “Mặc kệ người nói cái gì, ta đều tin tưởng người!”

Đồng dạng, Trần Mặc cũng ngắn người, lập tức mở miệng, “Tốt lắm, đừng nghĩ nhiều lắm, sớm một chút nghỉ ngơi đi!”

“Uh, người cũng sớm một chút!”

“Ân!”

“Yêu người!” Lãng nếu nói là.

Trần Mặc giật mình dừng một chút, không có nói cái gì nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

Nhìn di động, Trần Mặc này thở dài nhẹ nhõm một hơi, như trút được gánh nặng bình thường cảm giác.

Mặc kệ thế nào, hần đều phải kiên trì đi xuống!

Chỉ cần tìm được lam cảnh thần!

Hết thấy cũng có thể chấm dứt!

Mỗi lần hần cảm giác mình mau không thể nguy trang đi xuống thời điểm, chỉ cần nghĩ đến lam cảnh thần, hần cũng cảm giác được tràn đầy lực lượng.

Mặc kệ sự tình gì, cũng có thể độ đi qua!

Hôm sau.

Trần Mặc đang ở công ty, trong đầu đều là đêm qua chuyện đã xảy ra.

Này hết thấy, đều quá mức trùng hợp!

Trùng hợp, làm cho hần không thể không hoài nghi.

Hần suy nghĩ, lam cảnh thần đến tốt cùng sẽ bị bọn họ chuyển dời đến nơi nào đây.

Đang nghĩ tới thời điểm, lảng nếu điện thoại liền đánh lại đây.

Đang nhìn đến lảng nếu điện thoại, Trần Mặc là mười vạn cái không nghĩ đón, nhưng là vừa rồi không có biện pháp không tiếp.

Cuối cùng, ở tiếng chuông vang lên sau một lúc, Trần Mặc đón điện thoại.

“Trần Mặc, người hiện tại ở việc sao?” Lảng nếu ở trong điện thoại dịu dàng hỏi đáp.

Trần Mặc nhìn trước mặt văn kiện, nghĩ nghĩ, mở miệng, “Hoàn hảo, làm sao vậy?”

“Điện thoại cho người thời gian dài như vậy mới đón, nói thực ra, người rốt cuộc đang làm gì đó! ?” Lảng nếu hỏi.

Mặc dù là hay nói giọng điệu, nhưng là nghe ra của nàng hoài nghi.

“Vừa mở hoàn hội, di động ở văn phòng làm ra vẻ, tiến vào liền đón!” Trần Mặc giải thích, không có cố ý cường điệu, cũng không có qua loa cho xong, làm cho người ta nghe xong, không khỏi tin phục.

Cứ việc, là lời nói dối!

Lảng nếu sau khi nghe được, nghĩ nghĩ mở miệng, “Được rồi, ta tin tưởng người!”

“Gọi điện thoại sự tình gì! ?” Trần Mặc trực tiếp hỏi.

“Uh, người như thế này việc không vội? Không vội trong lời nói, người hôm nay theo giúp ta đi làm sự kiện nhi được không! ?” Lảng nếu ở trong điện thoại làm nũng hỏi.

“Sự tình gì?” Trần Mặc theo lệ hỏi.

“Không thể nói cho người biết, người đợi đến hoa thịnh đến, ta cho người một kinh hỉ!” Lảng nếu nói là.

Trần Mặc ngăn người, không muốn đi, nhưng là hiện tại lảng nếu đối hần hoài nghi rất sâu, hần lại không thể không đi.

“Hảo, việc hoàn sau ta liền đi qua!” Trần Mặc nói.

“Tốt lắm, ta ở này biên chờ người nga, người đến sau gọi điện thoại cho ta!” Lảng nếu cười nói.

“Ân!” Trần Mặc lên tiếng, sau đó cúp điện thoại.

Vừa cắt đứt sau, Trần Mặc sắc mặt lập tức trầm xuống.

Ngồi ở chỗ kia, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng, hắn cầm lấy cái chìa khóa, trực tiếp đi ra ngoài.
Đến hoa thịnh sau, hắn cũng không có nhìn đến lăng nếu, cầm lấy di động, liền thông qua dây số.
“Uy !”

“Ta đến, người ở chỗ?” Trần Mặc trực tiếp hỏi.

“Người đến?” Nghe được Trần Mặc trong lời nói sau, lăng nếu kinh ngạc một chút.

“Uh, đến!” Trần Mặc mở miệng lần nữa nói.

“Tốt lắm, người xem đã có một người tên là 1880 bài tử sao?” Lăng nếu hỏi.

Trần Mặc bốn phía nhìn một chút, quả nhiên thấy một cái 1880 bài tử, “Uh, thấy được!”

“Đi tới!” Lăng nếu nói là.

Trần Mặc giật mình dừng một chút, cũng không có hỏi nhiều, trực tiếp đi vào đi.

Lúc này, điện thoại bên kia lăng nếu, trực tiếp cúp điện thoại.

Nghe được bên trong truyền đến đô đô thanh, Trần Mặc tức nhíu mi, thu hồi di động, bay thẳng đến bên trong đi đến .

Đẩy cửa ra, đi vào đi.

Nhưng mà đang nhìn đến bên trong gì đó thì hắn tựa hồ đã muốn minh bạch rồi cái gì.

“Nhĩ hảo, xin hỏi là Trần tiên sinh sao?” Lúc này, một cái nữ người bán hàng đi tới hỏi.

Trần Mặc nhíu lại mi, đang nhìn đến người bán hàng thời điểm, gật gật đầu.

“Mời!” Lúc này, nữ người bán hàng nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc gật gật đầu, cũng không có hỏi nhiều, trực tiếp đi theo đi đến .

“Trần tiên sinh, xin chờ một chút 1 phút, lăng tiểu thư lập tức sẽ xuất hiện!” Nữ người bán hàng nói, sau đó cười tránh ra.

Trần Mặc đứng ở nơi đó, hơi hơi nhíu lại mi, không có gì dư thừa biểu tình, bốn phía nhìn, tựa hồ ở trong lòng nghĩ cái gì.

Đúng lúc này, chỉ thấy trước mặt màn chậm rãi rút ra .

Trần Mặc phóng nhãn nhìn lại, lăng nếu liền đứng ở bên trong, trên người mặc nhất kiện tha vĩ áo cưới. . .

Lăng nếu là xinh đẹp.

Trần Mặc thừa nhận.

Nhưng là vẻ đẹp của nàng, chưa bao giờ từng kinh ngạc quá hắn.

Bọn họ nhận thức đã rất lâu, theo nàng mới ra lạc thành cô nương thời điểm, bọn họ liền nhận thức .

Cái kia thời điểm, Trần Mặc chỉ biết, nàng rất đẹp.

Nhưng là, còn chưa có không sợ hãi tươi đẹp quá hắn.

Cũng bao gồm hiện tại.

Lúc này, lăng nếu đứng ở trên bậc thang, mặc màu trắng áo cưới, đang nhìn đến Trần Mặc thời điểm, khóe miệng gợi lên một chút cười, “Người đã đến rồi?”

Trần Mặc hoàn hồn, nhìn lăng nếu, gật gật đầu, “Ân!”

Lăng nếu đi từ từ đi qua, nhìn Trần Mặc, “Thế nào? Xinh đẹp sao?”

“Xinh đẹp!” Trần Mặc máy móc trả lời.

Ồ hẳn xem ra, nàng khi nào thì đều giống nhau!

Không tồn tại cái gì có xinh đẹp hay không.

Nghe được Trần Mặc trong lời nói, lẳng nếu có chút chút không quá vừa lòng tức hạ mày, “Trả lời như vậy máy móc, sẽ không phải là gạt ta đem! ?”

Trần Mặc khoe miệng ngoéo một cái, “Theo ta nhận thức người ngày đó bắt đầu, ta chỉ biết người rất được, mặc kệ mặc cái gì, trong mắt của ta, người đều là đẹp nhất !”

Trần Mặc đang nói, lẳng nếu đang cười.

Không thể phủ nhận, đối Trần Mặc này trả lời, nàng thực vừa lòng.

Khoe miệng cười mở, “Người hôm nay ăn đường sao? Miệng như vậy ngọt!”

“Ta chỉ bắt quá ăn ngay nói thật!”

Lẳng nếu lại vui vẻ, sau đó mở miệng, “Thế nào? Cái này đẹp sao? Còn có nhất kiện, ta thực thích, ta ở rồi rằm, này hai kiện, đến chúng ta kết hôn thời điểm, rốt cuộc mặc cái kia!” Nàng hạnh phúc cười, giống cái tiểu nữ nhân bình thường.

Nhìn của nàng cười, Trần Mặc trong đầu tất cả đều là lam cảnh thần bộ dáng, bóng dáng của nàng.

Giờ này khắc này, nàng ở nơi nào? Có phải hay không đã biết hẳn cùng lẳng nếu hôn sự, rất khó quá?

Này hết thấy, đều ở trong óc của hắn xoay quanh.

Theo lẳng nếu một câu a, Trần Mặc thế này mới thoáng qua thần đến.

“Làm sao vậy?”

“Của ta nhẫn đâu?” Lẳng nếu kích động nói.

“Cái gì nhẫn?”

“Người tặng cho ta nhẫn đính hôn chỉ a!” Lẳng nếu thực lo lắng, vừa nói, còn một bên vuốt thủ, “Vừa rồi rõ ràng còn tại trên tay, như thế nào không thấy !”

Nhìn nàng sốt ruột bộ dáng, Trần Mặc nhíu mi, “Có phải hay không vừa rồi để ở chỗ nào?”

“Không có a, ta phải đi toilet. Làm sao có thể quên? Đây chính là chúng ta nhẫn đính hôn chỉ, nếu đã đánh mất làm sao bây giờ?” Lẳng nếu hốt ha hốt hoảng nói.

“Người đừng vội, người nói người vừa rồi đi toilet , như vậy, người đi toilet xem hạ, xem có hay không trở lại đường ngay thời điểm, để ở nơi đâu, ta lại làm cho người khác giúp người tìm!” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, lẳng nếu gật gật đầu, xoay người liền đi toilet tìm nhẫn đi.

Nhìn lẳng nếu đi rồi, Trần Mặc cũng xoay người đi tìm nhẫn.

Tìm được lẳng nếu hoa phóng bao bao địa phương, Trần Mặc bỗng nhiên có một ý tưởng.

Một khi cái kia ý tưởng bắt đầu sinh, liền như thế nào cũng kiềm chế không đi xuống.

Bởi vì, hắn rõ ràng nhận thức cái kia bao.

Lẳng nếu bao.

Đây là, Trần Mặc nhìn nơi đó nhân, mở miệng, “Lẳng tiểu thư nhẫn không thấy , các người đi giúp nàng xem xem, có hay không để tại nơi đó!” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, người bán hàng ngăn người, lập tức mở miệng, “Hảo!” Sau đó xoay người đi rồi.

Bởi vì đối bọn họ mà nói, khách hàng mất đi này họ là một đại sự nhi, bởi vì làm không tốt sẽ bị người hiểu lầm là bị trộm , cho nên bọn họ nhất định phải tìm được !

Nhìn bọn họ đều đi ra ngoài, chỉ tiết kiệm Trần Mặc một người, nhìn lảng nếu bao bao, Trần Mặc đi nhanh lên đi.

Còn do dự như vậy một khắc, Trần Mặc vẫn là xuất ra lảng nếu bao bao, mở ra.

Mặc kệ thế nào, chỉ cần có thể tìm được rồi lam cảnh thần, làm cái gì đều là đáng giá .

Lúc này, mở ra lảng nếu bao bao sau, rất nhanh đảo.

Bởi vì theo bọn họ nói“Hòa hảo” thời điểm bắt đầu, lảng nếu liền luôn luôn tại dùng này bao bao.

Cho nên, hắn không thể không hoài nghi, này bao trong bao rốt cuộc có cái gì.

Lúc này, Trần Mặc nhảy ra một ít này nọ, không sai biệt lắm đều là ví tiền, còn có đồ trang điểm

Trở mình đến cuối cùng, đang nhìn đến bên trong có cái di động thời điểm, Trần Mặc ngây ngẩn cả người.

Hắn lấy điện thoại di động ra, nhú lại mày.

Ấn xuống một cái, là tắt máy trạng thái!

Hắn biết, đây không phải là lảng nếu đích tay cơ, chính xác nói, hắn chưa từng có gặp qua lảng nếu dùng qua như vậy đích tay cơ!

Đang ở hắn tưởng thời điểm, lúc này, cửa vang lên một thanh âm.

“Người đang làm gì đó?” Lảng nếu đứng ở cửa lạnh giọng hỏi.

Đang nghe đến lảng nếu thanh âm của thì Trần Mặc lập tức quay đầu, lảng nếu liền đứng ở cửa, nhìn Trần Mặc sắc mặt, trở nên hết sức khó coi.

“Người đang làm gì đó? ”

Trần Mặc lặng đi một chút, rất nhanh phản ánh cười mở miệng, “Của người nhẫn không phải đã đánh mất sao? Ta ở giúp người tìm nhẫn!”

“Tìm nhẫn, trở mình của ta bao chịu trách nhiệm cho đến khi xong cái gì?” Lảng nếu nói là.

“Ta xem người là không phải để tại trong bao , như thế nào? Chẳng lẽ bọc của người bao ta không thể đựng vào sao?” Trần Mặc hỏi lại.

Lúc này, lảng nếu ánh mắt, dừng ở trên tay của hắn đích tay cơ thượng.

Đang nhìn đến sau, nàng lập tức đi qua đi, “Không phải không có thể, chính là trước đó, người hắn là nói với ta một tiếng !” Nói xong, lảng nếu trực tiếp từ trong tay của hắn lấy qua tay cơ, bỏ vào bao trong bao.

Nhìn của nàng hành động, Trần Mặc nhíu mi, “Cái kia di động. . . . Là ai ?”

Lảng nếu ngẩn người, “Của ta!”

“Ta cho tới bây giờ chưa thấy qua người dùng cái kia di động!”

“Ta vừa mua !” Lảng nếu nói là, đem bao trong bao gì đó toàn bộ bỏ vào bao trong bao, lập tức ngẩng đầu nhìn Trần Mặc, “Như thế nào? Người hoài nghi ta?”

“Ta chỉ là muốn biết, người vì sao muốn dùng hai người di động!”

“Không có vì sao!”

“Lảng nếu!”

“Trần Mặc, người hiện tại lại là làm gì? Trở mình ta bao bao coi như xong, hiện tại lại chất vấn ta? Người tại hoài nghi ta cái gì?”

Lảng nếu nhớ rõ, đây cũng không phải là lần đầu tiên nhìn đến hắn tưởng trở mình bọc của nàng bao.

639. Chương 604: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 41

“Trần Mặc, người hiện tại lại là làm gì? Trở mình ta bao bao coi như xong, hiện tại lại chất vấn ta? Người tại hoài nghi ta cái gì?”

Lăng nếu nhớ rõ, đây cũng không phải là lần đầu tiên nhìn đến hắc tướng trở mình bọc của nàng bao .

Nhìn lăng nếu kích động như thế bộ dáng, Trần Mặc nhíu mi, không có nói cái gì nữa, mà là nhìn chăm chăm vào nàng.

“Trần Mặc, người ở tiếp cận ta!” Lúc này, lăng nếu từ từ mở miệng nói, giọng điệu, cũng là chắc chắn.

Một câu nói kia, Trần Mặc sững sốt, nhưng là rất nhanh sẽ không ngoài ý muốn .

“Ta không hiểu ý tứ của người!” Trần Mặc mở miệng, trực tiếp phủ .

Nghe thế cái, lăng nếu khoe miệng gợi lên một chút cười lạnh, “Ha ha, phải không? Kia là cái gì?” Lăng nếu nói là, trực tiếp vươn tay, trong lòng bàn tay làm ra vẻ một quả nho nhỏ gì đó.

Cái kia này nọ chính là quý thần vũ giao cho hắc truy tung khí.

Trần Mặc nhìn tay nàng trong lòng gì đó, không có gì biểu tình, cũng không có lập tức mở miệng phủ nhận.

Hắc muốn biết, lăng nếu rốt cuộc muốn thế nào.

“Đây là người bỏ vào ta bao trong bao đi? Mục đích của người vì truy tung ta, xem ta sẽ đi nơi đó, do đó tìm được lam cảnh thần đúng không?” Lăng nếu nhìn hắc hỏi.

Đang nghe đến lam cảnh thần tên của, Trần Mặc tức nhíu mi.

“Cho nên, đêm qua nhân, là người! ? Đúng không?” Lúc ấy nàng cùng lam cảnh thần đều nghe ra tới là Trần Mặc thanh âm của, chính là nàng không muốn tin tưởng sự thật này.

Không muốn tin tưởng Trần Mặc cùng nàng cùng một chỗ là vì tìm được lam cảnh thần tin tức!

Nhưng là, buổi tối nàng trở về thời điểm, ở bao trong bao phát hiện này này nọ sau, không thể không hoài nghi.

Do đó đã có người gọi điện thoại cho nàng, đã có nhân đuổi tới bên kia đi.

May mắn, nàng làm cho người ta đem lam cảnh thần cấp dời đi đi rồi.

“Cái gì đêm qua nhân? Ta không biết người đang nói cái gì!”

“Người không cần gạt ta ta , người cùng quý thần vũ qua bên kia, thật sự đã cho ta không biết sao?” Lăng nếu kêu, nhìn Trần Mặc, ánh mắt là vô tận thất vọng.

“Ta đã đem các người đều ảnh chụp cho hắc nhìn, hắc thực xác định nói cho ta biết, ngày hôm qua đi theo ta đi qua nhân, chính là người!” Lăng nếu một chữ một chữ nói.

Trần Mặc đứng ở nơi đó, nếu nàng đều đã muốn biết, Trần Mặc cũng không muốn lại phủ nhận .

Bởi vì hắc không nghĩ thật sự cùng nàng đi đến kết hôn kia từng bước!

“Người đã cũng biết , như vậy ta cũng không hạ muốn gạt người, nói cho ta biết, lam cảnh thần hiện tại rốt cuộc ở nơi nào!” Trần Mặc nhìn nàng hết sức kích động nói.

Nhìn hắc như thế khẩn trương, kích động bộ dáng, lăng nếu nhíu mi, ánh mắt lóe ra nước mắt, “Trần Mặc, vì sao, ta như vậy yêu người, vì sao phải đối với ta như vậy! ?”

“Bởi vì ta không thương người!” Trần Mặc nhìn nàng nói.

Cứ việc lời này tàn nhẫn một chút, nhưng là so sánh với nàng đối lam cảnh thần việc làm, hắc cảm thấy một chút cũng không tàn nhẫn.

Quả nhiên, đang nghe đến này thời điểm, lăng nếu nhìn hắc nửa ngày.

Đây mới là trong lòng hấn nói đi!

Nàng vẫn nghĩ đến, nàng đợi cho hạnh phúc.

Nhưng là không nghĩ tới, dĩ nhiên là một hồi âm mưu!

“Vì sao, vì sao phải đối với ta như vậy!” Lãng nếu hô to , sở hữu trong lời nói đều biểu đạt không được nàng giờ này khắc này tâm tình.

Nhìn nàng kiệt tư bên trong bộ dáng, Trần Mặc nhìn nàng, “Nếu không phải ngươi bắt đi rồi cảnh thần, ta nghĩ ta cũng sẽ không nghĩ ra biện pháp như thế!” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, lãng nếu còn lại cũng chỉ có cười lạnh .

“Phải không? Kia còn rất ủy khuất của ngươi!” Lãng nếu nói là.

Một khắc kia, nàng bỗng nhiên cảm giác, tiêu tan .

Giống Trần Mặc nam nhân như vậy, như thế nào cũng sẽ không yêu của nàng!

Nếu như vậy, như vậy nàng không chiếm được , nàng tình nguyện hủy diệt!

Trần Mặc nhìn nàng, không nghĩ cùng nàng vô nghĩa nhiều như vậy, mở miệng, “Lãng nếu, có chuyện gì, hướng ta đến, lam cảnh thần là vô tội , nói cho ta biết, nàng hiện tại rốt cuộc ở nơi nào!”

“Nàng đã chết!”

Trần Mặc sửng sốt.

Lãng nếu tiện đà mở miệng, “Nàng đã chết, thế nào, ngươi muốn hay không đi theo cùng đi tử a!”

Trần Mặc sắc mặt cũng thập phần khó coi, nhưng nhìn lãng nếu, lại thập phần chắc chắn, lam cảnh thần còn sống, “Không có khả năng!”

“Như thế nào không có khả năng? Nàng chính là đã chết, ngươi không phải thực yêu nàng sao? Ngươi đi tử a, chỉ cần ngươi chết , các ngươi có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ!” Lãng nếu nhìn hấn hô to.

“Lãng nếu, ngươi cảm thấy ngươi nói như vậy, ta sẽ tin tưởng sao? Nói cho ta biết, nàng rốt cuộc ở nơi nào!” Trần Mặc nhìn nàng hỏi.

Lãng nếu đứng ở nơi đó, nhìn Trần Mặc, vẫn cười lạnh.

“Nói cho ta biết, nàng rốt cuộc ở đâu!” Lúc này, Trần Mặc đi lên đi, hai tay phân biệt bắt được cánh tay của nàng, “Nói cho ta biết!”

“Muốn biết sao?”

“Nói cho ta biết!”

“Nếu ngươi thật sự muốn gặp nàng, ta có thể cho ngươi một lần cơ hội, nhưng là ta có một cái điều kiện!” Lãng nếu nói là.

Nghe thế cái, Trần Mặc tức khởi mày, biết nàng sẽ không nói ra cái gì tốt sự tình, nhưng là vẫn là mở miệng hỏi, “Điều kiện gì! ?”

“Theo ta kết hôn!” Lãng nếu nói là.

Trần Mặc tức khởi mày, có điểm muốn làm không hiểu lãng nếu rốt cuộc đang suy nghĩ gì, nhưng là hấn vẫn là một ngụm từ chối, “Không có khả năng!”

“Vậy ngươi liền vĩnh viễn cũng đừng muốn gặp đến nàng!”

“Lãng nếu, ngươi biết rất rõ ràng ta yêu không phải ngươi, cho dù kết hôn, ta còn là sẽ không yêu ngươi!” Trần Mặc nói.

Nghe thế cái, lãng nếu nở nụ cười, “Cho dù không thương thì thế nào? Chuyện cho tới bây giờ, ta sớm đã không nghĩ ngươi hội yêu ta!”

“Vậy người rót cuộc muốn thế nào?” Trần Mặc hỏi.

“Là ta muốn nhìn các người yêu nhau lại không thể cùng một chỗ bộ dáng!” Lăng nếu cười nói, cho dù không chiếm được, nàng cũng sẽ không để cho người khác lấy được.

Trần Mặc chợt phát hiện, lăng nếu sớm sẽ không là lúc trước lăng nếu, nàng hiện tại đã tràn ngập trả thù.

Trần Mặc nhìn nàng, con người sâu thẳm, thẳng tắp ngưng tụ ở trên mặt của nàng.

“Thế nào? Có đáp ứng hay không? Nếu không đáp ứng trong lời nói, quên đi, ta cam đoan, đời này người cũng sẽ không đã gặp nàng!” Lăng nếu nhìn Trần Mặc một chữ một chút nói.

“Chỉ sợ, người làm như vậy, không chỉ cần không muốn làm cho chúng ta cùng một chỗ đem!” Trần Mặc đoán.

Lăng nếu cười cười, “Mặc kệ người nghĩ như thế nào, nếu người đáp ứng trong lời nói, ta sẽ cho các người gặp mặt, nhưng là nếu người không đáp ứng trong lời nói. Ta không biết ta sẽ đối nàng làm ra sự tình gì!”

“Người ——” Trần Mặc nhìn nàng, đôi mắt ngưng tụ.

Lăng nếu cũng nhìn Trần Mặc, “Có lẽ, người nhìn thấy, là của nàng thi thể cũng không nhất định.”

Trần Mặc nhìn lăng nếu, sắc mặt đã muốn hết sức khó coi.

Nếu nàng là một nam, có lẽ, Trần Mặc đã sớm động khởi thủ đến đây.

“Người tốt nhất cam đoan an toàn của hân, nếu không, người như thế nào đối nàng, ta liền như thế nào đối với người!” Trần Mặc cũng nhìn la lớn.

Nhìn nàng vì lam cảnh thần mà tức giận bộ dáng, lăng nếu luôn luôn tại cười, “An toàn của hân, không phải ở trên tay của ta, mà là người!” Nói xong, lăng nếu nhìn mình trên tay nhẫn.

“Nếu người đáp ứng theo ta kết hôn, có lẽ, ta sẽ cho các người gặp mặt, nhưng là nếu không đáp ứng trong lời nói, như vậy, người đời này cũng sẽ không nhìn thấy nàng!”

Trần Mặc nhìn lăng nếu, thể nhưng phát hiện mình như vậy vô lực.

Ngay cả một chút biện pháp cũng không có.

Lăng nếu thu hồi trên mặt suy sút, thương tâm, cười nhìn hân, “Ta cho người hai ngày thời gian lo lắng, nếu người đáp ứng trong lời nói, chúng ta liền chính thường cử hành hôn lễ, bất quá, ta trước nói cho người biết, người càng là lo lắng thời gian dài, nàng chịu tra tấn lại càng nhiều!” Nói xong, lăng nếu cười, cầm lấy mặt trên bao bao, xoay người đi ra ngoài.

Trần Mặc đứng ở phía sau, nhìn bóng lưng của nàng, nắm tay nắm thật chặt khởi, lại không có biện pháp.

Không phải hân không thể làm như vậy, mà là hân tin tưởng, lăng nếu làm như vậy, không chỉ là tưởng trả thù, nàng khẳng định còn có kế hoạch khác!

Sâu thẳm con người hội tụ đứng lên, hân đứng ở nơi đó, cũng không biết suy nghĩ bao lâu.

~~~~~

Đêm tối.

Thiên có chút oi bức, bầu trời thế nhưng không có một viên chòm nhỏ.

Ở một cái hắc ám địa phương, lăng nếu đi từ từ đi vào.

Đang nhìn đến thượng thiên hạ thì khóe miệng gợi lên một chút cười lạnh.

Lam cảnh thần an vị trên mặt đất, đang nghe đến động tĩnh thời điểm, cũng không còn phía trước như vậy kích động.

Nàng sở dĩ đem mình chuyển tới nơi này đến, đơn giản chính là Trần Mặc đã phát hiện.

Chỉ cần nghĩ đến Trần Mặc còn tại tim nàng, nàng cũng cảm giác, cái gì đều đáng giá.

Trong lòng, cũng không còn như vậy đau đớn!

Nhưng là, nàng phi thường tưởng Trần Mặc, phi thường phi thường tưởng.

Nhìn lam cảnh thần vẫn không nhúc nhích, lẳng nếu đi tới.

Lúc này, nàng trực tiếp triệt tiêu lam cảnh thần ánh mắt thượng gị đó, “Như thế nào? Giả chết?”

Ở triệt tiêu miếng vải đen thời điểm, lam cảnh thần chính là tức nhú mi, nâng mắt dày nhìn nàng liếc mắt một cái.

Lúc này, lẳng nếu cười cười, “Lam cảnh thần, ta hôm nay tới tìm ngươi, là vì nói cho ngươi biết một cái tin tức tốt!” Nói xong, nàng từ trong lòng ngực xuất ra hé ra bái thiếp, ở trước mặt nàng quơ quơ.

“Biết đây là cái gì sao?”

Đang nhìn đến mặt trên viết thiếp cười hai chữ thời điểm, lam cảnh thần đôi mắt xóc hiên, sau đó liền đã không có động tĩnh.

Nhìn nàng như thế bình thần bộ dáng, lẳng nếu rất bất mãn, “Đây là ta cùng Trần Mặc thiếp cười, chúng ta lập tức sẽ kết hôn !” Nói xong, bái thiếp trực tiếp để tại nàng trên người, “Chúng ta trong lúc đó tiền đặt cược, người thua !”

Nghe thế cái, lam cảnh thần nâng mắt, nhìn nhìn nàng.

Nhìn ánh mắt của nàng, lẳng nếu chỉ biết nàng nói ra suy nghĩ của mình, trực tiếp vươn tay triệt bỏ miếng nàng thượng gị đó.

Lam cảnh thần tức nhú mi, băng dán xác thực xả có chút đau.

Chẳng qua, nàng hiện tại trong lòng thực bình tĩnh, nhìn lẳng nếu, miệng nàng giác gợi lên một chút cười, “Phải không?”

“Thiếp cười đều ở nơi này, như thế nào, chẳng lẽ ngươi còn chưa tin?” Lẳng nếu nhìn nàng hỏi.

“Đương nhiên không tin!” Lam cảnh thần nói, “Ta tin tưởng, Trần Mặc tuyệt đối sẽ không với ngươi kết hôn !”

Nghe thế cái, lẳng nếu sắc mặt bỗng đại biến, “Lam cảnh thần, ngươi là không phải rất tự tin một chút? Thiếp cười ta đều cho ngươi mang đến , ngươi còn chưa tin, ngươi thật đúng là không đến Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định!”

“Đối, chính là không đến Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định, chỉ cần ta xem không đến ngươi cùng Trần Mặc kết hôn hiện trường, ta như thế nào cũng sẽ không tin tưởng Trần Mặc hội với ngươi kết hôn, người hấn yêu là ta!”

“Ba” một tiếng, một cái cái tát hung hăng đánh vào trên mặt của nàng.

“Câm miệng!” Lẳng nếu bỗng nhiên hô to.

Một cái tát kia, đánh thập phần dùng sức, lam cảnh thần mặt nghiêng đi đi, khóe miệng đều tràn ra huyết.

640. Chương 605: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 42

“Ba” một tiếng, một cái cái tát hung hăng đánh vào trên mặt của nàng.

Này một cái tát đánh thực ngoan, lẳng nếu cơ hồ dùng hết sở hữu khí lực.

Lam cảnh thần đầu nghiêng đi đi, khóe miệng tràn ra huyết, nhưng là nàng một chút cũng không sợ hãi, ngược lại nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn lảng néu.

“Mặc kệ người như thế nào đối với ta, vẫn là câu nói kia, nhìn không tới, ta như thế nào cũng sẽ không tin tưởng !” Lam cảnh thần một chữ một chữ nói.

Giờ này khắc này, nguyên bản xinh đẹp trên mặt, đã có vài cái đỏ tươi dẫu.

“Phải không? Mặc kệ như thế nào đối với người, đều giống nhau sao?” Lãng néu nhìn nàng nói, khóe miệng gợi lên một chút cười lạnh.

Lam cảnh thần nhìn nàng, ánh mắt dị thường kiên định. . . . .

Đúng lúc này, lãng néu chậm rãi theo trong bao xuất ra một phen chủ thủ, chậm rãi ở trong tay thưởng thức .

“Người liền như vậy muốn gặp Trần Mặc?” Nàng từ từ hỏi, thanh âm không bằng tầm thường, càng nhiều vài phần quý dị.

Lam cảnh thần nhìn nàng, nhìn tay nàng lý chủ thủ, mày tức khởi, mơ hồ có một loại dự cảm bất hảo.

“Người, người muốn làm gì?”

“Người không phải nói, mặc kệ ta như thế nào đối với người, người đều giống nhau sao?” Lãng néu cười nói, sau đó chậm rãi để sát vào nàng, một bàn tay giam cầm ngực ở cửa nàng hạ ngạch.

“Người nói, ta muốn ở người xinh đẹp trên mặt hoa mấy đao, người nói người còn có thể muốn gặp Trần Mặc, hoặc là, Trần Mặc còn có thể gặp người sao?” Lãng néu nhìn nàng sâu kín nói, thanh âm kia, giống như là tới từ địa ngục triệu hồi bình thường, làm cho lam cảnh thần không khỏi đánh một cái run run, cả người nổi lên nổi da gà.

Lam cảnh thần nhìn lãng néu, “Người điên rồi?”

Lãng néu cười cười, người cười mao cốt từng nhiên , “Làm sao vậy? Sợ?”

“Lãng néu, người làm như vậy, đối với người rốt cuộc có chỗ tốt gì! ?” Lam cảnh thần nhìn nàng nói.

“Người nói đối với ta chỗ tốt gì? Lam cảnh thần, người không biết, của người xuất hiện, bị hủy của ta hết thấy, bị hủy ta sở hữu hạnh phúc, người nói, đối với ta có chỗ tốt gì! ?” Lãng néu nhìn lam cảnh thần một chữ một chữ nói.

Mỗi một cái tự, đều đã tràn ngập hận ý.

Lam cảnh thần nhìn nàng, thẳng đến giờ này khắc này mặc kệ nói cái gì, lãng néu đã muốn kết luận chuyện này là vì nàng.

Nhìn nàng, nhưng không biết nên nói cái gì.

“Như thế nào? Không phản đối ?” Lúc này, lãng néu cười lạnh hỏi.

“Nếu người cho là như thế, ta còn có cái gì đâu có , ta chỉ là muốn nói cho người biết, nếu thuộc loại của người, mặc kệ ai xuất hiện, đều đoạt không đi!” Lam cảnh thần nói.

Trước kia đặc tội ác cảm tất cả đều biến mất không thấy , nếu như nói trước kia, nàng cũng sẽ nghĩ như vậy, khả năng cảm thấy là chính mình xuất hiện cướp đi lãng néu hết thấy, nhưng là hiện tại, nàng một chút cũng không biết là.

Làm tình yêu tiến đến thời điểm, ai cũng không thể cướp đi, có lẽ người ở bên ngoài xem ra, là nàng tham gia .

Nhưng là không phải ai ở trong đó, ai có thể lý giải trong đó chuyện tình đâu?

Tình yêu không có bên thứ ba, chỉ có tiếp tục không được tình yêu.

Lam cảnh thần hiện tại một chút cũng không áy náy .

Cũng có thể nói, nháy mắt phóng ra.

Trần Mặc vì sao không thương nàng, cũng là có nguyên nhân .

Nghe lam cảnh thần trong lời nói, nàng thể nhưng nói như vậy đúng lý hợp tình, lẳng nếu càng thêm tức giận.

“Xem ra, người một chút cũng ý thức không đến của người sai lầm, người cảm thấy người nhóm chân ái sao? Tốt lắm, ta liền giúp các người nghiệm chứng một chút!” Nói xong, nàng trực tiếp cầm chủy thủ.

“Để cho ta nhìn xem ở của người này tương xinh đẹp trên mặt hoa thượng một đao, Trần Mặc còn có thể sẽ không giống phía trước như vậy yêu người, nhìn hắn còn có thể sẽ không thay đổi tâm, yêu người khác, cho đến lúc này, nhìn người có phải hay không còn như vậy đúng lý hợp tình. . . . .” Nói xong, của nàng đao chậm rãi để sát vào nàng.

Lam cảnh thần nhìn kia đem chủy thủ chậm rãi tới gần, tức nổi lên mào, “Lẳng nếu, không cần!”

Lẳng nếu khoe miệng lạnh lùng gợi lên, hiện tại nói cái gì đều không có dùng.

Lúc này, chỉ thấy đao vẽ một cái, máu tươi đi ra, một tiếng gào thét cắt qua này yên tĩnh đêm.

Lẳng nếu trở về thời điểm, như trước một thân màu đen quần áo.

Lẳng Khiết có chút ngủ không được, theo phòng đi ra, nhưng là không nghĩ tới liền nhìn đến lẳng nếu từ bên ngoài trở về, hơn nữa, còn mặc một thân màu đen quần áo, mặt không chút thay đổi, như vậy, cực kỳ giống một cái quỷ mị.

“Tỷ tỷ. . . . .” Lẳng Khiết nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Lẳng nếu lên lầu, nhìn đến đứng ở nơi đó Lẳng Khiết, mào tức khởi, “Như thế nào còn chưa ngủ?”

“Ta, ta có chút ngủ không được, cho nên đi ra nhìn xem. . . . . Tỷ tỷ, người trẻ như vậy đi đâu vậy?” Lẳng Khiết nhìn lẳng nếu hỏi.

Nghe thế cái, lẳng nếu con người quét nàng liếc mắt một cái, “Ngủ không được, đi ra ngoài tản bộ !” Kia biểu tình rất lạnh, giọng điệu cũng rất lạnh.

Lẳng Khiết đứng ở nơi đó, nhìn giờ khắc này lẳng nếu, nói không nên lời xa lạ cảm.

“Nhưng là. . . . . Hiện tại đã muốn nhậm điểm!”

“Nhậm điểm còn không trở về phòng ngủ? Mau trở về!” Lẳng nếu nói là.

Lẳng Khiết, “. . . . .”

Lẳng nếu rất ít dùng loại này mệnh lệnh khẩu khí cùng nàng nói chuyện, mà hiện tại, Lẳng Khiết ngăn người.

”Còn không mau trở về, về sau buổi tối không cho phép đi ra! Lẳng nếu lại nói một câu.

Nhìn nàng hiện tại không lớn thích hợp, Lẳng Khiết cũng không có nói nhiều lắm, chất phác gật đầu, “Nga!”

Vừa muốn đi, con người vọt đến của nàng cổ, kia mặt trên màu đỏ một mảnh, rất giống huyết. . . . .

“Tỷ tỷ người. . . . .”

Lẳng nếu con người nhìn qua, Lẳng Khiết lặng đi một chút, không có lại tiếp tục nói tiếp, chính là khoe miệng rút khỏi một chút miễn cưỡng cười, “Tỷ tỷ ngủ ngon!” Nói xong, cước bộ chậm rãi phòng nghỉ đang lúc đi động đi.

Mở cửa, nhanh chóng đóng lại.

Một khắc kia, Lẳng Khiết tâm đều nhanh muốn nhảy ra ngoài.

Giờ này khắc này lẳng nếu, giống như là thay đổi một người giống nhau!

Không!

Như là ở mộng du giống nhau khủng bố!

Nhưng là, vì sao nàng hội mặc như vậy khủng bố, hơn nữa trên cổ còn có huyết. . . . . Chẳng lẽ tỷ tỷ thật sự mộng du sao?

Trong khoảng thời gian này hần liền phát hiện lãg nếu đại không thích hợp, nhưng là đang nhìn cho tới hôm nay buổi tối một màn này, nàng liền càng thêm xác định .

Tỷ tỷ rốt cuộc làm sao vậy?

Mà bên ngoài lãg nếu, nhìn đến Lãg Khiết đi vào trong phòng, nàng cũng xoay người trở về phòng của mình đi.

Cởi kia một bộ quần áo, xoay người đi tắm rửa . . . . .

Này, nhất định khó có thể yên giấc.

Mà bên kia.

Đang ngủ Trần Mặc, đột nhiên theo trong mộng bình tĩnh.

Ngồi ở thượng, ra một thân hần.

Ở trong mộng, hần nhìn đến lam cảnh thần bị trói , không ngừng hướng hần kêu to, làm cho hần cứu nàng, hần rất muốn tiến lên, nhưng là như thế nào cũng chạy không qua. . . . .

Liền như vậy, chủ thủ cầm vào nàng trong thân thể.

Lam cảnh thần tiếng quát tháo làm cho hần hoàn toàn bình tĩnh.

Ngồi ở thượng, để ý thức đến là một mộng thì hần vẫn là không thể phục hồi tinh thần lại, bởi vì cái loại này bất lực, cái loại cảm giác này, thật sự là rất giống như thật.

Đã nghĩ tự mình đã trải qua bình thường.

Trần Mặc ngồi ở thượng, nghĩ đến lam cảnh thần hiện tại không biết tung tích, càng không biết hiện tại thế nào , tim của hần liền từng đợt đau. . . . .

Ngồi ở chỗ kia, hai tay ôm đầu, cảm giác nói không ra lời.

Nhưng là hần hiện tại thực xác định một việc.

Nếu lam cảnh thần có cái gì tốt xấu, hần cũng không biết nên như thế nào chống đỡ đi xuống. . . . .

Cảnh thần!

Nhất định phải chờ ta, nhất định phải!

Không dùng được biện pháp gì, cứ việc hy sinh rụng hết thủy, hần cũng chỉ muốn lam cảnh thần bình an .

“Thật là nàng?” Từ từ không dám tin nhìn Trư Trần mặc hỏi.

Trần Mặc ngồi ở chỗ kia, không có mở miệng, nên hần cũng đã nói,

Người lam cũng ngồi ở chỗ kia, nghe thế cái, cũng không có quá lớn biến hóa, tựa hồ, đã sớm liệu đến bình thường.

Có lẽ loại chuyện này người ở bên ngoài xem ra có điểm khó có thể tin, nhưng là chỉ có trải qua nhân tài biết, trên thế giới này không có gì sự tình là không có khả năng !

Lúc trước nàng là như thế nào bị cổ nếu chuyện một lần lại một lần hãm hại thời điểm, nàng chỉ biết hiện tại lam cảnh thần là có nhiều nan.

“Vậy ngươi định làm như thế nào?” Người lam nhìn Trần Mặc hỏi.

Trần Mặc nhìn người lam, suy nghĩ nửa ngày, mở miệng, “Ta sẽ cùng lãg nếu kết hôn !”

Nghe thế cái, từ từ con người nháy mắt phóng đại, “Ngươi nói cái gì?”

“Trần Mặc, ta biết phía trước là ta không hiểu người, nhưng là người làm như vậy, lắng nếu liên thật sự sẽ thả rúng cảnh thần sao? Nàng sẽ không , sợ nàng lại phá hư, nàng cũng nhất định sẽ giết cảnh thần !” Từ từ nhìn hần một chữ một chút nói.

Đến bây giờ, nàng mới biết được, Trần Mặc sở dĩ làm như vậy, hoàn toàn là vì tiếp cận lắng nếu, tìm được tin tức cứu ra cảnh thần.

Tuy rằng hối hận chính mình xúc động cùng không biết, nhưng là hiện tại, nàng cũng rất thanh tỉnh.

Nghe từ từ trong lời nói, Trần Mặc mở miệng, “Ta hiện tại không có lựa chọn nào khác, lắng nếu nói là , chỉ cần ta cùng nàng kết hôn, nàng sẽ để cho ta gặp một mặt lam cảnh thần, ta nghĩ thừa dịp cái kia thời điểm, cứu ra cảnh thần. . . . .” Trần Mặc nhìn người lam cùng từ từ nói.

Nghe thế cái, từ từ ngẩn người, “Nữ nhân đó nói chuyện khá phổ sao? Ta vì sao cảm thấy, nàng tuyệt đối sẽ không cho người nhìn thấy đâu?”

“Mặc kệ thế nào, ta đều phải thử một lần thử!” Trần Mặc, quyết tâm đã định.

Nhìn nàng, từ từ chợt nhớ tới phía trước như vậy đối Trần Mặc, có điểm quá đáng.

Nghĩ nghĩ mở miệng, “Trần Mặc, thực xin lỗi, phía trước ta như vậy hiểu lầm người. . . . . Bất quá hiện tại, chỉ cần có người cần chỗ của ta, cứ việc nói, ta nhất định duy trì người!” Từ từ nói.

Mỗi người tình yêu phương thức không giống với, có lẽ Trần Mặc phương thức như thế, sẽ làm cảnh thần rất khó chịu, nhưng là thân là những người đứng xem nàng, thấy được thực cảm động.

Không có kinh thiên động địa, nhưng là có thể vì đối phương, vì lam cảnh thần, có thể hy sinh rúng hết thấy. . . . .

Loại này tình yêu, làm cho từ từ kính nể, Trần Mặc cũng làm cho từ từ thực thưởng thức.

Trần Mặc cũng không thèm để ý, cái gì cũng không có nói.

Lúc này, người lam nhìn Trần Mặc, “Chỉ cần người muốn làm , ta tin tưởng cảnh thần cũng có thể lý giải người!”

Nghe thế cái, Trần Mặc an tâm rất nhiều.

Cho dù, lam cảnh thần không thể lý giải, hần hay là muốn làm như vậy, chỉ cần, lam cảnh thần có thể bình an vô sự.

“Nhưng là. . . . .” Từ từ còn muốn nói điều gì, nhưng lại bị người lam cấp cản lại.

Nhìn Trần Mặc, nàng tin tưởng, Trần Mặc cũng nhất định có kế hoạch của chính mình.

Cho dù thỏa hiệp bình thường cùng lắng nếu kết hôn , nhưng là hần nhất định sẽ có chính mình an bài.

Nhìn người lam bộ dáng, lúc này đây, từ từ cũng không có tiếp tục nhiều chuyện, nàng hần là tin tưởng Trần Mặc, tin tưởng người lam .

641. Chương 606: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 43

Hôn lễ hiện trường. Thư khác vũ

Rốt cục, mãi cho tới một ngày này.

Một ngày này, hết sức náo nhiệt, không ít thân thích, mọi người đến.

Hôn lễ là ở giáo đường cử hành , chính là lắng nếu sở thích giáo đường, đúng hạn ở trong này cử hành hôn lễ.

Ở còn không có lúc mới bắt đầu, ngày kia, Trần Mặc cùng lăng nếu đứng ở nơi đó.

Lăng nếu đứng ở gương trước mặt, không ngừng nhìn chính mình trang dung, quần áo, khuôn mặt kiêu ngạo, tựa hồ, rất đắc ý bộ dáng. Trần Mặc ở sau người nhìn nàng, “Là thời điểm thực hiện của người hứa hẹn chứ? Lam cảnh thần rốt cuộc ở nơi nào?” Nghe thế cái, lăng nếu xoay người lại, nhìn khóe miệng hắn gọi lên một chút cười, “Gấp cái gì? Ta nói sẽ làm người nhìn thấy liền nhất định sẽ!” Nói xong, nàng đi qua đi, vươn tay giúp hắn duỗi thân quần áo, nhưng là tay nàng còn không có đụng tới Trần Mặc thời điểm, Trần Mặc lại vươn tay đem nàng bắt lấy.

“Không cần theo ta đùa giỡn đa dạng, nói cho ta biết, nàng rốt cuộc ở nơi nào!” Trần Mặc hung hăng nhìn nàng nói. Nhìn hắn kia khẩn trương lo lắng bộ dáng, lăng nếu cũng rất khó chịu.

“Trần Mặc, lam cảnh thần bây giờ còn ở trên tay của ta, nếu người thật sự tưởng cứu nàng, có phải hay không hắn là phối hợp ta một chút? Chẳng lẽ người muốn kết hôn thời điểm liền cái dạng này sao?”

“Người biết rõ, ta với người kết hôn, bất quá là vì cứu nàng, ứng phó người mà thôi, chẳng lẽ người thực cảm thấy ta sẽ với người kết hôn sao?” Trần Mặc nhìn nàng một chữ một chữ nói.

Hắn kiên nhẫn, đã đến cực hạn. Nghe này nọ, lăng nếu nở nụ cười, “Mặc kệ người là vì cái gì, bây giờ còn không có nhìn thấy lam cảnh thần, người tốt nhất phối hợp ta một chút, nếu người không phối hợp, như vậy người đời này đều đừng nghĩ nhìn thấy nàng!” Lăng nếu nhìn hắn hô to.

Trần Mặc ngay cả có vô số khí, nhưng là giờ này khắc này, cũng phải chịu đựng.

Đều đến thời điểm máu chốt, hắn không nghĩ thất bại trong gang tấc. Nhìn lăng nếu, Trần Mặc cố gắng nhìn đi xuống, nhìn nàng một chữ một chữ cảnh cáo, “Người nói trong lời nói, tốt nhất làm được, nếu không, ta không bảo đảm hôm nay ta sẽ làm ra sự tình gì!” Trần Mặc nhìn nàng nói.

Lúc này, lăng nếu cười, “Người yên tâm, ta hôm nay nhất định sẽ làm cho người nhìn thấy của nàng!” Nói xong, tiếp tục chiếu gương, nhìn gương lý chính mình, khóe miệng gọi lên một chút cười lạnh.

Trần Mặc ở sau người nhìn nàng, mày tức khởi, cuối cùng, xoay người đi ra ngoài. Bên ngoài thân thích, đều có hai phe gia đình tiếp đón .

Trần Mặc đứng ở một bên nhìn, liền nếu như nhìn một cái hoàn cảnh lạ lẫm bình thường.

Này cũng không phải hắn muốn !

Cũng không phải!

Lúc này, mực thiếu thiên mang theo này mang thai Lâm người lam cùng đi chúc mừng .

Đã muốn năm tháng Lâm người lam, bụng đã muốn lòi đứng lên, nhưng nhìn đứng lên đã muốn khí chất Như Lan, làm cho người ta nhìn thoáng qua liền xem qua khó quên.

Mực thiếu thiên ôm Lâm người lam thắt lưng, thập phần thỏa mãn.

“Chúc mừng chúc mừng!” Mực thiếu thiên xấu xa nói, khóe miệng mang theo một chút cười tà , biết rõ, đây không phải là Trần Mặc muốn .

Người lam nhìn thoáng qua mực thiếu thiên, theo sau nhìn Trần Mặc, “Trên mặt, chúng ta như thế nào đều phải chúc mừng một phen!”

Trần Mặc gật gật đầu, thoát nhìn vẫn là không lớn cao hứng.

Lúc này, mực thiếu thiên đến gần hắn, “Bên ngoài đã muốn chuẩn bị tốt , chỉ cần nàng xuất hiện!”

Nghe được mực thiếu thiên những lời này, Trần Mặc gật gật đầu, “Nhờ vào người!”

Mực thiếu thiên cười cười, “Được rồi, mời ta uống ly rượu mừng đi!”

“Chờ ta cứu cảnh thần, mời người uống cái đủ!” Hắn cho rằng rượu mừng, chỉ có cùng lam cảnh thần .

Nghe thế cái, mực thiếu thiên cười cười, không nói cái gì nữa.

Đang ở phía sau, Lăng Khiết đã đi tới, nhìn Trần Mặc, “Ta có lời nói cho người!”

Theo bản năng , lời này không muốn làm cho người khác nghe được.

Mực thiếu thiên nhìn người lam, “Lão bà, thế nào, có mệt hay không? Chúng ta đi một bên nghỉ ngơi!”

Vì thế, mang theo người lam bước đi .

Lúc này, chỉ còn lại có Trần Mặc cùng Lăng Khiết, Trần Mặc sắc mặt không tốt lắm, nhìn nàng, “Có lời gì, nói đi!”

“Người theo ta tỷ. . . . . Các người là thật sự muốn kết hôn sao?”

“Vì sao hỏi như vậy?”

“Ta cảm giác tỷ tỷ của ta rất không thích hợp!”

Trần Mặc quá nhiều tâm tư, cũng không đặt ở lăng nếu trên người, hắn để ý chỉ có lam cảnh thân, nhưng là nghe được Lăng Khiết trong lời nói, vẫn là sưng sốt lăng.

“Như thế nào không thích hợp! ?”

“Nàng gần nhất mỗi ngày buổi tối đi ra ngoài, hơn nữa mặc vô cùng kỳ quái không nhiều lắm, mỗi lần buổi tối đều đã đối với không khí lắm bầm lâu bầu!” Nói lên này thời điểm, Lăng Khiết sắc mặt cũng không quá tốt.

Có một lần buổi tối nhìn đến lăng nếu đối với không khí nói chuyện, đem nàng dọa ở.

Trần Mặc nhíu mi, “Đối với không khí lắm bầm lâu bầu?”

Lăng Khiết gật đầu, “Ngay từ đầu ta tưởng mộng du, nhưng là sau lại phát hiện không phải, bởi vì nàng cười thời điểm thực quý dị!”

Nói lên này, Trần Mặc cũng ngây ngẩn cả người.

Mỗi ngày buổi tối mặc vô cùng kỳ quái đi ra ngoài, hắn biết làm gì , nhưng là đối với không khí tự nhiên tự nói, hắn không thể giải thích.

Nghĩ nghĩ, nhìn Lăng Khiết, “Hảo, ta đã biết!”

“Người là không phải theo ta tỷ cãi nhau ?”

“Vì sao hỏi như vậy! ?”

“Bởi vì ta gặp các người không giống phía trước như vậy , nhất định là xảy ra chuyện gì! ?” Lăng Khiết thập phần khẳng định nói.

Trần Mặc nhìn nàng, cũng không trả lời nàng vấn đề này.

Ngay cả lăng nếu có chút muôn vàn không phải, nhưng này đều cùng Lăng Khiết không có gì quan hệ.

Lăng Khiết cũng có thể nói là hắn nhìn lớn lên , thực thông minh, nhưng là cũng thực thiện lương.

Trần Mặc không nói lời nào, đó là chấp nhận.

Lăng Khiết nhìn hắn, “Trần Mặc, ta tuy rằng không biết các người trong lúc đó chuyện gì xảy ra, nhưng là ta lại có thể cảm giác đến tỷ tỷ là ở hồ của người, mặc kệ thế nào, đều không cần thương tổn nàng, có thể chứ?”

Trần Mặc nhấp mí mắt, “Tiểu Khiết, người còn nhỏ, có một số việc người không rõ, chờ người trưởng thành, tự nhiên sẽ đã biết!”

Nghe Trần Mặc trong lời nói, Lăng Khiết tức khởi mảy, “Nói như vậy, người cùng tỷ tỷ phía trước thật là có vấn đề !”

“Mặc kệ ta làm cái gì, điều kiện tiên quyết cũng không phải muốn đả thương hại nàng!” Này hết thấy, đều là nàng đang ép hắn!

Đang ở phía sau, lăng mẫu đã đi tới, nhìn Lăng Khiết, “Người ở trong này làm gì? Mau, đi xem tỷ tỷ!”

“Mẹ ta. . . . .”

“Người tỷ phu còn muốn chiêu đãi nhân!” Lăng mẫu nói.

Ai đều không có xem ra Trần Mặc cùng lăng nếu trong lúc đó không thích hợp, ngược lại là Lăng Khiết đã nhìn ra.

Nhưng là bất đắc dĩ, ở lăng mẫu dưới sự thúc giục, Lăng Khiết đi hoá trang đang lúc.

Vừa mới chuẩn bị đi vào, chợt nghe đến bên trong truyền đến một trận tiếng la.

“Mặc kệ thế nào, cũng không thể bị phát hiện? Nếu nàng bị người đã phát hiện, như vậy người cũng đừng nghĩ kỹ quá!” Lăng nếu một chữ một chút nói, cắn tự đặc biệt nặng, thực dễ dàng làm cho người ta nghĩ đến, nàng ở cái giận sự tình gì!

Lăng Khiết sững sờ ở cửa, không khỏi, lỗ tai áp vào trên cửa, nàng muốn biết, lăng nếu rốt cuộc là làm sao vậy!

“Hôn lễ hoàn thành sau, lập tức mang theo nàng rời đi!”

Nàng?

Là ai?

Nàng là ai?

Lăng Khiết nghĩ.

Nhưng là bên trong không còn có thanh âm truyền vào đã tới.

Lăng Khiết đứng ở cửa, càng nghĩ càng không thích hợp, đang ở phía sau, môn bỗng nhiên bị đánh mở.

Lăng nếu vừa muốn đi ra ngoài, nhưng là lại nhìn đến đứng ở cửa Lăng Khiết.

“Tỷ tỷ. . . . .” Lúc này, Lăng Khiết nhìn lăng nếu yếu yếu kêu một tiếng.

“Người ở trong này làm gì?” Lăng nếu giọng điệu, đã tràn ngập không hề giận.

“Mẹ, mẹ nói để cho ta tới nhìn xem người. . . . .” Lăng Khiết nói.

Lăng nếu nhíu mi, quét nàng liếc mắt một cái, vừa muốn đi ra ngoài, lúc này, Lăng Khiết bỗng nhiên mở miệng, “Tỷ tỷ, người vừa rồi với ai gọi điện thoại?”

Nói lên này, lăng nếu cước bộ ngừng ra.

Lăng Khiết nhìn nàng, “Nàng, là ai? ?”

Nàng vừa hỏi ra nói, lăng nếu bỗng nhiên xoay người, kia khuôn mặt cũng đột nhiên thay đổi sắc thái.

“Người đang nói cái gì?”

Lăng Khiết hoảng sợ, trong ngày thường lăng nếu rất đau của nàng, hiện tại bỗng nhiên loại vẻ mặt này, nàng không khỏi hoảng sợ, “Ta, ta vừa rồi nghe được người gọi điện thoại, nói nàng, cái kia nàng là ai?”

“Người không nên nói lung tung!” Lăng nếu nhìn nàng cảnh cáo.

Lăng Khiết nhìn nàng, ánh mắt mang theo một tia sợ hãi, nhưng là càng nhiều là xa lạ.

Lăng nếu cũng nhìn Lăng Khiết, nhưng là cuối cùng nghĩ nghĩ, sắc mặt chậm rãi đã khá nhiều.

“Là một bằng hữu, nàng muốn đến hôn lễ của ta quấy rối, ta gọi điện thoại làm cho người ta nhìn nàng một chút, chính là như vậy!” Lăng nếu nói là.

“Phải không?” Lăng Khiết mở to con ngươi nhìn nàng, còn mang theo một tia không tin.

Bởi vì này đoạn thời gian, nàng thật sự thoát nhìn kỳ quái rất nhiều.

Lăng nếu gật gật đầu, lại duỗi thân ra tay vuốt tóc của nàng, “Như thế nào? Người chẳng lẽ Liên tỷ tỷ cũng không tin sao?”

Lăng Khiết không nói gì, chính là nhìn nàng.

“Mặc kệ thế nào, ta đều là tỷ tỷ của ngươi, Lăng Khiết, chúng ta là tỷ muội, ngươi không cần đối ngoại mặt nhân nói lung tung!” Lăng nếu mở miệng.

“Ừ!” Lăng Khiết quỷ sử dáng người gật đầu.

Lăng nếu cười cười, “Hảo muội muội!” Nói xong, xoay người đi rồi.

Lăng Khiết đứng ở nơi đó, chẳng biết tại sao, lăng nếu vừa rồi hành động, giống như là một cái người xa lạ giống nhau.

Mà ngay cả nàng vuốt ve nàng, đều làm cho nàng không khỏi nổi lên một tầng nổi da gà.

Nhìn lăng nếu bóng lưng, nàng nói không nên lời kỳ quái.

Nhìn nhìn hoá trang đang lúc, Lăng Khiết mày tức lên. . . . .

Rất nhanh, hôn lễ bắt đầu.

Giáo đường nội, làm đầy người.

Âm nhạc vang lên, giáo đường môn chậm rãi bị đánh mở, từ lăng phụ kéo lăng nếu đích tay đi từ từ tiến vào.

Mà lăng nếu một thân màu trắng áo cưới, thoát nhìn xinh đẹp đến cực điểm, khoe miệng mang theo nhợt nhạt mỉm cười, thoát nhìn thực đáng vẻ hạnh phúc.

Trần Mặc đứng ở đỉnh, nhìn bọn họ đi tới, mặt không chút thay đổi.

Hắn thầm nghĩ nhanh chút nhìn thấy lam cảnh thần!

Ngồi ở hai bên xem lễ nhân, ai cũng không biết trận này hôn lễ, tân nương cùng chú rể hai người, đều có tâm tư.

Vẫn đi đến Trần Mặc trước mặt.

Lăng phụ đem lăng nếu đích tay giao cho Trần Mặc trong tay, “Trần Mặc, ta đem nữ nhi giao cho ngươi , ngươi tốt tốt đãi nàng!”

Trần Mặc như trước mặt không chút thay đổi, thậm chí đối lăng phụ trong lời nói, cũng không có trả lời.

Lăng phụ mặt có chút không nhịn được.

Ngược lại là lăng nếu, khoe miệng gợi lên, “Cha, ngươi yên tâm đi, chúng ta hội thực hạnh phúc !”

Nghe thế cái, lăng phụ thế này mới gật gật đầu.

Mục Sư đã muốn đứng ở bọn họ trước mặt, nhìn bọn họ.

“Ta hiện tại tuyên bố, hôn lễ bắt đầu!”

“Xin hỏi Trần Mặc tiên sinh, ngươi nguyện ý thú bên cạnh người nữ nhân làm vợ sao? Cũng hứa hẹn cả đời một đời bảo hộ nàng, đối nàng bất ly bất khí sao?” Mục Sư hỏi.

Trần Mặc đứng ở chỗ nào, không có mở miệng.

Phía dưới hoàn toàn yên tĩnh.

Mục Sư cũng lặng đi một chút, chưa từng thấy qua như vậy trạng huống, lại hỏi một bên, “Xin hỏi Trần Mặc tiên sinh, ngươi nguyện ý thú bên cạnh người nữ nhân làm vợ sao? Cũng hứa hẹn cả đời một đời bảo hộ nàng, đối nàng bất ly bất khí sao?”

642. Chương 607: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 44

Mục Sư lặp lại hỏi hai lần, nhưng là Trần Mặc đều không có mở miệng, phía dưới khách quý, cũng đều nhìn bọn họ, bắt đầu xì xào bàn tán.

Một bên lẳng nếu, mày cũng tức lên.

Hắn làm như vậy, không thể nghi ngờ là cho hắn nan kham.

Lẳng nếu nhìn Trần Mặc, mà Trần Mặc đứng ở nơi đó, hắn như thế nào đều không thể nói ra nguyện ý những lời này.

Ánh mắt nhìn lướt qua phía dưới.

Cho tới bây giờ, lam cảnh thần đều không có xuất hiện.

“Trần tiên sinh, xin hỏi người nguyện ý sao?” Mục Sư cũng có chút sượng mặt thai, lại nhìn Trần Mặc hỏi một lần.

Trần Mặc cũng không để ý không để ý, trực tiếp nhìn về phía lẳng nếu, “Lam cảnh thần rốt cuộc ở nơi nào?”

Lẳng nếu sắc mặt đổi đổi, “Trần Mặc, người tốt nhất nhớ kỹ, người hiện tại đang nói cái gì!”

Trần Mặc bây giờ là đã phát hiện, lẳng nếu căn bản chính là lấy này lừa hắn cùng nàng kết hôn!

Hắn một phát bắt được lẳng nếu đích tay, “Nói cho ta biết, nàng hiện tại rốt cuộc ở nơi nào! ?”

“Trần Mặc!”

Mặt trên tình huống, diễn biến thành loại này.

P phía dưới khách quý đều nhìn, không biết bọn họ rốt cuộc náo loạn là thế nào một chỗ.

Lẳng phụ lẳng mẫu sắc mặt cũng đại biến.

Nhìn bọn họ, “Trần Mặc, lẳng nếu, các người đang nói cái gì?”

Trần Mặc lại gắt gao cầm lấy nàng, đôi mắt giống như là muốn phun ra lửa bình thường, biểu thị bão táp tiến đến điểm báo.

“Tin hay không, nếu nàng xảy ra chuyện gì chuyện, ta tuyệt đối sẽ cho người cùng nàng chôn cùng!” Trần Mặc hung ác nhìn nàng, hận không thể đem nàng bóp chết.

Lẳng nếu cũng nhìn hắn, vừa muốn nói cái gì thời điểm, lúc này, mục thiếu thiên thanh âm của xuất hiện ở cửa.

“Trần Mặc, tìm được rồi!”

Một câu nói kia, Trần Mặc cùng lẳng nếu đồng thời nhìn lại.

Trần Mặc hướng hắn gật gật đầu.

Tiếp theo giây, Trần Mặc buông ra lẳng nếu liền chạy đi ra ngoài.

Lẳng nếu đứng ở nơi đó, mày tức khởi, lằm bằm lầu bầu nhớ kỹ, “Làm sao có thể, làm sao có thể!” Nói xong, cũng đi theo chạy đi ra ngoài.

Mọi người cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Nhưng là bọn họ hiện tại đều rõ ràng biết, trận này hôn lễ biến thành một cái trò khôi hài.

Lẳng phụ cùng lẳng mẫu, còn có Trần Mặc cha mẹ cũng đều đi theo ra.

Từ từ cùng nhị lam cũng đứng thị liếc mắt một cái, hai người theo đi ra ngoài.

Bên ngoài, một chỗ thời điểm, vài người vây quanh ở bên kia một chiếc xe, còn có một người nam nhân.

Mà cái kia nam nhân, Trần Mặc liếc mắt một cái liền nhận ra đến đây, chính là ngày đó ở bên ngoài trông coi nam nhân.

“Người đâu?” Trần Mặc hỏi.

Lúc này, có người đi đến mực thiếu thiên bên tai nói câu cái gì, nghe thế cái, mực thiếu thiên mày đột nhiên tức khởi.

Ánh mắt nhìn Trứ Trần mặc, “Nàng đi rồi!”

“Đi rồi?” Trần Mặc mày lo lắng tức khởi.

“Vừa rồi nàng cầm đao uy hiếp bọn họ, nếu không để nàng rời đi, nàng liền tự sát!” Mực thiếu thiên nói. Nghe thế cái, Trần Mặc mày đột nhiên tức khởi.

Vì sao?

Chẳng lẽ là đang giận nàng sao?

Không muốn gặp lại nàng?

“Nàng đi đâu vậy?” Trần Mặc hỏi.

“Hướng bên kia đi rồi, mới vừa đi, hẳn là đi không được nhiều xa!” Mực thiếu thiên nói.

Nghe thế cái, Trần Mặc ngay cả lo lắng đều không có, bay thẳng đến cái kia lộ chạy tới .

Trong lòng chỉ có một ý niệm trong đầu, nhất định phải tìm được nàng, nhất định phải!

Hắn mới vừa đi, theo sau một số đông người đi theo lảng nếu cũng chạy tới.

Đang nhìn đến thượng nhân thì lảng nếu liền biết sự tình suy tàn !

Đang ở phía sau, xe cảnh sát vang lên, một xe cảnh sát ngừng đến trước mặt bọn họ, từ trên xe bước xuống, trực tiếp đi đến lảng nếu trước mặt.

“Lảng tiểu thư, người đề cập bắt cóc cùng với đã thương người tội, chúng ta hiện tại muốn bắt người. . . .”

Kế tiếp bọn họ nói như thế, nói cái gì, lảng nếu cũng chưa nghe đi vào, chỉ thấy còng tay khảo ở tại tay nàng thượng.

Đang ở phía sau, lảng mẫu cùng lảng phụ từ phía sau đi tới, còn có Lảng Khiết, nhìn đến lảng nếu bị nắm lập tức đánh tiếp.

“Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao muốn bắt nàng?” Lảng mẫu hỏi.

“Ngượng ngùng, thỉnh không cần gây trở ngại công vụ!”

“Không cần thảo nàng, muốn bắt đã bắt ta. . . .” Lảng mẫu ngăn trở .

Cảnh vụ nhân viên mày tức khởi, đang ở phía sau, Lảng Khiết ngăn lại lảng mẫu, “Mẹ, người trước không cần náo loạn, xem trước một chút rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra!”

“Nhưng là. . . .”

“Ha ha ha, ha ha. . . .” Lúc này, một trận tiếng cười phát ra.

Nhân toàn bộ sững sốt, theo tầm mắt xem qua đi, chỉ thấy lảng nếu cười dữ tợn, cười vắn vẹo, hoàn toàn không giống như là bọn họ nhận thức cái kia lảng nếu.

“Bọn họ nhất định sẽ không cùng một chỗ , nhất định sẽ tử . . . .” Nàng hô.

Nhìn của nàng bộ dáng, cảnh vụ nhân viên không có nói cái gì nữa, trực tiếp đem nàng mang theo xe .

Lảng mẫu đứng ở nơi đó, cả đầu đều là lảng nếu vừa rồi cười bộ dáng, cùng phía trước quả thực tưởng như hai người, nàng đều chưa kịp ngăn cản, chờ nàng phục hồi tinh thần lại, người đã đi rồi.

Chờ nàng thoảng qua thân đến, không thừa nhận ngụ ở, hôn mê bất tỉnh. . . . .

^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^^

Mà bên kia.

Trần Mặc đuổi theo đi qua, đuổi theo thật lâu mới nhìn đến một bóng dáng.

“Cảnh thần. . . . .” Lúc này, hấn hô to.

Nghe được thanh âm của hấn, phía trước bóng dáng đầu tiên là sưng sốt, theo sau chậm rãi quay đầu, nhưng mà đang nhìn đến người phía sau thì cũng không có dừng bước lại, mà là nhanh hơn cước bộ hướng phía trước đi đến.

Trực giác nói cho Trần Mặc, người phía trước tuyệt đối là lam cảnh thần!

“Cảnh thần. . . . .” Hấn hô, càng thêm rất nhanh đuổi theo đi.

Hấn càng nhanh, nàng càng là mau, coi như đang trốn Trứ Trần mặc giống nhau.

Giữa sườn núi lộ, uốn lượn gấp ghe, lam cảnh thần thầm nghĩ né tránh hấn, dừng cho hấn nhìn đến hiện tại cái dạng này, nhưng là, cuối cùng, vẫn là không đường có thể trốn, bị Trần Mặc đuổi theo.

Nhìn trước mặt không đường có thể đi, lam cảnh thần quay đầu lại, chỉ lộ ra đôi, nhưng lại đã tràn ngập nùng chuyện không tha.

“Người không cần lại đây!” Lúc này, lam cảnh thần hô to.

Trần Mặc đuổi theo đi, nghe được của nàng tiếng la, dừng bước.

“Cảnh thần, là ta, ta là Trần Mặc!”

Lam cảnh thần lắc đầu, nước mắt chảy ra đến, “Không, ta không biết người, người phóng ta rời đi, ta cầu người , phóng ta rời đi!” Nàng nghẹn ngào thỉnh cầu.

Không biết?

A. . . . .

Trần Mặc nhìn nàng, “Cho dù người không biết ta, nhưng là ta nhận thức người, người là lam cảnh thần, là ta âu yếm nhất nữ nhân, là ta đời này chú định rồi muốn cùng một chỗ cả đời nữ nhân. . . . .” Nói xong, hấn đi từ từ đi qua.

Lam cảnh thần nghe, hết sức thống khổ.

Nàng có gì thường không nghĩ cùng hấn quen biết nhau, sau đó gắt gao ôm ở cùng nhau, nhưng là, nàng không thể!

Không thể!

Nhìn nàng đi tới, nàng lập tức hô to, “Người không cần lại đây, người nếu ở lại đây, ta liền từ nơi này nhảy xuống!”

Lời của nàng vừa nói xong, Trần Mặc lại đứng ở tại chỗ, “Không. . . . .” Hấn mở miệng, hai người chẳng qua vô thức nhiều khoảng cách, nhưng lại như là cách xa như vậy khoảng cách giống nhau.

“Ta không qua, người đừng loạn, nguy hiểm!” Trần Mặc nói, nhìn phía sau nàng địa phương, phía dưới là cái gì, bọn họ cũng không biết, nhưng nhìn thật sự rất nguy hiểm.

Lam cảnh thần nhìn hấn, “Không cần ở đi theo ta, không cần lại đuổi theo ta, để cho ta rời đi!”

“Ta sẽ không tha người rời đi !” Trần Mặc nói, “Tuyệt đối sẽ không, ta mất lớn như vậy khí lực mới tìm được người, tuyệt đối sẽ không thả người rời đi !”

“Cảnh thần, nói cho ta biết, vì sao? Là vì ta cùng lãg nếu kết hôn sao? Quần chi nàng thương tổn người mới chịu đáp ứng nàng, ta là bất đắc dĩ !” Trần Mặc giải thích.

Nàng biết, nàng đều biết!

Nàng làm sao không biết, nhưng là, nhưng là. . . . . Nàng bây giờ, như thế nào còn xứng đôi hần.

“Nào có thể nào? Kia đều theo ta không có vấn đề gì, người để cho ta rời đi!” Nàng hò hét, mang theo khẩu trang mặt, nhìn không ra biểu tình, nhưng nhìn ra, nàng thực khẩn trương, cũng thực thương tâm.

“Cảnh thần, nói cho ta biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Vì sao muốn đội khẩu trang?” Hần hỏi.

Nói lên này, lam cảnh thần kinh hãi, theo bản năng lấy tay sờ soạng một chút mặt, theo sau, nâng mắt nhìn Trần Mặc, “Nay lam cảnh thần, đã muốn không phải người lúc trước nhận thức cái kia. . . . . Trần Mặc, người sẽ tìm được một cái đáng giá người yêu, cũng người yêu của người, chúng ta trong lúc đó không có khả năng !”

“Vì sao? Mặt của người làm sao vậy?” Trần Mặc hỏi, trực giác nói cho hần biết, mặt của nàng, đã muốn chuyện gì xảy ra.

“Không có vì sao, người không cần hỏi lại , để cho ta rời đi!”

“Nếu người không nói rõ ràng, ta tuyệt đối sẽ không cho người rời đi !” Trần Mặc thập phần kiên định nói.

Lam cảnh thần vô lực, thống khổ, nhìn hần, “Không nên ép ta. . . . .” Chân của nàng bước lui về phía sau.

Trần Mặc nhìn một trận kinh hãi, “Cảnh thần, nếu người té xuống, ta cũng nhất định sẽ đi theo người cùng nhau đi xuống!”

Một câu, lam cảnh thần cước bộ đứng ở tại chỗ, không dám lại di động nửa phần, nhìn Trần Mặc, lắc đầu, “Vì sao? Vì sao nếu như vậy?”

“Bởi vì, ta thật vất vả tìm được người, liền tuyệt đối sẽ không thả người rời đi, đời này, ta đều phải đem người ở lại bên cạnh ta!”

“Trần Mặc, đừng đang ép ta , ta hủy dung , ta đã muốn không phải lúc trước cái kia lam cảnh thần , hiện tại ta, không xứng với người !” Lam cảnh thần hô to.

Cuối cùng lời của nàng, vẫn là hưởng ứng lệnh triệu tập trong lòng hần ý tưởng.

Quả nhiên là như vậy.

Trần Mặc lại chưa sót nhìn nàng, “Chỉ là bởi vì như vậy, người sẽ rời đi ta sao?”

“Nếu ta nói, ta không cần đâu!”

“Đối với người để ý!” Lam cảnh thần nhìn tê kêu, “Ta không muốn làm cho người mỗi ngày đều xem ta trên mặt sẹo, người không chê, ta đều đã ghét bỏ chính mình, Trần Mặc, không cần lại bức ta, cứ như vậy được không, để cho ta đi được không!”

“Không, ta tuyệt đối sẽ không cho người rời đi !” Trần Mặc nhìn nàng hô to, hết sức kích động, trên cổ gân xanh đều nổi bật đi ra, nhìn nàng, “Cảnh thần, nếu ta chỉ là vì của người bề ngoài mà thích người trong lời nói, như vậy, người cảm thấy, ta sẽ yêu người bao lâu?”

643. Chương 608: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 45

“Không, ta tuyệt đối sẽ không cho người rời đi !” Trần Mặc nhìn nàng hô to, hết sức kích động, trên cổ gân xanh đều nổi bật đi ra, nhìn nàng, “Cảnh thần, nếu ta chỉ là vì của người bề ngoài mà thích người trong lời nói, như vậy, người cảm thấy, ta sẽ yêu người bao lâu?”

Lam cảnh thần lắc đầu, một số gần như hồng mắt bên cạnh “Ta không biết, ta không biết, người không nên hỏi ta!”

“Là, từng cái nam nhân đều thích xinh đẹp nhân, ta cũng thừa nhận, khả bề ngoài vĩnh viễn là hấp dẫn nhân đầu tiên mắt, ta càng ưa thích người, là người người này!” Trần Mặc tê kêu, khả lam cảnh thần nghe không vào, chính là vẫn lắc đầu, lắc đầu.

Lúc này, Trần Mặc chậm rãi hướng nàng đi vào, “Nếu người cảm thấy ta sẽ ghét bỏ lời của người. . . .” Nói xong, hắn theo thượng nhật lên một tảng đá, “Như vậy, ta với người giống nhau trong lời nói, người còn có thể rời đi ta sao?”

Lời của hắn, làm cho lam cảnh thần cả kinh.

Lúc này, chỉ thấy Trần Mặc cảm có chút bèn nhọn tảng đá liền hướng trên mặt mình vạch tới. . . . .

“Không ——” lam cảnh thần hô to, tiến lên, từ trong tay của hắn tránh thoát tảng đá ném, “Người điên rồi có phải hay không!” Nàng hô.

Trần Mặc lại nhìn nàng, tiếp theo giây, trực tiếp đem nàng lăm vào trong ngực, ôm chặt lấy, coi như buông lỏng thủ, lam cảnh thần lại hội chạy đến giống nhau.

Một khắc kia, lam cảnh thần cũng không có ở giây dựa.

Này ôm ấp, nàng đã muốn suy nghĩ thật lâu, thậm chí ở trong mộng cũng tưởng!

Hiện tại, rốt cục như nguyện lấy thường !

Nàng thầm nghĩ đợi thêm hội trong chốc lát, nhiều hơn nữa trong chốc lát. . . . .

“Cảnh thần, không cần lại rời đi ta được không, mặc kệ bởi vì sao, đều không cần rời đi ta!” Trần Mặc ôm nàng nói.

Nghe Trần Mặc trong lời nói, cảm thụ hắn khẩn trương cùng sợ hãi, lam cảnh thần nhận thức !

Nàng làm sao thường không nghĩ cùng hắn cùng một chỗ, chính là. . . . .

“Đáp ứng ta, mặc kệ bởi vì sao, đều không cần rời đi ta!” Trần Mặc nói, tựa hồ nàng không đáp ứng, hắn tự cũng không buông ra giống nhau.

Cuối cùng, lam cảnh thần vẽ mặt nước mắt gật gật đầu.

Trần Mặc mừng rỡ như điên, thế này mới buông ra nàng, nhìn nàng, chậm rãi vươn thủ giúp nàng tháo xuống khẩu trang.

Ở nàng hái thời điểm, lam cảnh thần lại bỗng nhiên bắt được tay hắn, biết nàng khó có thể phá tan này điểm máu chốt, nhưng Trần Mặc mở miệng, “Mặc kệ người là bộ dáng gì nữa, người đều là yêu lam cảnh thần!”

Nói lên này, lam cảnh thần thế này mới chậm rãi buông hắn ra đích tay, được đến đáp ứng, Trần Mặc thế này mới tháo xuống trên mặt hắn khẩu trang.

Sau đó đang nhìn đến trên mặt kia rõ ràng hai cái đao ngân thì một trận đau lòng, tựa hồ kia hai đao cắt ở trong đầu của hắn thượng giống nhau.

Lam cảnh thần lại rũ xuống con ngươi, không dám nhìn Trần Mặc con ngươi, sợ theo mắt của hắn mâu trông được ra một tia ghét bỏ, như vậy, của nàng hi vọng tất cả đều thoát phá .

Ai ngờ, Trần Mặc lại vuốt của nàng vết sẹo, “Nhất định rất đau đi?”

Lam cảnh thần không nói gì, nước mắt chảy ròng.

“Này đó, đều là người cho ta chịu. . . . .” Nói xong, hắn thối đi qua, ở của nàng vết sẹo thượng, nhẹ nhàng hôn một chút. . . . .

Lam cảnh thần thân mình ngẩn ra, hoàn toàn không nghĩ tới hắn hội như thế, nước mắt lưu càng hoan.

Đang ở phía sau, một chiếc xe con mở lại đây, mục thiếu thiên cùng người lam từ trên xe bước xuống, đang nhìn đến một màn này sau, không biết nên nói cái gì mới tốt. . . . .

Nhưng, cuối cùng Trần Mặc tìm được rồi lam cảnh thần!

Nhìn bọn họ ôm ở cùng nhau, người lam cũng cảm động nước mắt ào ào.

^^

Bệnh viện nội.

Không ít nhân lại đây thăm, đều bị nhất nhất cự tuyệt.

Bởi vì lam cảnh thần biết, giờ này khắc này hiểu rõ lam cảnh thần, không gặp gỡ nhiều lắm nhân.

Phòng bệnh nội.

Lam cảnh thần một thân lam hoá đơn tạm vẫn bệnh phục, tóc dài màu đen phi ở sau người, kia trương trắng hi khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt, trên mặt vết thương, vì nàng tăng thêm vài phần điềm đạm đáng yêu.

“Cảnh thần, thế nào? Còn có ... hay không làm sao không thoải mái?” Người lam cùng từ từ ở một bên nhìn.

Lam cảnh thần ngồi ở * thượng, nhìn người lam cùng từ từ lắc đầu, “Ta không sao nhi !”

Từ từ vĩnh viễn là cái bạo tính tình, nhịn không được chuyện này.

“Thật là đáng chết , ta chỉ biết là nàng!” Từ từ vẫn là tức giận phi thường nói.

Người lam nhìn từ từ liếc mắt một cái, lại nhìn cảnh thần, “Bên kia truyền đến nói, nói lảng nếu có chút nhân cách phân liệt, cho nên mới hội như vậy!”

“Nhân cách phân liệt?”

Nghe thế cái từ, từ từ đầu tiên là lảng đi một chút, theo sau mở miệng, “Nghĩ đến chụp cảnh kịch đâu!”

“Cũng là có thật sự chuyện như vậy, mới có thể xếp thành phim truyền hình a!”

“Kia kết quả sẽ như thế nào ?”

“Khả năng hội đi vào bệnh viện tâm thần nhận trị liệu!” Người lam nói.

Nghe thế cái, phòng một trận yên tĩnh.

“Kết cục này là ngoan một chút, nhưng là cũng là nàng nên được !” Từ từ nói.

Người lam gật đầu, “Xác thực, mỗi người đều phải vì mình việc làm, trả giá đại giới!”

Cảnh thần ngồi ở chỗ kia cái gì đều không có nói, nàng không có cách nào không hận lảng nếu, nhưng là nghe thế cái tin tức lại không thể tiếp tục hận nàng.

“Có lẽ, đó cũng là ta nên được kết cục!” Cảnh thần sâu kín mở miệng.

Nghe thế cái, người lam cùng từ từ đều nhìn nàng, “Cảnh thần, đừng miên man suy nghĩ, chuyện này người vốn là vô tội, với người không có vấn đề gì!” Từ từ nói.

Người lam ở một bên gật đầu, “Đối, hướng chi, người là bộ dáng gì nữa nhân, chúng ta rõ ràng nhất , không nên suy nghĩ bậy bạ, hiện tại quan trọng nhất là giao thân xác dưỡng hảo!”

Cảnh thần nhìn bọn họ, cuối cùng gật gật đầu, “Uh, các người yên tâm, ta không sao nhi!”

Người lam cùng từ từ thế này mới thoáng yên tâm một chút.

Lúc này, môn đẩy ra, cảnh thần theo bản năng cầm lấy khẩu trang đội, vừa mang hảo, Trần Mặc đi đến.

Cảnh thần một cử động kia, đều dừng ở người lam cùng từ từ trong mắt, bọn họ nhìn, cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

Trần Mặc đi tới, nhìn lam cảnh thần đội khẩu trang, mày nhíu lại, hẩn đi qua đi, nhìn lam cảnh thần, vươn tay sẽ giúp nàng hái rưng.

Nhưng lam cảnh thần lại vươn tay ngăn cản hẳn.

Trần Mặc nhìn hẳn, “Đội này thực buồn, bất lợi cho miệng vết thương, nghe lời, hái xuống!”

Nhìn Trần Mặc kiên định ánh mắt, cuối cùng, lam cảnh thần vẫn là hái rút.

Nhìn nàng, Trần Mặc cười, “Như vậy rất được, là của ta cảnh thần!” Hẳn mỉm cười, lời của hẳn, đều làm cho người ta cảm giác thập phần uất ức.

Từ từ ở một bên nhìn, bỗng nhiên cảm thấy phía trước đối Trần Mặc có điểm hơi quá đáng.

Bất quá nhìn lam cảnh thần như thế đáng vẻ hạnh phúc, nàng thật sự thực vì bọn họ cảm thấy vui vẻ.

Từ từ chính là như vậy, tốt thời điểm, thập phần hảo, mềm lòng, mạnh miệng, nhưng là cưỡng lên thời điểm, thập đầu ngư đều kéo không trở lại.

Nhìn Trần Mặc, từ từ áp úng, áp úng, cuối cùng là mở miệng, “Trần Mặc, phía trước chuyện tình, xin lỗi a, là ta hiểu lầm người!”

“Ta không nghĩ tới là của người kế hoạch!”

Trần Mặc lại không thềm để ý, “Ta biết người cũng là vì cảnh thần!”

Từ từ cười cười, “Đó là đương nhiên!”

Lúc này, cảnh thần nhìn bọn họ, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Người lam lại cười cười mở miệng, “Lúc trước từ từ nghĩ đến Trần Mặc phản bội người, cho nên thiếu chút nữa cùng hẳn liều mạng, không nghĩ tới này chính là Trần Mặc kế hoạch!”

Nói lên này, từ từ nhìn người lam, “Còn nói đâu người, người ngay từ đầu chỉ biết, cũng không nói cho ta biết!”

“Người nhưng là cái kế hoạch này mấu chốt, không có người, bọn họ làm sao có thể tin đâu!”

“Kia cũng không thể gạt ta như vậy khổ a!”

“Nếu nói cho người biết, người còn có thể diễn như vậy rất thật sao?” Người lam hỏi.

Từ từ nghĩ nghĩ, cuối cùng thỏa hiệp, “Cũng là. . . . .”

Thế này mới đều cười cười.

Lam cảnh thần ngồi ở * thượng, nhìn bọn họ, nhất thời cảm thấy, có lẽ mình là may mắn, ít nhất bên người còn có nhiều người như vậy quan tâm nàng.

Nhưng là mặt của nàng. . . . .

Không khỏi trong lòng vẫn là có chút khổ sở cùng tiếc nuối.

Lúc này, Trần Mặc nhìn nàng, “Thế nào? Có đói bụng không? Muốn ăn điểm gì?”

Cảnh thần lắc đầu, “Không đói bụng!”

“Nhưng là người xem đứng lên gây rất nhiều, chờ ta một chút, ta đi ra ngoài mua cho người điểm ăn trúng!”

“Ân!” Nhìn Trần Mặc, hẳn săn sóc, cẩn thận, hãy để cho lam cảnh thần cảm giác được thực hạnh phúc.

Trần Mặc ở cái trán của nàng thượng hôn một cái, thế này mới xoay người đi ra ngoài.

“Ta đi ra ngoài một chút, từ từ, người cùng cảnh thần!” Người lam nói.

Từ từ gật đầu, “Hảo!”

Vì thế, Trần Mặc chân trước đi ra ngoài, người lam sau lưng đi theo ra.

“Trần Mặc, có thể tán gẫu hai câu sao?” Người lam mở miệng.

Nghe được người lam trong lời nói, Trần Mặc quay đầu, cuối cùng gật gật đầu, “Làm sao vậy?”

“Có chút việc tưởng nói cho người một chút!”

“Sự tình gì?”

“Người tính làm như thế nào?” Người lam trắng ra nhìn nàng hỏi.

“Chờ nàng xuất viện ta sẽ mang nàng đi lĩnh chứng, mặc kệ thế nào, ta cũng sẽ không làm cho nàng lại rời đi ta!” Trần Mặc nói.

Người lam trăm triệu không nghĩ tới, hắn sẽ nghĩ tới này, nhưng không thể phủ nhận là, người lam cũng bị cảm động đến.

“Trần Mặc, người là tốt nam nhân!”

“Không, là nàng để cho ta cảm giác, cái gì là tình yêu!” Trần Mặc nói.

Người lam nghĩ nghĩ, “Ta hiểu được ý tứ của người, nhưng là y theo cảnh thần tình hướng hiện tại, ta sợ nàng sẽ không đồng ý!”

Trần Mặc mặt, lại trầm xuống, hắn gật đầu, “Ta nghĩ đến, nhưng là mặc kệ thế nào, nàng có đồng ý hay không, ta đều phải làm như vậy, thời gian càng dài, ý tưởng của nàng lại càng nhiều!”

Người lam gật đầu, “Là, nhưng là mặc kệ thế nào, người đều phải làm tốt trong lòng chuẩn bị, nàng tùy thời đều đã có các loại trạng huống, Trần Mặc, người muốn chịu đựng!” Nói xong, người lam vỗ vỗ bờ vai của hắn, cho hắn dũng khí.

“Người yên tâm, ta sẽ !” Trần Mặc gật đầu.

Bọn họ vừa tán gẫu hoàn, lúc này, mực thiếu thiên đã đi tới, nhìn bọn họ, “Thế nào ?”

“Đã muốn không có gì đáng ngại!” Người lam nói.

Mực thiếu thiên gật đầu, “Vậy là tốt rồi!” Nói xong, hắn cũng nhìn Trần Mặc, “Có cần tùy thời mở miệng!”

“Ta sẽ !”

644. Chương 609: Ngoại Truyện : Trần Mặc Và Cảnh Thần 46

Bọn họ vừa tán gẫu hoàn, lúc này, mực thiếu thiên đã đi tới, nhìn bọn họ, “Thế nào ?”

“Đã muốn không có gì đáng ngại!” Người lam nói.

Mực thiếu thiên gật đầu, “Vậy là tốt rồi!” Nói xong, hắn cũng nhìn Trần Mặc, “Có cần tùy thời mở miệng!”

“Ta sẽ !”

Mực thiếu thiên cũng đã không có nói sau khác, mà là nhìn Lâm người lam, “Lão bà, nếu không có chuyện gì, hiện tại chúng ta có thể về nhà sao?”

lam gật đầu, ánh mắt nhìn Trứ Trần mặc, “Chúng ta đây đi về trước !”

Trần Mặc gật đầu, mực thiếu thiên cùng người lam thế này mới đi trở về.

Dọc theo đường đi, mực thiếu Thiên Đô dặn Lâm người lam, “Lão bà, rõ ràng đã muốn năm tháng , vì sao thân hình của người vẫn là tốt như vậy? Có phải hay không ở vùng trộm giâm béo, người như vậy, nữ nhi sẽ không tha thứ cho người!”

“Thiên sinh lệ chất, ta cũng không còn biện pháp. . . . .”

Nhìn bọn họ đi xa bóng lưng, Trần Mặc vạn phân hâm mộ, bất quá, hắn tin tưởng, hắn cùng cảnh thần hạnh phúc cũng lập tức sắp đến.

~~~~~
Biết được chuyện của bọn họ sau, Trần phụ Trần mẫu cũng không có lại trách cứ Trần Mặc cùng lam cảnh thần.

Ngược lại còn tới bệnh viện đi thăm.

Trần phụ Trần mẫu bỗng nhiên đi qua, lam cảnh thần một chút chuẩn bị tâm lý đều không có, hơn nữa cùng bởi vì trên mặt vết sẹo không biết nên như thế nào đối mặt.

Nhưng đã muốn đến đây nơi này, nàng chỉ có thể kiên trì tiến lên, nhưng ngôn ngữ trong lúc đó, vẫn là cảm giác có chút tự ti.

“Các người hảo!” Cảnh thần nhìn Trần phụ, Trần mẫu chào hỏi, chính là, ánh mắt không dám nhìn thẳng bọn họ, sợ hội nhìn đến bọn họ hèn mọn ánh mắt.

Trần phụ, Trần mẫu tuy rằng phía trước là không đồng ý, nhưng là nay đã trải qua nhiều như vậy chuyện tình, hơn nữa lam cảnh thần hủy dung cảnh thần còn đồng ý, bọn họ còn có thể nói cái gì!

Đối cảnh thần, bọn họ coi như là nghe nói qua, rất lễ phép một cái đưa nhỏ.

Nếu không phải phát sinh ở lãng nếu sau, phỏng chừng bọn họ cũng đã sớm thừa nhận .

Nhìn cảnh thần, Trần mẫu cười, “Cảnh thần, ta thường xuyên nghe Trần Mặc nhắc tới người, về sau tất cả mọi người là người một nhà, người không cần khách khí!”

Nói xong, Trần mẫu dùng cánh tay đỡ phải một chút Trần phụ, Trần phụ cũng gật đầu, “Là, về sau đều là người một nhà, không cần khách khí!”

Cảnh thần gật gật đầu.

Lúc này, một bên nhìn Trần Mặc đi qua đi, một tay đặt ở cảnh thần trên vai, cười nhìn Trần phụ Trần mẫu, “Cha, mẹ, các người tới an vị đi!”

Trần phụ Trần mẫu gật gật đầu, ngồi ở một bên.

“Kỳ thật lần này đến, chính là chuyên môn nhìn xem cảnh thần , cảnh thần, cho người chịu khổ !” Trần mẫu nói.

Cảnh thần lắc đầu, “Không có, ta không sao nhi!”

“Vậy là tốt rồi, chờ người thân thể hảo điểm thời điểm, chúng ta cùng một chỗ cho người người nhà đi ra ăn một bữa cơm!” Trần mẫu nói.

Trần Mặc nghe được một trận kinh hỉ, “Mẹ, người nói thật sự! ?”

Trần mẫu cười, “Người đối cảnh thần là thật , thì phải là thật sự!”

Trần Mặc nở nụ cười, “Cám ơn mẹ!” Sau đó nhìn thoáng qua Trần phụ, “Cám ơn cha!”

“Tốt lắm, đều là người một nhà khách khí cái gì!” Nói xong, Trần mẫu nhìn cảnh thần, đi qua đi, kéo tay nàng, “Cảnh thần, mặc kệ phía trước từng có bao nhiêu hiểu lầm, cũng có thể hóa giải , người cùng Trần Mặc, tốt tốt!”

Ở phía trước, lam cảnh thần khả năng còn có thể do dự, nhưng là hiện tại, trải qua chuyện ngày đó sau, nàng tưởng, rồi đi là không có khả năng .

Nghiêng đầu, nhìn Trần Mặc liếc mắt một cái.

Cảnh thần gật gật đầu, “Ân!”

“Tốt lắm, người hảo hảo nghỉ ngơi, chúng ta sẽ không quấy rầy các người!” Trần mẫu nói.

“Cha, mẹ các người trên đường cẩn thận!”

“Trên đường cẩn thận!” Lam cảnh thần cũng nói.

Trần phụ Trần mầu gật đầu, ly khai.

Trong phòng, chỉ còn lại có lam cảnh thần cùng Trần Mặc, Trần Mặc nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc, tựa hồ trên mặt nọ vậy đạo vết sẹo, căn bản là không tồn tại giống nhau, hoặc là, cho dù có, đó cũng là xinh đẹp.

“Cảnh thần, người xem đã tới chưa? Bọn họ rất cực nhọc, cũng chúc phúc chúng ta !” Trần Mặc có chút kích động nói.

Lam cảnh thần cúi thấp đầu, gật gật đầu.

Nàng vẫn chờ đợi có một ngày như thế, hiện tại rất cực nhọc chờ , nhưng là nàng cũng không giống trong tưởng tượng như vậy vui vẻ.

Tựa hồ đọc đi ra của nàng cảm xúc, trầm mặc nhìn nàng, “Cảnh thần, ta biết người đang suy nghĩ gì? Nhưng là người phải nhớ kỹ, mặc kệ người bộ dáng gì nữa, ta đều yêu người, nếu chỉ là bởi vì như vậy, ta sẽ không yêu người , như vậy ta cũng không xứng yêu người!”

Nàng biết, biết Trần Mặc đối nàng là thật .

Làm sao thường không biết.

Chính là, Trần Mặc là thân phận gì nhân, hiện tại mặt của nàng đã muốn bị hủy, nếu thật sự cùng Trần Mặc cùng một chỗ, không chỉ không giúp được hắn, còn có thể liên lụy hắn bị người khác giết chết.

Trong thời gian ngắn hoàn hảo, thời gian dài đi xuống, bọn họ cảm tình thật sự sẽ không chịu này đó ngoại lai nhân tố ảnh hưởng sao?

Nàng không nghĩ cho đến lúc này, lại bị hắn ghét bỏ, nàng tình nguyện hiện tại ly khai, ít nhất, hắn còn có thể nhớ kỹ nàng, nhớ kỹ nàng lúc ban đầu thời điểm.

Nhìn nàng không nói lời nào, Trần Mặc sợ nàng hội nhiều hơn nữa miên man suy nghĩ, đi qua đi, “Cảnh thần, đáp ứng ta, không cần lại nghĩ loạn, cũng không cần ý đồ lại đến mở ta, bởi vì người thật sự phải đi, ta cùng người cùng đi.”

“Trần Mặc.” Cảnh thần nhìn hắn, nhưng không biết nên nói cái gì mới tốt, nước mắt ở hốc mắt đảo quanh, Trần Mặc, nếu người có thể bạc tình một chút, nên có bao nhiêu hảo, như vậy, bọn họ tự cũng không giống hiện tại thống khổ như vậy .

“Đáp ứng ta!” Trần Mặc nói.

Cuối cùng, lam cảnh thần vẫn là không thể chống đỡ hắn thâm tình, gật gật đầu, một đầu tài tiến trong ngực của hắn.

Hảo, nàng đầu hàng , cho dù về sau sẽ bị ghét bỏ, cho dù về sau sẽ bị vứt bỏ, sẽ bị nhân hủy bỏ, nàng đều không thềm để ý .

Bởi vì, nàng căn bản chống đỡ hắn không được yêu.

Ôm Trần Mặc, nàng thật mạnh gật gật đầu, “Ta đáp ứng người.”

Trần Mặc cũng gắt gao ôm nàng, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

.

Ban đêm.

Chờ lam cảnh thần ngủ sau, Trần Mặc đích tay cơ vang lên, phía trước hắn liền điều thành Tĩnh Âm , nhìn đến màn hình lóe, hắn cầm lấy di động đi ra ngoài.

“Uy , mực tổng!”

“Trần Mặc, có tin tức muốn nói cho người, nhưng là, liền nhìn người muốn như thế nào cảm tạ ta !” Điện thoại bên kia mực thiếu thiên còn thừa nước đục thả câu.

“Cái gì tin tức tốt?”

“Đương nhiên là có lợi người cùng lam cảnh thần hảo tin tức!”

Nghe thế cái, Trần Mặc nhủ mày, cam nguyện bị phạt, “Mực tổng, nghĩ muốn cái gì ưu việt, người cứ việc nói thẳng đi!” Chỉ cần là vì lam cảnh thần, hần có thể hy sinh hết thấy.

Huống chi, hần cũng biết, mực thiếu thiên sẽ không đưa ra cái gì vô lực yêu cầu.

“Nga? Như vậy sáng khoái?”

“Mực tổng, khó chịu mau người, nếu không, ta tự mình gọi điện thoại cho người lam?”

“Người uy hiếp ta?”

“Ta nghĩ, đánh cho nàng trong lời nói, cũng có thể giảm đi điều kiện!”

“Nàng đang ngủ, di động đã bị tịch thu !”

“Ta đây đành phải tự mình đi qua một chuyến !”

“Trần Mặc, người lần tiêm trá !” Mực thiếu thiên nói.

“Đi theo người lâu như vậy, mưa dầm thấm đất, bao nhiêu cũng học được một chút!” Trần Mặc đem này đó toàn bộ đổ lên mực thiếu thiên trên người đi.

Mực thiếu thiên, “. Được rồi, Trần thị đang ở bán đấu giá kia đồng đất, cho ta!”

“Mực tổng, người khẩu vị ghê gớm thật!”

“Dù sao các người cũng là bán đấu giá, cho ai không phải cấp!” Tiêu Thiên kì nói.

Trần Mặc, “. Hảo, vậy xem mực tổng yếu nói sự tình gì !”

Ở điện thoại bên kia mực thiếu thiên, ngồi ở trên sofa, uống rượu đỏ, đôi mắt hiện lên một tia ánh sáng, “Ta đây sẽ nói cho người biết, ta nghe tôn nói, hần nhận thức một cái thầy thuốc, ra một loại tân dược, có thể cho da thịt khôi phục đến nguyên lai bộ dáng. Quả thực so với đổi da còn muốn bất khả tư nghị!”

“Người nói thật sự?”

“Ta tội gì hơn nửa đêm gọi điện thoại lừa gạt người!”

Trần Mặc mừng rỡ như điên, phải biết rằng, nếu thực nếu có thể, kia cũng có thể giúp lam cảnh thần khôi phục phía trước bộ dáng, quan trọng nhất là, có thể cho nàng khôi phục tin tưởng, sẽ không lại hướng như bây giờ miên man suy nghĩ.

“Mực tổng, đất cho người , tùy tiện người chừng nào thì đến ký hợp đồng, ta ngày mai liền định vé máy bay đi qua, không, ta ta sẽ đi ngay bây giờ định, sáng mai bước đi, về phần chuyện của công ty chuyện, sợ người muốn chính người nhiều tha thứ !” Nói xong, trực tiếp cắt đứt .

Mực thiếu thiên cầm điện thoại, nói cũng còn chưa nói xong đã bị cắt đứt , hơn nữa nghe được phía sau hần trong lời nói, hần nhất thời cảm thấy cho mình tìm việc nhi

Bất quá theo sau, bắt đắc dĩ cười cười.

Hần nhưng thật ra thương thức như vậy tính tình, cùng hần.

Lúc này, người lam đã đi tới, “Làm sao vậy? Nhìn người một bộ rối rắm bộ dáng?”

“Hần muốn từ chức!”

Người lam nhin không được xì một tiếng cười đi ra, “Rất tốt a!”

“Hảo cái gì, hần muốn từ chức, công ty không có người trông nom, nhi tử ai chiếu cố, người cùng bụng nữ nhi ai chiếu cố?” Mực thiếu thiên hỏi lại.

“Không có chuyện gì, ta tin tưởng người tuyệt đối có thể kiêm chức lại đây!” Người lam vỗ vỗ bờ vai của hần nói.

Mục thiếu thiên cũng là một bộ u oán về mặt, “Lão bà, cầu an ủi.”

Vừa vươn tay chuẩn bị đi ôm người lam, người lam lại đứng dậy, “Thân ái lão công, đã khuya , ta đi ngủ, ngủ ngon.” Nói xong, ở trán của hắn thượng hôn một cái, xoay người đi rồi.

Mục thiếu thiên phác cái không, trong lòng thập phần không cam lòng, thề, tối hôm nay nhất định phải cầu đến an ủi.

Đứng dậy, hướng người lam đi tới, từ phía sau trực tiếp ôm lấy.

Người lam đã giật mình, quay đầu cười nhìn hắn, “Người gì chứ?”

“Đương nhiên là, cầu an ủi.” Nói xong, mục thiếu Thiên Tà ác cười, ôm người lam hướng * thượng đi đến

Hôm sau, trải qua mục thiếu thiên giới thiệu, Trần Mặc mang theo lam cảnh thần liền đi tìm được đi.

Mặc kệ thế nào, đều phải đem lam cảnh thần trị liệu hảo, không phải vì chính mình, mà là vì lam cảnh thần tự tin.

Hắn không nghĩ về sau lam cảnh thần đều ở tự ti trung để quá.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-dinh-cuc-pham-cha-cuong-han-con-trai-thien-tai-me-phuc-hac>